image
not
available

BIBL. UNIV. GAND
EX LIBRIS
J. ROULEZ
PROF. ORD.

UNIVE[illegible]GENT

THESAURUS

GRAECAE LINGUE.

VOLUMEN VII.

THESAURUS
GRAECAE LINGUE.

VOLUMEN VII.

ΘΗΣΑΥΡῸΣ ΤΗ͂Σ ἙΛΛΗΝΙΚΗ͂Σ ΓΛΏΣΣΗΣ.

THESAURUS GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGLÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS,

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Septimum.

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,

VIA JACOB, N° 56.

1848—1854.

THESAURUS
LINGUAE GRAECAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

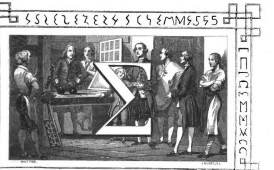

Franklinum invisit typographicum officinam Ambrosii Didot et prelum ipse tractat, attonitis operis ostendens æqualem se ipsis fuisse opificem. Benjaminem nepotem tradit Firmino Didot artem sculpendi et fundendi typos docendum.

Σ, [Σίγμα, Alphabeti litera duodevigesima. Duplex pro simplici in vocabulis quibusdam ad producendas vocales breves ponunt poetæ. In inscr. frequens est σσ pro σ etiam ante consonas, ut Τελέσστας, Ἀσσκληπιόδωρος, Ἀσστράγαλος. V. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 42; 2, p. 904. In iisdem et libris scriptis Σέξστος scribi solet pro Σέξτος, ἐξσφράγισμα pro ἐκσφράγισμα. Contra simplex ponitur pro duplici propter euphoniam in πρόσχες pro πρόσσχες, aliisque verbis nonnullis ubi tertia sequitur consona, de quibus plura v. ap. Eustath. Il. p. 880, 10. Inter duplex et simplex scriptura jam antiquitus variavit in vocc. nonnullis in ασος, ησος, ισος, υσος, ωσος exeuntibus, ut Παρνασὸς, etc. In compositis quibusdam metri vel euphoniæ caussa σ interponitur, ut ἐγχέσπαλος, σακέσπαλος, σακεσφόρος, et aliis.] Attici mutabant in ξ, in præp. σὺν, et ejus compositis. Meminerit igitur lector, verba ejusmodi, quæ apud Atticos scriptores inveniet a litera Ξ initium habentia, hic in Σ esse quærenda: ut Ξυνετὸς in Συνετὸς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξυναγωνίζομαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, etc. Σ, iidem vertebant in τ, dicentes Τεῦτλον pro Σεῦτλον, etc.; sic Θάλαττα pro Θάλασσα, etc. [V. Lucian. Jud. voc. c. 6-8, Eustath. Il. p. 813, 40—50.] Non indifferenter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem inveniri, docebunt meæ animadversiones in aliorum scripta de Dialectis. [Vicissim

A Dores aliique τ mutabant in σ, ut in σᾶτες pro τῆτες, σὰ pro τί, ἄσσα pro ἄττα, et aliis. Permutatum cum ζ v. infra in Σάκχαρ, Σάλμοξις, Σαμβύκη, Σμύρνα, supra in Μικρὸς, ubi de σμικρὸς scripto per ξ, ut καταξμικρίζοντα in Vol. Hercul. part. 1, p. 22 fin. Σ transit etiam in θ, ut in βαθμὸς, κλαυθμὸς, ῥυθμὸς, κηληθμὸς, ἑλκηθμὸς, μηνιθμὸς, θυθμὴ, etc. V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 207, 219. Contra apud Lacedæmonios transit in σ, ut in σιὸς pro θεὸς, Ἀσᾶναι pro Ἀθῆναι, σεῖν pro θεῖν, σεῖναι pro θεῖναι, ἐλσὼν pro ἐλθὼν, σέτω pro θέτω. Lacedæmonii, Argivi, Pamphylii, Eretrienses et alii pro σ in mediis vocabulis spiritu aspero utuntur, ut Μῶἁ, μωἱκὰ pro Μοῦσα, μουσικὴ, ποιῆἁι pro ποιῆσαι, βοῦδα pro βουσόα. Quocum permutatur etiam in aliis dialectis, ut in Ἑλλοὶ et Σελλοὶ, Ἑρμύλιοι, Ἑρμυλὶς, Σερμύλιοι et Σερμυλὶς, quæ v. In numeralibus σ′ significat 200, ͵σ 200,000. V. de hac lineola etiam in lapidibus ad significandum numerum millenarium posita ante literas numerales Bœckh. C. I. vol. 2, p. 789. ‖ De forma literæ antiquiori ap. Athen. 10, p. 454, exstant testimonia Euripidis et Theodectis βοστρύχῳ, Agathonis Σκυθικῷ τόξῳ comparantium. Ceteras persequitur Montefalc. Palæogr. p. 132: qui tamen fallitur de figura C, quam p. 126 non magis antiquam opinatur quam ⊏. V. de utraque Bœckh. C. I. vol. 1, p. 85 sq., et de ceteris p. 1. HSt. in K :] Ex σ traditur esse ortum verbum Σίζειν, unde σιγμός. Sed quoniam litera σ plura ex se derivata habet vo-

Digitized by Google

THESAURUS

LINGUAE GRAECAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

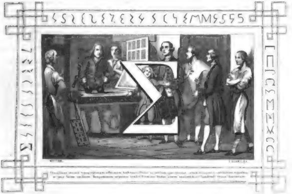

Σ. [Σίγμα, Alphabeti litera duodevigesima. Duplex pro simplici in vocabulis quibusdam ad producendas vocales breves ponunt poetæ. In inscr. frequens est σσ pro σ etiam ante consonas, ut Τελέσστας, Ἀσσκληπιόδωρος, Ἀσστράγαλος. V. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 42; 2, p. 904. In iisdem et libris scriptis Σέξστος scribi solet pro Σέξτος, ἐξσφράγισμα pro ἐκσφράγισμα. Contra simplex ponitur pro duplici propter euphoniam in πρόστιξις pro πρόσστιξις, aliisque verbis nonnullis ubi tertia sequitur consona, de quibus plura v. ap. Eustath. Il. p. 880, 10. Inter duplex et simplex scriptura jam antiquitus variavit in vocc. nonnullis in ασος, ησος, ισος, υσος, ωσος exeuntibus, ut Παρνασός, etc. In compositis quibusdam metri vel euphoniæ caussa σ interponitur, ut ἐγχέσπαλος, σακέσπαλος, σακεσφόρος, et aliis.] Attici mutabant in ξ, in præp. σὺν, et ejus compositis. Meminerit igitur lector, verba ejusmodi, quæ apud Atticos scriptores inveniet a litera Ξ initium habentia, hic in Σ esse quærenda: ut Ξυνετὸς in Συνετὸς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξυναγωνίζομαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, etc. Σ, iidem vertebant in τ, dicentes Τεῦτλον pro Σεῦτλον, etc.; sic Θάλαττα pro Θάλασσα, etc. [V. Lucian. Jud. voc. c. 6-8, Eustath. Il. p. 813, 40—50.] Non indifferenter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem inveniri, docebunt meæ animadversiones in aliorum scripta de Dialectis. [Vicissim

A Dores aliique τ mutabant in σ, ut in σῆτες pro τῆτες, σὰ pro τί, ἄσσα pro ἄττα, et aliis. Permutatum cum ζ v. infra in Σάκχαρ, Σάλμοξις, Σμβύκη, Σμύρνα, supra in Μικρὸς, ubi de σμικρὸς scripto per ξ, ut καταζμικρίζοντα in Vol. Hercul. part. 1, p. 22 fin. Σ transit etiam in θ, ut in βαθμὸς, κλαυθμὸς, ῥυθμὸς, κηληθμὸς, ἐλκηθμὸς, μηνιθμὸς, ὀυθμὴ, etc. V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 207, 219. Contra apud Lacedæmonios transit in σ, ut in σιὸς pro θεὸς, Ἀσᾶναι pro Ἀθῆναι, σεῖν pro θεῖν, σεῖναι pro θεῖναι, ἐλσὼν pro ἐλθὼν, σέτω pro θέτω. Lacedæmonii, Argivi, Pamphylii, Eretrienses et alii pro σ in mediis vocabulis spiritu aspero utuntur, ut Μῶἁ, μωἰκὰ pro Μοῦσα, μουσικὴ, ποιῆἁι pro ποιῆσαι, βωῦδα pro βουσόα. Quocum permutatur etiam in aliis dialectis, ut in Ἕλλοί et Σελλοί, Ἑρμύλιοι, Ἑρμυλὶς, Σερμύλιοι et Σερμυλὶς, quæ v. In numeralibus σ' significat 200, ͵σ 200,000. V. de hac lineola etiam in lapidibus ad significandum numerum millenarium posita ante literas numerales Bœckh. C. I. vol. 2, p. 789. || De forma literæ antiquiori ap. Athen. 10, p. 454, exstant testimonia Euripidis et Theodectis βοστρύχῳ, Agathonis Σκυθικῷ τόξῳ comparantium. Ceteras persequitur Montefalc. Palæogr. p. 132: qui tamen fallitur de figura C, quam p. 126 non magis antiquam opinatur quam ⊏. V. de utraque Bœckh. C. I. vol. 1, p. 85 sq., et de ceteris p. 1. HSt. in K:] Ex σ traditur esse ortum verbum Σίζειν, unde σιγμός. Sed quoniam litera σ plura ex se derivata habet vo-

Digitized by Google

A cabb. quam reliquæ istæ, ex quibus est etiam unum, quod ad ea pertinet compositionis vitia, de quibus sermo paulo ante fuit, de vocibus ex illa derivatis hic agere, iisque tractatum hunc claudere institui. Prius tamen lectorem monebo, quod ad ipsam literam attinet, eam non [immo semper apud veteres] esse indeclinabilem ut ceteræ [de quibus monet Lucius Tarrhæus Cram. An. vol. 4, p. 319 sive Bekk. An. vol. 2, p. 781]; sed inveniri etiam plur. Σίγματα, σιγμάτων. Xen. Hell. 4, [4, 10] : Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο· paulo post, τὰ σίγματα ταῦτα. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 15 : Ὥσπερ τὸ νῦ φαμὲν καὶ τὸ μῦ πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα, οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα. Καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὑφ' ἓν « τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων » ἀναγνωστέον, ἀλλὰ δισυλλάβως μὲν « τὰ σίγμα » καὶ ἐπ' ἄλλης ἀρχῆς « τὰ τῶν ἀσπίδων » κατὰ διάστασιν. Quem apparet non legisse quod paullo post est in
B libris τὰ σίγματα ταῦτα, sublatum a Porsono ad Eur. Med. 476. Τὰ σίγμα συλλέξαντες Plato com. ap. schol. continuo cit.] Genit. autem σιγμάτων legitur ap. Platonem comicum, in hoc versu, Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων [σίγμα τῶν Porson. l. c., quod rejecto σιγμάτων præcipit etiam Chœrob. vol. 1, p. 369, 7] Εὐριπίδου. Quem affert schol. Eur., propter hunc senarium, quem in eo irrisum esse ait, ex Medea [476]: Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Eust. [Il. p. 813, 45] in illo Platonis comici versu post ἔσωσας addit ἡμᾶς : sed abundare manifestum est. [V. Porson. l. c. Declinabile est ap. Eust. Il. p. 905, 7 : Ἐν δυσὶ σίγμασιν· Od. p. 1389, 15 : Δι' ἑνὸς σίγματος. Unde sunt vocc. Σιγματίζω et alia ap. recentiores infra notanda.] Ceterum quamvis dicatur τοῦ σίγματος, nihilominus tamen dicitur et τοῦ σίγμα, eodem modo, quo τοῦ ἄλφα, τοῦ βῆτα, itidemque in reliquis. [Plato Theæt. p. 203, B : Τοῦ σίγμα, et Crat. p. 402, E; 427, A. Galen. vol. 2, p. 375 : Τῷ Ῥωμαϊκῷ σίγμα· et ib. 396. Idem pro σίγματος ex cod. restitutum ap. Jo. Laurent. De mens. p. 26 ed.
C Rœther.] Athen. [10, p. 455, C]: Ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. [Eust. Od. p. 1654, 24, 26.] Hoc quoque sciendum est, σίγμα non solum esse nom. literæ, sed existimari esse et nom. mensæ s. potius cœnaculi semirotundi, instar hemicycli et lunatæ testudinis, a similitudine hujus literæ. Sed de hac ejus forma C intellige. Habetur enim bis ap. Martial., et ap. Lampridium, ut ostendent Latina Dictionaria. [V. Burmann. ad Valesii Emend. p. 142. Photius s. gramm. Bekk. An. p. 286, 16 : Ὀρχήστρα, τοῦ θεάτρου τὸ νῦν λεγόμενον Σίγμα. Similiter Æschrio ap. Tzetzen ad Hermog. ab Ruhnk. ad Longin. p. 236 editum, et repetitum in Rhett. ed. Walz. vol. 3, p. 651, 2 : Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα. || De accentu non convenit inter librarios, qui modo σίγμα scribere solent modo σίγμα. Nihil autem commune nomini literæ, peregrinæ, ut cetera, originis, cum Græco σιγμός, etsi Plato Theæt. p. 203, B, τὸ σίγμα τῶν ἀφώνων esse dicit ψόφον τινὰ μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης, et Dionys. De comp. verbb. p. 79, 8; 80, 6, σύριγμα et
D συριγμόν. Idem Dionys. ib., ut Athen. paullo post cit., monet : Ἄχαρι καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ ... τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλους ἐποίουν κτλ. || Doribus dicebatur Σάν. Herodot. 1, 139 : Τὠυτὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα. Schol. Hom. Il. H, 185. Inter Atticos Callias ap. Athen. 10, p. 453, D, et Achæus trag. 11, p. 466, F : Ἐκ τοὐκέκεινα σὰν τό τ' οὖ κηρύσσετον· ad quæ Athen. p. 467, B : Τὸ δὲ σὰν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δωρικῶς εἰρήκασιν· οἱ γὰρ μουσικοί, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησι, τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ· τὸ δὲ ῥῶ διὰ τὸ εὔκολον πολλάκις παραλαμβάνουσι· καὶ τοὺς ἵππους τοὺς τὸ σ ἐγκεχαραγμένον ἔχοντας σαμφόρας καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (122), Οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι. Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. In quibus nexus sententiarum non aptus induxit Schweighæuserum, ut probaret quod epitomator nihilo me-

A lius supposuit οἱ δὲ μουσικοί. Neuter enim perspexit verba οἱ γὰρ μουσικοί ... πολλάκις παραλαμβάνουσιν necessario transponenda esse post verba Pindari Πρὶν ... στομάτων. Recte vero Schweigh. πολλάκις, quod ante Ἀριστόξενος positum omisit epitome, cum λέγειν jungendum et illic transponendum esse vidit. Ceterum v. Σαμφόρας, quod ipsum voc. testatur ab Atticis non ita ut ab Ionibus alienum fuisse usum formæ σάν, nedum ut literam diversi ab σίγμα soni significaverit. De mensura constat ex epigr. ap. Athen. 10, p. 454, F : Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σάν, ὖ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν. In libris confundi solet inprimis cum ε et ο, ut ap. Pausan. 2, 11, 1, κεραυνοὶ ὁ θεὸς αὐτὸν in κεραυνοῖς θεὸς αὐτὸν κατέκαυσε corruptum notavi præf. p. IV. L. Dindorf.]

[Σά, Quid, dialecto Megarensium i. q. τί. Megarensis ap. Aristoph. Ach. 757 : Αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. — Σὰ μάν; 784 : Ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί. — Σὰ μάν; i. e. Quidni? Etym. M. p. 157, 48, schol. Il. A, 554, Eust. Il. p. 148, 38; 813, 42,
B eodem referens ἅσσα, quod v. in Ὅστις. Eadem permutatio cernitur in Τίτυρος, quod Dores dixerunt pro Σάτυρος. Aliter explicabat Ahrens. De dial. vol. 2, p. 277. L. Dind.]

[Σαά, Rex, lingua Pers. sec. Agathiam Hist. 4, 24, p. 260, 14; 261, 5.]

[Σααρθά, Tussilago. Dioscor. Noth. 3, 126, p. 458.]

[Σαβά. V. Σαβαί.]

[Σαβαδία, Σαβάδιος. V. Σαβάζιος.]

[Σαβαείτης. V. Σαβαί.]

Σαβάζιος, ὁ, dictus ipse Bacchus, quem tamen alii Bacchi filium putant, a Thracibus. [« Sabazius quis fuerit parum convenit. (Nymphis) Heracleota Liberum hoc nomine declarari pronunciavit, schol. Aristoph. Av. 873. (Vitiose Harpocr. et ex parte Photius v. Σαβοί : Τὸν αὐτὸν εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσόν φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀμφιέλεος (vel —ιλάος vel —έλεως, quod ulterius in Ἀμφίθεος corruptum in edd.) β' (ἐν β[ω] liber unus, unde ortum illud ελεος) περὶ Ἡρακλείας. Οὕτω δέ φασι καὶ τοὺς Ἕλληνάς τινες (τινες om. alii, οὕτως δέ
C φησι καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς Photius, ὅθεν καὶ τῶν Ἑ. τινὲς Nymphis ap. schol. Arist.) τοὺς βάκχους σαβοὺς καλεῖν. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς υἱὸν εἶναί φησι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.) Sed Hesychius Liberi filium sic vocatum reperit : Σ., ἐπώνυμον Διονύσου· οἱ δὲ υἱὸν Διονύσου· καὶ Σαβὸν ἐνίοτε καλοῦσιν αὐτόν· Φρὺξ δὲ ὁ Σαβάζιος. Menis Phrygii cognomen esse docet Proculus in Tim. 4, 251 : Παρειλήφαμεν παρὰ Φρυξὶν Μῆνα Σαβάζιον ὑμνούμενον καὶ ἐν μέσαις Σαβαζίου τελεταῖς ... Orpheus H. 47, 1, Dionysum dicit a Sabazio Saturni filio inclusum femori. Valer. Max. et inscrr. Rom. Jovem Sabazium usurpant. (V. Reiff. ad Artemid. 2, 13, p. 162 : Ζεὺς Σαβάζιος.) Sed Diod. 3, 4, Sabazium Jove et Proserpina natum perhibet. » Lobeck. Aglaoph. p. 1046-8. Aristoph. Vesp. 9 : Ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου· et ib. 10. Av. 875 : Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ· ubi schol. comparat fr. Horarum : Τὸν Φρύγα τὸν αὐλητῆρα τὸν Σαβάζιον. Lys. 388 : Ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ χὠ τυμπανισμὸς χοἰ πυκνοὶ Σαβάζιοι. Ubi schol. : Οἱ ὀργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐτὸν
D τῷ Διονύσῳ ὑπειλήφασι· τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν εὐασμόν· τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν ἔλεγον. (Similia Etym. ceterique Lexicogrr.) Ὅτι δὲ εἷς ἐστιν ὁ θεὸς (nisi leg. θεὸς ὁ) Σαβάζιος καὶ Διόνυσος, πολλοὶ μαρτυροῦσι κωμικοί. Cicero De leg. 2, 15 : « Novos vero deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes vexat, ut apud eum Sabazius et quidam alii dei peregrini judicati e civitate ejiciantur. » Theophr. Char. 18, 1 : Ὁ δεισιδαίμων τοιοῦτος οἷος, ἐὰν ἴδῃ ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐὰν μὲν παρείαν, Σαβάζιον καλεῖν· 29, 2 : Τελούμενος τῷ Σαβαζίῳ. Inscr. Bithyn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 972, n. 3791 : Θεῷ Σαβαζίῳ πανκοιράνῳ τὸμ βωμὸν ἀνέστησα Μάξιμος Μουκιανοῦ εὐχαριστήριον. Conf. Sicin. ib. p. 1083, n. 2447, C., ubi lacuna ante Σ. Iamblich. De myst. 3, 10, p. 71, Porphyr. Ep. ad Aneb. p. 3, et Joseph. Hypomnest. 143, p. 327, citat Lobeck. Aglaoph. p. 642. Strabo 10, p. 470 : Καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐστι καὶ τρόπον τινὰ τῆς Μητρὸς τὸ παιδίον, παραδιδόμενος τοῖς (meliores libri παράδων τὰ

τοῦ et παραδόντα τοὺς] Διονύσου καὶ αὐτός. Idem p. 471 : Τῶν δὲ Φρυγίων (ἱερῶν μέμνηται) Δημοσθένης διαβάλλων τὴν Αἰσχίνου μητέρα, καὶ αὐτόν, ὡς... ἐπιφθεγγόμενον εὐοῖ σαβοῖ, ὕης ἄττης καὶ ἄττης ὕης· ταῦτα γάρ ἐστι Σαβάζια καὶ Μητρῷα. Ubi adjective dictum de sacris, ut Oppian. Cyn. 1, 26 : Τὰ Σαβάζια νύκτερα θύσθλα, Clem. Al. Protr. p. 14 : Σαβαζίων μυστηρίων σύμβολον, et ap. Cic. N. D. 3, 23, 58, ubi de Dionyso, « cui Sabazia sunt instituta. »] Σαβάσιος, pro Σαβάζιος [sec. Lex. Sept. et Orph. H. 48 inscr. in cod. Askew. vitiose. Sed formam Σαβάδιος, quam apud Harpocrationem semel exhibent nonnulli cum Photio et Zonara, Ms. Palat. Theophr. l. pr., habent etiam Macrob. Sat. 1, 18, Arnob. 5, 21 : « Ritus initiationis ipsius, quibus Sebadiis nomen est, » Appulej. Met. 8, 170, Orig. C. Celsum l. 1, p. 327, B : Μίθραις τε καὶ Σαββαδίοις, et inscr. ap. Onufr. in Civit. Rom. p. 247, ubi memoratur sacerdos sacrorum Savadiorum, a Valesio ad Harpocrat. cit., quibus accedunt Etym. Gud., in quo Σαβαύδιος, Cyrillus ap. Schow. Suppl. Hesych. p. 618. Oppidum Thraciæ Σαυαδίαν s. Σαβαδίαν comparat Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 633.]

[Σαβάζω.] Σαβάζειν, Bacchari, Bacchantes imitari, Clamare Euoe : εὐάζειν, βακχεύειν. Hesych. [V. schol. Aristoph. in Σαβάζιος cit.] Σαβάζειν esse nonnunquam Persultare, sed indecoro et motu et gestu, quo petauristæ, Bacchæ in tripudiis, et Dionysiæ saltatriculæ, Italis Baladinæ, commoventur, quum lumbos extollunt ac vibrant, tradit Brod., sed exemplum non afferens. Id autem tradit in istos versus [Philodemi Anth. Pal. 7, 222, 2] : Ἐνθάδε τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων· dicens σαβακῶν esse Dionysiacarum [ut Suidas Διονυσιακῶν], quæ thyadum instar παροινεῖν atque debacchari consueverunt. Suid. [Σαλμακίδων, non σαβακῶν, ut videtur] dicit significare ἑταιρῶν, Meretricum. At hanc τοῦ Σαβακαὶ signif. non sequitur Σαβακὸς ap. Hesych. Chios enim σαβακὸν ait vocare τὸν σαθρὸν, Putridum. Hippocr. autem pro Purulento usurpasse traditur, De morb. 1, [p. 461, 7 : Ἢν δὲ ῥηγματίης ἔῃ ὁ τὴν νοῦσον ἔχων καὶ σαβακός]. Extat et adv. Σαβακῶς ap. Hesych., quod significare ait Austere, Aspere, Acerbe. [Significatio Putridi repetenda a verbi Σαβάζω signif. ab eod. Hesychio posita : Σαβάξας, διασκευάσας (—εδάσας), διασαλεύσας, et Photio : Σαβάξαι, διασαλεῦσαι, de qua v. Σαβάκτης.]

[Σαβάθιν, animalis species. Orneosoph. p. 220 : Χλωροστύρους ζώσας ἤτοι μύστρους ζώσας ἢ σαβάθιν... δώσεις. Ducang.]

[Σαβαὶ, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ φρούριον. Τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου Σαβαῖοι καὶ θηλυκῶς Σαβαία, καὶ τὸ κτητικὸν Σαβαϊτικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτιατικὸν, Steph. Byz. Ad quem Holsten. : « Agatharchidi urbs hæc vocatur Σάβα ap. Photium p. 1372 (=459, 1) : Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ τοῦ παντὸς ἔθνους προσηγορίαν δηλοῦν, ἐπ' ὄρους ἐστὶν οὐ μεγάλου, πολὺ κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν ὃ καλεῖται Σάβα· sic enim leg. potius quam Σαβᾶς (nunc Σάβας ex codd.) Diodor. facit fidem, qui tanquam ex Agatharchide 3, 46 : Μετὰ τούτους Σαβαῖοι, πολυανθρωπότατοι τῶν Ἀραβικῶν ἐθνῶν· et c. seq. : Τοῦ δὲ ἔθνους τούτου μητρόπολίς ἐστιν, ἣν καλοῦσι Σάβα, ἐπ' ὄρους ᾠκισμένη. (Codd. dederunt Σάβας, ut sequitur ἐν Σάβαις. Ap. Strab. 16, p. 770, in descriptione Arabiæ est λιμὴν Σαβὰ et paullo ante τὸ Σαβαϊτικὸν στόμα, quod in Σιβαστικὸν corruptum ap. Ptolem. 4, 7 med., et p. 771 : Βερενίκη πόλις ἡ κατὰ Σαβὰς καὶ Σαβαὶ πόλις. Theophr. H. Pl. 9, 4, 2 : Ἐν τῇ τῶν Ἀράβων Χερρονήσῳ περὶ Σαβά (sic) et 5, Σαβαῖοι. V. de Sabæis etiam Strab. 16, p. 768, ubi Minæorum vicinos dicit, 778, 779.) V. de hac urbe plura ap. Salmas. Exerc. p. 491. Dionysio Σάβαι incolæ ab oppido Σάβα in Perieg. 959 : Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλευρὸν ναίουσι θαλάσσης Μιναῖοί τε Σάβαι τε, quod Avienus vertit, Sabatæque tenent, ubi Sabatæ, qui nostro Σαβαῖται. (Polychron. Cat. in Job. p. 40, D : Σαβαῖται εἴτουν οἱ Σαρακηνοί. Hase. Σαβαειτῶν est in inscr. Axumitica, v. 3, et ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 13, ἔθνους Σαβαείτου. L. D.) Nisi malis cum Salmasio legere Sabathæque, a recto Σαβάθα, vel Σάββαθα Ptolemæi, Arriani et aliorum. » Plin. N. H. 12, 14 init. : « Pagus Sabæorum in monte excelso, a quo octo mansionibus distat regio eorum thurifera, Saba appellata, quod significare Græci Mysterium dicunt. » Zonaras : Σαβὰ, Αἰθιοπικὸν ἔθνος. Suidas : Σαβὰ, τόπος, addito in libris nonnullis l. Jesaiæ 60, 6 : Πάντες ἐκ Σαβὰ ἥξουσι. Conf. Vita Arethæ ap. Miller. Geogr. p. 145, ubi Σαβὰ et τῇ Σαβᾷ χώρᾳ. Meroen ita dictam tradit Joseph. A. J. 2, 10, p. 103 med. : Εἰς Σαβὰ πόλιν βασίλειον οὖσαν τῆς Αἰθιοπίας, ἣν ὕστερον Καμβύσης Μερόην μετωνόμασεν, ubi est var. Σαβὰν s. Σαβᾶν. || De accentu mire Theognost. Can. p. 48, 7 : Τὰ διὰ τοῦ αιος ἀρσενικὰ κύριά τε καὶ προσηγορικὰ ὀξύτονα δισύλλαβα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται ... Σαβαιὸς ὄνομα ἔθνους. || Alia gens ap. Dionys. Per. 1069 : Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι, ἄγχι δὲ Ταοκοί. Eustath. : Ὅτι Σάβαι ἦσαν μὲν καὶ Ἀραβικοὶ, ὡς προεγράφη, εὕρηνται δὲ καὶ ὧδε Περσικοί.... Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (1141) καὶ Ἰνδικὸν ἔθνος οἱ Σάβαι εὑρίσκονται. Ubi Σίβαι Salmasius. || Aliam formam metri caussa fingit Apollinar. Metaphr. Ps. 71, 20 : Ἐκ δ' Ἀράβων Σαβίων τε πολύλλιτα δῶρα φερέσθω, ubi Σαβὰ LXX. L. Dind.]

[Σαβαιθὶς, ίδος, ἡ, Sabæthis, n. mulieris ap. Nossidem Anth. Pal. 6, 354, 2.]

[Σαβαῖοι, Σαβαΐτης, Σαβαϊτικός. V. Σαβαὶ, Σαβώ.]

[Σαβακάθιον, τὸ, Sudarium. Suidas : Κεκρύφαλον, σαβακάθιον, σουδάριον. Hesychius : Κεκρύφαλος, ... σαβακάθιον δεσμότριχον. Gl. Græcobarb. : Ἄμπυκας, κεκρύφαλον, κόσμον γυναικῶν, σαβακάθιον. Ducang. Hesychius : Κρύφαλον, σαβάκανον, pro σαβακάθιον, ut videtur.]

[Σαβάκης, ὁ, Sabaces, Persa, ap. Arrian. Exp. 2, 11, 10.]

Σᾰβᾰκὸς, Chios ait Hesych. vocare τὸν σαθρὸν, Putridum. [Photius : Σαθρὸν, οὐ σαβακὸν χρὴ λέγειν. Σαβακουν (σαβακὸν), Quassum, Gl. V. autem Σαβάζω, ubi etiam adv. hujus adj.]

[Σᾰβάκτης, ὁ, n. fictum, in Homer. Epigr. 14, 9 : Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνων δηλητῆρας, Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην, a verbo σαβάζω, Disjicio, ut σύντριψ a συντρίβω.]

[Σαβακτὶς, ίδος, ἡ, ap. Hesychium : Σαβακτίδες, ὀστράκινα ζώδια. Hoc quoque eodem pertinere videtur quo Σαβάκτης, sed ut Fragilitatis potius signif. insit, aut Confragosi. L. Dind.]

[Σαβακῶς. V. Σαβάζω.]

[Σαβακῶς, ῶ, ὁ, Sabacos, rex Æthiopum, ap. Herodot. 2, 137 sqq., 152, qui in libris Diodor. 1, 65, Σαβάκων vel Σαβακῶν. De accentu Σαβακῶς et quem Romanus probabat Σαβάκως v. Chœrob. vol. 1, p. 261, 34. Σαβάκων etiam Georg. Sync. p. 74, B; 184, C. Cassius Σαβάκων Marii amicus est ap. Plut. Marii c. 5.]

[Σαβανᾶς. V. Σάβανον.]

[Σαβανία. V. Σάβανον.]

[Σάβανον.] Σαβανὸν, τὸ, Pannus asperior desiccandis detergendisque a balneo corporibus accommodus, ap. Aet. Serm. 12, 11, et Trall., atque Nic. Myrepsum. Marc. Empir. 5 : Crasso sabano diligenter desiccabis. Utitur et Pallad. Hæc ex VV. LL., quæ et Σάγανον idem esse tradunt. At Hesych. non habet illam v., sed hanc duntaxat : σάγανα exp. σκεπάσματα et περιβόλαια. [Σάβανον, Sabanum, Lencium (Linteum); Σαβανία, Sabana, Gl. « Ἀποψώμεσθα... σχοροδίοις] Γελοίως ἀντὶ τοῦ σαβάνοις. Hierocles in Hippiatr. p. 235 : Λοῦσον τὸν ἵππον καὶ ἀπόμαξον σαβάνοις· Theomnest. p. 237, 6, τραχέσιν ὅτι μάλιστα· pannus et lintea vertit Vegetius. V. Coteler. ad Herm. Past. l. 3. Simil. 8, 4, et Jac. Toll. ad Form. Recept. Manich. p. 176. Hinc oriri puto nomen illud obvium in Grut. Inscr. p. CCCXIII, n. 8 : L. Aurelius Paniculus, qui et Σαβανᾶς. Vox autem late diffusa quo pluribus in linguis frequentatur, eo difficilius, unde primum manaverit, indagare licet : Int. Arabs pro ὀθόνῃ posuit in A. A. 10, 11, pro ὀθονίοις Ms. Biblioth. Groning. in Jo. Evang. 9, 41. Gothicus ita reddidit σινδόνα Matth. 27, 59. Ex Græcis Clemente Al. Pæd. 2, 3, p. 161, D, ubi σάβανον, vix antiquiorem dederis. » Hemst. ad schol. Aristoph. Plut. 819. Leo Philos. in Carcinis

s. versibus retrogradis : Ἀναβάσατε τὰ σάβανα. Alex. Trall. l. 1 : Περιβαλλόμενος τὰ σάβανα· 2, 1 : Τὸ περιβαλέσθαι τὰ σάβανα. Utitur non semel. Symeon Logoth. in Mich. Theoph. f. n. 17 : Τὸ σ. αὐτῆς ἔτι διάβροχον ὄν. Nicet. Excid. Urb. n. 5 ex cod. barbarogr. : Τὰ χρυσοΰφαντα σεντόνια, σάβανα. Utuntur præterea Contin. Theoph. 4, 38, Zachar. Dial. 3, 17; 4, 57, Achmes Onir. c. 268, aliique plurimi. Ex Ducang. Gl. s. Suiceri Thes. « Alex. Trall. p. 115, 155, 531. » Stauv. Hippiatr. p. 75, 7. Ib. p. 128, 11 : Τὸν ἱδρῶτα σαβάνῳ ἀπόμασσε· et 123, 20 : Ξηροῖς σαβάνοις. Dosith. Mag. Interpr. p. 95, 18 Bœcking. : Ἐκέλευσα ἀρθῆναι σαβάνια, ubi vetus interpr., Tolli sabana. Hase.]

[Σαβάπηνον, vitium scripturæ pro Σαγαπηνὸν, quod v.]

[Σάβαρις, ὁ, Sabaris, regis Armeniæ f., ap. Xen. Cyrop. 3, 1, 2.]

[Σαβαρίχη, ἡ, Pudendum muliebre. Photius post Σαράβαρα : Σαβαρίχη, γυναικὸς αἰδοῖον, idemque, Σαβαρίχιν, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Τηλεκλείδης. Et Σαβαρίχειν ponit etiam Hesychius, ubi interpretatio omissa et cum seq. gl. confusa est. Quæ accus. spectant σαβαρίχην. Vitiose Arcadius p. 115, 28, inter nomina in ιχη, σαμβρίχη, et Theognost. Can. p. 118, 17, σαμαρίχη, τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, unde μαρίχη Bekker. Anecd. p. 1396, B. Conf. autem Σάβυττος, Σάραβον. L. Dindorf.]

[Σάβας. V. Σαβοί.]

[Σάβας, ὁ, Sabas, n. viri, ap. Phot. Bibl. cod. 52, p. 12, 25, 27; 199, p. 162, 36, ubi olim Σάββας.]

[Σαβάσιος. V. Σαβάζιος.]

Σαβασμὸς, ὁ, quod a Græcis εὐασμὸς, Harpocr., schol. Aristoph. Vesp. et Av. [873.]

[Σαβάτα λίμνη, ἡ, lacus Italiæ ap. Strab. 5, p. 226. Σάβατα opp. Liguriæ ap. Ptolem. 3, 1 med., sed ubi al. Σάββατα, fortasse nihilo verius quam infra in Σαββάτων οὔαδα et Σαββατία.]

[Σαββαθὶς, ἡ, Sabbathis, n. pr. libertæ in inscr. ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 25, n. 12. Alia, Valeria Sabbatis, ib. p. 31, n. 34. Hase.]

[Σάββατα. V. Σαββάτων οὔαδα.]

[Σαββατεῖον, τὸ, Joseph. A. J. 16, 6, 2 : Ἐὰν δέ τις φωραθῇ κλέπτων τὰς ἱερὰς βίβλους αὐτῶν ἢ τὰ ἱερὰ χρήματα ἔκ τε σαββατείου ἔκ τε ἀνδρῶνος, εἶναι αὐτὸν ἱερόσυλον, Synagogam vertit Epiphanius.]

[Σαββατία, κώμη Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαββατιανὸς καὶ Σαββάτιος, Steph. Byz. V. Σαβάτα.]

[Σαββατιὰν ὄρος, dictum διὰ τὸ βρύειν ποταμὸν ἐξ ἐκείνου καὶ μὴ κινεῖσθαι τὸν ποταμὸν ἐν σαββάτῳ, memoratur in Ms. ap. Gaulmin. ad Psell. p. 230 ed. Boiss.]

[Σαββατιανοὶ, οἱ, Sabbatiani, vocantur a Sabbatio, quem Cedrenus p. 218 tempore Diocletiani vixisse dicit : Καὶ Σαββάτιος ὁ τὴν αἵρεσιν τῶν Τεσσαρεσκαιδεκατιτῶν κρατύνας ἐγνωρίζετο. Harmenopulus De sectis : Οἱ περὶ τὸν Σαββάτιον καὶ Τεσσ. καλοῦνται, ὅτι μὴ κατὰ τὴν κυριακὴν, ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην τῆς σελήνης τὸ πάσχα μετὰ Ἰουδαίων τελοῦσι. Suic.]

[Σαββατίζω, Sabbatum ago. Exod. 16, 30, Levit. 23, 32, etc. Epiphan. vol. 1, p. 18, B; 20, A. Cyrill. C. Jul. 10, p. 351. Clem. Alex. Str. 7, p. 323 : Οὐ κεκώλυκεν ὁ κύριος ἀπὸ ἀγαθοῦ σαββατίζειν. Justin. M. Dial. cum Tryphone : Σεσαββάτικε τὰ ἀληθινὰ σάββατα τοῦ θεοῦ. Macar. Hom. 35, p. 449. « Greg. Nyss. t. 2, p. 235, B; 814, D. Basil. t. 1, p. 776, C. Id. t. 2, p. 1084, D : Ἐσαββάτιζε μὲν ἡ γῆ. Fut. Orig. t. 3, p. 557, 32 : Καινὸν σαββατιεῖ σάββατον. » Hase.]

[Σαββατικὸς, ἡ, ὸν, Sabbata celebrans, Judaicus. Meleager Anth. Pal. 5, 160, 3, πόθος. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 232, 253 : Σαββατικῆς μεγάλης, dicit Eudocia de festo surgentis Christi. L. D. Joseph. Ant. Jud. 14, 10, 6 : Τοῦ ἑβδόμου ἔτους, ὃν σαββατικὸν ἐνιαυτὸν προσαγορεύουσι. De Σαββατικῷ flumine propter Arcam Libani id. B. Jud. 7, 5, 1. Hase.]

[Σαββάτιος. V. Σαββατιανοί.]

[Σαββατισμὸς, ὁ, Celebratio sabbati, de felicitate in regno Christi, Hebr. 4, 9. Eust. Opusc. p. 24, 76 : Ἀλλάξαι τὸν ἀγαθὸν σαββατισμὸν, τὸν ψυχικὸν, τὸν ἐκ θεοῦ, τὸν ἐπὶ ἀργίᾳ πάσης κακώσεως. « Plut. De superst. p. 116, A. Conf. omnino Bentl. Obss. adv. Collins

A p. 211, corrigens βαπτισμούς : et notandum H. Steph., qui v. Καταβορβόρωσις hunc locum adduxit, omisisse omnino suspectam vocem σαββατισμούς. » Boiss. Origen. t. 1, p. 623, C. Epiphan. t. 1, p. 705, C : Ἡ ἀνάπαυσις ἡμῶν καὶ ὁ σ., Sabbati observatio. Œcum. In Apocal. p. 192, 25; 298, 5 Cramer. Plural. σαββατισμῶν ib. 337, 10. Hase.]

[Σαββατοκυριακὴ, ἡ, Sabbatum et Dominica, in Pœnitentiali Jo. Jejunat. p. 89 : Ἐκτὸς σαββατοκυριακῆς καὶ ἑορτῶν. Laudantur ex cod. Reg. 423 prima et ultima verba τῶν σαββατοκυριακῶν. Nomocan. Cotel. n. 426. Ducang. Jo. Monach. Pœnit. p. 113, C. Id. ib. p. 115, E : Πάσας σαββατοκυριακάς. Hase.]

[Σάββατον, τὸ, Sabata, Gl. « Plut. l. 4 Symp. p. 672, A, σάββατον putavit dici a σαβάζειν (quod v.). Sed insipientis sit a Plutarcho Hebrææ vocis originem expetere. Est a שבת Quies, Cessatio. Theodoreto et Nazianzeno κατάπαυσις, Suidæ ἀργία, κατάπ. Joseph. A. J. 1, 2 : Σ. δηλοῖ ἀνάπαυσιν κατὰ τὴν Ἑβραίων διάλεκτον. Constitt. Apost. 7, 37, p. 989 : Σ. ἐστι κατά-

B παυσις δημιουργίας. Et similiter alii. Atque ita hæc vox sumitur 1° proprie pro festo die apud Israelitas, qui septimo quoque die celebrandus recurrebat. Tum pro omnibus festis Judæorum, quia Sabbatum unum erat ex præcipuis. Suidas : Σάββατον πᾶσαν ἑορτὴν ἐκάλουν, καὶ διὰ τοῦτο εἴρηται σάββατον σαββάτων. Theophylact. In c. 6 Lucæ p. 341 : Οἱ Ἰουδαῖοι πᾶσαν ἑορτὴν σάββατον ὠνόμαζον· ἀνάπαυσις γὰρ τὸ σάββατον. Et similiter Cæsarius Quæst. 35, p. 66. 2° Improprie pro Hebdomada. Hoc sensu μία τῶν σαββάτων apud Evangelistas est prima hebdomadæ dies, i. e. Dominica. Chrysost. Hom. 85 in Johan. ad c. 20, Τῇ μιᾷ τῶν σ., τουτέστι τῇ κυριακῇ. Et alii. Suicer. Eusebius Pamph. in illud Ὀψὲ σαββάτων : Ἔθος γὰρ ἦν τὴν ὅλην ἑβδομάδα σάββατον καλεῖν καὶ πάσας τὰς ἡμέρας σάββατον ὀνομάζειν. V. Gloss. Med. Lat. in Sabbatum. Σάββατον μέγα ἤγουν τὸ ὑπερευλογημένον σάββατον in Nomocan. Cotel. n. 426, majoris sc. hebdomadæ. Σάββατον τοῦ Λαζάρου, Pridie palmarum, quo Græci sollemni ceremonia celebrant festum excitati Lazari,

C ut est in Triodio etc. ... Nomocan. Cotel. n. 3 : Τὸ σ. τοῦ δικαίου Λαζάρου. Ducang. Dat. plur. metaplastus ap. Meleag. Anth. Pal. 5, 160, 4 : Ψυχροῖς σάββασι. Joseph. A. J. 16, 16, 2 : Ἐν σάββασιν· B. J. 1, 7, 3, ubi al. σαββάτοις.]

[Σαββάτων οὔαδα, Sabbatorum vada, ap. Strab. 4, p. 201 : Ἄρχονται αἱ Ἄλπεις ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη, κατὰ Γένουαν ... καὶ τὰ καλούμενα Σαββάτων οὔαδα, ὅπερ ἐστὶ τενάγη· τὸ μὲν γὰρ Ἀπέννινον ἀπὸ Γενούας, αἱ δὲ Ἄλπεις ἀπὸ τῶν Σαββάτων ἔχουσι τὴν ἀρχήν, στάδιοι δ' εἰσὶ μεταξὺ Γενούας καὶ Σαββάτων σ' πρὸς τοῖς ξ'· 216 : Ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη πρὸς τὰ Ἄλπια μέχρι Γενούας καὶ τῶν Σαββάτων· et 217, μέχρι Σαββάτων, apud Latinos scriptores rectius videntur simplici b scribi. De situ v. annot. ad interpret. Gallicam vol. 2, p. 32. L. Dind.]

[Σαββάτωσις, εως, ἡ, et Σαββὼ, morbus et dolor inguinum, τὸ βουβῶνος ἄλγος. Ita Apion rationem redditurus, quamobrem Judæi ex Ægypto exeuntes diem septimam coluerint, Sabbathumque eam voca-

D verint. Hæc autem sunt ejus verba quæ Josephus producit C. Apion. 2, 3 : Ὁδεύσαντες ἓξ ἡμερῶν ὁδὸν βουβῶνας ἔσχον, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ ἀνεπαύσαντο, σωθέντες εἰς τὴν χώραν τὴν νῦν Ἰουδαίαν λεγομένην, καὶ ἐκάλεσαν τὴν ἡμέραν Σάββατον, σώζοντες τὴν Αἰγυπτίων γλῶσσαν· τὸ γὰρ βουβῶνος ἄλγος καλοῦσιν Αἰγύπτιοι Σαββάτωσιν. Mox Josephus quibusdam interjectis hæc addit, Τὸ δὲ σαββὼ, καθάπερ ἐκεῖνός φησι, δηλοῖ παρ' Αἰγυπτίοις τὸ βουβῶνος ἄλγος. Apparet ex his, Apionem historiam Judæorum de institutione Sabbathi, ut multa alia, figmentis suis incrustare voluisse, eoque fine vocem Sabbathi deducere non ex Hebraica lingua, ut oportuerat, sed ex lingua Ægyptiaca, quippe quam exeuntes ex Ægypto locuti fuerint ... Wilkinsius De lingua Copt. p. 109 putat voc. σαββάτωσιν potius ductam esse a Sabbatho, quia Apion refert, septimo die Judæos morbo illo afflictos fuisse ... Jablonsk. Qui multa his addit quæ omisimus.]

[Σάββη, ἡ, Sabbe, Sibylla, ap. Pausan. 10, 12, 3.

Nomen hoc non diversum ab Σαμβήθη, utrumque autem ejusdem originis cujus σάβος. Σαβάζιος etc., putabat Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 35, 8. V. Σαβθίων. L. Dind.]

[Σαββίων, ωνος, ὁ, Sabbio, n. viri in inscr. Bospor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1004, n. 2113, c. Non diversum videtur Σαμβίων in aliis earundem regionum, de quibus v. ib. p. 138, ad n. 2078. L. Dind.]

[Σαββώ. V. Σαββάτωσις.]

[Σάβειρ, Σάβειρος. V. Σάπειρες in Σάπφειρος.]

[Σάβειρος. Hesychius in Σαβαρίχειν : Τὸ σάβειρος σάβειρος (sic bis), σάβειος χόραξ, gl. obscura.]

[Σαβὲχ, Genes. 22, 13, pro Hebr. בסבך *Basbac*, Inter vepres, LXX reddiderunt : ἐν φυτῷ σαβέχ. Hesych. post Σαβὰ, interpr. βάτος. Suid. et Phot. exp. e Syrorum dialecto ἄφεσις (quod pertinet ad Chald. שבק *Schebak*, Dimisit. Albert.), Zonar. vero χρυσολάχανον. Dahler. Ἄφεσις exp. etiam in Gretseri Opp. vol. 2, p. 4, D.]

[Σαβελλιανίζω, i. q. seq. Felix Epist. p. 62, A Grets. Hase.]

[Σαβελλίζω, Sabellii partes sequor. Matth. Lectt. Mosq. 2, p. 55. Boiss. Euseb. Contra Marc. p. 100, B : Σαβελλιάζειν. At id. ib. p. 76, D et 145, A, Σαβελλίζειν · et p. 193, B, Σαβελλίζοντες. Hase. It. Σαβελλίζοντας Athanas. vol. 2, p. 37, A. Unde Σαβελλιανοὶ, οἱ, ap. Epiphan. vol. 2, p. 18, D, Jo. Dam. vol. 1, p. 90, A, aliosque multos de Sabellii Afri eique cognominis episcopi Pentapolis (v. Cotel. Monum. vol. 3, p. 385, A) sectatoribus, Σαβελλιανὴν ap. Maxim. Conf. vol. 2, p. 26, A. Et Σαβέλλιοι ap. Epiphan. vol. 2, p. 66, C. Et Σαβελλιανισταὶ, apud Timotheum in Cotel. Monum. vol. 3, p. 412, B. L. Dind. Nicet. Chon. in Maji Spicil. Rom. vol. 4, p. 435. Osann.]

[Σαβελλιόφρων, ονος, ὁ, In modum Sabellii animatus. Gregor. Nyss. in Maji Coll. Vat. vol. 8, p. 4. Osann.]

[Σαβελλίως συνάψαι καὶ Ἀρειανῶς διαστῆσαι, Cum Sabellio confundere et cum Arianis distinguere, naturas supple. Greg. Naz. (Orat. 37, p. 611, C. Boiss.) Lex. Septemv.]

[Σάβελλοι, οἱ, Sabelli, dicti Samnites, quippe orti ab Sabinis. Strabo 5, p. 250 : Εἰκὸς δὲ διὰ τοῦτο καὶ Σαβέλλους αὐτοὺς ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν γονέων προσαγορευθῆναι. Conf. Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 79.]

[Σαβέσσαρος, ὁ, Sabessarus, Cyri regis Persarum satelles ap. Theophil. Ad Autol. p. 397, B.]

Σαβῆρος, Hesychio δακτύλιος : at Σάβηττοι Eidem sunt χώνωπες.

[Σαβιτήσιος, ὁ, μόλυβδος καὶ δερματήσιος, ap. anon. Ms. de Tinctura lapidum. An plumbum Sabinum et Delmaticum? Ducang.]

[Σαβίκτας, ὁ, Sabictas, Cappadociæ satrapa factus ab Alexandro, ap. Arrian. Exp. 2, 4, 2.]

[Σαβίνα, Σαβήνα, τὸ ἐμπλήκτζα, in Gloss. iatr. Mss. ex cod. Reg. 190. Eædem Gl. : Κιθάσπερμα ἢ Σαβήνα. V. Ruell. 1, 59 et alibi. Gloss. Nomicæ Vatic. Mss. : Σαβινάτον, πῶμα Ῥωμαϊκὸν σκευαστόν· βοτάνη γάρ τις παρ' αὐτοῖς καλεῖται Σαβίνα, δι' ἧς πόμα τι σκευάζοντες σαβινᾶτον αὐτὸ καὶ σαβὸν λέγουσι. Ducang. Hippiatr. p. 76, 11 : Βοτάνης βράθυος, ἣν Ῥωμαῖοι Σαβῖναν καλοῦσιν. Hase. De accentu nominis Σαβῖνα, quod frequens in inscrr., v. Arcad. p. 96, 25.]

[Σαβῖνοι, οἱ, Sabini, gens Italiæ, ap. Strab. 5, p. 218 etc. Σαβίνη, ἡ, de terra ib. p. 219 et alibi. Σαβίνη, Sabella, Gl. De etymologia nominis v. Jo. Laur. De mens. p. 4.]

[Σάβιξ, unde Σάβικες, οἱ, iidem qui infra Σάπειρες. Chœrob. vol. 1, p. 346, 5 : Σάπειρες, εἰσὶ δὲ οἱ νῦν λεγόμενοι Σάβικες διὰ τοῦ β. Legendum Σάβειρες. V. Σάπφειρος. L. Dind.]

[Σάβιοι. V. Σαβαί.]

[Σαβίριος, ὁ, Sabirius, n. viri in Vita Arati p. 271, B ed. Petav., vol. 2, p. 433 ed. Buhl. : Τὰς δὲ Ἀράτου ἐπιστολὰς ... μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβιρίου Πόλλωνος. Quum nomen Romanum dici videatur, proclivis est conjectura Ῥαβίριος, quo plures fuerunt scriptores. Πόλλωνος autem n. etsi non est sine exemplo, fortasse tamen et ipsum fuit Πολ-

A λίωνος, ut Asinii, quæ jam Bentleji conjectura fuit in Diss. de epistolis Eur. § 1, qui Sabinium vel Sabidium in altero nomine inaudito quærebat. L. Dind.]

Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ a Demosth. [p. 313, 26 : Βοῶν εὐοῖ σαβοῖ] subjungitur alteri εὐοῖ, ut antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item σαβοὶ, Qui Baccho sunt initiati. Item, Baccho consecrata loca. In VV. LL. exp. etiam, Bacchi sacerdotes, ex schol. Aristoph. : ap. quem tamen non ἱερεῖς, sed ἱεροὺς legimus : et alibi τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, sed uno in l. σαβοὶ vocem esse Thracum, in altero Phrygum esse tradit. Ceterum si σαβοῖ aut σαβοὶ ex Phrygum lingua est, corrumpentium, ut credibile est, Græcum εὐοῖ, non obstabit quominus εὖ οἱ scribendum dicamus : atque ita nodus ille, de quo supra, solvi posse videtur. [V. Σαβάζιος et Σαβασμός. Eodem Creyghtonus referebat quod est in Sguropuli Hist. Conc. Flor. 8, 6, p. 227, 1 : Ἐκπλαγεὶς ἔφη πρὸς αὐτὸν σάβας· et 11 : Διὰ τοῦτό σοι λέγω σάβας, quod Ohe vertit Int. et applaudentis approbantisque significatione cepit.]

B [Σάβοι, οἱ, Sabi. Ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ ἀντὶ τοῦ βάκχοι παρὰ Φρυξί, Steph. Byz. Eustath. ad Dionys. 1069 : Ἦσαν ἔθνος Θρᾳκικὸν Σάβοι, ὅπερ τοὺς βάκχους δηλοῖ Φρυγίᾳ διαλέκτῳ. Plut. Mor. p. 671, F : Σάββους γὰρ καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ τοὺς βάκχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνὴν, ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ, (ὧν πίστ)ιν ἔστι δήπου καὶ παρὰ Δημοσθένους λαβεῖν καὶ παρὰ Μενάνδρου. Quem σάββους, non ut alii omnes σάβους, scripsisse apparet, si modo ita scripsit, ut hinc duceret n. σάββατον. Singulari Orph. H. 48, 2 : Ἵππαν κικλήσκω, Βάκχου τροφὸν, εὐάδα κούρην, μυστιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ. V. Σάββη.]

[Σαβοίτης. V. Σαβώ.]

[Σᾶβος, ὁ, Sabus, rex Indiæ ap. Strab. 15, p. 701, Avarenes Arabiæ ap. eund. 16, p. 781.]

Σάβος s. Σαβός. V. Σαβοί. Vide et Suidam, nec non Hesych. [Qui Σάβος exp. βακχεία. V. Σάβοι.]

[Σάβουκος, ut ap. Latinos interdum scribitur Sabucus, de sambuco est in Glossis iatricis ap. Tittmann. præf. ad Zonaram p. CXVIII : Ἀκταίας χυλὸς, κουφο-

C ξυλαίας τῆς καὶ σάβουκος λεγομένης ὀζόμενος.]

[Σάβουρα, ἡ, Saburra, ἕρμα. Glossæ Basilic. : Βακαντία, σάβουρα. Rursum Βαντία (scr. Βακαντία), σάβουρα. Quippe navis quæ sola saburra oneratur, Vacare et Vacua esse dicitur, quod nec vere navem oneret, ut merx et embole et entheca navis, quæ proprie Onus appellatur. Glossæ græcobarb. : Ἀνερμάτιστος ναῦς, κούφη σαβούρας (σάβουρος male in Bekk. Anecd. p. 401, 30. Angl.), ἐλαφρὴ διὰ τῆς σαβούρας. Nilus Epist. 4, 60 : Τοῦ ὄκνου τὸν πηλὸν καὶ τὴν σάβουραν ἀποσκευαζόμενος. Ducang.]

[Σάβουρος, ὁ, Vacuus, ea ratione qua navem saburra oneratam vacuam esse diximus. Zacharias Papa l. 2 : Ἐκ τοῦ μοναστηρίου σάβουροι ἐξῆλθον· ubi Gregor. M. Vacui. Et c. 7 : Τὰ τοῦ μοναστηρίου ἀγγεῖα ... σάβουρα ὄντα παρευθὺ κλεισθῆναι πεποίηκεν· 3, 7 : Σκεῦος σάβουρον· 32, σάβουρον στόμα· 36, πλοῖον et 37 ἀσκὸν σάβουρον. Ducang.]

[Σαβρίας, ὁ, genus poculi, ap. Athen. 6, p. 262, B : Ἡμῖν αἰτήσαντος ἐν τῷ σαβρίᾳ βομβυλιῷ, ὁ Οὐλπια-

D νὸς ἔφη, Καὶ τίς ὁ σαβρίας οὗτος; Quibus nihil quisquam respondet. Ceterum nonnisi cod. Ven. bis σαβρίας, Laur. bis σαυρίας, ceteri σαμβρίας. Cum altero n. Σαυρίας conferebat Lobeck. Patholog. p. 489.]

[Σαβύλινθος, ὁ, Sabylinthus, dux Molossorum ap. Thuc. 2, 80.]

[Σάβυλλος, ὁ, Sabyllus, Gelous, ap. Herodot. 7, 154.]

Σάβυττος, ὁ, ap. Hesych. de quadam Tonsuræ s. rasuræ forma, s. de pudendo muliebri. [Hesychius : Σάβυττος, εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμὸν, πότερον δὲ τοῦ πώγωνος ἢ τῆς κεφαλῆς ἄδηλον· τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον. Photius : Σάβυττος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι καὶ βύεσθαι, ὡς καὶ σάθη. Et ante Σαβάξαι, Σαβύττης, ξυρήσεως εἶδος. V. quæ in Σάραβον dicemus.]

[Σάβω, πόλις μεγάλη πέραν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Σαβαῖοι, Steph. Byz. Ad quem Holsten. : « Scribe Σαβὼ, ut Ψεβὼ, Ψεναχὼ, Χορτασὼ, aliaque Ægyptiaca : hinc genitivus Σαβοῦς v. Βοῦτος et v. Κύβος. — Οἱ πολῖται, Σαβαῖοι. Salmasius ex hoc gentili

Σάβω eandem facit urbem, quæ ante Σάβαι, Exerc. Plin. p. 491, quod vix puto. Immo Σαβοίτης hinc fit infra vv. Ψεβὼ et Χομφὼ, et supra v. Βοῦτος, et Σαβίτης v. Κύβο; (Κύβος, πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων· Ἑκαταῖος Περιηγήσει αὐτοῦ· Καὶ λιμὴν που, ἄκρη, καὶ Κυβώ. Ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβοῦς, ἢ Κυβοίτης, ὡς τῆς Βουτοῦς Βουτοίτης). » Σαβαῖται idem in Ὤγυρις. De gentili disputat Lobeck. Pathol. p. 384.]

[Σαβώρης. V. Σαπώρης.]

[Σαγάδης. V. Σάκτας.]

[Σάγαλα. V. Σάγγαλα.]

[Σαγαλασσὸς, ἡ. Πόλις Πισιδίας. Λέγεται καὶ Σέλγησσος. Τὸ ἐθνικὸν Σαγαλασσεὺς καὶ Σαγαλασσηνὸς, Steph. B. Apud quem scribitur Σαγάλασσος. Rectius Σαγαλασσὸς ap. Strab. 12, p. 569, 570; 13, p. 631 (ut ap. Arrian. Exp. 1, 28, 3, Ptolem. 5, 2 fin.). Ib. p. 570 est gent. Σαγαλασσεῖς. Ap. Suidam Σαγαλλησσός. Numi Σαγαλασσέων inscripti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 511, *Suppl.* vol. 7, p. 123. Polyb. 22, 19, 3. Conf. Wesseling. ad Hierocl. p. 673. Σέλγησσος autem certe acuendum. L. D. Δημητρίου Σαγαλασσέως Παρθονικὰ memorat Lucian. Quom. hist. conscr. c. 32. Inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, p. 688 : Ἡ Σαγαλασσέων πόλις. Ap. Hierocl. Synecd. p. 440, 16, Ἀγάλασσος (sic). Hase.]

[Σαγάλινα ξύλα, in Arriani Periplo M. Erythr. p. 20 : Ἐξαρτίζεται εἰς αὐτὴν (Omana emporium) ... πλοῖα μεγάλα χαλκοῦ καὶ ξύλων σαγαλίνων (σαγάλινο ed. Basil.) καὶ δοκῶν, pro σατάλινα, σαντάλινα, σανδάλινα, E santalo s. sandalo arbore, ut exp. Salmas. Exerc. p. 1032 (726, b, F) et post eum Beckmann. De mercat. 2, 1. Schneid. Videtur legendum σαγολίνων, i. e. Lineorum pannorum. Hic enim recensetur quidquid ad navim pertinet; ubi linei panni pro velis conficiendis forte ponuntur : σάγον enim pro quovis Panno sæpe usurpatur. Ducang. Salmas. l. c. : « Σαγάλινα ξύλα h. l. sunt σατάλινα, Santalina ligna, tota India celebratissima ... Σαντάλου mentio ap. medicos recentioris Græciæ... Nomen est vetus Indicum, hodie *chandama*, ut refert Garcias ab Orta c. 17, l. 1 Aromatum. Nec dubium vocem σάνδαλον, qua id lignum appellavere Græci, mutatam esse. Aetius in vetustiss. exempll. σάνδανα vocat, non σάνδαλα, l. 16 in confectione Moschati : Κάρυα Ἰνδικὰ τρία, σανδάνων γράμματα ις΄. Ἄμβαρος, et in compositione Xerromyri : Σάνδανα, γράμματα ιβ΄... Lex. Græco-Arab. σανδὰν aut σανδὰλ dici annotat : Σαντὰν ἢ σαντὰλ ξύλον Ἰνδικόν. » Demetr. Pepag. De podagra c. 45, p. 94 : Σάνταλη (sic). L. D.]

[Σάγανον. V. Σάβανον.]

[Σάγανος vel Σαγανὸς, ὁ, Saganus, fl. Carmaniæ, ap. Marcian. p. 35, ed. Miller., qui confert Ammian. 23, 6, 49, ubi memorantur fluvii Sagareus et Saganis. Sed Σαγανοῦ Ptolem. 6, 8, Saganos Plin. N. H. 6, 25 init. L. Dind.]

[Σάγαπα, τὸ δυσμικώτατον τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ στόμα, Ptolem. 7, 1. Σαγάπα ap. Marcianum p. 55 ed. Miller.]

[Σαγαπηνίζω, Sagapenum sapio. Galen. vol. 13, p. 881 : Χαλβάνη σαγαπηνιζούση.]

[Σαγαπηνοὶ, οἱ, Sagapeni. Strabo 16, p. 745 : Σαγαπηνοί τε καὶ Σιλακηνοὶ, δυναστεῖαι μικραὶ, in descriptione Assyriæ.]

[Σαγαπηνός.] Σαγάπηνον, τὸ, Sagapenum, Succus ferulacei fruticis, nascentis in Media. Laudatur translucidum foris, colore rufo, et quum frangitur, intus candido : odore medio inter laserpitii succum et galbanum : gustu acre. Officinæ interpolato nomine Serapinum appellant. Gorr. In VV. LL. traditur esse Succum herbæ cujusdam ferulam referentis, nascentis in Media : et alios legere Σαβάπηνον. Fieri autem Sagapenum, ab imo caule vulnerata ferula, teste Diosc. 3, 91. Eund. ibid. 95, docere, Σαγάπηνον esse ὀπὸν, Liquorem, herbæ ferulaceæ, quæ in India nascitur. Plin. autem [N. H. 20, 18] facere Plantam in Italia nascentem. [Galen. vol. 13, p. 881 : Τὸ σαγαπηνὸν καλούμενον ... εἴτε δ' ὡς οὐδέτερον ὄνομα τὸ σαγαπηνὸν ἐθέλεις λέγειν, εἴτε δ' (hoc del.) ὡς ἀρσενικὸν, ὅλον τοῦτο καλῶν σαγαπηνὸν ὀπὸν ... διήνεγκεν οὐδέν· eodemque accentu aliquoties in seqq. Et p. 226 : Σαγαπηνὸν ὀπός ἐστι θερμὸς καὶ λεπτομερὴς, ὡσαύτως τοῖς ἄλλοις ὀποῖς... Αὐτὸ δὲ τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ γίνεται, νάρθηκι

A παραπλήσιον ὑπάρχον ἀσθενές τε καὶ ἄχρηστόν ἐστιν, ὀνομάζεται δὲ δηλονότι πρότερον ἐκεῖνο σαγαπηνόν. Ὁ γὰρ ὀπὸς αὐτοῦ καταχρωμένοις οὕτω προσαγορεύεται, καθάπερ καὶ ἄλλα πολλὰ δι' ἐλλιποῦς λέξεως ὀνομάζομεν ἐκ καταχρήσεως· τελειότερον γὰρ ἦν λέγειν αὐτὸν οὐ σαγαπηνὸν, ἀλλ' ὀπὸν σαγαπηνοῦ. Et sic est ib. 709 : Ὁ σαγαπηνὸς ὀνομαζόμενος (ὀπός)· 727 : Σαγαπηνὸς ὀπός vol. 10, p. 133 : Σαγαπηνῷ ἐχρησάμην· et alibi. Σαγαπηνὸν autem gen. neutro vol. 13, p. 972, 974, ap. Paul. Æg. 7, p. 252, 36. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 192 : Σαγάπηνον λειώσας. L. D. Hieracosoph. p. 53, 1. Hippiatr. p. 182, 13 : Σαγαπηνόν. Fit ex Ferula persica L., sec. C. Fraas. Synops. plantt. floræ cl. p. 142. Hase. Σαπήγανον anon. Ms. in Methodo de urinis : Σαπήγανον καὶ λίτραν σάγαρ. Ducang. Vitiose.]

[Σαγαραῖοι. V. Σαγάρτιοι.]

[Σαγαρείτης, ὁ. Inscr. ap. Reines. cl. 1, n. 72, p. 112 : Κλεοδήμου Φλαυιανοῦ νέου Σαγαρείτου. Quod Wessel. ad Hierocl. p. 663 ad Σάγαρα Hellesponti ibi memorata referebat. L. Dind.]

B [Σαγάρινος, ὁ, Sagarinus, n. propr. servi in Sticho Plauti. V. Σαγγάριος. Hase.]

[Σαγάριος λίθος ap. Constantin. in Basilio n. 84 ed. Combefis., ὃς τῷ παρά τισιν Ὀστρίτῃ καλουμένῳ λίθῳ καθέστηκεν ἐμφερής. Ducang. Pro quo Constantin. Cærim. p. 371, B : Λάρναξ Σαγαρινὸς, ἤγουν Πνευμονούσιος· D : Λαρνάκιον μικρὸν ἀπὸ λίθου Σαγαρινοῦ ἤγουν Πνευμονουσίου, et ib. sine illis ἤγ. Πν. (p. 372, A, sequitur : Ἀπὸ λίθου ξένου καὶ ἀλλοκότου μέσην χροιὰν ἔχοντος τοῦ τε Βιθυνοῦ καὶ Χαλκηδονίτου, παραπλησίως λίθῳ Ὀστρίτῃ)· 372, C : Ἕτερος λάρναξ Σαγαρινός· et ib. : Λάρναξ ἀπὸ λίθου Σαγαρινοῦ ἑκατοντάλιθος· et sæpius in seqq. L. Dind.]

[Σαγάριος. V. Σαγγάριος. N. viri est in inscr. Pessinuntia ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 101, n. 4083 : Σαγαρίῳ ἀνδρὶ, fortasse hic quoque pro Σαγγαρίῳ. L. D.]

Σάγαρις, εως, ἡ, Securis quoddam genus, quod Amazonum gestamen erat. [Pollux 1, 138 : Σαγάρεις Σκυθικάς· 10, 146 : Πελέκεις, σαγάρεις.] Xen. Anab. 4, [4, 16] : Ἔχοντα τόξον Περσικὸν καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν οἵανπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. [Ib. 5, 4, 13 : Εἶχον

C δὲ (Mossynœci) καὶ σαγάρεις σιδηρᾶς.] A quibusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequendo Græcam expos. per v. πέλεκυς. Verum Hesych. non πέλεκυν, sed πελέκιον exponit, et quidem addens μονόστομον. Quod autem Suid. vult σάγαριν posse exponi κοπίδα, sicut et πέλεκυν, in eo plane ab illo dissentio. [Hesychius : Σάγαρις, κοπὶς ἢ πέλεκυς, ut Photius in Σάγαρις.] Et quod in VV. LL. scriptum est, σάγαριν a Xen. vocari etiam κοπίδα et μάχαιραν, id falsum est. Nam κοπίδα quidem et μάχαιραν de uno eodemque ὅπλου genere dicit, at σάγαριν de alio : ut fuse docet quidam mearum in illum script. Annott. locus. Quod autem tradit idem Suid. dici etiam σάγαρι absque σ, affertque illum ipsum Xen. locum, quem modo protuli : sciendum est ejus rei fidem mihi ex iis, quæ viderim in exemplaribus, minime fieri ; habent enim omnia σάγαριν, non σάγαρι. Extat porro is locus p. 194 meæ ed. : ubi certe nihil inter se exemplaria scripta de hac voce discrepant, nisi quod σάγγαριν

D habent quædam [ut altero l. et ap. Gregor. Cor. p. 506]. Quum tamen hæc ita sint, VV. LL. illud σάγαρι ap. Xen. legi tradunt; atque ita bis in paucis lineis falso Xen. testimonio se niti dicunt. Sed talia in illo opere tam frequenter occurrunt, ut mirari nemo debeat. Additur vero, et ap. Herodot. extare scripturam illam σάγαρι : quod ego nihilomagis verum esse puto. Quod autem ad illos Xen. codd. attinet, quos σάγγαριν habere dixi, sciendum est, ap. Herodot. itidem σαγγάρεις legi in Ald. edit., in fine lib. 1, [215] ubi de Massagetis scribit, Καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι, σαγγάρεις νομίζοντες ἔχειν. Ego tamen in mea ed. σαγάρεις scribere malui, ex plurium codd. auctoritate. [Nunc recte σαγάρις, forma Ion., ut ib. infra ἐς αἰχμὰς καὶ ἄρδις καὶ σαγάρις χαλκῷ τὰ πάντα χρέωνται· 7, 64 : Πρὸς δὲ καὶ ἀξίνας σαγάρις εἶχον. Sing. 4, 5 : Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ... σάγαριν ... πεσέειν ἐς τὴν Σκυθικήν· 70 : Σάγαριν καὶ ἀκόντιον. Ex tertio autem Herodoti loco repetunt Jablonsk. De lingua Lycaon. p. 148 et Albertus quod ap. Hesychium ponitur etiam

signif. ἄροτρον, casu etiam ap. Her. memoratum. Atque ab eodem repetenda videtur quæ ante ἄροτρον ponitur interpretatio φαρέτρα, non minus absona, sed quam eandem primo Herodoti loco grammatici a Wessel. notati non minus perverse adhibuerant voc. illic cum σάγαρις conjuncto ἄρδις.] Item σάγαρις λυσιφλεβής, de Phlebotomo, quo venæ secantur [immo de cultro castrantis se, ut in Λυσιφλεβής dictum], in VV. LL. ex Suida, quem ex Anthol. [ep. Philippi Anth. Pal. 6, 94, 5] verba hæc sumpsisse arbitror. [Σάγαρις conferri potest hebræo סגר Sogor, Ps. 35, 3, quod nonnulli explicant per σάγαρις coll. Arab. شجار *Schadsjdran*, Lignum, unde verbum شجر *Schadsjara* accepit vim, Hasta confodere, et generatim, Pugnare. Vid. Michaelis Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1717. Dahler. Hodie ap. Persas خنجر *Chandschar* dicitur; v. Hammer. Angl. Armeniacum *Sacr* conferunt Whistoni præf. ad Mosen Choren. p. 5. ἄἄἰ]

[Σάγαρις, ὁ, Sagaris, i. q. Σαγγάριος fl., quod v. N. viri, ap. Diog. L. 2, 46, sed qui Σύαγρος Æliano V. H. 14, 21, Eust. Il. p. 4, 26, similiter in Σάτυρος corruptum ad Thomam M. argum. Aristoph. Ran. ‖ Mariandynus, ap. Clearchum Athenæi 12, p. 530, C, et Constantin. Man. Amat. 7, 22. L. Dind.]

[Σαγαριστίων, ὁ, Sagaristio, n. pr. servi in Persa Plauti. Hase.]

[Σαγαρτία, χερρόνησος παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σαγάρτιοι, Steph. Byz. Σαγάρτιοι gens Persica est ap. Herodot. 1, 125; 3, 93; 7, 85, Ptolem. 6, 2 med. Quibuscum Σαγαραίους ap. Ælian. N. A. 12, 34, confert Schneider.]

[Σάγγαδα, Sangada, regio Indiæ, ap. Arrian. Ind. 21, 11.]

[Σαγγάδης s. Σαγγάνδης, ὁ, Nuncius. Grammat. post Photium: Ὀροσάγγης καὶ Σαγγάδης καὶ Παρασάγγης καὶ Ἄγγαρος διαφέρει· ... Σαγγάδαι ἢ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίοις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν· ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν σαγγάνδας· ὁ γὰρ παρασάγγης μέτρον ἐστί.]

[Σαγγαῖος, ὁ, Sangæus, præfectus Alexandri M. ap. Arrian. Exp. 4, 22, 12. V. Σάγγαρον.]

[Σάγγαλα, ων, τὰ, Sangala, opp. Cathæorum Indiæ, ap. Arrian. Exp. 5, 22, 1—24, 12, Polyæn. 4, 30. Σάγαλα ap. Ptolem. 7, 1 med.]

[Σαγγάνδης. V. Σαγγάδης.]

[Σαγγάριος, ὁ, Sangarius, fl. Phrygiæ, ap. Hom. Il. Γ, 187, Π, 719, Hesiod. Th. 344, Apoll. Rh. 2, 722, Orph. Arg. 714, Dionys. Per. 811, Arrian. Exp. 1, 29, 7, Ptolem. 5, 1, Strab. 12, p. 543 etc., Pausan. 1, 4, 5, et alibi, Memnonem Photii cod. 224, p. 233, 20, qui ib. 40 cognominem memorat Nicææ Bithyniæ regem. De origine nominis schol. Apoll. l. c.: (Ἀσκληπιάδης ὁ) Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαί φησιν, Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας Σάγγαν τινά φησι περὶ τὴν Ῥέαν ἀσεβήσαντα μεταβαλεῖν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τούτου οὕτω προσαγορευθῆναι τὸν ποταμόν. HSt.:] Σάγγαρις, sed potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluvius. Σάγγαρις est etiam propr. nom. filii Medi, ut annotant VV. LL. ex Etym. Sed ap. eum invenio Σαγγαρίδος τοῦ υἱοῦ Μήδου, non Σαγγάριδος. [Verba sunt: Σάγαρις, ποταμὸς Φρυγίας, ἀπὸ Σαγάριδος (Σαγάρου Zonaras, sed in al. cod. Σαγάριδος) τοῦ υἱοῦ Μίδου. (Οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος addit Zonaras et cod. Paris.). Σάγγαρις, ποταμὸς Φρυγίας, ὅτι Σάγγαν (Σάγγαρα cod. unus Zonaræ, unde Σάγγαρον Tittm.) τινὰ ἀσεβήσαντα εἰς τὴν Ῥέαν μετέβαλεν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν τόπον (ποταμὸν) κληθῆναι. Σάγαρις (sic) fl. Phrygiæ et homo ei cognominis item in Matrem deum impius memoratur a Ps.-Plut. De fl. p. 1157, B. Σάγαρις autem de fl. Sangario est in numo Tii Bithyniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 500, n. 490, Nicææ Bithyniæ *Suppl.* vol. 5, p. 122, n. 679, quum Σαγγάριος sit in n. Juliopolis Bithyniæ *Descr.* ib. p. 446, n. 188. Alia de formis Σάγαρις et Σάγγαρος v. ap. Miller. ad Marcian. p. 124. Σαγάριος genit. est ap. Jo. Malal. p. 289, 10. Forma Σάγγαρις Procop. Goth. 3, 29, p. 533, A: Ἀμφὶ τοῦ Σαγγάριδος τὰς ἐκβολάς. Ceterum non infrequens in libris Σαγάριος, quod apud Hesy-

A chium ordini literarum convenit, sed redarguitur a Photio. ἄἰ L. Dind.]

[Σάγγαρις. V. Σαγγάριος.]

[Σάγγαρον, τὸ, Navigii barbarici species. Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 34, 18: Ἕτερα δὲ ἐκ μονοξύλων πλοίων μεγίστων ἀρχῆς ἐζευγμένων λεγόμενα σάγγαρα. Ducang.]

[Σάγγαρον, τὸ, Sangarum, emporium Bithyniæ, de quo v. Vales. ad Socr. H. E. 5, 21, p. 290, 4, ubi ἐν Ἀγγάρῳ scriptum, quod ex Sozom. 7, 18, corrigendum. L. D. Unde fort. emendand. Greg. Nyss. t. 1, p. 909, A: Τὸ τῶν Σαγγαγῶν (sic) ὄρος, τὸ πρὸς τοῖς ὁρίοις τῶν Βιθυνῶν κείμενον. Interpr. tamen Latinus: Sangæorum montem. Hase.]

[Σάγγαρος, Σάγγας. V. Σαγγάριος. Nomen pr. Σάγγας, α, ὁ, ponit etiam Chœrob. vol. 1, p. 44, 1. L. D. Sanga centurio, persona in Terentii Eunucho. Hase.]

[Σάγγης, ὁ, inter nomina barytona disyllaba in γης memorat Arcad. p. 23, 21, sed ut legendum videatur Γάγγης, quod mirum si omiserit. Sic Γάγγος
B ap. eund. p. 46, 22, in Σάγγος mutatum in libro deteriore. L. Dind.]

[Σαγγία, ἡ, κώμη, unde oriatur fl. Phrygiæ Sangarius, ap. Strab. 12, p. 543, Eust. ad Dionys. Per. 809.]

[Σάγδας εἶδος μύρου, ἢ Ψάγδας, Genus unguenti, Hesychius. Σάγδας Αἰγύπτιον ἦν μύρον, Pollux 6, 104. Μύρον τι Photio. Athen. 15, p. 691, C: Τῆς δὲ λεγομένης σάγδας, μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο, Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ (μνημονεύει), Βάκκαρίς τε καὶ σάγδας ὁμοῦ. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἐν Μαρικᾷ Εὔπολις, Σάγδαν ἐρυγγάνοντα, λέγων. Ὅπερ ὁ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος ἐπὶ τοῦ ἄγαν χλιδῶντος εἰρῆσθαι ἀκούει. Θεόδωρος δὲ θυμίαμά τί φησιν αὐτὸ εἶναι. Idem p. 690, D: Ψάγδης Ἀρ. ἐν Δαιτ., Φέρ' ἴδω τί σοι δῶ τῶν μύρων; Ψάγδαν φιλεῖς. Εὔπολις δ' ἐν Μ., Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα· Εὔβουλος δ' ἐν Στεφανοπώλισιν, Αἰγυπτίῳ ψάγδανι τρὶς λελουμένη. Quæ ostendunt variabilem nominis barbari formam.]

[Σάγεστα. V. Σέγεστα.]

C [Σάγη, ἡ. HSt. in Σάγμα:] Affert Suid. et nom. Σάγη, quod in exemplis, quæ addit [anon.: Τὴν σάγην τοῦ κτήνους et Josephi A. J. 1, 19, 11: Εἰς τὴν σάγην τῆς φερούσης αὐτὴν καμήλου. Similiter Maccab. 2, 3, 25: Ἵππος καλλίστῃ σαγῇ διακεκοσμημένος], primam illam nominis σάγμα signif. habet [Strabo 15, p. 693: Τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀντὶ κναφάλων αὐτοῖς (τοῖς καλάμοις) χρῆσθαι καὶ τοῖς σάγμασι σάγης. De viatoris supellectile Æsch. Cho. 667: Στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ ἐς Ἄργος. Photius ex Tragico Σάγη φερέσβιος, τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον. Pollux 1, 130; 7, 157, de armis; 1, 185; 10, 54 cum ephippiis; 10, 92 autem de Sacco ponit: Ἐν δὲ τῇ Ἴωνος Ἀλκμήνῃ ὁ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν θύλακος σάγη ὠνόμασται, ut Photii glossa fortasse sit ex Ione petita, quam Pollucis ignarus tentavit Albert. ad Hesych. v. Σαγίς. L. D.]; quum alioqui in Σάγμα, illud σάγη exponat ὅπλον, addens, nom. Πανσαγία esse πανοπλία, quæ tradit et schol. Aristoph. [Ach. 573], rectius certe quam ut ap. quosdam [ut Hesychium] legitur σάγη
D expositum πανοπλία. [Σάγη, vel Σαγή, πανοπλία. Sic etiam exponit Æschyl. schol. Sept. 125: Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ δορυσόοις σάγαις· schol. uterque πολεμικαῖς πανοπλίαις. Brunck. Ib. 391: Ταῖς ὑπερκόποις σάγαις· Pers. 240: Ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σάγαι· Cho. 560: Παντελῆ σαγὴν ἔχων. Photius: Σάγη, ἡ πανοπλία· οὕτως Μένανδρος. « Urbicius: Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὀλίγων ἀνδρῶν σάγη οἶδεν ἐκδειματοῦσθαι τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῖς. ‖ Glossæ Mss. ex cod. Reg. 1673: Σάγην, περιβόλαιον, σκέπασμα (easdem interpr. ponit Hesychius). Glossæ Colbert.: Σάγη, περιβόλαιον. » Ducang. ‖ Photius interpr. etiam τὸ πλῆθος, ut Arcad. p. 104, 25: Τὸ μέντοι σαγή τὸ πλῆθος τινὲς μὲν ὀξύνουσι, τινὲς δὲ βαρύνουσι. Et sic variari solet in libris.] Non ignoro alioqui esse, qui hujus nominis σάγη obliti, illud πανσαγία derivent a σάκος, ut sc. ex una specie genus intelligamus. Hanc certe derivationem sequendo, diceretur πανσαγία quasi πανσακία. [De arcu et pharetra cum sagittis Eur. Herc. F. 188: Τὸ πάνσοφον εὕρημα, τοξήρη σάγην.]

[Σαγηναῖος, ὁ, Reticulatus. Archias Anth. Pal. 6, 192, 1 : Σαγηναίοιο λίνου. Anonym. ib. 6, 23, 3.]

Σαγηνεία, ἡ, Actio illa includendi sagena, s. irretiendi; uno verbo Verriculatio, Everriculatio, si σαγηνεύειν verti possit Verriculare, Everriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exp. ἁλεία a Suida. [Plut. Mor. p. 730, B. Himerius ap. Phot. Bibl. p. 364, 26 : Χειρὶ δὲ χεῖρα πάντες ἀλλήλων συνέχοντες σαγηνείας εἰκόνα τὴν Ἐρετριέων ἔδειξαν πόρθησιν. Jacobs.]

Σαγηνεύς, έως, ὁ, et Σαγηνευτήρ, ῆρος, ὁ, et Σαγηνευτής, ὁ, Qui sagena utitur, Verriculator, Everriculator. Et generaliter Piscator. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 295, 3, σαγηνέα· Hegesipp. ib. 276, 1, σαγηνεῖς· Diod. Exc. Vat. p. 15, Plut. Pomp. c. 73.] In Epigr. [Quinti Mæcii Anth. Pal. 6, 33, 1] : Αἰγιαλῖται Ηρίηπι σαγηνευτῆρες ἔθηκαν. [Leonid. Tar. ib. 211, 5 : Τριχῶν σαγηνευτῆρα κτένα. « Σαγηνευτής, Const. Manass. Chron. 4906 : Ἄνδρα τινὰ σαγηνευτὴν ἰχθυοθήραν. » Boiss. Pseudochrys. t. 10, p. 924, A, de Petro et Jacobo : Οἱ τῶν ἀπίστων σαγηνευταί. Hase.]

[Σαγηνεύς, ὄνομα κύριον Suidæ.]

Σαγηνεύω, Sagena includo, irretio. [Verro, huic add. Gl. Θηρεύειν, αἰχμαλωτεύειν, ἁλιεύειν Hesychio.] Everriculare quidam interpr. Philo V. M. 1 : Καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiam modo irretit, ut ap. Lucian. [Somn. c. 3, D. deor. 15, 3] dicitur de Vulcano Martem et Venerem irretiente. Quinetiam σαγηνεύειν aliquam urbem, aut etiam regionem, legimus, quum ap. Herodot. [3, 149 : Τὴν Σάμον σαγηνεύσαντες οἱ Πέρσαι παρέδοσαν Συλοσῶντι· 6, 31 : Ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους· σαγηνεύουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἀνὴρ ἀνδρὸς ἁψάμενος τῆς χειρὸς ἐκ θαλάσσης τῆς βορηίης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους], tum ap. Plat. Leg. 3, p. 229 [698, D] : Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος. Apud Herodian. [4, 9, 12] redditur Indagine cingere. Œcum. In Acta de Apostolis metaphorice usurpavit homines ad fidem Christianam convertentibus. [Epigr. Anth. Pal. 11, 52, 1 : Παιδείῳ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι ἀσθμαίνεις δελφὶς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ. « Lysis apud Iambl. De vita Pyth. 76, de sophistis ait σαγηνεύοντας τοὺς νέους. » Kuster. In bonam partem Œcumen. In c. 2 Act. p. 13, dicit Christum βασιλεύειν πάντων Ἰουδαίων τε καὶ ἐθνῶν σαγηνευθέντων εἰς τὴν ἐκείνου πίστιν τε καὶ λατρείαν. Cyrill. Alex. in Cat. in c. 2 Joh. p. 81, de Christo : Τοὺς μὲν σοφοὺς ἐπάγεται λόγοις, τοὺς δὲ καὶ δυνάμει καταπλήττων θεοπρεπεῖ σαγηνεύει πρὸς πίστιν· in c. 53 Jesa. p. 754 : Διὰ τῆς τοῦ θεσπεσίου Παύλου μυσταγωγίας... εἰς τὸ τῆς ἀληθείας ἐσαγηνεύθησαν φῶς. Chrysost. : Τοὺς ἔτι πλανωμένους πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδὸν σαγηνεύειν. In malam partem Basil. Seleuc. Or. de Mose dicit, Τοὺς δὲ κύμασιν ἐσαγήνευσεν, Obruit. Cyrill. Alex. l. 6 De adorat. p. 179 : Ταῖς τῶν δαιμονίων πλεονεξίαις σεσαγηνευμένοι πρὸς πλάνησιν. Ib. l. 7, p. 241 : Πλούτῳ σεσαγηνευμένος. Idem, εἰς ὄλεθρον σαγηνεύειν τινὰ et εἰς πλάνησιν. Suicer. Lucian. Tim. c. 25 : Ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. Theophyl. Simoc. Hist. p. 149, 17 ed. Bonn. : Νόσῳ σαγηνευθείς. De muliebribus illecebris irretito Heliod. Æth. 1, 9 : Οἷς ἅπασιν ὁ πατήρ μου σ. Generatim de captivis Evagr. Hist. eccl. 2, 1 : Τῷ πλήθει τῶν σαγηνευθέντων ἠδόμενος. Hase.]

Σαγήνη, ἡ, Sagena : Latine Verriculum, [Retia, Tragum, huic add. Gl.] Everriculum : a quibusdam redditur et Nassa. [Ab σάσσω ducit Etym. M. in Ἀρήνη et confert cum λαμπήνη.] Hesych. ait fuisse πλέγμα τι ἐκ καλάμων ad capiendos pisces. Plut. Symp. 8 [p. 729, E] : Καίτοι βόλον ἰχθύων πριάσθαι ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sic ap. Matth. 13, [47] dicitur regnum cœlorum simile esse σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt qui σαγήνην velint esse proprie Sinus retis, in quem capti pisces deveniunt. Vide et Ἐπίπλοος [vol. 3, p. 1737, B, ubi agit de σαγήνη signif. Omenti usurpato, ut ap. Polluc. 2, 169 : Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος γάγγαμον, ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες,
A ὃ καλεῖται νῦν γάγγαμον, ἢ ὡς οἱ πολλοί, σαγήνη. || « Improprie Basil. Sel. Or. 5, p. 29 : Τῇ τοῦ κατακλυσμοῦ περιβληθέντας σαγήνῃ· Orat. de Jona : Ἔμενεν ἔξω τῆς τοῦ θανάτου σαγήνης. » Suicer. || Formam peregrinam annotavit Hesychius : Ἄγανα, σαγήνην Κύπριοι. Ubi accentus fortasse mutandus. || Σαγήνη, i. q. σαγίον. Paradisus s. liber SS. senum Ms. : Ἀββᾶ, ποίησόν μοι μίαν σαγήνην. || Navigii genus. Encomium S. Basilei episc. n. 18 : Τὸ σῶμα ... ταῖς σαγίναις ἐνσπαργανοῦνται· αἰσθόμενοι τοιγαροῦν ἐν τῷ ἀνέλκεσθαι τὰς σαγίνας ἔχειν πλείονα φόρτον. Mauricius Strateg. 12, 21, p. 347, 1 : Σαγινῶν οὐσῶν καὶ λοιπῶν βαρυτέρων σκευῶν. Constantin. Adm. Imp. c. 30 : Αἵτινες (ζουπανίαι) καὶ σαγίνας ἔχουσιν, etc., et c. 31 : Τὸ πεζικὸν καὶ αἱ σαγῆναι, etc. V. Gloss. med. Lat. Sagena. Ex Ducang. Gl.]

Σαγηνοβόλος, ὁ, ἡ, Qui sagenam jacit, sicut dicitur jaci rete. Capitur generaliter pro Piscatore. [Agath. Anth. Pal. 6, 167, 6.]

Σαγηνόδετος, ὁ, ἡ, Sagenæ alligatus. Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 299, 4], σαγ. ἅμμα.

B [Σαγηφορέω.] Σαγηφορεῖν, Sagis indui, Bud. ex Strab. [4, p. 196 : Σαγηφοροῦσι καὶ κομοτροφοῦσι. Aliud de hoc voc. compositum Is. Vossius probabiliter latere conjecit in Hesychii gl. post Σαγήνη posita : Σαγείρετον, μετακλέπτην, quod Σαγήρετον, ἱματιοκλέπτην, scribendum conjecit, etsi prioris voc. formam non posse ferri apparet.]

[Σαγιόκολον, τὸ, Spica. Glossæ iatricæ Mss. ex cod. Reg. 1673 : Ναρδοστάχυος, νάρδου Κελτικῆς σαγιόκολον. Est autem ναρδοστάχυον (—δόσταχυς) Galeno Spica nardi. V. Ruellium 2, 7. Ducang.]

[Σαγίον, τὸ, Lodix, Gl. « Ephrem. in Vita S. Abramii n. 4 : Οὐδὲ ἐκτήσατο πλὴν σαγίου ἑνὸς καὶ τριχίνου. Moschus Limon. c. 31 : Στιχαρίου τριχίνου, σαγίου. Zacharias Papa Dial. 2, 11, σαγιον vocat quod infra ψιάθιον. Socr. H. E. 7, 22 : Σαγίον σφόδρα ἐρρυπωμένον περιβαλέσθαι· aliique multi. » Ducang. || De pallio gl. cod. Diodori 5, 30 : Σάγους τὰ καλούμενα σάγια, scr. σαγία. De accentu paroxytono schol. Dionys. Bekk. An. p. 793, 36.]

C Σαγίς, ίδος, ἡ, Pera, Saccus, πήρα, Hesych.

[Σάγισμα, τὸ, Instratum equi. Georg. Hamart. in Chron. Ms. et Leo Grammat. in Theophilo p. 455 : Τῶν ἵππων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν διερχομένων μετὰ χρυσῶν σαγισμάτων. Id. in Mich. Theophili f. p. 469 : Εὗρεν αὐτὸν ἐντετυλιγμένον ἐν τῷ σαγίσματι τοῦ δεξιοῦ ἵππου, οὗ ἤλαυνεν. Nicetas in Man. l. 5, Andron. l. 1, Ducas c. 42, Codin. 5, 9; 20, 10. Ducang.]

[Σάγιστρον, τὸ, i. q. præcedens Nicephorus Presb. in Vita Ms. S. Andreæ Sali : Καλὸν σάγιστρον φέρει ὁ ὄνος σου, ἔξηχε. Ducang.]

[Σάγκος, ὁ. Jo. Laur. De mens. 4, 58, p. 250 : Τὸ σάγκος ὄνομα οὐρανὸν σημαίνει τῇ Σαβίνων γλώσσῃ. Dionysius Σάγκον perhibet Sabinorum esse δαίμονα ἐπιχώριον, sec. nonnullos Δία Πίστιον. V. HSt. in Πίστιος.]

[Σαγλῶδες, πλαδαρὸν σῶμα, Hesychii gl. corrupta.]

Σάγμα, τὸ, Onus jumenti sarcinarii, Bud.; in VV. LL. σάγματα, κανθήλια, Clitellæ aut Strata jumentorum. [Sagina, Gl. V. Σάττω.] Nam σάγμα est τῶν
D ὑποζυγίων, Pollux [10, 161]. Et ex Plut. Arato [c. 25] : Κατασκευάσας ὁ Ἄρατος μικρὰς παραξιφίδας ἐνέρραψεν εἰς σάγματα, καὶ ταῦτα περιτιθεὶς ὑποζυγίοις, Jumentorum centunculis, et sellis s. stratis. Ex Eod. in Pompeio [c. 41] : Τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες [Appian. Mithr. c. 82. Dioni Chr. Or. 35, vol. 2, p. 63 : Οὐδὲ ἂν ἀφέλη τις τὰ ἀγάλματα, a Valck., citato, restituebat Casaub. Hesychius post Σαρήτωρ ponit Σάγματα, φορτία. Σαγμίς, ἡτοιμασμένος. V. etiam locum Strabonis in Σάγη sub initium cit. L. D. Cyrill. Scythopol. in Vita Sabæ n. 44 : Τὸ σάγμα ἐπὶ τὸν ὦμον ἄρας. Acta S. Eliæ jun. p. 165 : Σάγματα καμήλων. Achmes Onir. c. 235. Ducang.] || Congeries stipata, Acervus, ex Plut. Catone [Maj. c. 20] : Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, ubi Bud., non absque exemplo, ut opinor, vertit In strage armorum. || Theca scuti : item de Theca aliorum armorum. Vide Polluc. [7, 157; 10, 142], Hesych., [Phot. s.] Suid. [Σκέπασμα interpr. etiam Glossæ Mss. ap. Ducang.] Apud Aristoph. Ach. [574] : Τίς γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγμα-

A τος; ubi schol. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα (nisi potius leg. ἣ καλεῖται). Quibus subjungit, Σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ πανσαγία, ἡ πανοπλία. Affertur autem et ex Eur. Andr. [618]: Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι· quem tamen versum [citatum etiam a gramm. Cram. An. vol. 2, p. 465, 22] Sophocli Suidas tribuit. [Obversatum grammatico fortasse voc. Sophocleum πανσαγία. || Ap. Aristoph. Vesp. 1142: Δοκεῖ γέ μοι (vestis quædam) ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι, schol. τῷ μαλλωτῷ σάγῳ, ᾧ ἐχρῆτο ὡς τρυφερὸς πλείονι θάλπει χρώμενος· et Σάγματι, ἐπεὶ παχέα, ἴσως ὡς ἐκείνου παχεῖ σάγματι χρωμένου.]

[Σαγμάριον, τό. HSt. in Σάγμα:] Suidas habet etiam Σαγμάρια, cum quo videtur subaudiendum ὑποζύγια: ut sint ea quibus σάγματα imponi solebant. [Σαγμάρια Suidæ ἀποσκευή, ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή... Eustath. Od. p. 1410, 19: Ἀστράβη, ὃ σημαίνει σέλλαν καὶ σαγμάριον. Leo Tact. c. 4, 36: Ὑποδεεστέρους τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ σαγμάρια ἀφορίζειν δεῖ· 5, 7: Ὑποζύγια καὶ ἵππους, σαγμάρια, σκευοφόρια, aliique multi. Ducang. In σαμάριον corruptum ap. Byzantinos, de B quo schol. Lucian. Bacch. c. 3.] Sic equus Sagmarius, ex Lampridio in Heliogabalo: et Sagmariæ mulæ, VV. LL. ex Cæl. Rhodig.

[Σαγματάριος, ὁ, i. q. σαγμάριος. Leo Tact. c. 6, 29: Ἵππους σαγματαρίους· et Mauric. Strateg. 12, 6. Ducang.]

[Σαγμάτιον, τὸ, Clitella, diminut. præced. σάγμα. Arrian. Epict. 4, 1, 80: Τἄλλα γίνεται χαλινάρια τοῦ ὀναρίου, σαγμάτια.]

[Σαγματογήνη, ἡ. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 5: Καὶ σαγματογῆναι καὶ περιζώματα. Rursum p. 9: Καὶ ἡ σαγματογήνη, καὶ περιζώματα. Salmas. ad Plin. p. 1170 emendat σαγματοπήνη. Malim σαγματογούνη. Ducang. Sed voc. γοῦνα non cadit in Arrianum.]

[Σαγματοποιὸς, ὁ, Sagmarius, Gl.]

[Σαγματόω, unde pass. σαγματούμενος, Sarcina onustus. Theophanes a. 6 Copronymi: Διὰ ζώων σαγματουμένων, ubi codd. alii σαυματωμένων. Et a. 27: Ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου σαγματωμένου. Ducang. Perfectum sine redupl. etiam priori loco monstrant C codd.]

[Σαγμίς. V. Σάγμα.]

[Σαγοειδής, ὁ, ἡ, Pallio similis. Favorin. Lex. v. Ἀμφιέδασεία.]

[Σαγολαίφεα, τὰ, Vela navium, ap. Eustath. Od. p. 1890, 9. Ducang.]

[Σαγομάντιον, τὸ, Etym. M. in Χλαῖνα et Suidas in Etymologico χλαμύδα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον σαγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηροφόροι. Idem videtur q. Sagochlamys ap. Trebellium, s. Paludamentum, quod χλαμὺς et μαντίον redditur in Glossis. Ducang.]

[Σαγοπώλης, ὁ, Sagorum propola. Anon. in Vita S. Nicephori episcopi Mileti: Φιλιππικὸς σαγοπώλης. Ducang.]

Σάγος, ὁ, Lat. Sagum. [Sagus, add. Gl. Μέρος τι τῆς πανοπλίας interpr. Hesychius.] Polyb. [2, 30, 1]: Σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων. [Id. 2, 28, 7: Τοὺς εὐπετεῖς τῶν σάγων (ἔχοντες)· 3, 62, 5: Σάγους εἰσήνεγκε πολυτελεῖς, semper de Gallis, ut Diodor. 5, 33: Φοροῦσι δ' οὗτοι σάγους μέλανας τραχεῖς καὶ παραπλήσιον ἔχοντας τὸ ἔριον D ταῖς αἰγείαις θριξίν. De Hispanis idem Exc. p. 629, 12: Δοῦναι τῶν πόλεων ἑκατέραν Ῥωμαίοις ὁμήρους τριακοσίους, σάγους ἐννεακισχιλίους, ut Appian. Hispan. c. 42: Χρῶνται δὲ διπλοῖς ἱματίοις παχέσιν, ἀντὶ χλαμύδων αὐτὰ περιπορπώμενοι, καὶ τοῦτο σάγον ἡγοῦνται· 43: Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰβηρικόν· 54: Δοθῆναι παρὰ τῶν Ἰντερκατίων σάγους μυρίους.] Plut. [Mor. p. 201, C]: Αὐτὸς σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. [Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 6 med. Huds.: Σάγοι Ἀρσινοητικοὶ γεγναμμένοι καὶ βεβαμμένοι. L. D. Hippiatr. p. 240, 21: Περίβαλλε σάγῳ. Interpr.: Sago bene contegatur. Hase.]

[Σαγουντία, ἡ, Saguntia, opp. Lusitaniæ, ap. Ptolem. 2, 4.]

[Σάγουντον, τὸ, Saguntum, ap. Strab. 5, p. 159, 160, 167, Σαγούντον (vel —τουν, quasi —τουμ voluissent) in libris Ptolem. 2, 6, s. Σάγουντος, ὁ, ut ap. Steph. Byz., opp. Hispaniæ, cujus gent. Σαγουντηνοὶ (vel potius —τῖνοι) ponit Steph. Byz.]

A Σάγουρον, τὸ, Verriculum, Rete, VV. LL. Vide Hesych. [qui interpr. γυργάθιον.]

[Σάγραι. V. Σάτραι.]

[Σάγρας, ὁ, Sagras, fl. Bruttiorum. Strabo 6, p. 261: Μετὰ δὲ Λοκροὺς Σάγρας, ὃν θηλυκῶς ὀνομάζουσιν, ut scribendum videatur Σάγρα, ut est ap. Photium. Plut. Æm. Paul. c. 25: Τῆς ἐπὶ Σάγρᾳ ποταμῷ μάχης. Prov. ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, quod memorat ib. (conf. p. 262), ex Menandro citant Suidas et parœmiogrr. Ælian. N. A. 11, 10 fin.: Ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα. Photius: Σάγρα, αἱ (ἀντὶ) τοῦ ἀλήθεια· οὕτως Κρατῖνος.]

[Σάγρος, ὁ, Sagrus, fl. ap. Strab. 5, p. 242: Ὁ Σάγρος ποταμὸς ὁρίζων τοὺς Φρεντανοὺς ἀπὸ τῶν Πελιγνῶν.]

[Σαγύλιον, τὸ, Sagylium, castellum prope Amaseam Ponti, ap. Strab. 12, p. 560.]

[Σαγύριον, Hesychio ἄρτου κλάσμα. V. Ταγύριον.]

[Σαγχαρόνιον, τὸ ὑοσκύαμον, in Glossis iatricis Mss. ex cod. Reg. 190, Hyoscyamus, frutex, de quo Ruellius 3, 107. Ducang.]

B [Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ, Sanchoniatho, historicus Tyrius, ap. Athen. 3, p. 126, A (ubi libri Σουνιάθων), Porphyr. Abst. 2, 56, et Eusebium Præp. 1, c. 9 sq., qui per ου in secunda, et Suidam, qui per ω, ut Euseb. l. 10, p. 485, B. D, Theodoretus p. 78, 1, et Ms. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 346. Ap. Suidam suo loco ponitur etiam Σαγωνιάθων.]

[Σαδάκορα, ων, τὰ, Sadacora, opp. Cappadociæ, ap. Strab. 14, p. 663.]

[Σαδάλας, ὁ, Sadalas, rex Thraciæ in numis apud Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 447, n. 135, *Suppl.* vol. 2, p. 555, n. 37; 557, n. 46, ubi Σαδαλο(υ) et Σαδάλου, ut ap. Dion. Cass. 41, 51 etc. Σαδάλας ap. Plut. Anton. c. 61.]

[Σάδαλις, Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαδαλίτης, Steph. Byz.]

[Σαδδουκαῖοι, αἵρεσις Ἰουδαίων. Λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μήτε ἄγγελον μήτε πνεῦμα (ex Act. 23, 8)· παχύτεροι γὰρ οὗτοι καὶ περὶ τὰ σωματικὰ ἐπτοημένοι. Σαδδουκαῖοι δὲ ἑρμηνεύονται δίκαιοι· σεδὲκ (צדק, *Zedek*) C γὰρ ἡ δικαιοσύνη, Zonar. V. Jo. Damasc. vol. 1, p. 80, A, ubi Σαδουκαῖοι. « De Σαδδουκαίοις eorumque doctrina copiosus est Joseph. A. Jud. 13, 5, 9; 13, 10, 6; 18, 1, 4; 20, 9, 1; B. Jud. 2, 8, 2 et 14; Vita 2. » Hase.]

[Σάδοκος, ὁ, Sadocus, f. Sitalcis, ap. Thuc. 2, 29, 67.]

[Σαδράκαι, Sadracæ, apud Strab. 16, p. 738: Σαδράκαι, τὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω βασίλειον, in Assyria situm.]

[Σαδυάττης, ου, ὁ, Sadyattes, rex Lydiæ, ap. Herodot. 1, 16, 18, Tzetz. Hist. 1, 155. Una cum alio Lydo memoratur ab Nicolao Dam. p. 242, 243 ed. Cor.]

[Σάδυκος. V. Σάνδακος.]

[Σαέττη. V. Σαιττηνοί.]

[Σάζοι, οἱ, ἔθνος παρὰ τῷ Πόντῳ, Steph. Byz. Ἀαζοὶ Holstenius.]

[Σαθάρυγξ. V. Σαιθάρυγξ.]

Σαθέριον, τὸ, Satherium: animal quadrupes, ex D mari victum quærens, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 5. [Ὅ τε καλούμενος κάστωρ καὶ τὸ σαθέριον καὶ τὸ σατύριον. Ubi nonnulli σαθρίον καὶ τὸ σαπείριον. Anon. Ms. August. Matthæi c. 54, ab Schneidero cit.: Ὁ κάστωρ καὶ τὸ σαθέριον καὶ ἡ λάταξ καὶ ἐνυδρὶς καὶ τὸ σαπήριον.]

[Σάθη, ἡ, Membrum virile. Aristoph. Lys. 1118: Ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε. Schol. Theocr. 4, 62: Σάθη, ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις, et τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός. Hemst. Macrob. Sat. 1, 8, p. 235: « Propter abscissionis pudendorum fabulam etiam nostri eum Saturnum vocitarunt, παρὰ τὴν σάθην, quæ Membrum virile declarat, veluti Sathimum. Unde etiam Satyros, veluti Sathimnos. » Hase. V. Photius in Σάβυττος cit. Memorat etiam Etym. M. p. 39, 54; 709, 6, ubi ab eo ducit σαθρὸς et Σάτυρος Hesychius. Σάθα, μοῖρα (μόριον intt.). Σάθι (—η), τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα. V. Σαίνα. L. Dind.]

[Σαθυρίζω. V. Σατυρίζω.]

Σάθραξ, ακος, ὁ, Pediculus, φθείρ, Hesych.

[Σαθροδοξία, ἡ, Inanis opinio. Nil. Epist. p. 176, 6. Hase.]

[Σαθροποιέω, Infirmum reddo, Debilito. Greg. Nyss. t. 2, p. 19, A : Οἴεται σαθροποιεῖν τὸν ἀληθῆ τῆς εὐσεβείας λόγον. Hase.]

Σαθρὸς, ὰ, ὸν, Marcidus, Flaccidus, Putris. [Quassus, Quassatus, Fragilis, Gl. Lycophr. 398 : Τάριχον ... σαθρόν.] Apud Lucian., τεῖχος σαθρὸν, Murus putris et ruinosus : non autem Murus vetustate jam collapsus, ut habent VV. LL. [Τειχίον• Pallad. Anth. Pal. 9, 378, 1. Plat. Gorg. p. 493, E : Τὰ ἀγγεῖα τετρημένα καὶ σαθρά. Plut. Mor. p. 39, B : Ἀγγεῖα φαῦλα καὶ σαθρά. « Μέρος τοῦ τείχους σαθρὸν, schol. Soph. Aj. 467. Athen. 6, p. 241, E : Σαπρᾶς οὔσης τῆς οἰκίας, fort. leg. σαθρᾶς. Stob. Flor. 40, 8 (vol. 2, p. 84), σαπρὰ καὶ ῥέουσα. Ἐν σαθρῷ οἰκοῦντες σώματι, Clem. Al. p. 991, 32. » Valck. Plut. Mor. p. 128, B : Σαθροῦ πλοίου καὶ μὴ στέγοντος. Lucian. Necyomant. c. 17 : Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Improprie Pind. Nem. 8, 34 : Κῦδος σαθρόν.] Dicitur etiam aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, ab Eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, magis ad verbum : ut Ovid. dixit Marcere ab annis. [Hippocr. p. 345, 38 : Τὰ σαθρὰ ὑγιέα ποιέουσιν (sutores)· 42 : Τὰ σαθρὰ ὑπὸ τῶν ἰητρῶν ὑγιαίνονται. Plut. Mor. p. 137, D : Τὰ σαθρὰ καὶ ὕπουλα τοῦ σώματος· 61, F : Σάρκα ποιεῖ σαθρὰν καὶ ὕπουλον.] Ex Plut. autem Galba [c. 24] affertur σαθροὶ de iis, quibus animus jam est exulceratus : Τοὺς δὲ ἐλπίσι διέφθειρεν, ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους προφάσεως. [Conf. Herodot. infra cit.] Interdum σαθρὸς reddi etiam potest Debilis, Fragilis; item Futilis, Frivolus : ut σαθροὶ λόγοι, Eur. [Hec. 1190] pro Mendaciis. [Rhes. 639 : Ἐγὼ δὲ τῷδε σύμμαχος Κύπρις δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατεῖν σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι· Bacch. 487 : Σεμνότητ' ἔχει σκότος. — Τοῦτ' ἐς γυναῖκας δόλιόν ἐστι καὶ σαθρόν· Suppl. 1064 : Τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν; Herodot. 6, 109 : Ἢν συμβάλωμεν, πρίν τι καὶ σαθρὸν Ἀθηναίων μετεξετέροισι ἐγγενέσθαι, Priusquam animum despondeant. Plato Phil. p. 55, C : Εἴ πῄ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν· Theæt. p. 179, D : Σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν, διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται· (Aristot. De audib. p. 804, 32 : Σαθραὶ δ' εἰσὶ καὶ παρερρυηκυῖαι τῶν φωνῶν ὅσαι μέχρι τινὸς φερόμεναι συνεχεῖς διασπῶνται· φανερώτατον δὲ τοῦτ' ἔστιν ἐπὶ τοῦ κεράμου· πᾶς γὰρ ὁ ἐκ πληγῆς ῥαγεὶς ποιεῖ τὸν ἦχον σαθρόν· et sæpius in seqq. Lucian. De parasit. c. 4 med. : Ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθέγγηται. Plut. Mor. p. 64, F : Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. Damascius ap. Suidam v. Πρόσοιτο cit. : Ὅπῃ τε σαθρὸν φθέγγεται ὁ λόγος καὶ ὅπῃ ὑγιές·) Gorg. p. 479, B : Σαθρᾷ ψυχῇ· Leg. 1, p. 736, E : Ταύτης σαθρᾶς οὔσης τῆς μεταβάσεως· Euthyphr. p. 5, D : Εἰ ἐμὲ ἐπιχειρήσειε γράφεσθαι, εὕροιμ' ἂν ὅπῃ σαθρός ἐστι. Plut. Dion. c. 23 : Τῷ λόγῳ τὰ σαθρὰ τῆς τυραννίδος ἐπεξιών. Musonius ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 412 : Τῶν νέων ὅσοι σαθροί τε καὶ μαλακοί. « Proculus In Alcib. 1, p. 88 ed. nostr. et sæpius. Conf. annot. meam in Plotin. p. 305, D. » Creuzer.] Sic ap. Greg. Naz., σαθρὰ δόγματα. Dem. [p. 303, 25] dicit natura esse σαθρὸν Quicquid contra æquum factum sit. Legitur et σαθρὰ πράγματα ap. eum [p. 52, ult. Id. p. 24, 7 : Οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν (ipsius est oratoris, non poetæ, pentameter), et mox iterum de corpore et membris. Σαθρὰ καὶ ἀσθενῆ, sc. κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων, Argumenta adversariorum infirma, vilia, inania, Apsin. Art. rhet. p. 712. Hesychius : Σαθρὰ, ἀσθενῆ, κεκλασμένα. Ernest. Lex. rhet. Dionys. A. rh. 10, 14, p. 388, 14 : Τὸν ῥήτορα τὰ σαθρὰ καὶ τὰ ἰσχυρὰ μεταχειριζόμενον. ‖ Adv. Σαθρῶς, Aristot. Eth. Nicom. 1, 11 med. : Χαμαιλέοντά τινα τὸν εὐδαίμονα ἀποφαίνοντες καὶ σαθρῶς ἱδρυμένον. Tzetz. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 317, 30 : Καὶ περὶ τούτων δὲ σαθρῶς καὶ φαύλως ἐκδιδάσκει.]

[Σαθρότης, ητος, ἡ, Fragilitas, Gl. Athan. vol. 1, p. 101, 102. Kall. Jo. Chrys. Laud. S. Eustathii init. Boiss. Improprie Infirmitas, Vitiositas. Jo. Chrys. Hom. 93, vol. 5, p. 628, 8 : Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὴν φύσιν μετὰ ἀκριβείας καταμαθὼν, καὶ ἐπιγνοὺς

A αὐτῶν τὴν σαθρότητα, καὶ ὡς οὐδὲν ἔχει πιστὸν οὐδὲ βέβαιον. Seager. Eust. Il. p. 187, 29 : Διὰ τὴν τῶν νηῶν σαθρότητα. Valck. Jo. Anagn. De exc. Thessalon. p. 104, 29 : Τὴν σ. τοῦ τείχους. Greg. Nyss. t. 3, p. 156, D : Τὴν σ. τῶν λόγων. Id. t. 1, p. 802, B : Σαθρότητι σώματος, cui opponitur, εὐεξία. Hase. Achmes Onir. c. 46, p. 36 : Διὰ τὴν τοῦ ὑέλου σαθρότητα. Allat. Gr Orthod. vol. 2, p. 213, A. L. Dind.]

Σαθρόω, Marcidum s. Flaccidum reddo, Debilito : pro qua signif. affertur ex Judic. 10, [8. Quasso, Gl. Photius Bibl. p. 3, 31 : Πάντα σαθρώσας τῆς δυσσεβείας αὐτοῦ τὰ ὀχυρώματα.] Pass. autem Σαθροῦσθαι est Marcescere, Flaccescere, Bud. ap. Chrysost. Ep. ad Rom. c. 6 : Οὐ γάρ ἐστιν οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρωμένην καὶ καταπίπτουσαν. Apud Eund. σαθροῦσθαι vertit Conquassari, Concuti, Labascere : in Comm. in Ep. ad Ephes. c. 5 [Serm. 17, vol. 3, p. 849, 10] : Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομὴ, κέχηνεν ἡ ἁρμονία· de ecclesiastico corpore loquens [imo de ψυχῇ εὐτραπελευομένῃ. B Seager. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 118 ed. Combef. : Σεσαθρωμένος δρπηξ. Boiss. Σαθρωθῆναι, σαλευθῆναι interpr. Suidas, addito l. Menandri Prot., in quo est τὸν τοῖχον σαθρωθῆναι. Σαθροῦμαι, Casso (sic); Σεσαθρωμένος, Quassatus, Gl. Perf. σεσαθρωμένον et aor. σαθρωθὶν sunt ap. Phot. Bibl. p. 514, 9 et 11, præs. σαθροῦνται ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 194, B. L. Dind. Antioch. Homil. p. 1122, D : Τὸν οἶκόν σου τὸν σαθρωθέντα. Basil. t. 2, p. 962, B : Σαθρωθεῖσαι. Hase.]

[Σάθρωμα, τὸ, Labes. Theophylact. In Ep. ad Hebr. 8, 7, p. 952 : Ὥσπερ ἰδιωτικώτερον εἰώθαμεν λέγειν, οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ἡ οἰκία, ἀντὶ τοῦ, ἐλάττωμα ἔχει, σάθρωμα· οὕτω κτλ. Hesychius : Σαπρία, σάθρωμα. L. D.]

[Σαθρῶς. V. Σαθρός.]

[Σάθων, ωνος, ὁ. Hesychius : Σ., ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου, et minus plene Bachm. Anecd. vol. 1, p. 360, 25. Phot., ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων· οὕτως Τηλεκλείδης. V. Ἀνδροσάθων et Σάτυρος. Athen. 5, p. 220, D : Καὶ Πλάτωνα δὲ μετονομάσας C Σάθωνα (Antisthenes) ἀσυρῶς καὶ φορτικῶς τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ. Ita dicitur πόσθων.]

[Σάθων, ωνος, ὁ, Satho, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 25, n. 1846, 4. Pater Socratis præfecti Alex. M. ap. Arrian. 1, 12, 12. L. D. Alius in tit. Orchom. ap. Ern. Curt. Mus. Rhen. philolog. a. 1842, p. 108, 21, et Car. Aug. Keil. Syll. inscr. Bœot. part. 1, p. 5, n. 2, et p. 9. Titulus scripti Antisthenis ap. Diog. L. 6, 16 : Σάθων, ἢ περὶ τοῦ ἀντιλέγειν. Hase.]

[Σαιδηνὴ, ὄρος Κύμης. Τὸ ἐθνικὸν Σαιδηνὸς καὶ Σαιδηνὴ ἡ χώρα, Steph. Byz. Hom. Ep. ap. Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 9 : Οἳ πόλιν αἰπεινὴν Κύμης ἐριώπιδα κούρην ναίετε, Σαρδήνης πόδα ναίατον ὑψικόμοιο. Ἡ δὲ Σαρδήνη ὄρος ἐστὶν ὑπερκείμενον τοῦ τε Ἕρμου ποταμοῦ καὶ τοῦ Νέου τείχους. Ed. Hom. ναίετ' ἐς ἄφδην, ἧς πόδα, unde ναίετε Σαιδηνῆς πόδα B. Martinus.]

[Σαιθάρυγξ, ἡ ταραχή, inter nomina ab σαι incipientia ponit Theognost. Can. p. 11, 14, cujus de fide quum alibi diximus tum in proximo Σαῖνα. Et D huic quidem gl. originem præbuisse videtur Σαθ— in Σαιθ— mutatum in gl. Hesychii Σαθάρυγα, ταραχή (—ήν Musurus). L. Dindorf.]

[Σαιθίδας, α, ὁ, viri n. in inscr. Messen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 646, n. 1318, 8 : Τιβ. Κλ. Σαιθίδα.]

[Σαικὶς, δειλὸς, Hesychii gl. suspecta.]

[Σαικωνέω. V. Σαλάκων.]

[Σαῖνα vel Σαίνα, τὸ αἰδοῖον, ἡ μοῖρα, Zonaras, et Σαινα (sine accentu), τὸ αἰδοῖον, etiam Theognost. Can. p. 11, 13, inter vocc. ab σαι incipientia. Alludit ad σάννιον, vel σάθα, quod etiam ap. Hesychium explicatum per μοῖρα v. in Σάθη. L. Dindorf.]

Σαινίδωρος, ὁ, ἡ, Donis abblandiens, ut canes cauda. Epicurus ap. Diog. L. p. 387 meæ edit. [10, 8], Antidorum vocat Σαινίδωρον, et Δημόκριτον, Ληρόκριτον.

[Σαινικρίζω. Σαινικρίζει, ἐκτρέφει, Hesychius. Idem : Σανίτρα, τροφός.]

[Σαινολόγος, ὁ, ἡ, Qui blande loquitur. Moschop. Π. σχεδ. p. 69, 4. Boiss.]

Digitized by Google

[Σαῖνος, ὁ ἀριστερέων, Theognost. Can. p. 11, 13, inter vocc. ab σαι incipientia.]

[Σαινουρίς. V. Σαίνουρος.]

Σαίνουρος, ὁ, ἡ, Blandam caudam movens, Qui caudam movens adblanditur, ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, ut Hom. loquitur. [Eust. Od. p. 1821, 51 : Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ οὐρῇ σαίνειν τὸ σαίνουρον συντίθεται ζῷον πρὸς ἀναλογίαν τοῦ λόφουρον δῆλόν ἐστι. Schol. Æsch. Sept. 689.] Σαινουρίς, Quæ caudam movens adblanditur : σαίνουροι καὶ σαινουρίδες, inquit Hesych., οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι ἢ κύνες. [Photius : Σαίνουροι, τὰς οὐρὰς σείοντες.] Et Σήνουρος pro eod.; Hesych. enim σηνοῦροι exp. ταῖς οὐραῖς σαίνοντες, ubi animadverte [male] scribi προπερισπωμένως : ut κολοβοῦρος. [Idem Hesychius : Σάνουροι, τὰς οὐρὰς σαίνοντες. Iterum HSt. :] Σαίνουρος, Cauda blandiens, Blande caudam movens, Caudæ motu adblandiens. Vide Οὐρά. [Eust. Opusc. p. 90, 60 : Κυνάρια σαίνουρα. Moschop. II. σχεδ. p. 69, 4, et, ubi prima Hesychii gl. repetitur, omisso σαινουρίδες, Etym. M.]

Σαίνω ab eadem [them. ficti Σάω] derivari origine docebo ex Eustath. [Od. p. 1603, 12; 1655, 39; 1792, 1] in Σέω. Est autem Σαίνω, Caudam quatio, moveo : canum proprie et brutorum. Hom. Od. K, 216 : Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, Ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Σαῖνον· Blandas movere per aera caudas, ut Ovidium interpretari ostendi in Περισαίνω. Eust. ibi σαίνειν exp. σείειν τὴν οὐρὰν, derivans a σῶ. [Onest. Anth. Pal. 7, 66, 4 : Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τόν με κύνα· Nossis ib. 9, 604, 3 : Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα ... σκυλάκαινα.] Item cum dat. instrumentali, Od. Π, [302] : Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, Cauda blanditus s. adulatus est. Sic Hesiod. Theog. 771 : Ἐς μὲν ἰόντας Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν, Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖθις ἐᾷ πάλιν, de Cerbero, qui blanditur cauda intrantibus, allatrat autem exire volentes, eosque repellit. [Apoll. Rh. 1, 1145 : Οὐρῇσιν σαίνοντες θῆρες· 3, 884 : Θῆρες κνυζηθμῷ σαίνουσιν.] Sed et ipsæ caudæ dicuntur σαίνειν, Blandiri et adulari : ut ap. Athen. 7, [p. 277, B] ex Sophocle : Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι, Blandientibus seseque motitantibus caudis. [Id. fr. Phædræ ap. Hesych. v. Κυλλαίνων κάτω cit. : Ἔσαινεν (ἔσαιν' ἐπ' cod.) οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω (ead. constr. schol. Æsch. Sept. 689 : Τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων, τὰς οὐρὰς σαινόντων); fr. ap. Eust. Od. p. 1493, 36 : Σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Aristoph. Eq. 1031 : Κέρκῳ σαίνων σε.] Metaphorice hominibus etiam tribuitur, s. affectionibus homini propriis. [Adulor, Blandio, Gl. Pind. Pyth. 2, 82 : Σαίνων ποτὶ πάντας· 1, 52 : Σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν· Ol. 4, 5 : Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἀεί. Æsch. Ag. 798 : Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι· Cho. 420 : Πάρεστι σαίνειν· τὰ δ' οὔτι θέλγεται. Soph. OEd. C. 320 : Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προστείχουσα· fr. Teucri ap. Stob. Fl. 122, 10 : Ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον. Eur. Rhes. 55 : Σαίνει μ' ἔννυχος φρυκτωρία· Ion. 685 : Οὔ με σαίνει θέσφατα. Lycophr. 1444 : Ἀναγκάσει πτήξαντας Ἀργείων πρόμους σῆναι ... λύκον. Nicand. Th. 353 : Ἑλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ σαίνων. Aristot. Metaphys. p. 298, 8 : Ἀληθῆ δὲ τὰ λεγόμενα καὶ σαίνει τὴν ψυχήν. Metaphora continuata Polyb. 16, 24, 6 : Οὓς, ὁπότε μέν τι δοῖεν, ἔσαινεν, ὅτε δὲ μὴ δοῖεν, ὑλάκτει καὶ ἐπεβούλευεν αὐτοῖς.] Demetr. Phaler. [§ 274] : Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικέν ἢ δάκνοντι. Solent enim canes aut σαίνειν aut δάκνειν, vel saltem allatrare. Plut. In Colot. [p. 1125, B] : Ἀσπαζομένη καὶ σαίνουσα παροῦσαν ἢ μέλλουσαν, Adblandiens, ubi nota etiam accus. : ut ap. Lucian. [D. deor. 12, 1], Σαίνουσί με, Adblandiuntur mihi in modum canum blande caudas moventium; vel, blandas caudas, ut Ovid. Metam. 14. Qui magis improprie itidem cum accus. dicit [Merc. cond. c. 20], Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, pro Blandum te præbes pollicenti, Promissum blande amplecteris. Gregor. Naz. cum dat. etiam construxit, de dæmone loquens : Σαίνει μὲν τῷ Χριστῷ, τελευτᾷ δ' εἰς πονηρόν. [Æsch. Ag. 726 : Σαίνων

A τε γαστρὸς ἀνάγκαις. || Prægnanti quadam significat., Blandiendo averto, Æsch. Sept. 383 : Σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ· 704 : Τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;] Hesych. σαίνει exp. non solum κολακεύει, θωπεύει, προσηνεύεται : sed etiam κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται : ut idem sit cum σείεσθαι, Quassari et concuti. [Soph. Antig. v. 1214 : Παιδός με σαίνει φθόγγος, Filii me quassat vox. Brunck. Rectius hæc componuntur cum ejusd. exx. supra citatis.] Exp. tamen idem active quoque τινάσσει, i. e. Concutit, Quassat. Sic certe pass. Σαίνομαι pro Concutior s. Quassor et Turbor, accipitur a quibusdam ap. Paulum 1 Ep. ad Thess. 3, [3] : Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, Ut nemo in his tribulationibus turbetur, s. Nemo in oppressionibus istis commoveatur. Ubi OEcumen. quoque σαίνεσθαι exp. ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι, κινεῖσθαι, καὶ τῆς προτέρας ἐξίστασθαι πίστεως, sc. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς οὐρὰς ταρασσόντων κυνῶν. Canes certe lupique adulantes, caudas agitant, territi autem remulcent : ut ap. Virg. Æn. 11 : Occiso pastore lu-
B pus magnoque juvenco, Conscius audacis facti, caudamque remulcens, Subjecit pavitantem utero. [Medium ponit Photius s. Suidas : Σαίνεσθαι, κολακεύειν.]

[Σαῖξαι, ἔθνος παρὰ τῷ Ἴστρῳ, Steph. Byz. Compares Σαΐους s. Σάπας, et suspiceris Σαῖται, si conjecturæ locus in rebus tam incertis.]

[Σάϊοι. V. Σαΐς, Σάος. || Gens Thracia ap. Archiloch. cit. ab schol. Aristoph. Pac. 1298 : Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται) Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ δίστιχον· οὗτος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης, et Strabone 10, p. 457 : Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαΐων τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ, εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητής, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαΐων Ἀρχ. κτλ. 12, p. 549 : Σίντιες γὰρ ἐκαλοῦντό τινες τῶν Θρᾳκῶν, εἶτα Σίντοι, εἶτα Σάϊοι, παρ' οἷς φησιν Ἀρχ. τὴν ἀσπίδα ῥῖψαι ... Οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι Σάπαι νῦν ὀνομάζονται. Scylax p. 27 med. in descriptione Thraciæ : Καὶ ἄλλα ἐμπόρια Σαΐων, ut scriptura codicis (ap. Miller. p. 215)
C Σαγίων correcta est. Vita Arati p. 268, C ed. Petav., vol. 2, p. 430 ed. Buhl. : Σάϊς πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ἑτέρα ταύτῃ ὁμώνυμος ἐν Αἰγύπτῳ· ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ οἱ πολῖται Σαῗται καλοῦνται, οἱ δὲ τῆς Θρᾴκης Σάϊοι, ὡς καὶ Ἀρχ. φησὶν κτλ. Huc autem referenda Hesychii gl. : Σαιοί, πολέμιοι, νεκροί, καὶ ἔθνος, οἱ πρότερον Κίκονες, unde Theognost. Can. p. 11, 14, inter nomina ab σαι incipientia ponit Σαῖοι, οἱ πολέμιοι. Σαΐους Olbiæ vicinos memorat inscr. Olbiopol., ad quam v. Bœckh. vol. 2, p. 84 sq. L. Dind.]

[Σαίρει, Plut. De Is. et Os. p. 362, D, Ægyptios Festum, nempe lætum ac hilariter transigendum, tradit vocare, quod Jablonsk. Op. 1, p. 242, potius σαΐρι, vel σαίρει, vel σαϊρὶ scrib. putat, et e Copt. *Saïri*, Hilaritas, exponit.]

[Σαιρὸς, σαρὸς, Hesychii gl. suspecta.]

Σαίρω, Scopis purgo, Verro : ut σαίρειν τὸ δῶμα, Eur. [Hec. 363, Andr. 166. Ion. 115 : Δάφνας, ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν σαίρεις· 121 : Μυρσίνας ἱερὰν φόβαν, ᾇ σαίρω δάπεδον θεοῦ· 795 : Ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν· Cycl.
D 29 : Σαίρειν στέγας· 33 : Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπάγῃ δόμους.] Qua in signif. dicitur et Σαρόω. [Theognost. Can. p. 11, 13 : Σαίρει, ῥαίνει, σαροῖο (l. σαροῖ). Photius : Σαίρειν, οὐ σαροῦν, μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσιν. Quod tamen alienum a Tragicis. Idem cum Suida : Σαίρει, κοσμεῖ ἢ χαίρει. Quorum alterum ad σέσηρε pertinet.] Apud Soph. [Ant. 409] σήραντες [πᾶσαν κόνιν σήραντες], Qui absterserunt. Hinc autem est Σέσηρα, teste etiam Eustath. [Od. p. 1893, 10, 19] (quum alioqui a them. Σήρω quidam deduci putent), quod præsentis significationem habet; et sonat, Sum ore aperto s. hianti. Existimaturque dici proprie de canibus, qui diducto rictu, ita ut conspiciantur dentes, minitantur : ut Aristoph. Pac. [620] dicit canes Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. [Vesp. 901 : Οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται, item de cane. V. Procop. Arcan. c. 1, 13.] Unde σεσηρέναι alicubi redditur atque adeo reddendum videtur Ringi : ut apparet etiam ex Suida in Ἐσεσήρεισαν. Bud. vertit etiam Indignabunde et acerbe ridere; additque, Ut

jurgantes faciunt. [Meleag. Anth. Pal. 5, 179, 3 : Τί μάταια γελᾷς καὶ σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις; De Momo epigr. Anth. Plan. 265, 9 : Σισηρώς.] Sed Σεσηρέναι aliquando dicitur de iis, qui ore sunt hianti et dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, etiamsi non rideant : unde frequenter de simulato risu; sed interdum et de vero, ut Plut. Apophth. [p. 223, C], γελῶν καὶ σεσηρώς. [Ap. Hippocr. p. 272, 49, μειδιήματα σεσηρότα sunt Risus effusi et qui diductis labris fiunt : Φέρων τὸ ἦθος τῆς νούσου σεσηρότι μειδιήματι καὶ ἀλλοκότοισι φαντάσμασι, Perferens morbi mores effuso risu et peregrinis imaginationibus. Ubi tamen in σεσηρότι variant exemplaria, et δράμασι videtur leg. Cornarius. Foes.] Videtur certe σεσηρέναι esse, quod Latini Renidere dicunt. Vide Hesych. et Suidam. [In Σεσηρ—. Neutrum ponit Pollux 3, 131 : Πανοῦργον, ἐπίσκιον, σεσηρός.] Affertur autem et Σεσαρὼς partic. pro σεσηρώς : unde femin. σεσαρυῖα ap. Hesiod. [Sc. 268] : Ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα εἱστήκει, ubi redditur Hians. [Diversum autem hoc σεσᾶρώς, quod ex σεσηρὼς factum, ab σεσαρὼς forma Dor. ap. Theocr. 5, 116 : Ἠ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα καὶ τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκιγκλίσδευ· 7, 19 : Καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς ὄμματι μειδιόωντι· 20, 14 : Καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.] Σεσηρὸς, τὸ, Rictus, Minax oris habitus, ut est canis ringentis, VV. LL. ex Galeno. [Qui in Gl. exponit τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεστηκὸς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ ἐκπεπληγμένον ὀνομάζεται, quibus indicat l. Hippocr. p. 773, H : Τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκεος, ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς ἔσται. Aret. p. 97, 35 : Ἢν σεσήρῃ τὸ τρῶμα. Achill. Tat. 4, 31 : Σεσηρυῖα τὰς παρειάς. « Hermog. lib. 1 Περὶ ἰδ. cap. περὶ ἀξιώματος τοῦ λόγου, de litera Græca ι ita judicat : Ἥκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρέναι ποιεῖ· διογκεῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα· h. e., Contrahit os, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei quem literæ ο, α, ω efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem l. Hermogenes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρέναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic schol. Aristoph. Vesp. 896 : Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασι· et Pac. 619 : Ὅταν ὀργίζωνται (οἱ κύνες), σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eustathius etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. A, p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus et appositio synonymica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ σεσηρέναι ita definienda erit, ut non modo de rictu et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quæ dentibus compressis labia tantum diducit, unde is sibilus et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti atque ex omni Hermogenianæ orationis contextu assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus scholiastæ ad Hermog. p. 391 interpretatione, qui ita : Σεσηρέναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων. » Ernest. Lex. rhet. Cornut. c. 30, p. 176, 2 : Οἱ Σάτυροι, τὴν ὀνομασίαν ἐσχηκότες ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, ad quem l. conf. Osann. p. 352. Hase.]

[Σαΐς, ἡ, Minerva apud Ægyptios sec. Pausaniam 9, 12, 2, et Characem ap. Tzetz. ad Lycophr. v. 111, Tzetzen Hist. 5, 657. Isto vero nomine urbem tantum Sain ab Ægyptiis designari, in qua Νηΐθ, Minerva, colebatur, et Græcos nomen diis suis ab urbibus indere solitos, quæ deinde in nomina propria abierint, contendit Jablonsk. Op. 1, p. 244 sq. Dahler.]

[Σάϊς, πόλις Αἰγύπτου. Κλίνεται δὲ Σάεως, ὡς Μέμφεως. Καὶ κτητικὸν Σάϊος καὶ Σαΐα καὶ Σαΐτης νομὸς καὶ ὁ πολίτης, καὶ κτητικὸν Σαϊτικόν· τὸ θηλυκὸν Σαΐτις, καὶ Σαϊτηνὸς, Steph. Byz. Genit. Σάιος ap. Tzetzen Hist. 5, 657, 660. Nicand. Th. 566 : Νεῖλος ὑπὲρ Σάϊν. Uterque autem gen. fem. dicit, ut τὸν Σάϊν ap. Polyb. 23, 16, 4, scribendum videatur τήν. Fem. dicit etiam schol. Hom. Il. Ξ, 387. Herodot. 2, 28, 59 etc., et Σαΐτης 2, 165, 169, Σαϊτικὸς 2, 17. Plato Tim. p. 21, E. Σάϊος Strabo 17, p. 802, 803, Σαΐται p. 812, Σαϊτικὸν στόμα p. 802, Σαϊτικὸς νομὸς p. 801. Σάϊς et Σαΐτης νομὸς Ptolem. 4, 5 med., quod in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 547, *Suppl.* vol. 9, p. 172, modo Σαΐτης modo Σαείτης scriptum. Σαΐτης gent. memorat etiam Vita Arati in Σάϊοι citata, quæ fingit etiam urbem Thraciæ Σάϊν. Σαΐτις, cogn. Minervæ, cujus templum in monte Pontino prope Lernam, ap. Pausan. 2, 36, 8. ꝛ̄c L. Dind.]

[Σαΐς, κοῦρος, κάρος, Hesychii gl. corrupta. Κόρος pro κάρος Salmas., nisi est dittographia præcedentis. Ceterum vix cogitandum de Παῖς pro Σαΐς.]

[Σαισάρα, ἡ, Sæsara, f. Celei, ap. Pausan. 1, 38, 2. Quo Sopingius refert Hesychii gl. : Σαισαρία ἡ Ἐλευσὶν πρότερον.]

[Σαίστος, ἐλαίας κλάδος, Theognost. Can. p. 11, 12, inter voce. ab σαι incipientia. Hesychius : Σεπτὸς ἢ σεπτὴ, ἐλαία θλαστὴ, ubi Σαιπτὸς et σαιπτὴ Is. Vossius, ut postulat ordo literarum. Idem : Σαιστός, ἐλαία θλαστή. Mendosius et confusius Zonaras p. 1628 : Σαῖπος ἡ ἁλιευτικὴ ἐλαία.]

[Σαϊταφάρνης, ου, ὁ, Saitapharnes, n. regis Bosporani in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 121, 19; 122, 84. Quem Σαίων in eadem memoratorum regem fuisse genti cognominem conjicit Bœckh. p. 84, B.]

[Σαϊτηνός. V. Σάϊς.]

[Σαίτης. V. Σαῖτιν.]

[Σαΐτης. V. Σάϊς. Regem Σαΐτην memorat schol. Plat. Tim. p. 21, E.]

[Σαϊτικός. V. Σάϊς.]

[Σαῖτιν, μέτρον τι οἴνου, Zonaras Lex. p. 1630 inter οὐδέτερα. Epiphan. De pond. p. 182 : Ὁ δὲ σαίτης ξεστῶν ἐστι κϐ'. Formam non Byzantinam ex Jo. Carpathi episc. in Narrat. Mss. de anachoretis annotavit Ducang. : Ἐνέχθη εἰς τὰ κελλία σαίτιον οἴνου. Idem de altera forma : « Σαίτης, Sextarius, mensura liquidorum. Lex. Ms. Reg. ex cod. 1708 : Σαῖτον, σαῖτιν, οἴνου μέτρον τι. Pallad. Hist. Laus. c. 22 : Σαίτην πιὼν ὡς Ἰταλικῶν δεκαοκτώ. Apophth. Patrum in Pœmene n. 14 : Ποιήσατε μικρὰ βρώματα καὶ λάβετε σαίτην οἴνου. » ‖ Σαβιθὰ, τοῦτο Συριακόν ἐστιν ὄνομα, ὃ ἑρμηνεύεται λινιαῖον ἄντλημα, παρὰ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ· ἔστι δὲ ξεστῶν κϐ̄· καὶ τί ἀρέστισι (sic), καὶ παρ' ἄλλοις ιη̄· τὸ δὲ ἓν ξ̄. Etym. Gud. Epiphan. De pond. p. 182 eadem fere habet, sed ibi legitur : ληνιαῖον ἄντλημα παρὰ Ἀσκαλωνίταις, et posteriori parte caret. Nullum in Chald. vel Syr. lingua reperire potui voc. huic respondens. Affine videtur Σαίτης et Ὑγροσαίτης, Mensura liquidorum, continens sextarios quinquaginta, ap. Ducang. Epiphan. l. c. etiam τῷ σαίτῃ tribuit κϐ' sextarios. Dahler.]

[Σαῖτις. V. Σάϊς.]

[Σαϊττηνοὶ, οἱ, Saitteni, Lydiæ, in numis Σαιττηνων inscriptis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 110 sqq., *Suppl.* vol. 7, p. 408 sqq., quorum in nonnullis Σαιτται. Wessel. ad Hierocl. p. 670, ap. quem p. 669 inter oppida Lydiæ Consularis ponitur Σῖται : « Σαίτται rectum erit, a quo non longe abest Ptolemæi ex Mss. Palat. Σάτται, pro quo Σῖται Coisl. cod. In Actis Concil. modo Σετῶν πόλις, ut Nicæno 2, p. 591, modo Σιτῶν πόλις ἐπαρχίας Λυδίας, sicuti Constant. 3, p. 502, modo Σιπτῶν πόλις, quomodo in Chalcedon. p. 666, pro qua p. 97 Σεττῶν, p. 327 Σέλλων et Σεύτων p. 399. » Huc autem refertur Theocr. Syr. Anth. Pal. 15, 21, 14 : Στήτας οἶστρε Σαίττας. Ubi schol. τουτέστιν ὁ οἶστρον ἐμβαλὼν τῇ Λυδῇ γυναικί. Et σαίττῃ δὲ τῇ Λυδῇ.]

[Σάκα, Equestris turmæ nomen. Anon. Ms. de Castrametat. : Ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπακολουθοῦντα ἄρχοντα ἐχέτω μεθ' ἱππέων, οὓς δὴ Σάκαν ὀνομάζουσι. Idem : Οἱ δὲ ἄρχοντες οἵ τε τῶν προηγουμένων... καὶ ὁ τοῦ Σάκα. Infra : Ὁ τοῦ Σάκα ἄρχων. Anon. Combefis. in Romano n. 10 : Ὄπισθεν Σάκα κατελείφθη. Ducang. Qui gentem Sacarum comparat, nihil, ut videtur, huc pertinentem. L. D. Turma equitum, exercitus incedentis agmen claudens. Niceph. Phocas De vel. bell. p. 202, 9; 226, 20; 228, 5; 257, 12 et 20 ed. Bonn. Est voc. arabicum ساقة quod exponitur a Meninskio : Postrema acies. Hase.]

[Σακάδας, α, ὁ, Sacadas, Argivus, musicus et poeta, de quo v. seq. voc., ap. Pausan. 2, 22, 8; 4, 27, 7; 6, 14, 10; 9, 30, 2; 10, 7, 4, Athen. 13, p. 610, C. Chœrob. p. 41, 14.] A

Σακάδιον, τὸ, Organi musici genus, Hesych. [Ita dictum a Sacada inventore, de quo Plut. De musica p. 1134, A : Γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων.]

[Σάκαι, οἱ, Sacæ, gens Scythica (τοὺς Σκύθας οὕτω φασὶ Steph. Byz.), ap. Herodot. 1, 153; 3, 93; 7, 64, et sæpius ap. Xenoph. in Cyrop. 1, 1, 4 etc., Dionys. Per. 750, Strab. 11, p. 507, 511 seqq. Σάκκαι male ap. Polyæn. 7, 12 etc. Sing. Σάκης Σάκου ponit Chœrob. p. 139, 15. || Fem. Σακίς memorat Steph. Byz., ubi ex Clem. Strom. 4, p. 498 : Σακίδας ἄλλας, annotat Holsten. || Forma Byz. Σάκες pro Σάκαι ap. schol. Aristoph. Av. 31 ex Suida correcta, est etiam ap. Hesychium et Etym. M. p. 707, 36. Alioqui non rara apud Byzantinos Σκύθες et similia. Σακία, ἡ, de regione, ap. Agathem. Geogr. 2, 6, p. 44 : Εἶτα Σακία.]

[Σακαία. V. Σακέα. || Ap. Pausan. 6, 26, 9 : Οὗτοι B μὲν δὴ τοῦ Αἰθιόπων γένους αὐτοί τέ εἰσιν οἱ Σῆρες καὶ ὅσοι τὰς προσεχεῖς αὐτῇ (ins. Seriæ) νέμονται νήσους Ἄβασαν καὶ Σακαίαν, Sylburgius dubitabat an scribendum esset Σαβαίαν. L. Dind.]

[Σακαῖος. V. Σάκαι.]

[Σάκαλα, ων, τὰ, Sacala, locus Asiæ. Arrian. Ind. 22, 4.]

Σάκανδρος, ὁ, Pudendum muliebre. Affertur [ab Suida] ex Aristoph. [Lys. 824. « Derivatur a σάκος, Barba. » Brunck. V. Σάκας.]

[Σακάραυλοι, οἱ, Saccarauli, gens Scythica, ap. Strab. 11, p. 511, ubi præter alia Ps.-Lucian. Macrob. c. 15, Σακαυράκων Σκυθῶν, conferunt intt.]

[Σάκας, ὁ, i. q. σάκανδρος. Hesychius : Σάκαν, τὸ τῆς γυναικός. Quod σάκταν scriptum ap. Photium v. in illo. Ejusd. Hesychii gl. Χοῖρος, χοιρόσακα, eodem videtur referenda.]

[Σάκας, ὁ, Sacas, pocillator Astyagis, ap. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 7 etc. Ita dictus Acestor tragicus a Comicis διὰ τὸ ξένος εἶναι sec. schol. Aristoph. Av. 31, C Vesp. 1221, ab Theopompo etiam pater ejus Tisamenus. Quod autem illi corripiunt α prius, produxit Fronto in Σάκος, ὁ, citandus, alterum utrique.]

[Σάκασα, σαφήνεια, Hesychii gl. obscura.]

[Σακασηνή, ἡ, Sacasene, regio Mediæ, ap. Strab. 2, p. 73; 11, p. 509, 511, 528. Eodem refertur Σακαστηνή ap. Ptolem. 5, 13, Σακαστανή vel Σακαστηνή ap. Isidor. p. 246, 255 ed. Miller.]

[Σακαύρακες, οἱ, Sacauraces. V. Σακάραυλοι.]

[Σακέα, ἡ, ap. Athen. 14, p. 639, C : Βήρωσος ἐν πρώτῳ Βαβυλωνιακῶν τῷ Λώῳ φησὶ μηνὶ ἑκκαιδεκάτῃ ἄγεσθαι ἑορτὴν Σακέαν προσαγορευομένην ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ ἡμέρας πέντε, ἐν αἷς ἔθος εἶναι ἄρχεσθαι τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν κτλ. Μνημονεύει τῆς ἑορτῆς καὶ Κτησίας ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. Unde Eust. Il. p. 1098, 56 : Ἄδηλον εἴτε παρὰ τὸ πολεμικὸν σάκος εἴτε παρὰ τοὺς Σάκας τὸ ἐθνικὸν ἤγετο Βαβυλώνιος ἑορτὴ Σακέα καλουμένη ἐφ' ἡμ. πέντε κτλ. Id. ad Dionys. Per. 749 : Τινὲς δὲ τοῦτο οὕτως ἱστόρησαν, ὅτι τὸν Κῦρον οἱ Σάκαι ἡττήσαντες, εἶτα ἐξ ὑποστροφῆς ἐκείνου ἡττηθέντες διὰ μέθην D ἀπώλοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεδείχθη πανήγυρις ἱερὰ Περσικὴ τὰ Σάκαια (var. Σάκεα). Καὶ Κῦρος δὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκείνους κατέκοψεν, ἀνιερώσας πατρίῳ θεῷ Σάκαιαν ἀνηγόρευσεν. Strabo 11, p. 512 : Σάκαι τὸ τῆς Ἀναΐτιδος καὶ τὸ τῶν συμβώμων θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο... ἀπέδειξάν τε πανήγυριν κατ' ἔτος ἱερὰν τὰ Σάκα (Σάκαια Casaub.), ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες. (Unde Steph. B. : Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ᾧ Ἀρτέμιδι (ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι interpretes) Σάκεα, λεγομένη καὶ αὐτὴ οὐδετέρως· Στράβων ια', quæ lacunosa videntur.) Et ib. paullo post, unde sua petiit Eust. ad Dionys. : Ὁ δὲ Κῦρος θεῖον νομίσας τὸ εὐτύχημα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνιερώσας τῇ πατρίῳ θεῷ προσηγόρευσε Σάκαια· ὅπου δ' ἂν ᾖ τῆς θεοῦ ταύτης ἱερόν, ἐνταῦθα νομίζεται καὶ ἡ τῶν Σακαίων ἑορτή, βακχεία τις τῶν μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ διεσκευασμένων σκυθιστί, πινόντων ἅμα καὶ πληκτιζομένων πρὸς ἀλλήλους ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας. Hesychius : Σακαία ἡ Σκυθικὴ ἑορτή. Dio Chr. Or. 4, vol. 1, p. 161 : Οὐκ ἐννενόηκας τὴν τῶν Σακῶν ἑορτήν, ἣν Πέρσαι ἄγουσιν. Ex quibus colligi videtur vitiosam esse certe formam Σακέα, ceterum plures fuisse usurpatas, nisi quis ubique restituendam putet formam τὰ Σάκαια, quam diserte ponit Zonaras p. 1631 : Σάκεα, αἱ ἀσπίδες, Σάκαια δὲ ἑορτὴ δίφθογγον. « De iisdem sollennibus Jos. de Hammer *Wiener Jahrb.* vol. 9, p. 43, et vol. 10, p. 249. » Hase.]

[Σακελίζω, Per sacculum exprimo, Colo. Glossæ Mss. : Διηθεῖται, ἀφυλίζεται, σακελλίζεται. Lexicon Ms. ad schedographiam : Διηθῶ τὸ σακελίζω. Myrepsus Ms. 1, 23 : Εἶτα σακέλισον τοῦτο. Infra : Εἶτα λάβε τὸ ὕδωρ τὸ πρώην σακελισθέν. Euchologium p. 639 : Ἐμβάλλεται ὁ οἶνος καὶ σακκελίζεται. V. Geopon. 7, cap. ult. Ducang. V. Σακκίζω.]

[Σακέλισμα, τὸ, Colum. Glossæ Diodori 5, 28 : Ἠθμοῦ καὶ σακελίσματος.]

[Σακελιστήριον, τὸ, Colum. Glossæ Mss. ad Plut. Aristoph. (1088) et Moschopulus : Τρύγοιπος τὸ σακελιστήριον. Epimerism. Mss. : Ἠθμός, τὸ σακελιστήριον. Schol. Oppian. Hal. 1, 738, Tzetz. Hist. 13, 421. Ducang.]

Σακέλλα et Σακέλλιον, Saccus, Sacculus, Marsupium. Vide Hesych. [cujus in cod. λ simplici] et Suid., qui et Σακελλάριος hinc esse tradit. [Plurima de hoc voc. et quæ ab eo ducuntur Σακέλλιον, Σακελλάριος Ducangius.]

[Σακεσίναι, οἱ, Sacesinæ, gens Asiæ, ap. Arrian. Exp. 3, 8, 7; 11, 5.]

Σακέσπαλος, vel, ut alii, Σακεσπάλος, ὁ, ἡ, Scutum vibrans s. quatiens, aut Clypeum, pro Bellicosus : quasi ὁ τὸ σάκος πάλλων : unde abundare σ in hoc vocab. tradit Eust., sicut et in σακεσφόρος. Habet autem unicum λ comp. hoc σακέσπαλος, scil. tanquam ab aoristo formatum. [Hom. Il. E, 126 : Σ. Τυδεύς. Callim. Jov. 71; Mosch. 4, 118; Tryphiod. 161; Christod. Ecphr. 144.]

[Σακεσφάρης, ὁ, Sacesphares, rex Sacarum, ap. Polyæn. 7, 12, 1.]

Σακεσφόρος, ὁ, ἡ, Scutifer, epith. Ajacis, ap. Hom. [immo Soph. Aj. 19], ut ab Ovidio dicitur Dominus clypei septemplicis. [Eur. Phœn. 139 : Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοί. V. Σακοφόροι. || Epicrates a Platone comico Σακεσφόρος dictus, ap. schol. Aristoph. Eccl. 71, a barba prægrandi, quæ σάκος ib. 498 dicitur. Ap. Harpocrat., Suidam, Etym. M. v. Ἐπικράτης in ὁ καὶ ἔφορος corruptum correxit Maussacus ad Harpocrat.]

Σακεύω, Depeculor, VV. LL. [V. Σακκίζω.]

[Σακέω. V. Σακκίζω.]

[Σάκης, Σακία. V. Σάκαι.]

[Σακίζω. V. Σακκίζω.]

[Σακίον, τὸ, Sacculus. Symeon Logotheta in Michaele Theophili f. n. 15 : Μιλιαρίσια σακία θ'. Ducang. De forma per duplex κ HSt. :] Σακκίον, Sacculus, Pollux [7, 191 : Σάκκον καὶ σακκίον εἴρηκεν ἡ κωμῳδία· et 10, 152 : Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ (τοῦ βαλαντίου) καὶ σακίον, ὅταν φῇ (Ἀριστοφάνης) ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται. Ubi vulgo σακκίον, et est etiam var. σάκιον, qui accentus etiam l. priori apparet. Xen. Anab. 4, 5, 36 : Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων καὶ τῶν ὑποζυγίων σακία περιειλεῖν, iterumque ibidem, ubi deteriores per κκ. Aristid. vol. 2, p. 308 : Ἂν ἁδρότερον τὸ σακκίον αὐτοῖς φανῇ, de pecunia. Diodor. 13, 106 : Ὄντος τοῦ χρήματος ἐν σακίοις, ubi libri σακκίοις, et ejusdem Gylippi furtum narrans Plut. Mor. p. 10, B : Γύλιππος τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας· 168, D : Ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων ἢ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς· quibuscum comparandus Menander ap. Porphyr. De abst. 4, p. 348 : Ἔλαβον σακίον, εἶτ' εἰς τὴν ὁδὸν ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου, ubi codd. σακκίον, quam formam exemi etiam Diodoro 19, 106 : Εἰώθασι γάρ, ἐπειδὰν μείζων τις ἀτυχία γένηται περὶ τὴν πόλιν, μέλασι σακκίοις κατακαλύπτειν τὰ τείχη, quum ῥακίοις sit in libris pluribus. « Eunap. in Ædesio (p. 42) : Σακκία τε ἁδρὰ καὶ ὑπόμεστα βιβλιδίων. Mauric. Strateg. 10, 3 : Πρὸς τοὺς κριοὺς ἀντίκεινται τύλαι καὶ σακκία γέμοντα ἄχυρα καὶ ψάμμον. Continuator Theophanis l. 4, n. 21 : Ἐκ τοσούτου πλούτου μηδὲν ἕτερον εὑρηκὼς ἢ χρυσίου κεντηνάρια τρία, μιλιαρίσια δὲ σακκία ἐννέα. Add. Symeon. Logoth. in Michaele Theophili f.

n. 15 etc. » Ducang. Etym. M. p. 457, 37; 670, 52.] A

[Σάκιος. V. Σάκος n. pr.]

[Σακίς. V. Σάκαι.]

[Σακὶς, n. mulieris est in inscr. Dor. vasis Corinth. ap. Bœckh. vol. 1, p. 13, n. 7, 4, ubi α fortasse producitur. L. D. Conf. Franz. El. epigr. Gr. p. 68, n. 26, 4; G. Kramer. *Über den Styl der. gr. Thong.* p. 50. Hase.]

[Σακκᾶς, ὁ, Saccas, cogn. Ammonii Alexandrini, priusquam ad philosophiam accederet, σακκοφόρου. V. Vales. ad Ammian. 22, 16, 16, Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 701. Σάκκας scriptum ap. Zonar. Lex. p. 146, quod correxit Creuzer. ad Plotin. vol. 1, p. xcii. L. D.]

[Σακκελίζω, Σακκεύω, Σακκέω. V. Σακελίζω et Σακκίζω.]

[Σακκελισμὸς, ὁ, Applicatio sacculorum calentium. Leo phil. Consp. med. p. 165, 11 Ermerins Hase.]

Σακκίας, vide in Σακκίζειν.

[Σακκίζω, vel potius Σακίζω.] Σακκίζειν et Σακκελίζειν, Per saccum excolare, Liquorem per saccum excolando transmittere. Quidam Sacellare dixerunt, ex quibus sunt Gaza et Hermolaus, VV. LL., ubi exp. B etiam Vinum saccis perfusum corrigere. Afferturque ex Theophr. C. Pl. 6, [7, 4]: Ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν, ὃς ἐφίσταται τῷ οἴνῳ σακκιζομένῳ [σακιζομένῳ] κτλ., de myrto. I. e. Habet enim talem humorem, qui vino, quum sacellatur, residet atque innatat. Plin. autem dixisse Castrare vina, et sacco vires frangere. [Simplici κ recte Photius: Σακίζειν, τὸν τρυγώδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον· οὕτως Λυκόφρων.] Et scrib. esse ap. Polluc. [6, 18] σακκίας δὲ, sc. οἶνος, ὁ διϋλισμένος, i. e. σάκτος Eupolidi: Vinum per saccum transmissum: at vero οἶνος ἀδιΰλιστος, Vinum cum suis fæcibus, καὶ μὴ σεσακκισμένον, Non saccatum, ut Scrib. Largus [c. 122] Falernum non saccatum probat. Sed adjiciunt, σακκίζειν s. σακκελίζειν, dici non solum quum liquor per saccum excolando transmittitur, ut ex turbido liquidior puriorque fiat, (qua ratione dixisse Martialem, Epigr. lib. 12, [60]: Ut liquidum potet Alauda merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sacco,) verum etiam ut sacco additis peregrinis saporibus, quod excolatur, facul- C tatem eorum retineat; ut Plin., de aniso: Saccis quoque additur, et cum amaris nucibus vina commendat. Vide Constant. Geopon. 7, cap. ult. [Galen. vol. 14, p. 553, 3: Σακκελίζειν· p. 512, 15: Σακκέλισον· p. 581, 7: Σακκελίσας τὸν ζωμόν. Hase. De forma Σακεύω Eustath. Il. p. 940, 19: Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος δι' ἑνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίοις, καθά φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅθεν καὶ σακεύειν φησὶ τὸ ὑλίζειν, ὡς Ἡρόδοτος. Ap. quem 4, 23: Τοῦτο ἐπεὰν γένηται πέπον, σακκέουσι ἱματίοισι, sed etiam Photius s. Suidas: Σακεύουσι τὸ ὑλίζουσι παρ' Ἡροδότῳ, Antiatt. p. 113, 32: Σακκεύειν, τὸ ὑλίζειν, Ἡρ. δ', ut nihili videatur σακκέουσι vel σακέουσι, et restituendum σακεύουσι. L. D.] || Σακκίζειν etiam dicuntur saccularii fures; nam Hesych. exp. τὸ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους.

[Σάκκινος, η, ον, Sacceus. Schol. Aristoph. Pl. 1088: Ὁ ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος. Ap. Hesychium pro Σάκκινον, λεπτὸν, ἀσθενές, Palmerius σύχινον, quod eodem D modo ipse interpretatur Hesychius.]

[Σακκινόσυκοι, Hesychio δασύπρωκτοι, gl. corrupta.]

[Σακκίον. V. Σακτόν.]

[Σακκῖτις, ιδος, ἡ. Schneider. ad Nicandri Alex. 403: « Diosc. 1, 8: Ἡ ὀρεινὴ νάρδος, καλουμένη δὲ ὑπό τινων θυλακῖτις. Ubi Paulus habet σαῖτις, vel ut C. Gesner. ad Diosc. Parab. p. 851 laudat Ἰσᾶτις. Utrumque nomen est vitiosum et corrigendum σακκῖτις i. e. θυλακῖτις. »]

[Σακκογενειοτρόφος, ὁ, Qui barbam propexam instar sacci alit. Epigr. ap. Athen. 4, p. 162, A, sive Anth. Pal. App. 288, 2, de philosophis.]

[Σακκομάχη, Σακκομάχιον. Geronticon ap. Niconem in Pandecte Ms. l. 1 serm. 45 extr.: Δός μοι σακκομάχην, ἵνα φορέσω (τὴν τιμήν)· ἦν γὰρ γυμνός. Ἔδωκα οὖν αὐτῷ τὸ σακκομάχην. Jo. Moschus in Limon. c. 73: Ἐκαθέζετο εἰς τὸ μοναστήριον αὐτοῦ, μόνος φορῶν σακκομάχην, ubi Int. Cilicium. Et ib. c. 134 et Suppl. n. 52, 96 Eccl. Gr. mon. c. 2, ubi Int. pariter Cilicium. Ducang. Vita Symeon. Sali Actt. SS. Jul. t. 1, p. 143, 54: Ἐφόρει σακκομάχιν. Hase. Nulla autem forma fuit —χη, sed —χην i. e. —χιν s. —χιον.]

[Σακκοπάθιον, τὸ, Saccus. Etym. M. p. 670, 52. Wak. Legendum σακκοπάθνιον. Lex. Ms. ex cod. Reg. 2062: Ἀσκοπήρα, τὸ μαρσίπιον, ἤτοι τὸ σακοφάτνιον, pro quo Suidas (s. Zonaras) et Glossæ græcobarb. σακκοπάθνιον. Glossæ aliæ Mss. Colberteæ: Μάρσιππος, θυλάκιον, σακκοπάθινον. Ita exserte scribitur. Ducang. Hesych. in Χλιδός.]

[Σακκοπήρα, ἡ, Pera, vox non proba. Pollux 10, 161.]

[Σακκοπλόκος, ὁ, Saccarius, Gl.]

[Σακκόποδες, οἱ, ap. Strab. 16, p. 745: Καλοῦνται δ' οἱ Ἀδιαβηνοὶ καὶ Σακκόποδες, Salmasius interpretabatur μὴ διαβαίνοντας.]

[Σακκορράφιον, τὸ, Subula. Lex. Ms. Cyrilli: Ἠπήτριον, σουβλίον, σακκοράφιον. Etymol.: Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν. Cosmas Hieromon. Ms. in Chrysopœia: Τρίπαν ὅσον σακοράφης. Ducang.]

[Σάκκος, ὁ, Saccia, Saccus, Gl. HSt. in Σάττω:] Quidni et nom. Σάκκος hinc derivabimus? quod esse quem Latini Saccum vocant, nemo ignorat. Sed reclamare videtur Hebr. שק, quod Gallis totidem literis est *Sac*. Retinuerunt certe et aliæ aliquot linguæ. [De scriptura Phryn. Ecl. p. 257: Σάκκος, Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι' ἑνός. « Etym. σάκκος inter quattuor nomina numerat, quæ in κκος terminantur. Schol. Aristoph. Ach. 822: Κλάων Μεγαρεῖς οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον; ubi Atticus loquitur, τὸν σάκον scribi inquit, (et Lys. 1212: Ἴτω εἰς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ κωρύκους,) supra autem (745: Κἤπειτεν εἰς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε, in oratione Megarensis) σάκκον. Thom. M. p. 789, Mœris p. 354, Suid., Phot., et Eust. Il. p. 940, 16, Atticos σάκος uno κ scripsisse ferunt. » Nunnes. Nunc ubique σάκκος, σακκίον, σακκίζειν legitur, atque adeo illis ipsis locis, quos grammatici ad probandum alteram scripturam proferunt: v. Valck. ad Herodot. p. 291, et interprr. ad Polluc. 3, 155. Lobeck. V. id. Pollux 7, 191; 10, 64, 75, 168, 186. Schol. Soph. Aj. 575: Σάκος ἀρσενικῶς καὶ αὐτὸ δι' ἑνὸς κ ὁ θύλακος. Hesych.: Σάκος αἴγειον (-ος) ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον· θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν κατὰ μετάληψιν. Tzetz. schol. Hist. 12, 337: Τοὺς σάκκους δὲ πληρώσαντες, in Cram. An. vol. 3, p. 373, 15: Σάκκον τοῖς ἄνω μέρεσι δυσὶ τοῖς κκ γράφε, τοῖς κατωτέρω μέρεσι διὰ ἑνὸς τοῦ κάππα. V. Σακχυφάντης. « De sacco Chron. Alex. a. 3 Cari: Εὐθέως αὐτὸν ἐφόνευσαν καὶ ἐκδείραντες αὐτὸν ἐποίησαν τὸ δέρμα αὐτοῦ σάκκον. Jo. Chrysost. Hom. 12 in Epist. ad Ephes. de pueris: Σάκκον δὲ ἄνδρα ἐνδεδυμένον φοβοῦνται. (Hic l. videtur ad signif. seq. referri.) Theophanes a. 7 Phocæ: Ἄλλους δὲ ἀπεκεφάλισεν, καὶ ἑτέρους ἐν σάκκοις βαλὼν ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπέπνιξεν· in Rhinotm. p. 313: Πολλοὺς ἐν σάκκοις ἐμβάλλων ἐν τῇ θαλάττῃ πικροθανάτους ἐποίει. || Vulgo pro Cilicio usurpatur ap. scriptt. Christianos, quo induebantur qui strictioris vitæ rationem, ut monachi, eremitæ, amplectebantur, aut in eo sedebant, orabant et somnum captabant. De priori Basil. Epist. ad monachum lapsum: Σάκκῳ δὲ τραχεῖ τὸ σῶμά σου διανύττων. Gregor. Nyss. De resurr.: Ὅτε ὁ ἥλιος ἐπένθει καὶ τὸ σκότος ὡς σάκκον ἐνεδύετο, πενθῶν τὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπόπτωσιν. Gregor. Decap. De visione Georgii mart. n. 47: Ἐξεδύθη τὰ τῆς βασιλείας χρύσεα ἱμάτια, καὶ ἐνεδύθη τινὰ πενιχρὸν σάκκον τρίχινον. Passio Philem. et soc. n. 10: Ἄραντες τὸ σῶμα καὶ βαστάσαντες σὺν τῷ σάκκῳ. Vita Nili jun. p. 32: Ἔνδυμα ἀπὸ τριχῶν αἰγῶν σάκκος. Theophanes a. 9 Justini Thracis: Ἐπένθησεν ἐν σάκκῳ ἐπὶ ἡμέρας πολλάς. Anna Comn. in Alexiade: Ἀντὶ τῆς βασιλικῆς ἁλουργίδος σάκκον περιεβέβλητο. || Altera notione, quomodo Sacco et cineri incubare dixit Tertullian., Hieronymus In cilicio et cinere sedere, Euseb. H. E. 2, 10: Ἡ πληθὺς αὐτίκα ... ἐπὶ σάκκου ... τὸν θεὸν ἱκέτευσεν (ubi v. alia ap. Vales.). Nilus Epist. 3, 243: Σάκκου καὶ σποδοῦ ὑποστρώσεως. Vita S. Eupraxiæ n. 14: Συλλέξασα λίθους ὑπέθηκεν ὑπὸ τὴν κοίτην αὐτῆς ὑποκάτω τοῦ σάκκου· n. 18: Κειμένη εἰς τὸν σάκκον ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτῆς. Theodorit. H. E. 1, 24: Εὐνὴ ἦν αὐτῇ καὶ στρω-

μνὴ μαλακὴ καὶ σάκκος ἐπὶ τοῦ δαπέδου καθηπλωμένος. || Patriarcharum et metropolitarum vestis manicis carens, corpori astricta, ut saccus, nullis striis aut undis lasciviens. Demetr. Chomat. Bulg. archiep. : Τὸ δὲ ἔθος τῆς ἐκκλησίας σάκκον πορφυροῦν οὐδ' ὅλως ἐπιγινώσκει, ἐπειδὴ ὁ σάκκος ἐν τρισὶ μόναις τοῦ ἔτους λαμπραῖς δεσποτικαῖς ἑορταῖς τὴν ἑαυτοῦ χρῆσιν παρέχει κτλ. Symeon Thessalon. De sacris ordinat. c. 10 de Patriarcha : Τὰ ἀρχιερατικὰ μετὰ τοῦ σάκκου ἐνδύεται. Idem De templo p. 220, de Sacci signif. : Ἐξαιρέτως δὲ ὃν ἐνεδύσατο ἐμπαιζόμενος ὁ σωτὴρ ἐξεικονίζει σάκκον· διὸ καὶ σάκκου τύπον ἔχει· οὐδὲ γὰρ ἔχει τοῦτο ἃ καλοῦσι μανίκια· ἀριδηλότερον δὲ τοῦτο παρίστησι καὶ ὃ ἐνδύονται οἱ ἔκκριτοι τῶν ἀρχιερέων, σάκκος καὶ τοῦτο καλούμενον, aliique multi. || Vestis imperatoribus, ut patriarchis, peculiaris, talaris perinde et corpori astricta et absque manicis. Codinus De offic. Pal. c. 6, n. 35 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸ στέμμα φορεῖ, ἕτερόν τι ἔνδυμα οὐ φορεῖ, εἰ μὴ τὸν σάκκον καὶ τὸ διάδημα. Nigrum fuisse docet id. Codin. ex cod. Reg. n. 37, ubi ait Διὰ τοῦ σάκκου μέλανος ὄντος τὸ τῆς βασιλείας κρύφιον innui. Feminis etiam tribuere videtur Historia polit. p. 20, ubi de Demetrio Palæol. : Ὡς ἐν ὀλίγῳ δὲ ἐτελεύτησε, καὶ ἡ δέσποινα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τοὺς κόσμους ἔδωκεν... ἐξ ὧν ἔτι καὶ ὁ σάκκος ὁ ἀρχαῖος ἕως τοῦ νῦν. » Ducang. || Barba. Aristoph. Eccl. 502 : Μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. « Schol. τὸν πώγωνα λέγει. Inde petenda ratio et origo nominis σάκανδρος, quod v. Hinc intelligendum acumen in Frontonis epigr. Anth. Pal. 12, 174, 3 : Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρόν, καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην. » Brunck. V. Σακκογενειοτρόφος, etsi hoc aliter dici videtur.]

[Σακκοφορέω, Cilicium s. Vestem lugubrem induo. Pallad. Hist. Laus. c. 34 et Geronticon ap. Nicon. Ms. l. 2, fol. 164 : Παρθένον οἶδα ἐγὼ πάλιν ἐν Ἱεροσολύμοις σακκοφοροῦσαν ἐπὶ ἑξαετίαν. Ducang. Justin. Mart. Dial. p. 367 : Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ οἱ μεγιστᾶνες ὁμοίως, σακκοφορήσαντες προσμεμενήκασι τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ ἱκεσίᾳ.]

[Σακκοφορία, ἡ, Cilicii indutus. Justin. Mart. Dial. p. 367 : Μετὰ σακκοφορίας καὶ ἐκτενοῦς ὀλολυγμοῦ.]

[Σακκοφόρος, ὁ, ἡ, Saccum ferens. Plut. Mor. p. 239, C. || Σακκοφόροι, Hæretici, de quibus S. Basil. in Epist. 1 ad Amphiloch. Can. 47. Timoth. presbyter. Ducang. V. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 261, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 280, A, a. L. Dind.]

[Σακκώνυμος, ὁ, ἡ, A sacco vocatus. Schol. Lycophr. 183.]

[Σακοδερμίτης, ὁ. Photius s. gramm. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 475 : Σακοδερμίτης (-μάτης Bibl. Co.), Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ τὸν σκώληκα τὸν τὰ δέρματα διεσθίοντα· ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Similiter Hesychius in Σακοδερμιστής et Σακκίζειν. Nihil commune hoc voc. habet cum Δερμηστής, de quo similia grammatici.]

[Σακόδιος, ὁ, lapis ignotus ap. Psell. De lapid. Idel. Phys. vol. 1, p. 244, 11 : Ἵνα τὰς ἀγνώστους ἡμῖν λίθους ἐάσω ... τὸν Σακόδιον. L. Dind.]

[Σακοίτης, ὁ, sine interpret. inter nomina in οιτης ponit Theognost. Can. p. 46, 4. Hesychius : Σάκοιτοι, οἱ ἱστῶντες τὸν κέραμον. Quæ ad v. Σηκοῦν referebat Lobeck. Pathol. p. 383.]

Σάκος, ους, τὸ, Scutum, Clypeus [Gl.] : ἀσπὶς carmini cum prosa commune est : σάκος autem est potius poeticum. [De loco Pieriæ hinc nomen adepto v. seq. voc.] Ajaci a Græcis poetis tribuitur σάκος, interdum ἀσπίς, ut a Latinis Clypeus. Hom. Il. [H, 219,] P, [128] : Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. [H, 222 : Σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν· K, 149 : Ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο· Λ, 527 : Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· Σ, 481 : Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· N, 130 : Φράξαντες ... σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ· M, 339 : Αὐτὴ βαλλομένων σακέων· Δ, 282 : Σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι· P, 268 : Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· 354 : Σάκεσσι γὰρ ἔρχατο· Od. Π, 474 : Βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσι. Et ceteri poetæ quivis, ut Tragici, Æsch. Sept. 43 : Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος· 161 : Χαλκοδέτων σακέων· Suppl. 190 : Κρείσσων δὲ

A πύργου βωμὸς ἄρρηκτον σάκος. Soph. Aj. 576 : Ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος· fr. ap. Plut. Mor. p. 640, A : Σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαισταί.] Solet autem corripere α in hac voce Homerus : at ex Hesiodo affertur non solum cum α correpto, ut [Sc. 139], Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε· sed etiam producto, ut [364], Διὰ δὲ μέγα σάκος [σαρκὸς] ἄραξα. [Ceterum Creticum dicit σάκος gramm. Bekk. An. p. 1096.]

[Σάκος, κώμη τῆς ἐν Λακεδαίμονι (Μακεδονίᾳ) Πιερίας, ἀπὸ τοῦ ὅπλου, ὅτι αὐτοὶ τοῦτο εὕραντο. Τὸ ἐθνικὸν Σάκιος, Steph. Byz.]

[Σακοφόροι, quod Hesychius interpr. ὁπλοφόροι, ex Cyrillo, qui σακοσφόροι, corrigendum σακεσφόροι, ut est ap. Photium s. Suidam Σακεσφόροι, ὁπλ., ἀσπιδηφόροι, etsi Hesychii, non librarii esse culpam ordo literarum ostendit.]

[Σάκταρον, τοῦτο ἐμφερές ἐστι κώμη (l. κόμμει, Gummi, Heins.) γενόμενον (γεννώμενον Salmas.) ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικὸν, Hesych. Quem σάκκαρον vel σάκχαρον scripsisse vel scribere debuisse apparet.]

B Σάκτας, ὁ, Saccus, Aristoph. Pl. [681 : Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Quo respexit Eustath. Il. p. 588, 13, Od. p. 1446, 8, ubi θύλακον interpretatur, ut Hesychius. Conf. id. p. 1818, 4, ubi ducit a v. σάττω. Pollux 3, 155 : Τὸν δὲ θύλακον τῶν ἀσκητῶν σάκταν καλοῦσιν ἢ σάκκον· 10, 64 : Τῶν δὲ γυμνασίοις προσηκόντων σκευῶν καὶ σάκτας ἐστὶ καὶ σάκκος. Herodian. Philet. p. 442 Piers. : Τοὺς θυλάκους καὶ σάκτας ἔλεγον ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Vitiose ap. Hesychium : Σαίκτας, θύλακας, μαρσίππους, ἔνιοι αὐλοθήκας. De signif. obscœna Photius : Σάραβον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσ. καὶ σάκταν. Quod σάκαν potius scribendum, de quo supra. || Aliam hujus voc. formam ponit Hesychius : Σαγάδην, τὸν θύλακον, ἄλλοι δὲ σάκταν λέγουσιν, ὁδοιπορικὸν θύλακον. Nisi est pro Σάγην, quod v.] Dicitur vero et Σακτήρ, ap. Hesych. [Qui bis memorat formam σάκτας.] Item Σακτός : sed huic alias etiam dat signiff. ille [ὁ τεθησαυρισμένος, ὁ πολυχρόνιος καὶ ἤδη ἀποκείμενος, καὶ χιτῶνος εἶδος], sicut et Eust. [Il. p. 261, 17, paullo post cit.] : a quo illi quoque σάκτας expositio

C alia datur. [De qua v. in proximo voc. Σάκτας. L. D. Σακτὸς, adj. verbale, i. q. σεσαγμένος, Impletus, Suffarcinatus. Hinc τευθὶς σακτὴ, Farcta loligo, ap. Athen. 7, p. 295, F, ex Antiphane. Schweigh. Quod παραγεμιστὴ interpr. Eust. Il. p. 261, 17. Pollux 6, 18 : Σακκίας δὲ ὁ διυλισμένος (οἶνος) καὶ σακτὸς παρ' Εὐπόλιδι· 78 : Ναστοὶ δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ σακτοὶ καλοῦνται (πλακοῦντες).]

[Σάκτας, ὁ, Medicus, apud Thebanos. Strattis ap. Athen. 14, p. 622, A : Τὸν ἰατρὸν δὲ σάκταν (dicunt Thebani). Quod Eust. Od. p. 1818, 4, interpr. ὁ ὡς οἷον φορτωτής, παρὰ τὸ σάττω.]

[Σάκτης, ὁ, ap. Polluc. 10, 43 : Ἔστι δὲ ὁ σάμαξ ῥὶψ καλάμου τοῦ καλουμένου σάκτου· quod voc. Hemst. etiam Hesychio restituebat Σάμαξ ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι plerosque repetere perhibenti. V. Σάκτρα.]

[Σακτός. V. Σάκτας.]

[Σάκτρα, ἡ. Pollux 1, 245 : Μάκτρα, σάκτρα, inter instrumenta rustica. Sed recte omittit codex. Photius : Σ., φορμὸς, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι, οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλα-

D μον. V. Σάκτης.]

[Σάκτωρ, ορος, ὁ, Qui refersit, implet. Æsch. Pers. 924 : Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν ᾍδου σάκτορι Περσᾶν. Τῷ πληρωτῇ τοῦ ᾍδου schol.]

[Σακυνδάκη, ἔνδυμα Σκυθικὸν, Hesych., vocatum fortasse sic ab Sacis, quo nomine Scythas compellant Persæ, auctore Herodoto 7, 64.]

Σάκχαρ, vel Σάκχαρον, τὸ, Saccharum, [Σάκκαρον, Saccarum, Gl.] Est Mel in arundinibus concretum, candidum, et salis modo dentibus fragile. Concreti mellis genus esse Diosc. testatur. Colligitur autem in arundinibus : unde a quibusdam mel καλάμινον, Arundinaceum, appellatur. Hæc Gorr. Et paulo post, Dentibus autem subjectum, salis modo friatur : atque tam multa habet sali similia, ut a veteribus Sal Indicus dictus sit, quod maxime in India proveniret. Galen. De simpll. facult. l. 7 : Καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. [Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 369, 5 : Τὸ γλυκυκάλαμον, ὃ ποιεῖ τὴν ζάχαριν. Ubi alius liber τὸ

σάχαρ. L. D.] De eo Lucan. 3, [237] : Quique bibunt A tenera dulces ab arundine succos. Strabo 11 [15, p. 694] : Εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν. Sic Arrian. appellat mel καλάμινον, Arundinaceum : addens, Quod dicitur σάκχαρι. [Peripl. M. Erythr. p. 9, 7 ed. Hudson. V. Μέλι.] Diosc. 2, [104] in India Felicique Arabia inveniri putat concretione simili salis, idque etiam in arundinibus. Ob id a Paulo Ægin. ἅλς Ἰνδικὸς dicitur, Sal Indicum. [Syntipas Ms. : Χωρὶς τοῦ καλουμένου σακχάρεως. Schneid. Σάκχαρις et σάκχαρον, Diosc. Parab. 1, 41 et 185. Angl.]

[Σακχηνοὶ, ἔθνος Ἀράβιον, Steph. Byz., ap. quem male Σάκχηνοι.]

[Σακχούρας, ὁ, Sacchuras, Babyloniis dictus ventriloquus, qui Græcis Eurycles, sec. Iambl. ap. Phot. Bibl. p. 75, 26. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 300.]

Σακχυφάντης, ὁ, Saccorum textor, Qui saccos texit. In VV. LL. scriptum est Σακκιφάντης perperam, exponiturque Qui saccos conficit, saccariam facit. Afferturque ex Dem. Olymp. [p. 1170, 27], et tamen B in illa ipsa scripturam illam, non hanc quum aliæ editt. habent, tum Aldina : cujus vide p. 158, tom. post. [Pollux 7, 191; 9, 39; 10, 192; Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 23, Photius, qui Σακχηφάνται.]

[Σάκων, ωνος, ὁ, Saco, Himeræ conditor, ap. Thuc. 6, 5.]

[Σάλα. V. Σάλος.]

[Σάλα, Sala, opp. Phrygiæ, cujus numi Σαληνῶν inscripti sunt ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 357 sq., *Suppl.* vol. 7, p. 612 sq., pro quo interdum etiam Σαλειτῶν, semel (*Descr.* p. 358, n. 928, Eckhel. D. N. vol. 3, p. 171) etiam Σαληνειτῶν conspicitur, et ap. Eckhel. ib. Σαληεινῶν, qui p. 172 animadvertit numos Σαλιτῶν inscriptos pertinere ad Elaeam (Ἐλαϊτῶν).]

[Σαλαβακχώ, οῦς, ἡ, Salabaccho. Hesychius : Σαλαβακχώ, πόρνης ὄνομα· ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς καταφερεῖς εἰς τὰ ἀφροδίσια οὕτως ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. « Schol. Greg. Naz. In Jul. p. 64. » Angl. Aristoph. Eq. 765 : Βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ. C Schol. : Κύννα καὶ Σαλαβάκχα τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων. Et sic libri plerique Σαλαβάκχαν, —χην schol. in ed. Ald. Vesp. 1032 ; Σαλαβάκχοι Rav., qua de orthographia v. in Λητώ. Thesm. 805 : Καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.]

[Σαλαβάρ, μάγειρος, Coquus, Λάκωνες, Hesychius. Præstat fortasse —βορ, ut conferri possit Σάραβος.]

[Σαλάβη, Σάλαβος. V. Σαλάμβη.]

[Σάλαγγος, ὡς πέλαγος, ἔθνος Ἰταλίας. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικὸν, Steph. Byz. De priori Lycophr. 1058 : Σαλάγγων γαῖαν. De alteris Nonn. Dion. 26, 61 ; 30, 312.]

[Σαλάγγων. V. Σαλγών.]

[Σαλαγέω.] Σαλάγειν, Stuprare. Legitur in quodam versu ap. Lucian. [Alexand. c. 50 : Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον... ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ κατὰ δῶμα.] Exp. et ταράσσειν : sed Hesych. σαλαγεῖ habet, non σαλάγει. [Addit autem ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται. Oppian. Cyn. 3, 352 : Τοῖοι σαλαγεῦσιν ὀδόντες, ubi vulgo παταγεῦσιν, Schneid. scribebat σαλαγεῦσιν, coll. 4, 74 : Σαλαγεῦντος ἐπὶ ὀνοφεροῖο νότοιο, ubi eadem est var. Sed aliud verbum D convenit dentibus, aliud vento. Est autem altero l. tmesis, ut magis pertineat ad v. Ἐπισαλαγέω.]

Σαλάγη, ἡ, Clamor, Hesych. [Rectius scribi, ut Schneider. scripserat, σαλαγή, disputavit Wernick. ad Tryphiod. 428.]

[Σαλαγκών, ῶνος, ὁ, Salancon, fl. Illyrici, ap. Apoll. Rh. 4, 337 : Μέσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νεστίδος αἴης. Ubi al. Σαλαγγῶνος vel similiter, plerique inclinantes ad scripturam per γ, omnes autem convenientes in accentu acuto. Scribendum esse Σαλάγγωνος dicemus in Σαλγών. L. Dind.]

[Σάλαγξ, apud Hesychium : Σάλαγξ, ἰχθὺς ἀγαθὸς, καὶ μεταλλικὸν σκεῦος, ὥσπερ ἔλεγε σιδηροπλάτης, ubi —πλύτης intt. V. autem Σάλαξ.]

[Σάλαγος, ὁ, Salagus, f. Œnopionis ap. Pausan. 7, 4, 8.]

[Σαλάγω vox nihili. V. Σαλαγέω.]

[Σάλαι. V. Σαλική.]

[Σαλαΐζω.] Σαλαΐζειν, Lamentari, Plangere : θρηνεῖν, Suid. [et Zonar.] ; κόπτεσθαι, Hesych. : qui et Σαλαῒς exp. κωκυτὸς, Ejulatus, Ploratus. [Malim Σαλαϊσμὸς, ut exhibet Salmas. in Lamprid. p. 181. Etym. M. p. 707 : Καὶ Σαλαΐζειν, Ἀνακρέων, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν (ut Suid.)· σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ ὀδύνη τοῦ θρήνου. Albert. Idem Hes. : Σασάλαγεῖ, θρηνεῖ.]

[Σάλαιθος, ὁ, Salæthus, Laco, ap. Thuc. 3, 25, 27, 35, 36. Legumlator Croton. ap. Lucian. Apolog. c. 4, ubi Ζάλευκος desideratur.]

[Σαλαιμένης, ὁ, Salæmenes, Sardanapalli uxoris frater, ap. Diod. 2, 26.]

[Σαλαῒς, Σαλαϊσμός. V. Σαλαΐζω.]

[Σαλακία, ἡ, Salacia, n. puellæ apud Alexandrum ab Steph. Byz. in Πάταρα citatum. L. Dind.]

[Σαλακιῆται. V. Σαλτιῆται.]

[Σαλακούρων, εὐήθων, Hesychii gl. obscura.]

Σαλάκων, ωνος [v. Chœrob. vol. 1, p. 79, 15, Arcad. p. 12, 21], ὁ, Qui quum pauper sit, dives haberi vult : sive, divitis speciem præ se fert : aut divitem se esse simulat, Qui in paupertate opulentiam simulat : ut Suid. totidem verbis exp., ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν. Hesych. autem exp., ὁ πτωχὸς ἀλαζών : quibus verbis non dubium est quin declarare voluerit, quod uno potius verbo dicitur conjunctim, πτωχαλαζών, de eo qui se jactat uti divitem, quamvis pauper sit. [V. Σαλαμός.] In VV. LL. redditur Ostentator pecuniosus (qualem facete describit auctor Rhet. ad Her. l. 4), sicut σαλακωνεία, Ostentatio pecuniosa. Sed videndum est quomodo dici possit Ostentator pecuniosus pro Ostentatore pecuniarum : itidemque Ostentatio pecuniosa pro Ostentatione pecuniarum. Adde quod si Ostentare, proprie sonat, Ostendere subinde, s. frequenter, quæri poterit quomodo pecunias ostentaturus sit, qui nullas habet. At simulare divitias vel pauperrimus potest. Potius igitur verbo Simulare aut verbali Simulator utendum hic fuerit : donec etiam Ostentare et Ostentator pro duobus illis accipi probetur. Erasmus certe in nominis πτωχαλαζών expositione, parum et ipse hæc consideravit, quem alioqui si non verbo Simulare, at verbo Jactare potius usurum fuisse puto. Idem porro Hesych. tradit Theophrastum voluisse σαλάκωνα vocari τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ· i. e. Eum qui sumptuosus in iis rebus esset ubi non oporteret. Atque ita putatur accepisse Aristot. Rhet. 2, [16] ubi divitum mores describens, ait eos σαλάκωνας esse et σολοίκους. Sed ipse Aristot. scribit, Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (sunt sc. οἱ πλούσιοι, Divites,) διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. [Aristot. Eudem. p. 1221, 35 : Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ μικροπρεπὴς καὶ ὁ σαλάκων· ὁ μὲν γὰρ ὑπερβάλλει τὸ πρέπον, ὁ δ' ἐλλείπει τοῦ πρέποντος. Hase.] Schol. autem Aristoph. [Vesp. 1169] Σαλάκωνα quendam mollem et luxui deditum fuisse tradit, Autolyci patrem : unde διασαλακώνισον exp. apud illum poetam, ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι. Exp. porro itidem [ab Hesych.] Σαλακωνεύειν, necnon Σαλακωνίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere ; necnon Cevere : pro τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι, et σαυλοπρωκτιᾶν. Sequendo autem reliquas duas interprett. quæ præcedentibus nominibus datæ fuerunt, redditur etiam Opes jactare in paupertate : item Sumptus facere ubi non decet, Sumptuosum esse temere, vana magnificentiæ affectatione. Dicitur et διασαλακωνίζειν. Vide etiam Aristoph. schol. [qui addit ex. Hermippi : Καὶ καταλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωνισμένην, quod σεσαλακωνισμένην scripsit Schneider. in Lex.], Suid. [et Phot., qui σαλακωνίσαι interpretantur ἀλαζονεύεσθαι] et Hesych. Quinetiam σαλακωνεύεσθαι exp. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν. Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem tanquam immediate a σαλάκων, hoc vero tanquam a σαλακωνεύομαι,) Simulatio divitiarum in paupertate, Jactantia in paupertate, ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία, Hesych. ; sicut σαλάκων exposuit ὁ πτωχὸς ἀλαζών. [Ἀλαζονεία ὑπὲρ τὸ δέον Photio s. Suidæ, qui per ι. Sed Draco p. 14, 7 : Σαλακωνεύω, σαλακωνεία· σημαίνει δὲ τὴν βλακείαν, et omisso v. σαλακωνεύω Etym. M.] Item, sequendo secundam expos. quæ data fuit nomini σαλά-

nem ex Theophr., σαλακωνία est Pecuniarum profusio A in ea quæ illa minime digna sunt : adeo ut propter eam splendidus et magnificus aliquis dici non possit. • Tertiam denique nominis σαλάκων expos. si sequamur, σαλακωνεία s. σαλακωνία fuerit Mollities qualis est hominum luxui deditorum, aut eorum qui delicias facere dicuntur. Apud Alciphr. [2, 3] Menander Glyceræ scribens, τρυφὰς et σαλακωνίας copulat : Οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας ἃς, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, Delicias et mollitiem. [Athen. 15 p. 691, F : Πρὸς θεῶν, ποία ἡδονή, ἄλλον δ' οὖν σαλακωνία ;] Observa autem hic σαλακωνίας cum ι solo, non cum ει. A σαλάκων certe scriptura hæc magis rationi consentanea est : at vero unquam a σαλακωνεύω, s. σαλακωνεύομαι potius, altera. [Photius : Σαλακωνῆσαι (Σαλακωνίσαι Bachm. Anecd. vol. 1, p. 360, 26), ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι, Ἀριστοφάνης. Hesych. : Σαλακωνῆσαι, διασαλεύσαι. Et : Σαὶ, τὸ κινηθῆναι ἀπαλῶς.]

[Σαλακώνισμα, τὸ, legitur in l. dubio Cic. Ad Att. 14, 2, 2 : « Altera epistola de Madaro scripta, apud B quem nullum σαλακώνισμα, ut putas. » Ubi sunt varr. σαλάκισμα, σαλάκωνα, φαλάκρωμα, quorum postremum satis convenit cum Madaro. L. Dind.]

[Σαλάμ, lingua Syrorum i. q. χαῖρε. Meleager Anth. 7, 419, 7 : Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σαλάμ... εἰ δ' Ἕλλην, χαῖρε, τὸ δ' αὐτὸ φράσον. V. Σαλαμα in Σαλάμιοι. L. D.]

Σαλαμάνδρα, ἡ, animal lacerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis imbribus proveniens, et serenitate deficiens. Huic tantus rigor ut ignem tactum extinguat, non alio modo quam glacies, inquit Plin. [Nicand. Al. 551 : Σαύρης, ἣν σαλαμάνδρην κλείουσιν.] Theophr., de signis pluviæ loquens [fr. 6, 1, 15], Σαῦρα, ἣν καλοῦσι σαλαμάνδραν. [Id. fr. 3 De igni, 60.] Quum autem Plin. dicat Animal esse lacerti figura, alii lacerti genus esse tradunt : ut certe et illud ipsum σαῦρα nomine hoc reddi solet. Vide Aristot. [H. A. 5, 19], Ælian. [N. A. 2, 31 ; 9, 28], Diosc. [2, 67 et 77, ubi refertur inde fieri medicamentum exitiale. Antig. Caryst. Hist. mir. c. 84. Jo. Philop. De mundi cr. p. 206, 4. Sext. Emp. p. 16, 20 : Τὰς δὲ, C αἳ δὴ χαίρουσι καὶ σαλαμάνδρας ἐσθίουσαι. Sigillum Salamandræ lapideum ap. Caylus. *Rec. d'ant.* t. 5, p. 31, tab. 11, 5. Hase.] Quod porro tradit Plin. ignem a Salamandra extingui, quamvis ab Aristot. [l. c.] quoque scriptum sit, necnon ab aliis [velut a Georg. Pis. Hexaem. 1026 ; Greg. autem Nyss. t. 2, p. 210, D, et t. 3, p. 101, D, opinatur, vel generari ex ignis condensatione Salamandras. Hase], falsum esse existimatur. || Hinc Σαλαμάνδρειος, ὁ, ἡ, ut, Σαλαμάνδρειον δῆλον δάκος αἰὲν ἀπεχθὲς, ap. Nicandr. [Th. 819.]

[Σαλαμάνδρειος. V. Σαλαμάνδρα.]

[Σαλαμάνης, ὁ, Salamanes, n. viri. Valesius ad Sozom. H. E. init. p. 7 ed. Reading. : Ἑρμείου Σωζομενοῦ Σαλαμινίου : « Ita scribitur hoc nomen in cod. Reg. et Fuketiano. Verum in cod. L. Allatii, qui continet Historiam tripertitam a Theodoro lectore collectam et in duos libros distributam, legitur Σαλαμίου Ἑ. Σ., in Bibl. Photii c. 30 Σαλαμάνου Ἑ. Σ., quam scripturam magis probo. Fuit enim Salamanes n. pr. Atque ita vocatus est monachus quidam ex discipu- D lis Hilarionis, qui etiam Salamines in vulgg. edd. dicitur ap. Sozom. 6, 32. (Morell. Bibl. Ms. p. 227.) Salaminius quoque n. pr. fuit usitatum ap. Syros. Sic enim vocatus est antecessor quidam scholæ Berytiensis, unus ex numero Antecessorum, ad quos Imp. Justinianus primam præfationem Digestorum dicavit. Itaque Sozomenus tria habuit nomina, quorum primum Salamanes Syriacam præfert originem. Majores certe Sozomeni ex Palæstina orti fuere, ut ipse testatur 5, 14. Sane cogn. illud Σαλαμινίου semper suspectum habui, etc. » L. Dind.]

[Σαλαμᾶς, ᾶ, ὁ, Salamas, n. viri. Chœrob. p. 37, 3 ; 38, 3.]

[Σαλαμβάς, άδος, ἡ, ponit Zonaras p. 1628 : Σαλαμβάδες, αἱ θυρίδες, addita etymologia. Σαλάμβαι Tittmann. Pro Σαλαμβώ positum ab Etym. v. in seq. voc.]

Σαλάμβη, ἡ, Fenestra : quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Hesych., necnon Etym. σαλάμβας exponentem τὰς θυρίδας. Sed ap. Eund. Σαλάμβη repone A pro Σαλάμβας, ubi quandam δαίμονα esse dicit. [Σαλάμβη, Fenestra, Ostium. Lycophr. 98 : Δισσὰς σαλάμβας· ubi v. Tzetz. et Potter. Kall. Σαλάβην, Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη, ὀπὴ, καπνοδόκη· οὕτως Σοφοκλῆς, Photius. Prior glossa est etiam ap. Bachm. An. vol. 1, p. 361, 20. Hesychius : Σαλάβη, καὶ θύρας ὀπὴ, φροντίς· Σαλάβους, θυρῶν ὀπάς· Σαλάμβη, ἡ ὀπὴ, δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη, καπνοδόχη, θυρὶς, ἢ τροφός. Ubi φροντὶς pertinet ad Σάλα, τροφὸς ad Σάνιτρα. V. etiam Σάμβη.]

[Σαλαμβρίαι, αἱ, Salambriæ, opp. Garsauritidis ap. Ptolem. Geogr. p. 338, 8 Wilberg., ubi vulgo Σαλαμβόρεια. Tab. Peuting. p. 268, 24 : Salaberina. Conf. Lenormant. *Gal. mythol.* p. 50 (15) et H. Kiepert. *Fünf Inschr. in Kleinasien* p. 39. Hase.]

Σαλαμβώ est ap. Hesych., quod Veneris ap. Babylonios nomen esse tradit. [V. Salmas. in Æl. Lamprid. p. 181, A, aliosque ab intt. citatos.]

[Σαλαμίν. V. Σαλαμίς.]

[Σᾰλᾰμῑνᾰφέτης, ὁ, Qui Salaminem dimisit s. ami- B sit. Solon ap. Diog. L. 1, 47 : Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.]

[Σαλαμίνη. V. Σαλαμίς.]

[Σαλαμίνθη, ἡ, Aranea. Symeon Sethi De animal. Ms. : Ὁ ἀράχνης, ὃς καὶ φαλάγγιον λέγεται, παρ' ἐνίοις δὲ σαλαμίνθη. Ducang. App. Gl. p. 91.]

[Σαλαμινιακός, Σαλαμινιάς, Σαλαμίνιος. V. Σαλαμίς.]

[Σαλαμίνιος, ὁ, Salaminius, n. pr. viri. V. Σαλαμάνης.]

[Σαλαμῖνος. V. Σαλαμίς. Nomen viri, ut videtur, est apud Palladam Anth. Pal. 11, 387, 1 : Ὅταν δὲ τρέφῃ Σαλαμῖνος. L. Dind.]

[Σαλάμιοι, οἱ, ἔθνος Ἀράβων. Σάλαμα δὲ ἡ εἰρήνη. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνσπόνδοι γεγονέναι τοῖς Ναβαταίοις, Steph. Byz.]

[Σαλαμὶς, ῖνος, ἡ, Salamis, f. Asopi, ap. Diod. 4, 72, mater Cychrei, Apollod. 3, 12, 7, 1, Pausan. 1, 35, 2. Ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος καὶ πόλις. Ὁ πολίτης C Σαλαμίνιος καὶ Σαλαμινία, Steph. Byz. Memorant insulam Hom. Il. B, 557, H, 199, Pind. Pyth. 1, 76 etc., Æsch. in Persis, Soph. in Aj. aliique poetæ, cum Herodoto ceterisque historicis et geographis. Dat. cum præp. Aristoph. Eq. 785 : Ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι, ut Herodot. 8, 86 : Ἐν τῇ Σαλαμῖνι, et 122, ἐν Σαλαμῖνι, ut Demosth. p. 297, 13. || Gent. Σαλαμίνιος est ap. Aristoph. Eccl. 38 (ubi tamen præferenda altera schol. interpretatio, etiam ab n. navis Σαλαμινία duci posse animadvertentis, de qua grammat. post Photium Pors. p. 676, 10 : Ἐκαλοῦντο οἱ ἐμπλέοντες ... τῇ Σαλαμινίᾳ Σαλαμίνιοι), Plat. Apol. p. 32, C, Strab. 9, p. 394, 395. Σαλαμινία de nave publica Arist. Av. 144, 1204, Thuc. 3, 33 et alibi, Xenoph. H. Gr. 6, 2, 14. Vitiose Hesych. : Σαλαμίνιος, μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Aliam Σαλαμινίαν navem v. in inscr. nav. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. Τοῖς Σαλαμίνοις ap. Ps.-Eur. Iph. A. 194, ubi codd. Σαλαμινίοις, restituit G. Dind., conferens Ἐλευσῖνος pro Ἐλευσίνιος. || Adj. Σαλαμινιακός, ή, όν, ap. Strab. 8, p. 335. D || Fem. Σαλαμινιάς, άδος, Æsch. Pers. 964 : Ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι. Σαλαμινίς, ίδος, Oppian. Cyn. 4, 222. Ubi tamen suspecta interpretibus scriptura. || Opp. Cypri ap. Hom. H. Ven. 10, 4, Æsch. Pers. 896, Herodot. 4, 162 ; 5, 104, ubi etiam gent. Σαλαμίνιος, Thuc. 1, 112, Demosth. p. 265, 19, Strab. 14, p. 682, et, ubi etiam ἡ Σαλαμινία de regione, Ptolem. 5, 14, et in nummis. || Forma per ν Cyrillus ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 189, 4 : Σαλαμὴν, πόλις Κύπρου, ἡ νῦν Κωνσταντία. Scrib. Σαλαμίν, ut est ap. Arcad. p. 10, 2 ; 193, 6, Dracon. p. 81, 7 ; 88, 20, Chœrob. p. 69, 32, et Hesychium. Scymn. Descr. orb. 556 : Σαλαμίν, ἐν ᾗ λόγος κτλ. Vocat. Σαλαμίν Eunap. p. 94 med. : Ὦ Μαραθὼν καὶ Σαλαμίν· quod Σαλαμὶς dixit Soph. Aj. 596. Quo referendum videtur hoc grammatici in Cram. An. vol. 2, p. 466, 2 : Σαλαμὴν, ὄνομα ἔθνους. Alia forma novitia est Σαλαμίνης genit. de Salamine Cypri in Ms. ap. Morell. Bibl. Ms. p. 232. Nominat. fortasse ap. Hierocl. Synecd. p. 646, ubi de Attica Σαλαμίνη. Σαλαμιάδα accus. de eadem ap. Jo. Malal.

p. 313, 14, et genit. τῆς Σαλαμίνου, de Attica p. 107, A
19, nisi scrib. —ος, et Σαλαμίνη de Diospoli Palæstinæ p. 229, 15. De aliis similiter vocatis oppidis quibusdam v. Wessel. ad Antonin. Itin. p. 198. ἄᾶϊ L. Dindorf.]

[Σαλαμὸς, ὁ, ἀλαζὼν, Ostentator, Impostor, Photio, inter Σαλμάκιον et Σαλμυδησὸς, ut sæpe ap. eum negligitur ordo literarum. Sed legendum Σαλάκων cum Schleusnero.]

[Σαλαμωνεὺς sine interpretatione ponit Suidas, haud dubie pro Σαλμωνεύς.]

[Σαλανίων, ωνος, n. pr., cujus genit. sine interpretatione ponit Suidas.]

[Σαλάννη, ἡ, φαρέτρα, Hesychio.]

[Σαλαντῖνοι. V. Σαλεντῖνοι.]

Σάλαξ, Metallorum incerniculum, VV. LL. ex Polluce [10, 149. Ap. Hesych. Σάλαγξ, quod v.]

[Σαλαπία, ἡ, Salapia, Argyripes Apuliæ navale, ap. Strab. 6, p. 283, 284, et fortasse 14, p. 654. Inter Σαλαπίαι et Σαλπίαι variant libri Ptolem. 3, 1
init., ut numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 133 sq. B
et *Suppl.* vol. 1, p. 267 inter Σαλπινων et Σαλαπίνων.]

[Σαλαρία ὁδὸς per Sabinos strata memoratur ap. Strab. 5, p. 228.]

[Σάλαρος, ὁ, Salarus, n. viri Prienensis, ap. Diog. L. 2, 46. Fl. Carmaniæ ap. Marcian. p. 22 Huds., qui in Σάρου corruptum notat ap. Ptolem. V. Σαγανός.]

[Σάλαρς, ὁ, Salars, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Σαλάρσιος, ὡς Τιρύνθιος, Steph. Byz. Σαλάρτιος Holstenius cum Salmasio.]

[Σάλας, ὁ, Sala, fl. Germaniæ, ap. Strab. 7, p. 291.]

[Σαλᾶς, ὁ, Salas, n. pr. viri in inscr. Panticap. ap. Bœckh. vol. 2, p. 152, n. 2109, b, 2, et Franz. El. epigr. gr. p. 304, n. 146, 2. Hase.]

[Σάλασσα. V. Θάλασσα, vol. 4, p. 232, D.]

[Σαλασσοὶ, οἱ, Salassi, gens Alpina, ap. Strab. 4, p. 203—211. Ptolem. 3, 1 med. bis Σαλάσσιοι. Altera forma sæpius Dio Cassius.]

[Σαλάσσω, Concutio, unde Σαλάξαι, Hesychio κατακλύσαι, κινῆσαι, et Σαλαχθὲν, σεισθέν. Nicander Al.
457 : Ὁτὲ δὲ κνώσσοντα σαλάσσων. Macedon. Anth. C
Pal. 6, 56, 1 : Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνῳ. Leonid. Tar. Anth. Plan. 306, 1 : Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ. Agath. Anth. Pal. 11, 57, 1 : Γαστέρα σεσάλακτο γέρων Βάκχῳ. Ubi Lobeckio Pathol. p. 87, 5, i. esse videbatur q. σέσακτο, Plenus erat. Ex σαλῶ factum dicit Etym. M. p. 100, 22.]

[Σαλάχιον, ἰχθύς, Gl. Pro σελάχιον.]

Σαλάω, Quatio, VV. LL. [Pro Σαλεύω vel Σαλέω.]

[Σαλβάκη, ἡ, Salbace, ad quam conditæ urbes Cariæ Apollonia et Heraclea, de qua ita fere Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 688, ubi inter urbes Cariæ ponuntur in cod. Leid. : Ἀντιόχεια, μητρόπολις Ἀφροδισιάς, Ἡράκλεια Σαλβακονος (cod. Farnes. Ἡρακλείας Ἀλαβοκόνος, ceteri, ut videtur, Ἡρακλείας Ἀλβακονος, aut solum Ἡρακλείας præbent), « Stephano Byz. Heraclearum undevigesima est Καρίας ἡ λεγομένη Ἀλμάκιος μεσόγειος ... Putem ἡ λ. Ἀλβάκιος a scriptore venisse eandemque esse quæ Ptolemæo (5, 2) in Caria
Ἡράκλεια πρὸς Ἀλβάνῳ pro Ἀλβάκῳ appellatur : aucto- D
res habeo Suidam in Διογενιανὸς, ubi ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἰατρὸς, et veteres Notitias, quæ Ἡρακλείας Συαλβάκης et Σαλβάκης sæpe meminerunt; Acta quoque Conc. Chalcedon., quibus Menander Ἡρακλείας Σαλβάκης Καρίας p. 581 subscribit, qui Σαλμάκης Ἡρακλείας p. 667, ubi Salbacen vetus interpres. (Ἡρακλείας Σαλβάκου in Ms. ap. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 208, D.) Itaque eadem urbs Ἀλβάκιος, Ἀλβάκη et Σαλβάκη dicta videtur ab Albaco Ptolemæi sive monte seu flumine : nec quenquam morabitur σ modo additum modo omissum, (ut in aliis quibusdam nominibus). » Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 510, n. 2761, 7 : Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἀπὸ Σαλβάκης, quæ est Ptolem. 5, 2, Ἀπολλωνία πρὸς Ἀλβάνῳ (al. Ἀλμβάνῳ). Itaque Hierocli et Stephano restituendam apparet formam —βάκειος, forma per Αλ autem utrum librariis relinquenda sit an et ipsa usurpata fuerit, quod minus est probabile, nondum constat. L. Dindorf.]

A [Σάλβια, Salvia, Romanis Tussilago, sec. Append. Diosc. 3, 40, p. 453.]

[Σάλγα. V. Σάλγας.]

Σάλγαμα, Quæcunque in vasis condita servantur ad usum nostrum, VV. LL. ex Cœl. Rhod. [p. 1682, B. C. Vid. Lexx. Lat.]

[Σαλγανεὺς, ὁ, Salganeus. Μετὰ τὴν Χαλκίδα ἐστὶν ὁ Σαλγανεὺς, συνάπτων τῷ Εὐρίπῳ. Ἔστι δὲ πόλις Βοιωτίας. Ὁ οἰκήτωρ Σαλγάνιος. Δύναται καὶ Σαλγανείτης καὶ Σαλγανεὺς Ἀπόλλων, Steph. Byz. Strab. 9, p. 403 : Χωρίον Σαλγανεὺς, ἐπώνυμον τοῦ ταφέντος ἐπ' αὐτῷ Σαλγανέως, ἀνδρὸς Βοιωτίου, καθηγησαμένου τοῖς Πέρσαις, et ib. p. 400, virum memorans etiam 1, p. 10. Dicæarch. p. 20; Diodor. 19, 77; Ptolem. 3, 15 med.]

[Σάλγας, ὁ, ποταμὸς καὶ πόλις Σάλγα τῆς Μαυριτανίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλγαῖος ἢ Σαλγανός, Steph. Byz. Eadem Σάλδα vel Σάλδας, ut videtur, ap. Strab. 17, p. 831 : Μεταξὺ τῆς Καισαρείας καὶ τοῦ Τρητοῦ μέγας ἐστὶ λιμὴν, ὃν Σάλδαν καλοῦσι.]

[Σάλγας, αντος, ὁ, Salgas, n. pr. ponit Chœrob.
B p. 34, 6, 14.]

[Σαλγὼν, ῶνος, ὁ, quod inter nomina in γων λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ponit Chœrob. vol. 1, p. 74, 34, et Σαλάγων, quod inter hyperdisyllaba in γων ponit Arcad. p. 10, 20, et Σταλάγων, quod Theognostus Can. p. 31, 14 : Σταλάγωνος, ὄνομα ποταμοῦ, scribendum Σαλάγγων, Σαλάγγωνος. Suidas : Σαλάγγωνος. Zonaras p. 1627 : Σαλάγγων, ὄνομα ποταμοῦ. Schol. Hom. Il. Φ, 141 : Βαρύνεται ... Σαλάγγων· Μέσφα Σαλάγγωνος ποταμοῦ, unde Φαλάγγωνος factum ap. Eust. p. 1228, 15 : Ὡς τὸ Φαλάγγωνος. Hinc autem corrigendus accentus ap. Apoll. Rh. in Σαλαγκὼν citatum, cujus illa sunt verba. L. Dind.]

[Σαλέη, ἡ, forma poet. sequentis σαλεία, quam ap. Tryphiodor. 428 : Οὐδ' ἔτι τόξα ἕλκεται, οὐ ξιφέων σαλέῃ, ubi liber unus ξ. σελάη, ceteri ξ. πάταγος, restituit Wernick., collata Hesychii gl. : Σαλέης, ἄλη, βλάβη, ubi Σαλέη, σάλη Salmasius. V. Σάλη.]

[Σαλεία. V. Σαλία.]

[Σαλεντῖνοι, οἱ, Salentini, gent., unde urbem quam
C duplici λ scriptam ponit, fecit Steph. Byz. : Σαλλεντία, πόλις Μεσσαπίων. Τὸ ἐθνικὸν Σαλεντηνοί. Rectius Σαλεντῖνοι ap. Strab. 6, p. 277 : Ἰαπυγίαν καὶ Μεσσαπίαν καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες· οἱ δ' ἐπιχώριοι κατὰ μέρη τὸ μέν τι Σαλεντίνους καλοῦσι, τὸ περὶ τὴν ἄκραν τὴν Ἰαπυγίαν, τὸ δέ τι Καλαβρούς· et ib. p. 281, 282 : Τῆς εἰρημένης χερρονήσου, ἣν Μεσσαπίαν τε καὶ Ἰαπυγίαν καὶ Καλαβρίαν καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσι, τινὲς δὲ διαιροῦσιν, ὡς ἐλέγομεν πρότερον. Conf. Ptolem. 3, 1 med. et fin. Σαλαντινων in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 136, n. 324.]

[Σάλερνον, τὸ, Salernum, castellum Picentium. Strab. 5, p. 251; Ptolem. 2, 1.]

[Σάλευμα, τὸ, Agitatio. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 515 ed. pr. Boiss. Dio Chrys. vol. 2, p. 326, A, πολεμικὸν ἵππου. Artemid. 1, 79 : Ἥττονας τοὺς πόνους ποιεῖ τοῦτο τὸ σχῆμα διὰ τὸ χωρὶς σαλευμάτων γίνεσθαι.]

[Σαλευμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Photius s. Suidas, Bachm. Anecd. vol. 1, p. 361, 16 : Σάλος, σαλευμός,
D τάραχος. Kusterus σαλευσμὸς, ne hoc quidem probans, sed aliter judicaturus, si cognitum habuisset simile voc. σκωλευμὸς, quod infra notabimus. L. D.]

[Σάλευσις, εως, ἡ, i. q. σάλευμα. Aristotelis Mechan. § 28, lin. 8, p. 72 ed. Sylburg. Creuzer.]

[Σαλευτὸς, ἡ, ὸν, Quassus. Meleag. Anth. Pal. 5. 175, 6 : Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς. « Deuteron. 6, 9, ubi Vulg., qui habet Movebantur, pro ἀσάλευτα legit εἰς σαλευτὰ, ut legisse videtur Hieron. ad Matth. 23. » Schleusn. Lex.]

Σαλεύω, Sto in salo, Flucto, Fluito, Bud., afferens ex Synesio [Epist. 4, p. 165, D], Ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων· λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν· καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο. Sic ap. Basil. p. 357 : Ὥσπερ οἱ θαλαττεύοντες ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι. [Polyæn. 2, 7 : Τοὺς κυβερνήτας ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύειν.] Rursum Synes. De insomn. : Μηδ' ἔχειν εἰπεῖν παρ' ἥντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει. Vide Ἀποσαλεύω. [Xenoph. Œcon. 8, 17 : Οἱ ἐν τοῖς πλοίοις σαλεύοντες ἰσχυροὺς ὅμως σώ-

ζουσι τὴν τάξιν.] **Metaphorice** ap. [Soph. El. 1074 : Πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα· Oed. T. 23 : Πόλις γὰρ ἄγαν ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου. **Eur.** Rhes. 248 : Ὅταν σαλεύῃ πόλις. V. l. **Isocr.** infra in pass. cit.] Plutarch. De Herod. [p. 865, F] : Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνωμάλως διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς τὸν οὐρανόν. **Metaphorice** itidem [Plato Leg. 11, p. 923, B : Ἐάν τις ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμὼν ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας·] ἀρχὴ σαλεύουσα ap. Herodian. [2, 8, 6] : quod veluti exponens subjungit, Καὶ παρὰ μηδενί που βεβαίως ἱδρυμένη. Idem [5, 1, 7], de bello Parthico loquens : Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Utrobique autem Polit. Fluctuare vertit. [Sextus Emp. Pyrrh. 1, 65, p. 18 : Οὗτος τοίνυν (ὁ ἐνδιάθετος) ἐν τούτοις ἔοικε σαλεύειν· Adv. rhet. 12, p. 291 : Τὴν ῥητορικὴν ἐπὶ τοιούτοις παραγγέλμασι σαλεύουσαν. Alciphr. Ep. 3, 28 : Γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν. Pausan. 10, 1, 9 : Τὴν σωτηρίαν οὐκ ἐν βεβαίῳ σφίσιν ὁρῶν σαλεύουσαν. Dionys. A. R. 10, 11 init. : Ἐν τοσούτῳ δὲ κινδύνῳ σαλεύοντες. Demophili Sent. p. 24 : Ῥᾳδίως μὴ μακαρίσῃς ἄνθρωπον σαλεύοντα ἐπὶ φίλοις ἢ τέκνοις ἤ τινι τῶν ἐφήμερον τὴν σωτηρίαν ἐχόντων. Heliodor. Æth. 1, 9 : Ἐπὶ μόνῳ μοι παιδὶ σαλεύειν ἐπιμεμφόμενος· 26 med. : Ἐπὶ τῶν ἐλπίδων σαλεύοντες. Diversa constr. anon. ap. Suidam v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος cit. : Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλε. Pollux 6, 121. de homine levi.] Rursum Plutarch. [Mor. p. 423, E] : Ἐν ἀπείρῳ κενῷ τὸν κόσμον σαλεύει. In VV. LL. σαλεύσας redditur, Quum agitasset, Quum jactasset, (ut Virg. Talia jactanti, pro Agitanti in animo, s. versanti,) in hoc loco : Πολλὰ δὴ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνέρριψεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κύβον· qui l. a Suida affertur, non nominante auctorem, postquam dixit σαλεύσας esse βουλευσάμενος. Sed ego, quod et Suidæ pace dictum sit, existimo potius σαλεύσας hic quoque neutrum esse, et commodissime redditum iri illo ipso verbo Fluctuare; sed metaphorice sumpto, ut passim apud Latinos Fluctuo : quum sc. ab illis dicitur Fluctuat animus, item Fluctuantur incerti animi, vel Fluctuat aliquis animo. Et a Catullo, Magnis curarum fluctuat undis : itidemque a Virg., Magno curarum fluctuat æstu. Quod autem ad illud πολλὰ attinet, quod in errorem impulisse Suidam quoque videri potest, scimus frequenter poni adverbialiter, quem usum et hic commodissime habebit. Alia autem præterea exempla significationis hujus verbi σαλεύω, ap. eund. Suid. videnda tibi relinquo, in Σαλεύσας, et in Σαλεύει : necnon in Ἐσάλευε. [Hippocr. p. 823, C, de his quibus utrumque femur excidit, quique corpus in hanc vel illam partem inter eundum agitant et jactant : Ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν ἐν τῇ ὁδοιπορίῃ ἔνθα καὶ ἔνθα. Foes. Theophr. fr. 7 De lass. 12 : Ἐν δὲ τῷ καταβαίνειν ὁ πόνος τῷ ἐπιπίπτειν τὸ σῶμα καὶ παρωθεῖν παρὰ φύσιν (τοὺς μηρούς)· ὥστε καὶ ᾧ μάλιστα ἐπιπίπτει καὶ σαλεύει, τούτῳ μάλιστα καὶ ποιεῖ τὸν πόνον.]

‖ Σαλεύω active, Jacto, Agito, [Moveo, Commoveo, Labefacto, huic add. Gl.] Concutio, Quatio, Quasso. [Aristoph. fr. Scen. ap. Polluc. 10, 147 : Τοῖχον μοχλίσκῳ σαλεύειν. Lycophr. 475 : Ὅταν κλύδωνος ἐξερεύγηται γνάθων λάβρῳ σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον. Lucillius Anth. Pal. 11, 83, 1 : Τὸν σταδίην πρώην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ πάντων σειομένων οὐκ ἐσάλευσε μόνον· ib. 259, 1 : Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, Ἐρασίστρατε, ἀλλὰ σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης. Improprie Macarius in Villois. Anecd. vol. 2, p. 60 med. : Ἐφ' ἑνὶ σαλεύων τὸν βίον. Eumath. Ism. p. 93, A : Ὁ πατὴρ ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας σαλεύει. Heliodor. Æth. 2, 33 med. : Σαλεύων γὰρ ἐπ' αὐτῇ τὸν βίον· 9, 7 : Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων.] A Luciano σαλεύειν pro Quatere poni testatur Bud. [Eur. Cycl. 434 : Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος πτέρυγα σαλεύει. Ubi libri πτέρυγας ἀλύει.] Ap. Plut. Πρὸς Κολ. [p. 1123 F] metaphorice : Τίνα δόξαν οὐ σαλεύει; [Tento, Gl. Sextus Emp. Adv. log. 2, 56, p. 467 fin. : Οὐ μόνον τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν σαλεύουσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν· 337, p. 521 : Τοὺς σαλεύοντας

A αὐτὴν λόγους· et alibi sæpius.] Hinc pass. Σαλεύομαι, Jactor, Agitor, Concutior, Quassor. [Æsch. Prom. 1080 : Καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται. Strabo 12, p. 579 : Ἡ Φιλαδέλφεια ... οὐδὲ τοὺς τοίχους ἔχει πιστούς, ἀλλὰ τρόπον τινὰ σαλεύονται. Appian. Hannib. c. 57 : Τὴν ναῦν οὐδεμιᾷ μηχανῇ σαλεύεσθαι.] Epigr. [Marci Argentar. Anthol. Pal. 11, 26, 2] : Ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. [Phanias ib. 12, 31, 1 : Τὸ σκύφος ᾧ σεσάλευμαι· Rufin. 5, 35, 8 : Αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη (πυγή)· Strato 12, 3, 5 : Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην (ἀκμήν)· Sosipater 5, 54, 4 : Τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου. Plato Tim. p. 79, E : Κύκλον οὕτω σαλευόμενον. Theophrast. fr. 7 De lass. 11 : Διόπερ σαλεύεται (ἡ κνήμη).] Bud. exp. Concuti, item Contremiscere, afferens ex Luciano [Necyom. c. 10] : Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο. Isocr. autem dixit, in Or. de pace [p. 178, D], Πολιτείαν σαλευθῆναι [nunc σαλεῦσαι] καὶ λυθῆναι. Ap. Diosc. 5, 4, σαλευθέντες ὄνυχες a Ruellio redditur Mobiles un-

B gues : Καὶ ὄνυχας δὲ θᾶττον ἀφίστησι σαλευθέντας ἐπιπλασθεῖσα. [Plotin. Enn. 3, vol. 1, p. 557, 14 : Καὶ γὰρ ὅταν λέγωμεν κινεῖσθαι αὐτὴν (animam) ἐν ἐπιθυμίαις, ἐν λογισμοῖς, ἐν δόξαις, οὐ σαλευομένην αὐτὴν λέγομεν ταῦτα ποιεῖν, κτλ. Sextus Emp. Pyrrh. 2, 204 : Οὕτως ἑκατέρωθεν συμβαίνει σαλεύεσθαι τὴν ἐπαγωγήν· Adv. log. 2, 385 : Ὁπότερον δ' ἂν εἴπωσι τούτων, σαλεύεται ἡ τῆς ἀποδείξεως ἐπίνοια· Adv. phys. 1, 417 : Σαλεύεσθαι δεήσει τὴν ἐνάργειαν.]

[Σαλέω, i. q. σαλεύω. Photius : Σαλοῦσα, φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς. Hesychius : Σάλουσα (sic), φροντίζουσα, et addito σ. γὰρ ἡ φρ. Suidas, cujus alii libri σαλεύουσα. ‖ Pass. Archil. ap. schol. Arati 1009 : Ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη. Σαλευμένη Bergk. Poet. lyr. p. 488. ‖ Aliud thema, et quidem Σάλλω, unde med. Σάλλομαι, ponit gl. Hesychii : Σήλατο, ἔσεισεν, ἐτίναξεν, κατέβαλεν, ἔρρηξε. Similiter idem interpr. Ἐσήλατο, quæ ad Homericum ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, referri apparet.]

[Σάλη. V. Σάλος.]

C [Σάλη, ἡ, Sale, opp. Samothraciæ ap. Herodot. 7, 59.]

[Σαλήμ, ὄνομα πόλεως, ἡ Ἱερουσαλήμ, Suidas. V. etiam Σαλομών.]

[Σαληνός. V. Σάλα.]

[Σάληξ, ὄνομα ποταμοῦ, Suidæ. Ex Philostr. V. Apoll. 5, 1, Phot. Bibl. p. 328, 28.]

[Σαλήσιοι, οἱ. Μοῖρα Παιόνων. Σαλησίοις δ' εἴπερ καὶ αὐτοὶ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσι (verba anonymi scriptoris, ut suspicabatur Holsten., qui οἵπερ), Steph. Byz.]

[Σαλητόν. V. Σαρητόν.]

[Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ θολία, Hesych. « Videtur esse pro σολία, i. e. θολία. Passim enim est Laconibus σ pro θ. » Albert.]

[Σαλία, ἡ, ut infra Σαλότης, Stultitia. Polemon Physiogn. 1, 11, p. 250 : Σαλίας καὶ παλιμβουλίας σημεῖον, ubi Sylb. ex Adamant. 2, 17, p. 398, male δειλίας. Videtur leg. Σαλείας. Stauv. Cod. Reg. 2862

D membr. 4 Evangel. ap. Montef. Palæogr. p. 61, A : Πάντες ... οἱ ἐντυχόντες ἐν αὐτῇ καὶ ἀναγινώσκοντες οἱ (ἢ) καὶ μεταγράφοντες μὴ διὰ χωρικίας ἡμῶν καὶ σαλείας τὴν κατάραν ἀναπέμψασθαι, Ob rusticitatem ac stoliditatem meam. Cit. Kall. Minus recte pluralem σαλίας Ducang. apud Ptochoprodromum interpretatur Stulte et inepte dictum. Ceterum præstat σαλία, ab σαλός, ut μωρία, σοφία.]

[Σαλια, Dacis, Cornulaca, ρανίον, ap. Interpol. Dioscor c. 632 (4, 50). Ducang.]

[Σαλιᾷ, ἀρκεῖ, et post Σαλύγην iterum Σάλοι (Σαλιᾷ Musurus), ἀρκεῖ, addito παρὰ Ῥίνθωνι, Hesychius. Quod ἅλις illum dixisse suspiceris, etsi alteri non dissimile lat. *Satis*. V. Ἅλις. L. Dind.]

[Σαλιβάριον, Lupa, Gl. Frenum. De quo voc. multa Ducang., quibus addere licet Gretser. Opp. vol. 2, p. 46, A, b.]

[Σαλιβάσσα, τῇ θαλάσσῃ ἀπελθούσῃ, Hesychius. Probabiliter Albertus ἁλὶ βάσα.]

[Σαλίζω, Stultum ago. Vita Ms. S. Symeonis pro-

pter Christum Sali : Εἴτε διὰ παραγγελιῶν πρὸς αὐτοὺς σαλίζειν ἔλεγεν. Ducang.]

[Σαλική. V. Σιμούνδου.]

[Σάλιον. V. Σάλος.]

[Σάλιος, ὁ, Salius, Samothrax s. Mantinensis, ap. Plut. Numæ c. 13, a quo Salii dicti sec. nonnullos.]

[Σαλκᾶ ἔλαιον, Oleum Salcæ, fuit olei aromatici conditura pretiosa. Habetur apud Aetium l. 1 optima, quam se dixit Alexandriæ aliquando præparasse. Habetur et alia diversa multum ab ea apud eundem l. ultimo. Gorræus.]

[Σαλκόω, s. σαλκῶ, quod inter perispomena in κῶ cum σαρκῶ ponit Arcad. p. 152, 25, nisi illius est dittographia aut scribendum χαλκῶ, quid significet non constat. L. Dind.]

[Σάλλα, δρυσοφύουσα. Σάλλινον, φρόντισμα, Hesychii gll. obscuræ et vitiosæ. Priorem non probabiliter emendat Valck. Adon. p. 283, A. De altera conf. quæ in Σαλέω et Σάλη etc. dicta sunt.]

[Σαλλόνιος, ὁ, Sallonius, n. viri, in epigr. Anth. Pal. App. 282, 3.]

[Σάλλω, forma Dor. pro θάλλω, Alcmani ap. Athen. 10, p. 416, D, restituta a Porsono, ubi libri ἀλλ' εἰ, ut ibidem est ἔσηκε pro ἔθηκε. Ceterum v. Σαλέω.]

[Σάλμα, σησάμη, Hesychius.]

[Σαλμάκιον. V. Σαμάκιον.]

[Σαλμακὶς, ίδος, ἡ, Salmacis. Πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλμακίτης καὶ Σαλμακεὺς διὰ τὸ ἐπιχώριον, Steph. Byz. Quam Arrianus Exp. 1, 23, 3, Σαλμακίδα ἄκραν dicere videtur. Fontem Halicarnassi memorat Strabo 14, p. 656, cujus ad vim effeminandi referri videtur σαλμακίδων, quod ἑταιρῶν int. Suidas in Σαβάζω cit.]

[Σαλμάντικα, ἡ, Salmantica, opp. Lusitaniæ, ap. Ptolem. 2, 5 fin. V. Ἐλμαντική.]

[Σαλματὶς, ίδος, ἡ, Salmatis, opp. Hispaniæ, et gent. Σαλματαῖοι, ap. Polyæn. 7, 48. Plut. Mor. p. 248, D, E, πόλις Σαλματική, mulieres Σαλματίδες.]

[Σαλμηνοὶ, ἔθνος νομαδικὸν, ὥς φησι Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ, Steph. Byz. De quibus v. conjecturas interpretum.]

[Σάλμοξις, ὁ Κρόνος καὶ ὄρχησις καὶ ᾠδὴ, Hesychius, pro Ζάλμοξις, quod Σάλμοξις scriptum etiam in libris nonnullis Herodoti 4, 94. V. initio literæ Σ. L. Dind.]

[Σάλμος, πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμόνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν β' Δευκαλιωνείας, Steph. Byz. Quod Σαλμώνιοι scribendum. N. viri esse perhibetur in numo Coo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 407, n. 67, sed a quo non diversum videtur ΣΑΛΜΟΣ in alio Coo ibid. p. 404, n. 31. L. Dind.]

[Σαλμοῦς, οῦντος, Salmus, urbs Carmaniæ, apud Diodor. 17, 106 : Ἔν τινι παραθαλαττίῳ πόλει Σαλμοῦντι.]

[Σαλμυδησσὸς, ὁ, Salmydessus. Κόλπος τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν Σαλμυδήσσιος καὶ Σαλμυδησσία καὶ Σαλμυδησσηνοί. Ἡ ἀπὸ τόπου σχέσις Σαλμυδησσόθεν, Steph. Byz. Primus memorat Æsch. Prom. 725 : Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος, ubi alii libri duplici σ, ut ap. Soph. Ant. 969 : Ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησσὸς, Xen. Anab. 7, 5, 12 : Εἰς τὸν Σαλμυδησσὸν, ubi nonnulli Ἀλμ., plerique Lycophronis 1286, plures 186, ubi Σαλμυδησσίας ἁλὸς, et fere omnes Herodoti 4, 93, Strab. 1, p. 50, 52; 7, p. 319; 12, p. 541. Simplici Hesychius et Photius. De usu nominis figurato Pollux 9, 33 : Κακίζων μὲν τελώνην εἴποις ἂν βαρὺς, φορτικὸς ... φιλοτιμουμένῳ δὲ ἔξεστιν εἰπεῖν Σαλμυδησσὸς, Καφηρεὺς, καὶ ὅσα ἐν θαλάττῃ δύσμικτα καὶ ἄξενα χωρία. Per ρ apud Suidam : Σαρμυδησσὸς, τόπος Θρᾴκης.]

[Σάλμυκα, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας· τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς Σάλμυκος Σαλμυκηνὸς, ὡς Ἐρυκηνὸς, Steph. Byz., ubi scrib. Σαλμυκῖνος et Ἐρυκῖνος, quod v. in Ἔρυξ. Σάλμυκα autem accus. præter morem Stephani positus, qui Σάλμυκος facit genitivum. Quod ipsum probabiliorem facit alteram rationem, quam præter illam proposuit Holstenius, ut Σαλμύκης scribatur et Σαλμυκηνός. Nominativus igitur fuerit Σάλμυκα sive paroxyt. sive proparoxyt. Nam ubi huc respicit in Τρίτη ... ἡ χρῆσις ἐν τῷ περὶ Σαμύκλα κεῖται, item incerta scriptura. Et in Ἀκκαδικὸν τεῖχος, ubi dicit ὡς ἐροῦμεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύκης, est var. Σαλμύων. Σαλμύκης Holsten.]

[Σάλμων, ονος, ὁ, inter τὰ εἰς μων δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ μ ἀμετάβολον μὴ ὄντα κύρια διὰ τοῦ ο μικροῦ κλινόμενα, recenset Theognost. Can. p. 34, 31. Diversum igitur ab n. Σάλμων (ωνος), quod cum Τίμων et Σίμων conjungit Arcad. p. 13, 8, et n. indecl. Σαλμὼν Matth. 1, 4, 5, Lucæ 3, 32.]

[Σαλμωνεὺς, έως, ὁ, Salmoneus, f. Æoli, ap. Hom. Od. Λ, 235, Hesiod. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 252, ipsumque Pind. ib., Eur. fr. Æoli ap. Strab. 8, p. 356, et ipsum 357, Apollod. 1, 7, 3, 4 etc., Diodor. 4, 68.]

[Σαλμώνη, ἡ, Salmone. Πόλις τῆς Πισάτιδος καὶ κρήνη ὁμωνύμως, ἀπὸ τοῦ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Σαλμωνεὺς ἢ Σαλμωνείτης, ὡς Ἀταρνείτης. Τὸ θηλυκὸν Σαλμωνεῖτις, Steph. Byz., priora repetens, ut Eustath. Od. p. 1682, 1, ex Strab. 8, p. 356. V. etiam Σαλμώνιον. Eandem vero Pisatidis s. Elidis urbem Σαλμωνίαν dicit Diodor. 4, 68.]

[Σαλμωνία. V. Σαλμώνη.]

[Σαλμώνιον, τὸ, Salmonium, prom. Cretæ. Strab. 2, p. 106; 10, p. 472, 474, 475, 489, ubi libri interdum Σαμώνιον, ut ap. Ptolem. 3, 17 init. Schol. Apoll. Rh. 4, 1693. Alia forma Act. Ap. 27, 7 : Ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην, neque alterius vestigium est in libris, etsi illa Byzantinæ speciem habet. In inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, n. 2555, 13, ubi Ἀθαναίαν Σαλμωνίαν est, alia apographa Σαμωνίαν.]

[Σαλμωνὶς, ίδος, ἡ, Salmonis, i. q. Σαλμώνιον, ap. Apoll. Rh. 4, 1693 : Ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης. Dionys. Per. 110. N. mulieris ap. Alciphr. Ep. 3, 27, 28.]

[Σαλόη, ἡ, Saloe, lacus prope Sipylum ap. Pausan. 7, 24, 13.]

[Σαλομὼν, ῶντος, ὁ, Salomo, rex Judæorum. Scribitur etiam Σαλαμῶν et Σαλωμὼν, item Σολομών. Suidas : Σαλομὼν, ἀπὸ τοῦ Σαλὴμ, ὅ ἐστιν εἰρήνη· ἐν γὰρ τοῖς χρόνοις αὐτοῦ εἰρήνη ἦν. Ubi liber unus Σαλαμών. Quibus similia sunt Paralip. 1, 22, 9, ubi Σαλωμών. Σαλομῶντα τὸν ἀρχίητρον (sic) memorat Galen. vol. 10, p. 601. Per ο Dio Cass. 69, 14 et alii.]

Σάλος, ὁ, Salum, ut interpr. Bud., addens, a Livio accipi Salum pro Maris ora, in qua stant naves ad anchoras, quæ ad litus accedere non possunt. Suidas postquam σάλος exposuit σαλευμὸς, et τάραχος, item φροντὶς (de quibus expositionibus dicam infra), hunc locum affert, ejus auctorem non nominans, sed is est Polyb. 1, [53, 10] : Κατέλαβον πολισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προσβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς. Item hunc, Ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον. Sed prior ille locus in nostris exempll. ita legitur, quibusdam mutatis, nonnullis et additis : Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς· οὗ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν κτλ. Quæ verba sic interpr. Bayf. : Applicuerunt ad oppidulum quoddam, quod sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed quod haberet promontoria, quæ aliqua ex parte prominentia eas stationes continerent et complecterentur; quo descensione facta etc. Dixerat autem antea Polybium hic videri σάλους appellasse, quod vulgo *Spiagia* Itali dicunt, i. e. Locum minime portuosum, sed in quo naves in salo esse et commorari queunt. Accepit porro hoc loquendi genus ex Aulo Hirtio, qui ait, In salo esse, item In salo et in anchoris commorari, sonare id quod ἀποσαλεύειν Diodorus dixit. [Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 5 fin. : Ἀγκυροβολίοις καὶ σάλοις ἔχοντα τοὺς ὅρμους κατὰ καιροὺς ἐπιτηδείους· 31 med. : Τὰ πλοῖα ἐπὶ σάλου διορμίζεται. Polyæn. 3, 4, 3 : Ὁρμούσης ἐπὶ σάλου νεὼς ὁλκάδος.] || Jactatio ejus qui navigat, præsertim vero ea quam affert tempestas. Qua etiam in signif. σάλος reddi potest Salum : si quidem sequamur et hic Bayfium, qui Cæsarem Salum pro Jactatione videri accipere tradit, scribentem B. C. 3, [28] : Tirones enim multitudine navium perterriti, et salo nauseaque confecti. Quod enim hic dixerit Salo, postea enarrare, dicentem, Tempestatis et sentinæ vitiis. Addit enim, At veteranæ legionis milites, item conflictati et tempestatis et sentinæ vitiis, non ex pristina virtute remittendum aliquid putarunt. Ad me quod attinet, ut Bayfio as-

A sentiar, faciunt quum alii loci, tum duo quos proferam, Plutarchi unum, Luciani alterum. Ut enim Salum et Nauseam a Cæsare ibi copulari vides, ita σάλον καὶ ναυτίαν a Plutarcho copulari videbis, circa princ. libelli quem de Loquacitate s. Garrulitate scripsit. Sed et Lucian. in Hermotimo [c. 28], quum dixisset, Ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, addidit, Καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Ubi tamen Interpr. σάλον vertit Marinos fluctus; quum aliud sint Fluctus, aliud Jactatio quam illi afferunt. [Id. Toxar. c. 19.] Posse autem nos σάλον interpretari Jactationem, sine ulla adjectione, vel hic Cic. locus aperte ostendit, in Or. pro Murena: Quo tandem animo me esse oportet, prope jam ex magna jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas reip. tempestates esse obeundas? Eurip. circa princ. Hec. [28] addidit gen. πόντου, sed qui πλεονάζειν videri possit, ita loquentem Polydorum, s. potius Polydori umbram, inducens: Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. B Ubi schol. annotat hoc versu posteriore explicari illud πόντου σάλῳ: nihil enim aliud esse τὴν τῆς θαλάσσης ταραχὴν, quam συνεχεῖς κυμάτων στροφάς. Ut autem hic dicit Eur., Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς· deinde ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, tanquam opponens hæc duo, esse ἐπ' ἀκταῖς, et esse ἐν πόντου σάλῳ, ita sciendum est ap. Soph. dici a Philoctete p. 386 meæ ed. [271], Τότ' ἄσμενοί [Aptius scribitur ἄσμενον. L. D.] μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ, ubi schol σάλου exp. κινήματος, item πόνου: quam posteriorem expos. minime probo: licet σάλον valde ἐπίπονον esse satis constet. [Eur. Iph. T. 46: Χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ, de terræ motu. De fluctuatione in mari 262: Ἦν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ κοιλωπὸς ἀγμός· 1443: Ποντίῳ λαβὼν σάλῳ. Or. 994: Ποντίων σάλων. Aristoph. Euripidem traducens Thesm. 872: Ὅστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ κάμνοντας. Apoll. Rh. 1, 1159: Ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις. Lycophr. 380: Δίναις παλιρροίβδοισιν ἕλκοντος σάλου. Pollux 1, 109: Σάλος αἰρόμενος.] C Metaphorice porro usus est Plutarch. illo vocabulo in lib. De fort. Rom. ita scribens (est autem illi de Roma sermo) [p. 317, A]: Ἵνα ἀπεργάσηται πᾶσιν ἀνθρώποις ἑστίαν ἱερὰν ὡς ἀληθῶς καὶ πεῖσμα μόνιμον, καὶ στοιχεῖον ἀΐδιον, ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης, ὥς φησιν Ὀνησίδοτος (sunt autem hic ἑστίαν pro ὅ ἐστιν et Ὀνησίδοτος pro Δημόκριτος ex vet. cod. reposita). Quæ ita Bud. vertit: Ut augustum prorsus beneficumque sacellum humano generi absolveret, firmamentumque adeo stabile et sempiternum elementum, quod aberrantibus fluctuabundisque humanis rebus anchoræ instar esset. Quemadmodum autem hic ἀγκυρηβόλιον σάλου legimus, sic in verbo Ἀποσαλεύω legimus ex Aristot.: Βαλλόμεναι πρός τινα πέτραν, ὥσπερ ἀγκύρας, ἀποσαλεύουσιν. [Soph. OEd. T. 24: Πόλις ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου· Ant. 163: Τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν. Lysias p. 107, 27: Ἐπιστάμενος ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ τὴν πόλιν γενομένην.]

D ‖ Σάλος, uti dixi, a [Photio et] Suida exp. σαλευμὸς, τάραχος, [καὶ ἡ φροντίς,] ab Hesych. [φροντίς,] ταραχὴ, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις: quæ expositiones ad proxime præcedentem pertinent, aut certe ei affines sunt. Quinetiam a schol. Eur. σάλον exponi itidem ταραχὴν, a schol. Soph. κίνημα, vides in iis quæ modo protuli. Apud Plutarch. autem de alio quoque Motu s. Agitatione dictum σάλον legisse mihi videor. Sed quæ ab illo quidem ceteris subjungitur, ab hoc autem præfigitur, ab illa contra longe remota est: ea sc. qua σάλος dicitur esse φροντίς. [Appul. Met. 4 init.: « Quum in isto cogitationis salo fluctuarem. »] Sed in hac signif. γλωσσηματικὸν esse crediderim hoc vocab. σάλος, sicut et vocem Σάλα, cui eand. signif. tribuit Hesych. Postquam enim nomen Σαλῶος exposuit ὁ πεφροντισμένος, addit, ἡ γὰρ φροντίς, σάλα. Nisi forte in altero ejus loco, itidemque ap. Suid. σάλος cum σάλα confundi putandum sit. [Σάλα, Hesychio φροντίς, βλάβη. Photius: Σάλα, φροντίς· οὕτως Αἰσχύλος. Conf. Σαλέη.] Habet autem hoc σάλα

A Hesych. et in verbo Ἀσαλλεῖν: hoc enim postquam exposuit ἀφροντιστεῖν, subjungit, σάλα γὰρ ἡ φροντίς. At Etym. habet Σάλη: is enim postquam dixit nomen Ἀσαλὴς significare ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα, addit, σάλη γὰρ ἡ φροντίς. Et subjungit, Ἀσαλὴς, ὁ ἀμέριμνος. Æschylus, ἀσαλὴς μανία. Atque hæc tanquam ex Herodiano et Apollodoro affert. Itidem vero subst. Ἀσαλέα Sophroni dicta fuit ἀμεριμνία et ἀλογιστία, si eid. Etym. fidem habemus. Alioqui certe illud ἀσαλὴς si deduceretur a σάλος habente Jactationis s. Agitationis signif., non dubium est quin sonaret Immotus, Stabilis: atque ita illi opponerentur, quæ suo loco habes, Ἐπίσαλος et Ὑπόσαλος. [Σάλη, Æstus curarum, Andr. Cret. p. 87. Kall. Inter barytona cum ead. interpret. Arcad. p. 108, 5.]

‖ Σάλος ab ἅλς ἁλὸς originem habet, si Etymologici auctori credimus; et ex hoc σάλος fit σαλεύω. A quo certe non video cur dissentire debeamus, præsertim quidem in hac formatione verbi σαλεύω a nomine σάλος. Non ignoro tamen Eustath. in Il. Π, 558: Κεῖ- B ται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, annotare ex Porphyrio, esse ἐσήλατο pro ἐσάλευσε, tanquam a verbo Σάλω, ex quo sit Σαλεύω et Σάλος; [vel a Σάλλομαι, (σαλοῦμαι, ἐσηλάμην,) schol. Il. M, 438: Ἢ ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε τὸ ἐσήλατο. Wakef. De accentu Arcad. p. 52, 18.]

[Σαλὸς, ἡ, ὸν, Simplex, Stultus, aliis ἁπλοῦς. Moschus Prat. spir. c. 111: Ἐφαίνετο δὲ ὡς σαλός. Apophth. Patr. in Ammona n. 9: Ὁ γέρων ἐμωροποίει, καὶ ἰδοὺ γυνή τις ἔστη πλησίον αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν, Οὗτος ὁ γέρων σαλός ἐστιν. Et alibi. Miracula S. Georgii mart. n. 55: Σὺ νεώτερος καὶ φρόνιμος, ἐγὼ δὲ γέρων καὶ σαλός. Palladius Hist. Laus. c. 41, 42: Μίαν ἔχομεν σαλὴν ἐν τῷ μαγειρείῳ· ... οὕτως ἐκεῖ καλοῦμεν τὰς πασχούσας. Infra: Σαλὴ γάρ ἐστιν. Niceph. presb. Vita S. Andreæ cogn. Sali: Γενοῦ σαλὸς δι' ἐμέ. Meminit Evagrius H. E. 4, 34, 35 Symeonis et Thomæ διὰ Χριστὸν σαλῶν. Aliique multi. Ducang. V. Ephræm. Syr. p. 419, 420. Suid.: Σιληνὸς, ὁ σαλὸς καὶ φλυαρός· ubi non debuerat a Kustero sollicitari ne- C que suspectum haberi in v. Ἔχνοον. Non aliter ap. Hesych.: Ὕσλος (ita scribo Laconice pro ὕθλος), σαλὸς, φλυαρός· conf. Ὕθλους. Hemst. ad Thomam p. 569. Schol. Rav. Aristoph. Nub. 397, σαλέ. L. Dind.]

[Σάλος, ους, τὸ, ap. Alcman. ab Hephæst. p. 3, 12, et Apollonio De pron. 75, B, cit.: Καὶ χῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ. Libri σάλεσιν.]

[Σάλος, ους, τὸ, Saliva. Moschop.: Σίελος, τὸ κοινῶς σάλος. Herodian. Epimerism.: Σίαλος, τὸ σάλος. Σάλιον eadem notione Lex. Ms. ad schedographiam: Σίελός τε τὸ σάλιον, Σιληνὸς ὁ μωρός τε. Ducang.]

[Σαλότης, ητος, ἡ, Stultitia, in Apophthegm. Patr. n. 9. Ducang.]

Σαλοῦσθαι, Curiose incedere et accurate, ut molliculi solent; σαλακωνεύειν, VV. LL. [Ex Etym. M. p. 270, 42.]

Σάλπη, ἡ, Salpa, Piscis genus, qui Bos etiam dicitur. [Verba Hesychii. Aristot. H. A. 4, 8 med. aliisque ll. pluribus.] Gaza ap. Aristot. vocem Græcam retinet. [Pluribus describit Athen. 7, p. 321, E— D 322, A, et post Epicharmi aliorumque testimonia allata addit: Ἔστι δὲ ποικίλος ὁ ἰχθύς· ὅθεν καὶ τὸν Λοκρὸν ἢ Κολοφώνιον Μνασέαν συνταξάμενον τὰ ἐπιγραφόμενα παίγνια διὰ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς σάλπην οἱ συνήθεις προσηγόρευον. Νυμφόδωρος δὲ ... Λεσβίαν φησὶ γενέσθαι Σάλπην τὴν τὰ παίγνια συνθεῖσαν. Ἄλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσήνῃ φησὶ τῇ κατὰ τὴν νῆσον Βότρυν γενέσθαι εὑρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλπης. Ἄρχιππος δ' ἐν Ἰχθύσιν ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ σάλπης, Σάλπης δ' ἐσάλπιγξ', ἕπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρων. Pollux 6, 50.] Vide Eust. [Il. p. 1163, 12. V. Schneider. Hist. liter. Piscium p. 94.] ‖ Σάλπη dictus est et quidam poeta, qui Παίγνια scripsit: necnon mulier quædam Lesbia, quæ itidem Παιγνίων librum edidit. Vide Eust. [ex Athen. l. c. Memorat n. σάλπη inter barytona Arcad. p. 113, 8.]

[Σάλπη, ἡ, Salpe, lacus Italiæ. Lycophr. 1129: Ναὸν δέ μοι τεύξουσι Δαυνίων ἄκροι Σάλπης παρ' ὄχθαις. Schol. λίμνης Ἰταλίας.]

[Σάλπης. V. Σάλπη.]

[Σάλπια, ων, τὰ, de Alpibus, ut videtur, Lycophr. 1361 : Πᾶσαν κατειργάσαντο τὴν Ὄμβρων πέλας καὶ Σαλπίων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων. Tzetzes tamen ad v. 1361 : Ἄλπια, οὐ Σάλπια, ὄρη Εὐρωπαῖα κτλ.]

[Σαλπίαι. V. Σαλαπία.]

[Σαλπίγγιον, τὸ, Tubulus, Fistula. Galen. vol. 4, p. 189 : Εἰ ἐμβάλλοις εἰς αὐτὴν ἀρχὴν σαλπιγγίου τινὸς, et ibid. infra. L. D. De tuba, ut videtur, Hesych. v. Ἰσκάνδιον. « Herba alias ἵππουρις, Geopon. 2, 6. » Kall.]

[Σαλπιγγοειδής, ὁ, ἡ, Qui tubæ formam habet. Ruf. Eph. p. 60. Wakef. V. Georg. mon. in Σάλπιγξ sub finem cit. L. Dind.]

Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt, VV. LL. ex Aristoph. [Ran. 966.]

[Σαλπιγγοφανής, ὁ, ἡ, Tubæ similis. Aster. Hom. 2, p. 22, A : Φωνὴν λέγει οὐ τὸν σαλπιγγοφανῆ ἦχον. L. D.]

Σαλπίγγω, quod inusitatum esse putatur, et Σαλπίζω, ίγξω, ίσω, Tuba cano, Buccino. [Tubo, Tubicino, Lituo, huic add. Gl.] Hom. Il. Φ, [388] : Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, s. δ' ἐσάλπιγξεν, ubi cur dixerit potius ἐσάλπιγξε quam ἐβρόντησε, Eust. docet. [V. Σάλπιγξ. Hom. Batrach. 202 : Κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες δεινὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κλόνον.] Epigr. [Hedyli Anth. Pal. App. 30, 4 : Αἰγὺν ἦχον σαλπίζει· Lucillii Anth. Pal. 11, 136, 5] : Σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν. Pollux 4, c. 11 [§ 89] : Καὶ μὴν ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίγξῃ [σαλπίζοι], χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν κτλ. Esse autem fut. σαλπίγξω, unde aor. ἐσάλπιγξα, ab illo Σαλπίγγω quidam tradunt : quod σαλπίγγω tamen in usu esse non putatur, uti dixi. [Xen. Anab. 1, 2, 17 : Ἐπεὶ ἐσάλπιγξε, Ubi classicum accinisset. V. Σημαίνω. Valck.] In prosa certe non minus receptum esse arbitror alterum fut., σαλπίσω : unde ἐσάλπισα, Athen. 10 : Καὶ ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν. [Xen. Anab. 7, 3, 32 : Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασί τε οἵοις σημαίνουσιν αὐλοῦντες καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις ῥυθμούς τε καὶ οἷον μαγάδι σαλπίζοντες. Athen. 10, p. 414, F : Σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Dio Cass. 57, 18 : Ἠθέλησε … ὑπὸ τὸν ὄρθρον σαλπίσαι. De utraque futuri et aoristi forma v. in Σαλπιγκτής.] Et pass. Σαλπίζομαι, Tuba canor, promulgor. Interdum generaliter, Promulgor, Pervulgor : sumpta metaph. a præconibus tuba canentibus : ut σαλπιζόμενον Bud. reddit Promulgatum, Pervulgatum ; afferens ex Basil. : Οὐδὲν γὰρ εὐποιΐας σαλπιζομένης ὄφελος. De quo tamen exemplo, minime Budæo assentior ; quippe qui existimem Basil. respexisse ad Matth. 6, [2] : Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου. Ac certe pro Pervulgor s. Divulgor potius usurpatur comp. Διασαλπίζομαι, sicut vox activa Διασαλπίζω, pro Pervulgo, Divulgo. [Formam Tarentinam secundum Heraclidem Σαλπίσσω memorant Eust. Od. p. 1654, 25, et Epimer. Hom. in Cram. An. vol. 1, p. 62, 19. Formam per ττ Photius : Σαλπίττει, ἀντὶ τοῦ σαλπίζει. Quam spectare videtur Lucian. Jud. voc. c. 10, τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν recensens inter exx. literæ ζ ab litera ταῦ ita spoliatæ, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν, de quibus iterum dicemus in Συρίζω. Σαλπίδδω Bœotis tribuit grammat. in Cram. An. vol. 4, p. 325, 26 : Παρὰ Βοιωτοῖς τὸ σφάζω διὰ δύο δδ σφάδδω καὶ τὸ σαλπίζω σαλπίδδω. Alioqui Bœotorum fuisse talia etiam per ττ scribere constat ex Eust. l. c. L. Dind.]

[Σαλπιγγωτός, ή, όν, Tubæ similis. Inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 1, p. 668, n. 3071, 8 : Λυχνίαν χαλκῆν σαλπιγγωτήν. Eadem signif. ap. Hesychium, qui Ἰσκάνδιον interpretatur σαλπίγγιον, et Ἰσκανδωτὸν (—δωτόν), σαλπιγγωτόν. Theognost. Can. p. 14, 23 : Ἰσκάνδιον, σαλπιγγωτόν. Qui duas Hesychii gll., quem hic, ut alibi, describit, in unam confudit. L. Dind.]

Σαλπιγκτής, ὁ, alterum illud futurum in Σαλπίγγω notatum sequitur, quod ad scripturam attinet. Est autem σαλπιγκτὴς Tubicen, [Liticen, Tubicinator, Æneator, add. Gl.] Buccinator, ut verbale verbali reddatur. [Ὁ τῆς σάλπιγγος φωνοβόλος Hesychio.] Dem. [p. 284, 26] : Οἱ δὲ τοὺς στρατηγοὺς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν. [Polyb. 2, 29, 6 : Τὸ τῶν βυκανητῶν καὶ σαλπιγκτῶν πλῆθος· 14, 3, 5 : Ἐπειδὰν κατὰ τὸν ἐθισμὸν οἱ σαλπιγκταὶ σημαίνωσιν ἅμα πάντες· et ibid. Id. 4, 19, 12 : Διὰ τόπων ποιούμενοι τὰς πορείας εὐεπιθέτων καὶ στενῶν καὶ μόνον οὐ (hoc del.) σαλπιγκτοῦ δεομένων.] Legitur et ap. Arrian. [Exp. 5, 23, 12], Lucian. [Zeux. c. 9, ubi est var. σαλπικτὴς, Navig. c. 30, 36] et Athen. [10, p. 414, F, ubi Eust. Il. p. 1242, 37, σαλπικτής, ut liber Palat. 15, p. 615, D, ubi rursus in σαλπιγκτὴς consentit Eust. ib. 44], Pollucem [1, 163, ubi al. σαλπιστής, 4, 87, 88, ubi al. σαλπικτής, quibus add. quæ in Ληιστοσάλπιγγες diximus], atque alios. Sed invenitur etiam Σαλπικτὴς, et quidem ap. Plut. præsertim [et in Gl. et ap. Suid. in Ἔκτακτοι, ubi al. σαλπιγκτής]; sed hæc scriptura Budæo fuit suspecta, quippe qui eam in suo Lex. emendarit. Addidit vero ibid. et tertiam scripturam istam Σαλπιστής, sed nullo confirmatam testimonio. [Sed exstat in Gl. cum interpr. Classicarius, ap. Theophr. Char. c. 25, in Apocalyps. 18, 2. Inter σαλπισταῖς et σαλπικταῖς variant libri Polybii 1, 45, 13, ut inter σαλπιγκτὴς et σαλπιστὴς Pollucis modo citati. Σαλπιστὴς est in inscr. Att. Augusto non recentiori ap. Ross. *Demen* p. 35, 4 a fine, ubi Σαλπισ[τὴς], sed in eadem p. 36, 17, 24, σαλπικτής. Et in simillima apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 407, n. 306, 4, et in Orchomenia p. 746, n. 1584, 2, et in alia Bœot. p. 769, n. 1587, 7. Sed in Thesp. p. 767, n. 1585, 5, σαλπικτάς. Et in alia Bœot. ib. n. 1586, 13, σαλπικτής, in Aphrodis. vol. 2, n. 2758, p. 503, A, I, 1; 504, E, I, 1; n. 2759, p. 508, I, 4, σαλπικτῇ, ut ἱεροσαλπίκτης in Macedon. vol. 2, p. 994, n. 2007, h (nam in Ephesia p. 612, n. 2983, 4, ubi Chandl. Inscr. 1, p. 11, n. 34 exhibuit ΙΕΡΟΣΑΛΠΙ°Κ ΤΗΣ, dicat fortasse quis γ post πι periisse, de qua forma v. infra.) L. D. « E tribus illis σαλπιγκτὴς maximam habet ab exemplorum multitudine et vetustate auctoritatem ; nam præter Thuc. 6, 69 (de quo Thomas p. 789 : Σαλπιγκτής, οὐ σαλπιστής· Θουκ. ἐν τῇ ἕκτῃ· Καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον, quod in σαλπικταὶ mutant libri nonnulli Thomæ) etiam Xen. Anab. 4, 3, 29; 7, 4, 19, tum Dionys. A. R. 7, 59, p. 1450, Diodor. 3, 37 (ubi plerique σαλπικτής); 13, 45; (17, 33; 19, 4, ubi alii σαλπιστής, et iterum 19, 4 et 41;) Plut. (Æm. Paul. c. 33, Arat. c. 29, et ubi al. σαλπίκτης (sic) C. Gracch. c. 3,) Aristid. c. 21 (ubi al. σαλπιστής), Crass. c. 32, Præcc. Reip. ger. § 27, Pausan. 5, 22, 1 (ubi multi σαλπικτής), Ælian. V. H. 2, 44, Dio Cass. (36, 32, p. 105, 19; 41, 58, p. 298, 22; 299, 25), 47, 43, p. 521; 51, 9, p. 639, Artemid. 1, 122, et unusquisque horum identidem usurpavit : σαλπικτὴς edd. vett. in Plut. V. Luculli c. 10, idemque in illo Dem. loco et Appian. Annib. 7, 41, p. 279, codex unus tenet, semel in textum admissum Hisp. 6, 93, p. 216, in quo sæpius σαλπιγκτὴς occurrit. Σαλπισταὶ præter Theophrastum Dionys. H. 4, 18, p. 680 sq., Charit. 8, 2, et codd. Diod. ll. citatis. » Lobeck. ad Phryn. p. 191 : Σαλπικτής, τὸ δόκιμον διὰ τοῦ κ, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ σ. Καὶ τὸ σαλπίσαι διὰ τοῦ σ παραιτοῦ· ἀδόκιμον γάρ· διὰ τοῦ ξ δὲ λέγε. (Cod. ap. Bachm. An. vol. 2, p. 389, 32 : Σαλπιγκτὴς δόκιμον, οὐ σαλπιστής. Ὡσαύτως καὶ σαλπίξαι διὰ τοῦ ξ, οὐ διὰ τοῦ σ.) Mœris p. 354 : Σαλπικτὰς Ἀττικοί, σαλπιστὰς Ἕλληνες. Σαλπιγκτὴς, quod posuit Thomas l. c. : Σαλπίζω, σαλπίγξω, οὐ σαλπίσω, καὶ σαλπιγκτής, οὐ σαλπιστὴς κτλ., et Phrynicho restituebat Pauwius, consentientibus Lobeckio et qui sinceriorem putabat scripturam σαλπιγκτὴς et συριγκτὴς Dorvillio ad l. Char., Phrynichus quidem non magis posuerat quam σαλπίγξαι, quod et ipsum restituebat Pauwius, scribens διὰ τοῦ γξ, sed σαλπικτὴς et σαλπίξαι. Σαλπικτὴς enim, quod Demostheni reddendum ex libris optimis, Thucydidi autem et Xenophonti, quorum libris utimur multo minus emendatis, vel sine illis, quum analogia vocabuli simillimi συρικτὴς confirmatur tum librorum sæpe inter hoc et σαλπιγκτὴς variantium dissensu non evertitur. Nam etiam συριγκτὰς pro συρικτὰς aliquoties est in uno alteroque Theocriti, unde ad recentissimos quosdam grammaticos manasse videtur cum simili voc. σύριγξις (quale ex Homerico ἐσάλπιγξε finxit Eust. in Προσαλπιγξις cit.), ut in ipsis dicemus. Photium vero in Λαπίζω citatum : Λαπίκτης, ὁ ψεύστης διὰ τοῦ κ, ὡς σαλπίγκτης, συρίγκτης, jam Albertus scripsisse vidit λαπικτής, σαλπικτής, συρικτής. Quam formam postulat aor. συρίξας ap. Aristoph. in Συρίζω cit. Eodemque modo

in libris Pindari et Nonni φορμιγκτὴς et φορμιγκτὴρ scribitur pro φορμικτὴς et φορμικτήρ. Quorum nihil cadere in Atticos ostendunt formæ φορμικτὸς et ἀφόρμικτος ap. Sophoclem et Æschylum, ipsumque φορμικτὴς apud Aristophanem, denique, quod rem conficit, voc. Sophocleum apud Hesychium : Ἀσάλπικτον ὥραν, τὸ μεσονύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον· Σοφοκλῆς Λημνίαις, quemadmodum etiam ap. Stob. Fl. 54, 60, ἀπερισάλπικτου in libro optimo est a pr. manu, ἀπερισαλπίγκτου ab secunda et ap. Trincav. Quod ἀσάλπιγκτον scribendum foret (ut citatum est supra v. Μεσονύκτιον), si σαλπιγκτὴς et σαλπίγξαι probandum esset apud ceteros Atticos. Et est forma σαλπιγκτὴς in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, n. 1583, 5, ubi in σαλπιγκτὰς consentiunt apographa, quum similes illi, sed recentiores fortasse, ut supra diximus, formas per σ et κ simplex habeant. Quod comparandum videtur cum ἐνεγχθεὶς, ἐνήνεγκται, quæ v. in Φέρω, ut nihilominus legitima et usitata forma habeatur σαλπικτής. Σαλπικτὴς autem si scripsit Phrynichus, tanto credibilius est σαλπίξαι διὰ τοῦ ξ, non σαλπίγξαι διὰ τοῦ γξ ab eo probatum esse. Hoc vero in libris inde ab Homero ita est obliteratum, ut in exx. in Σαλπίζω citatis nullum ejus supersit vestigium, nisi quod ap. Stob. Fl. 54, 65 in loco Eudæmonidis περισεσάλπιγκται altero tantum in codice scriptum pro —πικται, sed nihilominus restituendum iis quibus σαλπικτὴς tribuitur, nec mirum a σάλπιγξ ad σαλπίγξαι aberrasse librarios. || Tertia forma Σαλπικτὴρ, quæ est ap. Hesychium in Ὀτρυντὴρ, ex altero voc. repetita et in σαλπικτὴς mutanda videtur. || Eidem Hesychio, post Σαλπιγκτὴς et Σάλπιγξ ponenti Σαλπικτὴς, ὄρνεόν τι, aut σαλπικτὴς aut, quod probabilius, σαλπιστὴς restituendum. Videtur autem i. q. σάλπιγξ. L. Dind.]

[Σαλπιγμός. V. Σαλπισμός.]

Σάλπιγξ, γγος, ἡ, Tuba. [Litua, Lituus, Bucinium, add. Gl.] Buccina. Hom. Il. Σ, [219]: Ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ, [ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. Ubi schol. : Ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων ὁ ποιητὴς ὠνόμασε τὴν σάλπιγγα, ἐπεὶ οὐδέπω ηὕρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, κόχλῳ δὲ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον· et Vict. : Μήλας δὲ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης ἐν τῇ καθόδῳ τῶν Ἡρακλειδῶν ἀγαγὼν κατέπληξε τοὺς πολεμίους. Σαλπίγγων δὲ εἴδη ἕξ· πρώτη ἡ Ἑλληνική, μακρὰ τὸ σχῆμα, ἣν Τυρρηνοῖς (hoc nomen delendum cum Eust.) εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ· διὸ καὶ σάλπιγξ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται, δευτέρα ἡ στρογγύλη, ὑπὸ Αἰγυπτίων εὑρημένη, ἣν χνοῦν καλοῦσι (καλουμένη φασὶ χνούη Eust.)· χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς θυσίαν καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς· ἣν εὗρεν Ὄσιρις· τρίτη ἡ Γαλατική, χωνευτή, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα θηρίου ἔχουσα δὲ (ἔχουσα θηριόμορφόν τινα καὶ) ἔσωθεν εἰρόμενον αὐλὸν μολίβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπιγκταί· ἔστι δὲ ὀξύφωνος, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν κάρνυξ (quod v.)· τετάρτη ἡ Παφλαγονική, ἥτις μείζων μέν ἐστι τῆς Ἑλληνικῆς, τὸν δὲ κώδωνα βοὸς προτομὴν ἔχει· ἔστι δὲ βαρύφωνος καὶ ἀναφυσητή, καλεῖται δὲ βόϊνος· πέμπτη Μηδική, τὸν αὐλὸν καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύφωνον ἔχουσα, ὀγκόφωνος· καλεῖται δὲ πέμπτη Μηδική (quattuor hæc verba, quorum πέμπτη certe absonum est, om. Eust.)· ἕκτη ἡ Τυρσηνική, τῷ (ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ) τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα· ἔστι δὲ λίαν ὀξύφωνος· καλεῖται δὲ λιγῦν· ταύτης δέ εἰσιν εὑρεταὶ Τυρσηνοί, οὐ τῆς παρ' Ἕλλησιν. Ubi λιγῦν fortasse ita est ex Λιγύη corruptum, ut χνοῦν ex χνούη paullo ante. Schol. Soph. Aj. l. infra cit. : Πολλὰ εἴδη σαλπίγγων· εἰσὶ γὰρ Λιβυστικαὶ σάλπιγγες, εἰσὶν Αἰγύπτιαι, εἰσὶ Τυρσηνικαί· πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα. Quibus schol. Eur. Phœn. l. c. addit : Πρὸς τοὺς Ἰταλικοὺς πολέμους Τυρσηνοὶ τὴν σ. εὗρον. Nihil his obstare quod Apollod. 3, 13, 8, 3, ex recentioribus poetis ductum prodit : Ὀδυσσεὺς μηνυθέντα παρὰ Λυκομήδει ζητῶν Ἀχιλλέα σάλπιγγι χρησάμενος εὗρε, animadvertit Heynius ad l. Hom. Ceterum alia de tubarum generibus Artemid. 1, 56 : Σαλπίζειν δοκεῖν σάλπιγγι τῇ ἱερᾷ ἀγαθόν· ... καὶ γὰρ ἐν πολέμῳ συνάγει τοὺς ἐσκορπισμένους τὸ ὄργανον τοῦτο ... Καὶ τοὺς νοσοῦντας ἀναιρεῖ· σύγκειται γὰρ ἐξ ὀστέου καὶ χαλκοῦ... Δούλους δὲ... ἐλευθεροῖ· ἴδιον γὰρ ἐλευθέρων τὸ ὄργανον. Στρογγύλῃ δὲ σάλπιγγι σαλπίζειν

A πονηρόν: οὐ γὰρ ἱερὸν τὸ ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν. Σαλπίγγων ὡρολογίων mentionem facit Ptolem. Harmon. p. 259, ab Schneid. cit. In bello memorant Tragici, Æsch. Sept. 395 : Μάχης ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων· 395 : Σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. Id. Eum. 568 : Διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ.] Eur. [Phœn. 1387], σάλπιγξ Τυρσηνική, ut κώδων Τυρσηνικὴ ap. Soph. initio Ajacis. [Rhes. 989 : Τυρσηνικῆς σάλπιγγος αὐδήν· Heracl. 831 : Ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ σάλπιγγι. Crinag. Anth. Pal. 6, 350, 1.] Pro hoc autem epitheto facit, quod ap. Athen. legitur, 4, [p. 184, A]: Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. [Pausan. 2, 21, 3 : Ἀθηνᾶς δὲ ἱδρύσασθαι Σάλπιγγος ἱερόν φασιν (Argis) Ἡγέλεων. Τυρσηνοῦ δὲ τοῦτον Ἡγέλεων, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Λυδῆς, Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὑρεῖν πρῶτον, Ἡγέλεων δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημένῳ Δωριέας τοῦ ὀργάνου τὸν ψόφον, καὶ δι' αὐτὸ Ἀθηνᾶν ἐπονομάσαι Σάλπιγγα. V. Λῃστοσάλπιγγες. Soph. Aj. 291 : Οὔτε του κλύων σάλπιγγος· B El. 711 : Χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν. Eur. Rhes. 144 : Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν· Tro. 1267 : Ὀρθίαν ὅταν σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Aristoph. Ran. 1042 : Ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 46, 3 : Τὰν πρὶν Ἐνυαλίοιο καὶ Εἰράνας ὑποφᾶτιν μέλπουσαν κλαγγὰν βάρβαρον ἐκ στομάτων χαλκοπαγῆ σάλπιγγα· id. 7, 34, 1 : Πιερικὰν σάλπιγγα ... κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις. Christodor. Ecphr. 23 : Παιανιέων δημηγόρος ... σάλπιγξ, de Demosthene. De tonitru, ut ap. Hom. σαλπίζειν, Tryphiod. 327 : Οὐρανίη δὲ ἐκ Διὸς ἑλκόμενον πόλεμον μαντεύετο σάλπιγξ, ubi Nonni Dion. 2, 557 : Διὸς μυκήσατο σάλπιγξ, et al. contulit Wernick. (Achill. Tat. Leucipp. 3, 2, p. 59, 20 : Ὁ μὲν ἀὴρ εἶχε σάλπιγγος ἦχον.) Ejusdem 22, 286 : Κρονίων οὐρανόθεν κελάδησε, καὶ Αἰακὸν εἰς φόνον Ἰνδῶν βρονταίοις πατάγοισι Διὸς προκαλίζετο σάλπιγξ.] Dicitur autem σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν, s. σιωπὴν, aut cum alio accus. [Thucyd. 6, 32 : Τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη. Xenoph. Anab. 4, 2, 1 : Τῇ σάλπιγγι σημαίνειν· C 4, 22 : Ἀνακαλεσάμενοι τῇ σάλπιγγι· H. Gr. 5, 1, 9 : Ἐκέλευε τῇ σ. ἐπιπλεῖν· Anab. 7, 3, 32 : Σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις ῥυθμούς τε καὶ οἷον μαγάδι σαλπίζοντες· 6, 5, 27 : Ἅμα ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο καὶ ἐπαιώνιζον. Aristot. H. A. 4, 9 fin. : Ὁ ἐλέφας φωνεῖ ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένῃ. Polyb. 15, 12, 2 : Ἅμα τῷ τὰς σάλπιγγας καὶ τὰς βυκάνας ἀναβοῆσαι· quas conjungit etiam 12, 4, 2 seq., ubi pastoritias memorat.] Interdum vero et absque adjectione σάλπιγγι σημαίνειν, ut videre est quum ap. alios, tum ap. Plut. et Athen. [10, p. 415, A. Alia formula Aristoph. Ach. 1001 : Κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Xen. Hipp. 3, 12 : Τὸ ἀπὸ σάλπιγγος ἐπελαύνειν· Eq. 9, 11 : Δεῖ καὶ παρὰ κραυγὴν καὶ παρὰ σάλπιγγα μήτ' αὐτὸν φαίνεσθαι τεθορυβημένον τῷ ἵππῳ. Demades p. 180, 2 : Ὁ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας. Polyb. 4, 13, 1 : Ἧκον ἀπὸ σάλπιγγος βοηθοῦντες. Aristid. vol. 1, p. 16 : Ὑφ' ὧν καὶ οἶκοι καὶ πόλεις ἀνάστατοι γίγνονται, πρὶν σάλπιγγος ἀκοῦσαι, φαίη τις ἄν. Diodor. in Exc. p. 578, 100 : Κραυγῆς γὰρ μόνον ἦν D χρεία καὶ σάλπιγγος εἰς τὸ τὴν στρατείαν τῶν πολεμίων λαβεῖν αἰχμάλωτον. Menander ap. Phot. v. Ὄνος cit. : Ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς. Antipater Anth. Plan. 305, 1 : Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν, τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς. L. D. Lucian. Rhett. præc. c. 13 : Ἐμὲ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. (Id. De domo c. 16 : Οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ αὐλόν· Musc. enc. c. 2 : Ὅσον σάλπιγγος αὐλοὶ μελιχρότεροι.) Koenig. Dio Chrys. vol. 1, p. 275 : Αὐτὸν τὸν Ἀντισθένην παραβάλλων (Diogenes Sinop.) πρὸς τοὺς λόγους ἤλεγχεν ὡς πολὺ μαλακώτερον, καὶ ἔφη αὐτὸν εἶναι σάλπιγγα λοιδορῶν· αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἤκουε φθεγγομένου μέγιστον. Eunap. p. 165, 17 (95 Boiss.): Οἵαν σάλπιγγα vestrorum tropæorum ἀπολωλέκατε. Valck. Gregor. Naz. Ep. 10, de Basilio M. : Ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ σάλπιγξ, et alia similia contulit Boiss. ad Philostr. Her. p. 377. Lucian. Ocyp. 79 : Ὁρᾷς με, Σωτὴρ καὶ πάλιν Σωτήριχε, σάλπιγγος αὐτῆς ὄνομ' ἔχων, Σωτήριχε. Hegesias Magnes ap. Dio-

nys. vol. 5, p. 125, 13 : Οὕτως ἄρα ἑκάστου τὸν ἔλεον A ἐξέστησεν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια ... ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι. Plurima cum variis formulis v. ap. Polluc. 4, 85 sqq.] Item Minerva cognomento Σάλπιγξ ap. Argivos, quod illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Ejus meminit et Lycophr. [915, 986]. Vide Eustath. [Il. p. 1189, 46, et Pausan. supra]. Est autem reponendum Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ap. Hesych. pro σάλπιγγας Ἀθηνᾶς, in voce Σάλπιγξ. Affertur σάλπιγξ et pro σάλπισμα, i. e. Tubæ sonitus : ex hoc Aristot. loco, Rhet. 3, [6] : Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. [|| Pars tragœdiæ ap. Tzetzen Cram. An. vol. 3, p. 347, 18 : Σάλπιγξ λόγος δὲ συμβολὰς μαχῶν λέγων, et ib. 2, 8 ; p. 348, 8. L. Dind.] || Σάλπιγξ ap. Themist. videtur etiam esse Instrumentum musicum, Bud. || Nomen piscis, Buccina, Turbo, VV. LL. Vide Hesych. [Καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα· παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ τὸν στρόμβον ἐκδέχονται], ap. quem est etiam nomen avis. [V. Σαλπιγκτής. || De signo cœlesti Chron. Pasch. p. 323, C : Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον B μέγιστον, ἀπό τινων λεγόμενον σάλπιγξ, ἀπό τινων δὲ λογχίας. Νεφέλην σαλπιγγοειδῆ dicit Georgius monach. Ms. Jo. Laur. De mens. 4, 73, p. 274 ed. Rœther. : Ὁ δὲ Πτολεμαῖος προστίθησι καὶ ἕτερον εἶδος κομήτου, καλούμενον Σάλπιγγα· φαίνεται δὲ κατὰ τὸ ἀρκτῷον κλίμα. L. Dindorf.]

[Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ, n. navis Atticæ, in inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Σαλπίζω. V. Σαλπίγγω.]

[Σαλπικτὴρ, Σαλπικτής. V. Σαλπιγκτής.]

[Σάλπινα, ἡ, Salpina, inter proparoxytona in ινα et ιννα memorat Theognost. Can. p. 100, 34. L. D.]

[Σάλπις inter disyllaba barytona in πις ponit Arcad. p. 33, 9.]

[Σάλπισις, εως, ἡ, i. q. σάλπισμα. Arethas In Apocal. 11 : Ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπισις.]

Σάλπισμα, τὸ, a σαλπίζω, Tubæ sonitus, clangor, Quod tuba proclamatum est : πολεμιστήριον σάλπισμα, Pollux [4, 86].

[Σαλπισμὸς, ὁ, Tubæ clangor, Inc. Lev. 23, 24. C Theod. sec. Procopium Cat. Niceph. p. 1335 Num. 23, 21. Schleusn. Pro quo Σαλπιγμὸς cod. Pollucis 4, 85, ap. Kuhnium. L. Dind.]

[Σαλπίσσω s. Σαλπίττω. V. Σαλπίγγω.]

[Σαλπιστής. V. Σαλπιγκτής.]

[Σαλπιστικὸς, ή, όν, Qui tuba canitur. Κρούματα σαλπ. Pollux 4, 84. L. D. Lemma Epigr. Anth. Pal. 6, 194. Boiss.]

[Σαλπίων, ωνος, ὁ, Salpio, n. viri. Inscr. Musei Borbon. vol. 1, tab. XLIX, p. 4 : Σαλπίων Ἀθηναῖος ἐποίησε. L. Dind.]

[Σαλτιῆται, οἱ, Saltietæ, gens Hispaniæ, ap. Strab. 3, p. 144.]

[Σαλύγα, Hesychio ἡ συνεχὴς κίνησις, Continua agitatio. Idem : Σαλύγην, τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαί φασι.]

[Σαλυδὼ, ἡ, ins. maris Rubri, ap. Agatharchid. Photii Bibl. cod. 250, p. 457, 22.]

[Σάλυες, ἔθνος δυτικὸν, πολεμῆσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ Χρονικῶν, Steph. Byz. Strabo 4, p. 178 seqq. D Duplici λ scribendum putabat Holsten., qui vid.]

[Σαλύνθιος, ὁ, Salynthius, rex Agræorum ap. Thuc. 3, 111 ; 4, 77.]

[Σάλυξ, Anchusæ nomen, ap. Dioscor. Append. p. 463 (4, 23).]

[Σάλω. V. Σαλέω.]

[Σαλώμη, ἡ, Salome, Herodis soror, ap. Strab. 16, p. 765. || Medicamenti genus ap. Galen. vol. 13, p. 686. L. Dind.]

[Σάλων. V. Σαλώνεια.]

[Σάλωνα, ἡ, Salona. Πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλωνίτης· εἰσὶ καὶ Σαλῶναι, Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ, Steph. Byz. Strabo 7, p. 315 : Ἡ τῶν Δαλματέων παραλία, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῶν Σάλων. Dio Cass. 42, 11 : Τὴν Σάλωνα· 55, 29 : Ἐπὶ Σάλωνα. Xenocr. p. 9 : Κατ' Ἰλλυρίδα καὶ Σαλώνας. Ap. Ptolem. 2, 17 est Σαλῶναι κολωνία et Σαλωνιάνα.]

[Σαλώνεια, ἡ, Salonea. Πόλις Βιθυνίας καὶ τόπος

A Σάλων Σάλωνος. Ὁ κατοικῶν Σαλωνίτης. Οὐκ ἔστι δὲ τοῦ Σάλωνος ὁ Σαλωνείτης, ἀλλὰ τῆς Σαλωνείας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος, Steph. Byz. Strabo 12, p. 565 : Τὴν περὶ Σάλωνα χώραν, et ib. ὁ Σαλωνίτης τυρός. Ap. Diodor. 20, 109, quod est ἐν τῷ καλουμένῳ Σαλμωνίας πεδίῳ, Wessel. Σαλωνίας scribendum et ad Σαλώνειαν referendum conjecit, rectius fortasse scripturus —είας.]

[Σαλῶος. V. Σάλος.]

[Σαμαγόρας, ὁ, Samagoras, n. viri in inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 420, n. 2562, 22. Conferendum videtur. Σημαγόρας. L. Dind.]

[Σαμαγόρειος οἶνος, vini genus, memoratur ab Aristotele ap. Athen. 10, p. 429, F, ubi σαμαγόνιον liber Laur., σαμαγόνειον libri Casaub., σαμόγειρον epit. Hœschelii.]

[Σαμαθὼ, ἡ μεγάλη, κατὰ τὴν Λιβύων φωνὴν, Steph. B. v. Μάγνα. Punica esse videtur vox, facta ex *Asamath*, initiali tantum rejecta, quod est Hebr. *Azumàh*, Multa, et Arab. *Athimah*, Magna. Bochart B Canaan 2, 12.]

Σάμαινα, ἡ, genus quoddam Navis, habentis ὑὸς προτομὴν, Hesych. [Photius : Σάμαιναι, πλοῖα Σάμια ὑσὶν ἐμφερεῖς τὰς πρῴρας ἔχοντα.] Quidam tradunt fuisse Navigii genus bireme, rotundum et concavum, atque in ventris similitudinem formatum, ut mare percurrere [φορτοφορεῖν pro κοντοπορεῖν, quod sic vertit HSt., Coraes] et celeriter converti posset : a Polycrate, Samiorum tyranno, primo inventore nomen habens, auctore Plut. [Pericle c. 26.] Vide Bayf. Alii Numisma hoc nomine intelligunt, VV. LL. ex Cœlio Rhod. [vel potius Photio s. Suida v. Σαμίων ὁ δῆμος.]

[Σαμαῖος. V. Σάμη.]

[Σαμάκιον, τό.] Σαμακία, Ornamenta quædam muliebria, VV. LL. ex Hesych., qui esse dicit κοσμαρίου εἶδος. [Pollux 5, 101 : Ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι ... σαμάκια. Photius : Σαλμάκιον, κοσμαρίου (in cod. « duo puncta supra σ, ab eadem manu, ut videtur » Dobr.) τι γένος· et Σαμακιν (sine accentu), κομάρου τι γένος τοῖς νεωτέροις.]

C [Σαμαμίθιον, τὸ, animalis reptilis nomen. Sophronius in Maii Spicil. Rom. vol. 3, p. 477 : Τρία ἑρπετὰ τὰ καλούμενα σαμαμίθια τοῦτον ᾤκουν τὸν κάλαμον. Adde p. 481. Osann.]

[Σάμανδρος, ὁ, Samander, in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 37, n. 1913, si recte lectum Σαμάνδρε, quum simillimum sit Σκάμανδρε.]

Σάμαξ, ακος, ὁ, Butomus juncus, aut Gramen, Crates, Sporta. Polluci [10, 43] σάμαξ, ῥὶψ καλάμου. [Hesychius : Σάμαξ, ὕλη τις βρυώδης, οἷον βούτομον, οἱ δὲ φορμὸν, καὶ οἱ πλείους (σάκταν addit Hemst.) ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι, ἔνιοι δὲ τὸν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα, καὶ τοξικὸς κάλαμος, ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδια ποιοῦσιν. Photius : Σάμακα· Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν· ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Λύσιππος· et βούτομος.] Columella Canneas tegetes vocat, i. e. σάμακας. Unde et Tegeticulæ Varroni. Ita VV. LL.

[Σάμαρ, quod inter nomina in αρ ponit Draco p. 95, 8, ex alio voc. depravatum videtur.]

[Σαμάρδακος, ὁ, Morio, Homo ridiculus. Jo. Chrys. D Hom. 18 in Epist. ad Ephes. : Οὐχ ὁρᾷς τοὺς λεγομένους γελωτοποιοὺς σαμαρδάκους· οὗτοί εἰσιν οἱ εὐτράπελοι. Suic.]

[Σαμάρεια, ἡ, Samaria. Πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν, ὁ δ' Ἀντίοχος Σαμαρείτης, Steph. Byz. De urbe Strab. 16, p. 760, Polyb. 5, 71, 11 ; 16, 39, 3, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 256, n. 889. Gent. Σαμαρεὺς annotavit etiam Suidas. Georg. Syncell. p. 189, A : Τὴν Σαμαρέων πόλιν. Σαμαρείτης est in N. T. et ap. alios plurimos. Fem. Σαμαρεῖτις, ιδος, ap. Jo. 4, 9. Nonn. Jo. c. 4, 25 et 57, Steph. Byz. v. Σεβαστή, Ephræm. Syr. vol. 3, p. 206, F, Epiphan. vol. 1, p. 29, B, Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 118, B ; 146, A. Adj. Σαμαρειτικὸς, ή, όν, ap. Epiphan. vol. 1, p. 30, D (et Sophronium in Maji Spicil. Rom. vol. 4, p. 61. Osann.). || « Σαμαρειτῶν νόσος, Lepra. Vita S. Melanæ Romanæ Ms. : Ἀνήρ τις τὰ Σαμαρειτῶν τὸ σῶμα ἀνιάτως ἐνόσει. Galenus in Lex. Hippocr. : Φοινικίη νόσος, ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ τὰ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα·

δηλοῦσθαι δὲ κἀνταῦθα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις. Ducang. ‖ Σαμαρεῖται dicti ap. Cpol. Ministri mensariorum qui rationes conficientibus aderant et iis subscribebant. Justinianus in Edicto περὶ ἀργυροπρατικῶν συναλλαγμάτων : Εἰ γράμματα φέροι αὐτῷ τοῦ τῆς τραπέζης προεστηκότος, τοῦ τε ὑπογραφέως αὐτοῦ, οὓς Σαμαρείτας καλοῦσιν. Id. App. p. 167.]

[Σαμαρειτίζω, Samaritarum religionem sequor. Chron. Pasch. p. 620, 2 : Τοὺς ἄρχοντας πείθοντες σαμαρειτίζειν διὰ τῶν χρημάτων. L. Dind.]

[Σαμαρειτικός, Σαμαρεῖτις. V. Σαμάρεια.]

[Σαμαρειτισμός, ὁ, Religionis Samaritarum sectatio. Jo. Damasc. vol. 1, p. 78, C, Epiphan. vol. 2, p. 18, D. L. Dind.]

[Σαμαριανή, ἡ, Samariane, urbs Hyrcaniæ ap. Strab. 11, p. 508.]

[Σαμαρίχη. V. Σαβαρίχη.]

[Σαμάται. V. Σαρμάται.]

[Σαμβά, ὀσφὺς, ὀφρῦς, Hesychius. Ἄμβη conferunt intt., ut delendum sit ὀσφύς.]

[Σαμβάθειον. V. Σαμβήθη.]

[Σαμβαύλας, ὁ, n. viri in var. script. ap. Xen. Cyrop. 5, 3, 38, ubi alii aliter.]

[Σαμβαλίσκον, Σάμβαλον. V. Σανδαλίσκος, Σάνδαλον.]

[Σάμβανα, ων, τὰ, Sambana, locus prope Sittacenen Asiæ, ap. Diodor. 17, 110, ubi v. Wessel.]

[Σαμβάρης, ὁ, Sambares, n. viri, ap. Suidam.]

[Σάμβας, ὁ, Sambas, n. tibicinis ap. Athen. 14, p. 624, B : Τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν· οἷός ἐστιν ὁ παρὰ Ἀλκμᾶνι Σάμβας. Chœrob. p. 33, 12 : Σάμβας Σάμβα, ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ.]

[Σαμβάσται, οἱ, Sambastæ, gens Indica, ap. Diodor. 17, 102, ubi v. Wessel.]

[Σαμβαστὴς, λίθος, ὁ, ap. Nonnum Theoph. c. 128. Ducang. Mss. nonnulli ap. Bernard. vol. 1, p. 404, Σάμιον ἀστέρα pro σαμβαστὴν, quod ex Σαμίας γῆς in unum voc. conflato natum dicas. L. Dind.]

[Σαμβατεὺς, έως, ὁ, Sambateus, n. viri esse videtur in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 17, ubi I pro Υ. L. Dind.]

[Σαμβαύλας, ὁ, Sambaulas, Persa, Xen. Cyrop. 2, 2, 28.]

[Σάμβη, ἡ, unde ap. Hesychium : Σάμβαι, θύραι, σάμβαλα, quorum vocc. alterum e proximo σάμβαλα repetitum et delendum, prius autem ex σαλάμβαι corruptum.]

[Σαμβήθη, ἡ, Sambethe, Sibylla, ap. Suidam : Πρώτη (Sibylla), ἡ Χαλδαία, ἡ καὶ Περσὶς ἡ κυρίῳ (κυρίως Prolog. orac. Sibyll. p. 4 ed. Alex.) ὀνόματι καλουμένη Σαμβήθη. Photius Amphiloch. p. 347, anon. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 332. Quod cum Σάββη confert Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 35. Hinc Σαμβάθειον, τὸ, Sambatheum, templum ejus, in inscr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 839, n. 3509, 1 : Πρὸ τῆς πόλεως πρὸς τῷ Σαμβαθείῳ ἐν τῷ Χαλδαίου περιβόλῳ. L. Dind.]

[Σάμβικος, ὁ, Sambicus, Eleus, ap. Plut. Mor. p. 302, B.]

[Σαμβίων. V. Σαββίων.]

[Σάμβος, ὁ, Sambus, satrapa Indiæ, ap. Arrian. Exp. 6, 16, 4, Diodor. 17, 102. Conf. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 145. ‖ Fluvius Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 4. ‖ Ἡ, πόλις Ἀράβων, καὶ ἑνικῶς μὲν ἡ πόλις, πληθυντικῶς δὲ οἱ πολῖται Σάμβοι καὶ Σαμβίτης, Steph. Byz. Χωρίου Σάμβου mentio fit in Actis SS. Maji vol. 5, p. 374, F. L. Dind.]

Σαμβύκη, ἡ, instrumentum musicum, necnon instrumentum ad urbium oppugnationem aptum : teste Hesychio. [Οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰόβας, ἀλλὰ καὶ πολιορκητικὸν, οὗ Βίτων. De Bitone v. infra. De Juba Athen. 4, p. 175, D : Καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εὕρημά φησιν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. Τοῦτο δὲ τὸ ὄργανον Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν α΄ Ὥρων εὕρημα εἶναι λέγει Ἰβύκου τοῦ Ῥηγίνου ποιητοῦ, ὡς καὶ Ἀνακρέοντος τὸ βάρβιτον. Ubi excidisse ante σαμβύκην part. καὶ probabile reddunt quæ de Ibyco Suidas in Ἴβυκος tradit : Πρῶτος εὗρε τὴν καλουμένην σαμβύκην· εἶδος δέ ἐστι κιθάρας τριγώνου·

A et de sambuca Athen. 4, p. 181, E : Εὐφορίων δὲ ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων, « Οἱ νῦν, φησὶ, καλούμενοι ναβλισταὶ ... καὶ σαμβυκισταὶ καινῷ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ. Τὸν γὰρ βάρωμον ... καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Ἐν γοῦν Μυτιλήνῃ μίαν τῶν Μουσῶν πεποιῆσθαι ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ἔχουσαν σαμβύκην. » Ἀριστόξενος δ' ἔκφυλα ὄργανα καλεῖ φοίνικας καὶ πηκτίδας ... σαμβύκας τε καὶ τρίγωνα κτλ., quæ ostendunt diversa fuisse instrumenta σαμβύκην et φοίνικα atque etiam λυροφοίνικα, qui cum φοίνικι potius quam cum σαμβύκῃ convenisse videtur. Φοῖνιξ autem et σαμβύκη distinguuntur etiam 14, p. 637, B : Φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον Ἔφορος καὶ Σκάμων ... ὑπὸ Φοινίκων εὑρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. ... Τῇ δὲ σαμβύκῃ πρώτην φησὶ χρήσασθαι Σίβυλλαν Σκάμων ὁ προειρημένος· ὀνομασθῆναι δ' αὐτὴν εὑρεθεῖσαν ὑπὸ Σάμβυκός τινος· et a Phillide ib. p. 636, B : Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβῦκαι, ἰαμβύκαι. Quæ postrema duo quomodo differant v. in Ἰαμβύκη. De σαμβύκῃ iterum Ath. ib. p. 633, F : Μετὰ δὲ ταῦτα ζητήσεως γενομένης περὶ σαμβύκης, ἔφη ὁ Μα-
B σούριος ὀξύφθογγον εἶναι μουσικὸν ὄργανον τὴν σ., διειλέχθαι τε περὶ αὐτοῦ Εὐφορίωνα τὸν ἐπ. ἐν τῷ περὶ Ἰ., χρῆσθαι φήσας αὐτῷ Πάρθους καὶ Τρωγλοδύτας τετραχόρδῳ ὄντι· ἱστορεῖν δὲ τοῦτο Πυθαγόραν ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] In VV. LL. dicitur esse Triangulum instrumentum musicum, quod ex inæqualibus longitudine sicut et crassitudine nervis efficitur, ut scribit Porphyrio. [Aristot. Reip. 8, 6 fin. : Ἑπτάγωνα καὶ τρίγωνα καὶ σαμβῦκαι, καὶ πάντα τὰ δεόμενα χειρουργικῆς ἐπιστήμης. Conf. Pollux 4, 59. Formam instrumenti describit Athen. Dipnos. infra cit., ubi de machina agit. ‖ De sambucistria Polyb. 5, 37, 10 : Κιναίδους ἄγειν καὶ σαμβύκας, pro quo σαμβυκιστρίας Plut. in illo cit., et 8, 8, 6 : Τὰς δὲ σαμβύκας (machinas hic dicit) ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκσπόνδους (ἐκ πότου Athenæus) μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι, quocum Plautinum Stich. 2, 2, 57 : « Fidicinas, tibicinas, sambucas advexit secum forma eximia » contulit Schweigh., qui frustra defendit accentum σάμβυκας, de quo v. in Σάμβυξ.] Esse item instrumentum πολιορκητικὸν, Op-
C pugnandis urbibus idoneum. Apud Polyb. 8, [8, 6], machina in bello navali. [Apud Bitonem De mach. p. 110, B : Ἐχομένως τῶν γεγραμμένων ὑπογράψομεν σαμβύκης κατασκευήν· φέρει γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσι μεγάλων πραγμάτων κινήσεις, et cetera quæ plura sunt quam ut repeti hic possint. Cujus testimonio Athen. 14, p. 634, A, addit : Καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης (tradit) ὡς ἀπὸ δύο ὄνων (νεῶν Lipsius) προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι· καλεῖσθαί τε σαμβύκην, ἐπειδὴ, ὅταν ἐξαρθῇ, γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ κλίμακος ἑνοποιούμενον· ὅμοιον δέ τι ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης. Μόσχος δ' ἐν α΄ Μηχανικῶν Ῥωμαϊκὸν εἶναι λέγει τὸ μηχάνημα καὶ Ἡρακλείδην τὸν Ταραντῖνον εὑρεῖν αὐτοῦ τὸ εἶδος· et l. Polybii ab HSt. citatum. Hero Ms. ap. Schow. ad Hesychium : Τὰς ἐκ τῶν πλοίων ἀγομένας μηχανάς φησιν ὁ Ἀθήναιος (qui v. p. 7 ed. Thevenot.), ἅστινας σαμβύκας καλοῦσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν μουσικῶν ἐσχηματισμένας ὀργάνων ... μὴ ἔχειν τι ἄξιον γραφῆς διὰ τὸ πᾶσιν εὐγνώστους εἶναι καὶ φανεράς. Αἱρετώτερον δ' ἐστι μηδὲ γενέσθαι πολλάκις αὐτὰς ἢ παραλόγως καὶ ἀσυμμέ-
D τρως κατασκευασθῆναι· καὶ γὰρ οἱ ἐν τῇ περὶ Χίον πολιορκίᾳ εἰκαστικῶς τοῦ σκοποῦ ἀστοχήσαντες, καὶ ὑψηλοτέρας τῶν πύργων τὰς σαμβύκας προσενεγκόντες τοὺς ἐπ' αὐτὰς ἀναβάντας ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπολέσθαι ἐποίησαν, μὴ δυνηθέντας ἐκ τοῦ ὕψους τοῖς πύργοις ἐπιβῆναι. ... Οὕτως οὖν καὶ Δᾶμις ὁ Κολοφώνιος ἐπὶ στυράκων τὰς σαμβύκας ἐτίθει, ὡς ὁ μηχανικὸς Βίτων ἐν τοῖς αὐτοῦ πολιορκη(τικοῖς) ὑπεμνημα(τισται vel —τίσατο). ‖ De mensura secundæ nominis barbari (ut monet Strabo 10, p. 471, ubi cum νάβλας, βάρβιτος et μάγαδις componit) constat ex Latinorum, qui *Sambuca* dicunt, exemplis. De accentu Arcad. p. 107, 18. ‖ De forma Ζαμβύκη dixit HSt. in ipsa. Utramque ponit Theognost. Can. p. 110, 10. L. Dind.]

[Σαμβυκιστὴς, ὁ, Qui sambuca ludit. Athen. 4, p. 182, E.]

Σαμβυκίστρια, ἡ, [Sambucistria,] Quæ ludit instrumento musico, quod Sambuca vocatur. VV. LL. tamen σαμβυκίστριαι exp. Mimæ. [Philemo ap. Athen. 4, p. 175, D; Proteas ib. p. 129, D; Plut. Cleom. c.

35.] At in iis, quæ prima prodierunt, habetur Σαμβυκιστρίς. A

[Σάμβυξ, υκος, ὁ, Sambyx, inventor σαμβύκης, quod v. Alium memorat Chœrob. vol. 1, p. 81, 5: Σάμβυξ Σάμβυκος κύριον· ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς καὶ ἔθνος· et ib. 30. Substantivi σαμβύκη formam σάμβυξ ponit Suidas: Σάμβυκες, γένος μηχανήματος πολιορκητικοῦ, ὥς φησι Πολύβιος, cujus verba non addit. Sed in exemplo anonymi in Σαμβύκη posito et ad machinam pertinente libri τοὺς σαμβύκας, quod τὰς vel σάμβυκας scribendum putavit Portus. Suidæ autem testimonio tantum tribuebat Schweigh. ad Polyb. 5, 37, 10, ut huic quoque, ubi est in libris, imputaret illud σάμβυκες, quod Suidas, ut alia plurima, finxit ex σάμβυκας pro σαμβύκας alicubi scripto. L. Dind.]

[Σάμεα, τὰ ἐν ταῖς ὤαις τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες, Hesych. « An quæ ceteris Græcis σημεῖα audiebant? » Albert. Ita ducendum foret ab σᾶμος.]

[Σαμέας, α, ὁ, Sameas, n. viri ap. Phalar. Epist. 8, p. 39, 40; alius 44, p. 155. V. Σαμίας.]

[Σάμη, ἡ, Same, ins. prope Ithacam. Hom. Od. A, B 246, H. Ap. 429, quæ etiam Σάμος dicta. De utroque nomine sive urbis sive insulæ multa disputat Strabo 10, p. 453-6, ubi etiam gent. memorat p. 455: Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν, τετράπολιν οὖσαν, οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι (Homerus) οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν πλὴν μιᾶς εἴτε Σάμης εἴτε Σάμου ... οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Nomina quattuor urbium cum gent. Σαμαῖοι sunt ap. Thuc. 2, 30, ubi schol. Σαμαῖος ὁ ἀπὸ Σάμης. Idem est in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 205, *Suppl.* vol. 4, p. 192. De accentu Arcad. p. 110, 6.]

[Σαμηνοί, νομάδων Ἀράβων ἔθνος, Steph. Byz.]

[Σάμης, ου, vel Σάμος, ὁ, rex Armeniæ, in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 723, 1, ubi genit. Σάμου.]

[Σαμία, ἡ, Samia, f. Mæandri, ap. Pausan. 7, 4, 1. Oppidum Elidis ap. eund. 5, 6, 1. Quod ap. schol. Apoll. Rh. 1, 645, Pythagoras dicitur filius fuisse Ἑρμοῦ καὶ Σαμίας ἑταίρας, adj. videtur esse, non n. pr. Aliud ex. esse videtur in inscr. Milesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 566, n. 2889, 5, 6. || Naves a Po- C lycrate Samio constructas ita appellatas narrat Athen. 12, p. 540, E: Πρῶτος δὲ ὁ Π. καὶ ναῦς πήξας ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε.]

[Σαμιάδης, ὁ, Samiades, n. viri, in inscr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 394, n. 2534: Σα[μιά]δης Σαμιάδευς, forma genit. eadem quæ in aliis illius viciniæ inscrr. reperitur. Alius ap. Diod. Exc. p. 520 sq.]

[Σαμιακός. V. Σάμος.]

[Σαμίας, ὁ, Samias, n. viri, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1593, p. 776, 4, ubi genit. Σαμίαο. Videtur esse forma Bœot. pro Σαμίας. L. Dind.]

[Σαμίδας, ὁ, Samidas, n. viri, ap. Plut. Mor. p. 597, E, Pelopidæ in obtruncando Leontida socii. Ubi Σαμείδαν cod. Paris. ap. Dübner. præf. p. 7 fin. Nisi hic quoque scribendum Σαμιάδαν, quod v., ut Leontidam ab aliis vocari Leontiadam in illo diximus. L. Dind.]

[Σαμίθη, ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός, Hesychius.]

[Σαμίθρης οἴνου καὶ ῥοδίνου ἑδρική memoratur Ga- D leno vol. 13, p. 622. L. Dind.]

[Σαμικόν, τό, οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαμικεύς, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου, ἢ Σαμικόν, ὡς Ἀττικὸν τῆς Ἀττικῆς, Steph. Byz. Strabo 8, p. 343, 344, 346, 347, 351, ubi p. 346 est etiam adj.: Τοῦ Σαμικοῦ Ποσιδείου, quod Tzschuck. desiderabat ib. p. 343: Τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ Σαμίου Ποσειδῶνος ἱερόν (etsi redit p. 344: Ἱερὸν τοῦ Σαμίου Ποσειδῶνος)· ἔστι δ' ἀγριελαιῶν πλέων· ἐπεμελοῦντο δ' αὐτοῦ Μακίστιοι· οὗτοι δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι Σάμιοι, ubi postremum nomen vitiosum putavit jam Casaub. Adjectivo iterum p. 347: Ἐνταῦθα δὲ πεδίον ἐστὶ Σαμικόν· ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα ἄν τις τεκμαίροιτο πόλιν ὑπάρξαι ποτὲ Σάμον, qua de urbe jam olim diruta et ad obscuritatem redacta plura dicit ib. et p. 346: Τὸ μὲν οὖν Σαμικόν ἐστιν ἔρυμα, πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη· τάχα δὲ καὶ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς ἐν τῷ καταλόγῳ A μέμνηται ὁ ποιητής· ut Pausan. 5, 6, 2: Πιθανώτατα δὲ ἐφαίνοντό μοι λέγειν οἱ τὸ Σαμικὸν τὰ παλαιότερα ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡρώων Ἀρήνην καλεῖσθαι νομίζοντες κτλ., qui Σαμικὸν memorat ib. 5, 3 et 7; 6, 25, 6, ut Polyb. 4, 77, 9; 80, 9.]

[Σαμινά, θαμινά, Sæpe, Λάκωνες, Hesychius.]

[Σάμινθος, Saminthus, locus Argolidis, ap. Thuc. 5, 59 fin.]

[Σάμιος, ὁ, Samius, n. viri, Laconis, ap. Xen. H. Gr. 3, 1, 1, qui Σάμος dicitur ap. Diod. 14, 19, eadem permutatione qua poeta Σάμος, quod v., ab aliis Σάμιος. Alius in numo Mileti ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 280, n. 1285. Adj. ab n. Σάμος, quod v.]

[Σάμιππος, ὁ, Samippus, Arcas, ap. Lucian. Navig. c. 25, 28.]

[Σαμισόης, ὁ, Samisoes, n. viri, in numo Pharnaciæ Ponti, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 454, n. 203.]

[Σάμιχος, ὁ, Samichus, n. viri, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 771, n. 1590, 11, ubi Larymnensis.]

[Σαμιώνιος, patron. forma Bœot. pro Σαμιώνειος ab B n. Σαμίων, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 8: Καφισοδώρω Σαμιωνίω.]

[Σάμμα, ὄργανον μουσικόν, παρὰ Ἰνδοῖς, Hesych. Nihil aliud esse putamus quam شامه Σαμάμα Persarum, i. e., Fistulam inæqualibus calamis compactam. Reland. Diss. 6, p. 228. Albert. Nisi pertinet ad eandem stirpem cujus est σαμβύκη.]

[Σάμνιον, τό, Samnium. Πόλις Βρεττίας. Τὸ ἐθνικὸν Σάμνιον καὶ Σαμνίτης, καὶ Σαμνίτης κτητικόν, Steph. Byz. V. Σαυνῖται.]

[Σαμοθοίνου cujusdam mentio fit in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, n. 1936, 24: Αἰσχίνῃ καὶ Ἀνδρονίκῳ τοῦ Σαμοθοίνου Μητροπολίταις, si recte lectum.]

[Σαμοθράκη, ἡ, Samothracia, Samothraca s. Samothrace, quam divise Σάμον Θρηικίην dicunt Hom. et alii Epici, ut in Σάμος dicetur. Steph. Byz.: Νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. (Hanc memorat Ptolem. 3, 11 fin.) Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν Σαμίων καὶ τῶν Θρακῶν. ... Τὸ ἐθνικὸν Σαμόθραξ καὶ Σαμοθράκιος. (Σαμοθρακεὺς codd. ap. Salmas.) Σαμόθρᾳκες memorantur C in inscr. Samothr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 180, n. 2157, 4; 181, n. 2158, 13, Strab. 10, p. 466, et numis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 542 sqq., pro quo Σαμίων ἐν Θράκῃ *Descr.* vol. 1, p. 432, n. 11. Σαμόθρᾳκες scribendum, non, ut sæpe in libris, Σαμοθρᾷκες, docet Chœrob. p. 176, 4, Etym. M. p. 435, 34; 639, 21. Σαμοθρᾳκι(ον) et (Σαμ)οθρᾳκίας est in inscr. Methymn. ap. Bœckh. ib. p. 1024, n. 2167, b, 2, 8. Schol. Apoll. Rh. 1, 917: Ἡ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκωσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ. Ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ. Θρᾳκῶν δὲ οἰκησάντων αὐτὴν ἐκλήθη Σαμοθρᾴκη. Quibuscum conf. quæ in Σάον, Σαόννησος et Σάων dicentur. Diodor. 3, 55: Τὴν Μύριναν ... ὀνομάσαι τὴν νῆσον Σαμοθρᾴκην, ὅπερ εἶναι μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἱερὰν νῆσον· ἔνιοι δὲ τῶν ἱστορικῶν λέγουσι τὸ πρὸ τοῦ Σάμου καλουμένην αὐτὴν ὑπὸ τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ ποτε Θρᾳκῶν Σαμοθρᾴκην ὀνομασθῆναι. Ubi Wessel.: « Hæc verior nominis caussa, quam et 5, 47, præter alias D affert. Strabo 8, p. 346; 10, p. 457, vetustissimos Græcorum σάμους appellasse τὰ ὕψη, atque hinc insulæ venisse nomen Sami prodit; haud quidem id male: si scisset tamen *Samin* et *Same* in Persica et aliis veteris Scythici sermonis dialectis non aliud esse ac Terram, haud dubie assensus fuisset Bayero, affirmanti insulam, quod Thracum esset sedes et terra, ita dictam videri, in Memor. Scythic. Comment. Petropolit. t. 3, p. 369. » Coraes autem ad l. priorem Strab. vol. 4, p. 137: « Τῆς Φοινίκων μᾶλλον ἴσως ἐστὶ γλώσσης (τὸ σάμος), καθάπερ ἐμφαίνει καὶ τὸ Σαμά, τὸ σημαῖνον παρ' ἐκείνοις τε καὶ ἅπασιν, ὡς εἰπεῖν, τοῖς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦσιν ἔθνεσι, τὸν οὐρανόν, τῶν ὁρωμένων τὸ ὕψιστον, ὃν ἡ τῶν Ἑβραίων καὶ Χαλδαίων φωνὴ Σαμάϊμ καλεῖ. » Addit autem Strabo etiam aliam etymologiam quam in Σάϊοι posuimus. Σαμοθρηίκη et Σαμοθρήικες dicit Herodot. 2, 51; 6, 47; 7, 108; 8, 90, et Σαμοθρηίκιος 7, 59. Σαμοθρήκην Orph. Arg. 29, 464, H. 37, 4, 21. Σαμοθρᾴκην quum alii, ut Xen. H. Gr. 5, 1, 7, tum Aristoph. Pac. 277: Ἀλλ' εἴτις ὑμῶν ἐν Σαμο-

ἔφθη τυγχάνει μεμυημένος, νῦν ἔστιν εὔξασθαι καλόν. « Quæ est quiritatio hominis non naufragium, sed præpotentem adversarium extimescentis. Eaque opinio in posterum obtinuit, deos illos terra marique periclitantibus auxiliari. Etym. Gud. p. 289: Κάβειροι, δαίμονες ὧν οἱ μεμυημένοι τὰ μυστήρια ἐν καιρῷ ἀνάγκης σώζονται. Diodor. 5, 49, mysteriorum Samothraciorum origine exposita, Διαδιδόνται, inquit, ἡ τῶν θεῶν βοήθεια τοῖς ἐπικαλουμένοις. Ælian. fragm. p. 320, ἐν ἀκμῇ τοῦ κακοῦ μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθρᾴκων· καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένοι αὐτοῖς ἦστην, eademque ellipsi usus Diodor. 4, 43, Orpheum narrat solum Argonautarum initiatum ποιήσασθαι τοῖς Σαμόθρᾳξι τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχὰς, et in universum τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς τίθεσθαι τοῖς Σαμόθρᾳξι. (Conf. ib. 48. Quod est ap. Alexin in Παρασίτῳ ap. Athen. 10, p. 421, E: Τὰ Σαμοθρᾴκι' εὔχεται λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτὲ, Meinek. p. 467 Com. vol. 3, scrib. conjecit τοῖς Σαμόθρᾳξιν, ut πνέοντα referatur ad præcedens παράσιτον.) In Callim. Ep. 26 aliquis votum solvens θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξι. In Luciani Ep. 15 naufragus comas dedicat Glauco, Nereo, Melicertæ, Neptuno καὶ Σαμόθρᾳξι θεοῖς. Pompilum piscem sacrum esse Neptuno et τοῖς τὴν Σαμοθρᾴκην κατέχουσι θεοῖς testis est Athen. 7, p. 283, A. Juvenal. 3, 144: Jures licet et Samothracum et nostrorum aras.» Lobeck. Aglaoph. p. 1218 sq. Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθρᾴκια γράψας citatur ab Herodiano Περὶ μον. λ. p. 10, 2, de quo Meinek. Com. vol. 1, p. 489, et ante eum Lobeck. l. c. p. 1220. || Adj. possess. Σαμοθρακικὸς, ἡ, ὸν, unde Antiphontis λόγος Σαμοθρακικὸς ap. Harpocrat. et Suidam. « Σαμοθρακική, Laurus Alexandrina, App. ad Diosc. 473 (4, 145).» Boiss.]

[Σαμοκλῆς, έους, ὁ, Samocles, n. viri, in inscr. Melia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 8, n. 246, a. L. D.]

[Σαμόλας, α, ὁ, Samolas, Achæus, ap. Xen. Anab. 5, 6, 14; 6, 5, 11. Arcas, statuarius, ap. Pausan. 10, 9, 6.]

[Σάμορνα καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σαμόρνης Σαμορναῖος, τῆς δὲ Σάμορνος Σαμόρνιος, Steph. Byz. Conf. idem in Ἔφεσος. Vitiose Hesychius: Σαμονία, οἱ δὲ Σαμαρινία, ἡ Ἔφεσος.]

[Σάμος, ἡ, Samus. Ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος... Τὸ ἐθνικὸν Σαμαῖος καὶ Σάμιος καὶ Σαμία καὶ Σαμιακός, Steph. Byz. « Tres sunt insulæ hujus nominis: una e regione Ephesi, quam Homerus non memorat (quippe tum nondum ita vocatam, sec. Strab. 10, p. 457, ubi antiquiora ejus nomina recenset), altera ἡ Θρηικίη Σάμος, quæ et Σαμοθρᾴκη dicitur et olim Λευκωνία: habet montes valde altos, unde et nomen est: nam σάμος καὶ ὁ λόφος idem notat, hinc olim omnes τόποι ὑψηλοὶ vocabantur σάμοι (ut monet Strabo 8, p. 346; 10, p. 457, cujus de observatione dictum jam in Σαμοθρᾴκη): adjacet continenti Thraciæ, et civis ejus est Σάμιος, Il. N, 12, 13, Ω, 78, 753. (H. Ap. 34, Dionys. Per. 524, Nicand. Th. 479, modo addito modo omisso Θρηικίη.) Tertia est, quæ olim Cephallenia, ins. ad Ithacam pertinens, cum urbe Σάμη. Civis ejus Σαμαῖος. Il. B, 634 (ubi schol., φρούριον τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος), Od. A, 246, etc. Dahn. Prima Σάμος memoratur Hom. H. Ap. 41, item ap. Æsch. Pers. 884, Aristoph., aliosque poetas, Herodotum ceterosque historicos et geographos. || Quarta est Σάμος Triphyliæ, de qua Strabo in Σαμικὸν cit. || Quinta Nili ap. Hecatæum sec. Steph. B. in Ἔφεσος. || Primæ gent. Σάμιος est in numis et ap. Aristoph. fr. Babylon. ap. Plut. Pericl. c. 26, et de agro Samio ap. Theocr. 15, 126: Χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων, ut ap. Herodot. 1, 70: Κατὰ τὴν Σαμίην· Strab. 14, p. 686: Ἐπίκειται δὲ τῇ Σαμίᾳ, tum ap. historicos et alios quosvis. Unde Σαμία (γῆ) et Σάμιος ἀστὴρ ap. Galen. vol. 13, p. 249: Ἡ Σαμία οὐδὲ δεῖται πλυθῆναι, χρώμεθα δ' αὐτῆς θατέρῳ τῶν εἰδῶν μᾶλλον, ὃ δὴ καὶ Σάμιον ἀστέρα καλοῦσιν et in seqq. Σάμιος ἀστὴρ vol. 10, p. 101. Priori nomine Theophr. fragm. 2 De lapid. 62, 63, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 424. Conf. Σαμβαστής. Altero schol. Nicandri Alex. 149, 150. Hesychius: Σαμία γῆ, ἰατρικὸν μίγμα, ὅμοιον τῇ ἱερᾷ τριαδικῇ. De utraque Gorræus: « Σ. γῆ, quæ in Samo invenitur, in qua quum plures sint terrarum

A differentiæ, sic κατ' ἐξοχὴν ea dicitur quæ est candida, levis, tangenti linguæ glutinis modo adhærescens, mollis, succosa, friabilis; cujusmodi est quam aliqui κολλούριον vocabant, quod oculorum medicamentis optime misceretur. Duæ enim species terræ Samiæ fuerunt, una quæ ante dicta est, altera quæ ἀστὴρ appellatur, crustacea et cotis modo prædensa, prædicta glutinosior, gravior, spissior, sed minus quam Lemnia terra. Fuit olim forte sic dicta quod stella ei imprimeretur, aut quod in ipsa multæ micæ in modum stellarum interniterent. Inter eas præcipua est differentia, quod Samia terra ἀστὴρ dicta glutinosior sit collyrio et magis emplastica, ut Galen. et Aetius scripserunt. Utraque mediocriter refrigerat, repellit fluxiones, et sudores arcet. || Σάμιος λίθος est lapis qui in Samia terra invenitur inclusus, candidus et subdurus, quo aurifices utuntur poliendo auro, ut resplendeat. Astringit et refrigerat.» Σάμιοι πλακοῦντες ap. Polluc. 6, 78, σταφυλὴ 82, ut ap. Hesychium: Σαμία, εἶδός τι ἀμπέλου. || Gent. adj. Σαμιακὸς ap. B Cratinum a Photio in Σαμιακὸν τρόπον (de quo v. Hesych.) et schol. Aristoph. Pac. 143 cit., Antig. Car. c. 132, schol. Nicand. Al. 150, Eust. Il. p. 35, 10. Photius ponit etiam Σαμικὸν ἀντὶ τοῦ Σάμιον. ιᾶ L. D.]

[Σάμος, ὁ, Samus, f. Ancæi, ap. Pausan. 7, 4, 1. N. viri, de quo v. Σάμιος, cujus formæ cum illa permutatæ aliud ex. est in epigr. Anth. Pal. 6, 116, quod Σάμου inscribitur, Σαμίου a Brunckio, « fortasse ex Plut. Mor. p. 52, E: Ὃ καὶ Σάμιον Φιλίππῳ... διέβαλε. Sed idem Σάμος ap. Polyb. 5, 9, 4: Σάμου, ὃς ἦν... σύντροφος τοῦ βασιλέως· 24, 8, 9. Ἄδμητος, Πύρριχος, Σάμος. Quum ap. Meleagrum Anth. Pal. 4, 1, 14 sit: Καὶ Σαμίου δάφνης, idque cum Plutarcho conveniat, verisimile est nomen duplici ratione fuisse pronuntiatum». Jacobs. Verisimilius Polybium bis esse corrigendum, ut Diodorum in Σάμιος citatum. Nihilo certius ex. nominis Σάμος est in inscr. Iasensi ap. Bœckh. vol. 2. p. 465, n. 2680, et de quo in Σάμης regis Armeniæ Σάμου. Sed Βόηθε Σάμου est in inscr. ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 151, n. 217, s. Bœckh. vol. C 2, p. 1051, n. 2328, b. V. etiam Σάμης. || Σάμος equi nomen ap. Pausan. 6, 10, 7. L. Dind.]

[Σαμόσατα, ων, τὰ, Samosata, πόλις Κομμαγηνῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ὁ πολίτης Σαμοσατεὺς, Steph. Byz. Strab. 14, p. 664; 16, p. 749, ubi Σαμόσατα et Σαμοσάτων, Plut. Anton. c. 34, ubi Σαμοσάτοις. Dio Cass. 49, 21. Ptolem. 5, 15. Τὰ Σαμόσατα Lucian. Hist. scrib. c. 24, et Σαμοσατεὺς in inscrr. et numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 5, p. 120 etc. Σαμόσατον πόλις Συρίας Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 266, A. L. Dind.]

[Σαμοῦς, οῦντος, ὁ, Samus, n. viri, in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 132, n. 2067, 15, qui v. de hac terminatione p. 114. L. Dind.]

[Σαμυδάκη, ἡ, πόλις Καρμανίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμυδακηνὸς, ὡς τῆς Ἀρτάκης Ἀρτακηνὸς, Steph. Byz. Memorat cum fl. Σαμύδακος dicto Marcian. p. 38 Mill., Ptolem. 6, 8.]

[Σαμύθη, ἡ, Samythe, n. mulieris ap. Nossidem Anth. Pal. 6, 275, 2, ubi Σαμύθας Dor. ἄϋ]

[Σαμυλία, ἡ, πόλις Καρίας, Μοτύλου κτίσμα τοῦ τὴν D Ἑλένην καὶ Πάριν ὑποδεξαμένου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμυλιανὸς, Steph. Byz.]

[Σαμυλίς, ἡ πρόπολις, ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν, Hesychius. Πρόπολις quid sit, v. in illo.]

[Σαμύλος, ὁ, Samylus, n. viri, si in inscr. Samothrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 181, n. 2158, 21, pro Σαμ.λου recte legitur Σαμύλου.]

[Σαμφαριτικὸς, ἡ, ὸν, ap. Dioscor. 1, 6: Καλεῖται δέ τις καὶ Σαμφαριτικὴ (νάρδος) ἀπὸ χωρίου ὠνομασμένη. Angl.]

[Σάμφη, ἡ, πόλις Φοινίκης, τὸ ἐθνικὸν Σαμφαῖος, Steph. Byz.]

[Σαμφόρας, α, ὁ. HSt. in Κόππα:] Aristoph. Nub. [122]: Οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας [et ib. 1298], ubi schol. esse ait dictos hoc nomine Equos, qui haberent σ in femore. Sed ap. eum legitur Σαμφόραι, non σαμφόραι: additque et cum μ et cum π scribi hoc v. [Novitii grammatici additamentum omittunt Rav. et Ven. Vicissim interdum σάμπειρος scribitur pro σάπφειρος.] Adeo ut, sequendo illum, possit scribi

Σαπφόρας quoque sicut Σαμφόρας. Athen. tamen [11, p. 467, B] habet duntaxat hanc scripturam per μ, itemque Eust. nullam alterius mentionem faciens. Ejus verba sunt hæc, Comm. in Il. K [p. 785, 28]: Ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν κ ἐντετυπωμένον· ὥσπερ Σαμφόραν, ᾧ σ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται· ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σάν. Hesych. quoque [et Photius] et Suid. σαμφόρας duntaxat habent. Quod comp. sonare puto perinde ac si quis dicat, σὰν φορῶν. Quod autem scribit Eust., notam illam literæ fuisse inustam, optime convenit cum iis, quæ ap. Anacr. legimus [53, 1]: Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι. Atque hic vicissim ἐν ἰσχίοις convenit cum verbis scholiastæ, cujus memini, notam illam τῷ μηρῷ imprimi solitam dicentis. [Schol. Aristoph. Eq. 603: Ὦ σαμφόρα) Ἰδίως σαμφόραι καλοῦνται. ἵπποι ἐγκεχαραγμένοι τὸ σ σημεῖον· οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ σ σὰν λέγουσιν, ubi libri σὰμ vel σάμα, et hic quoque unus σαπφόραι. Recte autem Photius: Σαμφόρας, ἵππος χαρακτῆρα ἔχων ἐγκεκομμένον σίγμα, male vero Guietus ad Hesychi gl.: Σαμφόραι ἵπποι λέγονται οἷς ἐπικεχάρακται τὸ σ στοιχεῖον· τοῦτο γὰρ σὰν ἔλεγον) « Figura τοῦ σὰν a figura τοῦ σίγμα diversa est. » V. quæ diximus in Σ.]

[Σάμψα, κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψηνός. Σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Ἄραψιν ὁ ἥλιος, Steph. Byz. Id. Βαισάμψα oppidum sinus Arabii interpretatur οἶκον ἡλίου. Conf. Σαψίς.]

[Σαμψαῖοι, οἱ, Hæretici sic dicti ex voce Hebræa Quasi puri, inquit Nicetas in Thesauro Orthod. fid. l. 5, p. 100, qui et Helcesæi a quodam ejus doctore appellantur. Ducang. De his agit Epiphan. hæresi 53. Id. App. p. 167. V. Epiphan. vol. 2, p. 18, D, Jo. Damasc. vol. 1, p. 83, A; 88, D.]

[Σάμψειρα, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψειρεώτης, ὡς Μαρεώτης, καὶ Σαμψειρίτης, Steph. Byz.]

[Σαμψηνός. V. Σάμψα.]

[Σαμψῆραι, σπάθαι βαρβαρικαί. Δῶρα φέρει Τραϊανῷ ὑφάσματα σηρικὰ καὶ σαμψήρας, Suidas. Σαμψηρὰ scribitur ap. Joseph. A. J. 20, 2, 3, ubi de signif. et origine nominis conjecturas Reinesii et aliorum annotavit Haverc.]

[Σαμψικέραμος, ὁ, Sampsiceramus, princeps Emesenus. Strabo 16, p. 753. Ap. Jo. Malal. p. 296 sq. Σαμψιγέραμος Veneris apud Emesenos sacerdos. Inter hoc et Ζαμψ. variant libri Photii Bibl. cod. 181, p. 126, 2.]

[Σαμψοῦχος, Σαμψυχίζω. V. Σάμψυχον.]

[Σαμψύχινος, η, ον, Sampsuchinus. Aetius 4, 42: Σαμψύχινον ἔλαιον. Σαμψύχινον μύρον, cujus compositio habet ad hunc modum: Serpylli, casiæ, abrotoni, florum sisymbrii, frondium myrti, sampsuchi singulæ portiones, quantum pro cujusque viribus satis fore conjeceris, etc. Gorræus. Σαμψούχινον in Matthæi Med. p. 348. V. Σάμψυχον.]

Σάμψῡχον, τὸ, Sampsuchum. [Casia, Sambuchum, Gl.] Est herba ramosa, perpetuo virens, per terram repens, foliis ejus calaminthæ quæ tenui folio constat, et λεπτόφυλλος appellatur: hirsutis et rotundis et odoris: radice retorrida, summo cespite leniter hærente, multifida: quam Diosc. [3, 47] ait a Romanis Majoranam dici. An vero idem sit sampsuchum cum amaraco, plerique dubitant. Hæc inter alia Gorr., qui ex Diosc. et Plin., Siculis amaracum idem esse quod sampsuchum, testatur: sed Galenum, Aetium et Paulum aliter sentire videri dicit. [Memorant σάμψυχον Galen. vol. 13, p. 226, Geopon. 11, 27, ubi non esse diversum ab amaraco disputant Needhamus et Nicolaus. Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 684, B: Σαμψύχου λιβάνου τε νέας κλάδας· quum libris consentientibus sit Th. 617: Πτίλα πολλὰ καὶ ἄνθη σαμψούχου. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 11: Ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥιανοῦ· epigr. App. 120, 3: Ἴα καὶ σάμψυχα.] Hinc Σαμψύχινος adjectivum: ut σαμψύχινον μύρον, Sampsuchinum unguentem. Item verb. Σαμψυχίζω, Sampsuchi odorem represento, Sum odore sampsuchi. Ap. Hesych. legitur etiam Σαμψοῦχος [et quidem gen. fem.: Πλείστη γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ· ἄλλοι δὲ μ. καλοῦσιν αὐτήν], qui marathum ab aliis vo-

A cari tradit. [Σάμψουχα inscr. ap. Maff. A. G. S. Ep. 11, p. 55. Hemst. Σαμψοῦχος incerto genere in Matthæi Med. p. 355. Ap. Pausan. 9, 28, 3, τὴν πόαν τὸ σάμψουχον omnes præter unum, qui σάμψυχον. L. D.]

[Σάμψυχος, ἡ, pro σάμψυχον, Aret. p. 107, 31: Ἔνθα ἡ σάμψυχος ... ἐγκέαται, qui neutro genere p. 112, 11: Μελίλωτον ἢ σάμψυχον ἑψείσθω. Et forma in ος non addito articulo etiam Galen. vol. 13, p. 972, alibi neutra usus. V. Σαμψοῦχος eodem genere in Σάμψυχον notatum. Sed ap. Polluc. 6, 107: Σάμψυχος οὗτος ἦν, sententia poscit σαμψύχου vel σαμψύχινος (στέφανος), ut animadvertit Int. L. Dind.]

[Σαμψὸς, Fœniculum erraticum, ap. Interpol. Dioscor. c. 487 (3, 82, p. 455). Ducang.]

[Σάμων, ωνος, ὁ, Samo, Cretensis, ut videtur, ap. Nicol. Dam. p. 237 Cor.: Σκάμανδρος ὁ βασιλεύσας πρῶτος τῶν Τρώων, Σάμωνι χρησάμενος συνεργῷ τοὺς ἐν τῇ Τρωάδι ἐνίκησεν. Σαμώνιον Cretæ ab eo dictum conjicit Valesius p. 67. Neoptolemi pastor, ap. Plutarch. Pyrrh. c. 5.]

B [Σαμωνᾶς, ᾶ, ὁ, Samonas, n. viri, ap. Suidam. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 586, C. L. Dind.]

[Σαμώνιον, τὸ, Samonium, quod supra Σαλμώνιον, ap. Strab. 10, p. 472: Σαμώνιον τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου καὶ πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων, inter nomina Phrygiæ et Cretæ communia. Agathem. Geogr. 2, 14, p. 58.]

[Σάν. V. Σ.]

[Σαναῖος. V. Σάνη.]

[Σαναὸς, Sanaus, urbs Phrygiæ, ap. Strab. 12, p. 576, Hierocl. Synecd. p. 666, ubi Wessel. ex Conc. Chalcedon. p. 674 annotat Antiochum πόλεως Σαναῶν.]

[Σανάπαι, οἱ μέθυσοι λέγονται παρὰ Θραξίν, ᾗ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες, schol. Apoll. Rh. 2, 948, unde vocata sit urbs, quæ postea Σινώπη. Hesychius: Σανάπτιν τὴν οἰνιώτην, Σκύθαι, quod ex Σανάπην, τὴν οἰνοπότιν corruptum putat Scaliger.]

[Σαναχάριβος, ὁ, Sancherib, rex Assyr., ap. Herodot. 2, 141, Σεναχήριβος Joseph. A. J. 10, 1 sq.]

C [Σανδαία, τροπὴ ἀπὸ γῆς· ἔνιοι δὲ τὸν λίβα ἄνεμον, Hesychius.]

[Σανδάκη, ἡ, Sandace, Xerxis soror, ap. Plutarch. Them. c. 13, ubi alii Σανδαύκη. Similiter variatur in n. Μανδάκης, quod v. L. Dind.]

[Σάνδακος, ὁ, Sandacus, f. Astynoi. Apollod. 3, 14, 3, ubi al. Σάνδοκος. Dicitur autem ex Syria venisse, ut pleraque nomina et vocc., quæ ab σαν incipiunt, peregrinæ sunt originis. V. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 158. Eodem referenda videntur quæ ex Damascii Vita Isidori excerpsit Photius Bibl. cod. 242, p. 352, 13: Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκληπιὸς οὐκ ἔστιν Ἕλλην οὐδὲ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοῖνιξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες, οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι καὶ Καβείρους· ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος· et 27: Οἱ δὲ τὸν Ἔσμουνον ὄγδοον ἀξιοῦσιν ἑρμηνεύειν, ὅτι ὄγδοος ἦν τῷ Σαδύκῳ παῖς. Ubi præstat fortasse Σανδ—, etiamsi variatum fuerit in terminatione inter —δυκος et δοκος s. δακος. Conf. Σανδώκης. L. Dind.]

[Σανδὰλ, Vernix. Constantinus a secretis Ms.: Λαβὼν σπόδιον λευκὸν καὶ σανδὰλ κίτρινον καὶ σπέρμα

D ἀνδράχνης. Matth. Silvat.: Sandalos vel baratim vel sandaragra, Arab. fandeasi, est duarum specierum cergium, Lat. vernix. Lex. med. Hispan. Sandel, *el sandalo*. Ducang. App. Gl. p. 167.]

[Σάνδαλα, nisi neutrum plur. est n. Σάνδαλον, ap. Galen. vol. 2, p. 387: Προοδοποιητικὰ δὲ ὅσα προάγει καὶ προπέμπει τὰ φάρμακα εἰς ἃ βουλόμεθα μόρια, ὡς ἐπὶ μὲν τῶν ἧπαρ καθαίρειν βουλομένων σάνδαλα.]

[Σανδαλάριον, τὸ, vicus Romæ sic dictus, ab Apollinis Sandaliarii simulacro, cujus vici meminit Galenus De libris suis statim initio (vol. 1, p. 35), ubi observat bibliopolarum apothecas in eo exstitisse: Ἐν γάρ τοι τῷ Σανδαλαρίῳ, καθὸ δὴ πλεῖστα τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοπωλείων, ἐστὶν, ἐθεασάμεθα etc. V. Rosinum et Dempsterum Ant. Rom. 2, 7. Ducang. Et lib. De prænotionib. p. 454 ed. Basil. meminit rursum ejusd. loci. Id. App. p. 167.]

[Σανδαλιοθήκη. V. Σανδαλοθήκη.]

Σανδάλιον et Σάνδαλον (quorum illud magis usita-

tum), τὸ, [prius in Gl. cum interpr. Gallicala, Solea, Gallica.] Sandalium, Calceamentum muliebre, Hesych. Sed apud eum pro Βαβλάντια (quo nomine vocari eadem tradit), arbitror vel potius persuasus sum reponendum esse βλαυτία : pro eodem enim hæc duo poni, aperte docui in Βλαυτίον. [Pollux 10, 49 : Καίτοι καὶ σανδάλια ἄν τις εἴποι, ... προσθετέον δὲ ὅτι Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν Παμφίλῃ καὶ σανδάλια εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ γυναικός· 7, 86 : Τὸ δὲ σανδάλιον οὐ μόνον Μένανδρος εἴρηκε καὶ Ἡρόδοτος (2, 91, Persei), ὥσπερ καὶ τὸ σάνδαλον Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει καὶ σχεδὸν ἅπαντες οἱ κωμικοί, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος Νόμοις σανδάλια Τυρρηνικὰ (de quibus Photius in Τυρρηνικὰ σανδάλια), καὶ Κηφισόδωρος Τροφωνίῳ, Σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα. Promiscue utraque forma utitur Lucian. locis infra citandis et aliis, quibus interdum etiam χρυσᾶ s. ἐπίχρυσα σ. memorat. Conf. etiam quæ in Σκάνδαλον dicentur.] Quum autem σανδάλιον proprie sit Calceamentum muliebre, ut quum Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ vel σανδάλῳ ab Omphale, ap. Lucian. [Hist. conscr. c. 10, et de Rhoxane id. Herodot. c. 5. Et Philops. c. 27. Meleag. Anthol. Pal. 5, 198, 1 : Οὐ σάνδαλον Ἡλιοδώρας· Philetas ib. 6, 210, 3 : Νικιὰς εἰς νηὸν Κύπριδος ἐκρέμασε σάνδαλα. Palladas 10, 55, 5 : Οὐ σανδαλίῳ ... τύπτομαι.] Tribuitur tamen et viris [Hom. H. Merc. 79 : Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔρριψεν (Mercurius) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίησιν ... συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους· τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα αὐτοῖσιν πετάλοισι· et ib. 139. Theocr. 24, 36 : Μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. Lucian. Hist. conscr. c. 23 : Τραγῳδῷ θάτερον (πόδα) σανδάλῳ ὑποδεδεμένῳ], ut cuidam claudo σανδάλιον et βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. 12, [8] Angelus Petro dicit, Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. [Diodor. 5, 46 : Σανδάλια ποικίλα (sacerdotum).] Significat et ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, Hesych. [V. Σανδάλιος. Conf. etiam Σάνδαλος. || De signif. Piscis Schweigh. et Casaub. ad versum Matronis ap. Athen. 4, p. 136, B : Σάνδαλα δ' αὖ παρέθηκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ.) « Piscis ex planorum genere, qui Lat. a forma Solea vocatur, Gr. βούγλωσσος. Hesychius : Ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἡ ψῆττα, ἣν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον (similiter schol. Lucian. Pisc. c. 49). Alciphr. Ep. 1, 7 : Ἔπεμψά σοι ψῆτταν καὶ σανδάλιον καὶ κεστρέα. Ἀθανατάων Nereidum et aliarum nympharum marinarum. » || De forma Æol. HSt. :] Σάμβαλα, Calceamenta quædam, σάνδαλα, Hesych. [Sappho ap. Hephæst. p. 42, 1; Eumelus ap. Pausan. 4, 33, 2; Callim. ap. schol. Vict. Hom. Il. II, 235; Philodem. Anth. Pal. 11, 35, 5, Diotim. ib. 6, 267, 6.]

[Σανδάλιον, τὸ, Sandalium. Πισιδίας χωρίον. Ὁ τοῦτο οἰκῶν Σανδαλιεύς, Steph. Byz. Strabo 12, p. 569. Numum ΣΑΝΔΑΛΑΙ inscriptum exhibet Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 517, n. 137. De loco Spartæ sic dicto ab sandalio Helenæ ibi amisso Ptolem. Hephæst. apud Phot. Bibl. p. 149, 6.]

[Σανδάλιος, ὁ, genus ligamenti, in Cocchii Chirurg. p. 7, fin. a Kallio cit. : Πῶς πλέκεται βρόχος ὁ καλούμενος βουκολικὸς, ὁ καὶ σανδάλιος. Hesychius tamen neutrum diserte ponere videtur : Καὶ ἰατρικὸς ἐπίδεσμος σανδάλιον. Et Oribas. p. 180 ed. Mai. : Τῷ δὲ σφυρῷ βρόχος περιτιθέσθω ὁ καλούμενος δράκων ἢ τὸ σανδάλιον, qui masc. p. 84 : Ὁ βουκολικὸς βρόχος ... εἴρηται ὑπό τινων καὶ σανδάλιος, iterumque ib. ὁ σανδάλιος. L. D.]

[Σανδαλίσκος, ὁ, diminut. ab σάνδαλος. Aristoph. Ran. 405 : Τόν τε σανδαλίσκον. || Forma Æol. et Ion. Σαμβαλίσκα, τὰ, Hipponax ap. schol. Lycophr. 855.]

[Σανδαλιῶτις, ιδος, ἡ, Sandaliotis. Plin. N. H. 3, 7, 13 : « Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotim appellavit ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii. » Hesychius : Σανδαλώπη, ἡ Σαρδὼ πάλαι, pro Σανδαλιῶτις.]

[Σανδαλοειδής, ὁ, ἡ, Sandalio similis. Schol. Clem. Alex. p. 130, 9 ed. Klotz. Σανδαλώδης, schol. Eur. Or. 1371. Boiss.]

Σανδαλοθήκη, ἡ, Sandalorum theca s. Sandaliorum. Quam vocem ex Menandro [in Μισογύνῃ] Pollux affert. [7, 87; 10, 50, 112. Photius : Σανδαλοθήκην, οὐ

A σανδανοθήκην λέγουσιν. Legendum σανδαλιοθήκην. L. D.]

[Σάνδαλον. V. Σανδάλιον.]

[Σάνδαλος, ὁ, et Σανδάλιον, τὸ, Scapha majori navigio adjuncta : vox etiamnum in usu in Tractu Carthag. et Tunetensi. Hanc sic dictam volunt ob gallicularum similitudinem. V. Basilic. t. 6, [p. 647. Chron. Alex. p. 902 : Καὶ ὁ εἷς ... ηὑρέθη βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καράβιν λεγόμενον σανδάλιν ἐπὶ ὄψιν. Theophanes a. 1 Leonis Isauri : Οἱ δὲ τῶν δύο στόλων τούτων Αἰγύπτιοι καθ' ἑαυτοὺς βουλευσάμενοι, νυκτὸς τοὺς τῶν κατίνων σανδάλους ἄραντες ἐν τῇ πόλει προσέφυγον. Ubi Hist. Miscella, Sublatis lintribus. Nicetas barbarogr. in Manuele l. 4, 4, 1, pro ἀκάτιον habet σανδάλιον, et in Isaacio l. 1, ἁλιευτικῶν σανδαλίων, et in Murtzuphlo εἰς σανδάλιον ἐμβαλών. Ducang. Diodor. 3, 21 gl. codicis unius ἁλιάδων) τῶν ἁλιευτικῶν σανδαλίων.]

[Σανδαλόω, unde pass. Σανδαλόομαι, Sandalia gero. Eustath. Ism. p. 110 : Ἐσανδαλοῦτο τοὺς πόδας. Boiss.]

[Σανδαλώδης. V. Σανδαλοειδής.]

[Σανδάν. Σάνδανα. V. Σαγάλινα.]

B [Σάνδανις, ὁ, Sandanis, Lydus, ap. Herodot. 1, 71.]

[Σάνδανον. V. Σαγάλινα, Σανδάλιον.]

[Σάνδανος. V. Σάρδων.]

[Σανδαράκη, Σανδαράκινος. V. Σανδαραχ—.]

[Σανδαρακουργεῖον, τὸ, Sandarachæ fodina. Strab. 12, p. 562 : Ἐν δὲ τῇ πόλει ταύτῃ (Pompejopoli Ponti) τὸ σανδαρακούργιον ... Τὸ δὲ σανδαρακούργιον ὄρος κοῖλόν ἐστιν κτλ. Scribendum —γεῖον.]

Σανδαράχη, ἡ, Sandaracha. Est Succus concretus, terreusque, et quodammodo ustus : in metallis fere iisdem in quibus et τὸ ἀρσενικὸν, h. e. Auripigmentum, proveniens. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 16, et alibi. Sæpe memorat etiam Galenus.] Plin. in aurariis et argentariis metallis inveniri scribit. Hæc Gorr., apud quem plura vide. Sandarachæ est maxime ἀνθηρὸν χρῶμα, Floridus color : ideoque ἀνθηρὸν sandaracham exposuit Hesych., ut annotant VV. LL. In iisdem hæc adduntur : Duplex est sandaracha : una, fossitia, colore cinnabaris, quam Arsenicon rubrum vocant : altera, factitia : i. e. cerussa in fornace cre-
C mata, sandyx. Vide Diosc. 5, 122. Vitruvius, inquit Gorr., id quod fit ex cerussa in fictile conjecta, ac super carbonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata, sandaracham ob similitudinem coloris nominat : sed ipsum Diosc. σάνδυκα scribit appellari. Affertur [ab Hesychio] et Σανδαράκη per κ, ex Aristot. H. A. 8, 24. [Et 9, 40 med. p. 626, 7, Meteor. 3 fin. De eadem forma HSt. :] Σανδαράκη, v. in Ἐριθάκη, quod idem esse existimatur. [Hesychius : Σανδαράκη, τροφή τις τῶν μελισσῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. Theophr. fr. 2 De lapid. 40, 50. Alciphr. Ep. 1, 33, et fr. 4, p. 221.] Ap. Hesych. σανδαλαράχη perperam legitur, quod ait esse χρώματος εἶδος. [Σανδαράχη in Glossis chym. Mss. (ap. Bernard. post Palladium De febr. p. 139) ἐστὶν ὑδράργυρος ἡ ἀπὸ κιναβάρεως. Anon. De architectura sub Palladii nomine editus a Vineto : « Sandaraca plurimis in locis generatur, sed optima in Ponto et juxta flumen Ypanicum. » Ducang. Voc. peregrinæ esse originis et cum σάνδυξ, Σάνδων cognatum, ut in lingua Sanscrit. *sindura* s. *sjandura* significat Minium,
D animadvertit Müller. in Mus. Rhen. Niebuhrii vol. 3, p. 37. || Σανδαράκη, Sandarace, portus Ponti, ap Arrian. Peripl. P. Eux. p. 14, Marcian. p. 125 ed. Miller.]

[Σανδαραχίζω.] Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, s. Sandarachæ colorem, ex Diosc. 5, 113.

[Σανδαράχινος, η, ον.] Σανδαράχινον χρῶμα, Sandarachæ color. [Per κ Herodot. 1, 98 : Πέμπτου δὲ κύκλου (οἱ προμαχεῶνές εἰσι) σανδαράκινοι. Philostr. V. Ap. 3, 14 : Μαθεῖν ὕστερον περὶ τοῦ φρέατος ὡς σανδαρακίνη μὲν εἴη ἡ ὑπ' αὐτῷ γῆ. (Male hinc Σανδαρίκινος ap. Euseb. C. Hierocl. p. 433, D. Recte p. 471, C.) Ælian. N. A. 17, 23 : Πόδες δ' αὐτῷ σανδαράκινοι.]

[Σανδαραχώδης, ὁ, ἡ, Sandaracho similis. Jo. Actuar. in Idel. Phys. vol. 2, p. 74, 18, οὖρα. L. Dind.]

[Σανδαροφάγος, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ποταμὸς μετωνομάσθη, καὶ ἐκλήθη Ἀκεσίνης, καὶ εἶδός τι μεταλλικὸν, Hesychius. Postrema pertinent ad σανδαράχη.]

[Σάνδας. V. Σάνδης.]

[Σανδαύκη. V. Σανδάκη.]

[Σάνδης, ὁ, Sandes, cogn. Herculis, ap. Nonn. A Dion. 34, 192 : Ὅθεν Κιλίκων ἐνὶ γαίῃ Σάνδης Ἡρακλέης κικλήσκεται εἰσέτι Μορρεύς. Basil. Mir. Thecl. 2, 15, de Dalisando : Πόλεως τῆς Δαμαλίδος τε καὶ Σάνδα τοῦ Ἡρακλέους. Qui utrum idem sit an diversus ab eo qui Ammiano 14, 8, memoratur « Sandan ex Æthiopia profectus, » in medio relinquens Wesseling. ad Hierocl. p. 710 addit : « Sandes sive Hercules seu Herculis filius peregrinus fuit, et ex ultimis Indiæ locis, quam cum Æthiopia sæpe permisceri notum est, in Ciliciam invasit, sec. Nonnum l. c. De Persis Agathias 2, 24, p. 62, C : Σάνδην τὸν Ἡρακλέα ἐκάλουν. » De Phœnicibus G. Syncellus p. 153, D : Ἡρακλέα τινές φασιν ἐν Φοινίκῃ γνωρίζεσθαι Δισάνδαν ἐπιλεγόμενον, cui restituendum esse Σάνδαν, veteremque esse et communem Georgio cum Hieronymo et int. Armenio, qui *Desanaus* et *Desandas*, errorem, dixi ad Chron. Pasch. p. 267. V. Jo. Laur. De magistr. Rom. p. 268, in Σανδὼν cit. L. Dind.]

[Σάνδιος λόφος, Cariæ, ap. Thuc. 3, 19.]

[Σανδίων, ονος, ὁ, Sandion, n. viri, qui postre- B mum Megarensium regem Hyperionem occidit, ap. Pausan. 1, 43, 3, ubi al. —ονος, al. ωνος.]

[Σανδοβάνης, ὁ, Sandobanes, fl. Iberiæ ap. Strab. 11, p. 500.]

[Σανδονίκη, ἡ, Absinthium marinum, ap. Interpol. Dioscor. c. 432 (non legitur 3, 24). Ducang.]

[Σανδρόκοττος, ὁ, Sandrocottus, rex Indiæ, ap. Strab. 2, p. 70; 15, p. 702, 709, 711, 724, ubi sunt genit., dat. et accus. Σανδρακόττᾳ dat. ap. Arrian. Ind. 5, 3, ubi est var. Σανδρακόττῳ, et Σανδρακότταν 9, 9, Σανδράκοττον Exp. 5, 6, 2. Σανδρόκυττον ap. Athen. 1, p. 18, D, quæ omnia formæ nominis Indicæ *Chandraguptas* similiora sunt quam quod primo Strabonis loco et Appian. Syr. c. 55 in libris est Ἀνδρόκοττος, ut de Phryge quodam ap. Athen. 12, p. 530, C. L. D.]

Σάνδυξ, υκος, ἡ, Cerussa usta, donec rufa et similis sandarachæ evaserit. Sandaracham Vitruv. appellat, ut in Σανδαράχη dictum fuit. Existimatur autem hoc nomen ei tribuisse a coloris rubri et ardentis similitudine. [Neque enim cerussa hoc modo usta vere C Sandaracha est, ut quæ per se in metallis nascatur, sed sola coloris similitudine. Hoc modo sandycem fieri primum prodidit Dioscor., assenserunt Galenus, Aetius et Paulus. Gorræus. Diosc. 5, 103 : Κίνει (τὸ ψιμύθιον) ἕως ἂν τὴν χρόαν ἐοικὸς σανδαράχῃ γένηται, καὶ ἀνελόμενος χρῶ· τὸ δὲ οὕτω σκευασθὲν σάνδυξ ὑπό τινων λέγεται.] Dicitur etiam Συρικόν. Aetius : Καιόμενον δὲ καὶ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον συρικὸν μεταβάλλεται· quod, inquit, Medici σάνδυκα nominant. Vide Plin. [35, 6] et Vopiscum Aureliano [c. 29], ubi sandycis Indicæ fit mentio : quo l. Purpurissum interpr. Brod. VV. LL. [Solus Plinius et Syricum a Sandyce diversum facit et sandycem docet fieri ex cerussa tosta æqua parte rubrica admixta. Verum quia sandyx res est non naturalis, sed factitia, potuit varia arte præparari et adulterari. Nam et hodie lateres teruntur in farinam, qua sandyx adulteratur. Ceterum Plin. scribit se animadvertere Virgilium existimasse sandycem herbam esse Ecl. 4, 45 : « Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos. » In qua senten- D tia fuit etiam Servius..., eumque postea sequuti herbam depingunt delicatæ olfacturæ, caule brevi et in aliis fœniculo similem. Verum miror unde id in mentem Plinio venerit. Neque enim de herba Virg. dixit sandycem, sed de coloris genere, etc. Gorræus. Plinii interpretationem tuentur Beckmann. *Geschichte der Erfind.* vol. 4, p. 43 sq. et Voss. ad Virg. Hesychius : Σ., δένδρον θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωσίβιος, ἢ φάρμακον ἰατρικὸν ἢ κιβωτός. De colore Strabo 11, p. 529 : Καὶ ἄλλα δ' ἐστὶ μέταλλα καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ἣν δὴ καὶ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. Photio s. Suidæ χρῶμα κόκκινον. || De vestimentis sic dictis Jo. Laur. De magistr. Rom. 3, p. 268 : Σπουδὴ γέγονε τοῖς πολυχρύσοις τὸ πάλαι Λυδοῖς εὐπορίᾳ χρυσοῦ... καὶ χρυσοστήμονας διεργάζεσθαι χιτῶνας, ... καὶ οὐκ αὐτοὺς μόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλουμένους σάνδυκας, χιτῶνες δὲ ἦσαν ὑπ' αὐτῶν εὑρημένοι, λινῶν μὲν οἱ διειδέστατοι· σάνδυκας δὲ χυλῷ A τῆς βοτάνης καταβάπτοντες αὐτούς· σαρκοειδὴς δὲ ὁ χρὼς τῆς βοτάνης· οὓς αἱ γυναῖκες τῶν Λυδῶν γυμνῷ τῷ σώματι ἐπισκιάζουσαι οὐδὲν μὲν ἐδόκουν ἢ ἀέρα μόνον περικεῖσθαι, κάλλει δὲ ἔξω τοῦ κηλοῦ καὶ σώφρονος ἐφείλκοντο τοὺς θεωμένους. Τοιούτῳ τὸν Ἡρακλέα χιτῶνι περιβαλοῦσα Ὀμφάλη ποτὲ αἰσχρῶς ἐρῶντα παρεθήλυνε, quibuscum conf. Σανδών. Notandum autem quod hic quoque βοτάνην memorat sandycem. || De signif. Arcæ vel Scrinii ab Hesychio posita v. quæ Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 711 dixit de voc. hac signif. ap. Arabes et Turcas usitato *Sandock* s. *Sondock*, et a Byzantinis ad eos delato, ut conjiciebat Salmas. ad Vopisc. p. 369.] Est etiam Collyrii nomen. [Ἁπαλοῦ καὶ ἀδήκτου ap. Aet. l. 7, quo l. ipsius compositionem exponit. Sic autem vocatur, quod recipiat cerussam ustam. Fit ex sandyce ceratum egregium, quod speciali nomine ἄνθρωπος a veteribus appellatum est, cicatricem inducens tibiarum ulceribus antiquis et malignis, apud Aetium l. 15. Gorræus. V. autem Hesych. supra cit. « Σάνδυς in Glossis chymicis Mss. ἐστὶν χρυσός. » Ducang. Ap. Bernard. post Pallad. De febr. p. 138, Σάνδυξ, ut B σάνδυς error typogr. videatur.]

[Σανδώκης, ὁ, Sandoces, Persa, ap. Herodot. 7, 194.]

[Σανδών, όνος, ὁ, vestis pellucida. Jo. Laur. post verba in Σάνδυξ posita pergit : Ταύτῃ καὶ Σανδὼν Ἡρακλῆς ἀνηνέχθη, ὡς Ἀπολήιος ὁ Ῥωμαῖος φιλόσοφος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐρωτικῷ, καὶ Τράκυλλος (sic) δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ ἐπισήμων πορνῶν ἀνενηνόχασιν. Ἔνθεν οἶμαι σανδόνας ἔτι καὶ νῦν πρὸς διασυρμοῦ λέγεσθαι, οὓς τὸ πλῆθος ἀπὸ τῆς κατασκευῆς τῶν σινδόνων σανδόνας, ὡσανεὶ σινδόνας οἴεται χρηματίζειν. Verior haud dubie vulgi illa opinio quam Jo. Lydi etymologia illa Lydia. L. Dind.]

[Σάνδων, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σανδώνιος, ὡς Αὐλώνιος, Σαλώνιος, Steph. Byz.]

[Σάνδων, ωνος, ὁ, Sando, pater Athenodori, ap. Strab. 14, p. 674, Plut. Poplic. c. 17 fin. Filius Hellanici, scriptor, ap. Suidam. V. etiam Σάνδης.]

[Σάνεια, ἡ, πόλις Ἰνδική, ὡς Ἀδριανὸς (Ἀρριανὸς Meinek. Anal. Alex. p. 371) Ἀλεξανδρειάδος ἑβδόμῳ. Τὸ C ἐθνικὸν Σανεύς, Steph. Byz.]

[Σανένως, ὁ, n. viri Ægypt. in inscr. ap. Welcker. Syllog. Epigrr. p. 248, n. 198.]

[Σανεργει, quod legitur in inscr. prope Phanagoriam reperta, ap. Bœckh. vol. 2, p. 157, n. 2119, dativus esse videtur nominis, quod numinis cujusdam fuit, de quo varias vid. conjecturas ap. Bœckh. p. 158. L. Dindorf.]

[Σάνη, ἡ, Sane. Πόλις Θρᾴκης μεταξὺ Ἄθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται Σάνιοι καὶ Σηναῖοι καὶ Σαναῖοι, Steph. Byz. Memorat Herodot. 7, 22, 123, Thuc. 4, 109, qui Σαναῖοι 5, 18, Strabo 7, p. 330. De accentu Arcad. p. 110, 26.]

[Σανιδάω vox nihili. V. Σανιδόω.]

[Σανίδεια, ἡ, loci nomen videtur in inscr. Prien. ap. Bœckh. vol. 2, p. 571, n. 2905, D, 3 : Ἀπὸ τῶν κατὰ Σανίδειαν τόπων.]

[Σανίδιον, τὸ, diminut. ab σανὶς, Assula, Asserculum. Aristoph. Pac. 202 : Τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν, χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια, ambigua D signif., et fortasse Tabulati cui ollæ imponerentur s. Tabulæ. Lysias p. 146, 6 : Ἐκ τοῦ σανιδίου τοὺς ἱππεύσαντας σκοπεῖν εὔηθές ἐστιν· ἐν τούτῳ γὰρ πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν οὐκ ἔνεισιν, ἔνιοι δὲ τῶν ἀποδημούντων ἐπιγεγραμμένοι εἰσίν, de Tabula s. Indice, ut infra σανίς. Cit. Valck. Æschin. p. 82, 27 : Ὥσπερ γὰρ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγιγνώσκεται, οὕτω καὶ ἐν ταῖς γραφαῖς ταῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου τουτὶ τὸ σανίδιον καὶ τὸ ψήφισμα καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι· et paullo post : Ὑπομνήσατ' αὐτὸν ἄνευ θορύβου τὸ σανίδιον λαβεῖν καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι. Proprie etiam Hero Autom. p. 246, C : Κατέστρωται σανίδια· 259, A : Τὰ σανίδια ἀποπίπτει· 273, D; 274, A. Schol. Eur. Hec. 1002 : Εἰ μὴ μεθ' ἑνὸς σανιδίου ἐμπέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. De tabella divinatoria dictum videtur ap. Menandrum a Clem. Al. Protr. p. 64 cit. : Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς μετὰ γραὸς οὐδ' εἰς οἰκίας παρεισιὼν ἐπὶ τοῦ σανιδίου. αἴ]

Σανιδόω, Tego tabulis, Tabulo, Contabulo : unde

pass. Σανιδοῦσθαι, cujus partic. σεσανιδωμένος, Tabulis stratus, Tabulatus, Contabulatus, ut πλοῖα σεσανιδωμένα [Schol. Thuc. 1, 10], Tabulata, Naves tabulatis munitæ, etc. [Σανιδόω, Contigno, Coasso, Tabulo, Gl. Eadem male : Σανιδάω, Asso.]

Σανιδώδης, ὁ, ἡ, Tabulæ s. Asseri similis. [Galen. vol. 3, p. 67 : Θώραξ ἐνίοις στενὸς οὕτως ὡς σανὶς, οὓς δὴ καὶ σανιδιώδεις ὀνομάζουσιν. Aret. p. 37, 26 : Ἕξιες βαθινοὶ, σ. Int., Qui pectus duarum more tabularum compressum habent. V. Σανιώδεις.]

[Σανίδωμα, τὸ, Tabulatum. Σ. ἐπίπεδον, Pulpitum, Laqueare, Gl. In iisdem Σάνιδων, Pulpitum, vitiose. Theophr. H. Pl. 5, 7, 5 : Φιλύρα πρὸς τὰ σανιδώματα τῶν μακρῶν πλοίων. Maccab. 3, 4, 10 : Τῷ καθύπερθε τακτῷ σανιδώματι, item de navibus. Schol. Hom. Od. B, 390 : Σέλματα, τὰ τῶν νεῶν σανιδώματα. Etym. M. in Ἰκρία. Polyb. 1, 22, 6 : Περιετίθειτο δ' αὐτῷ (τῷ στύλῳ) κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη, πλάτος μὲν ποδῶν δ', τὸ δὲ μῆκος ς' ὀργυιῶν· τὸ δὲ τρῆμα τοῦ σανιδώματος ἦν παράμηκες. Id. 6, 23, 3 : Ἐκ διπλοῦ σανιδώματος ταυροκόλλῃ πεπηγώς (θυρεὸς Romanorum). Agatharchid. Phot. cod. 250, p. 448, 9 : Συναπορρεῖ κατὰ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ σανιδώματος. Cod. ap. Matthæum Med. p. 362, B : Δρυφάκτους τὰς κιγκλίδας καὶ τὰ σανιδώματα καὶ τὰς κλίμακας προσηγόρευον, ὡς καὶ τοῦτο Ἑλλάδιός φησιν. Oribas. p. 173 ed. Mai. : Τῆς χειρὸς ἐκτεταμένης ἐπὶ τοῦ σ. « Σανίδωμα τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι, Hesych. in Θρανίον, Φατνώματα, Ἕλματα. » Hemst.]

[Σανιδωτὸς, ἡ, ὸν, Tabulatus, Contabulatus, Asseribus tectus. LXX Exod. 27, 8 ; 38, 7. Hesych. in Φατνωτοῖς. Σανιδωτὸν, Tabulatum, Gl.]

[Σάνιλοσμ, Scammonia. App. ad Dioscor. p. 474 (4, 168). Ducangio est Σάνιλον. Angl.]

[Σάννα, πόλις ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Σανναῖος, ὡς Κωνσταντιναῖος, ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ ης χαίρουσι τύπῳ, γίγνεται Σαννίτης, Steph. Byz.]

Σανὶς, ίδος, ἡ, Tabula, Asser. [Astrama, add. Gl. De assere impolito Callim. ap. Plut. ab Euseb. Præp. 3, 8 cit. : Ἄξοος ἦσθα σανίς. Strato Anth. Pal. 12, 15, 1 : Εἰ Γραφικοῦ πυγὴν σανὶς δέδακ' (ἔνδακεν vel ἔδακεν σανὶς conjeci in Γραφικὸς et Ἐνδάκνω) ἐν βαλανείῳ, ἄνθρωπος τί πάθω ; Polyb. 1, 22, 5 : Κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη· 2, 5, 5 : Τῆς γεφύρας ἀνασπάσαντες τὰς σανίδας· et 3, 66, 4. Plut. Mor. p. 200, B : Σανίδας ἐμβάλλειν κεντρωτάς. Diodor. 3, 14 : Ἐπὶ πλατείας σανίδας τρίβουσι τὴν κατειργασμένην μάρμαρον· 12, 24 : Ἁρπάσας τὴν παρακειμένην ἐπὶ τῆς σανίδος κοπίδα (lanionis). Inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 241, n. 2297, 11 : Τοὺς προμόχθους τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σανίδας.] De Tabula s. Assere navis, quum ap. alios [ut ap. Eur. Hel. 1556 : Καὶ τἄλλα μὲν δὴ ῥᾳδίως εἴσω νεὼς ἐθέμεθα κουφίζοντα· ταύρειος δὲ ποὺς οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα· Antiphil. Byzant. Anth. Pal. 9, 415, 6 : Λεπτὸν φῦκος ὑπὲρ σανίδων, ubi signif. obscœna subest], tum ap. Lucian. [Jov. trag. c. 48.] Sic Epigrammaton lib. 1, p. 74 meæ ed. [Antipat. Thess. Anth. Pal. 9, 269, 2] : Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδασι δῆριν ἔθεντο Δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος. [Polyb. 1, 22, 9.] Pro Libro affertur ex Eur. Alc. [970 : Θρήσσαις ἐν σανίσιν τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς.] Item plur. num. σανίδες, Tabulæ judicum, necnon Tabulæ in quibus leges scribebantur, item quibus inscribebantur debitores aut prævaricatores, aut etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. [V. infra.] Ita VV. LL., ubi et σανίδες ex Hom. affertur pro Valvis. [Il. M, 121 : Οὐδὲ πύλῃσιν εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας· 453 : Ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν· 461 : Σανίδες δὲ διέτμαγεν· Σ, 275 : Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι, μακραὶ, εὔξεστοι, ἐζευγμέναι· Φ, 535 : Αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας· Od. B, 344 : Κληισταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, δικλίδες· X, 128 : Σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι· Φ, 164 : Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν· X, 174 : Σανίδας ἐκδῆσαι ὄπισθεν. Eur. Or. 1221 : Γέγωνέ τ' ἐς δόμους ἢ σανίδα παίσασ' ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω. Apoll. Rh. 1, 787 : Πύλας, δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἐρηρεμένας σανίδεσσιν. Pollux 1, 76 ; 9, 35 ; 10, 24.] Crux cui affigitur homo criminis compertus. Aristoph. Thesm. 1165 : Οὖν τῇ σανίδι· et ib. 1124. Herodot. 7, 33 : Ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν·

A 9, 120 : Πρὸς σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν αὐτὸν, unde ap. Hesych. v. Σανίς : Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, et Photium infra cit., ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν. Et Σανίδα, τὸ δεσμωτικὸν ξύλον. || Aristot. Mirab. c. 21 : Τὰ κεράμια τιθέασιν εἰς σανίδας. Tabulatum Columellæ 12, 12. || Σανίδος multiplex usus est in re forensi. Hesych. : Σανίς, λεύκωμα ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. Photius : Σανὶς, καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (931, 940), τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ (349, 848) δεδήλωται. Σανίδα, τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται. Isocr. Antid. p. 478, 253 : Ἐν ταῖς σανίσι ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκτιθεμέναις ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐν μὲν ταῖς τῶν θεσμοθετῶν ἐνεῖναι τούς τε τὴν πόλιν ἀδικοῦντας καὶ τοὺς συκοφαντοῦντας. || Demosth. p. 791, 11 : Εἰσὶ τοίνυν ὧν Ἀριστογείτων ὀφείλει τῇ πόλει συνθῆκαι μὲν οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἐγγράφονται πάντες οἱ ὀφλισκάνοντες, ὅρος δ' ἡ σανὶς ἡ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη. Lex. rh. Bekk. An. p. 303, 23 : Σανὶς, σανίδες, ἐν αἷς ἀνεγράφοντο οἱ τῇ πόλει ὀφείλοντες καὶ οἱ ἄλλο
B τι ἠδικηκότες. Lysias p. 176, 9 : Εἰ μὲν ὡς ἱππευκότος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἅρμα (τοὔνομα) ἐν ταῖς σανίσιν ἐνεγέγραπτο. V. Σανίδιον. || Æschines p. 59, 11 : Διαρρήδην προστέτακται τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δήμῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος ἑτέρῳ νόμῳ ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις ἢ εἴ πού εἰσι νόμοι πλείους ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως· κἂν τι τοιοῦτον εὑρίσκωσιν, ἀναγεγραφότας ἐν σανίσιν ἐκτιθέναι κελεύει πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων κτλ. Andocides p. 11, 27 : Οἵδε ᾑρημένοι νομοθέται ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀναγράφοντες ἐν σανίσιν ἐκτιθέντων πρὸς τοὺς ἐπωνύμους (dativos reponit Reisk.), σκοπεῖν τῷ βουλομένῳ. Pollux 8, 128 : Κύρβεις, τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, οἷς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ νόμοι. De Rom. tabulis legum Dio Cass. 42, 32 : Τὰς σανίδας τῶν νόμων κατέκοψε. Idem 60, 13 : Κήρυξι μὲν ἐλάχιστα ἐχρῆτο, τὰ δὲ δὴ πλείω ἐς σανίδας γράφων διεδήλου. || « Σανίδες, Tituli affixi prædiis. Lex. Ms. Cyrilli : Τίτλος, σανίδιον. Justinian. Nov. 17, c. 15 : Σανίδας ἐπιτιθέναι χωρίοις ἀλλοτρίοις ἢ ἐργαστηρίοις ἐν
C πόλεσι διακειμένοις, καὶ ἐπιγράφειν τὰς ἑαυτῶν προσηγορίας. Add. Nov. 30, c. 8, 1, etc. Agathias 5, 4, p. 147, B : Αἱ γραπταὶ σανίδες ἐκεῖναι καὶ τὰ ῥάκη τὰ ὑποπόρφυρα, ἃ δὴ πολλὰ τοῖς τῶν εὐδαιμόνων οἴκοις θαμὰ ἐπέβαλλε, τὴν εἰς βασιλέα εὔνοιαν προϊσχόμενος, καὶ ταύτῃ ἅπαντα ἐσφετερίζετο. V. Σήμαντρον. » Ducang. || De tabulis ceratis Manetho 6, 524 : Εὐτήκτου τ' ἀπὸ κηροῦ εὐξέσταις σανίδεσσι μορφὰς μιμηλῆσι χαρασσομένους γραφίδεσσι. || Inter apparatum aucupum Pollux 10, 171, ponit σανὶς et λεύκωμα.]

[Σανὶς, Sanis, opp. Phrygiæ Magnæ, ap. Ptolem. 5, 2 med.]

[Σανισηνὴ, ἡ, Sanisene, regio Bithyniæ vicina, ap. Strab. 12, p. 562.]

Σάνιτρα, Nutrix, Hesych. [Et eidem Σανικρίζει, ἐκτρέφει. Priorem gl. non probabiliter tentat Valck. Adon. p. 283, B.]

Σανιώδεις, Medicis sunt Quibus scapulæ instar alarum protuberant : quibus propterea angustus in mo-
D dum tabulæ ac depressus est thorax : unde illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem et πτερυγώδεις nominant. Hæc in VV. LL. ex Galeni libro De temper. 2. Videtur autem legendum potius esse σανιδώδεις. [Quod v.]

[Σαννάκιον. V. Σαννάκρα.]

[Σαννάκρα, ἡ. Κράτης ἐν ε' Ἀττικῆς διαλέκτου ἔκπωμά φησιν εἶναι οὕτω καλούμενον· ἔστι δὲ Περσικόν. Φιλήμων δ' ἐν τῇ Χήρᾳ βατιακῶν μνησθεὶς καὶ τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος προσπαίξας φησὶ, Σαννάκρα, ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια, Athen. 11, p. 497, E, F. Quæ ab aliis aliter, a Bentlejo ita tentata sunt, ut deleret σαννάκια et σαννάκρα in illud mutaret.]

[Σαννὰς, unde Hesychius : Σαννάδας, τὰς ἀγρίας αἶγας, gl. suspecta, cui alias similes contulit Albert.]

Σάννας et Σάννος, ὁ, Fatuus, Stultus, ap. Cratinum. [Photius : Σάννὰν (« sic, αν compend. i. e. Σάννᾶν opinor » Dobr.), τὸν μωρὸν, Κρατῖνος.] Nonnulli a quodam fatuo ac stulto qui dicebatur Σάννας, alii a σαίνω, alii aliunde deduxerunt : ut te docebit Eust. [Il. p.

777, 61 : Σάννας ὁ μ. παρὰ Κρ. Od. p. 1669, 45 : Τὸν μ. οἴδαμεν σάνναν καλεῖσθαι, ὡς ἀπό τινος κυρίου ὀνόματος, καὶ παράγεται Κρατῖνος, κωμῳδῶν τοιοῦτον, τὸν Θεοδοτίδην σάνναν· 1761, 20 : Ὁ παρὰ τῷ Κρ. σάννας· αὐτὸς (f. οὗτος) μέντοι οὐ τὸν εὐήθη ἁπλῶς δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν μωρὸν, ὃν ἴσως ἡ κοινὴ γλῶσσα τζαννὸν λαλεῖ· δόξοι (δόξαι) δ᾽ ἂν εἰλῆφθαι ἡ λέξις ἀπὸ τῶν Ἀσιανῶν Σάννων, οὓς οἱ ἰδιῶται Τζάννους καλοῦσι, βαρβαρικοὺς ὄντας καὶ ὡς εἰκὸς εὐήθεις δι᾽ ἀπαιδευσίαν κτλ., quibus prodit ab Aristophane gramm. se petisse hoc voc. 1792, 8 : Ἴσως δὲ καὶ ὁ σάννας ἢ σάννος ἐξ αὐτοῦ (v. σαίνω) παρῆκται, ὃς ὅτι τὸν εὐήθη σημαίνει ἀλλαχοῦ ἐγράφη. Huc etiam referenda Hesychii gl. : Σάνναρος, μωρὸς, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι. Et corrupta, quæ ante Σαράβαρα posita est : Σάμφαρος, μωρολόγος.] Hinc Sanniones ap. Latinos Comicos. [Arrian. Epict. 3, 22, 83 : Σαννίων, i. q. O stulte.]

[Σαννίγαι, ἔθνος Σκυθίας, τοῖς Ἀβασγοῖς παρακείμενον, Steph. Byz., ap. quem Σάννιγαι, Σάνηγας ap. Memnonem Phot. Bibl. p. 238, 38, Σανίγαι, Σανίγων ap. Arrian. P. Eux. p. 12, Σανίχας p. 19.]

[Σάννιον.] Σαννίον, τὸ, Penis. Vide Hesych. et v. Σαυνίον. [Σάννιον, τὸ αἰδοῖον, Theognost. p. 123, 11, inter proparoxytona ponens. Photius : Σαννίονον, τὸ αἰδοῖον, ἀντικέρκιον, παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν, quod ἀντὶ τοῦ κ. scribendum, ut est ap. Hesych. Hinc Σαννιόπληκτος, ὁ, ἡ, Hesychio αἰδοιόπληκτος.]

[Σάννιος, ὁ, Sannius, Atheniensis, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, n. 172, 42, ubi Σαννίου.]

[Σαννὶς, δρυοσάνδραξ, Θούριοι, Hesychius. Δρυὸς ἄνθραξ Soping.]

[Σαννίων. V. Σάννας.]

[Σαννίων, ωνος, ὁ, Sannio. Plato Theag. p. 129, D: Ἐπὶ τῇ ἐπὶ στρατείαν ἐξορμῇ Σαννίωνος τοῦ καλοῦ. Demosth. p. 533, 9 : Σαννίων ἐστί τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων· οὗτος ἀστρατείας ἑάλω. Alius est in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 707, n. 3140, 14. L. Dind.]

[Σάννοι, οἱ, Sanni, sec. Strab. 12, p. 548, gens Pontica, olim Μάκρωνες dicti. Quæ repetens Eust. ad Dionys. Per. 766 regionis nomen barbarum ponit Τζανική, ut ap. Steph. Byz. v. Χαλδία Berkelius pro Σανδίκην scribebat Σαννικὴν, quum Σινδικὴν conjecisset Salmasius. Σάννοι etiam Arrian. P. Eux. p. 11. Σάνοι et Τζάνοι ap. Phot. Bibl. p. 23, 32.]

[Σάννορος. V. Σάννας.]

[Σάννος. V. Σάννας.]

[Σάννος, ὁ, Sannus, Atheniensis, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 721.]

[Σαννυρίζω. V. Σανυρίζω.]

[Σαννυρίων, ωνος, ὁ, Sannyrio, Atheniensis, veteris comœdiæ poeta, de quo Meinek. Com. vol. 1, p. 263, qui nomen ejus cum Σουσαρίων confusum notavit p. 25. ὑι]

[Σάνος, ὁ, Sanus, n. canis Daphnidis, ap. Ælian. N. A. 11, 13.]

[Σαντάλ, Σαντάλινος, Σάνταλον, Σαντάν. V. Σαγάλινα.]

[Σάντις, πόλις Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαντίτης, ὡς Λέπτις Λεπτίτης, Steph. Byz.]

[Σάντονες, οἱ, Santones. Ἔθνος τῆς Ἀκυτανίας, Steph. Byz. Strabo 4, p. 190, ubi Σαντόνων, unde correxi Σάντωνες, quod est ap. Steph., ut Σαντώνων olim ap. Strab. 4, p. 208. Σάντονες aliquoties etiam Marcianus Peripl. p. 47, Ptolem. 2, 7, cujus libri nonnulli per ω. Hinc Σαντόνιον sive Σαντονικὸν, τὸ, Santonicum, de quo Diosc. 3, 28 : Ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος ἀψινθίου, γεννώμενον ἐν τῇ κατὰ τὰς Ἄλπεις Γαλατίᾳ πλεῖστον, ὃ ἐπιχωρίως Σαντόνιον (libri Σαρδώνιον), ἐπωνύμως τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντονίδι (libri Σαρδονίδι) χώρᾳ· Galen. vol. 13, p. 147 : Ὁ Πάμφιλος, καίτοι ταύτην (abrotonum) πρώτην πόαν γράφων καὶ... ταύτης γοῦν ἐθελήσας αὐτόπτης γενέσθαι, ὅμως ἔσφαλται μέγιστα νομίζων ὑπὸ Ῥωμαίων σαντόνικον (sic) ὀνομάζεσθαι τὴν βοτάνην· διαφέρει γὰρ ἀβρότονον σαντονίκου, καθότι καὶ Διοσκουρίδης ἔγραψεν ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ ὕλης ἀκριβέστατα ... Ἕτερον δέ ἐστιν αὐτοῦ τὸ ἀψίνθιον· quibus plura addit de tribus absinthii generibus, quorum tertium facit σαντόνικον, ἀπὸ Σαντονείας χώρας, ἐν ᾗ φύεται, τὴν προσηγορίαν ἔχον, quod Σαντονικὸν scribendum et Σαντονίας. Et Σαντονικοῦ recte est vol. 13, p. 972. L. Dind.]

A [Σανυρίζω vel Σαννυρίζω verbum latere putabat Schneider. in gl. Hesychii Ἐσαθνύριζεν, ἤκαλλεν, ut esset i. q. σαίνω, Blandior, Adulor. Conf. Lobeck. Technol. p. 113.]

[Σάξις, εως, ἡ, Repletio quæ fit farciendo. Aristot. Probl. 25, 8.]

[Σαξιτανία, ἡ, Saxitania, de qua Athen. 3, p. 121, A : Στράβων δ᾽ ἐν τρίτῳ Γεωγραφικῶν ... φησὶ... κατὰ Καρχηδόνα τὴν Καινὴν πόλιν εἶναι Σαξιτανίαν, ἐξ ἧς καὶ τὰ ταρίχη ἐπωνύμως λέγεσθαι. Diphilus ap. eund. ante hæc cit. : Ὁ κολίας ὁ Ἀμυκλανὸς καὶ Ἱσπανὸς ὁ Σαξιτανὸς λεγόμενος. Ubi σεξιτανὸς libri deteriores, ut plerique σεξιτανίαν, unus ἀξιτανίαν, unde Σαξιτανίαν Schweigh. Ἐξιτανῶν πόλιν est ap. Strab. p. 156 fin., et sic per ε Ptolem. cum aliis nonnullis quos citant intt. Antonini Itin. p. 405, ubi Saxetanum est, ut ap. Martialem. Ap. Galenum vol. 6, p. 402 : Τὰ Σαξάτινα καλούμενα καὶ ταρίχη πρὸς ταριχείαν εἰσὶν ἐπιτήδεια, non forma tantum ad exemplum ceterorum locorum corrigenda, ut monitum jam ab intt. Athen., sed etiam καὶ de-
B lendum.]

[Σάξονες, οἱ, Saxones. Ἔθνος οἰκοῦν ἐν τῇ Κιμβρικῇ χερρονήσῳ, Steph. Byz. Ptolem. 2, 11; Marcian. p. 52, 53.]

[Σαόβροτος, ὁ, ἡ, Homines servans, ap. Greg. Naz. vol. 2, p. 171, quod scribendum Σαόμβροτος, ut est ap. Proc. H. in Minerv. 40, a Boiss. cit., et Eudociam ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 219, A, d. Ceterum conf. Σώμβροτος. L. Dind.]

[Σάον, τὸ, Saum, n. montis. Lycophr. 78 : Λιπὼν ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων Σάον. Ubi scholl. partim dicunt τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης vel ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (472)· Ἢ Σάου ἢ ἐ Μοσύχλου, partim ὄρος Σαμοθρᾴκης· unus etiam liber addit : Σάμον κατὰ συστολὴν τοῦ μ· ut sit ab Σάος, quod ponit schol. Nic. : Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου ... Ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος.]

[Σαοναϊάδας, ὁ, n. patron., ut videtur, ap. Sapphonem Anth. Pal. 6, 269, 4 : Ἀριστὼ Ἑρμοκλείδαο τῶ
C Σαοναϊάδα. Sed quum in cod. sit τῶς αυν ἀϊαδα, non est cur υ mutetur in ο. Attica nominis primitivi forma foret Σώνειος vel Σωσίνειος, quod infra notabimus. L. Dindorf.]

[Σαόννησος, ἡ, Saonnesus, Samothraciæ n. antiquius. Diod. 5, 47 : Ἔνιοι δέ φασι τὸ παλαιὸν Σαόννησον καλουμένην διὰ τοὺς ἀποικισθέντας ἔκ τε Σάμου καὶ Θρᾴκης Σαμοθρᾴκην ὀνομασθῆναι. Ita liber unus, alius Σαόννην, ceteri Σάμον νῆσον. V. Σαμοθρᾴκη. Ubi quæ diximus, Σάον potius vel Σάον τὴν νῆσον postulant. V. tamen Σάων.]

[Σαοποιὸς, ὁ, Figulus. Glossæ Mss. Reg. cod. 2062 : Δημιουργοὶ, οἱ κεραμεῖς, οἱ σαοποιοί. Ducang.]

[Σαόπτολις, ὁ, ἡ, Urbem servans. Coluth. 140 : Δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω. Nonn. Dion. 41, 405 : Εἰρήνην σ.]

Σάος quoque pro σῶς dici, in ipso indicabo. Sed quum poetis duntaxat usitatum sit, videri possit dialysi factum esse ex σῶς : nisi eorum probabilior sit opinio, qui ex hoc σάος illud σῶς contractum
D existimant. Quod si ita esset, primus locus huic Σάος dandus fuisset, secundus contracto σῶς, ut primus τῷ φάος, secundus contracto φῶς. Significat certe, (ut σῶς et σῶος,) Salvus, Sospes, Incolumis. Unde Σᾶ, contractum ex σάα, Salva, Incolumia : σῶα, ὑγιᾶ, ἀκέραια, ut exp. Hesych., qui etiam addit, esse pronomen secundæ personæ : tunc autem scrib. foret σὰ, Tua, a σὸς, Tuus : non περισπωμένως, sed oxytonως. [Cujus exemplum Euripidis ex Hypsipyle attulit Eust. Il. p. 959, 43, Philemo s. 214 : Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Fem. iid. ibid. et Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 399, 18 : Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ, ex Aristophane. De utroque conf. Phot. s. Suid. in Σᾶ, Lex. rh. p. 302, 20, schol. Plat. Critiæ p. 444. Mœris p. 347 : Σᾶ περισπωμένως Ἀττικοὶ τὰ σῶα.] Inde et compar. Σαώτερος, Magis salvus et incolumis : quo, licet poetico, usus est Xen. Cyrop. 6, [3, 4] : Ἅμα τε παρόντα ἅπαντα καὶ σαώτερα ἦν, καὶ θᾶσσον τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται. ubi etiam possis interpretari Tutiora, Minus obnoxia periculo, ἀσφαλέστερα. Hom. simpliciter pro σάος [ut

σαώτερος pro θεῖος] accepit, i. e. Salvus, Sospes, Incolumis, Illæsus, Indemnis. Hom. Il. A, 32 : Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι, Ut salvus et incolumis evadas, seu, hinc redeas, σῶος, ὑγιής, schol. [Arat. 763 : Αὐτὸς μὲν τὰ πρῶτα σαώτερος. Theocr. 25, 59. Epigr. Anth. Pal. 9, 788, 7. Hesychius : Σαώτερος, ὑγιέστερος, σῶος, ὑγιής, ἢ σωτηριώτερος, ἀπὸ πρωτοτύπου σάος (σωστηῶ cod.) Αἰολικοῦ.] || Σάος, ἡ, nomen proprium insulæ [Steph. Byz. : Σάος, ἡ τῶν Σαΐων νῆσος, τὸ ἐθνικὸν Σαΐος.] Σάος, ὁ, nomen proprium fluvii [Savi, Pannoniæ, ap. Strab. 4, p. 207; 7, p. 314, Arrian. Ind. 4, 16, Ptolem. 2, 16. N. viri in inscr. Cephallen. ap. Bœckh. vol. 2, p. 41, n. 1928. V. autem Σάον et Σαμοθράκη].

Σαοσίμβροτος, ὁ, ἡ, Servans homines. [Apud Hesychium. Exspectes Σαόμβροτος, quod v.]

[Σαουάτρα, Sauatra, Lycaoniæ, unde gent. Σαουατρέων in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 538, *Suppl.* vol. 7, p. 149, et Σαουατρεῖς in inscr. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 83, n. 4034, 21. Quod Σαυάτρα scriptum ap. Ptolem. 5, 4 fin., sed rectius scribitur Σαύατρα, ut sit plur., unde Σαυάτρων in Concil. Calced. p. 673, Σάβατρα male ap. Hierocl. Syned. p. 676. « Ptol. in Isauria collocat, sed videtur esse eadem quam Strabo 12, p. 568, Σόατρα vocat, et Lycaoniæ infert. » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 35.]

[Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων. V. Σωφρ—.]

Σαόω, Sospito, Salvum ac incolumem præsto, i. q. σώζω, sed poeticum. [Theognis 868 : Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 50, 7, 13 : Σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω. Scribendum, quod jam Buttm. v. Σώζω animadvertit, σαοῦσι, ut de σάοι opt. infra notabimus ap. Diog. L.] Callim. Hymno in Del. [22] : Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων, Incolumem servat et tuetur s. sustentat, schol. σώζει. [Nicand. Al. 167 : Ζωήν τε σαοῖ. Formam optat. σαῷς Hom. Il. I, 681, intulisse Aristarchum testatur schol.] Homerus futuro et aoristo 1 ac temporibus inde formatis, frequenter utitur. Od. K, [286] : Ἀλλ' ἄγε, δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω· Il. I, [78] : Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει· O, [290] : Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα· Od. Γ, [231] : Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. [Nicand. Th. 878 : Σὺ δ' ἂν ... σίνηπι κατηπελέοντα σαώσαι. Callim. Dian. 197 : Ἔνθορεν εἰς ἁλιήων δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. Et sæpius Apoll. Rh. aliique recentiorum.] Et in imper. Δ, [765] : Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον υἷα σάωσον. Idem Hom. et passivo utitur, Γ, [185] : Οὐδέ τι οἶδα Κείνων οἵ τε σάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο. [Pind. Pyth. 4, 161 : Ἐκ πόντου σαώθη. Apoll. Rh. 3, 1127 : Τῶν δ' οὔτε κασίγνητοί τε ἔται τε καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.] Ubi σάωθεν Ionicum est pro ἐσαώθησαν, Il. P, [228] : Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω· O, 502 : Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι Ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. Quibus in Il. nota τῷ σαωθῆναι opponi τὸ ἀπολέσθαι, ut σώζειν et ἀπολλύειν itidem opponuntur. [Orph. Lith. 622 : Νούσῳ κάμνοντα σαωθῆναι. Apoll. Rh. 3, 786 : Ἐμῇ ἰότητι σαωθείς. Fut. Od. Φ, 309 : Ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι.] || Porro ut dicitur σώζω εἰς, ita et σαόω εἰς, s. ἐπὶ, pro Salvum reditum præbeo in, Efficio ut salvus redeat in, Incolumem perduco aut reduco in. Il. T, 401 : Φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον· [Od. E, 452 : Τὸν δ' ἐσάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοάς·] P, 692 : Εἰπεῖν αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ. [Et ex Il. P, 452 : Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο· X, 175 : Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν. (Quod Hesychio in gl. : Σάωμεν, σώσωμεν, recte restituit Tollius.) Cum accus. E, 224 : Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον.] || Sed notandum, malle quosdam fut. σαώσω, et aor. ἐσάωσα deducere a verbo Σαώζω, ex quibus est Eust., qui et Σάω dicit Æolico more ἀποκεκόφθαι ex σάωζε. [Hesychius : Σαώζει, σώζει.] Quod σάωζε vel est præt. imperf. Ion., augmento carens, vel imper. : itidemque et σάω : nam Il. [Π, 363 : Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους·] Φ, 238 : Ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα, Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν, pro ἔσωζε, ut οὔτα dicitur pro οὔταζε. Imperativo autem modo, Od. N, 230 : Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ. [P, 595 : Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω. Pro

A quo σάου illatum H. Cer. 13, 3 : Τήνδε σάου πόλιν· epigr. ap. Pausan. 4, 22 fin. : Χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίαν, ubi sunt varr. σάε, σῶε, σῶζε, σάωζε, unde restitui quod Polyb. 4, 33, 2 servavit σάω, et est ap. Callim. Lav. Min. 142, Cer. 135, unde epigr. 35, 2, σάω pro σάου restituebat Dacieria. Sic etiam Apollin. Psalm. 3, 11 et alibi sæpissime, Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 37, 4. Σάου vero libri Quinti 12, 153 : Σάου δ' ἐμέ· in epigr. Theodoridæ Anth. Pal. 6, 157, 2, codex et Suidas, et in Hedyli ap. Athen. 11, p. 486, C : Ἦν σάου πάντως, ubi vitium prosodicum ita corrigendum videtur : Ἦν σὺ σάου, etsi cod. Laur., qui κῦσαου pro ἦν σάου, nihil nisi ceterorum scripturam exhibet leviter corruptam.] At in VV. LL. perperam scribitur et Σαφώζω pro Σαώζω. At Σάω sunt qui adjungant ad σαόω et σαώζω, et forsan inde est σῶσι, quod ex Herodoto [1, 200 : Σῶσι διὰ σινδόνος] affertur pro σώζουσι, Servant [immo pro σήθουσι, Percolant] : ut contractum sit ex σάουσι, sicut βῶσι ex βοάουσι. [In Ind. :] Σῶ, Servo. Σάοι, Servet, in Epigr. [Diog. L. 3, 45, B Anth. Pal. 7, 109 : Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα, τὸν μὲν ἵνα ψυχήν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι. Quod scribendum σαοῖ. V. quæ dixi sub initium.] At Σαοῖ, a Σαόω, Servat, item Auxiliatur : βοηθεῖ, Hesych. [His addendum formæ Æol. Σάωμι ex. sec. pers. ap. Alcæum Apollon. De pron. p. 128, B : Ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους (—οις) σάως. L. Dind.]

[Σάπαι, ἔθνος Θρᾴκης. (Ita etiam Photius.) Λέγονται δὲ Σάπαιοι καὶ Σάπιοι. Καὶ τὸ κτητικὸν Σαπαϊκὸν καὶ Σαπαϊκή, Steph. Byz. Σαπαῖοι ap. Herodot. 7, 110, Pausan. 7, 10, 6, Archilochi testimonium addentem, quod ad Σάϊοι pertinere probabile reddunt quæ in illo dicta sunt, Strab. 10, p. 457, Σάπαι 12, p. 450. Restituendum igitur etiam Stephano videtur Σαπαῖοι et Σάϊοι. Σαπαϊκὴ regio ap. Ptolem. 3, 11 fin. V. autem Σάπης.]

[Σαπάνα, Gallis, Anagallis, ap. Interpol. Diosc. c. 397 (2, 209). Ducang.]

[Σάπαξ, Tinea, Gl.]

[Σάπαρνος, ὁ, Saparnus, fl. Indiæ. Arrian. Ind. 4, 12.]

C [Σάπειρες. V. Σάπφειρος.]

Σαπέρδης, ὁ, Saperda, piscis, quod Archestratus ap. Athen. [3, p. 117, A] Opsonium Ponticum appellat ; ut ap. Pers. [5, 134] legimus : Saperdam advehο [saperdas advehe] Ponto. Vocat autem hunc piscem idem Archestr. φαῦλον et ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Coracinum alio nomine fuisse dictum [a multis ex Euthydemo Περὶ ταρίχων] idem Athen. testatur [7, p. 308], sed a Parmenone Rhodio in libro 1 Μαγειρικῆς Διδασκαλίας saperdam a coracino distingui. [Id. 3, p. 118, B : Τόν τε κορακῖνον ὑπὸ πολλῶν λέγεσθαι σαπέρδην καὶ εἶναι κράτιστον τὸν ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης.] Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 30, ubi σαπερδίς] vocem Græcam relinquit. Apud Diog. L. autem in Diogene [6, 36] Int. σαπέρδην vertit Pernam [in vet. edd. ; nam Meibom. Saperdam], ut annotant VV. LL. In iisdem dicitur et per iota scribi in fine cum artic. fem. [In l. Aristot. est quidem, sed sine art. : Κύοντες δ' ἔνιοι μὲν ἀγαθοί, οἷον σαπερδῖς, ἔνιοι δὲ φαῦλοι, οἷον γλάνις. Nihil tamen obstat quominus σαπέρδης scribatur, -δις autem ex seq. γλάνις repetitum putetur] : sed nullo id testimonio probatur. D [Hesychius : Σ., ὄνομα ἰχθύος· οἱ δὲ ταρίχου εἶδος· ἄλλοι ὑπὸ Ποντικῶν τὸν καρκίνον ἰχθύν. Ubi κορακῖνον intt., ut est ap. Photium. Eodem vitio Etym. M. τὸν καρκίνον (κορακῖνον) ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοί φασι. Aristoph. ap. Polluc. 6, 49, fr. Holcad. ap. Athen. 3, p. 118, D, Diphilus 4, p. 157, A, Timocles 8, p. 339, E. Hippocr. p. 546, 14 : Τάριχος Γαδειρικὸν ἢ σαπέρδην· et iisd. verbis 549, 30. Lucian. Hist. conscr. c. 56 : Οὐδὲ γὰρ ἦν ἑστιᾷς τοὺς φίλους καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ... καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις καὶ ἔτνος, ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων· Gall. c. 22 : Σαπέρδην τινὰ ἢ μαινίδας ... πριάμενος εὐφραίνεις σεαυτὸν ... τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν· Dial. mer. 14, 2 : Σαπέρδας πέντε καὶ πέρκας τέτταρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. Male Thomas p. 790 : Σαπέρδης, τὸ σεσαπρωμένον τάριχος. Etymologiam obscœnam v. ap. Strab. 13, p. 619.]

Σαπέρδιον, τὸ, cognominabatur una Phryne ; altera Κλαυσίγελως. Athen. [13, p. 591, C.]

[Σαπιρδίς. V. Σαπέρδης.]

[Σαπηρινὸς, Σαπήριον. V. Σατύριον.]

[Σάπης, Σάπου, n. quod ponit Chœrob. p. 140, 1, ad Saparum gentem pertinere videtur.]

[Σάπιθος, θυσία. Πάριοι, Hesych.]

[Σάπις, ὁ, Sapis, fl. Rubiconi vicinus, ap. Strab. 5, p. 217.]

[Σάποροα, locus Pisidiæ, ap. Polyb. 5, 72, 4, ubi al. Σάρποδα.]

[Σαπρὰ λίμνη, ἡ, Sapra, lacus Mæotidi vicinus, ap. Strab. 7, p. 308. Alius Troadis 13, p. 614.]

[Σαπρέω, Putresco. Inc. 2 Reg. 8, 11: Ἕως οὗ ἐσάπρησαν, Donec putruerunt. Fortasse leg. ἐσάπρισαν. SCHLEUSN. Lex.]

[Σαπρία. V. Σαπρότης.]

[Σαπριάζω. V. Σαπρίζω.]

Σαπρίας, ὁ, Vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus s. marcescentibus, odoremque illarum ex marcore isto concipientis. Hermipp. ap. Athen. 1, [p. 29, E]: Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσιν, Οὗ καὶ ἀπὸ στόματος σταμνων ἀνοιγομενάων, Ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου Ὀσμὴ θεσπεσία· quod nectar ibid. appellat. [V. Σαπρὸς de vino dictum. ῐᾱ]

[Σαπριάω, i. q. sequens. Nicetas Chon. Annal. p. 158, D: Τοὺς σαπριῶντας τῶν ὀδόντων.]

Σαπρίζω, Putreo, Marceo, Putridum Marcidumve oleo. [Aquila et Symm. Exod. 5, 21: Καὶ εἶπαν αὐτοῖς· Ἴδοι ὁ θεὸς ὑμᾶς καὶ κρίναι, ὅτι ἐβδελύξατε τὴν ὀσμὴν ἡμῶν ἐναντίον Φαραώ, pro ἐβδελύξατε præbent ἐσαπρίσατε. Hippocr. p. 774, A: Σεσάπρισται ἔνια τῶν ὀστέων. V. Σαπρέω. Huc referendum σεσαπριασμένον ap. Suid. in Εἰδεχθὲς, σεσαπρισμένον scriptum in cod. Voss., ἀνηπριασμένον ap. Bachm. An. vol. 1, p. 208, 4, sed σεσαπρισμένον scribendum. Et fortasse Σαπριόω, unde σαπριοῦσι, Hesychio σήπουσι. LXX Eccl. 10, 1: Μυῖαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου. Ubi tamen etiam fut. locum habere videtur, ut in similibus parabolis paullo post.]

[Σαπρίκιος, ὁ, Sapricius, n. viri, ap. Eust. Opusc. p. 1 seqq., σαπρώνυμον vocantem p. 4, 7. Item ap. Liban. Epist. 1524.]

[Σαπριόω. V. Σαπρίζω.]

[Σαπρόγηρος, ὁ, ἡ, Senio marcidus et putridus. Nicet. Annal. 10, 2.]

Σαπρόκνημος, ὁ, ἡ, Putridas tibias habens, Cui crura putrida sunt. At σ. ἕλκη, Ulcera putridarum tibiarum, quibus tibiæ putrescunt, Ulcera putrida tibiarum. Diosc. 4, 184, de vite alba: Ἐπὶ τῶν χειρωνίων καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σ. ἑλκῶν μεθ' ἁλὸς καταπλασσόμενα ποιεῖ· Plin. 23, 1: Ulcerum phagedænis et gangrænis tibiarumque tædio cum sale illinuntur.

[Σαπρολογία, ἡ, Convicium. Nicet. Annal. 1, p. 16, D; 31, D.]

[Σαπρόπλουτος, ὁ, ἡ, Sordide dives. Antiphanes ap. Athen. 11, p. 500, E, νυμφίος. SCHWEIGH.]

Σαπρὸς, ά, όν, Putris, [Fœdus, Mucidus, add. Gl.] Putridus: derivatum ex aor. pass. ἐσάπην. [Aristoph. Ach. 1101: Θρῖον ταρίχους σαπροῦ· Pl. 542: Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· 813: Πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηρούς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν· 1086: Κομιδῇ τρὺξ καὶ παλαιὰ καὶ σαπρά (ut Mœris p. 352: Σαπρὸν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικοί· ubi Alexidem ap. Athen. 10, p. 441, D: Οἶνος... ὀδόντας οὐκ ἔχων ἤδη σαπρὸς γέρων τε δαιμονίως, contulit Pierson. Adde Philyllium 1, p. 31, A: Χῖον σαπρόν)· Eq. 918: Ἱστίον σαπρόν· Vesp. 38: Βύρσης σαπρᾶς· 1343: Σαπρὸν τὸ σχοινίον. Menander ap. Theodoret. vol. 4, p. 852: Τὸν ἱμάντα διέρρηξ'. Εἰκότως, ὦ φλήναφε, σαπρὸς γὰρ ἦν. « Hippocr. p. 774, B: Ὀστέα καταξηρανθέντα καὶ σαπρὰ γενόμενα· et 1149, F; 1153, A. Et p. 451, 6: Διαπύου τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου· et 453, 45; 278, 19. Galen. quoque Comm. in lib. 2 De fract. p. 546, 16, carnem putridam et corruptam σαπρὰν dici scribit, καὶ μυδῶσαν καὶ σηπομένην, aliisque nominibus affici. Erotianus apud Hippocr. σαπρὰ, σεσηπότα exponit, et μυδῶντα καὶ σαπρὸν ex Hipponacte citat. De carnibus vetustate marcidis ἕωλα καὶ σαπρὰ p. 361, 46; et p. 617, 2, de ulceribus uteri, σαπρὰ ταχὺ γίνεται· 879, D, τὰ ὑγρὰ καὶ σαπρά· 1142, G: Οἰδέουσα (gena) σαπρὴ ἐγένετο ξηρῇ σηπεδόνι· et ib.: Ἐξετμήθη κύκλος σαπρός· 468, B: Μύξα παχέη καὶ σαπρή. Fors. Theophr. H. Pl. 4, 14, 10: Δοκοῦσιν εἶναι σαπραί (αἱ ἐλᾶαι). Demosth. p. 615, 11: Ἀπορρεῖν τὰ φύλλα τῶν στεφάνων καὶ σαπροὺς εἶναι διὰ τὸν χρόνον, ὥσπερ ἴων ἢ ῥόδων ὄντας, ἀλλ' οὐ χρυσίου.] Apud Athen. 5 [3, p. 116, E]: Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ· lib. 6, σαπροὶ ἰχθύες· quibus opp. ibid. οἱ πρόσφατοι, Recentes. Rursum l. 5: Σπαρτίοις σαπροῖς. Exp. etiam Carie vitiatus, Rancidus [Gl.], Marcidus; necnon Vetustate putidus, quemadmodum et ap. Aristoph. [Vesp. 1380: Νομίσας (σ') εἶναι σαπρὸν κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν· Pac. 698: Γέρων ὢν καὶ σαπρός· Eccl. 884, 926: Ὦ σαπρά· 1098: Γυναῖκα σαπράν, ut Philemo dicit in Comp. Phil. et et Men. p. 363: Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ. Et Pollux 7, 202, ex Hermippo, σαπρὰ πόρνη. Lex. rh. Bekk. An. p. 305, 18: Σαπροὶ οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντες. Cujusmodi locis decepti sunt quos notat Phryn. Epit. p. 377: Σαπρὰν οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θέων φησὶν ὁ γραμματικὸς εὑρηκέναι παρὰ Φερεκράτει ληρῶν· ἅπαντα γὰρ ἃ φέρει μαρτύρια ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος εὕρηται κείμενα. Confert Lobeck. σ. κρούματα ap. Theopomp. ab Etym. p. 367, 22 cit., ἱμάτιον ap. Liban. vol. 4, p. 624, ποιηταὶ ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 690, σαπρὸν δόγμα Arrian. Epict. 3, 22, et alibi.] Pac. [554] legitur εἰρήνης σαπρᾶς pro ἀρχαίας καὶ παλαιᾶς. [Impropie item Pl. 323: Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστὶν, ὦνδρες δημόται, ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. Lucill. Anth. Pal. 11, 246, 6, δρᾶμα.] Apud Paul. σαπρὸς λόγος, Putida s. Spurca et obscœna verba, Ephes. 4, [29]: Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω. [Photius s. Suidas: Σαπρὸν, οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιὸν, Εὔπολις. Nugatorius, Nugax, Nuga, et σαπρὸν, Malum, Gl. || Adv. Σαπρῶς. Arrian. Epict. 2, 21, 14: Σ. λούει τὰ βαλανεῖα.]

[Σαπροσκελής, ὁ, ἡ, Qui cruribus est putridis. Theod. Prod. p. 322 fin. ELBERLING.]

[Σαπρόστομος, ὁ, ἡ, Qui est fœtido ore. Stob. Flor. 5, 83. BOISS.]

Σαπρότης, ητος, et Σαπρία, ἡ, Putredo, Marcor, Marcedo. [Σαπρότης, Nugalitas, Rancor, Gl.] Utrumque legitur ap. Diosc. 1; nam c. 113 [ut Galeni De simpl. med. fac. 9, 18, 3, vol. 13, p. 226] inscribitur Περὶ σαπρότητος ξύλων, De lignorum marcore, ut Ruell. vertit; in textu autem legitur, Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρέμνων σαπρία συνισταμένη ὥσπερ ἄλευρον. Lat. Caries dicitur. [Σαπρία, Comet. Anth. Pal. 15, 38, 4: Τὴν σαπρίαν ῥίψας μὲν ὡς ἀχρηστίαν. Ephræm Syr. vol. 1, p. 270, C; 298, B; vol. 3, p. 212, B; 267, B; 379, F. Act. SS. Maji vol. 5, p. 388, E. Frequens est etiam in V. T., de quo v. Schleusner., ponitque Hesychius. Σατρία, cœmeterii Cpolitani meridionalis nomen, ap. Eust. Opusc. p. 274, 10. Σαπρότης, Plato Reip. 10, p. 609, F: Εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης. Theophr. fr. 4, 2.]

[Σαπροφαγέω, Putrida edo. Martial. 3, 77, 10. ELBERLING.]

[Σαπρόφιλος, ὁ, ἡ, Qui amat deformia. Augustinus De musica 6, 13, 38, p. 531 ed. Paris. « Villois. *Lettre à Fl. Lécluse* p. XXXV. » BOISS.]

[Σαπροφόρος, ὁ, ἡ, Putrida ferens. Eust. Opusc. p. 2, 88: Καὶ δοκῶν ἐκ τοῦ προφαινομένου ἱερὸς ἄνθρωπος εἶναι καὶ εἰς δένδρον ἀνεστάσθαι... ὁ δὲ ἐξέφηνεν ἑαυτὸν οὐδὲ σαπροφόρον δένδρον, ἀλλὰ δυστυχὲς ἀκάνθιον.]

[Σαπρόω, Putridum reddo. Thom. p. 790, ubi σεσαπρωμένον, ut ap. schol. Aristoph. Pl. 1087. « Schol. Nicandri Al. 467. » WAKEF. LXX Job. 33, 21. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 635, A, ubi male σαπροθείσης.]

[Σαπρύνω, i. q. præcedens. Nicander Al. 468: Νεπόδων ἅτε σαπρυνθέντων. ῡ]

[Σαπρώνυμος, ὁ, ἡ, Qui est putridi nominis. Eust. Opusc. p. 4, 7, de Sapricio quodam.]

[Σαπρῶς. V. Σαπρός.]

[Σαπύλλω, Caudam moveo. Hesychius: Σαπυλλεῖν (sic), σαίνειν. Ῥίνθων. Comparat Hemst. ejusd. gl.: Ἀπυλλέτω, αἰνείσθω, ut altera ad alterius exemplum revocanda sit. Formam verbi Doricam ostendit nomen Rhinthonis, ut comparare liceat Εἰδύλλω, quod

Digitized by Google

apud scriptorem Doricum in illo restitui. L. Dindorf.] A

[Σαπυσελάτων, ὁ, Sapyselaton, mons Argolidis, ap. Pausan. 2, 25, 10.]

[Σαπφείρα, ἡ, Sapphira, n. mulieris, Act. Ap. 5, 1. Memorat Theognost. Can. p. 101, 27, et Suidas. L. Dindorf.]

[Σαπφειρίτης. V. Σάπφειρος.]

[Σαπφείρινος, η, ον, ap. Philostr. V. Ap. 1, p. 34: Σαπφειρίνῃ λίθῳ, Sapphiro. Wakef. Ephræm Syr. vol. 3, p. 172, C. L. D. Σαπφείρρινος, *de saphir. Pseudocallisthene dans la description des tablettes astrologiques de Nectenabo*: Καὶ ὁ μὲν ἥλιος ἦν κρυστάλλινος, ἡ δὲ σελήνη ἀδαμαντίνη· ὁ δὲ λεγόμενος Ζεὺς ἀέρινος ὀρίτης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη σαπφείρινος. Berger de Xivrey.]

[Σαπφειρίτης. V. Σάπφειρος.]

[Σαπφειροειδής, ὁ, ἡ, Sapphiro similis. Catena ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 155, 1: Ἐν σαπφειροειδεῖ ὁράματι. L. Dind.]

Σάπφειρος, ἡ, Sapphirus, gemma, quam Dionys. P. [1104] χρυσῆν et κυανῆν simul appellavit: Πάντῃ δ' ἐν σαπφειρον ὑπὸ φλέβες ὠδίνουσι Χρυσείης κυανῆς τε καλὴν B εἶναι σαπφείροιο. V. Dioscor. [5, 157. Theophrast. fr. 2 De lapid. 8: Ἡ σάπφειρος et 23: Ἡ σ. ἐστὶν ὥσπερ χρυσόπαστος 37: Ἣν καλοῦσι σάπφειρον· αὕτη γὰρ μέλαινα οὐκ ἄγαν πόρρω τοῦ κυάνου τοῦ ἄρρενος. Eustath. Opusc. p. 351, 54.] Affertur ex Gregor. Naz., Τοὺς λίθους σαπφείρων πληγασθέντας. [Hodie Lapis Lazuli dicitur. V. Beckmann. *Geschichte der Erfindungen* vol. 3, p. 182 sqq., ubi distinguendum esse disputat ab eo qui hodie dicitur Sapphiro.] V. Plin. 37, 9. Ita dictus est, vel ob formositatem suam (nam שפיר Pulcer dicitur Hebræis), vel a Sapphir, insula Arabici sinus, in qua eruebantur sapphiri. Schleusn. Lex. V. T. Ptolem. 4, 5 fin.: Ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ νῆσοι αἵδε, Σαπφειρινὴ νῆσος κτλ. Steph. Byz.: Σαπφειρίνη, νῆσος ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ· ἐκ ταύτης ὁ σάπφειρος λίθος. « Nisi forte insula Σαπφειρίνη a sapphiro, quæ inde advehebatur. » G. J. Voss. Etym. L. L. Vid. Salm. in Solin. p. 763. Apoll. Rh. 2, 395: Ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφισι Βύζηρες (modo nominaverat) ναιετάουσι· 1243: Τιβαρηνοί τε Σάπειρες. Ubi schol.: Σάπειρες, C ἔθνος Σκυθικόν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν Σαπφειρίτην (Par. Σαπφειρικὴν) λίθον, ubi Σαπφειρίτην aut τὴν Σαπφειρίτην Schæferus. Steph. Byz.: Σάπειρες, ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τῆς Ποντικῆς, οἱ νῦν διὰ τοῦ β λεγόμενοι Σάβειρες. [Unde corrigendum esse Chœroboscum, ap. quem Σάβειρες, diximus in Σάβιξ. Aliam formam Σάβειροι ex Menandro Prot. p. 158, D, ubi Σαβείρους, annotavit Suidas. Pro quo Ἀβείρ p. 119, C, a Valesio in Σαβείρ mutatum, ut ib. B est Σαβείρων. Eadem utitur Agath. 3, 17, p. 92, C, D, Jo. Malal. p. 406, 9: Οἱ Οὖννοι Σάβειροι. Σαβίρων ap. Photium in Exc. ex Procopio Bibl. p. 23, 23, corrigendum Σαβείρων, item ap. Priscum p. 158, 4.) Idem p. 86, 20, ponit Σάπφειρ, ut ἔθνος, et Epimer. p. 4, 8: Σάπειρ, ὄνομα ἔθνους Ποντικοῦ. HSt.:] Σάπειρες ab Etym. dicitur ἔθνος (hoc enim reponendum est pro ἐπίθετον), unde σάπφειρος nomen acceperit. Sic σαπφειρίτης λίθος pro Sapphiro ex schol. Apollonii affertur. [Orph. Arg. 753: Ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων. Nominativum sing. Σάπειρ ponit Suidas ex Theophyl. Hist. Maur. 2, 18, D et ut barytonon Arcad. p. 20, 16 sec. cod. Havn., pro quo male σάφειρ in Etym. M. p. 107, 36, in quo recte Σάπειρ p. 195, 43; 708, 16, ubi additur: Παρὰ δὲ τοῦτο γενέσθαι καὶ ὁ σάπφειρος λίθος λέγεται. Σάσπειρες ap. Herodot. 1, 104; 3, 94, etc. ‖ Ὁ σάπφυρος (sic) Galen. vol. 13, p. 259: Καὶ ὁ σάπφυρος πεπίστευται τοιαύτης ὠφελεῖν. Psellus De lapid. in Idel. Phys. vol. 1, p. 246, 16: Ὁ σάπφειρος ... μετώπῳ περιαχθείς. L. Dindorf.]

[Σαπφικός. V. Σαπφώ.]

[Σαπφίων, ωνος, ὁ, Sapphio, n. viri, in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 639, n. 1290, 2. L. Dind.]

[Σαπφόρας vitium scripturæ pro σαμφόρας, quod v.]

[Σαπφώ, οῦς, ἡ, Sappho, poetria, Lesbia, cujus fragm. nonnulla supersunt. Duas qui finxerant sec. Athen. l. infra cit. et Ælian. V. H. 12, 19, refutavit jam Baylius v. Sappho. Conf. Schweigh. ad Athen., Brøndsted. *Reisen in Griechenl.* vol. 2, p. 281 sqq. In nummis modo Σαπφώ scribitur, ut ap. Mionnet. *Suppl.* A vol. 6, p. 54, modo Σαφφώ, ut *Descr.* vol. 3, p. 46, n. 103, vel Σαφώ, quam primitivam formam dicit Etym. M. in v., ut *Suppl.* vol. 4, p. 60, n. 52, 53. Σαφφοῦς etiam inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 4. Nominat. pl. Σαπφοὶ ponit schol. Hom. Od. H, 197. Per ψ ipsa nomen suum scribit in fr. ap. Hephæst. p. 82, 5: Ψάπφοι, ubi nonnulli per σ, quod illatum etiam fr. ejusd. ap. Dionys. vol. 5, p. 178, 4, ubi vocat. Ψάπφ', recte sic scriptus in ed. Ald., Ψάφ' ap. Etym. M. p. 485, 42, in Ms. Dorv. Quam formam per a Varroni L. L. 9, 90, præter usitatam aliam memoranti, sed in libris omissam, restituendam conjecit Müllerus. Atque hæc videtur primitiva feminini, cujus masculinam Σάπφος v. in Σάπφου. Σαπφὼ autem est dimin. formæ Σάπφη, cujus vocat. Æol. est Σάπφα. Conf. de hoc n. etiam Lebas. *Inscr.* 5, p. 152. Αὐρηλίας Σαπφοῦς cujusdam mentio fit in inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 390, n. 2511, 9. De accentu Arcad. p. 116, 2. Accus. Ion. Σαπφοῦν memorat Gregor. Cor. p. 427. ‖ Adj. Σαπφῷος, α, B ον, ap. Posidippum Athen. 13, p. 596, D, Tzetzen in Cramer. An. vol. 3, p. 330, 2. Σαπφικός, ή, όν, apud Hephæstionem aliosque de metris grammaticos, de variis versuum generibus. L. Dind.]

[Σαπφῷος. V. Σαπφώ.]

Σάπων, ωνος, ὁ, et Σαπώνιον, τὸ, Sapo, [Σαπὼν, Sapo; Σαπῶνα, Saponem, Gl.] Gallorum inventum esse tradit Plin. [N. H. 28, 12] rutilandis capillis. Fit ex sevo et cinere, optimus fagino et carpineo: duobus modis, spissus et liquidus. Sed alii deinde varia adjecerunt, pro suo quisque arbitrio. Σάπων est ῥυπτικῆς δυνάμεως, inquit Paul. Ægin. Illa autem altera appellatio, dimin. formam habens, ap. schol. Theocr. extat, scribentem, σμῆχος esse καθαίρω: unde σμῆγμα esse τὸ σαπώνιον. [Aret. p. 135, 20. Galen. vol. 10, p. 191: Ὁ σάπων ὀνομαζόμενος. Alex. Trall. 1, p. 2. Σάπων Γαλλικός Theoph. Nonn. vol. 1, p. 16. Schol. Lucian. Lexiph. c. 2, Oribas. p. 69 ed. Mai. « Theomnestus in Hippiatr. 1, 20. Ap. Aet. 8, 6 ex cod. Christ. Oruscii: Σάπων, ᾧ ἐχρήσατο Πελαγία Πατρικία πρὸς τὸ C λαμπρύναι τὸ πρόσωπον. Nicetas Man. 4, 7: Τοῖς αὐτοῖς νίτροις ἀγνιζομένων. Ubi cod. barbarogr. σάπωσιν. Σαπώνιον ap. Moschum: Νίτρον, τὸ κοινῶς σαπώνιον. Demetr. Hieracosoph. 1, 82; et Bartholom. mon. in Elencho Agareni: Πλυνέτω μετὰ σαπωνίου καὶ ὕδατος, et al. » Ducang.]

[Σάπων, ωνος, ὁ, n. pr. viri ap. Suidam et Chœrob. p. 78, 22, etsi Ch. non diserte dicit n. pr.]

[Σαπωναρικὴ σταχτή, ap. Zosimum chymistam Ms. De organis et caminis. Ducang.]

[Σαπώνιον. V. Σάπων.]

[Σαπωνὶς, ίδος, ἡ, Hyssopus. Lex. Ms. Neophyti: Ὕσσωπον, βοτάνιον, ὅπερ παρά τισι σαπωνὶς λέγεται, ὡς καθαρτική. Ducang. App. Gl. p. 168.]

[Σάπωρ, Σαπώρης. V. Σάπωρις.]

[Σαπώριον, τόπος, Zonaras p. 1631.]

[Σάπωρις, ὁ, Sapor, n. plurium regum Persicorum, hac forma positum ap. Suidam: Σάπωρις ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Julian. Ep. 77. Inter Σάπωρις, Σαπώρης, Σάπωρ variat Jo. Malalas p. 296—7. Idem D p. 330, 20, ὁ βασιλεὺς Σαββωραρσάκιος, quod propius accedit ad formam barbaram *Schahpour.* Inter Σαβώρ, Σαβώρης, Σαπώρης variatur apud Agathiam 4, p. 256—264 ed. Nieb. Σαβώρην dicit Sozom. H. E. 2, 9 sqq. L. Dind.]

[Σαράβαλα s. Σαράβαλλα, s.] Σαράβαρα, τὰ, Tibialia, apud Persas, quæ ex cocco confecta braccarum locum habebant, et feminalibus, μηρολέτας vocant, alligabantur: gestamen illustrium virorum et satraparum. Sic Eudoxium auctorem Græcum exponere tradunt VV. LL. Hesych. ait esse τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα: sed pro κνημῖδας reponendum esse puto κνήμας. [Pollux 7, 59 et plenius 10, 168: Ἀντιφάνης ἐν Σκύθαις ἢ Ταύροις, Σαράβαρα καὶ χιτῶνας πάντας ἐνδεδυκότας. Strabo 11, p. 531, οἱ Σαρκάρα scribit. Zonaras: Σαράβαρον, ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ τὸ βρακίον λέγουσι. (Sic fere Lexx. ap. Ducang., quæ Σαράβαρα, Photius s. Suidas.) Intell. Braccas. Tittmann. In ed. Complut. τῶν O legitur Dan. 3, 21, σαραβάροις. Aquila et Symm. scripserunt σαραβάλλοις, ubi textus Chald. habet סרבלין

Sarballa. Hinc Græci quoque σαράβαλα vel σαράβαλλα scribendum putant nonnulli, tanquam e Chald. nomen ortum. Hieron. ad Dan. 3: Lingua Chaldæorum, inquit, Saraballa, Crura hominum vocantur et tibiæ, et ὁμωνύμως etiam Braccæ eorum, quibus crura teguntur et tibiæ, quasi crurales et tibiales appellatæ sint. Persæ hodie scribunt شلوار *Schalwâr*, v. Hammer. Dahler. Conf. Περίβαρα. Angl. Tertull. De resur. carn. 58. Routh. Theodot. in Versione Danielis ap. Segaar. ad Dan. 3, 94. Boiss. Ex loco Dan. σαραβάροις Chron. Pasch. p. 132, C; 134, D. Quod autem Hesychius post Σαγάριος ponit: Σαραβάρια, βρακία, scribendum videtur Σαράβαρα. || Ap. Pallad. Vit. Jo. Chrys. p. 106, A: Παρ' οἷς ἵπποι κημῷ ἢ χαλινῷ ἀποστίλβοντες ἢ σαράβαρα χαλκοτύμπανα, πόρρωθεν τῆς ὑπερηφανίας τὸν κτύπον ἀπερευγόμενα, Hasius ad Leon. Diac. p. 404 fin. ed. Bonn., si vera scriptura, Instrumentum musicum cymbalis simile, significare videri monet. L. Dind.]

[Σαραβικός. V. Σάραβος.]

Σάραβος, ὁ, Pudendum muliebre, ap. Suid. et Hesych. Affertur et Σάραβον neutro genere pro eodem. [Σάραβος ponit Hesychius. Photius autem s. Suidas, Σάραβον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, accusativum masc., ut videtur.] Σαράβων autem a Plat. dictus est κάπηλος, teste Polluce [7, 193]. Platonem autem comicum ab eo intelligi arbitror. [Non comicum dicit, sed philosophum l. continuo citando, Σαράβωνα autem pro Σάραβον ab librario illatum videtur.] Vide Athen. [3, p. 112, E, ubi meliores Σάραμβος ὁ κάπηλος, deteriores Σάραβος ὁ κάραβος ὁ κάπηλος, quod ex Σάραμβος et Σάραβος conflatum. In Σάραμβος ὁ κάπηλος consentiunt libri Platonis Gorg. p. 518, B, ut ap. Aristid. vol. 2, p. 192, 214, Themist. Or. 23, p. 297, D, Julian. Or. 2, p. 85, D, Max. Tyr. 4, 5, quum ap. Dion. Chr. Or. 4, vol. 1, p. 172, varient inter Σάραβον, Σάραμβον, Σάραμβρον, ap. Tzetzen Hist. 10, 817, in Σάραβος conveniant. Σηράμβου scribitur apud Posidippum ab Dicæarcho p. 14, 8 Huds. cit., ubi καὶ τὸ Σαράμβου κλέος, restituebat HSt., quam formam etiam Suidas posuit post Σαρακηνός. Sed alteram scripturam tuetur adj. Σᾱρᾰβικός apud Achæum ab Athen. 4, p. 173, D cit.: Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε, ubi libri σαραβάκων. Σάραβος inter nn. pr. et substantiva ponit Arcad. p. 46, 7. Conf. Σήραμβος. L. Dind.]

[Σαράγανος, ὁ, Saraganus, n. viri, ap. Arrian. P. m. Erythr. p. 30.]

[Σάραγγα, ων, τὰ, Asiæ memorat Arrian. Ind. 22, 3.]

[Σαράγγαι, οἱ, Sarangæ, gens Persica, ap. Herodot. 3, 93, 117; 7, 67, Plin. N. H. 6, 16, 48.]

[Σαράγγης, ὁ, Saranges, fl. cum Phasi memoratus ab Orph. Arg. 1050: Φᾶσίς τ' εὐρυμενὴς ἀκαλαρρείτης τε Σαράγγης. Indiæ ap. Arrianum Ind. 4, 8, Polyænum 1, 1, 3.]

[Σαράγης scriptura vitiosa pro σάραπις, quod v.]

Σάραγος, ὁ, Minister qui publicas porticus verrebat, Hesych.

[Σαράγουροι, οἱ, Saraguri, n. gentis Asianæ, apud Priscum p. 158, 2, 12 ed. Nieb.]

[Σαραδὰν, ὁ καρκίνος, Cancer, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843. Ducang.]

[Σαράδιον, τὸ, Euchol. ex vet. ed. Veneta in officio funeris monachorum: Καὶ ῥάπτουσιν αὐτὸν μετὰ ῥάμματος ῥασίνου, εἶτα φέροντες σαράδιον δεσμοῦσιν αὐτὸν ἐπάνωθεν τῆς κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. Int., Producto funiculo laneo. Ducang. Scribendum Σειράδιον, quod v. L. Dindorf.]

[Σάρακα, χώρα Ἀραβίας μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοὶ, Steph. Byz. Gent. ap. Ptolem. 5, 17; 6, 7 med., Nonnosum Phot. Bibl. cod. 3, et alios. De etym. ab n. Sarah v. Cotel. ad Eccl. Gr. monum. vol. 1, p. 791, cui add. Jo. Damasc. vol. 1, p. 111, A. || « Adj. Σαρακηνικὸς, ἡ, ὸν, apud Græcum Rhazis interpretem p. 243: Σαρακηνικαῖς λέξεσι. » Boiss. Et ap. Cotel. ib. p. 790. || Adv. Σαρακηνιστὶ, Saracenice, Lingua Saracenorum. Synes. De febr. p. 76, 120. Theognost. Can. p. 159, 32. L. Dind.]

A [Σαράκινον, τὸ, genus cucumeris, quod hodie Citrulum nominant. Ap. Nicol. Myrepsum Ms. s. 1, c. 31, 32: Πεπωνίου, ἀγγουρίου, καὶ σαρακινοῦ καθαροῦ ἀνὰ οὐγγίας β'. Ducang.]

[Σαράκοντα. V. Τεσσαράκοντα.]

[Σαρακοντούτης. V. Τεσσαρακοντούτης.]

[Σαρακόροι, οἱ, Saracori, gens ap. Ælian. N. A. 12, 34.]

[Σαρακοστός. V. Τεσσαρακοστός.]

[Σαραμάννας πηγῆς Antiochiæ mentionem facit Jo. Malalas p. 278, 11.]

[Σάραμβος. V. Σάραβος.]

[Σαραμηνὴ, ἡ, Saramene, regio Ponti. Strabo 12 p. 546.]

[Σάραντα. V. Τεσσαράκοντα.]

[Σαραντάπηχος. V. Τεσσαρακοντάπηχος.]

[Σαράντης, ὁ, Sarantes, n. viri, in numo Pergameno ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 595, n. 545.]

[Σαράοστος, ὁ, Saraostus, regulus Bactrianæ. Strabo 11, p. 516, ubi Σαραόστου, in aliis libris paullo aliter

B scriptum.]

[Σαραουηνὴ, ἡ, Sarauene, regio Cappadociæ. Strabo 12, p. 534.]

[Σαράπανα, ων, τὰ, Sarapana, castellum Colchidis. Strabo 11, p. 498, 500, ubi Σαραπανῶν, quod correxit Coraes.]

[Σαραπάραι, οἱ, gens Thracia, ap. Strab. 11, p. 531: Θρακῶν τινας τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτόμους, iterumque ib. Plin. N. H. 6, 16, 18.]

[Σαραπᾶς vel Σεραπᾶς, ὁ, Serapas, n. viri, ap. Athanas. vol. 1, p. 192, C, ubi per ε. L. Dind.]

[Σᾰρᾰπεῖον, τὸ, s. Σαραπιεῖον, Templum Sarapidis. Eunap. p. 74: Τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο, καὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπολέμησαν· et ib.: Τοῦ δὲ Σαραπείου μόνον τὸ ἔδαφος οὐχ ὑφείλοντο. Angl. Ubi multa de Serapeis Wyttenb. p. 147—150. Polyb. 4, 39, 6, ubi Σαραπιεῖον, quam formam tuetur papyrus apud Mai. Class. auct. vol. 4, p. 445, 4: Ἐν τῷ μεγάλῳ Σαραπιείῳ. Inscr. ap. Orell. Inscrr. vol. 1, p. 340: Ἐποίη-

C σεν Σαραπιεῖον· Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 482, n. 2715, b, 4: Ἐν τῷ προνάῳ τοῦ Σαραπίου. Strabo 17, p. 795: Τό τε Σαράπιον καὶ ἄλλα τεμένη ἀρχαῖα. Sed p. 807: Ἔστι δὲ καὶ Σεράπειον ἐν ἀμμώδει τόπῳ. Dio Cass. 66, 24: Σεραπεῖον· Socr. H. E. 5, 16, p. 281, 29, Σαραπεῖον, ut Zonaras p. 1631: Σαραπεῖον, τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερόν. Inter Σαραπεῖον et Σεραπεῖον variant libri Plut. Alex. c. 76. Mire Ps.-Herodian. Cram. An. vol. 3, p. 252: Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σαραπεῖον, ὡς Ἀσκληπεῖον· οὐ γάρ ἐστιν ὅμοια· ὅθεν Ἀσκληπιεῖον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπεῖον δὲ οὔ, ἀλλὰ Σεραπίδιον λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κτητικοῦ σχήματος τὸ δ φυλάξει. Ἔστιν οὖν Σέραπις, Σεράπιδος, διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον ἐροῦμεν· καὶ Ἶσις Ἴσιδος· Ἰσίδιον οὖν ἐροῦμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς Θέτιδος Θετίδιον εἶπε· Θετίδιον αὔξα. Qui Σεραπίδειον scripsit, ut Θετίδειον est ap. Eur., et analogia postulat, de qua Lobeck. ad Phryn. p. 372. Et sic dicitur Ἀνουβίδειον et Ἀνουβίειον, de quo v. Mai. l. c. p. 446. Σαραπεῖον de festo ponere videtur Theognost. Can.

D p. 129, 32. Σαραπείων est in inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. p. 72, n. 36, b, 2. Σαραπήια in alia Mus. Rhen. noviss. vol. 2, 1, 4, 11. Inter Σαραπήια et Σαραπιῆα variatur in inscr. Naxia ap. Bœckh. vol. 2, p. 1079, n. 2416, b. L. Dind.]

[Σαραπία. V. Σαραπιάς.]

[Σᾱρᾱπῐᾰκὸς s. Σεραπιακὸς, ὁ, Serapiacus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 393, n. 284, 17; et in epigr. Anth. Pal. App. 345, 1: Τίκτε Τύχη, σπείρεν τε Σεραπιακός. Altera forma in inscr. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, p. LXI, A. L. Dind.]

[Σαραπιάς s.] Σεραπιὰς, άδος, ἡ, Herba, quam et ὄρχιν et τρίορχιν appellari scribit Paulus Æg. 4, 25. Aetius vero, lib. 15, in descriptione emplastri διὰ σεραπιάδος, duo nomina simul conjunxit, σεραπιάδα τρίορχιν appellans. Gorr. Quidam porro codd. σαραπιάδα habent, cum α in prima quoque syllaba. [Dioscor. 3, 142: Ὄρχις ἕτερος, ὃν Σεραπιάδα ἕτεροι, ὡς καὶ Ἀνδρέας, διὰ τὸ πολύχρηστον (πολύσχιστον) τῆς ῥίζης. Conf. Plin. 26, 10. Angl. || N. mulieris in epigr.

Digitized by Google

Anth. Pal. App. 345, 2 : Θηλυτέρην παῖδα Σεραπιάδα. Quod in inscr. Daul. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, n. 1732, b, 14, est ὑπὸ Σεραπιάδο; Ζωπύρου τοῦ ἐκδίκου· 26 : Τούτου ἔχειν ἀπαίτησιν Σεραπιάδα, ad virum refertur, sed forma inaudita, hoc præsertim accentu. In Hermion. ib. p. 598, n. 1211, 21, quod est Σαραπιὰ pro n. muliebri habetur. Quod in Attica ibid. p. 387, n. 278, 9, est Πτολεμαῖος Σεραπίου, incertum videtur ad Σαραπίας an Σεράπιος referendum sit. L. D.]

[Σαραπιασταὶ, οἱ, Sarapidis cultores. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 161, n. 120, 1.]

[Σαράπιοι, apud Hesychium : Σαραπίους, τὰς μαινίδας, Περγαῖοι. Jensius μαινάδας.]

[Σαράπιος. V. Σαραπιάς.]

Σάραπις, Persica tunica : v. in Σαράγης. [Ubi HSt. :] Σαράγης, Persica quædam Tunica. Vide Polluc. [7, 61, ubi Σάραπις codd.] Ab Hesych. [et Phot.] Σάραπις appellatur [Σ., Περσικὸς χιτὼν, μεσόλευκος, ὡς Κτησίας· Καὶ διαρρηξαμένη τὸν σάραπιν καὶ τὰς τρίχας καθειμένη κτλ.], quod voc. et apud Athen. extat [12, p. 525, ubi ab Ionibus talia vestimenta gestari ex Democrito Ephesio refert. : Σ. μήλινοι καὶ πορφυροῖ καὶ λευκοὶ, οἱ δὲ ἁλουργεῖς. Persis hodie چهاررنك Tschaharreng; vid. Hammer.] Fuit et deus quidam Ægyptiorum dictus Sarapis. Quinetiam Platonis cognomentum fuisse perhibetur. [Hesychius v. Σάραπις : Καλεῖται δὲ καὶ ὁ Πλάτων οὕτως. « Scripserat Hes. ὁ Πλούτων. Plutarch. De Is. et Os. (p. 361, E) : Οὐ γὰρ ἄλλον εἶναι Σάραπιν, ἢ τὸν Πλούτωνά φασι. Eadem legas ap. Cyrill. Contr. Julian. p. 361. » Menag. in Diog. L. 3, 5, p. 137, a. V. Diod. l. infra cit. || « Serapis, vel uti Græci efferunt, Σάραπις, numen Ægypt. maximum et sanctissimum, cujus tamen ante Alexandri M. tempora scriptores Græci et Romani mentionem non faciunt. Sunt qui existiment, deum hunc esse advenam, et a Ptolemæo demum, sive is fuerit Lagides sive ex posteris quis alius, una cum sacris ex Sinope Pontica in Ægyptum delatum fuisse. (Soterem dicit Plut. Mor. p. 984, A. Conf. Tacit. Hist. 4, 83, 84, et quæ collegit Bernhard. ad Dionys. 255.) Vix nunc habeo quæ addantur dictis in Panth. Æg. l. 2, c. 5, et l. 4, c. 3. Jablonsk. Plut. De Iside p. 362, E, Ἐγὼ δὲ, ait, εἰ μὲν Αἰγύπτιόν ἐστι τοὔνομα τοῦ Σαράπιδος, εὐφροσύνην αὐτὸ δηλοῦν οἴομαι καὶ χαρμοσύνην, τεκμαιρόμενος ὅτι τὴν ἑορτὴν Αἰγύπτιοι τὰ χαρμόσυνα Σαίρει καλοῦσι. Conf. Creuzer. Commentatt. Herodot. part. 1, p. 314. Dahler. Nec Romani semper Serapis scribebant, nec Græci Σάραπις. In lapidibus literatis, ap. Reines. cl. 1, n. 137, Sarapi Isidi; Gruter. p. 22, 7, 9, Sarapidi; Gudium p. 49, 10, Isis Sarapis; Murator. p. 74, 3, Isi Sarapi. Marmora Græca sæpius præbent Σέραπις. In antiquis inscriptt. ap. Sponium Misc. erud. antiq. p. 340 et 356, quam posteriorem repetiit Murator. p. 124, 3, ubi Isis et Σέραπις commemorantur, Donium p. 22, Murator. p. 75, 1. In Museo Soc. Scient. Zeelandicæ servatur gemma perantiqua, cui inscriptum, ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΕΡΑΠΙΣ. [Σεράπις in inscr. retrorsum scripta *Bullettino* 1839, n. 7, p. 105. Διὶ Ἡλίῳ Σαράπιδι inscr. *Mus. Pio-Clem.* vol. 6, p. 24. Διὶ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 156. Callim. Epigr. 38, 5 : Σάραπι. Σάραπις et Σαράπιδος Strabo 17, p. 801, 803. In inscr. Chænon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 781, n. 1608, a, 4 est Σαράπι, b, 5 Σαράπιδι, c, 3 et e, 3 Σεράπιδος, d, 5 Σεράπει, f, 4 Σαράπει, g, 3 Σαράπι, et ne quid de sit, h, 4 Σεράπι, eodemque modo inter Σεράπει, Σαράπιδι, Σαράπι variatur vol. 2, n. 2716, etc., et 2293, 2297, 2302, 2303 seqq. In Phoc. vol. 1, p. 849, n. 1729, Σαράπι, in Ambrac. vol. 2, p. 5, n. 1800, 2, Σαράπει, in Lindia Mus. Rhen. noviss. vol. 4, p. 181, Σαράπιος. Nec desunt exempla in libris Græcis. Pausanias, qui passim alibi Σάραπις, in Corinthiacis 2, 34, 10 scribit Σέραπις. (Sed hic quoque liber unus recte per α.) Atque hæc eo pertinent, ut intelligatur, non sine fide codicum antiquorum ac bonorum aut Sarapis in libris Lat. protinus mutandum esse, aut Σέραπις ex contextu Græco ubique ejiciendum. Conf. Ernest. ad Tacit. Hist. 4, 81. « De nominis origine multi multa, etiam Plutarch. De Is. et Os. optime monens p. 362,

A C, peregrinum esse, non Græcum. Zoeg. ad Num. Ægypt. Imp. p. 80, 81 : Si post tot, quæ parvo sane cum fructu ex vocabulorum etymis disputavit Jablonskius, novam vocis Serapidis originem proponere licet ex vernaculo Ægypt. sermone petitam, conjicio deum mortuorum veteribus dictum fuisse *asyrapis*, i. e. Patrem sive dominum tenebrarum : unde factum aliis Sarapin, aliis Theraphin nemo mirabitur, qui ad peregrinarum vocum consuetam corruptionem animum advertere solitus fuerit. Si vero ita, Sarapis vel Serapis nomen est Osiridis, qui a Babye cæsus descendit ad inferos. » Tewater. V. Ὀσίραπις. Lactant. Fals. rel. 1, 21, 22 : « Hic est Osiris, quem Serapim vel Serapidem vulgus appellat. » Diodor. 1, 25 : Τὸν δὲ Ὄσιριν οἱ μὲν Σάραπιν, οἱ δὲ Διόνυσον, οἱ δὲ Πλούτωνα ... νενομίκασι· λέγουσι δέ τινες Σάραπιν εἶναι τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πλούτωνα ὀνομαζόμενον. Ubi v. Wessel. Apollod. 2, 1, 1, 6 : Ἆπις νομισθεὶς θεὸς ἐκλήθη Σάραπις. Aristidis εἰς τὸν Σάραπιν declamatio est vol. 1, p. 47 sq.]

B [Σάραπις, νῆσος ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαραπίτης, Steph. Byz. Σαράπιδος νησίον sinus Sachalites memorat Ptolem. 6, 7. Conf. Arrian. P. M. Erythr. p. 19.]||

[Σαραπίων, ωνος, ὁ, Sarapio, Alexandrinus, ap. Pausan. 5, 21, 18. Al. Alexandr. 6, 23, 6. Alius ap. Phot. Bibl. p. 386, 25. Σαραπίωνος ὅρμος καὶ ἄκρα sinus Barbarici memoratur a Ptolem. 4, 7 med. || Forma Σεραπίων in numo Opuntio Locr. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 492, n. 44 s. 45. Poeta in Anthol. Gr., de quo v. Jacobs. vol. 13, p. 951, etiam alios memorantem scriptores Σεραπίων vel Σαραπίων vocatos, et add. Phot. cod. 167, p. 115, 17. Alii sunt apud eundem Photium et alibi, maxime inscrr., et ap. scriptt. Latinos.]

[Σαραπόδωρος, ὁ, Sarapodorus, n. viri, ap. Liban. Epist. 463.]

[Σάραπος pro Σαράπους, quod v.]

Σαράπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui magnis pedibus est, et eos veluti trahit, ut sit ὁ σύρων τοὺς πόδας, Cam. Sic C Diog. L. p. 39 [1, 81] tradit Pittacum ab Alcæo vocari σαράποδα καὶ σάραπον, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε. [Codd. exhibent etiam Συρόπους.] Ubi etiam nota Πλατύπους, Latos pedes habens. Galeno autem Lex. Hippocr. σαράπους est ἡ διασεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν [Quæ disparatos ac distantes habet pedum digitos. Apparet esse ἐπώνυμον aut ἐπίθετον quoddam, quemadmodum Dioscor. sumsisse scribit Galen. in dictione στρυμάργου (Gl. p. 570, ubi comparat μυοχάνη et γρυπαλώπηξ ap. Hippocr., ῥινοκολοῦρος apud Erasistratum, ad homines anonymos designandos usurpata). Existimoque locum subindicari p. 1010, F : Ἡ Σέραπις ἐξ ὑγρῆς κοιλίης ᾤδησε. Foes.]

[Σάραπτα, πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Σαράπτιος καὶ Σαραπτία καὶ Σαραπτηνὸς, Steph. Byz. Lycophr. 1300 : Πόριν Σαραπτίαν, de Europa, ubi schol. : Πόλις Φοινίκης Σαραφθά. *Sarepta* et *Sarafa* apud anon. Gothofredi Expos. tot. Mundi p. 15, 11, 12. Inter Σάρεφθα, Σάρεπτα vel —ὰ et al. variatur Reg. 3, 17, 9, 10, et ap. D Lucam 4, 26. Σάραπτα Ach. Tat. 2, 17. Quod Scylaci p. 42 pro Σάρα εἶτα restituit Vossius. Adj. Σαραφθία et Σαραφθίνη ex Greg. Naz. et Phot. Bibl. p. 300, 2, memorat Holst. L. D. « Σερεφθινος οἶνος, lego Σαρεπτῖνος, Vinum Sareptinum, ita dictum a Sarepta, urbe inter Sidonem et Tyrum sita, Trall. 1, p. 9. » Lex. Ms. olim Askevianum. Anol.]

[Σάρατος, ὁ, in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 426, n. 261, n. viri, si recte lectum Σαράτου.]

[Σαραχήρω, παρὰ Βηρώσῳ ἡ κοσμήτρια τῆς Ἥρας, Hesych., accentu vix recto, et in ultima potius ponendo.]

[Σαραωνὶς, πέτρας ὄνομα, Suidas, haud dubie pro Σαρωνίς.]

[Σαρβάνισσα, locus Ponti Polemoniaci, ap. Ptolem. 5, 6 med. Σ(αρβα)νισσων inscriptum numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 455, n. 206.]

[Σάρβηλος, κύριον, Zonaras.]

[Σάρβις, ἡ, ap. Suidam v. Σίβυλλα Φρυγία, ἡ κλη-

θεῖσα ὑπό τινων Σάρδις, in libris optimis duobus scribitur Σάρυσις vel Σάρυσ. L. Dind.]

[Σάργαλος. Pollux 7, 116 : Προσθετέον δὲ ὅτι οὗ ἐν τοῖς ἅρμασιν ἀπετίθεντο τὰς μάστιγας ἡ οἷον τομὴ σάργαλος ἐκαλεῖτο.]

Σαργάνη, ἡ, Sporta. [Timocles ap. Athen. 9, p. 407, E : Ἐκέλευσε πέμπειν σαργάνας. Valck. Lucian. Lexiph. c. 6 : Τεμάχη Ποντικὰ τῶν ἐκ σαργάνης. Pollux 7, 27 : Καὶ σαργάναι, τάριχοι. Lex. rhet. Bekk. An. p. 301, 23 : Σ., πλέγμα τι ἀπὸ σχοινίου γινόμενον εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων.] Paulus 2 Corinth. 11, [33] : Καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους. Gregor. : Σαργάνῃ πρὸς ὕψος αἰρόμενος. Alia de h. v. lege ap. Hesych. [qui interpr. δεσμοὶ καὶ πλέγματα, γυργαθώδες σχοινίον, et similiter ceteri], Suid. [Lex. Ms. Cyrilli ap. Ducang.] et Etym. et Eustath. [Od. p. 1752, 27. Zonaræ εἶδος σπυρίδος.] Sunt qui etiam Cistam et Cratem interpr. Σάργανος autem est ὁ ἀγροῖκος, Hesych. [Æneas Tact. c. 29, p. 89, 5 : Ἐν σαργάναις ἀσταφίδος καὶ σύκων πλήρεσιν, et ibid. infra. L. D. Antiq. Cpol. p. 96 : Καὶ ἑαυτοὺς ἐν τῷ βυθῷ ῥίψαντες κατεποντίσθησαν, ὡς πολλῶν πλοίων καὶ σαργάνων ἐλθόντων, καὶ κολυμβητῶν τινῶν διὰ τὸ ἀδημονεῖν τὸν βασιλέα. Anon. De obsessa urbe tuenda Ms. : Πέλεται καὶ ἀσπίδια ἐν τοῖς ἐρίοις καὶ ἀχύροις κεκρυμμένα καὶ ἄλλα εὐογκότερα ἐν σαργάναις ἀσταφίδος καὶ σύκων πλήρεσιν. Ducang. Qui priori l. conjicit σανδάλων. Pro ἀρτάναις illatum libris plerisque Æsch. Suppl. 788. Apud Cratinum ab Athen. 3, p. 119, B cit., Ἐν σαργάνοισιν ἄξω ταρίχους Ποντικούς, Schweig. σαργάναις, Porson. σαργάνοις, G. Dind. σαργανίσιν. ᾰ]

[Σάργανθα, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαργανθηνός, Steph. Byz.]

[Σαργανίς, ίδος, ἡ. V. Σαργάνη fine.]

[Σάργανος. V. Σαργάνη.]

[Σάργαντις, πόλις καὶ φυλακὴ Αἰγυπτία. Ὁ πολίτης Σαργαντίτης, ὡς Ναυκρατίτης, Steph. Byz.]

[Σαργαραυσηνή, ἡ, Sargarausene, regio Cappadociæ ap. Strab. 12, p. 534, 537, Ptolem. 5, 6 fin.]

[Σαργεντίας, ου, ὁ, Sargentias, fl. Daciæ, ap. Tzetz. Hist. 2, 61; 6, 477, Σαργετίας rectius scriptus ap. Dion. Cass. 68, 14. Sic infra Σεργέντιον pro —έτιον.]

[Σαργεύς, έως, ὁ, Sargeus, Sicyonius, ap. Thuc. 7, 19.]

[Σαργῖνος, ὁ.] Σαργῖνοι Pisces sunt gregales, VV. LL. [Aristot. H. A. 9, 2 : Ἀγελάζονται ... σαργῖνοι· Athen. 7, p. 321, E, ubi de σαργοῖς agens Epicharmi de iis testimonium attulerat, addit : Ὡς διαφόρους δὲ τοὺς σαργίνους ἐν τοῖσδε καταλέγει, Ἦν δὲ σαργῖνοι κτλ. Ὁμοίως δὲ καὶ Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων φησὶ σαργίνους διὰ τοῦτ' αὐτοὺς καλῶν καὶ χαλκίδας. Χαλκίδας autem quum non diversas esse constet a σαρδίνοις, ut infra dicemus, etiam σαρδίνους et σαργίνους idem apparet esse piscium genus.]

[Σαργός.] Σάργος, vel Σαργὸς, ὁ, Piscis esse traditur ex mugilum genere. Gaza ap. Aristot. Græca voce itidem Sargum appellat, 5, [9], 11; [6, 17; 8, 2. Σαργὸς, ἰχθύς, Sargulus, Gl. Arcad. p. 46, 18 : Τὸ δὲ σαργὸς ὁ ἰχθὺς ὀξύνεται. Qui accentus Aristoteli vel ex libris restitui poterat. Idem constanter est ap. Athen. 7, p. 341, A, D, quum inter utrumque varietur 4, p. 135, F; 136, C. Et ap. Plut. Mor. p. 977, E.]

[Σάρδα, ἡ, Sarda, genus piscis. Diphil. ap. Athen. 3, p. 120, E : Ἡ δὲ σάρδα προσέοικε τῷ κολίᾳ μεγέθει. Galen. vol. 6, p. 402 : Σάρδαι καὶ σαρδῆναι. Conf. Plin. N. H. 32, 5, 17; 11, 53.]

[Σαρδάζω. V. Σαρδάνιος.]

[Σάρδαιον, ὄρος περὶ Ἀσωπόν. Τὸ ἐθνικὸν Σαρδαῖος καὶ Σαρδαιεύς, Steph. Byz.]

[Σαρδαῖος. V. Σαρδώ.]

[Σαρδανάπαλλος, ὁ, Sardanapallus, rex Nini, ap. Herodot. 2, 150, ubi alia hujus orthographiæ exx., ut Luciani De Syr. dea c. 40 (aliisque ll., ut Dial. mort. 2, 1 etc.), Philonis vol. 2, p. 536 (?), Maximi Tyr. 10, 9, citarunt intt., quibus add. Aristot. Eth. Nic. 1, 3 initio, Diodor. 2, 23 sq., ubi meliores per duplex λλ, ut Strab. 14, p. 671; 16, p. 737, inscr. ap. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 2, p. 81, et pap. Ægypt. *Journ. des Sav.* 1838, p. 316, et scriptorem in alia pap. post Aristoph. ed. Didot. p. 10, 2, Chron. Pasch. p. 38, B, sq. De homine luxurioso Aristoph. Av. 1021 : Τίς ὁ Σαρδανάπαλλος οὑτοσί; Unde ductum nomen parasiti Σ. ap. Alciphr. Ep. 3, 52. Et quod Hesychius ponit Σαρδανάφαλλος (sic), γελωτοποιός. « Athen. 7, p. 294, E : Ὁ τὸν αὐτὸν Σαρδαναπάλλῳ ζήσας βίον· conf. 8, p. 335, E. » Koenig. Polyb. 37, 2, 6 : Σαρδαναπάλου βάρβαρον βίον ζῇ· et 8, 12, 3. Alterum præter illum fuisse, δραστήριον καὶ γενναῖον, Callisthenem tradidisse ἐν β' Περσικῶν annotat Photius s. Suidas. Quem eundem Alexander Polyhistor ap. Georg. Sync. p. 210, B, non diversum ab Nabopalasaro perhibuisse videtur. Duos fuisse etiam ab Hellanico ἐν τοῖς Περσικοῖς traditum refert schol. Aristoph. l. c. Ceterum de priori idem Georgius p. 165, B : Θῶνος ὁ λεγόμενος Κονκόλερος, Ἑλληνιστὶ Σαρδανάπαλος. Conf. Albert. ad Hesychium, et Mai. ad Euseb. Chron. Coll. Vat. vol. 8, p. 21, et Muller. in Mus. Rhen. Niebuhrii vol. 3, p. 28 sqq., qui non proprium, sed appellativum fuisse nomen conjicit et cum nomine Σάνδης s. Σάνδων componit, conferens etiam ἀσάρδανος, quod λυπηρὸς, ἀηδὴς interpr. Hesychius. Commune regum Nini nomen fuisse suspicatur Niebuhrius ib. p. 42. || Obscura est Hesychii gl. ante Σαρδανάπαλος posita : Σαρδαναπάλλα, ἀλλοιᾶ, s. Cyrilli : Σαρδανάπαλλα, ἀλλοῖα. ᾰᾰ L. Dind.]

[Σαρδάνη, ἡ, i. q. σαρδόνιον herba. Tzetz. ad Hesiod. Op. 59, v. 1 : Σαρδώ τίς ἐστι νῆσος Ἰβηροτρόφος, ἐν ᾗ βοτάνη φθαρτική τις ἐκτρέχει σελινοειδὴς σαρδάνη καλουμένη. L. Dind.]

Σαρδάνιος γέλως, vel Σαρδόνιος γέλως, Risus fictus, aut amarulentus, aut etiam insanus, inquit Erasm. in Proverbio Risus Sardonius : ap. quem et de ejus origine multa leges ex Græcis gramm. petita. [Photius s. Suidas : Σαρδάνιος γ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων· ἣν Δήμων μὲν διαδοθῆναι, ὅτι οἱ Σαρδόνα κατοικοῦντες αἰχμαλώτων τε τοὺς καλλίστους καὶ πρεσβυτέρους ὑπὲρ ο' ἔτη τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντας ἕνεκα τοῦ τὸ εὔανδρον ἐμφῆναι (τουτέστιν ἀνδρεῖον). Τίμαιος δὲ τοὺς ἱκανὸν βεβιωκότας χρόνον ἐν Σαρδοῖ συνωθουμένους σχίζαις ὑπὸ τῶν υἱῶν εἰς ὃν ἔμελλον θάπτεσθαι βόθρον, γελᾶν. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι μετ' ἀνίας. Καί φασιν ἄλλοι τε καὶ Κλείταρχος ἐν Καρχηδόνι ἐν ταῖς μεγάλαις εὐχαῖς παῖδα ταῖς χερσὶ τοῦ Κρόνου ἐπιτιθέντας ... ἔπειτα ὑποκαίειν· τὸν δὲ συνελκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς δοκεῖν γελᾶν. Σιμωνίδης δὲ Τάλων τὸν ἡφαιστότευκτον Σαρδονίους (Σαρδανίους Suidas) οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν προστερνιζόμενον ἀναιρεῖν ἐπιχάσκοντας. Σιληνὸς δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Συρακούσας λάχανον εἶναι παρὰ Σαρδονίοις ἡδὺ, σελίνῳ ἐμφερὲς, οὗ τοὺς γευσαμένους τάς τε σιαγόνας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀποδάκνειν. Similem fabulam de Tarquinio Superbo narrat Jo. Laur. De mensibus p. 178, additque : Γίνεται δὲ καὶ νῦν ἐπὶ Σαρδοῦς τῆς νήσου ἡ τοιαύτη βοτάνη, ὅθεν καὶ Σαρδόνιον γέλωτά φασιν. Pausan. 10, 17, 13 : Πλὴν δὲ ἢ βοτάνης μιᾶς καθαρεύει καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἡ νῆσος (Sard.) ὅσα ἐργάζεται θάνατον· ἡ πόα δὲ ἡ ὀλέθριος σελίνῳ μέν ἐστιν ἐμφερὴς, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελῶσιν ἐπιγίνεσθαι τὴν τελευτὴν λέγουσιν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ Ὅμηρος καὶ οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδάνιον γέλωτα ὀνομάζουσι, ubi complures libri minus boni Σαρδώνιον, ut plerique Suidæ in loco Hom. Σαρδώνιον, nonnisi unus Σαρδάνιον, ceteri cum Photio Σαρδόνιον, et Pollucis 6, 199, alii Σαρδώνιος, alii Σαρδόνιος, ut Tzetzes bis loco quem in Σαρδάνη citavi, et Eustath. Opusc. p. 219, 4 : Σαρδόνιον ὑποσεσήρασι. Sed p. 90, 4 : Ἐκγελάσω σαρδάνιον.] Hom. Od. Υ, [301] : Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. Sed apud Homeri posteros Σαρδόνιον potius habemus, aut Σαρδώνιον cum ω. [Cic. Ad fam. 7, 25 : « Rideamus γέλωτα σαρδάνιον, » ut nunc scriptum ex cod., aliis σαρδόνιον vel σαρδώνιον præbentibus.] Plato De rep. 1, [p. 337, A, ubi σαρδάνιον nunc scriptum est ex libris pro σαρδόνιον] scribit Thrasymachum, quem amarulentum et arrogantem ubique facit, Sardonice risisse : inquit Erasm., subjungens hæc illius loci verba : Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον· καὶ εἶπεν, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Sic autem et Bud. accipit hic pro Amarulente ridere. [V. schol. ad l. Plat., ubi Simonides et Sophocles citantur, eademque ponitur, ut ap. Hesychium, du

plex scriptura et etym. ab ins. Σαρδώ aut verbo σισηρέναι. Orac. Sib. 1, 182 : Σαρδόνιον μείδημα γελάσσετε, ubi libri per ω. Epigr. Anth. Plan. 86, 6 : Μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσης· Meleager 5, 179, 4 : Τάχα που σαρδάνιον γελάσεις, ubi Plan. σαρδόνιον. Nonnus Dion. 20, 309 : Σαρδόνιον γελόων ... ἴαχε. Polyb. 17, 7, 6 : Ὁ Μαχαδὼν ὑπομειδιάσας σαρδόνιον ἀπεσιώπησε· Lucian. Asin. c. 24 : Σαρδόνιον γελῶντες, ubi est var. σαρδάνιον, et quod nihili σαρδώνιον, ut Jov. trag. c. 16 : Ὁ Δᾶμις τὸ σαρδάνιον ἐπιμωκεύων ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα, ubi etiam τὸν nonnulli pro τό.] Legimus et Σαρδόνιον πόντον, ap. Dionys. P. [82. V. Σαρδώ.] Ut porro Σαρδώνιος γέλως litera ω a quibusdam scribitur [ut Tzetza ad Lycophr. 796, improbante tamen ω in Σαρδωνικῆς ap. Lycophr., adeoque ipso fortasse invito, Timæo Lex. Plat. p. 230, et alibi passim ab librariis (« Σαρδώνειόν τι ἐπιγελῶν, Theodor. Prodr. Amar. p. 438 ed. Gaulm., p. 116, 8 Duth. » Boiss.) : quibus relinquenda scriptura per ω, ut grammaticis etymologia ab ins. Sardinia], sic etiam Σαρδωνία πόα, quæ et Σαρδόα, Sardonia herba : quæ non aliud est, quam alterum Ranunculi genus, copiossimum in Sardinia, gustus acerrimi : cujus esu mentem adimi, auctores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora, ut risus imaginem referant : qui Sardonius ob id dictus est, et abiit in proverbium. Inter venena recensetur a Diosc. 6. Hæc Gorr. Σαρδώνιος πόα in VV. LL. Sardonia herba, quæ est Ranunculi species : Scelerata herba ab Apuleio dicitur. Additurque ex Diosc. illud ipsum, quod modo commemoratum de herba ista fuit : eam in cibo potuve sumptam, mentis alienationem, et cum labiorum contractione eas convulsiones facere, ut risus speciem præbeat : a quo eventu natum esse proverbium, Sardonius risus. Ut autem Σαρδάνιον dicit Hom. cum α in secunda quoque, ita et v. Σαρδάζειν [ut Σαρκάζω, quod v.] invenitur pro Σαρδάνιον γελᾶν, Sardonium ridere. [Photius s. Suidas : Σ., μετὰ πικρίας γελᾶν.] Invenitur et Σαρδιανὸς γέλως, ut dicetur in Σαρδώ. Apud schol. Lycophr. [l. c. in var. script.] extat et Σάρδιος γέλως. [ἄ]

[Σαρδαχάτης, ὁ, Sardachates, inter genera achatis memoratur ap. Plin. N. H. 37, 54.]

Σάρδεις, αἱ, [Sardes,] gen. Σάρδεων, dat. Σάρδεσι, Lydiæ urbs : Crœsi olim regia, teste etiam Flacco. Lydorum metropolin vocat Plut. Rom. Quæst. [p. 277, C. De origine nominis v. Σάρδιν.] Gen. Σάρδεων et dat. Σάρδεσι quum ap. alios, tum Xen. extant. [Σάρδεων Soph. Ant. 1037, Eur. Bacch. 463, Σάρδεσι Æsch. Pers. 321.] Nominativus autem [et accus.] passim est Σάρδεις. [Æsch. Pers. 45 : Αἱ πολύχρυσοι Σάρδεις· Aristoph. Vesp. 1139, et al.] Habet tamen Steph. Byz. Σάρδις cum ι solo. [In Σάρδις et Ξύστις, quod cum illo componit, aliunde non cognitum, ut non satis constet singulare dicat, ut Chœrob. p. 56, 26, Σάρδις cum Χάρυβδις comparans, an plurale Σάρδις. Quod Ionibus relinquendum, Σάρδις dicentibus nominat. et accus. plur. et dativo Σάρδισι et genit. Σαρδίων, ut Herodot. 1, 7, 15, 86; 5, 101, 102, 105. Conf. Chœrob. in Cram. An. vol. 2, p. 257, 31, ubi de nominativo. Accus. Σάρδις Alexand. Anth. Pal. 6, 220, 1.] Vide Etym. et Thucyd. schol., cui certe neminem assensurum puto. [1, 115 : Ὃς εἶχε Σάρδεις) Σάρδεις μὲν ἐπὶ τῆς πόλεως, Σάρδις δὲ οἱ πολῖται. Explicatius Etym. M. et Zonaras Lex. p. 1630 : Σάρδις πόλις, ... παρὰ τὸ Σάρδες γίνεται Σάρδις καὶ οἱ πολῖται καὶ ἡ πόλις. Τί οὖν; οἱ πολῖται Σάρδις λέγονται καὶ οὐ Σαρδινοί; Πῶς οὖν καὶ οἱ πολῖται καὶ ἡ πόλις Σάρδις λέγεται; Οὐχ ἡ πόλις καὶ οἱ πολῖται Σάρδις λέγεται, ἀλλ' ὅτι ἀμφότερα διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ Σάρδις καὶ Σαρδινοί. Sed nihili est Σαρδινοὶ pro Σαρδιανοί. Ad quod alludit Σαρδανοὶ in Etym. Gud., ubi eadem paullo aliter scripta.] Invenitur et Σάρδεις, et quidem ap. poet. præsertim. [Bianor Anth. Pal. 9, 423, 1, 2, Alexand. 7, 709, 1; et Σάρδιας Callim. Dian. 246, Strato Anth. Pal. 12, 202, 3, Dionys. Per. 1058.] Steph. B. porro a Σάρδις ait πολίτην dici Σαρδιανόν [Eur. fr. Plisthen. ap. Steph. Byz. v. Ἄργος, Ion. fr. Omphales ap. Athen. 15, p. 690, F, ubi Σαρδιανὸν κόσμον χροός, de unguento, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί, Xenoph. Cyrop. 7, 2, 3, H. Gr. 3, 4, 21, Lucian. Jov. trag.

A c. 43, Strab. 13, p. 626, et numi Forma Ion. Σαρδιηνὸς Herodot. 1, 22, 80, Babrius ap. Apollon. Lex. Hom. v. Ἀειδε.] Nom. autem κτητικὸν esse Σαρδιανικός. Vide Σαρδώ.

[Σαρδέων, ωνος, ὁ, Sardeo, scholiasta Hermogenis. V. Walz. Rhett. vol. 9, p. 653.]

[Σαρδηνός. V. Σάρδος.]

[Σαρδησσός, πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ Σαρδήσσιος καὶ Σαρδήσσιος Ζεύς, Steph. Byz., ap. quem male Σάρδησσος.]

Σαρδιᾱνικὸν βάμμα, s. Σαρδωνικόν, Sardianica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra aut punicea. [Aristoph. Ach. 112, Pac. 1174.] Vide schol. Aristoph. et Suidam. Vide et Σαρδὼ infra. [Ubi etiam de forma Ion. Σαρδιηνικός.]

Σαρδιανός, ἡ, όν, Qui est ex Sardibus. Vide in Σάρδεις, necnon in Σαρδώ. Σαρδιανοὶ ὤνιοι, Sardiani venales : a Sardibus, urbe Lydiæ. Vide Erasm. in Adagiis.

[Σαρδική, ἡ, Sardice, Illyrici oppidum, cujus de situ disputat Cellar. Geogr. ant. 2, 8, 81. De scri-
B ptura idem : « Serdica s. Sardica, utroque enim modo scribitur, in ipsis monumentis. Numus Diadum. ap. Harduin. : Σαρδικέων. Alius ap. Spanh. p. 185 : Οὐλπίας Σερδικῆς. Ptolem. 3, 11, et Theodor. H. E. 2, 4, Σαρδική ... Cedren. p. 573 Bas.: Τριάδιτζα πάλαι Σαρδικὴ ἐπωνόμασθαι. » Quibus utriusque exx. ex Latinis addit. Singulari forma Sozom. H. E. 3, 11, p. 106, 40 : Καταλαβεῖν τὴν Σαρδώ· πόλις δ' αὕτη Ἰλλυριῶν· sed 44 : Ἐν Σαρδικῇ, ut Socr. H. E. 2, 22 seq. Suidas : Σερδική, πόλις Δακίας. Σερδων et Σερδικῆς constanter numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 421 sqq., *Suppl.* vol. 2, p. 483 sqq. L. Dind.]

[Σάρδιν. Jo. Laurent. De mens. 6, 14, p. 112 ed. Rœth. : Ὅτι δὲ τὸν ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ αὐτὴν καὶ Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ· τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακοσίας εὑρήσει συνάγων (l. συνάγον) μονάδας· ὡς κἀντεῦθεν εἶναι δῆλον πρὸς τιμὴν Ἡλίου τοῦ τοσαύταις ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν. Νέον δὲ Σάρδιν
C τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἵ φασι τῇ Λυδῶν ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι σάρδιν. Formam σάρδιν tuetur computatio literarum σρνιδα. L. Dind.]

Σάρδινοι, οἱ, iidem sunt, qui et Sardiani, si quidem vera sunt, quæ ab Etym. [in Σάρδεις cit.] scribuntur. Apud Eust. autem [Od. p. 1475, 57] Σαρδῖνοι sunt quidam pisces : quorum et Athen. meminisse puto. [Athen. 7, p. 328, F : Ἐπαίνετος ἐν τῷ περὶ ἰχθύων φησί... Χαλκίδας, ἃς καλοῦσι καὶ σαρδίνους ... Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ μορίων (ζῴων ἱστορίας ms. Ven. cum ceteris, alterum nonnisi membranæ Casauboni) σαρδίνους αὐτὰς καλεῖ. Quem σαργίνους scripsisse persuadet ipsa ejus oratio. Quod voc. v. Apud Galenum quod est vol. 6, p. 402 : Σάρδαι καὶ σαρδῆναι ... πρὸς ταριχείαν εἰσὶν ἐπιτήδεια, scribendum per ι σαρδῖναι, ut hodie vocant Hispani, nisi etiam per οι pro αι. De mensura etsi non constat, σαργῖνος tamen commendat σαρδῖνος. L. Dind.]

[Σάρδινος λίθος, Σάρδιον. V. Σάρδιος.]

D Σάρδιος λίθος [Σάρδιοι λίθοι, ἐναργῶς διαφανεῖς, λευκοὶ ὄντες κατὰ τὸ βάθος· οἵτινες δοκοῦσι μέχρι βάθους τῷ αὐτῷ χρώματι κεχρῶσθαι, ἅτε δὴ μὴ ἀντιλαμβανομένης τῆς ὄψεως τοῦ βάθους, verba Philoponi In Aristot. De anima 2, 2, apposuit Suidas], qui et Σάρδινος [Georgius Chronogr. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 229, 2 : Ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶχε σάρδινον, πάζιον καὶ σμάραγδον], Sardius lapis, Sarda Plinio [37, 7, 31], Σαρδὼ Luciano. Vulgo *Cornaline.* Sardibus primum reperta traditur, et inde nomen accepisse, VV. LL. Affertur et Σάρδιον ex Exod. 21. [V. Schleusner. Lex. Joseph. B. J. 5, 5, 7.] Apud Plat. quoque legimus σάρδια, Phædone p. 59 [110, D] : Λιθίδια ταῦτα ἀγαπώμενα σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας. [Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Pollluc. 7, 95 : Ὀλίσβους, σάρδια, inter mundum muliebrem. Menand. ap. Athen. 3, p. 94, B : Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια. Philemonis fabulam, et fortasse etiam Menandri, ita inscriptam spectat Plinius l. c.: « Nec fuit alia gemma apud antiquos usu frequentior. Hac certe apud Menandrum et Philemo-

uem fabulæ superbiunt.» Parum enim credibile est lapillum ab Menandro haud dubie plus semel memoratum talibus verbis significari. Philemonis Σαρδίου vel ἐν Σαρδίῳ fragmenta nonnulla citant Harpocratio, Pollux, Stobæus. Quod est ab n. Σάρδιον, non Σάρδιος, neque ex l. Plinii fingendum est fragm. Philemonis, sed nova potius Menandri comœdiis accedit fabula Σάρδιον. Memorat autem τὸ σάρδιον etiam Theophr. fr. 2 De lapid. 8, 23, et 30 : Τοῦ γὰρ σαρδίου τὸ μὲν διαφανὲς, ἐρυθρότερον δὲ, καλεῖται θῆλυ, τὸ δὲ διαφανὲς μὲν, μελάντερον δὲ ἄρσεν. Σάρδιον, τὸ ψηφίον, Murra, Gl. Orph. Lith. 608 : Σάρδιά θ' αἱματόεντα καὶ αἰγλήεντα μάραγδον. Diod. 3, 53 : Λίθων πολυτελῶν πλῆθος τῶν ὀνομαζομένων παρ' Ἕλλησιν ἀνθράκων καὶ σαρδίων καὶ σμαράγδων. Formas Σαρδὼ et Σαρδόνιον ponere videtur Hesychius : Σαρδὼ ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἡ σφραγὶς εἴρηται. Ubi nomen poetæ, velut Alcæi, deesse animadverterunt intt., pro σαρδόνιον autem scribendum σάρδιον. L. D.] Hesychio autem Σάρδιον est illa Herba Sardonia, de qua dictum fuit in Σαρδάνιος. [Βοτάνη ἐστὶ δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ γυμνοῦσθαι τὸ λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν. Ἔνθεν τὸ Σαρδόνιος γέλως.]

[Σαρδόθεν. V. Σαρδώ.]

[Σαρδονία, Σαρδόνιος. V. Σαρδὼ, Σαρδάνιος.]

Σαρδόνυξ, ὕχος, ἡ, Sardonyx, lapis ita dictus a candore in sarda, h. e. onyche velut annato, aut carnibus ungue hominis imposito : et utroque translucido. Ita VV. LL. Plinii autem verba sunt 37, 6 : Sardonyches olim, ut ex nomine ipso apparet, intelligebantur, candore in sarda, h. e., velut carnibus ungue hominis imposito, et utroque translucido. [Sine interpret. ponitur in Gl.] Invenitur etiam Σαρδώνυξ per ω : ut ap. [Ptolem. 7, 1 : Ὁ Σαρδώνυξ ὄρος (in sinu Gangetico), ἐν ᾧ ὁ ὁμώνυμος λίθος.] Basil. : Σαρδώνυχας καὶ ἰάσπιδας. Sic et ap. Aretham, [Joseph. B. J. 5, 5, 7, Ps.-Plut. De fluv. p. 1163, A, Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p, 477, C]. Sed non dubium est quin σαρδόνυξ per o scribi debeat : ut etiam corripi a poetis syllabam illam videmus. [Σαρδόνυξ, Galen. vol. 13, p. 970. Joseph. A. J. 3, 7, 5, unde Georg. Sync. p. 134, B, οἱ δύο σαρδώνυχοι, ubi recte liber unus per o. Ceterum notanda forma Σαρδόνυχος, ὁ. Per ω male etiam Σαρδωνύχιον, schol. Job. 28, 16, ubi ὄνυχι. L. Dind.]

[Σαρδοπάτωρ, ορος, ὁ, Sardopator, n. pr., unde Σαρδοπάτορος ἱερὸν memoratur ap. Ptolem. 3, 3 initio. L. Dindorf.]

[Σάρδος, ὡς Πάρθος, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται Σαρδηνοὶ, Steph. Byz.]

[Σάρδος, ὁ, Sardus, f. Maceridis, conditor ins. Sardiniæ, ap. Pausan. 10, 17, 2. V. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 345.]

[Σαρδὼ, ἡ, i. q. σαρδόνυξ s. σάρδιον. Philostr. Imag. p. 770 fin. : Φεῦ τῶν ταλάρων, ἐς οὓς ἀποτίθενται τὰ μῆλα, ὡς πολλὴ μὲν περὶ αὐτοὺς ἡ σαρδὼ, πολλὴ δὲ ἡ σμάραγδος. L. Dind.]

Σαρδὼ, quod declinatur ut Σαπφὼ, et Σαρδὼν, όνος, ἡ, insula maxima, in mari Ligustico : Lat. Sardinia. Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος, Dionys. P. [458. Steph. B.: Σαρδὼ, ἡ νῆσος. Ὁ Σάρδος σὺν τῇ Σαρδοῖ ἀναλόγως. Λέγεται καὶ Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών. ... Ὁ κατοικῶν Σαρδώνιος καὶ Σαρδωνία καὶ Σαρδῷος καὶ Σαρδωνικὸς καὶ Σαρδωνική. Aristoph. Vesp. 700 : Ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς. Callim. Del. 21 : Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα. Orph. Arg. 1280 : Σαρδώ τ' Εὔβοιάν τε. Herodot. 1, 170; 5, 106, 124, nom. et accus. Σαρδώ. Ap. Polyb. 1, 24, 5 et 6, 7, est Σαρδόνα, Σαρδόνι, ib. 79, 1, Σαρδόνα, 6, nom. Σαρδώ, 82, 7, Σαρδόνα, 83, 11, Σαρδόνι, 88, 8 et 12, Σαρδόνος, 2, 23, 6, Σαρδόνα, 27, 1, Σαρδόνος, et sic semper. Ap. Diod. quum libri in Σαρδὼ nom. et accus. consentiant 5, 15, inter Σαρδόνα s. Σαρδῶνα et Σαρδῶ variant 4, 29; 5, 39; 14, 63. Ap. Strab. quum alibi sit Σαρδὼ, ut ap. Ptolem. 3, 3, etiam 5, p. 222 idem pro Σαρδὼν præbuerunt libri. De accentu formæ Σαρδὼν Arcad. p. 11, 7.] Ab hujus autem insulæ nomine facta sunt Σαρδώνιος, et Σαρδωνικός. [Lycophr. 796 : Ἔλλοπος Σαρδωνικῆς. Pro quo ap. Aristot. Meteor. 2, 1 : Ὁ Σαρδονικός (πόντος). Quam formam ponit etiam Suidas, probatque rejecta forma per ω Tzetz. ad l. Lycophr. Ad eandem pertinet :] Σαρδονικὸν λῖνον [λίνον], Sardonicum linum, dicitur Græcis Colchium. VV. LL. ex Herodoto [2, 105 : Λίνον δὲ τὸ μὲν Κολχικὸν ὑπὸ Ἑλλήνων Σαρδονικὸν κέκληται, ubi Flor. cum aliis duobus per ω. Pollux 5, 26 : Τὸ μὲν λίνον αὐτῶν Αἰγύπτιον ἢ Φασιανικὸν ἢ Καρχηδόνιον ἢ Σαρδιανὸν εἶναι δεῖ. Ἡρόδοτος δὲ τὸ Φασιανὸν, ὅπερ ἐστὶ Κολχικὸν, ὑφ' Ἑλλήνων Σαρδονικὸν καλεῖσθαι λέγει. Καὶ δύναται καὶ τὸ ἀπὸ Σαρδοῦς, ἀφ' ἧς ἴσως καὶ τὸ Καρχηδόνιον ἔνδοξόν ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς ἑσπέρας κομιζόμενον. Σαρδονικὸν nonnisi ab Σαρδὼ formari et dici potuit, quod quomodo in Κολχικὸν cadat, quum non appareat, Σαρδιηνικὸν scripsisse videtur Herodotus. Idem autem Poll. 7, 77 : Καὶ Σαρδωνικὸς δὲ χιτών τις ἐκαλεῖτο καὶ Σικελικός. Ubi codd. vicissim Σαρδιανικὸς, quod hic rursus minus aptum videtur.] Et Σαρδῷος [Orph. Arg. 1247 : Σαρδῷον βυθόν· epigr. Anth. Pal. 7, 621, 2 : Εἴδατι Σαρδῴῳ· Polyb. 1, 42, 6; 2, 14, 6 et 8; 3, 47, 2, (Ptol. 3, 3,) πέλαγος· et 1, 88, 9, Σαρδῷοι. Pollux 6, 48, ταρίχη. V. Σαρδόνιος.] Quod postremum usurpans Virg. Sardoas herbas dixit. Hinc supra [in Σαρδάνιος] Σαρδώνιος γέλως, vel potius Σαρδόνιος per o, in media : Homero Σαρδάνιος. [Σαρδόνιος Apoll. Rh. 4, 633 : Σαρδόνιον πέλαγος. Theocr. 6, 86 : Σαρδόνιον κατὰ κῦμα. Dionys. Per. 82 : Σαρδόνιος ... πόντος. Herodot. 1, 166 : Τὸ Σαρδόνιον πέλαγος· 7, 165 : Σαρδονίων καὶ Κυρνίων. Diodor. 5, 39 : Τὸ Σαρδόνιον πέλαγος, ubi deteriores Σαρδῷον. Inter utramque formam variat etiam Strabo, cujus exx. omitto. Schol. Lycophr. 796. Apollodoro 1, 9, 24, 5 pro Σαρδώνιος restituit Heynius. Quam formam, positam et cum αἰώνιος et similibus comparatam ab Herodiano Epim. p. 214, notavimus etiam in Σαρδάνιος. Idem vitium apud Polybium 34, 6, 6 (ab Strab. 2, p. 105 citatum), quum Σαρδόνιος sit 1, 10, 5; 79, 5; 3, 37, 8; 41, 7, apud Suidam in Σαρδάνιος, cui Σαρδονίοις restituendum ex Photio. Σαρδονία de ins. Sardinia, inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 389, n. 2509, 14 : Δουκηνάριον Σαρδονίας. Pro quo Σαρδανίας est ap. Athanas. vol. 1, p. 151, D. Cui comparandum gent. ap. Tzetz. ad Hesiod. in Σαρδάνη cit. : Ἄλλοι δέ φασι Σαρδανοὺς τοὺς βαρβάρους γηρῶντας κτλ., ut est in libris pluribus, in aliis Σαρδανεῖς.] At Σαρδιανὸς quamvis a Σάρδεις esse dictum sit, affert tamen Erasm. ex Plutarcho [Mor. p. 1097, F] et Σαρδιανὸς γέλως : Εἴ τίς ἐστι τῆς ψυχῆς Σαρδιανὸς γέλως. Verum ego minime dubito quin Σαρδιανὸς pro Σαρδάνιος, metathesi literarum, scriptum a negligente librario fuerit. Erasm. tamen admittere videtur : a quo alioqui hæc annotantur : A Σαρδὼ s. Σαρδὼν insula, cui quondam nomen fuerat Ichnusæ, deducitur Sardonius, Sardous, et Sardonicus. A Sardos Illyriæ civitate proficiscitur Σαρδηνοί : unde, sicuti reor, mutato η in α, Σαρδάνιοι. A Sardis, Lydiæ oppido, Sardianis et Sardianicus. Hæc ille. Adjungi autem possit his et Σαρδαῖος ex Suida, de eo, qui est ἀπὸ πόλεως Σάρδεων. Idem habet etiam adv. Σαρδόθεν, quod itidem exp. ἀπὸ τῆς Σάρδεων πόλεως. [Σαρδαῖος autem Suidas male retulit ad Σάρδεις, a quo formari non potuit.] Si autem Σαρδιανὸς γέλως defendere oporteat, non video quomodo melius quam ex Σάρδιος γέλως, quod Lycophr. schol. habet, defendi possit. Imo vero et βάμμα Σαρδιανικὸν, quod ap. Aristoph. legimus Ach. [112], scripturæ illi non nimis patrocinabitur : quum de Tinctura hujus insulæ, quæ Σαρδὼ vocatur, poetam loqui satis constet : atque adeo vocetur etiam Σαρδώνιον βάμμα, ut videre est ap. Suid. Sed ne hoc quidem omittendum est, Σαρδινιακὸν in ipsius poetæ textu legi, quum schol. habeat Σαρδιανικόν. Ald. autem edit. in textu habet σαρψινιανιακόν. [Gent. Σαρδοὶ in Diodori Exc. Legat. p. 491, 11 : Τῶν ἀπὸ τῶν Σαρδῶν καὶ Σικελῶν σιτοπομπιῶν eclogarii est inventum, ut Σικελῶν. Itaque si in iisdem Legat. Polyb. 26, 7, 1, scribendum esset, ut Casaub. volebat, πρὸς Ἴστρους καὶ Σάρδους pro Ἀγρίους, nihilo tamen melior illius formæ testis prodiret.]

‖ Σαρδώνη superioribus addendum est, ex Hesych. Σαρδὼν, inquit, magna insula juxta Africam, quæ etiam Σαρδώνη dictum. [Σαρδὼ et Σαρδὼν interpre-

Digitized by Google

tes. || De lapillo dictum Σαρδὼ et Σαρδόνιον v. in Σάρδιος. L. Dind.] A

[Σαρδῶ verbum ponere videtur Hesychius : Σάρδοντα, διαπίπτοντα.]

[Σάρδω in numo Tiano Bithyniæ, inscripto ΒΙΛΛΑΙΟΣ ΣΑΡΔΩ, nomen fluvii s. fontis ignoti, sec. Mionnet. *Suppl.* vol. 5, p. 262, n. 1525.]

[Σαρδών, όνος.] Σαρδόνες, Retis partes quædam, Hesych. Oræ retis, ut quidam ex Polluce [5, 31 : Τούτοις δὲ καὶ σαρδόνες προσπλέκονται, ὅπερ ἐστὶν ὤα τοῦ δικτύου, μετὰ τὸν τελευταῖον βρόχον ἀνέχουσα τὸ δίκτυον] interpretantur. Utitur Xen., cujus librum intelligit Hesych. quum dicit ἐν Κυνηγετικῷ : verum σαρδονίων, non σαρδόνων, habes p. 574 fin. [6, 9.] Porro quum alii σαρδόνες scribant, σάρδονες proparoxytone ap. illum lexicogr. legimus. [Σαρδόνες restituendum Hesychio, σαρδόνων Xenophonti, qui dicit : Πηγνύων τὰς σχαλίδας μεταξὺ τῶν σαρδόνων. L. Dind.]

[Σάρδων, ωνος, ὁ, fl. prope Olynthum sec. Callisthenem, qui dicitur, ap. Stob. Fl. 7, 65 : Ποταμοῦ Σάρδωνος. Σανδάνω ex eodem Ps.-Plut. Mor. p. 307, D.] B

[Σαρδώνη. V. Σαρδώ.]

[Σαρδωνίζω. V. Σαρκωνίζω.]

[Σαρδωνικός, Σαρδώνιος. V. Σαρδώ.]

[Σαρδώνυξ scriptura vitiosa pro σαρδόνυξ, quod v.]

[Σαρδῷος. V. Σαρδώ.]

[Σαρεπτῖνος. V. Σάρεπτα.]

[Σάρητον, ὁ σάραπις, καὶ εἶδος χιτῶνος, Hesychius. Idem : Σαλητόν, Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ, ἀντὶ πατρὸς (Σαράπιδος intt.) ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα· οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον εἶναι φασι. Photius : Σάρητον, βαρβαρικὸς χιτών.]

Σάρι, Sari : plantæ cujusdam nomen in Ægypto, VV. LL. ex Theophr. H. Pl. 4, 9. Ibid. annotatur Σάρια dici quædam exeuntia ex illa planta, quæ sari vocatur. [Theophr. (l. c.) de iis quæ in Ægypto nascuntur disserens ait : Τὸ δὲ σαρι φύεται μὲν ἐν τῷ ὕδατι περὶ τὰ ἕλη καὶ τὰ πεδία, ἐπειδὰν ὁ ποταμὸς ἀπέλθῃ· ῥίζαν δὲ ἔχει σκληρὰν καὶ συνεστραμμένην· καὶ ἐξ αὐτῆς φύεται τὰ σάρια καλούμενα· ταῦτα δέ, μῆκος μὲν εἰς δύο πήχεις, πάχος δὲ ἡλίκον ὁ δάκτυλος ὁ μέγας τῆς χειρός· τρίγωνον δὲ τοῦτο, καθάπερ ὁ πάπυρος, καὶ κόμην ἔχον C παραπλήσιον· μασώμενοι δὲ ἐκβάλλουσι καὶ τοῦτο τὸ μάσημα· τῇ ῥίζῃ δὲ οἱ σιδηρουργοὶ χρῶνται, τὸν γὰρ ἄνθρακα ποιεῖ χρηστόν, διὰ τὸ σκληρὸν εἶναι τὸ ξύλον. Hesych. : Σάριν, vel Σάρι (Σαρίν, σαρόν est ap. Hesych.), φυτόν τι γινόμενον ἐν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἕλεσι. Plin. 13, 23 : Fruticosi est generis et Sari circa Nilum nascens, duorum ferme cubitorum altitudine, pollicari crassitudine, coma papyri, similique manditur modo. Ex ista Sari conficiebantur Psiathi aliaque multa a Monachis et Eremitis; unde frequens junci mentio reperitur in regulis Monachorum Ægypt. Quoniam Sari papyro est similis, ut Theophr. l. c. observat, venit nonnunquam nomine bybli et papyri, a qua tamen differt, qua de re v. Melch. Guilland. in Comment. in Plinium de Papyro Memb. 8, p. 202, 3 (ed. Amberg. 1613). Observari potest, *Sari Kamish kassaki* Turcice dici Cosacos calami vel junci fulvi. V. Demetr. Cantemer. in Hist. Impp. Osmaniadarum p. 402, not. 10, et part. 2, p. 435 ed. Germ. Quoniam in illis Copt. libris, qui in nostris manibus sunt, junci illius men- D tio non fit, mirandum non est, nom. illud non occurrere separatim. Sed occurrit tamen in compositione. Quum enim mare, quod vulgo appellatur Rubrum, sinus nempe Arabicus, perpetuo in Copt. libris dicatur *phin esari*, Mare Sari, cujus exempla occurrunt Exod. 10, 19; 13, 18; 15, 4; Ps. 105, 7, 9, 22, ego quidem existimo, Ægyptios mare illud sua lingua a junco cognominasse. Et videntur Hebræi id ab Ægyptiis accepisse, utpote qui pariter idem mare vocitare solent ים סוף, i. e. ut non pauci interpretantur, *Mare junceum.* Ita Aben Ezra, citatus a Fagio in Exod. 13, 18 : Dicunt nonnulli mare vocari eo nomine, quod per ejus circuitum nascuntur papyri; et R. Salomo ap. eund. : Soph juncum significat, quo nomine mare illud appellatur, quod calamorum et papyrorum copia in eo nascatur. Et hanc quidem denominationem rei ipsi apprime congruere, testatur Vincent. Leblanc Itiner. l. 1, c. 8, ubi hunc in modum scribit : Juxta mare Rubrum magnam arundinum co- A piam crescere, quibus progressu temporis procreantur insulæ, indeque ad littus laboriose appellitur. Adde Thevenot *Voyage* part. 1, l. 2, c. 33, p. 552. An eadem de causa Nilo fluvio nomen Sori vel Σίρι impositum fuerit, disquirere operæ pretium est. Vid. in v. Σίρις. Jablonsk.]

[Σαρια et Σαρι, si recte lectum, præmisso βασιλ s. βασι, ut sit nomen regis, inscriptum numis loci ignoti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 713.]

[Σαρίν. V. Σάρι. || Avis genus sturno similis ap. Hesychium : Σαρίν, ὀρνέου εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ.]

[Σαριοῦσα, ἡ, Sariusa, n. suspectum ap. schol. Hom. Od. Ο, 223 : Πολυφείδης ὁ Μαντίου Σαριοῦσαν γήμας γίνονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος.]

[Σαρίφ, Ramus palmæ, κλάδος φοίνικος. Λάκωνες, Hesych.]

[Σάρισα, Sarisa, opp. Carduchorum, ap. Strab. 16, p. 747, ubi libri variant inter ισ-εισ-ασ-.]

[Σάρισα.] Σάρισσα, ἡ, Sarissa : Macedonica hasta, vel Macedonicum venabulum, ut alii interpr. cum B Gaza, ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, [2 : Τὸ ὕψος τοῦ ἄρρενος (τῆς κρανείας) δώδεκα μάλιστα πηχέων, ἡλίκη τῶν σαρισῶν ἡ μεγίστη, ubi libri meliores recte per σ simplex, ut Luciani Dial. mort. 27, 3, mer. 13, 4. Dionys. A. R. 5, 15 : Φέρουσι ταῖς σαρίσσαις ἀφύκτους κατ' ἀλλήλων πληγάς. Photius s. Suidas : Σ., εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, quibus libri deteriores addunt, δόρυ μακρὸν παρὰ Μακεδόσι. « Σάρισσα, δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες, Hesych. Similiter Favorin. et Pollux 1, 138. Sed pro Ἑλληνικοῦ non dubium est quin Μηδικοῦ vel Περσικοῦ sit ponendum, ut nomen a פרים habeat. Eunuchorum enim summa fides erat in custodiendo rege. Idem tamen Pollux 10, 143, σαρίσσας inter arma reliqua recenset sic, ut linguæ Macedonicæ non meminerit. Sæpe hoc hastarum genus memoratur in veterum libris, non solum Græcorum, ut Plut. in Eumene c. 14 extr., Polyb. 2, 69; (18, 9, 9; 12 seq., Strab. 10, p. 448 : Ὅπερ καὶ ἡ σάρισα δύναται, ut cominus et eminus pugnantibus apta sit,) sed etiam Latinorum, ut Curtii 7, 4, 36, qui idem 4, 15, C 13 memorat Sarissophoros, et explicat Hastatos. Sic Festus : Sarissa, hasta Macedonica. Omnino v. Jo. Bapt. Crophii Antiquitates Macedon., Jenæ 1682 (in Gronovii Thes. antiq. Gr. vol. 6, p. 2859—2938), 3, 3. » Sturz. Leo Tact. 5, 37 : Τὰ δόρατα αὐτῶν, ἤγουν τὰ κοντάρια πολὺ τῶν λεγομένων σαρισσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς κονδότερα· αἱ δὲ σάρισσαι ἦσαν κοντάρια μακρὰ ἕως πηχῶν ιδʹ καὶ ἄχρι πηχῶν ιςʹ. Infra : Τὴν σάρισαν, ἤγουν τὸ μακρὸν κοντάριον. Ducang.] Servarunt et Latini vocem istam : atque adeo Ovid. [12, 266], Macedoniam aut Macedonicam sarissam, Lucan. [8, 298], Pellæas sarissas dixit. [Gl. : Ἀκόντιον Μακεδονικόν, Sarisa.] Hinc Σαρισσοφόρος, ὁ, ἡ, Qui sarissam portat. [Arrian. Exp. 1, 14, 2. Polyb. 12, 20, 2 : Φάλαγγα σαρισοφόρον. L. D. Polyæn. 2, 29, 2. Wakef. Non annotatum autem ab edd. Polyæni, quod J. Kuhnius ad Pausan. 7, p. 564 narrat, modo σάρισα modo σάρισσα in iis sibi occurrisse. Quorum prius esse probandum, alterum perinde vitiosum esse ut Λάρισσα ostendit Chœrob. in Cram. An. vol. 2, p. 236, 10, qui σάρισα, εἶδος ἀκον- D τίου μικροῦ (l. μακροῦ) componit cum Λάρισα et Πίσα. Itaque male Georg. Pachym. Andron. Pal. 4, p. 221, D, σαρίτταις. ἅπ L. Dind.]

[Σαρισοφορέω, Sarisam gesto. Zonaras p. 1636 : Σαρισσοφοροῦσιν, ἀπὸ τοῦ σαρίσσης ἀκοντίου.]

[Σαρισοφόρος. V. Σάρισα.]

[Σαριχα, ἡ, πόλις Καππαδοκίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαριχηνὸς ἢ Σαριχεύς, ὡς Τυανεύς, Steph. Byz. Numus Σαρι inscriptus est ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 438, n. 217.]

Σαρκάζω, Carnes detraho, ut canes, quum ossa carne denudant diducto rictu. Sic VV. LL. ex Aristoph. Pac. [482] : Σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια, Trahunt rictu diducto, canum instar dum ossa arrodunt. Ibid. σαρκάζειν exp. Labiis compressis, s. Labiorum commissorum supremis carnibus aliquid avellere atque attondere : ut equi et asini, dum prata tondent. Τρώγειν, inquit Cam., et σαρκάζειν Ionice, quod transfertur et ad alia. Nam Hippocrati [p. 785, B] σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν ποηφάγων, ut sunt equi, asini, i. e.

A Prata tondent. Et Scytha ap. Herodot. 4, [64] δέρμα capiti hostis detractum, Σαρκάσας [σαρκίσας, de quo v. in Σαρκίζω] βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσιν, Tondens et nudans. Σαρκάζειν, inquit Gorr., Galen. [vol. 12, p. 306, F] ap. Hippocr. Comment. 1 ἐς τὸ Περὶ ἄρθρων scribit varie a quibusdam explicari. Dicitur quidem de brutis pascentibus; sed alii significare volunt Labra inter se tam vehementer committere, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant; alii vero, dentibus inferioribus et superiore labro idem efficere; alii dentibus inter se ex utraque parte commissis scindere: quod Galeno videtur verisimilius locum eum Hippocratis explicanti. || Σαρκάζω, Diducto rictu ostensisque labris irrideo; quod quum fit, dentes carne nudantur, VV. LL.; ubi annotatur etiam pro ὀήξεως reponendum esse δείξεως in hoc Galen. l. in Gloss. Hippocr.: Τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν ὀήξεως χλευάζειν· at ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imo genuinam esse contendo; et voluisse Galenum dicere σαρκάζειν esse Morsis labris subsannare, s. B mordendo labra. Nam hunc gestum hodieque in nonnullis spectare licet. [Eust. Il. p. 1083, 32: Οἷς ἐσάρκασε πρὸς ἀστεϊσμόν. Valck.] Est certe σαρκάζειν Subsannare s. Irridere non simpliciter, sed cum quadam amarulentia: sicut apparet ex iis quæ legimus ap. Suid. ex schol. Aristoph. [l. c. Interpretatur autem Suidas s. Photius Σαρκάζων, μετὰ πικρίας καὶ θυμοῦ γελῶν, ut Hesychius Σαρκάζων, illi autem Σαρδάζων, μ. π. γελῶν, quod nihili videtur. Hesychius iterum: Σαρκάζει, μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. V. idem Hesychius in Σαρκασμὸς cit., cujus gl. ap. Photium in Σαρείσας corrupta et mutilata. Etym. M. v. Ἀπεμύλλαινον et in v. Eust. Opusc. p. 106, 41: Μὴ διαφορὰν εἰδότες τοῦ μειδιᾶν ἢ σαρκάζειν ἢ καγχάζειν· 119, 4.]

[Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, ὁ, voc. compositum ex σαρκασμὸς et Πιτυοκάμπτης, ap. Aristoph. Ran. 966, ubi schol.: Ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους.]

Σαρκασμὸς, ὁ, Irrisio quædam amarulenta. Exp. C etiam Jocus amarulentus. [Schol. Vict. ad l. Aristoph. modo cit.: Σ., εἰρωνεία δακνηρὰ καὶ βαρύτης, ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν.] Σαρκασμὸν Jul. Rufin. [c. 86] scribit χλευασμῷ esse proximam et similem figuram, (dixerat autem hanc figuram esse ironiæ proximam, et quum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus,) qua adversariorum facta cum exacerbatione admissi eorum lacessimus; et Latine dici Exacerbationem. Nisi forte depravata esse vox ista existimanda est. [Σαρκασμὸς differt a χλευασμῷ, quod eo peculiariter fœdiora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. l. c. De vocis etymologia vide Voss. Inst. rhett. 4, 13, p. 235, ubi laudat Galen. Gloss. in Σαρκάζω cit. Hesych.: Σαρκάσας, μετὰ πικρίας ἢ ἠρέμα τὰς τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας, γελάσας. Conf. Suidas in Σαρκάζων. Ernest. Lex. rhet. Eust. Opusc. p. 776, 94. Exc. Phrynichi Bekk. An. p. 10, 32: Σαρκασμοῦ τρόπῳ ἐπήνηται. || Adv.] Σαρκαστικῶς, Cum sarcasmo, Per sarcasmum. Bud. vertit, Salse et amarulente.

D [Σαρκάω, quod sit i. q. σαρκάζω, ponere videtur Hesychius in gl. ante Σάριν inserta: Σαρκῶν, σπερμολόγος, et ubi σεσηρὼς interpretatur, in gl. Σαρκῶν post Σαρκοκόλλα.]

[Σαρκελάφεια σῦκα, τὰ, Ficorum species quædam. Athen. 3, p. 78, A. Schweigh.]

[Σαρκευθίτης, ὁ, ap. Galen. vol. 13, p. 824: Ἄλλη ἐπισπαστικὴ ἡ τοῦ Σαρκευθίτου.]

[Σάρκη, ἡ, Sarce, n. mulieris Macedon. ap. Phleg. Macrob. c. 1 fin.]

[Σαρκήρης, ὁ, ἡ, Carneus. Hesychius: Σαρκήρη στάχυν, τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστῶτα, οἷον ἄνθρωπον.]

[Σαρκίδης, ὁ, Sarcides, n. viri ap. Suidam.]

[Σαρκίδιον. V. Σαρκίον.]

[Σαρκίζω. HSt. in Σαρκοσχίζω:] Σαρκοσχίζω, Carnem conscindo. In VV. LL. Carnem a cute aufero. [Fictum videtur verbum ex vitiosa olim ap. Polluc. lectione, 2, 233, ubi σάρκα σχίσαι editum erat, pro eo, quod debuerat esse Σαρκίσαι ex Herodoto 4, 64, a them.

A Σαρκίζω, Carnem detraho, detergo. Poll. l. c.: Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν. Schweigh.]

Σαρκικὸς, ἡ, ὸν, itidem ut σάρκινος, pro Carneus, s. potius pro Carnalis. Existimatur enim hoc adj. qualitatem potius indicare, ut illud materiam. Redditur certe σαρκικὸς Carnalis apud Paulum Apost., et generaliter apud Theologos. Et σαρκικὴ ἐντολὴ in Epist. ad Hebr. [7, 16.] Sed apud hos interdum etiam periphrastice, Carni deditus, addictus, Carnem resipiens. Paulus certe pro σαρκικοὶ dicit etiam οἱ κατὰ σάρκα ὄντες, Ii sc. in quibus corrupta illa natura dominatur; eosdemque dicit τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν. Vide Annott. in Epist. ad Rom. 8, 5. Ex Greg. Naz. autem τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ pro Incarnatione Christi. [Σ. ἀδελφὸς, in Apophth. Patr. in Milesio n. 2, in Vita S. Nicolai Stud. p. 901, ap. Continuat. Theoph. 4, 8, Scylitzen p. 537, etc. Σαρκικοὶ γονεῖς ap. Basil. Imp. in Parænet. c. 3. Συγγένεια σαρκικὴ ap. Anon. in Lecap. n. 50. Ducang. Comparativo Ps.-Aristot. H. A. 10, 2 fin.: Ὅταν σαρκικώτερα ᾖ τὴν χρόαν τὰ σημεῖα.]

B Σαρκικῶς, [Carnine, Gl.] q. d. Carnaliter, i. e. More eorum qui carnales sunt. [Jo. Chrys. Hom. in Joann. 45, vol. 2, p. 739, 16 et 47; p. 750, 28. Seager. Theodor. Stud. p. 461, D: Διαλλάττειν τὰ σαρκικῶς διαφορούμενα. Compar. σαρκικώτερον Clem. Al. Strom. 6, p. 802.]

Σάρκῖνος, ὁ, ἡ [et η, ον], Carne constans, Carneus: ut ξύλινος, Ligneus. [Carnalis, Carnarius, Gl. Empedocles ap. Theophr. fr. 1 De sensu, 9: Τὴν ἀκοὴν, ἣν προσαγορεύει σάρκινον ὄζον. Theocr. 21, 66: Ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθὺν, μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ. Plato Leg. 10, p. 906, C: Ἐν σαρκίνοις σώμασι νόσημα καλούμενον.] Aristot. Eth. 3, 9, de pugilibus: Τὸ δὲ τύπτεσθαι, ἀλγεινὸν, εἴπερ σάρκινοι, καὶ λυπηρόν. [H. A. 1, 11 fin.: Σάρκινα ταῦτα, de lingua et epiglottide. Hipparch. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 389: Ὅτι ἐντὶ θνατοὶ καὶ σάρκινοι (homines).] Utuntur et alii, ex quibus est Plutarch. Πρὸς Κολ. [p. 1122, D. Id. Symp. p. 745, F.] Pollux autem [2, 233] affert ex Aristoph. σάρκινον ἄνδρα: item fem. Σαρκίνη, ex Eupolide, σαρκίνη γυνή. [Corpulentus, C Obesus, Polyb. 39, 2, 7: Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει. Σάρκινον, Σάρκινον ὑπόδεμα (sic), Perna, Gl. || Adv. Σαρκίνως, Origen. vol. 2, p. 548 (1, p. 184, C); Clem. Alex. p. 938. Wakef.]

Σαρκίον et Σαρκίδιον, τὸ, diminut., Caruncula [Gl. in priori]: σαρκίον [Hippocr. p. 230, 55: Σαρκία μικρὰ τριχοειδέα· et in Aphorism. 4, 76. Foes. Aristot. H. A. 2, 11 med.: Σάρκα δ' οὐδαμοῦ ἔχει πλὴν πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς σιαγόσιν ὀλίγα σαρκία· 4, 2 med.: Μεταξὺ τῶν ὀδόντων σαρκίον γλωττοειδές. Aretæus p. 64, 24: Σαρκίον τι ἀπολυθὲν ἐξέχει.] Greg. Naz. [Plutarch. Bruto c. 8. Athen. 13, p. 605, F. Schol. Theocr. 2, 48. Hemst. Tim. Lex. Plat. p. 169. || Marc. Anton. 2, 2: Ὅ,τι ποτὲ τοῦτό εἰμι, σαρκία ἐστι καὶ πνευμάτιον. Et sic de toto corpore poeta ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 161: Θεὸς θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον· Θάλψον τὸ γυμνὸν καὶ ῥιγοῦν μοι σαρκίον· Ποιεῖ δὲ νεκρὸν ὁ κρυμὸς τὸ σαρκίον. De accentu prioris formæ Theognost. Can. p. 122, 12. L. D.] Σαρκίδιον, ap. Plut. non uno in loco. [Et ap. Aristot. De gen. D anim. 2, 7 med.: Οἱ λέγοντες τρέφεσθαι τὰ παιδία διὰ τοῦ σαρκίδιόν τι βδάλλειν οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν. L. Dind.]

[Σαρκίτης ὕδρωψ. V. Ὕδρωψ.]

[Σαρκοβλέπτης, ὁ, Qui solam carnis rationem habet. Cyrillus apud Leontium in Maji Collect. Vat. vol. 7, p. 132: Ἀλλ' οἱ σαρκοβλέπται ὄντες καὶ μόνον εἰ μὴ τοῖς σαρκὸς ὄμμασι θεωρεῖταί τι, οὐκ ὄντως εἶναι τόδε οἴονται. Osann.]

[Σαρκοβορέω, Carnibus vescor. Schol. Thuc. 2, 50.]

[Σαρκοβορία, ἡ, Carnium esus. Const. Manass. Chron. 159: Τὰ τῆς σαρκοβορίας. « Nicet. Chon. 12, p. 232, B. » Anon.]

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ, Carnivorus. Greg. Naz. De homine: Καὶ τὰ σαρκοβόρα τῶν ζώων προφέρουσι. Ibid.: Ὄρνεα σαρκοβόρα. [Scriptor in Cram. An. vol. 4, p. 263, 4: Τὰ σαρκοβόρα τῶν ὀρνίθων. Manetho 5, 193. Hesychius, Thom. p. 206. Carnifex, Gl. V. etiam Ὀσχοβόρος.]

[Σαρκοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. 1, 1, p. 242: Βοραὶ σαρκοβρῶτες.]

Digitized by Google

image not available

Σαρκοφαγία, ἡ, Carnis s. Carnium esus : ut libelli Plutarchi Περὶ σαρκοφαγίας. [Aristot. H. A. 8, 5 : Ἐχρώμενον τῇ σ. τῆς τοιαύτης. Macc. 4, 5, 7, 14. Suidas. « Clem. Alex. p. 849. » Wakef.]

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, Carnivorus [Gl.], Carnis esor, comesor, Qui carne vescitur, vivit. Plut. Quæst. Rom. [p. 286, B] : Δικαιότατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. Sic et ap. Aristot. [H. A. 1, 1 med. etc.] atque Athen. varia animalia vocantur σαρκοφάγα. [Sext. Emp. p. 16.] Substantive autem pro Sepulchro : ut ap. Juvenal. [10, 171] : Sarcophago contentus erit. Item Lapis quidam Assius, s. Asius, ex eo, quod carnem exedat, ita dictus. [Pollux 10, 158 : Οἱ περὶ Ἔραστον καὶ Κορίσκον Πλάτωνι ἐπιστέλλουσι ληνὸν Ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου.] Vide Diosc., item Galen. et Cels., necnon Plin. [Etym. Gud. p. 474, 44. Vid. Ἄσσιος.]

[Σαρκοφανής, ὁ, ἡ, Qui carnem ostendit. Sext. Pyrrh. Hypot. 1, 14, 50 : Τά τε ὀστρακόδερμα καὶ τὰ σαρκοφανῆ.]

[Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ, Corpus perdens. Orph. Hymn. 69, 7 : Ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην, de Furiis.]

[Σαρκοφίλος, ὁ, ἡ, Carnis amicus. Theodor. Stud. p. 339, E. L. Dind.]

[Σαρκοφορέω, Carnem gesto. Clem. Alex. p. 215, 682. Cæsarius Dial. 3, 153 : Λόγος σαρκοφορῶν.]

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ, Carnem gestans, ex Nonno [Jo. c. 1, 46], σαρκοφόρος λόγος, de Christo. [Σαρκοφόρος θεὸς Greg. Naz. Or. 52, p. 748, B. Boiss. Andr. Cret. p. 37; Clem. Alex. p. 665 extr.; Ignat. p. 3, 165.]

[Σαρκόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Carnem cogitans. Theodor. Stud. p. 425, C. L. Dind.]

[Σαρκοφυέω, Carnem gigno, produco. Hippocr. p. 525, 55 : Ὅταν σαρκοφυῆσαι βούλῃ.]

[Σαρκοφυΐα, ἡ, Carnis productio s. excrescentia. Hippocr. p. 774, B : Τάχισται καὶ κάλλισται αἱ σαρκοφυΐαι.]

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ, Carnosa folia habens. Ad verbum, Carnifolius, VV. LL. ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. [Iterum HSt. :] Σαρκόφυλλος, Carnosa folia habens, ut Plin., Carnosa cupresso folia; Carnifolius, Gazæ ap. Theophr. [H. Pl. 1, 10, 4; 4, 6, 7.]

[Σαρκοχαρής, ὁ, ἡ, Carne gaudens. Greg. Naz. 2, p. 141.]

Σαρκόω, q. d. Incarno, i. e. Carneum reddo. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 742, 3 : Χαλκὸν γὰρ ἁμῶν οὐκ ἐσάρκωσεν Μύρων, de vacca Myronis.] Bud. vertit Carne oppleo, operio; Carnem alo, et Ulcus impleo, ex Celso. Præterea Corpulentum reddo, ex Galeno. [Aristot. H. A. 8, 21 fin. : Τὸ μὲν ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκοῦν τῶν προσφερομένων. Aret. p. 99, 4 : Χρὴ δὲ σαρκοῦν ἤδη τὸν ἄνθρωπον. Pass. p. 36, 20 : Πῶς οὐκ ἂν ἐσαρκοῦτό τε καὶ ἠδύνατο ὤνθρωπος; Aristot. De partt. 2, 10 : Εἰ σεσαρκωμένην εἶχε τὴν κεφαλήν. Plutarch. Mor. p. 79, C (ubi v. Wyttenb.); 130, A.] Pass. autem Σαρκοῦσθαι, Corporari et Carne indui, ex Lactantio, sed de Christo peculiariter dictum. [|| De carne gignenda Aret. p. 55, 28 : Λεπτὴ μὲν τὸ πάχος κύστις, νεῦρον δὲ ὡς τὴν φυὴν, τάπερ οὐδὲ (l. οὔτε) σαρκοῦται οὔτε ῥηιδίως ἐπουλοῦται.]

[Σαρκώδης, ὁ, ἡ.] Σαρκοειδής, item Σαρκώδης, Carnis similitudinem præ se ferens. [Jo. Laur. De magistr. Rom. 3, p. 268 : Σαρκοειδὴς ὁ χρὼς τῆς βοτάνης.] Aut etiam Carnosus, s. Carneus. Sed prima interpret. priori illi voci magis convenit. [Aret. p. 9, 20 : Σαρκοειδέων φλεγμάτων· 14, 53 : Σαρκοειδέα πνεύμονος μέρεα· 19, 8 : Σαρκοειδὲς βάθος τοῦ ἐντέρου· 61, 23 : Τὸ σαρκοειδὲς τῶν χιτώνων. Comp. p. 19, 22 : Σαρκοειδέστερον τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον. Athenagoras Leg. pro Chr. p. 296 ed. Bened.] Σαρκώδης autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud. [Iterum HSt. :] Σαρκώδης, Carneus [Gl.], Carne constans. At in VV. LL. σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν, Carnis speciem referens. Quæ interpretatio magis convenire videtur alteri adjectivo σαρκοειδής, quod compositum est. [Herodot. 3, 29 : Θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Xenoph. Ven. 4, 1, ὀσφῦς· 5, 30. Plato Tim. p. 75, B : Σαρκώδη ἔχον κεφαλήν· et altera forma E : Τῆς σαρκοειδοῦς φύσεως. Utraque forma utitur etiam Aristot. in H. A. et De partt. an., sed frequentius breviori, ut Theophr., de quo Schneider. : « Φύλλον σαρκῶδες, H. Pl. 1, 10, 4; πεύκη σαρκωδεστέρα, 5, 1, 5; ξύλα σαρκώδη, ut τὸ τῆς φιλύρας, 5, 3, 3; τὰ μανὰ καὶ σαρκώδη τῆς ἐλάτης, 5, 13, 5; τὸ μαλακώτερον ξύλον σαρκωδέστερον, 5, 5, 1. Ῥίζαι σαρκώδεις ib. 7, 2, 6; 12, 1. » Ejusdem formæ exx. plura sunt apud Pollucem, ut 1, 191, etc.]

Σάρκωμα, τὸ, Carnis in naribus præter naturam incrementum. Est autem ejusdem quum polypo naturæ, ut scribit Paulus; sed differt a polypo (ut habetur in Medicis Definitionibus) magnitudine et forma. Est autem polypus quidem sarcoma, non contra. Polypus enim similitudinem piscis polypi gerat oportet, quum σάρκωμα Informe sit potius carnis incrementum. Hæc Gorr. [Pulpamentum, Gl. Galen. vol. 2, p. 271 : Σ. ἐστὶ σαρκὸς ἐν τοῖς μυκτῆρσι παρὰ φύσιν αὔξησις. Ἔστι δὲ σ. τι καὶ ὁ πολύπους ... Διαφέρει σ. πολύπου μεγέθει καὶ κατασκευῇ. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 306.]

Σάρκωσις, εως, ἡ, quod in VV. LL. redditur Carnis generatio. [V. Εὐσάρκωσις. Aret. p. 116, 56 : Ἐπικόψαντες μέσφι διπλόης ἐς σάρκωσιν ἤγαγον. Schol. Hom. Il. N, 191 : Οὕτω δὲ (χροῦτα) καλεῖ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐντοσθίδιον σάρκωσιν.] Ibid. ex Diosc. 5, [135] : Σαρκώσεις ὀσχέου, Excrescentia carnis in scroto. [Plutarch. Mor. p. 907, F. Galen. vol. 2, p. 279 : Ἡ ἐν μήτρᾳ σάρκωσίς ἐστι σαρκὸς ἠθροισμένης ἔκφυσις. || Ap. scriptt. Christianos Incarnatio. Gregor. Naz. Or. 38, p. 614 : Ἐφάνη θεὸς ἀνθρώποις διὰ γεννήσεως, ἵν' ὁ τὸ εἶναι δοὺς ..., μᾶλλον δὲ ῥεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι ... πάλιν ἐπαναγάγῃ διὰ σαρκώσεως. Isidor. Pel. Ep. 1, 218, p. 63 : Ὁ καιρὸς τῆς σαρκώσεως, aliique partim ab Suicero citati.]

Σαρκωτικός, ή, όν, unde σαρκωτικὸν φάρμακον, Medicamentum carnem restituens, et q. d. Corpulentificum, Bud. De hoc ita Gorr. : Σαρκωτικὸν, est Medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam quamvis carnis generatio naturæ opus esse videatur, juvatur tamen illa quidem plurimum in replendo ulcere medicamentis quæ modice calefaciunt, moderate detergent et purgant, atque minimum siccant, nulloque modo astringunt. Talem namque τῶν σαρκωτικῶν facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit quum et membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci caro debet in calore et frigore temperata fuerint, et sanguis, qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quantitate moderatus. Verum calidiora paulo ipsa carne oportet esse σαρκωτικὰ, quo sanguinem attrahant : neque ullo modo astringere oportet, ne quod influit repellant, sordemque ulceribus arctius affigant : minimumque siccare, ne absumant, sed modice prorsus siccare, quo in carnem densetur. Detergendi autem purgandique vi prædita esse decet, ne mala caro et vitiosa gignatur, si quid sordis et vitii in sanguine relictum sit, sed citra omnem morsum et acrimoniam. [Galen. vol. 13, p. 145 : Ὥσπερ τὸ σαρκωτικόν τε καὶ δακνῶδες. L. Dind.]

Σάρμα, τὸ, Hiatus, χάσμα, Etym. in Σαρούμενος. At Suidas σάρματα aliter exp. Eidemque Σαρμὸς Cumulum terræ et alia significat. [Hesych. : Σάρματα, καλλύσματα, καὶ κόπρια, παρὰ Ῥίνθωνι. Σαρμὸς, σωρὸς γῆς καὶ κάλυμμα (κάλλυσμα intt.)· ἄλλοι, ψάμμον· ἄλλοι, χόρτον. Σάρμοι, θερμοί, Καρύστιοι. Et Σερμοί, θερμοί. Quod Σαρμοὶ scribendum. Conf. Koen. ad Greg. p. 304.]

[Σαρμάται, οἱ, Sarmatæ. Ἔθνος Σκυθικόν. Ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία καὶ Σαρματικὸν ὄρος, Steph. Byz. Memorat Sarmatas Theophr. fr. 13, 1 : Θηρίον, ὃ ἐν Σκύθαις φασὶν ἢ Σαρμάταις γίνεσθαι· Strabo 7, p. 296; 11, p. 492, 497, 498, 500, 507; 12, p. 553; et adj. Σαρματικὸς utitur 7, p. 312, et Ptolem. 2, 11 med., et Σαρματία 5, 9. Idem pariterque adj. Σαρματικὸ, frequens est in inscrr. || Σαμάται versus caussa Dionys. Per. 304 : Γερμανοὶ Σαμάται τε, de qua forma Eust. ad 284. || Fem. Σαρμάτισσα inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. p. 63, n. 16, 4 : Τὸ γένος Σαρμάτισσαν. L. Dindorf.]

[Σαρμάτας, α, ὁ, Sarmatas, n. viri, in inscrr. Anapæ repertis ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, n. 2130, 66; p. 167, n. 2131, 7. L. Dind.]

[Σαρμάτης, ὁ, Sarmates, Arianus apud Alexandrum

image
not
available

Σαρκοφαγία, ἡ, Carnis s. Carnium esus : ut libelli Plutarchi Περὶ σαρκοφαγίας. [Aristot. H. A. 8, 5 : Ἐφιέμενον τῆς σ. τῆς τοιαύτης. Macc. 4, 5, 7, 14. Suidas. « Clem. Alex. p. 849. » Wakef.]

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, Carnivorus [Gl.], Carnis esor, comesor, Qui carne vescitur, vivit. Plut. Quæst. Rom. [p. 286, B] : Δικαιότατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. Sic et ap. Aristot. [H. A. 1, 1 med. etc.] atque Athen. varia animalia vocantur σαρκοφάγα. [Sext. Emp. p. 16.] Substantive autem pro Sepulchro : ut ap. Juvenal. [10, 171] : Sarcophago contentus erit. Item Lapis quidam Assius, s. Asius, ex eo, quod carnem exedat, ita dictus. [Pollux 10, 158 : Οἱ περὶ Ἔραστον καὶ Κορίσκον Πλάτωνι ἐπιστέλλουσι ληνὸν Ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου.] Vide Diosc., item Galen. et Cels., necnon Plin. [Etym. Gud. p. 474, 44. Vid. Ἄσσιος.]

[Σαρκοφανής, ὁ, ἡ, Qui carnem ostendit. Sext. Pyrrh. Hypot. 1, 14, 50 : Τά τε ὀστρακόδερμα καὶ τὰ σαρκοφανῆ.]

[Σαρκοφθόρος, ὁ, ἡ, Corpus perdens. Orph. Hymn. 69, 7 : Ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην, de Furiis.]

[Σαρκόφιλος, ὁ, ἡ, Carnis amicus. Theodor. Stud. p. 339, E. L. Dind.]

[Σαρκοφορέω, Carnem gesto. Clem. Alex. p. 215, 682. Cæsarius Dial. 3, 153 : Λόγος σαρκοφορῶν.]

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ, Carnem gestans, ex Nonno [Jo. c. 1, 46], σαρκοφόρος λόγος, de Christo. [Σαρκοφόρος θεὸς Greg. Naz. Or. 52, p. 748, B. Boiss. Andr. Cret. p. 37; Clem. Alex. p. 665 extr.; Ignat. p. 3, 165.]

[Σαρκόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Carnem cogitans. Theodor. Stud. p. 425, C. L. Dind.]

[Σαρκοφυέω, Carnem gigno, produco. Hippocr. p. 525, 55 : Ὅταν σαρκοφυῆσαι βούλῃ.]

[Σαρκοφυΐα, ἡ, Carnis productio s. excrescentia. Hippocr. p. 774, B : Τάχισται καὶ κάλλισται αἱ σαρκοφυΐαι.]

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ, Carnosa folia habens. Ad verbum, Carnifolius, VV. LL. ex Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. [Iterum HSt. :] Σαρκόφυλλος, Carnosa folia habens, ut Plin., Carnosa cupresso folia; Carnifolius, Gazæ ap. Theophr. [H. Pl. 1, 10, 4; 4, 6, 7.]

[Σαρκοχαρής, ὁ, ἡ, Carne gaudens. Greg. Naz. 2, p. 141.]

Σαρκόω, q. d. Incarno, i. e. Carneum reddo. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 742, 3 : Χαλκὸν γὰρ ἀμῶν οὐκ ἐσάρκωσεν Μύρων, de vacca Myronis.] Bud. vertit Carne oppleo, operio; Carnem alo, et Ulcus impleo, ex Celso. Præterea Corpulentum reddo, ex Galeno. [Aristot. H. A. 8, 21 fin. : Τὸ μὲν ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκοῦν τῶν προσφερομένων. Aret. p. 99, 4 : Χρὴ δὲ σαρκοῦν ἤδη τὸν ἄνθρωπον. Pass. p. 36, 20 : Πῶς οὐκ ἂν ἐσαρκοῦτό τε καὶ ἡδύνατο ὥνθρωπος; Aristot. De partt. 2, 10 : Εἰ σεσαρκωμένην εἶχε τὴν κεφαλήν. Plutarch. Mor. p. 79, C (ubi v. Wyttenb.); 130, A.] Pass. autem Σαρκοῦσθαι, Corporari et Carne indui, ex Lactantio, sed de Christo peculiariter dictum. [|| De carne gignenda Aret. p. 55, 28 : Λεπτὴ μὲν τὸ πάχος κύστις, νεῦρον δὲ ὡς τὴν φυήν, τάπερ οὐδὲ (l. οὔτε) σαρκοῦται οὔτε ῥηιδίως ἐπουλοῦται.]

[Σαρκώδης, ὁ, ἡ.] Σαρκοειδής, item Σαρκώδης, Carnis similitudinem præ se ferens. [Jo. Laur. De magistr. Rom. 3, p. 268 : Σαρκοειδὴς ὁ χρὼς τῆς βοτάνης.] Aut etiam Carnosus, s. Carneus. Sed prima interpret. priori illi voci magis convenit. [Aret. p. 9, 20 : Σαρκοειδέων φλεγμάτων· 14, 53 : Σαρκοειδέα πνεύμονος μέρεα· 19, 8 : Σαρκοειδὲς βάθος τοῦ ἐντέρου· 61, 23 : Τὸ σαρκοειδὲς τῶν χιτώνων. Comp. p. 19, 22 : Σαρκοειδέστερον τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον. Athenagoras Leg. pro Chr. p. 296 ed. Bened.] Σαρκώδης autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud. [Iterum HSt. :] Σαρκώδης, Carneus [Gl.], Carne constans. At in VV. LL. σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν, Carnis speciem referens. Quæ interpretatio magis convenire videtur alteri adjectivo σαρκοειδής, quod compositum est. [Herodot. 3, 29 : Θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Xenoph. Ven. 4, 1, ὀσφῦς· 5, 30. Plato Tim. p. 75, B : Σαρκώδη ἔχον κεφαλήν· et altera forma E : Τῆς σαρκοειδοῦς φύσεως. Utraque forma utitur etiam Aristot. in H. A. et De partt. an., sed frequentius breviori, ut Theophr., de A quo Schneider. : « Φύλλον σαρκῶδες, H. Pl. 1, 10, 4; πεύκη σαρκωδεστέρα, 5, 1, 5; ξύλα σαρκώδη, ut τὸ τῆς φιλύρας, 5, 3, 3; τὰ μανὰ καὶ σαρκώδη τῆς ἐλάτης, 5, 13, 5; τὸ μαλακώτερον ξύλον σαρκωδέστερον, 5, 5, 1. Ῥίζαι σαρκώδεις ib. 7, 2, 6; 12, 1. » Ejusdem formæ exx. plura sunt apud Pollucem, ut 1, 191, etc.]

Σάρκωμα, τὸ, Carnis in naribus præter naturam incrementum. Est autem ejusdem quum polypo naturæ, ut scribit Paulus; sed differt a polypo (ut habetur in Medicis Definitionibus) magnitudine et forma. Est autem polypus quidem sarcoma, non contra. Polypus enim similitudinem piscis polypi gerat oportet, quum σάρκωμα Informe sit potius carnis incrementum. Hæc Gorr. [Pulpamentum, Gl. Galen. vol. 2, p. 271 : Σ. ἐστὶ σαρκὸς ἐν τοῖς μυκτῆρσι παρὰ φύσιν αὔξησις. Ἔστι δὲ σ. τι καὶ ὁ πολύπους ... Διαφέρει σ. πολύπου μεγέθει καὶ κατασκευῇ. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 306]

Σάρκωσις, εως, ἡ, quod in VV. LL. redditur Carnis generatio. [V. Εὐσάρκωσις. Aret. p. 116, 56 : Ἐπικόψαντες B μέσφι διπλόης ἐς σάρκωσιν ἤγαγον. Schol. Hom. Il. N, 191 : Οὕτω δὲ (χρῶτα) καλεῖ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐντοσθίδιον σάρκωσιν.] Ibid. ex Diosc. 5, [135] : Σαρκώσεις ὀσχέου, Excrescentia carnis in scroto. [Plutarch. Mor. p. 907, F. Galen. vol. 2, p. 279 : Ἡ ἐν μήτρᾳ σάρκωσίς ἐστι σαρκὸς ἠθροισμένης ἔκφυσις. || Ap. scriptt. Christianos Incarnatio. Gregor. Naz. Or. 38, p. 614 : Ἐφάνη θεὸς ἀνθρώποις διὰ γεννήσεως, ἵν' ὁ τὸ εἶναι δοὺς ..., μᾶλλον δὲ ῥεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι ... πάλιν ἐπαναγάγῃ διὰ σαρκώσεως. Isidor. Pel. Ep. 1, 218, p. 63 : Ὁ καιρὸς τῆς σαρκώσεως, aliique partim ab Suicero citati.]

Σαρκωτικός, ἡ, ὄν, unde σαρκωτικὸν φάρμακον, Medicamentum carnem restituens, et q. d. Corpulentificum, Bud. De hoc ita Gorr. : Σαρκωτικὸν, est Medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam quamvis carnis generatio naturæ opus esse videatur, juvatur tamen illa quidem plurimum in replendo ulcere medicamentis quæ modice calefaciunt, moderate detergent et purgant, atque minimum siccant, nulloque C modo astringunt. Talem namque τῶν σαρκωτικῶν facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit quum et membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci caro debet in calore et frigore temperata fuerint, et sanguis, qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quantitate moderatus. Verum calidiora paulo ipsa carne oportet esse σαρκωτικὰ, quo sanguinem attrahant : neque ullo modo astringere oportet, ne quod influit repellant, sordemque ulceribus arctius affligant : minimumque siccare, ne absumant, sed modice prorsus siccare, quo in carnem densetur. Detergendi autem purgandique vi prædita esse decet, ne mala caro et vitiosa gignatur, si quid sordis et vitii in sanguine relictum sit, sed citra omnem morsum et acrimoniam. [Galen. vol. 13, p. 145 : Ὥσπερ τὸ σαρκωτικόν τε καὶ δακνῶδες. L. Dind.]

Σάρμα, τὸ, Hiatus, χάσμα, Etym. in Σαρούμενος. At Suidas σάρματα aliter exp. Eidemque Σαρμὸς Cumulum terræ et alia significat. [Hesych. : Σάρματα, καλλύσματα, καὶ κόπρια, παρὰ Ῥίνθωνι. Σαρμὸς, σωρὸς D γῆς καὶ κάλυμμα (κάλλυσμα intt.)· ἄλλοι, ψάμμον· ἄλλοι, χόρτον. Σάρμοι, θερμοί, Καρύστιοι. Et Σερμοί, θερμοί. Quod Σαρμοὶ scribendum. Conf. Koen. ad Greg. p. 304.]

[Σαρμάται, οἱ, Sarmatæ. Ἔθνος Σκυθικόν. Ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία καὶ Σαρματικὸν ὄρος, Steph. Byz. Memorat Sarmatas Theophr. fr. 13, 1 : Θηρίον, ὃ ἐν Σκύθαις φασὶν ἢ Σαρμάταις γίνεσθαι· Strabo 7, p. 296; 11, p. 492, 497, 498, 500, 507; 12, p. 553; et adj. Σαρματικὸς utitur 7, p. 312, et Ptolem. 2, 11 med., et Σαρματία 5, 9. Idem pariterque adj. Σαρματικὸ, frequens est in inscrr. || Σαμάται versus caussa Dionys. Per. 304 : Γερμανοὶ Σαμάται τε, de qua forma Eust. ad 284. || Fem. Σαρμάτισσα inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. p. 63, n. 16, 4 : Τὸ γένος Σαρμάτισσαν. L. Dindorf.]

[Σαρμάτας, α, ὁ, Sarmatas, n. viri, in inscrr. Anapæ repertis ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, n. 2130, 66; p. 167, n. 2131, 7. L. Dind.]

[Σαρμάτης, ὁ, Sarmates, Arianus apud Alexandrum

Digitized by Google

image
not
available

image
not
available

image
not
available

[Σατάνιος. V. Σιτανίας.] A

[Σάταρ, τὸ ὀρίγανον, in Glossis iatricis Mss. ex cod. Reg. 190 et 1843; in aliis legitur Σάτιρ, ὀρίγανος, Origanum. Ap. Matth. Silvat. Sater exp. Napus. Infra *Satre*, origanum. Ducang.]

[Σαταρὶς s. Σαταρνὶς, ίδος, ἡ.] Σαταρίδες et Σαταρνίδες, Capitis ornatus femineus. [Apud Hesychium : Σαταρίδες, σαταρνίδες, κόσμος κεφαλῆς γυναικεῖος. Conf. Σάττα.]

[Σατάσπης, ὁ, Sataspes, Persa ap. Herodot. 4, 43.]

[Σατεὶς, Σᾶτες, Σατές. V. Σιτανίας.]

[Σατίας, ὁ, Satias, vel Σάτιος, n. viri in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2430 : Βάκχιος Σατίου.]

[Σατιβαρζάνης, ὁ, Satibarzanes, Persa. Arrian. Exp. 3, 8, 8 etc., Diod. 17, 78, etc.]

[Σατίκολα, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατικολανὸς, ὡς Μεδιολανὸς, Steph. Byz. Memorat oppidum Diod. 19, 72.]

[Σάτιλλα, πηλείας, τὸ ἄστρον, Hesychius. Recte interpretes Πλειάς. Unde conjicias σατίνα esse scribendum, ut ἅμαξα dicitur item septem stellarum sidus. B Σάτιλλα tuetur Lobeck. Pathol. p. 120. L. Dind.]

[Σατίνη, ἡ, Plaustrum, Vehiculum. Hom. H. Ven. 13 : Ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. Anacreon Athenæi 12, p. 534, A : Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων. Eur. Hel. 1311 : Θηρῶν ὅτε ζυγίους ζεύξασα θεὰ σατίνας. Hesychius : Σατίναι, αἱ ἅμαξαι. V. Σάτιλλα. ᾱῐ]

[Σατίων, ωνος, Satio, opp. Illyrici, ap. Polyb. 5, 108, 8.]

[Σατνιόεις, εντος, ὁ, Satnioeis, torrens Troadis, Hom. Il. Ζ, 34, Ξ, 445, Φ, 87. Strab. 7, p. 321; 13, p. 606, qui etiam Σαφνιόεντα et Σατιόεντα (al. Σατηόεντα) postea tradit vocatum. Hesychius : Σατνιόεις, ποταμὸς ἐν Λελεγείᾳ. Οἱ δὲ Λέλεγες Καρῶν γένος, πλησιόχωροι αὐτοῖς ὄντες. Ἔστι δὲ καὶ Κιλικίας ποταμός.]

[Σάτνιον ὄρος, ap. Lycophr. 1390, Ἰκαρίας secundum Tzetzen.]

[Σάτνιος, ὁ, Satnius, Trojanus, ab Satnioente dictus, Hom. Il. Ξ, 443.]

Σάτον, τὸ, Frumenti mensura : σιτικὸν μέτρον, Hesych. Legimus ap. Matth. 13, 33 : Ἀλεύρου σάτα τρία. C Sic et ap. Luc. 13, [21]. Annotatur autem ex Hieronymo σάτα Hebraicam aut Syram [Hebr. *Seàh*, Syr. *Sato*] esse vocem, significantem Mensuræ genus, quæ capit sesquimodium, juxta morem provinciæ Palæstinæ; cujusmodi esse et hæc nomina Cabus et Batus. [Aquila et Symm. Genes. 18, 6; Jud. 6, 19; Reg. 1, 25, 18. Schleusn. Lex. Ms. cod. Reg. 1780 : Σάτον, μόδιος, κούμουλος, ἀλλ' ἑρμηνεύεται τὸ σάτον μέτρον τὸ λεγόμενον χοίνικα. Zonaras t. 1, p. 71 : Τὸ δὲ σάτον ἐστὶν Ἰταλικὸν ἡμιμέδιμνον. Ducang. Eodem pertinet Hesychii gl. post Σαυκρὸν posita : Σάτων, μόδιος γέμων, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν.]

[Σατορνία, ἡ, Saturnia, ἡ Ἰταλία πρῶτον ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν Σατορνῖνος. Καὶ τὸ κύριον ὁμοίως, Steph. Byz. Quod in orac. Dodonæo ficto (v. Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 13) ap. Dionys. A. R. 1, 19, est Σατορνίαν (cod. Vat. Σατυρνίαν) αἶαν, ap. Macrob. Sat. 1, 7, Steph. Byz. v. Ἀβοριγῖνες scribitur Σατουρνίαν (cod. Vrat. Σατουρνιαί αν), Σατόρνιον correxit Sylburg., ut est in D cod. Macrob. Ceterum per υ etiam inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 769, n. 3313, scribit n. Σατυρνῖνος. L. Dindorf.]

[Σατός. V. Σᾶτες.]

[Σάτρα, ἡ, Satra, πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ἐλευθέρνα. Ὁ πολίτης Σατραῖος, Steph. Byz.]

Σάτρα, Sepia, Hesych. Sed aut aliter scripsit, aut suo loco positum non est apud eum hoc vocab. [Σαπρὰ, σηπτὰ, Toll.] Ap. Herodot. [7, 110, 111] Σάτραι est gentis nomen. [Ἔθνος Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί, Steph. Byz. Quo fortasse referenda Hesychii gl. Σαῦραι, quod v. Diversam gentem spectat Photius : Σάτραι, Αἰθιόπων γένος. Pro quo apud Hesychium Σάγραι et Σατρίας.]

[Σατραΐδαι, αἱ, Satraidæ, gens Indica, ap. Dionys. Per. 1097. ᾱῐ]

[Σατράκης, ὁ, Satraces, regulus Scythicus, apud Arrian. Exp. 4, 4, 15.]

[Σατραπάρχης, ὁ, i. q. σατράπης. Const. Manass. Chron. 2539, 4362.]

A [Σατραπαρχία, ἡ, Præfectura. Nicet. Eugen. 5, 85. Boiss.]

Σατραπεία, et Ionice Σατραπηΐη, Præfectura, aut etiam Provincia, quæ est sub præfecto, qui dicitur Satrapa. Herodot. 3, [89] Darium Hystaspis filium, qui post Magorum cædem hinnitu equi ad regnum Persicum assumptus est, in viginti satrapias Persarum regnum distribuisse dicit, et præfectos unicuique dedisse, et tributa stata fixaque indidisse : ea lege dicta ut qui argentum tributi nomine penderent, talenti Babylonii pondere; qui aurum, Euboici afferrent. Hæc Bud. init. lib. 4 De asse. Herodot. 1, p. 49 meæ edit. [c. 192] de Babylonia regione loquens, ejus ἀρχὴν a Persis σατραπηΐην vocari tradit. [Xen. H. Gr. 3, 1, 10 : Ἄλλῳ δοῦναι τὴν σατραπείαν. Polyb. 3, 6, 10 : Ἡ ἐκ τῶν ἄνω σατραπειῶν ἐπάνοδος, et alibi sæpe, ut apud Diodorum quum sæpe in eadem formula tum in contraria 14, 12 : Τῶν ἐπὶ θαλάττης σατραπειῶν. Eidem pro στρατοπεδεία restitui σατραπεία 2, 16. Vicissim σατραπεία in nonnullis in στρατιὰ corruptum 18, 2. || De B forma Ξατραπεία v. in Ἐξατραπεύω.] Affertur ex Curtio quoque [5, 1; 6, 2] Satrapea.

[Σατραπεῖον, τὸ, Domus s. palatium satrapæ. Heliodor. Æth. 8, 12 med. : Ἐπὶ τὰ σατραπεῖα εἰσέρχονται· et ib. : Τοὺς ἱππέας τοῖς σατραπείοις ἐν κύκλῳ περιστήσας.]

[Σατράπευσις, εως, ἡ, Præfectura. Nicetas Chon. p. 83, C : Ἡ τῶν Οὔννων σατράπευσις. Liber unus σατράπησις. L. Dind.]

Σατραπεύω, Sum satrapa, Sum præfectus, vel præses. Plutarch. Themist. [c. 30] : Σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας. [Xenoph. H. Gr. 3, 1, 10 : Ἡ δὲ Αἰολὶς αὕτη ἦν μὲν Φαρναβάζου, ἐσατράπευε δὲ αὐτῷ τῆς χώρας Ζῆνις Δαρδανεύς· 12 : Ἔγνω δεῖν τὴν γυναῖκα σατραπεύειν· Anab. 3, 4, 31 : Τῷ σατραπεύοντι τῆς χώρας· et cum accus. 1, 7, 8 : Τὰ ἐν μέσῳ τούτων πάντα σατραπεύουσιν οἱ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ φίλοι. Itaque non erat quod Heliodorum Æth. 2, 24 : Ὃς βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ σατραπεύει τὴν Αἴγυπτον, Coraes vol. 2, p. 88, καινῶς ἢ μᾶλλον κακῶς dixisse putaret. || Alias verbi formas v. in Ἐξα- C τραπεύω. L. Dind.]

Σατράπης, ὁ, Satrapa [Gl.] : Provinciæ præfectus, s. præses. Persicum voc. [Περσικὴ ἡ λέξις, Hesych. Scaliger ad Euseb. Chron. n. MDCXI, ex nomine אחשדרפנים, quod legitur Esther 9, 6 et Esr. 8, 36, conjicit σατράπην a Persis vocatum et pronunciatum fuisse Ἀξανδραπάν. Unde Theopompus ἐξατράπην nominet qui volgo σατράπης ... Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. part. 1, p. 64, Persicum nomen fuisse suspicatur *Schachdarban*, Regis ostiarium, quod Judæi perperam scripserint et appellaverint. Sturz. Lex. Xen. Ps.-Demosth. p. 153, 21 et] Isocr. Ep. ad Phil. [p. 102, E] : Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες· Paneg. [p. 72, C] : Τοιγαροῦν οἱ καταβαίνοντες αὐτῶν ἐπὶ θάλατταν, οὓς καλοῦσι σατράπας. Extat et ap. Xenoph. quum alibi, tum Cyrop. 8, [6, 1] ubi de Persarum rege loquens, scribit eum, quum Babylone esset, decrevisse mittere satrapas ἐπὶ τὰ κατεστραμμένα ἔθνη. [Anab. 1, 1, 2 : Τῆς ἀρχῆς ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε· et cum verbo καθιστάναι, H. Gr. 3, 1, 11, ἐκπέμπειν D Cyrop. 8, 6, 10, καταπέμπειν Anab. 1, 9, 7. Cyrop. 8, 7, 11 : Σοὶ δὲ σατράπην εἶναι δίδωμι Μήδων τε καὶ Ἀρμενίων. Distinguuntur ab aliis præfectis ib. 8, 1, 11 : Πόλεων καὶ ὅλων ἐθνῶν φύλαξι καὶ σατράπαις· Vect. 3, 11 : Βασιλέας ... τυράννους ... σατράπας. Similis locus est in vers. Al. Esther 9, 3. Œc. 4, 7 : Τῶν φρουράρχων καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν σατραπῶν. Præterea memorantur satrapæ Anab. 4, 4, 2; 5, 8, Ages. 8, 5. Sturz.] Aristot. De mundo [c. 6] : Τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ, καὶ σατράπαι, καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plut. Alex. : Ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. Gell. 10, 18 : Mausolus autem fuit, ut M. Tullius ait, rex terræ Cariæ, ut quidam Græci historiarum scriptores dicunt, provinciæ Græcæ præfectus : quem σατράπην Græci vocant. [Frequens est etiam apud recentiores historicos, et alios quosvis, ut Lucianum. || « Σάτραπς etiam pro σατράπας dictum fuisse tradit Photius : Σάτραι, σατράπαι. Origo hujus voc. non videtur alia esse quam Persica ستراب *Sitrab*, quæ i.

notat q. vulgo Satrapa. Reland. De vet. L. Pers. p. A 233. » Dahler. || De mensura ᾱᾰ constat ex Menandro ap. Athen. 5, p. 189, E : Αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας· Manethone 5, 39 : Ἥλιος σατράπας μεσσουρανέων ἐπιδείξει. De formis Ἐξατράπης et similibus, item de Ζατράπης, v. in Ἐξατραπεύω. L. Dind.]

[Σατράπης, ὁ, Satrapa. Pausan. 6, 25 fin. : Σατράπην δὲ καὶ οὐ Ποσειδῶνα ὄνομα αὐτῷ τίθενται (signo Neptuni Elidem transportato), μετὰ τὴν Πατρέων προσοίκησιν τὸ ὄνομα τοῦ Σατράπου διδαχθέντες· Κορύβαντος δὲ ἐπίκλησιν ὁ Σατράπης ἐστί.]

Σατραπικὸς, ἡ, ὸν, Satrapicus, Ad satrapam s. satrapas pertinens, aut Satrapis conveniens. Plutarch. Symp. 1 [p. 616, E] : Σατραπικὸν ἡμῖν ἀντὶ φιλικοῦ τὸ συμπόσιον. [Comp. Cimonis c. Lucullo c. 1 : Τὴν πολυτελῆ καὶ σατραπικὴν (τράπεζαν). Et alibi sæpius. Alciphro Ep. 1, 38 : Τὰς σ. δωρεάς. || Adv. Σατραπικῶς, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 679. « Euseb. C. Hierocl. p. 523, D : Πολλοῦ γε δεῖ φιλοσοφικῶς, σατραπικῶς δ' ἐν μᾶλλον σχήματι. » Boiss. Scribendum φιλοσοφικῷ et σατραπικῷ.] B

[Σατραπὶς, ίδος, ἡ, Satrapica, ναῦς, Philostr. V. Ap. 2, p. 68 fin.]

[Σάτραχος, ὁ, Satrachus, oppidum et fl. Cypri ap. Lycophr. 448, ubi est var. Σέτραχος, etiam a Tzetza memorata. Σέστραχος ap. Nonnum Dion. 13, 459. L. Dindorf.]

[Σάτρης, i. q. σατράπης, quod v.]

[Σατρία, ἡ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατριανὸς, ὡς Διονύσιος, Steph. Byz. Σάτρικα et Σατρικανὸς Casaub., ut est ap. Dion. 5, 61; 8, 36, Σατρικανός. Σάτρικον Diodor. 14, 102.]

[Σατρίας. V. Σάτραι.]

[Σατροκένται, ἔθνος Θρᾴκιον, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

Σάττα, Tegmen capitis feminarum, Quiddam quo mulieres caput operiebant; κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας, Hesych. [V. Σαταρίς.]

[Σατταγύδαι, οἱ, Sattagydæ, gens Persica, ap. Herodot. 3, 91.]

C [Σαττήραι vel Σατταραι restituebat Salmasius in Hesychii gl. inter Σάττα et Σάττιν posita : Σαττήοραι, σκάφαι βοτρύων παρὰ Λάκωσιν.]

[Σαττιλιανὸς, ὁ, Sattilianus, n. viri in numis Silandi Lydiæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 142, n. 810, 811.]

[Σάττιν, ὄνομα τόπου, Hesychius.]

Σάττω, [s. Σάσσω,] ξω, χα, Onero, Onus impono : proprie de jumentis clitellariis, quibus onera imponuntur, uti quidam annotant. Ac certe pro hac expositione facit significatio compositorum ἐπισάττω et ἐκσάττω. Eust. σάττω exp. φορτίζω. [Σάσσει ὄνον, Saginat asinum; Σεσαγμένος, Saginatus, Gl.] Est etiam Farcio, et Impleo pressim, ut Bud., exp., afferens ex Aristot. Probl. s. 21, [14] : Τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν, ἧς πληρωθείσης οὐκέτι προσιέμεθα. Sed hic metaphorice potius usurpatur : at pass. partic., non item, in hoc l. qui præcedit, paucissimis interjectis verbis, Τὰ δὲ ἀγγεῖα σαττόμενα, οὐδὲν μείζω γίγνεται. [Et Meteor. 2, 7 fin. : Τὸ σαττόμενον τοιαύτην ἔχει φύσιν. L. D. Eubulus ap. Athen. D 13, p. 571, F : Cibo ἔσαττον τὰς γνάθους. Τὴν γαστέρ' ἔχων χαλχίων σεσαγμένους, Pherecrates ap. Eustath. Od. p. 1445, 42. Cercidas ap. Stob. Fl. 4, 43 : Ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί (ubi Bentlejus genitivos restituit). Valck. Diogeni ap. Clem. Alex. Strom. 2, p. 177 : Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ, Meinek. Anal. Al. p. 393 restituit ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες. Pherecrates ap. Pollue. 9, 179 : Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεύχη ἢ κοῖα' ἢ κωρύκους. Theopompus ap. eund. 10, 41 : Σάξαι κνεφάλλῳ. Hesychius : Σάξαι καὶ θάπτειν (σάττειν Guietus), νάξαι, νάσσειν. Photius : Σάξας, ἀντὶ (τοῦ) ὀμάξας· οὕτως Εὔπολις. Legendum νάξας, quod vicissim ab Hesychio explicatum σάξας et cum μάξας sic confusum v. in Νάσσω. L. D. Farcio. Antiphanes Athen. 7, p. 295, D : Ὁ σπλὴν σεσάχθω. Alexis ib. p. 322, D : Τυρῷ σάξον (τὸν σαῦρον). Schweigh. Herodot. 3, 7 : Πέρσαι εἰσὶ οἱ τὴν ἐσβολὴν ταύτην ... σάξαντες ὕδατι, quod paullo ante πλήσαντας ὕδατος. Hippocr. p. 682, 43 :

A Τὰ ἐντοσθίδια ἐξελὼν τοῦ σκυλακίου ἐμπλῆσαι καὶ σάξαι ὅτι μάλιστα τῶν ἀρωμάτων· 466, 20 : Σανδαράχην, ψιμύθιον, ἴσον ἑκάστου, λεῖα τρίβων ἐμπιπλὰς τὸ οὖς σάσσειν. Polyb. 12, 2, 5 : Τὸν καρπὸν (loti) τοῖς οἰκέταις μετὰ χόνδρου κόψαντες σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα. Cum genit. ut in l. Pherecr. a Valck. citato, Polyb. 1, 19, 13 : Χώσας φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρους.] Et ex Luciano [Hermot. c. 65] : Κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον, Farctum : (at quidam interpr. Refertum). [De Syr. d. c. 48 : Ἀγγήιον ὕδατι σεσαγμένον.] Idem e Xenoph. Symp. [4, 64] σεσαγμένος [πλούτου τὴν ψυχὴν] affert pro Suffarcinatus. Ab Eodem σεσαγμένην τριήρη vocari tradit Instructam remigibus etiam armatis [OEc. 8, 8] : Καὶ τριήρης δέ τοι ἡ σεσαγμένη ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο φοβερόν ἐστι πολεμίοις ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ; Ex Ejusdem OEc. [19, 11] affert σάττειν τὴν γῆν pro Conculcare terram et constipare. Unde ἡ ἄσακτος γῆ, Terra non conculcata et constipata, ex Eod. [ibid.] In VV. LL. σεσαγμένη γῆ, Ager subactus. [Improprie Æsch. Ag. 644 : Τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον πρέπει λέγειν B παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων. || « Σάττομαι exp. etiam ὁπλίζομαι, Herodot. 7, 62 : Ὑρκάνιοι δὲ κατάπερ Πέρσαι ἐσεσάχατο· 6, 70, 73. 7, 86 : Ἰνδοὶ σκευῇ τῇ αὐτῇ ἐσεσάχατο. Eust. Il. p. 234, 12 : Καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοι ἦσαν. Theocr. 17, 94 : Ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. » Brunck. Hesychius : Σάξασθαι, ὁπλίσασθαι, πλήσασθαι (hoc del.). Σεσάχθαι, ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθόπλισις. Photius : Σάσσειν, καθοπλίζειν. Σασσέτω, καθοπλιζέτω, παρὰ τὴν σάγην.]

[Σατύας, αντος, ὁ, Satyas, n. pr. ap. Chœrob. p. 32, 7; et p. 119, 27 : Σατύας Σατύαντος παρ' Ἡγησίππῳ. Memorat etiam Theognost. Can. p. 42, 29. ῠᾱ L. D.]

[Σατύρα, ἡ, Satyra, n. meretricis, ap. Athen. 13, p. 576, C. Σατύρη n. mulierum ap. Leonid. Tar. 5, 206, 1, Archiam 6, 39, 1. V. etiam Σάτυρος.]

[Σατύργας, α, ὁ, Satyrgas, n. pr. ponit Chœrob. p. 34, 9, 14.]

Σατυρία, ἡ, Esculenti genus ex herba. VV. LL.

Σατυριακὴ nomen est cujusdam antidoti : quæ de- C scribitur a Paulo 7, 11. [Gorræus.]

Σατυρίας, ὁ, Morbi nomen, qui faciem hominis adeo mutat, ut jam non homo, sed satyrus videatur, Bud. ex Aristot. De generat. anim. 4, p. 340 [c. 3 : Παραπλήσιον δὲ τούτῳ (quod athletis accidit propter πολυφαγίαν) καὶ τὸ νόσημα τὸ καλούμενον σατυριᾶν· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ διὰ ῥεύματος ἢ πνεύματος ἀπέπτου πλῆθος, εἰς μόρια τοῦ προσώπου παρεμπεσόντος, τοῦ ζῴου καὶ σατύρου φαίνεται τὸ πρόσωπον. Ita Bekker., unius libri annotans scripturam σατυρία.]

[Σατυρίας, ὁ, Satyrias, fabula Anaxandridis dicitur ap. Athen. 3, p. 95, C, sed nonnisi in libro Ven., qui Σατυρίᾳ, sequente Ἀξιόνικος, ceteris Σατύρῳ præbentibus.]

Σατυρίασις, εως, ἡ, et Σατυρισμὸς, ὁ, de Pruritu illo [de quo in Σατυρίζω] dicuntur; sed peculiariter ita vocatur Pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum tensione superveniens. Sic quidem Paulus [3, 56] delinivit, discernens σατυρίασιν ab eo quod πριαπισμὸς dicitur : D quæ nec Galen. nec Aetius distinxerunt : sed hic quidem duas priapismi differentias constituit, unam quæ solam habeat pudendi tentiginem : alteram vero, cui præter tentiginem dolor etiam insit, et inflammatio et convulsio. Hæc autem est, quam σατυρίασιν Paulus appellat : cuique alia omnia symptomata tribuit quæ et tali priapismo Aetius assignat : resolutionem, convulsionem, ventris inflationem, frigidos sudores, et ab his subitum interitum. Uterque etiam non viris modo, sed et mulieribus σατυρίασιν accidere prodidit : quod recte de priapismo dici non potest; quoniam tentigine mulierem laborare, ridiculum sit dicere. Hæc Gorr. inter alia. Additque ex Aret. [p. 25, 22; 69, 15, pruritum illum describente, ubi σατυρίησις, et p. 112, 53, ubi nomen σατυρίασις non ponit], Galeno et Aetio, σατυρίασιν dictum fuisse a quibusdam et eum morbum qui Elephantiasis appellatur, propter vultus similitudinem, summamque libidinem. Illud porro Σατυρισμὸς est etiam Tumor aliquantum prominens, s. Augmentum adenum post aures. VV. LL.

ex Galeno [Gloss. p. 556]: Σατυρισμοὶ, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν. [Usurpat Hippocr. p. 1248, E, ubi tamen σατυριασμοὶ (ap. Galenum vero vol. 5, p. 240, σατυριάσεις vel —άσιες, quod σατυριήσιες scribendum) legitur, etsi neque Galenus illic neque Celsus neque Philotheus hujus dictionis meminerunt, quod suspectam multis illius aphorismi lectionem facit. A Satyrorum autem similitudine ducta est, quod qui oblongas hujusmodi circa aures eminentias habent, Satyrorum effigiem repræsentent. At vero qui Oribasii nomine circumferuntur Commentarii in Aph. per satyriasmos verrucarum genera intelligunt, ubi verrucam majorem aliæ minores circumdant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, ut et strumæ ac parotidum genera significare, quibus videmus pueros aliquando infestari. Galen. lib. De tumor. præter nat. (vol. 7, p. 320 Ch.) σατυριασμὸν dici scribit Elephantem morbum quum incipit, quoniam Satyris specie sunt similes qui Elephante laborant, quum consumptis musculis temporalibus ossium eminentiæ ad tempora apparent, et caput Satyrorum in morem cornutum evadit. Etsi alii sic dici Elephantem velint, quod qui eo morbo laborant, quum calidi sint et flatulenti, fere turgentem et contentum penem habeant, lascivorum Satyrorum in morem. Sunt et σατυριασμοὶ osseæ in temporibus eminentiæ, quales in reliquis corporis partibus circa ossa fiunt, quæ ἐξοστώσεις dicuntur, ut ibid. testatur Galen. Fors. Galen. vol. 7, p. 23: Καὶ φαγέδαιναι καὶ σατυριάσεις ἐκ τούτου τοῦ γένους εἰσί. De pruritu vol. 2, p. 265. Antyllus in Matthæi Med. p. 87 med., bis. Oribas. p. 61 Mai.: Οἱ δὲ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν καὶ διαφορὰς εἰσηγήσαντο τοῦ πάθους, τὴν μὲν ἀρχὴν αὐτοῦ λεοντίασιν καλοῦντες, ὅτι (f. ὅτε) τὸ σῶμα δυσῶδες γίνεται καὶ ὅτι (f. ὅτε) χαλῶνται γνάθοι καὶ παχύνεται τὰ χείλη· ὅταν δὲ διεγείρωνται καὶ τὰ μῆλα ἐρυθραίνηται καί τις ὁρμὴ καταλαμβάνῃ τοὺς πεπονθότας πρὸς ἀφροδίσια, τότε σατυρίασιν καλοῦσιν, ἕτερόν τι τοῦτο τοῦ κατὰ αἰδοῖα πάθους· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ἐντάσεως τῶν μορίων ὠνόμασται, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς μορφῆς. Et altera forma Rufus p. 134 ed. Matth.: Ὁπόσα ἐκ σατυριασμοῦ κατέσκηψεν εἰς τὰ γονορροϊκά· 143: Τοὺς σ. θεραπεύειν· 156: Πεφυλάχθαι μὴ κατασκήψῃ εἰς γονόρροιαν ὁ σατυριασμός. Conf. Viscont. *Mus. Piocl.* vol. 4, p. 58. ἄὑιᾶ L. Dind.]

[Σατυριασμός. V. Σατυρίασις.]

[Σατυριάω. V. Σατυρίζω.]

[Σατυρίδες, αἱ, Satyrides insulæ extra columnas Herculis, ap. Pausan. in Σάτυρος cit.]

[Σατυρίδιον, τό. Strattis ap. Athen. 2, p. 69, A, Σατυριδίων μακροκέρκων χοροὺς memorat, ubi quidem Insectorum genus quoddam videtur intelligere. Schweigh. Verba sunt: Πρασοκουρίδες, αἳ καταφύλλους ἀνὰ κήπους πεντήκοντα ποδῶν ἴχνεσι βαίνετ' ἐφαπτόμεναι ποδοῖν σατυριδίων μ. χοροὺς ἑλίσσουσαι, de quibus Schneider. ad Aristot. H. A. 5, 17, p. 349, memorans Dalec. conj. ποῶν pro ποδοῖν, quod cum σατυριδίων conjunctum bipedum genus dici ostendit: « quod ad choreas satyriscorum caudatorum attinet, suspicor similitudinem omnem poetam retulisse forte ad cornu aliquod in postremo corpore erucæ extans, quod caudæ comparavit poeta. »]

Σατυρίζω, et Σατυριάω, Prurio ad venerem instar satyri. Sed σατυρίζω exp. etiam Arrigo. [Aristot. De gener. anim. locum, ubi σατυριᾶν, v. in Σατυρίας. Rufus fragm. p. 156 ed. Matth., bis: Τῷ σατυριῶντι. ‖ Σατυρίζω, Satyricum facio s. fabulæ satyricæ simile, ap. Clem. Al. Protr. p. 52: Σκηνὴν πεποιήκατε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ θεῖον ὑμῖν δρᾶμα γεγένηται, καὶ τὸ ἅγιον προσωπείοις δαιμονίων κεκωμῳδήκατε, τὴν ἀληθῆ θεοσέβειαν δεισιδαιμονίᾳ σατυρίσαντες.]

Σατυρικὸς, ἡ, ὸν, Satyricus, Satyro s. Satyris conveniens: unde σατυρικὴ ὄρχησις [Pollux 4, 99], Saltatio satyrica, Saltatio qualis est satyrorum. Et ποίησις σατυρικὴ, Satyrica poesis, Satyris conveniens, i. e. satyrorum dicacitati. Nam σατυρικὸς redditur etiam Dicax, Mordax: nimirum more satyrorum: afferturque ex Plut. Pericle [c. 5], et in Galba [c. 16]: Ἄνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις, ubi tamen ad dicacitatem solum respici, dicere non possumus. Aristot. Poet. [c. 4]:

A Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν. [Ibid.: Τὸ μέγεθος (tragœdiæ) ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν ὀψὲ ἀπεσεμνύνθη. De fabulis poetarum tragicorum satyricis Xen. Conv. 4, 19: Πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην. Plato Conv. p. 222, C: Τὸ σατυρικόν σου δρᾶμα καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. Callixenus ap. Athen. 5, p. 197, A: Τραγικῶν τε καὶ κωμικῶν καὶ σατυρικῶν ζῴων. Athen. 4, p. 173, C, Photius, et grammatici passim. De una numero pl., ut infra σάτυροι, schol. Aristoph. Ran. 1155: Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν σατυρικῶν. Aliter Dionys. A. R. 7, 72, l. 1491, 12: Τὴν σ. παιδιάν· 1492, 10. Σατυρικὴ ἐσθὴς Pollux 4, 118, πρόσωπα 142. De iambo schol. Hephæst. p. 170 med. Ceterum conf. Casauboni De satyrica poesi liber.]

Σατύριον, τὸ, Herba ap. Diosc. [3, 143] ad venerem incitans: quam Cynosorchin quoque vocitant. VV. LL. [Hesychius: Σατύριον, πόα τις συνεργὸς πρὸς
B τὰς ἀφροδισίας ὁρμάς· καὶ ζῷον τετράπουν ἢ λιμναῖον. Plut. Mor. p. 126, A: Σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς. Galen. vol. 13, p. 138: Σκίγκος καὶ σατύριον φάρμακα· et ubi pluribus describit 226. Et 971: Σατυρίου σπέρμα. Ib. 972, 973. Paul. Æg. 7, p. 252, 45. V. autem Ἐρυθρόνιον.] Item nomen animalis amphibii, ap. Aristot. [H. A. 8, 5], sicut et σαθέριον. [Libri nonnulli σαπείριον, et anonymus Augustanus Matthæi c. 54: Τὸ σαπήριον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ σαπηρινὰ ἐνδύματα.]

[Σατύριον, τὸ, Satyrium. Χώρα πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Σατυρῖνος καὶ Σατύριος, Steph. Byz. Σᾱτῠρῐον propter versum in orac. ap. Strab. 6, p. 279, sive Diod. Exc. Vat. p. 10, 11.]

[Σατυρίς. V. Σατυρίδες.]

[Σατυρίσκος, ὁ, diminut. ab Σάτυρος, Satyriscus, etiam ab Latinis usurpatum (Cic. De div. 1, 20, 39, Valer. Max. 1, 7, 7). Theocr. 4, 62: Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει· 27, 3: Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε.
C Proprie de Satyro Mosch. 6, 4: Αὖδα (φλέγεν) Σατυρίσκον, et de imagine Satyri Agathias Anth. Plan. 244, 1. Hero Spirit. p. 190, B: Κατασκευάζεται σ. ἐπὶ βάσεως· 205, D. Callixenus ap. Athen. 5, p. 200, D: Προεκάθητο αὐτοῦ (Bacchum dicit) ἐπὶ τῷ τραχήλῳ τοῦ ἐλέφαντος σατυρίσκος πεντάπηχυς. De accentu Arcad. p. 52, 14. L. Dind.]

[Σατυρισμός. V. Σατυρίασις.]

Σατυριστὴς χορὸς, affertur in VV. LL. pro Satyrico choro [ex Dionys. A. R. 7, 72, p. 1492, 6: Τοὺς σατυριστὰς χορούς, ubi σατυριστῶν Salmasius, ut fuerat p. 1491, 3: Οἱ τῶν σατυριστῶν χοροί, frustra. Σατυριστής, ὁ σκηνικός, Ludio, Gl.]

[Σατυρίων, ωνος, ὁ, Satyrio, scurra ap. Lucian. Conviv. c. 19. Al. ap. Theodor. Prodr. p. 157 med., in inscr. Antandr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1128, n. 3568, f, 7, 37, et al. ap. Ross. *Demen* p. 99. V. Σατύρων.]

[Σατυρογράφος, ὁ, Satyrorum scriptor. Diog. L. 5, 85. Inscr. Thesp. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, n. 1585, 18.]

D Σάτυρος, ὁ, Satyrus. [Primus memorat Hesiod. ap. Strab. 10, p. 471: Ἡσίοδος Ἑκαταίου καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησίν, Ἐξ ὧν οὔρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο, καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν. Eur. Bacch. 130: Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς· Cycl. 100: Σατύρων πρὸς ἄντροις τόνδ' ὅμιλον εἰσορῶ, ex quibus chorus fabulæ est compositus, ut in Achæi Eretr. fabula sat. Alcmæone, ap. Athen. 4, p. 173, E. Improprie Hermippus ap. Plut. Pericl. c. 33, de Pericle quippe libidinoso: Βασιλεῦ Σατύρων, et supra σατυρίσκος.] Etym. derivat a nomine σάθη, quod Penem significat: quoniam libidinosi sunt Satyri. Sic Hesych. σατύραν exp. καταφερῆ. [Fem. etiam Lucret. 4, 1162: « Simula Σιληνὴ ac Σατύρα est. » Idemque: Σάτυροι, μορφαὶ ἀπρεπεῖς. Σάτυρος, ἡ ἔκτασις ἢ χορευτής. Schol. Theocr. 4, 62: Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας (κατάγυνοι ὄντες)· ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος· σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Qui

memorat etiam Æschyli in Glauco et Sophoclis in Andromeda et in Ms. Genev. Callimachi testimonia. Πᾶνας καὶ Σειληνοὺς καὶ Σατύρους conjungit Plato Leg. 7, p. 815, C, Conv. p. 221, D, qui ib. E dicit : Σατύρου τινὸς ὑβριστοῦ δοράν. Conjunctos cum Silenis in pompa Dionysiaca memorat etiam Callixen. ap. Athen. 5, p. 197, E, F; 198, B; 199, A, B; 200, E. Pollux 4, 105 : Σειληνοὶ δ' ἦσαν καὶ ἐπ' αὐτοῖς Σάτυροι ὑπότρομα ἐσχηματισμένοι. Cum Priapis et Panibus Moschus 3, 27, et unum 4, 6. Orph. H. 53, 7 : Σατύροις ἅμα πᾶσι θηροτύποις. Eosdem Alexander Aphrod. ap. anon. Galei Op. Myth. p. 92, Baccho διὰ τὴν εὐκινησίαν comitari dicit, ut Photio s. Suidæ Σάτυρος est χορευτὴς et Zonaræ χ. τοῦ Διονύσου. Eratosth. Catast. c. 11 : Ὅτε ἐπὶ Γίγαντας ἐστρατεύοντο οἱ θεοί, λέγεται Διόνυσον καὶ Ἥφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄνων πορεύεσθαι. Conf. etiam Strabo 10, p. 466 seqq. et de poetarum ceterorumque artificum in his dæmonibus fingendis licentia Clem. Al. Protr. p. 52, Theodor. Prodr. *Notices* vol. 8, p. 133. Pausan. 1, 23, 5 : Τοὺς ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σειληνούς. Περὶ δὲ Σατύρων, οἵτινές εἰσιν, ἑτέρου πλέον ἐθέλων ἐπίστασθαι πολλοῖς αὐτῶν τούτων ἕνεκα ἐς λόγους ἦλθον· ἔφη δὲ Εὔφημος Κὰρ ἀνὴρ… ἐς τὴν ἔξω θάλασσαν ἐξενεχθῆναι· νήσους δὲ εἶναι μὲν ἔλεγεν ἐρήμους πολλάς· ἐν δὲ ταύταις (ἄλλαις Clavier.) οἰκεῖν ἄνδρας ἀγρίους· ἄλλαις (ταύταις idem, quomodo scribendum deinde ταῖς νήσοις) δὲ οὐκ ἐθέλειν νήσοις προσίσχειν τοὺς ναύτας… ταύτας καλεῖσθαι μὲν ὑπὸ τῶν ναυτῶν Σατυρίδας, εἶναι δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας καπυροὺς καὶ ἵππων οὐ πολὺ μείους ἔχειν ἐπὶ τοῖς ἰσχίοις οὐράς (V. Ἱππουρίς) κτλ. Ubi libri plerique male καὶ πυρροὺς, quod καπυροὺς scripsi ex uno, etsi non nescirem quæ de Satyrorum vinosorum et bibacium (ut ap. Xenoph. supra cit. et Leonidam Tar. Anth. Pal. 6, 44, 6 : Σατύρων πλείονα πιόμεθα) rubore apud alios leguntur, ipsumque Satyrum Scirtum πυρρογένειον vocatum ab Dioscoride. Perizon. ad Ælian. V. H. 3, 18 : « Crediderunt multi veterum Silenos et Satyros fuisse eosdem, nisi quod Sileni appellentur proprie qui inter Satyros sint vetuli senes, alii Silenos appellatos antiquissimo tempore, qui postea dicti sint Satyri. Hinc passim Sileni et Satyri vocc. confundi et de iisdem promiscue adhiberi videas. Ita Silenus a Mida captus Satyrus vocatur ab Himerio ap. Phot. p. 372, 15. Contra Marsyam, quem alii Satyrum dicunt (ut Xen. Anab. 1, 2, 13 : Κρήνη ἡ Μίδου καλουμένη, ἐφ' ᾗ λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἴνῳ κεράσας αὐτήν· Plat. Conv. p. 215, B : Σατύρῳ τῷ Μαρσύᾳ), Herodot. 7, 26, Silenum quasi appellativo nomine vocat. Quin ideo etiam Silenos in plurali crebro legas. Plut. Mor. p. 60, C : Σειληνοῖς ὁ Διόνυσος ἐτέρπετο. Ubi manifeste Sileni ponuntur pro Satyris. V. Casaub. De satyr. poesi p. 64, 65. Sed præterquam quod gemmæ ac scalpturæ diversos illis tribuunt pedes, Sileno humanos, æque ac Lucianus et alii, at Satyris caprinos, ut et quod eos distinguat diserte non tantum Lucianus, sed et Eurip. in Cyclope, ubi Silenum inducit Satyrorum patrem, tum Plato ac Diod. aliique (ut Dionys. A. R. 7, 72 med., p. 1491, 3 : Σκευαὶ δ' αὐτοῖς [τοῖς τῶν σατυριστῶν χοροῖς in triumpho Rom.] ἦσαν, τοῖς μὲν εἰς Σειληνοὺς εἰκασθεῖσι μαλλωτοὶ χιτῶνες, οὓς ἔνιοι χορταίους καλοῦσι, καὶ περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθους, τοῖς δ' εἰς Σατύρους περιζώματα καὶ δοραὶ τράγων καὶ ὀρθότριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φόβαι καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια) : crediderim itaque Silenum fuisse unicum et hominem, Dionysi s. Bacchi educatorem, qui dein, ut nutrices solebant suas alumnas, sic ipse Bacchum ubique sit secutus, quasi comes ejus et custos. Diversum porro fuisse ab Satyris, sed tamen, postquam hi quoque in comitatum Bacchi fuerunt asciti a poetis, sæpissime cum iis confusum, tanto magis, quoniam illis fingebatur præfectus : Satyros autem fuisse animalia ex maximo simiorum genere, hominem proxime referentia et feminas appetentia. V. Pausan. l. c. et infra ad c. 40 (Οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι· ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι· Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, ubi hæc fere Periz.:) Vix dubito nomen hoc primitus datum silvestribus feris ex simiorum genere, qui sunt, ut ait Plin. 8, 54, « hominis figuræ proximi et mira solertia, » immo etiam in Venerem pronissimi sec. Pausan. et schol. Theocr. l. c. Istæc autem animalia habita sunt olim pæne pro hominibus, unde a geographis inter populos Africæ referuntur Satyri. V. Melam 1, 18; 3, 9; Plin. 5, 1 et 8. Fuerunt certe comitibus Bacchi, ut pingi hi solebant, similia, ut ap. Ælian. N. A. 16, 21, in India sunt ζῷα Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς. Diserte autem inter animalia s. simias referunt Plin. 8, 54 : « Efferatior Cynocephalis natura, sicut mitissima Satyris; » Isidor. 12, 2, de bestiis : « Satyri sunt facie admodum grata et gesticulatis motibus inquieti. » (Et Aristot. in Σατυρίαις cit. Galen. vol. 4, p. 94 : Πίθηκος, εἶτα λύγκες καὶ σάτυροι, κἄπειθ' ἑξῆς κυνοκέφαλοι. L. D.) Qui tale animal juxta Dyrrhachium captum et pro monstro habitum refert. Plut. Sull. c. 27. At credula antiquitas rusticorum hominum istæc animalia habuit pro semideis vel diis silvestribus, et in Arcadia Panum, in Thessalia et Thracia Satyrorum, in Italia Faunorum insignivit nomine. » Conf. Strab. 17, p. 812 : Ἔστι δ' ὁ κῆπος τὸ μὲν πρόσωπον ἐοικὼς Σατύρῳ. Dores dixisse Τιτύρους tradunt quos in illo n. citabimus, etsi Satyros et Tityros conjungit et distinguit Strabo 10, p. 466. Utriusque voc. etymologias grammaticorum non opus est dici perinde esse absonas. Jo. Malal. p. 49, 16 : Ὁ Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς Σάτυρον, ὅ ἐστι κατὰ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν εἰς ἄλλο σῶμα εὐτελέστερον. Σατύρων πρόσωπα in ἐγγυθήκῃ memorat Lysias ap. Athen. 5, p. 210, A. || Σατύρους inscriptas fabulas fecerant Cratinus, Ecphantides, Phrynichus aliique Comici. || De fabula scenica plurali Aristoph. Thesm. 157 : Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστυκὼς ἐγώ. Anon. ap. Plotium p. 2633 : Ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοιρίλος ἐν σατύροις. Strabo 1, p. 60 : Ἐν Ὀμφάλῃ σατύροις. Et in inscript. Orchom. apud Bœckh. vol. 1, p. 764, n. 1584, 24 : Ποιητὴς σατύρων. || « Ὄρχις Σατύρου, Σατυρίσκος, Satyrium erythronium, Diosc. Notha p. 459 (3, 134). » Boiss. ἄυ]

[Σάτυρος, ὁ, Satyrus, Athen. ap. Xen. H. Gr. 2, 3, 54. Alios plures memorant Æschines p. 49, 12, Demosth. p. 401, 16; 612, 21; 953, 14; 1360, 8; 1364 fin., Lysias p. 184, 15 sq., idemque regem Bospori p. 145, 43; Dinarch. p. 95, 36, et Isocr. in Trapez. p. 359, A seq., Diod. 14, 93, Strabo, qui alius mentionem facit 16, p. 769. Aristot. Eth. Nic. 7, 6 med.: Σάτυρος ὁ Φιλοπάτωρ ἐπικαλούμενος. Alii ap. Theophr. H. Pl. 3, 12, 4, Lucian. Necyom. c. 16, Jov. trag. c. 41, in numis Rhodi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 423, n. 230; Ephesi *Suppl.* vol. 6, p. 117, n. 252. Galeni præceptor ap. ipsum vol. 4, p. 28 et alibi. Servus ap. Plat. Protag. p. 310, C, et plurimi in inscrr.]

[Σατυρόφηρ, ηρος, ὁ, Satyrus ferinus. Arcad. p. 20, 13, inter barytona.]

Σατυρώδης, ὁ, ἡ, exp. Satyros imitans s. Satyrorum mores, Ad Satyrorum mores accedens. In VV. LL. affertur pro Hispido, ex Luciano. [Zeux. c. 6 : Ἔξω τῶν ὤτων· ἐκεῖνα δὲ μόνα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. Ælian. N. A. 16, 10. Wakef.]

[Σατύρων, ωνος, ὁ, Satyro, n. viri, ap. Marc. Antonin. 10, 31, nisi Σατυρίωνι scribendum. Σατύρωνα quod legebatur ap. Isocr. p. 362, E, nunc in Πύρωνα mutatum ex cod. Urbin.]

[Σατύρων ἄκρον Sinarum ap. Ptolem. 7, 3; νῆσοι Indiæ, ib. 6; ὄρος Æthiopiæ, 4, 7 med. Ἀκρωτήριον ap. Marcian. p. 30.]

[Σατυρωνίδης, ὁ, Satyronides, n. viri, in inscr. Thracia, ap. Bœckh. vol. 2, p. 69, n. 2032, 3, ubi Σατυρωνίδου πομνειας χαριν, ab interpretibus lectum Σατυρωνίδῃ ὑπομνείας χάριν, nomine et vocabulo aliunde incognitis, ut suspiceris aliud quid latere in literis δωυπο.]

[Σάτωρ, σάτωρος, Suidas sine interpretatione, fortasse pro Σάπωρ.]

[Σαῦα, οὐδετέρως, κώμη τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· οἱ κωμῆται Σαυηνοί. Ἔστι δὲ καὶ Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ αἰτιατικὴ Σαῦνιν, Steph. Byz. V. Σαύη et Σαύνη.]

[Σαυάδαι, σαῦδοι (σαυλοὶ Vossius; sed videtur prioris voc. dittographia), Ἀμερίας τοὺς Σειληνοὺς οὕτω καλεῖ-

σθαί φησιν ὑπὸ Μακεδόνων, Hesychius, ap. quem Σαυῆδαι scriptum. Conf. Δευάδαι.] A

[Σαυαρὸς, unde Hesychius: Σαυαρὸν, ἁβρὸν, ἐλαφρὸν, ἄκρον, τρυφερὸν, σεμνὸν, σοβαρόν. Idem: Σαυκρὸν, ἁβρὸν, ἐλαφρὸν, ἄκρον. Ubi ἄκρον ex ἁβρὸν depravatum, aut in Σαυλὸν, ἁβρὸν, κοῦφον, ἁβρὸν, alterum ἁβρὸν ex ἄκρον natum. Nam etiam Ψαυκρόπους Hes. interpr. ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύων, et Ψαυκρὸν γόνυ, κοῦφον, ἀπὸ τοῦ ἄκροις ψαύειν. Ipsum autem Σαυαρὸν nihil nisi dittographia videtur formæ σαυκρὸν, nec defenditur forma σοβαρός. Ceterum conf. Ψαυκρός.]

[Σαύας. V. Σαύης.]

[Σαύατρα. V. Σαούατρα.]

[Σαυδαράται, οἱ, Saudaratæ, n. gentis, quæ cum Scythis conjungitur in inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 119, n. 2058, B, 9: Σκύθας καὶ Σαυδαράτας.]

[Σαῦδοι. V. Σαυάδαι.]

[Σαύη. Σάνη, ὁ κόσμος Βαβυλώνιος, Hesych. E Pers. جهان *Sjehân*, Orbis, expos. istius voc. tentavit Reland. Diss. De vet. L. Pers. p. 226. Verum ex ordine B literarum leg. potius Σαύη. Albert. Pro Βαβυλώνιος scr. Βαβυλώνιοι. Salmas.]

[Σαύη, ἡ, Saue, urbs prope Barygaza, ap. Arrian. P. m. Erythr. p. 13, non diversa, ut Salmas. putabat, ab ea quam Σαῦα dictam retulimus supra.]

[Σαύης s. Σαύας, ὁ, Savus, fl. Mœsiæ. Tzetz. in Cram. An. vol. 3, p. 372, 27, ad Hist. 11, 899: Ἐξ ἐκτροπῆς Σαύου) Σαύας καὶ Σαύης καὶ Σάβος καλεῖται· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Σαύας Σάβα κλίνεται· ἀπὸ δὲ τοῦ Σαύης καὶ καλεῖται· ubi in cod. Paris. ap. Dübner. Mus. Rhen. nov. vol. 4, p. 16, in Hist. Σαύου, α supra scripto, et in schol. Σαύαο pro Σαύας et Σαύης καὶ Σάβος, Σαβοῦ καλεῖται, pro quo exspectes κλίνεται. Fortasse etiam Σαῦος Σαύου scribendum, ut Σάβα jam Dübnerus in Σαύα mutandum significavit. L. Dind.]

[Σαυία, ἡ, cogn. Olbiæ, in anon. Periplo P. Eux. Huds. Geogr. vol. 1, p. 8 fin.: Ἐπὶ δὲ ταῖς καθ' Ὕπανιν καὶ Βορυσθένην ... συμβολαῖς ἐστὶν κτισθεῖσα πόλις, πρότερον μὲν Ὀλβία Σαυία καλουμένη, μετὰ δὲ ταῦτα ὑφ' Ἑλλήνων πάλιν Βορυσθένης κληθεῖσα. Quod ad Σαΐους C Olbiæ vicinos, de quibus supra, referri suspicatur Bœckh. C. I. vol. 2, p. 84, B; 86, A. L. Dind.]

Σαυκὸς, Aridus, Syracusanis. In VV. LL. annotatur, Hesych. pro eo habere σαυκρόν: sed falso: nam ut σαυκὸν exp. ξηρὸν [addito Συρακούσιοι], ita Σαυκρὸν ei est Tenerum, Molle [paullo aliter: v. Σαυαρόν]: eodemque modo Σαυκρόποδες exp. ἁβρόποδες. Sed alia quoque significata assignat nomini Σαυκρὸν, quæ ap. eum vide. [Conf. Ψαυκρόπους.]

[Σαυκράτειος, patronymici ab n. Σωκράτης forma Bœot. in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 770, n. 1588, 3: Δεξίππω Σαυκρατείω. L. Dindorf.]

[Σαυκρόπους. V. Σαυκός.]

[Σαυκρός. V. Σαυαρός.]

[Σαύλιος, ὁ, rex Scytharum, ap. Herodot. 4, 76.]

[Σαυλόομαι. V. Σαῦλος.]

[Σαυλοπρωκτιάω.] Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν: vide Σαλάκων. [Aristoph. Vesp. 1173: Καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.]

[Σαῦλος, η, ον.] Σαυλὸς, Delicatus, Mollis, etc.; vide D Hesych. [Qui Σαυλὰ, κοῦφα, ἥσυχα, τρυφερά. Σαυλὸν, ἁβρὸν, κοῦφον, τρυφερὸν, Ἀττικοί. « Hesychio non assentitur schol. Aristoph. (Vesp. 1164, 1168.) Is enim explicans v. σαλακωνίσαι tradit σαῦλον (ita enim ap. eum scriptum est) vocari τὸ φαῦλον καὶ διερρυηκός (et κοῦφον). Verum quod ibi præcedit cum Hesychii expositione potius convenit, si σαλάκωνα originem ab illo adj. habere dicamus.» HSt. App. de dial. Att. p. 219. Etym. M. s. Zonaras: Σαυλὸν, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίης. Hom. H. Merc. 28: Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Anacreon ap. Hephæst. p. 69, 8: Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες. Accentui quem HSt. cum Hes. posuit, nihil præsidii est ab Arcadio p. 53, 6 seq., cujus de verbis v. in Δαῦλος.] Hinc verb. Σαυλοῦσθαι, Deliciari, etc. [Hesychio τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι (θρ., ἁβρύνεσθαι Photio). Idem: Σαυλῶ (-λοῦ), θρύπτου.] Apud Eur. Cycl. [40: Ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι] quidam interpr. Tripudiare.

[Σαῦλος, ὁ, Saulus, n. Pauli Ap. ejusd. originis et signif., cujus Σαούλ, Act. 7, 58 etc. Schleusner. Pro quo Σαοῦλος vel Σάουλος Apollinar. Ps. 17, 4: Σαούλου τ' ὀλοοῖο, et sæpe Josephus.]

[Σαύλωμα, τὸ, Hesychio θρύμμα, Delicata mollities.]

[Σαυλωνίοις sine interpr. ponit cod. unus Suidæ.]

[Σαυλωτήρ. V. Σαυρωτήρ.]

[Σαύμειλος, ὁ, forma Bœot. nominis Σώμηλος, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 759, n. 1575, 14.]

[Σαύνη, ἡ, Saune, opp. Arabiæ, ap. Phlegont. Mirab. c. 34, 35. V. Σαῦα. L. Dind.]

[Σαυνιάζω, Telo peto. Diodor. 5, 29: Σαυνιάζουσι τοὺς ἐναντίους. Brunck.]

[Σαυνίον, τὸ, Jaculum barbaricum. Hesych. [et Photius.] In VV. LL. Σαυνία, Missiles lapides. [Reland. a Pers. سنی *Sani*, Cuspis, ortum nomen putat, De vet. L. Pers. p. 234. Dahler. Frequens nominis usus ap. recentiores historicos, ut Diodorum 1, 86: Πήξαντας ἐπὶ σαυνίων (τὰς εἰκόνας τῶν ζῴων) φορεῖν τοὺς ἡγεμόνας (τῶν Αἰγυπτίων)· 5, 30: Τὰ ξίφη τῶν παρ' ἑτέροις σαυνίων εἰσὶν οὐκ ἐλάττω, τὰ δὲ σαυνία τὰς ἀκμὰς ἔχει τῶν ξιφῶν μείζους· 13, 57: Κεφαλὰς ἐπὶ τῶν σαυνίων ἀναπείροντες ἔφερον· 17, 20: Φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Dionys. A. R. 2, 43 init.: Ἐλαθεὶς διὰ τῶν πλευρῶν σαυνίῳ· 5, 24 med.: Λόγχαις καὶ σαυνίοις ἔβαλλον· aliosque, ut Strabon. 15, p. 717: Ὁπλισμὸν δ' εἶναι... σαυνίον καὶ πέλτην, ubi plerique σαύνιον, ut omnes p. 734: Θηρεύουσι δὲ σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες· Arrian. Ind. c. 16, 10: Οἱ ἱππέες ἀκόντια δύο αὐτοῖσιν ἔχουσιν, οἷα τὰ σαύνια ἀκόντια. Sed eodem usum esse Cratinum tradit Pollux 10, 143: Καὶ ξυστὰ δ' εἴποις ἂν ... καὶ σαυνία· τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ· ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρου, Ὥστ' ἔγωγ' ἂν εἱλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος. Eundem Cratini locum respexit Hesychius, qui post ἀκόντιον βαρβαρικὸν addit καὶ σαθρὸν, χαῦνον, ἀσθενὲς, παρὰ Κρατίνῳ, ubi illa καὶ σαθρὸν, χαῦνον, ἀσθενὲς recte monet Albertus pertinuisse ad ejusmodi gl. qualis est ejusdem nobis in Σαχνὸς memoranda: Σαυχμὸν, σαχνὸν, χαῦνον, σαθρὸν, ἀσθενές. Ceterum de gl. ex hac depravata Σάννιον v. in illo voc. Ubi quæ de accentu diximus, nihil admodum conferunt ad veram nominis σαυνιον prosodiam constituendam, quod quum non sit diminutivum, Tzschuckius ad Strab. rectius scribi putabat σαύνιον. Nam Theognostus diserte testatur σαννιον per ανν se invenisse, sive apud Hesychium sive apud alium antiquiorem grammaticum. Hesychius autem (et Photius) quum Σαννίον a verbo σαίνειν repetant, et ipsi diserte testantur scripturam eandem, quamvis Hesychius in Σαυνίον rursus accedat ad alteram, quam non minus diserte testatur Pollux. Alioqui voc. σαυνιον non ante tempora Macedonica Athenis usurpatum reperitur. Ceterum si σαυνιον scripsit Cratinus, etiam Σαννιόπληκτος, quod Σαννιόπληκτος scribi apud Hesychium postulat ordo, scribendum Σαυνιόπληκτος. L. Dind.]

[Σαύνιον, Saunium, fons Bulidis prope Phocidem, ap. Pausan. 10, 37, 3.]

[Σαυνῖται, οἱ, Samnites, gens Italiæ. Τὸ θηλυκὸν Σαυνῖτις. Τὸ κτητικὸν Σαυνιτικὸς, Steph. Byz. Dionys. Per. 375: Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι. Ubi Eust.: Οἱ Σαυνῖται, οὓς διὰ τοῦ μ Σαμνῖτας (potius Σαμνίτας) οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν, ὡς ἡ γραφὴ τοῦ Διοδώρου δηλοῖ. Ap. quem 16, 45 fin. sic omnes præter unum qui per αυ, ut 19, 10 duo, ib. 72 (et 20, 101) unus, quum nihil varietatis annotatum sit ib. 76; 20, 26, 35, 44, 90, et in Exc. Photii p. 538 seq. constanter scribitur Σαυνῖται. Σαμνῖται ap. Ptolem. 3, 1 med. Ad eandem formam interdum aberratum in libris Strab., qui 5, p. 250 dicit: Εἰκὸς δὲ διὰ τοῦτο (quod ab Sabinis sint orti) καὶ Σαβέλλους αὐτοὺς ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν γονέων προσαγορευθῆναι, Σαμνίτας δ' ἀπ' ἄλλης αἰτίας, οὓς οἱ Ἕλληνες Σαυνίτας λέγουσι. Σαυνῖτις, ιδος, ἡ, de regione 5, p. 242, 251; 6, p. 283. Τὰ Σαυνιτικὰ ὄρη 5, p. 219, ubi nonnulli Σαμνιτικά. V. etiam Σάμνιον.]

[Σαυνίων, εἶδος σημαίας ἢ φλαμούλου, Suidas. Ubi al. Σαυρίων, Paris. autem cod. optimus omittit gl.,

Digitized by Google

quæ ad σαύνιον certe non pertinet. V. autem Σαυρία.]

Σαυνὸς, Mollis, Tener. [Σαυνὰ, Hesychio ἁπαλά. V. Σαυκρός.]

[Σαῦος, ὁ, Savus, fl. Mauritaniæ, ap. Ptolem. 3, 2.]

[Σαύρα.] Σαῦρα, ἡ, vel Σαύρα, ut alii scribunt [recteque præcipit Draco p. 81, 19], et Σαῦρος, Lacerta, [Sira, add. Gl.] Lacertus. [Σαῦρος, ἑρπετὸν, Lacertus, ἰχθὺς, Gl. Hesychius : Σαύρα, τὸ ἑρπετὸν ζῶον, καὶ ἰχθὺς μέγιστος σαῦρος.] Theocr. 2, [58] : Σαῦραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ· 7, [22] : Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. Utrobique autem schol. ait esse, quæ κοινῶς dicitur χλωροσαῦρα. Vide Σαλαμάνδρα. [Ap. Athen. 11, p. 503, C : Αἰσχύλος Νεανίσκοις, Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις, Valck. ad Hipp. p. 184, B, αὔρας. Lucian. Tragœdop. 162 : Φρύνους, μυγαλᾶς, σαύρας, γαλᾶς. Nicand. Th. 817 : Σηπί γε μὴν πεδανοῖσιν ὁμὴν σαύροισιν ἀλύξεις καὶ σαλαμάνδρειον δολιον δάκος· Al. 538=551 : Φαρμακίδος σαύρης πολυκηδέος, ἣν σαλαμάνδρην κλείουσιν. Herodot. 4, 183 : Σιτέονται δὲ οἱ Τρωγλοδύται ὄφις καὶ σαύρους καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν· ubi alii libri σαύρας cum Eust. ad Dionys. 180, ut omnes 192 : Κροκόδειλοι τῇσι σαύρῃσι ἐμφερέστατοι, nisi hic quoque τοῖσι σαύροισι scripserat, qua forma utitur etiam Hippocr. p. 490, 47 : Ἡ χροιὴ ὅλη σιδιοειδὴς, σφόδρα δέ ἐστι χλωροτέρη, οἵη οἱ σαῦροι οἱ χλωροὶ, quæ repetuntur p. 58, 18, ubi καθάπερ pro οἵη, quod οἷοι scribendum foret. Phryn. Bekk. p. 64, 15 : Σαῦρος ἀρρενικῶς λέγουσι· Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον (—ραν Valck. ad l. pr.). Inter utramque formam variat Aristot. in H. A. locis plurimis, quos indicant indd. Sylburgii et Schneideri. Σαύρας dicit etiam Strabo 15, p. 731; 17, p. 830. Ceterum σαύραν χαλκῆν vel χαλκῖτιν vocat Theoph. Nonn. vol. 2, p. 344, χαλκιδικὴν cum Diosc. 2, 70 Plinius, rectius χαλκίδα cum Aristotele ab HSt. in Σήψ citatus schol. Nicandri Th. 817, si quidem nomen ductum est a virgis in tergo, ut schol. dicit, χαλκιζούσαις. De accentu formæ σαῦρος properisp. Arcad. p. 69, 21. L. D.] Interdum vero Σαῦρα vel Σαῦρος potius nomen est Piscis, quem Gaza vertit itidem Lacertum ap. Aristot. [H. A. 9, 2 init., De partt. anim. 3, 6 med.; 4, 11 med.] Mentio ejus fit ab Æliano quoque [N. A. 10, 11, ubi λύρα Gesner. ex l. Aristot. in Λύρα cit.] et Athen. 7, [p. 322, C—E. || Signif. obscœna Strato Anth. Pal. 12, 3, 5 : Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην ... σαύραν· 242, 1 : Πρώην τὴν σαύραν ῥοδοδάκτυλον, Ἄλκιμ', ἔδειξας· νῦν αὐτὴν ἤδη καὶ ῥοδόπηχυν ἔχεις. || « Vertitur Nasturtium, in fragmento Nicandri ap. Athen. 15, p. 684, D. Scilicet Σαυρίδιον Galeni et Erotiani Glossaria interpr. κάρδαμον aut καρδαμίδα, ap. Hippocr. p. 875, B; Hesych. herbam θλάσπιν ait ab aliis σαύριον vocatam fuisse. » Schneid. Matthæi Med. p. 353 : Σαυρίδιον, ἣν καρδαμίδα καλοῦσι. V. Σαυρίγγη.]

[Σαύρα, ἡ, ap. Hippocr. p. 847 Lind. : Ἐμβάλλουσι δὲ ἐπιεικέως καὶ αἱ σαῦραι αἱ ἐκ τῶν φοινίκων πλεκόμεναι, ἣν κατατείνῃς ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὸν δάκτυλον λαβόμενος, τῇ μὲν ἑτέρῃ τῆς σαύρης, τῇ δὲ ἑτέρῃ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός. Cœlius Rhod. Lectt. 37, 27 : « Lacerta vasis est genus jureconsultis, ut Græcis Saura, quod Hippocrates non omisit. » M. Martin. Lex. Philol. : « Si recte σαῦρα scribitur, ut nostri codices habent et Hermolaus legit, idem significabunt istæ voces σήρα, σειρὰ, σηρά (f. l. σίρα). Grammatici interpretantur Vinculum contextum, nempe e viminibus aut corticibus arborum. » Secundum Foes., σαῦραι dicuntur vimineæ quædam texturæ, e palmis intextæ, aut digitorum integumenta, s. digitalia, a lacertarum similitudine dictæ. Conr. Gesnerus L. de Quadrupedibus Oviparis : « Ego σαύρας intelligo, non vasa, sed funiculos e palmis contextos. Hi quum resolvantur (ut quivis funiculi) aperiuntur, ut digitus immitti possit; tum in contrariam partem retorti arctius clauduntur, ut per eos digitus trahi et extendi possit; moderate scilicet. Quæ enim sic contexta sunt, facile extenduntur, nec multum remittuntur, nec duritie sua lædunt; quod convenit, quum nulla vi in his articulis extendendis opus sit. Vocat autem Hippocrates moderatam repositionem, quando opera duorum necessaria non est, ut in præ-

A cedenti illic modo, sed unius tantum sufficit. » Ad hunc sensum vocis respicere videntur Glossæ : Σαῦρα, πλεκτή, Sira. De loco Hippocratis Coraes : *Pour le mot* σαῦραι, *une seule fois trouvé dans Hippocrate, quoiqu'il semble confirmé par les anciens Glossaires, je le regarde comme un mot suspect; il est très-possible qu'il ait usurpé la place de* σειραί. *En effet, n'est-il pas étonnant que ni Galien ni Érotien n'aient fait aucune mention d'un mot si singulier, tandis que le dernier de ces deux glossographes explique le* σειρῇ *d'Hippocrate par* ἱμάντι? *Il n'est pas moins étonnant qu'on ne le trouve pas non plus dans Hesychius, ordinairement si attentif à remarquer tous les mots rares, et qui a eu le soin de recueillir toutes les formes du mot* σειρά. Σειραὶ, πλέγματα, ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες, *dit ce lexicographe.* Σειρὴ, ἀναδέσμη—ἅλυσις, δεσμός—Σειρίδας, τὰς σειράς—Σηρὰ, δεσμὸς πλεκτὸς—Σιρὰ, πλεκτὸν ἱμάντωμα. *Auxquels il faudroit peut-être ajouter le* Σιραιοῖς, σιροῖς, βραχέως, *s'il étoit permis de changer ce dernier mot en* βρόχοις, *c'est-à-dire* δεσμοῖς, *comme*
B *il explique ailleurs le* βρόχος. *Si le* σαῦραι *a été véritablement employé par Hippocrate, il ne peut être qu'un mot Égyptien, que les Grecs auront adopté avec quelque altération, de même qu'ils ont fait pour beaucoup d'autres. Le* σάρι *de Théophraste et le* Sari *de Pline (plante du Nil, qui a beaucoup d'analogie avec les feuilles du papyrus et celles du palmier) signifie en langue Copte, jonc (voy.* Jablonski, Opusc. *t.* 1, *p.* 266). *Je suis porté à croire qu'on a étendu la signification de ce mot non seulement sur toutes les plantes analogues, mais encore sur les ouvrages mêmes, tissus ou tressés, qu'on tiroit de ces plantes, comme cordes, nattes, corbeilles etc. Une espèce ou secte de moines Égyptiens s'appeloient* Sarabaitæ. Jablonski ibid. *p.* 264, *désapprouve toutes les étymologies qu'on a données de ce nom, et finit par avouer qu'il n'en connoît point l'origine. Cependant comme les Coptes donnent le nom de Sari au jonc, et celui de Baï aux rameaux du palmier, il me paroît plus que vraisemblable, que* Sarabaitæ *veut dire, des hommes ceints de cordes faites*
C *de palmier,* φοινίκων βαΐοις ἐζωσμένοι, *et s'appuie cette conjecture sur la description même qu'on a donnée de cette secte de moines, et dans laquelle il est dit expressément, qu'ils étoient* cincti funibus palmarum (Jablonski, ibid. *p.* 264). *Pour revenir à Hippocrate, ce qui me fait encore douter qu'il ait employé le mot* σαῦραι (*qui seroit une altération du mot Égyptien* Sari *ou* Saræ), *c'est que les moines Égyptiens, ou du moins ceux qui ont traduit leurs vies, toutes les fois qu'il est question de ces ouvrages tissus ou tressés de palmier, se servent constamment du mot* σειραὶ, *comme de celui de* θαλλοὶ, *ou* θαλλία, *pour désigner les rameaux du palmier ou le* βάϊα (Jablonsk. ib. *p.* 2). Angl.]

[Σαῦρα, πόλις Σαυνιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σαυρανῶν δ' οἱ κορυφαιότατοι, Steph. Byz., anonymi poetæ loco usus.]

[Σαῦραι, ἔθνος Θρᾴκιον, Hesychius. V. Σάτραι.]

Σαυρία, ἡ, Corruptio segetum; Jaculum, Venabulum, VV. LL., remittentia ad Theocr. Pharmac. [Σαυρία, Jaculus (Jaculum), Gl. V. Σαυνίον.] Additurque Σαυριάζω pro Destruo segetes, Jaculor, Ferio.
D [V. Σαυνιάζω.]

[Σαυρίας, ὁ, Saurias, Athen. ap. Demosth. p. 1360, 10. ῐᾱ]

[Σαυρίγγη, ἡ, i. q. σαύρα, quod v. Hesychius : Πόα τις καὶ τὸ ζῶον ἡ σαύρα.]

[Σαυρίδης, Σαυρίδιον, Σαύριον. V. Σαῦρα.]

[Σαυρὶς, ίδος, ἡ. Suidas in libro uno : Σαυρὶς, εἶδος ἰχθυδίου· καὶ κλίνεται σαυρίδος· σαῦρος δὲ ὁ ἰχθύς.]

[Σαυρίτης, ὁ, genus Serpentis. Hesychius : Σαυρῖται, εἶδός τι ὄφεων.]

[Σαυρῖτις, ιδος, ἡ, nomen anagallidis ap. Interpol. Dioscor. 2, 209.]

[Σαυρίων. V. Σαυνίων.]

[Σαυροβριθὴς, ὁ, ἡ, Cuspide gravis. Hesychius : Σαυροβριθὲς ἔγχος· ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ· καὶ Αἰσχύλος ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη. V. Σαυρωτήρ.]

Σαυροειδὴς, ὁ, ἡ, Lacertæ figuram habens s. formam, Lacertæ similis. [Aristot. H. A. 2, 11 init. : Ὁ δὲ χαμαιλέων ὅλον μὲν τοῦ σώματος ἔχει τὸ σχῆμα σαυροειδές.]

[Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ, Lacertæ interfector. Plin. H. N. 34, 19, 10 : « Fecit (Praxiteles) et puberem Apollinem subrepenti lacertæ cominus sagitta insidiantem, quem Sauroctonon vocant. » Martial. 14, 172.]

[Σαυρομάται, οἱ, Sauromatæ. Steph. Byz. : Σ., Σκυθικὸν ἔθνος, καὶ Σαυρομάτις ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Memorat Apoll. Rh. 3, 353, 394. Orph. Arg. 1060 : Σαυρομάτας τε Γέτας τε. Dionys. Per. 656, 680; Herodot. 4, 21, 110 etc.; Strabo 2, p. 114, 119; 7, p. 294, 302, 305; 11, p. 507; 12, p. 553. Fem. Σαυρομάτιδος χώρης Herodot. 4, 123, et Σαυρομάτιδες Plato Leg. 7, p. 804, E; 806, B, περὶ τὸν Πόντον ponens. Adj. Σαυροματικὸς, ἡ, ὸν, ap. Aristot. De gen. an. 5, 3 med., Pausan. 1, 21, 4. De gente ejusque origine et nomine a voc. Lithuano *Szaure*, Septentrio, ducto, post alios disputavit Bœckh. C. I. vol. 2, p. 83. Aliam etymologiam ludit Steph. Byz. in Ἀμαζὼν et Eustath. ad Dionys. v. 828 fin., Amazones Σαυρομάτιδας quasi Σαυροπάτιδας esse dictas παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν καὶ ἐσθίειν s. πάσασθαι, ὅ ἐστι γεύσασθαι.]

[Σαυρομάτης, ὁ, Sauromates, n. pr., quo fuerunt complures reges Bospori, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 373 sqq., Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 367, *Suppl.* vol. 4, p. 479 sqq., ne inscrr. memorem.]

[Σαῦρος. V. Σαύρα.]

[Σαῦρος, ὁ, Saurus, latro, eique cognominis Σαύρου δειρὰς in Pisatidis et Arcadiæ confiniis, ap. Pausan. 6, 21, 3, 4.]

[Σαύρου καλουμένη κρήνη Cretæ memoratur Theophr. H. Pl. 3, 3, 4.]

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuspis [Gl.] in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur, Bud. In VV. LL. dicitur esse Cuspis hastæ posterior, ut prior ἐπιδορατὶς dicitur. Ferramentum concavum, mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hesych. exp. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. [Δηλοῖ δὲ καὶ στάθμην κεστόν· et sim. in Σαυρωτῆρσι id. et Photius s. Suidas. Pollux 1, 136; 10, 143.] Hom. Il. [K, 153] : Ἔγχεα δέ σφιν Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, ubi ab Eust. σαυρωτὴρ dicitur esse σιδήριον κοῖλον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς : sed adjungit, κατὰ σκόλοπα, ἤγουν σταυρόν : ut σαυρωτὴρ dictum sit quasi σταυρωτήρ. Veteres autem brevius scribere de hujus voc. signif. ait : a quibus σαυρωτὴρ esse dicitur τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον. Ab Hom. dicitur et οὐρίαχος. [Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 110, 3 : Τὰν ἔλαφον Κλεόλαος ... ἔκτανε θηκτῷ σαυρωτῆρι.] Legimus ap. Herodot. [7, 41] de quibusdam, qui ἐπὶ τοῖς δόρασι loco σαυρωτήρων haberent ῥοιὰς χρυσέας. [Conf. Athen. 12, p. 514, B.] Usum porro σαυρωτήρων præcipuum ex hoc Polybii l. cognoscere possumus [6, 25, 6] : Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια. [11, 18, 4 : Πατάξας τῷ δόρατι καιρίως, καὶ προσενεγκὼν τῷ σαυρωτῆρι πληγὴν ἄλλην ἐκ διαλήψεως. Ap. Hesychium post Σαύλωμα ponentem Σαυλάτηρ, δορατοθήκη, quod restitutum Σαυλωτὴρ, nihili esse videtur.]

[Σαυρωτὸς, ὁ, Cuspidatus. Hesychius : Σαυρωτοῖς δόρασι τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος. At Σαυρωτὴ, ποικίλη, videtur pertinere ad Σαῦρος, Lacertus.]

[Σαύσα, Nauci, Gl. corrupte. Nec liquet an ad sequens σαῦσαξ pertineat.]

[Σαῦσαξ, ακος, ὁ, genus leguminis. Draco p. 19, 2 : Ὅσα ἔχει τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν ἀρσενικὰ ὄντα, καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον, ὡς ἔχει τὸ Φαίαξ ... Σημειούμεθα τὸ Γύναξ καὶ Γύλαξ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλοντα τὸ α... καὶ τὸ σαύταξ ἢ σαύσαξ· (καὶ τὸ σαύσαξ· φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπριον. Herodianus qui dicitur in Cram. Anecd. vol. 3, p. 284, 13). Scribendum σαῦσαξ. Ap. Hesychium : Σαυσάκας, τυροὺς ἁπαλοὺς, εὐτρόφους. Καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι ἐπιφόρους ποιεῖν πρὸς συνουσίαν, fortasse σαύσακας scribendum, ut Caseum quoque tenerum significaverit voc. ab eadem stirpe repetendum cujus est σαυκρός. L. Dind.]

Σαυσαρισμὸς, ὁ, Aridæ linguæ et hærentis affectio. Linguæ hæsitatio, Bud. ex Gaza ap. Aristot. Probl. 27, [3] ubi de excandescentibus loquens, scribit,

A Ἐπεὶ τό γε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

[Σαυσαρὸς, Hesychio ψιθυρὸς, pro quo Schneidero leg. videtur ψαθυρός.]

[Σαυσιαλέω, Σαυσιαλεῖ, μαστιγᾶται. Ἠλεῖοι, Hesychius. Sauciatur, Maussacus.]

[Σαῦταξ. V. Σαῦσαξ.]

[Σαυτορία, σωτηρία. Ἀμερίας, Hesych. Est forma similis Bœoticis Σαύμειλος pro Σώμηλος et aliis, de quibus supra.]

[Σαυτοῦ. V. Σύ.]

[Σαυχμός. V. Σαχνός.]

[Σαύω, τὸ βοῶ, ap. Arcad. p. 163, 23, scribendum αὔω. L. Dind.]

Σάφα, ap. Hom. aliosque poetas adverbium est, vel potius nomen adverbiale : sc. factum ex plurali σαφέα. Accipitur autem pro Certo, ut Il. B, [192] : Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο. [H, 226 : Νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι· Od. B, 108 : Ἡ σάφα ᾔδη· Δ, 730 : Ἐπιστάμεναι σάφα· P, 373 : Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν
B γένος εὔχεται εἶναι· Ω, 404 : Ἤδη σάφα οἶδε ... Πηνελόπεια νοστήσαντά σε.] Sic et ap. [Simonid. ap. Herodot. 7, 228 : Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς. Et sæpissime ap. Tragicos σάφ' οἶδα, εἰδὼς, εἰδέναι, ἴσθι.] Aristoph. [Ran. 75 etc.], σάφα οἶδα, Certo scio. Quinetiam ap. Xen. [Cyrop. 8, 7, 12] : Σάφ' ἴσθι, Certo scias. Sed ap. Hom. invenitur σάφα οἶδα et σάφα εἰδὼς sequente infin., dictum de eo qui plane scit hoc vel illud facere s. dicere : i. e. plane callet artem hoc vel illud faciendi. [Il. O, 632 : Οὔπω σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχήσασθαι· Y, 201 : Σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς μυθήσασθαι. Cum genit. Od. A, 202 : Οἰωνῶν σάφα εἰδώς· Il. M, 228 : Ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων.] Ex Eod. affertur σάφα εἰπεῖν pro Vere s. Vera dicere. [Il. Δ, 404 : Ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν· Od. B, 31 : Ἀγγελίην ἡμῖν σάφα εἴποι· Γ, 89 : Σάφα εἰπέμεν· P, 106 : Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν. Pind. Ol. 8, 46 : Σάφα εἴποις· 7, 91 : Σάφα δαείς· Pyth. 2, 57 : Σάφα νιν ἔχεις πεπαρεῖν. Soph. Œd. C. 16 : Χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, recte al. ὡς ἀπεικάσαι, optimus Med. ἀφεικάσαι, suprascripto π. Theocr.
C 25, 198 : Οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. Hippocr. p. 383, 51 : Τοὺς ἀριθμοὺς ἑκάστου τῶν νοσημάτων σάφα ἐθέλοντες φράζειν· 829, D : Εἰδέναι σάφα χρή· F : Σάφα ἐπίστασθαι· 1151, D : Οὐ μὴν σάφα οἶδα· 1159, H : Οὐδὲν δὲ ἠδύνατο σάφα εἰπεῖν. Antiphon p. 143, 32 : Εἰκάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότας.]

[Σαφάσας, ὁ, Saphasas, n. viri, in inscr. Cherson. Taur. ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, n. 2130, 34 : Σαφάσας Χρηστίωνος.]

[Σαφεστάτως, Σαφεστέρως. V. Σαφῶς post Σαφής.]

Σαφέω, Manifesto, Clare notum facio, Declaro, Significo, Bud., exponens etiam per compp. διασαφῶ et ἀποσαφῶ. Sed hujus simplicis exempla nulla profert : at illorum composs. minime rara sunt. [Ms. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 474 fin. : Καὶ τὰ σαφῶν τις ἔσχε φυρμὸν αὐτίκα, quod ab σαφέω ducit Boiss., quum scribendum videatur κατ' ἀσαφῶν. Sed Suidas : Σαφήνεια, καὶ Σαφηνίζω, ἑρμηνεύω· Σαφῶ δὲ Σαφήσω. L. D.]

[Σαφηγορὶς, ίδος, ἡ, Veridica. Epigr. ap. Pausan. 10, 12 : Ἃδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαφηγορὶς εἰμὶ Σίβυλλα.]

D Σαφήνεια, ἡ, non parum frequens in prosa, pro Perspicuitas, [Manifestio (—tatio), Distinctio, Gl.] Dilucida oratio : unde opp. τῇ ἀσαφείᾳ ap. Plat. De rep. [5, p. 478, C;] 6, [p. 509, D. Soph. p. 254, C : Εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ δυνάμεθα λαβεῖν· Phædr. p. 277, D : Μεγάλην τινὰ ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγούμενος καὶ σαφήνειαν· Reip. 7, p. 524, C : Διὰ τὴν τούτου (quod cernitur) σαφήνειαν· Leg. 7, p. 812, D : Τούτων τοίνυν δεῖ χάριν τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας προσχρῆσθαι, σαφηνείας ἕνεκα τῶν χορδῶν τόν τε κιθαριστὴν καὶ τὸν παιδευόμενον. Aristot. Eth. Nic. 2, 7 med. : Σαφηνείας ἕνεκεν καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου.] Eam Dionys. H. inter virtutes orationis Lysiæ numerat, duplicemque facit, in rebus et in verbis. A Dialecticis σαφήνεια definitur λέξις γνώριμος, παριστῶσα τὸ νοούμενον. Redditur etiam Explanatio a Bud. ap. Lucian. [Lexiphan. c. 23] et Greg. Naz., item Philonem, Ἀλλ' ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν, εἴπωμεν. [Claritas orationis, prima ejus virtus ex disciplina Hermogenis lib. 1 Περὶ ἰδ. p. 26, quæ constat duabus rebus, τῷ καθαρῷ et εὐκρινεῖ.

puritate et perspicuitate. Dionysius in Jud. Lys. c. 4, σαφήνειαν ἐν τοῖς ὀνόμασιν καὶ πράγμασιν commemorat, quam πραγματικὴν dicit, et addit : Τούτου δὲ εἴπον, ὅτι οὐ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα. Aristoteli σαφὴς λέξις est, quæ medium tenet inter ἀδολεσχίαν et συντομίαν, loquacitatem et nimiam brevitatem, lib. 3 Rhet., c. 12 fin. — Aristides etiam Περὶ λογ. πολ. p. 658 σαφήνειαν et καθαρότητα componit. Conf. auct. Rhetor. ad Alex. p. 254 Ald.; conf. p. 257, ubi τὸ σαφῶς δηλοῦν quomodo in rebus et verbis fiat, copiosius exponit.— Diog. L. 10, 10, commemorat Epicuri λέξιν κυρίαν καὶ ἰδιωτάτην, deinde addit : Σαφὴς ἦν οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν. Huic contrarium vitium statuitur ἡ εὐτέλεια, Humile et tritum dicendi genus. Philostr. Epist. 1. Quintil. 8, 2 : Perspicuitas in verbis habet præcipuam proprietatem. Conf. Voss. Institt. rhet. 6, p. 490. Ernest. Lex. rh. Æsch. Sept. 67 : Κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον ὀφθαλμὸν ἕξω καὶ σαφηνείᾳ λόγου εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβὴς ἔσει. Antiphon p. 112, 43 : Περὶ μὲν οὖν τούτων οὐκ ἄδηλον ὅτι αὐτοὶ ἔφευγον τῶν πραχθέντων τὴν σαφήνειαν πυθέσθαι. Polyb. 3, 36, 2 : Πρὸς γνῶσιν καὶ σαφήνειαν αὐτοτελὲς εἶναι τοῦτο τὸ μέρος. Lucian. Lexiph. c. 23 : Μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θῦε· De salt. c. 62 : Ἀναγκαῖον αὐτῷ ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν.]

[Σαφηνέω, Illustro, Explico. Anecd. Boiss. vol. 4, p. 368, 6 : Σαφηνεῖν τὰς βίβλους. Cit. Boiss.]

Σαφηνὴς, ὁ, ἡ, i. q. σαφὴς, Manifestus, etc. Utitur autem Herodot. hoc nomine [immo adverbio] σαφηνέως. [Pind. Ol. 11, 57 : Τὸ σαφανὲς κατέφρασεν. Æsch. Pers. 634 : Βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα· 738 : Λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦδε. Soph. Tr. 892 : Τί φωνεῖς ;— Σαφηνῆ.] Adv. Σαφηνέως, Manifeste, Aperte, Plane et Certo, Vere. Herodot. [1, 140 : Τάδε ὡς κρυπτόμενα λέγεται καὶ οὐ σαφηνέως· 3, 122 : Καί μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως· 6, 82 : Οὐκ ἔχω σ. εἶπαι.] Per contr. autem dicitur Σαφηνῶς : quo et Æschylus usus est, in Prom. [780 : Τὰ λοιπά σοι φράσω σ. et Theognis 963 : Μήποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς.]

Σαφηνίζω, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. [Plano, Exprimo, Pando, Distinguo, Declaro, Gl. Æsch. Prom. 228 : Τοῦτο δὴ σαφηνιῶ· 622 : Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον· Cho. 678 : Ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν.] Utitur autem hoc verbo et Xen. [Cyrop. 8, 7, 9 : Τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν· 4, 4 : Οὕτως ἐσαφήνιζε τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ· H. Gr. 7, 5, 21 : Τοῦτο δὲ πράττων σαφηνίζειν ἐδόκει ὅτι εἰς μάχην παρεσκευάζετο· Comm. 4, 3, 4 : Ὁ ἥλιος τάς τε ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει· 7, 6 : Τὸν ζητοῦντα ἃ οἱ θεοὶ σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν· Œc. 20, 13 : Ἁπλῶς ἅ τε δύναται (ἡ γῆ) καὶ ἃ μὴ σαφηνίζει τε καὶ ἀληθεύει· Reip. Lac. 2, 1 : Βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἑκατέρων σαφηνίσαι· et pass. Cyrop. 8, 4, 4 : Σαφηνίζεσθαι ὡς ἕκαστον ἐτίμα, τοῦτο ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι. Aristot. Rhet. 3, 2 med. : Καὶ λανθάνειν ἐνδέχεται καὶ σαφηνιεῖ· De partt. an. 4, 5 med. : Τὰ μὲν γὰρ τῷ λόγῳ, τὰ δὲ πρὸς τὴν ὄψιν αὐτῶν σαφηνίζειν δεῖ μᾶλλον.] Ex Aristot. [H. A. 9, 49 med.] affertur Σαφηνίζει τῇ φωνῇ. [Ὁ κόκκυξ τῇ φ. οὐ σ., ὅταν μέλλῃ ἀφανίζεσθαι.]

[Σαφηνισμὸς, ὁ, Declaratio, Perspicuitas. Dionys. A. R. 1, 66 : Σαφηνισμοῦ ἕνεκα διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τὸ σχῆμα ἐπικατηγοροῦσῃ, ut illa correxi in Ἐπικατηγόρησις. Schol. Soph. Antig. 893.]

[Σαφηνιστέον, Declarandum. Athanas. vol. 2, p. 284. Kall. Tzetzes in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 324, 26, et ad Hesiod. Op. 382, p. 206. L. Dind.]

[Σαφηνιστὴς, ὁ, Declarator. Niceph. Blemm. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 11, p. 83 ed. Harl. Boiss. Orig. Philoc. p. 54. Routh.]

Σαφηνιστικὸς, ή, όν, Declarandi facultate præditus s. Explanandi, Declarativus, Declarator, Explanator : ut σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, ex Greg. Naz. [Lucian. De saltat. c. 36 : Ἐπιστήμη τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική. Photius Bibl. p. 122, 25.]

[Σαφηνῶς. V. Σαφηνής.]

Σαφὴς, ὁ, ἡ, Manifestus [Gl.], Apertus, Perspicuus, Dilucidus, Planus [Gl. Pind. Isthm. 1, 22 : Λάμπει σαφὴς ἀρετά· Nem. 11, 43 : Σαφὲς τέκμαρ· Isthm. 5, 18 : Σαφέστατον τέθμιον. Æsch. Ag. 1047 : Σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον· Prom. 642 : Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν πεύσεσθε· Sept. 40 : Ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων· 82 : Αἰθερία κόνις, σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος· Pers. 248 : Φέρει σαφές τι πρᾶγος· 705 : Σαφές τί μοι λέξον· Suppl. 948 : Σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης. Soph. El. 18 : Ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ· 23 : Ὥς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις· 41 : Ὅπως ἂν ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ· 966 : Πημονὴν αὐτῷ σαφῆ· 1115 : Τοὔτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι· Ph. 403 : Ἔχοντες ξύμβολον σαφὲς λύπης· Ant. 34 : Ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι σαφῆ προκηρύξοντα· 405 : Ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω· et similiter alibi. Eur. Hipp. 381 : Εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς, οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα· Andr. 1048 : Ἠσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον· Ion. 1481 : Λέγεις μοι δόλια κοὐ σαφῆ τάδε· Or. 641 : Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν. Aristoph. Ran. 927 : Σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν· Ach. 154 : Τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές· Lys. 777 : Σαφής γ' ὁ χρησμός. Xen. Œc. 8, 2 : Ἔστι μὲν αὕτη σαφὴς πενία, τὸ δεόμενόν τινος μὴ ἔχειν χρῆσθαι. Plato Leg. 12, p. 957, D : Βάσανος σαφής· Ep. 7, p. 341, A : Πεῖρα σαφής· Leg. 12, p. 965, C : Ταύτης οὐκ ἔστι σαφεστέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί· 1, p. 626, D : Τὸν λόγον σαφέστερον ἐποίησας· Soph. p. 334, D : Λάβωμεν σαφέστερόν τι παράδειγμα· Ep. 3, p. 319, D : Σαφεστέρους λόγους. Antiphon p. 113, 1 : Οὐχ ὑμεῖς γε (ἀβασάνιστον ἐάσετε), ἀλλὰ σαφὲς ποιήσετε. Æschin. p. 7, 8 : Περὶ τῶν ἀγνοουμένων σαφεῖς προσήκει τὰς ἀποδείξεις ποιεῖσθαι τὸν κατήγορον.] Demosth. Pro corona : Πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Ubi observa obiter βραχὺς καὶ σαφής : contra enim μακρότερον μέν, σαφέστερον δὲ, legimus ap. eum cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur. [Demosth. p. 425, 12 : Οὐχ ὁρᾶτε ὡς ἐναργὲς καὶ σαφὲς παράδειγμα οἱ ταλαίπωροι γεγόνασιν Ὀλύνθιοι.] Apud Eund. σαφὴς γραφὴ, ubi scribit, Φευγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφὴ καὶ τὰς ἀμφιβολίας. [Polyb. 2, 49, 4 : Διὰ τὸ καὶ λίαν ἀληθινοὺς καὶ σαφεῖς ἐκεῖνον περὶ τῶν ἰδίων συντεταχέναι πράξεων ὑπομνηματισμούς.] Sed quod hic ab eo dicitur σαφὴς γραφὴ, non solum σαφήνεια vocatur, sed interdum et τὸ σαφὲς substantive. Ac certe ipsemet ita utitur, necnon Lucian. [De hist. conscr. c. 55. || Neutro absolute Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. 105, 12 : Ποῦ δὴ τὸ σαφές; Hel. 577 : Τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ· 1149 : Οὐδ' ἔχω τί τὸ σαφές· Or. 397 : Σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές. Aristoph. Ran. 64 : Ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές; Plato Phædr. p. 265, D : Τὸ σαφὲς διὰ ταῦτ' ἔσχεν εἰπεῖν ὁ λόγος· Phil. p. 56, A : Πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές. Philostr. Imag. p. 866 fin. : Ὡς ἡδὺ τὸ σαφὲς τῆς τέχνης. || Σαφὲς, Liquet, Gl. Xen. Cyrop. 2, 1, 4 : Πῶς τοῦτο σαφές; Conv. 4, 46 : Καὶ τοῦτο σαφές· Reip. Lac. 11, 8 : Ὅτι παλαιότατοι οὗτοι οἱ νόμοι εἰσὶ σαφές· Vect. 4, 2 : Ὅτι πάλαι ἐνεργά ἐστι πᾶσι σαφές. Plato Phædr. p. 239, E : Σαφὲς τοῦτό γε παντὶ ὅτι κτλ. || De oratore Aristoph. Eq. 1379 : Ὁ Φαίαξ... γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικός. Pollux 4, 20; 6, 149. De lingua Aristot. H. A. 1, 11, fin. : Ἡ μέση δὲ (γλῶττα) βελτίστη καὶ σαφεστάτη. De odore Theophr. C. Pl. 6, 5, 3 : Τἆλλα ζῷα σαφεστέραν ἔχοντα τὴν ὄσφρησιν μηδ' αἰσθάνεσθαι.] || Σαφὴς, Certus [Gl.]. Interdum et Verus : ut σαφὴς μῦθος, Eur. [Med. 72. Hel. 21 : Εἰ σαφὴς οὗτος λόγος.] Et σαφὴς πίστις, Philo, Certa fides. [Æsch. fr. ap. Plut. Mor. p. 625, D : Γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής. Soph. Œd. T. 390 : Ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 1011 : Μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής· Œd. C. 623 : Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής. Eur. Or. 1155 : Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής· Iph. T. 919 : Μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος· Suppl. 650 : Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφής. Xen. Cyrop. 2, 1, 5 : Τοὺς Ἕλληνας οὐδέν πω σαφὲς λέγεται εἰ ἕπονται· Comm. 4, 6, 13 : Μηδὲν ἔχων σαφὲς λέγειν· 2, 4, 1 : Πάντων κτημάτων κράτιστον φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός· Cyrop. 1, 6, 16 : Μάρτυρες σαφεῖς ἑκατέροις αὐτῶν παρίστανται τά τε σώματα καὶ τὰ χρώματα· Œc. 20, 15 : Σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς. Plato Leg. 11, p. 917, E : Νόμους μηνυτὰς σαφεῖς· 921, B : Σαφεῖ τε καὶ ἀψευδεῖ πράγματι· Phæd.

A p. 57, B : Σαφές τι ἀγγεῖλαι· Conv. p. 172, D : Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν· et ib. : Ἔοικέ σοι οὐδὲν διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος.] Apud Thuc. 1, [22] : Τῶν γενομένων τὸ σαφές, Rerum gestarum veritas, ut quidam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si hoc substantivo uti liceret. [V. supra. Plato Phæd. p. 69, D : Ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα. || Σαφὲς adverbialiter Pind. Ol. 13, 43 : Σαφὲς λέγειν· 99 : Τότ' ἂν φαίην σαφές· Pyth. 2, 25 : Ἔμαθε σαφές· 8, 47 : Θαέομαι σαφές· Isthm. 6, 27 : Ἴστω σαφές. Cratinus fr. Trophon. ap. Hephæst. p. 72, 10 : Ἴσθι σαφές.]

|| Σαφῶς, Manifeste, Aperte, [Evidenter, Plane, Palam, Disceptim, Profecto, Ad liquidum, Diserte, Liquido, Gl.] Perspicue, Dilucide, Certo [Gl.] : ut [Æsch. Prom. 387 : Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν· 665 : Σ. ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη· 816 : Σ. ἐκμάνθανε· 839, ἐπίστασο· 913 : Οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς· Cho. 917 : Αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς· 1055 : Σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες· Ag. 1636 : Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς· Pers. 519 : Ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά· B 784 : Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ' ἐμοὶ ξυνήλικες. (Alia exx. cum εὖ conjuncti v. in illo p. 2168, D, quibus add. Plat. Gorg. p. 453, B : Σαφῶς ... εὖ ἴσθ' ὅτι.) Soph. Ph. 40 : Ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς· 595 : Καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς· 995 : Ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν· 1338 : Λέγει σαφῶς· OEd. T. 106 : Ἐπιστέλλει σαφῶς· 604 : Εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι· 702 : Εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς· 846 : Σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον· fr. Tyrus ap. Aristot. Rhet. 2, 25 : Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα· El. 660 : Πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς· Tr. 349 : Σαφῶς μοι φράζε. Eur. Heracl. 180 : Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῶς. Aristoph. Pl. 40 : Σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί· 1171 : Τίς ἂν φράσειε ποῦστι Χρεμύλος μοι σαφῶς; Nub. 250 : Βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς; 1245 : Ἐγὼ γὰρ ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς· Ran. 1434 : Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς· Eccl. 1134 : Εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.] Οἶδας [οἶδα] σαφῶς, Aristoph. [Pl. 360 etc.] Et γινώσκω σαφῶς, Xen. Cyrop. 8, [7, 6] : Ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώ- C σκω. Athen. 2 : Ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς. [Xen. ib. 3, 1, 12 : Λέγε δὴ σαφῶς καθ' ἓν ἕκαστον· 6, 1, 41 : Δύο σαφῶς ἔχω ψυχάς· 8, 3, 37 : Τῶν σ. ἀποχειροβιώτων· Anab. 4, 5, 8 : Ἐπειδὴ εἶπέ τις τῶν ἐμπείρων ὅτι σαφῶς βουλιμιῶσι· Comm. 1, 2, 34 : Τοῦτο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν· OEc. 7, 3 : Σ. ὀνομάζοντές με Ἰσχόμαχον. Cum fut., ut sit Certo, Aristoph. Thesm. 186 : Σαφῶς σώσεις ἐμέ· et similiter Xen. Cyrop. 3, 2, 15 : Σ. ἀπολωλέναι νομίσαντες· H. Gr. 7, 1, 44 : Εἰ οἱ πλουσιώτατοι ἐγκρατεῖς ἔσοιντο τοῦ Σικυῶνος, σαφῶς πάλιν λακωνιεῖ ἡ πόλις· 46 : Πάντα ὑφ' ἑαυτῷ ἐποιήσατο καὶ σαφῶς τύραννος ἦν· Conv. 4, 32 : Εἰμὶ νῦν μὲν τυράννῳ ἐοικώς, τότε δὲ σ. δοῦλος ἦν. Sed quod est H. Gr. 4, 8, 38 : Νομίζων πρὸς τὸ ἄναντες οὐκ ἂν δύνασθαι σαφῶς βοηθῆσαι αὐτῷ τοὺς παρεληλυθότας, scribendum videri posset ἀσφαλῶς, quod etiam alibi cum σαφὴς et ἀσαφὴς ap. ipsum Xen. est confusum, nisi recte haberet, si vertatur, non ut Morus vertit, Recte, sed Luculenter. In respondendo Xen. Conv. 4, 60 : Οὐχ οὗτος παντελῶς ἂν ἤδη ἀγαθὸς μαστροπὸς εἴη; — Σαφῶς γε νὴ Δία, πάντες εἶπον. Et in D canibus incitandis Ven. 6, 17 : Σαφῶς γε, ὦ κύνες. De usu ap. Xen. Anab. 1, 4, 18 : Ἐδόκει δὴ θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ, ὡς βασιλεύσοντι· Conv. 8, 15 : Σαφῶς ἀποτελεῖται ἡ εὐχή, ἐν ᾗ αἰτούμεθα τὴν θεὸν κτλ., Vectig. 1, 5 : Ὑπάργυρός ἐστι σαφῶς θείᾳ μοίρᾳ, et alios dixi ad OEcon. 21, 12 : Οὔ μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον ... σαφῶς φείδονται τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, ubi ὁ σαφῶς θεοὶ δωροῦνται restitui. Plato Phædr. p. 241, E : Ὑπὸ τῶν Νυμφῶν σαφῶς ἐνθουσιάσω. || Forma soluta Hom. H. Cer. 149 : Ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι. Pind. Ol. 6, 20 : Τοῦτό γε οἱ σαφέως μαρτυρήσω· Pyth. 4, 117 : Φράσσατέ μοι σαφέως. Et Herodotus, de quo Schweigh.: « Σαφέως προπεπυσμένος πάντα 1, 21 m.; 9, 7, 2. Οὐδεὶς ἔχει σαφέως φράσαι 2, 31. Δηλοῖ σ. 2, 44; σ. πάντα ἐξηγησάμενον 2, 121, 1; σ. ἐπισταμένους 8, 88. »] Sed compar. Σαφέστερον, Manifestius, Apertius, Certius. [Æsch. Cho. 724 : Ὡς σαφέστερον τὴν ... φάτιν πύθηται τήνδε· 767 : Λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον· Suppl. A 467 : Ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον· 930 : Ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον. Soph. OEd. C. 792 : Ὅσῳ περ καὶ σαφεστέρων κλύω. Eur. Med. 693 : Φράζε μοι σαφέστερον· Bacch. 1282 : Σαφέστερον μάθε· Cycl. 143 : Ὡς σαφέστερον μάθῃς. Aristoph. Ran. 1445 : Ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον. Xen. Cyrop. 1, 2, 15 : Ἵνα σ. δηλωθῇ· Ag. 1, 9 : Πῶς ἂν τις σ. ἐπιδείξειεν· Vect. 4, 73 : Ἵνα σ. εἴπω. Plato quum alibi sæpe tum Lach. p. 196, C : Αὐτοῦ οὖν σαφέστερον πυθώμεθα· Hipp. maj. p. 300, E : Ἀλλά μου σαφέστερον ἄκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. Pro quo Σαφεστέρως recentiores, ut Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 307, 26 : Ἐκφράσας σαφεστέρως, et alii.] Superl. Σαφέστατα, Manifestissime, Apertissime, Certissime. [Æsch. Ag. 38 : Οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν. Soph. OEd. T. 286 : Παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' ἐκμάθοι σαφέστατα. Aristoph. Pl. 46 : Φράζουσιν ὦ σκαιότατέ σοι σαφέστατα· Ran. 1174 : Κλύειν, ἀκοῦσαι ταυτὸν ὂν σαφέστατα. Xen. Cyrop. 5, 5, 13 : Ἵνα σαφέστατα κατίδωμεν. Plato Leg. 8, p. 822, A : Πειρῶ φράζειν ὡς σαφέστατα· Phæd. p. 58, D : B Ὡς σαφέστατα ἀπαγγεῖλαι. || Σαφεστάτως, « Agathem. Geogr. p. 196. » Ancl. Amphil. p. 140. Kall. Tzetz. Hist. 6, 874; 8, 872; 9, 713; 10, 550. Elberling. Et alii multi recentiorum.]

Σαφήτωρ, ορος, ὁ, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates; nam Hesychio inter alia est μάντις [ἀληθής, μηνυτής, ἑρμηνεύς]. Sed est poetica vox hæc σαφήτωρ. [Suspicor pertinere ad Hom. Il. I, 404, ubi ἀφήτορος nonnullos accepisse pro ἀσαφήτορος (i. e. Λοξίου) perhibent scholiastæ. Conf. etiam Σαφηγορίς de Sibylla dictum, et Συμφήτωρ. L. Dind.]

[Σαφθάς. Ita legendum censeo in Catal. regum Thebæorum ap. Syncell. et in Græcis Eusebianis, pro eo quod in vulg. edd. reperitur, Σιφωής, vel Σιφωάς. Interpretatur autem Eratosth. nomen υἱὸς Ἡφαίστου, Filius Vulcani; et recte, ut alibi dictum est. Jablonsk.]

[Σαφθώ, Hyoscyamus. Append. Dioscor. 4, 69, p. 467. Ita et Apul. De herbis c. 4. Kircherus in Prodr. Copt. p. 149, ex Apul. citat Saphta, idque imperite C plane explicat. Videndum tamen an non herba ista vere appellata fuerit Saphta, vel Saphtas, quasi diceres Vulcanalem, vel Vulcaniam. Jablonsk.]

[Σάφινον, τὸ, ap. Galen. vol. 13, p. 972 : Ἀντὶ σαφίνου ἔλαιον κίκινον.]

[Σαφισμός, ὁ, ap. Clem. Alex. Q. D. S. p. 950 : Τοῦτο πολύχουν μέν ἐστι κατὰ τὴν ὑπόνοιαν καὶ τὸν σαφισμόν, si vera lectio. Routh. Est igitur i. q. σαφηνισμός, nisi ita scribendum, ut Strom. 8, p. 926 dicit : Δύναται καὶ λόγῳ σαφηνίσαι ὃ διανοεῖται. V. Διασαφίζω.]

[Σάφρικον, Casia, Gl.]

[Σάφφω Λαωδαμίας, quod est in inscr. Ithac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 41, n. 1927, ad n. Σάπφος s. Σάπφος referendum, cujus femin. est Σάπφα, diminut. Σαπφώ. L. Dind.]

[Σαχαλῖται, ἔθνος Ἰνδικόν, καὶ Σαχαλίτης κόλπος. Κατὰ τοῦτον τὸν Σαχαλίτην κόλπον κεῖνται πελάγιοι νῆσοι ἑπτά, Steph. Byz.]

[Σάχαρ. V. Σάκχαρ.]

[Σαχνός, ή, όν, Marcidus. Galen. vol. 8, p. 782 : Τὰ D κρέα τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι καὶ δυσδιαλύτοις καὶ δυσμασήτοις ἐναντίως διακείμενα· μάλιστα δὲ γίνεται τοιαῦτα τὰ καλούμενα πρὸς τῶν πολλῶν σαχνά, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον. Hesychius : Σαχνόν, ἀσθενές, χαῦνον. Idem : Σαυχμόν, σαχνόν, χαῦνον, σαθρόν, ἀσθενές.]

[Σάχων, ωνος, n. pr. ponit genitivo, ut solet, Suidas : Σάχωνος.]

[Σαψίς, ὁ ἀγαθὸς δαίμων παρὰ Ἄραψι (cod. Ἀράβοις), Hesych. De quo v. conjecturas interpretum.]

[Σάω, Video, i. q. θεάομαι, unde et Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν, Λάκωνες, apud Hesychium, a Σάω Laconico pro θάω, et Σαωμένη, θεωροῦσα, quod —να scribendum monuit Valck. ad Theocr. Adon. p. 279, A.]

[Σάω, contr.] Σῶ, Cribro, σήθω. [Herodot. 1, 200, σῶσι, i. q. σήθουσι. Schweigh.]

Σαώ, οῦς, ἡ, Nereidis cujusdam nomen, a servandis nautis : quemadmodum Castor quoque et Pollux σωτῆρες nominantur, et sunt salutaria signa nautis. [Hesiod. Th. 243.]

[Σαώκη, ἡ, Saoce. Schol. Hom. Il. N, 12 : Τὸ ἐν αὐτῇ (Samothracia) ὄρος Σαώκη. Geopon. 2, 6, 10 : Θρακιζομένου τοῦ λεγομένου Σαώκους, quod compilantis videtur peccatum pro ὄρους Σαώκης. Plin. N. H. 4, 12, 23 : «Monte Saoce.» Ubi est var. nullius fidei Sao. Hinc fortasse corrigendum Etym. M. p. 55, 29, ubi Σαώκη, ut ap. Suidam, ὄνομα πόλεως dicitur. L. D.]

[Σαωκίς, ίδος, ἡ, Saocis. Hesychius : Σαωκίς, ἡ Σαμοθράκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.]

[Σαωκονδάριος, ὁ, Saocondarius, pater Castoris, regis Galatarum, ap. Strab. 12, p. 568.]

[Σάωμι. V. Σαόω.]

[Σάων, ωνος, ὁ, Saon, n. conditoris Samothraciæ. Diodor. 5, 48 : Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάωνα ita libri duo, quattuor Σάωνον, deteriores Σάονα), γενόμενον, ὡς μέν τινές φασιν, ἐκ Διὸς καὶ νύμφης, ὡς δέ τινες, ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης, συναγαγεῖν τοὺς λαοὺς ... καὶ νόμους θέμενον αὐτὸν μὲν ἀπὸ τῆς νήσου Σάωνα (ita tres, ut videtur, ceteri Σάονα) κληθῆναι κτλ. Quem etsi alii Σάων vocant, Dionys. tamen A. R. 1, 61 : Τίθενται τοὔνομα (τῇ νήσῳ) σύνθετον ἔκ τε ἀνδρὸς καὶ τόπου Σαμοθράκην· τὸ μὲν γὰρ χωρίον τῆς Θράκης, ὁ δὲ οἰκιστὴς Σάμων, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ νύμφης Κυλληνίδος Ῥήνης ὀνομαζομένης, si Σάων scribatur cum Wessel., altera forma vocatum reperit, quam tuetur etiam Σαόννησος, quod v. Σάων Acanthius est ap. Callim. Ep. 10, 1. Ambraciota ap. Erycium Anth. Pal. 6, 255, 1. Σάωνα Acræphniensem memorat Pausan. 9, 4, 2. Alium Bœotum inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 759, n. 1575, 6. L. Dindorf.]

[Σαωνίδας, ὁ, Saonidas, n. viri, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 4 : Σαωνίδαο.]

[Σαώς, ἥλιος. Βαβυλώνιοι, Hesych. Reland. De vet. L. Pers. p. 228, confert Pers. سوز *Saous*, Urens, quo nomine Solem appellant, qui mundum urit.]

[Σάωσις, ἡ, Saosis, regina Bybli, ap. Plut. Mor. p. 357, B : Αὐτῇ δὲ (τῇ βασιλίδι ὄνομα εἶναί φασιν) οἱ μὲν Ἀστάρτην, οἱ δὲ Σάωσιν, οἱ δὲ Νεμανοῦν, ὅπερ ἂν Ἕλληνες Ἀθηναΐδα προσείποιεν. L. Dind.]

Σαωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. σωτήρ, sed poeticum, i. e. Servator, Qui salutem dat vel dedit. Epigr. : Τοῦδε σαωτῆρες. [Simonid. Anth. Pal. 7, 77, 1; Marcellus App. 51, 26. Callim. Del. 166 : Σαωτήρων ὕπατον γένος. Duris Anth. Pal. 9, 424, 5, δαίμονες.]

Σαωτηρία, ἡ, i. q. σωτηρία, Salus, Hesych. [Conf. Σαωτορία.]

[Σαώτης, ὁ, i. q. σαωτήρ. Antipater Anth. Pal. 9, 603, 1 : Πέντε Διωνύσοιο θεραπνίδες αἵδε σαώτεω ἐντύνουσι θοῆς ἔργα χοροστασίης. || Jovis cogn. ap. Pausan. 9, 26, 7 : Θεσπιεῦσι δὲ ἐν τῇ πόλει Σαώτου Διός ἐστι χαλκοῦν ἄγαλμα. Ἐπιλέγουσι δὲ ὡς λυμαινομένου τὴν πόλιν ποτὲ αὐτοῖς δράκοντος προστάξειεν ὁ θεὸς τὸν κλήρῳ τῶν ἐφήβων κατὰ ἔτος ἕκαστον λαχόντα δίδοσθαι τῷ θηρίῳ. Τῶν μὲν δὴ διαφθαρέντων μνημονεύειν τὰ ὀνόματα οὔ φασιν· ἐπὶ δὲ Κλεοστράτῳ λαχόντι τὸν ἐραστὴν αὐτοῦ Μενέστρατον λέγουσιν ἐπιτεχνήσασθαι. Χαλκοῦν θώρακα ἐποιήσατο ἔχοντα ἐπὶ ἑκάστῃ τῶν φολίδων ἄγκιστρον ἐς τὸ ἄνω νεῦον· τοῦτον τὸν θώρακα ἐνδὺς, παρέδωκε τῷ δράκοντι ἑκουσίως αὑτόν· παραδοὺς δὲ ἀπολεῖσθαί τε καὶ αὐτὸς ἀπολεῖν ἔμελλε τὸ θηρίον. Ἀντὶ τούτου μὲν τῷ Διὶ γέγονεν ἐπίκλησις Σαώτης. Bacchi ap. eund. 2, 31, 5; 37, 2.]

[Σαῶτις, ιδος, ἡ, Saotis, n. mulieris, nisi viri est, in inscr. Bruttia ap. Bœckh. vol. 1, p. 9, n. 4, 1 : Σαῶτις δίδωτι Σικαινία τὰν Fοικίαν. Conf. p. 868, B.]

[Σαῶφις, κωμαστὴς, κατὰ δὲ ἐνίους χρηματιστὴς, Eratosth. in Catal. regum Thebæorum in Chronico Eusebii Gr. p. 21 (ap. Georg. Syncell. p. 102, A). Testatur ergo Eratosth. nomen illud non uno modo exponi posse, et duas interpretationes affert, sicut ratione aliorum vocabulorum fecit Plut. De Is. et Osir. Quod sine dubio ex diversa unius ejusdemque vocabuli pronuntiatione ortum est, quale quid etiam in Osiridis nomine Plutarch. observavit. De utraque Eratosthenis interpret. aliquid addamus. Ait primo Σαῶφις exponi posse κωμαστὴν, Comessatorem. Ubi suspicari quis posset pro κωμαστὴν leg. potius esse κομήτην, Crinitum, Comatum, quod epitheton ipsi Apollini suo Græci et Romani frequenter tribuunt. De Ganymede in Luciani Dial. deor. 5, 5, Juno ait, A τὴν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε. Hoc ipsum Ægyptiis significare potuit *Chouphoi*. Observa autem, nomen Ægypt., de quo sermo jam est, diversis modis scribi. Monuit certe Perizon. Origg. Ægypt. c. 14, p. 270 seq., modo scribi Saophin, ut in Eratosth. Catal., modo Supphin, modo etiam Cheopem. Est vero *Chouphoi*, Qui ponit capillum vel comam. *Cho* vox notissima est, significat Ponere, et de multiplici positione accipitur. *Uphoi* vero dicitur Crinis, Coma. Ponere vero capillum est bene et ornate disponere. Ita Ovid. Amor. 2, 8, 1 : Ponendis in mille modos perfecta capillis. Et Fast. 1, 406 : Pars aderant, positis arte manuque comis. Itaque Saophis vel Chauphis significaret Ornandæ comæ studiosum. Sed et simpliciter potest significare κομήτην, i. e. capillos nutrientem et demittentem. Etenim Ægypt. *Saou*, sive, quod item est, *Shou* est δασὺς, Hirsutus, Pilosus, et pleonastice *Sauphoi*. Ita Cor. 1, 11, 15. Hanc lectionem ap. Eratosth., ut Saophis sit κομήτης, s. Comatus, fateor mihi magis placere. Si vero retineatur κωB μαστὴς, et illius interpretationis aliquam reddere poterimus rationem. Est autem κωμαστὴς, Comessator, non tantum qui potui et crapulæ indulget, sed et qui lusibus amatoriis deditus est. Vide quæ critici observant ad illa notissima Theocr. 3, 1 : Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Sic et Latini, uti Apul. Apol. p. 279 : Habes crinem meum, Maxime, quasi improbi comessatoris, de sertis et canticis compositum. Quo sensu si et Eratosth. accepit κωμαστὴν, uti sane videtur, posset Σαῶφις exponi *Saouphi*, quasi dicas Osculatorium, vel qui osculis et lusibus hujusmodi amatoriis capitur. *Phi* et cum artic. indefinito *Uphi* est Osculum, et *Psouphi* Dare osculum, s. Osculari. V. Matth. 26, 48, 49. Luc. 7, 38, 45, Rom. 16, 16, Cor. 1, 16, 20. *Saouphi* dicitur, Qui est ad osculum, i. e. qui osculo capitur : de quo usu particulæ *Sa* s. *Ha* aliquoties diximus. Id ipsum Græcis significat φιλήσιος, quod cogn. fuit Apollinis a Milesiis culti. Meminit Conon Narrat. 33, ap. Phot. Bibl. p. 441 (136, 31), sed ibi non satis recte editum est, ἔνθα βωμὸς Ἀπόλλωνος φιC λίου ἵδρυται. Leg. enim φιλησίου. Et verte ea quæ modo præcesserant, καὶ αὐτὸν ἐφίλησεν ἐρασθεὶς Ἀπόλλων, Et amore ejus captus, Apollo eum osculatus est. Hinc φιλήσιος postea cognominatus fuit. Docet hoc aperte Varro in Libris rerum divinarum apud Lutatium Statii scholiast. in Theb. 8, p. 283 ed. Lindenbr. : «Hic quum Apollinem osculatus fuisset, comprehensus est ab eo, et accepta corona virgaque vaticinari cœpit .... Et Apollini Philesio pariter consecrata sunt templa, quæ ab osculo Branchi, sive certamine puerorum, Philesia nuncupantur.» Meminit etiam Apollinis φιλησίου Macrob. Saturn. 1, 17. Ipsum Philematis vocab. inter blanda puellarum cognomina reponit Lucret. 4, 1162 : Simula, Silena ac Satyra est; labiosa, Philema. Sed præterea monet Eratosth., posse Saophis etiam verti χρηματιστὴν, Pecuniæ coacervandæ studiosum, vel divitias congerentem. Videtur itaque vox Ægypt. esse composita ex *Aho*, quod Thesaurum notat, ut jam diximus in v. *Sauses* p. 269, et *Phi* significante τηρεῖν, Custodire. *Ahophi* proinde D est Custos thesauri, vel qui thesauro sollicite incubat, pecuniæ corradendæ intentus est. Ceterum memoria tenendum, nomen illius regis, quod Eratosth. interpretatur, non uno modo scribi, ut Perizonius observat, et aliquando etiam Χαῶφις. Nec sine ratione Salmas. monuit De anno clim., S literam nonnunquam nominibus præfigi apud Ægyptios, cujus rei exempla alibi suppeditabo. Si igitur et hic literam illam s. articulum præmittas voci, quam exposui, *Ahophi*, habebis χαῶφιν. Forsitan autem diversa illa nominis hujus scriptio ac pronuntiatio interpretationi diversæ occasionem præbuit. Nam Σαῶφις innuit aut κομήτην, aut etiam κωμαστὴν. Χαῶφις sonat χρηματιστήν. Jablonsk.]

Σβέννυμι, seu Σβεννύω, σβέσω, ἔσβεκα (pro quo in usu est potius aor. 1 ἔσβεσα), tanquam a Σβέω. Significat autem Extinguo, [Stinguo, add. Gl.] Restinguo. [Pind. Pyth. 1, 5 : Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις. Nicand. Al. 50 : Σβεννύς τ' αἰθαλόεντα μύδρον. Aristot. Meteor. 1, 10 fin. : Ὁ βορέας σβέννυσι τὴν θερμότητα·

et similiter 3, 1 med.] Atque ut Lat. Extinguo sæpe A usurpatur metaphorice, sic a Græcis σβεννύναι pro Comprimere, Compescere, Bud. ex Plat. Leg. 8, [p. 835, D] : Πόνων δὲ σφοδρῶν, οἳ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοί εἰσι. [6, p. 783, D, τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν· 10, p. 888, A, τὸν θυμόν.] Et σβεννύντας τυραννίδα in quodam vet. Epigr. [Irriso a Spartano ap. Plutarch. Lycurg. c. 20. Et ὕβριν Anth. Pal. 6, 343, 3; εὐφροσύνην ibid. 9, 375, 6; ὑμέναιον ibid. 7, 298, 4; ἀγηνορίην Paul. Sil. 5, 30, 8; ἔρωτας Antip. Sid. 7, 30, 5; ἀγλαΐην Agath. 7, 602, 10. Et Rufinus ib. 5, 62, 1 : Οὔπω σου τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν. Ep. Anth. Plan. 56, 5 : Ἀντιβίων ἔριν ἔσβεσεν.] Homerus autem [Il. Π, 621] dicit σβέσαι μένος, ubi quidam annotant eum respicere ad τὴν θερμότητα τοῦ μένους. [Χόλον I, 678. Soph. Aj. 1057 : Εἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν. Eur. Herc. F. 40 : Ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον. Aristoph. Av. 779 : Κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη. Apoll. Rh. 3, 644 : Τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσοι ἄλγος· 1349 : Αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ σβέσεν ὕδατι δίψαν· 4, 668 : Τὴν (φλόγα) φονίῳ σβέσεν αἵματι. Theocr. 23, 26 : Οὐδέ κε B τως σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. Orph. Lith. 49 : Ὄφεων ἰὸν σβέσαι. L. D. Oppian. Hal. 5, 13 : Ὅσσους ... θῆρας βροτὸς ἔσβεσεν. Wakef. Σβεννύναι (Exsiccare) τὸν πλοῦτον, Liban. vol. 4, p. 171, 18. Jacobs. Ælian. V. H. 6, 1 : Οὐδὲ ἐνταῦθα ἔσβεσαν τὸν θυμόν. Philo J. ap. Euseb. Præp. p. 388, C : Σώματος εὐμορφία, ἣν βραχὺς καιρὸς ἔσβεσε. Hemst.] Et pass. ap. [Hippocr. p. 400, 52 : Ὁκόσοισι τὰ σκέλεα γίνηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ· 401, 4 : Σβεννυμένων δὲ τούτων. Foes. Suidas in Πανύασις : Σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Hemst. Longin. De subl. (21, 1 : Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον ... ἔσβεσται·) 33 fin. : Ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Eustath. Od. p. 1547, 42 : Βραχὺ ἔχοντα τὸ ζωτικὸν καὶ οἷον σβεννύμενον. Σβέσαι κακὸν κακῷ μείζονι, Ælian. ap. Suid. in Παλαμναῖον. Valck. Philostr. V. Ap. 1, 34, p. 42 med. : Εἰ σβεσθείη τὸ μόριον, ὑφ' οὗ διοιστρεῖται τὸ σῶμα. Plut. Mor. p. 784, A : Ὑπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην. Wakef.] Xenoph. in fine Symp. : Αὕτη C μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτως ἐσβέσθη. Quinetiam ut Lat. dicitur Extinctus esse qui mortuus est, ita σβεσθῆναι : ut in Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 20] : Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες. [Ib. 12, 39, 1 : Ἐσβέσθη Νίκανδρος· Antiphil. Byz. 9, 178, 3 : Ἤδη σβεννυμέναν με. Ep. ib. 7, 221, 3 : Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα. Tryphiod. 10 : Σβέννυτο θωρήκων ἐνοπή.] At de hoc l. Hesiodi [Op. 588] : Γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, consule quum alios, tum Eustath. Dici autem ἀποσβέννυσθαι et ipsum γάλα, videbis in Ἀποσβέννυμαι. [Aristot. H. A. 7, 11 : Τὸ δὲ γάλα ἔχουσιν ἕως ἂν πάλιν συλλάβωσιν, τότε δὲ παύεται καὶ σβέννυται. Pollux 1, 231 : Δένδρον σβέννυται. Epigr. Anth. Pal. 9, 128, 1 : Σβέννυντο δὲ πηγαί. Plutarch. Mor. p. 49, D : Σβεννυμένου τοῦ αἵματος, ἐξ οὗ τρέφονται. Appian. Civ. c. 114 : Ῥύακα κατιοῦσαν σβέσαι τὰ νάματα.] || At præt. Ἔσβηκα per η, passiva etiam signif. pro Extinctus sum, sicut et ἀπέσβηκα : quæ affert Bud. ex Platone. Vide Ἀποσβέννυμι. Affert vero et aor. 2, Ἔσβη [« —ην » HSt. Ms. Vind.], tanquam a Σβῆμι, itidem pro Extinctus sum. [Hom. Il. D I, 471 : Οὐδέ ποτ' ἔσβη πῦρ· Od. Γ, 182 : Οὐδέ ποτ' ἔσβη οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. || De scriptura Ζβέννυμι Eust. Il. p. 217, 28 : Οἱ παλαιοί, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ ... ζβέσαι τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι, καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν, ληγουσῶν, κτλ. Cui comparanda forma ζείνυμι s. ζίνυμι vel ζίννυμι, de qua vol. 4, p. 14, A, ubi scribendum videtur Ἐζίννυεν, ἀπεσβέννυεν. Ἐζίννυ, ἀπεσβέννυεν. Nihil autem huc pertinet forma, de qua HSt. :] Ζοάσεις [ζοᾶς cod.] Hesych. exp. σεβέσεις : et Ζόασον, σέβεσον : nescio quidnam sibi volens isto σεβέσαι, nisi forte σβέσαι. Subjungit tamen his Ζοάσω, ζήσω. [Et inter Ζοάσεις atque Ζόασον ponit : Ζόες, ζῇ, quod ζόε scripsit Musurus, ζόει HSt. Ceterum recte Heinsius et Kuster. ζήσεις et ζῆσον. L. Dind.]

Σβέσις, εως, ἡ, Extinctio. [Extinctus, add. Gl.] Plut. De primo frig. [p. 949, A] : Ἡ μὲν οὖν σβέσις ἐμφανεστέραν ποιεῖ τὴν εἰς ἀέρα μεταβολὴν αὐτοῦ. [Et A alibi.] In VV. LL. annotatur ex Aristot. Luminis extinctionem, quæ per se fit, μάρανσιν vocari : quæ ab alio, σβέσιν. Aristotelis autem verba sunt, De juventute et senect. [c. 5] : Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθοράς, μάρανσίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· τὴν δ' ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν, τὴν μὲν γῆρας, τὴν δέ, βίαιον. [De respir. c. 8 : Φθορὰ δὲ πυρὸς σβέσις καὶ μάρανσις· et ib. 18. Meteor. 2 fin. : Πυρὸς μὲν ἡ ἀστραπὴ διάλαμψις, ἡ δὲ βροντὴ σβέσις. Theophr. fr. 3 De igni 60 seq.]

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ, Extinctor. [Plut. Mor. p. 1059, C.]

Σβεστήριος, α, ον, et Σβεστικός, ή, όν, q. d. Extinctivus, Restinctivus, i. e. Extinguendi vim habens, Aptus ad extinguendum : ut σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Greg. Naz. A Galeno σβεστήρια vocantur Res ad restinguendum aptæ, Bud. ex Therap. 10 : Εἰ μὲν οὖν εἰς ταὐτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια καὶ τὰ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια κτλ. [Σβεστήριος, Thuc. 7, 53 : Ἀντεμηχανήσαντο σβεστήρια κωλύματα. Unde Pollux 1, 168. Dionys. A. R. 3, 56 : Πάντα μηχανωμένων ὅσα σβεστή- B ρια τοῦ πυρὸς ἦν. Plut. Mor. p. 652, F. « Philostr. p. 95; Andr. Cret. p. 100. » Kall. Σβεστήριον κακοῦ φάρμακον Heraclit. A. H. p. 436. Proprie de aceto igni exstinguendo apto, Polyæn. 6, 3. Valck. Theodor. Stud. p. 53, B : Σβεστηρίου ὀργάνου· et cum eod. voc. Mich. Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 356, 1, Gretser. Opp. vol. 2, p. 73, B.] Idem Bud. σβεστικὸν ab Aristot. opponi τῷ καυστικῷ scribit. [Theophr. fr. 3 De igni 59 : Αἱ τῶν ὑγρῶν δυνάμεις αἱ σβεστικώτεραι, et mox : Διά τοι τοῦτο σβεστικώτατον εἶναί φασιν, ἐάν τις μίξῃ τὸ ὄξος ᾠοῦ τῷ λευκῷ. Sap. Sal. 19, 19.]

[Σβεστός, ὁ, Extinctus. Nonn. Dion. 28, 189 : Σβεστὸν ἔχων ἀμάρυγμα. Wakef.]

[Σβῆρος, n. pr., quod inter disyllaba in ρος ponit Etym. M. p. 475, 28, Sylburgius ex Βῆρος s. Οὐῆρος corruptum videri posse monet. Sed Σῆρος Theognost. p. 69, 29. Σβῆρος vero Suidas, cujus in libris plerisque inter gll. Σάχωνος et Σβεννύντος inserta est gl. : Σβῆρος (al. Σεβῆρος vel Σαβῆρος), ὄνομα κύριον. L. D.]

[Σβώ, Doctrina. Horapollo 1, 38 : Ἀφ' οὗ καὶ ἡ παι- C δεία παρ' αὐτοῖς Σβὼ καλεῖται· ὅπερ ἐστὶν ἑρμηνευθέν, πληρὴς τροφή. Ait ille, Sbo Ægyptiis dici doctrinam, id vero, si interpreteris, significare Plenum nutrimentum. Quod ad prius attinet, id omnino verum est. *Sbo* enim Ægypt. Doctrinam sonat ... Quum vero idem scriptor addat, voc. hanc *Sbo* recte excussam, significare Plenum nutrimentum, id me non intelligere fateor. Et si omnino vera est illa interpretatio, pertinet ad sacras et occultas Ægyptiorum scientias, quæ non magis ac scriptura Hieroglyphica OEdipum hactenus invenit. Jablonsk. Intelligere sibi videbatur Triller. Obs. crit. p. 465, opinatus, voc. Ægypt. Σβὼ apposite respondere Hebraicæ שבע *sba* seu *sbo*, Saturitas, a v. שבע, Satiari. Tewater.]

[Σβεύγλα, Σβεύκτηρ, Σβεύς, Σβύγος, formæ Æolicæ, pro Ζεύγλη, etc. Primum est in carmine Melinnus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 204. Cetera testantur Gregor. Cor. p. 598, gramm. Meerm. p. 661, schol. Dionys. Bekk. An. p. 815, 32, gramm. Cramer. An. vol. 4, p. 332, 18, et ubi Doribus tribuuntur, Etym. M. p. 412, 1. Conf. D Ahrens. De dial. vol. 1, p. 47 sq. L. Dind.]

[Σεαυτοῦ. V. Σύ.]

Σεβάζομαι, [Veneror, Gl.] i. q. σέβομαι, sed minus usitatum. [Orph. Arg. 550 : Ἀλλ' ὁπόταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα. Orac. ap. Euseb. Præp. 9, p. 413, B : Χαλδαῖοι ... σεβαζόμενοι θεὸν ἁγνῶς.] Greg. Naz. in Macc. Enc. : Θᾶττον σὺ σεβασθήσῃ τὰ ἡμέτερα ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴξομεν. Ex Gennadio, Ἡ ἄλλη πᾶσα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ. Apud Hom. autem Il. Z, [167, 417] : Σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, redditur Irreligiosum putavit, Nefas esse putavit. Sed ego malim, (ut similis s. potius eadem in utraque lingua translatio significationis ostendatur,) Religiosum id ei fuit, Religiosum s. Religioni habuit. At Græcæ exposs. σεβάζεσθαι hinc volunt esse αἰδεῖσθαι s. νεμεσίζεσθαι, aut etiam τιμᾶν. [Clem. Alex. p. 308, 662. Wakef. Aoristi forma pass. Theophylact. Hist. 7, 3, p. 169, C : Τὴν αἰδῶ τοῦ ναοῦ σεβασθείς. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 949, D : Σεβασθῆναι, τιμῆσαι, καὶ ὑπακούειν τὸν τίμιον ἐπίσκοπον. Et grammatici in forma Σεφθῆναι

citati v. Σέβω. L. D.] Σεβάζω, i. q. σεβάζομαι : sed minus usitatum. [Vitium scripturæ pro εὐάζω in libro uno Diod. 4, 3.]

[Σεβάρδαι. V. Σεβρῖται.]

Σέβας, τὸ, (existimatur autem esse ἄκλιτον, i. e. indeclinabile,) Veneratio, Adoratio, Cultus divinus, Bud., afferens hæc Gregorii Naz., loquentis de diabolo: Ὁ κλέπτων εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θείου τὸ σέβας. Atque ita eum alibi quoque uti testatur. Sed affert ex Dionysio Areop. cum adjectione etiam positum, sc. τὸ θεῖον σέβας. [Æsch. Eum. 700 : Τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας· Cho. 54 : Σέβας δ' ἄμαχον ... νῦν ἀφίσταται· 252 : Πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ' ἐμοὶ σέβας φέρων· 628, 646 : Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες· Eum. 544 : Τοκέων σέβας εὖ προτίων· 690 : Σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει· 885 : Εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας· Suppl. 84 : Δαιμόνων σέβας· 708 : Τὸ τεκόντων σέβας et alia constr. 397 : Ξύμμαχον δ' ἑλόμενος δίκαν κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. Soph. Ant. 304 : Εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας. Lycophr. 1126 : Οὐ μὴν ἐμὸν νώνυμνον ἀνθρώποις σέβας. Orph. Lith. 298 : Καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. « Οἱ διὰ σέβας ἐθνικὸν περιτιμώμενοι, Paul. Ægin. p. 196, 2. Perdices μόναι τῶν ὀρνίθων θεῶν σέβας οὐκ ἔχουσι, Artemid. 2, 51. An significare voluit, has aves nulli deorum esse sacras? » Hemst.] Sæpe autem σέβας est Res quam veneramur s. adoramus, (quod et σέβασμα vocari docebo paulo post,) Quod nobis est venerabile. [Æsch. Pr. 1090 : Ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας· Cho. 156 : Κλύε δέ μοι κλύε, σέβας ὦ δέσποτα· Suppl. 776 : Ἰὼ γᾶ βοῦνι, ἔνδικον σέβας· Ag. 515 : Ἑρμῆν φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας. Soph. Œd. T. 830 : Ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας· Ph. 402 : Ἰὼ μάκαιρα ... σέβας ὑπέρτατον· 1289 : Ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.] In VV. LL. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Tu, cui maximam reverentiam debeo [ex Eur. Iph. A. 633]. Ibid. ex Eur. [Cycl. 580 : Τοῦ Διός τε τὸν θρόνον λεύσσω τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας· Hipp. 335 : Σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν· Or. 1242 : Ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας· Alc. 1000 : Θεοῖσι δ' ὁμοίως τιμάσθω σέβας ἐμπόρων,] et Soph. [El. 685 : Εἰσῆλθε λαμπρὸς πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας,] pro Re augusta [Aristoph. Nub. 302 : Σέβας ἀρρήτων ἱερῶν] : et σέβας ὅρκιον ex Epigr. [Dioscor. Anth. Pal. 7, 35, 1. Antip. Th. ib. 9, 408, 5 : Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. Theocr. 23, 26 : Σέβας δ' ἴσῃ Ἀργείαισι.] || Σέβας ap. Hom. pro ἔκπληξις, sicut σέβεσθαι pro ἐκπλήττεσθαι ab eo usurpari dictum est. [Theognost. Can. p. 11, 17 : Σέβας, σέβαλα, ἡ ἔκπληξις, alterum fortasse pro σέβασμα. Σέβαλα ἡ ἔ. inter masculina Zonaras p. 1635, ubi σέβασμα Tittm.] Redditur Latine Stupor, sc. præ admiratione, in Hom. Od. Z, [161 etc.] : Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Suid. ex Callim. affert pro θαῦμα, ubi ille dicit, Τόδ' ἔχω σέβας. Exp. alioqui ap. eund. Hom. αἰδώς, item νέμεσις. [Il. Σ, 178 : Σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι· H. Cer. 10 : Σέβας δέ τε πᾶσιν ἰδέσθαι ἀθανάτοις τε θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις· 190 : Τὴν δ' αἰδώς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δέος εἷλεν.] Vide Eust. Ceterum non sum nescius quosdam ab hoc σέβας derivare verbum σέβομαι : at ego non video quid obstet, quominus σέβας contra a verbo σέβομαι derivemus : ex quo σέβας esse verbum σεβάζομαι, satis manifestum est.

Σέβασις, εως, ἡ, Veneratio, Adoratio, Plut. Adv. Col. [p. 1117, A, B, ex quo patet vocem esse ab Epicuro frequentatam. Hemst.] Huic autem verbali licet a secunda persona formato primum do locum, quod derivata non habeat, ut sequens, quod a prima formatum est.

Σέβασμα, τὸ, exp. quidem et ipsum, Veneratio [Gl.], item Cultus deo, aut ei qui majestatem quandam obtinet, exhibitus : est tamen potius Quod veneramur, Res quam veneramur, adoramus. Ac certe in iisd. [« VV. LL. » HSt. Ms. Vind.] annotatur σεβάσματα vocari Omnia quæ superstitiosi venerantur, cujusmodi sunt aræ, delubra, statuæ, simulacra, monumenta : [« præfigenda conjunctio : et » ex HSt. Ms. Vind.] Act. 17, [23] : Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, (ubi quidam interpr. Cultus, quidam Culturas,) posse reddi Cultus vestri monumenta ; at ego commode unum verbum uno exprimi puto a novissimo Interprete, reddente Sacra vestra : qui etiam docte annotat, Erasmum perperam vertisse Culturas : vet. autem Interpretem nimis anguste, Simulacra : σέβασμα enim non significare Cultum ipsum, s. Culturam, nec Simulacrum duntaxat, sed Omne id in quo Deus colitur, quod religionis causa homines venerantur; idque Latinos appellare Sacra. [Dionys. A. R. 1, 30 : Ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας τῶν περὶ τὰ θεῖα σεβάσματα λειτουργιῶν. Boiss. Julian. Misop. p. 356, C. Jacobs. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 253. Gramm. Bekk. An. p. 325, 22.]

[Σεβάσμια, τά. V. Σεβαστά.]

Σεβασμιάζω, pro Veneror, habent VV. LL. [Ap. Joannem Damasc. vol. 1, p. 680, B, 6 : Ἡ τοῦ παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν, τριὰς μόνη, ἰσοσθενής, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ, Int. vertit, Parcleti autem lucifera gratia dignos facit ut clament, O Trinitas etc. Zonaras Lex. p. 1637 interpretatur εὐσεβεῖν. L. D. Σεβασμίζω, Acta S. Phileæ p. 176 Combef. Boiss.]

Σεβάσμιος, ὁ, ἡ et α, ον, ab substantivo σέβασμα, s.
B potius ab σεβασμὸς, Venerabilis, [Colendus, huic add. Gl.] Venerandus, Veneratione s. Adoratione dignus, Augustus [Gl.] : ut [Lucian. Tragœdop. 213 : Ὦ, οὐκέτ' ἐστὶ σὸν κράτος σεβάσμιον. Orph. H. 27, 10 : Γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν· 78, 1 : Σεβάσμιε,] σεβάσμιος γάμος, Herodian. 5, [6, 4] : Ἁρμόζοντά τε καὶ σεβάσμιον εἶναι γάμον ἱερέως τε καὶ ἱερείας. Apud Eund. σεβάσμιος ἀρχὴ, 2, [10, 4] in concione Severi : Τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν, ... ἡ σεβάσμιος ἐφαίνετο. [Sozom. H. E. 4, 10, p. 142, 24 : Ἑορτὴ σεβάσμιος. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xii, E : Τὴν σεβασμίαν εἰκόνα. Anna Comn. p. 295, B : Διὰ τὴν ἐνισταμένην ἐκείνην σεβασμίαν τῶν ἡμερῶν.] Et σεβάσμιος τιμὴ, Bud. ex Eod. [ib. 8, 10], Augusta dignitas, i. e. Imperatoria. Ap. Eund. [ib. 12, 10] plur. σεβάσμιοι τιμαὶ Polit. vertit Augustales honores, item Augustorum honores. Vocatur certe ab eod. Historico σεβάσμιος ipse imperator, s. Cæsar, qui a Latinis Augustus : 2, [3, 6] : Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν. Nisi forte σεβαστὸν hic quispiam leg. potius existimet : de quo dicam paulo post. [Schol.
C Soph. Œd. T. 863 : Σεβασμίαν ἀλήθειαν. Thom. p. 18 : Αἰδοῦς ἄξιος κρείττων ἢ σεβάσμιος. Σεβασμιώτατος, Præcolendus, Gl. Petrus patr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 262, C : Τῷ σεβασμιωτάτῳ ἰσαγγέλῳ δεσπότῃ. Σεβασμίῳ ib. A. L. Dind. || Adv. Σεβασμίως, Venerabiliter, Gl. Cultu religioso, Clem. Alex. p. 32; Orig. C. Cels. p. 137. Religiose, Euseb. Hist. Eccl. p. 203. In σεβασμένως corruptum in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 459, 1.]

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. Venerabilitas ; sed a recentioribus potius usurpatum, et quidem de illis potissimum qui dignitates Ecclesiasticas obtinebant. [Sanctimonia, Gl. Act. Concil. vol. 1, p. 282, B. L. D.] Alioqui neutr. τὸ Σεβάσμιον antea dictum fuisse existimo, accipiendo sc. substantive.

Σεβασμὸς, ὁ, pro Veneratione itidem s. Adoratione aut Cultu : ut [Orph. H. 17, 18 : Ὁσίοις τε σεβασμοῖς·] σεβασμὸς θεῶν, Cultus deorum, divinus, Plut. [Mor. p. 879, F] et Strabo. [Theolog. arithm. p. 43 med. : Σεβασμοῦ ἀξίαν. Aristeas De LXX intt. p. 119 ed. Hav.]
D Apud Philon. Turnebus vertit etiam Religionem et Observantiam. [Dionys. A. R. 5, 1 : Τῶν περὶ τὰ θεῖα σεβασμῶν τὴν προστασίαν. Heliodor. Æth. 10, 25 : Τοῦ στρατοῦ θαυμασμῷ τε ἅμα καὶ σεβασμῷ ... τὴν πάροδον διαστέλλοντος.]

[Σεβασμοσύνη, ἡ, Veneratio. Orac. Sibyll. 7, 73. ῠ]

[Σεβαστὰ, τὰ, Augustalia, ludi in honorem Augusti aliorumque Augustorum instituti, modo sic modo Σεβάσμια dicti in numis variarum urbium, de quibus Eckhel. D. N. vol. 4, p. 434, 436, 437. Conf. inscr. Eleus. ap. Bœckh. vol. 1, p. 447, n. 396, 7, ubi τῶν μεγάλων Καισαρήων Σεβασ... In Aphrodis. ib. vol. 2, p. 1112, n. 2810, b, 13 : Νέαν πόλιν Σεβαστὰ παίδων Κλαυδιανῶν. Tertia forma Σεβάστεια ap. Menand. Walz. Rhett. vol. 9, p. 210, 10 : Βασιλεῖ δὲ (ἡ πανήγυρις ἄγεται), ὡς τὰ Σεβάστεια πολλαχοῦ, ubi Σεβάστεια scrib. ex libro uno, ut inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 579, n. 1123, 5; p. 681, n. 1126, 2, Trœzen. p. 591, n. 1186, 10, ubi ἡ Σεβαστήων, ut in Heliconia p. 769, n. 1586, 4. L. Dindorf.]

[Σεβάστεια. V. Σεβαστὰ, Σεβαστή.]

[Σεβαστεῖον, τὸ, Templum Augusti. Philo vol. 2, p. 567, 46 : Τὸ λεγόμενον Σεβάστιον, ἐπιβατηρίου Καίσαρος νεώς. Quod Σεβαστεῖον scribendum, ut in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 544, n. 2839, 2 : Ἀπὸ τοῦ Σεβαστείου ναοῦ. Per η in inscr. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 85, n. 4039, 21 : Ὅπου τὸ Σεβαστῆόν ἐστιν. L. D.]

[Σεβαστέον, Colendum. Psellus De dæmon. p. 9. Boiss.]

[Σεβαστεύω, Colo. Σεβαστευόμενα ἱερὰ ζῶα, Manetho apud Joseph. Contra Apion. 1, 26, p. 461, 52. Hemst.]

[Σεβαστή. V. Σεβαστός.]

[Σεβαστὴ, ἡ, Sebaste. Πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν Σεβαστία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος (Μένανδρος suspicatur Meinek. Anal. Al. p. 375) ὁ Ἐφέσιος. Ἔστι καὶ ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον. Τὸ ἐθνικὸν Σεβαστηνός. Λέγεται καὶ ἡ πρὸς τῇ Κώρυκι χερρόνησος οὕτω, Steph. Byz. Ad quæ Holsten. : « Σεβαστία) Σεβάστεια Historiæ eccles. scriptoribus et S. Basilio M. ep. 8, ubi incolas Σεβαστηνοὺς vocat. — Πολίχνιον) Immo ipsa Samaria sic appellata ab Herode, teste Strab. 16, p. 760 (Joseph. B. J. 1, 16), Euseb. et Hieronymo in Τοπικοῖς. Ptolem. 5, 16. — Τῇ Κώρυκι) Scribendum τῷ Κωρύκῳ, ut est in Ἐλαιοῦσσα, aut, ut Ms., τῇ Κωρύκῳ. Hoc enim Ptolem. confirmat 5, 8, Coryco subjiciens statim Sebasten. In Notitia Episcopatuum Leunclavii, Ἡλίου Σεβαστὴ dicitur. » Σεβάστεια Armeniæ est ap. Hierocl. Synecd. p. 703, ubi v. Wessel., idemque ad Antonin. Itin. p. 177. Σεβάστη (sic) Phrygiæ ib. p. 667, Palæstinæ p. 719, ubi v. Wessel. Ponti ap. Ptolem. 5, 6, Strab. 12, p. 557 : Τὰ Κάβειρα Πυθοδωρὶς Σεβαστὴν μετωνόμασε. Ap. Dioscor. 5, 100 : Ἔστι δέ τις καὶ ὀρυκτὴ (μολύβδαινα) κατὰ Σεβάστειαν καὶ Κώρυκον εὑρισκομένη, Sprengel. contra libros Σεβαστὴν propter Steph. B. et Joseph. A. J. 16, 4, 6 : Ἐν Ἐλαιούσῃ (scr. Ἐλαιούσσῃ), τῇ μετωνομασμένῃ νῦν Σεβαστῇ. || Gentile Σεβαστηνὸς de Sebaste Galatiæ est in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 397 sqq., *Suppl.* vol. 7, p. 649 sq.; insulæ ad Ciliciam *Descr.* vol. 3, p. 658 sq., 5, p. 131 sq. *Suppl.* vol. 7, p. 293 sq.; Samaritidis *Descr.* vol. 15, p. 513 sq., *Suppl.* vol. 8, p. 356; Paphlagoniæ *Suppl.* vol. 4, p. 570 sq., Phrygiæ vol. 7, p. 615. Σεβαστηνοὺς dictos etiam Eumenenses Phrygiæ in inscr. Eumeniæ reperta C. I. vol. 3, p. 20, n. 3884, 10, conjecit Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, p. 329 sq. In inscr. Lamiensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 865, n. 1776, 1 : Ἡ πόλις Σεβαστηνῶν Λαμιέων, Lamiæ cogn. Augustæ. In Orac. Sib. 3, 63 quod est : Ἐκ δὲ Σεβαστηνῶν ἥξει Βελίαρ μετόπισθεν, plerique interpretum accipiunt de Romanis s. Romanis imperatoribus. V. Gallæi et Alexandri annot.]

[Σεβαστηνός. V. Σεβαστή.]

[Σεβαστιᾶνὸς, ὁ, Sebastianus, n. viri, ap. anon. ab Suida citatum. Liban. Epist. 434 etc.]

[Σεβαστιὰς, άδος, ἡ, i. q. Σεβαστὴ, Augusta. Leonidas Alex. Anth. Pal. 9, 355, 3 : Ποππαία, Διὸς εὖνι, Σεβαστιάς.]

[Σεβαστικὸς, ή, όν, Reverens s. Religiosus, Venerabundus. Iambl. Protr. 4, p. 324 Kiessl. : Ἱκανῶς τὸ δόγμα Σεβαστικὸν ὑπάρχει. Σεβαστικοὶ, οἱ, in Vit. Pythag. ap. Phot. Bibl. cod. 249 init., p. 438, 19 : Τῶν Πυθαγόρου οἱ μὲν ἦσαν περὶ τὴν θεωρίαν καταγινόμενοι, οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί. (Eadem schol. Theocr. 14, 5. Valck.) || Adv. Σεβαστικῶς, Dionys. H. vol. 6, p. 750, 7 : Σεβ. διάκεισαι πρὸς τὸν ἄνδρα. « Iambl. V. P. 35. » Wakef. Schol. Hom. Od. A, 215, p. 28 : Κἂν σ. ἐκδέξῃ τὸν λόγον.]

[Σεβάστιος, ὁ, in inscr. Cephallen. ap. Boeckh. vol. 2, p. 42, n. 1933, 4 : Ἐνορκίζομαί σοι τὸν σεβάσστιον ὅρκον, Jusjurandum per Augustum. L. Dind.]

[Σεβαστοκρατέω, unde ap. Tzetz. Hist. 11, 45 : Τῆς σεβαστοκρατούσης δὲ καὶ μόνης ἀμισθίως δόσεις λαμβάνων ἔχαιρεν, i. q. 42, Αὐγούστης.]

[Σεβαστοκρατορία, Σεβαστοκρατορικὸς, Σεβαστοκρατόρισσα. V. Σεβαστοκράτωρ.]

[Σεβαστοκράτωρ, ορος (v. de genit. Theodos. De gramm. p. 124, 2), ὁ, Sebastocrator, dignitas inventa primum ab Alexio Comn. Imp., de quo Anna 3, p. 78 : Νέον ὀνοματοποιήσας (ὄνομα) ἀπό τε τοῦ σεβαστοκράτορος τἀδελφῷ ἐφηρμόσατο, οἱονεὶ δεύτερον βασιλέα πεποιηκώς ... (Montefalc. Palæogr. p. 47. Kall. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 632.) Eadem : Οἱ δὲ τῶν σεβαστοκρατόρων καὶ τῶν Καισάρων στέφανοι σποράδην ἔστιν ὅπου τῶν μαργάρων καὶ λίθων μετέχοντες, ἄνευ τοῦ ἐπισφαιρώματος. Meminit Sebastocratoricæ coronæ Nicetas Alex. 1, 2 fin. Plures una et simul hac dignitate donati leguntur. Scribit quippe Nicetas n. 5, Jo. Comnenum Imp. Andronicum, Isaacium et Manuelem filios secundogenitos σεβαστοκρατορικαῖς τιμαῖς exornasse. Versus heroici Const. Manass. Chron. subjecti in cod. Allat. : Ἀνδρόνικος, ῷ γέρα πρῶτα Σεβαστοκρατορίης νεῖμ' ὁ φυτεύσας. ... || Σεβαστοκρατόρισσα, Uxor Sebastocratoris, cujus erat Imperatricem rubris calceis primo ornare ac calceare, ut est ap. Codin. 22, 5. Cod. Ms. in quo describuntur variæ imagines ex familia Comnenica et Palæologa : Κωνσταντῖνος Κομνηνὸς... Σεβαστοκράτωρ ... Εἰρήνη Κομνηνὴ ἡ Σεβαστοκρατορίσα. Ducang. Constant. Man. Chron. init.]

[Σεβαστὸν, τὸ, ap. pharmacopolas myxa et myxaria dicuntur. Arbor est in Ægypto proveniens, sed nunc familiaris Italiæ. Hodie vulgo *Sebesten* dicuntur. Mediam in calore et frigore sedem tenent. Gorræus.]

[Σεβαστονίκης, ὁ, Victor Indorum Augustalium. Inscr. ap. Orell. vol. 1, p. 461 : « Tl. Claudi Glapyri Choraulæ Actionicæ et Sebastonicæ. » L. Dind.]

[Σεβαστόπολις, εως, ἡ, Sebastopolis, opp. Ponti Cappadocici et aliud Ponti Galatici ap. Ptolem. 5, 6. Eadem quæ Dioscurias sec. Steph. Byz. in Διοσκουριάς. Conf. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 11, 12, 18 ed. Hudson. Plin. N. H. 6, 5, 16. Numos Sebastopolis Ponti v. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 355, *Suppl.* vol. 4, p. 455. || Forma Σεβαστούπολις de Sebastopoli Armeniæ ap. Hierocl. Synecd. p. 703, et de Sebastopoli Thraciæ, frustra alibi quæsita ab Wessel. p. 635. || Gent. Σεβαστοπολειτῶν in numis l. c. et in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 415, n. 342, 2. L. Dindorf.]

Σεβαστὸς, ή, όν, (a tertia persona formatum,) itidem Venerabilis, Veneratione dignus s. Adoratione, Venerandus, Adorandus. [Photio, Suidæ et Hesychio προσκυνητός, huic etiam τιμητός.] Aptissime autem redditur Augustus [Gl.] : quod ut hoc in Lat. sermone, ita illud in Græco imperatoribus Romanis tribueretur : ut videre est quum ap. alios, tum Strab., Dion., Plut., Herodian. : ap. quem legitur 2, [8, 9] : Αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε καὶ σεβαστὸν προσηγόρευσε· 7, [10, 8] : Σεβαστοί τε ἀνηγορεύθησαν. Sic autem et ap. Lucian. [Macrob. c. 21], Θεοῦ Καίσαρος σεβαστοῦ. Et alibi [c. 17] : Θεοῦ σεβαστοῦ, et [Pro lapsu c. 18] ἐπὶ τοῦ πρώτου σεβαστοῦ. Alioqui et sine adjectione ulla ὁ σεβαστὸς invenitur dictum de Cæsare Octavio, qui a Latinis itidem peculiariter appellatus fuit Augustus, et sine adjectione [Lucian. De salt. c. 34 : Κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα]; et quidem a quo hæc appellatio sumpsisse initium traditur. Testatur porro et Pausan. [3, 11, 4] σεβαστὸν esse Græcis, quod Lat. Augustum : Σεβαστὸς κατὰ τὴν Ῥωμαίων γλῶτταν Αὔγουστος λέγεται. [Σεβαστοὶ, inquit Anna Comn. Alex. 3, p. 78, οἱ βασιλεῖς ἀνέκαθεν ἐπιθετικῶς ὠνομάζοντο, καὶ ἦν ἐξιδιαζόντως εἰς βασιλέας λεγόμενον τὸ τοῦ Σεβαστοῦ ὄνομα. African. ap. G. Sync. p. 307 : Ὀκταούιος ὁ Σ., ὃν Αὔγουστον καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Zonar. in Augusto (p. 533, C) : Αὔγουστος καλεῖσθαι ἠθέλησεν, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὑπάρχων· πάντα γὰρ τὰ ἱερώτατα καὶ σεβάσμια αὔγουστα προσαγορεύεται, ἐξ οὗπερ καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ σεβάζεσθαι, ἐξελληνίζοντες, ὥσπερ τινὰ σεπτόν. Anna 13, p. 415 : Ὑμεῖς οἱ ἀεισέβαστοι βασιλεῖς καὶ Σεβαστοί τε καὶ Αὔγουστοι τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας. (Leguntur etiam in hujus tituli usu nonnulla absurda, sed tantum in numis, quos Græci non satis perspecta ejus natura vulgavere, v. c. ΑΙCCΕΒΑΣΤΟΣ, Augustus iterum, vocatur Hadrianus in numo Mesembriæ Thraciæ, qui servatur in Museo Cæsareo. CΑΒΕΙΝΑ CΕΒΑCΤΗ ΑΥΓ. evidente tautologia, in numo urbis incertæ ap. Haym. (t. 2, p. m. 276). Quanquam et in chartula Valentis et Ursacii Synodi Arimin. legatur : Επι παρουσια του δεσποτου ημων βασιλεως Κωνσταντιου ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ του αιωνιου ΣΕΒΑΣΤΟΥ, Justinianus item in marm. Trapezunt. ap. Murator. (p. 467, 7) dicatur ΑΕΙ CΕΒΑCΤΟC

ΑΥΓΟΥΣ. Eckhel. D. N. vol. 8, p. 359. Alia exx. Αὔγουστος cum Σεβαστὸς vel Αὔγουστα cum Σεβαστὴ conjuncti v. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 966, n. 3770. Herodi Jud. hoc epith. tribuitur in libello supplice ad eum ap. Jo. Malal. p. 237, 9. L. D.) || Primus autem Alex. Comn., subdit eadem Anna, ex hac Σεβαστοῦ nomenclatura, quæ solis Augustis competebat, complures confecit Dignitates : neque enim primus Sebasti dignitatem adinvenit, quandoquidem priusquam ad imperium pervenisset, hac donatus fuerat a Niceph. Botan., ut narrat Zon. et Scyl. ... Anna 1, p. 22 : Ὧν ἁπάντων γέρας ἀπέλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναρρηθεὶς ἐκ μέσης συγκλήτου. Similia Bryenn. 4, 28. Eadem 14, p. 419 de Bœmundo : Τιμηθεὶς τῷ τῶν Σεβαστῶν ἀξιώματι. Jo. Tzetz. Hist. 5, 596 : Ὁ μέγας ὁ Δρουγγάριος, εἷς Σεβαστὸς ἐν βίῳ. Ducang. V. Eckhel. ibid.] Sic autem fem. Σεβαστὴ, Augusta, Uxor Augusti, i. e. generaliter, Quæ erat uxor Cæsaris : ap. Strab. et Herodian. [Inscr. Lampsac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 909, n. 3642, 1 : Ἰουλίαν Σεβαστήν. Et alia vol. 1, p. 600, n. 1214 : Σαβεῖναν Σεβαστήν. V. Eckhel. l. c. || « Augusta, dignitas inventa a Monomacho pro Solerena concubina. Mich. Psell. l. 5 Hist. Ms. de eadem : Προήεσαν δὲ αὐτή τε καὶ ἡ ἀδελφὴ Θεοδώρα καὶ μετ' ἐκείνην ἡ Σεβαστή· τούτῳ γὰρ αὐτὴν τῷ καινῷ ἀξιώματι (excidit aliquid aut ap. Ducang. omissum est) αἱ βασιλίδες. Et de Alana altera concubina : Τοῦ μὲν σχήματος αὐτῇ τῆς βασιλείας οὐκ ἐκοινώνησε, μεταδίδωσι δὲ τοῦ ὀνόματος, Σεβαστὴν ἀνειπών. V. Zonaram et alios. » Ducang. Superl. Σεβαστοτάτη, Augustissima, Gl.] Legitur etiam σεβαστὴ σπεῖρα, Act. 27, 1. || Adv. Σεβαστῶς ap. Zonaram Lex. : Ἀζητῶς, σεβαστῶς, Venerabiliter.]

[Σεβαστός, ὁ, mensis Cypriorum sextus, respondens Rom. d. 21 Febr. — 22 Martii, in Hemerolog. Flor. ap. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 427, et, ubi male quintus ponitur, in alio ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 403, 16. Item Bithynorum in inscr. ap. Hamilton. n. 5 : Ἔτους τδι μηνὸς Σεβαστός. Σεβαστοῦ Hermann. *Ueber Griech. Monatskunde* p. 78. L. Dind.]

[Σεβαστοϋπέρτατος, ὁ, Dignitas supra Sebastos, inventa, ni fallor, ab Alexio Comn. Imp., qui ea Constantinum Angelum donavit. Jo. Cinnam. 3, 6 : Κωνσταντίνῳ Σεβαστοϋπερτάτῳ, ὃν Ἄγγελον ἐπεκάλουν. Duc.]

[Σεβαστούπολις. V. Σεβαστόπολις.]

[Σεβαστοφάντης, ὁ, Flamen Augustalis. Inscr. ap. Gruter. p. 410, 3 (s. Montef. Pal. p. 161) : Ἀρχιερέα τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν Γαλατάρχην Σεβαστοφάντην κτίστην τῆς μητροπόλεως Ἀγκύρας. Adde aliam similem p. 415, 1. Hemst. Inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 731, n. 3187, 3 : Τιβερίου Κλαυδίου Ἡρώδου καὶ Σεβαστοφάντου· Ciana p. 950, n. 3726, 3 : Τιβέριον Κλαύδιον τὸν Σεβαστοφάντην.]

[Σεβαστοφόρος, ὁ, ἡ, Curator regionis urbanæ, qui totius regionis sollicitudinem gerebat, in Descr. urbis Cpol. Suidas in Αὔγουστος : Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ Ῥεγεωνάρχαι καὶ Σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, qui sua hausit ab Jo. Lydo De mens. (p. 124), ut et Codinus Orig. Cpol. n. 32. Leo Diac. l. 10, (p. 109, D) : Τῷ τοῦ σεβαστοφόρου διαπρέποντι ἀξιώματι. (Jo. Tzetz. in Epist. 43 ex Mss. inscripta duobus Grammaticis Sebastocratorissæ : Καὶ σὺ δὲ σὺν αὐτῷ Σεβαστοφόρε Γραμματικέ. Ducang. App. Gl. p. 168.) Scylitzes p. 636 : Τὸν μετέπειτα σεβ. γενόμενον. Add. p. 757, 758. Ubi Goar. existimat eum σεβαστοφόρου dignitate donatum, qui primus delatæ Augustæ dignitatis nuncium afferebat. Sed hisce repugnant quæ ex Suida attulimus. Siquidem igitur Sebastophori iidem fuere qui Regionum Curatores, ita appellati videntur, quod suæ regionis essent vexillarii, et in publicis ceremoniis Augusti s. Imperatoris imaginem ac Laureatum suis civibus præferrent ... Meminit præterea anon. Barensis in Chron. ad a. 1043 cujusdam Sevastophori copiarum Græcanicarum ducis, unde sane colligere est illustrem fuisse dignitatem, quum et Patriciis conferretur, adeo ut non omnino ii pro Regionum urbis curatoribus habendi sint. Ducang.]

[Σεβαστῶς. V. Σεβαστός.]

[Σέβεδα, λιμὴν Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σεβεδεύς, Steph. Byz.]

A [Σεβένινος. V. Σεβένιον.]

Σεβένιον, τὸ, Id corticosum quod in summa palmula enascitur : ut VV. LL. exponunt ex Hesych. [Σεβέννιον, τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γενόμενον. Non addit Hesych. voc. esse Ægyptiacum, verum hoc res ipsa loquitur. *Beni* enim est palma arbor. Exod. 15, 25, ubi in Græco est, ἑβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, Coptus habet *ebeni*. Adde Jo. 12, 13. *Se* autem significat Lignum. E quibus duabus vocibus Σεβέννιον esse compositum, id, quod Hesych. ad explicandum istud vocab. affert, satis superque testatur. Jablonsk.] Adduntque, hac voce usum esse Archigenem ap. Galen. Κατὰ τόπους, l. 2 [p. 183, s. 348]. Dici autem et ἐλάτην, necnon σπάθην, in palma, i. e. περικάλυμμα, fructus palmæ florentis adhuc involucrum atque ἀμφίεσμα, Galeno, De simpl. l. 8, necnon Diosc. [1, 150. V. Saraceni schol. ad Dioscor. p. 22, Salmas. in Solin. p. 290, D; 934, D. Angl. Jo. episc. Carpath. De anachoretis Ms. : Ἄλλος δὲ μοναχὸς παρέβαλεν αὐτῷ ἔχων σεβένια, καὶ ἐποίησε τὸν γέροντα ἐργάσασθαι τὰ
B σεβένια. Ammon. De monach. Sinait. p. 100 : Ἦν δὲ ἡ τροφὴ αὐτοῦ ὕδωρ καὶ μικροὶ φοίνικες, ἐξ ὧν εἶχεν καὶ τὰ ἐνδύματα ἀπὸ σιβεννίου. Codd. alii σιββιννίων. Apophth. Patr. in Pœmene n. 42 : Σανδάλια σεβέννινα. In Isaacio n. 7 παλαιὰ πολύρραφα ἐφόρουν καὶ σεβέννια. Ubi σεβέννινα Paulus Monach. l. 1 Coll. V. Salmas. ad Plin. p. 409. Paradisus s. liber SS. Senum Ms. : Καί τις ἀδελφὸς φοιτήσας πρὸς αὐτὸν ἐκάθισε κάμνων σίβινα. Jo. Moschus Limon. c. 123 : Εὑρὼν αὐτόθι γέροντα φοροῦντα ἀπὸ σιβίνου κολλόβιον. Jo. Carpathi episc. in Narrat. de Monachis Mss. : Ἐφόρει δὲ φασκίδιον σιβίνινον ἔσωθεν. Cod. Reg. σεβέντινον. Rursum : Φοροῦντας σιβίνινα κολόβια. Anon. De cæde Patrum Rhaiti Ms. : Τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἀπὸ σιβίνων. Ducang.]

[Σεβέννυτος, ἡ, Sebennytus. Πόλις Αἰγύπτου καὶ λίμνη καὶ ποταμός. Καὶ Σεβεννύτης νομὸς καὶ πολίτης. Καὶ Σεβεννυτικὸν στόμα, Steph. Byz. Quæ nomina omnia sunt ap. Ptolem. 4, 5. Σεβεννύτης in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 548, *Suppl.* vol. 9, p. 170. Postremum ap. Herodot. 2, 17, qui Σεβεννύτης νομὸς
C 2, 166. Σεβεννυτικὸς νομὸς Strabo 17, p. 802, Σεβεννυτικὴ πόλις ib. et Σεβεννυτικὸν στόμα ib. et 801. Conf. Scylax p. 43.]

[Σεβερὸς, ὁ εὐσεβής, ὁ δίκαιος, Zonar. « Sine dubio Lat. Severus. Movet tamen dubitationem Hesych. qui habet : Σαυαρὸν, σεμνὸν, σοβαρόν. » Tittmann. De hoc v. in Σαυαρός. Hesychius in gl. a Musuro deleta : Σέβερος, εὐσεβής, δίκαιος. Theognost. Can. p. 11, 16 : Σέβηρος· σέβερος ὁ εὐσ. καὶ δ. L. Dind.]

[Σέβετος vox nihili. V. Σέσιλος.]

[Σέβη, ἡ στυπτηρία, ἡ σχιστὴ, in Glossis iatricis Mss. ex cod. Reg. 190, Alumen. Matthæus Silvat. Sebel, Sebum, Seeb, i. alumen. Ducang.]

[Σέβημα, τὸ, i. q. σέβασμα. Sap. 15, 17, σεβημάτων sec. Alex., ubi alii libri σεβασμάτων. Alioqui σεβισμάτων, quod infra, desiderarem.]

[Σέβην, ηνος, ὁ, Seben, n. herois, ap. Chœrob. p. 69, 22; 76, 22.]

[Σεβήρειος. V. Σεβῆρος.]

[Σεβήρεια, τὰ, ludi in honorem Severi, in inscr.
D Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 362, n. 248, et in numis Anchiali, Ancyræ aliarumque civitatum, de quibus v. Mionnet. *Suppl.* vol. 9, p. 279.]

[Σεβηριανὸς, ὁ, Severianus, n. viri Rom. ap. Lucian. Hist. c. 21, 26, ubi al. Σευηρ. Alii apud Damascium a Photio s. Suida excerptum et alibi. « Σεβηριανοῦ κολλούριον, aridum collyrium, quod ad Severianum auctorem refertur, ap. Aet. l. 7, cap. Περὶ ξηροκολλουρίων, et Paul. Æg. 3, 22, Galen. l. 4 τῶν Κατὰ τόπους. » Gorræus.]

[Σεβῆρος, ὁ, Severus, n. viri Rom., ita scriptum ap. Herodianum et alios. « Σεβήρου κολλούριον duplex habetur ap. Aetium l. 7 cap. Περὶ ξηροκολλουρίων. » Gorræus. Quod ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 247 dicitur : Ξηρίον τὸ Σεβήριον καλούμενον. L. D. || Σεβήρειος, α, ον, a nomine Severi imperatoris, apud Lydum De magistr. 3, 70, p. 282, 2 : Βαλανεῖον Σεβήρειον. Boiss.]

[Σέβησις, εως, ἡ, Cultus, Veneratio. Clem. Al. Strom. 6, p. 760 : Τὸν τρόπον τὸν τῆς σεβήσεως ἐναλλάττων τοῦ θεοῦ· 795 : Τῆς τῶν ἄστρων σεβήσεως. Wakef. Recte

Scaliger ap. Villoison. Epist. Vinar. p. 94, σεβίσεως. L. Dind.]

Σεβίζω, Veneror, i. q. σεβάζω. [Pind. Pyth. 5, 80: Σεβίζομεν πόλιν· et pass. Isthm. 4, 32: Σεβιζόμενοι ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς Οἰνεΐδαι. Æsch. Ag. 258: Ἥκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος· 785: Πῶς σε σεβίζω; Eum. 12: Πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα. Soph. Œd. C. 1007: Εἴτις γῆ θεοὺς ἐπίσταται σεβίζειν· 1557: Τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν· Ant. 943: Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. Eur. Hipp. 541: Ἔρωτα δὲ οὐ σεβίζομεν· El. 994: Σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας· 196: Εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσα· Med. 155: Εἰ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει· 640: Ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσα· Hel. 363. Aristoph. Thesm. 106: Δαίμονας σεβίσαι, unde repetit Suidas in v. et Σέβας et Σεβαστὸς, et interpr. εὐλογῆσαι. Med. Æsch. Cho. 912: Οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς; Suppl. 922: Τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι· 815: Σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν. Callim. Del. 247: Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι. Orac. ap. Steph. Byz. v. Σύβαρις cit.: Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίζῃ (σεβίσσῃς Athen. 12, p. 520, A). Lucian. De astrol. c. 7. || Pass. Empedocl. 396: Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι.]

[Σεβῖνος, ὁ, n. fictum ex σε et βινεῖν, ap. Aristoph. Eccl. 980, et comparandum cum Ἱπποβῖνος pro Ἱππόνικος. Σεβεῖνος diserte Etym. M. p. 793, 56.]

[Σέβισις. V. Σέβησις.]

[Σέβισμα, τὸ, Veneratio. Schol. Æsch. Eum. 92: Τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα. Mendham.]

[Σεβιστὸς, ὁ, Venerandus, Colendus. Σεβιστὸν, Hesychio τιμητόν.]

[Σεβομένως legitur ap. Ammon. p. 5, v. Αἰδὼς, pro σεβασμίως, ut Ptolem. Ascal. et Etym. Gud.]

[Σέβος, ους, τὸ, Cultus. Æsch. Suppl. 764: Θεῶν σέβη δείσαντες.]

[Σεβρίδαι. V. Σεμβρῖται.]

[Σέβριον, τὸ, nisi Σέβρειον scribendum, et Σεβρὸς, ὁ, Sebrus, qui nomen loco illi Spartano dederit, memoratur Pausaniæ 3, 15, 1 et 2. Apollodoro 3, 10, 5, 1, Τέβρος, accentu veriori, ut videtur.]

[Σεβρός. V. Σέβριον.]

[Σέβυς (hoc enim pro σεβὶς poscit ordo literarum), πυξὶς Hesychio. Conf. Σεπτυίς.]

Σέβω, et Σέβομαι, Veneror, Adoro, Colo [Gl.], ea signif. qua dicimur Colere deum. [Æsch. Sept. 596: Δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει· Suppl. 670: Ζῆνα μέγαν σεβόντων· Eum. 725: Οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' (ἐμὲ) εὐεργετεῖν· 897: Τῷ γὰρ σέβοντι ξυμφορὰς ὀρθώσομεν. Soph. Œd. T. 898: Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων· Ant. 777: Τὸν Ἅδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν. Eur. Hipp. 996: Ἐπίσταμαι θεοὺς σέβειν· Bacch. 1150: Σέβειν τὰ τῶν θεῶν· Aristoph. Pl. 497: Τά τε θεῖα σέβοντας. Lycophr. 1179: Ὅσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρινθίας δείκηλα μὴ σέβουσι λαμπαδουχίαις.] Thuc. 2, [43]: Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε· τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους. [Xen. Comm. 4, 4, 19: Τοὺς θεοὺς σέβειν· Ag. 1, 27. Inter σέβειν et σέβεσθαι variant libri Polybii 6, 4, 5.] Aristoph. Nub. [600]: Κόρας σὲ Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν. Pausan.: Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Lucian. De sacrif. [c. 10]: Κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω. Sed dicitur etiam τὰ θεῖα σέβειν, et quidem ab Aristoph. quoque. [Archiloch. ap. Hephæst. p. 94, 4: Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.] Et Ἀτρείδας σέβειν a Soph. [Aj. 667; Œd. C. 1377, τοὺς φυτεύσαντας· et similiter alibi. Æsch. Eum. 151: Τὸν ἱκέταν σέβων· Ag. 833: Φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν· 925: Λέγω κατ' ἄνδρα μὴ θεὸν σέβειν ἐμέ· Eum. 697: Τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν· 715: Ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις (χρησμοὺς Διός)· 749: Τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει· Suppl. 1026: Μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις· fr. Niob. ap. Plut. Mor. p. 603, A: Γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν· Sept. 529: Ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ σέβειν· Ag. 274: Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; 777: Δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου· Pers. 166: Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν (ut Plat. Leg. 1, p. 647, A: Ἆρ' οὖν οὐ ... τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει;) Soph. Aj. 712: Θεῶν ... θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστα· Œd. T. 886: Οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων· Ant. 166: Τὰ Λαΐου σέβοντας ... εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη· 744: Ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; 872: Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις. Eur. Hel. 726: Κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν· 1270: Τί δὴ τόδ' Ἑλλὰς νόμιμον ἐκ τίνος σέβει; Or. 1079: Ἑταιρίαν σέβων· Hipp. 896: Τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων· Phœn. 294: Τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα· Iph. T. 1189: Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν· Heracl. 6: Τὸ συγγενὲς σέβων· 113: Γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν· 628: Εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν· Suppl. 75: Χορὸν τὸν Ἅδας σέβει· Iph. A. 824: Ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.] A Platone σέβειν τὴν δίκην. [Pind. Ol. 14, 12: Ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν. Æsch. Eum. 92: Σέβει τοι Ζεὺς τόδε ... σέβας· 524: Τίς ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; Eur. Suppl. 379: Σύ τοι σέβεις δίκαν. Plato Leg. 6, p. 777, D: Ὁ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην. Cum inf. Æsch. Ag. 1612: Ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. ‖ Εὖ σέβειν, quod Valckenarius aliique librorum vitiis decepti Tragicis intulerant, semper esse scribendum εὐσεβεῖν, in illo ostendi, vol. 3, p. 2443, C.] Magis usitata est passiva vox Σέβομαι, (activam certe illam σέβω Eust. a veteribus usurpatam tradit, sed videmus et a Pausania ac Luciano, qui nequaquam in numero τῶν παλαιῶν censeri possent, usurpari, ut omittam Herodian., atque alios de quibus idem dicendum fuerit,) poniturque non solum pro Veneror, et Colo, quæ de diis aut rebus divinis dicuntur [Pind. Pyth. 6, 25: Μάλιστα μὲν Κρονίδαν σέβεσθαι. Æsch. Suppl. 921: Τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει. Aristoph. Nub. 293, et cum accus. Thesm. 123. Xen. H. Gr. 3, 4, 18. Ag. 3, 2: Τὰ θεῖα οὕτως ἐσέβετο· 11, 1, τὰ ἱερά. Plato Leg. 11, p. 917, B: Θεοὺς σεβόμενος· Phædr. p. 250, E: Ὡς θεὸν σέβεται. Isocr. p. 226, D: Τῶν ζῴων ἔστιν ἃ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν], verum et pro Colo ac Observo, quæ de hominibus. [Æsch. Prom. 544: Σέβει θνατοὺς ἄγαν· 936: Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί· Suppl. 223: Πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε· 990: Εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν σέβεσθαι. Soph. Ph. 1163: Εἴτε σέβει ξένον· Œd. C. 187: Τὸ φίλον σέβεσθαι. Eur. Alc. 280: Σὴν φιλίαν σεβόμεσθα· Suppl. 595: Ὅσοι δίκην σέβονται· 1233: Ἄξια δ' ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι· Or. 347: Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον σέβεσθαί με χρή· Bacch. 566: Σέβεταί σ' Εὔιος· Iph. T. 647: Σὲ δὲ τύχας μάκαρος ... σεβόμεθα. Aristoph. Thesm. 943: Ὄργια, ἅπερ καὶ Παύσων σέβεται. Moschus 4, 10: Τὸν μὲν ἐγὼ σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν. Herodot. 3, 128: Τά τε βιβλία σεβομένους μεγάλως καὶ τὰ λεγόμενα ἐκ τῶν βιβλίων ἔτι μεζόνως. Antiphon p. 120, 28: Ταῦτα οὖν σεβόμενοι ἀπολύετέ με. Plato Leg. 8, p. 837, C: Τὸ σῶφρον αἰδούμενος ἅμα καὶ σεβόμενος· 7, p. 813, D: Τοὺς σφόδρα φιλομαντευτὰς σεβόμενοι· Phædr. p. 250, E: Οὐ σέβεται προσορῶν.] Xen. Cyrop. 8, [8, 1]: Οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. [H. Gr. 7, 3, 12: Ὡς ἀρχηγέτην τῆς πόλεως σέβονται.] Itidemque dixit Charondas τοὺς ἀρχομένους debere πρὸς τοὺς ἄρχοντας εὔνοιαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους· unde Cic. De legibus l. 3, [c. 2]: Nec vero solum ut obtemperent obediantque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligantque perscribimus, ut Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. [6, 39, 7]: Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα. Apud Hom. [Il. Δ, 242: Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;] σέβεσθαι exp. et αἰδεῖσθαι et ἐκπλήττεσθαι: vide Eust. Apud Lucam autem legitur hoc partic. et sine adjectione accusativi positum, primam illam signif. venerationis habens: Act. Apost. 13, [43] ubi οἱ σεβόμενοι redditur Religiosi, itidemque [50] αἱ σεβόμεναι, Religiosæ. Existimatur autem hoc nomine appellare eos ex profanis gentibus qui Mosis religionem relicto paganismo erant amplexi; quamvis nonnulli essent incircumcisi: ut antea Cornelium vocarat εὐσεβῆ. At VV. LL. illic ibid. exp. σεβομένας, Superstitiosas: et addunt, quæ religiosæ vulgo creduntur. Quasi vero manifestum non sit in bonam partem usurpasse ibi Lucam hoc participium. Additur ibid. posse et passive accipi pro ἐντίμους, Honoratas, Primarias, magnæque auctoritatis, quæ venerantur et coluntur

Digitized by Google

magna cum reverentia. Sed hujus usus in pass. signif. exemplum desidero, non minus in partic. quam in verbo. At σέβομαι cum infin. pro εὐλαβοῦμαι poni testatur Bud. ap. Plat. Timæo p. 168 [69, D]: Σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον. [Similiter Leg. 7, p. 798, B: Σέβεται καὶ φοβεῖται... τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστώτων. Æsch. Pers. 695: Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία φάσθαι. Hesychius: Ἐσέφθην, ἐσεβάσθην, ἡσύχασα, ἠσχύνθην. Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ. Ubi delendum ἡσύχασα, ex dittographia natum, etsi ex Hesychio hoc repetiit glossator, de quo Albertus: « Suidas: Ἐσέφθη, ἐσεβάσθη, ἐτίμησεν, ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. Phavor. addit, ἐμαντεύθη. Tres priores explicationes exhibent etiam Glossæ Mss. in Dionys. Areop. quas prima Dionysii ed. 1516, ap. Phil. quoque Juntam continet, ubi post ἐθαύμασεν additur, ἐξεπλάγη. Εἴρηται καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσύχασεν, ἠσχύνθη. Hinc lux Hesychio, qui et infra: Σέψασθαι, σεφθῆναι, θαυμάσαι. Photius: Ἐσ. ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθην, Σοφ. Et: Σέφθησαν, καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Πλάτων Φαίδρῳ (p. 254, B) ἀντισεβάσθησαν (ἀ. τοῦ ἐσ.). » Chœrob. vol. 2, p. 489, 22: Σημειούμεθα παρὰ Σ. καὶ Πλ. τὸ ἐσέφθην καὶ τὸ σεφθῆναι· οὗτοι γὰρ τὸ σέβω καὶ εἰς τὸν ἀόριστον ἔκλιναν. Ἐσίβδην male Cram. An. vol. 4, p. 338, 17. Porphyr. Vit. Plotini p. LXIII, 5 ed. Creuz.: Ἐτίμησαν δὲ τὸν Πλωτῖνον μάλιστα καὶ ἐσέφθησαν. Una cum forma media ponit Hesychius: Σέψασθαι, σεφθῆναι, θαυμάσαι.] || Σέβομαι, signif. passiva, Adoror, Color, Veneror (si passive usurpare liceat). [Soph. OEd. C. 760: Ἢ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἄν.] Greg. Naz. [vol. 1, p. 680, D ed. Ben.] de Ægyptiis loquens: Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων· de Ægyptiis loquens, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. Idem, de adulteriis deorum loquens: Ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται.

[Σέβων, ωνος, ὁ, Sebon, n. viri Cretensis in Libanii Epist. 192, 309.]

[Σεγάνιον, γυργαθῶδες πλέγμα παρὰ Ῥοδίοις, Hesychius. De quo v. conjecturas intt.]

[Σεγεσάμα, ἡ, Segesama, urbs Hispaniæ, ap. Strab. 3, p. 162. Ptolemæo 2, 6 med. Σεγίσαμα.]

[Σέγεστα, ἡ, Segesta, opp. Siciliæ, quod supra Ἔγεστα. Σέγεστα et Σεγεστανοὶ Ptolem. 3, 4, quam formam ab Romanis petitam putabat Cluver. Sic. ant. p. 255-6. Rectius Eckhel. D. N. vol. 1, p. 234: « Numi antiquiores. Epigraphe, ΣΕΓΕΣΤΑ, ΣΕΓΕΣΤΑ, ΣΑΓΕΣΤΑ, ΣΕΓΕΣΤΑΙΟΝ, ΕΓΕΣΤΑΙΟΝ, ΣΕΓΕ. jam recte, jam retrograde, jam βουστροφηδόν. Item in eodem numo hinc ΕΓΕΣΤΑΙΟΝ, inde ΣΕΓΕΣΤΑ, variante non modo urbis nomine, sed et literarum forma. » Et p. 236: « Numi recentiores. Epigraphe, ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ, ΕΓΕΣΤΑΝΩΝ. Observandum in hujus classis numis semper scribi *Egesta*, nunquam *Segesta*. Satis hoc refutatur Festus, qui in Segesta refert præfixum fuisse elementum S, sancientibus nimirum Romanis, ne obsceno nomine, quod *Egestatis* commonefacit, appellaretur. Eodem modo et Servium ad Æn. 5, 30 dicere vidimus, urbem antea *Egestam*, postea *Segestam* dictam. Numi contrarium docent (ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 281-4, *Suppl.* vol. 1, p. 422-4): nam qui ΣΕΓΕΣΤΑ inscribuntur, sine dubio antiquiores sunt Romanorum cum Siculis commercio, at qui elemento abstinent, ut sunt ii, quos in hac classe recensebimus, multo sunt posteriores, et facile in Romanorum tempora cadunt, ut patebit vel ex numis imperatoriis, qui infra citabuntur. Hæc numi, at variant marmora et scriptores. In columna rostrata Duillii legitur ΕCΕΣΤΑΝΟΣ, Herodoto Εγεσταιοι, Straboni (vitiose, ut in Ἔγεστα diximus) Αιγεστα et Αιγεσταιων; Thucydides et Diodorus recte secundum hujus classis numos Εγεστα et Εγεσταιοι. At Ptolemæus Σεγεστανων, et Ciceroni ac Tacito constanter *Segesta* et *Segestani*. »]

[Σεγέστης, ὁ, Segestes, Germanus, ap. Strab. 7, p. 291, 292.]

[Σεγεστική, ἡ, Segestice, opp. Pannoniorum, ap. Strab. 4, p. 207; 7, p. 313, 318.]

[Σεγίδη, πόλις Κελτιβήρων· τὸ ἐθνικὸν Σεγιδαῖος, Steph. Byz. Σέγιδα ap. Strab. 3, p. 162.]

[Σεγιμῆρος, ὁ, Segimerus, Cheruscus, ap. Strab. 7, p. 292.]

[Σεγιμοῦντος, ὁ, Segimuntus, f. Segestis, Germanus, ap. Strab. 7, p. 291, ubi Σεμιγοῦντος scriptum, quod Σεγιμοῦντος scribendum conjecerunt intt.]

[Σεγόβριγα, Segobriga, opp. Celtiberorum ap. Strab. 3, p. 162. Per η in prima ap. Ptolem. 2, 6 med.]

[Σεγοσιανοί, οἱ, Segusiani, gens Gallica, ap. Strab. 4, p. 186, 192, ubi est var. Ἐγ—, de qua dixi in Ἐγούσιος (ubi v. 1 scr. 3.) Ap. Ptolem. 2, 8 fin. et ubi opp. Σεγούσιον memorat 3, 1 med., nonnisi priori loco libri multi Ἐγ. V. Σέννονες.]

[Σεγουβία, ἡ, Segovia, opp. Hispaniæ ap. Ptol. 2, 6 med.]

[Σεγουσιανοί. V. Σεγοσιανοί.]

[Σέδας, καθέδρας, Hesychius, Photius et Suidas. Latinum Sedes.]

[Σέθεν. V. Σύ.]

[Σέθλως, ὁ, Sethlos, rex Sidonis. Hom. Od. Δ, 618: Φαίδιμος ἥρως, Σιδονίων βασιλεύς. Ubi Eust.: Τινὲς δὲ Σώβαλον αὐτὸν, ἕτεροι δὲ Σέθλων ἱστόρησαν, quod Σέθλον scriptum in schol. L. DIND.]

[Σεθρόη, Σεθροίτης. V. Σέθρον.]

[Σέθρον (Σεθρόη Salmasius), πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Σεθροίτης, ὡς Ἀρσενοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν, Steph. Byz. Ap. Hierocl. Synecd. p. 727, Σιθραΐτης, ut ap. Ptolem. 4, 5 med., Σεθροίτης in Concill. a Wessel. memoratis, Σεθροείτης in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 550, n. 148, quum Σεθρωι sit p. 549, n. 147, *Suppl.* vol. 9, p. 163, n. 47, ut Σεθρωίτης ap. Strab. 17, p. 804, ubi al. Σεθρείτης, et Manethonem ab schol. Plat. Tim. p. 425, 2 citatum.]

[Σεθῶν, ῶνος, ὁ, Setho, regis Ægypti, de quo Herodot. 2, 141, mirabilia narrat, sed minus vera. Nolo hic repetere quæ de Sethone, Vulcani sacerdote et rege Ægypti, atque de isto historici loco monuerunt Perizon. Origg. Æg. 13 et Vitringa in Comment. in Jes. t. 1, p. 318; 551, 2; t. 2, p. 331. Adde Vignolii Chron. S. t. 2, p. 315, qui tamen cum Usserio aliisque non eadem sentit. De origine nominis Σεθῶν s. Σέθων Ægypt. non audeo quidpiam statuere, ne videar forte literarum similitudini nimium tribuere. Nota ceteroquin est vox *Set*, de qua deinde dicetur. Quamvis autem reges Ægypti sibi frequenter nomina deorum sumerent, valde tamen ambigo, an quispiam eorum de Typhone, malo genio, voluerit appellari. JABLONSK. Ap. Herodot. libri consentire perhibenter in accentu Σεθῶν, quum Σέθως vel Σέθος sit ap. Eust. et schol. Hom. Od. Ξ, 278. Σέθω et accus. Σέθων ap. Joseph. C. Apion. p. 461, 462. L. DIND.]

[Σειδέκτας, ὁ, Sidectas, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1241, p. 618, 3; p. 620, n. 1244, 16; p. 622, n. 1244, 14, 15, forma Lacon. pro Θεοδέκτης.]

Σειεύς, έως, ὁ, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago, φρυγεὺς s. φρύγετρον. Dicitur et Σείσων. VV. LL. ex Polluce [7, 181: Ὁ δὲ φρυγεὺς καὶ σειεὺς λέγεται. Idem 10, 100: Καὶ γὰρ ὁ σείσων ἀγγεῖον ᾧ κυάμους ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐνέφρυγον· et 122, ubi Axionici testimonium addit et σεισὼν scriptum est. Hesychius: Σείσων, ἄγγος κεραμεικὸν, ἐν ᾧ τοὺς κυάμους φρύγουσιν.]

[Σείην, τριχίωνες (τριχιῶντες Heinsius), δαιμόνων τι γένος κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφανείᾳ ὠνόμασαν οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντες οἱ λοιποί, Hesych. v. Ὀνοκένταυροι. Vox σείην, vel σείειν, legitur ap. Interprr. Jesai. 13, 21, pro Hebr. ציים *Zijim*, Feræ, Desertorum incolæ, incerti generis. LXX verterunt θηρία. Euseb. annotavit: Ἀντὶ τοῦ θηρία, σείειν οἱ λοιποὶ ἑρμηνευταὶ ἐκδεδώκασι. DAHLER.]

[Σειληνή. V. Σιληνή.]

[Σειληνικός, ή, όν, Σειληνίς, Σειληνός, Σειληνώδης. V. Σιλλαίνω.]

[Σειλιανός, ὁ, Silianus, n. viri, in numis Pergamenis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 618, n. 663, 664.]

[Σειμάκης, ὁ, n. pr. viri, in inscr. Coa ap. Ross. Inscr. fasc. 2, p. 59, n. 173, quod ab Σεῖμος s. Σῖμος repetebat Rossius.]

[Σειμήδης, ους, ὁ, Simedes, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, n. 1261, 4: Σειμήδει. Forma Lacon. pro Θεομήδης.]

Digitized by Google

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

sacerdotibus referebantur, et mysticis rationibus nitebantur. Quæ sic exponit Plut. De Is. et Os. p. 376 : Ἐμφαίνει δὲ καὶ τὸ σεῖστρον, ὅτι σείεσθαι δεῖ τὰ ὄντα καὶ μηδέποτε παύεσθαι φορᾶς, ἀλλ' οἷον ἐξεγείρεσθαι καὶ κλονεῖσθαι καταδαρθάνοντα καὶ μαραινόμενα. Τὸν γὰρ Τυφῶνά φασι τοῖς σείστροις ἀποτρέπειν καὶ ἀποκρούεσθαι, ἐνδηλοῦντες ὅτι τῆς φθορᾶς συνδεούσης καὶ ἱστάσης, αὖθις ἀναλύει τὴν φύσιν καὶ ἀνίστησι διὰ τῆς κινήσεως ἡ γένεσις. Τοῦ δὲ σείστρου περιφεροῦς ἄνωθεν ὄντος, ἡ ἀψὶς περιέχει τὰ σειόμενα τέτταρα. Καὶ γὰρ ἡ γεννωμένη καὶ φθειρομένη μοῖρα τοῦ κόσμου περιέχεται μὲν ὑπὸ τῆς σεληνιακῆς σφαίρας, κινεῖται δὲ ἐν αὐτῇ πάντα καὶ μεταβάλλεται διὰ τῶν τεττάρων στοιχείων, τῇ δὲ ἀψῖδι τοῦ σείστρου κατὰ κορυφὴν ἐντορεύουσιν αἴλουρον ἀνθρώπου πρόσωπον ἔχοντα. Κάτω δὲ ὑπὸ τὰ σειόμενα, πῇ μὲν Ἴσιδος, πῇ δὲ Νέφθυος πρόσωπον, αἰνιττόμενοι τοῖς μὲν προσώποις γένεσιν καὶ τελευτήν. In sequentibus docet, Felem referri ad Lunam, ejusque rei rationes indicat. Plura vide ap. Vigener. notis in Philostr. Imag. t. 1, p. 64, 5, Aug. Mich. Chausse, *Cabinet Romain*, qui et figuras sistri exhibet part. 3, num. 15, 16, 17. Quales figuræ etiam occurrunt in Leonardi Augustini Gemmis et Sculpturis part. 1, num. 214, in Begeri Thes. Brandenb., in Pignorii Tab. Is., et in aliis Antiquitatum collectionibus. Jablonsk. Conf. *Le Pitture antiche d'Ercolano*, t. 2, p. 310, 311, 318; t. 8, p. 12, Monum. Matthæiorum t. 3, p. 49. Tewater. Liban. vol. 3, p. 385, 22 : Λείψας, ὅσαι σεῖστρα φέρουσιν. V. Lexx. Lat. v. Sistrum. ‖ Puerorum crepitaculum. Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 4, vol. 3, p. 266, 30 : Τὰ παιδία ... προσγελᾷ τῷ ἐπιδεικνύντι· ἂν δὲ τὸν καλαθίσκον ἢ τὰ σεῖστρα ἀφέλῃς, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀθυρμάτων, δεινοπαθεῖ καὶ δυσχεραίνει. Seager. Aq. Symm. 2 Sam. 6, 5. Schleusn.] Non ignoro tamen afferri et scripturam hanc Σῆστρον, per η : et legi ap. Hesych. itidem, Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα. Sed certe a σῆστρον Lat. dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in e longum. [‖ Σεῖστρα dicta Romæ Lupanaria, in quæ conjiciebantur adulteræ, ut passivam venerem cogerentur exercere, ad majorem interim infamiam, quibusdam κώδωνας seu sistra concutientibus, dum res obscœna perageretur, ut omnibus adulterarum pœna nota fieret : unde πορνεῖα s. Lupanaria ita a Romanis Σεῖστρα appellabantur, quæ quidem sustulit Theodosius M., uti narrat Socr. 5, 18, ubi v. Valesius. Ducang.]

[Σεῖστρος, n. herbæ, ap. Ps.-Plut. De fluv. 1157, E : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Scamandro fl.) βοτάνη Σίστρος καλουμένη, παραπλήσιος ἐρεβίνθῳ· κόκκους δ' ἔχει σειομένους, ὅθεν τὴν προσηγορίαν ἔλαβεν. Aristot. Mir. c. 172 : Ἐν δὲ τῷ Σκαμάνδρῳ γίνεσθαί φασι βοτάνην Σίστρον καλουμένην, κ. ἑ. κτλ., ubi Σεῖστρον, ut cod. Vindob. subobscure, restituendum viderunt intt. Cyrill. ap. Tittman præf. ad Zonar. vol. 1, p. cxii : Σεῖστρος, εἶδος βοτάνης, et Zon. ipse p. 1636. L. Dind.]

[Σειστροφόρος, ὁ, Qui sistrum fert. Hymnus in Isin ap. Ross. Inscr. fasc. 2, p. 4, 3 : Σειστροφόρος Βούβαστις. L. Dind.]

[Σείτιμος, ὁ, Sitimus, n. viri, in inscr. Spart. ap. Boeckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 26; p. 621, n. 1246, i. forma Laconica pro Θεότιμος.]

[Σείτιον. V. Σειτύς.]

[Σείφα, σκοτία. Κρῆτες, Hesychius. De quo v. conjecturas intt.]

Σείω, Concutio, Quatio, [Vibro, Moveo, Libro, Crispo, Gl.] Quasso, Agito. [Hom. Od. Γ, 486, O, 184 : Οἱ δὲ (ἵπποι) πανημέριοι σεῖον ζυγόν· Il. E, 563 : Σείων ἐγχείην· X, 133 : Πηλιάδα μελίην· O, 321 : Σεῖσ' αἰγίδα· I, 583 : Σείων κολλητὰς σανίδας, de janua quatienda. Sotades ap. Hephæst. p. 22, 1 : Σείων μελίην Πηλιάδα. Æsch. Sept. 385 : Τρεῖς λόφους σείει. Soph. El. 713 : Ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν· Ant. 291 : Κρυφῇ κάρα σείοντες. Eur. Iph. A. 151 : Σεῖε χαλινούς· Bacch. 185 : Κρᾶτα σεῖσαι πολιόν· 308 : Πάλλοντα καὶ σείοντα βακχεῖον κλάδον· Med. 1191 : Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε· 1194 : Ἐπεὶ κόμην ἔσεισε· Cycl. 75, χαίταν· El. 846 : Ἀντίπρῳρα σείοντες βέλη· Ion. 1204 : Εὔπτερον δέμας ἔσεισε. Aristoph. Pac. 1178 : Τοὺς λόφους σείων· Lys. 402 : Θαἰμάτιδια σείειν· 563 : Πέλτην σείων κακόντων· Pl. 213 : Ὁ Φοῖβος Πυθικὴν σείσας δάφνην. Menander ap. Athen. 15, p. 700, B : Σείειν (τὸν φανόν).

Apoll. Rh. 1, 220 : Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας· 4, 1055 : Σεῖον δ' ἐγχείας. Theocr. 22, 184 : Σείων καρτερὸν ἔγχος. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 64, 2 : Πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη· Crinag. 9, 545, 2 : Μουσέων πάντας ἔσεισε καλῶς. Xen. Ven. 3, 4 : Ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι (canes), ubi σαίνουσι HSt. V. sub fin. et Διασείω. Plato Tim. p. 88, E : Μετρίως σείων τὰ περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη· 43, D : Κινοῦσαι (αἱ αἰσθήσεις) καὶ σφοδρῶς σείουσαι τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους. « Hippocrati τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν dicuntur ea quæ caput male agitant et concutiunt, per quæ omnia symptomata caput moventia inaudiuntur, et capitis pulsationes, quum temporum arteriæ micant, aut tremulæ capitis concussiones ex nervorum et motricis facultatis imbecillitate, p. 80, A; 144, C; 145, B. Ubi τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν de pulsantibus et micantibus temporum arteriis dicuntur, quum sanguis biliosior et ferventior in caput attollitur, vasa inflat, unde arteriarum pulsationes contingunt, et hæmorrhagiæ spes erigitur. » Foes. Aristot. H. A. 9, 44 med. : Ἐὰν ἐπάξας συλλάβῃ (ἐνοχλοῦντα ὁ λέων), σείσας καὶ φοβήσας ἀφίησι. Lucian. Bacch. c. 2 : Σείειν ἠνεμωμένας τὰς τρίχας. ‖ Improprie Aristoph. Ach. 12 : Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν. L. D. Liban. vol. 4, p. 174, 28 : Τὸ ἀηθὲς σείει τὰς γνώμας. Cod. Mon. ταράσσει. Jacobs.] A cujus pass. voce Σείομαι est σείετο πήληξ ap. Hom. [Il. N, 805] et σειόμενον ἔγχος [Il. N, 135, 558]. Sed peculiariter, et frequenter quidem, dicitur σείειν de terræ concussione, quæ Lat. Terræ motus appellatur. [Eur. Herc. F. 905 : Θύελλα σείει δῶμα.] Dicitur enim θεὸς σείειν τὴν γῆν [Xen. Hell. 4, 7, 4; Aristoph. Av. 1752, Ach. 511], aut etiam sine adjectione accusativi, ut ap. Pausan. non raro. [Et ap. Aristoph. Lys. 1142.] Jam vero et sine nominativo, ἔσεισε, pro Terræ motus fuit, ap. Thuc. [4, 52.] Sic autem Movit terra, ex Livio et Tranquillo affertur. Verum si illud ἔσεισε intelligamus positum pro ὁ θεὸς ἔσεισε τὴν γῆν (i. e. Deus terram movit, concussit, quassavit, ut Terræ quassatio ex Seneca affertur), nequaquam illius exemplo usurpatum videri possit illud Movit; esset enim dicendum Movit terram, subaudiendo itidem nominativum Deus. Dicitur alioqui et passive terra σείεσθαι, Moveri : unde σειομένη γῆ, ap. Greg. Naz. [Hom. H. Y, 59 : Ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης. Hesiod. Th. 680 : Ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς σειόμενος. Eur. Iph. T. 46 : Χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ. Callim. Del. 81 : Ὡς ἴδε χαίτην σειομένην Ἑλικῶνος· 142 : Αἰτναίου ὄρεος σείονται μυχὰ πάντα. Apoll. Rh. 2, 680 : Σείετο νῆσος ὅλη· 597 : Αἱ δ' ἑκάτερθεν σειόμεναι βρόμεον.] Apud Aristoph. autem Nub. [1276] : Τὸν ἐγκέφαλον σέσεισμαι, exp. Cerebro sum emoto. [Theocr. 25, 261 : Σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. Pollux 6, 25 : Διαθερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ.] Redditur alicubi σείομαι et Tremo, Tremisco. Sic σεισμὸς ab Hesych. exp. τρόμος. [Pind. Pyth. 8, 98 : Ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον. Aristoph. Lys. 1312 : Ταὶ κόμαι σείονται. Apoll. Rh. 2, 1070 : Ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Theocr. 5, 91 : Λιπαρὰ ... σείετ' ἔθειρα. Plato Tim. p. 52, E : Ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην σείεσθαι· et ib. : Ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικνώμενα· 53, A : Τὰ τέτταρα γένη σειόμενα ὑπὸ τῆς δεξαμενῆς· Crat. p. 426, E : Τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην. « Hippocrati σείεσθαι est Concuti, quod de suppuratis aut purulentis dicitur, qui concussione indigent, ut quanam parte pus delitescat ad sectionem et ustionem exploretur, ut fit p. 476, 11, 47; 496, 10. P. 184, C : Οἷσι σειομένοισι πῦον βορβορῶδες ἔρχεται καὶ δυσῶδες. Et rursus p. 187, C : Οἷσι σειομένοισιν ἀπὸ τῶν ὤμων πολὺς γίνεται ψόφος, de purulentis ac suppuratis. Σεισθῆναι τὸν ἐγκέφαλον dicitur p. 197, F, et Aph. 58, l. 7, hoc est, Cerebrum concuti, et casu violento ex editioribus locis, quod etiam dorsi spinæ contingit, quum vertebrarum ipsius harmoniæ dimotæ fuerint, ut ibid. scribit Galen. Hinc σεῖσις dicitur Concussio aut Quassatio, vertebrarum spinæ vitium quartum, quum earum juncturæ et compages fuerint dimotæ, vertebræ autem suo loco manent, Galen. Comm. 3 in lib. De art. p. 611, 22. Ἐν τόκῳ σεισθείσῃ dicitur p. 1162, E,

image
not
available

sacerdotibus referebantur, et mysticis rationibus nitebantur. Quæ sic exponit Plut. De Is. et Os. p. 376 : Ἐμφαίνει δὲ καὶ τὸ σεῖστρον, ὅτι σείεσθαι δεῖ τὰ ὄντα καὶ μηδέποτε παύεσθαι φορᾶς, ἀλλ' οἷον ἐξεγείρεσθαι καὶ κλονεῖσθαι καταδαρθάνοντα καὶ μαραινόμενα. Τὸν γὰρ Τυφῶνα φασὶ τοῖς σείστροις ἀποτρέπειν καὶ ἀποκρούεσθαι, δηλοῦντες ὅτι τῆς φθορᾶς συνδεούσης καὶ ἱστάσης, αὖθις ἀναλύει τὴν φύσιν καὶ ἀνίστησι διὰ τῆς κινήσεως ἡ γένεσις. Τοῦ δὲ σείστρου περιφεροῦς ἄνωθεν ὄντος, ἡ ἁψὶς περιέχει τὰ σειόμενα τέτταρα. Καὶ γὰρ ἡ γεννωμένη καὶ φθειρομένη μοῖρα τοῦ κόσμου περιέχεται μὲν ὑπὸ τῆς σεληνιακῆς σφαίρας, κινεῖται δὲ ἐν αὐτῇ πάντα καὶ μεταβάλλεται διὰ τῶν τεττάρων στοιχείων, τῇ δὲ ἁψῖδι τοῦ σείστρου κατὰ κορυφὴν ἐντορεύουσιν αἴλουρον ἀνθρώπου πρόσωπον ἔχοντα. Κάτω δὲ ὑπὸ τὰ σειόμενα, πῇ μὲν Ἴσιδος, πῇ δὲ Νέφθυος πρόσωπον, αἰνιττόμενοι τοῖς μὲν προσώποις γένεσιν καὶ τελευτήν. In sequentibus docet, Felem referri ad Lunam, ejusque rei rationes indicat. Plura vide ap. Vigener. notis in Philostr. Imag. t. 1, p. 64, 5, Ang. Mich. Chausse, *Cabinet Romain*, qui et figuras sistri
B exhibet part. 3, num. 15, 16, 17. Quales figuræ etiam occurrunt in Leonardi Augustini Gemmis et Sculpturis part. 1, num. 214, in Begeri Thes. Brandenb., in Pignorii Tab. Is., et in aliis Antiquitatum collectionibus. Jablonsk. Conf. *Le Pitture antiche d'Ercolano*, t. 2, p. 310, 311, 318; t. 8, p. 12, Monum. Matthæiorum t. 3, p. 49. Tewater. Liban. vol. 3, p. 385, 22 : Χεῖρας, ὅσαι σεῖστρα φέρουσιν. V. Lexx. Lat. v. Sistrum. ‖ Puerorum crepitaculum. Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 4, vol. 3, p. 266, 30 : Τὰ παιδία ... προσγελᾷ τῷ ἐπιβουλεύοντι· ἂν δὲ τὸν καλαθίσκον ἢ τὰ σεῖστρα ἀφέλῃς, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀθυρμάτων, δεινοπαθεῖ καὶ δυσχεραίνει. Seager. Aq. Symm. 2 Sam. 6, 5. Schleusn.] Non ignoro tamen afferri et scripturam hanc Σῆστρον, per η : et legi ap. Hesych. itidem, Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα. Sed certe a σῆστρον Lat. dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in *e* longum. [‖ Σεῖστρα dicta Romæ Lupanaria, in quæ conjiciebantur adulteræ, ut passivam venerem cogerentur exercere, ad majorem interim infamiam, quibusdam κώδωνας seu sistra
C concutientibus, dum res obscœna perageretur, ut omnibus adulterarum pœna nota fieret : unde πορνεῖα s. Lupanaria ita a Romanis Σεῖστρα appellabantur, quæ quidem sustulit Theodosius M., uti narrat Socr. 5, 18, ubi v. Valesius. Ducang.]

[Σεῖστρος, n. herbæ, ap. Ps.-Plut. De fluv. 1157, E : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (Scamandro fl.) βοτάνη Σίστρος καλουμένη, παραπλήσιος ἐρεβίνθῳ· κόκκους δ' ἔχει σειομένους, ὅθεν τὴν προσηγορίαν ἔλαβεν. Aristot. Mir. c. 172 : Ἐν δὲ τῷ Σκαμάνδρῳ γίνεσθαί φασι βοτάνην Σίστρον καλουμένην, π. ἑ. κτλ., ubi Σεῖστρον, ut cod. Vindob. subobscure, restituendum viderunt intt. Cyrill. ap. Tittman. præf. ad Zonar. vol. 1, p. cxii : Σεῖστρος, εἶδος βοτάνης, et Zon. ipse p. 1636. L. Dind.]

[Σειστροφόρος, ὁ, Qui sistrum fert. Hymnus in Isin ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 4, 3 : Σειστροφόρος Βούβαστος. L. Dind.]

[Σείτιμος, ὁ, Sitimus, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 26; p. 621, n. 1246, 4, forma Laconica pro Θεότιμος.]

[Σείσων. V. Σαισύς.]

[Σείφα, σκοτία. Κρῆτες, Hesychius. De quo v. conjecturas intt.]

Σείω, Concutio, Quatio, [Vibro, Moveo, Libro, Crispo, Gl.] Quasso, Agito. [Hom. Od. Γ, 486, Ο, 184 : Οἱ δὲ (ἵπποι) πανημέριοι σεῖον ζυγόν· Il. Ε, 563 : Σείων ἐγχείην· Χ, 133 . Πηλιάδα μελίην· Ο, 321 : Σεῖσ' αἰγίδα· Ι, 583 : Σείων κολλητὰς σανίδας, de janua quatienda. Sotades ap. Hephæst. p. 22, 1 : Σείων μελίην Πηλιάδα. Æsch. Sept. 385 : Τρεῖς λόφους σείει. Soph. El. 713 : Ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν· Ant. 291 : Κρυφῇ κάρα σείοντες. Eur. Iph. A. 151 : Σεῖε χαλινούς· Bacch. 185 : Κρᾶτα σεῖσαι πολιόν· 308 : Πάλλοντα καὶ σείοντα βακχεῖον κλάδον· Med. 1191 : Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε· 1194 : Ἐπεὶ κόμην ἔσεισε· Cycl. 75, χαίταν· El. 846 : Ἀντίπρῳρα σείοντες βέλη· Ion. 1204 : Εὔπτερον δέμας ἔσεισε. Aristoph. Pac. 1178 : Τοὺς λόφους σείων· Lys. 402 : Θαἰματίδια σείειν· 563 : Πέλτην σείων κακόντιον· Pl. 213 : Ὁ Φοῖβος Πυθικὴν σείσας δάφνην. Menander ap. Athen. 15, p. 700, B : Σείειν (τὸν φανόν).

A Apoll. Rh. 1, 220 : Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας· 4, 1055 : Σεῖον δ' ἐγχείας. Theocr. 22, 184 : Σείων καρτερὸν ἔγχος. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 64, 2 : Πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη· Crinag. 9, 545, 2 : Μοισέων πάντας ἔσεισε κάλως. Xen. Ven. 3, 4 : Ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι (canes), ubi σαίνουσι HSt. V. sub fin. et Διασείω. Plato Tim. p. 88, E : Μετρίως σείων τὰ περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη· 43, D : Κινοῦσαι (αἱ αἰσθήσεις) καὶ σφοδρῶς σείουσαι τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους. « Hippocrati τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν dicuntur ea quæ caput male agitant et concutiunt, per quæ omnia symptomata caput moventia inaudiuntur, et capitis pulsationes, quum temporum arteriæ micant, aut tremulæ capitis concussiones ex nervorum et motricis facultatis imbecillitate, p. 80, A; 144, C; 145, B. Ubi τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν de pulsantibus et micantibus temporum arteriis dicuntur, quum sanguis biliosior et ferventior in caput attollitur, vasa inflat, unde arteriarum pulsationes contingunt, et hæmorrhagiæ spes erigitur. » Foes. Aristot. H. A. 9, 44 med. : Ἐὰν ἐπάξας
B συλλάβῃ (ἐνοχλοῦντα ὁ λέων), σείσας καὶ φοβήσας ἀφίησι. Lucian. Bacch. c. 2 : Σείειν ἠνεμωμένας τὰς τρίχας. ‖ Improprie Aristoph. Ach. 12 : Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν. L. D. Liban. vol. 4, p. 174, 28 : Τὸ ἀηθὲς σείει τὰς γνώμας. Cod. Mon. ταράσσει. Jacobs.] A cujus pass. voce Σείομαι est σείετο πήληξ ap. Hom. [Il. Ν, 805] et σειόμενον ἔγχος [Il. Ν, 135, 558]. Sed peculiariter, et frequenter quidem, dicitur σείειν de terræ concussione, quæ Lat. Terræ motus appellatur. [Eur. Herc. F. 905 : Θύελλα σείει δῶμα.] Dicitur enim θεὸς σείειν τὴν γῆν [Xen. Hell. 4, 7, 4; Aristoph. Av. 1752, Ach. 511], aut etiam sine adjectione accusativi, ut ap. Pausan. non raro. [Et ap. Aristoph. Lys. 1142.] Jam vero et sine nominativo, ἔσεισε, pro Terræ motus fuit, ap. Thuc. [4, 52.] Sic autem Movit terra, ex Livio et Tranquillo affertur. Verum si illud ἔσεισε intelligamus positum pro ὁ θεὸς ἔσεισε τὴν γῆν (i. e. Deus terram movit, concussit, quassavit, ut Terræ quassatio ex Seneca affertur), nequaquam illius exemplo usurpatum videri possit illud Movit; esset enim di-
C cendum Movit terram, subaudiendo itidem nominativum Deus. Dicitur alioqui et passive terra σείεσθαι, Moveri : unde σειομένη γῆ, ap. Greg. Naz. [Hom. Il. Υ, 59 : Ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης. Hesiod. Th. 680 : Ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς σειόμενος. Eur. Iph. T. 46 : Χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ. Callim. Del. 81 : Ὡς ἴδε χαίτην σειομένην Ἑλικῶνος· 142 : Αἰτναίου ὄρεος σείονται μυχὰ πάντα. Apoll. Rh. 2, 680 : Σείετο νῆσος ὅλη· 597 : Αἱ δ' ἑκάτερθεν σειόμεναι βρόμεον.] Apud Aristoph. autem Nub. [1276] : Τὸν ἐγκέφαλον σέσεισμαι, exp. Cerebro sum emoto. [Theocr. 25, 261 : Σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο. Pollux 6, 25 : Διαθερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ.] Redditur alicubi σείομαι et Tremo, Tremisco. Sic σεισμὸς ab Hesych. exp. τρόμος. [Pind. Pyth. 8, 98 : Ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον. Aristoph. Lys. 1312 : Ταὶ κόμαι σείονται. Apoll. Rh. 2, 1070 : Ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Theocr. 5, 91 : Λιπαρὰ ... σείετ' ἔθειρα. Plato Tim. p. 52, E : Ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην σείεσθαι· et ib. : Ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν
D πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικνώμενα· 53, A : Τὰ τέτταρα γένη σειόμενα ὑπὸ τῆς δεξαμενῆς· Crat. p. 426, E : Τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην. « Hippocrati σείεσθαι est Concuti, quod de suppuratis aut purulentis dicitur, qui concussione indigent, ut quanam parte pus delitescat ad sectionem et ustionem exploretur, ut fit p. 476, 11, 47; 496, 10. P. 184, C : Οἷσι σειομένοισι πῦον βορβορῶδες ἔρχεται καὶ δυσῶδες. Et rursus p. 187, C : Οἷσι σειομένοισιν ἀπὸ τῶν ὤμων πολὺς γίνεται ψόφος, de purulentis ac suppuratis. Σεισθῆναι τὸν ἐγκέφαλον dicitur p. 197, F, et Aph. 58, l. 7, hoc est, Cerebrum concuti, et casu violento ex editioribus locis, quod etiam dorsi spinæ contingit, quum vertebrarum ipsius harmoniæ dimotæ fuerint, ut ibid. scribit Galen. Hinc σεῖσις dicitur Concussio aut Quassatio, vertebrarum spinæ vitium quartum, quum earum juncturæ et compages fuerint dimotæ, vertebræ autem suo loco manent, Galen. Comm. 3 in lib. De art. p. 611, 22. Ἐν τόκῳ σεισθείσῃ dicitur p. 1162, E,

ἐν ἀέρι· τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. Quæ ita redduntur : Σ. est ignis collectio, qui in aere exarsit : per cœlum ille quidem aut jaculari specie transmeans, aut uno loco fixus. Pono autem σέλας post Ἕλη, Eustathium sequens : Σ. δὲ, σιομένη ἕλη, ὅ ἐστι σευομένη καὶ ἐξορμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός. Quibus addit, οὕτω σ. ἀστρων φαμὲν καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδος κτλ. [|| De face ipsa Hom. H. Cer. 52 : Ἤντετό οἱ Ἑκάτη σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα. Improprie Pind. fr. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 708 : Κελαινεφεῖ σκότει καλύψαι καθαρὸν ἁμέρας σέλας. Et de sole Æsch. Eum. 926 : Φαιδρὸν ἁλίου σέλας. Aristoph. Av. 1711 : Ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας. Soph. El. 17 : Λαμπρὸν ἡλίου σέλας· Aj. 856 : Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας. De fulgure OEd. C. 95 : Ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας· et ap. Eust. Od. p. 1908, 41 : Σέλας ... παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, quod Fenestram interpr. Brunck. In Lex. Apollonid. Anth. Pal. 9, 242, 4 : Ἰδὺ κεραυνοῦ Ζεὺς κατὰ σ. κεφαλῆς ἄσπετον ἧκε σέλας. De Diana Antip. Thess. ib. 9, 46, 6 : Ἀγροτέρων φωσφόρος εἶ σελάων. Et de sideribus eodem numero Manetho 3, 386; 6, 82, etc. Et 4, 508 : Ἠέλιος δ' ἀκάμας, πυρόεν σέλας· et alibi. Et plur. 1, 328 : Ἠελίου σελάεσσιν ἀν' οὐρανὸν ἦν ἰσόμοιρος. In prosa de fulgure Herodot. 3, 28 : Αἰγύπτιοι δὲ λέγουσι σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν. Plato Crat. p. 409, B : Τὸ σέλας καὶ τὸ φῶς ταὐτόν.]

[Σελασία. V. Σελλασία.]

[Σελάσκω, Luceo, ponit Theognost. Can. p. 11, 19 : Σελάσκων, λάμπων. Conf. Σελάγεσκε in Σελαγέω positum. L. Dind.]

[Σέλασμα, τὸ, Lux. Manetho 4, 601 : Ἦν δ' ἰσόμοιρα Κρόνοιο σελάσματα Κύπριδος ὀφθῇ.]

[Σελασμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Manetho 4, 36 : Φαέθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ· 171, et alibi. || Mire Theognost. Can. p. 11, 19 : Σελασμὸς, ἡ ἀλαζονεία. Suspiceris Σελλισμός. V. Σελλίζω. L. Dind.]

[Σελάστας, ὁ, Selastas, n. viri in inscr. Tegeat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 699, n. 1513, c. 42, ubi Σελάσγας est in lapide.]

[Σελασφορέω, Splendeo. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 359 fin. Boiss.]

[Σελασφορία, ἡ, Splendor. Eustath. Opusc. p. 320, 36 : Τῇ σ. τῆς σῆς καλλονῆς.]

Σελασφόρος, ὁ, ἡ, Splendorem s. Lumen ferens, λαμπροφόρος, Hesych. [Æsch. Eum. 1022 : Λαμπάδων σελασφόρων. Nonn. Dion. 7, 157 : Σελασφόρον ἀτμὸν ὀνείρων· 8, 341 : Ἀκτῖνα σ. Orph. H. 4, 5 : Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα σελασφόρον· 9, 6. Christodor. Ecphr. 362, ἀστήρ. Ms. ap. Bekker. Anecd. p. 1097. || Dianæ Σ. ara Athenis memoratur ap. Pausan. 1, 31, 4.]

[Σελάτης, ὁ, κοχλίας, Hesychius. V. Σίμελος.]

[Σελαυγὴς, ὁ, ἡ, Splendidus, Lucens. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 151. Boiss.]

[Σελάχειος, ὁ, Cartilagineus. Oppian. Hal. 1, 643 : Ἐκ δὲ κυνὸς λάβροιο καὶ αἰετοῦ, ὅσσα τε φῦλα κλήζονται σελάχεια.]

[Σελάχιον. V. Σέλαχος.]

[Σελαχοειδής. V. Σελαχώδης.]

Σέλαχος, ους, τὸ, et Σελάχιον, τὸ, demin., dicitur in VV. LL. Piscium genus cartilaginosum : i. e. Cui cartilago cutis loco : quod ideo χονδρῶδες etiam vocatur, h. e. Cartilagineum : Græce ab Athen. et Lat. a Plin. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. H. A. 3, 1 : Οἷον οἵ τε γαλεοὶ καὶ τἄλλα τὰ καλούμενα σελάχη. Quibus subjungit expos. hujus nominis, καλεῖται δὲ σέλαχος, ὃ ἂν ἄπουν καὶ βράγχια ἔχον ζωοτόκον ᾖ. [Et aliis plurimis ejusdem H. A. locis. De respir. c. 10 init. : Τὰ σ. ζωοτοκεῖ μὲν, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτοῖς· De gener. an. 2, 1 med. V. etiam Hesych. in Σελάχιον, Σελάχη, et quod ex Σελάχια corruptum videtur Σελαχίας.] Plin. 9, 24 : Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginem habet, ut raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo : et quos bovis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græce in universum σελάχη appellavit Aristot. hoc nomine eis imposito : nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat, etc. Athen. 7, [p. 318, F] : Ἔστι δὲ τῶν σελαχωδῶν· τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται· πολύποδες, γαλεοί τε καὶ κύνες· 8 : Ἡ ῥίνη, καὶ αὐτὴ τῶν σελαχίων οὖσα· κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια, φυσώδη ἐστί. Aristot. H. A. 5, [5] σελάχη esse ait τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, ἀετὸν, νάρκην, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autem sic vocata existimatur, quod eorum cutis aspera noctu luceat : ut sint σελάχια παρὰ τὸ σέλας ἔχειν. Cujus etymi meminit et Galen. De alim. 3 [p. 348, 58 ed. Bas.] : Τραχὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων· διὸ καί τινες ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὠνομάσθαι φασὶν αὐτὰ σελάχια. [Eupolis ap. Herodian. Phil. p. 453 Piers. : Πρίω μοι σελάχιον. Lucian. Lexiph. c. 6 : Τῶν ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλά.] Idem in Gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit Pisces omnes, qui squamas non habent, atque animal pariunt. Erotian. autem σελαχίοισι significare dicit τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, aut τοῖς ὀστρακοδέρμοις. Sed et hoc observandum est, cum σελάχεσι ab Hippocr. alicubi addi et ἰχθύσι, ut Περὶ νούσων 2 [p. 478, 54] : Σιτίοισι δὲ χρῆσθαι, κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθείοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. [Est præterea ib. 2; 487, 29; 616, 22; 651, 49. Theodoridas Anth. Pal. 6, 222, 3 : Τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν.]

[Σελαχώδης, ὁ, ἡ.] Σελαχώδη, seu Σελαχοειδῆ, pro eodem, Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea. [Aristot. De partt. an. 3, 7 med. : Τῶν ἰχθύων οἱ σελαχώδεις· H. A. 2, 13, 17 med. et alibi sæpe.] Athen. [l. c. Ἰχθῦς σελαχώδης, Hesych. in Λειοβάτος. Hemst.]

Σελάω, Splendeo, Nicander [Th. 691 : Πυρὸς σελάοντος. Et futuro formæ Σελάζω, 46 : Ἠὲ σύγε Θρήισσαν ἐνὶ φλέξας πυρὶ λᾶαν, ἥθ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, Incenditur. Hesychius : Σελάοντες, λάμποντες. V. Σελαγέω.]

[Σέλγη, ἡ, Selge. Πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακεδαιμονίων· οἱ πολῖται Σελγεῖς καὶ Σελγικὴ κτητικὸν, Steph. Byz. Σέλγη est ap. Dionys. Per. 860, Ptol. 5, 5, Strab. 12, p. 570, Σελγεῖς p. 569, seqq., ap. Polyb. 5, 72, Arrian. Exp. 1, 28, 1, Σελγικὸς ap. Strab. p. 571. Σελγέων in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 523 sqq., *Suppl.* vol. 7, p. 131 sqq. V. etiam Ἀσελγής.]

[Σέλδωμος, ὁ, Seldomus, Car, ap. Herodot. 7, 78.]

[Σελεάδας, ὁ, Seleadas, Lacedæmonius, ap. Pausan. 6, 16, 5.]

[Σέλεμνος, ὁ, Selemnus, a Venere in fluvium mutatus ap. Pausan. 7, 23, 1.]

[Σελεύκεια, ἡ, Seleucia. Πόλις ἐπὶ Κιλικίᾳ τραχείᾳ λεγομένη (Τραχεία λεγομένη Holsten., ut Ptolem. 5, 8, Σ. Τραχεῖα, et Epiphanius Hær. 73, 23, τῇ Σ. τῇ Τραχείᾳ καλουμένῃ). Ὠνόμασε δὲ Σελεύκειαν αὐτὴν Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι ... Οἱ πολῖται τῆς Σελευκείας Σελευκεῖς (Σελευκιεὺς in Ἐλέγεια, pro Σελευκειεὺς) καὶ Σελευκεὺς καὶ Σελευκηνὸς καὶ Σελευκὶς ἡ χώρα, Steph. B. Memorat Strabo 14, p. 670 sq., idemque cognominem ἐν Πιερίᾳ 16, p. 749, et alibi, Polyb. 5, 58, 4, Seleuciam ad Tigrin 11, p. 521, etc., Polyb. 5, 45, 3; castellum ad Zeugma Euphratis 16, p. 749, Polyb. 5, 43, 1, et quæ prius dicebatur Σολόκη 16, p. 744. Numos harum Seleuciarum v. ap. Mionnet. Gent. omnibus commune Σελευκεὺς est ap. Polyb. 5, 54, 10, etc., Strab. 14, p. 670, et al., ap. Lucian. Macrob. c. 20. Fem. Σελευκὶς, ίδος, de regione Syriæ, ap. Strab. 16, p. 749 sqq., Ptolem. 5, 15, etiam urbes illas memorantem. Pro quo Σελευκίσσα ap. gramm. Cram. An. vol. 2, p. 304, 9. L. Dind.]

[Σελεύκειος, ὁ, Qui est Seleuci. Polyæn. 4, 9, 1 : Οἱ Σελεύκειοι. L. Dind.]

[Σελευκείτης. V. Σέλευκος.]

[Σελευκία, ὄνομα κύριον, sec. Suidam in Σελεύκεια.]

[Σελευκιάς. V. Σελευκίς.]

[Σελευκίζω, Cum Seleuco facio. Polyæn. 8, 57 : Τῶν σελευκιζόντων τὰ τείχη καταβαλόντων.]

Σελευκὶς, ίδος, ἡ, Poculi genus a Seleuco rege nomen habens. [Steph. Byz. : Ἔστι καὶ ποτηρίων εἶδος Σελευκὶς ἀπὸ Σελεύκου. Athen. 11, p. 497, F; 783, E, Pollux 6, 90, Hesych.] Cognominatæ sunt et quædam triremes σελευκίδες. Vide Bayf. [Plut. Pomp. c. 77.] Σελευκὶς est etiam Avis locustis vescens : cujus [præter Hesychium, Photium s. Suidam] meminit Oppian. Ixeut. [2, 19, et ubi σελακὶς scriptum, Cram. An. Paris. vol. 1, p. 28], Plin. 10, 27. Basil. quoque in Ethicis hujus ita meminit, avarum compellans : Τὴν σελευκίδα τὸ ὄρνεον ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀκόρεστον

Digitized by Google

A εἶναι ὁ κτίστης τῶν ὅλων ἐμηχανήσατο· σὺ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῶν πολλῶν ἀκόρεστον σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν κατεσκεύασας. [Galen. vol. 7, p. 512 : Τοῖς ὀρνιθίοις, ἃ καλοῦσιν ἐν Ἀσίᾳ παρ' ἡμῖν σελευκίδας· ἀττελάβους γὰρ ταῦτα δι' ὅλης ἡμέρας ἀπλήστως ἐσθίοντα διὰ ταχέος αὐτοὺς ἐκκρίνει. Apud Zosimum 1, 57, σελευκιάδας aves circa Seleuciam Ciliciæ memorantem fortasse præstat σελευκίδας.] Dictum fuit Σελευκὶ et quoddam Calceamentum muliebre, teste Hesych. [et Polluce 7, 94. Item regio Syriæ. V. Σελεύκεια.]

[Σελεύκισσα. V. Σελεύκεια.]

[Σελευκόβηλος, πόλις, Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ. Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησὶ, Steph. Byz. Conf. Wesseling. ad Hierocl. p. 712.]

[Σέλευκος, ὁ, Seleucus, cogn. Nicator, primus rex Syriæ, ap. Polyb. 2, 41, 2 et alibi, Arrianum, Diod., Strabonem et al. Callinicus, item rex Syriæ, ejusque f. Ceraunus dictus ap. Polyb. 2, 71, 4, etc. Antiochi M. filius ap. eund. 18, 34, 8, etc. Rex Bospori, ap. B Diod. 12, 36. Babylonius quidam ap. Strab. 1, p. 6; 3, p. 174, et alibi. Alios recenset Suidas et memorat Athenæus.]

[Σελευκος, πόλις περὶ τὴν ἐν Συρίᾳ Ἀπάμειαν, ἀρρενικῶς. Ὁ πολίτης Σελευκείτης, Steph. Byz. Non diversam esse ab Σελευκοβήλῳ disputat Wessel. in illa cit.]

[Σελέψιον, τὸ, Urtica, ap. Ægyptios. Append. Dioscor. 4, 94, p. 469.]

[Σεληνάζω. V. Σεληνίζω.]

Σεληναία s. Σεληναίη, ἡ, pro σελήνη, Luna, ut dicitur γαληναίη pro γαλήνη, ἀναγκαίη pro ἀνάγκη. [Praxilla in Bibl. Coisl. p. 609; Arat. 817; Apoll. Rh. 1, 500, 1232; 4, 264; Orph. H. 4, 2; Manetho 1, 153 et sæpissime; Apollinar. Psalm. 73, 32; Lucian. De Syr. d. c. 4, Astrol. c. 3 etc.] Utitur hac paragoge et Aristoph. [Nub. 614] : Φῶς σεληναίης καλόν. [Ubi σεληναίας recte restitutum ex libris, etsi σεληναίης habet Eust. Il. p. 84, 7, qui formam σεληναία memorat p. 1181, 51, ut Herodianus ap. Steph. Byz. v. Γενήτης. C Plato Crat. p. 409, B : Σελαναίαν δέ γε καλοῦσιν αὐτὴν πολλοί· et ib. iterum, formam Dor. ponens ob etymol. a σέλας. Heliod. Æth. 1, 17 med. : Πρὸς μικρὰν τῆς σεληναίας αὐγήν· 8, 12 med. : Τῆς σεληναίας τότε μικρὸν ὑπαυγαζούσης· al. Ach. Tat. 3, 17, p. 73, 29. Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 543, ubi male proparox. Alterum accentum testantur Arcad. p. 98, 7; 194, 21, Draco p. 20, 9, gramm. Cram. An. vol. 1, p. 97, 15; 104, 14, Ps.-Herodian. ib. vol. 3, p. 288, 25. Σεληναῖα male ap. Theognost. Can. p. 103, 15.] Dores autem dicunt itidem Σελάνα, Σελανάα, Σελαναία, unde Moschus [Bion 16, 5], Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ubi sermo est ad Vesperum : p. 278 meæ edit. [Eur. Phœn. 176 : Σελαναία, χρυσεόκυκλον φέγγος. Theocr. 2, 165 : Σελαναία λιπαρόχροε. Omittendum autem erat Σελανάα.]

[Σεληναία, ἡ, i. q. Σελήνη, n. pr. Callim. Epigr. 5, 2 : Σεληναίης ἄνθεμα.]

[Σεληναῖα, τὰ, Equorum ferrei calcei, a lunulæ forma, quam referunt. Eust. ad illud Hom. (Il. A, 153) Ἐπιγδούπων πόδες ἵππων, χαλκῷ δηιόωντες) χαλκὸν δὲ νῦν λέγει τὰ σεληναῖα τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, οἷς D διακόπτονται εἰς πλέον τὰ πατούμενα. Leo Imp. Tact. c. 5, § 4 et Constant. in Tact. p. 11 : Πέδιλα σεληναῖα σιδηρᾶ μετὰ καρφίων αὐτῶν. Ducang.]

[Σεληναῖον, τὸ, Selenæum, n. montis Apesanti antiquius, ap. Ps.-Plut. De fluv. p. 1161, A, pro quo Σελινούντιον ib. F.]

[Σεληναῖος, α, ον, Lunaris, Gl. Suidæ ὁ τῆς σελήνης. Orac. ap. Herodot. 1, 62 : Σεληναίης διὰ νυκτός. Apoll. Rh. 4, 167 : Σεληναίην αἴγλην. Marcell. Anth. Pal. App. 51, 27 : Σεληναίης κύκλος αἴγλης. Manetho 4, 78 : Φωτὶ σεληναίῳ. Nonnus Dion. 17, 236 : Σεληναίοιο μετώπου. Georg. Sync. p. 40, D : Σεληναίους ἔφασκον τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐξ ἡμερῶν λ'. Lucian. Icarom. c. 13 : Τινὰ σεληναῖον δαίμονα. Eustath. Od. p. 1488, 22 : Σεληναίαν ἄνθρωπον τὴν Ἑλένην ἐπλάσαντο, ὡς ἐκ τοῦ κατὰ σελήνην κόσμου πεσοῦσαν. V. etiam Σεληνιάζομαι. || Æthiopiæ ὄρη Σεληναῖα memorat Eustath. ad Dionys. 226 : Ἕτεροι δέ φασ τὸν Νεῖλον ἐκ τῶν τῆς σελήνης ἤτοι ἐκ τῶν Σεληναίων ὀρῶν ἄρχεσθαι καὶ ἀπὸ τῆς κινναA μωμοφόρου γῆς ἐκ τῶν Αἰθιοπικῶν τερμόνων. V. etiam Σελήνη, n. pr. L. Dind.]

Σελήνη, ἡ, Luna. Hom. Il. [Θ, 555 : Ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται· P, 367 : Οὐδέ κε φαίης οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην· H. Merc. 141 : Καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμπε σελήνης· Od. Δ, 45 : Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης· I, 144 : Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε· Ω, 148 : Φᾶρος ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, de veste candida et nitente. Hesiod. ap. Pausan. 9, 40, 6 : Θηριὼ τ' εὐειδῆ ἰκέλην φαέεσσι σελήνης. Musæus 57 : Ἡρὼ μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου, οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελήνη, ubi similia Nonni exx. contulit Schrader. Theocr. 2, 79 : Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα, fortasse imitatus Hom. H. Ven. 90 : Ὡς δὲ σελήνη στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο· in quo l. explicando quum alii falsi sunt, qui hæc ad ὅρμους illic memoratos retulerunt, tum Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 3, p. 30. Tryphiod. 514 : Ὡς δ' ὁπότε πλήθουσα πυρὸς γλαυκοῖο σελήνη οὐρανὸν αἰγλήεντα (nisi hic qui-B dem præstat αἰγλήεντι) κατεχρύσωσε προσώπῳ, τοίη μαρμαίρουσα Θεραπναίη τότε νύμφη κτλ. Ps.-Callisth. ap. Berkel. ad Steph. Byz. p. 238, A : Ἰδὼν αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν σελήνης διαφορωτέραν.] Σ, [484] : Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. [Sappho ap. Eust. et schol. Il. Θ, 555 : Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάναν ἂψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος, ὁππότ' ἂν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ· ap. Hephæst. p. 63 : Πλήρης μὲν ἐφαίνεθ' ἁ σελάνα· 65 : Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα· quæ tamen σελάννα scripsisse videtur, ut infra dicemus. Pind. Ol. 10, 78 : Εὐώπιδος σελάνας φάος. Æsch. Ag. 298 : Δίκην φαιδρᾶς σελήνης. Soph. fr. ap. Plut. Demetr. c. 45 : Σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ' ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ. Eur. Iph. A. 717 : Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος· Hipp. 851 : Νυκτὸς ἀστρωπὸς σελάνα· Alc. 450 : Ἀειρομένας παννύχου σελάνας· Heracl. 748 : Παννύχιος σελάνα· Suppl. 992 : Τί φέγγος, τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος σελάνα τε κατ' αἰθέρα; Hel. 1080 : Ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, χορεύει δὲ σελάνα. Menander ap. Athen. 6, p. 243, A : Ὄρθριος πρὸς τὴν σελήνην C ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδών. (Andocid. p. 6, 17 : Ὁρῶν αὐτῶν πρὸς τὴν σ. τὰ πρόσωπα. Xen. H. Gr. 5, 1, 9 : Ναυμαχίας πρὸς τὴν σ. γενομένης. Lucian. Asin. c. 24 : Πρὸς τὴν σ. ἔγνωσαν τοὺς αἰχμαλώτους. Schol. Apoll. Rh. 4, 57 : Πρὸς τὴν σ. κυνηγεῖν. Et alia phrasi Ach. Tat. 3, 2, p. 59, 15 : Ἑωρῶμεν ἑαυτοὺς ὡς ἐν σελήνῃ.) Theocr. 2, 10 : Σελάνα, φαῖνε καλόν· 69 : Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα· 21, 19 : Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας. Moschus 2, 88 : Κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης. Alia ejus cognomina vid. in Orph. H. 8, et ap. Aratum et Manethonem, ut omittam plurima quæ de luna sunt ap. Theophrastum, in Geopon., et ap. alios hujus generis scriptores.] Aristoph. Nub. [750] : Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. [Alia exx. v. in Καθαιρέω p. 757, D. Κατασπᾶν Lucian. Philops. c. 13.] Dicitur autem luna et μήνη, a μὴν, Mensis : unde et menstruam lunam vocat Virg., a qua appellatione derivatum μηνοειδὴς, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Item διχότομος et ἡμίτομος σελήνη suis vide ll. [Ib. 171 : Τῆς σελήνης τὰς ὁδούς· Pac. 406 : Ἡ γὰρ σελήνη χὠ πανοῦρ-D γος ἥλιος ... τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα, ὁτιὴ ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ οἱ βάρβαροι θύουσι. Herodot. 7, 37 : Λέγοντες ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, σελήνην δὲ σφέων (Persarum)· 4, 188 : Θύουσι ἡλίῳ καὶ σελήνῃ μούνοισι· τούτοισι μέν νυν πάντες Λίβυες θύουσι· 2, 47 : Σελήνῃ καὶ Διονύσῳ μούνοισι τοῦ αὐτοῦ χρόνου τῇ αὐτῇ πανσελήνῳ τοὺς ὗς θύσαντες (Ægyptii). || Mensis lunaris. Eur. Tro. 1075 : Φροῦδαί σοι θυσίαι ... Φρυγῶν τε ζάθεοι σελᾶναι συνδώδεκα πλήθει· ubi schol. : Ἀμφιβόλως ἔχει, πότερον κατ' ἐνιαυτὸν διὰ τὸ δωδεκασέληνον εἶναι τὸν ἐνιαυτὸν ἢ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ μῆνα· Musgr. autem Plenilunia potius quam νουμηνίας intelligenda putabat. Alc. 430 : Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας· El. 1126 : Τούτων ὕπερ μοι θῦσον... δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται· Hel. 114 : Πολλὰς σελήνας, δέκα διελθούσας ἔτη. Dionys. Per. 720. Jo. Laur. De magistr. 3, 55, p. 248 fin. : Ἐν μόναις δύο σελήναις εἷλέ τε αὐτοὺς καὶ ... παρεστήσατο τῇ βασιλείᾳ. || Σελήνη dicta βοτάνη memoratur Ps.-Plutarcho De flum. p. 1161, B.] || Σελῆναι, Placentæ

rotundæ et latæ, Hesych. [qui dicit πόπανα, τῷ ἄστρῳ ὅμοια πέμματα. Photius : Σ., πόπανον ὅμοιον τῷ ἀστέρι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ σεληνὶς καὶ ἐπισελήνιον καὶ ἀρεστὴρ καὶ βοῦς καλεῖται· et Σελήνας, Ἴσιδος τῆς λαμπηδόνος· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ πέμματος], Suid. [qui : Σελῆναι, πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης, Καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπει δόμων, φράσον σελήνας τάσδε πυρίνου χλόης. Ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. Quo de bove plura dicit in Ἀνάστατοι, ubi ἐκπέμπεις recte libri plures in fr. Eur. pro ἐκπέμπει. Utrobique autem libri cum Eust. Il. Σ, 575, qui simillima ex Pausania, πρωτοφυοῦς, a Kustero correctum, et πυρίμου, a Toupio. Steph. Byz. in Σελήνη : Ἔστι καὶ πόπανόν τι (τῷ Salm.) ἄστρῳ παραπλήσιον. Schol. Vat. Eur. Tro. 1075 : Λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ πέμματα σελήνας διὰ τὸ λευκὰ εἶναι καὶ περιφερῆ· σελήνας δὲ... ἱδρύεσθαι (....σι θύεσθαι?). Δύναται οὖν λέγειν ἐκ δώδεκα πεμμάτων θυσίαν. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 328, 125 : Λιβανωτὸν ἄρρενα... καὶ πέμματα σελήνης. || De simili Tripodis signif. Asclepiades ap. Athen. 11, p. 489, C : Οἱ παλαιοὶ πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς τὰς φαντασίας·... διὸ τὴν τράπεζαν κυκλοειδῆ κατεσκευάσαντο, καὶ τοὺς τρίποδας τοὺς τοῖς θεοῖς καθαγιζομένους, φθόεις κυκλοτερεῖς καὶ ἀστέρας ἔχοντας, οὓς καὶ καλοῦσι σελήνας. || De calvitie dictum v. in Σελήνιον. || Formam Æol. σελλάνα, quam ponit Jo. Grammat. p. 244, B, jure suspectam habet Ahrens. De dial. vol. 1, p. 65, et ponere conjicit voluisse Σελάννα, ut κράννα pro κρήνη, quæ forma recte restituta videtur Sapphoni ll. supra citatis. L. Dind.]

[Σελήνη, ἡ, Selene, f. Thiæ, sec. Hesiod. Theog. 18, 371, Hyperionis sec. Hom. H. 31, 6, Pallantis, sec. Hom. *H. Merc.* 99, mater Pandiæ sec. Hom. H. 32, 15, quam Nemeam vocare videtur Pind. Nem. 1 argum. 3. Cujus et Endymionis de amoribus Sappho et Nicander ap. schol. Apoll. Rh. 4, 57, Theocr. 20, 37, 43. Ap. Ach. Tat. 1, 4, p. 8, 21, eadem quæ alibi Astarte, ut videtur. V. Jacobs. p. 417. Cleopatram Ægypti reginam ejusque ex Antonio filiam ita vocatam tradit Dio Cass. 50, 5, 25, cum aliis. Mater Thaddæi apost. in Catal. 12 apost. post Chron. Pasch. vol. 2, p. 142. Cognomen Cleopatræ, quam Tigranes interemit, ap. Strab. 16, p. 749, et Latinos. N. navis ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. || Πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεληνοπολίτης. Καὶ ἑτέρα μεγάλη μία τῶν Ἐκατοννήσων. Ὁ οἰκήτωρ Σεληνίτης καὶ Σεληναῖος, Steph. Byz. Apud quem in Ἀδράνη male Σελήνη, Σεληνήτης. Latinis *Luna*. V. Σελήνης λιμήν. L. Dind.]

[Σεληνήεις, εσσα, εν, Lunaris. Paul. Silent. Amb. 244 (273) : Πῆ δὲ σεληνήεντα καὶ ἀστερόεντα νοήσεις γραμμαῖς ἀλλοπρόσαλλα φύσει σφρηγίσματα πέτρης. Sine interpret. σεληνήεντα ponit Suidas.]

[Σελήνης λιμὴν, ὁ, Luna, opp. Etruriæ, idem fortasse quod Σελήνης ἄκρον dicit Ptolem. 3, 1, ap. Strab. 5, p. 222.]

[Σελήνης ὕδωρ, τὸ, fontem prope Thalamas Laconicæ, memorat Pausan. 3, 26, 1.]

[Σεληνιάζομαι.] Σεληνιάζεσθαι dicitur a Matth., qui est σεληνιακὸς, Lunaticus, [4, 24;] 17, [15. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 249, B : Σεληνιάζεται· et p. 109, B; 110, A. L. Dind. Niceph. Presb. Cpol. in Vita Ms. S. Andreæ Sali : Ὥσπέρ τις σεληνιαζόμενος καὶ ἐξεστηκώς. V. Cæsarium Dial. 2, ubi quærit, πῶς τὸ εὐαγγέλιον σεληνιαζομένους λέγει τοὺς ἐπιληπτικοὺς, et Nicetam Serratum in Cat. in Matth. c. 4, p. 105, Eust. Il. p. 87, 33. Laudatur ab Allatio Mich. Pselli opusc. Περὶ σεληνιασμοῦ, cujus initium describit, Σεληνιασμὸς φυσικόν τι τυγχάνει etc. Σεληναῖον πάθος ap. Joseph. episc. Methon. in Resp. ad lib. Marci Ephesii p. 680. Eust. Od. p. 1488, 21 : Ἀρτέμιδι δὲ χρυσηλακάτῳ τὴν Ἑλένην ὁ ποιητὴς εἰκάζει διὰ τὴν κατὰ σῶμα φυήν· ἐντεῦθεν ἤδη λαβόντες ἀρχὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον διὰ τὸ εἰς σελήνην ἀλληγορεῖσθαι τὴν Ἄρτεμιν, σεληναίαν ἄνθρωπον τὴν Ἑλένην ἐπλάσαντο ὡς ἐκ τοῦ κατὰ σελήνην κόσμου πεσοῦσαν. Ducang. V. Aret. p. 28.]

[Σεληνιαῖος, α, ον, Lunaris. Georg. Sync. p. 17, D : Μυριάδας ἐτῶν, ἅς τινες τῶν ταῦτα ἀκριβοῦν δοξάντων συστέλλοντες σεληνιαίους εἶπον ἐνιαυτούς. L. Dind.]

Σεληνιἄκὸς, ἡ, ὸν, Lunaris : ut σ. ἐκλείψεις, Lunares defectus. [Proc. In Alcib. p. 196 ed. Creuzer. : Τῆς σεληνιακῆς ποιήσεως· Olympiod. In eund. p. 19 : Τὸ σεληνιακὸν πάθος. Jo. Laurent. De mens. p. 84 seq., μῆνες, Suidas in Σάροι. Anon. ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 417 fin. : Ἕκαστος (τῶν λοβῶν) καθ' ἡμέραν σεληνιακὴν εἷς ἐπιγινόμενος ἐξ οὐκ ὄντος προστίθεται ἀπὸ τῆς νεομηνίας μέχρι τῆς πανσελήνου. L. D.] || At subst. qui et σεληνόβλητος paulo post. Trall. : Σ. ὧν ἔπεσε. Sunt tamen qui, nimium subtiliter fortasse, ut pote ipsa etiam vi vocis repugnante, nolint esse Lunaticum [Gl.], sed Eum qui epilepsia s. comitiali morbo laboret. [Φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης dicit Orph. Lith. 50. L. D. Psellus Laude pulicis p. 80, 18 : Ὥσπερ οἱ πάλαι σοφοὶ τὰ συντρεπόμενα τῶν ζῴων ταῖς τῆς σελήνης αὐξήσεσι καὶ μειώσεσι σεληνιακὰ κατωνόμασαν. Boiss. || Σεληνιακὸν nomen est τοῦ κύφεως, sic dicti, quod lunæ sacrum dicatumque fuerit eique adoleretur, vel quod 28 medicamentorum mistura constet, quot diebus luna cursum menstruum peragit, vel quod maxime probabile est, quod in lunæ figuram effigiatum esset, ut κῦφι ἡλιακὸν ἢ τὸ διὰ τῶν λς' sive ex 36 rebus compositum. V. Paul. Æg. 7, 22 et Aet. Ex Gorræi Definitt. V. etiam Σεληνικός. || Adv. Σεληνιακῶς Chron. Pasch. p. 371, 14 : Ἀριθμήσωμεν τὰς ἡμέρας σεληνιακῶς· et ib. 19. Hermias In Plat. Phædr. p. 130, C. L. Dind. Damascius De principiis p. 63, 6 a fine. Boiss.]

[Σεληνιασμὸς, ὁ, Morbus lunaticus. Diosc. Notha p. 478, F : Ὠφελεῖ πρὸς σεληνιασμόν. V. Σεληναῖος.]

[Σεληνιάω, i. q. σεληνιάζομαι. Manetho 4, 548 : Σεληνιόωντα φανείη φῦλα βροτῶν τάδε πάμπαν.]

Σεληνίδιον, τὸ, demin., Lunula. Potest tamen videri et major esse deminutio.

[Σεληνίζω, i. q. σεληνιάζομαι. Manetho 4, 81 : Ἐκπληκτός τε σεληνιάζων τε νόσοισι, quod perperam σεληνάζων scribebat Dorvill. ad Charit. p. 724=644, ut est 217 : Νοῦν τε σεληνάζοντα προφητάζοντά τε θνητοῖς. Nam bis scribendum videtur σεληνίζων. L. Dind.]

[Σεληνικὸς, ἡ, ὸν, Lunaris. Syncell. p. 3, A : Τῆς ἡλιακῆς φορᾶς καὶ σεληνικῆς. Boiss. Scribendum σεληνιακῆς. Idem vitium ap. Niceph. schol. Synes. p. 383=385, C, ex cod. correxit Krabinger. ad Synes. Encom. calv. p. 165. L. Dind.]

Σελήνιον, τὸ, Lunæ lux, sidus, ut alii. [Theophr. fr. 6 De signis 3, 1 : Τὸ σ. ἐὰν ὀρθὸν ᾖ μέχρι τετράδος καὶ εἰ εὔκυκλον.] Athen. 7, [p. 276, D] : Εὐσηπτότερα γοῦν τὰ νύκτωρ θυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σ. κοπτόμενα. [Dio Chrys. p. 113, A. Apollon. Ἱστ. Θαυμ. c. 36 : Φθίνοντος τοῦ σεληνίου. Hemst. || De calvitio Synes. Enc. calv. p. 74 : Ἀκούσαις ἂν ὑποκοριζομένων καὶ ἄντικρυς σελήνια καλούντων τοὺς φαλακρούς· καὶ μικροῦ με παρῆλθεν αὐτὸ τοῦτο τὸ πάντων εἰπεῖν οἰκειότατον, ἡ σελήνη καὶ τῆς σελήνης αἱ φάσεις, αἷς φαλακρῶν παῖδες ὁμώνυμοι καὶ ὁμοιοσχήμονες. Καὶ γὰρ ἄρχεται μηνοειδὴς ἡ φιλτάτη καὶ διχόμηνος γίνεται καὶ πάλιν ἀμφίκυρτος· τελευτῶσα δὲ ἤδη πανσέληνος. Confert Krabinger. Nicet. Chon. 2, 11, p. 222, A : Ἐψιλωμένον τριχῶν προδεικνὺς κρανίον καὶ τὴν φαλάκραν ὡς πλησίφωτον σελήνην ὑπεμφαίνουσαν. || « Pæonia, Diosc. Notha p. 460 (3, 147). » Boiss.]

Σεληνὶς, ίδος, ἡ, Lunula, Quiddam in parvæ lunæ formam factum, Bud. ex Plut. Quæst. Rom. [p. 282, A] de magistratibus Romanis : Αἱ ἐν τοῖς ὑποδήμασι σεληνίδες. Annotatur et pro Amuleto, quod pueri collo gestant, ex Hesych. [φυλακτήριον, ὅπερ ἐκκρέμαται τοῖς παιδίοις. || I. q. σελήνη, Placenta, quod v.]

[Σεληνίσκος, ὁ, Lunula. Jo. Laur. De mens. p. 26 ed. Rœther. : Ἐκ τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν (prætoris urbani), ἐν οἷς σεληνίσκος τις ἐκτετύπωται εἰς τύπον τοῦ σίγμα στοιχείου. Id. De magistr. Rom. 2, 13, p. 116 : Σεληνίσκον ἔχων τινὰ ἐξ εὐωνύμων χρυσῷ πεποιημένον. L. Dindorf.]

Σεληνίτης, ὁ, [Lunaticus, Gl.] Lapis lunaris : quem et Ἀφροσέληνον quidam vocarunt, quod noctu crescente luna reperiatur plenus, ut quidam tradunt ex Diosc. [5, 159], ap. quem Marcell. annotat Latinis Lunarem appellari. Vide Ἀφροσέληνον. [Plin. N. H. 37, 10, 67. Damasc. Vit. Isid. Phot. Bibl. p. 349, 33 : Ἰδεῖν δὲ καὶ σεληνίτην οὐ τὸν ὕδατι τεγγόμενον, εἶτα ἐκφαίνοντα τὸν μηνίσκον, καὶ διὰ τοῦτο ὑδροσεληνίτην κα-

λούμενον, ἀλλὰ κατὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ τρεπόμενον ὅτε καὶ ὅπως ἡ σελήνη τρέποιτο, θαυμάσιον χρῆμα τοῦτό γε φύσεως. Olympiod. In Plat. Alcib. p. 18 : Οἱ σεληνῖται λίθοι συναύξοντες καὶ συμμειούμενοι πρὸς τὴν σελήνην. Et iisdem fere verbis Psellus De lapid. in Ideleri Phys. vol. 1, p. 246.] Item Σεληνῖται [—ῖται], Arcadiæ gens quædam, schol. Aristoph. [Nub. 397, cui Musurus intulit nonnulla ex schol. Apoll. Rh. 4, 264, ubi inter alia : Καὶ ἔθνος δὲ Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Lunæ incolas Σεληνίτας fingit Lucian. V. H. 2, 18. De oppidi Σελήνης avibus Σεληνίταις, v. in Σελήνη. Sine interpret. Σεληνίτης ponit Suidas. ῑ || « Fem. Σεληνῖτις, ιδος, Athen. 2, p. 57, F : Σεληνίτιδες γυναῖκες. » Hemst.]

Σεληνόβλητος, ὁ, ἡ, q. d. A luna percussus, Lunaticus, Lymphaticus : dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exp. ἀπόπληκτος. De mulieribus σεληνόβλητοι, ἀρτεμιδόβλητοι, ut ἀπολλωνόβλητοι et ἡλιόβλητοι de viris, Bud. ex Macrobio [Sat. 1, 17 pr. Schol. Aristoph. Nub. 397.]

[Σεληνόγονος, Pæonia. Diosc. Notha p. 460 (3, 147). Boiss. Σεληνόγονον Reuvens *Troisième Lettre* p. 161.]

[Σεληνοδρόμια, ων, τὰ, Libri in quibus de lunæ cursu ejusque prognosticis tractatur, prohibiti in Ecclesia orientali, ut impii. Nicephorus Homolog. in Can. l. 3 Juris Græcor. p. 196, et ap. Jo. Zonaram in Apolog. Ms. pro Astrologia : Τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Παύλου, καὶ τὰ λεγόμενα Βροντολόγια καὶ Σεληνοδρόμια ... οὐ χρὴ δέχεσθαι· βέβηλα γὰρ πάντα. Ducang.]

[Σεληνοειδής, ὁ, ἡ, Lunæ similis. Cleomedes Cycl. theor. 2, p. 88, 5 : Ὁμαλὸς καὶ σεληνοειδής. L. D. Jo. Mauropus in Mustox. Sylloge fasc. 2, p. 4, et notis meis ad Marin. p. 133 : Τὰ σεληνοειδῆ λεγόμενα (ἴχνη). Boiss. Suid. v. Μηνοειδής.]

[Σεληνόπληκτος, ὁ, ἡ, Lunaticus s. A luna percussus. Hesychius (et Suidas) v. Βικκεσέληνος. Boiss. Schol. Rav. Aristoph. Nub. 397.]

[Σεληνοτρόπιον, τὸ, planta ficta ap. Proculum De sacrificiis. Schneid.]

[Σεληνόφως, οντος, τὸ, Lunæ lux. Chæremon Athenæi 12, p. 608, B.]

[Σεληπιάδης, ὁ, Selepiades, f. Selepii, ap. Hom. Il. B, 693 : Υἱέος Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος. Eust., ἤγουν υἱοῦ Σεληπίου ἄνακτος· δῆλον δὲ ὡς παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ ἤπιος σύγκειται ὁ Σελήπιος, etymologia non probanda. Ponit etiam Hesych. ῐᾰ]

[Σελθὶς, Tectum, Gl. vitiose.]

[Σέλι. V. Σέσελι.]

[Σελίαρ, φοίνιξ, Hesychius, quod inter Laconica refert Meurs. Misc. Lacon. 3, 8.]

[Σελίγνιον, Σέλιγνις, Σελιγνίτης. V. Σιλίγνιον.]

[Σελιδηφάγος, ὁ, ἡ, Paginas vorans. Euenus Anth. Pal. 9, 251, 1 : Σελιδηφάγε ... σίλφη.]

[Σελίδιον, τὸ, Paginula, Gl. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 766, 28, 29. Boiss. Schol. Aristid. ms. p. 68 : Ἐν τῷ ἑξῆς σελιδίῳ. Valck. Suidas : Σ., τὸ ἀπὸ τῶν ἄνωθεν ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ τὰ κάτω. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 1, p. 225, C : Διαγράφομεν οὖν κανόνας τρεῖς, ἐπὶ στίχους μὲν με΄, σελίδια δὲ καθ' ἕκαστον ε΄· τῶν δὲ σελιδίων τὰ μὲν πρῶτα περιέξει κτλ. Et ib. p. 73, D; 74, A; 111, C; 205, D; 206, A; 272, C; 311, C; 312, B; 361, A; 384, B, et alibi. Theo ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 22, D : Περὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀπογείου ἐκκέντρου σελιδίου. Περὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐκκέντρου τοῦ ἐπικύκλου σελιδίου· et iterum iterumque p. 23, B. V. Σελίς. L. Dind.]

Σελίδωμα, τὸ, quod VV. LL. exp. Tabula lata, formam verbalis habet a σελιδόω : cujus tamen nullum exemplum affertur. [Schol. Apoll. Rh. 1, 528 : Σέλματα, τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας τὰ σελιδώματα. Καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν. Wakef.]

[Σελινάτον, τὸ, Apiatum, Gl.]

[Σελίνινος, η, ον, Ex apio factus. Tzetz. ad Lyc. 1232 : Φαγόντων τῶν μετ' αὐτῷ τὰς τραπέζας σελινίνας οὔσας.]

Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, i. e. Ex apio compositum : cujus descriptio extat ap. Diosc., necnon ap. Geopon. 8, 29. Σελινῖτις autem appellatus fuit ὁ χαμαίκισσος a quibusdam, ut Gorr. tradit ex Diosc. [Nothis p. 471 (4, 124). Boiss.]

[Σελινοάνηθον, τὸ, n. herbæ, ap. Max. Planud. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 321, 31 : Σπέρματα σεληνοανήθων μετὰ μοσχοκαρύδων. V. Σέλινον cum ἀνήθῳ conjunctum in Σέλινον.]

Σελινοειδής, ὁ, ἡ, Apii figuram habens, Apio similis. Hoc autem nomine vocatur species Brassicæ, quæ et Σελινουσία dicitur, Gorr. [Plin. N. H. 20, 9, 33 : « In tres species divisere brassicam Græci antiquissimi : crispam quam selinada vocant » etc. Ubi meliores libri *selinoidea*. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5 : Φύλλον (μεσπίλης) πολυσχιδὲς καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές. Tzetzes ad Hesiodi Op. 59, v. 3 : Βοτάνη σ. L. Dind.]

[Σελινόεις. V. Σελινοῦς.]

Σέλῑνον, τὸ, Apium [Gl.]. Quidam ita dictum tradunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι, s. φύειν (pro quo φύειν magno errore σεύειν scriptum est in VV. LL. Alioqui scrib. potius fuisset ἐξ ἕλους σεύεσθαι, ut ap. Etym.), unde Hom. [Il. B, 776, Nicand. Th. 597], ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, In palustri loco proveniens. [Od. E, 72 : Λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον. Batr. 54 : Οὐδὲ ... ἐπιβόσκομαι ... σελίνοις· ταῦτα γὰρ ὑμέτερ' ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην. Pind. Ol. 13, 32 : Δύο πλοκοὶ σελίνων· Isthm. 2, 16 : Δωρίων σελίνων· Nem. 4, 88 : Κορινθίοις σελίνοις. Strattis ap. Athen. 2, p. 69, A : Εὐόσμων τε σελίνων. Eubulus ap. eund. 8, p. 347, D : Ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Quæ præter Moschum 3, 101 : Τὰ χλωρὰ σέλινα τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον, conjungit etiam Aristoph. Nub. 982 : Οὐδ' ἂν ἄνηθον (ἐξῆν) τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον. Id. Vesp. 480 : Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σοὐστὶν οὐδ' ἐν πηγάνῳ· ubi schol. : Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τοὐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων· ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον· βούλεται οὖν λέγειν, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ ἐν ... γυμνικῷ ἀγῶνι, ἤγουν οὐκ ἐν παιδιᾷ. (Hæc omittit Rav.) Παρόσον τὰ βρέφη γεννηθέντα εὐθὺς ἐν σελίνοις ἐτίθεσαν. (Sequentia item om. Rav.) Τὸ δὲ πήγανον εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ σέλινον προέταξεν. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Οὐδ' ἐν σελίνοις εἰσί. Φησὶν οὖν ὅτι οὔπω σοι οὐδὲ ἀρχὴ γέγονε τῶν παρ' ἡμῖν ἐσομένων. Theocr. 3, 23 : Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις· 7, 68 : Χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ... ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ· 13, 42 : Θάλλοντα σέλινα· 20, 23 : Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. Poeta anon. ap. Aristot. Rhet. 3, 11 fin. : Ὥσπερ σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖν. Philodem. Anth. Pal. 5, 121, 1 : Φιλίννιον ... σελίνων οὐλοτέρη. De carminibus Parthenidis Meleager ib. 4, 1, 32 : Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα βαιὰ διακνίζων ἄνθεα Παρθενίδος. Lucian. Amor. c. 26 : Οἱ δὲ (crines) παρ' ὦτα καὶ κροτάφους πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι οὐλότεροι σελίνων· Pro imag. c. 5 : Οὔλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων (τῶν ποιητῶν) καὶ σελίνοις ... εἰκαζόντων. Ap. schol. Eur. Hipp. 58 : Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμνῳ, οἱ δὲ σελίνῳ, οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαί φασι, pro ἐχίνῳ restituit Valck.] Ab hoc sunt proverbia quædam, quæ ap. Erasmum vide : et potissimum hæc duo, Apio est opus ; et, Ne inter apia quidem sunt. [V. supra, et Hesychius s. Photius et Suidas in Σελίνου στέφανος πένθει προσήκων cum annot. Aliud memorat Timæus ap. Plut. Mor. p. 676, D, ubi de Isthmiorum victoribus apio coronatis agit : Οἰωνισαμένων τῶν πολλῶν τὸ σύμβολον, ὡς οὐ χρηστὸν, ὅτι δοκεῖ τὸ σέλινον ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας δεῖσθαι τοῦ σελίνου φαμέν. Quibuscum conf. Diod. 16, 79 et annot. Wessel. De Nemeonicis item apio coronatis Lucian. De gymn. c. 9.] Σέλινον esse nostrum Vulgare petroselinum, Gorr. putat, nostrumque Apium vulgare esse Diosc. et Galeni ἐλεοσέλινον : quod Paludapium nominatur. Σέλινον ἄγριον, Apium agreste, herba quæ et βατράχιον, Ranunculus, VV. LL. ex Diosc. [Σέλινον Μακεδόνιον, Alex. Trall. 7, p. 99. « Σ. τὸ ἐπετειόκαυλον Theophr. H. Pl. 1, 2, 2. Quomodo crispum reddatur, 2, 4, 3, C. Pl. 5, 6, 7. Hoc genus distinguit a priore Miller. Plantatio H. Pl. 7, 3, 5; satio 4. Εἴδη σελίνων 7, 4, 6. Ἄγριον ibid. Σελίνῳ ἐλείῳ simile folium libanotidis H. Pl. 9, 11, 10 ... Ib. 7, 4, 6, genera summatim attigit notasque aliquot generales posuit, genera ipsa non nominavit, non magis quam Plinius qui locum vertit.

Sed c. 6, 3 et 4, inter olera agrestia ἱπποσέλινον, ἐλειοσέλινον et ὀρεοσέλινον nominata distinxit, quæ vocc. v. Ex Schneid. Ind. Conf. Geopon. 12, 23, Nicaud. Th. 599, 649, Al. 617 (604), cum schol. et annot. Schneid. Memorat σ. ἕλειον etiam Pollux 1, 183; 7, 172. Σέλινα ἐν ὥραι 6, 71.] || Σέλινον dictum fuit et Pudendum muliebre, Hesych. [et Photius. Schol. Theocr. 11, 10 : Ῥόδον τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγουσιν, ὡς Κρατῖνος Νεμέσει· Ἅπαντα δ' εἶναί (μοι) δοκεῖ ῥοδωνιὰ καὶ μῆλα καὶ σέλινα καὶ σισύμβρια. || Secundam corripuit anon. Anth. Pal. 7, 621, 2 : Ἐνθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς στυγερὸν δόμον Ἄϊδος ἦλθον κάμμορος, εἴδατι Σαρδώῳ σελίνοιο γελάσκων. Quæ prosodia propria est ap. alios voc. ἕλινος, cujus vicissim Nonnus secundam produxit Dion. 12, 299 : Οὔπω δ' ἡμερὶς ἦεν ἐπώνυμος, ἀλλ' ἐνὶ λόχμαις ἀγριὰς ἡβώωσα πολυγνάμπτοισι σελίνοις οἰνοτόκων βλάστησε φυτῶν εὐάμπελος ὕλη. Nam etsi σελίνου quoque epitheton est πολύγναμπτος ap. Theocr. l. supra cit., ap. Nonnum tamen de vitis origine loquentem locus non est σελίνοις, sed ἑλίνοις, quas ipsas quoque πολυγνάμπτους dixit Dionys. Per. in Ἕλινος cit., ut scribendum sit πολυγνάμπτοισιν ἑλίνοις, quod voc. cum altero confusum notavimus ibidem. Sic Nonnus 16, 278 : Κυπριδίοις ἀνέμοισιν ἐσείετο βότρυς ἀλήτης, ἀμφοτέρους τ' ἐπύκαζεν· ἑλινοφόρῳ δὲ κορύμβῳ ἱμερόεις ἐμέθυσσεν ὁμόζυγος οἰνάδος ὄρπηξ πλεκτὸν ἀεξομένης ἐπιβήτορα κισσὸν ὀπώρης· 17, 333 : Ἐν δὲ κυδοιμῷ Βάκχοι μὲν θεράποντες ἑλινοφόρου Διονύσου τυπτόμενοι ... πάντες ἔσαν πυργηδὸν ἀπήμονες. Hinc autem supplenda nostra vol. 3, p. 740, B. || Formam Æol. Σέλιννα memorat Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 258, 6. L. Dind.]

[Σελινορίτιον, τὸ, Rubus. Diosc. Notha c. 619 (4, 37, ubi σεληνορύτιον). Ducang.]

[Σελινόσπερμον, τὸ, Apii semen. Geopon. 8, 30; 9, 28, 2; Alex. Trall. 10, p. 571.]

[Σελινούντιος. V. Σελινοῦς.]

[Σελινοῦς, οῦντος, ὁ, ἡ, Selinus. Πόλις Σικελίας ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος καὶ Σελινουντία, Steph. Byz. Idem in Ἀκράγαντες· Φησὶ δὲ ὁ Δοῦρις ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα. Masc. genere Eupolis ap. Athen. 7, p. 328, C : Θρέμμα Σελινοῦντος σεμνοῦ, nisi fluvium dicit, quem memorat Strabo 17, p. 834, Ptolem. 3, 4. Incerto Herodot. 5, 46, Thuc. 6, 4; 7, 50, Xen. H. Gr. 1, 1, 37, Scymnus Orb. descr. 291, Strabo 6, p. 272. Gent. Σελινούσιος, α, ον, Herodot. l. c., Thuc. 7, 50, 57, Xen. H. Gr. 1, 2, 8-10. Theophr. C. Pl. 3, 21, 2, πυρός. Eudem. Athenæi 8, p. 369, E, et Hesych., κράμβη. Galen. vol. 13, p. 250, γῆ. Et ubi Σελινούσιοι Peparethi memorantur, in inscr. Pepareth. ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 91, n. 225. Σελινούντιος ap. Strab. 6, p. 275, et in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 286 sqq., Σελινόες in uno p. 285, n. 666. Quod esse ipsum urbis nomen Σελινόεις forma soluta scriptum, ut Πυξόες in Buxentiis, animadvertit Eckhel. D. N. vol. 1, p. 237-8. L. D. Σελινούντιος λόφος, Plut. De fluv. 18, 9. Boiss. || Vicus Σελινοῦς in Laconia ap. Pausan. 3, 22, 8. || Fl. prope Olympiam Pisatidis ap. Xen. Anab. 5, 3, 8, ubi memorat etiam cognominem Ephesi, Pausan. 5, 6, 6, qui cognominem inter Regium et Helicen Achajæ memorat 7, 24, 5, omnes tres Strabo 8, p. 387, idemque fl. Ciliciæ 14, p. 669, 682, nisi altero loco (priori enim diserte vocat ποταμὸν) urbem dicit Ciliciæ postea Trajanopolin vocatam, quam memorant Ptolem. 5, 8, Dio Cass. 68 fin., et Latini. Numos Σελινουσιω vel Σελινο inscriptos v. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 608, *Suppl.* vol. 7, p. 246. Σελινοῦς λιμὴν Marmaricæ Libyæ memoratur Ptolem. 4, 5. Rex Ægiali Selinus est ap. Pausan. 6, 1, 3.]

[Σελινουσία λίμνη μετὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Καΰστρου memoratur Straboni 14, p. 642.]

[Σελινούσιος. V. Σελινοῦς.]

[Σελινοχάλινον, τὸ, post Σεληναῖα, quod v., ponit Ducang. et interpretatur Equorum ferrei calcei et frena, ex Critodemi Apotelesmatis Mss. : Ἀγαθὴ δὲ καὶ τοῖς ναυπηγεῖν βουλομένοις πλοῦς καὶ τοῖς ἐργάζεσθαι σελινοχάλινα θέλουσιν, etsi neque verba hæc integra esse

A apparet nec ferri posse illam interpretationem. Scribendum autem σελλοχάλινον, quod v. ap. Ducang. infra. L. Dind.]

[Σελινὼ, οῦς, ἡ, Selino, n. mulieris, in inscr. Cythnia ap. Bœckh. vol. 2, p. 1072, n. 2373, b.]

Σελὶς, ίδος, ἡ, Spatium inter lineas, ut annotant VV. ex [Hesychio s. Photio et] Suida. [Margo, Gl.] Sed pro Pagina [Gl.] ponitur : itidemque Σελίδιον forma diminutiva pro Pagella, ap. Polyb. 5, [33, 3] teste Bud. Ab Eod. affertur ex Hesych., σελίδας esse τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς, sicut in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῶν περιγραφῶν. [Eidem Hesychio Σελὶς, πτυχίον καταβατὸν βιβλίου. V. schol. Apoll. in Σελίδωμα cit. Phryn. Bekk. p. 62, 28 : Σελὶς βιβλίου· λέγεται δὲ καὶ σελὶς θεάτρου. Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, D : Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες. Dionys. De comp. verb. p. 246 : Ἐν γοῦν ταῖς τοσαύταις γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς.] Affert etiam ex Plut. in

B Homero [Anth. Plan. 292, 4] : Δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας, ubi pro Libris accipi existimat. [Sic alii poetæ in Anthol. ut App. 134, 4 : Σελίδεσσιν ἱστορικαῖς· 148, 6 : Ἄρτι δ' ἐφηβείαις θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς καὶ σελίσιν Μουσῶν ἤλυθον εἰς Ἀΐδαν· Zenodot. Anth. Pal. 7, 117, 6 : Γραπτὰν σελίδα· ep. Anthol. Plan. 109, 3, Ὁμηρείην· Paul. Sil. Anthol. Pal. 5, 254, 6, ποιναίης νῶτα· Aceratus 7, 138, 4, Ἰλιάδος· Antip. Thess. 9, 26, 8 : Ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων· ep. Anth. Plan. 311, 1 : Ὀππιανὸς σελίδεσσιν ἁλίπλοα φῦλα συνάψας. Jul. Æg. Anth. Pal. 7, 594, 2, βιβλιακῶν. Improprie de vita s. annis Philodem. ib. 11, 41, 2 : Ἑπτὰ τριήκοντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες, quasi folii paginam unam absolutam, alteram fingens ineuntem.] De altera autem signif., qua dicitur esse Spatium inter tabulata navis, alio nomine σέλμα, lege et Eust. [Il. p. 1041, 27 : Ἔστι δέ φασι σέλμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελὶς καλεῖται· ubi respicit 197, 13 : Σέλμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέ-

C γεσθαι, quod tamen est ab lat. Sella. V. Σελίδωμα. Pollux 1, 88 : Ὀνομάσαις δ' ἂν (in nave) τοῖχον εὐώνυμον καὶ δεξιὸν καὶ σελίδα.]

[Σελλάδαι, γένος ἰθαγενῶν, Genus indigenarum, ap. Hesychium. Simile est n. Σελλοί, quod v.]

[Σελλάρτιος, ὁ, n. fictum ab Aristoph. Vesp. 459 : Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου. Schol. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου ἔπαιξεν ἐπεκτείνας Σελαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμῳδήσῃ καὶ ψευδόπλουτον παρὰ τὸ σέλας. Sed quum Σελλαρτίου sit in melioribus, locus non est comparationi cum σέλας.]

[Σέλλας, ὁ, Sellas, fl. ap. Steph. Byz. v. Ἀπάμεια ... ἐν τῇ Μεσσηνῶν γῇ, ... ἐν ᾗ σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμὸς, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ περιέρχεται ποταμὸς Δέλας, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ Τίγρης ὁμώνυμος τῷ μεγάλῳ, ubi cod. Vratisl. Σέλας, al. ap. Salmas. Plin. Ex. p. 492, a, A, Σέλλας, cui convenit quod Isidorus Mans. Parth. p. 5, 16, ponit : Διὰ μέσης δὲ ταύτης ῥεῖ ποταμὸς Σίλλα.]

[Σελλασία, ἡ, Sellasia, opp. Laconiæ. Steph. Byz epitome inter Σέκελα et Σέλγη ponit : Σελλάσεια, πόλις

D τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεὺς, ὡς τῆς Πειρασίας Πειρασιεύς· et post Σελινοῦς : Σελλασία, π. Λακωνική Θεόπομπος ἐν δ' Ἑλληνικῶν. Ὁ πολίτης Σελλασιεὺς, ὡς Ἀπιεύς. Ap. Xen. H. Gr. 2, 2, 13 : Ἐπεὶ ἦσαν ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς, delendum esse πλησίον animadvertit Clinton. Fast. vol. 2, p. 404. Conf. ib. 19; 6, 5, 27; 7, 4, 12, Polyb. 2, 65, 7, etc. Diod. 15, 64. Paus. 2, 9, 2 et alibi. Scripturam Σελασία, quam una cum altera positam voluisse videtur epitome Steph. Byz., solam ponit Hesychius inter Σελάσει et Σέλας : Σελασία Ἄρτεμις. Σελασία, τόπος τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰκὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν. Zonar. et Theognost. Can. p. 11, 18 : Σελασία ἡ Ἄρτεμις παρὰ Λάκωσι. Sed quanquam Dianæ satis convenire videatur cogn. ab σέλας repetitum, oppidum certe Σελλασία dicendum et cum voce. Σελλός et ceteris hujus stirpis esse cognatum probabilis est opinio Wesselingii ad Diod., cujus libri pauciores, ut pauciores Pausaniæ, et modo pauciores modo plures Polybii, exhibent Σελασία, nonnulli etiam Ἑλλασία, ut ap. Polyb. 16, 16, 2, τοὺς κατ'

A Ἕλλας τόπους cod. Vales. pro κατὰ Σελλασίαν. Qui etsi librariorum est error, non omittendum tamen Ἕλλα, καθέδρα, voc. Laconicum perhiberi ab Hesychio, quod ejusdem esse stirpis cujus illa satis est verisimile. Duplici λ Σελλασίαν scribit etiam Photius. Alteram formam ab σέλας ducendam situ oppidi in monte longe lateque conspicui commendari opinabatur Ross. *Reisen und Reiserouten durch Griechenl.* vol. 1, p. 189. L. Dind.]

[Σελλάστρωσις, ἡ, Sellisternium, Gl. Pertinet ad Lat. Sella, quo pariter atque aliis ab eo ductis usi sunt Byzantini : quæ omisimus.]

[Σελλεύς. V. Σελληΐδης.]

[Σελληγορεῖ, εὐχερείας ἀναφώνημα, Hesychius. Primum voc. alludit ad σεμνηγορεῖ. Sed conf. etiam Σελλίζω.]

[Σελλήεις, εντος, ὁ, Selleis, fl. prope Corinthum, ap. Hom. Il. B, 659, O, 531; Troadis Il. B, 839, M, 97. Priorem memorat Strabo 7, p. 328; 8, p. 339, alterum 13, p. 590, tertium prope Sicyonem 8, p. 338.]

B [Σελληΐδης, ὁ, patron. ap. Hesychium : Σελληΐδεω, Σελίως (Σελλέως) υἱός· ὁ μάντις Βατουσιάδης τὸ ὄνομα. Musurus Σελληϊάδεω, codex Σελληϊδέω. Ex Archilocho ductum esse opinatur Meinekius Com. vol. 2, p. 585.]

[Σελλίζω s. Σελλίζομαι.] Σελλίζειν, Divitias simulare in paupertate (ut sit idem cum σαλακωνίζειν), a Sello quodam, qui quum pauper esset, dives haberi studebat. [Nisi Selli illius nomen fuit appellativum, ut Hesychio Σελλοὶ sunt πτωχοί.] Exp. [ab Suida in v. et Σεσέλλισαι et schol. Aristoph. Av. 823] σελλίζειν et generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. [Τινὲς δὲ σελλίζει, ἀλαζονεύει, quod Hesychius ponit in Σελλίζεσθαι, medii est persona secunda.] Necnon Σελλὸς dici putatur generaliter ὁ ἀλαζών, qui et σαλάκων. Vide Suid. [in Σελλίζειν et Σεσέλλισαι, Phot.], et schol. Aristoph. [Vesp. 325, 1267, Av. 823]; necnon Hesych., qui habet et σελλίζεσθαι quod exp. [Lycophrone auctore sec. Photium] etiam ψελλίζεσθαι. [Id. in vv. Σεελλίσαι, quod ex σεσέλλισαι corruptum, secunda pers. perfecti, quæ est in fr. Phrynichi, quod addit, et præbet Photius : Σεσέλλισαι, μάτην ἐπῆρσαι, ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπαστὴς καὶ ἀλαζών, κτλ., tum in Σεσελλίσθαι, quod interpretatur ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν, pro quo exspectes κομπεῖν. Ceterum in accentu illius nominis variatur inter Σελλὸς et Σέλλος. Conf. autem Theognost. in Σελασμὸς cit. L. Dind.]

C [Σελλίον. V. Σελίς.]

[Σέλλιος, ὁ, Sellius, n. viri, in numo Smyrn. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 233, n. 1307. Σέλλιος ἢ Σίλλιος, ὁ καὶ Ὅμηρος, γραμματικὸς memoratur ab Suida, ubi v. intt.]

[Σελλισμός. V. Σελασμός.]

Σελλος, ὁ, vide in Σελλίζειν. [Σελλοί, Selli, ap. Hom. Il. Π, 234 : Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Ubi scholl. Σελλοὺς dicunt fuisse ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας, dictos ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Σελλήεντος (ὃς νῦν ὡς καλῶς (sic) καλεῖται Vict.) ἀφ' οὗ εἰκὸς τοὺς παροίκους Σελλοὺς καλεῖσθαι, vel ἀπὸ Σελλοῦ τοῦ Θετταλοῦ τὸ γένος, ὅθεν D κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγίνοντο, aliis σ' Ἑλλοὶ scribentibus sec. schol. Vict. ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ· ὅσω (οὕτω ?) δὲ ὁ ποιητὴς καὶ οἱ παλαιοί, vel sec. Ven. : Ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλοὺς αὐτοὺς οἴεται· δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ σ ἄρχεσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ Σελλήεντος ποταμοῦ· ὀξύνεται δὲ τὸ ὄνομα, et, Πίνδαρος Ἑλλοὶ χωρὶς τοῦ σ ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασι τὴν περιστερὰν πρώτην καταδεῖξαι τὸ μαντεῖον. Quibus Eust. addit verba anonymi : Παίοσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελώου. V. autem Ἑλλοί. Utramque scripturam memorat etiam Steph. Byz. Soph. Tr. 1167 : Ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην. Aristot. Meteor. 1, 14 med. : Ὤκουν οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα (circa Dodonam et Acheloum) καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δ' Ἕλληνες. Strabo 1, p. 28; 7, p. 328.]

Σέλλω, Cum impetu feror, Ruo, ὁρμῶ, Eust. [Il. p. 1041, 26. Σέλμενοι, Hesychio γενόμενοι.]

[Σέλμα, τό, τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ζυγὸν, Transtrum, Jugum, Gl. Eadem : Σέλματα, Eluies. Pro Τέλματα, Eluvies, ut Τελματιαῖος in σελματιαῖος corruptum notabimus in ipso. Hom. H. Bacch. 48 : Λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου (ἔστη) δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. Archiloch. ap. Athen. 11, p. 483, D : Θοῆς διὰ σέλματα νηός. Æsch. Pers. 358 : Σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες· Ag. 1442 : Ναυτίλων σελμάτων. Soph. Ant. 717 : Σέλμασιν ναυτίλλεται. Et sæpius Eurip. aliique poetæ. Improprie Cycl. 506 : Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβη, σκάφος ὁλκὰς ὡς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας. De nave ipsa Lycophr. 1217 : Δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἐλᾷ. Archimel. ap. Athen. 5, p. 209, C : Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο; E : Σῶζε κατὰ γλαυκῶν σέλμα τόδε ῥοθίων. || De tabulato turris Æsch. Sept. 32 : Κἀπὶ σέλμασι πύργων στάθητε. De throno idem Ag. 183 : Δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. || De asseribus et trabibus Strabo 5, p. 222 : Τὴν ξυλείαν τὴν εἰς τὰς οἰκοδομὰς σελμάτων εὐθυτάτων καὶ εὐμηκεστάτων ἡ Τυρρηνία χορηγεῖ. || Formam Ἕλμα v. suo loco.]

[Σελμη, ἡ, ponit Theognost. Can. p. 112, 5, non B addita signif.]

[Σελμίς, ἴδος, ἡ, Funiculus piscatorius, Hesych. [ap. quem exp. ὁρμιὰ τριχίνη, καὶ τὰ ἰκρία. Σελμίδες τὰ σχοινία, Eust. Il. p. 146, 29.]

[Σελμός, ὁ, i. q. σέλμα, unde Σελμῶν, Hesychio, Photio et Suidæ σανίδων.]

[Σέλουρος, ὁ, Selurus, n. viri ap. Strab. 6, p. 273 : Νεωστὶ ... ἐφ' ἡμῶν εἰς τὴν Ῥώμην ἀνεπέμφθη Σέλουρός τις, Αἴτνης υἱὸς λεγόμενος, στρατιᾶς ἀφηγησάμενος καὶ λεηλασίαις πυκναῖς καταδεδραμηκὼς τὰ κύκλῳ τῆς Αἴτνης κτλ.]

[Σέλπιδες, σχεδίαι, et Σέλπον, σίλφιον, Hesychio.]

[Σελχροί, Πέρσαι, Hesychio.]

[Σέλω, forma Lacon. pro θέλω, Volo, ap. Aristoph. Lys. 1080 : Ἀλλ' ὅπᾳ σέλει παντᾷ τις ἐλσὼν ἀμὶν εἰράναν σέτω.]

[Σεμαλία, ῥάκκη (ῥάκη Albert.). Ἀργεῖοι, Hesych.]

[Σεμβρῖται, οἱ, Advenæ, lingua vernacula dicti profugi Ægyptiorum in Arabiam, de quibus Strabo 16, p. 770 : Ἡ δ' ἐν βάθει τούτων χώρα, Τηνεσσὶς λέγεται· C ἔχουσι δ' αὐτὴν οἱ παρὰ Ψαμμιτίχου φυγάδες Αἰγυπτίων· ἐπονομάζονται δὲ Σεμβρῖται, ὡς ἂν ἐπήλυδες. Et 17, p. 786 : Ἄλλην δ' εἶναι νῆσον ὑπὲρ τῆς Μερόης, ἣν ἔχουσιν οἱ Αἰγυπτίων φυγάδες, οἱ ἀποστάντες ἐπὶ Ψαμμιτίχου, καλοῦνται δὲ Σεμβρῖται, ὡς ἂν ἐπήλυδες. Ubi est var. Σεβρῖται, ut Σεβρίδαι de iisdem ap. Agathem. Geogr. 2, 5, p. 41, Σεβᾶρδαι ap. Ptolem. 4, 8. Semberritæ ap. Plin. N. H. 6, 30, 35.]

[Σεμέθ, Cardamon, Nasturtium. V. Append. Dioscor. 2, 185 (ubi Σίμεθ) et Apul. De herbis c. 20. Sed ibi cod. Voss. in bibl. Leid. exhibet *Sem.*]

[Σεμελεύς, έως, ὁ, Filius Semeles. Anth. Pal. 9, 524, 19, Σεμελῆα, de Baccho.]

[Σεμέλη, τράπεζα, παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτή, Hesychius.]

[Σεμέλη, ἡ, Semele, f. Cadmi, mater Bacchi, ap. Hom. Il. Ξ, 323, 325, sed loco jam a veteribus notato, ut Homero, si quis alius, indigno, et præter H. Hom. Bacch. 1 sq., et alterius H. Bacch. 2, Hesiod. Th. 940, 976, Pind. Ol. 2, 28, Pyth. 11, 1 etc., alibi Θυώ- D νην vocans, post illum Eur. in Bacchis et alibi, ceterique poetæ et mythologi, quorum unum memoro Diod. 3, 62 : Τεθεῖσθαι τὴν προσηγορίαν, Σεμέλην μὲν ἀπὸ τοῦ σεμνὴν εἶναι τῆς θεοῦ ταύτης τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τιμήν, Θυώνην δὲ ἀπὸ τῶν θυομένων αὐτῇ θυσιῶν καὶ θυηλῶν. Quam etym. non minus inanem esse apparet quam quæ ponuntur in Etym. M. Gl. Σεμέλη interpr. Libera. || De alia Zenob. 3, 94 : Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς Σεμέλην φονεύσας τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. N. mulieris in inscr. Edess. ap. Bœckh. vol. 2, p. 992, n. 1997, c, 12.]

[Σεμεληγενέτης, ὁ, Filius Semeles. Anth. Pal. 9, 524, 19, Σεμεληγενέτην, de Baccho.]

[Σέμελος, ὁ, Cochlea. Athen. 2, p. 63, D : Ἀπελλᾶς δὲ Λακεδαιμονίους φησὶ σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν. Hesychius : Σέμελος, κοχλίας. Et Σεμελοιρίδαι, οἱ ἄνευ κελύφους, οὓς ἔνιοι λείψακας. V. Σέσιλος.]

[Σεμενουθί. Hunc titulum libro cuidam suo Ægyptiacum præfixit Horapius, cujus sic meminit Theophilus Ad Autolyc. 2, § 6, p. 92 ed. Wolf. : Ὡς μέ-

μνηται Ἀπολλωνίδης, ὁ καὶ Ὡράπιος ἐπικληθεὶς, ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθί. Ad quem l. Fellus in edit. sua adnotaverat, uti Wolfius retulit, Semenouthi in lingua Ægypt. denotasse Librum deorum : qua obs. nihil esse verius puto. Nam certe *Somn* Ægyptiis est Liber, ut in ipso Evangelii Matthæi initio. *Nuth* porro est Deus, et in plurali Dii. Erit igitur *somennuthi*, Ægypt. Liber deorum. In illo vero libro de diis et dæmonibus Ægypt. deque eorum cultu ac de antiquissimis temporibus disputatum fuisse, Theophilus non obscure indicat. Jablonsk.]

[Σεμεὸν, Lychnis coronaria ap. Ægyptios. Append. Dioscor. 3, 114, p. 457.]

[Σεμεχωνῖτις λίμνη, ἡ, prope Asorum urbem, ap. Joseph. A. J. 5, 5, 1, et alibi.]

[Σεμιὼν, Gnaphalion ap. Ægyptios. Append. Dioscor. 3, 132, p. 459.]

[Σεμίαρ, χιτὼν ἢ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος. Λάκωνες, Hesych.]

[Σεμιδάλιον, τὸ, Pultis, Gl.]

Σεμίδαλις, εως, ἡ, Simila, Similago [Gl. Eadem : Σεμίδαλις, Simidala]. Est farina ex tritico communi facta : ex qua confectus panis, σεμιδαλίτης dictus est, cui secundum inter panes bonitatis locum assignat Galen. De alim. fac. 1 [2, vol. 6, p. 310 : Καὶ παρά γε τοῖς Ῥωμαίοις, ὥσπερ οὖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις σχεδὸν ἅπασιν ὧν ἄρχουσιν, ὁ μὲν καθαρώτατος ἄρτος ὀνομάζεται σιλιγνίτης, ὁ δὲ ἐφεξῆς αὐτῶν σεμιδαλίτης. Ἀλλ' ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικόν τε καὶ παλαιὸν ὄνομά ἐστιν, σιλίγνις δὲ οὐχ Ἑλληνικὸν μὲν, ἑτέρως δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω. Τροφιμώτατος μὲν οὖν ὁ σιλιγνίτης αὐτῶν, ἐφεξῆς δὲ ὁ σεμιδαλίτης. Quibuscum conf. Diphilus Siphnius ap. Athen. 3, p. 115, C.] Primum enim tribuit τῷ σιλιγνίτῃ, h. e. Siligineo : ut qui ex purissimi optimique tritici farina, quæ σίλιγνις dicitur, conficiatur. Ex quo apparet quid discriminis sit inter similaginem et siliginem. Hoc enim nomine optimum triticum vel ejus farinam, illo autem, paulo deterius et commune veteres designabant : in quo quod purissimum est, pollen dicebatur : ut flos in siligine : quemadmodum annotavit Plin. 18, 10. Hæc Gorr. In VV. LL. autem male σεμίδαλις exponitur Siligo, deinde Simila et Similago : quum Siligo sit σίλιγνις, ut modo dictum fuit : ex qua confectus panis dicitur σιλιγνίτης a Paulo Ægineta 1. Invenitur et σέλιγνις, itidemque σελιγνίτης : sed altera scriptura melior est. [Hermippus ap. Athen. 1, p. 28, A : Φοινίκη καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν. Antiphanes ib. 3, p. 127, B : Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις· ubi addit C : Καὶ σεμιδάλεως δὲ μέμνηται ... Στράττις ... καὶ Ἄλεξις. Τὴν γενικὴν δὲ σεμιδάλιδος εἴρηκεν ὁ Στράττις ... οὕτω, Τῶν δὲ διδύμων ἐκγόνων σεμιδάλιδος. Eodem genitivi teste utitur Pollux 6, 75, postquam dixerat 74 : Εἴρηται δὲ καὶ σεμίδαλις παρά τε Λυκούργῳ τῷ ῥήτορι καὶ πολλοῖς τῶν κωμῳδοδιδασκάλων. Aristoph. fr. Holcad. ap. Galen. vol. 6, p. 329 : Ἀρακοὺς, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἴρας, σεμίδαλιν. Menander ap. Athen. 4, p. 172, A : Οὐδ' οἷα σὺ εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν μέλι, σεμίδαλιν, ᾠά. Quibus ex locis etsi intelligitur tertiam produci, nusquam tamen ap. Iones α mutatur in η, ut ap. Hippocr. p. 356, 28 : Σεμίδαλις καὶ χόνδρος ἑφθός· 405, 39 : Ἐσθιέτω σεμίδαλιν· et l. in Σεμιδαλίτης cit. Ceterum frequens est voc. etiam in V. T. ☐]

[Σεμιδαλίτης, ὁ, Ex similagine factus. V. Σεμίδαλις. Hippocr. p. 356, 18 : Οἱ δὲ σεμιδαλῖται ἰσχυρότατοι πάντων τούτων (τῶν ἄρτων)· et quos citat Athen. 3, p. 109, C ; 115, C, D. Matthæi Gloss. Gr. min. p. 4, Suidas in v. || « Σεμιδαλῖται, οἱ, hæretici, de quibus auctor De initiis hæreseon n. 86. » Ducang. Jo. Damasc. vol. 1, p. 107, D. L. Dind.]

[Σεμιράμειος, ὁ, Qui est Semiramidis. Agathias Hist. 2, 25, p. 63, C : Τῆς τοῦ Σεμιραμείου φύλου διαδοχῆς παυσαμένης. Tzetz. Hist. 9, hist. 275 inscr. et v. 604. L. D. Suidas vv. Ἱεριχὼ et Σεμιράμεια. Herodian. Epim. p. 122. « Σεμιράμιος apud Pachymerem Declamatione inedita : Τείχη τὰ Σεμιράμια. » Boiss.]

[Σεμίραμις, ιδος s. εως, ἡ, Semiramis, n. complurium reginarum. De signif. nominis Hesychius : Περιστερὰ ὄρειος, ἑλληνιστί. « Quod, sicut et Diodori hoc [2, 4 fin. : Τοῦτον τὸ παιδίον τρέφειν ὡς θυγάτριον μετὰ

A πάσης ἐπιμελείας, ὄνομα θέμενον Σεμίραμιν, ὅπερ ἐστὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων διάλεκτον παρωνομασμένον ἀπὸ τῶν περιστερῶν, ἃς ἀπ' ἐκείνων τῶν χρόνων οἱ κατὰ Συρίαν ἅπαντες διετέλεσαν ὡς θεὰς τιμῶντες, quippe quæ infantem expositam lacte et caseo nutriverant] suspectum quodammodo fuit Scaligero in Chron. Euseb. 583, ingenue fasso sibi non satis liquere quid hoc nomen significet. » Wessel. ad l. Diodori. « Phœnices dicebant Serimamin, conflata vox ex duabus Arabicis שרי *Sera*, Mons, et חמאם *Hemâm*, Columba. » Bochart Canaan 2, 11. Quod probat fere Wessel., improbat Reiskius, quod diversissima fuerit lingua Syriaca ab Arabica aut Hebræa. Primus Semiramin memorat Herodot. 1, 184, et 3, 155 Babylonis τὰς Σεμιράμιος καλεομένας πύλας· et multis locis præter Diod. l. 2, Strabo. Sed loco priori Herodotum non reginam Assyriæ dicere monet Wessel. : « Non agitur de Semiramide Nini conjuge ... describitur regina Babylonis Semiramis ... Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Steph. Byz. in Βαβυλὼν Herodoto B errorem exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit. Fuerunt ... Babyloniorum reges plures : ... horum uni 160 annis ante Nitocrim Semiramis hæc enupsit, operaque absolvit, de quibus hic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus Semiramidis fuerit titulus, aliunde constat. V. Scalig. ad Euseb. a. 583, et Bouherii Dissert. Herodot. c. 2. » Σεμιράμιδος ὄρος Carmaniæ ap. Ptol. 6, 8. Genitivi duplex est forma locis citatis aliisque Σεμιράμιδος et Σεμιράμεως s. Ion. Σεμιράμιος. De mensura ῐᾰ constat ex Theocr. 16, 100, Dionys. Per. 1006. De accentu Arcad. p. 32, 3.]

[Σεμὶς, de quo Arcad. p. 32, 4 : Τὸ Σεμὶς κύριον ὂν ὀξύνεται, quum inter hyperdisyllaba ponatur, ex alio nomine corruptum est.]

Σεμνεῖον, τὸ, Locus sacer, sanctus, q. d. Sanctuarium ; aut q. d. Augustale, deducendo ab ea nominis σεμνὸς signif. qua ponitur pro Augustus. Sed alium potius usum habet hæc vox σεμνεῖον quam illa Augustale. Illa quoque alioqui barbara, Sanctuarium, ad C aliam signif. restringitur. Traditur autem fuisse σεμνεῖον Scythis [« Scytharum » Lex. Septemv., errore typogr., ut videtur, pro Sanctuarium : alioqui Mystarum exspectes] Locus in quo mysteria peragebantur. Sed postea dictum fuisse de quovis Loco in quem congregarentur viri σεμνοί. Philo [vol. 2, p. 475, 15, et ex eo (Euseb. H. E. 2, 17, p. 67, 36,) Cedrenus p. 200. Ducang.] de loco in quo monachi τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, quod et μοναστήριον. Vide Suid., item Bud. p. 319. Ab Hesych. σεμνεῖον exp. ἱερὸς οἶκος. [Ap. Annam 15, p. 482, ὁπόσοι σεμνοῦ βίου ὄντες· Nicet. mon. Epist. 2, 96, ἔνδυμα τὸ σεμνὸν τῶν μοναχῶν, et in Tract. de monastica exercit. c. 8 initio. Σεμνότης μοναχική in Nov. 6 Justiniani c. 7. Σεμνὸν τῆς μοναδικῆς πολιτείας in Nov. 6 Leonis. Ἀσκητήριον σεμνῶν παρθένων ap. Zachar. Pap. Dial. 2, 19. Glossæ Mss. Colberteæ : Σεμνεῖον, μοναστήριον. Etym. : Φροντιστήριον, διατριβὴ ἢ μοναστήριον, ὅπερ Ἀττικοὶ σεμνεῖον καλοῦσι. Chron. Ms. Georgii Hamartoli in Claudio : Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτος ἐκκλησίαν πηξάD μενος πολλὰ μοναστήρια συνεστήσατο, ἅπερ Σέμνια προσηγορεύθησαν. Synodicon Pappi : Τὸν ἱεράρχην ἀπόμαχον ποιήσας τῷ σεμνείῳ τῆς χώρας ἀπέπεμψε. Theodor. Stud. in Orat. in S. Platon. n. 7 : Ἐν σεμνίοις ἀναστρεφόμενος ἀντὶ ἀσέμνων καταγωγίων· n. 37 : Παρίημι τὰς ἐν τοῖς σεμνίοις φυλακάς. Vita S. Nicephori patr. Cp. n. 13 : Σεμνεῖον τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν τὸν χῶρον διώρισε. Aliique multi. Ducang. Matth. Gloss. 1, p. 21.]

Σεμνηγορέω, sicut et σεμνολογῶ, Magnifice loquor, prædico, etc. Apud Philon. σεμνηγορεῖν τι et σεμνηγορεῖν περί τινος. [Philo vol. 1, p. 405, 5 : Ἔτι νῦν σεμνηγορεῖτε περὶ τῶν διατεταγμένων· vol. 2, p. 164, 46 : Περὶ τῆς χώρας σεμνηγοροῦσιν (Ægyptii). Heliodor. Æth. 9, 9, p. 423 : Ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες.]

Σεμνηγορία, ἡ, i. q. σεμνολογία. Ut in VV. LL. perperam, Concio honesta. [Timon Phlias. ap. Diog. L. 8, 38. Hemst.]

Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ, i. q. σεμνολόγος.

[Σεμνόβιος, ὁ, ἡ, Qui vitæ est sanctæ. Const. Manass. Chron. 2574, 4283. Boiss.]

[Σεμνογαμία, ἡ, Matrimonium sanctum et castum. A
Jo. Chrys. Hom. 143, vol. 5, p. 897 : Γίνονται κοινωνοὶ τοῦ Πάσχα καὶ οἱ ἐν σεμνογαμίᾳ καὶ οἱ ἐν παρθενίᾳ καλῶς ζῶντες. Seager.]

[Σεμνοειδής, ὁ, ἡ, Magnificus. Jo. Damasc. vol. 1, p. 73, E : Ἶρίς ἐστιν ἔμφασις ἡλίου σεμνοειδής. L. D. Sanctus. Greg. Thaum. in Orig. 13. || Adv. Σεμνοειδῶς, Sancte, ibid. 2. Kall.]

[Σεμνοήθης, ὁ, ἡ, Qui indolis est sanctæ s. gravis. Joann. Hierosol. Vita Joannis Damasc. p. 238 med. ed. Major. (vol. 1, p. v, B, ed. Lequien.) Boiss.]

Σεμνόθεοι, οἱ, a Galatis dicti fuerunt, qui Δρυΐδαι a Celtis, qui a Persis Magi, ab Indis Gymnosophistæ, ut discimus ex Diog. L. in principio operis. Videntur autem sic appellati ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος, s. quod σεμνοὶ essent illis οἱ θεοί : nam ipse postea de iis dicit inter alia σέβειν θεούς. [Iterum HSt. :] Σεμνόθεοι, Divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi et gymnosophistæ, Diog. L. VV. LL.

[Σεμνόθεσμος, ὁ, ἡ, Cujus sanctæ sunt leges. Eur. B
Hel. 866 : Θείου δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχὸν, Sanctum, ut alibi dicit σεμνόν. Sic enim correcta librorum scriptura θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμόν. L. Dind.]

[Σεμνοκομπέω, Jacto. Æschyl. ap. Athen. 10, p. 447, C : Κἀσεμνοκόμπει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.]

[Σεμνοκομψοψευδομυθοπλαστία, ἡ, Magnifica et callida et mendax fabularum fictio. Theodoret. (Dissert. de Vita etc.) vol. 1, p. 51 ed. Schulz.]

[Σεμνοληρέω, Magnifice nugor. Cyrill. Alex. Dial. 4 de S. Trin. p. 544 : Τὸ σοφίζεσθαι περιττὰ καὶ οἱονεὶ σεμνοληρεῖν.]

Σεμνολογέω, Cum gravitate loquor, Magnifice loquor, Magnifice narro, prædico. [Æschines p. 40, 29 : Σεμνολογεῖς ἡμῖν ὡς οὐκ εἰδόσι.] Pausan. in Cor. [2, 1, 6] : Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν· quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Dixerat autem antea σεμνολογεῖν esse Dicendo ornare et celebrare. Lucian. [De sacrif. c. 5] cum accus. : Ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν. [Schol. Aristoph. Pac. C
v. 260, 530. Hemst. Accusativo pers. jungit Eust. ad Dionys. Per. 232 : Καὶ ὁ μὲν περιηγητὴς οὕτω σεμνολογεῖ αὐτούς. L. D.] Interdum vero σεμνολογῶ, sicut et σεμνολογοῦμαι, Glorior, Jacto. Herodian. 5, [3, 11] : Διοπετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσι. Ubi animadverte jungi infinitivo. At cum accus. ap. Lucian. in Amor. [c. 50] : Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου. Bud. σεμνολογεῖσθαι vertit Gloriari, ap. Basil.; item Speciose et graviter loqui, ap. Dem., ut videbis Comm. p. 802. || Σεμνολογέομαι, Graviter et speciose loquor, Glorior, Jactito, Bud. p. 802 et 803, ex Demosth. [p. 421, 19], Basil. et Luciano, qui postquam dixit, in Amor. [l. c.], Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, i. e. κομπάσαντος, paulo post ejusmodi λόγους appellat κατωφρυωμένους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos. At p. 804 idem Bud. σεμνολογεῖν exp. ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, Dicendo ornare et celebrare, pro σεμνολογεῖσθαι, citans ex Pausan. Cor. [l. c.] : Ἀλλ' Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. D
Itidem vero σεμνολογέω pro Jactito quoque et Glorior usurpatur. Herodian. 5 [l. c.] : Διοπετῆ τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι, Ex cœlo decidisse jactitant. Idem et σεμνηγορεῖν, σεμνομυθεῖν, et σεμνύνεσθαι dicitur. [Pollux 9, 145.]

Σεμνολόγημα, τὸ, Quod cum gravitate aliquis locutus est, s. magnifice, Quæ quis jactabunde locutus est, Jactantiæ plena oratio. [Iterum HSt. :] Σεμνολόγημα, Dictum grave, magnificum et honorificum, quo aliquis se jactitat. [Sext. Emp. p. 177. Hemst. Dio Cass. 50, 27 : Πάντα τὰ πάτρια σεμνολογήματα ἀποῤῥίψας εἷς τῶν ἀπὸ Κανώβου κυμβαλιστῶν γέγονε· ubi vertere licet Decora. Id. 72, 4 : Τοιαῦτα μὲν αὐτοῦ τὰ σεμνολογήματα ἦν, His gloriabatur. L. D. Bekk. Anecd. p. 468, 9 : Αὔχημα, σ. Procop. Gaz. Epist. 48. Boiss. Euseb. H. E. 10, 4. Mendham. Greg. Naz. Epist. 59, p. 816. Strong. Schol. Pind. Nem. 6, 97. Anon. ap. Suid. v. Ἀδάμ, vol. 1, p. 47. Wakef. Ponit etiam Hesychius.]

Σεμνολογία, ἡ, Loquendi genus, Oratio cui gravitas quædam inest, gravitatem præ se ferens. Σεμνολογίαν, inquit Bud., Venustum sermonem et gravem ac lepidum sciteque compositum, appellat Dionys. Hal. rhythmos Isocratis. [Iterum HSt. :] Σεμνολογία, Dictio gravis. Budæo Venustus sermo et gravis, et lepidus, sciteque compositus. Sic appellat Dionys. H. [c. 20, vol. 5, p. 584, 5] rhythmos Isocratis, Bud. [Id. De comp. vv. p. 53, 15 : Τάττω δὲ ὑπὸ τὸ καλὸν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ βάρος καὶ τὴν σεμνολογίαν καὶ τὸ ἀξίωμα· De Thuc. vol. 5, p. 865, 10 : Ὕψος λέγω καὶ καλλιρρημοσύνην καὶ σεμνολογίαν. Pollux 4, 32; 9, 146. Hermias In Plat. Phædr. p. 62.]

[Σεμνολογίζω, Eust. Wakef.]

[Σεμνολογικῶς, Magnifice. Glossa Suidæ illata in libris nonnullis : Νόμοι κιθαρῳδικοὶ ... ἐκεῖθεν σ., ὡς καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, νόμοι καλοῦνται οἱ μουσικοὶ τρόποι.]

Σεμνολόγος, ὁ, ἡ, Qui graviter loquitur, s. cum gravitate, magnifice loquitur, magna loquitur, magnifice magna loquitur (ut hæc a Tibullo copulantur, sicut docui in Μεγαλήγορος), Ostentator. [Iterum HSt. :] Σεμνολόγος, Qui graviter de re aliqua disserit. Accipitur plerumque in malam partem pro Jactator, Ostentator, κομπαστής, μεγαλήγορος. Dem. [p. 271, 19] : Καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς, ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σ. τουτουί. [Adv. Σεμνολόγως, Appian. Mithr. 70 : Ἐδημηγόρησε τῷ στρατῷ περί τε τῶν προγόνων μάλα σ. καὶ περὶ αὐτοῦ μεγαληγόρως.]

Σεμνόμαντις, εως, ὁ, Venerabilis vates. At in VV. LL. Venerabilis vates et severus. [Soph. Œd. T. 556 : Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα.]

Σεμνομυθέω, Cum gravitate loquor, s. Cum fastu insolentiaque, Bud. ex Suida. [Qui interpretatur ὑπερηφανεύονται ἐν λόγοις.] Affertur autem ex Eur. Hipp. [490] σεμνομυθεῖν expositum σεμνολογεῖν. At VV. LL. σεμνομυθέω, Scite fabulam narro. [Andr. 223.] Quæ interpret. vereor ne fabulosa sit. [Medio Philo vol. 1, p. 233, 5 : Σεμνομυθούμενοι περὶ ὁσιότητος. Ap. Philodem. in Voll. Hercul. part. 1, p. 22, A, quod est : Διὰ τῶν λόγων σεμνομυ ..... ἔλεγον, ad hoc verbum referri videtur. L. Dind.]

[Σεμνομυθία, ἡ, Magnifica fabularum narratio. Anonymus Suidæ v. Ἀδάμ, p. 80, E : Ἡ τῶν Ἑλληνικῶν ληρημάτων σεμνομυθία.]

[Σεμνὸν, τὸ, Vitex. Diosc. Notha p. 443 (1, 134). Boiss.]

[Σέμνονες. V. Σέμνωνες.]

[Σεμνονυμφοστολία, ἡ, Sancta sponsæ exornatio. Psellus In Cant. Cantic. Præf., et 1, 20.]

[Σεμνοπανοῦργος, ὁ, Magnificus veterator. Eustrat. In Aristot. Eth. Nic. p. 58. V. Βαυκοπανοῦργος.]

[Σεμνοπαράσιτος, ὁ, Gravis et superciliosus parasitus. Alexis ap. Athen. 6, p. 237, B. V. HSt. in Παράσιτος p. 380, B.]

[Σεμνοπεριπάτητος, ὁ, ἡ, Cum gravitate s. Decore incedens. Aphrodisianus in Anecd. meis t. 3, p. 39, annot., de virgine Maria. Boiss. Ediderat illa partim jam Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 30, C. L. Dind.]

Σεμνοποιέω, Magnifice æstimo, Majestate afficio, Bud. ex Greg. Naz. Περὶ ἀνθρώπου, p. 33. [Strabo 7, p. 467 : Ἡ κρύψις ἡ μυστικὴ τῶν ἱερῶν σεμνοποιεῖ τὸ θεῖον. L. D. Julian. Cæs. p. 321, B : Ὑπερ Ἀλεξάνδρου κομπάζουσιν οἱ τὰ περὶ αὐτοῦ σεμνοποιοῦντες. Jacobs. Athenag. Legat. p. 112 : Τοὺς σεμνοποιοῦντας ζακόρους τὰ εἴδωλα. Sozom. H. E. 3, 5, p. 98, 43 : Πότερον δὲ ἀληθῶς ταῦτα ἔφασαν ἢ τὴν ἰδίαν γραφὴν σεμνοποιοῦντες τῷ ἀξιώματι τοῦ μάρτυρος λέγειν οὐκ ἔχω.] In VV. LL. σεμνοποιῶ ex Strab., Reverentiam concilio, Auctoritatem addo. At pass. σεμνοποιοῦμαι Bud. affert pro Graviter me habeo, In gravitatem me compono, Honestos et speciosos mores præ me fero : ex Greg. Naz. : Τιμιώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας κἂν σεμνοποιῆται ταῖς ἐπινοίαις. [Eust. Il. p. 748, 49 : Εἰ δὲ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ ἄνθος πυρὸς λέγει, ἑτέρου ἐκεῖνο λόγου· σεμνοποιεῖται γὰρ ἐκεῖ τὸ πῦρ, ὥς τι καλλιστεῖον ... δοθέν.]

[Σεμνοποιὸς, ὁ, ἡ, Gravitatem concilians. Jo. Euchait. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 71, B : Ἐπιπρέπει τις σ. ὠχρότης. L. D. Theod. Prodr. Ep. 83. Bast. Joann. Mauropus Iamb. p. 13. Boiss.]

[Σεμνόποτος, ὁ, ἡ, Qui potionis est eximiæ. Athen.

11, p. 471, C: Τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου A σταγόνος... V. Σεμνὸς de cibo dictum in illo.]

[Σεμνόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui decoro est incessu. Chron. Pasch. p. 577, 22: Νεωτέραν σεμνόποδα. Conf. Σεμνοπεριπάτητος. L. Dind.]

Σεμνοπρέπεια, ἡ, Gravitas, Decora gravitas, Dignitas oris. Vide Ἀξιοπρέπεια. [Iterum HSt.:] A Bud. nom. Σεμνοπρέπεια redditur Dignitas, ap. Synes. [p. 260, C]: Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τῷ δεινι δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν. Ab Eod. in Comm. ἡ σεμνοπρέπεια redditur Dignitas oris. [Compellatio matronæ ap. Theodoret. Epistt. 7, vol. 4, p. 1066: Τῆς σῆς σεμνοπρεπείας· et sæpius in iisdem. Theodor. Stud. p. 459, A, et alibi sæpe. Viri ap. Synes. Ep. 17 et 21, ut in l. ap. HSt. cit. Add. Ephræm Syr. vol. 3, p. 530, F. L. Dind.]

Σεμνοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Gravem virum decens; sin de homine aliquo dicatur, significat Gravis, Decenti eximiaque gravitate præditus. Item τὸ Σεμνοπρεπὲς sive Σεμνοπρέπεια, Gravitas [etc. quæ v. in Σεμνοπρέπεια. Iterum HSt.:] Σεμνοπρεπὴς, Decens eum qui B gravitate s. majestate est præditus, Conveniens gravitati s. majestati. [Photius Bibl. p. 301, 37: Σεμνοπρεπῆ καὶ θεῖα μαθήματα.] || Σεμνοπρεπῶς, quod Bud. ap. Herodian. [2, 10, 4] vertit Cum dignitate, Graviter et decore. [Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 348, 33, Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. vi, B. L. Dind.]

Σεμνοπροσωπέω, Gravitatem facies mea præ se fert, Ori meo gravitas quædam inest; Gravitatem ore præfero, Gravem faciem ostendo, Bud., afferens ex Aristoph. et Synesio, ap. quos de tetrica et odiosa quadam gravitate dici videtur. Sic certe ap. Artemid. Onir. 1 [proœm. p. 3]: Οὓς γόητας καλοῦσιν οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες. [Iterum HSt.:] Σεμνοπροσωπέω, Vultum gravem ostento, Gravitatem vultu s. facie præfero, Gravis videri volo. Aristoph. Nub. [363]: Ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς, i. e. σεμνύνει. Synes. Ep. 154: Τά τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας. Agathias Epigr. [Anth. Pal. 11, 382, 14]: Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευόμενος, Vultu ad gravitatem composito. C

Σεμνοπροσωπία, ἡ. Gravis persona, Gravitas, Dignitas oris, quæ et σεμνοπρέπεια.

Σεμνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Cujus facies gravitatem præ se fert. [Iterum HSt.:] Σεμνοπρόσωπος, Qui gravitatem aliquam vultu præfert. [Eust. Opusc. p. 119, 2: Μὴ καὶ παιγνιήμων δοκῶ τοῖς οὕτω σεμνοπροσώποις.]

Σεμνὸς, ἡ, ὸν, Venerabilis [Gl.], Venerandus, Reverendus, Augustus, Sanctus. [Voc. Homero ignotum est nonnisi in H. Cer. 1 (et H. 13, 1): Δήμητρ' ἠΰκομον, σεμνὴν θεόν· 478: Ὄργια ... σεμνά· 486: Ἔνθα δὲ ναιετάουσι παραὶ Διὶ... σεμναί τ' αἰδοῖαί τε· Min. 5: Τὴν αὐτὸς ἐγείνατο ... Ζεὺς σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς· Matr. deor. 15: Σεμνὴ θεά. Pind. Ol. 6, 68: Σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν· 14, 8: Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ· Pyth. 3, 79: Σεμνὰν θεόν· Nem. 5, 25: Σεμνὰν Θέτιν· 1, 1: Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ· 72, δόμον· 3, 66, Θεάριον· Ol. 5, 12: Σεμνοὺς ὀχετούς· 18: Σεμνὸν ἄντρον· 9, 7: Σ. ἀκρωτήριον Ἄλιδος· Nem. 8, 13: Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων· 10, 28: Σεμνοῖς ἀπίδοις· 7, 23: Σεμνὸν ἔπεστί τι· Ol. 7, 42: Σεμνὰν θυσίαν. Simonid. ap. Sext. Emp. Adv. Eth. 11, p. 700: D Εἰ μή τις ἔχοι σεμνὰν ὑγίειαν. Solon ap. Demosth. p. 422, 10: Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα.] Sic a Thuc. [1, 126] et aliis [Aristoph. Eq. 1312, Th. 224, Demosth. p. 552, 6, Æschine p. 26, 37, Dinarcho p. 96, 11 etc., Pausan. 1, 28, 6; 31, 4; 2, 11, 4; 7, 25, 2, Alciphr. Ep. 2, 3, p. 299, 62, schol. Apoll. Rh. 1, 1019] αἱ σεμναὶ θεαὶ vocari videntur tanquam Quæ sint venerandæ. [Schol. Soph. Œd. C. 42: Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων. Cui fides haberi non potest, nisi cognito loco poetæ.] Nam et ap. Soph. [Aj. 837], Σεμνὰς Ἐρινῦς videmus exponi σεβασμίας. [De iisdem El. 112, Œd. C. 90 etc. Æsch. Eum. 383: Κακῶν τε μνήμονες σεμναί· 1041: Δεῦρ' ἴτε, σεμναί· Sept. 800: Ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων· et alibi de aliis diis, ut Soph. Œd. C. 55: Σεμνὸς Ποσειδῶν· 1090, Ἀθάνα, Eurip. et alii, ut Aristoph. Nub. 291: Ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, ut est in fine Phœn. et aliarum quarundam fabularum: Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα.] Dicitur vero Rhea itidem σεμνὴ μήτηρ. Necnon apud Eur. [Med. 69]: A Σεμνὸν ὕδωρ Πειρήνης, quidam interpr. Venerandam aquam Pirenes. [Æsch. Prom. 521: Ἦπού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις; Pers. 393: Παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνόν· Ag. 183: Δαιμόνων σέλμα σεμνὸν ἡμένων· 519: Σεμνοί τε θᾶκοι· Cho. 109: Φθέγγου γέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν· 975: Σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι· Eum. 441: Ἧσαι σεμνὸς προσίκτωρ· Suppl. 145: Ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα ἔχουσα σέμν' ἐνώπια· 1037: Τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Soph. Tr. 765: Σεμνῶν ὀργίων· Œd. T. 953: Τὰ σεμνὰ τοῦ θεοῦ μαντεύματα· Œd. C. 41: Τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; 100: Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδε· fr. Pelei ap. Aristoph. Av. 855: Προσόδια μεγάλα σεμνά· ap. Hesych.: Σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Eur. Hipp. 25: Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων· Suppl. 470: Λύσαντα σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια· 359: Σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη μητρός· Med. 1382: Σεμνὴν ἑορτήν· Iph. T. 1291: Σεμνὸν βρέτας· 1315: Σεμνὸν θεᾶς ἄγαλμα· El. 1272: Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον· Phœn. 284: Μαντεῖα σεμνά· Ion. 108: Αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα· B 921: Ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο Λατώ· Iph. A. 705: Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα· Hipp. 746: Σεμνὸν τέρμονα κύρων οὐρανοῦ· Iph. T. 1177: Σεμνὸν γ' ὑπ' αἰθέρα· Suppl. 392: Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνόν· 663: Σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος· Heracl. 849: Σεμνὸν πάγος Ἀθάνας· Tro. 214: Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν· et similiter alibi de locis. Menander ap. Athen. 4, p. 166, B: Ὦ φιλτάτη γῆ μῆτερ, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κτῆμα· id. ap. Stob. Fl. 121, 7, 3: Τὰ σεμνὰ ταῦτα, de mundo.] Synes.: Ὁ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ τοῦτο σεμνὸν, ὥσπερ ἐν τελεταῖς, τὸ ἀπόῤῥητον, Venerandum, Sanctum. Sic ap. Lucian. [D. mort. 12, 4]: Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, Veneranda, Bud. [Eur. Ion. 56: Ἐν δ' ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. Aristoph. Av. 746: Σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ· Th. 948: Ὄργια σεμνά. Superl. Eur. Hipp. 61: Πότνια σεμνοτάτα, de Diana. Androm. fr. ap. Aristoph. Thesm. 1069: Τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου. Aristoph. Pac. 974: Ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεά· Nub. 570: Αἰθέρα C σεμνότατον. Xen. Conv. 8, 3: Τοῖς σεμνοτάτοις θεοῖς.] Interdum vero σεμνὸς, Majestate præditus, Cui majestas inest. [Σεμνὸν ἀξίωμα, Majestas, Gl.] Unde τὸ σεμνὸν substantive pro ipsa Majestate: ut Idem vertit ap. Dem. [p. 556, 10]: Τὸ σεμνὸν τῆς ὁσίας καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηταί μοι. [Plato Leg. 7, p. 814, E: Τὴν μὲν τῶν καλλιόνων σωμάτων (ὄρχησιν) ἐπὶ τὸ σεμνὸν μιμουμένην.] Potest etiam reddi Gravis; ut σεμνότης a Cicerone redditur Gravitas. Politianus ap. Herodian. [7, 8, 15]: Τὰ ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, vertit Fortissima ac gravissima quæque. Alibi σεμνὸν, Sanctissimum. Alicubi certe σεμνὸν redditur etiam Honorificum, Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum σεμνὸν, reddi etiam Grandem, docebo in proxime sequente tmematio. [Eur. Rhes. 946: Μουσαῖόν τε σὸν σεμνὸν πολίτην· Hel. 454: Οὐκοῦν ἐκεῖ που σεμνὸς ἦσθ', οὐκ ἐνθάδε. Xen. Cyrop. 7, 5, 37: Ὡς σπάνιός τε καὶ σεμνὸς φανείη. Eur. Herc. F. 150: Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει, ὕδραν ἕλειον εἰ διώλεσε κτανών; Tro. 447: Ὦ δοκῶν σεμνόν τι πράσσειν, Δαναϊδῶν ἀρχηγέτα· Iph. A. 996: Σεμνὰ γὰρ σε- D μνύνεται. De severitate vultus Herc. F. 773: Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; De oratione Aristoph. Nub. 315: Αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν· 364: Ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνόν· Vesp. 1174: Ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν; 1472: Τὸν φύσαντα σεμνοτέροις κατακοσμῆσαι πράγμασι· Plut. 940: Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει· Ran. 1061: Καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν· Eq. 777: Τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. Xen. Hipparch. 3, 11: Τὸ διελάσαντας ... ἀντίους πάλιν στῆναι ἀλλήλοις σεμνόν· Œc. 6, 14: Τὸ σεμνὸν ὄνομα τὸ καλός τε κἀγαθός· Cyrop. 4, 5, 54: Εἴ τι σεμνὸν ἡμῖν περιθείητε, de vestimentis et simili supellectile. H. Gr. 3, 3, 1: Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς· 2, 4, 20: Μετεσχήκαμεν ὑμῖν ἱερῶν τῶν σεμνοτάτων. Plato Polit. p. 290, E: Τῷ βασιλεῖ τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Et alibi cum nominibus δόξα, λόγος, ὄνομα, ποίησις, πρᾶγμα, etc. Crat. p. 392, A: Οὐκ οἴει τοῦτο σεμνόν τι εἶναι, γνῶναι

δίκη ποτὶ ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνον τὸν ποταμὸν καλεῖν· Reip. 2, p. 382, B : Οἴει γάρ τί με σεμνὸν λέγειν· Axioch. p. 368, D : Οὐ γὰρ ἐφαίνετό μοι σεμνὸν μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν. Demosth. p. 35, 22 : Οἰκίαν ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν· et alibi cum eod. nomine. Id. p. 565, 22 : Τίνες αἱ λειτουργίαι καὶ τὰ σεμνὰ ἀναλώματα τὰ τούτου. Isocr. p. 152, D : Εἴ τι καλὸν ἢ σεμνὸν διαπέπρακται· 277, C : Τί τῶν τοιούτων ἔργων καλόν ἐστιν ἢ σεμνόν; 118, A : Πολὺ σεμνότερον τρόπαιον τοῦ περὶ Λεῦκτρα· 35, C : Τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας. Et similiter alii plurimi. De oratione dictum v. in Σεμνότης.] || Σεμνὸς, Gravis, i. e. Tumidus, et ὁ μὴ ὁμιλητικὸς, Bud. ex Isocr. [p. 8, D : Γίγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμ., ἀλλὰ μὴ σεμνός. Ἀστεῖος et σεμνὸς contraria eidem p. 21, D. Et p. 197, E : Σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς. Eur. Suppl. 384 : Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε. Demosth. p. 313, 8 : Σὺ δ' ὁ σεμνὸς καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους.] Idem in Comm., Σεμνὸς enim, inquit, ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος, i. e. Augustus et venerandus, καὶ ὁ ὑπερήφανος, καὶ μὴ ὁμιλητικὸς, Odiose et immodice gravis : quo modo lingua vernacula homo gravis accipitur; et in vitio enim et in laude ponitur. Significare autem vult eum, quem vulgo dicimus *Tenir sa gravité*. Sic certe invenio ap. Lucian. eum, qui dictus sit σεμνὸς, paulo post appellari γαῦρον. In VV. LL. σεμνὸς, Odiose et immodice gravis, (sicut antea ibi expositum fuerat Gravis cum auctoritate et modestia,) item Rigidus et tetricus, Moleste severus. Et subjungitur ex Aristot. Rhet. 2, [c. 19] : Καὶ σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι. Sed non video cur hic l. in exemplum afferri debuerit, quum subjungatur ab Aristot., σεμνότητα, esse μαλακὴν καὶ εὐσχήμονα βαρύτητα. Victorius certe σεμνότεροι vertit Grandiores, excelsioresque : sicut βαρύτεροι, Graviores. Idem in isto ejusd. Aristot. loco l. 1, [c. 9, 3] ubi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, τὸν αὐθάδη appellat μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνὸν, itidem interpr. σεμνὸν Grandem, idque tanquam ex Cic. Sed addit posse etiam esse σεμνὸν, Qui nescio quid augusti divinique in se habet. [Eur. Hipp. 94 : Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος; — Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. — Ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Alc. 800 : Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος· Med. 216 : Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας· fr. Sylei ap. Philon. vol. 2, p. 461, 16 : Πρόσχημα σεμνὸς, κοὐ ταπεινός· Andr. 699 : Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν φρονοῦσι δήμου μεῖζον· Tro. 411 : Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα· Eccl. 632 : Τῶν σεμνοτέρων καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων· 617 : Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται. Nub. 48 : Ἔπειτ' ἔγημα... σεμνὴν, τρυφῶσαν· Vesp. 627 : Κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί. Xen. Comm. 1, 2, 24 : Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος· H. Gr. 5, 4, 4 : Γυναῖκας πάλαι ὑπισχνούμενος ἄξειν αὐτοῖς τὰς σεμνοτάτας καὶ καλλίστας. Plato Phædr. p. 257, D : Οἱ μέγιστον δυνάμενοί τε καὶ σεμνότατοι ἐν ταῖς πόλεσιν· Reip. 5, p. 475, A : Ἂν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν.] Et σεμνοῖς λόγοις, ex Aristoph. [Ran. 1496], Ostentabundis verbis. [Soph. Aj. 1107 : Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. De superbia aut gravitate vera vel ficta Aristoph. Ran. 178 : Ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· Pl. 275 : Ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος. Xen. OEc. 8, 19 : Ὃ πάντων καταγελάσειεν ἂν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. Polyb. 39, 3, 1 : Ὁ σεμνὸς Ἀσδρούβας συνέπεσε τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰ γόνατα. || Castus, σεμνὴ, Pudica, Casta, Affectata femina, Gl. Eur. Hipp. 957 : Τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μηχανώμενοι. Manetho 3, 185 : Τῆμος γὰρ σεμναί γ' ἄλοχοι τίουσ' ὁμοκοίτους· 4, 388 : Σεμνοτάτων γονέων ὀφθήσεται, ᾧ πατρὶ μήτηρ παρθένος εἰς θαλάμους ζευχθήσεται ἀνδρὸς ἄπειρος. Ceterum plura de exx. hic positis referre licet etiam ad signiff. supra memoratas.]

[|| Σεμνὴ, Sanctimonialis. Mich. Psell. Synops. Leg. 330 : Ὁ φθείρας βίᾳ τὴν σεμνὴν εὔπορος μὲν τυγχάνων ἡμίσεως ἀφαίρεσιν ἔχει τῶν κεκτημένων. Photius
A Nomocan. 13, 5 : Ὁ γὰρ εὐγενῆ καὶ σεμνὴν παλλακευόμενος etc. Chron. Ms. ab Adamo ad Leon. Philos. in Arcadio : Ἀσπασαμένου δὲ αὐτοῦ Ὀλυμπιάδα θυγατέρα Σελεύκου ἀποεπάρχων καὶ ἑτέρας σεμνὰς γυναῖκας etc. || Σεμνὸς, Parvus, Exiguus. Ita ferme semper usurpat Zacharias in Dialog. Gregorii M. versione, σεμνὸν παιδάριον, Parvus puerulus, l. 1, c. 9; σεμνότερον ἀγγεῖον, Parvulum vas, ibid.; σεμνὴ φωνὴ, l. 2, c. 10; l. 3, c. 9; σκαφίδιον σεμνὸν, Rastrum parvum, c. 13; αἷμα ἑνὸς σεμνοῦ παιδίου c. 14; σεμνὸν κελλίον, Humile habitaculum, c. 16; παιδίον σεμνὸν, Puer parvulus, c. 20, et l. 4, c. 13; χοῖρος σεμνὸς, Porcus parvulus, l. 3, c. 33. At in uno e Mss. Reg. s. 2934 vox σεμνὸς abest, sed illius loco fere semper μικρὸς ponitur. || Σεμνὸς prophetis seu chymicis, Vitex, ἄγνος. Interpol. Dioscor. c. 136 (1, 134). Ducang.]

|| Σεμνῶς, Cum quadam veneratione, reverentia. Et q. d. Reverenter, Veneranter. Sed malim Venerande, s. potius Venerabunde. Item Cum majestate, Graviter, Gravitatem præ se ferendo. [Æsch. Suppl.
B 193 : Ἱκτηρίας σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν. Eur. Ion. 1133 : Ὁ δὲ νεανίας σ. ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων ἱδρύετο. Aristoph. Vesp. 585 : Κλάειν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ· Pl. 1199 : Τὰς χύτρας λαλοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε σεμνῶς. Lycophr. 772 : Ἡ βασσάρα σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους. Plato Phædr. p. 258, A : Τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων μάλα σ. καὶ ἐγκωμιάζων· 275, D : Σ. πάνυ σιγᾷ. Isocr. p. 226, C : Οὕτως ἁγίως περὶ ταῦτα καὶ σ. ἔχουσι.] Dem. [p. 270, 25] : Τὴν δὲ μητέρα σ. πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμαζεν. [Id. p. 237, 11 : Οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητας ἔφη βεβαιοῦν μάλα σ. ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸ ταὐτὰ συμφέρειν.] At Xen. Symp. [3, 10] : Καὶ ὃς μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον· sicut in l. quem paulo ante protuli ex Artemid. habes, Οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες. Cui simile est ap. [Xen. OEc. 10, 13 : Αἱ ἀεὶ καθήμεναι σεμνῶς (γυναῖκες)· Cyrop. 6, 1, 4 : Κυαξάρης σ. κεκοσμημένος ἐξῆλθε· 8, 1, 15 : Τῷ σ. προεστάναι αὐτῶν. Plato Reip. 8, p. 563, C : Πάνυ ἐλευθέρως καὶ σ. εἰθισμένοι πορεύεσθαι· Conv. p. 199,
C A : Καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ σ. ὁ ἔπαινος,] Lucian. [Catapl. c. 16] : Σ. προβαίνων, καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. [|| Pudice, Gl. Epigr. Anth. Pal. App. 339, 1 : Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητόν τε σύνευνον. || Comparat. Xen. Comm. 3, 5, 20 : Οἶσθα οὖν τινας... σεμνότερον... τάς τε δίκας δικάζοντας καὶ τἆλλα πάντα πράττοντας (Areopagitis); Superl. Polyb. 15, 31, 7, κάλλιστα καὶ σεμνότατα προστῆναι τῆς βασιλείας.]

[Σέμνος, ὁ, Semnus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 374, n. 270, I, 24; p. 377, n. 272, 23 : [Αὖ]ρ. Σέμνος· p. 395, n. 285, 14 : Σέμνος Ἀσκληπιάδου Μελιτιεύς. L. Dind.]

[Σεμνόστομος, ὁ, ἡ, Magniloquus. Æsch. Pr. 953 : Σ. γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν. Tzetz. Hist. 6, 35 : Πάλιν σεμνοστομώτερον φησὶ (Demosth.) κατὰ Νεαίρας ἀπὸ τριῶν ἐργάζεσθαι ὀπῶν τὴν ἐργασίαν.]

Σεμνότης, ητος, ἡ, Gravitas, Majestas. [Eur. Bacch. 486 : Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς; — Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος. Xen. Cyrop. 8, 3, 1 : Τῆς ἐξελάσεως ἡ σ. Plato Menex. p. 235, B : Καί
D μοι αὕτη ἡ σ. παραμένει· Definitt. p. 413, E : Σχῆμα σεμνότητος· Epin. p. 984, A : Ἀγάλματα καθαριότητι καὶ σεμνότητι διαφέροντα. Ps.-Demosth. p. 1405, 16 : Τῶν ἄλλων ἐπὶ μὲν τῆς πρᾳότητος ταπεινῶν, ἐπὶ δὲ τῆς σεμνότητος αὐθαδῶν ὑπολαμβανομένων· 1452, 26 : Δεῖ κρατῆσαι μαχομένους τῶν ἐχθρῶν τοὺς τὴν τοῦ ῥήματος τούτου σεμνότητα ἔργῳ ληψομένους. Isocr. p. 283, C : Τὴν ὑπεροψίαν σεμνότητος μετέχειν· 136, C : Ταῖς αὐθαδείαις καὶ σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Polyb. 7, 14, 4 : Διὰ τὴν σεμνότητα τῆς προαιρέσεως. Dionys. A. rh. 5, 3, p. 254, 15 : Εἰ δὲ δὴ καὶ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ.] Herodian. 2, [1, 10] : Ἡ διὰ σεμνότητα αἰδούμενος, Vel gravitatem ipsam verito, Polit. Sic et alibi ap. Eund. Alicubi autem Auctoritatem reddit. Quidam interpr. etiam Magnificentiam; sed videmur debere potius Gravitatem s. Majestatem interpretari et in sequente loco. Plut. Pericle [c. 5] : Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας. In VV. LL. σεμνότης, Moderata gravitas, Gravitas non aspera, sed mollis, honesta et

elegans : ex quodam l. Aristot. [Rhet. 2, 17] quem A attuli in Σεμνός. Sed in iisdem exp. etiam Reverentia, ap. Eur. [Iph. A. 1344] : Οὐ σεμνότητος ἔργον, Id non exigit reverentiam. Item Sanctimonia, et Severitas morum, qualis est in virginibus et juvenibus probe et pudice institutis. Quinetiam Pudicitia, [Moderatio, add. Gl.] Modestia, Pudor liberalis et ingenuus. Sed harum signiff. exempla desidero. [Ephorus ap. Athen. 6, p. 233, A : Ἡ μὲν σκυθρωπὴ οὖσα κατὰ τὸν βίον, καὶ σεμνότητος πλήρης, ... ἡ δὲ ὥρᾳ διαφέρουσα καὶ μάχλος οὖσα. « Agapet. Sch. Reg. c. 3 : Μὴ τοίνυν εἰς πήλινον (scr. πήλινον) ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ' ἐπὶ σεμνότητι σεμνυνώμεθα τρόπων. » Boiss. || Σεμνότης, Hermogeni Περὶ ἰδ. 1, p. 56, Gravitas orationis, qua ea fit magna et ampla. Itaque ei σεμναὶ ἔννοιαι sunt v. c. quæ docent de deo, de rebus divinis, cœlestibus, de virtutibus, quarum maxime divina existimatio est, de præclare ab hominibus factis etc. Deinde in orationis omni œconomia et dispositione (μεθόδῳ) σεμνότητα habent, quæcunque enunciantur κατ' ἀπόφανσιν, h. e. cum certa asseveratione, quæ omnem dubita- B tionem excludit. Nam in illa cernitur constantia aliqua, quæ ipsa σεμνότητα habet (p. 64). Sic et Aristides Περὶ λογ. πολ. p. 641, ὅταν ἀποφαντικῶς τις χρῆται τοῖς σχήμασι. — Λέξις σεμνὴ est eorum verborum, in quibus pronunciandis opus est ore apertiore dilatatoque. — Συνθήκη σεμνὴ vocatur, quæ fit metris gravioribus, ut dactylis, anapæstis, pæonibus, maxime spondeis. Conf. Aristid. l. c. etiam de formis dicendi quæ σεμνότητα illam efficiant etc. Ernest. Lex. rhet. Plut. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 466 : Φωνὰς καὶ χορείας καὶ σεμνότητας ἀκουσμάτων ἱερῶν. || « Gravitas, titulus compellatorius apud Basilium in Epistolis (vol. 3, p. 112, B) et alios. » Ducang.]

[Σεμνότιμος, ὁ, ἡ, Reverenter colendus s. cultus. Æsch. Eum. 833 : Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί· Cho. 356 : Σ. ἀνάκτωρ. Tzetz. Hist. 3, 126 : Σ. ἱέρειαν, παρθένον Ἑστιάδα.]

[Σεμνότροπος, ὁ, ἡ, Qui moribus est sanctis. Poeta rec. ap. Cram. An. Paris. vol. 4, p. 271, 13 : Χορὸς φιλάγνων παρθένων σεμνοτρόπων. L. D. Const. Manass. C Chron. 2574, 6337. Boiss.]

[Σεμνοτυφία, ἡ, Superbus fastus. Marc. Anton. 9, 29 : Ἁπλοῦν ἐστι καὶ αἰδῆμον τὸ φιλοσοφίας ἔργον· μή με ἄπαγε ἐπὶ σεμνοτυφίαν.]

[Σεμνοφανής, ὁ, ἡ, Speciem venerandam vel augustam præbens. Orig. C. Cels. 3, p. 121 (=487). Seager. Euseb. H. E. 3, p. 82, C : Αἱ σεμνοφανεῖς καὶ σοφιστικαὶ περθρείαι. Hemst. Jo. Laurent. De magistr. 2, 18, p. 124 : Πρὸς γῆρας ἤδη σεμνοφανὲς ἀφικομένων.]

[Σεμνοφορέω, Pulcre vestior. Chron. Pasch. in Heraclio p. 906 (725, 10 Bonn.) : Καὶ τοῦτο ἔλεγεν ὁ ἄθεος Χαγᾶνος τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ γυναῖκα σεμνοφοροῦσαν περιτρέχουσαν εἰς τὸ τεῖχος μόνην οὖσαν, Deiparam nempe. Ducang.]

[Σεμνόφωνος, ὁ, ἡ, Cujus gravis est oratio, Magniloquus. Theodoret. H. E. 1, 8, p. 28, 27 : Κατὰ τὸν σεμνόφωνον προφήτην Ἡσαΐαν.]

[Σεμνόψαλτος, ὁ, ἡ, unde τὸ σ., Gravis cantus, ap. Theodor. Stud. p. 454, D. L. Dind.]

Σεμνόω, Speciosum reddo, Speciose fingo, Adorno, D Bud. ex Herodoto [1, 95 : Οἱ μὴ βουλόμενοι σεμνοῦν τὰ περὶ Κῦρον· 3, 16 : Αἱ μέν νυν ἐντολαὶ αὗται οὔ μοι δοκέουσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἄλλως δ' αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν. Galen. vol. 1, p. 292 : Σεμνοῦσθαι δι' αὐτὸ καὶ θαυμάζεσθαι δικαιοῦσι, Coli.]

Σεμνύνω, Venerandum et augustum reddo, Bud. ex Plat. Item Orno, i. e. Honore et dignitate afficio, ex Dem. p. 173 [415, 12] : Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν, Legationibus et aliis muneribus ornabamus. Accipi etiam ait σεμνύνειν, sicut et ἀποσεμνύνειν, pro Magnifice efferre. [Herodot. 1, 99 : Ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐσέμνυνε τῶνδε εἵνεκεν. Demosth. p. 691, 5 : Μεγαρέας οὕτως εὖ τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν. Plato Phædr. p. 272, D : Οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν· Gorg. p. 512, B : Σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, et alibi sæpe. « Pausan. 2, 30, 5 : Τροιζήνιοι σεμνύνοντες, εἴπερ καὶ ἄλλοι τινές, τὰ ἐγχώρια. Pass. Σεμνυνομένων παρ' αὐτοῖς τῶν ἀγοραίων ἄρτων, Lync. apud Athen. 3, p. 109, D. » Hemst.] At pass. [med.] A Σεμνύνομαι est potius Gravitatem præ me fero, Cum gravitate ago et composite, Graviter me habeo, Ad gravitatem me compono, Gravitatem induo, Bud. ap. Aristot., et Isocr. [p. 149, D] : Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. [Id. p. 21, D : Εὑρήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς σεμνυνομένους ψυχροὺς ὄντας· 210, B : Ὅσῳπερ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν.] Alia autem exempla vide p. 804. [Eurip. Iph. A. 901 : Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι 'γὼ προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι; 996 : Μενέτω κατ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται, de Iphigenia prodire verecundante. Aristoph. Ran. 1020 : Μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε· Av. 727 : Καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι. Xen. Ag. 9, 1 : Τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο, et ib. τῷ δυσπρόσοδος εἶναι. Aristot. Eth. Nic. 4, 8 med. : Ἐν ἐκείνοις μὲν (τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ εὐτυχίαις) σεμνύνεσθαι οὐκ ἀγεννές.] Ab Eod. σεμνύνομαι exp. etiam Efferor et glorior hac re, Mihi placeo [κομπάζειν, κομπάζεσθαι, μέγα φρονεῖν, λαμπρύνεσθαι, Hesychio], ap. Isocr. Evag. [p. 204, B] : Εἰδὼς τοὺς B καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. [Sic id. p. 169, C; 352, C.] Redditur præterea, sequendo hunc eundum usum, Jactito me, Vendito me, Me ostento. [Glorior, Gl. Euripides ap. Dionys. vol. 5, p. 25 : Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή· τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις; Pollux 6, 132 : Ὃς ἀδικῶν σεμνύνεται πλέον ἢ αἰσχύνεται. Plato Phædr. p. 242, E : Σεμνύνεσθαι ὥς τι ὄντε· Gorg. p. 511, D : Οὐ σεμνύνεται ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη· Parm. p. 128, C : Οὕτω σεμνύνεται τὸ γράμμα· Theog. p. 130, B : Θουκυδίδην ἀκούω σεμνύνεσθαι ἄττα πρός σε καὶ χαλεπαίνειν ὥς τι ὄντα· Theæt. p. 175, A : Ἐπὶ κε' καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων. Demosth. p. 313, 7 : Φυλαττόμενος τὸ λυπῆσαί τινας ἐν οἷς σεμνύνομαι· 414, 12 : Ἐπὶ τοῖς τοιούτοις σεμνυνομένους· et alibi cum ead. præp., ut Æschin. p. 25, 3, Polyb. 12, 13, 9. Idem 9, 35, 1 : Σεμνύνεσθε διότι ὑπέστητε. Cum dat. solo Herodian. 1, 5, 13, ἀρχῇ· 8, 8, 1 : Σεμνυνόμενος εὐπατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας αὐτο- C κράτορσιν. || Accusativo jungit Herodian. 5, 7, 6 : Τὴν Ἀντωνίνου τοῦ Σεβήρου παιδὸς μοιχείαν ... ἐσεμνύνετο πρὸς τὸ τοὺς στρατιώτας στέργειν τοὺς παῖδας. Theodoret. vol. 3, p. 1168 ed. Schulz. : Οἱ τὸν Ἰσμαὴλ σεμνυνόμενοι πρόγονον. Infinitivo Heliodor. Æth. 2, 34, p. 103 fin. : Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται. Theodoret. H. E. 3, 28, p. 144, 22 : Προλέγειν τὰ μέλλοντα σεμνυνόμενος. Et vol. 5, p. 22 fin. : Πολεμεῖν Ἀρείῳ σεμνυνόμενος. Similia v. ap. Lennep. ad Phalar. p. 48. Alienum a veteribus etiam quod idem Theodoretus dixit vol. 3, p. 190 : Ἀπὸ τῶν παθημάτων, μὴ ἀπὸ τῶν χαρισμάτων σεμνύνεσθε. || Act. Σεμνύνεται, Veneratur, Gl. Nisi interpr. pertinet ad aliud hujus stirpis voc.]

Σέμνωμα, τὸ, Ornamentum, Decus. VV. LL., sed ex Jano Lasc. : Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σεμνώματα. [Eust. Il. p. 18, 25 : Ἕκαστοι ἡμιλλῶντο τοῖς οἰκείοις βασιλεῦσιν ἐπινοῆσασθαι πλείω τῶν λοιπῶν σεμνώματα. Seager. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 380 fin., Eustath. ib. p. 423, B. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 233, B, 26. L. D. Epicurus Diogenis D L. 10, 77 : Πᾶν τὸ σ. τηρεῖν κατὰ πάντα ὀνόματα φερόμενα ἐπὶ τὰς τοιαύτας ἐννοίας, ἐὰν μηδὲν ὑπεναντίον ἐξ αὐτῶν τῷ σεμνώματι δόξῃ, de decoro siderum motu et omnis perturbationis experte. Niceph. Gregor. Hist. Byz. 8, 5, p. 189, C : Τοῦ τῆς φιλοσοφίας σεμνώματος.]

[Σέμνωνες, οἱ, Semnones, gens Suevorum, ap. Strab. 7, p. 290. Præstat Σέμνονες, ut est ap. Ptolem. 2, 11 med., qui Σεμνόνων inter Picenos et Bojos mentionem facit 3, 1, et Dionem. Cass. 67, 5; 71, 20, ubi Σεμνόνας.]

[Σεμνωνυμία, ἡ, Venerabile nomen. Theodorus Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 541 : Ἵν' εὐφορωτέρα κἂν γοῦν ἀπὸ τῆς σεμνωνυμίας τοῖς κάμνουσι γίνοιτο (morbus). Elberling.]

[Σεμνῶς. V. Σεμνός.]

[Σεμοῦρα, Lychnis sylvestris. Append. Dioscor. 3, 115, p. 457.]

[Σέμπαδα, ὑποδήματα, Hesychii gl. obscura.]

[Σέμφη, ὡς Τύμφη, πόλις τῆς κατὰ Εὐφράτην Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεμφαῖος καὶ Σεμφηνός, Steph. Byz.]

[Σεμφρουκράτης, nom. regis Theb. in Ægypto, quod A Eratosth. interpretatur ὅ ἐστιν Ἡρακλῆς Ἁρποκράτης, ap. Euseb. Chron. Gr. p. 22. Facile intelligitur, nom. hoc compositum esse ex duobus nominibus numinum Æg., Σὲμ et Φρουκράτης. Σὲμ est illud numen, quod Græci interpretantur Ἡρακλέα, Herculem, etsi in scribendo Ægypt. nomine ap. auctores Græcos aliqua deprehendatur varietas. V. voc. Χών. Φρουκράτης porro est illud numen, quod appellari solet Harpocrates. In Anthol. lib. 2, c. 22, epigr. 4 (Nicarch. Anth. Pal. 11, 115) vocatur Ἀμφικράτης. (Cod. Pal. Ἀλφικράτη. Jacobs. edidit Ἁρποκράτην): Ἢν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη. Hic vocatur Φρουκράτης. Vid. v. Arpocrates p. 38, et Vignolii Chron. S. t. 2, p. 758. JABLONSK.]

[Σεμφώς. V. Πεμφώς.]

[Σενδιονὼρ, Sideritis, Heraclea. Append. Dioscor. 4, c. 33, p. 464. Conf. Plin. 25, 5. Quum herba hæc Græcis dicatur Ἡράκλεια, quæ Ægyptiis Σενδιονὼρ audiisse traditur, in hac voce reperiuntur vestigia nominis Ægypt. Herculis, a quo herbam hanc Græcam B denominarunt. Ægyptii habuerunt numen, quod Sem, vel Som, vel Chon Græcis efferri solet, quodque ipsi Herculem interpretantur. Vide inf. v. Χών. Hujus nominis vestigia apparere in Sendionor, unusquisque videt. Confirmari hoc ex eo potest, quod, sicut annotavit auctor Append. ad Dioscor., Prophetæ s. Magi Sideritin vocare soliti fuerint γόνον vel αἷμα Τιτάνου, ubi legendum videtur Τιτάνων, Titanum, i. e., gigantum, quos creditur Hercules interemisse, quum cœlo propugnaret, teste Macrob. Saturn. 1, 20. Obiter notabo, voc. Σενδιονὼρ videri melius convenire lapidi, quem etiam vocant ἡρακλεώτην et σιδηρίτην, quia ferrum ad se attrahit. V. Ælian. H. A. 10, 14. Namque in Σενδιονὼρ non modo occurrunt vestigia nominis Σὲμ, Herculis, verum et *Sni*, quomodo Ægypt. lapidem passim nuncupant. Occurrunt etiam hac in voce vestigia Hori, in ωρ, ubi nota quæ Plut. habet De Is. et Os. p. 670 ed. Steph.: Τὴν σιδηρῖτιν λίθον, ὀστέον Ὥρου καλοῦσι. Verum hisce diutius non immorabor. JABLONSK.] C

[Σέννονες, ἔθνος Γαλατικὸν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν α', Steph. Byz. Σένονες ap. Strab. 4, p. 194, 195, ubi μ vel ν supra versum additum in libro uno; 5, p. 212, 216, ubi codd. Σένωνες. Sed poetæ Latini quum Sĕnŏnes dicant, per ο scribendi videantur etiam apud Græcos, etsi libri Diod. 14, 113, nonnisi inter Σέννωνες et Σένωνες variant, apud Polybium autem conveniunt in Σήνωνες, quod v. Ptolemæi 2, 8, libri variant inter Ἔνονες vel Ἔννονες et Σένονες. Conf. Ἐγουσιανὸς in Σεγοσιανὸς notatum. Ap. Steph. Byz. autem quod Σέννονες ponitur ante Σενοισσανοὶ, non multum facit momenti, quum sæpe apud illum ordo literarum negligatur, ut in Σέμφη post Σενοισσανοὶ posito.]

[Σενοισσανοὶ, ἔθνος Ἰταλικὸν, ὡς Πολύϐιος ἐν γ' (Σενουεσσανοὶ 91, 4), Steph. Byz. Infra Σινόεσσα.]

[Σεντῖνον, τὸ, Sentinum, Umbriæ opp., memorant Ptolem. 3, 1, Strabo 5, p. 227. Gent. Σεντινάτης ap. Polyb. 2, 19, 6.]

[Σέντιοι, οἱ, Sentii, gens Gallica. Ptolem. 2, 10.] D

[Σέντις, Σέντιος, ὁ, Sentis, n. pr. sec. Chœrob. p. 188, 30.]

[Σενύου βασιλέως Αἰγυπτίων mentionem facit Suidas in v. et Ἰαχὴν, ubi v. annot.]

[Σένων, ὁ, Senon, fl. cum Adria in mare Ionium se effundens, memoratur Tzetz. Hist. 10, 977.]

Σεοὶ, Dii, Dorice. Sic Σεὼ affertur pro Geminis, Castore et Polluce. Sed rectius Σιοὶ et Σιὼ scribitur. Vide Σίϐυλλα. [V. intt. Gregor. Cor. p. 300, et grammat. Leid. p. 634.]

[Σέππιος, ὁ, Seppius, cogn. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 312, n. 181, 9: Λεύκιος Σέππιος Κηφισιεύς.]

[Σεπτὰς, άδος, ἡ. Nicomach. Phot. Bibl. p. 144, 15: Ἡ ἑϐδομὰς τί ἄν τις καὶ εἴποι; εὐθὺς μὲν γάρ ἐστι σεπτὰς, κἂν τὸ σ φθείροι ἡ συνήθεια, ἕλκει τοῦτο ῥᾷστα ἐκ διπλοῦ τοῦ ξ, ὅπερ τῷ πρὸ αὐτοῦ ἀριθμῷ ἡ φύσις πρὸς τῷ τέλει ἀπεκλήρωσεν, ἵν' ᾖ τοῦτο ἐπικούρημα τῷ σεϐαστῷ ἀριθμῷ πρὸς τὴν ἐπιϐουλὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολλῶν. Τοιαύτη μὲν ἡ ἀπόδειξις θαυμαστὴ, ὡς ἔστι πάντως σεπτὰς καὶ σεϐασμοῦ ἄξιος ὁ ἑπτά. A Pythagoricis numerum septenarium ita vocatum tradunt etiam Theolog. arithm. p. 43 Ast. L. DIND.]

[Σεπτέμϐριος, ὁ, September, mensis, ap. Dionys. A. R. 6, 49. Plut. Poplic. c. 12, Idibus Σεπτεμϐρίαις.]

[Σεπτέος, α, ον, Colendus. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 10, A; Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 21. KALL.]

Σεπτεύω ab nomine σεπτὸς, pro Veneror, σέϐω, Hesych. Apud quem legitur et partic. pass. Σεπτευομένης: verum hoc exp. non solum σεϐομένης, sed etiam ἐλεγχομένης.

Σεπτήριος, α, ον et ὁ, ἡ, sonat q. d. Venerativus, Adorativus. Sed hoc nomen sibi peculiariter vindicabat una trium ἐνναετηρίδων, i. e. Novennalium solemnitatum, ut quidam interpr., quæ Delphis celebrabantur in honorem pugnæ Apollinis adversus Pythonem. Vide Plut. Quæst. Græc. [p. 293, B: Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν Σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' Ἡρωΐδα. Hesychius: Σεπτηρία, ἔκθυσις. Σεπτήρια Albertus.]

Σεπτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Venerativus, Adorativus, Cultivus, Bud. [Hesych. v. Ἠθεῖος (s. Eust. Il. X, v. 229). Boiss. Ἄππα πρὸς πατέρα σεπτικὴ φωνὴ, Suid. in Πάππα. HEMST. Grammat. recentissimus ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 289, 12: Τὰ σεπτικὰ (τῶν ῥημάτων), τιμῶ, σέϐομαι, προσκυνῶ. Etym. M. p. 457, 14, pro σεπτὸς, ut videtur. L. DIND.]

[Σεπτομούντιον, τὸ, Septimontium, festum Romanorum, de quo v. Lexx. Lat., ap. Plut. Mor. p. 280, D, bis.]

Σεπτὸς, ἡ, ὸν, pro Venerabilis, Venerandus, Augustus; hac enim in signif. usurpari a Dionys. Areop. et a Greg. Naz. testatur Bud. [Sacer, Gl. Hesychio Σεπτὰ, θαυμαστὰ, σεϐάσμια. Et Σεπτὸν, εὔτιμον, ἅγιον, σεϐάσμιον, σεϐαστόν. Æsch. Prom. 813: Ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος. Hesychius et partim Photius in Σεπτὰ, Σεπτοὶ, quod interpretatur μεταϐαλλόμενοι, Σεπτόν. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 240, C: Τέλος τῶν σεπτῶν καὶ πανάγνων ᾀσμάτων. Superl. σεπτοτάταις Theodor. Stud. p. 287, B.] Fit autem hoc adjectivum σεπτὸς a tertia pers. præt. ἔσεπται, sed quam vix in usu esse crediderim: sic tamen ut ceteræ personæ duriores etiam sint. [|| Adv. Σεπτῶς, Venerabiliter. Jo. Chrys. Hom. 142, vol. 5, p. 890, 12. Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀγνοεῖς πῶς γέγονε, καὶ τὴν ἐκ πατρὸς ἀνάρχως καὶ ἀνερμηνεύτως καὶ σεπτῶς καὶ ἀλαλήτως; SEAGER. Ephræm Syr. vol. 3, p. 544, D; Theodor. Stud. p. 605, λγ'. L. DIND.]

[Σεπτυΐς, Hesychio πυξίς. Conf. Σεϐύς.]

[Σεπτῶς. V. Σεπτός.]

[Σεπφωραῖος, ὁ, ὄνομα κύριον. Σεπφώρα, ἡ τοῦ Μωσέως γυνή. Σέπφωρις, Σεπφώρεως, ὄνομα κύριον θηλυκόν· σημαίνει δὲ πόλιν. Καὶ Σεπφωρία καὶ Σεπφωρεῖται, ἔθνος, Suidas. Cujus liber unus Σεπφωρῖται.]

[Σεραπᾶς, Σεραπεῖον, Σεραπιακὸς, Σεραπίας, Σεραπιὰς, Σεραπίδειον, Σεραπίδιον, Σεραπιεῖον. V. Σαραπ—.]

[Σεράπιον, τὸ, Sirupum, nostris *Sirop*, ap. Actuar. l. 5 De method. med. c. 1. DUCANG.]

[Σέραπις, Σεραπίων. V. Σάραπις, Σαραπίων.]

[Σεράπνα, ἡ, forma Lacon. pro Θεράπνα. Alcman. ap. Priscian. De metr. com. s. 24. L. DIND.]

[Σερᾶς, ᾶ, ὁ, Seras, n. Spartani in inscr. Fourmont. ap. Bœckh. vol. 1, p. 636, n. 1279, 14, et in alia Spart. p. 669, n. 1384, 2.]

[Σερασπαδάνης, ὁ, Seraspadanes, Parthus, apud Strab. 16, p. 748, ubi v. annot.]

[Σεραφεὶμ s. Σεραφὶμ, sec. Suidam πληθυντικῶς διὰ τοῦ ι, ἐπὶ δὲ ἑνικοῦ Σεραφεὶμ διὰ διφθόγγου. « Σεραφὶμ, vox Hebr. Animantes igneam præferentes speciem significans. Jes. 6, 2, ubi Cyrillus: Διερμηνεύεται δὲ Σεραφὶμ ἐμπρησταὶ ἤτοι θερμαίνοντες, quibus ἔμπυρα στόματα addit Suidas. Σαραφὶμ Cyrill. Lex. Ms. Brem. et Photius, Σαραφὶν Hesych., γνώσεως πληθυσμὸς ἢ σοφίας χύσις. » SCHLEUSNER. Lex.]

[Σεραφικὸς, ἡ, ὸν, Seraphicus, ap. German. Hist. Eccl. p. 168: Σεραφικῶν δυνάμεων τρισάγιος δοξολογία.]

[Σερϐωνὶς, ίδος, ἡ, Serbonis, lacus Ægypti. Apoll. Rh. 2, 1215: Σερϐωνίδος ὕδασι λίμνης. Dionys. Per.

153 : Ὅσσοι ... ναίουσιν ἔσω Σερβωνίδος λίμνης. Herodot. 2, 6; 3, 5 : Σερβωνίδος λίμνης. Diodor. 1, 30; Strab. 1, p. 50; 16, p. 760, 763; 17, p. 809. Suidas : Σερβωνίτις λίμνη, eademque forma Basil. M. vol. 1, p. 36, D. L. Dind.]

[Σεργέντιον, τὸ, Sergentium, opp. Siciliæ, ap. Ptolem. 3, 4, quod Σεργέτιον scribendum, ut diximus in Ἐργέτιον. L. Dind.]

[Σεργοί, ἔλαφοι, Hesychius. Σέρφοι, Cervi, Albertus.]

[Σερδική, Σερδῶν. V. Σαρδική.]

[Σερέφθινος. V. Σαρέπτινος.]

[Σερήτιον, ἡ σερὶς, Hesychius. Ad σέρις referunt ntt.]

[Σερίζω, στηρίζω, στηρίζομαι, Hesychius.]

[Σέρινα. V. Σειρὴν, Vestis.]

[Σερίνη, ἡ, Nardus Celtica. Diosc. Alex. 19.]

[Σερίς. V. Σειρίς.]

Σέρις, ιος [et ιδος. Priorem formam ponit Zonaras, et inscr. Geopon. 12, 28], ἡ, Intibi genus, s. Cichorii. [Σέρις, Intybus, Intibum, Intuba; Σέριδες, Intuba, Gl.] Columella 8, 14, docet, anseribus serendum esse genus intybi, quod Græci σέριν appellant. Lege Diosc. [2, 160], qui et accus. σέριδα habet. [Et Aret. p. 97, 48 gen. σέριδος· 113, 17 dat. σέριδι. L. D. Dioscoridi, Galeno 1, 2 De cib. facult. et scriptori Ms. Vitæ S. Symeonis Stylitæ σερίς. Glossæ iatricæ Mss. ex cod. Reg. : Σέρις, κιχώριον. Aliæ : Σέρης, τῆς πικρίδα. Lex. Ms. schedogr. : Σέρις, τὸ σέλινόν ἐστι. Paradisus Ms. : Περιπατῶν ἐν μοναστηρίῳ καθ' ἑσπέραν, ἐσθίων μικρὰς σέρης. Jo. Moschus in Limon. c. 184 : Ἤσθιεν γὰρ σερῆς καὶ τρώξιμα. Σέρρις scribitur ap. Demetr. Pepagom. De podagra c. 40. V. Ruell. l. 2, c. 64. Ducang. Scripturam σέρις confirmant qui σέριν, ut Columella 8, 14, 2, et Geopon. 12, 28, et σέριις dixerunt, quomodo scrib. pro σέρης s. σερῆς. Epicharm. ap. Athen. 2, p. 71, A, ubi σερίδα, quod σέριδα scribendum, Nicand. ap. eund. 9, p. 371, C : Κυνόγλωσσός τε σέρις τε· Ammian. Anth. Pal. 11, 413, 3 : Ἦν βαφανὶς σέρις ἦν. L. D. Diog. Epist. 3, p. 232 in *Notices des Mss.* vol. 10 : Ἡμᾶς ποτε κατέλαβες ἐπὶ τῆς κρήνης σέριας ἀποκλύζοντας ὄψον τῷ ἄρτῳ. Suidas : Σέρρεις, εἶδος λαχάνων, τὰ παρ' ἡμῖν Σείρικα λεγόμενα, αἱ πικρίδες παρ' ἄλλοις, ἢ μᾶλλον τἀληθέστερον εἰπεῖν, Μακεδονήσια.]

Σερίφιον, τὸ, vel Σέριφον [ut ap. Galen. vol. 13, p. 126 : Τὸ ἀφρόνιτρον δ' τ' ἀφρὸς τοῦ νίτρου καὶ τὸ σέριφον καὶ τὸ ἀβρότονον], Absinthium marinum, q. e. secunda absinthii species, Diosc. [3, 27. Plin. 27, 7, 29; 32, 9, 31. Sed ap. Dioscor. Cornarius tantum σερίφιον, ceteri σέριφον accus. neutrius aut formæ Σέριφος, ut videtur, quod v. L. D. Artemisia maritima s. cœrulescens Linnæi. Schneid.]

Σέριφος γραῦς, Anus quæ in virginitate consenuit, metaphora sumpta a sylvestri locusta, quam vocant γραῦν σερίφην et μάντιν. Suid. [et parœmiographi. Σέριφος, Culex, Plut. Opp. Mor. sect. 982 Wyttenb. : Ἡ μυῖαν ἢ σέριφον. Seager. Hoc cum σέρφος cognatum videri disputat Lobeck. Patholog. p. 294. || Ἔστι δὲ καὶ πόα σέριφος λεγομένη, Hesych. V. Σερίφιον.]

[Σέριφος, ἡ, Seriphus. Μία τῶν Σποράδων, ἐξ οὗ καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος, καὶ τὸ θηλυκὸν Σερίφιος καὶ Σεριφαία (—φία). Pind. Pyth. 12, 12 : Εἰναλίᾳ Σερίφῳ. Isocr. p. 386, B : Ἐκ Σερίφου. Ptolem. 3, 15; Strabo 10, p. 485, 487. Hesychius : Σέριφος· Ἀριστοφάνης τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. Photius : Σέριφον, τὴν Λ. διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. Καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν. Gent. Σερίφιος Aristoph. Ach. 542, Herodot. 8, 46, 48, Plato Resp. 1, p. 329, E; 330, A, quique illa respexerunt, ab Astio citati. Et in proverb. Σερίφιος βάτραχος ap. Aristot. Mirab. c. 71, Ælian. N. A. 3, 37, parœmiogrr. et alios. In numis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 400 sq. modo per ι modo per ει. L. Dind.]

[Σέρκος, ἀλεκτρυὼν, καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες (σέρκες Guietus), Hesychius.]

[Σερμός. V. Σύρμος.]

[Σερμύλη, ἡ, Sermyle, opp. i. q. Σερμυλία. Herodot. 7, 123.]

[Σερμυλία, ἡ, Sermylia. Πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖος. Ἐκαλεῖτο δὲ ὡς παρὰ τὸ Σερμύλιον τὸ ἐθνικὸν Σερμυλιαῖος καὶ Σερμυλία καὶ Σερμυλιεύς, Steph. Byz. Τορωναίων καὶ Σερμυλίων Thuc. 5, 18, ubi Cantacuz. Hist. Byz. 2, p. 278 : Τὴν Σερμυλίων πόλιν, confert Wassius. Ejusd. 1, 65 scriptura variat inter Σερμυλίων et Ἑρμυλίων, schol. autem : Ἑρμυλίων ἢ Σερμυλίων, Ἑρμυλὶς ἢ Σερμυλίς· et : Ἔστι δὲ ἡ Σερμυλὶς Χαλκιδικὴ πόλις. Σερμυλία inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, 50.]

[Σερὸς, χθές. Ἠλεῖοι, Hesych. Conferendum fortasse, quod idem ponit : Σὶς, ἔλαθες. Πάφιοι, ubi ἐχθὲς pro ἔλαθες Pierson. ad Mœr. p. 402.]

[Σέρρα, Σερρατειχίτης. V. Σέρρειον.]

[Σέρρειον, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σερρειεὺς καὶ Σερρειώτης, ὡς τοῦ Λαύρειον Λαυρειώτης, καὶ Σερρεάτης, ὡς Λέπρειον Λεπρεάτης, καὶ Σέρρειον τεῖχος, οὗ τὸ ἐθνικὸν Σερρειοτειχίτης. Καὶ ἀπὸ τοῦ Σέρρεια ὄρη Σέρρειος ἐθνικόν. Λέγεται καὶ Σέρρα, ἧς ἡ γενικὴ κατ' Ἴωνας Σέρρης, καὶ Σερρατειχίτης, Steph. B., qui aptius contulisset Γύθειον, ut Theogn. Can. p. 127, 31, unde Γυθεάτης, quod librariorum imperitia fere evanuit ex libris, qui plerumque Γύθιον, quod nihili, perinde ut Σίρριον, quod est in plerisque Demosth. p. 85 fin. : Σίρριον τεῖχος· et 114, 16, ubi diphthongum servavit S, et 133, 15, pariterque ap. Æschin. p. 65, 23 in omnibus esse videtur. Consentiunt in diphthongo libri Herodoti 7, 59, ubi prom. memoratur. Harpocratio : Σέρρειον τεῖχος καὶ Σίριον, ὀνόματα χωρίων, ubi pro Σίριον al. Σίρριον et Σείριον. Apud Photium bis Σέρρειον, ut in libris nonnullis Suidæ. Ceterum de oppido Σέρρα Tzetz. ad Lycophr. 1180 : Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέρρα καλεῖται, ubi est var. Σέρραι. L. Dind.]

[Σέρριος, ὄνομα κύριον, Suidæ.]

[Σέρτης, γέρανος, Grus, Πολυρρήνιοι, Hesychius.]

Σέρφος, ὁ, Insecti genus formicæ simile, Culex, secundum quosdam. [Aristoph. Av. 82 : Ἔδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς· ubi locum Nicophontis citat schol. 569 : Σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν· Vesp. 352 : Πάντα πέφρακται κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι· ubi schol. : Ὅτι ἐν Ὄρνισι (l. pr.) τινὲς τὸ Ε. κ. μ. κ. σ. ἐξηγοῦνται καρπὸν τὸν σέρφον. Ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν. Κράτης δὲ μύρμηκά φησι τὸν σέρφον. Οἱ δὲ ζωΰφιον κωνωπῶδες, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, Ἔ. —χολή, παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Et, παροιμία· Οὐδὲ μύρμηκι ὁδός ἐστι. Similia id. ad ll. Avium.] Ab hoc animalculo est proverbium : Ἔστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή· de quo Erasmum lege. [Palladas Anth. Pal. 10, 49, 1 : Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ σέρφῳ φασὶν ἐνεῖναι. Photius : Σέρφοι, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες (hactenus etiam Hesychius), οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγῖνος, σέρφος πτηνόν τι μακρὸν (l. μικρὸν) κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ, στέρφνους (l. στέρφους) φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας. Hesychius ponit etiam formam Σύρφος.]

[Σεσαράσιος. V. Σεσάρηθος.]

[Σεσάρηθος, πόλις Ταυλαντίων, ὥς φησιν Ἑκαταῖος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Σεσαρήθιος, Steph. Byz. Unde Σεσαρήθιοι Casaub. restituebat Straboni 7, p. 326, ubi Σεσαρασίους vel Σεσαρησίους.]

Σέσελι, εως, τὸ, et Σέσελις, ἡ, herba est cujus multæ pro natali solo differentiæ statuuntur. Σέσελι Μασσαλιωτικὸν, Seseli Massiliense, folio fœniculi, umbella anethi. Seseli Æthiopicum, Seseli Peloponnesiacum, Seseli Creticum. V. Dioscor. [3, 60—63. Aret. p. 122, 18 : Σεσέλεος πάσας ἰδέας· quod σεσέλιος scribendum, ut p. 132, 13. L. D.] Dixit σέσελιν fem. genere Aristot. H. A. 9, 5 [init.] : Καὶ ὅταν τέκῃ (sc. ἡ ἔλαφος), ἐσθίει τὸ χορίον πρῶτον, καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσαι, οὕτως ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν. [Cic. N. D. 2, 50 : « Cervæ paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ seselis vocatur. » Plut. Mor. p. 383, E, in compositione cypheos, meminit ἀσπαλάθου καὶ σεσέλεως. Theophrasti H. Pl. 9, 15, 5 σέσελι Sprengelio H. R. H. est Tordylium officinale. Alexis in Lebete, ap. Athen. 4, p. 170, B : Σφάκον, σίραιον, σέσελι, πήγανον, πράσον. Hesychius : Σεσέλη, πόα τις, ubi Toll. σέσελι. Idem : Σίσαμις, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι. Intelligendum est σέσελι Κύπριον, Dioscor. 4, 168 : Κίκι ἢ κρότων, οἱ δὲ σήσαμον ἄγριον, οἱ δὲ σέσελι Κύπριον. Peregrinis nominibus in ι desi-

Digitized by Google

nentibus Eustath. Il. p. 784, 10, τὸ σίνηπι adjecit et τὸ σέσελι. V. Κυόνων φρίκη. Veteribus Græcis Σίλι s. Σίλι i. q. recentioribus deinde σέσελι. Herodoto 2, 94, σιλλικύπριον, quod Discor. 4, 164, σέσελι Κύπριον. Nec Græcis modo, sed et Lat. scriptoribus. Festus : Silatum antiqui, pro eo quod nunc jentaculum dicimus, appellabant; quia jejuni vinum sili conditum ante meridiem absorbebant. Harduin. ad Plin. 20, 18. Angl. Suidas : Σέσελις, εἶδος λαχάνου. Liber unus σέσελι. Quod Theognost. Can. 11, 17, ponit σεύελις sine interpret., item ex σέσελις corruptum. Σέσελι p. 79, 9; 120, 30. L. Dind.]

[Σέσελις, Caucalis, apud Ægyptios. Diosc. App. 2, 169, p. 446.]

[Σεσένεορ, Crocodilion, quod figuram habet chamæleontis nigri, et ipsum quoque Chamæleon vocatur, apud Ægyptios. App. Diosc. 3, 10, p. 452. Ap. Apulej. De herbis c. 25, scribitur Semmeor vel Semneor. Jablonsk.]

[Σεσερῖνος, ὁ, piscis ap. Aristot. ab Athen. 7, p. 305, D cit. : Τὰ μὲν δίραβδα, ὡς σ.]

[Σεσημειωμένως, Hesych. Wakef.]

[Σεσηρονεὺς, έως, ὁ, nomen viri ap. Plut. de fluv. 6, 4. Boiss.]

[Σεσηρότως, Cum sanna. Pollux 3, 131. L. D. Schol. Arat. 45. Wakef. Gregor. in Anecd. meis vol. 5, p. 455, 9. Boiss.]

[Σεσιγημένως, Per silentium, Tacite. Jo. Chrys. Hom. 103, vol. 5, p. 673, 39 : Πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, μονονουχὶ τοῦτο πρὸς τὸν Ἠλίαν σ. βοῶν. Seager.]

[Σεσίθακος, ὁ, Sesithacus, Cheruscus ap. Strab. 7, p. 292.]

[Σέσιλος, ὁ, Cochlearum quoddam genus. Athen. 2, p. 63, C : Λέγονται δέ τινες τῶν κοχλιῶν καὶ σέσιλοι, ex Epicharmo (vel potius ex Attico poeta, Κόγχων δὲ τὸν σέσιλον), et Diosc. 2, 9. Schweigh. Hesychius : Σεσῆλοι, κοχλίαι, Λάκωνες. Theognostus vero inter nomina σεβ— p. 11, 16 : Σέβετος ὁ κοχλίας. V. Σέμελος. L. Dindorf.]

[Σεσίνδιον, πολις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Σεσίνδιος, ὡς τῆς Ἰσίνδου Ἰσίνδιος, Steph. Byz. Nonn. Dion. 26, 55 : Οἵ τε Σεσίνδιον αἰπὺ, ut Græfius scripsit pro οἵ τ' ἐς Ἐσίνιον αἰπύ.]

[Σεσοβημένως, Cito. Thomas p. 101 : Ἀποσοβῶ οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ σ. καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι.]

[Σεσόγχωσις. V. Σέσωστρις.]

Σεσοφισμένως, More τῶν σοφιζομένων, eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, i. e. More sophistarum. Xenoph. sub finem Cyneg. : Ἴσως οὖν τοῖς μὲν ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω· ὧν δὲ δέονται εἰς ἀρετὴν οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι, ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν. [Basil. Scholl. in Greg. Naz. vol. 11, part. 2, p. 88 Nott. Mss. : Ὡς τῆς προσκυνήσεως τὸ πᾶν ἐχούσης τῶν κακῶν σεσοφισμένως. Boiss. Mauric. Strateg. p. 119, 202.]

[Σέσοψ, ποιὸς ἰχθὺς, Hesychio, de quo v. conjecturam Alberti.]

[Σεσόωσις. V. Σέσωστρις.]

[Σέστιον, πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σεστιεὺς, ὡς τὰ εἰς ον οὐδέτερα, Steph. Byz. Theognost. Can. p. 125, 13 : Σέστιον ἡ πολις. Quomodo fortasse legendum pro Σέστριον p. 122, 30. L. Dind.]

[Σεσυκοφαντημένως, Calumniando. Epiphan. vol. 1, p. 25, A : Σ. καλουμένῳ· 476, C : Ὡς ἰστέον ἐστὶ τοῖς τὴν γνῶσιν τοῦ ζώου ἐπισταμένοις ὅτι οὐ παρέργως οὔτε σ. τῆς τοῦ ζώου ὑποθέσεως πεποιήμεθα τὴν μνήμην.]

[Σέσωστρις, ιδος, et Ion. et Att. ιος, ὁ, Sesostris, rex Ægypti, ap. Herodot. 2, 102, etc. Aristot. Meteor. 1, 14 med., et ubi gen. Σεσώστριος Reip. 7, 10 bis. Theopomp. ap. schol. Apoll. Rh. 4, 272, Strab. 1, p. 61; 16, p. 769; 17, p. 804, ubi semper genit. Σεσώστριος, et alibi. Σεσόγχωσις, ιδος, Dicæarcho ap. schol. Apoll. Rh. 4, 272, ubi tamen cod. Paris. Σέσωστρις, qui in verbis schol. servat formam Σεσόγχωσις. Diodoro 1, 53 sqq. Σεσόωσις, et ubi filium cognominem memorat 59. Quod ὄνομα κύριον est Suidæ.]

[Σεσωφρονισμένως, Prudenter, Modeste. Æsch. Suppl. 724 : Ἡσύχως καὶ σ.]

[Σέταβις, ιος, Setabis, opp. Hispaniæ. Strab. 3, p. 160.]

[Σέτω. V. Τίθημι.]

[Σευάλκης, ὁ, Senalces, Persa, ap. Æsch. Pers. 930.]

[Σευηρεῖνος, ὁ, Severinus, cogn. viri, in numo Æzanitarum Phrygiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 206, n. 62.]

[Σεύθης, ὁ, Seuthes, rex Odrysarum ap. Thuc. 2, 97, etc. Alius eorundem ap. Xen. Anab. 7, 1, etc., H. Gr. 3, 2, etc., Lysiam p. 180, 1, Aristot. Reip. 5, 10 med. N. viri in numo Cymes Æol. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 7, n. 32. Coquus apud Posidippum Athen. 9, p. 377, B, C.]

[Σευίδαι, οἱ, ap. Cornut. N. D. c. 30, p. 215 : Οἱ Σευίδαι (τὴν ὀνομασίαν ἐσχηκότες) ἀπὸ τοῦ σεύω, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν.]

[Σεύς. V. Σής.]

[Σευτλαῖος, ὁ, Betarius, n. ranæ. Hom. Batrach. 211.]

[Σεύτλιον s. Σευτλίον. V. Τεῦτλον.]

[Σευτλίς, ίδος, ἡ, ap. Athen. 9, p. 371, A : Ἡ δὲ σευτλὶς ἕτερον τοῦ τεύτλου ἐστί. Διὸ καὶ Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἥρωι δράματι ἐπιτιμᾷ τινι, ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν (καλοῦντι Casaub.).]

[Σευτλομόλοχον, τό. Geopon. 12, 1, 4 : Μηνὶ ἀπριλλίῳ σπείρεται ... σευτλομόλοχον. « An sit Spinacia, sic dicta, quod instar malvæ mollis sit, semina vero betæ spinosa, vel quod sit folio betæ, Bodæus quærit p. 778. Etiam apud Dodonæum p. 608 sunt qui Spinachiam σευτλομαλάχην, i. e. Malvaceam betam, nominent. » Nicolaus.]

[Σεῦτλον. V. Τεῦτλον.]

[Σευτλόρριζον, s. Σευτλόριζον, τὸ, Sym. Sethi De alim. p. 115. Boiss.]

Σεύω, Cieo, Agito, Concito, Persequor, Incesso, Fugo. Hom. Il. Z, [133] : Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον, ubi Eust. exp. ἐκίνει, ἐδίωκε. [Λ, 147 : Ὅλμον δ' ὡς ἔσσευε (caput) κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου· Ξ, 413 : Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε (saxum)· Υ, 189 : Ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων· 325 : Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας· Ο, 681 : Σεύας ἐκ πεδίοιο (ἵππους)· Ε, 208 : Ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών. Apoll. Rh. 2, 620 : Νῆα διὰ πέλαγος σεῦεν μέσον. Ep. Anth. Pal. 9, 371, 1 : Δίκτυον ἐκθρώσκοντα ... λαγωὸν σεῦε κύων. Orph. Lith. 348 : Σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα.] At in Od. Ξ, [35] : Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη Πυκνῇσι λιθάδεσσιν, quidam σεῦεν interpr. Pepulit; sed rectius, Fugavit. [Orph. Lith. 723 : Ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον. Hesychius præter Σεῦας, Σεῦαι, Σεῦε, Σεύει, post Σέθεν ponit etiam Σεῦα, ἐδίωξα. Βοιωτοί, quod Σεῖα scribebat Is. Vossius, et confirmat codex.] Quinetiam pass. [med.] vox Σεύομαι activam interdum signif. habet, ut Il. Γ, [26] : Εἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί, Si eum insequantur, agitent. [Et ib. Λ, 415. Et 549 : Λέοντα ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες· Υ, 148 : Ὁππότε μιν σεύαιτο· H. Mart. 8, 12 : Ὥς κε δυναίμην σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου. Orph. Lith. 531 : Ἀλλά με θάμβος σεύετ' ἐνὶ στέρνοισιν.] Ponitur alioqui σεύομαι pro Incitate feror, s. cum impetu, Prorumpo, Ruo : Il. B, [808] : Ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, ubi exp. ὥρμων. [Λ, 167 : Κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο· 419 : Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἐσσεύοντο Τρῶες· Χ, 146 : Κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Soph. Tr. 645 : Ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος σεῦται πάσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους. Callim. Dian. 98 : Μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο· Cer. 34 : Σεύατ' ἔχων θεράποντας. Apoll. Rh. 2, 268 : Νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο· 3, 885 : Ἐσσεύοντο δι' ἄστεος. Orph. Lith. 12 : Ἆλτο ... ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων, σευάμενος πρὸς Ὄλυμπον.] Sed [Od. Ξ, 455] : Ἐπὶ κοίτην ἐσσεύοντο, exp. simpliciter Ibant. [Apoll. Rh. 2, 121 : Ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο· 296 : Ἂψ ἐπὶ νῆα σεύεσθαι.] Ap. Apoll. Rh. σεύατο cum infin. 2, [540] : Σεύατ' ἴμεν ποντονδε, ubi exp. itidem ὥρμησε, q. d. Cepit impetum eundi. Sed in VV. LL. simpliciter Cœpit ire. [4, 849 : Σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατα. Hom. Il. P, 463 : Ὅτε σεύαιτο διώκειν· Ψ, 198 : Ὄφρα ὕλη τε σεύαιτο κα(ή)μεναι. Eadem forma non cum inf. Il. Z, 505 : Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ· H, 208 : Σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος

ἔρχεται Ἄρης· Ξ, 227 : Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα· Χ, 22 : Σευάμενος ὥσθ' ἵππος· H. Cer. 43 : Σεύατο δ' ὥστ' οἰωνὸς ἐπὶ τραφερήν τε ὑγρὴν μαιομένην· Ven. 66 : Σεύατ' ἐπὶ Τροίην.] Esse autem putatur σεύατο positum pro ἐσεύσατο : ut sc. aor. 1 persona prima sit Σευάμην pro ἐσευσάμην. Itidemque activæ vocis aor. 1, Ἔσευα fuerit pro ἔσευσα. [Perf. Σισύανται (σεσεύανται Musurus contra ordinem literarum), ὡρμήκασιν, ponit Hesychius. || De formis Ἐσύθην, Ἔσσυμαι v. HSt. in Σεύω. L. Dind.]

[Σεχὲς, τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Βαβυλώνιοι, Hesych., ad quem v. annot.]

[Σέχνουφις, ὁ, Sechnuphis, Heliopolitanus, cujus fuit discipulus Plato, ap. Clem. Al. Strom. p. 356.]

[Σέω, forma Lacon. pro θέω, Curro. Hesychius : Σεῖν, θεῖν. Λάκωνες. Σῆ, τρέχει. Τρέχε Ahrens. De dial. vol. 2, p. 68.]

Σέω, σῶ, thema est ex quo Eust. derivat verbum Σείω : quod σέω alioqui, aut σῶ, usitatum esse vix crediderim. Ex σῶ autem derivat et Σαίνω, necnon Σήθω, ut docebo infra. Vult porro σέω sonare i. q. ὁρμῶ : hinc derivans σόος, non solum quod habetur in compositione, ut in nomine δορυσσόος, sed etiam quod seorsim ponitur, ut in hoc versu, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ait enim σόον esse τὸν τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχοντα. Addit vero et aliud thema Σόω : cujus imperativum (sed intellige ex cujus passiva voce) ait esse Σοῦσθω, ap. Soph. [Aj. 1414] factum per contr. ex σοέσθω. Atque hinc esse et illud Doricum Ἀπέσσουα, quod legitur in loco illo, Ἔῤῥει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουα, i. e. ἀφώρμησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. Habentur autem hæc verba quum alibi, tum ap. Xen. Hell. 1, p. 252 meæ ed. [c. 1, 23], suntque epistolii Laconici major pars; sequitur enim duntaxat, πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾶν. Verum ibi legitur ἀπέσσυται. Eust. tamen et alibi hujus loci mentionem faciens, itidem legit, itidemque exponit. Sed vult, ad formationem hujus ἀπέσσουα, esse prius factum σούω ex Σόω : loquens enim de illo Σόω, subjungit, Ὅπερ εἰκὸς, γενόμενον Σούω, προσλήψει τοῦ υ, σχεῖν ῥῆμα ἐκ κινήσεως Λακωνικὸν, τὸ Ἀπέσσουα. [Gramm. Bekk. Anecd. p. 422, 21 : Ἀπέσσυα, ἐξέλιπεν. Scribendum autem ἀπεσσούα. Hesych. : Σισύανται, ὡρμήκασιν, quod in σεσεύανται contra ordinem literarum mutavit Musurus. De alia forma idem : Ἐσσοημένον, τεθορυβημένον, ὡρμημένον. V. Δορυσόητος. Idem : Σοῦσο, ἴθι, ὅρμα. Σοῦσο, ἔρχου, πορεύου.] Ut autem ad illud σέω revertar, vult etiam verb. Σείω esse ex eo factum : sicut σαίνω et σήθω, item Σόω, quod est ὁρμῶ. Sed malim ex Σῶ prius derivare Σεύω, deinde Σόω ex Σεύω. De Σείω autem vix posse certo statui videtur, sitne a Σέω, assumpto ι, an contra Σέω sit ab hoc Σείω, eliso illo ι. Cujus tamen Σέω exemplum nullum affertur; atque adeo in usu esse, non facile crediderim : sed ad aliorum saltem formationem deducit.

[Σεώκη. V. Σκώκη.]

[Σεωυτοῦ. V. Σύ.]

[Σηβεὺς, έως, ὁ, Sebeus, Satyrus, Nonn. Dion. 32, 225. L. Dind.]

Σήγεστρον, Stragulum, VV. LL. [Lat. Segestrum. Zonaræ Lex. p. 1639, τὸ τῶν ἀλόγων σκέπασμα.]

[Σηδὸν, γλαυκὸν ἔλαιον, Hesychii gl. obscura.]

[Σηδρακεῖ, κτυπεῖ, Hesychii gl. obscura.]

[Σήθ, Ægyptiis cognominatus fuit Typhon. Epiphanius Adv. Hæres. vol. 2, p. 1093 ed. Petavii : Ὡς πῆ μὲν τῷ ὄνῳ εἰς ὄνομα τοῦ Σὴθ, ὅθεν τοῦ Τυφῶνος τελετὰς ἐργάζονται. Plutarchus hujus cognominis istam rationem suppeditat De Is. et Os. p. 367, E : Διὸ τὸν Τυφῶνα Σὴθ ἀεὶ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν, ὅπερ ἐστὶ καταδυναστεῦον ἢ καταβιαζόμενον. Et p. 371, C : Καὶ τοὔνομα κατηγορεῖ τὸ Σὴθ, ᾧ τὸν Τυφῶνα καλοῦσι· φράζει μὲν τὸ καταδυναστεῦον καὶ καταβιαζόμενον, φράζει δὲ πολλάκις ἀναστροφὴν καὶ πάλιν ὑπερπήδησιν. Adde p. 376, B. Ægyptiis Set significabat Infra. Hinc *Peset*, et quidem in compositione *Sa peset*, vel, quod idem est, *Epeset*, Deorsum, frequenter in Copt. libris occurrit. Inde est *Sapeset*, Descendere, i. e. venire deorsum. V. quæ scripsi in Panth. l. 5, c. 11, § 24. Ex eo Montfaucon. quondam præsenti mihi explicabat locum Stephani Byz., cujus hæc sunt verba, Ψιττάχεμμις κώμη τῆς

A Αἰγυπτίας. Putabat enim, Steph. esse deceptum, aut non recte intellexisse, quæ alicubi legerat; ψιττάχεμμιν non esse vicum in Ægypt., sed totam Ægyptum inferiorem. Certe *Peset Chnui* Æg. sonat Ægyptum inferiorem.... Quid autem sibi velit Plut., quando addit, Σὴθ Ægyptiis etiam significare ἀναστροφὴν et ὑπερπήδησιν, id me non satis intelligere, nec ex lingua Copt. illustrare posse, fateor. Nolo hic prætermittere, quamvis l. c. hujus conjecturæ ingeniosæ jam a me facta fuerit mentio, La Croze, quum aliquando de hoc vocab. mecum dissereret, me monuisse, *Seth* dici Pullum asini, notum vero esse, quum aliunde, tum ex illo Epiphanii loco, quem modo adduxi, Typhonem sub imagine Asini fuisse repræsentatum. Ex hac observatione alia lux nascitur Plutarcho, qui voc. Σὴθ explicans, memoriæ prodidit, hoc Ægyptiis significare ἀναστροφὴν καὶ ὑπερπήδησιν. Forsan enim respicitur ad *Sosthes*, quod Ægyptiis est Saltare. V. Matth. 14, 6 ; 11, 17. In omni vero saltatione solet esse et ἀναστροφὴ et πήδημα, ut etiam Lucian. monuit in lib. De saltatione.
B Ceterum omnium atque singulorum rationem accuratam et perspicuam reddi non posse, nemo mirabitur, qui paucitatem monumentorum Copticorum cogitaverit. Jablonsk.]

[Σήθ, Stella caniculæ. V. Σωθίς.]

[Σήθη, ἡ, inter nomina in ηθη recenset Theognostus Can. p. 109, 16.]

[Σηθιανοὶ, οἱ, Sethiani, hæretici, ap. Epiphan. vol. 2, p. 18, C. Quo referri videtur Σηθιανὸς κύριον ap. Zonar. Lex. p. 1637.]

[Σῆθος, ὁ, Sethus, ποταμὸς Σκυθίας, ὡς Φιλοστέφανος, sec. Herodian. Περὶ μ. λ. [p. 42, 7, Zonaras Lex. p. 1637, Theognost. Can. p. 54, 9.]

Σήθω, σω, κα, Excutio cribro, Cerno, Cribro. [Attamino, his duobus add. Gl., quæ ponunt etiam Σῆσον, Cerne. Suidas in Σητάνειος interpr. κοσκινίζω. Pallad. De Brachman. p. 46 : Θάλασσαν δικτύοις σήθετε.] Deducere autem et hoc σήθω Eustathium ab illo Σέω, docui jam antea. Bud. σήθειν exp. Cribro incernere, simpliciter Incernere et Succernere : addens, σῆσαι
C identidem ita usurpari in Hippiatr. opere. [Aret. p. 95, 12 : Καὶ τάδε ξηρὰ σήσαντα ξὺν μέλιτι διδόναι.] Ex quo affert et passivi verbi Σήθομαι part. : Ἀριστολοχείας κεκομμένης καὶ σεσησμένης κοχλιάρια δύο ἐπίμεστα, Succretæ. Affert vero et hæc verba, eorum auctorem non nominans, Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἰροπίνῳ οἱ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν. [Aret. p. 82, 33 : Ἔστω δὲ λεπτὰ σησθέντα χρησέρῃ.] Habetur autem illud partic. Σεσησμένος in VV. LL. expositum Cribro excussus, Cribratus ; ex Diosc. : Σεσησμένη τέῤῥα. [Ceterum Atticis hæc forma non magis usitata quam κνήθειν et aliæ similes paragogicæ. Pro qua σῶσι Herodotus in Σάω cit., quod cum νῶσι pro νήθουσι, de quo in Νέω diximus vol. 5, p. 1470, B, confert Piers. ad Mœr. p. 234.]

[Σήθων, ὄνομα κύριον, Suidas. Liber unus Σήθ.]

[Σῆκα, οὕτως ἐπιφθέγγονται οἱ ποιμένες εἰς τὸ συγκλεῖσαι τὰ ποίμνια, Hesychius.]

Σηκάζω, Stabulo includo. Hom. Il. Θ, [131] : Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες, ubi schol. ὡς εἰς
D σηκὸν κατεκλείσθησαν. Utitur et Xen. Hell. 3, [2, 4] hoc vocabulo : Τέλος δὲ ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν. [Anonym. De 12 certam. Herc. in Exc. Var. Leon. Allatii p. 329. Hemst. Hesychius : Σεσήκασμαι, πεπλάνημαι, et Σηκάσθησαν, συνεκλείσθησαν. Photius : Σεσήκασμαι, οἷον ὡς βόσκημα. Idem in Σηκὸς citandus : Ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι. Perperam pro συκιζομένων legitur in cod. Pal. Anthol. l. in Σηκίζω cit.]

[Σηκανατὰ καὶ χλωρὰ ῥαβδία, Hesychii gl. obscura.]

[Σηκηκόρος. V. Σηκοκόρος.]

Σηκίζω, pro Sagino affertur ex Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 487, 1, ubi nunc συκιζομένων.]

Σηκὶς, ίδος, ἡ, Ancilla, Famula rerum domesticarum curam gerens. Nam ap. Aristoph. Vesp. [768] : Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα, schol. σηκὶς exp. ἡ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα. [Addit autem : Καὶ σεσημειῶσθαί τινας, ὡς ἀπεκδεχομένων τινῶν τὴν Σηκίδα ὄνομα.] Pollux quoque [3, 76] sic accipit, synonymum faciens τῇ οἰκογενεῖ, Vernæ. Hesych. masculino quo-

Digitized by Google

A que genere accipit; ait enim, Σηκὶς, οἰκογενὴς δοῦλος ἢ δούλη· οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ. [Pherecrates ap. Athen. 6, p. 263, B : Οὔτε Μάνης οὔτε σηκὶς δοῦλος. Schweigh.] Suidas dubie, Σηκίδες, τὰ οἰκογενῆ παιδαρίσκια : ut et ap. [Photium et] Eust. οἰκογενῆ παιδισκάρια. Vide et Σηκύλη.

Σηκίτης, ὁ, pro quo Dorice Σακίτης. Theocr. 1, [10] : Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας, ubi schol. : Σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. Dicuntur ergo σηκῖται ἄρνες, Agni adhuc lactentes, tamen ob teneriorem ætatem stabulo inclusi : diversi ab iis qui cum matribus ad pascua ducuntur. Seu, Agni subrumi, qui intra septa adhuc cohibentur. [Ep. 4, 18 : Ῥέξω... ἄρνα τὸν ἴσχω σακίταν. Herodian. Epim. p. 125. ῑ]

[Σηκοανὸς, ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν Σηκοανοὶ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ, Steph. Byz. Σηκοανοὶ Ptolem. 2, 9 fin., Strabo 4, p. 186, 192, 193 etc. Fluvius infra Σηκουάνας vel Σηκοάνας. Σηκουανοὶ καὶ Σηκολάκιοι ἔθνη Zonaras p. 1638, et quod fortasse non B eodem referendum : Σήκονις, χώρα.]

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ, Qui stabula verrit et purgat, Qui stabuli curam gerit; nam κορεῖν et Verrere significat et Curam gerere. Item Æditnus, Qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. [Ὁ τοῦ ναοῦ ἐπιμελούμενος Zonaræ Lex. p. 1638.] Dicitur et Σηκηκόρος (ut λαμπαδηφόρος) pro σηκοκόρος. Pollux [7, 151] : Ὁ μέντοι τὰς μάνδρας καθαίρων, εἴτε ἀνὴρ εἴη εἴτε γυνὴ, σηκηκόρος [βόκορος cod., unde intt. σηκοκόρος] λέγεται. Suidas generalius, Σηκηκόρος, ὁ τοῦ σηκοῦ ἐπιμελούμενος. Sic Hesych. : Σηκοκόρος, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος. Affertur etiam Σηκακόρος, quod Doricum fuerit pro σηκηκόρος. Priore σηκοκόρος utitur Hom. Od. Ρ, [224] : Σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι.

Σηκολόαι, λησταὶ, Hesych. Fortassis ergo σηκολόαι vel Qui stabula vel Qui deorum fana suis latrociniis et furtis infestant : quales sunt Lat. Depeculatores et Sacrilegi. [Ab σηκός et ὄλλυμι.]

Σηκὸς, ὁ, Stabulum. [Σηκὸς τετραπόδων, Septus, Gl. C Hesychio αἱ μάνδραι, αἱ ἐπαύλεις, ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν.] Hom. [Il. Σ, 589 : Κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς] Od. I, [219] : Στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. Item alibi [K, 412] de capris juvencis, Οὐδέ τι σηκοὶ Ἴσχουσ'. [I, 227 : Ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες· 319 : Ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ· 439 : Ἐμέμηκον... περὶ σηκούς. Theocr. 16, 36 : Ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς μόσχοι.] Et Hesiod. [Op. 785] : Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Ubi sicut ait σηκὸν ἀμφιβαλεῖν, ita Eubulus ap. Athen. 2, [p. 43, C] dicit σηκῶν περιβολάς. Et Plato [Theæt. p. 174, E : Σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον] De rep. [5, p. 460, C] : Τὰς μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι. Pollux [1, 249; 9, 16] σηκοὺς proprie esse vult Ovium et Caprarum stabula, sicut βουαύλια, βούσταθμα, βουστάσεις, Boum : idque ex Hom. atque Hesiodi ll., quos citavi, confirmari potest. [Et Orph. Lith. 206, 215. ‖ Σηκοὶ πλοίων, Fori, Loculamenta, Gl. Qui etiam ναύσοικοι dicuntur.] ‖ Σηκὸς pro Templo quoque D [Fanum, add. Gl.] usurpatur a posteris Homeri, teste Eust.; Hesych. exp. non solum ναὸς, sed etiam ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ. Sic Suid. ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ [ναὸς codd. et Photius]. Ammon. inter ναὸν et σηκὸν ita distinguit, ut ναὸν dicat esse deorum, σηκὸν autem, heroum. Sic Pollux quoque [1, 6] τοὺς ἀκριβεστέρους scribit σηκὸν pro Heroum delubro accipere : quam tamen differentiam non esse perpetuam, ostendit hoc ap. Eund. hemistichium, Ἁγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ. Atque adeo ipse Ammon. alibi [in gl. quam Valck. non esse Ammonii conjecit] scribit σηκὸν duo significare, θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περίφραγμα. Pro ἡρῷον Eust. quoque accipit in hoc iambo, Ὡς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γενοῦ. [Τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων Lex. rh. Bekk. An. p. 304, 20. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1, p. 59 : Ὁ μὲν σηκὸς καὶ τὸ τέμενος σημαίνει τὸ ἱερὸν ὅλον, ὁ δὲ ναὸς σημαίνει τὸ θυσιαστήριον, ἐν ᾧ ἡμῖν μὲν ἡ θεία τῶν μυστηρίων πρόκειται τράπεζα, Ἕλλησι δὲ τὸ βδελυρὸν ἐν τούτῳ εἴδωλον εἱστήκει.] Herodian. etiam inter ναὸν et σηκὸν distinxit; quippe qui dicat, 6, [1, 6] : Τὰ ἀγάλματα

A τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκοὺς, ubi Polit., Deorum simulacra suis quæque templis ac delubris fanisque restituerunt. [Soph. Ph. 1328 : Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις. Eur. Ion. 300 : Σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου· Bacch. 11 : Αἰνῶ δὲ Κάδμον, ἄβατον ὃς πέδον τόδε τίθησι, θυγατρὸς σηκόν· ubi tollenda interpunctio, ut Phœn. 1752 : Ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα τε σηκὸς ἄβατος ὄρεσσι μαινάδων· Rhes. 501 : Ὃς εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννυχος μολὼν κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει· Suppl. 30, Phœn. 1010. Apoll. Rh. 4, 1285, Lycophr. 871, etc. Diodor. Exc. p. 568, 63 : Τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ. Lucian. Amor. c. 14 : Εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν.] Utitur Plut. quoque, De def. orac. [p. 434, D] : Ἐννυχεύσας τῷ σηκῷ. Et cum gen. Theodor. H. E. 2 : Εἰς τοὺς τῶν μαρτύρων [σηκοὺς] ἀγείροντες. [De martyrum σηκοῖς eorumque reliquiis in iis custoditis conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 155, ubi citat Euagr. H. E. 2, 3 : Σηκὸς, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυ-B ρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμηκῶν· et Gregor. Naz. epigr. Anth. Pal. 8, 118, 1 : Εἷς δόμος, ἀλλ' ὑπένερθε τάφος, καθύπερθε δὲ σηκὸς, τύμβος δειμαμένοις, σηκὸς ἀεθλοφόροις.] Et Pausan. Θησέως σηκὸν dicit. Rursum Theodoret. : Εἰς εἰδωλικὸν σηκὸν ἀγαγών. ‖ Pro Avium quoque loculis, quæ Loculamenta vocat Colum., σηκοὺς accipi volunt, ut ap. Aristot. H. A. 6, [8] : Οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς· καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ ἄρρην ἐπωάζει. Plinius Receptaculum appellat. ‖ Hesych. exp. præterea οἶκος, τάφος. [De sepulcro Simonides ap. Diod. 11, 11 : Ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλετο. Eur. fr. Polyidi ap. Eutocium In Archim. De sphæra p. 20 : Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου.] Itidem Suidas, qui prioris signif., qua pro οἶκος accipitur, hoc exemplum affert, Παραγενόμενος δὲ εἰς τὸν σηκὸν τῶν αἰχμαλώτων, ἐκέλευε κηρύττειν. Et Hesych., Σηκῷ, οἴκῳ, ἐν ᾧ ἔρηβοι γυμνάζονται, ἢ βαθεῖ τόπῳ. [Aret. p. 95, 59 : Πρῶτον μὲν ψυχρότερον αἱρέεσθαι ἠέρα ἐς ἀναπνοήν, σηκὸν ἐπίπεδον, κλίνην ἑδραίην.] ‖ Ponitur hoc C vocab. ἐπὶ ἐλαίας quoque, inquit Suid., quippe quum Lysias [in Ἀπολογίᾳ περὶ τοῦ σηκοῦ, p. 109, 10] dicat, Δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών. Quem l. Harpocr. quoque citat, aitque τὰς ἰδιωτικὰς videri dici ἐλαίας, at τὰς δημοσίας, esse μορίας : μορίαν autem et σηκὸν pro eod. accipi. [Et Photius, qui præter ea quæ sunt ap. illos ponit Σηκὸς... σημαίνει δὲ καὶ ἐλαίαν, οὐ μονοστέλεχον, ἀλλὰ πολύκλαδον, ὥστε καὶ καλάμην ἔξωθεν ἔχειν περικεχυμένην καὶ πολλὴν καὶ πυκνήν· ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι· ὥστε τρία εἴδη ἐλαίας· καὶ αἱ μὲν γὰρ (del. καὶ vel γὰρ) ἁπλῶς ἐλαῖαι καλοῦνται, αἱ δὲ μορίαι, ὅσαι καὶ ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν, αἱ δὲ σηκοὶ, αἱ πολύκλαδοι καὶ κομήτριαι· οὐκ ἐξῆν δὲ οὔτε τὰς (immo τοὺς) σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν κτλ. Etym. M. p. 711, 6 : Σ. σημαίνει καὶ τὴν πολύκαρπον (-κλαδον Lex. rh. Bekk. An. p. 304, 21 et Ruhnk. ad Tim. p. 231) ἐλαίαν. Gramm. Bekk. An. p. 183, 6 : Καὶ τῆς ἐλαίας τῆς λεγομένης αἱμορίας (μορίας) τὸ στέλεχος σηκὸς λέγεται.] ‖ Videtur etiam σταθμόν τινα, ἤγουν ὁλκὴν, significare, inquit Eust., inde-D que compositum esse ἀντισηκοῦν. Idem Eust. σηκὸς pro Stabulo usurpatum, dici vult quasi στηκὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι. Itidemque Suid. : Σηκοὶ, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, στηκοί τινες ὄντες, παρὰ τὸ ἐκεῖσε στήκειν. Sic deorum fana et delubra σηκοὶ dicuntur, quod ibi eorum simulacra statuantur, quemadmodum Pollux [1, 6] ait, Ἔνθα καθιδρύομεν τοὺς θεοὺς, σηκός. [Permutatum cum οἶκος ap. Lysiam p. 109, 15. Quo magis suspecta esse potest scriptura, ubi οἶκος pro σηκὸς positum, ut dixi in illo p. 1796, C, etsi utrique voc. locus est etiam in aliis signiff., ut ostendunt quæ supra dicta sunt. Cum ὄγκος ap. Herodot. 4, 62. De accentu Arcad. p. 50, 5.]

[Σηκουάνας, α, ὁ, Sequana, fl. Galliæ. Agathem. Geogr. 2, 10, p. 48. Σηκοάνας Ptolem. 2, 8. Strabonis 4, p. 189, 192 sqq., libri meliores Σηκοάνας, semel nonnulli Σηκοανὸς, ut Steph. Byz. in illo cit.]

[Σηκουανοί. V. Σηκοανοί.]

Σηκόω, nusquam legi : reperiuntur tamen inde derivata verbalia, nimirum Σήκωμα et Σηκωτήρ. [Σηκοί,

Perpendit, Examinat; Σήκωσον, Pondera, Gl. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, n. 151, 40: Σταθμία χαλκᾶ, ἃ ὁ δῆμος σηκῶσαι ἐψηφίσατο. Plut. Mor. p. 928, D: Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμηται. || Forma Dor. Hesychius: Σάκωσε, κατέκλεισεν. Ubi est i. q. σηκάζω, nisi hæc ipsa forma est restituenda.]

Σηκύλη, ἡ, i. q. σηκίς. Ælius Dionys. ap. Eustath. p. 1625, σηκύλην et σηκίδα proprie dici ait τὴν ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσαν: ut vetula illa Laertæ. Idem ap. Suid. [et Phot.] legitur. Hesychio quoque Σηκύλαι sunt αἱ ταμίαι παιδίσκαι. Sed perperam ap. eum est scriptum Σηκύλλαι: id quod alphabeticus etiam ordo ostendit. [Æliani Epist. 3. Schneid.]

[Σηκώδης, ὁ, ἡ, Stabulo similis. Ælian. N. A. 10, 31: Ἐν τοῖς ἱεροῖς καθ' ἑκάστην γωνίαν θαλάμας τινὰς καὶ σηκώδεις ὑποδρομὰς ἐξοικοδομοῦντες, εἶτα μέντοι θέρμαθεν εἰσῴκιζον.]

Σήκωμα, τὸ, est, ut Bud. in Pand. exp., quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Æquipondium nonnulli ex Vitruvio interpr., qui tamen et Græcam vocem retinet: ut 9, 3, de Hierone rege: Quum auream coronam votivam diis immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immani pretio locavit faciendam, et aurum ad sacoma appendit redemptori. Et cap. ult., Ex qua (catena) pendet ex una parte phellos, s. tympanum, quod ab aqua sublevatur, ex altera æquo pondere phelli sacoma saburrale. [Scama, Libramentum, Examen, Tergimenta, Temperamentum, Æquipondium, Gl. Eur. Heracl. 690: Σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.] Ap. Polluc. 4, c. 24 [§ 172] ex Hyperide, Ἀντιθεῖναι τὰ ἱστάμενα καὶ σηκώματα. Polyb. vero [18, 12, 3] τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προσβολῆς dixisse scribunt τὸ ἀντίῤῥοπον mucronis sarissæ, i. e. Æquipondium, s. Pondus quod altrinsecus additur ad æquilibrium moliendum. [18, 7, 5: Προσλαβόντες οἱονεὶ σήκωμα τὴν τούτων χρείαν, i. q. ῥοπὴν, Accessionem virium s. copiarum quæ momentum faciat. Idem 8, 7, 9: Ὄργανα, ὧν τινὰ μὲν ἐβάσταζε λίθους οὐκ ἐλάττους δέκα ταλάντων, τινὰ δὲ σηκώματα μολίβδινα, et cum eod. adj. 22, 10, 4. Phalaris Ep. 57: Τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; Proprie inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, n. 123, 8: Σηκώματα ποιησάσθων (αἱ ἀρχαὶ) πρός τε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ξηρὰ καὶ τὰ σταθμά: et sæpius in seqq., σηκώματα τῶν τε μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν, τῶν μολυβδῶν ἢ χαλκῶν σηκωμάτων. || I. q. σηκὸς, Templum. Eur. El. 1274: Οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος.]

Σηκωτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum jugi, ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεύς, Hesych.

[Σηκωτὸς, Loculatus, Gl.]

[Σηλαγγεῖς, οἱ, ap. Agatharchid. Photii cod. 250, p. 448, 1: Παρὰ δὲ τοῦ θήλεος γένους διαδέχονται μὲν τὸ κατειργασμένον (in aurifodinis quas describit) οἱ καλούμενοι σηλαγγεῖς· εἰσὶ δ' οὗτοι τεχνῖται πρὸς τὸ πέρας ἄγειν δυνάμενοι τὴν βασιλικὴν χρείαν. Ubi olim σηλλαγγεῖς. L. Dindorf.]

Σηλια, Parva dolia, Vasa in quibus fit panis, Hesych. [τὰ μικρὰ πιθάρια, καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικόν. Σηλια (sine accentu), Coctio, Gl.] In VV. LL. est etiam Σηλία, quod dicunt poni pro τηλία. [Σηλία, Grammat. Bekkeri An. p. 382, 24: Ἀλευρότησις, ᾧ τὰ ἄλευρα δεκτοῦσιν· οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ καὶ σηλίαν ὀνομάζουσιν καὶ κόσκινον.]

[Σῆλιξ, Silex. Etym. Gud.: Σήλικας· Ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ πέτρας μαρμαρώδεις.]

[Σηλυμβρία, ἡ, Selymbria. Πόλις Θρᾴκης. Κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυος· βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις, καὶ Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις. Ὁ πολίτης Σηλυμβριανός, Steph. Byz., ex Strab. 7, p. 319. Secundum quam etym. Σηλυβρία scribendum, quam formam inter et Σηλυμβρίη variant libri Herodoti 6, 33, ut Xenophontis Anab. 7, 2, 28 etc., et H. Gr. 1, 1, 21 et 3, 10, ubi est etiam gent., Plato Protag. p. 316, E, Demosth. p. 198, 14; 251, 16. Σηλυβριανὸς in inscr. Paria apud Bœckh. vol. 2, n. 2374, p. 297, 81. Dubium est Σαλυμβριανὸς in Attica vol. 1, p. 526, n. 888. Σηλυβρία et Σηλυβριανὸς sæpe est ap. Cantacuz., ut 1, p. 73, C; 85, B, et alibi, Σηλυβρία ap. Suidam, Σηλυμβρία ap. Scymn. Orb. descr. 714, et in codd. Ptolem. 3, 11, cujus edd. Σηλυβρία. L. Dind.]

[Σῆλυς, υος, ὁ. V. Σηλυβρία.]

Σῆμα, τὸ, Signum, Nota. Hom. Il. Ψ, [326]: Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, Manifestum signum, ut Ovid.; Clarum signum, ut Virg. Docet autem his verbis et sequentibus, quo signo metam, ad quam cursu tendebant, agnosceret. Item sub finem ejusd. libri, Ὑπέρβαλε σήματα πάντα, de Ajace σόλον ejaculante. [843: Ὑπέρβαλε (ὑπέρπτατο Od. Θ, 192) σήματα πάντων· Od. Θ, 195: Καί κ' ἀλαός τοι... διακρίνειε τὸ σῆμα.] Præterea σῆμα in homine aut alio animante dicitur Signum Notave qua agnoscitur: ut eodem libro [455], de equo punicei coloris, Ἐν δὲ μετώπῳ Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη. Et Od. Τ, [250]: Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. [Ψ, 206; Ω, 346. Et Υ, 111: Ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι· Φ, 231: Ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω· Ψ, 188: Ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει ἀσκητῷ· et ib. 202, et plur. 225: Σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας· Ω, 329: Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε ἐμὸς παῖς ἐνθάδ' ἱκάνεις, σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδές. Hesiod. Th. 500: Τὸν μὲν (λίθον) Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης... σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι. Solon qui dicitur ap. Philon. vol. 1, p. 25, 26: Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης· 30: Οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς. Apoll. Rh. 1, 28: Φηγοὶ, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς. Nicand. Th. 282: Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου αὖτις ἐνίσπω· 360: Πληγῇ δὲ κακήθεα σήμαθ' ὁμαρτεῖ· 716: Σήματά τ' ἐν βρυγμοῖσιν. Et similiter sæpe Manetho, ut 4, 109, et alii quivis.] Significat etiam Portentum, Augurium: ut Cic.: Equus ejus repente concidit, nec eam rem habuit religioni; objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium. Il. Δ, [381] de Jove: Παραίσια σήματα φαίνων: Β, [308: Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα δράκων· 353]: Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Itidemque Ι, [236]: Ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. [Od. Φ, 413.] Sic Ovid. Prospera signa dicit. Et [Θ, 171: Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι· Κ, 466: Δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν·] Ν, [244]: Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι· sc. fulgure ex cœlis in terram usque excusso. [Hesiod. Sc. 386: Ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί· Op. 448: Γεράνου, ἥτ' ἀροτοῖό τε σῆμα φέρει καὶ χείματος ὥρην. Pind. Pyth. 4, 199: Θεοῦ σάμασιν πιθόμενοι· et similiter 1, 3: Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν· fr. ap. Dionys. vol. 6, p. 973, 6: Πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός. Archilochus ap. Heraclit. Alleg. Hom. p. 12: Ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος, σῆμα χειμῶνος. Æsch. Prom. 498: Φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα, de extis. Cho. 259: Οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς. Soph. OEd. C. 1512: Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι, ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων. Eur. Phœn. 1258: Νίκης τε σῆμα καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων (in sacris conspicuum). Theocr. 17, 73: Ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ... αἰετὸς ὄρνις. Ζηνός που τόδε σῆμα. Apoll. Rh. 1, 145: Οἰωνούς τ' ἀλέγειν ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι· 1141: Τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο· 3, 540: Τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες. Qua signif. cum nominativo conjungit Hermes Trism. in Maitt. Misc. p. 2, 7: Σῆμα τόδ' ἐστὶ πολήος ἀπόστασις.] || Sidera quoque σήματα dicuntur, ut Χ, [30] de canicula: Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Sic Horat., Rabiosi tempora signi; Lucr., Splendida signa; Ovid., Vaga signa; Virg., Orientia signa noctis. Rursum Horat., Nox cœlo diffundere signa parat; Virg., Obitus signorum speculari, Ortus signorum suspicere. [Soph. fr. Naupl. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. 1, p. 122, B: Οὐράνιά τε σήματα. Aratus 10: Αὐτὸς γὰρ τά γε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν· etc.] Literæ etiam dicuntur σήματα, Notæ, ut Virg., Mandare notas et nomina foliis; Horat., Publicis notis incisa marmora. Il. Ζ, [168] de Bellerophonte: Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic fere Ovid., Ad fratrem scriptas exarat illa notas. [Sing. ib. 176: Ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι ὅ,ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο. Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ κτλ. Non esse intelligendas literas (de quibus dictum ponit Hesychius in Σᾶμα, μνῆμα· Δω-

ρμεῖς δὲ στοιχεῖον) vix opus est dici. V. Heyn. Conf. A autem H, 189 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας, ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'... γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ. Soph. Tr. 614 : Καὶ τοῦνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται. De insignibus scutorum Æsch. Sept. 387 : Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος, et sæpius per illam fabulam. Eur. El. 456 : Ἀσπίδος ἐν κύκλῳ τοιάδε σήματα τετύχθαι. De insignibus navium Ps.-Eurip. Iph. A. 241 : Χρυσέαις δ' εἰκόσιν κατ' ἄκρα Νηρῇδες ἕστασαν θεαὶ, πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ· et ib. 275, πρύμνας σῆμα. Apoll. Rh. 4, 554 : Ἀργῴης περιώσια σήματα νηός· 4, 1620. || De tessera militari Eur. Rhes. 12 : Τί τὸ σῆμα θρόει· 688 : Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; — Φοῖβος.] || Vexillum quoque σῆμα dicitur; ideoque et Suid. σῆμα exp. σημαία. Sic ap. Horat., Cæs. et Liv. Militaria signa; Lucan., Minantia pugnam signa. Itidemque Cic., Infestis signis inferuntur in Fonteium; Plin., Collatis signis dimicavit. [Dexippus p. 12, 8 ed. Niebuhr. : Κατόπιν δὲ βασιλέως τὰ σήματα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς· B ubi σημεῖα Suidas in Ξυστόν.] At σῆμα αἴρειν, Lat. Dare signum, ad superiora pertinet. [De meta Lycophr. 641 : Πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ, ὑπὲρ τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ. Et similiter de Limite Dionys. Per. 18 : Σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς μέσα Νείλου· et 129 : Σῆμα δ' ἔχει ζεφύρου Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.] || Item pro Insigni nobilitatis accipi ajunt. [Insignia gentilitia. Fax Crit. 4, p. 557. Valck.] || Sepulcrum quoque s. Bustum σῆμα dicitur, forsitan quia signum erat depositi ibi corporis; præsertim quum lapidibus incisæ notæ humatorum nomina testata prætereuntibus faciebant : unde etiam Lat. Monumentum. [Plat. Crat. p. 400, C : Καὶ γὰρ σῆμά τινές φασιν αὐτὸ (τὸ σῶμα) εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι, καὶ διότι αὖ τούτῳ σημαίνει ἃ ἂν σημαίνῃ ἡ ψυχὴ, καὶ ταύτῃ σῆμα ὀρθῶς καλεῖσθαι· Gorg. p. 493, A : Ἤδη του ἔγωγε καὶ ἤκουσα τῶν σοφῶν, ὡς νῦν ἡμεῖς τέθναμεν, καὶ τὸ μὲν σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα. Hesychius : Σῆμα, τάφος, μνῆμα· ἢ ναοῦ εἶδος.] Quem hujus vocabuli usum Atticum esse Suidas [s. Photius et He- C sychius] auctor est, qui quum Σήματα exposuisset σημεῖα, τέρατα, subjungit, Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα. [Suidas fieri potuit ut spectaret l. Demosth. p. 1071, 7, ubi in lege Solonis est : Γυναῖκα μὴ ἐξεῖναι... ἀκολουθεῖν ἀποθανόντι, ὅταν εἰς τὰ σήματα ἄγηται. Sing. Hom. Il. Z, 419 : Ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· H, 86 : Σῆμά τε οἱ χεύωσιν· Ψ, 45 : Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι· 257 : Χεύαντες δὲ τὸ τε σῆμα. Simonid. Anth. Planud. 26, 1 : Σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν ... δημοσίᾳ κέχυται. Apoll. Rh. 1, 1062 : Ἔνθ' ἔτι νῦν περ ἐγκέχυται τόδε σῆμα· 841 : Κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι· 3, 205 : Ἐνὶ γαίῃ στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι.] Od. A, [291] : Σῆμά τε οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι· Il. Φ, [322] : Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. [Hesiod. Sc. 477 : Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος.] Itidem Thuc. 2, [34] : Τιθέασιν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα. [Aristoph. Thesm. 886 : Τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' οὗ καθήμεθα· 888 : Κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν. Callim. Ep. 18, 4 : Κενεὸν σῆμα πα- D ρερχόμεθα· Dian. 131 : Οὐδ' ἐπὶ σῆμα ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν. Crinagor. Anth. Pal. 7, 380, 1 : Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακός. De universa Troja Tryphiod. 682 : Αὐτοῦ καὶ μέγα σῆμα φίλοις ἀστοῖσιν ἐτύχθη Ἴλιος αἰθαλόεσσα.] Rursum Hom. cum gen. Il. [B, 814 : Σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης· K, 415 : Θείου παρὰ σήματι Ἴλου· Λ, 166 : Παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ·] Ω, [416] : Περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο· H, [89] : Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος· quod hemistichium legitur et Ψ, [331. Pind. Ol. 11, 25 : Ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος· Pyth. 9, 85 : Ἀμφιτρύωνος σάματι. Theocr. 1, 125 : Αἰπύ τε σᾶμα τῆνο Λυκαονίδαο. Lycophr. 719 : Σῆμα δωμήσαντες... κόρης· 1063 : Ἀκτέριστον σῆμα νεκρῶν στήσουσι. Herodot. 1, 93 : Ἀλυάττεω σῆμα, τοῦ ἡ κρηπὶς μέν ἐστι λίθων μεγάλων, τὸ δὲ ἄλλο σῆμα χῶμα γῆς· 4, 172 : Τῶν προγόνων τὰ σ.] || Σῆμα et Τάφος joculariter, et ad integendam obscœnitatem, dicebatur etiam Podex. Theocr. 5, [121] : Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. Ubi schol. ἀπελθὼν A τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου. Ibidemque τὸ πυγίζειν exprimens ait, Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕδε ταφείης. Aristoph. quoque σῆμα et verbum θάπτειν in simili obscœnitate usurpavit, Eccl. [1108] : Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν δεῦρ' ἐσπλέων Θάψαιμ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς, Καὶ τῶν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος, Ζῶσαν καταπιττώσαντας. Itidem Στέφανος, et Lat. Corona, et Os, Guttur, obscœnam signif. habent. || Σῆμα pro Forma affertur [in Lex. Septemv.] ex Diosc. 5, 106 [?] : Εἰς πολλὰ διαιρούμενον σήματα, cum hac interpretatione, In multas formas digestum. Sed additur et ista, In multas divisum partes. Itidem Hom. σῆμα appellat Designatam formam pyræ, Il. Ψ, 255 : Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο Ἀμφὶ πυρήν, Fundamenta jecerant designata jam forma : quod et schol. innuit, quum τορνώσαντο exp. κύκλῳ περιέγραψαν. [Ap. Diosc. vera scriptura videtur σχήματα, quod cum altero confusum ap. Xen. Ven. 4, 4 et alibi sæpe. Ap. Hom. non de rogo agi, sed de sepulcro, ostendunt sequentia : Εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ B γαῖαν ἔχευαν· χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον. Neque rectius compararetur Dionys. Per. 161 : Σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος, ὅστ' ἐπὶ δισσὴν εἰλεῖται στροφάλιγγα, βιοῦ κεράεσσιν ἐοικώς. Ubi est var. σχῆμα, quod ponit Eust., et commendare videatur 269, ubi vicissim unus σῆμα : Τοίη μὲν Λιβύης μορφὴ καὶ σχῆμα τέτυκται. Sed v. Σημεῖον. L. Dind.]

[Σῆμα, τὸ, ap. Zenob. 3, 94 : Τὴν μητέρα Βερενίκην καθείρξας (Ptolemæus Philopator) ἐν μεγάροις καὶ παραδοὺς Σωσιβίῳ φυλάσσειν, ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν κόλασιν ἔπιε θανάσιμον βοτάνην καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα ἀπέθανε, διὰ τὰς ἀπ' αὐτῶν τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομήσας, ὃ νῦν Σῆμα καλεῖται, πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. Valck. Strabo 17, p. 794 : Μέρος δὲ τῶν καλουμένων βασιλείων καὶ τὸ καλούμενον Σῆμα, ὃ περίβολος ἦν, ἐν ᾧ αἱ τῶν βασιλέων ταφαὶ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρου.]

[Σημᾰγόρᾱς, ὁ, Semagoras, n. viri, in n. Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 198, n. 1012, 1013. V. C Σαμαγόρας. L. Dind.]

[Σημάδιον. V. Σημάτιον.]

Σημαία, ἡ, Signum : proprie ea signif. qua pro Vexillo ponitur : ut Cæs., Rursus se ad signa recipientes : qualem usum σῆμα quoque habere sunt qui tradant. [Polyb. 6, 27, 2 : Τεθείσης τῆς σημαίας· 2, 31, 5 : Τὸ Καπιτώλιον ἐκόσμησε ταῖς σημαίαις· et alibi. Dionys. A. R. 8, 65 fin. in Σημεῖον cit., quod in σημείαις corruptum ib. 64 correxit Sylburg. Idem vitium ib. 6, 77 med., 8, 88; 9, 14, 19, etc., Diod. 20, 90.] Plut. Fab. [c. 12] : Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύει, Signa repente efferri et copias sequi jubet. [Alios locos Plut., ubi similes sunt locutiones, v. ap. Wyttenb. in Ind. Photius et] Suidas quoque σημαῖαι interpr. Latina voce Signa, addens hoc exemplum, Πάντων γεμὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν σημαιῶν εἴδωλα φερόντων, ὁ Κωνσταντῖνος σταυροῦ τύπον ἔφερε. Σημαῖαι dicuntur etiam ipsi Milites qui sub signo aliquo comprehenduntur : unde et Suidas ait idem esse σημαίαν, σπεῖραν, τάγμα. Cujus signif. hoc ap. eum exemplum D legitur : Αἱ δὲ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων συνεπεφεύγεσαν εἰς βουνόν. Sic et Polyb. [6, 33, 9] : Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, Quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redire, Bud. [« I. q. σπεῖρα et τάγμα, 6, 24, 5; 28, 3; 1, 33, 9; 34, 11; 18, 9, 2. Αἱ σημαῖαι distinguuntur a τοῖς εὐζώνοις, 1, 40, 10 coll. 6. Promiscue de equitibus et peditibus, δέκα σημαῖαι Ῥωμαϊκαὶ ἱππέων καὶ πεζῶν, 15, 4, 4. Add. 3, 105, 6; 113, 3; 4, 64, 7; 14, 8, 5. » Schweigh. Lex.] Σημαῖαι, Signa, i. e. Simulacra. [Photius s.] Suidas exp. Signa, προτομαί : subjungens hunc l. [Josephi B. J. 2, 9, 2] : Πιλάτος εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὰς Τιβερίου εἰκόνας, αἳ σημαῖαι καλοῦνται, κεκαλυμμένας εἰσήνεγκεν. Ubi nota συνωνύμως poni εἰκόνας et σημαίας, Imagines et signa, s. δείκελα, ut mox in illo ap. Suid. loco sequitur. Itidem Cic., Signum æneum Cupidinis; et Ovid., Factum de marmore signum. Σημαία etiam pro Insigni familiæ accipiunt, h. e. pro Insigni quod ad nobilitatis testimonium a principe concessum quæque familia sibi vendicat,

παράσημον alio nomine dictum, ap. [schol.] Aristoph. [Ran. 963], ubi de hippalectryone, animali marino, loquens, ait, Ἀπακτονὼς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ἐνέγραψεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι. Hæc nobilitatis insignia, quæ vulgo Arma dicuntur, Æsch. Sept. c. Theb. [393] vocat σήματα, ubi multa eorum genera posuit.

[Σημαιαφόρος. V. Σημαιοφόρος.]

Σημαίνω, ανῶ, Signum do : ut σημαίνειν τὴν ἔφοδον, Signum dare pugnæ, invadendi hostem. Itidem σημαίνειν κατάζευξιν, Signum ponendis castris dare. Interdum cum infin. jungitur, et tunc reddi potest non solum Signum do, sed etiam Significo. [Nuncio, Enuncio huic add. Gl. Thuc. 2, 84 : Μὴ ἐπιχειρεῖν πρὶν ἂν αὐτὸς σημήνῃ.] Xen. [Anab. 4, 2, 1 : Συντίθενται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τῇ σάλπιγγι σημαίνειν· 7, 3, 22 : Κέρασιν οἵοις σημαίνουσιν αὐλοῦντες.] Cyrop. 3, [2, 6] : Σημαίνουσιν ἡμῖν σπεύδειν, Significant nobis properandum esse : nisi malis, Signo dato jubent nos properare. Itidemque 1, [4, 18] : Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβοηθεῖν. Et alibi [2, 3, 18] : Σημαίνων αὐτοῖς μάχεσθαι, Dans eis prælii signum. Tuba etiam atque tubicen σημαίνουσι, ut ap. Athen. 10, [p. 414, F] de quodam Herodoro tubicine Megarensi, Ἐσήμηνε δὲ σαλπίζων μέγιστον. [Polyb. 3, 96, 2 : Σημήναντες πολεμικὸν ἀνήγοντο.] Aristot. De mundo [c. 6] : Ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ, Simul ac tuba signum dederit. [Xen. Anab. 4, 3, 29 : Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικόν· 32 : Ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σαλπιγκτής· 7, 4, 16 : Σιλανὸς σημαίνει τῇ σάλπιγγι.] Sæpe nominativus σάλπιγξ s. σαλπιγκτὴς omittitur, ipsumque σημαίνειν velut impersonaliter ponitur. [Eur. Heracl. 830 : Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ σάλπιγγι. Herodot. 8, 11 : Τοῖσι δὲ Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε, et ib. : Δεύτερα δὲ σημήναντος.] Plut. Apophth. Lacon. [p. 236, F] : Ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, pro Signum receptui datum est, Receptui cecinerunt. Et sine accus. rei, Polyb. [6, 40, 2] : Ὅτε πρῶτον σημήνῃ, καταλύουσι σκηνὰς, Ad primum classicum vasa colligunt, Bud. Item de tubicine, sequente ὡς, Xen. Anab. 2, [2, 2] : Ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, Quum autem cornicen signum dederit conquiescendi, s. Quum signum cornu datum fuerit. [5, 2, 12 : Ὡς ὁπόταν σημήνῃ ἀκοντίζειν δέησον, et ib. : Ὡς ὁπόταν σημήνῃ τοξεύειν δέησον· H. Gr. 6, 2, 28 : Ἀνάγεσθαι ἐπεὶ σημήνειεν. Cum dat. rei Anab. 3, 4, 4 : Ἐσήμηνε τοῖς Ἕλλησι τῇ σάλπιγγι· 6, 5, 25 : Ἕως σημαίνοι τῇ σάλπιγγι, ubi impersonaliter, sed etiam altero modo intelligere licet. || Photius : Σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν, τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί· οὕτως Μένανδρος. Callixen. ap. Athen. 5, p. 200, D : Σατυρίσκος τῇ δεξιᾷ αἰγείῳ κέρατι χρυσῷ σημαίνων, et quod hodie Græci ἐπὶ παντὸς ὀργάνου μουσικοῦ dicant σημαίνειν, confert Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 115. Idem : Σημαίνειν, τὸ σαλπίζειν ἔλεγον. || De aliis signis Xen. Eq. 7, 10 : Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ· 13 : Εἰ τότε σημαίνοι τῷ ἵππῳ τὸ ἐπιρραβδοφορεῖν· 9, 4 : Ὅτι δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ· 10, 15 : Ὅταν σημήνῃ τῶν ὁρμητηρίων τι· et pass. ib. : Ὑπὸ τοῦ ὁρμᾶν σημανθῆναι ἐγείρεται· 8, 14 : Ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξειε· Cyrop. 4, 5, 36 : Φυλάττειν μένοντας ἕως ἄν τι σημήνῃ αὐτοῖς. || • Σημαίνειν, Signi s. Tabulæ ligneæ pulsatione fideles ad ecclesiam convocare, colligere, quod κρούειν Græcis hodiernis. Anon. in Mirac. S. Anastasii mart. : Ἅπαντες ἀναστάντες, τά τε ἱερὰ ξύλα σημάναντες συνηθροίσθησαν. Jus Græcorom. p. 255 : Τινὲς τῶν κατὰ τόπους δυνατῶν ἐν τοῖς τῶν οἴκων εὐκτηρίοις σημαίνειν τε καὶ συνάγειν φιλονεικοῦσι. Typicum S. Sabæ c. 5 : Περὶ τοῦ πῶς χρὴ σημαίνειν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Triodium fer. 2, hebdom. 1 Jejun. : Εἰς τὸν ὄρθρον σημαίνει ταχύτερον. Fer. 5 magni Canonis : Σημάνας τὸ λυχνικὸν ταχύτερον. Sabb. 5 hebd. : Σημαίνει ὥρα δ' τῆς νυκτός. Et alii. • Ducang.] Interdum σημαίνω reddi potest non tam Signum do, quam Signo dato jubeo s. impero : cujus signif. paulo ante etiam mentionem feci. [Σημαίνοντες, Signatores, Gl.] Aristot. De mundo [c. 6] : Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖται πᾶσα ἐνδελεχῶς, Simul ac signum naturis dederit, signo dato naturas suo quamque motu moveri jusserit. [Cum inf. Æsch. Ag. 26 : Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω ... ἐπορθιάζειν. Soph. Aj. 688 : Τεύκρῳ σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. Herodot. 9, 42 : Ταῦτα εἴπας δεύτερα ἐσήμαινε παραρτέεσθαί τε πάντα κτλ. Xen. Cyrop. 1, 2, 8 : Σιτοῦνται ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι.] Haud multum absimili modo ap. Plat. De rep. [1, p. 334, A] : Ὁ λόγος σημαίνει, Ratio veluti signo dato jubet, aut imperat; nam τὸ θυμικὸν et τὸ ἐπιθυμητικὸν velut effrenes equi a ratione cohibentur, donec erumpendi tempus sit : quod quum advenerit, tunc eis σημαίνει. Nisi σημαίνει ibi malis interpretari Dictat. [Eadem locutio Gorg. p. 511, B; 527, C, E, et alibi. Polit. p. 275, E : Ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐσήμαινεν ὁ λόγος.] Apud Hom. simpliciter pro Impero [Imperito, Gl.] s. Jubeo ponitur; vel etiam Præsum : idque interdum absolute, ut Od. X, [450] : Σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Et Il. Φ, [445] : Ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε· quibus in Il. quædam etiam ἡγεμονίας significatio huic verbo inest. [Π, 171 : Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, σημαίνειν. Soph. OEd. C. 703, ubi σημαίνων absolute de duce s. imperatore.] Interdum cum gen. Il. Ξ, [85] : Οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, Alii imperare exercitui; vel Præesse, ἄρχειν, προΐστασθαι. Interdum cum dat., et tunc magis proprie pro προστάσσειν, i. e. Jubere et imperare, ponitur, Il. A, [289 : Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι [illegible] σημαίνειν· 296] : Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· οὐ [μὴ] γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε. [B, 805 : Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσίπερ ἄρχει· Λ, 789 : Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ. Sed Præsum est Il. K, 58 : Τοῖο γὰρ υἱὸς σημαίνει φυλάκεσσι· P, 250 : Οἵτε ... σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς· ap. Simonid. Anth. Pal. 13, 26, 4 : Ὅς ποθ' ὑψιπύργου σάμαινε λαοῖς ἔρμ' ἔχων Κορίνθου. Theocr. 17, 89 : Παμφύλοισί τε πᾶσι ... σαμαίνει. Apoll. Rh. 1, 343 : Μιῇ δὲ ἑ πάντες αὐτῇ σημαίνειν ἐπέτελλον.] Huic dativo additur etiam præp. ἐπὶ, ut Od. X, [427] : Οὐδέ τι μήτηρ Σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναιξί. [Referre huc licet Æsch. Prom. 295 : Σήμαιν' ὅ,τι χρή σοι ξυμπράσσειν. Tryphiod. 145 : Εἰσόκεν ... ὔμμι ... σημαίνῃ ... πλόον ἑσπέριον πῦρ.] Plato quoque huic verbo Jubendi signif. dedit, quippe qui in Phædone [p. 62, C] dixerit, Μὴ σημήναντος αὐτοῦ, Injussu suo, p. 122 mei Lex. Cic. Inde τὰ σημαινόμενα πράττειν, Imperata facere, Parere mandatis, Peragere s. Exequi jussa, Facere s. Facessere jussa. Vide Bud. p. 658. [Qui affert l. Xen. Eq. 8, 4, quem v. sub initium in signif. Signum dandi.]

|| Σημαίνω, Significo, Indico, Ostendo. Hom. Od. M, [26] : Δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. [Il. Ψ, 358 : Σήμηνε δὲ τέρματα. Æsch. Prom. 565 : Σήμηνον ὅπη γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι· 619 : Σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν· 685 : Εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅτι λοιπὸν πόνων, σήμαινε· Suppl. 245 : Εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν· Cho. 667 : Εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ· Pers. 819 : Θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν· Ag. 293 : Ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν· 497 : Σημανεῖ καπνῷ πυρός· et iisdem modis sæpe ceteri Tragici. Soph. Ph. 37 : Κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε· OEd. T. 79 : Οἵδε τ' ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι· OEd. C. 1669 : Γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας. Eur. Hipp. 1306 : Ἡ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον· Ion. 945 : Τότ' ἦν ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά· Herc. F. 1230 : Βλέποντι σημαίνεις κακά· El. 765 : Πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε; Hec. 999 : Τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ· Phœn. 623 : Τί δράσετ', ὦ τέκν'; — Αὐτὸ σημανεῖ· Andr. 265 : Ἀλλὰ γὰρ λόγους κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Callim. Dian. 97 : Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι ὤκισται νεβρούς ... καὶ ὑστριχος ἔνθα καλιαὶ σημῆναι. Apoll. Rh. 1, 361 : Ὑπέδεκτο σημανέειν δείξειν τε πόρους ἁλός· 414 : Πείραθ' ὁδοῖο σημανέειν· 2, 1099 : Ζεὺς δ' ἀνέμου βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι, ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο. Herodot. 7, 18 : Σὺ δὲ σήμηνον Πέρσῃσι τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ πεμπόμενα· 9, 49 : Ἐσήμαινε Μαρδονίῳ τὰ καταλαβόντα. Et sine dat. 8, 62 : Σημαίνων ταῦτα τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυβιάδεα· 3, 106 : Ὥσπερ ἐσήμηνα, ἁρπαζόμενος.] Paulo alia signif. Thuc. 2, p. 62 [c. 43 : Ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος; καὶ οὐ μόνον στηλῶν [στηλῶν μόνον] ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφή, Significat et ostendit, Indicat et docet, Declarat ac testatum facit, schol. παριστᾷ. [Σημάνῃ, Designet; Σημῆναι, Declarare, Gl. Xen. H. Gr. 1, 1, 2 :

Κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος ἐσήμαινε [scribendum ἐσήμηνε] τοῖς στρατηγοῖς· et alibi cum aliis quibusvis, ut notasse sufficiat constr. ib. 6, 2, 33 : Ὅθεν ἦν τοὺς σημαίνοντας εἰς τὴν πόλιν καταφανεῖς εἶναι· et 7, 2, 5 : Ἐπεὶ οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τοῦ Τρικαράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων, omissa frequenti constr. cum part. ὅτι vel ὡς ap. ipsum et alios. Plato Leg. 1, p. 626, E : Ταῦτα ὡς πολέμου ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει· 4, p. 722, E : Ἡμῖν ἡ νῦν διατριβὴ γεγονυῖα σημαίνει ὡς ὄντος. Cum præp. ib. 3, p. 682, A : Τάχα γὰρ ἂν σημήνειέ τι τῆς ἡμετέρας περὶ βουλήσεως. || Cum accus. substantivi Eur. Hec. 546 : Τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον, Edidit. Passivo Xen. H. Gr. 6, 2, 34 : Ἐπεὶ δ' ἐσημάνθησαν προσπλέουσαι· Cyrop. 1, 4, 18 : Σημανθέντων τῷ Ἀστυάγει ὅτι πολέμιοί εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ. De oraculo edito sic Theognis 808 : Ὦτινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.] || Significo, Indico, Refero s. Defero aliquid ad aliquem : ut σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας, Plato Leg. [10, p. 907, D.] Sic Xen. Cyrop. 6, [2, 39] : Εἰ δέ τίς τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. [Eur. Hec. 217 : Ἔρχεται σπουδῇ ποδός, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.] || Significo, Portendo [Gl.]. Thuc. 2, [8] de Delo terræ motu concussa : Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι, Significare et portendere quæ eventura erant, ubi schol. σημῆναι exp. σημεῖον εἶναι. [Xen. Anab. 6, 1, 24 : Οὕτω δὴ θυομένῳ αὐτῷ διαφανῶς ὁ θεὸς σημαίνει μήτε προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς μήτε, εἰ αἱροῖντο, ἀποδέχεσθαι· Cyrop. 8, 7, 3 : Ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φήμαις ἅτ' ἐχρῆν ποιεῖν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν· Apol. 12 : Θεοῦ φωνὴ σημαίνουσα ὅ,τι χρὴ ποιεῖν· et de dæmonio Socratis Comm. 1, 1, 2 et 4, et ib. 9 : Τοὺς θεούς, οἷς ἂν ὦσιν ἵλεῳ σημαίνειν· Anab. 6, 1, 31 : Καί μοι οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν ὥστε καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι κτλ.· 2, 5 : Θυομένῳ ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. Cum περὶ Comm. 1, 1, 19 : Θεοὺς σημαίνειν τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων. Rariori constr. H. Gr. 5, 4, 17 : Ἀπιόντι γε μὴν ἄνεμος αὐτῷ ἐξαίσιος ἐπεγένετο, ὃν καὶ οἰωνίζοντό τινες σημαίνειν πρὸ τῶν μελλόντων. Quod imitatur Arrianus Exp. 7, 22, 5 : Τοῦτό τ' οὖν αὐτῷ πρὸ τῶν μελλόντων σημῆναι κτλ.· 24, 1 : Καί τι καὶ τοιόνδε πρὸ τῶν μελλόντων σημῆναι λέγει Ἀριστόβουλος.] Itidem Bud. σημαίνειν interpr. Portendere, Auspicium præbere, ap. Julian. Ep. ad Liban. [Ep. 27, p. 399, D] : Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν. Sic Ἀντισημαίνειν, Adversum augurium dare, eidem Bud. [Theocr. 22, 22 : Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. De sideribus Manetho 5, 244 : Ῥήτορα σημαίνει· 6, 110, et sæpius Aratus, cujus nonnisi unum alterumque addo locum, ubi absolute ponitur, ut 266 : Ὁ σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο σημαίνειν ἐκέλευσεν ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο, quum ceteris addantur accuss., ut δεξιά, ἐναίσιμα etc. Tum 872 : Ἀλλ' εἰ μὲν κεῖναι μᾶλλον κνέφαος φορέοιντο ἀκτῖνες, μᾶλλόν κεν ἐφ' ὕδατι σημαίνοιεν· 903 : Περί χ' ὕδατι σημαίνοιεν. Similiter Eurip. Rhes. 754 : Τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνεις κακά· Herc. F. 1218 : Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον ; Pass. Xen. H. Gr. 3, 3, 4 : Ὥσπερ εἰ ἐν αὐτοῖς εἴημεν τοῖς πολεμίοις, οὕτω μοι σημαίνεται· Cyrop. 1, 6, 2 : Τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα· Comm. 1, 3, 4 : Τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν σημαινόμενα· et ib. antea : Εἴ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ τῶν θεῶν.] || Significo, ut ap. grammaticos vocabulum aliquod dicitur σημαίνειν τι. [Plato Crat. p. 393, A : Ὁ γὰρ ἄναξ καὶ ὁ ἕκτωρ σχεδόν τι ταὐτὸν σημαίνει· etc. Polyb. 2, 22, 1 : Ἡ λέξις τοῦτο σημαίνει κυρίως.] Sic Aristot. Rhet. 3 : Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι. Pass. Σημαίνομαι, Significationem accipio, ut exp. ap. Synes. De insomn. : Θέλγεται παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. [Dionys. vol. 6, p. 891, 8 : Τὸ σημαινόμενον ἔχουσι τοιοῦτον.] || Σημαίνει εἰς τὸ ἔξω, In partem exteriorem apparet, ex Aristot. H. A. 4, [c. 8 init. Conf. Ἐπισημαίνω. Aret. p. 79, 13 : Ἢν δὲ γλῶσσα μελαίνηται καὶ ὄγκος ἐν τοῖσι ὑποχονδρίοισι σημαίνῃ. Ita acceperunt nonnulli Plat. Epin. p. 989, A : Τὸ δὴ μέγιστον ἀρετῆς οὐ καλῶς πραττόμενον ἡμῖν γέγονεν αἴτιον, ὡς ἄρτι σημαίνειν ἐκ τῶν εἰρημένων μοι σφόδρα δοκεῖ. V. Σημασία.]

|| Σημαίνω, Obsigno, σφραγίζομαι. [Vel Signo. Herodot. 2, 38 : Σημαίνεται (bovem) βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα ἑλίσσων.] Unde [Aristoph. Lys. 1198 : Μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι·] σεσημασμένος, Obsignatus, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος, Hesych., itidemque Harpocr. ap. Dem. [Ex p. 999, 16 : Σεσημασμένων ἤδη τῶν ἐχίνων· ut 1143, 27 dicit : Πρότερον ἐσημάνθησαν οἱ ἐχῖνοι.] Sic σεσημασμέναι ὑδρίαι, Hydriæ obsignatæ, Quibus signum s. sigillum possessoris impressum est [ap. Isocr. p. 365, C]. Et σεσημασμένα διπλώματα, Plut. Galba [c. 8]. Itemque ap. Philon. V. M. 2 : Καθάπερ σφραγῖσι φύσεως αὐτῆς σεσημασμένα, Tanquam signis naturæ ipsius obsignata. [Plato Leg. 12, p. 954, A : Τά τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσήμαντα. Schol. Soph. Aj. 4 : Νεοχάρακτα) Νεωστὶ σεσημασμένα. Ubi Signandi potius significatione dicitur, ut Xen. Vect. 4, 21 : Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ.] Alioqui pass. [med.] σημαίνομαι et ipsum activa signif. usurpatur, ut a [Xen. Cyrop. 8, 2, 17 : Ταῦτα γράψας καὶ σημηνάμενος. Plato Leg. 12, p. 954, C : Σημηνάσθω·] Pausan. Lacon. [c. 11, 8] : Οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται τῇ εἰκόνι. [Lucian. Hermot. c. 11 : Τὰ κρέα ... σημηνάμενος ἐπιμελῶς.] Sic ap. Dem. [p. 904, 5] media voce, Σημήνασθαι τὴν συγγραφήν. [Διαθήκην p. 837, 21, γράμματα, 18. Isæus p. 63, 8 : Ἐν διαθήκαις σημηνάμενος ἀδήλους ἐποίησε. Pollux 8, 27. In Ind. :] Σαμαίνεσθαι, Sigillari, Hesych. ex Epicharmo. Doricum est pro σημαίνεσθαι.

|| Σημαίνομαι, Ex signis quibusdam colligo. Soph. Aj. p. 3 [32] : Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, schol. exp. σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω· οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους. Bud. quoque hoc loco σημαίνομαι accipit pro στοχάζομαι, Conjicio, Conjectura et signis colligo, assequor. [Oppian. Cyn. 1, 454 : Μέροπες μὲν ἄρ' αἰολόβουλοι ὄμμασι τεκμήραντο καὶ ἐφράσσαντο κέλευθα, μυξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο· 480 : Καὶ αὐτὴν ἴδμων ἠερίην μάλα σημήνασθαι ἀϋτμήν. Aristot. H. A. 8, 1 med. : Καὶ περὶ αἰσθήσεως τὰ μὲν αὐτῶν οὐδὲ ἓν σημαίνεται, τὰ δ' ἀμυδρῶς.] Qua signif. Synes. quoque usus est, De insomn. : Ὁσάκις ἂν τὸν αὐτὸν σκόπελον ἴδωσι, τὴν αὐτὴν πόλιν σημαίνονται. [Id. p. 18, B : Οὐ γὰρ ἦν πω τὸ τῶν δορυφόρων ... οἷς, ὅταν ποτὲ ὀρθῶσι, τὸν βασιλέα σημαινόμεθα. Wakef.] Itidemque Ep. 7 : Μὴ ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι, μηδ' ὅ,τι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι, Per astra res vestras augurari. [Quod etiam proverbio dicebatur Ἄστροις σημαίνεσθαι, ἐπὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων, ut ait schol. ad Synes. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 238, cujus prov. præter parœmiogrr. et exx. quæ citavit Toup. ad Suid. v. Χρῆν, Emend. vol. 2, p. 387-8, aliud est ap. Eust. ad Dionys. Per. v. 907 med. Qui Od. p. 1535, 59, ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν ponit pro σημαίνεσθαι. || Indico, Ostendo, ap. Nicand. Al. 151 : Γαίης Παρθενίης, ἣν Φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος, ἧντε κεράστης ἀμνὸς Χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις. || Designo. Polyb. 3, 71, 7 : Ἐξ ὅλου τοῦ στρατοπέδου σημηνάμενος τοὺς εὐρωστοτάτους.]

[|| De formis notandum quod Phryn. Bekk. p. 62, 29, et Ecl. p. 24 præcipit : Σημῆναι καὶ ἐσήμηνα ἐρεῖς ἀντὶ τοῦ σημᾶναι καὶ ἐσήμανα· et : Σημᾶναι, ἐσήμαναν ... παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ α. Λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η σημῆναι. Formam per α Xenophonti aliquoties illatam ab librariis notavi ad Cyrop. 4, 5, 36. Male schol. Thuc. 1, 72 : Τὸ σημῆναι Ἰακόν· πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα. Alienum etiam ab Atticis perf. act. σεσήμαγκα, ap. Euseb. Præp. p. 291, 666, a Wakef. cit., Aristeam Hist. LXX intt. p. 271 Dal.]

Σημαιοφόρος, ὁ, ἡ, Signifer, Antesignanus, Vexillarius, ut Liv. : Inferre vexillarios jussit signa. Bud. scribit Σημαιαφόρος, et interpr. Signifer [vitiose Gl. Σημειαφόρος cum eadem interpr.] in centuria : citat autem Polyb. [6, 24, 6, ubi al. σημαιοφόρος. Eadem varietas ap. Plut. Galb. c. 22, quum σημαιοφόρος sit apud Suidam, et Synes. p. 13, B, quem contulit Lobeck. ad Phryn. p. 645, qui præstare animadvertit formam per ο. De quo ab librariis in talibus interdum in α mutato v. Ἐπιστολογράφος. Et ap. Plut. Brut. c. 43 vel pro σημειοφόρου unus σημειαφόρου. Scribendum autem videtur σημαιοφόρου. V. Σημειοφόρος. L. Dind.]

Σημᾰλέος, Significativus, VV. LL. A Pausan. in

Atticis p. 24 [c. 32, 2] fit mentio aræ Σημαλέου Διὸς, quasi Qui signa demonstret, Greg. Gyrald.

[Σήμανδρος, ὁ, Mytilenæus, ap. Eust. ad Dionys. 559, suspectæ est fidei. Σκάμανδρος Bœckh. C. I. vol. 2, p. 99, A.]

[Σήμανσις, εως, ἡ, i. q. σημασία. Nicom. Geras. 2, 6, p. 44 : Διὰ τῆς τοιαύτης γραφῆς καὶ σ.]

[Σημαντέον, Notandum. Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 154 : Σ. ὅτι ... ἑώρουν (sic). Boiss. Masc. Aret. p. 14, 6 : Σημαντέοι δὲ καὶ οἱ τόποι.]

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui signum dat : ut in exercitu, qui classicum canit, aut qui canit receptui. [Monator (Monetor, Vulcan. Monitor), Gl.] Pro Pastore usurpasse dicitur Apoll. [Rh. 1, 575.] Vide Σημάντωρ. Id. 3, 1403 : Τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλιὸν ἄλγος ἱκάνει ἄϊδρον σημαντῆρα φυτοτρόφον. Schol., δεσπότην. || Annulus signatorius. Joseph. A. J. 11, 6, 12 : Τοὺς ἀναγνωσθησομένους τὰς ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ σημαντῆρος ἠσφαλισμένας ἐπιστολάς· 20, 2, 3 fin. : Δοῦσα τὸν σημαντῆρα τοῦ πατρὸς δακτύλιον. || In ecclesiis Græcis i. q. σήμαντρον, quod v.]

[Σημαντήριον, τό.] Ἡμαντήριον vocant nonnulli τὸ ἀργυροκοπεῖον, ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, Suid. Forsan autem σημαντήριον scrib., et intelligendus Locus in quo signatur pecunia. In Ms. cod. non habetur. [Harpocrat. : Ἀργυροκοπεῖον, ὅπου κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν σ. τινὲς καλοῦσιν. Ubi est var. σήμαντρον. || Sigillum. Æsch. Ag. 609 : Σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν. || In ecclesiis Græcis i. q. σήμαντρον, quod v.]

Σημαντικὸς, ἡ, ὸν, Significativus. Ap. Longin. [31, 1] superl. [adverbii, addito ἔχειν] σημαντικώτατα. [Σημαντικὸν, τὸ, Quicquid rem bene significat, Longin. l. c.; mox ἐμφαντικὸν et ἐναργὲς appellat; c. 32, 5, κατασημαντικόν. Aristides Περὶ πολ. λόγ. p. 658 ad saphéneian refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐαργεστέροις ὀνόμασι δηλοῦσθαι τὰ πράγματα, ubi fortasse leg. ἐναργεστέροις. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Poet. c. 20 : Σύνδεσμος δ' ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἣ οὔτε κωλύει οὔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν, ἐκ πλειόνων φωνῶν πεφυκυῖαν συντίθεσθαι· et ibid. : Φωνὴ ἄσημος ἐκ πλειόνων μὲν φωνῶν μιᾶς, σημαντικῶν δὲ, ποιεῖν πεφυκυῖα μίαν σημαντικὴν φωνήν· et sæpius in seqq. Theophr. De sign. 4, 2 : Ὄλυμπος καὶ Ἄθως καὶ ὅλως τὰ ὄρη τὰ σημαντικά. Diod. 3, 4 : Ὁ κροκόδειλος σ. ἐστι πάσης κακίας. Nicom. Introd. ar. 2, 6, p. 44 : Οὐ φύσει σημαντικόν ἐστι τοῦ ἀριθμοῦ. Conf. Σήμαντρον. || Adv. Σημαντικῶς, Significanter. Marc. Anton. 10, 7. Schol. Aristoph. Eq. 262.]

[Σημαντὸς, ἡ, ὸν, Notatus, unde τροχαῖος σημαντὸς, ap. Aristid. Quint. De mus. 1, p. 37 med. : Τροχαῖος ἐκ διπλασίου θέσεως καὶ βραχείας ἄρσεως, ὄρθιος ἐκ τετρασήμου ἄρσεως καὶ ὀκτασήμου θέσεως· τροχαῖος σημαντὸς ὁ ἐξ ὀκτασήμου θέσεως καὶ τετρασήμου ἄρσεως· 2, p. 98 : Τῶν δὲ ἐν διπλασίονι γινομένων σχέσει οἱ μὲν ἁπλοῖ τροχαῖοι καὶ ἴαμβοι τάχος τε ἐπιφαίνουσι καὶ εἰσὶ θερμοὶ καὶ ὀρχηστικοὶ, οἱ δὲ ὄρθιοι καὶ σημαντοὶ διὰ τὸ πλεονάζειν τοῖς μακροτάτοις ἤχοις προάγουσιν ἐς ἀξίωμα. Quibus add. l. Plut. in Ὄρθιος cit. p. 2173, A, (ubi ad Σημαντὸς relegare omisimus), quo τρόπον τὸν κατὰ τὸν δ. καὶ σ. τροχαῖον scrib. videtur cum ed. Paris. V. autem Bœckh. De metr. Pind. p. 23.]

[Σημάντρια, ἡ, Nuncia. Iambl. V. P. p. 236=107 : Οὕτω καὶ μαλάχης εἴργεσθαι ἐκέλευεν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάντρια συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια.]

[Σημάντριον, τὸ, i. q. σήμαντρον. Soph. fr. Nauplii ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. p. 122, C, 5 : Οὗτος εἰς στρατῷ φρυκτωρίαν ὕπνου φυλάξεις, ἔς θ' ἕω σημάντρια [illegible].]

Σημαντρὶς, ίδος, ἡ, γῆ, Terra sigillaris, cujus usus in obsignandis literis : de qua Cic. Pro Flacco. Herodot. 2, [38] : Ἔπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλεται δακτύλιον.

Σήμαντρον, τὸ, [Nota, Eur. Iph. T. 1372 : Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι ἐφεύγομεν πρὸς κρημνὸν, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασι.] Sigillum, Signum quo aliquid obsignatur, σφραγίς : quemadmodum Hesych., [Photius] et Suid. σήμαντρα exp. σφραγῖδες. [Eur. Iph. A. 325 : Ἡ γὰρ οἶσθ' ἅ μή σε καιρὸς εἰδέναι σήμαντρ' ἀνείς; Herodot. 2, 121, 2, init. : Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων.] Xen. Rep. Lac. 6, 4] : Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα. [Vect. 4, 21 : Ἀνδρά-

A ποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ. Stob. Fl. vol. 1, p. 188 : Τὰ ταμιεῖα κατασημαινομένων σημάντροις. Theodoret. H. E. 3, 26 : Κλεῖθρα καὶ σήμαντρα ταῖς θύραις ἐπέθηκε· Chrysost. de crucis signo : Τούτῳ καθάπερ τινὶ σημάντρῳ βασιλικῷ καὶ δακτυλίῳ σφραγίζομεν· Athanas. Homil. in Parasc. : Ὁ σκυλεύων τὸν ᾅδην σήμαντρα φοβεῖται, et al. citat Ducang. Eustath. Opusc. p. 187, 34 : Σήμαντρον μὲν ὢν ἐναρέτου ζωῆς καὶ τραχυτέρου βίου σύμβολον. De sigillo annulo insculpto Pollux 5, 100 : Σφραγῖδας· οὕτω γὰρ τοὺς ἐπισήμους δακτυλίους ὠνόμαζον, τοὺς τὰ σήμαντρα ἢ λίθους ἐν αὐτοῖς ἔχοντας. || « Σήμαντρον, Σημαντὴρ, Σημαντήριον, signum quo Græci fideles ad ecclesiam convocant. Ita autem vocant, inquit Goar. ad Eucholog. p. 560, perticas ex ligno oblongas et quadras, quæ variis locis percussæ varios edunt sonos. Germanus Patr. Cp. in Mystag. : Τὸ σημαντήριον αἰνίττεται τὰς τῶν ἀγγέλων σάλπιγγας. Typicum S. Sabæ c. 5 : Περιμένων τὴν ἀπόλυσιν τοῦ σημάντρου. Triodium : Κρούει τὸ σήμαντρον· et ibid. Pentecostarium : Σημαίνουσι τὰ ὅλα σήμαντρα.

B Achmes Onir. c. 12 : Ἐὰν ἴδῃ καθ' ὕπνους ἑαυτὸν σημαίνοντα τῷ σημάντρῳ· et infra : Ἐὰν δὲ οὐ σημαίνει τὸ σήμαντρον. Et alii. Ejusmodi vero σήμαντρα a dextris et sinistris vestibuli exterioris ædium sacrarum esse observat idem Goarus p. 13, 23. Nam plura extitisse docet l. cit. ex Pentec., atque in iis erant alia majora, alia minora, alia ærea vel ferrea. Quærit Balsamon in Medit. cur εἰς τοὺς θείους τῶν μοναστηρίων οἴκους fiat μετάκλησις διὰ σημαντηρίων τριῶν χάριν τῆς τῶν θείων δοξολογιῶν ἀκροάσεως, in catholicis vero ecclesiis seu parœcialibus διὰ τοῦ μεγάλου ἑνὸς σημαντηρίου. Ubi ait monachos ad preces vespertinas convocari ad ecclesiam διὰ σημαντηρίου μικροῦ, ad evangeliorum etc. lectionem inventum τὸ μέγα σημαντήριον, τὸ χαλκοῦν. » Ducange. Qui multa præterea de variis generibus. Idem de forma Σημαντὴρ citat S. Antioch. Hom. 26 de acedia : Πότε δὲ ἀκούσῃ τοῦ σημαντῆρος τοῦ ἀρίστου; Mich. Glyc. Annal. p. 302 : Λαβόμενος ταῖς χερσὶ τοῦ σημαντῆρος τῆς ἐκκλησίας τοὺς ἐπιόντας διὰ τούτου ἠμύνατο, καὶ πολλοὺς μὲν ἐτραυμάτισεν. Scylitz. p. 637.

C Σημάντωρ epigr. Anth. Pal. 9, 779, 3 : Ὡράων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν. De iisdem Eust. Op. p. 301, 67 : Τοὺς ἄνω περὶ τὸν ναὸν σημαντικοὺς τοῦ ψάλλειν μεγάλους κώδωνας. || Mango, Gl. Quod Herodian. dicit Epim. p. 125 : Σήμαντρον, τὸ δήλωμα, fortasse ad primam pertinet signif.]

Σημάντωρ, ορος, ὁ [et ap. Nonn. infra cit. ἡ], Qui signum dat, ut qui in exercitu classicum canit. Item Dux, Præses, Præfectus : quemadmodum et Hesych. σημάντορες exp. ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἡνίοχοι, ἐπιστάται : ab ea signif. verbi σημαίνειν, qua pro προστάσσειν usurpatur. [De villico] Hom. Od. P, [21] : Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. [T, 314 : Οὐ τοῖοι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.] Il. Δ, [431] de exercitu Græcorum : Ἔχοντ' ἐν στήθεσσιν αὐδὴν, Σιγῇ δειδιότες σημάντορας, i. e. ἡγεμόνας, ut poeta paulo ante loquitur et schol. exp. [H. Cer. 131 : Φεῦγον ὑπερφιάλους σημάντορας, de latronibus. Herodot. 7, 81 : Τελέων δὲ καὶ ἐθνέων ἦσαν ἄλλοι σημάντορες.] Et Hesiod. Scut. [56] : Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων. Ubi

D sicut dicit θεῶν σημάντορι, sic Apollon. [Rh. 1, 175 : Αἰήτην σημάντορα Κόλχων· 355], σημάντορες σταθμῶν, Rectores et præfecti stabulorum, Qui imperant et præsunt stabulis. [Hom. Il. Θ, 127 : Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἵππω δευέσθην σημάντορος. Et de pastore vel bubulco O, 325 : Σημάντορος οὐ παρεόντος. De rectoribus elephanti Oppian. Cyn. 2, 539 : Καὶ παῖδας νώτοισι φέρει σημάντορας ἔργων. Manetho 4, 247 : Κτηνῶν τ' ἀγρονόμων σημάντορας· 6, 408, ἵππων.] Utitur et Aristot. hoc verbali, quippe qui in l. De mundo [c. 6] dicit, Πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖσθαι, Omnia sub uno duce moveri : sicut eodem in libro ait, Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖσθαι πᾶσαν ἐνδελεχῶς. [Improprie Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 64, 1 : Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς· Philipp. ib. 62, 1 : Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς. Theæt. schol. ib. 27, 3 : Πιστὸν βυβλίων [illegible] σημάντορα φελλόν.] Ex Nonno [Jo. c. 1, 119; c. 2, 39; c. 5, 38; c. 18, 81, Dion. 37, 551] affertur σημάντορι φωνῇ· quod ambiguum esse potest. [|| Interpres. Soph. Œd. T. 957 :

Τί φῄς, ξέν', αὐτός μοι σὺ σημήνας γένῃ, in libros de- A teriores illatum σημάντωρ correctum ex melioribus. V. etiam Σήμαντρον sub finem. Similiter, ut illic, Tryphiod. 237 : Δήιον ἀγγέλλουσα φόβον σημάντορι καπνῷ, Indice. Orph. H. 6, 6 : Ἀστέρες ... πάσης μοίρης σημάντορες· 7, 10 : (Ἥλιος) ἔργων σ. ἀγαθῶν. Aliter Manetho 4, 314 : Πορνοσύνης ἀκρατοῦς σημάντορας, Auctores. || Ad hoc voc. referenda Hesychii gl. : Σαμένορα, τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων.]

Σημᾰσία, ἡ, Signi datio, Classicum. Num. 29, [1], ἡμέρα σημασίας, ubi redditur Dies clangoris et tubarum. [Photio s.] Suidæ σημασία est φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Hesychio simpliciter φανέρωσις. Exp. etiam Significatio. [Significatum, Significatus, add. Gl. Σημασίαι τῶν ὀνομάτων, Iambl. Protr. p. 50 Kiessl. et sæpe grammatici, velut Ammon. p. 51 : Τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· et in inscr. libelli Herennii (vulgo Eranii) Philonis Περὶ διαφορᾶς σημασίας. || De signis cœlestibus Diodor. 2, 54 : Οἱ τὰς ὁδοιπορίας ποιούμενοι, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς πελάγεσι πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν ἄρκτων σημασίας τὴν διέξοδον ποιοῦνται. || « Σημασίη Aretæo B Morbi insultum et significationem aut ipsam accessionem significat, ut c. 5 lib. 1 Περὶ ὀξ. (p. 2, 23) de morbo comitiali : Ἐν δὲ τῇ σημασίῃ ἀναισθήτως μὲν χέεται ἄνθρωπος, In ipso morbi insultu sensibus captus homo jacet. Et rursus ibid. (p. 2, 55) : Τάδε μὲν οὖν ἐς τέλος τῆς σημασίης πάσχουσι, Ad finem accessionis. Foes. V. ib. p. 2, 20. || Vexillum, σημεῖον. Mich. Glycas Annal. p. 328 : Ὀπισθόπους λοιπὸν καὶ ἡ τοῦ βασιλέως σημασία χωρεῖ. Ducang. Nisi scrib. σημαία. || Schol. Hephæst. p. 33, 19 : Σημασίαι, οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται. Quomodo σημεῖον potius dicitur. || Σημασία inscriptum numis Alexandrinis quomodo explicandum esset dubitabat Eckhel. D. N. vol. 1, p. 74.]

[Σηματίζω. Σηματίζειν in Lex. Ms. Eudemi σημαίνειν. Ducang.]

|| Σηματίζομαι, Signis quibusdam colligo : qua in signif. utitur hoc verbo [Suidas et] schol. Soph. [Aj. 31] in exponendo σημαίνομαι, quod vide. [Hesychius in gl. a Musuro deleta : Σηματίζονται πέδον, ὅσοι ση- C μειοῦνται, ὅσοι (sic) Τρῶες λέγονται εἶναι. Delendum aut corruptum prius ὅσοι.]

Σημάτιον et Σημάδιον, τὸ, dimin. a σῆμα : quorum illud ea forma dicitur qua γραμμάτιον, hoc ea qua χειμάδιον, teste Eustath. [Od. p. 1675, 44], qui tamen ait σημάδιον videri esse magis ἰδιωτικόν. [Cod. Vindob. Diod. 5, 18 : Προκειμένου σκοποῦ) καὶ σημαδίου. L. D. Glossæ Mss. ad Plutum Aristoph. (450) οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν) σημάδιον. Pro Cautionibus, Cautis et Syngraphis, usurpare videtur Theophanes a. 3 Justini jun. : Τούτῳ τῷ ἔτει μεταστείλασα Σοφία Αὐγούστα τούς τε ἀργυροπράτας καὶ σημαδαρίους ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι τὰς ὁμολογίας τῶν χρεωστούντων καὶ τὰ σημάδια, καὶ ἐντυχοῦσα αὐτοῖς ἔλαβε τὰ σημάδια· ubi Anastasius et Miscella : « Accersitis ... Notariis jussit deferri cautiones debitorum et breves. » Ducang. De clavo s. limbo tunicæ Vita Isidori Phot. Bibl. p. 345, 2 : Χιτῶνα ... πορφυροῖς πλατέσι σημαδίοις κεκοσμημένον. Quod conferendum cum Hesychii gl., de qua in Σημεῖον, Σάμεα, τὰ ἐν ταῖς ὤαις τῶν ἱματίων παράσημα.] D

[Σηματόεις, εσσα, εν, Multa habens sepulcra. Crinagor. Anth. Pal. 7, 628, 7, χθών.]

[Σηματὸς, ἡ, ὸν, significans ὁ δηλούμενος, finxerunt quidam ap. Aratum 10; v. schol.]

[Σηματουργὸς, ὁ, Æsch. Sept. 491 : Ὁ σ. δ' οὔτις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. Signifex Appulejo Met. 2, p. 39.]

[Σημαχίδαι, οἱ, δῆμος Ἀττικὸς, ἀπὸ Σημάχου, οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Ὁ δημότης Σημαχίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Σημαχιδῶν, ἐν Σημαχιδῶν, εἰς Σημαχιδῶν, Steph. Byz. Perperam Photius : Σήμαχος, δῆμος Ἀντιοχίδος. Recte Hesychius : Σημαχίδαι, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 402, n. 297; 460, n. 444; p. 917, n. 763, b. ᾶἴ]

[Σημεία, Σημειαφόρος. V. Σημαία, Σημαιαφόρος.]

[Σημειογραφεῖον, τὸ, Scrinium notarii. Anastasius in Hodego p. 203 : Συγκαθεζομένων ὑμῶν ἐν τῷ σημειογραφείῳ Καισαρίου. Ducang.]

A Σημειογραφέω, Notis utor, Scribendi compendiis utor, Notis verba oratoris subsequor, Bud.

[Σημειογραφικὸς, ἡ, ὸν, Notarius. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 618, A : Ὁ τὴν σημειογραφικὴν τέχνην μαθὼν πάντων τῶν σημείων τὰ σχήματα καὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς τύπους τῶν ὀκτάδων φέρει καὶ τετράδων ἐν τῇ ψυχῇ τυπωσάμενος, καὶ πρὸς τὴν χρείαν τῶν ὑπαγορευομένων διὰ τῆς χειρὸς τὰ ἐν τῇ ταῖς μνήμαις ἐγγεγραμμένα ἐπὶ τῆς δέλτου δεικνύει, καὶ ἃ μὲν ἔδειξε σημεῖα τῷ γραφείῳ χαράξας, ἃ δὲ μηδέπω διὰ χειρὸς δειχθέντα ἐν τῇ ψυχῇ ὅμως ἀπογεγραμμένα ἀπόκειται.]

Σημειογράφος, ὁ, ἡ, Exceptor actuarius, Notarius [Gl.], Qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plutarch. Cat. [min. c. 23] : Οὔπω γὰρ ἤσκουν οὐδ' ἐκέκτηντο τοὺς καλουμένους σημειογράφους. [Moschus in Limon. c. 197 : Παρὰ τοῦ σ. τελείως καὶ παρὰ τοῦ γραμματικοῦ αὐταρκῶς Ἀθανάσιος ἐπαιδεύθη. Ducang. Inscr. C. I. vol. 3, p. 26, n. 3902, d.]

[Σημειολυτέω, Signa interpretor. Max. Planud. Vit. Æsopi p. 66. Boiss.]

B [Σημειολύτης, ὁ, Signorum interpres, Augur. Theophylactus Hierodiac. Hom. 8 : Τότε συγκαλέσας τοὺς μάγους καὶ τοὺς σοφοὺς τῶν Χαλδαίων, καὶ τοὺς ὀνειροκρίτας καὶ τοὺς σημειολύτας. Ducang. Pseudo-African. cod. Vindob. 48 (334). Routh. Pseudo-Callisthenes p. 148 vol. 14 Bibl. Gr. Fabr. : Ὁ μὲν οὖν σημειολύτης ἐπιλύσας τὸ σημεῖον, καὶ δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου λαβὼν, ἐξῆλθεν. Boiss.]

Σημεῖον, τὸ, Signum, Nota [Gl.], Indicium, Argumentum. [Æsch. Suppl. 218 : Ὁρῶ τρίαιναν τήνδε, σημεῖον θεοῦ· 506 : Κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε, σημεῖον πόνου· Prom. 841 : Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός· Ag. 1355 : Τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει. Soph. El. 24 : Ὡς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς· 886 : Ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ· OEd. T. 710 : Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα· 1059 : Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος· Ant. 257 : Σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο· 998 : Τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων. Eur. C Phœn. 1332 : Τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε, σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου στείχοντος· Alc. 717 : Σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ', ἀψυχίας. Aristoph. Nub. 369 : Μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω. Xen. Ages. 1, 5 : Ὡς ... ἄξιος τῆς βασιλείας ἐδόκει εἶναι Ἀγησίλαος, τάδε τὰ σημεῖα. Plato Reip. 10, p. 607, C : Ἀλλὰ μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων.] Dem. : Τί σημεῖον ἔσται πότερον καθιστᾶσι; Quo signo cognoscetur utrum nostrum constituerint? Aristot. σημεῖον τῆς ἀῤῥωστίας, Morbi signum, indicium. Item σημείῳ τινὶ διδάξαι, et σημεῖόν τι ἐπιδεῖξαί τινος, Æschin. [p. 87, 41] : Ἡλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι. Idem [p. 60, 8] : Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπιδείξω. [Idem p. 41, 35 : Ὅτι δὲ οὐ κακῶς στοχάζομαι περὶ τοῦ πράγματος, μεγάλα τούτων ὑμῖν σημεῖα δείξω· 79, 13 : Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μεγάλα τούτων οἶμαι σημεῖα δείξειν ὑμῖν.] Item, Φανερὸν σημείοις καθιστὰς, Thuc. 2, [42]. Sic σημεῖον [ποιεῖν et] ποιεῖσθαί τι, et σημεῖον ἔχειν. [Theophr. C. Pl. 1, 21, 7 : Σημεῖον δὲ ποιεῖ καὶ τούτου D τόν τε κιττὸν καὶ ἕτερα ἄττα, de Menestore. Neque scripsisse videtur ποιεῖται τούτου. Respicit enim κιττὸν ib. 6.] Isocr. [p. 23, B] : Σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου ποίησιν, Id ita esse Hesiodi poesis tibi argumento fuerit. [Et p. 28, A : Τὸ γὰρ λέγειν ὡς δεῖ τοῦ φρονεῖν εὖ μέγιστον σημεῖον ποιούμεθα. Aristot. Eth. Nic. 2, 2 med. : Σημεῖον δὲ δεῖ ποιεῖσθαι τῶν ἕξεων τὴν ἐπιγινομένην ἡδονὴν ἢ λύπην τοῖς ἔργοις.] Thuc. 1 : Φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται σημεῖον. [Ib. 10 : Καὶ ὅτι μὲν Μυκῆναι μικρὸν ἦν ... πόλισμα, οὐκ ἀκριβεῖ ἄν τις σημείῳ χρώμενος ἀπιστοίη κτλ. Plat. Gorg. p. 520, E : Ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σ. εἶναι, εἰ εὖ ποιήσας ... ἀντ' εὖ πείσεται· Crat. p. 395, A : Σημεῖον δ' αὐτοῦ ἡ ἐν Τροίᾳ μονή· Reip. 2, p. 368, B : Σημεῖον δέ μοι ὅτι ... οὐκ ἀπεδέξασθέ μου· Tim. p. 71, E : Ἱκανὸν δὲ σημεῖον ὡς ... θεὸς ... δέδωκεν· Theæt. p. 153, A : Καὶ τάδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἱκανὰ, ὅτι κτλ. Min. p. 321, B : Ὅτι ἀγαθὸς ἦν τοῦτο μέγιστον σ. ὅτι κτλ. De aliis signis Eur. Hipp. 514 : Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου σημεῖον ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο λαβεῖν· Aristoph. Thesm. 1011 : Ἀλλά μοι

σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών· Asclepiad. Anth. Pal. 5, 181, 11 : Εἶπε δὲ σημεῖον Βακχῶν ὅτι πέντ' ἐφίλησα. De vestigiis quæ oculis cernuntur, Xen. Anab. 6, 2, 2 : Ἔνθα λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι ᾗ νῦν τὰ σημεῖα δεικνύουσι τῆς καταβάσεως τὸ βάθος πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια· Ages. 6, 2 : Σαφῆ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμῷ μάχεσθαι. Plato Reip. 10, p. 614, C : Σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. Aristot. H. A. 2, 8 fin.: Ὅσον σημεῖον χάριν 7, 6 med. : Σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ. Pollux 5, 11, ποδῶν.] Pertinent huc et Dialecticorum εἰκότα καὶ σημεῖα. Cum quibus σημείοις τεκμήρια affinitatis aliquid habent, non tamen eadem prorsus sunt : siquidem Ammon. ex Antiphonte ἐν τῇ Τέχνῃ tradit τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις. « Σημεῖον, Aristoteli Rhet. 1, 2, est Genus argumentandi, et probandi, quod fit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Unde Indicium aut Vestigium Latini reddiderunt, ut, si quis e sanguine cædem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον ap. Aristot. l. c. est simul Generis et Speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Jam horum σημείων duæ partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον : altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Sæpe junguntur e mente quidem Aristotelis hæc tria fidei faciendæ subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἰκὸς, inprimis ap. Dionys. H., et ita quidem, ut potior τοῦ τεκμηρίου vis appareat : conf. Jud. Isæi c. 15, Jud. Lys. c. 19. In Epistola autem ad Amm. 1, 2, quum σημείου tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit : Τούτων οὐδεμία τῶν πίστεων δι' ἀναγκαίων συνάγεται λημμάτων, Horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. — Auctor Rhet. ad Alex. p. 248 : Σημεῖόν ἐστι τό γε εἰθισμένον γίγνεσθαι πρὸ τοῦ πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vide plura subtiliter de hoc genere πίστεως disputata. Cicero id, quod illi σημεῖον dixere, appellasse videtur Similitudinem, de quo vide Invent. 1, 29. Quintil. 5, 9, p. 214, plane ex Aristotele tradit Signa dividi in has primas duas species, quod eorum alia sint quæ necessaria sunt, quæ Græci vocent τεκμήρια, alia non necessaria, quæ σημεῖα. Vide Voss. Inst. rhett. p. 10, et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 21, 22. » Ernest. Lex. rhet. De literis Plato Crat. p. 427, C : Τοῦ οὖ δεόμενος σημείου· et de nominibus rerum ib.: Ἑκάστῳ τῶν ὄντων σημεῖόν τε καὶ ὄνομα ποιῶν· Soph. p. 262, D : Τὰ τῆς φωνῆς σημεῖα.] Quanquam et imminentis morbi σημεῖα a Medicis tradantur, ut a Celso Signa longæ valetudinis, indicia mortis, et quæ notæ in quoque morbi genere vel spem vel periculum ostendant : unde σημειωτικὴ Medicinæ quædam pars dicta, ad quam Προγνωστικῶν libri Hippocratis pertinent. || At Σημεῖον δὲ, frequens locutio ap. Oratores et Philosophos, ut quum narrata aut proposita re aliqua, signis argumentisque illam subjectis confirmare nituntur : ut Dem. De male obita legat.: Σημεῖον δέ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη κτλ., Argumentum autem hujus rei hoc est. [Et p. 563, 6.] Subintelligitur enim verbum ἐστί : aut simile quid. Sic dicitur τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις δέ. Theophr. H. Pl. 8, 8, 7 : Σημεῖον δὲ, ὅτι ταὐτὰ χωρία καὶ ὁμοίως ἐργασθέντα φέρει ποτὲ μὲν κτλ. Ad Herennium 4, 1. « Atque hoc nos necessitudine facere, non studio, satis erit signi, quod etc. » Similiter cum genit. Isocr. p. 58, C : Σημεῖον δὲ τοῦ τάχους καὶ τῆς ἁμίλλης 63, A : Σημεῖον δὲ τούτων. Polyb. 4, 44, 3 : Σημεῖον δὲ τούτου· 9, 35, 4 : Μέγιστον δὲ τούτου σημεῖον. Unde suspectum fuit σημεῖον δὲ τοῦτο μέγιστον, 3, 30, 2 ; et σημεῖον δὲ τοῦτο 6, 56, 4. In contrariam partem Antiphon p. 117, 3 : Τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδοθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστι. Theophr. H. Pl. 1, 1, 3 : Εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὄψει τό γε κάλλιστον, οὐδὲν σημεῖον. Andocid. p. 22, 42 : Τὰ ἀπὸ τῶν ἔργων σημεῖα πιστότατα ποιούμενοι. || Diversum ab his quod Aristot. H. A. 1, 5 fin. (et repetens ex eo Athen. 8, p. 353, F) dicit : Κινεῖται τὰ κινούμενα πάντα τέτταρσι σημείοις ἢ πλείοσι, τὰ μὲν ἔναιμα τέτταρσι μόνον, οἷον ἄνθρωπος μὲν χερσὶ δυσὶ καὶ ποσὶ δυσὶν, ὄρνις δὲ πτέρυξι δυσὶ καὶ ποσὶ δυσὶ, τὰ δὲ τετράποδα καὶ ἰχθύες τὰ μὲν τέτταρσι ποσὶν, οἱ δὲ τέτταρσι

A πτερυγίοις· ὅσα δὲ δύο ἔχει πτερύγια ἢ ὅλως μὴ, οἷον ὄφις, τέτταρσι σημείοις οὐδὲν ἧττον. || « Polyb. 22, 8, 8 : Ἐὰν ὅλως γένηταί τι σημεῖον ὁμολογίας πρὸς τὸν Ἀντίοχον, Signum, Significatio, Adumbratio, ut alibi τύπος et ὑποτυποῦσθαι. » Schweigh.] Sunt et equitibus ὁρμητήρια σημεῖα, ut κλωγμὸς, et similia, quibus equi ab ipsis concitantur. Xen. Eq. [9, 3] : Ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἠρεμήσαντα πλείω χρόνον, χρὴ οὕτω προκινεῖν αὐτὸν ὡς πραοτάτοις σημείοις. [Unde Pollux 1, 210, 211.] Similia σημεῖα dantur in certaminibus et præliis. [Aristoph. Eccl. 6 : Ὁρμᾷ φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.] Thuc. 1, [49] : Ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν. Id. 4, p. 156 [c. 111] : Καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο. Sic Plut. Alcib. [c. 27] : Σημεῖον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος· Hellen. : Σημείου δοθέντος, sc. invadendi hostes : quod ad verbum quoque Latini dicunt Dare signum. Idem et in Fab. dicit, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Huc pertinet ἀπὸ σημείου, Dato signo, Ex composito, Xen. Hell. 6, [2, 28] : Ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου [ἀφίει ἁνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν.
B Ib. 30 : Ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς ἀπὸ σημείων τοτὲ μὲν ἐπὶ κέρως ἦγε, τοτὲ δ' ἐπὶ φάλαγγος· Eq. 11, 6 : Ἀεὶ ἀπὸ σημείων ἑκόντα πάντα ἐπιδείκνυσθαι.] Itidem Thuc. 3, [91] : Ἀπὸ σημείου ἐς ταυτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων· 2, [90] : Ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. [Xen. Anab. 2, 5, 32 : Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου οἵ τ' ἔνδον ξυνελαμβάνοντο καὶ οἱ ἔξω κατεκόπησαν. Polyb. 5, 69, 8 : Ἀφ' ἑνὸς σημείου καὶ παραγγέλματος ἑνός.] Sicut vero paulo ante ex Plut. habuimus, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν, ita Athen. 4 : Ἕως ἐσάλπισε τὸ εἰωθὸς τοῦ τελευταίου δείπνου σημεῖον. || Signum, i. e. Vexillum [Σ. τάγματος στρατιωτικοῦ, Vexillum, Gl.], i. q. σημαία, [quocum conjungit Dionys. A. R. 8, 65 : Τὰ σημεῖα τῶν λόχων, ὅσοι μὴ ἐρρωμένως ἐδόκουν ἀμύνεσθαι, παρὰ τῶν σημειοφόρων ἁρπάζων, et mox : Εἰ μὴ ἀνασώσαιντο τὰς σημαίας. Id. 7, 59 med. : Τὸ πλῆθος ὑπό τε λοχαγοῖς καὶ σημείοις τεταγμένον.] Herodian. 2, [6, 17] : Τὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες, Signis sublatis impositisque illius imaginibus. [Xen. Cyrop. 7, 1, 23 : Ἦρε τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι
C ἄνω πορεύεσθαι. Pollux 1, 163.] Id. 8, [5, 22] : Τάς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι. Itidem Thuc. 1, [63] : Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη. Rursum ap. Plut. in Cam. [c. 32] : Ὁ φέρων τὸ σημεῖον, Signifer, Vexillarius : unde est comp. σημειοφόρος. Utitur et Xen. Cyrop. 8, [3, 19 : Πορευομένου δὲ αὐτοῦ παρείποντο πάμπολλοι ἄνθρωποι ἔξω τῶν σημείων, δεόμενοι Κύρου ἄλλος ἄλλης πράξεως· 7, 1, 4 : Παρηγγύησε δὲ παρορᾶν πρὸς τὸ σημεῖον καὶ ἐν ἴσῳ ἕπεσθαι· ἦν δ' αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος· Anab. 1, 10, 12 : Τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν ἀετόν τινα χρυσοῦν· Cyrop. 6, 3, 4 : Σημεῖον ἔχων ὁ τοῦ ταξιάρχου σκευοφόρος ἡγεῖτο γνωστὸν τοῖς τῆς τάξεως. De signis in tentoriis ducum 8, 5, 13 : Εἶχον δὲ καὶ σημεῖα πάντες οἱ ἄρχοντες ἐπὶ ταῖς σκηναῖς· οἱ δὲ ὑπηρέται ... τὰ σ. ἐγίγνωσκον, ἃ ἑκάστοις ἦν. De insigni diadematis 8, 3, 13 : Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, καὶ οἱ συγγενεῖς δὲ αὐτοῦ τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο σημεῖον εἶχον. Polyb. 6, 22, 3 : Ποτὲ δὲ λυκείαν ἤ τι τῶν τοιούτων ἐπιτίθεται, σκέπης ἅμα καὶ σημείου χάριν, ἵνα
D τοῖς κατὰ μέρος ἡγεμόσι προκινδυνεύοντες ἐρρωμένως καὶ μὴ διάδηλοι γίγνωνται. || De scutorum insignibus, ut σῆμα, Eur. Phœn. 142 : Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα· 1114 : Ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει· 1111 : Οὐ σημεῖ' ἔχων ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ', ὅπλα. Pausan. 4, 28, 5. De navium insignibus Ps.-Eur. Iph. A. 255 : Νῆας σημείοισιν ἐστολισμένας. Aristoph. Ran. 933 : Σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν ἐνεγέγραπτο (ἱππαλεκτρυών). Ceterum conf. ll. sub finem citatos.] || Signum, i. e. Simulacrum, Imago, quem usum σημαία quoque habet, ut suo loco docui. Herodian. 4, [4, 12] : Ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται. [De signis s. imagunculis deorum, ut de Jovis Ctesii in cellis promptuariis poni soliti, Anticlides ab Hemst. cit. ap. Athen. 11, p. 473, C : Διὸς Κτησίου σημεῖα ἱδρύεσθαι χρὴ ὧδε, ubi v. Casaub. Signum vertere licet etiam, ubi de imagine quasi quadam dicitur, ap. Dionys. Per. 158 : Ἐκ τοῦδ' ἂν καὶ Πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα, τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου· ἀλλ' εἴη νευρῆς σημήια δεξιὰ Πόντου ἰθὺ διαγραφθέντα· μέση δέ τοι

ἐστι Κάραμβις... Σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος ... βιοῦ κεράεσσιν ἐοικὼς, quo de l. dictum jam in Σῆμα sub finem. || De signis cœlestibus s. sideribus, ut supra σῆμα, Eur. Rhes. 529 : Πρῶτα δύεται σημεῖα· Ion. 1157 : Ὑάδες δὲ ναυτίλοις σαφέστατον σημεῖον. Theophrasti libellus Περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων καὶ χειμώνων καὶ εὐδιῶν exstat fr. 6.] || Signum, i. e. Ostentum, Portentum, i. q. σῆμα. [Τὸ τέρας, Monstrum, Gl. Orph. H. 85, 18 : Κακῶν σημεῖα προφαίνων.] Plut. Pericle [c. 35] : Ἐκπλαγέντας πάντας ὡς πρὸς μέγα σημεῖον, sc. ad defectum solis. Sic Æschin. [p. 72, 12] : Τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον. [Xen. Cyrop. 1, 6, 1 : Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ... τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα· de quibus 2, ἐν οὐρανίοις et θείοις σημείοις. Ib. 2, 4, 19 : Ἰδὼν ὁ Κῦρος τὸ σημεῖον (aquilæ leporem rapientis). Plat. Reip. 6, p. 496, C, Phædr. p. 242, B : Τὸ δαιμόνιον σημεῖον· Theag. p. 129, B : Τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον· Apol. p. 40, B : Τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον· Phædr. p. 244, C : Διά τε ὀρνίθων καὶ τῶν ἄλλων σημείων· Tim. p. 40, C : Σημεῖα τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων πέμπουσι (dii)· Polit. p. 269, A : Τὸ περὶ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς ἴσως σημεῖον φράζεις, quod paullo ante φάσμα dixerat. Demosth. p. 1072, 12 : Τοῦ σημείου τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ γενομένου. Antiphon p. 139, 2 : Τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις γενομένοις τεκμηραμένους. Polyb. 3, 112, 8 : Σημείων καὶ τεράτων πᾶν μὲν ἱερὸν, πᾶσα δ' ἦν οἰκία πλήρης.] Plut. Amat. Narr. [p. 774, C] : Ἐπὶ σημείοις τισὶν οὐ καλῶς κρινομένοις θορυβουμένῳ, Signis quibusdam, quæ adversa putarentur, exterrito. Alex. : Βέλτιόν τι σημεῖον γενόμενον τὴν ἀθυμίαν ἔλυσεν. [Alios ll. Plutarchi collegit Wyttenb. ad Mor. p. 149, C.] Ceterum inter σημεῖον et τέρας hoc interesse scribit Ammon. [et Etym. v. Τέρας], quod τέρας παρὰ φύσιν γίνεται, τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν. [Etym. Ms. Ultraj. ap. Eschenbach. ad Orph. Arg. 37 : Σημείων τεράτων τε λύσεις, præter hoc aliud ponit dicrimen : Σ. ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ ἀέρι, ex ludicra fortasse etymologia confictum.] Usus hujus verbi et in N. T., ut Act. 7, [36] : Ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν Αἰγύπτῳ. Marc. 13, [22] : Δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα. Itidemque alibi sæpe. [V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 194, 299, 356. Angl.] || Σημεῖον dicitur etiam Horæ atque Semihoræ signum s. nota, ut ex Polluce 1, c. 7 [§ 71] colligimus, ubi Menandrum auctorem citat. Affertur in ea signif. ex Luciani quoque Gallo. [Immo στοιχεῖον c. 9. Conf. autem Salmas. Plin. Ex. p. 446, b, C. L. Dind. Quod recentioribus Græcis ὥρα, ut Lat. Hora, id veteres, qui Gnomonas habebant sciothericos, dicere solebant σημεῖον, s. στοιχεῖον. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 354.] || Milliariorum quoque notæ s. signa, σημεῖα dicuntur : erant autem ii lapides mille passuum spatio a se invicem distantes, ut ex Plutarcho discimus in [C.] Graccho [c. 7] : Διαμετρήσας κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν. Herodian. 2, [13, 18] : Εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη, Intra centesimum milliarium, s. Intra centesimum ab urbe lapidem. Nam utroque modo Latini loquuntur. Itidem 8, [4, 2] : Ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα. Itidem Justinian. Parænet. de Cumis : Πόλει ἓξ σημείων διεστώσῃ Βαΐων, Ad sextum lapidem. [Pæanius s. Capito Lycius in Metaphrasi Eutropii l. 1, Centesimo et tricesimo fere milliario, Τριακοσίοις σημείοις. Ducang. Photius : Σημεῖον, μίλιον. Suidas : Σημεῖα, μίλια. Quibus add. Demosth. p. 932, 14 : Ἐπειδὴ γὰρ ἀφίκοντο δεῦρο, εἰς μὲν τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον οὐ καταπλέουσιν, εἰς φωρῶν δὲ λιμένα ὁρμίζονται, ὅς ἐστιν ἔξω τῶν σημείων τοῦ ὑμετέρου ἐμπορίου. || Σημεῖα, Clavi, Gl. || Ὁ σκοπὸς, Signum, Gl. Schol. Lycophr. 641 : Σημεῖον τοῦ σκοποῦ κείμενον. Similiter Xen. Ven. 6, 21 : Ὅπου δ' ἂν ᾖ αὐτοῖς ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ. || * Σημεῖα, Notæ numerales. Cedren. in Basilio p. 569 : Ὁρῶν δὲ ὅτι ἐστὶ τοῖς πονηροῖς εἰς τὸ ἀδικεῖν ἀφορμὴ διὰ τὸ σύντομον ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς μορίων, τοῦ ἡμίσεως φημὶ καὶ ἕκτου, δωδεκάτου καὶ τῶν τοιούτων χρωμένοις τοῖς παλαιοῖς σημείοις τῶν γραφέων, ἠθέλησε καὶ τὴν τοιαύτην τῶν ἀδικεῖν ἑλομένων περιελεῖν ἀφορμὴν καὶ διωρίσατο γράμμασι λιτοῖς, ἃ καὶ τοῖς ἀγροίκοις ἀναγινώσκεσθαι ῥᾴδιον, τὰ τοιαῦτα γράφεσθαι σημεῖα. Hausit ex Constantino in avi vita n. 31 ed. Combefis. || Notæ, cujusmodi sunt sub nomine Tironis editæ. Gl. : Σημεῖα, Notæ. Collect. Histor. Scaligeri in Augusto de Mæcenate : Ὃς καὶ πρῶτος τὰ σημεῖα ἐφεῦρεν. Schol. Basilic. l. 40, p. 293 : Σημείωσαι ὅτι τὰ σημεῖα οὐκ ἔστι γράμματα. Σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα, ap. Plut. Caton. (min. c. 23). Conc. Cp. 3, Act. 12, p. 913 : Ἐπέστειλεν ἡμᾶς ἐπιφερομένους ὑπαναγνωστικὸν διὰ σημείων. Conc. Chalced. Act. 4 : Ἀπὸ χάρτου διὰ σημείων ὑπηγόρευσαν διὰ Σώσοντος ἐπισκόπου Φιλίππων. Basil. in Epist. : Οἱ λόγοι τὴν φύσιν ὑπόπτερον ἔχουσι· διὰ τοῦτο σημείων χρῄζουσιν, ἵνα ἱπταμένων αὐτῶν λάβῃ τὸ τάχος ὁ γράφων. (Epiphan. Exp. fid. n. 25 : Διά τε σημείων καὶ σχεδαρίων ... γράψαι. Galen. De libris suis p. 362 ed. Basil. : Διὰ σημείων εἰς τάχος ἠσκημένος γράφειν. Duc. App. p. 169.) Euagrius 2, 18, p. 315, (31 ed. Reading.) : Καὶ περὶ τούτων ἐν σημείοις τινὰ ἔχειν, ἅπερ ἀναγνωσθέντα κτλ. (Ib. p. 316, 4 : Εἰρήκασιν ἔχειν ἐν σημείοις τὴν αὐτοῦ φωνὴν, pro quo in Actis Conc. Chalced. ἐν ἐκλήψει, In exceptis. V. Vales. et paullo post Σημείωσις.) Mich. Psell. l. 1 Hist. Ms. in Basil. Bulgaroct. : Πρὸς τὸ τάχος τῶν λεγομένων ἀποναρκῶντες σημείοις τισὶ τὸ πλῆθος τῶν τε ἐννοιῶν καὶ τῶν λέξεων ὑπεσήμαινον. Chrysostomi Ἑρμηνεία εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν ἀπὸ σημείων μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ, παρὰ Κωνσταντίνου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας habetur in Bibl. Colbert. cod. 4183. Ducang. || Ap. grammaticos i. q. σημείωσις, nisi fallit scriptura ap. Orion. Etym. v. Λαχίδες· οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Conf. Ruhnk. præf. Hesych. vol. 2, p. VII. Aristonicus ἐν σημείοις citatur ab Etym. M. p. 627, 41. Quod vulgo dicitur σημείωσαι, pro eo in schol. Aristoph. Thesm. 80 : Τὸ σημεῖον· οὐ μόνον κληδοστής ὁ ἐκδιδοὺς, ἀλλὰ καὶ ὁ λαμβάνων. De σημείοις grammaticorum apud poetas, ut διπλῆ etc., v. Hephæst. p. 133 seq.] || Punctum [Gl.], στιγμή. Sic Aristot. duos vertices cœli vocat immobiles, Περὶ κόσμου p. 215 [c. 2] et in lib. 8 Physic. p. 82 et 83. Bud. [Aristot. Meteor. 8, 1 : Ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ ἂν φαίνοιτο μέρος τῆς ἐμφάσεως. Seager.] Sic vero idem Bud. Themistium in Post. p. 44, σημεῖον et στιγμὴν pro eodem posuisse testatur. [Σ. ἰσημερινὰ et τροπικὰ, de punctis æquinoctii et solstitii, Ptolemæus. Schneid. Aristot. H. A. 6, 3 init. : Ὅσον στιγμὴ αἱματίνη ... τοῦτο τὸ σημεῖον πηδᾷ καὶ κινεῖται. Theophr. H. Pl. 3, 18, 12 : Ἀπὸ γὰρ ἑνὸς σημείου οἱ μίσχοι οἱ ῥαγικοί. Polyb. 6, 28, 2 : Διχοτομήσαντες τὴν προειρημένην εὐθεῖαν ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου κτλ. Pollux 4, 160, inter vocc. geometrica. || Mora, apud metricos. Longin. fr. 3, 7 : Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν. V. Σημασία.] || Σημεῖον pro Tempore præstituto affertur ex Aristoph. ; non tamen apposito loco, qui fortassis hic fuerit, Vesp. [690] : Ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν Ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται. Sed ibi alii malunt interpretari Signo dato. [Similes sunt loci Thesm. 278 : Ἔκσπευδε ταχέως, ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται· Andocidis p. 6, 3 : Ἐπειδὴ τὴν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον ὁ κῆρυξ ἀνείποι ἰέναι καὶ τὸ σημεῖον καθέλοι, τῷ αὐτῷ σημείῳ ἡ μὲν βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον ᾔει, οἱ δ' ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφυγον.] || Sigillum, Signum, quod aliquis suo κτήματι imprimit. Lucian. Timon. [c. 14] : Ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. Aliud exemplum vide in Μοχλὸς, et in Παρασημαίνω ex Dem. [Qui p. 1039, 10 : Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην· 1041, 13 : Ἀφελεῖν τὸ σημεῖον· 1044, 27 : Ἀφελὼν ἀπὸ τῶν θυρῶν τὰ σημεῖα· 1048, 15 : Ἀνεῳχότα τὰ σημεῖα τῶν οἰκημάτων. Aristoph. Vesp. 585 : Κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ. Xen. H. Gr. 5, 1, 30 : Ἐπιδείξας ὁ Τιρίβαζος τὰ βασιλέως σημεῖα ἀνεγίγνωσκε τὰ γεγραμμένα. Plato Leg. 9, p. 856, A : Γράμμασι σημεῖα ἐπιβάλλοντας πάντων τῶν δικαστῶν, et ib. : Σημεῖα ἐπιβάλλοντας αὖ τοῖς λεχθεῖσι. De signo annuli signatorii Aristoph. Eq. 952 : Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιός ἐσθ' οὑτοσὶ οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται. — Φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν; — Δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον. Plato Theæt. p. 191, D : Ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους. De aleæ signo s. nota Pollux 9, 95 : Κύβος καλεῖ-

ται ... καὶ ἡ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος. [Σημεῖον καὶ ὀνομάτων, Matrex, Gl., i. e. Matrix s. Matricula.]

‖ Ionice et poetice Σημήϊον dicitur pro σημεῖον : afferturque ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 482, 20 : Λευκὸν λαχὸν] σημήϊα [πισσοῦ], pro Signa, Puncta. [Callim. Dian. 219 : Τὰ γὰρ σημήϊα νίκης Ἀρκαδίην εἰσῆλθε. Coluth. 201 : Σημήϊα φαίνετο μόχθων. Tryphiodor. 257 : Ἀρήϊον ἵππον ὕστερον Ἀργείοιο μόθου σημήϊον εἶναι. De literis epigr. Anth. Pal. App. 317, 12 : Καρπαλίμως γράψαι σημήϊα διπλόα φωνῆς Ἑλλάδος εὖ εἰδὼς ἠδὲ καὶ Αὐσονίων. V. etiam Dionys. Per. 158, supra in signif. Imaginis cit. Musæus 130 : Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων· 228 : Λαβὼν σημήϊα πύργου. De usu Herodoti Schweigh. : « 1, 128 : Ἐσβὰς ἐς νέα ἀνέδεξε σημήϊον καὶ τοῖσι ἄλλοισι ἀνάγεσθαι· 8, 92 : Ἔγνω τὸ σημήϊον ἰδὼν τῆς στρατηγίδος· 1, 171 : Ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημήϊα ποιέεσθαι· 2, 28 : Τὴν γλῶσσαν ἐξειρύσας, εἰ καθαρὴ τῶν προκειμένων σημηΐων. » Aret. p. 38, 12 : Σημήϊα τὰ μὲν ἁπάντων ξυνά. ‖ Formam Dor. Τημεῖον, a Ps.-Herodiano ap. Cramer. An. vol. 3, p. 268, 2, positam, ut fictam notavit Ahrens. De dial. vol. 2, p. 65. Ad idem voc. Salmasius retulit Hesychii gl. : Σᾶμα, τὰ ἐν ταῖς ὤαις τῶν ἱματίων παράσημα, Λάκωνες. Quibuscum τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα et τὰ τῶν ἱματίων σημεῖα in ejusdem gll. Ἰωπάτερ et Σφραγῖδες contulerunt intt. Conf. Σημάδιον in Σημάτιον sub finem. L. Dind.]

[Σημειοσκοπέω, Hariolor, Symm. Deut. 18, 10. Mich. 5, 12. « Eust. Il. p. 1032, 44. » Wakef.]

[Σημειοσκοπία, ἡ, Hariolatio. Tzetz. Exeg. Il. p. 107, 22; 111, 13.]

[Σημειοσκόπος, ὁ, Hariolus. Aq. Reg. 1, 28, 9. Inc. ibid. 3.]

[Σημειοφορικός. V. Σημειοφόρος.]

Σημειοφόρος, ὁ, Siguifer, [Vexillarius, Imaginarius, add. Gl.] i. q. σημαιοφόρος. Legitur in libro de Vocab. Militaribus in v. Ἔκτακτοι. [Dionys. A. R. 8, 65 med. Cui restituendum videtur Σημαιοφόρος, quod v., ut ib. est σημαία, quod et ipsum vid. « Jul. African. De app. bell. c. 69. ‖ Qui miracula edit, Miraculorum patrator, in Apophth. Patr. in Daniele n. 8 et in Motio n. 2, ap. Jacob. Diac. in Vita S. Pelagiæ, Anastas. in Hodego c. 8 et quæst. 20, Gregor. Dial. de eleemos., Theophan. a. 4 Leonis M, anon. Combefis. in Porphyrog. n. 50, et al. ‖ Hinc adj. Σημειοφορικός, ή, όν, Antiq. Cpol. (p. 10 Combef.) : Βίσσιον ὑελοῦν μύρου, ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς ἠλείψατο καὶ πολλὰ ἕτερα εἰς πλῆθος σημειοφορικά. » Ducang.]

Σημειόω, Insignio, Noto. [Signio, huic add. Gl.] Pass. Σημειοῦμαι, Insignior, Notor. Greg. Naz. : Τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Idem : Σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι. [Signis distinguor, Polyb. 3, 39, 8 : Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς.] ‖ Σημειοῦσθαι active etiam pro Insignire, Signum prætendere, imitari. Greg. Naz. : Ἐπὶ τὸν σταυρὸν καταφεύγει καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον, καὶ τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων, de Juliano dæmonum phantasmatis perterrito. Vide Bud. Item Signum imprimo et notam, Obsigno : unde σεσημειωμένος, quod vide in Σημαίνω. [Noto, Signo, Designo, Dignoto, Denoto, Gl.] ‖ Significat etiam Annotare, Notare, Observare. [Theophr. C. Pl. 1, 21, 7 : Προσεπιλέγει δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ τὰ τοιαῦτα σημειούμενος ὅτι τὰ πυρεῖα ἄριστα καὶ κάλλιστα ἐκπυροῦται τὰ ἐκ τῶν ἐνύγρων. Polyb. 22, 11, 12 : Ἐπεὶ ἐσημειώσαντο τὸν τόπον, καθ' ὃν ἐδήλου τινὰ τῶν χαλκωμάτων· 1, 47, 1 : Μέγιστα δὲ συνεβάλλετο πρὸς τὴν τόλμαν αὐτῷ τὸ ... ἀκριβῶς σεσημειῶσθαι τὸν εἴσπλουν. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1127, 8 : Ὡς ἁμάρτημα τοῦ ῥήτορος ἐσημειώσαντο. L. D. Σημειώσασθαι ψυχῆς εἶναι τὸ πάθος, Vit. Hippocr. ex Soran. p. 1298, 11. Hemst. Ἄστροις σημειοῦσθαι, quod alibi σημαίνεσθαι, v. in illo sub finem.] Quem usum habet et comp. Ἀποσημειοῦσθαι : unde tritum illud ap. gramm. et scholiastas σημείωσαι : ut et ap. Athen. 2, [p. 55, E] ubi post locum quendam Diphili subjungit, Καὶ σημείωσαι τὸ Θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. [V. Bast. ap. Greg. Cor. p. 215-7. De passivo minus recte Ducang. App. Gl. p. 169 : « Σημειοῦν, Excipere, vox grammaticorum, quum dicunt aliquid excipi a regula. Occurrit passim ap.

A Arcad. in Grammat. Ms. (De accentibus) hac formula, σεσημείωται, Excipitur. » Nam est potius ap. hunc et alios quosvis Notatum est ut anomalon. Perf. schol. Aristoph. Vesp. 768 : Σεσημειῶσθαί τινας, ὡς ἀπεκδεχομένων τινῶν τὴν Σηκίδα ὄνομα.] ‖ Item Commentarium rerum scribere, ex quo fiat postea historia : ut in Vita Thuc. [§ 74] : Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα [καὶ τὰ πραττόμενα]· οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν ἢ τοῦ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα. [Niceph. Call. H. E. 2, 28 : Ταχυγράφων τὰ εἰρημένα χάρταις σημειουμένων. Ducang. ‖ Pro ostento habeo. Polyb. 5, 78, 2 : Τότε σημειωσάμενοι τὸ γεγονὸς οὐκ ἂν ἔφασαν ἔτι προελθεῖν εἰς τὸ πρόσθεν.]

Σημειώδης, ὁ, ἡ, Significans, Bud. ap. Aristot. libro 3 Meteor. p. 198 [3, 3 fin.] : Περὶ δὲ τοὺς ἀστέρας γίνεται μὲν ἡ ἅλως, οὐ σημειώδης δὲ ὁμοίως. [De div. in somn. c. 1 : Τὸ πάντας ἢ πολλοὺς ὑπολαμβάνειν ἔχειν τι σημειῶδες τὰ ἐνύπνια. Theophr. fr. 5 De ventis, 35 : Τὰ δὲ τοιάδε κοινὰ πάντων τῶν ἀνέμων, οἷον ὅσα σημειώδη

B καθ' ἕκαστον ἐν τῷ μέλλειν, quod infra dicit, Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάττης καὶ τῶν ὑδάτων ἐστί τισι τὰ αὐτὰ σημεῖα λαβεῖν.] Vertit item Insignitus, ap. Strab. 8, p. 146 [334], de Græcia : Κόλποις καὶ ἄκραις καὶ τοῖς σημειωδεστάτοις χερσονήσοις διαπεποικιλμένην. ‖ Accipitur et pro Notabilis. Nam hæc Philonis V. M. 3, [vol. 2, p. 177, 32] verba, Ἔχω δέ τι μηνύσαι σημειωδέστερον λόγιον, Turn. sic vertit, Referre possum aliam quoque sortem aliquanto notabiliorem. [Id. ib. 480, 4 : Τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰ περιβόητα (nisi legendum περιβοητότατα) καὶ σημειωδέστατα. L. D.] Item σημειώδη quædam vocabula a Rhetoribus notantur et reprehenduntur, ut [Dionys. Hal.] in Vita Isocratis [§ 2] : Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία. Itidemque præcipit Demetr. Phal. [§ 208] : Φευγέτω δὴ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύνηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν. [« Ita Σημειῶδες τὸ τῆς λέξεως καὶ περίεργον in Philisti dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. 5, p. 780, 11. Et Art. rhet. c. 10, 7, p. 382, reprehendit eos, οἳ τὸ παράσημον τῆς λέξεως

C ἀναγκάζονται, εἴ πού τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες καὶ πανταχοῦ φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δή τινι σεμνυνόμενοι. In hoc l. simul corriguntur, qui in contrario genere peccant, πάνυ εὐτελῶς φθεγγόντες. Ergo hoc est genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ παράσημον in raritatis vetustatisque nimia affectatione cernitur. Simile videtur esse quod Hermog. Π. εὑρέσ. 4, p. 224, τὸ σεσημασμένον dixit. Utrumque enim dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde usurpatum, et veluti notatum, ut fit in numis, qui, si suspecti sunt et a communi usu exemti, notantur, ut ab aliis dignosci possint. Suid. : Παράσημος, ἀδόκιμος· καὶ παράσημον, τὸ σεσημασμένον καὶ ὕποπτον· conf. Harpocr. in Παράσημος ῥήτωρ. Sic schol. Thuc. 1, 114, σχῆμα παράσημον vocat Constructionem verborum ἀνακόλουθον. Addo locum Plutarchi Bruto c. 2 : Ἑλληνιστὶ ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστι· h. e. Nimia brevitate obscurus est. Deinde schol. anonym. ad Hermog. p.

D 358 Ald., ubi τῶν προοιμίων ἑρμηνείαν ἐν τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργοτέραν καὶ μὴ σημειώδη, patet quandam novitatis, raritatis et obscuritatis affectationem innui. Addit enim explicandi causa : Ἄν τις ἐκφεύγῃ ἐκφανεῖς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις, h. e. Formas dicendi nimis splendidas, a longinquo ambitiosius expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et ap. Dionys. in Jud. Isocr. c. 2, σημειώδη ὀνόματα componuntur cum ἀπηρχαιωμένοις, Obsoletis, et opponitur διάλεκτος κοινὴ et συνηθεστάτη. Ex his omnibus, opinor, planum est, τὸ σημειῶδες in elocutione dici, Quicquid a vetustatis vel raritatis vel audaciæ affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen judicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse τὸ σημειῶδες dictum sit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. A notis et siglis, quales Tironianæ fuerunt et usurpatæ sunt a notariis, quos σημειογράφους dixerunt : vide interpp. ad Cic. Ad Att. 13, 32, ubi hæc sunt : « Et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexit :

credo quia διὰ σημείων scripseram. » Ernest. Lex. rh. Frequens est etiam apud grammaticos de vocabulis vel formis notabilibus, ut Eust. Il. p. 94, 41, ab Seagero cit. : Οὗ σημειώδης δεύτερος ἀόριστος· 174, 14 : Τὸ δὲ ἄλλοθεν σημειῶδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυνόμενον. Eademque constr. p. 692, 12. Schol. Aristoph. Vesp. 1524. Et apud alios passim. Compar. σημειωδέστερος Eustath. ad Dionys. 19. || Adv. Σημειωδῶς, Notabiliter. Strabo 16, p. 759 : Εἶτα Ἰόπη, καθ' ἣν ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραλία σ. ἐπὶ τὴν ἄρκτον κάμπτεται.]

[Σημείωμα. V. Σημείωσις.]

Σημείωσις, εως, ἡ, Notatio [Gl.], Annotatio, Designatio. [Nicomach. Introd. Ar. 2, 6, p. 44 : Ἡ φυσικὴ καὶ ἀμέθοδος καὶ διὰ τοῦτο ἁπλουστάτη σημείωσις τῶν ἀριθμῶν εἴη ἂν ἡ ... ἔκθεσις. Plutarch. Mor. p. 961, C : Τὴν πρόθεσιν ὁριζόμενοι σημείωσιν ἐπιτελειώσεως.] Exp. et Commentarius, utpote in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora. Habes in proxime præcedenti verbo ex Vita Thuc. Medici σημείωσιν vocare dicuntur Quum cognitis nonnullis, alia, quæ ignorabantur, cognoscunt. Observationem aut Animadversionem nominare queas : cum qua aliquid affinitatis habere videri possit ἡ τῶν ἐμπειρικῶν τήρησις. [Σημείωσις Notatio aut Designatio dicitur, aut Dignotio, διάγνωσις, quum quid per signa dignoscitur. Sic σημείωσις τρίχρονος, Tritemporea notatio, Herophilo introducta, quæ signa affectionis alicujus indicabat, triplici temporum serie distincta ut in plenitudinis designatione symptomatum collectio et concursus ab Empiricis et Erasistrato in tria tempora distinguebatur. Otiosa enim vita et excrementorum detentio, præteritum tempus indicabat. Præsens vero τὸ παρεμπίμπλασθαι, quod est Adimpleri, et ulcerosus sensus corporis gravitas et motionum pigritia et tarditas. Futurum vero, quod qui hoc sunt habitu, ex evacuatione magnum consequuntur commodum. Galen. lib. De plenitudine. Foes. Œc. Hipp. || Sigillum, Gl. « Sigilli appositio. Philostorg. l. 12, 7, de Pulcheria : Συνῆν αὐτῷ ... τὰς βασιλικὰς σημειώσεις ὑπηρετουμένη καὶ διευθύνουσα. Βασιλικὸν σημείωμα ap. Theophyl. Bulg. Epist. 30. Catalog. Offic. M. eccl. ex cod. Reg. : Ὁ μέγας χαρτοφύλαξ εἰς τὸ μεσάζειν καὶ εἰς τὰς σημειώσεις. Jo. episc. Citri in Resp. p. 329 de eodem : Τὸ σημειοῦσθαι τὰ παρεμπίπτοντα τῷ χαρτοφυλακικῷ ἀξιώματι ... ἐγκεκόλαπται. Mox : Παρόντος μὲν αὐτοῦ οὐκ ἐξόν ἐστιν ὅλως τῷ ἀρχιερεῖ ἑτέρῳ ἀναθεῖναι σημείωσιν οἱανδήτινα. || Hinc σημείωσις et σημείωμα Decretum vel Edictum sigillo firmatum significat. Balsamon ad Nomocan. Photii tit. 1, c. 3 : Ἅγιος ἡμῶν βασιλεὺς... σημειώματι ἐστήριζεν ... ὥστε κτλ. Et c. 34 : Σὺν τούτῳ... γέγονε καὶ σημείωμα συνοδικὸν κτλ. Et c. 13, p. 141, 1 edit. σημείωσις συνοδική. Ptochoprodr. Contra Hegumenum ex cod. Reg. : Τόσα ... σημειώματά τε καὶ λύσεις τοῦ σοῦ κράτους. Describitur in cod. Reg. opusculorum Pselli decretum Imperatricis quod pro titulo σημείωμα præfert de a. Chr. 1056. (Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 297, A : Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν ἑβδόμην ἰνδικτιῶνα ... γέγονε τὸ κατὰ τῶν Φράγγων σημείωμα. L. D.) || Σημειώσεις, Acta omnia judicii, in Basilicis. Tria, inquit, Cujacius ad Nov. 82, sunt vocc. diversa, σημείωσις, ὑποσημείωσις, παρασημείωσις. Primo significantur Acta omnia judicii, secundo subscriptiones libellorum, tertio brevibus comprehensa capita litis. || Σημειώσεις ap. Euseb. H. E. 5, 20 dicuntur Notæ illæ quæ ad marginem codd. apponuntur, ut lector rem notatu dignam esse sciat, attendatque ac legat diligentius, et quæ in codd. compendiose exarantur ση. (V. Bast. ad Greg. p. 215-7.) || Σημειώσεις, Excerpta, quomodo vocantur Σημειώσεις Originis. V. Vales. ad Euagr. 2, 18 ; 6, 24. » Ducang. Utrum Scholiis an Exegeticis proprie dictis vox illa tributa sit, quærendum est. Hieronymus scholiis manifeste tribuit Prœm. in 1 Comment. Isaiæ : « Feruntur et alii sub nomine ejus (Orig.) de visione τετραπόδων duo ad Gratam libri, qui pseudographi putantur et 25 Homiliæ et Σημειώσεις, quas nos Excerpta possumus appellare. » At Philocal. c. 27, post Origenis fr. in Exod. 10, 27, seq. aliquot fragmentis præligitur : Καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ τόμῳ ἐν ταῖς αὐταῖς εἰς τὴν Ἔξοδον σημειώσεσιν. Igitur σημειώσεις constabant Tomis : proinde quæcunque hoc Philoc. cap. fragmenta in Exodum repræsentantur, petita sunt ἐκ τῶν Σημειώσεων. Ea vero neutiquam pro scholiis haberi possunt, sed justorum commentariorum vicem explent ... De scholiis et commentariis qui ad oram librorum attexi solent, intelligendus Eusebius H. E. 5, 19 fin., quum χαριεστάτην σημείωσιν appellat obtestationem quandam, quæ ad finem libri Irenæi Περὶ ὀγδοάδος præter contextum adjecta erat. Et 6, 17, ubi de Hexaplis Origenis agens, deque variis quibus illa constabant interpretationibus, scribit : Ταύτας δὲ αὐτὰς ἐπὶ ταὐτὸν συναγαγὼν ἁπάσας,... καὶ ἀντιπαραθεὶς ἀλλήλαις καὶ αὐτῆς τῆς Ἑβραίων σημειώσεως, τὰ τῶν λεγομένων Ἑξαπλῶν ἡμῖν ἀντίγραφα καταλέλοιπεν. Quod Eusebius σημείωσιν Ἑβραίων dixit, commodius παραθέσεις τῆς Ἑβραϊκῆς ἑρμηνείας Epiphanius nuncupavit Hær. 64, p. 228, q. d. Adjunctiones, Adjectiones, Nicephorus παρασημείωσιν. Ex Suiceri Thes. eccl.]

[Σημειωτέος, α, ον, Notandus. Apollon. De pron. p. 328, C, Bekk. : Σημειωτέα οὖν ἡ τι ἐγκλιτική. Σημειωτέον, Athanas. vol. 1, p. 819. Scholl. Aristoph. Ran. 1091, Av. 417, Soph. Aj. 690, Pind. Pyth. 2, 58, Hom. Od. Θ, 214, Eust. Il. p. 546, 22, etc. Quibus compendiis scribatur, v. ap. intt. Greg. Cor. p. 215, 839. Angl. Longin. fr. 3, 5 : Σ. τὸ παράδειγμα.]

[Σημειωτής, ὁ, Vexillifer. Theophanes in Justiniano p. 171 : Σολομὼν ἀποστέλλει Θεόδωρον διὰ τῆς νυκτὸς σὺν χιλίοις πεζοῖς καὶ τῶν σημειωτῶν τινα, ὅπως ... ἀνέλθωσι. Ducang.]

Σημειωτικός, ή, όν, Notatorius. [Porphyr. Abst. 2, 49, p. 191 : Ἵστωρ γὰρ πολλῶν ὁ ὄντως φιλόσοφος καὶ σημειωτικός.] Σημειωτική, Pars est Medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens, ad quam tum omnium signorum contemplatio pertinet, tum eorum maxime, quibus per morbos et præterita investigantur et præsentia cognoscuntur, atque futura prævidentur, sicut ab Hippocr. proditum est initio libri Προγνωστικῶν. [Et Galeno vol. 2, p. 365. Aretæi De signis tard. pass. liber inscribitur χρονίων παθῶν σημειωτικὸν βιβλίον β'. L. Dind.]

[Σημειωτός, ὁ, Notabilis, ap. Marc. Anton. 1, 17, ἐσθήτων, ubi al. σημειωδῶν.]

[Σημερινός, ή, όν, Hodiernus, Gl.]

Σήμερον, et Τήμερον Attice, Hodie. Hom. Il. Θ, [141] : Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον. [Et alibi sæpissime. Inter Tragicos Eur. Rhes. 683 : Θανεῖ γὰρ σήμερον. Forma Dor. Σάμερον Pind. Ol. 6, 28, Pyth. 4, 1 ; 12, 29, Eupolis in Helotibus ap. Athen. 3, p. 138, F, Callim. Lav. Min. 45, 47, et Theocr. Hesychius : Σάμερα, σάμερον, σήμερον, et Σάμερον, σήμερον, νῦν. Ταραντῖνοι.] Plut. De non irasc. [p. 459, E] : Εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. : Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε ; quos versiculos ita olim verti : Hodierna curo tantum : Quis cras futura novit ? Frequentius tamen est ἡ σ. ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiernus dies. Plut. Fabio [c. 13] : Δύο νίκας τῇ σ. ἡμέρᾳ νενίκηκας. [Hodie, i. e. Hac ætate. Schol. Eur. Hec. 904 : Καὶ σ. οὕτως λέγεται.] Τήμερον pro eod. ap. Atticos, uti dixi. Aristoph. Pl. [433] : Σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Τόγε τήμερον, Idem [Nub. 1510]. || Τήμερα, Idem Nub. [699] : Οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερα [τήμερον codices. Eadem forma nunc restituta Eq. 68, Eccl. 716, ubi libri plerique vel omnes σήμερον.]

[Σήμιος, ὁ, Semius, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 186, n. 138, 34 : Πρεσβίας Σημίου Φηγαιεύς.]

[Σημόθετος, ὁ, ἡ, Cui signum est appositum s. signa sunt apposita. Phanias Anth. Pal. 6, 295, 4 : Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἕρμα πορείας σαμοθέτω.]

[Σῆμος, ὁ, Semus, Mantinensis, ap. Pind. Ol. 11, 73, ubi Dor. Σᾶμος, schol. autem post nonnulla de scriptura Σᾶμ' vel Σᾶμος Ἁλιρροθίου addit : Ἀριστόδημος δέ φησιν μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἁλιρρόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον· Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰαμβείῳ οὕτω, Τρέψας (al. στρώφας vel στρωφάσων, fortasse pro στρέψας, non στρώφα) δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, ὃς

πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ ... Ἔνιοι δὲ γράφουσι Σῆμος Ἁλιρροθίου, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος, Ἤτοι ὁ μὲν Σῆμον κτλ. Σῆμον scriptorem Delium sæpius memorat Athenæus. Σημὸς male ap. Harpocrat. v. Ἑκάτης νῆσος. Σῆμος recte ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1304, et Suidam aliquoties.]

[Σημόω, i. q. σημαίνω, posuisse videtur Hesychius: Σημώση, κεραυνώση.]

[Σημύδα, ἡ, ap. Theophr. H. Pl. 3, 14, 4: Σημύδα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἔχει ὅμοιον τῇ Περσικῇ καλουμένῃ καρύᾳ πλὴν μικρῷ στενότερον, τὸν φλοιὸν δὲ ποικίλον, ξύλον δὲ ἐλαφρὸν, χρήσιμον δὲ εἰς βακτηρίας μόνον, εἰς ἄλλο δὲ οὐδὲν, Betulam e Plinio vertit Gaza, cujus auctoritate Betulam albam omnes interpretantur. Sed cod. Urbinas καρυκῇ additum habet (quod ceteris deest): ita apparet arborem cum juglande nullo modo comparari posse. Schneid. Ind.]

[Σημὼν, Laconice pro θημὼν, Etym. M., παρὰ τὸ σῶ, σωρεύω.]

[Σήμων, ωνος, ὁ, Semo, n. viri, in inscr. in Αυσίας citata.]

[Σημωνακτίδης. V. Δημωνακτίδης.]

[Σηνα, θυσία. Λάκωνες, Hesychius. Similis est ejusd. gl. Σιάδες, θυσία, παρὰ Λάκωσιν. Pro illo conjicias σφάγια. Σοῖνα Ahrens. De dial. vol. 2, p. 68, σῦμα Valck. ad Adon. p. 284, A, θεῖνα s. θοῖνα Koen. ad Greg. p. 301, quorum nihil admodum probabile.]

[Σήνα. V. Σήνη.]

[Σήνη, πόλις Κελτική. Ὁ πολίτης Σηναῖος καὶ Σήνων, Steph. Byz. Polyb. 2, 14, 11; 16, 5; 19, 12, ap. quem Σήνης et Σήνην, ap. Strab. 5, p. 227 vero est Σήναν et Σήνας. V. Σήνωνες. Ptolemæo 3, 1, Σήνα Γάλλικα.]

[Σηνίκη, ἄτροχος ἅμαξα, καὶ τὸ τετράπουν ζῶον, σαύρᾳ παραπλήσιον, καὶ ζῷον πολύπουν ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις. Hesychius.]

[Σῆνον legitur apud Hippocr. p. 583, 33: Σῆνον κατακαύσας καὶ τρίψας λεῖον. Sed locus mendosus videtur, et pro σῆνον, σπόγγον legit Cornarius ex p. 667, 51, in fluore muliebri diuturno. Adde quod Calvus illo in loco Sinon onionve vertit, ut aliam lectionem ex codicib. Vaticanis secutus fuisse videatur. Σῆνον tamen habent quotquot videre licuit exemplaria. Foes.]

[Σῆνος, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος ἐν αὐτῆς περιηγήσει. Ὁ πολίτης Σηνικὸς, Steph. Byz.]

[Σήνουρος. V. Σαίνουρος.]

[Σήνωνες, οἱ, Senones, Galli, qui supra Σένονες, ap. Polyb. 2, 17, 7; 19, 10, ubi dicit: Οἱ Σήνωνες καλούμενοι Γαλάται, et postea de regione eorum: Εἰς ἣν καὶ πρώτην τῆς Γαλατίας ἀποικίαν ἔστειλαν (Romani) τὴν Σήνην προσαγορευομένην πόλιν, ὁμώνυμον οὖσαν τοῖς πρότερον αὐτὴν κατοικοῦσι Γαλάταις· 20, 1, et 21, 7. Urbem quidem illam recte scribi per η, ostendunt Latini, qui primam produxerunt, sed gentem sic scriptam eorundem consuetudini adversari dictum in Σέννωνες. Suida.: Σήνωνες, οἱ Κελτοὶ, οἱ λεγόμενοι Γερμανοί.]

[Σηπεδονικὸς, ἡ, ὸν, Putridus. Heliodor. in Cocchii Chirurg. p. 158, 39: Ἡ σηπεδονικὴ φθορά. || Adv. Σηπεδονικῶς, ib. 38: Νεκροῦνται δάκτυλοι σ. ἢ γαγγραινικῶς διατιθέμενοι.]

[Σηπεδονόω, Putrefacio. Schol. Oppiani Hal. 1, 781.]

Σηπεδονώδης, ὁ, ἡ, Putredinosus, ut quidam loquuntur. Ex Alex. Aphr. Probl. 1, [88]: Σηπεδονώδης ἀὴρ, pro Vitiatus aer: malim Putredine vitiatus aer, Putris aer. [Galen. vol. 6, p. 58, item cum ἀήρ. L. D. Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 5, 23; 18, 1; Stephanus In Progn. Hippocr. Spicilegii Romani vol. 5, p. 24 med. Boiss. Scriptt. rei accip. p. 66. Wakef. Alex. Trall. p. 463 (12, p. 210), sed male Σηπινώδης et Σηπώδης ap. eund. p. 412, 434 (7, p. 134). Schneid. Lex. Suppl. Tzetz. Exeg. in Il. p. 56, 12, schol. Oppiani Hal. 1, 781.]

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, Putredo, [Tabo, Marcor, Gl. Erycius Anth. Pal. 9, 233, 4: Αὐά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα, κάμμορε Μίνδων, φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα, νειόθεν ἀντιάσασα· χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνῃ σηπεδόνι χλωρὴν σάρκα κατ' ἀστραγάλους. Lucill. ib. 11, 239, 6, ubi plur., ut ap. Nicand. Th. 363.] Plut. Artox. [c. 16]: Εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι. Diosc. [5, 125], de sale: Σηπεδόνων ἐφεκτικοί, quod vertit Plin., Defuncta etiam a A putrescendo vindicans. [Ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου quid sit, explicat Etym. M. p. 334, 31. V. Harpocr. in Ἔμβιος. Hemst. Plato Reip. 10, p. 609, A: Σηπεδόνα ξύλοις· Phæd. p. 96, B: Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ· 110, E: Οἱ λίθοι διεφθαρμένοι ὑπὸ σηπεδόνος καὶ ἅλμης· Tim. p. 66, A: Προλελεπτυσμένων ὑπὸ σηπεδόνος. Aristot. H. A. 5, 31.] Apud Medicos σηπεδόνες redditur non solum Putredines, sed etiam Ulcera putrida, putrescentia; nam ap. Diosc. 3, 6, Σηπεδόνας καθαίρει, Hermol. vertit, Putredines purgat: Ruell. vero et Marc. Putrescentia ulcera purgat. Celsus [1, 2] σηπεδόνες ap. Hippocr. interpr. Cancri: ut quum ait στομάτων ἑλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, vertit Ulcera oris, cancros in obscœnis. [Σηπεδόνες Putredines dicuntur Aph. 16 l. 3, humorum collectiones et putrilagines quacunque in parte corporis redundent. Sive enim ad intestina descendant et illic putrescant aut corrumpantur, putrida intestinorum ulcera gignunt vel dysenterias, quales σηπεδόνας ibid. exponit Philotheus. Galen. humorum in venis putre- B dines intelligit, unde oriuntur febres putridæ, de quibus agitur lib. 8 Meth. med. et lib. 1 Epid. ... Σηπεδόνες αἰδοίων sunt Genitalium putredines Aph. 21, l. 3. Σηπεδόνες absolute Epid. l. 3 et l. 3 initio. Est et σ. χλωρὴ, Viridis aut virulenta, ubi propter magnam cacochymiam virulenta et putrida ex ore evomuntur, σῆψις χλωρὴ p. 75, C. Σ. ξηρὴ p. 1142, 5: Οἰδέουσα σαπρὴ ἐγένετο ξηρῇ σηπεδόνι. Foes. Aret. p. 37, 54: Σηπεδόνας ἐμποιέον· 64, 28: Σηπεδὼν ἀγριαίνει. Polyb. 1, 81, 7: Μελανίαι καὶ σηπεδόνες.] Polluci [4, 207] σηπεδὼν est ἕλκους νομὴ λευκοῦ, ὑπώχρου, δυσώδους: quod vitium os maxime infestat, ita ut interdum dentes ossaque absistant. || Σηπεδὼν, Lacertæ genus ap. Ælian. [N. A. 15, 18] et Nicandr. Ther. 326: Τῆς δ' ἤτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος Σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰὸς Πᾶν δέμας, ubi nota eum exprimere etymon, quod a schol. quoque affertur, dicente σηπεδόνα appellatum ὅτι σήπει τῶν δαχέντων τὰ σώματα. [Conf. 242, 320.] Fortassis autem eadem est cum sepe. In VV. LL. habetur Σηπηδὼν, ex C Æliano et Nicandro: quæ tamen scriptura suspecta [vitiosa] est. [De accentu Arcad. p. 11, 15.]

[Σήπεια, ἡ, Sepia, locus prope Tirynthem, ap. Herodot. 6, 77, ubi alii per ι in prima.]

[Σηπετὸς, ὁ, Putredo, Hesychio qui σηπετοῦ interpretatur σηπεδόνος.]

[Σηπεύω, Putrefacio. Manetho 4, 269: Μυσαροὺς σηπτάς (σηπτοῖς Dorvill.) τε τεχνάσμασι σηπεύοντας.]

[Σήπη, ἡ, Putredo. Aq. Job. 17, 13; 21, 6. Schleusn. De accentu σήπη et σηπὴ Lobeck. Technol. p. 258.]

Σηπία, ἡ, Sepia, [Saria, add. Gl.] Piscis atrum succum, ceu putredinem quandam, in timore emittens; unde et Atramentum ita dicitur. [Aristoph. Ach. 351: Τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία. Qui memorat etiam in fr. Dædali ap. Athen. 7, p. 316, B. Aristot. De sensu c. 2 init.: Ὁ τῆς σ. θολός. Aret. p. 18, 28: Σηπίης μέλανι. Athen. 7, p. 323, C sqq. « Aristoph. Eccl. 126: Ὥσπερ εἴ τις σηπίαις πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις· Ach. 1040: Τὰς σηπίας σταθευε. Aristot. H. A. 4, 8: Καὶ τῶν σηπιῶν δὲ τὰ σαρκία D σταθεύσαντες ἕνεκα τῆς ὀσμῆς, δελεάζουσι τούτοις. » Seager. Athen. 2, p. 56, A; 3, p. 86 E. Ταγηνισταὶ 3, p. 108, C. Matro ib. 4, p. 135, C: Σηπίη εὐπλόκαμος. Multa ad Barnabam p. 32, n. 52 etc. Athen. 14, p. 623, B. Valck. Plurimis ll. præter supra citatum memorat etiam Aristot. in H. A. Pollux 6, 47.] Dicitur etiam Σηπιὰς, cujus gen. σηπιάδος extat ap. Nicandr. Alex. [472. || Sepias, nomen promontorii in Iolco s. Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conversa, sec. schol. Apoll. Rh. 1, 582, Etym. M. et Eust. Il. p. 306, 11; 1152, 12. Eur. Andr. 1266: Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν Σηπιάδος ἵζου. Apoll. Rh. 1, 582: Ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη, ut Diod. 11, 12. Orph. Arg. 458: Σηπιὰς ἀκτή. Herodot. 7, 183, 186, 188, etc., interdum omisso ἀκτὴ, ut ap. Strab. 7, p. 330; 9, p. 436, addito 443, Ptolem. 3, 13.]

[Σηπία, ἡ, Sepia, mons Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 16, 2. Meretricis n. ap. Archippum Athen. 7, p. 329, C, quocum conf. Antiphanes 8, p. 338, E.]

[Σηπιάς. V. Σηπία.]

[Σηπιδάριον, τὸ, diminut. a σηπία, Sepiola. Aristoph. ap. Athen. 3, p. 86, E. Pollux 6, 47.]

Σηπίδιον, τὸ, Sepiola, ex Aristot. H. A. 5, [c. 18 med. Aristoph. fr. Danaid. ap. Athen. 7, p. 324, B, et Pollux 2, 76 : Μαινίδια καὶ σηπίδια. Thesmophor. ap. eund. 3, p. 104, E : Ἰχθὺς ἐώνηταί τις ἢ σηπίδιον. Eubulus ap. Athen. 2, p. 65, D; Ephippus 9, p. 375, D. ῐ]

[Σηπίον, τὸ, Pars quædam dura et solida sepiæ. Aristot. De partt. an. 2, 8 fin. : Ὑπάρχει δ' ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ἀνάλογον ταῖς τῶν ἰχθύων ἀκάνθαις, οἷον ἐν μὲν ταῖς σηπίαις τὸ καλούμενον σηπίον, ἐν δὲ ταῖς τευθίσι τὸ καλούμενον ξίφος· 4, 5 med. : Σημεῖον δὲ τὸ σήπιον τοιοῦτον ὄν· τοῦτο γὰρ ὁ μὲν πολύπους οὐκ ἔχει, αἱ δὲ τευθίδες χονδρώδες καὶ λεπρόν· H. A. 4, 1 med. : Τῇ σηπίᾳ καὶ τῇ τευθίδι ... ἐντός ἐστι τὰ στερεὰ ἐν τῷ πρανεῖ τοῦ σώματος, ἃ καλοῦσι τὸ μὲν σήπιον, τὸ δὲ ξίφος· eodemque accentu 7 med.]

[Σηπιοῦς, οῦντος, ὁ, ap. Strab. 6, p. 284 : Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Σιποῦς Διομήδους εἶναι κτίσμα ... καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν.]

[Σηπιώδης, ὁ, ἡ, Sepiis proprius, conveniens. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 19, C. Kall.]

[Σηποιαλλίς, εἶδος ἀμπέλου, Hesychius.]

Σηποποιὸς, ὁ, ἡ, Putrefaciens, Putrefaciendi vim habens. Alex. Aphr. [Probl. 1, 66] : Ἔστι δὲ ἡ κρᾶσις αὕτη σηποποιός, Putredinem creat.

[Σηπόω, unde gl. cod. Paris. Aristoph. Pl. 323 : Σαπρὸν) σεσηπωμένον, Putridum. Obscura est Hesychii gl. : Σηπόωντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον.]

[Σηπτήριος, α, ον, i. q. σηπτικὸς, Putrefaciens. Hippocr. p. 420, 9 : Σηπτηρίῳ φαρμάκῳ.]

[Σηπτικός. V. Σηπτός.]

Σηπτὸς, ἡ, ὸν, Putridus, ut nonnulli interpr. || Σηπτὸς activam quoque signif. habet, estque idem cum Σηπτικὸς, Vim habens putrefaciendi : qua signif. σηποποιὸς usurpatur ab Alex. Aphr. Galenus Simpl. med. 5 : Χρὴ δὲ εἰδέναι τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικά· qualia esse dicit auripigmentum, chrysocollam, dryopterin, pityocampen, aconitum : eaque τήκειν καὶ συντήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκὸς ὀδύνης χωρίς. Diosc. δυνάμεις σηπτὰς vocat, 3, 11, et 2, 67. [Manetho 4, 269 : Μυσαροὺς σηπτάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντας, ubi Dorvillius restituit σηπτοῖς.] Σηπτικὸς eadem de re ap. Latinos quoque legitur. Plin. 34, cap. ult., de sandaracha : Summa ejus dos, septica. Et 27, 12, de myosotide : Vis ei septica et exulceratrix. Cels. 7, 21 : Illinitur medicamentis, quæ sic exedunt, ne erodant : σηπτικὰ Græci vocant. Sicut vero Galenus loco superiori dicit τὰ σηπτικὰ συντήκειν ὀδύνης χωρὶς, ita et Aristot. H. A. 8, 29, de aspide : Ἐξ οὗ ὄφεως ποιοῦσι τὸ σηπτικὸν, καὶ ἄλλως ἀνιάτως. Ex σηπτικῶν genere esse tradunt et τὰ καθαιρετικὰ, quamvis imbecilliora illis, nec in altum subire valentia : ita dicta, quod excrescentem carnem detrahant atque absumant : cujus generis sunt, æs ustum, æris squama, flos Asiæ petræ. Nec in carne tantum ἡ σῆψις consistit, verum etiam in cibis : ut ap. Athen. 7, [p. 276, D] de sidere lunæ : Πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. [Diodor. Exc. p. 492, 49 : Φαρμάκῳ σηπτικῷ χρίσας. « Schol. Soph. Phil. 7. » Boiss.]

Σήπω, Putrefacio, [Tavo (sic), Putro, add. Gl.] Putredine vitio. [Æsch. Cho. 995 : Μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον· fr. Psychag. ap. schol. Hom. Od. Λ, 134 : Ἄκανθα ποντίου βοσκήματος σήψει παλαιὸν δέρμα. Plato Tim. p. 84, D : Τὰ οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς (τὸ πνεῦμα) σήπει· Theæt. p. 153, C : Αἱ ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι. Dionys. A. R. 11, 37 : Ὑμᾶς τοὺς ἔνδον ὑποκαθημένους καὶ πάντα σήποντας τὰ τῆς πόλεως πράγματα.] Plutarch. Symp. 3, [quæst. 10] : Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. [Schol. Aristot. p. 28, 16 : Τὰ τυχόντα συγγράμματα λαμβάνοντες ἐκέδρουν καὶ ἔσηπον. Geopon. 5, 29, 2 : Τὰς σηπούσας τὸν καρπὸν ἀμπέλους, et alibi sæpe. Aor. Suidas : Σῆψαι, ἐκ τοῦ σήπω.] Pass. Σήπομαι, Putrefio, Putresco. [Putreo, Marceo, Muceo; Σεσηπὼς, Putidus, Gl.] Hom. Il. Ω, [414] : Οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ'. Eur. ap. Plut. Symp. 4 [p. 665, C] : Ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς. Plutarchus Symp. 2 [p. 642, C] dicit σήπεσθαι τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον. [Eur. El. 319 : Αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας μέλαν σέσηπεν. Crinagor. Anth. Pal. 7, 380, 7 : Σήπεταί θ' ὑπὸ σποδῷ, de mortuo. Nicand. Al. 248 : Ἰῷ σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἕρφος. Manetho 1, 55 : Δάκτυλα σηπόμενοι λιποσαρκέα νηλέϊ λύθρῳ. Herodot. 6, 136 : Σηπομένου τοῦ μηροῦ, et paullo post σαπέντος, ut 3, 66 : Ὁ μηρὸς ἐσάπη. Axioch. p. 365, C : Ἀειδὴς κείσομαι σηπόμενος. Aristot. H. A. 9, 1 med. : Ἐὰν ἀνόμοια καὶ σεσημμένα μᾶλλον (ἀποδιδῷ ἡ ὑστέρα), et paullo post : Ταῖς δ' ὑγιαινούσαις τὰ λευκὰ καὶ σεσημμένα προέρχεται.] De lignea quoque materia dicitur, ut et ap. Ovid. : Estur ut occulta vitiata putredine navis. Hom. Il. B, [135] : Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται. Itidem ap. Xen. Cyneg. [9, 12] : Ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. [Comm. 3, 1, 7 : Ἐπιπολῆς τὰ μὴ σηπόμενα (ξύλα). Id. Œc. 19, 11 : Ὥστε τὰ φυτὰ κίνδυνος ὑπὸ τοῦ ὕδατος σήπεσθαι δι' ὑγρότητα.] Aor. 2 pass. Ἐσάπην : unde Hom. Il. T, [27] : Κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη. Inde et infin. σαπῆναι : et particip. σαπεὶς, Putrefactus, Qui computruit. [Hesiod. Sc. 152 : Περὶ ῥινοῖο σαπείσης. Aristoph. Eq. 1308 : Ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι, de navi. Plato Phæd. p. 80, D : Ἐὰν σαπῇ· 87, E : Ταχὺ σαπέν. Dionys. Hal. Epit. 13, 16 : Κριθῆς ἐν ὕδατι σαπείσης χυλὸν δυσώδη.] Præt. med. Σέσηπα, cujus exemplum paulo ante citavi. [Hesychius : Σεσηπυῖα, διερρωγυῖα.] Plin. vertit Marcesco; pro his enim Diosc. [4, 83] : Μύκητες γίνονται φθαρτικοὶ καὶ ἥλοις κατιωμένοις ἢ ῥάκεσι σεσηπόσι, ille sic habet, Illa boletorum genera pernicialia, si caligaris clavus ferrive aliqua rubigo aut panni marcor affuerit nascenti. Idem ap. Theophr. de lignea materia loquentem σήπονται reddidit Carie deficiunt. Apud Athen. vero 12, [p. 549, D, in fr. Menandri] voluptarius quidam dicit se σήπεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. [Idem ap. Stob. Fl. 38, 29 : Οὔ μοι κατανοεῖν δοκεῖς ὅτι ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστα κακίας σήπεται. Aor. Apollinar. Ps. 37, 10 : Ἀφροσύνῃ μώλωπες ὀδωδότες ἀμφί μ' ἐσήφθεν. L. Dind.]

[Σὴρ, ηρὸς, ὁ, Ser, unde] Σῆρες, οἱ, Seres, populus : vel Vermiculi, qui nent sericum. Nam Pausan. [6, 26, 6 seq.] Seres populum a sere vermiculo dictum censet : Serv. autem apud Seres vermiculos esse prodit, qui Seres dicantur. Cui assentitur Suid., et complures alii. [Hesychius : Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά· σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες. Herodian. Epim. p. 125 : Σὴρ ὁ σκώληξ, καὶ κλίνεται σηρός.] At Plin. cum Amm. Marcellino Seres esse dixit populos sylvarum lanificio nobiles. Hæc ex VV. LL., ubi et hi ll. afferuntur : ex Virg. Georg. 2, [121] : Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres. Ex Claudiano, Stamine, quod molli tondent de stipite Seres. Seneca : Quæ fila ramis ultimi Seres legunt. [Dionys. Per. 752 : Ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν. Strabo 11, p. 516; 15, p. 701, 702. Steph. Byz. : Σῆρες, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἀπροσμιγὲς ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν. Μηδικὸν dicit Theognost. Can. p. 133, 21, qui non videtur Ἰνδικὸν scripsisse. Serica antea sic vocata dicit Procop. Pers. 1, 20, p. 61, C : Ἡ μέταξα, ἐξ ἧς εἰώθασι τὴν ἐσθῆτα ἐργάζεσθαι, ἣν πάλαι μὲν Ἕλληνες Μηδικὴν ἐκάλουν, τανῦν δὲ σηρικὴν ὀνομάζουσιν· et similiter Vand. 2, 6, p. 248, D. Pollux 7, 76 : Ἔνιοι τοὺς Σῆρας ἀπὸ τοιούτων ἑτέρων ζῴων (ut sunt bombyces) ἀθροίζειν φασὶ τὰ ὑφάσματα. Pausan. l. c. : Οἱ μίτοι δὲ ἀφ' ὧν τὰς ἐσθῆτας ποιοῦσιν οἱ Σῆρες ἀπὸ οὐδενὸς φλοιοῦ, τρόπον δὲ ἕτερον γίνονται τοιόνδε. Ἔστιν ἐν τῇ γῇ ζωΰφιόν σφισιν ὃν σῆρα καλοῦσιν Ἕλληνες, ὑπὸ δὲ αὐτῶν Σηρῶν ἄλλο πού τι καὶ οὐ σὴρ ὀνομάζεται. Et post alia de vermibus illis et Seribus : Γινώσκεται δὲ ἡ Σηρία νῆσος ἐν μυχῷ θαλάσσης κειμένη τῆς Ἐρυθρᾶς. Ἤκουσα δὲ καὶ ὡς οὐχ ἡ Ἐρυθρά, ποταμὸς δὲ ὃν Σῆρα ὀνομάζουσιν, οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν νῆσον αὐτὴν κτλ., quibus τοῦ Αἰθιόπων γένους esse Seres exponit. V. autem Σηρικὸς etc. infra. De terra Agathem. Geogr. 2, 6, p. 42 med. : Μετὰ σύμπασαν Σκυθίαν ἐστὶν ἡ Σηρικὴ, τὸ ἀνατολικώτατον ἀποτερματίζουσα τῆς ἐγνωσμένης· 44 fin. : Σκυθίᾳ τε καὶ Σηρικῇ· 7, p. 46 init. Ptolem. 6, 16, ubi etiam τῶν Σηρικῶν ὀρῶν. L. Dind.]

[Σηρὰ, σκῦλα, ἢ δεσμὸς πλεκτὸς, Hesychius. Alteram interpr. ad σειρὰ referri animadvertit Albert.]

[Σηράγγιον, τὸ, Serangium. Harpocratio : Σηράγγιον,

Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς οὕτως ἐκαλεῖτο. Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. Photius bis : Σηράγγειον, χωρίον τι, et τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου, καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ. Σηράγγιον Suidas, et Hesychius : Σηράγγιον, βαλανεῖον, fortasse ex Isæo p. 59, 30 : Τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον, ubi alii libri Σηραγγίῳ, iisdemque verbis Alciphro 3, 43 init.]

[Σηραγγοειδής. V. Σηραγγώδης.]

[Σήραγγος. V. Σηράγγιον.]

[Σηραγγόω, Excavo, unde Σηραγγόομαι, Heliod. Æth. 1, 28, p. 44 fin. ed. Cor. : Ἄντρον, οἷα πολλὰ περὶ γῆν τε καὶ ὑπὸ γῆν αὐτόματα σηραγγοῦται. Diosc. 5, 139 : Σεσηραγγωμένον τε καὶ χαῦνον.]

Σηραγγώδης, ὁ, ἡ, Rimosus, Cavernosus. [Scrupulosus, Gl. « Σηραγγῶδη Galenus in Exeg. exponit χαῦνα, ἀραιά, πολλοῖς τρήμασι διῃρημένα. Ταῦτα γὰρ (τὰ est ap. Gal.) τρήματα σύριγγές τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται, καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα συριγγῶδές τε καὶ σηραγγῶδες. Σηραγγώδη autem vel συριγγώδη lego, non σηριγγώδη, et habent omnia exemplaria, quod σηραγγώδη et συριγγώδη scripsisse Hipp. constet. Sic enim p. 249, 43, ossa σηραγγώδεα vocat, hoc est, Rara, cavernosa, spongiosa, laxa, rimosa, fistulosa, mollia, quibus τὰ σκληρότατα καὶ στρυφνότατα opponit, Durissima et rigidissima. Et p. 269, 25, cordis auriculas vocat σώματα μαλθακὰ σηραγγώδεα ἃ κληΐσκεται μὲν οὔατα, Corpora mollia, cavernosa, quæ vocantur auriculæ. Rursusque p. 250, 54, de pulmone : Καὶ ἐποίησεν σηραγγῶδες, Et cavernosum, rimosum, aut antrosum effecit. Et iterum p. 252, 39, aurium cavitas κοίλωσις σηραγγώδης vocatur, hoc est, Cavitas antrosa. P. 896, D, os calvariæ medium ad secundam laminam (διπλόην vocat) ex qua parte interioribus connectitur, σηραγγῶδες dicitur : Ἡ δὲ διπλόη κοιλότατον καὶ μαλθακώτατον, καὶ μάλιστα σηραγγῶδες ἐστίν. Συριγγώδη vero ossa et συριγγῶδες etiam dixit Hippocr. ut postea docebimus (in h. v.), easque dictiones mihi complexus videtur Galenus in Exegesi. Foes. Alcinous De doctr. Plat. c. 23 : Τὸν πνεύμονα ἐμηχανήσατο τῆς καρδίας χάριν μαλακόν τε καὶ ἄναιμον, σηραγγώδη τε καὶ σπόγγῳ παραπλήσιον. Ælian. N. A. 12, 20 : Οἱ δὲ ἄκερῳ ταῦροι τὸ θρηνῶδες, οὕτω δὲ ὀνομάζει Δημόκριτος, ἐπὶ τοῦ βρέγματος οὐκ ἔχοντες, εἴη δ' ἂν τὸ σηραγγῶδες λέγων. De plantis 9, 37 : Τὸ σπέρμα ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ ταῖς ὀπαῖς αὐτῶν (τῶν φυτῶν) καὶ τοῖς σηραγγώδεσιν ἐμπῖπτον. De terra Dio Cass. 48, 51 : Σηραγγώδεις οἱ ὄγκοι ἐξ ἀνάγκης γίγνονται. « Schol. Greg. Naz. p. 16 Montac., Herod. Epimer. p. 125. Psellus a God. Seebodio editus in Progr. Gothano 1840, p. 8 : Σομφὴ καὶ σ. γῆ. » Boiss. Forma Σηραγγοειδὴς Theodoret. vol. 4, p. 352 (528 Sch.) : Πόρους τινὰς σηραγγοειδεῖς. Wakef. Altera p. 651. Vitiose Hesychius : Σιραγγῶδες, σαθρόν.]

Σῆραγξ, αγγος, ἡ, et frequentius in plurali Σήραγγες, αἱ, Rimæ terræ et fissuræ : γῆς σχίσματα, a verbo σεσηρέναι. Vide Eust. [Od. p. 1887, 36; 1959, 49, et Hesychius quater.] In VV. LL. σῆραγξ redditur etiam non solum Hiatus terræ, et Locus altus ac præruptus, sed etiam Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες [τῶν πετριδίων] ex Aristot. H. A. 5, [15] pro Rimæ, Cavernæ, et Fauces, Gaza interpr. [Ib. 16 init. : Ἐν ταῖς σήραγξι τῶν πετρῶν.] Ex Diosc. autem, 4, 267 : Σήραγγας ἔχων λεπτάς, pro Fistulas habens tenues, Ruell.; Tenues habens discurrentes venas, Marc. [Soph. fr. Scyth. ap. Athen. 5, p. 189, D : Κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας. Oraculum ap. Pausan 8, 42, 4 : Σήραγγός τε μυχὸν θείαις τιμήσατε τιμαῖς. Theocr. 25, 223 : Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν, de leone. Lycophr. 122 : Κευθμῶνος ἐν σήραγγι. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 501, 4 : Ὅσσα τε κοίλας σήραγγας νέμεται. Paul. Sil. Therm. Pyth. (in Brunck. Anal. vol. 3, p. 94) 13 : Ἔνερθε γῆς σήραγγας εἶναι στενὰς νοοῦσιν. Epigr. Anth. Pal. 6, 23, 1 : Ἑρμείη, σήραγγος ἁλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις ... λέπας. Plato Phæd. p. 110, B : Οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν ἐστι, σήραγγες δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλός· Tim. p. 70, C : Τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν, σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν οἷον σπόγγου κατατετρημένας. Dionys. A. R. 4, 44 : Μεταλλεύοντες ὑπονόμους καὶ σήραγγας ἕτεροι. || Hesychius ponit etiam signif. ἐπιθυμία in Σήραγγος ἡ σῆραγξ, et in Σηράγκων (sic), σπηλαίων, ἐπιθυμιῶν.]

[Σήραμβος, ὁ, εἶδος κανθάρου, Genus scarabæi, Hesychio.]

[Σήραμβος, ὁ, Serambus, n. viri Æginetæ ap. Pausan. 6, 10, 9, ubi nonnisi in uno est Σαράμβος (sic). Alius in nummo Tarentino ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 1, p. 289, n. 606. Conf. Σάραβος. Quod nomen nonnisi orthographia ab hoc differre ostendit etiam comparatio præcedentis voc. σήραμβος cum lat. Scarabæi.]

[Σηρία, ἡ, Seria. V. Σήρ.]

[Σηρικοδιαστής, ὁ, Serici confector. Pallad. Hist. Bragman. Ms. (p. 17) : Περιβάλλεσθε μαλακά, ἐξομοιούμενοι τοῖς σκώληξι τοῖς σηρικοδιασταῖς. Ducang.]

[Σηρικόν. V. Σιρικόν.]

[Σηρικοπλόκος, ὁ, Sericarius, Gl.]

[Σηρικοποιὸς, ὁ, i. q. præcedens. Gruter. Inscriptt. p. 645, 5. Boiss.]

Σηρικὸς, ἡ, ὸν, ut Σηρικὴ ἐσθὴς, Serica vestis. Lucian. De saltat. [c. 63.] Sic Dio [Cass. 57, 15] : Τιβέριος ἀπεῖπε ἐσθῆτι Σηρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι. Idem [et Strabo 15, p. 693] Σηρικὸν ὕφασμα dicit : Σηρικὸν ὕφασμα, χλιδῆς βαρβάρου ἔργον. [Item Eustath. ad Dionys. Per. 752.] Legitur et Σηρικὸν νῆμα ap. Arrian. Periplo Mar. Rubri. [Et δέρματα p. 22. Τὸ ὀθόνιον τὸ Σηρικὸν ibid. p. 36. Et p. 28, et plur. p. 32 Huds.] Dicitur interdum et Σηρικὸν sine adjectione. Sic Σηρικὰ ap. Strab. 15 : Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ Σηρικά, ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. [Σηρικὴ, Sericum, Gl. « Julian. Ep. 24, mercibus Indicis et iis quæ nascuntur in Æthiopum terra jungit merces Persarum, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες, quod vertitur Persici seres, id quod certe ego non capio : crediderim tamen intelligi debere Bombyces, et vermes, qui serica filant, unde ap. Hesych. ex emend. Salmasii : Σῆρες, ζῷα νήθοντα μέταξαν, ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσήρικον. Et iterum : Σηρῶν· σκωλήκων, τῶν γεννώντων τὰ σηρικά. Et videntur tunc bombyces illi in Persia frequentes fuisse, et ex ea regione delati esse in Græciam et in Rom. imperium; neque enim puto Vestes sericas ipsas designari : quod si tamen placet, ego certe nullus repugnabo; sed interpres ad obscuritatem vitandam vertere Græca debuisset, Persici bombyces, vel Persicum sericum, quo nomine non modo vestes, verum etiam ipsa serica stamina et subtegmina possunt intelligi, quomodo et hodie magna vis serici ex Persia in occidentem deportatur. » G. Cuper. in Epist. ad Fabric. p. 239 (in Reimari De vita et scriptis Fabricii comment.). Angl.]

[Σηρικοφόρος, ὁ, Sericatus, Gl. Vita S. Alexii ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 634, C : Ὑπῆρχον δὲ αὐτῷ τρισχίλιοι παῖδες χρυσόζωνοι καὶ σηρικοφόροι. L. D. Παρεστήκησαν αὐτῷ παῖδες Μακεδόνες χρυσόζωνοι καὶ σηρικοφόροι, Pseudo-Callisthenes Ms. Reg. n. 113 Supplementi. Berger de Xivrey.]

[Σηρίον, τὸ, Hesychio θηρίον. V. Σηροκτόνος.]

[Σήριος, κύριον, Zonaras Lex. p. 1638.]

[Σήριππος, ὁ, forma Lacon. pro Θήριππος esse videtur in inscr. Spart. Fourmonti ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, n. 1260, 13.]

[Σηρίσκος, Pultorium, Gl.]

[Σηροκτόνος, ὁ, ἡ, forma Lacon. pro θηροκτόνος, quod v. Aristoph. Lys. 1262 : Ἄρταμι σηροκτόνε. V. Σηρίον.]

[Σῆρος. V. Σῆμος. Fl. Indiæ, ap. Ptolem. 7, 2.]

[Σηροσκώληξ, ὁ, Bombyx. Philes p. 300 ed. Wernsdorf. : Περὶ σηροσκώληκος. Cit. Boiss.]

Σὴς, τὸς, ὁ, Tinea [Gl.], Vermiculus vestibus præsertim noxius. [Hesychius : Σὴς, ὁ ἐν τοῖς μελισσίοις (-είοις) γινόμενος καὶ ὑφάσμασι. Pind. ap. schol. Pyth. 4, 408 : Κεῖνον (χρυσὸν) οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει.] Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 4], de polio : Τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς σῆτας [τοὺς] ἐν τοῖς ἱματίοις ἀγαθόν. [Conf. 9, 11, 11, ubi σεῖς pro σῆτας Urbinas, quod si altero loco scripsit Theophr., mirum si priori scripserit σῆτας. Ex illo autem loco 9, 11, 11, quod σῆτας afferre videatur Apollon. Hist. Mir. c. 48, de suo potius posuit, ut verbum ἐγγίγνεσθαι, quod perperam ex illo ascivit Schneider. Sed οἱ σῆτες est ap. Aristot. H. A. 5, 32 init.] Vide et locum qui allatus fuit ex Chrysostomo [in Τρὼξ, ubi tamen citatur non Chrys. locus, sed

Digitized by Google

scho!. Hesiodi Op. 428.] Σέες, Tui : a σεὺς, nominat. inus. VV. LL. [Male Tui pro Tineæ, nisi forte σεὺς pro σὸς accepit qui scripsit illud Tui. Wolf. ad Thom. M. p. 790 : Σέες Ἀττικοὶ, καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεύς ἀχρήστου εὐθείας (quam ponit Chœrob. p. 209, 8)· ὥσπερ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱεύς. Λουκιανὸς ἐν τῷ Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον (c. 1)· Καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. Σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τῆς σής σητός. Mœris p. 339 : Σέες Ἀττικοὶ, Σῆτες Ἕλληνες. Photius : Σέες, οὐχὶ σῆτες, καὶ αἱ πτώσεις σέων, σῆσιν, σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης. Aristoph. Lys. 729 : Οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια, ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. Photius : Σέων, σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος. Quem accentum notat Chœrob. vol. 2, p. 453, 1, Arcad. p. 134, 5. Altera forma Menander ap. Stob. Fl. 38, 29, 5 : Τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆτες (λυμαίνονται). Philipp. Anth. Pal. 11, 321, 1 : Γραμματικοὶ ... σῆτες ἀπάντων· 347, 2 : Οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι· et σ. ἀκανθοβάται Antiphanes ib. 322, 2, item de grammaticis. Lucian. Epist. Sat. c. 21 : Ἀπὸ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε. De accentu acuto nom. sing. σὴς Chœrob. p. 43, 15, ubi male σῆς, 132, 32; 182, 29, Arcad. p. 126, 13, idemque iterum p. 134, 10, et ibidem de accentu genit. pl. σητῶν. Itaque male ap. Hesychium : Σέων, σήτων. L. Dindorf.]

[Σησαμαῖος, α, ον, i. q. σησαμοῦς. Lucian. Pisc. c. 41 : Δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. Scribendum videatur σησάμεος, si certior esset fides formæ σησαμέα, de qua in Σησάμη.]

[Σησάμας, ὁ, Sesamas, Persa, ap. Æsch. Pers. 984, ubi genit. Σησάμα est loco molossi, libris nonnullis exhibentibus terminationem —μου, nonnullis etiam Σησι— præbentibus pro Σησα—, omnibus autem convenientibus in Σησ— præter duos, qui Σεισ—. Veram scripturam esse Σισάμνα, ceteras librariis deberi ad σήσαμον vel σεισ— aberrantibus, ostendit varietas scripturæ ap. Herodotum in n. Σισάμνης, quod v. Diversus autem videtur Σεισάμης ὁ Μύσιος, de quo supra, nisi quod hic quoque per ι scribendus erit, si recte scribitur Σισάμνης. L. Dind.]

[Σησαμᾶτον, τὸ, Panis ex sesamo. Man. Palæol. in Onirocrit. Ms. : Καὶ τὸ σησαμᾶτον ὁμοίως χρόνου (παραδρομὴν δηλοῖ). Ducang.]

Σησάμη, ἡ, s. Σήσαμον, τὸ, [s. Σήσαμος, ὁ,] Sesama vel Sesamum [Σίσαμον, Sisamum, Gl.], frumenti Indici genus. [Sprengelio H. R. H. p. 45 et 96, est Sesamum orientale. Angl.] V. Diosc. [2, 121 : Γίνεται δὲ καὶ ἔλαιον ἐξ αὐτοῦ, ᾧ οἱ Αἰγύπτιοι χρῶνται·] et Plin. [18, 7 et 10, qui inter æstiva frumenta numerat, Columella autem 2, 7, inter legumina. Ab Indis venit et culmum habet ferulaceum, folia sanguinea, semen vasculis inclusum, ut papaver, ut Plin. l. c. tradit. Hoc adeo gratum est in cibis, ut locum habeat in bellariis et condimentis. V. Lexx. Lat. Angl. Locos Theophrasti de eo recensuit et de sesamo quum albo tum rufo dixit Schneider. in Ind., ubi monuit etiam de loco H. Pl. 3, 18, 13, τῷ τῆς σησάμου λοβῷ, corrigendo ex cod. Urbin., qui τοῦ. Gen. masc. Gl. : Σήσαμος, Sesamus. Geopon. 9, 18, 2 : Ποιεῖ ἔλαιον καὶ σήσαμος. Suidas : Σήσαμος καὶ Σησαμούντια πόπανα. Neutro gen. Solon ap. Phryn. Epit. p. 396 : Κόκκωνας ἄλλος, ἄτερος δὲ σήσαμα. Aristoph. Av. 159 : Νεμόμεθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα· Vesp. 676 : Τυρὸν, μέλι, σήσαμα. Philemo ap. Athen. 2, p. 64, E : Τυρὸν, μέλι, σήσαμον. Philippides ap. Athen. 14, p. 640, D : Πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', ᾠά, σήσαμα. Nisi forte scribendum σησαμαῖ, ut ap. Amphidem ib. p. 642, A : Οἶνος ἡδὺς, ᾠὰ, σησαμαῖ, liber unus σήσαμα. Pollux 6, 61, 79. Schol. Aristoph. Pac. 868 : Σησαμῆ) Παρὰ τὸ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος· ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον διδόναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμων πεποιημένος κτλ., ubi tamen omittit Rav. Παρὰ ... ὅς ἐστι, recentioris grammatici additamentum, qui confundere videtur σήσαμον et σησαμῆν. Strato Anth. Pal. 12, 212, 6 : Μελιχρὰ σήσαμα. Nicand. Al. 94 : Πολλάκι σήσαμα κόπτε. Herodot. 1, 193 : Ἐκ δὲ κέγχρου καὶ σησάμου ὅσον τι δένδρον μέγαθος γίνεται (in Babylonia) ἐξεπιστάμενος μνήμην οὐ ποιήσομαι· 3, 117 : Τοῦ θέρεος, σπείροντες μελίνην καὶ σήσαμον, χρηίσκοντο τῷ ὕδατι. Hippocr. p. 484, 11 : Σήσαμον ἴσον ἑκάστου·

A 529, 41 : Τυρὸς καὶ σήσαμα· 532, 25; 551, 34; 580, 39. et al. Xen. Anab. 1, 2, 22 : Πολὺ δὲ καὶ σήσαμον φέρει· 6, 4, 6 : Φέρει ἡ γῆ καὶ μελίνας καὶ σήσαμα, ubi deteriores σήσαμον. Photius : Σήσαμον, μετὰ μέλιτος κεκομμένον· πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἀπαντῶσι περιιόντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων ἐπιλέγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντός ἐστιν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δεῖπνα ποιοῦντες κατ' οἰκίαν διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις, ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν δεῦρο (δῶρα Albert. ad Hesych.) πολυτελῆ· ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον σήσαμον. Quibuscum conf. schol. Pac. 868 paullo ante cit., et quæ de formæ fem. accentu et signif. dicentur infra in Σησαμῆ post Σησαμοῦς. || Σησάμου nomine, ut scribit Bod. ad Theophr. p. 920, plures donatæ sunt plantæ. Heliotropium magnum sesamon dictum scribit auctor Appendicis ad Dioscoridem (4, 190) : Οἱ δὲ σκορπιοκτόνον, οἱ δὲ σήσαμον ἄγριον, οἱ δὲ σκορπίου οὐράν. Arborem quandam illud nomen obtinuisse, ex Dioscoride 1, 129, colligitur : Ἔνιοι δὲ τὰ σησάμινα ἢ ἀκάνθινα ξύλα ἐμφερῆ ὄντα
B ἀντὶ ἐβένου πωλοῦσι. Ubi codex Lacunæ συκάμινα. Angl. « Saltem legendum esset συκαμίνινα. Ne quid mutem moveor auctoritate Peripli (Arriani p. 162 ed. Blanc. : Ἀπὸ μὲν Βαρυγάζων εἰς ἀμφότερα ταῦτα τῆς Περσίδος ἐμπόρια, πλοῖα μεγάλα χαλκοῦ καὶ ξύλων σαγαλίνων καὶ δοκῶν καὶ κεράτων καὶ φαλάγγων σησαμίνων καὶ ἐβενίνων. Σησαμινὰ (sic) ξύλα memorat etiam Cosmas Indicopl. p. 337, C). Qui σησαμίνας φάλαγγας nominat cum ebeni phalangibus, ut constet lignum simile fuisse ebeno. » Salmas. Plin. Ex. p. 727, a, B, qui in seqq. quærit de genere hujus ligni. « Non placet correctio συκάμινα ; ait enim Dioscor. ligna sesamina et acanthina fungosa esse, eaque nota dignosci posse a vero ebeno. Mori materies neutiquam fungosa est; durare enim non posset. Accedit alia etiam ratio, cur mutare nihil ausim, quod Oribasius et Serapio legerint σησάμινα, ut vulgati codices habent. » Bod. ad Theophr. p. 359. Conf. p. 1089. || Dioscor. 4, 164 : Κίκι ἢ κρότων· οἱ δὲ σήσαμον ἄγριον, οἱ δὲ σέσελι Κύπριον, οἱ δὲ κρότωνα. Notha : Αἰγύπτιοι σύσθαμνα, οἱ δὲ τρίξιν,
C Ῥωμαῖοι ῥικίνουμ. Plin. 15, 7 : « Proximum fit et ex cici arbore in Ægypto copiosa; alii crotonem, alii trixim, alii sesamum sylvestre appellant. » Hesych. et Favor. : Σίσαμις, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι. Per σίσαμις intelligi debet σίσαμις (σησαμὶς) ἀγρία s. σήσαμον ἄγριον, et in σέσελι subaudiendum est Κύπριον, ut satis patet ex alia ejusdem Hesychii glossa : Κρότων· οὕτω καλεῖται ὅ τινες κίκι Αἰγύπτιον, οἱ δὲ σησαμίδα ἀγρίαν Codex σισαμίν. Angl.] Hinc [Σησαμοειδὴς, ὁ, ἡ, Sesamo similis. Theophr. H. Pl. 3, 13, 6 : Ἔχει δὲ καὶ τὰ ἐντὸς σησαμοειδῆ τὴν ὄψιν. De forma contr. Σησαμώδης HSt. infra.] Σησαμοειδὲς, Herba duorum generum, una Σησαμοειδὲς μέγα, altera Σησαμοειδὲς μικρὸν appellatur. [Galeno Fac. simpll. 8, vol. 13, p. 227, Sesamoides album.] V. Dioscor. [4, 152, 153. Galeno l. c. Sesamoides magnum est Ἀντικυρικὸς ἐλλέβορος. Dioscor. : Σησαμοειδὲς τὸ μέγα ἐν Ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον καλοῦσι, διὰ τὸ μίγνυσθαι ἐν ταῖς καθάρσεσι τῷ λευκῷ ἐλλεβόρῳ· ἔοικεν ἡ πόα ἠριγέροντι ἢ πηγάνῳ ... σπέρμα ὅμοιον σησάμῳ, πικρὸν ἐν τῇ γεύσει. In Nothis legitur : Σησαμοειδὲς
D μέγα ... οἱ δὲ σησαμίτης, οἱ δὲ σησαμὶς, οἱ δὲ λυκοσκυτάλιον, οἱ δὲ ἐλλέβορος λευκὸς, οἱ δὲ ἀντικύρικον. Hesych. : Σησαμοειδὲς, ἐν Ἀντικύρᾳ πόα, ἐοικυῖα ἠριγέροντι. Plin. 25, 5 : Elleborum in Anticyra insula tutissime sumitur, quoniam sesamoides admiscent. Idem 22, 24 : Sesamoides a similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore. ... Est etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui Anticyricon vocant; cetera simile erigeronti herbæ, granum sesamæ. Quod illud Anticyricum helleborum dicatur, Galen. l. c. aliam ac Dioscorides, et ex eo Plin. l. c., rationem reddit, nempe quoniam semen hellebori modo purget, ceterisque viribus sit helleboro simile. Paul. Ægineta : Σησαμοειδὲς τὸ μέγα, ὅπερ ἀντικρὺς (Ἀντικυρικὸς) ἐλλέβορος ὠνόμασται, διὰ τὸ ὁμοίως ἐλλεβόρῳ καθαίρειν αὐτοῦ τὸ σπέρμα. Diosc. sententiæ astipulatur Strabo 9, p. 418. Postquam enim duas monuit olim fuisse Anticyras, unam ad OEtam montem in sinu Maliaco, alteram in Phocide, subdit statim in Maliaca quidem optimum nasci helleborum, at in Phocensi

melius apparari, ideoque multos ad hanc purgandi sanitatisque causa solitos proficisci : γίνεσθαι γάρ τι σησαμοειδὲς φάρμακον ἐν τῇ Φωκικῇ μεθ' οὗ συσκευάζεσθαι τὸν Οἰταῖον ἐλλέβορον. Conf. Saraceni Scholl. ad Diosc. Angl.] Σησαμοειδὲς vocatum fuit et semen hellebori nigri apud Anticyrenses, ut scribit Diosc. [4, 151.] Verum Theophr. ipsum helleborum ab iis sic vocatum fuisse prodidit, quod sesamæ similitudinem haberet. Gorr. [Respicitur ad Theophr. 9, 9, 2, ubi de nomine σησαμοειδὲς nihil invenias : Ὁ δὲ ἐλλέβορος ἐπὶ ταῦτα τῇ τε ῥίζῃ καὶ τῷ καρπῷ χρήσιμος, εἴπερ οἱ ἐν Ἀντικύρᾳ, καθάπερ φασὶ, τῷ καρπῷ καθαίρουσιν, ἔχει δὲ σησαμώδη τοῦτον. Erotian. : Σησαμοειδές· Διοκλῆς οὕτω φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν Ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον, ἕτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν. Hippocr. p. 406, 38 : Σησαμοειδὲς ἄνω καθαίρει. Quam sententiam repetit p. 1288, 13. Angl.] Item Σησαμὶς vel Σησαμίτις [Σησαμῖτις], v. Dioscor. [in Nothis l. c. scribitur σησαμίτης], herba quæ et Σησαμοειδές. Item Σησαμοειδῆ ὀστᾶ, Ossa sesamis similia, Ossicula oblonga et plana intra manuum pedumque articulos posita, sic dicta a sesami seminis similitudine. [Galen. De usu partt. 12.] Σησαμώδης quoque est Sesamo similis [Theophr. H. Pl. 6, 5, 3; 9 l. c.]. Σησαμίτης ἄρτος, vel Σησαμίτης, sine adjectione, Panis ex sesamo factus, ap. Athen. [3, p. 114, A : Καὶ τὸν σησαμίτην δὲ οὐχ ἑώρακε. ... Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ ὤν. Μνημονεύει δὲ πάντων τούτων Τρύφων ἐν πρώτῳ Φυτικῶν. Pollux 6, 72, panum species recensens, habet ζυμῖται, σησαμῖται. Hesychius : Σησαμίτης, ἄρτου εἶδος.] Item adj. Σησάμινος, ίνη, ινον. Σησάμινον ἔλαιον, Ex sesamo factum oleum. [Dioscor. 1, 41. Strabo de Assyria 16, p. 742 extr. : Ἐλαίῳ δὲ χρῶνται τῷ σησαμίνῳ τὸ πλέον. Idem de Babyloniis p. 746 : Ἀλείφονται δ' ἐκ τοῦ σησάμου. Suid. : Σησάμινον ἔλαιον, καὶ σύειον, ᾧ ἐχρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευσάμενοι. Respexit haud dubie ad Xen. Anab. 4, 4, 13 : Χρῖσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σύειον καὶ σησάμινον, καὶ ἀμυγδάλινον. Angl. Ξύλα σησάμινα v. supra in Σήσαμον de arbore dicto. Πλακοῦς ap. Hesych. infra in Σησαμοῦς cit.] Σησάμιον, τὸ, vel Σησαμὶς, ἡ, Placenta ex sesamo et melle atque oleo. Affertur ex Hippocr. et Athen. [Respici putamus ad Galen. Gloss. Hipp. : Σησαμὶς, τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης, ubi al. σησαμίου. (Veram autem scripturam esse σησάμης dicetur sub finem.) Favor. et Zonaras p. 1639 : Σησάμιον, καὶ σησαμούντια, τὰ ψαιστά· ubi cod. A. σησάμη. Gloss. γ. in Batrachom. 36 : Πολλὴν σισαμίδα, σησάμιον. Herodian. Epimer. p. 125 : Σησάμιον, τὸ τρωγόμενον. Quod ad Athenæum attinet, Ibycus vel Stesichorus ἐν Ἄθλοις ap. Athen. 4, p. 172, E, dicit : Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα, σησαμίδας, χόνδρον τε, καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν. Athen. 14, p. 646, F : Σησαμίδες, ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. Εὔπολις Κόλαξιν· Ὃς χαρίτων μὲν ὄμιχεῖ, καλλαβίδας δὲ βαίνει, σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται. Ἀντιφάνης Δευκαλίωνι· Σησαμίδας, ἢ μελίπηκτα, ἢ τοιοῦτό τι. Μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἔφιππος ἐν Κύδωνι· πρόκειται τὸ μαρτύριον. Ephippi testimonium, ad quod hoc l. provocat Athen., exhibitum est p. 642, F : Μέλι, σησαμίδες. Etym. M. p. 697, 27 : Πυραμὶς, ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὥσπερ σησαμὶς, ἡ ἐκ σησαμῶν καὶ μέλιτος. Angl. Hesych. v. Πλεφίλεφ et Πλεφίς. Arcad. p. 32, 2, inter oxytona in ις ponens.]

|| Dicitur etiam Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro illa placenta. [Contr. ex Σησαμόεις ap. Hippocr. p. 527, 53 : Τὰ μελιτώδεα καὶ τὰ σησαμόεντα. Hesychius ex poeta quodam : Σησαμόεντ' ἄρτον· οὗτος ἔκειτο ἆθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς, καὶ σησάμινος, καὶ τοιαῦτα τινά. Et : Σησαμόεσσα, ἐκ σησάμης κατεσκευασμένη μᾶζα. Athen. 14, p. 644, A : Περισπαστέον δὲ λέγοντας πλακοῦς τὴν ὀνομαστικήν· συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς· εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Pollux 6, 77 : Τῶν δὲ πλακούντων εἴδη, πυραμοῦς, σησαμοῦς, et 108 : Τοῖς μέντοι διαπαννυχίσασιν ἆθλα ἦν σησαμοῦς, καὶ πυραμοῦς, πέμματα διὰ μέλιτος ἑφθοῦ, τὸ μὲν ἐκ σησάμου, τὸ δὲ ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων. Schol. Aristoph. Eq. 277 : Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς· πυραμοῦς δὲ εἶδος πλακοῦντος, ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, ὡς καὶ σησαμοῦς τὸ διὰ σησάμων· ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἆθλα τοῖς διαγρυπνηταῖς· εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. V. Athen. 14, p. 647, C. Etym. M. p. 533, 16 : Ὁ δὲ κότταβος ἦν τοιοῦτόν τι λεκάνιον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον τοῦ συμποσίου, ἔχον ἐπιπλέον ἕτερον σμικρὸν ὃ ἔδει καταδῦσαι τὸν πέμψαντα τὸ περιττὸν τοῦ πόματος, ἦν δὲ τοῦτο σημεῖον τοῦ ἐρᾶσθαι ὑπὸ γυναικὸς ἢ παίδων, καὶ ἆθλα οἱ νικῶντες ἐλάμβανον πλακουντίσκους, πυραμοῦντας ἢ σησαμοῦντας ἅπερ κοττάβια ἔλεγον. Aristoph. Thesm. 570 : Τὸν σησαμοῦνθ' ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω· Ach. 1092 : Ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Lucian. Conviv. c. 27 : Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειν· 38 : Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὑὸς, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες. Suidas s. Photius : Σησαμοῦσι, πλακοῦσιν. Herodian. Epimer. p. 125 : Σησαμοῦντες, τὰ γλυκύσματα. Hesych. : Σησαμοῦς, πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης.] At σησαμῆ ab hoc (σησαμοῦς) differt, teste schol. Aristoph. Pac. [869 : Σησαμῆ ξυμπλάττεται, ubi liber unus σησάμοις, unde Brunck. sine caussa σησαμοῦς, quum σησαμῆ ex hoc l. citet etiam Herodian. Π. μον. λέξ. p. 7, 2, ubi inter perispomena refert.] Ubi ait σησαμῆν fuisse, quam ipsi vocarent σησαμίδα. [Schol. Aristoph. Ach. 1092 : Ἄλλο σησαμοῦς, καὶ ἄλλο σησάμη· σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησάμη δὲ, ἣν ἡμεῖς καλοῦμεν σησαμίδα. Ubi Suidas bis σησαμῆ, quod ne solum verum videatur Photii gl. prohibet : Σησαμῆν περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος, ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως. Si modo herbam hoc accentu notarunt illi, de qua infra dicemus, non placentam. Arcad. p. 110, 7 : Τὸ δὲ σισαμῆ περισπᾶται ὡς ἐκ συναιρέσεως. « Schol. Aristoph. per σησαμίδα intellexit herbam : recte ergo discrimen statuit inter σησαμοῦς, placentæ genus, εἶδος πλακοῦντος, et σησάμη, i. q. σησαμὶς, herbam. Sed fallitur credens σησάμη nunquam sumi pro placenta. Imo utramque significationem agnoscit Hesych. : Σησάμη, σησαμὶς, καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης. Id est, Σησάμη i. q. σησαμὶς, herba, et placenta ex sesamo facta. Sic Hippocr. p. 555, 7 : Φαγόντες πλακοῦντος καὶ σησάμης καὶ τῶν ἄλλων μελιτωθέντων ἀπλήστως. Hinc Galenus Gloss. p. 558 : Σησαμὶς, τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης, ubi HSt. : « Pro « σησαμὶς legendum puto σησάμης, ut Galenus dicat « σησάμην ab Hippocr. appellari, quæ vulgo σησαμὶς « nominetur. At in uno vet. cod. Ms. σησαμὶς τῆς οὕτω « δὴ ὀνομαζομένης, sed perperam. » Favorinus : Σησαμίς· ἡ οὕτω δὴ καλουμένη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Id. : Σησαμέα, εἶδος φυτοῦ. (Gramm. Cram. An. vol. 2, p. 323, 6, Σισαμέα sine interpr. et σησαμέα p. 306, 31.) An Σησαμέα sit i. q. Σησαμὶς, alii viderint. Hesych. et Favor. : Σάλμα, σησάμη. » Angl. Quod videtur ex σαᾶμα forma Laconica natum. Cujus neutro testimonium est in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 689, n. 1464, 9, 12 : Ἄρτον διὰ σαάμων. In l. Galeni Gloss. p. 558, Foes. Œc. Hipp. memorat etiam var. σησαμίου, a forma Σησάμιον, de qua v. supra. Σησάμη etiam Hesychius in Ἐνθαλάμια, πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης, Photius in Σήσαμον et Etym. M. in Σησάμιον cit. Σησαμῆ autem si, ut paullo ante diximus, non de herba, sed tantum de placenta dictum fuit, σησάμη vero de utroque ap. Mœrin v. Ἴτρια p. 203, recte repudiatum quod exhibuit Bekkerus πλάσματα σησαμῆ πεπασμένα pro σησάμη. || Hinc Σησαμούντιος, α, ον, Ex sesamo factus. Schol. Aristoph. Pac. 869 : Σησαμούντια πόπανα· unde Suidas in Σήσαμος. Vitiose Zonaras p. 1639 : Σησάμιον καὶ σησαμοῦντα, τὰ ψαιστά· et Σησαμούντεια τείχη. L. Dind.]

[Σησάμης. V. Σεισάμης.]

[Σησάμινος, Σησαμὶς, Σησαμίτης, Σησαμῖτις, Σησαμοειδὴς, Σησαμόεις. V. Σησάμη et Σήσαμον.]

[Σήσαμον, τὸ, Sesamum, πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σησαμινοὶ καὶ Σησαμίτης, Steph. Byz. Hom. Il. B, 853 : Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο. Ubi similia ac Stephanus Eust., nisi quod formam Σήσαμος ponit : Ἡ Σήσαμος πόλις τῆς Ἀμάστρεως λέγεται, et ὁ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας Φινεὺς dicit. Eadem forma Hesychius : Σήσαμος, πόλις Παφλαγονίας. Apoll. Rh. 2, 941 : Σήσαμον αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους.

Schol. post l. Hom. addit : Τὸ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Ἄμαστρις ἀπὸ Δαρείου ἀδελφοῦ θυγατρός. Ἐκλήθη δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σήσαμον λαβεῖν παρὰ Καρῶν ἀντὶ τῆς χώρας τὸν βουλόμενον κτίσαι τὴν πόλιν. Cod. Paris. autem Ἡ δὲ Σήσαμος. Incerta forma ap. Strab. 12, p. 544, ἐκ Σησάμου. Numi Σησα ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 399, n. 68, *Suppl.* vol. 4, p. 571, n. 115. Pro Σησαμινοὶ ap. Steph. Byz. autem certe Σησάμινοι scribendum.]

[Σησαμόπαστος, ὁ, ἡ, Sesamo conspersus. Philoxenus ap. Athen. 14, p. 643, C : Μελίπηκτα τετυγμένα ἄφθονα σασαμόφωκτα ˙ ... σασαμορυτοπαγῆ δὲ καὶ ... σασαμόπαστα πέμματα. Sic enim pro σησαμόφλοικτα Meinek. Com. vol. 3, p. 641, Sesamo asperso tosta. Σησαμορυτοπαγὴς est Ex sesamo et ruta compactus, nisi —τυροπαγῆ scribendum, ut infra Σησαμότυρον.]

[Σησαμορυτοπαγής. V. Σησαμόπαστος.]

[Σήσαμος. V. Σησάμη et Σήσαμον.]

[Σησαμότυρον, τὸ, Cibus ex sesamo et caseo. Hom. Batrachom. 36 : Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμίδα. « Σησαμότουρον i. q. σησαμὶς ap. Laonicum Cretensem ad Batrachom., Sesamum. » Ducang. Imo σησαμότυρον. Schol. β. γ., teste M. Maittaire, πολὺ σησαμότυρον. In Batrachom. editione quam curavit Franciscus Fontani, Florentiæ, 1804, 4, e codice, Fr. Philelpho inscripto a Th. Gaza, versus 36 sic recte legitur : Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σησαμότυρον, cum glossa interlineari, Οὔτε πέμμα εὐρύπλαστον ἔχων πολλὴν σησαμίδα καὶ τυρὸν τετριμμένον. Σησαμότυρον ergo est, non, ut Schneider. Lex. exhibet, σησαμότυρος, atque illud ipse Homerus, schol. vero σησαμίδα s. σισαμίδα usurpavit. Angl.]

[Σησαμούντιον, Σησαμοῦς. V. Σησάμη.]

[Σησαμόφωκτος. V. Σησαμόπαστος.]

[Σησαμώδης. V. Σησαμοειδὴς in Σησάμη.]

[Σησὰν, ὄνομα τόπου, Suidas. Infra Σισάν.]

Σῆσις, εως, ἡ, Cribratio, Succretio quæ fit cribro. In VV. LL. exp. Cribri agitatio, quassatio; et affertur ex Suida, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις : quum alioqui ap. eum legatur duntaxat ἡ τοῦ κοσκίνου.

[Σηστέον, Cribrandum. Diosc. 5, 103; Geopon. 3, 7, 1.]

[Σηστιώδης, ὁ, ἡ, Sestio conveniens, voc. a Cicerone fictum Ad Att. 7, 17.]

[Σηστὸς, ἡ, Sestus, dicta Phryne sec. Athen. 13, p. 591, C : Ἀπολλόδωρος δύο ἀναγράφει Φρύνας γεγονέναι ... Ἡρόδικος δὲ ἐν ἕκτῳ Κωμῳδουμένων τὴν μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσί φησιν ὀνομαζομένην Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας αὐτῇ.]

[Σηστὸς, ὁ, ἡ, Sestus. Πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Ὁ πολίτης Σήστιος˙ ἔστι δὲ ὡς Φαιστὸς Φαίστιος, Steph. Byz. Incerto genere Hom. Il. B, 836, Dionys Per. 716, Thuc. 1, 89; 8, 62, Herodot. 4, 143 et alibi, sed τὴν Σηστὸν 9, 115, ut Xen. Ag. 2, 26, H. Gr. 1, 2, 13, qui τὸν Σηστὸν 4, 8, 5, 6, nisi quis Stephani B. causa hic quoque fem. malit; ceteris locis sine articulo aut participio. Incerto genere item Polybius et Strabo locis multis. Σήστιος in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 429 sq., *Suppl.* vol. 2, p. 539 sq., et in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 130, n. 91, 3; 115, n. 343. Fem. gent. Σηστιάς, άδος, ap. Musæum 24 : Σηστιὰς Ἡρώ˙ 189 : Σηστιάδος πρὸ πόληος. L. D. Lemma ep. Anth. Pal. 7, 666, nam Σηστιάδα ibi leg. pro σιστιάδα. Boiss.]

Σῆστρον, τὸ, Cribrum. Hesych. tamen σῆστρα exp., non solum κόσκινα, sed etiam κύμβαλα. At ego non dubito quin in Cymbali signif. scribendum sit potius σείστρον, ut et supra docui in Σείω, i. e. in ejus derivatis. [Priori signif. defendit Lobeck. Technol. p. 93, ut ab Σήθω ductum, post Bentlejum Ep. ad Mill. p. 55, 56, qui idem voc. pro σίστρα restituit eidem v. Ἐρρωπίζομεν.]

[Σηταῖον, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς αὐτὴν ἐσταύρωσαν. Τὸ ἐθνικὸν Σηταῖος, Steph. Byz. Similiter Etym. M. Suidas : Σηταῖον, χωρίον. Scribendum esse Σήταια ostendit Lycophr. 1075 : Σήταια τλῆμον, ubi Tzetz. : Ἀφ' ἧς καὶ ἡ πέτρα Σήταια ἐκλήθη. Conf. etiam Zonaras p. 1639.]

[Σηταῖος.] Habent denique eadem VV. LL. et nom. Σηταῖος, Cribratus; sed hoc absque testimonio nequaquam admiserim : quamvis et ap. Varin. legatur, Σηταῖον, σεσησμένον, et σηταῖον χωρίον : quod posterius duntaxat habetur ap. Suid., scribentem sc., Σηταῖον, ὄνομα χωρίου. [V. Σηταῖον.]

[Σηταῖος. V. Σητία.]

[Σητάνειος. HSt. post Σῆστρον :] Hic autem sibi locum vindicat et nom. Σητάνειος, quum et ipsum a σήθω derivetur, vel Eust. [Od. p. 1792, 4] teste. Cui certe merito assentietur quisquis ejus significationem intuebitur; appellatur enim σητάνειος ἄρτος, Panis ex farina succreta, Bud. A quo exp. etiam Panis primarius : addente, ei opponi ap. Plut., eum panem qui dicitur Αὐτόπυρος. In VV. Lexx. posterioribus, scriptum est Σητάνιος, exponiturque Annuus : quæ expos. sumpta est ex Etym., ab alia origine profecta, ut infra post Σῖτος in Σιτάνιος docebo. [Quod v.] Item Σητάνια κρόμμυα, Cepæ setanicæ, eadem afferunt ex Theophr. H. Pl. 7, 4, [2. « Sed Σητάνεια μῆλα, ap. Theophr. H. Pl. 3, 12 (σητάνειος μεσπίλη § 5) sive Σητάνεια, ap. Athen. 3, p. 81, A, Setania mala, sunt Mespilorum genus majus. » Schweigh.]

[Σητανώδης. V. Σιτανίας.]

[Σήταπος, ὁ, Setapus, n. viri, ap. Iambl. Phot. Bibl. cod. 94, p. 76 sq.]

[Σητάω, σητῶ, ῥῆμα, unde Σητώμενα, Suidæ βιβρωσκόμενα, Quæ exeduntur, a tineis, ut videtur. Ap. Zonaram post σητώμενος excidit interpretatio.]

[Σήτειος, Σήτες. V. Σιτανίας.]

[Σητία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σητηνοί. Ἔστι δὲ καὶ Σητὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν τῶν Σητῶν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Σηταῖος. Λέγονται καὶ Σητοὶ, ὡς Δελφοὶ καὶ Λοκροὶ, Steph. Byz. Strabo 5, p. 237, et 231, τῆς Σητίνης, 234, Σητῖνος οἶνος. Unde corrigendus Steph. et fortasse Zonaras Lex. p. 1639 : Σητήνη, τόπος.]

[Σήτιον, τὸ, Setium, mons sinus Massiliæ, ap. Strab. 4, p. 181, Ptolem. 2, 10.]

Σητόβρωτος, ὁ, ἡ, A tinea adesus vel comestus. Jacob. 5, 2, ἱμάτια. [Job. 13, 28. « Sibylla ap. Theoph. Ad Autol. 2, 52. » Routh. Hesychius.]

Σητόδοκις, ιδος, Papilio. Vide Hesych. [Qui Σητοδόκιδες˙ ψύχαι (scr. ψυχαί), ἡ πτηνὰ ζῷα. « Papiliones. V. supra Μεμφίδες et inf. ad v. Ψυχὴ, ζωύφιον πτηνόν. » Albertus.]

Σητόκοπος, ὁ, ἡ, A tineis pertusus, derosus : ut [Lucillius Anth. Pal. 11, 78, 2], βυβλάρια σητόκοπα, A tineis pertusa. At VV. LL. in Βυβλάριον, tradunt Lascarin voluisse intelligi Papyrum pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis et frumentorum. Sed quum summa Lascaris doctrina notissima sit, non bona fide ejus interpretationem referri credendum est. [Dioscor. 2, 213 : Πολύτρητα ὥσπερ σητόκοπα. Hemst. Σητόκοπον, Tiniatum, Gl.]

[Σητοτρόφος, ὁ, ἡ, Tineas nutriens. Isidor. Pelus. 1, 127. Boiss.]

Σήψ, πὸς, ὁ, ἡ, Serpentis genus est, de quo tum alia multa Aetius 13, 26, tum vero, partes ab ea tactas putrefieri ac dealbari simili colore quo corpus vitiligine alba laborans. [Hesychius : Σῆπες, ζῷα ἑρπετὰ, ὄφεις.] Itidem schol. Nicandri σῆπα nominari scribit παρὰ τὸ σήπειν τοὺς πληγέντας : unde et ap. Lucan. [9, 723] : Ossaque dissolvens cum corpore tabificus seps. Idem schol. annotat, alio nomine vocari χαλκίδα, quoniam in dorso gerit χαλκιζούσας ῥάβδους. Diosc. vero 2, 70 : Σήψ, ἣν ἔνιοι σαῦραν ἐκάλεσαν Χαλκιδικὴν, [iisdem fere verbis Paul. Ægin. 7, 200, p. 253, 10, ubi σῆψις expressum, sed Seps Int. Lat.] ubi nota τῶν σαυρῶν generi annumerari, ut et a Nicandro Ther. [817] : Σῆπα γεμὴν πεδανοῖσι ὁμὴν [—σιν ὁμὴν] σαύροισιν ἀλύξεις, subaudito nomine ὁμοίαν, ut schol. quoque tradit : ita ut sensus sit, τὴν σῆπα τὴν τοῖς πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὸ σῶμα ὁμοίαν ἀλύξεις. Itidem Plin. 29, 5 : Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidicen vocant. Ubi χαλκιδικὴν vocat cum Dioscoride : Aristot. χαλκίδα, H. A. 8, 24 : Ἀποκτείνει δὲ δάκνουσα ἢ σφόδρα ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ ἡ καλουμένη χαλκὶς ὑπό τινων, ὑπὸ δ' ἐνίων ζιγνίς˙ ἔστι δὲ ὅμοιον ταῖς μικραῖς σαύραις, τὸ δὲ χρῶμα τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι. Rursum tamen Plin. inter Chalcidem et Sepa discrimen facere videtur, quum 32, 5, ait, A chalcide, ceraste,

aut quas Sepas vocant, aut elape dipsadeve percussis. Diosc. viperarum generi accenset, 5, 22, de oxymelite: Ἀρήγει δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σηπὸς δηχθεῖσι. Nisi forte ante τῆς omissa sit particula καί: præsertim quum diversa esse ἔχιν et σῆπα appareat ex Theophr. H. Pl. 9, 12 [11, 1], de panace Heracleo: Χρῶνται δὲ πρός τε τοὺς ἔχεις καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς σῆπας, καὶ τἆλλα ἑρπετά. Sic enim quidam reponunt pro σῆπας, quod Gaza quoque retinuit, interpretans Tineas. Sed miretur aliquis ibi masculinum genus, quum superioribus in ll. feminino usurpetur: nisi forte scrupulum hunc eximi putet hoc hemistichio Nicandri Ther. [147]: Τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ· quum schol. quoque ibi exponat ὁ ξηρὸς, vel ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις. [Nisi scribendum τὰς, quod vel propter σῆπας facile mutari potuit. Nam Aristot. Mir. c. 164: Φέρει ὄφεις τοὺς λεγομένους σῆπας, οἳ οὐχ ἔχουσι μίαν χροιὰν, ambiguum est exemplum. Nec Zonaræ Lex. p. 1638: Σῆπες, οἱ σκώληκες, ἡ εὐθεῖα ὁ σήψ, τοῦ σηπὸς, testimonium vindicat τοὺς, quippe confundentis σήψ et σὴρ vel σὴς quæ continuo addit. Describit autem præter Ælian. N. A. 16, 40, Pausan. 8, 4, 7: Σὴψ οὐ προϊδόμενον ἀποκτίννυσι. Τὸν δὲ ὄφιν τοῦτον καὶ αὐτός ποτε εἶδον· κατὰ ἔχιν ἐστὶ τὸν μικρότατον τέφρᾳ ἐμφερής, στίγμασιν οὐ συνεχέσι πεποικιλμένος· κεφαλὴ δέ ἐστιν αὐτῷ πλατεῖα καὶ τράχηλος στενὸς, γαστέρα δὲ ἔχει μείζονα καὶ οὐρὰν βραχεῖαν· βαδίζει δὲ οὗτός τε καὶ ὄφις ἕτερος ὁ κεράστης καλούμενος ἐνδιδόντες ἐς τὰ πλάγια, ὥσπερ οἱ καρκίνοι.] || Σῆπας annotant ab Hippocr. lib. 3 De morb. Pop. segm. 3, et lib. 6 segm. 7, vocari Pustulas, quas et ἐκθύματα ac ἐκφύματα vocat. [Erotian. p. 324. Diosc. 1, 68: Εὐχρηστοῦν εἰς τὰς σῆπας.]

[Σηψιδάκης, ὁ, ἡ, Qui morsu corrumpit. Plato Aristotelis Top. 6, 2, φαλάγγιον.]

Σῆψις, εως, ἡ, Putrefactio, Putredo. [Tavus, Marcor, Mucor, Gl., quæ ponunt etiam in Σὴς, ἡ σῆψις, Robigo. Aristot. Meteor. 4, init.: Τὸ τέλος τῆς κατὰ φύσιν φθορᾶς σῆψίς ἐστιν· H. A. 6, 15 init.: Τῆς ἐπιπολαζούσης σήψεως. Axioch. p. 365, D: Ἀλγεῖς ἐπὶ σήψει. Tim. Locr. p. 102, C: Ὑγρῶν σάψιες· et 101, A. Theophr. C. Pl. 3, 22, 3: Σήψεως γινομένης· 4: Τὸ ὕδωρ σῆψιν ἐποίησεν· 5, 4, 5: Σῆψιν ἔχοντος γεώδη τινὰ τοῦ δένδρου.] Plut. Symp. 3, 10 [p. 658, A], de carnibus cervinis aut aprugnis, quæ aliquo mittuntur, Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἧλον, ὡς βοηθοῦντα πρὸς τὴν σῆψιν. Ibid. Moschion medicus τὴν σῆψιν definit τῆξιν καὶ ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης· atque adeo ait ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα. [Ap. Athen. 7, p. 276, E, κατὰ σῆψιν fit ἡ πέψις, Concoctio. Ubi v. Casaub. Valck. Mœris p. 342: Σῆψις ὀστέων. « Plotinus vol. 2, p. 1042, 9: Περὶ τῶν ἐκ σήψεως. » Creuzer. V. Σηπτικός.]

[Σηών, indeclin., ὁ, Seon, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀμορραίων, Suidas et Zonar. ex Num. 21, Joseph. A. J. 4, 5.]

[Σθενέω. V. Σθενώ.]

[Σθέναρ, τὸ, Vis, ponere videtur Theognost. Can. p. 80, 3, etsi illic locum habere etiam θέναρ cetera ostendunt vocc. in αρ. L. Dind.]

Σθενᾰρὸς, ὰ, ὸν, Validus [Gl.], Robustus, Viribus potens. Hom. Il. I, [501]: Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος [ἀρτίπος. Soph. Œd. T. 468: Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν. Eur. El. 389: Βραχίων σθεναρός. Apoll. Rh. 4, 543: Σθεναρὸν τέκεν Ὕλλον. Monum. Byz. Anth. Pal. 9, 799, 2: Σθεναρὴν πράγματα πίστιν ἔχει. Strato ib. 12, 200, 2: Καὶ σθεναρὴν ἐκ χερὸς ἀντίθεσιν. Tzetz. Hist. 9, 418. Frequens est etiam ap. Apollinar. Ps., ut 23, 18: Βασιλεὺς ἀθάνατος σθεναρός τε· 67, 40: Σθεναρὴν κλισίην ἕο πάντοτε πῆξε· 71, 5: Οὔρεσιν εἰρήνη σθεναρὴ βουνοῖς τε μελέσθω· 72, 7: Καὶ σθεναραὶ μάστιγες ἐπὶ πληγῇσι βαρείαις· 96, 5: Κοιρανίης σθεναρῆς, et alibi cum vocc. ἄναξ, θυμὸς, κλέος, μῦθος, ὀχεὺς, πέτρα, et absolute 71, 23: Πτωχὸν ἐκτ παλάμης σθεναρῶν ἀπελύσατο φῶτα· 85, 26: Σθεναρῶν ὁμήγυρις. || Adv. Σθεναρῶς, idem 101, 45: Νισσόμενος σθ. μιν ἀμείβετο. L. Dind.]

Σθενέβοια, ἡ, [Sthenebœa], nomen proprium mulieris [f. Iobatæ s. Amphianactis, ap. Apollod. 2, 2, 1, 3; Aphidantis 3, 9, 1, 2] et tragœdiæ Euripideæ ap. Aristoph. Ran. [1043, 1049. De accentu Theognost. Can. p. 102, 10.]

[Σθένεια, ἡ, Minervæ epith., Lycophr. 1164: Αἰταῖς

A Σθένειαν ἱκέτιδες γουνούμεναι. Minervam Σθενιάδα a Trœzeniis cultam memorat Pausan. 2, 30, 6; 32, 5.]

[Σθένεια, ων, τά. V. Σθένιος.]

[Σθενελαΐδας, ὁ, Sthenelaidas, ephorus Laced. ap. Thuc. 1, 85, Pausan. 3, 7, 11. ᾱῐᾰ]

[Σθενελαΐς, ίδος, ἡ, Sthenelais, n. mulieris, Anth. Pal. 5, 2, 1.]

[Σθενέλᾱος, ὁ, Sthenelaus, Trojanus, ap. Hom. Il. Π, 586. Laco ap. Xen. H. Gr. 2, 2, 2. Infertur interdum hoc nomen pro Σθενέλας et Σθένελος. V. Worth. ad Tatian. p. 131, 133. Et Σθενέλας quidem nonnisi forma, Σθένελος vero origine differt.]

[Σθενέλας, α, ὁ, Sthenelas, f. Crotopi. Pausan. 2, 16, 1. Pater Gelanoris ib. 19, 3. N. viri in inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 3, n. 2, 4.]

[Σθενέλη, ἡ, Sthenele, f. Acasti ap. Apollod. 3, 13, 8, 5; Danai ap. eund. 2, 1, 5, 6. V. Tzetz. in Cram. An. vol. 3, p. 378, 4. L. Dind.]

Σθένελος, ὁ, derivatum a σθένος, nomen proprium viri fortis [immo f. Capanei] ap. Hom. [Il. B, 564 etc.
B F. Persei, ap. Hom. Il. T, 116, Apollod. 3, 7, 2, 5, qui f. Ægypti memorat 2, 1, 5, 6; Androgei 2, 5, 9, 5; Melanis 1, 8, 5, 3; Persei 2, 4, 5, 2 etc. Actoris ap. Apoll. Rh. 2, 911, 925], et poetæ ap. Aristot. [Poet. c. 22] atque Athen. [Aristoph. Vesp. 1313. Aliorum alibi.]

[Σθενέτης, ὁ, ex quo compositum sit ἐρισθενέτης, ponit Etym. M. v. Ἐγέτης. Quod in simplici perinde inusitatum quam quod Hesychius ponit: Σθενής, et qui Σθένης, Photius et Suidas, ἰσχυρὸς, καρτερός. Quam gl. delevit Musurus. Sed Hesychius si scripserat Σθενῆς vel Σθενῆς, quod cum aliis hujusmodi adjectivis in ης componit Arcad. p. 24, 21, Photius, aut Suidas certe, qui distinguit Σθένης ab Σθένις n. pr., vix videtur perispomenon posuisse. Quod ne Hesychio quidem inferre licebit, si recte habeat ejusdem gl.: Οὐ σθενῶς, οὐκ ἰσχυρῶς, ubi cod. ἰσχυρόν. Σθεναρῶς suspicabatur Albertus, poterat etiam Οὐ σθένω, οὐκ ἰσχύω. De utraque forma disputat Lobeck. Paralip. p. 163-4. L. Dindorf.]

C [Σθενιάς. V. Σθένεια.]

[Σθενίδης, ὁ, Sthenides, n. viri. Poetæ ap. Stobæum sec. Phot. Bibl. cod. 167, p. 115. Sed ille Pythagoreum Locrensem Σθενίδαν memorat Fl. 48, 63, quem vicissim inter philosophos omittit Photius.]

[Σθενίος s.] Σθένιος, ὁ, pro nomine proprio serpentis ex schol. Homeri [Il. B, 308. Equi Neptuni N, 23, qui infra Σθένων. Viri n. est Anth. Pal. 5, 201, 2: Τῷ χρυσέῳ τερπομένη Σθενίῳ. V. Σθέννις. Jovis cogn. ap. Plut. Mor. p. 1140, C: Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ· τὸν δ' ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναοῦ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δ' ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ. Quod certamen per ι scriptum memorat Hesychius: Σθενία, ἀγών τις ἐν Ἄργει οὕτω προσηγόρευτο. Ubi Σθένια Albertus. Jovis Σθενίου meminit etiam Pausan. 2, 32, 7; 34, 6.]

[Σθένιππος, ὁ, Sthenippus, Laco, ap. Polyæn. 2, 26. Alius in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 986, n. 1849, c, si recte ita legitur.]

[Σθέννης, εος s. ους, ὁ, Sthennes, n. viri, in inscr.
D Delph. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 77, n. 42, 2.]

[Σθέννις, ιδος, ὁ, Sthennis, n. artificis in inscr. Att. ap. Ross. *Kunstblatt* 1840, n. 32, simplici ν non recte scriptum in libris Pausan. 4, 16, 8, et plerisque 17, 5, Plinii N. H. 34, 8, 89, ubi alii recte *Sthennis*. Et Σθέννις est etiam in inscr. in Monum. Matth. vol. 3, p. 183, Spon. Misc. p. 126, quum in Σθένιδος consentiant libri Strab. 12, p. 546, Plut. Lucull. c. 23, quibus, ut Pausaniæ, Σθέννιδος est restituendum, etsi Σθένις Σθένιδος ponit et ab adj. σθένης distinguit Suidas. Non græcum autem quod ap. Ps.-Plut. Apophth. p. 203, D, est Σθεννίου et Σθέννιον, de Himeræo quodam, qui Σθένις bis dicitur Pomp. c. 10, quæ ita sunt corrigenda, ut Σθένιος scribatur et Σθέννις, sicut Sthenius Thermitanus est ap. Cic. Verr. 2, 34; 3, 7; 5, 42. Eundem Σθένωνα aliquoties vocat Plut. Mor. p. 815, E, F. L. Dind.]

Σθενοβλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Vires lædens. Oppian. Cyn. 2, 82: Σθενοβλαβέος Κυθερείης.]

[Σθενοβρῖθὴς, ὁ, ἡ, Robore valens. Polyæn. 4, 7,

12 : Τῶν ἱππέων ὅσοι μεγίστους καὶ σθενοβριθεῖς ἵππους εἶχον, ἐς τετραφαλαγγίαν ἀντέστησε τῷ ῥεύματι. Sic enim correctum στενοβριθεῖς, quod στερνοβριθεῖς scribebat Schneiderus.]

[Σθενοκράτης, ους, ὁ, Sthenocrates, Athen. ap. Polyæn. 5, 17, 1 ἄ.]

Σθένος, ους, τὸ, Vis, Robur, [Valentia, Virtus, his add. Gl.] Potentia : ea signif. qua Virg. dicit Potentia solis pro Vis et vehementia solis. Hom. Il. E, [783] de leonibus et apris : Τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. [Θ, 32 : Ἴσμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν.] B, [451] : Ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota dicere σθένος τοῦ πολεμίζειν, pro Robur conjunctum cum desiderio pugnandi. [Ἐνέβαλε Λ, 11 etc. Et E, 139 : Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν· I, 351 : Οὐ δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν· Σ, 274 : Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν· O, 359 : Ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος. Hesiod. Op. 435 : Τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν· 420 : Μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.] P, [499] : Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Et aliquanto ante, 212 : Πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος. [Od. X, 237 : Σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν ἠμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ.] Et 329 [et alibi] : Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε. Quibus in Il. nota copulari ἀλκὴ et σθένος, κάρτος et σθένος : quibuscum copulari μένος quoque, suo loco videre est, quod et similia huic loquendi genera efficit. [Theocr. 25, 138 : Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ.] Χεῖρες etiam et σθένος conjunguntur ab eod. poeta, ut Od. Φ, [282] : Ὄφρα μεθ' ὑμῶν Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, Ut vobiscum manuum robur experiar. [Il. Y, 361 : Ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει.] Item, Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, Il. N, [193]. Apud Eund. passim σθένεϊ βλεμεαίνων, plerumque de homine ira concitato : ut et Il. P, [22] de apro : Οὗτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Dicitur præterea σθένος Ἰδομενῆος, N, 248, et σθένος Ὠρίωνος [Hesiod. Op. 595 et 617, σθένος ὄβριμον Ὠρ.], Σ, 486, [Ὠκεανοῖο ib. 607 etc.] periphrastice pro Idomeneus, Orion, potius Viribus potens Idomeneus, Robore infracto pollens Orion : quemadmodum Apollonius quoque [1, 531] σθένος Ἡρακλῆος, pro quo alibi βίη Ἡρακλῆος, et βίη Ἡρακληείη. Itidem dicitur μένος Ἀντινόοιο, et μένος Αἰακίδαο. [Hesiod. Sc. 97 : Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων. Simonid. Anth. Pal. 7, 701, 3 : Ὠκυπόδων σθένος ἵππων ... δεξάμενοι πολέμῳ. Oppian. Hal. 4, 542 : Πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος. Pind. Ol. 6, 22 : Σθένος ἡμιόνων· 9, 55, ὕδατος· Pyth. 2, 12, ἵππιον· 4, 144, ἀελίου· 5, 34, ἐντέων· 113, ἀγωνίας· 9, 89 : Κρατησιμαχον σθένος υἱῶν· Nem. 1, 26 : Πράσσει ... ἔργῳ σθένος· 5, 39 : Σθένει γυίων θρασεῖ· 10, 48 : Χειρῶν σθένει· Isthm. 3, 2 : Σθένει πλούτου· 6, 22 : Σθένει ἔκπαγλος· Pyth. 10, 24 : Τόλμᾳ τε καὶ σθένει· fr. ap. Lucian. Enc. Dem. c. 19 : Τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος· ap. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 7, p. 973, 7 : Νιφετοῦ σθένος, et alibi. Æsch. Prom. 55 : Λαβών νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει ῥαιστῆρι θεῖνε· 105 : Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος· 362 : Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος· Pers. 167 : Ὅσον σθένος πάρα· 901 : Ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων· Cho. 849 : Οὐδὲν ἀγγέλων σθένος, ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι· Eum. 87 : Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν· 299 : Οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν· et alibi. Soph. OEd. T. 369 : Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος· OEd. C. 68 : Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; 727 : Καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ, τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος· 842 : Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει· Aj. 338 : Τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει· El. 333 : Εἰ σθένος λάβοιμι· 348 : Εἰ λάβοις σθένος· Tr. 497 : Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται· 507 : Ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος· fr. ap. Stob. Fl. 54, 3 : Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν. Et similiter sæpe Eur., ut notasse sufficiat Phœn. 850 : Σύλλεξαι σθένος καὶ πνεῦμ' ἄθροισον· Suppl. 66 : Καὶ σοί τι πάρεστι σθένος ὥστ' εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν τὰν παρ' ἐμοὶ καθελεῖν. Theocr. 1, 42 : Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Apoll. Rh. 2, 589 : Ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· 1200 : Ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος οὔποτ' ἀρωγῆς σχήσεται· 3, 63 : Ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις· 1307 : Εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει.] Usus hujus vocabuli σθένος in prosa quoque, ut ap. Xen. aliquoties [Cyrop. 8, 5, 25, H. Gr. 6, 5, 2], Βοηθήσειν παντὶ σθένει. [Reip. Lac. 4, 5, ἀρήξουσι· Cyrop. 6, 1, 42 : Ταῦτα ἀκούοντες, ἧττον ἂν παντὶ σθένει ἀθροίζοιντο. Diodor. 16, 75 : Βοηθεῖν παντὶ σθένει.] Dem. vero Olynth. 3 [p. 30, 12] dicit etiam, Εἰ μὴ βοηθήσητε [—σετε] παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. [Thuc. 5, 23 : Ἐπικουρεῖν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Plato Leg. 1, p. 646, A : Ὡς χρὴ γεύεσθαι (τούτου τοῦ ἐπιτηδεύματος) καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν· 9, p. 854, B : Εὐλαβεῖσθαι παντὶ σθένει.] Aristoph. dixisset, καθ' ὅσον ἂν σθένοιτε [—ητε]· Lat. Pro viribus, Totis viribus. [Plato Phædr. p. 267, C : Τὸ τοῦ Χαλκηδονίου (oratoris) σθένος. || Cum inf. Agathias Anth. Pal. 11, 57, 5 : Καὶ οὐ σθένος οὐδ' ἀπ' ἀριθμοῦ τὰς κύλικας γνῶναι τὰς ἔτι πινομένας. Nonnus Jo. 7, 34, p. 82, 13 : Καὶ οὐ σθένος ἐστὶ περῆσαι, et alibi sæpius, ut 21, 6, p. 218, 8 : Οὐκέτι δὲ σθένος εἶχον ὑποβρύχιον λίνον ἕλκειν. L. Dind.]

Σθενόω, Roboro, Confirmo, VV. LL. [Σθενώσει, Hesychio ἐνισχύσει, δυναμώσει. « Pass. Rhett. Gr. vol. 7, c. 15, Θ : Ὑπὸ δὲ τοῦ κατηγορουμένου σθενούμενον καὶ κατασκευαζόμενον. » Walz.]

Σθενὼ, οῦς, ἡ, Stheno, soror Medusæ. [Ap. Apollod. 2, 4, 1, 9. Ps.-Plut. De fl. p. 36 Huds. Σθεινὼ propter versum Hesiod. Th. 276.]

Σθένω, Valeo, Possum. [Polleo, Gl. Æsch. Prom. 1012 : Αὐθαδία γὰρ ... αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖζον σθένει· Ag. 296 : Σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέ πω μαυρουμένη· 938 : Φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει· Eum. 619 : Τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον σθένει μαθεῖν· 896 : Σὺ τοῦτο πράξεις ὥστε με σθένειν τόσον;] Soph. Aj. [810] : Εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω, Vado et ego illuc quo possum. [El. 604 : Καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἄν· 946 : Ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω· 998 : Σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί· 1014 : Σθένουσα μηδέν· OEd. C. 734 : Πρὸς πόλιν σθένουσαν, εἴ τιν' Ἑλλάδος μέγα· et sæpe cum inf., ut OEd. T. 17 : Οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες. Item Eur., ut Alc. 268 : Οὐ σθένω ποσί· El. 939 : Τοῖσι χρήμασι σθένων· 71 : Εἰς ὅσον σθένω· et cum inf. cum art. conjuncto Iph. A. 655 : Τὸ σιγᾶν οὐ σθένω, qui tamen versus non magis est illius quam vicini aliique haud pauci illius scenæ. Apoll. Rh. 2, 1053 : Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης ὤσασθαι τόξοισι.] Aristoph. Pl. [912] : Καθ' ὅσον ἂν σθένω, pro quo Xen. παντὶ σθένει, Dem. παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατὸν, Latini Pro viribus. Plut. : Οὐδὲν ἂν σθένοι, Nihil possit. Rursum ap. Soph. Aj. [488] legimus, σθένειν ἐν πλούτῳ· quod Latini dicunt Valere opibus, Pollere divitiis : qui etiam dicunt Potens opibus, Qui multum potest opibus et copiis. [Cum inf. Τῶν ἀχθοφόρων ζώων ... οὐ σθενόντων ... παράγειν Suid. in Πιλήσεσι. Hemst. Constant. Manass. Amat. 7, 47 : Μὴ σθένων τὰ κλωστήρια τοῦ δαίμονος ἀμεῖψαι. Tzetz. Hist. 9, 533 : Μηδὲν ἀνύειν σθένοντι· in Cram. An. vol. 4, p. 70, 16. L. Dind.]

[Σθένων, οντος, ὁ, Sthenon, n. canis, ap. Xen. Ven. 7, 5 ; equi ap. Eust. Il. p. 918, 14 : Ἵππους δὲ ὁ μῦθος αὐτῷ (Neptuno) δίδωσιν ... Σθένοντα, τοῦτον μὲν διὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου.. Is ap. schol. vocatur Σθένιος.]

[Σθενωνίδας, ὁ, Sthenonidas, Pythagoreus, ap. Iambl. Vit. Pyth. p. 528 Kiessl.]

[Σί. V. Τίς.]

[Σιὰ, ἡ, forma Lacon. pro θεὰ, quod v.]

[Σιαγαθουργοὶ, ἔθνος, περὶ οὗ φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ Σαρματίας, Steph. Byz. Fictum ex οἱ Ἀγαθυρσοὶ, ap. Marcian. p. 100, 3 Miller., ubi cod. Ἀγαθοσοί.]

[Σιαγόνιον, τό.] Σιαγόνια etiam pro Maxillis, ex Deut. 18, [3] affertur. [Hippocr. p. 469, 32 : Τὰ σιαγόνια οἰδίσκεται· 53 : Προστιθέσθω πρὸς τὰς γνάθους καὶ τὰ σιαγόνια· 470, 14 : Ἡ φάρυγξ φλεγμαίνει καὶ τὰ σιαγόνια· 52 : Τὰ σιαγόνια καταπλάσσειν ἀλήτῳ. Scribendum autem σιηγόνια, ut σιηγὼν ap. eundem.]

[Σιαγονίτης, ὁ, Maxillaris. Alex. Trall. 1, p. 97 : sic leg. pro vulgato εἰς τοὺς σιαγονίζας μύας. Struv. Σ. μῦς, Pallad. De febr. p. 40. Kall. ἰᾶι]

[Σιαγοῦς, ὁ, Siagus, n. viri, in inscr. Anapæ reperta, ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, n. 2130, 56, 60.]

Σιᾱγὼν, όνος, ἡ, Mala, Maxilla [Gl.] : quidam ita dictam putarunt [sec. Etym., qui cum Zonara aliam

et tertiam addit ab se inventam etym.], quia σιέεται περιαγομένη. [Aristoph. fr. Dram. ap. Phot. v. Σταθμὸς etc. : Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας.] Athen. 10, [p. 416, B] : Ὁπότε κοπιάσαι τὰς σιαγόνας ἐσθίων. [Macho 8, p. 243, F : Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἔγκοφον ἥλους. Valck. Plato Tim. p. 75, D : Τὰς σιαγόνας ἄκρας. Aristot. H. A. 2, 11 ; 3, 7.] Dicitur et de bove [a Cratino] ap. Eund. lib. 3, [p. 94, E] περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo ap. Xen. [Eq. 1, 8. De animalibus cornutis Aristot. H. A. 2, 1 med. Diod. 4, 76 : Σιαγόνι ἵππου et de mulis 18, 27 fin. Eust. Od. p. 1602, 14 : Ὁ ἦχος τῶν σιαγόνων τοῦ ἀγρίου ὑός. Pollux 1, 195 ; 2, 89, 93. Proverbialem locutionem memorat Georg. Progymn. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 576, 20 : Τοῖς παροῦσιν ἐντρυφῶσι δυσὶ χερσὶ καὶ σιαγόσιν. Cui simile est quod Jo. Sicel. ib. vol. 6, p. 225, 25 dicit : Ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι (Æschyli), ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν, οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ ἐπιλαθόμενος. Utitur voc. a tragœdia alieno etiam Soph. in Amyco satyrica ap. Athen. 3, p. 94, E : Σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι. Addit autem Athen. : Οἱ δὲ διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός. Ubi libri deteriores οἱ ὑσιαγόνα διὰ τοῦ υ στ. V. Ὑαγών. || Ion. Σιηγὼν ap. Hippocr. p. 219, C : Σιηγόνας ἐντείνει. Aret. p. 105, 6. Formam Byzantinam, nisi mendum est, ex Mich. Psello In Cant. Cantic. p. 120 : Αἱ σαὶ γὰρ ὡραιώθησαν ἐξόχως σιαγόναι, annotavit Ducang. V. Σινδών.]

[Σίαι, πτῆσαι. Πάφιοι, Hesychius. Πτύσαι Salmasius et alii, conferentes cum σίαλον.]

[Σιαίνω. Schol. Lucian. D. mort. 10, 9 : Τὴν κινάβραν) κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῷ πάντας σιαίνειν. « Persuadeo mihi Σιαίνειν verbum recentioris esse Græcitatis, quod corruptum e σικχαίνειν significet Fastidium creare, quale solet odor ingratus ac teter ; at Fastidire, Aversari, σιαίνεσθαι. (Hesychius : Δυσφορεῖν, σιαίνεσθαι. L. Dind.) Cyrilli Gl. : Σιαίνομαι, Tedo (Tædeo) ; Σιαντία, Fastidia ; Σιαντὸς, Teter. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur Ducang. Gloss. in Σιαίνειν : nam Nicephori et Jo. Moschi σιανθεὶς non aliunde debet quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti : utrique loco potestas assignata plane convenit ; aliena est, quam ille dedit, interpretatio, Captata animi æqualitate. (Niceph. Presb. in Vita Ms. S. Andreæ Sali : Καὶ σιανθεὶς οὖν ἐν τῷ πικρῷ, ἔφη. Jo. Moschus in Limon. c. 205 : Ἀκούσας δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σιανθεὶς, καὶ ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἐδάκρυσεν. Constantin. Cærim. p. 233, C : Ἐρωτῆσαι αὐτὸν πῶς ἦλθε καὶ μὴ ἐσιάνθη τί ποτε.) Videndum ergo an in schol. nostro ad Tim. p. 113 restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν (vulgo διασιαίνειν), propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie Hircorum fœtor : præterea notat quemvis Tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant. An potius parva mutatione legi præstat? λέγει δυσωδίᾳ τῷ πάντας σιαίνειν, ait Lucianus, gravi fœtore philosophum eum omnibus esse fastidio. » Hemst. Suidas : Σιαίνεται, αἰτιατικῇ. Conf. Valck. Opusc. vol. 2, p. 217.]

[Σιάκιον, τὸ, Matthæo Silvatico, Rubus batos. Anon. medicus ex cod. Ms. Reg. 1843 : Τὸ σιάκιον οὐ κακόχυμόν ἐστιν, καὶ μάλιστα, ὅταν πεφθῇ· τρέφει γὰρ ἱκανῶς. Ducang.]

Σιαλενδρὶς, ίδος, ἡ, Avis nomen, ap. Callim. [sec. Hesychium. V. Σκαλίδρις.]

[Σιαλίζω, Salivo.] Σιαλίζειν, vide in Σίαλον. [Ubi tamen omissum est. Hesych. : Σιαλίζειν, ὅπερ ἴσον τῷ καταπτύειν ἑτέρου ἐσθίοντος, ἢ καὶ περὶ δεῖπνον διαλεγομένους καταπίνειν τὸν σίαλον. Idem : Κατασπᾶν, χαλᾶν ἢ σιαλίζειν ἑτ. ἐσθ. ἢ παρὰ δείπνῳ διαλεγομένου κ. τ. σ. Etym. M. : Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσιν. Phrynich. Bekkeri p. 62, 18 : Ὅτι ὁρᾷς ἐσθίοντί τινι σίαλον ἐπιόντα τῷ στόματι, σιαλίζειν λέγε. De forma Σιελίζω HSt. :] Σιελίζειν, Plinio Salivare, Salivam aut Salivarium lentorem emittere. Ita VV. LL., quæ et πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Alex. Trall. : item, Οὐ παύονται σιελίζοντες καὶ ἀπο-

A πτύοντες, ex Eodem. [Hippocr. p. 77, A : Ἦχοι συχνοὶ σιελίζοντες. Aet. p. 13 ed. Hebenstr.]

[Σιαλικὸς, ή, όν, Salivarius, Gl.]

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Saliva. [Hesychio βλέννος. Ἀχαιοί. Quocum hodiernorum Græcorum σαλιακοῦδα et σαλαρία s. σαλιαρία, τοῦ τῶν βλέννων γένους, confert Coraes ad Xenocrat. p. 187. Nisi βλέννος hic dicitur Stultus. V. Σιαλοπάλλαγος. Idem : Σιαλίδων, διαλόγων.]

[Σίαλις, ἡ, navis, ap. Athen. 9, p. 392, F : Καὶ ἡ σ. δὲ ἀπὸ τούτου (ὅτι φωνήεσσά ἐστιν) ἂν εἴη, φησὶν ὁ Δίδυμος, ὠνομασμένη. Σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν.]

[Σιαλισμὸς, ὁ, ap. Hesych. v. Κεργνώμασι, τραχύσμασι, κυκλώμασι, γαλισμοῖς. « Leg. Σιαλισμοῖς. Σίαλος est Sputum ; et σιαλίζειν, Sputo aspergere. Ut ῥαντίζειν Græcis accipitur ἀντὶ τοῦ ποικίλλειν, ita et σιαλίζειν et σιαλῶσαι. Unde σιαλισμοὶ et σιαλώματα, τὰ ποικίλματα, eadem cum κεργνώμασι. Adde quod et genus πτύσματος Medicis dicitur κεργνοειδές. Quidam et σιγάλωμα pro eodem dixere, et σιγαλῶσαι. » Salmas. **B** Plin. Ex. p. 241, a, D. De forma per ε HSt. :] Σιελισμὸς, Symptoma, quum saliva plus æquo in os influit, ap. Galen. 8 τῶν Κατὰ τόπους, c. 4 : item ap. Ægin. 3, 37. [Rufus p. 235 ed. Matth. : Ναυτίαι καὶ σιελισμοί. Matth. Med. p. 159 med. : Σιελισμοῦ οὐ πάνυ ἐστὶν ἐμποιητική.]

[Σιελιστήριον, τό.] Ab nomine σίελος dicta sunt et Σιελιστήρια equorum, i. e. Fræna s. Fræni : quia salivam et spumam equis excitant, dum ipsa mandunt : unde Spumantia fræna ap. Virg. Ita VV. LL., in quibus adduntur ex Geopon. [16, 1, 11] hæc Apsyrti, de pullo equino : Τὸν χαλινὸν πρὸς τῇ φάτνῃ κρεμαστέον, ἵνα ψαύων συνεθίζηται, καὶ μὴ εὐλαβῆται τὸν ἀπὸ τῶν σιελιστηρίων ψόφον, Ne frænorum sonantium strepitum reformidet : quod præceptum est ap. Virg. Georg. 3 : Et stabulo frænos audire sonantes. Hujus rei meminit et Varro 2, 7.

[Σιαλίτης s. Σιελίτης, ὁ, Salivarius. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 136, 31 : Οἱ σιελῖται μύες ἐντὸς τοῦ στό- **C** ματος κεῖνται. L. Dind.]

[Σιαλόεις. V. Σιγαλόεις.]

[Σιαλοποιὸς s. Σιελοποιὸς, ὁ, ἡ, Salivam movens. Xenocr. De aquatil. § 47 (c. 22) : Οἱ δὲ πυθμένες ἢ μήκωνες ... ἱδρωτικοὶ, σιελοποιοί.]

Σίαλον, τὸ, Saliva. Xen. [Comm. 1, 2, 54] : Καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. [Pherecrates ap. Athen. 11, p. 481, A : Γλίσχρον τε μοὐστὶ τὸ σίαλον νὴ τὼ θεώ. Incerto gen. Nicand. Th. 86 : Βροτέων σιάλων. « Hippocr. Epid. 6, 5, aph. 3, στόματος σιάλου ἀναγωγὴ, Oris salivatio. P. 1145, H : Σίαλον οὐδὲν ἀπεχώρεεν· et, Οὐ γὰρ ἦν σίαλον. Et p. 493, 13 : Ἢν δὲ τὸ σίαλον μὴ καθαίρηται. Σίαλον etiam dicitur Hippocrati p. 251, 36, humor ille lentus salivæ perquam similis, qui in articulis continetur, et μύξα, Mucus, vocatur p. 411, 26. » Foes. Aret. p. 14, 19 : Αἷμα σιάλοισι μεμιγμένον. Aristot. H. A. 10, 3 med., et Rhet. 3, 4 med. : Ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσιν. Lucian. Alexand. c. 21 : Σιάλῳ τὴν σφραγῖδα **D** προχρίσας. Polyb. 12, 13, 11 : Κοχλίας προηγεῖτο τῆς πομπῆς αὐτῷ, σίαλον ἀναπτύων. L. D. Sirach. 26, 22 : Γυνὴ μισθία ἴση σιάλῳ λογισθήσεται. Valck. De discrimine inter σ. et πτύαλον recte animadvertit Etym. M. s. Zonaras πτύαλον esse τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν χειλέων ἐπίπτυξιν, sed σίαλον αὐτομάτως ῥεῖν, unde σιαλίζειν dici infantes et decrepitos, non πτύειν. Ceterum v. Σίελος.] Masc. genere etiam Σίαλος [Saliva, Gl.] ap. Athen. legitur. [De quo HSt. in altera forma :] Σίελος, sicut et σίαλος supra, Saliva. [Sputum, add. Gl.] Dicitur etiam Σίελον. [Mœris p. 347 : Σίαλον ἐν τῷ α καὶ οὐδετέρως Ἀττικοὶ, Σίελον ἐν τῷ ε καὶ ἀρσενικῶς Ἕλληνες. Thomas p. 791 : Τὸ σίαλον Ἀττικοὶ, ὁ σίελος Ἕλληνες. Moschop. Π. σχεδ. p. 54. Τὸ σίαλον memorat Eust. Od. p. 1390, 57. Καὶ σίελος καὶ σίαλον Pollux 2, 103. Σιαλὸς ὀξυτόνως τὸ ἀκουσίως ἐκφερόμενον περίττωμα ἐκ τοῦ στόματος, addito loco Polybii 12, 13, 11 : Κοχλίας... σιαλὸν ἀποπτύων, Suidas, qui infra memorat etiam Σίελος. Sed accentum acutum neque ab alio quoquam memoratum vidi

neque in l. Polybii Valesius certe exhibet p. 53, qui σίαλον. Hesychius : Σίαλος, σίελος, ἀφρὸς, πτύελος. Jes. 40, 15 : Τὰ ἔθνη ὡς σίελος λογισθήσονται. Quibuscum conf. l. Sir. in Σίαλον cit. Σίελον n. gen. in Matth. Med. p. 167, 6 : Πολὺ ἐπισπάσθω σίελον· et 169, 13, ex Herodoto et Antyllo. « Σίελος, Theodor. Prodr. Rhod. p. 101, 102. Psellus ap. Gaulm. ad Eumath. p. 12 (De dæmon. p. 89). » Boiss. Qui de usu salivæ magico v. ad Psell. p. 247. « Eust. Od. p. 1319, 49 : Σιέλους ὥσπερ τινὰς ἢ μύξας. » Valck.]

[Σιαλοπάλλαγος, ὁ παράληρος καὶ ἀνόητος, Stultus, Hesychio. Conf. Σιαλὶς, βλέννος ap. eund.]

[Σιαλὸρ, θαλίς, Λάκωνες, Hesychius.]

Σίαλος, ὁ, Axungia, ex Hippocr. De victus rat. in morb. acut. [p. 403, 10 : Σίαλον ἐγκηρώσας μαλακῷ δέρματι, Mollem pellem pinguedine incerata illitam. Galen. in Exeg. etiam σιάλου δαιδὸς et σιάλου αἰγὸς τοῦ λιπαροῦ ap. Hippocr. exponit. Verum p. 649, 42, τῆς πιάλου δαιδὸς πιοτάτης legitur, Ex pingui tæda quæ sit quam pinguissima. Fors.]

Σίαλος, ὁ, Porcus saginatus, et quidem grandis, aut saltem grandiusculus. Hom. Od. Ξ, [19] : Ζατρεφέων σιάλων. [Il. Φ, 363 : Ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο.] Alibi autem [Il. I, 208], Συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, itidemque σύας σιάλους dicit. [Od. Ξ, 41, 81 etc. K, 390 : Σιάλοισιν ἐννεώροισιν. Nicand. Al. 133 : Σιάλοιο κατρήατος. Quint. 11, 170 : Σιάλοισιν ἐς λήιον αὖον ἐρχομένοις. Apollinar. Ps. 16, 33 : Πλησθέντες σιάλων, quod in Ps. dicitur ἐχορτάσθησαν ὑείων.]

[Σίαλος, Saliva. V. Σίαλον.]

[Σιαλοχοέω, Salivam fundo. Hippocr. p. 357, 34 : Οὔτε σιαλοχοέει· pro quo p. 490, 29, perperam est σιαλοχέων.]

[Σιαλοχόος, s. contr. Σιαλόχους, non quod HSt. ponit] Σιαλόχος, q. d. Qui salivam fundit, sc. dum quempiam alloquitur; atque adeo qui hunc ipsum saliva respergit, s. salivam ei inspuit. Vide Σιαλόχους ap. Hesych. At in VV. LL. est perperam σιαλόγος per γ. [Σιαλοχόοι dicuntur Hippocrati p. 1017, D, Qui multam salivam ac pituitam ore effundunt, de angina laborantibus, Καὶ διαλεγόμενοι σιαλοχόοι, Ac inter loquendum salivam ore effundentes. Quam lectionem ap. Hipp. agnoscere videtur Galenus l. 4 De locc. affect. et Mss., etsi διαλεγομένοισιν ἀλλοχόοι legitur. Erotianus vero σιάλοχοι legisse videtur, qui ei exponuntur οἱ σίαλον πικρὸν ἀθροίζοντες, Qui multum amarum sputum coacervant. Et Hesychius σιαλόχους exponit τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι, Eos qui inter loquendum saliva aliquem respergunt, aut salivam effundunt, ut mihi eandem lectionem secutus videatur. Iidem σιελοχόοι dicuntur Aretæo p. 56, 46 (ubi tamen per α, sed per ε p. 5, 49) anginosi quibus os salivatione impletur. Galenus Comm. 1 in Prorrhet. p. 169, 58, ἀδένας σιαλοχόους dici vult Glandulas ad radicem linguæ sitas, quæ linguam innata humiditate ac os totum aspergunt. Fors.]

[Σιαλόω, i. q. ποικίλλω.] Σιαλῶσαι Hesychius esse ait ποικίλαι : quod significat Variegare. [|| Nutrio.] Apud Hesych. autem est Σιαλοῦται, quod exp. τρέφεται.

Σιαλώδης, ὁ, ἡ, affertur pro Pingui et opimo. [Σιαλώδεα Galeno in Exeg. λιπαρὰ, πίονα. Quam dictionem usurpat Hippocr. p. 678, 13 : Σκυλάκια σιαλώδεα, Catulinas carnes pingues intelligens, ut exp. Erotian. Fors.]

[Σιαλώδης, ὁ, ἡ, Salivosus. Dionys. P. 791 : Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν. Hippocr. p. 304, 51 : Σιαλώδεα παιδία καὶ μυξόρροα. || « Σιελώδης, Const. Manass. Chron. 4249, ubi varietates συελ. et συαλ. » Boiss. Idem Amat. 2, 46 : Ἐκ σιαλώδεος χυμοῦ καρδίας μιαιφόνου. Σιελῶδες Eustath. Opusc. p. 157, 82. L. D.]

Σιάλωμα, τὸ, etiam extat ap. Hesychium, qui ait esse partem ὅπλου, quod θυρεὸν vocant. In VV. LL. esse traditur Circulus scuti [Suidæ σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ] : Lascarin autem ap. Polyb. interpretari Munimen. Locus Polybii est hic [6, 23, 4] : Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται. [« I. q. κέρχνωμα s. κέγχρωμα (q. v.), Ærea lamina vel ferrea, ad munimentum simul et ornamentum ab ima et summa parte scutis apposita. Hæc clavis erat confixa et asperata. » Salmas. in

A Σιαλισμὸς cit., quod v. Conf. Περισιαλόω. || « I. q. σίελον, Saliva, Aret. 4, 2. » Schneid.]

[Σιανορίδας, ὁ, forma Bœot. pro Θεανορίδας, n. viri, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 32 : Εὐραμίδας Σιανορίδαο. L. Dind.]

[Σιαντία, Σιαντός. V. Σιαίνω.]

[Σίαόρ, θίασος. Λάκωνες, Hesychius. Sic enim rectius corrigi cum Koenio ad Gregor. p. 252 videtur σίαρ quam ut Albertus aliique voluerunt. Quanquam etiam contractio locum habere videbatur Ahrensio De dial. vol. 2, p. 78.]

[Σιβάπολις, εως, ἡ, in Actis SS. Jun. vol. 5, p. 18, C, 4 : Τὴν Σιβάπολιν, ἥτις διέκειτο ὁρίοις τοῖς πρὸς Ἀσσυρίους, τεταγμένην δὲ ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν. V. Wessel. ad Hierocl. p. 715.]

[Σίβαι, οἱ, Sibæ. Ἰνδικὸν ἔθνος ἅμα Δηριάδῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ, καθά φησι Διονύσιος, Steph. B. Ap. Dionys. Per. 1141 male Σάβαι. Σίβας dicunt Strabo 15, p. 688, 701, Nonn. Dion. 26, 218, inscr. ap. Reines. Cl. 4, 12, p. 347, 106; Σίβους Diodor. 17, 96, et nonnulli de Latinis.]

B Σιβαία et Σίββα, Pera, Hesych. [V. Σιπύη.]

[Σίβδα, ἡ, Sibda. Πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Σιβδᾶται. Τὸ ἐθνικὸν Σιβδανὸς καὶ Σιβδίτης, Steph. Byz.]

[Σίβδη, Σιβδίον. V. Σίδη.]

[Σιβερηνή, πόλις Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιβερηνὸς, Steph. B. Jam a Constantino Them. 2, 10, dici τῆς ἁγίας Σευηρίνης, ut hodie *S. Severina*, annotat Holstenius. Unde numis ad eam relatis nihil tribuit Eckhel. D. N. vol. 1, p. 182.]

[Σιβήνη. V. Σιβύνη.]

[Σιβιδουνδέων s. Σιβιδουνδείω[ν] inscriptos numos inter Phrygios v. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 616-7.]

[Σιβινοὶ, οἱ, Sibini, gens Germaniæ, ap. Strab. 7, p. 290.]

[Σιβλία, ἡ, Siblia, Phrygiæ memoratur ap. Hierocl. Synecd. p. 667, ubi Wessel. : « Ptolemæo 5, 2, Σίλβιον, unde Plinii sunt *Silbiani*. Nicæno II Concil. p. 574 Joannes Σιβίως, qui versioni *episc. Silbios*, et p. 596 Σουβλίου dicitur, nomen adscripsit, Chalcedonensi C vero Eulalius πόλεως Σιβλείας, sive, ut vet. Int. *civitatis Silbii* p. 668. Σούβλεον etiam Nicetas Chon. 6 Man. p. 88. » Σειβλιανων num. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 617, n. 578. Quod Plinio restituendum videtur, ut Σίβλιον Ptolemæo. L. Dind.]

[Σίβληθρα, πόπανα τὰ περικεκνισμένα, Hesychii gl. obscura.]

[Σιβρίτης, ὁ, unde ap. Ælian. N. A. 8, 13 : Ἐν Αἰθιοπίᾳ τοὺς καλουμένους Σιβρίτας σκορπίους, οὕτω δὲ αὐτοὺς ὡς εἰκὸς οἱ ἐπιχώριοι φιλοῦσιν ὀνομάζειν, ubi v. conjecturas edd. L. Dind.]

[Σίβρος, ὁ, Sibrus, fl. Lyciæ ap. Panyasin ab Steph. B. in Τρεμίλη cit. : Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινήεντι, quod βαθυδινήεντι scribendum conjeci in Βαθυδινήεις. Cod. Vrat. Σίμβρῳ.]

[Σιβύθιος, ὁ, Sibythius, n. gentilitium in inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 30, n. 277, 24 : Τιμοκλείδας Τιμαγόρα Σιβύθιος· et ib. 27. L. Dind.]

Σίβυλλα, ἡ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Existimatur autem factum hoc nom. ex σιὸς significante D Æol. vel Dor. (quod verius esse credo, quum Lacones jurarent νὴ τὼ Σιώ : at Σεὸς, quod itidem affertur pro θεὸς, mendosum puto) i. q. θεός : et ex βουλὴ, quod significat Consilium : ut sit σίβυλλα quasi σιοῦ βουλὴ, Ab enuntiandis dei s. deorum consiliis. Vide Suid. et Lactantium [Instt. 1, 6, 7, et quæ in Μοῦσα diximus vol. 5, p. 1223, C]. Quidam autem volunt primo fuisse hoc cujusdam mulieris vatis propr. nom. : quod postea ceteris, quæ itidem vates essent, datum fuerit. [Præter Eurip. in Lamia, quem Libycam memorasse tradit Photius infra cit., primus memorat Aristoph. Pac. 1095 : Οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα· 1116. Tum Lycophr. 1279, ubi de tribus Sibyllis v. Tzetzes, coll. Pausan. 10, 12 et Strab. 14, p. 645; 17, p. 814. Decem enumerat Photius Amphiloch. p. 347, anon. ap. Suid. s. Cramer. An. Paris. vol. 1, p. 332, prologus in Orac. Sibyll. p. 4 ed. Alex.; duodecim Chron. Pasch. p. 201-2, de quibus v. intt. Plato Phædr. p. 244, B : Σίβυλλάν τε καὶ ἄλλους, ὅσοι μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέῳ πολλὰ δὴ πολλοῖς προλέγοντες εἰς τὸ μέλλον ὤρθωσαν·

Theag. p. 124, D: Εἴποις ἂν οὖν μοι τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάκις τε καὶ Σίβυλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος; Τίνα γὰρ ἄλλην, πλήν γε χρησμῳδοί; Diod. 4, 66: Ἐνθεαζούσης δ' αὐτῆς (Daphnes filiæ Tiresiæ) πολλάκις καὶ χρησμοὺς ἀποφαινομένης φασὶν ἐπικληθῆναι Σίβυλλαν· τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλῶτταν ὑπάρχειν σιβυλλαίνειν.] Hinc Σιβύλλειος, ὁ, ἡ, ut Σιβύλλειοι βίβλοι, Plut. Fabio [c. 4], Sibyllini libri. Sed interdum ἐκ τῶν Σιβυλλείων sine adjectione dicit, ut in Public. [et Marcell. c. 3]: Ἐκ τῶν Σιβυλλείων ἱλασάμενος τὸν Ἅδην. Sic in Romanis Quæst.: Προσταχθέντες ἐκ τῶν Σιβυλλείων. [Dionys. A. R. 6, 17, Appian. Hannib. c. 56, schol. Aristoph. Pac. 1095, et Zonar. p. 1640. || Σιβυλλιακός, ή, όν, Diod. Exc. p. 602, 37: Κατὰ Σιβυλλιακὸν λόγιον. Prolog. ad Orac. Sibyll. p. 2 ed. Alex., χρησμούς.] Ab eod. est et Σιβυλλισταί, quod Bud. ap. Plut. [Mar. c. 42] interpr. Fatidicos: exp. etiam χρησμολόγους. Item verba Σιβυλλαίνειν [quod ἐνθεάζειν interpr. Diod. 4, 68 modo cit. Pro quo Zonaras Lex. p. 1648: Σιβυλλαίνω, ἐκθειάζω], et Σιβυλλιᾷν, quæ VV. LL. exp. Vaticinari, Reddere oracula. Item More senum delirare. Afferturque ex Aristoph. Eq. [61]: Ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ. Et additur, cum morbum in senibus λῆρον, in pueris μώρωσιν vocari, teste Aet. Sed Σιβυλλιᾷν a σιβυλλαίνειν separandum potius est: quod σιβυλλιᾷν exp. χρησμῶν ἐρᾷν καὶ ἐπιθυμεῖν, item μαντικῶς ἔχειν, et χρησμοὺς φαντάζεσθαι.

[Σιβύνη, ἡ. HSt.]: Συβήνη, i. q. συήνη, quod dixi videri mihi significare θήκην ἐκ συείου δέρματος, Thecam ex suillo corio, Suida exponente δερματοθήκη: quum Eidem συβήνη sit ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, s. φαρέτρα, Coriacea tibiarum theca, aut pharetra: afferenti Aristoph. Thesm. fin., ubi mulierculæ dicenti, Τἀργύριον τοίνυν φέρε, i. e. drachmam pro concubitu, respondet Scythes sagittarius, Ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδέν· ἀλλὰ συβήνην λάβε, Nihil numorum habeo; sed accipe hanc coriaceam sagittarum thecam. [Cujus loci de scriptura v. in Ζιβύνη, ubi alia vocabuli variæque ejus orthographiæ exx. allata sunt.] Hesych. quoque exp. τοξοθήκη: item αὐλοθήκη, addens etiam, ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών. [Συβήνη inter nomina in ηνη ponit Theognostus Can. p. 113, 16.] Apud Polluc. legitur Συβίνη: 7, c. ult. [§ 153], ubi ποιητικὰς τέχνας recenset: Ἡ δὲ τῶν αὐλῶν θήκη, συβίνη. Hesychio autem συβίνη est καπροβόλιον, Hasta qua apri figuntur, Venabulum quod jaculantur venatores in apros: qualis infra ἡ συοφόντις λόγχη, Hasta qua feri sues conficiuntur. Idem Hesych. exp. etiam ἐμβόλιον. Quo verbo Rete significari puto, quod suibus feris s. apris tenditur: nam ἐμβόλιον Retium generi a Polluce annumerari, supra docui. [At ap. Hesych. ἐμβόλιον non Rete intelligitur, sed Venabulum, s. Hasta, ut supra docuimus. Schweigh.] Ceterum pro συβήνη et συβίνη alicubi scriptum legitur Σιβήνη et Σιβύνη: ut ap. Polluc. 10, [53]: Καὶ σιβήνην δὲ, τὴν τῶν αὐλῶν θήκην καλοῦσι· quam ibid. γλωττοκομεῖον appellat, quod ibi reponantur tibiarum lingulæ. Posterius Σιβύνη pro Venabulo [Gl.] usurpatum legitur non apud λογογράφους solum, verum et ap. lexicographos. Hesych. enim σιβύνην esse dicit ὅπλον δόρατι παραπλήσιον, Telum hastæ assimile, Spiculum, ut quidam volunt: Suid. ἀκόντιον Ῥωμαϊκὸν, Jaculum Romanis usitatum. Diod. S. [18, 27]: Τῶν ἀξόνων τὰ προέχοντα χρυσᾶ κατεσκεύαστο, προτομὰς ἔχοντα λεόντων σιβύνην ὀδοῦσι κατεχούσας, ubi interpr. Hastile. [20, 33: Παρά τινος τῶν ὑπασπιστῶν ἁρπάσας σιβύνην διήλασε διὰ τῶν πλευρῶν.] Aliquoties ap. Athen. legitur, ut 5, p. 61 ed. Ald. [p. 201, B]: Μεθ' οὓς ἐπόμπευσαν κυνηγοὶ δύο, ἔχοντες σιβύνας ἐπιχρύσους· 12, [p. 537, E] de Alexandro Magno: Πολλάκις τὴν Περσικὴν στολὴν ὑποφαίνων, ἐπάνω τῶν ὤμων, τό, τε τόξον καὶ τὴν σιβύνην.

|| Ejusd. cum σιβύνη signif. est nomen Σίγυνος, sive Σιγύνης. Suidas [in Σιγύνη] σιγύνους simpliciter ait a Macedonibus vocari δόρατα: Hesych. vero [et schol. Plat. Amat. p. 384] exp. ξυστὰ δόρατα, item ὁλοσιδήρους ἄκοντας. Exempla hujus usus affert Suid. ex Epigr. [Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 93, 2] hæc, Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιγύνην [σιβύνην Anth. cod. Pal., ut ap. Meleagrum ib. 7, 421, 1: Πτανὲ, τί σοι σιβύνης, τί δὲ καὶ συὸς εὔαδε δέρμα;] Item [Macedonii ibid. 6, 176, 1], Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε, καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον. Ubi etiam nota, mediam syllabam corripi in σιγύνην, produci in σίγυνον: nisi potius σίγυννον scrib. sit, gemino ν. [Ex. producti in σιγύνης υ præbet Oppian. Cyn. 1, 152: Αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον. In σίγυννος duplici ν scripto versus apud schol. Plat.: Ἔστι γὰρ | πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία | πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος, καὶ δρόμος. Quod σίγυνος recte nunc scriptum apud Apoll. Rh. 2, 99: Κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους. Diphilo ap. Polluc. 10, 8, σίγυνον pro συνὸν restituebat Bentlejus.] At ap. Hesych. legitur σίγγυνοι, duplici γ, perperam. [V. etiam HSt. in Σίσυνον. « Omnino varie scribitur nomen, σιβύνη, ζιβύνη, συβίνη, ζηβήνη, σίγυμνον, σίγυννος, σίγυννον, quæ omnia videntur idem plane significare quod σιγύνη, quanquam σιβύνη a Suida vocatur ἀκόντιον Ῥωμαϊκὸν, Sibynæ ab Ennio apud Festum Illyriis tribuuntur, et σίγυνον ap. Aristot. Poet. c. 21 dicitur esse vocabulum Cypriorum: (Τὸ σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα· et Herodot. 5, 9: Σιγύννας καλέουσι Λίγυες οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσαλίης οἰκέοντες τοὺς καπήλους, Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα). Ut σίγυνος sive σίγυννος ap. schol. Apoll. Rh. 2, 99 et Et. M. p. 712, 22, et Favorin. et Eustath. Il. p. 344, 11, ubi etiam σίγυμνον scribi dicitur (ap. Lycophr. l. infra cit., et Constant. Manass. Amat. 9, 16: Οὐκ ἐνεργὸν τὸ σίγυμνον). Idem Od. p. 1554, 15, κοινότερον dici ostendit ζιβύνναις, quam σιβύναις. Scilicet origine quidem Persicum vel Syriacum vocabulum esse valde verisimile est (v. interpr. Hesych. in v. Ζιβήνη): sed illud per varias Asiæ gentes in Europam migrantes primo in Thracia et Illyria usu receptum fuisse, partim ex Ennii loco laudato, partim ex Apoll. Rh. 4, 320, colligimus, ubi Σίγυννοι dicuntur Thraciæ populi, et ubi schol. dicit: Ἔστι δὲ καὶ σίγυννος εἶδος δόρατος, παρώνυμον τῷ ἔθνει. Hinc autem quam facile inferri in linguam Macedonicam seu communem potuerit, quilibet perspicit. Quare non mirum est passim reperiri in libris scriptorum post Alex. M., ut σιγύνη ap. Oppian. (l. c.), ubi tamen, quia est in accusativo, σιγύνην, dubium est an sit a nominativo ὁ σιγύνης. Σίγυμνον apud Lycophr. 556, σίγυνον in Agathiæ ep. Anth. Pal. 7, 578, 5: Αἰγανέη δὲ τάλαινα, σίγυνά τε πὰρ χθονὶ κεῖται· σίγυνος in versu quodam a Suida allato. Σιβύνη habet Alexis ap. Polluc. 10, 144 (ubi τὴν σιβύνην), σιβύνιον Polyb. infra, ζιβύνη est in Int. Alexandr. Jes. 2, 4, Jerem. 6, 23, Judith. 1, 15. Sic cod. Alexandr. Mich. 4, 3, pro τὰ δόρατα exhibet τὰς ζιβύνας. Vocabulo σιβύνη Hesychius tanquam notiore interpretatur vocabula alia, quæ nobis quidem minus obscura videantur, v. c. προβόλιον. Hemst. ad Polluc. 10, 95, attulit verba Philonis Belop. p. 92 fin., ubi hostis dicitur a mœnibus propulsandus esse τοῖς τε ἀκοντίοις καὶ ταῖς ζηβύναις (et p. 99 init.: Ταῖς ζιβύναις καὶ τοῖς τρισπιθάμοις καταπέλταις). V. Schweigh. ad Athen. 4, p. 130, B: Σύαγροι κατὰ πινάκων ... σιβύναις ἀργυραῖς διαπεπαρονημένοι περιεφέροντο· et Wessel. ad Diod. 18, 27.» Struz. Formam σίγυννα proparox. ponit Theognost. Can. p. 101, 6, σιγῦνη p. 115, 16. || Zonaras quod ponit p. 1644: Σιγύνη, ἡ μικρὰ ἀσπίς, ipsius error videtur, varia armorum genera confundentis. De mensura v. supra.]

[Σιβύνη, ἡ, Sibyne, n. mulieris, apud Batonem Athen. 14, p. 662, C: Εὖ γ', ὦ Σιβύνη, τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν. ἰοὺ L. Dind.]

[Σιβύνης. V. Σιβύνη.]

Σιβύνιον, τὸ, Parva σιβύνη: Hastula interpr. Bud.: alii Hastile, Spiculum. Polyb. [6, 23, 9]: Οἱ γεμὴν ὑσσοὶ λεπτοὶ ἐοίκασι σιβυνίοις συμμέτροις, οὓς φοροῦσι μετὰ τῶν προειρημένων. [V. Ζιβύνιον.]

[Σιβύρτης, ὁ, Sibyrtes, n. viri, ap. Theocr. 5, 5: Δῶλε Σιβύρτα. Sic enim meliores pro Συβάρτα.]

[Σιβύρτιος, ὁ, Sibyrtius, n. viri, ap. Aristoph. Ach. 118: Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου. Alius ap. Suidam: Σ., Θεοδέκτου τοῦ Φασηλίτου ἀναγνώστης καὶ οἰκέτης, ὃς ἐρρητόρευσεν οἰκετῶν πρῶτος. Ἔγραψε τέχνας ῥητορικάς. Ubi male Σιβύντιος libri deteriores et Eudocia. Alius ap. Arrian. Exp. 5, 6, 2; 6, 27, 2, Diod. 18, 3 etc. A quo non diversum fortasse n. Σίβυρτις, ὁ, in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 545, n. 1001, 1: Γαῖα μὲν

A εἰς φάος ἦρε Σίϐυρτιν, de quo v. 4 : Ὤχου ἀναρπασθεὶς ἑπτὰ ἔτη γεγονὼς, ut sit forma Byzantina in epigr. novitio. L. Dind.]

[Σίϐυρτος, Sibyrtus. Πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιϐύρτιος, ὡς Πολύϐιος ιγ', Steph. Byz. || Ap. Polyb. 22, 9, 7 : Οἱ εἰς τὴν Ῥώμην ἀποσταλέντες πρέσϐεις παρατηρηθέντες ὑπὸ Σιϐύρτου τοῦ Πετράτου περὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ubi viri nomen est, Σιϐύρτου τοῦ Πετραίου conjecerunt intt.]

Σίγα, Tacite, i. q. σιγῇ : cujus adverbii posterior syllaba corripitur, ad differentiam imperativi σίγα, Tace. Eur. [« Oreste (140) : Σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρϐύλης τίθει. » HSt. Ms. Vind.] Hec. [532] : Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς, Taceat universus populus. Ubi etiam nota id loquendi genus. [Quod est etiam ap. Aristoph. Ach. 237 : Σῖγα πᾶς.] Aristoph. [Ach. 123] : Κάθιζε σῖγα [et 59 : Κάθησο σῖγα], Tacitus conside : ut Il. Γ : Ἕαται σιγῇ, Taciti sedent. Itidem Apoll. Arg. 2, [48] : Σῖγα δ' ἄπωθεν ἑστηώς. [Æsch. Ag. 1344 : Σῖγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος; Cho. 96 : Ἢ σῖγ' ἀτίμως ... στείχω; Idem cum verbis contrariæ si- B gnif. conjungit usitata Tragicis etiam in aliis figura, Sept. 250 : Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Ag. 449 : Τάδε σῖγά τις βαΰζει. Soph. Ant. 700 : Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις· OEd. T. 1212 : Πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν; Ph. 258 : Γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· 551 : Μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι· El. 1236 : Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε· 1399 : Σῖγα πρόσμενε· Tr. 813 : Τί σῖγ' ἀφέρπεις; Aj. 75 : Οὐ σῖγ' ἀνέξει· Ph. 22 : Προσελθὼν σῖγα σήμαινε. Eur. Or. 1022 : Οὐ σῖγα ... στέρξεις τὰ κρανθέντα; 1540 : Ἢ σῖγ' ἔχωμεν; Hipp. 660 : Σῖγα δ' ἕξομεν στόμα· Suppl. 669 : Σῖγα, Καδμείων στίχες, ἀκούσατε· 674 : Ἧστ' ἐφ' ὅπλοις σῖγα· Bacch. 1084 : Σῖγα ... νάπη φύλλ' εἶχε. Aristoph. Th. 1006 : Σῖγα, κακόδαιμον γέρον. Orph. Arg. 700 : Τῖφυς ... σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες ἱέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.]

[Σίγα. V. Σίγγα.]

Σιγάζω, Silere s. Conticescere facio, Obticescere jubeo s. cogo. Oppian. Cyneg. 3, [285] loquens de C tympano ex pelle lupina confecto, quod inter cetera pulsatur, Καὶ μοῦνον παταγεῖ, τὰ δ' εὔθροα μοῦνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωήν, Cetera tympana, licet ante sonora, Obticescere cogit et omnem eorum sonum obmutescere. Xen. Anab. [6, 1, 32] quoque σιγάζοντος usurpavit pro σιγᾶν λιπαροῦντος, Hesych. [Ephræm Syr. vol. 2, p. 65, D : Μὴ σίγαζε ἐκεῖνον τῇ ἀπειλῇ τοῦ θυμοῦ. L. Dind.]

[Σίγαθα, πόλις Λιϐύης, ὡς Στράϐων ιζ' (p. 829). Ὁ πολίτης Σιγαθεύς, Steph. Byz. Ap. Strab. est Σίγα, de quo v. in Σίγγα.]

Σῖγᾰλέος, α, ον, Tacitus, ut σιγηλὸς et σιγηρός. Julianus [Ægypt.] Epigr. [Anth. Pal. 7, 597, 3] : Κεῖται σιγαλέη. [Apollinar. Ps. 76, 9 : Σιγαλέον νύ μοι ἦτορ ὀρινομένῳ περ ἀνέτλη. Nonnus Jo. c. 9, 59; c. 19, 38, ποδί. || Adv. Σιγαλέως, Tacito. Orph. Arg. 1001, ubi tamen alii libri adjectivum præbent. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 251. L. Dind.]

[Σῖγᾰλόεις, εσσα, εν, Nitidus, Varius. Hom. Il. E, 226, 328, Od. Z, 81 : Ἡνία σιγαλόεντα· Il. X, 154, Od. Z, D 26, H. Ven. 85, 164, εἵματα· Il. X, 468, δέσματα· Od. E, 86 : Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι. Et Z, 38, A, 189 etc. (Pollux 10, 123), ῥήγεα· O, 60, T, 232, χιτῶνα. Π, 449, Σ, 206 etc. ὑπερώια. Apoll. Rh. 4, 1195 : Σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ. Epigr. Anth. Pal. App. 256, 1 : Νηὸν σιγαλόεντα Σαράπιδος. Hermippus ap. Athen. 1, p. 28, A : Τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσι· Numenius 7, p. 295, C : Ἡ γλαῦκον πιρόωντα κατὰ μνία σιγαλόεντα. Λαμπρὸς et πεποικιλμένος interpretantur Suidas et Zonaras. Hesychius : Σιγαλόεν, ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. Σιγάλωμα γὰρ οἱ Σκύθαι (l. σκυτεῖς) λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι (l. μαλακύνουσι). Σιγαλόεντα, λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. Σιγαλώματα, τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὠαις. Et, Ἡνία σιγαλόεντα, λῶρα πεποικιλμένα. Apollon. Lex. Hom. : Σιγαλόεντα, σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα· καὶ Σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσιν.]

[Σιγαλόω, Variego. V. Σιγάλωμα.]

Σιγαλφοί, οἱ ἄφωνοι καὶ [οἱ additum ap. Hesych.] ἄγριοι τέττιγες, Mutæ et agrestes cicadæ, ap. Hesych. legitur. [« Sed quid sunt Mutæ cicadæ? Conjunxit HSt. quæ separanda sunt, omissa perperam distinctione, quæ est in edd. post ἄφωνοι, omissoque articulo οἱ ante ἄγριοι, qui diversas indicat signiff. Solent enim Græci, quando de eadem re vel persona continuatur oratio, omittere articulum post καὶ, quem repetunt ubi de diversis sermo est, ut hoc l. οἱ ἄφωνοι, καὶ οἱ κτλ. Prius tamen pertinere potius videtur ad Σιγηλοί, quod Kuster. monet. (Vel ad Σιγαλέοι. L. D.) Mox Σιγηλός, ἄφωνος. Ad posterius conf. v. Ζειγάρη, et nott. ibi. Ipsa vero glossa non videtur mendo carere. » Albert. De cicadis illis v. Σίγιον.]

[Σιγάλωμα, τὸ, i. q. ποίκιλμα, Quod variegatum est, a verbo σιγαλόω. De utroque v. ll. grammaticorum in Σιγαλόεις.]

Σιγάω, [ήσομαι apud veteres, ήσω apud recentiores : v. infra,] Taceo, Sileo, [Conticeo, Obticeo, add. Gl.] opp. τῷ λαλεῖν, s. λέγειν, et τῷ φθέγγεσθαι, itemque τῷ ἐρωτᾶν : ut Ino illa Euripidea [fr. Inus ap. Gell. N. A. B 13, 18] dicit se scire Σιγᾶν ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Et Simonides [ap. Plut. Mor. p. 125, D], Μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ, πολλάκις· ut et in distichis illis, quæ falso Catoni ascribuntur : Nulli tacuisse nocet, nocet esse locutum. [Æsch. Cho. 582 : Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια· vel potius id. fr. Promethei ap. Gell. N. A. 13, 18, ubi eadem verba. Eum. 278 : Ἐπίσταμαι λέγειν ὅπου δίκη, σιγᾶν θ' ὁμοίως· Prom. 198 : Ἀλγεινὰ ... καὶ λέγειν, ἄλγος δὲ σιγᾶν.] Hom. [Il. Ξ, 90 : Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον·] Od. [Ξ, 493 : Σίγα νυν, μή τίς σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ. P, 393 : Σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείϐεο πόλλ' ἐπέεσσιν·] T, [42] : Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. [Præter hunc imperat. non est ap. Hom., sed in H. Merc. 93 : Καὶ σιγᾶν, ὅτε μή τι καταϐλάπτῃ κτλ. Pind. Nem. 5, 18 : Τὸ σιγᾶν· 10, 29 : Σιγᾷ οἱ στόμα· Isthm. 2, 44 : Μήτ' ἀρετὰν σιγάτω· fr. ap. Aristid. vol. 2, p. 53 : Τὸ μὴ Διὶ φίλτερον σιγῶμι. Solon ap. Demosth. p. 422 : Δίκης, ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα. Æsch. Prom. 106 : Οὔτε C σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί· 441 : Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· Ag. 36 : Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· 263 : Οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος· Sept. 252 : Οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; 261 : Σίγησον, ὦ τάλαινα. Soph. Tr. 814 : Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ· Aj. 975 : Σίγησον. Eur. Or. 16 : Τὰς ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας· Tro. 110 : Τί με χρὴ σιγᾶν; τί δὲ μὴ σιγᾶν; Iph. T. 763 : Ἣν μὲν ἐκσώσῃς γραφὴν, αὐτὴ φράσει σιγῶσα τἀγγεγραμμένα· (Meleager Anth. Pal. 12, 63, 1 : Σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τοῦτ' ἔπος αὐδᾷ· ib. 122, 4 : Καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. Jo. Chrysost. vol. 3, p. 383, E, ab Jacobsio Anth. vol. 10, p. 82 coll. : Σιγῶν ἐντεῦθεν ἀφίησι φωνήν.) Aristoph. Pac. 61 : Σιγήσατε· Vesp. 514 : Ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ· Th. 381 : Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. (Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 332, 20 : Τὰ τέτταρα δ' ὡς ἔχουσι σιγήσω, σιωπήσω.) Xen. Anab. 5, 6, 27 : Ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν τούτῳ ἐσίγα· H. Gr. 3, 4, 8 : Οἱ ἄλλοι οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον κτλ. Plato Leg. 9, p. 876, B : Δικαστήρια μηδὲ σιγῶντα, ἀλλὰ θορύϐου μεστά. Æschines p. 15, 19 : Τὴν αὑτοῦ συμφορὰν, ἣν εἵλετο σιγᾶν.] Item, Πρὸς ταῦτα D ἐσίγα, Xen. Cyrop. 5, [5, 20. Plato Phædr. p. 276, A : Ἐπιστήμων λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ.] Et σίγα λόγους ap. Eur. [Med. 81], Ne fida silentia rumpas, Supprime verba. [Photius Bibl. p. 473, 37 : Ὁ δὲ ἐσχάτην ἐσίγα σιγὴν, de Ario mortuo. Koenig. || Improprie Æsch. Suppl. 181 : Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι· Eum. 935 : Σιγῶν ὄλεθρος καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. Eur. fr. Phaeth. Clar. 2, 13 : Ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ, ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων· Bacch. 1084 : Σίγησε δ' αἰθήρ. Theocr. 2, 38 : Σιγῇ πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται, ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ ... ἀνία. Tryphiodor. 428 : Σιγῶσι δ' ὀϊστοί. Philodem. Anth. Pal. 5, 4, 1 : Τὸν σιγῶντα ... λύχνον. Orph. H. 85, 6 : Σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων, de somnio. Hippocr. p. 126, E : Ἐκστάσιες σιγῶσαι, Mentis emotiones taciturnæ et cum silentio. || Transitivam signif., qualem verbi Σιωπάω notabimus in ipso, vix positam voluit Suidas : Σιγῶ, τὸ καταπαύω καὶ σιωπῶ, etsi paullo rarior est verbi καταπαύω signif. intrans.] Pass. Σιγάομαι, Taceor, Silentio prætereor. [Pind. Ol.

9, 103 : Ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγασμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. Soph. fr. Tyrus ap. Stob. Fl. 109, 2 : Σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων (ὁ δαίμων). Eur. Iph. T. 938 : Ῥητὸν ἢ σιγώμενον· Tro. 399 : Σιγώμενον τὸ αἶσχος εἶχεν ἐν δόμοις· fr. Ino ap. Stob. Fl. 40, 1 : Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ' ἃ σιγᾶσθαι χρεών.] Heraclit. Ep. ad Hermod.: Ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen, Tamdiu vivet nomen Heracliti docti, quamdiu nomen regionis et urbis ipsius Ephesi. Bud. [Plato Reip. 2, p. 378, A : Τὰ τοῦ Κρόνου ἔργα μάλιστα μὲν σιγᾶσθαι· Ep. 2, p. 310, D : Οὔτε ἡ συνουσία ἡμῶν σιγᾶται. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 458, n. 434, 2 : Οὔνομα σιγάσθω.] Et σιγηθὲν, Silentio retentum. [Pind. ap. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1034, 7 : Θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον, ut Barnesius correxit quod in libris ἐπιταθέν. Valck. Eur. Phœn. 349 : Ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας· Suppl. 298 : Μέμφομαι τὴν νῦν σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη κακῶς. Aceratus Anth. Pal. 7, 138, 4 : Σοῦ δὲ θανόντος, Ἕκτορ, ἐσιγήθη καὶ σελὶς Ἰλιάδος. Æschines p. 39, 28 : Πῶς ἂν τὸ πρᾶγμα ἐσιγήθη; Fut. Eur. Iph. T. 1076 : Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται· Hipp. 1430 : Κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν ἔρως ὁ Φαίδρας ἐς σὲ σιγηθήσεται. Platon. Ep. 2, p. 310, E : Οὐδ' εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον σιγηθήσεται. Fut. tertio Plat. Epist. 2, p. 311, B : Οἱ λόγοι σεσιγήσονται.] Media autem vox [futuri] activa signif. usurpatur, ut ap. [Soph. Œd. C. 113 : Σιγήσομαι· 980 : Οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι. Eur. Phœn. 908 : Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς ἃ δεῖ σιγήσεται· Med. 315 : Ἠδικημένοι σιγησόμεσθα· Hipp. 604 et] Aristoph. Pl. [18] : Οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. [Et alibi sæpe. Σιγήσω recentiores, ut Dio Chr. Or. 37, vol. 2, p. 132, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 295, D; 302, B; 687, D, Ephræm Syr. vol. 1, p. 262, A, Charito 1, 10 fin. et alii multi. Active vero dictum videatur pass. Eur. Alc. 78 : Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; Sed hic quoque passiva obtinet signif., Silentio quasi sepulta est, ut in l. Acerati paullo ante cit. Et sic Æschines p. 54, 13 : Σεσίγηται μὲν τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κήρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει.] Dorice Σιγῆν dicitur pro σιγᾶν, Tacere. [De origine verbi Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 321 : « Sub v. σιγάω, Sileo, tanquam nomen ponitur derivatum Σιγή (similiter σιωπή sub v. Σιωπάω). Talia semper inverti debent. Est enim σιγάω a σιγή, (ut τιμάω a τιμή,) hoc a σέσιγα verbi Σίζω, formati a litera Σ silentii indice. Vidit hoc gramm. doctissimus, Heraclides Alexandrinus, e cujus scriptis, nobis deperditis, quæcumque habet optima, derivavit Eust., qui videatur p. 969, 17; 1549, 63. »]

[Σίγγα, Singa, opp. Syriæ, ap. Ptolem. 5, 13; Africæ, ὡς Πολύβιος ιβ' (1, 3). Τὸ ἐθνικὸν Σιγγαῖος, Steph. Byz. Quæ Σίγα scribitur ap. Ptolem. 4, 2 init., ubi etiam Σίγα ποταμοῦ, Strab. 17, p. 829, ut ap. Steph. in Ἔλγος scribitur Σιγαῖος pro Σιγγαῖος, si verior est scriptura Σίγγα, etsi non liquet utrum ad Σίγγα an Σίγγος hoc sit referendum. Ap. Scylacem p. 51, sec. Miller. p. 240, Σίγι, quasi Σίγη. V. autem Σίγαθα.]

[Σιγγάμης, ὁ, Singames, fl. non longe a Phaside fl., ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 10.]

[Σιγγάνω forma Lacon. pro Θιγγάνω, quod v. Ubi add. Hesych.: Σίγη, θίγγανε, Λάκωνες, ubi σίγε postulat ordo literarum.]

[Σίγγαρα, ων, τὰ, Singara. Πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης Σιγγαρηνός, Steph. Byz. Σινγαρα in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 5, p. 636, *Suppl.* vol. 8, p. 417. Suidas : Σιγγάροις, ἔθνος, ex fragm. anon. in Ἐπιχειρήσειν citato. Τὰ Σίγγαρα Dio Cass. 68, 22, Julian. Or. 1, p. 41, et alii quos memorat Bernhardy, ut Σίγγαρα pro Σιγγάρα scribendum videatur ap. Ptolem. 5, 18.]

[Σιγγάρας, ὁ, Singaras, mons Mesopotamiæ, ap. Ptolem. 5, 18 init.]

[Σιγγίδουνον, τὸ, Singidunum, opp. Mœsiæ superioris, ap. Ptolem. 3, 9, Σιγγιδόνων ap. Procop. Gotth. 1, 16, p. 351, A, Wessel. ad Itin. Hieros. p. 564, scribebat Σιγγίδονον. Σιγγηδόνα accus. est Vandal. 1, 2, p. 178, B, Σιγγηδὼν et Σιγγηδονίου De ædif. 4, 6, p. 80, A, B, ut appareat non uni eum formæ se astrinxisse, quod in aliis similibus notavimus, ut in Λούγδονος. Wessel. igitur fallebatur quum Hierocli Synecd. p. 656 pro Σιγγιδόνος vel potius Σιγγίδονος nominativo Σιγγιδὼν aut Σιγγίδουνον inferret, additis exx. genit. Σιγγιδόνος Socrat. H. E. 1, 27; 2, 12. Συγγιδούνου male Theodoret. H. E. 2, 8, p. 78, 39; 79, 40. L. Dind.]

[Σίγγος, ἡ, Singus. Πόλις περὶ τὸν Ἄθων· τὸ ἐθνικὸν Σίγγιος, καὶ Σιγγικός τὸ κτητικὸν καὶ Σιγγαῖος, Steph. B. Urbem memorat Herodot. 7, 122, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, 52, Ptolem. 3, 13. Gent. Σιγγαῖος Thuc. 5, 18. Σιγγιτικὸν κόλπον Strabo 7, p. 330, 331, Ptolem. 3, 13, quomodo fortasse legendum ap. Steph. pro Σιγγικός.]

[Σίγγυα, πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγυάτης, ὡς Αἰγύας Αἰγυάτης, Steph. Byz.]

[Σίγγυνος pro σίγυνος scriptum vitiose v. in illo.]

[Σίγγων, ωνος, ὁ, Singo, n. viri, ut videtur, ap. Jo. Malal. p. 242, 12, ubi τὰ Σίνγωνος, h. e. ædes Singonis, Antiochiæ ad Orontem memorat.]

[Σίγειον, τὸ, Sigeum. Πόλις Τρωάδος, ὡς Στράβων ιγ' (p. 595 sq.) Ὁ πολίτης Σιγειεύς. Τὸ θηλυκὸν Σιγειὰς καὶ Σιγειακός. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος, Steph. Byz. Σιγειὰς Strabo l. c. p. 595, 604. Soph. Ph. 355 : Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην. Herodot. 4, 38; 5, 65, 94, Thuc. 8, 101, Demosth. p. 26, 15, Aristot. H. A. 5, 15, 17, Diod. 4, 42 etc., Theognost. Can. p. 128, 1. Σιγε in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 671, *Suppl.* vol. 5, p. 581. Σιγέου ἠνεμόεντος Quintus 7, 562. De accentu Arcad. p. 121, 2. ‖ Gent. in inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, p. 15, n. 8, est Σιγευευσι Σιγειευς Συκεευσιν. Σιγευς in Ciana vol. 2, p. 948, n. 3723, 4, ubi Σιγειεὺς Bœckh. Inter Σιγεὺς et Συγειεὺς variatur ap. Dionys. A. R. 1, 72, inter Σιγειεῖς et Σιγειεῖς ap. Aristot. Rhet. 1, 15 med. Quorum verum est postremum, quod testatur gramm. Cram. An. vol. 2, p. 296, 23. Fem. Σιγιὰς, άδος, Quintus 7, 402 : Σιγιὰς ἄκρη. L. Dind.]

[Σιγέριος, ὁ, Sigerius n. viri, ap. Epiphan. vol. 1, p. 842, D; 844, B.]

Σιγέρπης, ὁ, Tacitus repens : ut serpentium genus, quod tacitum obrepit et clam mordet : unde et ab Hesych. exp. λαθροδάκτης, Clanculum mordens. [Callimacho Epigr. 46, 6 : Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ, pro σειγάρνης restituit Bentlejus.]

[Σιγέρτιδος βασιλείαν Bactrianæ memorat Strabo 11, p. 516, ubi sunt varietates Σιγέρδιδος et Σιγέριδος.]

Σιγή, ἡ, Silentium [Gl.]. Hom. Od. O, [439] : Σιγὴ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν. Sic enim quidam codices scriptum habent et subaudiunt ἔστω : alii autem σιγῇ : de quo paulo post. [Pind. Nem. 9, 7 : Τετελεσμένον ἐσλὸν σιγᾷ καλύψαι· Isthm. 4, 57 : Καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ· fr. ap. schol. Ol. 11, 58 : Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω· ap. Clem. Al. Str. 1, p. 345 : Ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός. Soph. El. 469 : Σιγὴ παρ' ὑμῶν ἔστω· 1261 : Τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; Tr. 989 : Σιγῇ κεύθειν· Œd. T. 341 : Κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω· Ant. 1251 : Ἡ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι χἠ μάτην πολλὴ βοή· 1256 : Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος. Eur. Heracl. 476 : Γυναικὶ σιγὴ ... κάλλιστον· Hec. 530 : Σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ· Med. 66 : Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι· Tro. 649 : Γλώσσης τε σιγὴν ὄμμα θ' ἥσυχον πόσει παρεῖχον. Cratinus ap. Hephæst. p. 47, 3 : Σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν. Herodot. 1, 86 med. : Κροῖσον δὲ τέως μὲν σιγὴν ἔχειν εἰρωτεώμενον· 7, 237 : Πολιήτης μὲν πολιήτῃ εὖ πρήσσοντι φθονέει καὶ ἔστι δυσμενὴς τῇ σιγῇ· 9, 93 : Ὁ δὲ ὡς ἐπήυσε, εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενί. Plato Gorg. p. 450, C : Διὰ σιγῆς· Soph. p. 264, A : Μετὰ σιγῆς· Crat. p. 435, B : Τὴν σιγήν σου ξυγχώρησιν θήσω.] Xen. Cyrop. 7, [1, 25] : Ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. [Ag. 2, 10 : Σιγὴ πολλὴ ἦν ἀπ' ἀμφοτέρων.] Et σιγὴν ποιεῖσθαι ap. Herodot., Indicere silentium, σιγάζειν. Alicubi reddi potest non modo Silentium, verum etiam Taciturnitas, [Reticentia, add. Gl.] oppositum habens ἀσιγησία : ut ap. Soph. Aj. p. 18 [293] : Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. [Id. fr. Acris. ap. Stob. Fl. 74, 28 : Αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη· fr. Alead. ap. Stob. Fl. 33, 3 : Πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.] Et ap. Eur. Or. [637] : Ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου Κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse ubi si-

lere præstet quam loqui, et contra, ubi loqui quam silere. Et Plut. in suo Περὶ ἀδολεσχίας libello [p. 515, A]: Σιγὴ δ' οὐ μόνον ἄδιψον, secundum Hippocratem, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον. [Plur. Plato Reip. 4, p. 425, A: Σιγὰς τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις. Liban. vol. 1, p. 585, 14: Τοὺς φόβους καὶ τὰς σιγάς.] || Dativ. Σιγῇ in adverbium abiit, et significat Tacite, aut etiam Submissa voce. Hom. Il. Δ, [431]: Ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν Σιγῇ, δειδιότες σημάντορας· [H, 195: Εὔχεσθε Διὶ ... σιγῇ ἐφ' ὑμείων·] Od. T, [502]: Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. [Σ, 142: Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι ὅ,ττι διδοῖεν.] Hesiod. Op. [103], loquens de morbis et ægritudinibus: Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὸν θνητοῖσι φέρουσαι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς. Rursum Il. Γ, [8]: Ἴσαν σιγῇ, de Græcorum exercitu: Troes autem κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. Et [134]: Σιγῇ ἕαται, Taciti sedent. [T, 255: Πάντες εἵατο σιγῇ· Od. Δ, 776: Σιγῇ τοῖον ... τελέωμεν μῦθον· H, 30: Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· O, 391: Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο· Φ, 388: Σιγῇ ... ἆλτο θύραζε. Soph. Tr. 319: Σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον· Aj. 171: Τάχ' ἂν σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Et sæpe Eur. Aristoph. Pac. 1053: Ὄπτα σὺ σιγῇ. Hippocr. p. 71, E: Ἐξίστανται σιγῇ.] Sic ἐᾶν σιγῇ, Plato Leg. [9, p. 854, C], Tacite relinquere. [6, p. 785, A: Ἀνομοθέτητα σιγῇ κείσθω· Reip. 3, p. 394, A: Ἀπῄει σιγῇ· Theæt. p. 190, A: Λόγον εἰρημένον σιγῇ πρὸς αὑτόν.] Et ap. Xen. Hell. 6, [4, 16]: Μὴ κραυγὴν ποιεῖν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. [Comm. 1, 1, 19: Τὰ σιγῇ βουλευόμενα.] Affertur et σιγῇ λόγον ποιεῖσθαι pro Submissa voce loqui. Interdum cum gen. construitur, et significat Clam. Eur. [Med. 587]: Σιγῇ φίλων, Clam amicis. Herodot. [2, 140], σιγῇ Αἰθίοπος, Clam Æthiope. In superiorum etiam locorum quibusdam pro Clam accipi potest. [|| Improprie de rebus, ut σιγᾶν, Eur. Iph. A. 10: Σιγαὶ δ' ἀνέμων τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν. Ab σιωπὴ ita distinguit Ammonius: Σιωπὴ καὶ σιγὴ διαφέρει· σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου, σιγὴ δὲ στέρξις (στέξις vel potius στέρησις Valck.) λόγου.]

[Σίγη, ἡ, Sige, n. meretricis ap. Athen. 13, p. 583, E, ubi male Σιγή. || Πόλις Τρωάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιγίτης, Steph. Byz. V. etiam Σίγγα.]

Σιγηλὸς, ὁ, ἡ, sive Σιγηρὸς, ά, όν, Tacitus, Taciturnus, [Silentiosus, add. Gl., quæ utramque formam ponunt] opp. τῷ ἀσίγητος. Utrumque ap. [Etym. M. p. 135, 21, cui primitiva videtur forma per ρ, et Photium s.] Suid. legitur, quum ait, Σιγηλὸς, ἄφωνος, σιγηρός: ubi etiam nota per σιγηρὸς veluti notius, exponi τὸ σιγηλός. [Zonaræ p. 1640, ὁ σιωπηλός.] Hesych. quoque Σιγηλὸς exp. ἄφωνος, i. e. Voce carens, Cui vox adempta est, Mutus; vel Qui non loquitur, sed taciturnus est. [Pind. Pyth. 9, 95: Σιγαλὸν ἀμαχανίαν φυγών. Soph. Tr. 416 et Eur. Suppl. 567: Καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ· Ph. 741: Οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὧδ' ἔσει σιγηλός; Eur. Bacch. 1049: Τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο σώζοντες. Ex Nicophonte citat Antiatt. Bekk. p. 113, 23. Zenodotus Stob. Fl. 2, 12: Κηρύσσεταί μὲν ἀρετὴ, κακὸς δ' ἀνὴρ σιγηλὸν ἔσχε ζῶν τε καὶ θανὼν βίον, ubi passive dicitur. Orph. H. 85, 3: Σιγηλὸς ἐπελθών, de somnio. Alienum a prosa Atticorum esse monet Thomas p. 792: Σιγηλὸς καὶ σιωπηλὸς οὐ ῥητορικά, σὺ οὖν σιγῶν λέγε. Sed Aristot. H. A. 1, 1 med.: Τὰ μὲν κωτίλα, τὰ δὲ σιγηλά. De accentu Etym. M. p. 379, 23: Τὰ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ... ἐπίθετα ὀξύνονται, ὅτε ἔχει παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, οἷον σιγηλὸς, ὑψηλός· μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα βαρύνονται· quibus verbis, ut Arcadius p. 55, 16, σιγηλὸς inter τὰ διὰ τοῦ ηλος ἔχοντα θηλυκὰ referens, ponit feminini formam σιγηλή, quum in l. Pind. supra cit. sit σιγηλός.] At Σίγηλος, proparoxytonum, ex Cyrillo exp. Narcissus. [Eust. Od. p. 1967, 36: Σίγηλος μὲν κύριον ὄνομα Ναρκίσσου, σιγηλὸς δὲ ὁ σιωπηλός. Unde corrigendus accentus ap. Strab. 9, p. 404: Τὸ Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ, ἐπειδὴ σιγῶσι παριόντες. Alciphr. Ep. 3, 58 fin.: Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες. « Scriptum σίγηλον, quasi esset n. pr., non tamen majuscula initiali, ut in isto Ms. plerumque fit. Erit fortasse Sigalion et Harpocrates. » Bergler. || De forma per ρ Mœris p. 343: Σιγηλὸς ἐν τῷ λ Ἀττικοί, ἐν τῷ ρ Ἕλληνες, ut Moschop. II. σχεδ. p. 54. Menand.

A Sent. sing. 167: Εὐκαταφρόνητός ἐστι σιγηρὸς τρόπος, ubi Brunck. σιγηλός. Sir. 26, 16: Γυνὴ σιγηρά. L. D.]

Σιγηλῶς et Σιγηρῶς, Tacite. Hesych.: Σιγηρῶς, σιγηλῶς, ἡσύχως, ubi iterum nota eum σιγηρῶς exponere per σιγηλῶς, ut contra Suid. σιγηλὸς per σιγηρός. [Σιγηλῶς ponit Pollux 5, 147, et ubi φορτικὸν dicit 6, 209. Σιγηρῶς pro σεσαρὼς illatum v. ap. schol. Theocriti 5, 116.]

[Σιγημονάω.] Σιγημονᾷς ap. Hesych. legitur et exp. σιγᾷς: ut sit a verbo Σιγημονάω, Taceo, σιγάω: id autem quasi a nomine Σιγήμων, Tacitus, Taciturnus. [Conf. Παλαιμονέω a Παλαίμων, Λησμονάω s. Λησμονέω a Λήσμων. Coraes in Schneid. Lex. Suppl.]

[Σιγηρὸς, Σιγηρῶς. V. Σιγηλός.]

[Σιγητέον, Tacendum. Eur. Hel. 1387: Σιγητέον μοι. « Jo. Chrysost. Hom. 14, vol. 5, p. 72, 7: Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σ. ἡμῖν. » Seager. Tzetz. Hist. 6, 149; 13, 58. Elberling.]

[Σιγητικὸς, ή, όν, Taciturnus. Hippocr. p. 22, 48: Πρὸς τὰς ἀναστάσιας σιγητικοί.]

B [Σιγία, ἡ, ap. Strab. 13, p. 604: Ὁ τόπος, ἐν ᾧ νῦν κεῖται ἡ Ἀλεξάνδρεια (Troas), Σιγία ἐκαλεῖτο, Tzschuck. scrib. conjiciebat Σίγεια.]

[Σιγιλλάριον, τὸ, ap. Marc. Anton. 7, 207 (?). Angl.]

[Σιγιάς. V. Σίγειον.]

[Σιγίλλιον, quod sine explic. exhibet Zonaras, est Lat. Sigillum. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 222, b, A. « Ms. ap. Montf. Palæogr. p. 287, ἐλευθερίας. » Kall.]

[Σίγιννοι, οἱ, Siginni. V. Σιγύνναι.]

[Σίγιον, τὸ, genus cicadæ, παρὰ τὴν σιωπὴν ita dictum sec. schol. Ven. Aristoph. Av. 1095, si modo forma est vera. V. Σιγαλφοί (Σιγαλέοι). L. Dind.]

[Σιγίτης. V. Σίγη.]

[Σίγκηρες, ὑπηρέται βάρβαροι, Ministri barbari, Hesychio.]

[Σίγλη, ἡ, Inauris. Τὸ ἐνώτιον interpretatur et inter barytona ponit Arcad. p. 107, 24.] Σίγλαι, αἱ, Inaures, ἐνώτια, Hesych. [Idem: Σίκλαι, ἐνώτια.] Pollux [5, 97: Σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας, κατὰ δὲ τοὺς
C Δωριέας ἀρτίαλα. V. Σιγλοφόρος] σίτλαι, sed exemplaris vitio, ut opinor. At vero Σιγλαὶ in VV. LL. traditur significare quas vulgo vocamus Cifras, Notas sc. compendiarias. Justinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Gr. Plut. in Cat. [min. c. 23] appellavisse Σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα· artemque ipsam ab Augustino notoriam vel notariam dici, et ab Apuleio quoque. Eorum meminisse Martial. 14, [208] et Tranquill. in J. Cæs. et Tito: item Senec. Ep. 91, necnon Pædianum: insuper Dionem l. 55, denique et Cicer. Ep. ad Att. 13. Affertur autem et ex Constitutt. Gr.: Αὐτοῖς ταύτης ἐπικειμένης τῆς ποινῆς καὶ κατὰ τῶν σημείοις τισὶν ἐν τῇ γραφῇ χρωμένων, ἅπερ σίγλας καλοῦσιν. Sed hic scribunt σίγλας, quum supra σιγλαὶ scriptum sit, ut modo admonui.

[Σίγλος s. Σίκλος, ὁ, genus inauris, et numus Persicus. Photius: Σίκλος, καὶ τὸ ἐναντίον (ἐνώτιον) καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς, δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· οὕτως Σοφοκλῆς. Unde bona fide inter fragmenta Sophoclis receptum σίκλος. Legendum esse Ξενοφῶν dixi ad
D Anab. 1, 5, 6: Πρίασθαι τὴν καπίθην ... τεττάρων σίγλων· ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον Ἀττικούς. Hesychius: Σίγλον, νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς, καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτη (sic) Ἀναβάσεως λέγει. Δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς (sic) Ἀττικάς. Pollux 9, 82: Ἴσως δὲ οὐδὲ ἡ χρῆσις (voc. λίτρα et sim.) ἄτοπος, εἰ μηδὲ τοὺς σίγλους ὁ Ξενοφῶν ὄνομα βαρβαρικοῦ νομίσματος εἰπεῖν ἐφυλάξατο. Libri Xenophontis variant inter σίγλος et σίγκλος, quorum alterum ex priori et forma σίκλος conflatum videtur. Alexander Ætolus apud Macrob. Sat. 5, c. 22: Σίκλων χρυσείων ... χιλιάδι. Ubi stateras aureos duarum fere drachmarum Atticarum dici conjicit Bœckh. *Metrol. Unters.* p. 49, qui de Persico 7 1/2 vel 8 obolorum Att. v. p. 50. De signif. Inauris v. in Σιγλοφόρος. || Numus et pondus Hebræorum. « Fuisse Hebræis siclum monetam argenteam diserte testatur Joseph. (A. J. 3, 8, 2): Ὁ δε σικλος, νομισμα Ἑβραιων ων, Αττικας δεχεται δραχμας τεσσαρας. Eundem sicli valorem ex Philone eruit Bayerius, etsi is sicli explicate

nec meminerit. Nam pretium redemptionis voti in viris statuit δραχμὰς διακοσίας νομίσματος ὁλαργύρου. Jam quum Levit. 27, 3 istud ipsum pretium statuatur l. sicli argentei, apparet Philonem, qui eandem summam in drachmis computavit, siclum IV drachmis æstimasse. Ut fides habenda est Josepho et Philoni, qui Judæi ipsi fuere, sic certe peccavere, quod pondus sicli comparatum nimio auxerunt (ut Hieronymus in Ezech. 1, 4 : « Siclus i. e. stater, habet drachmas quattuor : drachmæ autem octo Latinam unciam faciunt », et Hesychius [post Σιλλαίνειν] : Σ., τετράδραχμον Ἀττικόν) ... Nam Barthelem. in epist. ad Bayer., quam hic Numorum Hebræo-Samarit. Vind. p. VI vulgavit, comparatis siclis VII reperit eorum pondus granorum Paris. 271 3/4, 268, 267, 266, 258, 256, pondus semisicli granorum 132 3/4. At vero pondus tetradrachmi Attici est circiter granorum 320 (328 Gall.). Propius ad verum pondus accessit Hieron. (In Mich. c. 14) : « Siclus viginti obolos habet, et quarta pars sicli quinque sunt oboli. » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 464. Qui in seqq. injuria reprehendit Heronem siclum didrachmum facientem et staterem siclorum duorum (ut Matth. 17, 24-27 τὰ δίδραχμα eadem qui στατήρ). Δίδραχμον enim (quod v.) dici Babylonium s. Ægineticum, et qui illi, ut in ipso dictum, et siclo æquiparari solent viginti oboli, Hebræos dici, non Atticos, i. e. Gera, monuit Bœckh. *Metrolog. Unters.* p. 63 et 57; τετράδραχμον autem s. quattuor drachmas ap. Josephum etc. intelligi non Soloneas, sed denariis Rom. respondentes. Quod autem Procop. ad Reg. 1, 13, p. 41 ed. Meurs. dicit : Ὁ δὲ σίκλος ἐπὶ σταθμοῦ λαμβανόμενος ἡμιούγκιον εἷλκεν, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου εἴκοσι(ν) ὀβολούς, ei conferendum quod Hieron. ad Ezech. l. c. unciam dicit octo drachmarum. Cum Hesychii vero gl. supra, ubi de siclo Persico, ad quem nihil pertinet, citata) in qua duobus drachmis Atticis comparatur, convenit Hero qui dicitur : Σίκλον ἀπὸ τῆς σεκὲλ Ἑβραΐδος, ὅ ἐστι ῥοπή· ἔχει δὲ δύο λεπτὰ καλούμενα, ἅ εἰσι δραχμαὶ δύο· δύο δὲ δίδραχμά εἰσι δύο σίκλοι κατὰ τὸ σίκλον τὸ ἅγιον, οἳ ποιοῦσι στατῆρα ἕνα· ὁ στατὴρ τῇ ὁλκῇ β' διδράχμων ἀποτελεῖ μέτρον. Idem quum dicit, Ἄλλως δὲ πάλιν· μερίζεται ἡ οὐγκία παρ' Ἑβραίοις εἰς στατῆρας δύο· ὁ δὲ στατὴρ ἔχει σίκλους δύο, τὸ δὲ σίκλον ἔχει λεπτὰ δύο, τὸ δὲ λεπτὸν ὁλκὴ μία ἐστὶν, siclo æquiparat unciæ quadrantem, ut in l. ab Ducangio v. Κοδράντης cit. : Σίκλος δὲ καλεῖται κοδράντης· ἑρμηνεύεται δὲ ἐκ τῆς Ἑβραΐδος ἤγουν ἀπόδεσμος· δύο δὲ δραχμὰς εἶχε. Et sic Epiphan. vol. 2, p. 183, B : Σίκλος, ὃ λέγεται κοδράντης, τέταρτον μέν ἐστι τῆς οὐγκίας, ἥμισυ δὲ τοῦ στατῆρος, δύο δραχμὰς ἔχει, aliique a Bœckhio l. c. p. 64 memorati, quorum Isid. Orig. 16, 25, 8, gentilium siclum quadranti, Hebræorum siclum unciæ æquiparat, ut Hieronymus, et Latinorum atque Græcorum peculiarem fingit siclum, qui nullus fuit. Quæ omnia quamvis inter se pugnare videntur, tamen facile explicantur ex illa drachmarum et obolorum non Atticorum cum Atticis confusione. Neque erat quod in gl. Suidæ illata in libris plerisque : Σίκλον ἀργυρίων ε' Μωυσῆς φησιν ἐν τῇ τάξει, Kusterus reponeret δ', drachmas intelligens, ubi oboli intelligendi videntur : ut, quemadmodum siclum modo unciæ modo quadranti ejus comparari ostendimus, ita idem modo viginti obolis modo quinque comparatus fuerit. Quod autem siclum Hebræorum nonnulli erant opinati non semper fuisse ejusdem fere mensuræ, id non ita esse post Hussejum animadvertit Bœckh. l. c. p. 58, et p. 54 sq. dixit de siclo sacro in V. T. locis Exod. 39, 26, Num. 3, 47 etc. didrachmum æquante, notavitque veterum quorundam (v. Schleusn. Lex. N. T. et intt. Hesychii v. Σίγλον) errorem qui ex l. Ezech. 45, 12, non recte interpuncto et intellecto quattuor obolorum siclum effinxerunt, denique de siclo Hebræorum vulgari, sacri dimidio, dixit p. 61. Mire Eustath. Opusc. p. 232, 76 : Κρεῖττον ἦν μὴ οὕτω μαθεῖν, ἀλλὰ τρέφειν σίκλους κομης ὑπὲρ τὸν Ἀβεσσαλώμ. Ceterum forma neutra Σίκλον, quæ est in ll. recentiorum supra citatis, ignota fuit veteribus : feminina autem ap. Hesych. in Σιγλοφόρος, quod v., ponitur per errorem. L. Dind.]

[Σιγλοφόρος, ὁ. Hesychius : Σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων. Τὰς κατακλεῖδας τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν· οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. Ἔστι δὲ καὶ νόμισμα Σαρδονικὸν (Σαρδιανικὸν Salmas.) δυνάμενον ὀκτωβολῶν Ἀττικῶν (ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς Musurus). Qui solus synonyma facit σίγλα et σίγλος vel σίκλος, ut in gl. in Σίγλος citata ipse et Photius σίγλον s. σίκλον etiam Inauris significatione dictum ponit. Sed ut σίγλος s. σίκλος dictum fuerit pro σίγλα, nemo tamen præter Hesychium σίγλα pro σίκλος dixit aut dictum tradidit. In lemmate autem glossæ incertum utrum εὐνούχων Hesychii sit an scriptoris, qui tragicus videtur.]

[Σίγμα, τὸ, nomen literæ Σ, quod v. || Porticus sic dicta Cpoli, a figura C, uti pluribus observamus l. 2 Cp. Christianæ. Cedrenus in Nicephoro Generali p. 475 : Ὑπέδειξεν αὐτῷ τὸν ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ, ὃ νῦν λέγεται Σίγμα, θησαυρόν. V. Continuator Theophanis 3, 42. Ducang.]

[Σιγματίζω, Per sigma scribo. Eust. Od. p. 1389, 15 : Τὸ Ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν διπλῶς σιγματίζεται, ποτὲ δὲ δι' ἑνὸς σίγματος εὑρίσκεται.]

[Σιγμάτιος. V. Σίγματος.]

[Σιγματοειδής, ὁ, ἡ. HSt. in Σ :] Venio ad ea, quæ ex hujus literæ nomine derivata sunt. In iis primum pono Σιγματοειδής, sive Σιγμοειδής, Formam habens literæ sigma : ut σιγματοειδὴς Thracia dicta fuit. [Priori forma Galen. vol. 2, p. 376 : Τὴν σιγματοειδῆ τοῦ πήχεος ἀναγλυφήν. Cui σιγμοειδῆ restituendum docet dat. σίγμα ex eodem supra ab nobis cit. in Σ, et alterius formæ usus vol. 4, p. 151, 156. Jo. Malal. p. 302, 8 : Τὸ Νυμφαῖον τὸ σιγματοειδές.] Apud Medicos σιγμοειδεῖς dicuntur Membranulæ tres, ad orificium venæ arterialis positæ. Item χόνδροι σ., et ἀπόφυσις σ. Intelligendum autem de hac literæ forma C. Vide Gorr. [Σιγμοειδής, Apollon. Cit. ap. Erot. v. Ἄμβην. || Adv. Σιγμοειδῶς Oribas. p. 131 ed. Mai. L. D. Σιγματοειδῶς, schol. Ven. Hom. Il. I, 5.]

[Σίγματος, ὁ, Sigmatus, fl. Aquitaniæ, ap. Ptolem. 2, 7, ubi Σιγμάτου ποταμοῦ ἐκβολαὶ cod. Paris. 1401, et secundum Millerum ad Marcianum p. 169 in tabula Σίγματος ποταμός. Editio Argent. a. 1513, quæ ex cod. expressa dicitur, Σιγμάτιος ποταμοῦ ἐκβ., quasi voluisset Σιγματίου, ut ap. Marcian. p. 83 Mill. bis est Σιγνατίου ποταμοῦ. Ceteri Ptolemæi libri Εἴγμανος vel Σίγμανος, quod Marciani in lit. τ consensu refellitur. L. Dindorf.]

[Σιγμοειδής, Σιγμοειδῶς. V. Σιγματοειδής.]

[Σιγμός. V. Σίζω.]

[Σιγνία, ἡ, Signia. Steph. Byz. : Σιγνῖνα (Σιγνία), πόλις Ἰταλίας, ὡς Στράβων γ' (p. 237). Τὸ ἐθνικὸν Σιγνῖνος (Σιγνῖνος). Ap. Strab. l. c. male οἶνον τὸν Σίγνιον, quod correxit Merula. Σίγνινος οἶνος, Signinum vinum, VV. LL. ex Diosc. [Scribendum Σιγνῖνος.]

[Σιγνοφόρος, ὁ, Manipularius, Gl.]

[Σῖγος, ους, τὸ, Silentium. Grammat. Cram. An. vol. 2, p. 319, 13 : Ῥῖγος ῥιγῶ, καὶ σῖγος σιγῶ. L. Dind.]

[Σίγραι, τῶν ἀγρίων συῶν οἱ βραχεῖς καὶ σιμοί, Apri breves et simi, Hesychius.]

[Σιγριανή, ἡ, Sigriane, regio Mediæ, ap. Strab. 11, p. 525.]

[Σίγριον, τὸ, Sigrium. Λέσβου λιμὴν Stephano Byz., qui addit, Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Σιγριεὺς καὶ Σίγριος. Σίγριον Arrian. Exp. 2, 1, 3; Strabo 13, p. 616-8; Ptolem. 5, 2.]

[Σίγυμνον, Σιγύνη, Σιγύνης, Σίγυνα. V. Σιβύνη.]

[Σιγύνναι, οἱ, Sigynnæ, ap. Herodot. 5, 9 : Μούνους δὲ δύναμαι πυθέσθαι οἰκέοντας πέρην τοῦ Ἴστρου ἀνθρώπους τοῖσι οὔνομα εἶναι Σιγύννας, ἐσθῆτι δὲ χρεωμένους Μηδικῇ ... Εἶναι δὲ Μήδων σφέας ἀποίκους λέγουσι· ὅκως δὲ οὗτοι Μήδων ἄποικοι γεγόνασι, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι κτλ., quibus addit quæ in Σιβύνη posuimus. Σίγυνοι ap. Apoll. Rh. 4, 320, ubi nonnulli Σίγυννοι. Ap. Orph. Arg. 754 omnes : Ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων, Βύζηρας δ' ἐπὶ τοῖσιν ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύμνων, de quo corrigendo monuit Eschenbach. Eosdem ap. Strab. 11, p. 520, ubi Σίγιννοι vel Σίγγινοι, intelligi conjecit Casaub., quum de equis eorum simillima narret Herodoto.]

[Σίγυνον, Σίγυνος. V. Σιβύνη.]

[Σίγυνος, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ περίπλων. Οἱ πολῖται Σίγυνοι, Steph. Byz.]

[Σιγώδης, ὁ, ἡ, Sileus. Hippocr. p. 306, 49 (?).]

Digitized by Google

[Σιγὼν, ῶνος, Sigo, Phœnices opp. ap. Arrian. Exp. 2, 13, 11. Ap. Hesychium in gl. inter Σίγυνοι et Σίδαι posita : πόλις μικρὰ τῆς Παλαιστίνης, excidisse lemma Σιγὼ, quem locum inter Galilææ castella recenset Joseph. B. J. 2, 20, 6, animadverterunt intt.]

[Σίδα, ἡ, Sida, opp. insulæ prope Africam, ap. Scylac. p. 50.]

[Σίδαι. V. Σίδη.]

[Σίδαιον, ἑτεροχρινὲς (—κλινὲς Kuster.), Hesychii gl. obscura. Vix convenit Σιμόν.]

[Σιδάκη, ἡ, Sidace. Πόλις Λυκίας ἀπὸ Σιδάκης τῆς Ἀμισοδώρου. Τὸ ἐθνικὸν Σιδακηνὸς καὶ Σιδακηνὴ καὶ Σιδακηνὸν καὶ Σιδακεὺς τῷ τῆς χώρας ἔθει· χαίρουσι γὰρ τῷ τύπῳ, Steph. Byz.]

[Σιδάριος, ὁ, Sidarius, n. pr. viri in inscr. Dolichistes ins. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 108 : Σιδάριος Παιάνιως υἱός.]

[Σιδαροῦς, οῦντος. Πόλις καὶ λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν Σιδαρούντιος, ὡς Τραπεζούντιος, Steph. Byz.]

[Σίδειος, α, ον, unde Suidas : Σίδειος καρπὸς, malum Punicum. Theognost. Can. p. 54, 32 : Κνίδειος καρπὸς, ἤγουν ὁ τῆς κνίδης, καὶ σίδειος κλάδος ὁ τῆς σίδης. Nisi hic quoque scripserat καρπὸς, ut Zonaras p. 1641 : Σίδειος ὁ τῆς σίδης καρπὸς, et Etym. Gud. p. 500, 28 : Σίδαι, ... ἐξ οὗ καὶ σίδειος καρπός. L. Dind.]

Σίδη, ἡ, Punica malus, ut σίδης καρπὸν legimus ap. Nicand. [Al. 486 : Βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἅλις φοινώδεα σίδης Κρησίδος· 622 : Πολλάκι σίδης πρωτόγονον κοτίνοιο πόροις ἀνθήμονα καρπόν (conf. Σίδειος)· Ther. 72 : Αὔτως τε τρήχοντα ταμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης.] Sed et ipsum malum Punicum vocatur σίδη ab Hippocrate, ut in l. 1 De morb. mul. [p. 246, 31] : Ῥοφέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et De nat. mul. [p. 572, 25] : Σίδας οἰνώδεας ἐκχυλώσας, paulo post autem dicit ῥοιὴν γλυκείην [γλυκέην. Et σίδης χυλὸς p. 1229, H; 1234, H; 1235, G. Nicand. Th. 870 : Σίδης δ' ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους αὐχενίους. Athen. 14, p. 650, F : Σίδας δὲ ὅτι τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοὶ Ἀγαθαρχίδης ἐν ιθ' τῶν Εὐρωπιακῶν οὕτως γράφει· Ἀμφισβητούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς περὶ τῆς χώρας, ἣν καλοῦσιν Σίδας, Ἐπαμεινώνδας δικαιολογούμενος ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἀριστερᾶς μεταλαβὼν κεκρυμμένην ῥόαν, καὶ δείξας, ἤρετο αὐτοὺς, τί καλοῦσι τοῦτο; τῶν δ' εἰπόντων ῥόαν, Ἀλλ' ἡμεῖς, εἶπε, σίδαν. Ὁ δὲ τόπος τοῦτ' ἔχει τὸ φυτὸν ἐν αὐτῷ πλεῖστον, ἀφ' οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληφε προσηγορίαν, καὶ ἐνίκησε. » Ælian. N. A. 6, 46 : Τὸ γυπῶν ἔθνος ῥοιᾶς σίδην κοπεῖσαν εἰ διατράγοιεν, ἀπολώλασι. Julian. Or. 2, p. 101, A : Ἐξ ἀκανθῶν τὴν σίδην. » Wakef. || Σιδίη, ἡ, Mali Punici cortex. Hippocr. p. 214, 36, et p. 277, 5 : Σιδίην ἐν οἴνῳ μέλανι ἑψήσας. An huc spectat Erotianus Σίδης (f. l. σιδίης)· τοῦ τῆς ῥοιᾶς λέμματος. Σίδη enim nusquam dicitur de cortice. Bodæus p. 392 reponit σίδια, pro σίδας, ut quædam exempll. habent. Angl.] Vocatur etiam Σίδιον a Græcis. [Quod v. De forma cum β HSt. :] Σίβδη, Punicum malum, Malum grapatum. [Hesychius, Etym. M. : Σίβδαι, ῥοιαί. Callim. Lav. Min. 28 : Οἵαν ἢ ῥόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροιήν.] Hinc Σιβδία idem quod σιδία. [Hesychius : Σιβδία, σιδία. Hoc autem v. in Σίδη. || Planta aquatica. Athen. 14, p. 651, A : Λέγεται δέ τι καὶ φυτὸν σίδη ὅμοιον ῥοιᾷ γινόμενον ἐν τῇ περὶ Ὀρχομενὸν λίμνῃ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, οὗ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ὕες, ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τετάρτῳ Περὶ φυτῶν (10, 1 et 7), γίνεσθαι λέγων κἀν τῷ Νείλῳ ὁμώνυμόν τι αὐτῇ ἄνευ ῥιζῶν. Hesychius : Σίδη· Θεόφραστος φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησὶν εἶναι τὴν σίδην, φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ. Describit Theophr. ib. 3 : Ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφὴν ἐστιν ὁμοία τῇ μήκωνι· καὶ γὰρ τὸ ἄνω κωδιῶδες τοιοῦτον ἔχει· πλὴν μεῖζον ὡς κατὰ λόγον· μεγέθει δὲ ὅλος ὁ ὄγκος ἡλίκον μῆλον. Ἔστι δὲ οὐ γυμνὸν, ἀλλὰ ὑμένες περὶ αὐτὴν λευκοὶ, καὶ ἐπὶ τούτοις ἔξωθεν φύλλα ποώδη, παραπλήσια τοῖς τῶν ῥόδων, ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμὸν κτλ. Nicand. Th. 887 : Ἠὲ σίδας Ψαμαθηΐδας, ἅστε Τρόφεια Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ. Schol. : Ἐν Ὀρχομενῷ φησι Θεόφρ. ῥίζαν φύεσθαι φυτόν τι ἐν τῷ ὕδατι λεγόμενον σίδην, τηλίκον ὅσον μήκων, et cet., quæ sunt ap. Theophr. Dalecampio non diversa videbatur ab στρατιώτῃ, quod v. || Mensura prioris in ll. supra citatis est ῑ, sed ῐ ap. Empedoclem Plut. Mor. p. 683, D : Οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρφλοα μῆλα. Quod tollitur deleto τε. Atque in l. Nicandri in altera signif. citato ἢ σίδας scribebat Bentlejus. Sed conf. Σίδιον. Arcadius p. 105, 25, σίδη ponens significationem non addidit.]

[Σίδη, ἡ, Side, Orionis uxor, ap. Apollod. 1, 4, 3, 2. Danai f. ap. Pausan. 3, 22, 11, a qua dictum opp. Laconiæ, quod memorat Scylax p. 17, sec. eund.] Σίδη traditur præterea esse nom. urbis Pamphyliæ, necnon Bœotiæ : lege Ptol., Strab., Steph., et de Sida Bœotiæ lege historiam, quam refert Athen. 14, [p. 650, F. V. Σίδη subst. Inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, n. 1068, II, 1 : Πύθια ἐν Σίδῃ. Steph. B. : Σίδη, πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κέκληται δὲ ἀπὸ Σίδης τῆς θυγατρὸς μὲν Ταύρου, γυναικὸς δὲ Μώλου, ἀφ' οὗ ἡ νῆσος. Memorant urbem Scylax p. 40, Pausan. 8, 28, 3, Strab. 12, p. 548, 570 etc. De gentili Steph. : Ὁ πολίτης Σιδήτης. Et Zonaras : Σιδήτης, ὁ ἀπὸ Σίδης πόλεως. Ubi liber unus Σιδίτης, ut ap. Arrian. Exp. 2, 26, 6, Socr. H. E. 7, 27. Sed Σιδῆται cum numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 476, *Suppl.* vol. 7, p. 64 sq., Polybii omnes 5, 73, 4, Σίδην memorantis, ib. 3, et 31, 25, 5, et Suidæ in Παρῶνται, ubi anonymi fr. apponit quod Polybii putavit Valesius. Inscr. ap. Lebas. *Inscrr.* fasc. 5, p. 149, n. 214, 3. Notissimus etiam Marcellus Σιδήτης, ad quem v. Schneider. p. 89 sq. L. Dind.]

[Σιδήλη, ἡ, πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιδηληνὸς, Steph. B.]

[Σιδηνὴ, ἡ, Sidene. Πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δ'. Τὸ ἐθνικὸν Σιδηνὸς, ὡς Σωφηνὸς, Steph. Byz. Memorat Strabo 13, p. 587, 601. Regionem Ponti Σιδηνὴν memorat Strabo 1, p. 52; 2, p. 126; 12, p. 547, 548, 556. Σιδήνη inter barytona inter ηνη ponit Theognost. Can. p. 113, 15.]

[Σιδηρᾰγωγὸς, ὁ, ἡ, Ferrum trahens. Sext. Emp. p. 263, 41 : Σ. ὁ μάγνης.]

[Σιδηραῖος, Ferreus. Cyrill. Hier. p. 185. Kall. Pro σιδήρεος.]

[Σιδηρεία, ἡ, Ars ferrum effodiendi. Xen. Anab. 5, 5, 1 : Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.]

Σιδηρεῖον, τὸ, Ferraria fabrica, Officina fabri ferrarii, in qua aut ferrum coquitur au cuditur. [Σιδηρεῖα, Ferraria, Gl.] Aristot. Polit. 1, [11] : Συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων. Posset et σιδηρουργεῖον dici, ut χαλκουργεῖον pro χαλκεῖον. [Theophr. H. Pl. 5, 9, 2, fr. 2 De lap. 52.]

[Σιδήρειος. V. Σιδήρεος.]

[Σιδηρένδῦτος, ὁ, ἡ, Ferro indutus. Theod. Prodr. p. 189, στολή. Ellendt.]

Σιδήρεος, α, ον, et Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, per contr., Ferreus [utraque forma in Gl.]. Hom. [Il. E, 723 : Σιδήρεος ἄξων·] Od. A, [204], σιδήρεα δέσματα. [O, 329, P, 565 : Σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Simonid. ap. Herodot. 5, 77 : Δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ. Apoll. Rh. 2, 376 : Τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται. Herodot. 1, 25 : Ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητόν.] Xen. Cyrop. 6, [1, 30], σιδήρεα δρέπανα, ubi etiam nota σιδήρεα pro σιδηρᾶ. [Quod nunc restitutum ex libris est ib. 6, 2, 17, ut σαγάρεις σιδηρᾶς Anab. 5, 4, 6, ἥλους σιδηροῦς Cyn. 9, 12. Σιδήρεοι ex Æschine infra ab HSt. cit. (ubi libri nonnulli vel σιδήρειοι cum Aristide vol. 2, p. 450, ut ap. Philon. vol. 2, p. 558, 23 : Ὦ σιδήρεις καὶ ἀνηλεέστατε, eundemque in Maji Class. Auct. vol. 4, p. 421 ult. : Οὐ γὰρ σιδήριος πατήρ ἐστι τις οὕτως, pro —ρειος) et Philostr. V. Ap. 8, 19, p. 363 : Σιδήρεοι ὀβελίσκοι, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 208. Sed Æschini certe restituendum σιδηροῖ. Alia exx. v. infra.] Ap. Plut. σιδηροῦν περιτραχήλιον, θώραξ, κράνος, νόμισμα. [Σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, Ferramenta, Gl. Soph. fr. Ægei ap. Polluc. 10, 160 : Κέστρα σιδηρᾶ. Eur. Phœn. 26 : Σιδηρᾶ κέντρα· Cycl. 33 : Σιδηρᾶ ἁρπάγη· Bacch. 231 : Σιδηραῖς ἄρκυσι. Aristoph. Eq. 1040 : Τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς· 1046 : Σιδηροῦν τεῖχος. Thuc. 4, 100 : Ἀκροφύσιον σιδηροῦν· 7, 62 : Χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί· ut Polyb. 8, 8, 2. Didascal. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 349, n. 229, 5 : (Ὑπ?)έροις σιδηροῖς (ut Polybius 1, 22, 7, σιδηροῦν ὕπερον· et apud Polluc. 7, 107, ὕπερα σιδηρᾶ). Demosth. p. 778, 20 : Μόνον οὐχ ἁλύσει σιδηρᾷ.] Metaphorice autem idem Plutarch. [Mor. p. 1127, A] dixit

σιδηροῦν σπλάγχνον, quale est hominis σιδηρόφρονος. Sic Od. Δ, [293] : Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. [Hesiod. Th. 764 : Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ.] Il. X, [357] : Ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. Itidemque Od. Ψ, [172] : Ἦ γὰρ τῇγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ, Ferreum cor et crudele : quod declaratur hoc versu E, [191] : Οὐδέ μοι αὐτῷ Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων. [Hesiod. Op. 174 : Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ παύσονται καμάτου καὶ ὀιζύος οὐδέ τι νύκτωρ φθειρόμενοι. (Plat. Reip. 8, p. 547, B : Τὸ σιδηροῦν (γένος)· Crat. p. 398, A ; Ὅτι καὶ ἡμᾶς φησι σιδηροῦν εἶναι γένος.) Aristoph. Ach. 491 : Ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ' ἀνήρ.] Similiter Æschines Athenienses vocat σιδηροῦς : Ὦ σιδήρεοι [p. 77, 24], quod τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα Demosthenis ἐκαρτέρουν ἀκροώμενοι. [Lysias p. 117, 44 : Εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστιν· cui Philonis De Josepho p. 362 : Ὁ σιδηροῦς ἐγώ, contulit Markland. Plato Gorg. p. 509, A : Ταῦτα κατέχεται καὶ δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστι, σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις· Leg. 1, p. 645, A : Σκληρὰς καὶ σιδηρᾶς (ἀγωγάς). Suidas : Σιδηρέαν ψυχήν, τὴν ἀμείλικτον. Artemid. 1, 50 fin. : Σιδηρέους λέγομεν τοὺς πολλὰ κακὰ ὑπομείναντας (conf. 23 : Χάλκεον ἢ σιδήρεον ἢ λίθινον μέτωπον δοκεῖν ἔχειν ... τοῖς μετὰ ἀναιδείας ζῶσιν μόνοις συμφέρει. Eunap. p. 89 Boiss. : Τὴν καρτερίαν ὁρῶντες ὄντως ἀπαθῆ καὶ σιδήρεον ὑπελάμβανον, cit. Valck. ; Eumath. Ism. p. 70 : Τὸ στέρνον σιδήρεος, Kœnig. ‖ Forma Dor. Pind. ap. Plut. Marcell. c. 29 : Το πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει τεῖχος. Simonid. ap. Lucian. Pro imag. c. 19 : Σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος. Eur. Hec. 718 : Σιδαρέῳ φασγάνῳ· Or. 1309 : Σιδαρέοισι βέλεσιν· 1399 : Ξίφεσιν σ. Aristoph. Nub. 249 : Τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ· ubi nonnulla schol. de ferrea Byzantiorum moneta, addito Platonis de eadem fr., in quo item forma Dor., ut ap. Polluc. 9, 78 : Βυζαντίων σιδήρῳ νομιζόντων ἦν οὕτω καλούμενον σιδήρεον νόμισμά τι λεπτόν, ὥστε ἀντὶ τοῦ πρίω μοι τριῶν χαλκῶν λέγειν, πρίω μοι τριῶν σιδηρῶν (σιδηρέων cod.)· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Στράττιδος Μυρμιδόσιν εἴρηται ... σιδαρέων. Qui rectius masc. positurus erat, ut Hesychius, ubi locum Aristophanis respicit, v. Σιδάρεοι, nisi scripserat καλούμενος σιδήρεος, ut conjecit Meinek. ad l. Strattidis. Ceterum σιδηροῦν νόμισμα Laced. memorat Pollux ib. 79 ; 7, 105. ‖ Forma Æol. libri plures Theocr. 29, 24 : Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεποίησε σιδάριον vel σιδαρίου, ubi vulgo σιδαρέω. Sed verum videtur ἐξ ἐποίησε σιδαρίω.] Metri causa pro Σιδήρεος dicitur et Σιδήρειος. Hom. Il. Θ, [15] : Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Et σιδήρειος ὀρυμαγδός, P, [424] Strepitus ferri collisi in prælio. Metaphorice autem Ω, [205] : Σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. [Strabo 10, p. 484 : Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Apoll. Rh. 1, 733 : Σιδηρείης σφύρῃσιν· et alibi. Scymn. Orb. Descr. 260 : Σιδήρειός τε ῥαιστήρων κτύπος. Oppian. Hal. 4, 548 : Παλλομένας δειναὶ σιδηρείης ὀδύνῃσι· 5, 401 : Σιδηρείῃσι βολῇσιν. Hegesippus Anth. Pal. 6, 124, 3 : Σιδηρείου πολέμοιο· Alcæus Mess. 7, 412, 8 : Σιδηρείην οἶμον ἔδῃς Ἀίδεω· Antipater 7, 232, 2 : Σιδηρείας ... μάχης· Pantel. ib. App. 58, 7 : Δένδρον δ' ὡς ἔστηκε σιδηρείαις ὑπὸ ῥίζαις. Σιδήρειος λόγχη ponit Theognostus Can. p. 56, 16. Exx. ex prosa recentiorum v. sub initium. Improprie dictum ponit Pollux 6, 125. ‖ Forma Dor. Theocr. 17, 31 : Σιδάρειον σκύταλον· 22, 47 : Σαρκὶ σιδαρείῃ.]

[Σιδηρεύς. V. Σιδηρεύω.]

[Σιδηρεύς, έως, ὁ, Sidereus, unde τοῦ Σιδηρέως πύργου, de demo, ut videtur, ita dicto, in inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 648, n. 3064, 1, si recte ita legitur.]

Σιδηρεύω, Ferrum tracto, τὸν σίδηρον ἐργάζομαι, σιδηρουργῶ, ut qui ferrum cudunt et diversos in usus ex eo ferramenta fabricantur. Ipse autem Faber ferrarius dicitur Σιδηρεύς, έως, ὁ, alio nomine σιδηρουργός. Ambo apud Pollucem leguntur 7, c. 24 [§ 105, et 1, 84 ; 3, 87. Xen. Ag. 1, 26, Vect. 4, 6. « Themist. Or. 20, p. 236, D. » Wakef. Aret. p. 40, 20.]

[Σιδηρήεις, εσσα, εν, Ferreus. Nicander Al. 51 : Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήντε καμίνων ἔντοσθεν χοάνοιο ὀχῇ πυρὸς ἤλασε λιγνύς, de scoria. Manetho 1, 313 : Εἰς συνοχὰς ἥξουσι σιδηρήεντά τε δεσμά.]

[Σιδηρίζω, Ferro similis sum, Ferrum contineo. De magnete Galen. De potest. simpll. 3, vol. 2, p. 21, b, 43 Ald. Paul. Æg. 6, 21 : Τὰ σιδηρίζοντα ἢ κυκνόχροια. Matth. Med. p. 279 : Σιδηρίζοντα (λουτρά). Quod p. 280 dicitur σιδήρου ποιότητος μετέχειν.]

Σιδηρικός, ή, όν, Ferrarius [Gl.], ut σιδηρική, sc. τέχνη, Ars ferraria, quæ in exercendo ferro versatur, quæ et σιδηρουργία dicitur.

Σιδήριον, τὸ, Ferrum, Ferramentum [Gl. Menander ap. Stob. Fl. 38, 29, 5 : Ὁ μὲν ἰός, ἂν σκοπῇς, τὸ σιδήριον (λυμαίνεται). Ita Bentl. pro τὸ vel τὸν σίδηρον. Herodot. 3, 29 : Θεοὶ ... ἔναιμοι ... καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων· 7, 18 : Θερμοῖσι σιδηρίοισι ἐκκαίειν ... τοὺς ὀφθαλμούς· 9, 37 : Ἐσενειχθέντος κως σιδηρίου ἐκράτησε ... ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ. Plato Euthyd. p. 300, B : Βοῶντα μέγιστον τὰ σιδήρια λέγεται· et ib. : Ξύλα καὶ σιδήρια. Lysias p. 95, 35 : Τί γὰρ ᾔδειν εἴ τι κἀκεῖνος εἶχε σιδήριον ; ubi de sica dicitur. De hamo Aristot. H. A. 4, 8 fin. : Δοκοῦσι δ' οἱ σωλῆνες ... φεύγειν, ὅταν αἴσθωνται τὸ σιδήριον προσιόν. Id. ib. 9, 50 : Ἐὰν ἐπικαύσῃ τις δυσὶν ἢ τρισὶ σιδηρίοις (τοὺς ὄρνιθας).] Synes. Ep. 108 : Παρ' ὑμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια. Plut., Σιδηρίῳ διελεῖν ἢ τεμεῖν. Et σιδήρια λιθουργά, ap. Thuc. 4, p. 122 [c. 4], Ferramenta quibus lapicidæ utuntur. Plin. modo Telum interpr., modo Asciam, pro loco : ut pro his Aristot. H. A. [8, 26] de camelis : Ἂν τύχῃ σιδήριόν τι ἐν τῷ σώματι ἐνόν, τὸ ἔλαιον ἐκβάλλει, ὅταν πίνωσιν, ipse ista habet, Olei potu tela, quæ corpori eorum inhæserunt, decidunt. Hæc vero Theophrasti de tilia [H. Pl. 5, 3, 3] : Μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια, sic vertit, Citissime ascias retundit. [Conf. ib. 5, 1, fr. 2 De lap. 5, 41. L. D. Schol. Nicandri Th. 424. Wakef. Schol. Eur. Hipp. 220. Kall.] In iisd. habetur Σιδάριος, Faber ferrarius : quod et ipsum mendi suspicione non caret. [Hesychius : Σιδάριος, χαλκεύς. Pro σιδαρεύς.]

Σιδηρίτης, ὁ, Ferrarius. [Pind. Nem. 5, 19 : Σιδαρίταν πόλεμον.] Unde fem. Σιδηρῖτις, ιδος, ἡ, ut σιδηρῖτις τέχνη, Ars ferraria s. fabrilis. Pollux 7, c. 24 [§ 106] scribit Eupolidem σιδηρῖτιν τέχνην vocasse Artem Xanthiæ τοῦ σιδηρέως, cujus statuæ inscriptum fuisse Σιδηροφυής. [Ex codice, qui σιδηροφύσσα, Bekkerus σιδηρόφυσα. Hesychius : Σιδηρῖτιν τέχνην, τὴν πολεμικήν, ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικήν.] Item σιδηρῖτις γῆ, Terra ubi foditur ferrum, ut quidam volunt. [Pollux 3, 87 ; 7, 98. Anon. ap. Suidam v. Τηκτὸς cit. : Τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι κατὰ τῶν ὑπιόντων τὸ τεῖχος ἔχειν (ἐκχεῖν s. χέειν vel χεῖν intt.) ἔμελλον. Diod. 5, 13 : Πέτραν ἔχει πολλὴν σιδηρῖτιν, ἣν τέμνουσιν ἐπὶ τὴν χωνείαν καὶ κατασκευὴν τοῦ σιδήρου. Hesychius in Σιδηρῖτιν, πόαν pergit : Ἔστι δὲ καὶ λίθος, ἀφ' οὗ οἱ μεταλλεῖς γίνεσθαι τὸν σίδηρον.] Σιδηρῖτις λίθος [Strabo 15, p. 703 : Ἡ σιδηρῖτις τοῦ σιδήρου ἐπισπαστική. Plut. Mor. p. 641, C] s. σιδηρίτης λίθος, dicitur interdum Magnes, interdum Adamantis quoddam genus : ille, quod ferrum attrahat, (unde et ἐρᾶν τοῦ σιδήρου a quibusdam dicitur :) hoc, quod ferreo splendore præditum sit. Plin. 36, 17 : Quid ferri duritia pugnacius ? sed cedit et patitur mores ; trahitur namque a magnete lapide ; domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit, atque ut propius venit, assistit, teneturque et complexu hæret : Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Idem 37, 10 : Orites globosa specie, a quibusdam et Siderites vocatur, ignem non sentiens. [Orph. Lith. 355 : Τῷ γὰρ (Philoctetæ) Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην, γυρόν, ὑπότρηχυν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν· ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες ἐμφερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται· conf. 384, 413. Fem. σιδηρῖτις λίθος ponit Tzetz. Hist. 6, 65.] Eodem l., c. 4, de adamantis generibus : Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante ceteros, sed natura dissimilis ; nam et ictibus frangitur, et alio adamante perforari potest. [Conf. Pinder. De adamante p. 53.] Vide et Σιδηροποίκιλος. Est et σιδηρῖτις πόα. [Hesychius : Σιδηρῖτιν πόαν, τὴν ἐλξίνην καλουμένην.] Idem Plin. 22, 17 : Helxinen aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue ve-

scantur : alii Sideritin : nonnulli Parthenium. Idem 25, 5, de Achilleo : Aliqui et hanc Panacem Heracleon, alii Sideritin, et apud nos Millefoliam vocant. Vide plura ibid. de differentia quam inter ἀχίλλειον et σιδηρῖτιν facere nonnullos scribit. Diosc. 4, 33 : Σιδηρῖτις, οἱ δὲ Ἡράκλειαν, cujus tres enumerat species. Ib. 36 : Καλοῦσί τινες καὶ τὴν ἀχίλλειον σιδηρῖτιν. Volunt autem denominatam hanc herbam a vi τῶν τραυμάτων κολλητικῇ. [Aret. p. 133, 39 : Καὶ ἡ σιδηρῖτις ἄπονος· 135, 3 : Σιδηρίτιδος τοῦ χυλοῦ κύαθος εἷς. Σιδηρίτη βοτάνη, Gl., pro —ῖτις. Perverse Suidas : Σιδηρίτης, εἶδος βοτάνης· σιδηρῖτις δὲ θηλυκῶς λίθος. Nunquam enim herba masc. genere dicitur. L. D. Hierobotane, Diosc. Notha p. 466 (4, 61). Boiss. Schol. Nicandri Al. 56 : Τὰ τῆς χαμαιπίτυος, ἣ καὶ ὀνόγυρις καὶ σιδηρῖτις λέγεται καὶ ἰωνία ἀγρία. Wakef. Athen. 15, p. 681, D : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ, Χαμαίπιτυν..., οἱ δὲ κατ' Εὔβοιαν σιδηρῖτιν. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Βοτάνης τῆς σ.]

[Σιδηρόβαφος, ὁ, ἡ, Ferri colore tinctus, Ferrugineus. Jo. Laur. De mens. 4, p. 180 Rœth., ubi Βενέτους interpretatur σιδηροβάφους, additque, Τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν λεγόμενον καλλαϊνὸν χρῶμα Ῥωμαῖοι βένετον προσαγορεύουσιν. De forma v. in Εὔβαφος.]

[Σιδηροβόλιον, τὸ, Ancora. Schol. Luciani Lexiph. c. 15.]

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ, Ferrum jaculans; ut σιδηροβόλος μηχανὴ, Bud.

[Σιδηροβόρος, ὁ, ἡ, Ferrum vorans. Oppian. Cyn. 2, 174 : Οἷα σιδηροβόροιο πέλει τέχνασμα σιδήρου, de lima.]

Σιδηροβριθὴς, Ferro gravis. Eurip. ap. Aristoph. Ran. [1402] de Achille : Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον. Hastam ferrea cuspide, qua præfixa erat, gravem. [Suid. in Βρῖθος. Valck.]

Σιδηροβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Ferrum edens, adedens, Cotis epitheton ap. Soph. Aj. [820] : Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής, i. e. inquit schol., σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ. [Σιδηροβρώτιδι autem est a Σιδηροβρῶτις, ιδος, ἡ. Quod ponit etiam schol. Barocc. : Ἡ ἀκόνη σιδηροβρῶτις λέγεται ἐπιθετικῶς.]

[Σιδηροβρῶτις. V. Σιδηροβρώς.]

Σιδηροδάκτυλος, ὁ, ἡ, Ferreos digitos habens, Fuscinæ epith. [Philippi Anth. Pal. 6, 101, 6.]

Σιδηροδέσμιος, s. Σιδηρόδεσμος, ὁ, ἡ, Ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. [Iterum HSt. :] Σιδηρόδεσμος, Ferrea vincula s. Ferreos nexus habens, ex 3 Macc. [4, 8] : Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται, Vinculis ferreis constricti trahuntur. [Athanas. vol. 2, p. 548. Kall. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 233, 1. Boiss. Jo. Antioch. ap. Suid. v. Νέρων, Jo. Malal. p. 245, 13; Chron. Pasch. p. 729, 4; Neophytus in Cotelerii Monum. vol. 2, p. 460, A; 461, A, forma —ιος. L. Dind.]

[Σιδηροδεσμώτης, ὁ, i. q. præcedens. Sozom. H. E. 2, 9, p. 56, 32 : Συμεώνης δὲ συλληφθεὶς σιδηροδεσμώτης ὡς βασιλέα ἤχθη. L. Dind.]

[Σιδηροδετέω, Ferro vincio. Heracliti Epist. p. 61 ed. Commel. Boiss.]

[Σιδηροδέτης, ὁ, i. q. sequens. Anna Comn. p. 230, C : Ἔμφρουρον αὐτὸν καὶ σιδηροδέτην εἶχεν. Elberling.]

Σιδηρόδετος, ὁ, ἡ, Ferro vinctus. Herodot. [9, 37] : Ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, In soleis ligneis ferro obvinctis. [Vel potius Compede lignea. V. Schweigh. Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 233, 6 : Ψήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον. Epigr. ib. App. 270, 3 : Σιδηροδέτοισι θεμείλοις. Anna Comn. p. 278, C : Διὰ σὲ ὑβρίσθην καὶ σ. γέγονα. « Σιδηρόδετοι πύλαι, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 809, D. (Et 3, p. 182, B). » Hemst. De monacho σιδηροφόρῳ, quod v., Eustath. Opusc. p. 187, 10 : Περινόστει σιδηρόδετος.] Inde Σιδαρόδετος, Ferro vinctus aut annexus, pro σιδηρόδετος. Bacchyl. ap. Stob. de Pace [Flor. 55, 3] : Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται· qui versus a Plut. quoque in Numa citantur, p. 133 meæ ed. [c. 20.] In VV. LL. male scriptum legitur Σιδαρόθετος, et substantive exp. Armamentarium.

[Σιδηρόεις, εσσα, εν, Ferreus. Etym. M. p. 551, 40 : Κωπήεντα ξίφη, μελάνδετα, σιδηρόεντα. Ubi tamen σιδηρόδετα intt. ex schol. Hom.]

[Σιδηροθήκη, ἡ, Ferramentorum theca s. repositorium. Hesychius : Ὀγκίαι, σ., quod ad seq. Ὀγκίον rectius referri monuit HSt.]

[Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, Ferreo thorace indutus. Schol. Hom. Il. B, 47, Γ, 131.]

[Σιδηροκατάδικος, ὁ, ἡ, Ferro damnatus. Ita dicuntur eunuchi et spadones a Cyrill. ap. Suid. in Σπάδων, Basil. vol. 3, p. 208, B. Hemst.]

Σιδηροκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Ferro domitus s. interfectus, ut ἀνδροκμής. Soph. Aj. [325] : Ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσὼν, i. e. τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσι.

[Σιδηροκόπος, ὁ, Faber ferrarius, Gl. « Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 10, vol. 3, p. 305. » Seager.]

[Σιδηροκρότητος, ὁ, ἡ, Ferro cusus. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 411 fin. : Ἔτι τὰς σ. αὐτοὶ κορύνας αἰρομένας ἕκαστος προορῶνται κατὰ κεφαλῆς, δι' ὧν συνετρίβησαν. L. Dind.]

[Σιδηρόλαβον, τὸ, Manubrium ferreum. Acta spuria S. Meletii n. 56 : Κελεύει μόλυβδον λυθῆναι, καὶ μετὰ σιδηρολάβου τὰ στόματα αὐτῶν ἀνοιχθῆναι, καὶ οὕτως ἐκχέειν τὸν μόλυβδον εἰς τὰ στόματα αὐτῶν. V. Ξυλόλαβον. Ducang. App. Gl. p. 170. Hesychius : Σκάλμη ... καὶ σιδηρολάβον δέ αὐτήν τινες λέγουσιν. Eandem accentus varietatem notavimus in Ὀξυλάβος, quod præstat, pariterque σιδηρολάβον. L. Dind.]

[Σιδηρομήτωρ, ορος, ἡ, Ferri mater. Æsch. Pr. 301 : Τὴν σ. αἶαν.]

[Σίδηρον. V. Σίδηρος.]

[Σιδηρονόμος, ὁ, ἡ, Ferrum dirigens, ut οἰακονόμος, vel Ferro distribuens. Æsch. Sept. 788 : Σιδηρονόμῳ χερί.]

[Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ, Qui ferreo est tergo. Eur. Phœn. 1130 : Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας.]

[Σιδηροπέδη, ἡ, Ferrea compes. Eust. Od. p. 1411, 32. « Jo. Monach. Hist. Barlaami in Anecd. meis vol. 4, p. 12. » Boiss. Scylitzes in Mich. Rhangabe : Ἔτι τοὺς πόδας ἐν σιδηροπέδαις ἔχων. Ducang.]

[Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ, Ex ferro fictus, Ferreus. Lucian. Ocyp. 164 : Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑποδύσω βάσιν, ὃ τοῖς κακούργοις εὑρέθη τεκμήριον. « Ludit in duplici signif. voc. ποδάγρα, Pediculam ferream, quæ maleficis tendi solet, et Morbum articularem significantis. » Gavel. Scribendum autem ὑποδήσω. L. Dind.]

[Σιδηρόπληκτος, ὁ, ἡ, Ferro percussus. Forma Dor. Æsch. Sept. 911 : Σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι. — Σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι ... τάφων πατρῴων λάχαι, de sepulchris ferro fossis.]

[Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ, Ex ferro plexus. Heliod. Æth. 9, 15 : Σκέπασμα σ.]

[Σιδηροπλύτης, ὁ, Qui ferrum lavat. Hesychio in Σάλαγξ, ... καὶ μεταλλικὸν σκεῦος, ὡσεὶ ἔλεγε σιδηροπλάτης, restituebat Sopingius, quum voc. illud a Polluce explicetur κόσκινον. ὑ]

[Σιδηροποιία, ἡ, Ferri fabrica. Eustath. Opusc. p. 34, 33 : Τῆς κατὰ τοῦ Μάρκου σιδηροποιίας.]

Σιδηροποίκιλος, ὁ, ἡ, Lapidis nomen. Plin. 37, 10 : Siderites ferro similis, litigio illata discordias facit : quæque nascitur in Æthiopia sideropœcilos ex ea fit, variantibus guttis.

[Σιδηρόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui est ferreis pedibus. Nonn. Dion. 29, 206 : Σιδηροπόδων ἵππων.]

[Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ, Qui ferreas habet alas s. pennas. Schol. Apoll. Rh. 2, 1091 : Τὰ σ. ὄρνεα. Et ib. 1032.]

[Σιδηροπώλης, ὁ, Ferri venditor. Pollux 7, 196.]

Σίδηρος, ὁ, [et ἡ, de quo HSt. infra,] Ferrum. Hom. Il. Z, [48] et K, [397] : Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, ubi nota epitheton. Alibi ab Eod. [Il. in illis vocc. citatis] dicitur πολιὸς σίδηρος, et ἰόεις σίδηρος, et αἴθων σίδηρος [Aristoph. Pac. 1328 : Λῆξαί τ' αἴθωνα σίδηρον], et ab Hesiodo [Th. 864] κρατερὸς σίδηρος· quemadmodum et in Od. : Ἕξω δ' ἠύτε περ κρατερὴ δρῦς ἠὲ σίδηρος· et Od. T, [494] : Ὡς στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος. [Æsch. Prom. 502 : Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον χρυσόν τε τίς φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Thuc. 3, 68 : Χαλκὸς καὶ σίδηρος.] Et μαλάσσειν σίδηρον ac βάπτειν, s. Εἰν ὕδατι βάπτειν ψυχρῷ, ut Hom. [Od. I, 393] loquitur : qui etiam ait hanc βαφὴν esse σιδήρου κράτος. [Æsch. Sept. 941 : Ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος. Soph. Aj. 651 : Ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέ-

ρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὥς· Ant. 475 : Καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις. Herodot. 1, 25 : Γλαύκου, ὃς μοῦνος δὴ πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε.] Item ap. Plut. κολλᾶν σίδηρον, et ap. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Et σιδήρου [βάψις Pollux 7, 169,] ἕνωσις μετὰ μολίβδου, Plumbatura. Fuisse autem ferrum ære posterius indicat Hesiod. his verbis [Op. 150] : Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Sæpe σίδηρος accipitur pro Ense aut alio Telo ferreo, ut et Ferrum ap. Latinos. Il. Σ, [34] : Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ· Ψ, [30] : Ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. [Δ, 485 : Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμε· 123 : Τόξῳ ἐπέλασσε σίδηρον, de cuspide sagittæ. De gladio Od. Π, 294, Τ, 13 : Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. « Heraclit. Alleg. Hom. p. 431. » Hemst.] Sic ap. Plut. [Pyrrho c. 9] : Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Item Hesiod. [Sc. 128] : Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον, de thorace ferreo, ut videtur; is enim humeris circumdari solet. [Æsch. Sept. 731 : Πικρὸς ὠμόφρων σίδαρος· 817 : Διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν· 883 : Ἤδη διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ. Soph. Tr. 887 : Στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου· Aj. 147 : Κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ· fr. ap. Stob. Fl. 63, 6, 16 : Ἄνευ δορός, ἄνευ σιδήρου. Et sæpissime Eur., ut Phœn. 68 : Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε· Hipp. 781 : Οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον; Herc. F 946 : Στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντριαινώσω πόλιν. Thuc. 1, 6 : Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 23 : Οἱ τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ σιδήρῳ παιόμενοι· 6, 4, 18 : Ἵπποις αὐτοὺς πρῶτον δεήσει ἀντέχειν καὶ σιδήρῳ ὑφ' ἵππων ἰσχυριζομένῳ. Plato Reip. 3, p. 415, C : Ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρῆναι, ὅταν αὐτὴν ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς φυλάξῃ. De ferramentis Hom. Il. Ψ, 834 : Οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν. De securibus Od. Τ, 587 : Νευρήν τ' ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου· quod redit Φ, 97, 114, 127. Ib. 61 : Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος. De falcibus Hesiod. Op. 385 : Τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου· de cultro 741 : Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο … αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ, de unguibus resecandis. De securi 418 : Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη. De vinculis Xen. Cyrop. 5, 1, 11 : Δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο. || In comparatione Hom. Il. Δ, 510 : Ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος· Υ, 372 : Μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ ἔοικε· Od. Τ, 211 : Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος. Mosch. 4, 44 : Πέτρης δγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου. V. HSt. initio. Ach. Tat. 5, 22, p. 124, 22 : Ὁ δὲ σίδηρός τις ἢ ξύλον ἤ τι τῶν ἀναισθήτων ἦν ἄρα πρὸς τὰς δεήσεις τὰς ἐμάς. Ubi al. σιδηροῦς et ξύλινος. Ap. Polluc. vero [2, 96] σίδηρος ὠδοντωμένος, Ferrum dentatum, pro Serra, πρίων. [Σιδήρου ἕνωσις ἐκτὸς μολύβδου, Ferruminatio, quod Plumbatura dicitur, Gl. || De forma Dor. HSt. :] Σίδαρος, Dorice pro σίδηρος dicitur, Æolice etiam, ut quidam volunt. Pindar. ap. Athen. 13, [p. 564, E] : Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν ψυχάν. [Pind. Ol. 11, 38 : Πλαγαῖς σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν· Pyth. 4, 236 : Ναῦν, τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. Eur. Med. 1279 : Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος· Heracl. 758 : Κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ, et alibi. Theocr. 21, 49 : Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύ' ἀφαυροτέροισι σιδάροις.] || Fem. etiam genere usurpatur σίδηρος a Nicandro Ther. 923 : Σίδηρον Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου. Dicitur etiam Σίδηρον neutro genere, quo utitur schol. Hom. Il. Δ, [151] ubi ait νεῦρον ab Hom. vocari ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον, sc. τοῦ τόξου : quæ scriptura in meo quoque Ms. exemplari extat. Ubi etiam nota σίδηρον vocari Ferream sagittæ cuspidem, quemadmodum et in l. quodam Homerico in Νεῦρον cit. [Il. Δ, 123, supra memorato. Herodoto hæc forma illata in libris pluribus 7, 65, ubi al. ἐπὶ δὲ (τοῖς διστοῖς) σίδηρος ἦν. Ap. Aret. p. 65, 31 : Οὐ σίδηρα σφίγγοντα, οὐ δεσμά, οὐ τιτρώσκον ξίφος, scriptum σιδηρά. Sed præstat fortasse σιδήρια. Theodoret. H. E. 2, 7, p. 76, 7 : Τὰ σίδηρα καὶ τὰς κατήνας. Schol. Barocc. Soph. Aj. 820 : Ἡ ἀκόνη σιδηροβρῶτις λέγεται ἐπιθετικῶς, ἐπεὶ τὰ σίδηρα ποιεῖ ἑαυτῇ βρῶσιν, ἤγουν τὰ σίδηρα κατατρώγει. « Hesych. in Ἄκμων, Κέαρνα, Ῥῆγλαι. Τὰ σίδηρα Etymol. M. p. 26, 36 (aliisque locis in Ind. citatis). Pollux 7, 107. » Hemst. Et alii grammatici, ut schol. Hom. Il. Λ, 436, ubi de ancoris τὰ σίδηρα. || Forum ferramentorum. Xen. H. Gr. 3, 3, 7 : Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον. || « Σίδηρος in Gl. chymicis Mss. ἐστὶν ὁ κέλυφος τοῦ ὠοῦ, Putamen ovi. » Ducang.]

[Σίδηρος. V. Σίδηρον. || N. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, col. IV, 21 : Κλ. Σείδηρος.]

[Σιδηρόσπαρτος, ὁ, ἡ, Ferro satus. Lucian. Ocyp. 100 : Τολμᾷς σιδηρόσπαρτον ἐπιβαλεῖν πόνον.]

[Σιδηρόστομος, ὁ, ἡ, Qui est ferrei oris. Epiphan. vol. 1, p. 963, A : Ἵππον σ. ἀχαλίνωτον ἐᾶν, Contumacem.]

[Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, ἡ, Faber ferrarius. Æsch. Pr. 713 : Οἱ σιδηροτέκτονες Χάλυβες.]

[Σιδηροτελής, ὁ, Qui ferrea conficit. Tacticus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 227, B : Ὑλικὸν (μέρος πολιτείας) τὸ ἑκάστου εἴδους παρεκτικόν, οἷον σιδηροτελεῖς, χαλκοτελεῖς. Sequitur : Ἄχρηστον δὲ τὸ μηδοτιοῦν συντελεῖν δυνάμενον. L. Dind.]

Σιδηρότευκτος, ὁ, ἡ, Ferro fabricatus. [Poeta ap.] Athen. 15, [p. 699, F : Σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος].

[Σιδηροτοκέω, Ferrum gigno. Schol. Apoll. Rh. 1, 1323 (?).]

Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ, Ferri parens, Ferrum suo partu edens, i. e. Ferri ferax. Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 561, 4], σιδηροτόκος Ἰβηριάς.

Σιδηροτομέω, Ferro seco, incido, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 311, 5.]

[Σιδηρότροχος, ὁ, ἡ, Qui ferreis est rotis. Σ. ἁμάξαις, Suid. v. Περίγρα, ex Basil. Ms. scholl. in Greg. Naz. p. m. 42. Bast.]

[Σιδηροτρύπανον, τὸ, Ferri terebrum. Daimachus ap. Steph. B. v. Λακεδαίμων. ῡᾰ]

[Σιδηρότρωτος, ὁ, ἡ, Ferro vulneratus s. vulnerandus. Schol. Hom. Il. N, 323.]

[Σιδηρουργεῖον, τὸ, Ferri fodina. Strabo 4, p. 191 init.; 5, p. 214; 17, p. 821.]

Σιδηρουργία, ἡ, Ferraria officina, Ferraria fabrica, Plin. [Pollux 7, 105.]

Σιδηρουργός, ὁ, Qui ferrum tractat, s. exercet, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, Aristot. : Faber ferrarius. [Gl. in Σιδηριουργὸς inter Σιδηρικὸς et Σιδηρίτη, et infra suo l. : Σιδηρουργός, Ferrarius. Theophr. H. Pl. 4, 8, 5. « Stephan. B. in Αἴδηψος. » Hemst. Harmenop. 2, 4, 30. Ducang.]

[Σιδηροῦς. V. Σιδήρεος.]

[Σιδηροῦς, ὁ, λιμήν, Lyciæ, ap. Scylacem p. 39 : Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν Σιδηροῦς.]

Σιδηροφορέω, Ferrum gesto, Arma fero : a σίδηρος, quod significat etiam Ensem, aut alia Arma ferrea. Thuc. 1, [6] : Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει. Sic Plut. [Mor. p. 274, B] : Στεφανηφορεῖν καὶ κομᾶν καὶ σιδηροφορεῖν. [Lucian. Somn. c. 13 : Σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν· De gymn. c. 34. Diod. Exc. p. 523, 99 : Σιδηροφορῶν συνεχῶς· 5, 39 : Σιδηροφοροῦντες ἐνεργοὺς πελέκεις καὶ βαρεῖς. De monachis σιδηροφόροις Eustath. Opusc. p. 187, 48. V. Σιδηρόω. || « Militare, In expeditione versari. Nomocanon Coteler. n. 423 : Ἐὰν γυνὴ ἐγκρατεύεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ὥστε καὶ σιδηροφορεῖ. » Ducang.] Pass. [Med.] Σιδηροφορεῖσθαι i. q. σιδηροφορεῖν significat. Thuc. 1, [5] : Τό τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε, Ferrum [secum] gestare. Itidem Aristot. Polit. 2, [8] : Ἐσιδηροφοροῦντο οἱ Ἕλληνες. [Plutarch. Cic. c. 31 : Κλωδίου σιδηροφορουμένου περὶ τὸ βουλευτήριον.]

[Σιδηροφορία, ἡ, Ferri s. Armorum gestatio. Petr. Magistr. Polit. Exc. Maii p. 593; Choricius p. 190; Const. Manass. Chron. 5298. Boiss. Eustath. Opusc. p. 187, 73.]

Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ, Ferri ferax : γαίη [γαῖα] ab Apollon. [Rh. 2, 141, 1005] dicitur regio Chalybum Pontica, quoniam ferri et in primis chalybis ferax est. [Menander Prot. p. 152, A : Γῆν σ. L. D. || Ferrum ferens. Nonn. Jo. c. 19, 15, γόμφων. Wakef. Ib. 18, 5 : Σ. στρατὸς ἀνδρῶν· Dion. 46, 2 : Αὐθέντος αὐτομάτου

δεσμοῖο σιδηροφόρων ἀπὸ χειρῶν· 47, 9 : Φιάλας δὲ σιδηροφόρων διὰ μαζῶν στήθεσι μυστιπόλοισιν ἀνεζώννυντο γυναῖκες. Eustath. Opusc. p. 187, 81 : Ὁ σ. ἀσκητὴς, de quibus v. in Σιδηρόω. L. Dind.]

Σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Ferreus animo, Crudelis. Æsch. Prom. [242] : Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος, Vir ferreo pectore. [Sept. 52 : Σ. θυμός.] Qua signif. dicitur et χαλκεοκάρδιος. [Dor. Eur. Phœn. 672 : Σιδαρόφρων φόνος.]

Σιδηροφυὴς, ὁ, ἡ, Ex ferro natus. Vide Σιδηρῖτις.

[Σιδηρόφυσα. V. Σιδηρῖτις.]

[Σιδηρόχαλκος, ὁ, ἡ, Qui est ferri et æris. Lucian. Ocyp. 96 : Σιδηρόχαλκον ἐπιφέρω τομήν.]

[Σιδηροχάρμης, ὁ, Ferro s. Armis ferreis gaudens. Pind. Pyth. 2, 2 : Ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν.]

[Σιδηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, Qui ferream gestat tunicam. Const. Manass. Chron. 5999. Boiss. Nonn. Dion. 13, 24; 31, 162 : Ἀμφιτρύων ... σ. μετανάστης μάρναται. ῖ]

Σιδηρόω, Ferro munio, obduco, præfigo. [Ferro, Gl. Lucian. Pisc. c. 51 : Σιδηρώσας ἐπὶ πολὺ τῆς ὁρμιᾶς.] Unde ἐσεσιδήρωτο, Ferratum erat, ap. Thuc. 4, p. 154 init. [c. 100]. Et σεσιδηρωμένος, Ferratus, Ferro munitus. Posidippus ap. Athen. 9, [p. 376, F] : Ὅστις ἂν θώραχ' ἔχῃ φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον. [Diod. 20, 91 : Σεσιδηρωμένα λεπίσιν ἰσχυραῖς. Bito De mach. p. 106, A; 110, D. L. Dind. Σεσιδηρωμένος ἡσυχαστὴς dictus Theodulus episcopus Eleæ, quod totus ferro opertus vitam in Eremo degeret. Balsamon ad Can. 51 apost. Ducang. Οἱ σιδηρούμενοι τοῦ θεοῦ οἱ (hoc del.) ὁπλῖται inter monachos memorantur ab Eustath. Opusc. p. 189, 95.]

[Σιδηρὼ, οῦς, ἡ, Sidero, f. Salmonei, ap. Apollod. 1, 9, 8, 3, Diod. 4, 68. Etymol. nominis spectat Soph. fr. Tyrus ap. Aristot. Rhet. 2, 25 : Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.]

[Σιδηρώδης, ὁ, ἡ, Ferreus. Schol. Æsch. Prom. 64. Wakef.]

[Σιδήρωμα, τὸ, Ferrumen, Gl. « Nicet. Eugen. 8, 96. » Boiss.]

[Σιδηρωρύχειον, τὸ, Ferri fodina. Ptolem. Geogr. 2, 11, p. 153 ed. Wilberg., ubi libri variant inter hoc et σιδηρορυχεῖα et —ωρυχία, de quibus dixit Lobeck. ad Phryn. p. 232.]

[Σιδήρωσις, εως, ἡ. Bito De mach. p. 107, B et C : Ἀπὸ τῆς σιδηρώσεως ἕτερος κανὼν, A ferro quo conteguntur. Theodor. Stud. p. 314, D : Εἱρκταί τε καὶ σιδηρώσεις, Vincula ferrea. L. Dind.]

[Σιδητανοὶ, οἱ, Sidetani, gens Hispaniæ, ap. Strab. 3, p. 163.]

[Σιδήτης. V. Σίδη.]

[Σιδίη. V. Σίδη.]

[Σιδικῖνοι, οἱ, Sidicini, Italiæ, ap. Strab. 5, p. 237, ubi etiam Τέανον τὸ καλούμενον Σιδικῖνον, olim per η scripta. Sed præstat Σιδικῖνοι, ut in nummis Teani Sidicini est Σιδικιν, de quo v. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 118. V. Σιτικόν.]

Σιδιοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui est colore malicorii, Qui colorem malicorii repræsentat; ad pallorem autem refertur : sic Galen. ap. Hippocr. σιδιοειδεῖς exp. ὠχρὰς ὡς σίδιον. [Hippocr. p. 548, 14 : Ἡ χροιὴ σ. ἐστίν· et 549, 55, quod p. 551, 11; 557, 5, σῶμα γίνεται ὠχρὸν ὁκοῖόνπερ σίδιον. Et p. 490, 47 : Ἡ χροιὴ ὅλη σιδιοειδὴς σφόδρα ἐστίν· p. 58, 17 : Σιδιοειδεῖς ὠχρὰς ὡς σίδιον. Foes.]

Σιδιόεις, εσσα, εν, affertur pro Puniceo, in VV. LL., ἀμαρτύρως. [V. Σιδόεις.]

[Σίδιον, τὸ, Malicorum (—ium), Gl. Cortex, s. Putamen mali Punici. Plin. 23, 6 : « Hic cortex ex acerbis (malis Punicis) in magno usu : vulgus coria maxime perficere illo novit; ob id Malicorium appellant medici. » (Theophr. C. Pl. 5, 6, 1 : Ὁ μὲν κόκκος οὐδὲν μείζων τῆς ῥόας γίνεται, τὸ δὲ σίδιον παχύτερον.) Dioscor. 1, 153 : Τὰ λέπη τῆς ῥόας, ἅ τινες σίδια καλοῦσι. Alciphr. Ep. 3, 60 : Ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη. Hesych. : Σίδια, τὰ τῶν ῥοιῶν λεπτά (λέπια vel similiter intt.). Σίδαι γὰρ, αἱ ῥοιαί· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν. Fructuum cortex astringens σίδιον ab Hippocrate dicitur, grana vero κόκκωνες, Morb. mul. 1, p. 243. Idem De superfœt. p. 52, 44 : Μῖξας σίδιον, κηκίδα· De ulcerib. p. 514, 36 : « Sicca vero sint, flos æris, myrrha, σίδιον αὖον, malicorium siccum. » (Id. p. 574, 25 : Μετακλύζειν ἐν σιδίοισι· et ib. 28; 628, 20; 629, 5; 630, 9; 673, 43, et sing. p. 669, 17; 687, 33. Foes.) Aret. p. 97, 8 : Ἔπειτα ἀκακίη ἐμπάσσεται λείη, καὶ σίδια. (Rufus p. 231, 238 ed. Matth. et ejusd. Med. p. 193.) Suidas : Σίδια, τὰ λέπυρα τῶν ῥοιῶν· τὰ παιδία ἐκ μὲν τῶν δερμάτων περιέτεμνον τροχοὺς καὶ ἁμάξας· ἐκ δὲ τῶν ῥοιῶν, ὅταν καταφάγωσι τὰ ἐντὸς, ἐκ τῶν λεπύρων βατράχια γλύφουσιν. Ἡ σιδίων, τῶν ῥοιῶν. Ἀριστοφάνης (Nub. 881)· Κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς; λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν βουλομένων δεῖξαι εὐφυΐαν ἔχειν. Producta prima, quomodo variatur etiam in σίδη et σῖδη, Lucian. Tragœdop. 155 : Ὑοσκύαμον, μήκωνα, βολβοὺς, σίδια. (Quanquam hic facilis est correctio σιδδίου, quod v.) Σίδια ῥοιᾶς, Geopon. 16, 8 et 9; 17, 15. (Hippiatr. p. 149.) Pro Grano ipso vel acino mali Punici, Hesychius, Photius, Suidas : Σιδίῳ, κόκκῳ ῥοιᾶς. Hesychius vitiose : Στίδιον, κόκκος ῥοιᾶς. Angl. Reines. V. L. 3, p. 544, 626. Hemst. Glossæ chemicæ ap. Bernard. ad Pallad. p. 138 : Σίδιν ξηρῶν εἰσι τὰ ἐντὸς τῶν Αἰγυπτίων ῥοῶν. ῖῖ]

[Σιδιωτὸς, ὁ, Ex σιδίῳ factus. Paul. Æg. 6, 22 : Τῷ φακομίλιτι ἢ τῷ σιδιωτῷ, de medicamento quodam.]

[Σιδόεις, εσσα, εν.] Σιδόεν καρπεῖον ap. Nicandr. pro σίδης καρπὸς, Alex. [276] : Ἤ καί που σιδόεντος ἀπὸ βρέξαιο κάλυμμα Καρπείου, de cortice, s. putamine mali Punici.

[Σιδόνες, οἱ, Sidones, gens Getica ap. Strab. 7, p. 306.]

[Σιδονία, ἡ, Sidonia, ins. ad Marmaricam ap. Strab. 17, p. 799, ubi al. Πηδονία, ut Ptolem. De mari Niceph. Blemm. ap. Miller. ad Marcian. p. 136 : Ὁ πόντος (ὁ) πρὸς βορρᾶν Σιδονία (—όνιος?) καλεῖται καὶ Ἰσσικὸς κόλπος.]

[Σιδονίηθεν, Σιδόνιος. V. Σιδών.]

[Σιδουντιάς. V. Σιδοῦς.]

[Σιδοῦς, οῦντος, ἡ, Sidus. Κώμη Κορίνθου ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν Σιδούντιος. Ἔστι καὶ περὶ Κλαζομενὰς κώμη, καὶ ἄλλη τῆς Ἐρυθραῖς, καὶ τόπος Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιδούσιος, Steph. Byz. Primam memorant Euphorio et Nicander ap. Athen. 3, p. 82, A : Διάφορα δὲ μῆλα γίνεται ἐν Σιδοῦντι· κώμη δ' ἐστὶν αὕτη Κορίνθου, ὡς Εὐφορίων ἢ Ἀρχύτας ἐν Γεράνῳ φησίν, Μῆλον ὅτ' ... ἐλαχείῃ ἐνιτρέφεται Σιδόεντι· et post l. Nicandri, in quo item Σιδόεντος, ὅτι δ' ἡ Σιδοῦς τῆς Κορίνθου ἐστὶ κώμη ὁ Ῥιανὸς εἴρηκεν ἐν α' Ἡρακλείας καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν ε' περὶ νεῶν καταλόγου. Xen. H. Gr. 4, 4, 13 : Αἱρεῖ πρῶτον μὲν Σιδοῦντα, ἔπειτα δὲ Κρομμυῶνα· 4, 5, 19 : Ἐν Σιδοῦντι καὶ Κρομμυῶνι. Scylax p. 21. De eadem Hesychius : Σιδουντιὰς, κώμη τῆς Κορινθίας. Unde fortasse corrigendus Zonaras p. 1644 : Σιλουντία, χώρα.]

[Σιδοῦσσα, ἡ, Sidussa, Stephano Byz., ap. quem Σίδουσσα scriptum, πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Ἐν δὲ Σίδουσσα πόλις. Thuc. 8, 24 : Ἐκ Σιδούσσης, ubi nonnulli Σιδούσης.]

[Σίδριμνον, εὔζωνον, Hesychio. Interpretatio spectat voc. ejusmodi, ut εὔδρομον.]

[Σίδυμα, ων, τὰ, Sidyma. Πόλις Λυκίας, ὡς (ἧς) Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ὁ πολίτης Σιδυμεὺς, Steph. Byz. Memorant Ptolem. 5, 3, et Byzantini, de quibus Wessel. ad Hierocl. p. 684.]

[Σιδὼν, ῶνος, ἡ, Sidon. Πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιδώνιος διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ. Καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκόν. Ἀλλὰ καὶ Σιδὼν ἐθνικὸν, Steph. Byz. Urbem memorant Hom. Od. O, 425, Dion. Per. 912, ubi libri variant inter Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν et Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν. De quo Eust. ad 117 : Ὅτι ὁ Δ. Σιδῶνα κλίνων ἀκολούθως Ὁμήρῳ ἐν τῷ Σιδονία θάλασσα ἐκτείνει μὲν τὸ τῆς ἀρχούσης δίχρονον, συστέλλει δὲ τὸ ο τὸ μετὰ τὴν ἄρχουσαν. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν. Οἱ δὲ ὕστερον τὰς ὅλας πλαγίας τῆς Σιδῶνος τῷ ω μεγάλῳ παραληγομένας ἐκφέρουσιν. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, n. 87, bis. Herodot. 2, 116; 3, 136; Xen. Ag. 2, 30; Polyb. 5, 69, 10; 70, 1; Strabo 16, p. 753 seqq., ubi interdum per ο scriptum, quæ forma ut relinquenda est Straboni, ubi Homericos Σιδονίους memorat 1, p. 2, 30, 38, 40-42, ita alienam esse quum

ab illo tum a ceteris in communi sermone significat
A
Eust. l. c. Unde numis inscriptum Θεᾶς Σιδῶνος, de quo v. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 369-70. Mionnet. *Suppl.* vol. 8, p. 264 sq. || Gentile Σιδὼν est ap. Hom. Il. Ψ, 743 : Σιδόνες πολυδαίδαλοι. De quo Chœrob. vol. 1, p. 289, 15; 296, 20. Σιδόνιος, α, ον, Hom. Il. Z, 290 : Γυναικῶν Σιδονίων· Od. Δ, 84 : Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς· 618 : Σιδονίων βασιλεύς. Æsch. Suppl. 123, 133 : Σιδονία καλύπτρα. Callim. ap. schol. Aristoph. Av. 598, Nicand. Th. 608, Aratus 44, Dionys. Per. 117. Hesychius : Σιδόνιοι, Φοίνικες, καὶ οἱ τὴν Ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν. Suidas : Σιδόνιαι στολαὶ καὶ τάπητες, καὶ Σιδόνιος, Φοῖνιξ. || Σιδώνιος, α, ον, Soph. fr. ap. schol. Pind. Pyth. 2, 125 : Ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ Σιδώνιος κάπηλος. Eur. fr. Phrixi ap. Aristoph. Ran. 1256 : Σιδώνιον ἄστυ· Bacch. 1026 : Σιδωνίου γέροντος· 171 : Πόλιν Σιδωνίαν· Hel. 1413, 1513 : Ναῦν Σιδωνίαν. Phrynichus ap. schol. Aristoph. Vesp. 220 s. Hesychium v. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ, Herodot. 7, 99, 100, 128, aliique historici et geographi, inscr. Att. ap. Bœckh. l. supra cit. et p. 527, n. 894, et numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 5, p.
B
367, *Suppl.* vol. 8, p. 263. In prol. ad schol. Hom. Il. p. III, 34 ed. Bekk. multisque illorum scholl. locis, pariterque aliorum gramm., ut Etym. M. p. 124, 15, qui memoratur grammaticus Σιδώνιος, est Dionysius, male Σίδιος dictus Etym. M. p. 783, 20, de quo præter alios Bœckh. præf. ad schol. Pind. p. XVI. || Σιδωνιάς, άδος, gent. fem. ap. Eur. Hel. 1451 : Φοίνισσα Σιδωνιὰς ὦ ταχεῖα κώπα. || Adv. Σιδονίηθεν, Sidone, Hom. Il. Z, 291. || F. Ponti, poetria, ap. Sanchuniath. ab Euseb. Præp. ev. 2, p. 38, A cit. De accentu Arcad. p. 11, 5; 16, 19.]

[Σιδωνία, ἡ, Sidonia. Πόλις Τρωάδος. Τὸ ἐθνικὸν Σιδώνιος, Steph. Byz.]

[Σιδωνιάς. V. Σιδών.]

[Σιδώνιος, ὁ, Sidonius, n. sophistæ ap. Lucian. Demon. c. 14. V. Σιδών.]

[Σιειδης. V. Σιωπίδης.]

[Σιείρ, όρος, Zonaras p. 1648, cujus liber unus Σιήρ.]

[Σιελ, σκοτοδίνη, καὶ ἀντὶ τοῦ σκοτοδινιῶ· οὕτω λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι, Zonaras p. 1648, et sine illis
C
οὕτω ... Σ. Favorinus.]

[Σιελίζω etc. V. Σιαλ—.]

[Σιζιύς, ἄγναφος, Hesychio. V. Σικύς.]

[Σίζυγες, οἱ, Sizyges, gens Sericæ, ap. Ptolem. 6, 15.]

Σίζω, verbum factum ex soni literæ σ imitatione, ut in Σ dictum fuit, quod dicitur de stridore s. sibilo, quem emittit ferrum candens, quum in aqua extinguitur. Hanc enim ejus esse signif. apparet ex Hom. Od. I, [394] de oculo Polyphemi, qui σίζ' ... ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ veluti ferrum, candens sc., quod aquæ immergitur. Sic de eo, quod frigitur : ut piscis, qui frigitur in sartagine, dicitur σίζειν. [V. Hesych. v. Σίζε cum annot. interpr. Idem Σίζει interpr. ῥεῖ (ζεῖ Soping.), περιρρεῖ τινές· ἄμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σίζειν ὀφθαλμόν. Cereal. Anth. Pal. 11, 144, 3 : Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε καὶ εἰ Κοναβεῖ τό τε Σίζει καὶ Κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ. Nisi scribendum Σίζε, ut ap. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 817, A : Τὸ Κάρκαιρε ... καὶ Σίζε καὶ Πούδησε (l. Δούπησε). L. D.] Athen. s. potius Clearchus ap. Athen.
D
7, [p. 285, D] περὶ τῆς ἀφύης loquens, Οἱ περὶ Ἀρχέστρατον ἐπιβάλλοντας κελεύουσιν ἐπὶ θερμὸν τήγανον σίζουσαν ἀφαιρεῖν· quibus additur, Ἅμα δ' ἥπτει καὶ σίζει καθάπερ τοὔλαιον εὐθύς. Unde dicitur, Ἰδὲ πῦρ ἀφύη. Tale est ap. Aristoph. Ach. [1157] : Ἡ δ' ὠπτημένη σίζουσα πάραλος, ubi schol. ζέουσα, ὡς ἐπὶ τηγανιζομένης, οἷον ἦχον ἀποτελοῦσα. [Eq. 930 : Τὸ μὲν τάγηνον πυθίδων ἐφεστάναι σίζον. Crates ap. Polluc. 6, 79 : Ταγηνίας σίζοντας. Ταγήνοις σίζουσι Clemens Al. p. 164, 18; Matro ap. Athen. 4, p. 136, C; Pherecr. 6, p. 268, F; Alexis 7, p. 324, C, a Valck. cit.] Dicitur σίζειν et de vento : quod ex Quintil. affertur. Pollux [5, 89] σίζειν proprium esse putat avium, quæ κόψιχοι dicuntur. [Epicharm. ap. Athen. 10, p. 411, B : Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι. Valck. Plutarch. Mor. p. 722, A : Ταῦτα (τὰ διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττοντα ψήγματα μικρὰ καὶ θραύματα) φησὶν (Anaxagoras) πρὸς τὴν θερμότητα καὶ φοροῦντα δι' ἡμέρας δυσηκόους τῷ ψόφῳ τὰς φωνὰς
A
ποιεῖν. De sibilo ad canem incitandum edito apud Theocr. 6, 29 : Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί, restituebat Ruhnk., qui σίζα. Conf. Ἐπισίζω, Ἐπίσιγμα. Theognost. Can. p. 161, 8 : Ἐπὶ κυνηγετῶν τὸ σίζε. Zonaras inter ἀρσενικὰ p. 1641 : Σίζε, ἐπίφθεγμα ἐπὶ κυνηγετῶν. V. Σίττε in Σίττα. De mensura prioris Lobeck. Paralip. p. 407.]

[Σιηγόνιον, Σιηγών. V. Σιαγ—.]

[Σιθιλέας, ἱεράκιον τὸ μέγα, ap. Afros. App. Diosc. 455 (3, 65). Dicta herba ab Arab. ستل *Sethel*, Aquila, aut Avis aquilæ similis. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

[Σίθη, ἡ, Sithe, ὄνομα κύριον βαρύτονον, Theognost. Can. p. 109, 18.]

[Σιθηνοί, ἔθνος παρακείμενον τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ, Steph. Byz.]

[Σιθνίδες, αἱ, Sithnides, nymphæ Megaridis, ap. Pausan. 1, 40, 1. Quod n. in Θηΐδων corruptum in Etym. M. v. Γεράνεια. Eodem referri videtur Hesychii gl. : Σιτνίδες, θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη. L. D.]

B
[Σιθονία. V. Σιθωνία.]

[Σίθων, ωνος, ὁ, Sithon, n. viri, ap. Parthen. Erot. c. 6. Σιθὼν f. Martis, ap. Lycophr. 583, 1161 : Σιθῶνος εἰς θυγατρός. Altero l. schol. cod. Par. locum facit : Τόπος ἐν Τροίᾳ ἡ Σιθών. Idem 1357 : Ῥίζαν γιγάντων Σιθόνων κεκτημένοις· 1406 : Αἵ τε Σιθόνων πλάκες. Tzetzes ad l. pr. : Τῶν Σιθώνων καὶ Θρᾳκικῶν γιγάντων, et mox Σιθωνικῶν γιγάντων. Σιθὼν δὲ βασιλεὺς ἦν Θράκης. Inter Σίθωνος et Σιθῶνος variatur ap. Eust. ad Dionys. 327, ubi Stephani B. in Παλλήνη verba repetit. Et Σιθὼν non dicens quid sit ponit Arcad. p. 11, 25. Σίθων est ap. Conon. Photii Bibl. p. 186, 5 seq. Conf. Σιθωνία.]

[Σιθωνία, ἡ, Sithon. Μέρος Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν Σιθώνιος καὶ Σιθωνίη, Steph. Byz. Memorat regionem Herodot. 7, 123, et ubi Σιθονία scriptum, Conon Photii Bibl. p. 131, 29. Sed scribendum esse Σιθωνίαν ostendit Σιθώνων Θρᾳκίου ἔθνους p. 136, 1. L. Dind.]

[Σιθωνικός. V. Σίθων.]

[Σίκα, ὗς. Λάκωνες, Hesych. V. Σίκκα.]

C
[Σικαινίας, ὁ, Sicænias, n. viri, esse videtur in inscr. Bruttia ap. Bœckh. vol. 1, p. 9, n. 4, ubi δίδωτι Σικαινία τὰν Fοικίαν.]

[Σικάνη, ἡ, Sicane. Πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σικάνιος, Steph. Byz.]

[Σικανία, ἡ, Sicania. Ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. Καὶ ποταμὸς Σικανὸς, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, Steph. Byz. Totam Siciliam ita vocant Hom. Od. Ω, 307 : Ἀλλά με δαίμων πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν· Herodot. 7, 170 : Μίνων ἀπικόμενον ἐς Σικανίην, τὴν νῦν Σικελίην καλευμένην· Conon Photii Bibl. p. 135, 5 : Μίνως πλεύσας εἰς Σικανίαν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ νῦν Σικελία. Σικίλαν pro Σικανίαν est ap. Jo. Malalam p. 114, 17. Cum Steph. Byz. conf. Tzetz. ad Lycophr. 951 : Σικανούς τινες Σικελοὺς πάντας ὑφ' ἑνὸς (nisi l. ἓν) ἐδέξαντο· ἄλλοι δὲ μέρος Σικελῶν τὴν Σικανίαν φασὶ, πόλιν οὖσαν παρὰ Ἀκραγαντίνοις κειμένην· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λυκόφρων οἶδε τοῦτο ... ἀπαριθμούμενος γὰρ τὰς πόλεις τῆς Σικελίας καὶ τοὺς τόπους φέρει καὶ τὴν Σικανίαν. Utroque modo Hesychius : Σικανία, Σικελία πρότερον. Σικανίη, χωρίον Σικε-
D
λίας. Et Σηκάνη, πόλις Σικελίας. De Sicanis et Sicania Thuc. 6, 2 : Σικανοὶ μετ' αὐτοὺς (Cyclopes et Læstrygones) πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι, ὡς μὲν αὐτοί φασι, καὶ πρότεροι, διὰ τὸ αὐτόχθονες εἶναι, ὡς δὲ ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται, Ἴβηρες ὄντες καὶ ἀπὸ τοῦ Σικανοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν Ἰβηρίᾳ ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες. Καὶ ἀπ' αὐτῶν Σικανία τότε ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο, πρότερον Τρινακρία καλουμένη· οἰκοῦσι δὲ ἔτι καὶ νῦν τὰ πρὸς ἑσπέραν τὴν Σικελίαν· et paullo post : Ἐλθόντες δὲ ἐς τὴν Σικελίαν (Siculorum) στρατὸς πολὺς τούς τε Σικανοὺς κρατοῦντες μάχῃ ἀπέστειλαν (ἀνέστειλαν Bekker.) πρὸς τὰ μεσημβρινὰ καὶ ἑσπέρια αὐτῆς καὶ ἀντὶ Σικανίας Σικελίαν τὴν νῆσον ἐποίησαν καλεῖσθαι. Dionys. A. R. 1, 22 : Κατεῖχον δ' αὐτὴν Σικανοὶ, γένος Ἰβηρικὸν, οὐ πολλῷ πρότερον συνοικισάμενοι Λίγυας φεύγοντες, καὶ παρεσκεύασαν ἀφ' ἑαυτῶν Σικανίαν κληθῆναι τὴν νῆσον. Diod. vero 5, 6 : Περὶ δὲ τῶν κατοικησάντων ἐν αὐτῇ πρώτων Σικανῶν, ἐπειδή τινες τῶν συγγραφέων διαφωνοῦσιν, ἀναγκαῖόν ἐστι συντόμως εἰπεῖν. Φίλιστος μὲν γάρ φησιν ἐξ Ἰβηρίας αὐτοὺς ἀποικισθέντας κατοικῆσαι τὴν νῆσον, ἀπό τινος Σικανοῦ ποταμοῦ κατ' Ἰβηρίαν ὄντος τετευχότας

ταύτης τῆς προσηγορίας. Τίμαιος δὲ τὴν ἄγνοιαν τούτου τοῦ συγγραφέως ἐλέγξας ἀκριβῶς ἀποφαίνεται τούτους αὐτόχθονας εἶναι· πολλὰς δὲ αὐτοῦ φέροντος ἀποδείξεις τῆς τούτων ἀρχαιότητος οὐκ ἀναγκαῖον ἡγούμεθα περὶ τούτων διεξιέναι· quibus nonnulla addit de Sicanis primum Ætnæ ignibus, deinde Siculorum impetu occidentem versus compulsis. Pausanias autem quod scribit 5, 25, 6 : Σικελίαν δὲ ἔθνη τοσάδε οἰκεῖ, Σικανοί τε καὶ Σικελοὶ καὶ Φρύγες, οἱ μὲν ἐξ Ἰταλίας διαβεβηκότες ἐς αὐτὴν, si διαβεβηκότες ad utrumque nomen relatum voluit, ἐξ Ἰβηρίας καὶ Ἰταλίας dicere debuerat. Sed videtur Sicanos indigenas putasse. Nemo enim veterum Italis annumeravit Sicanos, etsi terminatione nominis tantum differre videantur ab Siculis, nec quod Cluver. Sic. ant. p. 26 opinatur, Iberiam unde Sicani venerint, non Hispaniam, sed Liguriam Italiæ propinquam dici, Pausaniam quis voluisse significare putabit. Gentilis Callim. Dian. 57 : Τρινακρίη Σικανῶν ἕδος, corripuit primam, quam produxit Lycophr. 870 : Ἠδὲ Σικανῶν πλάκας· 951 : Ἐνοικήσουσι Σικανῶν χθόνα· 1029 : Σικανὸς προσμάσσεται. Eodem modo prosodiam variarunt poetæ Latini, qui, quod Græci non fecerunt, interdum produxerunt secundam. || Adj. Σικανικὸς, ή, όν, ap. Aristot. Meteor. 2, 3 fin. : Ἐν τῇ Σικανικῇ τῆς Σικελίας. || Σικανὸν f. Briarei memorat Demetrius Calatianus ap. schol. Theocr. 1, 65. Σικανὸν, a quo dicta Sicilia sit Σικανία, Steph. Byz. in Τρινακρία. Regem Siciliæ, Cyclopum patrem, Jo. Malal. p. 114, 21. Fluvium Σικανὸν Iberiæ Thuc. et Diod. ll. citatis. Ducem Syracus. iidem 6, 73; 7, 46, Diod. 13, 4, 11 etc. Ceterum n. proprium viri nonnisi ap. Malalam est proparoxytonon Σικάνου, ut infra Σίκελος, quod fortasse præstat. Σικᾰνὸς ponit Arcad. p. 64, 14. L. Dind.]

[Σικανικός. V. Σικανία.]

[Σικανὸς exponitur Galeno in Exeg. (p. 560) πονήρευμα ἐνεδρευτικὸν, αἴτιον κεκρυμμένον. Verum mihi valde suspecta est hæc scriptio. Foes.]

[Σικανός. V. Σικανία.]

[Σικάριοι, Sicarii, ληστῶν γένος, Suidas. Addit Photius : Σίκας δὲ τὰ ἐπικαμπῆ ξίφη Ῥωμαῖοι καλοῦσι, οἷς χρώμενοι ἐλέγοντο σικάριοι. Joseph. A. J. 20, 8, 10, B. J. 2, 13, 3; 17, 6; 4, 7, 2; 7, 10, 1. Σικάριαι, μάχαιραι λῃστρικαὶ, Etym. Gud. « Orig. C. Cels. p. 69; Euseb. Hist. Eccles. p. 61. » Kall. Conf. Jo. Laurent. De magistr. p. 108. Alia de his vocc. Latinis, non Græcis, Ducang.]

[Σίκας, α, ὁ, Sicas, Lycius, ap. Herodot. 7, 98. Tarentinus Pythagoreus ap. Iambl. V. Pyth. p. 526 Kiessl.]

[Σικελία, ἡ, Sicilia. Ἡ χώρα καὶ ἡ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν Σικελοὶ καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς Κίλικες ἀπὸ τοῦ Κίλικος ... Οἱ δ' ἐπιγενόμενοι καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν, ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτως Ἰταλίας Ἰταλιῶται καὶ Σικελίας Σικελιῶται καὶ Σικελὸς καὶ Σικελή. Ἔστι καὶ ἄλλη Σικελία κατὰ τὴν Πελοπόννησον, Steph. Byz. Σικελία est ap. Pind. Ol. 1, 13; 2, 10, Pyth. 1, 19, Nem. 1, 15, Æsch. Prom. 369, Eur. Phœn. 219, Cycl. 106, 114, Aristoph. et alios quosvis post hos. V. autem de origine nominis Thuc. in Σικανία cit. || Italiam inferiorem s. Campaniam Σικελίαν dici, ut ap. Steph. Byz. in Σινόεσσα, Σκυλλήτιον, Arcad. p. 16, 24, schol. Theocr. 4, 32, notavimus in Μέταυρος. Conf. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 57, Ignarra Pal. Neap. p. 214 sq. Ita Σικελικὸς ap. Theognost. Can. p. 47, 26; 48, 2, interpretabatur Ahrens. De dial. vol. 2, p. 169. || Agathem. Geogr. 1, 5, p. 16 : Τῶν δὲ Κυκλάδων κρατίστη ἐστὶν ἡ Νάξος· διὸ μικρὰ λέγεται Σικελία. Conf. Plin. 4, 12, 22. || Pausan. 8, 11, 12 : Ἀθηναίοις δὲ μάντευμα ἐκ Δωδώνης Σικελίαν ἦλθεν οἰκίζειν· ἡ δὲ οὐ πόρρω τῆς πόλεως ἡ Σ. λόφος ἐστὶν οὐ μέγας. Quo oraculo deceptos Siciliam invasisse Athenienses. Conf. Dio Chr. Or. 17, vol. 1, p. 469. Τρισκελῆ λόφον κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ubi eodem modo deceptus obierit Archidamus Agesilai, dicit anon. ap. Suid. post Σικελίζειν. || Hesychius : Σικελία, χώρα Θράκης. || Adv. Σικελίηθεν, Ex Sicilia. Georg. Pachym. Andron. Pal. 7, p. 394, A : Σ. ἀναχθέντες. Rectius Σικελίαθεν Eustath. Opusc. p. 275, 84. Conf. Νίκαια, p. 1510, A. || Gent. Σικε-

A λὸς, ή, όν, unde Gl. : Σικελὸν, Siculum. Hom. Od. Υ, 383 : Ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν· et gen. fem. Ω, 211 : Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῦς πέλεν· et ibid. 389. Et 366 : Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν. Quæ ad insulam Siciliam retulisse veteres ostendunt schol. et Strabo 1, p. 6, quamvis illam Σικανίην dixisse Homerum non nescirent. Niebuhrius autem in Mus. Rhen. vol. 1, p. 255 sq., Epirotas dici colligebat ex schol. Od. Σ, 85, ubi oppidum Epiri Βούχετος Siciliæ et rex Echetus Siculorum dicitur. V. id. Hist. Rom. vol. 1, p. 65. Timocreon ap. Hephæst. p. 71, 4 : Σικελὸς κομψὸς ἀνήρ (quo respicit Plato Gorg. p. 493, A). Theognis 783 : Εἰς Σικελὴν γαῖαν. Eur. Cycl. 95 : Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον· 703 et El. 1347 : Πόντον Σικελόν· Tro. 222 : Σικελῶν ὀρέων. Critias ap. Athen. 15, p. 666, B : Σικελῆς χθονός. Callimach. ib. p. 668, C : Ἧκαν ἔραζε ... Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. Theocr. 1, 125 : Νᾶσον τὰν Σικελάν· 8, 56 : Τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα· 16, 102 : Σικελὰν Ἀρέθοισαν. Bion 15, 1 : Σικελὸν μέλος. Moschus 3, 10 : Νάμασι τοῖς Σικελοῖς. Et sæpe Dionys. Per. et alii.
B Prov. Σικελὸς στρατιώτης memorant Hesych. et parœmiogrr., aliud Σικελὸς ὀμφακίζεται Photius. || De origine Siculorum Thuc. 6, 2 : Σικελοὶ δ' ἐξ Ἰταλίας, ἐνταῦθα γὰρ ᾤκουν, διέβησαν ἐς Σικελίαν, φεύγοντες Ὀπικας (al. Ὀπικοὺς), ὡς μὲν εἰκὸς καὶ λέγεται, ἐπὶ σχεδιῶν, τηρήσαντες τὸν πορθμὸν κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Σικελοὶ, καὶ ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ βασιλέως τινὸς Σικελῶν (libri deteriores Ἀρκάδων) τοὔνομα τοῦτο ἔχοντος, οὕτως Ἰταλία ἐπωνομάσθη, etc. quæ v. in Σικανία, quibus addit : Καὶ τὰ κράτιστα τῆς γῆς ᾤκησαν, ἔχοντες, ἐπεὶ διέβησαν, ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, πρὶν Ἕλληνας ἐς Σικελίαν ἐλθεῖν· ἔτι δὲ καὶ νῦν τὰ μέσα καὶ τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου ἔχουσιν· 3 : Συρακούσας Ἀρχίας ᾤκισε, Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον ἐκ τῆς Νήσου. Conf. Strab. 6, p. 270. Similia postquam narraverat Dionys. A. R. 1, 22 : Καταχθέντες εἰς αὐτὴν Σικελοὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐν τοῖς ἑσπερίοις μέρεσιν ᾤκησαν, ἔπειτα καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ, καὶ τοὔνομα ἡ νῆσος ἐπὶ τούτων ἤρξατο Σικελία καλεῖσθαι. Τὸ μὲν δὴ Σικελικὸν γένος οὕτως ἐξέλιπεν Ἰταλίαν, ὡς μὲν
C Ἑλλάνικός φησι, τρίτῃ γενεᾷ πρότερον τῶν Τρωικῶν ... Δύο γὰρ ποιεῖ στόλους Ἰταλικοὺς διαβάντας εἰς Σικελίαν, τὸν μὲν πρῶτον Ἐλύμων, οὕς φησιν ὑπὸ Οἰνωτρῶν ἐξαναστῆναι, τὸν δὲ μετὰ τοῦτον ἔτει πέμπτῳ γενόμενον, Αὐσόνων Ἰάπυγας φυγόντων· βασιλέα δὲ τούτων ἀποφαίνει Σικελὸν, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα τοῖς τε ἀνθρώποις καὶ τῇ νήσῳ τεθῆναι. Ὡς δὲ Φίλιστος ὁ Συρακόσιος ἔγραψε, χρόνος μὲν τῆς διαβάσεως ἦν ἔτος π' πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἔθνος δὲ τὸ διακομισθὲν ἐξ Ἰταλίας οὔτε Σικελῶν οὔτε Αὐσόνων οὔτ' Ἐλύμων, ἀλλὰ Λιγύων, ἄγοντος αὐτοὺς Σικελοῦ. Τοῦτον δ' εἶναί φησιν υἱὸν Ἰταλοῦ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τούτου δυναστεύοντος ὀνομασθῆναι Σικελούς. ... Ἀντίοχος δὲ ὁ Συρακόσιος χρόνον μὲν οὐ δηλοῖ τῆς διαβάσεως, Σικελοὺς δὲ μετονομασθῆναι τοὺς μεταναστάντας ἀποφαίνει, βιασθέντας ὑπό τε Οἰνωτρῶν καὶ Ὀπικῶν, στρατῶν (Σικελὸν Sylburgius) ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας ποιησαμένους. Non diversum esse Σικελὸν et Ἰταλὸν disputat Niebuhr. Hist. R. vol. 1, p. 53, 64, qui Dionysii notat errorem ab Œnotris distinguentis et 2, 1, barbaros vocantis, eodemque referendam monet Antiochi ap. Dionys. ib.
D 73 narrationem : Ἐπεὶ δὲ Ἰταλὸς κατεγήρα, Μόργης ἐβασίλευσεν· ἐπὶ τούτου δὲ ἀνὴρ ἀφίκετο ἐκ Ῥώμης φυγάς· Σίκελος ὄνομα αὐτῷ. Ubi notandum n. viri proparoxytonum, quum oxytonon sit gentile, ut in Τεῦκρος et Τευκρός. (Conf. quæ de Σίκανος et Σικανὸς diximus. Σικελὸς ponit Arcad. p. 55, 10.) De Siculis autem ab Locrensibus ex Italia pulsis conf. Polyb. 12, 5 et 6. || Gent. Σικελὸς pro Σικελικὸς, cujus exx. poetica modo attulimus, est etiam ap. Theophr. H. Pl. 8, 4, 3 : Πυροὶ ... Σικελοί· et ibid. 5, 6; Steph. Byz. v. Ἀκράγαντες, ubi dicit : Φησὶ γὰρ Δοῦρις ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, nisi tamen scribendum Σικελικῶν, ut ap. Diod. 12, 8, Σικελῶν πόλεων unus pro Σικελικῶν, et aliquoties variatur apud Achillem Tat., ad quem v. Jacobs. p. 483. Pro Σικελιώτης ap. Tzetz. Posth. 766 : Ὡς Σικελὸς Διόδωρος, et in Ms. *Revue de philolog.* vol. 2, p. 36 : Διόδωρος ὁ Σικελός· et ad Lycophr. 615, 732, 733, et ap. ipsum Diodorum in Exc. Hœschelianis barbaro sermone conscriptis p. 491, 11 : Τῶν ἀπὸ τῶν

Σαρδῶν καὶ Σικελῶν σιτοπομπιῶν. Eidem ab librariis aliquoties illatam hanc formam pro Σικελιώτης notavi ad 14, 7 init. Sed relinquenda eadem Epiphanio vol. 2, p. 178, B : Πάφιοι καὶ Σικελοὶ, ut Byzantinis, et Gregorio Cor. p. 341 : Λέγουσιν οἱ Σικελοὶ τὴν χύτραν, ipsique Athenæo 12, p. 518, C : Διαβόητοι δέ εἰσιν ἐπὶ τρυφῇ καὶ αἱ τῶν Σικελῶν τράπεζαι, quum ap. eund. 8, p. 331, A : Ὁ μὲν τῶν κριθῶν σίκλος μέδιμνός ἐστι δραχμῆς, ambiguum sit utra præstet forma, etiamsi Polybius, cujus verba repetit, more suo Σικελικὸς μέδιμνος scripserit, ut animadvertit Schweigh. Vicissim Σικελιώτης pro Σικελὸς libri nonnulli Thuc. 7, 57, omnes Diod. 13, 12. ‖ Adj. Σικελικὸς ap. Aristoph. Vesp. 834 : Τροφαλίδα τυροῦ Σικελικήν· 897 (conf. Athen. 14, p. 658, A, Polluc. 6, 63), Philemonem ap. Athen. l. c. : Ἱμάτια Σικελικά (de quibus Bergler. ad Alciphr. 1, 6), Moschum 3, 8 etc. Σικελικαὶ ... Μοῖσαι. Agathiam Anth. Pal. 10, 14, 8 : Κἂν παρὰ Σικελικὴν ποντοπορῇς κροκάλην· Dionys. Per. 80 : Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος, ubi alii male Σικελίης. (Quod in alterum conjicio mutandum etiam ap. Christodor. Ecphr. 126 : Ὅν ποτε γαῖα Σικελίη μὲν ἔτρεφε, quum nullum sit adj. Σικέλιος.) Qui primam produxerunt, quod nunquam fecerunt Attici. Xen. Œc. 20, 27 : Σικελικὸν πόντον. Plato Reip. 3, p. 404, D : Συρακοσίαν τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου (de qua plura Hemst. ad Lucian. D. mort. 9, 2)· Leg. 2, p. 659, B : Ὁ Σ. νόμος. Aristot. H. A. 5, 8 : Τῷ Σικελικῷ πελάγει· et sæpe Polyb. et alii. Ὁ Σικελικὸς παράσιτος inter personas scenicas memoratur a Polluce 4, 146, 148. Σικελικὸν τάλαντον v. in Τάλαντον. Pro Σικελιώτης ap. Tzetzen ad Lyc. 615, 732 : Τίμαιος ὁ Σικελικὸς, sed ubi libri meliores Σικελὸς, quo ille uti solet pro Σικελιώτης. De locis sic dictis Dionys. A. R. 2, 1 : Οἱ δὲ κατασχόντες αὐτὴν (Romam) πρῶτοι τῶν μνημονευομένων βάρβαροί τινες ἦσαν αὐτόχθονες Σικελοὶ λεγόμενοι, ... ὧν οὐκ ὀλίγα διέμεινεν οὐδ' ἀφανῆ μνημεῖα μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐν οἷς καὶ τόπων τινὰ ὀνόματα Σικελικὰ λεγόμενα, μηνύοντα τὴν πάλαι ποτὲ αὐτῶν ἐνοίκησιν· 1, 16 : Τιβουρτίνους, παρ' οἷς καὶ εἰς τόδε χρόνου μέρος τι τῆς πόλεως ὀνομάζεται Σικελικόν. ‖ Adv. « Σικελικῶς, Siculo more. Ephippus ap. Athen. 7, p. 286, E : Ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω; — Σικελικῶς. » Schweigh. Eust. Od. p. 1654, 17 : Ποιεῖ τὸ βῶ βάζω Σικελικῶς. ‖ Gent. Σικελιώτης, ap. Thuc. 7, 32 : Πορευομένων ἤδη τῶν Σικελιωτῶν οἱ Σικελοὶ ἐνέδραν ποιησάμενοι... διέφθειραν ἐς ὀκτακοσίους (et ib. 63). Quem l. afferens Thomas p. 794, idem ponit discrimen quod Steph. Byz. supra et alii grammatici ab intt. memorati. Diod. 5, 6 : Ὕστεραι δ' ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων ἐγένοντο κατὰ τὴν Σικελίαν ἀξιόλογοι καὶ πόλεις παρὰ θάλατταν ἐκτίσθησαν. Ἀναμιγνύμενοι δ' ἀλλήλοις ... τὸ τελευταῖον τὴν βάρβαρον διάλεκτον ἅμα καὶ τὴν προσηγορίαν ἠλλάξαντο, Σικελιῶται προσαγορευθέντες. Quo nomine et ipse vocatus est et sæpissime usus, et supra dictum. Xen. H. Gr. 2, 2, 24 : Καρχηδονίων ἑλόντων Ἀκράγαντα, ἐκλιπόντων τῶν Σικελιωτῶν τὴν πόλιν. ‖ Fem. Σικελιῶτις, ιδος, Pausan. 10, 11, 3 : Ἀντίοχος ἐν τῇ Σικελιώτιδι συγγραφῇ. Ps.-Xenoph. Ep. 1, 8 (ap. Stob. Fl. 80, 12) : Σικελιῶτις τράπεζα. ‖ Adj. Σικελιωτικὸς, ή, όν, Diosc. 3, 29 (?). Schol. Pind. Ol. 2, 14 : Γέλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ. « Σικελιωτικὸν, Psyllium, ap. Interpol. Diosc. c. 652 (4, 70). » Ducang.]

[Σικελίδης, ὁ, Sicelides. Theocr. 7, 40 : Οὔτε τὸν ἐσθλὸν Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω οὔτε Φιλητᾶν. Schol. : Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. Ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει τὸν Ἀσκλ. τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. Alius : Σικελίδας δὲ ἐκαλεῖτο πατρωνυμικῶς· ἦν γὰρ Σικελοῦ οὕτω καλουμένου υἱός. De eodem Meleager Anth. Pal. 4, 1, 46 : Σικελίδεω τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα. Conf. de producta prima Choerob. Cram. An. vol. 2, p. 256, 33.]

[Σικελίζω, Salto. Athen. 1, p. 22, C : Θεόφραστον δὲ πρῶτόν φησιν Ἄνδρωνα τὸν Καταναῖον αὐλητὴν κινήσεις καὶ ῥυθμοὺς ποιῆσαι τῷ σώματι αὐλοῦντα, ὅθεν σικελίζειν τὸ ὀρχεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Unde repetit Eust. Od. p. 1602, 27, additque διὰ τὸ δηλαδὴ, ὡς εἰκὸς, ἐπιχωριάζειν τοῖς ἐν Σικελίᾳ. Hesychius vero : Σικελίζειν, ἀτηρεύεσθαι· οἱ δὲ πονηρεύεσθαι. Photius : Σικελίζειν, τὸ ἀτηρεύεσθαι παρὰ Ἐπιχάρμῳ, οἱ δὲ πονηρεύεσθαι. Eadem Suidas, cujus libri αὐστηρεύεσθαι, unus αὐστηρίζεσθαι.]

[Σίκελος, Σικελός. V. Σικελία, Σικελίδης.]

[Σίκερα, Sicera, οἶνος σκευαστὸς, in Glossis Mss. ex cod. Reg. 1673, πόμα σκευαστὸν in Herodiani Epimer. Lex. Ms. Cyrilli : Σίκερα, ὁ ἐκ σίτου ἢ κριθῆς γενόμενος πότος. Lex. Ms. Colberteum : Σίκερα, πᾶν μέθυσμα ἢ σκευαστὸν ἐκ σίτου καὶ κριθῶν ὑδαρὲς καὶ γαλακτῶδες. Isaias proph. : Οὐαὶ οἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρωὶ καὶ τὸ σίκερα διώκοντες. Method. ap. Phot. cod. 237 : Ὅτι σίκερά φησι πᾶν τὸ μέθην φέρον μετὰ τὸν οἶνον τὸν ἐξ ἀμπέλων. Basil. M. : Σίκερα, πᾶν τὸ δυνάμενον μέθην ἐμποιῆσαι πόμα τοῖς Ἑβραίοις ὀνομάζειν σύνηθες. Myrepsus 1, 73 : Ἡ δόσις οὐγκίας β' μετὰ σίκερα χρῶ. Anon. Astronomus Ms. : Οἴνου καὶ σικέρου. V. Balsamon. ad Can. apost. 3. Duc. Σ., οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου δὲ σκευαστὸν, σύνθετον, Hesych. (et similiter Suidas, et qui τὸ ἐκ φοινίκων κατεσκευασμένον dicit Zonaras, ad quem v. annot. Tittm.) Apud Euseb. Præp. ev. 6, 10, legitur genit. σίκερος. Hebr. שכר, *Schecar*, omnino Temetum significat, Jes. 5, 22, Vinum aromatiten. Num. 28, 7, Vinum designat; alibi a vino distinguitur, ex. gr. Levit. 10, 9. Dahler. African. Cest. p. 299, col. 1, A : Πίνουσι σίκερα Βαβυλώνιοι. L. Dind.]

[Σικεροποτέω, Sicera bibo. « Cæsarius Quæst. p. 98, 4, ubi σικεροπορεῖν, fors. σικεροποτεῖν. » Boiss.]

[Σίκημα, τὸ ἐξαίρετον χωρίον τοῦ Ἰωσὴφ παρὰ τοῦ Ἰακὼβ δεδομένον, Etym. M. (et similiter Suidas.) Respicit Genes. 48, 22, ubi quidem urbs Sichem designatur, quam armis ceperunt filii Jacobi, sed vett. Interpr. vocem Hebr. שכם *Schechem*, appellative Partem, Portionem reddunt, LXX Σίκιμα. Dahler. De quo Chœrob. vol. 3, p. 151, 11 : Τὰ δύο ι ἀπὸ παραδόσεως. Et sic Theodotus ap. Euseb. Præp. 9, 22, p. 426, D; 428, D, ubi Σικίμων. Idem secundum Eusebium ἀπὸ Σικιμίου τοῦ Ἑρμοῦ locum dictum perhibuerat. Vitiose Hesychius : Σίκημα, ἡ νέα πόλις ἡ ἀναβαίνουσα ἤγουν ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία. Et, Σίκημος, πόλις Ἀραβίας, καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν Σικήμιος καὶ Σικημίτης. Τοῦ δὲ Σίκημα τὸ ἐθνικὸν Σίκημοι, Steph. Byz. Cui Σίκιμα et Σικιμίτης ex Josepho restituerunt intt.]

[Σίκιμα. V. Σίκημα.]

[Σικιννίζω, Salto σίκιννιν, quod v. Clemens Al. in Σίκιννις cit.]

[Σίκιννις, ιδος, ἡ, saltationis satyricæ nomen, ap. Eur. Cycl. 37 : Κρότος σικιννίδων, ubi σικινίδων libri scripti omnes, ut videtur. Dionys. A. R. 7, 72 med., p. 1491, 4 : Χοροὶ, τὴν Ἑλληνικὴν εἰδοφοροῦντες σίκιννιν· 1492, 6 : Χοροὺς κινουμένους τὴν σίκιννιν ὄρχησιν. De origine nominis Athen. 14, p. 630, B : Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρικὴ ὄρχησις, ὥς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν η' τῶν περὶ χορῶν, σίκιννις, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί. Τινὲς δέ φασι Σίκιννόν τινα βάρβαρον εὑρετὴν αὐτῆς γενέσθαι, ἄλλοι δὲ Κρῆτα λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σίκιννον. Ὀρχησταὶ δ' οἱ Κρῆτες, ὥς φησιν Ἀριστόξενος. Quibus similia leguntur in epit. 1, p. 20, E, descripta ab Suida v. Πυλάδης. Hesychius : Σίκιννις, ὄρχησίς τις στρατιωτικὴ (σατυρικὴ Vales.) Σατύρων σύντονος ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. Cui etymologiæ Etym. M. addit : Ἢ ἀπὸ Σικανοῦ τοῦ Ἀθηναίων βασιλέως· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων Σικαννοῦ, de quo v. infra. Photius : Σίκιννις, σατυρικὴ ὄρχησις, ... ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, quem citat etiam gramm. Bibl. Coisl. p. 601. Lucian. Salt. c. 22 : Τριῶν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, κόρδακος καὶ σικιννίδος καὶ ἐμμελείας, eodemque accentu c. 26, et Pollux 4, 99 : Σικιννὶς σατυρική, cujus tamen codd. ap. Jungerm. et Kuhn. σίκινις vel σικινις sine accentu. Σίκινις est ap. Ammon. in Κόρδαξ. Inter σίκιννις, σικιννὶς, σίκυνις et σικυννὶς variant libri schol. Aristoph. Nub. 540. Schol. Hom. Il. Π, 617 : Τρία εἴδη ὀρχήσεως, πυρρίχη, σίκιννις, ἥτις ἐστὶν ἱερά τις (al. ἱερατικὴ, Etym. M. p. 635, 1, et Lex. Reg. Ms. ap. Albert. ad Hesych., ubi Οἴκινις) ... καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρός τις ὢν καὶ μᾶλλον κωμικοῖς (al. κοσμικοῖς et βεβήλοις) ἁρμόδιος. Σίκιννα σατυρικὸν scriptum in Lex. rh. Bekk. An. p. 267, 27, quod ortum fortasse ex σίκιννος, quomodo pro σίκιννις scriptum etiam in libro uno Suidæ v. Πυλάδης, et Σίκινον, εἶδος ὀρχήσεως, est in Etym. Gud. Hesychii gl. : Σικανοὶ, χοροί τινες, an huc refe-

renda sit, in medio relinquo. Ponit tamen Suidas: Σίκιννις, ὄνομα κύριον, καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Τὸ οὐδέτερον Σίκιννον· ubi n. pr. dici videtur Σίκιννος, quod v. in Σίκινος. Neutrum autem est ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 271: Σικίννοις τέρασι γανύμεναι. Idem de origine nominis 1, p. 130: Τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος οἰκέτης ῥάθυμος ἦν· ὀρχεῖσθαί φασιν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὑρηκέναι. Rejectis grammaticorum etymologiis Valck. ad Ammon. l. c. incertam putabat vocabuli originem et scripturam, de qua tamen disertum est testimonium Gellii 20, 3: « Quos sicinistas vulgus dicit, qui rectius locuti sunt, Sicinnistas litera n gemina dixerunt. Sicinnium enim genus veteris saltationis fuit ... Posuit hoc verbum L. Attius poeta in Pragmaticis, appellarique Sicinnistas ait nebuloso nomine: credo propterea nebuloso, quod sicinnium cur diceretur obscurum esset. » Nihil igitur tribuere licet libris raro simplex ν præbentibus, ut supra dixi, quamvis idem spectare videatur etymologia a κινεῖν ap. Hes. et Etym. Eandem orthographiam per duplex ν confirmat Σίκιννος inter comites Bacchi in vase picto *Bullett.* 1836, p. 122 sive ap. Jahn. *Vasenb.* p. 22. Itaque Herodotus quem 8, 75, 110, memorat servum et pædagogum liberorum Themistoclis, rectius haud dubie scribitur Σίκιννος (Σίκοννος Flor.), quam in libris nonnullis Σίκινος, ut in plerisque Plutarchi Themistocl. c. 12. Accentum vero σικιννίς in locis Luciani refellit σίκιννιν accusat. ap. Dionys. l. c. L. Dind.]

[Σικιννιστής, Σίκιννον, Σίκιννος. V. Σίκιννις.]

[Σικιννοτύρβη, ἡ, genus modi tibialis, ap. Athen. 14, p. 618, C: Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι, ὥς φησι Τρύφων, αἶδε, Κῶμος, ... ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, quod in libro Pal. uno ν scriptum, per ι recte scribit Casaubonus.]

[Σίκινος, ἡ, Sicinus. Steph. Byz.: Σίκηνος, νῆσος περὶ τὴν Κρήτην, ὡς Στράβων δεκάτῃ (p. 484). Αὕτη Οἰνόη πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ Σικηνίτης, ὡς νῆσος νησίτης, Steph. Byz. Quod per ι scribendum, ut ap. Apoll. Rh. 1, 624, etiam conditorem ejus cognominem memorantem: Καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο πρόσθεν, αὐτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον, αὐδηθεῖσαν νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι Νηιὰς Οἰνοίη νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα, etsi Σίκηνος est etiam in libris Strabonis. Κινες cod. Scylacis p. 19. Σι et Σικι numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 324, *Suppl.* vol. 4, p. 401 sq. Conf. Ross. Ἀρχαιολογία τῆς νήσου Σικίνου, Athen. 1837. Gent. Solon ap. Diog. L. 1, 47: Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης, et inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1083, n. 2447, b. iii L. D.]

[Σίκκα, κούφη, Hesychius. Σκρόφα Pergerus. V. Σίκα.]

[Σίκκα, ἡ, Sicca, opp. Africæ, ap. Polyb. 1, 66 sq., ubi accus. Σίκκαν.]

[Σικκήρια, Afris Anethum, ap. Interpol. Dioscor. c. 472 (3, 60, ubi σικκίρια). Ducang.]

[Σίκκον, ὄνομα κύριον, Suidæ gl. suspecta. V. Σίκνος.]

[Σικλίον, τὸ, diminut. sequentis σίκλος. Pseudo-Galen. De mens. et pond. p. 219 HSt.]

[Σίκλος. V. Σίγλος.]

[Σικουπνοῖξ, Dacis Eryngium, ap. Interpol. Dioscor. c. 429 (3, 21). Ducang.]

[Σίκρον. Glossæ Biblicæ Mss.: Καὶ ἔφαγον θυσίας νεκρῶν· εἴδωλον τοῦτο Ἀμμανιτῶν, ὁ καλούμενος παρ' ἡμῖν σίκρον, ἢ διὰ τὸ νεκρομαντείας τοῖς ξοάνοις τελετὰς ποιεῖν ἢ διὰ τῶν ἀνδρῶν νεκρῶν μνῆμα ποιεῖσθαι νεκροῖς. Ducang. App. Gl. p. 170.]

Σικύα, ἡ, Cucurbita [Gl.], alio nomine κολόκυνθα s. κολοκύνθη dicta, item et σικυωνία. Athen. 2, [p. 58, F]: Εὐθύδημος Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ λαχάνων, σικύαν Ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκύνθην· Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. [Id. 9, p. 372, E: Νίκανδρος μνημονεύει ταύτης τῆς χρήσεως σικύας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας· οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο, ὡς πρότερον εἰρήκαμεν· quibus addit verba poetæ. Et 2, p. 68, E: Σπεύσιππος ἐν τοῖς Ὁμοίοις τὸν πέπονα (σικυὸν) καλεῖ σικύαν· Διοκλῆς δὲ πέπονα ὀνομάσας οὐκέτι καλεῖ σικύαν· καὶ ὁ Σπεύσιππος δὲ σικύαν εἰπὼν πέπονα οὐκ ὀνομάζει. Aristot. H. A. 9, 14 med.: Τὸ σχῆμα παραπλήσιον ταῖς σικύαις ταῖς ἐχούσαις τοὺς τραχήλους μακρούς. Locos Theophrasti annotavit Schneider. in Ind.] Σικύα vocatur etiam ἡ κολοκυνθίς, cui vis purgatrix inest. Ap. Hippocrat. enim [p. 560, 38] σικύην ἄτμητον Galen. exp. κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον, Integram colocynthidem: quæ alia est quam σικύη ἀπιοειδής. [Hippocr. p. 605, 46: Τὸ ξὺν τῇ σικύῃ, Medicamentum quod ex cucumere silvestri paratur. Foes.] || Est et Ἰατρικὴ σικύα, ut Galen. appellat infra in Σικυώνη. Latini et ipsi Cucurbitam vocant, ut Satyricus, Jamdudum caput hoc ventosa cucurbita quærit. Est autem Instrumentum concavum, quod ad multos usus cum flamma corporibus adhibetur. Ex tribus præcipue materiis fieri solebant, vitrea, cornea, ærea; nam argenteas, quod vehementius ignirentur, rejiciebant. Æneæ figura diversæ erant; erant enim aliæ humiliores, aliæ altiores; aliæ planis labris, aliæ resimis, aliæ obtusis, aliæ ore acuto. Qua de re plura ap. Gorr. Celsus Cucurbitulas appellat, 2, 11: Cucurbitularum vero duo sunt genera: æneum et corneum. Ænea, altera parte patet, altera clausa est: cornea, altera parte æque patens, altera foramen habet exiguum. [Nicand. Th. 921: Σικύην χαλκήρεα. Unde Demetr. Phal. § 102: Τὸ ἐπὶ τῆς σικύας τῆς ἰατρικῆς (ap. Plut. Mor. p. 154, C) Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα. De Hippocr. Foes.: « Σικύη in muliebrium morborum tractatione p. 587, 34-38, quæ et σικυώνη plerumque et σικυωνίη p. 423, 55; 424, 2. Est et Cucurbitula medica σικύη p. 20, 37, quæ et σικυίη vocatur. » Ceterum usitata in prosa non Ionica est forma σικύα, ut ap. Etym. M. p. 770, 13, Heron. Spirit. p. 147, C, ubi σικυία (ut sæpe quum ap. alios tum ap. Aretæum, de quo Maittair. in Ind.), 207 sæpius, ubi etiam genit. σικύας, 208, B, ubi σικύαν, ut ap. Athen. supra et infra cit. Plat. Tim. p. 79, E: Τῶν περὶ τὰς ἰατρικὰς σικύας παθημάτων. Tim. Locr. p. 102, A: Ἁ σικύα ἐφέλκεται τὸ ὑγρόν. Aristot. De generat. an. 2, 4 med.: Ἕλκειν τὰ αἰδοῖα φάσκοντες ὥσπερ τὰς σικύας. V. etiam Matth. Med. p. 139, 304. Pollux 4, 183; 10, 149. Suid.] Plutarch. in suis Περὶ πολυπραγμοσύνης et Περὶ εὐθυμίας libellis [p. 518, B, et 469, B]: Αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν. Et σικύας προσβολή, Applicatio cucurbitulæ, ap. Aristot. [Rhet. 3, 2] et Athen. Itemque et σικύαι ἀργυραῖ ap. Lucian. [Adv. ind. c. 29, ubi σικυίας.] Reperitur etiam Σικυῖα diphthongo scriptum et perispomenos. Galen. De cucurb.: Σικυῖα δύναται τὴν ὕλην κενῶσαι. Itidemque ap. Hippocr. De antiqua medic.: Δύναται ἡ σικυῖα ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἕλκειν. [Sed p. 17, 54: Αἱ σικύαι προσβαλλόμεναι. Athen. 6, p. 257, A: Τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεικότος ἐκκρεμάμενος, ... καὶ τῶν δακτύλων ἕκαστον ἐν μέρει διαλαμβάνων εἷλκέ τε καὶ ἐξέτεινεν· ὥστε τὸν πρῶτον ἐπονομάσαντα Σικύαν εὐστόχως εἰρηκέναι δοκεῖν. Illatam hanc formam pro Σίκυος v. in illo. De accentu Theognost. Can. p. 106, 20. ἰυᾶ]

[Σικυάζω, Cucurbito, Gl. Arrian. Epict. 2, 17, 9: Σικύασον. Schol. Nicandri Th. 9, 20. Act. et pass. Achmes Onir. c. 32. Pro quo Σικυάω Theoph. Nonn. vol. 1, p. 204: Τούτους φλεβοτομεῖν δεῖ καὶ σικυᾶν· et p. 276, 312, 332. L. Dind.]

[Σικύασις, εως, ἡ, et Σικυασμὸς, ὁ, Cucurbitatio. Achmes Onir. c. 32, p. 27: Περὶ σικυάσεως· 33, p. 28. Anon. ap. Ideler. Phys. vol. 2, p. 281, 21: Μετὰ συκιασμόν (sic). L. Dind.]

[Σικυαστέον, Cucurbitandum. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 148: Σ. τὸ ἰνίον. L. Dind.]

[Σικυαστήριον, τὸ, ponere videtur Zonaras Lex. p. 1638: Σηκυία, τὸ σηκυιαστήριον.]

[Σικυάω. V. Σικυάζω.]

Σικύδιον, τὸ, Parvus cucumis, [Cucumis, Gl.] dimin. a σίκυς s. σίκυος. Utitur Phrynichus ap. Athen. [3, p. 73, F. « Jo. Episc. Carpath. Ms.: Ἐπεθύμησέν ποτε σικύδιον. » Ducang. Qui etiam formam σικύδιν annotavit ex l. in Σικυήλατον cit. Theognost. Can. p. 125, 8, Hesychius v. Ἐν σικυηράτῳ. L. Dind.]

Σικυηδὸν, Cucumeris in modum: ut σικυηδὸν ῥήγνυσθαι dicuntur ossa ap. Paul. Ægin. 5 [6, 89]. Quæ autem illa fracturæ species sit, Gorr. in Κάταγμα docet his verbis: Ῥαφανηδὸν, quod est fractura ossis per ejus crassitudinem transversim facta, dicitur aliis nominibus σικυηδὸν, et καυληδὸν, ex cucumerum et caulium fractorum similitudine. [Soranus in Cocchii Chirurg. p. 47, ι'. L. Dind.]

Σικυήλατον, τὸ, Cucumerarium [Gl. Hippocr. p.

234, 44 : Ὥσπερ σίκυον ἤδη ἀπηνθηκότα, ἐόντα δὲ νεογνὸν καὶ προσιόντα τῷ σικυηλάτῳ. Jesai. 1, 8 : Ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ· ad quem l. Basilius vol. 1, p. 393, C : Σικυήρατόν ἐστι τόπος προσκαίρων καὶ ὀλιγοχρονίων καρπῶν οἰστικὸς, τέρψιν τινὰ μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν παρεχομένων. Ep. Jerem. v. 69. Quibus ll. variatur inter λ et ρ : v. Garner. ad Bas. p. 392. Add. Hesych. v. Ἐν σικυηράτῳ, Suidas v. Σικύα, qui per λ, Cyrill. Catech. 16, p. 414. « Apophth. Patr. in Zenone n. 6 : Κοπιάσας ἐγγὺς σικυηλάτου ἐκάθισε. » Ducang. Eustath. Op. p. 242, 8 ; 275, 4.]

[Σικυήρατον. V. Σικυήλατον.]

[Σικυῖα. V. Σικύα.]

[Σικυνδάροι, Hesychio προσκυνήματα exponuntur. Ducang. V. Σκίνδαροι.]

Σίκυον, τὸ, Semen cucumeris, Theoph. H. Pl. 7. [Suidas. V. Σίκυος.]

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, i. q. σίκυος πέπων. Cucumeris genus, quod Pepon nominatur. Galen. De alim. fac. 2, 4 : Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει· ὅθεν ἔνιοι τῶν ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτό φασιν χρῆναι λέγεσθαι Σικυοπέπονα. Cur autem ii cucumeres dicantur Πέπονες, ibid. his verbis docet : Ἡ γάρ τοι πέπων φωνὴ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον· ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσα πεπαίνεται. [Schneid. ad Colum. p. 545.]

Σίκυος, vel Σικυὸς, ὁ, nam et ὀξυτόνως et προπαροξυτόνως scribitur, Cucumis. [Σίκυος, Cucumer, Gl. Aristoph. Ach. 520 : Εἴ που σίκυον ἴδοιεν· Pac. 1001 : Σικύων πρῴων. Alia ejusd. exx. citant schol. ad l. Ach. et Athen. 9, p. 372, B. Philipp. Anth. Pal. 6, 102, 5 : Σίκυον χνοάοντα· Strato 12, 197, 3 : Σ. συῶν βρῶμα πεπαινόμενος. Nicand. Th. 866 : Δήποτε καὶ σικύοιο τάμοις ἐχεπευκέα ῥίζαν. Aret. p. 113, 39 : Σίκυος ἑφθός.] Plut. Symp. 1, [p. 628, C] : Τρώγων σίκυον, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμός. Et mox, Ὡσὰν οἰκείου καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος. Dulces autem præ ceteris sunt, qui a maturitate dulcedinis effectrice dicuntur σίκυοι πέπονες. [Phrynich. Ecl. p. 258 : Πέπων· τοῦτο καθ' αὑτὸ τιθέμενον οὐκ ὀρθῶς ἐρῶ· σημαίνει γὰρ τὸ ὄνομα πᾶν τὸ ἐν καπάνσει ὄν· χρὴ οὖν οὕτω λέγειν, ὡς ὁ Κρατῖνος, σίκυον σπερματίαν, ἢ εἰ θέλεις, πέπονα σίκυον· καθ' αὑτὸ δὲ τὸ πέπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὴ τίθει· conf. Phryn. Bekk. p. 63, 5. Σ. πέπων ex Plut. Symp. p. 733, F, Actuar. De diæt. 2, 6, 87, et ex Galeno De comp. med. p. loc. 4, 8, p. 454, B, ἢ πέπονος ἢ σικύου, et ex Niceta Ann. 17, 1, p. 326, B, τῶν σικύων καὶ τῶν πεπόνων, memorat Lobeck. Hesychius : Σικυὸς σπερματίας, ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονον (—να, quod v.). « Hippocr. p. 890, C : Σικύου πέπονος τὸ ἔνδον· 497, 21 (et 28) : Σ. πέπονος πάλη, Farina. » Foes.] Et frequentius πέπονες, subaudito substantivo σίκυοι, ut suo loco admonui ; a Cratino σίκυοι σπερματίαι nominati, teste Athen. [2, p. 68, C, ubi etiam aliorum citat testimonia, et semper scriptum σικυός. Uterque acc. est ap. Æneam Tact. c. 29, p. 89, 7, 8] ; a Galeno composita voce σικυοπέπονες, in l. Περὶ τροφῶν δυνάμεως, 2, 4, ap. eund. Galen. 8 Simpl. : Σίκυος ἐδώδιμος, Cucumis edulis, Qui esui est ; ut sunt sativi ; sunt enim et ἄγριοι σίκυοι, Sylvestres cucumeres : de quibus Plin. 20, 1. Marcell. Empir. Radicis cucumeris agrestis, quem σίκυον ἄγριον dicunt. [Σ. ὠμοὶ Hipp. p. 360, 26, 27, Crudi et maturi. Σ. ἄγριος p. 584, 13 ; 623, 27 ; 624, 55. Foes.] De cucumerum generibus vide Theophr. H. Pl. 7, 4, Athen. 3, [p. 73 seq.], Plin. 19, 5. [Aristot. H. A. 5, 19 init. : Ἀποτίκτει οἷον σικύου σπέρμα· 8, 6 fin. : Πιαίνεται... ἀγρώστει, σικύοις. Forma vitiosa Theophr. H. Pl. 7, 5, 6 : Φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων· γίγνεται γὰρ ἐν ἅπασι καὶ τοῖς δριμέσιν, ἥκιστα δὲ ἐν τῷ σικυῶνι, unde σικύῳ inter alia Schneider., qui in Ind. p. 500 locos Th. plurimos persequutus, p. 501 addit : « Latinus Latinius in Epist. ad Mercurial. Biblioth. sacr. et prof. vol. 2, p. 78, medicorum Græc. et scriptorum Lat. locis comparatis statuit σίκυον et Cucumerem esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedruolo* (hodie *cedriolo* et *cetrivolo*) dicitur, h. e. Cucurbitam citrullum Linn. : πέπονα eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insubribus *anguria* dicitur, h. e. Cucumerem sativum Linn. ; denique μηλοπέπονα, Melonem

A Palladii, eum qui Romanis *melone*, Etruscis *pepone* audit, h. e. Cucumerem melonem Linn. » Quæ pluribus persequutus erat ad Colum. 10, p. 545—9, ut probaret σίκυον a πέπονι σικύῳ, vulgo simpl. πέπονι dicto, vel σικυοπέπονι genere ac natura succi diversum esse, addito in Ind. vol. 4, p. 160, loco Æneæ Tact. c. 29, de σικύοις πέποσι. Ibidem dixit de σικύῳ ἀγρίῳ, ἡμέρῳ et ἐδωδίμῳ, σπερματίᾳ et εὐνουχίᾳ, quæ vocc. v., monuitque Lat. Cucumis natum videri ex forma κύκυος, cujus accus. annotavit Hesychius.] Dicitur et Σίκυς, υος, nominativo casu, ut στάχυς, teste Athen. 3, [73, E] quo utitur post Alcæum Diosc. 2, 163 : Σίκυς ἥμερος εὔκοιλιος. Itidemque 4, 154 : Σίκυς ἄγριος τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἡμέρου σίκυος. [Suidas : Σίκυς, εἶδος ὀπώρας. Σίκος, Cucumer, Cucumis, Gl. pro σίκυς s. σικυὸς, et Σίκυες, Cucumeres. Hellad. Phot. Bibl. p. 533, 25 : Παρὰ γράμμα μυρία ἐστὶν ἡμαρτημένα, ὥσπερ ἀντὶ τοῦ ὁ σίκυος ἁμαρτάνοντες λέγουσιν ὁ σίκυς. Σικὺς scriptum ap. Theognost. Can. p. 125, 8. Pollux 6, 46 : Σικὺς καὶ σίκυος πέπων, ὃν καὶ

B σπερματίαν ὠνόμαζον. Sic enim correcta librorum scriptura σικὺς καὶ σικὺς vel σίκυος καὶ σίκυος. Numer. 11, 5 : Τοὺς σικύους, quod est in cod. Alex. σικύας (sic), non huc videtur referendum, sed, ut accentus postulat, ad formam trisyllabam σικύας, quæ est ap. schol. Aristoph. Pac. 1001 : Σικύων πρῴων.... Ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρώιμοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν· et in cod. Ven. : Οἱ δὲ πρώιμοι σικύαι (vel σικυῖαι) καλοὶ καὶ ἀβλαβεῖς· sed cui bis restituendum σίκυοι ex Suida v. Πρωί. L. Dind.]

[Σίκυος, ὁ, Sicyus, n. viri ap. Suidam, si ita legendum pro Σίκκον, Arcad. p. 42, 21, sec. cod. Havn. et Theognost. Can. p. 51, 23, in nonnullis ex illo corrigendum. L. Dind.]

[Σίκυς. V. Σίκυος. Hesychii gl. : Σικὺς, ὁ γναφεὺς, Albertus confert ejusdem gl. : Σιζιὺς, ἄγναφος. Σιαστὴς, Coriarius, γναφεὺς, sine testim. ponit Ducangius.]

Σικυώδης, ὁ, ἡ, Cucumerarius. [Theophr. H. Pl. 7, 13, 1 : Τὸ δὲ ἄρου (φύλλον) ... ἔγκοιλον καὶ σικυῶδές ἐστιν.]

C [Σικυὼν, ῶνος, ὁ, Sicyon, f. Marathonis ap. Pausan. 2, 1, 1, vel sec. alios ap. eund. 2, 6, 5, Metionis vel Erechthei vel Pelopis. Ὁ, ἡ, opp., de quo v. in Σικυωνία.]

Σικυώνη, ἡ, i. q. σικύα, Cucurbita. Σικυώνην ap. Hippocr. [p. 423, 55 ; 424, 2, ubi σικυωνίην, et p. 680, 33, ubi σικυώνης, et 42 sq., ubi σικυώνην, quod ponit etiam Erotianus Gl. p. 334 : Σικυώνην, τὴν ἄγριον συκῆν, pro τὸν ἄγριον σίκυον.] Quatuor significare scribit Galen. Lex., sc. τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν. Idem Galen. ap. Eund. [p. 679, 33] σικυώνης σπόγγον exp. κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον. [Nihil autem discriminis facit Galenus inter utramque formam, quarum altera testimoniis Athenæi in Σικύα et Plutarchi in Σικυωνία citatis satis est confirmata, σικυώνη vero nonnisi Hippocrateis.]

Σικυωνία, ἡ, i. q. σικύα et σικυώνη, Cucurbita. Vide Σικύα. [Plut. Mor. p. 154, C : Μάρτυρας ἔχω σικυωνίας... καὶ γὰρ ἐχρῆτο μάλιστα ταῖς σικυωνίαις τῶν

D καθ' αὑτὸν ἰατρῶν. Rufus p. 37 ed. Matth. : Σικυωνία καθαίρει φλέγμα, et ib. : Τὸ σπέρμα τῆς σικυωνίας. Vitiose Hesychius : Σικυωνέα, κολοκύντη.] || Alioqui Σικυωνία significat etiam Sicyoniorum regionem, subaudito substantivo χώρα : ut Pausan. [1, 27, 6] : Ἐς δὲ τὴν Σικυωνίαν ποιησάμενος ἀπόβασιν. [Strab. 8, p. 335.] Id autem Σικυωνία est a masc. Σικυώνιος. Diciturque Σικυώνιος, Is qui ortus est ex ea urbe quæ vocabatur Σικυών : ut [Herodot. 5, 67 etc. Thuc. 1, 111 et al., Xen. H. Gr. 3, 1, etc.] Athen. 11, [p. 541, B] : Κλεισθένης ὁ Σικυωνίων τύραννος. [Et Σικυώνιον πεδίον (quod Strab. 8, p. 382 dicit τὸ πεδίον τὸ Σικυωνίων) ap. Suidam et Gregor. Nyss. Ep. 2 ad Adelph. p. 628, A, quem contulit Unger. Paradox. p. 363.] Itidemque Σικυώνιον ἔλαιον dictum fuit, quod maxime in Sicyonia fieret, Diosc. 1, 33. [Aret. p. 79, 4 ; 113 sæpius.] Similiter quædam Calceamenta vocabantur Σικυώνια eandem ob causam, quorum tum Pollux [7, 93] meminit, tum Athen. 4, [p. 155, C] : Ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον.

Meminit et Lucret. [4, 1118]: Pulcra in pedibus Sicyonia rident. [Steph. B. infra. Ἐμβὰς Σικυωνία, Lucian. Rhett. præc. c. 15. Cic. De orat. 1, 54: « Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, sed non viriles. » Conf. intt. Hesych.: Σικυώνια ὑποδήματα γυναικεῖα καὶ ψέλια. Alexidis et Menandri fabulæ fuerunt Σικυώνιος inscriptæ.] Forsan autem Σικυὼν dicta fuit ista urbs a cucumerum aut cucurbitarum ibi nascentium copia, ut Σελινοῦς, Ὀποῦς et similia alia oppida nomen a σελίνου et ὀποῦ ibi provenientis copia reperisse existimantur. [Eust. Il. p. 291, 36: Σικυὼν περιεκτικῷ τύπῳ, ὅπου περιέχονται σικυοί· 1302, 19.] Aristot. Polit. 5, [c. 12]: Ἡ περὶ Σικυῶνα τυραννίς. Apud Athen. 1, [p. 33, C]: Ἀθήνησι καὶ Σικυῶνι, pro ἐν Σικυῶνι, ut idem Athen. et [Herodot. 5, 67, Thuc. 5, 81,] Xen. loquuntur. [Steph. Byz.: Σικυὼν, πόλις Πελοποννήσου· λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης Σικυώνιος, καὶ ὑποδήματα Σικυώνια. Masc. Xen. H. Gr. 4, 2, 14; 7, 2, 11: Ἐν τῷ Σικυῶνι. Scymn. Orb. descr. 527, etiam in cod. ap. Miller. p. 310. Incerto genere Hom. Il. B, 572, Ψ, 299, Pind. Ol. 13, 105 et alibi, sed τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος Nem. 9, 53. Aristoph. Av. 968: Ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, quæ ex oraculo Æsopo edito ducta tradit schol. Philemo ap. Athen. 7, p. 289, A: Ἐκ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης. Strabo 8, p. 382. Ceterum situ urbis ab Demetrio Poliorc. mutato ipsa Νέα vocata, ut ap. Hierocl. Synecd. p. 646. || Scripturam per ε, quæ frequens est in numis antiquioribus ΣΕ inscriptis (v. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 160 sqq., Müller. *Annali* vol. 2, p. 336), ad formam Σεικυὼν referebat Leak. *Travels in the Morea* vol. 3, p. 379, cui opinioni præter alia adversatur ι breve in altera, et testimonium Apollonii Bekk. An. p. 555, 5: Μετάθεσις ἐγένετο τοῦ ι εἰς τὸ ε, καθάπερ καὶ οἱ ἀγχίμαχοι ἀγχέμαχοι, καὶ ἡ Σεκυὼν Σικυὼν παρὰ Σικυωνίοις. Quo componitur dubitatio Eckhelii Add. ad D. N. p. 29 sq. || Urbem Sicyonem in Bœotia ponit schol. Clem. Al. Protr. ad p. 42 ed. Pott.: Χοιροψάλας Διόνυσος ἐν Σικυῶνι τιμᾶται τῆς Βοιωτίας· et Pindari Ol. 13, 148: Ἡ Σικυὼν, ἔνθα ἤγετο τὰ Πύθια· τῆς Βοιωτίας δὲ ἦν αὕτη πόλις· 155: Ἡ δὲ Σικυὼν Βοιωτίας· quibuscum Strab. 9, p. 412: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, contulit Unger. Paradox. p. 363. || Adv. Σικυωνόθε, Sicyone, ap. Pind. Nem. 9, 1; 10, 43.] A Σικυὼν est et Σικυωνιᾶκὸς sive Σικυωνικός, Athen. 5, [p. 196, E]: Πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων· 6, [p. 271, D]: Μέναιχμος ἐν Σικυωνικοῖς. [Pollux 10, 131: Κυνῆ Σικυωνική. Si nusquam fallit scriptura. De accentu Σικυὼν Arcad. p. 15, 25; 17, 4.]

[Σικύωνος, ὁ, nomen lapidis, ap. Ps.-Plutarch. De fluv. p. 1165, A, nisi fallit scriptura.]

Σικχάζομαι, Irrideor, [gestu præsertim eo, qui est fastidientium]. Σικχαζόμενος, Hesychio σκωπτόμενος. [Eustath. Opusc. p. 158, 75: Σικχάζεσθε ἀηδιζόμενοι, Nauseatis.]

[Σικχαίνω, Fastidio.] Σικχαίνομαι idem esse traditur quod σικχάζομαι, sed a Phrynicho rejici ut barbarum [Eclog. p. 226: Σικχαίνομαι τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοὔνομα· ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος. « Verbi nulla antiquior memoria, quam in Callimachi Epigr. 29: Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια, hinc accedunt Arrianus Diss. 3, 16, 7; 4, 8, 34, et Marc. Anton. 5, 9. » Lobeck. Polyb. Exc. Vat. p. 456 (92 Heys.): Παραπλησίως καὶ τὴν γεῦσιν εὕροι τις ἂν οὐδὲ τοῖς πολυτελεστάτοις βρώμασιν ἐπιμένειν δυναμένην, ἀλλὰ σικχαίνουσαν καὶ χαίρουσαν ταῖς μεταβολαῖς. L. D. Aquila Gen. 27, 46, ἐσίκχανα· Num. 21, 5, σικχαίνει· Exod. 1, 13, ἐσικχαίνοντο. Schleusn. Lex. Σικχαίνομαι, Tædeo, Tædesco, Tædet me. Σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, Tædet me hujus hominis, et vitiose Σικχιόμαι τὴν ὕβριν, Pertæsum est injuria (sic), Gl. Schol. Aristoph. Ran. 442: Ἐπέμενέ τε τὸ αὐτὸ λέγων, ἕως οἱ Μεγαρεῖς σικχανθέντες ἔλεγον, Παῖε παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, ubi Hemsterhusii ap. Valck. in Σίκχος citatam emendationem confirmarunt codd. V. Σιαίνω.]

[Σικχαντὸς, ἡ, ὸν et ὁ, ἡ.] Σικχαντὸν, Molestum, Injucundum, Suidæ ἀηδές. [Σικχαντὸς, Tædiosus, Teter; Σικχαντὴν, Tetram, Gl. Marc. Anton. 8, 24: Ἔλαιον, ἱδρὼς, ῥύπος, ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαντά. « Σικχαντὸς, Horridus, Odio et fastidio dignus, unde et In horrore esse pro σικχαντὸν εἶναι, ap. inferioris ævi scriptores. » Salmas. ad Spart. p. 144, s. H. A. vol. 1, p. 642. Σιχαντὴ ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 227, A: Ποῦ τότε ἡ ἡδονὴ τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀκάθαρτος καὶ σιχαντὴ ἀληθῶς; pro σικχαντή. Altera forma p. 401, F: Ποῦ τότε ἡ ἡδονὴ τῆς ἁμαρτίας ἡ ἀκάθαρτος καὶ σίλαντος; Scr. σικχαντός. L. D. Σικχαντὸν Suidas in Εἰδεχθές. Hemst.]

Σικχὰς, άδος, ἡ, Polluci [7, 86] est Calceamenti genus, κρηπῖδι simile: dictum ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα: quum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, Fimbriæ. [Apud Polluc. leg. συκχὰς, quod v.]

Σικχασία, ἡ, Tædium, [Tæditudo, Fastidia, add. Gl.] Molestia, VV. LL. [Σικχασία vocatur Molestum fastidium, et ἀνορεξία gravidarum. Moschio De morb. mul. c. 28, p. 12=3: Πόθεν εἴρηται κίσσα; Κατὰ μέν τινας ἀπ' αὐτοῦ, διότι σικχασίαν ταῖς ἐγκυμονούσαις γυναιξὶν εἰσφέρει.]

[Σικχασμὸς, ὁ, i. q. σικχασία. Eust. Opusc. p. 251, 93: Ἀκκισμοῦ λόγῳ ἢ σικχασμοῦ.]

Σικχὸς, ἡ, ὸν, [βδελυρὸς, Fastidiosus, Tetrum aspectum (l. Teter aspectu), Tædiosus, Gl. Eust. Op. p. 91, 12: Πτύσαντος οὐκ ἀξιῶσι πατηθῆναι τὸν σίελον, μὴ σικχὸν αὐτὸν εἶναι φιλοσοφοῦντες, ἀλλ' ἡδὺν βλέπεσθαι.] Hesychio ἀηδής: sed præfigitur alia expos., ὁ μικρὸς σῖτος: pro quibus μικρὸς σῖτος reponitur μικρόσιτος. [Idem nunc repositum ap. Photium et Suidam.] Illa autem expos. per ἀηδής, non male convenit cum hoc Athenæi loco, 6, [p. 262, A]: Δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός· unde exp. Morosus. Sed vicissim cum altera illa expos., si legatur μικρόσιτος, convenire videntur quæ Suidas de hujus vocabuli signif. scribit: dicens esse, τὸν ἀνόρεκτον καὶ ἀσθενῆ: et afferens ex Plut. [Mor. p. 87, B, ubi vid. Wyttenb.] locum, in quo σικχοὶ et νοσώδεις copulantur. [Aristot. Eth. Eud. 3, 7 med.: Ὥσπερ περὶ τροφὴν ὁ σικχὸς τοῦ παμφάγου διαφέρει, τῷ ὁ μὲν μηδὲν ἢ ὀλίγα καὶ χαλεπῶς προσίεσθαι κτλ.] Sed [cum Photio] exp. item σκώπτης. Quinetiam sequitur apud eundem illa explicatio ὁ μικρὸς σιτος. [V. Σιχθός.]

[Σίκχος, ους, τὸ, Tædium, Gl. « Σίκχη, τὰ, Res tædiosæ, abominabiles, Symm. Ezech. 20, 7. Non vero Symmachum, sed Aquilam scripsisse τὰ σίκχη (a σίκχος), suspicatur Valck. Annott. crit. in loca quædam N. T., Opusc. philol. cr. 2, p. 247. » Schleusn. Lex.]

[Σικχότης, ητος, ἡ, Fastidium. Eust. Il. p. 972, 35: Ἐπὶ γαστριμαργίας καὶ σικχότητος.]

[Σίκων, ωνος, ὁ, Sico, n. viri, et quidem servile ap. Aristoph. Eccl. 867, et, ut videtur, Alexin, qui dicitur, ap. Athen. 8, p. 336, E, Sosipatrum 9, p. 378, B, Eubulum 1, p. 23, D. « Liban. Ep. 420: Καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος· ὅ,τι δὲ οὗτος ἔδρα τὸν Ἀριστοφάνην ἔρου, ubi allusit ad Aristoph. fabulam Αἰολοσίκωνα dictam, nesciente Wolfio (et Lennepio ad Phalar. p. 61, A, qui Σίμωνος, quod Wolfii conjecturæ præfert Lobeck. Aglaoph. p. 1306). ‹ Sicon proprium est viri nomen; quod qui censent mutandum in Sicyon, errant. Inde est Æolosicon, Aristoph. fabulæ titulus. › Hæc Casaub. ad Athen. 9, 6. » Toup. Emendd. vol. 1, p. 17. Non servile est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, 59. Ap. Themist. Or. 34, p. 53=462, 7: Τὸ δὲ καὶ τοῖς χρήσασθαι δεηθεῖσι δοῦναι δωρεὰν καὶ πλείονός γε δοῦναι δωρεὰν ἢ ὅσῳ χρῆσαι ᾔτησε, καὶ προσέτι γε ἀφανίσαι τὴν αἴτησιν... τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει, τίνα Σίκωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρίνην, miram ignoti nominis cum Alcibiadeo comparationem sustulit Majus, qui Κίμωνα. Σίκωνος pro Σύμωνος illatum ap. Clem. Al. Protr. p. 42: Σίκωνος τοῦ Εὐπαλάμου, sustulit Sylburgius. || De origine et signif. Chœrob. p. 70, 28: Τὰ εἰς ων ὑποκοριστικὰ πάντως τὸ ω φυλάττουσιν ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον Βακχυλίδης Βάκχων Βάκχωνος (quod v.), Σιμωνίδης Σίμων Σίμωνος, Σικελὸς Σίκων Σίκωνος, Λακεδαιμόνιος Λάκων Λάκωνος, Μιτυληναῖος Μίτων Μίτωνος (sic etiam p. 289, 11, ubi omissum Σίκων, sed Μυτιληναῖος Μύτων Μύτωνος recte cod. Bodl. ap. Cramer. An. vol. 3, p. 386, 3, ubi similia ex his et seqq. paginis excerpta: ut eandem correctionem adhibendam esse appareat Theognosto in Μίτων ab nobis citato. V. autem Μυτιλήνη) καὶ τὰ ὅμοια. ‹ L. Dind.]

[Σίλα, ἡ, Sila, s. Silva agri Bruttii ap. Strab. 6,

p. 271 : Ὁ δρυμὸς ὁ φέρων τὴν ἀρίστην πίτταν τὴν Βρεττίαν, ἣν Σίλαν καλοῦσιν. Suidas : Σίλα, θηλυκῶς.]

[Σίλαιος, ὁ, Silæus, n. viri, in inscr. Æginet. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1017, d : Νικόλαος Σιλαίου, si recte lectum.]

[Σιλακηνοί, οἱ, Silaceni, ap. Strab. 16, p. 745, gens Assyriæ.]

[Σιλανδέων Lydiæ numi sunt ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 142, *Suppl.* vol. 7, p. 434 sq. Conf. de oppido Σίλανδος Eckhel. D. N. vol. 3, p. 118.]

[Σιλανίων, ωνος, ὁ, Silanio, n. viri Att. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 152, n. 110. Statuarii Athen. ap. Pausan. 6, 45 etc.]

[Σιλᾶνος, ὁ, Silanus, Ambraciota, vates ap. Xen. Anab. 1, 7, 18 etc., Philostr. V. Ap. 8, p. 350, Ælian. N. A. 8, 5. Macestius quidam, ap. Xen. ib. 7, 4, 16. Scriptor ap. Strab. 3, p. 172. Athen. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, n. 169, III, 60. Ib. p. 435, n. 169, 1, scriptum Σειλα... Alii in numis.]

[Σίλαρις, ιδος, Silaris, fl. Picentinorum Italiæ ap. Strab. 5, p. 251, 252 ; 6, p. 255. Qui Σίλαρος ap. Dionys. Per. 361 : Πευκεντίνου Σιλάροιο, et Zonaram Lex. p. 1642. ῐᾰ]

[Σίλας. V. Σίλλας. || N. viri, qui fuit comes Pauli, quod quidem a plerisque deducitur a lat. *Sileo*, sed sine dubio per abbreviationem quandam Syriacam positum est pro n. Σιλουανὸς, qui fuit comes itinerum Pauli per Asiam minorem et Græciam inde ab itinere Hierosolymitano, et legitur Cor. 2, 1, 19 ; Thessal. 1, 1, 1 ; 2, 1, 1 ; Petr. 1, 5, 12, voce hic modice aucta et ad Græcorum et Latinorum morem formata. SCHLEUSN. Lex. Ex Latino Silvanus si factum esset Σίλας, scribendum foret Σιλᾶς. Ponit autem Suidas : Σίλας, ὄνομα κύριον, ut poscit ordo literarum et quod addit Σίλα θηλυκῶς, etsi libri nonnulli bis λλ.]

Σίλϐη, ἡ, Edulium quoddam delicatum ex hordeo, sesamo et papavere. Hesych. [Idem : Σίλϐαι, ῥοιαί. Σίλϐια, σιδία. Quod alludit ad σίδδη.]

[Σιλϐίον. V. Σίλϐη.]

[Σίλγης, κολυμϐητής, Natator, Hesychio.]

[Σίλη, ἡ, Sil. Demetr. Cpol. Hieracosoph. 2, 20 : Χειμῶνος δὲ ὄντος πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἐλθεῖν εἰς θήραν ἐπιδόναι αὐτῷ σίλην. DUCANG.]

[Σιληνή, ἡ, Silene, n. mulieris. Inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 349, n. 2389 : Φιλουμένη Σειληνῆς. V. Σιμώνη. De duplici scriptura per ι et ει dicetur in Σιλλαίνω, ubi est etiam ex. feminini appellativi Σιληνή.]

[Σιλήνια, ων, τὰ, Silenia, ap. Æsch. Pers. 303 : Ἀρτεμϐάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεὺς στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων, sec. schol. est αἰγιαλὸς τῆς Σαλαμῖνος (πλησίον addit Blomfield.) τῆς λεγομένης Τροπαίας ἄκρας· sed Hesychius fem. ponit : Σιληνίαι, τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου. Et Σιληνιῶν codex Mediceus. Quæ non favent conjecturæ Meinekii ap. Alciphr. Ep. 2, 3, p. 299, 63 : Τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμῖνα, τὰ στήνια, τὴν Ψυττάλειαν, suspicantis τὰ Σιλήνια ad Menand. p. 725.]

[Σιληνίς, ίδος, ἡ, Silenis, n. mulieris, ap. Dioscor. Anth. Pal. 7, 456, 1 : Τὴν τιτθὴν ... Σειληνίδα· et Gætulicum 11, 409, 3. Σιλήνιον fortasse in inscr. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 490, n. 2726, 2. Silenium meretrix est in Plauti Cistellaria.]

[Σιληνὸς, ὁ, Silenus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 111, n. 74, 3 : Σιληνὸς Φώκου. Elei ap. Pausan. 6, 1, 4, ubi plerique libri σηληνοῦ vel σηλεινοῦ, ut Σηληνος est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 511, n. 748. Grammatici ap. Athen. 11, p. 783, B ; 468, A, etc. Scriptoris rerum Sicularum ap. eund. 12, p. 542, A, libris inter ει et ι variantibus. V. ubi de Σιληνὸς n. appellativo dicemus in Σιλλαίνω. Σιλῆνον καὶ Σάτυρον ἐπιφανεῖς τῆς Ἡρακλείας ἄνδρας, hoc accentu, memorat Photius cod. 224, p. 232, 33.]

[Σιληπορδέω, Lascivio. Hesychius : Σιληπορδεῖν, σιληπορδῆσαι, στρηνιᾶν, ἁϐρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. Idem : Σιλαπορδῆσαι, ἁϐρ., θρ., χλιδᾶν. Photius : Σιληπορδεῖν, τρυφᾶν. Schol. Luciani Lexiph. c. 21 : Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἁϐρύνεσθαι. Ἔοικε δὲ οὗτος (Lucianus, qui v. σιληποδία utitur) ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαϐεῖν, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν ἐξωγ-
A κῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα καὶ ἐπὶ τὸ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι· πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιϐομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. Coraes ad Athen. 5, p. 212, C, Posidonii verba citantem : Ἀθηνίων ὁ πένης... σιληπορδῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύει) « Vocem σιληπορδῶ Græci hodie scribere et pronunciare solent τζιληπορδῶ. Ista vox ex duobus manifesto vocc. constat, τοῦ τζίλα et πορδή. Primum, quod veteres τίλον et σπατίλην dixere, notat Ventris egestionem justo nimis solutiorem s. Stercoris liquidi emissionem. Verbum τζιλῶ et κατατζιλᾶν notat Stercus liquidum edere, diarrhœa laborare : adeo ut illud Aristophanis κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων (Ran. 366) nonnisi per verba κατατζιλᾷ τῆς Ἑκάτης τ' ἀγάλματα in Neogræcorum linguam vertere possis. Vero itaque perquam simile est, antiquos Græcos non modo τιλᾶν, sed et σιλᾶν (forsan in dialecto Dorica) dixisse ; unde manarit compositum σιληπορδεῖν. Τζιληπορδῶ apud nos proprie dicitur de equis, mulis, asinis, pecoribus, et aliis id genus animalibus, quæ petulantia quadam efferuntur,
B exsiliunt, interque saltandum crebros edunt crepitus, quos aliquando ipsa Stercoris solutioris egestio sequitur. Τζιλοπόρδημα est nomen ipsius petulantiæ animalium, quam Galli per *pétarade* exprimere solent ; a qua notione nec ipsum Rom. voc. *petulantia* longe abest. In usu metaphorico τζιληπορδῶ ap. eosdem Græcos recentiores significat Insolentius me effero, lascivio ; quod et ipse Ath. innuit dum superius καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς dixit, quod hic per σιληπορδῶν exprimere maluit etc. » Mensura videtur ῑ.]

[Σιληπορδία, ἡ, Lascivia. Photio ἡ ἄγαν τρυφή. Lucian. Lexiph. c. 21 : Ἡ γοῦν σιληπορδία μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. V. Σιληπορδέω.]

[Σιλιγνίας. V. Σιλίγνιον.]

[Σιλίγνιον, τὸ, Siligo, in Glossis. Gl. iatr. Mss. ex cod. Reg. 1334 : Σιλίγνοις (sic), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἑλληνιστὶ σεμίδαλις ὀνομαζομένη. Neophytus : Σιλίγνις, ἡ σεμίδαλις. Paradisus Ms. : Ἠσθένησε... καὶ ἔχρηζεν ἕως σιλιγνίου. Vita Ms. S. Theodori Syceotæ : Ἐπεδίδου
C αὐτῷ εὐλογίας διά τε σιλιγνίων καὶ μήλων. Pallad. Hist. Laus. c. 14 : Ῥοὰς, ὄα, σιλίγνια, ὧν ἐπιδέονται οἱ ἀρρωστοῦντες. Jo. Damasc. De iis qui in fide mortui sunt ex Vita S. Jo. Pantel. : Κατιδεῖν λέγεται σιλίγνιον. Doroth. Doctr. 7, p. 1012, et in Vita Ms. Symeonis Sali. || Σιλιγνις, anon. ap. Etym. M. (p. 793, 8) : Εἶτα ἐπέϐαλον μέλι καὶ σιλίγνεως ἡμίσειαν. V. Eust. Od. p. 1753, 8 : Περὶ δὲ σιλίγνεως ζητητέον μὲν ὅ,τι ποτὲ εἶδός ἐστιν· ἰστέον δὲ ὡς παράγει ἄρτον λεγόμενον σιλιγνίτην καὶ σιλιγνίαν διὰ τὴν ἐκεῖθεν μῖξιν. Galenus l. De aliment. p. 307 ed. Basil. : Ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικὸν καὶ παλαιὸν ὄνομά ἐστιν· σιλίγνις δὲ οὐχ Ἑλληνικὸν μὲν, ἑτέρως δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω. (Matthæi Med. p. 222 : Σιλίγνεως καθαρᾶς.) || Σιλιγνίτης ἄρτος, Panis siligneus, ap. Galen. l. 1 De facult. alim., Actuarium, Alex. Trall., Symeonem Sethi, etc. V. Casaub. ad Vopisc. p. 231 secundæ ed. DUCANG. in Gl. et App.]

[Σιλίνδιον, τὸ, πόλισμα περὶ τὴν Ἴδην, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ις' τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου. Οἱ πολῖται Σιλινδῖται καὶ Σιλενδιῶται, Steph. Byz.]

D [Σίλιος, ὁ, Silius, Pythagoreus Crotoniata, ap. Iambl. V. Pyth. p. 522 Kiessl., ubi Kuster. : « Videtur scribendum esse Σύλλος, ex c. 28, s. 150, ubi commemoratur Σύλλος, εἷς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων. In vet. inedita lat. Iamblichi vers. legitur *Sileus*. »]

[Σίλις, ὁ, Silis, fl. Tanaidis nomen barbarum. Eust. ad Dionys. 14 : Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος διὰ τὸ τεταμένως ῥεῖν Τάναϊς ἑλληνιστὶ καλούμενος, Σίλις, ὥς φασί τινες, παρὰ τοῖς παροικοῦσι βαρϐάροις ὠνόμασται.]

[Σιλκὼ (sic enim ponendus videtur accentus), ὁ, Silco, rex Nubadum Libyæ in inscr. in illo (v. Νοῦϐαι) citata : Ἐγὼ Σιλκὼ, βασιλίσκος Νουϐάδων. L. D.]

[Σίλλα. V. Σίλλας. || Sotion c. 30 : Περὶ Γέλαν τῆς Σικελίας ἐστὶ λίμνη ἡ Σίλλα καλουμένη, ἐλαχίστη τὸ μέγεθος κτλ., de qua conf. Aristot. Mir. c. 112, Philosteph. ap. Tzetz. Hist. 7, 670, ubi quod χεῦμα dicitur αἰνότατον, ἐχερὸν δίνῃς τῆσιν, corrigendum ἐχθρὸν δὲ νήκτῃσιν. L. DIND.]

Σιλλαίνω, ut ejusdem formæ, ita ejusdem derivationis est cujus Ἰλλαίνω : ac, si Etymologo credimus,

eandem etiam cum ἰλλώπτω signif. habet; exp. enim A στραβίζω, i. e. Sum strabo, Oculos distortos habeo, Oculis distortis intueor: sed quum ἰλλαίνω fiat ex solo nomine Ἴλλος significante Oculum, videtur Pollux [2, 54] existimasse Σιλλαίνω fieri ex σείω et nomine ἴλλος. Postquam enim scripsit, Οἱ δὲ καὶ ἴλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν· σιλλαίνειν δὲ, τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σείειν τοὺς ὀφθαλμούς· unde, inquit, τὸ χλευαστικὸν ποίημα Σίλλος. [Quod ponit etiam 4, 53 : Σίλλοι.] Quam Pollucis expos. sequentes quidam interpr. σιλλαίνω, Irridendo s. Per ludibrium oculos agito s. motito. Ceterum quod Pollux scribit σιλλαίνειν esse σείειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, facit ut minus dubitem reponere ἴλλους, i. e. ὀφθαλμοὺς, ap. Suid., ubi scribit σιλλαίνω esse τὸ τοὺς ἵππους κινῶ. [Unde ap. Zonaram p. 1648 factum τὸ κολακεύω τοὺς ἵππους. Idem interpr. μωραίνω.] At Hesych. σιλλαίνειν et σιλλοῦν exponens διασύρειν et μωκᾶσθαι, ait dici ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις σίνεσθαι, i. e. τοῖς ὀφθαλμοῖς. Et paulo ante ap. Eund. : Σιλλαίνει, σκώπτει, ὑβρίζει. Hoc certe constat, generaliter accipi σιλλαίνω pro Dicteriis irrideo, Dicteriis et convitiis B aliquem proscindo, Dicteria et convitia in aliquem jacio, Dicaciter alicui illudo, s. Salse. Diog. L. [9, 111] de Timone Phliasio, qui illud poematis genus scripsit : Ἐν οἷς (i. e. in quibus σίλλων libris), ὡς ἂν σκεπτικὸς ὢν, πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. [Gellius N. A. 3, 17, 4 : « Timon amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, qui Σίλλος inscribitur. » Ubi Σίλλοι reponitur. Fabric. ad Sextum p. 58 : « Ex Diog. (l. c.) constat Timonem libro Sillorum secundo et tertio dialogi more induxisse se percontantem et Xenophanem respondentem. Hinc jam non dubito, etsi in Bibl. Gr. aliud scripsi olim, ubi Xenophanis Silli allegantur (ut a Strabone 14, p. 643, Eustath. Il. B (l. c.), et schol. Aristoph. Eq. 406 [add. Proc. ad Hesiod. Op. 284, ubi σιλλοὺς, ut ap. schol. Arist.]) Timonianos intelligi. » Xenophani quum ne nomen quidem Sillorum cognitum fuisse credibile sit, Karsten. ad fragm. ejus p. 25, ubi hujus Silli memorentur nec Timonis intelligendi sint, carmina illius ea significari C conjicit, quibus Homerum aliosve insectatus sit, quemadmodum Eust. l. c. Homericos sillos comminiscitur.] Eust. [Il. p. 204, 21] de Homero : [Οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ἐνταῦθα ὅτι οὐ μόνον Ξ. πεποίηκε σιλλοὺς (sic), ἐν οἷς εὐδοκίμηκεν, ἀλλὰ καὶ τούτου τοῦ εἴδους πρῶτος κατῆρξεν Ὅμηρος,] ἐν οἷς αὐτός τε τὸν Θερσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θερσίτης τοὺς βασιλεῖς. [Εἰσὶ δὲ οἱ σιλλοὶ ποιήσεως εἶδος κωμικῆς κτλ., quæ v. infra. Vitiose Hesychius : Σίλλας, ἔμμετρον σκῶμμα. Ceterum similia præter ceteros grammaticos Proc. Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 321, 28. || Quod autem ap. Lucian. Lexiph. est c. 3 : Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος γεγένημαί σε περιορῶν, ubi schol. interpretatur ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, recte Hemst. ap. Albert. ad Hesych. v. Ἰλλώπτειν scribendum vidit ἰλλὸς, quod v.] Ex Luciano [Prometh. c. 8] affertur verbum hoc σιλλαίνειν copulatum cum ἐπιγελᾷ. Apud Eund. extat et comp. Διασιλλαίνω, quod eand. illam Irridendi signif. habet : in fine Lexiphanis, Καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. Ut porro σιλλαίνω, ac διασιλλαίνω, ita etiam Σιλλόω, et D Διασιλλόω, dici sciendum est; atque adeo idem Pollux alio in loco [9, 148] cum Κωμῳδεῖν, Διακωμῳδεῖν, Διασύρειν, Διασκώπτειν, Χλευάζειν, aliisque nonnullis hujusmodi ponit hæc tria, Σιλλαίνειν, Σιλλοῦν, et Διασιλλοῦν. Sed ποιητικώτερον esse tradit Σιλλαίνειν : addens, καὶ Σιλλοῦν, Διασιλλοῦν. [In quo voc. Phryn. Bekk. p. 36, 20 : Σίλλοι γὰρ ᾄσματα χλευαστικά.] Apud Hesych. legimus σιλλοῖ expositum μωκᾶται, et ψέγει, nec non κακολογεῖ. [Eidem pro Σιμοῦσι, μέμφονται, restituendum esse σιλλοῦσι, ut διασιλλοῦσι pro διασιμοῦσι, non debebant dubitare Hemst. ad Poll. et Albertus. Idem quod ponit : Σιλλεῖ, ἀναξαίνει, λυπεῖ, scribendum σιλλοῖ, ut jam scriptum in annot. Alberti.] Etymum autem illud, quod modo ex eo attuli, commune, ut opinor, esse voluit huic verbo σιλλῶ cum illo σιλλαίνω. Nam præterquam quod rationi consentaneum est, ut eand. utriusque derivationem esse dicamus, ita scriptum est ap. eum : Σιλλαίνειν, σιλλοῦν, τὸ διασύρειν κτλ. Si enim σιλλαίνειν per hoc σιλλοῦν exponere voluisset,

A dixisset σιλλαίνειν, τὸ σιλλοῦν. Fortasse autem scripserat σιλλαίνειν καὶ σιλλοῦν. Suidas habet Σιλαίνει unico λ scriptum, et exp. μυλλαίνει, item διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτει [καὶ μυλλίζει]. Sed non dubito quin librarii incuria alterum λ eo in verbo prætermissum fuerit. Verum dicam de hac scriptura et infra, ubi agam de nomine Σιληνός. (De σιλλαίνω autem exposito τοὺς ἵππους κινῶ, dixi supra.) [Et de Σιλαίνω exposito φλυαρῶ infra. Ceterum duplex λ ex Photio et libris restitutum etiam Suidæ. Ap. Hesychium in gl. : Σιλαίνει, μυλλίζει, σκώπτει, σιωπᾷ, ex Photio s. Suida correcta, σιωπᾷ præcedentis verbi videtur dittographia. Ad Lat. *Sileo* referebat Hemst. ad Polluc. Verbo σιλλαίνω præter Lucianum Prom. l. c. (ubi schol., ut Etym. infra ab HSt. memoratus σίλλους a τίλλω repetit, ex τιλλαίνω factum dicit) utitur Ælian. V. H. 3, 40 : Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν.] Affert alioqui et Ælius Dionysius ap. Eust. verbum Σιλοῦν scriptum unico λ : quod exp. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν. Ubi forsitan aliquis B reponendum existimet σιλλοῦν cum λλ : verum sciendum est proxime præcedere ap. Eust. nomen Σιληνοί, quod itidem unico λ ibi scribitur, (licet a σιλλαίνω hoc quoque derivet,) sicut et ab aliis scribi consuevit. [Photius : Σιλλοῦν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν· οὕτως Ἀρχιππος. Schol. Nicand. Al. 27 : Οὗτοι δὲ οὓς ἡμεῖς Σατύρους λέγομεν, οἱ ἀρχαῖοι Σιληνοὺς ἐκάλουν, ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν, ὅ ἐστι λοιδορεῖν· γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι.] Sunt autem σιληνοὶ, ut ille ait, δαίμονές τινες κοῦφοι τὰ εἰς ὄρχησιν καὶ εἰς Διονύσου τελετάς. [Θνητὸν εἶναι τὸ γένος τῶν Σ. conjicit Pausan. 6, 24, 8, ex sepulcris Sileni ap. Hebræos et Pergamenos.] Ab Hesych. autem σιληνοὶ exp. Satyri, licet ap. Plat. [infra cit.] tanquam diversi ponantur. [V. Σάτυρος.] Scimus alioqui passim scribi Σειληνὸς, et hoc nomine illum bellum Bacchi nutricium s. pædagogum vocari. Itidemque σειληνοὶ plur. de illis dæmonibus saltatoribus, ut σειληνοὶ καὶ σάτυροι, ap. Plat. [Leg. 7, p. 815, C, Conv. p. 221, C.] Atque adeo altera etymologia, quæ nomini illi tribuitur, postulat ut prima syllaba cum ει scribatur; C dicitur enim ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ. Sed ap. Suid. legimus, Σειληνὸς ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. At vero Σειλινὸς, ὁ γέρων, διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ σείεσθαι ἅλις. Extat et tertia illa scriptura ap. Eund. Σιληνός : verum hoc exp. σαλὸς et φλύαρος : a v. σιλαίνω, quod est φλυαρῶ : quæ etiam expos. verbi σιλαίνω superioribus addenda est. [Hom. H. Ven. 262 Σειληνοὶ ex cod. restitutum pro Σιληνοί. In qua scriptura consentire videntur libri Eur. in Cyclope. Nicand. Al. 31 : Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί. Orph. H. 53, 2 : Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε. Herodot. 7, 26 : Ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς, ubi plerique per ι, ut omnes 8, 138 : Ἐν τούτοισι καὶ ὁ Σιληνὸς τοῖσι κήποισι ἑάλω. Xen. Conv. 4, 19 : Πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην· 5, 7 : Ναΐδες θεαὶ οὖσαι τοὺς Σειληνοὺς ἐμοὶ ὁμοιοτέρους τίκτουσιν ἢ σοί. Plato Conv. p. 215 seq. Diod. 3, 72, ubi etiam primum Nysæorum regem, et 4, 4, ubi Bacchi pædagogum memorat Σιληνόν, in qua scriptura libri consentiunt. Scripturæ per ει exx. nonnulla indicavit Fabric. ad Sextum p. D 477, ubi vulgo per ι, et Tzschuck. ad Strab. 10, p. 470. Σειληνὸς plerique Pausan. 1, 4, 5; sed Σιλ. omnes 1, 23, 5; 2, 7, 9; 22, 9; 3, 25, 2, ubi præter alia Pindari de eo versus citat. Σειληνὸς πάππος inter personas scenicas ap. Polluc. 4, 142, ubi item alii per ι, ut in Gl. Σιληνὸς, Silvanus. Σιλανος, Σιλενος, Σιληνος est in vasis de quibus Jahn. *Vasenbilder* p. 27. Σιληνος in numo Pario ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 333 sive Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 322, n. 68. Conf. etiam n. pr. Σιληνός. || Fem. Lucret. 4, 1168 : « Simula Σιληνὴ ac Satyra est, labiosa φίλημα. » || Adj. Σειληνικὸς, ή, όν, Qui Sileni est. Plato Conv. p. 222, C : Τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. Σειληνώδης, ὁ, ἡ, Sileno similis. Plato ib. : Τοῦτο οὐ σιληνῶδες;] Verum, ut ad verbum σιλλαίνειν redeam, sciendum est, quum Pollux a σιλλαίνω velit esse nomen Σίλλος, contra Eust. existimare verbum illud ab hoc nomine originem ducere. Qui tamen non habet sing. Σίλλος, sed plur. Σιλλοὶ, cum accentu in posteriore. [Ut Ælian. l. c. : Τὸν δὲ σιλλὸν ψόγον λέγουσι

μετὰ παιδιᾶς δυσαρέστου. De quo accentu v. supra, de utroque sub finem. Grammat. Cramer. An. vol. 4, p 314, 13 : Σίλλος ἐστὶ ποίημα λοιδορίαν κατά τινος περιέχον.] Σιλλοὶ, inquit, sunt quoddam genus poesis comicæ : et qui hanc tractabant, Σιλλογράφοι vocabantur. Atque ita ludere, appellabatur σιλλαίνειν. Equidem magis analogiam servare videtur formatio verbi σιλλαίνω a nomine σίλλος s. σίλλοι, quam contra formatio nominis σίλλος a v. σιλλαίνειν : sed vicissim, sive etymum spectes quod a Polluce, sive id quod ab Hesychio affertur, minus verisimiliter nomini tribuetur. At vero Etymologici auctor huic nomini illud etymum tribuit, quod Pollux ipsi verbo ἰλλαίνειν. Postquam enim scripsit σίλλοι de Scommatibus dici, (nam ap. eum reponendum est ἐπὶ σκωμμάτων, aut certe ἐπὶ σκώμματος,) perinde ac si diceretur τίλλοι, (quod verbo τίλλειν usus sit Anacr. pro σκώπτειν,) addit significare etiam Irrisorium poema, παρὰ τὸ διασιλλεῖν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν. Ceterum quum prius num. plur. σίλλοι afferat, postea singulari σίλλος utitur : Ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένους ἀνθρώπων ἔχει· μέλος δ' ἐστί. Habet et Suidas σίλλος sing. num., a quo exp. μῖμος, et μῶμος, et κακολογία, et χλευασμός. [Hesychius : Σίλλος, ἀναφάλαντος, Recalvaster. Quibus addit μῶμος, κακ. καὶ χλ. Idem : Σιλλὸν, λευκέας σχοινίου. Quod ad ἴλλειν referri monent intt. Recte autem Tittmannus ad Zonar. p. 1648 judicasse videtur σιλλὸς scribendum esse adjectivum, substantivum σίλλος. Σίλλος barytonon tantum sine signif. ponit Arcad. p. 53, 20, Herodian. Π. μον. λ. p. 11, 26. Idem Zonar. p. 1641 ponit Σιλὸς, ὁ μωρὸς, et 1642 : Σιληνὸς, ὁ μωρὸς καὶ σίλλος.] Quod autem ad deductionem attinet, magis mihi quoque placet, verbum illud ab hoc nomine derivari, quamcunque originem habeat; quæ enim affertur, in dubium vocari posse videtur. Interim inter has diversas de derivatione illa opiniones hoc saltem constat, a nomine σίλλοι esse factum illud comp. Σιλλογράφος, Sillorum scriptor, i. e. Carminum dicacium s. mordacium, et dicteriis ac convitiis atque adeo maledicentia refertorum. [Eust. l. c. Tzetzes ap. Bernhard. ad Dionysium p. 1010. « Julian. Or. 7, p. 207, C. » Jacobs.] Fuit autem inter σιλλογράφους celeberrimus Timon Phliasius [Proculus In Plat. Alcib. p. 256], philosophus scepticus s. Pyrrhonius, cujus poema vocabatur Σίλλοι, ut ap. Athen., Euseb., Diog. L., videre est : ex quibus hic Σίλλων tres libros commemorat, in quibus, utpote scepticus, omnes dogmaticos philosophos λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει, idque per parodiam.

[Σίλλαξ, ακος, ὁ, Sillax, Rheginus, pictor, cujus mentionem fecerant Epicharmus et Simonides, sec. Athen. 5, p. 210, B.]

[Σίλλας, α, ὁ, Sillas, n. pr. ponit Chœrob. p. 36, 27. Quo nomine est fl. Indiæ ap. Diod. 2, 37 fin. : Τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ῥέοντα δὲ ἔκ τινος ὁμωνύμου κρήνης. Ap. Antig. Caryst. c. 161 quod est κρήνην ἴλαν correxit Wessel., et ap. Plin. N. H. 31, 2, 18 : « Ctesias tradit Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, » Siden ex Σίλην corruptum conjecit. Arrian. Ind. c. 6, 2 : Καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰνδικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναί οἱ οὔνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κρήνης ἐπωνύμου τῷ ποταμῷ διὰ τῆς χώρης τῆς Σιλέων. Σιλίαν ap. Strab. 15, p. 703, sed Σίλαν epitome. Nominativum Σίλας ponit anon. ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 419. L. Dind.]

[Σιλλέα, τρίχωμα ἢ λεῖον, Hesychius. Ubi Ἠλεῖοι Guietus. Ordo literarum, quum sequatur Σιλλεί, quod σιλλοί scribendum, præcedat autem Σίλλας, quod scribendum σίλλος, non satis præstat formam per se suspectam. Ceterum conf. ejusd. signif. voc. Ἀνάσιλλος et Σιλλὸς paullo ante notatum.]

[Σιλλεὺς, έως, ὁ, Silleus, pater Apollonii Rhodii sec. Vitam ejus : Ἀπ. τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ἰλλέως, et Suidam in Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. Idem : Σιλλεὺς Σιλλέως, ὄνομα κύριον.]

Σιλλικύπρια, τὰ, Arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit unguentum. V. Herodot. p. 78 meæ edit. [2, 94], et memineris ejus quod a Dioscor. scribitur, nimirum κίκι, quod Herodot. fructum esse ait, vocari a quibusdam σέσελι Κύπριον.

[Σίλλιος. V. Σέλλιος.]

[Σίλλις, ὁ, Sillis, n. viri, in inscr. Ciana ap. Bœckh. vol. 2, p. 951, n. 3733 : Σίλλις Νέωνος Τύριος. L. D.]

[Σιλλογραφέω, Sillos scribo. Zonaras Lex. p. 1648 : Σιλλογραφῆσαι, μιμολογῆσαι. (Conf. Epiphan. in Μιμολόγημα cit.) Schol. Luciani Prometh. c. 8 : Ὁ ταῦτα (sillos) γράφων σιλλογραφεῖ. Ap. Eustath. Opusc. p. 221, 1 : Ὅθεν οὔτε (l. οὐδὲ) εἰς εἰδεχθὲς χρώζοιτο ἂν ὁ τοιοῦτος μέγας μοναχὸς, ἵνα μὴ καὶ σιελογραφῆται τοῖς ἀπαιδεύτοις, codex Vindob. σιλλογραφῆται. L. Dind.]

Σιλλογραφία, ἡ, Sillorum scriptio. [Eust. Od. p. 1850, 30. L. Dind.]

[Σιλλογράφος. V. Σιλλαίνω.]

[Σίλλοι, οἱ, Silli, gens Æthiopica ap. Strab. 16, p. 772, qui Σιμοὶ potius dicendi, ut in Σιμὸς dicetur.]

[Σιλλός. V. Σιλλαίνω.]

[Σίλλος, ὁ, Sillus, f. Thrasymedis, ap. Pausan. 2, 18, 8. Cercops ap. schol. Luciani Alexand. c. 4 : Οὗτοι (Cercopes) ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τρίβαλλος ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις καὶ Διότιμος, Σύλλοι τε Τριβαλλοί τε δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες. Ubi priori l. sunt varietates σύλλος, ἴλλος, σώλλος, in altero nomine nonnisi in accentu in prima, secunda, tertia posito et λ simplici vel duplici variatur. Sed etiam scholiastam scripsisse Ὧλος καὶ Εὐρύβατος, quod in versu Diotimi (ex Heraclea, ut animadvertit Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 13, p. 888, petito) exhibent Suidas v. Εὐρύβατος et al. : Ὠλός τ' Εὐρύβατός τε δύω β. ἄ., ostendit varietas σώλλος, cui σ adhæsisse ex γένος rursus ostendit var. ἴλλος, nec multum differunt Τρίβαλος et Εὐρύβατος. Nam mirum sit nomina ab schol. posita confirmari versu qui longe diversa ponat, in quem Σύλλοι τε Τριβαλλοί τε ex verbis schol. illatum putabat Meinek. Com. vol. 2, p. 24. Ceterum sæpe Cercopum Telchinumque nomina valde sunt depravata. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1297 sqq., intt. Suidæ v. Κέρκωπες. L. D.]

[Σιλλόω. V. Σιλλαίνω.]

[Σιλλυβιάω, Fimbrias excutio. Hesychius : Σιβυλλιᾶν, τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι. Σιλλυβιᾶν Bentl. Ep. ad Mill. p. 35.]

[Σίλλυβον, τὸ, et Σίλλυβος, ὁ.] Σίλλυβα, poetice, Fimbriæ, θύσανοι, Pollux [7, 64 : Τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί. Hesychius : Σίλλυμα, κροσσοὶ, οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια, καὶ χοροκόσμια. Σίλλυβον, ἀκάνθιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι, καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα. In quibus altera interpretatio Spinæ pertinet ad Σίλυβον, ut infra scriptum, fortasse minus recte. Cicero Ad Att. 4, 4 : « Librariolis imperes, ut sumant membranulam, ex qua indices fiant, quos vos Græci, ut opinor, σιλλύβους appellatis. » Ubi libri συλλάβους vel *sillabos*. Ap. Hesych. σίλλυβα pro σίλλυμα Salmas. ad Capitol. in Persin. c. 8. In altera gl. incertum masc. an neutrius gen. sit σίλλυβον. V. autem Σίσυβοι.]

[Σίλλυος, πόλις Ἰωνίας πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σιλλυεῖς, Steph. Byz. Σιλλυέων vel Σιλυέων numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 488, *Suppl.* vol. 7, p. 83 sq., Eckhel. D. N. vol. 3, p. 17, qui numos ita inscriptos non dubitavit referre ad Σύλλειον Pamphyliæ, quod v.]

[Σιλλω in numo Acmoniæ Phrygiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 197, n. 13, nomen in fine non integrum. Nisi legendum Σίμων.]

[Σίλμας, α, ὁ, Silmas, n. pr. ap. Chœrob. p. 37, 14; 38, 4.]

[Σίλμη, πλάτωνος, Hesychius. Πλάτανος intt.]

[Σιλόδουροι, οἱ, Soldurii ap. Cæs. B. Gall. 3, 22. Athen. 6, p. 249, B (et Eust. Il. p. 1278, 33) : Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ... φησὶν Ἀδιάτομον τὸν τῶν Σωτιανῶν βασιλέα, ἔθνος δὲ τοῦτο Κελτικὸν, ἑξακοσίους ἔχειν λογάδας περὶ αὐτὸν, οὓς καλεῖσθαι ὑπὸ Γαλατῶν τῇ πατρίῳ γλώττῃ σιλοδούρους· τοῦτο δ' ἐστὶν ἑλληνιστὶ εὐχωλιμαῖοι, quod v.]

[Σιλοέρινον, τὸ, Latum cyminum. Glossæ botanicæ Mss. ex cod. Reg. 2690 : Πλατυκύμινον, λέγεται σιλοέρινον. Ducang.]

[Σιλὸς, ἡ πρῖνος, οἱ δὲ τὸν σωρὸν, Hesychius. Altera interpret. suspecta fuit Guieto, quum non appareat

quid Ilex et Cumulus commune habeant. Ad σίλλος, de quo in Σιλλαίνω, referendam conjecit Tittmannus.]

[Σιλουντία. V. Σιδοῦς.]

[Σιλουρᾶς, ᾶ, ὁ, Siluras, n. viri in Charta Borg. 8, 13.]

[Σιλουρισμὸς, ὁ, Esus siluri. Diphilus ap. Athen. 4, p. 132, D: Οἷον, Ῥοδίους κέκληκας; εἰσιοῦσι δὸς εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι ἀποζέσας σίλουρον, ἢ λεβίαν· ἐφ' ᾧ χαριεῖ πολὺ μᾶλλον, ἢ μυρίνην προσεγχέας. B. Ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός.]

Σίλουρος, ὁ, Piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν: abjecto videlicet ε. Ab eo est proverbium, Silurus putris: quod vide ap. Erasm.; vide item Athen. [6, p. 230, E; 239] et Ælian. [N. A. 12, 14: Ὁ δὲ γλάνις ἐστὶ μὲν περὶ τὸν Μαίανδρον καὶ τὸν Λύκον τοὺς Ἀσιανοὺς ποταμοὺς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρυμόνα, καὶ σιλούρῳ μὲν τὸ εἶδος ὁμοιός ἐστι· 29: Ἐν Βουβάστῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνη ἐστὶ, καὶ τρέφει σιλούρων πάμπολυ πλῆθος. Ubi v. Schneider. Ægyptiacum silurum sic describit Æl. l. c.: Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥσπεροῦν ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κιλικίῳ· βραχὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ αἴτιον· οὐ τρέφει ἀφθόνως διειδὲς νᾶμα καὶ καθαρὸν, καὶ προσέτι καὶ ψυχρὸν, καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κύδνος ἐστί· τεθολωμένῳ δὲ καὶ ἰλύος μεστῷ φιληδεῖ μᾶλλον, καὶ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι τούτων ἁδροτέρους, καὶ οὗτοι δὲ Κίλικές εἰσι· εἶεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι καὶ Ὀρόντου τοῦ Σύρων· καὶ μέντοι καὶ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίστους τρέφει, καὶ λίμνη δὲ ἡ Ἀπαμεῖτις. Erravit igitur Plin. 9, 15, Silurum Nili inter pisces fluviatiles ponens, qui in spatium enorme grandescunt: « Silurus in Nilo, esox in Rheno, attilus in Pado inertia pinguescens ad mille aliquando libras. » Salm. In Solin. p. 939, E: « Mirum cur non potius Latum. Sane et λάτος Nili piscis, quem in tantam magnitudinem excrescere produnt, ut ducentas pendat libras. Athen. 8 (p. 312, F): Οἱ δ' ἐν τῷ Νείλῳ ποταμῷ γινόμενοι λάτοι, τὸ μέγεθος εὑρίσκονται καὶ ὑπὲρ διακοσίας λίτρας ἔχοντες. Simillimum esse ait ibidem glani Danubii. Plinio γλάνις semper vertitur Latine Silurus; nam quem Aristoteles γλάνιν appellat, ubique Plinius silurum vertit. Glossæ cap. Περὶ ἰχθύων: Silurus, γλάνις. Aliæ Glossæ anecdotæ: Γλάνις, Silurus. Diversi autem σίλουρος Græcis et γλάνις. Athen. l. c., ubi meminit Nilotici Lati, qui glanidi Danubii similis est, mentionem addit Nilæorum piscium, inter quos et σίλουρον nominat. Silurus itaque Plinii, quem in Nilo maximum exsistere dicit, Latus est glanidi simillimus, quem glanidem semper silurum ille interpretatur. De eodem siluro, qui glanis est, ibidem hæc scribit. ‹ Silurus grassatur ubicunque est, omne animal appetens, equos innatantes demergens, præcipue in Mæno Germaniæ amne. Protelis boum in Danubio extrahitur, porculo marino simillimus. › Athenæo Ἴστρου γλάνις vocatur. Longe alius σίλουρος Nili. Utrumque Plinius confundit, et Latum Nili pro siluro accepit, quia similis est glanidi siluro. Diversus ab utroque Ausonii silurus in Mosella: subscribo sententiæ doctorum hominum, qui Sturionem esse volunt Ausonii silurum. » Σίλουρος est vocabulum Alexandr., ut ostendit ille ibid. p. 939. « Plin. 5, 9 (conf. Solin. p. 63, F) in lacu Æthiopiæ Nilide pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nili familiares. Strabo 17 (p. 823) inter Nili pisces, quos ἴδιον καὶ ἐπιχώριον χαρακτῆρα habere scribit, etiam σίλουρον recenset: ubi notabis σίλουρον Græce vocari, quod ita sc. ab Alexandrinis nominaretur. Dioscorides quoque σίλουρον Græce dixit. Juvenal. 4, (33) de Crispino Alexandrino: Nunc (Jam) princeps Equitum, magna qui voce solebat Vendere municipes Pharia de merce siluros. Sic legendus hic versus. » Id. Inter salsamenta Alexandrina Athen. 3, p. 118, F, siluri meminit: Μή ποτ' οὖν τις ἐν τούτοις, ὦ οὗτος, τοὺς παρ' ὑμῖν τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι κατέλεξε Μενδησίους, ὧν οὐδ' ἂν μαινόμενος κύων γεύσαιτο ἄν ποτε, ἢ τῶν καλῶν σου ἡμινήρων, ἢ τῶν ταριχηρῶν σιλούρων. Dioscor. 2, 29: Σίλουρος νεαρὸς βιβρωσκόμενος, τρόφιμός ἐστι καὶ εὐκοίλιος· ταριχηρὸς δὲ, ἄτροφος· ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ τοῦ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ δὲ ἅλμη ἁρμόζει ἐν ἀρχῇ δυσεντερικοῖς εἰς ἐγκάθισμα, κατάγουσα τοὺς ῥευματισμοὺς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐγκλυζομένη δὲ, ἰσχιαδικοὺς θεραπεύει. Veram in Dioscoride esse lectionem σίλουρος, quam Salm. in Solin. p. 939, C, recepit, patet ex Plin. 32, 9, qui ad Dioscoridis locum respexit: « Ischiadicos liberant salsamenta ex siluro infusa clystere. » Angl. Rufus p. 226 ed. Matth.: Γάρος σιλούρου. Matthæi Med. p. 353 fin.: Σὰρξ σιλούρου ταριχηροῦ. Paul. Æg. 7, p. 253, 25: Σ. ταριχηρός. Suidas: Σίλουρος, εἶδος ἰχθύος. Zonaras, ἰχθύς. Id. v. Βλᾶκα: Βλᾶκα, αἰτιατικὴ, τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι.]

[Σίλπιον ὄρος prope Antiochiam memorant Jo. Malalas p. 29, 16; 199, 15; 200, 10, pro quo Σιλπῆς ὄρους p. 136, 5, ubi Σιλπίον Cedrenus, Eust. ad Dionys. v. 918, anon. ap. Suidam v. Ἰὼ et alii. L. Dind.]

Σίλυβον, τὸ, Spina lata, VV. LL. ex Diosc. [3, 10; 4, 159. V. Σίλλυβον.]

[Σιλφαῖος. V. Σιφαῖος.]

Σίλφη, ἡ, Blatta [Gl.], Bud. ex Diosc. Traditur ab Aristot. [H. A. 8, 17] esse Insecti genus, quod senectutem exuit. [Euenus Anth. Pal. 9, 251, 4: Σίλφη κελαινόχρως.] Τίλφη ap. Lucian. [Adv. indoct. c. 17] pro σίλφη, Blatta: Τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις, ubi indoctum ridet libros multos ementem. [Phryn. Ecl. p. 301: Σίλφην· καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. « Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη, Aristot. H. A. 9, 19, p. 381 (Camotus, στίλφη); Ælian. H. A. 1, 37; Lucian. Gall. c. 31; Diosc. 1, 38, 77, tum Galen., Aet., Paulus, quos citat Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 2, p. 641. (Matth. Med. p. 335.) Τίλφη, Lucian. l. c. Tertia Τίφη, Aristoph. Ach. 920, 925, Pollux 7, 20, quæ et Phrynicho restituenda videtur (cum Elmslejo ad l. Ach.). Schol. Aristoph. Nub. 920: Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην. » Lobeck. In Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 264, 16: Ἐγένετο δὲ ἔλλειψις (in v. λαὸς ex λάλος facto), ὡς παρὰ Ἀττικοῖς ἡ σίφη ἐκ τοῦ σίλφη παρ' ἡμῖν γενομένη, scrib. videtur ἡ τίφη. L. D. Σίλφη Sext. Emp. p. 183, 14: Αἴλουρον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ Ὥρῳ θύουσι καὶ Θέτιδι σίλφην· ὃ παρ' ἡμῖν οὐκ ἂν ποιήσειέ τις: laborare locum suspicor. Hemst. Ms. Savil. σύλφην; anonymi conjecturam σίλφιον merito repudiat Fabricius. || Navigii genus. Suidas v. Ναξιουργής: Νῦν σίλφας λέγουσί τινα ἀκατίων εἴδη. Ducang. Ex schol. Aristoph. Pac. 142. Sic τίφη in l. Aristoph. accipit Elmsl.]

[Σιλφιόεις, εσσα, εν, Nicander Al. 328: Ἐν καὶ σιλφιόεσσαν ὁποιό τε μοιρίδα λίτρην, Laserpitii libram.]

Σίλφιον, τὸ, Laserpitium. [Blatta, Silpe, add. Gl.] Frutex, cui radix crassa atque multa, caulis annuus, altitudine et crassitudine quasi ferulæ: folium simile apio, quod ineunte vere prosilit, deciduumque est: semen latum, foliaceum. Succus duplex, unus ex scapo, alter ex radice, vilior ac putrescens. Pellucidior puriorque a radice manat: omnium succorum præstantissimus: ut qui meruerit simpliciter ὀπὸς appellari κατ' ἐξοχήν: Lat. Laser vocatur. Succus Cyrenaicus dicitur, quod optimus ex oppido Cyrenarum afferretur. Gorr. [Primus memorat Solon ap. Polluc. 10, 103: Οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον· tum Sophocles ap. Hesychium: Σιλφίου λειμὼν, Σ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σ. φερούσης. Aristoph. Eq. 895: Τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον· ubi nonnulla de silphio schol. Av. 534: Ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, ubi iterum schol., ἡδύοσμον dicens, quod ad l. Eq. κάκοσμον dicitur. Conf. id. ad v. 1582, et Pl. 926: Τὸ Βάττου σίλφιον, ubi βάλσαμον s. βαλσαμέλαιον interpretatur. Philemo ap. Athen. 2, p. 64, E: Ὄξος, σίλφιον. Archestratus 7, p. 286, C: Καὶ βατίδ' ἑφθὴν ἴσθι ... καὶ ταύτῃ (legendum κἀπ' αὐτῇ) τυρὸν καὶ σίλφιον. Nicand. Al. 309 et plurali 204, et utroque numero alibi. Herodot. 4, 169: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τούτου χώρῳ ἥ τε Πλατέα νῆσος ἐπικέεται ... καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μενέλαϊος λιμήν ἐστι καὶ Ἄζιρις, τὴν οἱ Κυρηναῖοι οἴκεον· καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου. Παρήκει δὲ ἀπὸ Πλατέης νήσου μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτιος τὸ σίλφιον· 192: Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι. « Hippocrati tam de radice quam de tota herba dicitur, ut scribit Galen. Comm.

4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 111, 10 : Τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου καλεῖν ἔθος τοῖς ἀνθρώποις ὁμωνύμως ὅλῃ τῇ βοτάνῃ. Idem Galen. in Exeg., quum καυλὸς exponit, ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται. Eam tenuiter derasam ad procidentem anum admovet Hipp. p. 889, E. Eandem choleram siccam accersere non assuetis scribit p. 404, 36. De laseris autem succo ὀπὸν ἢ καυλὸν dicit, ut p. 534, 51, et p. 476, 14. Σίλφιον neque in Peloponneso neque in Ionia provenit, ut scribitur p. 499, 13, quod alioqui in Libya sponte nascitur. » Fors. Ῥίζαν et ὀπὸν σιλφίου ἀπὸ τῆς Κυρήνης memorat Aret. p. 86, 27-9; 117, 21. Aristot. H. A. 8, 29 med. : Γίνεται (in Libya) καὶ ἐν τῷ σιλφίῳ τι ὀφείδιον. Theophr. H. Pl. 1, 6, 12 : (Τοῦ σιλφίου) ἐν ταῖς ῥίζαις μᾶλλον ἡ φύσις · 3, 1, 6 : Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ὑδάτων ἐπιγινομένων ἰδιώτερον ἀνατεῖλαι ὕλης πλῆθος, ὥσπερ ἐν Κυρήνῃ πιττώδους τινὸς γενομένου καὶ παχέος· ... φασὶ δὲ καὶ τὸ σίλφιον οὐκ ὂν πρότερον ἐκ τοιαύτης τινὸς αἰτίας φανῆναι. Ἰδιώτατον πάντων quæ in Libya nascantur vocat 4, 3, 1, et describit 6, 3, ubi præter alia dicit 3 : Τόπον δὲ πολὺν ἐπέχει τῆς Λιβύης· πλείω γάρ φασιν ἢ τετρακισχίλια στάδια ἀπὸ τῶν Εὐεσπερίδων · τὸ πλεῖστον δὲ γίνεσθαι περὶ τὴν Σύρτιν. Ἴδιον δὲ τὸ φεύγειν τὴν ἐργαζομένην, καὶ δὴ συνεργαζομένης καὶ ἀεὶ συνημερουμένης ἐξαναχωρεῖν, ὡς οὐ δεομένου δηλονότι θεραπείας, ἀλλ' ὄντος ἀγρίου. Φασὶ δὲ οἱ Κυρηναῖοι φανῆναι τὸ σίλφιον ἔτεσι πρότερον ἢ αὐτοὶ τὴν πόλιν ᾤκησαν ἑπτά · οἰκοῦσι δὲ μάλιστα περὶ τριακόσια εἰς Σιμωνίδην ἄρχοντα Ἀθήνησιν (ol. 117, 2). Ib. 9, 1, 3 : Καὶ τὸν καυλὸν ὀπίζουσιν ἐνίων καὶ τὰς ῥίζας ὥσπερ καὶ τοῦ σιλφίου· 4 : Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (δάκρυον) δριμύ, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὀπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου δάκρυόν ἐστιν· C. Pl. 6, 12, 8 : Ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ σιλφίου καὶ ἄλλων δριμέων ἐστίν· ἡδὺ γὰρ τὸ φύλλον αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς ἁπαλὸς ὢν διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγρότητα ... ἀποξηραινομένου δὲ σφοδροτέρα (ἡ δριμύτης), καὶ ἡ τοῦ σπέρματος δ' ἔτι μᾶλλον. Conf. etiam Arrian. Ind. 43, 13, Exp. 3, 28, 10. Salmas. Plin. Ex. p. 249, A fin. ad verba Solini : Sirpe gignitur odoratis radicibus) « Scientem prudentemque infinita peccasse Solinum vel hinc constat. Historiam ladani et silphii hic aperte confundit, quum tamen Plin. 19, 3, de silphio tradiderit, de ladano vero 12, 17. Odoratas silphii radices esse non meminere veteres Theophr., Dioscor., Plin. Sed quum succum, qui ex radice et caule capiebatur, σμυρνίζειν ἐν τῇ ὀσμῇ dicat Diosc., sequitur et talem fuisse radicem. Schol. Aristoph. scribit σίλφιον esse ῥίζαν ἡδύοσμον πρὸς ἄρτυμα. Et alio loco : Σ. ῥίζα κατά τινας ἡδύοσμος ἐν Λιβύῃ γινομένη ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτική, ad usum mensarum et medelas. Inde noster habet, odoratas fuisse sirpis radices. Et male Radices pro Radice dixit. Quod fatebuntur qui radicem sirpiciam ex veteribus norunt. Σίρφι porro aut σίλφι hanc radicem vocasse videntur Cyrenenses, ap. quos nascebatur. (Theognost. Can. p. 16, 28 : Σίλφιον, σίρφιον.) Barbarum enim voc., ut πέπερι, κόμμι, quæ Græci retinuerunt aut modicum inflexerunt. Ex σίρφι Latini Sirpe, Græci σίλφιον fecerunt. In Gl. etiam Silpe legitur : Silpe, σίλφιον. Σέλπον ex Græcis quidam appellarunt. Hesychius : Σέλπον, σίλφιον. Dictum etiam σέρφι legi, unde Serpe et Lac serpicium, ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, quod in modum lactis manat. Inde Laserpicium, ita enim scribit. Laserpicium igitur proprie ὀπὸς σιλφίου, non planta, quasi Lac serpicium. Atque ita vett. usi sunt. Plautus, Teque oro et quæso, si speras tibi hoc anno multum futurum sirpe et laserpicium. Ubi Sirpe ὅλος ὁ θάμνος σὺν τῇ ῥίζῃ, Laserpicium ὀπός .... Postea Laser, tum Laserpicium pro ipsa planta usurparunt. Plinius : Auctoritate clarissimum laserpicium, quod Græci σίλφιον vocant .... Ita et σίλφιον Græci aliquando pro succo ipso posuerunt. Unde σιλφιωτὰ Lasere inspersa, quæ Latinis Laserata .... Magna in hujus plantæ et partium nominibus differentia Gr. et Lat. auctoribus. Plantam totam Gr. σίλφιον vocant, ut in prov. Βάττου σίλφιον, et in Sophocl. σιλφίου λειμών. Alii pro radice posuerunt, καυλὸν pro tota planta. Pollux (6, 67) : Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγύδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σίλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλὸς, τὸ δὲ φύλλον μάσπετον. Nec aliter vett. Comici. Alexis (ap. Athen. 4, p. 170, A) : Νᾶπυ, καυλὸν, σίλφιον. Male corrigunt καυλὸν σιλφίου. Καυλὸς est caulis, h. e. ipsa planta, σίλφιον radix. Eubulus (ap. Poll. l. c.) : Καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος καὶ σίλφιον. Antiphanes (ap. Athen. 3, p. 100, F) : Ἵπποις, σιλφίῳ, συνωρίσι, καυλῷ, κέλησι, μασπέτοις, πυρετοῖς, ὀποῖς. Ita veteres, Comici, Hippocr., Theophr. (supra citt.), quorum ætate Cyrenaicum laserpitium adhuc exstabat. Ap. recentiores, deperdita ea planta et obscurata ejus notitia, multa in nominibus partium confusio inducta et aliæ pro aliis appellatæ. » Quod in seqq. ostendit de vv. μάσπετον et μαγύδαρις, quæ v. Id. ib. p. 254 et p. 721 numos Cyrenes exhibuit silphium plantam repræsentantes (v. schol. Aristoph. Plut. 926, Hesych. v. Βάττου σίλφιον, Eckhel. D. N. vol. 4, p. 119), et de ceteris silphii generibus, ut Medico, Persico, Syriaco, Parnassio, disseruit. Plin. N. H. 19, 3, 15 : « Laserpicium, quod Græci silphion vocant, in Cyrenaica provincia repertum, cujus succum vocant Laser, magnificum in usu medicamentisque et ad pondus argentei denarii pensum. Multis jam annis in ea terra non invenitur, quoniam publicani, qui pascua conducunt, majus ita lucrum sentientes, depopulantur pecorum pabulo. Unus omnino caulis nostra repertus memoria Neroni principi missus est, » etc., quæ v. Frequens autem ejus usus etiam ap. recentiores medicos, ut Galenum et reliquos. Notandæ denique glossæ Hesychii : Σίλφιον, ξηρὸν, οἱ δὲ νεκρὸν, et Photii : Σ. πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν · τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός. Οὕτως Ἀριστοφάνης. L. Dind.] Legitur Σιλφῶδες φύλλον in VV. LL., quod exp. Laserpitii folium. Sed a σίλφιον videtur dicendum Σιλφιῶδες : et significat Silphii similitudinem habens.

[Σιλφιοπώλης, ὁ, Silphii venditor. Schneid. sine testim.]

[Σιλφιοφόρος, ὁ, ἡ, Silphium ferens. Strabo 2, p. 133. Scott. Ptolem. Geogr. 4, p. 201, 6 a fine. Boiss.]

[Σιλφιόω, Silphio condio. Philoxenus ap. Athen. 4, p. 147, D : Χναυμάτιόν τε σεσιλφιωμένον.]

[Σιλφιώδης. V. Σίλφιον.]

[Σιλφιωτὸς, ἡ, ὸν, Silphio conditus. Diog. L. 4, 18 et Pollux 6, 69, ex Aristoph. Γήρᾳ : Ὀξωτὰ, σιλφιωτά.]

[Σιλφώδης scriptura vitiosa pro σιλφιώδης. V. Σίλφιον.]

[Σίλων, ωνος, ὁ, Silo, n. viri Romanum apud Suidam.]

[Σιλώνιος, ὁ, patronymici ab n. Σίλων formà Bœot. pro Σιλώνειος, in inscr. Theb. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 2.]

[Σιμάγγελος, ὁ, Simangelus, Bœotus ap. Pausan. 9, 13, 6.]

[Σίμαιθα, ἡ, Simætha, meretrix Megarensis, ap. Aristoph. Ach. 524, Athen. 13, p. 570, A, et lexicogrr. Alia mulier ap. Theocr. 2, 101, 114. N. navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. ῑ]

[Σίμαιθος, ὁ, Simæthus, sec. Theognost. Can. p. 59, 4, ὄνομα ποταμοῦ. De qua orthographia nominis ab aliis per υ scripti conf. Cluver. Sic. ant. p. 124. L. D.]

[Σιμαίνω, Simus sum. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 138, 19 : Ἀπὸ τοῦ σιμός σιμαίνω καὶ μαργός μαργαίνω. L. Dind.]

[Σιμάκα, Afris, Pabulum s. Papaver corniculatum, ap. Interpol. Dioscor. c. 648 (4, 66, ubi σισιμάκα). Ducang.]

[Σίμακος, ὁ, Simacus, n. scriptoris ap. Agathiam Hist. 2, 24, p. 62, D : Ἀθηνοκλεῖ καὶ Σιμάκῳ τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραψαμένοις, ubi sunt varr. Σειμάκῳ et Συμμάχῳ. L. Dind.]

[Σιμαλέων. V. Σιμαλίων.]

[Σιμάλη, ἡ, Simale, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, n. 1570, b, 27.]

[Σιμαλίων, ωνος, ὁ, Simalio, n. viri, in inscr. Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 183, n. 2161, 2, Teja p. 652, n. 3065, 9, sq. Pro quo Σιμαλέων in Prien. p. 572, n. 2905, 5, 4. Alius ap. Alciphr. 1, 35.]

[Σίμᾰλος, ὁ, Simus. Tzetz. Posth. 377 : Σίμαλος ἠδὲ μελάγχρους. L. Dind.]

[Σίμαλος, ὁ, Simalus, n. viri ap. Anacr. ab Hephæst. p. 101, 3 cit. : Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν. In numo Abderit. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 367, n. 31, et inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 702, n. 3140, 40; 703, n. 3141, 12, ubi Σιμήλου.]

quid Ilex et Cumulus commune habeant. Ad σίλλος, de quo in Σιλλαίνω, referendam conjecit Tittmannus.]

[Σιλουντία. V. Σιδοῦς.]

[Σιλουρᾶς, ᾶ, ὁ, Siluras, n. viri in Charta Borg. 8, 13.]

[Σιλουρισμὸς, ὁ, Esus siluri. Diphilus ap. Athen. 4, p. 132, D: Οἶον, Ῥοδίους κέκληκας; εἰσιοῦσι δὸς εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι ἀποζέσας σίλουρον, ἢ λεβίαν· ἐφ' ᾧ χαριεῖ πολὺ μᾶλλον, ἢ μυρίνην προσεγχέας. B. Ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός.]

Σίλουρος, ὁ, Piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν: abjecto videlicet ε. Ab eo est proverbium, Silurus putris: quod vide ap. Erasm.; vide item Athen. [6, p. 230, E; 239] et Ælian. [N. A. 12, 14: Ὁ δὲ γλάνις ἐστὶ μὲν περὶ τὸν Μαίανδρον καὶ τὸν Λύκον τοὺς Ἀσιανοὺς ποταμοὺς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρυμόνα, καὶ σιλούρῳ μὲν τὸ εἶδος ὅμοιός ἐστι· 29: Ἐν Βουβάστῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνη ἐστὶ, καὶ τρέφει σιλούρων πάμπολυ πλῆθος. Ubi v. Schneider. Ægyptiacum silurum sic describit Æl. l. c.: Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥσπερ οὖν ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κιλικίῳ· βραχὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ αἴτιον· οὐ τρέφει ἀφθόνως διειδὲς νᾶμα καὶ καθαρὸν, καὶ προσέτι καὶ ψυχρὸν, καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κύδνος ἐστί· τεθολωμένῳ δὲ καὶ ἰλύος μεστῷ φιληδεῖ μᾶλλον, καὶ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι τούτων ἀδροτέρους, καὶ οὗτοι δὲ Κίλικές εἰσι· εἶεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι καὶ Ὀρόντου τοῦ Σύρων· καὶ μέντοι καὶ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίστους τρέφει, καὶ λίμνη δὲ ἡ Ἀπαμεῖτις. Erravit igitur Plin. 9, 15, Silurum Nili inter pisces fluviatiles ponens, qui in spatium enorme grandescunt: « Silurus in Nilo, esox in Rheno, attilus in Pado inertia pinguescens ad mille aliquando libras. » Salm. In Solin. p. 939, E: « Mirum cur non potius Latum. Sane et λάτος Nili piscis, quem in tantam magnitudinem excrescere produnt, ut ducentas pendat libras. Athen. 8 (p. 312, F): Οἱ δ' ἐν τῷ Νείλῳ ποταμῷ γινόμενοι λάτοι, τὸ μέγεθος εὑρίσκονται καὶ ὑπὲρ διακοσίας λίτρας ἔχοντες. Simillimum esse ait ibidem glani Danubii. Plinio γλάνις semper vertitur Latine Silurus; nam quem Aristoteles γλάνιν appellat, ubique Plinius silurum vertit. Glossæ cap. Περὶ ἰχθύων: Silurus, γλάνις. Aliæ Glossæ anecdotæ: Γλάνις, Silurus. Diversi autem σίλουρος Græcis et γλάνις. Athen. l. c., ubi meminit Nilotici Lati, qui glanidi Danubii similis est, mentionem addit Nilæorum piscium, inter quos et σίλουρον nominat. Silurus itaque Plinii, quem in Nilo maximum exsistere dicit, Latus est glanidi simillimus, quem glanidem semper silurum ille interpretatur. De eodem siluro, qui glanis est, ibidem hæc scribit. « Silurus grassatur ubicunque est, omne animal appetens, equos innatantes demergens, præcipue in Mæno Germaniæ amne. Protelis boum in Danubio extrahitur, porculo marino simillimus. » Athenæo Ἴστρου γλάνις vocatur. Longe alius σίλουρος Nili. Utrumque Plinius confundit, et Latum Nili pro siluro accepit, quia similis est glanidi siluro. Diversus ab utroque Ausonii silurus in Mosella: subscribo sententiæ doctorum hominum, qui Sturionem esse volunt Ausonii silurum. » Σίλουρος est vocabulum Alexandr., ut ostendit ille ibid. p. 939. « Plin. 5, 9 (conf. Solin. p. 63, F) in lacu Æthiopiæ Nilide pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nili familiares. Strabo 17 (p. 823) inter Nili pisces, quos ἴδιον καὶ ἐπιχώριον χαρακτῆρα habere scribit, etiam σίλουρον recenset: ubi notabis σίλουρον Græce vocari, quod ita sc. ab Alexandrinis nominaretur. Dioscorides quoque σίλουρον Græce dixit. Juvenal. 4, (33) de Crispino Alexandrino: Nunc (Jam) princeps Equitum, magna qui voce solebat Vendere municipes Pharia de merce siluros. Sic legendus hic versus. » In. Inter salsamenta Alexandrina Athen. 3, p. 118, F, siluri meminit: Μή ποτ' οὖν τις ἐν τούτοις, ὦ οὗτος, τοὺς παρ' ὑμῖν τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι κατέλεξε Μενδησίους, ὧν οὐδ' ἂν μαινόμενος κύων γεύσαιτο ἄν ποτε, ἢ τῶν καλῶν σου ἡμιτνήρων, ἢ τῶν ταριχηρῶν σιλούρων. Dioscor. 2, 29: Αἴλουρος νεαρὸς βιβρωσκόμενος, τρόφιμός ἐστι καὶ εὐκοίλιος· ταριχηρὸς δὲ, ἄτροφος· ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ τοῦ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει, καὶ

A ἡ ἐξ αὐτοῦ δὲ ἅλμη ἁρμόζει ἐν ἀρχῇ δυσεντερικοῖς εἰς ἐγκάθισμα, κατάγουσα τοὺς ῥευματισμοὺς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐγκλυζομένη δὲ, ἰσχιαδικοὺς θεραπεύει. Veram in Dioscoride esse lectionem σίλουρος, quam Salm. in Solin. p. 939, C, recepit, patet ex Plin. 32, 9, qui ad Dioscoridis locum respexit: « Ischiadicos liberant salsamenta ex siluro infusa clystere. » Angl. Rufus p. 226 ed. Matth.: Γάρος σιλούρου. Matthæi Med. p. 353 fin.: Σὰρξ σιλούρου ταριχηροῦ. Paul. Æg. 7, p. 253, 25: Σ. ταριχηρός. Suidas: Σίλουρος, εἶδος ἰχθύος. Zonaras, ἰχθύς. Id. v. Βλᾶκα: Βλᾶκα, αἰτιατική, τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι.]

[Σίλπιον ὄρος prope Antiochiam memorant Jo. Malalas p. 29, 16; 199, 15; 200, 10, pro quo Σίλπης ὄρους p. 136, 5, ubi Σιλπίου Cedrenus, Eust. ad Dionys. v. 918, anon. ap. Suidam v. Ἰὼ et alii. L. Dind.]

Σίλυβον, τὸ, Spina lata, VV. LL., ex Diosc. [3, 10; 4, 159. V. Σίλλυβον.]

[Σιλφαῖος. V. Σιφαῖος.]

B Σίλφη, ἡ, Blatta [Gl.], Bud. ex Diosc. Traditur ab Aristot. [H. A. 8, 17] esse Insecti genus, quod senectutem exuit. [Euenus Anth. Pal. 9, 251, 4: Σίλφη κελαινόχρως.] Τίλφη ap. Lucian. [Adv. indoct. c. 17] pro σίλφη, Blatta: Τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις, ubi indoctum ridet libros multos ementem. [Phryn. Ecl. p. 301: Σίλφην· καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. « Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη, Aristot. H. A. 9, 19, p. 381 (Camotus, στίλφη); Ælian. H. A. 1, 37; Lucian. Gall. c. 31; Diosc. 1, 38, 77, tum Galen., Aet., Paulus, quos citat Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 2, p. 641. (Matth. Med. p. 335.) Τίλφη, Lucian. l. c. Tertia Τίφη, Aristoph. Ach. 920, 925, Pollux 7, 20, quæ et Phrynicho restituenda videtur (cum Elmslejo ad l. Ach.). Schol. Aristoph. Nub. 920: Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην. » Lobeck. In Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 264, 16: Ἐγένετο δὲ ἔλλειψις (in v. λαὸς ex λάϊος facto), ὡς παρὰ Ἀττικοῖς ἡ σίφη ἐκ τοῦ σίλφη παρ' ἡμῖν γενομένη, scrib. videtur

C ἡ τίφη. L. D. Σίλφη Sext. Emp. p. 183, 14: Αἴλουρον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ Ὥρῳ θύουσι καὶ Θέτιδι σίλφην· ὃ παρ' ἡμῖν οὐκ ἂν ποιήσειέ τις· laborare locum suspicor. Hemst. Ms. Savil. σύλφην; anonymi conjecturam σίλφιον merito repudiat Fabricius. || Navigii genus. Suidas v. Ναξιουργής: Νῦν σίλφας λέγουσί τινα ἀκατίων εἴδη. Ducang. Ex schol. Aristoph. Pac. 142. Sic τίφη in l. Aristoph. accipit Elmsl.]

[Σιλφιόεις, εσσα, εν, Nicander Al. 328: Ἐν καὶ σιλφιόεσσαν ὀποιό τε μοιρίδα λίτρην, Laserpitii libram.]

Σίλφιον, τὸ, Laserpitium. [Blatta, Silpe, add. Gl.] Frutex, cui radix crassa atque multa, caulis annuus, altitudine et crassitudine quasi ferulæ: folium simile apio, quod ineunte vere prosilit, deciduumque est: semen latum, foliaceum. Succus duplex, unus ex scapo, alter ex radice, vilior ac putrescens. Pellucidior puriorque a radice manat: omnium succorum præstantissimus: ut qui meruerit simpliciter ὀπὸς appellari κατ' ἐξοχήν: Lat. Laser vocatur. Succus Cyrenaicus dicitur, quod optimus ex oppido Cyrenarum af-

D ferretur. Gorr. [Primus memorat Solon ap. Polluc. 10, 103: Οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον· tum Sophocles ap. Hesychium: Σιλφίου λειμὼν, Σ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σ. φερούσης. Aristoph. Eq. 895: Τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον· ubi nonnulla de silphio schol. Av. 534: Ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, ubi iterum schol., ἡδύοσμον dicens, quod ad l. Eq. κάκοσμον dicitur. Conf. id. ad v. 1582, et Pl. 926: Τὸ Βάττου σίλφιον, ubi βάλσαμον s. βαλσαμέλαιον interpretatur. Philemo ap. Athen. 2, p. 64, E: Ὄξος, σίλφιον. Archestratus 7, p. 286, C: Καὶ βατίδ' ἑφθὴν ἔσθιε ... καὶ ταύτῃ (legendum κάπ' αὐτῇ) τυρὸν καὶ σίλφιον. Nicand. Al. 309 et plurali 204, et utroque numero alibi. Herodot. 4, 169: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τούτου χώρῳ ἥ τε Πλατέα νῆσος ἐπικέεται ... καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μενελάϊος λιμήν ἐστι καὶ Ἄζιρις, τὴν οἱ Κυρηναῖοι οἴκιον· καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου. Παρήκει δὲ ἀπὸ Πλατέης νήσου μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτιος τὸ σίλφιον· 192: Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι. « Hippocrati tam de radice quam de tota herba dicitur, ut scribit Galen. Comm.

4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 111, 10 : Τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου καλεῖν ἔθος τοῖς ἀνθρώποις ὁμωνύμως ὅλῃ τῇ βοτάνῃ. Idem Galen. in Exeg., quum καυλὸς exponit, ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται. Eam tenuiter derasam ad procidentem anum admovet Hipp. p. 889, E. Eandem choleram siccam accersere non assuetis scribit p. 404, 36. De laseris autem succo ὀπὸν ἢ καυλὸν dicit, ut p. 534, 51, et p. 476, 14. Σίλφιον neque in Peloponneso neque in Ionia provenit, ut scribitur p. 499, 13, quod alioqui in Libya sponte nascitur. » Foes. Ῥίζαν et ὀπὸν σιλφίου ἀπὸ τῆς Κυρήνης memorat Aret. p. 86, 27-9; 117, 21. Aristot. H. A. 8, 29 med. : Γίνεται (in Libya) καὶ ἐν τῷ σιλφίῳ τι ὀφείδιον. Theophr. H. Pl. 1, 6, 12 : (Τοῦ σιλφίου) ἐν ταῖς ῥίζαις μᾶλλον ἡ φύσις· 3, 1, 6 : Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ὑδάτων ἐπιγινομένων ἰδιώτερον ἀνατεῖλαι ὕλης πλῆθος, ὥσπερ ἐν Κυρήνῃ πιττώδους τινὸς γενομένου καὶ παχέος· ... φασὶ δὲ καὶ τὸ σίλφιον οὐκ ὂν πρότερον ἐκ τοιαύτης τινὸς αἰτίας φανῆναι. Ἰδιώτατον πάντων quæ in Libya nascantur vocat 4, 3, 1, et describit 6, 3, ubi præter alia dicit 3 : Τόπον δὲ πολὺν ἐπέχει τῆς Λιβύης· πλείω γάρ φασιν ἢ τετρακισχίλια στάδια ἀπὸ τῶν Εὐεσπερίδων· τὸ πλεῖστον δὲ γίνεσθαι περὶ τὴν Σύρτιν. Ἴδιον δὲ τὸ φεύγειν τὴν ἐργαζομένην, καὶ δὴ συνεργαζομένης καὶ ἀεὶ συνημερουμένης ἐξαναχωρεῖν, ὡς οὐ δεομένου δηλονότι θεραπείας, ἀλλ' ὄντος ἀγρίου. Φασὶ δὲ οἱ Κυρηναῖοι φανῆναι τὸ σίλφιον ἔτεσι πρότερον ἢ αὐτοὶ τὴν πόλιν ᾤκησαν ἑπτά· οἰκοῦσι δὲ μάλιστα περὶ τριακόσια εἰς Σιμωνίδην ἄρχοντα Ἀθήνησιν (ol. 117, 2). Ib. 9, 1, 3 : Καὶ τὸν καυλὸν ὀπίζουσιν ἐνίων καὶ τὰς ῥίζας ὥσπερ καὶ τοῦ σιλφίου· 4 : Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (δάκρυον) δριμύ, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὀπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου δάκρυόν ἐστιν· C. Pl. 6, 12, 8 : Ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ σιλφίου καὶ ἄλλων δριμέων ἐστίν· ἡδὺ γὰρ τὸ φύλλον αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς ἁπαλὸς ὢν διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγρότητα ... ἀποξηραινομένου δὲ σφοδροτέρα (ἡ δριμύτης), καὶ ἡ τοῦ σπέρματος δ' ἔτι μᾶλλον. Conf. etiam Arrian. Ind. 43, 13, Exp. 3, 28, 10. Salmas. Plin. Ex. p. 249, A fin. ad verba Solini : Sirpe gignitur odoratis radicibus) « Scientem prudentemque infinita peccasse Solinum vel hinc constat. Historiam ladani et silphii hic aperte confundit, quum tamen Plin. 19, 3, de silphio tradiderit, de ladano vero 12, 17. Odoratas silphii radices esse non meminere veteres Theophr., Dioscor., Plin. Sed quum succum, qui ex radice et caule capiebatur, σμυρνίζειν ἐν τῇ ὀσμῇ dicat Diosc., sequitur et talem fuisse radicem. Schol. Aristoph. scribit σίλφιον esse ῥίζαν ἡδύοσμον πρὸς ἀρτύματα. Et alio loco : Σ. ῥίζα κατά τινας ἡδύοσμος ἐν Λιβύῃ γινομένη ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτική, ad usum mensarum et medelas. Inde noster habet, odoratas fuisse sirpis radices. Et male Radices pro Radice dixit. Quod fatebuntur qui radicem sirpiciam ex veteribus norunt. Σίρφι porro aut σίλφι hanc radicem vocasse videntur Cyrenenses, ap. quos nascebatur. (Theognost. Can. p. 16, 28 : Σίλφιον, σίρφιον.) Barbarum enim voc., ut πέπερι, κόμμι, quæ Græci retinuerunt aut modicum inflexerunt. Ex σίρφι Latini Sirpe, Græci σίλφιον fecerunt. In Gl. etiam Silpe legitur : Silpe, σίλφιον. Σέλπον ex Græcis quidam appellarunt. Hesychius : Σέλπον, σίλφιον. Dictum etiam σίρφι legi, unde Serpe et Lac serpicium, ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, quod in modum lactis manat. Inde Laserpicium, ita enim scribit. Laserpicium igitur proprie ὀπὸς σιλφίου, non planta, quasi Lac serpicium. Atque ita vett. usi sunt. Plautus, Teque oro et quæso, si speras tibi hoc anno multum futurum sirpe et laserpicium. Ubi Sirpe ὅλος ὁ θάμνος σὺν τῇ ῥίζῃ, Laserpicium ὀπός .... Postea Laser, tum Laserpicium pro ipsa planta usurparunt. Plinius : Auctoritate clarissimum laserpicium, quod Græci σίλφιον vocant .... Ita et σίλφιον Græci aliquando pro succo ipso posuerunt. Unde σιλφιωτὰ Lasere inspersa, quæ Latinis Laserata .... Magna in hujus plantæ et partium nominibus differentia Gr. et Lat. auctoribus. Plantam totam Gr. σίλφιον vocant, ut in prov. Βάττου σίλφιον, et in Sophocl. σιλφίου λειμών. Alii pro radice posuerunt, καυλὸν pro tota planta. Pollux (6, 67) : Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγύδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σίλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλός, τὸ δὲ φύλλον μάσπετον. Nec aliter vett. Comici. Alexis (ap. Athen. 4, p. 170, A) : Νᾶπυ, καυλόν, σίλφιον. Male corrigunt καυλὸν σιλφίου. Καυλὸς est caulis, h. e. ipsa planta, σίλφιον radix. Eubulus (ap. Poll. l. c.) : Καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος καὶ σίλφιον. Antiphanes (ap. Athen. 3, p. 100, F) : Ἵπποις, σιλφίῳ, συνωρίσι, καυλῷ, κέλησι, μασπέτοις, πυρετοῖς, ὀποῖς. Ita veteres, Comici, Hippocr., Theophr. (supra citt.), quorum ætate Cyrenaicum laserpitium adhuc exstabat. Ap. recentiores, deperdita ea planta et obscurata ejus notitia, multa in nominibus partium confusio inducta et aliæ pro aliis appellatæ. » Quod in seqq. ostendit de vv. μάσπετον et μαγύδαρις, quæ v. Id. ib. p. 254 et p. 721 numos Cyrenes exhibuit silphium plantam repræsentantes (v. schol. Aristoph. Plut. 926, Hesych. v. Βάττου σίλφιον, Eckhel. D. N. vol. 4, p. 119), et de ceteris silphii generibus, ut Medico, Persico, Syriaco, Parnassio, disseruit. Plin. N. H. 19, 3, 15 : « Laserpicium, quod Græci silphion vocant, in Cyrenaica provincia repertum, cujus succum vocant Laser, magnificum in usu medicamentisque et ad pondus argentei denarii pensum. Multis jam annis in ea terra non invenitur, quoniam publicani, qui pascua conducunt, majus ita lucrum sentientes, depopulantur pecorum pabulo. Unus omnino caulis nostra repertus memoria Neroni principi missus est, » etc., quæ v. Frequens autem ejus usus etiam ap. recentiores medicos, ut Galenum et reliquos. Notandæ denique glossæ Hesychii : Σίλφιον, ξηρόν, οἱ δὲ νεκρόν, et Photii : Σ. πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός. Οὕτως Ἀριστοφάνης. L. Dind.] Legitur Σιλφῶδες φύλλον in VV. LL., quod exp. Laserpitii folium. Sed a σίλφιον videtur dicendum Σιλφιῶδες : et significat Silphii similitudinem habens.

[Σιλφιοπώλης, ὁ, Silphii venditor. Schneid. sine testim.]

[Σιλφιοφόρος, ὁ, ἡ, Silphium ferens. Strabo 2, p. 133. Scott. Ptolem. Geogr. 4, p. 201, 6 a fine. Boiss.]

[Σιλφιόω, Silphio condio. Philoxenus ap. Athen. 4, p. 147, D : Χναυμάτιόν τε σεσιλφιωμένον.]

[Σιλφιώδης. V. Σίλφιον.]

[Σιλφιωτός, ἡ, όν, Silphio conditus. Diog. L. 4, 18 et Pollux 6, 69, ex Aristoph. Γήρᾳ : Ὀξωτά, σιλφιωτά.]

[Σιλφώδης scriptura vitiosa pro σιλφιώδης. V. Σίλφιον.]

[Σίλων, ωνος, ὁ, Silo, n. viri Romanum apud Suidam.]

[Σιλώνιος, ὁ, patronymici ab n. Σίλων formâ Bœot. pro Σιλώνειος, in inscr. Theb. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 2.]

[Σιμάγγελος, ὁ, Simangelus, Bœotus ap. Pausan. 9, 13, 6.]

[Σίμαιθα, ἡ, Simætha, meretrix Megarensis, ap. Aristoph. Ach. 524, Athen. 13, p. 570, A, et lexicogrr. Alia mulier ap. Theocr. 2, 101, 114. N. navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. ῑ]

[Σίμαιθος, ὁ, Simæthus, sec. Theognost. Can. p. 59, 4, ὄνομα ποταμοῦ. De qua orthographia nominis ab aliis per υ scripti conf. Cluver. Sic. ant. p. 124. L. D.]

[Σιμαίνω, Simus sum. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 138, 19 : Ἀπὸ τοῦ σιμός σιμαίνω καὶ μαργός μαργαίνω. L. Dind.]

[Σιμάκα, Afris, Pabulum s. Papaver corniculatum, ap. Interpol. Dioscor. c. 648 (4, 66, ubi σισιμάκα). Ducang.]

[Σίμακος, ὁ, Simacus, n. scriptoris ap. Agathiam Hist. 2, 24, p. 62, D : Ἀθηνοκλεῖ καὶ Σιμάκῳ τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραψαμένοις, ubi sunt varr. Σειμάκῳ et Συμμάχῳ. L. Dind.]

[Σιμαλέων. V. Σιμαλίων.]

[Σιμάλη, ἡ, Simale, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, n. 1570, b, 27.]

[Σιμαλίων, ωνος, ὁ, Simalio, n. viri, in inscr. Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 183, n. 2161, 2, Teja p. 652, n. 3065, 9, sq. Pro quo Σιμαλέων in Prien. p. 572, n. 2905, 5, 4. Alius ap. Alciphr. 1, 35.]

[Σίμᾰλος, ὁ, Simus. Tzetz. Posth. 377 : Σίμαλος ἠδὲ μελάγχρους. L. Dind.]

[Σίμαλος, ὁ, Simalus, n. viri ap. Anacr. ab Hephæst. p. 101, 3 cit. : Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν. In numo Abderit. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 367, n. 31, et inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 702, n. 3140, 40; 703, n. 3141, 12, ubi Σιμήλου.]

[Σίμανα, πόλις Βιθυνίας μεταξὺ δύο ποταμῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιμαναῖος καὶ Σιμανεύς, Steph. Byz.]

[Σιμάριον, ἡ, Simarium, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 505, n. 684.]

[Σιμάριστος, ὁ, Simaristus, scriptor ap. Athen. 3, p. 99, C. et alibi sæpe.]

[Σίμαρος, ὁ, Simarus, n. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 815, n. 1689, 1.]

[Σιμᾶς, ὁ, n. viri esse perhibetur in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 747, n. 3248 : Ὁ δῆμος Σιμᾶν Ἰσχυωνίδου. Sed aliud apogr. Σιμαν ... Ἰσχ.]

[Σιμαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Qui cervice est obliqua. Tzetz. Posth. 669 : Σιμαύχην. L. Dind.]

Σιμβλεύω, Apes alvearibus condo. [Philipp. Anth. Pal. 6, 236, 3 : Σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν. Memorat etiam Suidas.]

[Σίμβλη. V. Σίμβλον.]

[Σιμβληίς. V. Σίμβλον.]

[Σιμβλήιος, α, ον, Alvearis, Melleus. Apoll. Rh. 3, 1035 : Σιμβλήια ἔργα μελισσῶν.]

[Σίμβλιον. V. Σίμβλον.]

Σίμβλον, τὸ, [Alvearium, Gl.] vel Σίμβλος, ὁ, [Grassus; Σίμβλοι, Alvearia, Gl.]; vel Σίμβλη, ἡ, Alveare, Capsa ubi mellificant apes. [Σίμβλον et σίμβλοι ponit Pollux 1, 254. Tertia forma bis est ap. Hesych. : Σίμβλαι, ὅπου αἱ μέλισσαι τὸ μέλι τιθέασι, κύψελα, et, ubi Σίμβλους vel certe Σίμβλοι poscit ordo literarum : Σίμβλαι, τὰς θήκας τῶν μελισσῶν. Sed etiam priori loco ordo literarum fert Σίμβλα.] In VV. LL. Alveus apum, s. Alvus, ex Varrone. Apoll. Arg. 2, [132] : Ὡ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. Dici putarunt quidam [ut schol. Theocr. 7, 80], σίμβλον quasi σιμόβολον : sc. ubi αἱ σιμαὶ τὸν κάματον συμβάλλουσι : esse enim epith. apum σιμαί. [Eandem etym. cum alia non minus ludicra ponit Etym.] Apud Hesiod. ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Theog. [598. Ib. 594 : Ὁπότ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκουσι. Moschus 3, 33; Nicand. Al. 49, Th. 808; Lucian. Anth. Pal. 10, 41, 7; Strato 12, 249, 5. Aristot. H. A. 9, 40 : Ἐκ τοῦ σίμβλου τότ' ἐξαιρετέον τὸν κηρόν. Hesychius : Σίμβλοι, τὰ σμήνη, τὰ ἀγγεῖα τὰ τῶν μελισσῶν, ἐν οἷς τὰ κηρία συνάγεται. Ἀττικοὶ καὶ τὸν θησαυρόν. L. D. Aristoph. Vesp. 241 : Σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτὸν, Alveare plenum pecunia. Seager. Eumath. p. 237 : Σὺ ὁ τῶν χαρίτων λειμὼν, τὸ τῶν ἐρώτων σίμβλον, de amasio. Id. p. 381 : Αὔη δλη γεγένημαι, καὶ ἀψινθίου σίμβλον εἰμὶ, δλη πικρανθεῖσα τῇ συμφορᾷ. Koenig. Nicetas Eugen. 1, 128 : Κάλυξ τὰ χείλη, σίμβλον ἀνεῳγμένον. Eustath. Opusc. p. 55, 5 : Ἀνθολογήματος τοιοῦδε γλυκέος ἀποστερῶν τὰ σίμβλα τῆς αὐτοῦ ποιήσεως.] Ab hoc σίμβλον s. σίμβλος deducendum esset Σίμβλιον ap. Diosc., ubi σίμβλιον μέλι dicit, 2, 104, sed leg. existimatur Ὑβλαῖον pro σίμβλιον. Apud Apollon. autem [1, 880], Σιμβληὶς πέτρα, Specus ubi sunt alvearia. At vero Σιμβλίδες [ex Hesychio] affertur pro Apibus. [Pro σιμβληίδες, quod est ap. Diod. Zon. Anth. Pal. 9, 226, 1 : Σιμβληίδες ... μέλισσαι. Nihili est quod Suidas ponit sine interpretatione Σίμβλιος.]

[Σιμβλοποιέω, Alveare vel mel facio. Eust. Opusc. p. 270, 92 : Οἱ δεξιοὶ σιμβλοποιεῖν οἴδασι. Medio p. 145, 83 : Αἱ πρὸς νόησιν μέλισσαι ... σιμβλοποιοῦνται τὴν κατὰ πνεῦμα γλυκύτητα ἑαυτοῖς πανταχόθεν · 146, 17 : Μελίσσης ... σιμβλοποιουμένης ἑαυτῇ τε καὶ ἑτέροις μέλι · 191, 12 : Αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφανίσας μελίσσης δίκην ἐν κρυπτῷ σιμβλοποιεῖται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς · 249, 48 : Οἱ ἁγιώτατοι πατέρες σιμβλοποιησάμενοι τὰ γλυκέα ἐκεῖνα βιβλία, οἷς ἐνέθεντο τὰ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι λόγια. L. D. Id. II. p. 227, 28 : Τὸ σιμβλοποιήσασθαι μελίσσας ἐν οἴκῳ. Wakef.]

[Σίμβλος. V. Σίμβλον.]

[Σίμβρος non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 16, 29, ubi σίμβλος desideres. L. Dind.]

[Σιμέρμων, ωνος, ὁ, Simermo, sec. schol. quorundam librorum Aristoph. Nub. 539, 542, Hermippi comici histrio, vel poeta comicus, quem Ἕρμωνα et Σέρμωνα (præcedente εἰς) vocant codd. Rav. et Ven., Σισέρμιον Ald., quæ omnia ex εἰς Ἕρμωνα conflata videntur.]

Σίμη [immo σιμὴ χείρ] a Polluce [4, 105, et Hesychio] refertur inter σχήματα Tragicæ saltationis, VV. LL. ‖ Σίμαι, Citharæ partes summæ, Hesych. [Et ἐν ταῖς ὀροφαῖς θέσεις τινές. De quibus Vitruv. 3, 3 (5, 12 Schn.). Ceterum verus accentus est σιμαί vel certe σῖμαι.]

[Σιμηλίδας, ὁ, Simelidas, n. viri, in inscr. Gythei Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 671, n. 1391, 2. Quocum conferenda nomina cum Σιι— composita, quæ respondent vulgaribus cum Θεο— compositis. L. D.]

[Σίμηνα, ων, τὰ, Simena. Πόλις Λυκίας. Οἱ κατοικοῦντες Σιμηνεῖς, ὡς Σιδυμεῖς, Steph. Byz.]

[Σιμιακός. V. Σιμίας.]

[Σιμιὰς, άδος, ἡ, Simias, cogn. mulieris in inscr. Hierap. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 37, n. 3923, 3 : Αὐρηλία Σιμιάς. L. Dind.]

[Σιμίας, ὁ, Simias, s., ut ap. Plautum in Pseudolo, Simia, n. viri. Frequentem in libris scripturam Σιμμίας convinci vel analogia ceterorum hujus stirpis nominum et vocabulorum, etiamsi Græca sit literarum σιμμ conjunctio, animadverti ad Xen. Comm. 1, 2, 48, ubi Thebanum memorat, ut 3, 11, 17, et sæpius Plato in Phædone etc. Est autem rectum Σιμίας in numo Apolloniæ Illyr. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 30, n. 24, *Suppl.* vol. 3, p. 316, n. 25, in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 782, n. 1608, a, 2 (et Hermionensi p. 598, n. 1211, 5; Thebana p. 771, n. 1590, 5), ut nihil tribui possit scripturæ Σιμμιου in eadem b, 1, aut Σιμμιας in Theb. p. 760, n. 1577, 1. In Σημαῖα vel similiter corruptum ap. Athen. 9, p. 404, E; 405, D; cod. Pal. Anth. Pal. 6, 113, qui σιμίου (μ superscr.), ceteris tamen locis servans duplex μ, nisi quod 4, 1, 30 præbet σιμίῳ. Polybio 11, 18, 2 et 6, ubi comes Philopœmenis memoratur, duplex ex Plutarchi Philop. c. 10, intulit Schweigh., quum illi potius eximendum sit etiam Pericl. c. 35, ut Diod. 3, 18 exemi vel sine libris. Aliorum scriptt. locos, velut Strab. 8, p. 364; 14, p. 655, omitto. Σιμμέας scriptum ap. Marcian. p. 112 Mill. ‖ Itaque simplici μ scribenda etiam adjectiva Σιμιακὸς, ἡ, όν, et Σιμίειος, ap. Hephæst. p. 38, 13 : Τὸ πεντάμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, οἷον, Χαῖρε ἄναξ ἑταρε ζαθέας μάκαρ ἥβας · p. 61, 1 : Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται, τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων ἔριθοι · ὅπερ καὶ καλεῖται Σιμμιακόν. Ubi schol. Σιμμίειον. Neque in inscr. Lesbia ap. Lebas. *Inscrr.* fasc. 5, p. 110, n. 191, 10, pro ΣΙΜΜΙΑ locum habet Σίμμιδος, quod volebat Ahrens. De dial. vol. 2, p. 497. ιιᾶ L. Dind.]

[Σιμίδαλις. V. Σεμίδαλις.]

[Σιμίειος. V. Σιμίας.]

Σιμικίνθιον, vel potius Σημικίνθιον, τὸ, sequendo alios codd., Sudarium, juxta Suidæ expos. : dicit enim esse φακιόλιον ἢ σουδάριον. Sed videmus hæc distingui Act. 19, 12 : Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια. Ex iis autem exemplaribus antiquis, quæ ad N. T. edit. undique conquisiverat pater meus, unum hæc margini ascripta de vocabulis illis habebat : Ἀμφότερα λινοειδῆ εἰσί · πλὴν τὰ μὲν σουδάρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιβάλλεται · τὰ δὲ σιμικίνθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχουσι, πρὸς τὸ ἀπομάττεσθαι τὰς ὑγρότητας τοῦ προσώπου · οἷον ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, καὶ τὰ ὅμοια. [Similiter Theophylactus.] Hæc autem sequendo, non dubium est quin σουδάριον quidem sit, quod nos *Couvre-chef* appellamus, σιμικίνθιον quod *Mouchoir* dicimus : ut annotavit etiam ultimæ interpretationis N. T. auctor. Quod porro nos *Mouchoir*, Itali *Facioleto* vocant : quod etiam convenit cum illo Suidæ v. φακιόλιον. Credibile est tamen veram Semicinctii ap. Latinos signif. fuisse eam, quam idem Interpr. affert, pro eo, quod vulgo dicimus *Un devantier :* quod anteriorem partem corporis a cingulo ad pedes præcingat. Atque ita melius prima syllaba per η scribetur, ut η sit pro *e* Lat. [Conf. Hesych., Photius, Zonaras, et al. ap. Ducang., qui addit exx. Nicetæ Paphl. in Vita Ignatii, Jo. Damasc. De imag. p. 151 ed. Rom.]

[Σιμίκιον, τὸ, instrumentum musicum, ap. Pollux. 4, 59 : Τὸ δὲ Ἐπιγόνειον ἔχει μ' χορδὰς, ὥσπερ καὶ τὸ σιμίκιον ε' καὶ λ'. Ubi est var. σιμικόν. Ab n. pr. Σίμικος (infra Σίμυκος) duci conjiciebat Jungerm.]

[Σίμιον, αἰγιαλὸς, Hesychius. Σιμὸν Heinsius. V. Σῖν.]

[Σιμίχη, ἡ, Simiche, n. mulieris, in libro uno Suidæ,

qui ponit sine interpret., simplici, in ceteris male duplici μ scriptum, ut olim ap. Lucian. D. mer. 4. Serva Σιμίχη ap. Ælian. V. H. 12, 43. Τιμύχα et Σιμύχα ap. Iambl. V. Pyth. p. 532 ed. Kiessl., quod aut Σιμίχα scribendum aut Σιμύχα. Σιμήχη male in Cramer. An. vol. 2, p. 302, 11. ῐ L. Dind.]

[Σιμιχίδης, ὁ, Simichides, n. viri. Σιμιχίδας ap. Theocrit. 7, 21, 50, 96, cujus patrem ita vocatum tradit Vita: Πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι (l. c.). Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· ἐδοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν. Quomodo autem Theocritus Simichidæ f. Simichidam se vocarit, in Σικελίδης explicatum. Σιμιχίδας quidam comparet etiam ap. Theophylact. Ep. 11, ubi alii libri male Σιμαχίδας vel —δης sec. Boiss. ad Choricium p. 220. ῐῐ L. Dind.]

[Σίμιχος, ὁ, Simichus, n. viri, male Σύμιχος scriptum ap. Porphyr. V. Pyth. s. 21, p. 52 Kiessl.: Σύμιχος ὁ Κεντοροπίων τύραννος, pro Κεντορίπων vel Κεντοριπίνων. ῐ]

[Σίμμας, α, ὁ, Simmas, regii pecoris magister, qui Semiramin educavit, ap. Diodor. 2, 4 sq., Tzetz. Exeg. Il. schol. p. 140, 7.]

[Σιμμόρας, α, ὁ, Simmoras, n. pr. inter nn. in ρας ap. Chœrob. p. 39, 7.]

[Σιμμύλας. V. Σιμύλος.]

[Σιμοειδής, ὁ, ἡ, Simam habens figuram. Ælian. N. A. 12, 27: Τὸ στόμα σιμοειδές.]

[Σιμόεις, εντος, ὁ, Simois, fl. Troadis, Hom. Il. Δ, 475 etc. Æsch. Ag. 696: Σιμόεντος ἀκτάς. Eur. Rhes. 546, Tro. 809, Theocr. 16, 75, et alii. Forma contracta Callim. Lav. Min. 19: Οὐδὲ Σιμοῦντος ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν. Vocat. Σιμοῦ memorat Chœrob. p. 104, 19. Steph. Byz.: Σιμόεις καὶ Σιμοῦς, ὡς Ὀπόεις Ὀποῦς. Παράγωγον Σιμούντιος, καὶ θηλυκὸν Σιμουντίς. ‖ Σιμόεις circa Segestam Siciliæ ab Trojano sic dictus memoratur Strab. 13, p. 608. ‖ Adj. Σιμούντιος, ὁ, ἡ, Eur. Iph. A. 767, Or. 808: Σιμουντίοις ὀχετοῖς· Hel. 258: Σιμουντίοις ῥοαῖσι. Σιμουντίς, ίδος, ἡ, Eur. Hec. 641 (et Aristoph. Th. 110): Σιμουντίδι γᾷ· El. 441: Σιμουντίδας ἀκτάς. Strabo 8, p. 387: Τροία Σιμουντίς (dicta). Forma Σιμοεντίς Eur. Andr. 1018: Ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν· 1183: Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν· et Σιμοεντιάς Rhes. 826, Tro. 1116. ‖ Adj. forma soluta Tryphiodor. 326: Στόμα κικλήσκει Σιμοείσιον. Strabo 13, p. 597: Τὸ Σιμοείσιον πεδίον, δι' οὗ ὁ Σιμόεις φέρεται. L. Dindorf.]

[Σιμοείσιος, ὁ, Simoisius, Trojanus, ab Simoente dictus, Hom. Il. Δ, 474, 477. Adj. ab n. Σιμόεις, quod v.]

[Σιμοέντιος, Σιμοεντίς. V. Σιμόεις.]

[Σιμοκάττης, ὁ, Simocatta, cogn. Theophylacti, cujus scripta quædam supersunt. De forma et orthographia nominis Boiss. ad Epistolas ejus p. 165: « Vocabatur Th. cognomine τοῦ Σιμοκάτου, non Σιμοκράτους, ut est in cod. A, nec Σιμοκράτου, ut cod. 1657, sed Σιμοκάτου. Dubitationi locus esse potest de nominis recto casu. Suidas: Θ. σοφιστής, ᾧ ἐπώνυμον Σιμοκάτης, et alibi Σιμοκάτην, etiam Σιμοκάττην. Sed alibi τοῦ Σιμοκάτου, etiam Σιμοκάττου, Eust. ad Dionys. 730, ὁ Σιμόκαττος, ut Tzetz. Hist. 3, 100; 8, 517. » L. D.]

[Σιμον, Simum, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Ross. *Demen* p. 89, n. 146.]

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui aspectu simus est, i. e. Qui sima s. pressa nare est; i. q. σιμός, s. ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα. Utitur Plato [Phædr. p. 253, E. Ex quo Pollux 2, 73].

Σιμὸς, ἡ, όν, Simus, [Cilico, Silo, Silus, add. Gl.] i. e. Qui pressis est naribus, ut Servius exp. [Aristoph. Eccl. 705: Τοῖς σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς· 617: Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι. Theocr. 3, 8: Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, νύμφα, καὶ προγένειος; Xen. Cyrop. 8, 4, 21: Σιμὴ ἄν σοι ἰσχυρῶς συμφέροι (γυνή), ὅτι σὺ γρυπὸς εἶ. Plato Theæt. p. 209, C: Τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον· Reip. 5, p. 474, D. Aristot. Probl. 33, 18: Τὰ παιδία πάντα σιμά. Diod. 3, 8: Ταῖς ἰδέαις σιμοί (Æthiopes). Pollux 2, 73: Σιμὸς δὲ ὃν εὔχαριν νομίζουσι.] Plut. [Mor. p. 56, D]: Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, ubi sibi opposita sunt σιμὸς et γρυπὸς, Qui sima nare est, et Qui aquilino s. adunco naso est: quemadmodum et ap. Xen. Cyrop. l. 8 [v. supra], σιμὴ γαστὴρ, et γρυπὴ γαστήρ: magis tamen improprie dicta; proprie enim de naso dicuntur: ut idem Xen. Symp. [5, 6]: Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, pro ἡ σιμότης, i. e. Naris sima; et Aristot. Polit. 5, [5]: Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. [V. id. Metaph. 5, p. 122, 16; 6, p. 135, 24 Br.] Lucian. [Navig. c. 45] dicit etiam ῥῖνα σιμὸς, Qui nare sima est. [Meleag. Anth. Pal. 5, 177, 3: Ἔστι δ' ὁ παῖς (Amor) ... ἀθαμβὴς, σιμὰ γελῶν· 178, 3: Καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον, item de Amore. Ib. 179, 3: Τί μάταια γελᾷς καὶ σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις; ‖ Æthiopes οἱ προσαγορευόμενοι Σιμοὶ sunt ap. Diodor. 3, 28, et Agatharchid. Phot. p. 453, 24, unde Σίλλοι, quod est ap. Strab. 16, p. 772, correxit Casaub.] In hepate σιμὰ dici ajunt τὰ κάτωθεν ὑποψαύοντα [ἐπιψαύοντα codd. Pollucis 2, 213] τῆς γαστρός. Galen. Ad Glauc. 2: Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταληφθέν. [Βόες σιμαὶ Palæph. c. 25. Valck. Pollux 5, 57: Κύνες σιμαί. Theocr. 7, 80: Ὡς τέ νυν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι ... μέλισσαι· 8, 50: Ὦ σιμαὶ, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ἔριφοι. Xen. Ven. 4, 1: Κύνας ἐχούσας τὰς κεφαλὰς σιμάς. Aristot. H. A. 2, 7: Ὁ ἵππος ὁ ποτάμιος τὴν ὄψιν σιμός· 4, 11 med.: Μικρὰν καὶ σιμοτέραν κεφαλήν. Pollux 4, 105, χείρ· 9, 126, πούς. Heliodor. Æth. 3, 1 fin.: Οἱ βόες σιμοὶ τὴν κνήμην, quod tamen Coraes vol. 2, p. 114 interpr., οἱ βραχέα τὰ σκέλη καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξανεστηκότα ἔχοντες.] Loca etiam quædam σιμὰ dicuntur, i. e. Acclivia, Ardua: ut ap. Aristot. Probl. 2, 38, πρὸς τὰ κατάντη et πρὸς τὰ σιμὰ, opposita sunt. Ibid.: Αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορεῖαι νωθρότεραι οὖσαι, ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προϊστᾶσιν, ὡς θερμαίνουσαι μᾶλλον τῶν κατάντων. Itidemque Hesych. scribit σιμὸν dictum fuisse τὸ πρόσαντες χωρίον: et [in Σιμοῖ] σιμὰς nominatas fuisse τὰς μετεώρους ἀναβάσεις. [Pro quo προσαναβάσεις idem in Ἀπεσίμωσεν.] Similiter et Bud. σιμὸς interpr. Arduus, Acclivis, ap. Xen. loquentem de lepusculis [Ven. 5, 16]: Πεφόβηνται γὰρ οὐ μόνον τὰς κύνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀετούς· ὑπερβάλλοντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ, ἀναρπάζονται, Loca ardua et arboribus fruticibusque nuda. [Ib. 6, 5: (Ὁδοὺς) τραχείας, σιμάς· H. Gr. 4, 3, 23: Ἐπεχείρησαν μὲν καὶ πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν. Alciphr. Ep. 1, 9: Ὑπερβὰς τὸ σιμόν. « Plut. Demosth. c. 11; Philostr. V. Ap. 2, 11, p. 59; Clemens Al. Pæd. p. 296. » Wakef. Etym. M. p. 125, v. Ἀποσιμοῦν.] Sic Athen. 14: Πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν. Alia hujus signif. exempla habes ap. Suid. [Aristoph. Lys. 288: Τὸ πρὸς πόλιν τὸ σιμόν· et schol. Hemst. Addunt autem schol. et Suid. Aristophanis Babylon. fr.: Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν· et Platonis ex Νίκαις: Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ.] In VV. tamen LL. exp. Declivis, a Gaza vero Repandus. [Σιμὸν vinculi genus est ap. Hippocr. per translationem dictum, quod ab orbiculari plurimum inclinat, ut σκέπαρνον parum, p. 742, F, σιμὸν etiam simum resimum, retusum de ferulis dicitur, quæ ima parte resimæ esse debent et leviter derasæ. Et σιμὸν τὸ ἀπεξεσμένον ἀτρέμα κατὰ τὴν κάτω χώραν, exponit Galen. Comm. 3 in lib. Κατ' ἰητρ. p. 691, 40. Fors. V. Galen. vol. 12, p. 38 sq., ubi agit etiam de locis ita dictis.] ‖ Σιμὸς Hesych. exp. etiam τυφλός.

‖ Σιμὸς numeratur et inter Pisces Niliacos ab Athen. 7, [p. 312, A]. Cyrillus autem σιμὸς, significans Simus, i. e. Qui sima et pressa nare est, ὀξύνει: at Σῖμος, quum Piscem denotat, παροξύνει. [Sic etiam Eust. Il. p. 906, 55, uterque male pro σῖμος.] Videtur autem et huic τὸ τοῦ ῥύγχους σιμὸν nomen indidisse. [Σῖμος, ὁ, Thynnus, Artemid. 2, 14. Schneider.] Σιμὸς est et nom. propr. ap. Suid. et Plin. [Immo Σῖμος ap. Thuc. 6, 5, conditorem Himeræ memorantem; Theocr. 14, 53, alium Siculum, Demosth. p. 241, 27 etc., ubi Larisæus (ut Aleuada ap. Aristot. Polit. 5, 6 med.), p. 282, 22, ubi Atheniensis; Strab. 14, p. 657, ubi medicus; Simum harmonicum memorat Porph. V. Pyth. p. 8 Kiessl., qui Posidoniatam ab Iamblicho V. Pyth. p. 528 dictum confert. Σιμὸς male etiam ap. Callim. Ep. 51, 1. Athen. 4, p. 164, B, ubi histrio et coquus, et 15, p. 620, ubi alius, de quo in Σιμῳδός. Quibus accedunt Satyrus in vasis, de quibus Jahn. *Vasenbilder* p. 27. Sculptor in inscr. Rhod. ap. Ross. In-

scrr. fasc. 3, p. 33, n. 279, 6, aliique in aliis inscrr.]

Σιμότης, ητος, ἡ, Simitas, Naris sima. [Σιμότης Simitas dicitur, quum medius nasus subsidet aut deprimitur proprie, ut scribit Galen. Comm. 1 in lib. 6 Epid. p. 446, 32, Hipp. p. 1164, E: Ἔνθα ἂν οὖν ἀπόληταί τι τῶν στηριζόντων ὀστῶν καταπῖπτον, ἐνταῦθα τὸ διάφραγμα κοίλην ἐργάζεται κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν ῥῖνα, καὶ καλεῖται ταύτης τὸ σύμπτωμα σιμότης. De extremo tamen naso simitas etiam dicitur, ut patet ex aph. 3 sect. 1 lib. 6 Epid. Σιμότης proprie de naso et via sumitur, ut scribit Galen. Comm. 2 in lib. Κατ' ἰητρ. p. 676, 11, Hipp. p. 742, F. Nam sima loca dicuntur ardua et acclivia, ubi planities cum colle committitur illoque inter se coeunt, et in via qua parte declivitas alteri parti committitur, σιμότης nominatur. Foes. Oribas. p. 53 ed. Mai.; Plotin. vol. 2, p. 1041, 1. L. D.] Plut. Popl. [c. 16]: Σιμότης ῥινὸς ἐνδεδυκυίας, Pressi nasi simitas. Xen. Cyrop. 8, [4, 21]: Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα σάφ' ἴσθι ὅτι ἡ γρυπότης ἄριστα προσαρμόσειε. [Eadem conjungit Aristot. Rhet. 1, 4 fin. V. id. Metaph. 10, p. 226, 3 Br.] Ven. [10, 13] de apro: Ἐὰν δὲ οὕτως προσπέσῃ, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑπολαβεῖν, Quia repandos habet dentes, non potest deorsum impingere vulnus, Bud. [Plato Theæt. p. 143, E: Προσέοικέ σοι (Socrati) τὴν σιμότητα· 209, C, ubi etiam plurali. Pollux 5, 25: Οὐ γὰρ ἂν δύναιτο χρῆσθαι τοῖς χαυλιόδουσι διὰ τὴν σιμότητα.]

[Σιμοτομέω, Curte seco. Geopon. 5, 17, 6.]

[Σιμοτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui collo est obliquo, i. q. παρατράχηλος. Tzetz. Hist. 11, 100. Elberling.]

[Σιμούνδου s. Παλαισιμούνδου olim dicta ins. Ταπροβάνη sec. Ptolem. 7, 4, ubi ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλίκη, ut ap. Marcian. p. 3, 10 ed. Miller.: Τῆς Παλαισιμούνδου λεγομένης πρότερον, et p. 15, 2; 44, 2, ap. Steph. Byz. vero in Ταπροβάνη divise ἣ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Σιμούνδου. Et similiter Agathem. Geogr. 2, 6, p. 45. Arrian. P. m. Erythr. p. 35, 3: Ἔκκειται νῆσος λεγομένη Παλαισιμούνδου, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις αὐτῶν Ταπροβάνη.]

[Σιμούντιος, Σιμοῦς. V. Σιμόεις.]

Σιμόω, Simum reddo, Repando. Hesych.: Σιμοῖ τὰ νῶτα, μεταβάλλει τὰ νῶτα. Σιμοῦσι [σιλλοῦσι, quod v.], μέμφονται. [Theodoret. H. E. 4, 9, p. 175, 10: Τὴν ῥῖνα σιμώσαντες, ψόφον ἀσελγῆ διὰ τῶν μυκτήρων ... προχέοντες. Achill. Tat. 1, 12: Τὸν αὐχένα σιμώσας. Heliod. Æth. 10, 31, p. 434, 2: Τὴν ἰγνύαν σιμώσας. Neutr. σιμῶσαν est in loco lacunoso Rufi p. 131 ed. Matth. L. D. Σιμοῦσθαι de summo naso effertur Hippocr. Epid. l. 6, s. 1, aph. 3, qui simus efficitur. Foes. Galen. vol. 12, p. 426, C, D. Hemst. Aristot. De partt. an. 4, 2 med.: Τὰ στεγανόποδα ἔχοντα τοὺς πόδας σεσιμωμένους. Quod in Matth. Med. p. 142, 7: Ἐσιμωμέναι τὰ χείλη. Paul. Æg. 6, 91, p. 213, 15: Τῆς ῥινὸς τὸ κάτω σιμοῦται.]

[Σίμυκος, ὁ, Simycus, n. pr. ap. Theognost. Can. p. 60, 13. L. Dind.]

[Σιμύλας, α, ὁ, Simylas, n. viri, ap. Rhianum Anth. Pal. 6, 34, 6: Υἱέα Σιμύλεω, nisi quis hoc quoque ad n. Σιμύλος referendum putet.]

[Σιμύλιος, ὁ, Simylius, n. viri esse videtur, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, 1690, 16, si recte legitur Σιμύλιος pro Σιμυλιου, quod ex lapide affertur. Alioqui Σιμύκου aut Σιμίχου exspectes. Sed videtur Bœotica forma pro Σιμύλος, ut Δαφναφόριος, Εὐωνύμιος, Πινδάριος, quæ v. L. Dind.]

[Σιμύλος, ὁ, Simylus, poeta comicus mediæ comœdiæ, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 354, n. 231, 6, ap. Stob. et alios. Histrio tragicus ap. Demosth. p. 314, 11, ubi pro Σιμύλῳ alii Σιμύδῳ, Σιμύλλᾳ, Σιμυκ, Σιμύκκᾳ, ut ap. Athen. 8, p. 348, A, Σιμύκαν vel Σιμμύκαν meliores pro Σιμύλαν, quod est in ceteris. Sed Σιμύλῳ ex Dem. Harpocratio, Photius, Suidas. Alios nominant Menander ap. Stob. Fl. 108, 44, Nicarchus Anth. Pal. 5, 38, 1, Leonidas 11, 187, 1. Qui loci habent mensuram Σῑμύλος, quam poscit etym. a σιμὸς ab Etym. p. 40, 8, Donato ad Terentium animadversa. Inscr. Delph. ap. Curt. Anecd. p. 77, n. 42, 2. Accentum parox. testatur schol. Theocr. 3, 7.]

[Σίμυρα, ων, τὰ, et Σίμυρος, πόλις Συρίων (Σύρων). Ἔφορος δὲ Σίμυρα οὐδετέρως αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμύριος, τοῦ δὲ οὐδετέρου Σιμυρεὺς, Steph. Byz. Τὰ Σίμυρα dicit Strabo 16, p. 753. Unde corrigere licet Σιμύρα ap. Ptolem. 5, 15.]

[Σιμύχα. V. Σιμίχη.]

[Σιμῳδία, ἡ, et Σιμῳδὸς, ὁ, ἡ. Athen. 14, p. 620, D: Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Ἱλαρῳδοί· οὓς νῦν τινὲς Σιμῳδοὺς καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησὶν ἐν πρώτῳ Περὶ χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα Σίμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν· συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. « Quum Σῆμον scribatur in utroque nostro cod., et Σημῳδοὺς etiam in Ms. Ep., unde et Eust. habet ad Od. p. 1941, 52 (Ὅτι δὲ ᾠδῆς πολλαὶ συνθέσεις καὶ διάφοροι, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος· οὐ γὰρ μόνον ῥαψῳδοὶ οἱ πολλαχοῦ δηλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ τραγῳδοὶ, ὧν δήλη καὶ ἡ τῆς κλήσεως ἐτυμότης καὶ ἡ τῆς τέχνης μεταχείρισις, ἀλλ' εἰσί τινες καὶ Σημῳδοὶ διὰ τὸν Μάγνητα Σῆμον, ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς ἐνδιέπρεψεν) videri poterat majus momentum scripturæ per η tribuendum. Nec invitus tamen tenui editam scripturam per ι vocalem, suspicans Simum illum, quem Alexidi in fabula Hercule memoratum vidimus 4, p. 164, D, eundem fortasse hominem esse, quem hic dixit Aristocles, ex quo hæc tradit Athen. Sed etiam ap. Athen. scripturam Strabo etiam tuetur 14, p. 648, ubi pariter Σιμῳδία per ι scribitur (Ἄνδρες δ' ἐγένοντο γνώριμοι Μάγνητες, ... καὶ Σίμων ὁ μελοποιὸς, καὶ αὐτὸς παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγὴν, καὶ τὴν Σιμῳδίαν εἰσαγαγών): homo autem, a quo id genus nomen invenit, non quidem Σίμος vocatur, sed Σίμων ὁ μελοποιὸς, quo in nomine ibi fortasse librarii peccarunt, aut typotheta: nam mox ibid. (Μετὰ μέλους δὲ Λῦσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σίμος), ὁ Σίμος scribitur. De hilarodis, et id genus aliis, conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 76, et præsertim Voss. Institt. poet. 2, 21. Ἱλαροτραγῳδίαν nominat Suid. in Ῥίνθων, quæ ab ἱλαρῳδία nihil videtur differre. » Schweigh.]

[Σιμῳδός. V. Σιμῳδία.]

Σίμωμα, τὸ, Simitas, i. q. σιμότης. Vide Ὑπόπρωρος. [Schol. Pind. Ol. 7, 33: Ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν.]

[Σίμων, ωνος, ὁ, Simo, n. viri, ap. Aristoph. Nub. 351, ubi Eupolidis testim. addit schol., 398, Eq. 242. Scriptoris περὶ ἱππικῆς ap. Xen. Eq. 1, 1 etc., ubi v. Schneid., qui confusum cum Κίμων notat ap. Suid. v. Ἄψυρτος. Alius, Thracis, deinde Attici, ap. Demosth. p. 624, 6. Conf. etiam Lysiæ Πρὸς Κίμωνα oratio. Sutoris Athen. et cognominum aliquot mentio fit ap. Diog. L. 2, 122, Bœoti ap. Polyb. 23, 2, 15. Aliorum in numis Abydi, Clazomen., Erythrarum Ion., Mileti, Nysæ Cariæ et in inscrr. Unius de Telchinibus n. est ap. Zenob. 5, 41, aliosque parœmiogrr., quod in Μιμῶν corruptum ap. Tzetzen Hist. 7, 125. Jactus talorum ap. Eubulum Polluc. 7, 205, omissum tamen in libris. Confusum cum Σίκων v. in illo. Diminutivum nominis Σιμωνίδης dicit Chœrob. p. 70, 28; 289, 10. V. Βάκχων (ubi v. 3 scr. schol. Dionys.), Σίκων. ῐ L. D.]

[Σιμωνᾶς, ὁ, n. viri esse perhibetur in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 724, n. 3175, 12, ubi τ. φλ. μακρεινος σιμωνας.]

[Σιμώνη, ἡ, Simone, n. mulieris sec. Ruhnkenii conj. in epigr. Callimachi 40, Anth. Pal. 13, 24, 2, ubi cod. Pal. σειμονη, Σειλήνη Bentlejus, quod v. supra. Et Ruhnkenii quidem conjecturam vel prosodia refellit, cui conveniret ejusmodi n., ut Λειμώνη, quod v. L. Dind.]

[Σιμωνιανοί, οἱ, Simoniani, hæretici, ap. Jo. Damasc. vol. 1, p. 80, C; 81, B, Epiphan. vol. 1, fol. iij verso D; 52, A, C; 55, A; 367, A; 2, p. 18, C, Theodor. Stud. p. 253, C; 288, C. L. Dind.]

[Σιμωνίδειος. V. Σιμωνίδης.]

[Σιμωνίδης, ὁ, Simonides, f. Leoprepis, poeta Ceus, memoratus ab se ipso Anth. Pal. 6, 213, 1; 7, 77, 1, et alibi, Theognide 470, 667, Aristophane Nub. 1356 etc. Herodoto 5, 102; 7, 228, Xenophonte in Hierone. Item Amorginus iambographus, cujus supersunt carmen de mulieribus et alia fragmenta. Dux Athen. ap. Thuc. 4, 7. Archon Atticus ol. 117, 2, ap. Theophr. H. Pl. 6, 3, 3, et alios. Alii Athenienses in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, n. 268, 22; p. 540, n. 985. || Hinc adj. Σιμωνίδειος, α, ον, Simonideus. Plutarch. De garrul. in fine. Dionys. De comp. vv. p. 220

A ult. : Τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. Et de metris quibusdam Servius p. 1820, 1822. L. Dind.]

[Σιμωνίζω, Simonem imitor. Eust. Opusc. p. 264, 57 : Τὸ σιμωνίζειν εἰς Τάρταρον καθιέντι δι' ἀναθέματος. L. Dind.]

[Σιμώνιον, τὸ, Simonium. Jo. Malal. p. 255, 20 : Τὸ λείψανον αὐτοῦ (Simonis magi) κεῖται ἐκεῖ ἕως ἄρτι ὅπου ἔπεσε, καὶ ἔχει πέριξ κάγκελλον λίθινον· καὶ ἀκούει ὁ τόπος ἐκεῖνος ἔκτοτε τὸ Σιμώνιον. L. Dind.]

[Σίμωρ, παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυὸς ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς χιτῶνας, Hesych. V. Μυωτός. Soping. « In Taprobana est provincia Σίμωρ Cosmæ Indicopleustæ. Arab. سمور » Sorberius. Persæ hodie scribunt سمور *Semmur*. V. Hammer. Dahler. Quo de voc. conf. Reisk. ad Constantin. p. 146 (464 Bonn.), Triller. epist. ad Reisk. Vitæ p. 752, Mus. Borbon. vol. 5, tab. 5, p. 7. L. Dind.]

[Σιν, formam Lacon. pro θὶν, Littus, Valck. ad Adoniaz. p. 284, B, restituebat in Hesychii gl. : Σίμιον, αἰγιαλός, corrigens Σὶν, ἠιών, αἰγ.]

B [Σιν, τὴν σεμνὴν, βῆξων, Hesychii gl. obscura. Βαβαίσιτοι Musurus.]

[Σινᾶ, Sinai mons. Ps. 67, 9 : Τοῦ Σινᾶ. Jud. 5, 9 etc. Τοῦ Σιναίου ὄρους in inscr. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1836, p. 538, Cosm. Topogr. Christ. p. 195, D. Alia forma Apollinar. Metaphr. Ps. 67, 22 : Ἄντα θεοῦ Σιναϊνδε πολύλλιτον οὖδας ἀκούοι· 42 : Σινάοιο μετ' ἀρρήκτοιο θεμέθλοις. L. D. || Adj. Σιναϊκός, ή, όν, ap. Eustath. Comm. in Jo. Damasc. § 1 : Νεφέλη Σιναϊκῇ σκεπασθείς. Boiss. || Σιναΐτης, ut Anastasius, scriptor. || Fem. Σιναΐτις, ιδος, Anastas. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 205, A : Τῆς Σιναΐτιδος βάτου. L. Dind.]

[Σίναι, μητρόπολις τῶν Σινῶν (l. Σινῶν), περὶ ὧν φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλοις, Steph. Byz. Σινῶν et Σίναι (sic) Marcian. p. 16, 19, 25, 47 etc. ed. Miller. Ptolem. 7, 2 et 3. Σίναις, Σίναι et Σίνων Niceph. Blemmyd. Compend geogr. p. 19.]

[Σίναιθος, ὁ, Sinæthus, n. pr. ap. Suidam. Conferendum fortasse Σίμαιθος]

C [Σιναμώρευμα. V. Σινάμωρος.]

[Σιναμωρεύω, unde σιναμώρευμα et Ἐσιναμώρευον, ἐσίνοντο, μεμωρημένοι ἦσαν, apud Hesychium, sed ubi Albertus recte ἐσιναμώρεον, ut est in l. Herodoti in illo cit., etsi altera interpretatio ad alteram refertur signif., de qua in Σινάμωρος.]

Σιναμωρέω, Damno s. Detrimento afficio, Deperdo, Vasto. Herodot. [8, 35] : Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐπέσχον τῆς Φωκίδος, ἐσιναμώρεον· [1, 152 : Ἀπερέοντα Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, γῆς τῆς Ἑλλάδος μηδεμίαν πόλιν σιναμωρέειν, ὡς αὐτῶν οὐ περιοψομένων. De muliere libidinosa Pausan. 2, 32, 3 : Ἡνίκα ἠπορεῖτο ἡ Φαίδρα καὶ ῥαστώνην τῷ ἔρωτι οὐδεμίαν εὕρισκεν, ἐς ταύτης τὰ φύλλα ἐσιναμώρει τῆς μυρσίνης.] Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. Nub. [1070] : Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει, ubi schol. σιναμωρουμένη exp. ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μῖξιν : atque σίνος [perperam] significare ait τὸ αἰδοῖον, σινάμωρον autem τὸ πορνικόν.

Σιναμωρία, ἡ, Maleficentia, Natura noxia et prava, D Bud. ap. Aristot. Eth. 7, 6 : Καὶ εἴ τινι ἄλλο διαφέρει πρὸς ἄλλο γένος τῶν ζώων ὕβρει καὶ σιναμωρίᾳ καὶ τῷ παμφάγον εἶναι. Sed Bud. [male] ibi scribit Σινομωρία. [Themist. Or. 23, p. 294, A : Οὐδεὶς οὕτως εὐδόκιμος τῶν ἐμῶν μαθητῶν οὐδὲ ὑπερβάλλων σιναμωρίᾳ. || Signif. Gulositatis schol. Aristoph. Av. 1690 : Σιναμωρίαν καὶ λιχνότητα. L. Dind.]

Σινάμωρος, ὁ, ἡ, quoque huc [ad Σίνομαι] pertinet; exp. enim Cui in fatis est nocere aliis, Qui ad id natus est, ut alios lædat et detrimento afficiat. Ex Anacr. Carminum lib. 2 : Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροὶ, Pestiferi et exitiales janitores : qui versus citatur in Lex. meo vet., et σινάμωροι ibi exp. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι, ex quo intelligitur οἱ ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρούμενοι. Sed notandum, ibi supra ω positum etiam fuisse ο, indicans et aliam [sed vitiosam] scripturam, nimirum Σινάμορος. Additurque ibid. [ex Etym. M.] Attice Ἀμοργεῖν dici τὸ λιχνεύειν, et a Pherecrate ejusmodi κλέμματα vocari Σιναμορεύματα, teste Oro. [De voracitate Plut. Mor. p. 3, A : Δύο σκύλακας, τὸν μὲν

A λίχνον καὶ σινάμορον (—ωρον). Schol. Ven. Aristoph. Pac. 1009 : Λίχνοις, οὓς ἡμεῖς σιναμώρους.] Suidæ σινάμωρος est κακόσχολος (ut et Hesychio, apud quem per ο scribitur σινάμορος), item πορνικός, Scortationi s. Rebus venereis deditus. [Hac signif. Achilli Tat. 2 fin. p. 57, 7 : Τὰ δὲ φιλήματα σοφίαν μὲν οὐκ ἔχει γυναικείαν οὐδὲ μαγγανεύει τοῖς χείλεσι σινάμωρον ἀπάτην, pro χείλεσιν εἶναι μωρὰν ἀπ. restituit Jacobsius. Non videtur enim feminino genere dictum σιναμώραν.] In priori signif. usus est Herodot. 5, [92, 6] : Θωϋμάζειν τε αὐτοῦ παρ' οἷόν μιν ἄνδρα ἀποπέμψειε, ὡς παραπλῆγά τε καὶ τῶν ἑωϋτοῦ σινάμορον [σινάμωρον]· vocat autem Thrasybulum παραπλῆγα et τῶν ἑωϋτοῦ σινάμορον, quod nihil responsi daret, sed in agro suo eminentiores spicas bacillo decuteret : putans eum insanire, utpote qui suis ipsius rebus damnum inferret. [De scriptura per ο in secunda, de qua HSt. in Σιναμωρία, Photius : Σινάμωρος, ἐν τῷ α, οὐχὶ σινόμωρος· ὁ λιχνὸς καὶ ἀψίκορος. Σινόμωρος scribitur ap. Hippocr. p. 816, B : Τὰ μὲν εἰς τὸ λαρδὸν ῥεύσαντα ὀλέθριά εἰσι καὶ σινόμωρα· G : Πολλὰ B δὲ καὶ ἄλλα ἐν ἰητρικῇ ἄν τις θεάσαιτο, ὧν τὰ μὲν ἰσχυρὰ ἀσινῆ ἐστι, καθ' ἑωυτὰ τὴν κρίσιν ὅλην λαμβάνοντα τοῦ νοσήματος, τὰ δὲ ἀσθενέστερα σινόμωρα καὶ ἀποτόκους νοσημάτων χρονίους ποιέοντα. Sed ap. Galen. Gl. p. 560 recte libri per α, sed male per ο in tertia.] Sed perperam scribitur Συνάμωρος, et Συναμωρέω, et Συναμωρία.

[Σίναον. V. Σινᾶ.]

[Σιναπέλαιον, τὸ, Oleum sinapinum. Dioscor. 1, 47.]

[Σίναπι s.] Σίνηπι, [εως, quod diserte ponit Suidas], τὸ, [Sinape, Gl.] Etymologici vocatum ajunt παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας, i. e. παρὰ τὸ βλάπτειν τοὺς ὀφθαλμούς : lædit enim oculos. Itidem et Zoilus ap. Athen. 9 init. σίνηπι dictum tradit, ὅτι σίνεται τοὺς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Nicand. Georg. 2 : Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπιος [σινήπυος]. Dicitur et Σίναπι, et Νάπυ [Νᾶπυ, quod v.] : a Latinis non modo Sinapi, sed etiam Sinape, et Sinapis, ut Columella, Seque lacessenti fletum factura sinapis. Σίναπι Crates Atticis quoque vocabulis annumerarat [« annumerat » HSt. Ms. Vind.], citans ex Aristoph. : Καὶ βλέπε σίναπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε· sed C Zoilus ap. Athen. 9, negat Atticum esse, et versum Aristoph. sic habere ait, Eq. [631] : Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε. Ac certe ea lectio vera est, et a schol. agnoscitur, κἄβλεψε νάπυ exponente καὶ ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον : quod id genus λαχάνου sit δριμὺ τὴν φύσιν. Additque ibi schol. : Ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται· νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Testatur idem et Diosc. 2, 184 : Σίνηπι ἢ νάπυ. Ubi Ruell. Sinapi hortense aliqui Napy vocant. Similiter et Plin. 19, 8, de sinapi : Athenienses Napy appellarunt, alii Thlaspi, alii Saurion. Quo loco observa quosdam Sinapi vocare Thlaspi : Diosc. autem tradit σίνηπι τὸ ἄγριον ἢ τὸ Περσικὸν nonnullos appellasse τὸ θλάσπι. Sicut vero σινήπιος genitivo dicitur, ita et νάπυος, ut ap. Athen. 4, [p. 133, C] : Τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας [conf. 9, p. 369, E]. Legitur idem gen. ap. Theophr. quoque H. Pl. 1. [Σίναπυ scriptum ap. Dioclem Car. ap. Athen. 2, p. 68, E.] A Nicandro vocatur et Νάπεια, Alex. 430 : Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις. [Σίνηπυν accus. Nicander Al. 533 : Ἐμπρίοντα σίνηπυν, D cujus loci de scriptura dixi in Ἐμπρίω. « Σίνηπι, Archigen. ap. Galen. Comp. med. p. locc. 5, 1, p. 460; Artemid. 5, 5, p. 401 (Aret. p. 6, 27; 95, 10). Σινήπεως, Galen. l. c. 2, 2, p. 385; Alex. Trall. 1, 15, p. 116; 3, 6, p. 190; Diosc. 1, 47; 2, 170; Geopon. 13, 2, p. 934. Σινήπιος, Polyæn. Strat. 4, 3, 32 (Aret. p. 80, 32; 117, 21). Σίναπυ, Σινάπυος, Xenocr. De aquat. 8, 27. Σίναπι, Archipp. com. Athen. 9, 68, p. 404, E. Σινάπεως, Alex. Trall. 1, 12, p. 39, Nicet. Ann. 17, 5, p. 337. » Lobeck. ad Phryn. p. 288. Grammat. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 338, 9 : Τὸ σίνηπι καὶ πέπερι οὐχ Ἑλληνικά· κλίνουσι δὲ αὐτὰ χωρὶς συμφώνου σινήπεως, πεπέρεως.] Porro quamvis Σίναπι Atticum esse negetur, tamen illius solius derivata reperiuntur : nimirum Σιναπίζω etc., quæ v.

[Σιναπίδιον, τὸ, i. q. μίλτος. Eust. ad Dionys. 1178 : Διὰ τοῦτο δὲ (quod Σινωπικὴ dicitur μίλτος) τάχα καὶ σιναπίδιον παραφθείροντες οἱ τεχνῖται τὸ τοιοῦτον χρῶμά φασιν. || Alex. Trall. 7, 2, p. 311 : Τὸ καλούμενον σιναπίδιον, ubi est dimin. nominis σίναπι.]

Σιναπίζω, ap. Medicos, i. e. Cataplasma ex sinapi A impono. Alia autem signif. accipi videtur, quod ap. Athen. initio l. 9, [p. 367, B] e Xenarcho comico affertur, Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακὸν, τὸ θυγάτριόν τέ μου σεσινάπηκεν [σεσινάπικεν] διὰ τῆς ξένης. ['Εὁριμύξατο interpretatur Philemo Lex. techn. s. 184 sive Eust. Il. p. 1061, 5, qui scriptura per η deceptus posuit verbum σιναπῶ, cujus vitii aliud ex. Τὴν ῥῖνα αὐτῆς σιναπήσασα Ephr. Syr. p. Υκ', v. 20 (ed. Ox.), Nares sinapi oblinens, indicat Hemst. Palladii Hist. Laus. p. 96, Angli. Matth. Med. p. 298 : Δεῖ δὲ σιναπίζειν, et pass. p. 299 : Τὰ σιναπιζόμενα.]

[Σινάπινος, η, ον, Sinapinus. Galen. De med. simpl. 5, 4, p. 171; Diosc. 1, 47.]

[Σινάπιον, τὸ, Sinapi, Gl. Etym. M. p. 713, 38.]

Σιναπισμὸς, ὁ, Sinapismus, i. e. Cataplasma ex sinapi, ut Archigenes definivit. Solet autem teri ante quam apponatur. Vide plura ap. Gorr. de diversis sinapismorum confectionibus et usibus. [Ex Antyllo in Matth. Med. p. 297 sq., Aet. l. 3, quibus Paul. Æg. 7, p. 295, Alex. Trall. 11, 1, p. 624, addit Bernard. B ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 106. « Dioscor. Ther. c. 3, p. 426. » Boiss.]

Σιναπιστέον, ap. Diosc. 7, 3 [Alexiph. c. 2 fine, p. 425, D] : Μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον, ubi Ruellius vertit, Sinapismo utendum. [Matthæi Med. p. 299.]

[Σινάπυξ, Hesychio γογγυλὶς, cujus de gl. diximus in Γογγυλὶς, vol. 2, p. 698, A. Ceterum fides vocabuli tanto incertior quod in cod. Hesychii frequens est nota tachygraphica ξ pro terminationibus quibusdam. L. Dind.]

[Σιναρθοκλῆς, έους, ὁ, Sinarthocles, rex Parthorum, ap. Lucian. Macrob. c. 15.]

Σῖνᾰρὸς, ὰ, ὸν, Noxius, πονηρὸς Hesychio [et βλαπτικὸς in Σινδρῶν, ex quo infra] : qui etiam passive exp. κεκακωμένος καὶ βεβλαμμένος. [Σιναρὸν σίνος ἔχον καὶ βλάβην, exp. Erotianus apud Hippocr. p. 774, B : Καὶ γὰρ αἱ ἀποφυόμεναι σάρκες κατὰ τὸ σιναρόν. Et p. 819, A : Διὰ τοῦτο πολὺ μακρότερον φαίνεται τὸ σιναρὸν τοῦ ὑγιέος. Et p. 800, D : Οἱ ὀδόντες δὲ καὶ σιναροί. Et Epid. C 6, aph. 11, s. 7 : Αἱ βῆχες κοπιώδεες καὶ ἅπτονται τῶν σιναρῶν. Foes. Id. p. 819, G : Τῷ σιναρῷ σκέλεϊ · 820, B. Aret. p. 35, 50 : Ὑγιέα τὰ σιναρὰ φαίνεται, et ibid. in seqq. Oribas. p. 82, ὀστέου · 178, σκέλος.]

[Σίναρος, ὁ, Sinarus, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 9.]

Σινὰς, άδος, ἡ, Noxia, ἡ φθαρτική, Hesych.

[Σίνατος, ὁ, Sinatus, regulus Galliæ ap. Polyæn. 8, 39, ubi Σινάτος.]

[Σίνδα, ἡ, Sinda. Πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθεν οἱ καλούμενοι Σίνδαι, Steph. Byz. Memorat Ptolem. 7, 2. Σίνδα κώμη Bospori Cimmerii ap. Ptolem. 5, 9 med. Σίνδα Pisidiæ ap. Strab. 12, p. 570; 13, p. 630 (ubi al. Σίνδη), Ἴσινδα esse animadverterunt intt. et Wessel. ad Hierocl. p. 680.]

[Σίνδαξ, quod esse perhibetur in inscr. Panticap. ap. Bœckh. vol. 2, p. 155, n. 2114, d : Τειμόθεος Ἀττα Σίνδαξ, si duo hæc sunt vocc., ambiguæ est signif.]

[Σινδαρωνεύομαι.] Σινδαρωνεύεσθαι quoque dici ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν, tradit Suid. [et parœmiogrr.] D

[Σίνδη, ἡ, Sinde, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1050, n. 2322, b, 91.]

[Σινδησσὸς, ὁ, Sindessus. Ὡς Τελμισσὸς (sic), πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινδησσεὺς καὶ Σινδήσσιος, Steph. B.]

[Σινδία, πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σίνδιοι, Steph. Byz.]

[Σινδιανοὶ, οἱ, Sindiani, gens Scythica, ap. Lucian. Tox. c. 55.]

[Σινδικὸς, Σινδίς. V. Σινδοί.]

[Σίνδις, γέρων, Senex, Hesychio, qui sic interpretatur etiam Σισίνδιος.]

[Σινδοὶ, οἱ, Sindi. Ἀπὸ μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι Μαιωτῶν ἀπόσπασμα, Steph. Byz. Hesychius : Σίνδοι, ἔθνος Ἰνδικόν (Σκυθικὸν Photius) · ἔστι δὲ πόλις ἐκεῖ Σινδικὸς λιμὴν λεγομένη (ap. Strab. 11, p. 496, Scylac. p. 31, Scymn. Fragm. 154, Peripl. P. Eux. p. 2, ap. Steph. Byz. Σύνδικος, quomodo scriptum etiam ap. Ptolem. 5, 9. Schol. Apoll. Rh. 4, 322 : Οὐδ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη Σίνδοι) Τὸ Σίνδοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου βαρυτονεῖν φησι δεῖν · τινὲς (οἱ πολλοὶ Paris.) δὲ ὀξύνουσιν οὐκ εὖ. Quibus addit H. Hellanici : Βόσπορον διαπλεύσαντι Σινδοί, et Hipponactis : Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. Uterque accentus est in libris Strab. 11, p. 495). Σινδοὶ scriptum ap. Dionys. Per. 681, Orph. Arg. 1044, Ἰνδοὺς ap. Herodot. 4, 28. || Fem. ap. Hesych. : Σινδὶς ἡ Σκυθία καὶ ἡ πόρνη. Σινδικὴ de regione Herodot. 4, 86, Diodor. 20, 25, Strab. 11, p. 495 etc., aliique geographi. Ceterum Σιντοὶ scriptum ap. Scylacem p. 31, librarii, ut videtur, culpa, quum ibidem sit Σινδικὸς λιμὴν, et scriptura per δ confirmetur inscrr. et numo : v. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 100, A; 110, A; 156, n. 2117, 5 seqq. || Λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖο αἰδοῖον, Steph. Byz. Quod referri ad l. Hipponactis modo cit. animadvertunt intt. Hesychius : Σ. δ. τὸ τῆς γυναικός. Conf. ejusd. gl. Σινδὶς paullo ante cit. L. D.]

[Σινδοκόθορνοι, οἱ, Hesychio ὑπόδημα ποιόν, genus calceorum. Sic enim intt. pro Σινδοκύθορνοι.]

[Σινδόμανα, ων, τὰ, opp. Indiæ ap. Arrian. Exp. 6, 16, 5. Σινδοναλίαν vel similiter dicunt libri Strab. 15, p. 701.]

[Σινδοναῖοι, Θρᾴκιον ἔθνος, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Σινδόνη, ἡ, quod habet Galenus Gloss. Hippocr. p. 514 : Λάσιον, σινδόνην, scribendum esse σινδόνιον prodere videtur Pollux in Σινδόνιον cit. V. Σινδών. L. D.]

[Σινδόνιον, τὸ, Linteolum, Mantile. Palladius Vita Serapionis p. 104 ed. Meurs. (Opp. vol. 8, p. 542) : Παρεκτὸς γὰρ σινδονίου οὐδέποτε οὐδὲν ἄλλο περιεβάλετο. Etym. M. p. 804, 23 : Φωσσώνιον, λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον. Pollux 7, 73 : Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὑρεῖν, Ἀμφὶ δ' ἅβροις λασίοις εὖ ἐπύκασσε, καὶ φασὶν εἶναι ταῦτα σινδόνια ἐπεστραμμένα. Angl. V. Σινδόνη. Hesychius : Ἡμιτύβιον, λινοῦν ἔνδυμα ἢ σινδόνιον δίκροσσον. Pro σινδόνων ap. Thuc. 2, 49, Galenus vol. 9, p. 387, σινδονίων, quo utitur ipse vol. 2, p. 11 : Ἐκέλευσεν ὕδατος κομισθέντος ἀρυσαμένας ταῖς χερσὶ προσενεγκεῖν ἅπαξ αὐτῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τοῦτο εὐθέως ἀπομάξασθαι σινδονίῳ, Mantili. Antyllus in Matth. Med. p. 313 fin. : Προσφέρειν τῷ σώματι σινδονίῳ ξηρῷ. Dio Cass. 79, 13 : Τὸ σινδόνιον χρυσοῖς κρίκοις ἐξηρτημένον διασείων. L. Dind.]

[Σινδόνιος. Palladius Vita Serapionis p. 104 ed. Meurs. (Opp. vol. 8, p. 542) : Σεραπίων τις ὀνόματι γέγονεν τῷ γένει Αἰγύπτιος, ἐπίκλητος Σινδόνιος, παρεκτὸς γὰρ σινδονίου οὐδέποτε οὐδὲν ἄλλο περιεβάλετο.]

[Σινδονίσκη, ἡ, ap. Plut. Mor. p. 340, D : Ἀχθεὶς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν εὐτελεῖ σινδονίσκῃ. Wakef. V. Casaub. Exerc. Baron. p. 524 (sive 427, ubi de indumento hominis fortunæ tenuis aut veste nocturna s. cubitoria intelligendum animadvertit). Wytt.]

[Σινδονίτης, ὁ, Ex sindone factus. Photius : Σινδονίτης, χιτών. Strabo 15, p. 719 : Τοὺς δὲ πολιτικοὺς σινδονίτας κατὰ πόλιν ζῆν. Pollux 4, 181 et 7, 72 : Τελαμὼν σινδονίτης. ῑ]

[Σινδονοειδὴς, ὁ, ἡ, Sindoni similis. Eustath. Wakef.]

[Σινδονοφορέω, Sindonem gesto. Strabo 15, p. 711 extr. : Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδονοφορεῖν · 712.]

[Σινδονυφὴς, ὁ, ἡ, Ex sindone textus. Philoxenus ap. Athen. 9, p. 409, E : Ἐκτρίμματα λαμπρὰ σ.]

[Σίνδος, ἡ, Sindus, opp. Mygdoniæ ap. Herodot. 7, 123. Quo refertur quod ap. Steph. Byz. post Σίνηρα ponitur Σίνθος, πόλις παρὰ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. Ἡρόδοτος ζ'. Τὸ ἐθνικὸν Σίνθιος. De accentu Arcad. p. 48, 9 : Βαρύνεται Λίνδος, Σίνδος, Πίνδος, unde corrigendum Σινδὸν, quod est ap. Herodot., quum urbem, non gentem Σίνδων dicere videatur Arcadius. L. Dind.]

[Σίνδρων, ωνος, ὁ, Servo genitus servus. Athen. 6, p. 267, C : Σέλευκος δὲ ... σίνδρωνα τὸν δουλέκδουλον (φησὶ καλεῖσθαι). Unde Eust. Il. p. 1090, 57 : Οἱ σίνδρωνες, οἱ κοινῶς δουλέκδουλοι. Hesychius : Σινδρῶν, πονηρῶν, βλαπτικῶν · οἱ δὲ ἀπελευθέρους ἢ δούλους. Ubi priora pertinent ad Σιναρὸς, quod v., etsi ap. Photium quoque est Σίνδρων, πονηρὸς, vitio, quod monstrat gl. Hesychii, a correctore obscurato. Hipponacti in fr. in Νικύρτας citato restituit Bergkius, ubi libri Σίγωνι, alii aliter.]

Σινδὼν, όνος, ἡ, Sindon, Amictus ex lino, Linteum tenue. [Tunica lintea, Gl.] Herodot. 2, p. 78 mea

edit. [c. 95] : Οἱ δὲ κώνωπες, ἣν μὲν ἐν ἱματίῳ εἱλιξάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι, διὰ τούτων δάκνουσι, διὰ δὲ τοῦ δικτύου οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. Ap. Eund. σινδόνος βυσσίνης alicubi legitur. [2, 86 : Λούσαντες τὸν νεκρὸν κατειλίσσουσι πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα σ. β. τελαμῶσι κατατετμημένοισι (conf. Matth. 27, 59 : Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ)· 7, 181 : Σμύρνῃσί τε ἰώμενος τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες.] Galen. : Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω· ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἕτερον ἐπίβλημα. Qui l. non male convenit cum illo Marci, c. 14, [51] : Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. [Soph. Ant. 1222 : Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην. Theophr. H. Pl. 4, 7, 7 : Τὸ ἔριον, ἐξ οὗ καὶ τὰς σινδόνας ὑφαίνουσι, τὰς μὲν εὐτελεῖς, τὰς δὲ πολυτελεστάτας. Strabo 15, p. 693 : Ἐκ τούτου (τοῦ ἐρίου) Νέαρχός φησι τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας· 717 : Ἐπιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις. Memorat σινδόνας s. σινδόνας Ἰνδικὰς inter merces pretiosas etiam Arrian. Peripl. m. Erythr. quum alibi sæpius tum p. 34, 7 Huds. : Φέρονται γὰρ ἐξ αὐτῆς (regione illa) σινδόνες Ἐβαργαρείτιδες λεγόμεναι, ubi Salmas. Plin. Exerc. p. 826, b, A, μαργαρίτιδες, i. e. καταμάργαροι. Cui præstaret αἱ μαργαρίτιδες, ut Ἐαλὸν, de quo suo l. dictum, fortasse natum ex αἰανόν. Lucian. D. conc. c. 10 : Σὺ δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε. Pollux 7, 72 : Σινδών ἐστιν Αἰγυπτία μὲν, περιβόλαιον δ' ἂν εἴη τὸ νῦν δίκροσσον καλούμενον. Matth. Med. p. 210 : Ῥάκιον σινδόνος. Alciphr. Ep. 3, 66 : Ὡς γὰρ ἀφικόμην, ξυρεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πρᾴως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν, de mappa. L. D.] Existimatur autem dicta σινδὼν quod primum in Sidone urbe fieri cœperit. A Martiale dicta est *Tyria propter vicinitatem urbium Sidonis et Tyria* [4, 19]. Item σινδὼν ἱστίου, ap. Alciphr. [1, 12] : Τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντες. [De velo etiam Eur. fr. Phaeth. Clarom. 11, 42 : Σινδὼν δὲ πρότονον ἐπὶ μέσον πελάσσει. Lucian. Anth. Pal. 11, 404, 4 : Διπλεῖ σινδόν' ἐπαράμενος. De vexillo ad signum pugnæ sublato Polyb. 2, 66, 10 : Ὅταν ἴδωσιν ἀρθεῖσαν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Ὄλυμπον τόπων σινδόνα. Ab forma Σινδὼ Valck. ad Phœn. v. 455 repetebat quod est apud Hesychium : Σινδοὺς, χιτῶνας, σινδόνας. Quod si recte habeat, nihilominus ducendum esse ab nominat. σινδὼν, ut εἰκοὺς ab εἰκὼν, ostendunt quæ diximus in Εἰκὼ, vol. 3, p. 235, C, etsi grammatici hujusmodi formas fingunt, ut εἰκὼ anon. in Cram. An. vol. 4, p. 170, 8. L. D. ‖ Σινδόνα pro σινδὼν, Arrian. Peripl. m. Erythr. : Καὶ περιζώματα καὶ ... σινδόναι ὀλίγαι. Infra p. 32 (recte) legitur σινδόνες. Martyrium Ms. S. Tryphonis fin. : Λαβόντες αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐνείλησαν ἐν καθαραῖς σινδόναις. Ducang. Euseb. patr. Alexandr. Serm. de Eleemos. Ms. : Κλῖναι καὶ στρωμναὶ καὶ σινδόναι χρυσόραντοι. Id. App. p. 171. V. Σινδόνη.]

[Σινέομαι vitium scripturæ pro σίνομαι, quod v. in Σίνω.]

[Σίνηπι. V. Σίναπι.]

[Σίνηρα, πόλις Φοινίκης τῶν ἀπὸ Φοινίκης καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινηρεὺς, Steph. Byz.]

[Σίνθος, ἡ. V. Σίνδος. ‖ Ὁ, Sinthus, fl. ap. Arrian. P. m. Erythr. p. 21 : Ἑξῆς ποταμὸς Σίνθος μέγιστος τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ποταμῶν καὶ πλεῖστον ὕδωρ εἰς θάλασσαν ἐκβάλλων. Ubi Stuckius : « Ptolem. (7, 1 : Τὸ ... στόμα τοῦ Ἰνδοῦ, ὃ καλεῖται Σίνθων) Sinthum (Sinthonem) inter Indi ostia numerat. Verisimile est igitur ostium illud ceu omnium maximum pro toto fluvio fuisse usurpatum. » Conf. p. 23.]

[Σίνθων. V. Σίνθος.]

Σινιάζω, Cribro : et Σινιατήριον, Cribrum [ap. Hesych., quod scrib. Σινιαστήριον, si σινιασθῆναι scribendum infra, non σινιαθῆναι]. Hesych. σινιάσαι exp. non solum κοσκινεῦσαι, sed etiam σεῖσαι. [Verbum σινιάζω legitur Luc. 22, 31, ubi Christus ad Petrum : Ὁ Σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον. (Basil. M. vol. 2, p. 160, A : Ἐξ. τοῦ σ. ὑμᾶς ὡς τὸν σ.) Beza vertit σινιάσαι, Ventilare. Vulgatus, Cribrare. Est omnino Cribrare. Patet ex Hesych., qui addit σινιατήριον et σινίον esse κόσκινον. Suid. : Σινιάσαι, σεῖσαι,

A κοσκινῆσαι, θορυβῆσαι, ταράξαι, πειράσαι. (Zonaras p. 1648 : Σινιάσαι, πειρᾶσαι.) Hic ergo propriam et metaphoricam signif. ponit. Hanc habes apud Lucam, cujus verba etiam subjungit Suidas, et ait, per κόσκινον nihil aliud denotari quam τὸν περίγειον κόσμον, ἡδονῶν καὶ ὀδυνῶν πεπληρωμένον· δι' ὧν ὡς δι' ὀπῶν ἐκπίπτουσιν οἱ γεώδεις ἀπὸ τοῦ τροφίμου σίτου ἐπὶ τὸν ᾅδην. Eandem impropriam signif. ad c. 22 Lucæ etiam observat Chrysostomus Hom. 82 in Matth., ubi σινιάσαι explicat per θορυβῆσαι, ταράξαι καὶ πειράσαι, Perturbare, Turbare et tentare : et Theophyl. In c. 22 Lucæ, p. 516, per ταράξαι, βλάψαι, πειράσαι, Turbare, Lædere, Tentare. Ignatius in Ep. ad Smyrnæos (p. 162) : Τοῦ ἐξαιτησαμένου σινιασθῆναι (al. σινιαθῆναι a Σινιάω) τὴν τῶν ἀποστόλων πίστιν, Qui postulavit cribrari Apostolorum fidem. Illustris est locus apud Macar. Homil. 5, p. 73, 74 : Οἱ τῆς γῆς οἰκήτορες καὶ τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου ἐοίκασι σίτῳ βεβλημένῳ ἐν σινίῳ τῆς γῆς ταύτης, σινιαζόμενοι ἐν ἀστάτοις λογισμοῖς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ σάλῳ
B ἀπαύστῳ τῶν γηΐνων πραγμάτων, ἐπιθυμιῶν, καὶ πολυπλόκων ἐννοιῶν ὑλικῶν, τὰς ψυχὰς κλυδωνίζοντος τοῦ σινιάζοντος Σατανᾶ διὰ τοῦ σινίου, τουτέστι τῶν γηΐνων πραγμάτων, πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδὰμ ἐκπτώσεως παραβάντος τὴν ἐντολὴν, καὶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς πονηρίας γεγονότος, λαβόντος αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ λοιπὸν ἀπαύστοις λογισμοῖς ἀπάτης καὶ κλόνου σινιάζοντος καὶ προσκρούοντος τῷ σινίῳ τῆς γῆς πάντας υἱοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου· ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ σινίῳ ὁ σῖτος ὑπὸ σινιάζοντος προσκόπτει καὶ ἐν αὐτῷ ἀστάτως σαλευόμενος στρέφεται, οὕτω διὰ τῶν γηΐνων πραγμάτων πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατέχει ὁ τῆς πονηρίας ἄρχων καὶ δι' αὐτῶν σαλεύει καὶ κλονεῖ καὶ σείει καὶ προσκόπτειν ποιεῖ διαλογισμοῖς ματαίοις καὶ αἰσχραῖς ἐπιθυμίαις καὶ δεσμοῖς γηΐνοις καὶ κοσμικοῖς, ἀστάτως αἰχμαλωτίζων καὶ κλονῶν καὶ δελεάζων πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τοῦ Ἀδάμ. » Suicer. V. supra. Ducang. App. Gl. p. 171 : « Σινίον, Vasis species. Zosimus Ms. De rotundandis margaritis : Λαβὼν τὸ τοιοῦτο σύνθημα ἔμβαλε ἐν σινίῳ, καὶ πλήσας τὸ τοιοῦτον σινίον ὕδατος λευκοῦ, τάραξον τὸ τοιοῦ-
C τον σύνθημα. Infra : Ἔξελε τὰς ἐν αὐταῖς χαλάζας ἐξ αὐτῶν καὶ ἔμβαλε αὐτὰς ἐν σινίῳ καὶ πλύνων μετὰ σαπωνίου etc. » Theod. Stud. p. 435, D : Ἐσινίασε. L. D. Σινίασον, Cerne, Gl. « Georg. Alexandr. Vit. Chrys. p. 229. » Seager. Const. Manass. Chron. 4359 ; Acta Junioris Bacchi p. 73 ed. Combef.; Vita S. Nili Jun. p. 22 ed. Rom. 1644. Boiss. Forma σινιαθῆναι, ut in l. Ignatii supra citato, Eustath. Opusc. p. 140, 77 : Σινιαθέντας τῷ ἐξαιτησαμένῳ ἡμᾶς Σατανᾷ. Ceterum σινιᾶσαι scribendum supra si præs. est Σινιάω, σινιάσαι, si Σινιάζω.

[Σινίανδος, Siniandus, Pisidiæ, in Concill., de quibus Wessel. ad Hierocl. p. 672, ubi Σινηθανδὸς scriptum.]

[Σινίασμα, τὸ, ἡ ῥυπαρία τοῦ σίτου, Detrimentum, Recrementum, Retrimentum, Intertrimentum, Gl. Male infra Συνίασμα, Detrimentum. Pallad. Hist. Laus. c. 39, p. 92 : Τρεφέσθωσαν οἱ χοῖροι διὰ τὰ σινιάσματα.]

[Σινιατήριον. V. Σινιάζω.]

[Σινίατρον, τὸ, Cribrum. Syntipas Ms. : Σινίατρον
D ἤτοι κόσκινον ... ἐκόμισε. Ducang. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 131.]

[Σινιάω. V. Σινιάζω.]

[Σινίζοι, quod Suidas ponit sine interpr., ad σινιάζω pertinere videtur.]

[Σινίον. V. Σινιάζω.]

Σίνις, ιδος, ὁ, [ἡ, ponit Zonaras Lex. p. 1643, inter θηλυκὰ, Σίννις, ὄρνεον ἁρπακτικόν], Homo [vel alius quivis, ut ap. Æsch. Ag. 718 : Ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις, quanquam ibi dicitur de homine, et Callim. Ap. 90 : Λέοντα βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο,] noxius, malaque et damna ceteris inferens, ut fures et latrones, κακοῦργος, κλέπτης, λῃστὴς, Hesych. [Soph. fr. Thamyræ ap. schol. Œd. C. 378 : Αὐτόλυκον πολλῶν κτεάνων σίνιν Ἄργεϊ κοίλῳ. Lycophr. 539 : Ὅταν δόμοις σίνιν καταρρακτῆρα δέξωνται πικρόν.] At Suid. dicit esse nomen λῃστοῦ βλαπτικοῦ, ap. quem leguntur hi versus [Anytes Anth. Pal. 7, 202, 3, ubi dicitur, ut supra, de ave rapace] : Ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκτεινεν, λαιμῷ ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα. Nil tamen impedit

A quominus appellative accipiamus, ut ap. Aristot. Rhet. 3, [c. 3 init.] : Σκίρων σίνις ἀνὴρ, i. e. Homo noxius et exitium suis latrociniis afferens viatoribus. Dicitur enim Sciron fuisse latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, viatores infestabat latrociniis. Alioqui Σίνις nomen quoque fuit proprium latronis, qui Πιτυοκάμπτης nominabatur, quod viatores a se devictos ad pinus in terram a se flexas alligaret et distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. De qua re vide [Xen. Comm. 2, 1, 14, Apollod. 3 fin., Diod. 4, 59,] Pausan. Cor. p. 34 [2, 1, 4], ubi κακοῦργον eum vocat : et Eur. Hipp. [977], necnon ejus schol. [qui tamen confundit Sinin et Procrusten.] Vide et Πιτυοκάμπτης. [Et Hemst. ad Lucian. Prometh. fin.] Perperam vero ap. Aristot. [et alios sæpe] duplici ν legitur Σίννις. Format gen. Σίνιδος, ut ap. Athen. 13, [p. 557, A] : Τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας. [Plut. Thes. c. 8 : Τῷ Σίνιδι.]

[Σίνις, i. q. Σίρις, quod v. Suidas quod ponit Σίνις, ὄνομα πόλεως vel ἡ πόλις, incertum an eodem liceat
B referre. L. Dind.]

[Σίννακα, locus Assyriæ, ap. Strab. 16, p. 747.]

[Σίνναρος, ὁ, Sinnarus, n. viri in numo Sardium ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 7, p. 414, n. 441.]

[Σιννᾶς, ᾶ, ὁ, Sinnas, castellum Libani montis ap. Strab. 16, p. 755, ubi accus. Σιννᾶν. Σίννας Σίννα n. pr. ponit Chœrob. p. 39, 7 : quod tamen quum inter nn. in ρας ponatur, aliter scribendum. In inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 38, n. 1914, 6, Σίννα voc. nominis pr. virilis videtur.]

[Σινόδορος, Arboris species. Constantinus a secretis Ms. l. 1 : Ἡ ἀλειφέτω τὸ δέρμα μετὰ χυλοῦ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σινοδόρου. An συκομόρου? Ducang.]

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ, Dentibus nocens, damnum inferens et lædens : ut σινόδους Hesychio est θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι. Apud Aristot. H. A. [8, 2 med. sæpius,] 9, [2] σινόδοντες sunt Pisces quidam : Gaza Dentices vocat. Scribitur et [vitiose] Σινώδους, et Συνόδους. [Et σινώδων ap. Aristot. 8, 13 init. Nam composita cum ὀδοὺς, si terminantur in ς, servant ο;
C si in ν, in ω mutant sec. Herodian. Epim. p. 208. L. D.]

[Σινόεσσα, ἡ, Sinuessa, opp. Latii. Diodor. 16, 90, ubi Σούεσσαν, unde Σινούεσσαν Sigonius, ut ap. Ptolem. 3, 1 ;Cluverius pro eodem. Σινοέσσης Marc. Anton. 1, 7. Strabonis libri 6, p. 219 etc. consentiunt fere in Σινόεσσα, semel tantum p. 242 plerique Σινούεσσα. Τὸ ἐθνικὸν Σινοεσσαῖος καὶ Σινοεσσηνὸς, Steph. Byz., qui dicit πόλιν Σικελίας, i. e. Italiæ, ut in Σικελία diximus. Σινουεσσανοὶ Polyb. 3, 91, 4. Fem. Σινοητὶς, ἴδος, in epigr. Anth. Pal. App. n. 110, 1.]

[Σινορία, ἡ, Sinoria, ap. Strab. 12, p. 555, ἐπιπεφυκὸς τοῖς ὁρίοις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας χωρίον· διόπερ Θεοφάνης συνορίαν παρωνόμασεν.]

[Σινόριξ, ιγος, ὁ, Sinorix, regulus Gallicus, ap. Polyæn. 8, 39. Ap. Plut. Mor. p. 257, F, Συνόριξ, sed Σινόριξ p. 768, C, quod priori l. restituit jam Int. Lat.]

[Σίνος s.] Σίνος, τὸ, Nocumentum, Noxa, Damnum. [Vitium, Gl.] Nicander Ther. init. : Μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἀπροϊδῆ τύψαντα, ubi σίνη schol. exp. τὰ βλαπτικὰ τύμματα, Noxios s. Exitiales ictus. Nota
D autem, priorem syllabam hujus vocab. corripi, quæ in σίνομαι producitur : ideoque illud τε fortassis esse tollendum. [Corripitur prior Th. 653 : Ἄλλοτε μέν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, producitur Al. 231 : Ἀπὸ σίνεα κόψας. Nec tollendum loco primo τε. Produxerunt enim Epici ι nonnisi ubi breves duæ sequerentur, aut alia metri necessitas cogeret, ut videre licet in exx. in Σίνω citandis.] Apud Hesych. tamen etiam σῖνος scribitur paroxytonus, et exp. βλάβος : itidemque ap. Suid., exponentem βλάβη. Similiter ap. Æsch. scribitur Ag. p. 189 [388] : Πρέπει δὲ φῶς, αἰνολαμπὲς σίνος, ubi schol. σίνος exp. σέλας. [Ib. 561 : Δρόσοι κατεψάκαζον, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων· 734 : Ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις, μέγα σίνος πολυκτόνον. Manetho 1, 135 : Σίνος ἀνδράσιν αὐτίκα ῥέζει· 178 : Ἐγκλήματα καὶ σίνος αἰνόν· 2, 354 : Καὶ σίνος ὀφθαλμῶν δῶκεν· 377 : Ἀλγεινοῖσι περιπταίουσι σίνεσσι· 443 : Σίνεσίν τε προσάπτει· 3, 54 : Αἰεὶ δ' ἐν θορύβοισι καὶ ἐν σινέεσσι τίθησι· 129 : Κρυπταδίοισι σίνεσσι καὶ ἄλγεσι φῶτα χαλέπτει· et alibi. Herodot. 8, 65 : Οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλέος

A στρατιῇ. De Hippocr. Foes. p. 393, 10 : « Τὸ δὲ τοιοῦτον διαχώρημα ἔχει μὲν καὶ ἄλλα σίνεα μεγάλα. Ubi Galen. τὰ σίνεα βλάβας exponit, scribitque σύνηθες αὐτῷ τὰς βλάβας σίνεα λέγειν, ὡς κἀν τῷ Περὶ ἀγμῶν καὶ ἄρθρων ἐδείχθη· καὶ γάρ τοι σίνειν λέγουσιν οἱ Ἴωνες ἀντὶ τοῦ βλάπτειν. P. 759, A : Ἐν πᾶσι δὲ πολλὸν ὕδωρ θερμὸν καταχέειν τοῖσι κατ' ἄρθρα σίνεσιν. Ubi Galenus σίνεα dici scribit οἷον βλάμματα, et τὸ σίνεσθαι, βλάπτεσθαι, ut sint σίνεα, Noxæ, Nocumenta, Læsiones, et σίνεσθαι, Lædi, Offendi. P. 1150, F, σίνος τοῦ βέλεος, Teli noxa, clades et detrimentum dicitur. Ut quemadmodum lib. De vulner. cap. ἕδρην vocat, a telo acuto et incidente impressum in osse vestigium, ita hic σίνος Detrimentum a gravi et retuso telo, ut lapide, illatum significat. P. 901, G : Καὶ ἢν τοῦτο ᾖ, φάναι ἔχει τι σίνος τὸ ὀστέον ὑπὸ τοῦ βέλεος. » Aret. p. 15, 43 : Σίνος τῆς τοῦ ζῆν δυνάμιος. Isocr. Ep. p. 415, E : Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον ἄττα σίνη. Strabo 17, p. 827, ab Hemst. cit., item de vitiis corporis. De bestiis noxiis Aristot. H. A. 5, 15 : Ὁ δὲ καλούμενος ἀστὴρ ... φασὶ δὲ καὶ
B σίνος μέγιστον εἶναι τοῦτο ἐν τῷ εὐρίπῳ τῷ τῶν Πυρραίων. Theophr. C. Pl. 2, 7, 5 : Ὅπου μὴ καὶ ἄλλο τι συμβαίνει κώλυμα καὶ σίνος πρὸς εὐκαρπίαν. Masc. malo ap. Dionys. H. vol. 6, p. 898, 3 : Τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας, εἴ τις περὶ αὐτὰς (τὰς μορφὰς) ὑπάρχει σίνος, ὡς βασκάνους προβέβληνται, pro τι. Nec schol. Lycophr. 1134 : Σίνον, ψόγον, scripsisse credibile, sed, ut Bachm. conjecit, σίνος. || Hesychius interpr. etiam ἡμίονος, ut Σίρος, quod v.] At schol. Aristoph. σίνος accipit etiam pro τὸ αἰδοῖον, ut in Σιναμωρέω vidisti.

[Σινότης, ητος, ἡ, Vitiositas, Gl.]

[Σινουεσσανός. V. Σινόεσσα.]

Σινόω, Noceo, Lædo, [Vitio, Infesto, Gl.] i. q. σίνεω, s. σίνομαι. [Manetho 6, 552 : Ἑτέροιο φάος χανθοῖο σινώσει· 608 : Σινοῦσι βροτοὺς πληγῇσι σιδήρου ἢ νούσοις ἱερῇσιν. L. D. Olympiodor. ap. Phot. Bibl. p. 57, 38 : Ἐπαγγελλόμενος καὶ σινῶσαι καθ' ἑνὸς μέλους τὸ βασιλέα. Jacobs.] Unde ap. Hesych. [et Suidam in Σίνεσθαι et Σίνος] : Σινοῦται, βλάπτεται. [Et Συνοῦται, λυπεῖται.] Sic [schol. Aristoph. Eq. 1083], Σεσίνωτο τὰς χεῖρας
C καὶ ἦν κυλλὸς, i. e. πεπήρωτο. [Σεσινωμένος, Vitiatus, Gl. Zonaras Lex. p. 1643 : Σιφλὸς κυρίως ὁ σεσ. (ἐσινωμένος male Etym.) τοὺς ὕλλους. Epiphan. vol. 1, p. 550, A ; Ptolem. Tetrab. p. 150, B. Arcad. p. 159, 20.]

[Σίνται, οἱ, Sintæ, gens Africæ, ap. Strab. 2, p. 131.]

[Σιντηίς. V. Σίντης.]

Σίντης, ὁ, Nocuus, Noxius, [Hesychio] βλαπτικὸς, κακοῦργος. Nicand. Ther. [623 : Ἡ αὐτοῦ σίνταο κάρη κακὸν ἄλλοτε νύμφαις ἐμπισθέν· schol. περὶ τοῦ ἔχεος τοῦτό φησιν. 715] : Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος. Apud Hom. est epith. leonis, quippe qui præ ceteris feris maxime noceat et exitialis sit. Hom. Il. Υ, [165] : Ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς σίντης. Et Λ, [481] : Ἐν νέμεϊ σκιερῷ ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων σίντην. [Π, 353 : Λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν σίνται. Lycophr. 386 : Ὅταν λαμπτῆρα φαίνῃ τὸν ποδηγέτην σκότους σίντης, de Nauplio. Macedon. Anth. Pal. 6, 73, 7 : Λύκοις σίντῃσι. || Σίντις pro σίντης Apollinar. Metaphr. Ps. 104, 26 : Οὔτινα σίντιν ἔασσεν (scr. ἔασεν) ἐπί σφισι χεῖρα κορύσσαι (l. κορύξαι, etsi κόρυσσας est 17,
D 85). Nisi fem. esse voluit, ut conjungenda sint σίντιν χέρα. Οὐκ ἀφῆκεν ἄνθρωπον ἀδικῆσαι αὐτοὺς est Ps. v. 14. || Ap. Zonaram quod est p. 1640 : Σίντος, ὁ κάκιστος διάβολος ὁ ἐμφωλεύων ἐν τοῖς ὕδασι, vix huc pertinet. Vitii suspectum etiam quod ibidem p. 1645 : Σίντη, βλαπτική. Quod σίντις scribi posset, si satis certa essent quæ de hac forma modo diximus.] Item Σίντιες dicti fuere quondam Lemnii, vel quod primi omnium bellica arma invenere, quæ exitialia esse cuivis notum est ; vel quod piratica exercebant, vel ob nescio quæ facinora : nam agrestes ferosque homines fuisse testantur proverbia, Λήμνια κακὰ, Λημνία χεὶρ, Λήμνιον βλέπειν : de quibus Eustath. p. 158. Hom. Il. Α, [594] : Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Et Od. Θ, [294] : Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους. [Hesych. : Σίντιες, Θρᾳκῶν τι γένος· οἱ δὲ τοὺς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντας.] Hæ gentes vocantur etiam Σίντοι, teste Strabone [7, p. 331 ; 10, p. 457 ; 12, p. 549], et Eustath., quorum mentio fit ap. Thuc. 2, p. 81 [c. 98] : Μεθόριον Σίντων

καὶ Παιόνων. Ubi annotat schol. Σιντίους appellatos fuisse, dum Lemnum habitarunt : quum vero in Thraciam excessere, mutato nomine dictos esse Σίντους. Quo loco nota etiam Σίντιοι. [Σιντοὶ oxytonon v. in Σιντία.] Hinc Σιντηΐς dicitur Lemnus, pro ἡ ὑπὸ Σιντίων κατοικισθεῖσα, ut habetur in Lex. meo vet., ubi et hoc hemistichium legitur, Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο [ex Apoll. Rh. 1, 608; 4, 1759. Pro quo Σιντιακαῖς ὀφρύεσσιν Orph. Arg. 469, ab adj. Σιντιακὸς, ή, όν. Ad Σιντηΐς autem alludit quod Suidas sine interpr. ponit Σιντιάδα ab Σιντιὰς, άδος, ἡ.]

[Σιντία, πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν γ΄ γῆς περιόδου. Οἱ οἰκοῦντες Σιντοὶ ὀξυτόνως... Λέγονται καὶ Σίντιοι καὶ Σίντιον τὸ οὐδέτερον, Steph. Byz. Unde adj. Σιντικὴ de regione Diod. ap. Georg. Sync. p. 268, B, ubi Σιχτικὴ, quod correxit Wessel. Σιντικῆς et Ἡράκλεια Σιντικὴ est ap. Ptolem. 3, 16.]

[Σιντίας. V. Σίντης.]

[Σιντικός. V. Σιντία.]

[Σίντιοι, Σίντοι, Σιντοί. V. Σίντης.]

[Σίντοιον, τὸ, Sintœum. Φρούριον Ἀρμενίας, κτίσμα Γαλατῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιντοιεὺς, Steph. Byz.]

[Σίντυς, υος, ὁ, unde τοῦ Σίντυος πύργου in inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 648, n. 3064, 24, de demo, ut videtur.]

[Σίντων, ωνος, ὁ, Sinto, n. viri, esse videtur in inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 3, n. 2, 9: Κλεῖτος ὁ Σίντωνος, si recte ita legitur.]

Σίντωρ, ορος, ὁ, i. q. σίντης. Epigr. [Anth. Pal. 6, 45, 2] : Ἐχῖνον Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων.

Σίνω, Noceo, Lædo. [« Palæphatus in fabula de Centauris (c. 11, 4) : Ἔσινον τὰ δένδρα καὶ τοὺς καρπούς. » HSt. Ms. Vind. Sed alii libri hic et 29, 6, ἐσίνοντο. Gl. : Ἔσινεν (sic), Endofestabat, confert Fischer.] Pass. Σίνομαι, Nocetur mihi, Lædor : unde ap. Hesych. σίνεται, βλάπτεται, et [ex l. Hom. infra cit.] σινέσκοντο, ἐβλάπτοντο. [Immo ἔβλαπτον est ap. Hes., et Σίνεσθαι, βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι. « Activum Σίνω nusquam, quod sciam, occurrit. Apud Herodot. quidem 4, 43, σίνοντες olim legebatur, at ibi ἐσιόντες merito correxit Wess. » Schweigh. Ponit tamen Galenus in Σίνος citatus. Et Zonaras Lex. p. 1648 : Σίνω, τὸ βλάπτω, et paullo ante : Σίνηπι, παρὰ τὸ σίνειν τοὺς ὦπας.] Σίνομαι activam quoque signif. [Noceo, Gl.] habet : unde et Hesych. σίνεσθαι exp. κακουργεῖν, βλάπτειν : ut ap. Hesiod. Ἔργ. [316] : Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι· qui versus ap. Hom. quoque legitur, Il. Ω, 45. Idem Hom. Od. [Ζ, 6 : Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, οἵ σφεας σινέσκοντο· Λ, 112, Μ, 139 : Εἰ δέ κε σίνηαι·] Μ, [114] : Ὅτε μοι σινοντό γ' ἑταίρους. [Callim. Dian. 134 : Οὐδὲ ζυγοστασίη τρώει γένος, ἥτε καὶ εὖπερ οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. Apoll. Rh. 1, 951 : Τοὺς δ' οὔτι καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες Γηγενέες σίνοντο· 1260 : Ἀλλά ἑ θῆρες σίνονται· 4, 893 : Ἔνθα ... Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 272, 2 : Σινόμενον ἔπαυλα καὶ ... ἄνδρας. Theocr. 1, 49 : Ἀλώπηξ... ἀν' ὄρχως φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον· 24, 86 : Ὁππηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. Nicand. Th. 74 : Τά τ' εἴαρι σίνατο βούτην· 485 : Ὅθ' ἅψεα σίνατο παιδός· 702 : Ὅσα φῶτας ἀνιγροὺς ἑρπετὰ σίνονται· 821 : Οὐδέ τί οἱ φλὸξ σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος· Al. 185 : Πιστέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. Anth. Plan. 86, 6 : Τὰ δ' εὔκηλος πεφύλαξο σίνεσθαι. Hesiod. ap. Eust. Il. p. 324, 1 : Καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν. In prosa Herodot., de quo Schweigh. : « Ὅκως ἔχοι τι καὶ σίνεσθαι ἐσβάλλων, 1, 17 fin. Κροκόδειλος οὐδὲν σίνεται τὸν τροχίλον, 2, 68. Εἶχον οὐδὲν σίνεσθαι (al. σινέεσθαι), 4, 123. Σίνεσθαι τὸν Δαρείου στρατὸν, 5, 27; ἐσίνοντο χώρους τῆς Ἀττικῆς, 5, 74 fin. Μεγάλως Ἀθηναίους ἐσινέοντο libri omnes 5, 81 fin. Ταύτην (τὴν χώρην) μηδὲν σίνεσθαι, 6, 97 ; οὐκ ἄν τι τοὺς πολεμίους μέγα ἐσινέατο, 7, 147 ; τὴν γῆν οὐκ ἐσίναντο, 8, 31 ; οὔτε ἐσινέατο γῆν τὴν Ἀττικὴν, 9, 13, cum var. scr. Sic ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν, 9, 49 ; σινεομένων τὴν Ἀττικὴν, 9, 73; οὐκ ἐπαύοντο σινεόμενοι, 9, 87 ; τὸν ἀδικέοντα σινέεσθαι ib. 120, ubi al. τίνεσθαι. Ἵνα οἱ ἱππέες σφέας μὴ σινοίατο, 9, 51. » Librariis relinquendum esse illud σινέεσθαι animadvertit G. Dind. De dial. Her. v. Σίνομαι. Quod irrepsit etiam in libros Hippocr. p. 500,
A 47, ubi σινεόμενα, 49, ubi σινέεται, 510, 52, ubi σινεομένου, quum altera forma sit p. 500, 44 ; 510, 45, et σίνοιτο p. 556, 16, et σινοίατο p. 500, 16, quo refertur Erotiani gl. Σίναιτο, μέμψαιτο καὶ διαβάλλοι καὶ βλάψοι, quod διαβάλοι καὶ βλάψαι scribendum. Aret. p. 121, 44 : Κανθαρίδες κάρτα σίνονται κύστιν.] Utitur et Xen. hoc verbo : ut Cyrop. 5, [5, 4] : Ὁρῶν οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικήν. [3, 3, 15 : Πολλὰ τῶν σῶν σινόμεθα ἄκοντες· Reip. Lac. 12, 5 : Μεταστρατοπεδεύονται πυκνὰ καὶ τοῦ σίνεσθαι τοὺς πολεμίους ἕνεκα, καὶ τοῦ ὠφελεῖν τοὺς φίλους·] Eq. [12, 9] : Ἕδραν τοῦ ἵππου σίνεσθαι. [Plato Leg. 11, p. 936, E : Ἐὰν ὑποζύγιον σίνηταί τι τῶν πέλας. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 2556, p. 412, 27 : Αἰ δέ κα σίνηται (pascua), ἀποτεισάτω τὰ ἐπιτιμία ὁ σι. .μενος. Tab. Heracl. 1, 81 : Αἴ τίς κα τι σίνηται. Dionys. A. R. 2, 38 : Οὐδὲν σινόμενος τοὺς κατὰ τοὺς ἀγρούς. Agathias Hist. 2, 14, p. 50, C : Οὐδένα σινάμενος. Eust. Il. p. 42, 4 : Σῦς πᾶσαν τὴν τῶν Αἰτωλῶν λέγεται σίνασθαι. Fut. Hippocr. p. 610, 10 : Σιτίον δὲ προσφέρεσθαι κοῦφον, ὅ,τι μὴ σινήσεται, ubi vulgo
B εἰνήσεται. Pass., cujus de præs. HSt. initio, Orph. Arg. 211 : Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, pro ἐβλάφθη. ῐ || Forma Æol. Σίννομαι Sappho ab Etym. M. p. 449, 37 cit. : Ὄττινας γὰρ εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννονται. Sic enim Ahrens. De dial. vol. 1, p. 53, ex Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 259, 7 : Οἱ Αἰολεῖς σίννονται λέγουσι. L. Dindorf.]

[Σινώδων. V. Σινόδους.]

[Σίνων. V. Σίσων.]

[Σίνων, ωνος, ὁ, Sinon, socius Ulixis ap. Pausan. 10, 27, 3, cujus dolis capta Troja, sec. Arctinum ap. Procul. Chrestom. p. 11, 33 ed. Bekk. Scholl. Hom. (p. 584 Hom. Didot.), Palæph. 17, 3, Tryphiod. 220 etc., Tzetz. Posth. 688, 721. Conf. Aristot. Poet. c. 23 fin. Chœrob. vol. 1, p. 79, 25. ῐ L. Dind.]

[Σινωνὶς, ίδος, ἡ, Sinonis, n. mulieris, ap. Iamblich. Phot. cod. 94.]

[Σινωπεύς. V. Σινώπη.]

Σινώπη, ἡ, [Sinope, f. Asopi ap. Apoll. Rh. 2, 946, Dionys. Per. 775, Diodor. 4, 72,] nom. propr.
C feminæ, necnon urbis. Vide Etymologum. [Meretricem memorat Demosth. p. 610, 17, et Ps.-Demosth. p. 1385, 1, Athen. 13, p. 558, B ; 567, F ; 586, A ; 594, A ; 595, A ; Antiphanes ap. eum 8, p. 338, F, Harpocratio, schol. Aristoph. Pl. 149. Alia in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 539, n. 971. De urbe Steph. Byz. : Πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, κτίσμα Μακριτίου (Κριτίου) Κῴου, ὥς φησι Φλέγων. Ὁ πολίτης Σινωπεὺς καὶ Σινωπίτης καὶ Σινωπῖτις, καὶ Σινωπὶς ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς. Memorat urbem Dionys. Per. 972, cum ceteris geographis, Herodot. 1, 76 etc., Xen. Anab. 5, 5, 7, Isocr. p. 74, D, aliique. || Gent. ap. Simonidem Anth. Pal. 7, 509, 1 : Σῆμα Θεόγνιδός εἰμι Σινωπέος· Xen. Anab. 4, 8, 22, et sæpius in eadem, Polyb. 4, 56 etc., Strabo 12, p. 544, Lucian. Pseudol. c. 19, numus ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 573, n. 122. Pro quo in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 140, n. 2085, B, Σινωπίω[ν]. Σινωπίτης Antipater Anth. Anth. Pal. 11, 158 : Σινωπίτου Διογένευς. Ita Planudius. Pal. Σινωπείου Διογένους. Dionys. Per. 255 : Μα-
D κηδόνιον πτολίεθρον, ἔνθα Σινωπίταο Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον. Ubi Eust. : Σινωπίτης δὲ Ζεὺς ἢ ὁ Μεμφίτης· Σινώπιον γὰρ ὄρος Μέμφιδος· ἢ ἀπὸ Σινώπης τῆς Ποντικῆς. Φέρεται γὰρ λόγος ὅτι βασιλεῖ τῆς Ἀλεξανδρείας Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου δαίμων τις ἐπιφανεὶς ἐκέλευσε πέμψαντα ναῦν κομίσαι αὐτόν. ... καὶ λαβόντες χρησμὸν ... ἀπελθεῖν εἰς Σινώπην καὶ ἐνέγκαι τὸ προσταχθὲν ἤνεγκαν ἐκεῖθεν τὸ τοῦ Σαράπιδος Διὸς ἄγαλμα· κἀντεῦθεν Σινωπίτης Ζεὺς ἤτοι Σάραπις ... Οἱ δὲ ἀπὸ Σίνωπος ποταμοῦ τὸν Σ. τοῦτον Δία παρήγαγον. Steph. Byz. in Καρδαμύλη. Fem. Σινωπῖτις, ιδος, ap. Strab. 12, p. 546, de regione circa Sinopen, ubi libri bis Σινωπῆτις, et Σινωπίδι p. 562. V. Σινωπίς.] Hinc Σινωπίζειν, Lascivire, more Sinopes, scorti : cujus celebris erat lascivia. Vel a Sinopensium moribus est tractum. [Verior prior explicatio, quam cum Hesychio ponit Photius s. Suidas in Σινωπίσαι, qui duo quod Alexin testantur, incertum utrum vocabuli illius testem faciant an nominis tantum in fragm. ap. Athen. supra memorato.] Est etiam adj. Σινωπικός, ab urbe Sinope. [Σινωπικὸν ponit Steph.

Byz.] Unde Σινωπικὴ μίλτος, Sinopicum minium, ap. Diosc. [5, 111.] Plin. [H. N. 35, 6] et Sinopicum minium et Sinopidem appellat. Meminit Strabo [12, p. 540, et 3, p. 144 : Μίλτος οὐ χείρων τῆς Σινωπικῆς γῆς], necnon Theophr. De lapid. [fr. 2, 52], sed corrupte ap. eum legi, ὠπικὴν pro Σινωπικὴν, annotatur. [Ἡ Λημνία καὶ ἣν καλοῦσι Σινωπικήν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ Καππαδοκική· κατάγεται δ' εἰς Σινώπην. Eadem Diosc. Species ejus recensent Theophr. et Plin.] Vide Μίλτος. [Eust. ad Dionys. 1178 : Σ. ἡ μ. λέγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ διὰ τὸ αὐτόθι γίνεσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐκεῖ πρὸς τῶν ἐμπόρων κατάγεσθαι. Reuvens. *Troisième lettre* p. 69. L. Dind.]

[Σινωπίδιον, τὸ, Minium. Lex. Ms. Cyrilli : Μίλτος, εἶδος ἐρυθρὸν, σινοπίδην. Eust. ad Dionys. Per. 1178 : Αὐτὸ δὲ τοῦτο Σινωπικὴ ἡ μίλτος λέγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ διὰ τὸ αὐτόθι γίνεσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐκεῖ πρὸς τῶν ἐμπόρων κατάγεσθαι· διὰ τοῦτο δὲ τάχα καὶ σιναπίδιον παραφθείραντες οἱ τεχνῖται τὸ τοιοῦτον χρῶμά φασιν. Matth. Silvat. : Sinopida, terra rubra, qua carpentarii ligna signant. Alibi : Sinopidion, Magra Arab. Demetr. Hieracosoph. 2, 13 : Σινοπίδιν ὀλίγον, τουτέστι μέλαψον c. 50 : Σινοπίδιν οὐγγίας γ'. Ducang. Schol. Greg. Naz. p. 59 Montac. Boiss.]

[Σινωπίζω, Σινωπικὸς, Σινώπιον ὄρος. V. Σινώπη.]

[Σινωπὶς, ίδος, ἡ, Miltum, Gl. Quod σινῶπις scriptum ap. Aret. p. 88, 53. Mire de urbe Sinope argum. Strab. 12 : Τὸ δωδέκατον περιέχει τὰ ὑπόλοιπα τῆς Ποντικῆς χώρας, καὶ ἐφεξῆς ... Φρυγίαν, Μαιονίαν, καὶ πρὸ τούτων Σινωπίδα, πόλιν Ποντικήν. V. Σινωπὶς in Σινώπη.]

[Σινωπίτης, Σινωπῖτις. V. Σινώπη.]

[Σινωτικὸς, ἡ, ὸν, Noxius. Schol. Nicandri Al. 231 : Σίνεα) τὰς σινωτικὰς ἀκάνθας. Wakef. Ptolem. Tetrab. p. 148, C : Σινωτικά τε καὶ παθητικὰ σχήματα. L. Dind.]

[Σινώτιον, τὸ, Sinotium, vetus et novum Illyrici, memorat Strabo 7, p. 315.]

[Σίνωψ, ωπος, ὁ, Sinops fl. Vid. Eust. in Σινώπη cit., de cogn. Jovis Σινωπήτης. L. Dind.]

Σίξις, εως, ἡ, et Σιγμὸς, ὁ, Stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur. Potest autem et Sibilus reddi. [Sic de Sibilo, quo eques regit vel excitat equum, Plut. Mor. p. 593, B; 713, B; 722, B. Schweigh. Id. ib. p. 722, B : Οὐ μὴν ἀφαιρετέον γε τῶν Ἀναξαγόρου σωμάτων τὸν σιγμόν. Ubi paulo ante σίζοντα καὶ ψοφοῦντα. Τὰ δὲ (ἀφίησι) σιγμὸν μικρὸν ὥσπερ αἱ χελῶναι, Aristot. H. A. 4, 9 med. Nicomach. Enchir. p. 37, 18. Σιγμῶν legendum videtur pro νυγμῶν ap. Galen. vol. 2, p. 61, E. V. Wessel. ad Diod. Sic. 1, p. 93, 64 (1, 83). Hemst. Apud Galenum scribendum esse μυγμῶν in Νυγμὸς dixi. De sibilo quem facit litera σ, Eust. Il. p. 813, 45. Plotin. vol. 1, p. 385, 11 : Σιγμοὺς τῆς φωνῆς. Ps.-Dionys. Bekk. An. p. 631, 18 : Ἡμίφωνα λέγεται ὅτι παρόσον ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα καθέστηκεν ἔν τε τοῖς μυγμοῖς καὶ σιγμοῖς.] Aristot. Meteor. 1, [9 finem versus], de tonitru : Τὸν δὲ ψόφον ἐναποσβεννυμένου πυρὸς καὶ σίξιν εἶναι βροντὴν λέγουσι. Idem inferius, Ἔστι δὲ ἡ σίξις, μικρὰ ζέσις. Potest et de Stridore illo dici, qualis est piscis, qui frigitur. [De scriptura σίξις et σῖξις conf. Lobeck. Paralip. p. 407.] Eust. [Il. p. 821, 40] esse ait τοῦ σ ἦχον. [Chymicis dicitur συριγμὸς πνεύματος ἐκπεμπομένου ἐξ ὑποστροφῆς. Ex cod. Reg. Ducang. App. Gl. p. 170. V. etiam Σίσμος.]

[Σῖξος, πόλις Μαστιηνῶν. Ἑκαταῖος· Μετὰ δὲ Σῖξος πόλις, Steph. Byz. Quod Σιξὸς πόλις scriptum ap. Theognost. Can. p. 69, 15. L. Dind.]

[Σιόαν· οὕτω καλοῦσι Χαλδαῖοι τὸν Πάνεμον μῆνα, Hesych. « Leg. Σιούαν. סיון *Siwan*, nomen mensis ap. Hebræos post exilium Babylonicum, qui tertius dicitur Esth. 8, 9. Respondere eum mensi Macedonico Πανέμῳ ait Hes. (Majo Romanorum vel Junio); Scaliger vero De emend. tempp. coincidere eum facit sæpe cum Dæsio, qui Panemum præcedit. » Palmer.]

[Σιοειδὴς et Σιειδὴς ponit Etym. M. p. 134, 25 : Ἀραιτασιειδὴς κατὰ συγκοπὴν Ἀραιτασιοειδὴς, ὡς σιοειδὴς σιειδὴς συγκοπῇ τοῦ ο. Quæ nomina propria putabat HSt. v. Ἀραιτ. Quod accentus confirmat. Alioqui conferendum foret θεοειδής. Sed nihil decernere licet, nisi sede glossæ patefacta.]

[Σιοκόρος, ὁ, Æditưus, forma Dor. pro θεοκόρος, quomodo interpr. Hesychius, addito νεωκόρος et θεραπευτὴς θεῶν. Pro quo ap. Photium : Σιωκολλος, νεοκορος, εὔπολις. Cujus Helotes dici opinabatur Ahrens. De dial. vol. 2, p. 68. Σιωκόμος Porsonus, quod dicendum erat σιοκόμος, etsi hoc minus convenit ordini literarum. L. Dindorf.]

[Σιομαλίδαι, διαμάχαι, καὶ τὸ πηδᾶν, Hesychius. Διμάχαι Is. Vossius, qui etiam Σιομαχίδαι.]

Σίον, τὸ, Sium, Laver, herba aquatica foliis olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀναγαλλὶς, Aquatica anagallis, VV. LL. ex Diosc. [2, 154. Plin. 22, 22. Sium latifolium Linnæi. Athen. 2, p. 61, C : Σία. Σπεύσιππος ἐν β' Ὁμοίων φησὶ σίον ἐν ὕδατι γίνεσθαι, σελίνῳ ἐλείῳ τὸ φύλλον ἐοικός. Quibus addit Ptolemæi Euergetæ lusum Od. E, 72 σίου legentis pro ἴου. Hesych. : Σίον, λάχανον, ἐμφερὲς σελίνῳ. Theocr. 5, 125 : Τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι. Alex. Trall. p. 196; Aet. 9, 28; Rufus p. 186 ed. Matth.; Paul. Æg. 7, p. 253, 31, et al. Conf. Σίσαρον, Σισύμβριον. Theognost. Can. p. 121, 13; Zonaras p. 1647.]

[Σιὸς, ὁ, ἡ, forma Lacon. voc. θεὸς, Deus. Fœdus Laced. ap. Thuc. 5, 77 : Τῶ σιῶ σύματος. Aristoph. Lys. 1299 : Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν· 1306 : Τᾶ σιῶν χοροὶ μέλοντι· et fem. 174 : Καὶ τὠργύριον τὤβυσσον ᾖ πὰρ τᾶ σιῷ, pro quo σιὰν 1320. Latiorum Jusjur. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 399, 185 : Τὼς ἄλλως σιὼς πάντας καὶ πάσας.] Σιὼ, duali numero, Dii. Sic Lacedæmonii Geminos, i. e. τοὺς Διοσκούρους, vocabant, Castorem et Pollucem. Νὴ τὼ Σιὼ, Per Geminos, Plut. Apophth. Lacon. Vide Σίβυλλα. [Ubi qui citatur Lactantius Æolicam hanc formam perhibet. Rectius Athen. 8, p. 362, F : Τοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σιούς φασι. Eust. Il. p. 631, 42 : Σιοῦ τοῦ θεοῦ παρὰ Πελοποννησίοις καλουμένου, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ. Qui in sermone Laconum Pac. 214, Lys. 81, 86 etc. : Ναὶ τὼ σιὼ, et in Bœoti Ach. 905 : Ναὶ τὼ σιώ. Lacones ap. Xen. H. Gr. 4, 4, 10 : Ναὶ τὼ σιὼ, ψεύσει ὔμμε τὰ σίγμα ταῦτα· Anab. 6, 6, 34 : Ἀλλὰ ναὶ τὼ σιὼ ταχύ τοι ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι· cui 7, 6, 39 et Ages. 5, 5, οὐ τὼ σιὼ formulam restitui pro οὑτωσί. ‖ Σιόρ, θεὸς, Λάκωνες, Hesychius. Quam et ipsam Laconicam formam esse, contra HSt., qui σιὸς, monuerunt intt. Nihili vero est σεὸς ap. Gregor. Cor. p. 299-302, gramm. Cram. An. vol. 1, p. 197, 8. L. Dind.]

[Σίος barytonon memorare videtur Arcad. p. 37, 24, ubi σάος.]

[Σιούαν. V. Σιόαν.]

[Σιοὺφ, Siuph, opp. Ægypti, Herodot. 2, 172.]

Σίπαλος [vel Σιπᾰλὸς, ἡ, ὸν], Impurus, Deformis. V. Hesych. [ap. quem Σιπαλὸς, χαλεπὸς καὶ τὰ ὅμοια. Σιπαλὴ, ἐπάργεμος, βλοσυρὰ, δεινὴ, τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα. Σιπαλὸν, ἀκάθαρτον, εἰδεχθέστατον. Suidas et Zonaras p. 1643 : Σίπαλος, ὁ ἄμορφος vel vitiose εὔμορφος. Anonym. ap. Etym. M. : Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. V. Coraes ad Plut. vol. 5, p. 387, qui confert græcobarb. τσίμπλα, idem significans quod λήμη, Glama. Non diversum esse a σιφλὸς opinabatur Eustath. in Σιφλὸς citandus.]

[Σιπελὴν, nisi Σιπελλὴν scribendum, inter oxytona in ην memorat Arcad. p. 9, 2.]

[Σιπία, τόπος ι, σηπία δὲ ὁ ἰχθὺς η καὶ ι, Zonaras p. 1645, et p. 1639 : Σηπία, εἶδος ἰχθύος, Σιππία δὲ τόπος ι.]

[Σιποῦς, οῦντος, ὁ, Sipontum. (Vix credibile huc referri Gl. : Σιποῦς, Sæpius, ut Sepius scribatur collatis quæ in Σηπιοῦς dicta sunt.) Πόλις Δαυνίων. Τὸ ἐθνικὸν Σιπούντιος, Steph. Byz. Σιποῦντα memorat Polyb. 10, 1, 8, et Strabo 6, p. 284, ubi ὁ Σ., Ptolem. 3, 1 med. De gentili conf. Cic. Ad Att. 6, 2, 3.]

[Σίππαροι, οἱ, Sippari. Abydenus ap. Euseb. Præp. 9, 12, p. 414, D : Ἐν Ἡλίου πόλει τῇ ἐν Σιππάροισιν· p. 457, C : Τῆς Σιππαρηνῶν πόλιος. Al. Σιπαρ—.]

[Σίππας, ὁ, Sippas, Macedoniæ præfectus ab Antipatro, Diod. 18, 12. Ubi est var. Σίσπαν.]

[Σίππη vitium scripturæ pro Σίττη, quod v.]

[Σίππη vel Σίπτη, ἡ, opp. Thraciæ ap. Pausan. 5 fin.]

[Σιππία. V. Σιπία.]

[Σιπροίτης, ὁ, Siprœtes, Cretensis ap. Antonin. Lib. c. 17, p. 118.]

[Σίπτα, σιωπα. Μεσσάπιοι, Hesychius.]

[Σιπταχόρα, ου, ὁ, arboris n. Indicum, quam postquam descripserat Photius in Exc. e Ctesia Bibl. p. 47, 15 : Τῷ δενδρέῳ δὲ τούτῳ ὄνομά ἐστιν ἰνδιστὶ σιπταχόρα· ἑλληνιστὶ σημαίνει γλυκὺ, ἡδύ· 48, 9 : Ἐσθίουσι δὲ καὶ τὸν καρπὸν τοῦ σιπταχόρου, ἀφ' οὗ τὸ ἤλεκτρον· γλυκὺς γάρ ἐστι. Per ω in penultima liber unus loco priori, ut simillimum μαρτιχόρας per ω scriptum notavimus in ipso. Cujus ad exemplum nominativus faciendus videatur σιπταχόρας, ut genus postulat masc. et genit. in ου. Photium tamen non scripsisse σιπταχόρα, sed σιπταχόρα, ostendit gen. τοῦ μαρτιχόρα et nominat. μαρτιχόρα p. 45, 31; 46, 6. L. Dind.]

[Σιπτη. V. Σιπκη.]

[Σιπτῶναι, ἀπεικάσαι, Hesychii gl. obscura.]

[Σιπύα, Σιπυαῖος ἄρτος. V. Σιπύη.]

[Σίπυδνος, ἡ. Lucian. Alex. c. 25 : Μάλθακα χοιρείων ἰσῇ κυμίνευε σιπύδνῳ. « Σίπυδνον factum puto ex σιπύη, quæ Arcam aut Vas quodcumque farinæ asservandæ notat apud Aristoph. » Gesner.]

Σιπύη, ἡ, Arca. Proprie autem Arca panaria sic dici existimatur quasi σιτοδύη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία B ἐμβάλλεται. [Etym. M., ubi σιτοδοίη.] Exp. etiam Arca aut Vas ad asservandam farinam : ut ap. Aristoph. Pl. [806 σιπύη] dicitur esse plena λευκῶν ἀλφίτων. [Eq. 1296 : Φασὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἑκάστοτ' οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης. Harpocr. : Σιπύα· Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων· σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα, ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσῷ γένει, Ἀριστοφ. Τελμισσεῦσιν. Similiter Photius. Hesychius autem addit interpr. ἀρτοθήκη· φησὶ (τισὶ vel φασὶ ... πευδρίαν) δὲ πευδρία, quod voc. ipse explicat ἀρτοθήκη. Lex. rhet. Bekk. An. p. 303, 32 : Σιπύα, κιβωτίου εἶδος χωρητικοῦ βιβλίων καὶ τοιαύτης ὕλης· ἄλλοι δὲ σιπύαν φασὶ τὴν ὑδρίαν. Ubi πευδρίαν Ruhnk. ap. Albert. ad Hesych. Leonid. Alex. Anth. Pal. 6, 302, 2 : Οὔτι πενιχρὴ μῦς σιπύη βόσκειν οἶδε Λεωνίδεω. Alciphr. Ep. 3, 14 : Μεστὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας. De forma per α et η Lobeck. ad Phryn. p. 301 : « Hesychius : Ἰπύα, σιπύα, quod Harpocr. et Phot. e Lysia, Eupolide et Aristoph. citantes de hoc quidem fidem non præstant; nam ἡ σιπύη et τῆς σιπύης C leguntur, eademque scriptura in Theophylacti Ep. 26, Hesych. et Etym. obtinet. Variat Pollux 10, 162, ubi al. σιπύα. » Recte autem animadvertit Schneider. ejusdem stirpis vocc. esse σιβαία, σίβδα, σιβὶς, σίφνις s. σίφνος, κίβδα, κίρβα, κίβισις (et κιβωτὸς), fortasse etiam σιπτυὶς, quæ v. || Unde adv. Σιπύηθεν, Ex arca panaria. Callim. ap. Apollon. Ruhnk. fr. 454 et Zonaram p. 1645 : Ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα.] Affertur et Σιπυὶς, ίδος, ἡ, pro σιπύη : item pro Pyxide. [Hippocr. p. 685, 17 : Ἐς σμικρὴν σιπυΐδα ἐνθείς. Galen. Gloss. p. 560 : Σιπυΐδα, πυξίδα. Δηλοῖ δὲ ἄλλως τοὔνομα καὶ κεραμεοῦν τι σκεῦος, εἰς ὃ ἄλφιτα ἐμβάλλεται. Tu]

[Σιπύηθεν, Σιπυίς. V. Σιπύη.]

[Σίπυλος, ἡ, Sipylus, urbs Lydiæ, ap. Steph. Byz. : Πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν πρώτῳ. Pind. Ol. 1, 38 : Φίλαν τε Σίπυλον. Ps.-Eur. Iph. A. 952 : Σίπυλος ... πόλις, ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος. Strabo 12, p. 571 : Τὴν περὶ τὴν Σίπυλον Φρυγίαν, ubi est var. τὸ, ex τὸν, ut videtur, nata. || Ὁ, mons ibidem, D ap. Hom. Il. Ω, 615 : Ἐν οὔρεσιν ... ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς. Æschylus fr. Niob. ap. Strab. 12, p. 580 : Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα. Aristot. Meteor. 2, 8, fin. : Τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη. Diodor. 14, 80; Ptolem. 5, 2 med. Lucian. Imag. c. 1 : Θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν. Hesychius : Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Unde opp. Μαγνησία πρὸς Σιπύλῳ (ἐπὶ Σιπύλου ap. Sotion. c. 16), cujus cives dici etiam Μάγνητας Σιπύλου s. ἀπὸ Σιπύλου dixi supra p. 588, B, ubi addere licet Suidam : Σιμωνίδης Μάγνης Σιπύλου, non intellectum ab iis qui distinxerunt inter Μάγνης et Σιπύλου aut aliquid excidisse opinati sunt. In numis non solum Μαγνήτων Σιπύλου, sed etiam Σίπυλος Μαγνήτων scribitur, quod nonnulli ad heroem quendam Sipylum retulerunt : v. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 106. Suidas autem quod ponit Σίπυλος, τόπος ἢ ποταμὸς, ex dittographia natum. || De gentili Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Σιπυληνὸς καὶ Σιπυληνοί, quem Σιπυληνὴ scripsisse conjicio, quod matris A deorum epith. est ap. Strab. 10, p. 469, et in numis Smyrn. ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 543—4, sive Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 205, *Suppl.* vol. 6, p. 317, et inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 696, 61; 697, 70, et n. 3193, 3260, 3286, 3385, 3386, 3387, 3411. Forma Σιπυλεὺς Hegesias ap. Dionys. vol. 5, p. 28, 4 : Ἀπὸ Μαγνησίας τῆς μεγάλης Σιπυλεύς. || Cognominem monti f. Amphionis et Niobes memorat Apollod. 3, 5, 6, 1. Scytham Diod. 3, 55. Virum numus Smyrn. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 302, n. 1393 : Ἕρμιππος Σιπύλου. Tu L. Dind.]

[Σὶρ, ὁ, Sir, unde ap. Steph. Byz. : Σίρες, ἔθνος Θρᾴκης ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους, ὡς δέδεικται ἐν τῷ περὶ Νήσων, ubi nihil nunc in epitome.]

[Σιρὰ, Civisa (Simissa Vulcan., coll. Σιρωτὴς), Cimussa, Mataxa, Gl. Quorum postremum refertur ad Σηρ—. Eadem : Σιρὰ ἱματίου, Prenicula, pro σειρὰ, ut videtur. Non minus obscura Hesychii gl. : Σίρα, Πάρθοι μεγάλα, quibus addit alia ad σειρὰ referenda.]

[Σίραιον. V. Σείραιον. Obscura est Hesychii gl. : Σιραιοίς, σιροῖς βραχέως, et fortasse ex duabus conflata. V. Σίρος.]

[Σίρακες, οἱ, Siraces, gens Asiæ circa Caucasum, ap. Strab. 11, p. 506. Σιρακοὶ p. 492. Quorum de regione Σιρακηνὴ est ib. p. 504, ut Σιρακηνοὶ de gente Ptol. 5, 9. Memorant etiam Polyæn. 8, 26, 1, Tacitus et Plinius. Σιραχους dicit inscr. Bosp. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1009, n. 2132, c. L. Dind.]

[Σίραμφος, τὸ ῥύγχος Hesychio, pro ῥάμφος, ut videtur.]

[Σιρβαίονον, βρέφος ἀπὸ ξένης ἐνηνεγμένον καὶ πεπραγμένον (πεπραμένον intt.), Hesychio, Infans peregre allatus et venditus.]

Σίρβηνον, τὸ, Placentæ genus, quæ Veneri apponebatur. Hesych. [Qui dicit πόπανόν τι.]

[Σίρβης, ὁ, Sirbes, Xanthi fl. Lyciæ n. antiquius. Strabo 14, p. 665 : Ὁ Ξ. ποταμὸς, ὃν Σίρβην ἐκάλουν οἱ πρότερον. Sed Eust. Il. p. 907, 30 : Τὸν Λύκιον Ξάνθον, ὃς λέγεται μὲν ὕστερον Σίρμις κληθῆναι, νῦν δὲ τὴν ἀρχαίαν κλῆσιν τηρεῖ. Quibus in brevius contractis schol. Victor. Il. M, 313, ὁ δὲ Ξάνθος Σίρβις νῦν καλεῖται, scriptum. Ceterum barbarum hoc nomen putabat Berkel. ad Steph. B. v. Ξάνθος, de quo schol. Vict. loquitur tanquam sua ætate usitato, reliqui tanquam de abolito. Et si Persicum fuit, ut Bochartus putabat, colorem fluvii significans, obtinuerit necesse est quamdiu Persis paruit Lycia. L. Dind.]

[Σίρβων, Σιρβωνίς. V. Σερβωνίς.]

[Σίρες. V. Σίρ.]

[Σιρία, ἀσφάλεια. Λάκωνες, Hesychius. Confert Albert. Σιρὸς, δεσμωτήριον, et Σειρὴ, ἅλυσις, δεσμὸς, ap. eund. et alia ab σειρὰ ducta vocc.]

[Σιρίασις, Σιριάω. V. Σειριάω.]

[Σιρικὰ, Zizypha, Gl. Quod est genus arboris.]

[Σιρίκιος, ὁ, Siricius, sophista ap. Suidam, cujus v. intt. Item pontif. Rom. sec. quarto exeunte.]

[Σιρικὸν, Σηρικὸν, Rubrica, Gloss. Arabicolat. : Siricum, rubri coloris pigmentum. V. Isidor. 19, 17. Jo. Dam. Or. in Constantinum Cabalinum p. 673 : Ἤ τι διαφέρει ὁ μέλας τοῦ σιρικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν χρωμάτων. Maximus in Computo 1, 3 : Ἐν ἕκτῳ στίχῳ αἱ προσθεταὶ ἡμέραι, διὰ σηρικοῦ γεγραμμέναι. Adde c. 4, 16, 2; 2, 4, 3; 6 etc. V. Mercurial. V. L. 4, 7. Ducang.]

[Σίρινα. V. Σειρήν.]

[Σίρινος οἶνος. V. Σείραιος.]

[Σιρῖνος. V. Σῖρις.]

[Σιριοπαίονες. V. Σῖρις.]

[Σῖρις, ἡ, i. q. ξεῖρις s. ξῖρις, quod v. Etym. M. p. 209, 35 : Τὰ διὰ τοῦ ιρις ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον, οἷον ... σίρις ἢ ξίρις· ποτὲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ σ λέγεται αὐτὸ, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ξ, καὶ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ι γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ διφθόγγου· κρεῖττον δὲ διὰ τοῦ ι· σημαίνει δὲ ἀρωματικὸν φυτόν. Similiter sed minus plene Gud. Ceterum ex his gll. et nostris in Ξιρὶς (quibus add. Eust. Il. p. 391, 37, ubi ξίρις) colligitur duplicem tantum fuisse formam ξίρις et σίρις, quas qui diphthongo scriberent, minus probatos fuisse veteribus magistris, vitiosas vero esse formas per υ aut oxytonas.]

[Σίρις, ἀπαίδευτος, Hesychii gl. obscura.]

[Σῖρις, ιος, ιδος, ὁ, Siris. Athen. 12, p. 522, C: Καὶ οἱ τὴν Σῖριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δ' ὑπὸ Κολοφωνίων, ὥς φησι Τίμαιος καὶ Ἀριστοτέλης, εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν... Καὶ Ἀρχίλοχος δ' ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν... χῶρος ἐρατὸς οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς. Ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν δεσμώτιδι Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος, ὡς δ' Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. (Ap. quem alios legisse quod Hesychius retulit: Ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς, suspicabatur Meinek. Com. vol. 4, p. 715. Eundem Σῖνιν vocat Lycophr. 982. Quocum hodiernum nomen *Lo Sinno* et quod in Tab. Peuting. est *Semnum* confert Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 70.) Themistocles ap. Herodot. 8, 62: Κομιεύμεθα ἐς Σῖριν τὴν ἐν Ἰταλίῃ, ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιοῦ ἔτι, καὶ τὰ λόγια λέγει ὑπ' ἡμέων αὐτὴν δέειν κτισθῆναι. Gent. Σιρίτης est 6, 127. Diodor. 12, 36. Steph. Byz.: Σ., πόλις Ἰταλίας πλησίον τοῦ Μεταποντίου καὶ ποταμός... Ὁ πολίτης Σιρίτης, ὡς Σύβαρις Συβαρίτης. Τὸ θηλυκὸν Σιρῖτις καὶ Σιρηνός. «Strabo 6, p. 264: Ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἄκιρις καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὁμώνυμος Τρωική· et paullo post: Τινὲς δὲ καὶ Ῥοδίων κτίσμα φασὶ Σεῖριν (ut Heynius correxit vulg. Σειρῖτιν), ibidemque et p. 255, 265, ἐν Σειρίτιδι et περὶ τῆς Σειρίτιδος, de regione. (Quæ omnia per ι scribenda, quod agnoscit Eust. Il. p. 391, 36, qui Σιρῖτιν memorat p. 790, 1. Suidas: Σῖρις, ὄνομα ποταμοῦ.) Etym. M.: Σῖρις, πόλις Ἰταλίας... Σῖρις δὲ ὠνόμασται ἀπὸ Σίριδος θυγατρὸς Μόργητος τοῦ Σικελίας βασιλέως, γυναικὸς δὲ Σκίνδου, ἢ ἀπὸ Σίριδος μιᾶς τῶν Νηρηίδων ἢ ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος αὐτῇ ποταμοῦ. Lycophr. 856: Ἥξει τε Σῖριν καὶ Λακινίου μυχούς. Ubi Tzetzes: Σῖρις ποταμὸς Ἰταλίας καὶ πόλις. (Conf. id. 978.) — Pro Σιρηνὸς scribe Σιρῖνος, ut Ῥηγῖνος, Μεταποντῖνος etc. Harpocratio (cujus de gl. v. in Σειρὴν, Vestis) v. Σείρινα· ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλίας, καὶ τάχα τἀκεῖθεν ὑφάσματα ἤ τινα ἄλλα σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. Ita gent. foret Σείρινος. Sed dubia sunt illa etc.» Holsten. Quam Hesych. ponere videtur formam gentilis: Σιρέων, τῶν τὴν Σῖριν οἰκησάντων τὴν νῦν Ἡράκλειαν, ea haud dubie ex Σιριτῶν vel Σιρίνων corrupta. || De altera Steph. Byz.: Ἔστι καὶ Σῖρις ἐν Παιονίᾳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς Σιριοπαίονες. Unde corrigenda videtur librorum Herodoti 5, 15, scriptura Σιροπαίονες sive Σειροπαίονες, ut animadvertit Holsten. Urbem memorat 8, 115: Ἐν Σίρι τῆς Παιονίης. || De tertia Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 242, 12: Σίρις· ἔστιν δὲ ὄνομα πόλεως Φοινίκης. || Libyæ fl. cognominem memorat Steph. B. in Φασήλουσαι, δύο νῆσοι Λιβύης πλησίον Σίριος ποταμοῦ. || Nilum ita vocatum perhibet idem in Συήνη, πόλις Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ἐπὶ τῷ Νείλῳ, μεθ' ἣν ὠνόμασται Σῖρις ὁ ποταμός· Dionys. Per. 223: Νείλου, ὃς... Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται· οἱ δὲ Συήνης ἐνναέται στρεφθέντι μετ' οὔνομα Νεῖλον ἔθεντο. Ubi Eust.: Τὸ δὲ Σ. οἱ μὲν βάρβαρόν φασιν εἶναι ὄνομα, ἤτοι Αἰθιοπικὸν κατὰ τὸν Δ., διὸ οὐδὲ χρῆναι λέγουσι ζητεῖν Ἑλληνικὴν ἐτυμολογίαν αὐτοῦ, ὡς οὐδὲ τῆς Ἰταλικῆς Σίριδος· πόλις δὲ ἡ Σ. ἐκείνη· οἱ δὲ ἐπιχειροῦσιν ἀπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρος ἀποδοῦναι κτλ. L. Dind.]

[Σιρίτης, Σιρῖτις. V. Σῖρις.]

[Σίρμιον, τὸ, Sirmium. Πόλις Παιόνων. Τὸ ἐθνικὸν Σιρμιεὺς, ὡς τὸ Σούνιον Σουνιεὺς, Steph. Byz. Memorat Σίρμιον Strabo 7, p. 314.]

[Σίρμων, ονος, ὁ, Sirmo, inter nn. in ων, ονος, ponit Theognost. Can. p. 34, 32. L. Dind.]

[Σίρμις. V. Σίρβης.]

[Σιρομάστης. V. Σειρομάστης.]

[Σιρομίτρης, ου, ὁ, Siromitres, Persa ap. Herodot. 7, 68, 79.]

[Σιροπαίονες. V. Σῖρις.]

[Σιροπλοκῶ, Pollingo, Gl. Σοροπλοκῶ Vulcanius.]

Σιρὸς, ὁ, Scrobs, in qua condita frumenta asservantur. Alii scribunt Σειρός. [Ut Pollux 9, 49, Hesychius, Photius s. Suidas: Σειροὶ, ἐπαύλεις.] Invenitur scriptum et Σιῤῥὸς, ap. Simpl. Comm. in 2 Φυσ. ἀκρ., ubi scribit, Καὶ γὰρ ὀρύττει τις καὶ τοῦ φυτεῦσαι χάριν καὶ τοῦ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ εὑρεῖν, καὶ διοχετεῦσαι, ἢ σιῤῥὸν ἢ τάφρον ποιῆσαι. Ab illo σιρὸς quidam σιρίασιν nomen accepisse putant, qua de re dictum A est in Σειρίασις, ubi habes et Σειρός. [Etym. Ms.: Σιροὶ, τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώνιος δὲ ἱστορεῖ ὡς οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντες τὸ ὄνομα τὸ ι βραχύνουσι, καὶ ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει αὐτό. Εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ Φρίξῳ, Ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου... Εἰσὶ δὲ καὶ ὀρύγματά τινα σιροί. Similia Draco p. 81, 25, correctus a Valcken. Diatr. p. 217, B, qui σῖρὸς ponit p. 121, 21. Corripit Eratosth. Anth. Pal. App. 25, 4: Ἢ σιρὸν ἢ κοίλου φρείατος εὐρὺ κύτος. Quo spectare videtur Hesychii gl. in Σίραιον posita. Demosth. p. 100 ult.: Ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις σιροῖς· et Ps.-Dem. p. 135, 27. Utrobique est var. σειροῖς. Suidas: Σιρὸς, ὁ λάκκος. Et cum Hesychio s. Photio: Σιροῖς, ὀρύγμασιν, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα· et Σιρὸς, πίθος, δεσμωτήριον, denique Σιροὺς, τοὺς σιρεῖς (sic), οἱ δὲ τάφρους ἐσκεπασμένους. Idem quod Σίρος interpretatur etiam ἡμίονος, confert Albertus cum gl. Σῖνος, cum eadem explicatione. Julian. Epist. 53 init.: Πῶς ἔχει καλῶς ἡμᾶς μὲν ἐν Θρᾴκῃ διάγειν μέσῃ καὶ τοῖς ἐνταῦθα
B σιροῖς ἐγχειμάζειν; Ubi olim σύροις, Heylerus autem contulit Plin. 18, 30: Servantur in scrobibus, quos siros vocant, ut in Cappadocia et Thracia. Longus Past. 1, p. 13 1 Sch.: Σιῤῥοὺς (sic) ὀρύττουσι τὸ εἶδος ὀργυιᾶς, τὸ βάθος τεσσάρων, de foveis ad lupam capiendam fossis. De accentu Arcad. p. 68, 15.]

[Σιρόω, unde Σιρῶ, ἐπὶ ἱματίου, Orno, Gl. V. Σιρώτρια.]

[Σίρρα, ἡ, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν κ'. Τὸ ἐθνικὸν Σιρραῖος, Steph. Byz., ap. quem Σιρρὰ scriptum. Gent. Σιρραίων est in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 2007, p. 63, 7.]

[Σίρρας, α, ὁ, Sirrhas, n. viri ap. Aristot. Pol. 5, 8, ubi πρὸς Σίρραν. Cui Strab. 7, p. 326, ubi Philippi Amyntæ mater Eurydice Ἴρρα θυγάτηρ dicitur, conferunt intt. et alterum ex altero corrigendum monent. Et quum Εὐρυδίκης sit ap. Strabonem, ubi sententia poscit Εὐρυδίκη, ap. hunc scribendum est Σίρρα. L. D.]

[Σίρφιον. V. Σίλφιον.]

[Σίρωμος, ὁ, Siromus, Cyprius, ap. Herodot. 5,
C 104; Tyrius 7, 98.]

[Σιρωτὴς οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ, Simissator, Gl.]

[Σιρώτρια, ἡ, Ornatrix, Gl.]

[Σισαμὶς, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι, Hesychius. Nihil huc pertinere videtur σησαμίς.]

[Σισάμνης, εω, ὁ, Sisamnes, n. Persarum duorum ap. Herodot. 5, 25; 7, 66. V. Σεισάμης.]

[Σισὰν, ὄνομα πόλεως, Suidas.]

[Σίσανον, τὸν ὄξυνον (ὀξίνην) οἶνον, Vappam, interpr. Hesychius.]

[Σισάπων, ωνος, ὁ, Sisapo, locus Hispaniæ, ap. Strab. 3, p. 142: Πλεῖστος δ' ἐστὶν ἄργυρος ἐν τοῖς κατὰ Ἴλιπαν τόποις καὶ τοῖς κατὰ Σισάπωνα τόν τε παλαιὸν λεγόμενον καὶ τὸν νέον. A quo Σισαπώνην ap. Ptolem. 2, 6 med. distinguendam monet Wessel. ad Antonin. p. 444.]

[Σίσαρ, ος, ὁ, Sisar, fl. Mauritaniæ Cæsariensis, ap. Ptolem. 4, 2: Σίσαρος ποταμοῦ ἐκβολαί.]

[Σίσαρα. V. Σίσαρον.]

[Σισάρα, ἡ, Sisara, lacus Africæ, ap. Ptolem. 4, 3.]

D Σισάριον, τὸ, Ornamentum muliebre aureum, in modum torquis, VV. LL., ex Hesychio. [Photio χρυσοῦν κοσμαρίῳ ὅμοιον. Pollux 5, 101. Qui præter alia cum eo componit σισύμβριον, additque, ὧν οὐ ῥᾴδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναί τινα κατιδεῖν εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. Sed de postremis duobus certe hanc dubitationem solvit, ut videtur, Photii gl. ita corrigenda: Χρυσοῦν κοσμάριον σισάρῳ ὅμοιον. Nam codicis scripturam coarguit etiam Hesychius, qui κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἁλυσείδιον. L. Dind.]

Σίσαρον, τὸ, Siser, olus cujus radix vesca. Est autem siser unum erraticum, alterum domesticum. VV. LL. ex Diosc. [2, 139. Aret. p. 117, 50: Σίσαρον φυσῶδες καὶ στομάχου ἐπαρτικόν. Oribas. p. 68 ed. Mai.; Paul. Æg. 7, p. 253, 32.] Σίσαρα vel Σίσαρον dicitur a quibusdam ἡ ἐρίκη. Gorr.

[Σίσερτας, Prophetis s. Chymicis Eryngium, ap. Interpol. Diosc. c. 429 (3, 21). Ducang.]

[Σισίγριν, τό. Jo. Carpathi Episc. De Anachoretis

Ms.: Ἀπέρχεται πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἀδελφὸν τὸν ὑποκρινόμενον τὴν μωρίαν, καὶ μὴ κρούσας, ἀλλ' ἠρέμα ἀνοίξας τὸ ὀστιάριον, αἰφνιδιάσας τὸν ἀδελφὸν, εὑρίσκει αὐτὸν καθεζόμενον εἰς τὸ καθίσμα. Ducang.]

[Σισύνολις, πόλις μεγάλη πλησίον Κελτικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σισυνολίτης, Steph. Byz.]

[Σισιδόνα s. Σισιδώνη, ἡ, oppidulum Asiæ ap. Arrian. Ind. c. 37, 8.]

[Σίσιθρος. V. Ξίσουθρος.]

[Σισίκοττος, ὁ, Sisicottus, Indus, ap. Arrian. Exp. 4. 30, 8; 5, 20, 12.]

[Σισίλαρος, πέρδιξ. Περγαῖοι, Hesych. et: Σισίλαρος, πέρδιξ. « Leg. Σισὶ, vel Σὶς, λάρος, πέρδιξ, ut in animo habeat Jes. 38, 14, Jer. 8, 7, ubi סיס *Sis* exp. Grus, ab aliis Turtur, Hirundo, etc. » Soping.]

[Σισιλιγμὸς, Σισιλισμός. V. Σισμός.]

[Σίσιλλος, νόσημα καθάπερ σκωληκίασις, καὶ ζῷόν τι, Hesychio.]

[Σισιμακα, μήκων κερατῖτις, Papaver corniculare, ap. Afros. Diosc. App. p. 466 (4, 66). Potius ששמים אכם *Semsim acam*, Sesamum nigrum. Bochart Canaan 2, 15. Dahler.]

[Σισιμάκης, ὁ, Sisimaces, Persa, ap. Herodot. 5, 121.]

[Σισιμίθρης, ὁ, Sisimithres, n. viri. Σισιμίθρου πέτρα Bactrianæ memoratur Strab. 11, p. 517. Qui male ap. Curtium 8, 2 et 4 scribitur Sysimithres, ut Sysigambis pro Sisygambis. Σισιμίθρης Æthiops est ap. Heliodor. Æth. 10, 4.]

[Σισίνδιος, γέρων, Hesychius, qui sic interpr. etiam Σίνδις.]

[Σισίνης, ὁ, Sisines, Persæ duo ap. Arrian. Exp. 7, 6, 7, et ubi olim Ἀσισίνην 1, 25, 5 sq. Mire gramm. Bekk. An. p. 173, 29: Σισίνης Σισίνου κλίνει τὸ ὄνομα Ἀρριανὸς ἐχρήσατο αὐτῷ ἐν πάσῃ τῇ πραγματείᾳ τετραχῶς. Σισίνης δὲ ὁ Φραταφέρνου παῖς. Ἐν μόνῳ δὲ τῷ δευτέρῳ λόγῳ εὑρέθη τὸ ὄνομα μετὰ Ἀλέξανδρον. Ὁμοίως καὶ Ἀππιανὸς ἐν Ἰλλυρίδι Σισίνου καὶ Σισίνην φησίν. Zonaras vero p. 1643: Σισίννιος κύριον. Ἀρριανὸς δὲ καὶ Ἀππιανὸς ὁ Σισίννης, τοῦ Σισίννου. Ap. Appian. Civ. 5, 7, est Σισίννου et Σισίνη, nisi quod interpres Lat. *Sysenum*, de rege Cappadociæ, qui Σισίνης ap. Strab. 12, p. 537. A quo non diversum videtur Σισίννης n. Scythæ ap. Lucian. Tox. c. 57 sq., et ipsum quoque scribendum Σισίνης. L. Dind.]

[Σισίννιος, ὁ, Sisinnius, n. pr. ponit Theognost. Can. p. 65, 11. V. Socr. H. E. 7, 27 seqq. L. Dind.]

[Σισκία, ἡ, Siscia, castellum Illyrici, ap. Strab. 7, p. 314, Ptolem. 2, 15, Dion. Cass. 49, 37, etc. Athanas. vol. 1, p. 123, D, etc. V. Wessel. ad Antonin. p. 260. Hinc gent. ap. Procop. Gotth. 1, 15, p. 351, A: Σισκιοί τε καὶ Σούαβοι. Conf. Wessel. ad Itin. Hierosol. p. 563. L. Dind.]

Σισμὸς, ὁ, Stridor qualis fit ex ferro candente in aquam immisso. [Suidas in Σισμὸς, ubi ducit a v. Σίζω. Liber unus σιγμός. Utroque conjuncto scriptum videtur in schol. Hom. Od. I, 394: Καὶ τοῦτο (σίζε) ὀνοματοπεποίηται ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γινομένου σισιλιγμοῦ, ubi al. σιλιγμοῦ, vel cum Eustath. σισιλισμοῦ. Propius hoc ad naturæ veritatem quam σιγμὸς accedere putabat Lobeck. Pathol. p. 147.]

[Σισόη, qua voce interpretes Græci utuntur Levit. 19, 27, et quam quidam κρώβυλον, Cincinnum vel Nodum capillorum, interpretantur, est vox Alexandrina. Ita recte, opinor, judicat Croius c. 33, p. 258, cujus judicium Hodius quoque 2, 4, p. 121, sequitur. Nam scholiastes ad Levit. l. l., Σισόη, inquit, ἐστὶν ὁ κρώβυλος· πλέγμα δέ ἐστι τοῦτο, ὅπερ Ἕλληνες ἐπλέκοντο ὡς Κρονικὸν ἀνάθεμα, καὶ μᾶλλον Σαρακηνοὶ μέχρι νῦν τοῦτο ποιοῦσιν. Similiter Suidas: Σισόης, τὸ πλεξίδιον. Alter Hesychius: Σισοκοῦρα, ῥοιά. Φασηλῖται. Casaub. ad Sueton. August. c. 45, et Heinsius Aristarcho sacro c. 4, p. 108: Σισόη, κουρὰ ποιά. Φασηλῖται· quam rationem si sequimur, σισόη non certam quandam comæ complicationem aut cirrum, sed aliquod tonsuræ genus significat, et fuit proprie Cilicum Phaselitarum, a quibus illud ob mutua Phaselitarum et Alexandrinorum commercia, quum et Phaselis et Alexandriæ urbes maritimæ fuerint, ad Alexandrinos omninoque ad Ægyptios pervenisse non parum probabile est. Quare Casaubonus vocabulum σισόη non Græcum, sed Alexandrinum, et Villoisonus in *Troisième lettre sur l'Inscr. Gr. de Rosette* p. 330, Ægyptiacum esse aiunt, Heinsius vero Phaselitas istud nomen a Syris ultra Ciliciam accepisse conjectat, et Bochartus Geogr. Sacr. part. 2, 1, 6, p. 362, quum Solymi fuerint Phaselidi vicini, Phœnicumque linguam et ritus usurpaverint, Phaselitas Phœniciæ linguæ nonnihil Græco sermoni inspersisse statuit, comparans nomen ציצית. Conf. Deyling. Obss. sacr. part. 2, p. 154 sq. et interpp. Hesychii. Sturz. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 12, D; Athan. vol. 2, p. 327. Kall. Ponitur autem ap. Hesychium ante gl. Σισοκοῦρα alia a Musuro deleta: Σίσοιν, κάρμα γουθικόν. Quæ facillime corrigitur Σισόη vel Σισόην, κάρμα Γουθικόν, Tonsura Gothica (V. Γοῦτθοι, vol. 2, p. 745, A), ut sit recentioris grammatici additamentum, etsi probabilius est aliud quid latere. Et post gl. Σισοκοῦρα tertia: Σισογάρδοσις ἀγορᾶς· σφήξ. De qua Albertus: « Connectendum videtur cum præcedd., ut legatur Σισόη γὰρ etc. In postremis illis hæreo. » Sed illud δόσις ἀγορᾶς spectat potius ad σιτοδότησις. || Formam masc. Σισόης, ut Suidas supra citatus, exhibet Athanas. vol. 2, p. 314, D: Τινὲς τὸν Σισόην ἄλλως ἡρμήνευσαν· ἐγὼ δὲ οἶμαι τὴν ἀπόκαρσιν τὸν νόμον ἀπαγορεύειν. Εἰώθασιν γὰρ οἱ Ἕλληνες μὴ ἀποκείρειν τῶν παίδων τὰς κορυφὰς κτλ.]

[Σισόης, ὄνομα κύριον, addunt libri nonnulli Suidæ in fine gl. præcedentis. Abbas Σισόης est ap. Moschum in Cotel. Monum. vol. 2, p. 428, A, et in Apophth. Patr. ib. vol. 1, p. 641, A, C, etc.]

[Σίσονος, εἶδος ἀρώματος, ἔοικε ἀνήσῳ, in Lex. botan. Ms. l. 1: Ἡ ἀλειφέτω τὸ δέρμα μετὰ χυλοῦ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σινοδόρου. An συκομόρου? Ducang. App. Gl. p. 171.]

[Σισορβάκος, τράγουρος, ὁ ἰχθὺς, Hesychius. « Infra Σκιθακός, ἰχθὺς ὁ καὶ τράγουρος. Idem repetitur post Σκίπων, ubi σκίθαρκος et τραγοῦρος. » Albert. Confusæ sunt literæ ισ et κ et β et κ, insuperque transpositæ.]

[Σίσουθρος. V. Ξίσουθρος.]

[Σίστερνον, τὸ, Arca, Gl. Pro Cisterna.]

[Σίστοος, ὁ, inter τὰ διὰ τοῦ οος κύρια proparoxytona ponit Arcad. p. 42, 15.]

[Σιστοσιχερμῆς est n. pr. regis Thebarum, quod Eratosth. interpretatur Ἡρακλέος κράτος. Videtur scriptura nominis ap. Syncellum corrupta, neque cum ea in concordiam posse redigi interpretatio Eratosth. Hinc nata fuit conjectura mea, pro Σιστοσιχερμῆς legi debere Ἐρτοσιχερμῆς, quam exornare conabar in Annotatt. ad Eratosth. Catal., quas A. des-Vignoles inseruit vol. 2 Chronol. S. p. 761—763. De priori nominis parte Ἐρτοσὶ s. Ἐρτωσὶ dixi etiam supra. Pars posterior χερμῆς videtur esse *erumasi*, et accedente articuli instar litera *ch*, *cheramasi*. Recte ergo Ἐρτοσιχερμῆς vertitur Græce Ἡρακλέος κράτος vel Ἡρακλῆς κραταιός. Jablonsk. Conf. La Crozii Lex. p. 3. Tewater.]

[Σίστρος, planta quædam ap. Plut. De fluv. 13, 2. Boiss.]

[Σισυβοι (sine accentu), κροσσοὶ, ἱμάντες, Photius. Eust. Il. p. 976, 28: Τοὺς θυσάνους γλῶσσα μέν τις σισύβους καλεῖ, ἡ δὲ κοινὴ κροσσούς. V. Σίλλυβον, Σιττύβα.]

[Σισύγαμβις, ἡ, Sisygambis, Darii Codomanni mater, ap. Diod. 17, 37, 59, 118. Cujus libri Σισύγγαμβρις, quod ex Curtio correxi, ap. quem olim *Sysigambis* scribebatur, etsi aliorum nominum barbarorum, de quibus supra, analogia Σισίγαμβις potius commendare videatur. V. Σισιμίθρης, Σισίνης. L. D.]

[Σισυμβρία, ἡ, forma novitia pro σισύμβριον, ap. schol. Theocr. 4, 25: Βοτάνη γλυκίζουσα σισυμβρίᾳ ἐμφερής. Nisi σισυμβρίῳ scribendum. L. Dind.]

[Σισυμβρῖνος, η, ον, Ex sisymbrio factus. Theophr. fr. 4, 27, μύρον, unde repetit Athen. 15, p. 689, D.]

Σισύμβριον, τὸ, [Conila, Gl. et Σίσυμβρον, εἶδος λαχάνου, Cunila,] Sisymbrium, herba mentæ hortensi similis, odoratior, latiore folio. [Hesych.: Σ., Δίδυμος, ἀνθύλλιόν τι· Θεόφραστος δὲ τὸ σισύμβριον γηράσκον μεταβάλλειν· οἱ δὲ ἀπὸ ἡδυόσμου πλατὺ φυλλοροοῦν. Ubi ex Diosc. l. infra cit., qui ἔοικε δὲ ἡδυόσμῳ κηπαίῳ, πλατυφυλλότερον δὲ, postrema sunt corrigenda. L. D.] Quidam Serpillum sylvestre vocant. Alterum ejus genus est, quod alii Cardaminam, alii Sion appellant. Vide

Diosc. [2, 155, 156. Aristoph. Av. 160 : Νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια. Locos Theophrasti H. Pl. 2, 1, 3 et 4, 1; 6, 1, 1; 9, 16, 3, C. Pl. 2, 16, 2 sq.; 3, 19, 1; 5, 7, 1 etc. contulit Schneider. in Ind. et de ἡμέρῳ et agresti disputavit. Alios aliorum ll. Matth. in Med. p. 404. Pollux 1, 229; 6, 106.] Σίσυμβρα dixit Nicander Ther. [896] : Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων. [Sed σισύμβρια fr. ap. Athen. 15, p. 684, B. Σίσυμβρον etiam Meleager Anth. Pal. 4, 1, 19. ||Genus ornamenti muliebris, ut Σισάριον, ap. Polluc. 5, 101. L. D. || Nomen meretricis ap. Theophilum Athen. 13, p. 587, F. Boiss.]

Σίσυνον, τὸ, Hasta, δόρυ, Hesych. Dicitur alioqui potius Σίγυνον, aut Σίγυμνον, necnon Σιβύνη. [Et sic scribendum.]

Σισύρα, ἡ, [Lodex, Gl.] Vestis barbarica [Gregorio Cor. p. 540 : Σ., βαρβαρικὸς χιτών] ex pellibus caprinis, Rheno s. Sagum pelliceum. Ponitur etiam pro Crasso et vili stragulo. Aristoph. Nub. [10] : Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος· ubi Bud. exp. Toralibus crassis. [Περίβλημα ἐκ διφθέρας, Pollux 7, 70, ubi hunc l. citat.] Affertque et ex Hippiatria, Ἐσκεπασμένος σισύραις ἐξ ἐρίου· ubi reddit itidem Toralibus villosis. [Aristoph. Av. 122 : Πόλιν ... εὔερον, ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακήν· Ran. 1459 : Πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει; Vesp. 738 : Χλαῖναν μαλακήν, σισύραν· et ib. 1138. Eccl. 347 : Ἵνα μὴγχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν· 840 : Κλίναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι· itemque de veste stragula Lys. 933. Eryxiæ p. 400, E : Οὐδ' ἂν προτιμήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον ἤπερ σισύραν δερματίνην. Oppian. Cyn. 4, 334 : Προπροκαλυψάμενοι δέμας ἄλκιμον ἢ σισύρῃσιν ἢ αὐτοῖσι λίνοισιν. Muson. Stob. Fl. vol. 3, p. 187 : Τῆς σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπεστρῶσθαι. Pollux 10, 123. De vestimentis Alciphr. Ep. 3, 26 : Σισύραν ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμην· Dio Chrys. Or. vol. 2, p. 67 : Τὰς κεφαλὰς σκέπομεν σισύρας καὶ πίλους καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ξυρράπτοντες· Polyæn. 8, 16 : Ἱματίῳ χρῆσθαι σισύρᾳ Γαλατικῇ. Cit. Wakef.] A Valla autem ap. Herodot. [4, 109] ait exponi Rhenonem. [V. in Σίσυρνα.] Quidam et Penulam interpretantur. || Invenitur etiam Σισύρνα, necnon Σίσυς. [Ex Æschylo citat Pollux 10, 186 : Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Αἰσχύλου ἐν Κήρυξι σατύροις λέγοντος· Καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας. Herodoto, ap. quem 7, 67 est Κάσπιοι σισύρνας ἐνδεδυκότες cum var. σισύρας, et, de quo infra, σισυρνοφόρος cum eadem var., vel sine libris 4, 109 : Θηρία τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας παραρράπτεται, restituendum foret σισύρνας, quod ex illis recipiendum animadvertit jam Schweigh. in Lex., et Gregorio Cor. p. 540 ex libro Voss. reddidit Koen. Babrio Fab. 18, 3 : Πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσει, Toupius restituit σισύρναν, etsi σισύραν est ib. 13. Sed veram prosodiam esse σίσυρνα ostendit σισύρνης ap. Æschylum et Hesych. v. Σισυρνώδης et Συρίκ, alioqui σισύρνας dicendum, et analogia nominum in ρνα, quæ α corripere et, si hyperdisyllaba sunt, proparoxytona esse solent, ut Μηκύβερνα, Σάμορνα, et alia, de quibus Lobeck. Pathol. p. 280. Quod autem semel est apud Hesychium et schol. Av. 122 σισύρνην, id nihilo est melius quam σισύρη ap. schol. Vict. Nub. 10, et librarii tribuendum incuriæ, ut Σμύρνη in libris Herodoti. Præterea eundem accentum ostendit σίσυρμα ap. Ammon., de quo paullo post. Ceterum formam σίσυρνα usurpat Theophyl. Hist. 7, p. 172, D : Σίσυρναν ἐξ ἐρίου et Ammian. Marc. 16, 5, 5 : « Julianus exsurgens non e plumis vel stragulis sericis, sed ex tapete et σισύρᾳ (cod. *syra*, de quo v. infra) quam vulgaris simplicitas sisurnam appellat. » Qui vituperare videtur hanc formam, quam ab optimis veterum frequentatam nesciret, tanquam novitiam : ut suspicer eandem reddendam esse schol. recentiori, de quo paullo post, Aristoph. Nub. 10, ubi σισύραι ab σιτύραις distinguuntur, et Theocriti, de quo HSt. in Σισυρίνιον, quod σισύρνιον dicendum et diminut. videtur alterius formæ, quam etiam Tzetzes in schol. ad Nub. infra cit. de monachorum palliis dictam significare voluisse videtur.] Differentiam autem horum non magnam pete ex He-

A sych. et schol. Aristoph. Habet porro et Σίσυρνον Hesych. [Glossæ Hesychii sunt : Σισύρα, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. — Σίσυρνον. Τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι. Τὸ αὐτὸ καὶ σισύραι. — Σισυρνώδης στολή, τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν. Διαφέρει δὲ καὶ σισύρνα σισύρας· σισύρνα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος· σισύρα δὲ διφθέρα εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, καθάπερ τὰ κώδια καὶ μηλωταί. — Σισύρνος· οὕτω καλεῖταί τις τῶν ἰατρικῶν ἐπιδέσμων. — Σίσυρος, γράμματος (ῥάμματος intt.) εἶδος. — Σισὺς, καὶ αὐτὴ βαίτη· οἱ δὲ εἶδός τι χλαίνης εὐτελές· ἄλλοι χιτῶνα αἴγειον χειριδωτόν. Schol. Aristoph. Nub. 10, in Rav. et Ven. omissum : Ἐν πέντε σισύραις) Στερεὰ περιβλήματα παχέα ταῖς νῦν καλουμέναις ἐμφερῆ σισύραις (σύραις Ald., et exspectes formam novitiam, ut ap. schol. Theocr. Sed σύραις nihili videtur, et librarii, ut ap. Ammianum supra citatum, errore positum, quum σισύρναις scripsisset schol.). Ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. Vict. : Σισύρη, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. Av. 222 : Σισύραν) Σισύρνα καὶ
B σισύρα καὶ σίσυς διαφέρουσι· σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔτι τὰς τρίχας ἔχον σκέπασμα (al. σκέπαστρον)· τὴν δὲ σισύρναν οἱ κατὰ Λιβύην λέγουσι τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον· σίσυς δέ ἐστι παχὺ ἱμάτιον καὶ εὐτελές, πρὸς δὲ καὶ μικρὸν, ἐπιτήδειον εἰς ἓν ἅπτεσθαι, οἷον ἐξωμίδιον. (Σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἁπλοΐδος ἢ ἐξωμίδος ἢ τοιούτου τινὸς addito l. Nub. inserit Ven.) Ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ὡς ἐστι βαίτη, καθάπερ τὸ δένδρον τὸ αὐτὸ καὶ ἄνδραχνον καὶ ἀνδράχνην (scr. bis ἀδρ—) καλοῦμεν, οὕτως ᾤοντο σισύραν καὶ σίσυν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκδέχεσθαι, καὶ τρίτην προσλαμβάνουσι σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων τὸ ἀμπεχόνιον καλούμενον. (Καὶ τὴν σισύραν βαίτην ὑπέλαβον εἶναί τινες· τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλὰ χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίδα ἢ διπλοΐδα ἢ τοιοῦτόν τι. Οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ add. Ven. De Eratosthene autem schol. Plat. Eryx. p. 466 Bekk. : Ἐρατοσθένης σισύραν (ita recte Ruhnk. p. 250 et ex cod. Taurin. Peyron. ad Etym. M. p. 1030, σίσυραν Bekk., ut libri nonnulli in l. Eryx.) φησὶ στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων, σισύρναν (σίσυρναν
C Bekk.) δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπ., ὃ γοῦναν φασίν) Ran. 1507 : Σισύρα) χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίδα ἢ ἁπλοΐδα ἤ τι τοιοῦτον. (His, quæ omittit Rav., ed. Ald. addit locos Eccl. et Babrii supra citatos, et interpr. : Τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν, παλαιόν, ἢ χιτὼν δερμάτινος.) Πρὸς δὲ τὴν διαφοράν· ἔν τισιν οὖν (οἷον ἔν τισι οὖν Laur. ἐν τισι Ald.) καὶ σισύρα καὶ σισύρνα ἐκ τρίτου (v. de hac formula in Ἐκ vol. 3, p. 351, A) τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σισύρα δοκεῖ βαπτὴ (βαίτη potius quam ῥαπτὴ G. Dind.) εἶναι ἐκ δερμάτων αἰγείων, ἡ δὲ χλαῖνα ἀπὸ ἐρίων. Ubi ἔν τισι fortasse de μεν τισι relictum, quod est Vesp. 737 : Σισύρα καλεῖται παρὰ μέν τισιν ἡ βαίτη (ita Portus pro βαπτή)· ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνερραμμένων προβατείων ἐχόντων τὰ ἔρια. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασι χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα. Τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σισύρναν. Ib. 1133 : Σισύραν εἶπεν οὐ τὸ μαλλωτὸν στρῶμα, ἀλλὰ βαίταν. Ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ δερμάτων συρραπτομένη χλανίς. (Rav. tantum : Φαίνεται καὶ ἡ σισύρα βαπτή. Unde βαίτη ducere licet, quum
D formæ βαίτα extra Doricam dialectum locus non esse, βαίτα autem non Græcum videatur, sed delendum supra vol. 2, p. 48, C—D.) Quibus addendi sunt Tzetzes ad Lycophr. 634 : Διαφέρει σίσυς, σισύρα καὶ σισύρνα· σίσυς μὲν γὰρ λέγεται πᾶν εὐτελὲς ἱμάτιον, σισύρα δὲ τὸ ἐκ δέρματος ἐντρίχου, ὅπερ καὶ γοῦναν καλοῦσιν, ἢ τὸ ἁπλῶς ἐξ ἐρίου ἱμάτιον· σισύρνα δὲ τὸ ἄτριχον δερμάτιον (similiter Zonaras p. 1645)· et in schol. Mss. ad Nub. l. c. ap. Kuster. ad schol. Ran. l. c. : Δ. σίσυς, σισύρνα καὶ σισύρα· σίσυς πᾶν εὐτ. καὶ ῥακῶδες περίβλημα· σισύρνα δέρμα ἄτριχον, πολλοῖς τισι, μᾶλλον δὲ μονασταῖς φορούμενον, ὡς ἱμάτιον· σισύρα δὲ μαλλωτὰ ἐπιβλήματα στρωμναῖς χρησιμεύοντα. Et Ammonius, cujus sive Etym. Gud. in libris σίσυρμα per μ scriptum pro ν, unde HSt. :] In VV. LL. est etiam Σίσυρμα, et exp., τὸ ἐκ κροκίδων [κωδίων Peyron. ad Etym. M. v. Σισυρα cum Corae ad Greg. Cor. p. 540, quum κοδίων sit in cod. Taur. schol. Plat., κιρκωδίων κώδιον in Etym. Gud.] ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, Ex flocculis lanæ concinnatum amiculum : vel, Ex assutis pannis rejicula,

lacera penula. Sed illa expos. Græca hauc interpret. admittere non videtur. [De quo fallitur Valck. ad Ammon., qui V. L., quod est ap. HSt., interpretatur de libris Mss., quum vulgata significet Lexica, ut Septemv., cujus illa sunt verba. Tum Pollux, qui 7, 57 πηγαίαν χλαῖναν et σίσυν ut synonyma ponit, et 70 dicit: Σισύρα (codd. alii συσείρα, συσύρα, σισύρνα, σισύρνα) δὲ χιτὼν σκύτινος, ἔντριχος, χειριδωτός, Σκυθικὸν τὸ χρῆμα· ἡ σισύρα περίβλημα ἂν εἴη ἐκ διφθέρας, addito loco Arist. Nub. Denique Mœris p. 346, Tim. Lex. p. 231, Etym. M., Photius, Moschop. et qui schol. Arist. repetit Suidas. Ceterum reliquas ap. Hesychium formas, ut Σίσυρνον, Σισύρνος (certe Σίσυρνος), Σίσυρος, non præstem. De origine nominis, quod satis est probabile non magis Græcum esse quam βαίτη, non constat, nec disertum exstat de accentu aut mensura ultimæ testimonium, etsi frequentius est σισύρα quam σίσυρα, quod præter mentem fortasse grammatici est ap. Theognost. Can. p. 101, 34, ubi de vocc. in ύρα et υρα agit. Nihil autem huic voc. commune videri cum voc. Συρία in Σύρα dicemus. Ap. Ps.-Perictyonen Stob. Fl. vol. 3, p. 184, pro σισύρη liber optimus σισύρα. L. Dind.]

[Σίσυρβα, μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρβης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν Σισυρβίτης, Steph. Byz. Strabo 14, p. 633: Ἀπὸ Σισύρβης Σισυρβῖταί τινες τῶν Ἐφεσίων ἐλέγοντο.]

[Σισυρίγχιον, τὸ, Bulbosum, folia statim a radice, caulem sine foliis emittit, Theophr. H. Pl. 1, 10, 7, ubi codd. ἰσυριγκίου, Urbinas ἰσυριγγίου, Gaza *isirinchio*. Cauf. 7, 13, 9, ubi primo l. σισυρίγγιον cod. Ald., σισυρείγγιον Medicei, σισυριύγχιον Urb., C. Pl. 6, 11, 11, ubi cod. Ald. σισυριγγίου. Irinsisyrinchium comparant Sprengel. et Stackhous. Dubium me facit quod, ubi Th. 7, 13, 9, bulbosa plura recenset, postremo addit καὶ τρόπον τινὰ τὸ σισυρίγχιον. Itaque non prorsus convenire cum ceteris bulbosis videtur, sed aliquatenus discrepare. ... Origo nominis satis obscura latet. Ex Schneideri Ind. Th.]

[Σισυρίνιον, τό.] Schol. Theocr. [5, 15] Σισυρίνια suo tempore dicta tradit, quæ veteres σισύρας appellabant. [Σισύρνιον scribendum videri dictum in Σισύρα.]

[Σίσυρμα, vitium scripturæ pro σίσυρνα, quod v.]

[Σισυρνοδύτης, ὁ.] Ab σίσυρνα est Σισυρνοδῦται, Tegmine s. operculo spisso induti: de caneris dictum a Lycophr. [634. Et Σισυρνοφόρος, i. q. σισυροφόρος, ap. Herodot. 7, 67 fin., ubi paucissimi σισυροφ.]

[Σισυρνον. V. Σισύρα.]

[Σισυρνοφόρος. V. Σισυρνοδύτης.]

Σισυρνώδης, ὁ, ἡ, στολή, i. q. σίσυρνα, Soph. [fr. Mys.] Pollucis [10, 186. Iterum HSt.:] Legitur et σισυρνώδης στολή ap. Hesychium. [Haud dubie ex l. Soph.]

[Σισυροφορέω, Sisyram gesto. Anna Comnena Alex. 10, p. 271, D: Πένης τε καὶ σισυροφορῶν.]

Σισυροφόρος, ὁ, ἡ, Qui σισύραν gestat, Rhenone aut penula indutus. [Synes. p. 23, C: Καὶ τὴν βουλαίαν Θέμιν αὐτὴν καὶ θεὸν οἶμαι τὸν στράτιον ἐγκαλύπτεσθαι, ὅταν ὁ σ. ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδας ἐχόντων. Anna Comn. p. 354, B: Πᾶσι τοῖς ἐπαίταις καὶ σισυροφόροις.]

[Σίσυς. V. Σισύρα.]

[Σισύφειον, τὸ, Sisypheum, Corinthi cum Acrocorintho conjungit Diodor. 20, 103, ubi libri Σισύφιον, quod correxi. Strab. 8, p. 379: Ὑπὸ δὲ τῇ Πειρήνῃ τὸ Σισύφειόν ἐστιν, ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου λευκῷ λίθῳ πεποιημένου διασῶζον ἐρείπια οὐκ ὀλίγα. Hic quoque est var. Σισύφιον. L. Dind.]

[Σισύφειος, α, ον, Sisypheus, adj. a. Σίσυφος. Suidas: Σισύφειον, τὸ τοῦ Σισύφου καὶ Σισύφειος λίθος. Eur. Med. 404: Τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις· Iph. A. 524: Τὸ Σισύφειον σπέρμα· Herc. F. 1103: Σισύφειον πέτρον· Lycophr. 344: Τῆς Σισυφείας λαμπουρίδος· 1030: Τοῦ Σισυφείου παιδός. Lucian. Navig. c. 21, βάραξ. Ap. Hesychium male Σισυφίοις, Κορινθίοις, κακοῖς, ἀπὸ Σισύφου βασιλέως, ex l. Eur., ut videtur, etsi Σισυφίαν χθόνα recte habet in epigr. ap. Pausan. 5, 2, 5, et Antipatri Anth. Pal. 7, 81, 2.]

[Σισυφεύς, έως, ὁ, ap. Lycophr. 980: Ὀλύνθων Σισυφεὺς ἀνηρίθμων, schol. et Eust. interpr. σοφὸς ἀριθμητής, Prudens s. Callidus numerator.]

[Σισυφίδης, ὁ, Sisyphides, patron. ab Σίσυφος, ap. Soph. Aj. 190: Τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, ubi var. Σισυφίδα memorat schol. Conon Photii Bibl. p. 135, 31.]

[Σισυφίζω, Sisyphi versutias imitor. Exc. Phryn. p. 64, 6: Σισυφίζειν, πανουργεύεσθαι καὶ δολιεύεσθαι καὶ δολίως τι πράττειν.]

[Σισυφίς, ίδος, ἡ, Sisyphis, ap. Theocr. 22, 158: Ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά, de Corintho. Gætulicus Anth. Pal. 7, 354, 3, αἶα.]

[Σίσυφος, ὁ, Sisyphus, f. Æoli, rex Corinthi, ap. Hom. Il. Z, 153 sq., Od. Λ, 592, Hesiod. fr. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 252, Pind. Ol. 13, 50, Theognin 702, 711, Æsch. fr. Ὅπλων κρίσ. ap. schol. Soph. Aj. 190, et Soph. ipsum Ph. 417, 1311, Euripidem, qui fabulam Sisyphum scripserat, aliosque poetas et mythologos. Aristoph. Ach. 391: Εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου. Xen. H. Gr. 3, 1, 8: Δερκυλλίδας, ἀνὴρ δοκῶν εἶναι μάλα μηχανικός, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος· quod in Σκύθος et Σκύφος corruptum ap. Athen. 11, p. 500, C. Et sic de homine versuto Æschines p. 33, 36: Ὁ Σίσυφος. L. D. Anthol. Græc. epigr. p. 71 (Myrinus Anth. Pal. 11, 67, 3): Σισύφου ὦ μάμμη, O Sisyphi avia; de vetula. Kuster. Etymol. ab θεὸς et σοφὸς ponit etymologiam, ut Pind. l. c. dicit πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν. Tü]

Σίσων, ονος, ὁ, Semen exiguum in Syria, apio simile. Vide Diosc. [3, 64.] Hippocrati Σίνων dicitur quod aliis [ut Paulo Æg. 7, p. 253, 30, ubi tamen ordo alph. poscit Σίνων] Σίσων. [Aret. p. 106, 9: Προπίνειν δὲ κυμίνου ἢ πηγάνου ἀφεψήματος καὶ τοῦ σίνωνος. Matth. Med. p. 85 med.: Σίνωνος.] Est autem Herba quaternis constans ramulis, semen habens apio simile, nigrum, longum, ferventis naturæ. Quidam Mentham aquaticam appellant, alii Balsamitam. Gorr. [Σίνων Συριακὸς Alex. Trall. 7, p. 111; 8, p. 139. Stauv. Itaque Dioscoridi potius restituendum dicas Σίνων, ad quem Sprengel. vol. 2, p. 521: « De Sisone definiendo desperarunt pæne omnes rei herbariæ instauratores, quamvis Dalechampius aliique ejus loco plantam eam ponant, quæ amomum officinarum medii ævi largiebatur, a Linn. *Sison amomum* vocatam. Consentit seminis forma cum colore ac sapore, neque video cur in Syria crescere nequeat, quum in Asia minore a Sibthorpio inventa sit planta. »]

[Σιτᾰγέρτης, ου, ὁ. Tab. Heracl. 1, p. 208: Καὶ παρμετρήσοντι τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶν ἐτέων τῷ δαμοσίῳ χοῖ μεστὼς τὼς χοῦς κριθὰς καθαράς, δοκίμας, οἵας κα ἁ γᾶ φέρει. « Vox σιταγέρται in re frumentaria est plane nova. Σιτολόγοι, sicuti et σιτῶναι, ferme Sitagertis respondent. Erant etiam apud Athenienses σιτομετρῆται (σιτομέτραι), quorum munus hic Sitagertæ exercent. Iisdem Atheniensibus majore dignatione σιτοφύλακες erant, de quibus v. Harpocr. et Suid. At horum etiam partes hi nostri σιταγέρται implebant, quorum maxima secundum Polianomos auctoritas in re frumentaria exstitit. Itaque infra bis junctim leguntur: v. 62 de ἀμπωλήματι Polianomi et Sitagertæ cognoscunt (Καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶ ἔτεος ὅσσῳ κα μείονος ἀμμισθώθῃ πὰρ πέντε ἔτη τὰ πρᾶτα, ubi ἀμπώλημα et ἀμμισθώθῃ ponuntur pro ἀναπώλημα, ἀναμισθωθῇ): item v. 129 transgressores συνθήκας hujus Polianomorum et Sitagertarum judicio (Ὅτι δέ κα μὴ πράξῃ ὁ ἀνελόμενος καττὰν συνθήκαν ἢ μὴ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις, ὑπολόγος ἔσσηται τοῖς πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶ ἔτεος, καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται). Mitto Romanorum Præpositos rei frumentariæ, s. Curatores, de quibus Festus, necnon Mensores frumentarios ex marmoribus et Paulo JCto notos. » Mazoch.]

Σῑτᾱγωγέω, Frumentum veho, Commeatus adveho. Ex Luciano [Navig. c. 14]: Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Rem frumentariam advehere. [Schol. Aristoph. Eq. 262: Ὅθεν (ex Chersoneso) καὶ ἐσιταγώγουν οἱ Ἀθηναῖοι.]

Σιταγωγία, ἡ, Frumenti advectio. [Lucian. Navig. c. 14.]

Σιταγωγός, ὁ, ἡ, Frumentum vehens, Frumento vehendo aptus: σ. νῆες, Naves commeatum subvehentes, frumentariæ, [Andocid. p. 22, 21,] Thuc. [8, 4. Ὁλκάδες 6, 30.] Sic [Herodot. 7, 147 med.,] Xen. Hell. 5, [4,

61], σιταγωγὰ πλοῖα, quæ et σιτηγὰ appellantur. [Anab. 1, 7, 12. Lucian. Navig. c. 1. Pollux 1, 83, etc.]

[Σιτάκη. V. Σιττάκη.]

[Σιτακὸς, ὁ, Sitacus, fl. Persidis, ap. Arrian. Ind. c. 28, 8, nisi hic quoque duplici τ scribendus.]

[Σιτάλκας, ὁ, cogn. Apollinis, apud Delphos, propter frumenta defensa deo impositum, ap. Pausan. 10, 15, 2.]

[Σιτάλκας s. Σιτάλκης, ου et ους, ὁ, Sitalcas s. Sitalces, rex Thracum, ap. Aristoph. Ach. 134: Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους. — Ὀδί· 141: Τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον. Hermippus ap. Athen. 1, p. 27, E: Παρὰ Σιτάλκου ψώραν· Herodot. 4, 80, ubi Σιτάλκης, Σιτάλκεω, Σιτάλκῃ, cum var. Σιδάλκης et Σιτάλκεος; 7, 137, ubi Σιτάλκεω sine var. Σιτάλκου ap. Thuc. 2, 29, 101, etiam alibi sæpius memorantem. Demosth. p. 161, 3, et Diod. 12, 51. Alium memorat Arrian. Exp. 1, 28, 6 etc. Gramm. Cram. An. vol. 3, p. 242, 12: Ἰστέον δὲ ὅτι (τὰ) παρὰ τὴν ἀλκὴν ὀνόματα διφοροῦνται, πῆ μὲν εἰς ου, πῆ δὲ εἰς ους. Μενάλκης γὰρ Μενάλκου· Σιταλίκης (sic) μὲν Σιταλίκου, πῆ δὲ Σιταλίκεω, πῆ δὲ Σιταλίκους· ὥστε ὁπόταν μὲν εἰς ας (l. ους), παρὰ ῥῆμά ἐστι τὸ ἀλκῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔχει τὴν σύνθεσιν, ὅθεν τὸ ἤλαλκεν· ὁπότε δὲ εἰς ου, παρὰ τὴν ἀλκὴν, καὶ πρὸς διάφορον σύνθεσιν διάφορος καὶ ἡ κλίσις. Qui non animadvertit alterius nominis originem non esse Græcam, siquidem regem Thracium, non cognomen Apollinis dicit. Ceterum formam per ας habet Xenoph. Anab. 6, 1, 6: Ἐξῆει ᾄδων τὸν Σιτάλκαν, ubi deteriores Σιδαλκᾶ, omisso etiam articulo, quo cantici genus significari ostendi in annot. Ceterum quod Suidas ponit Σίταλκος, ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς, fictum ex genit. Σιτάλκου, et correctum in libris nonnullis qui addunt καὶ Σιτάλκης. L. Dind.]

Σιτανίας, ὁ, sive Σιτάνιος, vocatur πυρὸς quidam, itidem a σῖτος, ut colligimus ex Theophr. H. Pl. 8, 2, [3, ubi v. Schneid.]: Τὰ δὲ σιτηρὰ, πολύρριζα· πολλοὺς γὰρ ἀνίησι βλαστούς· ἀπαράβλαστοι δὲ οὗτοι, πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας· sicut enim κριθανίαι πυροὶ dicuntur a κριθὴ, forsan quoniam ad hordeaceum genus vergunt, ita et σιτανίαι a σῖτος, quod similiores sint τοῖς σιτηροῖς s. σιτώδεσι. Galen. Comm. 2 in Hippocr. Περὶ ἄρθρων, sect. 41 [vol. 12, p. 357, B] scribit optimos Hippocratis enarratores σιτανίους πυροὺς existimare ab eo dictos τοὺς σῆτες ἐσπαρμένους, pro quo σῆτες Attici τῆτες dicunt, σ in τ verso: ut significet τοὺς ἐν τῷ ἔτει τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ, ἐσπαρμένους, et qui διμηνιαῖοι ac τεσσαρακονθήμεροι nominari solent. Ac suo tempore etiam in Co et Græcia Asiatica σιτάνιον πυρὸν dictum fuisse certum quoddam tritici genus, quod vere ineunte sereretur, et paucis omnino furfuribus præditum esset, sed ex quo pasta fieret valde lenta et glutinosa. Quibuscum conf. quæ Theophr. scribit 8, 4, ubi inter alia et ipse dicit τὸν τρίμηνον πυρὸν πίτυρον οὐκ ἔχειν πολύ. Idem tamen Galen. l. c., quasi parum certus quosnam Hippocr. vocet σιτανίους πυροὺς, Fortasse, inquit, sic Omne genus tritici vocat, quod densum est, quodque subactum, tenax lentumque evadit. [Athen. in Matth. Med. p. 3, 5: Οἱ μὲν αὐτῶν (τῶν πυρῶν) σιτάνιοι καὶ ἀλευρῖται, οἱ δὲ σεμιδαλῖταί εἰσιν. Οἱ μὲν οὖν σιτάνιοι κοῦφοί τέ εἰσι καὶ χαῦνοι τῇ συστάσει καὶ λευκοί· κατειργασμένοι γάρ εἰσι τῆς γεώδους οὐσίας ἐν αὐτοῖς ἐπὶ πλέον κεχυμένης καὶ διαλελυμένης ὑπὸ τῆς οἰκείας συμπέψεως· διόπερ ἑτοίμην καὶ εὔπεπτον καὶ καθόλου εὐμετάβολον τὴν τροφὴν προσφέρονται, ἔτι δὲ εὐδιάπνευστον καὶ εὐεκποίητον, ἐλάσσονα δὲ καὶ οὐκ ἴσην τοῖς σεμιδαλίταις καὶ πρὸς ὑγείαν μᾶλλον ἢ ῥώμην ἁρμόζουσαν. Pollux 6, 73: Οἱ δὲ σιτάνιοι ἄρτοι ἐκ τῶν σιτανίων πυρῶν, οἵ εἰσιν οἱ τετράμηνοι· τήτειον γὰρ τὸ ἐπέτειον.] Doctissimi viri censent sitanium triticum idem esse cum trimestri, quod nimirum vere seritur, et macrum ac triste, hordei similitudine, provenit, nullis aristis vallatum, et omnino ad sementem ineptum. Æstivum nonnullis in locis vocatur, ad differentiam hyberni s. autumnalis. Solet enim verno tempore seri, quum autumnale inundationibus aliave injuria læsum annonæ caritatem minatur. Diosc. certe 2, 107, de tritici generibus, Μετὰ δὲ τούτους, inquit, οἱ τριμηνιαῖοι, λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. Itidemque Plin. 22, 25, Sitanius panis, h. e. ex trimestri tritico. Rursum ap. Diosc. l. c. legitur non solum τὸ τῶν σιτανίων πυρῶν ἄλευρον, sed etiam σιτάνιον ἄλευρον: ut quum ait, Ὁ ἐκ τῶν σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, quem Plinius loco memorato Sitanium panem appellat. Itidemque 4, 69: Μιγεῖσα σιτανίῳ ἀλεύρῳ [et in Matth. Med. p. 324 lin.]· quod σιτάνιον ἄλευρον Hippocr. De artic. [p. 802, D] σιτάνιον ἄλητον vocat: Ἀρίστη μέντοι ἰητρείη, τῷ ἀλήτῳ τῷ σιτανίῳ, τῷ πλυτῷ, γλίσχρῳ, πεφυρημένῳ, ὀλίγῳ, καταπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. [Plut. Mor. p. 466, D: Ὁ χθὲς ᾠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σητάνειον ἄρτον διαπτύων τήμερον αὐτόπυρον ἐπ᾽ ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται προσφιλῶς καὶ προθύμως. Schol. Theocr. 9, 21: Ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατνίων (λεγομένων) πυρῶν γινόμενος. Σητανίων Hemst.] Mespili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alio nomine ἐπιμηλὶς dictum, idem Diosc. testatur, 1, 171, et Galen. Lex. Hippocr. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 5: Μεσπίλης ἐστὶ τρία γένη, ἀνθηδὼν, σητάνειος, ἀνθηδονοειδής... φέρει δὲ ἡ μὲν σ. τὸν καρπὸν μείζω κτλ.] Porro notandum est, sequendo etymum illud, quod σιτανίους πυροὺς a σῆτες derivat, esse scrib. Σητάνιος, quemadmodum et in Lex. meo vet. scribitur per η, necnon in penult. per ει. Ac dicuntur ibi σητάνειοι πυροὶ denominati ab adverb. Σῆτες, Ionicæ dialecto peculiari: pro quo Dorice Σᾶτες. Item Σατεῖς ap. Hesych. τὸ ἐπ᾽ ἔτος, Dorice. Pro quo in VV. LL. est Σατές: deducentibus inde Σατάνιος πυρός. Ap. eund. Hesych. est etiam Σατὸς [fort. Σᾶτες], i. e. ἐπ᾽ ἔτος. [Hesychius: Τῆτες· ἐν τῷδε τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς σᾶτές φασιν· ὅθεν σατανίους πυροὺς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους.] Attice Τῆτες, ut τεῦτλον pro σεῦτλον. [Ex quo Σᾶτες, Hoc anno, derivatur Σατινὸς, Hornus, Hornotinus, Qui hujus anni est: ut Horat., Fruge horna placare deos; Cic., Frumentum hornotinum. Attice Τητινὸς, pro eod.] Itaque σιτανείους πυροὺς dici τοὺς ἐπετείους. Sed additur ibid. alia expos.: sc. σιτάνειον exponens τὸν καθαρόν: quemadmodum Hesych. quoque annotat, σητανίους πυροὺς vocari τοὺς καθαρούς. Quam expos. qui sequuntur, hoc σητάνιος, s. σητάνειος, a σήθω derivant: unde et ap. Suid. legitur, Σητάνειος ἄρτος, ἐκ τοῦ σήθω τὸ κοσκινίζω [Sic etiam Etym. M., Cyrillus, et Eust. ad Od. p. 1792. Photius: Σηγάνιοι πυροὶ, οἱ τῷ ἔαρι σπειρόμενοι τριμηναῖοι λέγονται. Zonaras p. 1638: Σητάνειος, ὁ καθαρὸς ἄρτος]: quod etymum minus consentaneum videtur: et probabilius illud, quod a σῆτες derivat, præsertim quum illud doctiores Hippocratis enarratores sequantur, atque adeo ipse Galen. Lex. Hippocr. [p. 558], ubi σητανίῳ exp. τῷ ἐκ τοῦ ἐνεστηκότος ἔτους πυρῷ, i. e. τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ. Agnoscit tamen idem Galen. alteram quoque expos., quum σητανώδει exponendum judicat vel ἐκ σητανίων πυρῶν, vel διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, i. e. καθαρῶν. Ubi etiam nota Σητανώδης, sive Σιτανώδης: utraque enim scriptura reperitur, sicut σητάνιος et σιτάνιος. Sunt et Σητάνια κρόμμυα ap. Theophr. H. Pl. 7, 4, [2] quæ Plin. 19, 6, Setania appellat. [Foes. Œc. Hipp.: « Σητανίῳ Galenus in Exeg., τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ. Haud dubie locum p. 802, 28 subindicare videtur, ubi τῷ ἀλήτῳ τῷ σιτανίῳ legitur. Qua notione σητάνιος melius legitur, a σῆτες Ionice, Hujus et instantis anni triticum. Et σητάνιον ἄλητον sæpius effertur Hippocrati p. 638, 3; 639, 7; 667, 18; ut σητάνιον ἄλευρον p. 407, 8, 32. Dicitur etiam σητάνιον ἄλητον aut σητάνειον, Pura farina, quod σητάνειον quidam καθαρὸν exponunt, ut Galenus in Exegesi v. Σητανώδει. Quibus verbis existimo Galenum locum illum, p. 802, 28, etiam subindicare, ibique σητανώδει ἀλήτῳ ex quibusdam exemplaribus exposuisse. Sic enim σητανίῳ et σητανώδει apud Galenum legendum esse existimo, quod series alphabetica exposcit. Adde quod ibidem Galenus ἐξ ἀγαθῶν τῶν πυρῶν τὸ ἄλητον vocat, quod paullo ante σητάνιον ἄλητον aut σιτάνιον Hippocrates. Dicitur quoque σιτάνιον ἄλητον, Farina sitania, quæ est ex tritico trimestri. Et Galenus in Comment. 2 libri De art. scribit doctos Hippocratis enarratores σιτανίους πυροὺς existimare ab eo dici, τοὺς σῆτες ἐσπαρμένους. Et quum pro σῆτες Attici τῆτες dicant, sic vocari, quasi τοὺς ἐν τῷ ἔτει τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένους, διμηνιαίους τε καὶ τεσσαρακονθημέρους ὀνομαζομένους. P. 581, 16, et p. 609, 32 in uteri inflammatione sambuci fo-

ἐν πυρῶν κριμνοῖσι σιτανίοισι, In triticea farina crassiore sitania incoquit. Interpretes omnes Hippocr. Hornam farinam, hoc est hujus anni, verterunt, aut Hornotinam, eamque interpretationem secuti sunt doctiores omnes Hippocratis enarratores, ut testatur Galen. Idem quoque σιτανίους πυροὺς ab Hippocrate pro exemplo poni velut optimum tritici genus censere videtur, quod densum est, et subactum lentam ac tenacem farinam reddit. Quin et σιτάνιον ἄλητον ex quovis optimo tritico et denso farinam dici innuere videtur, non ex aliquo certo tritici genere. Σιτάνιον ἄλητον etiam dicitur Hippocr. p. 468, 23 : Πινέτω ἄλητον σιτάνιον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιπάσσων. Et p. 405, 30 : Ὁ χυλὸς τῶν σιτανίων πυρῶν. » Athen. 3, p. 81, A : Τὰ σητάνια λεγόμενα μῆλα. || Σήτειος, Hesychio νέος, a σῆτες, ubi Σητείους interpr. νέους.]

[Σιτανώδης. V. Σιτανίας.]

[Σιταποχία, ἡ, Abstinentia cibi. Hesych. in Βούβλιξ. Dahler.]

Σιτάριον, τὸ, Granum, ut quidam ap. Nic. Myrepsum interpretantur : intellige autem de Pondere quod tritici granum æquet. [Oribas. De ponderib. medicor. : Τὸ κεράτιον ἔχει σιτάρια δ'. Ducang.] Nicandri vero schol. scribit, quatuor σιτάρια facere κεράτιον, h. e. Siliquam. Ideo nonnulli Græcum vocab. retinere malunt. Sed nota, Ms. etiam Nicolai Myrepsi exemplar pro σιτάρια passim habere Τάρια, omissa prima syllaba σι. [Philemo Stob. Fl. 57, 6 : Τρέφει γὰρ οὗτος (ager) ὥσπερ ἀρρωστοῦντά με, σιτάρια μικρὰ προσφέρων. Hippocr. p. 1093, G : Σιταρίοισί τε πολλοῖσι καὶ φύλλοισι προστρέφοιτο. Plut. Mor. p. 1097, D : Εἴ τις ἐξεῖλε τὸ σιτάριον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ φιλοσόφου (Epicuri, in qua σίτου, de frumento). De pane Polyb. 16, 24, 5 : Ποτὲ μὲν ἐσιτεῖτο κρέα, ποτὲ δὲ σῦκα, ποτὲ δὲ σιτάρια βραχέα παντελῶς. Rufus p. 99 ed. Matth. : Ἀνατρέφειν τὴν ἕξιν γάλακτί τε μηλείῳ καὶ σιταρίοις καὶ κρέασι· sed 257 : Λουτροῖς καὶ σιταρίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, de cibis.] In Epigr., titulo in Citharœd. [Lucillius Anth. Pal. 11, 189, 6] : Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, Ob exiguam tritici, s. panis, et vini pecuniam. [Herodian. Epimer. p. 124 : Σῖτος, τὸ σιτάριον. Boiss. Byzantinorum exx. nonnulla citavit Ducang. ἰά]

[Σιταρίς, ίδος, ἡ, Pica. Suidas : Σίττη, ἡ νῦν, οἶμαι, λεγομένη σιταρίς. Ducang. Zonaras p. 1645 : Σιταρίς, ὄρνεον. V. Σιτταρις.]

Σιταρκέω, Cibaria s. Annonam subministro, Frumentum s. Annonam, quæ sufficiat, suppedito, σῖτον ἐπαρκέω, Eust. [Il. p. 626, 55 : Ὁ τὸ σιταρκεῖν φάμενος σῖτον ἐπαρκεῖν. « Τεχνιτῶν πλῆθος σιταρκούμενον δημοσίᾳ, Strab. 17, p. 833. Id. 14, p. 652 extr. : Σιταρκεῖται δὴ ὁ δῆμος. » Hemst. V. Σιταρχέω.]

[Σιτάρκησις, εως, ἡ, Annona, τὸ ἀρκοῦν βρῶμα, Zonar. Lex. p. 1645. Dahler.]

Σιταρκία, ἡ, Annona ; præcipue vero Annona militaris. Annona quæ militibus stipendii loco dabatur in singulos menses. Polyb. 5, [75, 1] : Παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρκίας [libri σιταρχίας] εἰς τὴν πόλιν, Ad commeatus annonamque coemenda. Idem : Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τοῖς προϋπάρχουσι καὶ τοῖς παραγενομένοις τὰς σιταρκίας. [Eadem varietas 1, 70, 3, ubi κομίζεσθαι τὰς σιταρχίας, ut παρακομίζειν 1, 52, 5; κομίζεσθαι 11, 25, 10; et 5, 50, 2 : Ἐπηγγείλατο διαλύσειν πᾶσι τὰς σιταρχίας· 1, 66, 6 : Ἂν ἑτοιμασθῇ τὰ κατὰ τὰς σιταρχίας αὐτοῖς· 11, 25, 3 : Τὰς σ. ὑμῖν οὐκ ἀπεδίδοσαν.] Aristot. OEcon. 2, [p. 1350, 36] : Ὥστε τὴν παραδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν [alii libri σιταρχίαν] δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Ita ut eis gratis præberet trium mensium frumentum, quod jam admensus erat. Ibid. [p. 1351, 16] : Διδοὺς τοῖς στρατιώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νουμηνίας τὰς σιταρκίας [τὴν σιταρχίαν plerique, ut videtur : pluralem vero per errorem posuit HSt. cum Lex. Septemv.]. Ibid. [12] : Τῶν στρατευομένων παρῄτειτο τὰς σιταρκίας [σιταρχίας plerique, ut videtur] καὶ τοὺς μισθοὺς ἐξ ἡμερῶν, Annonam et stipendia. [Philo Belop. p. 101, D : Μήτε τὰς σιταρχίας ἔχῃς ἀναδιδόναι τοῖς στρατιώταις. L. D.] Hoc autem stipendii genus σιτηρέσιον alio nomine appellant, item ὀψώνιον et χορηγίαν. Ac σιταρκία dicta videtur Annona quæ militi in singulos menses sufficeret; Turn. interpr. Stellatura et Canon frumentarius. [V. etiam Σιτάρκιον.]

[Σιτάρκιον, τὸ, Arca cibaria. Menolog. Basil. Imp. 12 Martii in S. Gregorio M. (Menolog. Gr. vol. 3, p. 13, D ed. Albani) : Πεντήκοντα γὰρ νομίσματα δέδωκε τῷ αἰτήσαντι, εἶτα ἕξ, καὶ τρίτον ἕτερα, ἕως ἐκένωσε τὸ ἐν τῇ μονῇ σιτάρκιον τοῦ χρυσίου. Σιταρκία ap. Zachariam Pap. l. 3 Dial. ejusd Gregor. c. 1. Ducang.]

[Σιταρόκοκκον, τὸ, i. q. σιτάριον. Ducang.]

Σιταρχέω, Sum σίταρχος, Annonæ præfectus sum. [Diodor. Exc. Vat. p. 39 : Τοῦ δὲ (Γέλωνος) ἐπαγγειλαμένου συμμαχῆσαι καὶ σιταρχῆσαι, εἴ γε τὴν ἡγεμονίαν ... παρέξουσιν. V. Σιταρκέω, quod sententia hic quoque postulat. L. Dind.]

Σιτάρχημα, τὸ, i. q. σιταρχία. [Antiphanes] apud Athen. 6, [p. 238, B] : Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα, δεῖπνον εὐπρεπές.

[Σιτάρχης. V. Σίταρχος.]

Σιταρχία, ἡ, Munus præfecti annonæ, i. prope q. σιτωνία. [Pro σιταρκία positum v. in illo. Philo vol. 2, p. 64, 28 : Διὰ τῶν ἐπιτραπέντων τὰς σιταρχίας. Hesychius : Σιταρχία, τὸ εἰς ὀψώνιον διατεταγμένον δαπάνημα. Ὁ δὲ τούτου ἐπιμελούμενος σίταρχος. Photius : Σ., ἡ σῖτον διδοῦσα τοῖς ἐπιβάταις. Lex. rh. Bekk. An. p. 301, 26, τὸ σῖτον διδόναι τ. ἐπ. « Apul. Metam. 2, p. 119, 29. » Hemst.]

Σίταρχος, sive Σιτάρχης, ὁ, Præfectus annonæ, sc. coemendæ, asservandæ, et dispensandæ, quum opus est. Alii Commeatui vel Ciborum somptibus præfectus. Harmod. ap. Athen. 4, [p. 148, F] : Ὁ κατασταθεὶς παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος, Bud. σίταρχος exp. Convivii curator, ut quum civitates publice epulantur. [Σιτάρχης Philo Jud. vol. 2, p. 69, 1. Hemst. V. Σιταρχία.]

[Σιτεία, ἡ, Σίτευσις, Sagina, Coctio, Gl. Phryn. Bekk. p. 22, 6 : Ἄκυλος, ὁ τῆς πρίνου καρπός· ὑῶν δ' ἐστὶ σιτία. Videtur scribendum σιτεία. Et ap. Hesychium : Σιτία, δαπάνημα, βρῶμα, σιτηρέσιον, fortasse item σιτεία. L. D.]

[Σιτέμπορος, ὁ, Frumenti mercator. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, B, med. L. Dind.]

[Σιτεύσιμος, unde Σιτεύσιμον, τὸ, Ventriculus fartus et consutus, Isicium, ut Athen. 9, p. 376, D, dicit, Ὀρνίθων γαστέρας αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας. Lemma epigr. Palladæ Anth. Pal. 9, 484 : Εἴς τινα αὐτῷ πέμψαντα σιτεύσιμον· 486 : Εἰς τὸ σιτεύσιμον.]

[Σίτευσις. V. Σιτεία.]

[Σιτεύτειρα, Altor, Gl.]

[Σιτευτής, ὁ, Fartor; Σ. βοῶν, Saginator, Gl. Plut. Mor. p. 760, C.]

Σιτευτός, ή, όν, Frugibus pinguefactus, Saginatus, etiam Altilis [Gl.]. Apud Athen. 14, [p. 656, E, F], σιτευτὰς ὄρνιθας· 9, [p. 384, A] : Χῆνας καὶ μόσχους σιτευτούς. [Polyæn. 4, 3, 32, χῆνες· Polyb. 39, 2, 7, βουσίν· Lucæ 15, 23, μόσχον.] Xen. [Anab. 5, 4, 32] dicit etiam παῖδας σιτευτούς [τεθραμμένους καρύοις ἑφθοῖς· unde ap. Polluc. 1, 233 factum σεσιτευμένους κ., quum σιτευτοὺς sit 6, 36]. Idem significat Σιτιστός. [Thomas p. 794 : Σιτευτός, οὐ σιτιστός, οἷον σιτευτὸς ὄρνις. Herodian. Philet. p. 473 Piers. : Σιτευτοὺς ὄρνιθας, οὓς νῦν σιτιστοὺς λέγουσι. « Philostr. V. Soph. 2, 1, p. 565 : Καὶ περὶ πότον ἐσπούδαζε καὶ νύκτωρ ἐν τοῖς διαλείμμασι τῶν ὕπνων. Ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν σιτευτὸν ῥήτορα οἱ ὀλίγωροί τε καὶ λεπτοί. » Valck.]

Σιτεύω, Alo, s. potius Pinguefacio frugibus, Sagino. [Farcio, huic add. Gl. Herodot. 7, 119 : Κτήνεα σιτεύεσκον.] Plut. Symp. 4 [p. 661, B] : Ὅσα δὲ σιτεύουσι καθείρξαντες, Quæ includentes saginant et altilia reddunt. [Mœris p. 332 : Πιαίνειν Ἀττικοί, σιτεύειν Ἕλληνες. Thomas p. 714 : Πιαίνει λέγε, μὴ σιτεύει· οὐ γὰρ ῥητορικόν· quod repetit in Σιτίζειν p. 794. Σιτεύομαι, Victito, Gl. V. Σιτευτός. Accusativo jungitur ap. Polyb. 12, 2, 5, ab Athen. 14, p. 651, E : Σιτεύονται τοῦτον. Sed liber optimus σιτέονται, fortasse pro σιτοῦνται. L. Dindorf.]

Σιτέω, Nutrio, Pasco, [Cibo, Gl.] : unde ap. Hesych. : Σιτήσας, θρέψας. [Σιτίσας Pierson. ad Mœr. p. 360.] Verum pass. Σιτέομαι, frequentiore in usu est, significans Cibum capio, Comedo, Vescor, [Epulor, huic add. Gl.] : neutralem potius quam passivam signif. habens : licet Cic. passive accepisse videatur, quippe qui hæc Plat. [Apol. p. 36, D] : Ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, sic verterit, Ut ei victus quotidianus in Prytaneo quotidie præberetur. [Ita accipere licet

ap. Philemonem Stob. Fl. 53, 8 : Στρατιῶτα κοὐκ ἄνθρωπε καὶ σιτούμενε ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν' ὅταν ᾖ καιρὸς, τυθῇς.] Neutralem potius inquam signif. habens : unde et Hesych. ac Suid. σιτούμενος exp. ἐσθίων : ut Aristot. De mundo [c. 6 non longe a fin.] : Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, In Prytaneum it ut publico victu epuletur. [Isocr. Antid. p. 442, 100 : Ἐν Πρυτανείῳ σιτούμενοι. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 614, n. 1237, 1 : Οἱ σειτηθέντες ἔφοροι· et ib. 21. Æschylus fr. Prot. ap. Athen. 11, p. 394, A : Σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα. Herodot. 1, 94 : Τὴν ἑτέρην (ἡμέρην) σιτέεσθαι. Xen. Cyrop. 1, 2, 8 : Οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες. Plato Leg. 12, p. 942, B; Isæus p. 58, 23.] Interdum accusativo jungitur, et tunc activam signif. habet. Xen. [Comm. 1, 6, 2] : Σιτία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, Vilissimis vesceris cibis. Aristoph. Pl. [543] : Σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων μαλάχης πτόρθους, Malvæ scapis loco panis vesci. [Eq. 415 : Ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος· 417 : Κυνὸς βορὰν σιτούμενος· Eccl. 665 : Ἀπὸ τῆς μάζης ἧς σιτεῖται· Nub. 724 : Τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται. « Herodot. 1, 71 : Σιτέονται οὐκ ὅσα ἐθέλουσι, ἀλλ' ὅσα ἔχουσι· 200, ἰχθῦν· 202, ῥίζας et καρπούς· 4, 183, σαύρους· 17, κρόμμυα· 6, 57, τὰ δημόσια. » Schweigh. Lex. Dionys. A. R. 8, 69, τὰ κοινά. Alia exx. v. ap. Olear. ad Philostr. V. Ap. 1, 9, p. 10, a Valck. cit.] Sic Theocr. Idyll. [9, 26], σιτοῦμαι ἄρτον. [Ita Lex. Septemv. Sed ap. Th. est οὐ κρέας αὐτὸς σιτάθην.] Improprie autem Aristoph. Nub. [491] : Κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, Doctrinam canino ritu vorabo. [Æsch. Ag. 1668 : Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. « Isidor. Pelus. l. 4 : Πάσας σεσίτηται τὰς τῶν λόγων τέχνας, Omnes dicendi artes depastus est, de Demosthene. Sic Petrus quidam Comestor cognominatus est, quod universa Biblia memoria teneret. » Koenio. Ex. constructionis cum genit. non satis certum citat Valck. ex Athen. 6, p. 270, C : Σὺ δὲ οὐκ ἐᾷς ἡμᾶς λόγων καλῶν καὶ ἀφθόνων μεταλαμβάνειν, μᾶλλον δὲ σιτεῖσθαι. Philes De anim. 1, 24 : Κρεῶν ἄρεστος καὶ σιτούμενον χλόης, ubi facilis foret correctio χλόην. Neque constructio cum dat. ap. Iambl. V. Pyth. p. 124 Kiessl. : Βοῦν ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ferenda visa Scaligero, qui accus. restituebat ex Porphyrio V. Pyth. s. 24, p. 54, ubi τροφάς. Exemplum Xenoph. Cyrop. 8, 2, 3 : Συνέταξεν, ὅπως οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὅμοια ἀεὶ παρατίθοιτο αὐτῷ, ambiguum, sed certum est Scymni fr. p. 50, v. 115 : Οἰκοφόρα δ' ὡς εἴρηκε καὶ σιτούμενα γάλακτι ταῖς Σκυθικαῖσί θ' ἱππημολγίαις. || Pass. aor. ex inscr. in *Bullett.* 1844, *Agosto* p. 147, affertur, ubi σιτηθέντες, quod σιτισθέντες scribendum videtur. L. D. Imperf.] Frequentativ. Σιτέσκομαι, Cibum capio, Edo, Esito. Hom. Od. Ω, [208] : Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι. [Unde Hesychius. Apud quem etiam : Ἐσιτίσκοντο, ἐμέτρουν τὸν σῖτον, ἤσθιον.]

[Σιτηβόρος, ὁ, ἡ, Frumentis vescens. Nicander Al. 115 : Κανθαρίδος σιτηβόρου, ubi schol. σιτοφάγος et σιτοβόρος, alii libri σιτηφάγου.]

Σιτηγέω, Frumenta veho, s. Annonam veho. [Frumentor, Gl.] Dem. : Σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, Qui frumenta Rhodum vexerunt, Rhodiis importarunt. [Id. p. 467, 24 : Ὑμῶν τοὺς παρ' ἐκείνου σιτηγοῦντας· 917, 26 : Ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν.] Itidem Antiph. : Ἐκ τῆς ἠπείρου εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει. [Lycurgum dicit, ut solet, ubi Antiph. nominat, p. 156, 21 : Ἐκ τῆς Ἠπείρου παρὰ Κλεοπάτρας εἰς Λευκάδα (ita codd.) ἐσιτήγει καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κόρινθον· 23 : Ἐάν τις Ἀθηναίων ἄλλοσέ ποι σιτηγήσῃ ἢ ὡς ὑμᾶς. Memno c. 24 : Ἐξ ἧς ῥᾷον ἦν σιτηγεῖν αὐτούς. Pollux 6, 36; 7, 18.]

[Σιτηγία, ἡ, Frumenti s. Annonæ vectura. Demosth. p. 1286, 17 : Τῆς σιτηγίας κεκοινωνήκαμεν. Nicetas Ann. 6, p. 107, A : Τοῖς ἐπὶ τῆς σιτηγίας.]

Σιτήγονος, ὁ, ἡ, Qui in eum usum nascitur ut esui sit. Nam schol. Nicandr. Al. [424] : Βουκέραος σιτηγόνου, exp. τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφὴν γινομένου. [Γρ. χιλογόνου schol., unde Schneid. χιληγόνου.]

Σιτηγὸς, ὁ, ἡ, i. q. σιταγωγὸς [Frumentarius, Gl.], Frumentum vehens, Frumento aut Annonæ vehendæ aptus : σιτ. ὁλκὰς, Lat. Frumentaria navis. Thuc. σιταγωγὸς ναῦς, 8, p. 265 [c. 4. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 123, n. 84, 14 : Ἑάλωσαν ἂν αἱ σιτηγοὶ, ubi præcesserat νεῶν. L. D. Σιτηγὰ, τὰ, intell. πλοῖα, Plut. Galba c. 13. Demosth. p. 1213, 2 : Τὰ πλοῖα τὰ σ. Πλοῖα σιτηγὰ, Athen. 5, p. 206, F. Schweigh. Diod. 20, 5. Pollux 1, 83; 7, 18.]

[Σιτηρεσία, ἡ, i. q. σιτηρέσιον. Theodor. Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 27, 5 : Δέομαί σου ... δυοῖν θάτερον, ἢ τῆς λειτουργίας ἀπαλλαγὴν ἢ τῶν βασιλικῶν πρυτανείων σιτηρεσίαν. Nisi leg. σιτηρέσιον, ut p. 35, fin. : Βασιλικῶν σιτηρεσίων, aut hic suspiceris σιτηρεσιῶν, quo non opus. Utrumque l. in Σιτηρέσιον citavit Elberling.]

Σιτηρεσιάζω, Frumentum et stipendium præbeo. Aristot. Œcon. 2, [37] : Τοὺς πλέοντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι, ἢ αὐτοὺς πλέειν, Iis, qui navigarent, frumentum in duos menses suppeditare.

Σιτηρέσιον, τὸ, Demensum, i. e. Frumentum quod quis singulis mensibus a σιτοδότῃ s. σιτομέτρῃ aufert, i. q. σιταρχία. [Frumentatio, Frumentum, Stipendium, Commeatus, Annona, Gl.] Harpocr. τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφὴν Quod alicui in cibum datur, ut est vel ipsa annona, vel stipendium aut certa pecuniæ summa ad victum inde parandum. [Xen. Anab. 6, 2, 4 : Θαυμάζω τῶν στρατηγῶν ὅτι οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον.] Dem. [p. 48, 3] : Ἵνα δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ. [Conf. p. 1209, 12. Id. p. 1214, 21 : Τῶν ἀναλωμάτων, ἃ καθ' ἡμέραν ἑκάστην πρὸς τῷ παρὰ τοῦ στρατηγοῦ σιτηρεσίῳ εἰς τὴν ναῦν διδομένῳ ἀνηλίσκετο.] Herodian. [2, 11, 9] : Μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας καταστησάμενος, Certis stipendiorum auctoramentis; accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro Stipendio militari. [Eunap. p. 90, 8 ed. Boiss. : Ἤτησε νήσους οὐκ ὀλίγας οὐδὲ μικρὰς εἰς ἀπαγωγὴν φόρου κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις.] Apud Plut. autem in Crasso [c. 2] pro Tessera frumentaria s. Annona civili : Τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρασχών. [Cæs. c. 8 : Ἔπεισε τὴν σύγκλητον ἀπονεῖμαι σιτηρέσιον αὐτοῖς ἔμμηνον· 57 : Ἀνελάμβανε τὸν δῆμον ἑστιάσεσι καὶ σιτηρεσίοις· Cat. min. c. 26 : Ἔπεισε τὴν βουλὴν ἀναλαβεῖν τὸν ἄπορον ... ὄχλον εἰς τὸ σιτηρέσιον.] Hesych. σιτηρέσιον est ἐφόδιον. [Script. post Theophanem p. 219. Elberling. Formam per o annotavit Photius : Σιτηρέσιον ἐν τῷ ε, οὐ σιτηρόσιον.]

[Σιτηρέσιος, Annonarius, Gl.]

Σιτηρὸς, ά, όν, Frumentaceus. [Frumentarius, Escarius, Gl. Hippocr. p. 365, 1 : Πτισάνη μοι δοκέει ὀρθῶς προκεκρίσθαι τῶν σιτηρῶν γευμάτων, Frumentaceis cibariis. Aret. p. 95, 26 : Σιτηρῶν δὲ πτισάνης ὁ χυλός.] A Theophr. σιτηρὰ et σιτώδη dicuntur Quæ frumenti nomine censentur, ut λαχανηρὰ, Quæ olerum. [H. Pl. 1, 10, 7; 14, 2; C. Pl. 4, 7, 4. Φύσις σιτηρὰ 6, 1, 1. Καρπὸς fr. 5 De ventis 13. Rufus p. 286 ed. Matth., ῥόφημα.] Et Plut. Galba [c. 13] : Τὰ σιτηρὰ [nunc σιτηγὰ] κατέχειν, pro Rem frumentariam detinere, et annonam remorari. Item τὰ σιτηρὰ μέτρα, Mensuræ frumenti, frumentariæ. Aristot. Eth. 5, 7 : Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, n. 123, 21 : Μέτρῳ χωροῦντι κορυστὰ σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία· 27 : Μέδιμνον σιτηρόν. Hesychius : Κύπρος, μέτρον σιτήριον (—ηρόν).] Et σιτηρὸν ἀγγεῖον, Vas frumentarium, ut est Cumera Horatiana; vel etiam, Vas in quo panis aliive cibi reponuntur.

[Σιτηρόσιον. V. Σιτηρέσιον.]

Σίτησις, εως, ἡ, Jus epulandi s. cibum capiendi. [Pastus, Gl.] Victus. [Herodot. 3, 23 : Σίτησιν δὲ εἶναι κρέα τε ἑφθὰ καὶ πόμα γάλα· 4, 17 : Οὐκ ἐπὶ σιτήσι σπείρουσι τὸν σῖτον, ἀλλ' ἐπὶ πρήσι. Plato Reip. 3, p. 404, D : Ὅλην τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαιταν ἀπεικάζοντες. Theophr. H. Pl. 8, 4, 3 : Ἐν ταῖς δυνάμεσι ταῖς πρὸς τὴν σ., et ib. 11, 5 etc. Polyb. 11, 10, 3 : Κατὰ τὴν σ. λιτός.] Timocl. ap. Athen. 6, [p. 237, F] de parasitis : Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταῦτα τοῖς Ὀλύμπια Νικῶσι δίδοται χρηστότητος εἵνεκα, Σίτησις. Lucian. [Prometh. c. 4] : Ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτὸν, Dignum me ducerem qui in Prytaneo alerer, cibum caperem. Itidem Socrates ap. Plat. in sua Apol. [p. 37, A] se τιμᾶται τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ait sese meruisse ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur, p. 118 mei Lex. Cic. [Demosth. p. 663, 10; Æschin. p. 79, 17; 82, 7.] Aristoph. Ran. [764] : Σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. [Simpliciter de eadem

Eq. 574 : Καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον. Et Demosth. p. 1331, 21. Ælian. N. A. 6, 49 : Τρόπον τινὰ ἀθλητῇ σιτήσεως δοθείσης.] Suid. σιτήσεων exp. τροφῶν, δαπανῶν. [Pollux 6, 34, et plur. 8, 140. « Σιτήσεις πολιτικαὶ, Annonæ civiles, quæ inter immobilia censentur, in Nov. Justin. in princ. » Ducang.]

[Σιτηφάγος. V. Σιτηδόρος. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 210, 34 : Τὴν σ. ἀκρίδα. Σιτοφ. Etym. M. L. Dindorf.]

[Σιτία, ἡ, Farina subacta et pani conficiendo idonea. Apophth. Patr. in Theodoro Phermensi n. 18 : Λαβὼν σιτίαν εἰς τὸ ἀρτοκοπεῖον ἐποίησεν ἄρτους· in Theod. Nono n. 1 : Ἀπῆλθον εἰς τὸ ἀρτοκοπεῖον ποιῆσαι δύο σιτίας καὶ εὗρον ἐκεῖ ἀδελφὸν θέλοντα ποιῆσαι ἄρτους. Infra : Καὶ ἐποίησα ἐξ σιτίας· ὕστερον δὲ ἐποίησα τὰς δύο σιτίας τὰς ἐμὰς, ἀποσχόντων τῶν ἐρχομένων. Ducang. V. Σιτεία.]

Σιτίζω, i. q. σιτέω, i. e. Cibum præbeo, Alo, [Sagino, Cibo, Pasco, Gl.] : unde ap. Hesych. Σιτίζοντος, σῖτον παρέχοντος, qui σιτίζειν exp. etiam ψωμίζειν. [Sic Aristoph. Eq. 716 : Κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς. De ægris convalescentibus Rufus p. 80 ed. Matth. : Τοῖς κρέασι δεῖ σιτίζειν.] Isocr. Ad Dem. [p. 8, C] : Τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι. Xen. Sympos. [4, 9] : Τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες. [Diod. 1, 83. De avibus pullos nutrientibus Aristot. H. A. 6, 6 et 8. V. de usu hujus verbi in Σιτεύω. Σιτισθεὶς, Pastus, Gl. Accusativo jungit Theocr. 4, 16 : Μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ. » Τὸν Ἰσαῖον ὅλον Demosthenes σεσίτισται, Pytheas ap. Dionys. Isæi c. 4 (p. 592, 5). » Valck. Joann. Climacus apud Anton. p. 283 : Ὀδύνας ἐν καρδίᾳ ἀνεξαγορεύτους σιτίζεσθαι, Dolores in corde nutrire, eosque nemini patefacere. Koenig.]

[Σιτικὸν, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιτικηνοὶ, Steph. Byz. post Σίφαι. Conf. Σιδικῖνοι.]

Σιτικὸς, ἡ, ὸν, [Cibarius, Alimentarius, Frumentaceus, Gl.] Frumentarius, ut σ. νόμος, Frumentaria lex, ut ap. Cic. [Polyb. 28, 14, 8 : Περὶ σιτικῆς ἐξαγωγῆς ποιησόμενοι λόγους.] Plut. [C.] Graccho [c. 5] de legibus quæ a Caio ferebantur : Ὁ δὲ, σιτικὸς, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγοράν. Item ap. Suid. : Σῖτος, πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον, ubi σιτικὸν καρπὸν vocat τὰ σιτηρὰ, Frumentacea, Quæ frumenti nomine censentur. [Diod. 5, 21 : Τῶν σιτικῶν καρπῶν. Dionys. A. R. 7, 28 init. : Τὴν ἀφορίαν τῶν σ. καρπῶν· 8, 70 fin. : Τῆς σ. δωρεᾶς. Inscr. Rosett. ap. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 245, 11 : Ἀργυρικάς τε καὶ σιτικὰς προσόδους. « Πᾶσα σιτικὴ τροφὴ, Strab. 5, p. 242, fin. » Hemst. Hesychius : Ῥόγοι, ὅροι σιτικοί.]

[Σίτινος, η, ον, i. q. σιτικός. Schol. Hermog. De form. 2, 495 Rhet. Ald. vol. 2, p. 415. Boiss. Geopon. 2, 23, 39 ; 3, 1 ; 4, 15 ; 19, 1. Kall. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 196, ἄλευρον. Inscr. Axumitica v. 21, ἄρτους. L. Dindorf.]

Σιτίον, τὸ, sing. numero usurpatum non reperi [Σιτίον, Cibus, Gl. Plato Reip. 1, p. 338, C : Τοῦτο τὸ σιτίον· Phædr. p. 241, C : Σιτίου τρόπον· Hipparch. p. 230, A, bis. Hippocr. p. 10, 33 : Ὁκόσοι δ' ἂν προσενέγκωνται ξηρὸν σιτίον ἢ μᾶζαν· 610, 10 : Σιτίον δὲ προσφέρεσθαι κοῦφον, ὅ,τι μὴ σινήσεται. Pollux 2, 41 : Κεφαλαλγὲς σιτίον. Plut. Mor. p. 12, F : Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν. Porphyr. De abst. 1, 27, p. 43 : Νηφάλιον μὲν καὶ ἄοινον τὸ ποτὸν, λεπτὸν δὲ τὸ σιτίον καὶ ἐγγὺς τείνον ἀποσιτίας. Archigenes in Matth. p. 154, 10 : Μετεωρίζει τὸ σιτίον· 155, 13 : Τὸ ἐγκαθήμενον σιτίον. Sed Harpocratio : Ἐπισίτια ... ταῦτα δὲ ἐνίοτε ἐκάλουν καὶ σιτίον, scripsisse videtur σιτία, ut Etym., etsi σιτίον repetit Suidas. V. autem infra]; at plur. Σιτία usitatissimum est pro Cibi, quomodo et σῖτα. [Forma a tragœdia omnique nobiliori poesi aliena utitur Aristoph. Ach. 197 : Μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν· Pac. 312 : Ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν (conf. Thuc. ab HSt. infra cit.)· 1182 : Τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών· et alibi. Pherecr. ap. Athen. 6, p. 263, B : Εἶτα πρὸς τούτοισιν ἦλουν ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας. « Ἵνα μὴ ζητέοιεν σιτία, Herodot. 1, 94 ; αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπεσσε, 8, 137 ; σιτία ἀπόταχτα καὶ ἱρήια, 2, 69 ; σιτίοισι εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοισι, 1, 188 ; Αἰγύπτιοι ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, 2, 36 ; πάντα τὰ εἶχον σιτίων ἐχόμενα, μετὰ δὲ τὰ σιτία καὶ τὰ ὑποζύγια
A ἀπέλιπε κατεσθιόμενα, 3, 25 ; σιτίων ἔργειν τινὰ, 3, 48. » Schweigh. Lex. De Hippocr. Foes. : « Σιτία Cibos et cibaria, aut Frumentacea alimenta significant, eosque qui ex tritico panes fiunt. Galen. Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 110, 52 (Hippocr. p. 404, 32) : Σιτία δηλονότι, μάλιστα μὲν τοὺς ἐκ πυρῶν ἄρτους λέγων, ἢ ἁπλῶς ἅπαντα τὰ ὁπωσοῦν σκευαζόμενα· τάχα δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐξ ὅσων ἄρτοι γίγνονται, ζείας καὶ τίφας καὶ κριθάς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι καὶ ἀπὸ τῶν κέγχρων ἄρτους ποιοῦνται. Eaque notione ibid. scriptum est ab Hippocr. : Ὀσπρίοισι μὴ χρέεσθαι, εἰ μὴ μετὰ σιτίων. Sic σιτία Cibos solidos indicant p. 385, 36, eisque τὰ ῥοφήματα, Sorbitiones, opponit Hipp. : Τῷ μὲν ῥοφήματι ἐς τὸ πρωῒ χρηστέον, ἐς ὀψὲ δὲ ἐς σιτία μεταβάλλειν. Eademque ratione σιτία ἀσθενέστερα, Cibi imbecilles et infirmi, Epid. 6, s. 5, aph. 20, et p. 605, 27, κοῦφα σιτία. » Demosth. p. 37, 25 : Ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε.] Aristot. Eth. 2, 2 : Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ καὶ
B αὔξει καὶ σώζει. Xen. Cyrop. 4, [2, 38] : Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. [Nunc σίτοις, ut ib. 37 : Σιτία καὶ ποτὰ παρασκευασθῆναι· Hier. 7, 3 : Σιτίοις καὶ ποτοῖς καὶ ὕπνοις ἥδεσθαι τὰ ζῷα. Inter σίτοις et σιτίοις variatur ib. 4, 2, ut Comm. 2, 1, 24 : Τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροις, ubi alii male σῖτον, sed omnes Anab. 1, 10, 18 : Καταλαμβάνουσι τῶν τε ἄλλων χρημάτων τὰ πλεῖστα διηρπασμένα καὶ εἴ τι σιτίον ἢ ποτὸν ἦν, quum Comm. 4, 2, 17 : Ἐάν τις ἐξαπατήσας ὡς σῖτον τὸ φάρμακον δῷ, Stobæus tantum σῖτον, libri σιτίον scriptum ferant. Conv. 8, 15 : Ἅπερ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονὴν ... πάσχειν. Plato Prot. p. 334, C : Ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις· Leg. 2, p. 659, E : Ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι· Gorg. p. 490, B : Πολλὰ σιτία καὶ ποτά· Prot. p. 334, A.] Et ap. Plutarch. σιτία προσάγεσθαι, pro eo quod Xenoph. σῖτα προσφέρεσθαι, Capere s. Sumere cibum. Et σιτία σιτεῖσθαι τὰ φαυλότατα, Cibis vesci vilissimis. Contra ap. Lucian. [Macrob. c. 17] : Ἀποσχόμενος σιτίων, Abstinens a cibis. Et Xenoph. Rep. Lac. [5, 8] :
C Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι, Vinci a cibis, i. e. Nimio pastu impleri, ut Cic., Immoderato tumefacta pastu. Σιτία dicuntur etiam Quæ militibus in cibum dantur, Annona, Commeatus. [Victus, Epulæ, Gl. Ita ap. Polluc. 10, 16 : Τὸν ἐπὶ τῶν σιτίων.] Athen. 4 : Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον ὑπολαμβάνουσι, Sic isti a rege accipiunt victum, Bud. ; vel etiam Cibaria. Sic Thuc. [1, 48] : Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, Assumptis trium dierum cibariis. [7, 43 : Παραγγείλας πένθ' ἡμερῶν σιτία· 4, 26 : Ἐσπέμπειν τὰ σιτία· 3, 1 : Ἐμμείναντες χρόνον οὗ εἶχον τὰ σιτία. Dicitur etiam ἄπυρα σιτία, ut ap. Diodor. 19, 37, ubi alia exx. v. ap. Wessel.] Hesych. quoque exp. βρῶμα, σιτηρέσιον. [V. Aristoph. supra cit. De pabulo bestiarum Xen. Ven. 7, 11 : Πρὸς ταῖς ἄρκυσι διδόναι τὰ σιτία αὐταῖς. De excrementis dictum ap. Hippocr. v. in Σῖτος. Aristoph. Eccl. 355 : Νῦν δέ μου ἀχράς τις ἐγκλήσασ' ἔχει τὰ σιτία.]

[Σίτιρος inter nomina urbium in ῖρος ponit Theo-
D gnost. Can. p. 71, 31, quibus annumerat etiam Στάγιρος.]

[Σίτισις. V. Σιτισμός.]

[Σίτισμα, τὸ, Cibatio. Poeta anon. ante Wernsdorfii Philen p. 42, v. 227 ; Theod. Prodr. in *Notices Mss.* vol. 8, part. 2, p. 214, v. 12. Boiss.]

Σιτισμὸς, ὁ, et Σίτισις, εως, ἡ, Actio ipsa cibum præbendi, s. alendi. [Pollux 6, 8 : Αἱ δὲ δημόσιαι ἑστιάσεις εὐωχίαι ... δημοθοινίαι, τάχα δὲ καὶ σιτίσεις· ubi Bekkerus tacito exhibuit σιτήσεις, quod Pollux alibi ponit confidenter.] Notandum vero alicubi perperam scribi σιτησμὸς pro σιτισμὸς [ut ap. schol. Nicandri Al. 423, et qui ab ἐπισιτισμὸς diserte distinguit Zonaram], alicubi vicissim σίτισις pro σίτησις, ut ap. Xen. Rep. Lac. [5, 7] ἡ ἔξω σίτισις pro ἡ ἔξω σίτησις [quod nunc receptum ex libris], Extra domum in publico convivio cibum capere, ut Spartæ fiebat in συσσιτίοις s. φιδιτίοις. [Idem vitium ap. Strab. 5, p. 730 : Φυλακῆς περικειμένης μάγιων, σίτισιν λαμβανόντων καθ' ἡμέραν πρόβατον.]

[Σιτιστήριον, τὸ, Saginarium, Gl.]

[Σιτιστὴς, ὁ, Fartor, Gl. Philes Carm. 5, 96, p. 142 Wernsd.]

Σιτιστός, ή, όν, i. q. σιτευτὸς, i. e. Altilis, Saginatus. [Pascalis; Σιτισταὶ, Altiles, Gl.] Matth. 22, [4]: Οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα. Quo sensu Lucas 15, [23]: Ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. [Quod voc. v. de utriusque discrimine. Joseph. A. J. 8, 2, 4 init.: Σιτιστοὺς βόας. Photius v. Λαρινός. Athen. 14, p. 656, E: Σιτιστῶν ὀρνίθων. Gl.: Σιτεστά, Altilia, inter Σιτεύταρις et Σιτευτὴς, ut σιτευτὰ etiam locum habeat. L. Dindorf.]

[Σίτλα, ἡ.] Σίτλαι, αἱ, Inaures, Polluci [5, 97] Doricam esse dicenti. At supra σίγλαι pro hoc significato habuisti, ex Hesych.: quam scripturam series alphabetica in ea servata confirmat: adeo ut potius suspecta sit exemplarium Pollucis fides. [Nihili est σίτλαι hac signif., et jam sublatum ap. Pollucem.] Ap. Trall. [1, 2] autem σίτλας Interpr. vertit Situlas: sed VV. LL. de situlis intelligendum esse tradunt, quibus aqua in balneum affunditur iis, qui lavantur. [Gl. Biblicæ Mss.: Κρατῆρες, αἱ σίτλαι, αἱ σκύφαι. Et Σκύφη, σίτλον. Aliæ σκύφον. Ulpian. in Demosth. Mid.: Γυναικεῖον ἀγγεῖον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἀρύσεις τῶν ὑδάτων ἢ τὰς νῦν σίτλας. Vita S. Eupraxiæ n. 22: Κατασχοῦσα τὰ σχοινία τῆς σίτλας ἐβόησεν ἐν τῷ φρέατι. Zachar. Pap. Dial. c. 1: Μετὰ σίτλας ξυλίνης τὸ ἀνδράποδον εἰς τὴν πηγὴν εἰσῆλθε· ubi Greg. M. Situlam. At l. 3, c. 16 extr. σίκλαν præfert: Τὸ σχοινίον, ἐν ᾧ ἡ σίκλα ἐδέδετο. Euchlog. p. 833: Σίτλαν ἢ ἐπιχύτην, χαλκᾶ εἴτε κεράμεα. Ibid.: Βάλλεται χλιαρὸν ὕδωρ εἰς σίτλαν ἢ ἐπιχύτην· 844: Φέρεται σίτλα τοῦ ἁγίου βαπτίσματος πεπληρωμένη ὕδατος χλιαροῦ. Vita S. Theodori Syceotæ Ms.: Ἀπὸ σίτλας τινὸς ἑταιρίδος. Ducang.]

[Σιτλίον, τὸ, Situla. Hesychius: Κρατῆρες, σιτλία, σκυφία.]

[Σίτλον. V. Σίτλα.]

[Σιτοβολεῖον. V. Σιτοβόλιον.]

[Σιτοβολεὼν, ῶνος, ὁ, Sportula, Gl.]

Σιτοβόλιον [Σιτοβολεῖον], τὸ, et Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, Horreum in quo frumenta reponuntur, Granarium [ita utramque formam interpr. Gl.], ut quidam interpretantur et Pollux [9, 45, qui ex Menandri Eunucho citat, sed σιτοβολεῖα habent libri, quod est Geopon. 2, 27] confirmat, necnon et Suid., qui σιτοβολίοις exp. ἀποθήκαις, hoc in l. [Polybii 3, 100, 4]: Βουλόμενος σιτοβολίοις χρήσασθαι πρὸς τὴν παραχειμασίαν. Idemque annotat σιτοβολῶνας quoque eadem signif. dici. [Hesychius in v. et in Ῥογοὶ, σιτοβολῶνες. Philo Belop. p. 87, B: Σιτοβολῶνας οἰκοδομεῖν· et ib. C, D; 88, B. Genes. 41, 56; Theophan. Chron. p. 23, C; Geopon. 2, 25, 4; Phot. Bibl. p. 485, 12. L. D.] Bud. vero ap. Plut. [C.] Graccho p. 1535 meæ edit. [c. 6], Κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια putat significare Tesseram frumentariam. [Tertia autem vel quarta forma, quæ est Geopon. 13, 4, 5: Ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ Ταραντῖνος ἐν τῷ περὶ σιτοβόλου κτλ., ne ex prima videatur nata, quamvis facillime permutentur λ et λι, satis cavet inscr. recentior Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, n. 2058, 48: Ἐπεσκεύασε δὲ καὶ τὸ σιτόβολον. L. Dind.]

[Σιτόβολον, Σιτοβολιών. V. Σιτοβόλιον.]

[Σιτοβόρος ὁ, ἡ, pro σιτοφάγος Etym. M. p. 216, 10, in versu Nicandri in Σιτοφάγος cit.]

[Σιτοβρύτις, ιδος, ἡ, Frumentis scatens. Poeta anon. ante Wernsdorfii Philen p. 40, 207: Δήμητραν, τὴν φίλην σιτοβρύτιν. Boiss.]

Σιτοδεία, ἡ, Penuria rei frumentariæ, Annonæ caritas, i. q. σπανοσιτία, s. σπάνις σίτου. Isocr. Symm. [p. 177, B]: Ἐν σιτοδείαις καὶ πολιορκίαις καὶ τοῖς μεγίστοις κακοῖς καθεστῶτες. Et ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Annonæ caritate premi, Rei frumentariæ penuria laborare. [Demosth. p. 467, 15: Σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γενομένης. Theophr. Char. 23: Ἐν τῇ σιτοδείᾳ. Polyb. 1, 18, 10; 21, 4, 2.] Sic Thuc. 4, p. 134 [c. 36]: Διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν. Et sub finem pag. [39]: Περὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἐσιτοδοῦντο, Annonæ s. Commeatuum penuria premebantur: a verbo Σιτοδέομαι, Annona s. Commeatu deficior. [Immo ἐσιτοδοτοῦντο ab v. σιτοδοτέομαι. Accentu proparoxyt. Σιτόδεια, Congiarium, Gl. Σιτοδεία vero, ut ap. Thuc. scriptum, ap. Polyb.

A 21, 4, 2, Diod. 2, 16, Dionys. A. R. 6, 26, ubi plur.; 7, 13 etc., Polluc. 6, 36, Photium s. Suidam. Inter σιτοδηίην et σιτοδείην variant libri Herodoti 1, 22, in σιτοδείην conveniunt 94. Quam formam et prosodiam agnoscunt in similibus vocc. ὀλιγοδεία et ὀψοδεία Suidas et Zonaras, qui ponunt formas —δεία et —δεία, et qui σιτοδεία et σιτοδεία Herodian. Epim. p. 221 (σιτοδεία ex σιτοδίεια contractum dicit Etym. M.), in σιτοδεία vero diserte præcipit Chœrob. Bekk. An. p. 1418, A: Τὸ σιτοδεία, ὃ σημαίνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σίτου, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχει. L. Dind.]

Σιτοδόκη, ἡ, ap. Polluc. 6, c. 7 [§ 34], Receptaculum frumenti, aut ciborum.

Σιτοδόκος sive Σιτοδόχος, ὁ, ἡ, Capiens s. Suscipiens frumentum. Σιτοδόκος, in Epigr. ponitur etiam pro Panis receptatore. [Antiphilus Anth. Pal. 6, 95, 2, πήρη. Paul. Sil. 11, 60, 3, γαστήρ.]

Σιτοδοσία, ἡ, Frumenti largitio, distributio, quam Suet. Frumentationem appellat, in Aug.: Impetum se cepisse frumentationes publicas abolendi. [Dionys.
B A. R. 7, 45: Τὰ περὶ τὴν σ. προσκρούσματα. Pollux 8, 103: Ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο σίτου ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Cum σιτοδεία confusum Levit. 26, 26, et alibi in V. T.]

Σιτοδοτέω, Frumentum do, distribuo et dimetior, i. q. σιτομετρῶ. [Pollux 6, 36.] Dem. in quodam Psephism.: Σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Itidem Polyb.: Σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. [Themist. Or. 23, p. 292, D: Οἷς σιτοδοτεῖ βασιλεὺς τοὺς οἰκήτορας. Hemst.] Pass. Σιτοδοτοῦμαι, Frumentum mihi datur, Annonam accipio, etiam Cibum capio, ut [schol. Demosth. p. 419, 26 R.], Ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς. Sic Σιτομετροῦμαι. [V. locus Thuc. in Σιτοδεία citatus. Gramm. Bekk. Anecd. p. 302, 30. Dio Cass. 43, 21, ὄχλος· 55, 10, δῆμος, etc.]

Σιτοδότης, ὁ, Frumenti largitor s. distributor, Menand. [Manetho 5, 308, de sideribus.] Et Synes. [Ep. 87]: Ὧ δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος, Frumenti s. Annonæ distributor. [Sec. Lex. Septemv. Inscr. Aphrodis. ap.
C Bœckh. vol. 2, p. 525, n. 2804: Ῥοδοπαῖον τὸν σιτοδότην. Gregor. Naz. Or. 20, p. 342: Ὁ νέος σιτοδότης ἡμῶν καὶ δεύτερος Ἰωσήφ.]

[Σιτοδοτία, ἡ, var. scr. Nehem. 9, 15, pro σιτοδεία.]

[Σιτοδοχεῖον, τὸ, Aquila Joel. 1, 17: Εὐρωτίασε σιτοδοχεῖα ἀπὸ τῶν χρισμάτων αὐτῶν, i. q. ap. LXX θησαυροί. « Jo. Chrys. in Ep. 1 ad Cor. serm. 39, vol. 3, p. 511, 36: Ἕτεροι δὲ πάλιν οὐδὲ μάζης μιᾶς τῷ πεινῶντι μεταδόντες, ὁλόκληρα σ. εἰς ποταμὸν ἔρριψαν. » Seager. Herodian. Epimer. p. 103. Const. Manass. Chron. 5808. Boiss.]

[Σιτοδοχία, ἡ, (vitium scripturæ pro σιτοδεία) Theodoret. vol. 1, p. 66 (102 Sch.). Wakef.]

[Σιτοδόχος. V. Σιτοδόκος.]

[Σιτοθήκη, ἡ, Frumentorum repositorium. Themist. Or. 18, p. 221, B: Αἱ σ. μεσταὶ εὐρῶτος. « Const. Manass. Chron. 5805. » Boiss.]

[Σιτοκαπηλεύω, Frumentorum sum propola. Pollux 7, 18.]

Σιτοκάπηλος, ὁ, Frumenti propola, qui vulgo Re-
D venditor. [Philostr. p. 19, 4. Wakef. Anon. De S. Theod. ante Wernsdorfii Philen p. 34, 156. Hesychio σιτοπῶλαι. HSt. iterum:] Σιτοκάπηλος, Qui frumenta empta revendit, frumenta emit ut inde lucrum faciat, Frumentarius, ut Plaut., Cæs., Cic.; Frumentarius negotiator, ut Plin. [Dardanarius, Gl. V. Gregor. Naz. in Σιτώνης cit.]

[Σιτοκλέπτης, ὁ, Frumentorum s. Cibi fur. Georg. Pisid. p. 416.]

[Σιτοκλονέω.] Σιτοκλονεῖσθαι, Siti conflictari, cruciari: ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι, Hesych. Ex qua tamen expos. colligerem ipsum scripsisse διψοκλονεῖσθαι, nisi subjungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν. Ex qua altera expos. licet mendosa, cognoscere possumus, σιτοκλονεῖσθαι ab eo scriptum fuisse; sed pro illo infin. κλύεσθαι, qui nullum hic locum habere potest, ἀναδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque sit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Hesych. alios σιτοκλονεῖσθαι exponere Præ siti recusare etiam cibum, s. aversari. At illam alteram ex-

pos. ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι imperfectam esse dico, nec A exponendum esse σιτοχλονεῖσθαι simpliciter Siti conflictari, cruciari; sed Siti tanta conflictari, s. premi, ut cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri compos. pro ista signif. VV. LL. interpr. Siti et fame cruciari; et legunt ap. Hesych. κλαίεσθαι cum ι, interpungentia etiam ante καὶ τὸ φαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia. [Κωλύεσθαι Heinsius, unde pendeat τὸ φαγεῖν, i. e. τοῦ φαγεῖν.]

Σιτόκουρος, ὁ, ἡ, Homo inutilis et qui frustra alitur, ὁ ἄχρηστος, καὶ μάτην τρεφόμενος, ut et Hesych. et Ulpian. ap. Athen. 6, [p. 248, A] exp., ubi ex Alexide affertur, Ἔση περιπατῶν σιτόκουρος. Et ex Menandro: Ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι. Et, Σιτόκουρον ἄθλιον εἰς τὴν οἰκίαν Εἰλήφαμεν. [Eust. Od. p. 1854, 7.] Dici autem videtur σιτόκουρος, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον, ut proci illi Penelopes fruges consumere nati. [Hesych. v. Κόθουρος.]

B [Σιτόκριθον, τὸ, Tributi species, inducta ab Andronico Palæol. sen., qua ἕκαστος τῶν γεωργούντων ὑπὲρ συγκομιδῆς ζευγίτιδος σίτου μὲν μοδίους ἕξ, κριθῆς δὲ μοδίους τέσσαρας τοπικοὺς præstare tenebatur. Ita Pachym. l. 12, c. 8 (p. 342, D). Ducang.]

[Σιτόλεθρος, ὁ, Cibi s. Frumenti pernicies. Herodian. Epimer. p. 203. Boiss.]

[Σιτολειψία, ἡ, Annonæ s. Cibi defectus. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 186, C: Σιτολειψίας χαλεπῆς γεγενημένης. L. Dind.]

[Σιτολία, ὄνομα πόλεως, quod ponit Suidas, ipsius simile est commento sive librarii ex præcedenti σιτοδεία effingentis.]

Σιτολογέω, Frumentum comporto s. exigo. Polyb. 3, [101, 2]: Τοὺς Καρχηδονίους τὴν χώραν σιτολογεῖν. [1, 17, 9: Ὥρμησαν πρὸς τὸ σιτολογεῖν.]

Σιτολογία, ἡ, Munus τῶν σιτολόγων, Frumentatio [Gl.]. Polyb.: Τὰ μὲν δύο μέρη δυνάμεως ἐπὶ σιτολογίαν ἐξέπεμπε, Frumentatum misit, s. ad frumentum ex agro vicino comportandum. [Diod. 20, 42: Τὸ πλεῖον μέρος τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ χορτάσματα καὶ σιτολογίαν C ἐξεληλύθει.] Sic Plut. Fab. [c. 8]: Τὸ πολὺ τῆς στρατιᾶς ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. [Et alibi sæpe.]

[Σιτολόγιον, τὸ, i. fere q. σιτολογία. Herodian. Epimer. p. 237. Bast.]

Σιτολόγος, ὁ, ἡ, Qui frumenta colligit, annonam exigit, magistratus quidam ap. Athenienses. [Reuvens. *Troisième lettre* p. 56. L. Dind.]

Σιτομετρέω, Frumentum demetior, certa mensura distribuo, Polyb. ap. Suid. [fr. 44]: Ὁ δὲ Φίλιππος διαδοὺς ὅτι μέλλει σιτομετρεῖν. [Diod. 13, 58: Οἱ Ἀκραγαντῖνοι σιτομετρήσαντες αὐτοῖς δημοσίᾳ διέδωκαν κατὰ τὰς οἰκίας. Pollux 7, 18.] Joseph. C. Apion. init.: Σιτομετρῶν καὶ μισθοφορίαν παρεχόμενος, Frumentum præbens, Bud. [Cum acc. Polyb. 4, 63, 10: Σιτομετρήσας εἰς τριάκονθ' ἡμέρας τὴν δύναμιν· 5, 80, 2, et alibi. Diod. 19, 50.] Pass. Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, Admensum s. Demensum accipio, Polyb., de stipendio militari loquens [6, 39, 13]: Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως, Stipendium datur pediti. Sic et σιτοδοτοῦμαι supra, et μισθο- D δοτοῦμαι. [Diod. 19, 49: Οὐ σιτομετρούμενοι τὸ παράπαν. Phryn. Epit. p. 383 s. Thomas p. 795: Σιτομετρεῖσθαι μὴ λέγε, λύων δ' ἐρεῖς (ἀλλὰ Thomas) σῖτον μετρεῖσθαι.]

Σιτομέτρης, ὁ, Mensor frumenti, Pand. Qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat, Qui erogandæ annonæ publicæ munus habet. Idem cum σιτοδότης. Aristot. Polit. 4, 15 [init.: Αἱ δ' οἰκονομικαί (εἰσι τῶν ἐπιμελειῶν)· πολλάκις γὰρ αἱροῦνται σιτομέτρας. Pollux 6, 36; et ex Hyperide 7, 18.]

[Σιτομετρία, ἡ, i. q. seq. Diod. 2, 41: Σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσιν· 13, 88: Τὰς σ. ᾔτουν. Plut. Cat. maj. c. 8. Mon. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 85, n. 4039, 29: Σειτομετρίαν ἔδωκεν ἀνὰ πέντε μοδίους.]

Σιτομέτριον, τὸ, Demensum [Gl.], i. e. Quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Donat. ap. Terent. in Phormionem. Marc. 11, [42]: Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι A ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον; Ut in tempore det demensum. Erasm. vertit Demensum cibum, ut Plautus loquitur in Sticho. Suidas σιτομέτριον exp. σιτοδοσία: qua signif. diceretur potius Σιτομετρία, i. e. Frumenti dimensio, Distributio frumenti quæ fit certa mensura. [Greg. Naz. Or. 2, p. 29, A; Basil. Ep. 393, 404. « Chron. Alex. in Constantio: Σιτομέτρια τῶν δωρηθέντων ἀννόνων. Ita a. 24 ejus Augusti: Σιτομέτριον προσέθηκεν πλείονος μέτρου. » Ducang. Symeon Logoth. in Chron. Ms.: Σιτομέτριον ταῖς ἐκκλησίαις κατὰ πόλιν ἐχαρίσατο. Id. Append. p. 171. Theophanes Chron. p. 23, C. L. Dind.]

[Σιτόμετρον, τὸ, Cibarium, Diarium, Gl. Plut. Parallel. p. 313, B. Nisi —μέτριον scribendum.]

Σιτομνημονέω, i. q. σιτομετρέω, Frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt: Hesych. σιτομνημονεῖν, σιτομετρεῖν, s. τὰ σῖτα μετρεῖν, addens, Παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα. [Phrynichus Bekkeri p. 62, 6: Τὸ ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τοῦ τὸν B σῖτον διδόναι εἰς τροφάς.]

[Σῖτον. V. Σῖτος.]

Σιτονόμος, ὁ, ἡ, Cibum præbens s. subministrans. Soph. Phil. p. 421 [1091]: Τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου μέλεος; nam arcu surrepto, manus ipsum alere cibumque ei parare non poterat. Schol. exp. σῖτον νέμοντος, ἤτοι τροφέως.

Σιτοποιέω, [Panem coquo s. facio. Eur. Tro. 494: Κλῆδας φυλάσσειν τὴν τεκοῦσαν Ἕκτορα ἢ σιτοποιεῖν. V. Σιτοποιός. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 80, A.] Ad panificium accommodo vel utor, Bud. ap. Diosc. ‖ Idem Bud. interpr. etiam Alo, Cibum suppedito, ap. eund. Diosc., necnon ap. Xen. Cyrop. 4, [4, 7]. Locum vide in Comm. p. 788, in quo σιτοποιεῖν αὐτοὺς [immo τούτους, quod ex libris in τούτοις mutatum, ut prior hic quoque obtineat signif.] et λιμῷ ἀποκτείνειν opposita sibi sunt. ‖ Pass. Σιτοποιοῦμαι, Panem conficio, In panificio occupatus sum. Xen. Cyr. 6, [2, 31]: Χειρομύλας δὲ χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι, αἷς σιτοποιούμεθα. Pro Frumentum mihi comparo, Frumentatum eo, affer- C tur ex eod. Xen. Cyrop. 1, [6, 36]. Item In cibos assumo, Vescor, in qua signif. accusativo jungitur. Exemplum ex Diosc. cum Plinii interpret. habes in Ἱπποτροφέω. Exp. etiam Sumo cibum, comedo, σιτοῦμαι: sicut et Suid. [male] scribit σιτοποιεῖσθαι ap. Xen. legi pro τροφὴν λαμβάνειν, subjiciens hunc ejus locum [proxime citatum], Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη καὶ κοιμᾶσθαι.

[Σιτοποιητικός, ή, όν, i. q. σιτοποιικός. Galen. vol. 6, p. 37, B, σιτοποιητική. Hemst.]

Σιτοποιία, ἡ, Panificium [Gl.], e Xen. [OEc. 7, 21. Eustath. Opusc. p. 140, 85: Τὴν κατὰ πνεῦμα σιτοποιίαν.]

» Σιτοποιϊκός, ή, όν, Ad cibaria coquenda et conficienda pertinens, p. 46 mei Lex. Cic. [Xen. Cyrop. 6, 2, 31, OEc. 9, 7, 9, ὄργανα et σκεύη. Polyb. 1, 22, 7, μηχάνησις. Pollux 1, 80, οἶκος. Σιτοποιηκά, Pistura; Σιτοποιηκά, Pistorius, Gl., quorum prius ad Σιτοποιία refertur.]

Σιτοποιός, ὁ, ἡ, Panifex. [Pistrix, Gl.] Thuc. 6, p. D 212 [c. 44]: Ὁλκάδες σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας· 2, [78]: Γυναῖκες δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοὶ, ubi nota σιτοποιοὶ γυναῖκες, ut ap. [Herodot. 7, 187: Γυναικῶν σιτοποιέων· 3, 150: Τὴν μίαν σιτοποιὸν ἐξαιρέετο·] Xen. Cyrop. 6, [2, 11] σιτοποιὰ ὄργανα. [Vid. Galen. vol. 6, p. 36, F. Hemst.] Alioqui σιτοποιοὶ absolute dicuntur Pistores s. Panifices, ut tum in priore loco Thuc., tum ap. eund. Xen. Cyrop. 8, [8, 20]: Τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ τοὺς οἰνοχόους. [Σ. et ὀψοποιοὺς conjungit etiam Plato Gorg. p. 517, D.] Itidemque ap. Plut. Alex. [c. 23]: Τῶν σιτοποιῶν καὶ μαγείρων. Ac σιτοποιοὶ ibi dicuntur Pistores s. Panifices: ὀψοποιοὶ autem et μάγειροι, Coqui qui opsonia et omne ciborum genus, quod ad panem adhiberi solet, parant. Hesychio σιτοποιός est ἀρτοκόπος ἢ πέπτρια. [Eur. Hec. 362: Προσθεὶς ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις. Theophr. Char. c. 5: Τὴν σ. Ὁ σ. χειρίδας ἔχων ap. Athen. 12, p. 548, C. Valck. LXX Gen. 40, 17, 20. Pollux 10, 112, μύλη.]

[Σιτοπομπία.] Σιτοπομπεία, ἡ, Frumenti transmissio, Procuratio annonæ. Dem. [p. 254, 22] : Βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, Advehendi s. Deducendi frumenti arbiter, Bud. Idem Dem. [p. 326, 11] : Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere quomodo frumentum conveheretur, Bud. [Id. p. 307, 16 : Τῆς σιτοπομπίας τῆς τῶν Ἑλλήνων κύριος· 671, 13 : Ὅθεν ἂν σιτοπομπίας εὐπόρησε τοῖς στρατιώταις.] Apud Demetr. Phal. [§ 92] scribitur Σιτοπομπία, sine diphthongo : Οἷον ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν, σιτοπομπίαν λέγῃς. [Quam formam Demostheni nunc constanter redditam Diodoro restitui 14, 55; 20, 29, quum jam esset 15, 34; Exc. p. 491, 11, ubi tamen male σιτοπομπίων, ut l. 13, 88. L. Dind.]

[Σιτοπονέω, Panem conficio. Philo vol. 2, p. 233, 3; 467, 27. Wakef.]

[Σιτοπονία, ἡ, i. q. σιτοποιία. Philo vol. 1, p. 392, 18 : Ὡς περὶ σιτοπονίαν ἄκροι μελετῶσι· ubi al. σιτοποιίαν. Hierocles Stobæi Fl. vol. 3, p. 190.]

Σιτοπόνος, ὁ, ἡ, i. q. σιτοποιός. Philo V. M. 1, [§ 37, p. 114. Boiss.] : Μὴ δεόμενοι σιτοπόνων περιεργίας, Nihil pistorum supervacanea opera egentes. [Id. vol. 1, p. 131, 22 : Ὀψαρτυταὶ καὶ σ. vol. 2, p. 55, 8. L. D. Hesych. v. Δαιτροπόνος.]

[Σιτοπράτης, ὁ, i. q. σιτοπώλης. Poeta anon. ante Wernsdorfii Philen p. 36, v. 191. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 136, 15. Schæf. Suid. v. Μαναΐμ. Wakef. ᾱ]

[Σιτοπωλέω, Frumentum vendo. Const. Manass. Chron. 5806. Boiss. Pollux 7, 18.]

Σιτοπώλης, ὁ, Venditor frumenti, Frumentarius. [Frumentator, Gl.] Aristot. [H. A. 6, 24] de quodam mulo Atheniensi : Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. Ubi Plin. : Decretum fecere, quo caveretur, ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. [Lysiæ superest oratio Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν. Pollux 7, 18. Tact. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 227 med.]

Σῖτος, ὁ, Frumentum. [Triticum, add. Gl. Hom. Od. N, 244 : Ἐν μὲν γάρ οἱ (Ithacæ) σῖτος ἀθέσφατος γίγνεται. Aristoph. Ach. 758 : Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Vesp. 716 : Σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους.] C Thuc. [4, 1] : Περὶ σίτου ἐκβολὴν, Eo tempore quo frumentum aristas emittit, Quo tempore segetes protrudunt aristas. Id. 3, [1] : Ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, Frumento adulto, Segetibus maturis. Itidem et 2, [19] : Τοῦ σίτου ἀκμάζοντος. [Thuc. 4, 2 : Πρὶν τὸν σῖτον ἐν ἀκμῇ εἶναι. Pollux 1, 61 : Περὶ σίτου ἀκμήν.] Et Plut. : Πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, Ante messem : ut Archestr. ap. Athen. l. 7, θεριζομένου σίτου, Eo tempore quo frumentum demetitur, Tempore messis. Rursum ap. Thuc. [2, 6; 4, 26] σῖτον εἰσάγειν, Frumenta importare, Segetes invehere. Et Demosth. [p. 254, 20; 466, 21] : Σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ. Plut. Coriol. [c. 16 init.] : Σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας· studio sc. τῶν σιτοπομπῶν, et ope τῶν σιταγωγῶν πλοίων. Item σῖτον διαφθείρειν ap. Thucyd. 2, [79] Segetes vastare, ut ap. Plut. [Mor. p. 637, B] : Τὸν σῖτον ἔφθειρον, de bruchis. [Item ap. Xen. H. Gr. 5, 3, 18 : Ἔφθειρε τὸν σῖτον. Isocr. p. 349, B.] Unde ap. Eund. σίτου σπάνις, Caritas annonæ : et ap. Dem. [p. 918, 22] : Ὅτε ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, Quum frumenti pretium esset auctum. D [Herodot. 1, 22 : Ἰδὼν σωρὸν μέγαν σίτου κεχυμένον· 3, 91 : Τοῦ ἐπιμετρουμένου σίτου· 4, 17 : Σῖτον καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται. Xen. Anab. 2, 4, 27 : Ἐνῆν σῖτος πολὺς καὶ πρόβατα· 5, 4, 27 : Τὸν νέον σῖτον ξὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον. Et alibi sæpe. Plato Tim. p. 52, E : Περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν· Reip. 10, p. 609, A : Σίτῳ ἐρυσίβην.] Item σῖτος ἀληλεσμένος ap. Herodot. 7, [23] : Σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος, Frumentum molitum, Farina frumentacea. [Item ap. Thuc. 4, 26. Far, Gl. interpr. etiam simplex Σῖτος. Eadem : Σίτου λέπυρα, Aceres. Demosth. p. 1040, 22 : Ὅπου ὁ σῖτος εἴη ὁ ἀπηλοημένος.] || Σῖτος, Cibus ex frumento confectus, i. e. Panis. Hom. Od. E, [65] : Σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω. [Et alibi sæpe. X, 21 : Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτά.] P, [412] : Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic I, [9] : Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· Ξ, [456] : Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι. Et Il. I, [702] : Τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου ἢ οἴνοιο. Sic E, [341] de diis : Οὐ γὰρ A σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. [Od. P, 533 : Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ. Hesiod. Op. 145 : Οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν. Dionys. Per. 743 : Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονός ἐστιν ἐδωδή. Eur. Hipp. 953 : Δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε. Aristoph. Lys. 1203 : Εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν. Herodot. 2, 168 fin. : Ὀπτοῦ σίτου σταθμὸς πέντε μνέαι ἑκάστῳ.] Itidem accipi potest ap. Xen. Cyrop. [1, 2, 11], ubi Persas dicit ἐσθίειν ἡδέως, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ· unde Cic. Tusc. 5, [c. 34] : Persas negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. [Ib. 6, 2, 27 : Ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν ὕδωρ· Comm. 3, 14, 2 : Ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον.] Eodem modo accipiendum, quod Plutarchus De fort. Alexandri [p. 328, F] dicit, Themistoclem a rege Persarum τρεῖς πόλεις ὑποφόρους λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. Ipse enim Plut. Themist. p. 230 meæ edit. [c. 29] sese explicat his verbis, Πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Item et σῖτον ποιεῖν, Panem conficere, ex Plat. B De rep. 2, [p. 372, A] sicut Xenoph. quoque [Cyrop. 4, 5, 1] σῖτον πεποιημένον vocat Panem ad quem adhibetur τὸ ὄψον. || Generaliter pro Quovis etiam cibo accipitur σῖτος. Chrysost. De prec. : Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος. Sic Hom. Il. T, [163] : Ἀκμηνος σίτοιο, i. e. ἄγευστος σίτου, Qui cibum non sumpsit. Et Ω, [613] : Σίτου μνήσατ'. Et A, [89] : Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Et Od. [Π, 83 : Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα·] Ω, [394] : Σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi ἐπιχειρεῖν σίτῳ dicit, quod alii [ut Herodotus infra in Σῖτα cit.] ἀναιρεῖσθαι σῖτον, Sumere cibum, et Thuc. αἱρεῖσθαι, ut 2, p. 72 [c. 75] : Ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. [Herodot. 7, 120 : Οὐ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐνόμισε σῖτον αἱρέεσθαι. Æsch. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, E : Σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.] Sic Xen. [Hier. 6, 7 : Ποῖόν τινα σῖτον ἤρου;] Cyrop. 4, [2, 41] : Σῖτον προσφέρεσθαι καὶ ποτόν [Æschines p. 20, 26 : Σῖτον προσενέγκασθαι]· et [3, 1, 24] : Σίτου καὶ ὕπνου C τυγχάνειν· 8, [2, 2] : Σίτων καὶ ποτῶν μεταδόσεις. [8, 8, 5 : Ἀρχόμενοι τοῦ σίτου.] Idem Xen. dicit, Ἐν σίτῳ εἶναι, Esui esse. [Cyrop. 5, 2, 17 : Ἅπερ ἂν καὶ μὴ ἐν σίτῳ ὦν· ubi est var. ἐπί. Ib. : Ἐν τῷ σίτῳ οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι. Et 6, 2, 28 : Μετὰ τὸν σῖτον ἐὰν οἶνον ἐπιπίνωμεν.] Cic. quoque interpr. Cibus; nam quod Socrates ap. Xen. Apomn. [1, 3, 5] dicit τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ὄψον αὐτῷ εἶναι, ipse vertit, Cibi condimentum esse famem, ut videbis in Ὄψον supra, ubi cum σῖτος copulatur ποτόν. Itidemque σίτων πλησθὲν ap. Plat. [Reip. 9, p. 571, C] interpr. Immoderato tumefactum pastu. [Theognis 916 : Κοὔποτε γαστρὶ σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου. Eur. Hel. 420 : Οὔτε γὰρ σῖτος πάρα· Or. 303 : Σιτόν τ' ὀρέξαι· Cycl. 133 : Ὅδησον ἡμῖν σῖτον· Hipp. 109 : Σίτων μέλεσθε· Alc. 548 : Σίτων παρεῖναι πλῆθος· Herc. F. 52 : Χρεῖοι... σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος. Nicand. Th. 116 : Ἀκμηνος σίτων. Plato Leg. 9, p. 865, B : Πώματος ἢ σίτου δόσει, et alibi. De bestiis Hesiod. Op. 602 : Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου· μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ D ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται. Xen. Cyrop. 8, 1, 38 : Ἵπποις σῖτον ἐνέβαλλε· Eq. 4, 1 etc. Improprie Xen. Œc. 17, 10 : Τοῦτο (τὸ σπέρμα) γίγνεται σῖτος τῇ γῇ.] || Alicubi σῖτος reddi potest et Cibus, et Annona, et Commeatus : ut quum Athen. 3, de militibus ait, Σῖτον οὐκ εἶχον. [Thuc. 4, 26 : Σίτου ἀπορίᾳ. Xen. Anab. 7, 1, 41 : Ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι, etc.] Itidemque ap. Thuc. [2, 6] : Σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. [5, 47 : Τοῖς δὲ βοηθοῦσιν ἡ πόλις ἡ πέμπουσα παρεχέτω μέχρι μὲν λ' ἡμερῶν σῖτον· et ib. : Ἡ πόλις ἡ μεταπεμψαμένη διδότω σῖτον, τῷ μὲν ὁπλίτῃ καὶ ψιλῷ καὶ τοξότῃ τρεῖς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης, τῷ δ' ἱππεῖ δραχμὴν Αἰγιναίαν. Lycurg. p. 150, 10 : Αὐτοῦ τὸν σῖτον ἐξείλοντο. Eadem signif. Σειτος in numis imperatoriis Tarsi Ciliciæ ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 73.] Sed notandum, grammaticos σῖτον masculino genere intelligere τὸν ἀκατέργαστον, i. e. Frumentum : neutro autem [ut Hesych. in Σῖτα] ἄρτον, βρῶμα, τροφήν : ut Eust. quoque indicat, p. 1794 : Σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαστος· ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σῖτον

λέγεται. [Conf. II. p. 1401, 64.] Volunt itaque σῖτος A significare Frumentum : at vero σῖτον, Panem, Cibum, Annonam, Commeatum. Cujus σῖτον in sing. num. nulla certa reperi exempla : pluralis autem numeri usus ea in signif. non infrequens est : ut ap. [Soph. fr. Tyrus ap. Athen. 11, p. 475, A : Προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια. Ita Porson. Libri σίτια s. σιτία. Eur. Herc. F. 384 : Πώλους, οἳ... ἐθόαζον κάθαιμα σῖτα γένυσι. Ptolem. ap. Athen. 12, p. 549, F : Πολλὰ δὲ σῖτα. Anon. ap. Suidam v. Σῖτα cit. : Τὰ δύο σῖτα τρία ποιεῖν·] Xen. Cyrop. 4, [2, 34] : Ἦλθον μὲν οὔτε σῖτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες. [Et alibi sæpe in eadem formula. Anab. 6, 2, 4 : Τὰ μὲν γὰρ ξένια οὐ μὴ γίνηται τῇ στρατιᾷ τριῶν ἡμερῶν σῖτα· H. Gr. 1, 6, 20 : Εἰσθέμενοι σῖτα μέτρια. Diod. 19, 96 : Φέρειν ἄπυρα σῖτα πλειόνων ἡμερῶν.] Itidemque ap. Herodot. 7, [21] : Παρέχειν σῖτά τε καὶ νέας. [Id. 5, 34 : Σῖτα καὶ ποτά· 65 : Σίτοισι καὶ ποτοῖσι εὖ παρεσκευάδατο· 4, 128 : Σῖτα ἀναιρεομένους τοὺς Δαρείου· et ibid. antea. Plat. Prot. p. 353, C, etc.] Putarim itaque tantum in plur num. metaplasmum generis fieri, et a σῖτος dici σῖτα, sicut B ζυγὰ a ζυγὸς, σταθμὰ a σταθμὸς, νῶτα a νῶτος, et similia alia : præsertim quum ap. Chrysost. legamus, Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος, Quam corpora cibus. Et Od. II, [83] : Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα Ἔδμεναι. [Σῖτοι plur. Eustath. Opusc. p. 140, 77 : Ἡμᾶς ὄντας μὲν πρὸς ἀλήθειαν σίτους θεοῦ. ‖ Σῖτος ap. Hippocr. duo significat, ut scribit Galen. Comm. 1 in lib. 6 Epid. p. 447, 50, Hippocr. p. 1164, F, primum eum qui comeditur cibum, ex quo sanguinis copia augetur, deinde etiam ciborum reliquias et excrementa, quæ ex alimenti redundantia in intestinis generantur. Ac secundum utrumque significatum dicitur ab Hippocr. de nephriticis, aph. 5, s. 1, lib. 6 Epid. : Ἐς νεφρὸν ὀδύνη βαρεῖα ὅταν πληρῶνται σίτου· et, Λύονται δὲ ὅταν σίτων κενωθῶσιν. P. 385, 53 : Ὁκόσοισί τε γὰρ σῖτος αὐτίκα ἐγκατακέκλειστχι. Ubi scribit Galenus, Σῖτον εἶπε τὸ ἀπὸ σιτίων περίττωμα περιεχόμενον ἐν τοῖς ἐντέροις, ὃ δὴ καὶ σκύβαλον ὀνομάζουσι καὶ κόπρον. Eademque signif. hunc l. exponit Galen. lib. Περὶ δυσπνοίας et C Comm. 1 in lib. 6 Epid. p. 447, 53, et Comm. 2 in Prorrh. p. 198, 18, Hippocr. p. 74, E; ubi σῖτον ἐπὶ τῶν διαχωρουμένων, hoc est De his quæ ex alvo secedunt, Hippocrati illic dici scribit. Ubi quoque τῶν σίτων ἀπολελαμμένους ex Hipp. idem exponit, τοὺς ἀνορέκτους, ὡσεὶ καὶ ἀποκεκλεισμένους εἰρήκει τῆς τῶν σιτίων προφορᾶς καὶ τοὺς ἐπεσχημένους τὴν γαστέρα. Eadem notione p. 1123, A : Σῖτος ἐγκατεκλείσθη· 1139, B : Ἐλθούσης ἕλμινθος ὑποπαχείης καὶ σίτου ὀλίγου· 1143, A : Ὑπεχώρεεν ὁ σῖτος πονηρὸς καὶ συγκεκαυμένος. Quem l. exprimere mihi videtur Erotianus, cui σῖτος πονηρὸς sic exponitur, νῦν τὸν σῖτον ἀντὶ κοπρίου τέταχε. Et rursus p. 1152, H : Καὶ οὐχ ὑπῄει τὰ σιτία· 817, E : Ἄμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην μαλθάξαι κούφῳ τινὶ ὅσον κενώσιος εἵνεκεν τοῦ σίτου· 607, 51 : Καὶ τὰ σιτία ἐν τῇ γαστρὶ μείνῃ. Verum μὴ μείνῃ ibi legimus ex p. 589, 29; de excrementis enim sermo est quæ ex ventre profluunt. Aretæus c. 4 cur. l. 2 Περὶ ὀξέων : Ἢν δὲ ὑπεληλύθῃ μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος. Galenus quoque Comm. ad aph. 84, l. 4, eadem notione σιτία D usurpavit : Συνεμφαίνει δὲ τούτῳ καὶ ὅτι διεξελθόντος ἅμα τοῖς σιτίοις ὑγροτέρα μὲν ἡ γαστὴρ γενήσεται. Σιτίων ἀποκλείσιες p. 1235, D. Foes.] ‖ Σῖτος, Annua pensitatio ad alimentum viduarum et pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris, uxoribus repudiatis : unde σίτου δίκη, Rei uxoriæ actio. Dem. [p. 818, 5] : Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος. Idem, Ταύτην τὴν προῖκα οὔτε αὐτὴν οὔτε τὸν σῖτον ἀπέδωκε. Vide Bud. p. 44. Ab Harpocr. exp. ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξὶν ἢ τοῖς ὀρφανοῖς [ὡς ἔξ ἄλλων μαθεῖν ἔστι καὶ ἐκ τοῦ Σόλωνος α' ἄξονος καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας], reprehenditurque ab eo Timachidas putans σῖτον ibi significare τόκον. [Isæus p. 19, 37 : Δίκην σίτου ἢ τῆς προικὸς αὐτῆς· et 46, 1.] Rursum Bud. hæc Dem. [p. 1362, 27] : Σίτου εἰσόδιον [εἰς ᾠδεῖον] εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, sic interpr. : Licere illi, qui mulierem habet in potestate, rei uxoriæ agere; p. 44, in Κύριος. Vide et Suid. et Polluc. [3, 47; 6,

A 153; 8, 31. De pecunia equitibus pro frumento data inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 147, p. 220, 9 : Ἵπποις σῖτος ἐδόθη Ἀθηναίας Πολιάδος ΤΤΤΧΧΧΗΗΔΔΔΠΗΗC, Νίκης ΡΔΔΔΗΙΙΙϽ, et sæpius in seqq. Hesychius interpr. etiam τόκος καὶ ὁ μισθός. L. D.] ‖ At Σιτὸς, exp. Esculentus in VV. LL. sine auctore et exemplo. [Pro Σιτιστὸς vel Σιτευστὸς, ut videtur, non recte accepto, nisi confusum est cum illo σειτὸς ap. gramm. Cram. An. vol. 2, p. 293, 13, sed quod et ipsum alius est signif.]

[Σιτόσπελος, Ægilops, Diosc. Notha p. 472 (4, 139). Boiss. Conf. Ἀκρόσπελος. Salmas. Plin. Ex. p. 274, F : « Recentiores Græci σιτόσπιλον vocarunt, quasi σίτου σπίλον, Maculam et vitium frugis. Male legitur σιτόσπελος. » HSt. :] Σιτόσπελτον, dicitur a quibusdam ἡ αἰγίλωψ, Festuca.

[Σιτόσπορος, ὁ, ἡ, Frumento consitus. Dionys. A. R. 4, 56 : Ἦγε δι' ἀρούρας σιτοσπόρου.]

[Σιτούπολις Phrygiæ Pacatianæ est ap. Hierocl. Synecd. p. 666.]

B [Σιτουργία, ἡ, Opus pistorium, Panis confectio. Schol. Callim. Cer. 22 : Τριπτόλεμον, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξε σιτουργίαν.]

[Σιτουργὸς, ὁ, Pistor. Plato Polit. p. 267, E. Pollux 7, 21. Polyæn. 3, 10, 10, μύλη.]

[Σιτοφᾰγέω, Frumento vescor. Eustath. ad Dionys. P. 310 : Γῆν τε ἐργάζονται καὶ σιτοφαγοῦσι.]

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ, Frumento vescens, Pane victitans. Hom. Od. I, [191] de Polyphemo : Οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ. [Unde Il. I, 539 additus ab nonnullis versus : Οὐδὲ ἐῴκει θηρί γε σιτοφάγῳ. Herodot. 4, 109 : Γῆς τε ἐργάται καὶ σιτοφάγοι. Lucian. Alex. c. 15 : Οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν. Ap. Pausan. 10, 12, 3, in orac. Sibyllæ : Εἰμὶ δ' ἐγὼ γεγαυῖα μέσον θνητοῦ τε θεᾶς τε, νύμφης ἀθανάτης, πατρὸς δὲ κητοφάγοιο, restitui πατρὸς δ' ἐκ σιτοφάγοιο. Nicand. Th. 802 : Μάσταξι σιτοφάγῳ ἐναλίγκια. V. Σιτηφάγος. Memorat Pollux 6, 34. L. D. Sext. Empir. p. 318, 5; 468, 21; 735, 7. Clem. Al. Pædag. 2, 7, 55 : Οὐ γὰρ ὀψοφάγος φύσει, ἀλλὰ σιτοφάγος ἄνθρωπος. Hase.]

C [Σιτοφάγος, ὁ, Sitophagus, n. muris, Hom. Batr. 249.]

Σιτοφόρος, ὁ, ἡ, [Dapifer, Gl.] Frumentum ferens, Frumenti ferax : σ. γῆ, Terra frumenti ferax, Ager frumentarius. [Theophr. H. Pl. 8, 2, 8 : Εἶναι σιτοφόρον... ἀγαθήν. Papyr. Ægypt. ap. Peyron. Pap. Taurin. fasc. 1, p. 30, 2. L. D. Philo vol. 2, p. 390, 39 : Κριθοφόρον καὶ σ. γῆν. Id. ib. p. 131, 30 : Πεδιὰς σ. Pseudochrys. t. 8, p. 612, A : Χώρα σ. Vita Nili jun. p. 76, 25 : Ποιῆσαι χώραν σ. ἀντὶ ξυλοφόρου. Hase. Apoll. Lex. Hom. p. 438 v. Λήιον.] Ab Euripide autem σιτοφόροι θεαὶ dicuntur Ceres et Proserpina, quod frugum feracitas in earum potestate esse credebatur : quamobrem a Syracusanis dicebatur Σιτὼ Δημήτηρ, ut a Statio Frugifera Ceres. Item Frumentum subvectans, Commeatum portans, Cibaria vehens, ut σιτοφόροι κάμηλοι ap. Herodot. [1, 80; 7, 125]; vel Ad frumentum annonamque deportandam accommodus. [Ἡμίονοι 3, 153.] Item Pani ferendo aptus, ut σιτοφόρον κανοῦν, Canistrum panarium. [Ap. schol. D Nicandri Al. 115 : Κανθαρίδες εἰσὶ τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφόρα ζῶα, bis exspectes —φάγα. Nam hoc potius accommodatum scholiastæ quam —φόρα. L. Dind.]

Σῖτοφῠλᾰκεῖον, τὸ, Locus s. Vas in quo frumentum asservatur, ut Trimodiæ et Cumeræ. Hor. : Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris? [Suidas in Χαρτοφυλάκιον quod tradit hæc composita per ι scribi excepto σιτοφυλακεῖον (νομοφυλακεῖον addit liber unus), idonea ratione caret, neque usu comprobatur. V. quæ in Γραμματοφυλακεῖον diximus. Ceterum etiam post gl. Σιτοφύλακες in libris nonnullis additur Σιτοφυλακεῖον. L. Dind.]

[Σιτοφυλακέω, Frumentum custodio. Appian. Pun. 8, 47 : Ἔνθα τι μέρος ἦν αὐτῷ στρατιᾶς σιτοφυλακοῦν.]

[Σιτοφύλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ.] Σιτοφύλακες erant Athenis Qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur : quod ipsum fiebat etiam in farina et pane. Erant autem viginti numero, quorum quindecim in ipsa civitate, quinque in Piræo. [Verba grammaticorum ita correxit Valesius, ut decem tan-

tum in urbe, universi igitur quindecim fuerint.] Testantur Harpocr. et Suid. [Et omissis numeris Lex. rh. Bekk. An. p. 300, 19. Addit autem Photius : Ὕστερον δὲ λ' μὲν ἐν ἄστει, ε' δὲ ἐν Πειραιεῖ. Quæ et ipsa confusa sunt aut vitiosa. V. Bœckh. *Staatsh.* vol. 1, p. 91. Demosth. p. 467, 5 : Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς. Lysias p. 165, 35. « Polyæn. 3, 16. » Wakef. Dat. pl. σιτοφυλάκοις in tit. Tauromen. ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 223, n. 87, 25; p. 224, 21; 225, 18. Hase. Pollux 6, 34.]

Σιτόχροος, [s. Σιτόχρους,] ὁ, ἡ, Habens colorem frumenti. [Oppian. Cyn. 1, 435, κύνες. « Jo. Chrys. In Genes. vol. 1, p. 9, 12 : Ὁ μὲν (ἄρτος) σιτόχρους πολλάκις ἐστὶ, τὸ δὲ αἷμα πυῤῥὸν ἢ μέλαν. » Seager. Id. t. 4, p. 751, D, it. de pane : Ὁ μὲν λευκὸς ἢ σ. Hase. Schol. Philostr. Her. p. 222 (p. 614 ed. Boiss.) : Με-λίχροος) σιτόχρους. Schæf. Aphrodisianus ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 39, annot. : Σιτόχροος, ξανθόθριξ, ξανθομματος. L. Dind.]

Σίττα, vox, qua pastores uti soliti sunt ad gregem, ut eum ad festinandum incitarent. Theocr. 4, [45] : Σίτθ' ὁ Λέπαργος, Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις; Eust. [Il. p. 855, 26] σίττα ap. Theocr. esse dicit adv. τάχους δηλωτικόν. Alibi vero [Od. p. 1963, 43] scribit Σίττε [quocum conf. Σίζε in Σίζω notatum], afferens σίττ' ἀμνίδες. [Ex Theocr. 5, 3 : Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σ. ἀ.] Hesychius habet Σίττα, quod esse ait ἐπιφώνημα αἰξίν· atque ita peculiare esset caprariis : quum tamen latius patere ejus usum videamus. [Theocr. 5, 100 : Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· 8, 69 : Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε. Conf. Φίττα, Ψύττα. Hodie quoque, ut aliæ ejusmodi voculæ, velut ἄῤῥυ et εἶα, adhuc usurpantur, σίττα circa illas regiones a pastoribus sic usurpari traditur.]

[Σίττα, πόλις, ponit Suidas, vitio fortasse ejusmodi deceptus, quale notavi ap. Diod. 17, 110, p. 246, 29, ubi Σιττακηνὴ ita depravatum erat.]

[Σίτταβον. V. Σιττύβα.]

[Σιττάκη, ἡ, Sittace, urbs ad Tigrin, ap. Ptolem. 6, 1, Ælian. N. A. 16, 42, et Xen. Anab. 2, 4, 13, cui ex libris restitui Σιττάκη pro Σιτάκη, idemque faciendum monui ap. Steph. Byz. : Σιτάκη, πόλις Περσική, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιτακηνὸς καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή, et Strab. 11, p. 495, 524; 15, p. 732; 16, p. 739, 744. Σιττακηνὴν memorat Diod. 17, 65, 110, Ptolem. l. c. Σιττακηνοὺς Arrian. Exp. 3, 8, 9; 11, 7, ubi libri Σιτακινοί. L. Dind.]

[Σιττακός. V. Σιτακὸς, Ψίττακος.]

[Σίτταρις, avis quædam, Lex. Ms. Wakef. V. Σιταρίς.]

[Σίττας. V. Σίττη.]

[Σίττας, α, ὁ, Sittas, n. viri, cujus exx. sunt ap. Procop. Pers. 1, 12, p. 34, C, etc. et Theophylactum Photii Bibl. p. 29, 17, 42.]

[Σίτταχις, n. pr., ut videtur, non recte lectum exhibetur in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 247, n. 2311.]]

[Σίττε. V. Σίττα.]

Σίττη, ἡ, avis quædam. Secundum quosdam ea est, quæ alio nomine δρυοκολάπτης, Hesych. [Callim. ab Etym. v. Ἠλεὸς cit. : Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' (nisi l. οὐδ') ἐπὶ σίττην βλέψας. Schol. Aristoph. Av. 704 : Δίδυμος δὲ (Τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν), ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. Ἐγὼ μὲν, ὦ Λεύκιππε, δεξιὴ σίττη (versus Hipponactis, ut conjiciebat Hemst. ad Callim.). Ceterum similes Hesychii gll. : Σίττας, ὄρνις ποιός· ἔνιοι δὲ τὸν ψιττακὸν λέγουσιν. Σῖττον (sic), οἱ μὲν γλαῦκα ἢ κίσσαν ἢ ἱέρακα.] Gaza ap. Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen servans. [Psittacum esse existimat Lobeck. in Fr. Aug. Wolfii Anal. litt. vol. 2, p. 61 sq. Hase.] Σίππη, ap. Aristot. H. A. 9, 16 [17], corrupte legi existimatur pro σίττη, s. potius σίττα. [Conf. ib. 1.]

[Σίττος. V. Σίττη.]

[Σίττος, ὁ, Sittus, n. servi manumissi in tit. Hypat. ap. Ern. Curt. Inscr. Att. XII, p. 32, n. 193, 5. Hase.]

Σιττύβα, ἡ, Vestis pellicea. Vide Hesych., qui exp. etiam ἱμαντάριον. [Dicit Hesychius, δερμάτιναι στολαὶ, καὶ τὰ μικρὰ ἱμαντάρια. (Conf. Photii gl. : Σισυβοι, κροσσοὶ, ἱμάντες. Pollux 7, 70 : Σιττύβα, χιτὼν ἐκ δέρματος. Formam neutram annotavit Arcad. p. 122, 14 : Σίτταβον (sic), τὸ μικρὸν δέρμα, inter paroxytona. Qui Σίττυβον scripsisse videtur, ut Photius : Σίττυβα, δερμάτια.]

Σίττῡβος, ὁ, Vasis genus quoddam. Secundum quosdam i. q. λοπὰς, s. κάκκαβος. Vide Eust. [Il. p. 872, 14, et Antiphanem ap. Athen. 4, p. 169, F, ex quo sua hausit Eust. Schweigh. Locum Antiphanis affert etiam Pollux 10, 106 : Σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'. Ἐμοὶ δὲ τοὔνομα οἴει διαφέρειν, εἴτε κάκκαβόν τινες χαίρουσιν ὀνομάζοντες εἴτε σίττυβον, πλὴν ὅτι λέγεις ἀγγεῖον οἶδα.]

[Σίτυκος, ὁ, Sitycus, n. pr. Theognost. Can. p. 60, 14.]

Σιτὼ, οῦς, ἡ, ap. Syracusios dicebatur Ceres, quasi Frumenti præses : unde et a Statio vocatur Frugifera Ceres; a Virg. Alma Ceres. Athen. 3, [p. 109, A] : Ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος. Ap. Eund. Eurip. quoque σιτοφόρους θεὰς vocat Cererem et Proserpinam. [Eust. Il. p. 265, 33.]

Σιτώδης, ὁ, ἡ, i. q. præced. σιτηρός. [Hippocr. p. 339, 35 : Ὁκόσους γυμναζομένους μάλιστα διάῤῥοιαι λαμβάνουσι καὶ τὰ ὑποχωρήματα σιτώδεα καὶ ἄπεπτα, Alvi recrementa cibos referunt. Foes. Aret. p. 74, 8 : Ἢν δὲ ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ, μὴ ἀφαιρέειν τῶν προσθεσίων, ἀλλὰ σιτώδεα διδόναι. Et σιτώδης τροφὴ p. 101, 17; 110, 38; 123, 14; σιτῶδες δεῖπνον 120, 36; σιτώδεα σιτία 101, 36.] Athen. 1, [p. 10, D] : Σιτῶδές τι, Aliquid frumentacei. Theophr. [H. Pl. 8, 1, 1], de frugum generibus : Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. : Frugum duo prima genera; frumenta, ut triticum, hordeum; et legumina, ut faba, cicer. Ubi nota τὰ σιτώδη contineri sub frugibus : continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plinio τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη interpretari. Frumenta, quemadmodum Suid. σιτηρὸν, idem cum σιτῶδες significans, exp. ὁ σῖτος. [Conf. H. Pl. 8, 6, 5. Sing. τὸ σιτῶδες sic ib. 7, 1, 1. Musonius Stob. Fl. vol. 1, p. 354 : Τὴν ἐκ τῶν φυομένων ἐκ γῆς, ὅσα τε σιτώδη ὄντα καὶ ὅσα μὴ τοιαῦτα ὄντα δύναται τρέφειν οὐ κακῶς τὸν ἄνθρωπον· et ib. : Ὅσα δεῖται πυρὸς ἢ σιτώδη ἢ λαχανώδη ὄντα. Chœrob. vol. 2, p. 515, 6 : Σιτῶδές τι ἑψητόν. Matth. Med. p. 154 med. L. D. Figurate OEcum. In Apoc. p. 397, 22; 398, 19 Cramer. Id. ib. p. 322, 4 : Τῶν πιστῶν τὸ σιτῶδες. Hase.]

[Σίτων, i. q. Δαγὼν, dei nomen, qui invenisset σῖτον καὶ ἄροτρον. V. Δαγών.]

[Σιτὼν, ῶνος, ἡ, Siton, eadem quæ Ἰτὼν, urbs Thessaliæ, sec. Steph. Byz. : Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτήν φασι διὰ τὸ σιτοφόρον. Eust. Il. p. 324, 24.]

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, exp. Ager frumentarius. [Plut. Mor. p. 524, A : Σιτῶνες, ἀμπελῶνες.] Significat tamen fortassis etiam Locum ubi frumentum reconditur, ut sunt granaria, horrea : αἱ σιτοδόκαι. [Anna Comn. 2, p. 54, C : Πιθῶνες καὶ σιτῶνες.]

Σιτωνέω, Frumentum coemo [Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 118, 65 : Διαγωνιάσαντος τοῦ δήμου καὶ οἰομένου δεῖν σιτωνῆσαι], Rei frumentariæ curandæ præfectus sum. [Zonaras Lex. p. 1649. Inscr. Spart. Philadelph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 666, n. 1370, 8 : Τῷ υἱῷ σειτωνοῦντι· vol. 2, p. 800, n. 3419, 8 : Σειτωνήσαντα. Et Argiva vol. 1, p. 581, n. 1125, 7. L. Dind.]

Σιτώνη, ἡ, affertur pro Res frumentaria. Significat tamen potius Frumenti s. Annonæ coemptionem, ut sit pro σιτώνησις, sicut ὠνὴ pro ὤνησις.

Σιτώνης, ὁ, Frumenti emptor, Annonæ coemendæ præfectus : ut σιτομέτρης et σιτοδότης, Annonæ demetiendæ et dispensandæ præfectum significant. [Demosth. p. 310, 1 : Αἱρούμενος σιτώνην ἐκ πάντων ἐμὲ ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Pollux 8, 114 : Σιτῶναι οἱ συνωνούμενοι (τὸν σῖτον). Et similiter Photius s. Suidas et Etym. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 2, p. 666, n. 1372, 4.] Generaliter Greg. Naz. [vol. 1, p. 237, C; 341, B. Valck.] : Οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι, Frumenti emptores et revenditores. Latini Frumentarios et Frumentarios negotiatores appellant. [Liban. vol. 4, p. 164, 26. Jacobs. Philo vol. 2, p. 64, 20. Wakef. Chœrob. p. 150, 1.]

[Σιτώνησις. V. Σιτώνη.]

Σιτωνία, ἡ. Apud JCtos σιτώνης de Publicæ annonæ emptore s. curatore : cujus munus Emptio frumenti, s. Munus publicæ annonæ coemendæ, Rei frumentariæ cura, Curatio commeatus atque annonæ. [Demosth. p. 918, 27 : Πέρυσι δ' εἰς τὴν σιτωνίαν τὴν ὑπὲρ τοῦ δήμου τάλαντον ὑμῖν ἐπιδώκαμεν. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 118, 68 : Ἐπηγγείλατο εἰς τὴν σιτωνίαν χρυσοῦς χιλίους.] Meminit Dionys. H. 7. Et Ulp. leg. 2 Dig. de Vacat. et Immunit. : Sextumdecimum ætatis annum agentem ad munus sitoniæ vocari non oportet. Et cui tale munus injunctum, σιτώνης vocatur. Arcad. leg. ult. de Mun. et Hon. : Cura quoque emendi frumenti, olei ; nam harum specierum curatores, quos σιτώνας et ἐλαιώνας appellant, creari moris est. Apud eosd. JCtos Sitonici muneris mentio fit. Item cura σιτωνικῶν ap. eosd. [Philo vol. 2, p. 64, 33 ; 67, 34 ; 68, 46 ; 69, 8. L. D. Inscr. Taurom. ap. Franz. El. Epigr. Gr. p. 228, n. 87, col. 3, 35 : Ἀγέρταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας. Hase.]

Σιτωνικὸς, ή, όν, Pertinens ad annonæ publicæ curatorem. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 438, n. 378, 5 : Ἕνεκα τῆς περὶ τὴν πατρίδα φιλοτειμίας ἐν χρήμασι σιτωνικοῖς. Philadelph. vol. 2, p. 802, n. 3422, 14 : Εἰς σιτωνικὰ χρήματα· 21 : Εἰς χρήματα σιτωνικά. Sing. Æginet. ib. p. 174, n. 2140, 8 : Τοῦ σιτωνικοῦ καταναλισκομένου. L. D. Jo. Malal. vol. 1, p. 388 : Παρέσχεν αὐτοῖς σιτωνικὰ χρήματα. Elberl. Σιτωνικὸν, Rei frumentariæ cura. Justinian. Nov. 30, c. 8, de Proconsule Cappadociæ : Φροντιεῖ δὲ καὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν καλουμένων σιτωνικῶν· et 128, 16. Schol. Theophili 1, 25, 1 : Λειτούργημά ἐστιν δημόσιον πρᾶγμα διδόμενόν τινι, οἷον σιτωνικὸν, ἐφορικόν. Σιτωνικὸς χρεώστης ap. schol. Basilic. ad l. 24, p. 584. Pro Stipendio vel Annona Chron. Alex. a. 36 Theodosii jun. : Καὶ φιλοτιμησαμένη τῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει τῆς Συρίας χρήματα λόγῳ σιτωνικοῦ. Sitonicum ead. notione ap. Gregor. M. Epist. 1, 2. Nescio an non eadem vox restituenda in Gl. : Commodum, σύμφορον, ὠφέλεια, τὸ σιτωνικὸν, pro τοσουτονικονον. Ducang.]

[Σιτώνιον, τὸ, Locus in quo reponuntur empta a σιτώναις frumenta. Inscr. Taur. ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 223, n. 87, col. 1, 37 ; p. 225, col. 3, 31 et 33. ‖ Salarium ad emendum frumentum, sec. Bern. Peyron. *Pap. greci di Londra* p. 29, 70 : Οἷς ἂν γίνηται καὶ τὸ σ. Hase.]

[Σίφα, χωρία, et Σιχὰ, χωρία, Hesychii gll. obscuræ, et vix ad sequens nomen cum intt. nonnullis referendæ.]

[Σῖφαι, αἱ, Siphæ. Ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς. Καὶ ἑνικῶς Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τῆς (Κρήτης) Κρηταῖος Κρηταιεὺς, οὕτω Σιφαῖος Σιφαιεὺς, Steph. Byz. Σίφαι male in libris Thuc. qui memorat 4, 76 sq., 89, 101, Ptolemæi 3, 15, pejus Σιφαῖς ap. Aristot. H. A. 2, 13 med., De partt. an. 4, 13, p. 696, 5, De inc. anim. c. 7, ubi var. Σίφναις. Inter Σιφαεὺς et Σιφαιεὺς variatur ap. Apoll. Rh. 1, 105 : Σιφαέα κάλλιπε δῆμον Θεσπιέων. Schol. : Σῖφαι, πόλις Βοιωτίας. Ἀπ. δὲ τοὺς Σιφαεῖς τῶν Θεσπιέων φησίν. Orph. Arg. 122 : Λαοῖς Σιφαέσι. V. Τίφα. L. Dind.]

[Σιφαῖος ἄρτος, ap. Lucian. Lexiph. c. 6 : Ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι οὐ φαῦλοι. Liber unus συφαῖοι. Σιλφαῖος ἄρτος sine interpret. ponit Suidas.]

[Σιφανίων in numo a Pellerino ad Magnesiam ad Mæandrum relato quomodo explicandum esset dubitabat Eckhel. D. N. vol. 2, p. 526.]

[Σίφαρος, ὁ, Supparum, summa pars veli. Arrian. Epict. 3, 2 fin. : Βυθιζομένου δὲ τοῦ πλοίου σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τοὺς σιφάρους. Hesychius : Ἐπίδρομον, τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φάρον. Σίφαρον Salmasius. L. Dind.]

[Σιφέριον. V. Σιφθείριον.]

[Σίφη. V. Σῖλφη.]

[Σίφη, ἡ πόλις, quod ponit Theognost. Can. p. 118, 8, sive Etym. M. p. 44, 23, (et qui non dicit quid sit Arcad. p. 115, 13,) non diversum videtur ab n. Σῖφαι, quod v. L. Dind.]

[Σιφθείριον. Galen. vol. 13, p. 329 : Κατασχάσας καλάμου ἐπιφάνειαν, ἣν (nisi l. ὃν) Αἰγύπτιοι σιφθείριον καλοῦσι, κεκαυμένην πίσσῃ ὑγρᾷ πρόσμισγε. L. D. Athanas. t. 2, p. 599, C : Ὁ δὲ Ἑρμῆς λαβὼν σιφέριον ἔγραψε, Sumpto calamo. Hase.]

[Σιφώνιος, ὁ, patronymici forma Bœot. ab n. Σιφίων, ωνος, ὁ, in inscr. Theb. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 3 : Δαμόκριτος Σιφώνιος. L. Dind.]

[Σιφλάω. V. Σιφῶμαι.]

Σιφλὸς, ὁ, Deformis : secundum quosdam [Eust. Il. p. 972, 30] factum ex σίπαλος per sync. Item Mutilus, Oblæsus, Debilis, Invalidus. [Zonaras p. 1643 et ex parte Etym. M. : Σιφλὸς, τυφλὸς, ἀσθενὴς, ἐπίψογος, μωμητός. Σιφλὸς δὲ κυρίως ὁ σεσινωμένος τοὺς ἄλλους, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους, πλεονασμῷ τοῦ φ.] Apud Apoll. Arg. 1, [204] : Γενεὴν γε μὲν Ἡφαίστοιο, Τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλὸς, ubi schol. exp. κεκακωμένος ; addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ἐπιμωμητὸν ἀπέδοσαν. Sic autem Hesych. exp. præterea μωμητὸν, et ἐπίμωμον : quinetiam κακόν. [Et πηρὸν, αἰσχρὸν, μωρὸν, quod μῶμον corrigunt intt. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 262, b, B : Σιφλὸν ψέγουσα. L. D.] Ab Eod. σιφλὸς exp. μῶμος : sed scrib. est σίφλος accentu in B priore, pro hac signif. : ut etiam habet [Photius,] Suidas et schol. Apollonii. [Lycophr. 1134 : Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους. Suidas : Σίφλος, μῶμος, ψόγος, μέμψις.] Lycii, teste Eust. [l. c.], ita utebantur voce σιφλὸς, ut τὸν νάρθηκα dicerent esse σιφλὸν τὰ ἐντός. [Dicit Eust. : Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ εἰπὼν σιφλὸν εἶναι τὸ τῶν ἰχθύων γένος ἐπὶ γαστριμαργίας καὶ σικχότητός τινος τὴν λέξιν ἔθετο, καὶ ὅτι σώζεται ἡ τοῦ σιφλοῦ λέξις παρά τισι τῶν Λυκίων ἕως καὶ νῦν· παρ' οἷς καὶ ἀνὴρ λέγεται σ. ὁ ῥᾴθυμος καὶ οὐκ ἐνεργής· οἳ καὶ ἀπαιτηθέντες ἑρμηνείαν τοῦ σιφλοῦ φασὶ τοιοῦτον εἶναι τὸν ὡς ἐκεῖνοι μέν φασι ζοφὸν, κατὰ δὲ ἄλλους χυδαίους ζοχὸν, τὸ δ' ἐστὶ λογίως σομφόν ... Οἱ δ' αὐτοὶ Λύκιοι σιφλὸν τὰ ἐντός φασι καὶ τὸν νάρθηκα, ἐπεὶ καὶ ἐκείνου τὰ ἔνδον σομφά εἰσι, τουτέστιν ἀραιὰ καὶ ἀπύκνωτα, ὡς εἶναι σιφλὸν ἐξ ἀποτελέσματος τὸν μὴ πυκνὸν καὶ στεγανὸν καὶ στερρὸν τὰ εἰς δρᾶσιν, ἀλλ' ἀραιὸν καὶ ἀχρεῖον, ὡς μαλακὸν καὶ ἀνενέργητον καὶ χαῦνον. V. Σίφλωμα. « Sed vocab. Σιφλὸς exp. etiam λαίμαργος, Gulosus, Vorax, Insatiabilis, a schol. Oppiani Hal. 3, 183. Eademque notione idem vocab. Platoni C comico ap. Athen. 7, p. 344, E, restituendum esse percommode suspicatus est Jacobsius, ut pro vulgato ὁ φίλος Μυνίσκος legatur ὁ σιφλὸς, Helluo Myniscus, quippe quem eo nomine ab illo poeta notari diserte monuerat Dipnosophista. » Schweigh. Idem Jacobsius restituebat Xenarcho ap. eund. 2, p. 63, F : Βολβὸς φίλοις ἐφθὸς βοηθῶν. Quod apud Hesychium est ἐπισίφλιος, rectius scribi videtur ἐπίσιφλος.]

Σιφλόω, Debilito, Invalidum reddo, etiam Ignominiam affero. Vide Eust. et Hesych. [Hom. Il. Ξ, 142 : Ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε. Ubi schol. Vict. : Ἡ λέξις νεωτέρων, totumque versum περισσὸν dicit. Hesych. præter Σιφλώσειεν, ἀφανίσειεν, μωμήσειεν, ponit : Σιφλῶσαι, ἀφανίσαι· Σιφλοῦν, μωμᾶσθαι, αἰσχύνειν, πηροῦν, βλάπτειν. Μέμψειεν, ἐκφαυλίσειεν interpretantur Photius s. Suidas. V. Σιφῶμαι.]

Σιφλώζω redditur Explodo, Exibilo [Gl.] : ut cum eo conveniat nostrum *Siffler*.

[Σίφλωμα, τὸ, Debilitas, Jejunitas. Eust. Il. p. 972, 41 : Τοιούτου δὲ σιφλώματος, ἤγουν Λυκιακοῦ (v. Σιφλὸς), D καὶ ἡ ῥαφανὶς καὶ ἡ γογγυλίς· σιφλαὶ γὰρ καὶ αὗταί. L. D.]

[Σίφνα, ποιὸς ἰχθὺς, Piscis quidam, Hesych.]

Σιφνεὺς, έως, ὁ, Talpa, Lycophr. [121 : Οἷά τις σιφνεὺς, quod ἀσπάλαξ int. schol. et Zonaras p. 1643], teste Etym., qui tamen non affirmat. [Ὄνομα κύριον facit Suidas.]

[Σιφνιάζω. HSt. in Χιάζω :] Simul autem [ap. Polluc. 4, 65] observa verbum Σιφνιάζειν : quod itidem interpretandum fuerit, Siphnium illum s. Philoxenum s. [secundum Suidam] Theoxenidem in curiosa nimium et aliquid supervacaneæ artis habente modulatione imitari. [Addit autem Suidas fr. Aristophanis : Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θ. τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδοθέαν (Σωκρ... Εἰδόθεον Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 286), ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον (al. —νους τεταγμένου vel κατατετ.)· ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι (verba Nub. 970, mutila et corrupta) αὐτὸς δείξας ἐν (θ' add. Toup.) ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων. Hesych. : Χιάζειν, σιφνιάζειν. Pollux 4, 65 : Τὸ μέντοι

σιφνιάζειν καὶ χιάζειν τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι ἀπὸ Δ. τοῦ Χ. καὶ Φιλοξένου (al. —ίδου) τοῦ Σιφνίου, ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. L. D. Hesychius : Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. Διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι. Similia idem in Σίφνιος ἀρραβών. Et explicatius Photius s. Suidas. Steph. Byz. : Σίφνος περὶ τὴν Κρήτην νῆσος, ἀπὸ Σίφνου τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μερόπη. Τὸ ἐθνικὸν Σίφνιος, καὶ Σίφνιον ποτήριον καὶ Σιφνιάζειν. Memorat insulam ejusque incolas Herodot. 3, 57, 58; 8, 46, 48, Isocr. p. 385, E; 391, E, Theophr. fr. 2, 42. Ps.-Demosth. p. 176, 10, Σιφνίους ἢ Κυθνίους, ut exiles et pusillos, contrarios ponit Atheniensibus. Quibuscum conf. anon. ap. Suidam de Siphniis olim opulentis, postea pauperculis. Hesychius : Σίφνιοι, ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου. Strabo 10, p. 484 : Ἔνθεν ἡ Σίφνος ἐν ὄψει ἐστίν, ἐφ' ᾗ λέγουσι Σίφνιον ἀστράγαλον διὰ τὴν εὐτέλειαν. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, 11, et numi. De accentu Arcad. p. 62, 13.]

[Σίφνις, ἡ. Pollux 10, 162 : Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς. Hesychius inter Σίφνιοι et Σίφνιος : Σίφνον τὴν γῆν Ἀθηναῖοι καὶ ἡ Δημήτηρ καὶ σιπύα. Σίφνιν ... ἢ καὶ Δήμητρος σιπύην Meursius, probabilius positurus : Καὶ ἡ Δ. σιπύα. Ejusdem stirpis vocc. esse σίφνις et σιπύα cujus σίφων, σιφνός, σιφνόω conjicit Lobeck. Aglaoph. p. 873 sq., ubi de cascis illorum hymnorum vocc. disputat.]

Σιφνὸς, ὁ, Vacuus, κενὸς Hesychio. Vide Σίφνιοι ap. Eund. [Cyrill. Alex. De ex. an. p. 9, 14 : Ἡδονὴ ἡ ἀκάθαρτος καὶ σιφνή. Hase. V. Σιφλός.]

[Σιφνόω, unde ap. Hesychium : Σιφνώει, κενοῖ.]

[Σιφῶμαι, τήκομαι, Hesychius. Quod scribendum videtur σιφλοῦμαι.]

Σίφων, ωνος, ὁ, Tubus et canalis, ut in salientibus. Latine etiam Siphon et Siphunculus. [Etym. M. et ex parte Zonaras p. 1643 : Παρὰ τὸν ποιὸν ἦχον τὸν ἐν τῷ ἀποσπᾶν καὶ πίνειν, ἢ παρὰ τὸ σίζω. Strabo 5, p. 235 : Τοσοῦτον δ' ἐστὶ τὸ εἰσαγώγιμον ὕδωρ διὰ τῶν ὑδραγωγείων (Romæ), ὥστε ... ἅπασαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους. L. D. Hermas Poemand. 11 : « Accipe siphonem aquæ et ejacula in cœlum. » Ms. Sisoniza. Valck.] Item Σίφων, Instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis, ex Hesych. [qui, Ὄργανον εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς. Gl. : Σίφων ἐμπρησμοῦ, Lucusta (sic). Describit siphonem etiam Apollodoro Poliorc. p. 32, D memoratum Hero Spirit. p. 149, D; 152 seq. || Vicissim reperto igni Græco σίφωνες adhibiti sunt flammis projiciendis. Jo. Cameniat. Excid. Thessalon. p. 239 fin. : Πῦρ τε διὰ τῶν σιφώνων τῷ ἀέρι φυσήσαντες καί τινα ἄλλα σκεύη καὶ αὐτὰ πυρὸς ἀνάμεστα εἴσω τοῦ τείχους ἐξακοντίσαντες. Et ex navibus sec. Leon. Tact. c. 19, 6, p. 322 : Ἐχέτω δὲ πάντως τὸν σίφωνα κατὰ τὴν πρῷραν ἔμπροσθεν χαλκῷ ἠμφιεσμένον, ὡς ἔθος, δι' οὗ τὸ ἐσκευασμένον πῦρ κατὰ τῶν ἐναντίων ἀκοντίσει· et p. 344 : Διὰ τοῦ πυρὸς τῶν σιφώνων· 346 : Τὸ ἐσκευασμένον πῦρ μετὰ βροντῆς καὶ καπνοῦ πρόπυρον διὰ τῶν σιφώνων πεμπόμενον. Quos ll. cum Theophanis an. 1 Leonis Is. et 2 Mich. Curop. suasque ad Villhard. et Joinvill. annott. citavit etiam Ducang. De utrisque v. Beckmann. *Gesch. der Erfind.* vol. 4, p. 435-44. Navium σίφωνας memorat etiam Basilius Naumach. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 141 ed. vet. : Ἐπὶ δὲ τῆς πρῴρας ὁ σίφων, ὃς κατακόρακα λέγεται, ἐνεργῶν, ὅταν ὦσιν αἱ νῆες ἀντίπρῳροι· καὶ δύο δὲ πλάγιοι καὶ αὐτοὶ ἐνεργοῦντες, ὅταν πλαγίως προσβάλλωσι· 142 : Αἱ τῶν νεῶν ἑκάστης ὁπλίσεις ἔστωσαν αἵδε· δέρρεις καὶ διφθέραι καὶ σίφωνες κτλ.] Ad hujus autem similitudinem fiebat καθετήρ, Medicorum instrumentum : unde σίφων pro καθετήρ ponitur a Paulo, 6, 59, ubi corrupte scriptum συμφώνων. Meminit et Galen. Meth. 5. [Et de rhinenchyte Theoph. Nonn. vol. 1, p. 304.] Hæc ex VV. LL., ubi et ista adduntur, Σίφων, ὁ διαβήτης, de quo supra. Item, Instrumentum quo utuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur : quod Latini Transvasare dicunt, i. e. μεταγγίζειν. Alex. Aphr. Probl. 2, [59] : Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον, Vinum per fistulam exugendo attrahimus. [Σ. μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσι, Gl. Hesychio, οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον χρῶνται, ubi εἰς vel πρὸς τὸν οἶνον intt., ἀρύονται pro χρῶνται Toup. ad Suid. v. Ἀποδύντες Emend. vol. 3, p. 36, et 4, p. 206, verbo vix satis apto, etsi Pollux 10, 75 post ᾧ δεῖ ἀρύεσθαι τὸν οἶνόν ἐστιν ἀρυστὴρ καὶ ἀρύστιχος addit etiam : Ἔστι δὲ ἐν τούτοις καὶ ὁ σίφων· sed 6, 19 : Ὅτῳ μὲν οὖν ὁ οἶνος ἀρύεται, ἀρυστὴρ, ἀρύστιχος· et postea : Σίφωνα μὲν, ὅτῳ ἐγεύοντο, Ἱππῶναξ εἴρηκε, Σίφωνι λεπτῷ τοὐπίθημα τετρήνας. Ceterum memorat ejusmodi siphonem Hero Spirit. p. 180, C. Huic autem signif. similis Typhonis quam Columnam dicunt Latini. Vita Ms. S. Pauli Latrensis ab Ducangio cit. : Ὤφθη (Ὤφθη) ἔμπροσθεν αὐτῶν ὁ συνήθως καλούμενος σίφων, φοβερῶς τὴν θάλασσαν ὑπελίσσων· iterumque ibid. Olympiod. In Aristot. Meteor., 1 f. 4, B : Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπᾶσαι. Schol. Arati 785 : Τὰ πνεύματα, ἃ σίφωνας καλοῦσιν οἱ ναῦται, συστρεφόμενα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀνιμῶνται τὸ ὕδωρ, καὶ συνιστάμενα παχέα καὶ ζοφώδη γίνεται κτλ. Σίφωνας δὲ αὐτοὺς λέγουσιν οἱ ναῦται, ἐπειδὴ πολλάκις καὶ αὔτανδρον τὸ σκάφος μετὰ τοῦ ὕδατος ἀνιμῶνται εἰς ὕψος καὶ πάλιν ἐξασθενοῦντες ἀφιᾶσι κάτωθεν. || Et Fistulæ clavis, ap. Æneam Tact. c. 18, p. 56, ab Seagero cit. : Ἐχαλκεύσαντο σίφωνά τε καὶ φορμοραφίδα· ἦν δὲ ὁ μὲν σ. ἐργασθεὶς καθάπερ εἰώθει γίνεσθαι, et seq. Quam pluribus describit Casaub. p. 179 ed. Orell. || Diversa ap. Hesychium : Ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπισκοποῦσι. Cui instrumento conferendum esse σειρομάστην ad mercatorum sarcinas pervestigandas adhibitum a τελώναις, de quo in illo voc., monuit Lobeck. Aglaoph. p. 874.] Σίφων est et Vas quo continetur triticum. [Ex Hesychio, qui τῶν σταχύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ καδίσκοι. Sed καυλίσκοι Guietus. Gl., ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, Avena, Cicuta.] Item, Vermis similis formicæ [Hesychio εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές]: et Culex Meleagro, in Epigr. [Anth. Pal. 5, 151, 2 : Κώνωπες ... αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες. Ubi tamen improprie dicitur.] Denique σίφων dictus est et Homo impurus ac libidinosus. [« A σιφνιάζειν » his addit Lex. Septemv. Sed Hesychii, unde ducta hæc interpr., verba sunt ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος, ut Gulosum potius dici appareat. Obscœna signif. Satyri ap. Eur. Cycl. 439 : Ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φίλον χηρεύομεν, τόνδ' οὐκ ἔχοντες καταφυγεῖν (ἀποφυγεῖν vel ἐκφυγεῖν). Ubi Juvenal. 6, 309 : « Effigiemque deæ longis siphonibus implent » confert Musgr., et priorem correptam notat, nisi fallit scriptura.] Vide de Σίφωνες et in Μηχανικὸς [vol. 5, p. 1035, B] obiter. [Ægilops. Diosc. Noth. 4, 139. Boiss. Memorat voc. Theognost. Can. p. 33, 29, Chœrob. vol. 1, p. 77, 30. ĭ V. paullo ante.]

[Σιφωνάτωρ, ὁ, Miles s. remex qui per siphonem ignem Græcum ejaculabatur. Leo Imp. Tact. c. 19, § 8, ap. Meurs. Opp. t. 6, col. 829. Plura ap. Ducang. Gloss. Gr. col. 1377. Hase.]

[Σιφωνίζω.] Σιφωνίζειν ap. Polluc. [6, 19] ex Aristoph. proprie de liquidis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen dixit σιφωνίζομεν τὸν σῖτον, VV. LL. [Ex Suida. « Aristoph. Th. 557 : Στλεγγίδας λαβοῦσαι ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον (vulgo σῖτον), Tanquam per siphonem attrahimus. Quomodo strigil hunc usum præbere posset, qui scire velint, adeant Brunckii notam (et schol.). » Seager. || Inspiro per tubum. Orneosoph. p. 250, 14 : Σιφωνίσῃς αὐτὸ ἀπὸ τῶν ῥωθωνίων. Hase.]

Σιφώνιον, τὸ, Herba, quæ et βρῶμος dicitur, i. e. Avena, VV. LL. ex Diosc. 4, [140,] 230. [Notha p. 472. Boiss. Hesychius eadem significare dicit quæ σίφων.]

[Σιφωνοφόρος, ὁ, ἡ, Qui siphonem fert. Theophanes a. 4 Pogonati : Διήρεις εὐμεγέθεις κακαβοπυρφόρους καὶ δρόμωνας σιφωνοφόρους. Ducang.]

[Σιχά. V. Σίφα.]

[Σιχάμ, σταφυλῖνος ἄγριος, Pastinaca sylvestris, apud Afros. App. Diosc. p. 454 (3, 52), a nigredine. Syris enim שחם *Secham* est Nigrescere, et שחים *Sechim*, Niger. Bochart Canaan 2, 15.]

[Σιχβαρίς, Λιβυκαὶ ὀρχήσεις, Hesych.]

[Σιχθὸς, ὁ, Putridus. Zonar. Lex. p. 1643 : Σιχθοί, οἱ σαθροί. Recte Tittm. σιχχοί.]

[Σίω. V. Σείω.]

[Σιών, vox Hebr. ציון *Zajôn*, Regio arida, quam pronunciatam Zion conservarunt LXX Jes. 25, 5: Διψῶντες ἐν Σιών· 31, 9; 32, 2. Ps. 9, 12: Τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών· 15: Τῆς θυγατρὸς Σιών· 13, 7: Τίς δώσει ἐκ Σιὼν τὸ σωτήριον; 50, 20: Ἀγάθυνον, κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών. Dahler. In N. T. libris per metonymiam subjecti mox pro ipsa urbe Hierosolyma, cujus pars superior in monte Sion exstructa erat, ponitur, Matth. 21, 5: Εἴπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Jo. 12, 15; mox de universa natione Judaica, Rom. 9, 33: Τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος; mox de nova Hierosolyma, Hebr. 12, 22, Apoc. 14, 1, metaphorice usurpatur. Schleusn. Lex. Chœrob. vol. 3, p. 149, 1: Σιών, παρὰ τὸ χέω χιών, συστέλλει δὲ τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς. Sed p. 83, 11: Ἡ Σιών, τῆς Σιών· ἄκλιτόν ἐστι καὶ κλίσιν οὐκ ἐπιδέχεται ἢ μονόπτωτον· 113, 10: Σιὼν ἡ πόλις διὰ τοῦ ι· ἑρμηνεύεται δὲ ἀναγωγικῶς δίψῶσα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα διὰ τοῦ η· Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων. Primam nominis sæpe produxit Apollinar. in Metaphr., ut 2, 11: Ἐν ὄρει Σιῶνος, etc. L. D.]

[Σιωνία, πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν Σιωνίτης καὶ Σιωνῖτις τὸ θηλυκόν, Steph. Byz.]

[Σιωνίτης, ὁ, gent. ab n. Σιών, ap. Jo. Damasc. vol. 1, p. 680, A: Ὀρεκτὸν ἀξίωμα τοῖς ἀποστόλοις Σιωνίταις μηνυοῦσι σου παρουσίαν. L. Dind.]

[Σιωνόθεν, Ex Sion. Apollinar. Metaphr. 133, 6: Δοίη τοι βασιλεὺς Σιωνόθεν αἶνον ἑτοῖμον. L. Dind.]

Σιωπάω, [ήσομαι et ήσω,] Sileo, Taceo, [Silesco, Conticeo, Conticesco, Obstipuo (sic) his add. Gl.] i. q. σιγάω. [Hom. Il. B, 280: Σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει· Ψ, 568: Σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους. Soph. Ph. 731: Τί δήποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς; 951: Τί φής; σιωπᾷς; OEd. T. 731: Μὴ σιωπάτω· 1146: Οὐ σιωπήσας ἔσει; OEd. C. 864: Αὐδῶ σιωπᾶν· Ant. 185: Οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι· El. 657: Καὶ σιωπώσης ἐμοῦ· fr. Alead. ap. Stob. Flor. 33, 3, et] Plut. [Mor. p. 502, E]: Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχ' ἡ [ἔχει] σιγὴ καλά. [Eurip. Or. 1592: Φησὶν σιωπῶν· Iph. A. 1245: Ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ. Aristoph. Pac. 378: Οὐκ ἂν σιωπήσαιμι· Lys. 713: Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ· Vesp. 944: Τί σεσιώπηκας; Xen. Anab. 1, 3, 2: Ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων· et similiter alibi. Demosth. p. 351, 17: Εἰ δεινῶν καὶ πονηρῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι, et alibi sæpe. Cum dat. pers. Aristoph. Lys. 530: Σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γὼ καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ; Ran. 1134: Ἐγὼ σιωπῶ τῷδε; Cum σιγάω conjunctum v. in illo.] Idem, Ἐν τινι πότῳ σιωπῶν· pro quo alibi, Παρὰ πότον σιωπῶν, Inter scyphos tacens. Idem De exilio [p. 606, D]: Τὸ ἀγεννὲς πανταχοῦ τὴν φωνὴν ἐμφράττει, τὴν γλῶσσαν ἀποστρέφει, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Itidem Lucian. [Vitt. auct. c. 22]: Τῶν λόγων πλεκτάναις, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς, Facio ut conticescant s. obticescant et obmutescant. Interdum ei opp. βοάω, λέγω, λαλῶ, aut simile quid. Dem. [p. 252, ult.]: Σιωπῶ μὲν λαβών, βοῶ δ' ἀναλώσας. Plut. De aud. poem. [p. 29, F]: Οἱ θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ. Plut. De loquac. [p. 505, F]: Τοῦ μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾶν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν. Apud Eund. [Mor. p. 17, F et al.] Simonides τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Apud Athen. vero dicit, Ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην, τὴν ποίησιν· ποίησιν δὲ σιγῶσαν, τὴν ζωγραφίαν. Unde in Rhet. ad Herenn.: Si poema, loquens pictura est, pictura tacitum poema esse debet. [De rebus, ut supra σιγᾶν, et hoc quidem frequentius, Marc. 4, 39: Εἶπε τῇ θαλάσσῃ, Σιώπα, πεφίμωσο. Niceph. Greg. Hist. Byz. 12, 15, p. 389, C: Ἁπάσης ἀνέμων σιωπησάσης πνοῆς. De apibus Aristot. H. A. 9, 40 med.: Εἶτ' ἐξαπίνης σιωπῶσιν.] Sicut vero Xen. dicit [Cyrop. 5, 5, 20]: Πρὸς ταῦτα ἐσίγα, ita Idem [ibid.], Σιωπῶ πρὸς τοῦτο. [Alia constructione Eur. fr. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 1108, B: Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ σιωπᾶν. Et simili pass. Isocr. p. 218, A: Σιωπᾶσθαι περὶ τῶν πεπραγμένων.] Accusativo etiam jungitur, et tunc non solum Taceo reddi potest, sed etiam Reticeo, Silentio prætereo. Hom. Od. P, [513]: Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί· Οἷ' ὅγε μυθεῖται. Sic [Eur. fr. ap. Stob. Fl. 13, 15: Ἀτὰρ σιωπᾶν τά γε δίκαι' οὐ χρή ποτε. Aristoph.

A Thesm. 27: Σιωπῶ τὸ θύριον. Xen. Conv. 6, 10: Ἂν ἃ μὴ δεῖ λέγειν σιωπᾷς.] Dem. [p. 396, 9 et] Olynth. 3: Τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. [Pro quo Theodor. Stud. p. 590, E: Τἄλλα σιωπῶ λέγειν.] Et pass. aliquid dicitur σιωπᾶσθαι. [Dissimulor, Gl. Eur. Ion. 432: Ἦ καί τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών; Xen. Ag. 8, 1: Ἄξιον αὐτοῦ καὶ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι. Demosth. p. 1432, 4: Ἂν σιωπηθῇ τὰ παρὰ τῶν πολεμίων. Isocr. p. 6, E.] Item rhetores et grammatici dicunt aliquid κατὰ τὸ σιωπώμενον τετάχθαι, schol. Thuc. p. 90. Media autem vox [futuri] activam signif. habet. [Soph. OEd. T. 233: Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε. Aristoph. Pac. 309: Οὐ σιωπήσεσθε; Lys. 364: Εἰ μὴ σιωπήσει. Plato Phædr. p. 234, A: Οἵτινες αἰσχυνόμενοι πρὸς ἅπαντας σιωπήσονται. Demosth. p. 1126, 27: Ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι.] Lucian. [Prometh. c. 13]: Κἀγὼ σιωπήσομαι, Et ego silebo: ut Aristoph. dicit σιγήσομαι. [Σιωπήσομαι recte pro σιωπήσω cod. Monac. Liban. vol. 4, p. 130, 23. Jacobs. Utramque formam usurpat Theodor. Stud., qui σιωπήσομεν p. 189, A, ἀποB σιωπήσομεν p. 359, A, σιωπήσεται et σιωπήσομαι p. 224, C. Σιωπήσω Epiphan. vol. 1, p. 42, D, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 592, A; 682, C; 851, B (qui alibi σιωπήσομαι, ut ibid. 693, C; 784, C), Ephræm Syr. vol. 1, p. 262, A, Allat. Gr. Orthod. vol. 2, p. 232, A, Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 332, 20. ‖ Aor. medii signif. activa utitur Polyb. 18, 29, 4: Σιωπησάμενος (T. Quinctius) τὰ πλήθη διὰ τοῦ σαλπιγκτοῦ, Postquam silentium fecerat. ‖ Futuro passivi Æschines p. 75, 36: Ἀλλ' οὐ τό γ' ἐκ τῆς ἀληθείας αἰσχρὸν σιωπηθήσεται, ubi nonnulli male σιωπήσεται. ‖ Forma Σωπάω, de qua in Διασιωπάω dictum et Εὐσωπία, Pind. Isthm. 1, 63: Τὸ σεσωπαμένον. Σωπάσομαι ut Æolicum memorant Etym. M. Leid. v. Καυάξαις et Tzetz. ad Hesiod. Op. 664, fortasse ex l. Pindari in Διασωπάω cit. L. Dindorf.]

Σιωπή, ἡ, Silentium, [Taciturnitas, add. Gl.] i. q. σιγή. [Soph. OEd. C. 1623: Ἦν μὲν σιωπή· OEd. T. 1075: Ὅπως μὴκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά· fr. ap. Stob. Fl. 13, 9: Ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος. C Eur. Ion. 1397: Οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· Hipp. 911: Σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς· Suppl. 298: Οὔτοι σιωπῶσ' εἶτα μέμψομαί ποτε τὴν νῦν σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη καλῶς. Ps.-Demosth. p. 1407, 16: Τῶν πλείστων ἐκ τῆς σιωπῆς, ὅταν ὦσι νέοι, τὴν τῆς σωφροσύνης δόξαν θηρωμένων. Pollux 5, 146: Ἄρρητα, σιωπῆς ἄξια.] Plut. [Mor. p. 519, C], de Pythagora: Ἔταξε τοῖς νέοις πενταετῆ σιωπήν, ἐχεμυθίαν προσαγορεύσας· quem Lucian. Lexiph. [c. 19] dicit suis σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἐπιβεβληκέναι. Item σιωπὴν σημαίνειν et ποιεῖν, pro Silentium indicere, imperare. [Thuc. 6, 32: Τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη.] Plut.: Τῇ σάλπιγγι σημήνας σιωπήν. Isocr. Panath. [p. 281, D]: Σιωπὴν ποιησάμενος. Itidemque Xen. Hell. [6, 3, 10]: Ταῦτα εἰπών, σιωπὴν μὲν παρὰ πάντων ἐποίησεν. Itidem Quintil. dicit Facto silentio; et Pers., Facere silentia majestate manus. Rursum Ovid., Digito suadere silentia. Et pass. γίνεται σιωπή, Fit s. Præstatur silentium. [Xen. Cyrop. 6, 1, 6: Ὡς σιωπὴ ἐγένετο.] Plut.: Ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπή. Itidemque ap. Lucian. [Demon. c. 63]: Σιωπὴν D δὲ γενέσθαι παρὰ πάντων. Rursum Plut.: Ἦν σιωπὴ τῶν ἄλλων. [Xen. H. Gr. 3, 5, 21: Πολλὴν ἔφασαν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι αὐτῶν. Æschines p. 33, 3: Ὡς ἦν σιωπή.] Ipse autem populus σιωπὴν παρέχει τῷ σιωπὴν ποιήσαντι s. σημήναντι. Plut. Coriol.: Παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. [Id. Demetr. c. 8: Διεσήμαινεν ἀπὸ τῆς νεὼς αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς.] Quo sensu Ovid. dicit Præstare silentia. Item, Tenuere silentia cuncti. [Plur. Pind. Isthm. 3, 48: Σιωπαὶ ἄγνωστοι, de ingloria obscuritate.]

‖ Dat. Σιωπῇ adverbialiter usurpatur, quemadmodum et σιγῇ, pro Tacite. Hom. Od. O, [462]: Ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, Tacite annuit. Itidem Il. I, [616]: Ἦ καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι λέχος, Tacito nutu significavit. Δ, [412]: Σιωπῇ ἧσο, Tacitus conside: sicut et Od. A, [325]: Σιωπῇ Εἵατ' ἀκούοντες, Magno silentio audiebant, ut Cic. loquitur. Ibid. [339]: Οἱ δὲ σιωπῇ Οἶνον πινόντων, Taciti bibant. Et N, [309]: Σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλά· ut Plut.,

Ἐγκαρτερήσας σιωπῇ. Sic Cic., Excipientes gravissimas plagas et ferentes silentio. [Pind. Pyth. 4, 57: Ἔπταξαν ἀκίνητοι σιωπᾷ.] Idem Plut.: Σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκων, Tacitus secum ipse legens. At, Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Hom. Il. Γ, [95], Od. Θ, [234], Υ, [320] et alibi sæpe legitur pro Conticuere. Alicubi σιωπῇ interpretari possumus non solum Tacite, aut Silentio, verum etiam Clam, Clanculum: quo modo σιγῇ quoque usurpari, suo loco docui. [Od. Κ, 140: Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ ναύλοχον ἐς λιμένα. Eur. Or. 777: Ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; Herc. F. 930: Ἔστη σιωπῇ· Cycl. 680: Οὗτοι σιωπῇ ... ἑστήκασι· Andr. 240: Οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι; Ion. 801: Ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατὴρ οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει; Aristoph. Eq. 1212: Τὴν ἐμὴν κίστην ἰδοὺ ξύλλαβε σιωπῇ· Av. 1217: Οὕτω σιωπῇ διαπέτει; et alibi.] Xen. Hell. 1, [6, 37]: Σιωπῇ ἐκπλεῖν· et [38]: Τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα. [Cyrop. 1, 4, 14: Σιωπῇ διῄγεν· 5, 3, 43: Ἐπιμελεῖσθε τοῦ σιωπῇ πορεύεσθαι, et alibi. Demosth. p. 1176, 20, ἐκαθήμην. Quomodo ab σιγῇ differat v. in illo. De accentu Arcad. p. 113, 15.]

[Σιωπὴ, ἡ, Siope, via Elidis, ap. Pausan. 6, 23, 8.]

Σιωπηλὸς, sive Σιωπηρὸς, ὰ, ὸν, Tacitus [Gl. in altera forma], Taciturnus, i. q. σιγηλὸς s. σιγηρός. [Eur. Med. 320: Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος ... ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός. Antiatt. Bekk. p. 113, 24: Σιωπηλὸς, Ἀριστώνυμος Ἡλίῳ ῥιγοῦντι. Callim. Ap. 12: Σιωπηλὴν κίθαριν· Del. 302: Οὔτε σιωπηλὴν οὔτ' ἄψοφον.] Plut. de amore, Symp. 1 [p. 622, D]: Λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν· De loquac. [p. 506, A]: Τὸν λογιώτατον Ὀδυσσέα, σιωπηλότατον πεποίηκε· nam secundum Ovid. Eximia est virtus præstare silentia rebus. Et proverb. ap. Suid.: Σιωπηλότερος ἔσομαι τῶν Πυθαγόρᾳ τελεσθέντων. Item in Epigr. [Anth. Pal. 7, 211, 4], σιωπηραὶ [νυκτὸς] ὁδοὶ, Tacitæ viæ, s. Clandestinæ. [Tymnes Anth. Pal. 7, 199, 4: Σιωπηραὶ νυκτὸς ὁδοί. Hesychius in Ἀγλωσσοι. Xen. Conv. 1, 9: Σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο. Ubi Athen. 5, p. 188, A, σιωπηλότεροι. Quod exx. supra citata commendant.] Τὸ σιωπηλὸν, Taciturnitas. Plut. Fab. [c. 1]: Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν. [Formam per λ ponit Pollux 5, 146. ‖ Σιωπηλῶς, Tacito. Pollux 5, 147. L. D. Moschop. Π. σχεδ. p. 53. Boiss. Schol. Soph. Trach. 826. ‖ Σιωπηρῶς, Tacite, Gl. Tipucitus in Maji Nova Coll. Vat. vol. 7, p. ult. A: Τίνα σιωπηρῶς ἕπεται τῇ πράσει. L. D. Basil. Prochir. p. 228, 4 Zachar.: Παρέπεται σ. Schol. ib. p. 141, 27: Σ. ἀνῄρηται. Hase.]

[Σιώπησις, εως, ἡ, Taciturnitas, Silentium. צמה, Coma, Peplum. Cant. 4, 1: Ὀφθαλμοί σου περιστεραὶ, ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου· 3 et 6, 6: Ὡς λέπυρον ῥοᾶς μῆλόν σου ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου. Sponte apparet eos hanc vocem vel a צמם, Colligavit, Constrinxit, Arab. صم, Obsurduit, Conticuit, deduxisse, vel a צמת, quod in lingua Syr. et Arab. Silere, etiam Ad silentium redigere notat. Sed in notione Taciturnitatis aut silentii accipere absonum esset ... Hieronym. exp. Id quod taceri debet præ verecundia, Verenda muliebria ... Vulg. paulo melius, Absque eo quod (l. quo, conf. v. 3) intrinsecus latet. Mihi significare videtur Peplum, Velum, ita dictum, quia faciem aspectui aliorum subtrahit, adeoque quasi silentium imperat, ut ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου sit Extra velum tuum s. Seposito velo, si conspiciuntur oculi tui, sunt columbini. Adde Symmach. Jes. 47, 12: Ἀποκάλυψαι τὸ κατακάλυμμά σου, ponentem τὴν σιώπησίν σου, al. τὸ σιωπηλόν σου. Ex Schleusn. Lex. V. T. « Athanas. vol. 1, p. 511. » Kall.]

[Σιωπητέος, α, ον, Tacendus. Andr. Cret. p. 157. Kall. Galen. vol. 2, p. 66, 5: Ἄμεινον ὑπέλαβε σιωπητέον εἶναι. Id. vol. 6, p. 17, 16: Σ. καὶ παυστέον ἤδη τὸν λόγον. Hase. Lucian. Histor. scr. c. 6: Ἃ σιωπητέον· 35: Τῶν λεκτέων ἢ σιωπητέων.]

[Σιωπητικὸς, ἡ, όν.] Σιωπικὸς pro Taciturnus, nullo tamen nominato auctore, nec prolato exemplo. [Iambl. V. P. p. 147. Wakef. Pro σιωπητικὸς, quod est ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 240, B. L. Dind. Jo. Climac. p. 77, 22: Ἄλογος, σιωπητικός. Athanas. t. 2, part. 2, p. 363, B: Παῖδας σιωπητικούς. Hase.]

A [Σκ. in lapidibus comp. vocis σκευοθήκη. Franz. El. epigr. Gr. p. 359. Hase.]

[Σκάβαλα, χώρα Ἐρετριέων. Θεόπομπος κδ' Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σκαβαλαῖος, Steph. Byz. « Alii videntur Σκαβλαῖοι inscr. Att. ap. Franz. El. epigr. Gr. p. 121, n. 49, col. 2, 10. » Hase.]

Σκάζω, Claudico, [Titubo, Vacillo, Discrepo, Gl.] i. q. χωλεύω. Hom. Il. [Λ, 810: Σκάζων ἐκ πολέμου, unde repetitur Batr. 250,] Τ, [47]: Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, Incedebant claudicantes, sc. Tydides et Ulysses, ille, in pedis planta vulneratus, hic in latere: quamobrem et hastilibus in ingressu innitebantur. Et σκάζων μηρὸς, Plut. [Mor. p. 317, E.] Et ap. Metricos dicuntur iambi σκάζοντες, quorum ultimus pes spondæus est, ut Persianus ille, Nec fonte labra prolui caballino. [Cod. Pal. Anth. p. 611, 13, 20: Ἀρχιλόχειον σκάζον τρίμετρον. Quo referendum Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54, 6: Πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὔποδος ἁρμονίας. Philippus ib. 7, 405, 6: Σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας βέλη, de Hipponacte. « Symmach. Sam. 1, 17, B 39, ἔσκαζεν, Stolide se gessit in incedendo, h. e. ex sententia Symmachi claudicavit. LXX ἐκοπίασε περιπατῆσαι, et Inc. ἐχώλαινεν ἐν τῷ βαδίζειν. Id. Symm. Ps. 36, 18: Ἐν τῷ σκάζειν, et 34, 15. » Schleusner. Lex. Τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηθὲν σταθερὸν φρονοῦντας, schol. Aristoph. Nub. 438. Hemst. Orig. t. 3, p. 676, D: Σκάζων τῇ πίστει. Agath. Hist. p. 275, 9: Εἰρήνη ἀτελὴς καὶ οἷον σκάζουσα. Menand. Hist. p. 361, 14: Ἀκέσασθαι τὸ σκάζον. Hase.]

[Σκαθα n. pr., ut videtur, in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 350, n. 294.]

[Σκαία, ἡ, Scæa, f. Danai, ap. Pausan. 7, 1, 6, ubi Σκαιὰ scriptum, quod Σκαία potius scribendum, ut Σκαῖος.]

[Σκαίαξ, ακος, ὁ, Sinister s. Ineptus, Valck. ad Adoniaz. p. 280, A, restituebat Hesychio: Σκάνιξ, ἐπαρίστερος. Eidem pro Σκεύακας, εὐωνύμους, recte Is. Vossius restituit Σκαίακας. Idem quod ante hoc voc. ponit: Σκανεύεσθαι, ἐπαριστερεύεσθαι, Kuster. corrigebat Σκαιεύεσθαι.]

C [Σκαιεμβατέω. V. Σκαιοβατέω.]

[Σκαιεύομαι. V. Σκαίαξ.]

Σκαιοβατέω, Inepte et non observato rhythmo incedo; Eust. enim [Od. p. 1469, 1] σκαιοβατεῖν exp. σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν. Apud Suid. vero legitur, Σκαιεμβατεῖν, τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, Inter saltandum, non dextre s. scite, nec rhythmice incedere, i. e. Inepte et inscite saltare. [Cum Photio addit, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν. Vitiose Hesychius: Σιχαβατεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι, οἱ δὲ τὸ κενεμβατεῖν. Similiter infra Σκαιολογέω in Σκιαλογέω corruptum.]

[Σκαιόβουλος, ὁ, ἡ, Qui inepta capit consilia: unde adv. Σκαιοβούλως, Genes. Hist. 1, p. 2. Boiss.]

Σκαιόθεν, A læva, sinistra, Suid.

[Σκαιοί. V. Σκαιός.]

[Σκαιολογέω, Sinistre loquor. Σκαιολογεῖν καὶ πικραίνεσθαι, Suid. in Ῥάζειν. Hemst. V. Σκιολογέω.]

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, [Scævus, Gl.] Lævus, Sinister: ut σκαιὰ χεὶρ, Læva manus. Interdum vero substantivum D omittitur, ut et ap. Latinos. Hom. Il. Π, [734]: Σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον. [Φ, 490: Ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε σκαιῇ.] Itidemque Α, [501]: Καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, Læva s. Sinistra, sc. manu. [Hesiod. Th. 179. Apoll. Rh. 2, 120; 4, 222: Σκαιῇ ἐνὶ χειρί.] Dicitur autem ἡ σκαιὰ χεὶρ, teste Eust., παρὰ τὸ σκάζω, quasi sc. σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. [Similes lusus v. ap. Hesych. et Etym. M. Æsch. fr. ap. Ælian. N. A. 9, 42: Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλών. Apoll. Rh. 1, 744: Πῆχυν ἐπὶ σκαιόν· 2, 108: Σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος.] ‖ [Importunus, Vanus, Pravus, Gl.] Ineptus, Stolidus, qui sc. tam ineptus est ad aliquid considerandum aut agendum, quam læva manus ad opus faciendum. [Pind. Ol. 9, 112: Ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. Schol. σοφώτερόν ἐστιν οὐδὲ μέμψεως ἄξιον.] Aristoph. Vesp. [1266]: Ἔδοξα 'μαυτῷ [ἔδοξ' ἐμαυτῷ] δεξιὸς πεφυκέναι, Μὴ σκαιὸς οὐδεπώποτε, Nunquam ineptus et inscitus. [1183: Ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε.] Et Nub. [790]: Σκαιότατον γερόντιον. Itidem alibi sæpe. Dem.

[p. 267, 12] : Οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος. [Σκ. καὶ ἀνήκοος p. 441, 14; σκ. καὶ βάρβαρος τὸν τρόπον Ps.-Dem. p. 805, 18.] Hesych. quoque σκαιὸς exp. μωρὸς, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος. Idem exp. præterea ταραχώδης, ἀπεχθὴς, δύσκολος, τραχὺς, σκληρός : necnon ἀπάνθρωπος, ἄδικος, πονηρὸς, κακὸς [Eidem in gl. Ἐνεὸς, pro κωφὸς, βαιὸς, quod aliter tentavi in Add. ad Βαιὸς, restituendum κωφὸς, σκαιός. L. D.] : quemadmodum Soph. quoque schol. Aj. p. 68 [1225] : Δῆλος δέ μοί 'στι [μοῦστι] σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. exp. κακὸν, ut significet Improbum s. Perversum os. [Fr. ap. Stob. Fl. 2, 18 : Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται· et sæpissime Eur., ut Heracl. 258 : Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλεῖον φρονῶν· Herc. F. 283 : Τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν· Suppl. 547 : Σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε· Rhes. 266 : Ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ προσκεῖται φρενί. Herodot. 3, 53 : Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν· 1, 129 : Σκαιότατον πάντων ἀνθρώπων. Plat. Euthyd. p. 295, D : Μή με σκαιὸν ἡγησάμενοι φοιτητὴν μὴ προσδέξωνται. Lysias p. 112, 37 : Ἀποφαίνετε σκαιοτάτους ἑαυτούς. Polyb. 3, 48, 1 : Τίς ἂν φανείη σκαιότερος B
ἡγεμών; Alia Jacobs. ad Ach. Tat. 8, 18, p. 998.] || Sinister, i. e. Infaustus, Inominatus : quemadmodum Eust. p. 129 annotat τὰ μὴ αἴσια fuisse dicta σκαιὰ καὶ ἐπαρίστερα : contra vero δεξιὰ, τὰ ἀγαθά. Itidem ap. Virg. : Sæpe sinistra cava prædixit ab ilice cornix. Et ap. Ovid., Aves sinistræ, Omen sinistrum. Necnon σκαιὸν πρᾶγμα dici tradunt Rem quæ præter animi sententiam cadit, et non ex voto : τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποδεδηκὸς, Eust. [Item ventus.] || Occidentem versus situs : quomodo idem Eust. [Od. Γ, 295] σκαιὸν ῥίον exp. δυτικὸν [χαλεπὸν ἀκρωτήριον· ἔστι γὰρ δύσβατον] : quemadmodum alibi quoque tradit σκαιὰς πύλας ab Hom. [Il. I, 354 etc. Lycophr. 774] vocari, quod in Occidentem vergerent : σκαιὰ enim et ἀριστερὰ appellari τὰ δυτικά : Hesych. vero, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι. Idem tamen dictas sic putat etiam, διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν εἰσβολήν : vel διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι : alii etiam a Scæo opifice. Servius autem, exponens illud Æn. 2 [3, 351] : Scææque amplector limina portæ, Scæa porta, inquit, dicta est, non a pugnis ante C
se factis scævis, i. e. malis; nam et ante sic dicta est; nec ab itinere ingressis scævo, i. e. sinistro, quod ingressi, non recto, sed sinistro eunt itinere; sed a cadavere Laomedontis, h. e. scæomate, quod in ejus fuerat superliminio. [De situ in sinistra capiendum videtur etiam in Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11 : Σατύριον φράζου Τάραντός τ' ἀγλαὸν ὕδωρ καὶ λιμένα σκαιὸν καὶ ὅπου τράγος ἁλμυρὸν οἶδμα ἀμφαγαπᾷ. Dionys. Per. 161 : Σῆμα (vel σχῆμα) δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος· ubi Eust. τὰ τοῦ Πόντου βόρεια τὰ τοῖς ἐκ τῆς Προποντίδος εἰσπλέουσι σκαιά. 481 : Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σκαιὸν πόρον Ἀμφιτρίτης εἰσελάσῃς ἐπὶ νηός· 541 : Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο νῆσος. Et similiter Orph. Arg. 1203 : Σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήιον.] || Umbrosus, Opacus; nam ap. Nicandr. Ther. [660] : Ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς Σκαιοῖς [σκιοεῖς Schneid.] ἐνταλέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι, exp. σκιεροῖς, ἀνηλίοις. Hesych. certe σκαιὰν χεῖρα dici scribit quoniam ut plurimum solet ἐσκιάσθαι et καταχρύπτεσθαι. || Σκαιοὶ, gens Thracia, Hesych. Meminit et Strabo 13, p. 258 [590], ubi et σκαιὸς [Σκαιὸς] ποταμὸς, et σκαιὸν [Σκαιὸν] τεῖχος [Thraciæ]. Meminit D
Steph. B. quoque. [Qui dicit ἔθνος μεταξὺ τῆς Τρῳάδος καὶ τῆς Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ceterum Σκαῖος n. viri, de quo HSt. paullo ante, memorat Theognost. Can. p. 48, 6, et qui recte accentu properispomeno ab adjectivo distinguit Arcad. p. 37, 5. F. Hippocoontis Σκαῖος est ap. Herodot. 5, 60, Apollod. 3, 10, 5, 1. Pugil ap. Pausan. 6, 13, 5, fortasse etiam ap. Herodotum intelligendus, cujus nomen male Σκαιοῦ scriptum ap. Tzetzen Hist. 8, 904. L. D.] || Σκαιῶς, Sinistre, Inepte, Stupide : σκαιῶς ἔχειν, ἀπαιδεύτως, Pollux [4, 15]; cui synonyma ibid. sunt ἀμαθαίνειν et ἀμαθῶς ἔχειν, Ineptum esse ad disciplinas. [Conf. 2, 160; 4, 14; 5, 139; 8, 13.] Item Inscite, Rustice. Aristoph. Pl. [60] : Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, Rustice et inhumaniter eum interrogas. [Plut. Mor. p. 739, F : Ἀπεκρίνατο σκ. Hase. Aristoph. Eccl. 644 : Τὰ μὲν ἄλλ' ἀγροῖκ' οὐδὲν σκαιῶς. Polyb. 7, 5, 6, ἀποκρίνασθαι. Schol. Pind. Ol. 9, 156 : Εὐλόγως ἂν καὶ οὐ σκαιῶς σιωπῷτο.]

Σκαιοσύνη, ἡ, idem q. σκαιότης, sed magis poeticum, Suid. ex Aristoph. [Soph. Œd. C. 1213 : Σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. ῠ]

Σκαιότης, ητος, ἡ, [Importunitas, Ruditas, Gl.] Ineptum et stupidum ingenium. Dem. [p. 70, 20] : Διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι. Hesychio quoque σκαιότης est ἀναισθησία, μωρία [et ταραχὴ, ut Σκαιὸς, ταραχώδης] : itidemque Suidæ ἀπαιδευσία, necnon ἀγριότης. [Soph. Ant. 1028 : Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει. Herodot. 7, 9 : Ὑπό τε ἀγνωμοσύνης καὶ σκαιότητος. Plat. Reip. 3, p. 411, E : Ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκαιότητι ζῇ. Polyb. 32, 19, 4, ἀπείθεια καὶ σκ. Pollux 4, 12; 8, 14. Photius iis quæ Suidas ponit addit etiam ἀπάτη.]

[Σκαιότροπος, ὁ, ἡ, Qui ineptis est moribus, Pravus. Athanas. patriarch. Rescr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 970, C. Hase.]

[Σκαιουργέω, i. q. σκαιωρέω, Inepta facio, Nugor. Cod. Ravenn. Aristoph. Nub. 994, ubi al. male κακουργεῖν, ut κακὸν pro σκαιὸν ap. Athenag. p. 288, C ed. Bened.]

[Σκαιούργημα, τὸ, Ineptia. Tzetz. Hist. 3, p. 43. Schneider.]

[Σκαιουργὸς, ὁ, Inepte agens, Inepta faciens. Herodian. Epimer. p. 122.]

Σκαιούριον, τὸ, Mons difficilis et arduus, χαλεπὸν ἀκρωτήριον, Hesych.

[Σκαῖρος, ὁ, Scærus, n. pr. ap. Theognost. Can. p. 70, 19, Arcad. p. 69, 17. L. Dind.]

Σκαίρω, Salio, Saltito, Tripudio. Hom. Il. Σ, [572] de juvenum saltantium choro : Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Ubi schol. exp. σκιρτῶντες, πυκνῶς κινούμενοι. Et Od. K, [412] de vitulis : Ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι. Solent enim vitulæ pastu exhilaratæ saltare et exilire. [Callim. Dian. 100 : Σκαιρούσας ἐλάφους. Apoll. Rh. 1, 1135 : Νέοι σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο· 4, 1402 : Οἶσθι δ' ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν. De juvenca Theocr. 4, 19 : Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον. Dionys. Per. 843 : Παρθενικαὶ νεοθηλέες οἷά τε νεβροί.] Hesych. σκαίρει exp. ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, ὀρχεῖται, τρέχει. [Porphyrius ap. schol. Hom. Il. N, 443 : Τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σκαίρειν τινὲς συγχέουσιν, ταὐτὸν δηλοῦν νομίζοντες, καίπερ Ὁμήρου διακρίνοντος· τὸ μὲν γὰρ σπαίρειν μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει ἀσπαίρειν..., τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ α (ut l. Il. Σ). Ἔστιν οὖν ἡ διαφορὰ, ὅτι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν ..., τὸ δὲ σκαίρειν ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. Quibus nonnulla addit de vocc. ab hoc verbo ductis. L. D. Heliod. Æth. 10, 30, de tauro : Τῶν σκελῶν ἄπρακτα σκαιρόντων. Hase. Palpito, Donat. ad Terent. Eun. act. 3, sc. 1, 34. Hemst.]

[Σκαιώδης pro κυνώδης male Ald. ap. schol. Aristoph. Vesp. 837.]

[Σκαίωμα, τό. V. Σκάλωμα.]

Σκαιωρέω, Prava et perversa meditor, s. machinor, πανουργεύομαι καὶ δόλια μελετῶ, ut in Lex. meo vet. exp. [Euseb. H. E. 6, p. 267, 33; confer l. 7. Hemst. Tzetz. Hist. 8, hist. 237, qui ducit ab Scæo pugile et voc. ὥρα. Schol. Eur. Or. 432; schol. Soph. Œd. T. 673. V. Σκευωρέω. Herodian. Epimer. p. 123 : Σκαιωρῶ, κακουργῶ. Thomas p. 508 : Συσκευάζω τὸ σκαιωρῶ, ἀφ' οὗ καὶ συσκευὴ ἡ σκαιωρία. Ubi σκευωρῶ et σκευωρία Moschop. Sallier. autem confert Euseb. Præp. p. 213, C : Γοήτων ἀνδρῶν πλάνας καὶ σοφίσματα ἐπὶ ἀπάτῃ τῶν πολλῶν ἐσκαιωρημένα. Aor. σκαιωρηθέντος Theodor. Stud. p. 458, B; 495, A. V. Hesych. in Σκαιωρία cit.]

[Σκαιώρημα, τὸ, Dolosa machinatio. Jo. Chrys. Hom. 58, vol. 2, p. 793, 31 : Ὑμῶν, φησίν, ἐστὶ τὸ σκ. καὶ ἡ κατασκευή. Seager. Concio in inv. capitis S. Jo. Bapt. ap. Ducang. *Traité hist. du chef de saint Jean-Bapt.* p. 238, 17 : Δράσαντος τὸ σκ. Plural. τοῖς σκαιωρήμασιν ap. Const. Acropol. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 741, 9. Hase. Basil. M. vol. 2, p. 11 ed. vet. : Οἰχήσεται διαρρυὲν τὸ σκ. Pollux 6, 182; schol. Æsch. Cho. 728.]

Σκαιωρία, ἡ, Suidæ est ἡ κακὴ βουλὴ, Malum consilium, Dolosæ machinæ. Hesych. vero σκαιωρούμενον exp. ταραττόμενον : et Σκαιωρία, ὄρχησις, χορεία, παιδεία. [Ubi παιδιὰ Albertus. Ap. Plut. Lysand. c. 25 :

Τὴν ὅλην ἐπιβουλὴν καὶ σκαιωρίαν τοῦ πλάσματος... ἀναγράψομεν, Solanus σκευωρίαν restituit. Theodor. Prodr. p. 61 med.; Theod. Stud. p. 554, E; Tzetz. Hist. 8, 903, in Σκαιωρέω cit. L. D. Sozom. Hist. Eccl. 2, 25. Mendham. Herodian. Epimer. p. 123 : Σκαιωρία, κακουργία. V. Σκαιωρέω.] A

[Σκαιῶς. V. Σκαιός.]

[Σκάλα, ἡ, Scala, voc. Lat., de quo ejusque compositis et derivatis v. Ducang., ponit jam Pollux 1, 93 : Ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα (navis), ἣν σκάλαν καλοῦσιν. Ἀποβάθραν ita interpr. schol. Lucian. Catapl. c. 5. Κλῖμαξ, ἀνάβασμα interpr. Hesych. De scalis domus Jo. Malal. p. 343, 5 : Ἀναφθέντων (sic) τῶν σκαλῶν. Annotarunt etiam Hesych. et Suidas.]

[Σκαλαβώτης, ὁ, i. q. ἀσκαλαβώτης, Stellio, in versu Hecates ap. Euseb. Præp. 5, 12, p. 200, C et Niceph. schol. in Synes. p. 361, A : Ἐπικόσμει ζώοισιν λεπτοῖσι κατοικιδίοις σκαλαβώταις. Cui etsi conferri possit σταφὶς et ἀσταφίς, facillima tamen est correctio καλαβώταις, quod v. Et sic Meinek. Com. vol. 4, p. 124. Pro ἀσκαλαβώτης est in var. script. ap. Ælian. N. A. 6, 22.] B

Σκαλαθάρβα etiam Hesych. a σκαλεύω derivat exponens τύρβη, i. e. Turba. Et Καλαθάρβα, Eidem est παροιμία s. παροινία. At Σκαλαθαρβία, Eidem est ἀκηδία. [V. Σκαμβάλλει. Nec multum differt interpretatio verbi Σκαλαπάζω, quod v. Nam etiam ῥέμβεσθαι i. esse q. ἀκηδιᾶν, in ipso dixit HSt.]

[Σκάλαθρον. V. Σκάλευθρον.]

[Σκαλάθυρμα. V. Σκαλαθύρω.]

Σκαλαθύρω quoque a σκάλλω derivant : ac certe Hesych. Σκαλαθύρει exp. σκαλεύει [cod. σκαλάνει], et Σκαλαθύρων, σκαλεύων [cod. σκαλαύων], i. e. Fodiens, Fodicans. Aristoph. recte usurpavit pro Inire s. Coire : quo modo et ille dicebat, Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς· vicinam enim signif. habent Fodicare et Stimulare. Aristoph. inquam [Eccl. 610] : Ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθῦραι, ubi schol. exp. συνουσιάσαι : paulo post ipse Aristoph. dicit ξυγκαταδαρθεῖν et ξυγκατακεῖσθαι. Hesych. σκαλαθύρει exp. λάθρα πλησιάζει : et σκαλαθύρων, ἀκολασταίνων. Sed nota, huic σκαλαθύρειν, præter signif. τοῦ σκάλλειν s. σκαλεύειν, i. e. Fodiendi s. Fodicandi, inesse etiam signif. τοῦ ἀθύρειν, i. e. Ludendi : itaque significaret Ludibundus fodio s. fodico, Fodiens s. Fodicans ludo cum aliquo. Alicubi vero alterutrum tantum significat, h. e. vel Fodico, vel Ludo : sicut et Σκαλαθυρμάτια dicuntur Ludicra s. Ludicræ nugæ, ab eod. Aristoph. Nub. [629] : Οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα, Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν, ubi schol. σκαλαθυρμάτια exp. σμικρὰ καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα : addens, huic vocabulo ἐγκεῖσθαι τὸ ἄθυρμα, quasi dicat παίγνια καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. Sic autem vocat Subtiles aliquas præceptiunculas, quæ et λεπτολογήματα appellat. Hoc vero σκαλαθυρμάτιον dimin. est a verbali Σκαλάθυρμα, τὸ, quo significatur q. d. Fodicatio ludicra. Hesych. : Σκαλαθύρματα, σκαριφίσματα, σκαλεύματα. [Codex σκαλαύματα. Photius : Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, Ἀριστοφάνης. Ut suspicari liceat utrumque scripsisse Σκαλαθυρμάτια. ῠ] C

[Σκαλαίω. Theognost. Can. p. 145, 32, inter τὰ διὰ τοῦ αιω δισύλλαβα ἢ καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, μὴ μελετήσαντα παρασχεῖν (l. πάσχειν) συναίρεσιν ἢ ἐν κινήσει τινὶ γεννᾶν τὸ ο ἢ τὸ υ προσλαμβάνειν ἐν τῷ μέλλοντι, quæ διὰ τῆς αι διφθόγγου scribantur, recenset etiam ὀλιλαίω (l. λιλαίω), ἀγαίω, σκαλαίω, χαλαίω, non addita signif. L. Dindorf.] D

[Σκαλάμη, Virtica marina, Gl. corrupte. Urtica Vulcan., et, quod nescio unde petiverit, σκαλάφη. V. Σκνήφη.]

[Σκαλαπάζω. Σκαλαπάζει Hesychio ῥέμβεται, Vagatur, Errat. Et Σκαλαπάζειν post Σκάλοψ positum ῥεμβωδῶς βαδίζειν. V. Σκαλαθάρβα.]

[Σκάλατος. V. Σκαφητός.]

[Σκάλαυθρον. V. Σκάλευθρον.]

Σκαλεία, ἡ, i. q. σκάλσις, i. e. Sarritio, Sarritura, Sartura, Sarculatio; tot enim nominibus Latini rei rusticæ scriptores utuntur. Legitur ap. Constant. in Geopon. [2, 24.]

Σκάλευθρον, τὸ, Sarculum dici potest. Significat etiam

A Instrumentum quo ignis et prunæ σκαλεύονται, alio nomine dictum Σπάλαθρον : quod ap. Hesych. legitur serie alphabetica, exponiturque per illud σκάλευθρον : sic enim scrib. est, non Σκάλαυθρον, ut vulg. edd. habent. Legitur utrumque ap. Polluc. etiam, 7, c. 5 [§ 22], ubi panificis instrumenta enumerat : Καὶ Σπάλεθρον δὲ, inquit, ἐργαλεῖον, ὃ οἱ νῦν Σκάλεθρον. Ubi nota scribi σπάλεθρον et σκάλεθρον : sed pro hoc σκάλεθρον non dubito quin scrib. sit σκάλευθρον, i. e. Instrumentum quo prunæ fodicantur. [Σπάλαθρον Pollux 10, 113. Photius : Σπάλαυθρον, σκάλαυθρον. Hesychius : Σπάλαθρον, σκάλαυθρον. Et : Κήδαλον, αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον. Σκάλευθρον, Σκάλαθρον, Σπάλευθρον probabat Lobeck. Patholog. p. 263, Σπάλαθρον et Σκάλευθρον restituit Bekker.]

Σκάλευμα, τὸ, Fossa : aliis Effossio, Sarritio. [Hesychius et schol. Aristoph. Nub. 630 in Σκαλάθυρμα cit. L. Dind.]

Σκαλεύς, έως, ὁ, Sarritor s. Sartor, i. e. Qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in se-
B getibus herbas noxias effodit. Xen. OEc. p. 502 [c. 17, 12] : Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; [Et cum eod. verbo ib. 15] respondetur, hyeme ab aquis segetem partim obrui, partim earum radices ab iisdem nudari : sæpe etiam materiam ab aquis in arva invectam una cum segete erumpere, eamque suffocare. Oportere ergo, καταλυθέντος τοῦ σίτου ἐπικουφίσαι τὴν γῆν, quod Plin. dicit Laxare solum hyberno rigore induratum, nudatis autem detectisque radicibus, ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν : at ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφὴν, ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. Ex quibus apparet quid sit Σκάλλειν et Σκαλεύειν apud agricolas. Quidam tamen negant sarritionem quidquam proficere, quod frumenti radices sarculo detegantur, aliquæ etiam succidantur; ac, si frigora incesserint post sarritionem, gelu frumenta enecentur, ut Colum. tradit 2, 12, ubi etiam dicit segetes permota terra adobruere : quod Xen. paulo ante, ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν φιλωθείσαις ταῖς ῥίζαις. [Memorat σκαλεῖς Pollux 1, 221.]

C [Σκάλευσις, εως, ἡ, Sarritura, Gl.]

[Σκαλευτής, ὁ, Sarritor, Gl.]

Σκαλεύω, Fodio, [Sarrio, Sarculo, Gl.] i. cum σκάλλω suo primitivo : quemadmodum Hesych. quoque Σκαλεύει exp. κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει : ita ut significet Sarculo fodio, verto solum. [Et Ἐσκάλευεν, ἐκινεῖτο, ὤρυσσεν, ἀνελογίζετο. (V. Schleusner. in Σκάλλω cit.) Suidæ ἀνακινεῖν, διαξαίνειν.] Gallinæ etiam σκαλεύουσι, quum fimentum aut domus purgamenta ungulis suis vertunt, aliudve solum fodiunt ad eruendam escam. Plut. [Mor. p. 516, D] : Ὥσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα σκαλεύει ἔνθαδε, καὶ διαφαίνεθ' ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθή. Apud Aristot. Probl. [32, 13] τὰ ὦτα σκαλεύειν, forsan pro Fodere digito aut penna. Nisi malis Scalpere. [Casii Probl. 21, τὰς ἀκοάς.] Dicitur et ἄνθρακας σκαλεύειν pro Bacillo ligneo sulcum unum aut alterum ducere per cineres carbonibus superintectos, ad ipsos carbones suscitandos : quod etiam fit in prunis semiextinctis. Aristoph. Pac. [440] : Ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
D Ἔχονθ' ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας, Sedentem ad focum et fodiendem prunas, s. ζωπυροῦντα ἄνθρακας. Solent etiam σκαλεύεσθαι ἄνθρακες, quum glandes aut castaneæ aut poma inassata eruuntur. Suid. eo loco σκαλεύειν exp. ἀνακινεῖν, διαξαίνειν. Vide et Ὑποσκαλεύω. [Præcept. Pythagor. Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν Diog. L. 8, 17 et 18; Plut. Mor. p. 12, E; 281, A; 354, E, Vita Numæ c. 14, 5; Lucian. Ver. hist. 2, 28; Porphyr. Vita Pythag. p. 199, 17. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 299, 10 Gaisf. Jo. Chrys. t. 9, p. 305, E : Τὸ πῦρ σκαλεύουσι τῆς ὀργῆς. Hase. Ἡ σκαλευομένη ἄμπελος, Hesych. in Κράος. Ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσκαλευκότες φαινόμεθα, proverbiali forma ex veteri scriptore apud Etymol. M. p. 717, 19; 365, 13 (ubi interpr. σεσαλευκότες, ἐρευνήσαντες). Hemst.]

[Σκαληνής, ὁ, ἡ, i. q. σκαληνός. Aristot. Phys. ausc. 4, 14, fin. : Ὥσπερ οὐδὲ τρίγωνα τὰ αὐτὰ τὸ ἰσόπλευρον καὶ τὸ σκαληνές· et paullo post : Τὸ μὲν τοιόνδε ἰσόπλευρον, τὸ δὲ τοιόνδε σκαληνές. Libri duo bis σκαληνόν. L. Dindorf.]

[Σκαληνία, ἡ, Inæqualitas. Plut. Mor. p. 697, A.]

[Σκαληνιεὺς, ὁ. Hesychius : Σκαληνιεῖς, ὀχετοὶ, ἔντερα. Quod σωλῆνες scribendum suspicabatur Ruhnk. Quam conjecturam non commendat sequens vocabulum.]

[Σκαληνοειδὴς, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 916, B, item conjunctum cum ὀχετοί. Nec dixerim tamen σκαληνεῖς ὀχετοὶ scribendum.]

Σκαληνὸς, ἡ, ὸν, [et ὁ, ἡ, ut ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. App. 48, 3 : Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος οὐδὲ σκαληνός. Altera forma Hippocr. p. 916, B : Σκαληνὴ φλέψ. Theophr. fr. 1 De sens. 66 : Λείων καὶ περιφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων καὶ σκαληνῶν ... Βούλεται δὲ (Democritus) σκαληνὰ λέγειν ἅπερ παραλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκήν,] ut σκαληνὸν τρίγωνον, Scalenum triangulum, cujus tria latera inter se sunt inæqualia, inquit Euclides [vol. 1, p. 4, κϛ' ed. Peyr.]. Martianus definit σκαληνὸν, Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. [Item Tim. Locr. p. 98, B. Hesychius : Σκαληνὸν, σκολιὸν, πολύγωνον· τοῦ γὰρ τριγώνου εἴδη τρία, ἰσόπλευρον, ἰσοσκελὲς, σκαληνόν.] Hermol. σκαληνὸν alicubi vertit B Scalarium. Quidam dictum putant a scala. [Callimachus ap. Diodor. Exc. Vat. p. 32. Plato Euthyphr. p. 12, D : Εἰ σύ με ἠρώτας ποῖον μέρος ἐστὶν ἀριθμοῦ τὸ ἄρτιον καὶ τίς ὢν τυγχάνει οὗτος ὁ ἀριθμὸς, εἶπον ἂν ὅτι ὃς ἂν μὴ σκαληνὸς ᾖ, ἀλλ' ἰσοσκελής. Pollux 4, 160. Improprie Epiphan. vol. 1, p. 405, D : Λοξὰ τὰ παρ' αὐτῶν ῥήματα καὶ σκαληνά. || Adv. Σκαληνῶς, Epiphan. vol. 1, p. 432, C : Ὄφις σ. διαβαίνων. Int., Obliquis flexibus.]

[Σκαληνόω, Obliquo. Plut. Mor. p. 1121, A.]

Σκαλίας, [ὁ, s. Σκαλία, ἡ,] Fructus cacti, VV. LL. ex Theophr. H. Pl. 6, 4, [11 : Τὸ δὲ περικάρπιον... ἐμφερὲς τῷ τοῦ φοίνικος ἐγκεφάλῳ· καλοῦσι δὲ αὐτὸ σκαλίαν. Pro quo ἀσκάληρον Athen. 2, p. 70, E, *ascaliam* Plinius. Græcos hodiernos *scalera* vocare perhibet Anguillara ap. Schneider.]

[Σκαλιδεύω, Scalpo, Gl.]

[Σκαλίδιον, τὸ, Sarculum. Zachar. Papa Vita S. Bened. 3, c. 9. Jo. Mosch. Prat. spir. p. 1144, D : Λαβοῦσα μικρὸν σκ. V. Σκαλιστήριον. Hase.] C

[Σκαλίδρις, avis n. ap. Aristot. H. A. 8, 3, p. 593, 7 : Ἔτι σκαλίδρις· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ὄρνεον ποικιλίαν ἔχον, τὸ δ' ὅλον σποδοειδές. Ubi al. σκαλίδρες, σκανδρὶς, ὁ καλίδρις. Σικαλενδρὶς comparat Schneider., et dubitanter conjicit σκαλυδρὶς, tanquam ab σκάλλω.]

Σκαλίζω, i. q. σκαλεύω, et σκάλλω, i. e. Fodio, Sarro. [Sarculo, Gl. Phrynichus Bekkeri p. 24, 19 : Σκαλίζω ἀσκαλίζω, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ α.]

[Σκαλίς. V. Σκαλιστήριον.]

Σκάλισις, εως, ἡ, idem q. seq. σκαλισμός. Theophr. C. Pl. 3, 25 : Σκάλισις καὶ ποασμὸς, Sarritio et runcatio : de quibus Colum. 2, 12. Alibi Σκάλσις ab eo nominatur, ut C. Pl. 4, 14 : Δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλσις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν. [V. Σκάλσις.]

Σκαλισμὸς, ὁ, Sarritio, Sarritura, Sarculatio, σκάλσις et σκαλεία. [V. Σκαλὶς, Σκάλλω.]

Σκαλιστήριον, τὸ, Sarculum, i. e. Instrumentum quo plantæ et segetes sarriuntur : quum sc. sarculo terra indurata laxatur, et herbæ noxiæ, quibus seges suffocatur, succiduntur. [Lex. botan. Ms. : Ἀνέματα, τὰ D ἐργαλεῖα ἤτοι σκαλιστήρια. Ducang. App. Gl. p. 171.] Dicitur idem etiam Σκαλίς. [Sarculum, gramm. ap. Salmas. Plin. Ex. p. 644, a, A. Sarcula, Sarculum, Gl. Pollux 1, 245; 10, 129. Σκαφίον (σκαφεῖον) interpr. Hesychius. Duplici λλ male in Cram. An. vol. 1, p. 361, 27.] Ambo leguntur ap. schol. Theocr. [10, 14], ubi dicit σκαλίδα esse ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον. Ibid. dicit, σκαλεύειν τὸ χωράφιον, esse τὸ σκαλίσι καθαίρειν αὐτό : ἄσκαλα exponens ἀσκάλευτα et μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα : nam peracta sementi, sequens cura est sarritionis, ut Colum. docet 2, 12; quæ si negligatur, arva s. ipsa frumenta dicuntur Ἄσκαλα, i. e. Non sarrita, Sarculo non adobruta nec purgata. Legitur autem illud ἄσκαλα ap. Theocr. 10, [14] : Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα, Nondum quidquam a peracta semente sarrivi. [Strabo 3, p. 147 : Τὴν δὲ γῆν ταύτην (τὴν ἐξανθοῦσαν ἀργυρείῳ καττιτέρῳ) φέρειν τοὺς ποταμούς· τὴν δὲ σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ἠθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ

A κίστῃ. Unde Eunapio p. 59 ed. Boiss., ubi de eadem gente : Οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ, pro ἀλισμοὶ vel ἀλέσμοι, restituendum conjecit Vales. ad Sozom. 2, 14, sive Emend. p. 97. Inter instrumenta nautica δικέλλας, σκαλίδας, τόρους memorat inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 412, 172. De forma Σκαλὶς ejusque dimin. Σκαλίδιον, τὸ, Ducang. : « Jo. Carpathi episc. Ms. c. 45 : Ἐὰν ἔχῃς σκεῦος ἢ μάχαιραν ἢ σκαλίδα ἢ ἄλλο οἷον δήποτε. Colloquia Zosimæ : Καὶ κατέλιπεν ἓν σκαλίδιον. Scriptor Ms. Vitæ S. Pauli Thebani : Εἶτα καὶ θάψαι βουληθεὶς ἄθυμος ἦν, ὅτι μὴ ἐπείγετο σκαλίδιον ἢ σκαπάνην. Ap. Moschum c. 212 Int. Marsupium pendens vertit, nescio an bene. » Id. App. p. 171 : « Cyrill. Scythop. Vita Ms. S. Euthymii : Μετὰ τὴν εὐχὴν λαβὼν τὸ μικρὸν σκαλίδιον, ὃ ἐπεφερόμεθα διὰ τὰς τῶν μελαγρίων ῥίζας, ἔβαλε μικρὸν ὀρύσσειν. » Apophth. Patr. in Cotel. Mon. vol. 1, p. 549, E : Εὗρε μικρὸν σκαλίδιν. L. D. Martyr. S. Clem. § 21. Kall. Joseph. B. Jud. 2, 8, 9 : Βόθρον ὀρύσσοντες τῇ σκαλίδι· unde eadem fere sumpsit Porphyr. De abstin. p. 341, 5, et ap. Euseb. Pr. ev. B p. 407, A. Hase.]

[Σκάλιστρον, τὸ, ap. Aquilam et Symm. Jerem. 43, 10 sec. cod. Syr. Hex. Mediol., ad quem l. Norbergius σκάλιστρον, etiamsi i. sit q. σκαλιστήριον, prorsus alienum esse animadvertit, et σκέπαστρον s. σκεπαστήριον reponit. Ex Schleusn. Lex.]

[Σκαλλίον, τὸ, Poculum parvum. Hesychius : Σκαλλίον, κυλίκιον μικρόν. Οἱ δὲ σκαλλόν. Athen. 11, p. 498, A : Σκάλλιον, κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, ὡς Φιλητᾶς φησιν ἐν Ἀτάκτοις. Quod a verbo σκάλλω ducebat Casaub., ut σκαφίον a σκάπτω. Verior autem videtur accentus paroxytonus.]

[Σκαλλὸν s. Σκαλλός. V. Σκαλλίον.]

• Σκάλλω, Fodio : unde ap. Hesych. et Suid. Σκάλλοντες, σκάπτοντες. [Eadem conjungit Pollux 1, 227.] Gallinæ etiam σκάλλουσι, quum ungulis suis fimeta aut purgamenta ædium vertunt et escam in eis quærunt, quod et σκαλεύειν dicitur. Item Sarculo circumcirca leviter scalpo, Sarrio, Circumfodio, ut vites aliæque plantæ quotannis circumfodi solent. Theophr. H. Pl. C 2, 8 : Μεγαροὶ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς κολοκύνθας σκάλλοντες κονιορτοῦσι· ubi Gaza κονιορτοῦσι σκάλλοντες vertit, Pulverem sarculo excitant, i. e. Sarculo circumfodiunt ad terram et pulverem excitandum crebris imbribus et vetustate depressum. Segetes quoque σκάλλονται, Sarriuntur. Theophr. C. Pl. 3, 25 : Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης, Sarrire et runcare : de quibus Colum. 2, 12. Vide et Σκαλεύς. [Fodio, Circumcirca scalpo, Sarrio, Circumfodio, ac metaphorice Quæro, Scrutor. Ps. 76, 7 : Ἔσκαλλεν τὸ πνεῦμά μου, Scrutabatur spiritus meus. Hieron. in Ep. ad Suniam et Fretelam : Proprie Σκαλλισμὸς (σκαλισμὸς), inquit, in agricultura dicitur, in sarriendo, i. e. sarculando, et quomodo ibi quæruntur herbæ sarculo, quæ secentur, etc. Suid. : Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα, ἀνεζήτει. Idem verba Psalm. l. c. subjungit. Kusterus putat vocem ἐσκάλευεν esse emendationem τοῦ ἐσάλευεν et a margine in textum irrepsisse. Quod tamen, quum ap. Hesych. etiam ἐσκάλευεν exponatur per ἐκινεῖτο, D non opus videtur ut statuamus. In Lex. Cyrilli Ms. Brem. legitur : Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευσεν. Alii codd. Ps. l. c. pro ἔσκαλλεν habent ἔσκαλλον : unde ap. Hesych. : Ἔσκαλλον, ἀνεζήτουν, ἀνηρεύνων, uti pro ἀνηρεύνουν scrib. judicat Bos. Anim. ad auctt. Gr. p. 127, qui Symmachum pro ἔσκαλλον Ps. l. c. habere ἀνηρεύνων observat. Aq. Ps. 118, 85, ἔσκαλλον, Fodiebant. Adde Herodot. 2, 14 : Οὔτε σκάλλοντες οὔτε ἄλλο ἐργαζόμενοι οὐδέν· et schol. Theocr. 10, 14. » Schleusn. Lex. Αἲξ σκάλλουσα τῷ ποδὶ, Marcell. apud Euseb. Contra Marcell. Anc. p. 15, C. Hesychius : Κράος, ἐν ᾧ τὴν γῆν σκάλλουσι. Hemst. Geopon. 2, 24, 1 : Διὰ βοῶν σκαλλέσθω· 38, 1 : Σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται· 10, 69, 3 : Σκαλλομένης τῆς περικειμένης γῆς· et sæpius activo.]

|| Ab hoc eod. σκάλλω Eust. derivat Σκήλῃ, quod legitur ap. Hom. Il. Ψ', 189 : Μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ [σκήλει'] ἀμφὶ περὶ χρόα· nam si a σκέλλω formatum esset, scribendum foret σκείλῃ, ut ἀγγείλῃ, ἀνατείλῃ, et similia. Quibus veluti expositionis loco subjicit,

Δῆλον δ' ὅτι τὸ σκαλλόμενον λύεται τῆς συνεχείας. Significat ergo ibi σκάλλω Disrumpo et findo, sicut terra inter fodiendum et sarriendum scindi sarculo consuevit. In meo manuscripto Homero exp. μαραίνῃ et ξηραίνῃ, quemadmodum et in brevibus scholiis : tunc autem ad σκέλλω pertineret, unde σκλῆμι et σκληρός : significaretque Exiccet et induret, aut Marcescere faciat. [Σκήλειεν, σκελετεύσειεν, ξηραίνειν (ξηράνειεν), καύσειεν. Σκῆλαι, ξηρᾶναι, Hesych.]

Σκάλμη, ἡ, Thracicus gladius. [Hesychius, μάχαιρα Θρᾴκιος (Θρᾳκία Phot.)· καὶ σιδηρολάβον δέ αὐτήν τινες λέγουσιν.] Vide Polluc. [10, 165], qui ex Soph. affert : [Σκάλμη γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς. Marc. Antonin. 11, 15 : Ἐπιτήδευσις δὲ ἁπλότητος σκάλμη ἐστίν. Οὐδέν ἐστιν αἴσχιον λυκοφιλίας. De accentu barytono Arcad. p. 110, 2.]

[Σκαλμίδιον, τὸ, dimin. sequentis σκαλμός. Aristoph. ap. Suidam v. Ἀσπάζεσθαι cit. : Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια. ῐῐ]

Σκαλμός, ὁ, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc etiam est vox Interscalmium. [Σκαλμὸς, ἔνθα ἡ κώπη δεσμεῖται, Scalmus, Strurus, Gl. Pollux 1, 87; 10, 134. Arrian. Ind. c. 27, 5. Vitruv. 10, 8, 6. « Proprie Paxillus, quo firmatur aut ad quem religatur remus ; tum Remigum ordo, versus. Polyb. 16, 3, 4 : Ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν, Sub thranitarum, supremorum remigum, versu. » Schweigh. Lex. Eust. Od. p. 1517, 58 : Τροπωτῆρες, ἱμάντες, οἷς ἡ κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ· p. 1533, 41 : Ἔστι δὲ ἐπηγκενὶς ἡ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται κτλ. Photius, Lex. rh. Bekk. An. p. 302, 1 : Σ. τὰ ξύλα ὧν ἐκδέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν. Hom. H. Bacch. 42 : Πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. Æsch. Pers. 376 : Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Eur. Hel. 1598 : Ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην· Iph. T. 1347 : Ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας ἔχοντας. Apoll. Rh. 1, 379 : Ἐρετμὰ περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν· et 392. L. D. Conf. Bœckh. *Urk. über das Seew.* p. 103; 107; 117. Hase. Etym. a σκαίρω deductum scribit, ut dicatur quasi σκαρμὸς, eo quod remo ei inserto impulsa navis quasi saliat. Angl. De qua forma Ducang. : « Leo Tact. c. 19, 5 : Ἐχέτω δὲ καὶ πάντα τὰ πρὸς ἐξαρτισμὸν δρόμωνος ἀπαράλειπτα καὶ διπλᾶ, οἷον αὐχένας, κώπας, σκαρμούς, σχοινία. Constant. Adm. imp. c. 9 : Τὰ παλαιὰ αὐτῶν μονόξυλα καταλύοντες, ἐξ αὐτῶν βάλλουσι καὶ πέλλας καὶ σκαρμοὺς εἰς αὐτὰ καὶ λοιπὰς χρείας, et alii. »]

[Σκαλοβατέω, Scalam scando. Hesychius : Σκαλοβατεῖ, κλίμακι βαίνει. Ita secundum alphab. seriem Salmas. pro Σκολοβ.]

[Σκαλοβάτης, ὁ, Funambulus, Gl.]

[Σκαλοπιά, ἡ, Cuniculus talpæ. Theophr. H. Pl. 7, 12, 3 : Πολλὰς δὲ εὑρίσκουσι παρὰ ταῖς σκαλοπιαῖς. Sic enim C. Gesnerus pro σκολοπίαις. Pro παρὰ autem omisso in libris optimis ἐν suspicabatur Schneider. Sed v. Σκολόπαξ.]

[Σκάλοψ. V. Σκάλοψ.]

Σκάλοψ, οπος, ὁ, Talpa, et ipsa a fodiendo nomen adepta : unde Hesych. : Σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον, τυφλόν : est enim animal cæcum, quod terram fodit. Suidas μυῶν generi accenset, diversum tamen est a mure araneo, quam μυογαλῆν s. μυγαλῆν appellant. Aristoph. Ach. [879] : Σκάλοπας, ἐχίνους, αἰελούρους. [Etym. M. : Σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὁ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὦπας. Photius : Σκάλωψ (sic), ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος. Σκάλος, ὃν ἡμεῖς σπάλακα. Incertum an huc pertineat Hesychii gl. in Σκαλῶ ponenda.]

Σκάλσις, εως, ἡ, Sarritio, Sarritura, qua sc. planta aliqua circumfoditur et circumcirca scalpitur. Theophr. H. Pl. 2, [7, 5] : Τὴν δὲ σκαπάνην πᾶσιν οἴονται συμφέρειν, ὥσπερ καὶ τὴν σκάλσιν τοῖς ἐλάττοσι. Quæ Gaza sic vertit : Omnibus fossionem prodesse existimant, sicut etiam sarculationem minoribus. Sed perperam in vulg. editt. legitur Ὄσκαλσιν. Vide aliud exempl. in Σκάλισις. [C. Pl. 3, 20, 6; 4, 13, 3.]

[Σκαλτωμίζειν, λαμπυρίζειν. Σκαλῶ, σκαλαβῶ, Hesychii gl. obscuræ. V. Σκάλοψ.]

Σκάλωμα, τὸ, Gradus instar scalæ, VV. LL. At Bud. Gradum scalæ vocari a Polybio tradit σκάλωμα et κλίμα. [5, 59, 9 : Πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην. » Σκάλωμα Incisuram vertit Ern. cum Casaub. Nos Obliquitatem, Anfractum. Σκαιώμασι ibi dant codd. Vat. et Flor. An σκολιώμασι ? » Schweigh. Non minus obscurum voc., si modo est diversum, præbet Hesychii gl. in Σκαλώνια cit. Σκάλωμα et Σκάλωσις de scalis s. gradibus pendulis dictum v. ap. Coteler. ad Monum. Eccl. vol. 3, p. 616—7.]

[Σκάλων, ωνος, ὁ, tanquam n. disyllabum in αλων, ut, nisi grammatici error subest, cogitare non liceat de Ἀσκάλων, ponit Theognost. Can. p. 35, 31. L. D.]

[Σκαλώνια, τὰ ἀσκωρώνια, καὶ ἀκμαῖα, ἃ σκαμβὰ καὶ καμπύλα. Σκάμαια, κύων, Hesychii glossæ obscuræ.]

[Σκαμανδρεὺς, Σκαμανδρία, Σκαμανδριαῖος, Σκαμανδριανὸς, Σκαμανδριηνός. V. Σκάμανδρος.]

[Σκᾰμάνδριος, ὁ, Scamandrius, ab Hectore dictus Astyanax f. Hectoris, sec. Hom. Il. Z, 402, Plat. Crat. p. 392, B, D, et al. F. Strophii Trojanus, Hom. Il. E, 49. ‖ Adj. ab n. Σκάμανδρος, Σκαμάνδριος, α, ον, vel ὁ, ἡ, Hom. Il. B, 465 : Ἐς πεδίον Σκαμάνδριον. Unde Strabo 13, p. 597, 598. Soph. Aj. 419 : Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί. Eur. Tro. 1151 : Σκαμανδρίους ῥοάς· 374, ἀκτάς· Hel. 374 : Σκαμάνδριον ἀμφὶ Φρύγιον οἶδμα. Vitiosæ sunt formæ Σκαμανδριαίους, ποταμιαίους, ap. Photium et Suidam, et apud hunc ex libris correcta Σκαμάνδρειον ῥεῦμα pro Σκαμάνδριον, quibus etiam invitis Σκαμανδρίους scribendum. L. Dind.]

[Σκαμανδρογείτων, ονος, ὁ, ἡ, Scamandro vicinus. Const. Manass. Chron. 5981, Τροίαν. Boiss.]

[Σκαμανδροδίκη, ἡ, Scamandrodice, Cycni conjux, Tenis mater, ap. schol. Hom. Il. A, 38; Cycni ex Neptuno mater, ap. schol. Pind. Ol. 2, 147, Tzetz. ad Lycophr. 232. ī L. Dind.]

[Σκάμανδρος, ὁ, Scamander, fl. Troadis, quem Xanthum vocant dii, Hom. Il. Y, 74 : Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. (Aristot. H. A. 3, 12 : Δοκεῖ καὶ ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ξανθὰ τὰ πρόβατα ποιεῖν· διὸ καὶ τὸν Ὅμηρόν φασιν ἀντὶ Σκαμάνδρου Ξάνθον προσαγορεύειν αὐτόν.) Ubi syllaba ante duplicem, ut ceteris locis Hom. et Hesiod. Th. 345, corripitur : unde Κάμανδρος scripserunt nonnulli. V. Eust. et Mai. ad fr. Ambros. M, 21. Pind. Nem. 9, 39, Tragici, aliique poetæ, historici et geographi. Etymologias immemorabiles v. ap. schol. et Eust. ad l. Hom. Teucri, a quo Troes dicti Teucri, patrem Scamandrum Cretensem memorat Lycophr. 1304, ubi v. schol. et ad 18 et 29, et Nicol. Dam. p. 442. Ab hoc dictum fluvium significare videtur Steph. Byz., qui : Σκ., ποταμὸς Τροίας ἀπὸ Σκαμάνδρου. Trogus ap. schol. Virg. Æn. 3, 108, inter alia de hoc Scamandro : « Quum adversus Bebrycas finitimos bellum gereret, victor in Xantho flumine lapsus non comparuit : qui post a Cretensibus in honorem regis sui Scamander appellatus est. » Quem Teucri patrem fluvium dicit Diod. 4, 75. Ceterum v. Σκαρθμός. Addit autem Steph. : Τὸ ἐθνικὸν Σκαμάνδριος καὶ Σκαμανδρία, καὶ Σκαμανδριανὸς, ὡς τοῦ Καρδία Καρδιανὸς, καὶ Σκαμανδριηνός. In quibus etsi fem. Σκαμανδρία masculino ita ut alibi sæpe adjectum videri possit (velut in Ναύπακτος, ὁ πολίτης Ναυπάκτιος καὶ Ναυπακτία, et alibi), cetera tamen urbis potius nomen ejusque gentile spectare apparet. Itaque Franckius ad inscrr. Richter. p. 438 sq. (cujus conjecturas de verbis ab epitomatore fortasse contractis, sed vix ab librario corruptis, omitto) comparavit Plin. N. H. 5, 30, 33 : « Est tamen et nunc Scamandria civitas parva », et eandem ab utroque dici animadvertit quæ Σκάμανδρος dicitur Hierocli Synecd. p. 662, Σκάμανδροι in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 883, n. 3597, a, 7; b, 4. Ibidem a, 3, est gent. Σκαμανδρεῖς. ‖ Fl. prope Segestam Siciliæ ap. Diod. 20, 71, Strab. 13, p. 608, qui ab Ænea ita vocatum tradit. Mytilenæus olympion. ol. 76, 1, ap. Dionys. A. R. 9, 18, et Eusebium, qui ap. Diodor. 11, 48, Σκαμάνδριος. Atticus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, n. 266, 16. Alius ap. Theophanem Cerameum in Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 201, B. L. Dind.]

[Σκαμάνδρου λόφος, ὁ, olim dicta Ida Phrygiæ, sec. Tzetzen ad Lycophr. 29.]

[Σκαμβάλλει, ἀκηδεῖ, Hesych. Sed cod. potius ἀκηδία. V. Σκαλαθαρβία.]

Σκαμβάλυξ, Hesychio σκαμβός, στρεβλός : ap. quem legitur et Σκαμβηρίζοντες, ὀλισθαίνοντες, Labentes, Vacillantes.

[Σκαμβηρίζω. V. Σκαμβάλυξ.]

[Σκαμβεύω, Obliquus in latus procedo. Eustath. Opusc. p. 66, 46 : Ὁ δὲ διὰ τὸ ἀρισφαλὲς τῆς ὁδοῦ σκαμβεύσας οὐ πάνυ ἂν ψεχθείη, ἀλλὰ συγγνωμονηθείη· 125, 71 : Εἰς τὴν κατὰ θεὸν οὐ παύομαι ὁδὸν σκαμβεύων· 163, 23 : Οὔτε λόγοις εὐθυβολοῦντες καὶ τοῖς ἔργοις δὲ σκαμβευόμενοι.]

[Σκαμβίς, ίδος, ἡ, θερμοπότις. Λάκωνες, Hesych., Quæ calidam bibit. Sed scribendum θερμοποτίς, genus poculi, quod v.]

Σκαμβός, ή, όν, Qui obliquus in latus procedit, Obliquus, Incurvus, Distortus, Tortuosus, [Scaurus, Valgus, Curvus, Varius (Varus), Gl.] στρεβλὸς Hesychio; itidemque Suid. σκαμβή, ἡ διεστραμμένη [ex Ps. 100, 5, καρδία], ap. quem legitur hoc hemistichium, Σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν. [Prov. hoc memorant parœmiogrr. « Sym. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 410, 41. Const. Acropol. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 753, 53 : Ξύλον σκ. ἀπευθῦναι. » Hase.] In Geopon. [19, 2, 1] σκαμβὸς dicitur Cui crura introrsus intorta sunt; βλαισός, Cui extrorsus, (quorum ille Latinis dicitur Varus, hic Vatius) : Τῶν κυνῶν ἐκκρίνουσι τοὺς σκέλη ὀρθὰ ἔχοντας· εἰ δὲ μή, σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά· pro his Varronis [R. R. 2, 92] : Cruribus debent esse canes rectis, et potius varis quam vatiis. [Tamen Hippiatr. p. 247, 2 : Πόδας μὴ σκαμβοὺς εἰς τὸ ἐκτὸς μέρος. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 562, 47 : Σκ. ποδί. Paral. de Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 60, 12 : Στύλους σκ. Doroth. Doctr. p. 802, A et 851, B : Σκ. κανὼν καὶ τὰ ὀρθὰ σκαμβὰ ποιεῖ. Hase.] Deducunt autem et hoc gramm. a σκάζω s. σκαιῶς βαίνω.

[Σκαμβότης, ητος, ἡ, Obliquitas, Tortuositas. Athanas. vol. 2, p. 267, B : Πονηροτέραν σκαμβότητα διὰ ψεύδους ὀρύξαντες.]

[Σκαμβόω, Detorqueo. Athanas. vol. 2, p. 267, A : Ἐπειδὴ τῆς ἀγάπης τὸ εὐθὲς διαφθείραντες αὐτὴν ἐσκαμβώσαμεν· B : Διὰ μίσους καὶ ψεύδους τὴν καρδίαν σκολιώσαντος καὶ σκαμβώσαντος. L. Dind.]

[Σκάμβυξ, υκος, Vallum, Palus. Hesychius : Σκάμβυκας, σκόλοπες, χάρακες. Idem vitiose, ut videtur, Σκάνδωνες cum eadem interpr.]

[Σκαμβώδης, ὁ, ἡ, i. q. σκαμβός. Nicet. Annal. 21, 1.]

[Σκαμβωνίας ῥίζα, Scammonia, Diosc. Notha p. 474 (4, 168). Boiss. Leg. σκαμμωνιάς ῥ. Angl.]

[Σκαμβωνίδαι, δῆμος Ἀττικὸς Λεοντίδος φυλῆς. Τὰ τοπικὰ ἐκ Σκαμβωνιδῶν καὶ ἐν Σκαμβωνιδῶν καὶ εἰς Σκαμβωνιδῶν, Steph. Byz. Aristoph. Vesp. 81 : Νικόστρατος ὁ Σκαμβωνίδης. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, 5; 312, n. 180, 13 etc. Harpocrat. ex Lycurgo. L. D. Themistoclis Ep. 14=11 init. Boiss.]

[Σκάμβωσις, ἡ, Incurvatio, Intortio. Pamphil. Epist. p. 24, A Gretser. Hase.]

Σκάμμα, τό, Fossa. [Fossum, Gl. Plato Leg. 8, p. 845, E : Ἂν τις διαφθείρῃ ὕδωρ ἀλλότριον ... σκάμμασιν. Eust. Il. p. 1197, 57.] Σκάμμα, sicut τὰ ἐσκαμμένα, dicitur etiam Sulcus stadii s. spatii in quo saltu certabant, Fines curriculi, Bud. Alii malunt interpretari Locum certaminis in quo athletæ congregantur : a σκάπτω propterea nominatum, quod fossa cingi soleret. [Aliquoties est in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 504, n. 2758.] Unde proverbialiter dictum est ap. Hieron. De scammate et loco certaminis egredi, pro eo, quod est a proposito digredi, s. lineas transilire, Ep. ad Pamm. : Quum ergo ista quærantur, cur tu omissis, super quibus pugna est, de scammate et loco certaminis egrediens, in peregrinis et longe alienis disputationibus immoraris ? Voluntque hic De loco certaminis, esse ἐξήγησιν præcedentium De scammate. Itidem Tertull. Ad Martyres : Itaque epistates vester Christus Jesus, qui vos spiritu unxit, et ad hoc scamma produxit, voluit vos ante diem agonis ad duriorem tractationem a liberiore conditione seponere, ut vires corroborarentur in vobis. At Cæl. Aurel. Chron. 2, 1 : Ordinat præterea idem Ascle- A piades in arenæ spatio deambulationem, quod appellant scamma, atque transcensum lignorum. Paulo ante idem Cælius dixerat, Conficienda sunt ligna, quæ transgredi pedibus nitantur ægrotantes : tunc etiam perfectis in terra lacunis, deambulationem imperabimus. Ubi nota eum σκάμματα vocare Perfectas in terra lacunas, et spatium arenæ, quæ vult transiliri ab ægro, ut corpus isto saltu magis magisque corroboret. [Polyb. 40, 5, 5 : Οὐδὲ ἐπὶ τοῦ σκάμματος ὢν τὸ δὴ λεγόμενον, ἐδύνατο λῆξαι τῆς ... ἀναισχυντίας.] Apud Græcos sæpe pro ipso illo Certamine et agone athletico usurpatur [Ἀγῶνες, στάδια, Hesychius] : ut Chrysost. in Comm. in Ep. ad Rom. 11 : Εἴσω τοῦ σκάμματος ἕστηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας· quæ Bud. sic vertit, Adhuc in agone es atque in campo pugillari et athletico; tibi integrum est instaurare certamen et offensionum noxam sarcire. Idem Bud. ex Eod., Εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, pro Ad majores agones et contemplationes. Idem σκάμματα interpr. etiam Fines curriculi B ad perfectiorem vitæ statum. [Theodoret ap. Phot. Bibl. p. 509, 11 : Ἀρρητός τις οἰκονομία σκάμματά σοι καὶ διαύλους ηὐτρέπισε. « Pars Circi Σφενδόνη opposita, qua parte latior est. Chron. Alex. a. 25 Constantini : Καὶ περιέρχεσθαι τὸ ὄχημα τὸν ἄνω καμπτόν, καὶ ἔρχεσθαι ἕως τὸ σκάμμα, κατέναντι τοῦ βασιλικοῦ καθίσματος. » Ducang. Eadem Jo. Malal. p. 322, 11, ubi pro ὄχημα male σχῆμα. L. Dind.]

[Σκαμμάς, άδος, ἡ.] Σκαμμάδες, Scorta, Hesych. [Κασαλβάδες Ruhnk. Alia Albertus, σκαμβάδες Lobeck. Pathol. p. 142.]

[Σκαμματίζω, ap. Georg. Pachym. Andron. Pal. 2, p. 77, C : Τὸν ἐσκαμματισμένον χαρτοφύλακα, Int. vertit Exchartophylacem. L. D. Pseudochrys. t. 8, p. 906, C : Τῇ νίκῃ τῶν σκαμματιζόντων. Int. : Certantibus, si victores sint. Hase.]

Σκαμμονία, vel Σκαμωνία, Scamonea, Scammonium, Plin. Sic ap. Nicandr. [Al. 575], Σκαμμώνιον. Idem [ib. 484], δάκρυ νεοβδάλτοιο κάμωνος dixit Scammonii lacrymam, i. e. δακρύδιον Alex. Trall., VV. LL. C Σκαμμώνιον dicta fuit a quibusdam et Thapsia, ut tradit Diosc. [Nothis p. 473 (4, 154). Boiss.], quod ea perinde atque scammonio corpora purgarentur. [Σκαμωνία, Eubulus ap. Polluc. 6, 67, quem Antiphanem dicit epit. Athen. 1, p. 28, D : Καὶ νᾶπυ Κύπριον καὶ σκαμωνίας ὀπόν. Σκαμμωνία et σκαμωνία ap. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1; 9, 1, 3 et 4; 9, 9, 1; 9, 20, 5. Schneid. Ap. Diosc. 4, 171, σκαμμωνία, et utroque modo ap. alios medicos, Geopon. 12, 19, 18. Hesychius : Σκαμωνία, εἶδος βοτάνης. Chœrob. tamen Cram. An. vol. 2, p. 262, 16 : Σκαμωνεία, διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ ει διφθόγγου κατὰ παράδοσιν. L. D. Σκαμμωνία Galen. vol. 6, p. 345, 17; 467, 10 et 14; 476, 8, 10 et 14; 600, 15; 686, 10; vol. 14, p. 300, 17; 324, 1; 524, 11; 760, 7; 763, 2, aliisque multis ll. Σκαμωνία Leo phil. Consp. med. p. 93, 23; 121, 6 Ermerins. De ejus virtute medicinali Galen. vol. 2, p. 42, 17; vol. 4, p. 760, 12; vol. 14, p. 223, 2. Basil. t. 1, p. 66, A. Anast. Sin. Hodeg. p. 42, 27. Est Convolvulacea Scammonia L., sec. Fraas. Synops. D plant. floræ cl. p. 171. Hase.] Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, Ex scammonia factum vinum, Diosc. [5, 83. Plin. H. N. 14, 16.]

[Σκαμμώνιον. V. Σκαμμωνία.]

Σκάμνα, Scamna, ap. Isocr. : unde Σκαμνία apud Eundem. VV. LL. [Isidorum potius dici putes, si vel apud illum tale quid legeretur. Σκαμνίον vero vel σκαμνεῖον etc. v. ap. Ducang.]

[Σκαμότας, ὁ, Scamotas, n. viri in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 1090, B.]

[Σκαμπεῖς, Scampes, opp. Epiri ap. Ptol. Geogr. p. 223, 4 Wilberg., quod Hierocli Synecd. p. 433, 25, Σκάμπα· Malcho Hist. p. 250, 21 et 252, 10 ed. Bonn., Σκαμπία. Hase.]

[Σκαμφυσεῖ, μεμψιμοιρεῖ, ἀγανακτεῖ, Hesychii gl. corrupta ex verbo in —ύζω.]

[Σκάμων, ωνος, ὁ, Scamo, n. scriptoris ap. Athen. 14, p. 630, B; 637, B, apud Suidam in Φοινικήια scriptus Σκάμμων, apud Photium καμῶν præcedente ς, nec plus fidei habet Κάμων pater Sapphonis apud

A
Suidam v. Σαπφώ : qui etiam Hellanicum Σκάμωνος f. perhiberi tradit, et Σκάμων ponit ὄνομα κύριον.]

[Σκαμωνία. V. Σκαμμωνία.]

[Σκαμωνίδης, ὁ, Scamonides, n. viri, ap. Alciphr. Ep. 3, 55, ubi Σκαμβωνίδου Bergler., excidisse nomen viri opinatus.]

[Σκάναμα, τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι. Σκανα...ντα ἐπιγαλα.. ἢ Σωφρονίωσκανὰς πορεύσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι. Καλλίας δὲ σκεῦος, Hesychii verba corrupta. In quibus παρὰ Σώφρονι intt.]

[Σκανδάλα, ης, ἡ, i. q. σκανδάληθρον, esse conjicit Bergler. ap. Alciphr. Ep. 3, 22 : Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἐράψας. Σκανδάλης scribendum monuit Wagner.]

[Σκανδαληθριστὴς voc. nihili. V. Σκανδάληθρον.]

Σκανδάληθρον, τὸ, in decipula dicitur Lignum incurvum s. Paxillus ipsam decipulam sustinens : cui esca solet infigi vel alligari, ut fera eam arrodens et paxillum emovens, ipsam decipulam in se evertat :
B
qua signif. σκάνδαλον quoque accipit Hesych. Pollux [10, 156] σκανδάληθρον vocari scribit τὸ ἐνιστάμενον ταῖς μυάγραις παττάλιον, Paxillum qui in muscipulis erigitur : qui vero in majoribus decipulis erigitur, ῥόπτρον appellari. Itidem 7, c. 26 [§ 114] : Τῶν μυαγρῶν τὸ ἱστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, τῇ δὲ [παττάνιον, τὸ ■ τῇ vulgo] σπαρτίνῃ προσηρτημένον, σκανδάληθρον καλεῖται. Sic enim ibi lego, emendatione quorundam verborum petita ex loco ante citato. Unde σκανδάληθρον ἱστάναι dicitur, qui in muscipula paxillum funiculo adalligatum erigit, escam ei inserens, quam mus arrodens, illum ipsum paxillum in se evertat. Metaphorice autem Aristoph. Ach. [687] : Ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, Verborum tendiculas s. decipulas tendens, quibus sc. capiatur et irretiatur. Sed annotat schol. scribi etiam uno verbo σκανδαληθριστὰς, et tunc esse hyperbaton, atque hunc verborum sensum, ἀνελκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος ἑαυτῷ σκανδαληθριστὰς ἐπῶν (s. θηρευτὰς λόγων), ἐρωτᾷ
C
ἡμᾶς, Pertrahens secum ex foro dolosos oratores verborumque captiosorum magistros, interrogat nos : ut sc. verborum laqueis nos irretiat. Et sic Σκανδαληθριστὴς erit verbale, a verbo [non græco] Σκανδαληθρίζω, Decipulam tendo erecto τῷ σκανδαλήθρῳ : et σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν dicentur metaphorice ἀπὸ τῶν σκανδαλήθρων s. πετεύρων τῶν ἐν ταῖς παγίσι : quæ σκανδάληθρα, ut et σκάνδαλα, denominantur ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν. [Quod Photius dicit : Σκανδάληθρα καὶ σκάνδαλα λέγουσιν, Σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, Κρατῖνος, credibilius est Cratinum pro Aristophane nominatum quam utrumque his verbis usum esse.]

Σκανδαλίζω, Scandalum affero, Scandalo sum, Offendere et impingere facio. Matth. 5, [29] : Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, Facit ut tu offendas. Quia non tam oculus ipse est nobis offendiculo, quam id quod per eum cernimus. Ea autem faciunt ut offendamus, quæ impediunt quominus inoffenso cursu pergamus in lege Domini; peccata enim sunt
D
veluti saxa, ad quæ impingimus. Itidem 1 Cor. 8, [13] : Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, Facit ut offendat frater meus. Et mox, Ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Sic alibi sæpe. Pass. Σκανδαλίζομαι, Offendor et velut in scandalum in via incurrens impingo : qua signif. προσκόπτειν quoque et προσκρούειν usurpantur. Jo. 16, [1] : Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, Ut ne offendamini. Rom. 14, [21] : Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται, ubi nota præp. ἐν, quæ tum alibi passim addita legitur cum suo casu, tum Matth. 26, [31] et Marc. 14, [27] : Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Utuntur Theologi quoque Apostolos secuti, ut Greg. Naz. : Ἰουδαῖοι σκανδαλισθήτωσαν, οἱ Ἕλληνες διαγελάτωσαν, αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν. Profanorum autem scriptorum nemo, quod quidem sciam, usus est vel hoc verbo σκανδαλίζω, vel nomine σκάνδαλον : atque adeo Sacræ Scripturæ peculiaria esse videntur. [Ἐσκανδαλισμένους ἀπὸ τῆς πίστεως, lapsos, Hermas ap. Fabric. 5, p. 16 fine. Valck.] In Lex. meo vet. [et Etym. M.]

A
scribitur Σκανδάλιθρον per iota, diciturque itidem esse τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται, Incurvum in tendicula lignum, quo erigitur s. sustinetur : et ab Archilocho vocari ῥόπτρον, ubi ait Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

[Σκανδαλισμὸς, ὁ, i. q. σκάνδαλον. Anonym. in notis ad Planud. Metam. p. 315, c. 1. Boiss. Titus Bostr. In Luc. p. 777, C : Τὸν σκ. τὸν ἐπὶ τῷ σταυρῷ γενόμενον. Hase. ᾶ]

Σκάνδαλον, τὸ, quoque [Scandalum, Gl.] et Σκῶλον a σκάζω, s. primitivo ejus σκάω, derivata putantur. Unde et Hieron. Contra Pelag. 2 : Nisi fallor enim, σκῶλον et σκάνδαλον apud Græcos ex offensione et ruina nomen accepit. Ubi Erasmus hæc annotat, Utrumque ductum videtur a σκάζω, i. e. Claudico, quod objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere. Dicunt porro grammatici quidam σκάνδαλον esse Lignum incurvum, quo tendicula s. decipula sustinetur, et in quod impingens animal, ipsam tendiculam s. decipulam in se subita ruina evertit : alio nomine σκανδάληθρον dictum. Sic accipi
B
videtur Ps. 69, [22] : Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον. Nisi ibi malis accipere pro Obstaculo s. Impedimento pedum, quod sc. in via insidiose ponitur, ut qui illac transeunt, in id impingant pedem, et offendant : unde et Offendiculum quidam interpr. : synonymum habens πρόσκομμα : quo sensu dictum est in libro Judith, 5, [1] : Τὰς διόδους τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν, καὶ ἐτειχίσαντο πᾶσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα· ubi alii vertunt Obstacula, alii Obices. Alioqui metaphorice plerumque usurpatum legitur passim in N. T., ut Rom. 14, [13] : Μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, Ut ne offendiculum ponatur fratri aut scandalum : in quod sc. impingens, incepto cursu impediatur. Et in Ep. [1] Petri 2, [7] : Λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου· quibus in ll. nota πρόσκομμα et σκάνδαλον posita ἐκ παραλλήλου, sicut et ap. Greg. Naz. : Λίθος προσκόμματος ὑμῖν τοῦτο γίνεται, καὶ πέτρα σκανδάλου. Rursum in Ep. ad Rom. 16, [17] : Τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας. Item Matth. 16, [23] : Σκάν-
C
δαλόν μου εἶ. Apud profanos auctores nullum hujus vocab. usum reperi; atque adeo ipsi etiam lexicographi Græci vix attingunt : unus Hesych. dicit, Σκανδαλοθρίστας [Σκανδάληθρ' ἱστὰς intt. ex l. Aristoph. in Σκανδάληθρον cit., quod v.] καὶ σκάνδαλον, τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. Ap. Eund. [et in Gl. et in Chœrob. Epimer. p. 147, 12, sed apud hunc quidem, nisi apud ceteros quoque, errore fortasse librarii, quum et in l. Psalm. sit σκάνδαλον nominat. et ap. ipsum bis p. 156, 4; 179, 17,] masc. quoque gen. legitur Σκάνδαλος, ἐμποδισμὸς, Impedimentum, Offendiculum. [In versu anonymi ap. schol. Ven. Hom. Il. B, 67 : Ἐχομένα τρίβου σκάνδαλ' ἔθεντό μοι, ubi ἔχομαι schol. interpr. πλησιάζω, legendum videtur σάνδαλ', ut Tragici verba sint, quod metrum prodit dochmiacum. Præterea ἐχομένας scribendum aut τρίβῳ. L. Dind.]

[Σκανδαλοπλόκος, ὁ, ἡ, unde adv. Σκανδαλοπλόκως, Scandalum nectendo. Theod. Prodr. Galeomyom. 31 : Καθώσπερ οἱ κύνες ἰχνηλατοῦσι τοὺς λαγωοὺς ποικίλως, τὸν αὐτὸν αὕτη σκ. τρόπον ὑμᾶς διιχνεῖ. Boiss.]
D
[Σκανδαλοποιὸς, ὁ, ἡ, Scandalum faciens s. excitans. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 423, A fin. L. Dindorf.]

[Σκανδαλουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. σκανδαλοποιός. Actt. Conc. t. 3, col. 252, 32. Hase.]

[Σκάνδαλος. V. Σκάνδαλον.]

[Σκανδαλόω, i. q. σκανδαλίζω. Aq. sec. cod. Barber. Mal. 2, 8, ἐσκανδαλώσατε : quæ lectio præferenda est lectioni ἐσκανδαλίσατε, quia delectatur Aquila verbis in syllabam οῦν desinentibus. Schleusn. Lex.]

[Σκανδαλώδης, ὁ, ἡ, In quo homines offendant, Invidiosus. Pseudo-Chrys. Serm. 79, vol. 7, p. 483, 12 : Ἡ τρυφὴ ἡμῶν εἰρήνην οὐχ ἔχει· ὁ ὕπνος, τὸ βάδισμα, ὅλα σκανδαλώδη. Seager. Epiphan. t. 1, p. 747, A : Τραχεῖαν ὁδὸν καὶ σκ. Hase. Theodor. Stud. p. 504, C. L. Dindorf.]

[Σκανδαρία ἄκρα τῆς Κῶας, et ejusdem τὸ Σκανδάριον (libri —δάλιον) memoratur Straboni 14, p. 657.]

Σκάνδεια, ἡ, Galeæ quoddam genus [sec. Hesych.] : est et urbis nom. [Σκ., ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς Παυσανίας

γ' (23, 1), Steph. Byz. Hom. Il. K. 268; Lycophr. 108; Thuc. 4, 54.]

[Σκανδία, ἡ, et Σκανδίαι vel potius Σκανδῖαι, αἱ, insulæ, de quibus Ptolem. 2, 11 fin. sive Marcian. Heracl. p. 94 sq. ed. Miller.: Ἀπ' ἀνατολῶν δὲ τῆς (Κιμβρικῆς) χερσονήσου κεῖνται νῆσοι δ' αἱ καλούμεναι Σκανδίαι, τρεῖς μὲν μικραί, μία δὲ μεγίστη καὶ ἀνατολικωτάτη, καλεῖται δὲ ἰδίως καὶ αὕτη Σκανδία (ap. Ptolem. nonnulli per ει), et paullo post ὁ τῆς Σκανδίας περίπλους. Scandiam memorat Plin. N. H. 4, 16, 30. Agathem. Geogr. 2, 4, p. 39: Εἴη δ' ἂν ἀξιόλογος καὶ ἡ Θούλη καὶ ἡ μεγάλη Σκανδία, ἡ κεῖται ὑπὸ τὴν Κιμβρικὴν χερρόνησον. L. Dind.]

Σκανδικοπώλης, ὁ, dictus Euripides, quod ejus mater σκάνδικος venditrix esset. [Aristoph. Ach. 478. Hesych. et Photius in Σκάνδιξ.]

[Σκανδικώδης, ὁ, ἡ, Qui est σκάνδικι similis. Theophrast. H. Pl. 7, 11, 1, et 7, 7, 1 cod. Urbinas post καλοῦσιν inserit: Σκάνδιξ καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικώδη. Sprengel. omissam in ed. pr. in Comment. de umbelliferis, Scandicem pectinem interpretatur, in edit. sec. Chærophyllum sativum. Stackhous. in altero catalogo Scandicem cærefolium, hodieque σκανδίκι vocatum. In forma ipsius σκάνδικος tam incerta non licet formam τῶν σκανδικωδῶν agnoscere. Schneid.]

Σκάνδιξ, ῖκος, ὁ [immo ἡ: v. infra], inter Olera sylvestria censetur a Græcis: Galen. similem gingidio facit. [Conf. Theophr. H. Pl. 7, 8, 1, Diosc. 2, 168, Rufus p. 6 ed. Clinch. Plin. N. H. 21, 15; 22, 22 et 24. Et v. Σκανδικώδης. « Galen. vol. 6, p. 622, 16; 640, 3; 794, 12. Lucian. Lexiph. c. 2: Σκανδίκων καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος. Est Scandix Pecten L., sec. Fraas. Syn. pl. floræ cl. p. 150. » Hase. Aristoph. Ach. 478: Σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος, de Euripide (ut Διασκανδικίζω, quod v.) et ib. 480. Schol.: Θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδιξ ἐλέγετο· ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον εὐτελές. Gramm. Bekk. An. p. 193, 19 et Lex. rh. p. 305, 19, λάχανον vel λ. ἄγριον τὸ αὐτομάτως φυόμενον. Alciphr. Ep. 3, 49: Ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν.] Metroclis cynici abluentis σκάνδικας meminit Diog. L. Aristippo [2, 102. || Fæx vini. Glossæ botan. Mss. ex cod. Reg. 2690: Σκάνδιξ, τρυγία οἴνου. Ducang.]

Σκάνδυκες, i. q. σκῶλοι: Hesych. σκόλοπες, χάρακες, Pali præacuti, Valli. [V. Σκάμβυξ.]

Σκανθαρίζω, s. potius Σκινθαρίζω, Medio digito nasum ferio. Hæc scriptura ap. Hesych. et Eustath. [Il. p. 861, 10], illa ap. Polluc. [9, 122, 126, ubi explicat τῷ μέσῳ τῆς χειρὸς δακτύλῳ ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφεθέντι τὴν ῥῖνα παίειν] extat. Sed Hesych. affert et Σκαρίζειν. Expositionem autem auctoritate Didymi confirmat.

[Σκάνθαρος, ὁ, animalculi species: recensetur in Euchologio p. 697 inter animalia agros depascentia. Ducang. Itaque κάνθαρος scribendum videtur.]

[Σκάνος, αἰτία, κώλυμα, Culpa, Caussa, Impedimentum, Hesychio.]

Σκαπανεὺς, ὁ, Qui ligonem tractat, Fossor. [Lycophr. 652: Τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως βοαγίδα, de Hercule, Etym. M. in Στέρφος sive schol. expl. τοῦ σκάψαντος τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου. Photius: Σκαπανέα λέγουσιν, οὐ σκαφανέα (σκαφέα recte Albert. ad Hesych. v. Σκαπανεύς). Minus probat Phryn. in Σκαφεὺς cit.] Lucian. Tim. [c. 7]: Καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Utitur et alibi [velut Vit. auct. c. 7. Joseph. Ant. Jud. 6, 3, 5: Σκαπανεῖς ἀμπέλων. Galen. vol. 6, p. 486, 7: Τῶν θεριστῶν καὶ τῶν σκαπανέων. Hase]. Necnon Pollux l. 7, c. ult. [§ 148]. Τὸ δὲ τῶν σκαπανέων ἐργαλεῖόν ἐστιν ἡ σκαπάνη. [1, 38 et 222. Just. Mart. Apol. 1, 72. Zonaras v. Σκαπανήτης.]

Σκαπάνη, ἡ, Fossio, quo sensu usus est Theophr. in l. quodam cit. in Σκάλσις. Itidem in Epigr. usurpari ajunt. [Agathias Anth. Pal. 9, 644, 22: Σκαπάνης ἄλγεα καὶ πενίης· Macedon. 5, 240, 2: Οὐ γὰρ ἀρότρῳ ἔργα μελισσάων γίνεται ἢ σκαπάνῃ.] Estque ei synonymum σκάφευσις et σκαφεία. Significat etiam Instrumentum fossoris, quo terram eruit: quod est species ligonis latior breviorque, ut quidam tradunt, quale Rutrum est, ab eruendo dictum: ut apud Festum, Rutrum tenentis juvenis, et arenam eruentis. Itidemque ap. Pallad., Rutrum quo calx subigitur. Ab Hesych.,
A [Photio] et Suida exp. σκαφεῖον, ὀρυγεῖον, δίκελλα [δικέλλιον. Pollux 7, 148; 10, 129]. Utitur et in hac signif. Theophr. C. Pl. 3, 25, ubi ait, Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀρότροις καὶ τῇ σκαπάνῃ, Aratro et ligonibus. Ovid.: Jactati, pulsabant arva ligones. [H. Pl. 2, 7, 1 et 5, C. Pl. 3, 2, 1, etc. Ib. 6, 3: Λίθων πληροῦντα καὶ γῆς, ὥστε μὴ ἅπτεσθαι τῆς σκαπάνης, Terræ fossæ. Schneider. De qua significationis mutatione conf. Lobeck. Pathol. p. 179.] Utitur Theocr. quoque 4, [10. Rastrum, Gl. Scriptor Ms. Vitæ S. Pauli Theb. in Σκαλίδιον cit.: Σκαλίδιον ἢ σκαπάνην. Theodoret. H. E. 3, 20, p. 139, 22.]

Σκαπανήτης, ὁ, affertur pro Fossor. [Zonaræ p. 1650, cujus liber unus σκαπανίτης, est ὁ σκαφεύς.]

[Σκαπάνιον, τὸ, Ligo. Martyr. S. Clement. § 21. Kall. || Baculus. V. Σκηπάνιον.]

[Σκαπανίτης. V. Σκαπανήτης.]

[Σκάπαρδος, ὁ, Hesychio ὁ ταραχώδης καὶ ἀνάγωγος, Turbulentus et rudis. Eadem orthographia quam ap. Hes. confirmat ordo literarum, ap. Tzetzen in Cram. B An. vol. 3, p. 351, 10, scriptum in fr. Hipponactis: Ἑρμῆ κυνάγχα, μῃονιστὶ Κανδαῦλα, φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό τί μοι σκαπαρδεῦσαι, cui συμμαχῆσαι superscriptum, nec convenit signif. in Σκαπερδεύω posita. Quæ forma si sola vera, etiam Σκάπερδος pro σκάπαρδος ponendum. His accedit alia Hesychii gl. Σκαρπαδεῦσαι, κρῖναι, cui similis ejusdem: Καπαρδεῦσαι, μαντεύσασθαι, ut Σκαπαρδεῦσαι scribendum sit quamvis contra ordinem alph. L. Dindorf.]

Σκαπέρδα, ἡ, Ludi genus, in quo per foramen trabis erectæ et depactæ solo, trajectus erat funiculus: eo unus aversus circumdabatur, et alter pone stans caputque funiculi retinens, ita vi protrahebat, donec ad summum trabis eveheret socium atque suspenderet: in quo consistebat victoria. Hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat Pollux [9, 16: Ἡ σκάπερδα, δοκὸν ἐν μέσῳ τρυπήσαντες καταπηγνύουσι· διὰ δὲ τοῦ τρυπήματος διῆρται σχοινίον, οὗ ἑκατέρωθεν εἷς ἐκδέδεται, οὐ πρὸς τὴν δοκὸν βλέπων, ἀλλ' ἀπεστραμμένος· ὁ δὲ τὸν ἕτερον πρὸς βίαν ἑλκύσας, ὥστ' ἀνωτάτω τῇ δοκῷ προσαγαγεῖν, νικᾶν C οὗτος δοκεῖ· καὶ τοῦτο σκαπέρδαν ἕλκειν λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε μέν τινες καὶ νῶτα προστιθέντες ἀλλήλοις ἀνθέλκουσιν ἑνὶ δεσμῷ δεθέντες. Memorat etiam 110.] Hesych. quoque ejus meminit, aitque omne difficile σκάπερδαν dici; sic enim ibi scriptum. [Dicit Hes., Σκ., ἐν τοῖς Διονυσίοις ἀγομένη, πηγνυμένης δοκοῦ ἀνδρομήκους καὶ τετρημένης, (ἣ add. Musurus) διήρηται (διῆρται intt., quod tamen διείρται potius scribendum) διὰ σχοινίον (—ου), καὶ δύο οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἀντίους ἄλληλοι (ἀλλήλοις) τοὺς νώτους ἔχοντες, καὶ πᾶν τὸ δυσχερὲς σκάπερδα λέγεται, καὶ ὁ πάσχων Σκαπέρδης. Photius: Σκαπερδα (sine accentu)· παιδιά τις· δοκίδος γὰρ ἐκτετρημένης σχοινίον διεκβαλόντες προσάπτουσιν τοῖς νεανίσκοις· καὶ ὁ προσαγαγὼν πρὸς τὴν δοκίδα τὸν ἕτερον νικᾷ. Conf. Eust. Il. p. 1111, 25 sq.]

[Σκαπερδεύω.] Σκαπερδεῦσαι, Convitiari, VV. LL. [Hesychio λοιδορῆσαι. V. Σκάπαρδος.]

[Σκαπέρδης. V. Σκαπέρδα.]

Σκάπετος, ἡ, Fossa s. Fovea, τάφρος, Hesych., qui addit a quibusdam exponi τάφος. [V. Κάπετος.]

[Σκάπλας, ὁ, Scapula, cogn. Rom. viri, in inscr. D Ancyr. C. I. vol. 3, p. 78 et 79, nn. 4022, 4023: Γ. Ἰούλιον Σκάπλαν. L. Dind.]

Σκάπος, Ramus, et Ventus quidam, Hesych. [Conf. Salmas. Ad hist. Aug. p. 445, F. Hase. Lat. Scapus. De vento conf. Κάπος et Κάπυς, πνεῦμα, ap. Hes.]

[Σκάπτειρα, ἡ, Quæ fodit. Epigr. Anth. Pal. 6, 21, 1, δίκελλα.]

[Σκαπτέον, Iterandum, Gl. Fodiendum. Schol. Soph. OEd. C. 884: Οὕτω φασὶ σκαπτέα, φυτευτέα, ἀντὶ τοῦ σκαπτέον, φυτευτέον. Idem ponit Pollux 1, 226. L. D.]

[Σκαπτὴ Ὕλη. V. Σκαπτός.]

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεύς. Aristot. Eth. 6, 7, ex Homeri Margite: Τὸν δ' οὔτ' ἂρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα. [Clem. Al. Strom. 1, 4, 25; Basil. t. 1, p. 579, C, uterque it. ex Margite. Hase.] Utitur et Xen., teste Polluce [7, 148: Οὓς δὲ σκαπτῆρας καλεῖ Ξενοφῶν, οὗτοί εἰσιν οἱ σκαπανεῖς. Sed non est apud Xenophontem.]

Σκαπτὸς, ἡ, ὸν, Fossus, Fossilis, Fossitius, i. q. ὀρυκτὸς, ut σκαπτὴ ὕλη, Marteria fossilis s. fossitia.

A Ap. Plut. autem in Cim. [c. 4] Σκαπτὴ Ὕλη est Locus quidam Thraciæ, quasi Effossam sylvam diceres. [Conf. Herodot. 6, 46, et Holsten. ad Steph. Byz. Schweigh. Steph. B. : Σκαπτησύλη, πόλις Θρᾴκης μικρὰ ἀντικρὺ Θάσου· τὸ ἐθνικὸν Σκαπτησυλῖται. (Quod pro Σκαρδαμυλίτης præbent codd. Voss. et Palat. apud eundem in Καρδαμύλη, ubi locum non habet.) Conf. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 219, ubi Σκα]πτησύλ[ης, sine H ante υ. Theophr. fr. 2 De lap. 17 : Ἐν τοῖς Σκαπτησύλης μετάλλοις. Divise Σκαπτὴ ὕλη sæpius Marcellin. Vita Thucyd.]

[Σκαπτρίον, τὸ, Scaphium, Matula, pro σκάφιον. Anon. In Rhet. Aristot. p. 250 v. : Οἷον εἰ ἀργυροῦν ἔκπωμά ἐστι, μετασχηματίσει τις καὶ ποιήσει σκαπτρίον. Ducang.]

Σκάπτω, Fodio, [Fodico, Gl.] i. q. ὀρύττω. [Hom. H. Merc. 90 : Ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους. Eur. Herc. F. 999 : Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα· fr. Antiop. ap. Stob. Fl. 56, 13 : Σκάπτων, ἀρῶν γῆν. Aristoph. Pl. 525 : Ἀροῦν καὶ σκάπτειν· fr. Georg. ap. Stob. Fl. 55, 2 : Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πο- B λέμου γένοιτο σκάψαι· Av. 1432 : Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι· fr. Dætal. ap. Athen. 4, p. 184, E : Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κελεύεις; Plat. Dial. de justo p. 375, B : Σκάπτειν καὶ ἀροῦν· Leg. 6, p. 778, E : Ἐκπέμπειν εἰς τὴν χώραν τοὺς νέους, τὰ μὲν σκάψοντας, τὰ δὲ ταφρεύσοντας. Xen. OEc. 16, 15 : Εἰ δὲ ἄνθρωποι σκάπτοντες τὴν νεὸν ποιοῖεν· 20, 20 : Ὅταν σκαπτόντων, ἵνα ὕλης καθαραὶ αἱ ἄμπελοι γένωνται, οὕτω σκάπτωσιν. Aristot. H. A. 9, 41 : Ἀροῦντες καὶ σκάπτοντες. Diod. 4, 31 : Τοὺς ἀμπελῶνας σκάπτειν. Geopon. 5, 25 inscr : Σκάπτειν τὰς τελείας ἀμπέλους. De metallis Pollux 1, 226.] Herodian. 4, [7, 6] de Antonino Caracalla : Εἴτε δρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, Si quid fodiendum foret, primus fodiens. Athen. 12 : Ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, Fodientes operas cernens. Significare autem Fodere, ipse Plut. testatur in Fabio, ab initio, cujus verba citavi in Διορυγή. [Apoll. Rh. 1, 371 : Σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος. De fonte fodiendo M. Antonin. 7, 59 a Valck. citatus.] Interdum et Defo- C dere significat, ut quum Theophr. C. Pl. 3, 25, dicit σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, pro Alte defodientes fimum, ubi pro κατορύσσειν accipitur. Pass. Σκάπτομαι, Fodior. [Xen. OEc. 19, 4 : Ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτά. Addit autem HSt. :] Ceterum verbo σκάπτειν inest præterea aliqua etiam signif. τοῦ κοιλαίνειν, i. e. Excavandi : quemadmodum in præcedenti loco, Κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς, Ruell. recte vertit, Sub cavatos specus : quo fere modo et πέτρα γλαφυρὴ pro σπηλαιώδης : quod Hesiod. γλάφυ πετρῆεν appellat. A qua hujus verbi signif. dependent nonnulla derivatorum. — Unde Ἐσκαμμένος, Fossus. Et in pentathlo s. quinquertio dicebantur τὰ ἐσκαμμένα, Fossa s. Sulcus per transversum ductus, quem veluti metam et limitem transilire vetitum erat : unde proverbialiter, Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, pro Cujusvis rei positos fines excedere : quod Pollux quoque testatur l. 3, [151] de pentathlo loquens : Τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανών· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα· ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι D Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· quo proverbio utitur tum [Plat. Crat. p. 413, A,] Lucian. [Gallo c. 6], tum Basil. Hexaem. Homil. 6 : Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ἐπὶ τὴν συνηγορίαν τῆς γενεθλιολογίας τὸν λόγον ἕλκουσι, Philosophiæ fines egredientes et immodice philosophantes, ut qui sulcum stadii transilientes saltu efferuntur ultra modum athletarum, Bud. p. 270. [Eustath. Ism. p. 133 : Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, Modum excedere. Koenig. Zenob. 6, 23, et annot. Schotti citat Valck. Add. Marin. V. Proc. c. 1.] Pro hoc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα dicitur etiam ὑπὲρ τὸ σκάμμα, ut in Σκάμμα docui. [Inter utrumque aor. pass. variatur (ut ap. Diodor. 13, 57 fin. pro κατεσκάφησαν unus —φθ., et ap. Strab. 13, p. 601) ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 569 : Ἐν τῷ σκαφθῆναι, ubi duo σκαφῆναι. Quod usitatius. ‖ Medio Ps.-Phocylid. 158 : Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ, si vera scriptura. L. Dind.]

Σκάραβος, ὁ, Fullo, Insectum quoddam, Plin. [11, 28.] VV. LL. [Conf. Κάραβος.]

A [Σκάραιβος, unde ap. Hesychium : Σκάραιβον, αἱμοποιόν, gl. obscura.]

[Σκαρδάμυγμὸς, ὁ, Nictatio. Schneid. sine testim.]

Σκαρδαμυκτέω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, Nictor. Lucian. [Lexiphan. c. 4] : Ἐγὼ δὲ δυσωπῶ, καὶ τὰ κόρα μοι τεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ, Nictare vix cesso : quoniam oculi mei ἀτενίζειν amplius nequeunt, sed ἰλλώπτουσιν et πυκνῶς βλεφαρίζουσι. [Ducas Hist. c. 12, p. 23, D. Boiss. Hesychius post Σκορδάζειν ponit : Σκαρδαμυκτεῖ, πυκνὰ κλαίει καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Transitive schol. Hom. Il. N, 443 : Ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ (v. σκαίρω) ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ σκιρτᾶν καὶ τὸ σκαρδαμυκτεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται. L. Dind.]

[Σκαρδαμυκτὴς, ὁ, Qui nictat. Aristot. Phys. 6, p. 813, 20 : Οἱ σκαρδαμύκται δειλοί. Sic enim ibi scriptum contra analogiam nominum hyperdisyllaborum in της.]

Σκαρδαμυκτὶ, Nictantibus oculis. [V. Ἀσκαρδαμυκτεί.]

Σκαρδαμυκτικὸς, ή, όν, Crebro nictans, ut σκ. ὄμμα ap. Aristot. [H. A. 1, 10], cui ἀσκαρδάμυκτον opp. B Idem : Τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς σκαρδαμυκτικοί. Unde Plin. : Plerisque vero naturale, ut nictare non cessent. Ipsi etiam homines σκαρδαμυκτικοὶ dicuntur Qui nictare non cessant. Aristot. ap. Athen. 8, [p. 353, C] : Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς, καὶ τοὺς μὲν, ἀναιδεῖς εἶναι· ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς· ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς et τοὺς ἀτενεῖς. [Physiogn. 3, p. 807, 35 : Ὀμμάτιον σκαρδαμυκτικὸν βραδέως. Ap. Polem. Phys. p. 234 : Ὀφθαλμοὶ σκαρδαμυκτοι δειλίας κατήγοροί εἰσιν, a Wakef. cit., σκαρδαμυκτικοὶ Sylburgius. « Galen. vol. 19, p. 705, 6 : Σκαρδάμυκτοι δὲ καὶ ἐξόφθαλμοι. » Hase.]

[Σκαρδαμυλίτης. V. Καρδαμύλη.]

[Σκαρδαμύσσω s.] Σκαρδαμύττω quoque ex σκαίρω sicut ex μύω compositum creditur. [V. Etym. M.] Dicitur autem σκαρδαμύττειν s. σκαρδαμύσσειν, Cui oculi crebro salientes connivent, s. Qui oculos frequenter claudit et aperit. [Hesychio τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι. Photio s. Suidæ πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείειν καὶ ἀνοίγειν. L. D. Τὸ κλείσαντα τὰ βλέ- C φαρα διὰ ταχέων αὖθις ἀνοῖξαι, Galen. vol. 11, p. 513, C. Hemst. Nicto, Conhibeo (Conniveo); Σκαρδαμύττομαι, Nictor, Gl. Eur. Cycl. 626 : Οὐδὲ πνεῖν ἐῶ, οὐ σκαρδαμύσσειν. Hippocr. p. 128, D : Ὅσοι μύοντες σκαρδαμύσσουσιν· 555, 54 : Τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἀραιὰ σκαρδαμύσσει· 558, 25 : Οὐ σκαρδαμύσσει προσφερομένου τοῦ δακτύλου.] Utitur Plut., necnon Xen., ap. quem Symp. [4, 25] opponuntur sibi σκαρδαμύττειν et λιθίνως βλέπειν s. ἀτενίζειν, Nictare s. Connivere, et Intentis oculis intueri. [Cyrop. 1, 4, 28.] Aristot. [H. A. 2, 12 fin.] : Μύουσι δὲ οἱ βαρεῖς τῷ κάτω βλεφάρῳ, σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι πάντες. Unde Plin. : Graviores alitum inferiore gena connivent : eædem nictantur, ab oculis membrana obeunte. Ubi nota σκαρδαμύττειν eum interpretari Nictari, μύειν autem Connivere, ut appareat discrimen esse inter utraque. [Eadem fere De partt. an. 2, 13 init. De aquilis Ælian. N. A. 2, 26.] Sunt qui in loco illo Xen. Symp. cujus memini, σκαρδαμύττειν accipiant pro Nictatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri. Sic Plaut. : D Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. [Σκαρδαμύξαι ponit Pollux 2, 67. De oculis ipsis Aret. p. 32, 46 : Ὀφθαλμοὶ οὐ σκαρδαμύττοντες (—μύσσοντες). L. D. Agath. Hist. p. 294, 7 Bonn. : Ἀμβλύνεσθαι τὰς ὄψεις καὶ σκαρδαμύττειν. Ἡσυχῇ σκαρδαμύξαι Philostr. Epist. p. 36, 28 Boiss. Synes. p. 47, C : Μὴ ταχὺ σκ. πρὸς ἥλιον ἀτενίσαντα. Hase. De forma Καρδαμύσσω v. in ipsa, et add. Erotian. p. 194 : Καρδαμύσσειν) καὶ σκαρδαμύσσειν γράφεται, quibus addit etym. a κάρδαμον.]

[Σκάρδον, τὸ, ὄρος τῆς ἐρήμου καλουμένης Ἰλλυρίδος memorat Polyb. 28, 8, 3, Ptolem. 2, 17, Strabo 7, p. 329.]

[Σκαρδῶνα, ἡ, Scardona, Illyrici opp., ap. Ptolem. 2, 17.]

Σκαρθμὸς, ὁ, Saltus, Agilis motus, qualis est saltantium. Aratus [281] : Λαιῇ δὲ πτέρυγι σκαρθμὸς παρακέκλιται ἵππου· Cic. : Jam vero clinata est ungula vehemens Fortis equi propter pennati corporis alam. At Festus Avienus, Summa ad vestigia lævam Declinatur equi. Dixit autem σκαρθμὸς ἵππου pro πόδας ἵππου

σκαίροντες, Posteriores equi pedes, quibus solet σκαίρειν et exiliens aera verberare : quomodo et Hesych. σκαρθμοῖς exp. non solum κινήσεσι, δρόμοις, verum etiam λακτισμοῖς, item et κρηπῖσι. [Additur autem post κρηπῖσι, λακτισμοῖς : Καὶ υἱὸς Τεύκρου ἀναγράφεται, quod ad Σκάμανδρος pertinere conjicias, cujus certe filius Teucer memoratur. Apoll. Rh. 3, 1260 : Ὡς δ' ὅτ' ἀρήιος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον. Lycophr. 101 : Σκαρθμῶν ἰαύσεις εἰναφώσσονα στόλον. Nicand. Th. 139 : Σκαρθμοὺς ἐλάφων. Anyte Anth. Pal. 7, 215, 3 : Οὐδὲ παρὰ σκαρθμοῖσι νεὼς περικαλλέα χείλη ποιφύσσω, ut exhibet Suidas in Ποιφύσσω, ubi περὶ σκαλμοῖσι cod. Pal. L. Dind. Schol. Hom. Il. N, 31 : Εὔσκαρθμοι, ἢ εὔποδες· τινὲς δὲ καὶ τὸν δρόμον σκαρθμὸν ὀνομάζουσιν, ἵν' ᾖ ταχεῖς· σκαρθμὸς δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ πούς. Wakef. Quibuscum conf. Zonar. Lex. p. 1649. De forma vitiosa, ut videtur, Καρθμός v. in ipsa.]

[Σκαρία, ἡ, Hesychio παιδία. « Omnino scrib. censeo παιδιά. Nam lusus erat, quem qui luderent, σκαρίζειν et σκινθαρίζειν dicebantur. Ita autem se habebat, ut medio digito nasum ferirent. Vide Σκινθαρίζειν. » Meurs. De lud. Gr. p. 59.]

Σκᾰρίζω, Salio, Salto, Tripudio, [Palpito, Gl.] i. q. σκαίρω, unde et derivatum est [sec. Phrynichum Bekk. p. 24, 18, Etym. M. p. 82, 5 ; 154, 27. Photius : Ἐσπάριζεν, οὐκ ἐσκάριζεν. Eust. Il. p. 947, 13 : Ἐκ τοῦ ἀσπαίρειν καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Epiphan. vol. 1, p. 468, A : Ὥσπερ τι μέρος ἑρπετοῦ ἔτι σκαρίζοντος. (Idem ib. 479, C. Et p. 63, A : Σκαρίζειν χαμαὶ κείμενον, δίκην σκώληκος ἕρποντος. Hase.) Nilus Epist. 34, p. 57 : Σκαρίζων πρὸς πᾶν εἶδος ἀρετῶν· quod κινούμενος interpr. Sallier. ad Mœrin. p. 36. Diodori 1, 10, ubi κίνησιν λαμβάνειν, libri plures ex gloss. σκαρίζειν καὶ κ. λ. Geopon. 20, 7, 4.] Ap. Hesych. legitur passivum σκαρίζεται, ταράττεται, βράζει, Turbatur, Bullit : quod de aquis dictum videtur, quæ bullientes moventur et velut exiliunt. Vide et Σκαρισμός. [Conf. Ἀσκαρίζω.]

Σκαρὶς, ίδος, ἡ, unde ap. Hesych. : Σκαρίδες, εἶδος ἑλμίνθων. Vocantur iidem lumbrici etiam Ἀσκαρίδες.

[Σκαρίσκος, ὁ, Scariscus, fl. ap. Ælian. N. A. 16, 33 : Ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκαρίσκον Βουδιανοῖς (Βουδίνοις ?) οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι (de Aristotele loquitur) πρόβατον λευκόν. Ubi est var. Καρίσκον. L. Dind.]

Σκαρισμὸς, ὁ, Saltus, i. q. σκαρθμός. Utitur eo verbali Hesych. σκαρθμοῖς exponens κινητοῖς σκαρισμοῖς. [Immo Σκαρθμοὶ, κινητοὶ, σκαρισμοὶ, quod κινήσεις scribebat Guietus. Quo non opus videtur.] Eust. [Il. p. 1164, 31] pro Palpitatione etiam accipit, quum σπαίρειν et ἀσπαίρειν ait significare σκαρισμὸν et κίνησιν ἐπιθανάτιον, ut et σφαδασμός. Itaque σκαρίζειν quoque significabit Palpitare, sicut σπαίρειν s. ἀσπαίρειν, et σφαδάζειν. [|| I. q. σκαριφισμός. Schol. Aristoph. Ran. 1545 : Σκαριφισμοῖς ... ἢ οἷον σκαρισμοῖς καὶ λεπτολογίαις, εὐτελείαις, σκιαγραφίαις. Quod satis quidem convenit significationi verbi σκαρίζω, quam ponit Meursius in Σκαρία, Ludendi, Nugandi, præsertim quum ap. Aristoph. addatur λήρων. Apud Hesychium in Ἐπίσκυρος intt. σφαιρισμὸς conjecerunt pro σκαρισμός. L. D.]

[Σκαρίτης, ὁ, sc. λίθος, Scarites, Gemma scari piscis colorem referens, Plin. 37, 11. T.]

[Σκαριφάω. V. Σκάριφος.]

[Σκαρίφευμα, τὸ, ap. Suidam v. Σκαλαθυρμάτια pro σκαρίφημα, ut est ap. schol. Aristoph. in illo cit.]

[Σκᾰρῑφεύω.] Σκαριφεύειν in VV. LL. redditur, Leviter et umbris tantum imaginem delineare, Primis lineamentis rudius aliquid deformare. [Schol. Aristoph. Ran. 1545.]

[Σκαριφηθμός. V. Σκαριφισμός.]

Σκαρίφημα, τὸ, verbale. Plur. σκαριφήματα, Lineamenta prima. [Schol. Aristoph. Nub. 630. Photius in Σκαλάθυρμα sub Σκαλαθύρω cit., ubi σκαρίφευμα Suidas, σκαρίφισμα Hesychius. L. Dind. H. Stephani Diatr. in Isocr. 7, p. 26. Hemst.]

[Σκαρίφισμα. V. Σκαρίφημα.]

Σκαριφισμὸς, ὁ, Delineatio prima picturæ, et σκιογραφία quædam. Unde pro Re aliqua perfunctorie et parum accurate facta ponitur. Aristoph. Ran. [1497] : Σεμνοῖσι λόγοισι καὶ σκαριφισμοῖς λήρων. [Numenio Eusebii Præp. ev. 14, 5, p. 728, B, pro σκαριφηθμοῖς restituit Vigerus.]

Σκάριφος, ὁ, vel Σκάριφον, τὸ [ut ap. Etym. M. p. 273, 34, et Eust. infra], Stylus, Penicillus. A schol. Aristoph. [Ran. 1545] σκάριφος [ut ap. Etym. l. c. σκάριφον] esse dicitur κάρφος et φρύγανον, (juxta quam expos. redditur, Stipula, Festuca, item Sarmentum,) sed additur, μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hesych. exp. ξέσις et γραφή. Sciendum est porro ab Hesych. nomen illud σκάριφος exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς τόπου [τύπου intt. cum Favorino] : cui expositioni convenire non possint illæ quæ verbis inde derivatis tribuuntur exposs. [Nam contrarium potius exspectes. Sed etiam ἀκριβὴς recte dicatur σκιαγραφία, prouti rem consideres.] Quinetiam Idem in verbo Σκαριφᾶσθαι, postquam exposuit ξύειν et σκάπτειν [Conf. Κατασκαριφάω] et γράφειν, addit, Unde et ὁ σκάριφος. Sed mirum videri possit, quod σκάριφος a verbo deduci velit, quum potius verbum ab eo esse verisimile sit. Verum et schol. Aristoph. de verbo σκαριφήσασθαι locutus, Fortasse, inquit, est hinc τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος. [Σκάριφον, τὸ, Delineatio. Eust. : Καὶ ἔστι τοῦτο σκάριφον τειχισμοῦ πεποιημένου εἰς ἀσφάλειαν τῶν ἐντὸς, οὐ μὴν ἀληθὴς κατὰ ἱστορίαν τειχισμός. Ducang. Idem Eust. Opusc. p. 326, 61 : Εἰς ἀμίμητον αὐτὸ (στιχίδιον) καὶ μέγα τοῖς ῥητορεύειν θέλουσιν ἐλεπτούργησας σκάριφον. Masc. Cosmas Topogr. Christ. p. 114, A : Ζητησάτωσαν τὸν σκάριφον τοῦ παντός. L. D. Vita Marthæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 421, 65 : Τὸ ὑποδειχθὲν σκ. 420, 42 : Εὐκτηρίου σκ. Conf. Salmas. Ad Solin. p. 590, E. Hase.] Hoc autem verbum Σκαριφήσασθαι usurpari ait ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν [hactenus etiam Harpocr. et Etym. M. in Διασκαριφησάμεθα, ut sequens σκιαγραφεῖν interpunctione separandum videatur] σκιαγραφεῖν. Idem Σκαριφεύειν antea dixerat esse τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους. Σκαριφήσασθαι, Perfunctorie quidpiam agere, neque admodum exacte. Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. [Plinii cod. Bamberg. pro *scarificare* constanter *scariphare*. V. var. ad 32, 7, 26. Ceterum conf. Σκαρφάω. L. D.]

[Σκάρκη, ἀργύρια, Θρακιστὶ, Photius. Vitiose Hesychius : Σκάρκη, Θράκης τὸ ἄγριον.]

[Σκάροι, πόλις Λυκίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἱερὰ, οὗ κατ' εὐχὴν ἐμβάλλειν τινάς, Steph. Byz.]

[Σκαρολάχανον, τὸ, Mercurialis, herba, de qua Botanici : Italis *Mercorella*. Agapius Cret. in Geopon. c. 149 : Τὸ σκ. Adde c. 140, Myreps. 8, 71. Scariolam s. Intubum sativum interpr. Meursius, de quo Ruellius l. 2, c. 64. Ducang.]

[Σκαρμὸς, ὁ, Saltus. Etym. M. p. 398, 24, ad explicandum σκαρθμὸς, et p. 715, 23, ad explicandum σκαλμὸς fingit.]

Σκάρος, ὁ, et Σκαρὶς, ίδος, ἡ, et ipsa a σκαίρω denominata sunt, teste Athen. 7, [p. 319, E seqq.] ubi etiam multa de scaro in primis narrantur, ex Aristot. et aliis. [Add. Philemo 7, p. 288, F. Σκαρὸς, ἰχθὺς, et Σκάρος, Scarus, Gl.] Nomen autem inde adeptus videtur, quod inclusus nassis non fronte erumpat, nec infestis viminibus caput inserat, sed aversus caudæ ictibus crebris, qui sunt σκαρθμοὶ s. σκαρισμοὶ, laxet fores, atque ita retrorsum erumpat, ut Plin. ex Ovidio tradit. [Porphyr. ap. schol. Hom. Il. N, 443 : Οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρον καὶ τὸν σκάρον κατὰ διαφόρους ἐννοίας διαφόρως προσηγορεῦσθαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἐν ἑκατέρῳ γινομένης, τῷ δὲ σκάρῳ πάντως ὀξυτέρας. Καὶ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Ἁλιευτικοῖς (1, 134) φησὶ, Καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις φθέγγεται κτλ. Conf. Eust. in Σκαρίζω cit. L. D. Pselli epist. 7 fin. Creuzer. Antig. Car. Hist. mir. p. 80, 7 Westerm. Galen. vol. 6, p. 718, 1 et 6. Jo. Philop. De cr. mundi p. 188, 18. Eum solum inter pisces ruminare ait Basil. t. 1, p. 89, C ; conf. Schneider. Hist. nat. pisc. p. 85 sqq. Est quarta species Labri sec. Arted. Descr. spec. pisc. p. 54. Hase. Nicand. ap. Athen. 7, p. 305, D, et Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 504, 2, aliique in eadem. Aristot. De partt. an. 3, 1 med., 14 med., H. A. 2, 12 etc. Pollux 6, 50. Herodian. Π. μον. λ. p. 35, 20.]

Σκάρτης, ὁ, Agilis in saltu. Dorice Σκάρτας, quod

Hesych. exp. ταχὺς, Celer, Velox, Pernix. [Addit autem, εἰ δὲ Σκάτας. V. Σκαίρω.]

[Σκαρφαιεύς. V. Σκάρφη.]

[Σκαρφαῖος. V. Σκάρφη. N. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 346, n. 218, si recte ita legitur pro ΑΡΦΙΚΟΣ.]

[Σκαρφάω, unde ap. Hesych.: Σκαρφᾶσθαι, σκεδάννυσθαι, Dissipari, pro Σκαριφᾶσθαι. Conf. Διασκαριφ.]

[Σκάρφεια. V. Σκάρφη.]

[Σκάρφη, ἡ, Elleborum nigrum s. Veratrum nigrum, de quo Ruellius l. 3, c. 139. Agapius in Geoponico c. 144: Ἔπαρε ῥίζαν τῆς σκάρφης, ἤγουν ἐλλέβορον μαῦρον. Ita c. 179. Ducang. Est Helleborus niger L. sec. Boue *La Turquie d'Eur.* t. 1, p. 467, et Fraas. Synops. pl. fl. class. procem. p. XII. Hase.]

[Σκάρφη, ἡ, Scarphe, opp. Locridis. Hom. Il. B, 532 (ubi schol. memorat matrem Æsonis Σκάρφην). Unde Hesych. De eadem Steph. Byz.: Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφείας. Τὸ ἐθνικὸν Σκαρφεὺς καὶ Σκαρφιεὺς καὶ Σκαρφαῖος καὶ Σκάρφιος. Σκάρφεια Lycophr. 1147, Strab. 1, p. 60; 9, p. 426, Ptolem. 3, 15, Pausan. 2, 29, 3 etc., et alii, de quibus Tzschuck. ad l. Strab., libris interdum ι exhibentibus pro ει. || Σκάρφη, opp. Bœotiæ, quod olim Ἐτεωνὸς, ap. Strab. 9, p. 408, Eust. Il. p. 265, 35, ex Steph. B. in Ἐτεωνός. Quam ipsam quoque Σκάρφειαν dicit Procop. Gotth. 4, 25, p. 639, B, ubi libri per ι. || Quod est ap. Antipatr. Anth. Pal. 7, 639, 4: Σκαρφαιεὺς ἀμφεκάλυψε λιμὴν, quum ad Σκάρφην s. Σκάρφειαν Locridis referri videretur, ap. Steph. Holstenius corrigebat Σκαρφαιεύς. Sed Σκαρφιεῖς est etiam in supplemento meliorum librorum Strab. 9, p. 426, ut Σκαρφιεὺς certe scribendum foret. Disyllaba forma est in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, n. 1936, 18, ubi dat. Σκαρφεῖ, et ap. Pausan. 10, 1, 2, ubi Σκαρφεῖς. Ceterum in medio relinquo an huc sit referendum quod in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 570, n. 1086, 11, est τὰ κατὰ Σκαρφίαν ὅρια, unde idem n. restitutum ib. 9. L. D. Σκαρφέων in numo singulari Scarpheæ Locridis, *Revue arch.* ann. 2, p. 107. Hase.]

[Σκαρφία. Σκαρφιεύς. V. Σκάρφη.]

[Σκαρφίον, τὸ, Sors. Constantin. De adm. imp. c. 9, p. 19: Ῥίπτουσι δὲ καὶ σκαρφία περὶ τῶν πετεινῶν, εἴτε καὶ φαγεῖν εἴτε καὶ σφάξαι αὐτοὺς καὶ ζῶντας ἐάσειν. Ducang. Non probabilis ejusdem hariolatio in Gloss. Lat. v. Scariffum ab hoc voc. deduci σκαρφίον.]

[Σάρφιος. V. Σκάρφη.]

[Σκαρφνής, ἰσχυρός, Validus, scrib. conjecerunt intt., quod Hesychius inter Σκάρφη et Σκαρφῶν ponit Καρφνής.]

[Σκαρφῶν, εἶδος καμίνου, ἐν τῷ Μεταλλικῷ, Hesychius. « Sic et in v. Σύζωσμα. Intelligitur Theophrastus; cujus nomen additur in v. Προσφανῆ. » Albertus. De forma nominativi autem non constat.]

[Σκασμὸς, ὁ, Claudicatio. Aq. Ps. 34, 18: Ἐν σκασμῷ.]

[Σκάτος. V. Σκώρ.]

[Σκᾰτοφαγέω, Stercore vescor. Antiphanes ap. Athen. 4, p. 95, F. « Orig. C. Cels. 7, p. 340. » Seager.]

Σκατοφάγος, ὁ, ἡ, Merdivorus, Æsculapii epith. ap. Aristoph. Pl. [706. Epicharmus Athenæi 7, p. 321, D. Argum. metr. Aristoph. Equitum 5 et 10. Schol. Pac. 48. Civicida, Gl. Δυσχερὲς dicit Pollux 6, 40. Photius: Σκατοφάγος, ἀκάθαρτος· οὕτω Μένανδρος· Ἀλλὰ σκ. ἐστὶ καὶ λίαν πικρός. Alexidi ap. Athen. 3, p. 107, F: Ἧπαρ καπρίσκου σκατοφάγου, restituit Porson.]

Σκαῦρος, ὁ, Qui extantes talos habet, Scaurus, ut Horat. [Serm. 1, 3, 48]: Balbutit scaurum pravis fultum male talis. Apsyrtus in Hippiatria: Ἵππος ἱκανὸς πρὸς ὀχείαν μὴ σκαύρους πόδας ἐχέτω μηδὲ ταπεινούς.

[Σκάφαλος, Hesychio ἀντλητὴρ, Haustrum. V. Σκάφος.]

[Σκαφεία. V. Σκάφευσις.]

Σκαφείδιον, τὸ, Parvus ligo, in Ms. Suidæ exemplari; in impresso autem sine diphthongo habetur Σκαφίδιον. [Σκαφείδιον, ἡ δίκελλα, differt a σκαφίδιον, τὸ πλοιάριον, Herodian. Epimer. p. 239, ubi illud ducit a σκαφεύς, alterum non memorans). Bast. Utrumque voc. distinguit Etym. Gud.]

A Σκᾰφεῖον, τὸ, i. q. σκαπάνη, Ligo latior breviorque, ut quidam volunt. Suidas tamen simpliciter exponens per λισγάριον, (ita enim legitur in ejus exempl. Ms., non λιγάριον,) eo vocabulo Ligonem intelligere videtur: in Lex. meo vet. exp. ἄμη γεωργική: quemadmodum Theocr. quoque schol. [4, 10, ap. quem σκαφίον, quod v., scriptum] annotat ἄμην Attice vocari, quod Theocr. σκαπάνην, alii δίκελλαν appellant. [Phryn. Bekkeri p. 62, 9: Σκαφεῖον, ἐργαλεῖον, ᾧ σκάπτουσιν, ἤτοι ἄμη ἢ ἀξίνη. Lex. rh. Bekk. An. p. 301, 25, ἡ λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν. Mœris p. 345 et Thomas p. 802 vero alienum ab Atticis perhibent.] Esse tamen aliquid discriminis inter σκαφεῖον et δίκελλαν, apparet ex Luciano [Philops. c. 31]: Ἐκέλευον σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· videturque δικέλλης nomine intelligere Bidentem aut Rutrum [Gl.]; σκαφείου autem, Ligonem quo tellus pulsatur et finditur effoditurque. [Hippocr. p. 757, D: Ξύλον πηχυαῖον, ἢ ὀλίγῳ βραχύτερον, ὁκοῖοι οἱ στειλεοί εἰσι τῶν σκαφίων. Ubi scribit Galen., Σκαφία δὲ δηλονότι κέκληκε

B δι' ὧν σκάπτομεν τὴν γῆν, ἐν οἷς εἰσι καὶ αἱ καλούμεναι δίκελλαι· μηνυὰς δι' αὐτὰς ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί· si modo vera est lectio, et non pro μηνυὰς, ἄμας potius (immo σμινύας) legendum. Est enim ἄμη scholiastæ Thucydidis σκαφίον πλατὺ, Latus ligo; Latinis Rutrum dicitur. Fors. Diod. 4, 31: Συλέα τοὺς παριόντας ξένους συναρπάζοντα καὶ τοὺς ἀμπελῶνας σκάπτειν ἀναγκάζοντα τῷ σκαφείῳ πατάξας ἀπέκτεινεν· Exc. Vat. p. 5 fin.: Ἀνέτεινε τὸ σκαφεῖον. Dionys. A. R. 1, 87 fin.: Πλῆξαι τῷ σκαφείῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, ut recte cod. Vat. pro σκαφίῳ, quod etiam Hippocrati eximendum.] Plutarch. [Mor. p. 529, B]: Ὁ γεωργὸς ἄγριον ἐκκόπτων βλάστημα καὶ ἀγεννὲς, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε τὴν ῥίζαν. [Inscr. Att. ap. Bœckh. *Urk. üb. das Seew. des Att. St.* p. 106 et 540, 162: Σκαφεῖα ἕξ. Et ap. Philon. Belop. p. 90, 2, ἀξίνας καὶ σκαφέα, scrib. videtur σκαφεῖα, Fossorum instrumenta. Hase. Etymol. M. p. 569, 27. Theognost. Canon. p. 128, 21.]

[Σκαφετὸς, ὁ, Fossura, Occatio, Bidentatio, Itera-

C tio, Gl.]

Σκαφεὺς, έως, ὁ, Fossor [Gl.], i. q. σκαπανεὺς s. σκαπτήρ. Archippus ap. Polluc. [7, 148]: Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις. [Memorat etiam 1, 222. Eur. El. 25, 2: Σκαφεύς τις ἢ βουφορβός. Phrynich. Bekkeri p. 62, 3: Σκαφῆς, οἱ σκαφεῖς, οὓς ἂν οἱ πολλοὶ σκαπανεῖς εἴποιεν. V. Σκαπανεὺς et Σκαφείδιον. L. D. Alcman ap. Cramer. Anecd. gr. Oxon. vol. 1, p. 159, 32: Ἦσκέ τις σκαφεὺς ἀνάσσων. Pseudochrys. t. 7, p. 259, 5 Savil. Hase.] Item et σκαφεὺς pro σκαφηφόρος s. μέτοικος usurpatum fuit, teste Harpocr. [in Μετοίκιον]: Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Σκάφευσις, εως, ἡ, Fossio: et Σκαφεία, ἡ, pro eodem. Utrumque ap. Suid. legitur, quippe qui posterius σκαφεία per prius σκάφευσις exponat. [De supplicio, quod v. in Σκαφεύω, Eunap. p. 59 ed. Boiss.: Μιαρὰ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, unde repetit Tzetzes Hist. 10, 885.]

D [Σκαφευτής, ὁ, Fossor, Gl. Constant. Manass. Chron. 6707.]

[Σκαφεύτρια, ἡ, Quæ fodit. Const. Manass. Chron. 183: Οὐ σκαφευτρίαις ἐν χερσίν.]

Σκαφεύω, Fodio, i. q. σκάπτω, ut σκαλεύω, cum σκάλλω idem significat: cujus tamen signif. nulla afferuntur exempla.

Σκαφεύω, Inter scaphas neco: quod supplicii genus prolixe describit Plut. Artox. p. 1863 meæ edit. [c. 16], ubi Parysatis jubet Mithridatem ἀποθανεῖν σκαφευθέντα. [Conf. Ctesias (ex quo sua hausit Plutarchus) Pers. c. 30, ap. Phot. Bibl. p. 40, 14: Ἀπόλλυται πικρῷ καὶ κακίστῳ θανάτῳ Ἀσπαμίτρης· σκαφεύεται γὰρ καὶ οὕτως ἀναιρεῖται.]

Σκαφὴ, ἡ, VV. LL., sed sine auctore et exemplo. [Haud dubie vero huc referendus Procli locus, infra sub v. Σκάφος a Steph. citatus, ubi pro σκάφης scriptum oportebat σκαφῆς, ut σκαφὴ ἀμπέλου sit Fossio vitis. Apud Appian. vero Hist. Pun. extr. σκαφὴ idem valet ac κατασκαφὴ, Eversio, Excidium urbis: Ῥω-

μαῖοι Καρχηδόνα κατέσκαψάν τε καὶ συνῴκισαν αὖθις A μετὰ ἔτη τῆς σκαφῆς ἑκατὸν καὶ δύο. Schweigh. Σκαφή, τὸ σκάμμα, ab σκάφη τὸ πλοῖον, distinguit Arcad. p. 115, 6. V. Σκάφος.]

Σκάφη, ἡ, Scapha, [Alveum, Alveus, Cumba, Lyntreum, Lynter, add. Gl.] Navigioli genus a cavitate sic dictum : alio nomine ἐφόλκιον, quod longioribus navibus soleret ἐφέλκεσθαι, sicut hodieque lintres monoxylæ, i. e. ex singulis arboribus cavatæ, onerariis navibus adjungi solent : unde scapha est tanquam in instrumento navis : et si quis navem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labeonem in tractatu de Fundo instructo. [Polyb. 1, 23, 7 : Ἐγένετο αἰχμάλωτον καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ πλοῖον. Ἀννίβας δὲ ... ἐν τῇ σκάφῃ διέφυγε. Arrian. P. m. Erythr. p. 144, A Blanc. : Ὁ τόπος ἀλίμενος καὶ σκάφαις μόνον τὴν ἀποδρομὴν ἔχων· 147, B : Σχεδίαις καὶ σκάφαις. Philo in Σκαφίον sub initium cit. Pollux 1, 82.] Frequens hujus vocabuli usus ap. Latinos quoque. Livius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparata scaphas nautis. Justinus inter B piscatoria navigia numerat, quæ ἁλιευτικὰ πλοῖα nominantur, 2, [13] : Piscatoria scapha trajecit trepidus. Fuisse autem etiam longarum navium scaphas Cæsar [B. G.] lib. 4, [26] testatur : Scaphas longarum navium, item speculatoria navigia, militibus compleri jussit. Unde conjicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse majores, quas Livius Alveorum nomine significare videtur, Dec. 3 lib. 1 [21, 26] : Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant ex singulis arboribus : deinde et ipsi milites, simul copia materiæ, simul facilitate operis inducti, nihil, dummodo innare aquæ et capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen σκάφη pro Alveo etiam sumitur ; sed in alia signif., ut ap. Plut. Romulo [c. 3] : Ἐνθέμενος εἰς σκάφην τὰ βρέφη, Impositis in alveum pueris : Romulo sc. et Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti jusserat. Qua de re Liv. 1 : Quum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Ubi σκάφη et Alveus accipiuntur pro Vase ligneo concavo et oblongo, qua C les sunt cunæ s. cunabula. Ut et ap. Athen. 13, [p. 607, A] ubi de elephanti cujusdam erga infantem φιλοστοργίᾳ sermo est : Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος, ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει, Proboscide alveum s. cunas movebat. [Aristoph. Lys. 139 : Οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη. Ubi schol. annotat Sophoclis ex Tyrone locum traduci, quæ infantes in σκάφην exposuisset. Sic enim cod. Bar. pro εἰς σκάφη, Put. ἐν σκάφει, quod ἐν σκάφῃ scribendum erit, si σκάφη ap. Arist. sit singularis. Pro plur. habuisse videtur schol. qui Ποσειδῶν λαβὼν εἰς σκάφος Μελανίππην posuit. Τὴν διὰ σκάφης et σκάφους αἰώραν ap. Cassium Probl. 8, confert Schneider. Herodot. 4, 73 : Ἐσβάλλουσι ἐς σκάφην. Ceterum memorat Pollux etiam 1, 245, inter instrumenta rustica ; et ubi de σκαφηφόροις, quod v., agit 3, 57. Ὀψοπλύνια interpr. Hesychius.] De aliis quoque vasis cavis et oblongis in modum alvei dicitur : ut Pollux 6, c. 10 [§ 64] scribit τὴν μάκτραν s. μαγίδα vocari σκάφην, Vas illud concavum et oblongum in quo μάττουσι. Et 10, c. 24 [§ 102] D de vasis culinariis : Μάκτρα, σκάφη, μαγίς· mox dicit ap. Aristoph. Δημιοπράταις [immo ἐν τοῖς Δημιοπράτοις, quibuscum Aristophani nihil commune] legi σκάφη μακρὰ, et σκάφη στρογγύλη, ubi nota duo fuisse scapharum genera, oblongum et rotundum. [Philemo ibid. 104 : Ὁρῶ μαγείρου καὶ κύβηλιν καὶ σκάφην. V. ibid. 114 ; 7, 22. Timocles ap. Athen. 3, p. 109, C : Καταμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην θερμὴν ἰπνιτῶν ἤσθιον.] Idem Pollux λεκάνην quoque, quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, σκάφην nominari posse scribit, 10, c. 21 [§ 76, addito l. Aristophanis ex Anagyro]. Et c. seq., Vas in quo pedes abluuntur, i. e. Pelluvium, ait itidem vocari λεκάνην, λέβητα, et σκάφην, ut ap. Æsch. in Sisypho, Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεσφάτων ποδῶν φέρειν. Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος ; ubi nota dici σκάφην χαλκήλατον λεοντοβάμονα, ut significet Pelvim æneam leonis ærei tergo impositam. [Iambus ap. schol. Hephæst. p. 158, 6 : Τὴν σκάφην ἀνατρέπεις de σκάφη, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια.] Idem scribit 6, c. 19 [§ 110] χάλκειον et σκάφην nominatam etiam fuisse κοίλην τινὰ καὶ περιφερῆ λεκανίδα, quam οἱ κοτταβίζοντες solebant implere aqua, cui innatabant σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης, et alia quædam, quæ cottabo dejecto demergebantur. Alii λέβητα appellant. [Aristoph. Eccl. 742 : Ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω. V. Σκαφηφόρος. Athen. 8, p. 335, B : Ταύτῃ οὖν (deæ Βριζοῖ) ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 150, p. 232, 45 : Σκάφαι χαλκαῖ· et 151, p. 240, 26.] || Pro Vase ligneo accipit schol. Aristoph. Eq. [1315] : Ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται, Τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθελκύσας. Ubi si de Vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, h. e. rotunda et concava, hemisphærii in modum : ut et σκαφίον accipi infra dicetur. [Ubi de σκάφη horologii.] || Σκάφη Labri etiam balneatorii usum præstat, ut quum medici ægris viribus defectis præscribunt ut justi balnei loco in solium desidentes foveantur aqua, in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædam : quo genere balnei qui utuntur, dicuntur σκαφολουτρεῖν, In solio lavare, ut quidam interpr., occasione sumpta ex Celso, 3, 12 : Deducendus in balneum est, dandaque opera est, ut per tempus horroris in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis extinctis testis et titionibus. Alex. Trall. [9, 1] : Εἴτε προσαντλεῖσθαι βούλοιντο ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας πιτίδας δύναιντο· cui similem locum vide in Σκαφολουτρέω. [Ex l. 12, p. 213. Hippocr. p. 684, 53 : Ἐς τὴν δείλην ἐν σκάφῃ ἐς θερμὸν ὕδωρ ἐγκαθισάτω. Ad eandem rem σκάφος ἀντὶ σκάφης ponit p. 491, 46 : Τὰ δὲ κάτω θερμαίνειν ἐν σκάφει ὕδατος θερμοῦ καθίζων τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀλείφων ἀεί. Foes. Hic quoque scribendum σκάφῃ.] Græcum vocab. et hic retinere possumus, ut Cæl. Aurel. Acut. Morb. 1, 11 : Dehinc paulo prominentius a lecto producendus æger, atque paululum inclinandus : tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena : deinde duo adhibendi qui foveant alterno officio, ne ullo tempore fomentum frigescere faciat caput. [Eodem Σκαφιστήριον, Alveolum, quod v. infra, refert Ducang.] || Est et Vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θόλος Διόκλειος dicitur, Galen. De fasciis, quem vide [vol. 12, p. 468 sqq.]. Vide et Σκαφίον, item Σκαφίς. || Σκάφη, τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, Alveus. [Τὸ ὄρυγμα, Fossura, Gl. V. Σκάφος. || Lucian. Hist. scr. c. 41 : Παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάζων. Koenig. Plut. Mor. p. 178, B : Ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην σκάφην λέγοντας. || Suidas quod ponit Σκάφη, πόλις, intt. referri conjecerunt ad Σκάψη. Simile oppidum Σιτολία apud eundem supra notavimus. L. Dind.]

[Σκαφήπλοος, ὁ, ἡ, Navibus navigatus. Const. Manass. Chron. 6182 : Θαλάσσῃ σκαφηπλόῳ. Boiss. Ubi sunt varietates σκαφοπλόῳ et σκαφοπλώτῳ.]

[Σκάφησις, ἡ, i. q. seq. Pseudochrys. t. 10, p. 927, B. Hase.]

Σκαφητός, ὁ, Fossio, Pastinatio. Theophr. C. Pl. 3, 21 [16, 2 Schn.] : Ἥ τε βλαστολογία καὶ ὁ σκαφητὸς ὁ μέσος, ubi Gaza, Decacuminatio et fossio : alii ex Colum., Pampinatio et pastinatio. [Jo. Chrys. t. 6, p. 63, C : Σκαφητὸν καὶ τμῆσιν ἀμπέλου. Hase.] Sunt qui velint dici Σκαπητός. [Strabo 3, p. 165 : Ὅτι μισθώσαιτο ἄνδρας ὁμοῦ καὶ γυναῖκας ἐπὶ σκαφητόν.] Apud Hesych. legitur Σκαφιτὸς, sc. in expos. nominis Σκάλατος : quo vocab. puto significari Sarritionem s. Sarrituram, τὴν σκάλσιν s. σκάλισιν, quæ et ipsa Fossionis genus est : ut ad σκάλλω referendum sit, ab eoque ortum credatur ut σκάπετος a σκάπτω. [Non potuit a σκάλλω formari σκάλατος. Σκαφητός, Fossionem, Σκάφητος, Fossionis tempus, ut ἀμητός et ἄμητος, distinguit Reiz. De incl. acc. p. 111.]

Σκαφηφορέω, Scapham fero, gesto. Harpocr. [in Σκαφηφόροι], Οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. [Phot. s. Lex. rh. : Σκαφηφορεῖν, τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία. Ælian. V. H. 6, 1 : Ἀθηναῖοι τὰς

παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον, τοὺς δὲ ἄνδρας σκαφηφορεῖν.]

Σκαφηφόρος, ὁ, ἡ, Scapham ferens. [Alvearius, Gl.] Σκαφηφόροι Athenis dicebantur οἱ μέτοικοι, quoniam lege ita jubente ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὶ μὲν σκάφας ἔφερον, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια, ut Harpocr. tradit. [Qui addit : Διείλεκται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν ι΄ Νόμων. De quo Photius s. Suidas in Συστομώτερον σκάφης· τάσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγεννὲς σιωπώντων· Θεόφραστος γὰρ ἐν τῷ περὶ Νόμων εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ τοὺς μετοίκους Ἀθήνησιν ἐν ταῖς δημοτελέσι πομπαῖς σκάφας φέροντας πομπεύειν· καὶ ὁπότε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον· διὰ δὲ τὸ ἀπαρρησίαστον εἶναι συστομώτερον ποιήσειν ἀπειλεῖν σκάφης. Quod prov. ex Menandri Eunucho citat Zenob. 5, 95.] Hesych. quoque annotat σκαφηφόρους dictos fuisse τοὺς μετοίκους, quoniam σκάφας ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις : addens, ἵνα ὡς εὖνοι [ἔνιοι mire Perizon. ad Æl. V. H. 6, 1] ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν. Meminit et Pollux 3, c. 4 [§ 55], ubi ait σκαφηφόρους appellatos fuisse τοὺς μετοίκους, uxoresque eorum ὑδριαφόρους : utrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Qua autem signif. σκάφη ibi accipiatur, nemo aperit. [Photius : Σκάφας ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς, κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὕτως Μένανδρος (l. c.). Σκάφας πλήρεις θυσιῶν dicit idem in Σκαφηφορεῖν, quod v. Conf. Suid. v. Ἀσκοφορεῖν et grammaticos ab intt. ejus citatos.] Utitur eo vocabulo Dinarchus [ap. Harpocr.], Ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται. [Conf. Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. 83. Hase. Forma Σκαφοφόροι est in libro uno Suidæ.]

[Σκαφιὰ, ἡ, Fossa. Inscr. Sicula Gruteri p. 210. Schneid.]

Σκαφίδιον, τὸ, Scaphula, i. e. Navigiolum, Linter. [Faselus, Lemunculus, Lintris, Gl.] Lucian. Dialogo Charontis et Mercurii [init.] : Μικρὸν τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, Parvus est linter iste, Parva cymba : ut Juven., Atque una transire vadum tot millia cymba Nec pueri credunt. Idem Lucian. itidem in Char. [c. 23] : Διαφύξαι τὸ σκαφίδιον. Alii hoc Charontis σκαφίδιον appellant ἄκατον. [Conf. id. Contempl. c. 8, 23, etc.] Strabo [s. Polyb. 34, 3, 2] dicit etiam δίκωπα σκαφίδια, Scaphas parvas quæ duobus agerentur remis, 1, [p. 24] : Τοῖς ὑφορμοῦσιν ἐν δικώποις σκαφιδίοις. Sic Horat., Biremis præsidio scaphæ. [Epiphan. t. 2, p. 161, A : Ἐν τριάκοντα ἓξ σκ. περαιούμενοι. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 35, 63 : Ἐν σκαφιδίῳ πλέων. Hase. Alciphro Ep. 1, 1 : Τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκ. σπουδῇ κατεσύραμεν. Quod ib. 12 male scribitur σκαφείδιον. Quod est dimin. voc. σκαφεῖον. || De σκαφίδιον pro Vase dicto, sed suspecto et fortasse ex σκυφίδιον corrupto v. in Κῦφος vol. 4, p. 2166, A.]

[Σκαφιόκουρος, ὁ, ἡ, Qui σκαφίον dictam tonsuram tondet. Photius in Σκάφιον : Σκαφιόκουρον, τὸν κείροντα. Qui κειρόμενον scripsit aut scribere debuit, ut Eust. Il. p. 907, 41. Nam passiva signif. dicitur. V. Ὑποσκαφιόκαρτος. Nisi eadem signif. pass. dicitur act. κείρειν, ut Lat. Tondere.]

[Σκαφιόλιον, τὸ, Mensura minuta, ut cyathus. « Glossæ Biblicæ Mss. : Κυάθους, σκαφιόλια, ἀντλητήρια· it. Glossæ Mss. ex cod. Reg. 1673. » Ducang. Eadem Hesychius.]

Σκαφίον, τὸ, i. q. σκαφεῖον : qua scriptura legitur ap. Hesych. in Σκαπάνη, et ap. schol. Theocr. Id. 4, [10] itidem in expositione τοῦ σκαπάνη : tradit enim σκαπάνην esse δίκελλαν, σκαφίον, et quod vulgo λισγάριον dicitur ac τζαπίον, Attice vero ἄμη. [Eadem conjungit Pollux 10, 129. Σκάφιον (sic) ἤτοι ὄρυξ κηπουρική, Acisculum; Σκαφίον, Rastus, Sarculum, Gl.] Eadem scriptura legitur ap. Plut. quoque in Arato, non procul ab initio [c. 3], ubi dicit Aratum athleticæ vitæ non inexpertum fuisse, Οὐ παντάπασιν ἀρνεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκαφίον, Non omnino voracitatis athleticæ et ligonis videtur usum negare, ut Interpres vertit. Solitos autem fuisse athletas ligone sese ad firmandum robur exercere, innuit Theocr. Idyll. 4, quod Νομεῖς inscribitur, de pastore loquens, qui Pisas certaturus et athletam acturus se contulerat [10] : Κὠχετ' A ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα. Idemque confirmat schol. his verbis : Οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο πρὸς γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος ἀναῤῥωννύντες. [Conf. Athen. 12, p. 518, D.] Utitur hoc vocab. Juven. quoque, 6, [263] : Et ride, scaphium positis quum sumitur armis. [Ceterum v. Σκαφεῖον, quæ verior scriptura est, et Polluci atque Plutarcho reddenda. L. Dind.]

Σκαφίον, τὸ, Scaphula, Parva scapha : qua signif. σκαφίδιον quoque dicitur. [De navibus ubi dicitur ap. Philon. Belop. p. 95, B : Ἐὰν δὲ ἀγχιβαθεῖς τόποι τῶν τειχῶν ὦσι, προσχώματι κατασκευαστέα ἐστὶν, ἵνα μήτε προσαγωγὴν ἔχῃ ταύτῃ, μήτε τῶν μεγάλων σκαφίων ἔμβολος εἰς τὸ τεῖχος ἐμβάλλῃ, scribendum σκαφῶν, ut 96, D : Ἐὰν ἔχῃς σκάφας μακράς. L. D.] Σκαφία dicuntur etiam Vasa cava, sive oblonga ea sint et scaphæ figuram gerant, sive rotunda in modum hemisphærii : sicut et conchæ. [Theophr. C. Pl. 4, 16, 3 : Ταύτῃ γὰρ διάπειραν λαμβάνουσιν, εἰ φύσιμος, ὅταν ἐμβαλόντες εἰς σκαφίον ἐπιχέωσι.] Martian. Capella De geometria, 6, 1 : Scaphia B dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus styli in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruv. Scaphas appellat, 9, 9, de horologiorum ratione et usu : Hemicyclium excavatum ex quadrato, ad enclimaque succisum, Berosus Chaldæus dicitur invenisse : scaphen s. hemisphærium, Aristarchus Samius. [Conf. Salmas. Exerc. p. 448 sq., Ernest. De solariis Opusc. philol. p. 24 ed. sec.] Item σκαφία sive Σκαφεῖα dicebantur Romæ Vasa quædam excavata in modum turbinis rectanguli : quæ Vestales Virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam ex solis radiis excipiendam, adverso soli opponebant. Quo facto, radii ad circumferentiam undique incidentes, ad centrum omnes concurrebant, atque ita aerem tenuem reddebant, et materiam, quæ levissima siccissimaque iis scaphulis imponebatur, statim inflammabant. Vide Plut. Numa p. 120 meæ ed. [c. 9. In edd. Plutarchi perperam scriptum σκαφεῖον, quod cum illo permutare solent librarii, scriptores accurate ab eo distinguunt. Male sic etiam in Lex. rh. C Bekk. An. p. 301, 30 : Σκαφεῖον, ὁ καδίσκος, ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες· ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ σκάφη εἶδός τι πλοίου, καὶ ὁμοιότροπός ἐστι τῷ πλοίῳ ὁ καδίσκος. Ἔστι καὶ κουρᾶς εἶδος τὸ σκαφεῖον, καὶ εἶδος ἄμης γεωργικῆς. Quibuscum conf. Etym. in Σκαφίς cit.] || Vas potorium scaphæ figura. Athen. 4 : Καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν. Itidem et in Κάλπιον [11, p. 475, C] hoc idem σκαφίον in ποτηρίων genere ponit. Sic Plaut., Scaphio bibunt; Cic., Scaphia cum emblematis. || Alia etiam vasa concava et oblonga rotundave, dicebantur σκαφία, ut quibus in abluendis pedibus aut balneis utebantur, sicut σκάφαι quoque. Clearchus ap. Athen. 14, [p. 648, F] : Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος. Ubi nota Σκαφεῖον diphthongo scriptum. [Et recte, quum dicatur Pala, non Vas. Hoc enim voc. simplici ι, non diphthongo scribitur. Præter locos poetarum infra citandos v. inscr. Orop. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1570, p. 748, b, 11 sq.] Apud eund. Athen. 11, [p. 501, E, Lycophron] : Ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. D Sic Plut. [Mor. p. 963, C] dicit, Ἄμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι. Matularum quoque genus σκαφίον dicebatur, mulierum proprium, ut Pollux innuit 10, c. 9 [§ 129], ubi hunc ex Aristoph. l. [Th. 633] affert, Σκαφίον Ξενύλλῃ [Ξένυλλ'] ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Sic Ulp., Scaphia habita ventris causa. Trulla quoque ap. Latinos et potorii vasis nomen est, et vasis item excrementis excipiendis destinati. [Conf. Martial. 11, 12, 6; Plaut. Bacch. 1, 1, 37.] Item et Capitis ea pars quæ pilis tecta est, σκαφίον dicitur a cavitate et rotunditate : alio nomine κόγχος, πόλος, κρανίον. Testis est Pollux 2, [39] afferens [ex Aristophane], Ἵνα μὴ καταγῇς [τὸ] σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ. [Ita Brunckius interpretatur Av. l. infra cit. : Κοψίχῳ σκάφιον (sic) ἀποτετιλμένῳ.] Eod. l. [183] annotat, ἰσχία et σκαφία dici τὰ πλάγια τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ, τῷ μὲν ὀμφαλῷ ἀντικείμενα, τοῖς δὲ γλουτοῖς ἐπικείμενα. Alii interpr. Os cavum coxendicis, quod et κοτυληδών. || Σκαφίον dicitur etiam Tonsuræ quoddam genus, quo sc. capilli novacula raduntur : a quo diversum est, quod κῆπος dicitur, ad ornatum formæ

magis faciens. [Distinguit etiam Pollux 2, 29.] Testis schol. Aristoph. Av. [807], dicens duo esse κουρᾶς genera, σκαφίον et κῆπον : ac σκαφίον quidem dici τὸ ἐν χρῷ : κῆπον autem, τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμῆσθαι. [Th. 838 : Εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ ἢ τριήραρχον πονηρὸν ἢ κυβερνήτην κακόν, ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον (sic) ἀποκεκαρμένην, τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. Schol., εἶδος κουρᾶς δουλικῆς. Id. fr. Γήρως ap. Harpocr., qui etiam Antiphontis testim. addit. Tonsuram περιτρόχαλον, quod v., fuisse tradunt Hesychius et Photius. Vid. Næk. ad Chœril. p. 139.] Lucian. [Lexiph. c. 5] : Οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. || Hesychio ἰατρικὸς ἐπίδεσμος, (i. e. Medicinalis fascia qua vulnus obligatur, σκάφην Galenus vocat,) item πτύον. [Galen. vol. 18, part. 1, p. 777, 5, et 797, 4 : Γλαυκίου σκάφιον, perperam transposito accentu. Hase. Cocchii Chirurg. p. 24, ια' : Σκάφιον ἢ θολος Διοκλέους. Ubi scrib. σκαφίον. Idem vitium tollendum ap. Aristoph. et Photium. Verum accentum monstrat Oribas. p. 96 Mai. : Ἐκ τῶν Διοκλέους σκαφεῖον ἢ θολος, scr. σκαφίον, ut supra dixi. L. Dind.]

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, Scaphula, Alveus. Ajunt pro μάκτρα etiam accipi, i. e. Vase concavo et oblongo in quo farina subigitur : qua signif. σκάφην accipi supra docui. [Pollux 1, 245, 251. Photius : Σκαφίδας, οὐ σκάφας τὰ σκεύη.] Citatur autem ex Aristoph. [fr. Holcadum, de quo dixi in Μόσσυν p. 1210, D], ex quo Pollux 10, c. 24 de vasis culinariis [§ 102], affert σκαφίδα [—ας,] μάκτραν : quum paulo ante inter μαγείρου σκεύη numerasset μάκτραν, σκάφην, μαγίδα. Ubi si post σκαφίδα distinguendum non est, putarim id σκαφίδα pro σκαφοειδῆ usurpatum. [Ariston Anth. Pal. 6, 306, 8 : Τὰν κρειοδόκον σκαφίδα.] || Vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in lacte serove reponendo usus est. Galen. Lex. Hippocr. scribit Atticos σκαφίδα vocare τὴν ποιμενικὴν σκάφην, subjungens hos versus Homeri, Od. I, [223] : Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. [Athen. 11, p. 499, E : Το σκύφος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς σκαφίδος· καὶ τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμοίως ἀγγεῖον ξύλινον στρογγύλον, γάλα καὶ ὀρρὸν δεχόμενον, ὡς καὶ παρ' Ὁμ. λέγεται, Ναῖον κτλ. Ποιμενικὰ ἀγγεῖα Hesychio.] Theocr. vero itidem pro Vase concavo et rotundo in quo μελικηρίδας reponebant, 5, [59] : Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος, Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. Nicander generalius dixit ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις, Ther. 618. Anaxippus ap. Athen. 4, [p. 169, C] inter vasa culinaria σκαφίδας numerat, cujus verba citavi in Κοπίς. [De vase inter instrumenta rustica etiam Phanias Anth. Pal. 6, 297, 6 : Ῥαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας. Longus Past. 4, p. 102 Vill. : Ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν. || Ap. Synes. p. 66, D : Ῥητορικὴν δὲ οὐκ ἐργάζομαι, ἀλλὰ προὐστησάμην τοῦ βίου τέχνας δύο, φυτηκομεῖν τε καὶ κυνηγετεῖν ἐπὶ τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα· δάκτυλοι δὲ οὗτοι σκαφίσι καὶ προβολίοις ἀντὶ καλάμων τετρίφαται, εἰ μὴ κάλαμον λέγοις ἀντὶ τοῦ γραφέως τὸν ἐν βέλει, Ligonem intelligebat Wakef. Qua signif. usitatum σκαλίς. Nec tamen falsum σκαφὶς a σκάπτω ductum, ut σκαφίον. Atque Etym. M. p. 715, 55, quum alias huic voc. signiff. tribuit quæ vulgo formæ σκαφίον peculiares putantur, tum similem Ligonis : Σκαφὶς, ὁ καδίσκος, ἐν ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ σκάφη εἶδός τι πλοίου καὶ ὁμοιότροπός ἐστι τῷ πλοίῳ ὁ καδίσκος. Ἔστι δὲ καὶ κουρᾶς εἶδος καὶ σμινύης γεωργικῆς. Nisi error est in lemmate et scribendum σκαφίον. Quod confirmant quæ e Lex. rh. apposui in Σκαφίον.] || Hippocr. vero σκαφίδα appellat τὴν θαλασσίαν κόγχην, τὴν παραμηκεστέραν, quæ vulgo μύαξ nominatur, Galen. Lex. Hippocr. : i. e. Concham marinam, quæ oblongior est. Mytulum quidam interpr. [Σκαφίδα sæpe usurpat Hippocrat. pro mensura quadam, velut p. 632, 30 : Βόλβιτον πλάσαι ὅσον σκαφίδα, Stercus bubulum in conchæ marinæ oblongioris formam fingito. Conchæ testam dixit Corn. ad suffitum immittendum. Velut p. 575, 41, ad suffitum parandum stercus bubulum in acetabuli olearii formam effingit, quod parvum fundum habeat, ὀξύβαφον ἐλαιηρὸν vocat. P. 668, 55, vero ad idem βόλβιτον ὡς ἐμβάφιον, Stercus bubulum in acetabuli formam effingit. Rursus p. 633, 19 : Ὅσον σκαφίδα μικρήν· 651, 1, in suffitu ad uterum, Κύπερον κόψαντα ὅσον σκαφίδα. Et p. 484, 7 : Ὅσον σκαφίδα σμικρήν· 11 : Σύμπαν δὲ ὅσον σκαφίδα. Fors. De σκάφῃ, σκαφίδι et σκαφίῳ, vasis potoriis, Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 400 sq., et Visconti Mus. Piocl. t. 6, p. 83. Hase. || De navibus Archias Anth. Pal. 7, 214, 4 : Οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων ὑγρὸν ἀναρρίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν. Palæph. c. 13, 3 : Σκαφίδι ἐμβὰς, unde repetit Eudocia. Philo Belop. p. 98, C : Ἐπὶ τῶν ὁλκάδων καὶ τῶν λέμβων στήσας μηχανήματα πρόσαγε, καὶ διασκάψας ταῖς μεγίσταις σκαφίσι τὸ κλεῖθρον τοῦ λιμένος κτλ.]

[Σκαφιστήριον, τὸ, Scafisterium, Gl. Conf. Salmas. Ad hist. Aug. p. 159, B. Hase. V. Σκάφη.]

Σκαφίτης, ὁ, Qui scapham remo impellit. Scribit enim Demetr. Phal. [§ 97] σκαφίτην dici a quodam τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα. [Navicularius, Strabo 17, p. 817. ī]

Σκαφοειδὴς, ὁ, ἡ, Scaphæ similis, Scaphæ formam gerens : ut σκαφοειδὲς ὀστοῦν dicitur Os profundo sinu excavatum, tali caput anterius et oblongum excipiens : sic dictum a scaphæ similitudine; cavitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali s. tali intra se admittit, ut inter alia docet Gorr. [Galen. vol. 2, p. 334, 1 et 11; 776, 3 et 18; 777, 4; vol. 4, p. 81, 1, al. Hase. Diod. 2, 31 : Περὶ τῆς γῆς ἰδιωτάτας ἀποφάσεις ποιοῦνται (Chaldæi), λέγοντες ὑπάρχειν αὐτὴν σκαφοειδῆ καὶ κοίλην. Plut. Mor. p. 890, D : Τὸν ἥλιον Ἡράκλειτος σκαφοειδῆ. L. D. Euseb. Pr. ev. p. 837, B; 838, B; 847, D; 848, C. Ach. Tat. Isag. in Phæn. Ar. p. 139, B. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 163, 3 Gaisf. Hase.]

[Σκαφοκάραβος, ἡ, Navigium cum adjuncta scapha. (Videtur nihil aliud quam σκάφη s. σκάφος vel κάραβος, Navigium. L. D.) Chron. Alex. (p. 720 sq. ed. Bonn.) : Ἡγωνία δὲ χαλάσας εἰς θάλασσαν τὰ μονόξυλα, ἅπερ ἤγαγεν μεθ' ἑαυτῶν, καὶ οὐ συνεχωρεῖτο ἐκ τῶν σκαφοκαράβων. Mox : Διὰ τοῦτο δὲ παρεσκεύασεν ἐκεῖσε χαλασθῆναι μονόξυλα, ὡς τῶν τόπων ἐπιβράχων (nisi præstat ἐπιβραχέων. L. D.) ὄντων καὶ μὴ δυναμένων ἐκεῖσε τῶν σκαφοκαράβων παρεισελθεῖν· ἔμειναν δὲ σκαφοκάραβοι εἰς ὄψιν τῶν μονοξύλων. Ducang.]

[Σκαφολουσία, ἡ, Lavatio in scapha. Salmas. Ad hist. Aug. p. 159, A, et 487, C. Hase.]

Σκαφολουτρέω, In scapha lavo. Alex. Trall. [12, p. 696] : Οὐδὲ τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ πάνυ τὴν δύναμιν δεῖ σκαφολουτρεῖν, ὅ ἐστι παρὰ Ῥωμαίοις τιτάδια ἐμβάλλειν : quibus verbis indicat, in balneis illis quibus οἱ σκαφολουτροῦντες utebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide et Σκάφη.

[Σκαφόπλοος, Σκαφόπλωτος. V. Σκαφήπλοος.]

[Σκάφος, ὁ. V. seq. voc.]

Σκάφος, ους, τὸ, Fossa, Cisterna, Piscina, VV. LL. ex Epigr. [Falso.] || Fossio, Pastinatio. Hesiod. Ἔργ. 2, [190=570] : Τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Tunc non amplius circumfodiuntur vites, sc. post Vergiliarum exortum. Ubi Proclus, Μετὰ πλειάδων ἐπιτολὴν οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλου καὶ σκάφης· ἤδη γὰρ ἡ γῆ ξηραίνεται· διὸ σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Quo loco nota Σκάφη ab eo usurpatum pro Fossio, σκαφεία s. σκαφητός. [At ap. Proclum p. 129 Heins., haud dubie σκαφῆς, non σκάφης, scriptum oportuerat. Vide Σκαφή. Schwkiod. Eodem modo corrigendum quod in Σκάφη sub finem positum Σκάφη, Fossura. Masc. Σκάφος s. Σκαφός, Geopon. 3, 4, 5 : Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων τούτῳ τῷ μηνὶ πεπληρῶσθαι ὀφείλει. Et ib. 5, 4. Utroque loco variatur in accentu. Neque apud Hesiodum constat neutrum esse potius quam masc., in quo recte posuit Schneider.]

Σκάφος, ους, τὸ, i. q. σκάφη, i. e. Scapha [τὸ πλοιάριον, Lembus, Barca, Cumba, Gl.]; generalius potius Navigium, Navis : ut ποτάμια σκάφη ap. Diod. S. 20, [76] quæ ibid. ποτάμια πλοῖα appellat, Potes tamen Fluviatilem scapham dicere, quemadmodum Justinus dicit Scapham piscatoriam. Idem eod. l. [73], Πολλὰ τῶν τετρηρικῶν σκαφῶν, Multæ quadriremes scaphæ. At Strabo δίκωπον σκαφίδιον, ut Horat. Biremis scapha. Diod. S. eod. l. : Τρία σκάφη τῶν πεντηρικῶν, Tres scaphæ quinqueremes. [Et 14, 42. Polyb. 1, 20, 9. Κατάφρακτα 16, 2, 10. Primus utitur Alcman Cram. An. vol. 1, p. 159, 32, ubi σκαφεὺς, quod correxi in

Εἰμὶ, vol. 3, p. 264, B.] Apud Soph. quoque Aj. A [1279] : Ἐς ἐν ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος, schol. generaliter itidem ναυτικὰ σκάφη exp. τὰς ναῦς. [Tr. 803 : Ἐν μέσῳ σκάφει. Æsch. Ag. 661 : Ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος· 1013 : Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος· Suppl. 440. Aristoph. Ach. 541 : Εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει· et improprie Vesp. 29 : Περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.] At Eur. [Med. 1] περιφραστικῶς dicit σκάφος Ἀργοῦς pro Argo navis : sicut Apollon. [Rh. 2, 654] πόλιν Ὀρχομενοῖο, pro Orchomenos, ut Virg. Urbs Patavi, pro Patavium. Idem et σκάφος νεὼς dixit pro ναῦς, itidem periphrastice. [Æsch. Pers. 419 : Ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. Eur. Iph. T. 742 : Ναὸς σκάφος· 1345 : Ἑλλάδος νεὼς σκάφος· Rhes. 392 : Νεῶν πρήσων σκάφη· Cycl. 361 : Πορθμίδος σκάφος· 503 : Σκάφος ὁλκὰς ὣς γεμισθεὶς· Tro. 1085 : Πόντιον σκάφος, etc. aliique poetæ. Demosth. p. 128, 21 : Ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, ἄν τε μεῖζον ἄν τ' ἔλαττον ᾖ, τότε χρὴ ... προθύμους εἶναι.] Alioqui σκάφος in navi dicitur Alveus, i. e. imus venter navis, a concavitate. Liv., Alvei navium quassati erant; Sallust., Alveos navium inversos B pro tuguriis habuere. Sic accipit schol. Thuc. 1, p. 17 [c. 50] : Τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν· exp. enim τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, addens, suo tempore γαστέρας dictas fuisse. Nisi forte et hic periphrastice σκάφη νεῶν dixisse æstimandus sit pro ναῦς. [|| De nasiterna epigr. Anth. Pal. 6, 21, 7 : Καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασιῆν διψεῦσαν ἐγείρειν αὐχμηροῖο θέρευς οὔποτε παυσάμενον. V. Σκάφαλος, Σκάφη.] || Auris quoque cavitas σκάφος dicitur, Polluci [2, 85] ἡ ἔνδοθεν περιβολὴ τοῦ ὠτός.

[Σκαφοφόρος. V. Σκαφηφόρος.]

Σκαφώρη, ἡ, Vulpes, Hesych. [Ælian. N. A. 7, 47 : Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ καὶ σκαφώρη.]

[Σκάων, ωνος, ὁ, Scaon, n. viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, n. 93, 32.]

[Σκεβλύας, ὁ, Sceblyas, n. servile et barbarum ap. Aristoph. Ran. 608, in libris minus bonis per ι scriptum.]

[Σκεβρίον. V. Σκευάριον.] C

[Σκεδάζω, Σκεδάννυμι s. Σκεδαννύω. V. Σκεδάω.]

Σκέδᾰσις, εως, ἡ, idem. Hom. Od. A, [116] : Εἴ ποθεν ἐλθὼν Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, schol. σκορπισμὸν, φυγήν. [Y, 225. Apollinar. Metaphr. Ps. 67, 1 : Σκέδασιν δ' ἐχθροῖσιν ἐνήσει. Aret. p. 119, 25 : Τάδε μὲν ὦν ἐς σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος. Plotin. vol. 1, p. 87, 19 : Ὅλως δὲ τοῦ χρόνου τὸ πλέον σκέδασιν βούλεται ἑνός τινος ἐν τῷ παρόντι ὄντος· vol. 2, p. 844, 10 : Τὰ μὲν ἄπεισιν εἰς σκέδασιν καὶ φθοράν. L. D. Antonin. Ad seips. 10, 18. Euseb. Pr. ev. p. 824, A. Philo vol. 1, p. 686, 36 : Διασπορὰν καὶ σκ. Hase.]

Σκεδασμὸς, ὁ, Dissipatio, Dispersio. [Philo vol. 1, p. 686, 37. Method. Homil. in Cruc. p. 403, A. Antonin. Ad seips. 7, 32; 9, 39; 10, 7 : Σκ. στοιχείων, i. e. Mors. Hase. Proculus In Plat. Alcib. p. 34 ed. Creuzer.; Zonar. Annal. vol. 1, p. 16, D. Etym. M. p. 219, 18; 249, 5. L. D. Pachymeres declamatione inedita : Νηὸς σκεδασμοὶ καὶ ναυάγιον. Boiss.]

[Σκέδᾰσος, ὁ, Scedasus, Bœotus, cujus filiabus olim legati quidam Spartani vim intulisse ferebantur. Diod. D 15, 54; Pausan. 9, 13, 5; Plut. Mor. p. 773.]

[Σκεδαστὴς, ὁ, Dissipator. Philo vol. 1, p. 135, 26 : Τῶν προσταξεων τοῦ σκεδαστοῦ Φαραὼ ἠλόγουν. Photius : Σκ., τὸν μεριστήν. L. Dind.]

Σκεδαστικὸς, ἡ, ὸν, Dissipandi vim habens, Dissipans, Discutiens.

Σκεδαστὸς, ὁ, Dissipatus, Dispersus, Qui dissipari et dispergi potest, Dissipabilis. Cic. autem οὐσία σκεδαστὴ ap. Plat. [Tim. p. 37, A] vertit Materia mutabilis, p. 24 mei Lex. Cic. [Max. Tyr. Diss. 15, 1; Plut. Mor. p. 1023, C, E; 1085, B, al. Wakef. Euseb. Cat. in Psalm. t. 1, p. 14, 33; 15, 5. Greg. Nyss. t. 1, p. 923, A. Clem. Const. apost. p. 140, 7 : Σῶμα σκ. Hase. Nemes. De nat. hom. p. 70. Euseb. in Montef. Nova Coll. vol. 1, p. 11, A. Superl. Plotin. vol. 2, p. 848, 8 : Ἀέρι καὶ πνεύματι σκεδαστοτάτῳ. L. Dind.]

Σκεδάω, [Nicand. Al. 596 : Ἄγονον σπόρον σκεδάων τελίσκει. Formam contr. σκεδῶ ponit Etym. M. p. 499, 4] sive Σκεδάζω, άσω, [et contr. ῶ, ut Æsch. Prom. 25 : A Πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν· 924 : Αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾷ. Et sæpius in compositis, de quibus Pierson. ad Mœrin p. 124.] Dissipo, Dispergo. Hom. Il. H, [330] : Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης. [P, 649 : Ἠέρα μὲν σκέδασεν.] Od. N, [352] : Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα, Aerem dissipavit : τὸ πάχος νέφους διέλυσεν, ut Eust. exp. [Il. Y, 341 : Ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν. Theognid. 888 : Ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας, ad ἀποσκεδ. potius pertinet. Soph. Tr. 989 : Καὶ μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον. Epigr. Anth. Pal. App. 210, 6 : Τὴν δὲ τοσαύτην δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φιλίην. Maneth. 5, 233 : Σκεδάσας ὄλβον πενίην δαπάνῃσι διώκει.] Pro Dispergo potius accipitur Il. T, [171] : Λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλισθαι· quod hemistichium repetitur Ψ, 158. [Et 162 : Λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας. Orph. Arg. 1278 : Καί ῥα (excidisse videtur δι') αἰγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον νήσους εἰναλίας ἔμεναι. Pass. Æsch. Pers. 502 : Πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας.] Prosæ quoque B scriptores utuntur. Thuc. 2, [25] : Διαδραμὼν δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, Sparsus s. Dispersus per agros et dissipatus : ut Sisenna, Dispalati, a signis digressi omnes ac dissipati; Gell., Ne sparsi dispalatique proruerent, cohibebantur. [Id. 4, 56 : Τὸν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ· 112 : Ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος κατὰ πάντα ὁμοίως ἐσκεδάννυντο. Xen. Anab. 3, 5, 2 : Τινὰς τῶν ἐσκεδασμένων ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἁρπαγήν· H. Gr. 2, 1, 27 : Ἐσκεδασμένους κατὰ τὴν Χερρόνησον. Polyb. 1, 17, 10 : Κατιδόντες τοὺς πολεμίους ἐσκεδασμένους κατὰ τῆς χώρας.] Herodian. 7, [9, 17] : Σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν, Dispersi disseminatique per totam urbem. Philo De mundo : Λυθέντος γὰρ δεσμοῦ τοῦ συνέχοντος, εἰκὸς ἦν διαλυθῆναι καὶ πρὸς ὕδατα σκεδασθῆναι, Dissolvi in aquasque dissipari. [Xen. Ven. 5, 26 : Ἡ ὄψις ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη, quod pluribus explicat Schneid.] Sicut vero ex Κεράω fit Κεράννυμι, ita ex Σκεδάω fit Σκεδάννυμι [et Σκεδαννύω, Dissipo, Gl.], ejusd. cum primitivo signif. Pass. Σκεδάννυμαι, Dissipor, Dispergor. [Xen. C Hipparch. 7, 9 : Ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια σκεδάννυνται· Eq. 4, 4 : Ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται (lapides. Plat. Prot. p. 322, B : Σκεδαννύμενοι διεφθείροντο· Conv. p. 221, A : Ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων· Leg. 3, p. 699, D.] Philo De mundo : Πολλαχῇ σκεδάννυται, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης ἐπιτρέχον, Multis variisque in locis sparsum, tractus ingentes orbis terrarum permetitur. [Longin. De subl. 40, 1 : Τὰ μεγάλα σκεδασθέντα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος. || Formam Σκεδάζω ponunt grammatici, ut Herodian. Π. μον. λ. p. 44, 5, Hesychius, Etym. et ceteri, sed usu ne recentissimi quidem admodum frequentarunt, velut Athenag. p. 280, E, κατασκεδάζοντες, Theodor. Stud. p. 139, A, σκεδάζων, p. 609, ξη', διασκεδάζεις, Eustath. Opusc. p. 340, 83, σκεδάζεσθαι. || Formam barytonam Σκέδω, quam cum πέδω perinde inaudito ponit Theognost. Can. p. 140, 32 : Τὰ διὰ τοῦ εδω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον σκέδω, πέδω, ἔδω τὸ ἐσθίω, μέδω, non liquet unde petiverit, nisi utrumque finxit. Nam in Etym. M. v. D Κεδάζω, ubi eadem, hæc omnia sunt perispomena, quanquam ἐδῶ librarii culpa et contra ipsius grammatici mentem. Sed barytonon σκέδω in eod. est Etym. v. Οἰχνεῖν : Οἴχω οἰχνῶ, ὡς ὀρέγω ὀριγνῶ, σκέδω σκιδνῶ, ut alia multa themata inaudita. De forma Κεδάννυμι v. in ipsa. L. Dind.]

[Σκέδω. V. Σκεδάω.]

Σκεθρὸς, ὰ, ὸν, Exactus, Exquisitus. [Ἀκριβὴς Hesychio et Photio. Lycophr. 270 : Σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης ἠρτημένον, schol. ἀκριβεῖ. Theognost. Can. p. 11, 23, ἐπιμελὴς, ἀκριβής. Herodian. Epim. p. 122 : Σκεθρὸς, ὁ λαμπρός. Quod conf. cum Erotiano infra cit.] Unde adv. Σκεθρῶς, Exacte : ap. Æsch. Prom. [102] : Πάντα προὐξεπίσταμαι Σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. [Ib. 488 : Πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα.] Apud Hippocr. σκεθρὸν Exquisitum significat : ut σκεθρὰ δίαιτα, Exquisita et optima victus ratio : cui opp. φαύλη [et ἁπλῆ], ut annotat Galen. Comm. in l. Περὶ ἀγμῶν [vol. 12, p. 395, D. Hemst. Idem in Exeg. σκεθρῇ ap. Hipp. exp. ἀκριβεῖ. Quibus locum p. 595,

28, mihi subindicare videtur : Ταῦτ' οὖν ἐσιδὼν καὶ γνώμη σκεθρῇ βασανίσας. Erotian. (p. 342) : Σκεθροτέραν Βακχεῖος ἐν α' φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. Κεῖται γὰρ ὅτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀλκμαίωνι φησί, Γυναῖκες, ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίαν σχέθη τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς δρᾶν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην (ut verba nonnihil corrupta emendarunt Barnes. et alii. Quædam exempll. σκεθροτέρης et ἀληθεστέρης, ut exprimant locum p. 817, C : Ἀτὰρ καὶ ἰήσιος σκεθροτέρης οἱ τοιοῦτοι δέονται. Ubi Galen. τὴν ἀκριβεστέραν dici ait et τῇ φαύλῃ oppositam. Ceterum quod ap. Erotianum (p. 328) σκεθρὰ ὅμοια exponitur, haud dubie vitium redolet, et quædam exemplaria σκέθρη legunt, æque vitiose. Foes. V. Σχεδρός.]

[Σκειράξαι, κρεωφαγῆσαι, Hesychii gl. obscura.]

[Σκειραφ—. V. Σκιραφ—.]

Σκιρόμαντις, ὁ, ἡ, Qui ex loco editiore templi auguria captat, ut quidam exp. Sed vide Hesych. [Qui dicit : Σκ., ὁ ἐπὶ Σκείρωσι μαντευόμενος· τόπος δὲ ἦν οὗτος, ὅθεν τοὺς οἰωνοὺς ἔβλεπον. Photius qui in Σκίρον dicit, τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζοντο, rectius per ι scribi ostendit, ut alia similia, quæ per ει pro ι scripta v. infra. Ad quæ an pertineat quod Etym. M. ponit p. 792, 3 : Πότε γὰρ τῇ ἱστορίᾳ χρώμεθα; Ἡνίκα τι κατὰ παράδοσιν γράφεται, ὥσπερ τὸ σκείρω, mihi non liquet. L. Dind.]

Σκείρων, ωνος, ὁ, Ventus a Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autem hæ Σκειρωνίδες πέτραι, Euripidi [Hipp. 979, Heracl. 860, Diodor. 4, 59, ubi diphthongum restitui ex libris, qui est in parte librorum Strab. 8, p. 380; 9, p. 391, 393, Alciphr. 3, 70, et ubi omissum πέτραι, Polyb. 16, 16, 4. Add. Strab. continuo cit. et Etym. M. v. Σκείρων ἄνεμος.] At Hesych. habet Σκειρῶν, ἀργη τις λέγεται, ubi reponendum puto ἀργήστης [ἀργέστης]. Additque, Δοκεῖ δὲ ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν. [Strabo 1, p. 28 : Τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀφ' ὧν καὶ Σκείρωνες καλοῦνται οἱ ζέφυροι καὶ μάλιστα οἱ ἀργέσται.] Suidas habet Σκίρων pro Latronis illius nomine : item Σκιρωνίδης patronymicum. Et Σκειρωνὶς πέτρα, quod exp. ἡ τραχεῖα. Sed adjicit, καὶ διφορεῖται. [Simonides Anth. Pal. 7, 496, ubi in lemmate epigr. εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκειρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα, ap. ipsum v. 3 est : Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης. Soph. fr. Ægei ap. Strab. 9, p. 392 : Σκείρωνος ἀκτῆς, τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον. Eur. Hipp. 1208 : Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν. Callim. ap. schol. Hipp. 979. Nicand. Th. 214 : Ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη. Terentian. v. 1176 : « Sic Ξέρξης duplicem præstat, Σκείρων aliquid plus. » Recte Elmsl. ad Heracl. 860 : « Ventus Σκίρων appellatur in æde octo ventorum Athenis (Bœckh. C. I. vol. 1, p. 480, n. 518). Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima. Egregie fallitur Steph. Byz. v. Σκίρος, qui locum Atticæ Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρα ad eandem familiam refert, quum priorem corripiat. » Et sic Σκείρων de latrone scribitur quum in Etym. M., quod diserte testatur ει, tum ap. Xen. Comm. 2, 1, 14, et ubi alii Σκίρρων, ap. Plat. Theæt. p. 169, B, aliosque supra citatos. Alexidis fabula Σκείρων citatur ab Athen. 15, p. 678, E, Epicharmi a Polluce 10, 85.] Ex Æschine affertur σκίρων cum ι solo, pro Vento qui et Caurus appellatur, Epist. [1, init.] : Λαμπρῷ σφόδρα σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν. [Ap. Æsch. liber unus σκίρωνι τῷ ἀργέστῃ ἀνέμῳ. Aristot. Meteor. 2, 6 med. : Ἐναντίος δὲ τούτῳ (τῷ ἀπὸ τοῦ Δ εὔρῳ, qui ἀπ' ἀνατολῆς χειμερινῆς πνεῖ) οὐχ ὁ ἀπὸ τοῦ Γλίψ, ἀλλ' ὁ ἀπὸ τοῦ Ε, ὃν καλοῦσιν οἱ μέν, ἀργέστην, οἱ δ' Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ σκίρωνα (liber unus σκείρωνα)· οὗτος γὰρ ἀπὸ δυσμῆς θερινῆς πνεῖ· De ventis p. 973, 19 : Θρακίας κατὰ μὲν Θρᾴκην Στρυμονίας πνεῖ γὰρ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· κατὰ δὲ τὴν Μεγαρικὴν Σκίρρων ἀπὸ τῶν Σκιρρωνίδων πετρῶν. Theophr. fr. 5 De vent. fin. : Ἀργέστην δὲ οἱ μὲν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ σκίρωνα καλοῦσιν.] Sic etiam Σκίρων pro latronis s. prædonis illius nomine, quem Theseus interfecit juxta agrum Megarensem, ex petra dejiciens. Vide Plut. Theseo [c. 10, ubi nunc Σκείρων pro Σκίρων, quod correxi ap. Pausan. 1, 3, 1; 44, 8; et ubi cognominis f. Pylæ memoratur, ipse quoque Megarensis, ib. 1, 39, 6; 44, 6, et 2, 29, 9, ubi Telamonis et Pelei avus dicitur, quem nonnullos confudisse cum latrone intelligitur ex Plat. l. c., insuperque cum Chirone, ex Pindaro. V. Heyn. ad Apollod. 3, 15, 5, 5. (Greg. Naz. Carm. iamb. 16, 13, 1 : Σκείρων τίς οὗτος, ἢ Τυφωεύς, ἢ γίγας; Hase.) Messenius quidam Σκίρων est ap. Polyb. 4, 4, 7. Qui et ipse Σκείρων scribendus. L. Dind.]

[Σκειρωνίδες. V. Σκείρων. Viam in Isthmo τὴν Σκειρωνίδα ὁδὸν dictam memorat Herodot. 8, 71.]

[Σκείτης, ὁ, Scites, n. loci in Ægypto super., hodie Sekket, ex conj. Letronn. *Rec. des inscr. de l'Ég.* t. 1, p. 461. Hase.]

[Σκελεαγής, ὁ, ἡ, unde neutrum (male scriptum Σκελιαγὲς), σκελοκοπία, Crurifragium, Gl. Schol. Hom. Il. Z, 101, p. 186, 5 : Γυιώσω) σκελεαγεῖς ποιήσω.]

Σκέλεαι, αἱ, Femoralia s. Feminalia, etiam Tibialia. Pollux non solum inter ἐσθήτων εἴδη, i. e. Vestimentorum genera, σκελέας numerat, 7, c. 13 [§ 59], verum etiam inter ὑποδημάτων εἴδη, i. e. Calceamentorum genera, eod. l. c. 22 [§ 92] : utroque in loco addens, ἀναξυρίδας alio nomine vocari. [Priori l. addit : Τὰς δὲ ἀναξυρίδας καὶ σκελέας καλοῦσι. Τὸ μὲν ὄνομα καὶ παρὰ Κριτίᾳ ἐστὶν ἐν ταῖς Πολιτείαις. Ἀντιφάνης δ' αὐτὸ ἐν Ἀντείᾳ παρεξηγεῖται, Ταῖς δ' ἐνδυταῖς στολαῖσι τετραγωδημέναις, σκελέαις, τιάραις.] Innuit ergo significare non solum Femoralia s. Feminalia, i. e. Bracas s. Caligas femorales, aut etiam Tibialia; verum etiam Calceamenta tibialia, ut sunt Ocreæ et id genus alia. Cam. interpr. Integumenta tibiarum : et Περισκελίδες Idem esse arbitratur Tibialia. Apud Hesych. oxytonws scribitur Σκελεαί, dicunturque esse τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Parthis σαράβαρα dicta.

[Σκέλεδρος, ὁ, Sceledrus, n. pr. servi in Mil. gl. Plauti. Exp. Camerar. : Lentus, segnis, σκέλη ἔχων ἑδραῖα. Hase.]

[Σκελερδεία, Ἀνθία (Ἄνθεια Musurus) ἡ νῆσος, Hesychio.]

[Σκελετάζω. V. Σκελετεύω.]

[Σκελετεία, ἡ, Ionice Σκελετίη, Macilenta corporis conditio, Aret. p. 136, 27. Perperam Σκελετίνη p. 132, 5, pro σκελετίη, ut conjecit Maittairius. Sed scribendum potius Σκελετείη. V. Σκλῆμα.]

[Σκελέτευμα, τὸ, i. q. σκελετός. Schol. Nicandri Th. 696. Wakef.]

Σκελετεύω, Exicco, Assicco, Arefacio, i. q. σκέλλω s. σκελέω. [Activum ponit Pollux 2, 194. Ex Telete ap. Stob. Fl. 40, 9 fin. : Οἱ σκελετεύσαντες, affert Schneider. Photius : Σκελετεύεσθαι, ξηραίνεσθαι, Ἀριστοφάνης. Matth. Med. p. 316 fin. : Σπόγγος καὶ πάπυρος ἐσκελετευμένα (—νος) λίνῳ. Vitiose Hesychius : Σκελοῦνται, σκελετασθήσονται. Quod σκελετευθήσονται correxisse HSt. in Σκέλλω fugit interpretes.] Apud Diosc. Σκελετευθεὶς alii interpretantur Siccatus, Arefactus, alii Sale inveteratus : annotatque Marcellus, σκελετεύεσθαι de iis dici, quæ sale aut alia ratione, ut perennent, exucto omni humore, durantur et inveterantur. Diosc. 2, 50 : Αἰθυίας ἧπαρ σκελετευθὲν, Inveteratum sale mergi jecur. Id. 2, [2] : Ἡ σὰρξ σκελετευθεῖσα, Caro in sale inveterata. Sic enim reddunt quidam interpretes. Ipse tamen Diosc. alibi addit δι' ἁλὸς, ut quum ait [2, 27] : Περιφλεχθεῖσα, καὶ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δι' ἁλὸς, καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, Ambusta, exenterata, inveterata sale, et in umbra siccata, Ruell. Alii, Inassata, exemptisque interaneis asservata sale, in umbraque resiccata. [Galen. vol. 6, p. 746, 4 : Σκελετευόμενα· 126, 11 : Ἐσκελετευμένοι· 673, 18 : Ἐσκελετευμένων· 746, 6 : Ὅμοιον ταῖς σκελετευθείσαις γαλαῖς, quarum γαλῶν usus erat in medicina, teste Dioscor. 2, 27. Hase. Oribas. p. 30, 185, 188 ed. Mai. Tertiam formam ponit Zonaras p. 1657 : Σκελετίζεται, κατάξηρος γίνεται, καὶ σκελητεύω (sic), παρὰ τὸ σκεῖλαι, τὸ ξηρᾶναι. Itaque apud Hesychium fortasse præstat σκελετισθ. L. Dind.]

[Σκελετίζω. V. Σκελετεύω.]

[Σκελετίων, ωνος, ὁ, Sceletio, n. pr. jocose fictum a Luciano Necyom. c. 20. Hase.]

Σκελετὸς, ὁ, Exiccatus, Arefactus : σκ. σῶμα, Corpus arefactum. Itidem Nicander Ther. [696], σκελετὸν

ϑάκος, ubi schol. exp. ἐσκληκός. Item σκελετὸς dicitur A Cadaver hominis exiccatum, Corpus hominis arefactum. [Larva, Sceletus, Gl.] Plut. Anton. [c. 76]: Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος. Et οἱ ὑπὸ τὴν γῆν σκελετοὶ, Defunctorum manes. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 92, 4] : Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος [λεπτότατος] πέταται, Multo tenuior et gracilior manibus inferorum. [Id. ib. 392, 4 : Ἡμιθανῆ σκελετόν. Leonidas ibid. 7, 472, 12 : Πολλὸν ἀραχναίου στυγνότερον σκελετοῦ.] Σκελετὸς, inquit Gorr., Cadaver aridum. Definitur a Galeno omnium humani corporis ossium invicem commissorum universa syntaxis. Quare nonnulli, ait, libros suos, in quibus de ossibus disseruerunt, περὶ Σκελετοῦ inscripserunt. [vol. 2, p. 220, 7. Id. vol. 18 part. 1, p. 493, 10 : Ἀνθρώπων σκ.· vol. 2, p. 223, 15 : Ἀνθρωπίνῳ σκ.· 221, 24 : Ληστοῦ σκ. De sceletis s. larvis in monum. artis vet. conf. Olfers. *Ein Grab bei Kumä* p. 29—43. Hase. Μουσῶν σκελετὸς Lamprus mortuus dicitur a Phrynicho ap. Athen. 2, p. 44, D. Valck. Pollux 2, 194. Vitiose Etym. M. v. Σκέλλω p. 716, 41 : Σκελτὸς ὁ ἀπεξηραμ- B μένος. Suidas et Zonaras : Σκελετὸς ὁ ξηρὸς vel κατάξηρος. Obscura est Hesychii gl. : Σκελετὰ, σκίλλα.]

[Σκελετύρβη. V. Σκελοτύρβη.]

Σκελετώδης, ὁ, ἡ, Corporis arefacti speciem gerens, Similis τῷ σκελετῷ. Lucian. De saltat. [c. 75]: Οὔτε πολύσαρκος, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. [V. Σκελεφρός.]

[Σκέλεφερ, βόλου ὄνομα, Jactus talorum nomen, Λάκωνες, Hesychius.]

Σκελεφρὸς, ὁ, Tenuis ex ariditate. Erotian. σκελεφροὺς ap. Hippocr. [p. 282, 13] exp. τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις. Galen. quoque exp. ξηρὸς, προσεσταλμένος : sed ap. eum scribitur Σκολιφρὸς, mendose, in prima quidem syllaba. [Exprimi autem mihi videtur l. p. 555, 45 : Ἀλλὰ λεπτὸς καὶ σκελιφρός ἐστι καὶ ἀσθενής. Eadem forma p. 785, D : Καὶ ἧσσον ἐπιφλεγμαίνουσι τοῖσιν ὑγροῖσι καὶ τοῖσιν ἀσάρκοισιν, ἢ τοῖσι σκελιφροῖσι καὶ σεσαρκωμένοισι. Σκληφρὸς etiam idem quod σκελιφρὸς indicare videtur et σκληφροὶ exponuntur Hesychio οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Foes. Non diversum C fortasse etiam quod Hesychius ponit : Σκελήπερον, νήπιον· Ἀρχίλοχος, ut scribendum sit Σκελιφρόν. L. D.]

Σκελέω, i. q. σκέλλω, i. e. Exicco, Arefacio. Galen. De alim. fac. 2, 2, de Fructibus æstivis : Σκελοῦντες αὐτά τινες ἀποτίθενται, φυλάττοντες εἰς τὸν χειμῶνα· mox dicit, Τὴν οἷον σάρκα ξηραίνοντες ἀποτίθενται εἰς τὸν χειμῶνα. Ubi nota enim σκελοῦντες et ξηραίνοντες in ead. signif. capere. Pass. Σκελοῦμαι, Exiccor, Aresio, etiam Exiccatus et arefactus sum, Areo. Hesychius enim σκελέεσθαι exp. ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι. Sed nota, ap. Galen. duplici λ scribi σκελλοῦντες, quasi a verbo Σκελλέω. Ego unico potius scribendum existimo, ex eoque derivatum arbitror σκλέω, facta syncope. [Sunt potius futura a σκέλλω, quod v.] || Ex σκελέω, facta syncope, oritur Σκλέω, unde Σκλῆμι. Quæ inusitata quidem sunt, formant tamen ex se præt. perf. Ἔσκληκα, quod significat Arefactus indurui, Durus ex nimia siccitate factus sum : perinde ac si Σκλῆμι quoque pass. signif. haberet. Apoll. Arg. 2, [201] : Αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει. Unde particip. Ἐσκληκὼς, sive Ἐσκληὼς, D Durus ex siccitate factus, Qui exaruit simul et obduruit, Aridus, Resiccatus. Apoll. Arg. 2, [53] : Οἵγ' ἦσαν ἐσκληῶτες. || Item Ἐσκληκότα Suid. et Hesych. exp. προσεσκληκότα, προσλιπαροῦντα : dicentes esse metaphoram ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων. Significat igitur hoc loco ἐσκληκὼς, Qui ita addictus s. assiduus est aliqua in re, ut in ea propemodum exarescat : quo modo et προστετηκώς.

[Σκελίδιον, τὸ, Allii caput s. nucleus. Schol. Nicandri Al. 432 : Ἄγλιθες) οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ σκελίδια ἡ συνήθειά φησι. Ducangius : « Σκελὶς pro σκαλλὶς, Nucleus allii vel leguminum. Agapius in Geoponico c. 144 : Καὶ βρέχε μίαν σκελίδα σκόρδου εἰς αὐτὸ τὸ παχύ. » Qui nihil de forma σκαλλίς.]

[Σκελίζω, Varico, Gl. Quod frustra ad σκελλίζω referebat Salmas. Exerc. p. 664, B. Supplanto, Theod. Prov. 19, 3; Aq. Job. 8, 3; Jerem. 10, 17. Hesychius v. Κλειμάζειν. « Suid. v. Ἀνατραπέντες. Amphi- A loch. p. 113; Method. p. 127. » Kall. Sext. Empir. p. 250, 23. Nil. Parænes. p. 1169, E. Greg. Naz. Carm. iamb. 2, 14, 6 : Εἰ δὲ σκελίζει μ' ὁ φθορεύς. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 48, 9 : Σκελισθείς. Hase. Act. et pass. Ephræm Syr. vol. 1, p. 31, A; 35, A; 37, E; 39, F; 3, p. 464, D. Memorat Theognost. Can. p. 11, 23. L. Dind.]

[Σκελίθριον. V. Σκελύθριον.]

Σκελὶς, ίδος, ἡ, Perna, Femur porci aliusve pecoris : una cum carne illa pulposa, quæ a spina ad imum ventrem pertinet. [Pherecrates] ap. Athen. 6, [p. 269, A] : Σκελίδες [Σχελίδες receptum e cod. epit. et 3, p. 96, A] ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται ἐν πινακίσκοις, Appositæ sunt pernæ integræ in patinis mollissimæ, Cam. [Σκ. ὁλ. ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Pollux 2, 191, et addito οἱ πέρναι 6, 52.] Vocat ergo σκελίδα ὁλόκνημον, Femur cum integra tibia, et a quo tantum τὰ ἀκροκώλια amputata essent. [Dio Chr. Or. 7, vol. 1, p. 236 : Σκελίδες ὑῶν.] Hesychio σκελὶς est τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου, Quod a spina ad imum ventrem pertinet. B [Et Σκελλίδες, τὰ περιμήκη τμήματα. Ap. Plut. Mor. p. 349, A : Οἱ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλεια καὶ θριδάκια καὶ σκελλίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον φωνασκουμένους καὶ τρυφῶντας, ubi Alliorum nucleos vertitur, Reisk. σκελίδας, Pernas. HSt. in Ind. :] Σχελίδες, Laterum carnes. Aristoph. Eq. [362] : Ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα, ubi schol. ait esse βοὸς πλευρὰ, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ, ut ap. Æschylum. [Id. fr. Danaid. ap. Athen. 2, p. 57, A : Ὁ χορὸς... διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανίσιν. Ubi σκελίσι Aldina.] V. Hesych. [Qui interpr. κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ πλευρίδες, et similiter Phot. s. Suidas. Lucian. Lexiph. c. 6, ubi schol., τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα. Phryn. Bekk. p. 65, 4. || I. q. σκελίδιον, quod v.] Reperitur et Σκελίδες.

[Σκελίσκος, ὁ, dimin. voc. σκέλος. Aristoph. Eccl. 1168 : Τοῖν σκελίσκοιν.]

[Σκέλισμα, τὸ, ap. Hesychium : Σκέλισμα, τὸ ἀείμνημα. Quod τὸ κίνημα corrigit Salmasius, aliter Per- C gerus et Toupius Em. vol. 3, p. 463. Nec videtur probabile δρόμημα, ut est in Σκέλλισμα, quod v. Ap. Basil. Ep. 45, vol. 3, p. 134, B : Τίς ἡ τοῦ γόητος τοσαύτη ἔντεχνος ποικιλία εἰς τοσοῦτόν σε περιήγαγεν ὀλέθριον σκέλισμα, ubi Casum vertit Int., cod. Clarom. ὑποσκέλισμα, quod significat Lapsum supplantati. L. D. Figurate Pseudochrys. t. 10, p. 1011, C : Οἶδα αὐτοῦ τὰ σκ., Insidias. Hase.]

[Σκελισμὸς, ὁ, idem. Pseudochrys. t. 9, p. 954, C : Δαιμόνων σκ.· p. 889, B : Διαβόλου σκ. Hase.]

[Σκελιστὴς, ὁ, Supplantator. Ephræm Syr. vol. 3, p. 463, D. Ponit etiam Herodian. Epim. p. 122, non addita signif. Ap. anon. Cram. An. vol. 4, p. 257 : Λύδιοι (sic), μεγάλοι τὰ σώματα, σκελιστοί, si legendum sit σκελισταὶ, comparari possit σκέλισμα, δρόμημα, ut sit δρομεῖς (equi). L. Dind.]

[Σκελιφρός. V. Σκληφρός.]

[Σκέλλα, species Piscis, ap. Bellonium Obs. 1, 53. Ducang.]

[Σκελλίας, ὁ, Scellias, n. viri, ap. Aristoph. Av. D 126 : Τὸν Σκελλίου βδελύττομαι. Plato Gorg. p. 472, A, Demosth. p. 1343, 5 : Ἀριστοκράτης ὁ Σκελλίου. Thuc. 8, 89. ῑᾱ]

[Σκελλίς. V. Σκελίς.]

[Σκέλλις, ὁ, Scellis, Samothrax ap. Parthen. Erot. c. 19, qui ap. Diodor. 5, 50, Σικελός. Quod vitium comparavi cum vitio librorum Thuc. in Σκελλίας cit., ubi vel optimus Vat. Σικέλου pro Σκελλίου. L. D.]

[Σκέλλισμα, τὸ, Hesychio δρόμημα, Cursus. Σκέλισμα Salmas. Plin. Ex. p. 664, C. Quod v.]

Σκελλὸς, ὁ, Aridus, ut quidam interpr. : Hesych. vero σκελλὸν exp. διεστραμμένον, Distortum : ut idem fere sit cum σκαμβόν. [Pandus, Grappus, Scaurus, Gl. Etym. M : Ῥαιβὸς, ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος, ὃν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ σκελόν. Scrib. σκελλὸν, quod σκελλὸς inter oxytona ponit schol. Hom. Il. Η, 233, p. 450, 38. L. Dind.]

Σκέλλω, Exicco, Arefacio. Pass. Σκέλλομαι, Exiccor, Aresio : unde ap. Hesych. Σκελλόμενα, σκελετευόμενα. [Ἀφαυαινόμενα Photius.] Et Σκελοῦνται, σκε-

λεπτυνθήσονται. Activam quoque signif. habet. Hesych. enim exp. ξηραίνει, ἰσχναίνει. Ubi nota eum σκέλλω accipere non solum pro Exicco, Arefacio, sed etiam pro Attenuo, Tenuem reddo; quæ enim arefiunt, tenuiora fieri solent. [V. quæ HSt. dixit in Σκελέω. Schol. Hom. Od. A, 68: Σκέλλειν ἐστὶ τὸ σκληροποιεῖν. Ubi etiam n. Ἀσκληπιὸς ab hoc v. ducit, ut Tzetz. Hist. 10, 116 dicit: Ὅτι οὐκ εἴα σκέλλεσθαι, νεκροῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους. « Galen. vol. 6, p. 558, 17, de fructibus fugacibus: Σκέλλοντες αὐτά. » Hase.] Item et Σκήλη quidam ab hoc verbo derivant, exponentes σκληρύνη, ξηράνη. Eust. tamen ad Σκάλλω potius referendum censet, ut supra docui [in Σκάλλω. Et sane a σκέλλω potius ducitur σκεῖλαι, quod est apud Zonaram p. 1650, 1657: Σκεῖλαι, τὸ ξηρᾶναι. Perf. Apoll. Rh. 2, 53: Θῆκε πάροιθε ποδῶν ..., ἱμάντας, ὠμοὺς, ἀζαλέους· περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες· 201: Πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς ἐσκλήκει.]

[Σκελόδεσμος, ὁ, Crurarium, Gl.]

[Σκελοκοπία, ἡ, Crurifragium, Gl.]

[Σκελοκρατυντικὸς, ap. Antyllum in Matth. Med. p. 125: Τὸ δὲ δεύτερον σκελοκρατηντικὸν (sic) καὶ νεύρων, recte Matth. corrigit σκελῶν κρ.]

[Σκελοπέδη, ἡ. Gl.: Σκεδοπόδη, Pedical. Leg. Σκελοπέδη.]

Σκέλος, ους, τὸ, Crus: a σκέλλω dictum volunt διὰ τὸ ἄσαρκον. [Schol. Apoll. Rh. 2, 53.] Est autem pars corporis organica, a coxendice ad imum pedum protensa: præcipuum ambulationis instrumentum. Dividitur autem εἰς μηρὸν, Femur, κνήμην, Tibiam, et πόδα, Pedem: sicut brachium quoque tribus constat partibus: brachio proprie dicto, cubito, et manu extrema: quæ τοῦ σκέλους partibus respondent. [Hom. Il. Π, 314: Πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. Æsch. Prom. 74: Σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ· Eum. 37: Ποδωκίᾳ σκελῶν. Eur. Cycl. 182: Τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα. Aristoph. Av. 54: Τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν· Lys. 823: Ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει· 705: Πρὶν ἂν τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων· Eq. 220: Καὶ παλαιῷ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται· Pac. 241: Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν· Lys. 1259: Πολὺς δ' ἅμα καττῶν σκελῶν (ἀφρὸς) ἵετο. Ubi plur. utitur, quum ceteris locis dualis sit τὼ σκέλη. Sic τὰ σκέλη Alexis ap. Diog. L. 3, 27, Antiphanes ap. Athen. 12, p. 553, D, et 689, F, Anaxilas 13, p. 558, C, ut omittam anon. ap. Aristot. Rhet. 3, 11 fin.: Ὥσπερ σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖν. Herodot. 7, 61: Περὶ τὰ σκέλεα ἀναξυρίδας (εἶχον)· et de bestiis ib. 88: Ἐν τοῖσι γούνασι (equi) ἀπέπαμον τὰ σκέλεα· 3, 103: Ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι (cameli). Iisdemque modis sæpe Xenophon et alii quivis.] Aristot. H. A. 2, [1]: Βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, Brachia et crura flectit. Ib. lib. 8, dicit ἀρρωστίας signum esse τὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκειν ἐπὶ τὰ ἔμπρόσθια, Quum posteriora crura languide et veluti attracta subsequuntur priora. Contra ῥιπτεῖν σκέλη pro Agiliter atque velociter concitare crura, ut quum Rhet. 1, [c. 5, 9] dicit τὸν δρομικὸν esse τὸν δυνάμενον τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πως, καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω. Idem rursus, Διὰ τῶν σκελῶν τελευτῶσιν εἰς τοὺς πόδας. Ubi Gaza, Per femora cruraque in plantas finiunt. [De partt. an. 4, 10 med.: Τὰ σκέλη ὁ μὲν ἄνθρωπος σαρκώδη, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄσαρκα ἔχει. Theocr. 24, 109: Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν.] Item ἐπὶ σκελοῖν, Super crura, ut ἐπὶ ποδοῖν, Super pedes. Plato Symp. [p. 190, D]: Βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Et mox, Ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους. At ἐπὶ σκέλος, Cessim, Retro. [Εἰς τὰ ὀπίσω Hesych.] Eur. Phœn. [1409] de Eteocle: Ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, Retrocedit. [Aristoph. Av. 382: Ἀναγ' ἐπὶ σκέλος. Valck. Phryn. Bekk. p. 14, 6. « Plut. Pelopid. c. 32: Ἐπὶ σκέλος ποιούμενοι τὴν ἀναχώρησιν. » Hemst.] Item κατὰ σκέλος, Pedatim: sequendo Plinii interpret., qui quod Aristot. dicit H. A. 2, [1]: Ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι· κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅ,τε λέων καὶ αἱ κάμηλοι· [τὸ δὲ κατὰ σκέλος ἐστὶν ὅτε οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ·] his verbis reddidit, 11, 45: Ita reliqua ut libitum est gradiuntur; leo et camelus tantum pedatim: h. e., inquit Cam., ut sinister pes non transeat

A dextrum, sed tantum subsequatur. Idem Aristot. 9, [44] de leone itidem: Βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Plin. dicit leonem contemptim restitantemque cedere. [Σκέλος χοίριον (–ειον), Perna, Gl.] Celsus σκέλη interpr. Genua: hæc Hippocr.: Τὸ τὰ σκέλεα κειμένου ξυγκεκαμμένα εἶναι, sic vertens, Ubi ægro genua contracta sunt. Itidemque Geoponicorum auctor habet Τὰς ἐχούσας σκέλη ὀρθὰ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis genibus. Plin. vertit interdum Pedes, interdum Suffrago: veluti quum hæc Aristotelis [H. A. 2, 1], Ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια, καὶ τὰ ὀπίσθια, vertit, Posteriores pedes et priores. Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partem: ut quum τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν ap. Aristot. [H. A. 6, 22] interpr. Adjuvare in attollenda priore corporis parte. Idem hæc Aristot., Τὰ σκέλη εἰς τὰ ὄπισθεν κάμπτει, ita reddidit, Suffraginem in posteriora curvant. [Plato Phæd. p. 60, B: Συνέκαμψε τὸ σκέλος. Alias locutiones, velut ἀνατείνειν, διαβαίνειν, διάγειν, ἐπαίρειν, συμβαίνειν τὰ σκέλη, v. in verbis illis.] Apud

B Aristoph. ῥίπτειν s. ἐκλακτίζειν σκέλος οὐράνιον, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur, ut quum equus aut aliud jumentum calcibus aera verberat, Vesp. [1492]: Σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων. Et mox, Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. [Pac. 331: Τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.] Ibid. [1525]: Ἄνω σκέλος ἐκλακτισάτω τις, accipiendo ἄνω pro οὐράνιον, In sublime. [Soph. El. 753: Οὐρανῷ σκέλη προφαίνων. De Athenarum muris, qui astu cum Piræeo jungebant, Appian. Mithr. c. 30 extr.: Τά τε μακρὰ σκέλη καθῄρει. Plut. Lysandro c. 14: Καββαλόντες τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ μακρὰ σκέλη. Wakef. Id. Cimon. c. 13, Scylax p. 21: Ὁ Πειραιεὺς καὶ τὰ σκέλη, sine μακρά. Diodor. 13, 107: Τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς περιελεῖν. Strabo 9, p. 395. Theodoridas Anth. Pal. 7, 406, 2: Πειραϊκοῖς παρὰ σκέλεσιν. Aristoph. Lys. 1170: Τὰ Μεγαρικὰ σκέλη, et ib. 1172: Μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν. De quibus Thuc. 4, 109: Μεγαρῆς τὰ μακρὰ τείχη κατέσκαψαν. Conf. Plut. Phocion. c. 15. ‖ Hesychius non solum Σκελῶν ponit cum interpr. ποδῶν, sed etiam:

C Σκέλος, τάττεται ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ, καὶ μέρος τι τῆς νεώς. ‖ De machinis apud Oribasium p. 122 ed. Mai.: Σκέλη δ' ἐν ὀργάνοις λέγεται καὶ πλευρά· ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς στασίμοις ὀργάνοις κυρίως μὲν τὰ σκέλη, καταχρηστικῶς δὲ πλευρὰ καλεῖται, ἐν δὲ τοῖς τονίοις κυρίως μὲν πλευρὰ, καταχρηστικῶς δὲ σκέλη καλεῖται· κοινῶς δὲ ταῦτα κατεσκεύασται ἐπὶ τῶν ὀργάνων πρὸς συνοχὴν τῶν ἐν αὐτοῖς μηχανημάτων, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν στασίμων ὀργάνων εὖ καὶ καλῶς τὰ σκέλη μεμετρημένα εὐθετεῖ πρὸς τὸν λεγόμενον κατὰ ὑπεραιώρησιν καταρτισμόν· τὰ δὲ διαπήγματα ... γέγονε πρὸς τὸ διαπήσσειν τὰ σκέλη καὶ τὰ πλευρά. Et ib. p. 120 med., 121 fin., 123 med. ‖ De fasciis idem p. 92 med.: Τὸ τοῦ ἐπιδέσμου πέρας δύο σκέλη ἐπιρρήξαντες· unde compp. Ἑξασκελής, Ὀκτασκελής, Τετρασκελής. ‖ De scalæ cruribus, etiam μηροῖς vocatis, schol. Eur. Phœn. Guelf. a manu sec. 1179: Ἐνήλατα, τὰ σκέλη τῆς κλίμακος, ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι. ‖ De oratione bimembri schol. Æsch. Sept. 91: Φα μὲν πότερα ποιήσω, τόδε ἢ τόδε· ἐνταῦθα τὸ μὲν ἓν σκέλος εἶπεν, ἐπειδὴ συντελεῖ, τὸ δὲ ἕτερον παρῆκεν, δέον εἰπεῖν

D ἢ οὐ προσπέσω. ‖ Dual. σκέλει (σκελε scriptus) in inscr. Att. Ol. 96, ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, 23: ΣΚΕΛΕ ΔΥΟ, ut ib. est ΔΥΟ ΖΕΥΓΕ p. 233, 25. Quibuscum τρίχει ab Lascari ex Æschine Socr. (?) annotatum confert Buttm. Gr. vol. 1, p. 187. L. Dind.]

Σκελοτύρβη, ἡ, est Crurum resolutio, qua totus homo recta ingredi nequit, sed aliquando sinistrum latus in dextrum, aliquando dextrum in sinistrum circumfert, aliquando crus post se trahit: non aliter quam qui valde acclives locos conscendit, ut Gorr. tradit. Auctor Definitt. medic. [Galen. vol. 2, p. 265] dicit σκελοτύρβην esse εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ' εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' εὐθὺ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστερά· καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα. Plin. 25, 3: In Germania trans Rhenum castris a Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur. Stomacacen Medici vocabant et scelo-

tyrben ea mala. Sed notandum ap. eum haberi ε, non o, in antep. tanquam a nom. Σκελετύρβη : quam scripturam Gorr. quoque sequitur, quum tamen altera magis rationi consentanea sit. [Per o libri meliores Strab. 16, p. 781, ubi olim per η. Nihil autem huic voc. commune esse cum σκαλαθάρδα, quocum comparavit Coraes, intellexit fere Schneider. Suppl. Lex. v. Στομακάκκη.] A

[Σκελύδριον, τὸ, Crus, Pediculus. Arrian. Epict. 1, 12, 24 : Δι' ἓν σκ. τῷ κόσμῳ ἐγκαλεῖς. Wakef.]

Σκελύθριον, τὸ, Sellula tripes, θρανίον s. θρανίδιον τρίπουν. Pollux 10, c. 11 [§ 48] recensens τὰ τῷ κοίτῳ παρακείμενα, dicit σκελύθρια esse μικροὺς τρίποδας : annumerans τῷ θρόνων s. δίφρων generi. Itidemque 3, c. 13 [§ 90], ubi περὶ καθημένου et θρόνων agit, synonymως ab eo ponuntur καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θρόνος, θᾶκος, ἕδρανον, δίφρος, σκελύθριον : quanquam hoc σκελύθριον ait esse ὑπομόχθηρον. Sed notandum, eo quidem in l. scribi σκελύθριον per υ, at l. 10, per ι legi Σκελίθριον. [Iterum HSt.:] Σκολύθριον, Scabellum. Vide in Σκόλυθρος, quod proxime sequitur. [Quæ vera scriptura est, et Polluci jam restituta, etsi Σκέλυθρος, ὁ ταπεινὸς Zonaras p. 1650, et Σκέλυθρος, δίφρος ταπεινὸς inter nomina ab σκε incipientia ponit Theognost. Can. p. 11, 23. L. Dind.] B

Σκέμμα, τὸ, Quod perpendimus, animo dispicimus. [Plat. Crit. p. 48, C : Ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων κτλ. Reip. 4, p. 435, C : Εἰς φαῦλον σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς, εἴτε ἔχει κτλ. 445, A : Γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη. Min. p. 315, E : Ἐὰν κοινὸν τεθῇ τὸ σκέμμα.] Aristot. Pol. 3, 11 : Ὥστε τὸ σκέμμα σχεδὸν περὶ δυοῖν ἐστίν· ἓν μὲν, πότερον συμφέρει ταῖς πόλεσι στρατηγὸν ἀΐδιον εἶναι· ἓν δὲ, πότερον ἕνα συμφέρει κύριον εἶναι πάντων, De duobus fere dispiciendum et quærendum restat. Et ex Chion. Ep.: Περί τινος σκέμματος φροντίζοντι, pro In alicujus rei commentatione et speculatione occupato. Sic Lucian. Hermot. [c. 1] : Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων. Et dicitur hic σκέμμα, Res ad disquirendum proposita, C ut et ap. Cic. lib. 7 Ep. ad Att. [21] : Et unum sit τῶν πολιτικωτάτων σκεμμάτων, veniendumne sit in consilium tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. Alibi πρόβλημα et ζήτημα dicit. Et 8, 20, quum dixisset, Σκέμμα magnum : paulo post, Mira me ἀπορία torquet. Hesych. σκέμμα exp. διάνοια. Potius significat διανόημα, Cogitatum s. Cogitatio. [Consilium, Gl. Zosim. Hist. p. 289, 7; 378, 10 : Σκέμματος κοινοῦ προκειμένου. Cyrill. Al. t. 5, p. 395, A. Greg. Naz. Carm. iamb. 18, 292 : Ὡς ὤλοιτο τοῖα σκ. Proverb. Cleomed. Doctr. de subl. p. 106, 20 Bak. : Ἐν παντὶ σκ. σπαλάκων τυφλότερος. Hase. Joseph. B. J. 1, 24, 8 : Συμμέτοχος τοῦ σκέμματος· et alibi. Longin. De subl. 33, 1, et 36, 4. Wakef. || Insidiæ. Julian. Cæs. p. 312, D : Ἠδίκεις κοινωνῶν τῆς ἐπιβουλῆς, ὅσον ἐπὶ τοῖς σκέμμασι, quem cit. Hemst. Jo. Malal. p. 44, 5 : Ἀγνοῶν τὸ σκέμμα. Conf. Σκέπτομαι. L. Dindorf.]

Σκεμμός, ὁ, Id quod animo expendimus, Consilium, apud Suid. : Τοὺς βασιλείους ἐμήνυον σκεμμοὺς, i. e. σκέψεις, βουλὰς, ut ipse exp. D

[Σκέμψα, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σκεμψαῖος, καὶ Σκέμψιοι Δαυνιοτειχῖται, Steph. Byz.]

[Σκενδύλιον, τὸ, Scindula, de qua voce v. Gloss. Lat. Hero Belop. (p. 123, 19) : Ἐσχισμένος ἔστω ἐκ τοῦ ἐπικεκαμμένου ἄκρου, ὥστε δίχηλον γενέσθαι, καθάπερ τῶν λεγομένων σκενδυλίων. Ducang.]

[Σκεοθήκη. V. Σκευοθήκη.]

[Σκεπάζω. V. Σκεπάω.]

Σκέπᾰνον, τὸ, Tegumentum s. Tegmen, Operimentum, i. q. σκέπη et σκέπασμα. Apud Suid. [ex Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 298, 4] : Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίης σκέπανον.

[Σκεπᾰνὸς, ή, ὸν, Opertus. Epigr. Anth. Pal. 7, 699, 5 : Σκεπανή τις ὑφόρμισις. Oppian. Hal. 3, 636 : Καὶ αἴθρῃ καὶ σκεπανοῖς κευθμῶσιν ἐναίσιμα μέτρα φέροντα.]

[Σκέπᾰνος, ὁ, nomen Piscis ap. Oppian. Hal. 1, 106 : Σαῦροί τε σκέπανοί τε καὶ ὅσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς. Qui Σκεπινὸς Dorioni ap. Athen. 7, p. 322, E : Σκεπινός· τούτου μνημονεύων Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων καλεῖσθαί φησιν αὐτὸν ἀτταγεινόν (al. γαινον, —γῖνον). Hesychius : Σκεπινὸς, ἰχθὺς ποιός. Suspiceris Oppiano restituendum σκεπινοί, quanquam alteri formæ convenit κόπανοι, quod est ap. schol.]

[Σκεπαρνηδόν. V. Σκέπαρνον.]

[Σκεπαρνίζω, Dolabra utor. Hero Autom. p. 244, B : Τὰ μὲν πρίζοντα, τὰ δὲ σκεπαρνίζοντα.]

[Σκεπάρνιον, τὸ, Dolabra. Diploma PP. S. Basilii ap. Montef. Palæogr. p. 405, F bis : Σκεπάρνια β'. Kall. Restituendum Constantino Cærim. p. 494, 14, ubi σκεπάριον ed. Bonn., nisi est error typ. L. Dind.]

[Σκεπαρνισμὸς, ὁ, Fractura calvæ in duas partes, quum ossa graviore ictu percussa dissiliunt, Hippocr. Schneid.]

Σκέπαρνον, τὸ, [et Σκέπαρνος, ὁ,] Ascia [Gl.] s. Dolabra : fabrile instrumentum quo materies dolatur, a πέλεκυς distinguit Hesych. : tamen scribit esse πέλεκυν, sed addit, ἀμφίστομον, ideoque Bipennem quidam interpr. [Σκέπαρνα, Runcinæ, Gl.] Hom. Od. E, [234] : Δῶκέ μεν οἱ πέλεκυν μέγαν· deinde, Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. [I, 391 : Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα. Lycophr. 1105 : Τυπεὶς σκεπάρνῳ.] Lucian. [Jov. Conf. c. 11] : Ὥσπερ σκέπαρνον τῷ τέκτονι καὶ τρύπανον. Plut. [Mor. p. 997, D] : Οὐ πολεμῶν δήπου τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν. [Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 205, 9 : Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον, nominativo neutrius. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 146 Blanc. : Πελύκια καὶ σκέπαρνα. Pollux 7, 117; 10, 146.] Σκέπαρνον est etiam Vinculi simplicis genus, ap. Hippocr. Est autem Brevis circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur et inflectitur, desinitque in similitudinem τοῦ σκεπάρνου : namque a recta linea parum recedens curvatur : unde hoc nomen accepit. Gorr. ex Galeno [Comm. 3 in lib. De fract. p. 564, 49 : Ἔστι δὲ σκέπαρνον αὐτὴ περιβολὴ βραχὺ ἐγκλινομένη ἀπὸ τῆς εὐθείας, καὶ κινουμένη πρὸς τὸ πλάγιον, οὔπω δὲ οὖσα λοξὴ, λήγουσα δὲ κατὰ τὰ τῶν τεκτόνων σκέπαρνα, διότι βραχὺ τῆς εὐθείας ἐγκλίνεται πρὸς ὑποκαμπὴν, οὕτως ὠνόμασται. Sic enim in nostris codicibus maxime vitiatus Galeni locus iste mihi legendus videtur. Rursus Comm. 2 in lib. De art. p. 606, 11, Hipp. p. 802, 5 : Σκέπαρνον μὲν ἐπίδεσμον, ὃ μὲν καλεῖ τὸν ἐγκεκλιμένον ὀλίγον ἐκ τῆς ἐγκαρσίας ἐπιβολῆς, ἔμπροσθεν εἴρηται. Σκέπαρνον autem in vinculi simplicis genere recenset Hippocrat. ἐν τῷ Κατ' ἰητρεῖον p. 742, F. Ubi etiam scribit Galenus p. 675, 41 : Ὅμως δ' οὖν ἐνταῦθα τὴν μὲν ὀλίγον ἐγκεκλιμένην ἐπίδεσιν σκέπαρνον ὀνομάζει, τὴν δὲ πολὺ, σιμὴν, ἐκ μεταφορᾶς τοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Σκέπαρνον μὲν οἱ τέκτονες ὀνομάζουσιν ὄργανόν τι κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνει τὰ ξύλα, βραχεῖαν ἐπιστροφὴν ἔχον ὀφρυώδη καθάπερ ἡ ἄμβη. Σκέπαρνον ἐπιδέσμου ἰατρικοῦ ὄνομα exponit Hesychius. Foes.] Sed Galen. [in Gloss.] habet Σκέπαρνος pro Vinculo. [Est et σκέπαρνος Erotiano apud Hippocratem εἶδος ἐπιδέσμου, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος δεθῇ. Deligationis genus, quum ipsa deligatio oblique ducitur. Idem ex Asclepiadis Ἐξηγητικῷ εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον ascribit : Ἔστι γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἑαυτῷ καὶ χιαζόμενος κλάσιν τινὰ ποιῇ καὶ γωνίαν, οἷον ὅταν ὀρθόλοξος ἐπιδεθῇ. Sic enim hæc verba perbelle mihi reposuisse videtur HSt. Ea vero signif. utitur Hipp. p. 802, 5 : Ἐπιδεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη, καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα. Foes. De genere Photius : Σκέπαρνον, ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρῳ. Et sic in Cocchii Chirurg. p. 20, 9 : Σκέπαρνος, ubi de codicis scriptura, in interpr. Charterii male in neutrum mutata, monuit editor. Et sæpius ap. Galen. in libello De fasciis vol. 12, p. 471, item ap. Oribas. p. 93, 115 Mai. Sed σκέπαρνον ap. Cocch. ib. p. 11, ρνζ'. Σκεπάρνοις ib. p. 47, ζ'. L. D.] Ab illo σκέπαρνον primam signif. habente est et adv. Σκεπαρνηδὸν, Asciæ modo et forma : ut splenium jubet fieri Hippocr. [p. 770, G.] Galen. [in Gloss. et lib. 6 Method. med.] exp. ἐκκεκλασμένως. Additque, Καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων δοκεῖ. [Libri vero Κατ' ἰητρ. Comm. 2, p. 676, 19, eundem quoque locum adumbrat, ubi σκεπαρνηδὸν etiam explicat : Ὅταν γὰρ κελεύῃ τοὺς σπλῆνας σκεπαρνηδὸν περιβαλεῖν τῷ κύκλῳ, διορίζει τῆς ἐγκύκλου περιβολῆς τὸ ἐγκε-

κλιμένου οὕτως ὡς τὸ τεκτονικὸν σκέπαρνον. Οὐ γὰρ βούλεται λοξὴν ἱκανῶς γίγνεσθαι τὴν περιβολὴν τῶν σκληνῶν πρὸς τεμνομένην πολὺ τῆς ἐγκοίλου καλουμένης, ἀλλ' ἐγκεκλίσθαι μικρόν, ὅσον ἱκανὸν ἀσφαλεστάτην ἐργάσασθαι τὴν κάθεσιν τῶν συντετριμμένων. Foes.] At vero dithyrambici [sec. Eust. Od. p. 1531, 50] Vellus pecoris appellarunt σκέπαρνον, quasi σκέπον τὸν ἄρνα. [Artemid. 4, 24, et inter alios ejusmodi lusus, quibus Dionysium majorem spectatoribus risum movisse constat (cui ipsam σκέπαρνον tribuit Hellad. Phot. p. 532, 28), schol. Dionys. Bekk. An. p. 734, 26. Add. Etym. M. in v.]

Σκέπας, τὸ, poetice dicitur indeclinabiliter [sed ap. recentiores etiam ut declinabile sit] pro σκέπασμα: et plur. Σκέπα pro σκεπάσματα. Hom. Od. Z, [212]: Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν, Integumentum corporis ei induerunt, ut jusserat. Et [Ε, 443,] Η, 281: Τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος Λεῖος πετράων καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, Tegmen contra venti injuriam. [Μ, 336: Οὗ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο. Lycophr. 736: Παρ' ἄκλυστον σκέπας ὅρμων Μισηνοῦ· 768: Ναύλοχον Ῥείθρου σκέπας· 793: Πόντιον φυγὼν σκέπας. Aratus 857: Ἤτ' ἂν ἔτ' εἰς ἠῶ σκέπαος κεχρημένος εἴης, ubi nonnulli σκέπεος, ut 1126: Σκέπαος χατέοντι ποιμένες. Parmenio Anth. Pal. 9, 43, 1: Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας. Nonn. Joann. c. 21, 43: Ἀδήτου σκέπας εἴδεος. Demosth. Bith. ap. Stephan. B. in Ἡραία, ab Hemst. cit.: Σκέπας ὅρμοιο. Apollinar. Metaphr. Ps. 16, 18: Σεῖο πολυζήλοιο σκέπαϊ πτερύγων με πυκάζοι· 36, 3: Σῇσι περὶ σκέπαϊ σκιερῇ πτερύγεσσι πεποιθώς· 90, 2: Ἐν σκέπαϊ βασιλῆος ἐπουρανίοιο. Plurali Porph. Abst. 4, 12, p. 336: Ζωσάμενοι σκέπασι λινοῖς οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι.] Et Hesiod. [Op. 530]: Οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Integumenta quærentes. [Quod cum plur. κέρα et similibus confert Ruhnk. ad Hom. H. Cer. 12. Sed veteres grammatici metaplasmum putabant pro σκέπην. V. schol. Ven. Il. Θ, 157 sive Etym. M. v. Φύγαδε, quibus accedere videtur Tzetzes, quum Proculus apocopen præferat ex σκέπασμα.] Vide et Κυσίη. [Quocum jungit Antipater Thess. Anth. Pal. 6, 335, 2: Κυσίη … σκέπας ἐν νιφετῷ.]

[Σκέπασις, εως, ἡ, Protectio, Operimentum. Deuter. 33, 27.]

Σκέπασμα, τὸ, Tegumentum, Tegmen, Operimentum. Id ipsum quo quid operitur et integitur. [Τὸ περιβόλαιον, Amictorium, Coopertorium, Velamentum, Velamen, Operculum, Gl. Plato Leg. 12, p. 942, D: Τὴν τῆς κεφαλῆς καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλύψει. Plato Polit. p. 279, D: Τῶν ἀλεξητηρίων τὰ μὲν στεγάσματα, τὰ δὲ σκεπάσματα, καὶ τῶν σκεπασμάτων ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δὲ ἕτερα· et ibid. in seqq.] Aristot. Polit. 7, 17, ait Celtas infantibus nuper natis solere σκέπασμα μικρὸν ἀμπίσχειν, ut ad toleranda frigora assuefaciant, quum alii soleant εἰς ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινόμενα ψυχρόν. [De vestimentis Ep. 1 ad Timoth. 6, 8; Nic. Phocas Imp. Novell. p. 312, 5 ed. Bonn. Vita Chariton. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 620, 27: Διατροφὰς καὶ σκ. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, 2, B. Jud. 2, 8, 5. Heliod. Æth. 9, 15: Σκ. σιδηρόπλοκον. Hase. De unguibus Aristot. De partt. an. 4, 10 med. De palpebris De generat. an. 5, 1 med. Id. Metaphys. 7, p. 168, 14: Οἰκία σκέπασμα ἐκ πλίνθων καὶ λίθων· conf. De anima 1, 1 fin. Etym. M. v. Φαλά, … τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα. Σκέπασμα στέγης, Tegimentum, Tegumentum, Intectamentum, Teges, Gl. Hesychius in Σκέπη.]

[Σκεπασμός, ὁ, i. q. σκέπασμα. Etym. M.: Κορυφή, ἤγουν σκεπασμὸς τῆς κεφαλῆς.]

[Σκεπαστέον, Tegendum. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 178: Ἐρίοις σκεπαστέον. Geopon. 9, 11, 3. L. D. Moschion De pass. mul. p. 60, 20: Σκεπαστέα στρωμναῖς λινοῖς. Hase.]

[Σκεπαστή, ἡ, Casa, Breve tugurium. Eust. Il. p. 1165, 54: Σημείωσαι ὅτι κλισίαν ποιμενικὴν ἐνταῦθα οἶδεν ὁ ποιητής, ἣν κλίσιον ὁ Δίων λέγει … καὶ εἰσὶν ἐνταῦθα αἱ κλισίαι κατηρεφεῖς ἰδιωτικῶς λεγόμεναι σκεπασταί· Od. p. 1957, 57: Δίων δοκεῖ κλίσιον εἶναι τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων, ὁποία ἡ κοινῶς λεγομένη σκεπαστή. Galli dicunt, *Le convert*. Ducang.]

Σκεπαστήριον, τὸ, Opertorium, ut Seneca. Exp. et Defensaculum. Per sync. dicitur Σκέπαστρον. [Job. 24, 15. Philo vol. 1, p. 20, 33: Διφθέραν δ' αὐτὸ μόνον ἔχοντας σκεπαστήριον. L. D. Etym. M. p. 93, 14: Σκ. ὠτός. Boiss. Clem. Al. Strom. 2, 20, 122. Basil. t. 1, p. 64, D: Τῶν φύλλων τὸ σκ. Marc. Eugen. Imag. p. 159, 3 Kayser. Hase. || Adj. Σκεπαστήριος, Diod. 1, 24: Ταῖς δοραῖς τῶν θηρίων σκεπαστηρίοις ὅπλοις χρῆσθαι, ubi tamen alii omittunt ὅπλοις. 5, 18: Πᾶν σκεπαστήριον ὅπλον συντρίβουσι. (Conf. Σκεπαστικός.) Utroque modo Dionys. A. R. 2, 38 med., 39 init.; 9, 10 fin.; et omisso ὅπλα 8, 89 init. Pollux 1, 133. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 619, D: Τὰ σκεπαστήρια τῶν ὅπλων. Id. ib. p. 463, A: Ὁ θυρεός, τὸ σκ. ὅπλον. Hase.]

Σκεπαστής, ὁ, [Tector, Gl.] Qui tegit et operit. Item Protector, Defensor. Qui corpus alicujus contra hostium tela et ictus tegit. [Exod. 15, 2; Ps. 22, 9; 70, 7. Schleusn. Œcum. In Apoc. p. 205, 20 Cramer.: Τοῦτον ἔχων σκεπαστήν. Hase.]

Σκεπαστικός, ή, όν, Tegendi et operiendi vim habens, Qui libenter tegit s. protegit. [Aristot. De generat. 1, 12 med.: Τὸ σκ. μόριον· Metaphys. 7, p. 167, 27 Br.: Ἀγγεῖον σκ. σωμάτων καὶ χρημάτων. L. D. Σκ. ὅπλα, Arma tegendo corpori inservientia, ut clypeus, thorax, ocreæ, Athen. 5, p. 193, C. Schweigh. Basil. t. 2, p. 133, D. Artemid. Onir. 2, 31: Τῶν δὲ ὅπλων τὰ μὲν σκ., τὰ δὲ ἐκηβόλα. Hase. Theodor. Stud. p. 101, B: Πτέρυγας (ἀκούων θεοῦ) τὸ σκεπαστικὸν (αὐτοῦ γνώριζε). Eust. Il. p. 78, 3: Τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον. || Adv. Σκεπαστικῶς. « Hippocr. De medic. § 4, p. 47 vol. 1 Lind. » Boiss.]

Σκεπαστός, Tectus, Opertus. Item Σκεπαστὰ dicuntur Lecticæ opertæ pellibus, teste Hieron. Comm. in Es. 66, [20] qua voce Aquilam usum fuisse scribit in Bibliorum Versione. [Herodian. p. 44 Piers.: Καμαρωτὸν ὄχημα, ὅπερ νῦν σκεπαστὸν λέγουσι. Hesychius v. Ἀπήνη. Σκεπαστόν, Cuculio, Gl.]

Σκεπάστρα, ἡ, dicitur Fasciæ quoddam genus ad operiendum et deligandum caput. Operculum a Galeni interpretibus vertitur. Gorr. [Cocchii Chir. p. 24. Kall. Ubi σκέπαστρα scriptum, tanquam ab σκέπαστρον. Galen. vol. 12, p. 476: Ὁ δὲ κάτοχός ἐστι ταινία ὑπερμήκης ὑπὲρ τὴν σκεπάστραν … περιτιθεμένη εἰς τὴν κατάληψιν τῆς σκεπάστρας. Et plur. p. 473. L. Dind.]

[Σκέπαστρον, τὸ, Tegulum, Gl. Tegumentum. Schol. Aristoph. Av. 122, ubi al. σκέπασμα vel στέγαστρον, ut in Σισύρα dictum. L. D. Symmach. Cat. in Job. p. 400, C. Hase.]

Σκεπάω, et Σκεπάζω, idem cum suo prim. σκέπω significant, i. e. Tego, Operio, [Protego, Cooperio, Velo, Intego, Obnubo, add. Gl. in Σκεπάζω. Lycophr. 507: Ὧν ὀστράκου στρόβιλος … κόρσην σκεπάζει· 1311: Νάπην δρακοντοφρούροις ἐσκεπασμένην σκοπαῖς. Schol. φυλασσομέναις.] Xen. Eq. [12, 8]: Τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν· [Comm. 3, 10, 9: Τὰ δεόμενα σκέπης τοῦ ἀνθρώπου σκεπάζειν τὸν θώρακα·] Cyrop. 8, [8, 17]: Οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι. [Aristot. De partt. an. 2, 14, fin.: Ὅπως σκεπάζωσι φυλάττουσαι (αἱ τρίχες)· 4, 10 med.: Διὰ τὸ σκεπάζεσθαι δεῖν τὰ περὶ τὴν καρδίαν· De gen. an. 3, 3 init.: Σκεπάζει ἡ μήτηρ· et ib.: Σκεπάζεται ἐντὸς τοῦ σώματι· 5, 5 med.: Τὰς σκεπαζομένας τρίχας πολιοῦσθαι θᾶττον. « Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θυρεῶν προβολαῖς, Polyb. 1, 22, 10. Τὴν ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπιφάνειαν σκεπάζοντες, 10, 13, 2. Add. 8, 6, 4. Loricati equites ἐσκεπασμένοι τοῖς ὅπλοις, 31, 3, 9. Schweigh. Lex. Diod. 19, 109: Τὰ σκεπάζοντα τῶν ὅπλων· Exc. Vat. p. 599, 5: Δέρμασι λύκων ἢ συάγρων ἐσκεπασμένοι τὰ σώματα. || Improprie Apollinar. Metaphr. Ps. 120, 9: Δεξιτερὴν σέο χεῖρα θεὸς σκεπάσειε φυλάσσων, ut idem sæpius dicit σκέπας. Hesychius: Σκεπᾶσθαι, θεραπευθῆναι. Nisi hoc ex ἐσκεπάσθαι corruptum.] Utitur et Diosc. 5, 89: Τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ, Reliquum linteo obtectum opertumque. [Oribas. p. 101, 1: Ἐρίου ἐσκεπακότος τὴν ῥῖνα.] Apud Eund. eod. l.: Σκεπάσας τοὺς ῥώθωνας, pro Obstruens nares. [Σκεπάω, Theocr. 16, 81: Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. Unde σκεπάουσι citat Eust. Il. p. 421 fin. Σκιάουσιν libri nonnulli de recentioribus. L. D. Moschion De pass. mul. p. 32, 18: Τὴν κεφαλὴν ἐρίῳ σκεπάζειν. Legg.

Rotharis p. 78, 27 Zachar. : Εἰ ἐσκέπασεν αὐτὴν, Si occulte cooperuit. Hase.] Ceterum pro σκεπάω poetice dicitur Σκεπόω, ut ὀρόω pro ὁράω, κομόω pro κομάω. Hom. Od. Ν, 99 : Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν. [Unde retulit etiam Hesychius.]

[Σκεπεινός. V. Σκεπηνός.]

Σκέπη, ἡ, Tegumentum, Tegmen. [Epigr. Anth. Plan. 382, 2 : Εἰ μὴ γὰρ ἐστέγαστο (ὁ δόμος) καρτερᾷ σκέπῃ. Plato Tim. p. 76, D : Στέγασμα (cerebri) ἱκανὸν σκιὰν καὶ σκέπην παρέχειν. Tim. Locr. p. 100, B : Σκέπαν (τῶν ὀστέων) τὰν σάρκα.] Philo V. M. 3 : Οἱ δὲ λοιποὶ παρὰ τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν ἐννέα πρὸς σκέπην ἀποτείνονται τῶν κιόνων, Ad latera tenduntur, Ad tegumentum columnarum. Dicitur et de corporis integumento, i. e. vestimento, Greg. Naz. in Or. εἰς τὴν καινὴν Κυριακὴν habita : Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς, Impertiaris indigenti tectum, indumentum, s. corporis operimentum, cibum. [Lycophr. 1422 : Φλοιῶτιν δίπλακα σκέπην. Hippocr. p. 1201, B : Ἔθος δὲ ἐξ οἵων ὑγιαίνομεν, διαίτησι, σκέπησι, πόνοισι. Xen. Comm. 3, 10, 9 : Τὰ δεόμενα σκέπης τοῦ ἀνθρώπου σκεπάζειν τὸν θώρακα. Aristot. De sens. 2 med. : Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοί εἰσι, καὶ τοῦτο ποιεῖ τὴν σκέπην· De partt. an. 4, 44 : Σκέπης χάριν αἱ τρίχες ὑπάρχουσιν· et alibi. Polyb. 6, 22, 3 : Λυκείαν ἐπιτίθεται σκέπης χάριν· 15, 15, 8 : Τοῦ καθοπλισμοῦ σκέπην καὶ θράσος παρασκευάζοντος. Ælian. N. A. 9, 43 : Θαρροῦντες τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ (paguri). Pollux 2, 26, de calvo : Τὴν ἐκ φύσεως σκέπην τῆς κορυφῆς ἀποβαλόμενος. Cosmas Topogr. Christ. p. 203, A : Ἡ σκέπη τῆς σκηνῆς. Σκέπη πλοίου, Casana, Gl. Diod. 3, 20 : Χελωνῶν πλῆθος καταφεῦγον πρὸς τὴν ἐκ τῆς γαλήνης σκέπην· 5, 65 : Τόπους τοὺς ἔχοντας σκέπην καὶ ὑπόδυσιν φυσικήν.] Item Integumentum quo aliquid obtegimus et abscondimus, ne conspiciatur, Prætextus. Herodot. [1, 143] : Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Metus prætextu, Valla. Exp. etiam Tutamen, Præsidium. Suidas σκέπη ab Herodoto accipi ait pro θήκη, δέρμα. [Hæc omnia pertinere ad Ἔλυτρον, quod excidisset, conjecit Wessel. Herodot. 7, 172 : Ἵνα Θεσσαλίη τε καὶ ἡ σύμπασα ἡ Ἑλλὰς ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου· –, 215 : Ὅτε οἱ Φωκέες φράξαντες τείχεϊ τὴν ἐσβολὴν ἦσαν ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου. Ælian. N. A. 7, 6 : Ὅταν ἀναθαρρήσωσιν ὡς ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίᾳ γενόμενοι· 9, 57 : Ἐν σκέπῃ τε τοῦ κρύους καὶ μάλα γε ἀσμένως ἡσυχάζουσιν. « Aristid. vol. 1, p. 476 : Λακεδαιμόνιοι ἐσχατιὰν Πελοποννήσου κατοικοῦντες ἐν σκέπῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσίν. Σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσι, Suid. in Ἀνθ' Ἑρμίωνος. » Hemst. Sic fere Gl. interpr. Protectio. Polyb. 1, 16, 10 : Ὁ βασιλεὺς ὑποστείλας ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων σκέπην.]

Σκεπηνός, Munitus, Tectus, Bud. [Tectus, Opertus, Munitus, a σκέπη, ut ἀκμηνὸς ap. Hom. Od. Ψ, 191, ab ἀκμή. Nehem. 4, 13 : Ἐν τοῖς σκεπηνοῖς, In locis bene munitis. Hanc lectionem unice veram habeo. Juxta alias editt. legitur σκεπεινοῖς, sc. τόποις, In locis tectis s. munitis. Etiam ap. Suid. σκεπεινὸς τόπος legitur sine addita explicatione. Quam scribendi rationem si amplectimur, descendit a σκέπος, ut σκοτεινὸς a σκότος. Sed σκέπος nusquam exstat, unde Sturz. De dial. Alex. p. 194, præferendum arbitratur σκεπηνὸς, quæ vox legitur ap. Oribas. De fract. ex Archigene 25 in Cocchii Chirurg. Vett. p. 118 : Κατάκλισις δὲ καὶ θεραπεία ἐν σκεπινῷ τόπῳ, ἀκάπνῳ, ἀνόσμῳ. Schleusn. Lex. V. T. Clem. Rom. Peregr. Petri p. 58, D; 59, C. Scymn. Chius Descr. orbis 335 : Πάσῃ σκεπεινὴν καὶ καταγωγὴν ἔχει, ex corr. Longuevill. et Letronn.; conf. *Journ. des Sav.* 1839, p. 268. Hase. Geopon. 11, 5, 5, variatur inter σκεπανοῖς, et quæ dubiæ fidei sunt, σκεπηνοῖς et σκεπεινοῖς. Per η apud Hesychium in Εὔδιον, Ὑπηνέμους, et ubi σκέπηνα, Ὑπωρεαί. Per ει Etym. M. in Ἀμφίδυμοι. Antiochiæ τὴν λεγομένην Σκεπινὴν γειτονίαν memorat Jo. Malal. p. 272, 6.]

[Σκεπινός. V. Σκέπανος et Σκεπηνός.]

[Σκέπος, ους, τὸ, i. q. σκέπη, quocum conjunctum ponit Etym. M. p. 597, 19; 747, 28.]

Σκεπτέον, Discipiendum, Videndum, Considerandum, etiam Deliberandum, Consultandum. Vide Σκέπτομαι.

[Σκέπτημα, τὸ, i. q. σκέμμα. Typic. Sabæ p. 556, C. Hase.]

[Σκεπτήριον, τὸ, Signum, i. q. τεκμήριον. Manetho 4, 165 : Ταῦτα μὲν ὡράων σκεπτήρια.]

[Σκεπτιανή, ἡ, Sceptiane, cogn. mulieris, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 604, n. 1236 : Πουβλία Σκεπτιανή. L. Dind.]

Σκεπτικὸς, ή, όν, Qui dispicere et disquirere ac considerare solet. [Consultus, Meditativus, Gl.] Gellius 11, 5 : Quos Pyrrhonios philosophos vocamus, ii Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id ferme significat quasi Quæsitores et consideratores : nihil enim decernunt, nihil constituunt; sed in quærendo semper considerandoque sunt, quidnam sit omnium rerum de quo decerni constituique possit. Et mox, Utrique enim, et Pyrrhonii et Academici, σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur : quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi posse putant. Vide et in Ἀπορητικὸς quæ ex Diog. L. citavi. Lucian. [Vitt. auct. c. 27] : Σκεπτικὸς οὗτος, Scepticus hic est, s. Pyrrhoniæ sectæ. Et in Epigr., σκεπτικὸς Πύῤῥων, qui a Cicerone Opinator vocatur et Opiniosissimus : quia et ipse et sectatores ipsius nihil affirmabant, sed opinari se tantum dicebant, si quid affirmari posse videretur. Eaque secta σκεπτικὴ dicta fuit, quasi Quæsitrix et consideratrix. [Philodem. Rhet. p. 22, 4 ed. Gros. : Τοὺς φιλοσόφους, οὓς ἅπαντες προειλήφασιν ἀσφαλεστάτους καὶ σκεπτικωτάτους. L. D. Σκ. φιλοσοφία Sext. Emp. p. 2, 2 et 13; ἀγωγὴ p. 2, 25 et 30; διάθεσις p. 46, 19. Hase. || Adv. Σκεπτικῶς, Opinando, Dubitanter. Diog. L. 9, 71. Sext. Emp. p. 58 : Εἰ δέ τινα καὶ σκ. προφέρεται· 488, 514. Et comparativo p. 594 : Σκεπτικώτερον διδάσκομεν. L. Dind.]

Σκέπτομαι, ψομαι, Circumspicio, Dispicio, [Contemplor]. Hom. Il. Ρ, [652] : Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, ubi annotat Eust. σκέπτεσθαι esse Circumspicere, et quod alibi dicit πάντοσε παπταίνειν, et τὼ ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινεῖν, quod in prosa dicitur περιβλέπειν. [H. Cer. 245 : Εἰ μὴ ... Μετάνειρα νύκτ' ἐπιτηρήσασα θυώδεος ἐκ μεγάροιο σκέψατο· Il. Π, 361 : Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Et alia constr. Od. Μ, 247 : Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους. Theognis 1095 : Σκέπτεο δή νυν ἄλλον. Æsch. Cho. 231 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός. Eur. Bacch. 1280 : Σκέψαι νυν (vel νιν) ὀρθῶς· Ion. 206 : Σκέψαι κλόνον ... Γιγάντων, et alibi. Aristoph. Eq. 419 : Σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶτε; Ach. 889 : Σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγχελυν. Apoll. Rh. 3, 823 : Αἴγλην σκεπτομένη. Theocr. 25, 234 : Πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. Arat. 75 : Σκέπτεο πὰρ κεφαλὴν Ὀφιούχεον· 157 : Εἰ δέ τοι Ἡνίοχόν τε καὶ ἀστέρας Ἡνιόχοιο σκέπτεσθαι δοκέει· 158 : Ἐρίφων οἵ τ' εἰν ἁλὶ πορφυρούσῃ πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους· etc. Xen. Anab. 7, 3, 42 : Ἐγὼ δὲ σκεψάμενός τι ἥξω· 4, 5, 20 : Ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον· H. Gr. 4, 4, 8 : Ἄνδρα εἰσπέμψαι σκεψόμενον τὰ ἔνδον· Cyrop. 4, 5, 39 : Τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. Seq. particulas pronomine Batrach. 135 : Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις ἢ τίς ὁ θρῦλος. Soph. Tr. 1077 : Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο. Aristoph. Eq. 378 : Σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ· Pac. 29 : Ἀλλ' εἰ πέπαυται ... σκέψομαι. Callim. Cer. 7 : Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται· Ep. 68, 4 : Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ, σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει. Xen. Anab. 7, 3, 42 : Ἐσκέψατο εἰ εἴη ἴχνη ἀνθρώπων· Cyrop. 7, 5, 18 : Ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ.] Itidem ap. Plat. Symp. [p. 212, D] Agathon ait, Παῖδες οὐ σκέψεσθε, καὶ, ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε; Item Inviso, Viso, Visito, i. q. ἐπισκέπτομαι s. ἐπισκοπῶ. Cujus signif. exemplum habes supra in Κατασκηνῶ. Frequentius ad animum transfertur, itidemque significat Video, Speculor, etiam Considero, [Alterno, Cogito, Consulto, Delibero, huic add. Gl.] Perpendo, Dispicio. [Eur. Or. 1291 : Σκέψασθέ νυν ἄμεινον. Plat. Reip. 1, p. 352, D : Ὅμως δ' ἔτι βέλτιον σκεπτέον. Aristoph. Eq. 35 : Ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον.] In quibus signiff. aliquando cum accus. construitur. [Aristoph. Eccl. 232 : Σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα, ὡς ... ἐπιθυμήσουσι· Nub. 140 : Σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην. Aratus 11 : Αὐτὸς γὰρ τάγε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν ... ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀστέρας, οἵ κε μα-

λοιπα ... σημαίνοιεν. V. infra in perf. Apollinar. Metaphr. Ps. 105, 15 : Οὐδὲ νόῳ σκέψαντο τεῆς ὀλετύος ἐσμόν. Xen. Cyrop. 1, 1, 6 : Ἡμεῖς ὡς ἄξιον ὄντα θαυμάζεσθαι τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐσκεψάμεθα τίς ποτε ὢν γενεὰν ... τοσοῦτον διήνεγκεν. Plato Reip. 1, p. 353, D : Μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι· 8, p. 558, C : Ὥσπερ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα· Conv. p. 177, B : Εἰ δὲ βούλει αὖ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς. Demosth. p. 637, 15 : Οὐ τὸ συμβὰν ἐσκέψατο, ἀλλὰ τὴν τοῦ δεδρακότος διάνοιαν. Lysias p. 107, 17 : Τί σκεψαμένους χρὴ ὑμᾶς Ἀνδοκίδου ἀποψηφίσασθαι; πότερον ὡς στρατιώτης ἀγαθός; κτλ.] Isæus, Ἡμέτερον γοῦν ἔργον τοῦτο σκέψασθαι, Nostrum jam erit officium hoc videre. Isocr. Busir. Enc. [p. 230, C] : Σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, Considera et tecum perpende. [Libri plures Herodoti 8, 143 : Ἀλλ' ὅμως, ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, ἀμυνεύμεθα οὕτω ὅκως ἂν καὶ δυνώμεθα, ubi nunc ex melioribus ἐλευθερίης γλιχόμενοι. Illud dictum foret ut ἰδεῖν et ὁρᾶν usurpata notavimus in Εἴδω, vol. 3, p. 210, D, et Ὁράω, vol. 5, p. 2138, D, et Σκοπεῖν in ipso notabimus dictum, adeoque non est falsum, ut altero etiam exquisitius videatur. Nec multum differt hoc Menandri Stob. Fl. 15, 5 : Ἂν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που (legendum ποι) τεττάρων, σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας. Et Xen. Cyrop. 2, 4, 7 : Ὅτι ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, τὸ δίκαιον σκεψάμενος, φαίη μετὰ τοῦ ἠδικημένου ἔσεσθαι. Qua formula utitur etiam Eur. Or. 494 : Ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο. Et ejusd. Cyn. 2, 1 : Χρὴ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἐπιτήδευμα τὸ τῶν κυνηγεσίων ... σκεψάμενον τὴν οὐσίαν. V. etiam infra in perf. citandum l. Plat., qui sic Reip. 1, p. 342, A : Δεῖ τινος τέχνης τῆς τὸ ξυμφέρον σκεψομένης, et paullo post : Τέχνης ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται· Leg. 9, p. 854, C : Κάλλιον θάνατον σκεψάμενος ἀπαλλάττου τοῦ βίου. Lysias p. 145, 16 : Οὗτος ἀμελήσας τῆς πόλεως τὴν αὑτοῦ σωτηρίαν ἐσκέψατο.] Itidemque Thuc. 6, p. 211 [c. 38] : Πολλάκις ἐσκεψάμην, i. e. κατ' ἐμαυτὸν ἐπὶ συννοίας ἔσχον. [Id. 1, 143 : Σκέψασθε δέ. Aristoph. Th. 802 : Σκεψώμεθα δή· Eq. 1141 : Σκέψασθε δέ μ' εἰ σοφῶς αὐτοὺς περιέρχομαι. Eademque constr. Pl. 566 : Σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ... εἰσὶ δίκαιοι· Vesp. 1170 : Σκέψαι μ' ὅτῳ μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Alia Plut. 576 : Σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα ἀπὸ τῶν παίδων. Xen. Comm. 2, 6, 38 : Εἰ μὴ φανερὸν οὕτω σοι, ἐκ τῶνδε σκέψαι. Demosth. p. 23, 1 : Οἱ πολλοὶ τῶν Μακεδόνων πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ, ἐκ τούτων ἄν τις σκέψαιτο οὐ χαλεπῶς. Plato Soph. p. 239, B : Νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα. Interdum additur ejusmodi quid quale sequitur in l. Isocr., ut ap. Plat. Phæd. p. 95, E : Πρὸς ἑαυτόν τι σκεψάμενος· Hipp. maj. p. 295, A : Εἰ σκεψαίμην πρὸς ἐμαυτόν.] Aliquando cum τί, aut ὅπως, [aut alio voc. relativo vel particula, ut ap. Æsch. Prom. 1013 : Σκέψαι δὲ οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισι. Soph. Œd. T. 584 : Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ ... δοκεῖς κτλ., et El. 442. Idem quod dicit Aj. 1028 : Σκέψασθε πρὸς θεῶν τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν, contuli cum Eur. Ion. 1417 : Σκέψασθ' ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ· Hipp. 943 : Σκέψασθε δ' ἐς τόνδε. Quibus locis dicitur ut ἰδοὺ et ap. Latinos Spectate (Terent. Andr. 1, 4, 4), nec certa cogitatur persona. Id. Med. 851 : Σκέψαι τεκέων πλαγὰν, σκέψαι φόνον οἷον αἴρει· Iph. A. 1377 : Δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω· Tro. 931 : Τὸν ἐνθένδ' ὡς ἔχει σκέψαι λόγον· Herc. F. 295 : Σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ' ᾗ λογίζομαι. Aristoph. Nub. 537 : Ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθε· Eccl. 125 : Σκέψαι, τάλαν, ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.] Isocr. Ad Nic. [p. 16, D] : Σκεπτέον τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστὶ, Quod regum munus sit, videndum est. [Xen. Cyrop. 1, 3, 17 : Σκεπτέον εἶναι τίς κτῆσις δικαία ἐστί.] Sic Plato Leg. 1 [5, p. 740, D] : Σκεψαμένη τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγινομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, Reputans et considerans quid faciendum erit. Cum ὅπως junxit Isocr. Panath. [p. 267, C] : Σκεπτέον εἶναι καὶ πρακτέον ὅπως ἁπάσας ἀπαλλάξουσι τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Dispiciendum, et animo simul circumspiciendum, et reipsa efficiendum ut omnes præsentibus liberent malis. [Xen. Anab. 1, 3, 11 : Σκεπτέον ὅπως ἀσφαλέστατα μενοῦμεν· Cyrop. 5, 2, 23 : Σκεπτέον ὅπως μὴ ἐπικρατήσει· Conv. 8, 39 : Σκεπτέον μέν σοι ποῖα ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς ἱκανὸς ἐγένετο κτλ. Eq. 3, 4 : Σκεπτέον καὶ τόδε, εἰ ἐθέλει ἀποχωρεῖν· Anab. 5, 4, 7 : Σκέψασθε πόθεν αὖθις ἂν τοσαύτην δύναμιν λάβοιτε σύμμαχον. Seq. part. εἰ ib. 7, 3, 37 : Σκέψαι τοίνυν, εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος κάλλιον ἔχει· Comm. 2, 2, 2 : Ἤδη δέ ποτε ἐσκέψω εἰ ἄρα ... ἄδικόν ἐστι. Et ἐὰν, ib. 4, 4, 12 : Σκέψαι ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ.] Aliquando cum περὶ jungitur, significatque vel Video vel Delibero, Consulto. [Menander ap. Stob. Fl. 22, 9 : Οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες ὡς ἀβέλτεροι καὶ σκέψομαι λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν σκέψει σὺ περί του, δυστυχὴς, ὅταν τύχῃ;] Philo De mundo : Σκεπτέον ἤδη καὶ περὶ ἀφθαρσίας, De immortalitate videndum. Herodian. 7, [10, 3] : Ἔδοξεν οὖν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, Convenire, ac de negotio toto deliberare. Id. [ib. 11, 2] : Συνεληλύθεσαν γὰρ εἰς βουλευτήριον πάντες, σκεψάμενοι περὶ τῶν καθεστώτων. [Xen. Cyrop. 4, 1, 4 : Περὶ ὧν ἐγὼ σκεψάμενος ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐτρώθησαν, τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι, nisi interpungitur ante σκεψάμενος. Plato Crat. p. 401, A : Ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν ἡμεῖς σκεψόμεθα· Lach. p. 185, B : Περὶ οὗ βουλευόμεθα καὶ σκεπτόμεθα.] Pro Deliberare, Consultare, accipit et schol. Thuc. 1, p. 34 [c. 107] : Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται, exponens βουλεύσασθαι. Possis etiam reddere Dispicere, Inito consilio dispicere. [Cum inf. de insidioso consilio v. Σκέμμα, et infra in pass.) Apollinar. Metaphr. 63, 10 : Δίκτυον ἐσκέψαντο δολοφροσύνῃσι καλύψαι. Et ead. signif. cum præp. Jo. Malal. p. 494, 2 : Ἐκβληθεὶς ἐκ τῶν ὅρων, ὡς οἷα κατὰ βασιλέως σκεψάμενος. || « Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus dicitur Meditari, Operam et studium adhibere in scribendo, quatenus oppositum est τὸ αὐτοσχεδιάζειν, σχεδιάζειν, Ex tempore dicere. Pro illo quoque dicunt τὸ ἐπιτηδεύειν, ἐκπονῆσαι λόγον : vide Philostr. V. Soph. 2, p. 565, et Gesn. ad Plin. Ep. 2, 3, p. 44. » Ernest. Lex. rh. V. infra in perf.] Præteritum pass. Ἔσκεμμαι et quæ ab eo formantur, modo activam, modo pass. habent signif. Activam, quum de persona dicuntur. [Eur. Heracl. 147 : Ἀλλ' ἤ τιν' ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι, Stultitiam in te conferentes. Aratus fin. : Τῶν ἄμυδις πάντων, ἐσκεμμένος εἰς ἐνιαυτὸν, οὐδέποτε σχεδίως κεν ἐπ' αἰθέρι τεκμήραιο. Ὅταν σκοπῇς recte schol. Xen. Comm. 3, 6, 5 : Δῆλον ὅτι ἔσκεψαι. Plat. Prot. p. 317, B : Καὶ εὐλάβειαν ταύτην οἶμαι βελτίω ἐκείνης εἶναι, τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἔξαρνον εἶναι, καὶ ἄλλας πρὸς ταύτῃ ἔσκεμμαι, Prospexi. Gorg. p. 501, A : Ὅτι ... τὴν φύσιν ἔσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει· et ib. B : Ἐσκεμμέναι δ' αὖ (πραγματεῖαι) τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς τίνα ἂν αὐτῇ τρόπον γίγνοιτο.] Dem. [p. 9, 6, ut p. 1420, 26] : Εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις. [Et p. 576, 27 : Μειδίαν μηδὲν ἐσκέφθαι δίκαιον· 749, 18 : Τοιούτους λόγους ἐσκέφθαι περὶ πάντων.] Hermog. : Οὐκ ἐσκεμμένος ἧκει πρὸς τὰς λοιδορίας, Convitium fecit non ex industria, more, et oratione ad hoc meditata, ut Bud. vertit. Passivam autem, quum de re : ut idem Dem. : Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε, Ista considerata et animo perpensa fuisse. Id. [p. 576, 15] : Ὡς ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω νῦν, Animo expensa et meditata. [Et Ps.-Dem. p. 1403, 21 : Τῶν σωφρόνως καὶ καθαρῶς ζῆν αἱρουμένων οὐδὲ τὰ μετρίως ἐσκεμμένα διαμαρτάνεσθαι πέφυκεν. Thuc. 7, 62 : Πάντα καὶ ἡμῖν νῦν ἐκ τῶν παρόντων μετὰ τῶν κυβερνητῶν ἐσκεμμένα ἡτοίμασται.] Sic Xen. Hell. 3, [3, 8] : Ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν. [Longin. De subl. c. 18, 2 : Εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι· 22, 2 : Ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Xen. Œc. 9, 2 : Οἰκήματα ... πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένον. Plato Reip. 2, p. 369, B : Σκοπεῖτε οὖν. Ἔσκεπται, ἔφη. Perf. pass. id. ib. 3, p. 392, C : Ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέψεται. || De præs. (et imperf.) Elmslejus ad Eur. Heracl. 148 monet Atticos dicere σκοπῶ vel σκοποῦμαι (pariterque in imperf.), Thucydidi 8, 66, restituens προὔσκεπτο pro προὐσκέπτετο. Neque illi, si maxime sententia ferret, hanc formam vindicarent exx. Plat. Lach. p. 185, B : Τί ποτ' ἐστι περὶ οὗ βουλευόμεθα καὶ σκεπτόμεθα· Alcib. 2 p. 140, A : Σύν τε δύο σκεπτομένω, aut Hippocr. p. 39, 7 : Τὰ δὲ διαπυήματα ὧδε δεῖ σκέπτεσθαι, et ib. 6, ὑποσκέπτεσθαι· et p. 42, 12, ἐπισκέπτεσθαι· 44, 20, σκέπτεσθαι, et 38, ὑποσκέπεσθαι, ut p. 85, E, et ib. A, ὑποσκεπτόμενον, et sæpius p. 99, 100, 102. Post quos iisdem usi sunt recentiores, qui antiquiorum nomina

mentiuntur, Hippocr. Epist. p. 1286, 18, Ps.-Aristot. (ipse Eth. Nic. 2, 2) Physiogn. p. 805, 29, ubi σκεπτόμεθα et σκέπτεσθαι, Lucian. V. H. 2, 10 : Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, et sæpius Sextus Emp. aliique. Cum accus. Achill. Tat. 1, 3, p. 8, 2 : Περιδεὴς ἀναθορὼν ... φράζω μὲν πρὸς οὐδένα, κατ' ἐμαυτὸν δὲ πονηρὰ ἐσκεπτόμην. Aoristo pass. Zosimus 1, 60, ab Lobeckio ad Buttm. cit. : Αὐρηλιανῷ τὸ σκεφθὲν κατεμήνυσε, ubi, ut supra σκέμμα, de insidiis vel conspiratione capere licet. Imperativi forma epica Arat. 96, ὑποσκέπτειο, sec. conj. Buttmanni. Activi, quod ponit Etym. M. p. 717, 6, 15, ex. v. in Ἐπισκέπτομαι. L. Dind.]

[Σκέπτος, ὁ, Sceptus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, col. IV, 23. L. Dind. ‖ C. Julius Sceptus Aug. lib. in inscr. ap. Kellerm. Disp. de acc. latinis p. 137. Hase.]

[Σκεπτοσύνη, ἡ, i. q. σκέψις. Timon Phlias. fr. 23. ῠ]

[Σκέπτω. V. Σκέπτομαι.]

Σκέπω, Tego, Operio. [Velo, Imbrico, add. Gl.] Alex. Aphr. : Ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων, In opertis lebetibus. Herodian. 8, [1, 13] de Alpibus : Σκέπεται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ πυκναῖς, Conteguntur densis spississque sylvis. Idem activa quoque voce utitur, 3, [3, 2] : Τὸ ἕτερον μέρος ὑψιστον ὄρος σκέπει, Cujus pars altera monte altissimo defenditur, Polit. Potius Protegitur. Idem Herodian. magis proprie 5, [4, 12] : Τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, Caput semper operiens et convelans. Et cum dat. [ib. 3, 12] : Τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν, Cruraque tota convelans. Significat etiam Prætexo. [Polyb. 16, 29, 13 : Λιμένα δυνάμενον σκέπειν ἀπὸ παντὸς ἀνέμου τοὺς ἐνορμοῦντας. Aretæus p. 65, 8 : Σκέπει τοῖσι μορίοισι ἡ γυνή. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 147 ed. Blanc. : Ὅρμος σκεπόμενος ἀκρωτηρίῳ. Bion ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 225 : Ποταμοὺς δὲ ἀβάτους γεφύραις σκέπω· et ib. fin. : Σῶμα ... οὐ θριξὶν ... καὶ δοραῖς σκεπόμενον. Lucian. Tim. c. 21, Pisc. c. 29. L. D. Heliod. Æth. 5, 11 : Τὸ πρόσωπον σκέπουσα· 9, 15 : Τούτῳ (τῷ κράνει) σκεπόμενος. Hase.]

[Σκεραὸς, οἶδος, Hesychii gl. obscura.]

[Σκέραφος. V. Σχέραφος.]

[Σκερβολέω. V. Σκερβόλλω.]

Σκερβόλλω, Convitior, Cor impeto verbis mordacibus : est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item ποικίλλω, ut schol. Aristoph. Eq. [821] exp. : Παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Et Σκερβολέω, idem. Hesych. [Σκερβολεῖ, ἀπατᾷ, et Σκέρβολλε, λοιδόρει. L. D. Σκερβόλλω pro ἐσκερβόλλω, ut ἐστήκω στήκω, ἐσκορακίζω σκορακίζω, ἐνέρτερος νέρτερος, ἔνερθε νέρθε, ἐγρηγορῶ γρηγορῶ, ἐχθὲς χθὲς, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἐθέλω θέλω. Canin. Hellen. Sic σκορακίζω et σκαρδαμύττω, Eust. Il. p. 82, 35; 312, 15. Gataker.]

Σκέρβολος, ὁ, ἡ, Convitiatorius, Impostorius. Item Convitiator, Impostor. Callim. [ap. schol. Aristoph. Eq. 821] : Σκέρβολα μητίσαντο. [Hesychius : Σκέρβολον, λοίδορον, ἀπατεῶνα. Σκέρβολος, λοίδορος, καὶ τὰ ὅμοια. Photius : Σκέρβορε, λοίδορε.]

[Σκερδιλαΐδας, ὁ, Scerdilaidas, Illyrius, ap. Polyb. 2, 5, 6, ubi v. Schweigh., et alibi sæpius. Scerdilædus ap. Livium, ut a —λαΐδας.]

[Σκερὸς, ὁ, αἰδοιολείκτης, et Σκερολίγγες, λαικασταὶ, ἢ ὀπισταὶ, Hesychius, ubi plura intt. Obscura ejusdem gl. Σκερρὸν ὄντα, σκιρτῶντα παῖδα. Quod ad σκαίροντα alludit.]

Σκευᾰγωγέω, i. q. σκευοφορῶ, Vasa et utensilia castrensia bajulo s. veho, Sarcinas et impedimenta veho; vel simpliciter Vasa et utensilia veho. [Pollux 10, 14.] Greg. Naz. : Ταῖς ναυσὶ σιτηγούσαις τε διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ σκευαγωγούσαις. Et ap. Dem. [p. 237, 21] ac Æschin. [p. 46, 28; 65, 9] : Σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, Vasa et utensilia ex agris collecta in urbem vehere, ut fit metu incurrentium hostium. Ibid. paulo post dicitur, Κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα, Deportare omnia quæ in agris essent. Synes. accusativum quoque addidit, simpliciter accipiens pro Portare, Vehere, s. Vehere quemadmodum sarcinæ convasatæ vehi solent : De insomn. [p. 145, C] : Ἀπανταχοῦ βαδίζοντας σκευαγωγεῖν τὰ ἐπὶ ταύτην ἐφόδια, Comportare ad eam utilia viatica. [Id. p. 118, B : Τί δὲ σκευαγωγεῖτε καὶ συσκευάζεσθε; et p. 117, D : Σκευαγωγοῦντες. Basil. t. 1, p. 884, C; 396, A : Ὀχήματα σκευαγωγοῦντα. Menand. Hist.

A p. 388, 14 ed. Bonn. : Σκευαγωγήσουσι τὰ Ἀβάρων, Agent et rapient. Hase. Arrian. Exp. 1, 10, 4. ‖ Med. Schol. Aristoph. Pac. 631 : Διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων (legendum πολεμίων. L. D.) εἰσβολὰς ἐσκευαγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. Hemst.]

[Σκευαγώγημα, τὸ, i. q. σκευαγωγία. Nicet. Annal. 4, 1, p. 67, A.]

Σκευαγωγία, ἡ, Vasorum utensiliumque castrensium bajulatio, vectio. Sunt tamen qui σκευαγωγίας interpr. Sarcinas.

Σκευαγωγὸς, ὁ, ἡ, i. q. σκευοφόρος : ut σκευαγωγοὶ ἅμαξαι, Pollux [10, 14], quæ Xenophonti σκευοφόροι. Dicuntur et σκευαγωγοὶ sicut σκευοφόροι, Qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt, Qui impedimenta s. sarcinas suorum herorum portant vehuntve. Xen. Cyrop. 8, [5, 4] : Ἅμα πάντες ἔρχονται οἱ σκευαγωγοὶ, ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. [Xen. Eph. 4, 3 init. L. D. Synes. p. 118, D : Τοὺς σκ. ἡμιόνους. Hase.]

Σκευάζω, [άσω, et contr. ῶ, ut in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, B, p. 119, 29; 120, 53, κατασκευᾶν.
B Sarcino, Gl. Paro, Aristoph. Eq. 53 : Ὅ,τι ἂν τις ὑμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο· 372 : Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω. Plato Parm. p. 127, A : Χαλινόν τινα χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι· Reip. 8, p. 559, D : Παντοδαπὰς ἡδονὰς δυναμένοις σκευάζειν.] Suis σκεύεσιν instruo et orno : peculiariter autem τοῖς περὶ τὸ σῶμα σκεύεσιν : quo nomine omnia gestamina totiusque corporis cultus intelligitur, ut sunt vestimenta et arma; de utrisque enim σκευάζω dicitur, quemadmodum et σκευή : ut Appian. B. C. 4, [40] de quodam proscripto, Ἡ δὲ γυνὴ ὡς ἀνθρακέα ἐσκεύασε, sc. αὐτόν. [Ita quidem cod. Reg. A et Reg. B ex emendatione Budæi, ut annotat Schweigh., qui cum ceteris εἰς ἀνθρακέα, ut c. 45 : Τοὺς θεράποντας ἐς ὑπηρέτας σκευάσας· 46 : Τοὺς θεράποντας ἐς στρατιώτας σκευάσαντας, est in omnibus, et pass. Hannib. c. 32 : Τὰ ἐκτὸς ὡς ἂν ἐς κυνηγέτας ἐσκευασμένους. Itaque Schweigh. quod est Civ. 4, 46 fin. : Ἐσκεύασεν ὡς ὁπλίτας, scribendum suspicabatur ἐς, etsi eodem l. in annot. utitur ad confirmandam suam de proximo conjecturam
C ὡσανεὶ κυνηγέτας, quum ferri non possit ὡς ἂν ἐς] : sicut ap. Plut. [Cæs. c. 31] : Ἐπιδεικνύμενος ἄνδρας τοῖς στρατιώταις ἐπὶ μισθίων ζευγῶν πεφευγότας ἐν ἐσθῆσιν οἰκετικαῖς· οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον ὑπεξῄεσαν· ubi nota expresse vestes contineri τῆς σκευασίας s. σκευῆς nomine. Aristoph. vero dicit [Ran. 523] : Ἐσκεύασά [Ἡρακλέα 'νεσκεύασα] σε Ἡρακλέα, pro Herculis habitu te indui, Herculis gestaminibus te exornavi, Feci ut Herculem referres habitu cultuque corporis : indutus sc. pelle leonina, et gestans clavam. [Et Ach. 739 : Χοίρους γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασῶ φέρειν· Th. 491 : Καὶ τἄλλα πάνθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασεν. Herodot. 1, 60 : Τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ· 80 : Σκευάσας αὐτούς (viros)· 5, 12 : Σκευάσαντες τὴν ἀδελφεὴν ὡς εἶχον ἄριστα· 20 : Ἄνδρας τῇ τῶν γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας· 6, 58 : Εἴδωλον σκευάσαντες. Xen. Anab. 6, 1, 12 : Ὀρχηστρίδα εἰσάγει σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα.] Pass. Σκευάζομαι, Instruor, armorque meis σκεύεσι : accipiendo illud σκεύεσι de omnis generis gestaminibus, tam armis quam vestimentis.
D [Eur. Suppl. 1057 : Ἐς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα, Quod vulgo dicitur παρασκ.] Plut. Symp. [p. 161, C] : Ἐσκευασμένος οὖν (de Arione, i. e. τὸ σῶμα κοσμήσας), καὶ λαβὼν ἐντάφιον αὑτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον, ut paulo ante loquitur, Quum igitur esset accinctus. De eodem vide in Σκευή. [Aristoph. Ach. 121 : Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος. Herodot. 7, 61 init. : Πέρσαι ὧδε ἐσκευασμένοι.] Thuc. 4, p. 132 [c. 32] : Ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν, Ita ut singuli erant armati, ὡπλισμένοι, schol. Loquitur autem de nautis ex nave in hostes invadentibus. Plut. Anton. [c. 50] : Ἐσκευασμένοι παραπλησίως Πάρθοις, Parthico induti habitu et armati Parthica armatura. De ornatu corporis ap. Synes. Ep. ad Evopt. [p. 163, A] : Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἁρπεδόνας διένεμον· sc. quodam edicente ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστί. Interdum additur dat. instrumentalis, ut [Herodot. 1, 188 : Στρατεύεται βασιλεὺς ὁ μέγας καὶ σιτίοις εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοις· 2, 138 : Τὰ προπύλαια τύποισι ἐξαπήχεσι

ἐσκευάδαται· 4, 58 : Τοῖσι οὐνομαστοῖσι ποταμοῖσι οὕτω δή τι οἱ Σκύθαι ἐσκευάδαται.] Plut. [Sertorio c. 3] : Ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus, s. Celtica gestans et indutus vestimenta. Appian. B. C. 6 : Σκευασάμενοι τόξοις, Arcubus instructi armatique. [Cum accus. Iamblich. ap. Suidam v. Σκευὴ cit. : Ὁ δὲ ἱερεὺς σκευὴν ἐσκευάζετο τὴν τοῦ δημίου. || De oratione Longin. De subl. 16, 1 : Τὰ σχήματα, ἂν ὃν δεῖ σκευάζηται τρόπον κτλ. 43, 2 : Ὁ Θεόπομπος ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον. || Peculiari quadam signif. Hom. H. Merc. 285 : Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ, δολοφραδὲς, ἦ σε μάλ' οἴω πολλάκις ἀντιτορεῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι, σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, de Mercurio furum nocturnorum auspice, in ædibus alienis grassantium. Σκευάσαι enim, quod cum locutione συσκευασάμενοι τὰ πλείστου ἄξια componit Pollux 10, 15, non videtur huc referri.] || Σκευάζομαι exp. etiam Colligo necessaria ad iter, Σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo : qua signif. συσκευάζομαι usurpatur. [Ap. Lysiam in fr. ap. Suid. v. Ὑπὸ μάλης, ubi ἐσκευασμένος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖστα, Reiskius post alios συνεσκευασμ. Pollux 10, 16 : Σκευασάμενοι, ὡς Δείναρχος, τὰ ἐκ τῆς οἰκίας, nisi hic quoque fallit scriptura, quod putabat Kuhnius. Ap. Diod. 15, 19 : Λακεδαιμόνιοι τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα σκευασάμενοι, Wessel. συσκευασάμενοι.] || Paro, i. e. Conficio. [Pollux 6, 91. Aristoph. Vesp. 1331 : Ὑμᾶς ταυτηὶ τῇ δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.] Apud Athen. 7, [p. 322, C] coquus ait, Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; Quomodo parandus s. apparandus sit. Et subjungit, Ἐξελὼν τὰ βραγχία, Πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ, Παράσχισον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὅλον, Τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ γε καὶ καλῶς, Τυρῷ τε σάξον, ἁλσί τ' ἠδ' ὀριγάνῳ. Ex quibus verbis patet quid sit σκευάσαι. [Philemo ib. p. 288, D : Τοῦψον ὡς ἐσκεύασα. Herodot. 1, 73 : Σκευάσαντες αὐτὸν ὥσπερ ἐώθεσαν καὶ τὰ θηρία σκευάζειν· 207 : Τῶν προβάτων πολλὰ κατακόψαντες καὶ σκευάσαντες. Diod. 2, 59 : Κρέα ὀπτὰ καὶ ἐξ ὕδατος ἑφθὰ σκευάζουσι.] Et l. 9 : Σκευάσαι ἡδύσματα, Condimenta ciborum parare. [Med. Eur. Herc. F. 956 : Κλιθεὶς ἐς οὖδας ... σκευάζεται θοίνην.] Plato quoque hoc verbo utitur pro Paro, Conficio, [act. Crat. p. 424, E : Ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν Alcib. 1 p. 117, C : Ὄψον σκευάζειν·] sed pass. voce, activa tamen signif. De rep. 2, [p. 372, B] : Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Item ap. Galen. Ad Glauc. : Σκευάζεσθαι φάρμακα, Conficere et componere medicamenta, ut Latini loquuntur. [Tzetz. Hist. 9, 198 : Βρώματα σκευάσομαι σῷ πατρί. Passiva signif. Plato Theæt. p. 178, D : Σκευαζομένης θοίνης. Strabo 9, p. 418 : Καὶ δή φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἀστεῖον, ἐνταῦθα δὲ σκευάζεσθαι βέλτιον, et ib. : Φάρμακον, μεθ' οὗ σκευάζεσθαι τὸν Οἰταῖον ἐλλέβορον. Aristoph. Eq. 1104 : Ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι πορίω 'σκευασμένα. Xen. Cyrop. 6, 2, 28 : Τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκεύασται, unde citat Pollux 10, 16.] Exp. etiam Molior, Struo, Construo. [Herodot. 6, 100 : Προδοσίην ἐσκευάζοντο. Similiter Eur. Herc. F. 969 : Φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται καὶ τόξ' ἑαυτοῦ παισί. De formis Σκεάζω (conf. Σκεοθήκη infra in Σκευοθήκη) et Σκευάομαι diximus in Ἐπισκευάζω. Ubi addere licet ἐπισκεάσαντα in inscr. Cum. ap. Bœckh. vol. 2, n. 3524, p. 850, 42, κατεσκέασεν in Tenia n. 2344, p. 275. L. D.]

Σκευάριον, τὸ, Vasculum. [Vascellum, Gl.] Aristoph. Pl. [808] : Ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου Τὰ σκευάρια πλήρη 'στι, Omnia nobis argento et auro vascula plena sunt, i. e. Nullum domi nostræ est ne angustum quidem vasculum, quod non argento auroque replerimus. [Singulari 1139, et alibi sæpe plurali. Plat. Alcib. 1 p. 113, E; Æschin. p. 9, 8.] Utitur Plut. quoque. Dicuntur σκευάρια reliqua quoque utensilia et supellectilis minutiæ, ut σκεῦος. [Pollux 10, 13 : Τὰ δὲ σκεύη καὶ σκευάρια φίλον τοῖς κωμῳδοῖς καλεῖν· et ib. 11, οἰκητήρια σκ. ex Alcæo com. Gl. : Σκευάρια εὐτελῆ, πένω, Frivola. Ducang. : « Σκεβρίον, τὸ, Cista, Arca. S. Maxim. Cent. 2, c. 84 : Συνείποντο δὲ τῇ μνήμῃ τοῦ χρυσίου καὶ ἡ μνήμη τοῦ βαλλαντίου καὶ τοῦ σκεβρίου καὶ τοῦ κουβουκλείου καὶ τῶν ἑξῆς, καὶ ἡ μὲν μνήμη τοῦ χρυσίου ἦν σύνθετος· εἶχε γὰρ τὸ πάθος· ἡ δὲ τοῦ βαλλαντίου καὶ τοῦ σκεβρίου καὶ τῶν ἑξῆς ἁπλῆ· οὐ γὰρ εἶχε πρὸς αὐτὰ πάθος ὁ νοῦς. Ita ed. Morell. Alius cod. σκευρίου, Regii vero σκευαρίου, uti monet Combefis. : unde explodit conjecturam Meursii et Martinii, qui Latinobarbaram vocem Sceurum vel Scebrum, de qua nos in Gl. Lat., exprimi putant : quæ quidem ex Gr. σκευάριον efficta fortasse item fuerit. Damasc. Vita Isid. ap. Phot. (p. 347, 21) : Ἐνέβαλλον αὐτὰ τοῖς Ἰουλιανοῦ σκευαρίοις. Damocrat. ap. Galen. l. 7 De composit. med. sec. gen. : Βάσταζε τὸ διπλοῦν σκευάριον ἐκ τῆς χύτρας. Infra : Εἰς ἀργυροῦν σκευάριον ἢ ὑελοῦν παχύ. (Clem. Al. Pæd. 2, 3, 38. Vita Doroth. jun. Actt. SS. Jun. t. 1, p. 613, 34 : Φαυλότατα πάντη σκεπάσματα καὶ σκευάρια. Hase.) Sed quidquid sit de Mss. Regiis, constat eandem vocem haberi in l. 13 Basilic. 2, 1, 30 : Εἰ καὶ ἐσφραγισμένον παραθῶμαί σοι σκεβρίον. Ubi JCti, Si cistam signatam apud te deposuerim, schol. κιβωτόν. » Idem præter alia voce. hinc ducta annotavit : « Σκευρινὸν, i. q. σκεβρίον. Anon. Astron. Ms. ex cod. Colbert. : Καθημένη ἐπὶ τῶν γονάτων ἤνοιξε σκευρινὸν, καὶ εἰς τοῦτο ἀτενίζει. » ai]

[Σκευᾶς, ὁ, Sceuas, n. viri Thracis, ut videtur, in inscr. Milesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 566, n. 2889, 5.]

Σκευᾰσία, ἡ, Apparatus, ut qui in vestibus et armis cultuque corporis dicitur. [Callixenus ap.] Athen. 5, [p. 200, F] : Τῶν δὲ ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς προμετωπίδας καὶ σκευασίας εἶχον. [Cultus, Gl. Quo tamen non defenditur illud Callixeni, qui voc. usitato dixerat ib. D : Ὁ δὲ ἐλέφας σκευὴν εἶχε χρυσῆν καὶ περὶ τῷ τραχήλῳ κίσσινον χρυσοῦν στέφανον. Neque vero librarii facile σκευὰς in σκευασίας depravaturi erant. Itaque σκευὰς ἴσας scribendum, h. e, Qui asini aureas vel argenteas προμετωπίδας, iidem, ut elephas ille, ejusdem metalli habebant σκευάς. L. D.] || Item de Apparatione s. Confectione ciborum dicitur. Plato Min. [p. 316, E] : Τὰ περὶ ὄψου σκευασίας συγγράμματα. [Lys. p. 209, E, Alc. 1 p. 117, C.] Sic Athen. 9, [p. 368, C] : Περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται. [Et 1, p. 25, D; Alexis 3, p. 107, E; Menander 14, p. 661, F. Figurate Astydamas in fab. satyr. ap. eund. 10, p. 411, B : Ἵνα ... σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.] Plut. Flamin. [c. 17] : Εἰπεῖν δὲ τὸν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρειά ἐστιν, ἡδύσμασι δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα. [Aret. p. 98, 40 : Ἡ σκευασίη (τῶν φαρμάκων) ἰδίῃ λέλεκται. Diod. 5, 74 : Τὰς τῶν φαρμάκων σκευασίας.] Galen. Ad Glauc., σκευασίαι φαρμάκων, Confectiones s. Compositiones medicamentorum. Sæpe reperitur itidem ap. Medicos ἡ διὰ ῥόδων σκευασία, s. ἡ διὰ κολοκυνθίδος, aut alia similia : quibus in ll. σκευασία non active amplius accipitur, sed passive pro σκεύασμα, i. e. Medicamentum ex rosis confectum. Similiter Scrib. Larg. in libello quem inscripsit Compositiones medicas, dicit, Ad capitis dolorem bene facit hæc compositio : pro Medicamentum hoc modo compositum s. confectum. [Galen. vol. 14, p. 260, 17 : Τῆς τῶν ἀντιδότων σκ.· 230, 14 : Ἀκριβῆ τε καὶ ποικίλην ἐποιήσαντο τὴν σκ. De compositione ignis græci Leo Imp. Tact. col. 844, § 56 Meurs : Χύτρας κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν μέθοδον τῆς αὐτῶν σκ. Generatim Sext. Emp. p. 33, 45 : Σκευασίας λέγοντες κοινῶς τὰς συνθέσεις. Hase. Pollux 10, 15. Barbare σκευσεια ap. Reuvens *Trois. lettre* p. 67.]

[Σκεύασις, εως, ἡ, quod ex uno affertur loco Alexidis ap. Athen. 3, p. 107, D : Τὰς σκευασίας πάντων δὲ καὶ τὰς σκευάσεις τούτων ἕτοιμός εἰμι δεικνύειν, λέγειν, pro alio illic illatum esse apparet vocabulo.]

Σκεύασμα, τὸ, Confectio, Compositio : accipiendo passive pro Eo ipso quod confectum compositumque est, ut et σκευασία interdum de cibis et medicamentis dicitur. [Greg. Nyss. t. 1, p. 513, B. Basil. t. 1, p. 667, D : Ἰατρικοῖς σκευάσμασιν. Hippiatr. p. 72, 10 : Ὑποθυμιᾶν σκευάσματι τοιῷδε. Hase.] Bud. dicit i. esse hic q. διασκευὴ, ut est instratum et phaleræ. [Fort. ex Judith. 15 (11), 13, ubi Judithæ donantur πάντα τὰ σκευάσματα αὐτοῦ (Olophernis). Vulg. tamen : Omne vasarium ejus. V. Schleusner. s. v. Σκεύασμα. Hase.] Vide et Σκευή. [Suidæ v. Ἠσκημένον pro κατασκεύασμα illatum et ex libris correctum. Schol. Soph. Tr 594 : Γνωσόμεθα τὴν δύναμιν τοῦ σκ., de philtro Dejaniræ. L. Dind.]

[Σκευασμάτιον, ap. Hesych. v. Βυνεὺς, ubi Kuster,

σκεύασμά τι. Simile vitium v. in Βαρὺ, vol. 2, p. 138, A.]

[Σκευαστέον, Parandum. Aristoph. Pac. 855 : Λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον. Diosc. 2, 90.]

[Σκευαστὴς, ὁ, Qui parat, conficit. Tzetz. Hist. 8, 920 : Οἱ σκευασταὶ θηριακῶν φαρμάκων ἀντιδότων. L. D. Const. Manass. Chron. 1321.]

Σκευαστὸς, ὁ, Paratus, Factus, Confectus, Compositus, Factitius, Compostititius : oppositum habens τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, Quod natura tale creavit. Plato De rep. 6, [p. 510, A] : Τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ σκευαστὸν ὅλον γένος. [Et 7, p. 515, C : Τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς.] Sic Epist. 7, [p. 342, D] : Περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, De quovis corpore et ficto et naturali; seu, Et naturali et artificiali ; seu, Arte facto et composito, Arte laborato, ut Virg. loquitur. [Aristot. Metaph. 4, p. 83, 27 : Ἡ ὕλη τῶν σκευαστῶν. Theophr. fr. 2 De lapid. 55 : Κύαμος ὁ μὲν αὐτοφυὴς, ὁ δὲ σκευαστὸς, et in seqq.] Et σκευαστὰ θυμιάματα, Suffimenta factitia s. compostititia. Sic lib. 5 : Οἱ σκευαστοὶ οἶνοι, Factitia vina, ut Plin. loquitur. [Lucian. Alex. c. 21 : Κολλύριον σκ. Euseb. Dem. ev. p. 171, D; 175, A et D; 176, A; 222, B. Cyrill. Catech. p. 210, A. Achmes Oniroer. p. 11 : Σκ. γλυκύ· 173, 36 : Ποτὸν σκ. Σκ. πῦρ, Ignis græcus, Theophan. Chronogr. vol. 1, p. 623, 17 ed. Bonn. Hase. Es. 54, 17.]

Σκευὴ, ἡ, i. q. σκευασία, i. e. τὰ σκεύη, quibus aliquis instructus est : Apparatus, habitusque et cultus corporis : comprehendendo omnia gestamina quæ, tam festis quam profestis diebus, tam pacis quam belli tempore, corpora nostra et tegunt et ornant. [Ornatus, Gl. Pollux 10, 14 : Ἡ σκευὴ, εἴτε ἡ ὁπλιτικὴ εἴτε ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἴτε ἡ τῶν ὑποζυγίων. Et 15 : Ἐνεσκευάσθαι τινὰ σκευήν. Et 4, 115, ὑποκριτῶν. Soph. OEd. C. 555 : Σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, de OEdipo. Eur. Rhes. 202 : Σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι· Suppl. 1054 : Σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας; Bacch. 34 : Σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν· 180 : Τήνδ' ἔχων σκευὴν θεοῦ· 915 : Σκευὴν ... βάκχης ἔχων. Plat. Crit. p. 53, D : Σκ. τινα περιθέμενος.] Herodian. 4, [10, 12] : Ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων, Victu habituque inter se distantibus. Ib. [12, 11] : Τὴν σκευὴν ἡνιόχου ἀνειληφώς. Thuc. 1, [130] : Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, Ornatu vestituque Persico indutus. [Xen. Anab. 4, 7, 27, Περσικήν.] Sic Herodot. 1, [24] de Arione : Ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην· et mox, Ῥῖψαί μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν ὡς εἶχε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ. Unde Gell. 16, 19 : De more cinctus, amictus, ornatus. Et mox, Cum fidibus ornatuque omni, sicut stabat, ejecit sese procul in profundum. Ubi nota eum sub ἐνδῦναι σκευὴν comprehendere tria, Cingi, Amiciri, Ornari; eoque pertinentem locum Plut. vide in Σκευάζομαι. [Sic εἰ λάβοις τὴν ἐμὴν σκ. πᾶσαν καὶ ἐνδὺς (αὐτὴν) 7, 15. Μηδικὴ αὕτη ἡ σκ. ἐστὶ ib. 62. Τὴν αὐτὴν σκ. ἔχοντες ἐστρατεύοντο, 66, 73, 77, 86. Σκ. σκυτίνην ἔχοντες ib. 71. Et omisso voc. ex præced. 61 ὧδε ἐσκευασμένοι supplendo, ib. 62 : Μῆδοι τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι ἐστρατεύοντο. Schweigh. Plato Reip. 9, p. 577, B : Γυμνὸς τῆς τραγικῆς σκευῆς. L. D. Καθάπερ ἐν δράματι σκευὴν, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους, Liban. vol. 4, p. 706, 9. Hemst.] Lucian. : Ἔχει τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους, pro ἐσκευάσθη ὡς Ἡρακλῆς. Thuc. vero 1, [6] dicit, Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε, Ionum seniores iste cultus occupavit, Ionum seniores ejusmodi habitum gestare solebant. Et Deut. 22, [5] : Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικὶ, Non induetur mulier veste virili. Rursum Herodian. 6, [4, 11] : Παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς, Omni adempto cultu quo indutus erat. [Eubulus ap. Athen. 11, p. 478, C : Ὁ ἱερεὺς ... τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων. Valck. Andocid. p. 15, 10 : Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων. Orph. ap. Macrob. Sat. 1, 18.] Et Aristoph. [Pac. 763] : Τὴν σκευὴν ἀράμενος, Ablato habitu, ornatuque scenico. [Ut in Platonis fabula Σκευαὶ, de qua Pierson. ad Mœr. p. 22, et ap. Lysiam p. 162, 2, ubi de comœdia. Aristoph. Ran. 108 : Ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν· Eq. 1323 : Ποίαν τιν' ἔχων σκευήν· Vesp. 615 : Σκευὴν βελτίω ἀλεωρήν. Lucillius Anth. Pal. 11, 189, 2 : Πέντε θεῶν σκευὴν, Ἡρακλέους ῥόπαλον κτλ.] Equis etiam tribuitur. Socr. Rhod. ap. Athen. 4, [p. 148, B] : Καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους. Ubi Bud. Equos instratos argenteis ephippiis. Cui similem locum ex eod. l. habes supra in Σκευασία. Dicitur de bellicis etiam gestaminibus. Thuc. 6, p. 299 [c. 94] : Τοὺς ἱππέας ἥκοντας ἄνευ τῶν ἵππων μετὰ σκευῆς, Sine equis quidem, sed cum apparatu armorum. Et alibi [3, 94] : Σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, Levi armatura utens. At l. 1, [8] dicit, Γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων, Genere armorum quo instructi erant. [Plato Leg. 12, p. 947, C : Τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας. Sed Reip. 3, p. 414, D : Τά ὅπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη. Demosth. p. 558, 12 : Τὴν σκευὴν ἔχοντες, ἣν προσῆκε τοὺς ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξιόντας.] Hesych. quoque [et Suidas] exp. στολὴ, et ὅπλισις : itidemque et Pollux 1, [131], ubi etiam ait milites ἀπὸ τῆς σκευῆς dici πελτοφόρους, γυμνῆτας s. ψιλοὺς, σφενδονήτας, λιθοβόλους, τοξότας, ἱππακοντιστὰς, δορατοφόρους, κοντοφόρους, μαχαιροφόρους, ὑπασπιστὰς, aliisque alios nominibus. [De omni supellectile Polyb. 2, 6, 6 : Τὰ δουλικὰ (σώματα) καὶ τὴν λοιπὴν σκευὴν ἀναλαβόντες εἰς τοὺς λέμβους.] Navibus quoque sua est σκευὴ, Suum instrumentum, Sua armamenta, ut Plaut., Cic., Ovid. loquuntur : itemque Colum., Navigia consummata instruunt armamentis ministrisque. [Diodor. 14, 79 : Ἀντὶ τῆς βοηθείας ἐδωρήσατο σκευὴν τοῖς Σπαρτιάταις ἑκατὸν τριήρεσι.] Act. 27, [19] : Τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν, pro τὰ σκεύη τοῦ πλοίου, quæ Hom. ὅπλα appellat : itidemque Pollux 1, [94] : Τὰ δὲ σύμπαντα τῆς νηὸς σκεύη, ὅπλα καλεῖται. Et ap. Xenoph. [in Σκεῦος cit.] sunt σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα : et ap. Thuc., Ἀποτριβὴ σκευῶν. [De rete Pind. Pyth. 2, 80 : Ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας ἀβάπτιστός εἰμι φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Ubi schol. interpr. σκεύους et σαγήνης. || Signif. obscœna, ut infra σκεῦος, Eratosth. Anth. Pal. 5, 242, 8 : Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ σκεϋὴν ὀλέσῃς, ubi aut diæresis admittenda aut spondeus, unde vitium subesse putabat Porson. ad Toup. p. 462. || « Bombarda, Tormentum bellicum. Corona pretiosa : Λουμβάρδα, Machina, σκευή. Jo. Cananus De bello Cpol. : Οἱ δὲ ἵνα μάχωνται ἐξ ἐκείνης ... μετὰ τῶν σκευῶν τῶν μεγάλων. » Ducang.]

[Σκευηφορέω, Σκευηφόρος. V. Σκευοφ—.]

[Σκευοβότανον, τό. Cosmas hieromon. De chymia Ms. ap. Ducang. v. Ῥάσουχθην : Σελόνιτρον, ἤγουν σκευοβότανον.]

[Σκευοθηκάριον, τὸ, Vasorum repositorium. Martyrium S. Arethæ et socior. Ms. : Λαβὼν ν' χρυσοῦς διαλίθους εἰς σκευοθηκάριον κρεμάμενον ἐν τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ ἠκολούθει. Ducang.]

Σκευοθήκη, ἡ, [Vasarium, Gl.] Vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium, Armarium, ubi ἀποτίθεται τὰ χρηστήρια σκεύη καὶ ἀπόθετα, Vasa usus quotidiani, et Vasa itidem quæ usus quotidiani non sunt, sed quæ tantum ornamento sunt domui, quas πολυτελεῖς σκευὰς appellant. Pollux 10 init. [10] : Σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα ἢ κατ' ἀγροὺς ἢ τέχνας, ἔδοξέ μοι καλῶς ἔχειν συναγαγεῖν, ἵν' ἔχῃς, ὅπου ἂν ἑκάστοτε χρῄζῃς, ὥσπερ ἐκ σκευοθήκης λαβὼν, Promens velut ex armario et repositorio utensilium. [Addit autem Pollux : Αὐτὸ μὲν γὰρ τοὔνομα τῆς σκευοθήκης εὕροις ἂν ἐν τοῖς Αἰσχύλου Ψυχαγωγοῖς, Καὶ σκευοθηκῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων· et Æschinis l. c. Philodem. Rhetor. p. 24, 2 : Φίλωνα τὸν ἀρχιτέκτονα περὶ τῆς σκευοθήκης οὗτος αὐτὸς εἰσήγαγεν δημηγοροῦντα.] Athen. 11, [p. 460, D] dicit etiam ποτηρίων σκευοθήκη : quod ibid. κυλικεῖον nominatur. Item Armamentarium, Repositorium τῶν πολεμικῶν σκευῶν. Æschin. [p. 57, 27] : Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. [Aliquoties est in inscr. Att. edita *Kunstblatt* 1836, n. 77. Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 303, 29, s. Photius, τόπος τις, ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριηρῶν. || Forma Σκεοθήκη in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1838, p. 14, B, 12. V. Σκεάζω in Σκευάζω. L. Dind.]

[Σκευοπλαστία, ἡ, Vasorum confectio, et Σκευοπλαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad vasorum confectionem pertinens. Suidas : Κωλιὰς, τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα σκεύη πλάτ-

τονται. Λέγει οὖν ὅτι ὅσοι ἐπὶ τροχοῖς φέρονται, τροχὸν δὲ τὸν σκευοπλαστικὸν λέγει, τουτέστιν ὅσαι πρὸς σκευοπλαστίαν ἐπιτήδειαι. Ubi alii libri σκευοπλασίαν. Wakef.]

Σκευοποιέω, Vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Quum vero accus. ei jungitur, significat, Fabricor, Conficio, σκευάζω [Schol. Aristoph. Av. v. 282: Τὸν ἔποπα ἐσκευοποιηκώς. Paullo ante dixerat τὸν ἔποπα ἐσκεύασε. Hemst. Idem citat ex Athen. 13, p. 568, D, verba Alexidis fragmento appensa: Ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν· cujusmodi trimetrum notavi in Μυρὸς p. 1056, D, Antiphani ap. eundem ab lectore additum], ut Athen. 11, [p. 497, B] de eo calice loquens, qui κέρας et ῥυτὸν dicitur: Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, φόρημα τὰ γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων· τῇ γὰρ εὐωνύμῳ χειρὶ τοιοῦτον φέρει δημιούργημα, πάντων τῶν ὡραίων πλῆρες, quasi cornu Amaltheæ, ut ipse dicit. Ubi nota σκευοποιεῖσθαι et δημιουργεῖσθαι esse posita ἰσοδυνάμως. Sic Plut. [Marcello c. 16]: Ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο, Fabricabantur. Ubi nota vocem pass. passiva signif. usurpatam. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 284, 15: Οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον.] Pro Fabricor, Machinor: ap. Polluc. [10, 15] ex Isæo, Διαθηκῶν δὲ τεττάρων ὑπ' αὐτοῦ ἐσκευοποιημένων. Ex Eod., Τοιαῦτα μὲν τοιούτοις [μέντοι οὗτοι] ἐπὶ τῷ τεθνεῶτι σκευοποιοῦντες. Harpocratio quoque annotat, Hyperidem σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα dixisse, pro σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. || Bud. Σκευοποιῶ pro Armo, Instruo [Gl.], annotat usurpari a Plut., et ab Athen. pro Conficio et apparo edulia: quod σκευάζειν dicitur. [Plut. Mor. p. 59, B: Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις.]

Σκευοποίημα, τὸ, Opus quod ὁ σκευοποιὸς fabricavit. Plut. [Crasso c. 33] ponit pro Instrumento scenico, s. Cultu apparatuque scenicorum: a σκευοποιὸς significante Fabrum instrumenti scenici. Citat Pollux [10 15] ex Hyperide, sed non addit qua signif. accipiat. [Haud dubie eadem qua ἐσκευοποιημένον.]

[Σκευοποιία, ἡ, Pollux 10, 15, fortasse eadem signif., qua σκευοποίημα et verbum σκευοποιέω. « Habitus, Philostr. p. 245. » Kall.]

Σκευοποιὸς, ὁ, ἡ, [Vascularis, Gl.] Qui σκεύη, i. e. Vasa et instrumenta diversi usus, fabricat. Peculiariter autem σκευοποιὸς dicitur Qui scenica vestimenta conficit, personas et alia scenica indumenta parat: idem cum προσωποποιὸς, teste Polluce [2, 47], qui antiquum [et quidem antiquæ comœdiæ] vocab. esse ait. [Conf. id. 10, 16. Τοὺς τὰ πρόσωπα ποιοῦντας interpretatur Hesychius.] Aristot. Poet. [c. 6 fin.]: Κυριωτέρα περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη, τῆς τῶν ποιητῶν ἐστί. Itidem Plut. C. Colot. [p. 1123, C]: Εἰκάσματα καὶ παίγνια, ἃ οὐδεὶς σκευοποιὸς ἢ πλάστης θαυμάτων ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐτόλμησε μῖξαι πρὸς ἀπάτην. Usus est Aristoph. quoque Eq. [232], ostendens se non diffidere ingenio spectatorum, quin Cleonem cogniturι sint, quamvis histrio, qui partes ipsius ageret, undique simulatus non esset: quia metu opum ipsius perculsi artifices imaginem ejus effingere recusarint: Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν Τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι, i. e. Opificum qui fabricant instrumenta scenæ. [Athen. 14, p. 621, E. Hemst. Ælian. V. H. 2, 13, p. 105. Wakef.]

[Σκευοπώλης, ὁ, Vascularius, Gl. Pollux 7, 197.]

Σκεῦος, ους, τὸ, Vas, ἀγγεῖον χωρητικόν: interdum et Instrumentum. [Armilium, Sarcina (eodemque modo ὁδοιπορικὰ et στρατιωτικά); Σκεύη, Vasa, Cupæ, Gl. Usum vocabuli alienum a tragœdia recte judicavit Porson. ad Eur. Ion. 1179, ubi οἰνηρὰ τεύχη restituit pro σκεύη. Aristoph. Th. 402: Κἂν ἐκβάλῃ σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη· Eq. 983: Σκεύη δύο χρησίμω, δοίδυξ … τορύνη· Pac. 1318: Τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν· Ran. 12: Τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν; et sæpius in ead. fab. de impedimentis, ut Xen. Comm. 3, 13, 6; Anab. 3, 1, 30: Σκεύη ἀναθέντας ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι· 2, 28: Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ ἀπαλλάξωμεν, πλὴν ὅσα πολέμου ἕνεκεν ἢ σίτων ἢ ποτῶν ἔχομεν· 6, 4, 21: Καταλιπόντες τὰ σκεύη … ὡς ἐς μάχην παρεσκευασμένοι ἴοιμεν· 6, 5, 1: Εἵποντο ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη· et alibi.] Latissime enim patet hoc vocab., infinita sub se comprehendens: ut ap. Athen. 14, [p. 648, F] σκεύη ὅμοια quidam ista enumerat, Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον, Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος, Σπυρὶς, μάγειρα, τρυβλίον, κρατὴρ, ῥαφίς· quæ omnia supellectili accensentur, sed Vasis nomine non omnia itidem vocantur, verum potius Instrumenti: ut et ap. Plut. in Lyc. [c. 9], quum σκεύη πρόχειρα et ἀναγκαῖα [ut ἀνάγκης σκεῦος Macedon. Anth. Pal. 11, 27, 6] vocat κλιντῆρας, δίφρους, τραπέζας. [Demosth. p. 610, 22: Βαδίζειν ἐπ' οἰκίας, καὶ σκεύη φέρειν μηδὲν ὀφειλόντων ἀνθρώπων.] Vasorum enim nomine Receptacula ut plurimum intelliguntur, sive aurea ea sint, s. argentea, s. ærea, stannea, lapidea, lutea, lignea, testacea, aut cujusvis alius materiæ: qualia sunt Vasa vinaria [Σκεῦος οἴνου, Culigna, Gl.], olearia, salsamentaria: item Vasa culinaria, nautica: ab usu additis epithetis, ut et ap. Græcos: ut τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη, Plut.; γεωργικὰ σκεύη, [Demosth. p. 871, 22,] Pollux, Vasa et instrumenta rustica: quibus adde τὰ σκεύη τῶν βοῶν, Instrumenta boum, ut sunt juga, lora, et similia: 2 Reg. 24, [22]. Et τὰ τῶν ἵππων σκεύη ap. Xen. Cyr. 4, [5, 55] ut sunt habenæ, frena, phaleræ, ephippia, ac hujusmodi alia. [H. Gr. 5, 4, 17: Πολλοὺς ὄνους κατεκρήμνισεν αὐτοῖς σκεύεσι, Sarcinis.] It. μαγειρικὰ σκεύη, ap. Athen. et alios: et τὰ τοῦ θαλάμου σκεύη: de quibus aliisque ejuscemodi lege Polluc. lib. 10, quo omnis generis σκεύη ac σκευοθήκας, quorum in re familiari usus, prolixe persequitur. [V. ind.] Item ναυτικὰ σκεύη et τριηρικὰ [—αρχικὰ] σκεύη ap. Demosth. [p. 1145, 1], de quibus vide infra in Σκεύη. [Conf. ib. 9. Et Xen. Œc. 8, 11, 12. Et de aliis, quorum usus in domibus vel agro, ib. aliisque illius scripti locis. Plat. Critiæ p. 117, D: Σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει· Lach. p. 183, E: Ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι· Rep. 2, p. 373, A: Κλῖναί τε καὶ τράπεζαι καὶ τἄλλα σκεύη.] Et πολεμικὰ σκεύη ap. Thuc., Instrumenta bellica: qui 6, p. 207 [c. 31] dicit etiam, Ὅπλων, καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν· ut sunt thoraces ferrei, loricæ, brachialia et femoralia ac tibialia ex lamina ferrea. [Id. 4, 128: Εἴ τινι σκεύει ἐκπεπτωκότι (ἐνέτυχον).] Sic 1 Reg. 16, [21]: Ἐγενήθη αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, pro Factus est armiger ejus. A materia autem, σκεῦος ὀστράκινον, Vas fictile, testaceum, Levit. 14, [5 et 50]. Et Herodian. 4, [7, 8]: Ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι, ubi Polit., Ligneis poculis vasisque esculentorum. Et 3, [9, 10]: Σκεύη κεράμου πεποιημένα, Vasa fictilia. [Plato Theæt. p. 146, E: Τῶν ξυλίνων σκευῶν. Theophr. H. Pl. 9, 17, 3: Ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενος ἐπὶ τῶν σκευῶν. Aristot. Rhet. 3, 5 med.: Πρωταγόρας τὰ γένη τῶν ὀνομάτων διῄρει, ἄρρενα καὶ θήλεα καὶ σκεύη. « De ministro, per contemtum, σκ. ὑπηρετικόν, Polyb. 13, 5, 7; 15, 25, 2. Τὰ σκεύη τῶν νεῶν, Armamenta, Instrumenta navium, 22, 26, 13. » Schweigh. Lex. Σκεῦος de vasis sacris ex Codino Offic. 14, 28; 17, 36, annotavit Ducang., idemque de Navigio ex Mauric. Strateg. 12, 21: Τοὺς δρόμωνας καὶ τὰ λοιπὰ σκεύη· et infra: Τὰ ἐπὶ τούτων σκεύη, τουτέστι ναύκλας μεγάλας. || Signif. obscœna, ut supra σκευή, Photius: Σκεῦος, τὸ αἰδοῖον. Antistius Anth. Plan. 243, 4: Ἐπὴν γελάσῃς ἐσιδών με τοῦ σκεύους. Ælian. N. A. 17, 11: Ὀρθοῦται τὸ σκεῦος αὐτοῖς. || « Figurate ὄργανον, Instrumentum. Ita Act. 9, 15 Paulus vocatur σκεῦος ἐκλογῆς, i. e. ἐκλεκτὸν, Electum. Σκεῦος nempe εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ τῷ δεσπότῃ εὔχρηστον εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον. Ap. Suid. quis in Σκεῦος, de Damocle quodam: Ἦν σκεῦος εὐφυὲς, πολλὰς ἔχων ἀφορμὰς εἰς πραγμάτων οἰκονομίαν. » Suicer.]

[Σκευότριψ, ῖβος, ὁ, ἡ, Qui vasa confringit. Arcadius p. 94, 19.]

[Σκευουργία, ἡ, Vasorum confectio s. fabrica. Plato Polit. p. 299, D. Pollux 7, 210. Qui memorat etiam adj. hinc ductum Σκευουργικὸς, ἡ, όν.]

[Σκευοφορεῖον. V. Σκευοφόριον.]

Σκευοφορέω, Vasa et instrumenta fero, s. bajulo: ut in exercitu faciunt calones et lixæ, in familia autem, famuli et mancipia. [Xen. Anab. 3, 2, 28: Ἵν' ὡς ἐλάχιστοι σκευοφορῶσι· 3, 3, 19: Ἵππους σκευοφοροῦντας.] Plut. [Mor. p. 634, B] e Xen. [Cyrop. 3, 1, 43]: Τί δ' ἂν ἡ γυνὴ σκευοφοροῦντα ἀκούσῃ; [Pollux 10, 14.] Pass. Σκευοφοροῦμαι, Vasa et impedimenta mihi baju-

lantur, bajulanda curo. Plut. [Crasso c. 21] : Ἐξήλαυνε δὲ χιλίαις σκευοφορούμενος καμήλοις, Utens ad impedimenta vehenda. Bud. [De forma Σκευηφορέω v. in Σκευηφόρος sub Σκευοφόρος.]

Σκευοφορία, ἡ, Vasorum sarcinarumque bajulatio, s. Impedimentorum bajulatio.

Σκευοφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad σκευοφόρον pertinens. Xen. Cyrop. 6, [1, 54] σκευοφορικὸν βάρος vocat Onus s. Sarcinam, quam ὁ σκευοφόρος s. τὸ σκευοφόρον ζεῦγος bajulat trahitve : τὸ σκευοφορούμενον. [Reip. Lac. 13, 4 : Στρατοῦ σκευοφορικοῦ ἄρχοντες. Pro σκευοφόρου in var. script. ap. Polyb. 3, 51, 6.]

Σκευοφόριον, τὸ, Lignum ex quo vasa suspensa feruntur s. bajulantur, τὸ ξύλον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, Pollux 10, c. 2 [§ 17], ubi etiam addit ab Aristoph. vocari σκευωρίαν et ἀνάφορον. Exemplum hoc affert, Κράτινον εἶχε [κεράτινον εἶχον] σκευοφόριον [καμπύλον], ex Platone comico, qui τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ sic παρεικάζει : nam et τὸ τόξον et τὸ σκευοφόριον sunt καμπύλα, Incurva. Sed nota, hoc loco simplici ι, alibi [male et contra codd. meliores] diphthongo ει scribi Σκευοφορεῖον, mutato etiam accentu : sc. 7, c. 29 [§ 132] : Τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρτημένα ἔφερον, σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Διὶ καλουμένῳ [κακουμένῳ] ὠνόμασται. [Photius : Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον, οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη. Et cum eadem fere interpret. inter nomina in ειον Theognost. Can. p. 129, 2, et sine interpr. ap. Suidam.] Alibi σκευοφόρον ap. Polluc. legitur : ut 7, c. 30 [§ 175], ubi quum dixisset, τυροφορεῖον vocari τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον τὰ τυροκομεῖα, s. τοὺς ταλάρους οἷς ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται, Fiscellas et vimina in quibus caseus recens cogitur, subjungit, Τὸ δὲ τἄλλα σκεύη φέρον, οὐ μόνον σκευοφόρον, ἀλλὰ καὶ ἀνάφορον ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης φησί. [|| Impedimenta, Sarcinæ. Leo Tact. 5, 7 : Σαγμάρια, σκευοφόρια, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὄργανα, ὅσα ἡ συνήθεια τοῦ φοσσάτου. Ducang. V. Σκευοφόρον in Σκευοφόρος.]

[Σκευοφοριώτης, ὁ.] Σκευοφορίτης, ὁ, i. q. σκευοφόρος. Annotat Pollux [10, 17] Eupolin σκευοφορίτην in suis Ταξιάρχοις per jocum vocasse τὸν σκευοφόρον. [Recte Hemst. recepit σκευοφοριώτης, quod comparat cum εἰραφιώτης, et per jocum fictum ad irridendum hoc aut simile voc. conjicit.]

Σκευοφόρος, ὁ, ἡ, Vasa s. Instrumenta portans [Vasifer, Sarcinator, Calo, Lixa, Gl.] : σκ. ξύλον, Pollux [7, 175], Quo vasa et utensilia portantur : alio nomine σκευοφορεῖον et ἀνάφορον dictum. Xen. Cyrop. 6, [3, 29] : Ὡς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν [voc. hoc jam est deletum, quum desit in libris melioribus], Qui præes curribus vasa instrumentaque bellica vehentibus, s. Curribus arma impedimentaque vehentibus. Et σκευοφόροι dicuntur in exercitu [et extra illum, ut ap. Polluc. 7, 130, Aristoph. Ran. 497], Qui sarcinas et impedimenta heris suis bajulant, ut lixæ et calones. Xen. Hell. 3, [4, 22] : Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων. [Cyrop. 3, 1, 42 : Οὐκ ἀπολείψομαί σου, οὐδ' ἂν σκευοφόρον με δέῃ σοι συνακολουθεῖν· 4, 2, 25 : Ὁ τοῦτο ποιῶν (ὁ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπόμενος) οὐκέτι ἀνήρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος· et alibi. Philostr. Her. p. 710 med. : Τὰ σκευοφόρα παιδία.] Plut. [Mor. p. 799, E] : Λέοντι χρώμενον σκευοφόρῳ παρὰ τὰς στρατείας. [Pollux 1, 131. Et 139 : Σκευοφόρων ὄνων. Herodot. 1, 80, κάμηλοι.] Sicut vero Xen. dicit σκευοφόρους ἁρμαμάξας, ita Herodian. σκευοφόρα ὀχήματα [Pollux 10, 52 : Τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα ἂν εἴη. Etym. M. v. Ἁρμαλιή p. 145, 13, ὄχος] : et Jumenta ejusmodi vehicula trahentia, σκευοφόρα κτήνη : ut 8, [1, 4] : Τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας. Ubi Polit. vertit, Impedimenta exercitus : alii Jumenta currusque sarcinarios. [Xen. H. Gr. 4, 1, 24 : Ὑποζύγια σκευοφόρα.] Plut. Othone [c. 12] σκευοφόρα dicit pro σκευοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα s. ἀνδράποδα : Πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε· paulo ante dicit ἀναμεμιγμένων ὑποζυγίων καὶ ἀκολούθων : ut satis manifestum sit, eum ibi σκευοφόρων nomine intelligere ὑποζύγια et ἀκολούθους σκευοφόρους. Perperam igitur VV. LL. σκευοφόρα hic interpr. Impedimenta et sarcinæ bellicæ. [Impedimenta, Gl. Sæpe sic Xen., ut Cyrop. 5, 4, 45 : Μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων τὰ σκ. φαίνεσθαι· 6, 3, 2 : Πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἁμαξῶν καὶ σκευοφόρων· et ib. : Εἴ τι τῶν σκευοφόρων ὑπολείποιτο· 3 : Διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα, etc. De Polybio Schweigh. : « Σκευοφόρον, τὸ, Jumenta sarcinas portantia, ipsæ Sarcinæ, Impedimenta, 3, 79, 2 : Ἀφροντίστως εἶχε περὶ παντὸς τοῦ σκευοφόρου· 12, 19, 5 : Ἄγων πρῶτον μὲν τὴν φάλαγγα, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἱππεῖς, ἐπὶ πᾶσι τὸ σκευοφόρον. Sic cod. Vat. cum sua familia dat τοῦ σκευοφόρου διαφθαρέντος, 3, 51, 6, pro vulgato σκευοφορικοῦ. Sic et in plur. 3, 53, 1 et 7 : Τὰ σκ. καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ· 6, 40, 3 : Ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις. » Diod. 5, 25 : Στρατοπέδων μυριάδας μετὰ σκευοφόρων.] Dicitur et Σκευηφόρος ac Σκευηφορέω, ut testatur schol. Aristoph. [Ran. 14.] Sic γραμματηφόρος et similia.

Σκευοφυλακέω, Vasa et utensilia s. Sarcinas custodio. [Plut. Alex. c. 32.]

Σκευοφυλακεῖον s. Σκευοφυλάκιον, τὸ, Locus custodiendis s. asservandis vasis et utensilibus destinatus, i. q. σκευοθήκη. Legitur ap. Suid., itemque ap. Evagr. Hist. Eccl., ubi Bud. interpr. Sacrarium templi et Ecclesiæ. [Pallad. Vita Chrys. p. 92. Germanus patr. Cp. : Τὸ σκ., ὅπου ἡ προσκομιδὴ ἐπιτελεῖται. In Sceuophylaciis repositas leges a Principibus latas colligitur ex Nov. 8 Justiniani, et ex Edicto 1 in Præfat. Ducang. Per ι etiam in Chron. Pasch. p. 705, 21 ; 714, 12, Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 207, B. Per ει ap. Theophan. Chron. p. 66, C, Lambec. ib. p. 419, A. L. D.]

[Σκευοφυλάκισσα, ἡ, in Sanctimonialium monasteriis, in Typico Ms. Monasterii Deiparæ τῆς Κεχαριτωμένης c. 9 et 19 : Καὶ σκευοφυλάκισσαν εἶναι βούλομαι ἐν τῇ μονῇ, ἥτις ὀφείλει φυλάττειν τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἔπιπλα κτλ. Ducang.]

Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ, Vasorum s. Utensilium custos. [Pollux 10, 16 : Κρατῖνος ... τὸν σκευοφύλακα ἔοικε σκευωρὸν καλεῖν. Reg. 1, 17, 21. « Theodorus Anagnosta Ecl. 2. Inscriptio Epistolæ 74 ap. Phot. p. 122 : Εὐλαμπίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ Σκευοφύλακι. » Suicer. Plura de dignitate ecclesiastica Custodis cimeliorum s. Vasorum sacrorum ejusque generibus v. ap. Ducang. Quibus præter alia addere licet Chron. Pasch. p. 699, 6, Constantin. Cærim. p. 11, 9, Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 298, a, B. L. Dind.]

Σκευόω, Suis σκεύεσι instruo : Hesych. σκευοῦσθαι, ἑτοιμάζεσθαι. [Compositum est in inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 368, n. 2448, 25 : Κατασκευωθῇ δὲ καὶ γλωσσόκομον, si recte lectum pro κατασκευασθῇ. L. Dindorf.]

[Σκευρινὸν, Σκευρίον. V. Σκευάριον.]

[Σκεύριον, τὸ, dimin. a σκεῦος, Vasculum. Jo. Laur. De magistr. Rom. p. 104. L. Dind.]

Σκευωρέω, sive Σκευωρέομαι, Vasa et utensilia custodio : sequendo primariam signif. nominis σκευωρός. Item Satago. Plut. Symp. sept. sap. [Symposs. p. 711, E] de tragœdia, Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον, Tractantem et molientem, vel Satagentem circa ea, Bud. (Sic σκευωρία significat Curiosam observationem et diligentem occupationem circa aliquid.) Nisi malis Architectantem, σκευοποιοῦσαν. Significat enim [σκευωρῶ, quod ponit Etym. in Ἐσκευωρῆσθαι, sed multo minus usurpatur, ut ap. Philon. vol. 2, p. 569, 28 : Ἡνίκα Σηιανὸς ἐσκευώρει τὴν ἐπίθεσιν· et Etym. M. v. Ἀρχιτέκτων, p. 151, 29 : Τὸν κατασκευάσαντά τι καὶ σκευωρήσαντα πρᾶγμα. Hesychium s. Suidam : Ἐσκευώρησεν, ἔβλαψεν, ἐπεβούλευσεν, sive] σκευωροῦμαι, Struo, Molior, Machinor, Architector. Dem. [p. 884, 22] : Τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ πεποιηκότα, Qui talia contechnatus esset, hujuscemodi incepta insidiosa suscepisset atque adortus esset. Et alibi [p. 885, 10] : Ὡς καὶ τὰ τοῦ Μακαρτάτου πράγματα ἐσκευώρηται· et [p. 115, 5] : Ἐν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κατασκευάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ Θρᾴκην παριόντα καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευωρούμενον, Struentem, Molientem, Machinantem, Bud. p. 582, ubi etiam inter alia addit, σκευωρεῖσθαι esse quod Cic. dicit Telam texere. [Demosth. p. 1116, 7 : Ὃν τρόπον ἐσκευωρήσατο τὴν μίσθωσιν· 1134, 7 : Μὴ θαυμάζετε εἰ τἄλλα σκευωρουμένους αὐτοὺς τὰ ἐν τῇ μισθώσει τοῦτο παρέλαθεν.] Ibid. pro eo quod Cic. dicit, Architecti hujusce legis, ipse sic Græce, Οἱ τόνδε τὸν νόμον ἐσκευωρημένοι, et, Οἱ-

τωτοὶ τὸν νόμον συνεσκευασμένοι, sive σεσοφισμένοι. A Virg. dicit Doli fabricator Ulysses, ut Cic. Architecti hujusce legis. Ibid. pro Testium copia a matre adornata est, idem Bud. dicit ἐσκευώρηται, παρεσκεύασται, κατεσκεύασται, συνεσκευάσθη: utens pass. signif. verbo ἐσκευώρηται: ut et Demosth.: Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μισθώσεως καίπερ ἐσκευωρημένης, ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶ, Quanquam ficta et imposturæ plena: ἐσκευοποιημένης: usurpantur enim ἰσοδυνάμως duo illa compp. [ut ap. Harpocr. in Σκευοποιοῦντα] σκευωρεῖσθαι et σκευοποιεῖσθαι [p. 1103, 9: Μάρτυρας ... παρέσχετο ψευδεῖς καὶ μισθώσεώς τινος ἐσκευωρημένης. Harpocrat. in Ἀττικοῖς γράμμασιν a Valck. cit.: Θεόπομπος ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. Idem addit Euseb. Præp. ev. p. 141, B: Πρὸς ἀπάτην ἐσκευωρημένων· Clem. Al. p. 378, 6: Ἐσκευωρῆσθαι δόγματα (philosophorum)· et eundem eadem Fingendi significatione medium ponentis p. 429, 12: Σκευωρουμένους καὶ παραχαράσσοντας, et p. 752, 24]. Videre autem hæc fusius tractata poteris ap. Bud. Comm. p. 582. Σκευωροῦμαι, inquit idem Bud. ibid., Satago, Perscrutor et B excutio omnia sagaciter et curiose, et prædonum more expilatorumque. Plut. [Cæs. c. 51], de Corfinio: Τὴν Πομπηΐου σκευωρούμενος οἰκίαν. Cic. vero Antonium dicit in copias Pompeii se subito ingurgitasse, et insolenter statim invasisse in ejus viri fortunas. Idem Plut. Camillo [c. 32]: Σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, Perscrutantes excutientesque omnia, et locum converrentes. Idem De deo Socr. [p. 587, F]: Ζητοῦσα καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον. [Strabo 16, p. 741: Τοὺς τάφους σκευωρεῖσθαι τοὺς τῶν βασιλέων καὶ δυναστῶν.] Σκευωρούμενος, inquit Bud. p. 583, dicitur etiam Captator, et qui imminet occasioni prædæ, et intentus est, instansque custodum negligentiæ: qua signif. usus est Aristot. [H. A. 9, 32 finem versus], de aquilis loquens: Τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξι, ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττιάς. Ubi videtur σκευωρεῖσθαι translatum esse ab iis, qui vasa et utensilia aliena insidiose observant, occasionemque ea surripiendi captant. In priore autem signif. sumpta esse metaph. ab iis, qui itidem C σκεύη attente observant, quæ arripiant ut animi cogitata perficiant: utendo sc. iis ad hostes aut invadendos ut supplantandos. [Eadem constr. Ps.-Demosth. p. 217, 16: Τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῖα κατήγαγον καὶ σκευωρούμενοι περὶ αὐτὰ οὐ πρότερον ἀφεῖσαν κτλ. Ceterum utitur verbo anon. ap. Etym. M. v. Δρεπτὸν cit.: Καὶ τὸ δρεπτὸν (ἐ)σκευώρηται παρὰ σοῦ φίλημα. V. autem Σκαιωρέω.]

Σκευώρημα, τὸ, Machinamentum quod ὁ σκευωρούμενος fabricavit et architectatus est, Tela quam texuit ὁ σκευωρούμενος. Bud. [Hesych.] exp. [πλάσμα, κακουργία], κατασκευὴ, κατασκεύασμα τὸ γινόμενον εἰς βλάβην, Insidiosum inceptum, Subdolum inventum, Molimen malignum, Commentum fraudulentum: subjungens ex Dem. [p. 955, 3]: Ἀλλ' εἶναι τοῦτο πλάσμα εὑρήσετε καὶ σκευώρημα ὅλον, Molimen fraudulentum et captiosum. [Id. p. 1035, 13: Πολλάκις ἓν μόνον σκ. συνιδόντες τούτῳ κατὰ τῶν ἄλλων, τῶν ἐγκαλουμένων ἐχρήσασθε τεκμηρίῳ. Memorat etiam Hesychius et Mœris p. 357, Thomas p. 797, ut Atticum pro συσκευή.] D

Σκευωρία, ἡ, Vasorum utensiliumque custoditio [Pollux 10, 15]: quæ quoniam diligens et attenta utplurimum esse solet, factum est ut pro Curiosa observatione et custodia accipiatur. [Philemo ap. Athen. 4, p. 170, F: Περὶ τοὐπτάνιον οὐ γίγνεθ' ἡ σκευωρία· τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.] Aristot. H. A. [9, 49] de gallinaceis: Ἤδη δὲ καὶ τῶν ἀῤῥένων τινὲς ὤφθησαν ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιάγοντές τε καὶ ἐκτρέφοντες, Visi sunt ipsi pullos custodire, educere, et alere. Simile quid refert Plin. 10, 55: Narrantur et mortua gallina mariti earum visi succedentes invicem, et reliqua fetæ more facientes. Accipitur et pro Solerti diligentique ac vehemente occupatione, s. captatione et affectatione, ut Bud. interpr. ap. Aristot. De gener. anim. 1, [7] ubi de serpentum coitu sermo fit: Ἐπεὶ οὐν ἔχουσι μόρια, οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις· διὸ καὶ δοκοῦσι βραδύτερον ἀπολύεσθαι τῶν ἰχθύων, οὐ μόνον A διὰ τὸ μῆκος τῶν πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν, Captationem et affectationem, s. Vehementem occupationem. Gaza vertit Solertiam. Significat et Delatoriam insidiosamque observationem et custodiam: quamobrem ab Hesych. quoque et [Photio s.] Suid. exp. κατασκευὴ, ἐπιβουλή. [Βλάβη addit Suidas. Conf. Pollux 9, 133. Factio, Gl.] Itidem et Bud. σκευωρία interpr. Insidiæ et machinamenta subdola: afferens ex Dem. [p. 1272, 8]: Περιγενομένου μου τῆς τούτων σκευωρίας, Quum absolutus essem ab eorum calumniosis actionibus et quadruplatoriis persecutionibus. Plut. Dione [c. 30]: Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, Et captatio fraudulentaque machinatio, qua Syracusanos invadere conabatur. [Σκ. τεχνικὴ, Tractatio artificiosa, Dionys. Jud. Thuc. 5, p. 820. Mox p. 887, σκ. ποιητικὴ καὶ διθυραμβική. Ernest. Lex. rhetor. Dionys. De comp. vv. p. 207, 10: Ἠλίθιος μέντ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς. Diodor. Exc. p. 593, 27: Ὅπως μηδεὶς B δυνηθῇ δηλῶσαι τοῖς ἐπιβουλευομένοις τὴν κατ' αὐτῶν σκευωρίαν. Tanquam Atticum pro συσκευὴ memorant Mœris p. 357, Thomas p. 797.]

Σκευωρὸς, ὁ, Vasorum utensiliumque custos: ut Pollux 10, c. 1 [§ 16] annotat Cratinum in Πανόπταις videri τὸν σκευοφύλακα nominare σκευωρόν. [Testamentarius, Gl. Theognostus Can. p. 72, 5.]

[Σκέφρος, ὁ, Scephrus, f. Tegeatæ, ap. Pausan. 8, 53, 2.]

[Σκέψ, inter monosyllaba in εψ non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 135, 26. Nominativum Hesiodei σκέπα a grammaticis fictum putabat Lobeck. Paralip. p. 112. L. Dind.]

Σκέψις, εως, ἡ, Contemplatio, Inspectio. [De mente Eur. Hipp. 1323: Οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν γ' ἔνειμας. Aristoph. Ran. 974: Λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν ἅπαντα καὶ διειδέναι. Xen. H. Gr. 7, 1, 2: Περὶ τῆς ἡγεμονίας νῦν ἡ σκέψις· Œc. 6, 13: Λέξω τοίνυν σοι ὡς καὶ ἦλθον ἐπὶ τὴν σκέψιν αὐτοῦ (τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ)· Hier. 9, 9: Οὐδ' αὕτη ἂν ἡ σκ. ἀργοῖτο. C Plato Reip. 1, p. 336, E: Ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει· 6, p. 510, D: Οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσι· Leg. 3, p. 683, C: Τῇ τῆς νομοθεσίας σκ. 7, p. 799, D: Πρίν πη βεβαιώσαιτο τὴν σκέψιν τῆς πορείας ὅπῃ ποτὲ φέρει· Prot. p. 349, A: Ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν· 537, B: Ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις· 339, E: Ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής.] Herodian. 8, [3, 18]: Μάλιστα γὰρ τῇ σκέψει ταύτῃ πιστεύουσιν Ἰταλιῶται, sc. extispiciis et ἡπατοσκοπίαις. Considerationem quoque et cogitationem significat. Plato [Criton. p. 48, C]: Ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τούτων τῶν πολλῶν, Quæ tu consideranda et dispicienda ais in pecuniis expendendis, alendisque liberis, non nobis, sed multitudini animadvertenda sint. Idem Leg. [1, p. 636, D: Πᾶσά ἐστιν ἡ σκ. περί τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας·] Σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι, pro Diligentissime considerare et animo expendere. [Plato Phædr. p. 237, D: Τὴν σκέψιν ποιώμεθα. Polyb. 8, 18, 5.] Item Commentatio, Tractatio. Aristot. Polit. 1, [c. 3]: Ἀλλὰ D ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Verum ista fortassis pervagatioris sunt commentationis, Bud. Sic Idem Eth. 1, 9: Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειότερον· lib. 4 De cœlo [c. 1]: Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium in modum discutientes et pertractantes quæ ad hanc commentationem necessaria sunt. Item σκέψις προτίθεται aut ἐμπίπτει. Lucian. [Somn. c. 2]: Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προετέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν. Athen. 12: Ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ ἐπιθυμιῶν, Quum dubitatio et quæstio s. disquisitio incidisset de cupiditatibus. [Aliæ locutiones sunt ap. Plat. Phil. p. 65, D: Εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας· Reip. 7, p. 533, E: Οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Et Theæt. p. 201, A: Οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως· Alc. 1 p. 130, D: Διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως· Soph. p. 236, D: Ἐσμὲν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει· Leg. 9, p. 855, E: Ἰόντα εἰς τὴν τῶν λεχθέντων σκέψιν ἱκανήν.] Contra autem res aliqua in σκέψιν aliquam ἐμπίπτει, ut ap. Aristot. Po-

A lit. 2 : Ἐμπίπτει δὲ εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν, pro Alius et diversæ disquisitionis et commentationis est. [De philosophorum, qui Sceptici dicebantur, hæsitatione, epigr. Juliani Æg. in Pyrrhonem Anth. Pal. 7, 576, 2 : Σκέψιν ἔπαυσε τάφος.] || Deliberatio, Consultatio, Consilium, [Consultum, Meditatio, add. Gl.] ut i. sit q. σκεμμός. [Pollux 6, 178 : Σκέψις δήμου.] Herodian. 4, [3, 21] : Διελύθη τὸ συνέδριον, ἥ τε σκέψις ἀπεδοκιμάσθη, ubi Polit., Cuncti discessere improbato consilio. [|| Insidiæ s. Consilium de insidiis struendis, ut supra Σκέμμα et Σκέπτομαι. Jo. Malal. p. 493, 3 : Οἱ δὲ τὴν σκέψιν τῆς ἐπιβουλῆς μελετήσαντες ἦσαν οὗτοι· 14 : Ἐθάρρησεν Εὐσεβίῳ ... τὴν σκέψιν ὅτι ἐν τῇ ἑσπέρᾳ βουλόμεθα ἐπιβῆναι τῷ ... βασιλεῖ· 18 : Τῇ αὐτῇ ἑσπέρᾳ ἐν ᾗ τὴν σκέψιν τῆς ἐπιβουλῆς ἔμελλε ποιεῖν. L. D.]

[Σκηβηίδης, ὁ, gentile in inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 648, n. 3064, 28.]

[Σκηκός, πόας εἶδος καὶ ζώου, Hesychio, de quo v. conjecturas intt. Ζώου fortasse spectat σκίγκος.]

[Σκήλημα vitium scripturæ pro σκλῆμα, quod v.]

B [Σκήμπτω, Σκῆμψις. V. Σκήπτω.]

[Σκῆν, ὃ τινὲς μὲν ψυχὴν, τινὲς δὲ φάλαιναν, Hesychii gl. obscura, nisi quod ψυχὴν Papilionem dici conjecit Albert.]

[Σκηνάδιον, τὸ, Tegumentum. Anon. in Maji Spicil. Rom. vol. 2, p. 322, bis; nisi mendum est pro σκηνίδιον. Osann.]

[Σκηναί. V. Σκηνήτης.]

[Σκηνάρχης, ου, ὁ, Benarius, Gl.]

Σκηνάω, sive Σκηνέω, Tentorium figo, pono, habeo, Habito. Thuc. 1, [89] : Ὀλίγαι δὲ περιῆσαν οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, In quibus habitabant, sedem et domicilium suum habebant. Et Xenoph. Rep. Lac. [5, 2] ait Lycurgum Spartanos ceterorum Græcorum ritu οἴκοι σκηνοῦντας assuefecisse συσκηνίοις, Contuberniis : quæ Plutarch. et alii vocant συσσίτια, a communibus epulis s. convictu quotidiano. [Hic l. referendus ad signif. Convivandi, ut ib. 15, 4 : Ὅπως οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῖεν, σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε· Anab. 4, 5, 33 : Κατελάμβανον κἀκείνους σκηνοῦντας ἐστεφανωμένους κτλ. 7, 3, 15 : Οἱ μὲν ἄλλοι C κατὰ τάξεις ἐσκήνησαν, στρατηγοὺς δὲ καὶ λοχαγοὺς ἐπὶ δεῖπνον Σεύθης ἐκάλεσε. Quanquam hæc partim ad formam σκηνόω referre partim cum locis in illa citandis conferre licet, ubi de Tentorio et non de Convivio dicitur. Ambigui inter utramque formam loci sunt etiam Cyrop. 4, 2, 11 : Πλὴν ὅσοι σὺν Κυαξάρῃ ἔτυχον σκηνοῦντες· Anab. 4, 8, 25 : Ἐποίησαν ἀγῶνα ἐν τῷ ὄρει ἔνθαπερ ἐσκήνουν· 6, 1, 1 : Τοὺς πρόσω σκηνοῦντας ἐπειρῶντο κακουργεῖν· 4, 7 : Ἐσκήνουν ἐν τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τῇ θαλάττῃ· 1, 4, 9 : Αἱ κῶμαι ἐν αἷς ἐσκήνουν· H. Gr. 4, 6, 7 : Πρὸς τῷ ὄρει σκηνοῦντος τοῦ Ἀγησιλάου· Anab. 4, 4, 14 : Ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν κακῶς σκηνοῦντες· 5, 6, 20 : Σκηνοῦσι δ' ἐν ταῖς στέγαις οἱ κάμνοντες, ubi bis præcesserat σκηνοῦν, sed altera forma est 4, 2, 22 : Ἐσκήνησαν ἐν πολλαῖς καὶ καλαῖς οἰκίαις· 7, 27 : Κώμην δείξας αὐτοῖς οὗ σκηνήσουσι. Et 7, 7, 1 : Οἱ Ἕλληνες ἐσκήνησαν εἰς κώμας ὅθεν κτλ. Alibi inter utramque formam variant libri, ut inter ἐσκήνησαν et —ωσαν Anab. 2, 4, 14, Cyrop. 8, 3, 34.] Idem Xenoph. Hell. 5, [1, 20] : Ἤδει ὅτι κατὰ ναῦς ἔμελλον οἱ ναῦται σκη- D νήσειν, In navibus sua tabernacula, s. sua tentoria et domicilia, vel suas sedes fixuros esse. Ibid. : Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν, οἱ δὲ ναῦται, ἄλλος ἄλλῃ. Athen. magis proprie usus est quam Thucyd. et Xenoph., ubi dicit, Ἔτυχε γὰρ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτῷ σκηνῶν ὁ στρατηγὸς, pro Habebat tentorium s. Tendebat, ut Virg. loquitur; Tentorium s. Tabernaculum suum posuerat. [Altera forma Xen. Anab. 7, 4, 12 : Ἔλεγον ὅτι ἐν πονηροῖς τόποις σκηνῷεν. Sed hic quoque libri plures σκηνοῖεν. Quod fortasse præstat, nisi 5, 3, 9 : Παρεῖχε δὲ ἡ θεὸς τοῖς σκηνῶσιν ἄλφιτα, probanda hæc librorum paucorum sed optimorum scriptura, quum σκηνοῦσιν sit in ceteris.] Pass. quoque vox et media pro activa usurpatur, Plato De rep. 10 in fine [p. 621, C] : Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, Sua tentoria et tabernacula posuisse ad fluvium Ameletem, Suas sedes fixisse. [Plato Leg. 9, p. 866, D : Σκηνησάμενος ἐν θαλάττῃ.] Thuc. [2, 52] : Τά τε ἱερὰ, ἐν οἷς ἐσκήνηντο

A [paucissimi ἐσκήνουν et ἐσκήνωντο], νεκρῶν πλέα ἦν, In quibus tabernacula et sedes suas habebant. Et Aristoph. Ach. [68] : Διὰ τῶν Καϋστρίων Πεδίων [Παρὰ Καΰστριον πεδίον] ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι, Palantes per campos Caystrios, ibique sua tentoria et tabernacula habentes. Thuc. rursum 1, [133] cum accus. junxit, dicens, Σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, pro Qui excitarat distinctum septo tuguriolum. || Σκηνῶντες [σκηνόντες cod.], Hesych. σύσκηνοι, σκηνωταὶ, Contubernales. Accipitur igitur ibi σκηνᾷν pro composito συσκηνᾷν s. ὁμοσκηνεῖν.

Σκηνευτὴς, ὁ, affertur ex Etym. [M. p. 743, 15] pro In scena s. tentorio habitans, Scenam inhabitans s. Umbraculum. [Gramm. Bekk. Anecd. p. 304, 6 : Σκ. ἤτοι ἐπωνύμιον ἢ σκηνήν τινα οἰκῶν καὶ οὐκ οἰκίαν ἢ τὰς σκηνὰς ποιῶν. Quæ pertinent ad σκηνίτης, quod v.] Quod verbale esset formatum a verbo Σκηνεύω, i. significante q. σκηνῶ. [Σκηνεύομαι, *dans le sens* d'ὑποκρίνομαι, *Feindre* : Εὐήθειαν σκηνευόμενος, Lydus Περὶ πολιτ. ἀρχ. p. 52. Coraes. Infra Σκηνικεύομαι.]

B [Σκηνεύω. V. Σκηνευτής.]

[Σκηνέω. V. Σκηνάω.]

Σκηνὴ, ἡ, Tabernaculum, Tentorium, [Taberna, his add. Gl.] Domicilium temporarium ex frondibus, culmis, tabulis, pellibus, pannis lineis aut laneis, aut simili materia : qualia in castris, interdum et in hortis, erigi solent ad faciendam umbram aut arcendas pluvias : qualis fere erat Achillis κλισίη ap. Hom. [Plato Leg. 12, p. 944, A : Κομισθεὶς ἐπὶ σκηνὴν Πάτροκλος.] Hesych. exp. ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία. [Lex. rh. Bekk. An. p. 302, 31 : Σκηνή· οἱ μὲν τὸ κανωπίσαι (—πεῖον?), οἱ δὲ δέρματα καὶ στρωτῆρας καὶ δοκοὺς, οἷς καταπήγνυται πᾶσα σκηνή ... Οἱ δὲ τὴν νῦν Δελφικὴν καλουμένην. (De Delphica, genere mensæ, v. Lexx. Lat.) Eadem Etym. M. p. 743, 12, nisi quod initio σκ. ἡ κρατοῦσα καὶ φυλάττουσα ἡμᾶς, οἱ δὲ δέρμ. καὶ ζωστῆρας. Æsch. Pers. 1001 : Ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν· Eum. 686 : Ἀμαζόνων σκηνάς. Soph. Aj. 3 : Ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος· 218 : Σκηνῆς ἔνδον· 754 : Εἶρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι· 796 : Σκηνῆς ὕπαυλον· et C utroque numero sæpius Eur. Aristoph. Pac. 880 : Εἰς Ἴσθμια σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω. (Henioch. ap. Stob. Flor. 43, 27, 7 : Τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νομίζετε (Olympiæ), confert Valck.) Thesm. 658 : Τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι. Ubi schol. : Καὶ γὰρ πρὸς τῇ πυκνὶ σκηναὶ ἦσαν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης μέμνηται τούτου. Fuit Aristophanis etiam fabula Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. Fori Attici σκηνὰς memorat Demosth. p. 284, 24 : Τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον. Theocr. 15, 16 : Ἀπφῦς ... νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν.] Thuc. [2, 34] : Σκηνὴν ποιήσαντες, Quum fecissent s. struxissent tabernaculum. Sic Athen. 12 : Σκηνὴν αὐτῷ Περσικὴν ἐποίουν, Persicum tabernaculum s. tentorium. [Andocid. p. 33, 8 : Τούτῳ (Alcibiadi) σκηνὴν μὲν Περσικὴν Ἐφέσιοι διπλασίαν τῆς δημοσίας ἔπηξαν.] Plato Leg. [7, p. 817, C] σκηνὰς πήγνυσθαι, Tentoria figere : itidemque ap. [Polluc. 1, 160, et ib. ἐστήσαντο,] Suid., Σκηνὴν ἐπήξατο, quod exp. τένδαν, Tentorium eo vocab. significans : D sicut et nos vulgo id significamus voce *Tente*. [Σκηνὴ στρατιωτικὴ, Contubernium, Gl. Xen. Cyrop. 4, 5, 39 : Στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα καὶ τἆλλα, οἷς οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς στρατιωτική. Et 5, 5, 2 : Τὴν σκηνὴν κατασκευάσαι ὡς βέλτιστα τῇ τε ἄλλῃ κατασκευῇ, ἣν εἶχον, καὶ τῷ γυναῖκα εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν γυναικῶνα τῆς σκηνῆς· Anab. 4, 5, 21 : Ἡ σκηνὴ ἡ Τιριβάζου ἑάλω καὶ ἐν αὐτῇ κλῖναι ἀργυρόποδες καὶ ἐκπώματα καὶ οἱ ἀρτοκόποι καὶ οἱ οἰνοχόοι.] Eadem signif. ἱστάναι σκηνὴν, Erigere tentorium : unde ap. Xen. Cyrop. 8, p. 133 [c. 5, 3] : Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνὴν, Erigi tentorium quod ad ortum solis spectaret. Et paulo ante, Ὅπου γὰρ ἂν στρατοπεδεύηται ὁ βασιλεὺς, σκηνὰς μὲν δὴ ἔχοντες πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλέα στρατεύονται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Sic Athen. 5 : Σκηνὰς εἶχον βαρβαρικάς. Herodian. 8, [5, 9] : Μενόντες ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις, Sub tumultuariis tentoriis agitantes. 5, [2, 13] : Ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι, In tabernaculis procul a patria. Polyb. [6, 40, 2] : Καταλύουσι σκηνὰς, Tentoria solvunt, Vasa colligunt, Bud. A forma autem et mate-

ria, ap. Athen. 2, [p. 48, F]: Σκηνὴν οὐρανόφορον ἐνθέντων. Et Plut.: Ὀκτάγωνόν τινα σκηνὴν κατασκευάσας. Rursum [Callixenus ap.] Athen. 5, [p. 196, A seq.]: Σκηναὶ λευκοῦ κιττοῦ καὶ ἀμπελώνων, Umbraculum ex hedera alba et vitibus. Bud. periphrasticῶs, Hederæ vitesque opacabant, pampinis ac corymbis eum inumbrantes. Nec enim his reddere queas Tabernaculum, quod ex tabulis potius construitur; nec Tentorium, quod ex pannis lineis laneisve aut pellibus tensis; sed Umbraculum, quod ex frondibus, culmis, aut etiam stirpibus confici solet, interdum in fornicis s. tholi modum, interdum forma quadrangulari: palis in terra fixis, per quos plantæ repant, et in summo concurrentes, suis frondibus aut pampinis umbram faciant. Vide et Σκηνοπηγία. Quoniam vero convivari et compotare milites in suis σκηναῖς solebant, ideo interdum σκηνὴ pro ipso Convivio et compotatione accipitur. Xen. Cyrop. 3, [2, 31]: Διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, Dimisso convivio; nam συνεδείπνουν. Et 2, [3, 1]: Σπονδὰς ποιήσαντες καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθά, τὴν σκηνὴν ἐς κοίτην διέλυον· nam Cyrus militem quendam in suam σκηνὴν σύνδειπνον ἠγάγετο. [Ib. 34: Τέλος τῆς σκηνῆς ἐποιήσαντο. Et 4, 8, 27: Τότε μὲν οὕτως ἔληξεν ἡ σκηνή· Reip. Lac. 15, 4: Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῖεν, σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. De qua v. in Δημόσιος p. 1086—7. || Σκηνὴ ἀγροίκων, Casa, Tugorium (sic), Gl. || Σκηνή, ἡ οἰκία καὶ καταγωγή· ὡς Ἀστυαγένη τὴν λέξιν· οὕτως Μένανδρος, Photius. Hesychius: Σκηνάς, καταγωγάς, οἰκήματα. « Παραγενόμενος ἐπὶ σκηνήν, Domum, in hospitium ut venit Demetrius, Romæ agens, Polyb. 31, 22, 2. Εἰς τὴν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκώς, 12, 9, 4, de parasito intellexit Valesius. » Schweigh. Lex. Improprie σκηνὴν ἔχειν, σκηνὰς ἐνιδρύσασθαι, πῆξαι, πήξασθαι, Habitare, Versari in loco, sæpe Georg. Acrop., cujus exx. indicat index ed. Bonn. p. 280. « Phot. Biblioth. p. 1417 (p. 474, 11 Bekk.): Ὁ δὲ θεῖος Ἀλέξανδρος ὁσιοπρεπῶς καὶ ἁγίως ἀντὶ τῆς ἐπιγείου τὰς οὐρανίους σκηνὰς ἐκληρώσατο, Cœleste domicilium nactus est, de beate mortuo. » Koenig. Eust. Il. p. 1, 11: Οὐδεὶς παρῆλθε τὴν Ὁμηρικὴν σκηνὴν ἀξεναγώγητος, ἀλλὰ πάντες παρ' αὐτῷ κατέλυσαν. || Scenam currus memorat Xen. Cyrop. 6, 4, 11: Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι ἀπῆγον αὐτὴν (Pantheam) εἰς τὴν ἁρμάμαξαν καὶ κατακλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. Ubi τὴν σκηνὴν Pollux 10, 52, qui interpr. ἐστεγασμένον μέρος τῆς ἁμάξης. Sic Charito 5, 2 fin.: Τὴν δὲ Καλλιρρόην εἴασεν ἐπὶ τῆς ἁρμαμάξης καὶ συνεκάλυψε τὴν σκηνήν. Diodor. 20, 25: Τοῦ ἅρματος ὄντος τετρακύκλου καὶ σκηνὴν ἔχοντος· et extr.: Διὰ τὴν ὀχουμένην ἐπὶ τοῦ τεθρίππου σκηνήν. Plut. Themistocl. c. 26: Ὑπὸ σκηνὰς κύκλῳ περιπεφραγμένας ἐπὶ τῶν ἁρμαμαξῶν ὀχεῖσθαι. Hesych. v. Καμάρα (καμάρα Hemst. ad Plut. schol. 1014). || De scena navis Pollux 1, 89: Ἐκεῖ που (κατὰ πρύμναν) καὶ σκηνὴ ὀνομάζεται τὸ πηγνύμενον στρατηγῷ ἢ τριηράρχῳ. || Hesychius etiam Κλισίαν bis interpr. σκηνήν, quod voc. v.] Σκηνὴ in theatro quoque erat, sive Tabernaculum, s. Tentorium, s. Umbraculum. [Σκηνὴ μίμων, Scena, Gl.] Ex tabulis ligneis fieri solitas σκηνὰς constat ex Valer. Max., qui l. 2, [4, 6] ait, Claudius Pulcer scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Servius vero scribit, scenam theatralem apud antiquos, parietes non habuisse, sed de frondibus umbracula quæsita fuisse: quemadmodum Placidus quoque grammaticus tradit esse cameram hinc inde compositam, quæ in umbræ locum in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Item scenam dici, arborum in se cubantium quasi concameratam densationem, ut subter positos tegere possit. Et Ovid.: Quas tulerant nemorosa palatia, frondes Simpliciter positæ, scena sine arte fuit. Verum distingui solebant scenæ et materia et structura ornatuque. Tragicæ enim deformabantur columnis et fastigiis, et signis, reliquisque regalibus rebus: comicæ autem, ædificiorum privatorum menianorumque habebant speciem, prospectusque fenestris dispositos: satyricæ vero ornabantur arboribus, speluncis, montibus, reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciem deformatis, ut Vitruv. tradit 5, 8: Tragœdia ergo tentoriis potius, comœdia tabernaculis,

A satyrica fabula umbraculis utebatur. [Pollux 4, 123: Σκηνὴ μὲν ὑποκριτῶν ἴδιον, ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ.] Suidæ σκηνὴ est ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, Media theatri janua. [Quibus additur: Παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας, ubi liber unus χώρας. Tum: Ἵνα δὲ σαφέστερον εἴπω, μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθὺς καὶ τὰ παρασκήνια ἡ ὀρχήστρα. Quæ sunt etiam in Etym. M. p. 743, 30, sed hic illic depravata.] Vitruv. paulo post l. citatum: Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant. Ideoque apud eos tragici et comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. [Aristoph. Pac. 731: Ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. Xen. Cyrop. 6, 1, 28: Τοῦ πύργου ὥσπερ τραγικῆς σκηνῆς τῶν ξύλων πάχος ἐχόντων. Suidas: Τραγικὴ σκηνή, πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηνῇ (σκευῇ Porson. ap. Photium post Piersonum, qui σκευαῖς) τινὲς παριόντες

B ἔλεγον. Λέγεται δὲ καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη σκηνή. Demosth. p. 288, 18: Μηδ' ἥρω τὸν τυχόντα, ἀλλὰ τούτων τινὰ τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Polyb. 29, 7, 2: Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἀναβιβαζούσης ἐπὶ σκηνὴν τὴν τῶν Ῥοδίων ἄγνοιαν.] Unde τὰ ἀπὸ σκηνῆς, Scenica, Herodian. [5. 7, 12.] Et Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Scenici histriones, i. e. Actores qui in scena peragunt. [Alciphr. Ep. 3, 65: Τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας. Aristid. vol. 2, p. 310: Σάτυρος τῶν ἐπὶ (al. add. τῆς) σκηνῆς. Lucian. Necyom. c. 16: Τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς... τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτάς Apol. c. 5: Οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν. Geopon. 12, 23, 4: Τὰς ἐπὶ σκηνῆς τοῦτό φασιν ἐσθίειν. Aristot. Poet. c. 12: Ἴδια τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κόμμοι· et paullo post: Κόμμος δὲ θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς. (Τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς Probl. 19, 15.) Et altera formula c. 24: Τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς μέρος μόνον (fabulæ)· et aliquanto post: Τὰ περὶ τὴν Ἕκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὄντα γελοῖα ἂν φανείη.] Et Lucian. De calumn. [c. 1]: Τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν, Plurima

C scelera quæ in scenam producuntur, scenis agitantur. Sic Virg., Scenis agitatus Orestes; Cic., Dignus qui in scena spectetur. Et, Scena referta sceleribus. Solebant enim scelera in scena θεατρίζεσθαι, quod et σκηνοβατεῖσθαι dicitur. Aliquando σκηνή, Scena, pro ipsa Actione scenica ponitur; aliquando pro Ostentatione scenica: ut Chrysost. Comm. in Epist. ad Hebr.: Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις. Dionys. quoque pro Ostentatione et pompa, dicens in Eccles. Hier., Τὴν ἀπότομον ταύτην τῶν ἀγγελικῶν ὀνομάτων σκηνήν. Bud. Idem similiter annotat, Sueton. dixisse Scena minore, pro Minore apparatu et ostentatione. Præterea quoniam fabulosa in scenam produci solent, hinc fit ut σκηνὴ pro Re fabulosa ponatur: quo modo ap. Herodian. [3, 12, 7]: Συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευον, Polit. vertit, Esse id negotium compositum et fabulosum suspectabat. [Palladas Anth. Pal. 10, 72, 1: Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον. L. D. Photius l. c. (p. 473, 8): Ἦν δὲ σκηνὴ ταῦτα πάντα καὶ σκηνῆς δραματικώτερα. Palladius in Hist. Laus. p. 1007: Νο-

D μίζειν σκηνὴν εἶναι τὸ πρᾶγμα. Koenig. Max. Tyr. 22, 3: Σκηνὴ τὸ χρῆμα καὶ δρᾶμα (ubi Markl. confert Heliod. Æth. 5, 6: Ὥσπερ σκηνὴν τὰ ἡμέτερα πεποιημένος). Greg. Naz. 1, p. 334, C: Μικρὸν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι. Schol. Soph. Aj. 3: Ἀπὸ τούτων σκηνὴ πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης. Valck.] Vide et Συσκευή. [De sophistarum pompa et ostentatione Porphyr. De vita Plotini c. 18, p. 122. Creuzer.]

|| Apud Dem. [p. 1031, 10] videtur σκηνὴ esse σκεῦος quoddam, quod alii κόσμον τινὰ γυναικεῖον esse dicunt, alii σκιάδειον, ut Harpocr. [Lex. rh. et Phot.] scribit. Itidem Umbraculum pro Umbella ponitur. Ovid., Aurea pellebant nitidos umbracula soles. [Etym. M. hanc gl. cum σκῆνος confundit et permiscet, ponit vero etiam in Σκηνὴ p. 743, 13.]

[Σκήνη barytonon non addita signif. ponit Arcad. p. 111, 12.]

Σκήνημα, τό, Tentorium [Gl.], Tabernaculum, Habitaculum et domicilium, quod aliquis sibi loco tabernaculi excitavit. A Suida exp. οἴκησις, hoc loco,

A Χειμέριον νύκτα τηρήσαντες ἐξῆλθον, ἐν ᾗ οὐδ' ἄν τις τῶν βαρβάρων τῶν ἠθάδων ἄνευ τινὸς ἐξαισίου ἀνάγκης ἔξω τῶν σκηνημάτων ἐγένετο, Extra tabernacula quæ sibi struxerant. [Ubi est var. σκήνωμα.] Utitur et Xen. pro Tabernaculum s. Umbraculum [Hell. 5, 3, 19] : Ἔρως αὐτὸν τότ' εἶχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. [Nidus, Æsch. Cho. 260 : Οὐ γὰρ ἐντελὴς (vel ἐντελεῖς) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν, de pullis. Ubi idem est librorum in hac forma consensus qui ap. Eur. in forma σκήνωμα.]

Σκηνήτης a Σκηνάομαι derivari potest, ut πλανήτης a πλανάομαι, ἀλήτης ab ἀλάομαι, Qui in tentoriis s. tabernaculis agitat : de quo et paulo ante. — Σκηνήτης, ὁ, sive Σκηνίτης, In tentoriis s. tabernaculis habitans, Sub umbraculis degens : σκηνῆται [σκηνῖται] Λίβυες, ap. Polluc. 4, c. 10 [§ 74]. Plin. Arabum Scenitarum meminit. Idem 6, 28 : Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitæ claudunt, et ipsi vagi, sed a tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubi libuit. Quo loco nota, σκηνὴ ab eo Latine reddi Tabernaculum, quo vocab. in exponendo Græco constanter B utuntur Hieronymus quoque et Beda, et alii Theologi Latini. Verum et Tentorium reddi posse, Jul. Solinus ostendit in suo Polyhistore, c. 46, ubi ait, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quod tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autem tentoria cilicina sunt : ita nuncupant velamenta ex caprarum pilis texta. Mentionem Σκηνιτῶν Νομάδων Strabo quoque facit [2, p. 130; 6, p. 288 etc.] l. 10, p. 327 [11, p. 492], ibidemque [immo 16, p. 748] ab eo memorantur Σκηναί : quod Σκηναὶ Steph. B. dicit Persicæ urbis nomen esse, ejusque cives dici Σκηνίτας. [Conf. Lucian. Dips. c. 2. Σκηνίτας Ἄραβας memorat Zosimus 1, 8, 5. L. D. Πλάνητα καὶ σκηνίτην νεμόμενοι βίον, Strab. 15, p. 704. Hemst. Diodor. 2, 40 : Σκηνίτῃ βίῳ χρῶνται· 54 : Ἀράβων νομάδων καὶ σκηνίτην βίον ᾑρημένων, ubi σκηνίτην restitui. Quæ una est vera forma. Suidæ σκηνίτης βίος est ὁ ἀπερινόητος.] Σκηνίτης κισσὸς, Hedera tabernacula s. umbracula integens, Hedera topiaria. Suid. exp. ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ, afferens Epigr. C [Erycii Anth. Pal. 7, 36, 2] : Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνήτης [σκηνίτης] μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. [Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, n. 1625, 53 : Παρέλιπεν δὲ οὐδὲ τοὺς σκηνίτας καὶ συνκοσμοῦντας τὴν ἑορτήν.] Apud Isocr. autem in Trapez. [p. 365, C] : Πυθόδωρον γὰρ τὸν σκηνήτην [σκηνίτην] καλούμενον, hoc σκηνήτης [σκηνίτης] Harpocr. [et Photio] videtur esse ἐπώνυμον, idemque significare velle, quod ἀγοραῖος, quoniam sc. ἐν σκηναῖς πολλὰ ἐπιπράσκετο τῶν ὠνίων. Tabernarium igitur velle dicere videtur. [Conf. gramm. in Σκηνευτής cit.]

Σκηνίδιον, sive Σκηνύδριον, τὸ, Tentoriolum, Parvum tabernaculum s. umbraculum, Tuguriolum, Casula; nam σκηνύδριον per καλύβη exp., quo vocab. Theophyl. utitur in exponendo etiam σκηνὴ infra in Σκηνοπηγία. [Σκηνίδιον, Thuc. 6, 37. Σκηνύδριον, Plut. Mario c. 37.]

[Σκηνικεύομαι, Personam ago in scena. Improprie Memnon c. 51, p. 76, Phot. p. 237, 16 : Ἐκείνοις μὲν ταῦτα ἐσκηνικεύετο, Hanc larvam illis prætendebat, Int. D Supra Σκηνεύομαι.]

Σκηνικὸς, ή, όν, Scenicus [Gl.], Scenaticus, Scenalis : σκ. ἀγῶνες, Athen. l. 8 et 14 [Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 531, n. 2820, 15. Pollux 3, 142], Ludi scenici : σκ. ποίησις, ap. Eund. [14, p. 630, D], cujus tres esse ὀρχήσεις scribit, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν : sicut Vitruv. tria scenarum genera facit, tragicum, comicum, satyricum. Apud Eundem 13, [p. 561, A] Euripides vocatur σκηνικὸς φιλόσοφος : unde et illud, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· ob crebras sc. sententias, propter quas Quintil. eum ait proxime accedere oratorio generi. Item οἱ σκηνικοὶ, Scenici, i. e. Actores s. Histriones scenici : οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. [Attellani, Gl.] Ciceroni dicuntur Artifices scenici, Statio Plebs scenica. Vide Σκηνή. [Σκηνικὸν, Ludicrum, Gl. Argum. Eur. Phœn. 3 : Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα. « Σκηνικώτερος, Greg. Naz. Carm. p. 14. » Kall. || Adv. Σκηνικῶς, Eust. Il. A, p. 15 Polit. Boiss. Σκηνικώτερον adv. Mich. Nicet. ap. Tafel. De Thessalon. p. 375. L. D.]

[Σκηνίκωμα. V. Σκιάδειον.]

[Σκηνίπτω, Perdo, Dissipo. Hesychius : Ἐσκήνιψε, διέφθειρε, διεσκέδασεν. Idem habet Διασκηνίψαι, quod verbum in Nicand. Ther. v. 193 schol. exponit διασκορπίζειν. Hemst. Quod Albertus ad Hesych. v. Σκῆνος cum hoc voc. de Cadavere dicto componit.]

[Σκηνὶς, ίδος, ἡ, i. q. σκηνή. Joseph. A. J. 18, 4, 5.]

[Σκηνίτης. V. Σκηνήτης.]

[Σκηνιτόβιος, ὁ, ἡ, i. q. σκηνίτης, Qui in tentoriis vivit. Gl. in libro uno Diod. 3, 10, sed ubi male σκηνητόβιοι. L. Dind.]

Σκηνοβατέω, In scenam produco et spectatoribus ostendo, In scenam productum, omnium oculis expono, traducoque et infamo, i. q. θεατρίζω et παραδειγματίζω. Solebant enim scelerati in scenam ficta persona produci, eorumque scelera ab oculos poni spectatoribus, ad exemplum aliis præbendum : unde ap. Virg., Scenis agitatus Orestes. Heraclit. Ep. ad Herm. : Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, metaph. pro Suam ipsi flagitiosam vitam infament. Pass. Σκηνοβατοῦμαι, In scenam producor. Quum vero fabula aliqua dicitur σκηνοβατεῖσθαι, reddideris potius In scena peragi : ut quum Strabo 5, p. 102 [233] dicit, Ὄσκων ἐκλελοιπότων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι, Ita ut Osca lingua poemata recitentur et fabulæ peragantur in scena. Cic. Mario, l. 7 Epist. : Non enim puto te Græcos aut Oscos ludos desiderasse, præsertim quum Oscos ludos vel in senatu vestro spectare possis. Lucian. pro σκηνοβατεῖσθαι dicit τῇ σκηνῇ ἀναβαίνειν. [Iterum HSt. :] Σκηνοβατέω, In theatrum produco. Bud. Comm. exp. Pervulgo, Traduco, Omnium oculis expono : dicens, tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia privata sic traducebat, h. e. ἐθεάτριζεν, παρεδειγμάτιζεν. Heraclit. Ad Hermod. : Ἵν' ἔχοντες, δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσωνται, καὶ περιουσιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, Et suam ipsi flagitiosam vitam infament et insigniant. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt. [Heraclit. Alleg. c. 30, p. 449 Gal. : Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται, Tragœdia excitatur, ubi schol. Ven. Il. E, 336 σκηνοβατεῖ. Synes. p. 20 : Οὐδὲ σκηνοβατῶν οὐδὲ τερατουργῶν ὁ θεός. Eademque In scenam prodeundi signif. Clem. Al. p. 293, a Wakef. cit. « Iren. 4, 62, p. 360. » Routh. Justin. Mart. p. 411 ed. Bened. Niceph. Gregor. p. 269 ed. Bonn. « Choricius p. 184. » Boiss.]

[Σκηνογραφέω, Scenam exorno. Heliod. Æth. 10, 38, p. 516 : Ἡ τάχα καὶ ἐξ ὁρμῆς θείας, ἣ πάντα ταῦτα ἐσκηνογράφησεν, εἰς ὑπόνοιαν τῶν ἀληθῶν ἐλθόντες. || « African. Cest. p. 314, a, B : Ὅταν τὸ στρατόπεδον σκηνογραφήσωσι πρεπόντως Tentoria ei descripserint. » L. Dindorf.]

Σκηνογραφία, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, s. Frontis et laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, et ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruv. : Uti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem, et quæ in directis planisque sint frontibus figurata, alia abscedentia, alia prominentia esse videantur. Bud. in Pand. Plut. [Arat. c. 15] : Πάντα τὰ ἐκεῖ πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν. [Aristot. Poet. c. 4 : Τρεῖς δὲ (ὑποκριτὰς) καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς (παρεσκεύασεν), Picturam scenæ. Polyb. Exc. Vat. p. 403 : Τηλικαύτην εἶναι διαφορὰν τῆς ἱστορίας πρὸς τοὺς ἐπιδεικτικοὺς λόγους, ἡλίκην ἔχει τὰ κατ' ἀλήθειαν ᾠκοδομημένα καὶ κατεσκευασμένα τῶν ἐν ταῖς σκηνογραφίαις φαινομένων τόπων καὶ διαθέσεων· 404 : Τηλικαύτην διαφορὰν ἔχειν τὰ κατ' ἀλ. οἰκοδομήματα τῶν ἐν ταῖς σκ. τόπων. L. D.]

Σκηνογραφικὸς, ή, όν, adj. præcedentis voc. Strabo p. 104 [5, p. 236] : Σκηνογραφικὴν ὄψιν ἐπιδεικνύμεναι δυσαπάλλακτον παρέχουσι τὴν θέαν. Bud. [Heliod. Æth. 7, 7, p. 312, σκ. θαυματουργία.]

Σκηνογράφος, ὁ, Qui scenas pingit. [Diog. L. Menedem. (2, 125); Muret. 11, 11. Gataker. Hesych. v. Σκιαγραφίαν. Wakef.]

[Σκηνοπαγέω. V. Σκηνοπηγέω.]

[Σκηνοπαγὴς, Suidas ex epigr. Anth. Pal. 6, 239, 5, σκηνοπαγεῖς θαλάμας, ubi κηροπαγεῖς.]

Σκηνοπηγέω, Tabernaculum pono. Athen. vero 8,

[p. 442, C] quum ait jussisse Leonidem τὰ καπηλεῖα A ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, significat imperasse Leonidem Phigalensibus, ut cauponas in mœnibus loco tabernaculorum s. tentoriorum ponerent; erant enim bibaces et cauponis addicti. Bud. interpr. Tabernas cauponarias in muris excitare. [Ap. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 245, D, pro σκηνοπηχθῇ, quod nihili, codd. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 36, a Kallio cit., σκηνοπαγηθῇ.]

Σκηνοπηγία, ἡ, Tabernaculi compactio; Quum ex tabulis tabernaculum compingitur, vel Quum tentorium fingitur. Nam πήγνυμι significat et Figo et Compingo s. Coagmento : σκηνὴ autem et Tentorium et Tabernaculum : quorum illud dicitur proprie figi, item et poni : hoc vero, potius poni aut collocari, quam figi : licet Beda σκηνοπηγία exponat Fixio tabernaculorum. Erasmus autem interpr. Tabernaculorum compactio. Ceterum erat Σκηνοπηγία Festum apud Hebræos, a figendis tentoriis s. ponendis tabernaculis dictum : quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tentoriis s. tabernaculis egerant. Hieronymo vocatur Festivitas tabernaculorum, B qui et Græco vocabulo utitur, l. 2 In Jovin. : Sanctius esse sabbathum et neomenias et scenopegiam quam reliquos dies. Zach. 14, [18] : Ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτή. Instituit hoc festum Moses jussu Dei, Levit. 23, [40], ut meminissent posteri Israelis, majores suos olim in deserto agitasse ἐν σκηναῖς. Instituerat autem his verbis : Λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ (sc. post diem 14 septimi mensis,) καρπὸν ξύλου ὡραῖον, καὶ κάλλυνθρα φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάρρου· καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἑπτὰ ἡμέρας. Idem festum intermissum restituit Esdras, Nehem. 8, [15] jubens reduces Judæos exire in montes, et afferre frondes oleaginas, cyparissinas, myrti, palmarum, omnis denique ligni spissi, ad facienda tabernacula, ut Deus jusserat. Continuo igitur ἐξῆλθεν ὁ λαὸς, καὶ ἤνεγκαν, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς σκηνὰς, ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ δώματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν πλατείαις καὶ πύλαις. Mentio fit hujus festi ap. Plutarch. quoque, Problemate ult. libri 4 Sympos., C ubi tamen fingitur in Bacchi honorem agitari tempore vindemiæ : Τραπέζας προτίθενται, inquit, παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ πεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς ἑορτῆς, σκηνὴν ὀνομάζουσι. Ibid. dicit agitari ab iisdem et aliud ex professo in Bacchi honorem festum, sc. κραδηφορίαν et θυρσοφορίαν, ἐν ᾧ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν. Mentio fit ejusdem festi et Joann. 7, [2] ubi annotat Theophyl. celebrari solitum fuisse mense Septembri, εὐχαριστήριον ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν : solitosque fuisse Judæos tunc σκηνὰς, i. e. καλύβας, πηγνύναι, καὶ ὡς ἐν ἀγροῖς διάγοντας εὐφραίνεσθαι : ac Psalmos quosdam Davidicos, ex quorundam sententia, ὑπὲρ τῶν ληνῶν inscriptos, a Davide in hoc festum fuisse compositos, quibus sc. vindemiatores tunc uterentur ad gratias Deo agendas. Significat igitur hoc l. σκηνὴ non Tentorium ex sindone consutum, sed Tabernaculum potius s. Tugurium ex frondibus ramisque contextum, s. Umbraculum. Hieron. In Amos. 5, D [26] : Rursum pro סכות Aquila συσκιασμοὺς, i. e. Umbracula, Symmachus et Septuaginta, σκηνὴν, Tabernaculum transtulere. Dicitur et plur. num. Σκηνοπήγια, τὰ, ut Ἱερομήνια, Πιθοίγια, et similia. [Τὴν τῶν σκηνοπηγίων ἑορτὴν Gregor. Nyss. vol. 3, p. 244, A, etsi —γία, ἡ, est ib. B, plur. vol. 1, p. 159, B, ut apud alios multos scriptt. eccles. et Byzant.] At ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία dicit Aristot. H. A. 6 [9, 7] pro Solertia hirundinis in confingendo nido, sc. συγκαταπλεκούσης τοῖς κάρφεσι πηλὸν, Luto construentis, stramentoque roborantis. Vide et in Ἐγκέκολλος. [Conf. Schleusn. Lexx. V. T. et N. T.]

[Σκηνοπήγιον, τὸ, Tentorium. Theophanes a. 3 Tiberii Thracis : Παραλαμβάνουσι τὸ βασιλικὸν σκηνοπήγιον· et an. 7 Mauricii : Συρρέουσι τὰ πλήθη ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ σκηνοπήγιον. V. Cedren. p. 393. Ducang. Theophyl. Sim. Hist. Maur. p. 63, D. Plur. Σκηνοπήγια v. in Σκηνοπηγία. Eodem numero Gl. : Σκηνοπήγια στρατιωτικὰ, Tentoria, Tabernaculum, Ategiæ.]

Σκηνοποιέω, Tabernacula conficio, Umbracula fa- A bricor. Greg. Naz. : Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως, Ventri nostro veluti tabernacula delicata fabricantes. [Symm. Jes. 13, 20 : Σκηνοποιήσαι. Et 22, 15 : Σκηνοποιοῦντα, h. e. σκηνοῦντα. Schleusn. Lex.] Frequenter passiva [med.] voce utuntur. [Aristot. Meteor. 1, 12 : Οἱ περὶ τὸν Πόντον, ὅταν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου σκηνοποιῶνται. L. D. Clearch. ap. Athen. 12, p. 522, E : Εἰς τὰ ... ἱερὰ σκηνοποιησάμενοι. Valck.] Diosc. 2, 175, de smilace hortensi : Καυλοὺς δὲ ἔχει λεπτοὺς καὶ ἕλικας περιπεπλεγμένους τοῖς παρακειμένοις θαμνίοις, αὐξανομένους τε ἐφ' ἱκανὸν, ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι. Ubi Marcell. vertit, Ut scenas etiam et tentoria inumbrent; Herm. Barb., Ut sufficiant operi topiario; Ruell., Ut topiarium quoddam tabernaculum efficere videantur; alii, Ut topiarias scenas repræsentare videantur. Vitruv. certe scribit satyricas scenas solitas fuisse ornari arboribus, montibus, speluncis, reliquisque rebus agrestibus in topiarii operis speciem deformatis. Possis etiam reddere, Umbracula topiarii operis efficiant. Utitur et B Herodian. 7, [2, 8] : Συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, Confixis coagmentatisque lignis quædam quasi tabernacula ædificant, Polit. Idem tamen Polit. hæc ejusdem Herodiani 8, [4, 8] : Δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σκηνοποιησάμενος, sic reddidit, Quum biduum aut triduum in tentoriis fuisset. [Diod. 3, 27 extr. : Σκηνοποιοῦνται περὶ τὸν τόπον.]

Σκηνοποιΐα, ἡ, Tabernaculorum fabricatio. [Ratio ponendorum tabernaculorum, Polyb. 6, 28, 3. Heliod. 10, 16, p. 481, τῆς τύχης. Inc. Deut. 31, 10. LXX Lev. 23, 24. || « A scena petita significatione Julian. Or. 7, p. 216, D : Μετὰ τῆς μύθων σκηνοποιΐας. » Jacobs.]

Σκηνοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui tentoria conficit, s. Tabernaculorum fabricator, ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν, s. κατασκευάζων. Act. 18, [3] : Ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην, Erat enim ars illorum, conficere tabernacula. [Chrysost. Hom. 5 in 2 Ad Timoth.] Pollux [7, 189] annotat σκηνοποιοὺς in vet. comœdia fuisse dictos τοὺς μηχανοποιούς. [Conf. Σκηνορράφος. « Σκηνοποιὸς φύσις Hermes Stobæi Ecl. ph. 1, 52, p. 1084. Videtur interpres C legisse σκευοποιὸς, qui convertit *cum vasa fingat.* » Boiss.]

Σκηνορραφεῖον, τὸ, Officina τοῦ σκηνορράφου, Locus ubi tentoria consuuntur. [Zonaras p. 1655 : Σκηνορραφεῖον, τὸ δερματορραφεῖον. Male illatum Isocrati in Σκιραφεῖον cit., ubi ita libri nonnulli.]

[Σκηνορραφέω, Tentoria consuo. Nicet. Annal. 8, 7, p. 143, B.]

[Σκηνορραφικὸς, ή, όν, adj. ab seq. voc. Nicet. Eug. 1, 115 : Σκηνορραφικῶν στεγασμάτων. Boiss.]

Σκηνορράφος, ὁ, Qui tentoria consuit, ex panno nimirum lineo aut laneo aut pellibus. Suid. exp. ὁ [τὰ] δέρματα συρράπτων, Qui pelles consuit. [Ὁ σκηνὰς ῥάπτων ἤγουν τέντας Herodian. Epim. p. 126. Ælian. V. H. 2, 1. Theodoret. Therap. Serm. 9 : Τῶν δὲ ἁλιέων τε καὶ τελωνῶν καὶ τοῦ σκηνορράφου τοὺς νόμους.]

Σκῆνος, ους, τὸ, i. q. σκηνή, Tentorium, Tabernaculum, Umbraculum, σκήνωμα, Suidas : Hesych. autem σκήνους generalius οἰκητηρίου : sicut et Σκηνὰς, καταγωγὰς, οἰκήματα. [Inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 668, D n. 3071, 4 : Ὥστε ὑπάρχειν αὐτοῖς (τοῖς Ἀτταλισταῖς) καὶ τὰ στρώματα καὶ τὰ σκήνη, οἷς καὶ ἐπ' ἐμοῦ ἐχρῶντο, ἀμφιτάπητας ἐννέα ψιλὰς κτλ., quum σκ..νη esse feratur in lapide, et ne hoc quidem certum videatur, fortasse præstat σκεύη. L. D.] Metaph. 2 Ad Cor. 5, [1] : Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, Si terrestris hujus domus nostræ tabernaculum dissolutum fuerit : cui σκήνει opp. οἰκοδομὴν τὴν ἐκ θεοῦ, Ædificium quod ex Deo habemus : utens illo, ad structuræ hujus corporis imbecillitatem, mortalisque vitæ fragilitatem et caducam conditionem significandam : hoc, ad cœlestis ædificii s. habitationis stabilitatem firmitatemque sempiternam indicandam. Sunt qui σκῆνος accipiant hoc l. pro σῶμα : itidemque ab Hesych. quoque σκῆνος exp. σῶμα. [Antiphilus Anth. Pal. 9, 404, 5 : Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου. Nicand. Al. 447 : Αἵτ' ἀπὸ μόσχου σκήνεος ἐξεγένοντο δεδουπότος· Ther. 742 : Σκήνεσι πυθομένοισι, utrobique de cadaveribus, ut infra Σκήνωμα. « Hippocr. p. 916, A : Φλὲψ μεγάλη, δι' ἧς οὖλον τὸ σκῆνος τρέ-

A φεται· 269, 22 : Οἱ ποταμοὶ ἐνταῦθα ἀνὰ τὸ σῶμα, τοῖσιν ἄρδεται τὸ σκῆνος. Aret. Ac. 2, 6 : Ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆνος. » Fors. Id. Aret. p. 9, 43 : Ἐν ξηρῷ τῷ σκήνεϊ.] Et sic in Axiocho [p. 366, A] : Τὸ δὲ σκῆνος πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις, interpr. Hoc autem corpus, quod circumdedit animo natura, ipsi animo damno est. [Tim. Locr. p. 101, C : Τρέφεσθαι τὸ σκᾶνος τῶν ἐναερίων ζώων· 103, C : Ἁ φύσις οἷον ὄργανον ἁρμόξατο τὸ σκᾶνος· 100, A : Τῶ σκάνεος ἅπαντος· 104, D : Ἐς γυναικῆα σκάνεα. Et sæpius in fragmentis Pythag. ap. Stob. Flor. 1.] Exp. vero σκῆνος σῶμα, quoniam τὸ σῶμα est σκηνὴ s. σκήνωμα (i. e. οἰκητήριον) τῆς ψυχῆς [Jo. Chrys. vol. 2, p. 431, C : Οἰκίαν σκήνους ἤτοι τὸ σῶμα δι' ἀμφοτέρων καλεῖ τῶν ὀνομάτων, ἢ οἰκίαν σκήνους τὰς οἰκίας ἐν αἷς κατοικοῦμεν, τὰς πόλεις, τὸ σχῆμα τοῦ παρόντος βίου. Valck.] : quamobrem et σῶμα nonnulli dictum putant quasi σῆμα καὶ τάφον, in quo animus conclusus et velut sepultus sit. Ab Eod exp. etiam πάθος ἐν μελίσσαις, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ : quod Idem et σκληρὸν appellat, ut infra videre est in Σκληρός. [Additur autem ante illam in- B terpret. ἢ σκῆλος, quæ et ipsa est dittographia.]

Σκηνοφύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Tentorii s. Tabernaculi custos. Xen. Hell. 3, [2, 5] : Τοὺς σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν Θρακῶν ἀποκτείναντες. [Dionys. A. R. 10, 44; Plut. Pomp. c. 72.]

Σκηνόω, i. q. σκηνάω s. σκηνέω. Xen. Cyrop. 8, [5, 3] : Πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, Quam procul satellites debeant tendere s. tentoria et tabernacula sua habere aut collocare a tentorio et tabernaculo regio. Ib. [6, 1, 48] : Παρ' ἐμοὶ δεήσει σε σκηνοῦν, Apud me tendere, sedem et habitaculum tuum figere, simpliciter Apud me habitare, Contubernalem mihi esse : sicut, Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ap. Joann. 1, [14] redditur Habitavit s. Commoratus est inter nos : pro quo Nonn. habet, Καὶ θεὸς οἶκον ἔναιεν ἐν ἀνδράσι, Inter homines sedem et domicilium habuit. [Xen. ib. 2, 1, 25 : Ἐσκήνουν μὲν δὴ οὕτω κατὰ τάξεις. Ἐν δὲ τῷ ὁμοῦ σκηνοῦν ἐδόκουν μὲν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι κτλ. Anab. 7, 4, 11 : Ἐν τῷ πεδίῳ ὑποκαταβὰς ἐσκήνου, etc. Et latiori signif. Devertendi s. Com- C morandi 5, 5, 11 : Εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας ἐνίους σκηνοῦν ἐν ταῖς οἰκίαις· et ib. 20. H. Gr. 5, 4, 56 : Ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗπερ αὐτὸς ἐσκήνου. Demosth. p. 1257, 6 : Ἐσκήνωσαν ἐγγὺς ἡμῶν. Theodoret. H. E. 4, 8, p. 156, 36 : Ὁμολογοῦμεν σεσαρκῶσθαι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ ἐν ἀνθρώποις ἐσκηνωκέναι. Ceterum v. Σκηνάω. Formas σκηνῶσαι et ἐσκήνωσαν pouit Pollux 1, 73, 160.] Plut. Camillo [c. 31] cum accus. quoque junxit, ut Thuc. σκηνήσασθαι, dicens σκηνοῦν ἐρείπια, Rudera habitare, In ruderibus domicilium et sedem suam habere. Sicut vero σκηνᾶσθαι et σκηνεῖσθαι usurpantur pro activis σκηνᾶν et σκηνεῖν, ita et σκηνοῦσθαι pro σκηνοῦν : quo utitur Plato, sed improprie et metaphorice, De rep. 10, [p. 610, E] loquens de anima, Οὕτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, pro Tantum abest ab eo, ut sit mortalitate prædita.

[Σκηνύδριον, τὸ, dimin. a σκηνή. V. Σκηνίδιον.]

Σκήνωμα, τὸ, i. q. σκήνημα, Tentorium, Tabernaculum, [Papilio, add. Gl.] Habitaculum, Domicilium, οἴκημα, οἶκος, [τόπος,] Hesych. [Eur. Hec. 616 : Αἰχμα- D λωτίδων, αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων ναίουσι· Ion. 1133 : Ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων· Cycl. 323 : Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ, ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα. Xen. Anab. 2, 2, 17 : Οἱ ἐγγύτατα τῶν πολεμίων καὶ ἔφυγον ἐκ τῶν σκηνωμάτων· et ubi Domus dicuntur s. Habitacula, 7, 4, 16 : Ἐκπηδῶσι καὶ οἱ ἐκ τῶν ἄλλων σκηνωμάτων· H. Gr. 7, 4, 32 : Ἐκκόπτοντες τὰ διαπεποιημένα σκηνώματα καὶ ἀποσταυροῦντες. Plut. Cat. maj. c. 6 : Τῶν πρὸ αὐτοῦ στρατηγῶν εἰωθότων χρῆσθαι σκηνώμασι δημοσίοις. Pollux 9, 14. Thomæ p. 797 errorem, qui S. S. peculiare putavit (Petr. Ep. 1, 13 : Ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι· 14 : Ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματος· ut Zonaras p. 1655 interpr. τὰ σώματα), notat Sallier. Spartæ sic dictum Σκήνωμα memorat Pausan. 3, 17, 6.] Et ap. Suid. σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, pro ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ædes enim sacræ Deo, templa sunt. [Cadaver, λείψανον. Chron. Pasch. a. 5 Theodosii M. : Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰσῆλθεν τὸ σκ. Κωνσταντίας, καὶ κατετέθη etc. Ita a. 1 Arcadii, a. 13 Honorii, a. 8

A Leonis M., a. 7 Phocæ. Duc. Schol. Nic. Ther. 742.]

[Σκήνωσις, εως, ἡ, Habitatio in tentoriis. Diodor. 3, 18 : Ῥητέον ἡμῖν περὶ τοῦ τετάρτου μέρους τῆς σκηνώσεως (Arabum). Symm. Ps. 42, 3; 77, 16, 51.]

Σκηνωτής, ὁ, i. q. σκηνήτης, In tentorio degens, In tabernaculo habitans, Tentorio s. Tabernaculo utens domus loco. Hesychio vero Σκηνωταὶ sunt οἱ σύσκηνοι s. συσκηνοῦντες, Qui eodem tentorio s. tabernaculo utuntur, Contubernales.

[Σκηπάνη, ἡ, primitivum sequentis voc., sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 794, 27.]

Σκηπάνιον, τὸ, Scipio, Baculus, Sceptrum, βακτηρία ἢ σκῆπτρον, Hesych. [Σκῆπτρον Photio s. Suidæ. Cyrenæis voc. tribuit schol. ad l. Hom. sequentem.] Hom. Il. N, [59] : Σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο· Ω, 249 : Σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. [Callimachus, ut conjiciebat Hemst., ap. Suidam v. Ὀχή cit. : Γέντο δ' ἐρείκης σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος ὀχή. Erycius Anth. Pal. 9, 233, 6, Leonid. Tar. 7, 731, 2, Macedon. 6, 83, 6.] Apud Hesych. post B Σκηπάνιον legitur et Σκηπήνιον, quod itidem exp. βακτηρία, τρίαινα, σκῆπτρον, κηρύκιον, ῥάβδος [ῥάβδος interpr. etiam Zonaras p. 1655, ubi al. σκηπώνιον, σκιπώνιον], Scipio s. Baculus, Tridens, Sceptrum, Caduceus, Virga. Necnon Σκαπάνιον ap. Eund. habetur, quod similiter exp. βακτηρία : ab aliis vero σκίπωνα exponi annotat, i. e. Baculum, Scipionem. Legitur idem Σκαπάνιον et ap. [Photium s.] Suid. in Σκήπων. Synonymum Ὀχή.

[Σκηπήιον, πτύον, Hesychio.]

[Σκηπήνιον. V. Σκηπάνιον.]

[Σκήπιος, ὁ προφασιζόμενος, Suidæ, pro σκηπτόμενος.]

[Σκηπίων, in libris sæpe scribitur n. Scipionis, quod creditum est ab ipsis introductum esse veteribus scriptoribus, ut græcum quid sonans. Sed Σκιπίωνος inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1107, n. 2698, c, 6, et ult. Pro σκίπων positum v. in Σκήπων.]

[Σκηπτοβάμων. V. Σκηπτροβάμων.]

Σκηπτὸς, ὁ, Fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit, a σκήπτω significante βιαίως καὶ C ῥαγδαίως καταφέρομαι. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἕκαστον δὲ τούτων (sc. κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων), κατασκῆψαν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται, Bud. Horum quicquid in terram decubuerit impetu, σκηπτὸς nominatur. Facit autem σκηπτὸν speciem fulminis præcipue : sic enim ibi : Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι, h. e., Κεραυνῶν, i. e. Fulminum, alii dicuntur Ψολόεντες, Qui fuliginem contraxere : alii, Ἀργῆτες, Qui raptim emicuerint : alii Ἑλικίαι κεραυνοὶ, si lineari specie conformati sint : Σκηπτοὶ autem vocantur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. Est igitur σκηπτὸς Fulmen quod impetu devehitur in terras, ut Apul. loquitur in suo libro De mundo : ubi, occasione sumpta ex supra citatis Aristot. verbis, ait, Σκηπτὸς, generale omnibus quæ de nubibus cadunt, nomen est. [Xen. Anab. 3, 1, 11 : Ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Aret. p. 32, 51 : Τάρβος αὐτέους ὡς ἀπὸ σκηπτοῦ λαμβάνει.] D Herodian. 1, [14, 4] : Σκηπτοῦ νύκτωρ κατενεχθέντος, Nocturni casus fulminis. Theophyl. Ep. 24 : Ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. Plut. De fortuna Alexandri : Ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους. Longin. [1, 4] : Δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησε. Qui ll. explicant Aristotelicam definitionem. Item Vortex procellosus qui impetu in terram devehitur, σκηπτὸς nominatur, ut manifesto apparet ex verbis Aristot. paulo ante citatis, itemque ex Apul.; præterea ex Soph. Ant. p. 231 [418] : Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, Typho turbinem in altum educens s. attollens, quem cum impetu antea deturbarat, ubi schol. ait σκηπτὸν dici πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ : idemque a nonnullis στρόβιλον nominari, παρὰ τὸ στροβεῖν. [Appian. Civ. 5, 101 : Οἷα σκ. ἀφανῶς ἐμπίπτων, καὶ ἐς ἀφανὲς ἀναχωρῶν. Pollux 9, 159 : Ὥσπερ πνεῦμα ἢ πῦρ ἢ σκηπτός. Jo. Damasc. vol. 1, p. 74, A : Σκηπτός ἐστι κεραυνὸς ἄνευ νεφῶν. L. Dind. Στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθος, Aspas. ap. Athen. 5, p. 219, F. Hemst. « Σκηπτὸς nempe Græcis quum de Fulmine, ut vulgo In-

terpr., tum de Turbine repente immisso, tum de Lue s. Pestilentiæ afflatu dicitur, ut postremo sensu ap. Æsch. Pers. v. 717: Λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός; Venitne immissa quædam pestilentia? unde de Lue, quæ inopinate Thebanos invaserat, ait Soph. OEd. Tyr. v. 28: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας, ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Deo autem ignifero immittente, sævissima lues depascitur, quomodo distingui debet ille locus, et, quod non observarunt veteres aut recentiores intt. (præter HSt, quem vide in Σκήπτω), illa præp. ἐν ad verbum σκήψας sequentis versus, nempe pro ἐνσκήψας, referri. Ita geminus huic ap. Josephum, ac ubi simul ad ea Tragici verba respexisse credi posset, locus, Orig. 4, 6: Ἐφθάρησαν δὲ πάντες καὶ λοιμῷ, ταύτην ἐνσκήψαντος αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ τὴν νόσον, ac similiter de optione Davidi Dei jussu facta, 7, p. 244 ed. Gen.: Ἢ λοιμὸν ἐνσκῆψαι καὶ νόσον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τοῖς Ἑβραίοις· quum alioquin verbum σκῆψαι pro Jaculari usurpet alibi Æsch., ut Ag. 374: Βέλος ἠλίθιον σκήψειεν, Telum irritum jacularetur, imo prout fulmen, Διὸς ἔριν σκήψασαν, vocantem Capaneum inducit Sept. 435: Οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν, ubi inter veterum criticorum glossas legitur, οὐδὲ τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα· sic ap. Soph. Trach. 1103: Ἐγκατάσκηψον βέλος, πάτερ, κεραυνοῦ, ac prout alioquin opportunius ap. Joseph. dicitur Orig. 3, 6: Καὶ κεραυνοὶ κατενεχθέντες ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Hinc ap. Lycophr. 383, καταιβάτης σκηπτὸς, Præceps fulmen dicitur. (Et 1371: Ζεύς, ὃς καταιβάτης μολὼν σκηπτῷ πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμά.) Ita etiam σκηπτὸς pro Turbine, s. Procella quæ repente ingruit, dictus, ut ap. Soph. Antig. l. c., Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν. — Haud aliter Demosthenes Philippum, post victoriam ad Chæroneam partam, totam turbinis instar Græciam vastantem innuens, ait De cor. p. 341 (p. 292 fin.): Εἰ δ' ὁ συμβὰς σκηπτὸς ἢ χειμὼν μὴ μόνον ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μείζων γέγονε. Adde Eur. Rhes. 674, ubi Minerva Diomedem ac Ulyssem, ut hostes accinctos ad ulciscendam cæsi ab iis Thracum regis mortem repente effugiant, hortatur, Σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον, Turbine (non, ut ibi Canterus, Fulmine) veniente hostium, servare vitam: ac similiter Andr. 1046, ubi σκηπτὸς σταλάσσων Ἀΐδα φόνον, Procella aut Nimbus stillans Plutonias neces, non, juxta eund. interpretem, Fulmen stillans. » Spanh. Obss. ad Juliani Imp. Orat. 1 (p. 35, B: Σκηπτὸς ἐδόκει πᾶσιν ὁ φερόμενος ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, σκηπτὸς ἀφόρητος ἔργῳ καὶ ἄρρητος λόγῳ) p. 227.]

[Σκηπτουχία, ἡ, Imperium, Regnum. Æsch. Pers. 297: Ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς. Lycophr. 111: Ἀκτῆς ἐμόρρου γηγενοῦς σκηπτουχίας· epigr. Anth. Pal. App. 357, 3. Const. Manass. Chron. 585. Strabo 11, p. 498. « Asclepius ad Ammon. p. 99 ed. Par. 1554. Psellus ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 10, p. 93. » Boiss. Theodor. Stud. p. 615, ρδ'. Vita Athanas. p. CLXV fin. Zonaræ p. 1653, βασιλείας κληρουχία. Σκηπτρουχία male in Vita Jo. Dam. vol. 1, p. 11, B. L. Dind.]

Σκηπτοῦχος, ὁ, ἡ, pro Σκηπτροῦχος, Sceptritenens, ut dicitur Arcitenens; i. e. Sceptrum manu tenens, Sceptrum in manibus tenens. Hom. Il. B, [86] et Od. [B, 231, Δ, 64,] Θ, [41]: Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, de principibus et ducibus exercitus. Il. Ξ, [93]: Ὅστις Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ, Qui regia sceptra gerat, et cui pareant populi ipsius ditioni subjecti. [Simonid. Carm. de mul. 69: Ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκηπτοῦχος ᾖ. Eur. Iph. T. 235: Σκηπτοῦχον Ὀρέσταν. Lycophr. 900: Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον. Moschus 2, 157: Υἷας, οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται. Orph. H. 54, 14: Θεῶν σκηπτοῦχε, de Venere. De Jove 14, 6; 17, 3. Tryphiod. 267: Δαρδανίδη σκηπτοῦχε. Improprie Hom. H. Mart. 8, 6: Ἆρες … ἠνορέης σκηπτοῦχε.] Item ap. Xen. comitantur Cyrum σκηπτοῦχοι: ut Cyrop. 8, [3, 15]: Ἐφείποντο δὲ οἱ περὶ αὐτὸν σκηπτοῦχοι ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι σὺν τοῖς παλτοῖς. Et aliquanto post, Ὑποπέμψας τινὰ τῶν σκηπτούχων, εἰπεῖν ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο. [Conf. ib. 1, 38; 4, 2, Anab. 1, 6, 11; 8, 28. Ubi quod dicitur: Ἀρταπάτης ὁ πιστότατος αὐτῷ τῶν σκηπτούχων θεράπων λέγεται … περιπεσεῖν αὐτῷ, id altero loco sine illo θεράπων, quod glossematis speciem habet, dicitur Ἀρταπάτου τοῦ πιστοτάτου τῶν Κύρου σκηπτούχων, ab Æliano autem N. A. 6, 25: Τὸν εὐνοῦχον, ὃς ἦν οἱ σκηπτοῦχος τὴν τιμὴν, ὄνομα δὲ Ἀρταπάτης. Atque Cyrop. 7, 3, 17, in verbis non scriptis tamen a Xenophonte, iidem εὐνοῦχοι dicuntur et σκηπτοῦχοι.] Qui videntur fuisse caduceatores, s. ῥαβδοῦχοι, ῥαβδοφόροι, κήρυκες, σκηπτροφόροι. [Strabo 11, p. 496.] Omittitur autem ρ in hoc σκηπτοῦχος, euphoniæ gratia, ut putant nonnulli: retinetur in Σκηπτροφόρος, i. e. Sceptrum ferens s. gestans manu: quod itidem regis epitheton est aut principis imperatorisve exercitus. Quin Hesych. σκηπτροφόρος exp. βασιλεὺς, sicut σκηπτοῦχοι, βασιλεῖς. Ovid. dicit Sceptriferæ manus. [Utrumque in unam gl. conjungit Suidas. Zonaras p. 1650: Σκηπτοῦχος, ὁ τοῦ βασιλέως σκηπτοφόρος. In Glossis Basilic.: Σκρινιάριοι, σκηπτροφόροι ἤγουν χαρτουλάριοι, Ducang. conjiciebat σκριπτοφόροι. De forma Σκαπτοφόρος v. in Σκῆπτρον sub finem. « Σκηπτοφόρος in Paraphrasi Iliad. A, 279. » Boiss.]

[Σκηπτοφόρος. V. præced. voc.]

[Σκηπτροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, In sceptro consistens s. gradiens. Soph. ap. schol. Aristoph. Av. 515: Ὁ σκηπτροβάμων αἰετὸς κύων Διός. Vict. σκηπτοβάμων, ut σκηπτοῦχος dicitur, quum alteri congruat σκηπτροφόρος. De aquilis autem in sceptris v. Σκῆπτρον. Ibidem dictum de alio loco Soph., ubi σκῆπτρον in σκῆπτον mutat Ald. ā]

[Σκηπτροκρατέω, Sceptrum teneo, Regno. Const. Manass. Chron. 2046, 2638, 2736 et alibi sæpe.]

[Σκηπτροκρατορία, ἡ, Regnum. Const. Manass. Chron. 2856, 3110, 3803, etc. Holobolus in Anecd. meis vol. 5, p. 160, v. 17. Boiss.]

[Σκηπτροκράτωρ, ορος, ὁ, Imperator. Const. Manass. Chron. 5178; Theodos. Diac. Acr. 5, 24, 105. Boiss. Theodor. Stud. p. 138, E.]

Σκῆπτρον, τὸ, Scipio, Baculus, [Sceptrum, Gestamen, Gl.] βάκτρον: quo sc. innitimur, s. quo nos fulcimus inter eundum: ut Hom. Od. Ξ, [31] Ulysses nolens abigere canes irruentes cum latratu, Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Itidem P, 195, quum idem Ulysses Eumæo dixisset, Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθαι, Des mihi si quem ex arbore resectum habes fustem, ut eo me fulciam, quoniam via lubrica est. Ibid. [199] Eumæus οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, eumque in urbem deduxit Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενον, Nitentem s. Fulcientem se eo scipione, in modum mendici aut senis. Ubi nota synonymως poni ῥόπαλον et σκῆπτρον, item σκήπτεσθαι et σκηρίπτεσθαι, quorum causa σκῆπτρον gestatur. [Conf. N, 437, Σ, 103, ubi de Iro. De Vulcano Il. Σ, 416. De ramo lauri poetæ a Musis donato proœm. Hesiod. Th. 30: Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Quem ῥάβδον δάφνης dicit Pausan. 9, 30, 3. Hesychius: Ἰθυντήριον, ὃ φέρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Cassandra ap. Æsch. Ag. 1265: Τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη; Conf. Il. Hom. de Chryse et Tiresia infra cit. De senibus Æsch. ib. 75: Ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. De mendico Soph. OEd. T. 456, et figurate de filiabus OEdipi OEd. C. 848: Οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις· 1109: Ὦ σκῆπτρα φωτός. — Δυσμόρῳ γε δύσμορα. Eur. Iph. T. 187: Οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων ἔρρει φῶς σκήπτρων οἴμοι πατρῴων οἴκων. Ubi oratio et sententia non uno nomine vitiosa ita corrigenda videtur: Οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων ἔρρει φῶς σκῆπτρόν τ' οἴμοι (κλεινῶν) πατρῴων οἴκων, ut φῶς ad regiæ domus splendorem, σκῆπτρον ad generis propaginem ab Oreste servanda, ejusque morte exstincta, referatur, nisi postrema illa πατρῴων οἴκων omnino sunt tollenda. Herc. F. 254: Οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα, ἀρεῖτε; Herodot. 1, 195: Ἕκαστος (Babyloniorum) ἔχει σκῆπτρον χειροποίητον· ἐπ' ἑκάστῳ δὲ σκήπτρῳ ἔπεστι πεποιημένον ἢ μῆλον ἢ ῥόδον ἢ κρίνον ἢ αἰετὸς ἢ ἄλλο τι· ἄνευ γὰρ ἐπισήμου οὔ σφι νόμος ἐστὶ ἔχειν σκῆπτρον. (Dionys. A. R. 3, 61: Σύμβολα τῆς ἡγεμονίας … σκῆπτρον αἰετὸν ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.] Jovi quoque σκῆπτρον tribuitur, regiæ majestatis signum, quo et in concionibus utebatur, si quando concilium vocasset, et ad cœlicolas verba facturus esset:

ut et ap. Ovid. Met. 1, diis convocatis, Celsior ipse loco, sceptroque innixus eburno ... ora indignantia solvit. [V. infra. Eur. fr. ap. Clem. Strom. Al. 5, p. 581 : Σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων.] Itidemque Jovis simulacrum quoddam ap. Pausan. in Atticis : Σκῆπτρον καὶ νίκην ἔχει. [De Rhea Callim. Jov. 31 : Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ.] Erat regum quoque et imperatorum, insigne gestamen; quippe qui deorum vicem in terris gerant : imo ipsi dii regibus imperatoribusque dicuntur id in manus dare, quum eis rerum humanarum moderamen committunt : ut Il. B, [206] : Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφισι βασιλεύῃ [σφισιν ἐμβασιλεύῃ. T, 99 : Καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. Unde illatus est loco priori.] Ipsi autem reges et imperatores renuntiati capiunt : ut ap. [Eur. Andr. 23 : Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας, ζῶντος γέροντος σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.] Athen. 12, [p. 539, C] : Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνεκηρύχθησαν. [Xen. Comm. 3, 9, 10 : Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας οὐ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας· Cyr. 8, 7, 13 : Οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκ. τὸ τὴν βασιλείαν διασῷζόν ἐστιν.] Sic Ovid. : Perenni sceptro potiri et regem esse; et, Sceptra loci rerumque capit moderamen. Iidem reges et imperatores in publicum prodituri, populumque ad concionem convocaturi, sceptra gestabant : ut Il. B, [46] ad naves descensurus Agamemnon, Εἵλετο σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί. Itemque Ulysses Agamemnoni occurrens Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί, Ejus accepit sceptrum, eoque, velut regio insigni accepto, regis vice ad naves soluturas descendit : et si quem βασιλῆα ἢ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, hortabatur ut et ipse maneret et suos abitum parantes manere juberet : parentque rerum domino Agamemnoni, cui Jupiter Saturnius ἔδωκε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. [Il. B, 101 : Ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔστη σκῆπτρον ἔχων. Et 279.] Sed et si quem ex vulgo videret clamantem, eum [Il. B, 199] σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Idemque aliquanto post Thersitem convitia dicentem Agamemnoni, σκήπτρῳ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. [Il. A, 245, B, 80 : Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ.] Præterea Telemacho verba facturo, tanquam viro principi, σκῆπτρον ἔμβαλε χειρὶ κήρυξ, Od. B, [37. Apud populum concionaturo dat præco Il. Ψ, 568. Nestori ante portas inter filios considenti tribuitur Od. Γ, 412, ut supra Jovi inter deos, et Λ, 568, Minoi inter umbras. Hero inter famulos Il. Σ, 557, ap. Hesiod. ab Athen. 11, p. 498, A, cit. De sceptro Agamemnonis Soph. El. 420, et OEdipi OEd. T. 811, et plurali Eur. Electr. 321, ubi tamen simul subest signif. figurata : Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει (Agamemno), μιαιφόνοισι χερσὶ γαυροῦται λαβών (Ægisthus), ut Herc. F. 204 : Ἀλλ' οὔτι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον Πλούτωνά τ' οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης· quodammodo Andr. 1224 : Σκῆπτρά τ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν. Propria enim significatione de uno quidem sceptro usitatior singularis, pluralis vero perfrequens altera, ut infra dicetur : nisi ubi res generatim dicitur, ut in l. Æsch. Ag. 1265 supra cit. Aristoph. Av. 510 : Ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι ... Ἀγαμέμνων ἢ Μενέλαος, ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις. Apoll. Rh. 4, 1178 : Ἐν δ' ὅγε χειρὶ σκῆπτρον ἔχεν χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο λαοὶ ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας. Conf. Dionys. A. R. 3, 61 supra cit., et ubi de scipionibus eburnis primum ab L. Tarquinio, deinde a magistratibus Romanorum usurpatis, 62. Ib. 61 : Καὶ νῦν Ῥωμαῖοι τὰ σκῆπτρα καὶ τὰ διαδήματα δωροῦνται τοῖς βασιλεῦσι. Conf. 5, 35 init.] Sed et Chryses Apollinis sacerdos, filiam suam redempturus, in castra Græcorum venit [Il. A, 15] Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· quod sceptrum et ipsum aliquid auctoritatis et majestatis referebat. [Et Tiresiæ apud inferos Od. Λ, 91. V. initio.] Quinetiam per sceptrum jurabant vel ad jusjurandum adigebantur in fœderibus aut pollicitationibus, Il. K, 321 : Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, ἠδὲ ὄμοσσον. [Et ib. 328. A, 234 : Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Deos testaturus et invocaturus Agam. Il. H, 412 : Σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν. Legatis et præconibus tribuitur Il. Γ, 218 : Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν. Et H, 277 : Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· Σ, 505 : Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον. Mercurio ap. Apoll. Rh. 1, 642; 3, 198.] Pro ipso Regno accipit schol. Eur. Or. [1058] : Ἐπὶ σκήπτροις ἔχων Τὴν ἐλπίδ', exponens ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ : ut sit Sperans se regno potiturum. Pro eod. accipi potest supra in illo Homeri, Ὧ Ζεὺς σκῆπτρον ἔδωκε ἠδὲ θέμιστας· et in illo Athenæi, Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες· itidemque quum Virg. dicit In sceptra reponere. [Et in his Il. Z, 159 : Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε (populum)· I, 156 : Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Æsch. Prom. 171 : Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται· 760 : Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; Pers. 764 : Ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον· Eum. 626 : Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. Soph. El. 651 : Δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε· OEd. C. 425 : Ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει· 449 : Θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν. Eur. El. 11 : Χὼ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπὼν ὄλωλεν· Or. 437 : Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις· Herc. F. 1167 : Σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας· et sing. Ion. 578 : Ἐς τὰς Ἀθήνας, οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός· et alibi sæpe utroque numero. Aristoph. Av. 480 : Οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ, et sæpius cum eod. verbo, et 1535, παραδιδῷ. Ib. 636 : Μὴ πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν. Apoll. Rh. 1, 891 : Ἠδὲ δὲ νῆσος σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμοῖο παρέσσεται· 3, 376 : Σκῆπτρά τε καὶ τιμὴν βασιληΐδα· 596 : Ὄφρα ἑ τιμῆς καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν. Ib. 353 : Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει· et sim. 395. Orac. ap. Zosim. 2, 6, 8 : Καί σοι πᾶσα χθὼν Ἰταλὴ ... αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει. Cum genit. rei vel ejusdem signif. Lycophr. 1229 : Γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν λαβόντες· 1445 : Σκῆπτρ' ὀρέξαι τῆς πάλαι μοναρχίας, ut Athanas. patr. Cp. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 44, B : Εἰ καί τινι τῶν δικαιωθέντων ἀπὸ Χριστοῦ ἰθύνειν τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ἧς ἔλαβε τῶν ἐθνῶν. Herodot. 7, 52 : Σοὶ γὰρ ἐγὼ ... τὰ ἐμὰ σκῆπτρα ἐπιτράπω. Philostr. V. Ap. 1, 18, p. 22, 4 : Τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχεν, ὥσπερ ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα. ‖ Tribus. Sam. 1, 10, 19 : Κατὰ τὰ σκῆπτρα ὑμῶν. V. 9, 21, Reg. 1, 8, 16; 11, 13, 31. Symmach. Ps. 73, 3, Σκῆπτρον, ubi alii φυλήν. Hæc et alia Schleusn. Lex. Jo. Malal. p. 158, 1 : Σκῆπτρα δύο ἥμισυ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδία, τὸν ἀριθμὸν μυριάδες πέντε, ἔμειναν εἰς τὰ Περσικά. ‖ Σκῆπτρα Satellitum regiorum s. Secures auratas et clavatas vulgo *Halebardas* dictas Ducang. illustrat ex Balsam. ad Nomocan. Photii tit. 8 : Τὰ βασιλικὰ σκῆπτρα ... καὶ πάντα τὰ λοιπὰ κοσμήματα τῆς βασιλικῆς μεγαλειότητος· Theophane a. 12 Leonis Isauri : Τοῦτον μετὰ τῆς ἁρμοζούσης βασιλικῆς τιμῆς καὶ στρατευμάτων καὶ σκήπτρων ... εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐκπέμπει etc., notatque Sozom. H. E. 9, 4 σκῆπτρον dicere etiam Labarum. Idem : « Pro Turma militari, sed præsertim Prætoriana, quæ ejusmodi σκῆπτρα deferre solet, usurpat Ducas Hist. c. 37 : Ἦσαν δὲ καὶ τὸν χειμῶνα ὅλον ἐκεῖ παραχειμασθέντα σκῆπτρα εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. ‖ Lychnis coronaria, ap. Interpol. Diosc. c. 520 (3, 104). »] Dorice autem dicitur Σκᾶπτον pro σκῆπτρον : et illo Pind. utitur, teste Eust. [Il. p. 104, 21; 1158, 33], qui etiam addit, σκηπτοῦχος inde derivari posse : ut sc. pro σκῆπτρον dicatur Σκῆπτον, formeturque inde comp. Σκηπτοῦχος. Exemplum τοῦ σκᾶπτον ap. Pind. est, Ol. [1, 12 : Θεμιστεῖον] σκᾶπτον ἀμφέπει. [6, 93 : Καθαρῷ σκάπτῳ διέπων· Pyth. 1, 6 : Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός (quod in σκάπτρῳ et σκήπτρῳ depravatum ap. schol. Aristoph. Av. 515)· 4, 152 : Σκᾶπτον μόναρχον· Nem. 11, 4, item de sceptro deæ. Ol. 7, 28 : Σκάπτῳ θενὼν ἐλαΐας. Ad quæ scholl. annotant Doricum hoc esse pro σκῆπτρον, ut Gregor. p. 462. Sophocli hanc formam restituendam suspicabatur Brunckius in carmine Dorico Ph. 140 : Παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται, si quid veri inesset in Aldinæ scriptura σκῆπτον. Sed Tragici an forma Dor. in vocc. hujus stirpis usi sint, non satis constat, quum præter l. Eurip., in quo σκηπτοῦχον Ὀρέσταν, nullus sit qui tale voc. habeat in carminibus Doricis. Alterius autem formæ Dor. Σκᾶπτρον suspecta est fides non tantum in epigr. Alcæi Mess. Anth. Pal. 9, 518, 3 : Χθὼν μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ

σκήπτροισι Φιλίππου δέδμηται, λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδὸς, ubi σκάπτροισι Plan., sed etiam ap. Meleagrum 7, 428, 9 : Σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνεται· 17 : Σκᾶπτρα δ' ἔχει τόλμημα λόγου. Nam etsi bis libri consentiunt in σκᾶπτρον, tamen v. 2 Plan. σκαπτοφόροι, Pal. σκαπτροφόρος, supra scripto ο, et v. 5 uterque σκαπτοῦχον. Videtur igitur bis restituendum σκᾶπτον ap. Meleagrum et, si forma Dor. probatur, ap. Alcæum. Alioqui non est cur σκαπτοφόρος præferatur, cujus voc. ex. nullum præter hoc affertur. Ceterum quum etiam σκηπτροφορῶσι sit ap. eund. Meleagrum loco in illo citando, ubi formæ Doricæ cum Ionicis et vulgaribus alternant, præstat fortasse in omnibus forma σκῆπτρον, excepto σκαπτοῦχον, aut ne hoc quidem. Nam etsi recentiorum poetarum in dialecto inconstantiam satis testantur inscriptiones, librorum tamen exigua in talibus fides. L. Dind.]

[Σκηπτρουχία. V. Σκηπτουχία.]

[Σκηπτροφορέω, Sceptrum gesto, Regnum teneo, Impero. Meleager Anth. Pal. 12, 56, 6 : Ὄφρα ... γῆς ἄμα καὶ μακάρων σκηπτροφορῶσι Πόθοι. Eust. Od. p. 1574, 20.]

[Σκηπτροφόρος. V. Σκηπτοῦχος.]

Σκήπτω, Nitor, Innitor, Incumbo. Pass. vox frequentius occurrit : cujus partic. aliquoties ap. Hom. σκηπτόμενος, pro Baculo nitens s. incumbens inter eundum : ut qui vulneratus est, aut corpore debilitatus. Sic Od. P, 337 : Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενος. Solent enim senes corpora debilia, et mendici corpora imbecilla itidem aut manca, inter eundum scipione aliquo fulcire : sicut Il. T, [47] Ulysses et Tydides vulnerati σκάζοντε βάτην Ἔγχει ἐρειδομένω, Claudicantes incedebant, nitentes scipione. Iidem duo versus leguntur eodem Od. l. 203. Idem poeta cum dat. quoque junxit, Il. Ξ, 457 : Καί μιν ὀΐω Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ipsum puto incumbentem s. innitentem jaculo a Panthoida emisso ad orcum descendere. Et Apoll. Arg. 2, [198] : Βάκτρῳ σκηπτόμενος, Nitens s. Incumbens baculo. Suidas quoque Σκηπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος. Metaphorice etiam pro Nitor et Fulcio me, ut se aliquis dicitur fulcire et tueri, argumento et ratione aliqua niti. Dem. [p. 69, 12] : Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιηκέναι, σκήψαιτο; Eo nitatur et eo se fulciat ac tueatur, quod justum esse putaret hæc fieri? Sic [p. 921, 13] : Ὁ Λάμπις, ᾧ οὗτος σκήπτεται, Quo iste teste nititur. [Et p. 915, 14 : Σὺ δὲ σκήπτει μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι;] ‖ Prætexo, nitens aliqua ratione; nam οἱ προφασιζόμενοι solent suis λόγοις σκήπτεσθαι, i. e. ἐπερείδεσθαι, ut in Σκηρίπτομαι docet Hesych., qui etiam Σκήψας exp. προφασίσας. [Eur. Hel. 834 : Γαμοῦμαι δ' ἡ τάλαιν' ἐγὼ βίᾳ. — Προδότις ἂν εἴης τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.] Frequentior est vox passiva : unde et ap. Eund., Σκήπτοιτο, προφασίζοιτο. Usus est ea signif. [Herodot. 5, 102 : Τὸ (Sardes combustas) σκηπτόμενοι οἱ Πέρσαι ὕστερον ἀντενεπίμπρασαν τὰ ἐν Ἕλλησι ἱρά·] Thuc. 6, p. 203 [c. 18] : Τί ἂν λέγοντες εἰκὸς, ἢ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν οἷς χρεών; ubi schol. quoque exp. προφασιζόμενοι, Prætexentes et excusantes. [Plato Soph. p. 217, B : Ὁ δὲ ταῦτα ἅπερ πρὸς σὲ νῦν καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς.] Itidem Æschin. [p. 88, 21] : Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψῃ ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, Non enim hoc prætexes et excusabis. [Lysias p. 102, 4 : Οὐκ ἀξιοῦντος βασανισθῆναι τὴν ἄνθρωπον, ὅτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπτετο εἶναι· 166, 34 : Τὴν φυλὴν ἥστινος εἶναι σκήπτοιτο. Plato Conv. p. 217, D : Σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη· Theæt. p. 145, C : Μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. In inscr. nav. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 214, σκηψάμενοι κατὰ χειμῶνα ἀπολωλέναι vel omisso infinitivo, et σκηφθεῖσαι κατὰ χειμῶνα vel σκηφθεῖσαι simpliciter, dicuntur trierarchi et naves naufragium passi eaque utentes exceptione, quod σκῆψιν ἀπενέγκαι dicitur ibidem.] ‖ Fingo, Simulo [Gl.], ut ap. Aristoph. Pl. [904] sycophanta roganti viro justo an sit ἔμπορος, respondet, Ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω, Ita, pro re nata fingo me talem esse. [Eccl. 1027 : Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. Alia constr. Isæus p. 57, 25 : Δημνίαν ταύτην (intell. εἶναι) σκηψάμενοι.] Item cum accus. vel infin. Plut. Solone [c. 8] : Ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit. Et Herodot. [7, 28], Σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, Simulo me nescire, Dissimulo me scire : nisi malis in præcedente signif. Prætexo me nescire. Rursum Plut. Cam. [c. 39] : Σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, Simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. [Polyb. 28, 8, 6, ἀχορηγησίαν· 40, 6, 11, ἀσθένειαν. Schweigh. Ceterum in plerisque horum exx. utramque locum habere signif. apparet, Prætexendi et Simulandi.] ‖ Exp. etiam Defendo, afferturque ex Plat. Leg. [9, p. 864, D], σκήπτομαι ὑπέρ σου, pro Defendo te, Sum tibi patronus. ‖ Σκήπτω, Cado, Decido in, Irruo. Hesych. σκῆψαι exp. πεσεῖν : sed significat Vehementi impetu decido et irruo : σφοδρῶς καὶ ῥαγδαίως, ἤγουν βιαίως, καταφέρομαι : unde σκηπτὸς significans Fulmen. [Æsch. Prom. 748 : Ὅπως πέδοι (πέδοι Valck. in Ms.) σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην· Sept. 429 : Τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν· Ag. 302 : Λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος· 308 : Εἶτ' ἔσκηψεν ἔστ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος· 310 : Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος φάος τόδε.] Soph. Œd. T. p. 149 [28] : Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Et pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat : ubi tamen potius tmesis est, pro ἐνσκήψας. Schol. σκήψας ibi exp. ἐμβαλὼν, cui Suid. eum locum citans, addit ἐπιφέρων. [‖ Transitive, Figo. Æsch. Ag. 366 : Ὅπως ἂν (Ζεὺς) μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. Eur. Med. 1333 : Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. ‖ Medii ita positi ex. est Æsch. Eum. 801 : Ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε. De quo Elmsleji ad Eur. Med. v. 93 conjecturam σκήψητε probabilem reddit proximum θυμοῦσθε.]

‖Σκήμπτω, i. q. σκήπτω, ut πιμπλῶ i. q. πιπλῶ. Σκήμψις, ἡ, Actio ipsa incumbendi s. ingruendi, ut ap. Hippocr. de humore dicitur in partem aliquam incumbente s. ingruente. Quidam Decubitum interpr. [Σκήμψις ἀπόσκημψις (ἀπόσκηψις cod. Dorv.) exponitur Galeno in Exeg. (p. 562) ex l. 6 Epidem. Quibus verbis Aph. 28, s. 3, mihi subindicari videtur, ubi ex quibusdam codd. σκῆμψις adscribitur, ap. Galen. autem σκῆψις legitur et ἀπόσκηψις exponitur : Πάντες δὲ ἤκουσαν τὴν σκῆψιν ἐπὶ τῆς ἀποσκήψεως εἰρῆσθαι. Fors.] Pro quo scribitur etiam Σκίμπτω : unde ap. Hesych. Σκίμπτει, ἐρείδεται : et pass. Σκίμψασθαι, ἐρείσασθαι : quemadmodum Σκήπτω et Σκήπτομαι, Nitor, Innitor, Fulcio me; itidemque ex Pind. [Pyth. 4, 224] affertur pro ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Significat etiam Incumbo, Decumbo in, Ingruo, Irruo, perinde ut σκήπτω. Unde ap. eund. Hesych. Σκίμπτει, ἐπιπίπτει : quo modo accipi potest ap. Hom. Il. Π, [612] : Τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνι σκίμφθη· nisi malis in sequenti signif. Fixum s. Infixum est. Nam idem Hesych. Σκίμψαι exp. ἐμπαγῆναι : item ἐμπελασθῆναι : itidemque Σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. Præterea Σκίμψαι expos. ἐκπλαγῆναι : itidemque med. Σκίμψασθαι, ἐκπλαγῆναι, Terrore dejici s. prosterni. Eidem tamen σκίμψασθαι activam quoque signif. tribuit, exponens πλῆξαι, Verberare, Icere, Ferire. Rursum Σκίμπτει exp. χαλεπαίνει. Legitur hoc verbum et ap. Hippocr., ap. quem Galen. Lex. Σκίμφθη annotat duo significare, nimirum et διηρέθη et ἐμπελάσθη : cujus posterioris expos. mentionem paulo ante etiam feci ex Hesych. [Hippocr. p. 405, 26 : Ἣν μὲν εἰς τὴν φλέβα σκιμφθῇ. Unde σκιμφθῇ, ἐμπελασθῇ, ἐμπελάσῃ. Fors.] Idem Σκίμψαι exp. κατασχάσαι, διελεῖν, τύψαι, (ut Hesych. σκίμψασθαι exp. πλῆξαι,) quo in l. de vena dici videtur. [Medio Hesych. iterum : Ἐσκίμψαντο, ἐστηρίχθησαν.] Sed legitur Σκόμψαι eo in loco : quod mendosum est. Scribitur et Σκίμπω, sine τ : unde ap. Hesych. Σκίμπεται. Habetur et in Galen. Lex. Σκιμπέσθω, κατακλειέσθω. Ubi tamen et Σκιμπτέσθω habent quidam codd. Sed et Σκιμπτύω [quod nihili est] pro σκίμπτω reperitur. Unde ap. Hesych. Σκιμπτύει, ἐρείδεται, ἐπιπίπτει, χαλεπαίνει : quo modo et Σκίμπτει idem Hesych. exp. [De forma Κίμπτω, nisi error est grammatici, v. in ipsa.]

Σκήπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus, i. q. σκῆπτρον, ejusdemque originis, sc. a σκήπτομαι, quoniam eo inter eundum nos fulcimus, si via lubrica sit, aut cor-

pus debile. [Photius, qui a pr. manu σχῆπον, et] Suidas exp. ῥόπαλον, citans hunc versum, Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκήπωνας καταβάλλω· sicut Hom. Od. B, Telemachus χωόμενος ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Locus autem ille desumptus est ex Aristoph. Vesp. [727], ubi σκίμπωνας habetur. [Nunc σκίπωνας. Ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 413, 5, Phaniam 6, 294, 1, Aristonem 7, 457, 1 eandem formam exhibent cod. Pal. et Plan. Ac nihili est σκήπων, quamvis etiam ap. Theognost. Can. p. 34, 10, positum, et diserte ab Herodiano Epim. p. 127. In σκηπίωνα depravatum ap. Polyb. 32, 5, 3 : Τόν τε σκηπίωνα καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίφρον. Qui tamen non librarii error est, sed eclogarii formam Latinam, quæ in Polybium vix cadit, aut si caderet, certe per ι scribenda foret, inferentis. Qua utitur etiam Jo. Malalas p. 384, 3 : Τοὺς σκηπίονας (vel potius —ωνας) τῶν ὑπάτων. L. D.]

Σκηρίπτω, i. q. σκήπτω, ex eodemque formatum per epenthesin syllabæ ρι, ut mihi quidem videtur : licet Eust. contra illud σκήπτω ex hoc σκηρίπτω per syncopen factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apoll. [Rh. 2, 667], de bobus : Οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται, ubi schol. exp. ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες : ut sit, Infigentes solo ungulas. [Euseb. C. Hierocl. p. 433 fin.] Pass. Σκηρίπτομαι, Fulcior, Fulcio me, Nitor : cujus signif. exemplum ex Hom. habes in Σκῆπτρον supra. Idem Hom. Od. Λ, [594] : Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, Innitens s. Fulciens se manibusque pedibusque. Hesych. quoque Σκηριπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ : itidemque Σκηρίπτεσθαι, ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ ἢ ἄλλῳ τινί : ut ap. Virgil. Incumbens Damon tereti olivæ. [Fortasse ex Hom. Od. P, 196 : Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστί, σκηρίπτεσθαι. Nicand. Th. 721 : Φρίκη δ' ἐν ῥέθεϊ σκηρίπτεται. « Πῦρ σκηριπτόμενον ὀρθοῦται adjecta materia combustili, Philo J. p. 960, E. » Hemst.]

[Σκήρων, ὄνομα ἔθνους καὶ Σκηρωνεὺς ἐθνικόν, Suidas. Zonaras p. 1650 : Σκήρων ἐθνικὸν η. Herodian. Epim. p. 197 : Σκήρωνος (genit.), ἔθνος.]

[Σκήτη s. Σκῆτις, desertum Ægypti in Heptanomo, seu Ægypto media, qua Libyam spectat, quam incoluerunt Anachoretæ Christiani, qui et huic loco id nomen indiderunt. Palladius Hist. Laus. p. 38 ed. Meursii, in Vita Macarii Ægyptii : Εἰς τὴν ἔρημον τὴν ἐνδοτάτω, τὴν καλουμένην Σκήτην· et p. 43 : Τὸ ἕλος τῆς Σκήτεως, ὅ ἐστιν ἐν τῇ πανερήμῳ· iterum in Vita Pauli Phermensis p. 61 : Ὄρος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐστὶν ἀπάγον ἐπὶ τὴν Σκήτην, τὴν ἔρημον, ὃ καλεῖται φερμη· et p. 62 : Πρεσβύτερος τῆς Σκήτεως, iterumque in Vita Ptolemæi p. 83 ..... Videtur idem locus indicari nomine Scatina, de quo Renaudot. Hist. Patriarch. Alexandr. p. 143 scribit : « Fuisse tunc ait Severus sexcenta Monasteria in Ægypto, tam virorum quam feminarum, præter ea quæ in agris erant, Scatina dicta, quæ vox quid significet, ignoramus. » Ad hanc terminationem magis accedit vetustior Græca pronuntiatio in verbis Ptolemæi Geogr. 4, p. 259 ed. Bas. : Καὶ ἐν τῇ Σαιθικῇ χώρᾳ Σκιαθίς. Cassianus Collat. 6, 1, etiam loquitur de eremo Scithi. Jablonsk. Suidas : Σκῆτις, Σκήτεως, ὄνομα τόπου. Sæpe memoratur etiam in Cotel. Eccl. Mon. vol. 1. Σκήτει et Σκητιώτου est ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 233, B, et ap. Cotel. ibid. p. 396, B; 421, B. L. Dind.]

[Σκήψιος. V. Σκῆψις, n. pr.]

Σκῆψις, εως, ἡ, [Simulatio, Gl.] Prætextus. [Πρόφασις Hesychio et Photio, et qui παρακάλυμμα addit Suidæ. Æsch. Ag. 886 : Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Eur. Hel. 1064 : Εἰ χέρσῳ ταφὰς θεῖναι κελεύσει σ', οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει· Iph. T. 122 : Μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει· Ion. 721 : Στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν ἐσβολάν· El. 29 : Ἐς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα· 1067 : Σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας, σκῆψιν προτείνουσ' ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν ἔκτεινας· Med. 744 : Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι· Or. 749 : Σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων.] Conjungitur sæpe cum aliis quoque vicinæ signif. vocabulis. Chrysost. De sacerd. : Σκήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις ῥᾳθυμίας. Dem. [p. 373, 10] : Σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. Id. [p. 540, 26] : Τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις

A οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει· et [p. 10, 27] : Οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν, ὑπολείπεται. [Ps.-Dem. p. 1476, 19 : Τὸ τοῦ χρόνου πλῆθος εἰκότως ἀναιρεῖ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγνοίας σκῆψιν.] Et Cic. Ad Att. 1, 11 : Σκήψεις atque ἀναβολαί, Prætextus atque procrastinationes. [Ἀναβολή interpr. etiam Photius s. Suidas.] Aristoph. [immo Soph. El. 584] : Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, Ne falsum prætexas. [Aristoph. vero Ach. 392 : Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.] Item, Σκῆψιν ποιεύμενος τὴν ξενίην, ap. Herodot. [5, 30], Hospitium prætexens. [7, 168 : Πρὸς τοὺς Ἕλληνάς σφι σκῆψις ἐπεποίητο, τῇπερ δὴ καὶ ἐχρήσαντο. Cum genit. 1, 147 : Οὗτοι μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. De σκήψει in foro Attico Photius : Σκ., πρόφασις, καὶ ἣν δίκη τις, οἷον ὑπωμοσία καὶ παραγραφή. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ (p. 966, 21)· Ἀλλ' ἐπὶ ταύτης σκήψεως εἰσελθὼν ἀμφότερ' αὐτὸν ἐπιδείξω (ἀμφότερα ὑμῖν ἐπιδεῖξαι). De trierarchis naufragium excusantibus dictum ap. Atticos v. in Σκήπτομαι. L. D. Σκήψεις τινὰς
B πρὸς τὸν βασιλέα πορισάμενος, Polyb. 5, 2, 9. Ἐπεπόριστο σκῆψιν ὡς ἀρρωστῶν, 8, 28, 1. Εἰσφερόμενος, 5, 74, 9; 7, 13, 1. Σκῆψιν προβαλόμενοι ὡς κτλ., 5, 56, 7. Οὐκ ἠπόρουν σκήψεων, 3, 68, 9. Σκήψεις τινὰς λέγοντες, 22, 22, 4. Schweigh. Lex. ‖ Photius et Suidas quod interpr. etiam φροντίς, pertinet ad σκέψις. L. D.] ‖ Nomen urbis Troicæ, ap. Dem. [p. 671, 8], Xen. [H. Gr. 3, 1 sæp., unde citat Steph. B., qui addit : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι τὴν Ῥέαν ἀντὶ τοῦ παιδὸς λίθον τεκεῖν], Plin. et alios : cujus civis dicitur Σκήψιος, ut ap. Athen. 12, [p. 552, C] : Μητρόδωρος ὁ Σκήψιος. [Et ap. Xen. l. c., Steph. B., Strabonem, qui Σκήψιον simpliciter dicit Demetrium Scepsium 13, p. 606, 607.] Sed hæc diversa esse videtur ab ea quæ vocatur Παλαίσκηψις, quam una cum Percope rex Persarum Themistocli donavit, στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ, Eust. p. 840. [Strabo 13, p. 606 : Δαρδάνιοι μέχρι Παλαισκήψεως καὶ αὐτῆς τῆς Σκήψεως· et sæpius in seqq. Ib. p. 607 : Ἔστι δ' ἡ μὲν Παλαίσκηψις ἐπάνω Κέβρηνος, κατὰ τὸ μετεωρότατον τῆς Ἴδης ἐγγὺς Πολι-
C χνης· ἐκαλεῖτο δὲ τότε Σκῆψις εἴτ' ἄλλως εἴτ' ἀπὸ τοῦ περίσκηπτον εἶναι τὸν τόπον, εἰ δεῖ τὰ παρὰ τοῖς βαρβάροις ἐν τῷ τότε ὀνόματα ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογεῖσθαι φωναῖς· ὕστερον δὲ κατωτέρω σταδίοις ξ' εἰς τὴν νῦν Σκῆψιν μετῳκίσθησαν ὑπὸ Σκαμανδρίου τε τοῦ Ἕκτορος καὶ Ἀσκανίου τοῦ Αἰνείου παιδός, etc., quibus urbis historiam persequitur. De regione circa illam Strabo 13, p. 606, τῇ Σκηψίᾳ.]

Σκιά, ἡ, Umbra : pro quo Ionice Σκιή. Hom. Od. Λ, [206] : Σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ. Hesiod. Ἔργ. [591] : Ἐν σκιῇ ἑζόμενον. [Ibid. 587 : Εἴη πετραίη τε σκιή. Æsch. Ag. 967 : Φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός. Eur. Iph. A. 109 : Κατ' εὐφρόνης σκιάν· Herc. F. 973 : Ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκιὰν ἔπτηξε· Bacch. 458 : Οὐχ ἡλίου βολαῖσιν, ἀλλ' ὑπὸ σκιᾶς. (Pro quo Plato Phædr. p. 239, B : Οὐδ' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ τεθραμμένον, ἀλλ' ὑπὸ συμμιγεῖ σκιᾷ.) Herodot. 7, 226 : Εἰ ὑπὸ σκιῇ ἔσοιτο πρὸς αὐτοὺς ἡ μάχη. Aristoph. Eccl. 496 : Ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον ... πάλιν μετασκεύαζε σαυτήν. De umbra gnomonis dictum v. in
D Ἑπτάπους. Lycophr. 1429 : Κιμμερὸς θ' ὅπως σκιὰ καλύψει πέτραν. Theocr. 5, 48 : Καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία τᾷ παρὰ τίν.] Et in prosa : ut Plutarch. Probl. Hell. : Τῶν ἀποθανόντων ψυχαὶ μὴ ποιοῦσι σκιάν. Sic Quintil., Corpus in lumine utique umbram facit. Et Celsus, Umbra quam parietes faciunt et viridaria. Xenoph. Cyrop. 8, [8, 17] : Ἑτέρας σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παριστῶσι, quum sc. non sufficiunt arborum umbræ. Hell. [7, 1, 38] : Πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκιὰν παρέχουσα [τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον οὐχ ἱκανὴν εἶναι τέττιγι σκιὰν παρέχειν], de aurea Xerxis platano : Virg., Ministrans umbram potantibus platanus. [Comm. 3, 8, 9 : Ἥλιος ὑπὲρ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει. (Et cum eodem verbo Plato Tim. p. 76, D.) Conv. 2, 18 : Γυμνάσομαι ἐν σκιᾷ. Plato Phædr. p. 229, B : Ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον· Reip. 7, p. 515, B : Οἴει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθεγγόμενον ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν;] Rursum Xenoph. Cyrop. 8 [l. c.] : Αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαί, Arborum rupiumque umbræ, s. Umbræ quas

arbores rupesque faciunt. Ovid. dicit Arboreæ umbræ, Nemorales umbræ, Levis umbra nemoris. [Œcon. 5, 9 : Πῶς δὲ ἥδιον θερίσαι ὕδασί τε καὶ πνεύμασι καὶ σκιαῖς ἢ κατ' ἀγρόν; 20, 18 : Ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. Cum genit. Plat. Reip. 6, p. 510, E : Ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσίν· Reip. 7, p. 517, D : Περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν.] Plutarch. [Mor. p. 647, F], σκιὰ σμίλακος. Improprie autem et metaph. idem Plutarch. [Mor. p. 479, C] dicit ceteras amicitias esse σκιὰς καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς φιλαδελφίας, et amoris erga parentes : ut Cic., Umbra et imago germanæ justitiæ. [Addit autem Plut. l. Menandri, in quo φίλου σκιάν.] Et ap. Athen. 6, [p. 246, A] dicitur quidam οὐκ ἄρτους ἐνηνοχέναι, ἀλλ' ἄρτων σκιάς, Umbras panum. [Εἰ γ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων, Si vel umbram argumenti haberet quo probet, Demosth. p. 622, A (552, 7). Ἴχνος ἢ σκιάν, Philo J. p. 798, E. Σκιὰν πάθους quam vocet Archigenes, Galen. vol. 7, p. 384, F. Hemst. Ps. 87, 7 : Ἔθεντό με ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου· quod Suid. et al. interpr. οἱ πρὸς θάνατον ἄγοντες κίνδυνοι.] Metaphorice et Pind. [Pyth. 8, 99] dicit σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. [Æsch. Ag. 839 : Ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς. Proprie Soph. fr. Tyrus ap. Ælian. N. A. 2, 10 : Πελείου δίκην, ἥτις ... ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον (suum). Et Chæremon ap. Athen. 13, p. 608, C : Κρόκον θ', ὃς ἡλιώδεις πέπλων ὑφάσμασιν σκιᾶς εἴδωλον εἰσομόργνυται. Plato Reip. 7, p. 532, C : Σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς δι' ἑτέρου τοιούτου φωτὸς ἀποσκιαζομένας. Soph. Aj. 126 : Ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν· fr. Aj. Locr. ap. Stob. Fl. 98, 14 : Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον. Et ib. 1 : Ὡς οὐδὲν ἐσμὲν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες. Eur. Med. 1224 : Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν· Andr. 745 : Σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢν φωνὴν ἔχεις ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 115, 7 : Φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ. Philemo ap. Stob. Fl. 30, 4, 21 : Γνῶσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν.] Quibus adde et hoc [Æschyli ap. Stob. Fl. 98, 49 : Τὸ βρότειον σπέρμα ... πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά·] Sophoclis [Ph. 946 : Κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν, εἴδωλον ἄλλως· Antig. 1170] apud Athenæum 12, [p. 547, C] : Τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην, Non emerim fumi umbra, i. e. Ne hilo quidem : quo modo et ὄνου σκιὰ de re frivola et nullius momenti. [V. Ὄνος, p. 1036, B.] Procopius Epist. : Ὄνου σκιάν, φασίν, ἐγκαλεῖς, De asini, ut ajunt, umbra litem moves. Lucian. Hermot. [c. 71] : Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες, De asini umbra certant, i. e. de re frivola. Et ib. [c. 79] : Τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, Umbram sectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. [Xenoph. Comm. 1, 6, 6 : Ἤδη ποτὲ ᾔσθου ἐμὲ διὰ θάλπος μαχόμενόν τῳ περὶ σκιᾶς;] Itemque ap. Plutarch. Symp. 7, σκιὰν φοβεῖσθαι, ut ap. [Plat. Phæd. p. 101, D : Δεδιὼς τὴν σαυτοῦ σκιάν. Ubi Aristoph. Babyl. fr. citat schol.] Cic., Umbram suam metuere, timere. [Σκιὰν τρέμειν Aristid. vol. 1, p. 62. Æsch. Ag. 1328 : Ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν. Alia locutione Xenoph. Comm. 2, 1, 22 : Πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν.] Est et coloribus sua σκιά. Plut. [Mor. p. 863, E] : Τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα [τρανότερα] ποιοῦσι, sc. pictores. Idem, Τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. Ubi aliquam obscuritatis etiam signif. habet, sicut et quum Idem De orac. Pyth. [p. 407, A] ait, Ἀσάφειάν τε καὶ σκιὰν τῷ φραζομένῳ μιγνύουσαν. [Ælian. N. A. 12, 25 : Πορφυραῖ δὲ ἄρα γε σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ μέσους ἐς κάλλος εἰσγράφουσιν (rectius al. γράφουσιν, de quo v. in Ἐσκαλλογραφεῖν, quod recte corrigi ἐς κάλλος γράφειν, etiam hic l. ostendit).] Sunt et defunctorum corporum umbræ, manes. Hom. Od. K, [495] de Tiresia : Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δέ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. Unde Cic. De divin. 1 : De Tiresia etiam apud Inferos Homerus ait, Solum sapere, ceteros umbrarum vagari modo. Sic in l. Plutarchi supra cit. Et apud Latinos poetas, Stygiæ, Infernæ, Exangues umbræ, Rex umbrarum. [Æsch. Sept. 976 : Πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά· Eum. 302 : Οὔτοι σ' Ἀπόλλων ... ῥύσαιτ' ἂν ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων, σκιάν. Soph. Aj. 1257 : Ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς· et similiter 301 : Σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα· El. 1159 : Ὅς σ' οὐδέ μοι προὔπεμψεν ... σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ. Eur. Hel. 1240 : Ἢ θάψεις σκιάν; Herc. F. 494 : Ἐλθὲ καὶ σκιὰ φάνηθί μοι, de Hercule. Id. fr. Meleag. ap. Stob. Fl. 97, 4 : Κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά. Plato Menon. p. 100, A : Ταὐτὸν ἂν καὶ εὐθὺς τοιοῦτος ὥσπερ παρὰ σκιὰς ἀληθὲς ἂν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν.] Porro et conviva ad cœnam dicitur σκιὰν suam adducere, quum amicum aliquem non invitatum secum adducit. Plut. Symp. 7, 6 [p. 707, A et seqq.] : Τὸ τῶν ἐπικλήτων ἔθος, οὓς νῦν σκιὰς καλοῦσιν, οὐ κεκλημένους αὐτούς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένους. Ubi vide plura de his σκιαῖς, et unde primum sic dictæ fuerint. Ibid. nota et Ἐπίκλητος. Latinis etiam Umbræ dicuntur. Horat. Ep. l. 1 ad Torqu. : Et nisi cœna prior potiorque puella Sabinum Detinet, assumam : locus est et pluribus umbris. Et Sat. 2, 8 : Quos Mæcenas adduxerat umbras.

[Σκιά, ἡ, Scia. Steph. Byz. in Σκιάς : Ἔστι καὶ Σκιὰ πολίχνιον Εὐβοίας, οὗ τὸ ἐθνικὸν Σκιεύς. Nisi scribendum Σκίᾳ. Ei autem conferendus l. Pausan. 4, 2, 3 : Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ἐν Σκίῳ μοίρᾳ τῆς Ἐρετρικῆς ἔγραψεν εἶναι Οἰχαλίαν.]

Σκιᾱγρᾰφέω, Adumbro. Gregor. : Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. [Philostr. Imag. p. 785, 11 : Διασχοῦσα ἡ φλὸξ ἄντρον τῷ Διονύσῳ σκιαγραφεῖ· V. Ap. 2, 28 fin. : Τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ σκιαγραφῆσαι βέλεσιν ἀνεστῶτα πρὸς σανίδα.] Et pass. ap. Philostr. [V. Ap. 1, 2 med.] : Ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα. Sic ἐσκιαγραφημένη ἡδονή, i. e. οὐ παναληθής, sed inanis et imaginaria et ludibrio constans. Bud. ex Plat. De rep. 9, [p. 583, B; 586, B; 7, p. 523, B : Τὰ πόρρωθεν φαινόμενα καὶ τὰ ἐσκ. Parmenid. p. 165, C : Οἷον ἐσκιαγραφημένα, ἀποστάντι μὲν ἓν πάντα φαινόμενα, προσελθόντι δὲ πολλά· Leg. 2, p. 663, C : Πείσει ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα. « Ἐσκιαγραφημέναι συμβουλαί, schol. Aristoph. ad Vesp. 1251. » Hemst. Zonaras p. 1657, σκιαγραφούμενον, τὸ ἀμυδρῶς καὶ ὀλιγοστιῶς καταλαμβανόμενον.]

C [Σκιαγράφημα, τό, Adumbratio. Plato Theæt. p. 208, E : Ἐπειδὴ ἐγγὺς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ λεγομένου. Tabula ita picta, ut contemplanti procul formæ rerum adumbratarum manifeste appareant; propius, nil nisi linearum et colorum confusio. Pope's *Essay on Criticism : Some figures monstrous and mis-shap'd appear, Consider'd singly or beheld too near Which, but proportion'd to their light or place, Due distance reconciles to form and grace.* Seager.]

Σκιαγραφία, ἡ, Adumbrata descriptio : nonnullis i. q. σκηνογραφία : proprie ἐπὶ τῆς μήπω κεχρωματισμένης ζωγραφίας. Plato De rep. 2, 19 [p. 365, C] : Σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet, ut videantur justi, qui non sunt, Virtutis imaginem, Non expressam virtutem veramque. [Ib. 10, p. 602, D.] Et Phædone [p. 69, B : Μὴ σκ. τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή] pro Inani specie virtutis, οὐδὲν ἀληθὲς ἐχούσης. [Critiæ p. 107, C : Σκιαγραφίᾳ ἀσαφεῖ καὶ ἀπατηλῷ χρώμεθα περὶ αὐτά. « Julian. Or. 7, p. 214, B : Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ· σκιαγραφίας γάρ φησι τὸν ψευδῆ καὶ ἄδικον δεῖσθαι. » Jacobs.] Dicitur et ἀποσκίασμα. Bud. [Aristot. Rhet. 3, 12, 5 : Ἡ δημηγορικὴ λέξις παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ. Ubi est var. σκιογρ. Euseb. Vit. Const. 1, 3, p. 406, D : Οἱ μὲν σκιαγραφίαις καὶ κηροχύτου γραφῆς ἀνθεσιν ... ἀνδρείκελα σχήματα τεκτηνάμενοι.]

Σκιαγραφικός, ή, όν, Ad umbratilem descriptionem pertinens, Umbratilis. [Proculus ap. Wyttenb. Philomath. l. 3, p. 91. L. Dind.]

Σκιαγράφος, ὁ, Qui umbram rei alicujus describit, i. e. Qui rem aliquam adumbrat. [Photius : Σκιαγράφος, ὁ νῦν σκηνογράφος· οὕτως Ἀπολλόδωρος. Hesychius : Σκιαγράφος ὁ Ἀπ. et in Σκιαγραφία post verba in illo cit. : Ἐλέγετο δέ τις καὶ Ἀπολλόδωρος ζωγράφος σκιογράφος (σκιαγρ. Biel.) ἀντὶ τοῦ σκηνογράφος, de quo nihil huc pertinent quæ addit. Adjective Theodor. Prodr. p. 81 : Δακτύλῳ σκιαγράφῳ. L. Dind.]

Σκιάδαι, οἱ, Rami majores et umbrosiores. Hesych. in Σκιάς : Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις, Σκιάδαι λέγονται. Apud Eundem legitur Σκιαδία, σκηνοπηγία· ἔστι

δὲ τόπος ἐν ᾧ τὰ μειράκια καθίζετο. Sed puto reponendum Σκιάδια, σκηνοπήγια : ut σκιάδια vocet, quæ Demetr. Scepius ap. Athen. σκιάδας, Umbracula σκηναῖς similia, in quibus juventus Spartana celebrabat Κάρνεια : ut Judæi mense Septembri ἐν σκηναῖς, i. e. In tabernaculis, sua σκηνοπήγια agitabant. Vide Σκιάς.

[Σκιάδειον, τό.] Σκιάδιον, τὸ, Umbraculum [Gl.], Umbella, i. q. σκιάς : ut τὸ Διονύσου σκιάδιον ap. Polluc. [10, 127 : Θολία, πλέγμα τι θολοειδὲς ἐπὶ σκιᾷ καὶ ῥιπίς, καὶ σκιάδιον, ὃ καὶ σκιάδα ἂν εἴποις· οὕτω γὰρ τὸ Διονύσου σκιάδιον καλεῖται. Καὶ πτερὸν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμῳδοποιοὶ καλοῦσιν· ὁ δὲ Στράττις ἐν Ψυχασταῖς προειπὼν ῥιπίδα ἐπήγαγε, Εἴτε σκιάδιον], et Hesych., quod Athen. σκιάδα nominat. [V. ejusd. gl. infra in signif. Pilei cit.] Et ap. eund. Polluc. 7, [174] : Σκιάδιον γυναικεῖον, Umbella s. Umbraculum mulierum, quo faciem a sole protegunt, ubi etiam ait θολίαν vocari solitum πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. [Ab hoc autem σκιὰς duci diminut. σκιάδιον Eustathii opinio est Il. p. 857, 36 : Ἡ σκιὰς, ἧς ὑποκοριστικὸν τὸ σκιάδιον, qui tamen etiam scripturam per ει memorat Il. p. 951, 4. Sed Pollucem quidem σκιάδειον scripsisse conjicio ex loco Strattidis, qui certe non ignotum Atticis voc. σκιάδιον posuerat, quod librariorum et grammaticorum est inventum, sed σκιάδειον. V. Σκιλλεῖον.] Scribitur et Σκιάδειον, per diphthongum ει in penult., in manuscriptis etiam libris : quo modo et ap. Aristoph. [Th. 823 : Ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν ... τὸ σκιάδειον· 829 : Τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις ... ἐν ταῖς στρατιαῖς ἔρριπται τὸ σκιάδειον, ubi altero l. scutum dici animadvertit schol.] Av. [1508] : Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε ἄνωθεν· ubi schol. annotat, σκιάδειον esse κατασκεύασμά τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιοῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apparet autem ex Aristoph. verbis, illud σκιάδειον mulieres non imposuisse capiti, ut solent petasos et pileos stramineos; sed a famulo aut famula id gestari solitum, et supra earum caput teneri : sicut Xerxes equitabat sub σκιάδι itidem s. οὐρανίσκῳ, aut umbraculo οὐρανορόφῳ : ut et in Σκιαδίσκη videbis. [Ib. 1550 : Φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ. V. Harpocr. infra cit. Pausan. 7, 22, 6 : Γυνὴ νέα καὶ εἶδους εὖ ἔχουσα ἐπὶ τῷ θρόνῳ, θεράπαινα δὲ αὐτῇ προσέστηκε σκιάδειον φέρουσα, ubi correxi vulg. σκιάδιον.] Habetque plicas hoc σκιάδειον, et, quum usus requirit, expanditur; quum usus non est, complicatur : ut intelligitur ex Aristoph. Eq. [1348] : Ἐξεπετάννυτο Ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο. Talia umbracula hodieque solent in Italia tempore æstivo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum Pollux 10, c. 28 [§ 127], quum muliebria σκεύη recensens, synonymως videatur ponere σκιάδιον, ῥιπίδα, πτερον, videtur σκιάδιον pro Flabello etiam accipere. In Italia certe aliquæ ditiores matronæ pavonum pennis contextis uti solent æstivo tempore, non minus umbraculi loco, ad arcendum solem a facie, quam flabelli, ad muscas abigendas aut ventum sibi faciendum. [Harpocratio in Σκαφηφόροι· Δημήτριος ἐν γ' Νομοθεσίας φησὶν ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδια, ubi libri duo per ει. De Photio Dobr. : « Ὑδρία καὶ σκιάδια m. pr. Sed hoc mut. a m. antiq. » || Hesychius : Θολία, πέτασος εἰς ὀξὺ συνηγμένος, σκιάδιον. Schol. Theocr. 15, 38 : Τὴν θολίαν, ἤγουν τὸ σκιάδειον, τὸν πέτασον... Οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδειον σκίρον καλοῦσι. » Eust. Il. p. 613, 43 : Ἔστι δὲ εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλον φησὶν ἀσκητόν. » Ducang. App. p. 172. || Pileus, viris ecclesiasticis ac laicis communis, apud Græcos. De ecclesiasticis testatur Symeon Thessalon. De sacris Ordinat. c. 5, ubi de sciadiis sacerdotum : Τοίνυν οἱ διάκονοι καὶ ἱερεῖς ὅμοια ἱματίοις ἄνωθεν ἐνδύονται ἀμφία καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὰ σκιάδια καὶ λοιπὰ συνήθη φορέματα. Sgurop. Hist. Conc. Flor. 4, 18, de patriarcha Cp. Venetiis agente : Προσέταξε περιελεῖν τὰ σκιάδια ἐκ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, καὶ περιείλομεν. Christoph. Angelus de hod. Græc. statu c. 21 : Καὶ ιστάμενος ἐκβάλλει τὸ σκιάδιον αὐτοῦ ἢ τὸ περικεφάλαιον. De Imperatore et proceribus Pachym. 7, 21 : Τιμηθεὶς τῇ τῶν μεγιστάνων χρυσοκοκκίνῳ καλύπτρᾳ ... Catalog. Reg. offic. Palatii : Ἰστέον ὅτι χρυσοκόκκινα σκιάδια φοροῦσιν οἱ ἀπὸ τοῦ Πανυπερσεβάστου μέχρι τοῦ μεγάλου στρατοπεδάρχου. Codin. c. 3, 1 : Τὸ περικάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ δεσπότου τὸ καλούμενον σκιάδιον ὁλομάργαρον. Et alii. || Σκιάδιον in Glossis Mss. Reg. cod. 930 καρούκα, Carruca, et apud Suidam (et Photium : Σκιαδείων, καρουχιῶν, ubi manus prima σκιαδίων, et καρουχίων, ut Suidas. Dicuntur autem rhedæ opertæ). V. Reines. Inscr. p. 91. Ducang. || Latiori signif. de Loco opaco, ut videtur, Theodor. Stud. p. 430, C : Ἔμπροσθεν αὐτῶν πορευόμενος τὰς τροφὰς αὐτοῖς (τοῖς θρέμμασι) περιποιεῖται (ὁ ποιμὴν), ἐφ' ὕδωρ ἀναπαύσεως καὶ σκιαδίων περιορίζων, καὶ ὅσα ἄλλα ἔστιν ὁρᾷν ἐν ποιμαντικῇ ῥάβδῳ. L. D.] || Σκιάδιον, ut et πέτασος, dicitur Umbella quæ in herbis nonnullis cernitur, ut fœniculo, cicuta, aniso, et ea quæ σκιὰς propterea nominatur : Lat. Muscarium appellant. Diosc. 3, 68, de ligustico : Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ σπέρμα. Itidem cap. sequenti, de staphylino : Σκιάδιον ἔχοντα ἀνήθῳ παραπλήσιον. Et c. 55, de panace : Σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρόν. De quo Plin. 12, 26 : Semine in muscariis dependente, ut ferulæ. [Theophr. H. Pl. 9, 12, 2, ubi item male per ι. L. D. Schol. Nicandri Th. 661 : Τροχίην δὲ χαίτην ἤγουν περιφερῆ· ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαιμήλου τοιαῦτα, ὅμοια ὀριγάνῳ· τὴν δὲ τοιαύτην σκιάδειον καλοῦσι. Wakef. || Singularis est signif. quam ponit Hesychius in gl. a Musuro deleta : Σκιάδιον, σκηνίκωμα, λαύκιον, ubi notandum etiam σκηνίκωμα, nisi scribendum est σκήνωμα. Λαύκιον autem esse videtur Lautium.]

Σκιαδεὺς, έως, ὁ, Piscis genus est, qui a nonnullis vocatur Σκίαινα, teste Hesych. et Athen. 7, [p. 322, F] ubi ex Numenio, Ὁτὲ δ' ἀγρόμενον σκιαδῆα. Ibid. ex Epicharmo locus citatur, in quo dicitur Σκιαθίς. [Conf. p. 288, B; 307, C.] Plin. discrimen facit inter sciadeum et sciænam, sub finem libri 32 : Scorpæna, scorpios : sciadeus, sciæna : scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum : sciænam, feminam : ut dicitur μύρος et μύραινα. Meminit σκιαίνης Aristot. H. A. 8, 19. [Ælian. N. A. 9, 7.] Eadem Σκίαινα nominatur et Σκινὶς, ut docet Galen. De fac. alim. 3, 30, ubi μαλακοσάρκους pisces enumerat, Καθάπερ οὐδὲ σκινίδες, ἢ σκίαιναι· δισσῶς γὰρ ὀνομάζονται. Et initio capitis κίθαροι καὶ σκινίδες. Sunt qui Umbras vulgo quoque appellari tradant.

[Σκιαδηφορέω, Σκιαδηφόρος. V. Σκιαδοφ—.]

[Σκιαδία vox nihili. V. Σκιάδαι.]

[Σκιάδιον, scriptura vitiosa pro σκιάδειον, quod v.]

Σκιᾰδίσκη, ἡ, Umbella, Umbraculum, i. q. σκιάδιον et σκιάς. Athen. 12, [p. 534, A] ex Anacr. de Artemone, Σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην Φορεῖ γυναιξὶν αὔτως, Umbellam eburneam gestat ut mulieres. Domi autem quum desidebat, Χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο οἰκέται ὑπερεῖχον. Vide Plut. Pericle p. 303 meæ edit. [c. 27.]

[Σκιαδμὸς, ὁ, quod inter nomina in δμὸς ponit Arcad. p. 58, 10, significare videtur Obumbrationem.]

[Σκιαδοφορέω. V. Σκιαδοφόρος.]

Σκιᾰδοφόρος, ὁ, Umbraculum ferens, ὁ σκιάδα s. θολίαν φορῶν. Σκιαδοφορέω, Umbraculum gesto. Utrumque legitur ap. Polluc. 7, [174] ubi de muliebri σκιαδίῳ. [Ælian. V. H. 6, 1 : Τὰς παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον.] Apud Eundem legitur et Σκιαδηφόροι, eod. l., c. 29 in fine [§ 134], Ἐκ δὲ τῶν φερόντων, καὶ Σκιαδηφόροι καὶ Λαμπαδηφόροι. Ubi innuit σκιαδηφόρους esse Qui umbracula illa concamerata s. fornicata, οὐρανόροφα, bajulare solent, quibus se delicati et umbratici quidam contra solis, ut videtur, injuriam protegunt, quemadmodum τρυφερὸς ille Artemon, de quo vide et in Σκιαδίσκη. [Ælian. N. A. 16, 18 : Σκιαδηφόρα δένδρα, Umbellifera. Ubi olim σκιαδοφόρα.]

[Σκιάδριον, Libellum, Ducang. corr. Σκιάδιον, Umbellum : fort. Σκιάδειον, Umbellam. Angl.]

[Σκιάεις, εσσα, εν, i. q. σκιόεις. Chœrob. p. 59, 35 : Τὰ εἰς εις οὐ θέλουσι παραλήγεσθαι τῷ ι, ἀλλ' ἢ τῷ η ... ἢ τῷ ο ... ἢ τῷ α, οἷον σκιάεις.]

Σκιάζω, i. q. σκιάω, ut σκεπάζω cum σκεπάω, Umbro [Gl.], Inumbro, Obumbro, etiam Opaca umbra

tego, Obscuro. Hom. Il. Φ, [232] : Εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν· possis tamen hoc σκιάσῃ a σκιάω etiam formare. Ubi sicut dicit, εἰσόκεν δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ ἄρουραν, ita Cic., Quum terram nox opacasset. Item, Sol quum terras larga luce compleverit, easdem modo his, modo illis ex partibus opacet. [Alciphr. Epist. 3, 12 : Φιλήνεμόν τινα ἐκλεξάμενος πίτυν, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον. Idem ibid. 4 : Ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην.] Lucian. Lexiph. [c. 4] : Γνώμων σκιάζει μέσον πόλον· Zeux. [c. 5] : Σκιάσαι ἐς δέον, Umbræ addere quantum requiritur, s. Inumbrare picta quantum opus est. [Soph. fr. Lemn. ap. Etym. M. v. Ἄθως cit. : Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός. Ubi alii καλύπτει. Eur. Hipp. 134 : Λεπτὰ δὲ φάρη ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν· Phœn. 309 : Σκιάζων δέραν ἐμάν. Callim. Ep. 49, 4 : Ὧραι Διονυσιάδες ... μίτραισί τε καὶ ῥόδων αὔτοις σαφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν. Xen. Œc. 19, 18 : Περιπεταννύουσα τὰ οἴναρα (ἡ ἄμπελος) διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν. De coma Eur. Iph. T. 1151 : Ὅθι πολυποίκιλα φάρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα γένυσιν ἐσκίαζον. Et similiter de barba pass. Phoen. 63 : Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Statyll. Flacc. Anth. Pal. 12, 26, 4 : Αὐτὸς ἴσως σκιάσαι γένυν εὔξατο. Herodot. 6, 117 : Ἄνδρα, τοῦ τὸ γένειον τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν.] Pass. Σκιάζομαι, Umbror, Inumbror, Obumbror, Opacor. [Ctesias in Σκιάπους cit. : Σκιάζονται τοῖς ποσίν.] Plut. Camillo [c. 33] : Κλάδοις σκιάζονται, ut Virg., Tempora umbrata quercu. [Alex. c. 67, cum eod. dat.]

Σκιαθήρας, ὁ, Umbræ indagator, instrumentum architectonicum. Vitruv. 1, 6 : Supraque ejus loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. [Ubi sunt varr. —tes pro —ras, et scio— pro scia—, quarum illa ad formam —ρος, de qua infra, referenda videtur.] Vide et Γνώμων et Σκιόθηρον. [|| Adj. Σκιαθηρικὸς, ή, όν. Ὄργανα σκιαθηρικὰ, schol. Basilii ad Gregor. ap. Hoffmann. ad Marcian. Her. p. XXI. OSANN.]

[Σκιαθίς. V. Σκιαδεύς.]

[Σκίαθις, ιδος, Sciathis, mons Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 14, 1 : Καρυῶν δὲ στάδια πέντε ἀφέστηκεν ἥ τε Ὄρυξις καλουμένη καὶ ἕτερον ὄρος Σκίαθις. Liber unus Σκιαθός.]

[Σκίαθος, ἡ, Sciathus. Νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιάθιος, Steph. Byz. Simonidi memoratam testatur schol. Apoll. Rh. 1, 583. Conf. Herodot. 7, 179 sqq.; 8, 7, Demosth. p. 49, 4; 99, 2, Theophr. C. Pl. 6, 18, 9, et geographi. ῐᾰ]

[Σκίαινα. V. Σκιαδεύς.]

[Σκιακὸς, ή, όν, i. q. σκιώδης, Opacus. Herodian. Epimer. p. 126. Nisi scrib. σκιαρός.]

[Σκιάλλιος, ὁ, epitheton Apollinis. Macrob. Sat. 1, 17 : « Ἀπόλλων σκιάλλιος, ὅτι τὰς κινήσεις ἀλλοίας ποιεῖ, semper nobis ab austro currens. » ELBERL.]

[Σκιαλογέω. V. Σκιολογέω.]

Σκιαμαχέω, Pugno cum umbra : ut qui secum ipsi pugnam meditantes, nemine repugnante, certant : ideoque ut plurimum in inaniter laborantes dicitur. Plato Apol. Socr. [p. 18, D] : Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα· ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον, καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Sic De rep. 7, [p. 520, C : Ὑπὸ σκιαμαχούντων πρὸς ἀλλήλους] et 8, [p. 830, C : Ἆρά γε οὐκ ἐτολμήσαμεν ἂν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκιαμαχεῖν;] Itidemque Plut. De plac. philos. 4, [12] : Πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, Quum umbra digladiantis depugnantisque, i. e. Inaniter brachia jactantis. Lucian. Hermot. [c. 33] : Σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας. Dionys. Areop. σκιαμαχεῖν usurpavit pro Meditari pugnam, et acriter quasi pugnantem vincentemque sibi placere, Bud. [Scilicet σκιαμαχέω non tam significat Cum umbra pugno, quam In umbra, i. e. non in aperto campo, sed in schola, in gymnasio : quare etiam generatim signif. Exercitationis s. Ostentationis causa pugno, ut ap. Athen. 4, p. 154, A. SCHWEIGH. Hæc interpr. neque usui convenit neque analogiæ. Pausan. 6, 10, 3 : Σκιαμαχοῦντος ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατα τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς. || « Passivo Lucian. Pisc. c. 35 : Πτερόεντα ἔπη μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα, Alata verba quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. » BRUNCK.]

Σκιαμαχία, ἡ, Dimicatio ejusmodi, quæ sc. cum umbra fit, non repugnante ullo adversario. [Galen. vol. 6, p. 87 : Ἀκροχειρισμοὶ δὲ καὶ σκιομαχία (scr. σκιαμ.) ἴδια χειρῶν (γυμνάσια).] Plutarchus [Mor. p. 514, D] et Scribendi studium, quo garriendi pruritum sedari posse putat, σκιαμαχίαν nuncupat. [Eust. Il. p. 663, 16 : Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων.]

Σκιάπους, οδος, ὁ, ἡ, Umbram sibi pede faciens, Umbra pedum se protegens. Sunt Σκιάποδες populi quidam Libyæ, sic dicti quod majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant, ut Plin. tradit supra in Μονοσκελής. Harpocr. ex Ctesiæ Periplo Asiæ : Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν. [Idem citat Antiphontem Περὶ ὁμονοίας, Archippum Photius.] Scribit inter alia Suid. [ex schol. Aristoph. Av. 1552 : Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ', ἄλουτος οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης], hoc hominum genus ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. Vide apud Eundem alia [ex iisdem scholiis], et ap. Hesych. [Et Steph. Byz., qui, Ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου. L. D. Philostr. V. Ap. 3, 45, p. 133, 1. WAKEF. Tzetz. Hist. 7, hist. 154. ᾱ]

[Σκιάρα, ἡ Κεφαλληνία, Hesychius. Quod quum pro epitheto haberet Palmerius, acuendum putabat.]

[Σκιαρόκομος, ὁ, ἡ, Foliis opacus. Eur. Bacch. 876 : Σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας. V. Σκιαρὸς in Σκιερός.]

[Σκιαρός. V. Σκιερός.]

Σκιὰς, άδος, ἡ, Umbraculum fornicatum, τὸ θολοειδὲς σκιάδιον [σκιάδειον] ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται, Hesych. [Photius : Σκιὰς καὶ Σκιάδειον, ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται· οὕτως Εὔπολις. Pollux 7, 174 : Σκιὰς, ὑφ' ᾗ ὁ Δ. κ.] Sic [Callixen. ap.] Athen. 5, [p. 198, F] in descriptione pompæ Bacchicæ : Ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ, καὶ βότρυσιν διαλίθοις πολυτελέσιν· εἶχε δὲ σκιάδα. [Ib. D : Περιέκειτο δ' αὐτῷ (Baccho) καὶ σκιὰς ἐκ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου καὶ τῆς λοιπῆς ὀπώρας κεκοσμημένη.] Itidem accipi potest ap. Plut. Themistocle [c. 16] de Xerxe prælium navale spectante, Καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, Sub aureo umbraculo : qualia umbracula s. σκηναὶ erant οὐρανόροφα, unde et οὐρανίσκοι. [Theocr. 15, 119 : Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντες ἀνήθῳ δέδμανται. Ubi schol., σκηναί.] Et apud Lacedæmonios σκιάδες erant Umbracula s. Tabernacula in quibus militari more contubernalia convivia exercebant, Bud. Locus est ap. Athen. 4, [p. 141, F], ubi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est, quod Κάρνεια appellant; ex Demetrio Scepsio : Μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ· σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι· καὶ ἐννέα καθ' ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι. Idem Bud. interpr. etiam Tentorium, ap. Plut. Antonio [c. 26] de Cleopatra navigante : Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένη γραφικῶς. Sic Hesych. σκιὰς exp. σκηνὴ ὠροφωμένη, Tentorium concameratum et fornicatum : ut Athen. σκηνὴ οὐρανόροφος. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym., σκιάδα antiqua voce apud Lacedæmonios vocatum fuisse τὸ ᾠδεῖον : quoniam οἶκος fuit στρογγύλος : cujusmodi domos, διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μιμήματα τῶν σκιαδίων, antiquos vocasse σκιάδας : vulgus autem Græcorum nominasse θολίας : necnon τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς, quosdam appellasse θόλους, quosdam, θολίας. [Tryphon Anth. Pal. 9, 488, epigr. inscripto Εἰς Τέρπην κιθαρῳδὸν, ἐν σκιάδι τῇ Λακωνικῇ σύκῳ βληθέντα καὶ ἀποθανόντα : Τέρπης εὐφόρμιγγα κρέκων σκιάδεσσιν ἀοιδὰν κάτθανεν ἐν Λακεδαιμονίοις.] Itidem Hesych. σκιὰς exp. τὸ πρυτανεῖον, alio nomine θόλος Athenis dictum. [Photius s. Suidas, σημαίνει δὲ καὶ τὴν παρὰ Ἀθηναίοις λεγομένην θόλον. Harpocratio v. Θόλος ex Ammonio ἐν δ' Περὶ βωμῶν : Ὁ δὲ τόπος ὅπου ἑστιῶνται

οἱ πρυτάνεις καλεῖται θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ σκιάς. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 167, n. 123, 39 : Τὰ σταθμὰ παραδοῦναι Θεόδωρον ... τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ· p. 315, n. 184, 21 : Ἱερεὺς Φωσφ.... καὶ ἐπὶ Σκιάδος, et ubi Φωσφόρων, p. 317, n. 187, 15. Conf. Bœckh. p. 326. Pausan. 3, 12, 10 : Ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐστιν ἔξοδος (Spartæ) καθ' ἣν πεποίηταί σφισιν ἡ καλουμένη Σκιάς, ἔνθα καὶ νῦν ἔτι ἐκκλησιάζουσι.] Idem [Photius s. Suidas cum] Hesych. σκιὰς exp. ἡ ἀναδενδράς [Mœris p. 341 : Σκ. Ἀττικοί, ἀν. κοινόν] : quo nomine solet plerumque intelligi Vitis arbustiva, i. e. quæ arbores conscendit. Apud Athen. videtur esse nomen Herbæ. Sic enim ille 9, [p. 371, D] ex Phania De plantis lib. 1 : Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, ἄννισον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλίς, κώνειον, κόριον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον. Apud Latinos vero Umbella dicitur ipse πέτασος τῶν πετασωδῶν plantarum : nominatur igitur hæc σκιάς, ab umbella s. petaso : illa autem Hesychii, quia arbores scandit et umbram facit. [Idem in Σκιὰς post πρυτανεῖον addit : Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις σκιάδαι λέγονται. Καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο. Ubi σκιάδες legendum, nisi alio hæc pertinent.]

[Σκιάς, άδος, ἡ, Scias. Χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης τὸ ἐθνικόν, ὡς Λευκὰς Λευκάτης. Steph. Byz. Pausan. 8, 35, 5 : Τρισὶ δὲ ἀπὸ Μεγάλης πόλεως ἀπωτέρω σταδίοις καὶ δέκα Σκιάς τε καλούμενον χωρίον καὶ Ἀρτέμιδος Σκιάτιδος ἐρείπιά ἐστιν ἱεροῦ· ποιῆσαι δὲ αὐτὸ ἐλέγετο Ἀριστόδημος ὁ τυραννήσας. Ubi libri Σκιά.]

[Σκίασις, εως, ἡ, Obumbratio. Hesych. in Σκιά. Hemst.]

Σκίασμα, τό, exp. non solum Umbra [Diodor. 2, 31 : Τὰς ἐκλείψεις ποιεῖται (luna) διὰ τὸ σκίασμα τῆς γῆς. Plut. Mor. p. 891, F : Τὰς ἐκλείψεις (τὴν σελήνην ποιεῖσθαι) εἰς τὸ σκίασμα τῆς γῆς ἐμπίπτουσαν· 923, A : Ταῖς διὰ τοῦ σκιάσματος (lunæ) παρόδοις· Dion. c. 24 et alibi. Dio Cass. 60, 26. Basil. M. vol. 1, p. 52, E : Ἡ νὺξ οὐδὲν ἕτερον οὖσα ἢ σκίασμα γῆς. Gregor. Naz. vol. 2, p. 239, A : Σκιάσματα, ψυκτῆρας, ἐκμεθύσματα], sed et Adumbratio. [Callistrati Stat. 5, p. 151, 16 (896) : Τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος κατεχομένῳ σκιάσματι, de imagine statuæ aqua repercussa. || I. q. σκιάδειον, Umbella. Eustath. Opusc. p. 284, 36 : Σκίασμα στρατιώτου κεφαλῆς, quod 41 σκιάδιον. L. Dind.]

[Σκιασμός, ὁ, Umbra. Schol. Arati 869 : Εἰ βραχύς τις σκιασμὸς περὶ αὐτὰς εἴη, οἷος ἐκ μαλακοῦ νέφους ἐπιγίνεται.]

[Σκιαστής, ὁ, epith. Apollinis ap. Lacedæmonios sec. schol. Lycophr. 561 : Ταύρους, ὧν ἀλκὴν ἑνὸς οὐδ' ὁ Σκιαστὴς Ὀρχιεὺς Τελφούσιος ἐμέμψατο. V. autem Σκιαστός.]

[Σκιαστικός, ή, όν, Umbram faciens. Schol. Soph. OEd. C. 318 : Ἡλιοστερής) σκιαστική. Et Suidas in eod. voc.]

[Σκιαστός, ὁ, unde ap. Constantin. Cærim. p. 331, C : Ἰστέον ὅτι ἐγραμμίσθησαν ἀπὸ δαφνῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων οἷον σταυρία καὶ στεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά, quod retinuit Int. Lat., ut Σκιάστρια, ἡ, ap. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 135 ed. Colon. : Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες σκιάστριαι ἑκατόν, Int. non reddidit, sed græcum voc. posuit. Videntur esse famulæ Umbram facientes, ut Σκιαστής, ὁ, de ejusmodi famulo usurpat Gregor. Naz. vol. 2, p. 222, B : Στρωταί, θυρωροί, κλήτορες, κοιμήτορες, ἀνθηφόροι, ῥαντῆρες, ἐκμαγεῖς κύκλων, γευσταί, σκιασταί, νευμάτων ἐπίσκοποι. Ducangius, qui σκιάστρια ap. Constantinum componit cum loco Zosimi Panop. Ms. : Ἀλλὰ φέρονται ἰατροὶ ἔχοντες βίβλους καταζωγράφους γραμμικὰς σκιαστὰς ἐχούσας γραμμάς, sed utrumque explicare omisit, σκιαστής ap. scriptorem post Theophanem p. 435 et Simeon. Logoth. in Armenio n. 4 : Ἦν δὲ υἱὸς Παγκρατίου σκιαστοῦ, καὶ ἐκ παιδόθεν δαίμονα εἶχε, non Pileorum s. τῶν σκιαδίων artificem, ut Int., sed Phrygionem intelligit, qui varii coloris filis vel laneis vel sericeis, in vestibus, ut pictores, adumbraret, confertque σκιὰν pictorum, ut supra dictum, et colorum. Poterat etiam ζώνας σκιωτάς, quod v. L. Dind.]

[Σκιάτης, Σκιᾶτις. V. Σκιὰς n. pr.]

[Σκιᾱτρᾰφέω s. Σκιατροφέω, In umbra nutrio. Activi ex. est ap. Maximum Tyr. 28, 3.] Σκιατροφοῦμαι sive Σκιατραφοῦμαι, In umbra nutrior, Sub umbraculis educor, Umbratilem s. Umbraticam vitam dego. [Pollux 6, 185 : Βιαζομένῳ δ' ἂν εἰς χρῆσιν ἔλθοι καὶ τὸ σκιατροφεῖσθαι. Ubi al. ἐσκιατραφῆσθαι vel —τροφῆσθαι.] Dicitur tam de plantis quam [« de » add. HSt. Ms. Vind.] hominibus. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4] : Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει· ubi nota opposita esse σκιατροφεῖσθαι et τῷ ἡλίῳ παραδίδοσθαι. [Alia formæ per ο exx. Lobeck. ad Phryn. p. 578 addit Athen. 12, p. 515, E, Maximi Tyr. Diss. 28, 3; 30, 7, et ubi alii per α, Synes. p. 76, C. V. sub finem. Fr. olim ad Eur. Belleroph. relatum ap. Stob. Fl. 97, 17, 8 : Θερμὰ θ' ἡλίου τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος, ubi cod. A per ο. Duplici vitio ἐσκιοτροφημένα Suidas in h. v. exhibet in fr. Aristophanis.] Et ap. Xen. [OEc. 4, 2] de artibus mechanicis : Καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι. Item σκιατραφοῦνται, In umbraculis nutriuntur et in solem non prodeunt, quales delicati, qui a sole aduri timent. Athen. de Lydis, 12, [p. 515, E] : Διὰ τρυφὴν παραδείσους παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et Plut. De puer. educ. [p. 8, D] : Πόλεμος ἐσκιατραφημένην σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, Corpora vitæ umbratili et delicatæ innutrita. Præt. perf. activæ vocis passivam signif. habet et ipsum. Nam dicitur Ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, In vita umbratili educatus, In umbraculis nutritus, ut delicatulus aliquis aut qui sedentariam artem exercet. Plato De rep. 8, p. 110 [556, D] : Ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Sed videtur hoc verbum σκιατραφέω derivatum esse ex nom. Σκιατραφής, significante Qui in umbra s. vita umbratili educatus est, In umbraculis nutritus : ut σκιατραφέω sit In umbra s. vita umbratica educatus sum, Sub umbraculis nutritus sum. [Adj. Σκιατραφής, ὁ, ἡ, est ap. Agathiam Hist. 1, 7 : Ἀνδράριον σκιατραφές τε καὶ ἁβροδίαιτον.] Ionice pro σκιατροφοῦμαι dicitur Σκιητροφοῦμαι. Herodot. 6, [12] : Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, In umbra degebant, s. Umbraticam vitam agebant. [Et act. σκιητροφέουσι 3, 12 : Τοῖσι δὲ Πέρσῃσι, ὅτι ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλάς, αἴτιον τόδε, σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας φορέοντες. Utroque loco libri consentiunt in ο. Nihilominus ego non tantum Herodoto, aut, ut alii, veteribus Atticis, sed etiam ceteris restituendam puto formam σκιατραφέω, ἐσκιατραφημένος, etc., quum non dicatur σκιάτροφος, neque σκιατροφέω formari aut dici potuerit, ut εὐτροφέω. L. Dindorf.]

[Σκιατραφής. V. Σκιατραφέω.]

Σκιατροφία sive Σκιατραφία, ἡ, Vita umbratilis s. umbratica : quod posterius ap. Plut. legitur, Apophth. Lac. [p. 209, C] : Σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. [Æmil. Paul. c. 31.] Alii interpr. Otium umbratile, Deliciæ umbratiles. Prius autem Σκιατροφία ap. Polluc. legitur : 6, c. 39 [§ 185], Περὶ τοῦ τρυφᾶν. [Sed al. per α. Diodor. 20, 62, Ἐν ἀνέσει καὶ σκιατραφίᾳ ex libro Flor. restitui pro σκιατροφίᾳ. Inter utrumque variat scriptura ap. Plut. Thes. c. 23, Lycurg. c. 14, Agesil. c. 9, cui, ut in Σκιατραφέω dictum, semper restituendum σκιατραφία. L. Dind.]

Σκιατροφίας, ὁ, i. q. ἐσκιατροφημένος s. ἐσκιατραφηκώς, In umbratili vita educatus, Sub umbraculis nutritus, s. Umbraticus : ut Planto dicitur Umbraticus homo, qui in umbra sub tecto vitam otiosam agit. Pollux 6, c. 39 [§ 185] : Οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι, σκιατροφίαι καλοῦνται. [Conf. 4, 147. Utroque loco interpretes ex codd. recte Σκιατραφίας.]

Σκιαυγέω, Cæcutio more eorum, qui ex umbra aut tenebris prodeuntes, ad lucis aspectum caligant, ἀμβλυώττω, Galen. Gloss. [Iterum HSt. :] Σκιαυγέω, in VV. LL. exp. Cæcutio, ἀμβλυώττω. [Hippocr. p. 57, 11; 558, 21 : Αἱ κόραι σκίδνανται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ σκιαυγέει.]

Σκιάω, άσω, Obumbro, Inumbro, Umbra opaca obtego [Apoll. Rh. 1, 604 : Ἄθω κολώνη, ἣ ... Λῆμνον ... ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει. Nicand. Th. 31 : Ἦδ' ἵνα ποίη πρῶτα κυϊσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους. Arat.

864 : Ὅτε σκιάησι κατ' ἰθὺ ἱσταμένη γαίης τε καὶ ἠελίοιο σελήνη. V. Σκιπάω] : pro quo poetice dicitur Σκιόω, ut κομόω, pro κομάω. Hom. Od. Β, [388], Γ, [487] et Λ, [12] : Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. [Aratus 600 : Ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ ... σκιόωνται.]

[Σκιγγόμαγον, τὸ, Scingomagum, Italiæ et Galliæ in confinus, ap. Strab. 4, p. 179.]

[Σκιγκάριον, τὸ, diminut. seq. σκίγκος. Salmas. Homon. hyl. iatr. p. 195 : « Vulgus Græciæ ejusmodi diminutivæ formæ (in άριον) vocabulis gaudebat, ex quibus pleraque Arabica efficta, ut *Secancur* ab σκιγκάριον. »]

Σκίγγος, ὁ, pro quo et Σκίγκος scriptum invenitur, crocodilus est terrestris : alius in Ægypto, alius in India, alius in Rubro mari nascens. Vid. Dioscor. 2, 71. [Σκίγκος ὁ μέν τίς ἐστιν Αἰγύπτιος, ὁ δὲ Ἰνδικός, ἄλλος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ γεννώμενος· ἕτερος δὲ ἐν τῇ Λυδίᾳ (Λιβύᾳ Sambucus, quod Λιβύῃ certe dicendum foret, etiamsi ferri posset Mauritaniæ partem dici Libyam. Et quum Lacuna et cod. ap. Villoison. Epistt. Vin. p. 110 ponant ἐν Ἀπουλίᾳ ἢ Λυδίᾳ, Oribasius ἐν Ἀπολλωνίᾳ, aliud quid latere probabile est) τῆς Μαυρουσιάδος εὑρίσκεται.] Interpretantur quidam Scingus, quidam Scincus scribunt. [Alia nonnulla Ducang. Αἱ αὐτῶν φολίδες εἰς τὸ ἐναντίον φύουσιν, Anon. August. c. 48, ap. Schneider. Σίγκου male ap. Aret. p. 131, 39, κοσκίνου 110, 3. Memorat σκίγκον etiam Theognost. Can. p. 16, 29, describit Timotheus Cram. An. vol. 4, p. 268, 19, ubi 23 scr. αἱ αὐτῶν pro ἑαυτῶν. L. Dind.]

Σκιδαρός, Exilis : σκιδαρὸν, ἀραιὸν, Hesych.

[Σκιδάφη, ἡ, ἡ ἀλώπηξ, Vulpes, sec. grammat. Cram. An. vol. 2, p. 302, 10, ubi male σκιδαφὴ, Arcad. p. 115, 17. Ap. Ælian. N. A. 7, 47 : Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ καὶ σκιφάρη καὶ σκινδακὸς, quod Oudend. ad Thomam v. Κίναιδος conjecerat σκίνδαφος præbuit liber Paris. Alias formas v. in Κιδάφη, ubi sunt quæ formas per σκιν— non minus tueantur quam per σκι—. L. D.]

[Σκιδνάω s. Σκίδνημι.] Ex Σκεδῶ fit Σκιδνῶ, sicut Κιρνῶ ex Κερῶ, ut habetur in Lex. meo vet. Ex Σκιδνῶ autem fit Σκίδνημι : quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. [Σκιδνῶ ponit Arcad. p. 161, 10, et sæpius Etym. M.] Inde pass. Σκίδναμαι, Dissipor, Dispergor. [Hom. Il. Λ, 308 : Ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται· Π, 375 : Ὕψι δ' ἄελλα σκίδναται· H. Cer. 278 : Ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα θυηέντων ἀπὸ πέπλων σκίδνατο.] Ap. Hom. frequens, interdum cum [ἀνὰ vel] ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum κατὰ, interdum cum infin. : ut sequentia exx. docebunt. [Od. Η, 130 : Ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται (κρήνη).] Il. Τ, [277] et Ψ, [3] : Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Illi autem dispersi ad suam quisque navim ibant. Sic Od. Α, [274] : Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι· Β, [258] : Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι· Il. Α, [487] : Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. Cum infin. Ω, [2] : Λαοὶ δ' ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, Dispergebantur, ut ad suas quique naves irent. Apud Herodot. [8, 23] legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, Simul ac sol radios suos dispersit s. dispandit, i. e. Simul atque refulsit sol. Apud Eund. 7, [141] σκιδναμένης et συνιούσης opponuntur. [Nicand. Th. 329 : Αὐαλέη δὲ περὶ χροΐ καρφομένη θρὶξ σκίδναται· 512 : Ἡ δέ οἱ ὀδμὴ σκίδναται ἐμβαρύθουσα. Improprie etiam Hesiod. Th. 42 : Θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ σκιδναμένῃ. Sappho ap. Plut. Mor. p. 456, E : Σκιδναμένας ἐν στάθεσιν ὄργας μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφυλάχθαι. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 722, B : Ἄτις (aura) κατεκώλυε σκιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν, ubi tamen restituta forma κιδναμέναν, cujus exx. in ipso citata hoc sunt augenda. De oculis Hippocr. in Σκιαυγέω cit. Id. p. 454, 54; 459, 54 : Σκίδναται ἀνὰ τὸ σῶμα πᾶν· 454, 25 : Μᾶλλον δή τι σκίδναται ἐς τὰς φλέβας ἢ ἐς τὰς σάρκας· 408, 44 : Κατὰ πολὺ σκίδναται ἡ ὀδμὴ τῆς ὀσφρήσιος. Theophr. De sensu 5, 55 : Σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· 56 : Ταχὺ σκίδνασθαι. « Καπνοῦ δίκην σκίδνανται (ψυχαί), Sext. Emp. p. 568, 9. » Hemst. Frequentat etiam Plutarchus, ut Mor. p. 933, D : Σκίδνησι γὰρ ἡ θερμότης καὶ διαχέει τὴν δύναμιν· et sæpius passivo. Aret. p. 30, 41 : Ἀγρυπνίη σκίδνησι ἐς τὴν ἔξω φορήν.]

[Σκίδρος, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου, Steph. Byz. De quo Lyci scripto conf. Müller. præf. ad Scriptt. rer. Alex. M. p. V. Memorat oppidum Herodot. 6, 21. L. Dind.]

Σκιερὸς, ά, όν, Umbrosus, Opacus [Gl. Hom. Il. Λ, 480 : Ἐν νέμεϊ σκιερῷ· Od. Υ, 278 : Ἄλσος ὑπὸ σκιερόν.] Hesiod. [Op. 570] : Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους. [Eur. fr. Belleroph. ap. schol. Aristoph. Vesp. 754 : Ὦ σκιερὰ φυλλάς· Iph. T. 1246 : Σκιερᾷ δάφνᾳ. Aristoph. Av. 349 : Ὄρος σκιερόν. Theocr. 7, 138 : Ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν· 12, 8, φηγόν· 18, 44, πλατάνιστον. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 154, 5 : Σκιερῆς ἄνθος ὀπώρης. Dionys. Per. 35 : Σκιερῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν· 1067 : Σκιεροῖσι παρήμενοι οὔρεσι Μήδων. Pollux præter alia 1, 236, κλάδοι. Quibus ll. partim active partim passive dicitur, ut infra σκιόεις. Alciphr. Ep. 1, 17 : Φρίκη σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἀνεβόησεν (thynnoscopus), ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων. Ubi Bergler. : « Aristot. De color. c. 1, quum dixisset ea nigra videri a quibus nulla fit vel exigua lucis refractio, addit : Διὸ καὶ αἱ σκιαὶ φαίνονται μέλαιναι· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὕδωρ ὅταν τραχυνθῇ, καθάπερ ἡ τῆς θαλάττης φρίκη· διὰ γὰρ τὴν τῆς ἐπιφανείας τραχύτητα ὀλίγων τῶν αὐγῶν προσπιπτουσῶν καὶ διασπωμένου τοῦ φωτὸς τὸ σκιερὸν μέλαν φαίνεται. Alciphr. Ep. 1 : Ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος. » Pro genitivo substantivi, ut solet, Oppian. Hal. 4, 438 : Καὶ γὰρ τοῖς ἶσον ἦτορ ἐπὶ σκιεροῖσι πόθοισι, Umbræ desideriis. Improprie, Obscurus, Empedocles ap. Ælian. N. A. 16, 29 : Μεμιγμένα τῇ μὲν ἀπ' ἀνδρῶν, τῇ δὲ γυναικοφυῆ σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις.] Utitur et Xen. Hell. 5, [3, 19] dicens σκιερὰ σκηνήματα, Umbrosa tabernacula, Umbracula opaca. [Frequentat etiam Plutarchus aliique recentiorum. Gl. interpr. etiam Nebulo.] Affertur et Σκιαρὸς, itidem pro Umbrosus, [Umbratilis, Gl.] Opacus, ex Plat. [Leg. 1, p. 624, B : Ἀνάπαυλαι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι σκιαραί. Ubi unus per ε. Pind. Ol. 3, 14 : Ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν· 19 : Σκιαρόν τε φύτευμα· fr. ap. Plut. Mor. p. 120, C, ubi est var. σκιεράν. Conf. Σκιαρόκομος. Inter α et ε variant libri Dionysii De comp. verbb. p. 340 Sch., Æliani N. A. 7, 2. De signif. v. l. Galeni in Σκιώδης cit. L. Dind.]

Σκιερῶς, redditur Adumbratim, ex Lucret.

[Σκιεύς. V. Σκιά, n. pr.]

[Σκιητροφέω. V. Σκιατροφέω.]

[Σκίθαι, πόλις Θράκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης Σκιθαῖος, ὥς φησι Θεόπομπος, Steph. Byz.]

Σκιθακὸς, ὁ, piscis, qui et Trachurus, Hesych. [Σκιθακὸς, ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος.] At VV. LL. habent Σκιδακὸς et Σκίθαρχος. [Ex Hesychio, post Σκίπων repetente Σκίθαρχος, ἰχθὺς ὁ καὶ τραχοῦρος (sic).]

[Σκίχος, Interpolatori Dioscor. c. 728 (4, 144), Ruscus s. Myrtus Silvestris. Ducang.]

[Σκίλας, nisi scrib. Σκίλλας, α, ὁ, Scillas, n. viri, ap. Phlegont. Macrob. c. 1 : Σάρκη Σκίλα, Μακέτις Ἀμφιπολῖτις.]

Σκίλλᾰ, ἡ, Scilla [Gl.] s. Squilla, herba bulbum insignem habens. Vide Σχῖνος. [Theognis 537 : Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος. Arat. 1060 : Ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπερανθεῖ· et 1063 : Σκίλλης ἄνθει λευκῷ. Theocr. 5, 121 : Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις, ubi v. schol. 7, 106 : Μή τυ παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους μαστίσδοιεν. Nicand. Th. 881 : Νιφόεν σκίλλης κάρη, ubi v. schol. Al. 254 : Σπειρώδει κόρσῃ σκίλλης. Diphilus ap. Clem. Al. Strom. 7, p. 844 : Προιτίδας ἁγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν Προῖτον Ἀβαντιάδην καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, de mago. Conf. de scillæ ad expiandum lustrandumque usu Casaub. ad Theophr. Char. 16, p. 153 ed. Ast., ubi est : Σκίλλῃ ἢ σκύλακι κελεῦσαι αὐτὸν περικαθᾶραι. Ceteros de scilla ll. Theophr. H. Pl. 7, 9, 4, et ubi Ἐπιμενίδειος, de qua dixi in illo voc., 7, 12, 1; 13, 6; C. Pl. 2, 5, 5; 5, 6, 10, ubi ἐν σκίλλῃ φυτεύεσθαι, annotavit Schneid. in Ind. Quibus add., ubi de vi ejus jam Pythagoræ cognita (v. Lobeck. Aglaoph. p. 903), Artemid. 3, 50, et quem Valck. citat Dion. Chr. Or. 48, vol. 2, p. 245 : Περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ ὕδατι, πολὺ δὲ καθαρωτέρῳ χρήματι τῷ λόγῳ, ubi δᾳδὶ Baguetus, ut Lucian. Necyom. c. 7 : Περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, Pseudom. c. 47 : Καθαίρων

οἱ πρυτάνεις καλεῖται θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ σκιάς. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 167, n. 123, 39 : Τὰ σταθμὰ παραδοῦναι Θεόδωρον ... τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ· p. 315, n. 184, 21 : Ἱερεὺς Φωσφ.... καὶ ἐπὶ Σκιάδος, et ubi Φωσφόρων, p. 317, n. 187, 15. Conf. Bœckh. p. 326. Pausan. 3, 12, 10 : Ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐστιν ἔξοδος (Spartæ) καθ' ἣν πεποίηταί σφισιν ἡ καλουμένη Σκιάς, ἔνθα καὶ νῦν ἔτι ἐκκλησιάζουσι.] Idem [Photius s. Suidas cum] Hesych. σκιὰς exp. ἡ ἀναδενδράς [Mœris p. 341 : Σκ. Ἀττικοί, ἀν. κοινόν] : quo nomine solet plerumque intelligi Vitis arbustiva, i. e. quæ arbores conscendit. Apud Athen. videtur esse nomen Herbæ. Sic enim ille 9, [p. 371, D] ex Phania De plantis lib. 1 : Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, ἄννισον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλίς, κώνειον, κόριον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον. Apud Latinos vero Umbella dicitur ipse πέτασος τῶν πετασωδῶν plantarum : nominatur igitur hæc σκιάς, ab umbella s. petaso : illa autem Hesychii, quia arbores scandit et umbram facit. [Idem in Σκιὰς post πρυτανεῖον addit : Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις σκιάδες λέγονται. Καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο. Ubi σκιάδες legendum, nisi alio hæc pertinent.]

[Σκιάς, άδος, ἡ, Scias. Χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης τὸ ἐθνικόν, ὡς Λευκὰς Λευκάτης, Steph. Byz. Pausan. 8, 35, 5 : Τρισὶ δὲ ἀπὸ Μεγάλης πόλεως ἀπωτέρω σταδίοις καὶ δέκα Σκιάς τε καλούμενον χωρίον καὶ Ἀρτέμιδος Σκιάτιδος ἐρείπιά ἐστιν ἱεροῦ· ποιῆσαι δὲ αὐτὸ ἐλέγετο Ἀριστόδημος ὁ τυραννήσας. Ubi libri Σκιά.]

[Σκίασις, εως, ἡ, Obumbratio. Hesych. in Σκιά. Hasst.]

Σκίασμα, τὸ, exp. non solum Umbra [Diodor. 2, 31 : Τὰς ἐκλείψεις ποιεῖται (luna) διὰ τὸ σκίασμα τῆς γῆς. Plut. Mor. p. 891, F : Τὰς ἐκλείψεις (τὴν σελήνην ποιεῖσθαι) εἰς τὸ σκίασμα τῆς γῆς ἐμπίπτουσαν· 923, A : Ταῖς διὰ τοῦ σκιάσματος (lunæ) παρόδοις. Dion. c. 24 et alibi. Dio Cass. 60, 26. Basil. M. vol. 1, p. 52, E : Ἡ νὺξ οὐδὲν ἕτερον οὖσα ἢ σκίασμα γῆς. Gregor. Naz. vol. 2, p. 239, A : Σκιάσματα, ψυκτῆρας, ἀκμεθύσματα], sed et Adumbratio. [Callistrati Stat. 5, p. 151, 16 (896) : Τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος κατεχομένῳ σκιάσματι, de imagine statuæ aqua repercussa. || I. q. σκιάδειον, Umbella. Eustath. Opusc. p. 284, 36 : Σκίασμα στρατιώτου κεφαλῆς, quod 41 σκιάδιον. L. Dind.]

[Σκιασμός, ὁ, Umbra. Schol. Arati 869 : Εἰ βραχύς τις σκιασμὸς περὶ αὐτὰς εἴη, οἷος ἐκ μαλακοῦ νέφους ἐπιγίνεται.]

[Σκιαστής, ὁ, epith. Apollinis ap. Lacedæmonios sec. schol. Lycophr. 561 : Ταύρους, ὧν ἀλκὴν ἑνὸς οὐδ' ὁ Σκιαστὴς Ὀρχιεὺς Τελφούσιος ἐμέμψατο. V. autem Σκιαστός.]

[Σκιαστικός, ή, όν, Umbram faciens. Schol. Soph. Œd. C. 318 : Ἡλιοστερής) σκιαστική. Et Suidas in eod. voc.]

[Σκιαστός, ὁ, unde ap. Constantin. Cærim. p. 331, C : Ἰστέον ὅτι ἐγραμμίσθησαν ἀπὸ δαφνῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων οἷον σταυρία καὶ στεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστά, quod retinuit Int. Lat., ut Σκιάστρια, ἡ, ap. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 135 ed. Colon. : Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες σκιάστριαι ἑκατόν, Int. non reddidit, sed græcum voc. posuit. Videntur esse famulæ Umbram facientes, ut Σκιαστής, ὁ, de ejusmodi famulo usurpat Gregor. Naz. vol. 2, p. 222, B : Στρωταί, θυρωροί, κλήτορες, κοιμήτορες, ἀνθηφόροι, ῥαντῆρες, ἐκμαγεῖς κύκλων, γεῦσται, σκιασταί, νευμάτων ἐπίσκοποι. Ducangius, qui σκιάστρια ap. Constantinum componit cum loco Zosimi Panop. Ms. : Ἀλλὰ φέρονται ἰατροὶ ἔχοντες βίβλους καταζωγράφους γραμμικὰς σκιαστὰς ἐχούσας γραμμάς, sed utrumque explicare omisit, σκιαστής ap. scriptorem post Theophanem p. 435 et Simeon. Logoth. in Armenio n. 4 : Ἦν δὲ υἱὸς Παγκρατίου σκιαστοῦ, καὶ ἐκ παιδόθεν δαίμονα εἶχε, non Pileorum s. τῶν σκιαδίων artificem, ut Int., sed Phrygionem intelligit, qui varii coloris filis vel laneis vel sericeis, in vestibus, ut pictores, adumbraret, confertque σκιὰν pictorum, ut supra dictum, et colorum. Poterat etiam ζώνας σκιωτάς, quod v. L. Dind.]

[Σκιάτης, Σκιᾶτις. V. Σκιὰς n. pr.]

[Σκιᾰτρᾰφέω s. Σκιατροφέω, In umbra nutrio. Activi ex. est ap. Maximum Tyr. 28, 3.] Σκιατροφοῦμαι sive Σκιατραφοῦμαι, In umbra nutrior, Sub umbraculis educor, Umbratilem s. Umbraticam vitam dego. [Pollux 6, 185 : Βιαζομένῳ δ' ἂν εἰς χρῆσιν ἔλθοι καὶ τὸ σκιατροφεῖσθαι. Ubi al. ἐσκιατραφῆσθαι vel —τροφῆσθαι.] Dicitur tam de plantis quam [« de » add. HSt. Ms. Vind.] hominibus. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4] : Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει· ubi nota opposita esse σκιατροφεῖσθαι et τῷ ἡλίῳ παραδίδοσθαι. [Alia formæ per ο exx. Lobeck. ad Phryn. p. 578 addit Athen. 12, p. 515, E, Maximi Tyr. Diss. 28, 3; 30, 7, et ubi alii per α, Synes. p. 76, C. V. sub finem. Fr. olim ad Eur. Belleroph. relatum ap. Stob. Fl. 97, 17, 8 : Θερμά θ' ἡλίου τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος, ubi cod. A per ο. Duplici vitio ἐσκιοτροφημένα Suidas in h. v. exhibet in fr. Aristophanis.] Et ap. Xen. [Œc. 4, 2] de artibus mechanicis : Καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι. Item σκιατραφοῦνται, In umbraculis nutriuntur et in solem non prodeunt, quales delicati, qui a sole aduri timent. Athen. de Lydis, 12, [p. 515, E] : Διὰ τρυφὴν παραδείσους παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et Plut. De puer. educ. [p. 8, D] : Πόλεμος ἐσκιατραφημένην σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, Corpora vitæ umbratili et delicatæ innutrita. Præt. perf. activæ vocis passivam signif. habet et ipsum. Nam dicitur Ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, In vita umbratili educatus, In umbraculis nutritus, ut delicatulus aliquis aut qui sedentariam artem exercet. Plato De rep. 8, p. 110 [556, D] : Ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Sed videtur hoc verbum σκιατραφέω derivatum esse ex nom. Σκιατραφής, significante Qui in umbra s. vita umbratili educatus est, In umbraculis nutritus : ut σκιατραφέω sit In umbra s. vita umbratica educatus sum, Sub umbraculis nutritus sum. [Adj. Σκιατραφής, ὁ, ἡ, est ap. Agathiam Hist. 1, 7 : Ἀνδράριον σκιατραφές τε καὶ ἁβροδίαιτον.] Ionice pro σκιατροφοῦμαι dicitur Σκιητροφοῦμαι. Herodot. 6, [12] : Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, In umbra degebant, s. Umbraticam vitam agebant. [Et act. σκιητροφέουσι 3, 12 : Τοῖσι δὲ Πέρσῃσι, ὅτι ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλάς, αἴτιον τόδε, σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας φορέοντες. Utroque loco libri consentiunt in ο. Nihilominus ego non tantum Herodoto, aut, ut alii, veteribus Atticis, sed etiam ceteris restituendam puto formam σκιατραφέω, ἐσκιατραφημένους, etc., quum non dicatur σκιάτροφος, neque σκιατροφέω formari aut dici potuerit, ut εὐτροφέω. L. Dindorf.]

[Σκιατραφής. V. Σκιατραφέω.]

Σκιατροφία sive Σκιατραφία, ἡ, Vita umbratilis s. umbratica : quod posterius ap. Plut. legitur, Apophth. Lac. [p. 209, C] : Σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. [Æmil. Paul. c. 31.] Alii interpr. Otium umbratile, Deliciæ umbratiles. Prius autem Σκιατροφία ap. Polluc. legitur : 6, c. 39 [§ 185], Περὶ τοῦ τρυφᾶν. [Sed al. per α. Diodor. 20, 62, Ἐν ἀνέσει καὶ σκιατραφίᾳ ex libro Flor. restitui pro σκιατροφίᾳ. Inter utrumque variat scriptura ap. Plut. Thes. c. 23, Lycurg. c. 14, Agesil. c. 9, cui, ut in Σκιατραφέω dictum, semper restituendum σκιατραφία. L. Dind.]

Σκιατροφίας, ὁ, i. q. ἐσκιατροφημένος s. ἐσκιατραφηκώς, In umbratili vita educatus, Sub umbraculis nutritus, s. Umbraticus : ut Plauto dicitur Umbraticus homo, qui in umbra sub tecto vitam otiosam agit. Pollux 6, c. 39 [§ 185] : Οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι, σκιατροφίαι καλοῦνται. [Conf. 4, 147. Utroque loco interpretes ex codd. recte Σκιατραφίας.]

Σκιαυγέω, Cæcutio more eorum, qui ex umbra aut tenebris prodeuntes, ad lucis aspectum caligant, ἀμβλυώττω, Galen. Gloss. [Iterum HSt. :] Σκιαυγέω, in VV. LL. exp. Cæcutio, ἀμβλυώττω. [Hippocr. p. 57, 11; 558, 21 : Αἱ κόραι σκίδνανται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ σκιαυγέει.]

Σκιάω, άσω, Obumbro, Inumbro, Umbra opaca obtego [Apoll. Rh. 1, 604 : Ἄθω κολώνη, ἣ ... Λῆμνον ... ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει. Nicand. Th. 31 : Ἦδ' ἵνα ποίη πρῶτα κυϊσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους. Arat.

864 : Ὅτε σκιάησι κατ' ἰθὺ ἱσταμένη γαίης τε καὶ ἠελίοιο αὐγήν. V. Σκιπάω] : pro quo poetice dicitur Σκιόω, ut κομόω, pro κομάω. Hom. Od. B, [388], Γ, [487] et Λ, [12] : Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. [Aratus 600 : Ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ ... σκιόωνται.]

[Σκιγγόμαγον, τὸ, Sciugomagum, Italiæ et Galliæ in confiniis, ap. Strab. 4, p. 179.]

[Σκιγκάριον, τὸ, diminut. seq. σκίγκος. Salmas. Homon. hyl. iatr. p. 195 : « Vulgus Græciæ ejusmodi diminutivæ formæ (in άριον) vocabulis gaudebat, ex quibus pleraque Arabica efficta, ut *Secancur* ab σκιγκάριον. »]

Σκίγγος, ὁ, pro quo et Σκίγκος scriptum invenitur, crocodilus est terrestris : alius in Ægypto, alius in India, alius in Rubro mari nascens. Vid. Dioscor. 2, 71. [Σκίγκος ὁ μέν τίς ἐστιν Αἰγύπτιος, ὁ δὲ Ἰνδικὸς, ἄλλος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ γεννώμενος· ἕτερος δὲ ἐν τῇ Λυδίᾳ (Λιβύᾳ Sambucus, quod Λιβύῃ certe dicendum foret, etiamsi ferri posset Mauritaniæ partem dici Libyam. Et quum Lacuna et cod. ap. Villoison. Epistt. Vin. p. 110 ponant ἐν Ἀπουλίᾳ ἢ Λυδίᾳ, Oribasius ἐν Ἀπολλωνίᾳ, aliud quid latere probabile est) τῆς Μαυρουσιάδος εὑρίσκεται.] Interpretantur quidam Scingus, quidam Scincus scribunt. [Alia nonnulla Ducang. Αἱ αὐτῶν φολίδες εἰς τὸ ἐναντίον φύουσιν, Anon. August. c. 48, ap. Schneider. Σίγκου male ap. Aret. p. 131, 39, κοσκίνου 110, 3. Memorat σκίγκον etiam Theognost. Can. p. 16, 29, describit Timotheus Cram. An. vol. 4, p. 268, 19, ubi 23 scr. αἱ αὐτῶν pro ἑαυτῶν. L. Dind.]

Σκιδαρὸς, Exilis : σκιδαρὸν, ἀραιὸν, Hesych.

[Σκιδάφη, ἡ, ἡ ἀλώπηξ, Vulpes, sec. grammat. Cram. An. vol. 2, p. 302, 10, ubi male σκιδαφὴ, Arcad. p. 115, 17. Ap. Ælian. N. A. 7, 47 : Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ καὶ σκαφώρη καὶ σκινδαχὸς, quod Oudend. ad Thomam v. Κίναιδος conjecerat σκίνδαφος præbuit liber Paris. Alias formas v. in Κιδάφη, ubi sunt quæ formas per σκι— non minus tueantur quam per σκι—. L. D.]

[Σκιδνάω s. Σκίδνημι.] Ex Σκεδῶ fit Σκιδνῶ, sicut Κιρνῶ ex Κερῶ, ut habetur in Lex. meo vet. Ex Σκιδνῶ autem fit Σκίδνημι : quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. [Σκιδνῶ ponit Arcad. p. 161, 10, et sæpius Etym. M.] Inde pass. Σκίδναμαι, Dissipor, Dispergor. [Hom. Il. Λ, 308 : Ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται· Π, 375 : Ὕψι δ' ἄελλα σκίδναται· H. Cer. 278 : Ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα θυηέντων ἀπὸ πέπλων σκίδνατο.] Ap. Hom. frequens, interdum cum [ἀνὰ vel] ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum κατὰ, interdum cum infin. : ut sequentia exx. docebunt. [Od. H, 130 : Ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται (κρήνη).] Il. T, [277] et Ψ, [3] : Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Illi autem dispersi ad suam quique navim ibant. Sic Od. A, [274] : Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι· B, [258] : Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι· Il. A, [487] : Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. Cum infin. Ω, [2] : Λαοὶ δ' ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, Dispergebantur, ut ad suas quique naves irent. Apud Herodot. [8, 23] legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, Simul ac sol radios suos dispersit s. dispandit, i. e. Simul atque refulsit sol. Apud Eund. 7, [141] σκιδναμένης et συνιούσης opponuntur. [Nicand. Th. 329 : Αὐαλέη δὲ περὶ χροῒ καρφομένη θρὶξ σκίδναται· 512 : Ἡ δέ οἱ ὀδμὴ σκίδναται ἐμβαρύθουσα. Improprie etiam Hesiod. Th. 42 : Θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ σκιδναμένῃ. Sappho ap. Plut. Mor. p. 456, E : Σκιδναμένας ἐν στάθεσιν ὀργας μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφυλάχθαι. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 722, B : Ἄτις (aura) κατεκώλυε σκιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν, ubi tamen restituta forma κιδναμέναν, cujus exx. in ipso citata hoc sunt augenda. De oculis Hippocr. in Σκιμυγέω cit. Id. p. 454, 54; 459, 54 : Σκίδναται ἀνὰ τὸ σῶμα πᾶν· 454, 25 : Μᾶλλον δή τι σκίδναται ἐς τὰς φλέβας ἢ ἐς τὰς σάρκας· 408, 44 : Κατὰ πολὺ σκίδναται ἡ ὀδμὴ τῆς ὀσφρήσιος. Theophr. De sensu 5, 55 : Σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· 56 : Ταχὺ σκίδνασθαι. « Καπνοῦ δίκην σκίδνανται (ψυχαί), Sext. Emp. p. 568, 9. » Hemst. Frequentat etiam Plutarchus, ut Mor. p. 933, D : Σκίδνησι γὰρ ἡ θερμότης καὶ διαχέει τὴν δύναμιν· et sæpius passivo. Aret. p. 30, 41 : Ἀγρυπνίη σκίδνησι ἐς τὴν ἔξω φορήν.]

[Σκίδρος, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου, Steph. Byz. De quo Lyci scripto conf. Müller. præf. ad Scriptt. rer. Alex. M. p. V. Memorat oppidum Herodot. 6, 21. L. Dind.]

Σκιερὸς, ὰ, ὸν, Umbrosus, Opacus [Gl. Hom. Il. Λ, 480 : Ἐν νέμεϊ σκιερῷ· Od. Υ, 278 : Ἄλσος ὑπὸ σκιερόν.] Hesiod. [Op. 570] : Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους. [Eur. fr. Belleroph. ap. schol. Aristoph. Vesp. 754 : Ὦ σκιερὰ φυλλάς· Iph. T. 1246 : Σκιερᾷ δάφνᾳ. Aristoph. Av. 349 : Ὄρος σκιερόν. Theocr. 7, 138 : Ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν· 12, 8, φηγόν· 18, 44, πλατάνιστον. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 154, 5 : Σκιερῆς ἄνθος ὀπώρης. Dionys. Per. 35 : Σκιερῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν· 1067 : Σκιεροῖσι παρήμενοι οὔρεσι Μήδων. Pollux præter alia 1, 236, κλάδοι. Quibus ll. partim active partim passive dicitur, ut infra σκιόεις. Alciphr. Ep. 1, 17 : Φρίκῃ σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἀνεβόησεν (thynnoscopus), ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων. Ubi Bergler. : « Aristot. De color. c. 1, quum dixisset ea nigra videri a quibus nulla fit vel exigua lucis refractio, addit : Διὸ καὶ αἱ σκιαὶ φαίνονται μέλαιναι· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὕδωρ ὅταν τραχυνθῇ, καθάπερ ἡ τῆς θαλάττης φρίκη· διὰ γὰρ τὴν τῆς ἐπιφανείας τραχύτητα ὀλίγων τῶν αὐγῶν προσπιπτουσῶν καὶ διασπωμένου τοῦ φωτὸς τὸ σκιερὸν μέλαν φαίνεται. Alciphr. Ep. 1 : Ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος. » Pro genitivo substantivi, ut solet, Oppian. Hal. 4, 438 : Καὶ γὰρ τοῖς ἶσον ἦτορ ἐπὶ σκιεροῖσι πόθοισι, Umbræ desideriis. Improprie, Obscurus, Empedocles ap. Ælian. N. A. 16, 29 : Μεμιγμένα τῇ μὲν ἀπ' ἀνδρῶν, τῇ δὲ γυναικοφυῆ σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις.] Utitur et Xen. Hell. 5, [3, 19] dicens σκιερὰ σκηνήματα, Umbrosa tabernacula, Umbracula opaca. [Frequentat etiam Plutarchus aliique recentiorum. Gl. interpr. etiam Nebulo.] Affertur et Σκιαρὸς, itidem pro Umbrosus, [Umbratilis, Gl.] Opacus, ex Plat. [Leg. 1, p. 624, B : Ἀνάπαυλαι ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσίν εἰσι σκιαραί. Ubi unus per ε. Pind. Ol. 3, 14 : Ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν· 19 : Σκιαρόν τε φύτευμα· fr. ap. Plut. Mor. p. 120, C, ubi est var. σκιεράν. Conf. Σκιαρόκομος. Inter α et ε variant libri Dionysii De comp. verbb. p. 340 Sch., Æliani N. A. 7, 2. De signif. v. l. Galeni in Σκιώδης cit. L. Dind.]

Σκιερῶς, redditur Adumbratim, ex Lucret.

[Σκιεύς. V. Σκιά, n. pr.]

[Σκιητροφέω. V. Σκιατροφέω.]

[Σκίθαι, πόλις Θράκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης Σκιθαῖος, ὥς φησι Θεόπομπος, Steph. Byz.]

Σκιθακὸς, ὁ, piscis, qui et Trachurus, Hesych. [Σκιθακὸς, ἰχθὺς ὁ καὶ τράγουρος.] At VV. LL. habent Σκιδακὸς et Σκίθαρχος. [Ex Hesychio, post Σκίπων repetente Σκίθαρχος, ἰχθὺς ὁ καὶ τραχοῦρος (sic).]

[Σκίκος, Interpolatori Dioscor. c. 728 (4, 144). Ruscus s. Myrtus Silvestris. Ducang.]

[Σκιλας, nisi scrib. Σκίλλας, α, ὁ, Scillas, n. viri, ap. Phlegont. Macrob. c. 1 : Σάρκη Σκιλα, Μακέτις Ἀμφιπολῖτις.]

Σκίλλᾰ, ἡ, Scilla [Gl.] s. Squilla, herba bulbum insignem habens. Vide Σχῖνος. [Theognis 537 : Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος. Arat. 1060 : Ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπερανθεῖ· et 1063 : Σκίλλης ἄνθεϊ λευκῷ. Theocr. 5, 121 : Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις, ubi v. schol. 7, 106 : Μήτι τυ παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους μαστίσδοιεν. Nicand. Th. 881 : Νιφόεν σκίλλης κάρη, ubi v. schol. Al. 254 : Σπειρώδεϊ κόρσῃ σκίλλης. Diphilus ap. Clem. Al. Strom. 7, p. 844 : Προιτίδας ἁγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν Προῖτον Ἀβαντιάδην καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, de mago. Conf. de scillæ ad expiandum lustrandumque usu Casaub. ad Theophr. Char. 16, p. 153 ed. Ast., ubi est : Σκίλλῃ ἢ σκύλακι κελεῦσαι αὐτὸν περικαθᾶραι. Ceteros de scilla ll. Theophr. H. Pl. 7, 9, 4, et ubi Ἐπιμενίδειος, de qua dixi in illo voc., 7, 12, 1; 13, 6; C. Pl. 2, 5, 5; 5, 6, 10, ubi ἐν σκίλλῃ φυτεύεσθαι, annotavit Schneid. in Ind. Quibus add., ubi de vi ejus jam Pythagoræ cognita (v. Lobeck. Aglaoph. p. 903), Artemid. 3, 50, et quem Valck. citat Dion. Chr. Or. 48, vol. 2, p. 245 : Περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ ὕδατι, πολὺ δὲ καθαρωτέρῳ χρήματι τῷ λόγῳ, ubi δᾳδὶ Baguetus, ut Lucian. Necyom. c. 7 : Περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, Pseudom. c. 47 : Καθαίρων

ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐ δᾳδὶ (al. οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ) καὶ σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, ubi item alii libri οὐχ ὑπὸ ὕδατι vel οὐχ ὕδατι, quæ omnia ex οὐχὶ δᾳδὶ nata videntur. Ceterum conf. de scilla Diosc. 2, 202, 203. Hesychio καμμωνία, θανατηφόρος μυῶν. Similiter Suidas. Ap. recentissimos vitiose scribitur Σκύλλα, ut in gll. Aristoph. Pl. 718, γάλα σκύλης et τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Ubi notanda etiam forma genitivi per α, quum legitima sit σκίλλης, ut ap. Diosc. et alios supra citatos. Vicissim σκίλλην ap. Andromachum seniorem a Galeno vol. 13, p. 876 cit.: Αὐτίκα δὲ σκίλλην τριχώδεσιν ἄμμιγα φλοιοῖς, librarii error videtur pro σκίλλαν τριχοειδέσιν, etsi etiam ap. Aret. p. 135, 13, est τὴν σκίλλην. Σκίλλαν recte ap. Hippocr. p. 880, D, et ib. σκίλλα. L. Dind.]

[Σκιλλάριον, τὸ, diminut. præced. σκίλλα, ap. Aetium.]

[Σκίλλινος, η, ον, i. q. σκιλλιτικός. Oribas. p. 65 ed. Mai. bis: Ὄξους σκιλλίνου. L. D. Diosc. Par. 1, 78.]

[Σκιλλίτης, ὁ, Scillites, ut σκ. οἶνος, ap. Ps.-African. Cest. p. 302, B, d, i. q. σκιλλιτικός. Sic autem scribendum esse, non ut scriptum est σκιλλήτης, ostendunt præter analogiam Latini, qui *Scillites* et *Scilliticus*. L. Dind.]

[Σκιλλιτικὸς, ή, όν.] Hinc [a voc. σκίλλα] Σκιλλιτικὸν ὄξος, Scilliticum acetum, vel Scillinum, ap. Diosc. [2, 202, ubi per η, Oribas. p. 31 ed. Mai., ubi λ simplici, et alios.] Apud quem et σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinum, quod Scilla herba contusa ei commisceatur. Est etiam σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scilliticum oleum. [Σκιλλητικὸν ὄξος male ap. Paul. Æg. 3, 49, et African. in Σκιλλίτης, quod v., citatum. L. D. Item ap. schol. Plat. Conv. p. 374 fin., Alex. Trall. 7, p. 121.]

[Σκιλλοκρόμμυον, τὸ, i. q. σκίλλα. Schol. Theocr. 5, 121 (ubi liber unus σκυλοκρόμυδα forma græcobarbara). Wakef. Lex. Ms. Neophyti ap. Ducang. Epimerism. in cod. Reg. Paris. 1689 Philostr. Imag.: Σκίλλα, εἶδος βοτάνης τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμυον.]

[Σκίλλος, ἰκτῖνος, Hesychio.]

[Σκιλλοῦς, οῦντος, Scillus. Πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος καὶ Σκιλλούντιος καὶ Σκιλλουντὶς, Steph. Byz. Memorat Σκιλλοῦντα Xen. Anab. 5, 3, 7 (et Diog. L. 2, 53), Σκιλλουντίους H. Gr. 6, 5, 2, Strabo 8, p. 344, Pausan. 5, 6, 3 etc. In Κολλοῦς corruptum ap. Steph. Byz. v. Ἀγνοῦς.]

Σκιλλώδης, ὁ, ἡ, Scillaceus, Ad scillæ figuram accedens, ex Diosc. Affertur autem ex Theophr. C. Pl. 1, 8: Οἷον αἵ τε σκίλλαι καὶ ὅσα σκιλλώδη, Scillæ ceteraque ejusmodi; vel, Cetera quæ ejusdem sunt generis. [At σκιλλώδη non tam intelliguntur Quæ ad figuram squillæ accedunt, quam Quæ saporem squillæ similem habent, sc. acrem, mordacem et amariusculum. Vide Athen. 2, p. 64, ibique nott.; 3, p. 87, C, E, et 121, A, ubi habes compar. σκιλλωδέστερος. Schweigh. Illa tamen signif. Theophr. H. Pl. 9, 18, 3: Ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον σκιλλῶδες, λειότερον δὲ καὶ ἔλαττον. Gramm. Bekk. An. p. 457, 4: Ἀσφόδελος, σκιλλῶδες φυτόν. L. Dind.]

[Σκίλουρος, ὁ, Scilurus, regulus Chersonesi Tauricæ, ap. Strab. 7, p. 306 sqq., in inscr. Taur. ap. Bœckh. vol. 2, p. 147, n. 2103, 1, qui v. p. 113, A. Σκιλοῦρος ap. Plut. Mor. p. 511, C, ex Stobæo Fl. 84, 16, corrigendum, et Photio cod. 167, p. 115, 4, ubi male Σκίλλουρος. L. Dind.]

[Σκιμᾱλίζω.] Σκιμαλίζειν, Digitum infamem, medium sc., porrigere atque ostendere, ceteris compressis: quod in summo contemptu fiebat, et per ignominiam. Sic ap. Diog. L. [7, 17] narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effeminatam ejus mollitiem notavit. Hæc ex VV. LL., ubi etiam affertur ex Aristoph. Pac. [548]: Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, Καὶ τὸν δορυξόον [δορυξὸν] οἷον ἐσκιμάλισεν. Ubi schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφύβρισεν: vel poni pro κατεδακτύλισε. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: unde καταδακτυλικὸν pro Libidinoso et salaci usurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, s. σκινθαρίσαι. Verum in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι significare illud, pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modo fuit: atque adeo Hesych. σκιμαλίσαι non alio verbo exp. quam hoc καταδακτυλίσαι [ἀσχημόνως addit Phot. Mœris p. 360: Σκιμαλίσαι Ἀττικοὶ, καταδακτυλίσαι Ἕλληνες. Phryn. Bekk. p. 48, 24: Τοῦτο (τὸ καταδ.) καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Hesychius: Σιφνιάσαι· τὸ σκιμαλίσαι.] Affertur que ex eodem Comico Ach. [443]: Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, exponiturque, Irrideam atque infamem; vel, Ut infames notem. Sic Medium ostendere unguem ex Juvenale [10, 53]; Digitum porrigere medium, ex Martiale affertur. Ex Eodem, Ostendit digitum, sed impudicum. Et ex Persio [2, 33], Infami digito. Verum σκιμαλίζειν quidam putarunt prima signif. esse Medio digito tentare an gallinæ ova conceperint: immisso sc. eo in podicem. Adeoque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide schol. Aristoph. et Suidam [Conf. Σκινθαρίζω.]

[Σκιμβάζω. V. Σκιμπόδιον.]

[Σκιμβὰς, άδος, ἡ, genus materiæ tectoriæ. Hesychius: Σκιμβάδες, ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν σκέπης χάριν.]

[Σκιμβασμὸς, ὁ, φιλήματος εἶδος, Osculi genus, ap. Hesych.]

Σκίμβολος, ὁ, ἡ, Fatuus, ἠλίθιος, Hesych.

[Σκιμβός. V. Σκιμπόδιον.]

[Σκίμβρον, τὸ, λάχανον, Gl., Scimbrum, Geopon. 12, 35.]

[Σκιμνία, αἱ τοῦ σκόρδου σχελίδες in Glossis iatr. Mss. Neophyti, Allii carnes et pulpæ. Ducang.]

[Σκιμπάζω. V Σκιμπόδιον.]

[Σκιμπίον. V. Σκίμπουν.]

Σκιμπόδιον, τὸ, Lectulus discubitorius, in quo reclinare cervicem possumus: ut fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. [Philemo ap. Photium v. Παλαιστὴ cit.: Σκιμπόδιον ἓν καὶ κῴδιον. Gellius N. A. 19, 11: « Offendimus eum cubantem in scimpodio Græciensi. »] Dion [Cass. 57, 15]: Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, ἔν τε σκιμποδίῳ καταστέγῳ, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, ἐς τὴν γερουσίαν ἐσεκόμισε, ubi exp. Lectica. [Et ib. 17, aliisque ll. similibus a Reimaro citatis.] Hesychio autem Σκιμπόδιον est εὐτελὲς κλινίδιον, μονοκοίτιον [nisi scribendum μονόκοιτον], Lectulus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi potest ap. Athen. 12, [p. 550, F] de Pythone, Ὅταν ὁμονοῶμεν (ego sc. uxorque mea, qui ambo parvæ [sic] sumus staturæ), καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. [Persæus ap. eund 4, p. 140, F: Τὸ δ' ὅλον ὥσπερ πολίτευμά τι τοῦτο δὴ συνίσταται μικρόν· καὶ γὰρ ὅντινα δεῖ πρῶτον κατακεῖσθαι ἢ δεύτερον ἢ ἐπὶ τοῦ σκιμποδίου καθῆσθαι, πάντα τοιαῦτα ποιοῦσιν εἰς ἐπάϊκλα. Geminus Cram. An. vol. 3, p. 227, 3: Ἔστι δ' ὧν καὶ ἐπὶ σκιμποδίων καθιζημένων. Pollux 10, 35.] Schol. Aristoph. l. c. annotat, σκιμπόδιον proprie dici τὸ χωλὸν κραββάτιον: nam Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χωλαίνειν, Claudicare, Claudum esse, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Pro quo σκιμπάζω alii habent Σκιμβάζω, ut Hesych. Σκιμβάζει, χωλεύει [Photius (ap. quem β a correctore supra scriptum, omissum pr.) et gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 366, 10: Σκιμβάζειν, χωλεύειν καὶ ἀσκωλίζειν τὸ αὐτὸ τοῦτο. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Et qui οἱ Ἀττικοὶ pro Aristophane ponit gramm. Bekkeri An. p. 452, 20]: a nomine Σκιμβὸς, quod Idem exp. χωλὸς, Claudus. [Quod schol. Aristoph. Nub. 254: Τὸν σκαμβοὺς ἔχοντα τοὺς πόδας, restituit Ruhnk.] Itidemque Suid. σκιμπόδιον et σκίμπους a Σκιμβάζω derivat, Σκίμπους exponens etiam Scamnum, Scabellum. [V. Κιμβάζω, Ὀκιμβάζω.] Annotatur in Lex. meo vet. [Etym. M. et ap. Zonaram p. 1651] pro Σκίμπους, exempto υ, dici et Σκίμπος, ut ἀελλόπος, ἄρτιπος. [Immo ἀελλόπος, ἀρτίπος.]

[Σκιμποδίσκος, ὁ, i. q. σκιμπόδιον vel σκίμπους. Synes. De regno p. 23, D: Οἱ τοὺς χθαμαλοὺς σκιμποδίσκους ὀκλαδίας ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνατιθέμενοι, ἐφ' ᾧ τοῖς ἐωνημένοις ἐν ταῖς ἀγυιαῖς εἶναι καθίζεσθαι, Σκύθαι πάντες εἰσίν. Nicetas Chon. Annal. p. 155, A: Ἐπί τινος μετεώρου σκιμποδίσκου· 178, D.]

Σκίμπους, οδος, ὁ, quod Polluci [6, 9;] 10, c. 7 [§ 35, 36] inter κλινῶν genera refertur, a Suida autem et Hesych. exp. κράββατος: quo nomine Lectus humilis

A intelligi putatur, quo accumbebant, quales thori erant. [Phryn. Ecl. p. 62 : Σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος. Mœris p. 354, Thomas p. 799.], Ovid. Discubuere thoris, et ap. Plin. Discubitorii lecti. Aristoph. Nub. [254]. Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Ubi schol. annotat, Atticos κράββατον vocare σκίμποδα. [Ib. 709 : Ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. Xen. Anab. 6, 1, 4, Κατακείμενοι ἐν σκίμποσιν ἐδείπνουν libri meliores, ceteri cum Athenæo στιβάσιν. Plato Prot. p. 310, C : Ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος. Recentiorum exx. nonnulla indicarunt intt. Thomæ, Wyttenb. Ind. Plut., quibus Marc. Antonin. 1, 6, addit Valck. Liban. vol. 1, p. 96, 2 : Τὸ ὡς ἥδιστα περὶ ταῦτα πονεῖν οἴκοι τε ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ σκίμποδος ἐν τῷ διδασκαλείῳ. Galen. vol. 10, p. 245 : Εἰσφέρειν τούτους εἰς τὸν οἶκον ἤτοι γε ἐπὶ σκίμποδος ἢ φορείου τινός. « Euseb. H. E. 6, 40, v. Vales. » Mendham. Quod Zonaras Lex. p. 1650 dicit : Σκίμπους, τὸ μέσον τοῦ κραββάτου, μεταφορικῶς δὲ καὶ ὅλος ὁ κρ., pro eo μέρος Etym. M., uterque inepta adjecta etym. a σκηνὴ et πούς, quæ
B signif. illi fortasse originem dedit.]

[Σκιμπτέω, Σκίμπτω. V. Σκήπτω.]

Σκίμπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus : cui sc. inter eundum innitimur et nos fulcimus : i. q. σκήπων, σκηπάνιον, σκῆπτρον, βακτηρία, schol. Aristoph. Vesp. [727] : Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας καταβάλλω· quem l. Suidas citans, exp. et ipse ῥόπαλον, sed scribit σκήπωνας. Itidem ap. Eur. Hec. [65] : Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς Διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, Incurvo scipione manum fulciens, Incurvo manus fulcimento innixa. [Veriorem scripturam servans Hesychius : Σκίπωνι χειρὸς, βακτηρίᾳ χειρός.] Athen. 12, [p. 543, F] : Σκίμπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαρμένῳ. [Σκίπωνι meliores, ut in versu Cratini ib. p. 553, E : Παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων σκίπωνά τ' ἠγόραζον.] Similiter ap. Herodot. 4, [172] : Ἐπεὰν σκίμπωνα προστήσωνται, Scipione prætento, vertit Valla, ubi de Nasamonibus sermo est. Galen. quoque in Lex. Hippocr. exponens quid sit Ἀντικόντωσις [p. 436], synonyma facit σκίμ-
C πωνα et κοντόν : unde quidam Contum et Ridicam interpr. [In Ind. :] « Σκιμπίον, Scipio. Vel potius Parvus scipio. » [Videtur non ex σκίμπων, sed ex σκιμπίων vel σκιπίων, de quo in Σκήπων, corruptum.] — Sed et Σκίπων scribitur in Lex. meo vet., ubi locus Eur. supra citatus, sic legitur, Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι διερειδομένα, exponiturque itidem βακτηρίᾳ. Itidemque ap. [Etym. M. et] Suid., Σκίπωνος, τῆς ῥάβδου. Ubi habetur et Σκίπτωνος quasi a nomin. Σκίπτων. [Hoc quoque ex σκιπίων, de quo paullo ante, depravatum dicerem, nisi librarii commentum videretur pro σκίπων, etiam Eur. Hec. l. c. illatum in libro Viteberg.] Scripturam illam ap. Eur. sine μ, ut in Lex. meo vet. habetur, confirmat Hesych. quoque : quippe apud quem legitur, Σκίπωνι χειρὸς, βακτηρίᾳ χειρός. Itidemque ap. Eund. : Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. [Atque hæc forma nunc restituta locis supra citatis omnibus. Callim. Ep. 1, 7 : Σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον. Epigr. Anth. Pal. 7, 224, 4 : Σκίπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χέρα. Alibi in Anth. per η, ut ap. Leonid. 6, 293, 1 ; 7, 65, 4 ; 89, 7.
D Quod vitium notavimus in Σκήπων. Per ι Pollux 10, 131, Hesychius, Eust. Il. p. 25, 13. Inter σκίπωσιν, σκιπίωσιν, σκίμποσιν variant libri Plutarchi Camill. c. 22. Quo confirmantur quæ de Polybio diximus in Σκήπων.]

Σκίναξ, κος, ὁ, Agilis, Cui agilitas inest ad subsiliendum apta : σκίνακες dicitur ἐπὶ τῶν λαγωῶν, inquit Hesych. Hoc autem verum esse comperitur ap. Nicandrum : quippe qui in Alexiph. [67] leporem appellet σκίνακα δερκευνέα. [Th. 577 : Σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ. Utroque l. schol. σκιρτητικοῦ, εὐκινήτου, ταχέος. ῐᾰ]

Σκίναρ, αρος, τὸ, redditur Fœtus, item Fœtura. Extat autem et hoc ap. Nicandr. Ther. [695] : Καὶ ἠελίου δίχα τάρσον, Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς ἀΐξας. Ubi schol. esse ait τὸ γέννημα, vel τὸ σῶμα καὶ σκήνωμα τῆς γαλῆς. Vult autem hoc σκίναρ esse παρὰ τὸ σκιρτᾶν. [V. Κίναξ. ῐᾰ]

[Σκινδακίζω. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκινδαλαμίζω. Theophyl. Simoc. Ep. 24, p. 44 : Οὔτε φλέβα χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες οὔτε φρεωρύ-

A χοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόρρητα, ... οὕτω περὶ τὴν ἑαυτῶν ἐσπουδάκασι τέχνην ὡς ἐγὼ τὴν πόλιν ἐσκινδαλάμιζον ἅπασαν, εἴ που τὸν Ἀγησίλαον ἦν μοι θεάσασθαι· « cod. B ita. Editi ἐσκινδαλάβιζον. Sed ab σκινδάλαμος fiet σκινδαλαμίζω. Est Minutatim pervestigare et minimos scrutari angulos. A ἀπήειν pro ἐσκ. » Boiss. Contulerat locum Soping. ad Hesych. v. Σκινδάλαμος.]

[Σκινδάλαμος, Σκινδαλαμοφράστης. V. Σχινδαλμός.]

[Σκινδαλεύω, Crucifigo. Photius : Σκινδαλεύειν, ἀνασταυροῦν. V. Σχινδύλησις, Ἀνασχινδ. vel Ἀνασκινδ.]

[Σκινδαλμός, Σκινδαλμοφράστης. V. Σχινδαλμός.]

[Σκινδαρεύω, Σκινδαρίζω. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκινδάριον, τὸ, dimin. a σκίνις, quo de pisce v. in Σκίαινα, Parva umbra, ap. Anaxandrid. ab Athen. 3. p. 105, F cit. : Καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων. Cit. Schweigh. ᾰ]

[Σκινδάριος, Σκίνδαρον, Σκίνδαρος. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκίνδαφος. V. Σκιδάφη.]

[Σκινδαψίζομαι. V. Σκινδαψός.]

Σκινδαψὸς, ὁ, genus Plantæ similis hederæ apud
B Nysam in India, ut schol. Apollonii [2, 907] annotat. Fuit etiam Instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipue usæ traduntur; ejusque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. [4, p. 183, A, B; 14, p. 636, B, ubi Anaxilæ et Theopompi comicorum, Matronis et Phillidis testimonia memorat, et quattuor chordarum fuisse perhibet], et Eust. [Il. p. 1157, 51, Od. p. 1558, 7. Ælian. N. A. 12, 44. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. cod. 190, p. 152, 20 : Ὑπερμένης ἐν τῷ περὶ Χίου Ὁμήρου φησὶ θεράποντα γενέσθαι Σκινδαψὸν ὀνόματι .... Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὑρὼν τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαψὸν Ἐρετριεὺς ἦν, Ποικίλης τῆς αὐλητρίδος υἱός. Pollux 4, 59; Suidas. || Res nihili s. ignorabilis. Suidæ ἀφάνας, ἀφάννα. Timon ap. illum et Diog. L. 7, 15 : Νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο, ubi κινδαψοῖο scribendum. Galen. vol. 7, p. 132 : Ὅστις ἂν ἐν τῷ σώματι χυμὸς ὑγρὸς ᾖ καὶ ψυχρὸς, ἡμεῖς μὲν τοῦτον ὀνομάζομεν φλέγμα, σὺ δ' εἰ βούλει, κάλει σκινδαψόν· οὕτως ἄρα μοι μέλει τῶν ὀνομάτων οὐδέν· ibid. p. 69 : Καί που καὶ βλιτυριζόμενον ἐρῶ σφυ-
C γμὸν καὶ σκινδαψιζόμενον, εἰ χρὴ λέγειν ὀνόματα μόνον. Ἀλλὰ καὶ τὸ βλίτυρ, φασὶ, καὶ τὸ σκινδαψὸς ἄσημα παντελῶς ἐστι ... Τί ληρεῖς; ... καὶ γὰρ τὸ βλίτυρι κροῦμά τι δηλοῖ καὶ τὸ σκινδαψὸς οὐκ οἰκέτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀργάνου τινός ἐστιν ὄνομα. Ubi notandum etiam v. Σκινδαψίζομαι, et quod σκινδαψὸς non tantum, ut βλίτυρι soni, ita instrumenti musici, sed etiam servi significatione ponitur. Eadem jungit Gregor. Nyss. vol. 2, p. 277, C (conf. 613, B), Artemid. 4, 2, ubi v. Reiff., Mich. Psellus ap. Ducang. (deceptum vitio scripturæ σκίνδαλος ap. Niceph. Blemm. et ignarum ceterorum ll.) et Tafel. De Thessalon. p. 366, 9 : Ὀνόματα πραγμάτων ἔρημα, ὁποῖα οἱ σοὶ σκινδαψοὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον βλίτυρι, Hesych. et Etym. M. v. Βλίτυρι. Jo. Damasc. vol. 1, p. 12, C : Ἄσημος καὶ ἔναρθρος (φωνὴ), οἷον σκίνδαψος· τοῦτο γὰρ γράφεται, οὔτε σημαίνει τι· οὔτε γὰρ γέγονε σκίνδαψος οὔτε ἐστί. Et similiter schol. Dionys. Bekk. An. p. 677, 8, 10, ubi σκινδαψός. Georg. Sync. p. 31, C : Τὸν ὠάννην τὸ θαλάττιον ζῷον, ὅπερ οὐδὲ γέγονέ ποτε ..., καθάπερ οὐδὲ σκίνδαψοι καὶ τραγέ-
D λαφοι. Hermias in Plat. Phædr. p. 180. Sæpe enim in libris est proparoxytonon, contra præceptum Etym. M. p. 219, 49. De forma Κινδαψὸς HSt. :] Κινδαψοὶ, Hesychio ὄρνεα, Aves : et ὄργανα κιθαριστήρια. Suid. quoque κινδαψὸν esse dicit Avem quandam. Hesych. et Etym. dicunt esse et gentem Indicam. Infra Σκινδαψός. [Etym. M. : Κίνδαψος, εἶδος ὀργάνου· λέγει δὲ καὶ ὁ Διονύσιος, ὅτι ἔθνος ἐστὶν Ἰνδικόν· οἷον κινδαψώ· ἔοικεν οὖν ἀπὸ τοῦ ἔθνους ὠνομάσθαι. Ut oxytonon memorat Arcad. p. 85, 12. In alteram abiit in versu Timonis ap. Diog. L. 7, 15, ubi ἐλάσσονα σκινδαψοῖο. Verbum hujus formæ duplex memorat Hesychius : Ἐκίνδαψεν, ἔψηλεν. Ἐκινδάψασιν, ὑπέψηλεν, ἀπὸ κινδαψοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον κιθαριστήριον ποιὸν, κινδαψός. Sed utraque forma suspecta est. Tertiam v. supra ap. Galenum. L. Dind.]

[Σκίνδιον, τὸ λευκὸν, Album, ap. Theognost. Can. p. 15, 10, inter nomina per ι scripta. L. Dind.]

[Σκινθαρίζω.] Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro Σκανθαρίζειν. Extat autem Σκινθαρίζειν ap.

ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐ δαδὶ (al. οὐχ ὑπὸ δαδὶ) καὶ A σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, ubi item alii libri οὐχ ὑπὸ ὕδατι vel οὐχ ὕδατι, quæ omnia ex οὐχὶ δαδὶ nata videntur. Ceterum conf. de scilla Diosc. 2, 202, 203. Hesychio χαμμωνία, θανατηφόρος μυῶν. Similiter Suidas. Ap. recentissimos vitiose scribitur Σκύλα, ut in gll. Aristoph. Pl. 718, γάλα σκύλης et τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Ubi notanda etiam forma genitivi per α, quum legitima sit σκίλλης, ut ap. Diosc. et alios supra citatos. Vicissim σκίλλην ap. Andromachum seniorem a Galeno vol. 13, p. 876 cit.: Αὐτίκα δὲ σκίλλην τριχώδεσιν ἄμμιγα φλοιοῖς, librarii error videtur pro σκίλλαν τριχοειδέσιν, etsi etiam ap. Aret. p. 135, 13, est τὴν σκίλλην. Σκίλλαν recte ap. Hippocr. p. 880, D, et ib. σκίλλα. L. Dind.]

[Σκιλλάριον, τὸ, diminut. præced. σκίλλα, ap. Aetium.]

[Σκίλλινος, η, ον, i. q. σκιλλιτικός. Oribas. p. 65 ed. Mai. bis: Ὄξους σκιλλίνου. L. D. Diosc. Par. 1, 78.]

[Σκιλλίτης, ὁ, Scillites, ut σκ. οἶνος, ap. Ps.-African. Cest. p. 302, B, d, i. q. σκιλλιτικός. Sic autem scribendum esse, non ut scriptum est σκιλλήτης, ostendunt B præter analogiam Latini, qui *Scillites* et *Scilliticus*. L. Dind.]

[Σκιλλιτικός, ἡ, όν.] Hinc [a voc. σκίλλα] Σκιλλιτικὸν ὄξος, Scilliticum acetum, vel Scillinum, ap. Diosc. [2, 202, ubi per η, Oribas. p. 31 ed. Mai., ubi λ simplici, et alios.] Apud quem et σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinum, quod Scilla herba contusa ei commisceatur. Est etiam σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scilliticum oleum. [Σκιλλητικὸν ὄξος male ap. Paul. Æg. 3, 49, et African. in Σκιλλίτης, quod v., citatum. L. D. Item ap. schol. Plat. Conv. p. 374 fin., Alex. Trall. 7, p. 121.]

[Σκιλλοκρόμμυον, τὸ, i. q. σκίλλα. Schol. Theocr. 5, 121 (ubi liber unus σκυλοκρόμυδα forma græcobarbara). Wakef. Lex. Ms. Neophyti ap. Ducang. Epimerism. in cod. Reg. Paris. 1689 Philostr. Imag.: Σκίλλα, εἶδος βοτάνης τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμυον.]

[Σκίλλος, ἰκτῖνος, Hesychio.]

[Σκιλλοῦς, οῦντος, Scillus. Πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος καὶ Σκιλλούντιος καὶ Σκιλλουντίς, Steph. C Byz. Memorat Σκιλλοῦντα Xen. Anab. 5, 3, 7 (et Diog. L. 2, 53), Σκιλλουντίους H. Gr. 6, 5, 2, Strabo 8, p. 344, Pausan. 5, 6, 3 etc. In Κολλοῦς corruptum ap. Steph. Byz. v. Ἀγνοῦς.]

Σκιλλώδης, ὁ, ἡ, Scillaceus, Ad scillæ figuram accedens, ex Diosc. Affertur autem ex Theophr. C. Pl. 1, 8: Οἷον αἵ τε σκίλλαι καὶ ὅσα σκιλλώδη, Scillæ ceteraque ejusmodi; vel, Cetera quæ ejusdem sunt generis. [At σκιλλώδη non tam intelliguntur Quæ ad figuram squillæ accedunt, quam Quæ saporem squillæ similem habent, sc. acrem, mordacem et amariusculum. Vide Athen. 2, p. 64, ibique nott.; 3, p. 87, C, E, et 121, A, ubi habes compar. σκιλλωδέστερος. Schweigh. Illa tamen signif. Theophr. H. Pl. 9, 18, 3: Ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον σκιλλῶδες, λειότερον δὲ καὶ ἔλαττον. Gramm. Bekk. An. p. 457, 4: Ἀσφόδελος, σκιλλῶδες φυτόν. L. Dind.]

[Σκίλουρος, ὁ, Scilurus, regulus Chersonesi Tauricæ, ap. Strab. 7, p. 306 sqq., in inscr. Taur. ap. Bœckh. vol. 2, p. 147, n. 2103, 1, qui v. p. 113, A. D Σκιλοῦρος ap. Plut. Mor. p. 511, C, ex Stobæo Fl. 84, 16, corrigendum, et Photio cod. 167, p. 115, 4, ubi male Σκίλλουρος. L. Dind.]

[Σκιμᾰλίζω.] Σκιμαλίζειν, Digitum infamem, medium sc., porrigere atque ostendere, ceteris compressis; quod in summo contemptu fiebat, et per ignominiam. Sic ap. Diog. L. [7, 17] narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effeminatam ejus mollitiem notavit. Hæc ex VV. LL., ubi etiam affertur ex Aristoph. Pac. [548]: Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, Καὶ τὸν δορυξὸον [δορυξὸν] οἷον ἐσκιμάλισεν. Ubi schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφύβρισεν: vel poni pro κατεδακτύλισε. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: unde καταδακτυλικὸν pro Libidinoso et salaci usurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, s. σκινθαρίσαι. Verum in iisdem annotatur, καταδακτυ- A λίσαι significare illud, pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modo fuit: atque adeo Hesych. σκιμαλίσαι non alio verbo exp. quam hoc καταδακτυλίσαι [ἀσχημόνως addit Phot. Mœris p. 360: Σκιμαλίσαι Ἀττικοί, καταδακτυλίσαι Ἕλληνες. Phryn. Bekk. p. 48, 24: Τοῦτο (τὸ καταδ.) καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Hesychius: Σιφνιάσαι· τὸ σκιμαλίσαι.] Afferturque ex eodem Comico Ach. [443]: Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, exponiturque, Irrideam atque infamem; vel, Ut infames notem. Sic Medium ostendere unguem ex Juvenale [10, 53]; Digitum porrigere medium, ex Martiale affertur. Ex Eodem, Ostendit digitum, sed impudicum. Et ex Persio [2, 33], Infami digito. Verum σκιμαλίζειν quidam putarunt prima signif. esse Medio digito tentare an gallinæ ova conceperint: immisso sc. eo in podicem. Adeoque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide schol. Aristoph. et Suidam [Conf. Σκινθαρίζω.]

[Σκιμβάζω. V. Σκιμπόδιον.]

[Σκιμβὰς, άδος, ἡ, genus materiæ tectoriæ. Hesychius: Σκιμβάδες, ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν σκέ- B πης χάριν.]

[Σκιμβασμὸς, ὁ, φιλήματος εἶδος, Osculi genus, ap. Hesych.]

Σκίμβολος, ὁ, ἡ, Fatuus, ἠλίθιος, Hesych.

[Σκιμβός. V. Σκιμπόδιον.]

[Σκίμβρον, τὸ, λάχανον, Gl., Scimbrum, Geopon. 12, 35.]

[Σκιμνία, αἱ τοῦ σκόρδου σχελίδες in Glossis iatr. Mss. Neophyti, Allii carnes et pulpæ. Ducang.]

[Σκιμπάζω. V Σκιμπόδιον.]

[Σκιμπίον. V. Σκίμπων.]

Σκιμπόδιον, τὸ, Lectulus discubitorius, in quo reclinare cervicem possumus: ut fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. [Philemo ap. Photium v. Παλαιστὴ cit.: Σκιμπόδιον ἓν καὶ κῴδιον. Gellius N. A. 19, 11: « Offendimus eum cubantem in scimpodio Græciensi. »] Dion [Cass. 57, 15]: Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, ἔν τε σκιμποδίῳ κατάστέγῳ, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, ἐς τὴν γερουσίαν ἐσεκόμισε, ubi exp. C Lectica. [Et ib. 17, aliisque ll. similibus a Reimaro citatis.] Hesychio autem Σκιμπόδιον est εὐτελὲς κλινίδιον, μονοκοίτιον [nisi scribendum μονόκοιτον], Lectulus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi potest ap. Athen. 12, [p. 550, F] de Pythone, Ὅταν ὁμονοῶμεν (ego sc. uxorque mea, qui ambo parvæ [sic] sumus staturæ), καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. [Persæus ap. eund 4, p. 140, F: Τὸ δ' ὅλον ὥσπερ πολίτευμά τι τοῦτο δὴ συνίσταται μικρόν· καὶ γὰρ ὅντινα δεῖ πρῶτον κατακεῖσθαι ἢ δεύτερον ἢ ἐπὶ τοῦ σκιμποδίου καθῆσθαι, πάντα τοιαῦτα ποιοῦσιν εἰς ἐπάλλα. Geminus Cram. An. vol. 3, p. 227, 3: Ἔστι δ' ὧν καὶ ἐπὶ σκιμποδίων καθιζημένων. Pollux 10, 35.] Schol. Aristoph. l. c. annotat, σκιμπόδιον proprie dici τὸ χωλὸν κραββάτιον: nam Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χωλαίνειν, Claudicare, Claudum esse, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Pro quo σκιμπάζω alii habent Σκιμβάζω, ut Hesych. Σκιμβάζει, χωλεύει [Photius (ap. quem β a correctore supra scriptum, omissum pr.) et gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 366, 10: D Σκιμβάζειν, χωλεύειν καὶ ἀσκωλίζειν τὸ αὐτὸ τοῦτο. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Et qui οἱ Ἀττικοὶ pro Aristophane ponit gramm. Bekkeri An. p. 452, 20]: a nomine Σκιμβὸς, quod Idem exp. χωλὸς, Claudus. [Quod schol. Aristoph. Nub. 254: Τὸν σκαμβοὺς ἔχοντα τοὺς πόδας, restituit Ruhnk.] Itidemque Suid. σκιμπόδιον et σκίμπους a Σκιμβάζω derivat, Σκίμπους exponens etiam Scamnum, Scabellum. [V. Κιμβάζω, Ὀκιμβάζω.] Annotatur in Lex. meo vet. [Etym. M. et ap. Zonaram p. 1651] pro Σκίμπους, exempto υ, dici et Σκίμπος, ut ἀέλλοπος, ἄρτιπος. [Immo ἀελλόπος, ἀρτίπος.]

[Σκιμποδίσκος, ὁ, i. q. σκιμπόδιον vel σκίμπους. Synes. De regno p. 23, D: Οἱ τοὺς χθαμαλοὺς σκιμποδίσκους ὀκλαδίας ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνατιθέμενοι, ἐφ' ᾧ τοῖς ἐωνημένοις ἐν ταῖς ἀγυιαῖς εἶναι καθίζεσθαι, Σκύθαι πάντες εἰσίν. Nicetas Chon. Annal. p. 155, A: Ἐπί τινος μετεώρου σκιμποδίσκου· 178, D.]

Σκίμπους, οδος, ὁ, quod Polluci [6, 9;] 10, c. 7 [§ 35, 36] inter κλινῶν genera refertur, a Suida autem et Hesych. exp. κράββατος: quo nomine Lectus humilis

intelligi putatur, quo accumbebant, quales thori erant. [Phryn. Ecl. p. 62 : Σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος. Mœris p. 354, Thomas p. 799.], Ovid. Discubuere thoris, et ap. Plin. Discubitorii lecti. Aristoph. Nub. [254] : Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Ubi schol. annotat, Atticos κράββατον vocare σκίμποδα. [Ib. 709 : Ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. Xen. Anab. 6, 1, 4, Κατακείμενοι ἐν σκίμποσιν ἐδείπνουν libri meliores, ceteri cum Athenæo στιβάσιν. Plato Prot. p. 310, C : Ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος. Recentiorum exx. nonnulla indicarunt intt. Thomæ, Wyttenb. Ind. Plut., quibus Marc. Antonin. 1, 6, addit Valck. Liban. vol. 1, p. 96, 2 : Τὸ ὡς ἥδιστα περὶ ταῦτα πονεῖν οἴκοι τε ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ σκίμποδος ἐν τῷ διδασκαλείῳ. Galen. vol. 10, p. 245 : Εἰσφέρειν τούτους εἰς τὸν οἶκον ἤτοι γε ἐπὶ σκίμποδος ἢ φορείου τινός. « Euseb. H. E. 6, 40, v. Vales. » Mendham. Quod Zonaras Lex. p. 1650 dicit : Σκίμπους, τὸ μέσον τοῦ κραββάτου, μεταφορικῶς δὲ καὶ ὅλος ὁ κρ., pro eo μέρος Etym. M., uterque inepta adjecta etym. a σκηνὴ et πούς, quæ signif. illi fortasse originem dedit.]

[Σκιμπτέω, Σκίμπτω. V. Σκήπτω.]

Σκίμπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus : cui sc. inter eundum innitimur et nos fulcimus : i. q. σκήπων, σκηπάνιον, σκῆπτρον, βακτηρία, schol. Aristoph. Vesp. [727] : Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας καταβάλλω· quem l. Suidas citans, exp. et ipse ῥόπαλον, sed scribit σκήπωνας. Itidem ap. Eur. Hec. [65] : Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς Διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, Incurvo scipione manum fulciens, Incurvo manus fulcimento innixa. [Veriorem scripturam servans Hesychius : Σκίπωνι χειρός, βακτηρίᾳ χειρός.] Athen. 12, [p. 543, F] : Σκίμπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαρμένῳ. [Σκίπωνι meliores, ut in versu Cratini ib. p. 553, E : Παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων σκίπωνά τ' ἠγόραζον.] Similiter ap. Herodot. 4, [172] : Ἐπεὰν σκίμπωνα προστήσωνται, Scipione prætento, vertit Valla, ubi de Nasamonibus sermo est. Galen. quoque in Lex. Hippocr. exponens quid sit Ἀντικόντωσις [p. 436], synonyma facit σκίμπωνα et κοντόν : unde quidam Contum et Ridicam interpr. [In Ind. :] « Σκιμπίον, Scipio. Vel potius Parvus scipio. » [Videtur non ex σκίμπων, sed ex σκιμπίων vel σκιπίων, de quo in Σκήπων, corruptum.] — Sed et Σκίπων scribitur in Lex. meo vet., ubi locus Eur. supra citatus, sic legitur, Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι διερειδομένα, exponiturque itidem βακτηρίᾳ. Itidemque ap. [Etym. M. et] Suid., Σκίπωνος, τῆς ῥάβδου. Ubi habetur et Σκίπτωνος quasi a nomin. Σκίπτων. [Hoc quoque ex σκιπίων, de quo paullo ante, depravatum dicerem, nisi librarii commentum videretur pro σκίπων, etiam Eur. Hec. l. c. illatum in libro Viteberg.] Scripturam illam ap. Eur. sine μ, ut in Lex. meo vet. habetur, confirmat Hesych. quoque : quippe apud quem legitur, Σκίπωνι χειρός, βακτηρίᾳ χειρός. Itidemque ap. Eund. : Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. [Atque hæc forma nunc restituta locis supra citatis omnibus. Callim. Ep. 1, 7 : Σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον. Epigr. Anth. Pal. 7, 224, 4 : Σκίπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χέρα. Alibi in Anth. per η, ut ap. Leonid. 6, 293, 1 ; 7, 65, 4 ; 89, 7. Quod vitium notavimus in Σκήπων. Per ι Pollux 10, 131, Hesychius, Eust. Il. p. 25, 13. Inter σκίπωσιν, σκιπίωσιν, σκίμποσιν variant libri Plutarchi Camill. c. 22. Quo confirmantur quæ de Polybio diximus in Σκήπων.]

Σκίναξ, κος, ὁ, Agilis, Cui agilitas inest ad subsiliendum apta : σκίνακες dicitur ἐπὶ τῶν λαγωῶν, inquit Hesych. Hoc autem verum esse comperitur ap. Nicandrum : quippe qui in Alexiph. [67] leporem appellet σκίνακα δερκευνέα. [Th. 577 : Σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ. Utroque l. schol. σκιρτητικοῦ, εὐκινήτου, ταχέος. ῐᾰ]

Σκίναρ, αρος, τὸ, redditur Fœtus, item Fœtura. Extat autem et hoc ap. Nicandr. Ther. [695] : Καὶ τυίου δέχα τέρσον, Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς ἀέξαι. Ubi schol. esse ait τὸ γέννημα, vel τὸ σῶμα καὶ σκήνωμα τῆς γαλῆς. Vult autem hoc σκίναρ esse παρὰ τὸ σκιρτᾶν. [V. Κίνδαξ. ῐᾰ]

[Σκινδακίζω. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκινδαλαμίζω. Theophyl. Simoc. Ep. 24, p. 44 : Οὔτε φλέβα χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες οὔτε φρεωρύχοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόρρητα, ... οὕτω περὶ τὴν ἑαυτῶν ἐσπουδάκασι τέχνην ὡς ἐγὼ τὴν πόλιν ἐσκινδαλάμιζον ἅπασαν, εἴ που τὸν Ἀγησίλαον ἦν μοι θεάσασθαι· « cod. B ita. Editi ἐσκινδαλάβιζον. Sed ab σκινδάλαμος fiet σκινδαλαμίζω. Est Minutatim pervestigare et minimos scrutari angulos. A ἀπήειν pro ἐσκ. » Boiss. Contulerat locum Soping. ad Hesych. v. Σκινδάλαμος.]

[Σκινδάλαμος, Σκινδαλαμοφράστης. V. Σχινδαλμός.]

[Σκινδαλεύω, Crucifigo. Photius : Σκινδαλεύειν, ἀνασταυροῦν. V. Σχινδύλησις, Ἀνασχινδ. vel Ἀνασκινδ.]

[Σκινδαλμός, Σκινδαλμοφράστης. V. Σχινδαλμός.]

[Σκινδαρεύω, Σκινδαρίζω. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκινδάριον, τὸ, dimin. a σκίνις, quo de pisce v. in Σκίαινα, Parva umbra, ap. Anaxandrid. ab Athen. 3, p. 105, F cit. : Καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων. Cit. Schweigh. ᾰ]

[Σκινδάριος, Σκίνδαρον, Σκίνδαρος. V. Σκινθαρίζω.]

[Σκίνδαφος. V. Σκιδάφη.]

[Σκινδαψίζομαι. V. Σκινδαψός.]

Σκινδαψός, ὁ, genus Plantæ similis hederæ apud Nysam in India, ut schol. Apollonii [2, 907] annotat. Fuit etiam Instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipue usæ traduntur; ejusque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. [4, p. 183, A, B ; 14, p. 636, B, ubi Anaxilæ et Theopompi comicorum, Matronis et Phillidis testimonia memorat, et quattuor chordarum fuisse perhibet], et Eust. [Il. p. 1157, 51, Od. p. 1558, 7. Ælian. N. A. 12, 44. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. cod. 190, p. 152, 20 : Ὑπερμένης ἐν τῷ περὶ Χίου Ὁμήρου φησὶ θεράποντα γενέσθαι Σκινδαψὸν ὀνόματι .... Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὑρὼν τὸ οὕτω καλούμενον σκινδαψὸν Ἐρετριεὺς ἦν, Ποικίλης τῆς αὐλητρίδος υἱός. Pollux 4, 59 ; Suidas. || Res nihili s. ignorabilis. Suidæ ἀφάνας, ἀφάννα. Timon ap. illum et Diog. L. 7, 15 : Νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο, ubi κινδαψοῖο scribendum. Galen. vol. 7, p. 132 : Ὅστις ἂν ἐν τῷ σώματι χυμὸς ὑγρὸς ᾖ καὶ ψυχρὸς, ἡμεῖς μὲν τοῦτον ὀνομάζομεν φλέγμα, σὺ δ' εἰ βούλει, κάλει σκινδαψόν· οὕτως ἄρα μοι μέλει τῶν ὀνομάτων οὐδέν· ibid. p. 69 : Καί που καὶ βλιτυριζόμενον ἐρῶ σφυγμὸν καὶ σκινδαψιζόμενον, εἰ χρὴ λέγειν ὀνόματα μόνον. Ἀλλὰ καὶ τὸ βλίτυρ, φασί, καὶ τὸ σκινδαψὸς ἄσημα παντελῶς ἐστι ... Τί ληρεῖς ; ... καὶ γὰρ τὸ βλίτυρι κροῦμά τι δηλοῖ καὶ τὸ σκινδαψὸς οὐκ οἰκέτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀργάνου τινός ἐστιν ὄνομα. Ubi notandum etiam v. Σκινδαψίζομαι, et quod σκινδαψὸς non tantum, ut βλίτυρι soni, ita instrumenti musici, sed etiam servi significatione ponitur. Eadem jungit Gregor. Nyss. vol. 2, p. 277, C (conf. 613, B), Artemid. 4, 2, ubi v. Reiff., Mich. Psellus ap. Ducang. (deceptum vitio scripturæ σκίνδαλος ap. Niceph. Blemm. et ignarum ceterorum ll.) et Tafel. De Thessalon. p. 366, 9 : Ὀνόματα πραγμάτων ἔρημα, ὁποῖα οἱ σοὶ σκινδαψοὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον βλίτυρι, Hesych. et Etym. M. v. Βλίτυρι. Jo. Damasc. vol. 1, p. 12, C : Ἄσημος καὶ ἔναρθρος (φωνή), οἷον σκίνδαψος· τοῦτο γὰρ γράφεται, οὔτε σημαίνει τι· οὔτε γὰρ γέγονε σκίνδαψος οὔτε ἐστί. Et similiter schol. Dionys. Bekk. An. p. 677, 8, 10, ubi σκινδαψός. Georg. Sync. p. 31, C : Τὸν ὠάννην τὸ θαλάττιον ζῷον, ὅπερ οὐδὲ γέγονέ ποτε ..., καθάπερ οὐδὲ σκίνδαψοι καὶ τραγέλαφοι. Hermias in Plat. Phædr. p. 180. Sæpe enim in libris est proparoxytonon, contra præceptum Etym. M. p. 219, 49. De forma Κινδαψός HSt. :] Κινδαψοί, Hesychio ὄρνεα, Aves : et ὄργανα κιθαριστήρια. Suid. quoque κινδαψὸν esse dicit Avem quandam. Hesych. et Etym. dicunt esse et gentem Indicam. Infra Σκινδαψός. [Etym. M. : Κίνδαψος, εἶδος ὀργάνου· λέγει δὲ καὶ ὁ Διονύσιος, ὅτι ἔθνος ἐστὶν Ἰνδικόν· οἷον κινδαψοί· ἔοικεν οὖν ἀπὸ τοῦ ἔθνους ὠνομάσθαι. Ut oxytonon memorat Arcad. p. 85, 12. In alteram abiit in versu Timonis ap. Diog. L. 7, 15, ubi ἐλάσσονα σκινδαψοῖο. Verbum hujus formæ duplex memorat Hesychius : Ἐκίνδαψεν, ἔψηλεν. Ἐκινδάψασιν, ὑπέψηλεν, ἀπὸ κινδαψοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον κιθαριστήριον ποιόν, κινδαψός. Sed utraque forma suspecta est. Tertiam v. supra ap. Galenum. L. Dind.]

[Σκίνδιον, τὸ λευκόν, Album, ap. Theognost. Can. p. 15, 10, inter nomina per ι scripta. L. Dind.]

[Σκινθαρίζω.] Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro Σκανθαρίζειν. Extat autem Σκινθαρίζειν ap.

schol. Aristoph. et Eust., necnon Hesych. [Qui in- A
terpretantur, ut Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 203, A extr. : Σκινθαρίζειν ἐστὶ τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν τινὸς τὸν μυκτῆρα. L. D.] Idem habet et Σκίνδαρος, quod vulgo exp. Talitrum, item Σκίνδαροι, necnon Σκινδάριος : item verba Σκινδαρεύεσθαι et Σκινδαρῆσαι [Σκινδαρίσαι], quorum expositiones ap. eum vide. [Σκίνδαροι et Σικύνδαροι Hesychio sunt τὰ προσκυνήματα, Photio Σκίνδαρον est προσκίνημα, et τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι ἀκολάστως σκινδακίσαι, quod repetitur ante Σκινδάλαμοι, cum interpretatione τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς. Scribendum tamen videtur σκινδαρίσαι, ut ap. Hesychium : Σκίνδαρος, ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα. Idem : Σκινθαρεύεσθαι, κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι. Quorum primum mediæ, cetera passivæ sunt signif. Porro : Σκινδαρῆσαι (-ίσαι) τὰ αὐτά. Σκινδάριος, ὄρχησις οὕτω καλουμένη.]

[Σκίνθαρος, ὁ, Scintharus, n. fictum viri, ap. Lucian. V. H. 1, 36, 37.]

[Σκινθίζω.] Σκινθίζομαι, Calcitro. Suid., Hesychius. [Qui σκινθίζεται interpr. λακτίζεται, ut ponendum fue- B
rit Σκινθίζω. Idem Hesych. Σκυδίζει et Σκυνίζει explicat λακτίζει. Nihil ad hæc pertinere videtur Σχινίζομαι, quod huc trahebat Schneider v. Σχινίζομαι.]

[Σκινθὸς, ὁ.] Σκινθοὶ et κολυμβηταὶ, Homines nantes seseque submergentes, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, [6, 9]. At Plinius, Naufragi et urinantes, 13, 25. VV. LL. [Σκίνθος memorat Theognost. Can. p. 16, 20. L. Dindorf.]

[Σκινίς. V. Σκίαινα.]

[Σκινφὴ, Rhododendron, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. p. 468. Conf. Jablonsk. Op. 1, p. 313.]

Σκιογραφέω, Umbram rei deformo, Adumbro, Greg. Naz. [vol. 1, p. 288. Phot. Bibl. cod. 222, p. 596 (p. 187, 24 Bekk.), Chronicon Georgii Ms. ap. Ducang. v. Σκιαστὴς, citat Lobeck. ad Phryn. p. 646. Add. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 512, A : Δι' ἐσόπτρου καὶ δι' αἰνίγματος ἔμφασίν τινα σκιογραφεῖ τοῦ ζητουμένου. Et pass. vol. 3, p. 295, B. Pro quo male σκιογράφειν vol. 1, p. 671, d. Si modo hæc scripsit qui σκιαγραφία dixit vol. 2, p. 23, C, σκιαγραφῶν 27, C, σκιαγραφοῦσα C
29, A. Aster. Homil. p. 78, B : Εἰ δακτύλοις ἐμοῖς τὸν κατ' ἐκείνου ἐσκιογράφησα θάνατον. Pass. ἐσκιογραφεῖτο Cyrill. Al. vol. 1, part. 2, p. 7, E. L. Dind.]

Σκιογραφία, ἡ, [Inprenia, Gl.] Prior designatio, qua sc. prima lineamenta et rei umbra deformantur. [Athanas. vol. 1, p. 501, A ; vol. 2, p. 677, E, cit. Lobeck. ad Phryn. p. 646. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 55, C ; Epiphan. vol. 2, p. 105, B. L. Dind.]

Σκιογράφος, ὁ, ἡ, i. q. σκιαγράφος, Umbræ pictor, Qui umbram alicujus rei depingit, rem aliquam adumbrat. [LXX Sap. 15, 4, Hesych. in Σκιαγραφίαν, citat Lobeck. ad Phryn. p. 646. Theodor. Stud. p. 135, A ; 139, E. L. Dind.]

Σκιοειδὴς, ὁ, ἡ, Umbræ similis, Umbrosus, Opacus. [Priori signif. Aristoph. Av. 686 : Σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ, de hominibus. Agath. Anth. Pal. 11, 372, 1 : Σῶμα φέρων σκιοειδές. Manetho 1, 232 : Νεκύων σκιοειδέα μορφήν. Plat. Phæd. p. 81, D : Σκιοειδῆ φαντάσματα. (Al. σκοτοειδῆ φάσματα.)] Apud Aristot. De color. σκιοειδὴς χροιὰ, ut μελανοειδής. [Orig. C. Cels. D
p. 100, 344. Greg. Naz. Carm. 1, p. 32. Amphiloch. p. 12. Clem. Al. Strom. p. 584 (ex loco Aristophanis). Adv. Σκιοειδῶς, Amphiloch. p. 10.]

Σκιόεις, εσσα, εν, Umbrosus, Opacus. [Hesychio Σκιόεν, σκιερὸν, μέλαν, βαθύ. Σκιόεντα, σύσκια, σκοτεινὰ, ὑψηλὰ, ἢ τὰ μεγάλην σκιὰν ποιοῦντα.] Hom. Il. A, [157] : Οὔρεά τε σκιόεντα. [Pind. Pyth. 9, 35.] Od. [A, 365 etc.] : Μέγαρα σκιόεντα, i. e. σύσκια διὰ τὸ ὕψος. [Apoll. Rh. 4, 1715 : Τέμενος σκιόεντά τε βωμόν. Nicand. Th. 96 : Ὑπὸ σκιόεντι χώρῳ. Tryphiod. 577 : Ὑπὸ σκιόεντι δόμῳ· 236 : Ὄρθρον ὑπὸ σκιόεντα. Il. E, 525 etc. : Νέφεα σκιόεντα.] Reperitur et Σκιόειν pro σκιόεν metri causa usurpatum, ap. Apoll. Arg. 2, [404] : Ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος. [I. q. σκιοειδὴς ap. Julian. Æg. Anth. Pal. 6, 20, 6 : Ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς παναλήθεα μορφὴν, τῆς δὲ συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον. Epigr. ib. 9, 807, 4 : Βαιὸς δ' ἀμφιέπει λίθος ἄντυγας Ἠριγενείης ὡρονόμῳ σοφίῃ καὶ σκιόεντι τύπῳ. Macedon. 11, 366, 3 : Σκιόεν μετὰ κέρδος ὀνείρου.]

A [Σκιοθηρέω, Umbram indago. Hesychius : Φρέαρ ὀρύττειν, σκιαθηρεῖν· οἱ γὰρ ἀπὸ τῶν μαθημάτων εἰώθασι τὰς μεσουρανήσεις λαμβάνειν καὶ σκιοθηρεῖν ἐκ τῶν φρεάτων.]

[Σκιοθηρικὸς, ἡ, ὸν, adj. ab seq. σκιόθηρον, quod v. Strabo 2, p. 125 : Τῶν σκιοθηρικῶν γνωμόνων.]

Σκιόθηρον, τὸ, Instrumentum mathematicum ad umbram indagandam : quod et σκιαθήρας appellatur. Alii interpr. Horologium, s. Instrumentum quo ex ratione umbrarum horas aut alia etiam vestigamus. [Plinium N. H. 2, 76, « Horologium, quod appellant sciothericon » ab Anaximene Anaximandri discipulo inventum perhibentem diversa confundere animadvertit Salmas. Plin. Exerc. p. 445—6.] Plutarch. Marcello p. 562 meæ ed. [c. 19], de Archimede : Κομίζοντι πρὸς Μάρκελλον αὐτῷ τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων σκιόθηρα καὶ σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν. Diog. L. [2, 1] : Εὗρε δὲ [Anaximander] γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι [τροπάς τε καὶ ἰσημερίας ση-
B μαίνοντα]· quocum loco conf. quæ ex Vitruvio citavi in Σκιαθήρας. [Quod v.] Ptolem. [Geogr. 1, 2] dicit etiam ὄργανα σκιόθηρα, ubi adjective accipitur, estque a nom. Σκιόθηρος, Umbræ indagandæ idoneus. [Dicit Ptol. : Μετεωροσκοπικὸν τὸ διὰ τῶν φαινομένων ἀπὸ τῶν ἀστρολάβων καὶ σκιοθήρων ὀργάνων. Ubi schol. : Σκιόθηρός ἐστι σχῆμα πυραμίδος ἐκ τεσσάρων τριγώνων περιεχόμενον, περιεστώντων ὀρθὴν γωνίαν τῶν τριγώνων, δι' οὗ λαμβάνομεν τὴν μεσημβρίαν. Et 1, 3, init. : Τηροῦντες διὰ τῶν σκιοθήρων τὰ κατὰ κορυφὴν σημεῖα τῶν δύο τῆς διαστάσεως περάτων. Ap. Cleomed. Cycl. th. 1, p. 54 : Τοῦ διὰ Λυσιμαχείας καὶ Συήνης ἥκοντος μεσημβρινοῦ ιε' μέρος ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ Δράκοντος μέχρι Καρκίνου περιφέρεια, ὥς γε διὰ τῶν σκιοθηρικῶν δείκνυται, nonnisi Balforeus —θήρων, liber unus —θηρῶν. Hoc autem instrumentum cum Archimedis ap. Plut., non cum Anaximandri sciotheris componendum, ut animadvertit Salm. l. c. p. 446, D. Ceterum forma —ρος præstare videtur etiam ap. Vitruv. l. in Σκιαθήρας cit. Mire Suidas : Σκιόθηρα, εἶδος πλοίου. Per α in se-
C cunda, sed alia forma Σκιαθήριον ap. schol. Lucian. Lexiph. c. 2 : Γνώμονα δὲ τὸ τοῦ σκιαθηρίου (vulgo male σκιατηρίου) τῆς σκάφης, ἤτοι τοῦ ὡρολογίου, μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. Sed scribendum videtur σκιοθήρου. L. Dind.]

[Σκιολογέω, ap. Athan. Or. 1 contra Arian. 25, p. 430=232 : Τὸ φύσει γέννημα ὡς ποίημα σκιολογῶν λέγει, ubi cod. Seguer. σκιαλογῶν, Lobeck. ad Phryn. p. 646 corrigebat σκαιολογῶν, quo Eustath. utitur Od. p. 1792, 22.]

[Σκιομαχέω, i. q. σκιαμαχέω. Philodem. Rhet. p. 28, 23 ed. Gros. : Κἂν εἴπωσιν ὅτι μόνοι τέχνας ὑπὲρ αὐτῆς παρέδοσαν, (σκ)ιομαχήσουσι. Dionys. Areop. De div. nom. c. 8, § 6 ; Gregor. Nyss. vol. 2, p. 687, D ; 762, D. Philo De Plant. Noe p. 239. Nisi bis certe restituenda forma per α. Antyllus Oribasii p. 121 Matth. : Δεῖ δὲ μὴ μόνον ταῖς χερσὶ σκιομαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκέλεσι. Et in var. scr. ap. Polluc. 3, 150.]

Σκιομαχία, ἡ, i. q. σκιαμαχία. Sic σκιόποδες iidem qui σκιάποδες : et σκιοτροφία, i. q. σκιατροφία. [Gregor.
D Nyss. vol. 2, p. 606, B : Τὴν ἀδρανῆ ταύτην καὶ ἀπληκτον σκιομαχίαν· 657, C : Ἡ περὶ τὸ ῥῆμα τῆς ἀγεννησίας σκιομαχία. V. Σκιογραφέω. L. Dind.]

[Σκιόπους. V. Σκιάπους.]

[Σκιορὸν, τὸ, non addita signif. ponit Arcad. p. 123, 4 : Τὰ εἰς ρον παραλήγοντα ο ὀξύνεται ἀνακτορὸν, σκιορόν. Cujus singulare etiam de ἀνάκτορον, quod vulgo barytonum putatur, præceptum. Sed mendum subesse ostendit Theognost. Can. p. 131, 6 : Τὰ εἰς ρον οὐδέτερα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸ ο ἢ τὸ ι παραληγόμενα σπάνια καὶ σημειώσεως ἐχόμενα· ἁπλοῦν γὰρ ἐν αὐτοῖς μόνον τὸ ἀνάκτορον καὶ τὸ σκίρον· τὰ γὰρ σύνθετα κτλ. Unde non solum supplendus alter addito ἢ ι, sed etiam corrigendus videtur, βαρύνεται (nisi malis παροξύνεται ἢ προπαροξύνεται) ἀνάκτορον, σκίρον. L. Dind.]

[Σκιὸς, ἰχθὺς, Gl.]

[Σκίος. V. Σκιὰ, n. pr. Ita scribitur in libris nonnullis Herodoti 4, 49 n. fluvii Scythici, qui in aliis Κίος (præcedit Ῥοδόπης), ab Thuc. Ὄσκιος dicitur.]

[Σκιουργέω, Umbram facio. Theodor. Metoch. Misc.

p. 389 med. : Σκιαμαχεῖν ἀβελτερώτατα, μᾶλλον δὲ καθόλου σκιουργεῖν τὸ εἶναι καὶ τὴν ζωὴν καὶ βιοῦν τὸ πᾶν ἐν πλάσματι· et absolute p. 393 med. : Οἱ δ' ἄλλοι ταῖς ἐλπίσιν ... περιιόντες σκιομαχοῦσιν ἢ σκιουργοῦσι.]

Σκίουρος, ὁ, Cauda sibi umbram faciens, Umbra caudæ se protegens : ut σκιάπους Pede sibi umbram faciens, Umbra pedis se protegens. Est nomen animalis ap. Ælian. et Oppian. [Cyn. 2, 586], inde appellati quod quoties sub dio est, non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque umbra. Latini quoque utuntur hoc vocab., ut tum Martial., tum Plin., 8, 38, ubi inter alia ait, Ipsis villosior cauda pro tegmento est. Hesych. annotat alio nomine hunc σκίουρον dici Καμψίουρον, a quibusdam etiam Ἵππουρον. Significat autem καμψίουρος, Flectens caudam : ἵππουρος autem, Prægrandem caudam habens; quum enim prægrandem caudam habeat, ea reflexa reliquum corpus protegit. [Symeon Sethi Ichnel. p. 262. Boiss. ῐ]

[Σκιοφανής, ὁ, ἡ, Umbræ similis. Eust. Od. p. 1699, 8 : Τὸν σκιοφανῆ Ἡρακλέα, ... σκιὰν ἀίσσοντα.]

[Σκιοφόρος, ὁ, ἡ, unde Gl. Σκιοφόρον, Umbriferum.]

[Σκιόφως, ωτος, τὸ, de crepusculo vespertino Heliod. Æth. 5, 27 : Ὁ ἥλιος ἀκριβῶς εἰς δυσμὰς περιελθὼν τὸ μεταίχμιον ἡμέρας καὶ νυκτὸς σκιόφως ἀπετέλεσεν. « Theophanes Homil. 33, p. 239, post illa ex Jo. 20, 1, Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, addit : Βούλεται μὲν δηλῶσαι τὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας μεταίχμιον, ὃ σκιόφως ὠνόμασται. Denotat tempus matutinum, quo aer sublustris est, et lux maligna, ut loquitur Virg. : Diluculum, Crepusculum, quum crepera lux, i. e. dubia, inter umbram noctis et lucem exorientis vel occidentis solis. » Suicer.]

[Σκιόψυκτος, ὁ, ἡ, In umbra ventilatus et siccatus. Schol. Nicandri Th. 97, 694. Quod Aret. p. 135, 12 dicit ψύχειν ἐν σκιῇ.]

[Σκιπιάδης, ὁ, patron. sequentis n. Σκιπίων, in epigr. Anth. Pal. App. n. 170, 4 : Σκιπιάδαι δ' ἔπελον. L. D.]

Σκιπίων, ωνος, ὁ, cognomen Corneliæ gentis, Macrob. Saturnal. 1, 6. Non aliter dicti Scipiones, nisi quod Cornelius, qui patrem luminibus carentem regebat pro baculo, Scipio cognominatus, nomen ex cognomine posteris dedit. Alioqui et Scipio pro Baculus passim apud Latinos usitatum est, a Græcis mutuo sumptum. Quum vero cognomen Corneliorum est, in Græcis codicibus sæpe reperitur et Σκηπίων, tum ap. Plut., tum ap. Suid., idque sine mendo : sicut enim hoc Σκιπίων originem a Σκίμπτω s. Σκίπων traxit, ita illud Σκηπίων a Σκήπτω s. Σκήπων. [Utramque formam, ut vitiosam, notavimus supra. Haud raro vero libri consentiunt in veriori scriptura Σκιπίων, ut ap. Pausan. 8, 30, 9.]

[Σκιπός. V. Σκνιφός.]

[Σκιπτίας, ὁ, Sciptias, n. viri, in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, n. 1840, 11 : Σκιπτίᾳ εὐεργέτᾳ. L. Dind.]

[Σκίπτω, ponit schol. Hom. Il. A, 220 : Ξίφος παρὰ τὸ σκίπτω σκίφος καὶ ξίφος Δωρικῶς. Et Σκίπω, unde σκίπαι, νύσσαι, Hesychius, nisi idem utrique restituendum. V. autem Σκνίπτω. Idem Hesych. quod ponit Σκίψαι, ὀκλάσαι, Ἀχαιοί, ad σκίμπτω refert Is. Voss.]

[Σκίπων. V. Σκήπων, Σκίμπων.]

Σκίπωσις, εως, ἡ, i. q. σκίπων. Item Radius, VV. Ll. [Utrumque perperam.]

[Σκίρα, τά. V. Σκίρον.]

[Σκιράδιον ἄκρον. V. Σκιρὰς in Σκίρον.]

[Σκιραίνω, Duro, Induro. Schol. Laur. Soph. Aj. 651 : Ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκιραίνεται... Ἢ δισσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος· εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν, εἰ δὲ σκιρόν, ὕδατι. Suidas in Ἐθηλύνθην et Σιδηρέαν ψυχήν, σκληρύνεται et bis σκληρόν. Sic ap. Plut. Mor. p. 421, E : Ἐπεὶ δὲ (Κρόνος) ἀποκτείνας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν (Solymorum) Ἄρσαλον καὶ Δρύον καὶ Τροσόβιον ἔφυγε ..., ἐκείνων μὲν ἀμεληθῆναι, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄρσαλον σκληροὺς θεοὺς προσαγορεύεσθαι, καὶ τὰς κατάρας ἐπὶ τούτων ποιεῖσθαι δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ Λυκίους, Euseb. Præp. 5, 5, p. 188, D, et Theodoret. Aff. p. 47, 2, σκιροὺς et σκιρροὺς, nisi quod Th. liber unus σκληρούς. Similem varietatem v. in Σκληροπαίκτης. Σκιρὸς adj. autem po-

A nit etiam Hesychius : Σκηρόν, σκληρόν, ταχὺ (τραχύ), et Σκεῖρον, λατύπην ἢ σκληρόν. Themist. Or. 8, p. 110, C : Σκιροῖς ἐοικότα νοσήμασιν, ubi σκληροῖς conjiciebat Int. Quod duplici ρ scribitur apud Longum Past. 2, p. 48, 2 Sch. : Οἱ δὲ ἀντείχοντο σκιρροὶ γέροντες καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἔργων ἰσχυρὰς ἔχοντες. V. Suidæ glossas, in quibus Σκιρὰ sive Σκιρρὰ infra in Σκίρον citandas.]

[Σκιραπώδης. V. Σκιραφώδης.]

[Σκιράς. V. Σκίρον.]

[Σκιραφεία. V. Σκεῖρον in Σκίρον.]

[Σκιραφεῖον, Σκιραφευτὴς, Σκιραφεύω. V. Σκιράφιον.]

[Σκιραφία. V. Σκεῖρον in Σκίρον.]

[Σκιραφίδας, ὁ, Sciraphidas, Laco, Plut. Lysand. c. 17, Mor. p. 239, C, ubi suspectum fuit nonnullis.]

Σκιράφιον, τὸ, [a Σκίρος] dictum videtur Stephano B. in Σκίρος, quod dicit esse τόπον εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ (malim κυβευταὶ) συνίασι. Itidem Σκιραφεῖον [quod solum verum] Suid. exp. κυβευτήριον : addens ex Theopompo, Ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες.

B [Ex Harpocratione, ap. quem male σκιράφια, sed Dinarchi additur exemplum.] Idem et Hesych. paulo infra in Σκειράφιον. Priore σκιράφιον utitur Isocr. Areop. [p. 149, C] : Οὐκ ἐν τοῖς σκιραφίοις [—φείοις] οἱ νεώτεροι διέτριβον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσι, Non in aleatorum nec tibicinum conciliabulis. [In σκηνοραφείοις corruptum erat De antid. p. 491, s. 306. L. Dind. Joann. Chumnus Ep. 6, p. 215. Boiss.] Posterius autem Σκιραφεῖον, quod ex Suida citavi, et ipsum mendo carere potest, ac formari a verbo Σκιραφεύω (ut κυβεῖον a κυβεύω), a quo Σκιραφεύω, i. e. Tesseris ludo, fit et Σκιραφευτὴς, Qui tessera ludit. Citat Pollux [7, 203] hoc σκιραφευτὴς ex Amphide Κυβευταῖς. [Ib. ponitur σκιράφια, quod per ει scribendum esse in penultima animadvertunt intt. V. Σκεῖρον in Σκίρον. Idem 9, 96 : Σκιραφεῖα τὰ κυβευτήρια ὠνομάσθη, διότι μάλιστα Ἀθήνησιν ἐκύβευον ἐπὶ σκίρῳ ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς νεῷ· et ib. 48.] Porro ut Σκεῖρα Hesych. in suo Lex. habet pro Σκίρα, ita et Σκειράφιον, τὸ κυβευτήριον, Locus in quo tesseris luditur : ἴσως διὰ τὸ ἐν

C Σκίρῳ [τὴν] διατριβὴν ἔχειν. Apud Eund. legitur Σκειραφεῖν, κακοπραγμονεῖν : et Σκείρατες οἱ προύνικοι καὶ κυβευταί. [Scribendum videtur Σκίραφες, quod v. in Σκιραφώδης. Eodem Lobeck. Aglaoph. p. 1316, annot. h referebat ejusd. gl. : Σκειράξαι, κρεωφαγῆσαι, quam ad v. Κείρω Is. Vossius, et cum Liban. vol. 1, p. 180 (?) : Τοὺς φιλοσκώμμονας, τοὺς φιλοπαίγμονας, τοὺς κρεωφάγους, comparabat.] Sed hæc et ab alia origine deducere nonnullis placet, ut infra docebo. [In Σκίρος.]

[Σκίραφος, ὁ, Nequitia. Hipponax ap. Eust. Od. p. 1397, 26 : Πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥᾳδιουργίαν σκίραφοι ἐκαλοῦντο. Ἱππῶναξ, Τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις; V. Σκιροφόρος. Etymologiam autem grammaticorum hæc ab Sciro Attico repetentium, præter usum Hipponacteum et n. Laconis Σκιραφίδας, suspectam faciunt vocc. σκίραφος s. κίραφος et κίραφος, quæ v. Quibuscum si cognatum sit σκίραφος, σκιραφεῖν cum Lat. *Vulpinari* componi posse animadvertit Lobeck. Pathol. p. 292.]

D [Σκιραφώδης, ὁ, ἡ, Nequam. Antiatt. Bekk. p. 101, 6 : Κόβαλος, ὁ σκιραπώδης· καὶ ἀειδής. Σκιραφώδης Lobeck. Aglaoph. p. 1313. Qui p. 1315 confert Chœrob. p. 88, 11 : Σκίραψ, Σκίραφος· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, παρὰ τοῖς κωμικοῖς κωμῳδούμενον. Quod ib. 26 simplex dicit. Id Hesychio esse restituendum pro Σκείρατες dixi in Σκιράφιον. L. Dind.]

[Σκίραψ. V. Σκιραφώδης.]

[Σκιρεύς. V. Σκίρος.]

[Σκιρθαία, ἡ, Scirthæa, locus Siciliæ, ap. Diodor. Exc. p. 536, 87, si vera scriptura.]

[Σκιρίδιον, τὸ, Piscis βασιλίσκος Græcis dictus. Schol. Oppiani Hal. 1, 129 : Βασιλίσκοι, σκιρίδια. Ducang.]

[Σκιριεύς, Σκιρῖται, Σκιρῖτις. V. Σκίρος. || Σκιρῖτις, ἡ δωδεκάπολις τῆς Καρίας· οἱ οἰκοῦντες Σκιρῖται, Steph. Byz.]

[Σκῖροι. V. Σκίρος.]

[Σκιρόμαντις. V. Σκειρόμαντις.]

Σκίρον, τὸ, Umbraculum, Umbella. [Conf. quæ de signif. hac dicentur paullo post in Σκίρον s. Σκίρρον.]

Et Σκίρα [male Σκιρὰ scriptum ap. Photium infra in forma Σκίρον cit.], τὰ, Festum Athenis in honorem Minervæ Σκιράδος celebrari solitum 12 die mensis Σκιροφοριῶνος: alii vero in Cereris et Proserpinæ honorem agitari volunt. In quo festo sacerdos Erechthei gestabat σκιάδειον λευκὸν, Umbraculum s. Umbellam albam, quod σκίρον nominatur, ut ap. schol. Aristoph. legitur, initio Ἐκκλησιαζουσῶν [18]. Ibid. ab alio [in ed. Ald., quæ ab Harpocratione petiit, qui testatur Λυκοῦργον ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας] annotatur schol. σκίρα esse Festum apud Athenienses, a quo mensis Σκιροφοριὼν nomen acceperit; ac tradere eos, qui de mensibus et festis Atheniensium scripserunt [ut Lysimachidem], σκίρον esse σκιάδιον, μεθ' οὗ φερόμενοι [σκιάδειον, ὑφ' ᾧ φερομένῳ] ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ [τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ] τοῦ ἡλίου: solitum autem gestari ab Eteobutadis; symbolicеque eo significari τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, quippe quod id tempus ad ædificandum sit optimum. Hæc fere ibi annotantur in hæc Aristoph. verba, Ξυνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις, Festo τῶν σκίρων. [Thesm. 834: Προεδρίαν δ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις. Ubi schol.: Ἀμφότεραι ἑορταὶ γυναικῶν... Τὰ δὲ Σκίρα λέγεσθαί φασί τινες τὰ γινόμενα ἱερὰ ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, οἱ δὲ ὅτι ἐπίσκυρα θύεται τῇ Ἀθηνᾷ. Pollux 7, 174.] Eadem ap. [Photium s.] Suid. leguntur. [Ap. Steph. Byz. autem: Σκίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι (Ἀθηνᾷ Meursius) θύεται, ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δήμητρι καὶ Κόρῃ, καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ Ἐπίσκιρα κέκληται. Pro Ἐπίσκιρα ap. Steph. et schol. Thesm. restitutum quod Strabo 9, p. 393 præbet: Τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Ἐπὶ Σκίρῳ ἱεροποιία τις, ubi nonnulli per ει, alii libri (in his optimus Paris. sec. ed. Gallicam vol. 3, p. 297, 16) vitiose Ἐπισκίροισις. Photius et Suidas: Σκιρὸς (σκίρος recte Suidas, addito σκιάδειον), ἑορτή τις ἀγομένη τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτε σκιαδείων ἐφρόντιζον (ὅτι σκιάδειον ἐφ. Photius, Lex. rh. in Bekk. An. p. 304, 2: Σκειρὰ, ἑορτὴ ἀγομένη Ἀθηνᾶς, ὅθεν σκειραδίων ἐφρόντιζον) ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος. Σκίρα δὲ τὰ σκιάδεια. Οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτό φασιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ σκίρων Ἀθηνᾶν, ἣν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανῄει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον. Οἱ δέ φασιν ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου κτλ., de quibus v. in Σκιράς. Ubi τὴν ἀπὸ σκίρων Ἀθηνᾶν dici ex gypso factam declarat etiam schol. Pausan. 1, 1, 4, in libris nonnullis: Σκιροφόρια, ὄνομα ἑορτῆς παρὰ τὸ φέρειν σκίριν (σκίρον) ἐν αὐτῇ τον Θησέα, ἤγουν γύψον. Ὁ γὰρ Θησεὺς ἀπερχόμενος κατὰ τοῦ Μινωταύρου τὴν Ἀθηνᾶν ποιήσας ἀπὸ γύψου ἐβάστασεν.] Σκίρου, quod loci nomen est, meminit Pausan. Att. p. 27 [c. 36, 4], et Plut. in Præc. connub. p. 250 meæ edit. [p. 144, A, Alciphr. Ep. 3, 8], item et Steph. B. [Qui male addit: Καὶ Σκιρωνίδες πέτραι (quas diphthongo aut prima longa dici Scironidas dictum in Σκείρων), ἀπὸ σκίρωνος· ἢ οὗτος μὲν ἀπὸ τόπου, ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἥρωος. (De quo HSt. infra.) Ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. (V. HSt. etiam paullo post.) Λέγεται καὶ ὁ Σκῖρος καὶ τὸ Σκίριον (—ρον Salmas.). Βαρύνεται δέ· τὰ γὰρ εἰς ρον λήγοντα καθαρὸν δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους φύσει μακρὰν βαρύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ κατὰ πλεονασμὸν ἀποβολὴν ποιήσεται γένους, Δῶρον, Σπεῖρον, Σκῖρον. Sed Σκίρα etc. ι corripiunt. Ceterum ap. Steph. scribendum ἢ μεταβολὴν ἐποίησε τοῦ γένους. Conf. Arcad. p. 122. Scripturam Σκίρον testatur Theognost. in Σκιρὸν cit.]

|| Σκιρὰς quoque Minerva a sciris dicta putatur, quod in ejus honorem agitarentur: Philochorus autem a vate quodam Eleusinio dictam ait, qui fuit vocatus Σκίρος [Conf. Plut. Thes. c. 17. Σκίρος n. pr. per ι scriptum memorat Theognost. Can. p. 69, 32. Βαρύνεσθαι dicit Arcad. p. 68, 12], Praxion, a quodam Scirone, qui in Salamine civitates condidit, ut schol. Aristoph. annotat. [Eccl. 18 in ed. Ald. ex Harpocratione et Suida auctus. Ponuntur autem hæc ap. Suidam s. Photium in Σκίρος, quasi ad nominis illius originem explicandam pertineant.] Plut. certe Solone [c. 9] dicit Sciradium promontorium, seu Σκιράδιον ἄκρον, esse ad Salaminem insulam. [Etiam Salaminem Σκιράδα dictum ab illo Scirone heroe testatur Strabo

A 9, p. 393, Eust. ad Dionys. 511.] Minervæ Σκιράδος meminit Pausan. Att. p. 1 [c. 1, 4; 36, 4, Strabo l. c., Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 322, 25. Pollux 9, 98. V. Phot. paullo post in Σκίρον cit. Lex. rh. Bekk. An. p. 304, 8: Σκειρὰς Ἀθηνᾶ, εἶδος ἀγάλματος Ἀθηνᾶς ὀνομασθέντος οὕτως ἤτοι ἀπὸ τόπου τινὸς οὕτως ὠνομασμένου, ἐν ᾧ γῆ ὑπάρχει λευκὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ σκιαδίου· πρώτη γὰρ Ἀθηνᾶ σκιάδιον ἐπενόησε πρὸς ἀποστροφὴν τοῦ ἡλιακοῦ καύματος. Ceterum Σκίρου cujusdam mentio fit etiam apud Herodian. Π. μον. λ. p. 11, 29.]

|| Sed notandum pro Σκίρον reperiri etiam [vitiose, ut animadvertit jam Valck. ad l. Adoniaz.] Σκίῤῥον, gemino ρ: ut ap. schol. Theocr. [15, 39], ubi quid θολία sit, exponit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, Σκίῤῥον καλοῦσι. Itidemque [vitiose] Σκίῤῥα pro σκίρα, i. e. Festum illud τῶν Σκιροφορίων: ut ap. Athen. 11, [p. 495, F]: Τοῖς σκίῤῥοις ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. Sic et Σκιῤῥοφοριὼν passim legitur: necnon Σκιῤῥάς, ut ap. Athen. l. c.: Τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ.

|| Verum et tertia scriptura reperitur, nimirum B Σκεῖρον, per diphthongum, simplici ρ: quod et ipsum Hesych. dicit esse Festum quoddam Athenis: exponens tamen etiam, χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα. [V. infra in forma masc. Σκεῖρος sub forma Σκίρον posita.] Necnon Σκειρὰς Ἀθηνᾶ ap. Eund. pro Σκιρὰς s. Σκιῤῥάς. [Addit autem: Σκίρον φασὶ τὸν Ποσειδῶνος υἱόν, γήμαντα Σαλαμῖνα τὴν Ἀσωποῦ.]

|| Porro Σκίρον, loci nomen est, ut supra dixi, in quo lupanar erat et meretricum cœtus. [Alciphr. Ep. 3, 8, 25. V. Steph. Byz. supra cit. Photius: Σκίρον, τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζοντο. (V. Σκιρόμαντις in Σκειρόμαντις.) Καὶ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ ἡ ἑορτὴ Σκιρά (sic). Οὕτω Φερεκράτης. Cujus testim. ad quod voc. referendum sit incertum est.]

|| At vero Σκίρον, τὸ, sive Σκίῤῥον, Sordes caseis adhærentes, qui caseorum crustas occupant. Aristoph. Vesp. [925], de cane quodam vorace et catillone: Ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ, Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον [σκίρον libri plerique, τὸν σκίῤῥον Suidas, sed σκίρον meliores] ἐξεδήδοκεν. Ubi schol. σκίῤῥον exp. C τὸ ῥυπῶδες τῶν τυρῶν: addens hujus vocabuli usum ex Eupolide, Τρυφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη. Et ab hoc σκίῤῥον reliqua etiam τὰ λίαν προσεχόμενα dici ἐνεσκιρῶσθαι, a verbo Ἐνσκιρόω. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι dicerentur, quæ ita adhæsere ut sordes caseo. [V. Ἐνσκιῤῥόω.] Sic Σκιρωθῆναι (a verbo Σκιρόω) in Lex. meo vet. [et Etym. M.] annotatur dici ἐπὶ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου: ut ap. Sophronem, sed tropice [fugit interpretes Etym. confirmari ab HSt. conjecturam Blomfieldi τροπικῶς pro τροπαίοις, quod est in Etym. M. edito], Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον ἐπὶ [εἰς Etym.] τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Sed et σκίρον Cratinum vocasse τὸν ἀειδῆ ῥύπον, Eupolidem vero τὸν ἐν τῷ τυρῷ ῥύπον: quin et Xen. Eq. [V. Ἐνσκιῤῥόω.] Ap. Hesych. diversa scriptura et diverso genere habetur Σκεῖρος, cum his expositionibus, ῥύπος, et ὁ δριμὺς τυρός. [Conf. Κιῤῥός.] Idem Σκεῖρος exp. etiam ἄλσος, δρυμός, Nemus, Dumetum. [Per ι Tab. Heracl. 1, p. 158, 19; 159, 23: Ἐῤῥηγείας μὲν (γᾶς) διακάτιαι ἑβδεμήκοντα τρεῖς σχοῖνοι, σκίρω δὲ καὶ ἀῤῥήκτω καὶ δρυμῶ D πεντακάτιαι σχοῖνοι· et ib. 29; 161, 34; 162, 40, 42; 163, 45. Et 2, p. 231, 96: Τῶν ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις οὐ πωλήσουσι· 99: Τοῖς σκίροις καὶ τοῖς δρυμοῖς χρήσονται τοὶ μισθωσάμενοι. Unde voc. ἀκροσκιρία in iisdem, quod v. Produci autem ι ostendit schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 331: Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο· Ἀρίσταρχος γράφει « Ἠὲ (Ἤ τόγε Eust.) σκίρος (σκῖρος) ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς. » Σκίρον (σκῖρον) δὲ τὴν ῥίζαν διὰ τὸ ἐσκιάσθαι· ὅθεν τὸ σκιάδιον Ἀττικοὶ σκῖρον καλοῦσιν. De signif. illa vero, quæ alludit ad signif. Nemoris, aliunde nihil constat.] Exp. præterea ex Philetæ auctoritate τὴν πυῤῥώδη γῆν, Terram rufam. Apud Suid. autem legitur [gl. ex margine illata ex v. Σκίρος, ubi Σκίρα, accentu utrumque vitioso, ut in Σκιρός adj. dictum] Σκίῤῥα, γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, Terra alba in modum gypsi, Argilla. [In Ind.: Σκιῤῥὰς γῆ, ex schol. Aristoph. (l. c.)] Sic Σκιροφοριὼν, mensis Atticus dicitur in Lex. meo vet. [et Etym. M.] appellatus, παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θησέα, i. e. γύψον: nam Theseum proficiscen-

tem adversus Minotaurum, Minervam e gypso fictam secum detulisse. Et quia id eo mense fecerit, mensem inde nomen id obtinuisse. [Aliam explic. v. supra in Σκίρον et infra in Σκιροφόρια et Σκιροφοριών.] Atque ita Σκιρὰς Ἀθηνᾶ diceretur, quod ex σκίρα s. gypso ficta a Theseo fuisset. Apud Suid. [et Jo. Diac. ad Hesiodi Sc. 139] et Σκίῤῥος, ὁ γύψος. [Cui Zonaras p. 1651 addit : Καὶ σκιῤῥῖται, οἱ γυψεμπλάσται. Vitiose Σκύρος, ὁ γύψος gl. iatr. Mss. cod. Reg. 190, ap. Ducang. Gl. p. 1403.]

|| Rursum Σκεῖρον ap. Hesych. legitur, exponiturque λατύπη, aut σκληρόν. [Idem Σκηρὸν expl. σκληρὸν, ταχὺ, et Erotianus in Gl. p. 336, Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες ap. Hippocr. positum dicit ἀντὶ τοῦ χαυνόσομφον, nisi divisim scrib. χαῦνον, σομφὸν, ut p. 334 : Σομφὸν, τὸ χαῦνον.] At in Σκιρεῖται ap. Euud. habetur, Σκίῤῥος, ἐστιν ἡ λατύπη. Est autem Λατύπη, Cæmentum, i. e. Fragmentum s. Frustum quod lapicida lapidem poliens malleo decutit : quo alii postea utuntur ad muros farciendos. Liv. : Nec erat difficile murum subruere, quod cæmenta non calce durata erant, sed interlita luto. In lignis id dicitur Πελέκημα, Latinis Assula. Ex hoc Σκίρος, quod exp. Scrupus, sunt qui derivent Σκιραφεῖον, sive Σκιράφιον, itemque Σκιραφεία et Σκιραφευτής : appellantque σκιραφείαν Lusum scruporum, qui in latruncularia tabella (ut loquitur Seneca) exercetur, sive in abaco latrunculorum [Petitum videtur ex loco Polluc. 7, 203, de quo in Σκιράφιον. Ubi tamen etiam σκιραφεία recte habebit] : σκιραφεῖον autem, Aleatorium, ut Sidonius nominat, s. Forum aleatorium, ut Suet. vocat. [In Ind. :] Σκίρος, Marmoris fragmentum s. frustulum, quod excidit dum illud scalpitur. Inde σκιρὸς pro Scuro sumitur : et Scruporum lusus Σκιραφία vocatur. VV. LL. Vide Σκεῖρον et Σκίῤῥος ap. Hesych. [Qui dicit : Σκεῖρον, λατύπην ἢ σκληρον. Et Σκιρός ἐστιν ἡ λατύπη. Et bis in Σκύρος et Σκῦρος.]

[Σκιροπαίκτης. V. Σκιραίνω.]

Σκίρος sive Σκίῤῥος, ὁ, [Callus, Gl.] Medicorum vocab. est. [Georg. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 257, 19 : Σκίρος διὰ τοῦ ι τὸ ἐπὶ τοῦ πάθους· ι ἡ παράδοσις.] Dicitur autem ita Tumor præter naturam durus et doloris expers, ut veteres definiverunt, nulla habita ratione humoris a quo gigneretur. Sunt enim variæ humorum species a quibus hujusmodi tumor excitari potest, ut atra bilis gemina, et crassior sicciorque pituita : quibus omnibus commune est majorem quam pro ratione naturæ tumorem excitare, eundemque sine dolore et durum. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide plura, si plura requiras. Varie definitur a Galeno ; nam Comm. 4 sect. 21 in Hippocr. De vict. rat. σκίῤῥον definit τὸν ἀντίτυπον ὄγκον καὶ ἀνώδυνον : at Meth. Med. 14, 6 [p. 187, 23] ait σκίῤῥον se nominare ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως : quoniam ejusmodi tumor ἀναίσθητος, sit ἀνίατος. [Addit autem : Εἰ δέ τις ἐκείνους μόνους τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ὀνομάζειν ἀξιοῖ σκίῤῥους ὅσοι παντάπασίν εἰσιν ἀναίσθητοι, τοὺς δὲ ἄλλους οὐ σκίῤῥους, ἀλλ' ὄγκους σκιῤῥώδεις, ὑπὲρ ὀνόματος ἴστω ζυγομαχῶν, καὶ καλέσομεν οὕτω καὶ ἡμεῖς τὸ πάθος, ὅταν ἐκείνῳ διαλεγώμεθα. Quod etiam ibidem iterum repetitur p. 189, 17. Est autem scirrhus lieni familiaris et utero, de quo agit Paulus 3, 68. Est et σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, auctori Definitt. med. p. 398, 23 : Ὅταν μείζων ὁ σπλὴν ὑποπίπτῃ καὶ λίαν σκληρὸς καὶ δυσογκωμένος. Sic σκίῤῥος ἐν μήτρᾳ ἐστὶ διάθεσις περί τι μέρος αὐτῆς, ὥστε εἶναι σκληρίαν ἀντίτυπον, ὀχθώδη, ἀνώμαλον, ἄπονον τὰ πολλά. Ib. p. 399, 25. Foes. Hippocr. p. 598, 48 : Ἢν λαπαχθῇ ὁ σκίῤῥος· et ib. : Τὸν σκίῤῥον διαχέει.] In Definitt. med. traditur esse ὄγκον σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους, καὶ δυσκινησίας καὶ δυσαισθησίας. Rursum Galen. hoc discrimen inter οἰδήματα, σκίῤῥους, et φλεγμονὰς ab Hippocr. poni scribit, Comm. 1 sect. 2 in Hippocr. l. 6 Epid. : Φαίνεται πολλάκις, inquit, οἰδήματα τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν, ἐάν τε ἀνώδυνοι καὶ σκληροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίῤῥους· ἐάν τε ὀδύνην ἔχωσιν, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς· ἐάν τε ἀνώδυνοι ὦσι καὶ χαῦνοι· καλοῦσι δὲ μόνους τούτους οἰδήματα. Tres autem præcipue partes corporis infestat hoc malum, hepar, lienem, uterum : unde σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, σκίῤῥος τοῦ ἥπατος, σκίῤῥος τῆς μήτρας. Quid autem a σκλήρωμα differat, infra videbis. [Aret. p. 41, 40 : Ἐπὶ σκίῤῥῳ σπληνός· 42, 48 ; 43, 24 ; 128, 40 : Σκίῤῥου τοῦ ἐπὶ σπληνί. Synes. p. 139, A : Ὁ σκίῤῥος τῷ μηκέτι λυπεῖν οὐδὲ ὑπομιμνήσκει τοῦ σώζεσθαι.]

Σκίρος est præterea κατοικία quædam Arcadiæ : unde Σκιρίτης, ὁ, Qui inde est, et Σκιρῖτις, ἡ, E Sciro oriunda. Et Σκιρῖτις, pro Σκιρῖτις γῆ s. χώρα. [Thuc. 5, 33 : Τῇ Σκιρίτιδι τῆς Λακωνικῆς.] Xen. Hell. [6, 2, 24 sqq.] 7, [4, 21] : Τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Σκιρίτιδος. [Ex Steph. Byz.] || Σκιρῖται ap. Spartanos erat λόχος quidam [sexcentorum], schol. Thuc. p. 187 [5, 67, 68]. Meminit et Xen. Hell. 5, [2, 16 ; 4, 52, 53] et Reip. Lac. [12, 3 ; 13, 6], quo ex libro traditur fuisse excubitores, qui observarent ne quis noctu extra phalanga progrederetur, et qui primi inirent pugnam. [Cyrop. 4, 2, 1 : Εὔιπποι δὲ (Hyrcani) καὶ τότε ἐδόκουν καὶ νῦν ἔτι δοκοῦσιν εἶναι· διὸ καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς οἱ Ἀσσύριοι, ὥσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Σκιρίταις, οὐδὲν φειδόμενοι αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις οὔτ' ἐν κινδύνοις. Ubi olim per ει.] Apud Hesych. legitur [Σκιρεῖται et] Σκειρῖται, sicut σκεῖρα pro σκίρα, qui dicit σκειρίτην λόχον vocari τὸν προκινδυνεύοντα : fuisse autem Arcadicum, s. ex militibus Sciritis collectum. [Sic etiam Tim. Lex. Plat. p. 232 : Σκιωρῖται λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν. Ubi Ruhnk. : « Ap. Phot. et Suidam Σκιωρεῖται, ap. Dion. Chr. Or. 11, p. 191, C, τὸν Σκυρίτην λόχον, in Lex. rhet. (Bekk. An. p. 305, 22) et Etym. M. : Σκιρίτης τί ἐστι ; λόχος ἀνδρῶν χ', οἱ αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ἐστρατεύοντο καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις ... Dictus Ἀρκαδικὸς, quod Arcadibus constaret, Λακωνικὸς, quod eo uterentur Lacedæmonii ... Diodor. 15, 32 : Ὁ Σκ. καλούμενος λόχος παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις οὐ συντάττεται μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίαν ἔχων σύστασιν μετὰ τοῦ βασιλέως ἵσταται, καὶ παραβοηθεῖ τοῖς ἀεὶ θλιβομένοις μέρεσι· συνεστὼς δ' ἐξ ἐπιλέκτων ἀνθρώπων μεγάλας ποιεῖται ῥοπὰς κτλ. »] At Σκίροι, gens Galatica : unde Σκιρεὺς et Σκιριεὺς, Steph. Byz.

[Σκίρος, n. pr. V. Σκίρον.]

[Σκιρὸς, ά, όν, i. q. σκληρὸς, Durus. V. Σκιραίνω.]

Σκιροφόρια, τὰ, idem Festum quod et Σκίρα, quo sc. umbraculum ex arce Athenis solemni pompa deferebatur, signumque ædificandi dabatur. [De hac et alia quadam etym. v. supra in Σκίρον et Σκίρον s. Σκίῤῥον sub finem. Nomen festi mulieribus celebrati, Clem. Alex. p. 13. Memorat etiam Hesychius, Photius.] Unde Σκιροφοριὼν dicitur Mensis ille quo festum istud solebat agitari, [Atticorum duodecimus, sec. Suidam s. Photium, Lex. rh. Bekk. An. p. 304, 22] Maio Romanorum respondens, ut ex Plin. quoque apparet, qui quod Theophr. ait [H. Pl. 4, 15, 3] : Περὶ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε λοπῶσι, τοῦ Θαργηλιῶνος ἢ Σκιροφοριῶνος, ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, Abieti et pino si quis detraxerit corticem, sole taurum vel geminos transeunte, quum germinant, statim moriuntur. Idem tamen hæc Aristot. [H. A. 5, 11] : Τίκτουσι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησὶ, Μουνυχιῶνι, Θαργηλιῶνι, Σκιροφοριῶνι, sic reddit, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus, Aprili, Maio, Junio. Quum sequendo priorem interpretationem, debuisset dicere, Martio, Aprili, Maio. [Aristot. ib. 5, 17 : Σκ. καὶ Ἑκατομβαιῶνα· 6, 21 : Τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα καὶ τὸν Σκ. Theophr. ib. 11, 5 : Τέμνουσι τοῦ Σκιροφοριῶνος καὶ Ἑκατομβαιῶνος ὡσπερεὶ πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπάς. Conf. de locis Aristot. et Theophr. Theod. Gaza De mensibus p. 282 sq., 290. Incidit autem in utrumque mensem, quum proximus post eum Hecatombæon initium capiat circa solstitium æstivum, sed ut Hecatombæon fere Quintili, ita Scirophorion fere Junio respondet, variante tamen aliquot hebdomadibus mensis initio et fine, pro ratione calendarii Attici. V. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 292. Et quum Scirophorion postremus sit anni Attici ab Hecatombæone inchoati, Byzantini utrumque pro Decembri et Januario Romanorum usurparunt, velut Georg. Pachym. Androm. Pal. 1, p. 9, B : Κατὰ τὴν Χριστοῦ ἑορτὴν ... εἰκοστῇ ἕκτῃ Σκιροφοριῶνος, et de Januario Ἑκατομβαιῶνος ib. p. 11, A, quod nomen v. vol. 3, p. 361, B, C, ubi Hecatombæonem cum Septembri primo anni apud Asianos mense compositum

notavimus. Ceterum veram scripturam esse Σκιροφ., non quæ frequens in libris Σκιρροφ., ostendunt etiam inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 151, n. 109, 1; p. 155, n. 113, 9; p. 374, n. 270, I, 19. Σκειροφ. scriptum ap. Ross. *Demen* p. 31, B, 4. L. D. Clem. Alex. p. 381. Kall.]

Σκιροφόρος, ὁ, ἡ, a Steph. Byz. [v. Σκίρος] exp. ὁ ἀκόλαστος. [Verba ejus sunt : Ἴσως δὲ καὶ τὸ σκιράφιον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ κυβευταὶ συνίασι, καὶ ὁ σκιροφόρος, ὃ σημαίνει τὸν ἀκ. καὶ κυβευτὴν, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ διατριβόντων (dicta sunt). Manifestum videtur scribendum esse Σκίραφος, quod supra de re dictum notavimus, ut Σκίραψ, φος, de homine. Quod confirmant Lex. rh. Bekk. An. p. 300, 23, Photius s. Etym. M. : Σκιραφεῖα, τὰ κυβεῖα, ἢ διότι σκιραφίς (σκείραφός τις Lex. et Et.) ἐστιν τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικὸν, ἢ ἀπὸ Σκιράφου (Σκειράφου Lex. et Et.) τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὰ κυβευτικὰ ὄργανα κτλ. L. Dind.]

[Σκιρόω. V. Σκίρον.]

[Σκίρπᾰλος, ὁ, Scirpalus, n. viri in epigr. Hedyli ap. Athen. 4, p. 176, D. V. Σκίρταλος.]

[Σκίρρα, Σκιρράς. V. Σκίρον.]

[Σκιρρία, ἡ, Durities. Aret. p. 128, 48 : Ἢν δὲ πάντα σοι πρήσσοντι ἐν φλεγμασίῃ ὁ σκίρρος ἐμμένῃ, καὶ πυρὶ ἰκέλοισι χρέο ἐς μάλθαξιν τῆς σκιρρίης.]

[Σκιρρίτης, Σκίρρον, Σκίρρος. V. Σκίρον.]

[Σκιρρός. V. Σκιραίνω.]

Σκιῤῥόω, Induro in σκίῤῥον, Tumefactum induro. Alex. Aphr. [Probl. 1, 136] passivo utitur, dicens ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν, Lien qui duro tumore vitiatur. Itidem Diosc. 1, 161 : Πρὸς σπλῆνας ἐσκιῤῥωμένους, Ad præduros lienes, Ruell. Sic Σκιῤῥωθείς : vide seqq. [Hippocr. p. 577, 21, 30, et 658, 45 : Ἢν σκιρρωθῶσιν αἱ μῆτραι, et ib. 54; et 569, 44 : Ἢν σκιρρωθῇ (τὸ στόμα τῶν ὑστερέων). « Dio Chr. Or. 7, vol. 1, p. 269 : Νοσήματα ἐσκιρρωμένα. » Wakef. Simplici ρ Method. p. 316. Kall. V. supra in Σκίρον. Hesychius : Σκειρώσασθαι, σκληροῦσθαι, et Σκιρώσασθαι, ἀποσκληροῦσθαι. Vitiose idem : Σκιρθῶσι, σκληρυνθῶσιν.]

Σκιῤῥώδης, ὁ, ἡ, Similis σκίῤῥῳ [quod v.] : alii, Callosa duritie rigidus et induratus : ut σκιῤῥώδεις ὄγκοι, Galen. Meth. Med. 14, 6. [Sæpe scribitur σκιρώδης, ut ap. Polluc. 4, 203.] || Metaph. pro Durus, Contumax : ex eod. Galeno, de puero epileptico, σκιῤῥώδης νόσος.

Σκίῤῥωμα sive Σκίρωμα, τὸ, i. q. σκίῤῥος. Suidæ σκίρωμα est πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον : quibus addit, ὅθεν καὶ ἧπαρ τὸ σκιρωθὲν τῇ πάθους ἀχθηδόνι. [Ap. Polluc. 4, 198 : Καρκίνωμα, σκλήρωμα μετὰ φλεγμονῆς ἐπαλγές, alii σκίρωμα. Etym. M. in Ἐνσκιρωθείσης.]

[Σκίρταλος, ὁ, Scirtalus, ap. Suidam v. Διογένης Ἰκεσίου et in libris nonnullis v. Σκίρταλος, dicitur prædo qui Diogenem Sinopensem corripuit, et Σκίρπαλος vocatur in libris Diogenis L. 6, 74, *Harpalus* in libris Cic. N. D. 1, 34 init. Græcum quidem Σκίρπαλος potius quam Σκίρταλος videtur, de quo conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1311.]

Σκιρτάω, Salto, Salio, Saltu lascivio, Exulto, [Consternor, huic add. Gl.] Hom. Il. Υ, [228] de equabus a Borea adamatis : Ὅτε σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Saltitarent spatiosa per æquora ponti. Et [226] : Ὅτε σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν Siquando saltarent s. saltu lascivirent super terra frugifera. [Eur. Bacch. 446 : (Βάκχαι) σκιρτῶσι· fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 3, 31 : Κακοὶ σκιρτῶσιν ἀδόκητ' εὐτυχησάντων δόμων· Phœn. 1121 : Πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ. Aristoph. Pl. 761 : Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε· Vesp. 1305 : Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει. Epigr. Anth. Pal. 9, 686, 3 : Ξεῖνε, νόῳ σκίρτησον· et App. 278, 3 : Ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι.] Plato Pol. 9, [p. 571, C] de ea animi parte, in qua feritas quædam est et agrestis immanitas, Σίτων καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ, Quum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat in somnis, immoderateque jactatur, p. 11 mei Lex. Cic. [Leg. 2, p. 653, E : Ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα· 4, p. 716, B : Σκιρτᾷ ταράττων πάνθ' ἅμα· Phædr. p. 254, A : Σκιρτῶν βίᾳ φέρεται.] Aristoph. [Nub. 1078] : Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. [Τὸ νέον ἅπαν σκιρτᾶν τε ... Iuncus apud Stob. Flor. 117, 9 (vol. 3, p. 448). Hemst. Felices σκιρτῶσιν ap. Plut. Mor. p. 337, F. Valck.] De fœtu etiam in utero dicitur, ut ἀσκαρίζειν ap. Hippocr. De nat. fœtus. Luc. 1, [44] : Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, In utero meo fœtus lætitia exultavit. Alicubi possumus etiam reddere Ludo exultim, ut Horat. : Quæ, velut latis equa trima campis, Ludit exultim. Plut. Symp. sept. sap. [p. 161, A] de delphinibus : Ἐξήλλοντο παίζοντες ὑφ' ἡδονῆς καὶ σκιρτῶντες. [Theocr. 1, 152 : Αἱ δὲ χίμαιραι οὐ μὴ σκιρτάσητε. Arat. 1133 : Μύες εὔδιοι ἐσκίρτησαν ἐοικότες ὀρχηθμοῖσιν.] Item de chorica saltatione, Πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμπάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως, Ad tibiarum fistularumque ac tympanorum sonitus. [Improprie Æsch. Prom. 1084 : Σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων. || Forma Σκιρτέω ap. Oppian. Cyn. 4, 342 : Ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι σκιρτεῦσιν μὲν πρῶτα χοροιτυπέουσιν ὁμοῖαι, est in cod. uno pro σκιρτῶσιν. Similia v. ap. Lobeck. Technol. p. 169.]

[Σκιρτηδὸν, Exsultim. Orph. fr. 23, 1 : Πῦρ ἴκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἠέρος οἶδμα τιταῖνον. « Orac. Magica p. 22, 3; Psellus In Orac. p. 81, 18. » Boiss. Zoroast. Maitt. Misc. p. 14, 47 : Πῦρ λαμπόμενον σκιρτηδὸν ὅλου κατὰ βένθεα κόσμου. L. Dind.]

[Σκιρτηθμὸς, ὁ, i. q. σκίρτημα. Orph. Lith. 218.]

Σκίρτημα, τὸ, Saltus. [Æsch. Pr. 601 : Σκιρτημάτων νήστισιν αἰκίαις· 676 : Ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾖσσον. Eur. Hec. 526 : Σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες· Bacch. 169 : Κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι βάκχα· Herc. F. 836 : Ποδῶν σκιρτήματα. Antiphon apud Stob. Flor. 68, 37 : Τὸ νεοτήσιον σκίρτημα. Wakef.] Plut. [Mor. p. 759, B] : Τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκιρτήματα. Theoph. Ep. 32 : Κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα. [Phot. Bibl. cod. 231, p. 286, 17 : Καθάπερ τις πῶλος ἐπιγαυρούμενος τοῖς σκιρτήμασι. Longus Past. 1, p. 11 Sch. : Σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων. || Adv. Σκιρτηματικῶς, Saltando, Exsultim. Schol. Eur. Phœn. 1127 : Ὑπὸ τὸν πόρπακα κατεχόμεναι σκ., ὡς δοκεῖν μαίνεσθαι αὐτάς (equas). L. Dind.]

Σκίρτησις, εως, ἡ, Saltatio, Exultatio s. Exultatio lasciva, Greg. Naz. [Contumacia, Rebellio. Plut. Mor. p. 341, F : Σκιρτήσεσιν ἐθνῶν (παρατατόμενος Alexander). Wakef. Hesychio ἰσχύς, δύναμις.]

[Σκιρτητὴς, ὁ, Saltator, Qui exsultat s. lascivit. Moschus 6, 2 : Σκιρτητᾶ Σατύρω. Orph. H. 10, 4, et alibi sæpe.]

Σκιρτητικὸς, ή, όν, Saltator, Qui exultare s. saltu lascivire solet. Aliis, Saltator lascivus, Petulcus. [De equis Hyrcanis Ms. ap. Cramer. An. vol. 4, p. 258, 12. L. D. Schol. Nicandri Al. 67. Wakef.] At in VV. LL. scribitur Σκιρτικός. [Eudocia in Villois. Anecd. vol. 1, p. 4. Wakef. Ubi σκιρτητικὸς recte Cornutus c. 20, p. 187.]

[Σκιρτία, ἡ, Scirtia, et Σκίρτιος, ὁ, Scirtius, n. mulieris et viri, in inscrr. Berrhœensibus ap. Bœckh. vol. 2, p. 989, n. 1957, F : Γ. Σκίρτιον Ἀγάθωνα τὸν υἱὸν καὶ Σκιρτίαν Ζωσίμην τὴν γυναῖκα. L. Dind.]

[Σκίρτιοι, οἱ, Scirtii. Steph. Byz. : Σκορδίσκοι καὶ Σκίτιοι (Σκιρτίοι Vrat.), ἔθνη Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι ιε'. Videtur idem nomen, unde ap. Antonin. Itin. p. 330, Scirtiana, ubi Wessel. confert Σκίρτωνας Illyrici πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ ap. Ptolem. 2, 17, Scirtaros ap. Plin. 3, 22, 143.]

[Σκιρτοβᾰτέω, Persulto. Pseudo-Chrys. Serm. 6, vol. 7, p. 252, 17 : Τίνος υἱὸς ὁ ἐμῆς κοιλίας κυτῶνα σκιρτοβατῶν; Seager.]

[Σκιρτοὶ s. Σκίρτοι. V. Σκιρτός.]

Σκιρτοπόδης, ὁ, Pedibus et saltu lasciviens, Qui exultim graditur, subsultans incedit. Alii, Lascivus saltator, Qui petulantius saltat. In Epigr. [Anth. Plan. 15, 2] : Σκιρτοπόδης [—πόδη] σάτυρε.

[Σκιρτοποιέω, Exsultare facio. LXX Ps. 28, 6, σκιρτοποιήσει, ubi Aquila σκιρτώσει, a Σκιρτόω.]

[Σκιρτὸς, ὁ, Scirtus, fl. Edessæ Syriæ, ap. Procop. Arcan. 18, p. 56, A. De quo orac. ap. Theophan. ab Alemanno cit. : Σκιρτὸς σκιρτήσει τε κακὸν σκίρτημα πολίταις. Quod alludit ad signif. Saltatoris. Cornutus De n. deor. c. 30 : Οἱ Σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν. Quos Σκίρτους dicunt qui eosdem Bacchi comites memorant Jo. Malal. p. 43, 1, Cedren. p. 24, B. Ap. Dioscor. Anth. Pal. 7, 707, 3 : Σκίρτος ὁ πυρρογένειος, pro nomine Satyri habetur, quocum σκιρτητὴς Σάτυρος confert Ja-

cobs., σκιρτοπόδη σάτυρε, quod supra, Lobeck. Aglaoph. p. 1311. Qui memorat etiam Σκιρτὸν satyrum ap. Nonn. Dion. 14, 111, et Scirtum servum παρὰ τὸ σκιρτᾶν dictum sec. Donat. ad Terent. Hec. 1, 2, 3. Præstare autem videtur accentus Σκίρτος.]

[Σκιρτόω. V. Σκιρτοποιέω.]

[Σκίρτωμα, τὸ, pro σκίρτημα legitur apud Nicetam Chon. in Fabricii Bibl. Gr. vol. 6, p. 406. Osann.]

[Σκιρτών, ῶνος, adject. Excerpt. ex Eunap. Histor. α', p. 88. Coraes.]

[Σκιρτώνιον, τὸ, Scirtonium. Πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας η' (27, 4). Τὸ ἐθνικὸν Σκιρτώνιος, Steph. Byz.]

[Σκίρφαι, πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος καὶ Σκιρφαῖος, ὡς Διευχίδας φησί, Steph. Byz.]

[Σκιρφώνδας, α, ὁ, Scirphondas, Thebanus, Thuc. 7, 30.]

[Σκιρώδης. V. Σκιρρώδης.]

[Σκίρων. V. Σκείρων.]

[Σκιρωνίδης, ὁ, Scironides, dux Athen. Thuc. 8, 25, 54. Alius ap. Ps.-Demosth. p. 1327, 10, ubi est var. Κριτωνίδης, præcesserat φυλέταις.]

[Σκιτάλίζω, Lascivio. Longo Past. 3, p. 83: Πρός τι τὰ φιλήματα ὤργα καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος (Daphnis), pro ἐσκιτάλιζε restituit Toup., conferens n. Σκίταλοι, ap. Aristoph. Eq. 634: Ἄγε δὴ σκίταλοι καὶ φένακες. Ubi schol.: Ὠνοματοποίησε δαίμονάς τινας ἀναπλάσας ἀναιδεῖς· οὐκ ὄντας γὰρ θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ ἀσυνέτως προφέρεται τὰ ὀνόματα λέγων ὡς θεῶν. Ἄλλως ... Σκίταλοι οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. (Ita Moschop. Π. σχεδ. p. 193, male per υ scribendum præcipiens.) Ἦν γὰρ Σκίτων κεραεύς τις καὶ εὐτελὴς ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Hesychius: Σκίταλοι, ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομα. Photius: Σκίτων (acc. a pr. manu omissus), ἀσθενὴς, οὐδενὸς ἄξιος· οὕτω Φερεκράτης. Σκίτων servus Democedis est ap. Herodot. 3, 130. Atheniensis ap. Demosth. p. 573, 18.]

[Σκίτων, ωνος, ὁ. V. Σκιταλίζω.]

[Σκίφη, ἡ, ap. Diog. L. 4, 27: Ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι (Crantor)· τραγῳδὸν γοῦν ... εἶπεν ἔχειν φωνὴν ... φλοιοῦ μεστήν· καί τινος ποιητοῦ σκίφης μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους, unde repetiit Suidas sine interpretatione, Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 590, comparabat cum Σκιφία, ἡ, Sordida parsimonia, subst. a σκιφὸς adj. idem significante q. σκνιφὸς s. σκνιπὸς, Parcus, Sordidus (de quo in Σκνιφὸς dicemus), ap. Hesych.: Κιμβία, σκυφία, μικρολογία, ubi σκιφία restituit, quod confirmavit codex Marc., etsi σφηκία ἢ μελίσσια posuit Suidas. Ab hoc autem nonnisi forma differre quod ap. Theophanem Chronogr. p. 248, B, in Κνιπὸς citatum, ubi Inopiam significat, codd. nonnulli præbent σκνηπία et σκηπία, quæ per ι sunt scribenda. Sed ipsis illis varietatibus librorum Theophanis, Mœridis p. 387-8, et vitioso Σκὶψ, de quo v. in Σκνὶψ, omnes illæ formæ per σκι — pro σκνι — ita labefiunt, ut librariis relinquendas putem et Σκνίφη, Σκνιφία, Σκνιφὸς, Σκνιπὸς scribendum, etsi similiter variatur inter Σκίπτω et Σκνίπτω, nisi fallit scriptura. L. D.]

[Σκιφία. V. Σκίφη.]

[Σκιφίας. V. Ξιφίας.]

[Σκιφίζω. V. Ξιφίζω.]

Σκιφίνιον, τὸ, Corbis ex palmeis virgis contexta. Hesychio πλέγμα τι ἐκ φοίνικος. [«Scribe Σκίφινον πλ. etc. Σκίφος est φοῖνιξ ap. Diog. L.» Salmas.]

Σκίφος, ους, τὸ, Ensis. Item Penis. [Schol. Hom. Il. A, 220: Ξίφος παρὰ τὸ σκίπτω σκίφος καὶ ξύφος δωρικῶς. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 815, 2, Etym. M.: Σκίφος τὸ ξ, διαιρέσει τοῦ ξ εἰς κσ καὶ ὑπερθέσει, et in Ξίφος.] Necnon pro σκνιφὸς, Hesych. et Suid. [V. Σκνιφός.]

[Σκιφύδριον, τὸ, forma Dor. pro ξιφύδριον, quod v.]

[Σκίψ. V. Σκνίψ.]

Σκιώδης, ὁ, ἡ, Umbrosus, [Umbraticus, Gl.] Opacus, Obscurus. [Eur. Suppl. 759: Σκιώδης εἶθ' Ἐλευθερὶς πέτρα. Theophr. H. Pl. 9, 18, 2, χωρία.] Plut. [Mor. p. 270, F]: Τὸ δὲ αὐτόχρουν μέλαν οὐχ ὑπὸ τέχνης, ἀλλὰ φύσει βαπτόν ἐστι, καὶ μεμιγμένον τῷ σκιώδει κέχρηται. [Schol. Hom. Il. Ψ, 104: Εἴδωλα σκιώδη. Niceph. schol. in Synes. p. 355, D: Τὰ ὄναρ θεάματα σκιώδεις τινὰς εἰκασίας τῶν ἐσομένων (εἶναι). De signif. Galen.

A vol. 9, p. 258: Φθινόπωρον σκιῶδες, ἐπινέφελον) Σκιῶδες εἶπεν (Hippocr. p. 1082, A) ἐν ἴσῳ τῷ ζοφῶδες, ὅπερ σημαίνει τὸ μὴ λαμπρὸν μηδὲ καθαρὸν μηδ' ἀκριβῶς αἴθριον· εἰώθασι γὰρ ἔτι καὶ νῦν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνες ὀνομάζειν σκιώδη τε καὶ σκιαρὰ πάντα τὰ πρὸς τὸ μέλαν ἐκτρεπόμενα. Improprie Greg. Naz. vol. 2, p. 220, B: Ἦν μὲν σκιώδης καὶ πάλαι (ὁ παρθένος βίος), λάμπει δὲ νῦν, ἐξ οὗ θεοῦ πέφηνε μήτηρ παρθένος. Isidor. Pel. Ep. p. 5, B: Σκιώδη τιμήν. Chron. Pasch. p. 10, 11: Τὸ τυπικὸν καὶ σκιῶδες πάσχα· 15: Τὸ νομικὸν καὶ σκιῶδες πάσχα· 12, 2: Ἐν τῇ τοῦ σκιώδους πάσχα ἑορτῇ· 8: Ὁ σωτὴρ τὸν νομικὸν καὶ σκιώδη οὐκ ἔφαγεν ἀμνόν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 549, C: Τῆς σκιώδους διδασκαλίας διὰ τῶν τυπικῶν τε καὶ συμβολικῶν νοημάτων οὐκέτι προσδέεται. || Adv. Σκιωδῶς, Acta SS. Jun. vol. 5, p. 420, E: Τοῖς σκ. ὑπὸ τοῦ νόμου λεγομένοις. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 37, C: Τὸ γύναιον εἰς διαφόρους μορφὰς σκ. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ γυναίου ἐσχηματίζετο. L. D. Theodor. Hyrtacen. Epist. 88. Boiss. Geometra in Maji Collect. Vat. vol. 9, p. 640. Osann. Theodos. Zygomalas De
B statu eccles. Orientis Ms.: Ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων πάντων ὁρῶνται ἅγιοι (εἰκόνες?) σχιοδῶς (sic) ἐν τοίχῳ. Cit. Ducang.]

[Σκιώνη, ἡ, Scione, opp. Thraciæ. De gent. Steph. Byz.: Ὁ πολίτης Σκιωναῖος καὶ Σκιωνεύς. Ἔστι δὲ ὡς τοῦ Σινώπη Σινωπεύς. Memorat Σκιώνην Aristoph. Vesp. 210, Herodot. 7, 123, et sæpe Thuc. et geographi. Σκιωναίους Thuc. 4, 120, Xen. H. Gr. 2, 2, 3. || Meretrix Attica Themistocli æqualis, ap. Athen. 13, p. 576, C; 586, E.]

[Σκίωτος, ἡ, όν. Arrian. Peripl. Erythr. p. 13, ζῶναι σκιωταί, Zonæ variis coloribus adumbratæ, nisi fallit scriptura. V. enim Σκιαστός.]

Σκλῆμα, τὸ, in VV. LL. exp. Ossis exiccatio. Quod σκλῆμα derivari quidem potest a σκλέω s. σκλῆμι: ap. nullum tamen lexicogr. repertum est. Apud Galen. vero in Lex. Hippocr. inveni Σκηλήματι, σκελετείᾳ, συμπτώσει, qua sc. corpus hominis arefactum collabitur, et fit σκελετός. [Vitiose pro σκλῆμα.]

Σκληράγωγέω, Dure educo: τῷ σκληρῷ τῆς διαίτης
C assuefacio, aut in eo exerceo. Lucian. [D. mar. 6, 1] de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. [Σκληραγωγεῖν τὴν λέξιν, Dura elocutione uti, Dionys. Jud. Thuc. c. 30, p. 888. Oritur illud ex σκευωρίᾳ ποιητικῇ vel διθυραμβικῇ, cujus paulo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibid. statuitur τὸ καλλωπίζειν. Ernest. Lex. rhet. Just. M. p. 414, B: Τοῖς ἐσκληραγωγημένοις τοὺς φρονιμωτέρους ἐμφαίνειν. Valck. Suidas v. Ἐλεύσιος. Jo. Chrysostomi ex. Quod Christus sit deus c. 9: Ἐν σκληραγωγουμένων φρατρίαις, indicavit Suicer.]

Σκληραγωγία, ἡ, Dura educatio, tractatio, σκληρὰ δίαιτα, σκληροδίαιτος βίος. Chrysost. De sacerd.: Σκληραγωγία τοῦ σώματος. [Alia ejusdem exx. indicavit Suicer. Hesychio ἄσκησις παρὰ τὸ σκληρῶς ἄγεσθαι, si modo ipsius est gl., quod non credibile. «Philo vol. 2, p. 482, 21.» Wakef. Ephræm Syr. vol. 3, p. 298, A, 607, A; Ps.-Basil. vol. 3, p. 590, A; 600, A; Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. v. 1; Chron. Pasch. p. 379, 1; Menolog. Gr. vol. 3, p. 8, A; Gregor. Nyss.
D vol. 3, p. 599, A. L. Dindorf.]

[Σκληράργιλλος γῆ, Argilla dura. Geopon. 9, 4.]

[Σκληρασία, ἡ, i. q. σκλήρωσις. Reuvens *Troisième lettre* p. 68. L. Dind.]

[Σκληραυχενία, ἡ, Obstinatio, Pervicacia. Epiphan. vol. 1, p. 133, A: Πάλιν ἐνέμενε τῇ σκληραυχενίᾳ (male expressum —χεία). L. Dind.]

Σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ, Duricervicus, ut Pacuv. dixit Incurvicervicum pecus, i. e. Qui duræ est cervicis. Suid. σκληροτράχηλος, [et Phot.] ἀκαμπής. [Iterum HSt.:] Σκληραύχην, Qui dura est cervice, Cui indomita est cervix, ut Horat. loquitur. Vel, Cui cervix est rebellis, cum Claudiano: σκληροτράχηλος, ἀκαμπὴς Suidæ. [Philo Jud. p. 433, A. Hemst. Plut. De puer. educ. p. 2, E; Clem. Alex. p. 73. Wakef.]

[Σκληρευνία, ἡ, i. q. σκληροκοιτία. Σκληρευνίη codd. optimi Hippocr. in illo cit.]

Σκληρία, ἡ, Duritia [Gl.], Durities, i. q. σκληρότης. [Clem. Alex. Str. p. 488, ἀδάμαντος· Aret. (p. 42, 11, περιτοναίου· 44, 13; 63, 21.) Diosc. (2, 81, ὑστέρας).

A Wakef. Democrates ap. Galen. vol. 13, p. 862 : Τὰς σκληρίας φέρουσα καὶ σκίρρου φόβον. Oribas. p. 71, 134 ed. Mai. et sæpius Theophan. Nonnus. Improprie Cohel. 6, 26, ubi i. est q. σκληροκαρδία. Euseb. Demonstr. p. 24, B : Ὁ μὲν πρὸς τὴν τῶν πολλῶν σκληρίαν ἡρμόζετο. L. Dind.]

[Σκληρίας, ου, ὁ, Sclerias, n. viri. Comœdiæ Italicæ poeta, ap. Athen. 9, p. 402, B. Σκληρίου versus nonnullos citat Stob. Fl. 2, 9; 18, 2; 103, 9. (Unde Σκλήριος factum ap. Phot. cod. 167, p. 115, 16, sed Σκληρίος liber unus fortasse pro —ας.) Antiphanes ἐν Σκληρίαις citatur ap. Athen. 3, p. 77, D. L. Dind.]

[Σκληρίασις, εως, ἡ, affertur ex Galeno in Lex. Gr.-Lat. P. Baldvini 1611.]

[Σκληρόβιος, ὁ, ἡ, Qui duram agit vitam. Tzetz. Proleg. schol. Hesiod. p. 13, 11 Gaisf. : Τὸ εὐτελὲς καὶ ποιμενικὸν καὶ σκληρόβιον. L. Dind.]

[Σκληροβίοτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Phrynich. Bekk. p. 62, 10 : Σκλ. ὁ σκληρῷ βίῳ καὶ δυσχερεῖ χρώμενος.]

Σκληρόγεως, ω, ὁ, ἡ, Durum solum habens : ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, Solum durum, B ut ap. Virg. Arva dura, Glebæ duræ. Philo De mundo [vol. 2, p. 619, 28] : Ὑπεργάζεσθαί τε τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην δρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, Solum etiam prædurum et glareosum fossorum more subigere, Bud.

[Σκληρογνωμοσύνη, ἡ, Durities s. Rigor animi. Const. Manass. Chron. 3534. ῠ]

[Σκληρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui duro s. rigido est animo. Moschop. ad Hesiod. Op. p. 146. Const. Manass. Chron. 3875. Schol. Soph. Aj. 926.]

Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ, contrar. τῷ μαλακόδερμος. [Qui dura est pelle s. testa. Aristot. De partt. ann. 2, 13 med. : Τὰ ἔντομα καὶ τὰ σκληρόδερμα· H. A. 1, 5 med. : Τὰ σκλ. οἷον κάραβος· 5, 33 : Ἡ χελώνη τίκτει ᾠὰ σκληρόδερμα. Et De gen. an. 1, 8 med. De sensu 2 med. : Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοί εἰσι.]

Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ, Qui duram vitam vivit, victu utitur non molli nec delicato, sed duro, Cui placet τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, C pro Victus durus, s. Vita dura. Philo V. M. l. 3 [vol. 2, p. 163, 13] : Ὅσοι τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον ζηλοῦσι, Qui asperam et duram vivendi disciplinam æmulantur. [Τὸ σκληροδίαιτον τῶν ἀπόρων, id. p. 921, D. Hemst.]

[Σκληροειδής, ὁ, ἡ, Durus. Hesych. v. Ἶπες. Contr. Σκληρώδης, Manetho 4, 325, πέτρης.]

Σκληρόθριξ, ἴχος, ὁ, ἡ, Qui duros habet pilos : opp. τῷ μαλακόθριξ. [Aristot. Physiogn. c. 2, p. 26 ed. Franz. Id. De gen. an. 5, 3 med. : Τὰ πρόβατα τὰ Σαυροματικὰ σκληρότριχα.]

Σκληροκαρδία, ἡ, Cordis durities. Marc. 16, [14] : Τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκλ. Duricordiam dicit Tertull. Adv. Marc. 5. [Deut. 10, 6. Justin. M. p. 116 ed. Bened. « Jo. Climac. p. 413; Symeon Sethi Ichnel. p. 176. » Boiss.]

Σκληροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui duri cordis est. [Symm. Es. 46, 12; Prov. 17, 21; Ezech. 3, 7.]

[Σκληροκέφᾰλος, Bestiola ita dicta, quod habet caput saxi duritie. Aetius. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. D 1611. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 318 : Τῶν φαλαγγίων πλειόνων κατὰ γένος, τὸ μὲν αὐτῶν καλεῖται ῥάγιον, τὸ δὲ μυρμήκιον, ... τὸ δὲ σκληροκέφαλον.]

Σκληρόκηρος, ὁ, ἡ, Dura cera obductus : σκλ. δέλτοι, Suid., Libelli, in quibus ob ceræ duritiem difficulter scribitur, diu autem quæ inscripta sunt, retinent. [Diog. L. 7, 37.]

Σκληροκοίλιος, ὁ, ἡ, Qui duro ventre s. dura alvo est, κοιλίαν σκληρὰν ἔχων, ut Theopomp. ap. Athen. Diosc. 5, 27 : Πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὴν, καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις.

[Σκληροκοιτέω, Duro cubili utor. Hippocr. p. 338, 23.]

[Σκληροκοιτίη, ἡ, Durum cubile vel Usus duri cubilis. Hippocr. p. 366, 55, ubi al. rectius Σκληρευνίη. Theophr. fr. 7, 2.]

Σκληρόκοκκος, ὁ, ἡ, Dura grana habens. [Antiphon ap.] Athen. 14, [p. 650, E] : Ῥοῶν σκληροκόκκων.

[Σκληρολέκτης, ὁ, Qui oratione dura s. verbis utitur duris. Schol. Aristoph. Nub. 1370 : Κρημνοποιόν) σκληρολέκτην.]

[Σκληροπᾰγής, ὁ, ἡ, Durus. Xenocr. De aquat. c. 8, 16.]

[Σκληροπαῖκται, οἱ, controversa quidem scriptura, memorantur a Protea ap. Athen. 4, p. 129, D, Difficilium ludorum artifices. Schweigh. Ψηφοπαῖκται Casaub. Libri nonnulli σκηροπαῖκται, plerique —πέκται. Confert Lobeck. Aglaoph. p. 1314—6, præter alia de quibus v. in Σκιραίνω, quod Harpocratio Κοβάλους dicit δαίμονας σκληρούς, quos alius grammat. interpretatur σκιραφώδεις. Id. p. 1316, h : « Mira est notæ Tironianæ ed. Kopp. p. 385 interpretatio T. S. R. es Sciroplectes : v. not. p. 645. Num tesseræ significantur et Sciropectes, h. e. Aleator de Sciro? »]

[Σκληροπετρόστερνος, ὁ, ἡ, Qui duris instar saxi est præcordiis vel pectore saxeo. Nicet. Eugen. 6, 459, ἡ σκλ.]

[Σκληροποιέω, Durum facio. Schol. Hom. Il. T, 68; Ψ, 191. Pass. Xenocr. De aquatil. 18, 43.]

B [Σκληροποιός, ὁ, ἡ, Vim indurandi habens. Plutarch. Mor. p. 953, C.]

[Σκληρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, Duripes, Gl.]

Σκληροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui dura est facie, Cordis sui duritiem vultu prodens, Qui vultu aspero et immiti cor quoque asperum et immite indicat. [Theod. Ezech. 2, 4.]

[Σκληροπύρηνος, ὁ, ἡ, Durum nucleum habens; vox dubiæ fidei. Schneid.]

Σκληρὸς, ὰ, ὸν, Durus [Rigidus, Arduus, Stlinquadruus, add. Gl.] : ex ariditate sc., nam quæ exaruerunt, durescere solent [Pind. Ol. 7, 29 : Σκάπτῳ θενὼν σκληρᾶς ἐλαίας] : oppositum habet Μαλακὸς, Mollis : ut ap. [Aristot. Meteor. 4, 4 med. : Ἔστι δὲ σκληρὸν μὲν τὸ μὴ ὑπεῖκον εἰς αὑτὸ κατὰ τὸ ἐπίπεδον, μαλακὸν δὲ τὸ ὑπεῖκον τῷ μὴ ἀντιπεριίστασθαι·] Athen. 14 : Ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. [Theognis 1194 : Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν. « Quæ sit propria significandi ratio in σκληρὸς, cui μαλακὸς opponitur, quæ translatæ ad alia potestatis, multis docet Galen. vol. 8, p. 77, C 78. » Hemst. Xen. Comm. 3, 10, 1 : Τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ ... σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε· Hier. 1, 5 : Τὰ σκληρὰ καὶ μαλακὰ ὅλῳ τῷ σώματί μοι δοκοῦμεν κρίνοντες ἥδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθαι. Improprie Epicharm. ap. Xen. Comm. 2, 1, 20 : Μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.] Item pasta dicitur σκληρὰ, Dura. Aristot. Rhet. 3, [16] : Τῷ μάττοντι, ἐρομένῳ πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. [Aristoph. Lys. 748 : Τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν; — Ἄρρεν παιδίον· Ach. 1199 : Τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια. Apoll. Rh. 4, 788 : Κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι. Theocr. 22, 45 : Σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς. Leonid. Al. Anth. Pal. 7, 655, 3 : Στήλη ... τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος. Pollux 1, 115, ἠιών.] Necnon alvus σκληρὰ dicitur, quæ sc. non fluit. Ap. Athen. 14, [p. 649, B] : Κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις, Duram alvum, ut Horat. et Plin. loquuntur. Itidemque Hippocr. [Aph. 5, 3] : Τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι, Quibus venter astrictus est, ut Celsus interpr. [Id. Epid. 6, 7, aph. 1 : Κυνάγχαι καὶ παραπληγικὰ ἢ σκληρὰ καὶ ξηρὰ, Duræ, Graves, et ibid. : D Σκληρόταται καὶ βιαιόταται αἱ ἐς τὰ παραπληγικὰ ἄγουσαι. Foes.] Quibus in ll. τῷ σκληρὸς s. Durus, oppositum esse potest Laxus, ὑγρὸς, ut ap. Xen. Cyneg. [4, 1] sibi opponuntur αἱ ὑγραὶ λαγόνες et αἱ σκληραί [5, 30, τράχηλος· Eq. 1, 6, σκέλη σκλ. et ὑγρά· 7, 6, σκλ. et χαλαρόν], ut et Eq. [10, 10, 11] τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ et τὸ σκληρόν : quod quid sit, et quomodo accipiendum, docet p. 554 ipse Xen. [De canibus Ven. 3, 2 et 3, αἱ σκλ. τὰ εἴδη. Arrian. Ven. 12, 4 : Μηδὲ σκληρὰν κύνα καὶ πεπηγυῖαν ἅμα τῇ σκυλακευομένῃ λυέτω, de cane jam adulta et robusta, ut infra de hominibus.] Sed aliquam etiam λειότητος signif. ibidem habet τὸ ὑγρὸν, ut σκληρὸς aliquam asperitatis s. τραχύτητος : ut et quum dicitur σκληρὰ δίαιτα, Vitæ institutum durum et asperum. [Eurip. fr. Meleagri ap. Stob. Fl. 70, 6 : Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες. Menand. ap. eundem 16, 10 : Ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Plato Leg. 1, p. 645, A, ἀγωγάς· 3, p. 695, A : Τέχνην σκληρὰν καὶ ἱκανὴν ποιμένας ἀπεργάζεσθαι. Polyb. 4, 21, 1 : Τὸ

A τῶν ῥᾳδίων ἐπίπονον καὶ σκληρόν. Dio Cass. 69, 9 : Σκληρᾷ διαίτῃ ἐχρῆτο.] Herodian. 3, [8, 10] : Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, Duritia atque asperitas victus. Lucian. De saltat. [c. 1] : Βίον αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος· pro quo Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον. [Eur. Suppl. 884 : Ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον.] Itidem et σκληρὰ ἤθη, Mores qui emolliti nondum sunt, sed adhoc duri : ut Ovid., Emollit mores, nec sinit esse feros. Plut. Symp. 7 [p. 712, B] : Τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ, μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον. Itidemque ap. Eund. Περὶ εὐθυμίας, homo σκληρὸς καὶ ἀπηνής· et ap. Aristot. Eth. 4, 8 : Τοῖς δὲ [Οἱ μήτ' αὐτοὶ ἂν εἰπόντες μηδὲν γελοῖον τοῖς τε] λέγουσι δυσχεραίνοντες, ἄγριοι καὶ σκληροὶ δοκοῦσιν εἶναι. [Soph. Aj. 1361 : Σκληρὰν ψυχήν· Tr. 1260 : Ὦ ψυχὴ σκληρά· Ant. 473 : Τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα· fr. Æg. ap. Strab. 9, p. 392 : Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ Γίγαντας ἐκτρέφων Πάλλας· OEd. C. 774 : Σκληρὰ μαλθακῶς λέγων· 1406 : Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου· 1615 : Τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν, σκληρὰν μὲν, B οἶδα. Eur. Andr. 260 : Ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα καὶ σκληρὸν θράσος. Id. fr. ap. Stob. Fl. 13, 1 : Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, ἢ σκλήρ' ἀληθῆ; Aristoph. Pac. 350 : Οὐδὲ τοὺς τρόπους ... σκληρόν. Menand. ap. Stob. 83, 4 : Ὁ σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν τοῖς μὲν λόγοις πικρός ἐστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ. Plato Charm. p. 175, D : Οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν· Theæt. p. 155, E : Σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους· Conv. p. 195, E : Ἧτινι ἂν (ψυχῇ) σκληρὸν ἦθος ἐχούσῃ ἐντύχῃ. Tim. Locr. p. 104, C : Εἰ δέ κά τις σκλαρὸς καὶ ἀπειθής. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 311, D : Τὰς σκληρὰς ἡμιόνους ὀχήματα ἕλκειν καὶ ἀχθοφορεῖν ἀναγκάζομεν.] Sic Plaut., Scio sævus quam sit homo et durus. Eodemque modo ap. Cic. Homo asperior et durior opponuntur Moderato et miti. Simili metaph. περισκελεῖς φρένες a Soph. dicuntur. [De terra Æsch. Pers. 319 : Σκληρᾶς μέτοικος γῆς. Lycophr. 1069, τραχὺ; κέρας. Xen. OEc. 16, 10 : Σκληρὰ ἔσται ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει· 19, 8 : Τὸν βλαστὸν χωρεῖν εἰς τὸ σκληρόν· Eq. 1, 5 : Ὅταν ἐν σκληροῖς ἐλαύνηται· Anab. 4, C 8, 26 : Πῶς δυνήσονται παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ οὕτως; Polyb. 4, 21, 5 : Διὰ τὸ σκληρότατον ἔχειν ἀέρα καὶ τόπον. De corpore hominis Julian. Æg. Anth. Pal. 5, 298, 4 : Ἐς ῥυτίδας σκληρὸν ἵκοιτο ῥέθος. Et similiter de homine minus agili, sed jam rigidiore, Plat. Theæt. p. 162, B : Ἐμὲ μὲν ἐᾶν θεᾶσθαι καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Et de pueris præcocibus Plut. Ages. c. 13 : Ἐπεὶ δὲ μέγας ὢν καὶ σκληρὸς Ὀλυμπίασιν ἐκινδύνευεν ἐκκριθῆναι, καταφεύγει πρὸς τὸν Ἀγησίλαον ὁ Πέρσης· Lucian. De salt. c. 21 : Παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν. Qui etiam Somn. c. 6 jungit σκληρὰ καὶ ἀνδρώδης. Confert Schneider. præter l. Arriani Ven. 12, 4. de quo supra, Sueton. Galbæ c. 22 : « Libidinis in mares prædurOS exoletosque. » Ruhnken. ad Tim. p. 233 quod Ps.-Philemoni Lex. techn. s. 314, Τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρόν φασι restituebat σκληφρόν, quamvis in altero conventiret Eust. Il. Ψ, 791, p. 1330, 9 : Ὠμογέρων ὁ ἄκρος καὶ στερφὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων (et D Favorin. V. Ὠμογέρων), aperte fallitur, quum σκληρὸς ponatur pro ὠμὸς, ut in ll. qui sequuntur ap. HSt.] De herbis quoque et aquis ac vinis dicitur, Athen. 2 : Σκληραὶ θρίδακες· 1, [p. 33, B] : Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, et paulo ante [p. 30, B, ubi Ἀριστοφάνης φησὶ τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις], Οἶνος σκληρὸς, ut Virg., Sapor Bacchi durus. [V. Μαλακός. « Hesych. in Πράμνιος. » Hase.] Itidem et ap. Theophr. σκληρὸς χυλὸς, Succus durus s. asper. Ibid. [C. Pl. 6, 14, 12] : Ὀσμαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκεῖς, quibus opp. εὐμενεῖς et γλυκείας. [Et 6, 20, 3.] Ibid. : Ὀσμὴ δριμυτέρα καὶ σκληροτέρα. Præterea ap. Suid. ex Æliano : Οἱ ἄνεμοι οἱ σκληροὶ, Venti duri et asperi. [Pollux 1, 110.] Apud [Herodot. 8, 12 et] Eund. [in loco anonymi] βρονταὶ σκληραὶ, Dura et horrida tonitrua : ut ap. Hesiod. [Th. 839] : Σκληρὸν ἐβρόντησε, Dure graviterque tonuit. [Dio Cass. 74, 7. Pollux 1, 118. Addunt intt. Suidæ ex. Arriani Peripl. P. Eux. p. 116 Blanc., Exp. 1,

A 17, 3, Joseph. A. J. 2, 16, 3. Theophrasto ap. Athen. 2, p. 62, B : Φασὶ γὰρ, ὅταν ὕδατα μετοπωρινὰ καὶ βρονταὶ γίνωνται σκληραὶ, τότε γίνεσθαι (τὰ ὕδνα), quod Schneider. (H. Pl. 1, 6, 13) intulit σκληρὰ τότε γίνεσθαι, fieri potest ut legerit Apollon. Mir. c. 47 : Τὰ ὕδνα βροντῶν συνεχῶν γιγνομένων σκληρότερα γίγνεται, καθάπερ Θ. ἐν τοῖς περὶ φυτῶν εἴρηκεν, nisi σκληροτέρων scripsit; Theophrastum non hoc scripsisse, sed σκληραὶ omnis ejus disputatio ostendit, qua ὕδνα ab aliis sativa ab aliis tonitru nata perhiberi probat, ut Plut. Mor. p. 664, B, qui et ipse ib. D, ψόφους σκληροὺς de cœli dicit fragore. Plinius autem quum « tonitrua crebra » memorat, συνεχῶν potius, quod est ap. Apollonium, minime σκληρὰ confirmat.] Item ap. Eund. σκληρὰ ἀοιδὸς, de sphinge. [Ex Soph. OEd. T. 36.] Item et ap. Aristoph. [Nub. 1264] : Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ut ap. poetas Dura sors, et Duræ sorores, de Parcis. [Eur. Alc. 500 : Τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις· σκληρὸς γὰρ ἀεί. Theocr. 4, 40 : Αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς μ' ἐλελόγχη. (De diis σκληροῖς v. Σκιραΐνω.) B Et similiter συμφοραὶ Eur. fr. Scyr. ap. Stob. Fl. 105, 16. Callim. Ep. 9, 4 : Ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται, πῶς ἔβαλες; φησὶ, Σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. Manetho 2, 356 : Τοῖς δ' ἔργοις σκληρὰς καὶ ἀπηνέας ὤπασε τέχνας. Antiphon p. 121, 17 : Ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος. Plato Soph. p. 230, C : Τῶν περὶ αὑτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται. Polyb. 4, 21, 3 : Βουλόμενοι μαλάττειν καὶ κιρνᾶν τὸ τῆς φύσεως αὔθαδες καὶ σκληρόν. « Σκληρὰ φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς, Duris metaphoris laborans oratio, Dionys. Ep. ad Pomp. p. 760. Addit : καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν, ex præcepto Aristotelis, qui Rhet. 3, 10, τῶν μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν, inquit, εὐδοκιμοῦσι μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν. » Ernest. Lex. rhet. Bardam quendam cognominatum σκληρὸν memorat Leo Diac. 6, 11 etc. Σκληροῦ cujusdam ducis Antiochiæ mentio fit ap. Mich. Cerull. in Cotel. Monum. vol. 2, p. 141, C. Et alius apud Nicetam Ann. 5, p. 96, C, Annam Comn. p. 311, C; 360, A. N. pr. rectius scribi videtur Σκλῆρος.]

‖ Σκληρῶς, Dure, Duriter [Gl.], ut Terent., Parce C ac duriter agebat : σκληρῶς διῆγε. [Aristoph. Eq. 783 : Ἐπὶ ταῖσι πέτραις σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως.] Item σκληρῶς εὐνάζεσθαι, Cubare lecto duro. Xen. Cyneg. p. 581 [c. 12, 2] : Εὐνάζεσθαί τε σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 200, B : Πῶς οὖν ἂν εἴη κατάκριτος τῇ ἄνωθεν ἀνάγκῃ σκληρῶς τε καὶ ἀντιτύπως διατιθέμενος; ‖ Improprie, Graviter, Aspere. Plat. Leg. 1, p. 629, A : Δεῖ δ' οὐδὲν σκλ. ἡμᾶς αὐτοῖς διαμάχεσθαι· 10, p. 885, D : Ἀπειλεῖν ἡμῖν σκλ. Pollux 5, 139. ‖ Difficulter. Eur. fr. Autolyci ap. Athen. 10, p. 413, C : Ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ σκληρῶς μεταλλάσσουσιν ἐς τἀμήχανον.]

‖ Σκληρὸς Hesychio est etiam νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία, Quum favi in alvearibus putrescunt innatis araneis. Vel, si mavis, Vitium in alveariis, quo innatis araneis favi corrumpuntur : de quo Virg. Georg. 4, [246] : Aut durum tineæ genus, aut invisa Minervæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Itidemque Colum. 9, 14, ad vitandum id malum, jubet araneos, qui favos corrumpunt, de- D trahere. Sed notandum, ap. Aristot. passim, atque adeo et ap. ipsum Hesych. scribi etiam Κλῆρος, quemadmodum ap. Plin. quoque Clerus. Virg. verbis supra citatis, Durum tineæ genus, videtur id vitium exprimere : ut σκληρὸν s. σκλῆρον esse dicamus, quum tinea illa innascens favos corrumpit, facitque ut ceræ durescant et exiccescant. Aristot. H. A. 9, 40, κλῆρον sic describit : Γίνεται ἐν τῷ ἐδάφει σκωλήκια σμικρὰ, ἀφ' ὧν αὐξομένων, ὥσπερ ἀράχνια κατίσχει τὸ σμῆνος ὅλον, καὶ σήπεται τὰ κηρία.

Σκληρόσαρκος, ὁ, ἡ, Duram s. Durinsculam carnem habens. [Aristot. H. A. 2, 1 init. : Τὰ μέν ἐστι μαλακόσαρκα, τὰ δὲ σκληρόσαρκα· De anima 2, 9 med. : Οἱ σκλ. ἀφυεῖς τὴν διάνοιαν, οἱ δὲ μαλ. εὐφυεῖς.]

[Σκληρόστομος, ὁ, ἡ, Oridurius, Gl. Qui duri est oris. De equo Pollux 1, 197. Athen. 11, p. 467, B. Schol. Soph. El. 724. « Suid. v. Ἄζομαι. Const. Manass. Chron. 3037. » Boiss.]

Σκληρόστρᾰκος, ὁ, ἡ, Testa dura intectus. [Aristot. H. A. 4, 4 med.]

[Σκληρόστρωτος, ὁ, ἡ, Qui duriter stratus est. Κοίτασμα σκλ. Constant. Manass. 5843.]

Σκληροσώμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui durum corpus habet, duro corpore est, Alex. Aphr. Probl. 1, [120].

[Σκληρότηρ, forma Eretr. pro σκληρότης, quod v.]

Σκληρότης, ητος, ἡ, Duritia, Durities, [Duritas, Rigor, add. Gl.] Plato Phil. [p. 44, E] : Πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, Ad ea quæ a prima duritiæ nota remotissima sunt, Bud. p. 249. [Tim. p. 63, E : Σκληρότης ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα · Theæt. p. 186, B : Τοῦ σκληροῦ τὴν σκλ. διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθήσεται · Reip. 7, p. 523, E : Μαλακότητα ἢ σκληρότητα ἡ ἀφὴ (ὁρᾷ). Aristot. Meteor. 4, 4 med. : Τῶν δὲ σωματικῶν παθημάτων ταῦτα πρῶτα ἀνάγκη ὑπάρχειν τῷ ὡρισμένῳ, σκληρότητα ἢ μαλακότητα. « Σκληρότης ξηρὴ σώματος, Corporis asperitas sicca, quum corpus rigidum scabrum fit et asperum humore omni exhausto, Hippocr. p. 1138, C, D, ubi δέρματος περίτασιν et συμπτώσιας jungit. » Fors.] De morum animique duritie ap. Synes. Ep. 73 [p. 221, D] accipitur; et ap. Aristot. De arte poet. [c. 15 fin.] Ille enim dicit τῶν ἀπηνεστάτων καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, Sævissimorum ac animi duritie nobilitatorum : hic autem, Τοιούτους, ὄντας ἐπιεικεῖς, ποιεῖν παράδειγμα σκληρότητος, ut Hom. in Achille fecit, ei περισκελεῖς φρένας affingens. [Σκληρότης τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως, Suid. in Ἀνταυγεῖς. Σκληρότης πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα, sic a Suida exponitur Ἀφυΐα. Hemst.] Dicitur etiam de ea duritate quæ in verbis est, ut Cic. vocat, ap. Herm. [Plat. Reip. 3, p. 410, D : Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος · 10, p. 607, B : Μὴ καί τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῷ. Ep. ad Rom. 2, 5 : Κατὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 317, C : Ὡς πατὴρ ἢ μήτηρ δέχομαί σου τὰς σκληρότητας καὶ παροξυσμούς. Antiphon p. 122, 43 : Τῇ σκληρότητι τοῦ δαίμονος ἀπιστῶν. Phrynich. Bekk. An. p. 62, 14 : Σκληρότης ὅρκων, ὁπόταν τις ὀμόσῃ φρικώδεις ὅρκους.] Necnon de succorum saporumque duritie et asperitate. Theophr. C. Pl. 6, 23 [14, 12] : Ἔστι γάρ τις, ὥσπερ καὶ οἴνου, καὶ ἁπλῶς χυλοῦ, σκληρότης καὶ ἰσχύς, οὕτω καὶ ὀσμῆς · nam τὰ ἄγρια, Sylvestria, spirant ut plurimum σκληρὰς ὀσμὰς καὶ ἀγλυκεῖς : contra τὰ ἥμερα, Quæ miti natura sunt, ut hortensia ac sativa, aliquam habent γλυκύτητα et εὐμένειαν. Sicut vero dicit σκληρὰ ὀσμὴ, ita ibid. μαλακῆς τῆς ὀσμῆς γινομένης. [Similiter Plat. Phædr. p. 251, B : Θερμανθέντος ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἔκφυσιν, ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμεμυκότα εἶργε μὴ βλαστάνειν.] At Eretrienses pro σκληρότης dicere Σκληρότηρ, testatur Plato Crat. [p. 434, C.]

[Σκληροτρᾰχηλέω, Duræ sum cervicis s. Pertinax. Etym. M. p. 751, 36. Wakef. Hesych. v. Τελχιτένοντες, Photius v. Τελχιταίνει.]

[Σκληροτραχηλία, ἡ, Pertinacia, Vigor animi immobilis, i. q. σκληροκαρδία. Testam. 12 Patr. p. 156. Schleusner. Cod. Pseud. V. T. p. 541, 1125. Const. Manass. Chron. 717.]

[Σκληροτραχηλιάω, Pertinax sum. Constant. Manass. Chron. 1036. Boiss.]

Σκληροτράχηλος, ὁ, ἡ, Duram et rigidam habens cervicem, Qui duro collo est et rigido. Ex quo metaphorice pro Pertinaci s. Pervicaci : sicut et σκληραύχην. [Deuteron. 9, 6 : Λαὸς σκλ. εἶ · 13, et alibi in V. T. Act. Ap. 7, 51. Eust. Opusc. p. 227, 54 : Οὐ μὴν οὕτω σκληροτράχηλον ἐληλεγμένον ὑπερτιθέναι · 266, 54 : Μὴ οὖν γίνου σκλ.]

Σκληρότριχος, ὁ, ἡ, Qui duris est pilis, i. q. σκληρόθριξ supra.

[Σκληρουργὸς, ὁ, ἡ, Silicida, Gl.]

[Σκληρουχία, ἡ, i. q. κακουχία, Dura tractatio. Joseph. A. J. 8, 8, 2. Ubi est var. σκληρότης.]

Σκληροφθαλμία, ἡ, nonnulli interpr. Lippitudo dura, sicut Celsus ξηροφθαλμίαν esse dicit Aridæ lippitudinis genus. Quid autem sit σκληροφθαλμία, definit Paul. Ægin. 3, 22 : Ἡ μὲν σκλ., σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρασίας. [Et iisdem verbis Theoph. Nonn. vol. 1, p. 212.] Gorr. σκλ. esse dicit, quum non ipse modo oculus durior est, et ad motum pigrior, dolensque simul et rubicundus, sed ipsæ etiam palpebræ duriores sunt et rubicundæ, adeo ut nihil unquam humoris remittant, sed in earum angulis gramæ concrescunt parvæ, contortæ et subaridæ, nec facile post somnum vel aperiri vel inverti possint propter duritiem : differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας sola magnitudine, quod quum hæc propter siccitatem, dura etiam necessario sit, multo tamen quam illa minus dura sit, et leviorem dolorem moveat.

Σκληρόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui duris est oculis, dura lippitudine laborat. [Aristot. De partt. an. 2, 2 med., 13; 4, 11, ubi comparat. Hemst. Id. De anima 2, 9 etc. H. A. 2, 13 fin. et alibi. Ib. 4, 2 med. : Τὰ δ' ὄμματα πάντων τούτων ἐστὶ σκληρόφθαλμα. Theophr. fr. 1 De sens. 36.]

[Σκληρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui duræ est mentis. Schol. Soph. Aj. 926. L. Dind.]

[Σκληροφυής, ὁ, ἡ, Qui duræ est naturæ, Durus. Xenocr. De aquatil. c. 7, § 13.]

[Σκληρόφυλλος, ὁ, ἡ, Qui foliis est duris. Theophr. H. Pl. 3, 9, 2 : Τὸ μὲν ἄρρεν (τῆς πεύκης γένος) βραχύτερόν τε καὶ σκληροφυλλότερον. Ubi deteriores σληρότερον. L. Dindorf.]

[Σκληροχάλινος, ὁ, ἡ, Qui frenis propter oris duritiem intractabilis est. Achmes Onir. c. 152, p. 124 med. : Ἵππος ἀνυπότακτος καὶ σκληροχάλινος. ἄϊ L. D.]

[Σκληρόχειρ, ος, ὁ, ἡ, Qui duras habet manus. Hesych. Wakef.]

[Σκληρόψῡχος, ὁ, ἡ, Qui duri est animi, Rigidus, Pertinax. Schol. Æsch. Pr. 242.]

Σκληρόω, Duro, Induro, [Obduro, Gl. « Stob. p. 528, 15 (?). » Wakef.]

Σκληρυντικός, ή, όν, Durandi s. Indurandi vim habens. Apud Medicos σκληρυντικὰ φάρμακα, quæ et σκληρύνοντα, Indurantia medicamenta : quæ sc. duritiem corpori inducunt. Quod tribus modis fit : primo, siccitate, quam et validus longusque motus inducit, et solis æstus, et medicamenta siccantia sumpta vel admota, et inedia per accidens desiccans, et febris ardens aut longa, et affectus animi, et vigiliæ, et ceteræ causæ siccantes : idque proprie siccum nominatur. Secundo, aliquid durum fit concretione, sc. a vehementer frigido humore in partem affluente, vel in ea propter frigidam intemperiem nato, vel a frigidis admotis in ea congelato : et id proprie durum appellatur. Tertio, repletione, largo et superfluo humore aut vapore in partem aliquam affluente : quodque ita durum est, proprie dicitur Ἀντίτυπον, Renitens. Cetera corpora, præsertim vero inanima, tribus modis dura dicuntur, (quemadmodum calida et frigida) : uno quidem, absolute s. in summo dura, ut terra dura : altero, per excessum, ut unguis, os, calcar, cornu : tertio vero, in collatione ad symmetrum sui generis, vel ad quodvis obvium, vel ad seipsum, dum se haberet secundum naturam : quo modo non durum simpliciter, sed durius aliquid proprie appellatur. Est autem σκληρὸν Platoni in Tim. Cui caro nostra cedit : Aristoteli, Quod secundum superficiem in se non cedit. [V. Σκληρός.] Hæc, inter alia, Gorr.

Σκληρύνω, Duro, [Præduro, Obtundo, add. Gl.] Induro, Obduro. [« Σκληρύνει, σκελετεύει, Assiccat, Galenus in Exeg. exponit, et σκληρύνεται, σκελετεύεται, Assiccatur. Σκληρύνει autem usurpat Hippocr. Aph. 26, sect. 3, lib. 6 Epid. : Ψύξις τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύνει. Et, Μίξις τὰ κατὰ τὴν γαστέρα σκληρύνει. Unde ἐσκελετευμένοι dicuntur Galeno lib. 2 Salubr. p. 238, 58, Extreme macilenti, Sicci et graciles, quasi Assiccati, inveterati et torrefacti. » Fors. Perf. ἐσκλήρυμμαι et ἐσκλήρυσμαι Galen. vol. 2, p. 33 Bas., Hippocr. vol. 1, p. 605 Lind. Struv. Hippocr. p. 659, 12 : Ἢν σκληρυνθῶσιν αἱ μῆτραι. Aristot. H. A. 5, 16 med. : Τὸ γὰρ πνεῦμα καὶ ὁ χειμὼν σκληρύνει.] Ad Rom. 9, [18] : Ὃν θέλει, ἐλεεῖ · ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει. Ad Hebr. 3, [8] ex Psalm. 95 : Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν. Ib. [13] pass. voce et signif. [Rigesco, Dureo, Obdureo, Gl.] : Ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, Ne quis induretur s. indurescat. [Theodor. Metoch. in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 688, 3 : Ὥστε καὶ ἐν οἷς τὸ ἀττικίζειν φέρει πρός τιν' ἐκτροπὴν τοῦ ἐθίμου καὶ σκληρύνεται τοῖς ὠσὶ, παρορῶσι τοῦτο. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 43, C : Ἐσκλήρυνται καρδίαι τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀντιτύπως ἔχουσι. L. Dind.]

[Σκλήρυσμα, τὸ, et Σκληρυσμὸς, ὁ. « Σκληρυσμοὶ τῶν ἄρθρων, Articulorum duritas aut durities, quum ob siccitatem ita indurantur articuli, ut haud facile flecti queant, aph. 18, s. 1, lib. 6 Epid. Σκληρυσμὸς δέρματος, Cutis durities, asperitas, scabrities et resiccatio, p. 47, 49, et totius corporis, ubi totum corpus strigosum est, rigidum, asperum et exsuccum, omni humore frugi consumto, p. 68, H; 131, D. Rursusque p. 73, C, κατάψυξις μετὰ σκληρυσμοῦ, Perfrictio cum rigiditate, et p. 73, C, ubi totum corpus ita perfrigeratum est ut obrigeat et induretur, aut ex siccitate asperatur et contrahitur. Σκληρύσματα Tumores duros significant p. 167, F : Τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύσματα μετὰ πόνου, Durities in ventre cum dolore, οἰδήματα σκληρὰ καὶ ἐπώδυνα vocat in Progn. Hippocrates. Σκλήρωμα dicitur p. 1135, G, etsi σκλήρωμα significat auctori Definitt. med. p. 399, 24, Tumorem subdurum in aliqua uteri parte exortum, et Paulo lib. 3, c. 68, Tumorem durum in uteri collo præcipue consistentem, et scirrhi speciem quandam. Rursus p. 209, C, σκληρύσματα Duritias significant, et de veratro scribitur, σκληρύσματα ποιέει, Duritias facit. Quod intelligitur de torminibus ac distortionibus, quæ sentiuntur male exhibito veratro, non attenuato humore, neque emollita corporum per quæ purgatio fieri debet soliditate, ut præcipit Hippocrat. Aph. 13, lib. 4 et 5, sect. 1, lib. 6 Epid. Periculum namque est ne violenta illa concussione et convulsione distenta vasa sua rigiditate rumpantur. Possunt et σκληρύσματα Ariditatem et siccitatem denotare secundum significationem a Galeno attributam, quod veratrum exhibitum ariditatem, resiccationem ac extenuationem faciat. Foes. Induratio, Orig. De princ. ap. Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. p. 23 (vol. 1, p. 118). Kall.]

[Σκληρώδης. V. Σκληροειδής.]

Σκλήρωμα, τὸ, [Duramen, Gl.] Duritia : est Scirrhus in collo uteri magna ex parte consistens, prætumidus quidem, minime renitens, et doloris cujusdam particeps. Est igitur scirrhi species non exquisiti quidem, sed habentis aliquid humoris biliosi aut pituitosi : quo dolor movetur aliquis, nec perinde tactui renititur atque is, qui a solo humore melancholico gignitur. Itaque etiamsi dici potest σκίῤῥος οἰδηματώδης ἢ ἐρυσιπελατώδης, attamen in ea parte excitatum, σκληρώματος nomen promeruit, ut Paul. Ægin. 3 prodidit. Gorr. [Oribas. p. 39, 40 ed. Mai.; schol. Nicandri Th. 270. Pollux 4, 190. V. Σκλήρυσμα.]

[Σκλητρίνας, ὁ, ap. Gyllium De Bosporo Thr. 2, 18, p. 210 : « Ad hæc Dionysius adjungit : Promontorium nuncupatum Simam prætergressos excipit Scletrinas sinus, nescio utrum ex asperitate sylvestris terræ anne a flumine in se ipsum descendente. » Qui ib. p. 209-212 sæpius memorat fluvium et vallem, sinum, vicum Scletrinam, etiam tum a Græcis sic vocatum. Ceterum a σκληρὸς quominus ducatur obstat insertum τ. L. Dind.]

Σκληφρὸς, ὁ, Cujus corpus exaruit et attenuatum est, emacruit. Hesychio enim σκληφροὶ sunt οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. [Phot. et] Suid. σκληφρὸς exp. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος : tradens Acharnenses ab Aristoph. dici σκληφροὺς, quoniam erant ἄγριοι καὶ σκληροί. [Postrema illa non satis recte ab HSt. reddita omittunt libri meliores, quippe ex alia Suidæ gl. repetita. Photius : Σκλῆφρον (ita bis), τὸν κατεσκληκότα καὶ ἀγεννῆ τὴν ἰδέαν. Pollux 2, 10 : Προφερὴς δὲ λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει ὅσον πρεσβύτερος· σκληφρὸς δὲ ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεαιτέρον ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἐπὶ γυναικὸς εἴρηκεν αὐτὸ ἐν Στρατιώτισιν. Plato Euthyd. init. : Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. V. Σκαλιφρὸς et Σκληρός.]

[Σκολιός, ὁ σκολιὸς, inter disyllaba in οιὸς ponit Arcad. p. 37, 11. Theognosto et Zonaræ Σκοῖος, quod v. L. Dind.]

[Σκνήφη, Urtica, quod vulgo ἀκαλήφη. Hesychius v. Κνίδαι, ubi v. annot. Est autem facilis confusio literarum σκν et ἀκαλ—.]

[Σκνιπαῖος. V. Σκνιφός.]

[Σκνιπία. V. Σκίφη.]

Σκνιπός, ή, όν, Avarus, Sordidus. Aut Valde avarus,

A Valde sordidus. Quidam ab animalculo quod σκνῖπα vocant, dictum esse σκνιπὸν tradunt. [Ita Etym. M. et Zonaras.] Vide Σκνιφός. [Phrynich. Ecl. p. 398 : Σκνιφὸς, κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλίσχρον καὶ μικροπρεπῆ περὶ τὰ ἀναλώματα. Οἱ δ' ἀρχαῖοι σκνῖπα καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ κατὰ βραχὺ αὐτὰ διεσθίοντος. Thomas p. 800 : Σκνιφὸς ἐπὶ τοῦ γλίσχρου κτλ. Οἱ δὲ ἀ. σκνιπὸς λέγουσιν ἀπὸ κτλ. Unde corrigendum σκνῖπα ap. Phryn., cujus tamen non esse totum illud Οἱ δ' ἀρχ. κτλ. suspicatur Lobeckius, quum Attici dicant φειδωλὸς, alterum, ut in Σκνιφὸς dicetur, vulgaris sit dialecti. Aspasius In Aristot. Eth. Nic. 4, f. 51, A : Γνίφωνες καὶ σκνιποὶ οἱ μικρὰ προϊέμενοι καὶ διδόντες. Etym. M. v. Σκνιπὸς et alii lexicogrr. Suidas v. Σκόλυθρον.]

[Σκνιπότης, ητος, ἡ, i. q. μικρολογία. Schol. Luciani Jov. trag. c. 15. V. Σκνιφότης.]

[Σκνιποφάγος, ὁ, ἡ, Qui σκνῖπας comedit. Aristot. H. A. 8, 3 in Σκνὶψ cit.]

[Σκνίπτω, Hesychio νύσσειν, Pungere, et καινοτομεῖν,
B Novare.]

[Σκνίφη, Σκνιφία. V. Σκίφη.]

Σκνῖφος, ὁ, Visu hebes, Qui est visu hebeti, Cæcutiens : ὁ ἀμυδρὸν βλέπων, Hesych., addens, Atticos Σκνίφος, accentu in priore, vocare τὸ σκότος, Tenebras. [Idem : Σκνίφος (σκνῖφος), ἄκρα ἡμέρας καὶ ἑσπέρας. Ἠλεῖοι. Ita Musurus. Codex Σκιφ^υ, ultima litera a Musuro deleta.] At vero a Polluce [2, 65] scriptum est σκνιπὸς, non σκνιφὸς, pro hac ipsa signif., ex Simonide [iambographo : Ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων] : si modo ejus Pollucis exemplaribus fides hic tribuenda est. [Quæ variant inter σκνιπὸν, σκιπὸν, σκιρπνὸν, et in versu Sim. inter ἤ τις σκνιπὸς, ἢ κνιπὸς, ἢ πίκνηπος. Ceterum μέλαν βλέπων scripsisse puto Simonidem. Ejusdem stirpis est adj. Σκνιπαῖος, α, ον, Vespertinus, ap. Theocr. 16, 93 : Βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὐλὰν ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν· ubi sunt varr. σκνιφαῖον, σκνιπναῖον et σκιπναῖον, schol. autem : Σκιπναῖον, ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· κνὶψ γὰρ ζῷον ἐστι βραδυκίνητον. Ubi σκνῖπα Hœschel.,
C σκίπνα Hemst., quod conferendum foret cum πύκνα. Explicatius autem schol. dixisset ἢ παρὰ τὸ σκνῖφος, τὸ κνέφας, πεποίηται, etsi ejusdem hæc omnia stirpis sunt. Conf. Ἀποσκνιφόω. || I. q. σκνιπὸς, quod v., Tenax, Cupidus, Avarus, Gl. Per φ Jo. Malalas p. 295, 20, Hesychius in Γλίσχρος, Φειδωλὸς, Mœris p. 387 : Φειδωλοὶ, Ἀττικοὶ, σκνιφοὶ, κοινὸν, Etym. M. in Γλίσχρος, Photius in Σκόλυθρον, Etym. M. et Zonaras in Σκνιπός. Schol. Aristoph. Pl. 590 : Ὁ ἐλευθέριος, ὃς ἀντιθέτως τῷ φειδωλῷ δαπανᾷ δεόντως, ἀνελεύθερος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς κίμβικας καὶ σκνιφοὺς διακείμενος, ubi est var. σκιφοὺς, cui Hemst. confert gll. Suidæ sed in libris melioribus omissam : Σκιφὸς ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος σκνιπὸς, et Hesychii : Σκιπὸς (ut Zonaræ p. 1651 liber unus σκιπὸς pro σκνιπὸς), σκνιφὸς, ὁ μικρολόγος, et quæ in Σκίφη et Σκιφία posuimus, ubi vitiosas videri has formas diximus. Omisit autem quod Ducang. ex anon. interprete Rhamplii Ms. annotavit : Δηλοῖ νοσοῦντας ... καὶ τὰ ἀρρενωμένα παιδία, πόρνους καὶ Σοδομίτας καὶ σκιφούς. Ubi alia signif. dici apparet. || Adv.
D Σκνιφῶς, Parce, Sordide, Hesych. v. Ὀλιγώρως.]

[Σκνιφότης, ητος, ἡ, quod supra σκνιπότης, Sordida parsimonia. Ephræm Syr. vol. 3, p. 426, C. L. Dind.]

[Σκνιφῶς. V. Σκνιφός.]

[Σκνὶψ, ῖπος, ὁ, ἡ μύρμηξ, ἀκρὶς ἢ κώνωψ, Curculo (sic), Gl. Ζῷον χλωρὸν τε καὶ τετράπτερον, Hesychio. Ubi τραφερὸν Soping. Ducang. Castigatt. in Gloss. : « Germ. cod. Curcum, σκνὶψ, ὃν τινὲς μὲν ἀγριομύρμηκα λέγουσιν, τινὲς δὲ εἶδος κώνωπος. Reg. cod. Gurgulio. » Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 258, 17 : Σκῖπες, ι· σκὶψ γάρ ἐστιν ἡ εὐθεῖα· τὰ δὲ εἰς ψ λήγοντα πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφονται· λέγουσι δὲ καὶ σκνὶψ καὶ πνὶψ διὰ τοῦ φ καὶ διὰ τοῦ π. Scribendum σκνὶψ καὶ κνὶψ (illa enim διὰ τοῦ φ καὶ διὰ τοῦ π flexionem —φος et —πος spectant, de qua v. sub finem) et initio Σκνῖπες. V. quæ suo loco dicta sunt de forma Κνίψ. Altera Aristot. H. A. 8, 3 med. : Ἄλλα δ' ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ μάλιστα, οἷον κιπὼ ἥ τε μείζων καὶ ἡ ἐλάττων· καλοῦσι δέ τινες ἀμφότερα ταῦτα δρυοκολάπτας. Et 9, 9 init. : Κόπτει δὲ (ὁ δρυοκολάπτης) τὰς δρῦς τῶν σκωλήκων

καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν. Itaque De sensu c. 5 med. : Τὸ τῶν A μικρῶν μυρμήκων γένος, οὓς καλοῦσί τινες κνῖπας, præstat σκνῖπας (Theognost Can. p. 135, 30 : Σκνὶψ, ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ, οἱ δὲ λοιποὶ χωρὶς τοῦ σ), quod ipsum est in libris pluribus, in aliis, ut supra ap. Chœrob., in σκίπας vel σκήπας corruptum (quod ne recentioribus quidem vindicare licet iis quæ diximus in Σκίφη. Ap. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 408, B : Σκῖπες καὶ κυνομυῖαι, reponendum σκνῖπες, ut apud Hesychium in Σπαράσιον pro σκὶψ scribendum σκνίψ. Mendosius etiam σκὺψ Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 263, 10. Suidæ vero gl. Σκὶψ καὶ σκνὶψ, εἶδος ζωυφίου, καὶ αἱ σκνίπες, ubi κνὶψ pro σκνὶψ liber unus, ex σκνὶψ καὶ κνίψ depravata videtur. Suspectum etiam αἱ, de quo sub finem, nisi hoc ipsum genus notare voluit. Ap. eundem in Σκνὶψ liber optimus Σκὶψ vel contra seriem alphab.) Ezechiel ap. Euseb. Præp. 9, 29, p. 442, B : Βατράχων τε πλῆθος καὶ σκνίπας ἐμβαλῶ χθονὶ, ubi item sunt varr. σκίπας, σύνιπας, κνίπας, ceterum metrum versus ab aliis aliter tentati facillime restituitur sic : Κῖπας ἐμβαλῶ χθονί. Quod scriptum καὶ Ἶπας, ut infra B dicetur, nihil fere distat a κνίπας et facile in πλῆθος σκνίπας transire potuit, cui copulam addidit corrector. Ipsi enim Ezechieli talis versus qualem exhibent libri nihilo magis tribuendus quam quos iidem p. 443, A : Σκεύη κόσμον τε πάνθ' ὃν ἄνθρωπος φέρει, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἠδὲ καὶ στολὰς, ἵνα ἀνθ' ὧν ἔπραξαν μισθὸν ἀποδῶσι βροτοῖς, ubi librorum consideranti scripturas et verba Exodi 3, 22, non improbabile videbitur librariorum potius et correctorum, quos audacter sæpe verba poetæ interpolasse codicum ostendit magnus in multis dissensus, quam Ezechielis manum exhiberi, ita fortasse restituendam : Σκεύη τε χρυσοῦ τ' ἀργύρου τ' ἠδὲ στολὰς κόσμον τε (χρωτὸς) πάνθ' ὃν ἄ. φέρει, ἵν' ὧν ἔπραξαν κτλ. Ita στολμὸν χρωτὸς dixit Eur. Andr. 148, χρῶτα ipse p. 437, C. Crasin autem rariorem κἰ, ut alias alibi, adhibuisse videtur etiam p. 441, A : Ἀβραάμ τε καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβου τρίτου, siquidem scribendum κἰσαάκ τε κἰακὼβ τρίτου. Elisionis enim quæ præterea sunt exx., p. 445, A, χ' ἑβραίων, ubi χἰβραίων scribere licet ; B, κ' ἔσχισεν, ubi κἄσχισεν Dübnerus, C denique p. 443, D, χὤταν θύσητε δὲ, ubi metrum postulat χ' ὅταν aut ὅταν sine inutili copula, nimis incerta videntur. In libris vero crasis fere neglecta, ut p. 441, B, καὶ ἔτ' ἐμῶν δωρημάτων pro κἄτ', quod fuit fortasse p. 444, C, καὶ δόμων ἀποσκευὴ, ubi versus poscit κἄτ' ἀποσκευὴ δόμων, nisi quis, ut σκεάζω et σκεοθήκη est in inserr., ita σκευὴ correpta priori dictum fuisse putet : hiatus enim καὶ ἔτ' nihil præstat simillimo p. 446, A : Καὶ ἐπίρρυτος χλόη πέφυκε, ubi idem illud κἄτ', et ib. B : Οἷον οὐδέπω ὥρακέ τις, ubi οὐδέποθ' ἑόρακέ τις reponendum videtur. Ceterum in l V. T., quem exprimit Ezechiel, semper est σκνίφες, sed cum var. σκνίπες, inter quæ variatur etiam Ps. 104, 31. Antiquior est forma σκνῖπες, qua utitur etiam Philo vol. 2, p. 97, 32 ; 98, 15 ; 103, 40 ; Theodoret. H. E. 2, 30, p. 117, 26, 29 ; Greg. Naz. vol. 2, p. 12, C ; Greg. Nyss. vol. 1, p. 174, C ; 202, D ; 506, B ; 507, A ; (κνίπες vol. 2, p. 796, D) et sec. libros nonnullos Alexander ap. Euseb. ipsum 9, 27, p. 435, D, ubi alii σκνίφας. Σκνιφὸς Epiphan. vol. 1, p. 596, A, D σκνίφα 599, D, σκνιφῶν Athanas. vol. 2, p. 172, F. Moschus Prat. Spir. p. 412, C : Ὑπομένω γὰρ τοὺς σκνῖφας, ἵνα τὸν σκώληκα τὸν ἀκοίμητον διαφύγω. Margo : « Al. τὰς σκνίπας. » Sic inter οἱ et αἱ κνῖπες variatur ap. Aristot. H. A. 4, 8, 15 Schn. Conf. τὰς κνῖφας ex Aetio memoratum ab HSt. in Κνὶψ, p. 1691, C, et quæ ex Suida et Chœrob. retulimus supra. Cujus observationem repetens Etym. M. p. 718, 14 sive gramm. ap. Ruhnk. ad schol. Theocr. in Σκνιφὸς citatum addit : Τὸ δὲ κνὶψ διὰ μόνου τοῦ π. Sed idem Etym. p. 568, 16 : Κνὶψ, κνιφὸς καὶ κνιπός. Tribus igitur vel quattuor modis dicta bestiola, Ἶψ, ἰπὸς (cujus formæ alia fuit forma, Ἴξ, ἰκὸς), Κνὶψ, κνιπὸς vel κνιφὸς, Σκνὶψ, σκνιπὸς vel σκνιφός. L. D. || Prov. Σκνὶψ vel κνὶψ ἐκ χώρας, ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων· ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῷον μικρὸν ξυλοφάγον, ap. Photium s. Suidam aliosque parœmiogrr., ὁ σκνὶψ ἐκ χώρας Zenob., qui addit μέμνηται ταύτης Στράττις.]

[Σκοβαδὲς, ἔδεσμά τι, Hesychio. V. Σκύβα.]

[Σκοβιηρὰ Gallis, Sambucus, ap. Interpol. Dioscor. c. 754 (4, 171). Ducang.]

[Σκογχούλας, γογγυσμοὺς, τονθρυσμοὺς, Hesychio. Photius : Σκόνθυλλε, τόνθρυζε. Unde Σκονθύλας conjicere licet. L. Dind.]

[Σκόδραι vel potius Σκόδρα, Scodra, opp. Illyrici, ap. Hierocl. Synecd. p. 656, ubi v. Wessel. et ad Antonin. p. 339, Schweigh. ad Polyb. 28, 8, 4, ubi Σκόρδα.]

[Σκόδροι, οἱ, Scodri, gens Indica, ap. Dionys. Per. 1142. Alii libri Σκόθροι et Σκύθροι.]

[Σκοίδιον, Hesychio σκιάδιον. V. Σκοιός.]

[Σκοῖδος, ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι, τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων, Hesychius. Photius : Σκοῖδος, ταμίας τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα, δι' ὅπερ Μένανδρος καὶ (hoc del. aut ante Μέν. ponendum) ἐν Κιθαριστῇ σκοῖδον Διόνυσον λέγει. Arcad. p. 47, 28 : Σεσημείωται τὸ κοῖδος (sic) παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος ... προπερισπώμενον. Pollux 1, 16 : Σκοῖδόν τινες ὠνόμαζον τὸν ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐν ταῖς βαρβαρικαῖς ἀποσκευαῖς· ἕτεροι δὲ οὕτως οἴονται κεκλῆσθαι τὸν ἐπὶ τῶν σιτίων.]

Σκοίθης, ὁ, Calumniator, Loquax. Hesych. Atticum esse ait. [Διάβολος, Ἀττικοὶ, λάλος, στωμύλος. Photius Σκόθης, διάβολος, ante Σκοῖδος. Hesychio etiam Σοίθης est ψίθυρος, ἀλαζὼν, διάβολος.]

[Σκοιός.] Σκοιὸν, Validum. Significat et alia varia, si Hesychio creditur : quem vide. [Δασὺ, μαλακὸν, βαθὺ, μέγα, χλωρὸν, ποικίλον, σύσκιον. Et Σκοιὰ, σκοτεινά. Conf. Σκοίδιον. Eodem referri videtur ejusdem gl. : Σκυδάσκια, εὔκλος, quomodocunque corrigatur. Sed Theognost. Can. p. 136, 16 : Σκιὰ, σκιὸς, σύσκιος, fingit potius σκιὸς, a quo ducit σύσκιος, quam ejusdem signif. voc. ponit. Nicand. Th. 660 : Ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς σκαιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι. « Σκιεροῖς, ἀνηλίοις, κοίλοις, σκιὰν ἀποτελοῦσι, schol. Ἀνηλίοις χωρίοις καὶ δυσβάτοις, Eutecn. Olim hic σκοιοῖς scriptum fuit. » Schneider. Zonaras Lex. p. 1651 et Theognostus Can. p. 49, 24 : Σκοῖος ὁ σκολιός. V. Σκλοιός. L. D.]

[Σκοῖπος, ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων, ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι, Hesychius.]

[Σκοίψ, ψώρα, Hesychius.]

[Σκολείτας, ὁ, Scolitas, Panis apud Megalopolitanos cogn. ἀπὸ λόφου τοῦ Σκολείτα intra muros urbis, Pausan. 8, 30, 6.]

Σκολιάζω, [Oblique s. tortuose incedo, Perverse ago] legitur ap. LXX Prov. 14, 2 : Ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς αὐτοῦ ὁδοῖς ἀτιμασθήσεται. Ubi quidam interpr. Qui obliquat. [Ephræm Syr. vol. 1, p. 105, B : Σκολιάζοντι μοναχῷ οὐκ ἀρέσει πιστὸς θυράριος· 312, B : Ἐὰν οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν σκολιάζωσι πρὸς ἡμᾶς. L. Dind.]

[Σκολιαίνω. V. Σκολίωσις.]

[Σκολιαῖος, Etym. Sorbon. v. Ἀγκυλομήτεω. Bast.]

[Σκολιεύς. V. Σκόλις.]

[Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ, Qui obliqua capit consilia. Gramm. Bekk. Anecd. p. 339, Suid. v. Ἀγκυλομήτης. Boiss. Etym. M. p. 2, 13. Wakef.]

[Σκολιόγνωμος, ὁ, ἡ, Qui mentis est perversæ. Theodor. Stud. p. 405, A : Τὸν σκολιόγνωμον νοῦν. L. D.]

[Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ, Oblique striatus. Aristot. ap. Athen. 7, p. 286, F. Schweigh.]

[Σκολιογραφέω, Oblique scribo. Const. Porph. De themat. 1, 17. Boiss.]

[Σκολιοδρομέω, Flexuosum iter carpo. Cyrill. Alex. In c. 27 Jesaiæ p. 371 : Δεινός ἐστι καὶ φιλοκακοῦργος· σκολιοδρομεῖ γὰρ ὥσπερ τὸ θηρίον· Dial. 5 de S. Trinit. p. 571 : Εἴ τις ἕλοιτο τὸ ἐπ' εὐθὺ φέρεσθαι μαθεὶς εὐηθέστατα σκολιοδρομεῖν. Suicer.]

[Σκολιοδρόμος, ὁ, ἡ, Qui cursu fertur tortuoso. Orph. H. 50, 4 : Σκολιοδρόμοι, ἁγναὶ, de Nymphis. Manetho 4, 478, Μήνη.]

[Σκολιόθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, Qui capillos habet tortos. Nonn. Dion. 15, 137, κόρση. Improprie Meleager Anth. Pal. 4, 1, 37, ἀκάνθης.]

[Σκολιόκαυλος, ὁ, ἡ, Qui caulem habet obliquum. Theophr. H. Pl. 7, 8, 2, sec. cod. Urbin.]

Σκόλιον, accentu in primam retracto, significat Carmen s. Canticum quoddam convivale, quod dictum putatur (sed nonnullis refragantibus) ex eo, quod a primo cœptum, non a proximo, sed flexuoso circuitu ultro citroque exciperetur. [Pind. ap. Athen. 13, p.

574, B : Τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολιοῦ. Aristot. Reip. 3, 14 med. : Ἀλκαῖος ἔν τινι τῶν σκολιῶν μελῶν.] Aristoph. Vesp. [1240] : Τούτῳ τί λέξεις σκολιον; Apud Eund. invenitur et σκολιὰ accentu in fine, sed perperam. Vide Athen. [10, p. 427, D; 15, p. 694 sqq.], Hesych., [Phot.,] Suid. et Eust. [Aristoph. Ach. 532, Vesp. 1222, Ran. 1302, ubi schol. similia tradunt iis quæ Athen. l. altero, quo ita scribit : Ἐμέμνηντο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων· ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημονεῦσαι διά τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως· Ἆσον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος. Καὶ Πράξιλλα δ' ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκολίων ποιήσει. Σκόλια δὲ καλοῦνται οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅστις (ὅτι Hesych.) σκολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά (hæc omittit Hesych.). Quibus addit explic. ab HSt. memoratam. Similiter Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 321, 3 : Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο παρὰ τοὺς πότους, διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκολιὸν δὲ εἴρηται οὐχ, ὡς ἐνίοις ἔδοξε, κατὰ ἀντίφρασιν..., ἀλλὰ διὰ τὸ προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι (quod v.) περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς· ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον. Ubi σκόλιον μέλος semel liber unus, qui etiam p. 320, 1, σκόλια. Et quanquam cum μέλος adjective dictum, ut supra ap. Aristot., et Suidam : Σκολιὸν, ὑπόμνημα ἔγραψεν Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, ὃ προσετάθη αὐτῷ ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος, necessario est oxytonon faciendum, absolute tamen positum proparoxytonon facit Eust. Od. p. 1574, 11 : Σκόλια δὲ λέγεται τῷ μὲν τόνῳ πρὸς διαστολὴν τοῦ κοινῶς σκολιοῦ ἢ πράγματος ἢ λόγου, τῇ δὲ ἐννοίᾳ οὐχ ὅτι σκολιά εἰσι λόγῳ ψόγου, ἀλλὰ κατά τινα μελοποιίας νόμον, ὃς, οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλπετο ἁπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. Ap. Athen. cod. epitomes, quam solam usurpavit Eustath., σκόλιον, ceteri σκολιόν. Sic variatur ap. Plat. Gorg. p. 451, E; 452, A, Polluc. 4, 53; 6, 108. Et in l. Aristoph. Ran. σκολίων Rav., et omnes, ut videtur, in l. Vesp., quum tertio in altero conveniant, ut Dionis Chr. Or. 2, vol. 1, p. 95 : Τὰς τῶν Ἀττικῶν σκολιῶν τε καὶ ἐποίνων εὐχὰς, quod ἐποινίων scribendum videtur, ut in loco quem in Ἐποίνιον citavi, ubi σκολιὸν dicitur ποίημα πρὸς συμποσίου συναγωγὴν εὐθέτως ἔχον ἱστορίαις καὶ παιδιαῖς οἰκείαις ποτῷ συμπεπλεγμέναις. Καλεῖται δὲ ἐπίνοιον (sic, ut vicissim ap. HSt. Ἐποινία vitiose ponitur pro ἐπίνοια, quod in illo prætermissum). L. Dind.]

[Σκολιόνειρος, Schneider. sine testim.]

[Σκολιοπλάνης, ὁ, ἡ, Qui oblique vagatur, incedit. Nicander Th. 318 : Σκολιοπλανέες τε κεράσται.]

[Σκολιοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Qui tortos habet cincinnos. Nonn. Dion. 26, 65.]

[Σκολιοπόρος, ὁ, ἡ, Qui obliquos habet meatus. Sext. Emp. p. 33, σκ. τὰ ὦτα.]

Σκολιός, ά, όν, Tortuosus, Intortus, Obliquus, Inflexus. [Perplexus, Difficilis, Gl. Pind. Pyth. 2, 85 : Σκολιαῖς ὁδοῖς· fr. ap. Zenob. 5, 59 aliosque parœmiogr. : Σκολιοὺς πόδας. Theognis 536 : Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν, ἀλλ' αἰεὶ σκολιή. Simonides Anth. Pal. 7, 24, 2 : Οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος. Eur. Hec. 65 : Σκολιῷ σκίπωνι. Callim. Del. 311 : Σκολιοῦ λαβυρίνθου. Apoll. Rh. 2, 549 : Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο (quo referri videtur Etym. M. : Σκολιὸν πόρον λέγουσι καὶ τὸν ἀπὸ Βυζαντίου πλοῦν ἕως τοῦ στομίου τοῦ Πόντου, ἔνθα εἰσὶν αἱ Κυάνεαι πέτραι, ἢ διὰ τὸ σκαμβὸν εἶναι καὶ οὐκ ἴσον· ἔοικε δὲ τῷ ξ στοιχείῳ καὶ θηρίῳ ἕρποντι)· 4, 1541 : Ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἱλιγμένος ἔρχεται οἶμον· 1615 : Σκολιοῖς κέντροις (spinarum). Arat. 70 : Σκολιοῖο δράκοντος. Nicand. Th. 267 : Οἶμον... σκολιήν· 478, ἀτραπόν. Manetho 1, 306 : Μήνης ἀμφικέρω σκολιὸς δρόμος. Dionys. Per. 62 : Σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους· 392 : Εἰς ὀφίων σκολιὸν δέμας ἠλλάξαντο· 368 : Κυάνεου σκολιοῖο· 1072 : Σκολιῇσιν ἐλαυνόμενοι προχοῇσι. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 29, 6 : Εἰς δὲ σὲ μοῦνον

A τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν (Ἔρως) ἐκηβολίας. Anon. ib. 9, 372, 2 : Τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις. Theodoridas 6, 224, 5 : Σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός. Philipp. Thess. 11, 33, 1 : Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας. Zenodot. 7, 315, 2 : Σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου. Crinag. 6, 253, 2 : Σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος. Secundus 9, 301, 6 : Τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν. (Strab. 8, p. 382 : Χώραν δ' ἔσχεν οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ubi Casaub. σκληράν. Hemst.) Herodot. 2, 86 : Σκολιῷ σιδήρῳ ἐξάγουσι τὸν ἐγκέφαλον. Plato Theæt. p. 194, B : Εἰς πλάγια καὶ σκολιά. Phædr. p. 253, E : Ὁ σκολιός (ἵππος). Anna Comn. p. 422, A : Ὁ σκολιώτατος ποταμῶν ἁπάντων (Mæander).] Metaphorice etiam σκολιαὶ δίκαι et σκολιοὶ μῦθοι dicuntur ab Hesiodo [Op. 192, 217, 219, etc. Hom. Il. Π, 387 : Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Δίκας Solon ap. Demosth. p. 423, 3, Callim. Jov. 83. Theognis 1147 : Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί. Manetho 4, 204 : Ῥητορικῆς φαίνουσι τέχνης σοφίης τε κρατίστης ζηλωτὰς σκολιῶν τε λόγων. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 146, 6,
B μῦθοι.] Sic Pind. [ap. Plat. Reip. 2, p. 365, A] σκολιὰν ἀπάταν dixit. [Et μετεωρολόγων σκολιὰς ἀπάτας Eur. fr. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 732. Similiter Jacobsius interpretatur Meleag. Anth. Pal. 5, 166, 2 : Σκολιῶν ὄρθρων κνίσματα, Dolosorum, ne cui scribendum videatur σκοτίων.] Hesiodus vocavit etiam hominem σκολιὸν, initio Ergων, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, ubi quidam interpr. Pravum, alii Versutum. [Utrumque ponunt Gl. Suidæ ὁ πανοῦργος.] Tzetzes exp. τὸν ποικίλον τὸ ἦθος διὰ πανουργίαν. Sed recte reddemus Pravum, servata eadem metaphora, propter verbum ἰθύνει. [Σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην ap. Athen. 13, p. 598, v. 80. Σκολιὰ φρονεῖν, opposito εὐθέα φρ. ap. Athen. 15, p. 695, A. Valck. Plato Leg. 12, p. 945, B : Ἄν τίς τι εἴπῃ σκολιὸν αὐτῶν ἢ πράξῃ· Theæt. p. 173, A : Πράττειν σκολιά· Gorg. p. 525, A : Πάντα σκολιὰ ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Epiphan. vol. 1, p. 269, C : Ὄφιν ἡ θεία γραφὴ καλεῖ τὸν διάβολον... διὰ τὸ φαινόμενον τοῖς ἀνθρώποις σκολιώτατον. Athanas. vol. 1, p. 271, C : Ὁ κακοδαίμων καὶ σκολιὸς διάβολος. Et sic de diabolo ὁ
C σκολιὸς in Actis SS. April. vol. 2, p. 970, E. L. Dind. Κακοήθης καὶ σκολιὸς ἄνθρωπος Hesych. in Μυκός. Hemst. « Σκολιὰ ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione. Dionys. Ep. 2 ad Amm. p. 792, coll. Jud. Thuc. p. 882, ubi τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον, et mox τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα notantur, h. e. Oratio incisis, parenthesibus et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem c. 33, p. 893, dicitur λέξις ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις· vide Ἀγκύλως. Hesych. : Σκολιά, δυσχερῆ, ἐπικαμπῆ, ἄνισα, δύσκολα. » Ernest. Lex. rh. Plato Reip. 6, p. 506, C : Βούλει οὖν αἰσχρὰ θεάσασθαι τυφλά τε καὶ σκολιά, ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά; || « Σκολιὸς redditur in Lex. Tortuosus, Obliquus, Pravus, et habetur primitivum. Proprie et ex origine significat Siccatum, Arefactum, Ariditate contractum et curvatum. Ex hac virtute prima
D ceteræ signiff. fluxerunt; idea quoque Pravitatis, quatenus est opposita rigidæ Rectitudini. Oritur σκολιὸς a nomine σκόλος, quod superest ap. Hesych. Spinam significans. Hujus alia forma σκόλυς, verbum peperit σκολύσσειν, pro quo recentiores σκολύπτειν. Ut στόλος est ab ἔστολα verbi στέλλω, sic σκόλος ab ἔσκολα verbi σκέλλω. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 364. Conf. Σκλοιός. || Adv.] Σκολιῶς, Tortuose, Intorte, Oblique, Prave. [Perplexe, Gl. Hesiod. Op. 256 : Καί ῥ' ὁπόταν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων· 260 : Οἳ ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες. Diodor. 16, 91 : Σκολιῶς ἔχοντος τοῦ χρησμοῦ. Proprie schol. Nicand. Th. 320 : Πορεύεται οὐ σκολιῶς. Etym. M. v. Σκολιά. LXX Jerem. 6, 27. « Σκολιώτερον adv. comparativi Psellus p. 60, 4 ed. meæ. » Boiss.]

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. Tortuositas, Curvitas. [Σκ. ὑποχονδρίου, Obliquitas, h. e. inæqualitas, ubi inæqualiter affecta sunt hypochondria, Hippocr. p. 400, 8 : Ὑποχόνδριον εἰ ἐπίπονόν ἐστιν ἢ ἐπηρμένον ἢ ἔχει τινὰ σκολιότητα. Foes.] Item Pravitas. [LXX Jerem.

11, 8; 13, 10; Ezech. 16, 5; Symm. Ps. 124, 4, 5; A Aq. 80, 10.]

[Σκολιοφεγγής, ὁ, ἡ, Oblique resplendens, scalæ lucidæ epitheton. Zosimus chem. Ms. in Hœferi *Hist. de la chimie* vol. 1, p. 498, ubi est σκολοφ. Osann.]

Σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui prava cogitat, est prava mente. [Hippocr. Epist. p. 1283, 35. L. D. Schol. Pind. Isthm. 3, 7. Boiss. Eust. Od. p. 1574, 16. Nonn. Jo. c. 8, 129. Wakef.]

[Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ, Qui labiis est obliquis. I. q. ἀγκυλοχείλης, Suid. in v. Lex. Bekk. An. p. 329, 5. Boiss.]

Σκολιόω, Intorqueo, Tortuosum reddo. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 4, σκολιοῦται, i. e. σκολιὰς ῥίζας ἔχει. V. Σκόλιον fin. Oribas. p. 16 ed. Mai.: Ὁ ἐπὶ τῶν σκολιωμένων συρίγγων τρόπος, pro ἰσκολ.]

[Σκόλις, Ἀχαΐας πόλις. Ὁ πολίτης Σκολιεύς, ὡς Ῥιανὸς ἐν δ' Ἀχαϊκῶν, Steph. Byz.]

[Σκολιφρός. V. Σκελεφρός.]

[Σκολιώδης, ὁ, ἡ, Obliquus. Apollon. Lex. v. Παιπαλόεντος.] B

Σκολίωμα, τὸ, ex Strab. affertur σκολίωμα pro Anfractu. [2, p. 166; 4, p. 294.]

[Σκολιωπὸς, ὁ, ἡ, Qui facie s. specie tortuosa est. Cod. Maximi ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 61, B: Ἔννεπε Μοῦσα Μήνην ἱερόφοιτον (ἠερόφ.) ὅπως ἄνδρεσσιν ἕκαστα σημαίνει σκολιωπὸν ἐπιστείχουσα κέλευθον. Manetho 4, 78: Ἀμφίκερως Μήνη δ' ὁπόταν... φωτὶ σεληναίῳ κατὰ γῆς σκολιωπὰ περῶσα. L. Dind.]

[Σκολιῶς. V. Σκολιός.]

Σκολίωσις, εως, ἡ, non solum ipsam Actionem intorquendi s. reddendi tortuosum, significat, sed et ipsam Tortuositatem, si ita vocare liceat. [Soranus Cocchii Chir. p. 48, ια': Ῥινὸς καταγείσης σημείωσις γίνεται ἡ σκολίωσις. Theophanes Nonn. vol. 2, p. 138: Μύσιν τοῦ στομίου ἢ σκολίωσιν τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας.] Medicis vero est etiam Morbi nomen. Σκολίωσις, inquit Gorr., Obstipitas, In latus distortio: est spinæ vitium, quum ejus vertebræ loco moventur et in latus inclinant. Sunt autem alia ejusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, et σεῖσις: de quibus vide suis locis. C Has porro omnes distortionis differentias Hippocr. ὑδώματος nomine comprehendit, ut annotat Galen. Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [p. 610, 55]. Aliquando vero et per σκολίωσιν Hippocrates Omnem spinæ depravationem significat, ut ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, quum scribit spinam σκολιαίνεσθαι: quod Gal. Comm. 1, interpr. Quovis modo perverti. Observa autem hic et verb. Σκολιαίνεσθαι: cujus activa vox Σκολιαίνειν fuerit itidem Tortuosum reddere, etc. [Hippocr. p. 812, G: Σκολιαίνεται γοῦν ῥάχις, quod Galen. interpr. διαστρέφεται καθ' ὁντινοῦν τρόπον.]

[Σκόλλις, ὁ, ἡ, Scollis, mons prope Pylum ad Alpheum, ap. Strab. 8, p. 339, 341, 387, ubi semel τὸν, semel τήν. Homero Πέτρη Ὠλενίη.]

Σκόλλυς, ὁ, Villus, Lanugo. [Cirrus, Gl.] Athen. 11, [p. 494, F], Ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν dixit, quod Hesych. de puberibus, ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν. [Idem ante Ἱερώματα ponit Ἱερόβατον (ἱέρωμα τὸν Hemst.) κόννον Λάκωνες, ὅν τινες μαλλὸν, σκόλλυν. V. Σκολλυφόρος.] Apud Polluc. [2, 30] scriptum est Σκόλυς [et D σκόλλυς et σειολλίς], i. e. πλοχμὸς vel σειρὰ τριχῶν. Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν s. σκολιεύειν, VV. LL. Apud Hesych. autem est Σκόλλις, item ap. Eust. [Od. p. 1528, 18], cujus expositionem vide. [Ap. Hesychium cod. Σκολλὺς, κορυφὴ ἡ καταλελειμμένη τῶν τριχῶν, τινὲς δὲ μᾶλλον (μαλλὸν), πλόκαμον. Dioscor. Parab. 2, 93: Φορούμενοι ὑπὸ τὸν σκόλλυν τῶν τριχῶν (mulierum).]

[Σκολλυφόρος, ὁ, ἡ, Qui cirrum fert. Hesychius: Κοννοφόρων, σκολλυφόρων. V. ejusd. gl. in Σκόλλυς cit.]

[Σκολοβράω, Irascor, Moleste fero. Hesychius: Σκολοβρᾷ, χαλεπαίνει. V. Σκολυφρα.]

Σκολόπαξ, ακος, ὁ, Gallinago avis, quæ in arbore nunquam sedet, Aristot. H. A. 9, 8. Alias legitur ἀσκολόπαξ. Hesych. habet σκολόπαξ: verum ab eo dicitur duntaxat esse ὄρνις ποιός. Traditur σκολόπαξ esse etiam nomen piscis parvi, qui est corpore rotundo, rubescente erythrini modo, squamis asperis, habetque quasi proboscidem elephantis, et in dorsi extre-

A mo exertum sarculum s. aculeum serratum inferiore parte. [A longitudine rostri nomen repetunt et σκόλοψ conferunt Salmas. in Solin. p. 106 et Bochart. Hieroz. part. 1, l. 1, c. 9, p. 66.]

[Σκολόπενδρα. V. Σκολοπία.]

[Σκολοπένδρειος, ἡ, herba, ap. Nicandr. Th. 684: Ἢ σκολοπενδρείοιο φέρειν ἀπὸ καυλὸν ἀμήσας. Schol.: Καὶ ἡ σκολοπένδρειος δὲ βοτάνη ἐστὶν, ὡς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι ὁ Ἀνδρέας εἶπεν· ἔοικε δὲ τὸ πέταλον σκολοπένδρᾳ τῷ θηρίῳ· στυπτικὸν δέ ἐστι καὶ βοηθεῖ τοῖς θηριοδήκτοις. Nicander an femininum esse voluerit dubium est. Et schol. ipse ad 683, τοῦ σκολοπενδρείου τὸν καυλὸν, neutrum facere videtur.]

[Σκολοπένδριον. V. Σκολοπία.]

[Σκολόπενδρον, τὸ, Polypodium, Diosc. Notha p. 475 (4, 185). Boiss. Nisi hic quoque præstat σκολοπένδριον, inter quæ variant libri Theophanis Nonni vol. 1, p. 105.]

[Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ, Scolopendræ similis. Strabo 13, p. 583. Eust. Il. p. 353, 13.]

B [Σκολοπεὺς, έως, ὁ, i. q. σκόλοψ. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 191. L. Dind.]

[Σκολοπηΐς, ίδος, ἡ, Manetho 4, 198: Οἳ ... σκολοπηΐδα μοῖραν ὁρῶσι πικροτάτοις κέντροισι προσαρτηθέντες, de crucifixis.]

Σκολοπία, et Σκολοπένδρα, ἡ, Scolopendra, Animalculum ex genere τῶν πολυπόδων, i. e. multipedum: octo enim pedes hoc insectum habet, brevissimos distinctosque inter se velut crenis. [Hesychio ζῷον καὶ ἐνάλιον καὶ χερσαῖον. Conf. Aristot. H. A. 1, 5 med.] Ejus corpus rhombi solidi atque utrimque turbinati figura constat, pollicari crassitudine, longitudine ad summum trientali: zonis succingitur dorsum, maculisque distinguitur maxima ex parte rubris. Ex erucarum genere censeri potest, quod minime hirsutum: biceps esse apparet, rostro utrimque fulvo. In altero extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus s. surculus: coloris lutei, et in extremo nigri: a quo veluti surculo nomen ei inditum existimatur, quasi C ἐχούση σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ: atque inde et σκολοπία nominatur a Theophr. H. Pl. 7, 11. Venenatum animal est, et σηπτικὴ vis ei inest: quamobrem et σὴψ a quibusdam nominatur (necnon ὀφιοκτόνη, ap. Diosc. 7, 6, quod vi illa septica serpentes ipsos interimat), ut a Plin. 29, 6: Illam autem (millepedam) quæ non arcuatur, Sepa Græci vocant, alii Scolopendram, minorem perniciosamque. Est et scolopendra major, s. multipeda major, ita a corporis forma notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata: insectum ex erucarum genere, multiplex et arcuatim repens, lanuginosum atque hirsutum: unde et ἴουλον Græci vocant a lanugine, et Colum. hirsutam: vites infestans, ut ἶψ s. ἴξ Græcorum: foliis sese implicans et convolvens, ideoque a Plin. Convolvulus et Volvox dicitur; a Columella, Volucra; a Plauto, Involvulus. Theon ap. Arat. 956: Ὁ ἴουλος σκώληξ ἐστὶ πολύπους· μυρίοις γὰρ ποσὶ χρῆται, ὅμοιος ταῖς σκολοπένδραις· οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασί. [Aristot. H. A. 4, 1 med.: Ἔστι δ' ἔντομα καὶ ἄπτεροι οἷον D ἴουλος καὶ σκολόπενδρα.] Tertiam ejus speciem μυριόπουν proprie dici volunt, i. e. millepedam, propter pedum, capillamentorum instar, utroque ex latere seriem numerosam: ideoque reprehenditur Plin., 29, c. ult., paulo ante verba supra citata, Millepeda, ab aliis Centipeda [cui Centipes, add. Gl.] aut Multipeda dicta, animal est ex vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se: Oniscon Græci vocant, alii Tylon. Reprehenditur inquam Plin., tanquam multa confuderit; nam Centipedam esse proprie quem Cæl. Aurel. Porcellionem vocat, et Marc. Emp. Cutionem: Græci τύλον, ὄνον s. ὀνίσκον, Diosc. κουβαρίδα, Galen. κύαμον, Aristot. ὄνον κατοικίδιον et πολύποδα: millepedam vero, hoc tertium genus: idque læve esse, non pilosum, corpore plano, lato et oblongo, tergore squamatim compacto, cervinique s. castanei coloris: navem actuariam suspensis remis ad remigium instructam figura sua repræsentare: (unde ἰουλοπέζας νῆας dici Lycophroni:) decurrere levissime per parietem et planitiem,

pari utrimque velocitate, recta, sine corporis tractu vel flexu. [Theodoridas Anth. Pal. 6, 222, 1, Μυριόπουν σκολόπενδραν dicit marinam, de qua infra Ælian. ab HSt. cit.] Pulcre Nicander Ther. 812 : Ἀμφικαρῆς σκολόπενδρα· Ἥτε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπάζεται ἀνδάσι χεῖρα· Νηΐα θ' ὥς, σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ· ostendens esse δικέφαλον, i. e. Bicipitem, et corpus ipsius pedum concitatione moveri, ut navis remorum impulsu. Quod vero Aristot. dicit H. A. 4, 7 : Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐρὰν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα· hunc inquam Aristot. locum de secundo scolopendræ genere intelligunt, et proprie dici negant tertium genus esse δικέφαλον, et utrimque incedere. [Conf. de sectæ scolopendræ vi vitali id. De respir. c. 3 fin.] || Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι (de quibus Aristot. [H. A. 2, 14 med.]), a terrestrium similitudine dictæ, quæ flexuoso et sinuoso corporis impulsu moventur, dodrantalis magnitudinis quum extenduntur. Plin. 9, 43 : Scolopendræ terrestribus similes, quas Centipedes vocant. Ubi quæ de astu earum scribit, confer cum iis quæ Plutarch. De sol. anim. tradit [imo De sera num. vind. p. 567, B, et Aristot. H. A. 6, 37 med.]. Meminit et Dioscor. 2, [16] et Galen. 11 Simpl. in cap. de Dracone, ubi dicit σκολοπένδρᾳ τῇ θαλαττίᾳ : sicut et Numen. apud Athen. 7, [p. 304, F] : Ἰοβόρον σκολόπενδρον, a nom. Σκολόπενδρος : si tamen illa scriptura mendo caret. Tradunt esse hujus marinæ speciem quandam, serpentis longitudine, arcuatim flexuoseque se in sua membra replicantem : quam Numen. l. c. vocet Ἑρπύλλην δολιχήποδα (sic enim reponunt pro Ἑρπήλην), et Serpulam marinam interpr. [Ælian. N. A. 7, 26 : Ἀποκτείνειν τὰς θαλαττίας σκολοπένδρας· 35; 4, 22.] || Dicunt σκολόπενδραν esse etiam Piscem cetacei generis, ap. Ælian. 11, 14 [13, 23] : ita vocatum ab appendicum hinc atque hinc lateribus disposita serie, quibus corpus agit natando : qua figura tertiæ scolopendræ pedum speciem et posituram præcipue exprimi. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 223, 1 : Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας ... δισσάκι τετρόργυιον κτλ., et Theodorid. supra cit. conferunt intt.] || Σκολόπενδρα sive Σκολοπένδριον, Herbæ nomen, folia habentis laciniata et incisa modo polypodii, subter notulis rubris distincta atque hirsuta, oblonga, flavescentia, quarum notarum quibusdam refert secundum terrestris scolopendræ genus. Alio nomine dicitur Ἄσπληνον et Ἡμιονῖτις. Dioscor. 3, 151 : Ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. [Conf. Σκολόπενδρον.] Itidem Galen. De comp. med. 9, ad lienosos, ex Andromacho : Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Meminit et Theophr. H. Pl. 9, 19 [18, 7 Schneid. De accentu proparoxytono Arcad. p. 97, 5; 101, 27; 194, 19.]

Σκολοπίζω, Palo infigo, i. q. σταυρόω. Pass. Σκολοπίζομαι, Palo infigor, adigor, Palus mihi adigitur, Palo trajicior. [Diosc. Notha p. 477 : Ἂν σκολοπισθῇ τις.]

[Σκολόπιον, τὸ, diminut. a σκόλοψ, instrumentum chirurgicum apud Antyllum Oribasii p. 184 ed. Mai. : Φλεβοτόμῳ ἢ σκολοπίῳ. V. Σκόλοψ. L. Dind.]

[Σκόλοπις, ιδος, piscis quidam Araris fluvii, Plut. De fluv. 6, 2 (p. 1153, C). Boiss.]

[Σκολοπισμὸς, ὁ, q. d. Crucifixio, Affixio ad crucem. Eustath. Opusc. p. 286, 15 : Ἠπειλεῖτο κατὰ πληγῶν, κατὰ κεφαλῆς, κατὰ ὀμμάτων, κατὰ σκολοπισμοῦ, εἰ μὴ παύσαιντο λαλεῖν οἱ τοιοῦτοι.]

Σκολοποειδὴς, ὁ, ἡ, Pali s. Valli præacuti formam gerens, Similis palo s. vallo præacuto, Diosc. 1, 134, de spina quadam, quæ Acacia nominatur : Τρυφερωτέρα, περίκλειως δὲ ἀκάνθης σκολοποειδοῦς. Ubi Ruell. Aculeorum vallo munitur. Inde desumpsit Plin., quod 24, 12, ait, Fit et in Galatia tenerrima, spinosiore arbore. || Exp. etiam Cruciformis, σταυροειδής : qua in signif. usus est quidam nostri temporis, Συκῆ γὰρ φύλλον τὸ σκολοπειδὲς ἔχει· ut et Theophr. ficus folium crucis formam imitari ait. Sed Σκολοπειδὲς ibi dixit pro σκολοποειδὲς, metri causa. Nisi potius σκολοπῶδες scr., ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 16 : Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοποειδῆ [κορωνοποδώδη].

A Σκολοπόεις, εσσα, εν, Palis s. Vallis abundans. Est et loci nomen ap. Herodot. 9, [97 : Ἀπικόμενοι παρὰ τὸ τῶν Ποτνιέων ἱρὸν τῆς Μυκάλης εἰς Γαίσωνά τε καὶ Σκολοπόεντα, τῇ Δήμητρος Ἐλευσινίης ἐστὶ ἱρόν.]

[Σκολοπομαχαίριον, τὸ, Gladiolus acutus aut cultellus ad paxilli formam accedens, ut nominis ratio testatur, quo in exsecando fœtu utitur Paulus 6, 74. Hippocr. vero μαχαίριον usurpat p. 618, 14, et l. Περὶ ἐγκατατομῆς, σκολομαχαίριον passim et diminute scribitur. Fors. Unde HSt. :] Σκολομαχαίριον, τὸ, Ferramentum chirurgicum ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur : cujus in excidendis radicitus verrucis formicisque usus erat. Ita VV. LL. [Leg. Σκολοπομαχαίριον. V. Galen. Method. 14, 17, 15; Paul. Ægin. 6, 6.]

[Σκολοπώδης. V. Σκολοποειδής.]

Σκολοπώνυμος, ὁ, ἡ, Suspendiosus, ut Plin., Laqueus suspendiosi, pro Suspensi; vel Palo infixus, quasi a palo cui quis infigitur, nomen sortiatur. Hesych. σκολοπώνυμον exp. τὸν σταυρώσιμον. Id autem
B σταυρώσιμος significarit potius Dignus in palum adigi, qui in crucem agatur, Cruce s. Suspendio dignus.

[Σκόλος, Hesychio ἀκάνθης εἶδος, ut Σκῶλος eid. est ἀκάνθης εἶδος, παρὰ τὸ σκέλλω, τὸ ξηραίνω. Item, Σκώλοισι, δρεπάνοις, διὰ τὴν σκολιότητα· et Σκολοῖς, δρεπάνοις. Etym. M. v. Δόλοψ, παρὰ τὸ δόλος, ὡς αἶθος αἴθοψ, καὶ σκόλος σκόλοψ. Idem v. Σκολιός, ἢ παρὰ τὸ σκόλον, ὃ σημαίνει τὸ σκολιόν. Quod fictum dicas ex λοξός. Denique v. Εὐρυμίδης, παρὰ τὸ εὖρος, Εὔρυμος, ὡς σκόλος σκόλυμος.]

[Σκόλοτοι, οἱ, Scoloti, gens Scytharum, ap. Herodot. 4, 6 : Σύμπασι δὲ εἶναι οὔνομα Σκολότους, τοῦ βασιλέος ἐπωνυμίην.]

[Σκολόφρον, Hesychio θρανίον. Et Σκολοφρή, κατακεκαυμένη. Prius pertinet ad Σκολύθριον vel Σκόλυθρον. Alterum, quod repetitur in gl. Σκόλεφραι, κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας, alludit ad σκελεφρὸς, quod v.]

Σκόλοψ, οπος, ὁ, Præacutus palus, [Sudis, Palus, Gl.] Vallus, i. q. σταυρὸς et χάραξ. [Ὀρθὰ καὶ ὀξέα ξύλα, στ., χ. Hesych.] Hom. Il. H, [441] : Σκόλοπας κατέ-
C πηξαν· M, [63] de fossa : Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι· de qua paulo ante, Ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρήρει. Sic Od. H, [45] : Τείχεα μακρὰ, Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Et Il. Σ, [177] : (Κεφαλὴν) Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, Palo s. Vallo infigere. [Eur. Rhes. 116 : Πῶς γὰρ περάσεις σκόλοπας ἐν τροπῇ δορός; El. 898 : Ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν ... πήξασ' ἔρεισον σκόλοπι· Iph. T. 1430 : Ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας· Bacch. 982 : Μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας ἢ σκόλοπος ὄψεται δοκεύοντα. Strato Anth. Pal. 12, 205, 4 : Νῦν ἀφύλακτοι ὄμφακες· ἢν δ' ἀκμάσῃ, φρούρια καὶ σκόλοπες. Hegesipp. 7, 320, 2 : Ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι. Quint. Mæcius 6, 230, 4 : Φρουρητὸν κῆρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι. Archimelus 7, 50, 4 : Ὁδὸς ... χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος. Herodot. 9, 97 : Σκόλοπας περὶ τὸ ἕρκος κατέπηξαν. Xen. Anab. 5, 2, 5 : Σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς (τῆς τάφρου). || De instrumento chirurgico, ut supra Σκολόπιον, nisi illic fallit scriptura, Oribas. p. 187 ed. Mai. : Δεῖ οὖν σκόλοπι τῷ στενῷ τὴν σάρκα ἐκτέμνειν.]
D Assulæ quoque et surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, dicuntur σκόλοπες, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Diosc. 4, 176 : Ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐξάγει, Spicula adactosque corpori aculeos extrahit, Ruell.; Plin. de pycnocomo dicit, Spicula sagittarum extrahit, 26, 14. Idem Plin. hæc Diosc. [4, 49] de tragio, Ταύτης ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καταπλασσόμενα ἐπισπᾶται σκόλοπας, sic vertit, Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula ex corpore ejicit. Rursum Diosc. 2, 29, de siluro : Καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει. Ubi Ruell. Illita saliti caro aculeos et infixa corpori spicula extrahit. At Plin. 32, 10 : Extrahunt tela corpori inhærentia siluri fluviatilis carnes impositæ recentes, sive salsæ. Eod. l. c. 11, idem Diosc. [2, 11] de cochleis, Σκόλοπας ἕλκουσι καταπλασθέντες, Impactos corpori aculeos illitæ evocant, ut Ruell.; Assulas et infixa corporibus, ut Hermol.; Surculos corpori infixos, ut Marcell. Quo postremo loquendi genere Plin. quoque utitur, ut 8, 16, de Mentore Sy-

racus.: Animadvertit in pede ejus (leonis) tumorem vulnusque, et extracto surculo, liberavit cruciatu; ut Gell. 5, 14, itidem de leone ex Appione : Stirpem ingentem vestigio ejus inhærentem revulsi. Ubi quemadmodum dicit Stirpem vestigio inhærentem revellere, ita Plin. 24, 11, de arundine : Filicis stirpem corpore extrahit arundinis radix contrita et imposita. Et paulo post, Foliis ejus ad extrahendos aculeos utuntur. Itidem Diosc. 1, 115, de arundine phragmitide : Ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία ἐπισπᾶται σκόλοπας καὶ ἀκίδας. Vides ergo quot modis σκόλοπες reddere queamus imitatione Plinii ; sed præ ceteris malim Surculi, Stirps corpori inhærens; nam Spicula, Aculei, respondent potius ταῖς ἀκίσι. Obiter in præcedenti l. nota, Λεία καταπλασθεῖσα a Plinio reddi, Contrita et imposita : ut Λεῖος interdum significet Contritus : et Καταπλάττω, Impono. [Soranus in Cocchii Chirurg. p. 48, ιγ' : Σκόλοπι παραπλησίως νύσσει. Athanas. vol. 1, p. 323, D, sive Theodoret. H. E. 2, 14, p. 89, 23 : Ῥάβδοις ταῖς ἀπὸ τῶν φοινίκων ἐν αὐταῖς ἐχούσαις ἔτι τοὺς σκόλοπας τὰ νῶτα τούτων οὕτως ἐξέδειρεν, et infra : Τοὺς ἀποκαγέντας ἐν αὐτοῖς σκόλοπας. V. Suidas ceterique lexicogrr. L. D.] Aliquam aculei s. aculeati signif. habet ap. Paul. quoque Ep. 2 ad Cor. 12, [7] : Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος Σατᾶν, Datus est mihi surculus infixus carni, angelus satan : surculus sc. carni infixus, eamque aculei modo pungens. [Conf. Suicer. et Schleusner.] || Exp. etiam Crux, ut σταυρός : quod vide. [Celsus de Christo per contemtum 2, p. 102 : Ὤφειλεν εἰς ἐπίδειξιν θεότητος ἀπὸ τοῦ σκόλοπος εὐθὺς ἀφανὴς γενέσθαι, et ib. aliquoties. Suicer. Diod. Exc. p. 596 : Οἱ μὲν ἐπὶ σκόλοψιν, οἱ δ' ἐπὶ δένδρεσιν ἀνήρτηντο. Aut hac aut proxime prægressa signif. Eust. Op. p. 299, 46 : Καὶ σκόλοψι τῶν τινας κακούργων τιμᾶσθαι. Hesychius : Σκόλοψιν ὡς ὄπτωσιν (l. ὀπτῶσιν. Videntur autem verba poetæ)· τὸ γὰρ παλαιὸν τοὺς κακουργοῦντας ἀνεσκολόπιζον ὀξύνοντες ξύλον διὰ τῆς ῥάχεως καὶ τοῦ νώτου καθάπερ τοὺς ὀπτωμένους ἰχθῦς ἐπὶ ὀβελίσκων.] Σκώλοψ poni pro σκῶλος tradunt VV. LL. [Hesychio ceterisque lexicogrr. est ξύλον ὠξυμμένον ἢ ἄκανθα. Σκώλοψ, Surculus, Gl. Vitiose pro Σκόλοψ, ut sæpe scribitur etiam σκόλωψ.]

[Σκόλυβος, ὁ ἐσθιόμενος βολβὸς Hesychio. Σκόλυμος Salmasius.]

[Σκόλυβρος. V. Σκόλυφρος.]

[Σκολύθριον, Σκόλυθρον. V. Σκόλυθρος.]

Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hesych. exp. ταπεινῶν, esse dicens ἀπὸ σκολύθρων δίφρων, ubi σκολυθρίων pro σκολύθρων reponendum videri posset, sequendo quæ ap. eum proxime præcedunt; nam Σκολύθρια sunt illi ταπεινὰ διφρία, et ὑποπόδια. [Pollux 3, 90 : Τὸ σκολύθριον ὑπομόχθηρον. Ubi male alii στελύθιον vel σκελύθριον.] Sed potius utrumque dici putandum est : sc. et σκόλυθρον et dimin. forma σκολύθριον. [Plato Euthyd. p. 278, B : Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν. Unde Etym. et Pollux 10, 48. V. id. 7, 112, 182.] At Suidas σκόλυθρον esse ait τὸν σκνιπὸν καὶ ἀνελεύθερον. [Σκνιφὸν Photius, qui cum Suida : Σκολύθρια, ὑποπόδια.]

Σκόλυμος, ὁ [et ἡ : Carduus, Gl.], Cardui species. [Hesychio λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες.] Hesiod. Ἔργ. [580] : Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. [Nicand. Th. 658 : Ὁ μὲν ζοφοείδελος ὠπὴν ἤικται σκολύμῳ. Ubi schol. confert l. Hes.] Sed ita vocatur etiam Herba quæ alio nomine κυνόγλωσσον. Vide [Theophr. H. Pl. 6, 4 ; 7, 10, 1, et 15, 1 ; 9, 12, 1, cum annot. Schneid. Strabo 17, p. 826.] Diosc. [3, 16] et Plin. 3, 16 [21, 16. Longus p. 15. « Liban. vol. 4, p. 139, 17. » Hemst. Fem. Numenius Athen. 9, p. 371, C : Αὐχμηρὴν σκόλυμον. Formam neutram Σκόλυμον, τὸ λάχανον, σκόλυμος βοτάνη, inter neutra ponit Zonaras p. 1655. Conf. Σκόλυβος. || Formam Σκόλυμβρος ex Glossis iatricis Mss. annotavit Ducang.]

[Σκολυμώδης, ὁ, ἡ.] Σκολυμῶδες φύλλον, Folium carduo simile, Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 7, 4, 5 ; 9, 12, 2.]

Σκολύπτω, Evello, Lacero, Hesych. [Σκολύψαι, κολοῦσαι, κολοβῶσαι, σπαράττειν, ἐκτίλλειν, et in Σκολύπτειν, κολούειν, ἐκτ. Ἐσκολυμμένον eidem ἀποσεσυρμένον. V. Ἀποσκολύπτω.]

[Σκόλυς. V. Σκόλλυς.]

Σκόλυφρος, Tetricus. Apud Hesych. Σκολύφρα, item Σκολύβρα : quæ vide. [Σκολύφρα, σκυθρωπή, σκληρά, ἐργώδης, δυσχερής. Σκολύβρα, ἡ σκυθρωπή. V. Σκολοβράω.]

[Σκομβραρία, ἡ, Scombraria. Strabo 3, p. 159 : Εἶθ' ἡ τοῦ Ἡρακλέους νῆσος ἤδη πρὸς Καρχηδόνα, ἣν καλοῦσι Σκομβραρίαν ἀπὸ τῶν ἁλισκομένων σκόμβρων. Libri plures cum Athen. 3, p. 121, A, Σκομβροαρίαν.]

Σκομβρίζω, Murmuro, γογγύζω, Hesych., [Photius] et Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus : ut iidem testantur. [Παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος Hesychio v. Ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες σκομβρίζειν τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Pro quibus κατὰ τὸ ἦτρον πλατεῖ τῷ ποδὶ πλήσσοντος, ὡς ψόφον ἐργάσασθαι Photius s. Suidas in Σκομβρίσαι, ex Juba.]

[Σκομβρίς, ίδος, ἡ.] Invenitur et Σκομβρίδες de quibusdam Piscibus. [Hesych. Athen. 7, p. 321, A.] Habet autem hæc vox formam diminutivi a Σκόμβροι.

[Σκομβροαρία. V. Σκομβραρία.]

[Σκόμβρον, τὸ, vel Σκόμβρος, ὁ, Macedoniæ mons, ap. Aristot. Meteor. 1, 13 med. : Ὁ Στρυμὼν καὶ Νέστος καὶ ὁ Ἕβρος ἅπαντες τρεῖς ὄντες ἐκ τοῦ Σκόμβρου. Ap. Thuc. 2, 96, libri variant inter τοῦ Σκομίου ὄρους et Σκόμβρου vel Σκόβρου. Hesychio Σκόμβροι, Θρᾴκιον ἔθνος.]

Σκόμβρος, ὁ, Scombrus, marinus piscis. [Aristot. H. A. 6, 17 med. : Οἱ θύννοι καὶ οἱ σκόμβροι· conf. 8, 12 med., 13 med.; 9, 2 init.] Aristoph. schol. [Eq. 1004] parvis thunnis assimilat, i. e. cordylis s. pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui velint esse, quem vulgo vocamus *Macquereau*, aliis reclamantibus. [Aristoph. fr. Holcad. ap. Athen. 3, p. 118, D; idemque et Epicharmus ap. eund. 7, p. 321, A, ubi ex Hicesio descriptionem piscis addit. Ejusd. l. 1, p. 27, A, et 3, 117, A; tum 8, p. 339, D, ubi Timocles Χαιρεφίλου τοὺς δύο σκόμβρους vocat duos Chærephili ταριχοπώλου filios, addit Valck. Quo respicere videtur Alexis ib. 3, p. 119, F. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 181, 8. Pollux 6, 48.]

[Σκόμιον, τὸ, i. q. γεῖσσον, Suggrunda. Schol. Arati 970 : Γεῖσσα δὲ ἡ τῶν οἰκημάτων ἐξοχή, εἰς ἣν ἐπικαθίζονται ζητοῦντες σκέπας, ἢ τὰ λεγόμενα σκόμια.]

[Σκόμιον. V. Σκόμβρον.]

[Σκόμφος, ὁ, nomen viri ap. Hippocr. Epid. 5, 3. Boiss.]

[Σκονδάμνα, ῥάφανος, Hesychius. Σφένδαμνος Guietus.]

[Σκόνδρον, δρυπτὸν ἢ δρύπτει, Hesychii gl. corrupta.]

[Σκονθύλλω. V. Σκογγούλας.]

[Σκόνυζα, ἡ, Cunilago. Hesychius : Σκόνυζα ἡ κόνυζα. Ἔστι δὲ φυτὸν ἄφυλλον ἱκανῶς, καὶ στιβάδας ἐξ αὐτῆς ἐποίουν καὶ ταῖς οἰκίαις στεγάσματα ἐπέβαλλον. Photius : Σκόνυζαν καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι. Φερεκράτης, Ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω δύο. Ita σκόρδας pro κόρδας deteriores ap. Mnesimachum Athen. 9, p. 403, A.]

[Σκοπάδειος, α, ον, Ad Scopam pertinens. Lucian. Lexiph. c. 12, ἔργον.]

[Σκοπάδης, ὁ, Scopades, n. viri, in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 114, n. 224. Patron. nominis Σκόπας, quod v.]

Σκοπάρχης, sive Σκόπαρχος, ὁ, Speculatorum s. Exploratorum præfectus, Qui speculatoribus s. exploratoribus præest. Xen. Cyrop. 6, [3, 6] : Ἐν τούτῳ δὲ παρῆν ἄλλος αὖ παρὰ τοῦ σκοπάρχου, Adveniebat alius ab exploratorum præfecto missus nuntius.

[Σκόπᾱς, α, ὁ, Scopas, Thessalus princeps, ap. Quinct. Inst. 11, 2, 14, 15, ubi duos ejus nominis fuisse creditum dicit, alterum ab Simonide Ceo memoratum, alterum eo antiquiorem. De utroque v. Spalding. et Bœckh. ad Pind. Pyth. 10, p. 333, Schneider. ad Xen. H. Gr. 6, 1 fin., Aristot. Polit. 5, 5, 7, et add. Ætolus ap. Polyb. 4, 5, 1 etc. Parius statuarius, ap. Pausan. 1, 43, 6 etc., Strab. 13, p. 604 ; 14, p. 640. Alius Parius, sed ejusdem fortasse gentis in inscr. Asiana ap. Bœckh. vol. 2, p. 236, n. 2285, b, 4. De nominis declinatione v. Chœrob. p. 38, 10 ; 41, 26. || Gent. Σκοπάδαι est ap. Pind. ab schol. Nem. 7, 103 cit., Theocr. 16, 36, Callim. ap. Suid. v. Σιμωνίδης. Herodot. 6, 127. ᾱ]

[Σκοπέω. V. Σκοπιάζω.]

[Σκοπελεὺς, έως, ὁ, Eurus dictus Ægis Syriæ, sec. Aristot. De ventis p. 973, 3 : Εὖρος οὗτος ἐν μὲν Αἰγαῖς ταῖς κατὰ Συρίαν Σκοπελεὺς καλεῖται ἀπὸ τοῦ Ῥωσίων σκοπέλου. L. Dind.]

[Σκοπελιανὸς, ὁ, Scopelianus, Clazomenius sophista, ap. Philostr. V. S. 1, 21 etc.]

[Σκοπελῖνος, ὁ, Scopelinus, n. viri, in Vitis Pindari, poetæ patris vel avunculi. Conf. Etym. M. v. Φιλῖνος.]

[Σκοπελισμὸς, ὁ, quid sit docet Ulpianus in lege 9 D. de Extraord. crim. : In provincia Arabia σκοπελισμὸν (i. e. lapidum positionem) crimen appellant, cujus rei admissum tale est : Plerique inimicorum solent σκοπελίζειν, i. e. lapides ponere indicio futuros : quod si quis eum agrum coluisset, malo letho periturus esset insidiis eorum, qui scopulos posuissent : quæ res tantum timorem habet, ut nemo ad eum accedere audeat, crudelitatem timens eorum qui Scopelismon fecerunt. Ii Σκοπελισταὶ dicuntur in Basilicis l. 60 tit. 22, n. 9, et ap. schol. eod. l. p. 856. Ducang.]

[Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ, Per scopulos currens. Agathias Anth. Pal. 6, 74, 1, πέρδιξ.]

[Σκοπελοειδὴς, ὁ, ἡ, Scopulo similis. Schol. Pind. Pyth. 4, 370. || Contr. Σκοπελώδης, Eust. Il. p. 1169, 51; schol. Theocr. 13, 22. Wakef. Porphyr. ad Il. B, 145, in Prolegom. Wassenbergii p. v. Boiss.]

Σκόπελος, ὁ, Scopulus, Locus editus, ex quo circumjacentia oculis lustrari queunt, ut sunt excelsæ in montibus ac pelago rupes. Hom. Od. M, [73] : Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. Et mox, Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος· in quo sc. Scylla habitat. Alter autem huic oppositus, in quo Charybdis habitat, χθαμαλώτερός ἐστι. Et Il. B, [396] : Κῦμα μέγ' ἴαχεν impactum illisumque Προβλῆτι σκοπέλῳ. [Pind. ap. schol. Pyth. 2 init. : Λιπαρᾶν Θηβᾶν μέγαν σκόπελον. Æsch. Prom. 142 : Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις. Eur. Ion. 274 : Σκόπελον ἥμαξαν πέτρας· 715 : Ἵνα τε δειράδες Παρνασσοῦ πέτρας ἔχουσαι σκόπελον· 1434 : Στέφανον ἐλαίας, ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο, de arce Athenarum, ut 1578 : Σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν· 1479 : Γοργοφόνα, ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει· 871 : Τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεάν· Cycl. 43 : Πᾷ δή μοι νίσσει σκοπέλους ; 62 : Αἰτναίων σκοπέλων.] Aristoph. Nub. [273] : Σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. [Ran. 471 : Ἀχερόντιός τε σκόπελος. Apoll. Rh. 2, 650 : Σκόπελόν τε Κολώνης.] Hesychio σκόπελος est ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρωρεία, ἀφ' ἧς ἐστὶ σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. Item, ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα, Rupes in mare prominens. Addit, a quibusdam exponi etiam ἀκρόπολις, i. e. Arx. Solent enim arces in editioribus locis et rupibus ædificari, ex iisque circumjacentia oculis lustrari possunt, non aliter ac ex specula.

[Σκόπελος, ὁ, Scopelus, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 621, n. 1246, 8, 666, n. 1373, 11. || Ins. ap. Marcian. p. 128 ed. Mill. : Ἀπὸ Ἀρμένης εἰς Σινώπην πόλιν στάδια ν'. Κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἄκρων νησίον, ὃ καλεῖται Σκόπελος· ἔχει δὲ διάπλουν τοῖς ἐλάττοσι πλοίοις, τὰ δὲ μείζονα περιπλεῖν δεῖ καὶ οὕτω καταίρειν εἰς τὴν πόλιν. Quæ repetuntur in Anon. Descr. Ponti Eux. p. 7 Huds. Geogr. vol. 3. || Mons prope Antiochiam Syriæ ap. Jo. Phocam Descr. T. S. p. 4, 5. L. D.]

[Σκοπελώδης. V. Σκοπελοειδής.]

[Σκοπεὺς, έως, ὁ, Speculator. Anna Comn. p. 369, A : Σκοπέα κατέλιπον. Elberling.]

[Σκόπευσις, εως, ἡ, Speculatio. Aq. Hos. 5, 1. Schol. Lycophr. 784. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 192, B. L. Dind.]

[Σκοπευτήριον, τὸ, Specula. Euseb. In Cantic. p. 11 ed. Meurs. = Andr. Cret. p. 90. = Kall. Eust. Opusc. p. 184, 22; 188, 50 : Σκοπὸς τέθεισαι ἐν σκοπευτηρίῳ· 187, 12.]

[Σκοπευτὴς, ὁ, Speculator. Esai. 56, 10; Jerem. 8, 17. Basil. Ep. 79, p. 142. Eust. Il. p. 810, 26, Od. p. 1679, 6.]

[Σκοπευτικὸς, ή, όν, Speculans. Origenes vol. 2, p. 717. Angl. Schol. Lycophr. 784. L. Dind.]

Σκοπεύω, Speculor, Intueor. Basil. : Οὐδὲν ἠμελημένον παρὰ Θεοῦ· πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς,

A Omnia speculatur et cernit, inspicit : unde πάνσκοπος, πανεπίσκοπος et παντόπτης nominatur. Similem autem huic Basilii locum de Argo vide in Ἐπίσκοπος. Ex 1 Reg. 4, [13] : Σκοπεύων τὴν ὁδὸν, pro Viam considerans. [Alia V. T. exx. v. ap. Schleusner.] Hesych. σκοπεύει exp. ἰχνεύει, ἐπιτηρεῖ. [Xen. Hipparch. 7, 6 : Σκοπεύειν τοὺς πολεμίους. Quod unum ap. Atticos ex. est verbi, de quo gramm. Bekk. Anecd. p. 435, 21 : Ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν. Herodoto 1, 8, male inferunt nonnulli pro σκοπέειν. Diodor. 3, 25 : Σκοπεύουσιν ἀπὸ τῶν δένδρων. Strabo 11, p. 520 : Ἄπωθεν σκοπεύοντες. Greg. Nyss. vol. 1, p. 166, A : Ὅταν βουληθῇς πόρρωθεν σκοπεῦσαι, καὶ κοιλάνας τὴν χεῖρα ὑπερτείνῃς τῶν ὀφρύων, διὰ τί τοῦτο γίνεται; Ἵνα τὸ ἐπὶ τὸ ἄνω διαφορούμενον τῆς ὄψεως μὴ εἰκῇ σκεδαννύηται κτλ. Zonaras Lex. p. 1658 : Σκοπεύσω, θεωρήσω. L. Dind.]

Σκοπέω, Speculor, Contemplor, Intueor [Gl. Partim Contemplandi s. Intuendi, partim Speculandi s. Circumspiciendi signif. Pind. Ol. 1, 5 : Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον. Soph.
B El. 1474 : Μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει· Ph. 16 : Σκοπεῖν θ' ὅπου'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα· 282 : Πάντα δὲ σκοπῶν ηὕρισκον οὐδέν· OEd. T. 130 : Τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς. Eur. Heracl. 395 : Σκοπεῖ ... ποίᾳ προσάξει· Or. 1278 : Τἀπὶ σοῦ σκόπει· Phœn. 101 : Σκόπει ... πολεμίων στράτευμ' ὅσον· Herc. F. 748 : Τὰ δωμάτων ἔσω σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις ὡς ἐγὼ θέλω· Hipp. 1005 : Οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν πρόθυμός εἰμι· El. 558 : Τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα ; Aristoph. Pac. 543 : Τῶν θεωμένων σκόπει τὰ πρόσωπα· Thesm. 613 : Καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα· 599 : Σκοπεῖν τὸν ἄνδρα καὶ ζητεῖν ὅπου λέληθεν· Vesp. 1101 : Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς ... εὑρήσετε σφηξὶν ἐμφερεστάτους· Plut. 709 : Ἐκεῖνος ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα σκοπῶν περιῄει πάντα. Xen. Anab. 5, 1, 9 : Ἐὰν κατὰ μέρος μερισθέντες φυλάττωμεν καὶ σκοπῶμεν· 6, 3, 14 : Σκοπείτω τὰ ἔμπροσθεν· H. Gr. 1, 4, 18 : Ἐσκόπει τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιτηδείους εἰ παρείησαν· Cyrop. 3, 2, 1 : Σκοπῶν ποῦ τειχίσειε φρούριον· H. Gr. 2, 4, 31 : Σκοπῶν πῇ ... εἴη.] Qua signif. pass. quoque vox accipitur : ut ap. Soph.
C OEd. T. p. 193 [965] : Τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις [ὄρνεις]; Speculetur et contempletur aves in aere clangentes, i. e. inspiciat avium volatus et garritus, clangoresque observet ac consideret, ut futura ex iis auguretur : more τῶν οἰωνοσκόπων s. ὀρνιθοσκόπων, qui et οἰωνομάντεις et ὀρνεομάντεις nominantur. [De animo Soph. Tr. 296 : Ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν. Partim de Speculando, partim de Considerando Eur. Iph. T. 68 : Σκοποῦμαι δ' ὄμμα πανταχοῦ στρέφων· Hel. 1536 : Τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι· fr. Archelai ap. Stob. Fl. 105, 31 : Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· et alia constr. Med. 1166 : Πολλὰ πολλάκις τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη. Aristoph. Thesm. 496 : Σκοποῦνταί τ' εὐθέως μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος· Nub. 1507 : Τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν· Eccl. 193 : Τὸ συμμαχικὸν, ὅτ' ἐσκοπούμεθα, εἰ μὴ γένοιτο. Arat. 852 : Περὶ νέφεα σκοπέεσθαι. Xen. Cyn. 9, 18 : Μεταθεῖν σκοπούμενον ὅπου ἂν φέρηται. Eidem H. Gr. 6, 2, 29 : Αἱρόμενος τοὺς ἱστοὺς ἀπὸ τού-
D των ἐσκόπει· τὸ πολὺ οὖν ἐπὶ πλέον οὗτοι καθεώρων, restitui ἐσκοπεῖτο, πολύ. De animo Anab. 5, 2, 8 : Ἐσκοπεῖτο πότερον εἴη κρεῖττον· 20 : Ἐσκόπουν εἰ οἷόν τε εἴη et paullo post : Σκοπουμένοις αὐτοῖς ἔδοξε, et alibi. Plat. Phaed. p. 99, D : Οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι. Theophr. H. Pl. 5, 2, 2 : Σκοποῦνται τῶν σχιστῶν τὰς μήτρας· 5, 1 : Καὶ εὐθὺς σκοποῦνται τὰς σανίδας οἱ τέκτονες οὕτως· quem ad l. conf. quæ dixi in Εὐθὺς et Εὐθυσκοπέω. Aristot. H. A. 4, 8 med. : Τοῖς μὴ σκοπουμένοις ἀκριβῶς δοκεῖν ταύτην εἶναι γλῶτταν· Metaphys. 13, p. 306, 18 : Ἔοικεν οὑτωσί γε σκοπουμένοις διαφεύγειν· De gen. an. 1, 20 med. : Δῆλον κατὰ τὸν λόγον καθόλου σκοπουμένοις. Polyb. 1, 8, 5 : Ἐκ τῶν πρώτων ἐπινοημάτων εὐθέως δῆλος ἦν τοῖς ὀρθῶς σκοπουμένοις μειζόνων ὀρεγόμενος ἐλπίδων, et similiter 2, 36, 7. Et cum accus. 4, 14, 7 : Σκοπεῖσθαι τὰ πράγματα μὴ πικρῶς, ἀλλ' ἀνθρωπίνως· 12, 14, 3 : Οὐ τοῦτο πρῶτον σκοποῦνται τί παθεῖν ἄξιός ἐστιν. Cum præp. περὶ Tragicus anon. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 226 : Ὦ δέσποτ' ἄναξ (l. ἄξι', ut dixi in Δεσπότης, non, ut alii,

ὦναξ) ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι. A Xen. Hier. 1, 10 : Σκοποῦνται περὶ αὐτοῦ. Plat. Alc. 1 p. 107, C : Ὅταν περὶ τίνος σκοπῶνται.] Referri huc potest, quod ex Plat. Phædro [p. 82, E] affertur, Ὥσπερ δι' εἱργμοῦ σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα.] Significat etiam Video : unde ap. Suid. Σκοπῶν, βλέπων : et ap. Hesych. Σκοπεῖσθαι, ὁρᾶσθαι. [Hierophilus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 410, 15 : Σκοπεῖται δὲ καὶ τὸ ἄστρον τῶν Διδύμων, et sic in ceteris mensibus. Aor. Anna Comn. p. 139, B : Τὸ σκοπηθὲν ἀπήγγειλε· 140, A : Τὸν σκοπηθέντα τόπον. Quod alienum ab Atticis, ut ceteræ aor. et futuri formæ, de quibus infra.] Item Video, Observo, Considero. [Specio, Denoto, add. Gl.], Soph. OEd. T. [952] : Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Audiensque observa quo tendant oracula, Vide et considera ut evenerint quæ oraculo prædicta fuerant. [Soph. OEd. T. 69 : Ἣν δ' εὖ σκοπῶν ηὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα· 286 : Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' ... ἐκμάθοι σαφέστατα. Eur. Rhes. 335 : Σύ τ' εὖ παραινεῖς καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς· Phœn. B 155 : Δέδοικα μὴ σκοποῦσ' ὀρθῶς θεοί. Herodot. 1, 8 : Σκοπέειν τινὰ τὰ ἑωυτοῦ· 32 : Σκοπέειν χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτήν. Thuc. 3, 12 : Εἴ τῳ δοκοῦμεν ἀδικεῖν, ... οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ· 6, 36 : Οὐκ ἐξ ὧν οὗτοι ἀγγέλλουσι σκοποῦντες λογιεῖσθε τὰ εἰκότα. Xen. Anab. 3, 1, 13 : Ὁποῖόν τι ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν ἔξεστι σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ· Vectig. 5, 2 : Εἰ δέ τινες οὕτω γιγνώσκουσιν ..., οὗτοι ... παραλόγως σκοποῦσι. Xen. Cyrop. 2, 2, 18 : Σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου, πρὸς ταῦτα καὶ τὰς τιμὰς ἑκάστῳ προστιθέναι· Comm. 1, 1, 12 : Τὰ μὲν ἀνθρώπεια παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες· 3, 7, 9 : Σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα. Et absolute Anab. 2, 5, 4 : Ἐπεὶ σκοπῶν οὐ δύναμαι αἰσθέσθαι, et alibi. Aoristo Greg. Nyss. vol. 2, p. 173, C : Σκόπησον τὴν ἁμαρτωλὸν γυναῖκα· 297, A : Οἵᾳ κέχρηται τῇ ἀληθείᾳ σκοπήσωμεν· 306, C, et alibi sæpe. Quod veteres dicunt σκέψαι et σκεψώμεθα. Futuro, quod Atticis est σκέψομαι, Anna Comn. p. 189, A : Σκοπήσων τὰς βαρβαρικὰς δυνάμεις.] Itidem pro Video, s. Dispicio mecum, Considero, C Perpendo mecum, Animo agito et voluto, accipitur sequente particula τί aut ὅπως : ut [Aristoph. Eccl. 207 : Ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ,τι τις κερδανεῖ. Xenoph. Comm. 2, 10, 6 : Ἔργον εἶχε σκοπεῖν ὅ,τι ἂν ὠφελοίη· 4, 2, 10 : Σκοπῶν ὅ,τι ἀποκρίναιτο. Et ib. 1, 1, 16 : Σκοπῶν τί εὐσεβές.] Isocr. Panathenaico : Σκοποῦμαι τίνα τρόπον διαλεχθῶ περὶ αὐτῶν. [Æsch. Suppl. 232 : Σκοπεῖτε, κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον, ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε. Aristoph. Eq. 80 : Σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. Xen. Conv. 7, 2 : Νῦν σκοπῶ ὅπως ἂν ... ὡς ῥᾷστα διάγοιεν, ἡμεῖς δ' ἂν μάλιστα εὐφραινοίμεθα· Cyrop. 2, 2, 26 : Μηδὲ σκοπεῖτε ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις. Et interposito accusativo, ut infra ante μή, Soph. OEd. T. 407 : Ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν. Xen. Hipparch. 7, 15 : Τὰς ἀποχωρήσεις σκοπεῖν δεῖ ὅπως ... ἔσονται· H. Gr. 7, 1, 2 : Σκοπεῖν τοῦτο ὅπως ἡ φιλία ... συμμενεῖ. Et Comm. 3, 9, 8 : Φθόνον σκοπῶν ὅ,τι εἴη· 9 : Σχολὴν σκοπῶν τί εἴη.] Dem. Philipp. 3, [p. 118, 19] : Οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, Non considerans secumque dispiciens quomodo Græ- D corum res incolumes serventur. [Item cum aliis relativis, ut Soph. Ant. 58 : Σκόπει ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα. Eur. El. 427 : Σκοπῶ τὰ χρήμαθ' ὡς ἔχει μέγα σθένος. Aristoph. Nub. 1097 : Τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει· Eccl. 1081 : Αὐτὸς σκόπει σύ, post πῶς. Thuc. 4, 20 : Ἐν τούτῳ τὰ ἐνόντα ἀγαθὰ σκοπεῖτε ὅσα εἰκὸς εἶναι. Xen. Anab. 7, 4, 8 : Σκοπῶν οὐδὲν ἄλλο ἢ εἴ τινες εἶεν καλοί. Plato Reip. 3, p. 413, D : Τοὺς πώλους σκοποῦσιν εἰ φοβεροί.] Itidem sequente περὶ cum suo gen. Xen. Cyrop. 1, [6, 22] : Καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, Unumquodque seorsim considerans animoque volutans, cognosces vera me dixisse. [Comm. 4, 6, 2 : Περὶ εὐσεβείας ὧδέ πως ἐσκόπει. Plato Phæd. p. 64, D. Aristot. H. A. 5, 1 init. : Τότε μὲν τὴν ἀρχὴν ἐποιούμεθα σκοποῦντες περὶ τῶν μερῶν ἀπ' ἀνθρώπου. Addito accusativo Xen. Comm. 1, 1, 16 : Ἐσκόπει περὶ αὐτῶν καὶ τάδε. Plato Reip. 1, p. 351, B : Τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ· Charm. p. 175, A : Οὐδὲν χρηστὸν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ· Gorg. p. 514, D :

A Περὶ σοῦ ἕτερα τοιαῦτα ἐσκόπουν.] Cum accus. quoque in eadem signif. construitur. [Soph. OEd. T. 291 : Πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον· OEd. C. 369 : Λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον· Tr. 151 : Τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι· Aj. 124 : Ἐποικτείρω δέ νιν ... οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν· Ph. 428 : Τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν τεθνᾶσι; Quo respicere, (si ita agunt dii). Ant. 729 : Εἰ δ' ἐγὼ νέος, οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν. Eur. Rhes. 83 : Καὶ τὰ λοιπά νυν σκόπει· 483 : Μή νυν τὰ πόρρω τἀγγύθεν μεθεὶς σκόπει· Or. 27 : Ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν· et passim ap. omnes.] Thuc. 5, p. 179 [c. 42] : Τά τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς συνθήκης, schol., ἐπιμελῶς ἀνελογίζοντο, Accurate velut ad calculum revocatis rationibus considerabant. [Plato Leg. 12, p. 963, B : Σὺ δὲ δὴ ποῖ σκοπεῖς; Cum præp. εἰς, Intueor in, ut supra in medio, Eur. fr. Phœnicis ap. Æschin. p. 21 (154 R.) : Εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν δίαιτάν (θ') ἥντιν' ἐμπορεύεται. Plato Polit. p. 305, B : Κρίνειν εἰς ἐκεῖνα B σκοποῦσα. || Medio Xen. Hipparch. 1, 6 : Δεῖ σκοπεῖσθαι ὅπως ἀκοντιοῦσιν ὡς πλεῖστοι· Cyrop. 1, 6, 10 : Ἃ χρή σε σκοπεῖσθαι μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὑμᾶς. Plat. Theæt. p. 160, E : Σκοπουμένους μὴ λάθῃ ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὂν τροφῆς τὸ γιγνόμενον.] Σκοπῶ sequente πρὸς significat Respicio. Xen. Cyrop. 1, p. 16 [6, 8] : Καὶ νῦν γε ταὐτά μοι δοκεῖ ταῦτα, ὅταν πρὸς αὐτὸ τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζωμαι· mox dicit, Πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών. Sic Hipparch. [9, 1] : Δεῖ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Respicere ad rem præsentem, indeque efficere quod in rem esse videatur, Re præsente considerata et animo perpensa. [Anab. 1, 9, 22 : Δῶρα τοῖς φίλοις διεδίδου, πρὸς τοὺς τρόπους ἑκάστου σκοπῶν. Aliter dictum Plat. Euthyphr. p. 9, C : Πρὸς ἐμαυτὸν σκοπῶ. Et rursus aliter Tim. p. 24, A : Τοὺς νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε. Demosth. p. 1488, 2 : Σκοπεῖτε τὰ ὑμέτερα αὐτῶν πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Et rursus aliter Plat. Protag. p. 352, A : Εἴ τις ἄνθρωπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἴδους ἢ πρὸς ὑγίειαν ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων.] Sequente μή, significat rursum Video, Pro- C spicio, Caveo. Demosth. [p. 563, 27] : Σκόπει μὴ τούτοις αὑτὸν ἐξαιτήσηται, Vide, Cave, Provide ne se his noxæ eximat, i. e. Fortasse sese noxæ eximet, Bud. [Soph. OEd. C. 1179 : Σκόπει μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. Eur. Suppl. 302 : Τὰ τῶν θεῶν σκοπεῖν κελεύω μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας. Xen. Comm. 2, 5, 5 : Τὰ τοιαῦτα πάντα σκοπῶ, μὴ ... ἐπαγωγὸν ᾖ προδίδοσθαι. Aristot. Metaphys. 12, p. 268, 14 ed. Br. : Σκοπεῖν δεῖ μὴ κενὸν ᾖ τοῦτο παντελῶς. Qua constructione frequens est accus. cum verbo sequente μὴ conjunctus. Soph. Phil. 506 : Χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα (χρή), μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.] Idem Bud. ap. Greg. Naz. p. 256 : Σκοπῶ δὲ εἰ μὴ κἀντεῦθέν μοι πᾶσα ἡ περὶ τὸν βίον ἀνωμαλία καὶ δυσκολία συνέπεσε, interpr. Vereor ne, Considero num. [Soph. Ant. 41 : Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.] Exp. etiam Exploro [Σκοπούμεθα, Exploramur, Gl., nisi forte est pro Exploramus], Indago, Quæro : necnon Delibero. [Significatione Quærendi rem cum accus. Soph. Ph. 467 : Καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν D (ut ap. Eur. Hec. 901 : Μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον). Xen. Hier. 9, 10 : Σκοπεῖν τι ἀγαθόν· Cyrop. 8, 6, 6 : Δεῖ τοὺς ἰόντας σατράπας ἐπὶ ταύτας τὰς χώρας τοιούτους ἡμᾶς σκοπεῖν οἵτινες κτλ. Comm. 4, 5, 11 : Ὅστις τὰ μὲν κράτιστα μὴ σκοπεῖ, τὰ δ' ἥδιστα ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ ποιεῖν, et ib. : Τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξεστι σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων· Conv. 4, 42 : Τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας· Cyrop. 5, 4, 35 : Ἡ ψυχή μου οὐ τὸ ἀσφαλέστατον σκοποῦσα διῆγεν· Anab. 5, 7, 32 : Σκοπεῖτε παῦλάν τινα αὐτῶν. Plato Reip. 1, p. 342, D : Οὐδεὶς ἰατρὸς οὐδεὶς τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ· et 346, E. Phædr. p. 232, E : Τὸ σεαυτοῦ σκοπῶν. Lucian. Prometh. c. 14 : Τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ. Medio Isocr. p. 403, A : Πάντες ἄνθρωποι, ὅτανπερ ἀδικεῖν ἐπιχειρῶσιν, ἅμα καὶ τὴν ἀπολογίαν σκοποῦνται.]

Σκοπή, ἡ, Specula. [Æsch. Suppl. 713 : Ἱκεταδόκου τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ πλοῖον· Ag. 289 : Σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς· 309 : Ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς. Lycophr. 275 : Λειβηθρίην ὕπερθε Πιμπλείας σκοπήν· 574 : Κυνθίαν ὅσοι σκοπὴν μίμνοντες

ἠλάσκουσιν· 650 : Ναυτιλοφθόρους σκοπὰς, ubi schol. interpr. σκοπέλους, ut alibi idem ἐξοχὰς et ὄρη. Xen. Cyrop. 3, 2, 11 : Καταμαθὼν ἔνθα αἱ σκοπαὶ ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον· ubi est var. σκοπιαί, quod alibi quoque Xenophonti illatum v. infra. Altera forma 6, 3, 6 : Μένοντας ἐπὶ ταύταις ταῖς σκοπαῖς· 12 : Ἴσως βουλόμενοι λαβεῖν τὴν σκοπήν· 4, 12 : Κατέχων σκοπὰς ἄλλας πρὸ ἄλλων. Polyb. 1, 56, 6 : Μάστον, ὃς σκοπῆς εὐφυοῦς λαμβάνει τάξιν. Diod. 3, 26 : Σκοπὰς ἀπὸ τῶν δένδρων ποιούμενοι· 4, 50 : Τὴν ὑπερκειμένην τῆς θαλάττης σκοπήν· 19, 17 : Τῆς Περσίδος σκοπὰς ἐχούσης ὑψηλὰς καὶ πυκνάς. Strabo 11, p. 494 : Ἐν τῷ παράπλῳ τούτῳ καὶ σκοπαί τινες λέγονται Κλαζομενίων, quod in simili caussa σκοπιὰ dicit Herodotus. Sic autem ap. eund. 16, p. 771, αἱ Δημητρίου σκοπαί, et alibi Εὐδόξου, Λέοντος, Περσέως, Περσῶν σκοπή, ut ap. Pausan. 8, 11, 7, Epaminondæ prope Mantineam, unde moribundus prœlium prospexerat.] Lucian. [Hermotim. c. 28] : Δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι. [Contempl. c. 3 : Ἐξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν· Dial. mar. 1, 2 : Ἀπὸ τῆς σκοπῆς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν, ubi al. σκοπιᾶς. Strab. 6, p. 267 : Τις τῶν ὀξυδορκούντων ἀπό τινος σκοπῆς· et frequens ap. Plut. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν, confert Hemst.] Sic Philo V. M. 1 : Τὴν ἀδελφὴν τοῦ παιδὸς καθάπερ ἀπὸ σκοπῆς τὸν ἐνδοιασμὸν στοχασαμένην προσδραμεῖν, Pueri sororem tanquam de specula dubitationem auguratam, accurrisse. Vide et Πυρσεύεσθαι. Pollux [4, 127, 129] σκοπὴν in Theatri quoque partibus numerat, dicens eam πεποιῆσθαι τοῖς κατασκόποις ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι προσκοποῦσι. [Conf. Σκοπός.] || Actionem etiam ipsam speculandi, s. Speculatum, significat. [Æsch. Suppl. 786 : Πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον. Lycophr. 1311 : Κλέψοντας νάκην δρακοντοφρούροις ἐσκεπασμένην σκοπαῖς. Schol., ταῖς ὑπὸ δράκοντος φυλασσομέναις θήκαις τοῦ δέρματος.] Lucian. [De hist. conscr. c. 29] : Ταῦτα δ' ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν, Se vidisse, speculatum ab alta arbore. [Contempl. c. 3 : Ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἐπιφανεστέραν τὴν σκοπήν.]

[Σκοπηνοί. V. Σκόποι.]

Σκόπησις, εως, ἡ, i. q. σκέψις. Hesych. enim σκοπήσεις exp. σκέψεις. [Nisi σκέψει scripserat. L. Dind.]

[Σκοπητέον, Videndum, Perpendendum, quod veteres dicunt Σκεπτέον. Eust. Il. p. 42, 33; 124, 19, et al. « Clem. Alex. Str. 6, 8, p. 773, 35. » Wakef. Artemid. 1, 2; Timarion in Notitt. Mss. vol. 9, p. 229. Elberling.]

Σκοπιὰ, et Ion. Σκοπιὴ, ἡ, Specula, [Prospectus, add. Gl.] i. q. σκοπή. Exemplum ex Hom. in Σκοπὸς, ap. quem non semel occurrit, ut Il. [E, 771 : Ἥμενος ἐν σκοπιῇ· Π, 299 : Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί·] Υ, [137] : Καθεζώμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. Ξ, [261] : Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὴν ὤτρυνα νέεσθαι· K, [194] : Εἶδον γάρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών· [Il.] Δ, [275] : Ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος. [Hom. H. Merc. 99 : Ἡ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο δῖα Σελήνη. Pind. Nem. 9, 47 : Σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν· fr. ap. Strab. 9, p. 412 : Σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα. Simonid. ap. Poll. 5, 47, 4 : Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί. Theogn. 550 : Τηλαυγέος σκοπιῆς. Soph. fr. Thamyr. ap. Eust. Il. p. 358, 40 : Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου. Eur. Hec. 930 : Πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἥξετ' οἴκους; Phœn. 233 : Οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν· Hel. 769 : Σκοπιάς τε Περσέως· 1324 : Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς· El. 447 : Νυμφαίας σκοπιάς. Aristoph. Nub. 281 : Τηλεφανεῖς σκοπιάς. Theocr. 9, 11 : Αἴψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξεν. Aliique poetæ. Herodot. 2, 15 : Ἀπὸ Περσέος καλεομένης σκοπιῆς (Ægypti). Philostr. sen. Imag. 2, 4, p. 815 : Σκοπιαὶ αὗται, δι' ὧν ἐθήρας ξὺν Ἀρτέμιδι, δρύπτονται τὰς παρειὰς ἐν εἴδει γυναικῶν, ubi, ut alibi, σκοπιὰ vix differt a σκόπελος.] Affertur et σκοπιὴν ἔχοντες [ex Herodoto 5, 13] pro Speculantes. Ubi potius pro ipso Speculatu accipitur, sicut et σκοπὴ paulo ante. [Σκοπιὴ, Speculatio, Gl., haud dubie pro σκοπή.] Itidem et Θ, 302 : Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον. Ubi schol. exp. κατάσκοπος ἦν, Speculatorem agebat. [Callim. Del. 59 : Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω· 126 : Ἀπαύγασαι οἷος ἐρεμνῆς οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει. De Speculatione Arat. 833 : Σκέπτεο δ' ... αὐτὸν ἐς ἠέλιον, τοῦ γὰρ σκοπιαὶ καὶ ἄρισται, εἴ τί οἱ ἤ που ἔρευθος ἐπιτρέχει... ἢ εἴ που μελανεῖ· 883 : Μηδ' οὕτω σκοπιὴν ταύτην ἀμενηνὰ φυλάσσειν. Manetho 4, 125 : Ὁππότε δ' ἂν σκοπιὴν ὡροσκόπον ὠδίνεσσιν Ἑρμείας κατάγῃ. Xen. Hipparch. 4, 10 : Ἐγὼ μὲν ἀεὶ ἐπαινῶ τὰς κρυπτὰς σκοπιάς τε καὶ φυλακάς. Sed hic quoque præstare videtur σκοπάς, quod cum altero ap. Xen. et alios permutatum v. in Σκοπή.] Utuntur et prosæ scriptores. [Aret. p. 69, 34 : Ὄκως ἀπὸ σκοπιῆς τοῦ προσώπου ἀρχόμενον. Plato Reip. 4, p. 445, C : Ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς μοι φαίνεται. Philo vol. 2, p. 25, 42 : Ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς ἰδὼν ἐκ μακροῦ.] Plut. [Mor. p. 317, C, ubi σκοπῆς libri Pariss. omnes] : Ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾷν. [Alia exx. citat Suidas. V. supra. De accentu Arcad. p. 100, 2.]

[Σκοπιάδης, ὁ, Scopiades, n. viri, ap. Alciphr. Ep. 3, 32. ῐᾱ]

Σκοπιάζω, Speculor i. q. σκοπιωροῦμαι. Hom. Od. K, [260] : Δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον, Speculabar, Ex specula observabam. Il. K, [40] : Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν, Speculatum exploratumque quid hostes agerent. [Ξ, 58 : Οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων. Simpliciter Aspicere, Contemplari, ep. Anth. Pal. 9, 606, 1 : Ἣν τὸ πάρος φιλέεσκες, Ἄρες, σκοπίαζε Κυθήρην ἐνθάδε λουομένην. Et ib. App. 134, 9 : Βίβλου τῆσδε ... νοήματα πάντα κατ' αἶσαν ὄμμασι σοῖς σκοπίαζε. Et 9, 779, 3 : Ὡράων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν.] Hesych. exp. κατασκοπεῖν. Pass. vox et ipsa activam habet signif. Theocr. [3, 26] : Τὼς θύννως σκοπιάσδεται ὄλπις ὁ γριπεὺς, Speculatur thynnos, Ex thynnoscopeo observat et captat thynnos; solebant enim eos ex altis petris speculari, et si quieti subsisterent, figere. Apoll. Arg. 2, [918] : Σκοπιάζετο νῆα, Ex specula observabat. [Hippod. Stob. Flor. vol. 2, p. 125 : Σκοπιάζεσθαι δεῖ πῶς τε διαφθείρεσθαι πέφυκε τὰ ἤθεα καὶ πῶς διαμένειν. Valck. Callicrat. ib. vol. 3, p. 183 : Αἴκα τις ἀγαθῶν προγόνων σκοπιασάμενος παιδίον ἀκμάζουσαν γαμίσκῃ. Hemst. Qui hunc l. non recte ad formam Σκοπιάω retulisse videtur.] Hesych. σκοπιάζω exp. non solum σκεπτόμενος, ([Phot. et] Suid. autem σκοπῶν, ἀποβλέπων,) sed etiam ἀποσκέπων, i. e. Obtegens, Operiens. [Scribendum ἀποσκοπῶν. L. D.] Dicitur et Σκοπιάω, pro σκοπιάζω : et σκοπιῶμαι, unde σκοπιᾶσθαι, quod Eust. exp. ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν, Ex specula lustrare et observare. [Imperf. Quintus 2, 6 : Ἑζόμενοι σκοπίασκον. Attici utraque forma abstinuerunt. Ap. Photium : Σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν λέγουσιν, καὶ σκοπᾶν Ἀριστοφάνης, quæ tertia ponitur forma aliunde non est cognita, ceterum aut σκοπεῖν καὶ σκοπιᾶν aut σκοπὴν καὶ σκοπιὰν necessarium videtur. Nam Doricum esse genitivum σκοπᾶν minus est verisi ile.]

Σκοπιήτης, ὁ, Speculator, Explorator, i. q. σκοπιωρὸς, σκοπὸς, κατάσκοπος. Citatur ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 16, 1] a Suida : Σοὶ τάδε, Πὰν σκοπιῆτα, παναιόλα δῶρα σύναιμοι Τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης. Ubi Suidas exp. κατάσκοπε. [Rhianus ib. 6, 34, 5; Antipater 6, 109, 9.]

Σκόπιμος, ὁ, Qui veluti scopus spectatur, Quem veluti scopum nobis proposuimus, Ad quem veluti scopum oculos et actiones nostras dirigimus. [Eustath. Opusc. p. 182, 42 : Αὐτὸ δὲ μάλιστα τὸ ἐπὶ τῷ στόλῳ κείμενον σκοπιμώτερόν ἐστιν, εἴτε οἴκημα ἐκεῖνο εἴη εἴτε καί τι ἕτερον.] Apud Suidam : Τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος παραγίνεται. Paulo post pro τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, dicitur τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός. [Τέλος etiam Iambl. Villois. Anecd. vol. 2, p. 197. Wakef. Eustath. Opusc. p. 13, 28 : Ἀναδραμὼν εἰς ἀρχὴν σκοπιμωτάτην· 74, 46 : Ποίησον ἀγαθόν· ὃ δὴ σκοπιμώτατον τέλος ὡμολόγηται εἶναι ἁπάσης καὶ λαλιᾶς καὶ διδασκαλίας. Et alibi. Niceph. Greg. Hist. Byz. 24, 2, p. 716, E : Εἶναι γὰρ Παλαμίταις τὸ σκοπιμώτατον παῦσαι μὲν ... παῦσαι δὲ κτλ. Eodemque gradu Allat. Græc. orthod. vol. 2, p. 231, B; 303, D; 355, A. L. Dind. Orig. Philoc. p. 676 ed. Paris. a. 1619. Nicet. Annal. Præf. et 3, 1, τέλος σκοπιμώτατον.]

[Σκόπιον, τὸ, Scopium, locus Phthiotidis, ap. Polyb. 5, 99, 8.]

[Σκόπιος, ὁ, Scopius, pater Alcidoci, ap. Pausan. 5, 3, 7, ubi liber unus de melioribus Σκόπου, sed supra

scripto ι, ut non videatur cogitandum de Σκοτίου, quod infra.]

Σκοπιωρέομαι, Speculor, Veluti ab alta specula prospiciens observo. Sed et σκοπιωροῦνται, Qui in insidiis collocati speculantur et observant, Xen. Cyneg. [9, 2], de canum ductore venatum prodeunte : Τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, αὐτὸν δὲ σκοπιωρεῖσθαι. [Unde Pollux 5, 17.] Aristoph. Vesp. [361] : Νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται, i. e. κατάσκοποι εἰσὶ, Hesych. [Sed ap. hunc κατάσκοπος, quomodo scriptum in cod., male a Musuro correcto, pertinet ad omissum lemma Σκοπὸς, interpretationem ad Σκοπιωροῦνται vero suppeditat Photius s. Suidas : Φυλακτικῶς σκοποῦσιν ἀπὸ μετεώρου. Philostr. Imag. p. 784 : Σκοπιωρεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ ξύλου.]

Σκοπιωρὸς, ὁ, Custos speculæ, s. Qui ex specula contemplatur aut explorat. [Restituendum Zonaræ Lex. p. 1650 : Σκιπωρὸς, ὁ κατάσκοπος. L. D. Alciphr. Ep. 1, 17 : Οὐκ ἐς κόρακας φθαρήσεται ὁ σκ., de thynnoscopo. Ubi vulgo male σκοπιουργός. Philostr. Imag. p. 784 : Ὁ σκ. ἐς τὴν θάλατταν βλέπει.]

[Σκόποι, πόλις Θρᾴκης. Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς ἐπιτομῆς η'. Τὸ ἐθνικὸν Σκοπηνοὶ, Steph. Byz. Sed cod. Vrat. Σκοῦποι, ut Ptolem. et Hierocl. p. 655, ubi v. Wessel., et literarum ap. Steph. ordo postulat. Scribendum igitur Σκουπηνοί.]

Σκοπὸς, ὁ, ἡ [Callim. Del. 66 : Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ... σκοπὸς ἥστο κόρη· et al. infra], Speculator, Explorator, qui et κατάσκοπος compos. voce : necnon Ὀπτὴρ, ut Latinis Visor. [Hac signif., neque Explorandi notione adjuncta, Hom. H. Cer. 62 : Ἠέλιον δ' ἵκοντο θεῶν σκοπὸν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.] Hom. Od. [Π, 365] : Ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας· Il. Ω, [799] : Περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ, Circumcirca sedebant omni ex parte speculatores et exploratores. Itidem B, [792] : Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς· nam deligebantur exploratores, qui pernices essent : ut si forte ab hostibus visi essent, evadere tamen possent. [Ψ, 359 : Παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν.] Et Od. Δ, [524] : Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. [Æsch. Sept. 36 : Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα. Soph. Ph. 125, Eur. Rhes. 553, et alibi sæpe.] In prosa quoque frequenter usurpatur. Thuc. 8, p. 295 [c. 100] : Σκοποὺς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plut. Alcib. : Σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Xen. Cyrop. 6, [3, 1] : Διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα· Hell. 7, [2, 5] : Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τοῦ Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων. Rursum Thuc. 8, p. 296 [c. 103] : Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν. [Polybii exx. v. ap. Schweigh.] Item Insidiosus observator, Il. Σ, [523] : Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν, Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο ἢ ἕλικας βοῦς, Insidiosi observatores hominum prætereuntium. [K, 324 : Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι· 526 : Ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν· 561 : Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν.] Item Observator, i. e. Inspector, ut e Xen. [Cyrop. 1, 6, 40] : Σκοπὸς τοῦ γινομένου, pro Rei spectator et observator. Necnon Inspector, i. e. ἐπιστάτης, Qui præfectus est aliquibus, ut videat quid agant, ἐπίσκοπος, ἐπόπτης. Od. X, 395, Telemachus ad Eurycleam, Γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν Δμωάων σκοπός ἐσσί. Ubi nota fem. quoque genus usurpari : quemadmodum ap. Theocr. 6, [10] de cane, Ἃ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπὸς, Inspectrix et custos ovium : φύλαξ, ut schol. exp. Sic Soph. [Aj. 945] : Οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποὶ, i. e. ἐπίσκοποι s. ἐπιστάται, Præsides et præfecti. Quemadmodum vero Theocr. l. c. pro Custode accepit, ita et Soph. Ant. p. 223 [215] : Ὡς [πῶς] ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε [εἶτε] τῶν εἰρημένων, i. e. φύλακες, schol. : totum versum sic enarrans, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων. Possis etiam sic interpretari, Vos nunc diligenter inspicite ut fiant quæ dixi. Paulo post dicit τοῦ νεκροῦ ἐπίσκοποι, Inspectores defuncti Polynicis : qui sc. inspiciebant ne quis eum inhumaret. [Similiter OEd. C. 35 : Οὕνεχ' ἡμὶν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι· 297 : Σκοπὸς δέ νιν, ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν, οἴχεται στελῶν· 1096 : Τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις. Pind., qui Observatoris significatione dixit Pyth. 3, 27 : Οὐδ' ἔλαθε σκοπὸν, de Apolline Coronidem observante, de eodem
A Ol. 6, 59 : Τοξοφόρον Δάλου σκοπόν· 1, 54 : Ὀλύμπου σκοποὶ, de diis; Nem. 5, 27 : Ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν πείσαισα. Æsch. Suppl. 381 : Τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, φύλακα πολυπόνων βροτῶν· 648 : Δῖον ἐπιζόμενοι πράκτορά τε σκοπόν. || De σκοπῷ in tragœdia Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 347, 8, et 19 : Σκοπὸς δ' ὁ δηλῶν ἐκ ξένης παρουσίαν, πόρρωθεν αὐτοὺς εἰσορῶν καὶ προβλέπων· 348, 8 : Τὸ σκηνικὸν πρόσωπον αὖ τέμνει πάλιν εἴς τε σκοπούς, σάλπιγγας, εἰς τοὺς ἀγγέλους. Ms. ap. Cram. ib. vol. 4, p. 314, 33 : Σκοπὸς δὲ ὁ τῆς ἀλλοδαπῆς χώρας ἐρχομένων τὴν ἀπαγγελίαν ποιούμενος πόρρωθεν. Non dissimile Σκοπὴ ap. Poll., quod v. L. D.] De σκοπὸς autem significante Scopum sagittariorum, infra seorsim.

|| Σκοπὸς, ὁ, Signum ad quod collimant et tela dirigunt sagittarii. Scopus quoque Latinis dicitur, et Scopulus : ut ap. Suet. Domitiano, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispensam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue
B invaderent. [Σκοπὸς ἔνθα βάλλουσι, Scopulus (Scopus), Petibulum, Gl. Aristot. Eth. Nic. 1, 1 med. : Καθάπερ τοξόται σκοπὸν ἔχοντες.] Plato De rep. [7, p. 519, C] : Στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, Collimare ad scopum. [Leg. 4, p. 717, A.] Item [Gorg. p. 507, D], βλέπειν πρὸς τὸν σκοπόν. [Conf. Leg. 12, p. 962, A.] Herodian. 6, [7, 18] : Πόρρωθεν κατὰ σκοποῦ τοξεύειν. [V. infra. Cum accus. Xen. Eq. 12, 13 : Ἐὰν κατὰ τὸν σκοπὸν ἀφιεμένη ἀεὶ ὁρᾷ ἡ λόγχη.] Athen. 16 : Βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, Scopum attingere : quo genere loquendi utitur Xen. quoque Cyrop. 1, [6, 29]. Pind. Ol. 2, [98] : Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Jaculum ad scopum dirige. Id. [Nem. 9, 55] : Ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα [Μοισᾶν· 6, 28 : Σκοποῦ ἄντα τυχεῖν· Ol. 11, 74 : Ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν· 13, 90 : Παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν. Æsch. Ag. 628 : Ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ. Soph. Ant. 1033 : Πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. Lycophr. 641 : Ὑπὲρ τράφηκος σῆμα κειμένον σκοποῦ. Epigr. Anth. Pal. 12, 89, 1 : Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἕνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς; Archias ibid.
C 5, 98, 1 : Ὁπλίζευ, Κύπρι, δόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθέ· Posidipp. 12, 45, 1 : Ναὶ ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς κεῖμαι· Leonid. Tar. 9, 179, 3 : Ὀψέ ποθ' Ἡφαίστῳ κεῖται σκοπός. Plat. Sisyph. p. 391, A : Εἰ σκοπὸς μηδεὶς εἴη κείμενος αὐτοῖς τοῦ τοξεύειν· et ib. : Ἐπὶ σκοποῦ τινος τοξεύειν· Leg. 12, p. 961, E : Τινὰ θέμενοι σκοπὸν, et Soph. p. 228, D. Theæt. p. 194, A : Οἷον τοξότην φαῦλον ἱέντα παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν· Leg. 5, p. 744, A : Ἦ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ; Hipp. Min. p. 375, A : Ἁμαρτάνει τοῦ σκοποῦ. Isocr. p. 420, A : Ὥσπερ σκοποῦ κειμένου στοχάσεσθε τῇ ψυχῇ.] Item σκοποῦ τυχεῖν, Scopum contingere : cui opp. σκοποῦ διαμαρτάνειν, s. σκοποῦ πόρρω τοξεύειν, Longe a scopo aberrare. [Plato Leg. 4, p. 717, A : Τοῦ τῆς εὐσεβείας σκ. τυγχάνοι.] Metaphorice plerumque ponitur pro Propositum et finis ad quem tendimus. [Ἡ προαίρεσις, Voluntas, Intentio, Votum, Intuitus, Gl.] Herodian. 2, [15, 12] : Ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις γράψαι· 5, [1, 15] : Ἐμὸς [Ἐμοὶ] δὲ σκοπὸς, omisso verbo ὑπάρχει s. ἐστὶ,
D itidemque sequente infin. Sic Cic. Ad Att. l. 15, [29] : Σκοπὸς hic enim est huic nostro, nihil præbere. Ib. 8, [11] : Neutri σκοπὸς est ille ut nos beati simus ; uterque regnare vult. Aristot. Polit. 5, [10] : Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 440, D : Πάσης νομοθεσίας τῆς θεόθεν γεγεννημένης ἕνα σκοπὸν εἶναι τὸ καθαρεύειν κτλ. Et alia constr. 801, B : Ἡμῖν δὲ σκοπός ἐστιν οὐχ ὅπως ἀναπεισθείημεν κτλ. Et rursus alia vol. 2, p. 213, D : Εἰ καὶ μὴ σκοπῷ εὐεργετούντων, ἀλλὰ πολεμούντων ἐνήργουν. Simili constr. Simeon Metaphr. Vita Athanas. vol. 1, p. CLV, B : Παρῆν εἰς Κπολιν, σκοπῷ τοῦ στηρίξαι τοὺς τῆς ὁμοουσίου πίστεως.] Eodem sensu, mutata tamen phrasi, Τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, inquit Lucian. De saltat. [c. 34.] Rursum Aristot. Eth. 6 : Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Athen. 1, [p. 20, B] : Οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόρρω τοξεύοι, λέγων, et quæ sequuntur. Et τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνειν, Aberrare a scopo, Instituti sui spe frustrari. Contra vero σκοπὸν ἔχειν pro Compotem esse voti, affertur ex Epigr.

[Zenobii Anth. Pal. 9, 711, 2 : Αὐτὴν Γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράψαι· Βίκτορα δὲ γράψας, τὸν σκοπὸν, εἶπεν, ἔχω. Alia signif. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 285, A : Σκοπὸν ἔχων ἀνασῶσαι πάλιν... τὸν ἄνθρωπον. De Polybio Schweigh. : « Σκοπὸν προέθηκε κάλλιστον, 7, 8, 9. Πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ σκοποὺς ἀπέβλεπον, 5, 105, 5. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐποιεῖτο τὰς παρασκευὰς, 15, 26, 6. »] Item ἀπὸ σκοποῦ, pro Abs re, ἀπροσδιονύσως. [Hom. Od. Λ, 344 : Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια περίφρων. Plato Theæt. p. 179, C, Tim. p. 25, E.] Xen. Symp. [2, 11] : Καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, A re proposita alienus non est, sed satis recta ad scopum propositum nobis tendit. Philo V. M. 1 : Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ νομίσας εἶναι τὰ λεχθέντα, Non abs re dici ratus, Non absurde. Lucian. [Icarom. c. 2] : Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας, Tua conjectura haud procul abest a scopo. [Eodem modo accentus variat ap. Hesychium et Suidam v. Ἀποσκοποῦ. Contra κατὰ σκοποῦ (nisi l. σκοπὸν), ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 438, B : Κατὰ σκοποῦ πέμπειν τοὺς ἀναιρετικοὺς τοῦ ἐχθροῦ λίθους. Et cum accus. vol. 2, p. 594 bis, C : Πῶς κατὰ σκοπὸν συμπεραίνει τὸν λόγον· 678, B.] Dicitur autem παρὰ τὸ σκέπτεσθαι s. σκοπεῖν, quoniam sagittarii eum intuentur, ad eumque collimant, ut jacula recto tramite eo pervolent emissa : in actionibus vero, quoniam omnis earum intentio, s. omnia consilia conatusque eo spectant. Atque adeo nonnulli interpr. Intentio, Consilium, Propositum, necnon Cogitatio : ut Bud. ap. Galen. Therap. 9 : Οὗτοι μὲν οἱ ἀντιπράττοντες τῆς φλεβοτομίας σκοποὶ, vertit, Hæc igitur sunt, quæ ad sanguinis missionem vitandam consideranda sunt et cogitanda. Possis etiam sic reddere, Hunc igitur scopum propositum habent ii, qui sanguinis missionem dissuadent. Sicut ibid. : Κένωσις, τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, Evacuatio scopus est, quem missio sanguinis propositum habet. Ibid. σκοποὶ ἰατρικοὶ et θεραπευτικοί. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 427, 9 : Δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν ἰὸν, Κρηταιεὺς ὥς τις ὀιστοβόλος· 7, 29, 5 : Ἠιθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυς σκοπός. Anon. ib. 12, 156, 7 : Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπὸν ἢ πάλι μίσους, ὡς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα. ‖ HSt. in Ἄσκοπος :] Σκοπὸς Suidæ, [Photio] et Hesychio est τύπος ᾧ στοιχοῦσιν καὶ ἀκολουθοῦσιν. Item Cyrillo. Locos V. T., qui huic gl. originem dederunt, v. ap. Schleusner.]

[Σκοπὸς, σχῆμα ὀρχηστικόν. Οὕτως Εὔπολις, Photius. De quo Salmas. ad Scriptt. H. A. vol. 2, p. 836, Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 515 seq.]

Σκορακίζω, ιῶ [Lucian. Rhet. præc. c. 16 : Οὐδὲ ἀποστραφήσεται καὶ σκορακιεῖ], Ad corvos abire jubeo, Amando aliquem et jubeo abire in malam rem, in crucem : εἰς κόρακας πέμπω, Hesych. [et ceteri lexicogrr.], εἰς κόρακας ἀποδιοπομποῦμαι, Plut., εἰς κόρακας ἔρρειν φημι, Alexis. Idem Hesych. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀρῶμαι, καὶ ἐκφαυλίζω, Diras imprecor et in malam crucem facessere jubeo, Maledictis prosequor et in malam rem abire jubeo, Contumeliose rejicio aut repello, Contemptim abjicio. Dem. [p. 155 pen.] : Ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Plut. Artox. p. 309 [c. 27] : Νῦν μὲν εὐημερῶν ὅμοια τοῖς πρώτοις, νῦν δὲ προσκρούων καὶ σκορακιζόμενος. [Zenob. 5, 90. Eustath. Il. p. 1097, 49. Valck. Idem et activo et passivo sæpius in Opusc.]

Σκορακισμὸς, ὁ, Contumeliosa repulsio, qua sc. aliquem ad corvos amandamus et in malam crucem facessere jubemus, χλευασμὸς, ὕβρις, φαυλισμὸς, ἀποδιοπομπεία, Hesych. [προπηλακισμὸς Phot.] Plut. [Mor. p. 467, E] : Ἀλλά τις ἀπήντηκεν ἐκ διαβολῆς ἢ φθόνου δυσημερία καὶ σκ. Ubi copulantur δυσημερία et σκ., sicut paulo ante ab Eod. τῷ σκορακίζεσθαι opp. τὸ εὐημερεῖν. [Sirach. 41, 25 : Αἰσχύνεσθε ἀπὸ σκορακισμοῦ λήψεως καὶ δόσεως.]

[Σκορακιστέον, Repudiandum, Expellendum, Abigendum. Eust. Il. p. 1332, 27 : Σκορακιστέον ἐν γραφῇ πεζῇ. Ib. p. 342, 5. Valck. Idem Opusc. p. 77, 20 : Τὸ γὰρ λειπὸν καὶ πέμπτον σκ. ἐκ τῶν κατ' ἄνθρωπον, et alibi sæpe.]

[Σκόρδα. V. Σκόρδον.]

[Σκορδάζω, Trahor. Hesychius : Σκορδάζειν, σπᾶσθαι.]

[Σκόρδαξ. V. Σκόνυζα.]

[Σκορδίας, in inscr. Spart. a Fourmonto descripta ap. Bœckh. vol. 1, p. 626, n. 1252, 3 : Ξενοκλῆς Φιλοξενίδα Σκορδίας, quid sit incertum. L. Dind.]

[Σκορδίζω. V. Σκοροδίζω.]

Σκορδινάομαι, Pandiculor [Gl.], Extendo membra cum oscitatione. Nam Pollux [5, 168] σκορδινᾶσθαι exp. μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἑαυτόν : sic Galen. τὸ διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης. Eodem modo Aristoph. schol. esse dicit μετὰ χάσμης τὰ μέλη ἐντείνειν : sed addit, hoc fieri ab iis qui ex somno surgunt. [Conf. Hesych. et Photius, Etym. M.] Idem alibi dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων, Ab alliis : quoniam ex nimio eorum esu cietur vomitus, et propter acrimoniam pandiculatio corporis. Utitur autem ipse poeta aliquot in locis : ut Ach. [30] : Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι· Vesp. [642] : Ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτῷ. Ubi idem schol. exp. χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. Bud. vertit, Oscitat, Æstuat, Hæret. Convenit autem ille locus cum isto, ubi σκορδινᾶσθαι et δυσφορεῖν conjungit, Ran. [922] : Τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς ; [Σκορδινέεσθαι pro σκορδινᾶσθαι Hippocr. p. 262, 28 : Καὶ σκορδινέηται. Foes. Memorant Lucian. Lexiphan. c. 21, Mœris p. 342.]

Σκορδίνημα, τὸ, Pandiculatio [totius corporis et cum oscitatione extensio. Sic enim exponitur, διάτασις μετὰ χάσμης. V. Σκορδινάομαι. Usurpat Hippocr. p. 1020, F, pro quo Κορδίνημα legi testatur Erotianus, et καρηβαρίαν significare, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι. Erot. quoque iterum σκορδίνημα exponit τὸ καρηβαρεῖν. Annotatur etiam ex (Gregor.) Corinth. (p. 553) : Κορδίνημα, τὸ καρηβαρεῖν· γράφεται δὲ σκορδίνημα. Foes.]

[Σκορδινισμὸς, ὁ, et] Σκορδινισμὸς affertur pro σκορδίνημα, tanquam ab alio verbo. [Pandiculatio, Gl. Foes. : « Dicitur etiam σκορδινισμὸς et σκορδινισμοὶ et in quibusdam exemplaribus σκορδονισμοὶ, Epid. 6, 5, 4, p. 1184, E. Ubi scribit Galen. σκορδονισμὸν tale quoddam esse symptoma in omnibus musculis, quale in oscitatione musculis inferioris maxillæ contingit : fierique a natura ad evacuanda vitiosa excrementa, quæ in musculis exsistunt. Idem Galen. Comm. ad Aphor. 56, l. 7, σκορδινισμὸν fieri vult ab humiditate flatuosa aut spiritu vaporoso in musculis voluntarii motus contento. » Palladius De febr. c. 10, p. 34 : Χάσμη, σκορδινισμός. Σκορδινησμὸς Lobeck. ad Phryn. p. 511, rejecta utraque forma. L. Dind.]

Σκόρδιον, τὸ, Herba, quæ allii odorem resipit. [Σκορδίου exponit Erotian. ap. Hippocr. βοτάνης ὄνομα. De ea agit Diosc. 3, 125 (115). Foes. Andromachus senior ap. Galen. vol. 13, p. 877, ubi σκόρδιον, Oribas. p. 196 Mai., Theoph. Nonn. vol. 2, p. 292. L. D. Dioscor. Notha p. 458. Σκόρδια, Diocles Epist. ad Antig. c. 4. Boiss.]

[Σκορδίσκοι, οἱ, Scordisci. Steph. B. : Σκορδίσκοι καὶ Σκίτιοι (Σκιρτίοι Vrat.), ἔθνος Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι νε'. Et Strabo 7, p. 314, 317, 318, qui Σκορδίσκους Γαλάτας memorat p. 293, 313, 315, etiam Σκορδίσκας vocatos p. 296.]

Σκοροδοειδὴς, ὁ, ἡ, Allii speciem gerens, Allio similis, ap. Diosc.

[Σκορδόζεμα, τὸ, Alliorum decoctio. Hierophilus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 410, 28. L. Dind.]

[Σκορδολάσαρον, et Σκορδολάσαρος, ὁ, Assa fœtida, in Gll. ap. Ducang., qui alias præterea annotavit formas Byzantinas.]

Σκόρδον, τὸ, quoque pro Σκόροδον invenitur, quum alibi, tum ap. Dioscor. [Crates ap. Diogenem L. 6, 85 : Ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει (Cynica πήρη). « Σκόρδον, τὸ, Alium (sic), Gloss. pro σκόροδον est ætatis recentioris, neque hac forma contracta quisquam ante Dioscoridem videtur usus esse. Sæpissime vero legitur in Geoponicis, ut 12, 30, 12 ; 31, 3 et 7 ; 14, 12, e Leontino ; 14, 17, 5 et 7, e Paxama ; 15, 1, 28, e Zoroastre ; 16, 13, 2 e Theomnesto ; 17, 15, 2 ; 20, 2, 1 ex Oppiano ; 20, 3 e Didymo ; 20, 4 e Democrito ; 30, 13 et 35. Hinc ibid. 12, 30, 7, ὀριόσκορδον, i. e. τὸ ἄγριον σκόρδον, ut eodem loco explicatur. Etiam Theophylactus Bulg. habet σκόρδον Epist. 73, p. 932 vol. 8 Opp. Meursii. Conf. Ducang. » Sturz.]

[Σκορδόνιον, Diosc. Parab. 2, 112.]

A

Σκορδόπρασον, sicut et Σκοροδόπρασον, τὸ, Herba, quæ gustu et odore porrum et allium refert. [Diosc. 2, 182.]

[Σκορδοφαγία. V. Σκοροδοφαγία.]

[Σκορδοφόρος. V. Σκοροδοφόρος.]

[Σκορδόω. V. Σκοροδόω.]

[Σκορδύλη, ἡ.] Σκορδύλαι, Fœtus thynnorum in Ponto, ex Aristot. H. A. 6, [17 med.: Ὅταν τέκωσιν οἱ ἰχθύες ἐν τῷ Πόντῳ, γίγνονται ἐκ τοῦ ᾠοῦ ἃς καλοῦσιν οἱ μὲν σκορδύλας, Βυζάντιοι δ' αὐξίδας διὰ τὸ ἐν ὀλίγαις αὐξάνεσθαι ἡμέραις.] In VV. LL. additur Σκορδύλος pro Eo pisce quem Cordylam vocat Plin.; additurque, esse Parvum thunnum. [Hesych.: Σκορδύλη, ζῷόν τι τῶν τελματιαίων, ἐμφερὲς ἀσκαλαβώτῃ. Σκόρδυλα, θαλάσσιος ἰχθύς· ἔνιοι, Κορδύλη. Sed ad hoc Schow. de codice: « Σκόρδυλ..., θ. Vocis exitum delevit. » Conf. Κορδύλη et Lobeck. Pathol. p. 124. Σκορδυλῶν Geopon. 20, 7, 1.]

[Σκόρθοι, Τόρνοι, σκορωδροί, Hesychii gl. corrupta. Ejusd. gl. Ἐσκόροδοι, τόρμοι, comparat Albert. Eidem Σκόρνος est κόρνος, μυρσίνη, τὸ φυτόν.]

B

[Σκορόβυλος, κάνθαρος, Hesychio. Ad Scarabæum referebat Salmasius. Βύλλαρος et Βύρρος confert Lobeck. Technol. p. 286.]

Σκοροδάλμη, ἡ, Muria in qua intritum allium. Aristoph. Eq. [199]: Δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη· schol. ἡ πικρία τοῦ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων, οἷον ἡ δριμύτης. [1095, Eccl. 292. Cratinus ap. Athen. 9, p. 385, D, et Pollucis 6, 68. « Lucian. Alex. c. 39 extr.: Πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Plurimum allii nidorem ructantes, id est, allium olentes. » Kœhlio.]

Σκοροδίζω, Alliis pasco. Unde partic. pass. ἐσκοροδισμένος, Alliis pastus, Qui allia comedit. Σκοροδίζω redditur etiam, Ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: sequendo sc. quod infra ex Xen. afferam, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. [Hesychius: Σκοροδίσαι, τὸ πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀνατρῖψαι τοὺς ἀλεκτρύονας.] Qui locus hunc Aristophanis exp., Eq. [494]: Ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ. [Et Ach. 166: Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένος;] Ap. Eund. legitur activa vox in ead.

C

comœdia [946], Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, Alliis me cibasti, s. Alliato, ut quidam interpr. Sed controversus est Plauti l., ex quo partic. illud pro hac signif. affertur; at vero Alliatus pro ἐσκοροδισμένος, controversia caret. Ceterum in illo Aristoph. loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀλληγορικῶς pro Ad lacrymas coegisti. [Suid.: Κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων, ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας. Diphilus Athenæi 3, p. 132, E: Κάθαλα ποιῆσαι πάντα κἀσκοροδισμένα. Etym. M.: Ἐσκορδισμένος, παρωξυμμένος. Cui ἐσκοροδισμ. restituendum videtur.]

Σκορόδιον, τὸ, Allii caulis, ipsum Allium. Aristoph. Pl. [818]: Ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε, ubi v. schol.: item Suid., qui et φύλλα σκορόδου exp. In Lexx. primis Græco-Latinis exp. Purgamenta allii.

[Σκοροδομάχος, ὁ, ἡ, Qui cum alliis pugnat. Lucian. Ver. H. 1, 13.]

D

[Σκοροδομίμητος, ὁ, ἡ, Allia imitans.] Affertur autem et nomen comp. Σκοροδομητὸς ex Aristoph. [fr. ap. Athen. 7, p. 372], pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed quum σκοροδόμητον φύσιν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius verbo, σκοροδόμητον φύσιν ἔχει), eam signif. habere per se non potest istud comp.; atque adeo sonat potius σκοροδομητὸς, Ex allio ædificatus, fabricatus, accipiendo passive hoc partic. [Σκοροδομίμητον Toup. i]

Σκόροδον, τὸ, Allium. [Neccar, add. Gl.] Aristoph. Pl. [717]: Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. [Vesp. 679: Σοὶ δ' ... οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσιν. Polyb. 12, 6, 4: Σκορόδων κεφαλάς. L. D. Σκόροδα dant edenda gallis pugnaturis, schol. Aristoph. Eq. 492. Σκ. Megarensium; inde Μεγαρέων δάκρυα Zenob. 5, 8 (cum annot. intt.). Valck. Eadem sæpius memorat Aristoph. Id. Vesp. 1172: Δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ (ἔοικας). Orph. Lith. 493: Δριμέος ἐν σκορόδοιο καρήατι. Hippocr. p. 883, H: Σκορόδου φύσιγγα, quod τὸ ἔξωθεν λέμμα exp. Erotian. Eupolis ap. Polluc. 9, 47: Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ

A

κρόμμυα, ubi de foro dicitur, ut alia ejusmodi.] Xen. Sympos. [4, 9]: Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν· ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Ubi observa κρομμύου et σκορόδου simul fieri mentionem. Sic ap. Plut., σκόροδα καὶ κρόμμυα, De cap. util. ex inimicis [p. 92, B. Herodot. 2, 125; 4, 17: Κρόμμυα καὶ σκόροδα. Xen. Anab. 7, 1, 37: Σκορόδων ἀνὴρ ὅσον ἐδύνατο μέγιστον φορτίον καὶ ἄλλος κρομμύων. Theophr. fr. 4 De odor. 63: Τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα. Alios ejus ll. v. ap. Schneider.]

[Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Alliorum panisque venditrix et caupona. Aristoph. Lys. 459.]

[Σκοροδόπρασον. V. Σκορδόπρασον.]

[Σκοροδοπώλης, ὁ, Alliorum caupo. Pollux 7, 198. Schol. Aristoph. Vesp. 678.]

[Σκόροδος. V. Σκόροδον.]

[Σκοροδοφαγέω, Alliis vescor. Hesych. v. Ἐσκοροδισμένος. Boiss.]

[Σκοροδοφαγία, ἡ, Alliorum esus. Diosc. Par. 2, 15. Σκορδοφαγία Theophan. Nonn. vol. 2, p. 12, 332.]

B

[Σκοροδοφάγος vitium script. ap. Eust. ad Dionys. P. 526, pro seq.]

[Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ, Allia ferens. Schol. Aristoph. Pac. 245, Pl. 718. Var. Σκορδοφόρος est ap. Eust. in Σκοροδοφάγος cit.]

[Σκοροδόω.] Σκοροδοῦν verbum a σκόροδον, quod Hesych. exp. συνουσιάζειν. [Σκορδόω scribendum ostendit Pollux 5, 93, ubi σκορδοῦν. V. Σμορδόω.]

Σκοροδών, ῶνος, ὁ, Allietum, Hesych. [Τόπος ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται· διὸ καὶ ὀξυτόνως. Male codex σκόροδα pro σκοροδών.]

[Σκόρπαινα. V. Σκορπίος.]

[Σκόρπειος, ὁ, ἡ, Qui est scorpionis. Orph. Lith. 616, ἀκωκήν, ubi codd. σκορπίην. Σκορπήιος, ib. 504, κέντρα. Ap. Maneth. 1, 35: Κριὸν ἐποπτεύων Κρονίδης ἐπίκεντρος ὑπάρχων ἢ καὶ σκόρπειον κυανόχροον οἶκον Ἄρηος ἐσθλὸς ἔφυ, cod. σκορπίον.]

[Σκορπέομαι, Σκορπιαίνω. V. Σκορπιόω.]

[Σκορπιακὸς, ή, όν, unde Σκορπιακὰ, medicamenti genus, ut videtur, adversus ictus scorpionis, ap.

C

Michael. Psell. Admir. Lectt. medicophys. in Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 476, D: Σκορπιακά τινα ὀνομάζει παράδοξα (Africanus). L. Dind.]

[Σκορπιανὸς, ἔθνος, ὡς Ἡρόδοτος ζ'. Ζυγιανὸς, Ταυριανὸς, Σκορπιανὸς, Steph. Byz. Idem v. Ἄγκυρα, de gentilibus agens: Σπανίως δὲ δυσὶν (ὁ τύπος περιττεύει), ὡς τὸ Ταυριανὸς καὶ Σκορπιανὸς καὶ Ζυγιανὸς, ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκορπίου (Σκόρπων Salmasius) καὶ Ταύρων καὶ Ζυγῶν παράγειν ἐοίκασι, δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων, repetens hanc doctrinam etiam in Ζυγοὶ et Ταῦρος. Sed neque ap. Herodotum leguntur quæ refert nec gentilia illa sunt vocc., quæ ab nominibus siderum, ut in seq. Σκορπίατος dictum, repetenda sunt. Basil. M. vol. 1, p. 55, C: Ὁ ταυριανὸς τληπαθὴς, φησὶ, καὶ δουλικὸς, ἐπειδὴ ὑπὸ ζυγὸν ὁ ταῦρος, καὶ ὁ σκορπιανὸς πλήκτης διὰ τὴν πρὸς τὸ θηρίον ὁμοίωσιν· ὁ δὲ ζυγιανὸς δίκαιος διὰ τὴν παρ' ἡμῖν τῶν ζυγῶν ἰσότητα, et ibid. κριανὸς a κριός.]

[Σκορπίας. V. Σκορπίος.]

D

Σκορπίατος, quod in iisd. VV. LL. habetur, et exp. Qui natus est in scorpione, suspectum mendi est. [Lege Σκορπιανός. Angl.]

Σκορπίδιον, τὸ, i. q. σκορπίος, sed in ea peculiariter signif., qua pro Bellico instrumento ponitur, ut infra docebo. Polyb. [8, 7, 6]: Οἷς τοξότας καὶ σκορπίδια παραστήσας ἐντὸς τοῦ τείχους. 1 Macc. 6, [51]: Σκορπίδια εἰς τὸ βάλλεσθαι βέλη, Scorpiones ad jacula mittenda. [Auctor inc. post Theophanem p. 434: Σκορπίδια εἰς τὸ βάλλεσθαι βέλη. Ducang.]

[Σκορπίζω. HSt. post Σκορπίος:] Quoniam vero facta est aliqua mentio verbi Σκορπίζω in Σκορπίος, etiam ipsum ei addere visum est. Significat autem Dissipo, Spargo [Gl.], Dispergo: i. q. σκεδάννυμι, quod tamen Atticum potius esse ait Phrynichus: illud autem σκορπίζω, Ionicum, citans ex Hecatæo σκορπίζεται. Legitur in N. T. et ap. recentiores Græcos. Matth. 12, [30] et Luc. 11, [23] ex Græcis Bibl. Interprr.: Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Jo. 10, [12]: Ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, Dispergit oves. Idem 16, [32] passivo usus est: Καὶ νῦν ἐλήλυθεν ἵνα σκορπισθῆτε

ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, Ut dissipati ac dispersi singuli sua repetant. Item in 2 Ad Cor. 9, [9] ex Psalm. 112, [9]: Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι. Sic ap. Greg. Naz.: Σκορπίζειν, διδόναι τοῖς πένησι, quasi Spargere et diffundere in pauperes sua dona, Uberi manu disseminare in pauperes munera. [Atticæ genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguæ incrementa extra Ionicæ dialecti fines evagatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. 6, 6, p. 326, tum Plut. Timol. c. 4, Lucian. Asin. c. 32 (ubi mulionem loquentem inducit), Strabo 4, p. 198, Ælian. V. H. 13, 46, Geopon. 2, 3, p. 72; 15, 3, p. 1004, Photius Lex. v. Κατασκιδναμένη, Etym. s. Ἀναλίσκω, et simplici et composito διασκορπίζω usi sunt. Lobeck. ad Phryn. p. 218: Σκορπίζεται, Ἑκαταῖος μὲν τοῦτο λέγει Ἴων ὤν· οἱ δ' Ἀττικοὶ σκεδάννυταί φασι. « Ἵνα μὴ σκορπίζωμεν ... τὴν ἐξήγησιν, Nicom. Harm. Ench. 1, p. 6, 4. » Hemst. Cleomedes Cycl. th. 1, 1, 6, p. 7: Ἐπ' ἄπειρον διεσκεδάσθη καὶ ἐσκορπίσθη, ubi tamen al. διεσκορπίσθη. Activo Eustath. Opusc. p. 229, 5; 251, 28, ut omittam scriptt. eccles. Conf. etiam Etym. M. B L. Dindorf.]

[Σκορπιόδηκτος, ὁ, ἡ, A scorpione morsus. Diosc. 1, 4. « Geopon. 12, 13, 6. Schol. Nicandri (Th. 653). » Wakef. Schol. Orph. Lith. 492. L. Dind.]

Σκορπιοειδής, ὁ, ἡ, Scorpii figuram referens, speciem gerens, Scorpio similis. Σκορπιοειδὲς, Herbæ nomen est brevia habentis folia, semen caudæ scorpionis simile: unde et σκορπίουρον nominatur. A qua quamvis diversum sit τὸ ἡλιοτρόπιον, attamen sic dictum fuit a quibusdam, a scorpionis effigie, teste Gorr. Vide et Diosc. 4, c. ult. [Conf. Σκορπιώδης.]

[Σκορπιόεις, εσσα, εν, Qui est scorpionis vel Scorpioni similis. Nicander Th. 654: Τύμμα σκορπιόεν· Al. 145: Σκορπιόεντα ῥίζια, αἰὲν κεντρήεντα.]

[Σκορπιόθεν, A scorpione. Orph. Lith. 755: Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.]

[Σκορπιοκτόνος, Heliotropium (magnum). Diosc. Notha p. 475 (4, 190). Boiss. Apulej. De virtut. herb. c. 49. Ducang.]

C [Σκορπιομάχος, ὁ, ἡ, Qui cum scorpionibus pugnat. Aristot. Mirab. c. 151. Wakef.]

[Σκόρπιον, i. q. σίκυς ἄγριος. Diosc. Noth. p. 473 (4, 152).]

Σκορπιόπληκτος, ὁ, ἡ, Ictus a scorpione, A scorpio percussus, Bud. ex Diosc. [1, 5;] 4, c. ult. [Matthæi Med. p. 112, 275.]

Σκορπίος, ὁ, Scorpius, [Nepa, add. Gl.] Scorpio, Insecti genus quoddam, παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Diosc., Aristot. [H. A. 2, 1 fin.; 4, 7 med.; 5, 26, 31 fin.; 8, 29 init., ubi interdum additur ὁ χερσαῖος, De partt. anim. 4, 6 fin.], Ælian., Nicand. [Th. 18 etc.], Plin., et alii. [Galen. vol. 7, p. 520, B. Hemst. Alatum memorat Pausan. 9, 21, 6.] Et proverb. Σκορπίον ὀκτάπουν ἐγείρεις, s. ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· item, Scorpius sub omni lapide. [Ap. Hesychium, Photium s. Suidam, qui v. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ Sophoclis ex Captivis versum Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ citat. « Ὑπὸ παντὶ λίθῳ... σκορπίος ὑποδύεται ap. Athen. 15, D p. 695, D. Κορώνη τὸν σκορπίον proverb. (et σκορπίον ἐνεγείρεις ap. parœmiogrr.) Σκορπίου τρόπον ἀνακλώμενος 4 Macc. 11, 10. » Valck. De homine Ammian. Anth. Pal. 11, 227, 3: Θᾶττον ποιήσει μέλι κάνθαρος ἢ γάλα κώνωψ ἢ σύ τι ποιήσεις σκορπίος ὢν ἀγαθόν. Pollux 6, 125, de iracundo: Σκορπίος ζητῶν ὅτῳ ἐγχρίμψει τὸ κέντρον. Æsch. fr. Xantr. ap. Suid. s. Phot.: Κέντημα γλώσσης σκορπίου βέλος λέγω. Ps.-Demosth. p. 786, 4: Πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς ὥσπερ ὄφις ἢ σκορπίος ἠρκὼς τὸ κέντρον.] || Est et cœleste signum: Scorpium s. Scorpionem Latini quoque appellant: Cic. præterea Nepam ap. Arat. [85 etc., Maneth. 2, 90 etc., Eratosth. Catast. c. 7, ubi v. Schaubach., Hesychium.] || Piscis ap. Aristot. [H. A. 2, 17 med.; 5, 9 med.; 8, 13 init.] quidam σκορπίος dicitur: cujus fem. genus vocatur Σκορπίς, ίδος, ἡ, [H. A. 5, 10 fin.: Οἱ ὄρκυνες καὶ σκορπίδες (τίκτουσιν) ἐν τῷ πελάγει] et Σκόρπαινα. [Epiphan. Hær. 97, c. ult. (vol. 1, p. 275, D). Routh. Σκόρπαινα an recte Eustath. collegerit fem. esse masculini σκορπίος Il. p. 1129, 22, dubitat Lobeck. Patholog. p. 34.]

A Meminit et Athen. [7, p. 320, D], item Plin., cujus verba in Σκιαδεὺς reperies. [Plato com. ap. Athen. 1, p. 5, D, ubi ludit miscenda utraque signif. Ap. Hierophil. in Ideleri Phys. vol. 1, p. 409, 10, σκορπίας, fortasse pro —ους.] || Plantæ genus scorpio similis. Theophr. H. Pl. 9, 19: Τὸ δὲ θηλύφονον (οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ) ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον. [Alios Theophrasti locos indicavit Schneider. in Ind.] Unde Plin. 25, 10: Thelyphonon herba ab aliis Scorpio vocatur, propter similitudinem radicis, cujus tactu moriuntur scorpiones. Idem 22, 15: Ex argumento nomen accepit scorpius herba. Semen enim habet ad similitudinem caudæ scorpionis, folia pauca: valet et adversus animal nominis sui. Est et alia ejusdem nominis effectusque, sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, et inde nomen. [Hesychio πόα, ἣν ἔνιοι σκορπίουρον.] Gorr. tradit ἀκόνιτον παρδαλιαγχὲς a quibusdam σκορπίον dici, quod radix ejus scorpii caudæ similis sit. [Tragium, Diosc. Notha p. 465 (4, B 49). Σκορπίου οὐρὰ, Sideritis, p. 464 (4, 33). Heliotropium (magnum), p. 475 (4, 190). Boiss. || Lapis. Orph. Lith. 488: Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γὰρ ὀίω πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι μᾶλλον σφωιτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων.] || Σκορπίος secundum quosdam dicitur etiam Coma plexilis puerorum, Cincinnus crinium in acumen desinens, idque in pueris, ut in feminis κόρυμβος, in viris κρώβυλος. Vide et schol. Thuc. 1, p. 3 [c. 6]. || Tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque Scorpionem appellat [B. G. 7, 25]. Scorpionibus autem et catapultis sagittas mitti solitas, balistis jaci lapides, Vitr. docet 10, 15 et 16. Ammianus Marc. contra l. 23, [4] scorpionibus lapides, balistis sagittas mitti tradit. De forma scorpionis ibid. idem Ammianus multa; de etymo hæc: Scorpio appellatur, quoniam aculeum desuper habet erectus. Cui etiam onagri vocabulum indidit ætas novella, ea re quod asini feri, quum venatibus agitantur, ita eminus lapides post terga calcitrando emittunt, ut perforent C pectora sequentium, aut perfractis ossibus capita ipsa displodant. Ubi etiam nota Ὄναγρος. [Conf. Vegetius 4, 12.] Græci frequentius utuntur dimin. Σκορπίδια. [Hero Belop. p. 122, C: Εὐθύτονα, ἃ τινες καὶ σκορπίους καλοῦσιν ἀπὸ τῆς περὶ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 411, 144; 446, 57; 499, 30; 527, 17: Σκορπίων σωλῆνες. V. Bœckh. p. 110 sq. De accentu Arcad. p. 42, 3.]

Σκορπίουρον, τὸ, Herbæ nomen est, cujus mentio facta paulo ante in Σκορπιοειδής. Plin. dicit esse Heliotropii speciem, et alio nomine τρίκοκκον dici: semen ei esse effigie scorpionis caudæ: quare ei nomen, 22, 21. Diosc. sic vocat heliotropium majus ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ ἄνθος σχήματος, 4, 193, [et minus, 194. « Ps.-Dioscorides Ms. De pharmacis simpll. l. 19, 3: Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα, σκ. καλούμενον. » Ducang. Ocimoides, Diosc. Notha p. 464 (4, 28). Boiss. Schol. Nicand. Th. 888. Wakef. V. Hesych. in Σκορπίος cit.]

Σκορπίουρος, ὁ, ἡ, Scorpionis caudam habens, Cujus cauda scorpionis caudæ similis est. [Schol. Ni- D cand. Th. 678: Τὴν σκορπίουρον, τὴν λεγομένην ἰσχύουσάν τε καὶ ἡλιοτρόπιον, λευκὰ φύλλα ἔχουσαν· quod pluribus explicat 683, ubi iterum σκορπίουρος ἡ βοτάνη καλεῖται, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐμφερής ἐστι τῷ τοῦ ζώου κέντρῳ.]

[Σκορπιοφόρος, ὁ, ἡ, Scorpionem ferens. Eustath. Opusc. p. 113, 5: Οὐ δήπουθεν γὰρ ἁπλῶς ἀληθὲς τὸ πάντα λίθον σκ. εἶναι.]

Σκορπιόω et Σκορπιαίνω, Exaspero, Exacerbo, Irrito. Unde ap. Hesych. Σκορπιοῦται, ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται: item imper. Σκορπιοῦ [σκορπίως cod., ut præstet fortasse σκορπίωσαι, quod etiam literarum ordini convenientius. L. D.], ὡς τὸ θηρίον τραχύνου, ὀργίζου, Irritare et exacerbare in modum scorpii. Σκορπιαίνεσθαι autem ap. Suid. legitur, exponentem ἀποθηριοῦσθαι, τραχύνεσθαι, ἀπαυθαδίζεσθαι: afferentemque hoc exemplum, Ἐς μέντοι τὰς συνθιατρίας εἰώθει ἐσαεὶ σκορπιαίνεσθαι· βασκανίᾳ γὰρ πολλῇ εἴχετο. [Ex Procop. Anecd. c. 9, p. 28, C.] In VV. LL. legitur etiam Σκορπέομαι, Asper sum, Irritor, sed sine auctore et exemplo. [Quod nihili.]

[Σκορπίς. V. Σκορπίος.]

Σκορπισμὸς, ὁ, Dispersio, Dissipatio. [Aquila, Symm. Theod. Jerem. 25, 34.]

[Σκορπιστὸς, ὁ, ἡ, Disjectus, Dispersus. Jo. Chrys. In Ep. ad Coloss. serm. 4, vol. 4, p. 112, 13 : Ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν τοῖς παιδίοις, ὅταν ἴδῃς ἐν τῷ βιβλίῳ τὸ α στοιχεῖον, ἀναμνήσθητι ὅτι ἐν τῇ πινακίδι αὐτὸ εἶχες· ... ἀλλ' οὐκ ᾔδεσαν σκορπιστὰ ἐρωτᾶσθαι τὰ στοιχεῖα· διὰ τοῦτο ἐτύπτοντο. Seager.]

Σκορπίτης λίθος, ἡ, Scorpites lapis, gemma : scorpionis aut colore aut effigie. Plin. 37, 10. [ῑ]

Σκορπιώδης, ὁ, ἡ, Scorpioni similis, i. q. σκορπιοειδής. [Aristot. H. A. 4, 7 med. : Χηλὰς ἔχει τοῦτό τε (ὁ σκορπίος) καὶ τὸ ἐν τοῖς βιβλίοις γινόμενον σκορπιῶδες.] Item Scorpioni similis, i. e. Ad iracundiam pronus, Qui facile irritatur, ut scorpio ; vel etiam Venenosus, Perniciosus. Pro Iracundus et πληκτικὸς accipit Procop. ap. Suid. [Anecd. c. 1, p. 4, C] : Ἦν δὲ ἄρα ἡ Θεοδώρα σκορπιώδης. [Ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος Eust. Il. p. 851, 52. Valck. Pollux 6, 125.]

[Σκορπίων, ὁ, Arcubalista, Gl. V. Σκορπίος.]

[Σκορπιὼν, ῶνος, ὁ, n. mensis, ut supra Λεοντὼν, et alia similia, ap. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 2, p. 168, 169, 170 ed. Halm. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 654. L. Dind.]

[Σκόρπος, ὁ, Scorpus, n. viri, in inscr. Nicææ ap. Bœckh. vol. 2, p. 962, n. 3758.]

[Σκοστόκου, si recte lectum, mentio fit in numo Lysimachi regis Thraciæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 444, n. 88 : Βασιλεως Λυσιμαχου Σκοστοκου.]

Σκοτάζω, i. q. σκοτόω et σκοτίζω : nisi potius neutralem habeat signif. [Σκοτάζειν, Noctescere, Gl. Ezech. 31, 15 : Ἐσκότασεν ἐπ' αὐτὸν ὁ λίβανος· et alia exx. V. T., ubi neutra signif., indicat Schleusner. Lex. Act. SS. Maji vol. 5, p. 362, E. Pass. schol. Pind. Nem. 4, 64 : Σκότῳ σκοτασθήσεται ὁ βάσκανος. L. D.]

Σκοταῖος, ὁ, ἡ [et α, ον], idem quod σκοτεινός. Plut. Fabio [c. 7] : Ἐνέδρας δεδιὼς σκοταίους, Tenebricosas insidias, i. e. Nocturnas s. Clandestinas. [Diodor. 3, 48 : Ἔτι νυκτὸς οὔσης σκοταίου.] Item aliquis facit quidpiam σκοταῖος, pro Vesperi, quum nox terris invehit tenebras : pro quo Plut. dicit σκότους (Dem., Σκότους ἤδη γεγενημένου), Xenoph. Cyrop. 7, [1, 45] : Ταῦτα διαπραξάμενος, ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυμβράροις. [Anab. 4, 1, 10 : Οἱ τελευταῖοι κατέβαινον ἤδη σκοταῖοι· et de tempore ante diluculum ib. 5 : Ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν· H. Gr. 4, 5, 18 : Ὄρθρου ἀναστὰς ἔτι σκοταῖος παρῆλθεν. Ubi deteriores σκοτιαῖος.] Sic Plutarch. Camillo [c. 25] : Ἐγγὺς τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοταῖος, Quum prope urbem sub vesperam jam accessisset. Scribitur et Σκοτιαῖος, ut infra docebo. Sic πρώϊος usurpatur et ὄψιος. [Dionys. A. R. 8, 1 med. : Φυλάξας νύκτα καὶ ταύτην σκοταίαν. Hesychius : Σκότεον, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία, pro —αῖον.]

[Σκοτάνη, ἡ, Scotane, Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 23, 8, ubi genit. Σκοτάνης, ut non satis constet de nominativo.]

[Σκοταρία, ζόφος, Caligo, Ἀχαιοί, Hesychius. De forma v. Lobeck. Patholog. p. 258.]

[Σκοταρχέω, Caliginis dominus sum. Theodor. Stud. p. 608, ξ' : Βροτοὺς δᾳδουχῶ καὶ σκοταρχοῦντας φλέγω, de dæmonibus. L. Dind.]

[Σκόταρχος vel Σκοτάρχης, ὁ, Caliginis dominus. Theodor. Stud. p. 138, A : Τῷ γὰρ καθεῖλε τοῦ σκοτάρχου τὰ κράτη, de principe tenebrarum diabolo. L. D.]

Σκοτασμὸς, ὁ, Caligo, Obscuritas. Diosc. 7, 8, de symptomatis ex ictu pastinacæ : Μετὰ δὲ τοῦτο ἀφωνία, καὶ σκοτασμὸς ὀφθαλμῶν, Obmutescunt, oculi caligant, Ruell. [Greg. Naz. Or. 10, p. 174. Strong. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 491, D : Σκ. γὰρ ἡ τοῦ Κηδὰρ λέξις διερμηνεύεται. L. D. Etym. M. p. 609, 17 : Σκ. τῶν ὀφθαλμῶν, et V. T. exx. nonnulla citat Schleusn. Lex.]

[Σκοτάω, unde σκοτόωσι, i. q. σκοτοῦνται, σκοτοδινιῶσι, Nicand. Al. 35 : Ὡς οἵ γε σκοτόωσι κακῇ βεβαρηότες ἄτῃ, Caligant.]

[Σκοτεία, ἡ, Tenebræ, pro σκοτία, LXX Mich. 3, 6. V. Σκοτεινοῦρα.]

[Σκοτεινίασμα. V. Σκοτεινοῦρα.]

[Σκοτεινοειδής, ὁ, ἡ, Caliginosus. Orac. Leonis ap. Ducang. ad Zonar. vol. 2, p. 124. L. D. Schol. Oppiani Hal. 3, 163. Σκοτεινώδης, schol. Nicandri Th. 28. Hesych. v. Νυθῶδες. Wakef. Eadem forma versus ap. Ps.-Callisth. Vit. Alex. p. 150, B, 2 ed. Müller., γαῖαν. L. Dind.]

[Σκοτεινολογία, ἡ, Obscura oratio. Const. Manass. Chron. 4275 : Τὸ κάλυμμα τῆς σκ. Boiss.]

[Σκοτεινὸν dictum locum prope Chariupolin memorat Anna Comn. p. 188, A ; 189, B.]

[Σκοτεινόπεπλος, ὁ, ἡ, Qui nigram vestem fert. Constant. Manass. Chron. 6630 : Καὶ σκοτεινόπεπλον τὴν πρὶν χρυσόπεπλον δεικνύει.]

Σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, i. q. σκότιος [Tenebrosus, Tenebriosus, Obscurus, Tetrus, Gl. Æsch. Cho. 286 : Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος· 661 : Νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινόν. Eur. Phœn. 276 : Φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος· Bacch. 611 : Πενθέως ὡς ἐς σκοτεινὰς ὁρκάνας πεσούμενος· Alc. 395 : Καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται· Herc. F. 641 : Βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψας· Suppl. 324 : Αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι· fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. 8, 1 : Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα. Xen. Comm. 3, 10, 1 : Τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ φωτεινὰ σώματα· 4, 3, 4 : Νὺξ διὰ τὸ σκοτεινὴ εἶναι ἀσαφεστέρα ἐστί· Ven. 6, 5 : Ὁδοὺς σκοτεινάς· 5, 21 : Τὸ σκοτεινὸν, utrobique de silvis. Plato Reip. 7, p. 520, C : Τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι. Comparativo Symmach. Thren. 4, 8 : Σκοτεινότερον ἀσβόλης. Athanas. vol. 1, p. 8, D : Τὰ σκοτεινότερα. L. D. Niger. Theodect. Strab. 15, p. 695 : Σκοτεινὸν ἄνθος λιγνύος. Hemst.] Plut. Adv. Colot. [p. 1120, E] : Σκοτεινὸς ὁ τῆς νυκτὸς ἀήρ. Ib. [p. 1110, D] : Εἰσελθόντες εἰς σκοτεινὸν οἶκον, οὐδεμίαν ὄψιν χρώματος ὁρῶμεν. Et in Geopon. [14, 7, 6] de gallinis : Λιπαίνονται δὲ μάλιστα καὶ παχύταται γίνονται ἐν οἴκῳ σκοτεινῷ καὶ θερμῷ τρεφόμεναι· pro his Varronis, Saginantur maxime villaticæ ; eas includunt in locum tepidum et tenebricosum. Σκοτεινὸς dictus est etiam Heraclitus Ephesius propter scriptorum obscuritatem. Meminit Aristot. De mundo [c. 5. De cæco Soph. Œd. T. 1326 : Γιγνώσκω σαφῶς καίπερ σκοτεινὸς τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως. Plato Critiæ p. 109, E : Εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἑκάστων τινὰς ἀκοάς. Æschines p. 32, 41 : Φθέγγεται τὸ θηρίον τοῦτο προοίμιόν τι σκ. καὶ τεθνηκός. Greg. Nyss. vol. 1, p. 374, A : Ὧν οἱ σκοτεινοὶ λόγοι καὶ αἱ σοφαὶ ῥήσεις καὶ τὰ αἰνίγματα. Epiphan. vol. 1, p. 454, A : Ὅσα ἦν ἐν Νόμῳ καὶ Προφήταις σκοτεινά· B : Τὰ ἐκεῖσε σκ. Pollux 3, 131. ‖ Exc. Phryn. Bekk. p. 64, 5 : Σκοτεινὸς ὀργὴν, ὁ δόλιος καὶ οὐ φανερὸς ὀργήν. L. D. Σκορπιώδης τε καὶ τὴν ὀργὴν σκοτεινὴ, Procop. Ἀνεκδ. p. 4, 22. Hemst. De accentu Arcad. p. 65, 25. ‖ Σκοτεινῶς, Obscure, Plato Reip. 8, p. 558, D : Ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώμεθα. Dionys. Hal. vol. 5, p. 892, 1 : Σκ. περιπέφρασται. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 347, A : Σκοτεινῶς δι' αἰνίγματος εἰρημένα, et Epiphan. vol. 1, p. 424, A. « Athanas. vol. 2, p. 290. Suid. v. Ἀμυδρῶς. » Kall. Schol. Æsch. Pr. 663.]

[Σκοτεινότης, ητος, ἡ, Obscuritas, Gl. Plato Soph. p. 254, A : Ὁ ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα. Const. Manass. Chron. 4246 : Ὀρφναίαν σκ.]

[Σκοτεινοῦρα, ἡ, Obscuritas, Caligo. Glossæ græcobarb. : Σκοτεία, σκότος, σκοτεινοῦρα, σκοτεινίασμα. Astronomus Ms. ex cod. Reg. 945, nunc 3177 : Περὶ θαμβιώσεως τοῦ ἔχοντος ἡμᾶς τοῦ (del.) ἀέρος. Alibi : Περὶ θαμβώσεως τοῦ ἀέρος ἤτοι σκοτούρας· ἐὰν ἐν τῷ παρόντι μηνὶ ὁ ἀὴρ θαμβώσῃ, ἔνδειξιν ποιεῖ εἰς ἔνδειαν ὄμβρου, τὰ ὕδατα εἰς κόρον. Ubi videtur leg. σκοτεινούρας. Fr. Richardus in Clypeo fidei part. 1, p. 340, de gratia divina : Καὶ διασκορπίζει ὅλην τὴν σκοτεινάγραν τῆς ψυχῆς. Ducang.]

[Σκοτεινοφόρος, ὁ, ἡ, Tenebras afferens, inveheus, inducens. Jo. Chrys. Hom. vol. 6, p. 556 ed. Paris. : Μετὰ τὸν σκοτεινοφόρον θάνατον τῷ φωτὶ τῆς δόξης Χριστοῦ ἀφανισθῆναι. Suicer.]

[Σκοτεινόχροος, ὁ, ἡ, Qui fusci s. atri coloris est. Pseudo-Chrys. Serm. 101, vol. 7, p. 553, 42 : Ὦ φθόνε, διαβόλου βλάστημα, σκοτεινόχροον ἄνθος. Seager.]

[Σκοτεινώδης. V. Σκοτεινοειδής.]

[Σκοτερὸς, ὰ, όν. Orph. Arg. 1040 : Ἐλείπετο δ' ἄστεα Κόλχων ἀφραδέσιν Μινύαις, σκοτερὴ δέ τε ἄμπεχεν ὄρφνη, Ruhnk. Ep. crit. p. 261 correxit ὀνοφερή.]

[Σκοτεύω. V. Σκοτίας.]

[Σκοτίω verbum correxit Bast. Ep. crit. p. 44, ap. Philonem in Σκοτόω cit., ex cod. qui σκοτοῖ, ubi ed. σκοτεῖ. Ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 670, B : Εἴ τινος ὁ νοῦς διὰ κακόνοιαν ἐσκοτημένος, aut ἐσκοτισμ. aut ἐσκοτωμ. scrib., ut p. 671, 6, ἐσκοτῶσθαι. L. Dind.]

Σκοτία, ἡ, Tenebræ [Gl.], i. q. σκότος. [Ita accipitur Apoll. Rh. 4, 1698 : Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας νὺξ ἐφόβει τήν περ τι κατουλάδα κικλήσκουσι· νύκτ' ὀλοὴν οὐκ ἄστρα διίσχανεν οὐκ ἀμαρυγαὶ μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος ἠέ τις ἄλλη ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων. Ephræm Syr. vol. 1, p. 214, A; Gregor. Nyss. vol. 1, p. 496, B; 2, p. 535, D. Schol. Luciani Gall. fin. : Τὸ ἑωθινὸν ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. Alienum ab antiquioribus voc. notarunt Mœris p. 354, Thomas p. 800.] Utitur Suid. in Σκοτιαῖος. Alioqui est vocab. architectonicum, i. q. τρίγλυφον, ut Hesych. [apud quem μέρος τι παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι προσαγορευόμενον τρίγλυφον, Salmas. corrigebat (τοῦ) προσαγορευομένου τριγλύφου. Et τριγλύφου codex] annotat. Sed aliter Vitruv., sic enim 3, 3 : Reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior thorus, altera pars cum suis quadris, scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Idem 4, 3 : Reliqua spatia, quod latiores sint metopæ quam triglyphi, pura relinquantur, aut fulmina scalpantur : ad ipsumque mentum coronæ incidatur linea, quæ Scotia dicitur.

Σκοτιαῖος, α, ον, i. q. σκοταῖος. Ac sicut aliquis dicitur facere aliquid σκοταῖος, ita et σκοτιαῖος : ut ap. Suidam : Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες σκοτιαῖοι, εἶδον τὰ σώματα. Item [e Xen. Anab. 2, 2, 17], Οἱ δὲ ὕστεροι, σκοτιαῖοι προσιόντες, ηὐλίζοντο· ubi σκοτιαῖοι, exp. σκοτίας ἔτι οὔσης. Sed notandum, in Ms. cod. legi non σκοτιαῖος, ut in vulg. edit., sed σκοταῖος, quod ap. Xen. et Plutarch. quoque reperitur. [Pollux 1, 69, ἀφίκοντο. Hippocr. p. 595, χωρίῳ σκοτιαίῳ.]

Σκοτίας, ὁ, Tenebrio Varroni. Hesych. exp. δραπέτης, Fugitivus : quemadmodum Idem σκοτεύει exp. δραπετεύει : a verbo Σκοτεύω, Aufugio. Nisi potius sit Clam et tenebricoso tempore aufugio.

Σκοτίζω, i. q. σκοτόω, Tenebras obduco s. induco, Tenebris obnubilo, Obscuro [Obrepo, add. Gl.] et tego. [Vertigine laborare facio, Timore confundo, Themist. p. 153. Wakef. Per η male ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 198, C : Σκοτήσῃ τὸν νοῦν. Σκοτίζομαι, Tenebricor, Gl. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 378, D : Ἥλιος ἀνὰ μέρος λάμπων καὶ σκοτιζόμενος.] Apud Plut. [Mor. p. 1120, E] opp. φωτίζεσθαι et σκοτίζεσθαι. Et in Ep. ad Ephes. 4, [18] : Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, Quorum mens et intellectus obtenebratus s. tenebris obductus et obscuratus est. [Cum accus. Tzetz. Hist. 8, 929 : Χολῇ μελαίνῃ σκοτίζεσθαι τὰς φρένας. L. D. Hesych. v. Ἀμαυρούμενοι. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 300, B : Ὁ γὰρ δι' ἀλλοιώσεως λαμπρὸς γενόμενος δῆλον ὅτι ἐκ μέλανός τε καὶ ἐσκοτισμένου λαμπρόν τε καὶ χιονῶδες εἶδος μεταλαμβάνει.]

Σκότιος, [α, ον, et ὁ, ἡ, ap. Eur. Alc. 125 : Ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Ἅιδα τ' ἐπὶ πύλας· Joseph. A. J. 19, 7, 1 et Zonar. Annal. vol. 1, p. 280, B : Σκότιος εἱρκτή. Pro quo Eur. Bacch. 541 : Σκοτίαις ἐν εἱρκταῖς, nisi σκοτίοις scripserat,] idem cum superioribus σκοταῖος et σκότιος : ut σκοτία νύξ, Eur. [Hec. 68, Alc. 269. Eademque forma Phœn. 1484 : Σκοτίαν αἰῶνα· et Ion. l. infra cit. Bacch. 510 : Σκότιον εἰσορᾷ κνέφας· Phœn. 326 : Ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμείβομαι· 1541 : Σκοτίων ἐκ θαλάμων· Ion. 1238 : Χθονὸς σκοτίων μυχῶν. Apoll. Rh. 3, 1379 : Σκοτίοιο δι' ἠέρος· 4, 60 : Σκοτίῃ ἐνὶ νυκτί· et Arat. 977. Neoptolemus ap. Diod. 16, 92 : Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν. Democritus ap. Sext. Emp. p. 400 Fabr. τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων (κρίσιν) σκοτίην ὀνομάζει, dicitque : Γνώμης δὲ δύο εἰσὶν ἰδέαι, ἡ μὲν γνησίη, ἡ δὲ σκοτίη. Σκότια adv. Eurip. Phœn. 335 : Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σκότια κρύπτεται· 1747 : Ὃν σκότια γᾶ καλύψει.] Item σκότια μέλη ex Aristoph. [Av. 1389] ambiguum quo sensu. Et in Epigr. [Leonidæ Anthol. Pal. 6, 302, 1], σκότιοι μύες, Tenebricosi, Tenebras captantes. In Epigr. [Addæi ibid. 7, 51, 2], σκοτίη Κύπρις· pro quo Latini potius Furtiva Venus : delectantur autem fures tenebris. [Venerem Σκοτίαν in Ægypto cultam memorat Hesychius, Phæsti Cretæ, Etym. M. v. Κυθέρεια.] Et ap. Eur. [Tro. 44] σκότιον λέχος, itidem pro Furtivo concubitu : ut Virg. dicit Amor furtivus, ut Ovid. Joci furtivi. [Et 256, νυμφευτήρια· Ion. 860 : Πῶς δὲ σκοτίας ἀναφήνω εὐνάς.] Sic ap. Athen. 15, [p. 568, F] : Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα. Et ap. Homer. mater aliquem σκότιον parit, pro In tenebris et clam, utpote spurium et illegitimo coitu conceptum. Il. Z, 24 : Σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, ubi schol. ἐκ λαθραίας μίξεως, λάθρα γεγεννημένον, s. ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων. Pollux quoque [3, 21] σκότιον dici ait ὃν ἐγέννησέ τις λαθών, ἢ ἔτεκε λαθοῦσα : contra vero dici παρθενίαν, ὃν τις ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας, ἐποιήσατο. Eadem Hesych. habet, sed non sine mendo. Sic σκότιοι παῖδες ap. Eur. [Alc. 992, sec. schol., qui addit : Κρῆτες δὲ τοὺς ἀνήβους σκοτίους λέγουσι. Sed ap. Eur. dicuntur potius ad inferos rapti.] Legitur et σκοτίη γενέθλη ap. Apoll. [Rh. 1, 810. Et ap. Callim. in fr. ap. schol. Pind. Nem. 10, 1, de Hercule. Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, p. 14, A : Ἐκ νοθείας σκότιος παῖς. || Adv. Euagr. H. E. 4, 34, p. 414, 25 : Τὸν Συμεώνην σκοτίως αὐτῇ συμπλακῆναι. Hemst. Id. 3, 1, p. 333, 18 : Τὸ σκοτίως ταῦτα καὶ ἐν παραβύστῳ γίγνεσθαι. L. Dind.]

[Σκοτίος, ὁ, Scotius, n. viri. Schol. ad l. Hom. in Σκότιος adj. cit. : Τὸ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, et παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. Arcad. p. 40, 21.]

[Σκοτίοψις, Tenebrio. Theophan. a. 27 Copronymi, de Constantino Patr. Cp. : Ἀποστείλας ἐπισκόπους, λαβὼν τὸ ὠμοφόριον αὐτοῦ, ἀναθεμάτισεν αὐτὸν, καὶ ἐπονομάσαντες Σκοτίοψιν ἐξέωσαν αὐτὸν ὀπισθοφανῶς τῆς ἐκκλησίας. Ducang.]

[Σκοτισμὸς, ὁ, Obscuratio, Caligo. Cleomedes Cycl. 1, p. 49 : Ἐξισουμένων τῶν σκοτισμῶν τε καὶ φωτισμῶν τοῦ ἀέρος. Ptolem. Tetrab. 3, p. 116, C. L. Dind. Vertigo, Gl. Tenebrarum offusio, Jo. Chrys. Hom. 116, vol. 6, p. 943, 40 : Ὅπου οὐκ ἔνι καλλωπισμὸς, ἀλλὰ σκοτισμός. Seager. Schol. Lycophr. 1427; Eustath. Il. p. 849, 24, ὀμμάτων. Clem. Alex. p. 214. Kall. Hesychius v. Ἴλιγγος. Grammat. in *The philolog. Mus.* vol. 2, p. 112 : Θολισμὸν τοῦ λόγου, τοῦτ' ἐστὶ σκοτισμόν.]

[Σκοτίτας, ὁ, Scotitas. Pausan. 3, 10, 6 : Ἰοῦσι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν (in Laconia) ἐστιν ὁ τόπος οὗτος ἅπας δρυῶν πλήρης· τὸ δὲ ὄνομα τῷ χωρίῳ Σκοτίταν οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν Σκοτίτας, καὶ ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ δέκα μάλιστά που σταδίοις ἐκτραπομένοις ἱερὸν Σκοτίτα Διός. Ubi libri interdum Σκοτιτὰς vel —τᾶς. Male Steph. Byz. Σκότινα vel Σκοτινὰ et Ζεὺς Σκοτινᾶς, et in verbis Pausaniæ ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ Σκοτινὰ, quum etiam ap. Polyb. 16, 37, 3 sit : Ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκοτίταν προσαγορευομένοις τόποις. Id.]

[Σκοτίων, ωνος, ὁ, Scotion, n. viri ap. Alciphr. Ep. 3, 32.]

[Σκοτίως. V. Σκότιος.]

[Σκοτοδῑνιάω. Aristoph. Ach. 1221, Lamachus : Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος καὶ σκοτοδινιῶ. Dicæopolis : Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, καὶ σκοτοδινιῶ, In tenebris futuere gestio. Seager.]

Σκοτοδᾰσῠπυκνόθριξ, ῐχος, ὁ, ἡ, Nigrum, hirtum, spissumque capillitium habens : unde ap. Aristoph. σκοτοδασυπυκνότριχα. [Ach. 389]

Σκοτοδείνη, ἡ, ancillæ nom., ab Archedico [ap. Athen. 11, p. 467, E] inde dictæ, ὅτι Δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ. [Sequentia in Δεῖνος ponenda erant vol. 2, p. 952.] || Saltationis quoddam genus, Apolloph. ibid. : Δεῖνός τις δεινὸς, καὶ καλαθίσκος οὑτοσί. || Item ἅλως a Telesilla vocata est, Athen. l. c. || A Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτὴρ, ut ibid. ex Philetæ Atticis tradit Athen.

[Σκοτόδειπνος, ὁ, ἡ, Qui in tenebris epulatur. Hesych. v. Ζοφοδερκέας. V. Ζοφοδορπίας.]

Σκοτοδῑνέω, Vertigine tenebricosa laboro. [Med. Hippocr. p. 677, 3 : Ἢν σκοτοδινῆται καὶ χασμῆται. Pro σκορδινέηται, quod v.]

[Σκοτοδίνη, ἡ, i. q. σκοτόδινος. Hippocr. p. 12, 11, et Aret. p. 61, 55, ubi σκοτοδίνη, quod —δινίη vel —δινοι scribere licet. Atque etiam ap. Constant. Manass. Chron. 6460 : Ἐμέτους, σκοτοδίνας, est var. σκοτοδίνους. L. Dind.]

Σκοτοδινία, ἡ, Tenebricosa vertigo, i. q. σκοτόδινος. Erotian. [Cecia, Gl.] Utitur Plato [Leg. 10, p. 892, E : Μὴ σκοτοδινίαν ἰλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιήσῃ·] Soph. [p. 264, C : Ἔτι μείζων κατεχύθη σκ.] et Hippocr. [p. 144, A; 463, 3; 466, 35; ubi σκοτοδινίη, ut ap. Aret. p. 118, 24. Pollux 2, 41.]

[Σκοτοδινίασις, εως, ἡ, i. q. σκοτοδινία. Pollux 2, 41; 4, 184.]

Σκοτοδινιάω, i. q. σκοτοδινέω. [Aristoph. Ach. 1219, in Σκοτοδινιάω cit.] Et metaph. ap. Athen. 5, [p. 187, F] : Σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι. [Plato Theæt. p. 155, C : Ἐνίοτε ὡς ἀληθῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδινιῶ· Leg. 2, p. 663, B : Σκοτοδινιᾶν τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον πᾶσι παρέχει. Plutarch. Mor. p. 498, C. Creuzer. Liban. vol. 4, p. 142, 24. Hemst. Philostr. p. 87 fin. Valck. Philo vol. 2, p. 61, 26. L. D. Æsop. Fab. 39, p. 170. Seager. Σκοτοδινιάστης Michael Acominatus ap. Ellisen. *Mich. Acom. von Chonæ* (Gotting. 1846) p. 64. Osann. Pollux 4, 184, Hesychius.]

Σκοτόδινος, ὁ, Tenebricosa vertigo, Hippocr. [p. 1231 init.; 1249 p. med.; 109 extr.; 1288 p. m.; Aret. p. 12, 19; 14, 39.] Affectio cerebri ex duobus symptomatis composita, vertigine et tenebris; quum omnia circumagi et in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo ut æger visu privetur, Gorr. [Galen. Comm. ad aph. 17, l. 4 : Ἐπειδὰν ἅμα περιδονεῖσθαι δοκῇ τὰ βλεπόμενα ἥ τε διὰ τῆς ὄψεως αἴσθησις ἐξαίφνης ἀπόλλυται, δοκούντων αὐτῶν σκότος περικεχύσθαι. Γίγνεται δὲ τοῦτο τοῦ στόματος τῆς κοιλίας ὑπὸ μοχθηρῶν χυμῶν δακνομένου κτλ. Foes. Diocles medicus Epist. ad Antig. § 2. Boiss. Ap. Aret. p. 27, 41 : Ὀφθαλμοὶ τῇδε κἀκεῖσε σπασμώδεες ἔνδον εἰλῶνται σκοτοδίνως, scribendum videtur εἰλέονται σκοτοδίνῳ. L. D.]

[Σκοτοδότης, ὁ, Qui tenebras i. e. mortem affert. Const. Manass. Chron. 4459 : Ὑπνώττε μὲν ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ὕπνον σκοτοδότην.]

[Σκοτοειδής. V. Σκοτώδης.]

Σκοτόεις, εσσα, εν, idem q. σκοτώδης. Apoll. Arg. 2, [1106] : Σκοτόεις ζόφος, Caligo tenebrosa. Hesiod. [Op. 553] : Σκοτόεν νέφος, Tenebrosa nubes, ut Virg. Aer tenebrosus. [Nicander Th. 249 : Ἐν δὲ κάρῃ σκοτόεν βάρος ἵσταται· Al. 188 : Νύκτα σκοτόεσσαν. Orph. Arg. 519 : Σκοτόεσσαν ὁμίχλην· H. 70, 8. Secundus Anth. Pal. 9, 301, 3 : Μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω, de asino, qui capite velato lapidem molarem circumageret. Musæus 182 : Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην, Furtivam. « Σκοτόεσσα θεῶν πέρι δόξα, Empedocl. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 733, 24. » Hemst.]

[Σκοτοεργὸς, ὁ, ἡ, In tenebris operans. Manetho 1, 81 : Κλιβανέας σκοτοεργούς.]

[Σκότοι, οἱ, Scoti, gens Britanniæ. Epiphan. vol. 1, p. 703, D : Τῆς τε τῶν Σκόπτων καὶ Φράγγων ἄνω χώρας, et Σκόρτοι vol. 2, p. 117, D. Σκότοι et Σκότων Petav., qui annotat var. Σκώπτων. Sed Σκόττων scribendum aut Σκώτων, quum priorem producant Latini. L. Dind.]

Σκοτοιβόρος, ὁ, Dolosus, Subdolus; quasi Qui hostem in tenebris et clam devoret. Eustath. p. 1496 : Ὁ δὲ τοιοῦτος (sc. ὁ ὕπουλον ἦθος ἔχων καὶ τρόπους μὴ ὑγιαίνοντας), ὕπουλος καὶ σκοτομήδης ὑπὸ τῶν παλαιῶν σκώπτεται· καὶ χθόνιος, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφής· καὶ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. Ubi obiter nota Ὕπουλος, et Χθόνιος : item Σκοτομήδης. Apud Hesych. mutato accentu legitur, Σκοτοίβορον, συννεφὲς, σκοτεινὸν, Nubibus obductum, Tenebrosum. [Conf. Ὀλοίτροχος, Χοροίτυπος et alia de quibus Lobeck. ad Phryn. p. 648.]

Σκοτόμαινα, ἡ, Nox, Caligo nocturna. In [Etym. M., apud Zonaram s. in] Lex. meo vet. exp. νὺξ, quippe in qua μαίνεται καὶ ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια. [Pravam etymologiam notavit jam Eustath. infra cit.] Utitur Greg. Naz. pro Tenebræ, Caligo : ut quum ait, Τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν [vol. 1, p. 511, B, C; 474, B. Basil. vol. 3, p. 66, A : Κατηφής δέ τις ὄντως καὶ στυγνὴ σκοτόμαινα τὰς ἐκκλησίας ἐπέχει. Aristid. vol. 1, p. 259 (et 570; 2, p. 423). Eust. Od. p. 1769, 28, 31, quod observandum : Ἡ δὲ κωμῳδία καὶ σκώπτει διὰ τῆς τοιαύτης λέξεως τῷ ὅσαι σκοτόμαιναι ὅσοι κηλῖδες. In Aristoph. non exstat. Psellus De oper. dæm. p. 93. Hemst. Ephræm Syr. vol. 3, p. 406, A; Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. 11, B. L. Dind.] Et in Carm. [vol. 2, p. 76, C. Boiss.] : Ἡ δνοφερὴν σκοτόμαιναν ἑοῖς ἐπικείμενοι ὄσσοις. Suid. exp. σκότωσις : Hesych. Atticum esse dicit. Eustath. Doricum esse ait, et derivari a μὰν pro μὴν, ut idem sit cum σκοτομηνία. [Hegesipp. Anth. Pal. 13, 12, 1 : Ἐρρέτω ἦμαρ ἐκεῖνο καὶ οὐλομένη σκοτόμαινα. Orac. Sibyll. 5, p. 638. V. Σκοτομήνη.]

[Σκοτομαγέω, Hermes Pœmand. p. 8. Boiss.]

Σκοτομήδης, ὁ, Qui in tenebris consilia captat, i. e. Qui occulta et fraudulenta agitat consilia. Tales sunt Tenebriones Varroni, et Lucifugi. [V. Σκοτοιβόρος.]

[Σκοτομήνεια. V. Σκοτομήνη.]

Σκοτομήνη, ἡ, Tenebrosa s. Tenebricosa nox, Nox illunis. [Illunis, Gl. Photio s.] Suidæ νὺξ ἀσέληνος : Hesychio item βαρεῖα νὺξ ἡ ἀσέληνος. [Euseb. V. C. 1, 59. V. T. intt. locus Prov. 20, 20 etc. v. ap. Schleusner. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 587, D : Ὦ κακῆς σκοτομήνης. L. D. Basil. vol. 3, p. 243, D : Οἷον ἐν σκοτομήνῃ. Stephan. in Ἀνάφη : Ὑπὸ χειμῶνος τρυχωμένοις καὶ σκ. Hemst. Eustath. Opusc. p. 188, 13 : Ὡς ἐν σκοτομήνῃ πλανᾶσθαι. Theodor. Stud. p. 331, C : Ἐν σκοτομήνῃ τῆς αἱρέσεως.] Itidem Σκοτομηνία dicitur Nox illunis, qua luna non lucet. [Symm. Prov. 20, 20; Aq. Job. 3, 6.] Pro quo Σκοτομήνιος νὺξ dicit Hom. Od. Ξ, [457] : Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, Nox tenebris obductam s. tenebricosam lunam habens. Schol. [et lexicogrr.] exp. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπεσκότωται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. [Eustath. Opusc. p. 42, 69 : Νύκτα σκοτομήνιον. « Σκοτομήνη item vitæ quotidianæ inventum et præterea etiam Athenis forma vitium obtegente indutum est; σκοτόμαινα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixerunt, quo et Theologus sæpissime Or. 21, p. 393; 22, p. 418; 25, p. 473, et alii τῶν κοινῶν utuntur. Legitima forma gaudet σκοτομηνία Chrysipp. ap. schol. Ven. Hom. Il. Φ, 483, quod Alexandrini pariter cum illo usurpant, ut et ζοφομηνία, νεομηνία. Ita etiam homines elegantiores pro σκοτοδίνη, Nicet. Ann. 7, 5, p. 121, σκοτοδινία, pro γαστροκνήμη γαστροκνημία, et reliquis alia emendatiora substituerunt. » Lobeck. ad Phryn. p. 499. Σκοτομήνεια scriptum ap. Eust. ad l. Hom. In Actis SS. Martii vol. 2, p. 700, A, σκοτόμηνον. L. Dind.]

[Σκοτομηνία, Σκοτομήνιος. V. Σκοτομήνη.]

[Σκοτοποιέω, Caliginem facio. Schol. Ven. Hom. Il. Υ, 38.]

[Σκοτοποιία, ἡ, Obscuratio. Dionys. Areop. p. 25. Kall.]

[Σκοτοποιός, ὁ, ἡ, Tenebras faciens. Schol. Eur. Phœn. 952. Boiss. Theod. Bals. Cotel. Mon. vol. 3, p. 476, A : Φωτοποιὰ τὰ σκοτοποιά. L. Dind.]

Σκότος, ὁ, s. τὸ, Tenebræ, [Erebum, add. Gl.] Caligo. [Soph. El. 1494 : Τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον σκότου δεῖ; Trach. 596 : Ὡς σκότῳ κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ. Quæ tamen etiam ad signif. metaph. referre licet, de qua infra, ut Eur. Hipp. 192 : Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις. Ib. 419 : Οὐδὲ σκότον (noctis) φρίσσουσι.] Plut. Lyc. [c. 16] : Ἀθαμβῆ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, Tenebras non extimescentes. [Eur. Rhes. 571 : Κἂν σκότῳ.] Lucian. De calumn. : Ἐν σκότῳ πλανώμενοι. [Et c. 32.] Sic Idem in Hermotimo [c. 49] : Ἐν σκότῳ ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες. Rursum Plutarchus [Mor. p. 997, A] : Ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πιαίνουσιν· pro quo in Erotico [p. 750, C], dicit, Πιαίνοντες ὑπὸ σκότῳ· solent enim saginari in locis obscuris et tenebrosis. [Eadem cum præp. Æsch. Ag. 1030 : Νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει θυμαλγὴς (γλῶσσα). Et cum genit. Eur. Orest. 1458 : Ὑπὸ σκότου ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν· et cum accus. 1488 : Ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν.] Et Xen. Cyrop. 8, [7, c. 23] : Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται· quo modo et ap. Athen. 13, [p. 599, E] : Ἐξὸν σιωπᾶν, κἂν σκότῳ κρύπτειν τάδε, In tenebris occulere; solent enim arcana et secreta in locis obscuris abdi, ut latere possint. [Soph. El. 1396 : Ὁ Μαίας δὲ παῖς... δόλον σκότῳ κρύψας.] Rursum Xen. [Cyrop. 1, 6, 40] : Ἐν σκότει νέμεται, In obscuro et opaco loco. [Et 2, 1, 25 : Ὥσπερ οἱ ἐν σκότει ὄντες· Anab. 2, 2, 7 : Ἐπεὶ σκότος ἐγένετο· 4, 2, 4 : Μέχρι σκότος ἐγένετο· 4, 5, 17 :

Ἦν μὲν σκότος ἤδη.] Item Ælian. [ap. Suid.] : Διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Item σκότος ποιεῖν, pro quo Lat. potius Obducere tenebras : ut ap. Athen. lib. 6 conviva quidam convivatori apponenti panes nigrantes, dicit, Μὴ πολλοὺς παρατίθει, μὴ σκότος ποιήσῃς, Ne tenebras obducas et invehas. Sæpe de tenebris nocturnis. [Aristoph. Eccl. 288 : Ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον· 314 : Τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ· 375 : Ἐν τῷ σκότῳ... λαβών· Lys. 72 : Μόλις γὰρ ηὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον· Ach. 1169, etc.] Philostr. Ep. 53 : Τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος; Dem. : Ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους. Sic Xen. [Cyrop. 4, 2, 26] : Σκότους γενομένου. Plut. in Alexandro dicit etiam, Ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότους ἤδη, pro σκότους ἤδη γενομένου. Nec minus frequenter de tenebris infernalibus. [Pind. ap. Plut. Mor. p. 17, C : Ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί. Æsch. Pers. 223 : Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ· Eum. 71 : Κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός. Soph. Aj. 394 : Ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος· OEd. C. 40 : Θεαὶ ... Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι· 106 : Ἴθ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου· 1701 : Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος.] Eur. Hec. init. : Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών. [208 : Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον· Hipp. 837 : Τὸ κατὰ γᾶς κνέφας μετοικεῖν σκότῳ θανών· Hel. 62 : Γῆς σκότῳ κέκρυπται.] Sic Hom. Il. Ζ, [11] et Ν, [575] : Τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν· Υ, [471] : Τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν Θυμοῦ δευόμενον· Φ, [181] : Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Ἀσθμαίνοντ'· Il. Ε, [47], Ν, [672] et Π, [607] : Στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε· Od. Τ, [389] : Ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα. [Hic est Umbram versus, ex luce se avertens. Callim. Ep. 4, 1 : Τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν; — Τὸ σκότος· 14, 3 : Τί τὰ νέρθε; Πολὺς σκότος, ubi Plan. πολὺ, ut ap. Tull. Laur. ib. 17, 7 : Ἀΐδεω σκότον ἔκφυγον, id. σκότος. Aliter Æsch. Sept. 664 : Ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον οὔτ' ἐν τροφαῖσιν ... δίκη προσεῖδε· Eum. 665 : Οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη· Ag. 1641 : Ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται· Cho. 61 : Τοῖς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου, ubi tamen phrasi figurata dicitur, ut aliquoties in locis seqq. 285 : Ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρῦν· 319 : Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον· 536 : Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτῆρες ἐν δόμοισι· 817 : Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει· Suppl. 88 : Πάντα τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ. De cæco Soph. OEd. T. 419 : Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον, et 1273 : Ἐν σκότῳ, et 1313 : Σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον. Eur. Phœn. 377 : Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, σκότον δεδορκώς; 1534 : Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών. Et de mortuis aut moribundis ib. 1453 : Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος· Hipp. 1433 : Κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος. Theocr. 25, 260 : Περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἀμφω ἦλθε. De vita domestica Eur. Suppl. 1105 : Οὐχ ὡς τάχιστα σῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους σκότῳ τε δώσετε; De vultu celato Or. 468 : Τίνα σκότον λάβω προσώπῳ; || De colore s. umbra in pictura, ap. Eust. Il. p. 953, 51 : Σημείωσαι ὅτι κατὰ Παυσανίαν καὶ τὰς χρίσεις σκότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα, φησὶ, τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο. Quæ sunt etiam apud Hesychium, qui σκότους, et Suidam in Ἀπεσκοτωμένα. || I. q. σκότωμα infra, Caligo, Vertigo, ap. Hippocr. p. 1149, B : Καὶ αὐτοῦ σκότος κατεχύθη. Aristot. H. A. 7, 4 init. : Μετὰ τὰς συλλήψεις αἱ γυναῖκες βαρύνονται τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σκότοι πρὸ τῶν ὀμμάτων καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ γίγνονται πόνοι.] Metaphorice quoque usurpatur. [Pind. Ol. 1, 83 : Ἐν σκότῳ καθήμενος· Nem. 4, 40 : Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλινδεῖ· 7, 13 : Αἱ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.] Ap. Plut. [Mor. p. 783, A, in fr. Pindari], Πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον. [Altera forma id. ap. Stob. Fl. 109, 1 : Εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτη προστύχοι, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν, ubi σκότει sic emendavit Grotius, et ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 708, 25 : Κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι καθαρὸν ἁμέρας σέλας, unde repetierunt Eusebius et Theodoretus. Sed quum in ceteris ll. omnibus altera sit forma, probabile videtur apud recentes hos scriptores alteram ab ipsis vel librariis esse illatam. De utriusque formæ ap. Atticos usu v. sub finem. Soph. Ph. 578 : Τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;

A Clam. Ant. 494 : Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων· 692 : Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε, schol. λαθραίως. Eur. Phœn. 1214 : Κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ· Ion. 1522 : Ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον, et similiter alibi. Aristid. vol. 1, p. 87, 19 : Ὃ δέ φησιν Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου, σκότον εἶναι τεθνηκότος, τοῦτ' ἄξιον καὶ περὶ τούτου νῦν εἰπεῖν εἰς παιδείας λόγον. Theocr. 29, 8 : Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἔγω ἀμέραν, ὅκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.] Demosth. [p. 281, 1] : Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας. Id. [p. 611, 25 : Τοσαύτην κωφότητα καὶ τοσοῦτο σκότος παρ' ὑμῶν ἀπαντᾶν· 1396, 18] : Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ γέγονε· quo sensu Cic. dicit Jacere in tenebris. Et Lucian. ἐν σκότει εἶναι, Versari in tenebris, pro Ignorari. At Xen. Cyrop. 4, [6, 4] : Ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, Sub tenebris invidiam continuit, i. e. Clam. [Palladas Anth. Pal. 11, 287, 2 : Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν λύχνους ἀνάψας ἑσπέρας σκότος βλέπει.]
B Qui vero Prienæ diceretur ὁ παρὰ τῇ δρυῒ σκότος, vide ap. Plut. Quæst. Gr. [p. 296, A. Theodoretus sive Suidas : Σκότος, αἱ θλίψεις· φῶς δὲ ἡ τούτων ἀπαλλαγή, addito Psalm. 17, 29 : Φωτιεῖς τὸ σκότος μου. Alia similia exx. S. S., ubi modo de inscitia et errore, modo de infortuniis, v. ap. Schleusner. || De forma masc. et neutra Eust. Il. p. 520, 20 : Τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ ἀέρος (σκότος) καὶ αὐτὸ (ut τὸ ἐπὶ θανάτου) τὰ μὲν πολλὰ (et τὰ πλείω p. 1869, 48) οἱ παλαιοὶ ἀρσενικῶς προάγουσι(ν)· ἔστι δὲ ὅτε καὶ κατὰ γένος οὐδέτερον· 953, 50 : Ὁ σκ. ἀρσενικῶς οἶδεν ὁ Ὅμ., εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον διφορεῖται· sed Ælium Dionysium Atticis tribuere ὁ σκ. annotat p. 1390, 56. Photius : Σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας. Sed ap. Aristoph. nusquam aliter quam masculina forma, quæ apud Archedicum Athenæi 11, p. 467, F, in libro epit. supra versum in σκότει mutata. Ap. Tragicos nulla est fides formæ neutrius, sublatæ jam in fr. Æschyli Ætn. ap. Macrob. Sat. 5, 19, ubi ἐκ σκότους τόδ' ἐς φάος· Eur. Iph. T. 1026 : Σκότος λαβόντες· Herc. F. 563 : Τοῦ κάτω σκότους φίλας
C ἀμοιβάς· 1159 : Ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος. In fr. Meleagri autem ap. Stob. Fl. 119, 9 : Τερπνὸν τὸ φῶς μοι τόδ', ὑπὸ γῆν δ' Ἅδου σκότος οὐδ' εἰς ὄνειρον οὐδ' εἰς ἀνθρώπους μολεῖν. Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν, ubi Valck. τὸ δ' ὑπὸ γῆν Ἅδου σκότος, facilis est correctio τὸν ... σκότον, quomodocunque cetera constituuntur, neque αὐτὸ tuetur genus neutrum, quod si non ad μολεῖν refertur, αὐτὸν scribendum. In altero vero ejusd. fab. fragm. ab Etym. M. v. Φῷ citato : Τὸ μὲν ἐν φῷ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακὸν, recte Sylburg. τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ, male Valck. κάτω, quum deberet κατὰ σκότον, cui contrarium ἐν φῷ. Ceterum sæpe illatum etiam alibi genus neutrum, ut Hec. 1, ubi schol. : Γράφεται καὶ τὸ σκότος οὐδετέρως καὶ ὁ σκότος, καὶ τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοὶ, τῷ δ' ἀρσενικῷ οἱ Ἀττικοί. Quod repetit Moschopulus. Minus recte Mœris p. 354 : Σκότος οὐδετέρως Ἀττικοὶ, σκοτία Ἕλληνες, omisso masc., quod addit Thomas p. 800. Eo utitur Thuc. 2, 4 : Ἐν σκότῳ, ubi unus σκότει, ut 3, 23 : Ἐκ τοῦ σκότους. Xen. Anab. 2, 5, 7 : Εἰς ποῖον
D ἂν σκότος ἀποδραίη· 9 : Πᾶσα μὲν διὰ σκότους ἡ ὁδός. Plato Crat. p. 418, C : Ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο· Reip. 7, p. 516, E : Σκότους ἀνάπλεως· 518, A : Ἐκ σκότους (al. —ου) εἰς φῶς· Leg. 9, p. 864, C : Μετὰ σκότους καὶ ἀπάτης· (Reip. 5, p. 461, B; 8, p. 548, A : Ὑπὸ σκότου·) Phæd. p. 99, B : Ἐν σκότει· (Reip. 6, p. 508, D : Τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον· 7, p. 517, D : Τῷ παρόντι σκότῳ·) Reip. 7, p. 518, A : Ἐκ φωτὸς εἰς σκότος· Leg. 2, p. 663, B : Τὸ σκότος ἀφελών· 7, p. 788, C : Κατά τι σκότος· 9, p. 875, C : Σκότος ἀπεργαζομένη· (8, p. 837, A : Σκότον ἀπεργάζεται· Phædr. p. 256, D : Εἰς σκότον). Demosth. p. 1302, 1 : Σκότος ἤδη εἶναι. Aristot. De anima 2, 7 init. : Φῶς δέ ἐστιν ἡ τούτου ἐνέργεια τοῦ διαφανοῦς ᾗ διαφανές· δυνάμει δὲ ἐν ᾧ τοῦτ' ἐστὶ καὶ τὸ σκότος· et paulo post : Δοκεῖ δὲ τὸ φῶς ἐναντίον εἶναι τῷ σκότει. Sed Lycophr., qui alibi semper dixit σκότῳ, mirum si 385 Λαμπτῆρα φαίνῃ τὸν ποδηγέτην σκότους σίντης maluerit quam quod pauciores præbent σκότου. L. Dind.]

[Σκοτουλᾶτος, Scutulatus. Arrian. P. m. Erythr. p.

155 Bl. : Φορτία ▩ εἰς αὐτὴν προχωρεῖ, πορφύρα διάφορος A καὶ χυδαία καὶ ἱματισμὸς Ἀραβικὸς χειριδωτός ὅ τε ἁπλοῦς καὶ ὁ κοινὸς καὶ σκουτουλᾶτος, διάχρυσος. V. Gloss. med. Lat. in Scutula, et infra in Σκούτλωσις. Ducang. Jo. Laur. De magistr. 1, 10, p. 24 : Σκοῦτον οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὸ ἰσχυρὸν ἅμα καὶ ἰσχνὸν, ὅπερ Ἕλληνες στιπτὸν ὀνομάζουσιν ἀντὶ τοῦ στιβαρόν.... Ταύτῃ καὶ σκουτλᾶτα τὰ ἰσχνά τε καὶ στυγνὰ (l. στεγνὰ) καὶ κοῦφα τῶν ἐσθημάτων καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. L. Dind.]

[Σκότουμιν, locum Thraciæ, ubi mortua Placilla, memorat Gregor. Nyss. vol. 3, p. 527, C : Ὦ χωρίον ἐν ᾧ τὸ πάθος ἐγένετο διὰ τὸ πάθος τῇ σκοτομήνῃ ἐπώνυμον· ἀκούω γὰρ κατὰ τὴν πάτριον αὐτῶν γλῶσσαν Σκότουμιν τὸν τόπον ἐπονομάζεσθαι· ἐκεῖ ἐσκοτίσθη ὁ λύχνος κτλ. L. Dindorf.]

[Σκοτοῦσσα, ἡ, Scotussa. Πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας. Καὶ πληθυντικῶς Σκοτοῦσσαι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος καὶ Σκοτουσσαία, Steph. Byz. Gent. Xen. H. Gr. 4, 3, 3, Ages. 2, 2, ubi simplex σ correxi ex libris. Duplex est etiam in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, n. 1936, 23. Urbem memorat Polyb. 10, B 42, 3; 18, 3, 3. Strab. 7, p. 329; 9, p. 441, Pausan. 6, 5, 2, et ubi Σκοτόεσσα est in versu 7, 27, 6, quo refellitur accentus non infrequens in libris Σκότουσσα.]

[Σκοτοφορέω, Caliginem fero. Eustath. Opusc. p. 236, 53 : Οὗπερ (φωτὸς) ὁ πέλας γενόμενος οὐκ ἔσθ' ὅπως ἐν σκότῳ μένει οὐδὲ σκοτοφορεῖ, κἂν ὁ πάντων εἴη μελάντατος.]

[Σκοτοφόρος, ὁ, ἡ, Caliginem ferens. Eustath. Opusc. p. 174, 68 : Ὁ σκοτοφόρος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν προφῆται.]

[Σκοτόφρων, ονος, ὁ, ἡ. Glossar. Lycophronis v. 1, p. 9 Bachm. : Λυκόφρονος· ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Σκοτόφρονος· σκοτεινὸν γὰρ ποίημα. Boiss.]

Σκοτόω, Obscuro, Tenebras obduco s. induco. Soph. [Aj. 85] : Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, Oculis caliginem offundam, i. e. Faciam ut ne videat. [Philo De 7 mirac. c. 2, p. 8, 25 : Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς στάσις σκοτοῖ τὰς ὄψεις. Epiphan. vol. 1, p. 432, B : Τὸν ἑαυτῶν νοῦν σκοτώσαντες.] Pass. Σκοτοῦμαι, Tenebræ mihi offunduntur [Verticinor, Tenebresco, Gl.] : peculiariter autem, Vertigine corripior simul et visus hebetudine. C [Hippocr. p. 1154, 5 : Τότε μὲν ἐσκοτώθη. Plato Prot. p. 339, E : Ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα· Theæt. p. 209, E : Πάνυ γενναίως ἔοικεν ἐσκοτωμένῳ· Reip. 7, p. 518, A : Πότερον ἐκ φανοτέρου βίου ἥκουσα ὑπὸ ἀηθείας ἐσκότωται· 6, p. 506, A : Περὶ τὸ τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν. Theophr. fr. 8 De lass. 7 : Οἱ τοὺς τροχοὺς θεωροῦντες σκοτοῦνται. Polyb. 10, 13, 8 : Ἐσκοτοῦντο διὰ τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν.] Plut. De frat. am. [p. 489, F] : Ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν, ἔδοξε τεθνάναι, de Eumene saxis prostrato. Sic ap. Eund. De fort. Alex. : Ἡ συνέχει αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν σκοτωθέντος, plaga sc. s. ictus. [Palladas Anth. Pal. 10, 96, 6 : Τῇ πλάνῃ σκοτούμενος. Geopon. 13, 1, 5 : Σκοτοῦνται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς, Vertigine afficiuntur. Apollodor. 3, 11, 2, 5 : Πίπτει σκοτωθείς. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 565, B : Ἔκπληξιν ἐμποιεῖ τοῖς σκοτουμένοις λογισμοῖς· vol. 3, p. 614, A : Ὑπὸ τοῦ δαίμονος τὸν νοῦν σκοτωθείς. ‖ Ap. Byzantinos, Occido, ut ap. Nicetam Man. 6, 4 : Οἱ τοῦτον σκοτώσαντες Πέρσαι· cod. al. ἀπεκτονότες· Isaac. 2, D 1 : Πλείστους μὲν σκοτῶσαι, οὐκ ἐλάττους δὲ συνειληφέναι, cod. al. ἀποκτεῖναι. Nomocan. Cotel. n. 278 : Ἐὰν σκοτωθῇ ὁ εἷς· n. 482 : Εἴ τις ... τὸν βοῦν σκοτώσει, etc. Syntipas Ms. : Θεωρεῖ τὸν ὄφιν σκοτούμενον. Et Σκότωμα, Cædes, Nomocan. cit. n. 485 : Χωρὶς σκοτώματος. Ex Ducang. Gl. Verbo utitur Panaret. Chron. Trapez. p. 366, 22.]

[Σκόττοι. V. Σκότοι.]

Σκοτώδης, ὁ, ἡ, Tenebrosus, Tenebricosus [Gl. « Plato Phæd. p. 81, B : Τὸ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές· Reip. 7, p. 518, C : Πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους· Crat. p. 412, B : Σκοτωδέστερον τοῦτο καὶ ξενικώτερον· Reip. 5, p. 478, C, 479, C, σκοτωδέστερα· Leg. 12, p. 952, A. » Ast. Σκοτώδεες dicuntur Hippocrati Qui tenebricosa vertigine vexantur et quibus tenebricosæ caligines circum oculos obversantur, p. 72, G, ubi Galen. σκοτώδεας exponit τοὺς ἐν ταῖς κινήσεσι σκοτουμένους, et σκοτώδεες iidem esse videntur qui σκοτωματικοὶ auctori Definitt. med. p. 398, 4. Σκοτώδεα, Tenebricosæ vertigines, p. 172, B : Τὰ σκ. ἐξ ἀρχῆς αἱμόρροια ῥινὸς λύει· 172, G : Ἐξ αἱμορροΐδος ὅσον ἐπιφανείσης σκοτώδεα ἐλθόντα. At p. 948, H : Τὰ σκ. περὶ τὰς ὄψιας, Tenebricosas oculorum caligines in febre ardente significant, ἀμβλυωσμοὺς alibi dixit Hipp., Offusas oculis tenebras, Celsus 2, 7. Foes. Aret. p. 54, 7 : Σκοτώδεες ἀμαυροὶ τὰς ὄψιας· 118, 50 : Ὁκόσα βιαιότερα ἐς τοὺς σκοτώδεας, τάδε χρὴ πρήσσειν. Pollux 1, 113, ἀήρ· 5, 109, χωρίον.] Plut. [Mor. p. 764, D], de terra : Ἀδρανὴς καθ' ἑαυτὴν καὶ σκοτώδης, ἡλίου μὴ προσλάμποντος. [‖ Forma Σκοτοειδὴς Hesych. v. Ζοφοειδές. V. etiam Σκιοειδής.]

[Σκοτωδία, ἡ, i. q. σκότος. Theol. arithm. p. 6 : Ἀλαμπία τε καὶ σκοτωδία, et ap. Phot. Bibl. p. 143, 28.]

Σκότωμα, τό, Vertigo, Inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, a quo omnia circumagi videntur : ex pro primum acies oculorum hebescit, aures tinniunt, auditus gravis est : deinde aucto morbo vertigines et scotodiniæ prehendunt, ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, magnam esse huic affectioni cum epilepsia cognationem, facilemque in eam transitum. Quum autem sint hujus affectionis duo præcipua symptomata, tenebræ oculis obversantes, et omnium rerum apparens quædam circumactio, advertendum est, ab hoc Græcos, ab illo Latinos ei nomen indidisse. Aret. De morb. diut. 1, 3 : Ἢν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ, καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται, καὶ ὦτα βομβέῃ, ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος. [Id. p. 120, 12 : Σκοτώματα ποιέουσι.] Vide etiam Galen. De locc. aff. 3, 8, et Comm. 17 in l. 4 Aphor. et Ægin. 3, 12 : item Aet. 6, 7. Plutarch. de lignis oleaginis et lolio, Symp. 3 [p. 647, D] : Αἱ ὑπὸ τούτων ἀναθυμιάσεις καρηβαρίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομένοις ἐμποιοῦσι. Sunt qui Plinium dicant σκότωμα vocare Vertiginem, Vertiginem oculorum, Tenebras, Obscuritates oculorum. [Polyb. 5, 56, 7 : Σκοτωμάτων τινῶν ἐπιπεπτωκότων τῷ βασιλεῖ. ‖ De cæde s. strage dictum v. in Σκοτόω.]

Σκοτωματικός, ή, όν, Vertiginosus : σκ. πάθος, Alex. Aphr. Probl. 2, [71] et ap. Galen. De locc. aff. [3, 8], quo sc. σκοτοῦνται ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοί ποτε ἐν κύκλῳ περιστραφῶσι· κἂν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται· κἂν τροχὸν, ἤ τι τοιοῦτο περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς. Qui autem morbo illo corripiuntur, σκοτωματικοὶ appellantur : quibus sc. παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι : ut auctor Defin. med. docet. Latini appellant Vertiginosus. Utitur Diosc. 2, 78, ubi dicit lac esse ἄθετον σκοτωματικοῖς, ἐπιληπτικοῖς. Marc. Emp. dicit Quibus tenebræ in oculis cum vertigine obversantur. Item Σκοτωματικὸς dicitur Qui vertigines facit : ut Dioscor. 5, [43] de vino resinato, Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοί· unde Plin., Capitis dolores et vertigines facit. [Phot. Bibl. cod. 218, p. 175, 36, πάθος. Wakef.]

Σκότωσις, εως, ἡ, i. q. σκότωμα, i. e. Vertigo : alii, Tenebricosa lucis obscuritas, interpretantur in loco Galeni paulo ante cit. in Σκοτωματικός. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 283, D : Οἱ δὲ τῇ ταραχῇ ταύτῃ καὶ τῷ σάλῳ τῶν κυμάτων ἐγκυματισθέντες ἔκφρονες ὑπὸ σκοτώσεως γίνονται, καθάπερ ὑπὸ μέθης τῆς κατὰ τὸν τοιοῦτον πλοῦν ἀηδίας καρηβαρήσαντες. Eust. Op. p. 274, 78; 275, 1, ubi tamen etiam de Obscuratione capere licet. L. D.] Alioqui significat Obscuratio. Plut. [Mor. p. 414, D] : Οὕτω μαντικῶν οἶμαι δυνάμεων σκοτώσεις ἑτέρας καὶ ἀναιρέσεις εἶναι, Sic fatidicas ipsas potestates arbitror aliunde obscurari et extingui, Turn. [Hesych. v. Μέθη. Wakef.]

[Σκοῦβα. V. Σκύβα.]

[Σκούβουλον, Solanum hortense ap. Interpol. Dioscor. c. 653. Ducang.]

[Σκουπηνοί, Σκοῦποι. V. Σκόποι.]

[Σκουτάνας, ὁ, Scutanas, fl. prope Mutinam Italiæ, ap. Strab. 5, p. 218. Ubi v. annot.]

[Σκούτλωσις, εως, ἡ, Scutulatio, vestis prætextura, instita, ornatura in ima vestis parte. Hero in Isagog. Περὶ εὐθυμετρικῶν : Εὐθυμετρικὸν μὲν οὖν ἐστιν πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν ταῖς σκουτλώσεσιν οἱ στροφίολοι καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτια καὶ

ὅσα πρὸς μῆκος μόνον μετρεῖται. V. Σκοτουλᾶτος. Ducang.]

[Σκριβλίτης, ὁ, Scriblita, Placentæ genus ex caseo. Chrysippus Tyan. ap. Athen. 14, p. 647, D. ῑ]

[Σκίδα, λάχανον ἢ λαψάνη· τινὲς δὲ σκοῦδα, Hesychius. Σκύβαλις, quod v., confert Albert.]

[Σκυβαλεύω, i. q. σκυβαλίζω. Schol. Luciani Necyom. c. 17 : Τὰ τῶν βασιλέων ὀστᾶ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα. Al. ἐσκυβαλευμένα.]

Σκυβαλίζω, Rejicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. Unde redditur generaliter Vilipendo, Contemno, Aspernor; item Rejicio. [Rutilo, Gl.] Itidemque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, etc. [Pseudo-Chrys. Serm. 167, vol. 5, p. 993, 41 : Ἐκ τοῦ σίτου τὰ ζιζάνια ὑμεῖς σκυβαλίσαντες ἐρρίψατε. Seager. Dionys. Hal. vol. 5, p. 446, 14 : Ἑταίρα πάσης ἀξιοῖ τῆς οὐσίας ἄρχειν σκυβαλίζουσα καὶ δεδιττομένη τὴν ἑτέραν. Pass. Pempelius Stob. Fl. vol. 3, p. 124, ubi contraria sunt λαμπρυνόμενα et σκ. Sir. 26, 22 : Ἄνδρες συνετοί, ἐὰν σκυβαλισθῶσιν. V. Σκυβαλεύω. Theodor. Stud. p. 258, A. Retulerunt etiam Hesych. et Photius s. Suidas.]

Σκυβαλικός, ή, όν, adj. ab nomine Σκύβαλον : ut σκυβαλικὸν ἀργύριον Timocreonti poetæ, ap. Plut. Themist. [c. 21], Argentum excrementivum et vile : quod sc. ex terræ sordibus conflatur. VV. LL.

Σκυβάλισμα, τὸ, est Ea ipsa res quam rejicimus s. abjicimus : ut σκυβάλισμα τραπέζης ap. Phocyl. [144] : Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης.

Σκυβαλισμός, ὁ, Rejectio alicujus rei quam vilipendimus. [Polyb. 30, 17, 12 : Μεγάλου γὰρ ὑπὸ τῶν Γαλατῶν ἐπικρεμαμένου κινδύνου τῇ βασιλείᾳ προφανὲς ἦν ὅτι διὰ τὸν σκυβαλισμὸν τοῦτον οἱ μὲν τοῦ βασιλέως σύμμαχοι ταπεινωθήσονται. Hesychio ἐκφαύλισμα καὶ τὸ ἀδόκιμον ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων τῶν ἀχύρων.]

Σκύβαλον, τὸ, Stercus, Fimus [Gl.]. Alex. Probl. sect. 1, [18] de senibus tremulis loquens : Διὰ τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν δυνάμεων, ἀπροαιρέτως ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ οὖρον, ubi ἐξιᾶσι σκύβαλον redditur Cacant. [Κόπρος Hesychio.] Idem significat ap. Suid. hoc in loco, Κλυστῆρα προσθέμενος, ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα. Idem [s. Etymol. M.] σκύβαλον quasi κυσίβαλον dictum esse tradit; atque ita diceretur proprie de Eo quod canibus projectum est. Quidam volunt esse Stercus durius et quasi in nucleos divisum. Apud Paul. Ep. ad Phil. 3, [8] σκύβαλα vetus quoque Interpres vertit Stercora : Καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω· quod Greg. de Cypriano itidem dixit, Πάντα ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Interdum vero σκύβαλον de Re qualibet vili et quæ abjicitur : unde Charis. vertit Quisquiliæ, [Minutia, add. Gl.]. Denique σκύβαλον, Rejicula quæque, Frumenti purgamentum, (quod Acus Latinis dicitur,) Reliquiæ, Putamen, Ramentum, in VV. LL. Quibus addit, Excrementum et [Gl.] Retrimentum. [De cancri testa Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 89, 6 : Σάρκα μὲν ἔμπυρον (cancri) αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα θείς, αὐτὸ δέ σοι (Priapo) τοῦτο πόρε σκύβαλον. De coenæ reliquiis Leonid. Al. 6, 302, 6 : Οὐδ' ἀποδειπνιδίου γευσάμενος σκυβάλου. Aristo Anth. Pal. ib. 303, 4 : Δεῖπνον ὀψιὸν ἀπὸ σκυβάλων et similiter anon. 3, 375, 4, ἡμιδαὲς σκύβαλον, de uvæ reliquiis. Hegesipp. 7, 276, 2 : Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀνηνέγκαντο σαγηνεῖς ἄνδρα, πολύκλαυστον ναυτιλίης σκύβαλον. Philippus Thes. 7, 382, 2 : Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα νέκυν τρηχεῖα θάλασσα σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον. Ib. anon. 12, 107, 4 : Μύρτον ἑῶλον ἐρρίφθω ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις. Et Anth. Plan. 281, 2 : Τόπος σκυβάλων, χῶρος ἀποκρίσιος. Aret. p. 44, 50 : Σκύβαλα λευκὰ καὶ ἀργιλώδεα· 60, 20 : Ὡς ἀπὸ σκυβάλων ἡ ὀσμή. Σκύβαλα πυρῶν Etym. in Ἀποβράσαι, sc. τῶν ἀχύρων v. in Σκυβαλισμός. Cyrill. Lex. Ms. Brem. ap. Biel. : Σκύβαλα τὰ τῆς καλάμης γόνατα ἃ παχύτερα τούτων (—ῶν?) τῶν ἀχύρων εἰσὶν καὶ παντελῶς ἄχρηστα.] Apud Diosc. autem σκύβαλον est Fæx et crassamentum quod ἐν ἠθμῷ remanet, i. e. in colo, ut 5, 77 : Τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, Omne crassamentum in linteo remanebit, Ruell.; at Marc. Quod inutile et durum. [Omnium diligentissime de multiplici ac vario hujus vocabuli ap. Græcos usu egit Gataker. Advers. Misc. c. 43 in Opp. critt. p. 868, cum quo conf. Le Moyne Obss. ad Varia Sacra p. 581, Schwarz.

A ad Olear. De stylo N. T. p. 172 et in Commentt. critt. ling. Gr. p. 1218, Wetsten. N. T. 2, p. 275, Wolf. Cur. philoll. in N. T. 3, p. 240. Schleusn. Lex. N. T. ῠᾰ]

Σκυβαλώδης, ὁ, ἡ, Fæculentus : ut σκύβαλον pro Fæce et crassamento poni dictum modo fuit : τὸ σκυβαλῶδες a Bud. redditur etiam Retrimentitium : item Fæx : ap. Dionys. Areop. in scholio, Καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες. [Const. Manass. Chron. 1979, τόπους. Suid. v. Ἑραία. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 15, B : Τὰ βαρύτατα καὶ σκυβαλώδη κάτω νενευκέναι. Meletius in Cram. An. vol. 3, p. 38, 3 : Τὴν σκυβαλώδη τῆς τροφῆς ὑποστάθμην. L. Dind.]

[Σκυβελίτης οἶνος, Vinum sponte distillans, in cod. Reg. 2216, fol. 28 : Ὁ σκυβελίτης οἶνος ὁ αὐτομάτως ἀποστάζων ἐκ τῆς πατηθείσης σταφυλῆς καὶ τὸν οἶνον ἀποβαλλούσης. Ita etiam Galenus l. 6 De curandi rat. p. 98. Aetius l. 9, c. 24 et Aret. 1 Chron., c. 5, 181 (p. 110, 40, ubi σκυβαλίτης, 126, 20, ubi σκυβελλίτη, fere ut in Matthæi Medicis p. 335). Ducang.]

B [Σκύδρος, χωρίον Μακεδονικόν, ὡς Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν Σκύδριος, Steph. Byz.]

[Σκυδάζω. V. Σκυδμαίνω.]

Σκυδίζω, Calcitro, Hesych. [V. Σκινθίζω.]

[Σκυδίσης, ὁ, Scydises, mons Asiæ, pars Tauri. Strab. 11, p. 497, 527; 12, p. 548.]

Σκύδμαινος, Hesych. exp. σκυθρωπός, Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum præ se ferens. [De forma dubitat Lobeck. Technolog. p. 279. Analogia enim postulat —ανος.]

Σκυδμαίνω, i. q. σκύζομαι, Irascor. Unde ap. Hesych. σκυδμαίνειν, ὀργίζεσθαι, νεμεσᾶν. Hom. Il. Ω, [592] : Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, Ne mihi succenseas, Patrocle. Sunt qui de leonibus proprie dictum velint, ob catulos surreptos ira concitatis : ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μαίνειν : quod valde remotum est. [Zonaras s. Etym. M.] Hesych. σκυδμαίνειν exp. etiam σκυθρωπάζειν, Tetrico esse vultu et tristi. [V. Σκυλμαίνω. Schol. Vict. ad l. Hom. : Τοῦτο σκυδάζειν Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Αἴαντι. Quod κυδάζειν scribitur ap. illum et alios omnes,

C etsi ejusdem hæc videntur stirpis.]

Σκύδνος, Convitium, Ira, Tristitia, VV. LL. [V. Σκυσμός.]

[Σκύδρα, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Σκυδραῖος, Steph. Byz.]

Σκύζα, ἡ, Catulitio, Libido et appetitus coitus. Philetas [vel potius Philemon] ap. Hesych. : Παύσω σε τῆς σκύζης. Plin. 16, 25 : Catulitionem rustici vocant gestiente natura semina accipere.

[Σκυζάω. V. Σκύζω.]

Σκύζω, Ad iram concito, Iram moveo, Ad iram provoco, Irrito, i. q. ὀργίζω. [Hesychius : Σκύζει, λυπεῖ, (Σκύζεται, inserit Albert.) ὀργίζεται.] Pass. Σκύζομαι, Ad iram provocor, Irritor; vel etiam Irascor : unde ap. Hesych. Σκυζομένη, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Quo sensu Hom. utitur : ut Il. Δ, [23] et Θ, [460] : Οὐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διῒ πατρί· χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Sic Ω, [113] : Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Irasci ei deos. Verba Jovis Mercurium ad Achillem mittentis. Ubi nota synony-

D ma, σκύζεσθαι et χολοῦσθαι, i. e. ὀργίζεσθαι. Sic Od. Ψ, [209] : Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ. Utitur et alibi. [Il. Θ, 483 : Οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω· Ω, 134 : Σκυζομένῳ περ.] Hesych. σκύζει non active solum exp. λυπεῖ, sed etiam passive s. neutraliter ὀργίζεται. [Schol. Theocr. 16, 8 : Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι· 25, 245.] || Idem Hesych. σκύζουσιν exp. ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται ὥσπερ κύνες, Admurmurant. Sic Plut. [Mor. p. 773, C] : Τῆς κυνὸς σκυζομένης [edd. κνυζομένης sine var. præter Paris., quæ κνυζωμένης] καὶ πολλάκις μὲν προστρεχούσης πρὸς αὐτόν, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ φρέαρ ἐπανιούσης, Polit. vertit, Admurmurante catella. [Gl. : Σκύζει, Gannit. V. sequens Σκυζάω.] Pollux vero 5, c. 13 [§ 86], ubi animantium voces exprimit, σκύζειν esse dicit τὸ καθεύδοντας ὑποφθέγγεσθαι. Ubi tamen perperam scribitur Σκυζᾶν : sicut vicissim ap. Aristot. H. A. 6, 18 [med.] de equabus, Οὐροῦσι δὲ πολλάκις, ὅταν σκύζωσι, perperam [plerique, ut perhibet Bekker.] itidem pro σκυζῶσι, i. e. Equiunt, s. marem appetunt. Nam σκυζᾶν significat Catulire [Σκυζᾷ Canit, Gl. Pro

Gannit. V. Σκύζω] : diciturque de catella catellum appetente, ut equire de equa equum appetente, taurire de vacca appetente taurum : quod in bobus Græci ταυριᾷν dicunt, in suibus καπριᾷν : generaliter autem, ὀργᾷν. Aristot. l. c. : Περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτον πάθος καλεῖται σκυζᾷν, sc. τὸ ἔχειν ὁρμητικῶς πρὸς τὴν ὀχείαν. Varro 2, 9 : Principium admittendi faciunt veris principio ; tunc enim dicuntur catulire, i. e. ostendere se velle maritari. Sed et de aliis animantibus dicitur, ut ibid. de equabus, ὅταν σκυζῶσι. Sic ap. Suidam, de camelo : Κύει μῆνας δέκα, τῷ δὲ ἑνδεκάτῳ τίκτει· καὶ πάλιν διαλιποῦσα ἐνιαυτὸν, σκυζᾷ· ubi ipse exp. ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμᾷ. Et Plaut. similiter, Quum meam uxorem vidi catulientem. [Non est quod Polluci inferatur σκύζειν, etiamsi recte habet σκύζουσιν ap. Hesychium, pro quo etiam σκυζῶσιν fert ordo. Nam duplicem verbi formam significatione aut eadem aut simillima usurpatam præter Gl. tuetur etiam analogia formarum κνυζάομαι et κνύζω, quæ eadem Ganniendi signif. ponit Pollux in Κνυζάω cit., quanquam ibi quoque Salmas. κνυζώσας pro κνυζούσας, quod si sit a κνύζω, vicissim defendi poterit forma σκύζω. Aristoteli vero recte exemptum σκύζωσι. De hominibus Phryn. Bekk. p. 12, 15 : Ἀνασκυζᾷν καὶ σκυζᾷν· σκυζᾷν μέν ἐστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀργᾷν καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾷν σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων κτλ.]

[Σκυθάριον, τό. Schol. Theocr. 2, 88 : Θάψος ἐστὶ ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν Σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. Ducang. Hesychius : Σκυθικὸν ξύλον, τὴν διάπυρον, ἔνιοι τὴν θαψίαν. Ubi τὸ δ. Salmasius. V. Σκυθικὸν in Σκυθικός.]

[Σκυθάρχης, ου, ὁ, Scytharum princeps. Const. Manass. Chron. 5889. Boiss.]

[Σκύθη. V. Σκύθης.]

[Σκυθηνοὶ, οἱ, ap. Steph. Byz. : Σκυθηνοὶ, ἔθνος οὐ πόρρω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν Ἀναβάσεως δ' (7, 18; 8, 1, ubi Σκυθινοί). Ap. Diod. 14, 29, Σκουτίνων.]

Σκύθης, ου, ὁ, Scytha, Qui est ex Scythia. Accipitur autem et pro Ferro, teste Steph. Byz. : unde ἀποσκυθίσαι est τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. [At vitiose et perabsurde vulgo ap. Steph. Byz. scribitur, Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος, quum nude Καὶ Σκύθης σίδηρος apposuisset, ubi Σκύθης idem valet ac Σκυθικὸς, Scythicum ferrum, et respicitur Æsch. Sept. 817. Conf. Animadv. ad Athen. p. 524. Schweigh. Et Lennep. ad Phalar. p. 73, B. Adjective sic etiam Prom. 2 : Σκύθην ἐς οἶμον· 415 : Σκύθης ὅμιλος· quæ exx. citat Steph. Eur. Rhes. 426 : Σκύθης λεώς· 430, πέλανος, et sæpius Lycophr.] Sic affertur ex Theogn. [829] : Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον. [De Scythis Steph. Byz. : Σκύθαι, ἔθνος Θράκιον. (Hoc inscite dici notat Pinedo.) Ἐκαλοῦντο δὲ πρότερον Νομαῖοι. Σκύθαι δὲ ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι· ὀργιλώτατοι γάρ. Σκυθία τοίνυν καὶ Σκύθαι .... Ἡ κλητικὴ ὦ Σκύθα ἐχρῆν, ὡς Πέρσα, ἔστι δὲ Σκύθη, καὶ Σκυθὶς τὸ θηλυκόν. Ubi cod. Vrat. ἡ κλητικὴ Σκύθα ἐστὶ, ut ἐχρῆν illatum videatur ab eo qui sequens ἔστι δὲ Σκύθη ad vocativum referret. Quod Ruhnk. ad Rutil. p. 117, femininum Σκύθη spectare putavit et cum eo quod est ap. illum « Matre Scytha natus » comparavit. Vocativus enim ap. omnes est Σκύθα, ut ap. Theogn. supra cit., Aristoph. Th. 1112, 1116, 1121, Chœrob. et Etym. Scythas primus nominat Hesiodus ap. Strab. 7, p. 300 : Πῶς οὖν ἠγνόει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητὴς Ἱππημολγοὺς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων; Ὅτι γὰρ οἱ τότε τούτους Ἱππημολγοὺς ἐκάλουν καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθεῖσιν ἔπεσιν, Αἰθίοπάς τε Λίγυς τ' ἠδὲ Σκύθας ἱππημολγούς. Tum Simonid. Anth. Pal. 7, 496, 2 : Ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν. Pind. ap. Aristoph. Av. 941 : Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, et ap. parœmiogrr. in Σκύθης τὸν ἵππον, ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό. Et post illos tragici, historici et geographi aliique scriptores. V. de Scythis proprie dictis ap. Herodotum et Hippocratem, et gentibus quas recentiores Scytharum nomine comprehendunt, Niebuhr. Scriptt. min. p. 352-98. Scythas ad Rhenum memorat Gregor. Nyss. vol. 2, p. 254, D : Σκύθαι οἱ Νομάδες, ὅσοι προσοικοῦσι τὸν Βόσπορον καὶ ὅσοι τῷ Ῥήνῳ ποταμῷ προσκάθηνται, ἄοικοι μέν εἰσι καὶ ἀνέστιοι κτλ. Hinc autem provv. Σκυθῶν ἐρημία ap. Aristoph. Ach. 704, Hesychium, et parœmiogrr., et ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, quod explicat Herodot. 4, 127, ap. Athen. 12, p. 524, E, Lucian. Dial. mer. 10 med. Hesychii gl. : Σκύθαι· οὕτω τι τῶν γενεῶν ἐλέγετο, vix spectat gentem proprie sic dictam. Οὕτω τις τῶν ἡλικιῶν si scriptum esset, conferri possent quæ ex Photio de ephebis ab Eleis ita dictis annotabimus in Σκύθραξ, quæ tamen et ipsa sunt suspecta. || Formam plur. Byzantinam Σκύθες, ut supra Σάκες pro Σάκαι, ex libro Vat. restitui Chron. Pasch. p. 57, 4. || N. viri, ut gentis Scytharum auctoris, f. Herculis (vel sec. Diod. 2, 43, Jovis) et Echidnæ, ap. Steph. Byz. supra et Herodot. 4, 10. Coi ap. eund. 7, 163. Zanclæi 6, 23 sq. Spartani ap. Xen. H. Gr. 3, 4, 20. Atheniensis ap. Demosth. p. 1104, 2. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 545, n. 1002. Diversæ autem originis sunt Græca illa nomina, ab eadem stirpe, unde σκυθράζω, σκυθρὸς etc., repetenda, et n. Scythicæ gentis, cujus grammatici inficetas commenti sunt etymologias, quum nomen barbarum ad græci similitudinem a Græcis conformatum nescirent, qui sec. Herodot. 4, 6, Scythas vocarunt gentem quæ se non ita, sed Scolotos diceret. V. Wessel. ad Diod. 2, 43. ῠ]

[Σκυθία, ἡ, Scythia. Callim. Dian. 174 : Ἤλθες ἀπὸ Σκυθίης· 256 : Σκυθίηνδε. Dionys. Per. 16, 798. Herodot. 4, 8, 49, sed ubi alii rectius Σκυθικῆς, ut solet, quod in Σκυθίη ib. 21 depravatum ap. Eust. ad Dionys. 163, Strabo et alii.]

[Σκυθιᾶνὸς, ὁ, Scythianus, n. viri Arabis, ap. Eustath. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 7, p. 277, A, Epiphan. vol. 1, p. 618, A, D ; 619, C, etc. L. D. Cyrill. Hier. Cat. 6, p. 56, C. Boiss.]

[Σκυθιὰς, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Δῆλος, Hesychius, ap. quem Σκυθίας scriptum. Confert Albert. quod Steph. Byz. v. Δῆλος dicit : Κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν καὶ Σκυθιάδα (—ίδα Vrat.) Νικάνωρ φησίν. Quod suspectum fuit Salmasio.]

[Σκυθίδιον, τὸ, dimin. a Σκύθης. Anna Comn. p. 394, C : Ὑπὸ πυγμαίου κατασχεθέντα Σκυθιδίου. L. Dind.]

[Σκυθίζω. HSt. in Σκύθης :] Inveniuntur autem et verba Σκυθίζειν, Ἐπισκυθίζειν. Sed in hoc comp. de illo simplici simul dictum fuit. [Athen. 11, p. 499, F : Εἰ μὴ σκύφος οἷον σκύθος τις διὰ τὸ τοὺς Σκύθας περαιτέρω τοῦ δέοντος μεθύσκεσθαι. Ἱερώνυμος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ Περὶ μέθης καὶ τὸ μεθύσαι σκυθίσαι φησί· συγγενὲς γὰρ εἶναι τῷ φ τὸ θ. V. Σκύθος. De tonsura Eur. El. 241 : Καὶ κρᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ. Hesychius : Ἐσκυθισμένης, κεκαρμένης. V. Ἀποσκυθίζω, Περισκυθίζω, Σκυθιστί. Non addita signif. ponit Steph. Byz. Proprie Scythas consector, imitor, Synes. p. 118, B : Ὥστε ἤδη τινὲς Αἰγυπτίων σκυθίζουσιν.]

Σκυθικὸς, ή, όν, Scythicus, ut [Agatho fr. Telephi ap. Athen. 10, p. 454, D : Σκυθικῷ τόξῳ. Theocr. 16, 99 : Πόντου Σκυθικοῖο πέραν, aliique poetæ. De regione ἡ Σκυθικὴ, ut ap. Alcæum ab Eust. ad Dionys. 306 cit. : Ἀχίλλευ ὁ τᾶς Σκυθίκας μέδεις, frequens est apud Herodotum et alios. « Τὸ Σκυθικὸν, de gente, Synesius p. 108, D. » Boiss. Unguenti species, schol. Nicandr. Al. 207. Ælian. N. A. p. 499. Wakef. Ap. Ælian. 9, 15, ubi venenum dicitur, nunc ex libris τῷ τοξικῷ pro σκυθικῷ receptum. Hesychius : Σκυθικός· Κρατῖνος Σκυθικὸν ἔφη τὸν Ἱππόνικον διὰ τὸ πυῤῥὸν εἶναι. Καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια. V. Σκυθάριον.] Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix : quæ et Γλυκεῖα ῥίζα dicitur, necnon Εὐθυγλυκεῖα a Theophr. H. Pl. 9, 13, ab Hippocr. γλυκύμη, et a Diosc. comp. Γλυκύῤῥιζα, 3, 7. VV. LL. Item Σκυθικαὶ, sicut Περσικαὶ, Calceamenti quoddam genus, Stephano Byz. et Suidæ : ap. Hesych. autem Σκυθικά : sed illud Σκυθικαὶ reponendum puto, quum Περσικαὶ eadem forma dicantur quædam ὑποδήματα. [Sic ipse in Σκυδικαί, ubi addit : Πολέμων παρὰ Ἑρμοδώρῳ γεγράφθαι φησὶ, Ὑποδήματα δὲ φορεῖν τὴν ἐλευθέρην Σκυδικὰς λευκὰς καὶ μασθλητίνας, pro Σκυθικάς. Alcæi et Lysiæ testimonia addunt Harpocratio, Phot. s. Suid. || Adv. Σκυθικῶς, Strabo 11, p. 513 ; Plut. Crasso c. 24. Anna Comn. p. 184, C ; 224, B ; 367, C. (Synes. Calv. p. 77, B. Boiss.) Comparativo Σκυθικώτερον Theophylact. Inst. reg. p. 194, C ed. Band.]

[Σκυθινοί. V. Σκυθηνοί.]

[Σκυθῖνος, ὁ, Scythinus, poeta Tejus in Anth. Pal. 12, 22, 232, et ap. alios, de quibus Jacobs. Anth. Gr. vol. 13, p. 950. Anacreontis pater apud Suidam v. Ἀνακρέων. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 451, n. 407, 2. In accentu ap. Athen. 11, p. 461, F, variatur inter Σκυθῖνος et Σκυθινός.]

[Σκύθιος, Dulcis radix, γλυκύρριζα, ap. Interpol. Diosc. c. 412 (3, 5). Ducang.]

Σκυθίς, ίδος, ἡ, dicitur Mulier quæ est ex Scythia, quum ap. alios, tum ap. Lucian. [Contempl. c. 13. Synes. p. 108, D. Liban. Vit. Demosth. p. 2, 14: Σκύθιν. Arrian. Exp. 4, 15, 4: Γῆν τὴν Σκυθίδα. Pro quo Nicetas Ann. 5, p. 87, A: Μυρίαν Σκυθίδα ἵππον. (Jo. Chumnus Ep. 4, p. 211. Boiss.) Σκυθιάδες ap. Polyæn. 7, 44, 2, correxit Coraes. Et Σκύθαινα quod cum Σκυθίς memorat Steph. Byz. Σκύθαινα, Ancilla, ὑπηρέτις, Suid. ex Aristoph. Lys. 184. Photius: Σκυθαίνας, Σκυθίδας, Ἄλεξις.]

[Σκυθισμὸς, ὁ, inter Barbarismum et Hellenismum ponitur ap. scriptores de hæresibus, ut Jo. Dam. vol. 1, p. 76, B, Epiphan. vol. 2, p. 18, A; 127, B; 129, A, diciturque ea vivendi ratio, ubi ἕκαστος ἀνθρώπων ἰδίᾳ γνώμῃ ἐστοίχει, ut ait Epiphan. vol. 1, p. 5, B, nomine ducto ex l. Coloss. 3, 11, ubi item juncta Ἕλλην, Ἰουδαῖος, βάρβαρος, Σκύθης. Conf. Voss. Idolatr. 1, p. 17. || Aetius l. 7 ap. Phot. cod. 221, p. 178, 23: Περὶ σκυθισμοῦ καὶ ὑποσπαθισμοῦ. V. Σκυφισμός.]

[Σκυθιστὶ, Scythice, Barbare. Athen. 5, p. 221, A: Σκυθιστὶ φωνεῖ, de homine ebrio. Schweigh. Herodot. 4, 27: Οὐνομάζομεν αὐτοὺς σκ. Ἀριμασπούς· 59. Strabo 11, p. 512. Hesychius: Σκυθιστὶ χειρόμακτρον· οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων πολων ὧν (πολεμίων Porson. ad Toup. Em. vol. 4, p. 466) τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν (hoc delet Toup. Em. vol. 2, p. 58, τοῖς δέρμασιν Lennep. ad Phal. in Σκύθης cit.) ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Soph. fr. Œnomai ap. Athen. 9, p. 410, C: Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.]

[Σκυθόγλωσσος, s. Σκυθόγλωττος, ὁ, ἡ, Qui lingua Scythica utitur. Const. Manass. Chron. 6698, λαλιάς. Boiss.]

[Σκυθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui Scythicæ est indolis. Const. Manass. Chron. 3948.]

[Σκυθολοιγὸς, ὁ, Scytharum pernicies. Theod. Prodr. in Nott. Mss. vol. 8, part. 2, p. 171: Ὦ βασιλεῦ Σκυθολοιγὲ, μεγάσθενες Ἰωάννη. Boiss.]

Σκύθομαι, i. q. σκυδμαίνω et σκύζομαι. Unde ap. Hesych. Σκύθεσθαι, χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν. Significat ergo, ut σκυδμαίνω, non solum Irascor, Succenseo, sed etiam Tristi et tetrico vultu sum, Vultu tristi et obnubilo incedo. [Apud Hesych. scribendum σκύζεσθαι, vel series literarum arguit. Kuster.]

[Σκυθόμητρες, αἱ, dicuntur Amazones ab Tzetza Anteh. 22: Δουρὶ δ' αὖ αἱ Σκυθόμητρες ἐπέδραμον εἶτα γυναῖκες ... Ἀμαζόνες, ut quibus Scythicæ sint matres.]

Σκυθοπιεῖν, Scythice potare, Scytharum potationes intemperantes imitari. [Similiter Lex. Septemv. interpretatur voc. non græcum.]

[Σκυθόπολις, εως, ἡ, Scythopolis. Steph. Byz.: Σκ., Παλαιστίνης πόλις ... Σκυθῶν πόλις. Ὁ πολίτης Σκυθοπολίτης. Memorat Strabo 16, p. 763, Joseph. A. J. 6, 15, et sæpius scriptores eccles. Ἡ ἐπώνυμος τῶν Σκυθῶν πόλις Athanas. vol. 1, part. 2, p. 716, C, ut Polyb. 5, 70, 4: Τὴν Σκυθῶν πόλιν προσαγορευομένην. Gent. Σκυθοπολίτης, ap. Alex. Trall. 8, p. 148, Epiphan. vol. 1, p. 128, D; 129, B; 137, B, etc., Theodoret. H. E. p. 52, 24.]

[Σκυθόπωμον, τὸ, Buglossum, piscis species. Glossæ iatricæ Neophyti Mss.: Σκυθόπωμον, ὁ ἰχθὺς τὸ βούγλωσσον, τὸ λεγόμενον παρά τινων Σκυθόπωμον. Ducang.]

Σκύθος, ὁ, quod pro Scypho ponitur, est a Σκύθης, Scytha. Vide Athen. [qui 11, p. 500, C, ex Parmenonis libro De dialectis refert Methymnæos ita dixisse pro σκύφος. Nihil autem hæc dialecti varietas ad Scythas, etsi σκυθίζειν de Inebriando dictum notavimus in illo, ubi etiam σκύθος.]

[Σκυθόταυροι, οἱ, Scythotauri, Scythæ Taurici, in Periplo P. Eux. p. 5 Huds.]

Σκυθοτοξότης, ὁ, Scythicus sagittarius, vel Qui in

A arte sagittaria Scythas imitatur. [Xen. Anab. 3, 4, 15. Ubi libri meliores Σκύθαι τοξόται.]

[Σκυθοτρόφος, ὁ, ἡ, Scythas nutriens. Const. Manass. Chron. 3754, Σκύλλα.]

Σκυθράζω, i. q. σκυθρωπάζω, Hesych. [Eur. El. 830: Χὼ μὲν σκυθράζει.]

Σκύθραξ, ab Hesych. exp. μεῖραξ, ἔφηβος, Adolescens, Puber. [Quibuscum conf. Σκυρθάλιον, etc. «Quando ab Hesych. σκύθραξ forma vocis intensiva, redditur μεῖραξ, Adolescens, cogitandum est de adolescentibus tristibus, quos cum vino comparabat Ariston ap. Senec. Ep. 36. Is enim vinum bonum fieri aiebat, quod recens durum et asperum sit: non pati ætatem, quod in dolio placuit.» Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 277. Incertum an huc pertineat Photii gl.: Συνέφηβος, ὁ μετά τινος τῶν ἡλικιωτῶν ἐφηβεύσας· τοὺς δὲ ἐφήβους Ἠλεῖοι μὲν σκύθας καλοῦσιν, Σπαρτιᾶται δὲ σιδεύνας· διέκρινον δὲ αὐτοὺς ἄρα τῇ ἥβῃ, τουτέστιν περὶ πεντεκαίδεκα καὶ ἓξ καὶ δέκα ἔτη γεγονότας τῶν νεωτέρων παίδων, καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἤσκουν ἀνδροῦσθαι. Ubi suspectum Σκύ-
B θας, pro quo Schneiderus in Lex. conjicit σκύθρακας, σιδεύνας non probabiliter in συνεύνας (—νους) mutans.]

Σκυθρὸς, ά, όν, Vultum præferens iratum, tristem, tetricum, χαλεπὸς, ὠμὸς, [σκυθρωπὸς,] στυγνὸς τὰς ὄψεις, Hesych. [Photius, αὐθέκαστος, αὐστηρὸς, Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρὸς, πικρὸς, φειδωλός. Arat. Phæn. 1121: Σκυθραὶ πόριες. Schol. σκυθρωπαί.]

Σκυθρωπάζω, Sum vultu tetrico et mœsto, Mœstitiam s. Tristitiam vultu simulo, Mœstum vultum gero: cui synonyma sunt συννεφοῦν τὰ ὄμματα, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, συνάγειν τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦσθαι: Lat. Contrahere supercilia, ut fastuosi, aut gravitatem vultu præ se ferentes. Aristoph. ap. Suid.: Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπῃρκὼς τὰς ὀφρῦς· Pl. [756]: Ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα, Supercilia contrahebant, vultusque tetricos gerebant. Bud. interpr. Tristes erant et contracta fronte. [Lys. 7: Μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον. Amphis ap. Diog. L. 3, 28.] Utuntur et prosæ scriptt.: Dem. [p. 1122, 12]: Βαδίζει οὗτος παρὰ τοὺς τοίχους
C ἐσκυθρωπακὼς, Fronte corrugata, Ducens vultus, veluti cogitabundus, Vultuosus, Bud. [Id. p. 1267, 22: Μεθ' ἡμέραν μὲν ἐσκυθρωπάκασι.] Et Æschin. [p. 33, 5]: Σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Item Xen. Cyrop. 6, [2, 8]: Μὴ θαύμαζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. Idem pro Capite demisso ire, posuisse videtur, de canibus loquens, Bud. [Plut. Alcib. c. 2 init.: Φαίνει ἐσκυθρωπακέναι. Alciphr. Ep. 1, 34: Ὁ σοφιστὴς οὗτος ὁ ἐσκ. Aristæn. 1, 17, et sæpe Dio Cass. De colore Philostr. Imag. p. 804 fin.: Δοκοῦν σκυθρωπάζειν.]

Σκυθρωπασμὸς, ὁ, Vultus tetricus et mœstus, Tetrica severitas, Supercilium tetricum. Plut. [Mor. p. 43, F]: Νεῦμα καὶ μειδίαμα καὶ σκυθρωπασμὸς τῶν φιλοσόφων. Pro quo Philostr. dicit, τὸ σκυθρωπὸν, quum Epist. 54, Εὐμενίδας vocari scribit τὰς Ἐριννῦς, Furias, quasi τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας.

[Σκυθρωπαστικὸς, ή, όν, i. q. σκυθρωπός. Georg. Lapitha *Notices* vol. 12, p. 65, 1347: Ὁ σκ. καὶ κατεστυγνασμένος. L. Dind.]

[Σκυθρωπείδης, ὁ, i. q. σκυθρωπὸς, nisi fallit scri-
D ptura, in Etym. M. p. 166, 5: Τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ ὄντα παρετάθησαν διὰ τῆς ει διφθόγγου, Λυσιθείδης, Κηδείδης, Καλλείδης, ... Σκυθρωπείδης.]

[Σκυθρωπεύομαι. Etym. M. p. 29, 23: Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεύειν καὶ σκυθρωπεύεσθαι, ubi vero cod. Par. 2654 dat κακοτροπεύομαι, quod præferendum. Bast. Est etiam ap. Suid. Κατασκυθρωπῶ.]

Σκυθρωπὸς, [ή, όν, et ὁ, ἡ,] Tetricus, [Mœstus, Tristis, Contristis, add. Gl. Ead.: Torvus; Σκυθρωπαὶ, Obscænæ.] Vultuosus, Tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τοὺς ὦπας. [Æsch. Cho. 738: Σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα. Eur. El. 1319: Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας· Phœn. 1333: Σκυθρωπὸν ὄμμα (Alciphr. Ep. 1, 34: Οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι. Pollux 4, 137)· Bacch. 1252: Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώπων ἔφυ ἔν τ' ὄμμασι σκυθρωπόν· Alc. 797: Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν· 774: Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι· Med. 271: Σὲ τὴν σκυθρωπόν· Hipp. 1151: Ὀπαδὸν Ἱππολύτου σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον· fr. Inus

ap. Stob. Flor. 112, 3 : Μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας· fr. Telephi ap. Aristoph. Lys. 707 : Ἄνασσα πράγους τοῦδε ... τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Hippocr. p. 71, B : Προσώπου τὸ λίην σκυθρωπὸν πονηρόν· 1114, A : Σιγῶσα καὶ σκυθρωπή. Ephorus ap. Athen. 6, p. 233, A : Σκυθρωπὴ οὖσα κατὰ τὸν βίον καὶ σεμνότητος πλήρης. Lucian. Bis acc. 20 : Σκυθρωπὴ δοκῶ· eademque femin. forma præter alios Charito 2, 11 med. : Καθῆστο σκυθρωπή· et comp. 2, 5 med. : Ἔδοξε δ' ἄν τις καὶ τὴν Ἀφροδίτην αὐτὴν σκυθρωποτέραν γεγονέναι.] Isocr. Ad Demon. [p. 5, A] : Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξεις· solent enim componere vultum superciliaque contrahere, qui sapientiores gravioresque videri volunt : quod et συννεφοῦν τὰ ὄμματα dicitur. [Ps.-Demosth. p. 1122, 20 : Τοῖς πεπλασμένοις καὶ σκυθρωποῖς.] Xen. [H. Gr. 4, 5, 7 : Μάλα σκυθρωπὸς ὤν· 6, 4, 16 : Σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς περιιόντας· Comm. 2, 7, 12] : Ἱλαραὶ δὲ ἀντὶ σκυθρωπῶν ἦσαν, Posito vultu tetrico et tristi lætam hilaremque ostendebant faciem. [3, 10, 4 : Ἐπὶ τοῖς κακοῖς σκυθρωποὶ γίγνονται.] Cyrop. 1, [4, 14] : Ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν, σιωπῇ διῆγεν. [Plat. Conv. p. 206, D : Σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται.] Herodian. 4, [3, 16] : Σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευσαν, Vultu tetrico et mœsto terram intuebantur. Alcidamas ap. Aristot. Rhet. 3, [c. 3, 3] dicit etiam τὴν σκυθρωπὸν φροντίδα τῆς ψυχῆς. Et Plut. De curios. [p. 518, B] dicit urbes quasdam habere suas πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, per quas sc. purgamenta et sordes efferuntur, et ad supplicium educuntur sontes. Tetricas portas itidem dicere queas. Et De def. orac. [p. 417, C] : Ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, Dies nefastos et tristes. [Aret. p. 32, 33 : Ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη.] Item σκυθρωπὸν θέαμα, Triste spectaculum, Herodian. 1, [15, 15. Diod. 4, 83 : Τὸ σκ. τῆς ἐξουσίας ἀποθέμενοι. Appian. Hispan. 6, 18 init. : Σιωπὴ σκυθρωπὸς ἐπεῖχε τὴν ἐκκλησίαν. Dio Cass. 74, 5 : Σεμνὸς ἔξω τοῦ σκυθρωποῦ· 38, 16 : Οὔτε ὠμὸν οὔτε σκ. ἔργον. Charito 1, 4 med. : Σκυθρωπόν σοι πρᾶγμα μηνύων. Eust. Il. p. 15, 41 : Ἱλαρῦναι τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπόν. Theodorus Stud. p. 29, B : Σκυθρωπὴ διήγησις. Archytas Stob. Fl. vol. 1, p. 38 : Δύο δ' ὁδοὶ τέμνονται ἐν βίῳ, ἃ μὲν σκυθρωποτέρα, ἃν ὁ τλάμων ἐβάδιζεν Ὀδυσσεὺς κτλ. Pausan. 10, 7, 5 : Μέλη τῶν αὐλῶν τὰ σκυθρωπότατα. « Παραφροσύναι σκυθρωπότεραι dicuntur desipientiæ tetricosiores et austeriores, quæ ab atra bile fiunt. » Foes. Œcon. Hipp.]

‖ Σκυθρωπῶς, Vultu tetrico et superciliis contractis, et quum tristitiam s. mœstitiam vultu simulamus : ut σκυθρωπῶς ἔχειν, Esse vultu tetrico, Mœstitiam simulare vultu. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 436, D : Ἐκ τοῦ σκ. πρὸς τὴν παροῦσαν ἔχειν ζωήν. L. D.] E Xen. tamen [Comm. 2, 7, 1] σκ. ἔχειν [male in Lex. Sept.] affertur pro Molestum esse. [Pollux 5, 139. Maccab. 3, 5, 34 ; Ps. 34, 17.]

[Σκυθρωπότης, ητος, ἡ, Mœstitia, Tristitia, Gl. Hippocr. p. 152, D : Προσώπου σκ. Dionys. Hal. vol. 5, p. 409, 6 ; Lucian. Icarom. c. 5 ; Dio Cass. 73, 16. « Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. Serm. 21, vol. 3, p. 180 : Οὕτω γὰρ κἂν ὀλίγα δῷς, πολλὰ δώσεις· ὥσπερ οὖν μετὰ σκυθρωπότητος κἂν πολλὰ δῷς, ὀλίγα πεποίηκας τὰ πολλά. Eust. Il. p. 95, 20. » Seager. Amphiloch. p. 91 ; Andr. Cret. p. 97, 245. Kall. Jo. Climac. p. 148, 157. Const. Manass. Chron. 4561. Boiss.]

[Σκυλαδέψης, Σκυλάδεψος. V. Σκυλοδέψης.]

Σκυλαία, ἡ, i. q. σκῦλον. Hesych. enim σκυλαίας exp. τὰ σκῦλα καὶ λάφυρα : addens tamen, ab aliis exponi πανοπλίας. [V. Σκυλεία.]

[Σκυλάκαινα, ἡ, Canis femina. Nossis Anth. Pal. 9, 604, 3.]

[Σκυλᾰκεία. V. Σκυλακεύω.]

[Σκυλάκειος, ὁ, Catulinus. Hippocr. p. 536, 10 : Κρέασιν σκυλακείοισιν. Quod p. 264, 29 ; 357, 27, in σκυλάκια mutatum, ut vicissim p. 481, 38, κρέα σκολακίου in σκυλακείου, nisi hic quoque præstat σκυλάκεια. Σκυλάκια κρέα in Matth. Med. p. 31, 5, σκυλάκεια ap. Sextum Emp. p. 185 Fabr. Σκυλάκειον, Catulinum, Gl.]

Σκυλάκευμα, τὸ, de Eo quod fuit ἐσκυλακευμένον, unde pro Catulo ponitur, ut [in epigr. Tymn. Anth. Pal. 7, 433, 5 : Ἀχρεῖον σκ. ἔρρε ποθ' ᾅδαν] : Ἔρρε, κακὸν σκυλάκευμα, metaphorice.

[Σκυλᾰκεὺς, έως, ὁ, Catulus. Oppian. Cyn. 1, 481 ; 4, 227.]

[Σκυλακεὺς, έως, ὁ, Scylaceus, n. viri, ap. Quintum 10, 147.]

Σκυλακευτὴς, ὁ, Qui canes educat. [V. Σκυλακεύω.]

[Σκυλακεύω.] Σκυλακεύειν, Canes admittere, accipiendo verbum Admittere in ea signif. quam sequuntur nomina Admissura et Admissarius. Xen. Cyneg. [7, 1] : Σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, κτλ. Pollux [5, 51] exp. τὰς κύνας ἐμπιπλάναι καὶ ὀχεύειν : sed ap. eum male quidam librarii σκυλεύειν pro σκυλακεύειν scripserunt. [Arrian. Ven. 31, 3 : Εἰ δὲ μήπω ἐθέλοις σκυλακεῦσαι, φυλάττειν ὡς ἀνυστὸν ἐπιμελέστατα τὰς κύνας.] Interdum vero pro Alere s. Educare poni potest, de canibus itidem dictum : sicut [sec. Pollucem l. c.] Σκυλακεία non tantum σκυλάκων γένεσιν, sed ἀνατροφὴν etiam declarat. [Maxim. Tyr. Diss. 1, 1, p. 21 : Εἰ ὁ κύων ἐν θήρᾳ σκυλακευθείη δεξιῶς. « Ita Himer. ap. Phot. p. 608, 28 (p. 678 ed. Wernsd.) : Σκύλαξ δεξιῶς σκυλακεύεται. Sequitur ὁ μὲν πωλοδάμνης τὸν ἵππον, ὁ δὲ σκυλακευτὴς τὸν κύνα χειρὶ τιθασεύων ἐκτρέφειν βούλοιτο. » Hemst. Arrian. Ven. 8, 4 : Ταῖς σκυλακευομέναις, et 12, 4 : Τῇ σκ. (κυνί). Themist. Or. 27, p. 335, C : Τὰς οἴκοι σκυλακευθείσας· et ubi med. Or. 21, p. 248, C : Τήν τε κύνα, ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, ἐξετάζοντας, εἰ Λάκαινα ὄντως γενναία.] Unde exp. non solum Canum admissura, sed etiam Canum s. Catulorum nutricatus s. educatio. A Bud. redditur Catullitio, item Admissio. [Plut. Cat. Maj. c. 5, κυνῶν. Arrian. Ven. 29. Iambl. V. P. p. 426 Kiessl.] Et quemadmodum σκύλακας generaliter usurpari de Catulis dicetur, ita hoc verbum interdum generale est : unde pass. partic. σκυλακευομένους legimus ap. Strab. [5, p. 229] de Romulo et Remo, qui a lupa lactabantur : Ἐκτεθέντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης θραφῆναι σκυλακευομένους. [De lacte ipso, sed proprie, Arrian. Ven. 8, 4 : Τὸ γάλα δὲ σκυλακεῦσαι κράτιστον ἐς ἔνατον μῆνα καὶ πορρωτέρω.]

[Σκυλάκη, ἡ, Canis. Orph. Arg. 977 : Λυσσῶπις σκυλάκη, nisi fallit scriptura. Metrum enim fert etiam σκυλάκαινα.]

[Σκυλάκη, ἡ, Scylace. Πόλις περὶ Κύζικον. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σκυλακηνὸς καὶ Σκυλάκιος, Steph. Byz. Herodot. 1, 57. De accentu Arcad. p. 107, 1.]

[Σκυλακηδὸν, Canum more. Synes. p. 90, A : Τὰ μὲν πρῶτα σκ. ἀθρόα πάντα ἀξιῶν εἰδέναι.]

[Σκυλάκῐνος, η, ον, Catulinus, Gl., ubi oxyt.]

Σκυλάκιον, τὸ, dimin. forma, itidem Catulus, s. potius Parvus catulus. [Catellus, Gl. Pollux 5, 15 : Ἐφ' ὧν δὲ οὐκ ἔστιν ἴδιον ὄνομα, τὰ τούτων τέκνα καλεῖται σκυλάκια ἢ σκυμνία.] Xen. [Ven. 7, 3, 4] σκυλάκια et σκυμνία de Catulis leporum dixit. [Ut perhibet Lex. Septemv. Sed σκυλάκιον Xen. dicit Canem, σκυμνίον autem non est ap. eum.] Gaza autem ap. Aristot. [H. A. 6, 18 med., 20 med.] vertit Catellus. [Plato Reip. 7, p. 539, B : Χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον. V. autem Σκυλάκειος.]

[Σκυλάκιον. V. Σκυλλήτιον.]

[Σκυλάκιος, ὁ, Scylacius, n. viri, quo fuerunt procos. Græciæ ejusque filius, de quibus Wernsdorf. ad Himer. p. 829. L. Dind.]

[Σκυλακὶς, ίδος, ἡ, Scylacis, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 479, n. 513.]

[Σκυλακῖτις, ιδος, ἡ, epith. Dianæ Orph. H. 35, 12, et Hecates H. in Hecat. 5, a canibus qui venantem comitarentur, vel capite quo Hecate fingeretur canino ductum.]

[Σκυλακοδρόμος, ὁ, ἡ. Poeta De herbis 140 : Σειρίου ἀντέλλοντος, ὅτε σκυλακοδρόμος ὥρη, de diebus canicularibus. Schneid.]

[Σκυλακοκτόνος, ὁ, ἡ, Canes necans. Poeta ap. Hephæst. p. 56, 10, ὀδούς.]

[Σκυλακοτροφία, ἡ, Canum nutritio. Oppian. Cyn. 1, 436.]

[Σκυλακοτροφικὸς, ή, όν, Ad canes nutriendas per-

tinens. Ælian. N. A. 6, 8 : Πωλοδαμνικὴ κληθείη τις ἂν καὶ σκυλακοτροφική.]

[Σκυλακοτρόφος, ὁ, ἡ, Canes nutriens. Oppian. Hal. 1, 719, εὐνῆ. Nonn. Dion. 16, 187, Πάν.]

Σκυλακώδης, ὁ, ἡ, Conveniens σκύλακι. Xen. Cyrop. [1, 4, 4] τὸ σκυλακῶδες metaphorice dixit de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitaretur. At in VV. LL. σκυλακώδης redditur Inverecundus, Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frons inverecunda, Impudentia. Additurque, Xen. in Cyrop. pro Blanditiis usurpasse. [Hominem σκυλακώδη καὶ ὀλιγαρχικὸν schol. Aristoph. Ms. p. 156. Valck.]

Σκύλαξ, ακος, ὁ, et interdum ἡ, Catulus [Gl.] : proprie de Catulo canis : unde etiam quidam σκύλαξ quasi σχύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Interdum vero de Illo etiam qui eam ætatem excessit. [Hom. Od. I, 289 : Ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε· M, 86 : Τῆς (Scyllæ) ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίγνεται· Υ, 14 : Κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Hesiod. Th. 834. Soph. Tr. 1098 : Τὸν δ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα. Eur. Hipp. 1277, Bacch. 338. Theocr. 2, 12; Nicand. Th. 670 et in fragm. ap. schol. Eur. Hec. 3, ὑρναχίδεσσιν (Ὑρκανίδεσσιν) εἰδόμενον σκυλάκεσσιν. Improprie Arion ap. Ælian. N. A. 12, 45 : Ὠκυδρόμοι σκύλακες δελφῖνες. Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 82, 2 : Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες· 11, 321, 2 : Γραμματικοὶ ... Ζηνοδότου σκύλακες· Marc. Argentar. 5, 16, 6 : Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.] Xen. Cyrop. 1, [4, 15] : Ὥσπερ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Plut. quoque in l. Περὶ πολυπρ. σκύλακας de Venaticis canibus dicit. [Et Xen. Ven. 7, 6, 7, ubi femin., ut Plat. Parm. p. 128, C, qui masc. Reip. 2, p. 375, A; 7, p. 537, A. Pausan. 3, 14, 9 : Θύουσι μέλαιναν σκύλακα, ubi præcesserat κυνὸς σκύλακας νομίζοντας θύειν.] Nisi potius utrobique Catulos s. Catellos intelligamus, et pro Canibus in carmine duntaxat usurpari dicamus. [Σκύλακας ἀλώπεκος, Stephan. in Ἀλωπεκόννησος. Hemst.] Hoc quidem certe constat, significare etiam generaliter Quemvis catulum : sicut et σκύλακα ἄρκτου ap. Lucian. [D. marin. 1, 5] legimus : et quoniam tam late patet, Herodot. addidit itidem gen. κυνός [3, 32] : Σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμβαλέειν Καμβύσεα. [Pollux 5, 15 : Τὰ τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν (ἔκγονα) σκύλακες. Aliter Epiphan. vol. 1, p. 458, A : Ὡσεὶ μικροῦ σκύλακος κυνὸς τὴν περιφέρειαν τῆς ἡλικίας ἔχον. Nisi hic quoque construendum σκύλαξ κυνός.] Apud Nicandr. Ther. [689], σκύλακας γαλέης. [Improprie plerumque Lycophr., utroque genere, ut 991 : Ὅταν θανὼν λήταρχος ἱερείας σκύλαξ· 1041 : Λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα σκύλαξ· et alibi.] || Σκύλαξ pro Pisce, itidem pro Catena ferrea, VV. LL. ex [Platone com. ap.] Polluc. [10, 167 : Λαβὼν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου κἄπειτα δῆσον αὐτόν. Polyb. 20, 10, 8.] Item σχῆμα ἀφροδισιακὸν, [ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων, quod v.] Hesych. Est et nom. propr. cujusdam scriptoris ap. Aristot. [Pol. 7, 14. Quem eundem esse cujus superest Periplus conjicit Niebuhr. Comment. de Scylace Caryandæo Scriptt. min. vol. 1, p. 124. De hoc autem Scylace testimonia scriptorum v. ap. Hudson. Geogr. vol. 1, ante p. 1. Antiquiorem Caryandæum memorat Herodot. 4, 44, de quo conf. Preller. ad Polemon. p. 146. Myndium 5, 33. Halicarnassensem Cic. De divin. 2, 42. Alium inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 338, n. 203, 11. Fluvium Ponti Strabo 12, p. 547.]

Σκυλάω, i. q. συλάω, Spolio, Exuo, Depeculor. [Epigr. Cyzicen. Anth. Pal. 3, 6, 3 : Γηγενέα Πυθῶνα ... κτείνει Λατώ, πάγχυ μυσαττομένη· σκυλᾶν γὰρ ἐθέλει κεινὰν θεόν. Cod. Pal. σκύλαν. Quod ipsum pariter atque alienissima ab hoc loco signif., quam HSt. ponit, monstrare videtur scripturam veriorem σκῦλαι, de quo in Σκύλλω. Sic ῥυστάζειν dicitur de impetu libidinoso. Aliud hujus verbi ex nihilo certius notabo in Σκυλήτρια. Tertium præbet Hesychii gl. inter Ἐσκυλισμένης et Ἐσκύλατο posita : Ἐσκύληνται, διεσκεδασμένοι εἰσίν. Ubi ἐσκύληνται Hemst., qui comparare omisit ejusd. gl. : Σκίλλωνται, ἐδάνυνται, ubi Σκύλλονται, σκεδάννυνται Albertus. Ordo literarum ferret etiam Ἐσκύλαται, si ea probabilis esset correctio. L. Dindorf.]

[Σκυλεία, ἡ, Spoliatio, Prædatio. Macc. 1, 4, 23 : Καὶ ἀνέστρεψεν Ἰούδας ἐπὶ τὴν σκυλείαν τῆς παρεμβολῆς· καὶ ἔλαβον χρυσίον πολὺ κτλ. V. Σκυλαία.]

Σκύλευμα, τὸ, i. q. σκῦλον, ut σύλημα i. q. σῦλον : unde ap. Eur. Phœn. [864] σκυλεύματα, Spolia, Exuviæ. [Ib. 1475 : Οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν· Rhes. 592 : Κτανόντε Δόλωνα σώζομεν τάδε σκυλεύματα· Ion. 1145 : Πέπλων, οὓς Ἡρακλέης Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῷ· El. 314 : Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι θρόνῳ κάθηται· et cum eod. adj. Tro. 18, 1207. Eust. Opusc. p. 284, 42.]

[Σκυλευμὸς, ὁ, i. q. σκύλευσις. Schol. Hom. Il. A, 370 : Ἔοικεν Ὅμηρος ἀπέχθεσθαι τῷ σκυλευμῷ. Eust. Il. Π, 663. Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, 9, p. 270, C : Ζητούντων ἕτερον τὸν αὐτοὺς ἄξοντα ἐπὶ σκυλευμοῖς τε καὶ κέρδεσι· 6, 25, p. 367, C : Εἰς τὸν κατὰ τῶν παραιγιαλίων σκυλευμὸν ἐκπέμπουσι. Conf. Σκλευμός. L. D.]

[Σκύλευσις, εως, ἡ, Spoliatio, Deprædatio, Hebr. Int. sec. schol. ed. Rom. Job. 15, 21. Schleusn. Lex. Epiphan. vol. 1, p. 475, C. L. Dind.]

[Σκυλευτὴς, ὁ, Spoliator, Gl. Symm. Ezech. 23, 15. Jo. Chrys. In Ps. 50, vol. 1, p. 694, 37 : Παῦλος δὲ γεγηρακὼς ἦν καὶ πεπολιωμένος, καὶ τὸ μὲν πρότερον σκ. τῶν ἐκκλησιῶν γέγονε. Seager. Nicet. Chon. 21, p. 289. Anon.]

[Σκυλευτικὸς, ἡ, ὸν, et Σκυλεύτρια, ἡ, v. in Σκυλήτρια.]

Σκυλεύω, i. q. σκυλάω, ut συλεύω i. q. συλάω [Spolio, Prædo, Vexo, Despolio, Gl. Et Σκυλευθεὶς, Jactus, Vexatus, quomodo eadem interpretantur σκυλείς. Hesiod. Sc. 468 : Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά. Eur. Phœn. 1417 : Ἐσκύλευέ νιν. Aristoph. Lys. 462 : Μὴ σκυλεύετε. Herodot. 1, 82 : Σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκρούς.] Plut. Fabio [c. 13] : Ὅσους ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυλεύσας ἀνεχώρησε. [Marcell. c. 24.] Itidem Thuc. p. 189 [5, 74] : Τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον, schol. ἀπεγύμνουν, Armis et vestimentis nudabant. [Conf. 4, 97. Plato Reip. 5, p. 469, C : Σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων.] Et Aristot. Rhet. 3, [4] : Οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, Qui mortuos spoliant. [Et sæpius Polyb. et alii.] Schol. Soph. p. 3 [Aj. 26] dicit etiam σκυλεύειν τοὺς λέοντας, pro Interfectis leonibus pelles detrahere : et hoc esse, quod Hom. dicit, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν : quemadmodum σκῦλα quoque et ἔναρα idem significant. Interdum viventes quoque dicuntur σκυλεύεσθαι, quum vestimentis armisque spoliantur s. nudantur. Demosth. Pro corona : Τῶν στρατιωτῶν τινων ὑπὸ τῶν πολεμίων σκυλευθέντων, ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους. Item Spoliando detraho, Exuo : itidem ut συλεύω et συλάω. [Herodot. 9, 80 : Ἀπὸ τῶν κειμένων νεκρῶν ἐσκύλευον ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς καὶ τοὺς ἀκινάκας.] Xen. Hell. 2, p. 278 [c. 4, 19] : Τὰ μὲν ὅπλα ἔλαβον, τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, Nulli civium tunicam detraxere. [Anab. 6, 1, 6 : Σκυλεύσας τὰ ὅπλα τοῦ ἑτέρου ἐξῄει. De bestia excorianda Nicand. Th. 379 : Τὴν μὲν (ἀμφίσβαιναν) δέρματος ἐσκύλευσαν. De urbibus quæ ornamentis spoliantur Polyb. 9, 10, 13 : Σκυλεύοντες τὰς πόλεις. De diripiendo et prædando Neophytus in Cotel. Monum. vol. 2, p. 461, A : Τὴν χώραν σκυλεύσας δεινῶς. Et similiter Nicetas Chon. p. 20, D : Τὴν βασίλειον ἐκείνου σκηνὴν ἐσκύλευσαν. Constant. Manass. Chron. 3677 : Τὴν πᾶσαν λῃσάμενος Ἀσίαν καὶ σκυλεύσας· 3909 : Τὴν ... πόλιν Καρχηδονίων ἑλόντες καὶ σκυλεύσαντες. Quo referri potest Zonaras : Σκυλεύσας, προνομεύσας. Improprie Phot. Bibl. cod. 256, p. 470, 19 : Συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ τυράννου σκυλεύει τὸ κράτος. Hesych. : Ἐσκύλευσεν, ἠρήμωσεν. V. Σκυλήτρια. L. Dind.]

[Σκύλη, ἡ, Σκύλος, ὁ, Canis, κύων, in Corona pretiosa, et ap. alios Byzantinos, de quibus Ducang., qui alias quoque formas Byz. ab his ductas persequitur. Quæ rectius scribuntur duplici λ, ut ab σκύλλος, non ab σκύλαξ ducta.]

[Σκύλης, ου, ὁ, Scyles, Scytha, ap. Herodot. 4, 78—80.]

Σκυλήτρια, ἡ, Spoliatrix, Deprædatrix, Compilatrix, Eust. p. 1072, [64, ex Lycophr. 853 : Καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ σκυλητρίᾳ, quod scholl. explicant πορ-

θητικῆ et σκυλευτικῆ, Eust. autem, qui iterum citat II. p. 818, 26, duci animadvertit a verbo quod supra notavimus : Φαίνεται δὲ εἶναι καὶ σκυλῶ σκυλήσω, ἐξ οὗ καὶ ἡ σκυλήτρια. Quod Lycophronem non dixisse σκυλεύτρια, ut est in libro uno, minus est mirabile quam omnino hoc epitheton tribuisse Minervæ, cui Συλήτρια potius convenit. Quod vocab. multo aptius cum ἀγελείᾳ et ληῖτις componitur quam σκυλήτρια vel σκυλεύτρια, et facile potuit per proximum δῶρα inferri pro altero, quum σκῦλα cogitarent librarii. De prædando autem dictum, ut σκυλεύω ap. recentiores, vix cadit in Lycophronem. Ceterum non dissimile epitheto Minervæ est etiam Σκυλλανίς, de quo in Σκύλλα sub finem. L. Dind.]

[Σκυληφόρος. V. Σκυλοφόρος.]

[Σκύλιον, τὸ, Squalus.] Σκύλια, Caniculæ, Pisces, ex Aristot. H. A. 6, [10 med. : Τὰ σκ. καὶ αἱ βατίδες ἴσχουσι τὰ ὀστρακώδη, et sæpius ibid. et 11] et ex Æliano. [In Lex. Septemv. «Græcis hodie Squalus stellaris audit *Squilo-psaro*, teste Sonnini t. 2, p. 212.» Schneid. ad Aristot. H. A. vol. 1, p. 541.]

[Σκύλλα, ἡ. Σκύλλαν dici eund. Piscem, qui alias Carcharius, ex Nicandri Glossis annotavit Athen. 7, p. 306. Schweigh. Canis, ut videtur, ap. schol. Eur. Hec. 237 Matth. : Λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες... λιθοβολήσαντες (Hecubam) ἐποίησαν κολωνὸν, ὕστερον δὲ τοὺς λίθους ἀπὸ ταύτης ἐκβαλόντες εὗρον ἐκείνην σκύλλαν ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς ὡς πυρός. Infra σκύλλος, nisi ita legendum. Cit. Kall.]

Σκύλλᾰ, ἡ, Monstrum illud marinum, a poetis celebratum, hinc [a σκύλλος] dictum fuerit fortasse, quoniam σκύλλοις est circumdatum. [Hom. Od. M. 85 sqq. Apoll. Rh. 4, 789, etc., ubi poetarum de ea fabulas v. ap. schol. Æsch. Ag. 1233 : Τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι; Cho. 614 : Φοινίαν Σκύλλαν. Eur. Med. 1343 : Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν· 1359 : Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει καὶ Σκύλλαν. Callim. fr. ap. Etym. M. v. Ψίθυρ cit. : Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα. Aristot. Poet. c. 25 init. : Οἷον οἱ φαῦλοι αὐληταί, ἕλκοντες τὸν κορυφαῖον, ἂν Σκύλλαν αὐλῶσιν. Ap. Hom. constans est usus formæ Σκύλλη et Σκύλλην, etiam ubi metrum fert alteram, quæ semel est 235 : Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις, ubi tamen alii libri ἔνθεν μὲν Σκύλλη, et sola usurpatur ab Atticis poetis et scriptoribus in prosa. ‖Scylla f. Nisi est ap. Apollod. 3, 15, 8, 2, Strab. 8, p. 373, Pausan. 2, 34, 7. Ad Scyllam vix referri videtur Hesychii gl. : Σκυλλανὶς ἡ πολεμική, ἴσως ἀπὸ τοῦ σκυλεύειν, ubi Σκυλληνὶς postulare ordinem alph. animadvertit Is. Voss.]

[Σκύλλαιον, ἄκρα, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν Σκυλλαῖος, Steph. Byz. Memorat Σκύλλαιον Italiæ prope fretum Siculum Polyb. 34, 2, 12; 3, 1, Strabo 1, p. 20, 23—25; 6, p. 256. Argivum idem 8, p. 368, 373, ubi a Scylla f. Nisi dictum perhibet, ut Pausan. infra; 10, p. 484, Thuc. 5, 53, Scylax p. 20. Scripturam Σκύλαιον notavit Tennul. ad Agathem. p. 7. De accentu proparoxyt. Theognost. Can. p. 127, 7, gramm. ib. p. 309, 30. Male Σκυλλαῖον ap. Pausan. 2, 34, 7. L. Dind.]

[Σκυλλαῖος, α, ον, Scyllæus, adj. nominis Σκύλλα. Archestratus Athen. 7, p. 311, F : Ὁ Σκυλλαῖος ἔχει πορθμός.]

Σκύλλαρος, ὁ, ap. Aristot. H. A. 4, 4, redditur Squilla parva; diciturque ab eo λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις. Quare huc pertinere non videtur.

[Σκυλλήτιον, τὸ, Scylletium. Πόλις Σικελίας (i. e. Italiæ inferioris), ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σκυλλητηνοί (—τῖνοι). Τὸ κτητικὸν Σκυλλητικὸς, Steph. Byz. Strabo 6, p. 261 : Σκυλλήτιον, ἄποικος Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μενεσθέως, νῦν δὲ Σκυλάκιον καλεῖται· Κροτωνιατῶν δ' ἐχόντων Διονύσιος Λοκροῖς μέρος ὥρισεν (leg. Λοκροῖς προσώρισεν)· ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως καὶ ὁ κόλπος Σκυλλητικὸς ὠνόμασται. Conf. ib. p. 255. Memorat Σκυλλητικὸν κόλπον Aristot. Pol. 7, 10. Idem Aristot. De ventis p. 973, 14 : Ἰάπυξ· οὗτος ἐν Τάραντι Σκυλητῖνος ἀπὸ χωρίου Σκυλαντίμου, ubi Σκυλλητῖνος scribendum ostendit Σκυλαντίμου ex Σκυλλητίου depravatum. Itaque ap. Dionys. A. R. 1, 35 : Τοῦ Σκυλλητίνου (κόλπου), inutilis videtur correctio Σκυλλητικοῦ. L. Dind.]

[Σκυλλίας, ὁ, Scyllias, n. viri Andrii, in inscr. Att. ap. Bœckh. n. 158, vol. 1, p. 254, B, 17. Scionæi ap. Herodot. 8, 8, Pausan. 10, 19, 2, Polluc. 7, 137, qui alibi Σκύλλος.]

[Σκύλλιον (sic enim Salmas. pro Σκυλλήτιον), ὄρος Κρήτης. Οἱ παροικοῦντες Σκυλλαῖοι (Σκύλλιοι Salm.). Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτοῦ τιμᾶται, ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι τοὺς Κουρῆτας μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν (Κορυβάντων Salmas.) τὸν Δία, Steph. Byz.]

[Σκυλλὶς, κληματὶς (quod v.), Hesychius. Sed conf. Σκυταλίς. L. Dind.]

[Σκυλλὶς, ίδος, ἡ, Scyllis, n. mulieris, ap. Diotim. Anth. Pal. 7, 475, 2.]

[Σκύλλις, ιδος, ὁ, Scyllis, n. viri. F. Dædali, ap. Pausan. 2, 15, 1, etc.]

[Σκυλλοπνίκτης, ὁ, Qui canem s. canes strangulat. Tzetzes Hist. 6, 482, et in Cram. An. vol. 3, p. 351, 7 : Τὸ δὲ Κανδαύλης λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, i. q. κυνάγχης. Minus bene simplici λ in edd. Hist., ut hodie solent Græci, et σκύλος est ap. schol. Oppiani Hal. 1, 743.]

Σκυλλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Faciem canis habens, Impudens.

[Σκύλλος, ὁ. HSt. in Σκύλιον :] Videri autem posset esse dimin. a Σκύλλος, si duplici λ scriberetur : quod σκύλλος Canem significat, teste Hesych.; sed dicit τὴν κύνα, non τὸν κύνα. [Σκύλλος, κυὼν νεογνὸς, Etym. M. Kall. Zonar. p. 1652. Σκύλος et σκύλλος frequens est in Nicetæ Chon. græcobarb. V. Σκυλλοπνίκτης.]

[Σκύλλος, ὁ, Scyllus, dicitur ap. Apollonid. Anth. Pal. 9, 296, 1, Athen. 7, p. 296, E, qui ap. Herodotum et Pausan. Σκυλλίας. Eadem forma plerisque in libris Plinii 35, 40, 139, in *Scyllin* depravata. Alium fortasse memorat Herodian. Π. μον. λέξ. p. 11, 19 : Σκύλλος Σκύλλου πατήρ. Ponit nomen Σκύλλος etiam Theognost. Can. p. 61, 25.]

[Σκυλλόψαρος, piscis Galeus canis appellatus, Canicula, Plinio. V. Rondelet. l. 13 De piscibus c. 5. Ducang. App. Gl. p. 211.]

Σκύλλω, [Lacero, Lanio, Hesychio τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν, et Σκοῦλαι, κνῆσαι, quod σκῦλαι, κνίσαι, scribendum vidit Albertus. Æsch. Pers. 577 : Γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾷ σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου. Schol. σύρονται καὶ ἐσθίονται. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 259, 3 : Ἔσκυλται δὲ κόμη. Theodor. Prodr. Ἀπόδ. φιλ. v. 3, p. 83 ed. Dübner. : Τὴν κόμην ἐσκυλμένη. Moschus in Cotel. Mon. vol. 2, p. 399, A : Περιστερὰν ὡς ἀπὸ μαγειρείου καὶ ἐσκυλμένην καὶ δυσώδη. Medio Nicand. Al. 412 : Πολλάκι δὲ σκύλαιο κάρη· schol. ξύρησον. Hesychius : Ἐσκύλατο, διεσπάσατο. Σκύλλεσθαι inter vocc. rariora ponit Lucian. Lexiph. c. 21.] Vexo, Molestus sum, Molestiam exhibeo, Negotium facesso; item Fatigo. [Vexo, huic add. Gl. in præs. et aoristo. Eadem : Jacio.] Herodian. [7, 3, 9] : Σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Ap. Eund. [4, 13, 8] est Fatigare : Σὺν ἱππεῦσιν ὀλίγοις πορεύεται, ἵνα μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ. [Athanas. vol. 1, p. 123, A : Ἵνα τὰς ψυχὰς σκύλλωσιν· 142, F : Σκῦλαι τοὺς γράψαντας.] At vero ap. Marc. et Lucam, quos eodem verbo in eadem re narranda usos esse observandum est, hunc c. 8, [49], illum c. 5, [35], σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel Vexare, vel Fatigare. [Clem. Hom. 1, p. 622, § 5 : Σκύλλουσι τὰς ψυχάς. Valck.] Utitur idem Lucas et pass. voce Σκύλλομαι, in imperativo, 7, [6] : Κύριε, μὴ σκύλλου· ubi aptius redditur verbo Fatigari, quam Vexari : licet non magno discrimine. [Conf. intt. Hesychii v. Σκύλλου.] Perinde est certe ac si diceretur, Ne hunc laborem suscipe. Non dubito autem quin ad hunc l. respiciendo, dictum sit σκυλῆναι πρός με, pro Usque ad me fatigari, Veniendi ad me laborem suscipere. Affertur porro ex Agabari [Agbari] Epist. ap. Euseb. Præp. Ev. 1 [immo Hist. Eccl. 1, 13. Adde Const. Porph. De imag. Edess. p. 79. Boiss. Σκυλῆναι πρός τινα, phrasis Gallica, *Prendre la peine de venir* (German. *Sich bemühen*) : quam vocem vet. Int. Concilii Cp. sub Flaviano et Calchedon. per Fatigare semper exponit, ut et Synodicon adv. tragœdiam Irenæi c. 126, 128, 132 etc. Supplicatio Eutychis in Conc. Cp. : Καὶ ἀνεβάλλετο

ὁ ἀρχιεπίσκοπος, λέγων οὐ χρείαν σκυλῆναι ἐνταῦθα τὸν αὐτὸν μεγαλοπρεπέστατον ἀπὸ ἐπάρχων, Int., Fatigari. Conc. Calchedon. act. 3 : Ἀπεστάθημεν πρὸς τὴν σὴν ὁσιότητα, ὥστε σε καταξιῶσαι σκυλῆναι καὶ καταλαβεῖν τὴν ἁγίαν σύνοδον, Fatigare te et pervenire ad S. V. p. 153, 201, 204, 220, 401, 535, 611 ed. Labb. Ammon. De vita Pachom. et Theodor. n. 10 : Δεόμεθά σου, καταξίωσον ἕως τῆς οἰκίας μου σκυλῆναι· et n. 123. Cyrill. Scythop. Vita Jo. Solitarii n. 24 : Μὴ οὖν σκυλῇς, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπόμεινον. Id. Vita S. Sabæ : Παρεκάλει σκυλῆναι ἕως τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Martyr. Theodor. Magistri militum Ms. : Ὅτι πρέπον ἡμᾶς ἐστιν σκυλῆναι πρὸς αὐτόν. Periodus et Martyr. Philippi Apost. Ms. : Ἐποίησαν ἡμᾶς σκυλῆναι ἄχρι τῆς πόλεως ταύτης. Vita Ms. Euphrosynes : Καὶ ἐγὼ διὰ τοῦτο ἔσκυλα. In Basilicis 10, 37, 2 : Τὸν μέλλοντά με σκύλειν, JC. in lege, D. de Al. jud. mut., Qui me vexaturus est. Add. t. 3, p. 369; 7, p. 506, Nilum in Vita Theodoti n. 12. Ducang. Σκύλλομαι, Jactor; Σκυλεὶς, Jactatus, Vexatus; Σκυλήσονται, Vexabuntur, Gl. « Eust. Od. p. 1516, 55 : Κωλύουσα σκυλθῆναι τὸν γέροντα Λαέρτην· Il. p. 769, 42 : Ὡς ἀλυσιτελῶς σκυλθέντες ἐπρέσβευσαν. » Valck. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 483, A : Σκύλθητι πρὸς αὐτήν.]

[Σκύλμα, τό.] Σκύλματα [σκύλμα] κόμης, Laniatus comæ, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 248, 4.]

Σκυλμαίνω, i. q. σκυδμαίνω. [Σκυλμανεῖς, Hesychio θυμωθήσῃ. Σκυδμανεῖς Is. Voss.]

Σκυλμός, ὁ, [Laniatus. Hedylus Anth. Pal. 5, 199, 6 : Ὕπνου καὶ σκυλμῶν τῶν τότε μαρτύρια. Schol. Hom. Il. P, 62 : Λαφύσσει, ἀντὶ τοῦ μετὰ σκυλμοῦ καὶ σπαραγμοῦ λάβρους ἐσθίει.] Vexatio. [Fatigatio, add. Gl. Cicero Ad Att. 4, 13, 1 : « Quo animo consules ferant hunc σκυλμὸν rescribas. » Maccab. 3, 3, 25 : Μετὰ ὕβρεων καὶ σκυλμῶν· 4, 6 : Ἐσπαραγμέναι σκυλμοῖς ἀλλεπάλλοις· 7, 5 : Δεσμίους καταγαγόντες αὐτοὺς μετὰ σκυλμῶν ὡς ἀνδράποδα. Eust. Od. p. 1516, 17, σκυλμὸν παθεῖν. Clement. Homil. 2, § 2, ἐκ τοῦ πλοῦ σκυλμόν. Schol. ad Daniel. 7, 25 : Σκυλμὸν αὐτοῖς ποιήσει. Valck. Ephræm Syr. vol. 1, p. 332, F : Ἵνα μὴ εἰς βλάβος γένηται ὁ σκυλμός σου. Ptolem. Tetrab. 4, p. 206 : Μερίμνας τε καὶ σκυλμοὺς ἐμποιεῖ καὶ τῷ σώματι. Epiphan. vol. 1, p. 958, C : Τοῖς αὐτοῖς ἡμᾶς σκυλμοῖς περιέβαλεν Ἀέτιος. L. D. Consternatio, Manetho 4, 364 : Σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς. Wakef. Artemid. 2, 30 : Φροντίδας καὶ σκυλμούς· 31, σκ. καὶ ἀηδίας. || Fatigatio. Epist. Theodosii et Valentiniani in Conc. Ephes. part. 1, c. 32 : Ὀκνηρότεροι δ' ὅμως περὶ τὸν σκυλμὸν τῆς αὐτῶν εὐσεβείας γεγόναμεν. Cyrill. Scythop. Vita Sabæ c. 51 : Τίνος χάριν τοσοῦτον σκυλμὸν ὑπέμεινας; Marcian. Imp. Conc. Calchedon. Act. 6 : Κάματον καὶ σκυλμὸν ἐποιήσαμεν. Ita laudatum (in Σκύλλω) Synodicum c. 55 : Fatigationem usque ad nos facias. V. Moschum in Limon. c. 215 : Οὐ πολὺς μέχρι τῆς Λυκίας ὁ σκ., et Gloss. med. Lat. v. Fatigare. Ducang. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 605, B : Οὕτως οὐκ ἐπιζήμιος τῷ Ἐφραὶμ ὁ σκυλμὸς ἐχρημάτισεν, item de itinere. L. Dind.]

[Σκυλοδεψέω, Coria subigo. Aristoph. Pl. 514 : Σκυλοδεψεῖν.]

Σκυλοδέψης, ὁ, Qui spolia s. exuvias ferarum concinnat, Coriarius, σκυτοδέψης, βυρσοδέψης : σκύλος enim significat τὸ δέρμα, inquit schol. Aristoph. Ran. [Aristoph. Eccl. 420, Av. 490. Ap. Zonaram Lex. p. 814 pro σκύτος et σκυτοδέψης liber unus σκύλος et σκυλοδέψης, quæ confusa v. etiam in illo. Add. Etym. M. in Ἐπισκύνιον.] Apud Eust. p. 450, 1710, [et 1880] legitur et Σκυλακοδέψης, quod ex antiquis gramm. affert : item Σκυλόδεψος : quod itidem exp. ὁ δέρματα δεύων. Apud Hesych. et Σκυλοδέψιος, ὁ βύρσας βυρσεύων, i. q. βυρσοδέψης. [Pro Σκυλόδεψος, quod est ap. Dem. p. 781, 18, et Photium. In σκολοδέτης corruptum conjiciebat Albert. ap. Hesych. v. Ἀπεσκόλυπτεν.]

Σκῦλον, τὸ, i. q. σῦλον, ut docebo ex Eustath. in Συλαγωγέω, i. e. λάφυρον, Spolium, Præda. [Spolia, Gl.] Ajunt σκῦλα vocari spolia s. Exuvias quæ mortuis detrahuntur, ut et Hom. συλῆσαι νεκροὺς dicit; λάφυρα autem, Spolia ex hoste vivo [v. Etym. M.]; atque ita magis conveniet cum voce Manubiæ [Gl.], quas dicunt esse Spolia quæsita de hoste nobili per deditionem. At Non. Manubias esse scribit pecunias ex præda vendita; Prædam vero, corpora ipsa rerum quæ capiuntur. Cic. certe dixit, Quod ad quemque pervenit, pervenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. [Soph. Ph. 1428 : Σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις· 1431 : Ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ. Eur. Rhes. 620 : Ταύτας, κτανόντε δεσπότην, κομίζετε, κάλλιστον οἴκοις σκῦλον, de equis Rhesi. El. 7 : Ὑψηλῶν δ' ἐπὶ ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων· 1000 : Σκύλοισι θεῶν κεκόσμηνται δόμοι Φρυγίοις· Iph. T. 74 : Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα; Τῶν κατθανόντων γ' ἀκροθίνια ξένων. Hedylus Anth. Pal. App. 31, 6 : Ὡς καὶ πάντως ἀπ' ἐκείνης σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων. Antip. Thess. 7, 530, 4 : Εἴσιδε κούρους καὶ κούρας, Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος. Diod. 1, 55 : Τὰ ἱερὰ πάντα σκύλοις ἐκόσμησε, ubi similia v. ap. Wessel. Dio Chr. Or. 64, vol. 2, p. 340 : Χιτῶνα σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκῦλον. Frequens est etiam apud Polybium, cujus ll. v. ap. Schweigh. Hesychius quod σκῦλα interpr. αἰχμαλωσία, (πραίδα addit cod.) Albertus comparat cum ejusd. gl. : Λαφύρων, αἰχμαλωσιῶν.] Plutarch. Symp. 8 [p. 724, B] : Σκύλων Πυθοῖ καὶ ἀκροθινίων καὶ τροπαίων ἀναθέσεις· Juven. [10, 133] : Bellorum exuviæ, truncis affixa trophæis Lorica, et fracta de casside buccula pendens, Et curtum temone jugum, victæque triremis Aplustre. Itidemque Æneas ap. Virg. Æn. 11, Quercum fulgentia induit arma, Mezenti ducis exuvias, tibi, magne, trophæum Bellipotens; aptat rorantes sanguine cristas, Telaque trunca viri. Et Cic. : Jovem ornarat ex manubiis Carthaginensium. [Improprie Eur. El. 897 : Ὃν σκῦλον οἰωνοῖσιν ... πήξασ' ἔρεισον σκόλοπι.] Item σκῦλον dicitur Pellis feræ alicui detracta : ut et Lat. Exuvium et Spolium leonis. Callim. ap. schol. Soph. [Aj. 26] de pelle leonina : Τὸ δὲ σκύλον ἀνέρι καλύπτρη Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. [Σκύλος Brunck., quod v. Et sic est apud Suidam v. Κατηναρισμένας. Nihil autem commune his vocabulis, quorum neutrum pro altero ponitur. Quod non animadverterat Valck. ad Callim. fr. p. 290, qui etiam σκύλον, quod nihili est, ferebat.]

[Σκυλοπνίκτης. V. Σκυλλοπνίκτης.]

Σκύλος, ους, τὸ, eadem signif. [quæ in Σκῦλον sub finem posita est, ubi v. l. Callim] in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 35, 2 : Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου· Phalæci 165, 2 : Καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀγαιίνεω], itidemque schol. Aristoph. σκύλος exp. δέρμα. Sic [Theocr. 25, 142 : Ὅς δ' ἤτοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος·] Nicand. [Th. 422 : Περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων·] Alex. 270 : Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖον ὀπάζει Δυσλεπέος καρύοιο τὸ καστανὶς ἔτρεφεν αἶα· appellans σκύλος τὸ δέρμα s. τὸ ἔνδυμα, Corium, quo vestitur castaneæ nucis caro. [Hesychio in gl. : Σκύλον, δέρμα, κώδιον· οἱ δὲ ῥάκος· καὶ τριβώνιον ἢ δέρμα ἄρκου, τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα, item restituendum esse σκύλος, ostendit vel postrema interpret., de qua conf. Σκυλόω. Cum σκῦτος confusum apud Zonaram v. Ἐπισκύνιον, quocum conf. Etym. M. L. Dind.]

Σκῦλοφόρος, ὁ, ἡ, Qui spolia s. exuvias fert, ampla spolia refert, Victor præda spoliisque potitus, Epigr. [Crinagor. Anth. Pal. 6, 161, 2. Et forma Σκυληφόρος Antipater Thess. 9, 428, 1.] Potest significare etiam Qui gestat spolium s. exuvium feræ alicujus, ut leonis, ursi : præsertim si ei interfecto detraxerit. [Hæc interpret. nititur iis quæ in Σκύλος dixerat HSt. Epith. Jovis, Lat. Feretrius, Dionys. A. R. 2, 34.]

[Σκῦλοχάρης, ὁ, ἡ, Spoliis gaudens. Secundus Anth. Plan. 214, 1, Ἔρωτας.]

[Σκῦλόω, Tego, unde ἐσκυλῶσθαι (cod. ἐσκύλωσεν), Hesychio ἀπὸ τοῦ σκυλοῦν, τὸ κεκαλύφθαι. « Recte docet. Corrigendum igitur, quod infra legitur, Συνεσκολυμμένον, συγκεκαλυμμένον, mutandumque in Συνεσκυλωμένον, a Συσκλόω. Longe aliud est σκολύπτειν, et quæ hinc prodeunt. Σκύλον (σκύλος) vero, Pellis, cujus ad integendum et obvelandum frequens usus, itidemque, Hesychio teste, τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα. » Hemst.]

[Σκύλσις, εως, ἡ, Molestia. Athanas. vol. 2, p. 548. Metaphr. Kall. Hesychio θυμὸς, σάλος, ταραχή.]

[Σκυμαλίζω.] Σκυμαλίζειν, vide in Σκιμαλίζειν : quæ scriptura magis recepta est.

[Σκυμνᾰγωγέω, Catulos duco. Eustath. Il. p. 1131, A 41 : Οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες ἱστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄρρην οὐ σκυμναγωγεῖ. Διὸ Ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους, λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄρρενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄρρενα· καὶ μὴν Ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι σκυμναγωγεῖν ἱστοροῦσι καὶ τὸν ἄρρενα λέοντα. Et schol. Il. Ρ, 133 : Ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες.]

[Σκυμνεῖται. V. Σκυμνιάδαι.]

[Σκύμνειος, α, ον, Catulinus, vel potius, quum hoc fere de canibus dicatur, Qui est catulorum. Suidas : Σκυμνεία γονὴ, ἡ τῶν σκύμνων.]

[Σκυμνεύω.] Σκυμνεύειν dicitur de alente suum catulum s. suos catulos : σκυμνεύω νεβροὺς, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, s. pulli. [Philostr. Imag. 2, p. 480, 33.]

[Σκυμνιάδαι, οἱ, Scymniadæ. Ἔθνος σὺν (συνεχὲς Salm.) Γέταις. Εὔδοξος δ' Γῆς περιόδου, Σκυμνιάδαι καὶ Γέται, Steph. Byz. Ptolemæo 5, 9, Σκυμνεῖται, ut opinatur Pinedo. Eosdem esse quos Herodotus dicit Σκυρμιάδας animadvertit Wessel.] B

Σκυμνίον, τὸ, Parvus catulus. [Pollux 5, 15 : Ἐφ' ὧν δὲ οὐκ ἔστιν ἴδιον ὄνομα, τὰ τούτων τέκνα καλεῖται σκυλάκια ἢ σκυμνία.] Item simpliciter pro Catulo [ursæ], ex Aristot. H. A. 9, [6]. E Xenoph. [in Lex. Septemv., ut dixi in Σκυλάκιον] de Catulo leporis. [De accentu Arcad. p. 119, 29.]

[Σκυμνίσκος, ὁ, i. q. præcedens. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 125. Boiss.]

Σκύμνος, ὁ, ἡ, Catulus [Gl.] leonis; proprie, Eur. Hec. [204] : Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν, μόσχον δειλαία δειλαίαν ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο· ita enim leg. est, potius quam jungenda præp. nomini sequenti, λαιμότομον, ubi σκύμνον de Catulo leonis intelligit; et quidem de femina. [Or. 1493 : Σκύμνον ὀρείαν.] Addi solet alioqui gen. λέοντος vel λεαίνης : quamvis proprie de Leonis catulo dici existimetur. [Photio et Suidæ σκύλαξ λέοντος.] Aristoph. Ran. [1477] : Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Soph. Aj. [998] itidem σκύμνον λεαίνης dixit. [Eur. Suppl. 1223 : Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ' ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι C λεόντων. Aristoph. Eq. 1039. Lycophr. 1233 : Διπλοῦς σκύμνους λέοντας.] Usus est hoc vocabulo Lucr. 5, [1035] : At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum ἔγγονα vocantur σκύμνοι, inquit Pollux [5, 15 et 18] : ἄρκτων autem, ἀρκτύλοι : at ἐλάφων, νεβροί. Hesych. σκύμνους esse tradit ἐκγόνους leonum, aliorumque animalium. Sed quum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima et propria signif. dici. Hom. Il. Σ, [319] : Ὥστε λὶς ἠϋγένειος, Ὧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ Ὕλης ἐκ πυκινῆς. Ubi brevium scholl. auctor annotat, hoc nomen de Catulis leonis poni, quum ὀξυτονεῖται : at de Catulis aliorum animalium βαρύνεσθαι. [Invertit Etym. M.] Sed hanc accentus differentiam observari non comperi. Legimus enim ap. [Theocr. 11, 41 : Σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων·] Aristot. H. A. 6, [6] : Ὅπως μὴ ἀσπάζῃ τῶν θηρίων σκύμνους, ubi redditur Fœtus [et ib. 18 ἄρκτων, 27 ἐλέφαντος] : item σκύμνον ἀλώπεκος ap. Plutarch. Lycurgo [c. 18, et Steph. B. v. Ἀλωπεκόννησος. Hemst.] : ap. Diosc. de Catulis vituli ma- D rini, 2, 88. Legimus denique et apud alios servato eodem accentu. [Breve autem natura esse υ annotat Etym. M. p. 730, 27. Eur. Bacch. 699 : Σκύμνους λύκων ἀγρίους· et ubi figurate, ut in l. Suppl., Rhes. 382 : Καλὸν, ὦ Θρήκη, σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν· Andr. 1170 : Τὸν Ἀχίλλειον σκύμνον· et de feminis Or. 1213 : Σκύμνον ἀνοσίου πατρός· 1388 : Λήδας σκύμνου. Christodor. Ecphr. 56 : Σκύμνον πτολιπόρθιον Αἰακιδάων, et sæpius Lycophron.]

[Σκύμνος, ὁ, Scymnus, n. viri. Quod acui voluisse Ptol. Ascalonitam tradit schol. Hom. in Σκύμνος subst. citatus. Ælium Dionysium Halicarnassensem Σκύμνῳ τὸ σύνταγμα προσφωνῆσαι tradit Photius cod. 152, p. 99, 24. Tarentinum Alex. M. æqualem memorat Athen. 1, p. 20, A; 12, p. 538, E. Scymno Chio tribuitur Orbis descriptio in Hudsoni Geograph. vol. 2, p. 1 seqq. Scymnum geographum aliquoties citat schol. Apoll. Rh., Stephanus Byz., et qui Chium dicit Apollon. Mir. c. 16. V. testim. de eo ante ed. Huds. et in præfatione Meinekii. Alii in numis Athen. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 450; Aphrodis. *Descr.* vol. 3, p. 322; Chii ib. p. 267; in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 702, n. 3140, 28. L. Dind.]

[Σκυμνοτοκέω.] Σκυμνοτοκεῖν, Catulos parere : quod et de piscibus dixit Aristot. H. A. [ap. Athen. 7, p. 314, C.]

[Σκυμνοτρόφος, ὁ, ἡ, Qui catulos nutrit. Orac. Leonis Imp. ap. Rutgers. V. L. 5, p. 474, 75 : Ἄλλη τις ἄρκτος δευτέρα σκυμνοτρόφος. L. D. Const. Manass. Chron. 5861, Amat. 1, 15, λέαινα. Boiss.]

Σκυνίζω, Calcitro, Hesych. [V. Σκυδίζω. Ab seq. σκύνιον formari σκυνίζω et σκύζω opinatur Etym. M.]

Σκύνιον, τὸ, vide in Ἐπισκύνιον. [Ubi nihil. Σκύνιον, Summa palpebra, Cilium. Pollux 2, 66 : Ὧν (βλεφάρων) τὰ ὑπεράνω σκύνια, ὅθεν καὶ ἐπισκύνια τὰ περὶ τὰς ὀφρῦς γεῖσα. Nicander Th. 177 : Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου οἷα τύλοι· 443 : Πίονα δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπ' ὄθματα. Ducit a σκύζω schol. Theocr. 16, 8. Conf. schol. Hom. Il. Ρ, 136. ῠ]

[Σκυπία. V. Σκυφία.]

[Σκύππιον, τὸ, Scyppium, locus prope Colophonem Ioniæ, ap. Pausan. 7, 3, 8, cujus liber unus de melioribus Σκύπτινον.]

[Σκύπφειος, Σκύπφος. V. Σκύφος.]

[Σκύρας, ὁ, Scyras, fluvius Laconicæ, ab Scyro ins. sic dictus, ap. Pausan. 3, 25, 1, cujus liber unus ο ponit super α.]

[Σκυράω. V. Σκύριον.]

[Σκύρβια, κρόμμυα, Allia, Hesychio.]

[Σκυρθαλιάς· Θεόφραστος, τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι· Διονύσιος δὲ τοὺς μείρακας. Σκυρθάλιος, νεανίσκος. Σκυρθάλια, μειράκια, ἔφηβοι, Hesychius. Σκυρθάνια, τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες, Photius. Qui haud dubie ad exemplum Hesychii corrigendus. Ap. hunc autem vitiosa certe forma Σκυρθαλιάς, et in —ους vel —α mutanda. Neque verisimile est falso scribi Σκύθραξ ap. eundem pro Σκύρθαξ, nisi vitiosa etiam terminatio —αξ, cui conferendum μόθαξ, μέλλαξ. || Quod in numo Illyr. Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 350, n. 295, esse traditur Σκυρθανα nominis pr. fragmentum, ut videtur, dubium reddit Σκαθα ib. n. 294.]

[Σκύριος, ὁ, Scyrius, Ægei pater, ap. Apollod. 3, 15, 5, 5. V. Σκῦρος.]

Σκυρίπτω affertur pro Κυρίττω [et κερατίζω, ab Suida].

[Σκυρμιάδαι, οἱ, Scyrmiadæ, gens vicina Getis ap. Herodot. 4, 93. V. Σκυμνιάδαι.]

[Σκύρμος, πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι Κυζίκου πλησίον. Οἱ πολῖται Σκύρμιοι, Steph. Byz.]

[Σκυρόθεν. V. Σκῦρος.]

[Σκυροκλῆς, έους, ὁ, Scyrocles, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 171.]

[Σκύρον. V. Σκύρος.]

[Σκῦρόνδε. V. Σκῦρος.]

Σκύρος, ὁ, Frustula quæ ex marmore exiliunt, dum inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra. Vide in Σκίρος, ubi et Ἐπίσκυρος. Ab eodem est Σκυρώδης, quod redditur Petricosus. [V. Σκυρόω.] || Σκύρος [Σκῦρος, ἡ] est etiam nomen insulæ unius ex Cycladibus : item nomen urbis. [Etym. M. : Σκῦρος ἡ νῆσος, ἐπεὶ ἀργιλώδης ἐστὶ καὶ λευκόγεως· σκύρος γὰρ ἡ λατύπη. Δίδυμος λέγει ἐν ὑπομνήματι Ξ Ὀδυσσείας· Αἱ ἀργιλώδεις φαῦλαι εἰς καρπῶν ἀνέσεις· μηλόβοτοι δὲ, καθάπερ Σκῦρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. Ὧρος. Quibuscum conf. Hesych. : Σκῦρος, πόλις καὶ νῆσος ἢ λατύπη. Σκῦρος, ἀργιλώδης. Λυσίμαχος τὴν λατύπην. Steph. B. : Νικόλαος ἐν ε'· Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Οἱ νησιῶται Σκύριοι καὶ Σκυρία. Primus memorat Hom. Il. Τ, 326, Od. Λ, 508, H. Apoll. 35, unde adv. Σκυρόθεν Τ, 332. Insula an urbs Ciliciæ sive Phrygiæ intelligenda sit I, 668 ambigunt scholl. De insula Pind. Nem. 7, 37, et Σκύριαι αἶγες in fragm. ap. Athen. 1, p. 28, A, et sæpe Soph. in Philoct. 240 etc., et Eurip. Dionys. P. 521, Thuc. 1, 98, Xen. H. Gr. 4, 8, 15; 5, 1, 31, Demosth. p. 1236, 23. Gent. Σκύριος etiam Lycophr. 185, Bion 15, 5, Herodot. 7, 183, Hippocr. p. 608, 16. Strabo 9, p. 437 : Αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων καὶ τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου

τῆς Σκυρίας. Fabulam Σκυρίας inscriptam et Sophocles et Euripides fecerant.] Ab insula existimatur esse dicta Σκυρία δίκη : quod vide ap. Polluc. [8, 81 : Σκ. δ. ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι τὴν τραχεῖαν, ἣν οἱ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦρον ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν], Hesych. [Ἀρτεμίδωρος ἰδίως φησὶν ἡ Θησέως καλεῖται τελευτή· φυγόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Σκῦρον ἐκεῖ καταχρημνισθῆναί φασιν] et Suid. [s. Photium, qui similiter ut Pollux.] Vide item Σκυρία ἀρχὴ ap. Eust. [Il. p. 782, 52.] Est præterea Σκύριον, Herba, quæ alio nomine Erythrodanum. Affertur autem et Σκύρα plur. num. ex Nicandro pro eadem, Th. [75] : Στρύχνον τε σκύρα τ' ἐχθρά, τά τ' εἴαρι σίνατο βούτην, Ἦμος ὅταν σκιρόωσι [σκυρόωσι Schneid., a Σκυράω, schol. ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνωνται,] βόες καυλεῖα φαγοῦσαι. [Ἄσκυρον confert Schneider.]

[Σκῦρος, ὁ, Scyrus, fl. Alpheo vicinus, ap. Pausan. 8, 35, 1.]

[Σκυρόω. HSt. in Σκύρος :] Apud Hesych. est etiam Σκυρωθῶσι, quod exp. λιθωθῶσι. Unde est Σκυρωτός : cujus fem. extat ap. eund. Hesych., qui Σκυρωτὴ ὁδὸς exp. ἡ ἱππόκροτος, [ap. Pind. Pyth. 5, 93 : Ἱππόκροτον σκυρωτὰν ὁδόν. Schol. : Ἀντὶ τοῦ λιθόστρωτον· σκῦρον γὰρ λέγουσι τὴν λατύπην τὴν ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῶν λίθων ἀποπίπτουσαν. Conf. Eust. ad Dionys. P. 520 : Ἡ δὲ Σκῦρος τὴν κλῆσιν ταύτην ἔχει διὰ τὸ τῆς νήσου ταύτης σκληρὸν καὶ οἷον σκυρῶδες ἤτοι λιθῶδες· σκύρος γὰρ ἡ λατύπη, ἤγουν τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασι. Quæ per ι scripta notavimus supra.]

[Σκυρώδης. V. Σκυρόω.]

[Σκυρωνίτης, ὁ, sec. schol. Lycophr. 766, dictus equus Σκυφίος, quod v. Al. Σκειρωνίτης.]

[Σκυσμὸς, ὁ, Ira. Tzetz. Hist. 9, 134. Elberling.]

Σκυτάλη, ἡ, Flagrum loreum s. coriaceum, Scutica [Gl.]; Saccus coriaceus. Hesych. enim σκυτάλην exp. φραγέλλιον, λῶρον : et Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι. [Ad hanc signif. referri videntur proverbia, Ἡ σκυτάλης ἢ ἑταίρου ἢ ὅτου δὴ περιτροπὴ ap. Plat. Theæt. p. 209, D, ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνυόντων sec. schol., et Οὐκ ἂν κινήσαις οὐδεμίαν ἀσπίδα, ἀλλ' ἀπὸ σκυτάλης μόνον καὶ τρίβωνος, ἐπὶ τῶν πειθηνίων, sec. Apostol. et Arsenium. Lucian. Somn. c. 3 : Σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν οὐ πράως μου κατήρξατο. V. Tzetz. infra. Zonaræ p. 1654 etiam ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν καὶ ἡ ἀβίνα, Habena, ut ap. schol. Oppiani infra cit.] Item Clava in summo obducta corio, quales a morionibus gestari solent; vel simpliciter Clava, Fustis. [Scutula, Tabia, Ruculum, Gl.] Suid. [et Phot.] enim exp. non solum φραγέλλιον, sed etiam βακτηρία ἀκροπαχὴς, Baculus in summa sui parte crassus, ut solent esse fustes et clavæ. [De baculo s. scipione Diod. 3, 8 : Σκυτάλαις ξυλίναις διαγωνίζονται. De baculis venatorum Pollux 5, 18; 10, 142; rusticorum 10, 131. Reg. 2, 3, 29 : Λεπρὸς καὶ κρατῶν σκυτάλης vel σκυτάλην, et Int. inc. Zach. 11, 7, Genes. 30, 38.] Itidem Pind. Ol. [9, 32], clavam Herculis, quod et ῥόπαλον dicitur, σκυτάλην [immo σκύταλον. Sed σκυτάλην Erycius Anth. Pal. 9, 237, 4] appellat. [Sed idem Ol. 6, 91 : Σκυτάλα Μοισᾶν, quod ἄγγελος et κῆρυξ interpretatur schol. additque : Σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχου ὑπομνήμασιν εἴρηται, Ἀχνυμένη σκυτάλη, et ab scytala Laconica repetit, ut Diogenian. 3, 25. De quo Archilochi dicto (in fr. ap. Ammon. v. Αἶνος et al.) librum Aristophanis gramm. memorat Athen. 3, p. 85, E : Μνημονεύων δ' αὐτῆς (τῆς τελλίνης piscis) Ἀρ. ὁ γρ. ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκ. συγγράμματι ὁμοίας φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίναις. Dixerat enim Ar. de signif. Piscis, de qua v. sub finem. Archilochi autem dictum usurparunt Plut. Mor. p. 152, E, Mich. Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 359, E. || De cylindro, quo onera promoventur, Aristot. Mechan. c. 9 : Διὰ τί τὰ διὰ τῶν μειζόνων κύκλων αἰρόμενα καὶ ἑλκόμενα ῥᾷον καὶ θᾶττον κινοῦμεν, οἷον καὶ αἱ τροχιλέαι αἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων καὶ αἱ σκυτάλαι ὁμοίως· 11 : Διὰ τί ἐπὶ τῶν σκυτάλων ῥᾷον τὰ φορτία κομίζεται ἢ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, ἐχουσῶν τῶν μὲν μεγάλους τροχοὺς, τῶν δὲ μικρούς; Ἢ διότι ἐπὶ τῶν σκυτάλων οὐδεμίαν ἔχει πρόσκοψιν, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τὸν ἄξονα καὶ προσκόπτει αὐτῷ ... Τὸ δὲ ἐπὶ τῶν σκυτάλων ἐπὶ δύο τούτων κινεῖται, τῇ τε κάτω χώρᾳ ὑποκειμένῃ καὶ τῷ βάρει

A τῷ ἐπικειμένῳ· ἐπ' ἀμφοτέρων γὰρ τούτων κυλίεται τῶν τόπων ὁ κύκλος καὶ φερόμενος ὠθεῖται. Ubi bis scribendum σκυταλῶν.] Necnon Vectes s. Palangæ s. Phalangæ, dicuntur σκυτάλαι, ut Exod. 30, [4] : Ἔσονται ψαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον· καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων, Annulos facies vectibus, per quos ipsi vectes trajiciantur ad tollendum altare; vectes autem illos conficies ex ligno cariem non sentiente : qua signif. infra Σκυταλίς. [Scutulæ, Cæsar. B. C. 2, 10; 3, 40. V. sub finem. || De crepitaculis ex lignis duobus compositis ad abigendos serpentes, ap. Pausan. 9, 28, 4 : Ἐπὰν συλλέγειν τοῦ βαλσάμου τὸν ὀπὸν ἀφίκηται τοῖς Ἄραψιν ὥρα, ξύλων δύο ἕκαστος σκυτάλας ἐπὶ τοὺς ἔχεις ἐσφέρει, κροτοῦντες δὲ τὰ ξύλα ἀπελαύνουσι τοὺς ἔχεις.] Σκυτάλη ap. Lacedæmonios erat genus quoddam Epistolæ secretæ, de quo vide Plut. Lysandro p. 812 meæ ed. [c. 19] et Harpocr. ac Suid. [qui cum Photio interpr. etiam στρογγύλα καὶ λεῖα ξύλα.] Gell. 17, 9, sic describit : Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari crassamento, ejusdemque lon- B gitudinis, derasi atque ornati consimiliter. Unus imperatori in bellum proficiscenti dabatur, alterum domi magistratus cum jure atque cum signo habebant. Quando usus venerat literarum secretiorum, circum eum surculum lorum modicæ tenuitatis, longum autem quantum rei satis erat, complicabant volumine rotundo et simplici, ita ut oræ adjunctæ undique et cohærentes lori, quod plicabatur, coirent. Literas deinde in eo loro per transversas juncturarum oras, versibus a summo ad imum proficiscentibus inscribebant. Id lorum literis ita perscriptis, revolutum ex surculo imperatori commenti illius conscio mittebant. Resolutio autem lori literas truncas atque mutilas reddebat, membraque earum et apices in partes diversissimas spargebat. Id ubi ille, ad quem erat missum, acceperat, surculo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde ut debere fieri sciebat, circumplicabat; atque ita literæ per ambitum eundem surculi coalescentes, rursum coibant, integramque et incorruptam epistolam et facilem legi præstabant. Hoc ge- C nus epistolæ Lacedæmonii σκυτάλην appellant. Hæc Gell., quæ, sicut et locum illum Plut., confer cum iis, quæ ap. schol. [Pind. ad l. supra cit.,] Aristoph. [Lys. 991, Av. 1283] et Suid. leguntur, necnon ap. [Tzetzen infra cit.] schol. Thuc. p. 42 [1, 131] et Athen. [10, p. 451, D, ubi Apollonii Rhodii de Archilocho scriptum citat, qui, ut Aristophanes supra memoratus, Archilochi dictum tractaverat], ubi Σπαρτιᾶτις σκυτάλη, sicut ap. Hesych. Σκυτάλη Λακωνική. Xen. Hell. [3, 3, 8 : Οἱ ἔφοροι ἐβουλεύσαντο ... κελεῦσαι ἥκειν ἄγοντα τοὺς ἐν τῇ σκυτάλῃ γεγραμμένους· 9;] 5, 2, [34 : Ἀρκέσει ὑμῖν μικρὰ σκυτάλη, ὥστε ἐκεῖθεν πάντα ὑπηρετεῖσθαι· 37] : Ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον, κελεύοντες ἀκολουθεῖν Τελευτίᾳ. Et Plut. Alcib. [c. 38] : Παρὰ τῶν οἴκοι τελῶν σκυτάλην ἐλθεῖν, κελεύουσαν ἐκποδὼν ποιήσασθαι τὸν Ἀλκιβιάδην. [Cicero Ad Att. 10, 10, 3.] Erat et δανειστῶν quædam σκυτάλη, de qua consule schol. Aristoph. et Suid. [Simili signif. Diod. 13, 106 : Τούτων (τῶν σακίων) ἔχοντος ἑκάστου σκυτάλην, ἔχουσαν τὴν ἐπιγραφὴν (nisi leg. ἐπ. τὴν) τὸ πλῆθος τοῦ χρήματος D δηλοῦσαν.] Item in σκυτάλαις scribebantur sontium delicta, teste Hesych. [Πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα, quod poetæ, ut videtur, dictum Ruhnk. Ep. cr. p. 171 apte confert cum Callim. Cer. 57 : Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.] Idem Hesych. σκυτάλαι exp. etiam ἱππικαὶ ἶλαι [ἶλαι, quod ῥομβοειδεῖς interpr. Scheffer., ut Scutula i. est q. ῥόμβος. V. Gorræus ap. HSt. in Σκυταλίς], item ὄφεων φλαγέλλια. [Codex καὶ ὄφ ... εἰσὶ φραγέλλια. Musurus enim duas literas cum compendio delevit, quum scriptum fuisse videatur ὄφεων. Ὄφεων εἶδος, φρ. Guietus. || « Ferula, Protecdico propria. Balsamon ad Canon. 9 Conc. Cpol. sub Photio : Εἰ ἐκωλύετο ἡ τοιαύτη τῶν διδασκάλων πληγὴ οὐδὲ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κληρικοὶ διὰ σκυτάλης, ἵνα ἐσωφρόνιζον κτλ. Infra πρωτεκδικὴ σκυτάλη. » Ducang. || Piscis, ap. Oppian. Hal. 1, 184 : Καὶ κολίαι σκυτάλαι τε. Schol. ἀβίναι λεγόμεναι, et λεπίδαι. Quod Wottonum apud Gesnerum p. 209 in σκύλλαι mutare annotavit Schneider. Sed altera scholiastæ interpret. (de priori vid. supra) alludit ad signif. λε-

πίδος (Conf. Λεβίας, Λέβιον), qua ponit Heliod. Æth. 9, 15 : Ἐργασία δὲ τοῦ θώρακος τοιάδε· σκυτάλας χαλκᾶς τε καὶ σιδηρᾶς ὅσον σπιθαμιαίας πάντοθεν εἰς σχῆμα τετράγωνον ἐλάσαντες καὶ ἄλλην ἐπ' ἄλλην κατ' ἄκρα τῶν πλευρῶν ἐφαρμόσαντες ... χιτῶνά τινα φολιδωτὸν ἀπεργάζονται, neque aliena a pisce appellatio σκυτάλης, si hoc est i. q. φολίς. V. Coraes p. 299. Hujus signif. mentionem fecisse conjicio Aristophanem gramm. initio cit.] || Serpentis nomen ap. Ælian. [sec. Lex. Septemv. : sed nihil de σκυτάλη est ap. hunc], et Nicandr. [Th. 384, 386] et Plin., necnon Diosc. 7, 11 : Τοῖς ὑπὸ τῆς προσαγορευομένης σκυτάλης ἢ ἀμφισβαίνης δηχθεῖσι. [Ceterum signif. piscis cum sequente Serpentis confundere videtur Tzetzes infra cit. « Plutarch. Crasso c. 32. » Hemst.] Lucan. 9, [717] : Et scytale sparsis etiam nunc sola pruinis Exuvias positura suas. Apud Colum. autem 6, 17 : Mus araneus, quem Græci σκυτάλην appellant, quamvis exiguis dentibus, non exiguam pestem molitur : pro illo σκυτάλην puto leg. μυγαλῆν, de quo supra post Μῦς. [Ita Victorius et alii. Epiphan. vol. 1, p. 524, B : Ταύτην παρωσάμενοι, ὥσπερ τὴν δεινὴν σκυτάλην τὴν ἔχιδναν καλουμένην, οὖσαν μὲν τῷ σώματι βραχεῖαν, τῇ δὲ ἰοβολίᾳ δεινὸν ἆσθμα ἐμπνέουσαν καὶ εἰς τοὺς πλησιάζοντας τὴν λύμην ἐμφυσῶσαν. Signiff. omnes ita recenset Tzetz. Hist. 9, 122 : Ἓξ τὴν σκυτάλην γίνωσκε σημαίνουσαν, ἃ μάθε. Σκῦτος τὸ παῖον τὰς πυγὰς παίδων τῶν μανθανόντων. Σκυτάλη καὶ ἰχθύς ἐστιν· ἐκλήθη δὲ σκυτάλη τῷ πληκτικῷ πανεμφερὴς οὖσα τῶν παίδων σκύτει. Καὶ τῶν δακτύλων τὰ ὀστᾶ καλοῦνται δὲ σκυτάλαι. (V. Σκυταλίς. Ventriculi (verticuli) digiti, Gl.) Καὶ ῥάβδος δὲ τετράγωνος τῶν μαρμαρεργατούντων. Ἐκ τοῦ τετραγωνίσματος νομίζω δὲ καὶ ταῦτα τῆς ἧς σκυτάλης ἔφημεν τῆς τιμωροῦ τῶν παίδων. Καὶ πᾶσα ῥάβδος λέγεται σκύταλος καὶ σκυτάλης (scr. σκύταλον καὶ σκυτάλη) ... Quibus sextam addit σκυτάλης Λακωνικῆς, et 155 : Ἔστι καὶ εἶδος ὄφεως ἕβδομον ἡ σκυτάλη. Τετράγωνον memorat etiam Hero Belop. p. 128, A : Ἐκ δὲ τῶν ἄκρων αὐτοῦ τετραγώνους σκυτάλας ποιοῦντες ἐπέστρεφον αὐτόν (axem). Conf. 129, D, et 139, C : Πρὸς δὲ τοῖς ἄκροις τῶν τετραγώνων ξύλων ὀνίσκοι ἔστωσαν πλάγιοι στρεφόμενοι ... τρήματα ἔχοντες, ὥστε ἐμβάλλεσθαι σκυτάλας ἐν τοῖς ἄκροις ἢ καὶ ἐν μέσῳ, δι' ὧν ἐπιστραφήσονται. Quomodo sæpe usurpat Oribas. ed. Mai. p. 121, 124, 125, 130, 131, 134, 136, 161. De parte instrumenti chirurgici ad reponendum καρπὸν luxatum id. p. 148 med. : Καυτήριον προσδεδέσθω ἢ πλαγία σκυτάλη· 175 fin. : Τῷ δὲ κοίλῳ τῆς χειρὸς πλαγία σκυτάλη ἢ καυτήριον ἐντιθέσθω· ἔπειτα ἀσφαλιζέσθω πρὸς τὸ μετακάρπιον διὰ τοῦ καλουμένου ἑξακίου, καὶ τότε τοῖς τῆς σκυτάλης ἄκροις ἢ τοῦ καυτηρίου διπλῶν κηρίων μεσότητες ἢ βρόχων ἀνισοτόνων ἀγκύλαι περιτιθέσθωσαν. De parte machinæ obsidionalis Philo Belop. p. 85, A : Δώδεκα γάρ ἐστι πηχῶν τοῦ ταλαντιαίου πετροβόλου ἡ σῦριγξ, ἡ δὲ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν. Recte autem Tzetzes de ῥάβδοις quibusvis dici addit, velut de surculis, malleolis et codicibus arborum deponendarum, Geopon. 9, 11, 4 : Πολυτρόπως δὲ γίνεται ἡ τῆς ἐλαίας φυτεία· τινὲς μὲν γὰρ ἀπὸ σκυταλῶν φυτεύουσι· λαβόντες γὰρ κλάδους παχυτέρους καὶ καταπρίσαντες εἰς μέγεθος πηχυαῖον οὕτω φυτεύουσι, quod ἀπὸ ῥάβδου dicit Theophr. Et 10, 22, 4 : Τινὲς δὲ καὶ τοῦ στελέχους (pyri) τὰ εὐγενέστατα ποιοῦσι σκυτάλας, καὶ φυτεύουσι καθάπερ τὰς ἀπὸ σκυταλῶν ἐλαίας· 63, 3 : Οὐ μόνον ἀπὸ σκυταλῶν καὶ κλάδων· 11, 7, 3. Conf. Σκυταλίς. || De instrumento quo abstergitur quod mensuram excedit, Pollux 4, 170 : Ἔστι δὲ ἰσοχειλῆ μὲν τὰ πλήρη, ἐπιχειλῆ δὲ τὰ κατωτέρω τοῦ χείλους, ἐπίμεστα δὲ τὰ ὑπέρπλεα, ἐπὶ δὲ τῶν ξηρῶν μέτρων τὰ οὐκ ἀεψημένα· τὸ δὲ ἀποψῶν ἐργαλεῖον ἀπομάκτρα ἢ σκυτάλη ἢ περιστροφίς. Qui 10, 113, inter ἀρτοποιικὰ ponit ἀπ., σκυτάλη et περιστρ. Conf. Hesych. v. Ῥόχανον in Σκυταλίς cit. || De forma Dor. Κουτάλα v. in ipsa. ὕα L. Dind.]

[Σκυταληφορέω, Scytalam gesto. Strabo 15, p. 688.]

Σκυταλίας, ὁ, ut σκυταλίας αὐλὸς, Athen. 4, [p. 177, A] ex Juba, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους, quoniam crassitudinem σκυτάλης æquat. [Conf. Σκυτάλιον.] Sed ambiguum an σκυτάλην ibi pro Fuste s. pro Vecte accipiat, an pro Ligno tereti et oblongo, s. Surculo tereti et oblongo, circum quem volvebatur ὁ λευκὸς ἱμὰς, in quo Spartani secretiores scribebant literas. Itidem σκυταλίας σίκυς ap. eund. Athen. 2, [p. 74, A] et Theophr. H. Pl. 7, 4, [6] et Plin., Cucumis instar σκυτάλης teres et oblongus.

Σκυτάλιον, τὸ, i. q. σκυταλίς [Baculus. Aristoph. Av. 1283 : Ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε ... σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ (νῦν Pors.) δ' ὑποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι. Quod nemo non scripturus esset ἐσκυταλιοφόρουν, nisi scholiasta intercederet : Τοῦ σκυτάλιον τὸ α ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὁλκάσιν, ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης γονῶν παρετέθη, Οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν ἀπὸ τοῦ σκυταλίου τε καὶ τῆς διφθέρας. Οὕτω Σύμμαχος. Unde in fr. Holcadum ap. Polluc. 10, 173 : Σκύταλον ὑποσίδηρον, restitutum σκυτάλιον.] Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5 [4, 12] : Ἐξ ἧς σκυτάλια καὶ βακτηρίας ποιοῦσι, Gaza vertit Regulas. [Suidas in Σκυταλίδες : Ἦσαν δὲ τοιαῦτα σκυτάλια ξύλινα, τὰ μὲν ποδιαῖα, τὰ δὲ πηχυαῖα.] || Σκυτάλιον a quibusdam dicitur ὁ [ἡ] κοτυληδὼν, Umbilicus Veneris, Diosc. 4, 92. Vide et Hesych. [Qui interpr. αὐλίδια, περιστρώματα, καὶ τὸ ῥάβδωμα. (Verba καὶ τὸ ῥ. sequenti gl. Σκυταλίδα addebat Biel.) Pollux 4, 82 : Καὶ σκυτάλια μέντοι μικρῶν αὐλίσκων τοὔνομα. De quibus v. in Σκυταλίας, Σκυταλίς, de interpret. περιστρώματα in Σκύτινος, de tertia autem Salmas. ad Scriptt. H. A. vol. 2, p. 571, ubi de vestimentorum ῥάβδοις agit, de quibus conf. quæ in Σκυταλωτὸς dicentur. Alioqui de Vecti, quo axis circumagitur, ut Σκυτάλη et Σκυταλίς, dixit Hero Spirit. p. 230, A : Τῷ δὲ σ ἄξονι συμφυῆ ἔστω τυμπάνια δύο τὰ υφ, ὧν τὸ μὲν υ σκυτάλια ἐχέτω ἐπικείμενα τῷ ξο πλατυσματίῳ· B : Ὥστε καὶ τὸ υ τυμπάνιον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σκυτάλια ἐκ διαλείμματος τύπτοντα τὸ ξο πλατυσμάτιον ἐπαίρει τὸν κλ ἐμβολέα καὶ ἀποστάντος τοῦ σκυταλίου κατενεχθήσεται ὁ ἐμβολεύς. L. Dind.]

Σκυταλίς, ίδος, ἡ, dimin. a σκυτάλη, idem tamen cum eo significans. Nam sicut Hesych. σκυτάλαι exp. βακτηρίαι, ita et σκυταλίς ex Herodoto 4, [60] affertur pro Baculo. [Rectius Vecti : Ἔπειτα βρόχῳ περὶ ὦν ἔβαλε τὸν αὐχένα, σκυταλίδα δὲ ἐμβαλὼν περιάγει καὶ ἀποπνίγει. V. Hero in Σκυτάλη cit. Qui p. 129, C : Ἄξων ὁ τὰ τρήματα ἔχων σκυταλίδων β'. Ælian. N. A. 12, 43 : Ἄξονός τε καὶ σκυταλίδων.] Præterea ut σκυτάλη Vectem s. Phalangam significat, ita et σκυταλίς. Joseph. [A. J. 3, 6, 3] : Διὰ κρίκων ἐπίχρυσοι σκυταλίδες ἐλαυνόμεναι, Deaurati vectes per annulos trajecti. Quocum confer locum quendam in Σκυτάλη. Suidæ σκυταλίδες sunt πυρσοβόλα ἐργαλεῖα, Tormenta ad ignem jaculandum : quorum descriptionem ap. eum tibi videndam reliqui. Σκυταλίδες et φάλαγγες dicuntur etiam τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, teste Rufo Ephesio [p. 30 et 50]. At Polluci [2, 144] τῶν δακτύλων τὰ μὲν προὔχοντα κατὰ τὰς συμβολὰς, Κόνδυλοι· τὰ δὲ ὑπ' αὐτοὺς ἄρθρα, Σκυταλίδες ἢ Φάλαγγες. [Zonaræ p. 1654, οἱ κόνδυλοι τῶν δακτύλων.] Gorr. Σκυταλίδες, inquit, dicuntur Digitorum ossa, quod eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur; σκυτάλη enim Equitum turmam significat : atque eand. ob causam φάλαγγες etiam nominantur. Meminit et Galen. De ossibus [vol. 4, p. 22. Et ib. p. 36, 64. Et Soranus in Cocchii Chirurg. p. 51, κ6'. Et Oribas. ib. p. 161, 5, 6. Et de pedum digitis Melet. Cram. An. vol. 3, p. 33, 2. L. D. Theodoret. vol. 1, p. 14; vol. 4, p. 357 (vol. 1, p. 21; 4, p. 535, 753 Sch.). Wakef. De articulo cervicis dictum v. ap. Galenum in Σκῦτος cit.] In Lex. meo vet. et ap. Etym. σκυταλίδες dicuntur esse etiam εἶδος καμπῶν, animalculum, ap. Alexandrinos : item εἶδος καρίδων : necnon σκεῦός τι ἐν νηΐ. Hesych. quoque καρίδων εἶδος esse testatur. [Καρίδες quum sint genus piscis, conferenda quæ de hac signif. diximus in Σκυτάλη. Idem Hesychius Ῥόχανον, σκυταλίδα interpretatur, quod voc. v., et conf. similis interpretatio voc. σκυτάλη sub finem ex Polluce 4, 170 memorata. || I. q. σκυτάλη, cui inscriptum est aliquid. Polyæn. 1, 17, 1 : Λακεδαιμονίων μελλόντων παρατάττεσθαι καὶ βεβουλευμένων νικᾶν ἢ ἀποθανεῖν ἐν τῇ μάχῃ, ἵνα δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐν τῇ τῶν νεκρῶν ἀναιρέσει γνωρίζοιτο ἕκαστος, ἐπὶ τὰς σκυταλίδας τοὔνομα γραψάντων, καὶ περὶ τῇ λαιᾷ χειρὶ φερόντων. Diodor. Exc. Vat. p. 12 ed. Mai. : Ἐγράψαντο εἰς σκυταλίδα καὶ ἐξῆψαν ἐκ τῆς χειρός. L. D. Æneas Tact. c. 22 fin. : Σκυταλίδα ἔχουσαν σημεῖον παρὰ τοῦ στρατηγοῦ παραδίδοσθαι τῷ πρώτῳ φύλακι. Valck. || De Surculis, ut σκυτάλη, Geopon. 4, 3, 11 :

Διὸ καλλίονα εἶναι δοκεῖ τὰ ἔνριζα φυτὰ (vitis)... καὶ πολὺ μᾶλλον τὰ τέλεια κλήματα διὰ σκυταλίδων κατατιθέμενα. Quomodo fortasse scribendum pro Σκυλλὶς, quod v. De virgultis, unde vitilia fierent navigia, Strabo 17, p. 818: Διέβημεν δὲ εἰς τὴν νῆσον (Philas) ἐπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστ' ἐοικέναι διαπλοκίνῳ. || Genus tibiarum, ut Σκυτάλιον. Hesychius: Σκυταυλίδα (sic), αὐλοποιόν. Scribendum videtur αὐλὸν ποιόν. L. Dind.]

[Σκυταλισμὸς, ὁ, Scytalismus, Seditio quædam de forma imperii oligarchica pro democratica inducenda, ap. Argivos orta, et a σκυτάλοις, i. e. fustibus, quibus ad necem cæsi sunt sontes vel suspecti, appellata. Diod. 15, 57; Plut. Mor. p. 814, B.]

Σκύταλον, τὸ, i. q. σκυτάλη, i. e. Clava, Fustis, ῥόπαλον, ut Suid. exp. hoc l. [Aristoph. infra cit.]: Ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην. Et ex Herodoto [3, 137]: Καὶ τοῖς [τοῖσι] σκυτάλοισιν ἔπαιον τοὺς Πέρσας· quo loco σκύταλον exp. βακτηρία ἀκροπαγὴς, Baculus in summa sui parte crassus, ut est fustis aut clava. Et ex Aristoph. [Eccl. 76]: Τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην τὸ τοῦ Λαμίου· nam pauper is erat, et victum quærebat sibi ἐκ ξυλοφορίας: quamobrem dicit se ἐξενηνοχέναι ipsius βακτηρίαν. [Ib. 78: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται. Et præter Pind. in Σκυτάλη cit., Theocr. 17, 31: Σιδάρειον σκύταλον, de clava Herculis, et in argum. metrico Aristoph. Ran. v. 3, ubi libri τὴν σκυτάλην vel τὸν σκύταλον. Xen. Anab. 7, 4, 15: Οἱ δὲ τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον, ἃ ἔχειν ἔφασαν ὡς ἀποκόψοντες τῶν δοράτων τὰς λόγχας. Apollod. 2, 7, 3, 3: Τύπτοντες τὸν κύνα τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν. || Collum s. Cervix. Hesychius: Σκυτατὸν, τράχηλον, Σικελοί. Σκύταλον Hemst. ad Lucian. D. mort. 9, 4, cui præstat Σκύτα, τὸν τρ., ut Is. Vossius. V. Σκῦτος. Schol. Aristoph. Av. 1283: Ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους... Ἡ παίσει βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Quod Sophronis videri fragmentum animadvertit Hemst. ῠᾰ]

Σκυταλόω, Fuste cædo. Unde pass. in Lex. meo vet. [s. Etym. M.]: Σκυταλουμένη, ξύλῳ τυπτομένη· quod et ap. Hesych. legitur, sed non sine mendo. In Pand. Cædi fustibus, ap. Cic. Clavis fustibusque mulctari, et Fustuarium mereri. In eod. meo Lex. [s. Etym. M.] habetur Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, Virgati. [Quod videtur dictum de rotis radiatis, quæ radiorum vi ita circumaguntur ut axes scytalis circumactos notavimus in Σκυτάλη. Ceterum cum hoc voc. Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 299 confert lat. Scutulatus, de quo diximus in Σκοτουλᾶτος. V. etiam Σκυταλίς. L. Dind.]

[Σκυτάριον, τὸ, dimin. a σκῦτος, Lorum. Anaxilas Athenæi 12, p. 548, C: Ἐν σκ. ῥαπτοῖσι φορῶν Ἐφεσήια γράμματα καλά. || Scutum, σκουτάριον, ap. Hesychium: Ἀσπίδα, σκυτάριον ἢ ὅπλον. ῠᾰ]

[Σκυτεία, ἡ, Ars coriaria. Hippocr. p. 820, D: Χειρώναξιν τούτοισι χρέονται ὁκόσα ἢ σκυτίης ἔργα ἢ χαλκείης. Scr. σκυτείης. Pollux 7, 80, ubi al. σκυτεία.]

Σκυτεῖον, τὸ, Officina sutoris, Sutrina [Gl.], Officina sutoris calcearii. Utitur Herodot. in Vita Homeri, ubi σκυτέα vocat Tychium, quem Homerus σκυτοτόμον. [Ἐν σκυτείῳ (male ap. Gaisf. σκυτίῳ) Crates legebat, ap. Telet. Stob. Flor. 95, 21. Valck. « Orig. C. Cels. p. 145. » Wakef. Schol. Luciani Necyom. c. 17. Per ι male apud Hesychium in Πισύγγιον et Πέσσυπτον. L. Dind.]

[Σκύτειος, α, ον, Sutorius. Manetho 4, 321, τέχνη.]

Σκυτεὺς, έως, ὁ, [Sutor, Gl.] Qui artem sutoriam s. coriariam exercet, Cerdo, σκυτοτόμος. [Aristoph. Av. 491; Hippocr. p. 799, F; Xenoph. Comm. 1, 2, 37; 4, 4, 5, Ag. 1, 26; Plat. Gorg. p. 491, A, Reip. 10, p. 601, A; Aristot. Eth. Nic. 1, 6 init. Arrian. Epict. 3, 23, 8. « Macrob. p. 323. » Valck. V. Σκυτοβραχίων. Improbat Mœris in Σκυτοτόμος cit. Memorat Pollux 7, 80.]

[Σκυτεύτρια, ἡ, Sutrix. Hesychius: Πεσσύπτη, σκυτεύτρια. Quod correxit HSt. in Πίσυγγος.]

Σκυτεύω, Artem coriariam s. sutoriam factito, Cerdo sum, Lucian. [Xen. Comm. 4, 2, 22: Τὴν τοῦ σκυτεύειν ἀμαθίαν. Ap. schol. Hom. Od. Ξ, 34, ex σκυτεὺς corruptum σκυτεῦσαι conjecit Buttm. Improbat

A Phryn. Bekk. An. p. 63, 21: Σκυτεύειν· τῷ σκυτοτομεῖν μᾶλλον χρηστέον.]

[Σκύτη. V. Σκῦτος.]

Σκυτίζω, Lacero, Dilanio, σπαράττω, Hesych. [V. Σκυθίζω.]

Σκυτικὸς, ή, όν, Coriarius. Unde σκυτική, sc. τέχνη, Ars coriaria, ἡ σκυτοδεψική s. ἡ σκυτοτομική: utraque enim intelligi potest. Plato De rep. 2, [p. 374, B] ait σκυτοτόμον suam artem debere factitare, Ἵνα ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. [Ib. 5, p. 456, D, Theæt. p. 146, D, et alibi sæpe. Aristot. Metaphys. 2, p. 43, 20; Arrian. Epict. 1, 20, 3. Epist. Socr. 13. Ap. Polyb. 8, 5, 1, quæ memoratur Σκυτικὴ στοὰ Syracusarum, suspectæ est scripturæ.]

Σκύτινος, η, ον, Coriaceus, [Scorteus, Sutrinus, add. Gl.] Anacr. ap. Athen. 12, [p. 534, A]: Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ [δὲ νῶτα σκυτίνῃ] μάστιγι θωμιχθεὶς, Coriaceo flagro. Aristoph. Nub. [538]: Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον [καθειμένον], Nihil coriaceum. [Cujus loci interpr. v. ap. schol. et Hesych. Ib. 880: Ἀμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο. **B** « Σκυτίνη χύτρα ap. Athen. 3, p. 117, B. » Valck. Automedon Anth. Pal. 11, 361, 4: Σκύτινα δαιμόνια, Umbræ coriaceæ, nihil nisi pellis et ossa. Hippocr. p. 509, 48, λήκυθον· 464, 52, ἀσκόν· 757, E, ὑποκεφάλαιον, et 813, G. Conf. Pollux 10, 40. Ubi ἐσθῆτες 7, 70; χιτὼν 10, 180. Herodot. 1, 194, πλοῖα· 4, 189, ἐσθής· 7, 71, σκευή. Xen. Anab. 5, 4, 13, κράνη. (Conf. Eupolis ap. Polluc. 7, 83.) Polyb. 18, 1, 4, ὀχεύς. Diodor. 3, 49, ἄγγεσι. Julian. Or. 7, p. 206, D: Σκύτινα ἄττα προσαρτᾶν ταῖν χεροῖν. V. Σκυτίς.] Item σκυτίνη dicitur Corium s. Pellis quæ præcingitur, subintelligendo ὤα, s. περιζώστρα: unde in Lex. meo vet. et Etym. Σκυτίνας, περιζώματα ἀπὸ λώρων. Vide nonnulla hac de re in Ὦα λουτρίς. [Nisi pro Σκυτίνας legendum literis aliter distinctis σκυτάλας, ut ap. Hesychium in Σκυτάλιον citatum περιστρώματα in περιζώματα sit mutandum. L. D.] Jlocaliter autem ab Antiphane ap. Athen. 13, [p. 565, F] sophistæ dicuntur λεπτοὶ, ἄσιτοι, σκύτινοι. At Σκυτίνη ἐπικουρία, proverb. Atticum ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων, Hesych. [Quæ **C** explicatio pertinet potius ad prov. συκίνη ἐπικουρία, quod rident Aristoph. Lys. 110: Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον, ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία· Strattis ap. Athen. 12, p. 551, C: Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν. ῡῐ]

[Σκυτὶς, ίδος, ἡ, Pellicula, Parvum corium. Diog. L. 4, 57: Καὶ γραΐ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐπῳδὴν, καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένος γ' ἔδησεν. Tatian. Or. adv. Gr. 28, p. 65 Worth., 17, p. 256 ed. Bened.: Οὐδὲ ὁ μεμηνὼς σκυτίδων ἐξαρτήμασι θεραπεύεται, Pelliculas, quibus illigata amuleta gestent, intelligit Gesner. V. Σκύτινος. Σκυτὶς, σκυτίδος sine interpr. ponit Suidas. African. Cest. p. 197, b, B: Ταύτης ἐσκυλευμένη ἡ κεφαλὴ καὶ ἐρραφεῖσα σκυτίδι.]

Σκυτοβραχίων, ονος, ὁ, Coriaceum s. Loreum brachium habens. Athen. 12, [p. 515, D]: Διονύσιος ὁ σκυτοβραχίων. [Suetonius De ill. gramm. c. 7. Ubi Casaub.: « Videtur hic altero brachio debilis factus effigiem brachii e corio aliave re levi facti gestasse. Sed Suida auctore dictus etiam Σκυτεὺς, Sutor. » ᾰῑ]

D Σκυτοδεψέω, Pelles mollio s. subigo, ut coriarii solent. [Pollux 7, 81. Perperam illatum Aristoph. in Σκυλοδεψέω cit., quod metrum restitui jussit.]

Σκυτοδέψης, ὁ, Coriarius, Qui pelles subigit et parat in usus suos, i. q. βυρσοδέψης: Hesych. exp. δερματομαλάκτης. [Utroque voc. etiam Phot. s. Suidas.] Apud Suid. Σκυτοδέψου [immo βυρσοδέψου] παῖς. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 5. Schol. Hom. Od. Ξ, 34. Pollux 6, 128; 7, 80. Σκυτόδεψος Plat. Gorg. p. 517, E.]

Σκυτοδεψικὸς, ή, όν, Ad coriarium pertinens. Apud Theophr. C. Pl. 3, 23 [17, 5; 5, 15, 2]: Σκυτοδεψικὴ κόπρος, Sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, a pellibus sc., quas parant, abrasæ. Alii Fæces pellium. [Ῥοῦς σκ. Rufus p. 213, 229.]

[Σκυτόδεψος. V. Σκυτοδέψης.]

[Σκυτόμος. V. Σκυτοτόμος.]

[Σκύτον. V. Σκύτος.]

[Σκυτόπολις, εως, ἡ, Scytopolis. Πόλις Λιβύης, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν γ'. Τὸ ἐθνικὸν Σκυτοπολίτης, Steph. Byz.]

[Σκυτοπώλης, ὁ, Qui coria vendit. Pollux 7, 80.]

[Σκυτορράφέω, Sutor sum. Theodor. Metoch. Misc. p. 663, A : Ὁ σκυτορραφῶν.]

[Σκυτορράφος, ὁ, Sutor, Qui coria consuit. Hesych. v. Σκυτοτόμος, Oribas. in Cocchii Chirurg. p. 161, 13.]

Σκῦτος, ους, τὸ, Corium, Pellis, [Tergus, Gl.] τὸ πᾶν δέρμα, ut Hesych. et Suid. exp. [Qui anonymi addit ex. in quo galeæ σκῦτος. Hom. Od. Ξ, 34 : Σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Aristoph. Pac. 669 : Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν, de Cleone loquens, ut Eq. 868 : Σκύτη τοσαῦτα πωλῶν.] Plato Symp. [p. 191, A]: Ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. [Charm. p. 173, D : Σκυτῶν τομῆς. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 med., item plur. σκυτῶν.] Xen. Eq. [12, 10] : Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, Ex eo corio, ex quo crepidæ confici solent. || Loreus funis, Flagrum loreum, coriaceum, Scutica [Gl.] : quod et σκυτάλη : qua signif. Joseph. usurpasse dicitur. Itidem accipi potest ap. Demosth. p. 238 [572, 27] : Σκύτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα. Sic Aristoph. Vesp. [643] : Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη [immo σκύτη βλέπειν] ποιήσω, Faciam ut in facie tua appareant coriacei flagri vestigia, Faciam ut vultum geras flagro coriaceo cæsi, i. e. πληγάς σοι ἐμβαλῶ, schol. [Qui alia addit exx. Pollux 9, 123 : Σκύτεσι βυβλίνοις αὐτὸν παίουσιν. L. D. Σκύτη τέμνειν εἰς νουθεσίαν ἀφρόνων, Epist. Socr. p. 28, 13. Valck. Σκῦτος cum μάστιγι jungit Pollux 10, 187. Alciphr. Ep. 3, 51, p. 394 : Σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμᾶσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. Pueris castigandis adhibitum Liban. vol. 4, p. 380 : Διδασκάλοις, οἳ σκῦτος κάθηνται φέροντες, καὶ τοὺς ἀργοτέρους τῶν νέων ἐπεγείρουσι πληγαῖς· ib. p. 868 βακτηρία et σκῦτος pædagogi conjungitur. Hinc vol. 3, p. 436, ῥήματα σκύτους πικρότερα. Jacobs. ad Ælian. N. A. 14, 26, p. 495. Pædagogo tribuit etiam Synes. p. 68, D, a Wakef. cit.] Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym. σκύτος secundum Petronium dici [πᾶν] τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα : secundum alios, τὸν νωτιαῖον μυελὸν, secundum alios τὸ ἰνίον : secundum alios, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπον, quod ἐπισκύνιον alio nomine dicitur : secundum alios τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, atque adeo ipsam κεφαλήν. [Hesychius : Σκύτη, κεφαλή. Et Σκῦτος, πᾶν δέρμα. Galenus Exeg. p. 564 : Σκυτα, τὰ κατὰ τὴν σκυταλίδα τοῦ αὐχένος. (Codd. Dorv. et Mosq. τὰ κατὰ τὸν αὐχένα.) Mich. Psellus ap. Albert. ad Hesych. et Tittm. præf. ad Zonar. vol. 1, p. CXVIII, 8 : Σκύταν καλεῖ τὴν κεφαλὴν πολλάκις Ἱπποκράτης. Idem ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 239 : Σκύτα, ἡ κεφαλή. Erotianus p. 336 : Σκύτα, τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ τοῦ τραχήλου. Ὡς Πετρώνιος ἐν χάρῃ φησὶν αἰγάδες ὑπέχνεον (ὑπέχνιον Ms. HSt.) καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Καὶ Ἀρχίλοχος λέγων Πῶς ἀπέπρησε τὰν σκύταν. Τινὲς δέ φασι σκύτα λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελὸν, οἱ δὲ τὸ ἰνίον, οἱ δὲ τὸν μεταξὺ τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρύων τόπον, ὅπερ ἐπισκ. καλοῦμεν. Τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, παρ' ὃ καὶ ἡ σκύτος εἴρηται. Ubi ἡ σκύτη Foes., cui præstabit σκύτα, et vicissim τινὲς δὲ σκύτος pro τινὲς δὲ σκύτα, collatis Etym. et Hesychii glossis supra memoratis. Quibus formis tertia addenda esset τὸ σκύτον, comparanda cum σκύταλον eadem Cervicis significatione dicto ab anonymo ap. schol. Aristoph., si constaret apud Erotianum recte legi τὰ σκῦτα, et apud Hesychium in Σκυτατὸν (Σκύτα, τὸν Is. Vossius) τράχηλον, Σικελοὶ, neutrius potius generis formam dici σκύτα ab sing. σκύτον quam Doricam σκύτα pro σκύτη. De Archilochi autem fragmento, nisi manco, certe nonnihil corrupto, quum non satis constet an recte emendatum sit τὰν σκύταν in σκύτην mutato, sed etiam τὰ σκύτα locum habeat, si quid desit ante hæc verba, incerta est etiam mensura prioris syllabæ, etsi σκύταλον commendat υ breve. Ceterum fragm., quod primum ponit Erot., non Petronii est scriptoris medici, sed ejus cujus nomen excidit ante corruptum ἐν χάρῃ, quem ex voc. Dorico αἰγάδες Sophronem esse conjicerem et ὑπέχνυον scripsisse, si locus conjecturæ esset in re tam incerta. L. Dind.]

[Σκυτοτομεῖον, τὸ, Sutrina. Lysias p. 170, 8 : Προσφοιτᾶν πρὸς σκυτοτομεῖον. Macho ap. Athen. 13, p. 581,

A D : Ἐν σκυτοτομίῳ μετά τινων καθήμενος. Scribendum σκυτοτομείῳ. L. Dind.]

Σκυτοτομέω, Artem sutoriam exerceo, Factito artem incidendi coria. Aristoph. [Pl. 162] : Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος [et 514]· est enim ars sutoria ex earum numero, quæ Sedentariæ dicuntur : ut et ap. Suid. : Οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, καὶ εἰσὶν ἐσκιατραφημένοι. Utitur et [Plato tam absolute, ut Reip. 2, p. 374, C; 4, p. 443, C, quam addito ὑποδήματα, ut sit Facio, Charm. p. 161, E, Hipp. min. p. 368, C], Aristot. Polit. 2, [11. Pollux 7, 81. V. Σκυτεύω.]

[Σκυτοτομία, ἡ, Sutrina. Plato Reip. 3, p. 397, E ; 10, p. 601, A. Σκυτῶν τομὴ Charm. p. 173, D.]

Σκυτοτομικὸς, ἡ, ὸν, Ad σκυτοτόμον pertinens : ut σκυτοτομικὰ σκεύη s. ἐργαλεῖα, Instrumenta sutorum calceariorum s. lorariorum. [Zonaras Lex. p. 1654.] Et σκυτοτομικὴ, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars sutoria, sutorum calceariorum. [Æschines p. 14, 1, ubi additum τέχνη.] Plato [Euthyd. p. 292, C : Σκυτοτομικήν·] De rep. 1, [p. 333, A] : Καὶ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑποδη-
B μάτων κτῆσιν χρήσιμος. [Et ib. 4, p. 443, C: Τὸν σκυτοτομικόν. « Ἡ σκυτοτομικὴ Niceph. Chumnus Epist. 77 init. » Boiss.] Item σκυτοτομικὸν πλῆθος ap. Aristoph. [Eccl. 432], Multitudo sutorum calceariorum. [Theodoret. vol. 4, p. 358. Max. Tyr. Wakef.]

[Σκυτοτόμιον. V. Σκυτοτομεῖον.]

Σκυτοτόμος, ὁ, Qui coria incidit in suos usus aptata et concinnata, ad calceos, lorave aut similia conficienda, Cerdo. [Sutor, Gl.] Xen. Hell. 3, p. 292 [c. 4, 17], de Ephesiis : Οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι, καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Sic Cyrop. 6, [2, 37]. Vide et Σκύτος, ubi potius pro Sutore calceario [ut ap. Aristoph. Eq. 740, Lys. 414, 416, Eccl. 385, Plat. Gorg. p. 447, D; 490, E, etc. Aristot. Eth. Nic. 1, 11], quam pro Lorario ponitur : quemadmodum Suid. quoque exp. σκυτεὺς et λωροτόμος. Pro Sutore calceario Pollux quoque accipit 7, c. 21 [§ 80], ubi instrumenta τῶν σκυτοτόμων, s. τῶν τὰ ὑποδήματα ῥαπτόντων enumerat : et 10, c. 31 [§ 141]. Ibid. τομεὺς et ἱμαντοτόμος : quod
C posterius Lorarium potius significat, i. e. Qui ex corio lora conficit. [De eo qui habenas faceret, dixit Plato Reip. 10, p. 601, C.] Iidem σκυτοτόμοι scuta etiam coriis integebant, ut ap. Hom. Il. Η, [221] Tychius Ajaci suum ἑπταβόειον σάκος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος. Atque adeo Lat. vocab. Scutum a Græco desumptum est, et Scutum appellatum, quod ex crudo bovis tergore conficeret. [Schol. Hom. Od. Ξ, 34. Mœris p. 353 : Σκ. Ἀττικοί, σκυτέα Ἕλληνες. Pierson. p. 354 : « Ap. Mich. Psellum est : Ῥάδαμνος κλάδος καὶ βλαστὸς, σκυτόμος, λωροτόμος. Sed suus homini error relinquendus est : e versus politici enim dimensione liquet ipsum non aliter scripsisse. »]

[Σκυτοτραγέω, Corio vescor, Corium rodo. Lucian. Adv. ind. c. 25 : Οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Conf. in Horat. 2 Serm. 5, 81 : « Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto. » Koenig. Alciphr. 3, 47 : Οὔτε γὰρ κύων σκ. μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.]

Σκυτοφάγος, Qui coriis vescitur. Legitur ap. Polluc.
D 6 c. 6, sub finem [§ 40]; sed forsan pro eo reponendum [quod nunc legitur] συκοφάγος.

[Σκυτόω, Corio obduco. Polyb. 10, 20, 3 : Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μετ' ἐπισφαίρων μαχαίραις. Seager. Hesych. Dahler. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 411, 141; 446, 56; 449, 29; 527, 17 : Τόξα ἐσκυτωμένα. L. Dind.]

[Σκυτώδης, ὁ, ἡ. Aristot. H. A. 9, 37 : Σκυτώδεις τε γίνονται καὶ γλισχροὶ, Alveo tument et in mucorem lentescunt, Gaza. Videtur igitur Gaza legisse κυτώδεις. Vertendum forsitan, Callosi et macilenti fiunt. Seager.]

[Σκυφάριον, τὸ, Pistella, Gl. Germ. Fiscella. Ducang. conjicit Cistella, Scutella.]

[Σκύφειος. V. Σκύφος.]

[Σκύφη, ἡ, pro σκύφος, Scyphus. Anon. in Mirac. SS. Anagyr. p. 416 : Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἀγαγὼν σκύφην καὶ σπόγγον, καὶ δὶς τὴν σκύφην γεμίσας ἐκάθηρε τοὺς πάντας τόπους. Ducang. App. Gl. p. 212, A. Glossæ Bibl. Mss. ap. Ducang. v. Σίτλα cit. : Αἱ σίτλαι, αἱ σκύφαι, et Σκύ-

φη, σίτλον. Schol. Lycophr. 660 : Σκύφον, κύλιξ, σκάφη, A ποτήριον, fort. pro σκύφη.]

[Σκυφία, πολίχνιον Κλαζομενίων, ὡς Ἔφορος ἐν γ'· Ἐν Σκυφίᾳ κατῴκει. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ π, Steph. Byz.]

[Σκυφίδιον. V. Σκαφίδιον.]

[Σκυφωτός, ἡ, όν, Qui est in modum scyphi. Σκυφωταὶ ἀψῖδες, in Ant. Cpol., Cameræ in modum scyphi convexæ. Ducang.]

[Σκυφίον, τὸ, diminut. a σκύφος. Σκυφίον μικρὸν, Demiculus (sic), Gl. Athen. 11, p. 477, F : Τάχ' ἂν εἴη (κιβώρια) τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι, ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια, ubi σκαφεῖα schol. Dioscor. in Matthæi Medicis p. 362. || Hesychius : Κρατῆρες, σκυφία. Calvaria, Paul. Ægin. 3, 22; 7, 16, ubi σκύφιον. V. Σκυφισμός.]

[Σκύφιος, ὁ, Scyphius. Schol. Pind. Pyth. 4, 246 : Οἱ δὲ ὅτι ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς (ὁ Ποσειδῶν) ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐπωνόμασε (—σαν) Σκύφιον. Tzetz. ad Lyc. 766. Sed Σκυφίος præcipit Arcad. p. 41, 20.]

B [Σκυφισμός, ὁ, ap. Psellum in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 230, 1336 : Ὑποσπαθισμὸς εἶδός ἐστιν ὀργάνου χειρουργικοῦ, τέμνοντος ὁρμὰς ῥευμάτων. Ὁ δὲ σκυφισμὸς σχῆμα τῆς χειρουργίας. Codex ὑπὸ super σκυ, ut est ap. eund. p. 234 : Ὑποσπαθισμὸς χειρουργική ἐστιν ἐνέργεια ὁμώνυμος τῷ ὀργάνῳ· κεχρήμεθα δὲ τούτῳ, ἐφ' ὧν ῥεῦμα πολὺ καὶ θερμὸν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν φέρεται. Ὑποσκυφισμός· καὶ τοῦτο ὁμοίως χειρουργία ἐστὶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ παθήματι ἀπὸ τοῦ ὀργάνου ὠνομασμένον. V. Σκυθισμὸς et Περισκυθισμός, Ὑποσκύφιος et Σκύφιον, quæ sunt ap. Paulum in Σκυφίον citatum et huic certe ejusque æqualibus vindicant scripturam per φ.]

[Σκυφοειδής, ὁ, ἡ, Scypho similis. Athen. 11, p. 495, C; 499, A.]

[Σκυφοκώνακτος, Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μησὶ, τοῖς σκύφοις περιφορητὴν, Hesychius. Idem quum Περικωνῆσαι (male scriptum Περικωδωνῆσαι) explicet περιρομβῆσαι et περιαγαγεῖν, Laconibusque tribuat, et Κῶνα, βέμβιξ, et Κωνᾶν, περιδινεῖν, satis declarat voc. Σκυφοκώνακτος a σκύφος et κωνάζω compositi signif. Scyphis C circumacti, sive de vino dicitur sive aliter. Scribendum autem περιφόρητος cum Hemst., si recte habet casus in lemmate.]

Σκύφος, ὁ, et ους, τὸ, Scyphus [Scifus, Gl. Poculum, sive vini sive aliarum rerum, ut infra ap. Euripidem] : πίνειν σκύφον περιφερόμενον, Aristot. Polit. 7, [2]. Plut. Alexandro [c. 9] : Ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. [Masc. genus ponit Pollux 6, 96; 10, 66, et ubi παρὰ Βοιωτοῖς τὸν κάδον σκύφον κεκλῆσθαι λέγουσιν, ib. 166.] Apud Hom. neutro genere, Od. Ξ, [112] : Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Vide Eust. Σκύφος quasi σκύθος dictum videri posse, docet Athen. [11, p. 498, A : Σκύφος· τούτου τινὲς τὴν γενικὴν σὺν τῷ σ προφέρονται διὰ παντὸς οὐκ εὖ· ὅτε γὰρ ἀρσενικόν ἐστιν ὁ σκύφος, ὡς λύχνος, ἄνευ τοῦ σ προοισόμεθα, ὅτε δὲ οὐδέτερον τὸ σκύφος, σὺν τῷ σ κλινοῦμεν, σκύφος σκύφους, ὡς τεῖχος τείχους. (Mirum si quis hoc ignoraverit aut σκύφους gen. masc. dixerit.) Οἱ δ' Ἀττικοὶ τὴν εὐθεῖαν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ β' Μελαμποδείας σὺν τῷ π σκύπφον λέγει, Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, καὶ πάλιν, Σκύπφον ἔχων ἑτέρῃ. Quibus addit exx. Ana- D ximandri duo ex scripto Ion. et Anacreontis unum, in quibus σκύπφον, et Panyasidis, in quo σκύπφους (quæ forma ap. Hesychium in Σκυζιφὸν corrupta), et Euripidis ex Eurystheo, Achæi ex Omphale exx. de masc. σκύφος, et Simonidis Οὐατόεντα σκύφον, pergitque : Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ, Οἶνος οὐκ ἔνι τῷ σκύφει, τῷ σκύφει ἰδίως ἀπὸ τοῦ σκύφος σχηματίσας οὐδετέρως ἔφη, et Epicharmi, Alexidis, Epigenis, Phædimi ex Heraclea ejusdem formæ neutrius σκύφος exx. citat, et in l. Hom. Aristophanem Byz. σκύφος, Aristarchum σκύφον legisse memorat. Tum addit : Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησὶν ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδεὶς ἐχρῆτο, συβῶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ, ὡς ὁ Εὔμαιος (Hom. l. c.). Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι, Χρύσεον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον, οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν.... Καὶ Ἄρχιππος δ' ἐν Ἀμφιτρύωνι οὐδετέρως εἴρηκε. Et ib. E : Τὸ δὲ σκύφος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς σκαφίδος..., εἰ μὴ σκύφος οἷον σκύθος τις, διὰ τὸ τοὺς Σκύθας περαιτέρω τοῦ A δέοντος μεθύσκεσθαι... Cui etymologiæ præter alia p. 500, B, adhibet quod Methymnæi σκύθος reapse dixerint, quod v. ib. p. 495, A, ex Posidonio memorat σκύφους ὀνυχίνους, et p. 499, E; 500, A, agit de scyphis fictilibus et argenteis, Bœotiis (qui ab nonnullis Ἡρακλεωτικοὶ dicti sint ab Hercule primum iis uso et jam a Bacchylide memorentur), Rhodiis et Syracusanis. Ceterum neglexit utriusque formæ exx. Eurip. Cycl. 256 : Τοὺς ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου ἀπημπόλα· Alc. 798 : Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου, (Epinici ap. ipsum 10, p. 432, C : Ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου· quibus accedit Lycophr. 163, τὸν λοῖσθον σκ., et 660,) quæ usitatior fuisse videtur in gen. et dat. et plurali quam neutra, quum accus. masc. sit Cycl. 556 : Πλέων δὲ τὸν σκύφον δίδου· El. 499 : Ἐπεσβαλεῖν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ· sed neutrius in fr. Androm., de quo ipse Athen. 11, p. 477, A : Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς ἐν γ' Γλωσσῶν τὸ κίσσινον ποτήριον σημαίνειν (voc. κισσύβιον) παρ' Ε. ἐν Α., Πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεὼς, ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' B ἀμπέλων γάνος. Τὸ γὰρ κισσύβιον, φησὶ, λέγεται ἐπὶ συνόδου ἀγροικικῆς, ἔνθα προσήκει μάλιστα τὸ ξύλινον ποτήριον. Κλείταρχος δέ φησιν Αἰολεῖς τὸν σκύφον κισσύβιον καλεῖν· quibus addere licet Cycl. 390 : Σκύφος δὲ κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν πηχέων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο, de Cyclopis ad lac bibendum poculo, de quo ib. 411 : Ἐμπλήσας σκύφος Μάρωνος, ut ap. Theocr. 1, 143 : Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας σπείσω ταῖς Μοίσαις. Ejusdem autem stirpis sunt σκύφος et κύπελλον, de quo Athen. 11, p. 482, F : Σειληνὸς δέ φησι, Κύπελλα ἐκπώματα σκύφοις ὅμοια, et cetera, de quibus in illo voc. || Adj. Σκύφειος et Σκύπφειος, ap. Athen. 11, p. 499, A : Στησίχορος δὲ τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ κενταύρῳ ποτήριον σκύφειον δέπας καλεῖ... Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον.]

[Σκύφωμα, τὸ, i. q. σκύφος. Æschylus fr. Perrhæbid. ap. Athen. 11, p. 499, A : Χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.]

[Σκυφών, ῶνος, ὁ, unde σκυφῶνες, perperam pro σίφωνες, ap. Galen. Anatom. administ. 6, vol. 4, p. C 144. Conf. Cornar. ad Paul. Ægin. 6, 7, p. 55.]

[Σκώ, παιδίσκη, Hesychii gl. obscura.]

Σκωλήκησις, εως, ἡ, Vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; Verminatio, Senecæ; Vermiculatio, Plinio 11, 17. Theophr. H. Pl. 7, [5, 6] ait semina asservata diutius, ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι, διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν σκωλήκησιν· sic enim reponunt quidam pro κώλυσιν, præsertim quum subjiciat, Φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Sed videndum ne pro σκωλήκησις dicendum potius sit Σκωλήκωσις. [Roberti Constantini conjecturam σκωλήκησιν Heinsius, equidem H. Stephani σκωλήκωσιν posui. Hæc forma sane convenit magis usui Theophrasti, qui σκωληκοῦσθαι τὰ σπέρματα dixit, sed loci contextus aliud vocab. desiderat, et mentionem vermiculationis alienam esse docet sequens membrum : φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Primæ edd. κώλυσιν habent, Codices Medicei κόλυσιν, Urbinas μώλυσιν, quod correctum est μόλυνσιν. Posterior scriptura vera videtur, quanquam dubitari posse videatur an μωλύω D et μωλύνω idem sit verbum, quod μολύω et μολύνω scribitur. Utraque forma in libris veterum scriptorum et grammaticorum confunditur. Hesychius ἐμωλύνθη interpr. ἠμβλύνθη, et μωλύτερον, ἀμβλύτερον : quæ notio maxime omnium loco Theophrasteo convenit. » Schneid. Ind. Theophr. V. quæ diximus in illis vocc., iisque addendus hic l., quem respeximus in Μόλυνσις v. 5.]

[Σκωληκίασις, εως, ἡ, Verminatum, Gl. Theod. Job. 17, 14. « Hesych. in Σίσιλλος. » Hemst.]

Σκωληκιάω, Vermibus scateo, Vermes genero, Vermino, [Vermico, add. Gl.] ut Cels. : Nihil est perniciosius pueris, dum verminant. [Σκωληκιῶν, Verminosus, Gl.] Apud Diosc. 3, [43] : Σκωληκιῶντα ὦτα, reddunt Vermiculantes aures, ut Plin. dicit Vermiculantur arbores. Idem Plin. : Verminosis auribus instillatur. [Achmes Onirocr. c. 60 et 65 : Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι ἐσκωληκίασεν. « Geopon. 10 fine : Τὰ δένδρα οὐ σκωληκιάσει. » Wakef.]

Σκωληκίζω, Vermem refero. Apud Medicos σκωλη-

κίζων σφυγμὸς, Vermiculans pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo non tota simul arteria distenditur, sed primum quidem pars ejus superior cordique vicinior, deinde vero alia atque alia, in modum vermis progredientis; namque ab hujusmodi gressus similitudine huic pulsui inditum nomen est. Ejusdem generis est cum undoso atque etiam formicante, differtque ab iis sola quantitate s. magnitudine; estque amborum medius, tanto major formicante quanto undoso minor. Hæc inter alia Gorr. [V. Μυρμηκίζω. Quocum conjungit Galen. vol. 8, p. 3, additque : Ὁ μὲν σκωληκίζων, ὅταν οἱονεὶ ἕρποντος τὴν ἀρτηρίαν σκώληκος ἔμφασις γίγνηται κυματωδῶς ἐγειρομένου κτλ., aliisque ll. pluribus.] Affertur [ab Hesychio] et σκωληκίζεσθαι pro Instar vermium moveri.

Σκωλήκιον, τὸ, Vermiculus [Gl.]. Athen. 7 : Γίνεται γάρ τινα σκωλήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρᾳ, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον κατεσθίει. [Aristot. H. A. 5, 19 med. : Οἱ δὲ κάνθαροι ἣν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσί τε τὸν χειμῶνα καὶ ἐντίκτουσι σκωλήκια, ἐξ ὧν γίγνονται κάνθαροι, iterumque ib., et 6, 17. V. Σκωληκίτης.]

[Σκωληκίτης, ὁ, Vermiculatus. Diosc. 1, 79 : Ἔνιοι δὲ κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες, συμμαλάσσουσιν ἐν τοῖς ὀξυτάτοις ἡλίοις τῷ στύρακι, καὶ δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβουσιν εἰς ὕδωρ ψυχρὸν, ποιοῦντες σκωλήκια, καὶ πωλοῦσι σκωληκίτην ὀνομάζοντες. ī]

[Σκωληκόβορος. V. Σκωληκόβρωτος.]

Σκωληκόβρωτος, ὁ, ἡ, [Vermiculatus, Gl.] A vermibus exesus s. erosus, Corrosus s. Arrosus a vermibus : ut Act. 12, [23] de Herode : Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, Arrosus a vermibus, animam exhalavit : qui σκώληκες dicuntur etiam εὐλαί. Vide Σηπεδών. Apud Theophr. [C. Pl. 3, 12, 8] : Γίνεται σκωληκόβρωτον, de arbore, Plin. vertit Vermiculis infestatur. [Hic Σκωληκόβορος cod. Urbinas, qui alterum servat 5, 9, 1. Jo. Malalas p. 231, 8.]

Σκωληκοειδὴς, ὁ, ἡ, Vermis speciem gerens, Verminculo similis, Contrahens se vermiculorum specie. Alii Vermiculatus. Aristot. [H. A. 5, 20] et Diosc. [Hesych. v. Ἶπες. Forma Σκωληκώδης schol. Oppian. Hal. 2, 89.]

[Σκωληκοκάμπη, ἡ, vermis genus. Euchlog. p. 697 in Orat. pro hortis, vineis et arvis : Κάμπη, σκώληξ, σκωληκοκάμπη, σκάνθαρος, βροῦχος, ἀκρίς. Ducang.]

Σκωληκοποιέω, Vermem genero, In vermem converto.

Σκωληκοτοκέω, Vermes pario, procreo s. genero. Aristot. De gener. anim. 3, [11 med.] loquens de insectis : Σχεδὸν γὰρ ἔοικε πάντα τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον [conf. 1, 21 med.; 2, 1 init. et med., ubi etiam pass. : Ὅσα μὴ σκωληκοτοκεῖται]· Polit. 1, [8] : Ὅσα σκωληκοτοκεῖ ἢ ᾠοτοκεῖ. Affertur [ex Aristot. H. A. 8, 17] et pass. σκωληκοτοκούμενοι, et ex Gaza exp. Vermicularia proles.

Σκωληκοτοκία, ἡ, Vermium generatio, procreatio, Aristot.

Σκωληκοτόκος, ὁ, ἡ, Vermes pariens, procreans, generans, Aristot. [H. A. 1, 5 init.; 4, 11] et Theophr. [C. Pl. 4, 6, 4; 15, 2.]

[Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ, Vermes comedens. Aristot. H. A. 8, 3 med.]

Σκωληκόω, Vermibus infesto. Pass. Σκωληκόομαι, Vermibus infestor, Vermiculor, s. Vermiculationem sentio. Theophr. [H. Pl. 4, 14, 2] : Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ εὐώδη, Vermiculationem minime omnium sentiunt. Et [ib. 10] : Οἱ δὲ καρποὶ σκωληκοῦνται τινῶν, οἷον ἀπίου, μηλέας, μεσπίλης. Pro quibus Plin. Vermiculationem et poma ipsa per se quibusdam annis sentiunt, mala, pira, mespila, punica. C. Pl. 4, [14, 4] : Σκωληκοῦται πυρὸς, Vermiculationem s. Vermem sentit, Vermiculis infestatur : quod nonnulli ex Latinis dicunt Verminare et Vermiculari. [Ib. 5, 10, 1.]

Σκωληκώδης, ὁ, ἡ, Vermem imitans, i. q. σκωληκοειδής. Aristot. [H. A. 5, 26], de scorpionibus : Τίκτουσι σκωληκώδη πολλὰ καὶ ἐπῳάζουσι, Vermiculos ovorum specie pariunt, Plin. [V. l. in Σκώληξ cit.] Exp. et Verminosus. [Schol. Oppiani Hal. 1, 781. Wakef. Schol. Aristoph. Av. 82. Boiss.]

[Σκωλήκωσις. V. Σκωλήκησις.]

Σκώληξ, ηκος, ὁ, Vermis, [Tilans, Vermiculus, add. Gl. Et Σκώληξ κλίνης, Illa.] Hom. Il. N, [654] : Ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ, Κεῖτο ταθείς. [Aristoph. Vesp. 1111 : Ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· fr. ap. Polluc. 2, 189 : Σκώληκας ἐσθίοντε καὶ μυλακρίδας. Nicophon ap. schol. Av. 82. Arat. 958 : Πλαζόμενοι σκώληκες κεῖνοι, τοὺς καλέουσι μελαίνης ἔντερα γαίης. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 480, 3 : Σκώληκες ὑπὲκ σοροῦ αὐγάζονται· Pallad. 10, 78, 3 : Πρὶν τοίνυν σκώληξι βορὴν τύμβοις τε ῥιφῆναι. Hippocr. p. 263, 40 : Τοὺς σκώληκας τοὺς κυπρίωνας.] Athen. lib. 3, de ficu : Ὑπὸ σκωλήκων μὴ διαφθείρεσθαι. Sic Aristot., σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων, Vermes quos ex arboribus picus Martius extrahit. Et Theophr., Σκώληκας ἔχουσι, de arboribus : pro quo Plin. dicit Verminantur. Idem alicubi σκώληξ vertit Tinea. [Locos Theophr. de variis eorum generibus v. ap. Schneid. in Ind. Aristot. De gen. an. 2, 1 fere med. : Διαφέρει δ' ᾠὸν καὶ σκώληξ· ᾠὸν μὲν γάρ ἐστιν ἐξ οὗ γίγνεται τὸ γιγνόμενον ἐκ μέρους, τὸ δὲ λοιπόν ἐστι τροφὴ τῷ γιγνομένῳ, σκώληξ δ' ἐξ οὗ τὸ γιγνόμενον ὅλου ὅλον γίγνεται (iisdem fere verbis H. A. 1, 5 init.). Et ib. med. : Τούτων μὲν γὰρ τὰ ᾠὰ σκωληκώδη ἐστιν, ἐκείνων δ' οἱ σκώληκες γίνονται προϊόντες ᾠοειδεῖς· et infra : Τὰ ἔντομα σκωληκοτοκεῖ τὸ πρῶτον, προελθὸν δ' ᾠώδης γίγνεται ὁ σκώληξ. Ubi larvas insectorum dici apparet. Pollux 7, 148 : Οἱ ἐν αὐτοῖς (τοῖς κυττάροις) σκώληκες ἢ σχαδόνες ἢ νύμφαι.] Dicitur de vermibus etiam iis qui corpori putrido innascuntur, ut supra in Σηπεδών. [Lumbrix, Gl. Sextus Pyrrhon. 1, 41, p. 13 : Τὰ δ' ἐκ βορβόρου, ὡς σκώληκες.] Et ap. Diosc. 1, 106 : Σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, Lumbricos ventris : l. 3, [37 extr.] de calamintha, Σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ, Aurium vermes. Id. 5, 92, ἰὸς σκώληξ, Ærugo vermicularis, ut Marcell. vertit. Plin. 34, 12, Æruginem scoleciam appellat, ac inde nomen accepisse ait, quia contrahit vermiculorum specie. Metaph. [Anaxilas] ap. Athen. 6, [p. 254, C] : Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. [De bombycibus Eust. Opusc. p. 304, 70 : Σκώληκα, ἐργάτην τρυφεροῦ μηρύματος. ‖ De filo nentis Epigenes ap. Polluc. 7, 29 : Τρεῖς μόνους σκώληκας ἔτι τούτους μ' ἔασον καταγαγεῖν. ‖ De mari ap. schol. Hom. Il. Ξ, 16 : Κωφὸν ὕδωρ τὸ ἄροιζον· τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ κολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι. Exc. Phryn. Bekk. p. 62, 20 : Σκ. ἡ κωφὴ τῶν κυμάτων ἐπανάστασις τῆς θαλάττης εἴρηται, ὅτι παραπλησίως τῷ σκώληκι τῷ ζῴῳ τὰ κύματα κυλινδεῖται. Antiattic. ibid. p. 114, 8 : Σκώληκα, τὸ παυόμενον θαλάσσιον κῦμα καὶ ἀρχόμενον· Πλάτων Ἑλλαδίῳ. Photius : Σκ., τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα. Hesychius : Σκώλυξ, τὸ κυλιόμενον κῦμα, καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητὸν, ubi series poscit Σκώληξ. Eodem vitio in fragm. Alciphr. ap. Bernard. ad Nonnum vol. 2, p. 77 s. Wagner. vol. 2, p. 226 : Εἶτα γαλάκτια ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγήνου, πυτίας μοι δοκῶ καλοῦσιν αὐτὰ καὶ σκώλυκας τὰ πεμμάτια, ubi de genere placentæ.]

[Σκώληψ ap. Arcad. p. 94, 21, corrigendum κώληψ.]

Σκωλοβάτης, ὁ, animalculum frumento noxium, Hesych., quem vide. [Dicit Hesych., ὄνομα θηρίου μικροῦ πλησίου (παραπλησίου) ἐρυσίβης (—βῃ), τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον.] Vermiculus est, secundum quosdam. Σκωλοβατίζειν tamen, tanquam ab alia origine, affertur [ab Etym. M. v. Ἀσκωλιάζειν] ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, a Plauto Grallatores dicti.

[Σκωλοβατίζω. V. Σκωλοβάτης.]

Σκῶλον, τὸ, pro Offendiculo et impedimento in via occurente, accipitur. Exod. 10, [7] : Ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; [Alia V. T. exx. v. ap. Schleusner. Eustath. Opusc. p. 283, 55 : Οὐδὲν αὐτοῖς ὁδοῦ προσέστη σκῶλον. Etym. M. v. Ἀσκωλιάζειν.] Hesych. Σκῶλα exp. ξύλα ὠξυμμένα. Apud Eundem [et Etym.] masc. quoque gen. legitur Σκῶλος, σκόλοψ, ῥάβδος, ἢ ἀπωξυσμένος πάσσαλος, cum hoc hemistichio [Hom. Il. N, 564], Ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, vel εἶδος ἀκάνθου, Spinæ genus quoddam : [quomodo interpretatur etiam Σκόλος, ut idem ponit Σκόλοις, δρεπάνοις, et Σκώλοισι, δρεπάνοις, διὰ τὴν σκολιότητα :] quæ omnia possunt ita

via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo. Pro Spina aut alio ligno Festucave præacuta accipitur et ap. Suid. : Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι Σκώλους ὀφθαλμοῖς. Item, Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ· verba asini ad lupum. Idem et σκόλοψ dicitur. Legitur ap. Greg. Naz. quoque [p. 85] : Λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα, i. e. σκάνδαλα [quomodo interpr. Hesych. et Photius s. Suidas], Offendicula, Bud. [Cæsarius p. 372 : Σκῶλόν τινι ἀπογεννᾶν, Offendiculum alicui creare, Scandalizare. Koenig. V. Σκάνδαλον.]

[Σκῶλος. V. Σκῶλον.]

[Σκῶλος, ὁ, ἡ, Scolus. Steph. Byz. : Σκῶλος, πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικῶς δὲ κώμη τις. Ὁ πολίτης Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς. Inter locos Bœotiæ Hom. Il. B, 497 : Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε. Oppidum memorant Lycophr. 646, Herodot. 9, 15, Thuc. 5, 18, Xen. H. Gr. 5, 4, 49. Nomen unde ductum sit ostendit Strabo 9, p. 408 : Σκῶλος δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴναι μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. Conf. p. 409, Pausan. 9, 4, 4.]

[Σκωλόω. « Σκωλόομαι, Offendo, Impingo, In offendiculum labor. Inc. Deut. 7, 25 : Μὴ σκωλωθῇς ἐν αὐτῷ. Verba hæc ab Aquila profecta esse censeo. Aq. Hos. 9, 8, ἐσκωλωμένη, In offendiculum lapsa. Barberini codex habet ἐσκωλομένη, pro quo L. Bos. Prolegg. in LXX Intt. legit ἐσκολιωμένη, Obliqua, secutus maxime auctoritatem LXX, qui habent παγὶς σκολιά. Sed præferendum esse ἐσκωλωμένη, post Montfauconium docuit Fischer. De verss. Gr. V. T. p. 25. Ἐσκωλωμένη, supple παγὶς, est Laqueus positus, ut capientur feræ. » Schleusn. Lex.]

[Σκωλύνω. V. Σκωλύπτω.]

[Σκωλύπτω.] Σκωλύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moveor, VV. LL. ex Nicandro [Th. 229 : Νεάτην σκωλύπτεται οὐρήν· ut 220, κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρήν· 325, σκολιὴν ἐπιτείνεται οὐρήν. Schol. : Γράφεται σκωλύνεται, εἱλιγμένην γὰρ ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθεῖαν τὴν οὐράν· vulgo σκολύπτεται. Fort. leg. σκολιαίνεται.]

Σκῶμμα, τὸ, [Cavillatio, Dictum, Cavilla, Gl.] Cavillum, Dicterium, Sales, Salse dictum. [Aristoph. Nub. 542 : Ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα· Pac. 750 : Σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις· Pl. 316 : Τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη. Menander ap. Plut. Mor. p. 547, C. Marcus Argent. Anth. Pal. 9, 246, 5 : Ἦν δὲ γέλως ἐπί σοι καὶ σκώμματα πυκνὰ τυπείσῃς. Plato Reip. 5, p. 452, B : Οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα· Theæt. p. 174, A : Ταὐτὸν ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. Demosth. p. 1261, 12 : Τὸ πρᾶγμα — εἰς γέλωτα καὶ σκώμματα ἐμβαλεῖν. Æschines p. 17, 40 : Παραφέρει δ' αὐτὸν ἐν σκώμματος μέρει, ὡς ἡδὺς ἀνήρ. Aristot. Rhet. 3, 11 med. : Τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα, quorum ex. ponit Theodori, in quo verbo θράττει alluditur ad Θρᾷξ. Id. Eth. Nic. 4, 14 : Τὸ σκῶμμα λοιδόρημά τί ἐστιν.] Longin. [34, 2] : Σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα. Lucian. [Prometh. c. 2] : Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. [Σκωμμάτων συνθέτης Pollux 6, 123.] Plut. Symp. 7 [p. 712, A] : Ἡ πρὸς τὰ σκώμματα καὶ βωμολοχίας εὐχέρεια. Xen. [Cyrop. 2, 2, 28] : Σκώμματος ἦρχε, Cavillo uti cœpit. [Conv. 1, 12 : Ἐπισκοπῶν τί ἐκείνῳ δόξειε τὸ σκῶμμα εἶναι· Ages. 11, 11 : Τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε.] Epigr. : Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν φίλον, Quibus non est gratum cavillari et dicteria dicere in convivio. Sic Plut. Lyc. [c. 14] : Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων· Pericle [c. 33] : Πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα πρὸς αἰσχύνην. Contra φεύγειν σκώμματα et ἀπέχεσθαι σκωμμάτων. Demetr. Phal. : Φευξόμεθα τὰ σκώμματα ὥσπερ λοιδορίας. Plut. Symp. 2 [p. 631, C] : Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι, παντάπασιν ἀφεκτέον· nam τοῖς σκώμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινούμεθα, ut ibid. docetur. Itidemque in suo Περὶ ἀοργησίας libello [p. 454, D] dicit, Σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι, πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι. Laudatur autem σκῶμμα ἀνύβριστον ἐν παιδιᾷ τινι μετὰ εὐτραπελίας ἀφειμένον ἐνεγκεῖν ἀλύπως καὶ ἱλαρῶς, ap.

A Eund. in lib. De audiendo [p. 46, C]. Idem in Lycurgo [c. 12 et 14] dicit fuisse Laconicum σκώμματα ἀνέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ παραιτεῖσθαι. Sic in l. De aud. poem. [p. 35, D] : Φέρειν πράως καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτα. Idem dicit, Σκῶμμα τῆς δυσγενείας ἁπτόμενον τοῦ βασιλέως. Ab Jul. Rufin. [c. 3] χαριεντισμὸς s. σκῶμμα inter figuras rhetoricas numeratur : qua sc. fit festiva dictio cum amœnitate mordax. [Cocondrius in Boiss. An. vol. 3, p. 296 fin. : Ἅπασι δὲ τούτοις (μυκτηρισμῷ, σαρκασμῷ, χαριεντισμῷ etc.) παρακολουθεῖ τὸ σκῶμμα οὐ διακεχωρισμένον. Τὸ δὲ εἴκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα, cujus addit ex. Eupolidis. V. Σκώπτω.] Macrob. 7, 3, scribit non esse vocabula Latina quæ respondeant Græcis istis, λοιδορία et σκῶμμα : nisi forte dicas λοιδορίαν Exprobrationem esse ad directam contumeliam; scomma enim se pæne dicere Morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas : nec tamen semper ad amaritudinem pergere, sed nonnunquam iis in quos jacitur et dulce esse : quod genus maxime vel sapien-
B tem vel alias urbanum exercere, præcipue inter mensas et pocula, ubi facilis est ad iracundiam provocatio; ideoque cautius in convivio abstinendum scommate quod tectam intra se habeat injuriam. De generibus autem scommatum plura ibid. reperies. [De discrimine inter σκῶμμα, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, et similia vocc. conf. Ammon. p. 128, s. Thom. M. p. 801. Hesychio Σκώμματα, λοιδορήματα γέλωτος χάριν.]

[Σκωμματικὸς, ή, όν, Cavillatorius. Proculus In Tim. 2, p. 108 : Τὰ μὲν ἐνθεαστικὰ, τὰ δὲ σκωμματικὰ τῶν ἠθῶν.]

Σκωμμάτιον, τὸ, dimin. a σκῶμμα, Dicteriolum mordax s. salsum, Cavillum. Aristoph. Vesp. [1289] : Σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω. Utitur et Plut. 2 De fort. Alex. [p. 345, A.]

[Σκωπαῖος, α, ον. HSt. in Σκώψ :] Item et Σκωπαῖοι videntur harum avium παρώνυμοι, ut Eust. tradit, p. 1523, qui apud Lacedæmonios erant ἀνθρωπάρια μικρὰ, aliis dicti στίλπωνες : quales sunt nani et pumiliones
C ap. Latinos. [Sua ibi Eust. habet ex Athen. 12, p. 518, E, ubi consule Animadv. Schweigh. In Ind. :] Σκοπαῖος, Homuncio, Nanus, Pumilio, VV. LL. : afferentia hunc Athen. l. de Sybaritis, 12 [l. c.] : Ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν τρυφὴν, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρά τισι καλουμένους στίλπωνας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur Bud., sc. pro Homuncionibus; sed quum jam dixisset ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπαίους, merito quæri possit.

[Σκώπασις, ὁ, Scopasis, rex Scytharum ap. Herodot. 4, 120, 128.]

[Σκώπευμα, Σκωπι, Σκωπίας, Σκωπός. V. Σκώψ.]

[Σκωπταλέος, α, ον, Cavillatorius. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 4, 4. Ubi σκωπαλέος scriptum, etiam in libro Taurin. ap. Peyron. Correxit Osann.]

[Σκωπτηλὸς, ὁ, i. q. sequens, ap. Zonaram Lex. p. 1652, γελαστὴς, unde adv. Σκωπτηλῶς, ap. Epiphan. vol. 1, p. 991, D : Ἐπιφημίζει μὲν σκ.]

Σκώπτης, ὁ, [Scurra, Dicax, Gl.] Cavillator, Deri-
D sor, Qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat s. jactare solet. A Suida exp. λοίδορος. [Etym. M. v. Μωκὸς, Theognostus in Σκὼψ cit.]

Σκωπτικὸς, ή, όν, Qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet, i. q. φιλοσκώπτης. Alii, Cavillis valens, Mordax, Dicax [Dicaculus, Gl.] : καθαπτικός. Pollux 5, c. 45 [§ 161; 9, 148, 149] et Athen. 14 : Μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες. [Ammonius v. Εὐφυής. Schol. Plat. Theæt. p. 364 : Πικρὰ ἡ λέξις καὶ σκωπτική. Eust. Il. p. 65, 45 : Τὸ δὲ παρελεύσεσθαι ἔχει τι λεληθότως καὶ σκωπτικόν. || Adv. Σκωπτικῶς, Pollux 5, 161; 9, 149, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 270, D. L. Dind. Eust. Il. p. 90, 38; 1289, 15. Schol. Plat. p. 159 (403). Boiss. Schol. Aristoph. Vesp. 855.]

[Σκωπτίλος, i. q. σκωπτόλης. Method. p. 294 Allat. Et κωτίλος p. 167 Regiæ. Boiss. Conf. Σκωπτηλὸς, nisi unum idemque est voc. Inter σκωπτίλος et σκωπτικὸς variatur ap. schol. Aristoph. Av. 167.]

Σκωπτόλης, ὁ, itidem Cavillis et scommatis gaudens, ut φιλοσκώπτης s. φιλοσκώμμων. Aristoph. Vesp. [788] :

Αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος Ὁ σκωπτόλης. Et ap. Suid. [v. Γάλλος]: Σκωπτόλαι τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες· quod exp. φιλοσκώμμονες. [Dio Cass. 46, 18; 77, 11. Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 331, 17.]

[Σκωπτολόγος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Schol. Rav. Aristoph. Ach. 854: Οὗτος ὁ Παύσων ζωγράφος πένης σκωπτολόγος.]

[Σκώπτρια, ἡ, Cavillatrix. Procop. Arcan. p. 41, B.]

Σκώπτω, [ψομαι, Aristoph. Ach. 854: Οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων· Nub. 296: Οὐ μὴ σκώψει,] Cavillor [Gl.], Salibus et dicteriis utor, i. e. Illudo, irrideoque dicteriis, Irrideo aliquem, salse in eum dicens quidpiam. Bud. vertit, Irrideo cum facetia. [« Derivatum verbum a nomine Σκώψ, quo appellatur Avis illa imitatrix, de qua paulo post. Conf. Athen. 9, p. 391, A. » Schweigh. Eur. Cycl. 675: Σκώπτεις. Aristoph. Vesp. 1320: Σκώπτων ἀγροίκως· Eq. 525: Ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη· Pl. 557: Σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν· 886: Σκώπτετον· 973: Σκώπτεις. Plato Conv. p. 173, A: Μὴ σκῶπτε· Theag. p. 125, E: Πάλαι σκώπτεις καὶ παίζεις.] Isocr. Areop. B [p. 149, D]: Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους. Xen. Cyrop. 1, p. 6 [c. 3, 8]: Σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. [Conv. 4, 29: Ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν.] Plut. De solert. anim. [p. 975, B]: Ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν. Dem. Pro cor.: Ὡς δειλοὺς σκώπτεις. Rursum Plut.: Παίζειν καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας· nam ea præcipue irritat. Aristot. Rhet. 1 [3, 2 med.]: Ὀργίζονται δὲ τοῖς τε καταγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν· ὑβρίζουσι γάρ· 2, [4 med.]: Δυνάμενοι σκώπτεσθαι καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. [Id. Eth. Nic. 4, 14: Πότερον οὖν τὸν εὖ σκώπτοντα ὁριστέον τῷ λέγειν ἃ πρέπει ἐλευθερίῳ ἢ τῷ μὴ λυπεῖν τὸν ἀκούοντα ἢ καὶ τέρπειν· De generat. an. 4, 3 fin.: Διὸ πολλάκις οἱ σκώπτοντες εἰκάζουσι τῶν μὴ καλῶν ἐνίους τοὺς μὲν αἰγὶ φυσῶντι πῦρ, τοὺς δ' οἰὶ κυρίττοντι. Conf. Εἰκάζω, p. 217, C, ubi præter l. Aristoph. Vesp. 1308 omissa est Hesychii gl.: Εἰκάζειν, σκώπτειν, τὸ λέγειν ὅμοιος εἶ τῷδε, pro quo male σκοπεῖν Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 18. V. etiam Ἀντεικάζομαι.] Aliquando cum accus. construi- C tur, eoque vel personæ vel rei. [Aristoph. Ran. 417: Κοινῇ σκώψωμεν Ἀρχέδημον· Nub. 540: Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς· 992: Κἂν σκώπτῃ τίς σε· 1267: Μή σκῶπτέ με, ubi, ut Eccl. 1005, 1074, dicitur de cavillante et ludificante, eoque eludente alterum. Xen. Cyrop. 1, 5, 1: Ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἥκοι. Plato Phædr. p. 264, E: Σκώπτεις τὸν λόγον ἡμῶν. Apollod. 1, 9, 26, 3: Τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας.] Athen. 10 [14, p. 616, D]: Ἀγησίλαον σκώψας. Aristoph. Nub. [350]: Σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Irrident ejus insaniam. [Pac. 745: Ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγάς.] Sic Herodian. 5, [6, 1]: Σκώπτοντα αὐτοῦ τὸν βίον, Cavillantes et dicteria dicentes in ipsius vitam. [Ap. Xen. Conv. 6, 1: Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἔσκωψαν, ut idem infra passivo. Plato Men. p. 80, A: Εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι.] Sæpe gen. rei sequens in accus. mutatur, præp. εἰς junctum. Aristoph. [Pac. 740], σκώπτειν ἐς ῥάκια. [Athen. 10, p. 444, E: Εἰς κυβευτὴν σκώπτων τὸν κτλ. Sic 13, p. 580, F: Ἔσκωπτεν εἰς Ἄδωνιν. Valck.] Plut. Galba [c. 19, ubi pass.]: Σκώπτων αὐτὸν εἰς D μικρολογίαν, In ejus avaritiam dicteria dicens et cavillans: sic Chrysost. De sacerd.: Εἰς μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων. Rursum Plut. Lyc. [c. 19]: Σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, Irridet enses Laconicos veluti parvos. Sic ap. Suid. de Daphida: Εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἐρέσθαι εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει. Quæ Valer. Max. sic refert, Apollinem Delphis irridendi causa consuluit an equum invenire posset. [Æschines p. 33, 30: Εἰς αὐτὸν μὲν ἔσκωπτε καὶ τὴν ἀπορίαν, ubi tamen εἰς omittunt libri multi, fortasse ex ἑαυτὸν pro αὐτὸν natum. Maximus Tyr. Diss. 24, 4, p. 462, 3: Οἷα εἰς αὐτὸν Σωκράτην ἔσκωπτον ἐν Διονυσίοις οἱ κωμῳδοί. Anon. Περὶ κωμῳδίας in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 4, 11: Εἰς ξένους καὶ πτωχοὺς ἔσκωπτον. L. D.] Affertur et cum dat., ex Plutarch. Themist.: Αὐτῷ σκώπτων, pro In eum salse urbaneque jocans. [« Sed constr. illa, quæ ex Plutarch. c. 18 affertur, prava nitebatur verborum distinctione, quæ jampridem emen- A data est. » Schweigh. Alia constr. rariori Achill. Tat. 1, 7, p. 11, 26: Ἔσκωπτον αὐτὸν τῆς ἀμεριμνίας. Quæ in schol. Aristoph. Pac. 905 codicis Ven. supplemento sublata est. || Absolute dicitur etiam, ut sit Jocor, i. e. Non ago aut loquor serio. Aristoph. Pac. 173: Οἴμ' ὡς δέδοικα κοὐκέτι σκώπτων λέγω. Xen. Conv. 9, 5: Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς στόμασι φιλοῦντας.] Pass. Σκώπτομαι, Irrideor cavillis. [Aristoph. Vesp. 543: Σκωπτόμενοί τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς θαλλοφόροι καλούμεθα. Xen. Cyrop. 5, 2, 18: Ἔσκωπτον οἷα σκωφθῆναι ἥδιον ἢν ἢ μή. Plato Euthyd. p. 294, C: Ἡγούμενοι σκώπτεσθαι. Aristot. Rhet. supra cit.] Herodian. 4, [9, 4]: Ἀποῤῥίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι, Jactantes in optimum quemque ac potentissimum dicteria quædam, ut quidem ipsi putant, festiva; ut autem videtur iis in quos dicuntur, longe gravissima.

[Σκωπτώδης, ὁ, ἡ, unde adv. Σκωπτωδῶς, Epiphan. vol. 1, p. 533, B: Εἶτα ἐπιφέρει κατὰ τῶν υἱῶν τῆς ἀληθείας σκωπτωδῶς, i. q. supra σκωπτηλῶς. L. Dind.]

B Σκῶρ, σκατός, τὸ, Stercus, Oleum, Merda [Gl.]. Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph. [Pl. 305. Ran. 146: Καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν.] Σκατὸν, τὸ, Stercus, Merda. Affertur et Σκατός, masc. genere. [Phrynichus p. 293: Τὸ σκάτος· καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές· γενικῆς γάρ ἐστι πτώσεως, τοῦ σκατός, ἡ δὲ εὐθεῖα τὸ σκῶρ· ἁμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ υ, τοῦ σκάτους. « Admodum memorabile est Zonaræ testimonium Lex. p. 1656 (s. cod. Coisl. ap. Gœttling. ad Theodos. p. 245): Σκῶρ τὸ κόπρον (κοπρίον). Τῶν καθ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδοξότατος ἔν τινι τῶν λόγων τῶν ἑαυτοῦ γέγραφε τὸ σκάτος, ἀγνοήσας ὅτι ἡ ὀρθὴ πτῶσίς ἐστι τὸ σκῶρ, αἱ δὲ πλάγιαι τοῦ σκατὸς καὶ τῷ σκατί (σκάτει male Fav.). Ὄντως οὖν σκατοφάγου τὸ ἁμάρτημα· quod nescio quid Tzetzianum sapit. Pollux 5, 91: Σκῶρ, αἱ πλάγιαι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει, ubi σκατὸς et σκατὶ scr. Vulgari forma τοῦ σκάτους usus Sophro Athen. 8, p. 362, C. Tertiam formam τὸ σκατὸν, quæ in μυόσκατον apparet, et memorat (nisi lectio fallit) et damnat Photius: Σκῶρ, οὐ σκατὸν, unde C in schol. Aristoph. Pl. 706, σκατὰ (ἤσθιον). Ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς σκῶρ. Præstat σκάτον, ut est in cod. Paris. ib. 305: Σκάτον τρώγειν, et in Veneto Pac. 42: Σκάτοις τρέφεται ὁ κάνθαρος, ubi Rav. σκατοῖς. Ceterum conf. Chœrob. vol. 1, p. 383, 6). » Lobeck. De accentu σκῶρ v. Theodos. De grammat. p. 198, 6, Regg. prosod. s. 126, Joann. Al. Τον. παρ. p. 7, 20, qui addit: Τοῦτο δέ φασι Δωριεῖς ὀξύνειν. Libri sæpe σκώρ.] Hinc esse videtur et Σκωραμίς, ίδος, ἡ, pro Trulla, s. Scaphio, aut Lasano; aut denique Vase in quo ventris onus deponitur. Aristoph. Eccl. [371]: Ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική, ubi a schol. annotatur, ἀμὶς esse, ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι.

[Σκωραμίς. V. Σκῶρ.]

Σκωρία, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, Recrementum, ex Celso; item Stercus, ex Scrib. Largo, dicente Ferri stercus. [Aristot. De sensu c. 5 init.: Τῶν μεταλλευομένων χρυσὸς ἄοσμον, ἄχυμον γάρ, ὁ δὲ χαλκὸς καὶ D ὁ σίδηρος ὀσμώδη, ὅταν δ' ἐκκαυθῇ τὸ ὑγρὸν, ἀοσμότεραι αἱ σκωρίαι γίγνονται πάντων. Et de ferri scoria Meteor. 4, 6 med. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 638, D; 639, A, D.] Apud Diosc., ut [5, 94] σιδήρου σκωρία, sic μολύβδου et χαλκοῦ legitur, exponiturque et Recrementum et Excrementum. Pollux [7, 99] περὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, ejus κάθαρμα dictum tradit σκωρίαν. [Strab. 9, p. 399. Hemst. Hesychius, qui interpr. ἡ γαιώδης ὑποστάθμη, in v. Κιβδηλιῶντας. Schol. Nicand. Al. 51. Phrynich. Bekk. Anecd. p. 63, 32. Male σκωρεία ap. Etym. M. v. Κιβδηλίς.]

Σκωριοειδής, ὁ, ἡ, q. d. Recrementosus, Recrementis similis. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 638. Wakef.] At in VV. LL. [male] Σκωροειδής.

Σκώψ, ωπός, ὁ, Avis nomen est ex genere noctuarum, ut volunt nonnulli, qui et Asionem interpr.: iidemque Ἀεισκῶπας, s. Αἰεισκῶπες, Sempasiones. Diversæ tamen aves sunt scopes et asiones, ut ex Plin. patet. Is enim 10, 23, sic scribit: Otis bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus:

unde et nomen illi : quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter, ut noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Et l. eod., c. 50 : Nominantur ab Homero scopes avium genus neque harum satyricus motus, quum insident, plerisque memoratos, facile conceperim mente : neque ipsæ jam aves nascuntur. Verba Homeri leguntur Od. E, [66 : Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο] Σκῶπές θ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι, ubi schol. dicit esse ὄρνεα νυκτίνομα et κακόφωνα : ac propterea nominata videri παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν. Duo earum genera memorantur ab Aristot. H. A. 9, 28, sc. ἀεισκῶπες, ex eo nomen sortitæ, quod ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἰσὶ, omnibus anni temporibus conspiciantur et appareant, easque φθέγγεσθαι dicit : alias esse ἀφθόγγους, et autumno interdum videri die uno aut altero. [Memorat Aristot. ib. 8, 3 init.] Eadem fere referuntur ap. Athen. [9, p. 391, A], ubi hæc avis dicitur inter alia ὀρχήσει ἁλίσκεσθαι, perinde ut ὦτος, et χαίρειν ὁμοιότητι : ab eoque σκώπτειν dici τὸ συνεικάζειν, et καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους, διὰ τὸ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν : quæ et Eust. ex eo refert, p. 1523 : at pro τοὺς σκωπτομένους legit τῶν σκωπτομένων. Sed et Κὼψ ac Κῶπες dici pro σκὼψ et σκῶπες, uterque locis citatis testantur. [Theognost. Can. p. 136, 3 : Σκὼψ, ὁ σκώπτης· Ἀριστοτέλης ἐν χωρὶς τοῦ σ. Theocr. 1, 136 : Κἢξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. Ubi schol. : Ἀλέξανδρος (Myndius) φησὶ τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι σκῶπες ... οὐ δεῖ γὰρ, φησὶ, γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ· οἱ γὰρ σκῶπες (σκαιὰν addit Hemst. ex Etym.) φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅπερ κώλυον, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας κτλ. Epigr. Anth. Pal. 9, 380, 2 : Εἰ τόλμῶεν ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν. Hesychius : Σκῶπες, εἶδος ὀρνέων· οἱ δὲ κολοιούς. Conf. Etym. M. s. Zonaras. ‖ « Est vero Σκὼψ etiam Piscis cujusdam nomen, obiter memoratum Nicandro ap. Athen. 7, p. 329, A. » Schw.] Σκώψ, πὸς, ὁ, et Σκώπευμα, τὸ, Genus saltationis, a scope ave denominatum, s. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, ut Athen. l. c. tradit, itemque 14, [p. 629, F] ubi etiam ait fuisse σκῶπα τῶν ἀποσκοπούντων τι σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων : mentionem ejus fieri ab Æschylo Theoris, Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων. A Polluce quoque 4, c. 14 [§ 103] σκὼψ et Σκωπίας in saltationum generibus ponuntur : dicunturque ἔχειν τινὰ τοῦ τραχήλου περιφοράν, κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. [Conf. Ὑπόσκοπος. Photius : Σκώπευμα, σχῆμα σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ σκωπός· οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius : Σκὼψ, εἶδος ὀρχήσεως. Et Σκωπευμάτων, σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. Quod in numis Ephesiis quibusdam est ΣΚ. ΣΚΩΠΙ, ad eandem saltationem referebat Chishull. in Diss. de nummo ΣΚΩΠΙ inscripto, ante Haymii Thes. vol. 2, et post Antiq. Asiat. p. 1, ubi imago talis numi exhibetur. Conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 513; 8, p. 317. In vase, quod inter alia Satyros duos repræsentat, quibus ascriptum Σκοπα et Ὕβρις, Jahn. *Vasenbilder* p. 24 conjicit Σκοπς i. e. Σκώψ. Sed Σκόπα(ς) tuetur Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 514—7, ubi contra grammaticos σκοπὸς, quod v., et σκὼψ confundentes disputat. L. Dind.]

Σκῶψις, εως, ἡ, Derisio quæ fit dicteriis mordacibus et cavillis, Cavillatio. Alexis ap. Athen. 9, [p. 421, A] : Φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία Καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν Σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολύ. Τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται.

[Σμαλερὸς, pro μαλερὸς, quod v., legitur ap. poet. De herbis 101 : Πρὸς δὲ γυναικείους κόλπους καὶ πάντα λοχείης μολυβεῖσα πυρὶ σμαλερῷ (σμαλερῶν cod.) ἔμμηνα καθαίρει.]

[Σμαράγδειος, ὁ, Smaragdinus. Heliod. Æth. 8, 2 med. et 9, 26 med. : Τὰ σμαράγδεια μέταλλα. Palæph. 31, 7 : Εἰ σμαράγδειον ἦν τὸ κώδιον. Suidas in Σμάραγδος : Καὶ σμαράγδειον, μέταλλον γῆς.]

Σμαραγδίζω, a nom. σμάραγδος, Smaragdum colore refero, Smaragdi colorem refero, s. imitor. Sic ἶρις dicitur σμαραγδίζειν a Basilio et ab Aretha. [Σμαραγδίζοντα ζῷα, Diod. 2, 52. Diosc. 5, 160. Conf. Salmas. in Solin. p. 778, b, C. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 34, B : Τὸ σμαραγδίζον τῆς αἴγλης. « Aetius loco in Ἰασπαχάτης posito, p. 494, D. » Boiss.]

Σμαράγδινος, ὁ et ἡ, adj. a nom. σμάραγδος, Smaragdinus, Ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος, Apocal. 4, [3 : Ὅμοιος ὁράσει σμαραγδίνῳ, intell. λίθῳ, ut ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 680, B : Τῆς σμαραγδίνης βώλου], pro Smaragdo. [Σμαράγδινον, Smaragdinon, nomen est emplastri, cujus descriptio habetur ap. Celsum 5, 19, ita dictum ob summam viriditatem.]

[Σμαράγδιον, τὸ, Smaragdus. Marc. Anton. 4, 20 : Σμαράγδιον γὰρ ἑαυτοῦ χεῖρον γίνεται, ἐὰν μὴ ἐπαινῆται; τί δὲ χρυσὸς, ἐλέφας, πορφύρα, μαχαίριον, ἀνθύλλιον, δενδρύφιον;]

[Σμαραγδίτης, ὁ. Plin. 37, 5 : « Mons juxta Calchedonem, in quo legebantur (smaragdi), Smaragdites vocatus est. » Σμ. λίθος, Esth. 1, 7. ?]

[Σμαραγδογλυφὴς, ὁ, ἡ, Ex smaragdo sculptus, θίβη Thessalonicus in Banduri Fasciculo p. 18. Boiss.]

B Σμάραγδος, ἡ, Smaragdus [Gl., lapis qui supra Μάραγδος, quod v.] In VV. LL. annotatur dici et masc. genere; sed feminini duntaxat affertur ex. ex Suida, de smaragdo Polycratis Samii : Τῆς σμαράγδου τῆς ἐμβληθείσης εἰς τὸ πέλαγος εὕρεσις. [Masculini exemplum incertum est αἰγλήεντα μάραγδον ex Orph. Lith. in forma illa cit. Strabonem 16, p. 779, non scripsisse ὁ σμ. καὶ ὁ βήρυλλος, sed ἡ, ostendit 17, p. 815, τὰ τῆς σμαράγδου μέταλλα. Heliodor. Æth. 2, 30 med. : Σμάραγδοι οἷα λήιον ἠρινὸν χλοάζουσαι, ἐλαιώδους αὐτάς τινος λειότητος ὑπαυγαζούσης. Cosmas Topogr. Christ. p. 339, A : Τὸν σμάραγδον λίθον. Incerto genere Herodot. 2, 44 : Ἡ δὲ (στήλη) σμαράγδου λίθου, ubi nonnulli μαρ. 3, 41 : Ἦν οἱ σφρηγὶς χρυσόδετος, σμαράγδου μὲν λίθου ἐοῦσα· ubi omnes ita, etsi hic quidem librorum consensui non multum tribuendum. Alteram formam solam probat Athenæus in Μάραγδος citatus : Ἄνευ δὲ τοῦ σ λεκτέον· παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται τῷ διαυγὴς ὑπάρχειν. Sed ap. Plat. Phæd. p. 110, D, omnes : Ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους. Nonn. Dion. 5, 178 : Γλαυκῆς δὲ
C λίθος χλοάουσα σμαράγδου· 18, 80 : Ἀσσυρίη δὲ σμάραγδος. Utrobique Græfius μαρ., quod loco priori est in ed. principe, σμαράγδου in var. script. ap. Falkenburgium. Philostr. Imag. p. 770 fin. : Πολλὴ μὲν περὶ αὐτοὺς ἡ σαρδὼ, πολλὴ δὲ ἡ σμάραγδος. Ceterum de natura lapidis, distinguendi ab eo quem hodie ita vocamus, v. Theophr. fr. 2 De lapid. 4, et 23—27 (ubi memoratur etiam 25, ψευδὴς σμάραγδος, quem Schwarzius Chalcosmaragdum Plinii putavit), cum annot. Schneideri. ‖ Scripturam Ζμάραγδος memorat Lucian. Jud. voc. c. 9, frequentiorem in libris Latinorum quam Græcorum, et rejectam a grammaticis nonnullis etiam apud Latinos. Vid. ibi Hemsterhusii annot. Broukhus. ad Propert. 2, 13, 43. Eadem scriptura sæpe habetur etiam in nominibus propriis quæ sequuntur.]

[Σμάραγδος, ὁ, Smaragdus, n. viri, in numis Temni, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 27, *Suppl.* vol. 6, p. 45. Quod usurparunt etiam Latini. Ζμάραγδος in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 269, 15; p. 389, n. 281, 11, A, 9; p. 393, n. 284, 42. Σμάραγδος in Smyrn.
D vol. 2, p. 712, n. 3148, 14. Σμάραγδος ὄρος ad sinum Arabium est ap. Ptolem. 4, 5.]

[Σμαραγδότιμος, ὁ, ἡ, Qui pretium habet smaragdi. Theodor. Stud. p. 618, ρκγ' : Σμαραγδότιμον ἀντεπεξάγω χρέος. L. Dind.]

[Σμαραγδώδης, ὁ, ἡ, Smaragdo similis. Schol. Nicandri Th. 443. Wakef.]

[Σμαραγεῖον s. Æol. Ζμαραγῆον, τὸ, locus in inscr. Cumæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 849, n. 3524, 41 : Τὰς ὑπαρχοίσας αὔτῳ κτήσιας ἐν Ζμαραγήῳ. L. Dind.]

Σμᾰρᾰγέω, et Σμᾰρᾰγίζω, Resono, Strepitum edo, s. fragorem, aut stridorem, Strido. Hom. Il. B, [210] : Σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Apud Hesiod. autem [Th. 679 : Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· 693], Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν. [Il. B, 463 : Σμαραγεῖ δέ τε λειμών· Φ, 199 : Ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Callim. Del. 136 : Ὑψόθι δ' ἐσμαράγησε (Mars) καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ δούρατος. Apoll. Rh. 3, 1333 : Δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ... βώλακες ἀγνύμεναι. Orph. H. 18, 15 : Σμαραγεῖ δὲ κεραυνός. Quintus 14, 557 : Πολλοὶ γε μὲν ἔνθα καὶ ἔνθα σβεννύμενοι

σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί. Hippocr. p. 658, 29 : Ἡ γαστὴρ αἴρεται καὶ φυσᾷ καὶ σμαραγεῖ. Quo Heringa refert Erotiani gl. p. 254 : Μαράσσει, ψοφεῖ, ut σμαραγεῖ scribatur. Nam ἠχεῖν, ψοφεῖν, interpretantur grammatici hoc v. || Luceo. Etym. M. p. 720, 54 : Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον σμαραγῶ, καὶ σημαίνει τὸ λάμπω, ἐξ οὗ καὶ σμάραγδος ὁ λαμπρότατος λίθος, παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, unde μαράσσω, σμαράσσω, σμάραγος, σμάραγδος fieri. Eadem schol. Hom. Il. B, 463 sive Cram. An. vol. 1, p. 386, 1. Memorat verbum etiam Arcad. p. 151, 5, ubi male σμαράγω, et 19.]

[Σμαραγή, ἡ, Strepitus. Oppian. Hal. 5, 243 : Πολλὴ δὲ σμαραγὴ, πολλὴ δ' ἀνὰ πόντον ἀϋτὴ σπερχομένων τέτρηχε καὶ ἀλλήλους ἐς ἄεθλον κεκλομένων. Permutatum cum μαρμαρυγὴ 4, 569. Conf. anon. Walz. Rhett. vol. 3, p. 580, 2; 598, 3.]

[Σμαραγίζω. V. Σμαραγέω.]

[Σμάραγνα s. Σμαράγνα. V. Μάραγνα.]

[Σμάραγος, ὁ, i. q. σμαραγή, ponitur vel fingitur ab Etym. M. in Σμαραγεῖ, ἀπὸ τοῦ σμάραγος σμαραγῶ· τοῦτο παρὰ τὸ σπαράσσω σπάραγος καὶ σμάραγος, ψόφος, ἦχος. Κυρίως γὰρ σμάραγος ὁ ἀπὸ σπαραγμοῦ ἦχος. Quæ sunt etiam in schol. Hom. Il. B, 463 sive Cram. An. vol. 1, p. 385, 16.]

[Σμάραγος, ὁ, Smaragus, dæmon fictus a strependo, Hom. Ep. 14, 9 : Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε.]

Σμαράσσω [s. Σμαράττω], pro μαράσσω, Luceo, Splendeo; unde Σμάραγδος esse dictum putatur, ut μάραγδος (nam et hoc invenitur) a μαράσσω. [V. Σμαραγέω.]

[Σμαρδ in numis Phocææ Ioniæ dubitatur cujus sit nominis fluvii fortasse aut fontis fragmentum. V. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 294, Eckhel. D. N. vol. 2, p. 535.]

[Σμάρδικον, στρουθίον, Passer, et Σμαρδικοπῶλαι, οἱ τοὺς στρουθοὺς πωλοῦντες, Passerum venditores, ap. Hesychium. Idem Σπαράσιον, ὄρνεον ἐμφερὲς στρουθῷ. Ἔνιοι σκὶψ (σκνὶψ), quod ante Σπάλαθρον positum ab altero non diversum videtur. L. Dind.]

[Σμαρίλη, ἡ, i. q. μαρίλη, Pulvis carbonum. Aristot. Mir. c. 41 : Διακοπέντα (τὸν λίθον) καίεσθαι, ὥσπερ τὴν σμαρίλην. Μαρίλην Salmas. Plin. Exerc. p. 179, A. Sed hujus quoque voc. duplex forma fuisse videtur. Ceterum v. Μαριζεὺς vel potius Μαριεὺς, quod etiam Aristoteli illic citato restitutum ex libris. L. D.]

Σμαρὶς, ίδος, ἡ, [Smaris,] pusillus quidam piscis : aliqui mænidas esse putant. Gaza ap. Aristot. [H. A. 8, 30] vertit Cerrum piscem ex mænarum genere. VV. LL. [Phanias Anth. Pal. 6, 304, 4 : Ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα. Dioscor. 2, 30. Hesych. : Σμαρίδες, γραῖες, καὶ ἰχθύδια μικρὰ ἄριστα· οἱ δὲ τὰς μαινίδας. Et Σκορίδες, γραῖες, post Σκώπτει. Athen. 7, p. 313, A : Σπεύσιππος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων ὁμοιά φησιν εἶναι τῇ μαινίδι βόακα καὶ σμαρίδας, ὧν μνημονεύειν καὶ Ἐπίχαρμον ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ οὕτως· Ὄχ' ὀρῇ βῶκας πολλοὺς καὶ σμαρίδας. Ἐπαίνετος δ' ἐν Ὀψαρτυτικῷ φησι, Σμαρίδα, ἣν ἔνιοι καλοῦσιν κυνὸς εὐνά. (Ubi liber optimus semel in verbis Epich. μαρίδας, ut variatur in Geopon. 20, 35, quum σμ. sit etiam ib. 20, 7, 1.) Eosdem pisces junxit Aristot. l. c. : Μεταβάλλει δὲ καὶ ἡ μαινὶς, ὥσπερ εἴρηται, καὶ ἡ σμαρίς. Ubi v. intt. Memorant etiam Latini, ut Plinius et Ovidius. « Moschopulus : Μαινίδες, αἱ κοινῶς σμαρίδες. Schol. Oppian. Hal. 1, 110 : Μαινίδες, σμαρίδες· 3, 188 : Μαινίδι, σμαρίδι. » Ducang. Priorem, quæ apud alios poetas Græcos et Lat. corripitur, versus caussa produxit Marcellus Sid. 97 : Σμαρίδες αὖ λεῖαι μυρμηκώεντα κάρηνα ... ἐξακέουσι, insuperque secundam 101 : Σμαρίδων ἅλμη δὲ καλὸν χραισμήιον ἄφθαις, sec. cod. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 246, ubi nunc ex apographo Gudiano inde a Fabricio μαινίδων editum. Eadem confusio Oppian. Hal. 3, 188. L. Dind.]

Σμάω, sive Σμέω [hoc omittendum erat], Abstergo, Extergo. [Alexis ap. Athen. 7, p. 324, C : Σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσί. Diod. 5, 28 : Τιτάνου ἀποπλύματι σμῶντες τὰς τρίχας. Inf. σμῆν, de quo conf. Lobeck. ad Phryn. p. 61, usurpat Lucianus Lexiph. c. 3 : Τὴν κάρδοπον σμῆν, veterem affectans Atticismum, (etsi ipse dixit ἀποσμᾷ Gymn. c. 29,) ut ἐπισμῆ est ap. Aristoph. Th. 389. Sed primæ præs. pers. formam σμέω, quam po-

A nit HSt., ne Iones quidem usurparunt, qui σμάω, σμᾶν, ἴσμων dixerunt. V. Ἐκσμάω. Nam διασμέοντες vel διασμέωντες ap. Herodot. 2, 37, ab librariis illatum pro διασμῶντες, quod est in aliis libris.] Unde ap. Hesych. [Σμᾶν, σμήχειν, et] σμώμενος, σμηχόμενος. Legitur ap. Herodot. 9, p. 350 meæ ed. [110] : Τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσαις δωρέεται. Pro quibus Valla, Tunc rex solum caput ornatur, Persasque strenis donat. [Id. 4, 73 : Σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι. Quod 7, 209 : Ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ (Spartani), τότε τὰς κεφαλὰς κοσμέονται, Valck. conjecit σμέονται, Herodotum dicturum fuisse σμῶνται animadvertit G. Dindorf. De dial. Her. p. 29 sq. Aristoph. fr. Lemn. ap. Polluc. 7, 166 : Κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πυέλῳ. Antiphani ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 255 : Σμᾶται, κτενίζετ', ἐκβέβηκε, τρίβεται, pro σμήχεται restituit Piers. ad Mœrin p. 337, qui p. 355 : Σμώμενος Ἀττικοὶ, σμηχόμενος Ἕλληνες, ut Thomas p. 802 : Σμῶμαι καὶ σμῆσαι καὶ σμῆμα Ἀττικὰ, σμήχομαι δὲ καὶ σμῆξαι καὶ σμῆγμα ἀνάττικα,
B et Phryn. in Σμῆμα cit. Callim. Lav. Min. 32 : Λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.] Apud Diosc. 1, 82, de thure : Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, Hermol. Barb. sic, Capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat. Itidemque Marcellus, Si infricetur. [Referuntur huc etiam Hesychii gll. : Σμῆλαι, ῥίψαι, si Σμῆσαι, ῥύψαι scribendum; Σμῆσον, τὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος. Alia recentiorum exx. sunt in compositis, de quibus Lobeck. ad Phryn. p. 254.]

Σμερδαλέος, α, ον, Terribilis aspectu, i. q. σμερδνὸς, et ejusd. originis. Hom. Il. B, [309] : Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, Aspectu horrendus, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, Eust. [Σ, 579 : Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύω· Od. M, 91 : Σμερδαλέη κεφαλή (Scyllæ).] Et Oppian. Cyn. 3, [38] : Σμερδαλέος δὲ πρόσωπα καὶ αὐχένα, Horribilis ora et cervicem. Idem Eust. alibi σμερδαλέον esse dicit τὸν τοῖς μέρδουσιν, ὅ ἐστι βλέπουσι, καταπληκτικὸν, τὸν ἐκπλήττοντα ἐν τῷ βλέπεσθαι : item, ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι : quasi composita vox sit ex σμέρδειν et ἀλεείνειν. [Μερδαλέον scriptum ap. schol. Il. A,
C 195, p. 20, 20.] Il. [Y, 65] : Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ· N, [192] : Πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. [M, 464 : Λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ· Φ, 401 : Ἀσπίδα σμερδαλέην· Y, 261 : Σάκεϊ σμερδαλέῳ· Od. Λ, 609 : Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτήρ.] In quibus ll. si nolis interpretari Horrendus visu, Horribilis aspectu, accipere simpliciter potes pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, ut Hesych. et Eust. exp. Sic [Hom. Od. Z, 137 : Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη (puellis regiis nudus sordidusque Ul.). Hesiod. Th. 710 : Σμερδαλέης ἔριδος. Aristoph. Av. 553 : Ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα. Apoll. Rh. 2, 1206 : Ἄρει σμερδαλέην ἐνοπὴν ... ἰσοφαρίζοι, et alibi sæpe. Nicand. Th. 144 : Σμερδαλέη ἀϋτμῇ, et alibi. Orph. Lith. 534.] Lucian. in Tim. [c. 1] : Ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Et Σμερδαλέον adverbialiter pro Horrendum in modum, Horribiliter, Terribiliter. Il. B, [466] : Αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων, Horrendum strepebat. Ib. [334] : Ἀμφὶ δὲ νῆες
D Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Immane resonuerunt. [Θ, 92 : Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν· et alibi, ut ᾤμωξεν Σ, 35 etc. O, 609 : Πῆληξ σμερδαλέον τινάσσετο· T, 399 : Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· X, 95 : Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 59, 2 : Σμερδαλέον δέδορκεν, ἤγουν ὀφθαλμοῖς ἄγαν στίλβουσι καὶ τῇ ὁράσει ἐκφοβοῦσι· τὸ δὲ σμέρδειν καὶ μαρμαίρειν γίνεται ἀπὸ τοῦ μερίζειν. Et Hesiod. Sc. 341, ἐκέκλετο· Th. 840, κονάβησε. Plur. σμερδαλέα ἰάχων Hom. Il. E, 302 etc., κτυπέων, H, 479. Apoll. Rh. 1, 524 : Σμερδαλέον δὲ λιμὴν ἴαχεν· 2, 567 : Αὖε δὲ πόντος σμερδαλέον. || Adv. Σμερδαλέως, καταπληκτικῶς, φοβερῶς, ap. Zonaram. De accentu Herodian. II. μον. λ. p. 4, 4, Arcad. p. 39, 1, Theognost. Can. p. 51, 9.]

[Σμερδίας, ου, ὁ, Smerdias, amasius Polycratis Samii, ap. Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 8, Antip. Sid. ib. 27, 6, Dioscor. ib. 31, 1, qui Σμέρδις dicitur eidem Antipatro ib. 29, 3. Formam Ion. Σμερδίης, quæ est in ll. citatis, retinuit Ælian. V. H. 9, 4.]

[Σμέρδιος, ὁ, Smerdius, f. Leucippi, rex Naxi, ap.

Diod. 5, 51, ubi deteriores Σμέρδιος, Poggius praecedente υἱὸς *Merdeus*.]

[Σμέρδις, ιος, ὁ, Smerdis, f. Cyri, ap. Herodot. 3, 30, 65, et magus qui illius nomen mentiretur, 61, Agath. Hist. 2, 26, p. 65, A, qui Σμέρδιος dicitur ap. G. Syncellum p. 393, 18, Μέρδιος in Chron. Pasch. p. 270, 15. Cappadociæ rex ap. Diod. Exc. Phot. p. 517, 81. Mytilenæus ap. Aristot. Pol. 5, 10. V. etiam Σμερδίης et Μέρδις, ubi tertiam quandam formam memoravimus Μάρδις, fortasse ne ipsam quidam improbandam, ut Persicæ nominis formæ similiorem, de qua constat ex inscr. Persica. Σμέρδις, Σμέρδιος, Σμερδίης, ὀνόματα κύρια, ponit Zonaras Lex. p. 1659. Ap. Byzantinos varie corruptum in Σμέρδης, Σπέρδιος, Κιμέρδιος, etc. notavit A. Gronov. ad Justin. 1, 9, 7, p. 784. Sed Σμέρδης, ου, ῃ, ην Zonar. Annal. vol. 1, p. 170 sq. L. Dind.]

Σμερδνὸς sive Ζμερδνὸς, ή, όν, Aspectu s. Intuitu terribilis, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, Eust. [Il. p. 228, 25 sq., qui eandem formam memorat p. 936, 6 : Οὗ (verbi σμέρδειν) τὸ ἐναντίον ζμέρδειν διὰ τοῦ ζ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κτλ., unde Ἀχαιοῖς fecit HSt. in Ζμέρδω.] Generaliter autem pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερός. Hom. Il. Ο, [687, 732] : Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε, i. e., ut Hesych. exp., δεινὸν, καταπληκτικὸν, σκυθρωπὸν, πολεμικὸν, ubi quum dicit σκυθρωπὸν, i. e. Vultu tetrico, ad propriam respicit signif. [Il. Ε, 742 : Δεινή τε σμερδνή τε, de ægide, unde corrigendus Moschop. Π. σχ. p. 58, 46 : Σμερδὴ, ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπὶς, ἤγουν λαμπρά. Hom. H. Sol. 31, 9 : Σμερδνὸν δ' ὅγε δέρκεται ὄσσοις. Æsch. Prom. 355 : Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Nicand. Th. 815 : Τυφλήν τε σμερδνήν τε ... μυγαλέην. Oppian. Hal. 5, 330 : Ὁ δ' ὀξύπρῳρον ἄκανθαν θωρῆσσεται σμερδνοῖσιν ἀνισταμένην σκολόπεσσιν. Orph. Arg. 815 : Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε· et cum eod. verbo 839.] At Σμέρδνος, eid. Hesych. est λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα. [Σμέρδος Lobeck. Paralip. p. 546 post Schneiderum.]

[Σμερδομένης, ους, ὁ, Smerdomenes, Persa, Xerxis patruelis, ap. Herodot. 7, 82, 121.]

[Σμέρδος, ἰχθύος εἶδος, Hesychius. V. etiam Σμερδνός.]

[Σμέρδω verbum a grammaticis ponitur. V. Σμερδαλέος, Σμερδνός.]

[Σμερίν. V. Σμύρνιον.]

[Σμερτομάρα, ἡ, Smertomara, n. mulieris, in epigr. Anth. Pal. App. 103, 6, ubi Ζμερτ. est in lapide. ᾰ]

[Σμέω. V. Σμάω.]

Σμῆγμα, τὸ, [Lomentum, Gl.] Quo in abstergendo utimur. Apud Medicos σμῆγμα dicitur Pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam : unde σμηκτικὸν idem est cum ῥυπτικῷ. Cujusmodi facultatem habet nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, Cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceæ farinæ, furfur, pumex. Verum aliis etiam medicamentorum generibus, quæ attenuarent, discuterent, siccarent, postea accommodatum nomen est. Contusa, cribrata, et sicca inspergi debent : aliquando tamen liquore aliquo dilui possunt et inungi, ut videre licet ap. Aet. 6, 54, ubi varios τῶν σμηγμάτων usus describit. Diosc. 1, 41 : Σμήγματα τῶν ὀδόντων, Medicamenta s. Pulvisculi ad tergendos dentes, s. Dentifricia; nam ejusmodi medicamentis solent fricari dentes ad sordes abstergendas. Et 2, 102 : Πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ, Lepras et pruritus addito nitro detergens, s. emendans. Eod. lib., c. 1, de testa erinacei : Τοῖς πρὸς τὰς ψώρας ἁρμόζουσι σμήγμασι, Medicamentis quæ psoras abstergunt. [Cæl. Aur. Tard. 3, 2. Foes.] Sunt et manuum σμήγματα, ut sapo. Philoxen. ap. Athen. 10, [p. 409, E] : Παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις χλιαροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. [Oribas. p. 69 ed. Mai. : Τῷ Γερμανικῷ σμήγματι· καλεῖται δὲ σάπων. Zonaras p. 1660 : Σμῆγμα, τὸ καθάρισμα, σαπώνιον.] Utitur et Plin. hoc vocabulo : Ad extendendam cutem in facie et smegmata adhibentur. Idem utitur derivativo Smegmaticus : Acopicis et smegmaticis utilis; pro Medicamentis lassitudinem tollentibus et detergentibus, s. σμήχουσι, σμηκτικοῖς. [Phryn. Ecl. p. 253 : Σμῆγμα καὶ σμῆξαι· καὶ ταῦτα ἀνάττικα· τὸ γὰρ Ἀττικὸν σμῆμα καὶ σμῆσαι. Mœris p. 336 : Ῥύπτεσθαι, ῥύμμα Ἀττικοί· σμήχεσθαι, σμῆγμα Ἕλληνες. Thomas p. 803, Etym. M. p. 354, 8 Alex. Trall. 2, p. 190. Schol. Plat. Reip. 4, p. 403 bis. Σμῆγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον, Morinum, Gl.]

[Σμηγματικός. V. Σμῆγμα.]

[Σμηγματοπώλης, ὁ, Lomentarius, Gl.]

[Σμηγματώδης, ὁ, ἡ, Ad detergendum, purgandum aptus. Hippocr. p. 392, 55 : Μελίκρητον δὲ πνεύμονός τε μαλθακτικόν ἐστι καὶ πτυέλου ἀναγωγὸν μετρίως καὶ βηχὸς παρηγορικόν· ἔχει γὰρ σμηγματῶδές τι, ὃ μᾶλλον τοῦ μετρίου καταγλισχραίνει τὸ πτύελον. Aret. p. 90, 31 : Γένεϊ μὲν ὦν (τροφὴ) θερμὴ καὶ ὑγρὴ, ἠδὲ λείη καὶ ὁμαλὴ, σμηγματώδης, διαλυτική· 95, 24 : Χρὴ δὲ καὶ τὰ σιτία ἴκελα ἔμμεναι, δριμέα, λεπτὰ, διαλυτικὰ παχέος, σμηγματώδεα· 128, 30 : Χυλοὶ ὀλισθηροὶ καὶ σμηγματώδεες, ὁ τῆς πτισάνης (conf. Σμήχω).]

[Σμήγω. V. Σμήχω.]

[Σμήκτης, ὁ, Pumicator, Politor, Gl.]

Σμηκτικὸς, ή, όν, Detersorius, Abstergendi s. Detergendi vim habens. Diosc. 2, 4, de purpura combusta : Δύναμιν ἔχει σμηκτικὴν ὀδόντων· pro quo cap. seq. dicit, Ἁρμόζει πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, Dentifricium est; Plin. : Tali bubuli cinis cum myrrha dentifricium est. Sic in alio Ejusdem l. quem habes in verbali Σμῆξις. [Et Geopon. 12, 15, 2. Hesychius in v.]

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, i. q. σμηκτική : ut σμηκτὶς γῆ ap. Hippocr. [p. 667, 1], Terræ quoddam genus, cui detersoria vis inest. Galen. et Erot. ap. Hippocr. σμηκτίδα γῆν exp. τὴν Κιμωλίαν : itidemque rursus Galen. : Γῆς σμηκτίδος, Κιμωλίας. Inest enim Cimoliæ vis abstergendi instar smegmatis et saponis. Dicitur et Σμηκτρὶς γῆ, quod Pollux [7, 40] ex Cephisodoro [et 10, 135, ex Nicochare] affert; sed perperam ap. eum pro σμηκτρίδα legitur Σμικρίδα. [Hippocr. p. 884, E. Nisi hic quoque scribendum σμηκτίς.] A Theophr. πλυντρὶς γῆ nominatur. [De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 255. De tertia per σ in Σμηστριδά.]

[Σμηκτὸς, ὁ, Hesychio in gl. : Σμικρὸν, καθαρὸν, δριμὺ, post Σμηκτικὸν posita, cujus dittographia videtur ejusd. gl. : Σμαρκὸν, καθαρὸν, βρωτικὸν, δριμὺ, restituebat Stœber. ad Thom. p. 802. Ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 242, σμικτὰ pro σμηκτικὰ scriptum correxit Bernardus.]

[Σμηκτρίς. V. Σμηκτίς.]

Σμηλακέω, Loquor, Vocem edo. Vide Σμιλακτέω.

Σμήλη, ἡ, Smegma. [Sapo, quo ad abstergendum utimur, Alex. Trall. 6, p. 86. V. Σμήχη.]

[Σμῆλος, νῆσος, quod inter θηλυκὰ ponit Zonaras Lex. p. 1659, ubi al. Σμῖλος, ex Μῆλος natum videtur.]

Σμῆμα, τὸ, Smegma, Id quo ad abstergendum et purgandum utimur. Athen. : Σμήμασιν ἐχρῶντο τὰς χεῖρας πλύνοντες. Bud. dicit Atticum esse pro σμῆγμα. [Inter quæ variant libri Athenæi 9, p. 409, C, ubi locum Antiphanis citat, in quo σμῆμα. Etym. M. p. 709, 47. De utraque forma v. Σμῆγμα. Gl. etiam Σῆμα, Lomenta.]

[Σμηματοδοκὶς, ίδος, et Σμηματοθήκη, ἡ, Receptaculum smegmatis. Hesych. v. Ῥύμμα.]

[Σμηματοφορεῖον, τὸ, i. q. præcedentia, s. Theca in σμῆμα fertur. Aristoph. fr. Æolosic. ap. Polluc. 10, 127. Ubi est var. —φόρον.]

[Σμηνεύω, Alveare condo. Epiphan. vol. 1, p. 30, D : Νέφος μυιῶν ἐπ' αὐτὸ ἐσμηνευκέναι. Kall.]

[Σμήνη, ἡ, inter nn. in ήνη ponit Herodian. Π. μον. λ. p. 16, 32 sine interpr. Sed fortasse huc referendum Lex. rh. Bekk. An. p. 301, 11 : Σμήνη, ὁ τόπος, ὅπου αἱ μέλιτται καὶ κηρία καὶ τὸ μέλι ποιοῦσιν, quod alioqui plur. videatur.]

[Σμηνηδὸν, Catervatim instar examinis apum. Herodian. Epimer. p. 127 : Σμηνηδὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ κατὰ πλῆθος.]

Σμηνίον, τὸ, dimin. forma, idem tamen significat quod σμῆνος, nimirum Alveare [μελίσσιον, Examen, add. Gl.] : ap. Diosc. 2, 109, ubi scribit τὴν πρόπολιν inveniri ἐν τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων, ubi Interpretum alius Alvearium, alius Alveorum, alius Apiariorum vertit, eadem signif. [Obscura est Hesychii gl. : Σμηνίον, ἡ πρόπολος. Infra : Σμυστία, ἡ πρόπολος, Λυσικράτη (—ης Albert., cod. Λυσικρα, supra scripto τ').]

[Σμηνιὼν, ῶνος, ὁ, i. q. σμῆνος. Apollon. Hist. Comment. c. 44, p. 89 : Ἔξω τοῦ σμηνιῶνος.]

Σμηνοδόκος, ὁ, ἡ, Qui excipit apum examina, VV. LL. ex Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 9, 438, 2.] Additurque, posse ibi et proprium nomen esse. [Est adj. cum γειομόρου conjunctum.]

Σμηνοκόμος, ὁ, Apiarius, Qui apum s. examinum curam gerit. [Hesychio μελισσουργός.]

[Σμῆνον, τὸ, pro σμῆνος, Oraculum ap. Plut. De amic. multit. p. 96, B: Σμῆνα μελισσάων τάχα τοι καὶ σφῆκες ἔσονται. Boiss.]

Σμῆνος, ους, τὸ, Examen apum [et σφηκῶν sec. Hesych.]: σμῆνος, ἑσμὸς [ἑσμὸς, quod literis tantum transpositis differre a σμῆνος, utrumque autem ab ἵημι duci conjicit Schneiderus], et ἀφεσμὸς, pro eodem Aristoteli. [Æsch. Pers. 128: Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεὼς σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν. Apoll. Rh. 2, 130: Μελισσάων σμ. Plat. Polit. p. 293, D: Οἷον σμήνη μελιττῶν ἐκπέμποντές ποι· 301, D: Βασιλεὺς οἷον ἐν σμήνεσιν· Reip. 7, p. 520, B; 8, p. 552, C: Σμήνους νόσημα (κηφήν)· Leg. 11, p. 933, D. Forma Dor. Theocr. 5, 46: Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι· 8, 46: Ἔνθα μέλισσαι σμάνεα πληροῦσιν. Antiatt. p. 64, 4 et Exc. Phryn. p. 37, 22, non minus probant quam ἑσμός.] Plut. De vit. irac. [p. 461, A]: Οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐντίκτουσι. [Diod. 4, 81: Τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν. Geopon. 15, 2, 5: Μέλι τε πλεῖστον φέρουσι καὶ σμήνη τίκτουσιν· 6: Τὰ νέα σμήνη προσιζάνει. Pollux 1, 254: Ὁ ἄρχων τοῦ σμ. ἡγεμὼν καὶ βασιλεύς.] Metaphor. autem dixit Aristides [vol. 1, p. 115], Τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Metaphorice itidem dicitur de quavis Multitudine: ut [ap. Soph. fr. quod citat Porph. A. N. c. 18: Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος· nam etiam βομβεῖν proprie dicitur de apibus] σμῆνος γερόντων ap. [schol.] Aristoph. [Vesp. 425: Ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν σμῆνος οἷον ὤργισεν. Σοφιστῶν Cratinus ap. Clem. Al. Str. 1, p. 329]: et ἀρετῶν σμῆνος, item ἡδονῶν σμῆνος, ap. Plat. [Men. p. 72, A, Reip. 9, p. 574, D.] Ex Eod. in Cratylo [p. 401, C] affertur et σμῆνος σοφίας. [Σμήνη λόγων, Liban. vol. 4, p. 120 (?), 21, ἐπίπαππος. Ib. 23. Jacobs. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 267, C: Ἰατρῶν σμῆνος αὐτῷ περιέχυτο (—εχεῖτο). L. D.] Σμῆνος interdum est Alveare, Alveus [Gl.], Apiarium. Aristot. [H. A. 9, 40]: Ὅταν δὲ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει, σημεῖον γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. Eodemque modo et alibi utitur [ut ib. 5, 22]. Hesiod. [cujus verba hujus signif. caussa citat schol. Theocr. 1, 107] Theog. [593]: Ἐν σμήνεσσι [al. σίμβλοισι] κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκωσι, i. e. In alvearibus; ubi tamen schol. ἐκ τοῦ περιεχομένου intelligi τὸ περιέχον ait. [Apollonid. Anth. Pal. 6, 239, 1: Σμήνεος ἔκ με ταμών et anon. ib. App. 139, 5: Σμήνεα δ' οὐκέτι οἱ κομέειν φίλον. Dioscor. 4, 113: Φυτεύουσιν αὐτὸν παρὰ τοῖς σμήνεσιν, ὡς ἐπακτικὸν τῶν μελισσῶν.] Affertur σμῆνος et pro Sermonis suavitate, s. Loquendi dulcedine, ex Aristoph. Nub. [297]: Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. [Dicitur de choro Nubium, ut supra de multitudine. V. autem Σμώνη.]

[Σμῆνος, ὁ, Smenus, fl. Laconiæ ap. Pausan. 3, 24, 8. Theognost. Can. p. 65, 29.]

[Σμηνουργέω, Alveare s. Mel facio. Activum ponit Suidas.] Σμηνουργεῖσθαι dicuntur apes, quum fœtificant, et sua examina ponunt. Strabo [2, p. 73] de apibus loquens: Ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι. [Conf. 11, p. 509: Ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖται καὶ τῶν φύλλων ἀπορρεῖ μέλι, quæ verba addita sunt etiam priori loco, et veram voc. signif. demonstrant.] Affertur et ex Colum. pro hujus vocabuli expositione, 11, 14: Ab exortu vergiliarum ad solstitium examinant alvei.

[Σμηνουργία, ἡ, Alvearium cura. Pollux 7, 101.]

[Σμηνουργὸς, ὁ, Apiarius. Ælian. N. A. 5, 13, et pro μελιττουργὸς in libro uno ib. 11 fin. Pollux 7, 101.]

Σμῆξις, εως, ἡ, Detersio, Abstersio. [Suidæ τρῖψις.] Diosc. 2, 5: Ἁρμόζουσι πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, de buccinis concrematis, Dentifricio conveniunt: ut Plin., Leporis marini cinis dentifricium est, i. e. Eo fricantur dentes et deterguntur. [Conf. 5, 166. Aristeas Hist. LXX intt. p. 112, B: Διὰ τὴν σμῆξιν τῶν ἀπὸ τῶν θυσιῶν αἱμάτων. Reuvens. *Trois. lettr.* p. 67, 68. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 178. Vett. Exc. ap. Salmas. a nobis in Μοναχὸς, p. 1163, B, cit.: Σμῆξις μοναχοῦ τῶν μολυβδιζόντων. L. Dind.]

[Σμηρία. V. Σπειραία.]

[Σμηρεύς. V. Σμιρεύς.]

Σμήριγξ, ιγγος, ἡ, Capillus, Crinis, VV. LL. Plur. σμήριγγες habent Pollux [2, 22] et Hesych., quos vide. [Hesych.: Σμήριγγες, πλεκταὶ, σειραὶ, βόστρυχοι, καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες. Poeticum dicit Pollux. Lycophr. 37: Σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας πέδῳ, de pilis. Unde citat Etym. M.] Est et σμήριξ ap. Hesych., qui ait esse Herbam, et Spinæ quoddam genus. Vide et Μήριγξ ap. Eund.: unde hic reponendum puto Σμήριγξ cum γ. [Vel potius Σμῆριγξ.]

[Σμηρίζω, Expolio, Levigo. Hero Spirit. p. 180, D: Ταῦτα (τὰ πλινθία) ἐφαρμοσθέντα ἐπ' ἄλληλα κατὰ τὸ πλάτος σμηρίζεται, τουτέστι λειοῦται· 180, D: Ἐπιπωμαννύμενα τυμπανίοις ἐσμηρισμένοις. Unde p. 232, D: Ἕτερος δὲ σωλὴν συνεσμηρισμένος αὐτῷ ἔστω ὁ π, καὶ οὗτος τρύπημα ἔχων, quod. Int. vertit Coagmentatus. V. Σμήρισμα.]

Σμήρινθος, ἡ, i. q. μήρινθος, [Funiculus. Plato Leg. 1, p. 644, E: Οἷον νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες. Ubi plerique μήρινθοι. Alterum servavit etiam Theodoret. Cur. Aff. Gr. 5, vol. 4, p. 827, 3 ed. Sch. Pausan. ap. Eust. Il. p. 1333, 37. Σπάρτα, σχοινία vel σχ. λεπτὰ Hesych. et Photio s. Suidæ.] Sed est Σμήρινθος et Avis quædam, teste Hesych.

[Σμήριξ. V. Σμῆριγξ.]

[Σμῆρις. V. Σμύρις.]

[Σμήρισμα, τὸ, Fistula. Hero Spirit. p. 160, A: Ὅταν βουλώμεθα διὰ τοῦ σίφωνος τὸ ἐν τῷ αβ ἀγγείῳ ὕδωρ, ἀπολαβόμενοι τοῦ χψ ἀγγείου τὴν ἔκρυσιν τῷ δακτύλῳ, πληρώσομεν αὐτὸ ὕδατος· εἶτα προσθήσομεν τὸ θῆλυ σμήρισμα τῷ ἄρρενι, καὶ ἀφήσομεν τὴν ω ἔκρυσιν· 181, A: Ἔχων τὰ σμηρίσματα, δι' ὧν ἀναπιέζει τὸ ὑγρὸν, οἷα καὶ ἔμπροσθεν εἴρηται ἐν τῷ ἀναπωτίζοντι ὕδωρ ἀγγείῳ· 201: Κεχύσθω δὲ εἰς τὴν βάσιν ὑγρὸν διά τινος ὀπῆς· ἢ μετὰ τὴν ἔγχυσιν πάλιν ἀπεστεγνώσθω σμηρίσματί τινι· 206, A: Ἀνοιχθέντος τοῦ σμηρίσματος ὁ πιληθεὶς ἀὴρ ἐκθλίψει τὸ ἐν τῇ βάσει ὑγρὸν διὰ τοῦ κ στομίου μετὰ πολλῆς βίας· 207, C: Διὰ δὲ τοῦ πυθμένος σμήρισμα διώσθω, οὗ ὁ μὲν ἐκτὸς αὐλίσκος ἔστω ὁ ζη, ὁ δὲ ἐντὸς ὁ θκ· οὗτοι δὲ ἐχέτωσαν κατάλληλα τρήματα τὰ λμ ἐκτὸς ὄντα τῆς σικύας, τὰ δὲ ἐντὸς αὐτῶν στόμια ἀνεῳγότα ἔστω· et sæpius p. 208, ubi etiam in μήρυσμα corruptum, B, correxit Int. Lat., et 212, D: Ἔσται σμ. τι ἐν τοῖς γδ εζ σωλῆσι· 223, A: Ἐπιτεθέντος τοῦ λύχνου διὰ τοῦ π σμηρίσματος· et 224, C; 232, A, B. || Hinc dimin. Σμηρισμάτιον, τὸ, ib. p. 159, D: Ἔστω σμηρισμάτιόν τι, οὗ τὸ μὲν ἄρρεν προσκείσθω τῷ ἐκτὸς σκέλει τοῦ σίφωνος, ὥστε δι' αὐτοῦ ῥεῖν, καὶ ἔστω τὸ τν ἄρσεν, τὸ δὲ θῆλυ τὸ υφ· 177, D: Ἔστω σμ. ᾧ ἐὰν βουλώμεθα λόγῳ· 206, A: Τὸ δὲ κ ἄκρον τοῦ σωλῆνος ἐχέτω σμ., δι' οὗ ἀποκλεισθήσεται τὸ κ στόμιον αὐτοῦ λεπτὸν ὑπάρχον· 224, C: Ἔσται δὲ ἀφαιρετὸν τὸ ζωδάριον διά τινος σμ. πρὸς τὸ ἐγχύνεσθαι τὸ μικρὸν ὑγρόν. Significationem Fistulæ duci ab signif. verbi σμηρίζω Levigandi et levigando circinandi, quo facilius levigata et rotundata inseri possint foraminibus, post Meisterum Nov. Comm. Gotting. vol. 2, p. 178, animadvertit Schneider. ad Ecl. phys. vol. 2, p. 120 sq., ubi ejusdem esse stirpis vocc. μήρινθος s. σμήρινθος et μήρυμα formasque in illo memoratas, sed, ut diximus, vitii suspectas, videri annotat, eodemque refert v. Σμύρις, quod v. L. Dind.]

[Σμηστριδὰ (sic) γῆ, ἡ Κιμωλία, in Glossis iatr. Mss. Neophyti, Terra Cimolia. Ducang. V. Σμηκτὶς s. Σμηκτρίς. De forma autem in Σμήχω sub finem.]

[Σμήχη, τὸ σευτλίον, Hesychius, nisi fallit scriptura.]

Σμήχω, i. q. σμῶ, ex eoque derivatum, ut νήχω ex νῶ, i. e. Abstergo, Detergo, Extergo. [Lomento, Gl.] Hom. Od. Z, [226]: Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. [Lycophr. 876: Οὐδ' ὀμβρία, σμήχουσα δηναιὸν νιφάς. Nonnus Jo. 3, 23, p. 28, 16: Σμήχων ἀνδρομέης κραδίης ῥύπον· 9, 7, p. 102, 20: Σμήξας... κύκλον ὀπωπῆς ἐξαπίνης φάος ἔσχε. Medio Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 276, 2: Οὔλας ἀνεθήκατο χαίτας εὐώδη, σμηχομένα κρόταφον, de puella capillos tonsos dedicante.] Utuntur prosæ quoque scriptores: ut Lucianus [Adversus induct. c. 28] in proverbio Σμήχειν

Αἰθίοπα, Æthiopem lavare et conari detergere nigrorem, quod et Πλίνθον πλύνειν dicitur; neutrius enim maculas, s. colorem quo imbuti sunt, quantumvis crebra lotione exterseris. Dioscor. [1, 45] de oleo raphanino : Τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας. Pro quibus Plin., Scabritias cutis in facie emendat. Idem 2, 11 : Σμήχειν λέπρας, ἀλφούς, ἰόντας· οὐλὰς καὶ λευκώματα καὶ ἐφήλεις ἀποκαθαίρειν· 5, 116 : Κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον, Pruritus sedat sulphur cum nitro affrictum et postea detersum. Hesych. σμήχει, τρίβει, καθαίρει : Suidas, σμῆξαι, etiam καθῆραι : nam quæ deterguntur s. exterguntur, eadem et purgantur. Aliud autem significat Σμύχω. [Hac Purgandi signif., ut σμῆγμα et σμηγματώδης, Aret. p. 90, 38 : Δυνατὴ δὲ (πτισάνη) λῦσαι φλέγμα καὶ σμῆξαι. V. autem Σμύχω. De lapidibus dictum ap. Hesych. v. in Σμύρις. Geopon. 7, 6, 11 : Δεῖ τοὺς ἐκκενουμένους πίθους σμήχειν ἅλμῃ. L. D. Schol. Soph. OEd. T. 436 ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, etc. Clem. Al. p. 268, 23 : Σμήχουσι τὰ ἐκπώματα. Valck. Improprie Arrian. Epict. 1, 27, 6 : Ἐσμηγμένας ἔχειν δεῖ τὰς προλήψεις, Expolitas. Ceterum Σμήγω τὸ καθαίρω diserte inter verba in ηγω ponit gramm. Cram. An. vol. 2, p. 319, 7, sed perperam. || Alienum esse ab Atticis, qui Σμάω dicunt, usum verbi σμήχειν animadvertunt Atticistæ in Σμάω et Σμῆμα citati. Quibus nihil, quod non librariis debeatur ad σμήχειν a σμύχειν vel σμᾶν aberrantibus, opponi posse de præsenti annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 254. Sed passivi aoristo et perfecto, unde verbalia formantur, ne dici quidem aliter, quam altera forma, ut διασμηχθεὶς est Aristoph. Nub. 1237, et ἄσμηκτος ap. Pherecr. a Polluce 2, 35 cit., animadvertit Buttm. Gr. v. Σμάω, etsi cum his non convenit σμῆμα, unde σμηματοφορεῖον ap. Aristoph. Sed quum in simili verbo Ψάω, de quo Lobeck. ib., non inauditæ sint formæ per ε etiam in pass., de passivo verbi σμάω nihil tale vidi præter incertissimum illud Σμηστρίδα, de quo modo dixi. L. Dind.]

[Σμίγδην. V. Μίγδην. Ita σμίγω pro μίσγω in codd. Herodoti nonnullis 1, 127, 185; 5, 112; 6, 14; 7, 40, σμίξας ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 222, 346, et σμίγει ap. grammat. post Gregor. Cor. p. 679, σμιγῆναι ap. Jo. Dam. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 298, B, Σμιγάλας in deterioribus Athenæi 8, p. 339, A. Σμικτὸς pro μικτὸς ex glossis græcobarb. annotavit Ducang. in Σμιμένος. Sed ap. Draconem p. 65, 10 : Μίγω, τὸ μι ἐκτείνεται, ὅτι σμίγω, καὶ ἡ θέσει (μακρὰ) μεταβληθῇ εἰς φύσει (μακράν), scribendum esse μίσγω jam Bastius intellexit, et confirmat Etym. M. v. Μιγάσει, ubi εἰς τὸ μίσγω, corrigendum ex Cram. An. vol. 1, p. 273, 15, ubi ἔστι γὰρ σμίσγω (sic). L. Dind.]

[Σμιθεύς. V. Σμίνθος.]

[Σμιθις, ἡ, Smithis. Inscr. Æg. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1840, p. 521 : Πλάτων ειμωνος (Σίμωνος s. Ἑρμωνος) ἥκω παρὰ τὴν μεγίστην θεὰν Σμιθιν. « *Cette déesse* Σμιθις *est peut-être Tmé, une des formes d'Hathor, plusieurs fois représentée dans les sculptures du temple.* » Letr. L. Dind.]

[Σμίθων, ωνος, ὁ, Smitho, n. viri, in inscr. Melia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 1, n. 227, 1 : Σμίθων Ἀνδραπόμπου. L. Dind.]

[Σμίκρης, ητος, ὁ, Smicres, dux Arcadum, ap. Xen. Anab. 6, 3, 4, 5.]

[Σμικρίας, ὁ, Smicrias, n. viri Att. in inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 250, male Σμικείας lectum in alia Att. C. I. vol. 1, p. 307, n. 172, col. III, 21, et Σμικιριου ibid. p. 356, n. 235, IV, ut Σμιχείας ap. Iambl. Vit. Pyth. p. 526 Kiessl. Formam Μικρίας notavimus in ipsa vol. 5, p. 1050, et Addendis, si recte ita legitur. ῑᾱ L. Dind.]

[Σμικρίζω, Comminuo. Hesychius : Σμικρίζεσθαι, διαττᾶσθαι. Διαττᾶσθαι, Cribrari, Meinek. Exerc. 1, p. 11. L. Dind.]

[Σμικρίνης, ὁ, Smicrines, n. viri, et quidem parci sordidique et avari, in fabulis Menandri, ut in fr. Ἀσπίδος ap. Stob. Fl. 53, 5, Ἐπιτρεπόντων ap. Davidem schol. Aristot. p. 23, 32, quo respexit schol. Hom. Od. Η, 225, Alciphr. Ep. 3, 43, Julian. Cæs. p. 311, A, Misopog. p. 349, C, Themist. Or. de præf. p. 52, quæ contulit Meinek. ad fr. Menandri p. 106, 120. Εὐκλείδης quidam Σμικρίνου ἐπὶ γελοίοις δόξαν εἰληφὼς citatur ab Lynceo ἐν δευτέρῳ περὶ Μενάνδρου ap. Athen. 6, p. 242, B. Memorat n. etiam Theognost. Can. p. 44, 4, Chœrob. p. 49, 2; 53, 22. ῑῑ]

[Σμικρίων, ωνος, ὁ, Smicrio, n. viri Att. ap. Plat. Crat. p. 429, E. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 98, 99. V. Μικρίων. ῑῑ]

[Σμικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Pusillanimis. Nicet. Annal. 1, p. 30, A : Γυναικὸς σμικρογνώμονος· 4, p. 74, C : Ἡμᾶς τοὺς σμικρογνώμονας.]

[Σμικρογραφέω. V. Μικρογραφέω.]

[Σμικροκῆρυξ, υκος, ὁ, Tenuis præco. Cyrill. Al. l. 3 In Jo. c. 2, p. 158, de lege : Ὁ λεπτοβόης τε καὶ σμικροκῆρυξ νόμος εἰς μόνην τὴν Ἰουδαίων ἠκούσθη χώραν. Suicer.]

[Σμικρολογέω. V. Μικρολογέω.]

[Σμικρολογία, ἡ, Tenacitas, Gl. V. Μικρολογία.]

[Σμικρολόγος, etc. V. Μικρ—.]

Σμικροπρέπεια, ἡ, Abjectio et humilitas animi, Indecora parsimonia. [Iterum HSt. :] Sicut vero dicitur σμικρολόγος et σμικρολογία pro μικρολόγος et μικρολογία, ita Σμικροπρεπὴς et σμικροπρέπεια pro μικροπρεπὴς et μικροπρέπεια : sicut sc. et simplex σμικρὸς pro μικρός. [Et tertio :] Porro sicut σμικρὸς pro μικρὸς dicitur, ita etiam Σμικροπρεπὴς pro μικροπρεπής, Humilis et abjecti animi, Indecore parcus. [Adv. Σμικροπρεπῶς, Eust. Il. p. 709, 38.]

[Σμικρός. V. Μικρός. Ubi quæ dixi de forma σμικρὸς, iis jam addo, etiam Homero reddendum videri σμικρὸς locis duobus pro μικρὸς, pariterque Theognidi, ut σμικρὴν est initio versus H. Ven. 115, et Herodoto restituit G. Dind., qui v. De dial. p. 43. De usu autem Herodoteo Schweigh. : « Σμικρὰ καὶ μεγάλα ἄστεα, 1, 5. Ἔχων δύναμιν οὐ σμικρήν, 5, 113. Ἀπὸ σμικροῦ τεο ὁρμεώμενος, 1, 58. Παρὰ σμικρὰ ἡμῖν τῶν λογίων ἔνια κεχώρηκε, In exiguum quiddam exierunt, 1, 120. Σμικρὰ μεγάλοισι συμβαλέειν, 4, 99. Ταῦτα μὲν ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, Hoc leve quidem ad belli successum adepti sunt, 4, 129. » Aretæum, ap. quem p. 16, 14, est μικροὺς σφυγμούς, sed 30, 48, σφυγμοὶ ὡς ἐπίπαν σμικροί, Maittairius opinabatur cacophoniam evitare voluisse formis sic variandis, alioqui dicentem p. 1, 18, ἐπὶ σμικροῖσι ἐδέσμασι· 50, 22, ὕπνοι σμικροί, et notabili locutione p. 105, 24 : Χρὴ μήτε σμικρότερόν τι γίγνεσθαι τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος μήτε βραχύτερον, Morbo esse non inferiorem. Et adverbio superl. p. 133, 18 : Σμικρότατα γὰρ εἰς τόνον εὐσταλὴς ἄρτος, Minime. Sed illic quoque restituendum quod alibi semper est apud eum σμικρός. Ceterum addenda etiam Hesychii gl. : Σμικρὸν, μικρὸν, ἢ τοῦ ὀβολοῦ τίμιον. L. Dind.]

[Σμῖκρος, ὁ, Smicrus, n. viri, ap. Isæum p. 46, 35. Et ap. Demosth. p. 573, 17, ubi nonnulli Σμίκρωνι propter sequens Σκίτωνι. Et in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, III, 56 etc. Σμικρὸς et Μικρὸς vitioso accentu nonnulli ap. Demosth. et Isæum, ut Μικρὸς scribitur ap. Diog. L. 5, 73, in testam. Lyconis. L. Dind.]

[Σμικρότης. V. Μικρότης, et Σμικρόφθαλμος, etc., in Μικρ—.]

[Σμικρόω. V. Ἀποσμικρόω.]

[Σμικρύνω. V. Μικρύνω.]

[Σμίκρων. V. Σμῖκρος.]

[Σμικρῶς. V. Μικρός.]

[Σμικύθης, ου, ὁ, Smicythes, n. viri, ap. Aristoph. Eq. 965, unde retulit Suidas, qui Σμηκύθης. Thracum regem facit schol., cujus narratio jure suspecta est Dobræo. ῑῡ]

[Σμικυθίων, ωνος, ὁ, Smicythio, n. viri, ap. Aristoph. Vesp. 401, Eccl. 46, Pherecratem Athen. 6, p. 246, F, et Photium s. Suidam. Item ap. Demosth. p. 676 fin., in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 296, n. 167, 22. ῑῡῑ]

[Σμίκυθος, ὁ, Smicythus, n. viri, ut supra Μίκυθος. Exx. illic citatis add. Aristoph. Eccl. 292, Demosth. p. 401, 1, et inscr. Att. ap. Bœckh. p. 140, n. 102, 10; p. 159, n. 115, 11, 22; p. 186, n. 13, 33, etc.]

[Σμίλα, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σμιλαῖος, Steph. Byz. Σμίλα

etiam Herodot. 7, 123, ut si prior producitur, scri- A bendum sit Σμῖλα.]

[Σμίλα, ἡ, Scalprum, Sicila, Sculpium; Σμίλα χαρτοτόμος, Sicila, Gl. Apophth. Patr. Cotel. Monum. vol. 1, p. 375, B: Ἔχων τὴν σμίλαν ἑαυτοῦ μόνον. Σμύλας ap. Hesych. in Εὐσμίλωτα non σμίλας corrigendum, sed σμίλης, et ad Σμίλη referendum. Ceterum conf. Σμίλη, quæ antiquior forma est. Verior autem accentus est Σμῖλα. L. Dind.]

[Σμιλάκειος, ὁ, i. q. σμιλάκινος. Theognost. Can. p. 55, 33: Σμιλάκειος διὰ τῆς ει διφθόγγου. L. Dind.]

[Σμιλακία, Smilax, ap. Petr. Belon. Obs. 1, 45. Ducango.]

[Σμιλάκινος, η, ον, E taxo factus. Pollux 5, 32: Σμιλακίνου ξύλου. Hesych. v. Εὐσμίλωτα: Δύναται δὲ καὶ τὰ σμιλάκινα εὔδαφα. Qui poetæ locum respicit, in quo ita vocata fuerant ἐμβάφια vel ὀξύβαφα, quomodo corrigendum videtur εὔδαφα. Ceterum falsam esse hanc expl., etiamsi non esset scribendum εὐσμίλευτα, dici non opus est. ἴἄἴ]

[Σμιλάκιον. V. Σμίλαξ sub finem.] B

Σμιλακτέω, Vocem edo. Σμιλακτεῖ, φωνὴν ἀποτελεῖ, Hesych. Et tamen Idem habet Σμηλακεῖ, quod exp. φωνεῖ.

[Σμίλαξ.] Σμῖλαξ, ακος, [ὁ, Theophr. H. Pl. 1, 10, 5: Καθάπερ τὰ τοῦ (nisi scribendum τῆς) σμίλακος, ubi μίλακος Vind., ut Urbinas ib. 6, καὶ μίλακος pro καὶ σμίλακος, et quum in ceteris locis nihil varient, C. Pl. 1, 17, 8, Urb. μίλαξ supra scripto σ], ἡ, (quæ et Σμῖλος [Σμῖλος, cujus diminut. esse σμῖλαξ animadvertit Schneider. in Lex.] Theophrasto et Nicandro,) Taxus [Gl.], arbor abietis magnitudine, et foliorum ejus figura: in Italia et Gallia Narbonensi, Hispaniæ contermina [et Arcadia atque Macedonia, rarius in Ida, sec. Theophr. H. Pl. 3, 10, 2] nascens. [Hæc ex Diosc. 4, 80, de quo infra.] Fertur autem esse venenata, et ipsa etiam umbra eos, qui sub ea dormiant, necare. Plutarch. Symp. 3 [p. 647, F]: Ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθέντας, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Vide Theophr., necnon Diosc. [4, 80], a quo θύμαλος etiam vocari fertur, ut C θύμνος a Paulo Ægineta, a Galeno τάξος, sequendo Lat. appellationem: vide item Plin. Quinetiam Σμύλαξ ap. Dioscor. legitur per υ: sed perperam pro σμῖλαξ. Verum pro hoc σμῖλαξ invenitur etiam Μίλαξ, absque σ: quam scripturam vidisti et supra. [V. quæ de utraque dicta sunt in Μῖλαξ et Add.] Nicander σμῖλον ἐλατηΐδα in Alex. [610] appellavit: Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα μάρψαις, Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν, ubi schol. ἐλατηΐδα vocari tradit, quod τῇ ἐλάτῃ, i. e. Abieti, folia habet similia: ut modo dictum fuit. Idem ex Theophr. quoque [H. Pl. 3, 10, 2] hanc appellationem affert, apud quem tamen ἡ μῖλος legitur in vulg. exempll. [Locum Nicandri quum scholl. ineptissime interpretentur, apponam Ælii Promoti Ms. locum, qui apprime facit ad l. poetæ interpretandum: Σμῖλαξ δέ ἐστιν φυτὸν ἐν τῇ Καλαυρίᾳ φυόμενον καὶ ἐλείῃ, ὅπου Ἡρακλῆς, ὥς φασι, περιεκάη. Ἔστι δὲ ὅμοιον ἐλατηρίῳ, οὗ σκευάζεται πόμα ἀναιρετικόν. Ubi ἐλείῃ scrib. videtur Οἰταίῃ, et intelligi Πυρὰ montis OEtæ, de qua v. ad H. Pl. 9, 10, 2. D Schneider. Ind. Theophr. v. Μῖλος. Qui ἐν Οἴτῃ certe debebat, et ἐλάτῃ pro ἐλατηρίῳ. Quod autem Calauriam nominat Ælius, ei comparandum quod in l. Diosc. 4, 80, unde repetit HSt. quæ initio posuit: Δένδρον ἐστὶ παραπλήσιον ἐλάτῃ τοῖς φύλλοις καὶ μεγέθει, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Καρβωνίᾳ (ita Ald., Asulanus Ναρβωνίᾳ) τῇ κατὰ τὴν Ἱσπανίαν φυόμενον, antiquam interpret. ap. Vincentium 12, c. 107, Calabriam nominare annotat Schneider. ad l. Nicandri p. 291. Huc etiam pertinent ap. Hesych. verba in Σμικρὸν posita ἐλάτῃ ὅμοιον, ut animadvertunt intt. V. infra.] Hanc autem scripturam habuisti et supra ex Polluce [6, 106, ubi al. σμίλου.] || Σμῖλαξ, arbor a taxo diversa, quæ est folio ilicis. Theophr. H. Pl. 3, 16, [2]: Οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὅ ἐστιν ὅμοιον τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἁπαλώτερα. Plin. 16, 6: Ilicis duo genera: ex iis in Italia folio non multum ab oleis distant smilaces a quibusdam Græcis dictæ, in provinciis aquifoliæ. De eadem intel-

A lexisse existimatur Galen. 6, 3 τῶν Κατὰ τόπους, quum smilacis decoctum inter gurgulionis remedia numerat. [Hesychius: Σμῖλος δένδρον (ἐλάτῃ ὅμοιον· v. paullo ante). Οἱ δὲ πρῖνος. Ἄλλοι σμίλακα, ᾗ στεφανοῦνται. Quercus faginea, Sprengel. Hist. rei Herb. 1, p. 104.] || Σμῖλαξ, Frutex hortensis, cujus semen a nonnullis λοβία vocatur: folia habet hederæ, molliora tamen, tenues caules, et capreolos vicinis fruticibus circumvolutos: qui tantum adolescunt ut topiarias scenas repræsentare videantur. Siliquas fœnigræci profert, longiores et torosiores, in quibus semina renum similia, sed inæquali colore, recluduntur, quæ quadam ex parte fulvescunt. Siliqua cocta cum semine in oleribus asparagi modo estur. Urinam ciet, et tumultuosa somnia facit. Gorr. Σμῖλαξ κηπαία, ut annotant VV. LL., Smilax hortensis: cujus fructus λόβια vocant Græci: δολίχους appellat Theophr. H. Pl. 8, 3, et Galen. De alim. 1. Alii Phaseolos intelligunt, i. e. φασιόλους Dioscoridi: quem legito 2, 176, 177. [Phaseolus vulgaris Linn. Schneid.] Ap. Polluc. [l. c.] μίλου, B ὅπερ ἦν τῆς μίλακος ἄνθος. Quod intellige de smilace Cilicia, vel lævi. Observa autem hic quoque et μίλου et μίλακος, absque σ.

|| Σμῖλαξ est etiam Herba, cujus duæ sunt species; est enim σμῖλαξ τραχεῖα, i. e. aspera: et σμῖλαξ λεία, i. e. lævis. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 11: Ἡ δὲ σμῖλαξ ἐστὶ μὲν ἐπαλλόκαυλον, ὁ δὲ καυλὸς ἀκανθώδης καὶ ὥσπερ ὀρθάκανθος, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες μικρὸν, ἀγώνιον κτλ. Ib. 6, 8, 3: Τῷ ἄνθει τῷ τῆς σμίλακος· 7, 8, 1: Καὶ γὰρ ἡ ἕλιξ καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμῖλαξ περιαλλόκαυλον· C. Pl. 1, 17, 8: Λέγω δὲ οἷον ἔνια γυμνόκαρπα μὲν, ὄψια δὲ, καθάπερ σμῖλαξ καὶ ἄλλ' ἄττα βοτρυώδη· 2, 8, 2. Smilacem asperam interpretantur plerique omnes. Schneid.] Smilax aspera putatur a quibusdam esse quæ et hedera Cilicia: smilax lævis, convolvulus major; nam minor, est helxine, κισσάμπελος Dioscoridi [4, 144]. VV. LL. Gorr. autem annotat Galen. et Paul. Æg. plantam hanc, cujus duo sunt genera, maluisse appellare μίλακα ad differentiam. [Σμῖλαξ λεία ap. Diosc. ib. 145. Convolvulus sepium, Linn. Schneid. Hesychius: Σμῖ- C λαξ, κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων δράσσεται φυτῶν ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Suidæ βοτάνη. Zonaræ p. 1659, φυτὸν ἀκανθῶδες ἢ ἡ λεγομένη περιπλοκάς, ubi est var. σμιλάγιον fort. pro σμιλάκιον. Eupolis fr. Αἰγ. ap. Plut. Mor. p. 662, E, Macrob. Sat. 7, 5: Καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον, qui μίλακα scripsisse videtur, ut alii, de quibus diximus in Μῖλαξ. Nam mira est opinio Eustath. Od. p. 1822, 21: Ἧς (κυνοσβάτου) ἡ βραχυτέρα σμῖλαξ ὑπὸ τῶν κοινολεκτούντων λέγεται, ἄλλη αὕτη οὖσα παρὰ τὴν δίχα τοῦ σίγμα παρὰ τῷ Κωμικῷ μίλακα· ἐκείνη γὰρ βοτάνη ἐστὶν, ᾗ κατὰ τὸν τεχνικὸν τὸ μίλινον χρῶμα παρανομάζεται. Orph. Arg. 919: Ἐν δ' ἄρα κῆμος, σμῖλαξ. Xenoph. Cyneg. 9, 12: Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας. Diod. 20, 41: Ἄντρον κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφές.]

[Σμιλάριον, τὸ, Scalpellum. Paul. Æg. 6, 73: Διαιρεῖν τὸ ἀπόστημα σμιλαρίῳ. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 379, B, pro σμιλίου, al. σμιλάριον. Constant. Porph. Cærim. p. 285, A: Σμιλάριον α' μετὰ τοῦ ξυλοσφύρου αὐτοῦ. Zonaras Lex. p. 1659. L. Dind.]

D [Σμιλεία, ἡ, i. q. σμίλευσις, quod v.]

Σμίλευμα, τὸ, Segmen scalpro amputatum: ut ap. sutores σμιλεύματα dicuntur Segmina corii, (ut Gell. Unguium et capilli segmina,) quæ sc. amputant calceo confecto: περιτμήματα etiam nominare queas, ut περιτομεὺς et σμίλη idem significant: apud lignatores et carpentarios, id πελέκημα dicitur: apud serarios ῥίνημα, apud alios ξύσμα, Ramentum, vel Recisamenta corii dicas, ut Plin. Æris coronarii recisamenta. Metaph. autem Aristoph. Ran. [819]: Σμιλεύματά τ' ἔργων φωτὸς ἀμυνομένου, ubi schol. exp. διαγλύμματα [sic Hesych.], ἐρεθίσματα: dicens proprie significare τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ σμίλης. [Hinc Pollux 7, 83.]

[Σμίλευσις, εως, ἡ, Scalptura, Politura. Herodian. Epim. p. 127: Σμιλεία ἡ σμίλευσις. Boiss.]

[Σμιλευτὸς, ὁ, Scalpro politus. Dioscorides Anth. Pal. 7, 411, 3: Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο· τὰ δ' ἀγροιῶτιν ἀν' ὕλαν παίγνια καὶ κώμους τούσδ' ἔτι μειοτέρους Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας γράμματα, χειμάρρῳ

ἐ'δε κατερδόμενα. Sic enim scripturam codicis σμια ωτὶ correxit Salmas. Plin. Exerc. p. 735.]

Σμιλεύω, Scalpello reseco, amputo et præcido. [Zonar.: Σμιλεύω, τέμνω. Hesych.: Ἐσμιλευμένους, κατατετμημένους. Greg. Naz. vol. 2, p. 250, B: Τοὺς ἐσμιλευμένους τε καὶ συνηγμένους. Eust. Opusc. p. 106, 29: Σμιλεύοντες ἐννοίας, Scalpro polientes.]

Σμίλη, ἡ, Scalper, Scalprum, Scalper incisorius: quo Celsus sæpe utitur. A Polluce [7, 83; 10, 141] σμίλη et περιτομαὶς referuntur inter ἐργαλεῖα τοῦ σκυτοτόμου. [Plat. Alcib. 1 p. 129, C: Σκ. τέμνει τομεῖ καὶ σμίλῃ.] Sic Horat., Si scalprum et formas emat et comportet in unum Qui sutor non est. [Epigr. Anth. Plan. 15, 3: Τίς σε παρὰ σμίλαισι, ποδίκροτον ἅμμα καθάψας, θήκατο; Alcæus Mess. Pal. 7, 429, 3: Λαοτόμοις σμίλαις κεκλασμένον.] Item in Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 62, 2: Καὶ σμίλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα] de cultro quo pennæ scriptoriæ parantur. [Conf. Phaniam infra cit., Julian. Æg. 6, 67, 6.] Itidem Suet., Scalpro librario venas sibi incidit. Plato De rep. 1 fin. [p. 333, A]: Μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ. Sic Cato, Librum scalpro eximito. [Conf. l. Aristoph. infra cit. Geopon. 5, 35, 1: Τὸ πρέμνον σχίσον σμίλῃ ἢ πρίονι, de vite findenda.] Medicum quoque instrumentum est σμίλη, ut ap. Cels. etiam sæpe Scalper, Scalprum, Scalpellus. [Galen. vol. 4, p. 142, etc., Oribasius p. 186 ed. Mai. Epiphan. vol. 1, p. 617, A: Τῇ σμ. τῇ ἰατρικῇ. Pollux 4, 181; 10, 149.] Producitur prior syllaba, ut videbis ap. Suid. in Σμίλη. [Ubi citat Aristoph. Th. 785: Ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι δέξασθε σμίλης ὁλκούς. Accentum acutum præcipit Arcad. p. 108, 19: Σεσημείωται τὸ σμιλὴ τὸ σμιλίον (vel σμιλίον) ὀξυνόμενον, cum eoque Theognost. Can. p. 110, 33: Τὸ σμιλὴ ὀξύτονον διὰ τοῦ ι. Et Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 259, 28: Σμιλή, ὀξύνεται καὶ σημαίνει τὸ σμιλίον, διὰ τοῦ ι γράφεται, quibus additur μαριλή et ὑλή, quæ omnia recte paroxytona sunt ap. gramm. ib. p. 303, 17. Atque hæc constans in libris scriptura est. Σμήλη male ap. Æneam Tact. c. 18, p. 54, 15: Ἐντεμὼν σμήλῃ ἢ ῥίνῃ τὴν βάλανον· 57, 15; et Alex Trall. 6. p. 86. Formam Σμίλα vel potius Σμίλα supra notavimus ex recentissimis. Est eadem apud Phaniam Anth. Pal. 6, 295, 1: Σμίλαν Ἀκεστώνδας δονακογλύφον, in carmine Dorico. Per ζ scriptum, ut σμιλίον, in Gl. Ζμίλη, Scalpulus, Scalpellum. i]

Σμιλίον, τὸ, Scalpellus. [Scalpellum, Gl.] De Scalpello sutorio, ap. Lucian. Gallo [c. 26]: Ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ εἰ παρολίσθοι τὸ σμιλίον καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς. In Hippiatr. dicitur de Scalpello chirurgi vel veterinarii medici, alio nomine μαχαίριον: itidem et ap. Æginetam. [Etym. M. v. Ἄρβηλον, σκυτικὸν σμ.] Sic Plut. [Mor. p. 60, A]: Εἴ τις, ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος, ἰατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι καὶ τοὺς ὄνυχας, Scalpello excisorio quo medici utuntur: ut Cic., Quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Colum., Etiam sæpe scalpello usque ad imum resecare et amputare scabiem. Rursum Cic., Scalpello resectæ: ut scalpro excisorio solet caro mortua et inutilis præcidi. [Sextus Adv. phys. 1, 207, 211, p. 596.] Itidem Galen. τῶν Κατὰ τόπους l. 1: Τῷ κατασκευασμῷ τῷ διὰ σμιλίου συνεχῶς ἐνεργοῦμεν. Volunt Celsum pro σμιλίον dicere etiam Specillum exasperatum, 6, 6. Rursum Galen. hoc Σμιλίον utitur in exponendo σπαθοειδὲς μαχαίριον, quod ap. Hippocr. legitur. [De specillo medicorum Oribas. ed. Mai, p. 6, 16, 34, 38, 39, 48, 183, 185, 189. L. D. Clem. Alex. Str. p. 929. Botth. Σμιλία καὶ ψαλίδες ἐν αἷς τὰς ὀφρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες, Hesych. in Καλλίβαντες. Hemst. Apophth. Patr. Agath. n. 25, ubi al. σμιλάριον. Ducang. || Scripturam per ζ memorat Sextus Adv. gramm. p. 253: Ὅταν σκεπτώμεθα πότερον διὰ τοῦ ζ γραπτέον ἐστὶ τὸ σμύριον ἢ διὰ τοῦ σ. V. Σμίλη, Σμῖλις. De accentu Arcad. p. 119, 21.]

[Σμῖλις, ιδος, ὁ, Smilis, f. Euclidis, Æginetа, statuarius Dædalo æqualis sec. Pausan. 7, 4, 4, ap. quem 5, 17, 1, in libris nonnullis illata forma —λος, ut ap. Plin. N. H. 36, 13, 90, libri ab Hemst. ad Lucian. Jud. voc. c. 9 correcti, *Zmilus* vel *Milus*, cujusmodi vitia notavimus in Λῦσος. Non erat autem quod Z mutaretur in S. V. Σμίλη. Ceterum memorat præter Clem.

A Al. Protr. p. 41, Athenag. Legat. p. 293, B, et sec. conj. Valck. Diatr. Eur. p. 215, C (post Kuhn. ad Pausan. l. pr. p. 531, Wessel. Probab. p. 312) Callim. ap. Plut. ab Euseb. Præp. 3, 8 cit., ubi Σκέλμιον ἔργον pro Σμίλιδος vel Σμίλιος.]

[Σμιλιωτὸς, ὁ, ap. Heliodor. in Cocchii Chirurg. vett. p. 94, 11: Δύο δεῖ λαβεῖν σμιλιωτοὺς ἐκκοπέας, ἔπειτα τοῦ ἑνὸς τὴν ἀκμὴν εἰς τὸ β' ἢ τὸ γ' τρῆμα ... λελοξωμένην ἐντιθέναι. Ubi Cocchius: « Cod. σμηλιωτοὺς et p. 97, 28, 31, σμηλιωτῶν et σμηλιωτοῖς. Scalper σμηλιωτὸς is esse conjicitur qui Celso sæpe vocatur Excisorius, distinguiturque a plano p. 511, 17; 518, 20, et angulum habere dicitur p. 510, 21; 512, 25. Eodem nomine utitur Paulus 6, 90, p. 212, 1, ubi ed. μηλιωτοῖς, et 11, ubi mendose ἤ τινι τῷ σμιλίῳ τῶν ἐκκοπέων. Sed in vet. Mediceo cod. σμηλιωτοῖς et τῶν σμηλιωτῶν, et in ipso Nicetæ libro, quo caput illud Pauli occurrit loco 321, legitur μηλιωτοῖς et σμηλιωτῶν. Unde colligi potest certiorem scripturam esse σμηλιωτὸς vel emendatius σμιλιωτός. Plane Paulus di-
B stinguit hujusmodi scalpros a cavis, quos Græci κυκλισκωτοὺς appellant, latioribus et angustioribus et a lenticularibus, φακωτοῖς dictis. Σμίλη vel Σμίλα est Scalprum, Sicula; Σμιλίον, Scalpellum, ut ἐγκοπεὺς vel ἐκκοπεὺς σμιλιωτὸς Cælum vel Scalper sit quasi Scalptus, ut ap. Hesych. Εὐσμήλωτα vel εὐσμίλωτα sunt εὖ κατεσκευασμένα ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλας. Cornarius legens apud Paulum μηλιωτὸν vertit Scalprum specilli formam habentem, quasi a μήλη, Specillum. Fallopius c. 12 De vulneribus t. 2, p. 343, scalprum μηλωτὸν fuisse putat circularium seu κυκλισκωτῶν tertium genus, nempe angustissimum, atque ita vocatum, quod esset parvus veluti auriscalprum, omnesque eandem figuram habuisse semirotundam, et fuisse veluti semicanales. Commentario vero in Hippocr. De cap. vuln. c. 36, p. 448, hujus scalpri nomen minus feliciter deducit a μήλῳ, Pomo. Quæ ostendunt non liquere quænam fuerit hujusmodi scalprorum forma. » Σμιλιωτὸς formatur a σμιλίον, μηλιωτὸς autem ipsa forma refellitur.]

C Σμίλλα, Ligo, δίκελλα. [E Lex. Septemv. V. Σμινύη.]

[Σμιλοειδῶς, Ad formam scalpri. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 325, C, σμ. κατεσκεύασται. L. Dind.]

[Σμῖλος. V. Σμῖλαξ.]

[Σμινδυρίδης, ὁ, Smindyrides, Sybarita ap. Herodot. 6, 127, Athen. 6, p. 273, B; 12, p. 511, C; 541, B, Ælian. V. H. 9, 24, Constant. Manass. Amat. 7, 20. Μινδυρίδης ap. Diod. Exc. Vales. p. 550. Athen. ap. Andocid. p. 3. Idem nomen spectare videtur Zonaras p. 1659: Σμίνδαρος, κύριον, καὶ Σμινδαρίδης πατρωνυμικόν. Ubi alii libri Σμινδαρίδης καὶ Σμινδυρίδης πατρωνυμικά. || A priori dicti calcei Σμινδυρίδια ap. Polluc. 7, 89, et Hesychium: Σμυνδαρίδια, ὑποδήματα ἀπὸ σκυτέως τινὸς Σμυνδυρίδου· ἢ τὰ πολυτελῆ ἀπὸ Σμυνδυρίδου. Idem: Σμινδύρεια, εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων. Scribendum —δυρίδια vel —δυρίδεια. L. Dind.]

[Σμίνθα, Σμίνθειος, Σμινθεύς, Σμίνθη. V. Σμίνθος.]

[Σμίνθης, ὁ, Sminthes, nisi fallit scriptura, Phænomena scripserat sec. Vitam Arati 11, p. 443 Buhl.]

[Σμινθία, ἡ, Σμίνθια, τὰ, Σμινθιακός. V. Σμίνθος.]

D [Σμίνθιον ἄλσος, Στράβων ιγ' (p. 605). Ὁ οἰκήτωρ Σμίνθιος, καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχίλλειος. Καὶ Σμινθήιον. Καὶ θηλυκῶς Σμινθία ἡ χώρα, Steph. Byz. Strabo 10, p. 473: Τὸ Κορυβάντιον ἐγγὺς τοῦ Σμινθίου. Rectius fortasse per diphthongum inscr. Alexandr. Tro. ap. Bœckh. vol. 2, p. 874, n. 3582, 4: Οὗ καὶ ἐν τῷ Σμινθείῳ ἕστηκεν ἀνδριάς.]

[Σμίνθιος. V. Σμίνθος.]

Σμίνθος, ὁ, ut Σμίνθα [hæc forma ex Hesychii gl. petita, de qua infra], Murem significare tradunt scholl. Hom. [Il. A, 39], sed κατὰ γλῶσσαν: quidam Cretense [vel Mysorum] voc. esse putant. Hinc autem Σμινθεὺς Apollo cognominatus fertur [Hom. l. c., Orph. H. 33, 4]: quum alii a Σμίνθος, quod est loci in Troade nomen, ita vocatum putent. [Hesychius: Σμινθεὺς ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἀπ. Strabo 13, p. 604, 605, 611, 612, 613.] A quibusdam et Σμίνθη [et ap. schol. Hom. Σμινθία] scribitur pro urbe Troadis. [Steph. Byz.: Σμίνθη, πόλις Τροίας. Τὸ ἐθνικὸν Σμινθαῖος καὶ Σμινθεύς. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε καὶ διὰ

τῆς αι διφθόγγου.] Nec solum Σμινθεὺς, sed etiam Σμίνθιος cognominatus fuit. Vide Eust., necnon brevium scholl. auctorem. [Et Etym. M., Apollon. Lex. H. v. Σμινθεῦ, ubi nomen dei repetisse dicit Aristarchum ab oppido Σμίνθη, Apionem a muribus, qui σμίνθιοι (σμίνθοι Villois.). Ælian. N. A. 12, 5 : Καὶ οἱ τὴν Ἀμαξιτὸν δὲ τῆς Τρῳάδος κατοικοῦντες μῦς σέβουσιν· ἔνθεν τοι καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν παρ' αὐτοῖς τιμώμενον Σμίνθιον καλοῦσι, φασίν. Ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθιον (σμίνθον Gronov.), ὥσπερ οὖν καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ, Ἀλλ' ἀρουραῖός τίς ἐστι σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής. Quem Apollinem in seqq. modo Σμινθέα modo Σμίνθιον dicit. De numis Alexandriæ Troadis Ἀπόλλωνος Σμιθέως (sic) inscriptis v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 480. Σμινθεῖ Ἀπόλλωνι inscr. ejusdem oppidi ap. Bœckh. vol. 2, p. 872, n. 3577, 2. Strabo 13, p. 613 : Τὰ περὶ τοὺς Τευκροὺς καὶ τοὺς μύας, ἀφ' ὧν ὁ Σμινθεὺς, ἐπειδὴ σμίνθιοι οἱ μύες, ubi σμίνθοι Casaub. Aliæ formæ vitiosæ sunt ap. Servium ad Virg. Æn. 3, 108 : « Scamander quum Creta frugum inopia laboraret, cum parte tertia populi ad exteras sedes quærendas profectus ... quum ad Phrygiam venisset, ... templum Apollini constituit, quem Sminthium appellavit. Cretenses enim murem Sminthicem dicunt. ... Alii ... dicunt ... Sminthos mures vocari a Phrygibus. » Et Hesychium in gl. : Σμίνθα, ὁ κατοικίδιος μῦς· pro quo rectius mox : Σμίνθος, μῦς. Καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ Σμινθειος, διὰ τὸ ἐπὶ μυωπίας φασὶ βεβηκέναι. Σμίνθιος de deo et σμίνθος de muribus etiam Clem. Al. Protr. p. 34, qui, ut schol. Hom., Polemonem testatur, de quo conf. Preller. p. 64. Σμίνθος Lycophr. 1306 : Σμίνθοισι δηρίσοντας· Tullius Sabin. Anth. Pal. 9, 410, 1 : Σμίνθος ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος. Memorat etiam Arcad. p. 49, 6. || Festum Rhodiorum Σμίνθια, ων, τά, quod male Σμινθία ap. Apollon. Lex. H. l. c. : Καὶ ἐν Ῥόδῳ Σμινθία ἑορτὴ, ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων Ἀπόλλων καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μύας, quum Philodemus vel Philomnestus Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων citetur ab Athen. 3, p. 74, F; 10, p. 445, A. || Ab Rhodiis ad Gelenses Siciliæ translatum n. mensis Σμίνθιος in inscrr. Gelæ nuper repertis. || Σμινθιακὸς, ή, όν, adj. est ap. Eustath. Il. p. 34, 30 : Οὕτω δὲ ἄξιος λόγου τοῖς παλαιοῖς ἐδόκει ὁ περὶ τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος μῦθος, ὥστε καὶ λόγοι Σμινθιακοὶ ἐγράφοντο καὶ μέθοδος ἦν εἰς τούτους ῥητορική· et p. 35, 9. Quæ fugerant Valesium Emend. p. 31—2, quum Menandri Περὶ Σμινθιακῶν, ut jam constat ex cod. Par. ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 319, 13 sq., locum tractaret. L. Dind.]

Σμίνθουρος, Caudam movens, Adblandiens, VV. LL. Sed vereor ne σμίνθουρος ap. Hesych. [et Zonaram] ex σαίνουρος male detortum sit.

[Σμῖνον. V. Σμινύη.]

[Σμίντα, παλίουρος, Hesychius.]

Σμινύδιον, τὸ, diminut. sequentis σμινύη. [Pollux 7, 148, ubi Aristophanis testim. confirmat; 10, 129.]

[Σμινύη, ἡ, Ligo. Aristoph. Nub. 1500 : Ἣν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας· 1486 : Σμινύην φέρων τὸ τέγος κατάσκαπτε· Av. 602 : Κτῶμαι σμινύην καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω· Pac. 546 : Ὁ τὰς σμινύας ποιῶν, inter instrumenta rustica. Formam Ζμινύην ut Atticam exemplo Aristophanis ex fabula amissa confirmat Ælius Dionysius ap. Eust. Il. p. 217, 30, in quo tamen σμινύην scriptum. Hesychio σκαφίδιον, δίκελλον (—αν). Photius : Σμινύην, σκαφίον (σκαφεῖον Suidas) ἢ δίκελλαν (quacum conjungit Alciphr. Ep. 3, 24 : Ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ. Galen. vol. 12, p. 189 : Δίκελλαι, σμινύας ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί) ἢ ἀξίνην. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 34 : Ἄμην καὶ σμινύην· et 36. Plato Reip. 2, p. 370, D : Ὁ γὰρ γεωργὸς οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει καλλιον εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἄλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. Recentiorum exx. nonnulla v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 233. V. autem Σμινύς. || Ap. Nicandr. Th. 386 : Σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται στειλειῆς πάχετος, ubi vulgo σμίνοιο, quod schol. vet. interpretatur : Τῆς μὲν σκυτάλης το πάχος παραπλήσιον στελεῷ σμίνου· σμῖνον δὲ ἢ τὴν δίκελλάν φησιν ἢ τὴν ἀξίνην, ᾗ σκάπτουσι καὶ ξύλα κλῶσι, non adjectivum videtur, ut voluit Schneider. in Lex. et scripsit σμινυοῖο, sed alia substantivi forma. ῡ]

A [Σμινὺς, ύδος, ἡ. Hesychius : Σμινὺς, σμινύη. Sic enim Hemst. pro σμινύης, conferens σμινύδας, quod ex Aristoph. Holcadibus citat Pollux 10, 173, ab aliis in σμινύας mutatum. Conf. Lobeck. Pathol. p. 59, 7.]

[Σμιρεὺς, μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Λιβύης. Καὶ Σμηρεὺς, Hesych.]

[Σμιρίς. V. Σμύρις.]

[Σμίς. V. Σμῦς.]

[Σμογερός. V. Σμυγερός.]

[Σμοῖος, Tetricus, Tristis. V. Μοῖος. Hesychio χαλεπὸς, φοβερὸς, στυγνός. Et Σμοίῳ προσώπῳ, φοβερῷ ἢ στυγνῷ, σκυθρωπῷ. Codex Σμοῖος πρ. Et Σμυὸς, σκυθρωπός. Memorat Σμοῖος τὸ ἐπιθετικὸν etiam Theognost. Can. p. 49, 24. Quod oxyt. facit Arcad. p. 37, 11.]

[Σμοῖος, ὁ, Smœus, n. viri, ap. Aristoph. Eccl. 846. V. Μοῖος. Apud Suidam male Σμοιός.]

[Σμοκορδόω, Coeo. Photius : Σμοκορδοῦν, συνουσιάζειν· καὶ τὸ σπλεκοῦν ταὐτὸ τοῦτο σημαίνει, καὶ τὸ σποδεῖν. Hesychius : Σμοκορδοῦν, τὸ σχηματίζεσθαι τὰς γυναῖκας. Ejusdem similes sunt gll. : Σμορδοῦν, συνουσιάζειν. B Σμορδονεὺς, ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς ποσθωνεύς, ubi recte Salm. Σμόρδωνες et πόσθωνες, quorum alterum poscit ordo literarum, alterum confirmat cod., qui πθωνες, super πθ scripto ο. Denique : Σμοκόρδους, τοὺς τὰς ὀφρῦς ἐγκοίλους ἔχοντας. Neque alio referenda ejusdem gl. : Σκοροδοῦν, συνουσιάζειν. Et Pollucis 5, 93 : Τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ... φλᾶν, σκορδοῦν... Videtur enim antiquitus variatum inter Σμορδ— et quod propter σκόροδον facile potuit irrepere, Σκορδ—, ex quibus conflatum Σμοκορδοῦν per dittographiam. Utrumque si dixerint Comici, alterum ex altero per parectasin factum, de qua conf. Lobeck. Pathol. p. 148. L. Dind.]

[Σμὺ, cognomen Typhonis, quod Plut. De Is. et Os. p. 376, B, sic explicat : Ὁ δὲ Τυφὼν, ὥσπερ εἴρηται, Σὴθ καὶ Βέβων καὶ Σμὺ ὀνομάζεται, βίαιόν τινα καὶ κωλυτικὴν ἐπίσχεσιν, ὑπεναντίωσιν ἢ ἀναστροφὴν ἐμφαίνειν βουλομένων τῶν ὀνομάτων.]

Σμυγερὸς, ά, όν, Ærumnosus, Qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur, et conficitur. Apoll. C Arg. 2, [244 : Οὔτινά φημι σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον ἔμμεναι ἀνθρώπων· 374] : Μετά τε σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν Ἐργατίναι ubi schol. exp. ἐπιπονώτατοι. Hesych. quoque σμυγερὸν exp. ἐπίπονον, item ἀνιαρὸν, χαλεπὸν, οἰκτρόν : necnon μοχθηρὸν, πονηρὸν, ἐπίβουλον. || Hesychius : Σμογερὸν, σκληρὸν, ἐπίβουλον, μοχθηρόν. Qui librarii error videtur, etsi σμυγερὸς ad μόγος, unde μόγις et Æol. μύγις, referendum potius quam ad σμύχω. V. schol. Od. Γ, 195, et conf. Ἐπισμυγερός. Adv.] Σμυγερῶς, ἐπιπόνως, Ærumnose, Hesych. [Apoll. Rh. 4, 380 : Τίνα δ' οὐ τίσιν ἠὲ βαρεῖαν ἄτην οὐ σμυγερῶς ... ὀτλήσω ;]

[Σμύδρος, i. q. μύδρος, διάπυρος σίδηρος, ap. Hesych.]

Σμυκτὴρ, ῆρος, ὁ, etiam invenitur pro μυκτὴρ, si Hesychio credimus : Σμυκτὴρ, inquit, ὁ μυκτήρ. Fuerit igitur supervacaneum σ hic, sicut in σμικρὸς pro μικρὸς, [σμύραινα pro μύραινα,] et quibusdam aliis nominibus. Ex quorum numero est et vocab. Σμῦς, ap. eund. lexicogr. [Quod repetitur ubi ordo literarum postulat Σμίς. Cui comparandum videatur σμίνθος.]

D [Σμύλα s. Σμύλλα, ἡ, piscis. Alex. Trall. 11, p. 617. Conf. Goupylum p. 853. Schneid. Hesychio σαύρα. Geopon. 20, 7, 1, inter δέλη ἰχθύων, quod ponitur μορμύρων, σμύλων, σηπιῶν, olim scribebatur σμήλων. Sed ap. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 92, D : Τευθίδες καὶ σμύλοι, scribendum videtur ὀσμύλοι. L. Dind.]

[Σμυλίχη, ἡ, τοῦ ζυγοῦ τὸ τρίμμα (τρῆμα Salm.), ἐν ᾧ ὁ ἱστοβοεὺς καθήρμοσται, Hesychius. Ad σμίλη referebat Lobeck. Aglaoph. p. 839, c.]

[Σμύλλα. V. Σμύλα.]

[Σμύξων, ωνος, ὁ, piscis ex genere mugilum, ap. Aristot. H. A. 5, 11 med. : Ἄρχονται δὲ κύειν τῶν κεστρέων οἱ μὲν χελῶνες τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ σάργος καὶ ὁ σμύξων καλούμενος καὶ ὁ κέφαλος. Ita Bekk., quum μύξων scriptum esset ex aliis libris, quod omnes præbent altero loco, ut in Μύξων dictum.]

[Σμύραινα, ἡ, Muræna, Gl. V. Μύραινα. Addere autem præter alia licet Aristot., alibi altera forma usi, exx. H. A. 1, 5 med.; 2, 13 init. et med.; 15 fin.; 5, 4; 10 init., libris interdum variantibus inter utram-

que, ut apud Oppianum Hal. 1, 141; 3, 189, unus σμ. pro μ., Gram. An. vol. 2, p. 325, 24, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 92, C, ubi τὰ σμύραινα καὶ μαλάκια, quod scrib. videtur σμ. καὶ τὰ μ., Epiphan. vol. 1, p. 162, D, denique Suidam s. Zonaram. || Forma Σμύραινος, ὁ, comparanda quum Μύραινος, quam ap. Marcell. Sid. 14 : Ἐγχέλυές τε καὶ αἰνομόροι (sic) σμύραινοι, intactam reliquit Schneid. et in edit. p. 101 non diversam a σμύραινα putavit, in Lex. vero pro ignoti piscis nomine habuit, vix dubitari potest quin ex præcedenti voc. nata sit et in σμύραιναι mutanda, ut 48, ἀμφιβίου σμυραίνης. 5 L. Dind.]

[Σμυραινώδης, ὁ, ἡ, Murænæ similis. Epiphan. vol. 1, p. 275, D : Ἄπληκτοι ἀπὸ σμυραινώδους ἰοῦ. L. D.]

[Σμυρίζω. V. Μυρίζω.]

[Σμύρις, ἡ, Lapis, quo annularii gemmas abstergunt, ob summam ejus duritiem. Diosc. 5, 166 : Σμύρις λίθος ἐστὶν, ᾗ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι. Et Σμυρίτης λίθος. Job. 41, 7 : Σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὥσπερ σμυρίτης λ. Ubi alii Σμίριτος, unde Cyrill. Ms. Brem.: Σμίριτος, λίθος. Hesychio Σμιρίς, ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων, καὶ δένδρον. Schleusn. Lex. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 551, D : Ἔγκατα αὐτοῦ σμυρίτης λίθος. Proprie Σμῆρις dicendum fuisse putabat Schneider., conferens v. Σμηρίζω. Neque constat corripi priorem. Conf. etiam Σμύρνειον sub finem. L. D.]

[Σμύρνα, ἡ, Murrha, Myrrha, Gl. Soph. fr. Laoc. ap. Harpocr. v. Ἀγυιᾶς et alios : Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς. Eur. Tro. 1064 : Σμύρνης αἰθερίας τε καπνόν· Ion. 89 : Σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους Φοίβου πέτεται· 1175 : Κἀξεθυμίαν σμύρνης ἱδρῶτα. Aristoph. Eq. 1332 : Σμύρνη κατάλειπτος. Nicand. Th. 600 : Δραχμάων δὲ δύω σμύρνης ἐχεπευκέος ἐχθρῆς· Al. 614 : Τῷ δ' ὅτε μὲν σμύρνης ὀδελοῦ πόρε διπλόον ἄχθος· et forma epica, ut in n. urbis, Orph. Lith. 283 : Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, quum σμύρναν sit in inscrr. Hymn. 5, 16, 22. Herodot. 2, 40 fin. : Λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων· 86 med. : Σμύρνης ἀκηράτου τετριμμένης· 7, 181 : Σμύρνῃσι ἰώμενοι τὰ ἕλκεα, ubi al. σμύρνῃ. Hippocr. p. 565, 16 : Ὑποθυμιῆν καλωνίην σμύρναν· et p. 265, 55, σμύρνα πιότη, et 631, 36, ἄκρητος, quæ etiam Minæa, ab loco Arabiæ, ubi inveniretur, dicta, pro quo male Ἀμιννέα ap. Diosc. 1, 77, ubi Ἀμιναία Sprengel., Cornarius recte Μινναία vel Μιναία, et Ἀμιναία ap. Galenum l. 5 Κατὰ τόπους p. 226, 48, 52; 227, 1; 232, 26 ed. Bas., de quo ex l. 1 De antid. p. 433, 54, corrigendo dixit Foes. in OEc., quo l. τὴν Τρωγλοδῦτιν λεγομένην σμύρναν· ἔνιοι δὲ αὐτὴν ὀνομάζουσι Μιναίαν ἀπὸ τοῦ χωρίου, καθ' ὃ γεννᾶσθαί φασι τὴν καλλίστην, scribendum pro Τρωγλοδύτην. De Minæis autem Arabibus diximus in Μιναῖοι. Dioscor. 1, 77 : Σμύρνα δάκρυόν ἐστι δένδρου γινομένου ἐν Ἀραβίᾳ, ὅμοιον τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀκάνθῃ· οὗ ἐγκεκομμένου ἀπορρεῖ τὸ δάκρυον εἰς ὑπεστρωμένας ψιάθους, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ στελέχει περιπήγνυται. Καὶ λέγεται αὐτῆς ἡ μέν τις πεδιάσιμος λιπαρὰ, ἧς πιεζομένης ἡ στακτὴ λαμβάνεται, ἡ δέ τις Γαβιραία λιπαρωτάτη ... Πρωτεύει δὲ ἡ Τρωγλοδυτικὴ καλουμένη ἀπὸ τῆς γεννώσης αὐτὴν χώρας. De qua Salmas. Plin. Exerc. p. 894, A : « Τρωγλῖτις Myrrha a populis Troglitis nomen habuit, eademque est cum Τρωγλοδυτικῇ. Antiquissimi enim libri Oribasii et Aetii Τρωγλῖτιν σμύρνην passim indigitant. Sed nec aliter antiquissimus liber auctorum Hippiatricæ præfert; et Galenus quoque ubique sic nominat. Antiquiores Galeno auctores ita vocasse plane etiam constat, ut ex Democratis iambis liquet, qui apud eum leguntur in Antidoto Mithridatis, Σμύρνης Ἀραβικῆς Τρωγλίτιδος δράχμαι δέκα. (In edd. Galeni Bas. vol. 2, p. 441, 10, Chart. vol. 13, p. 900, est Τρωγλοδύτιδος δραχ. (vel signum drachmæ L.) ι', ubi deleto δραχμαί, quod Galenus de suo addidit versui primo, constat metrum : alioqui δέκα δράχμαι Τρωγλιτιδὸς scribendum foret.) Eo loco Τρωγλοδυτικῆς non posset hærere. Vixit autem auctor ille paulo ante Plinii tempora. Hinc Troglitis myrrha pro optima in vetere hymno Regum : Thus Deo, myrrham Troglitin humando, Bracteas regi Chryseas decenti. Male scriptum est Trochleten, nec melius corrigunt Troglodytin. Infima tamen Latinitas et barbara Trocleten, vel Trochleten scripsit pro Trogliti. Neophytus :

A Σμύρνα Τρωγλῖτις, τὸ πετροσέλινον. Quod non de Petroselino communi et Macedonico est intelligendum, sed de Cilicio vel Amanico, quod Σμύρνειον vetus Græcia appellavit, media Σμύρνιον, infima Σμυρνοβότανον ab odore myrrhæ. » Geopon. 7, 36, 1 : Σμύρνης Τρωγλίτιδος δραχμὰς β'. Theoph. Nonnus c. 202 : Προποτιζέσθωσαν σμύρνην Τρωγλίτιδα ὅσον κυάμου μέγεθος, ubi al. rectius σμύρνης Τρωγλίτιδος. Pergit Diosc. : Ἡ δέ τις καυκαλὶς λεγομένη, ... ἡ δὲ χειρίστη ἐν ἁπάσαις ἐργασίμη καλεῖται. Et c. 78 : Ἡ Βοιωτικὴ σμύρνα ἐστὶ δένδρου τινὸς ἐν Βοιωτίᾳ γεννωμένου ῥίζα τετμημένη. Aristot. Meteor. 4, 10 med. : Ἤλεκτρον, σμύρνα, λίβανος. De Theophr. Schneider. in Ind. : « Σμύρνα, δάκρυον arboris, H. Pl. 9, 1, 2, quæ describitur 9, 4, 3. Στακτὴ καὶ πλαστὴ, ib. 10. Σμύρνα τῆς ἀμίκτου κρείττων θυμιᾶσθαι καταβραχεῖσα μελικράτῳ, C. Pl. 6, 17, 2, fr. 4, 44. Πυρώσεως δεῖται πρὸς τὸ ὄζειν, ib. etc. Sec. Sprengel. Acacia myrrhifera in Brucii Itin. Abyss. append. descripta. » Φυτὸν dicit Zonaras p. 1659. Ceterum σμύρναν præter Aret. p. 88, 57, pariterque σμ. στακτὴν,
B quod v., sæpe memorant medici omnes. Σμύρναν ἐκλεκτὴν Arrian. P. m. Erythr. p. 155. De α brevi autem constat etiam ex fr. Antiphanis ap. Athen. 10, p. 449, D, ubi σμύρναν εἰπέ. De forma epica σμύρνη v. supra. Æolicam esse formam σμύρνα pro μύρρα putabat Tzetz. ad Lyc. 829. Per ζ, Ζμύρνα, Murra, Gl.]

[Σμύρνα, ἡ, Smyrna. F. Thiantis, ap. Apollod. 3, 14, 4, 2, Antonin. Lib. c. 34; Cinyræ ap. schol. Theocr. 1, 109, quæ aliis Μύρρα. Amazon, ap. Strab. 14, p. 633, Steph. Byz. in Ἔφεσος, quæ urbs ab ea olim Σμύρνα vocata. Alia mulier in inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 586, n. 1152, 3, 8. V. infra in Ζμύρνα. || Πόλις Ἰωνίας, ἣν πρώτην ἔκτισε καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ τότε μὲν Ναύλοχον, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ Σμύρνης Ἀμαζόνος κατασχούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν Σμυρναῖος, καὶ τὸ κτητικὸν Σμυρναϊκὸς κόλπος, Steph. Byz. Acc. forma poetica et Ionica Σμύρνην Hom. Epigr. 4, 6 : Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα. Theognis 1104, ubi sequitur πάντως. Mimnermus ap. Strab. 14, p. 634 : Θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα. Anna C.
C p. 321, C; 322, C, D; 421, D (Σμύρναν 420, B). Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. p. 679, λη'. Male Etym. M. : Σμύρνα ... παρὰ τὸ μυρίζω . . Τὸ δὲ ὄνομα τῆς νήσου Σμύρνη. Quo facilius hæc forma ab librariis inferri potuit Herodoto, cujus libri in Σμύρνη et Σμύρνην consentiunt 1, 14, 16, 94, 149, 150; 2, 106, quum Σμύρνα et Σμύρναν sit ap. Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 2, 8 et 38. Nihilo enim veriorem videri ap. illum quam Νύσην, quod ex cod. optimi scriptura in Νῦσαν mutatum, animadvertit G. Dind. De dial. Her. p. 11. Σμύρνα igitur et Σμύρναν dixerat Herodotus, ut Attici, quorum testimonia omitto. || Antiquitus sic dicta Ephesus, sec. Strab. 14, p. 633 : Προσελήφθη δὲ χρόνοις ὕστερον καὶ Σμύρνα (12 civitatibus Ionicis), εἰς τὸ Ἰωνικὸν ἐναγαγόντων Ἐφεσίων· ἦσαν γὰρ αὐτοῖς σύνοικοι τὸ παλαιὸν, ἡνίκα καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἔφεσος· καὶ Καλλῖνός που οὕτως ὠνόμασεν αὐτὴν, Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν .... Καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ, quibus nonnulla addit de Σμύρνῃ τῇ παλαιᾷ, et altera recentiori.
D || Adj. Σμυρναῖος ap. Pind. cit. ab schol. Pyth. 2 inscr. et in numis. || Possess. Σμυρναϊκὸς, ή, όν, « Lucian. Imagg. 2. » Boiss. Athen. 7, p. 319, D : Τὸν Σμυρναϊκὸν κόλπον. Aristid. vol. 1, p. 269 : Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός. Alia gentilis forma inscr. Magnesiæ ad Sipylum ap. Bœckh. vol. 2, p. 796, n. 3408, ubi Σμυρναειτῶν. ἃ || Adv. Σμύρνηθεν, ἀπὸ Σμύρνης, Zonar. Lex. p. 1659, 1660. || De scriptura Ζμύρνα Herodian. Philet. p. 457 Piers. : Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Σμύρνα, ἐπειδή τινες μετὰ τοῦ ζ γράφουσιν αὐτὸ, ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ σ. Διπλοῦν γὰρ ὂν τὸ ζ οὐκ ἐγχωρεῖ μετὰ τοῦ μ γράφεσθαι κτλ. Memorat etiam Lucian. Jud. voc. c. 9, et ut controversam Sext. Adv. gramm. p. 253. De numis modo Σ modo Z exhibentibus v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 545-6. Per Z inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 361, n. 247 (et, ubi mulieris n. est, p. 545, n. 1003, 1); et Ζμυρναῖος in prima et Thebana vol. 1, p. 772, n. 1590, 13, ap. Lebas. *Inscrr.* fasc. 5, p. 148, n. 213, qui v. Alibi per Σ, ut in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 529, n. 899; 603, n. 1227, 1. V. etiam Σμύρνα subst. L. D.]

[Σμυρναῖος, α, αῖον, Myrrhinus. Arrianus P. M. E. p. 155 ed. Blanc.: Ἐξάγεται δὲ ἐξ αὐτῆς, ἐντόπια μὲν, σμύρνα ἐκλεκτὴ, καὶ στακτὴ σμυρναία, pingue myrrhæ expressum. Meleag. Anth. Pal. 4, 1, 29: Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου.]

[Σμυρναῖος. V. Σμύρνα, n. pr.]

[Σμυρνεῖον (s. Σμύρνιον vel Σμυρνίον, nisi vitiosæ sunt formæ per ι), τὸ, Hipposelinon. Diosc. 3, 78: Ἱπποσέλινον, οἱ μὲν γρίηλον, οἱ δὲ ἀγριοσέλινον, οἱ δὲ σμύρνιον καλοῦσι, ἑτέρου τοῦ κυρίως λεγομένου σμυρνίου ὑπάρχοντος. Σμυρνίον, λάχανον, Olus atrum (ita Meursius pro Oleastrum), Olisa, Gl. Columella 11, 3: Atrum olus, quod Græcorum quidam vocant ἱπποσέλινον, nonnulli σμύρνιον. Plin. 19, 8: Sed præcipue olus atrum miræ naturæ est; hipposelinum Græci vocant, alii smyrnium. Hesychius: Κομψεία, οἱ σκόλυμοι, οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς ἱπποσέλινον καὶ σμυρνίον. Lege Κόψεια, a Κόψειον, ap. schol. Nicand. Th. 596: Τὸ ἱππομάραθον εἶδος βοτάνης ἐστί. Θεόφραστος δὲ λέγει, τὸ ἱπποσέλινον εἶναι, ἐν τοῖς πετρώδεσι δὲ τόποις γίνεσθαι· ὃ δὴ οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ μέγα εἶναι, ἢ διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν· τοῦτο δὲ σμυρνεῖον καὶ κόψειον καλοῦσί τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν. Iterum Hesychius: Σμυρνίον, τοῦ ἱπποσελίνου ὁ καρπὸς, καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη. Salm. in Solin. p. 368, D, Σμύρνειον, ut Nicand. Al. 405: Ἄλλοτε δὲ σμυρνεῖον ἐΰτριβὲς, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Ἰριδα (Schol.: Τὸ σμυρνεῖον παραπλήσιόν ἐστι νάρθηκι, τὸ δὲ σπέρμα πράσου ἔχει, ὀσμὴν δὲ σμύρνης)· Th. 848: Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον ἀειθρυὲς ἢ σύγε ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν. (Schol.: Τὸ σμυρνεῖον ὅμοιόν ἐστι τῷ μεγάλῳ σελίνῳ, ὅθεν καὶ ἱπποσέλινον καλεῖται, σμυρνεῖον δὲ, ἐπειδὴ ἐμφερές ἐστι τῇ σμύρνῃ κατὰ τὴν ὀσμήν.) Idem ap. Athen. 9, p. 371, C: Ἐν δέ τε καὶ μαράθου καυλὸς βαθὺς, ἐν δέ τε ῥίζαι πετραίου, σὺν δ' αὐτὸς ὑπαυχμήεις σταφυλῖνος, σμυρνεῖον, σόγκος τε, κυνόγλωσσός τε, σέρις τε, ubi vulgo σμυρνίον. « Multa nomina herbarum, ab antiquis enuntiata παραγωγικῶς, recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt. Σμυρνεῖον veteribus, σμύρνιον posterioribus Græcis. Κενταύρειον priscis κενταύριον. Ita δρακόντειον ἄρον olim appellatum, i. e. draconinum arum, et absolute δρακόντειον, sequens ævum δρακόντιον dixit, unde Lat. dracunculus. » Salm. in Solin. p. 684, B. Sic γλαύκειον veteribus quod sequentibus γλαύκιον, ib. p. 898. Plinio in antiquissimis exemplaribus Zmyrneum. Diosc. 3, 79: Σμύρνιον, ὅπερ ἐν Κιλικίᾳ πετροσέλινον καλοῦσι, γεννώμενον πλεῖστον ἐν τῷ λεγομένῳ Ἀμανῷ ὄρει, καὶ τοῦτο καυλὸν μὲν ἔχει ὅμοιον σελίνῳ, παραφυάδας ἔχοντα πολλάς· φύλλα δὲ πλατύτερα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὑποπερικλᾶται, ὑπολίπαρα, ῥωμαλέα. Sprengelio l. c. est Smyrnium perfoliatum. De errore Galeni hipposelinum s. smyrnium confundentis cum smyrnio proprie sic dicto v. Bod. ad Theophr. p. 805. Angl. Ælian. N. A. 9, 48: Σμυρνίῳ δὲ ἤδη τινὲς ἔχρισαν καὶ νίτρῳ (τὰ ἄρθρα τῶν θηλειῶν). Wakef. Geopon. 20, 24, 1: Σμυρνίου Αἰγυπτίου κυάμου τὸ μέγεθος, ubi Αἰγ. ad κυάμου retulit Cornarius. || Aliud memorat Gregor. Cor. in Walz. Rhett. vol. 7, p. 1126, 16: Τεχνικὴ λέξις ἐστὶ καὶ τὸ σμιρὶν, ὅ ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν καὶ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ καὶ λέγεται σμύρνιον, καὶ τὸ μὲν σμιρὶν ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ἀνάγεται λέξιν, τὸ δὲ σμύρνιον ὑπὸ τὴν ἐθνικήν. Conf. Σμύρις.]

[Σμυρνηθεν. V. Σμύρνα.]

[Σμυρνηφόρος. V. Σμυρνοφόρος.]

[Σμυρνιάζω, Myrrha imbuo. Alex. Trall. 9, p. 165. Jo. Malalas p. 304, 4: Φονεύσαντες ... καὶ ἐκδείραντες ... καὶ σμυρνιάσαντες ἐφύλαξαν αὐτὸν εἰς ἰδίαν δόξαν· 220, 15: Ἀπηνέχθη τὸ λείψανον αὐτοῦ σμυρνιασθέντα.]

[Σμυρνίζω, ίσω, Myrrha imbuo, misceo, condio. Hesych.: Ἐσμυρνισμένον (cod. ἐσμυρμένον), διασμυρνήσαντα (cod. —σοντα), —νίσαντα (ἑαυτὸν) Albert. Idem Hesych.: Ἐσμυρνισμένον, χρίσματα ἔχον σμύρνης, ἐνεστυμμένον. Salmas. σμύρνῃ ἐνεστ., ut Etym. M. p. 384, 56: Ἐσμυρνισμένον, σμύρνῃ ἐπεστυμμένον, μύρον γὰρ παρὰ τὸ μύρα συνέψεσθαι, ῥητορική, ubi Photius τῇ μοίρᾳ, Sylburg. τῇ μύρρᾳ ex Etym. M. p. 595, 29: Μύρον, τινὲς ἀπὸ τῆς μύρρας. Ceterum respicitur Marc. 15, 23: Ἐσμυρνισμένον οἶνον. Zonaras: Ἐσμύρνισεν, ἤλειψεν. De cadavere, ut σμυρνιάζω, Nicetas Ann. p. 144, A: Λίθος ἐφ' οὗ Χριστὸς ἐσμυρνίσθη. || Intrans. Myrrhæ similis sum. Diosc. 1, 79: Δάκρυον κόμμει ἐοικὸς, σμυρνίζον.]

[Σμύρνῐνος, η, ον, Myrrhinus. Esth. 2, 12, μυρίνῳ ἐλαίῳ, ubi alii recte σμυρνίνῳ.]

[Σμύρνιον s. Σμυρνίον. V. Σμυρνεῖον.]

[Σμύρνισις, εως, ἡ, Conditura. Aetius 16 sub fin.: Νεκροῦ σμύρνισις. Ἀλόης, σμύρνης, κόμμεως ἀνὰ λίτραν α', σαρκοκόλλης λίτρας β', ἀκακίας, ὀποβαλσάμου.]

[Σμυρνίτης. V. Μυρίνης.]

[Σμυρνοβότᾰνον, τὸ, Petroselinum, Cilicium vel Amanicum, Græcis Σμυρνεῖον, sic appellatum ab odore myrrhæ. Lexicon Neophyti: Πετροσέλινον, σμύρνιον. Glossæ aliæ Mss. Σμυρνοβότανον, τὸ πετροσέλινον. V. Dioscoridem. Ducang. V. Σμύρνα.]

[Σμυρνοειδὴς, ὁ, ἡ. Hederici Lex.: « Σμυρνοειδὲς, herba quæ et κληματὶς dicitur. » Respexit ad Dioscor. 4, 7: Κληματὶς, οἱ δὲ δαφνοειδὲς, οἱ δὲ μυρσινοειδὲς, οἱ δὲ πολυγονοειδὲς καλοῦσι, ubi μυρσινοειδὲς legitur, non σμυρνοειδές. Angl.]

[Σμύρνος, ὁ, Smyrnus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 393, n. 284, 1, 39. L. Dind.]

[Σμυρνοφόρος, ὁ, ἡ, Myrrhæ ferax. Diod. 2, 45: Σμυρνοφόρα δένδρα. Strabo 16, p. 769, 782: Ἡ μὲν σμυρνοφόρος, ἡ δὲ λιβανωτοφόρος. Agathem. Geogr. 2, 5 p. 41. Ptolem. Geogr. 6, 7 med.: Ἡ ἐντὸς et ἡ ἐκτὸς σμ. || Forma Σμυρνηφορος Gregor. Nyss. vol. 1, p. 624, B: Πῶς δένδρον ἦν σμυρνηφόρον ὁ Παῦλος; L. Dind.]

[Σμῦρος, ὁ, piscis, qui supra Μῦρος, etiam a Plinio modo sic modo Murus vocatus. Aristot. H. A. 5, 10 med.: Διαφέρει δ' ὁ σμῦρος καὶ ἡ σμύραινα· ἡ μὲν γὰρ σμ. ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον, ὁ δὲ σμ. ὁμόχρους καὶ ἰσχυρὸς, καὶ τὸ χρῶμα ὅμοιον ἔχει τῇ πίτυϊ καὶ ὀδόντας ἔχει καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· φασὶ δ' ὥσπερ καὶ τἄλλα, τὸν μὲν ἄρρενα, τὴν δὲ θήλειαν εἶναι. Hesychius: Σμύρνος (sic), ὁ ἄρσην ἰχθὺς, καὶ ἡ θήλεια Σμυρναία (sic). Emendatius Zonaras.]

[Σμυρτὴ, σμυρτὸς, Hesychius, pro μύρτος, ut conjicit Albert.]

[Σμῦς. V. Σμυκτήρ.]

[Σμύσσω, i. q. μύσσω, unde Hesychius: Σμύσσεται, ἀπομύσσεται. V. Ἐπιμύσσω, ubi Ἐπιμυκτόν.]

[Σμυστία. V. Σμηνίον.]

Σμύχω, Attero, Absumo, Corrumpo. Hesych.: Σμύχει· τρύχει, φθείρει. Σμύχοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο, ἀφανίζοιτο. Σμύξαι [σμῦξαι], μαρᾶναι. Significat σμύχω, etiam Exuro, Incendio s. Igni vasto. Unde ap. eund. Hesych.: Σμύξαι, φλέξαι, ἐμπρῆσαι. Σμύχοιτο, κατακαίοιτο. Sic ap. [Phot. s.] Suid.: Σμύξαι· καῦσαι. Σμυχόμενος· καιόμενος, ἀναλισκόμενος. Pro Uro, καίω, Greg. Naz. accepit in Poem.: Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, Cor dolore urens et macerans. Plaut. quoque dicit, Uritur cor mihi. [Conf. Apoll. infra.] Et Basil.: Πυρετοῦ σμύχοντος στενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας, Urente febre. Bud. annotat ap. Galen. σμυχόμενον πυρετὸν alium esse quam θερμόν. [V. infra.] Superiori autem loco Greg. Naz. similis est hic Apoll. Arg. 3, [762]: Ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη, σμύχουσα διὰ χροὸς, Dolor urens et macerans. Schol. exp. κατεπόνει αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα. [Ib. 446: Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα. Moschus 6, 4: Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ. Hesychius: Ἔσμυξα, ἐφθάρη. Ἔφθειρα Abresch.] In propria autem signif. pro Uro, Inflammo, accepit Hom. Il. X, [411]: Ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. [Philo vol. 2, p. 159, 6: Οἰστοὶ πυρφόροι ὅλας πόλεις ἐξανάλωσαν, αἳ σμυχόμεναι μέχρι θεμελίων εἰς τέφραν ἐδαπάνησαν (l. ἐδαπανήθησαν). L. D.] « Propriam signif. veteres posuerunt non in igni luculento, sed qui cæcis alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem pæne verbum Belgæ (et Germani) servamus. Vim nativam declarat Eustath. ad l. Hom., τὸ καῦσαι ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν. Hinc conficitur Artemid. 2, 10, ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ, tum οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, scripsisse σμ. οὐ καθαρῷ. Medici traducunt ad πυρετοὺς quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τι καὶ οἷον σμυχόμενοι ap. Galen. l. 1 τῶν Πρὸς Γλαῦκον. Heliodor. proprie 2, 12, p. 79: Καλάμους, εἴ πῃ τινὲς ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν· et sæpius fig., ut 1, 16, p. 33: Πάλαι σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· 8, 6, p. 374: Σμυχόμενος καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους· 10, 17, p. 484: Πλείονι πυρὶ τὴν καρδίαν σμυχόμενος. » Ex Hemst. annot. ad Lucian.

D. mort. 6, 4. p. 351 sq., qui agit etiam de compositis. Improprie Aret. p. 36, 49 : Ὀστέων μοῦνον ἡ ἰδέη (phthisicorum)· σμύχονται γὰρ καὶ (αἱ) σάρκες· 54, 44 : Σμύχεται ἄνθρωπος πόνοισι, πυρετοῖσι ἢ τηκεδόσι· cujusmodi locis non aptum videtur σμήχεσθαι, quod est p. 91, 28 : Ὡς δὲ μὴ ἁμαρτάνῃ ἐπιθυμίῃ μηδὲ σμήχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὁ νοσέων, χαρίζεσθαι ὀπώρης μήλων ἑφθῶν ἐν ὕδατι ἢ μελικρήτῳ ἢ στέατι ὀπτῶν, ubi σμύχηται Mattairius. L. Dind.]

[Σμώγη, ῥανίς, τὸ τυχόν, Ἀμερίας βούγλωσσον, Hesych. V. Σμώνη.]

[Σμώγω. V. Σμώνη.]

[Σμῶδιγξ. V. Σμῶδιξ.]

[Σμωδικόν, τό, unde σμωδικοῦ μωλωπικοῦ exponit Galenus in Exeg. apud Hippocr. τοῦ πρὸς τὰς σμώδικας, ὅ ἐστι μώλωπας, ἁρμόζοντος, Ad vibices accommodati. Foes.]

[Σμῶδιξ. HSt. in Ind. :] Μῶδιξ Hesychio est φλὸξ [φλὲψ in Σμῶδιξ], φλυκτίς, Flamma, Pustula. Infra Σμῶδιξ, ιγγος, ἡ, Vibex, Livor et tumor ex plagis [αἱματώδης τόπος, Tumex, Livor, Bulla, Gl. Hesychio inter alia ὁ τῆς πληγῆς τύπος, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα, Photio s. Suidæ etiam μώλωψ, ut Zonaræ p. 1659. Hom. Il. B, 267 : Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο χρυσέου· Ψ, 716 : Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. Lycophr. 783 : Ἔχουσαν σμώδιγγα προσμάσσων ῥάχει. Nicand. Al. 558 : Ἄκρα πελιδναὶ σμώδιγγες στάζουσι. Oppian. Hal. 2, 428 : Σμῶδιξ δὲ διατρέχει ἠΰτε πάχνη. Ubi schol., ἀπὸ τοῦ σμῶξαι (conf. Theognost. in Σμώνη cit.) ἢ (καὶ?) ἀπὸ τοῦ δίνειν καὶ τιτρώσκειν. Quod δίειν potius scribendum. Tryphiod. 260 : Αἵματι δὲ σμώδιγγες ἀεικέϊ βεβρίθυῖαι. Apud Hesychium ante Σμῶδιξ ponitur etiam Σμῶδιγξ (ap. Zonaram p. 1665 in Σπώδιγξ corruptum), quod Homero contra libros intulit Barnesius, quum analogiæ adversari videretur σμῶδιξ, σμώδιγγος, librarii autem sæpe scripserint φόρμιγξ, σάλπιγξ et similia. L. Dind.]

[Σμώζω. V. Σμώχω.]

[Σμωθίοντα, τὰ ταρασσόμενα, ζέοντα, πομφόλυγας ποιοῦντα, Hesychius inter Σμωσή (Σμώνη) et Σμώχειν, ut aliam latere formam appareat, velut σμώοντα s. σμώσοντα. In cod. est Σμωνθίοντα.]

[Σμώνη, ἡ, Venti percussio. Arcad. p. 112, 21 : Σμώνη, ἡ πλῆξις τοῦ ἀνέμου, inter paroxytona. Etym. M. p. 721, 29 : Σμώνη, ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πληγή, ἀπὸ τοῦ σμῶ (σμώγω?) ῥήματος (—τοῦ σημαίνοντος τὸ πλήσσω addit Zonaras p. 1659). Τὸ σμω μέγα, ὡς τὸ ζώνη. Δύο δέ εἰσιν εἰς γω δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα βαρύτονα, τρώγω καὶ σμώγω. Theognost. Can. p. 115, 25, inter τὰ διὰ τοῦ ωνη δισύλλαβα : Σεσημείωται τὸ σμώνη, ἡ τοῦ ἀνέμου πληγή, ἀπὸ τοῦ σμῶ ῥήματος γενόμενον καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενον· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλων σμώσω, καὶ ἐν παραγωγῇ σμώζω, ἐξ οὗ σμῶδιξ ἡ ὕφαιμος πληγή. Quibus similia tradit Zonaras p. 1659. Sed verbum σμῶ, unde σμώσω, nullum est : ap. Eust. enim ζμῶσαι non esse ferendum paullo post dicemus. Itaque σμήσω corrigendum ex Etym. M. v. Σμῶδιξ : Ὁ δὲ Θεόγνωστος ἀπὸ τοῦ σμῶ τὸ πλήσσω, κατὰ παραγωγὴν σμήγω, καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν σμώγω σμώζω ... ἢ ἐκ τοῦ σμῶ σμήσω, ἐξ οὗ καὶ σμῆνος. Eadem autem verborum σμῶ et σμώζω, quæ hic cernitur, confusio notabitur in Σμώχω. Ceterum huc referenda gl. grammatici in Cram. An. vol. 2, p. 407, 31 : Σμῆνος, τὸ πλῆγμα ἐκ τοῦ σμῶ τὸ σημαῖνον τὸ πλήσσω· ἐξ οὗ καὶ σμήγω κατὰ παραγωγὴν καὶ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν γίνεται σμώγω, καὶ ὁ μέλλων σμώξω καὶ σμῶδιξ ἐξ αὐτοῦ· ἐκ τοῦ σμῶ τὸ πατάσσω καὶ πλήσσω γίνεται ὁ μέλλων σμήσω καὶ σμῶδιξ· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν σμῆνος, τὸ πλῆγμα. Quæ ex parte habent etiam Zonaras p. 1659 et Etym. M. in Σμῆνος. Vitiose ap. Hesychium : Σμωσή, ἀνέμου πνοή, et fortasse Σμώγη, quod v. L. Dind.]

Σμώχω, Pulso, Tundo, Verbero. Aristoph. Pac. 1306 : Καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. Ubi schol. : Ἐσθίετε, τρίβετε· τὸ γὰρ ἐκλαμπρύνειν σμώχειν λέγεται, confundens σμώχειν et σμήχειν s. σμᾶν, ut et hic in libris nonnullis scriptum σμήχετ', et ap. Suidam fit in gl. : Σμώχειν, τὸ λοιδορεῖν, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωδίκων· et, unde hæc contracta, ap. schol. Aristoph. Th. 396 : Ἐπισμῇ, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρίβει· σφοδρὰν γάρ τινα τρῖψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. Τάχα δὲ καὶ τὴν σμώδιγγα εἰρῆσθαι ἀπὸ τούτου. Διόδωρος οὐ μεταφορικήν, ἀλλ' ἐξ ἔθους γλωσσηματικήν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιτρίβειν, ἀλλὰ τύπτειν ἢ σκώπτειν τὸ σμώχειν. — Ἄλλως ... Ἐπισμῇ) ἔστι δὲ λοιδορία ἀπὸ τοῦ κ. τῶν σμ. Et ap. Zonar. p. 1660 : Σμῶ τὸ καθαίρω καὶ σμῶ τὸ πλήσσω. Ceterum de commanducandis et comedendis cibis dictum ap. Aristoph. comparandum est cum σποδεῖν ita dicto, quod v. De conterendo et comminuendo in mortario Nicand. Th. 530 : Θρινακίην μὲν ῥίζαν ἔλευ γυιαλθέα θάψου σμώξας. Eutecn., τρίψας ὡς μάλιστα ἐπιμελῶς. Schol. Thesm. autem quod dicit esse σκώπτειν, non videtur error librarii, etsi cum τύπτειν aptius compositurus erat κόπτειν. Hesychius : Σμωχεῖν (sic), ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Et similiter Photius : Ἔσμωξεν, ἐπάταξεν, ἔπαισεν· et in Ἐπισμῇ post similia iis quæ sunt ap. schol. : Σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι, cui κατὰ Ἴωνας addit Zonaras p. 1659, 1660. Eust. Il. p. 217, 29, quod ponit e Lexico rhetorico : Ζμῶσαι, τὸ πατάξαι, scribendum videtur ζμῶξαι, ut σμῶξαι, κατὰ διάλεκτον τὸ πλῆξαι ib. 11. V. quæ in Σμώνη de hoc verbo diximus. L. Dind.]

[Σοάδδω, forma Lacon. pro θοάζω, quod v. ap. Hesychium in gl. : Σωαλδεῖ, παραληρεῖ, restituebat Albertus, servans tamen ω et cum Σοβὰς comparans, quocum nihil commune videtur habere. Conf. autem de formis hujusmodi Valck. Ep. ad Roever. extr. L. Dindorf.]

[Σόαιμος, ὁ, Soæmus, n. viri, ap. Iamblich. Phot. Bibl. p. 75, 29. Σόεμος male Suidas et Zonaras p. 1660, qui ab eo distinguit Σοαιμὶς n. pr. Quæ est filia Mammææ ap. Dion. Cass. 78, 30, etiam Soæmos quosdam memorantem, et alios, de quibus v. Reimar., idemque de formis —μία et —μίας.]

[Σόαμος, ὁ, Soamus, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 12.]

[Σοάνα, ἀξίνη. Πάφιοι, Hesychius.]

[Σοάνα fluvii Hyrcaniæ mentio fit ap. Ptolem. 5, 9 med. Taprobanes 7, 4 med.]

[Σόανδος, ἡ, opp. Cappadociæ, ap. Strab. 14, p. 663.]

[Σόανες, ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων ια' (11, p. 499) Πλησίον δὲ καὶ οἱ Σόανες, Steph. Byz. Conf. Strab. ib. p. 497. Eandem gentem Colchicam a Ptolem. 5, 9 et aliis Σουανοὺς, terram Σουανίαν dici annotarunt intt. Σοανοὺς pro Σολνοὺς restitui Diodoro Exc. Vat. p. 129. Quam formam Menandro p. 290, 5, exemit Niebuhrius. Aliis Byzantinis Σανοὶ vel Τζανοί. L. D.]

[Σόαστος, ὁ, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 11.]

[Σόατρα, τὰ, opp. Lycaoniæ, ap. Strab. 12, p. 568, nisi fallit scriptura. Σαύατρα enim, de quo v. Wessel. ad Hierocl. p. 676, confirmat gent. Σαουατρεὺς in inscr. de qua *Bullet. de l'Instit.* 1843, p. 194.]

[Σοβάθ, n. mensis Heliopolit. in Hemerol. Flor. ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 440, respondentis Rom. d. 24 Martii — 22 Aprilis. Syris ibid. p. 430 *Schebat.* L. Dindorf.]

Σοβᾰρεύομαι, Insolenter s. Fastuose et superbe me infero, Insolenter et fastuose incedo. Agath. Epigr. [Anth. Pal. 11, 382, 14] : Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος [—ευόμενος], Fastum præ se ferens. [Conf. id. 5, 273, 2.] Hesych. σοβαρεύεται exp. ἐπαίρεται, Effertur. Ap. Eundem legitur Σοβαρητικήν, σφοδράν. Sic infra Σοβαρός. [Quod v.]

[Σοβαρητικός. V. Σοβαρεύομαι.]

Σοβαροβλέφᾰρος, ὁ, ἡ, Qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maxime indicant fastum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet : in corde nascitur, huc subit, hic pendet, inquit Plin. 11, 37. In Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 217, 6] τὰς σοβαροβλεφάρους, Superciliosas, et fastum adducto supercilio suo prodentes, Severitatem gravitatemque supercilio præ se ferentes. In VV. LL. legitur et Σοροβλέφαρος, Superbus, Arrogans, a magnis superciliis et adductis; sed perperam, ut opinor, pro σοβαροβλέφαρος.

[Σοβαροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui vultu est fastuoso. Const. Manass. Chron. 1048, 3409, 3781. Boiss.]

Σοβᾰρός, ά, όν, Qui concitato gradu s. impetu fertur, Citato impetu s. gradu sese inferens : σοβαρὰ αὔρα

[αὖρα], Aristoph. Pac. [944], ubi schol. exp. σεσοβημένη, εὐκίνητος, Concitata, Mobilis. [Severus, Tetricus, Durus, βάκηλος, Barosus, Gl.] Sic [Nub. 406] de vento, Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρός, Citato et vehementi impetu. [Ach. 672 : Οὕτω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὔτονον.] Quibus adde, quod ap. Plut. aliquoties legitur, σοβαρὸς ἐνέκειτο, pro Citato impetu persequebatur et urgebat, ἐδίωκε. Item Insolenter sese inferens et obvios quosque summovens; et ex consequenti Fastuosus, Superbus. Suid. exp. ὑπερήφανος, λαμπρός, ἐπαιρόμενος, αὐθάδης. [Et cum eo Photius ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος (ut ap. Hesych. est : Σοβαρεύεσθαι, ἐξιτήλως, ἔξω τοῦ δέοντος), idemque τολμηρός· quibus præmittit : Σ. οὐχ ὁ σεμνός, ἀλλ' ὁ καταπληκτικός.] Itidemque Hesych., qui addit etiam σεμνός. Aristoph. [Pl. 872] : Ὡς σοβαρὸς... εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης, i. e. ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν, Elatus, Tumido spiritu sese inferens. [Aristophon apud Athen. 13, p. 563, B : Ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς καὶ σοβαρός (Ἔρως inter deos). Irenæus Anthol. Pal. 5, 249, 1 : Σοβαρὴ Ῥοδόπη. Manetho 4, 468; 5, 288, 305.] Plutarch. [Lucullo c. 6] : Γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ· De educ. puer. [p. 5, B] : Ἑταίρας σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς, Meretrices fastuosas et sumptuosas. [Mor. p. 706, B. Manetho 5, 143.] Demetr. [c. 41 extr.] : Ταύτῃ δὲ τῇ χλαμύδι οὐδεὶς ἐτόλμησε χρήσασθαι, καίπερ οὐκ ὀλίγων ὕστερον ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρῶν γενομένων βασιλέων· ubi nota σοβαρὸς ad cultum corporis restringi, ut Idem dicit Alexandrum [c. 45] λαβεῖν τιάραν ἀτυφοτέραν μὲν Περσικῆς, Μηδικῆς δὲ σοβαρωτέραν οὖσαν, Fastuosiorem. De incessu etiam dicitur. Basil. Libanio : Βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ τοῦ βαδίσματος, Ut qui subnixis alis incedunt. [Rufin. Anth. Pal. 5, 92, 4 : Σοβαροῖς ἴχνεσι· et σοβαραῖς ὀφρύσιν ib. 2. Irenæus ib. 251, 4, παλάμαις.] Et Greg. Naz. de pavone caudam rotante, Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος. Itidem et σοβαρὸς ἵππος ap. Xen. [Eq. 10, 17], Qui quasi fastuoso et superbo gradu incedit. [Pollux 1, 195, 218. Adrianus in Walz. Rhett. vol. 1, p. 532, 16 : Ὁ ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον πεπαιδευμένος ἵππος.] Necnon σοβαρὰ λέξις, Fastuosa et superba oratio. [De risu Theocr. 20, 14 : Καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. Plato Anth. Pal. 6, 1, 1. Or. c. Neær. p. 1357, 25 : Σοβαρὸν καὶ ὀλίγωρον εἰδυῖα αὐτοῦ τὸν τρόπον.] Ælian. ap. Suid. : Σοβαροῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησε τὸν νεών. Sic apud Eundem : Σοβαρὸν ἄγαλμα τῇ πλάσει καὶ τῇ τέχνῃ. [Σοβαρώτατον κλέος διέρρει ὑπὲρ τοῦ etc., idem apud Suid. in Διερρύη. Εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ, id. in Ἀπίκιος. Hemst. Et N. A. 3, 42 : Σοβαρᾶς οἰκίας καὶ μέγα πλουσίας· 16, 32 : Σοβαρωτέρᾳ τῇ τιμῇ πιπράσκεσθαι.] Apud Latinos quoque Fastuosus, s. Fastosus, et Superbus non homini solum tribuuntur, sed et rebus. Virg., Gressus glomerare superbos; Ovid., Palla superba; Virg., Tecta superba; Ovid., Domus fastosa. [Σοβαρὸν, Agile, Vehemens. Longin. 18, 1 : Ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα· vide Ἔμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet : vide Τάχος, et Κεκινημένον, et Hesych. v. Σοβεῖν. Damascius ap. Suid. v. Ῥητορικὴ γραφὴ, commemorat τὸ σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, Tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invidiose in majorem rhetorum et sophistarum partem ita dicebat Damascius. Ernest. Lex. rhet.]

|| Σοβαρῶς, [Impetuose, Cito. Aristoph. Pac. 83 : Ἥσυχος ἥσυχος, ἠρέμα κάνθων, μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος.] Superbe, Fastuose, s. Insolenter et fastuose se inferendo. Plut. Coriol. [c. 15] : Εἰς ἀγορὰν ἐνέβαλε σ., ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος· Alcib. [c. 4] : Ἐνίοις δὲ καὶ παντάπασι σ. προσφερόμενον, Admodum fastuose et insolenter. [Polyb. 3, 72, 13 : Ἐπῄει τοῖς ἐναντίοις σοβαρῶς· et alibi; 11, 1, 4, ἀντεπῄει. Ælian. N. A. 11, 4 : Θύουσιν (Cereri) μεγαλοπρεπῶς καὶ σ., idemque ap. Suidam : Ἔθαψαν αὐτοὺς σεμνῶς τε καὶ σ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 298, B : Πάνυ σ. ὑπεραττικίσας. « Zenob. cent. 5, 88, Hesych. v. Σύβαρις διαπλ. » Hemst.]

[Σοβαρότης, ητος, ἡ, Fastus. Ephræm Syr. vol. 3, p. 426, D. L. Dind. Zonaras Annal. vol. 2, p. 221.]

[Σοβαρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Fastuosus, Vehemens. Const. Manass. Chron. 1340, λόγοι· 3679. Boiss.]

Σοβὰς, άδος, ἡ, Quæ insolenter sese infert, citato gradu incedit, epith. meretricis. Hesych. σοβάδες, ὑπερήφανοι, ἄστατοι, μαινόμεναι : [Phot. et] Suid. autem διώκουσαι, πόρναι : quam expositionem sequendo, σοβάδες dicerentur Quæ tam perdito amore percitæ sunt, ut amasios suos vel persequantur. Aristoph. quoque schol. [Pac. 812] σοβάδας dici scribit τὰς πόρνας, citans hunc ex Eupolide locum, Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. [Philo vol. 2, p. 266, 7 : Τριοδῖτις σοβάς. Wakef. Basil. vol. 2, p. 123, D. Hemst. Macrembolites ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 172, C : Ἥσυχος γυνὴ κἂν σοβὰς μὲν (μὴ?) τυγχάνῃ. In σοβαρὶς corruptum in Paraphr. Lycophr. v. 143, p. 301. V. etiam Σοίς. L. D.] || Ἀπόκινος et σοβὰς ap. Athen. 14, [p. 629, F] numerantur inter γελοίας ὀρχήσεις.

[Σοβὲλ, Ægyptiis Chamæleon niger, ap. Interpol. Diosc. c. 416 (3, 9). Σοβὲρ, iisdem Ægyptiis, Cornulaca, τραγίον, ib. c. 632 (4, 50). Ducang.]

Σοβέω, Abigo [Gl.], Expello. Plerumque de avibus : ut Aristoph. [Av. 34] : Σοβοῦντος οὐδενὸς Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος, Nemine abigente : ap. quem Vesp. [209] : Σοῦ, σοῦ, vox est abigentis et σοβοῦντος. Sic Menander ap. Athen. 9, [p. 373, C] : Οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; ubi ἔξω σοβεῖν dicit pro ἐκσοβεῖν, Foras abigere et expellere voce illa σοῦ σοῦ. [De cicadis Aristoph. H. A. 5, 30 fin. : Ἀναπετόμεναι, ὅταν σοβήσῃ τις. Antonin. Lib. c. 11, p. 78, τὰς μυίας.] Significat et Propello, utendo voce illa, ut quum a pastore grex pecorum propellitur, s. progredi jubetur voce illa σοῦ σοῦ. Lucian. [Catapl. c. 3] : Μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, Propellens s. Progredi cogens, urgens. Quo referendum est σοβεῖν, quod Hesych. et Suid. exp. διώκειν, qui et alterius signif. mentionem faciunt, exponentes ἀπελαύνειν. [Hesychius : Σοβεῖται, διώκεται. Hippocr. Epist. p. 1275, 40 : Οὐκ ἀπεοικὸς δὲ καὶ τοῖσι περὶ παιδείην ἐσπουδακόσι τὰς ἄλλας φροντίδας ὑπὸ μιῆς τῆς ἐν σοφίῃ διαθέσεως σεσοβῆσθαι.] Quum vero Xenoph. dicit σοβεῖν κόνιν, reddas potius Excutere, quam Expellere : ut quum Eq. [5, 5] ait, de stringendis equis loquens, Δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός, Pulvis secundo pilo excutiendus est. [De excutiendo item, sed aliter, Aristot. H. A. 9, 36 fin. : Ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα πέτωνται τὰ ὀρνίθια. De capillis jactandis Irenæus Anth. Pal. 5, 251, 3 : Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην. Alciphro Ep. 2, 4, p. 324, 21 : Διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολήν.] || Σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, Obvios summoveo, quod fastuosorum est. Sic exp. comm. Dem. C. Mid. p. 235 [565 fin.] : Εἰς μυστήρια τὴν γυναῖκα ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος· καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, Per forum proficiscitur, obvios quosque summovens : τὴν ἀγορὰν θορυβῶν, καὶ σοβῶν τοὺς ἀπαντῶντας, inquit comm., qui etiam addit τὸ σοβεῖν esse συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον. Similis isti loco est hic [Philonis vol. 2, p. 306, 33 : Τοὺς ἀνδρογύνους διὰ πληθούσης ἀγορᾶς σοβοῦντας·] Synes. Ep. [33, p. 178, B : Ὁ ἰδὼν τὸν πορνότριβα σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς·] 104 [p. 244, A] : Οὐ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τοῦδε σοβήσειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. Idem alibi, Μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς σοβεῖ, Quanto cum famulitio ac clientela quantoque cum apparatu se infert. [Σοβῶν καὶ ἄνω βαίνων, Philostr. p. 15, 15. Hemst.] Plut. Sol. [c. 27] : Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, Magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuose et insolenter. [Photius : Σοβεῖ, κομπάζει. Schol. Eur. Phœn. 122 : Βρέμων, ἠχῶν, σοβῶν, ἀλαζονευόμενος, ubi al. κομπάζων. De equo Adrianus in Walz. Rhett. vol. 1, p. 532, 22 : Ὑψαυχενεῖν καὶ σοβεῖν καὶ γαυριᾶν.] Hesych. σοβεῖν exp. τρέχειν [Lucian D. D. 24, 2 : Σόβει ἐς Ἄργος. Longus Past. 3, p. 100, 8 : Συντείνας σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα], Suid. autem, μετὰ σεμνότητος προϊέναι, κομπάζειν. Bud. annotat σοβεῖν ea signif. dici, qua ap. Plaut., Subnixis alis me inferam. [Ὁ πάλαι σοβήσας ταῖς ἀπειλαῖς, Liban. vol. 4, p. 778, 34. Jacobs. Sequitur autem, ὁ πρώην φοβήσας τοῖς ὅπλοις.] || Significat σοβέω et Moveo, Concito, Aristoph. Vesp. [1523] : Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε

[Κυκλοσοβεῖτε ταχὺν πόδα G. Dind.], Citato pede choream agite, Movete in orbem pedem agilem. [Amphis ap. Athen. 10, p. 426, A : Ὁ παῖς σοβείτω ποτηρίοις πυκνοῖς (libri —οὺς vel —ά). Valck.] Sic ap. [Philon. vol. 2, p. 267, 14 : Οὐ σεσοβημένην κίνησιν, etsi hoc referre licet etiam ad signif. in fine positam.] Basil. Ep. : Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, Gressus citatus. Et Eur. [immo Plut. Pomp. c. 29] : Μειρακίου ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, Ut qui œstro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 219, 1 : Ἔκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οἴστρῳ· Strato ib. 12, 199, 5 : Ἤδη δ' οὐκέτι μοῦνον ἐπ' οἰνοχόον σεσόβημαι. Philostr. Imag. p. 775 : Ἱλαρὸν βλέπει (ὁ Ποσειδῶν) καὶ σεσόβηται μάλα ἐρωτικῶς. Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 524, 19 : Κατά τινα παρθένον σεσοβημένην ἐξ ἔρωτος. Eumath. Ism. p. 102, C : Τὴν Ὑσμίνην περὶ τὸν κῆπον εἶδον ὅλην σεσοβημένην ἐξ ἔρωτος.] Greg. Naz. In Jul. dicit etiam, Ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων, Qui huc illuc veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circumfertur, et modo huc, modo illuc volvitur : cui opp. Immotos tenere oculos. [Manetho 2, 312 : Κερτομίαις τε κατὰ πτολιας σοβέονται. Sextus Adv. mus. 22, p. 361 : Λυπουμένην ψυχὴν ἢ περὶ ὀργὴν σεσοβημένην τὴν διάνοιαν. Longin. 41, 1 : Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι κτλ. Hippocr. Epist. p. 1278, 4 : Θρασυτέρη ἰδέσθαι καὶ σεσοβημένη (γυνή), δόξα ἔφη καλέεται. Philostr. V. Soph. 1, p. 519 med. : Παρῄει ... ὑπερφρονῶν καὶ σεσοβημένος. Timarion *Notices* vol. 9, p. 235, 1 : Ἄγριον δὲ τὸ ἦθος αὐτῷ καὶ σεσοβημένον, Importunum et fastuosum, ut proximis locis duobus.]

Σόβη, ἡ, Muscarium, [Cauda, add. Gl.] Flabellum quo muscæ abiguntur : quod ῥιπὶς alio nomine dicitur. Item in cauda equina σόβη dicuntur Pili longiores, quibus muscas abigunt ipsi equi; vel etiam σόβη dicitur ipsa Cauda pilis vestita, cujus motu ipsi equi muscas pellunt; in Hippiatr. : Ἐὰν τὴν σόβην πάνυ κεκινημένην ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀπότεμε ὡς τὸ ἥμισυ. Suidæ σόβη est ἡ ἐξ ἱππείων τριχῶν περικεφαλαία, Galea ex pilis equinis. Potius tamen significaret τὸν ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον, Cristam ex pilis equinis : unde ap. Hom. ἵππουρις κυνέη, et ἵππουρις τρυφάλεια, s. ἱππόκομος τρυφάλεια, Galea setis equinis comans, cristam ex setis equinis habens. [Synes. p. 80, D : Τῆς κόμης αἰωρουμένην τὴν σόβην.]

[Σόβη, ἡ, Sobe, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. De cognomine muliere Judæa Σοβὴ vel Σωβὴ scripta v. Fabric. Append. ad Hippolyt. p. 48. L. Dind.]

[Σόβηρα, πόλις, Zonaras. Simile Δόβηρα, quod v. in Δόβηρος.]

[Σόβησις, εως, ἡ, Agitatio. Plut. Mor. p. 286, C : Αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις. Et p. 671, F, ubi libri : Καὶ οὐκ ἀπὸ τρόπου τις ἂν φαίη τοῦ ἅμα πεποιῆσθαι πρὸς τὴν ἀπόδησιν, ἣ κατέχει τοὺς βακχεύοντας. « Legendum f. τοὔνομα (σάβοι, de quo v. in Σάβοι) πεποιῆσθαι πρός τινα σόβησιν· quod partim monuerunt Turneb., Anon. Mez., Reisk. » Wyttenb.]

[Σοβητὴς, ὁ, Turbator, Agitator. Epiphan. vol. 1, p. 1009, C : Οἱ σοβηταὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ ἀρνίων τε καὶ θρεμμάτων. L. Dind.]

[Σόβητρον, τὸ, i. q. σόβη. Philo vol. 2, p. 428, 30 : Οὐρὰ σ. τῶν ἐπικοτωμένων. Waker.]

Σόβοι dicuntur οἱ σάτυροι, ut commentator Demosth. [p. 189] annotat : παρὰ τὸ σοβεῖν : nam esse κινητικώτατον ἐν τοῖς ζώοις : ac propterea satyros solere etiam pingi σόβας ἔχοντας. Dicuntur ergo a σοβεῖν significante Citato gradu currere ; nam teste Plin. sunt pernicissimum animal, tanquam quadrupedes, tam recte currentes, ut propter velocitatem, nisi senes aut ægri, non capiantur. Ideoque recte ab Ovid. quoque Leves satyri dicuntur. [V. Σόβησις. Pertinet huc fortasse Hesychii gl. : Σοβῶν, τῶν σοβῶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σοβεῖν, ubi τῶν σοφῶν Musurus.]

[Σογδαῖται, οἱ, ap. Menandrum Exc. Legat. p. 295, 20 sq., iidem qui Σογδιανοί.]

[Σογδιανὴ, χωρίον (l. χώρα) περὶ τὴν Βακτριανὴν, ἧς οἱ οἰκήτορες Σόγδιοι καὶ Σόγδοι, Steph. Byz. Σόγδοι Herodot. 3, 93; 7, 66. (Σόγδοι cognomines in India ap.

A Arrian. Exp. 6, 15, 4.) Σόγδιοι Strabo 11, p. 517. Σογδιανοὶ et Σογδιανὴ Diod. 17, 99 etc., et sæpissime Arrian. Exp., Strabo 11, p. 511 sq. Ptolem. Tetrab. p. 67. Σογδιανὴ καὶ Σουγδι(α)νὴ Zonar. Lex. p. 1661. Ap. Dionys. Per. 747 : Γαῖα Σουγδιάς. Ubi Σουγδιανὴ Eust. Inter quod et Σογδιανὴ variatur ap. Appian. Syr. c. 55. Σουγδιάδα Tzetz. Hist. 8, 786. L. Dind.]

[Σογδιανὸς, ὁ, Sogdianus, f. Artoxerxis, ap. Diod. 12, 71, Pausan. 6, 5, 7.]

[Σόγδιοι, Σόγδοι. V. Σογδιανή.]

[Σογγίτης, ὁ, Hieracium majus et minus. Diosc. Notha p. 455 (3, 65). Boiss.]

[Σόγκος, Σογκώδης. V. Σόγχος.]

Σόγχος, ὁ, Sonchus, Cucurbita, quam Apul. Lactucam leporinam vocat : VV. LL. ex Diosc. [2, 159.] Additur, esse etiam Olus agreste, in cibis expetitum : ap. Theophr. [H. Pl. 4, 6, 10; 6, 4, 3 et 8] Σόγκος. Sed Hesych. habet Σόγχος, qui tradit esse λάχανον ἄγριον. Vide et Σομφός. [Antiphanes ap. Athen. 2, p. 60, C : Σόγχος τις ἢ μύκης τις. Plin. N. H. 22, 22 : « Estur

B et Sonchus, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus et niger. » Per κ Nicand. ap. Athen. 9, p. 371, C : Σμυρνεῖον σόγκος τε· Matro 2, p. 64, C : Σόγκους δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, μυελόεν βλάστημα, καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Athen. ipse 6, p. 250, E : Παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δείπνῳ.] Σογχώδης (et Σογκώδης,) vide in Σομφώδης. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 5 : Καυλοὺς ἔχει σογκώδεις.]

[Σόδομα, ων, τὰ, Sodoma. Μητρόπολις ἦν τῶν ε' πόλεων τῶν ἐν τῇ Ἀσφαλτίδι λίμνῃ καταστραφεισῶν. Ὁ πολίτης Σοδομίτης, Steph. Byz. Genit. Σοδόμων Strab. 16, p. 764. Σοδομίτης, Joseph. B. J. 4, 8, 2, Epiphan. vol. 1, p. 349, B, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 682, B, Symeon Metaphr. in Boiss. Anecd. t. 5, p. 87, 6, ab ipso cit. Σοδομῖτις, ιδος, ἡ, Joseph. B. J. 4, 8, 4, A. J. 5, 1, 22. Murator. Anecd. vol. 4, p. 267 : Σοδομίτιδες πηγαί. || Adj. Σοδομιτικὸς, ή, όν, ap. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 673, D; 3, p. 89, C. Formas Σοδομηνὸς, ή, όν, et Σοδομίτης ponit Suidas.]

[Σόδραι, οἱ, gens Indica suspecti nominis, apud

C Diod. 17, 102.]

[Σοέστης. V. Δηώστης.]

[Σοέω. V. Σόω.]

[Σόηβοι, οἱ, Suevi, gens Germaniæ, ap. Strab. 4, p. 194; 7, p. 290 etc. Infra Σούηβοι.]

[Σοήνη s. Σουήνη. V. Συήνη.]

[Σόθρος, ὄρος, Zonaræ p. 1660.]

[Σοιβίδας καὶ Σοιμίδας κύρια Zonaras p. 1660. Simile Φοιβίδας.]

[Σοΐδας, ὁ, Suidas, statuarius Naupactius, ap. Pausan. 7, 18, 10.]

[Σοΐδδω vel Σοΐζω. V. Σοϊξιάδας.]

[Σοίθης. V. Σχοίθης.]

[Σοίκιδες, κώνωπες, Hesychius.]

[Σοϊξιάδας, ὁ, Soixiadas, n. viri, in inscr. apud Maffeum Mus. Veron. p. 51, 5, ubi Σοιξιλδας, quod correxit Bœckh. C. I. vol. 1, p. 634. Est autem forma Lacon. pro Σωσιάδας, a verbo quod Hesychius servavit : Ἀπέσοιξεν, ἀπέσωσε, Λάκωνες. Scribendum ἀπεσόϊξεν, ut animadvertit Valck. Ep. ad Rœver. p. LXVIII,

D eodemque modo in ceteris. V. Σώζω. L. Dind.]

[Σοΐξιππος, ὁ, Soixippus, n. viri, in inscr. Spartana, ap. Bœckh. n. 1457. Forma Lacon. pro Σώσιππος.]

[Σοϊξιτέλης, ους, ὁ, Soixiteles, n. viri, in inscrr. Spartanis ap. Bœckh. n. 1271, 13, 17; 1282, 4; 1373, 6. Forma Lacon. pro Σωσιτέλης.]

[Σόϊς, εως, ἡ, Sois, urbis n. Ægyptium, ap. Chœrob. p. 56, 35; 188, 4.]

[Σοΐς, ίδος, ἡ, in Hesychii gl. : Σοιδηνύδεις, βάκχαι διὰ τὸ σεσοβῆσθαι ἐν τῷ βακχεύειν· σόος γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ φορά, restituebat Is. Vossius, qui Σοΐδες ἢ σοβάδες. Cum σευίδαι comparabat Lobeck. Aglaoph. p. 1312. Nicetas Andron. 2, p. 206, C : Καθάπερ ὁ Σεμέλης Διόνυσος τὰς Θυάδας, Σοβάδας, Μαινάδας, Βάκχας εἶχεν ἑπομένας.]

[Σοῖσφα. V. Σοῦσφα.]

[Σοκάω, Σοκεύω, Σοκίζω, Σοκκάριον, Σοκκεύω. V. Σόκκος.]

[Σόκκος, ὁ. Olympiod. ap. Phot. (Bibl. p. 58, 30) :

Ὃν ἔργα ἡρωικὰ καὶ θαυμάσια ἄξια ἐπιδειξάμενον μόλις σόκκοις ἐζώγρησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Al. σάκοις. Ducang. Qui quæ neque ipse expedire potuit neque Photii interpretes, ita fere explicavit Chilmeadus ad Malalam p. 619 ed. Bonn., ubi tractat verba illius p. 364, 14 : Ὁ δὲ Ἀρεόβινδος ἐβάσταξε καὶ σωκάρην κατὰ τὸ Γοτθικὸν ἔθος) « Σωκάρην pro σοκάριον s. σοκκάριον hic poni suspicor, et σοκάριον s. σόκκον in l. Olympiodori Laquei quoddam genus esse hostibus irretiendis et ex equis deturbandis idoneum, atque a Gotthis aliisque gentibus barbaris in bella ferri solitum, ut ap. Isidor. Orig. 18, 56, de laqueariis Romanis : « Laqueariorum pugna erat fugientes in ludo homines injecto laqueo impeditos consecutosque prostrare. » Unde Σοκεύω et Σοκκεύω, Illaqueo, apud Malalam paullo post p. 364, 17 : Πλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ἐπὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος ἐσόκκευσεν αὐτόν. Huic signif. astipulatur Hesychius : Σοκᾷ, βρογίζει, ὀχλεύει (?). Fort. et his cognata Latinobarbara vox Soga, quæ funis explicatur a Gloss. Legg. Longobard. 1, 25, 33 : « Si quis sogas furatus fuerit de bove junctorio. » Malalas iterum p. 438, 11 : Καταδιώξαντες οἱ Οὖννοι ἐσόκευσαν φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν Γοδιλᾶς ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ξίφος ἔκοψε τὸν σόκον καὶ ἐξείλησεν. » Quem recte repudiasse scripturam σωκάρην ostendit etiam σοκκαριν in antiquissimo cod. Cryptensi ap. Majum Spicil. Rom. vol. 2 fin. p. 19 ult., ubi eadem est historia. Idem apud Cedrenum p. 341, D : Ὃς Σώκιστρον κατέχων τὸν Πέρσην ἐσώκισε καὶ κατενεγκὼν ἐκ τοῦ ἵππου ἀπέκτεινε, recte animadvertit n. pr. illud mutandum esse in substantivum Σώκιστρον a verbo quod sequitur Σωκίζω, idemque significare quod σοκάριον et σοκεύω, sed non erat quod σωκίστρῳ dativum poneret. Vera autem in omnibus scriptura videtur σοκκ—. Nam etiam apud Hesychium ordo litterarum duplex fert κ. L. Dind.]

[Σοκόνδιος, lapidis pretiosi species, ap. anon. Ms. De virt. lapidum. Ducang.]

[Σολεύς. V. Σόλος.]

[Σολεχήν. Chalcidius in Timæum Platonis § 124 ed. Fabr. scribit : Quum hanc eandem stellam ἀστρόκυνον quidam, Ægyptii vero σολεχὴν vocent, pro voce priori Lindenbrogius legit ἀστρόκυνα, Fabricius mavult ἄστρον κυνός. De posteriori vocab. Fabric. observat, illud in ed. Paris. scribi σολεχὺν, in ed. vero Leid. Meursii σολεχὴν, ipse autem censet, legendum esse σῶθιν, propter testimonia, quæ illic affert, et nos etiam apponemus in Σῶθις, ubi vocem hanc interpretari conabimur. Itaque in ista Fabricii emendatione libens acquiesco. Jablonsk.]

[Σολὴν, ῆνος, ὁ, fl. Indiæ, ap. Zonaram s. Suidam. Ptolem. 7, 1, Σωλῆνος ποταμοῦ.]

[Σόλια, Soli, Gl. Σολία, ὄνομα πόλεως ponit Suidas. Quibus κατὰ τὴν Κύπρον addit Zonaras. Itaque Σόλοι Cypri dici videntur.]

[Σολικρὶς, inter adv. in ις ponit Theognost. Can. p. 163, 15.]

[Σόλιον. V. Σόλλιον.]

[Σόλιος. V. Σόλος.]

[Σολκοὶ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ· Ἀπὸ δὲ Καραλέως ἐπὶ Σολκοὺς, Steph. Byz. Infra Σουλχοί.]

[Σόλλαξ, κος, pristinum nomen fluvii Tigridis. Plutarch. De fluv. 24, 1. Boiss.]

[Σόλλιον, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης β' (30). Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεὺς, ὥσπερ Κάλλιον Καλλιεὺς κτλ. Steph. Byz. Ap. Thuc. l. c. et 3, 95 libri variant inter λ et λλ; 5, 30 inter Σόλλειον et Σόλειον.]

[Σολμισσὸς, ὁ, Solmissus, mons prope Ephesum, ap. Strab. 14, p. 640. Oppidum quod memorat Zonaras Lex. p. 1662 inter nomina neutra : Σολοίμνιξα, πόλις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Ἔφεσον διακειμένη, nihil huc pertinere videtur.]

[Σολογοργὸς dicta Heræa, opp. Arcadiæ, sec. Steph. Byz. v. Ἡραία.]

[Σολόεις, εντος, ὁ, Solois, Libyæ promontorium, ap. Herodot. 2, 32; 4, 43. Crinag. Anth. Pal. 9, 419, 1 : Ἐς πύματον Σολόεντα καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων. De quo Hesychius : Σολουντίς, ἄκρα τῆς Λιβύης. De Siciliæ oppido cognomine v. in Σολοῦς. Σολόεις

A Athen. quidam, qui cum Theseo contra Amazones militaverit, et fluvio Σολόεντι prope Pythopolin Bithyniæ nomen dederit, memoratur Plut. Thes. c. 26. Suidas : Σολόεις, ποταμός.]

[Σόλοι. V. Σόλος.]

Σολοικία, ἡ, i. q. τὸ σόλοικον, s. σολοικισμός. Lucian. De saltat. [c. 80] : Σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυται ὑπ' ἀμαθίας. Faciunt autem solœcismos saltatores imperiti, quum inconcinne et extra numeros rhythmosque moventur, aut serius tardiusve. A Latinis dicitur Solœcismus. Juven. [6, 456] : Solœcismum liceat fecisse marito. [Anonymi scriptum Περὶ σολοικίας edidit Valck. post Ammon. p. 197, Herodiano tributum in cod. Ven. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 175, ubi dicitur ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιζόντων συνήθειαν, cujus species 15 ponit, de quibus v. in Σολοικισμὸς, ubi etiam dicetur de discrimine inter σολοικίαν et βαρβαρισμόν.]

Σολοικίζω, Refero solœcos in loquendo, Solœcismum facio in loquendo, Non loquor ut probatus lo-
B quendi mos fert. Diog. L. Solone [1, 51], scribit Solonem in Ciliciam profectum, urbem ibi condidisse, et a se Solos nominasse, in eamque ὀλίγους τινὰς τῶν Ἀθηναίων ἐγκατοικίσαι : qui progressu temporis τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, q. d. Ipso sono et voce prodere sese Solis habitasse, ibique concinnum et Atticum loquendi genus Cilicensi et barbaro permutasse. [De etymologia hac, jam Straboni suspecta 14, p. 663 : Τὸ σολοικίζειν, εἴτ' ἀπὸ Σόλων εἴτ' ἄλλως τοῦ ὀνόματος τούτου πεπλασμένου, v. in Σόλοικος.] Frequens hujus verbi usus. [Herodot. 4, 117 : Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτὴν αἱ Ἀμαζόνες. Demosth. p. 1110 fin. : Ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπειλήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ εὐκαταφρόνητον εἶναι.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 143, 6 : Ἄχρις ἂν ἐλθὼν ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός· et ibid. 148, 1] : Μηδὲ λαλῶν πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, Καὶ μέλλων χαίρειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε· ubi nota σολοικίζειν et βαρβαρίζειν copu-
C lari, sicut et ap. Plutarch. in suo Περὶ δυσωπίας libello [p. 534, F] : Ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ προοιμιαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγούμενος· De discern. amico et adul. [p. 59, F] : Ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico. [Grammatici quomodo differre putent v. in Βαρβαρισμὸς p. 118, B.] Item utitur Aristot. Rhet. l. 3, [5 fin.] : Ἔτι τάδε ποιεῖ σολοικίζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἁρμόττει : unde patet solœcismum esse non in simplicibus solum verbis, sed et in compositione et constructione eorundem : i. e. in oratione. [Id. De memor. c. 2 med. : Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν δέῃ ὄνομα μνημονεῦσαι, παρόμοιον μὲν, εἰς δ' ἐκεῖνο σολοικίζομεν. Apollon. De constr. p. 190, 14 : Σολοικεῖ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων. Schol. Eur. Hipp. 23 : Τοῦτο ἐσολοίκισεν. Et absolute Sextus Adv. math. 1, 212, p. 261 : Οὔτε γὰρ ἐσολοίκισα· οὐ γὰρ σύνθεσιν πολλῶν ἀκαταλλήλων λέξεων προηνεγκάμην· οὔτ' ἐβαρβάρισα κτλ.] Lucian. vero dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solœcista [c. 6], Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς
D σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, Eos qui in Atticismis facerent solœcismos. Ubi vide multa exempla σολοικισμῶν. [Sextus Pyrrh. 2, 231, p. 120 : Οἱ λεγόμενοι σολοικίζοντες λόγοι· et ib. 235.] Sed latius etiam extenditur τὸ σολοικίζειν, sicut et τὸ σόλοικον. Nam ap. Plutarch. De audiendo [p. 45, E], σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν dicitur auditor, Qui non attente audiens, gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem et in gestu et in actione etiam Quintil. ponit solœcismum. Unde illud Polemonis dictum ap. Macrob. [sec. Lex. Septemv., quum sit ap. Philostr. V. Soph. 1, p. 542], Οὗτος [τῇ χειρὶ] ἐσολοίκισε, quum malus actor tragœdiæ Jovem exclamans, manum depressisset : et rursus ὦ γᾶ pronuntians, sustulisset. [Galen. vol. 1, p. 52 : Ἄμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σ. τε καὶ βαρβαρίζειν.] Sic Lucian. in Solœcista [c. 9] dicit, Σολοικίζειν τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ. Ibid. pass. : Παρ' ὅ,τι ἕκαστον σεσολοίκισται. [Zonaras Lex. p. 1662 : Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ φωνὴν καὶ λόγον χωρικεύεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅταν τις χωρικῶς ἐνδιδύσκηται

ἢ ἀτάκτως ἐσθίῃ ἢ ἀκόσμως περιπατῇ, ὥς φησι Ζήνων. Idem : Σολοίκια τὰ ἐνδύματα, pro σόλοικα. Conferendum autem Σολοικίζειν de veste in gl. ap. Kopitar. Hesychii Epigloss. Russ. p. 22.]

Σολοικισμὸς, ὁ, Solœcismus. Gell. 5, 20 : Solœcismus Latino vocabulo ab Asinio Capitone, ejusdemque ætatis aliis, Imparilitas appellatus, a vetustioribus Latinis Stribiligo [Gl.] dicebatur, a versura sc. et pravitate tortuosæ orationis, tanquam strobiligo quædam. Quod vitium Asinius Capito hisce verbis definivit : Solœcismus est impar et inconveniens compositura partium orationis. Ibid. dubitat idem Gellius an σολοικισμὸς sit vocab. Atticis [qui elegantius locuti sunt] usitatum et antiquioribus Latinis : videnturque ei utrique potius σόλοικον dixisse quam σολοικισμόν. [V. quæ diximus in Βαρβαρισμός, p. 119, A, ubi notavimus etiam Hegesiæ l. ap. Dionys. vol. 5, p. 126, 4 : Βάρβαρον δ' ἰδὼν δεσπότην καὶ ἱκετεύων· γελᾶν δὲ ὁ σ. ἐποίει.] Utitur tamen eo, præter [Chrysipp. ap.] Plut. [Mor. p. 1047, B : Οὐ μόνον ταῦτα παρετέον, ἀλλὰ καὶ ... ἐλλείψεις καὶ νὴ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι], Lucianus Vitt. auct. [c. 23] : Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Plutarch. autem Symp. 8, 9 [p. 731, E] : Τοῖς τοῦ λόγου μορίοις, καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τούτων συντάξεσι, καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμὸν, ἐξαίφνης δυνατόν ἐστι. Rursum Lucian. σολοικισμὸν ποιεῖν, et ἐν σολοικισμῷ πεσεῖν, in suo Solœcista. Apud Eundem [Nigr. c. 31] Nigrinus taxat etiam quosdam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, s. homines περὶ τὰς ἡδονὰς σολοικίζοντας, Qui inconvenienter utuntur voluptatibus. Sic Plut. [Mor. p. 520, A] : Οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς, Delicta et solœcismos qui in vita committuntur. Itidem Martial. [5, 39] : Unus quum sitis, duo, Calliodore, sedetis : Surge, solœcismum, Calliodore, facis. Ac σολοικισμὸν generaliter appellant Quicquid perperam fit, nec recte aut ordine suo : proprie autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, ut Suid. definit, cujus rei exempla vide ap. Donatum in lib. De figuris. [Theophrasti Περὶ σολοικισμῶν librum memorat Diog. L. 5, 48. De discrimine inter σολοικισμὸν et βαρβαρισμὸν præter Alexandrum Περὶ σχημάτων in Walz. Rhett. vol. 8, p. 423, et grammaticos in Βαρβαρισμός citatos Apollon. De constr. p. 198, 7 : Οὐδὲ ἐκεῖνο δέ με λέληθεν ὥς τινες ἐπετάραξαν τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμὸς, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμὸς, αὐτοὶ εἰσηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμὸν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος κτλ., et anon. Περὶ σολοικίας post Ammonium p. 197 (sec. cod. Ven. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 175, Herodianus), qui et ipse dicit σολοικίαν περὶ πλείονας γίνεσθαι λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας. Quibuscum conf. Quinctiliani infra citandi disputationem de solœcismo in verbis pluribus, interdum etiam singulis. L. D. « Σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν, Suid. v. Βαρβαρίζει, ex Diog. Laert. 7, 1, 40, ubi disciplinæ Stoicorum rhetoricæ quædam fragmenta exponit. Tiberius rhetor c. 1 definit, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει, Vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut hæc neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo solœcismum a σχήματι distinguit. Quare Eust., quum in poetis aliisque scriptoribus multa reperiantur, quorum forma nova et inusitata non negligentiæ cuidam, aut inscitiæ, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam explicavit Od. p. 1673 : Δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ ἄλλων καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμόν· κέχρηται δὲ σολοικοφανῆ τὰ σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἤγουν σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quæ vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοφανὲς, schol. Eur. Hec. 39, Phœn. 773, etc. πρὸς τὸ σημαινόμενον enunciatas dicit. Grammaticus,

A Seneca inquit Ep. 94, non erubescit solœcismum, si sciens facit ; erubescit, si nesciens. Polemo sophista ap. Philostr. Soph. 1, p. 542, quum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur : Οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε, Hic manu solœcismum committit. Et Lucianus Nigrino (l. c.) σολοικισμὸν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hieme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia hujus generis. Unde et ὑποσόλοικα dicuntur Subabsurda, Cic. Ad Att. 2, 10 ; 14, 21 ; conf. Quintil. 1, 5, 34. Hesych. : Σολοικισμὸς, ὅτε τὶς ἀτέχνως διαλέγεται. » Ernest. Lex. rhet. Herodian. Περὶ σολοικίας post Ammon. p. 197 : Σολοικίζουσι κατὰ τρόπους ιβ', περὶ γένη, περὶ ἀριθμοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις, περὶ τὰ ἐπιρρήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους. Ubi Valck. annotat Diomedem 2, p. 119, ab aliis 14, ab aliis 15 genera poni perhibere, ceterum etiam scriptorem Vitæ
B Hom. inter σχήματα referre quæ grammatici inter solœcismos. Sic Dionys. Hal. vol. 6, p. 792, 4 : Πλεῖστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (Thuc.) τῶν σχημάτων ... σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν vel φαντασίας, ut est p. 868, 14. Conf. Alexander l. supra cit. p. 426, Phœbammo ib. p. 495, Tiberius p. 528, Lobeck. Technol. p. 329 sq.]

Σολοικιστής, ὁ, Qui in loquendo σολοικίζει, s. solœcismos facit. Ita inscribitur Dialogus quidam Luciani, qui et Ψευδοσοφιστής. [Ephræm Syr. vol. 3, p. 464, F : Τοὺς σοφιστὰς τοῖς σολοικισταῖς παρέχειν τὰ ὦτα· 470, B. L. Dind.]

[Σολοικοειδὴς, ὁ, ἡ, Solœcismo similis. Eust. Il. p. 219, 1, Od. p. 1752, 43. « Serv. ad Virg. Æn. 10, 10. » Wakef. || Adv. Σολοικοειδῶς, Specie solœcismi, Orig. Philoc. 8. Seager.]

Σόλοικοι, οἱ, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dicebantur Σόλοικοι, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ ἐξηγροικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, ut Eust.
C tradit ap. Dionys. P. [875], loquens de urbe Ciliciæ quæ Soli nominatur. Itidem et Suid. et Diog. L. [1, 51] supra in Σολοικίζειν. [Analogiæ adversari hanc etymologiam vocabuli obscuræ originis animadvertit Lobeck. Pathol. p. 330.] Generaliter autem barbari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax, Τοὺς σολοίκους, ἢν' ἐθέλουσι [ἢν λάβωσι gramm. post Ammon. p. 204], περνᾶσι [Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας, additur ib. p. 193 et ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 177, ubi Herodiano tribuitur uterque libellus], Barbaros venundant quo volunt. Pro Vitiose et barbare loquente, ap. Lucian. [Demonact. c. 40] : Κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Itemque sicut βάρβαρον, ita σόλοικον aliquid in verbis dicitur : ut Athen. 4 : Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς, σόλοικον· dicendum enim potius σφᾶς αὐτοὺς, quia ἑ singularis numeri est, αὐτοὺς autem, pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος ap. Anacr. de oratione barbara [in fr. ap. Grammat. post Ammon. p. 193 s. Herodian. l. c., schol. Dionys. ap.
D Fabric. ad Sextum p. 260, et quem HSt. in hoc et Hipponactis fr. sequitur Eust. Il. p. 368, 2 : quorum scripturis inter se collatis poetam dixisse constat : Κοίμισον, ὦ Ζεῦ, σ. φθόγγον.] Extenditur τὸ σόλοικον latius etiam ; dicit enim Plutarch. de Dione Syracus. [c. 17] : Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod non deceret talem hominem, conveniret ejusmodi viro. Et Cic. Ad Att. 14, [21] : Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνους in cœlo esse, tyranni acta defendi. Necnon ob vitiosos pravosque mores aliquis σόλοικος dicitur, i. e. barbarus : ut Cic., Natura et moribus barbarus. Plut. Polit. præc. [p. 817, A] : Ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. [V. Wyttenb. ad Mor. p. 45, E.] Sic Xen. Cyrop. 8, [3, 10] de Daipharne quodam : Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Itidemque Aristoteli Rhet. 2, [16] σαλάκωνες et σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους ἃ καὶ αὐτοί. Hesych. σόλοικον exp. non solum τὸ ἀμαθὲς, sed σόλοικος etiam ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος. [Hippocr.

Ὃν ἔργα ἡρωικὰ καὶ θαυμάσια ἄξια ἐπιδειξάμενον μόλις A σόκκοις ἐζώγρησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Al. σάκοις. Ducang. Qui quæ neque ipse expedire potuit neque Photii interpretes, ita fere explicavit Chilmeadus ad Malalam p. 619 ed. Bonn., ubi tractat verba illius p. 364, 14 : Ὁ δὲ Ἀρεόβινδος ἐβάσταζε καὶ σωκάρην κατὰ τὸ Γοτθικὸν ἔθος) « Σωκάρην pro σοκάριον s. σοκκάριον hic poni suspicor, et σοκάριον s. σόκκον in l. Olympiodori Laquei quoddam genus esse hostibus irretiendis et ex equis deturbandis idoneum, atque a Gotthis aliisque gentibus barbaris in bella ferri solitum, ut ap. Isidor. Orig. 18, 56, de laqueariis Romanis : « Laqueariorum pugna erat fugientes in ludo homines injecto laqueo impeditos consecutosque prostrare. » Unde Σοκεύω et Σοκκεύω, Illaqueo, apud Malalam paullo post p. 364, 17 : Πλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ἐπὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος ἐσόκκευσεν αὐτόν. Huic signif. astipulatur Hesychius : Σοκᾶ, βροχίζει, ὀχλεύει (?). Fort. et his cognata Latinobarbara vox Soga, quæ funis explicatur a Gloss. Legg. Longobard. 1, 25, 33 : « Si quis sogas furatus fuerit de bove junctorio. » Malalas iterum B p. 438, 11 : Καταδιώξαντες οἱ Οὖννοι ἐσόκευσαν φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν Γοδιλᾶς ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ξίφος ἔκοψε τὸν σόκον καὶ ἐξείλησεν. » Quem recte repudiasse scripturam σωκάρην ostendit etiam σοκκάριν in antiquissimo cod. Cryptensi ap. Majum Spicil. Rom. vol. 2 fin. p. 19 ult., ubi eadem est historia. Idem apud Cedrenum p. 341, D : Ὃς Σώκιστρον κατέχων τὸν Πέρσην ἐσώκισε καὶ κατενεγκὼν ἐκ τοῦ ἵππου ἀπέκτεινε, recte animadvertit n. pr. illud mutandum esse in substantivum Σώκιστρον a verbo quod sequitur Σωκίζω, idemque significare quod σοκάριον et σοκεύω, sed non erat quod σωκίστρῳ dativum poneret. Vera autem in omnibus scriptura videtur σοκκ—. Nam etiam apud Hesychium ordo litterarum duplex fert κ. L. Dind.]

[Σοκόνδιος, lapidis pretiosi species, ap. anon. Ms. De virt. lapidum. Ducang.]

[Σολεύς. V. Σόλος.]

[Σολεχήν. Chalcidius in Timæum Platonis § 124 ed. C Fabr. scribit : Quum hanc eandem stellam ἀστρόκυνον quidam, Ægyptii vero σολεχὴν vocent, pro voce priori Lindenbrogius legit ἀστρόκυνα, Fabricius mavult ἄστρον κυνός. De posteriori vocab. Fabric. observat, illud in ed. Paris. scribi σολεχὺν, in ed. vero Leid. Meursii σολεχὴν, ipse autem censet, legendum esse σῶθιν, propter testimonia, quæ illic affert, et nos etiam apponemus in Σῶθις, ubi vocem hanc interpretari conabimur. Itaque in ista Fabricii emendatione libens acquiesco. Jablonsk.]

[Σολὴν, ῆνος, ὁ, fl. Indiæ, ap. Zonaram s. Suidam. Ptolem. 7, 1, Σωλῆνος ποταμοῦ.]

[Σόλια, Soli, Gl. Σολία, ὄνομα πόλεως ponit Suidas. Quibus κατὰ τὴν Κύπρον addit Zonaras. Itaque Σολοι Cypri dici videntur.]

[Σολικρὶς, inter adv. in ις ponit Theognost. Can. p. 163, 15.]

[Σόλιον. V. Σόλλιον.]

[Σόλιος. V. Σόλος.]

[Σολκοὶ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ· Ἀπὸ δὲ Καραλεως ἐπὶ Σολκούς, Steph. Byz. Infra D Σουλχοί.]

[Σόλλαξ, κος, pristinum nomen fluvii Tigridis. Plutarch. De fluv. 24, 1. Boiss.]

[Σόλλιον, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης β' (30). Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεύς, ὥσπερ Κάλλιον Καλλιεύς κτλ. Steph. Byz. Ap. Thuc. l. c. et 3, 95 libri variant inter λ et λλ; 5, 30 inter Σόλλειον et Σόλειον.]

[Σολμισσὸς, ὁ, Solmissus, mons prope Ephesum, ap. Strab. 14, p. 640. Oppidum quod memorat Zonaras Lex. p. 1662 inter nomina neutra : Σολοίμνιζε, πόλις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Ἔφεσον διακειμένη, nihil huc pertinere videtur.]

[Σολογοργὸς dicta Heræa, opp. Arcadiæ, sec. Steph. Byz. v. Ἡραία.]

[Σολόεις, εντος, ὁ, Solois, Libyæ promontorium, ap. Herodot. 2, 32; 4, 43. Crinag. Anth. Pal. 9, 419, 1 : Ἐς πύματον Σολόεντα καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων. De quo Hesychius : Σολουντίς, ἄκρα τῆς Λιβύης. De Siciliæ oppido cognomine v. in Σολοῦς. Σολόεις Athen. quidam, qui cum Theseo contra Amazones militaverit, et fluvio Σολόεντι prope Pythopolin Bithyniæ nomen dederit, memoratur Plut. Thes. c. 26. Suidas : Σολόεις, ποταμός.]

[Σόλοι. V. Σόλος.]

Σολοικία, ἡ, i. q. τὸ σόλοικον, s. σολοικισμός. Lucian. De saltat. [c. 80] : Σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυται ὑπ' ἀμαθίας. Faciunt autem solœcismos saltatores imperiti, quum inconcinne et extra numeros rhythmosque moventur, aut serius tardiusve. A Latinis dicitur Solœcismus. Juven. [6, 456] : Solœcismum liceat fecisse marito. [Anonymi scriptum Περὶ σολοικίας edidit Valck. post Ammon. p. 197, Herodiano tributum in cod. Ven. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 175, ubi dicitur ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ τὴν τῶν ἑλληνιζόντων συνήθειαν, cujus species 15 ponit, de quibus v. in Σολοικισμὸς, ubi etiam dicetur de discrimine inter σολοικίαν et βαρβαρισμόν.]

Σολοικίζω, Refero solœcos in loquendo, Solœcismum facio in loquendo, Non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. L. Solone [1, 51]. scribit Solonem in Ciliciam profectum, urbem ibi condidisse, et a se Solos nominasse, in eamque ὀλίγους τινὰς τῶν Ἀθηναίων ἐγκατοικίσαι : qui progressu temporis τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, q. d. Ipso sono et voce prodere sese Solis habitasse, ibique concinnum et Atticum loquendi genus Cilicensi et barbaro permutasse. [De etymologia hac, jam Straboni suspecta 14, p. 663 : Τὸ σολοικίζειν, εἴτ' ἀπὸ Σόλων εἴτ' ἄλλως τοῦ ὀνόματος τούτου πεπλασμένου, v. in Σόλοικος.] Frequens hujus verbi usus. [Herodot. 4, 117 : Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτὴν αἱ Ἀμαζόνες. Demosth. p. 1110 fin. : Ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπειλήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ εὐκαταφρόνητον εἶναι.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 143, 6 : Ἄχρις ἂν ἐλθὼν ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός· et ibid. 148, 1] : Μηδὲ λαλῶν πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, Καὶ μέλλων χαίρειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε· ubi nota σολοικίζειν et βαρβαρίζειν copulari, sicut et ap. Plutarch. in suo Περὶ δυσωπίας libello [p. 534, F] : Ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ προοιμιαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγούμενος· De discern. amico et adul. [p. 59, F] : Ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico. [Grammatici quomodo differre putent v. in Βαρβαρισμός p. 118, B.] Item utitur Aristot. Rhet. l. 3, [5 fin.] : Ἔτι τάδε ποιεῖ σολοικίζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἁρμόττει : unde patet solœcismum esse non in simplicibus solum verbis, sed et in compositione et constructione eorundem : i. e. in oratione. [Id. De memor. c. 2 med. : Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν δέῃ ὄνομα μνημονεῦσαι, παρόμοιον μέν, εἰς δ' ἐκεῖνο σολοικίζομεν. Apollon. De constr. p. 190, 14 : Σολοικιεῖ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων. Schol. Eur. Hipp. 23 : Τοῦτο ἐσολοίκισεν. Et absolute Sextus Adv. math. 1, 212, p. 261 : Οὔτε γὰρ ἐσολοίκισα· οὐ γὰρ σύνθεσιν πολλῶν ἀκαταλλήλων λέξεων προηνεγκάμην· οὔτ' ἐβαρβάρισα κτλ.] Lucian. vero dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solœcista [c. 6], Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, Eos qui in Atticismis facerent solœcismos. Ubi vide multa exempla σολοικισμῶν. [Sextus Pyrrh. 2, 231, p. 120 : Οἱ λεγόμενοι σολοικίζοντες λόγοι· et ib. 235.] Sed latius etiam extenditur τὸ σολοικίζειν, sicut et τὸ σόλοικον. Nam ap. Plutarch. De audiendo [p. 45, E], σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν dicitur auditor, Qui non attente audiens, gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem et in gestu et in actione etiam Quintil. ponit solœcismum. Unde illud Polemonis dictum ap. Macrob. [sec. Lex. Septemv., quum sit ap. Philostr. V. Soph. 1, p. 542], Οὗτος [τῇ χειρὶ] ἐσολοίκισε, quum malus actor tragœdiæ Jovem exclamans, manum depressisset : et rursus ὦ γῆ pronuntians, sustulisset. [Galen. vol. 1, p. 52 : Ἄμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σ. τε καὶ βαρβαρίζειν.] Sic Lucian. in Solœcista [c. 9] dicit, Σολοικίζειν τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ. Ibid. pass. : Παρ' ὅ,τι ἕκαστον σεσολοίκισται. [Zonaras Lex. p. 1662 : Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ φωνὴν καὶ λόγον χωρικεύεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅταν τις χωρικῶς ἐνδιδύσκηται

ἢ ἀτάκτως ἐσθίῃ ἢ ἀκόσμως περιπατῇ, ὥς φησι Ζήνων. Idem : Σολοίκια τὰ ἐνδύματα, pro σόλοικα. Conferendum autem Σολοικίζειν de veste in gl. ap. Kopitar. Hesychii Epigloss. Russ. p. 22.]

Σολοικισμὸς, ὁ, Solœcismus. Gell. 5, 20 : Solœcismus Latino vocabulo ab Asinio Capitone, ejusdemque ætatis aliis, Imparilitas appellatus, a vetustioribus Latinis Stribiligo [Gl.] dicebatur, a versura sc. et pravitate tortuosæ orationis, tanquam strobiligo quædam. Quod vitium Asinius Capito hisce verbis definivit : Solœcismus est impar et inconveniens compositura partium orationis. Ibid. dubitat idem Gellius an σολοικισμὸς sit vocab. Atticis [qui elegantius locuti sunt] usitatum et antiquioribus Latinis : videnturque ei utrique potius σόλοικον dixisse quam σολοικισμόν. [V. quæ diximus in Βαρβαρισμὸς, p. 119, A, ubi notavimus etiam Hegesiæ l. ap. Dionys. vol. 5, p. 126, 4 : Βάρβαρον δ' ἐβόα δεσπότην καὶ ἱκετεύων· γελᾶν δὲ ὁ τ. ἐποίει.] Utitur tamen eo, præter [Chrysipp. ap.] Plut. [Mor. p. 1047, B : Οὐ μόνον ταῦτα παρετέον, ἀλλὰ καὶ ... ἐλλείψεις καὶ νὴ Δία σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι], Lucianus Vitt. auct. [c. 23] : Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Plutarch. autem Symp. 8, 9 [p. 731, E] : Ταῖς τοῦ λόγου μορίοις, καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τούτων συντάξεσι, καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμὸν, ἐξαίφνης δυνατόν ἐστι. Rursum Lucian. σολοικισμὸν ποιεῖν, et ἐν σολοικισμῷ πεσεῖν, in suo Solœcista. Apud Eundem [Nigr. c. 31] Nigrinus taxat etiam quosdam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, s. homines περὶ τὰς ἡδονὰς σολοικίζοντας, Qui inconvenienter utuntur voluptatibus. Sic Plut. [Mor. p. 520, A] : Οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς, Delicta et solœcismos qui in vita committuntur. Itidem Martial. [5, 39] : Unus quum sitis, duo, Calliodore, sedetis : Surge, solœcismum, Calliodore, facis. Ac σολοικισμὸν generaliter appellant Quicquid perperam fit, nec recte aut ordine suo : proprie autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, ut Suid. definit, cujus rei exempla vide ap. Donatum in lib. De figuris. [Theophrasti Περὶ σολοικισμῶν librum memorat Diog. L. 5, 48. De discrimine inter σολοικισμὸν et βαρβαρισμὸν præter Alexandrum Περὶ σχημάτων in Walz. Rhett. vol. 8, p. 423, et grammaticos in Βαρβαρισμὸς citatos Apollon. De constr. p. 198, 7 : Οὐδὲ ἐκεῖνο δέ με λέληθεν ὥς τινες ἐπετάραξαν τὴν παρὰ πᾶσι πεπλανημένως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμὸς, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμὸς, αὐτοὶ εἰσηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμὸν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος κτλ., et anon. Περὶ σολοικίας post Ammonium p. 197 (sec. cod. Ven. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 175, Herodianus), qui et ipse dicit σολοικίαν περὶ πλείονας γίνεσθαι λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας. Quibuscum conf. Quinctiliani infra citandi disputationem de solœcismo in verbis pluribus, interdum etiam singulis. L. D.] Σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν, Suid. v. Βαρβαρίζειν, ex Diog. Laert. 7, 1, 40, ubi disciplinæ Stoicorum rhetoricæ quædam fragmenta exponit. Tiberius rhetor c. 1 definit, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει, Vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut hæc neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo solœcismum a σχήματι distinguit. Quare Eust., quum in poetis aliisque scriptoribus multa reperiantur, quorum forma nova et inusitata non negligentiæ cuidam, aut inscitiæ, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam explicavit Od. p. 1673 : Δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ ἄλλως καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τὰ σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἤγουν σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quæ vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοφανὲς, schol. Eur. Hec. 39, Phœn. 773, etc. πρὸς τὸ σημαινόμενον enunciatas dicit. Grammaticus,

A Seneca inquit Ep. 94, non erubescit solœcismum, si sciens facit ; erubescit, si nesciens. Polemo sophista ap. Philostr. Soph. 1, p. 542, quum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur : Οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε, Hic manu solœcismum committit. Et Lucianus Nigrino (l. c.) σολοικισμὸν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hieme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia hujus generis. Unde et ὑποσόλοικα dicuntur Subabsurda, Cic. Ad Att. 2, 10; 14, 21; conf. Quintil. 1, 5, 34. Hesych. : Σολοικισμὸς, ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται. » Ernest. Lex. rhet. Herodian. Περὶ σολοικίας post Ammon. p. 197 : Σολοικίζουσι κατὰ τρόπους ιε', περὶ γένη, περὶ ἀριθμοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις, περὶ τὰ ἐπιρρήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους. Ubi Valck. annotat Diomedem 2, p. 119, ab aliis 14, ab aliis 15 genera poni perhibere, ceterum etiam scriptorem Vitæ
B Hom. inter σχήματα referre quæ grammatici inter solœcismos. Sic Dionys. Hal. vol. 6, p. 792, 4 : Πλεῖστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (Thuc.) τῶν σχημάτων ... σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν vel φαντασίας, ut est p. 868, 14. Conf. Alexander l. supra cit. p. 426, Phœbammo ib. p. 495, Tiberius p. 528, Lobeck. Technol. p. 329 sq.]

Σολοικιστὴς, ὁ, Qui in loquendo σολοικίζει, s. solœcismos facit. Ita inscribitur Dialogus quidam Luciani, qui et Ψευδοσοφιστής. [Ephræm Syr. vol. 3, p. 464, F : Τοὺς σοφιστὰς τοῖς σολοικισταῖς παρέχειν τὰ ὦτα· 470, B. L. Dind.]

[Σολοικοειδὴς, ὁ, ἡ, Solœcismo similis. Eust. Il. p. 219, 1, Od. p. 1752, 43. « Serv. ad Virg. Æn. 10, 10. » Wakef. || Adv. Σολοικοειδῶς, Specie solœcismi, Orig. Philoc. 8. Schæfer.]

Σόλοικοι, οἱ, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dicebantur Σόλοικοι, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ ἐξηγροικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eust.
C tradit ap. Dionys. P. [875], loquens de urbe Ciliciæ quæ Soli nominatur. Itidem et Suid. et Diog. L. [1, 51] supra in Σολοικίζειν. [Analogiæ adversari hanc etymologiam vocabuli obscuræ originis animadvertit Lobeck. Pathol. p. 330.] Generaliter autem barbari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax, Τοὺς σολοίκους, ἢν ἐθέλουσι [ἢν λάβωσι gramm. post Ammon. p. 204], περνᾶσι [Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας, additur ib. p. 193 et ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 177, ubi Herodiano tribuitur uterque libellus], Barbaros venundant quo volunt. Pro Vitiose et barbare loquente, ap. Lucian. [Demonact. c. 40] : Κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Itemque sicut βάρβαρον, ita σόλοικον aliquid in verbis dicitur : ut Athen. 4 : Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς, σόλοικον· dicendum enim potius σφᾶς αὐτοὺς, quia ἑ singularis numeri est, αὐτοὺς autem, pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος ap. Anacr. de oratione barbara [in fr. ap. Grammat. post Ammon. p. 193 s. Herodian. l. c., schol. Dionys. ap.
D Fabric. ad Sextum p. 260, et quem HSt. in hoc et Hipponactis fr. sequitur Eust. Il. p. 368, 2 : quorum scripturis inter se collatis poetam dixisse constat : Κοίμισον, ὦ Ζεῦ, σ. φθόγγον.] Extenditur τὸ σόλοικον latius etiam ; dicit enim Plutarch. de Dione Syracus. [c. 17] : Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod non deceret talem hominem, conveniret ejusmodi viro. Et Cic. Ad Att. 14, [21] : Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνους in cœlo esse, tyranni acta defendi. Necnon ob vitiosos pravosque mores aliquis σόλοικος dicitur, i. e. barbarus : ut Cic., Natura et moribus barbarus. Plut. Polit. præc. [p. 817, A] : Ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. [V. Wyttenb. ad Mor. p. 45, E.] Sic Xen. Cyrop. 8, [3, 10] de Daipharne quodam : Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Itidemque Aristoteli Rhet. 2, [16] σαλάκωνες et σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους ἃ καὶ αὐτοί. Hesych. σόλοικον exp. non solum τὸ ἀμαθὲς, sed σόλοικος etiam ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος. [Hippocr.

p. 763, A : Καὶ γὰρ σολοικότερον μηχανοποιέει μηδὲν δέον, Insulsum, Absurdum est. De vestitu v. in Σολοικίζω.]

[Σολοικος, ὁ, Solœcus, n. viri, ap. Suidam, ὄνομα κύριον dicentem, nisi finxit ex adj.]

Σολοικοφᾰνής, ὁ, ἡ, Qui σόλοικος videtur esse, at non est : ut Suidæ Σολοικοφανὲς χωρίον dicitur τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. Itidem in oratione et verbis σολοικοφανὲς dicitur, Quod σόλοικον quidem et incongruum videtur, non est tamen : cujus generis hæc afferuntur exempla : ex Virg., Centauro invehitur magna, et Præneste sub ipsa; et ex Terent., In Eunuchum suam : ubi masc. et neutro femininum jungitur ob subauditum aliud fem., Navi, Urbe, Fabulam. Ἀλλοίωσιν alio nomine dici tradunt. [Dionys. Hal. vol. 5, p. 645, 7 : Τοὺς σ. σχηματισμούς· vol. 6, p. 885, 14 : Τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 26, A : Τὰς σ. τοῦ λόγου συντάξεις. V. Σολοικισμός. || Adv. Σολοικοφανῶς, Eust. ad Il. Z, 146.]

[Σολοικώδης, ὁ, ἡ, Solœco similis, Solœcus. Galen. vol. 8, p. 699, C, D, ῥήσεις. Hemst.]

[Σολοίκως. V. Σόλοικος.]

Σολοίτῠπος χαλκὸς, Æs Solis cusum. Hesych. dicit esse genus æris Cyprii : dictum est autem ab urbe Cypri quæ Soli vocatur. At Σολοιτύπος, quod Idem exp. μυδροκτύπος, videtur potius a Σόλος derivatum, quod Discum significat, pro σολοτύπος, ut ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος.

[Σολόκη, ἡ, Soloce, opp. Elymæorum, ap. Strab. 16, p. 744.]

[Σολόματις, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 3.]

[Σολομῶν, ῶντος, ὁ, qui supra Σαλομῶν, quod v. Suidas in codd. nonnullis : Κλίνεται δὲ Σολομῶν, Σολομῶντος, καὶ Σολομῶνος, καὶ προπαροξυτόνως Σολόμωνος (al. cod. Σολόμων δὲ Σολόμωνος παρ' ἡμῖν. Σολόμων, Σολόμωνος ponit Theognost. Can. p. 37, 11, Σολομῶν, ῶντος 29, 31, ut est Matth. 12, 42, Lucæ 11, 31, sed aliis in libris Σολομῶνος). Quibus additur in V. T. Σαλομῶντα dici a voc. σαλήμ. Idem ponit Σολομώντειος λόγος. Σολομώντειος, ὁ, ἡ, Nicet. Ann. 2, p. 47, B, et 5, p. 95, D, βίβλον Σολομώντειον. Anon. Cram. An. vol. 3, p. 165, 10 : Τὴν Σολομώντειον γυναῖκα. L. D. Greg. Naz. Or. 19, p. 299, B. Σολομοντιαῖος Mazaris in Anecdot. meis vol. 3, p. 117, 1. Boiss.]

[Σολομώνιον, τὸ, Helenium. Lex. Reg. cod. 1843 : Σ. τὸ ἑλένιον λέγεται. Ducang.]

Σόλος, ὁ, sive Σόλοι, οἱ, urbs Ciliciæ, ab Achivis et Rhodiis condita : in quam postmodum Pompeius piratas collocavit, et a se Pompeiopolin vocavit, teste Strab. 14, p. 293 [663 seqq.], et Dione 37, p. 8 [c. 20]. Meminit et [Xen. Anab. 1, 2, 24, Theophr. H. Pl. 2, 2, 7, Dionys. Per. 875, Vita Arati 1 apud Buhl. p. 429, et 111, p. 444, quæ Σόλους dictos perhibet ab Solone Lindio,] Steph. Byz., quo teste, civis ejus urbis, dicitur Σολεὺς et Σόλιος. [Qui addit : Τὸ θηλυκὸν Σολουντίς, ὡς ἀπὸ τῆς Σολοῦς Σολοῦντος. Διονύσιος δ' ἐν γ' Βασσαρικῶν Σώλειαν λέγει διὰ τοῦ ω τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν διὰ τῆς ει διφθόγγου. Callim. Ep. 28, 3 : Ὁ Σολεύς, de Arato. Castorio poeta Σολεὺς aliquoties memoratur Athenæo. Numos inscriptos Σολεων, Σολι, Σολικον, Σολοπολιτων, v. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 609-12, *Suppl.* vol. 7, p. 247-8. Σόλιος Diod. 18, 3, 39, de Stasanore Cyprio.] || Est et urbs Cypri hoc nomine, ante dicta Æpea, quam Philocyprus rex Cypri in locum commodiorem translatam et ampliatam consilio Solonis, in ipsius Solonis honorem Solos nuncupavit, ut Plut. Solone docet, p. 169 meæ edit. [c. 26, et Phot. s. Suidas, qui etiam Σικελίας pro Κιλικίας, ubi de altera], ubi urbem istam ipse Solon in quodam carmine vocat suum γένος, et eam a se ῳκίσθαι testatur : civesque itidem ejus Σολίους nominat. Diog. L. Solone [1, 51] ait hujus Cypriæ urbis incolas Σολίους dici, illius autem, Σολεῖς : quam urbem Ciliciæ a Solone conditam fuisse. [Eadem Vita Arati 1 apud Buhl. p. 430, sed urbem Cypriam regem Cypranorem ab Solone ita vocasse perhibens. Strabo 14, p. 683 : Οἱ δ' ἐνοικοῦντες Σόλιοι καλοῦνται. Æsch. Pers. 890 : Κυπρίας τε πόλεις Πάφον ἠδὲ Σόλους. Herodot. 5, 115, et Σόλιοι ib. 110, 113.] Nominativo autem sing.

A Σόλος utitur Eust. p. 1332. [Suidæ Σόλος est etiam ὄνομα βουνοῦ s. ὁ βουνός. Quo non videtur pertinere βουνῶδες, de quo in Σομφώδης.]

[Σόλος, ὁ, Discus. Hom. Il. Ψ, 826 : Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον. Ubi schol. : Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι καὶ κοιλότερος, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Schol. Il. B, 774 : Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν, σόλον προσαγορεύουσι· παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι κινῶ. Sed Apoll. Rh. 3, 1364 : Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· 1372 : Ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο· 4, 657 : Ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων· 851 : Σόλῳ ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν τερπομένους. Nicand. Th. 905 : Ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσῃ. Nonnus Dion. 37, 667 : Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἀγῶνι δισκοβόλους Διόνυσος ἀκοντιστῆρας ἐπείγων. Hesychius : Σόλον, αὐτοχώνευτον δίσκον, ἢ σιδηροῦν, ἢ κεχωνευμένον. Photio s. Suidæ δίσκος. Add. grammat. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 401, 711.]

[Σολουντιάς. V. Σολοῦς.]

B [Σολουντίς. V. Σολόεις, Σολοῦς.]

[Σολοῦς, οῦντος, Solus. Πόλις Σικελίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Ὁ πολίτης Σολούντιος καὶ Σολουντῖνος μετὰ τοῦ ν καὶ Σολουντινὶς καὶ Σολουντιὰς καὶ Σολουντίς, Steph. Byz. Σολόεντα dicit Thuc. 6, 2. Σολοντινων numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 288, *Suppl.* vol. 1, p. 425. Diod., qui Σολοῦντα 14, 78; 20, 69, Σολουντίνους dicit 14, 98, Exc. p. 505, 10.]

[Σολύγεια, κώμη Κορίνθου, ὡς Θουκυδίδης δ' (42, 43). Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν εἶναι Σολυγεύς. Ἔστι δὲ κτητικὸν Σολύγειος λόφος, Steph. Byz. Quod Σολύγιος scriptum ap. Thuc. ib. 42. Σολύγης λόφος Polyæn. 1, 39, 1.]

[Σόλυμα inter subst. neutra in μα ponit et cum κώλυμα et ἔρυμα componit Herodian. Π. μον. λ. p. 29, 16.]

[Σόλυμα, ων, τὰ, Solyma. Τὰ Σόλυμα ὄρος juxta Phaselidem Lyciæ ap. Strab. 14, p. 666. V. Σόλυμοι. || Πόλις Ἀσσυρίων μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις κτισθεῖσα, ὡς Κουάδρατος θ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν
C Σολυμηνὸς, Steph. Byz. Pausan. 8, 16, 5. Adj. forma poet. Synes. Hymn. 7, 4 : Ἰησοῦ Σολυμήιε. Et fem. Σολυμηΐς 9, 3 : Σὲ, μάκαρ γόνε παρθένου ὑμνῶ Σολυμηΐδος.]

[Σολυμᾶς, ὁ, Solymas, ὄνομα κύριον Suidæ.]

[Σόλυμοι, οἱ, Solymi. Steph. Byz. : Σόλυμοι, οἱ νῦν Πισίδαι. Σολύμους καλουμένους παρελθὼν Μαυσώλου. Hesych. : Σολύμοισιν, ἔθνη Σκυθῶν. Etym. M. : Σόλυμος (—μα), ἔθνος περὶ Κιλικίαν, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Καλδήνης τῆς Πισίου (Πισίδου Sylburg.) καὶ Ἄρεως· οἱ νῦν Ἴσαυροι. « Dicunt veteres τοὺς Σολύμους ap. Hom. esse Pisidas, Il. Z, 184, 204 : Σολύμοισι κυδαλίμοισι· Od. E, 283 : Ἐκ Σολύμων ὀρέων, ubi poeta ἐξοικεανίζει καὶ ἐκτοπίζει etiam hos Solymos, ut sint loca ficta. Pind. Ol. 13, 87 : Σολύμους ἔπεφνε. Schol. ἔθνος πρὸς τῇ Λυκίᾳ μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας πολεμικώτατον (al. μηχανικώτατον, pro μαχητικώτατον vel μαχιμώτατον, ut videtur. L. D.) Eustathii ævo vocabantur barbara dialecto οἱ Τζέλυμοι in Lyciæ confinio. » Dind. Memorat etiam Orph. Arg. 751, 1299, Herodot. 1, 173. Strabo 13, p. 630 :
D Σολύμους δ' εἶναί φασι τοὺς Καβαλεῖς· τῆς γοῦν Τερμησσέων ἄκρας ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, etc., quæ v.]

[Σόλυμος, ὁ, Solymus, heros, in numis Termessi, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 529, n. 221, Eckhel. D. N. vol. 3, p. 27. Steph. Byz. v. Μιλύαι. V. Σόλυμοι.]

[Σόλων, ωνος, ὁ, Solon, f. Execestidis, Atheniensium legumlator, in versu ipsius ap. Plut. Sol. c. 14, Herodotum, etc. Alii viri Attici in inscrr. Att. et ap. Demosth. p. 1013, 4; 1120, 27. Lindius, de quo v. in Σόλοι. Alii in numis Apameæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 228, n. 204, Ephesi *Suppl.* vol. 6, p. 122, n. 291. Jactus talorum ap. Eubulum a Polluce 7, 205 cit. Alii alibi.]

[Σόμι, Absinthium. Append. Diosc. 3, 26, p. 453. A scriptore Arab., ap. Kircher. OEd. t. 3, p. 77, Sumi vocatur. Videtur autem hoc Absinthium distinctum esse ab Absinthio marino, de quo Diosc. 3, 27 : Πλεῖστον ἐν τῷ περὶ Καππαδοκίαν Ταύρῳ ὄρει γεννᾶται, καὶ ἐν Ταφοσίρει τῆς Αἰγύπτου· ᾧ ἀντὶ θαλλοῦ οἱ Ἰσιακοὶ

χρῶνται. Similia Plin. 27, 7 : Est et Absinthium marinum, quod quidam Seriphium vocant, probatissimum in Taposiri Ægypti. Hujus ramum Isiaci præferre solenne habent. Conf. 32, 9. Jablonsk.]

[Σομὸρ, μέτρον γῆς, Zonaras p. 1662. Eidem Σόμαρα, τόπος.]

[Σόμφη. V. Σομφός.]

[Σομφία, Helleborus albus. Append. Dioscor. 4, 150, p. 473. Fortasse in hac voce supersunt vestigia nominis, quo Hercules Ægyptiace appellabatur, *Som*. Conf. Panth. 2, 3, § 4. Favet autem huic conjecturæ, quod scriptor istius Appendicis l. c. adjungat, Helleborum album a Prophetis s. Magis vocari γόνος Ἡράκλειος, genituram Herculeam sive Herculis. Jablonsk. Idem observat de Schmidt Opusc. Æg. p. 109. Tkwater.]

Σομφὸς s. Σόμφος, ὁ, subst. est Cucurbita sylvestris. Plin. 20, 3 : Cucurbita sylvestris quoque invenitur, σομφὸς [codd. σπόγγος] a Græcis appellata : inanis (unde et nomen), digitali crassitudine : non nisi in saxis nascens. Sic ap. Marc. Emp., ubi legitur Cucurbitæ radix, quam Græci Sonchon, existimatur reponendum Somphon.

Σομφὸς, ἡ, ὸν, [ὁ χαῦνος καὶ παχὺς, Fungidus, Fungosus, Gl.] Inanis et fungosus, velut spongia. Unde redditur etiam Spongiosus a Bud. [Hippocr. p. 408, 42 : Σομφὸν δὲ οἷον σπογγιὰ, de naribus. Hesychio χαῦνον.] De mammis mulierum loquens Aristot. hoc vocab. usus est. [H. A. 1, 12; et de lingua ib. 11 fin. (ut De partt. an. 4, 6 fin. : Τὸ δὲ γλωττικὸν σομφόν); de pulmone 17 med.; 8, 4 init., et alibi; et 4, 1 med. : Ψαθυρότητα σομφήν· et Meteor. 2, 7 init. : Φύσει πᾶσαν (γῆν) ὁμοίως εἶναι σομφήν· 8 med. : Ὅπου ἡ χώρα σομφὴ καὶ ὕπαντρος (ut Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 140 : Τὰ ὑπὸ γῆν σομφὰ καὶ ὕπαντρα)· et paullo post : Αἱ χῶραι ὅσαι σομφοὺς ἔχουσι τοὺς κάτω τόπους· 1, 14 med. : Συστάσεις τῶν ὀρῶν σομφαί. « Σ. σὰρξ, Spongiosa caro piscis alicujus, Archestr. ap. Athen. 7. p. 316, A. » Schweigh. V. 9, p. 383, D. Valck. Theophil. De corporis fabrica 5, 28. Psellus in Σηραγγώδης citatus. Boiss. Rufus Ephes. p. 57. Wakef. Pollux 4, 191 : Μυδῶν σὰρξ σομφή.] Ap. Hippocr. vero [p. 471, 43] φθέγγεται σομφὸν, redditur Loquitur obscure, quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellat σομφόν : Quod sc. est inter album et nigrum. [De voce, Aristot. Topic. 1, 15, 4 : Ἔτι ἐπὶ τῶν ἀνὰ μέσον, τῶν μὲν ἐστί τι ἀνὰ μέσον, τῶν δὲ μηδὲν, ἢ εἰ ἀμφοῖν μὲν ἐστι, μὴ ταὐτὸν δὲ, οἷον λευκοῦ καὶ μέλανος ἐν χρώμασι μὲν τὸ φαιὸν, ἐν φωνῇ δ' οὐδὲν, ἢ εἰ ἄρα, τὸ σομφὸν, καθάπερ τινές φασι σομφὴν φωνὴν ἀνὰ μέσον εἶναι, ὥστ' ὁμώνυμον τὸ λευκὸν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ μέλαν· et ib. : Ἐπὶ τῶν χρωμάτων πολλὰ τὰ ἀνὰ μέσον, ἐπὶ δὲ τῆς φωνῆς ἓν τὸ σομφόν. Schneid. Dionys. De comp. vv. c. 11 : Ἰδὼν θορυβηθέντα ὑπὸ τοῦ πλήθους αὐλητὴν, ὅτι ἢ σομφὸν ἐμπνεύσας ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε, restituit Gœllerus p. 62 ex Vict., pro ἀσύμφωνον. Cui respondet Germ. *Dumpf*, ut Germ. *Sumpf* ad alias alludit hujus voc. signiff. Eadem autem signif. Empedocli ap. Cornut. De nat. deor. c. 17, p. 176, dæmones quasdam fingenti Σοφὴν καὶ Ὀμφαίην, ubi sunt varr. Σόφη et Σοφίη, Galeus restituebat Σόμφη, cui contraria esset Ὀμφαίη. L. D.]

Σομφότης, ητος, ἡ, subst. ab illo σομφὸς, Inanitas, Fungositas, ex Plin. [Aristot. De partt. an. 3, 6 med. : Διὰ τὴν αὐτοῦ (pulmonis) σομφότητα.]

Σομφώδης, ὁ, ἡ, i. q. σομφός : nisi diminutionem quandam significationis inesse alicubi dicamus. [Hesychius : Σομφώδεις, οἱ χαυνότεροι τῶν αἰγιαλῶν. Et libri nonnulli Suidæ. Zonaras p. 1662, βουνώδεις ἢ χαῦνοι.] Invenitur autem Σογχώδης ap. Theophr. pro hac signif.; nam σογχώδης ῥίζα redditur a Gaza apud eum, Radix inanis et fungosa. Pro quo σογχώδης est etiam σογκώδης, in VV. LL. Quamvis autem σογχώδης rectius scribi videatur, tamen et ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφώδης scriptum sit. [Ita Schneider. ex conj. Theophr. H. Pl. 9, 14, 1 : Ῥίζα ἀμπέλου σαπρὰ καὶ σομφώδης. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 18, A : Ἐπεγχρίπτων (ὁ μύδρος) τῷ μανῷ καὶ πλαδῶντι διακένῳ τε καὶ γηΐνῳ καὶ σομφώδει προβλήματι ἄπρακτος ἠκοντίζετο. Cyrill. Vit. Sabæ Cotel. Mon. vol. 3, p. 249,

A C : Εἶδεν ἐν τῇ θαλάσσῃ νῆσόν τινα χέρσον καὶ μικροτάτην, καὶ ἐπεθύμησεν εἰσελθεῖν ... Καὶ ἐν τῷ αὐτὸν εἰσέρχεσθαι, συνέβη ἐξ ἐπιβουλῆς καὶ φθόνου δαιμόνων καταπεσεῖν αὐτὸν εἰς τόπον τινὰ τῆς θαλάσσης σομφώδη· καὶ θερμῆς τινος αἰθάλης ἀναδοθείσης κατεφλέχθη αὐτοῦ ἡ ὄψις μετὰ τῆς γενειάδος καὶ ἑτέρων τοῦ σώματος μερῶν. L. D.]

[Σονδαρὰ, mensis nomen apud Cappadoces. Hemerolog. Flor. ap. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 442. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 402, 28. L. Dind.]

Σόος, η, ον, quoque pro σῶος s. σῶς usurpatum legitur; atque adeo putatur σῶς ex eo per contract. factum, ceu πρώρα ex προόρα : ut supra quoque admonui. Utitur autem eo Hom. Il. A, [117] : Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, Malo ego populum meum salvum esse quam perire. Ubi etiam nota opponi inter se σόον ἔμμεναι et ἀπολέσθαι, ut paulo ante σαωθῆναι et ἀπολέσθαι. Sic et Od. Δ, 98 : Ὤφελον οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ· [E, 531 : Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·] Il. H, [310] : Ἀέλποντες σόον εἶναι· [Θ,
B 246 : Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι·] Π, [25] : Σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι, i. e. ἐκ μάχης σώζεσθαι, ut Salvus et incolumis ex prælio rediret. [P, 367 : Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην· Od. T, 300 : Ὁ μὲν ἔστι σόος καὶ ἐλεύσεται.] Utitur idem Hom. fem. quoque genere, Il. O, [497] : Ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ubi vicinam signif. habent σόος et ἀκήρατος. [Apoll. Rh. 2, 330 : Ἢν δὲ δι' αὐτῶν πετράων πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται, de nave. Et alibi sæpe masc.] Utitur et neutro, Il. Ω, 382 : Ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνοι. Quod hemistichium legitur et Od. N, 364. [Herodot. 1, 66 fin. : Αἱ πέδαι αὗται ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σόαι ἐν Τεγέῃ· 2, 121, 2 : Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων· 181 : Ἄγαλμα τὸ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦν σόον· 4, 124 : Τῶν ἔτι ἐς ἐμὲ τὰ ἐρείπια σόα ἦν· 5, 96 : Εἰ βουλοίατο σόοι εἶναι· 6, 86 : Ὥς μοι κείμενα ἔστω παρὰ σοὶ σόα· 8, 39 : Οἱ λίθοι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σόοι. Ubi libri fere σῶος. Sed non minus alienum ab Herodoto Atticum σῶς 1, 24 : Ὡς εἴη σῶς περὶ Ἰταλίην· 4, 76 : Ἢν σῶς καὶ ὑγιὴς ἀπονοστήσῃ, pro σόος. L. D.
C || Σόοι ab Hesych. exp. non solum σωζόμενοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, sed etiam σωτήριοι, Salutares, Salutis auctores. || Ab Hesychio σόος substantive exp. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν : quod derivatum est ex σέω, s. σεύω [V. Σοῖς et Σόω] : unde et Σοοῦται, quod Idem exp. διώκεται, φεύγει : a verbo Σοόω, Persequor, Fugo, In fugam conjicio. [V. Σόω. || Formam Dor. Σῶς idem annotavit Hesychius : Σῶν, σῶαν, ἡ βλάστησις ἀπὸ τοῦ σεβύεσθαι (σεύεσθαι), Ἀττικοὶ δὲ σωζόμενοι. Ubi σῶον Musurus pro σῶαν, rectius fortasse positurus σόον et σωζόμενον. Minus enim probabile videtur Σῶν, σῶσιν (v. Σοῦσις in Σόω).] Rursum Σόος est nomen proprium viri ap. Plutarch. Lycurgo [c. 2. Plat. Cratyl. p. 412, B : Λακωνικῷ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. Pausan. 3, 7, 1 : Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον· et ibid., Εὐρυπῶντα τὸν Σόου. Alius Σόου mentio fit in inscr. Panticap. ap. Bœckh. vol. 2, p. 148, n. 2104, 1. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 41, 30 et 14, 26, ubi ponit σόος et σοῦς, substantivum dicere
D videtur, ut Theognost. Can. p. 49, 12. L. Dind.]

[Σοποευτῖτις θεὰ, ἡ ἔφορος τῆς μανίας, Zonaras s. Favorinus.]

[Σὸρ, Tyri urbis n. vernaculum, quod etiam Σοὺρ et Σὼρ scribitur. V. intt. Hesychii v. Σόορ, Τύρος.]

Σοραϊσμὸς, ὁ, Coacervatio ac miscella quædam ex variis idiomatibus, VV. LL. [Fictum ex σορδισμὸς, quod continuo sequitur in Lex. Septemv.]

[Σόραιχος, ὁ, Soræchus, n. viri, in fr. Iamblichi ap. Suidam et Phot. Bibl. p. 75, 20.]

[Σόρδιδος. V. Σορδισμός.]

[Σορδιλα, Tumuli, Gl.]

Σορδισμὸς, ὁ, Solœcismus, qui committitur in Græco sermone, s. Barbarismus. Nam Hesych. dicit esse τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι Ἑλληνίζειν. [V. Σοραϊσμός. Fictum autem ex σολοικισμὸς, ut opinor, quum nihil certe probet gl. quæ sequitur in cod. : Σόρδιδον, ῥυπαρὸν, Sordidum. L. Dind.]

[Σορείτης. V. Σορεύω.]

[Σορέλλη. HSt. in Σοροδαίμων :] Itidem Σορέλλην

[immo Σορέλλη] Hesychio [et Photio] teste est σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας [ἀπὸ τῆς σοροῦ]. Et id ipsum Eustath. [Il. p. 1289, 15] ex Aristoph. citat, addens et τυμβογέρων dici. [Eust. autem quum dicit non tantum σορέλλην, sed 18 etiam : Τοῦ δὲ σορέλλη-νος σαφέστερον εἰς σκῶμμα τὸ τυμβογέρων, declinabile facit solus et σορέλλην scribit quod recte ceteros scribere τορέλλη ostendit etiam Galen. præf. Lex. Hippocr. p. 406, ubi verba Aristoph. ex Dætalensibus citat : Ἄλις (Ἀλλ' εἶ G. Dind.) σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαι. — Ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου, cujus libri ὀρέλη s. ὀρέλη et σωρέλη. Idem confirmat Diogenian. 2, 58 : Ἄλλη τορέλλη· σκῶμμα γερόντων· ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται. Cujus alius liber τορὸς σορὸς γ., alius : Τοὺς γεγηρακότας ἔσκωπτον οἱ περὶ τὸν (sic) σορὸν σορέλλη καὶ τορέλλη· ἔστι δὲ κυρίως σορέλλη καὶ τορέλλη ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ. Hesychius : Τορελλῆ, ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν. Itaque conferendum Τήνελλα.] Latini quoque a Capulum dicunt Capularis senex pro Eo qui jam morti contiguus est, teste Nonio, citante hunc l. ex Cæcilio, Tune amare audes, edentule et capularis senex? Eodem sensu Plautus, Itane tibi ego videor oppido Acherontius, capularis? Idem, Capulo proximus. Et Nonius, Pater prius in capulo quam in curuli sella suspendit nates. Eodem Nonio teste, Silicernios dici voluerunt Senes incurvos, quasi jam sepulcrorum suorum silices aspicientes : ut Cincius, Dum jam silicernius sui finem temporis expectaret.

Σορεύω, Aggero, Cumulo : unde ap. Hesych. : Σορεύει, συνάγει. Alii exp. Cadavera cumulo et Congero, nimirum in σορόν. Sed videndum ne potius scrib. sit Σωρεύω : itidemque Σωρείτης pro Σορείτης, a Σωρὸς, quod diversam a superiore σορὸς habet signif.

[Σορίδιον, τὸ, diminutivum τοῦ σορός. Hierocles ineditus. Boiss.]

[Σορὶς, ίδος, ἡ, Saga, Venefica. Achmes Onirocr. c. 275 : Ἡ ὕαινα εἰς πρόσωπον φαύλης γυναικὸς κρίνεται καὶ σορίδος καὶ φαρμακίσσης καὶ μαγευτρίας ἅμα. Forte legendum σαγίδος. Ducang. Σορίδος, Sagæ, Hasius *Notices* vol. 9, p. 237. L. Dind.]

[Σορόα, παλιούρου εἶδος, Hesychius.]

[Σοροάδειος, ὁ, Deus, qui colitur apud Indos, Græce οἰνοποιός. Athen. 1, p. 27, E, ex Charete Mytilenæo.]

Σοροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus, a magnis superciliis et adductis, VV. LL. [Pro Σοβαροβλέφαρος.]

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Capularis dæmon, Bustuaria larva s. sepulcralis; nam σορὸς Capulum, i. e. Sarcophagum, significat. Plutarch. De puer. instit. scribit Senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut et κρονολήρους. Vide Erasm. in Proverbio, Alterum pedem in cymba Charontis habere. [Iterum HSt. :] Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Dæmon capularis, Larva sepulcralis. Ita vocatur Senex capularis, qui morti vicinus, propediem sandapila efferendus est et inhumandus. Plutarch. De lib. educ. p. 22 meæ edit. [p. 13, B] : Τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί. [Exc. Phrynich. Bekk. An. p. 63, 10 : Σ. ἐπὶ τεθνηκότος τάττεται· δηλοῖ δὲ ὁ ἄξιος (sic) ἐν σορῷ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρους. Nicet. Annal. 2, p. 222, B : Σοροδαίμονα καὶ πολυετῆ ἄνθρωπον.]

[Σοροεργὸς, ὁ, ἡ, Qui sandapilas conficit. Manetho 4, 191 : Σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' (s. κανονίσματ') ἔχοντες.]

[Σοροπήγιον, τὸ, Sandapilarum officina. Pollux 7, 160.]

Σοροπηγὸς, ὁ, ἡ, Qui sandapilas compingit, Sandapilarum fabricator, s. Faber (ut Juven. Inter carnifices et fabros sandapilarum), s. Libitinarius. Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 122, 3] : Καὶ πᾶσιν μία νὺξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός. [Et Hedylus ib. 123, 3, anon. ib. 3, 3.] Utitur et Aristoph. Nub. [846. Pollux 7, 160.]

Σορόπληκτος et Σοροπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, itidem scommatice in senem capularem s. capulo proximum dicuntur, perinde ut σοροδαίμων, σορέλλην, et τυμβογέρων : ut testatur Eust. p. 1431, [43]. Significant autem ad verbum A sandapila s. libitina percussus s. perculsus; diciturque de Eo qui sandapilæ propediem est includendus.

Σοροποιὸς, ὁ, ἡ, Qui sandapilas conficit, i. q. σοροπηγὸς, ap. Polluc. 10, c. 31 [§ 150] : Σοροποιοῦ σκεύη.

Σορὸς, ἡ, Loculus, Conditorium, in quo sc. defuncti conduntur, Sepulcrum, s. Capulum, Sandapila. [Arca funebris, Gl.] Hom. Il. Ψ, [91] : Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. [Æschines p. 20, 34, ubi respicit l. Hom. : Τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὀστᾶ ἐν τῇ αὐτῇ σορῷ κείσεται. Herodot. 1, 68 med. : Εἶδον τὸν νεκρὸν μήκεϊ ἴσον ἐόντα τῇ σορῷ· 68 : Νεκρὸν ἐν σορῷ ξύλινον πεποιημένον. Theophr. fr. 3 De igni 46 : Ὁ ἐν Ἄσῳ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σοροὺς ποιοῦσι. Pollux 3, 102; 8, 146, etc.] Et in Epigr., ἔγχαλκος σορὸς, Sandapila ærea, s. Loculus æreus. [Anth. Pal. 11, 425, 2 : Γιγνώσκειν σε θέλω, Πλακιανὲ, σαφῶς ὅτι πᾶσα ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορός.] Et Plut. Numa [c. 22] : Λιθίνας σοροὺς, Loculos lapideos, Conditoria lapidea : de sepulcro Numæ regis. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, Loculi qui corpora arrodunt s. adedunt, ex Diosc. 5, 142. [Dicitur enim non tam de sepulcro, quam de theca. V. Franck. ad Inscrr. Richter. p. 234.] Aristoph. vero Vesp. [1365] dixit, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ, Desiderare et amare videris pulcram sandapilam, pro Formosam vetulam. [Pl. 277 : Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν, σὺ δ' οὐ βαδίζεις· ὁ δὲ Χάρων τὸ σύμβολον δίδωσιν· Lys. 600 : Σορὸν ὠνήσει· Ach. 691 : Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι. « Lucian. Hermot. c. 78 : Γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἤδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Hinc σοροδαίμων. » Koenig.] Et Comicus quidam ap. Athen. 13, [p. 580, C] : Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορὸς, Et capularis facta esset, i. e. Capulo propediem efferenda, utpote morti vicina ob decrepitam ætatem. [Γηράσασα καὶ ἤδη οὖσα σορὸς, ex anonymo affert Eust. in Σορέλλη cit. Lucian. Dial. mer. 11 : Φιλημάτιον τὴν σορόν· Rhet. præc. 24 : Τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, de vetula. De accentu Arcad. p. 69, 1.]

[Σόρων, ωνος, ὁ, Soron, silva Arcadiæ. Pausan. 8, 23, 8.]

Σορωνὶς, Abies vetusta. Sed vereor, ne Σορωνὶς pro Σαρωνὶς scriptum sit ap. Hesych. [Quod v.]

Σὸς, ἡ, ὸν, Tuus. Hesiod. Op. [631] : Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, Meus tuusque pater. Hom. Il. Ω, [549] : Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. Et [Υ, 205] : Οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτε ἐγὼ σοὺς [τοκῆας], Nec tu meos, nec ego tuos. Plut. Symp. 8 : Τοῖς σοῖς ἑταίροις, ἐμοῖς δὲ υἱοῖς. [Et sic ap. alios quosvis. De prole Soph. OEd. T. 1323 : Ἐγὼ δὲ σὸς, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος· Ant. 635 : Πάτερ, σός εἰμι. De uxore Xen. Cyrop. 3, 1, 37 : Ἀπάγου τὴν σήν. Et de tota gente s. domo, OEcon. 12, 5 : Εὔνοιαν ἔχειν σοὶ καὶ τοῖς σοῖς, et ib. 6. Vel exercitu, Cyrop. 4, 5, 43 : Ἄνευ σοῦ καὶ τῶν σῶν. Cum genit. pron. Hom. Il. Z, 490 : Τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε· Od. X, 218 : Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις. Cum aliis genit. Soph. Tr. 775 : Τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν. Eur. Herc. F. 435 : Εἰς δὲ σὰς χέρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος. Quod restituendum Ion. 1438 : Ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἀσμένος σ' ἰδὼν, πρὸς ἀσμένης πέπτωκα σὰς παρηίδας, pro ἀσμένας, miro genarum epitheto. L. D.] Item τοὐμὸν καὶ σὸν, Meum et tuum commodum, sub. ἀγαθὸν, s. συμφέρον. Soph. El. [251] : Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον, i. e. τὸ συμφέρον σοί τε καὶ ἐμοί, Tua meaque ipsius causa veni. [Aj. 1313 : Ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν. Et in malam partem OEd. T. 320 : Ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν. Plato Gorg. p. 455, C : Ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν· Euthyphr. p. 9, D : Σὺ τὸ σὸν σκόπει. Τὸ σὸν, Dictum tuum, Æsch. Ag. 551 : Ὡς νῦν τὸ σὸν δή· Soph. Aj. 99 : Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ· 1401 : Εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν. Schol. ὃ σὺ λέγεις. El. 577 : Ἐγὼ γὰρ καὶ τὸ σόν. Plato Soph. p. 233, B : Τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν κτλ. Et ead. phrasi Conv. p. 221, B. Quo referre licet Soph. Ant. 573 : Ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος· Ph. 1251 : Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον· El. 1110 : Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα· Aj. 1311, ubi Teucer ad Agamemnonem de Helena : Θανεῖν τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ ξυναίμονος λέγω; || Ut σὸν

ἔργον, ita σὸν solum sæpe dicitur ead. signif. Æsch. Sept. 232 : Σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν. Soph. El. 1215 : Τοῦτο δ' οὐχὶ σόν· 1470 : Οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν. || I. q. Tu, Eur. Andr. 143 : Τὸ δὲ σὸν οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω· 1185 : Τὸ σόν τ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον· Hec. 1195 : Καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει. Et similiter Med. 312, Heracl. 883, Ion. 247. Plur. Plato Polit. p. 258, B : Οὐ τὰ σὰ κωλύειν φαίνεται.] Itidem Hom. τὰ σὰ dicit Tua bona, Tuæ fortunæ et opes, Od. B, 369 : Ἀλλὰ μέν' αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν. [Xen. Comm. 2, 3, 12 : Ὁπότε ἀποδημοίης ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν· Œc. 2, 9 : Μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι· Cyrop. 3, 3, 15 : Πολλὰ τῶν σῶν σινόμεθα· 5, 4, 37 : Ὅ,τι ἡδύ σοι δρᾶν τῶν σῶν. Plato Reip. 1, p. 331, D : Τῶν σῶν κληρονόμος. Tuæ res, Tuæ partes, Tua loca, Soph. El. 512 : Καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά· Aj. 491 : Ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά· Ph. 988 : Ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά, εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ; Eur. Phœn. 1276 : Αἰδούμεθ' ὄχλον. — Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά. Xen. Anab. 7, 7, 44 : Ὡς μᾶλλον μέλοι μοι ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι ἢ ὅπως τὰ ἑαυτῶν· Cyrop. 1, 6, 43 : Ὅπως τὰ σὰ οἱ πολέμιοι ἥκιστα εἰδεῖεν. || Σὸς dicitur etiam Qui in potestate est alius, ut Callim. Del. 219 : Σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα. || Ponitur etiam pro præpos. cum pron. pers. σὺ, ut supra Ἐμός. Plato Gorg. p. 468, A : Εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ, pro τῇ εἰς σέ. Vel genitivo, Dionys. A. R. 8, 28 : Διὰ σὸν πόθον ἐν ἐρημίᾳ καὶ χηρείᾳ κάθηται, Desiderio tui.] Σῇσιν, Ionice pro σαῖς, Tuis : ut, Σῇσιν ἔχε φρεσίν, Tua condita mente teneto. Pro gen. σοῦ poetæ Ionica resolutione dicunt Σοῖο : ut, Μνήσαο πατρὸς σοῖο, Memineris patris tui. At σεῖο est itidem gen. Ionicus pro σοῦ, a nominativo σὺ, ut supra docui. Σῷ, Tuo. [De formis Τεὸς et Τὸς v. in ipsis.]

[Σοσσινᾶται, οἱ, gens Sardiniæ, ap. Strab. 5, p. 225.]

Σόσσος, Dioptra, geometricum instrumentum; Stadii spatium, interstitium. Hesych. [Ubi v. annot.]

[Σουάγελα, πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα· καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης Σουαγελεὺς, Steph. Byz. Συνάγελα libri Strab. 13, p. 611.]

[Σούανα. V. Σοῦνα.]

[Σουανοί. V. Σόανες.]

[Σουβίτης, Gallis Hedera, ap. Interpol. Dioscor. c. 398 (2, 210). Ducang.]

[Σουβίτυλλος, ὁ, Placentæ genus. Chrysippus Tyan. ap. Athen. 14, p. 647, C. Idem qui Savillus Catonis De R. R. 84. Casaub. ad Athen. l. c.]

Σουβλίζω, Subula transfigo, s. Perforo. Nam Σοῦβλα ex Latino sermone petitum fuit pro Subula, cujus demin. est Σουβλίον, quo exp. nomen ὀπήτιον. [Σουβλίον, τὸ, Subula, Subla, Gl. Σοῦβλα, Nectar. Homil. p. 6 ed. Par. 1554. Boiss. V. Ducang.]

[Σοῦβλος. V. Σοῦβος.]

Σοῦβος, ὁ, Animalis cujusdam nom. ap. Ælian. et Oppian. Cyn. 2. VV. LL. [Dicit Opp. 2, 382 : Τοίην που καὶ σοῦβος ἔχει ξανθωπὸν ἰδέσθαι χροιὴν μαρμαίρων, ἀτὰρ οὐκέτι λαχνήεσσαν, οὐδὲ πάλιν πισύρεσσιν ἀρηραμένην κεράεσσιν, ἀλλὰ δυσὶ κρατεροῖς ὑπὲρ εὐρυτάτοιο μετώπου. Ἀμφίβιος καὶ σοῦβος, ἐπεὶ κἀκεῖνος ὁδεύει· ὁππότε δ' ἂρ ποτὶ βυσσὸν ἴῃ θοὰ κύματα τέμνων, δὴ τότε πουλὺς ὅμιλος ὁμαρτῇ ποντοπορεύων ἰχθυόεις ἕπεται, κατὰ δ' ἄψεα λιχμάζονται, τερπόμενοι χερόεντι φιλῳ τερενόχροϊ σούβῳ. « Σᾶβος Vat. Σούβλῳ v. 390 Venetus. Anon. Aug. Ms. c. 33 (Timotheus editus in Crameri An. vol. 4, p. 267, 10) : Ὅτι ὁ σοῦβος ὡς πρόβατόν ἐστι ξανθὸν καὶ λεῖον, etc., quæ ex hoc l. ducta sunt. De subo aliunde non constat. Ad ovium silvestre genus referendum ex ordine describendi suspicabatur Gesner. De quadr. p. 982, qui ad Ælian. N. A. 14, 14, conjecit ejusdem esse generis, cujus Libyca fere κεμὰς ap. Æl. » Ex Schneideri annot. Nihil autem de subo ipso est ap. Æl.]

[Σουβρίκιον, τὸ, Subricula, Gl.]

[Σούγαμβροι, οἱ, Sugambri vel Sigambri, gens Germaniæ, ap. Strab. 4, p. 194; 7, p. 290 etc. Σύγαμβροι Ptolem. 2, 11.]

[Σουγδιάς. V. Σογδιανή.]

Σουδάριον, τὸ, Sudarium, ap. Luc. [19, 20. Act. 19, 12] et Jo. [11, 44; 20, 7.] Pollux [7, 71] ait, καψιδρώτιον in comœdia esse, quod suo tempore σουδάριον vocabant. [Plura Ducang.]

[Σουδῖνος, ὁ, Sudinus, Chaldæus, ap. Strab. 14, p. 739.]

[Σούεδρα, τὰ, Suedra. Epiphan. vol. 2, p. 1, B : Ἐγράφη τοῖς ἐν Σουέδροις τῆς Παμφυλίας. Et ib. 2, A, B; 3, A.]

[Σούεσσα, ης, ἡ, Suessa Pometia, opp. Volscorum, ap. Dionys. A. R. 4, 50, 53, etc., Strab. 5, p. 231, 237.]

[Σουέσσουλα, ἡ, Suessula, opp. Campaniæ, ap. Strab. 5, p. 249. Conf. Sylburg. ad Dionys. A. R. 1, 14.]

[Σουῆβοι, οἱ, gens Germaniæ ap. Ptolem. 2, 11, et in libris nonnullis Strab. 4, p. 207, quæ supra Σόηβοι, et in Gl. Σοῦβοι, Suevi.]

[Σουήνης, ὁ, Suenes, n. viri, ap. Theodoret. H. E. 5, 39, p. 241, 10 : Σουήνην χιλίων οἰκετῶν δεσπότην. L. Dind.]

[Σουΐδας, ὁ, Suidas, scriptor, citatus ab Strab. 7, p. 329, et sæpius ab schol. Apoll. Rh. Alius superest Lexicon Græcum. Conf. Σοΐδας.]

[Σουϊτέμψον Ægypt. vocabatur Thlaspi, s. Thlaspidium, teste auctore Appendicis ad Dioscor. 2, 186, p. 446.]

[Σούκινον, τὸ, Succinum. Artemid. 2, 5 : Σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι καὶ ὅσοι δακτύλιοι γίνονται, γυναιξὶ μόναις συμφέρουσι. Ab eo hausit Suidas quæ habet in Σούκινον. Ducang. Σούχιος, Succineus, Clem. Alex. p. 443 : Ὥσπερ καὶ τὸ δάκρυον τὸ σούχιον ἐπισπᾶται τὰ κάρφη. (Nisi hic quoque scrib. σούχινον, ut Geopon. 15, 1, 29 : Ὁ ἠλεκτριανὸς λίθος ἤτοι σουχῖνος, ubi corrigendus etiam accentus. Ceterum rectius scribitur per κ, et quidem duplex. L. D.) Wakef.]

[Σοῦκλαι, φοινικοβάλανοι. Σουκοβάλανος, τὸ αὐτό. Φοίνικες, Hesych. Ubi v. annot.]

[Σούκρων, ωνος, Sucro, opp. Hispaniæ et fluv. cognominis, ap. Strab. 3, p. 158 seqq.]

[Σουχαῖοι, οἱ, Suchæi. Ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δέξιππος Χρονικῶν ι', Steph. Byz.]

[Σούλγας, α, ὁ, Sulgas, fl. Galliæ, ap. Strab. 4, p. 185, 191.]

[Σούλμων, ὁ, Sulmo, oppidum Pelignorum, ap. Strab. 5, p. 241, Ubi pro Σούλμωνα male Σοῦλμον. Σούλμων etiam Arcad. p. 16, 24, ubi Σικελίας dicitur.]

[Σουλχοί, οἱ, opp. Sardiniæ, ap. Strab. 5, p. 225. Supra Σολκοί.]

[Σοὺμ, Vitex Ægyptiis, ἄγνος Interpol. Dioscor. c. 136 (1, 134). *Sum* Arabibus Toxicum sonat. V. Matth. Silvat. Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843 : Σοὺμ, τὰ θέρμια. Ducang. Σουμοῦν, οἱ θερμοί, in Lex. eod. Id.]

[Σουμάτειον, τὸ, Sumateum, opp. Arcad. ap. Pausan. 8, 27, 3. Infra Σουματία.]

[Σουματεύς. V. Σουματία.]

[Σουματία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Σουματέως τοῦ Λυκάονος ἑνὸς παίδων. Γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια. Τὸ ἐθνικὸν τῷ πρωτοτύπῳ ὁμώνυμον, Steph. Byz. Apud Pausan. 8, 3, 4 : Σουματία ἀπὸ Σουματέως. Σουμητία vel —μητεία 8, 36, 8. V. Σουμάτειον.]

[Σούμυρος, κεχορτασμένος, πλήρης, Hesychii gl. suspecta.]

[Σοῦνα, ης, ἡ, opp. Aboriginum, ap. Dionys. A. R. 1, 14 med., ubi Σούνη, pro quo Σοῦνα codd. Vat. et Ven., et Σούνης genit. « Fortasse scripsit Σοάνα. Nam Σουάναν agnoscit Ptolem. et Suanenses Plinius. » Sylburg.]

[Σουναμῖτις γυνὴ, Suidæ gl. obscura. Al. Σουμανῖτις.]

[Σουνιάδης, ὁ, Suniades, archon Att. ol. 95, 4, ap. Lysiam p. 109, 15, Σονιάδης in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, 7. Λυσιάδης male ap. Diod. 14, 37. ῐᾰ]

[Σουνιακός. V. Σούνιον.]

[Σουνιάρατος, ὁ, ἡ, In Sunio cultus. Aristoph. Eq. 560 : Σουνιάρατε, de Neptuno, ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται, schol. Unde Σουνιέρακος, ὁ, Av. 869 : Ὦ Σουνιέρακε χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ. Ubi schol., ἐπεὶ περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιάρατε. ᾰᾱ]

[Σουνιάς. V. Σούνιον. Πηγὴ Σουνιὰς in numo Pompejopolis Ciliciæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 613, n. 359. N. navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Σουνιέρακος. V. Σουνιάρατος.]

A [Σουνιεὺς, Σουνιόθεν, Σουνιοῖ. V. Σούνιον.]

[Σούνιον, τὸ, Sunium. Steph. Byz. : Σ., δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὅμηρος δὲ (Od. Γ, 278) ἄκρον καλεῖ, Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον. (Ap. Hom. est ἱρόν.) Ὁ δημότης Σουνιεὺς, ὡς Ἠλιεὺς, τὰ τοπικὰ Σουνιόθεν, Σουνιόνδε, Σουνιοῖ. Τὸ θηλυκὸν Σουνιάς. Quod fem. memorat etiam in Πόλις, et habet Dionys. Per. 511, et ubi Minervæ cogn. est, Pausan. 1, 1, 1. Σούνιον est ap. Soph. Aj. 1220 : Ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Eur. Cycl. 293 : Ἥ τε Σουνίῳ δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα. Aristoph. Nub. 401 : Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων. Callim. Del. 47 : Ἐς Ἀθηναίων προσενήξατο Σούνιον ἄκρον. Thuc. 7, 28; 8, 4, Xen. H. Gr. 5, 1, 23, Pausan. 1, 1, 1 et al. Strabo 9, p. 390, qui 398 : Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον. Unde gent. Σουνιεὺς inscrr. Atticæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 154, n. 112, 6 etc., et Demosth., qui demum memorat p. 238. Adj. Σουνιακὸς, ἡ, ὸν, Herodot. 4, 98 : Τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν.]

[Σοῦρα, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης τόπος Σούριος καλούμενος. B Τὸ ἐθνικὸν Σουρηνὸς, ὡς Καρηνός. Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σῶρα. Τὸ ἐθνικὸν Σωρανὸς, ὡς Νωλανὸς, Steph. Byz. Lucian. Histor. scr. c. 29 : Περὶ Σούραν. Al. Σοῦραν, ut ap. Plut. Mor. p. 975, C. Ptolem. 5, 11, memoratur Σοῦρα Iberiæ; ib. 15, ad Euphratem, et 6, 1, Assyriæ. Πόλιν Σούραν ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς Συρίας κειμένην memorat Epit. Strab. 11, p. 405 Cor.]

[Σουραστηνοὶ, οἱ, gens Indiæ, ap. Arrian. Ind. 8, 5.]

[Σουρήνας, ἀρχῆς παρὰ Πέρσαις ὄνομα. Zosimus Hist. 3, Ammian. Marc. 24, 2, 4, et l. 30, secundæ potestatis post regem esse docet. V. Plutarch. Crass. c. 21. Persis hodie سر *Ser* dicitur.]

[Σουρμουβηλὸς, Deus quidam apud Phœnices, qui occultam Tæuti (Taauti?) theologiam illustrasse dicitur, apud Euseb. Præpar. ev. 1, 10. Posterior vocis pars βηλος facile commune deorum nomen באל *baal*, Dominus refert. Prior pars obscurior est. Dahler.]

[Σοῦς. V. Σόος.]

[Σοῦσα. V. Σοῦσον.]

[Σουσαρίων, ωνος, ὁ, Susarion, Megarensis, veteris C comœdiæ Atticæ poeta, de quo v. Meinek. Com. vol. 1, p. 18; 2, p. 3 sqq., marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 301, 55. Ceterum conf. Add. ad vol. 5, v. Ξουσαριασταί. ᾰῐ]

[Σούσας, ὁ, Susas, Persa, ap. Æsch. Pers. 958.]

[Σουσία, ἡ, Susia, urbs Ariæ, ap. Arrian. Exp. 3, 25, 3.]

[Σουσία, Σουσιανὴ, Σουσιάς. V. Σοῦσον.]

[Σουσίας, ὁ ἵππος, κατὰ Σύρους, Lex. Reg. Ms. I. e. Hebr. סוס *Sûs*, Equus. Albert. ad Hesych. v. Σούσινον. Itàque recte habet Σουσίαν in Etym. verbis in Σοῦσα citandis, quod suspectum fuit Sylburgio, non recte ad Σουσία relatum ab HSt.]

[Σουσιγενὴς, ὁ, ἡ, Susis natus. Æsch. Pers. 644 : Περσᾶν Σουσιγενῆ θεὸν, de Dario.]

Σούσινος, η, ον, adj. esse ab illo Σοῦσον [quod v.] constat. Unde Σούσινον μύρον, Unguentum ex liliis confectum. [Lex. Ms. ex cod. Reg. 1708 : Σούσινον μύρον, ὃ και κρίνον. (Conf. Zonar. p. 1662.) Passim ap. Galen. in Lex. Hipp. Ducang. Qui τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον D exponit, ὅπερ καὶ κρίνινόν τε καὶ σούσινον ἔλαιον ὠνόμασαν. Eo utitur ad subdititia uteri medicamenta Hippocrat. p. 573, 29, et σούσινον ὃ ἐστιν ἐν γῇ Αἰγυπτίῃ vocat, quod Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν dicatur Galeno, et optimum esse in Ægypto constet. Est et Susini unguenti compositio ap. Dioscor. 1, 62, et lilinum dicitur, optimumque in Ægypto esse constat. Per σούσινον ergo ap. Hippocr. aut unguentum Susinum aut oleum intelligi potest, ut p. 582, 36; 585, 12. Susini unguenti crebra est mentio ap. Galen. l. 3 Κατὰ τόπ. p. 190, 22, 49. Foes. OEc. Σούσιον male in Etym. M.] Vocatur et Σούσινον χρίσμα, a Diosc. [1, 63, ut perhibet Lex. Septemv., etsi ibi nonnisi σούσινον (ἔλαιον) est.] Lilinum Latini appellarunt. Meminit hujus unguenti et Athen. 15, [p. 689, D, e Theophr. fr. 4 De odor. 27.] Affertur autem σούσινον et pro Oleo ex liliis confecto.

[Σουσίπατρος. V. Σωσίπατρος.]

[Σοῦσις. V. Σόω.]

[Σουσίς. V. Σοῦσον.]

A [Σουσισκάνης, ὁ, Susiscanes, Persa, ap. Æsch. Pers. 34, 959. ᾱ]

Σοῦσον, τὸ, Lilium, λείριον, s. κρίνον, lingua Phœnicum, s. Phrygum. Etym. [Zonaras p. 1662 : Σοῦσα, τὰ λείρια, παρὰ Φοίνιξι, καὶ Σοῦσον, τὸ κρίνον, κατὰ Φρύγας.] Hinc urbs Σοῦσα, Persarum regia, ob amœnitatem, ἀπὸ τῶν περιπεφυκότων κρίνων : ut tradunt Athen. 12, [p. 513, F, ex Aristobulo et Charete, ad quem l. Casaub. Hebr. שושן *Schuschan :* Lilium, confert,] et Etym. Sed hic [et Zonaras p. 1661, 1662] affert et aliud etymum : ut sc. ita dicta sit διὰ τὸ ἱππάσιμον εἶναι, a nomine Σουσία significante Syris Equum. [Σουσίαν γὰρ ὑπὸ Σύρων τὸν ἵππον λέγεσθαι (V. Σουσίας), Steph. Byz., qui : Σοῦσα, πόλις ἐπίσημος Περσικὴ, Μέμνονος κτίσμα. Κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει ἐκείνῃ, σοῦσόν τε αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι. Οἱ πολῖται Σούσιοι, οὓς καὶ Κισίους φησι (Κισσίους φασί) κεκλῆσθαι ἀπὸ Κισίας (Κισσίας) τῆς μητρὸς Μέμνονος. Καὶ Σουσιανὴ ἡ χώρα καὶ κώμη Σουσιανή. Quod Σουσιανὴ de terra est ap. Diod. 2, 2 etc., Strab. 15, p. B 732, Arrianum et alios. Idem de incolis sæpe Σουσιανός. De urbe Æsch. Pers. 16 : Οἵ τε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος προλιπόντες ἔβαν· et sæpius in ead. fab. Xen. Anab. 2, 4, 25 : Ἀπὸ Σούσων καὶ Ἐκβατάνων στρατιὰν πολλὴν ἄγων· 3, 5, 15; Ἐπὶ Σοῦσά τε καὶ Ἐκβάτανα, ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεὺς, et Cyrop. 8, 6, 22 : Διῆγεν ἀμφὶ τὸ ἔαρ τρεῖς μῆνας ἐν Σούσοις. Et ib. 6, 3, 35. Theophr. H. Pl. 9, 15, 8; 16, 8; fr. 5 De ventis 25, et geographi. || Adj. Σούσιος ap. Xen. Cyrop. 5, 1, 1 : Ἀβραδάτα τοῦ Σουσίου· et 6, 2, 4; Strabon. 15, p. 728 etc. || Σουσὶς, ίδος, ἡ, de Susis Æsch. Pers. 118 : Μέγ' ἄστυ Σουσίδος· quum 557 : Σουσίδος φίλος ἄκτορ ex libris et schol. restitutum sit Σουσίδαις, ab Σουσίδης, ὁ, i. e. Σούσιος. Fem. gent. est ap. Xen. Cyrop. 4, 6, 11 : Τὴν Σουσίδα γυναῖκα· 6, 3, 14 : Τῆς Σουσίδος γυναικός. De terra sæpius Strabo 15, p. 727, 728, et Σουσιὰς, qua forma Diod. 17, 68 : Ἐπὶ τὰς Σουσιάδας καλουμένας πέτρας.]

[Σοῦσφα, Suspha, aves in Oceano Indico, quæ nautis propinquitatem terræ significant. Cosmas Indi- C copl. 2, p. 132, D : Ἐθεώρουν πλῆθος πετεινῶν πετομένων, ἃ καλοῦσι σοῦσφα· εἰσὶ δὲ ὡς διπλοῖ ἰκτῖνες καὶ μείζους μικρόν· 133, A : Τῶν πετεινῶν τῶν καλουμένων σοῦσφα. Cod. Laur. loco priori σοῖσφα. Schneider.]

[Σούτριον, τὸ, Sutrium. Πόλις ἡ πρότερον Τυρρηνῶν, ὕστερον δὲ Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν Σουτρηνὸς, Steph. Byz. Potius Σουτρῖνος. Memorat Diod. 14, 98 etc., Strabo 5, p. 226.]

[Σουφεὶρ s. Σουφίρ. V. Σωφειρά.]

[Σοῦφις. V. Σῶφις.]

[Σουφλὼ, Append. Diosc. 3, 31, p. 453, ait, sic Ægyptiace vocari Stichadem s. Stœchadem, quæ gignitur in insulis Galliæ, ex regione Massiliæ sitis dictisque Stœchadibus, quæ numerantur tres a Plin. 3, 5.]

[Σουχᾶς, ὁ, n. viri, in Charta Borg. 11, 5.]

[Σούχινος, Σούχιος. V. Σούχινον.]

[Σοῦχος, ὁ, Crocodili quædam species. Damascius Vita Isid. ap. Phot. cod. 242, p. 557 (342 extr.) : Ὁ Σοῦχος δίκαιος· ὄνομα δὲ κροκοδείλου καὶ εἶδος ὁ Σοῦχος· οὐ D γὰρ ἀδικεῖ ζῷον οὐδέν. Strabo 17, p. 811 : Κροκοδείλων δὲ πόλις ἐκαλεῖτο (urbs Arsinoe) πρότερον· σφόδρα γὰρ ἐν τῷ νομῷ τούτῳ τιμῶσι τὸν κροκόδειλον, καὶ ἔστιν ἱερὸς παρ' αὐτοῖς (Ægypt.) ἐν λίμνῃ καθ' αὑτὸν τρεφόμενος, χειροήθης τοῖς ἱερεῦσι· καλεῖται δὲ Σοῦχος· τρέφεται δὲ σιτίοις καὶ κρέασι καὶ οἴνῳ, προσφερόντων ἀεὶ τῶν ξένων, τῶν ἐπὶ τὴν θέαν ἀφικνουμένων κτλ. Bochartus Hieroz. part. 2, 5, 18 : « Durat hodieque nomen Σοῦχος. Nam Crocodilus Copt. Σοῦχι, *Suchi* vocatur, quasi κολυμβήτην dixeris, i. e. Natatorem, s. Urinatorem. » De quo dubitat Jablonsk. « Almelov. ad Strab. existimat hoc genus crocodilorum accepisse nom. a v. Hebr. סכה, Antrum, Spelunca, quoniam in paludibus non tantum, sed etiam in antris ac speluncis alebatur. Nec aliter Ez. Spanh. De usu et P. N. p. 150. V. tamen Michaelis Supplem. Lex. Hebr. p. 1748, 49. » Tewater. V. etiam Jacobs. ad Ælian. N. A. 10, 21.]

[Σούχου ἵδρυμα, τὸ, castellum Troglodytices, ap. Strab. 16, p. 770.]

[Σούω. V. Σόω.]

[Σοφαγασῆνος, ὁ, rex Indiæ, ap. Polyb. 11, 34, 11, quod, si recte habet η, ηνὸς potius scribendum.]

[Σοφαίνετος, ὁ, Sophænetus, Stymphalius, ap. Xenoph. in Anabasi 1, 1, 11 etc. Σώφιλος libri Diodori 14, 25.]

[Σοφάκας, ὁ, Sophacas, ὄνομα κύριον, apud Suidam.]

[Σόφαξ. V. Σύφαξ.]

[Σόφη, ἡ, Sophe, n. mulieris in inscr. Ciana ap. Bœckh. vol. 2, p. 953, n. 3738, 1 : Φλαβία Σόφη. L. D.]

Σοφία, ἡ, Sapientia. [Prudentia, Gl.] Cic. De offic. 5 [1, 43] : Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus. [V. Aristot. infra cit., et Σοφός. Sextus Adv. phys. 1, 13, p. 551 : Τὴν φιλοσοφίαν φασὶν ἐπιτήδευσιν εἶναι σοφίας, τὴν δὲ σοφίαν ἐπιστήμην θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· et 125, p. 579. Anon. in Walz. Rhett. vol. 7, p. 696, 6 : Φρόνησις ἕξις προαιρετικὴ τῆς ἐν τοῖς πρακτοῖς ὀρθότητος· ἐπιστήμη δὲ ἕξις τῶν ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἐχόντων, σοφία δὲ ἐπιστήμη τῶν πρώτων αἰτίων. Synes. Epist. 103, fin. p. 243, D : Δύο γὰρ αὗται μερίδες φιλοσοφίας, θεωρία καὶ πρᾶξις, καὶ ἔπειτα δύο δυνάμεις ἑκατέρᾳ παρ' ἑκατέραν μερίδα, σοφία καὶ φρόνησις, αὕτη μὲν δεομένη τύχης, σοφία δὲ αὐτάρκης καὶ ἀκώλυτος ἡ κατ' ἐκείνην ἐνέργεια.] Idem hæc Plat. Menex. [p. 247, A] : Πᾶσά τ' ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται, sic vertit, Scientia quæ est remota ab justitia; calliditas potius quam sapientia est appellanda. [Xen. Comm. 3, 9, 4 : Σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν, et 5 : Ἔφη δὲ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν ἀρετὴν σοφίαν εἶναι· 4, 6, 7 : Ἐπιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν; V. Conv. 3, 3 et 5. Photius : Σοφίαν, κοινόν, ἑκάστην (κοινῶς ἁπάντων recte Suidas) μάθησιν, καὶ τὴν τέχνην, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ ἐπιστήμην, τὸν νοῦν. Pergit Suidas : Ἅπαξ ἐχρήσατο Ὅμηρος (l. infra cit.) σοφίᾳ, οὐ καθάπερ νῦν τὴν διὰ λόγου καὶ πραγμάτων ἐπισκευὴν τοῦ ἤθους, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην (λέγων). Quibus addit nonnulla ex Diog. L. prœm. 12, et Plat. 63 : Ἰδιαίτατα μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι (Plato) τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην ... ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θείας σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία, οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργόν.] Ubi nota aliquem propter ἐπιστήμην et scientiam dici σοφόν : ideoque Aristot. Eth. 6, 7, σοφίαν esse dicit τὴν ἀκριβεστάτην τῶν ἐπιστημῶν : et initio cap. : Τὴν δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις, τοῖς ἀκριβεστάτοις τὰς τέχνας ἀποδίδομεν, Sapientiam in artibus, iis attribuimus, qui cujusque artis sunt peritissimi : Phidiam sc. sculptorem lapidum appellantes σοφὸν, itidemque Polycletum, statuarium : nihil aliud σοφίας nomine significantes quam ἀρετὴν τέχνης. [Conf. id. Metaph. 1, p. 6, 14 : Σκεπτέον ἡ περὶ ποίας ἐπιστήμη σοφία ἐστίν· et 10 init.] Itidemque in Rhet. 1, [11 fin.] σοφίαν esse dicit πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ἐπιστήμην. Et sic Hom. ait Il. O, [412] : Ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. [H. Merc. 483 : Τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος· 511 : Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην, ubi ἐπεμάσσατο scribendum, ut in locis quos in Ἐπιμαίομαι citavi. Pind. Ol. 7, 53 : Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει· 9, 41 : Ἐχθρὰ σοφία· Pyth. 3, 54 : Κέρδει καὶ σοφία δέδεται· Pyth. 2, 56 : Τὸ πλουτεῖν σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας· 4, 263 : Τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· Nem. 7, 23 : Σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις· Isthm. 6, 18 : Σοφίας ἄωτον· Ol. 1, 116 : Πρόφαντον σοφίᾳ· et plur. Ol. 9, 115 : Σοφίαι αἰπειναί. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 52 : Ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς, ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος. Theognis 876 : Τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι (οἶνον) μέτρον ἔχων σοφίης; 564 : Σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον· 769 : Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν· 790 : Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τε· 995 : Σοὶ καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντων, de certamine hymnorum. Ib. 1074 : Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τότε δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν· κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς· 1159 : Ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει. Soph. OEd. T. 503 : Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ· Ant. 620 : Σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν

A ἔπος πέφανται. Eur. Med. 827 : Ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν· 844 : Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους ἔρωτας· 1086 : Ἀλλὰ γάρ ἐστιν μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ σοφίας ἕνεκεν· Alc. 603 : Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἔνεστιν σοφίας· Or. 710 : Δεῖ δέ με σώζειν σε σοφίᾳ· Bacch. 393 : Τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία· Heracl. 615 : Μόρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις, οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται· Herc. F. 655 : Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις καὶ σοφία. Aristoph. Av. 1320 : Τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ (urbi) καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν, Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες; Nub. 517 : Καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ· 412 : Ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας· 1024 : Ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, F : Σχολιὴν μαιόμενοι σοφίην, de philosophis. Epigr. Anthol. Pal. App. 214, 2 : Ὅμηρος Ἑλλάδα πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ. De usu Herodoti Schweigh. : « Sapientia, Prudentia, Ingenium doctrina excultum, Cognitio rerum. Ἀθηναῖοι οἱ πρῶτοι λεγόμενοι εἶναι Ἑλλήνων σοφίην, 1, 60. Παρ' ἡμέας περὶ σέο λόγος πολλὸς ἀπῖκτο σοφίης εἵνεκεν τῆς σῆς, 1, 30 med. Calliditas, Astutia, Callidum inven-
B tum. Καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφίῃ, 1, 68. Σοφίῃ αὐτοὺς, οὐκ ἀγνωμοσύνῃ προσηγάγετο, 2, 172. Σοφίῃ καὶ μὴ βίῃ, 3, 127. Σοφίῃ μιν περιῆλθε ὁ Φάνης, 3, 4. Εἴ τινα ἔχεις σοφίην, μηχανῶ, 3, 85. Σφέας κατέλαβε σοφίῃ, 5, 21. Ἀνεπιστήμονες καὶ οὐκ ὅμοιοι τοῖσι ἐναντίοισι σοφίην, 9, 62. » De Hippocr. Foes. : « Σοφίην Erotianus ap. Hipp. interdum τέχνην, Artem significare, interdum etiam τὴν περιεργίαν, Anxiam sedulitatem, scribit; τέχνην vero indicare vult quum scribitur σοφίην παιδεύεται, Arte instruitur, lib. Περὶ τέχνης p. 3, 6 : Δυνάμενος δὲ διὰ σοφίην, ᾗ πεπαίδευται. » || Plurali ut Pind. supra, Aristoph. Ran. 676 : Τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται. Manetho 1, 292 : Ῥήτορας ἄνδρας ἰδ' ἐν σοφίῃσιν ἀρίστους· 3, 187 : Κοσμεῖ μὲν πλούτῳ μύθοισί τε καὶ σοφίῃσιν· 210 : Ἐσθλοὺς ἐν σοφίῃσιν, et alibi sæpe. Plat. Epin. p. 979, D : Παρὰ πάσας τὰς πρόσθεν σοφίας· Epist. 10, p. 358, C : Τὰς ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας κομψότητας προσαγορεύων. Conf. Aristot. Metaphys. 2 init. p. 41, 13, et 10 init. p. 211, 24.] Itidemque He-
C rodian. 8, [4, 28] : Ὅπλα σοφίᾳ τέχνης, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείᾳ μάχης, περιῃρημένα. Rursum idem Aristot. Eth. l. 1, cap. ult., σοφίαν, ut et σύνεσιν ac φρόνησιν, sub διανοητικῇ ἀρετῇ complectitur. Plutarch. 1 De fort. Alex. Σοφίας ἐρᾶν, Amare sapientiam, in eaque assequenda operam et studium collocare : quod esse dicit φιλοσόφου ψυχῆς. Aliquanto post, de Indorum sapientibus [p. 332, B] : Στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδες. Et μαίεσθαι σοφίην, Quærere sapientiam, i. e. Studio sapientiæ deditum esse, ap. Athen. 13, [p. 598, F] : Ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο, [Ἀνθρώπων σχολιὴν μαιόμενοι σοφίην. [V. supra, ubi de Ἐπιμαίεσθαι.] Item σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν, Pervenisse ad culmen sapientiæ, Plut. De amic. multit. [initio] : Οἰόμενον ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον, σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν. [Alia phrasi Xen. Ages. 11, 9 : Σοφίαν ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ ἤσκει, ut supra ἐπασκεῖν σ.] Rursum Athen. 14, [p. 614, D] dicit, Πλῆθος ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίης ταύτης, sc. τῶν γελωτοποιῶν : nam cujusvis artis artifex σοφὸς dici-
D tur, quum artem illam suam probe callet, ut ex verbis Aristot. supra citatis manifestum est : accepit igitur ibi σοφίαν pro ipsis Magistris ejus artis peritissimis. [De Sophocle Æschylus ap. Aristoph. Ran. 1519 : Τοῦτον γὰρ ἐγὼ σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι· 882 : Νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη, de certamine Æschyli et Euripidis. Pl. 511 : Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν διανείμειέν τ' ἴσον αὑτὸν οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς. Theocr. Ep. 10, 3 : Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον μουσικός ... Σοφίη δ' ἐπὶ τῇδε αἶνον ἔχων Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται. Agath. Anth. Pal. 11, 352, 2 : Τοίην χρουματικὴν σ. 382, 6 : Τῆς παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης. Nicomedes App. 55, 4 : Εἰκὼ εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα. Xen. Anab. 1, 2, 8 : Ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας. De Homero aliisque poetis, Polycleto et Zeuxide Comm. 1, 4, 3.] Quo referri potest hoc ex Plat. Epist. [6, p. 322, D] : Σοφία τῶν εἰδῶν, pro Formarum peritia : item σοφία λόγου, pro Eruditus sermo. [Prot. p. 360, D, τῶν δεινῶν.] Itidem-

que σοφία δημηγορικὴ καὶ δικανικὴ, ut ἡ τοῦ λέγειν φιλοσοφία καὶ παιδεύειν ἑτέρους, Scientia et facultas, quæ in concionibus et judiciis requiritur. Plato De rep. 2, [p. 365, D] : Διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν καὶ δικανικὴν διδόντες. Idem Plato Epist. 6, [p. 322] duplicem statuit σοφίαν, sc. τὴν ἀληθινὴν, et τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἀναγκαίαν : necnon Plutarch. [Mor. p. 543, E] οἱ ἀληθῶς φιλοσοφοῦντες dicit, ad differentiam τῶν τῆς σοφίας ἐπιγραφομένων ὄνομα, ut Idem loquitur. [Diversa ab superioribus constr. Plato Protag. p. 321, D : Τὴν περὶ τὸν βίον σοφίαν· Reip. 10, p. 602, A : Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ· Ion. p. 542, A : Ὡς δεινὸς εἶ τὴν περὶ Ὁμήρου σοφίαν. Notanda etiam phrasis Reip. 3, p. 398, A : Δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι· 406, B : Ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Et Leg. 3, p. 701, A : Ἡ πάντων εἰς πάντα σοφίας δόξα. De incantatione, ut infra σοφὸς, Heliodor. Æth. 2, 33 : Σοφίαν τινὰ καὶ ἴυγγα κίνητον ἐπ' αὐτὴν Αἰγυπτίαν. « Σοφία, Astronomia judiciaria. Liber Enoch apocryphus : Ἐδίδαξεν φαρμακείας, ἐπαοιδὰς, σοφίας καὶ ἐπαοιδῶν λυτήρια. Georg. Sync. de Abraamo : Καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς (Χαλδαίοις) ἐτράφη, καὶ λοιπῆς μετέσχε σοφίας. || Σοφία ὀρθοὶ, acclamatio Diaconi in sacra Liturgia, post lectum Evangelium, qua plebs admonetur τῷ Θεῷ καὶ τοῖς μυστηρίοις ἐντυγχάνειν, ut ait Cabasilas c. 9, aliique ap. Ducang.]

[Σοφία, ἡ, Sophia, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. Imperatoris Justini alterius conjux ap. Menandrum Prot. p. 316, 5 etc. Ædes Cpolitana in honorem divinæ Sapientiæ exstructa, de qua Procop. Ædif. 1, 1, Euagr. H. E. 4, 31, aliique ap. Gibbon. Hist. c. 40 init. L. Dind.]

Σοφίζω, Sapientem reddo, Doceo sapientiam. [Sapientiam præsto, Gl. Timoth. 2, 3, 15 : Τὰ ἱερὰ γράμματα τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν. Cosmas Topogr. Christ. p. 182 E : Θεὸν τὸν σοφίσαντα τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ δόντα αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπινοίας. Schol. Aphthonii Walz. Rhett. vol. 2, p. 565, 13, de duplici agens verbi signif. Docendi et Decipiendi : Σοφίσαι τι περὶ τὴν ἀνταπόδοσιν· 566, 2 : Ὁ σοφίζων τινά. (Altera signif., ut in priori ex., etiam Appian. Mithr. c. 15 med. : Ὧδε μὲν ἡμᾶς ὑπερορῶντας, ὧδε δὲ σοφίζοντας ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν, Ludificantes. Qua multo usitatius etiam apud recentiores est Σοφίζομαι.) Eust. Op. p. 335, 20 : Καὶ τοῦτό γε πάντως ἢ σοφίσεις ἢ κατασοφίσῃ σὺ τὸν διδάσκαλον. Alioqui usurpatur et ponitur tantum a grammaticis, ut a Photio et Suida in Σοφιστὴς et alio in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 401, 710, et in gl. Suidæ illata : Σοφίζω, αἰτιατικῇ. « Cyrillus Vita Euthymii p. 12. » Boiss.] Et pass. Σοφίζομαι, Doceor sapientiam, Percipio et disco sapientiam ab alio traditam. E Xenoph. [Comm. 1, 2, 46 :] Τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, pro Animo agitabamus et docebamur. [V. de hoc l. infra.] Sic 3 Reg. 4, [31] : Ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, Sapientior evasit cunctis hominibus. Et Greg. Naz. : Σοφισάμενος περισσὰ ὑπὲρ πάντας, Qui omnibus sapientia præstitit. Itidem σεσοφισμένος ἀνὴρ, Vir sapiens. [Phocylid. 122 : Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σ. ἀνήρ.] Hesiod. cum gen. etiam dixit [Op. 647] : Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος [σεσοφιμένος, Αἰολικῇ ἐκθλίψει τοῦ σ. Tzetzes] οὔτε τι νηῶν, pro οὐ σοφὸς τὰ ναυτικὰ, Non peritus rei nauticæ, Non edoctus rem nauticam. [De qua constr. conf. Hemst. ad Thomam p. 184. HSt. in Ind. :] « Σεσοφισμένος, Commentitius. Item Callidus, Versutus, in VV. LL. absque exemplo. » [Diog. L. 5, 90 : Ἀλλὰ διεψεύσθης, σεσοφισμένε, de Heraclide frustra aliquid machinato. Γῆ σεσοφισμένη, Terra dolosa, Longus p. 11 Villois.] Alioqui σοφίζομαι significat et Doceor s. Edoceor, ea signif. qua pro Intelligo s. Cognosco accipitur : ut 1 Reg. 3, [8] : Ἐσοφίσατο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, Intellexit a Domino puerum vocatum fuisse. || Pass. Σοφίζομαι activam quoque signif. habet ; ac interdum ponitur pro Argute et ingeniose comminisci aliquid aut etiam conficere [Cavillor, Comminisco, Comminiscor, Commentor, Gl. Hesychius : Ἐσοφισάμεθα, ἐτεχνασάμεθα·] : ut Philostr. initio suarum Εἰκόνων, de pictura loquens : Πράττει δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται, sc. σκιάν τε ἀποφαίνουσα, καὶ βλέμμα γινώσκουσα, ἄλλο μὲν τοῦ μεμηνότος, ἄλλο δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ἢ τοῦ χαίροντος, et hujusmodi alia, quæ σοφὸς et doctus pictor ingenii acumine observat : Heroic. [p. 744 fin.] : Σοφίζονται τὴν πορφύραν, Purpuram scite et ingeniose conficiunt s. artificiose. Aristoph. Nub. [547] : Ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, Semper novas aliquas ideas affero, argute et solerter a me excogitatas, Pro ingenio et solertia mea. [Eq. 721 : Δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν. — Χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτογὶ σοφίζεται.] Alicubi et pro Commentari ac Meditari accipi potest, ut ap. Plut. [Mor. p. 158, B] : Ὅ,τι δὴ παθὼν ἢ σοφιζόμενος ἐπὶ τοιαύτην ἦλθε δίαιταν, Quid meditans, s. Quo consilio. Et Theophyl. : Οὕτω γὰρ καὶ οἱ μύρμηκες συμμαχοῦντες ἀλλήλοις, καὶ τὸν μόχθον σοφίζονται, καὶ τῶν μεγίστων πόνων ἐφάπτονται, Sapienter et solerter labores meditantur. [Vertendum videtur potius Fallunt, Eludunt, ut infra.] Accipitur in malam quoque partem pro Vafre et callide comminiscor, Dolose et fraudulenter excogito, vel etiam perago. [Theognis 19 : Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα. Soph. Ph. 77 : Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων· Iph. A. 744 : Σοφίζομαι δὲ κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις τέχνας πορίζω· Bacch. 200 : Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν, Contra deos. Aristoph. Nub. 299 : Ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει. Altera aor. forma Av. 1401 : Χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά. Herodot. 2, 66 : Πρὸς ταῦτα σοφίζονται τάδε· 8, 27 : Οὗτος σοφίζεται αὐτοῖσι τοιόνδε· 1, 80 : Αὐτοῦ τούτου εἵνεκεν ἐσεσόφιστο, ἵνα κτλ. Hippocr. p. 750, D : Οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι ὅθεν ἔστιν οἱ ἁμαρτάνουσιν, ubi Galen. exp. τοὺς σοφὸν μέν τι δοκοῦντας εὑρίσκειν, ἁμαρτάνοντας δέ. Xen. Comm. 1, 2, 46 : Τοιαῦτα καὶ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, quæ HSt. sub init. non recte ad pass. retulit. Cyn. 13, 6 : Ψέγουσι τοὺς νῦν σοφιστὰς καὶ οὐ τοὺς φιλοσόφους, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν. Plato Phædr. p. 229, C : Εἶτα σοφιζόμενος φαίην· Gorg. p. 497, A : Οὐκ οἶδ' ἅττα σοφίζει· Hipp. maj. p. 283, A : Οὕτως αὐτὸν ἀνόητα σοφίζεσθαι. Aristot. Pol. 2, 5 med. : Ἐὰν μή τι σοφίζωνται τοιοῦτον οἷον Κρῆτες· Metaphys. 2, p. 53, 14 : Περὶ μὲν τῶν μυθικῶς σοφιζομένων οὐκ ἄξιον μετὰ σπουδῆς σκοπεῖν. L. D. Babrius in fragmento ap. Etym. M. v. Πεπρωμένον. Boiss. Σοφίζεσθαι τέχνας Demosthenes dicitur Hermogeni Περὶ εὑρ. 4, p. 158, h. e. Ingeniose et cum arte præceptis dicendi uti. Unde et jungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summæ artis est, artem celare. Sopater Διαιρ. p. 297 : Σοφίσασθαι τὸ ἔγκλημα, Callide tractare crimen, ut id a te amoliaris. Plut. Demosthene c. 27 : Σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, Eludere legem calumnia aut commento aliquo. Et ap. schol. Eur. Hec. 1187, commemorantur ῥήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ῥητορικῇ, eodem modo quo alibi dixere τὸ δίκαιον ἄδικον ποιεῖν, et contra τὰ ἄδικα εὐλογοποιεῖν. Ernest. Lex. rhet. Alia construct. Plato Polit. p. 299, B : Σοφιζόμενος ὁτιοῦν περὶ τὰ τοιαῦτα· Reip. 6, p. 509, D : Ἵνα μὴ δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. Polyb. 6, 58, 12 : Τὸν σοφισάμενον πρὸς τὸ λῦσαι τὸν ὅρκον δήσαντες ἀποκατέστησαν.] Greg. Naz. Orat. De sacro Pasch. : Σόφισαί τι καὶ σὺ περὶ τὴν ἀπαίτησιν, Vafre quiddam excogita et tu de petitione. Idem, Δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν καθαρμὸν, Oportet purgationem non dolose agi. [Pass. etiam Zonaras Annal. vol. 1, p. 76, A : Σκῆψιν εἶναι τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς καὶ τούτους σοφισθῆναι παρ' Ἰωάβ. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 171, D : Τὴν σεσοφισμένην ἐκείνην μητέρα, Fictam, Ibid. 198, B : Ὁ τὴν ἄμαχον ἐκείνην κεκτημένος τῆς ἀρετῆς ῥάβδον, τὴν τὰς σεσοφισμένας ἐξαφανίζουσαν ῥάβδους· 612, D : Τὰς σεσοφισμένας ἀπάτας.] Sic aliquis σοφίζεσθαι dicitur in sermone aut disputatione, quum callide et vafre agit, ut decipiat eum quocum ei negotium est. Dem. [p. 303, 19] : Εἶτα σοφίζεται, καί φησι προσήκειν, ἧς μὲν οἴκοθεν ἥκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελῆσαι. [Id. p. 567, 19 : Ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατηγὸς μετεπέμπετο τοὺς ἱππέας ἐπὶ τὴν διαδοχὴν, καὶ κατείληπτο σοφιζόμενος ... ὁ δειλός· 942, 26 : Κολάζειν τοὺς κακοτεχνοῦντας καὶ σοφιζομένους, ὥσπερ οὗτοι σοφίζονται· perf. 853, 5 : Καίπερ οὕτω τούτου σεσοφισμένου.] Aristot. H. A. 7, [2 init.] : Τῶν σοφιζομένων τινὲς θῆλύ φασιν εἶναι τὴν σελήνην. Quæ verba sic interpretantur quidam, Nonnulli cavillo sexum fe-

A minorum lunæ tribuunt. [Id. Pol. 2, 1 init. : Τὸ ζητεῖν τι παρ' αὐτὰς ἕτερον μὴ δοκῇ πάντως εἶναι σοφίζεσθαι βουλομένων.] Sic Philo De mundo : Τινὲς δὲ οἴονται σοφιζόμενοι, κατὰ Πλάτωνα, γενητὸν λέγεσθαι τὸν κόσμον· ubi Bud., Sunt qui captiose disputent. [Cornut. N. D. c. 16, p. 170 : Καὶ γὰρ τὸ σοφίζεσθαι τῶν εἰδότων λόγῳ χρῆσθαι. Valck. Iambl. V. Pyth. p. 294 Kiessl. : Ὥσπερ οἴεσθαι τοὺς σοφιζομένους, Sciolos.] || Accusativo junctum personæ, significat Decipio [Statil. Fl. Anth. Pal. 12, 25, 5 : Μή με σοφίζου, κούφην μοι σταχύων ἀντιδιδοὺς καλάμην. L. D. Aristid. vol. 2, p. 291.] Herodian. 7, [10, 13] : Ἔστε δὴ ὑποβάλλοντός τινος, αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Donec nescio cujus admonitu ad hunc modum populo imposuerunt, s. Commenti sunt, quo populum deciperent. [Schol. Æsch. Prom. 62 ex cod. correctus : Εἰ καὶ τὸν Δία ἀπατᾷ καὶ σοφίζεται, et ib. : Ῥαθυμότερον ἔχειν πρὸς τὸ τὸν Δία σοφίζεσθαι. L. D. Eust. Od. p. 1691, 36, hac arte τὸν Διονύσιον ἐσοφίσατο. Valck. || Cum acc. rei Philostr. V. Ap. 2, 40, p. 92 m. : Δοκεῖς καὶ σοφίζεσθαι τὸν νόμον δι' ἐμέ. Ælian. V. H. 2, 41, σ. τὸν
B λόγον, Eludere. 14, 22, τὸ πρόσταγμα. Valck. Aret. p. 46, 28 : Ἡ χολὴ ἐνίζουσα τῇ γλώσσῃ τὴν γεῦσιν σοφίζεται. Clemens Al. Strom. 3, p. 547 : Σοφίζεται τὴν ἀλήθειαν δι' ἀληθοῦς ψεῦδος κατασκευάζων· et similiter Pæd. 3, p. 262 : Ἡγοῦνται ἀπεκδύσασθαι τὸ γῆρας, εἰ καὶ σοφίσονται τὰς τρίχας. Gregor. Naz. Encom. Athanas. Opp. Ath. vol. 1, p. xiv, D : Σοφίζεσθαι τὸ λυποῦν ἔδει παραμυθίας ῥήμασιν. V. supra, ubi de loco Theophylacti. Epiphan. vol. 1, p. 932, D : Κἄν τε γὰρ σοφίζῃ τὸ γεννητόν, οὐ δέξομαί σου τὴν λέξιν. L. D.] Hesych. σοφίζεται exp. σοφόν τι λέγει, item παρακρούεται τῷ λόγῳ : quod ad præcedens σοφίζομαι pertinet. || Ecclesiast. [Sirac.] 10, [29] : Μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, exp. Ne velis videri sapiens in faciendo opere tuo, s. Noli te extollere.

[Σοφικός, ή, όν, Sapiens. Anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 366, 1 : Σύνοψις τέχνης σοφικῆς γραμμάτων ἀπιστοίχων ὠφέλιμος. Boiss.]

[Σόφιλλος, ὁ, Sophillus, pater Sophoclis tragici. Simias Anth. Pal. 7, 21, 1 : Τόν σε χοροῖς μέλψαντα
C Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου. Marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 297, 72 : Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου. Ælian. N. A. 7, 39 : Ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου. Clemens Al. Protr. p. 63, 5 : Ὁ τοῦ Σοφίλλου Σ. Σοφίλου male ap. Diod. 13, 103, Tzetzen Hist. 6, 655 (Σοφίλλου recte Iamb. post Hist. v. 350), in Vita Sophoclis et ap. Suidam v. Σοφοκλῆς. Σόφιλλος testantur etiam Arcad. p. 54, 14, Theognost. Can. p. 62, 12, et recte probavit jam Viscont. *Iconogr.* vol. 1, p. 80. L. Dind.]

[Σοφῖνος, ὁ, Sophinus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 517, n. 800, ubi Φιλόδημος Σοφινου Χολλειδής, quod Σοφιου scriptum in lapide N supra versum posito, forma usitatiori.]

[Σόφιος, ὁ, Sophius, n. viri in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 35, n. 1903 : Λαμία Σοφίου· Σόφιος Σοφιλαΐς. Messenius, ap. Pausan. 6, 3, 2. V. Σοφῖνος.]

[Σοφίς, ίδος, ἡ, Saga. V. Σορίς.]

[Σόφισις, εως, ἡ, Calliditas. Theodorus Metoch. Misc. p. 113 fin. : Διά τινος ἀσκήσεως ἢ τεχνικῆς σοφίσεως. L. Dind.]

D Σόφισμα, τὸ, Inventum callidum, Consilium aut Facinus astutum. [Commentum, Gl. Pind. Ol. 13, 17 : Πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσματα. Æsch. Prom. 459 : Ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηῦρον αὐτοῖς· 470 : Οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ· 1010 : Σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Quibus ll. dicitur in meliorem partem. Secus Soph. Ph. 14 : Μὴ κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ. Eur. Hec. 258 : Ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; Phœn. 871 : Αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ θεῶν σόφισμα· 1408 : Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός· 65 : Ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο πολλῶν δεομένη σοφισμάτων· Bacch. 30 : Σεμέλην δέ ... ἐς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους, Κάδμου σοφίσματα· 489 : Δίκην σε δοῦναι δεῖ σοφισμάτων κακῶν· Iph. A. 444 : Ὑπῆλθε δαίμων ὥστε τῶν σοφισμάτων πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος· Iph. T. 380 : Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα, et similiter alibi. Aristoph. Nub. 205 : Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον· Pl. 160 : Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ' ηὑρημένα· Ran. 17 : Ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω (Lycidis et Amipsiæ)· 872 : Ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων· et 1104. Herodot. 3, 85 : Εἴ τι τοιοῦτον ἔχεις σόφισμα, ὥρη μηχανᾶσθαι· 152 : Καίτοι πάντα σοφίσματα καὶ πάσας μηχανὰς ἐπεποιήκεε ἐς αὐτοὺς Δαρεῖος. Xen. Hier. 1, 23 : Οἱ ἡδέως ἐσθίοντες οὐδὲν προσδέονται τούτων τῶν σοφισμάτων. Plato Reip. 6, p. 496, A : Ἆρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα (φῶμεν γεννᾶν τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως); Conv. p. 214, A : Πρὸς μὲν Σωκράτη τὸ σόφισμά μοι οὐδέν· Lach. p. 183, D : Τὸ σ. τὸ τοῦ δρεπάνου ... οἷον ἀπέβη. Aristot. Pol. 4, 13 med. : Ταῦτα μὲν οὖν ὀλιγαρχικὰ σοφίσματα τῆς νομοθεσίας· 5, 8 init. : Μὴ πιστεύειν τοῖς σοφίσματος χάριν πρὸς τὸ πλῆθος συγκειμένοις· et ib. : Ποῖα δὲ λέγομεν τῶν πολιτειῶν σοφίσματα πρότερον εἴρηται. Lysias p. 113, 3 : Κἀνταῦθα σόφισμα καλὸν εἶναι, εἰ περιήλθετε κτλ. Demosth. p. 924, 2 : Ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι σοφίσματα εὑρίσκουσιν· et alibi. In bonam partem, ut videtur, dictum ponit Photius : Σ., μάθημα καὶ ἐπινόημα καὶ εὕρημα πᾶν· οὕτως Φερεκράτης.] Herodian. 3, [2, 7] : Ἐχρήσατο καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ, Hoc quoque usus est solertissimo et prudentissimo consilio. 8, [8, 11] : Οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι καθ' αὑτοῦ καὶ σόφισμα, Dolum contra se compositamque fraudem. Sic Thuc. 6, p. 222 [c. 77] : Ταῦτα ἐφ' ἡμᾶς σοφίσματα, i. e. Dolos et techinas nobis structas. Et Philo V. M. 1 : Ὡς μηκέτι νομίζειν ἀνθρώπων σοφίσματα καὶ τέχνας εἶναι τὰ γινόμενα πεπλασμένας πρὸς ἀπάτην. Et in Axiocho [p. 369, E] : Τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, i. e. τῶν τερθρειῶν καὶ μαγγανευμάτων, Animi ægritudines non ferunt præstigias istas et illecebras orationis. Et σοφίσματα χρωμάτων, Colorum fuci, ex Greg. Naz. Item ἑταιρῶν σοφίσματα ap. Athen. 13; nam et ipsæ suis utuntur dolis et astutiis. Ib. [p. 584, A] ἐρωτικὰ σοφίσματα. Est enim ipse quoque Amor ingeniosus et fallax. Item et στρατηγικὰ σοφίσματα dicuntur quæ alio nomine στρατηγήματα vocantur, Doli illi et astutiæ militares, quibus imperator exercitus ad hostem circumveniendum utitur. Plut. Fab. [c. 5] : Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος. [Pollux 5, 84 : Θηρᾶται ὁ τέλειος λέων ... μηχανήμασι καὶ σοφίσμασι.] Cic. Acad. 4, [24] : Quorum sunt contorta et aculeata sophismata; sic enim appellantur Fallaces conclusiunculæ. Seneca Epist. 19, 112, σοφίσματα nullo vocabulo Latino aptius reddi posse ait quam quo Cic. usus est, Cavillationes : vafras quidem illas et quibus nihil proficit is qui eis se tradidit, neque fortior fit, neque elatior. Vide ibi plura. [Etiam metonymice τὸ σόφισμα dicitur pro ὁ σοφιστὴς in Athen. 1, p. 11, B : Ταῦτ' εἶπε τὸ Θετταλὸν σ. Schweigh. Ubi additur ἤτοι ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστής· παίζει δ' ἴσως πρὸς τὴν παροιμίαν ὁ Ἀθήναιος (et locum Eur. Phœn., de quo supra). Aristoph. Av. 431 : Πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρῖμμα, παιπάλημ' ὅλον. L. D. || Σοφίσματα ῥητορικῆς, Elocutionis fraudes, Longin. 17, 2, appellat τὰ σχήματα et σχηματισμόν, Figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quædam lenocinia sunt, quæ insidiarum, doli et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ προσβάλλουσιν : vide Σοφιστικός. Sic et Max. Tyr. Diss. 37, τέχνας, ἔριδας, σοφίσματα jungit. De Sophistis conf. Cresoll. Theatr. 2, 1. Apud Philostr. Icon. procem. p. 762, τὸ σοφίζεσθαι notat Oratorie aliquid augere et exaggerare, cui opp. ἀκρίβεια τοῦ βασανίζοντος, Inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illæ sophistarum fallaciæ et fraudes et callida permovendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαί, συμπλοκαὶ σοφισμάτων, σκολιαὶ ἀπάται, σκανδάληθρα ἐπῶν, ἀλινδῆθραι, κιγκλίδες, στροφαί, παρακρούσεις, μηχαναί, ἀμφιβολίαι, στραγγαλίαι, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλεκτάναι etc.; de quibus ex instituto exposuit Cresoll. Theatr. 2, 4, et c. 6, ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disserendo Sophistæ solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent, 1) κροκόδειλος vel κροκοδειλίτης, quam Crocodilinam ambiguitatem dixit Quintil. 1, 10. 2) Electra. 3) ἐγκεκαλυμμένος. 4) οὔτιδες. 5) κερατίνη, κερατίδες. 6) ψευ-

δόμενος. 7) κυριεύων. 8) μεταπίπτοντες. 9) ἀργοὶ λόγοι et θερίζοντες. Quamvis hæc omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent. Ernest. Lex. rhet. V. Sextus Pyrrhon. 2, 229 sq., p. 119. Theophrasti librum Σοφισμάτων memorat Diog. L. 5, 45. Galeni Περὶ τῶν παρὰ τὴν λέξιν σοφισμάτων vol. 2, p. 73 seqq. L. Dind.]

[Σοφισματεύω, unde Σοφισματεύοντες in Glossis Basilic. κυροῦντες, στερεοῦντες. Ducang.]

[Σοφισματίας, ὁ, Callidus, Veterator. Nicet. Annal. 19, 1, p. 363, A : Σ. ὢν τὸ ἦθος. ἴᾱ]

Σοφισματικὸς, ή, όν, Captiosus, Dolosus, Cavillationum peritus, Ad cavillationem pertinens, accommodatus.

[Σοφισμάτιον, τὸ, dimin. a σόφισμα. Lucian. Parasit. c. 43 : Σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Arrian. Epict. 2, 18, 17 : Κομψὸν σ. ἔλυσας. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 319, A : Οὐδὲ ἐν σοφισματίοις κιβδήλοις τὴν τοῦ νικᾶν ἐκέκτητο δύναμιν. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 287, B. L. Dind.]

[Σοφισματώδης, ὁ, ἡ, i. q. σοφισματικός. Aristot. Top. 8, 1, 3. Schol. Lucian. Icarom. 24, Hermot. 55. Eust. Il. p. 1104, 24. Basil. vol. 2, p. 103, A : Σ. καὶ ἀπατηλοὶ (λόγοι). « Greg. Thaum. In Orig. 21, p. 72, C. » Kall. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 271, D. L. Dind.]

Σοφισμὸς, ὁ, Callida et coacta interpretatio, ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις. [Chrysost. De statuis 6, p. 568, 39 : Ὅταν ὁ θεὸς ἀποφαίνηται, σοφισμῶν οὐκ ἔστι καιρός. Isidor. Pelus. Epist. 461, p. 158, A : Πλόκαμοι ἑλικτοὶ καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ, καὶ κάλλους σοφισμός. Hase *Notices* vol. 9, p. 237.]

Σοφιστεία, ἡ, Ars sophistica. [Argutia, Gl.] Philo V. M. 1, [vol. 2, p. 124, 27] : Τὴν ἔντεχνον μαντείαν σοφιστείᾳ [μαντικὴν σοφιστείᾳ ὑπερόριον τῆς ψυχῆς ἤλασε], Vaticinationem ex arte sophistica perceptam, i. e. artem magicam. [Transponendum esse σοφιστείᾳ post verba quæ sequuntur : Θέμις γὰρ οὐκ ἦν ἱερωτάτην κατακωχὴν συνδαιτᾶσθαι μαγικῇ, ostendunt codd. Sed μαντικὴ σ. est vol. 1, p. 609, 28 : Σοφιστείᾳ μαντικῇ τὴν θεοφόρητον προφητείαν μετεχάραξε. Alios ejusdem locos, in quibus modo σοφιστεία modo male σοφιστία scriptum, indicavit Hasius l. paullo ante cit. Pollux 4, 50 : Σοφιστεία δὲ βάρβαρον. Et 42 : Σοφιστικὴ, οὐ γὰρ σοφιστεία, παιδευτικὴ δὲ τέχνη. Ponit Suidas.] Plut. [Mor. p. 78, F] : Οἱ δὲ πλεῖστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν. Sunt qui exp. Inanis sapientia. [Diog. L. 2, 113 : Τοσοῦτον εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ubi est var. σοφίᾳ. Athen. 13, p. 573, C : Ἐπειδή μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνείδισας, quæ spectant p. 567, C : Καλός γε ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστὴς, ut sit Professio sophistæ. L. D.] Σοφιστία, vide in Σοφιστεία, quæ scriptura melior est.

Σοφιστέον, Solerter excogitandum et tentandum est. Aristot. Polit. 5 [6, 4 fin.] : Πάντα σοφιστέον ὅπως ἂν ὅτιμάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις.

[Σοφίστευμα, τὸ, i. q. σόφισμα. Œnomaus Eusebii Præp. evang. p. 259, C : Τῶν Εὐριπιδείων ἀκούσας σοφιστευμάτων. Boiss.]

Σοφιστεύω, Ago σοφιστὴν, Sophisticam artem doceo s. profiteor, [Profiteor, Gl. Palladas Anth. Pal. 10, 92, 1 : Ἐπεὶ δικάζεις καὶ σοφιστεύεις λόγοις. Pro quo Vitæ Apollonii Rhod. init. : Σοφιστεύει ῥητορικοὺς λόγους, nec videtur idem utroque l. reponendum. Eadem signif. Strabo 13, p. 614 : Σοφιστεύων τὰ ῥητορικά. Ps.-Demosth. p. 1415, ult. : Οὐχ ὡς ἀναινόμενος δὲ ταῦτα διαιροῦμαι τὴν τῶν σοφιστεύειν ἑλομένων δόξαν. Cicero Att. 9, 9, 1 : « Σοφιστεύω enim simul ut rus decurro. » Diog. L. 4, 52 : Διακούσας Θεοδώρου τοῦ ἀθέου, κατὰ πᾶν εἶδος λόγου σοφιστεύοντος. Arrian. Epictet. 3, 21 inscr. Sext. Adv. math. 2, 18, p. 292. Eunap. p. 93, ubi tamen scribendum videtur, ἀντισοφιστεύσας τῷ Προαιρεσίῳ. Pollux 4, 17 : Οὐδὲ γὰρ τὸ σοφιστεύειν ἐν χρήσει κεκριμένῃ, ἀλλ' ἴσως ἀντὶ τούτου τὸ παιδεύειν· 41 : Οὐ μὴν καὶ σοφιστεύειν εἴποις ἄν. L. Dind.] Athen. 5 : Πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων. Utitur et l. 6, et 2, [p. 44, C,] necnon Plutarch. [Mor. p. 131, E; 720, E; 1047, F.] Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exp. etiam Philosophor : item Argutor. [Σοφιστεύομαι, Argutor, Gl. « Σοφιστεύειν, Rhetorem esse, Hermog. 2, p. 370, et passim alibi et ap. alios. Nempe σοφιστὴς primum dictus est quilibet σοφὸς, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. (V. Σοφιστής.) Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. Dione, et Olear. in Præf. ad Philostr. Soph. p. 474, qui p. 479 τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ σοφιστεῦσαι φιλοσοφήσαντας appellat, a quibus distinguit τοὺς οὕτω κυρίως προσρηθέντας σοφιστάς. Idem proœmium his verbis incipit : Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν· conf. schol. Aristoph. Nub. 330. Cic. quoque De invent. 2, 3, duas Rhetorum familias commemorat, ‹ quarum altera quum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricæ quoque artis sibi curam adsumebat ; altera vero omnis in dicendi erat studio et præceptione occupata. › Et De orat. 3, 19 : ‹ Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione jungebant ; postea dissociati a Socrate diserti a doctis, et deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despexerunt, oratores sapientiam : neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur. › Conf. c. 14, ubi ait : ‹ Hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque dicendi veteres Græci Sapientiam nominabant. › Itaque porro σοφισταὶ dicti sunt etiam Pseudophilosophi, a σοφίζεσθαι, et denique Rhetores : v. Aristot. Rhet. 1, 1, Morum ad Isocr. Paneg. 4, et, qui ex instituto de sophistis egit, Cresollium Theatr. 1, 1, 2, et inprimis 2, 1. Marius Victor. in Expos. Cic. Rhet. p. 80 Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit : Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiæ ; Sophista est, apud quem dicendi artificium discitur. Conf. Σοφιστικός. » Ernest. Lex. rh. Σοφιστεύειν τὸν ἔρωτα, Callide tegere, Heliodor. Æth. 1, 10, p. 18. Hemst. Id. 6, 9 fin. : Δεινή τις ἔοικας εἶναι σοφιστεῦσαι ... διαδύσεις τε καὶ ὑπερθέσεις. Schneider. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 198, B : Ὁ ταῖς ποικίλαις, καθώς φησιν ὁ Ἀπόστολος, μεθοδείαις κατὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν σοφιστεύων· 246, D : Ἄλλη μέθοδος ἁμαρτίας ἐπινοεῖται τῷ ποικίλως τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν σοφιστεύοντι. L. Dind.]

[Σοφιστήριον, τὸ, Schola rhetoris. Clem. Alex. Coh. p. 11, 5, ἀνθρώπων ἀπίστων.]

Σοφιστὴς, ὁ, Doctus et peritus artifex, Callidus et ingeniosus artifex. [Cum genit.] Lucian. [Vitt. auct. c. 12] : Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· De luctu [c. 20] : Θρήνων σοφιστὴς, Lamentorum artifex, quales in funeribus conduci solebant. [Ælian. N. A. 11, 1 : Τοῖς σοφισταῖς τῶν ἱερῶν μελῶν· 13, 9 : Οἶδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισταί.] Et σοφιστὴς λόγων dicitur Rhetor a Plutarch. Lycurgo [c. 9]. Significat igitur σοφιστὴς λόγων Peritum dicendi artificem s. magistrum. Soph. [ap. Eustath. Il. p. 1023, 15, schol. ad Pind. Isthm. 4, 31 : Μελέταν σοφισταῖς, dicentem de poetis] Doctum quoque citharœdum σοφιστὴν appellavit : et Eupolidi [ap. Eust. l. c.] Is qui carminum condendorum peritus est, σοφιστὴς dictus est. Musicos itidem dictos fuisse σοφιστὰς, i. e. Canendi magistros, Athen. docet 14, [p. 632, C] citans hunc Æschyli locum : Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. Hesych. τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας scribit σοφιστὰς dictos fuisse. [Et Τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας. De Thamyra Eur. Rhes. 924 : Δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκί. Diog. L. Proœm. 12 : Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ σοφισταὶ ἐκαλοῦντο, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ σοφισταὶ, καθὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχῳ (—χοις) τοὺς περὶ Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτως καλεῖ (in fr. ap. Clem. Al. Str. 1, p. 329 : Οἷον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφήσατε). Conf. Anaxandrid. ap. Athen. 14, p. 638, D, Plato com. ap. schol. Aristoph. Nub. 330, qui fabulam scripserat Σοφιστάς. De homine callido Æsch. Prom. 62 : Ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος· 943 : Σὲ τὸν σοφιστὴν ... λέγω, item de Prometheo. Soph. fr. Alet. ap. Stob. Fl. 3, 8 : Ψυχὴ γὰρ εὔνους καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρετις. Eur. Hipp. 921 : Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι· Heracl. 993 : Πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην· Rhes. 949 : Σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι. Epigr. Leonidæ

Tar. Anth. Pal. 7, 661, in Eusthenem physiognomonem : Εὐσθένεος τὸ μνῆμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής, et ib. 5. Conf. schol. Aphthon. Walz. Rhett. vol. 2, p. 566, 6, ubi ponit ex. Ὦ σοφιστὰ κακίας.] Pro Sapiente etiam et docto viro σοφιστὴς accipitur : ut quum Arrian. 6, [16, 5] dicit, Οἱ σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν· quos Plutarch. [Mor. p. 432, B] vocat στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἰθάδας, dicens esse ἄνδρας ἱεροὺς καὶ αὐτονόμους, θεῷ σχολάζοντας. Alii σοφοὺς appellant, ut Theophr., quum pomo quodam scribit χρῆσθαι τροφῇ Ἰνδῶν τοὺς σοφούς· et inde Plin., Eo sapientes Indorum vivere. Alibi idem Plin. : Philosophos eorum (Indorum), quos Gymnosophistas vocant. Itidem Diog. L. initio libri 1 : Τοὺς παρὰ Ἰνδοῖς γυμνοσοφιστάς. [Aristides vol. 2, p. 311 : Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν, οὐ Πυθαγόραν πάλιν, οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε, λέγων δὴ τοὺς σοφούς, καὶ πάλιν αὖ Σωκράτη σοφιστὴν τοῦτον τὸν πάνυ. Αὖθις δ' Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν τοὺς περὶ τὴν ἔριν καὶ τοὺς ... διαλεκτικούς, φιλόσοφον δ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας ... Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ καὶ πάλιν Αἰσχίνην; κτλ., quæ v. Herodot. 1, 29 : Ἀπικνέονται ἐς Σάρδις ἄλλοι τε οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταὶ ... καὶ δὴ καὶ Σόλων· 4, 95 : Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ· 2, 49 : Ἀτρεκέως μὲν οὐ πάντα συλλαβὼν τὸν λόγον ἔφηνε (Melampus), ἀλλ' οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταὶ μεζόνως ἐξέφηναν, de quo Mel. ib. dicit : Φημὶ Μ. γενόμενον ἄνδρα σοφὸν μαντικήν τε ἑωυτῷ συστῆσαι κτλ. Ps.-Demosth. p. 1416, 11 : Σόλων τοσούτων αὐτῷ καλῶν ὑπαρχόντων ἐπ' οὐδενὶ μᾶλλον ἐσπούδασεν ἢ τῶν ἑπτὰ σοφιστῶν ὅπως γένηται. Isocr. Antid. p. 478, 251 : Σόλων μὲν τῶν ἑπτὰ σοφιστῶν ἐκλήθη. Etym. M. : Ὁ Ἀριστοτέλης σοφιστὰς λέγει τοὺς ἑπτὰ σοφούς. Plutarch. Mor. p. 385, D : Ἐκείνους τοὺς σοφούς, ὑπ' ἐνίων δὲ σοφιστὰς προσαγορευθέντας, de 7 sapientibus. Sed ap. eund. p. 96, A : Τὸ τοῦ σοφιστοῦ Χίλωνος ἀληθές, recte Wyttenb. : « Verius puto σοφοῦ, quod unus D habet. Hæc nomina jam a multis seculis ita distinguebantur, ut non credibile sit Plutarchum Chiloni illud potius quam hoc tribuisse. » Suspectum fuit etiam ap. Dionys. De comp. vv. p. 208, 8 : Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος τῶν σοφιστῶν.] Similiter Suidas, quum σοφιστὴς exposuisset διδάσκαλος, ὡς σοφίζων, subjungit, olim σοφιστὴν dictum fuisse τὸν σοφόν. Et paulo post, ait σοφιστὰς vocatos fuisse πάντας τοὺς πεπαιδευμένους : atque sic synonymas ponerentur σοφισταὶ et οἱ σεσοφισμένοι, qui sapientiam edocti sunt, i. e. Viri eruditi et sapientes. Huc referri potest proverbialis ille iambus [Eur. ap. Cic. Ad fam. 13, 15 et al.] : Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. Pro Doctus accepit Synes. quoque, Ep. 44 : Ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σοφισταὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι, Ad alia multa docti sunt. [Plato Prot. p. 312, C : Τί ἡγεῖ εἶναι τὸν σ.; Ἐγὼ μέν, ὥσπερ τοὔνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα.] Plerumque in malam partem accipitur hoc verbale; dicunturque ita οἱ ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματιζόμενοι, et præsertim τῆς περὶ τοὺς λόγους, ut Suidas docet : quemadmodum Thuc. quoque schol. 3, p. 95 [c. 38], ubi auctor dicit, Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες, annotat, σοφιστὰς ab eo vocari non τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, vel etiam Doctores et professores τῆς ἀληθινῆς σοφίας [ut in Gl. est Disertor, Professor], sed eos quos vulgus ita nominat, sc. τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν προβλημάτων. Plut. Themist. [c. 2] qui sophistæ appellati fuerint, et cur, docet his verbis : Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Ubi tamen in bonam potius accipitur partem hoc vocab. Cic. Acad. Quæst. [4, 23] scribit sophistas appellari Hos, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. [Epiphan. vol. 1, p. 563, B : Καθάπερ οἱ σοφισταί, οἱ μισθὸν αἱροῦνται τῶν λόγων, ἐπευωνιζόμενοι τῆς σοφίας ἐπαίνοις. Aristoph. Nub. 331 : Οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς, de Nubibus. Et ib. 1111 : Κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν, de Phidippide. 1309 : Τοῦτον τὸν σοφιστήν, de Strepsiade.] Xen. [Comm. 1, 6, 13 : Τὴν σοφίαν τοὺς ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ὥσπερ πόρνους ἀποκαλοῦσιν· 1, 11 : Ὅπως ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν

A σ. κόσμος ἔφυ· 4, 2, 1 : Γράμματα ποιητῶν καὶ σ. τῶν εὐδοκιμησάντων, de quibus 8, τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν γεγονέναι. Vect. 5, 4 : Χειροτέχναι τε καὶ σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι. Idem Cyrop. 3, 1, 14, σοφιστήν τινα συνόντα Tigrani describit ita ut Socratem cogitasse videatur.] Cyneg. [13, 6] dicit sui temporis sophistas [τοὺς νῦν σ., καὶ οὐ τοὺς φιλοσόφους] reprehensos fuisse, quod ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. [Ib. 8 : Οἱ σ. δ' ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾶν λέγουσι καὶ γράφουσιν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει καὶ οὐδένα οὐδὲν ὠφελοῦσιν· οὐδὲ γὰρ σοφὸς αὐτῶν ἐγένετο οὐδεὶς οὐδ' ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκεῖ ἑκάστῳ σοφιστὴν κληθῆναι, ὅ ἐστιν ὄνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσιν. Plato Phædr. p. 257, D : Δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφισταὶ καλῶνται· Prot. p. 312, A : Σὺ δὲ οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων; Eryx. p. 399, C : Τὸν μὲν (Prodicum) σ. καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι· Tim. p. 19, E : Τὸ τῶν σοφιστῶν γένος, ἅτε πλανητὸν ὂν κατὰ πόλεις· Lach. p. 186, C : Τοῖς σοφισταῖς οὐκ ἔχω τελεῖν μισθούς, οἵπερ μόνοι ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλόν· Soph. p. 231,
B D : Εὑρέθη νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής (ὁ σ.)· 268, D : Τί δὲ τὸν (ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ) ἐροῦμεν; σοφὸν ἢ σοφιστικόν; — Τὸ μέν που σοφὸν ἀδύνατον, ἐπείπερ οὐκ εἰδότα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὢν τοῦ σοφοῦ δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήψεται (σοφιστήν, quod pluribus deinceps explicat). His addere licet Aristot. Eth. Nic. 9, 1 med.; 10, 10 circa fin., Metaphys. 3, p. 64, 22. Demosth. p. 417 fin. : Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος· et ib. 420, 2. Etym. M. : Ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ ἐθελοφιλόσοφος σοφιστής, ὁ δὲ τῷ ὄντι σοφός· ὅθεν ἐπεπόλαζε λέγειν, Φιλοσόφει, ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὶν θεὸν ἠδὲ σοφιστήν. Νῦν σοφιστὰς τοὺς διατριβῶν προϊσταμένους. Οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου γλωσσῶν. Ὧρος. Λέγεται καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις.] Philo V. M. 3 : Ὅπερ μεθοδεύουσιν οἱ λογοθέται καὶ σοφισταί. Plut. De Herod. [p. 855, E] : Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔστιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας. Rhetoras autem in primis dictos fuisse sophi-
C stas, apparet tum ex præcedentibus ll., tum ex hoc Luciani [Macrob. c. 23] : Ῥητόρων δέ, Γοργίας· ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσι· idem enim est ac si dixisset, Et Gorgias rhetor, sive, ut nonnulli eum vocant, sophista. [Plato Gorg. p. 520, A : Ταυτόν ἐστι σ. καὶ ῥ. ἢ ἐγγύς τι. Foss. De Gorgia p. 40 sq. : « Animadvertendum est a Platone quidem G. vocari Sophistam, a se ipso nusquam. Immo repudiasse censendus est hoc nomen; opinor, quia jam ante Protagoras sibi arrogaverat; ipse sibi rhetoris vel oratoris potius nomen delegerat. Nam Callicles, diligens Gorgiæ discipulus et acerrimus defensor, sophistas, a quibus homines ad virtutem institui Socrates dixerat, nullius pretii homines appellat ap. Plat. Gorg. p. 520, A, de magistri sine dubio mente. Etenim Gorgias, ut Meno ap. Plat. p. 95, C, docet, ridebat eos, qui virtutem docebant, et doctrina sua, uti ajebant, homines meliores reddebant. Id autem sophistarum erat proprium, qui Men. l. c. Gorg. p. 519, C, al. Virtutis doctores a Socrate appellantur. Quapropter Protagoras, qui
D primus se sophistam nuncupavit, sapientiæ et virtutis doctorem se profitens, ap. Plat. Prot. p. 318, A, dicit : Ὦ νεανίσκε, ἔσται σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῇς, ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐμοὶ συγγένῃ, ἀπιέναι οἴκαδε βελτίονι γεγονότι, καὶ ... ἑκάστης ἡμέρας ἀεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Cum his sophistæ definitio in Plat. Soph. p. 231, D, congruit : Ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα, et in Prot. p. 313, C : Ἔμπ. τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται· τρέφεται δὲ ψ. μαθήμασι. Gorgias autem omnes artes ac disciplinas rhetorica esse inferiores omnesque ea penitus comprehendi voluit, ut ait ap. Plat. p. 456, A.... Plato autem aut nullum aut exiguum discrimen inter rhetores et sophistas esse contendit p. 520, A, propterea potissimum, ut arbitror, quod sophistæ quoque, quemadmodum ajebant, sua arte reliquas omnes comprehendebant. Veluti Protagoras sec. Plat. Soph. p. 232, D, de lucta multisque aliis rebus scripsit, et Hippias sec. Protag. ap. Plat. p. 318, E, juvenes ad dialecticæ, astronomiæ, geometriæ et musicæ cognitionem traduxit ... » etc., qui-

buscum conf. quæ in Σοφιστεύω dicta sunt. De geometra Plat. Menon. p. 85, B : Καλοῦσι δὲ ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί. De Aphthonio rhetore schol. in Walz. Rhett. vol. 2, p. 566, 3, de Appiano libri quidam in inscr. Hist. Epiphan. vol. 1, p. 915, C : Ἀστερίῳ τινὶ ἀπὸ σοφιστῶν ὄντι, Exsophistæ. De Triclinio præf. schol. Pind. ap. Bœckh. p. 3 : Διωρθώθη παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ ἤτοι μυσταγωγοῦ Δημητρίου τοῦ Τρ. Et similiter de aliis scriptoribus, ut in inscr. Timæi Lex. Plat. : Τιμαίου τοῦ σοφιστοῦ.] || Deceptor, Impostor : peculiariter autem Qui vafris et dolosis verbis aliquem circumvenit : unde ap. [Photium s.] Suid. Σοφιστὴς, ἀπατεὼν, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾷν : et ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις : ut sunt qui captiosis rationibus decipiunt eum quocum disserunt, aut sermones conferunt, aut ad quem verba faciunt. Dem. [p. 318, 1] : Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων, Cavillatorem et impostorem. Sic Plato Symp. [p. 203, D] de Amore : Δεινὸς, γόης, καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. [Reip. 10, p. 596, D : Πάνυ θαυμαστὸν λέγεις σοφιστήν· Polit. p. 303, C : Μεγίστους ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας μεγίστους γίγνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστάς.] Xen. quoque Cyrop. 6, [1, 41] dicit, Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ ἔρωτος. [Conv. 4, 4 : Ἀνάσχου μέντοι, ὦ σοφιστὰ, ἐλεγχόμενος.] Apud Theophyl. autem Epist. 33 : Πρὸς ἀπάτην ὅρκος σοφιστής ἐστιν ἀξιόχρεως, reddideris potius Satis solers atque idoneus est ad decipiendum magister.

Σοφιστιάω, Argutor, Sophistarum in modum μεγαληγορῶ, ut quidam interpr. Utitur [Eubul. ap. Athen. 10, p. 437, E : Σοφιστιᾷς·] Plut. [Mor. p. 545, C] : Οὐ γάρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστιῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 41, F.]

Σοφιστικὸς, ή, όν, Captiosus, Cavillatorius. [Xenoph. Cyn. 13, 7 : Γέγραπται οὕτως, ἵνα μὴ σοφιστικοὺς ποιῇ, ἀλλὰ σοφοὺς καὶ ἀγαθούς. Plato Soph. p. 268, B : Σοφὸν ἢ σοφιστικὸν ἐροῦμεν; 233, A : Τὸ τῆς σ. δυνάμεως θαῦμα· Phædr. p. 248, E : Σοφ. ἢ δημοκοπικὸς βίος.] Σοφ. λόγος, Captiosa et dolosa ratio, Aristot. [Eth. Nic. 7, 3 med. : Ἔτι ὁ σ. λόγος ψευδόμενος ἀπορία· διὰ γὰρ τὸ παράδοξα βούλεσθαι ἐλέγχειν, ἵνα δεινοὶ ὦσιν, ὅταν ἐπιτύχωσιν, ὁ γενόμενος συλλογισμὸς ἀπορία γίγνεται· Polit. 5, 8 init. : Λανθάνει δὲ ἡ μετάβασις διὰ τὸ μὴ ἀθρόα γίγνεσθαι· παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὁ σ. λόγος· εἰ ἕκαστον μικρὸν, καὶ πάντα·] : ap. quem et Σοφιστικοὶ ἔλεγχοι [Metaphys. 6, p. 138, 23; 8, p. 186, 6, et in scripto Περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων p. 164 sq.]. Et σοφιστικὸν διλημμάτιον [« διλήμματον, Depravata complexio, (Georgius) Trapezuntius. » Lex. Sept. V. infra]. Sic Lucian. [Demonact. c. 15] : Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν· Hermot. [c. 1] : Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, Sophisticam quæstionem ; nam ibi utendum generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conveniens, Sophistas decens. Item ἡ σοφιστικὴ, sc. ἐπιστήμη s. τέχνη, Ars sophistica, s. cavillatrix, ut quidam interpr. ex Quintil. 7, 4. [Plato Prot. p. 316, D : Τὴν σ. τέχνην· Gorg. p. 463, B : Τὴν σ., et sæpius in Sophista. Aristot. Metaphys. 3, p. 64, 23 : Οἱ σοφισταὶ τὸ αὐτὸ μὲν σχῆμα ὑποδύονται τῷ φιλοσόφῳ· ἡ γὰρ σοφιστικὴ φαινομένη μόνον σοφία ἐστί. Et alibi sæpe. V. Clemens Al. Strom. 1, c. 8 etc. Epiphan. vol. 1, p. 1018, C : Πᾶσάν τε διαλεκτικὴν καὶ σοφιστικὴν πεπαιδευμένος. Σοφιστικὴ Προπαρασκευὴ, Apparatus oratorius, Phrynichi liber, cujus excerpta sunt in Bekk. Anecd. vol. 1, p. 1. « Σοφιστικὸς λόγος, Oratio artificiosa, cum studio elaborata, Demetr. Eloc. § 15. Contrarius est ὁ ἰδιωτικὸς, Sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. 23, 4, τὸ σοφιστικὸν, dicit Nimiam artis affectationem. Nam ejus ætate oratoribus, qui tum Sophistæ nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. Περὶ ἰδ. 2, p. 368, Æschinem vocat σοφιστικὸν καὶ γαῦρον. Sæpe etiam jungitur τὸ τεχνικὸν et σοφιστικόν : vide Suid. in Σεβηριανός. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. τὰ πάρισα, h. e. Figuras et ornatus παρισώσεως frequentius usurpatos, σοφιστικὰ appellat, ut vana specie artis et eloquentiæ auditores decipientia. Ergo Greg. ad hunc l. cap. 13 hæc annotat : Σοφιστικὰ γίνεται, ὅταν τις, ἢ ἐννοίαις, ἢ μεθόδοις, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλωπίσαι μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τοὺς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοιούτοις ἡδύσμασι. Synes. Dione p. 36 : Ὑπόθεσιν μετακεχειρισμένην σοφιστικῶς ita explicat : Τουτέστιν, λαμπρῶς ἀπηγγελμένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολλὴν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτῃ καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὓς λέγοντες ἐκήλουν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἠξιοῦντο τῆς προσηγορίας τοῦ σοφιστοῦ. (Id. p. 39, C : Κατά τε τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις καὶ κατὰ τὰς πολιτικάς [Dionis].) Pertinet huc locus Cic. Orat. 19, in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat : ‹ Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet Orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, quum sit his propositum non perturbare animos, sed placare potius, nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius ; concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles ; a re sæpe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius transferunt, eaque ita disponunt, ut pictores varietatem colorum ; paria paribus referunt, adversa contrariis, sæpissimeque similiter extrema definiunt. › Vide Cresoll. Theatr. 1, 14. Plut. De sanit. tuenda (p. 129, C) σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν ut synonyma jungit. » Ernest. Lex. rhet. Superl. anon. ap. Walz. Rhett. vol. 3, p. 641, 21 : Τοῦτο τὸ διλήμματον... σχῆμα σοφιστικώτατόν ἐστιν τοῦ Δημοσθένους. || Adv.] Σοφιστικῶς, Sophistice, More sophistarum, Captiose. [Plato Theæt. p. 154, D : Ξυνελθόντες σ. εἰς μάχην τοιαύτην.] Plut. Symp. 4 [init.] : Φίλον δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ σοφ. ἀκούειν, Sophistice intelligere, Captiose accipere. Alibi item utitur, necnon Aristot. [Pollux 4, 16, 42. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 385, D. Nicet. Ann. 4, p. 81, A : Σ. οἷς διεξῄει καταχαριζόμενος. Psell. De op. dæm. p. 20, 2. Adv. comparat. Σοφιστικώτερον Allat. Græc. Orthod. vol. 2, p. 263, A. L. Dind.]

[Σοφιστικὸς, ὁ, Sophisticus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, n. 266, B, 4 ; p. 545, n. 1004.]

[Σοφιστικῶς. V. Σοφιστικός.]

Σοφιστομανέω, Insano sophistarum amore flagro, Ad insaniam usque sophistis deditus sum, i. e. Nimis studiosus sophistarum sectator sum. Greg. Naz. [vol. 1, p. 327, A. Valck.] : Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφρονέστεροι

[Σοφιστορήτωρ, ορος, ὁ, Sophista et rhetor. Tzetz. Hist. 11, 191. Elberl. Timario *Notices* vol. 9, p. 237. Boiss.]

[Σοφιστότακτος, ὁ, ἡ, Sapienter vel Ab ipsa sapientia fixus, epitheton Crucis, passim ap. Patres. Chrysost. In adorat. S. Crucis 7, p. 497, 18 : Τὸν σ. καὶ τελειοῦμνητον σταυρόν. Anon. De cruce p. 200, C (Gretser. Opp. vol. 2, p. 143, B), Severianus De creat. mundi p. 217, A. Hase *Notices* vol. 9, p. 237.]

Σοφίστρια, ἡ, Magistra sophistices, etiam Deceptrix. [Plato Euthyd. p. 297, C : Σοφιστρίᾳ οὔσῃ (τῇ Ὕδρᾳ). Suid. in Ἀσπασία.]

[Σοφὸ, Sampsuchum. Append. Dioscor. 3, 47, p. 454.]

[Σοφοαμαθὴς, ὁ, ἡ, Doctus indoctus. Tzetz. in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 10 : Οἱ δ' ἄλλως τοῦτο νοοῦντες σιλιπινούδιοί εἰσιν· οἴονται γὰρ οἱ σοφοαμαθεῖς (γνωσιμαχεῖν) τὸ λογισμομαχεῖν. Σοφομαθεῖς et διλιπινούδιοι scriptum Cram. An. vol. 3, p. 367, 4. L. Dind.]

[Σοφοδότις, ιδος, ἡ, Quæ sapientiam dat. Dionys. Areop. Div. nom. 5, 2, p. 562 ; Gregor. Theoph. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, p. 28.]

[Σοφόδωρος, ὁ, ἡ, Sapientiam donans. Dionys. Areop. Divin. nom. 2, 7, p. 423=268 med.]

[Σοφοέφ, Sopoep, Aristolochia. Apul. De herbis c. 19, ubi alii legunt Sophoph. In cod. Voss. sic legitur : Ægyptii Sopoep. Camemelos. Opites. In Append. ad Dioscor. 3, 6, p. 451, scribitur Σοφοέφ. Auctor Arabs ap. Kircher. vol. 3 OEdip. p. 72, habet Saphseph, et Hebr. interpres Avicennæ ap. eund. ספסף.]

[Σοφόκλειος, α, ον, Sophocleus. Dionys. H. De comp. vv. p. 50, 4. Argum. Eur. Rhesi. Schol. Aristoph. Pl. 493, Av. 934.]

Σοφοκλεῖς proverbio dicebantur, ætate Plinii junioris, Adolescentes qui arrogantius et ambitiosius ad agendas causas accedebant, non aliam ob rem

quam ut sapientes vocarentur, et audirent grande illud σοφός : s. ut grande σοφὸς clamaret illis turba, ut Martialis loquitur. Nam in acclamationibus et plausibus ἐπιφωνεῖσθαι solebat σοφὸς, vel σοφῶς, s. καλῶς καὶ σοφῶς. Claudian. : En moveo plausus, et pallidus omnia laudo, Et clarum repeto terque quaterque Σοφῶς. Vide Erasm. in Adag. Σοφοκλεῖς, et Plin. Ep. 2, 14. At Σοφοκλῆς nom. propr. nobilis illius Tragici, cujus etiamnum hodie aliquot extant fabulæ : qui et ipse a sapientia clarus est, ut jambo illo, qui ad Pythiam refertur, declaratur, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [Cognominem ejus nepotem memorant Diod. 14, 53, qui tamen pro filio habuisse videtur, Vita Sophoclis, et argum. OEd. Col. De quo plura Suidas. Tragici junioris, qui post Tragicorum Pleiadem vixit, ipse quoque Atheniensis et ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ, mentionem facit Suidas. V. inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 764, n. 1584, 29. F. Sostratidæ ap. Thuc. 3, 115 etc. Unus e triginta tyrannis ap. Xen. H. Gr. 2, 3, 2. F. Leontidis ap. Pausan. 1, 37, 1, item Athen., B et Amphiclidis ap. Diog. L. 5, 38, Athen. 13, p. 610, E, F. Alius Athen. ap. Aristot. Rhet. 1, 13; 3, 18. Cous in nummo Coo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 407, n. 70. Alii in inscrr. Apollonii Rh. interpres ap. Steph. Byz. in Ἄβαρνος et Κάναστρον, et in Vita Apollonii.]

[Σοφονίας, ὁ, Sophonias, n. pr. ap. Suidam s. Zonaram, quo inscriptus liber exstat in V. T.]

[Σοφονίσβα, ἡ, Sophonisba, Syphacis regis Numidarum conjux, cujus nomen ita scriptum apud Livium, Σοφόνβα ap. Diod. Exc. Vales. p. 571, 25, Σοφονίβα ap. Appian. Pun. c. 27, Σοφωνὶς ap. Dion. Cass. Exc. p. 27, 25, Zonaram Annal. 9, 11 seq.]

[Σοφόνοος, ὁ, ἡ, Sapiens. Lucian. Rhet. præc. c. 17.]

[Σοφοποιὸς, ὁ, ἡ, Sapientem faciens. Dionys. Areop. p. 25, 119, 152, (69). Σοφοποιέω, Sapientem facio, p. 304. Σοφοποίησις, εως, ἡ, Sapientem facere, p. 421, 171, et Σοφοποιία, p. 54. Kall.]

C Σοφὸς, ἡ, ὸν, [ἡ σοφὸς, quod ut Ἀττικὸν ponit Chœrob. ap. Gœttling. ad Theodos. p. 247 sq. Etym. M. p. 143, 43, et gramm. Cram. An. vol. 1, p. 202, 16 est in var. script. Eur. Suppl. 41, sed ea nullius fidei,] Sapiens, [Scius, Prudens, add. Gl. Homerus in Margite ap. Aristot. Eth. 6, 7 init. : Τὸν δ' οὔτ' ἂρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὔτ' ἀροτῆρα οὔτ' ἄλλως τι σοφόν. Pind. Ol. 2, 94 : Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· 3, 47 : Σοφοῖς κἀσόφοις· 14, 9 : Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἰ ἀγλαός· Isthm. 1, 45 : Ἀνδρὶ σοφῷ· Pyth. 8, 77 : Δοκεῖ σοφός· Nem. 8, 41 : Ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν· Pyth. 9, 40 : Σοφᾶς πειθοῦς· Ol. 1, 34 : Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι. Et sic ap. alios quosvis vel absolute vel addito substantivo, ut notasse sufficiat Æsch. fr. ap. Stob. Fl. 3, 1 : Ὁ χρήσιμ' εἰδὼς, οὐχ ὁ πολλ' εἰδὼς σοφός. Soph. fr. Alead. ap. Plut. Mor. p. 21, B : Καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν· fr. Aj. Locr. ap. Stob. Fl. 114, 6 : Τοὺς σοφωτάτους φρενί. Eur. fr. Chrysipp. ap. Stob. Fl. 66, 2 : Γνώμῃ σοφός. Critias fr. Sisyphi ap. Sext. Emp. p. 562 fin. : Πυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνήρ. Aristoph. Ran. 1451 : Εὖγ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη D φύσις· Av. 409 : Ξένω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος. Et in prosa inde ab Herodoto 3, 85 : Δαρείῳ ἦν ἱπποκόμος ἀνὴρ σοφός· 7, 130 : Σοφοὶ ἄνδρες εἰσὶ Θεσσαλοί. Xen. Comm. 2, 1, 21 : Πρόδικος ὁ σοφός· Conv. 4, 62 : Τῷ σοφῷ Προδίκῳ, qui ipse se appellabat Sophistam, et alibi. Plat. Phædr. p. 235, A : Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ· Reip. 1, p. 331, A, de Simonide.] Plut. : Δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα. Aristot. Rhet. 1, [15 init.] : Τῶν νόμων σοφώτερον ζητεῖν εἶναι, Sapientiorem legibus. Rursum ap. Plut. [Mor. p. 90, A] dicit Merope illa tragica, Αἱ τύχαι με σοφὴν ἔθηκαν, Sapientem me reddiderunt, Effecere ut sapiam et cordata sim : sicut Idem alibi dicit Ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Medea autem illa ap. Eur. [295] suadet, Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. Ubi sicut dicuntur σοφοὶ παῖδες, ita et σοφοὶ λόγοι, Sapientia verba, ut Eur. [Phœn. 1259 : Εἰ σοφοὺς ἔχεις λόγους· et] ap. Plut. Idem initio libelli qui Περὶ ἀδολεσχίας inscribitur, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους· nam ἀκροατὴς A ἀσύνετος et stolidus non aliter respuit hominis sapientis et cordati verba quam vas angusti orificii superinfusos liquores. [Theognis 565 : Ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν. Æschylus ap. Stob. Fl. 29, 24 : Καλὸν δὲ καὶ γέροντα μανθάνειν σοφά. Soph. Ph. 1244 : Σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφόν.— Ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.] Et οἱ ἑπτὰ σοφοὶ, Septem illi viri, qui sapientiores in Græcia habebantur : quorum Συμπόσιον conscripsit Plut. p. 253 Opusculorum ejus a me editorum. Quo pertinet illud ap. Athen. 10, [p. 448, B] : Συγγενὴς Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, Cleobuli illius qui unus ex septem illis Græciæ sapientibus viris habebatur. [Et Simonid. ap. Plat. Prot. p. 339, B : Τὸ Πιττάκειον, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. De Melampode dictum ab Herodoto v. in Σοφιστής.] Est autem discrimen inter σοφὸν et φρόνιμον, inter sapientem et prudentem : ut Aristot. Eth. 6, 7, scribit, Anaxagoram, Thaletem, et ejusmodi viros alios, σοφοὺς quidem, at non φρονίμους appellari ab hominibus : quoniam sc. vident eos ἀγνοεῖν τὰ συμφέρονθ' αὑτοῖς, et B scire quidem περιττὰ καὶ θαυμαστὰ, καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια, sed ἄχρηστα : quippe qui τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ non quærant : φρόνησιν autem versari circa τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, καὶ περὶ ὧν ἐστὶ βουλεύσασθαι. [Sextus Adv. logic. 1, 44, p. 379 : Σοφὸς, τουτέστιν ὁ τὴν τοῦ ἀληθοῦς ἐπιστήμην ἔχων.] Verum late extenditur σοφὸς, et dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ vel τὶ, i. e. Sapiens aliqua re, Sapiens et callidus aliqua in re, Peritus alicujus rei, et plurimum in ea versatus, ac propterea probe eam callens. Soph. [Aj. 1374] : Λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, Mente sapientem esse qui talis sit. Cum accus. autem frequentius construitur. [Theognis 902 : Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός. Æsch. Ag. 1295 : Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι. Eur. Bacch. 655 : Σοφὸς σοφὸς σὺ πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν. Aristoph. Ran. 766 : Ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος ἕτερός τις αὐτοῦ. Xen. Comm. 4, 6, 7 : Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ σοφοὶ ἃ ἐπίστανται ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἰσί τινες ἃ μὴ ἐπίστανται σοφοί; Et ib. : Πάντα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι.] Plato [Reip. 4, p. 426, C : Σ. τὰ μεγάλα· Theag. p. 125, C C, D : Τῶν τί σοφῶν; Conv. p. 203, A : Ὁ ἄλλο τι σοφὸς ὤν· 201, D. Ἣ ταῦτά τε σοφὴ ἦν καὶ ἄλλα πολλά· Phil. p. 17, C : Σ. τὴν μουσικήν· Soph. p. 233, C : Πάντα σοφοί· et superlat. ib. B. Hipp. min. p. 365, A : Σοφοὶ αὐτά γε ταῦτα, ἐξαπατᾶν·] Apol. [p. 22, C] : Καὶ τἆλλα σοφώτατοι, In aliis quoque rebus sapientissimi. Ib. [p. 20, C] : Μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν, Majore aliqua præditi sint sapientia quam homo aliquis. Ib. [p. 21, B] : Ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὢν, Conscius mihi sum, nihil neque magnum neque parvum me scire. Et Greg. Naz., σοφοὶ τὰ μάταια, In vanis rebus sapientes, s. Vana sapientia præditi, Vani sapientes, qui sc. τὰ θεῖα σοφοὶ οὐκ εἰσί. Itidem Lucian. [Vitt. auct. c. 15] : Παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά· sicut Plato Charm. [p. 155, D] dicit, Σοφώτατον εἶναι τὸν Κριτίαν τὰ ἐρωτικά, Peritissimum artis amandi. [Soph. p. 233, B.] Sic σοφὸς τὰ ναυτικὰ, Rei nauticæ peritus. Cum gen. etiam construxit Greg. Naz. dicens [cum Jerem. 4, 22] σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι, Qui in malis artibus sunt sapientes et D acuti, malas artes callent, malarum artium periti sunt. [Quæ recentioribus peculiaris est constructio. Sine art. Pind. Pyth. 8, 77 : Πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων βίον κορυσσέμεν. Soph. fr. Polyxen. ap. Stob. Fl. 49, 13, 7 : Πῶς δῆτ' ἐγὼ ... Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Eur. Med. 580 : Σοφὸς λέγειν· Rhes. 625 : Νοεῖν σοφός. Plato Conv. p. 182, B : Οὗ μὴ σοφοὶ λέγειν· Prot. p. 310, E : Φασὶ σοφώτατον εἶναι λέγειν. Pollux 4, 20 : Ῥήτωρ σοφὸς εἰπεῖν.] Interdum et cum præp. περὶ suum habente casum jungitur, ut ap. Plat. Apol. Socr. [p. 19, C] : Εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, Si quis talium callens est. [Polit. p. 290, B : Περὶ γράμματα σ. Conv. p. 203, A : Ὁ περὶ τὰ τοιαῦτα σ. Leg. 3, p. 696, C.] Herodian. 3, [5, 9] : Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλὴν, Callidum et astutum in struendis insidiis. Polit. vertit, Plenum fraudis et insidiarum. [Eur. fr. Polyid. ap. Stob. Fl. 3, 20 : Οὗτος σοφὸς πέφυκε πρὸς τὸ συμφέρον. Cum præp. ἐν id. Iph. T. 662 : Τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν Κάλχαντα· 1238 : Φοῖβον ... ἐν κιθάρᾳ σοφόν. (Agath. Anth. Pal. 11, 352, 1 : Τὸν σοφὸν ἐν

κιθάρη.) Cum præp. εἰς id. fr. ap. Stob. Fl. 23, 5 : Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί· fr. Antig. ap. eund. 63, 4 : Εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος. Cum præp. ἐπὶ Iph. A. 333 : Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπὶ φθόνον σοφή. Et seq. dat. Philostr. Her. p. 694 fin. : Κίρκη σοφὴ ἐπὶ φαρμάκοις. Genitivo jungit Plato Soph. p. 230, A : Καὶ μαθεῖν οὐδέ ποτ' ἂν ἐθέλειν τὸν οἰόμενον εἶναι σοφὸν τούτων, ὧν οἴοιτο πέρι δεινὸς εἶναι. Sed recte Clarkianus cum aliis nonnullis οὐδέν. Philostratus Imag. p. 776 init. : Ἡ φύσις ἡ σοφὴ πάντων.] Denique cujuslibet opificii artifices, σοφοὶ dicebantur, qui sc. periti suæ artis essent, s. qui probe callerent artem suam : ut Hom. Il. O, σοφὸς ἤραρε τέκτων. [Ap. Hom. Il. Ψ, 712 legitur : Κλυτὸς ἤραρε τέκτων, nusquam adj. σοφός, etsi σοφία dixit. Pind. Ol. 5, 115 : Ἁρματηλάτας σ. Pyth. 3, 113, τέκτονες, et similiter alibi. Archil. ap. Ammon. ad Porphyr. Isag. p. 9 : Κυβερνήτης σοφός. Simonid. Anth. Pal. 13, 28, 4 : Σοφῶν ἀοιδῶν. Æsch. Suppl. 770 : Κυβερνήτῃ σοφῷ. Soph. Aj. 581 : Ἰατροῦ σοφοῦ· Ph. 431 : Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· et similiter Eur. Alc. 348 : Σοφῇ χειρὶ τεκτόνων, ut sæpius in Anthologia. De Æschylo et Euripide Aristoph. Ran. 896 : Σοφοῖν ἀνδροῖν, et 776, de Euripide, κἀνόμισαν σοφώτατον. Theocr. 17, 6 : Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν, et de poetria 15, 145 : Τὸ χρῆμα σοφώτερον. Plato Leg. 6, p. 761, D : Ἰατροῦ μὴ πάνυ σοφοῦ. Dial. de virt. p. 376, A, μάγειροι, et τέκτονες. Pollux 4, 71, αὐλητής· 1, 178, στρατηγός. || De magis et incantatoribus, ap. Suidam : Σοφός, ὁ θηρεπῳδός. Δαβίδ (Ps. 57, 5) · Φαρμακοῦται φαρμακευομένη παρὰ σοφοῦ.] Qua de re plura vide supra in Σοφία. Necnon et res scite et docte ab artifice elaborata et confecta, ut [Pind. Ol. 10, 10 : Σοφαῖς πραπίδεσσιν· Pyth. 4, 138 : Σοφῶν ἐπέων· Nem. 4, 2 : Αἱ σοφαὶ Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαί. Soph. fr. Palamedis ap. Eust. Il. p. 228, 7 : Χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐξηῦρε. Aristoph. Thesm. 21 : Οἷόν τί πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. Theocr. 28, 19 : Ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα ἀνθρώποισι νόσοις λύγραις ἀπαλαλκέμεν. Bion 11 (7), 2 : Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν], σοφὰ φάρμακα, Docta pharmaca. Itidem aliquid σοφὸν dicitur, Quod sapiens s. sapientis viri est, Scitum, Eruditum; interdum etiam Argutum, Callidum. [Pind. Nem. 5, 18 : Ἔστι σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι. Æsch. Prom. 1037 : Τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Soph. El. 474 : Γνώμας λειπομένα σοφᾶς· 1016 : Νοῦ σοφοῦ· Aj. 1091 : Γνώμας ὑποστήσας σοφάς. Eur. Med. 675 : Σοφῆς δεῖται φρενός· ut Aristoph. Pac. 1030 : Σοφῇ φρενί· Vesp. 1282 : Σοφῆς φύσεος, et alibi cum γνώμη, βούλευμα, et similibus vocc. Eur. Hec. 1187 : Σοφῇ προμηθίᾳ· Suppl. 151 : Σοφήν γ' ἔλεξας τὴν ἑκούσιον φυγήν· 176 : Σοφὸν τε πενίαν εἰσορᾶν τὸν πλούσιον· Hec. 228 : Σοφόν τοι κἀν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν· Or. 415 : Τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν· Phœn. 453 : Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν· Bacch. 393 : Τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία· 480 : Ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων· Med. 299 : Σκαιοῖσι καινὰ προσφέρων σοφά· Suppl. 294 : Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά· Iph. A. 1214 : Τἀπ' ἐμοῦ σοφὰ δάκρυα παρέξω· Tro. 411 : Τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφά. Aristoph. Nub. 841 : Ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά· 1370 : Ἀττ' ἐστι τὰ σοφὰ ταῦτα. Xen. Conv. 1, 6 : Ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν· 5, 2 : Δίδασκε, εἴ τι ἔχεις σοφόν· Hier. 11, 10 : Τῶν βουλομένων ἐπιδεικνύναι, εἴ τίς τι σοφὸν ἢ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἔχοι· Œcon. 20, 5 : Οἱ δοκοῦντες σοφόν τι εὑρημέναι εἰς τὰ ἔργα· Agesil. 11, 4 : Τοὺς ἀπιστοῦντας ἐξαπατᾶν σοφὸν ἔκρινε. Plato Gorg. p. 483, A : Τοῦτο τὸ σοφὸν κατανενοηκώς· Phædr. p. 273, B : Τοῦτο σοφὸν εὑρών· Euthyd. p. 293, D : Ἆρα τοῦτό ἐστι τὸ σοφόν; Reip. 6, p. 502, D : Οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο· Prot. p. 312, C : Τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα· et alibi.] Plut. in suo Περὶ δυσωπίας libello [p. 530, D] : Οὐ γελοῖον οὐδὲ ἀβέλτερον, ἀλλὰ σοφόν, τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Idem in Sympt. sept. sap. [p. 160, E] : Ἀλλὰ καὶ τοῦτ', ἔφη, Θάλεω τὸ σοφόν ἐστι. Atque etiam istud Thaletis scitum est. [Alexis ap. Diog. L. 3, 27 : Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκα. Hemst. Athanas. vol. 1, p. 565, D : Καὶ γὰρ καὶ τὸ σοφὸν αὐτῶν, ὅπερ εἰώθασι λέγειν… φαίνονται πρὸς ἀπάτην τῶν ἀκεραίων λέγειν.] Synes. Ep. 4 : Σοφὸν ἦν ἀποβῆναι νεώς, Consultum fuisset s. Sapienter fecissemus, si ex navi exivissemus. Item, Τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, Nihil varium nec argutum,

A callidum s. ab homine callido et solerte profectum. Sunt autem hæc Dem. [p. 120, 21.]

|| Σοφὸς alicubi redditur etiam Prudens, tanquam positum pro φρόνιμος. [De bestiis Xen. Ven. 3, 7 : Τὰς σοφὰς τῶν κυνῶν· 6, 13 : Μίαν κύνα, ἥτις ἂν ᾖ σοφωτάτη ἰχνεύειν. Pollux 5, 60. || Superl. vocat. interdum ponitur per ironiam, ut ap. Suidam : Σοφώτατε, ἀντὶ τοῦ κλεπτίστατε· καὶ τοὺς κλέπτας γὰρ σοφοὺς ἔλεγον. Greg. Nyss. vol. 2, p. 648, D : Ὦ σοφώτατε· ut Epiphan vol. 1, 550, A; 560, A. L. Dind.]

|| Σοφῶς, Sapienter, Docte et sapienter. [Soph. Ph. 423 : Βουλεύων σοφῶς· fr. Phæac. ap. Athen. 2, p. 67, F : Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Eur. Alc. 717 : Σοφῶς ἐφηῦρες· Heracl. 558 : Σοφῶς κελεύεις.] Aristoph. Ran. [1434] : Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς· Nub. [773] : Σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας, Docte et sapienter, Ingeniose et scite. [Eq. 421 : Σοφῶς γε προὐνοήσω· 1210 : Δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς.] Et in acclamationibus, καλῶς καὶ σοφῶς, quum dictis alicujus acclamantes, scite et sapienter pronuntiata esse testa-
B bantur : unde ap. Lat. Grande illud σοφῶς, de quo in Σοφοκλεὶς supra. Sed scribitur et Grande σοφός. Basil. : Οὕτω σ. φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio, s. tam scite et ingeniose fingens mellis cellulas et favos. [Babrius Fab. 9, 1 : Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει. De accentu Dor. σοφῶς v. Theognost. Can. p. 164, 19. Contra σόφως Doricum perhibet Gregor. Cor. p. 312, et grammat. post eum p. 657. Conf. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 33. || Comp. Eur. Hec. 1007 : Καλῶς ἔλεξας τῇδε καὶ σοφώτερον. L. D. Σοφωτέρως, Tzetz. Hist. 13, 434. Elberl. Schol. Eur. Hec. l. c. 984 Matth. || Superl. Eur. Helen. 1528 : Σοφώταθ' ἁβρὸν πόδα τιθεῖσα. Aristoph. Nub. 522 : Καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν· Av. 1144, ἐξηύρητο.]

[Σόφος, ὁ, Sophus, n. viri ap. Arcad. p. 84, 15. Exx. sunt in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, n. 275, 12, Pelop. p. 640, n. 1297, 6. L. Dind.]

[Σοφοσυνήγορος, ὁ, ἡ, Sapiens s. Doctus caussarum patronus. Tzetz. Hist. 6, 825 : Ὁ δ' Ἑρμογένης σὺν
C αὐτοῦ τοῖς σοφοσυνηγόροις γραφέτωσαν, λαλείτωσαν, ἅπερ αὐτοῖς ἐπέλθοι. Boiss.]

[Σοφουργικός, ή, όν, Sapienter operans. Archelaus post Pallad. De febr. p. 160 : Ἡ πάνσοφος καὶ θεία τέχνη τῶν σοφῶν τεχνουργικῶς ἔχουσα τὴν θεωρίαν σοφουργικὴν ἔντεχνον ἐνεργὸν φέρει πρᾶξιν σοφὴν τελείαν ἔργων ἔκβασιν. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 431, B. L. Dind.]

[Σοφουργός, ὁ, ἡ, idem. Anth. Pal. 1, 10, 18 : Τοῦ σοφουργοῦ Μιχαὴλ τὴν εἰκόνα. Boiss.]

Σοφόω, Sapientem reddo : alii τὸ φωτίζω. [Eust. Od. p. 1928, 25 : Τὸ σοφῶ σοφώσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ σοφοῖ. Ps. 145, 8 (et hinc Petr. Sic. Hist. Manich. p. 1) : Κύριος σοφοῖ τυφλούς. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 131, A. Arcad. p. 150, 10. L. Dind.]

[Σοφώδης, ὁ, ἡ, Scitus. Andr. Cret. p. 204. Kall.]

[Σόφων, ωνος, ὁ, Sopho, Acarnan, scriptor de arte coquinaria et coquus in fr. Anaxippi et Batonis ap. Athen. 9, p. 403, E; 404, B; 14, p. 662, C, ipsumque Ath. p. 622, D, Polluc. 6, 70. Memorat etiam Theo-
D gnost. Can. p. 33, 29. Aliud ex. est in inscr. Att. ap Bœckh. vol. 1, p. 520, n. 822. Quod in Suidæ libris deterioribus ponitur Σόφων Σόφωνος, ὄνομα ὄρους, suspectum est.]

[Σοφωνίδης, ου, ὁ, Sophonides, pater Ephialti, Athen., cujus n. ap. Diod. 11, 77, in Σιμωνίδης corruptum, ap. Ælian. V. H. 2, 43; 3, 17. T.]

[Σοφῶς, Σοφωτέρως. V. Σοφός.]

[Σοχάν. Δαιμόνιά τινα ὧν τὰ πρῶτα καλοῦνται Σωφοὺ καὶ Σοχὰν καὶ Ἀργέ· in Abjuratione Athinganorum ap. Bandin. post Jo. Chrysostomum etc. p. 110. Boiss.]

[Σόχαρις. V. Σύχαρις.]

Σόω, σώσω, Servo, Sospito, Salvum et incolumem præsto. Unde σόεις, quod Hesych. exp. σώζεις. [Hom. Il. I, 393 : Ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοί· 424 : Ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν· 681 : Ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχ.] || Significat etiam In fugam conjicio : unde Σόομαι, In fugam conjicior, Fugio, Incitato cursu feror, Curro : ex quo imper. Σοῦ [Aristoph. Vesp. 209 : Σοῦ σοῦ, πάλιν σοῦ· quocum conferendum

Πηλίσαντες. Mire Theodos. De grammat. p. 79, 19: Τὸ σοῦ σοῦ ἐπὶ σιωπῆς. Σοβοῦντων dicit schol. Aristoph.] et Σοῦσθω, et Σοῦσθε, Curre, Currat, Currite. Quorum illud primum σοῦ ap. Hesych. legitur, et exp. ἴε [qua de forma v. in Εἶμι, p. 270, D], τρέχε, ὅρμα: itidemque tertium Σοῦσθε, ἴτε, ὁρμᾶτε, item εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθε: quo utitur Callim. Hymno in Lavacra Palladis [4]: Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πελασγιάδες, i. e. ὁρμᾶτε, inquit schol. [Æsch. Sept. 31: Ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ· Suppl. 836: Σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν· et ib. 842.] Secundo autem utitur Soph. in fine Ajacis, p. 77: Ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ Φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω, Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ, Gressum cient. Schol. exp. παρακινείσθω. Præsentis autem indicativi est σοῦται, quod ap. Hesych. legitur, et exp. non solum διώκεται, πορεύεται, ἔρχεται, sed etiam σώζεται. [Æsch. Pers. 25: Βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου σοῦνται.] Apud Eund. legitur Σοῦσο, ὅρμα, ἐλθέ, ἔρχου, πορεύου: item σούμην, ὡρμώμην. Et Σοῦσις, Eidem πόρευσις, δρόμος, Itio, Cursus: (aliis etiam σοῦς, ut Idem annotat,) quæ ex suo primitivo originem trahunt, unde σόος quoque illud derivatum est, quod significat ὁρμὴν πρὸς αὔξησιν. [Verba Hesych. sunt: Σοῦσις ἡ πόρευσις, ἄλλοι τὸ σοῦς, ἢ ὁρμὴ. Ad quæ Hemst.: «Male juncta separentur: Σοῦς ἴση πόρευσις. Motum æquabilem progredientium corporum ita vocabat Democritus. Ex eo Aristot. De cælo 4, 6 med.: Εἰς ἓν ὁρμᾶν τοῦ σοῦν, λέγων σοῦν τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων.» V. Σοόω in Σόος. Valck. Adon. p. 265, A, de Laconico Ἀπεσσούα in epistola Hippocratis ap. Xen., de quo HSt. in Σέω, agens: «Vidit jam Eust. Il. p. 62, 42, Od. p. 1792, 7, verba ejusdem originis forma tantum fuisse diversa, Σέω, σεῦω, σείω· Σόω, σοέω· Σύω... Σούειν, σοῦσθαι, Atticis jam fuit in usu. ... Recte legitur ap. Hesych.: Ἐσσοῦσθαι, ἐνηνέχθαι, cujus vitiosa scriptio est: Ἐσσεῖσθαι, ἐνηνέχθαι.» Hic quidem ordo literarum commendat potius ἐσσοῦσθαι, ut Ἔσσουται, ὥρμηται. Ceterum ap. eundem quod inter Ἐσσὸν et Ἐσσομένοις ponitur: Ἐσσημένον, τεθορυβημένον, ὡρμημένον, ad tertiam pertinere videtur Σοέω, ut Σοβέω dicitur, quocum componit Etym. M. in Δυσσόος (quod in Δρόσος utitur forma quæ tam ad hanc quam ad Σοόω, de qua supra, referri potest, ἡ παρὰ τοῦ Διὸς σοουμένη, ut Hesych. in Ἐπίσσωτρα, ubi σοούμενα, et schol. Pind. Pyth. 12, 42, ubi σοούντων)· unde Δορυσσόης adj., quod v., et Ἐλαφοσσοΐη, Συσσοΐη, Σοΐς. De formis Doricis per ω in Σόω. L. Dind.]

[Σωοδίνη, ἡ, Quæ servat parturientes. Inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1595, 3: Ἀρτέμιδος σωοδίνας. L. Dind.]

Σωσιναύτης, ὁ, q. d. Servator s. Sospitator nautarum. Nom. est fluvii juxta Heracleam [Acherontis] tutissimos habentis et placidissimos portus, unde illi hoc nom. Schol. Apoll. Arg. 2, [746].

[Σπάδα, οὐδετέρως, κώμη Περσική, ἐν ᾗ πρώτη εὐνουχισμὸς γέγονεν· ὅθεν σπάδοι λέγονται. Τὸ ἐθνικὸν Σπαδονεύς, Steph. Byz.]

[Σπαδάκου cujusdam mentio fit in inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 133, n. 2068, 4.]

[Σπάδαξ, ακος, Canis. Σπάδακας, Hesychio et Lex. Herodoteo κύνας. V. Σπάκα. Prius græcum putabat Salmas. Plin. Exerc. p. 291, a, D, ut nihil pertineat ad Herodoteum σπάκα, sed colorem significet badium, et Lat. Spadix de equis puniceis, non ut ad σπᾶν referatur. V. Σπάδιξ.]

[Σπαδίζω, unde] Σπαδίξας τὸ δέρμα, [ἱμάντας ἐξ αὐτοῦ ἔταμε καὶ ἐνέτεινε τὸν θρόνον,] Herodot. [5, 25]. Pellem detrahens: ἐκδείρας τὸ δέρμα, ut in Lex. Herodot. exp. [Aliam formam aliunde non cognitam Schowius latere putabat in Hesychii gl.: Σπαδαχὴρ, σπαράττει, quod Σπαδᾷ χείρ scribebat.]

[Σπαδίνης, ὁ, Spadines, rex in Ponto ap. Strab. 11, p. 506.]

Σπάδιξ, ικος, ὁ, ἡ, dicitur Termes s. Palmes, Ramus palmæ, κλάδος s. ῥάβδος φοίνικος, ut [Lex. Herodot. et] Pollux exp. l. 1, [244] qui poeticum esse ait: idem igitur fuerit cum σπάθη. [Conf. 7, 147.] Alii, ad exprimendum etymon, interpr. Avulsus ex palma termes: ut Gell. 2, 26: Spadica enim Dorici vocant avulsum ex

A palma termitem cum fructu. Quo sensu infra a nonnullis accipitur Σπαθάλιον. Ibid. dicit Gell., Spadicem et phœnicium colorem, eundem esse, et significare Exuberantiam splendoremque roboris: quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti. Idem 3, 9, quum equum Seianum fuisse retulisset cervice ardua, colore phœnicio: aliquanto post subjungit, Hunc equum C. Bassus vidisse se Argis refert, haud credibili pulcritudine vigoreque, et colore exuberantissimo: quem colorem nos, sicuti dixi, puniceum; Græce partim φοίνικα, alii σπάδικα appellant: quoniam palmæ termes ex arbore cum fructu avulsus, spadix dicitur. Virg. Georg. [3, 82]: Honesti Spadices glaucique: color deterrimus albis. Ubi spadicem vocat Equum spadicis s. phœnicii coloris. [Porph. Abst. 4, 7, p. 318: Κοίτη αὐτοῖς ἐκ τῶν σπαδίκων τοῦ φοίνικος, ἃς καλοῦσι βαΐς. Hieronymus Adv. Jovin. 2, 13: «Cubile eis de foliis palmarum, quas Baias vocant, contextum erat.» Schneid. Τὸ φυτὸν τοῦ φοίνικος Hesychio. De rutæ caule Nicand. Al. 528: Ἀλλὰ σύγ' ἢ ῥαφάνοιο πόροις
B σπειρώδεα κόρσην ἢ ῥυτῆς κλώθοντα περὶ σπάδικα κολούσας. Schol., θάλλοντα καὶ χλοάζοντα ῥάβδον, ὅ ἐστι κλάδον κόψας· γράφεται καὶ ῥάδικα, οἷον κλῶνα. Quod voc. alibi usurpavit Nicander, tam fem. quam masc. genere. Quo facilius fertur σπάδιξ masc., ut ῥάβδος ap. schol.] ‖ Σπάδιξ in Lex. Herodoti exp. φλοιὸς ῥίζης πρινίνης: cujus expositionis vestigia aliqua sunt ap. Hesych. in Σπᾶ. [Qui dicit Σπᾶ, φλοιὸς ῥίζης ἢ ἐρυθρόδανον. Quod Σπάδιξ scribebat etiam Salmas. l. in Σπάδαξ cit.] ‖ Σπάδιξ, sicut et φοῖνιξ, a Polluce 4, c. 9 [§ 59] numeratur inter Instrumenta musica quæ manu pulsantur. [Ὄργανόν τι κιθαριστικόν, Lex. Herodot.] Sic Quintil. 1, 17 [10, 51]: Psalteria et spadices etiam virginibus probis recusanda. [Nicomach. Harmon. p. 8, B: Τοῖς ἐντατοῖς, κιθάρᾳ, λύρᾳ, σπάδικι. Ὄργανον μουσικὸν Hesychio.] Ceterum παρὰ τὸ σπᾶν dici τὸν σπάδικα, docent hæc verba, quæ Plut. Symp. 8, 4 [p. 724, A] ex Atticis refert: Πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη.

C [Σπάδιον. V. Στάδιον.]

[Σπαδονεύς. V. Σπάδα.]

[Σπαδονίζω. «Σπαδονίζειν τὸν ἦχον dicuntur Dionysio Hal. De comp. verb. c. 14, p. 75 (=94=162) literæ breves, quarum sonus est exilior, angustior et velut effeminatus vel castratus, ut ε, ο, ι, υ, μικρόφωνα, et Pindaro, cujus verba mox laudat Dionysius, dicta σχοινοτενῆ, Literæ velut junceæ, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Jud. de vi Demosth. c. 40, p. 1077, Σπαδονισμοὶ appellantur, quum verbum aliquod in asperam literam desinit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμοὺς τῶν ἤχων et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum injucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τοὺς ἤχους et τὸ ταράττειν τὰς ἀκοάς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμοῦ exprimere voluit.» Ernest. Lex. rh.]

[Σπαδόνισμα, Σπαδονισμός. V. Σπαδονίζω, Σπάδων.]

[Σπάδος, ὁ, i. q. σπάδων. V. Σπάδα.]

[Σπαδών, όνος, ἡ. V. Σπάδων.]

Σπάδων, ωνος, ὁ, Cui testiculi evulsi sunt, nervus
D genitale membrum erigens, convulsus est, nervi κρεμαστῆρες, ex quibus testiculi suspensi sunt, evulsi. [Conf. Ἀποσπάδων, Ἀποσπάς, Ἀποσπάω.] A Latinis quoque Spado [Gl.] dicitur: a Græcis alio nomine ἐκτομίας et θλαδίας. [Et εὐνοῦχος, quomodo interpr. Hesych. Σπάδων Mœris p. 347 dicit κοινόν. Improbat ut ἀνάττικον Thomas p. 392, 803.] Cyrillus ap. Suid.: Εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον οἱ σπάδωνες καὶ τὰ μόρια τῆς αἰσχρουργίας ποσῶς ἔχοντες, ἀσελγαίνειν ἀμέτρως, καὶ ἀκολασταίνειν ἀναιδῶς καὶ ἀκορέστως, ἀλλά γε καὶ οἱ τέλεον ἀπόκοποι καὶ ἐκτετμημένοι ταῦτα. Ubi vide longam invectivam in hos lascivos et spurcos ἀνδρογύνους. Annotat Bud. ap. Plut. Demetr. p. 288 [c. 25] legi τὸν σπάδοντα, sicut et in Lex. meo vet. Σπάδων, σπάδοντος, ὁ εὐνοῦχος. [Chron. Pasch. p. 298, 18: Ὥστε δοκεῖν τοὺς Ἰουδαίους εἶναι αὐτὸν σπάδοντα. Zonar. Lex. v. Ἀποσπάδοντες p. 271.] Sed crediderim usitatiorem esse gen. σπάδωνος, quem Latini quoque retinent. [Diod. Exc. p. 580, 46: Τὸν σπάδωνα. Theognost. Can. p. 31, 30: Σπάδων, σπάδωνος· ὅτε δὲ σπάδοντος διὰ τοῦ ο.]

Plin. memorat etiam spadones calamos et spadoniam laurum, ut in Εὐνουχίας et Εὐνοῦχος videbis. At Colum. 3, 10 : Ejusmodi surculos, qui nihil attulerint, Spadones appellant : quod non facerent, nisi eos suspicarentur inhabiles fructus. || Σπάδωνα Hesych. exp. non solum εὐνοῦχον, sed etiam τὸ σπάσμα. [Qua signif. scribendum σπαδόνα : v. infra.] Sic Erot. Lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σώματος. Et Galen. in suo itidem Lex. Hippocr. Σπάδων, σπάσμα : ubi etiam annotat fem. esse nomen illud. [Photius et] Suidas autem tradit, Σπάδων scriptum βαρυτόνως significare ὁ ἐκτομίας : at Σπαδὼν, oxytonws, τὸ σπάσμα. [Hoc σπάδων inter ἀρσενικὰ ponit Zonaras p. 1664. Sed σπαδὼν, όνος, certe est femininum. Et librarii errorem esse ipse locus quo ponitur prodit.] Utitur in hac signif. pro Spasmus, Contractio, Nicander Al. [317] : Ὁ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων Δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυγμένος ἀφρῷ. Utitur et Hippocr. De morb. 7 [non 7, ut HSt. post Lex. Septemv., sed 1, p. 451, 28 : Ἢν δὲ τὸ φλέβιον παντάπασι μὲν μὴ διαρραγῇ, σπάδων δ' ἐν αὐτῷ ἐγγένηται, γίνεται δὲ μάλιστα οἷον κίρσος. « Dicitur et σπάδων in carne ἀντὶ τοῦ σπάσματος p. 452, 12, ἀλλ' ἐν τῇ σαρκὶ σπάδων γένηται. Agitur enim illic de suppurati thoracis caussis, quum ex labore, aut intensa exercitatione, aut motu, thoracis anterioris aut posterioris vena adeo distenta fuerit, ut rumpatur, citra vulnerationem tamen aut unitatis solutionem, adeo ut sanguinis sputum non sequatur, sed fibræ convellantur, violentiam et distentionem patiantur, et vulsuin fiat. Sic rursus p. 454, 35 : Γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν πόνων, ὁκόταν τι τῶν φλεβίων σπασθὲν ῥαγῇ, μὴ ῥαγῇ δὲ παντελῶς, ἀλλὰ σπάδων ἐν αὐτῷ γένηται. Et ib. 37 : Εἰ δὲ σπάδων ἐν τῷ φλεβίῳ γένηται. Σπάδων autem σπασμὸς ab Hippocrate exponi videtur ibid. p. 453, 12, ubi de suppuratis inferiore ventre scribitur, Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ σπασμῶν καὶ ὅταν φλέβιον σπασθὲν ῥαγῇ, τὸ αἷμα ἐκχυθὲν σήπεται καὶ ἐμπύει. Et p. 454, 45 : Ἐνίοισι δὲ ὁκόταν ἀσθενέα γένηται τὰ σπάσματα ἐν τῇσι σαρξὶν ἢ ἐν τῇσι φλεψὶν, οὐκ ἐκπυΐσκεται. Quin etiam in exemplaribus Regiis Mss. Hippocratis ex quodam scholio ad l. 1 De morb. adscribitur : Σπάδων κατὰ γραμματικοὺς ὁ εὐνοῦχος λέγεται, ἐνταῦθα δὲ δοκεῖ μοι λέγειν τὸ ἐν τῷ φλεβίῳ σπάσμα, καὶ γὰρ τὰ σπάσματα σπάδωνες καλοῦνται. » Foes. Semper autem σπαδὼν scribendum hac signif.] Ubi etiam nota, in illo Nicandri l. corripi secundam syllabam : sicut et in voce Σπαδονίσματα ap. Suid. ex Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 204] : Ἱστία δ' αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν. Quid autem ibi σπαδονίσματα significet, ipse Suid. non annotat. [Flaccidas et pendulas mammas intelligit Toup., quas pannosas dicat Martialis, ut conferenda sit Hesychii gl. : Λακίδες, σπαδόνες, σπαράγματα ἱματίων. Idem : Σπαθίσματα, σπαδονίσματα, glossa obscura.] A priore Σπάδων est Σπαδωνισμὸς, Castratio : verbale a verbo Σπαδωνίζω, Castro, Spadonem efficio, Testiculos, s. Nervos κρεμαστῆρας, unde testiculi dependent, evello.

[Σπαδωνισμὸς, ὁ εὐνουχισμὸς ponit Zonaras p. 1663. V. Σπαδονίζω.]

Σπάζω, etiam in VV. LL. pro Σπάω reperiri dicitur, i. e. Traho : nullo tamen allato exemplo, nisi hoc adespoto, σπάζω τὸν ἀέρα· nam quod ibid. ex Philostr. Her. affertur, Ἔσπαδε τοῦ ὕδατος, pro Aquam hausit, æque ad σπάω referri potest atque ad hoc σπάζω. Bud. quidem certe mendi suspectum habet, quod ap. Athen. 15, [p. 670, B] legitur, ubi de amantium coronis sermo est : Οὐθένες γὰρ ἄλλοι τῶν δεδεμένων περὶ τὸ στεφανοῦσθαι σπάζουσι [σπουδάζουσι] πλὴν οἱ ἐρῶντες. Sed et compositorum ab hoc σπάζω verborum nonnulla in iisd. Lexicis habentur exempla : quæ ordine subjiciam, ita ut ibi leguntur. Apud unicum Hesych. reperi Σπάζει, quod Achivos usurpare dicit pro σχύζει. Veruntamen Σπάδιξ et Σπάδον ab hoc σπάζω potius derivata judicarem, si in usu esset : itidemque ἀποσπάδαι potius ab ἀποσπάζω quam ab ἀποσπάω.

Σπάθα, vide in Σπάθη, quæ scriptura melior est.

[Σπαθάλη. V. Σπαθάλιον.]

Σπαθάλιον, τὸ, Spathula, Ramus palmæ, Termes, Palmes, ut alii vocant : idem fere quod σπάθη : nam pro eo quod Theophr. de mascula palma dicit, Ἄνθος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, Plin. dicit, In palmite floret,
A et, In spathis habet fructum. Apud Martial. 13, [27] legitur epigramma in spathalion caryotarum, hoc : Aurea porrigitur Jani caryota calendis ; ubi Georgius Merulo spathalion caryotarum esse dicit Ramulum cum caryotis dependentibus : addens, eas inauratas, calendis Januariis ex consuetudine missas fuisse : quod Ovid. testatur Fast. 1, ubi Janum interrogat, Quid vult palma sibi, rugosaque carica ? Testatur idem ipse Martial. quoque, quum ait, Hoc linitur sputo Jani caryota calendis, Quam fert cum parvo sordidus asse cliens. Cur autem palma, carica, mel, adjecto asse, calendis Januariis offerri solita fuerint, docet Ovid. l. c. Sed notandum, plerosque codd. eo in l. Martialis habere non In spathalion caryotarum, verum In petalion caryotarum : quod Petalion caryotarum nonnulli accipiunt pro Bractea aurea, qua caryotæ calendis Januariis tectæ offerebantur. Alioqui spathalion accipitur et pro Muliebri ornamento, quod brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Tertull. De cultu fem. [c. 13, p. 71=55] : Nescio an manus
B spathalio circumdari solita, in duritia catenæ stupescere sustineat. Plin. 13, 25 : Juba tradit circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidos plocamon, coralio similem, sine foliis : præcisum, mutato colore in nigrum durescere : quum cadat, frangi : item alium, qui vocetur Charitoblepharon, efficacem in amatoriis : spathalia eo facere et monilia feminas. Etiamnum hodie ex coralio fiunt spathalia περικάρπια, mulieribus usitata. Ac sunt qui hæc spathalia a σπάθη dicta existiment, ob colorem φοινικοῦν, i. e. Puniceum : putantque id Plin. innuere, 13, 4 : Folia cultrato mucrone, lateribus in sese bifidatis, bellas primum demonstravere gemmas. Ex his spathaliis dicta creditur Σπαθάλη, Nympha ap. Claudian. Epithal. : Et gravibus Spathale baccis diadema ferebat Intextum, rubro quas legerat ipsa profundo. Videndum vero ne ap. Martial. quoque Spathalium caryotarum significet Sertum ex caryotis filo trajectis, qualia coralina illa sunt περικάρπια. Nisi forte sc. Spatale, sine aspiratione. Contra Σπατάλιον pro σπαθάλιον
C alicubi reperitur, non tamen sine mendo, ut putatur. [Salmas. Plin. Exerc. p. 537, a, A : « Botronatus a Botrone, qui corymbium capillorum significat, quod implexi essent βοτρυδὸν, i. e. ὁμοῦ καὶ συνηγμένως. Hoc genus σπατάλιον etiam dixere. Clemens in Canonibus (Const. Apost. 1, 3) : Οὐκ ἔξεστί σοι τρέφειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ ποιεῖν εἰς ἓν, ὅ ἐστι σπατάλιον, ἢ ἀπόχυμα ἢ μεμερισμένην τηρεῖν. Tres modos hic tangit comendæ comæ. Primum quo crinis colligebatur et in unum sive nodum sive corymbium constringebatur, idque dicebatur σπατάλιον. Alterum quo capillus effusus absque nodo et ligatura per humeros spargebatur. Huic ornatui ἀπόχυμα nomen erat ... Tertius modus τρίχα μεμερισμένην τηρεῖν, dividuam ac discriminatam servare, non implexam et inflexam, ut in spatalio, nec effusam, ut in apochymate... Sed cur σπατάλιον primum illud genus dictum est ?... Spatalium armilla est vel brachiale muliebre ap. Tertull. (l. c. Conf Σπατάλη. Murator. Inscr. 124, 4 : « Spatalis impositis summo gemmatis, » addit Schneider.) Quo l. perperam
D legitur Spatalium, et frustra disputant utrum spatalium an spathalium scribendum sit. Longe pejus est, quod alii distinguunt spatalium a spathalio, quasi alterum a σπαταλᾶν, alterum a σπαθᾶν derivetur. Græcum non est σπαθάλιον, sed σπατάλιον. Et recte ita scribit vetustissimus liber Tertulliani, qui olim fuit Agobardi, nunc est Regiæ Bibl., cujus auctoritate totus ille l. sic legendus est : « Ceterum nescio an manus spatalio circumdari solita in duritiam catenæ stipari se sustineat ... » Ap. Plin. (l. c.) scribendum spatalia, non spathalia. Et Spatale nomen nymphæ ap. Claudianum, non Spathale. Et Spatalocinædi Petronio (c. 23, p. 106). Σπατάλια (immo σπατάλη), Luxus et Deliciæ. Inde σπατάλιον, Aurea armilla. (V. l. Anth. in Σπατάλη cit.) ... Inde et σπατάλιον Ornatus capitis, quo crinis in unum colligitur, forte quod aurea spatale vel spatalio vinciatur. Poeta : Crines nodantur in aurum. » Conf. Τέττιξ.]

[Σπαθαρία, ἡ, Certamen gladiatorium. Etym. M. p. 212, 10 : Ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἐποίησε σπαθαρίας.]

[Σπαθαρικὰ, τὰ, Spatharica, ornamentum muliebre. Esai. 3, 23 : Τὰ διαφανῆ Λακωνικὰ καὶ τὰ βύσσινα καὶ τὰ ὑακίνθινα καὶ κόκκινα καὶ τὴν βύσσον, σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένα καὶ θέριστρα κατάκλιτα. Symmachus pro ultimo voc. σπαθαρικά. Quod dubitatur cui voc. Hebr. respondeat, sed satis probabile est non differre ab seq. Σπαθαρίσκος.]

[Σπαθάριος, ὁ, Spatharius, Satelles, Armiger sic dictus, quod spatham gestaret. Cedrenus : Σπαθάριος, ὁ σωματοφύλαξ. Glossæ Placidi : Armiger, qui vulgo Spatharius. Isidorus in Glossis : Salattarius (leg., monente Vossio, Spatharius), Portator armorum. Alcuinus Epist. 9 ad Nicephorum Imp. : Audito adventu memorati legati dilectionis tuæ, Arsacii gloriosi spatharii, magnopere gravisi sumus. Rhegino Chron. l. 2 : Arsacio spathario, legato Nicephori Augusti. Eadem vox etiam ap. Græcos legitur. Apud Eusebium in Epit. Temporum, p. 289 : Ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθάριος, Trucidatus fuit Chrysaphes (—phius) spatharius. In Epistolis Photii semper scribitur Ἀσπαθάριος, vitiose pro Σπαθάριος. Vide ejus Epist. 228, 229, 233, 234, etc. V. Gloss. Meursii. Suicer. Hinc Σπαθαρίκιον, τὸ, de loco, ubi convenirent spatharii, ut videtur, Constant. Porphyrog. De cerim. 1, 21, p. 125, quem cit. Coraes.]

[Σπαθαρίσκος, ὁ, Spathariscus, Inc. et Schol. ed. Rom. Gen. 38, 14 : Περιέβαλε τὸ θέριστρον. Hoc quid sibi velit, se non videre fatentur Drusius et Montf. : Drusius confert Spathalion (de quo in Σπαθάλιον). Fischero autem in Clavi Verss. GG. 77, videtur notare Peplum s. Flammeum ita dictum, quod esset Pavidense, non Levidense, a σπάθη, quod Instrumenti vocabulum est, quo percussisse veteres et condensasse fila leguntur. V. Polluc. 7, 36, et Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. p. 344. Schleusn. Lex.]

[Σπαθαροκανδιδάτος, ὁ, Spatharocandidatus : qui nimirum Spatharius erat et Candidatus. Erant autem candidati Militum genus, ut docet Meursius in Κανδιδάτοι. Inter Epistolas Photii tres inscriptæ sunt Θεοδότῳ σπαθαροκανδιδάτῳ, nempe 124, 147, 151. Epist. 133 : Μιχαὴλ σπαθαροκανδιδάτῳ· 30 : Γρηγορίῳ σπαθαρίῳ κανδιδάτῳ, ubi etiam leg. ὑφ' ἓν, σπαθαροκανδιδάτῳ. Vide Gloss. Meursii. Suicer.]

Σπαθάω, Licium inculco τῇ σπάθῃ, vel simpliciter Texo. Significat etiam, Prodigo, Dilapido, Dissipo, sc. congesta bona. [Effutio, Gl.] In ambiguitate ludit Aristoph. Nub. [53] : Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ Πρόφασιν, ἔφασκον, Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Ubi schol. quoque annotat, σπαθᾷν posse ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, sc. pro κατηνάλισκε, s. ἀφειδῶς κατηνάλισκε, κατήσθιε : et pro ἔγνω κρούειν τὴν κρόκην, quod fit ὑφαινομένων ἱματίων. Ulpianus ibi in propria signif. exp. πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι. [Hesychius : Ἐσπάθα, (διπλοῦν, add. Musurus) τὸ μὲν γάρ ἐστι σπάθῃ καθυφαίνειν, τὸ δὲ διαφορεῖν τὰ οἰκεῖα· ἔστιν οὖν διέφθειρεν ἢ ὕφαινεν ἀπὸ τῆς σπάθης. Idem : Ἐσπαθημένος, πεπυκνωμένος. Pollux 7, 36 : Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾷν. Philyllius ap. eund. 10, 126 : Σπαθᾷν τὸν ἱστὸν οὐκ ἔσται σπάθῃ.] Idem Ulp. ap. Dem. quoque ἐσπαθᾶτο in utraque accipit signif., exponens sc. ὑφαίνετο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο : ap. Dem. inquam, p. 148 [354] : Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. Proprie ergo σπαθᾷν significat Prodige καὶ ἀφειδῶς licia telæ addere et inculcare τῇ σπάθῃ : metaph. autem Profuse insumere, consumere, Modum impensis non adhibere, ut profusi textores licio intexendo modum nullum statuunt. Sic Hesych. σπαθᾷ exp. ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς : item τρυφᾷ, ἀλαζονεύεται. Et σπαθῶσι, σκορπίζουσι. In metaph. signif. Lucian. usus est, De luctu [c. 17] : Οὐδὲ σπαθήσεις [al. οὐ δυσπαθήσεις] ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, Neque hujus causa bis terve in die prodiges et profundes bona tua, Profuse epulaberis. Idem [Prom. c. 19] junxit accus. : Ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθαι ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, Prodigentem, Profuse absumentem, Dilapidantem, Dissipantem, σκορπίζοντα. [Gall. c. 29 : Ὅλως τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος.] Sic Plut. Pericle [c. 14] : Καταβοώντες τοῦ Περικλέους, ὡς σπαθῶντος τὰ χρήματα. Et [Diphil. ap.] Athen. 7, [p. 292, C] : Μειράκιον ἐρῶν τὰ πατρῷα
A βρύκει καὶ σπαθᾷ. [Dio. Chrys. Or. 1, p. 48, 1; 66, p. 353, 2. Σπαθῆσαι Pollux 3, 117, 129. Philostr. V. Ap. 5, 38 init. : Μὴ σπαθᾷν αὐτά. Alciphr. Ep. 3, 34 : Σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς· 65. Philo vol. 1, p. 550, 18 : Λαφύττειν καὶ σπαθᾷν. Nicet. Ann. 5, p. 93, D : Ὡς ἔχοιεν ἐφ' ἡσυχίας οὗτοι σπαθᾷν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 217, C : Οἱ τῆς γῆς ἄρχοντες ὅταν τινὰ λάβωσιν ὑπεράγαν σπαθήσαντα τὰ δημόσια. Photius interpretatur non tantum, Εἰκῇ λέγειν ἢ ἀναλίσκειν ἀσώτως et Σπαθῶσι, σκορπίζουσιν, sed ponit etiam : Σπαθᾷν, Μένανδρος Μισουμένῳ τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Passivo Dionys. Epit. 14, 15 : Ὅσα ἄλλα ὑπὸ βαρβάρου ἀλαζονείας ... ἐν ἀπειλαῖς πολεμίων σπαθᾶται. Conf. Σπαθίζω.]

[Σπαθέα s. Σπαθεία, Σπαθία, ἡ, Rude seu bacillo ictus inflictus, a σπάθη. Theophanes a. 17 Heraclii : Πολλὰς δὲ καὶ σπαθέας ἐν τῇ ὄψει αὐτοῦ ἔλαβεν. Σπαθείαν, σπαθίαν, σπαθέαν Achmes Onir. c. 119 bis, 249 extr. Ducang. Quibus ll. omnibus Σπαθιὰ Hasius ad Leon. Diac. p. 242 Par.]

Σπάθη, ἡ, Rudes, Rudicula, Spatha, Spathula,
B [Rudis virga, his add. Gl.]; instrumentum quo Pharmacopolæ et Chirurgi utuntur ad movendum pharmacum in mortario aut olla. Diosc. 1, 66, ubi de confectione cyprini unguenti agit, Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυγῇ, μὴ διαλείπων, Spatha agitato, nulla dum refrixerit intermissione. Colum. utitur et ipse hac voce, ut quum dicit, Permisceto spatha lignea. Sic Plin. et ante eum Cels. Idem Colum. Rudiculam quoque dicit : ut, Rudicula lignea peragitato, donec perfecte refrigescat. Alibi, Rudicula agitata crebro, usque adeo dum fiat tam crassa quam mel. Item, Miscetur rudiculis donec rufescat. Vide et Σπαθίς. [Ubi l. Pollucis de hoc instrumento, sed alius usus et significationis. De chirurgico Oribas. p. 179, 1 ed. Mai. : Σπάθης ἱπποτρίδος (ἱππιτρίδος) τὸ πλατὺ μέρος ὑποτιθέσθω τῷ ἰσχίῳ· 7 : Ἡ τοῦ μηροῦ κεφαλὴ διὰ τῆς σπάθης ἔξω προβιβαζέσθω. Conf. p. 122 fin., ubi genera quædam σπαθῶν πρὸς μοχλείαν κατεσκευασμένων memorat, 123, 126, 150, 160, 177, ubi ἱππιτρίδος et ἱπποτρίδος. L. Dind.] ‖ Σπάθη, Hesychio μάχαιρα, ξίφος [Gl.], Gladius,
C Ensis. Vegetius gladios majores, spathas vocari docet : minores vero, semispathas : et sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, Ensis : semispatha autem, idem cum μάχαιρα, Gladius brevior, quales erant Laconici : ideoque αἱ Λακωνικαὶ μάχαιραι ἐσκώπτοντο εἰς τὴν μικρότητα. Utitur hoc vocab. in hac signif. [Tertullian. l. in Σπαθάλιον cit. : « Timeo cervicem ne margaritarum et smaragdorum laqueis occupata locum spathæ non det, » ut scribendum ex codd. Franeq. et Paris. pro spatæ,] Apul. atque etiamnum hodie lingua Italica, mutans θ in *d* : ap. Græcos autem, Eur. [fr. Eurysthei satyr. : Ὥστε πύρινον στάχυν σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου], Menander, Philemon, teste Polluce 10, c. 31 [§ 144—146. Diodori Exc. p. 546, 59 : Τοὺς στρατιώτας ταῖς σπάθαις τύπτειν τὰς ἀσπίδας. Schol. Hom. Il. B, 45 : Ξίφος, τὴν καλουμένην σπάθην, ἥτις εἴρηται παρὰ τὸ σπᾶσθαι αὐτὴν τῆς θήκης. L. D.] ‖ Instrumentum equisonum, quo utuntur πρὸς θεραπείαν τοῦ ἵππου, sc. τὸ ἐκκαθαῖρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, Pollux [1, 185; 10, 56, 120,
D 125, 126]. Eidem [7, 36] σπάθη est etiam ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum textorium. Sunt qui intelligant id Instrumentum textoris, quo telam arctat densatque. Bud. quoque dicit esse Instrumentum textoris, quo licium inculcat et apprimit. [Æsch. Cho. 232 : Ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερὸς, σπάθης τε πληγάς. Leonidas Anth. Pal. 6, 288, 6, inter puellarum quattuor φιλεργοτάτων supellectilem Minervæ dedicatam ponit ἄτρακτον, κερκίδα et σπάθας εὐβριθεῖς. Plato Lys. p. 208, D : Τῆς σπάθης ἢ τῆς κερκίδος. Etym. M. ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον.] Unde Σπαθάω [et Σπαθητὸς, Πολυσπάθητος]. Lycophr. [23 : Θέτιν θεῖνον σπάθαις] pro Remo usurpasse dicitur. ‖ In homine σπάθαι dicuntur Costarum ossa, τὰ τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, teste Polluce 2, [181] vel ipsæ costæ, ut in Ἀκροσπάθια docui ex Rufo Ephes. [Ἡ τοῦ ἀνθρώπου, Costa, Gl. Etym. M. De bestiis anon. Cram. An. vol. 4, p. 256, 23 : Βαρκαῖοι (ἵπποι)· τούτοις μόνοις τῶν ἵππων ἡ φύσις μείζους ἐδωρήσατο πλευράς· σπάθας γὰρ ἔχουσι ιγ', τῶν ἄλλων ἵππων ἐχόντων ιβ'. L. Dind.] Hippocratem vero tradunt in

libro Περὶ ἀδένων, σπάθας vocasse τὰς ὠμοπλάτας, Scapulas [p. 273, 17 : Ταχὺ γὰρ πονέει τὴν σπάθην, καὶ ἅμα τὼ πόδε καὶ μηρὼ παρέπονται]. ‖ In palma σπάθη dicitur, ἐξ οὗ κρέμανται οἱ βάλανοι, teste Polluce 1, [244 : conf. 138], ubi Xenoph. et Herodot. ait hoc vocab. ita usurpasse : Herodotum sc. quum dicit quosdam τόξα habuisse ἐκ ταύτης τῆς σπάθης. Locus est 7, [69] : Ἐκ φοινικῆς [φοίνικος] σπάθης τόξα πεποιημένα, Arcus ex palmarum spathis factos, ut Valla interpr. Utitur et Theophr., ut quum H. Pl. 2, [6, 6] ait, Ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, καρπὸν εὐθύμακρον. Pro quo Plin. 13, 4 : Mas in palmite floret. Alii sic, Mas primum super spatham floret, femina fructum ilico oblongum præstat. Ibid. [8, 4] : Ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν, ἀποτεμόντες τὴν σπάθην, ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, Dum floret mascula palma, spatham abscindentes, qua flores emergunt. Plin. 16, 26 : Palma sola in spathis habet fructum, racemis propendentem. Et 13, 4 : Pomum est non inter folia, ut in ceteris, sed suis inter ramos palmitibus racemosum, utraque natura uvæ atque pomi. Diosc. paulo aliter videtur σπάθην accipere, quum 1, 152, περὶ φοίνικος ἐλάτης, dicit, Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐλάτην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων, Palma, quam aliqui Elaten aut Spathen vocant, fructus palmarum adhuc florentium involucrum est calyxque, Ruell. Notandum vero ibi φοίνιξ ipsum Palmulæ involucrum significare synecdochice, quemadmodum Pollux scribit φοίνικα nominari ὁμωνύμως ipsum etiam τὸν τοῦ φοίνικος κλάδον. [In σκαφῆς corruptum erat Geopon. 10, 4, 8.] Pro ipsa arbore Plin. 12, cap. ult. : Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem : alii Palmam, alii Spathen. Idem 23, 5 : Palma, s. Elate s. Spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem. [V. etiam Σπαθίον.]

Σπάθημα, τὸ, Densitas in tela, quum textor licium telæ addidit large, et citra parsimoniam inculcavit : Hesych. σπάθημα, πύκνωμα, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. [Conf. id. in Σπαθητόν.] Suidas vero σπάθημα φρενῶν exp. τὸ [τὸν Phot. et libri meliores] ἄγαν φρόνιμον. Vel dic τὸ πυκινόφρον.

[Σπαθήνης. V. Σπαθίνης.]

[Σπαθήουρος. V. Σπαθίουρος.]

Σπάθησις, εως, ἡ, Densatio, telæ sc., quum licium large additur et citra parsimoniam inculcatur. [Aristot. Phys. ausc. 7, 2 : Σπάθησις καὶ κέρκισις· ἡ μὲν γὰρ σύνωσις, ἡ δὲ δίωσις.] Vel etiam Profusa erogatio, Prodiga insumptio, Profusio et dilapidatio bonorum : quod innuit Suid., quum σπάθησις exp. σπατάλη.

[Σπαθητὴς, ὁ,* Prodigus. Aster. Hom. p. 18, 12; 45, 13. Boiss.]

Σπαθητὸς, ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, Densatus : ut tela σπαθητὴ, Densata s. Densa, cui sc. licium largissime additum est, Cui licium citra parsimoniam est inculcatum : opposita τῇ ἀραιᾷ, Raræ. Sic σπαθητὸν ἱμάτιον [et ὕφασμα] ap. Polluc. 7, c. 10 [§ 36], i. e. ἡ σπαθίς. Ibid. affert ex Soph. σπαθητὸς χλαῖνα : pro quo malim σπαθητή. Sic Athen. 12, [p. 525, D,] loquens de quodam περιβλήματι, quod apud Persas pretiosissimum esse dicit, Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν. Vide et Τριμίτινος. [Ubi est fr. Æschyli ap. Polluc. 7, 78 : Σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. De quo Valck. ad Phalarin p. xi.] Apud Hesych. legitur Σπαθατὸν, quod Doricum est. Exp. autem σπαθατὸν ὕφασμα s. ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενὶ, Cui licium inculcatum est non pectine, sed spatha. Et sic σπαθᾷν plus est quam quod Virg. dicit Percurrere pectine telas. Quare videtur vox Σπάθη significasse pectine majus instrumentum, quo utebantur textores, quum telam densare vellent et plus licii inculcare. Hodie in tela latiore spathis ejusmodi utuntur ex arundine fissa, et pectinatim duobus lignis superinjectis coarctata. [‖ Ducangius nescio unde : « Σπαθῆτος (sic) οἶνος, Vinum passum. Πατητὸς ap. Myrepsum s. 41, c. 78, et Aetium. » Simile est Σπαθίτης, quod v.]

[Σπαθηφόρος, ὁ, ἡ, Lictor, qui σπάθην, quod v., gestat. Philo vol. 2, p. 528, 38 : Τοὺς δὲ Ἀλεξανδρέας σπάθαις καὶ ὑπὸ σπαθηφόρων μαστίζεσθαι συμβέβηκε.]

[Σπαθιά. V. Σπαθέα.]

[Σπαθίας, ὁ, ap. Oppian. Cyn. 1, 296 : Πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα, de Pectine costarum. V. Σπάθη.]

Σπαθίζω, Rudicula agito, Spatha peragito, τῇ σπάθῃ κινῶ, ut Diosc. loquitur. Qua signif. Nicol. Myreps. s. 9, c. 71, dicit, Sublata ab igni σπάθισον, donec commisceantur, i. e. Spatha commoveto, Rudicula peragitato. Et ap. Hesych. Σπαθίζεσθαι, μύρῳ ἀλείφεσθαι, a Σπαθίζω significante Spathula oleum s. unguentum ex lecytho exemptum illino : τῇ σπαθίδι μυρίζω, ut Euphemus loquitur. Vide Σπαθίς. [‖ Dilapido, ut supra Σπαθάω. Asterius ap. Photium Bibl. p. 1497 (501, 38) : Ὅλως σπαθίζει καὶ ἐκδαπανᾷ, ὥσπερ ὁ ἄσωτος. Koenio. Ib. 28 est : Σπαθήσαντα καὶ διαφθείραντα τὰς παρ' αὐτοῦ δοθείσας δωρεάς· 42 : Ἐσπάθησε καὶ ὁ Ἀδὰμ τὴν οὐσίαν. ‖ Gladio percutio, obtrunco. Jo. Laur. De magistr. Rom. p. 90. L. Dind. V. Gaumin. ad Theodor. Prodr. Rhod. c. 4. Ducang. (Qui in aliis locis quibusdam Gl. p. 1417, interpretatur Fustigare.) Nicet. Eugen. 1, 23 : Τοὺς μὲν γὰρ ἐσπάθιζον ἄνδρας ἀθλίους, οὓς ἀντιπίπτειν ἔβλεπον πειρωμένους. Boiss.]

[Σπαθιναῖος, α, ον, s. Σπαθίνη, ἡ, s. Σπαθίνης, ὁ.] Σπαθίναι ἔλαφοι videntur dictæ vel ob colorem τῆς σπάθης, i. e. φοινικοῦν, Puniceum, vel quod cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eust. p. 711, ex lexicographo quodam : Τὰ δὲ τέλεια οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι, εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαιῖναι καὶ οἱ σπαθίναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν, ἢ εἴδει καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Apud Hesych. vero per η in penult. legitur Σπαθήνης. [Schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 175 : Ἀχαιινέα δὲ ἔλαφος ἡ γενομένη ἐν Ἀχαΐᾳ πόλει Κρητικῇ, ἢ καὶ σπαθιναία καλεῖται· et vet., ἀχαιινέαι λεγόμεναι ἔλαφοι, αἳ καὶ σπαθιναῖαι καλοῦνται.]

Σπαθίον, τὸ, Spathula. Ægineta pro Cultro chirurgico usurpat, Bud. Et veterinarii in Hippiatr. ad curationem equorum itidem utuntur σπαθίῳ, Spathula, Τῷ σπαθίῳ ὑπὸ τὴν βύρσαν ὑποδεῖραι· videturque ibi i. esse q. μήλη, Specillum, s. σμίλη, Scalper excisorius, Scalpellus. [Galen. vol. 4, p. 191 : Τὸ πλατὺ μέρος τῶν καλουμένων σπαθίων ἢ καὶ σπαθομήλης ταὐτὸ τοῦτο. Oribas. ed. Mai. p. 38 med. : Τῷ πολυπικῷ (σ)παθίῳ. Hero Spirit. p. 229, A : Ἡ νευρὰ ἐπισπάσεται τὸ σπαθίον· et ib. : Πάλιν τὸ σπαθίον εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς τάξιν καμπτόμενον ἐξελκύσει τὸ πῶμα τοῦ στόματος. ‖ Anon. in Mathem. vett. p. 318, A : Ἀσπίδας, σαγίτας, σπαθία, κασσίδας, ubi Gladioli dicuntur, ut ap. Mauric. Strat. 1, 2; 12, 14, aliosque Byzant. ap. Ducang., qui annotavit etiam formam Byz. Σπαθίν. ‖ De palmite Cosmas Topogr. Christ. p. 336, C : Παραλλάττει δὲ (τὸ ἀργέλλιον) τοῦ φοίνικος οὐδὲν, πλὴν ὅτι τελειότερόν ἐστι ... οὐ βάλλει δὲ καρπὸν, εἰ μὴ δύο ἢ τρία σπάθια (scr. σπαθία) ἀπὸ τριῶν ἀργελλίων. L. D. Instrumentum textorium. Ep. Anth. Pal. 6, 283, 3 : Μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει, ubi de usu verbi κρούω v. Jacobs.]

Σπαθίουρος, sive Σπαθήουρος, ut scribunt nonnulli, Animal ex crasso in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens, ut Aet. tradit, Tetrab. 4, Serm. 1, ubi inter venenata numeratur. Videtur autem dici σπαθίουρος, quoniam cauda in mucronem desinat, s. cauda mucronata sit, in modum σπάθης, i. e. Ensis.

Σπαθίς, ίδος, ἡ, Spathula, Rudicula, qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum solebant corpori illinere, quum inungebantur : unde a Polluce 3, c. ult. [§ 154] inter γυμναστοῦ s. ἀλείπτου σκεύη numerantur στλεγγὶς, ξύστρα, σπαθὶς, λήκυθος, Strigil, Radula, Spathula, Lecythus. Idem [7, 177] inter τὰ μυρεψοῖς καὶ μυροπώλαις προσήκοντα ponit σπαθίδα τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον, citans Aristoph. Sic Idem 10, c. 26 [§ 120, 121] : Καὶ τὸ μὲν ἐς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον. Quibus verbis hæc exempla subjungit, Aristoph. Δαιταλεῦσι : Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου πρὶν καταχέειν τὴν σπαθίδα, γευσάμενος μύρου. [Photius : Σπαθίδα, τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης.] Euphemus Στεφανοπλοκίσι : Λύε τὰ ἀλαβάστρια [Eubulus Στεφανοπώλισι, Λῦε τἀλαβάστια] θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον. Alexis, Τὴν σπάθην εἰς τὸ μύρον [ἐν τῷ μύρῳ]

καθῆκα. [De gladio grammat. Bibl. Coisl. p. 514 : Σπάθη, σπαθίδες.] || Σπαθὶς dicitur etiam ἱμάτιον σπάθῃ ἐφασμένον, teste Hesychio : ap. quem tamen corrupte legitur Σπαθίς. Sic Pollux 7, c. 10 [§ 36] : Σπαθίδα ἐκάλουν τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον.

[Σπάθισμα, τὸ, i. q. σπαδόνισμα, quod v., ap. Hesychium : Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα.]

[Σπαθισμὸς, ὁ, Percussio quæ fit gladio, Ictus. Achmes Onir. c. 119.]

[Σπαθιστὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Epiphan. vol. 2, p. 172, C, instrumentum chirurgicum, instar gladioli latum, de quo Hasius ad Leon. Diac. p. 242, C, ed. Par. L. Dindorf.]

Σπαθίτης, ὁ, Palmeus, a σπάθη significante Palmam : σπ. οἶνος, Alex. Trall., Vinum palmeum, Plin. 23, 1, qui etiam palmesiorum vinorum meminit, 14, 6 : Et quæ a palma una forte enata Palmesia appellantur. Diosc. φοινικίτην οἶνον nominat, 5, 40. Legitur σπαθίτης οἶνος ap. Paul. quoque Ægin. pro Vino ex palmulis. [Et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 248. ī]

[Σπαθοβότανον, τὸ, Gladiolus, fortasse. Stephani Magnetis Empirica Mss. : Σπαθοβότανον λείωσον ὁμοίως. Ex Ducang. Gl. Conf. Σταυροβότανον.]

[Σπαθομάχαιρον, τὸ, Spiculum, Contus brevior instar spathæ. Lex. Gr. Ms. Reg. ex cod. 930 : Ἀκινάκης, μικρὸν δόρυ, σπ. et aliud cod. 2062. Ex Ducang. Gl.]

Σπαθομήλη, ἡ, Specillum spathæ speciem gerens. Alii, Specillum latum : μήλη πλατεῖη, ut Hippocr. loquitur; sic enim Galen. Lex. Hippocr. Μήλη πλατεῖη εσρ. τῇ σπαθομήλῃ. Instrumentum chirurgicum, quo in emplastris conficiendis panniculoque illinendis utuntur. Galen. Κατὰ τόπ. 1, 8, parygrum emplastrum per spathomelam ad unguenti formam redigi ait : Τοῦτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθομήλης, ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἐμπλαστὸν, οἷον ἐξ ἀρχῆς ἦν, ἐπιθήσεις. [Id. vol. 4, p. 191, et alibi sæpe. Oribas. p. 10 ed. Mai. L. D.] Marc. Emp. dixit, Spathomela agitabis : ut Colum. Rudicula agitato crebro. Solere autem specillo lato illini aliquid et induci, patet ex Plin. 7, 53; 29, 6, Cels. 6.

[Σπαθοποιὸς, ὁ, Gladiarius, Gl.]

Σπαθοφοίνικον ap. Nicolaum Myrepsum legitur pro ἡ τοῦ φοίνικος σπάθη, Spatha palmæ, i. e. Fructus palmæ adhuc florentis involucrum, ut quidem Interpr. annotat. [Σπαθοφοίνιξ ex 16, 42, ponit Ducang.]

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia spathæ similia sunt, Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 4] pro σπανόφυλλα quidam [Dalecamp. et Heinsius] reponunt σπαθόφυλλα, ubi ait, Τὰ δ' ὥσπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρος. Plin. 16, 24, dicit, Capillata folia pino, cedro : insecta pectinum modo piceæ, abieti. Et mox, Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Idem 16, 10 : Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Ubi videtur Plin. σπαθόφυλλα dixisse Quibus sunt folia longa et mucrone aculeata, ideoque pungentia. Alioqui Σπανόφυλλος significaret Cui rara sunt folia, Rariora folia habens.

Σπαίρω, vide in Ἀσπαίρω, quod ead. signif. dicitur, sc. pro Palpito, [σκαρίζω, et ἐμπνέω, Spiro, Suspiro, add. Gl.] etc. [Apoll. Rh. 4, 874 : Παῖδα φίλον σπαίροντα. Nicand. Al. 318 : Ὁ δὲ (qui taurinum cruorem biberit) σπαδόνεσσιν ἀλύων δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυγμένος ἀφρῷ. Aristot. De respir. c. 3 init. : Οἱ ἰχθύες, ὅταν σπαίρωσιν. Polyb. 15, 33, 5 : Ἅμα τῷ τοῦτον εἰς τὸ μέσον ἑλκυσθῆναι μεθ' ὕβρεως ἔτι σπαίροντα. Dionys. A. R. 4, 39 : Ἐρριμμένου τοῦ σώματος καὶ σπαίροντος.] Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 6, 30, 7] : Θρέψον ἔτι σπαίρον τὸ γερόντιον. [Greg. Naz. vol. 1, p. 425, A : Κἂν ἔτι σπαίρῃ μικρὰ ... καθάπερ τὸ οὐραῖον διακοπέντος τοῦ ὄφεως. Valck. Apoll. Rh. 4, 1402 : Οἰόθι δ' ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν, Brunckius ex codd. ἄκρῃ οὐρῇ, et ex conj. σπαίρεσκεν. Babrius Fab. 9, 7 : Ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως, ubi codex male ἀσπαίροντας, etsi 6, 5 est : Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων· quum ib. 13 : Τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε καὶ σπαίρων, etiam altera forma locum habeat, in qua conf. quæ dicta sunt. Meleager Anth. Pal. 12, 132, 4 : Τί μάτην

A ἐνὶ δεσμοῖς σπαίρεις; A σκαίρειν ita distinguit Etym., ut σκαίρειν ἄμουσον, alterum εὔμουσον κίνησιν significet.] Interdum σπαίρω est Animam efflo, teste Hesych. [Qui σπαίρει interpretatur ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, σκορπίζει, ψυχαγωγεῖ, pro quibus σκαρίζει (ut est ap. Suid. s. Phot.), ψυχορραγεῖ Kusterus.]

[Σπάκα, Canis. Σπάκα τὴν κύνα καλέουσι Μῆδοι, Herodot. 1, 110. Hesychius : Σπάκα, κύνα ἢ σφίγξ. Ridicule Portus veluti græcum inde effinxit Σπάξ, ὁ, ἡ, genit. σπακός. Schweigh. Lex. Ps.-Herodianus tamen Cram. An. vol. 3, p. 284, 20 : Τὰ μέντοι μονοσύλλαβα θηλυκὰ μὲν ὄντα θέλει συστέλλειν τὸ α, σπάξ· οὕτως ἡ κύων παρὰ Πέρσαις· κλάξ, πλάξ. Sic enim Cramer. pro scriptura codd. στάξ. Conf. etiam Σπάδαξ. « Persis hodie سگ *Seg*. V. Hammer. *Fundgruben des Orients* vol. 6, fasc. 3. » Dahlka. Dixerat autem Herodotus de bubulco Astyagis : Συνοίκει δὲ τῇ ἑωυτοῦ συνδούλῳ· οὔνομα δὲ τῇ γυναικὶ ἦν Κυνὼ, κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν· κατὰ δὲ τὴν Μηδικὴν Σπακώ. Quod nomen repetit Justinus 1, 4 fin., ubi Faber. : « Canem apud Hyrca-
B nos, qui sub ditione Persarum sunt, nunc quoque dici *Spac*, didici ex Relationibus Wikfortii (s. interpr. ejus Gallica itinerum Olearii). »]

[Σπαλάθρα, Σπαλαθραῖος. V. Σπαλέθρη.]

[Σπάλαθρον. V. Σκάλευθρον.]

[Σπαλακία. V. Σπάλαξ.]

Σπάλαξ, ακος, ὁ, [ἡ, Aristot. De anima 3, 1 : Φαίνεται ἡ σπάλαξ ὑπὸ τὸ δέρμα ἔχουσα ὀφθαλμούς. Altero gen. Clemens Protr. p. 45 : Οἱ ἀσπάλακες· 89 : Τυφλοὶ καθάπερ οἱ σπάλακες. Etym. M. v. Σκάλοψ, et Lex. cod. Reg. 1843, v. Σίφνες ap. Ducang.], Talpa. Vide Ἀσπάλαξ, quod idem significat. Hinc, ut opinor, est Σπαλακία, ἡ, pro Cæcitate : propter cæcitatem σπάλακος, Talpæ. [Utrumque ex Hesychio. Orac. Sib. 1, 370 : Τυφλότεροι σπαλάκων. Schol. Aristoph. Ach. 879 : Σκάλοπας, μύας τινὰς, οὓς φαμεν σπάλακας.] Item Herba quædam ap. Theophr. H. Pl. 1, 11 [6, 11 Schn., qui ἀσφόδελος] vocatur Σπάλαξ. Sed Σπάλακες dicitur etiam de quodam genere Equorum, Hesych. [Quod alludit ad Σπάδαξ de canibus, ut supra retulimus, dictum, et
C ab Salm. cum Latino Spadix de equis puniceis s. badiis comparatum, quo de colore diximus in Βάδιος. ō L. Dindorf.]

[Σπάλαξος, ὁ, vel Πάλαξος, Cures, ap. Etym. M. v Εὔδωνος.]

[Σπάλαυθρον. V. Σκάλευθρον.]

[Σπαλέθρη, πόλις Θεσσαλίας. Ἑλλάνικος δὲ Σπάλαθραν αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σπαλαθραῖος, Steph. Byz.]

[Σπάλεθρον. V. Σκάλευθρον.]

[Σπάλις, ιδος, ἡ.] Σπαλὶς, Novacula : pro ψαλὶς, VV. LL. [Æolice. V. Koen. ad Greg. Cor. p. 598, Gramm. Bekk. An. p. 1169, 9, ubi item σπαλίδα. L. D.]

[Σπαλίων, ωνος, ὁ.] Σπαλίωνες, Plutei s. Musculi bellici, VV. LL. ex Suida : quem vide. Additur, esse quæ vocamus *Gabions*. [Agath. Hist. 3, 5, p. 77, C : Τοὺς καλουμένους σπαλίωνας ἐπεσκεύαζον· p. 101, D; 4, 20, p. 129, A.]

Σπαλύσσομαι, Laceror, Turbor, Hesych. [Conf. Σπαταγγίζω.]

[Σπᾰνᾰδελφία, ἡ, Raritas vel Inopia fratrum s. soro-
D rum. Ptolem. Tetrab. 3, p. 119 : Σπαναδελφίας εἰσὶ δηλωτικοί. Proc. in Ptol. p. 102, A. L. Dind.]

[Σπανάδελφος, ὁ, ἡ, Qui paucos vel nullos habet fratres vel sorores. Manetho 4, 390 : Ἔσται δ' ἐν γενέθλῃσι φάος σπανάδελφον ἐσαθρεῖν· 6, 332 : Ἢ παύρους θῆκαν γνωτοὺς ἢ καὶ σπαναδέλφους. Sext. Emp. Adv. Math. 5, 101, p. 355.]

Σπανακὸν, τὸ, Olus, quod vulgo vocamus *Espinarts*, ab Architrenio Adriopolitano sic vocatur. Aspanar est Arabum, et denticulatum olus Plinii : Atriplexque Hispaniensis Hermolai, VV. LL. [Ap. Hesychium pro Σπάρνακα, ὀρίγανον, ordo poscit Σπάνακα.]

[Σπᾰνανδρία, ἡ, Paucitas hominum. Cyrill. Alex. Homil. Pasch. 25, p. 300 : Θρῆνοι, καὶ σπ. πολλὴ κατὰ κώμας καὶ πόλεις. Suicer.]

[Σπάναξ. V. Σπανακόν.]

Σπάνη, ἡ, i. q. σπάνις, quod vide. [Ap. Theophr. C. Pl. 3, 8, 3, σπάνιν pro σπάνην præbuit Urbinas. Quod an recte legatur apud scriptores novitios Cram. An. vol. 3, p. 404 fin.; 4, p. 266, 26, ubi σπάνην, in-

certum est. Ap. Dionys. A. R. 3, 65 : Τῇ σπάνῃ τῶν ἀναγκαίων, scribendum σπάνει. Neque ap. Pausan. 10, 33, 8 : Ἐς τὰς ἄλλας πόλεις οἱ ἄνθρωποι κατενεμήθησαν ὑπό τε ἀσθενείας καὶ σπάνει χρημάτων, probanda libri unius scriptura σπάνης. Sed Epiphan. vol. 1, p. 511, B : Διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον σπάνης τῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκότων. Aquila Deuteron. 28, 20, sec. Montefalc. L. Dind.]

Σπᾰνία, ἡ, itidem Raritas, etiam Penuria : Hesych. σπανίαν, σπανιότητα, et ita a σπάνιος derivari ait ut ὁσία pro ὁσιότης ab ὅσιος. [Eur. Rhes. 245 : Ἡ σπανία τῶν ἀγαθῶν, ubi olim σπάνις. Diod. Exc. p. 507, 91 : Διὰ τὴν σπανίαν τῶν τροφῶν. Annotavit etiam Photius.] Σπᾱνία pro Ἱσπανία [Hispania, Gl., et Σπάνη, Hibera] usurpavit Paul. Ad Rom. 15, [24] : Ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν. [« Eodem nomine usus est Athen. 13, p. 657, F, et initio l. 8, de Lusitania loquens : Χώρα δ' ἐστὶν αὕτη, ait, τῆς Ἰβηρίας, ἣν νῦν Ῥωμαῖοι Σπανίαν ὀνομάζουσι. » Schweigh. Ptolem. 2, 4, qui Latina sæpe nomina ponit : Τῆς Ἱσπανίας, κατὰ δὲ Ἕλληνας Ἰβηρίας. Pro Ἱσπανία præbuerunt libri meliores Diod. 5, 37 init. Athanas. vol. 1, p. 123, D, ubi male Σπανίων. Theodoret. H. E. 1, 10, p. 35, 42 ; 2, 8, p. 73, 40, etsi Ἱσπανίαις et Ἱσπανιῶν dicit 5, 5, p. 199, 7, 12, ut Epiphan. vol. 1, p. 703, D, Ἱσπανίας et Σπανίας, Σπανίᾳ p. 997, C. Unde adj. Σπάνος Geopon. 9, 26, 4 : Σπάνῳ χρῶνται τῷ ἐλαίῳ, ubi Galen. Method. l. 2, τὸ Σπάνον ὀνομαζόμενον, confert Needhamus. Quibus addendum Σπάνη in Gl. supra cit., Σπάνοι ap. Epiphan. vol. 2, p. 117, D, African. Cest. p. 300, A : Τὸ Ἰβηρικὸν, ὃ δὴ Σπάνον ὀνομάζομεν, et exx. de Σπάνη et Σπάνιοι quæ ex Pallad. Laus. c. 65 et Apsyrto Hippiatr. c. 115 affert Wessel. ad Hierocl. p. 734, nec vidi accentum Σπᾶνος, quem prosodia, aut Σπανὸς, quem analogia postulat. L. Dind.] Sunt qui ob rerum vitæ necessariarum Penuriam vocatam sic existiment, διὰ τὸ σπάνιον τῶν ἐπιτηδείων : atque adeo huc pertinere, quod dixit Horat., Duræ tellus Iberiæ. Ac præsertim quæ in arcton vergunt Hispaniæ litora, duri cœli esse feruntur, montibus compluribus aspera, ac ne pabuli quidem copiam habere ; ideoque nostri sæculi poeta quidam cecinit, Jejuna miseræ tesqua Lusitaniæ, Glebæque tantum fertiles penuriæ. Alioqui, teste J. Solino Polyhistoris sui c. 37, Hispania terrarum comparanda optimis, nulli posthabenda frugum copia, sive soli ubere, sive vinearum proventus respicere sive arborarios velis. Omni materia affluit quæcunque aut pretio ambitiosa est, aut usu necessaria. Argentum vel aurum si requiras, habet ; ferrariis nunquam deficit ; non cedit vitibus ; vincit olea. A Plin. quoque et Strab. prædicatur hujus regionis εὐδαιμονία et fertilitas. [Adj. Σπανικὸς, ἡ, ὸν, Hispanicus, schol. Lycophr. 643. L. Dind.]

[Σπανιαίτατα, Σπανιάκις. V. Σπάνιος.]

[Σπανιὰς, άδος, ἡ, Spanias, locus circa Jordanem, ap. Cyrill. Vit. Sab. Cotel. Mon. vol. 3, p. 252, A. L. Dindorf.]

Σπᾰνίζω, i. q. ἐν σπάνει καθίσταμαι s. εἰμὶ, σπάνει πιέζομαι, Penuria laboro. [Æsch. Cho. 717 : Οὐ σπανίζοντες φίλων· fr. Cabir. ap. Plut. Mor. p. 632, F : Ὄξους σπανίζειν δῶμα. Eur. Med. 881 : Σπανίζοντας φίλων· 960 : Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων ; Hel. 800 : Βωμοῦ σπανίζουσα· Hec. 1228, χρημάτων· Cycl. 133, σίτου· Rhes. 170, βίου· Iph. A. 352, οὐρίας πομπῆς.] Thuc. 1, [41] : Νεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Idem, Σπανίζων τροφῆς. [4, 6 : Ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς. Isocr. p. 185, B, τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην ἀναγκαίων.] Et Plut. Camillo [c. 28] : Ἐπιτηδείων ἐσπάνιζον, Rerum necessariarum penuria laborabant. Sic Aristoph. Nub. [1285] : Σπανίζεις ἀργυρίου, Argenti penuria laboras. Itidem Xen. Cyrop. 3, [2, 17] : Διὰ τὸ γῆς ἀγαθῆς σπανίζειν, νῦν πένητες νομίζετ' εἶναι. [Ib. 8, 6 fin. : Ἀντεδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο· Anab. 2, 2, 12 : Ἴσως δὲ καὶ τῶν ἐπιτηδείων σπανιεῖ· H. Gr. 7, 3, 1 : Πάντων σπανίζοντες· Cyneg. 12, 6 : Σπανίζοντες καρπῶν· Hier. 1, 25 : Ὁ σπανίσας τινός· 14 : Ἐπαίνου οὔποτε σπανίζετε· Anab. 7, 7, 42 : Οὐ σπανίζει τῶν βοηθησόντων. Polyb. 26, 3, 4 : Φίλων σπανίζειν ἀληθινῶν. || Cum dat. Dicæarch. p. 183 ed. Hudson. : Αὕτη ... σίτῳ σπανίζουσα διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι λυπρὰν, ubi σίτου HSt., σίτων Jacobs. ad Philostr. p. 533, frustra fortasse, quum eadem sit constr. passivi ap. Strab.] Pass. Σπανίζομαι eadem signif. usurpatur, qua σπανίζω : quamvis Bud. existimet plus aliquid significare, sicut ἀπορεῖσθαι plus quam ἀπορεῖν. [Eur. Med. 560 : Ὡς οἰκοῖμεν καλῶς καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι πένητα φεύγει πᾶς τις.] Isocrates Areop. [p. 156, E] : Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων· νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι [nunc σπανίζοντες] τῶν ἐχόντων. Sic Xen. Hell. 7, [2, 1] : Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. [Ubi al. ἐσπάνιζον, sed omnes 16 : Καίπερ πάντων σπανιζόμενοι.] Itidem Strabo 2, p. 54 [127] : Ὧν (θυμιαμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν) τοῖς σπανιζομένοις οὐδὲν χείρων ὁ βίος ἢ τοῖς εὐπορουμένοις. [Cum dat. id. 3, p. 155 : Οἴνῳ δὲ σπανίζονται (Lusitani)· τὸν δὲ γενόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι. Nisi hic quoque fallit scriptura, et legendum οἴνου. V. l. Dicæarchi in act. cit.] Item σπανίζειν τινὸς dicitur quispiam, ap. quem aliquid rarum est, παρ' ᾧ σπάνις τινὸς, ut Herodian. loquitur. Theophr. H. Pl. 5, [7, 1] : Σπανίζουσι δὲ πεύκης, Rara apud eos est ; vel etiam Penuria laborant. [Isocr. Antid. p. 476, 239 : Σπανίζοντες ἐκεῖ πονηρῶν ἀνθρώπων.] Item res aliqua σπανίζει, cujus penuria laboratur, cujus copia non est, sed caritas. [Pind. Nem. 6, 32 : Τὰ καλὰ ἔργα, Βασσίδαισιν ἅ τ' οὐ σπανίζει.] Aristoph. Vesp. [252] : Καὶ ταῦτα, τοὐλαίου σπανίζοντος, Quum præsertim sit penuria olei, Quum oleum sit carissimum. [Diodor. 2, 54, init. : Τὰ παρ' ἀμφοτέροις σπανίζοντα· 3, 45, fin. : Χαλκοῦ καὶ σιδήρου σπανίζοντας (παρ' αὐτοῖς)· 5, 17 : Διὰ τὸ σπανίζειν παρ' αὐτοῖς· 14, 30 med. : Αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐσπάνιζον· 15, 71 : Τῶν ἐπιτηδείων σπανιζόντων. Sextus Pyrrh. 1, 143, p. 37 : Ἐὰν ἐννοήσωμεν τὸ ὕδωρ σπανίζον. || Transit. Rarum facio. Philo De 7 mirac. c. 4 init. : Τοσοῦτον δ' ὁ τεχνίτης ἐδαπάνησε χαλκὸν ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα.] || Passivam signif. τῷ σπανίζομαι videtur dare Eur. Or. [1055] : Ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ubi schol. exp. ἐστερήμεθα. [Æsch. Pers. 1024 : Ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. Geopon. 14, 1, 7 : Ἐάν ποτε σπανίζωνται τροφῆς. Nicetas Ann. p. 131, C : Γυναῖκα τῶν εὐγενῶν οὐ πρὸ πολλοῦ θανάτῳ σπανιζομένην τοῦ ὁμευνέτου.] || Hesych. σπανίζεται exp. non solum ἀπορεῖ, sed etiam σκορπίζεται. [Cui λείπει, ὑστερεῖται addit Cyrillus. Ejusd. Hes. gll. : Ξέεσθαι, σπανίζεσθαι, et : Ἐκφορεῖ, σπανίζει, confert Albertus. Nec videtur scripsisse σπαράσσεσθαι, ut sequitur Σπαρασσόμεθα, ξεόμεθα, aut σπαθίζει. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol. 1, p. 226, C : Ὥσπερ γὰρ θησαυρὸς φανερωθεὶς σπανίζεται. Job. 14, 11 : Χρόνῳ σπανίζεται θάλασσα· ubi Symmachus ἐκρεῖ. Judith. 11, 13 : Ἐσπανίσθη πᾶν ὕδωρ. L. Dind.]

Σπάνιος, [α, ον et ὁ, ἡ], et Σπανὸς, ὁ, Rarus [Gl.], i. e. Qui non ubique nec semper reperitur, atque ideo pretiosus : Cujus copia non est : sicut Suidas σπανιώτατον exp. ὀλίγον. [Lyricus ap. Plat. Ep. 1, p. 310, A : Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ. Euripides Alc. 474 : Τὸ γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος· Iph. A. 1162 : Σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν γυναῖκα· fr. ap. Stob. Fl. 126, 7 : Σπάνιον ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι· Cycl. 190 : Πηκτοῦ γάλακτός τ' οὐ σπάνια τυρεύματα.] In Epigr. [Anth. Pal. 6, 252, 6] : Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας, de pomo. Plut. [Mor. p. 124, F] : Πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ· ubi de raris deliciis sermo est. Et Aristot. teste, Rhet. 1, [c. 7] : Τὸ σπανιώτερον ὑπερέχει τοῦ ἀφθόνου· quæ enim rara sunt, præstant iis quorum copia est, ut aurum ferro : quoniam sc. μείζων ἡ κτῆσις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. Idem Aristot. eod. l. : Ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ἐστι. [Herodot. 7, 103 : Παρ' ἡμῖν τοῦτό ἐστι τὸ σὺ λέγεις· ἔστι γε μέντοι οὐ πολλὸν, ἀλλὰ σπάνιον· 8, 25 : Οὐδὲν ἐγίνετο πλοίων σπανιώτερον. Thuc. 3, 56 : Ἐν καιροῖς, οἷς σπάνιον ἦν τινα ἀντιτάξασθαι· 1, 33 : Τίς εὐπραξία σπανιωτέρα· 7, 68 : Κινδύνων οὗτοι σπανιώτατοι· ib. 4 : Τῷ ὕδατι σπανίῳ χρώμενοι. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 9 : Διὰ τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ σπάνια πάντα εἶναι· et alibi sæpe similiter, etiam comparativo, H. Gr. 6, 5, 50 : Ὅτι σπανιώτερα τὰ ἐπιτήδεια ἦν· Conv. 7, 4 : Οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τὸ θαυμασίοις ἐντυχεῖν· Cyrop. 1, 3, 3 : Ἐν Πέρσαις καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον. Plato Alc. 2 p. 142,

C : Σπάνιον εὑρεῖν ὅστις ἂν ἀπόσχοιτο· Reip. 5, p. 476, A B : Ἆρ᾽ οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν· 6, p. 503, D : Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἴει ἔσεσθαι· et comparat. Phæd. p. 90, A, superl. Crat. p. 389, C. Dionys. Hal. vol. 6, p. 882, 8 : Ὁ πολὺς ἐκεῖνος ἰδιώτης ..., ὁ δὲ σπ. καὶ οὐδ᾽ ἐκ τῆς τυχούσης ἀγωγῆς γιγνόμενος τεχνίτης. Strabo 15, p. 686 : Σπάνιοι περιπεπλεύκασι μέχρι τοῦ Γάγγου. Feminini forma σπάνιος Theophr. fr. 2 De lapid. 3 fin. : Χρώματί τε καὶ γλισχρότητι ... αἱ πολλαὶ διαφοραὶ, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα σπάνιοι. Polyb. 4, 16, 3 : Τῆς σπανίου καὶ παραδόξου πονηρίας. Dionys. A. R. 7, 24 init. : Εἰ σπανίους τε καὶ τιμίας ἔχοι τὰς ἀγορὰς, nisi σπανίας scripserat. Σπάνιος ἡ τροφὴ est ap. Aristot. H. A. 9, 1 init., τροφῆς σπανίας 5, 22 med. et σπανίας συγκυρήσεις et περιπτώσεις ap. Sextum Pyrrh. 1, 141, 144, p. 36, 37. Galen. vol. 2, p. 223 : Σπάνιος ἡ γένεσις. African. Cest. p. 292, a, A : Σπάνιος εἰλικρινὴς ἀρετή. Theognost. Can. p. 11, 26; 17, 25; 19, 9; 40, 6; 54, 17. || Ponitur adj. etiam loco adverbii. Plato Phædr. p. 256, C : Χρῶνται μὲν αὐτῇ, σπανίᾳ δέ· Leg. 8, p. 841, A : Σπανίῳ τῷ τοιούτῳ δι᾽ αἰσχύνην χρώμενοι· 12, p. 953, B C : Τέταρτος ἂν ποτέ τις ἀφίκηται, σπάνιος μέν.] (Et τὸ σπάνιον interdum pro ἡ σπάνις, s. σπανία, Raritas, Æschin. [p. 79, 26] : Διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον. [Sextus Adv. gramm. 225, p. 263 : Κατὰ τὸ σπάνιον. Basil. M. vol. 1, p. 449, C : Εὕρομεν ... κατὰ τὸ σπάνιον.]) Exp. non solum Infrequens, Rarus, sed etiam Paucus, Parcus. [Neutrum sine articulo adverbialiter Dionys. Hal. vol. 5, p. 434, 12 : Ὑπερίδης εὔστοχος μὲν, σπάνιον δ᾽ αὐξητικός. Strabo 3, p. 168 : Ἄζωστοι δ᾽ ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξήεσαν αἰγίδα περὶ τῇ χειρὶ ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον, σπάνιον δὲ καὶ λελογχωμένον σιδήρῳ μικρῷ. Dio Chr. Or. 21, vol. 1, p. 501 : Ἀνὴρ δὲ καλὸς σπάνιον μὲν καὶ γίγνεται νῦν, καὶ γενόμενος τοὺς πλείστους λανθάνει. Longin. 44, 1 : Ὑψηλαὶ δὲ καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μήτι σπάνιον, οὐκέτι γίνονται φύσεις. Phot. Bibl. p. 84, 39 : Ταῖς τροπαῖς, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένος. Damascius ap. eund. p. 340, 20 : Εἰ καὶ σπάνιον τοῦτο συμβαίνει. Pro quo alia constructione Strabo 2, p. 73 : Ἡ Βαβυλωνία σπάνιον εἴτι που (al. εἴ πού τι) τῶν καρπίμων C δένδρων φύοι· 7, p. 297 : Σπάνιον δ᾽ εἴ τις ἀνὴρ καθ᾽ αὑτὸν ζῶν εὑρίσκεται. || Rarus, Qui raro in conspectum prodit. Eur. Iph. A. 345 : Δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλήθρων σπάνιος. Quod Xenoph. Cyrop. 7, 5, 46 : Τοὺς σπανίους ἰδεῖν στρατηγοὺς πολλὰ παριέναι· et similiter 37 : Ὡς ὅτι ἥκιστα ἂν ἐπιφθόνως σπάνιός τε καὶ σεμνὸς φανείη. Plato Euthyphr. p. 3, D : Σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν.] || Rarus, i. e. Minime densus : qua signif. dicitur Rara tela, acies, capilli, retia, i. q. ἀραιός. Unde ap. Hesych. Σπάνιον, ἀραιόν. Idem alterius etiam signif. meminit, quum σπανὸν exp. τίμιον, πολλοῦ ἄξιον. [|| Forma comparat. per αι, de qua v. etiam in adv. Σπανίως, Theophr. H. Pl. 3, 7, 5, ubi deteriores σπανιώτερον pro σπανιαίτερον. | Altera forma de male barbato, ut in Gl. Σπανὸς, Malebarbis, Cyrill. Vit. Sab. Cotel. Mon. vol. 3, p. 250, A : Τῆς γενειάδος καταφλεχθείσης καὶ μηκέτι αὔξησιν δεξαμένης ἔμεινε σπανός. Jo. Malalas p. 262, 8; 304, 9. L. Dindorf.]

| Σπανίως, Raro, [Rare, add. Gl.] Raro et insolenter. D [Xen. Ag. 9, 1 : Τῷ σπ. ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο. Aristot. H. A. 1, 1 med. Sextus Pyrrh. 1, 141 bis. Diog. L. 9, 63 : Σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι.] Unde [comparat. Σπανιώτερον, ap. Thuc. 1, 23 : Ἔργῳ σπανιώτερον βεβαιούμενα. Hephæst. De metr. p. 29, 3. Agath. Hist. 5, 5, p. 148, D;] superl. Σπανιώτατα, Rarissime. [Æneas Tact. c. 37 fin. : Σπανιώτατα πηλῷ αναλεῖψαι. L. D. Gregor. in Anecd. meis vol. 5, p. 430, 7. Boiss. Σπανιαίτατα Clem. Al. Pæd. p. 202. Wakef. Steph. Byz. in Τελμισσός. Agathias Hist. 5, 3, p. 146, A.] || Σπανίως exp. etiam Parce. Est et aliud adv. Σπανάκις, quod itidem significat Raro, [Rarenter, Gl.] et ap. Hermog. De invent. legitur. [Erotian. [p. 34, 4. Boiss. Apollon. Bekk. An. p. 611, 7. Phot. Bibl. p. 272, 7.]

[Σπανιόσπερμος. V. Σπανόσπερμος.]

Σπανιότης, ητος, ἡ, Raritas, Penuria. Utitur Hesych. in exp. Σπανία. [Isocr. p. 47, C : Τοὺς Ἕλληνας εἰς μικρὸν τόπον κατακεκλειμένους καὶ διὰ σπανιότητα τῆς A γῆς ἐπιβουλεύοντάς τε σφίσιν αὐτοῖς κτλ. 68, A, de iisdem : Τούτους μὲν διὰ σπανιότητα τῆς γῆς ὄρη γεωργεῖν ἀναγκαζομένους. Iambl. In Nicom. p. 45, C; 150, B.]

Σπάνις, εως, ἡ, i. q. σπανιότης et σπανία, Raritas, Penuria [Gl.], Inopia. [Philemo, ut videtur, ap. Stob. Fl. 95, 7 : Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.] Hegemon Thasius ap. Athen. 15, [p. 698, E] : Καὶ σπάνις, ἣ πολλοὺς Θασίων εἰς ὁλκάδα βάλλει. Strabo 2, p. 54 [127] : Βοσκημάτων μὲν πολλῶν ἀφθονίαν παρέχει, θηρίων δὲ σπάνιν. Itidem cum gen. [Soph. Œd. T. 1461 : Ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν τοῦ βίου· Œd. C. 506 : Ἢν δέ του σπάνιν τιν᾽ ἴσχῃς. Porphyr. Vit. Plotini p. LXX, 15 : Ὁ νῦν καιρὸς οὐδ᾽ εἰπεῖν ἐστιν ὅσην σπάνιν ἔσχηκε τοῦ πράγματος.] Plutarch. Cam. [c. 8] : Χρυσίου δ᾽ ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, Auri in urbe penuria erat. Sic σπάνις γίνεται alicujus rei. Eur. Or. [949] : Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται, ubi schol. exp. οὐ λήξει, οὐδὲ παύσεται. [Andr. 771 : Ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις· Hec. 12 : Ἵνα τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου. Antiphilus Anth. Pal. 6, 257, 3 : Τίς σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταB χύων; Alcæus Mess. 12, 30, 3 : Γνώσει φιλέοντος ὅση σπάνις· Nicomedes 9, 53, 2 : Νεκύων ἦν σπάνις εἰν Ἀΐδῃ.] Et Plato Ep. [1, p. 310, A] : Χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε, Nullus poetarum finxit quempiam auri penuria periisse. [Leg. 3, p. 678, D : Δρυοτομίας εἶχον σπάνιν· 679, A : Νομῆς οὐκ ἦν σπάνις.] Isocr. : Διὰ σπάνιν σίτου, Ob frumenti penuriam. Dem. [p. 389, 5] : Ἐν σπάνει χρημάτων [αὐτὸν καταστήσειν.] Item ἐν σπάνει καθιστάναι, Ad penuriam et inopiam redigere, Herodian. 1, [12, 9] : Ἐν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων καταστῆσαι. At ἐν σπάνει καθίστασθαι, idem est quod ἐν σπάνει εἶναι et σπάνει πιέζεσθαι, Penuria laborare. Hermog. : Ἐν σπάνει καταστῆναι. Herodian. 8, [5, 16] : Ὅθεν ἐν ἀπογνώσει ἦσαν καὶ πάντων σπάνει οἱ στρατιῶται, σχεδὸν καὶ ὕδατος αὐτοῦ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 438, n. 378, 7 : Τροφαῖς αἷς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχε.] Xenoph. Hell. 5, [4, 56] : Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. [2, 2, 24 : Σπάνει σίτου ἑλόντων Ἀκράγαντα· Anab. 6, 4, 8 : Οὐ σπάνει βίου ἐκπεπλευκότες· 7, 2, 8 : Ἐν πολλῇ σπάνει πάντων γενέσθαι· Comm. 2, C 1, 25 : Ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία σπάνεως ἀφ᾽ ὧν ἔσται ταῦτα. Thuc. 1, 142 : Χρημάτων σπάνει κωλύσονται. Aristot. De gen. anim. 2, 7 med. : Διὰ τὴν σπάνιν τοῦ ὕδατος· 3, 6, fin. : Ἐν ἐνίοις τόποις οὐ σπάνις τῆς θεωρίας. Ps-Demosth. p. 779, 16 : Μὴ γὰρ τοσαύτη σπάνις ἀνδρῶν γένοιτο τῇ πόλει· 1460, 22 : Οὐ σπάνει τῶν τοῦτο βουλομένων ποιεῖν. Æneas Tact. c. 40 med. : Ἐπεὶ ἐν κινδύνῳ ἦσαν καὶ σπάνει ἀνδρῶν. Et alii quivis.] Pro Raritate usurpat Herodian. 7, [2, 8] de Germanis loquens : Λίθων παρ᾽ αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις, Rara apud eos structura ex lapide ac lateribus coctilibus. [De defectu Dionys. De comp. vv. p. 186, 4 : Ἡ μέση (harmonia) ἣν κοινὴν καλῶ σπάνει κυρίου καὶ κρείττονος ὀνόματος. Diog. L. 5, 65 : Βαρὺ γὰρ φορτίον πατρὶ κόρη διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν. Cum inf. Eur. Iph. A. 1163 : Φλαύραν δ᾽ οὐ σπάνις γυναῖκ᾽ ἔχειν. Plur. Galen. vol. 1, p. 7 : Καὶ γὰρ καὶ οὗτοι (generis nobilitate superbientes) σπάνισι τῶν ἰδίων ἀγαθῶν ἐπὶ τὸ γένος ἥκουσιν. Quod pro σπάνει dictum non injuria suspectum fuit Willeto. D L. Dindorf.]

[Σπανισμὸς, ὁ, Penuria. Nicetas Ann. 1, p. 24, D : Τῶν ἵππων τὸν σπανισμόν. L. Dind.]

Σπανιστὸς, ὁ, Cujus copia ubique et semper non est, Cujus penuria est, Rarus. Soph. initio Œdipi Col. p. 270 : Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ᾽ ἡμέραν Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; Excipiet donis quorum penuria laborat. Schol. tamen [rectius] exp. εὐτελέσι, [et, quod omittendum erat,] τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις : quæ expositio ap. Suid. quoque legitur. [Strabo 15, p. 727 : Ἡ παραλία (Persidis) σπανιστὴ καρποῦ ἐστι πλὴν φοινίκων, sed ubi codices recte καρποῖς. Philostr. V. Soph. 2, 21, p. 604 : Τὸ μὲν οὖν διαλεχθῆναι αὐτὸν ἐν σπανιστοῖς ἔκειτο· 25, p. 611 : Τὸ δὲ ἄρωμα τοῦτο οὕτω τι σπανιστὸν καθ᾽ ἡμᾶς· Epist. 2, p. 365, 32 ed. Kays. : Ἀδάμαντα καὶ μάργαρον καὶ τὰ ὧδε σπανιστά.]

[Σπανίως. V. Σπάνιος.]

[Σπανοδρόμος, ὁ, Pallad. Hist. Laus. c. 16 : Ἀδελφοὶ ὑπῆρχον πατρὸς ἐμπόρου Σπανοδρόμου, Int. patre mer-

catore, Fronto Ducæus addit Hispanico. Meursius A cursorem vel mercatorem designari putat, qui in Hispaniam negotiandi gratia excurrit. Ducang.]

[Σπανοκαρπία, ἡ, Frugum raritas s. penuria. Diod. 5, 39.]

[Σπανόουρος, ὁ, ἡ, Qui est rara cauda. Achmes Onir. c. 152, p. 124, ἵππος. Dahler.]

Σπανοπώγων, ωνος, ὁ, [Malibarbis, Gl.] Cui rara barba est, Raros in barba pilos habens : opp. τῷ δασυπώγων ap. Polluc. [2, 88, ex Ione tragico. Galenus Περὶ εὐπορίστων l. 3, p. 456, 14 Bas. Fors. Hesych. in Μοτρογένειον sive potius Μοττογ. Hemst. Reponendum videtur in Comput. Pythag. in Bibl. Matrit. p. 336 : Ὁ Κρόνος σημαίνει ἄνδρας μηλόχροας, σπαδοπώγωνας. Lobeck. ad Phryn. p. 662.]

[Σπανός. V. Σπάνιος.]

Σπανόσιτος, ὁ, ἡ, pro Penuria annonæ laborans, non reperi : potest tamen dici perinde ut σπάνυδρος ap. Athen. At Σπανοσιτία, ἡ, pro Annonæ penuria, ap. Xen. legitur Hell. 4, [8, 7] qui etiam citra compositionem dicit σπάνις σίτου, 5, [4, 56] : Πιεζόμενοι σπάνει B σίτου. Isocr. dicit σιτοδεία. [Pollux 1, 52; 6, 36. Plur. Diod. 1, 53. Iterum HSt. :] Σπανοσιτία, ἡ, Caritas et et penuria annonæ, i. q. σπάνις σίτου et σιτόδεια.

[Σπανόσπερμος, ὁ, ἡ, Qui seminis penuria laborat. Paul. Alex. Apotelesm. M. 4, ubi perperam Σπανιόσπερμος, quum ap. eundem sit Σπανότεκνος. Schneid.]

[Σπανότεκνος, ὁ, ἡ, Qui liberorum penuria laborat, paucos habet liberos. Sext. Emp. Adv. math. 5, 101, p. 355. V. Σπανόσπερμος.]

Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ, Rara habens folia, Cui rariora sunt folia : de quo supra in Σπαθόφυλλος. [Iterum HSt. :] Σπανόφυλλος, Rara folia habens, sicut μανόφυλλος, supra.

[Σπανύδριον, τὸ, ab seq. voc. dictum locum, memorat Epiphanii Vita vol. 2, p. 334, B : Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῷ ἐπικαλουμένῳ Σπανυδρίῳ, et sæpius in seqq. L. Dind. Vita S. Nili jun. p. 148 : Εὑρὼν ἐν τοῖς τῆς Γαΐτας μέρεσι τοπάριον, ἀληθῶς δ' εἰπεῖν σπανύδριον· ubi editum σπανίδριον. Ducang.]

Σπάνυδρος, ὁ, ἡ, Cui raræ sunt aquæ, i. e. Minime C aquosus, s. Aquæ aut Aquarum penuria laborans. Dicuntur et σπάνυδρα σῦκα, Minime aquosi fici, i. e. Quibus non inest multum aquosi succi. Diphilus Siphnius ap. Athen. 3, [p. 80, C] : Τὰ δὲ πολὺν ὀπὸν ἔχοντα, καὶ τὰ σπάνυδρα δὲ, εὐστομαχώτερα μὲν, βαρύτερα δέ.

[Σπαραβάραι, οἱ γερροφόροι, Hesychius.]

Σπάραγμα, τὸ, Frustum rei dilaceratæ, discerptæ. [Ps.-Soph. Ant. 1081 : Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν ἢ θῆρες, quod dicitur de discerptis cadaveribus occisorum civium. Eur. Andr. 826 : Σπάραγμα κόμας· Bacch. 139 : Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν. Ubi est i. q. σπαραγμός. Hesychius : Σπαράγμασι, ξεσμοῖς, ταραχαῖς, ἀποβολαῖς, δαρμοῖς.] Plutarch. in suo Περὶ ἀοργησίας libello [p. 463, A] : Τῶν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προσιόντες, αὐλητρίδος ἀκούομεν ἑωθινῆς, καὶ σπαράγματα στεφάνων καὶ κραιπαλῶντας ὁρῶμεν. Et σπαράγματα λόγων, Verba lacera, idem Plutarch. Adv. Colot. [p. 1108, D] : Φωνάς τινας ἐρήμους πραγμάτων ἀποσπῶν, καὶ μέρη λόγων D καὶ σπαράγματα κωφὰ τοῦ βεβαιοῦντος καὶ συνεργοῦντος πρὸς νόησιν καὶ πίστιν ἕλκων. [Philostr. V. Soph. 2, 10, 1 : Κολοσσοῦ σπαράγματα. « Schol. Hom. Il. P, 151. » Wakef. || Sarculus. Aristot. De generat. an. 3, 11 med. : Τῶν φυτῶν γίγνεται τὰ μὲν ἀπὸ σπέρματος, τὰ δ' ἀπὸ σπαραγμάτων ἀποφυτευομένων.]

Σπαραγματώδης, ὁ, ἡ, ut σπ. κραυγὴ, Vociferatio quæ ipsum guttur laceratura s. ruptura videtur. Plut. Præc. sanit. [p. 130, D] : Κραυγὰς μέντοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον. [De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 671.]

Σπαραγμὸς, ὁ, Laceratio, Laniatus, Convulsio. [Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα, Æschyl. ap. Suid. in Ὀκτώπουν. Hemst. Addit Valck. « Soph. Trach. 778 : Διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο· 1254 : Πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον· ap. Athen. 6, p. 251, C : Σπαρασσόμενον ὑφ' οὗ εἰλήφει φαρμάκου. » Eur. Hec. 655 : Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς· Bacch. 735 : Φεύγοντες ἐξηλύξαμεν Βακχῶν σπαραγμόν· 1135 : Γυμνοῦντο δὲ πλευραὶ σπα-

A ραγμοῖς· Phœn. 1524 : Τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βάλω; Tro. 453 : Ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς. Diod. 3, 37 : Τὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων σπαραγμόν.] Herodian. 8, [8, 14] : Γενείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες, Barbam et supercilia vellentes, neque ulli parcentes corporis totius ludibrio, Polit. [Improprie anon. Walz. Rhett. vol. 1, p. 613, 19 : Τῆς λύπης ἀπαλλαγείσῃ καὶ τῶν σπαραγμῶν οἷς ζῶσα ξυνῆν.]

[Σπαραγμώδης, ὁ, ἡ, i. q. σπαραγματώδης. Hippocr. p. 1215, F; Philes De anim. 3, 8. « Mich. Chon. Encom. Is. Angeli § 13. » Boiss. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 671.]

[Σπάραγος, Cuma, Gl. Pro ἀσπάραγος, vel potius pro Σπάργανον, Cuna.]

[Σπάραγχνον, τὸ, Branchia. Schol. Oppian. Hal. 1, 160 : Βράγχη, σπάραγχνα. L. Dind.]

[Σπαράδοχος. V. Σπάρδακος.]

[Σπαράκτης, ὁ, Lacerator. Philes Carm. 8, 86, p. 264 Wernsd., De anim. 3, 8, p. 20 Pauw. Anon. B Walz. Rhett. vol. 3, p. 606, 29, λύκος.]

[Σπαρακτικὸς, ἡ, ὸν, Lacerans. Cosmas Hierosol. in Maii Spicil. Rom. vol. 2, p. 9 med. : Τοὺς σπ. ὄνυχας. L. D. Adv. Σπαρακτικῶς, ib. p. 58 : Οὐ γὰρ σπ. τοῦ σώματος τῆς παρθένου, θωπευτικῶς δὲ μᾶλλον προσήγγιζον. Osann.]

[Σπαράκτρια, ἡ, Quæ lacerat. Const. Manass. Chron. 3552, τειχέων.]

[Σπαράκτωρ, ορος, ὁ, vitium scripturæ ap. Æsch. Sept. 572, pro ταράκτωρ.]

[Σπαράμειζος, ὁ, Sparamizus, eunuchus Sardanapalli, ap. Athen. 12, p. 528, F, ubi Σπαραμείζου, ut præstet fortasse Σπαραμείζης nominativum poni. Aliam nominis formam ponit Chœrob. Bekk. An. p. 1197, D : Σπαραμιζῶς ὄνομα εὐνούχου. Παραμιζῶς male ap. Gaisf. p. 261, 31, ut Παραμ. in deterioribus Athenæi.]

Σπάραξις, εως, ἡ, i. q. σπαραγμός [Carptus, Gl.].

[Σπαράσιον. V. Σμάρδικον.]

Σπαράσσω, sive Σπαράττω, Lacero, Lanio, [Carpo, his add. Gl.] Dilacero, Dilanio, [Pind. ap. Erotian. C Gl. p. 74 : Λαίρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς. Æsch. Prom. 1017 : Πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ πατὴρ σπαράξει τήνδε. Eur. Med. 1217 : Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων· Iph. A. 1459 : Τίς μ' εἶσιν ἄξων, πρὶν σπαράσσεσθαι κόμας;] etiam Vellico, Aristoph. Ran. [424] : Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. [Pollux 5, 94 : Ὄνυξι σπαράττειν. Diod. 1, 35 : Τοῖς ὄνυξι δεινῶς σπαράττει (crocodilus)· 5, 30 : Κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δόρατος σπαράττειν τὸ τραῦμα (jaculum)· 19, 34 : Τὰς τρίχας σπαράττουσα. Pollux 2, 62 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειν, σπαράττειν.] Lucian. [Jud. voc. c. 11] : Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Item Galen. Ad Glauc. 1 dicit, Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι, pro Vomere vel Proritare stomachum digitis pennisve immissis. Paulo aliter Horat. dicit, Rapula, lactucæ, radices : qualia lassum Pervellunt stomachum. [Hippocr. p. 207, H : Σπαρασσόμενοι ἀνημέτως, Quibus os ventriculi humorum vitio vellicatur aut lancinatur. D Fors. Improprie Eur. fr. Pirithoi ap. Stob. Fl. 37, 15 : Τὸν δὲ (νόμον) ἄνω τε καὶ κάτω λόγοις ταράσσων (ῥήτωρ) πολλάκις λυμαίνεται, Valck. restituebat λόγῳ σπαράσσων, propter ἄνω τε καὶ κάτω, ut videtur. Aristoph. Pac. 641 : Εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε· Ach. 688 : Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν. Quæ cum Plat. Reip. 7, p. 539, B : Χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί· et Dion. Cassii 46, c. 4 : Συκοφαντῶν, ἕλκων, σπαράττων τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας, ὥσπερ οἱ κύνες, comparat Wyttenb. ad Plutarch. De S. N. V. p. 11. Ps.-Demosth. p. 785, 18 : Τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς σπαράττων.] || Hesych. σπαρασσόμεθα exp. ξεόμεθα, ταρασσόμεθα. [Et Ἐσπάραξαν, διέφθειραν. Lycophr. 656 : Λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαραγμένους. Jerem. 4, 19 : Σπαράσσεται ἡ καρδία μου. Maccab. 3, 4, 6 : Θρῆνον ἐξῆρχον ὡς ἐσπαραγμέναι σκυλμοῖς ἀλλοεθνέσι. || Med. fut. Eur. Androm. 1209 : Οὐ σπαράξομαι κόμαν; οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν;]

[Σπαργανάω, i. q. σπαργανόω. Plato Leg. 7, p. 789,

E : Τὸ γενόμενον ... σπαργανᾶν. Conf. Hesych. in Σπάργω et Σπαργανάω cit.]

Σπαργανίζω, Fasciis involvo. Hesiod. Theog. [485] : Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit, sc. pro Jove puero, quem devorare quærebat Saturnus.

Σπαργάνιον, τὸ, Fasciola. Est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 21, quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sunt qui dictam ita existiment, quod foliis ejus pro fasciis uterentur. Meminit herbæ istius Plin. 25, 9. [Galen. vol. 13, p. 231. L. Dind.]

[Σπαργανιώτης, ὁ, Fasciatus. Hom. H. Merc. 301 : Θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ. Conf. Elραφιώτης.]

Σπάργανον, τὸ, Fascia, [Cunabulum, add. Gl.] Pannus oblongus in quo infans involvitur. [Pind. Nem. 1, 38 : Κροκωτὸν σπάργανον· Pyth. 4, 114 : Σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις. Æsch. Cho. 529 : Ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην· 755 : Παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις· 759 : Παιδὸς σπαργάνων· Ag. 1606 : Ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. Soph. OEd. T. 1835 : Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. Eur. Ion. 32, et sæpissime, Lycophr. 1202. Epigr. Anth. Plan. 15, 4 : Τὸν Βρομίῳ σπάργαν' ἑλιξάμενον.] Plut. [Mor. p. 337, D] : Ὃν Λυκοῦργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιδίτιον, Una cum fasciis quibus involutus erat. Idem in Lycurgo [c. 16] de dexteritate nutricum Spartanarum : Ὥστε ἄνευ σπαργάνων ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλεύθερα ποιεῖν· Symposiac. 2 : Σπάργανα παρασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες, sc. partui vicinæ. Item Herodian. 1, [5, 14] : Μὴ πειραθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, Intactum me plebeiis fasciis. 5, [1, 16] : Ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi Polit. vertit A privatis cunabulis : sicut et in præcedenti loco, Privatis intactum incunabulis. Idem 7, [1, 5] : Ἀφορῶσιν εἰς τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπάργανα, ubi Polit. vertit, Natalium obscuritatem. Solebant enim nobiles et splendidiore familia nati infantes σπαργάνοις distingui a plebeiis, ut inter alia videre est in Σπαργανόω etiam. Item, Ἐξ ἔτι σπαργάνων, ap. Philon. V. M. 1, legitur eo sensu, quo Latini dicunt Ab incunabulis : quanquam Cunæ et σπάργανα idem non significent. [Id. vol. 2, p. 361, 7 : Ἐξ αὐτῶν σπαργάνων συνεδίωσαν. Sextus Adv. math. 41, p. 224 : Ἐπείπερ ἀπὸ νηπιότητος σχεδὸν καὶ ἐκ πρώτων σπαργάνων γραμματικῇ παραδιδόμεθα.] Hesych. σπάργανα exp. δεσμὰ, ῥάκη [De pannis ipsius Telephi dixisse videtur Aristoph. Ach. 430 : Ναὶ Τήλεφον· τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα. Sequitur : Ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα, de quibus in Ranis ῥάκι' ἀμπισχών] : Suidas, etiam ἱμάτια. Donatus autem Comment. in Eunuch. [4, 6, 15], enarrans verba illa poetæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocant γνωρίσματα καὶ σπάργανα. [|| Σπάργανον, Ocimoides. Diosc. Notha p. 464 (4, 28) Boiss.]

Σπαργανόω (persequi enim et ipsum lubet, quoniam in mentionem ejus incidi), derivatum a n. Σπάργανον, significat Fasciis involvo, Fascio : ut Æl. Spart., Tiliacis tabulis in pectore positis fasciabatur : et Cels. 8, 8, Rursusque sub ala sua fasciari debet. [Eur. Ion. 955 : Σπαργανώσαντες πέπλοις. Hesychius : Ἐσπαργάνωσε, περιετύλιξεν, ἔδησεν, ἔσφιγξε πρὸς τὴν ζώνην.] Luc. 2, [7] de Jesu Christo : Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, Et fasciis involutum, s. fasciatum, reclinavit in præsepi. Sic Plut. Probl. Rom. [p. 265, A], de Aristino quodam : Παρασχεῖν ἑαυτὸν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, τικτόμενον, ταῖς γυναιξὶν, ἀπολοῦσαι, καὶ σπαργανῶσαι, καὶ θηλὴν ἐπισχεῖν. [Heraclit. A. H. p. 408, infantibus μονονοὺ ἐσπαργανωμένοις. Valck.] Additur interdum dat. instrumentalis, et tunc exp. vel simpliciter, Involvo, vel Involvo ceu fascia : nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6, 6 [p. 691, C], de nive : Ἀχύροις σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις. Sic Athen. 6, [p. 258, A] de κολάκων quodam genere, Σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνίοις. [Θρίοισι ταύτην ... ἐσπαργάνωσα, Sotades comicus ap. eund. 7, p. 293, E. Hemst.] Magis proprie rursum Plutarch. 2 De fort. Alex. [p. 337, D] : Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος, Purpurea involvens fascia, Purpura fascians ; solebant enim regia aut alias nobili stirpe prognati infantes a plebeiorum infantibus discerni fasciarum genere : ideoque Commodus ap. Herodian. gloriatur se μὴ πειραθῆναι ἰδιωτικῶν σπαργάνων : et homini ignobili objiciuntur τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα, Viles et plebeiæ fasciæ, quibus in pueritia fasciatus fuit. Item et Aristot. H. A. 7, [4 med.] : Σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, Fasciis ex lana involvunt. Pass. Σπαργανόομαι, Fasciis involvor, Fascior. [Hippocr. p. 766, C : Ὥσπερ τὰ παιδία ἐν τῇσι κοίτῃσι σπαργανοῦνται. Eust. Opusc. p. 268, 70 : Σπαργανούμενοι πυρὶ τοιούτῳ πάντοθεν.]

Σπαργάνωμα, τὸ, i. q. σπάργανον, Fascia, etiam Quo aliquid veluti fascia involvitur, Fasciæ usum præbens involucrum. [Photius : Σπαργανώματα· αἱ πρῶται φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων. Et explicatius Lex. rh. Bekk. An. p. 304, 14.]

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, In matribus dicitur, quum a partu, præsertim recente, ob lactis copiam mamillæ sic intumescunt et distenduntur, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. 2, 129, de lente : Πρὸς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἑψόμενος ἐν θαλάττῃ ἁρμόζει καταπλασθεὶς, Ad mammas nimis lacte distentas. Id. 3, 41, de mentha : Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει, Mammas, si tendantur et nimio lacte turgeant, compescit. Plin. 20, 14, itidem de mentha : Prodest et si mammæ tendantur. At dubium est an ad priorem Diosc. l. respexerit quum 31, 6, dixit, Mammas sororiantes piscinæ maris corrigunt. Aliud in muliere vitium est τὸ ὑπερμαζᾶν, quum ei mammæ sunt grandiores quam ceteris, etiam tum quum lacte distentæ non sunt, ut quæ Mammosa dicitur Martiali et Columellæ. Sed notandum, in posteriore Diosc. vulgatas editt. habere non σπαργάνωσιν, verum σπάργωσιν, a nom. Σπάργωσις : quod tamen a σπαργόω potius quam σπαργάω formatum esset : a σπαργάω enim aut σπαργέω, sequendo communem verbalium formationem, dicendum foret σπάργησις. Sed et ipsum σπαργάνωσις a σπαργάω regulariter formatum non est, verum potius a σπαργανόω. [Quod v.]

[Σπαργαπείθης, ους, ὁ, Spargapithes, Agathyrsorum rex, ap. Herodot. 4, 78.]

[Σπαργαπίσης, ους, ὁ, Spargapises, Massagetarum dux, ap. Herodot. 1, 211 seqq.]

Σπαργάω, Tumeo et distentus sum : proprie ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος, teste Hesych. : qui σπαργῶν itidem exp. ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως. Sic [Photio s.] Suidæ σπαργῶσα est ἡ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός. Ita ut ubera dicantur σπαργᾶν, quum usque adeo distenta sunt lacte, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent, ut ap. Lucr. 1, Lacteus humor Uberibus manat distentis : quo loco Uber distentum dicit τὸν σπαργῶντα μαστὸν, s. τὸ σπαργῶν οὖθαρ. Sic Horat. Tenta ubera ; Virg., Gravidum uber, et Distenta ubera lacte. De cujusmodi uberibus Hom. Od. I, [440] : Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, Distendebantur lacte. Et rursum ap. Virg., Distentant ubera vaccæ ; et, Tendunt ubera capræ, quum pastu largo eas tumefaciunt. Eur. Cycl. [55] : Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον, Δέξαι θηλαῖσι σπορὰς [γονὰς scribendum videtur, deleta syllaba vicina], Distenta mihi ubera laxa, et papillis submitte fœtus : verba chori ad capram. [Bacch. 701 : Ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι. Dionys. A. R. 1, 79, p. 202, 2 : Λύκαινα νεοτόκους σπαργῶσα τοὺς μαστοὺς ὑπὸ γάλακτος.] Sic Plut. [Mor. p. 320, D] : Εἶτα λύκαινα μὲν νεοτόκος, σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα τοὺς μαστοὺς γάλακτι, Lacte exuberans, distentisque supra modum gravata uberibus. Ubi nota de ipso animali dici, non de uberibus, ut in præcedenti Eur. l., et hoc Diosc. 5, 19 : Μαστῶν σπαργώντων κατάντλημα. Turgentes mammæ ea foventur, Mammæ copiam lactis non ferentes. De ipsis matribus lacte exuberantibus, Plato De rep. 5, [p. 460, C] : Τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, Quum lacte ubera distenderunt, s. Distentis earum uberibus lacte. Symp. [p. 206, D] : Τῷ κυοῦντί τε ἤδη καὶ ἤδη σπαργῶντι, Lacte distento. Arbores quoque, si bene memini, a Theophr. dicuntur σπαργᾷν sicut ὀργᾷν, verno

tempore, quum earum cortices succo turgescunt : ut ap. Virg., Læto turgent in palmite gemmæ; et, Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. [Pollux 1, 230 : Ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς... σπαργᾷ.] Item σπαργᾷν aliquis dicitur quum cupiditate et libidine alicujus rei accensum cor ejus intumescit : et præsertim de iis qui pruriunt libidine venerea : qua signif. Hippocr. usus est, ap. quem σπαργᾷ Galen. exp. ὀργᾷ, Erot. ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ. [Expressisse videtur l. p. 1053, G : Ἢν τὰ ἄνω χωρία σπαργᾷ. Foes. Photius : Σπαργῶσιν, ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχουσιν.] De homine venerea libidine accenso, ap. [Erycium Anth. Plan. 242, 4 : Ἔχει δέ σε δίψα γυναικῶν, ὠγαθὲ (Πρίηπε), καὶ σπαργᾷς. Plat. Phædr. p. 256, A : Σπαργῶν καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστὴν καὶ φιλεῖ·] Plut. [Mor. p. 251, B] : Σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λεύκιος, αὐτὸς ἐξανέστη μεταξὺ πίνων πρὸς ὀργὴν, Pruriginis impatiens, Libidine impotente affectus, nec moram adventus puellæ sustinere amplius valens, s. Quum libidinem continere diutius non posset, Bud. Idem Plut. de alius etiam rei cupiditate, metaph., ut in Lycurgo, p. 79 meæ edit. [c. 7] : Τὴν ὀλιγαρχίαν ὁρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, Gliscentem et res novas molientem :[Comp. Pericl. cum] Fabio [c. 1] : Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. [Utroque l. imitatur Plat. Leg. 3, p. 692, A : Ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὁρῶν οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. Philo vol. 1, p. 305, 42 : Σπαργῶσαν ἔτι καὶ μαιμῶσαν τὴν ἀεὶ κενὴν ἐπιβλέπεσθαι, ubi olim μαργῶσαν. Anonymi ap. Suidam : Σπαργῶντας βοηθεῖν τοῖς οἰκείοις, et Οἷα πάλαι σπαργῶντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους.] Idem interdum addidit præp. ἐπὶ vel πρός : ut in Artox. [c. 3] : Δι' ὀργὴν σπαργῶντα μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Magis quam ante accensum regni cupiditate, Magis quam ante inhiantem regno. Sic Idem in Lucullo [c. 4], Σπαργώντων πολλῶν ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν, ubi Bud. interpr. Inhiantibus, Desiderium non ferentibus, gliscente cupiditate. [Olympiodor. In Plat. Alc. p. 35 med. : Ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὸν ἐπὶ τὰ κοινὰ σπαργῶντα παρελθεῖν. Creuzer.] Idem in Cic. [c. 40] : Εἴτε παίζων, εἴθ' ὑπὸ φιλοτιμίας σπαργῶν πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀθυμῶν τοῖς καθεστῶσι, Impotente desiderio accensus accedendi ad remp. [Hesychius : Ἐσπάργων, ἐν περιστάσει ἦσαν. Schol. Plat. Conv. interpretatur etiam ἀνθοῦντι, ut Σπαργῶσα Photius s. Suidas ἀνθοῦσα.] Dicitur et Σπαργέω, si mendo caret σπαργοῦσι, quod ap. Hesych. legitur, exponiturque πλημμυροῦσι, ἀποστάζουσι. [Quintus 14, 283 : Μακρὸν ὑλαγμὸν ἵησι νέον σπαργεῦσα γάλακτι. Σπαργῶσα Lehrs. Dausquejus σφαραγεῦσα.]

[Σπαργέω. V. Σπαργάω.]

Σπάργη, ἡ, Libido : proprie illa, qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Hesych. σπάργαι generaliter exp. ὀργαὶ, ὁρμαί. Sed videndum ne oxytonws potius scr. sit σπαργαὶ, a nomin. sing. σπαργὴ, ut ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, ab ὀργάω, ὁρμάω, βοάω. [Immo contra hæc verba ab illis nominibus. V. Lobeck. Technolog. p. 271 seq.] Nam et ap. Galen. Lex. Hippocr. quidam codd. habent, Σπαργαὶ, αἱ ὀργαί. [Ubi vulgo σπαργᾷ, ὀργᾷ. Conf. l. Hipp. in Σπαργάω cit. Quo recepto ὁρμᾷ legendum ap. Hesych. Priori syllaba vitiosa est ejusdem gl. :] Σποργαὶ, Nisus ad pariendum, VV. LL. Hesychio ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν.

[Σπάργω, i. q. σπαργανόω. Hom. H. Apoll. 121 : Σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ. Σπάρξαι Hesychio σπαργανῆσαι, σπαράξαι.]

[Σπάργωσις. V. Σπαργάνωσις.]

[Σπάρδακος, s. Σπάρδοκος, ὁ, Spardacus, Seuthæ Thracis pater, ap. Thuc. 2, 101. Ubi libri inter has formas et Σπαραδόκου variant. Σπάρδοκος memorat Theognost. Can. p. 59, 20.]

[Σπαρέθρα, ἡ, Sparethra, Amorgis regis Sacarum conjux. Ctesias Phot. Bibl. p. 36, 31.]

[Σπαρίζω.] Σπαρίζειν de piscibus dicitur : vide Etym. in Σπαίρω. [Eust. Il. p. 416, 37 : Ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν σπαρίζειν, κατὰ τὸ σκαρίζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῷ· 947, 13 : Τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Hesych. : Ἐσπάριζεν, ἔσπαιρεν, Doricum putabat Hemst., Kusterus corrigebat Ἐσπάριζεν, ἔσπαιρεν. Photius : Ἐσπάριζεν, οὐκ ἐσκάριζεν.]

Σπαρίχνιον, Corbis, Sportula, VV. LL. ex Polluce. [Immo Σπυρίχνιον.]

Σπάρνιοι, Hesychio sunt ἐνθαλάττιοι πέτραι.

Σπαρνοπόλιος, Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, Per cujus barbam s. caput rari cani sparsi sunt. Pro quo ap. Polluc. σπαρτοπόλιος. Synonymum est μεσαιπόλιος.

[Σπαρνὸς, ἡ, όν.] Ejusdem cum Σπανὸς et Σπάνιος signif., [sed ductum a Σπείρω,] est Σπαρνὸς, significans itidem Rarus, Infrequens, Paucus : ut Hesych. σπαρνὸν exp. σπάνιον, ὀλίγον. Utitur hoc vocab. Callim. Hymno in D. 19 : Σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι, Raro enim fit ut Diana ex montibus descendat in urbem. Idem Hesych. σπαρνὰς exp. non solum σπανίας [σπανίους], sed etiam ἀραιὰς, διεσπαρμένας, Rarus, i. e. Non densas, sed sparsas : ut si quis σπαρνὰς πολιὰς dicatur ἔχειν, i. e. Raros canos, sparsos et non densos. [Æsch. Ag. 556 : Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους. Photius : Σπαρνὸν, σπάνιον· οὕτως Πλάτων.]

[Σπάρος, ὁ, ἰχθὺς, Cammarus, Sparus, Gl. Piscis marinus, Marcellus Sideta v. 24. Kall. Epicharmus Athenæi 7, p. 320, C; conf. Coraes ad Plut. Alex. c. 33. Boiss. Matro ap. Athen. 4, p. 136, C. Oppian. Hal. 1, 109; Phanias Anth. Pal. 6, 304; 4. Aristot. H. A. 2, 17 fin. Etym. v. Σπαίρω. Herodian. Π. μον. λ. p. 35, 20. V. Σκάρος.]

[Σπαρταγενής. V. Σπαρτάριον.]

[Σπαρταῖος, ὁ, Spartæus, Jovis et Himaliæ f., ap. Diod. 5, 55. Unde Clement. Homil. 5, 13, p. 672, B : Εἱμαρ τῇ γηγενεῖ ἐν Ῥόδῳ διὰ ὄμβρου συνῆλθεν, ἐξ ἧς Περγαῖος, restituendum esse Ἱμαλίᾳ et Σπαρταῖος animadvertit Unger. Parad. vol. 1, p. 365. L. Dind.]

[Σπάρτᾰκος, πόλις Θρᾴκης. Ἐρατοσθένης ἐν Γαλατικῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν Σπαρτάκιος ἢ Σπάρτακος (Σπαρτακεὺς intt.), Steph. Byz. inter Σπάδα et Σπαλέθρη. Conf. Σπαράδοκος. ‖ N. viri, quo plures fuerunt reges Bospori, de quibus v. Clinton. Fast. vol. 2, p. 182—5, ap. Diod. 12, 31; 14, 93; 16, 31; 20, 22, 100, Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 463, ubi Σπαρτόκου, ut in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 146, n. 107 etc. Gladiatoris ap. Diodor. Exc. Vat. p. 127, Athen. 6, p. 272, F. Adj. Σπαρτάκειος, Plut. Pomp. 31, Crass. 8, etc.]

[Σπαρτάριον πεδίον, τὸ, a σπάρτῳ illic nascente dictum, in Hispania memorat Strabo 3, p. 160 : Συνάπτει (ἡ ὁδὸς) τῷ Σπαρταρίῳ ὡς ἂν Σχοινοῦντι καλουμένῳ πεδίῳ· τοῦτο δ' ἐστὶ μέγα καὶ ἄνυδρον τὴν σχοινοπλοκικὴν φῦον σπάρτον. Quocum collatum est quod Appian. Hisp. c. 12 dicit : Ἣν (urbem Saguntum) νῦν οἶμαι Καρχηδόνα καλεῖσθαι τὴν Σπαρταγενὴν, de nova Carthagine, quam Spartariam cognominatam fuisse testantur scriptores Latini, Appianus autem cum Sagunto confudit, et si modo ipsius sunt verba illa postrema, mire vertit Σπαρταγενὴν, quod nihili esse et Σπαρταγενῆ certe scribendum animadvertit Schweigh.]

[Σπαρτέον, Serendum. Clem. Alex. p. 220, 225, etc. Geopon. 2, 20; 14, 23. Kall.]

Σπάρτη, ἡ, i. q. σπάρτον, i. e. Funis sparteus, ut Cato loquitur; s. Restis spartea. Pollux 10, c. 49 [§ 186] dicit esse πλέγμα, ex Cratino citans. [Dicit Pollux : Εἰ δὲ καὶ πλέγμα τι σπάρτινον ἢ σάκον σπάρτινον ἐθέλοις καλεῖν, καὶ πρὸς τοῦτο Κρ. σοι βοηθεῖ ἐν Νεμέσει λέγων, σπάρτην λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον. Quæ verba, in libris nonnullis paullo aliter scripta, si ita constituuntur ut infra dicetur in Σπαρτιάς, eumdem inter Σπάρτη et σπάρτη lusum exhibent quem ex Aristoph. Av. 815, notavit Eustath. Il. p. 191, 34 : Σπάρτην γὰρ ἂν (ὄνομα) θείμην ἐγὼ τῇμῇ πόλει; Οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν γ' ἔχων. Pollux vero attulit propter σπάρτινος.] Sic idem l. eod., c. 7 [§ 36] : Καὶ μὴν τόγε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος, κειρία, τάχα δὲ καὶ σχοῖνος καὶ σχοινία καὶ κάλοι. [Hæc ad σπάρτον pertinent.] Vide et in Σπάρτον quendam alium ejus locum [7, 181]. Hesychio est στάθμη τεκτονική : quibus verbis intellige Funiculum, quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte extrema tentum, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in eo poliendo sequantur. [Alciphr. Ep. 2, 4 : Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει. Sed præterquam quod scriptura vocabuli totiusque loci su-

specta est (v. Wagner. p. 336), non constat an recte positus sit accentus. Basil. M. vol. 2, p. 176, D, De leg. lib. gent. c. 9 extr. : Τὸν λίθον ποτὶ σπάρτον ἄγεις, pro quo schol. Eur. Or. 526 : Τὴν λίθον ποτὶ τὰν Σπάρταν ἄγε, ubi σπάρτον Matthiæ etiam in altero prov. Σπάρταν κόσμει, quod v. infra. Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 374 med. : Ποτὶ Σπάρταν (sic) φασὶ λίθον παραθεῖναι. De locis Galeni et Greg. Nyss. v. in Σπάρτον. Pro σπάρτοισιν var. σπάρτῃσιν est in l. Oppiani ibidem citato. Unde σπάρτη aliquoties schol.] | Alioqui Σπάρτη est etiam nomen metropolis Lacedæmoniorum, sic denominatæ ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν, ut Timagoras ap. Steph. Byz. dicit ἐκπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Alii a Sparto conditore denominatam volunt, ut idem Steph. in Λακεδαίμων tradit [ἀπὸ Σπαρτοῦ τοῦ Ἀμύκλαντος τοῦ Λέλεγος τοῦ Σπαρτοῦ. Quod Σπάρτου potius scribendum] : ubi et prioris etymi meminit, dicens Spartam ideo appellatam fuisse, διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταυτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. [Memorat Hom. Il. B, 582; Δ, 52; Od. A, 460 : Ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ· N, 412 : Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα, etc. aliique poetæ. Ex verbis Euripidis in fr. Telephi ap. Stob. Fl. 39, 10 : Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει, τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ, ductum prov. memorant parœmiographi et multi usurparunt scriptores. « Pro quavis Provincia, schol. Eur. Or. 536; Cic. Ad Att. 4, 6; Mich. Apost. Prov. 17, 51, etc. » Kall. De discrimine inter Σπάρτη et Λακεδαίμων et utriusque nominis gentilia interdum neglecto v. in Λακεδαίμων. De urbe Herodot. 7, 234 : Ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη, πόλις ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων μάλιστά κῃ. Ut aliorum omittam testimonia promiscue utrumque nomen usurpantium.] Unde adv. Σπάρτηνδε, Spartam : ut Σπάρτηνδε πορεύεσθαι, Proficisci Spartam. [Hom. Od. A, 285. Steph. Byz.] Et Σπάρτηθεν, Sparta, Lacedæmone. [Hom. Od. B, 327, Δ, 10; Apoll. Rh. 1, 148, aliique poetæ. Steph. Byz. Σπάρτηθε Tzetz. Antech. 8, sed ubi alii Σπάρτηθεν, nec videtur Σπάρτηθ' ἐς Τροίην scripsisse. | F. Eurotæ, Lacedæmonis uxor, ap. Apollod. 3, 10, 3, 2; Pausan. 2, 16, 4 etc. Conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 280.] || Rursum Σπάρτη est nomen pagi Euxino mari vicini, Steph. Byz. Item Σπαρτιάτης, (pro quo Ionice Σπαρτιήτης), ὁ, Sparta oriundus, Spartanus. [Eur. Or. 457, Androm. 725, Tro. 999, Lycophr. 1124, et præter historicos Herodotum, Thuc., Xen., Diod., Steph. Byz. aliique geogrr. Adjective ubi positum videatur Africani Cest. p. 292, b, 8 : Σπαρτιατῶν ἵππων θηλειῶν στάσει τοῦ Μεσηνίου στρατήγημα μένει μὴ μένων, scribendum τὸ τοῦ M. στρ. μεμιμημένων. L. D.] Item possess. Σπαρτιατικὸς, ἡ, ὸν, quod itidem Spartanus Latine reddere queas. [Pausan. 6, 4, 10 : Ἐν τοῖς Σπαρτιατικοῖς λόγοις, de Laconicis suis. Maximus Tyr. Diss. 29, 2 : Τὸ καθαρῶς Σπαρτιατικόν. Cogn. vel nomen viri in inscrr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 616, n. 1240, 3; 619, n. 1242, 18; 675, n. 1409, 3; 683, n. 1445; 685, n. 1448 etc. L. D.] At fem. Σπαρτιᾶτις, ιδος, et Σπαρτιὰς, άδος, Spartana, ut Virg., Virgo Spartana. [Utrumque ponit Steph. Byz. Altera Heraclid. Polit. c. 25, p. 214 ed. Cor. : Διὰ τὴν ὕβριν τῶν Σπαρτιάδων παρθένων, nisi Σπαρτιατίδων scripsit; Cratinus ap. Pollue. 10, 186 : Σπάρτην λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον, sec. conj. Meinekii τὴν Σπαρτιάδ', οὐ τὴν σπαρτίνην. Priori Eur. Androm. 596 : Σπαρτιατίδων κόρη· 889 : Ἡ Σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη· Hel. 115 : Γυναῖκα Σπαρτιᾶτιν· Or. 626 : Σπαρτιάτιδος χθονός· et 1661; et El. 411, γῆς. L. D.] Σπαρτιᾶτις alicubi pro Σπαρτιᾶτις χώρα : ut Plut. Apophth. [p. 209, F] : Τὴν στρατείαν ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος ἔχοντος. Itidemque ἡ Λακωνικὴ dicitur pro ἡ Λακωνικὴ χώρα, Ager s. Regio Laconica.

Σπάρτινος, η, ον, Sparteus, Ex sparto confectus, plexus, nexus, contextus. Pollux 10, c. 49 [§ 191, ἀγγεῖον· 186, πλέγμα, σάκος. Ælian. N. A. 12, 43 : Σχοινία σπάρτινα.] Apud Eund. l. 7, [181] legitur, Σπαρτίνα [—ίνη], ἡ μήρινθος, Funiculus, Funiculus sparteus. [Et 114 : Τὸ δὲ τῇ σπαρτίνῃ προσηρτημένον σκανδάληθρον καλεῖται. Et 10, 133 : Σπάρτα, σπαρτίναι.] Item ap. Eust. [Il. p. 191, 33 : Μέχρι τοῦ νῦν εἶδός τι σχοινίου οἱ

A ἰχθυοβόλοι σπαρτίναν ὀνομάζουσι. Cujus de accentu conf. Lobeck. Pathol. p. 220.]

[Σπαρτῖνος, ὁ, Spartinus, n. viri, ap. Lucian. Icarom. c. 15, sed ubi Σπατῖνος meliores, quod infra referemus ex Suida et Zonara.]

Σπαρτίον, τὸ, i. q. σπάρτον et σπάρτη, Funiculus sparteus, Restis [Gl.] spartea : sicut σχοινίον dicitur Funiculus junceus, Funiculus ex junco plexus, Restis ex junco texta. Generaliter vero pro Quovis funiculo ponitur, sive ex sparto nexus sit, s. ex cannabe, lino, s. aliunde. Athen. 5, [p. 220, B] : Κωδίᾳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς. Josue 2, [18], σπαρτίον τὸ κόκκινον, Funis coccineus. [Hesychius : Σπαρτίου, ῥάμματος. Inter quæ variant intt. Gen. 14, 24.] Legitur ap. Aristoph. quoque [Pac. 1247 : Ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις εἰλημμένην πλάστιγγα πρόσθες. Aristot. Mechan. c. 2 et 3, pro quo σπάρτον sæpius c. 1 fin. Ansa Vitruvio 10, 3, 4. Conf. *Mus. Borbon.* vol. 1, LV, p. 2]. Pollux [10, 36] σπαρτία vocat Funes s. Restes qui lectis intexuntur ad sustinendum ipsum
B lectisternium s. stratum. [V. Σπάρτη. Idem 10, 108 : Ἰστέον ὅτι τὸ σπαρτίον, οὗ λαβόμενός τις ἀνέλκει τὸν ζυγὸν, ἀρτάνην ὠνόμαζον.] A [Photio s.] Suida ἡ στάθμη vocatur itidem σπαρτίον, de quo fabrorum funiculo vide paulo ante in Σπάρτη. [|| De Soleis s. Calceis jumentorum Dio ap. Xiphilin. 62, 28 : Ἡ Σαβῖνα οὕτως ὑπερετρύφησεν, ὥστε τὰς ἡμιόνους τὰς ἀγούσας αὐτὴν ἐπίχρυσα σπαρτία ὑποδεῖσθαι. De quibus v. in Σπάρτον. || Exc. Phryn. p. 64, 1 Bekk. : Σφήκωμα, τὸ διεσφιγμένον τῇ σφίγξει καὶ διερραμμένον ἐπιμελῶς· τὸ γοῦν ἐκ τῶν σπαρτίων διαρραπτόμενον σφήκωμα ἔλεγον· οἱ δὲ νῦν σπαρτίον. L. D. Hinc voc. græcobarb. Σπαρτζίον, Scopulæ species ex spartis confecta qua sordes corporis e balneis eluuntur. Eust. Od. p. 1604, 18 : Τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σπαρτζίον, σπαρτίον ὀφεῖλον λέγεσθαι· Il. p. 421, 19 : Τῇ σπάρτῳ, ἐξ ἧς παρέφθαρται χυδαϊζόμενον τὸ πλεκτὸν σπαρτίον, ὃ σωμάτων ῥύπους ἐκτρίβει ἐν λουτροῖς· ubi l. σπαρτζίον. Ducang.] || Σπαρτίον dicitur etiam ipse frutex ex cujus ramulis spartei funes contexuntur : quem alii σπάρτον appellant, itidemque
C Plin. Spartum. Diosc. 4, 158 : Σπαρτίον θάμνος ἐστὶ φέρων ῥάβδους μακρὰς, ἀφύλλους, στερεὰς, δυσθραύστους, αἷς τὰς ἀμπέλους δεσμεύουσι. [In σπερτίον corruptum ap. Theognost. Can. p. 122, 12, ubi de accentu, de quo Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 263, 7.]

[Σπαρτιοχαίτης, ὁ, Qui comam habet quasi sparteam. Plato fr. Πρέσβεων ap. Aspasium vel Eustratium ad Ethica Nicom. 4, 7, p. 58, A : Τὸν ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην.]

[Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ, Sparto vinctus, Sparteus. Oppian. Cyn. 1, 156 : Σπαρτόδετον μήρινθον· 4, 415 : Ὕπερθε σπαρτόδετον τανύουσι περίδρομον.]

[Σπάρτοκος. V. Σπάρτακος.]

Σπάρτον, τὸ, sive Σπάρτος, ὁ [et ἡ], Spartum, genus vitilium, i. q. Genista, ut nonnulli volunt. [Σπάρτος, Restis, Resticula, Linia, Gl.] At Plin. 24, 9 : Genista quoque vinculi usum præstat. Dubito an hæc sit quam Græci auctores Sparton appellavere, quum ex ea lina piscatoria apud eos factitari docuerim : et numquid hanc designarit Hom., quum dixit navium
D sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in usu certum est : et quum sutiles fierent naves, lino tamen, non sparto unquam sutas. Idem Plin. 19, 2, dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse : esseque proprie juncum aridi soli : rusticos Africanos et Carthaginensis Hispaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pastores sibi vestes inde texere : magno esse in usu navium armamentis, machinis ædificationum, aliisque desideriis vitæ : evulsum et siccatum, si usus requirat, aqua macerari, aut, si necessitas urgeat, calida perfundi. [Idem in epilogo operis ex cod. Bamberg. edito : « Sparto vincit Hispania. » Geopon. 3, 5, 9 : Τὰ ἀγγεῖα σπάρτῳ χρὴ τρίβειν καὶ καθαίρειν.] Aet. 1 : Σπάρτον, ᾧ παρ' ἡμῖν τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν. Ap. Paul. vero Ægin. 5, legitur, Σπάρτος, ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσι. Ap. Galen. autem De simpl. med. fac. 8, [34] : Σπάρτη, ᾧ τὰς ἀμπέλους παρ' ἡμῖν δεσμοῦσι. Sed perperam in isto Galeni loco legitur σπάρτη : reponendumque vel σπάρτον, ut ap. Aet. legitur, vel σπάρτος, ut ap. Paulum, vel σπαρτίον, ut

ap. Diosc. Nam neutro quidem genere dici σπάρτον, testatur schol. Thuc. p. 137 [4, 48] (ubi Thuc. dicit quosdam sese τοῖς ἐκ κλινῶν σπάρτοις ἀπάγξασθαι, et τοῖς ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήμασι), necnon Plin. neutro genere passim utens, itidemque Hom. [Γαιοδόται τὰ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται, Callim. apud Etym. M. p. 223, 20, ubi sunt funiculi agrimensorum. Hemst. Xen. Anab. 4, 7, 15 : Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπαρτὰ πυκνὰ ἐστραμμένα. Aristot. H. A. 9, 40 med. : Ἄγνος, σπάρτον, de frutice, quod σπάρτος scrib. putabat Schneider. Aliter, ut in Σπαρτίον dictum, Mechan. c. 1 fin. Herodot. 5, 16 : Τὰ νήπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτῳ. Plato Polit. p. 280, C : Τὴν ἐκ τῶν λίνων καὶ σπάρτων δημιουργίαν. Cum λίνῳ conjungit etiam Æneas Tact. c. 18, p. 58, ubi τοῦ σπάρτου, τὸν σπάρτον et τὸ σπάρτον, sed bis scribendum τὸ σπάρτον. L. D.] Σπάρτος autem ap. Polluc. etiam l. 7, [181] legitur, Σπαρτοπλόκος, σπαρτοπώλης· σπάρτα, σπάρτη, σπάρτος. [Sed idem 10, 36, præter verba in Σπάρτη citata, τὰ σπάρτα.] Necnon ap. Hesych. Στάθμη, σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες. De quo vide in Σπάρτη. [Apud Hesychium ᾗ refertur ad σπάρτος, quod fem. est etiam ap. schol. Plat. Charm. p. 323, ubi σπάρτος τεκτονική, ut ap. schol. Od. E, 245. Pro quo τῇ σπάρτῃ male ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 389, B, σπάρτῳ recte A, quum in Gregorium vix cadat usus formæ σπάρτη, et quidem cum altera conjunctæ. Anthemius Περὶ παραδ. μηχανημ. c. 1 fin. : Διατείνομεν σπάρτον περιαγομένην· et diserte schol. Eur. Or. 526 in Σπάρτη citatus. De herba hoc genere Oppian. Cyn. 4, 222 : Πλεξάμενοι σπάρτῳ Σαλαμινίδι, quod nomen suspectum fuit. Hal. 3, 342 : Ἢ σπάρτοισιν Ἰβηρίσιν ἠὲ λύγοισι.] Itidemque apud Eundem, Μήρινθος, σχοινίον, σπάρτος. Sic ap. Suid. quoque, Μήρινθος, σπάρτος, σχοινίον. Verum in Thuc. l. paulo ante cit., necnon in Hesychiano nota σπάρτον accipi pro ipso Fune sparteo, ut Cato loquitur : sicut et Hom. Il. B, [135] : Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, Et funes spartei dissoluti sunt, ubi schol. exp. σπαρτία, σχοινία, Funes. Meminit hujus loci Plin. in verbis paulo ante ex ipso citatis : item 19, 1, de lino, ubi ait, Thoracibus lineis paucos tamen pugnasse, testis est Homerus. Hinc fuisse et navium armamenta apud eundem interpretantur eruditiores : quoniam quum Sparta dixit, significarit Sata. Sed hanc Plinii int. sequendo, scrib. foret σπαρτά, et subaudiendum λίνα, accipiendique funes ex lino sativo. Quæ tamen nimis longe petita sunt ; ideoque dicamus potius Funes nauticos ex sparto textos, ut σχοινία dicuntur Funes ex junco plexi. Junco enim Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo eam herbam appellant, inquit idem Plin. 19, 2. Rursum tamen alii sparti usum in Græcia tunc temporis incognitum fuisse ajunt : ut Varro ap. Gell. 16, 4 [17, 3] : Ego sparta apud Homerum non plus Spartum significare puto quam σπαρτοὺς, qui dicuntur in agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modo cœpit esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate usi Liburni, sed hi plerasque naves loris suebant : Græci magis cannabo et stuppa, ceterisque sativis rebus, a quibus σπάρτα appellabant. Quod quum Varro, inquit Gell., ita dicat, dubito hercle an posterior syllaba in eo verbo, quod ap. Hom. est, acuenda sit : nisi quia voces hujuscemodi, quum ex communi signif. in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate accentuum separantur. Sparti usum in re nautica magnum fuisse, Liv. quoque testatur, quum ait, Ubi vis magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab Asdrubale. Funes ex eo plecti solitos non solum Cato docet, quum dicit funes sparteos, sed etiam Xen. Cyn. [9, 13] : Τὸν δὲ βρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου, Ex sparto plexum. [Pro quo Pollux 5, 33 : Πλέγμα ἐκ σπάρτου.] Sportas quoque, urnas, amphoras, inde confici solitas, docent Colum. et Cato : quorum ille Sparteas sportas dicit, 12, 16 ; hic autem Sparteæ urnæ et Sparteæ amphoræ. Rursum Colum. [6, 12, 2] : Solea spartea pes induitur [et aliis ll. ap. Schneid. in Ind. v. Sparteus] : sicut Plin. l. supra cit. ait rusticos sibi calceamina e sparto conficere : pastores, etiam vestes. [Galen. De alim. fac. 1, 9, vol. 6, p. 316 : Ὁ σπάρτος, ἐξ οὗ πλέκουσιν ὑποδήματα τοῖς ὑποζυγίοις. Quos jumentorum calceos ubi tractat Beckmannus *Gesch. der Erfind.* vol. 3, p. 122—154, animadvertit p. 124 sq., σπάρτον Græcos plerumque videri dixisse Spartium junceum, i. e. fruticem illum cujus ex frondibus quum alia tum calcei plecterentur, eamque Genistam vocari a Plinio, a qua distinguendum esse Spartum Hispanicum et Africanum, hodie Stipam tenacissimam, et in Hispania etiam nunc quum aliis rebus tum calceis conficiendis adhibitam, et *Sparto* s. *Esparto* vocatam, unde calcei *Alpergates*, conjicitque p. 126, Græcos ex Spartio junceo, Romanos ex Stipa tenacissima calceos jumentorum confecisse. Ceterum conf. de σπάρτῳ Schneider. ad Theophr. H. Pl. 1, 5, vol. 3, p. 21 seqq. L. D.] Σπάρτον μακρὸν Græcos vocasse Longum vel Raptorium machinamentum, testatur Cæl. Aurel. Chron. l. ult. cap. ult., ubi describit exercitia πολυσάρκοις utilia. || Σπάρτος est et nomen proprium. [De quo v. in Σπάρτη.] || Steph. B. memorat etiam Σπάρτον ὄρος in Σπάρτη.

Σπαρτοπλόκος, ὁ, Qui spartum plectit, Qui sparto plexo funes, restes, sportas, calceamenta, soleas, urnas, amphoras, et hujusmodi alia conficit, ut videre est paulo ante in Σπάρτον. Legitur ap. Polluc. 7, [181].

Σπαρτοπόλιος, ὁ, Cui sparsi sunt per tempora cani, [Incanus, Gl.] ὁ σπαρτὰς s. διεσπαρμένας ἔχων τὰς πολιάς : nam in ultima senecta non sparsi, sed crebri ac spissi sunt cani. Sic in Tragicis personis σπαρτοπόλιος γέρων. Pollux 4, [133, 134] : Ὅ γε μὴν σπαρτοπόλιος δηλοῖ μὲν τὴν τῶν πολιῶν φύσιν, μέλας δέ ἐστι καὶ ὕπωχρος. Et [4, 151, 153] inter Comicas personas ἡ σπαρτοπόλιος, quæ ipso nomine τὴν ἰδέαν indicat ; nam μηνύει ἑταίραν πεπαυμένην τῆς τέχνης. Quum enim cani per tempora spargi incipiunt, artem desinere coguntur. [Schol. Hom. Il. N, 361.] Est et Gemma σπαρτοπόλιος. Plin. 37, 11 : Polia canitiem quandam sparti indicat : eandem duriorem, nigra Spartopolios. Apud Hesych. vero legitur Σπαρνοπόλιος, quod exp. ὀλιγοπόλιος, Cujus per tempora pauci cani sparsi sunt, Parum canus : compositum ex σπαρνὸς et πολιά : quod σπαρνὸς significat Rarus, σπάνιος, ἀραιός. [V. seq. voc.]

Σπαρτοπώλης, ὁ, Qui spartum vendit, vel spartea texta [ap. Polluc. 7, 181] ; sic enim loqui liceat, ut Catull. dixit Pinea texta carinæ, pro Carina ex pino contexta. [Alia hinc ducta vocc. duo ponit Photius : Σπαρτοπώλιον, ὡς ἡμεῖς. Καὶ Μένανδρος, Σπαρτόπωλις (cod. σπαρτηπωλις) ὁμόγραυς. Ὠμόγραυς Dobræus Adv. vol. 1, p. 608, ut delendum sit ὁμόγραυς supra apud nos vol. 5, p. 1957, B. Scribendum autem fortasse Σπαρτοπόλιον et Σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς. L. Dind.]

Σπαρτὸς, ὁ, ἡ, et ἡ, όν, Seminatus, Satu editus, Qui satu provenit. [Genitus, Æsch. Eum. 410 : Ὑμᾶς δ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει.] Athen. 2, [p. 62, E] : Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, καὶ σφόδρα ὑπερμεγέθεις γίνονται· sunt enim quidam ἕλειοι et ὄρειοι, ὧν οἱ κάλλιστοι οὐ σπείρονται. Et σπαρτὴ θύμβρα, ap. Diosc. 3, 45, Satureia quæ satu provenit, s. sativa. [Philo vol. 2, p. 169, 6 : Κατὰ γὰρ ταύτην (τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν) τὰ μὲν σπαρτὰ, ἡ ἀναγκαία τροφὴ, τελειογονεῖται. Pro quo ...ματα cod. Vatic. Chron. Pasch. p. 3, 4. Sed σπαρτὰ ib. p. 239, 29. Ib. p. 116, 41 : Σπαρτῶν τε καὶ δένδρων· 289, 13 : Σπαρτῶν ἢ δένδρων· 295, 13, 24 ; 370, 36, 37 etc. Fem. σπαρτὴ ponit Arcad. p. 79, 14, 15. L. D. Hinc adv. Σπαρτῶς Hieronym. Dial. De S. Trinitate p. 50, 2. Boiss.] Item σπαρτοὶ ἄνδρες, Viri qui satu provenerunt, sc. ex dentibus interfecti a Cadmo draconis, quos eum Pallas jusserat motæ supponere terræ, populi incrementa futuri. Paruit, impresso et sulcum patefecit aratro : Sparsit humi jussos, mortalia semina, dentes. Unde, fide majus, glebæ cœpere moveri : Primaque de sulcis acies comparuit hastæ, Tegmina mox capitum, picto nutantia cono : Mox humeri pectusque, onerataque brachia telis Existunt, crescitque seges clypeata virorum : ut Ovid. cecinit Metamorph. 3. [Apollod. 3, 4, 1, 4. Plato Soph. p. 247, C : Οἵ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες. Pind. Isthm. 1, 30 : Σπαρτῶν γένει· 6, 10 : Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν· Nem. 9, 85 : Σπαρτῶν ξένος. Æsch. Sept. 412 : Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· 474 : Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τοῦ Σπαρ-

τῶν γένους. Soph. OEd. C. 1534 : Χοὔτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν, non de Spartis ipsis, sed Thebanis, ut aliquoties ap. Eur. et alios infra.] Sic Eur. Herc. F. [792] : Ἦξετ' εὐγαθεῖ κελάδῳ ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη, Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη, χαλκασπίδων λόχος· quam terram s. urbem Ovid. propterea Draconigenam appellat : at τοὺς σπαρτοὺς ἄνδρας, Serpentigenas. [Ib. 5 : Ἐνθ' ὁ γηγενὴς Σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν.] Rursum Eur. Phœn. [940] : Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν. Ibid. pro Serpentigena s. Draconigena dicit, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε, Qui exortus est ex dente ex draconis maxilla evulso. Ibid., Λοιπὸς εἶ Σπαρτῶν γένους· ut Pind. quoque ap. Plut. [Mor. p. 348, A], Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν. Aliquanto post, Ὃς τοὺς ὑπερταίλαντας ἐκ γαίας ποτὲ Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο. [Et 795 : Σπαρτῶν γέννα· 1245 : Σπαρτῶν ἀριστῆς· Suppl. 712 : Εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν. Sing. Eur. Bacch. 1275 : Σπαρτῷ μ' ἔδωκας, ὡς λέγουσ', Ἐχίονι. Et fem. Suppl. 578 : Ἔλθ', ὥς σε λόγχη σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ. Lycophr. 1206 : Ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.] Ab his Sparta creditur nomen accepisse, ut in Σπάρτη annotavi. [|| Dispersus. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 383, 2 : Πόντιον τόδε σῶμα βροτοῦ πανλήμονος ἄθρει σπαρτὸν, cujus membra recenset deinceps.]

[Σπάρτος. V. Σπάρτον.]

[Σπαρτός. V. Σπάρτη.]

[Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ, Qui spartum fert. Strabo 3, p. 160 : Τὴν μὲν ἀγαθὴν, τὴν δὲ σπ. χώραν.]

[Σπαρτώδης, ὁ, ἡ, Ælian. N. A. 1, 19 : Μιμήματι σπαρτώδει, vox suspecta.]

[Σπάρτωλος, ἡ, Spartolus. Steph. Byz. : Σπαρτωλὸς, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θουκυδίδης β' (79; 5, 18). Τὸ ἐθνικὸν Σπαρτώλιος. Xen. H. Gr. 5, 3, 6. Cum Πακτωλὸς confusum ap. Diod. 12, 47, schol. Aristoph. Av. 1555, in fr. Eupolidis. Accentum Σπάρτωλος præcipiunt Arcad. p. 57, 16, Steph. Byz. v. Αἰτωλία, schol. Thuc. 2, 79. Oxytonon male ap. Hesychium, Harpocr., qui Antiphontis utitur testimonio, Photium, ubi male Ἀττικῆς pro Βοττικῆς, et alibi. Gent. Σπαρτώλιος schol. Thuc. 2, 79.]

[Σπάρτων, ωνος, ὁ, Sparto, f. Phoronei, ap. Pausan. 2, 16, 4 et Steph. Byz. in Μυκῆναι). F. Tisameni, ap. eund. 7, 6, 2.]

[Σπαρτοῦς. V. Σπαρτός.]

[Σπασίνου χάραξ, πόλις ἐν τῇ μέσῃ τοῦ Τίγρητος Μεσήνῃ. Ἡ δὲ τοῦ Σπασίνου εὐθεῖα Σπασίνης ἐστί. Τὸ ἐθνικὸν Σπασίνου χάρακος ῥητέον. Εἰ γὰρ τὸν συνήθη τύπον ἐχτιθέμεν, ἀνάγκη Σπασινοχαρακηνὸς εἰπεῖν, Steph. Byz. Πασίνου nonnulli ap. Joseph. A. J. 1, 6, 4; 20, 2, 1, ubi Σπασίνου, Πασηνοῦ ap. Ptolem. 6, 3, et Πασίνου in Arriani Periplo m. Erythr. p. 21 Huds., scriptum notavit Salmas. Plin. Ex. p. 347, b, D, E. Qui quod in loco Arriani : Ἐμπόριόν ἐστι νόμιμον λεγόμενον ἡ Ἀπολόγου κατὰ Πασίνου χώραν κατὰ ποταμὸν Εὐφράτην tacito scripsit pro χώρα, debebat potius χάρακα, ut est etiam ap. Marcian. Her. p. 17, ubi χάρακα Πασινοῦ, et ap. Isidor. Char. p. 2 Huds., εἶτα Χαρακασίδου, pro Χάραξ Σπασίνου. L. Dind.]

Σπάσις, εως, ἡ, Tractus s. Attractus. Item σπάσει πίνειν, Suctu bibere, ut Plin. vertit, hæc Aristot. [H. A. 8, 6], Τῶν ὀρνίων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει, sic interpretans, Bibunt aves suctu ex his quibus longa colla. [V. ejusdem l. in Σπάω sic dicto citatum. Id. De partt. an. 4, 12 med. : Πρὸς τὴν τῆς τροφῆς σπάσιν (χρήσιμον τὸ ῥύγχος). HSt. in Ind. :] Ἄσπασις, Sorbitio, VV. LL. Pro quo diceretur potius σπάσις : nam ἄσπασις idem sonat quod ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendosum sit.

Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur Mucro s. Acies nuda et ex vagina educta, ξίφους γυμνωθέντος ἡ ἀκμή. Plut. Othone [c. 17] : Δυοῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου καταμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον, Utriusque mucronem diu tentavit et exploravit. Pro quo Idem ἀκμὴν dicit in Cat. Utic. : Τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν, ἐσπάσατο καὶ κατενόησε, Eduxit ex vagina et tentavit s. exploravit : Ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. || In corpore humano σπάσμα dicitur Quod convulsum est. [Ruptum, Gl. Plato Tim. p. 87, E : Πολλὰ σπάσματα καὶ διὰ τὴν παραφορότητα πτώματα παρέχον (σῶμα).] Plut. [Mor. p. 69, D] : Τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματά φησι Δημοσθένης [p. 294, 21], ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, Rupta et convulsa. Aristot. Probl. : Σπάσματα λαμβάνει. [Id. H. A. 10, 4 init. : Ἐὰν σπάσμα ἔχωσιν αἱ ὑστέραι· et in seqq. V. Σπασμάτιον.] Paulo autem Ægineta teste, 4, 31, Τὰ σπάσματα γίνεται διασπωμένων τινῶν ἰνῶν, Convulsio fit fibris quibusdam distractis. Gorræo σπάσμα est Unitatis solutio in parte nervosa citra vulnerationem. Convelluntur enim quæ in ipsa sunt fibræ, quum ex ictu aliquo violentiam patiuntur, aut subito et affatim intenduntur. [In unitatis solutione reponit Galen. 3 Meth. med. Idem etiam l. 4 et 6 Meth. quod in carne ῥῆγμα dicitur, in nervosis partibus σπάσμα intelligi scribit. Utitur Hippocr. Aph. 5, 25, et p. 177, F; 186, B (ubi σπάσματα περὶ θώρηκα). Foes.] Causas autem hujus mali ap. Eund. vide. Diosc. : Ἁρμόζει πρὸς σπάσματα, Utile est convulsionibus, Plinio interpr. [V. etiam Σπαδών. Pausan. 2, 26, 8 : Τὸ συμβὰν σπάσμα θηρεύοντι οἱ ἰαθεὶς, cit. Hemst.] Est et θαλάσσης σπάσμα : vide Σπασμός. [|| I. q. ἀπόσπασμα, Fragmentum. Plut. Lys. c. 12 : Ἀπορρηγνύμενα πυροειδῆ σπάσματα· Sull. c. 21 : Θωράκων σπάσματα σιδηρῶν. || De lanæ stamine Timæus Lex. p. 153 : Κάταγμα ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα. Hesychius in Μήρυμα. || Id. Hesych. : Φλιδόνες, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπάσματα καὶ ῥυτίδες.]

Σπασμάτιον, τὸ, Levis convulsio. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 9, [9, 2] σπάσματα [σπασμάτια] vertit Distentiones. [Recte autem al. σπάσματα.]

Σπασματώδης, ὁ, ἡ, Convulsionis speciem gerens, Convellens. Exp. etiam Evellens. [Theophr. fr. 7 De lass. 15 : Τοιαύτη (κίνησις) σπασματώδης, quum inter hoc et σπασμώδης varietur ib. 13, ubi σπασματωδέστερον, ut ap. Aristot. Probl. 5, 8, quum in altero libri consentiant ib. 1, sed utrique ubique restituendum videatur σπασμώδης. De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 671.]

Σπασμός, ὁ, i. q. σπάσμα. [Proprie Tractus, de gladiis stringendis, ut σπάσμα, Maccab. 2, 5, 2 : Μαχαιρῶν σπασμούς. De Convulsionibus Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Οἱ τέτανοι καὶ οἱ σπασμοὶ πνεύματός εἰσι κινήσεις.] Auctor Definitt. medic. : Σπασμός, ἔστι περὶ νεύροις καὶ μυσὶ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἕλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Celsus 1, 1 : Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert : illud σπασμὸς, hoc τέτανος Græce nominatur. Omnes fere medici, inquit Gorr., hodie Convulsionem interpr. Est autem musculi ad suum principium involuntaria contractio : symptoma voluntariæ functionis oblæsæ, cujus primarium instrumentum musculus est : ideoque pro musculorum differentiis variæ etiam ac differentes convulsiones sunt, non modo universales, sed etiam particulares. Ac particulares quidem sunt ex particularium musculorum differentiis, quarum aliquæ propriis etiam donatæ sunt nominibus : στραβισμὸς, in oculo : τρισμὸς, in mandibula : κυνικὸς σπασμὸς, in ore : σατυρίασις, in pene. [De pruritu et tentigine Aristoph. Lys. 845 : Οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει χὠ τέτανος· 1089 : Ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;] Universales vero, quum vel corpus totum in priora curvatur, ἐμπροσθότονος Græcis dicta : vel in posteriora, ὀπισθότονος : vel in utramque partem æqualiter, τέτανος. Quibus et additur ἐπιληψία : est enim quædam totius corporis convulsio, patiente sc. nervorum principio. Hæc Gorr., ap. quem vide tum alia præterea, tum causas hujus morbi. [Aret. p. 33, 34 : Βλεφάρων δὲ καὶ μήλων καὶ μυῶν τῶν ἐν γνάθοις καὶ γένυος ἐπὶ θάτερα παραγωγὴ, ἣν ἐπὶ σπασμῷ διαστρέφηται, κ. σπ. ἡ κλῆσις.] Aet. 6, 30, dicit κυνικὸν σπασμὸν vocari τὴν τῶν σιαγονιτῶν μυῶν παράλυσιν : eoque παράγεσθαι εἰς τὰ πλάγια τό, τε στόμα καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Scrib. Larg. σπασμὸν κυνικὸν vocat, Quum in utramlibet partem depravata est facies. Plut. [Mor. p. 125, C] : Οὐκ ἴδιον οὐδὲ πρᾷον οὐδ' ἵλεων γέλωτα, ἀλλ' ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπόν. Thuc. 2, [49] in descriptione sævæ illius pestis : Λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ, σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, Convulsionem ciens validam. [Manetho 2, 499 : Σπασμοὺς νοῦσόν θ'

ἱερήν· 3, 55 : Σπασμοῖς καταρίπτει. Soph. Tr. 805 : Βρυχώμενον σπασμοῖσι (Herculem)· 1082 : Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὖ. Herodot. 4, 187 : Ἢν καίουσι τὰ παιδία σπ. ἐπιγένηται. De Hippocrate v. in Σπαδών. Quibus Foes. addit σπασμὸς de morbo comitiali dictum p. 174, B, et Aphor. 5, 70, et σπασμοὶ ex p. 173, H. Id. p. 68, H : Γλώσσης σπασμοὶ τρομώδεες· 75, F : Σπ. κωματώδεας. Aristot. H. A. 7, 12 init. : Εἴωθε τὰ παιδία σπασμὸς ἐπιλαμβάνειν. Aret. p. 3, 9 : Σπασμὸς καὶ τάραχος· 56 : Ἀσφαλέστεροι εἰς κίνδυνον οἱ σπασμοί· 89, 34 : Ἢν αἱ ἐσχάραι ἤδη ἀπολύωνται ..., κίνδυνος τότε μάλιστα σπασμοῦ.] Est et θαλάττης σπασμὸς s. σπάσμα. [Σπασμὸς, ἡ παλίρροια Hesych.] Appian. [B. C. 5, 89] : Ὡς καὶ τὸ σπάσμα τὴν θάλασσαν ἐλάμβανεν· et [90] : Καὶ ὁ τοῦ βυθοῦ σπασμὸς ἐπὶ πάντα εἰλούμενος, οὔτε μένειν οὔτε φεύγειν ἐπέτρεπε. Sic Plut. Cic. [c. 32] : Μέλλοντος ἀποβαίνειν, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ σπασμὸν ἅμα τῆς θαλάττης γενέσθαι. [Diod. 3, 44 : Τὸ δὲ καταπινόμενον κῦμα σπασμὸν ποιεῖ καταπληκτικόν.]

Σπασμώδης, ὁ, ἡ, Convulsivus : σπ. πάθος, Convulsivus affectus : qui sc. in sui principio aut non multo postquam fieri cœperit, convulsionem accersit, ut annotavit Galen. Comm. 3 in Prorrh. 1. [Σπασμώδεα πάθη Hippocrati dici contendit Galen. Convulsiones totius corporis potius quam partium, quæ morborum initiis contingunt et ex repletione fiunt, non autem eas quæ ex evacuatione, Comm. 3 in Prorrh. p. 217, 48 (69; D, 71, E—77, A etc.). Foes. Aret. p. 103, 51, σπασμώδεες ἐντάσιες, et de ægrotis ipsis p. 25, 41, σπασμώδεες, ἀπόσιτοι. Id. p. 85, 57 : Ὀδυνηρὸν καὶ σπασμῶδες τῶν χειλέων τῆς σικύης ἡ ἀμφίθλασις.] Idem vero l. 1 De præsag. ex puls. Affectum convulsivum appellat, qui ante mortem necessario convulsionis aliquod periculum inducit. Item σπασμώδης σφυγμὸς, Convulsivus pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo utrimque ab extremis retrahi, tendi, convellique arteria videtur in modum chordæ tensæ : sic appellatus quod arteria ad utrumque terminum tendi videatur, et quod convulsio statim ab eo pulsu hominem corripit, ut scribit Galen. 2 De pulss. causis. Hæc inter alia Gorr. [|| Adv. Σπασμωδῶς, Hesych. et Etym. M. v. Γριπώμενα, Alex. Trall. 7, p. 120=364. Forma Ion. Σπασμωδέως Aret. p. 27, 41 : Ὀφθαλμοὶ σπασμωδέως ἔνδον εἰλεῦνται. V. autem Σπασματώδης.]

[Σπάσσω, verbum fictum ab Etym. ad explicandum Σπαδών.]

Σπαστικὸς, ἡ, ὸν, Trahendi s. Attrahendi aut Extrahendi vim habens. Aristot. H. A. 10, 1 init. : Οὐκ ἔσονται ἅμα σπαστικαὶ αἱ ὑστέραι· 7 med. : Ὅταν τύχῃ ἡ ὑστέρα θερμὴ καὶ ξηρὰ οὖσα καὶ διὰ ταῦτα σπαστικὴ πρὸς αὑτήν· De partt. an. 4, 6 : Τὸ γλωττικὸν σομφὸν καὶ σπαστικὸν τῆς τροφῆς· Probl. 5, 9 : Σπαστικὰς τῶν θύραθεν ποιεῖ δυνάμεων (τὰς φλέβας).] || Spastici, Plinio dicuntur qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxii sunt : 21, 20 : Radicem decoctam bibere, spasticis, eversis, convulsis, suspiriosis, salutare est. Id. 23, 4 : Paralyticis, spasticis, ischiadicis illinitur. Aliquanto post, Tremulis, spasticis, ruptis perquam utile. Sic alibi sæpe.

[Σπάστρα, ap. Hesych. in Φιλοκαλία, φιλοῦσα τὰ σπάστρα, Munditiem interpr. Ducang. App. Gl. p. 173, qui plura de similibus vocc. in Gloss. ipso.]

[Σπατάγγης. V. Σπάταγγος.]

[Σπαταγγίζειν, Hesychio ταράσσειν.]

Σπάταγγος, ὁ, Spatangus, Echinorum species, ap. Aristot. H. A. 4, [5] et ap. Athen. 3, [p. 91, C] non solum ex Aristot., sed etiam ex Sophrone et Aristophane. Verum ex hoc affert accus. Σπατάγγην [obscœna signif. : Δάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου τὸν κάτω σπατάγγην] : cujus declinatio convenit cum plurali Σπατάγγαι, quem legimus ap. Hesych. : a quo dicuntur esse οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι. [Et Photium qui addit, οὕτως Ἀριστοφάνης. Nihil obstat autem quominus σπατάγγων ap. Aristot. et Ath. ab eadem forma repetatur σπαταγγῶν scriptum. Ap. Polluc. 6, 47 : Ἔνιοι δὲ καὶ πάταγγας καλοῦσιν ἐχίνων τι εἶδος, veriorem scripturam σπατάγγας monstrant libri qui παττάγας vel similiter. ă L. Dind.]

Σπαταλάω, Delicior, Lautis epulis victito, Voluptuariam vitam dego. [Delicias ago, Gl. Polyb. Exc.

A Vat. p. 451 : Πλουσίους τούτους καταλιπεῖν (τοὺς παῖδας) καὶ σπαταλῶντας θρέψαι. L. Dind.] Epist. Jacobi 5, [5] : Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, In deliciis et lautitiis vixistis super terram. [Timoth. 1, 5, 6 : Ἡ δὲ σπαταλῶσα ζῶσα τέθνηκε. Σπαταλῶν, Designatus, Gl.] Hesych. quoque σπαταλᾷ exp. τρυφᾷ : quomodo et in Θερμοπότης supra accipitur. Idem tamen σπαταλᾷς exp. etiam μαστιγωτιᾷς : quo verbo videtur significare Prurit tibi tergum et flagrum appetit. [Theano p. 741 Gal. : Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων. Sirach. 21, 17. « Clemens Al. Strom. 4, p. 450 : Τὰ ἄλλα ὅσα σπαταλῶσα ἐπιθυμεῖ ψυχή. » Suicer. Eustath. Od. p. 1397, 62 : Τῶν σπαταλώντων μνηστήρων· 1427, 23; 1703, 14. Valck. Ephræm Syr. vol. 1, p. 251, F; 3, p. 262, E; 274, A.]

[Σπατάλη, ἡ, Lascivia, Gl. HSt. in et post Σπάθη :] Ceterum quum Hesych. σπαθᾷν exponat τρυφᾷν, quo sensu σπαταλᾷν etiam dicitur, itidemque Suid. σπάθησις exp. σπατάλη, placuit et ipsa hic subjungere, quod commodiorem eis locum invenire non possem. B Igitur Σπατάλη Suidæ est τρυφὴ (sic enim habet Ms. cod. pro τροφὴ, quod in vulg. edit. legitur), i. e. Lautitiæ, Delicatæ epulæ, [Deliciæ, Gl.] τρυφερὰ ἐδέσματα. Cujus signif. hoc affert exemplum [Damocharidis Anth. Pal. 7, 206, 6] : Οἱ δὲ μύες [μύες] νῦν ὀρχοῦνται, δραξάμενοι τῆς σῆς σπατάλης· verba ad cattum s. felem. [Lucian. ib. 11, 402, 1 : Τὴν σπατάλην, ἣ σὺ κατασπαταλᾷς, ἔσθων ἐκτραπέλως στομάχων κακά. Rufin. ibid. 5, 18, 6 : Ταῖς δὲ (δουλίσι) χρὼς ἴδιος καὶ λέκτρον ἑτοῖμον, δώρων ἐκ σπατάλης οὐκ ἀλεγιζόμενον· ibid. 27, 4 : Καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη· Agathias 6, 74, 8 : Χεῖρα περισφίγξω χρυσοβέτῳ σπατάλῃ· Macedon. 5, 271, 2 : Τὴν χρυσοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ. (Conf. Σπατάλιον.) De vita luxuriosa Nicarch. 11, 17, 6. De V. T. Schleusner. : « Symmach. Cohel. 2, 8, Inc. Cant. 7, 6 : Σπατάλας. Sirach. 27, 13 : Γέλως αὐτῶν ἐν σπατάλῃ ἁμαρτίας. » Epiphan. vol. 1, p. 812, A : Εἰ ἑώρα τινὰ ἐν τρυφῇ καὶ σπατάλῃ.] Chrysost. Ep. ad Tim. 1, cap. 5 : Ὅταν ἐν σπατάλῃ διάγῃ, In deliciis

Σπατάλημα, τὸ, pro Luxu sumptuum affertur ex C Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 642, in latrinas suburbii Myrines, 1 : Πᾶν τὸ βροτῶν σπ. καὶ ἡ πολύολβος ἐδωδὴ ἐνθάδε κρινομένη τὴν πρὶν ὄλεσσε χάριν. V. Σπατάλη.]

[Σπατάλιον. V. Σπαθάλιον.]

[Σπαταλιστής, ὁ, Prodigus, Voluptarius, Asotus. Pseudo-Chrys. Περὶ ψευδοπρ. vol. 7, p. 217, 36 : Ἐκεῖνοι ἀγωνισταί, οὗτοι σπαταλισταί. Seager.]

[Σπάταλος, ὁ, ἡ, Delicatus, Gl. Rufinus Anth. Pal. 5, 18, 1 : Οἱ μὴ τοῖς σπατάλοις κλέμμασι τερπόμενοι, et ubi oxytonon, ib. 27, 6 : Ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων. Euseb. Præp. ev. 6, 10. Philo De 7 mirac. c. 1. Symm. Deut. 28, 54; Sir. 21, 15. « Οἱ σπάταλοι καὶ παχεῖς μνηστῆρες, Eust. Od. p. 1437, 23; ibid. 24, μν. οἱ τρυφηταί· p. 1512, 23. » Valck. Id. Opusc. p. 228, 3.]

[Σπάταλος, ὁ, Spatalus, n. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 545, n. 1005; Lacon. p. 664, n. 1365, ap. Synes. Ep. 44, p. 185. L. Dind.]

[Σπαταλών, ῶνος, ὁ.] In VV. LL. habetur et Σπαταλῶνες, D sed sine expositione : tantum lector remittitur ad Athen. 8, [p. 352, B : Τοὺς ῥοδίους σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. Vide vero ne σπαταλῶντας scripserit Dipnosophista. Schweigh.]

[Σπάτειος. V. Σπάτος.]

[Σπατέμβας, ὁ, Spatembas, rex Indorum apud Arrian. Ind. c. 8, 1.]

[Σπατίακτος. Hesychius : Σπατίακτον, διεσπασμένον καὶ εὔχροον. V. Σπατίζω.]

[Σπατίζω, Vellico. Hesychius : Σπατίζω, τῶν σπατέων ἕλκει, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν. Quod Guietus scribebat σκυτῶν, minime probabili conjectura, quum Comici locus spectari videatur. Hujus verbi adj. videtur Σπατίακτος, sed depravatum.]

[Σπατίλη, ἡ. HSt. in Τίλος :] Sed et Σπατίλη huc videtur pertinere, i. significans q. τίλος, ut infra ex Polluce [5, 91] docebo in illo ipso Τίλος. Itidemque schol. Aristoph. Pac. [48 : Κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος, ὡς κεῖνος] ἀναιδῶς τὴν σπατίλην [ἀναιδέως σπατίλην] ἐσθίει, dicit σπατίλην esse τὴν ἀν-

θρυπτίνην κόπρον : addens tamen, eo vocab. accipi etiam posse τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων, Segmentum s. Recisamentum corii, quod scalpro recidunt sutores, [a σπάτος, τό,] παύλευμα quoque nominatum. Utitur eodem vocab. Hippocr. [p. 388, 35 : Ἐνίοισι δὲ ἂν καὶ σπατίλη γένοιτο], apud quem σπατίλη Galen. [ut Hesychius] exp. ὑγρὸν διαχώρημα, Liquidum excrementum : itidemque Erot. scribit id vocab. κεῖσθαι apud eum ἐπὶ διαῤῥοίας, sed semel tantum legi. [Galenus tamen scribit exemplaria quædam non σπατίλην, sed ἄσσην (ἄσην) legere. Foes.] Dion autem [46, 5] generalius pro Stercore s. Merda accepisse videtur, cujus verba attuli in Οἰσπώτη. [Suidas : Σπατίλη, ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων· σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι· σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν, καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο. [Grammat. Cram. An. vol. 2, p. 303, 18 : Σπατίλη τὸ ἀπόξυσμα τῶν δερμάτων καὶ τὸ ὑγρὸν διαχώρημα, et Theognost. Can. p. 111, 10, πασπίλη Arcad. p. 109, 7. Refertur ad similis signif. voc. Hesychii gl. : Σπαύονθις, Σαλαμίνιοι, si in ονθες latet ὄνθος, ut conjecit Is. Vossius. ἄϊ]

[Σπατίλουρος, ὁ, Qui caudam stercore inquinat. Hesych. ὁ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτιθείς.]

[Σπατῖνος, ὁ, Spatinus, n. viri, apud Suidam et Zonaram p. 1663. V. Σπαρτῖνος.]

[Σπατοληαστής. V. Σπάτος.]

[Σπάτος.] Σπάτειος, ὁ, ἡ, Coriaceus, Pelliceus, Ex pellibus factus, δερμάτινος, Hesych. [Σπατείων, δερματίνων.] Est autem a Σπάτος, quo itidem significatur Corium s. Pellis, Eodem teste. [V. Σπατίζω. Σπάτος τὸ δέρμα interpr. etiam schol. Aristoph. in Σπατίλη citatus. Quod Bœoticum censet Casaub. ad Athen. 14, p. 622, quia Strattis ait Thebanos νεοσπάτωτον vocare Calceum, cui recens suppacta solea. Hesychio etiam Ἀσπάλον est σκῦτος. In inscr. Argiva Fourmonti C. I. vol. 1, p. 583, n. 1136 : Οἱ στιλτοληασται in σπατοληασται mutabat Bœckh., i. e. βυρσοδέψαι, Coriarii.]

[Σπαῦτα, ἡ, λίμνη, Mediæ, ap. Strab. 11, p. 523, ubi libri Σπαῦτα vel Σπαῦταν.]

Σπάω, άσω, Traho. [Divello, Gl. De sortibus ducendis Æsch. Ag. 333 : Ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον. De Pace ex specu protrahenda Aristoph. Pac. 498 : Σπᾶτ' ἀνδρείως. Apoll. Rh. 1, 1239 : Ἀγκῶν' ἔσπασε χειρί· 2, 924 : Οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, pertinet potius ad ἀνασπᾶν· ut ad ἀποσπᾶν epigr. Anth. Pal. 9, 184, 4 : Ὁμηρικὸν ὅστ' ἀπὸ ῥεῦμα ἔσπασας οἰκείοις, Στησίχορ', ἐν καμάτοις, quod figurate dicitur, ut 10 : Ἴλατε πάσης ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε. Lycophr. 476 : Ὁ δ' ἀντὶ κιποῦς σκορπίον λαιμῷ σπάσει· 484 : Χαλκωρυχήσει καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει βῶλον et de genere ducendo 623 : Ἣν μή τις αὐτοῦ ῥίζαν Αἰτωλῶν σπάσας· schol. ἀπὸ Διομήδους καταγόμενος.] Accipitur et pro comp. Attraho, sicut Lat. vocab., ut quum dicitur Spiritum trahere : quemadmodum Colum., Cum quodam impedimento tractus spiritus, interdum et cum gemitu. Et Plaut., Traxit ex intimo ventre suspirium. Et Virg., Vocem trahens imo a pectore. Sic Animam trahere dicitur. Cui simile est ap. Greg. Naz. : Μὴ σπάσῃς θάνατον, Ne mortem trahas, i. e. Ne mortem attrahens, animam effles. Nisi malis metaph. esse a bibentibus, qui σπᾷν dicuntur, quum uno spiritu integra pocula exhauriunt, vel simpliciter, quum hauriunt et spiritu suo attrahunt potum. [Æsch. Cho. 533 : Ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι. Eur. Cycl. 417 : Ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας· 571 : Συνεκθανεῖν δὲ σπῶντα χρὴ τῷ πώματι· 573 : Κἂν μὲν σπάσῃ γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν, ubi σπάσῃς Dobr. Lycophr. 391 : Δευτέραν ἅλμην σπάσει. De aere Aret. p. 40, 34 : Ὅκως ἅπαντα σπῆσαι (l. σπάσαι) τὸν ἑλκόμενον ἠέρα ποθέοντες.] Aristot. H. A. [7, 10 med. : Σπᾷ τοῖς καὶ τὸν μαστὸν (infans)] 8, [6 init.] : Τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ [σπάσει], οἷον ἵπποι καὶ βόες, Plin. Quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves. Vide Λάπτω, Σπάσις. [Pollux 6, 23 : Ἄκρατον σπάσαι.] Sic Athen. 14 init. : Τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας. Et Philo V. M. 1 : Ὥσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, Quasi non aquam, sed vinum duxissent, Turn. [Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 132, A : Τῶν ναμάτων σπάσας.] Apud Suid. autem media voce, Σπασάμενος ἀκράτου, Hausto meraco. [Apollod. 1, 9, 27, 1 : Ταύρου αἷμα σπασάμενος. De vorando Lycophr. 607 : Καὶ κρίμνα χειρῶν κἀπιδόρπιον τρύφος μάζης σπάσονται, qui de bibendo activa futuri forma utitur l. infra cit. Diphilus ap. Athen. 4, p. 132, D : Εἰσιοῦσι δὸς ... τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι σίλουρον ἢ λεβίαν. Aristot. H. A. 9, 6 med. : Ὅτε σπάσαι τῆς ὀριγάνου (ἡ χελώνη) πάλιν ἐπὶ τὸν ἔχιν πορευομένην.] Rursum Athen. : Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως. Itidem Horat. Od. 14 Epod. : Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim. [De mammis Callim. Del. 274 : Ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν. Lycophr. 1327. Synes. p. 168, B : Ὥστε τὰ βρέφη δι' ὤμων σπῶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης. De aliis rebus Soph. Tr. 690 : Σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην. Eur. Andr. 441 : Νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας. Et de capillis laniandis Soph. OEd. T. 1243 : Κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς. De discerpendo Soph. Ant. 258 : Σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος, ἐξεφαίνετο· 1003 : Σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς (ὄρνιθας). Eur. Iph. A. 777 : Λαιμοτόμους κεφαλὰς σπάσας· fr. Meleagri ap. schol. Pind. Nem. 10, 12 : Κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας. De detrahendo Apollinar. Ps. 2, 5 : Δεσμοὺς μὲν σπάσομεν, ζυγόδεσμα δὲ ῥίψομεν αὐτῶν. Xen. Eq. 7, 1 : Ὡς μήτ' ἂν τῶν τριχῶν παρὰ τὰ ὦτα λαβόμενος μέλλῃ ἀναβήσεσθαι μήτε ἂν ἀπὸ δόρατος ἀναπηδᾷ, σπᾶν τὸν ἵππον· et ib. : Ὅπως μηδὲ καθ' ἕνα τρόπον ἀναβαίνων σπάσῃ τῷ χαλινῷ τὸ στόμα τοῦ ἵππου· 9, 5 : Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ. Plato Leg. 1, p. 644, E : Ταῦτα τὰ πάθη ... οἷον νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ... σπῶσιν ἡμᾶς· 2, p. 666, E : Λαβὼν δὲ ὑμῶν οὐδεὶς τὸν αὑτοῦ (πῶλον) παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας σφόδρα ἀγριαίνοντα κτλ. Phædr. p. 254, D : Ἐκ τῶν ὀδόντων βίᾳ ὀπίσω σπάσας τὸν χαλινόν. Aristot. H. A. 5, 8 init. : Ὅταν ἡ θήλεια σπάσῃ τῶν ... ἀραχνίων ἀπὸ τοῦ μέσου· 9, 34 : Σπᾷ (ὁ ἀετὸς τοὺς νεοττοὺς) τοῖς ὄνυξιν· De respirat. c. 5 fin. : Διὰ τὸ μὴ καταψύχειν ἱκανῶς τὸ εἰσιὸν πολλάκις τὸ πνεῦμα συμβαίνει σπᾶν. De evellendo Theophr. H. Pl. 6, 5, 4 : Σπασθεῖσα οὕτως ὅλη ἀπόλλυται ῥᾳδίως, ubi libri σταθεῖσα.] || Contraho : unde σπάσμα et σπασμὸς ap. Medicos. [Eur. Cycl. 639 : Τοὺς γὰρ πόδας ἑστῶτες ἐσπάσθημεν οὐκ οἶδ' ἐξ ὅτου· et v. sequenti. Herodot. 6, 134 : Καταθρώσκοντα τὴν αἱμασιὴν τὸν μηρὸν σπασθῆναι. Aristot. H. A. 6, 22 med : Θηλάζειν δέ φασι τὸν μὲν ἡμίονον ἑξάμηνον, εἶτ' οὐκέτι προσίεσθαι διὰ τὸ σπᾶσθαι καὶ πονεῖν. Theophr. H. Pl. 4, 4, 13 : Τὰ ὑποζύγια σπώμενα ὁμοίως τοῖς ἐπιλήπτοις.] || Extraho s. Educo : ea signif. qua Cic. et Cæs. dicunt Educere gladium ex vagina. Pro quo alii Stringere gladium et distringere, Nudare ensem. In quo loquendi genere passiva et media vox usitatiores sunt. [Σπάσασθαι ξίφος, Evaginare ; Σπᾶται ξίφος, Evaginat, Stringit, Gl., et Σπῶμαι ἐπὶ μαχαίρας, Stringo.] Aristoph. Ran. [564] : Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεσθαι δοκῶν, Ensem stringebat. Strabo 4 : Ποσιδὼν ὁ ὑπηρέτης ἐσπασμένος τὸ ξίφος, Districto ense. Sic Synes. Epist. ad Evopt. : Ὁρῶ στρατιώτας ἅπαντας ἐσπασμένους μαχαίρας, Nudatis gladiis. [Xen. Cyrop. 7, 5, 29 : Ἑστηκότα καὶ ἐσπασμένον ὃν εἶχεν ἀκινάκην· Anab. 7, 4, 16 : Ἐσπασμένοι τὰ ξίφη.] Media voce eo sensu utitur Hom. Il. T, [387] : Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. [Il. H, 473.] Od. K, [439, Λ, 231] : Σπασσάμενος [σπασσάμενος] τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ· X, [74] : Φάσγανά τε σπάσασθε. [Apoll. Rh. 4, 208 : Ξίφος ἐκ κολεοῖο σπασσάμενος. Xen. Cyrop. 7, 3, 15 : Σπασάμενοι τοὺς ἀκινάκας· H. Gr. 4, 4, 3 : Σπασάμενοι τὰ ξίφη. Apollod. 2, 6, 4, 3; 3, 14, 4, 4. Diod. 3, 18. || Activo Eur. Iph. T. 322 : Φάσγανον σπάσας χερί· Or. 1148 : Εἰ μὴπ' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω· 1194 : Ξίφος σπάσαντα. Apollod. 2, 6, 4, 3. Pass. « Μεταξὺ τοῦ σπωμένου σιδήρου, Heracl. Alleg. Hom. p. 431. » Hemst. Diod. 4, 52 : Ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν εἰς τὰ βασίλεια καταντῆσαι. Quo refertur Hesychii gl. : Ἐσπασμένη, γεγυμνασμένη (γεγυμνωμ.).] Item Evello, Extraho, ea signif. qua Cic. dicit Radicitus ex animis religionem extraxit. Od. K, [166] : Αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. [Trahendi signif. med. ap. Hom. Od. B, 321 : Ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο. Pind. Pyth. 4, 234 : Σπασσάμενος ἄροτρον. Apollinar. Ps. 39, 3 : Σπάσσατο δ' ἐκ βόθρου καὶ τέλματος. Et bibendi Eur. Cycl. 573, de quo

supra. Gl. : Σπῶμαι, Rumpo, nisi forte leg. Rumpor. ‖ A
Pass. Hom. Il. Λ, 458 : Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος (ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς) ἀνέσσυτο. Soph. Tr. 786 : Ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος. Eur. Hec. 89 : Ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν· 408 : Ἀσχημονῆσαί τ' ἐκ νέου βραχίονος σπασθεῖσα.] Alioqui et pro simpl. Vello accipitur : interdum et pro Convello : ut Plin. hæc Diosc. [3, 19], Βοηθεῖ ῥήγμασι, σπωμένοις, vertit, Ruptis et convulsis medetur : de leucacanthæ radice. Et σπασθῆναι, Convulsum esse. [Aret. p. 73, 8 : Μάλα γάρ τοι σπῶνται φρενιτικοί. Theophr. fr. 7 De lass. 13 : Ὁ (λίθον ἢ ἄλλο τι βάρος βάλλων) ἧττον σπᾶται προπετῶς διὰ τὸ βάρος. ‖ Improprie Soph. El. 561 : Λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασε πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός. Aristoph. Vesp. 175 : Οἵαν πρόφασιν καθῆκεν. — Ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε. Quocum conf. Thesm. 928 : Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. Hesychio Σπάσωμεν est ἀγρεύσωμεν, ut Σπάσατο, ἤγρευσεν. Et significatione Imbibendi Sextus Adv. log. 1, 129, p. 399 : Τοῦτον δὴ τὸν θεῖον λόγον καθ' Ἡράκλειτον δι' ἀναπνοῆς σπάσαντες νοεροὶ γινόμεθα· Adv.
phys. 1, 87, p. 572 : Ὅθεν καὶ ἄνθρωποι νοερᾶς μετέ- B
χουσι δυνάμεως, κἀκεῖθεν (ex æthere) αὐτὴν σπάσαντες· Adv. log. 1, 176 : Ὁ ἀνθρώπου σπῶν φαντασίαν· 180, p. 407 : Σπῶν ἀπ' αὐτῆς ἀληθῆ φαντασίαν· 186, p. 408 : Οἷον διώκεταί τις ὑπὸ πολεμίων, καὶ ἐλθὼν εἴς τάφρον τινὰ φαντασίαν σπᾷ, ὡς κἀνταῦθα πολεμίων αὐτὸν λοχώντων· 254, p. 422 : Ὅτε Ἀδμήτῳ ὁ Ἡρακλῆς τὴν Ἄλκηστιν γῆθεν ἀναγαγὼν παρέστησε, τότε ὁ Ἄδμητος ἔσπασε μὲν καταληπτικὴν φαντασίαν ἀπὸ τῆς Ἀλκήστιδος· et 258, p. 422. Et Adv. phys. 1, 25, p. 554 : Ἐπίκουρος δὲ ἐκ τῶν κατὰ τοὺς ὕπνους φαντασιῶν οἴεται τοὺς ἀνθρώπους ἔννοιαν ἐσπακέναι θεοῦ· et ib. 44, p. 559; et 395, p. 626 : Μειώσαντες δὲ ἐσπάσαμεν ἔννοιαν τοῦ πυγμαίου ἀνθρώπου· Adv. gramm. 46, p. 225 : Γεωμετρία ἔσπακε τὴν κλῆσιν ἀρχικῶς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν γῆν καταμετρήσεως. Geopon. 2, 6, 27 : Ἡ ἵππουρις ἐκ τοῦ ἐτύμου τὸ ὄνομα ἔσπασεν. Philostr. V. Soph. 2, p. 576 : Παρ' οὗ μάλιστα καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε· et similiter 590, τὴν ἐπωνυμίαν· et 598, τῆς Ἰωνικῆς ἰδέας. Medio Philo vol. 2, p. 53, 46 : Ὧν ἀφ' ἑκάστου σκῶνταί τι μοχθηρίας. Heliodor.
Æth. 2, 16 init. : Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου (5, 1 med. : C
ὀλίγον ὕπνου σπάσωμεν, ut Philostr. V. Soph. 2, p. 591 : Πρὶν ὕπνον σπάσαι·) Philostr. V. Ap. 4, p. 158 : Αἰδῶ ἐσπάσατο. Aliter Arrian. Epict. 1, 1, 16 : Καθήμεθα σπώμενοι, Anxii, Curis vexati. Ib. 18, 19 : Μὴ κραύγαζε καὶ σπῶ· fr. 136 : Διακενῆς σπᾶσθαι. Zonaras Lex. p. 1666 : Σπώμενος, συντριβόμενος.]

[Σπεδιανός, ὁ, Spedianus, cogn. viri, in inscr. Cpol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 73, n. 2045.]

[Σπέδιος, ὁ, Spedius, cogn. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 496, n. 592; Coa vol. 2, p. 391, n. 2519, ubi etiam Σπεδία, ἡ, Spedia.]

[Σπέθω verbum inter verba in εθω cum aliis thematis inusitatis ponit Theognost Can. p. 141, 15.]

[Σπείδω. V. Σπένδω.]

Σπεῖμα, Funis, σχοινίον, Hesych. Alioqui mira videri possit hæc mutatio ex πεῖσμα in σπεῖμα. [Quæ librarii est Hesychium ludificati.]

[Σπεῖος. V. Σπέος.]

[Σπεῖρα s.] Σπεῖρα, ἡ, Spira, ἕλιξ, Linea flexuosa or-
besque faciens in sese non redeuntes, ut serpentium D
illa volumina sinuosa et funium convolutorum. [De retibus Soph. Ant. 347 : Κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει … πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ. De serpentum gyris fr. Rhizotom. ap. Apoll. Rh. 2, 1213 : Πλεκτοῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων· Eur. Med. 481 : Σπείραις πολυπλόκοις· Ion. 1164. Aristoph. fr. Tagenist. ap. schol. Ran. 295. Apoll. Rh. 4, 151, Theocr. 24, 14, 30, Nicand. Th. 156, 179, 220, ubi σπείρῃ nominat. restituit Bentl., 264. Apollod. 1, 6, 3, 4 : Σπείρας ἐχιδνῶν· et ib. 8. Diod. 3, 37 : Τῇ διαλύσει τῆς σπείρας· et ibidem infra, et 36 : Ταῖς ἐγκυκλωθείσαις ἐπ' ἀλλήλαις σπείραις.] Arat. [446] de hydra cœlesti : Καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος· pro quibus Cic., Convexoque sinu subiens inferna leonis. At Ruf. Avien. sic, In cancrum protenta caput, caudamque feroci Centauro inclinat. Et mox, Sic agmina cœlo Lubrica convolvit, sic spiras pendula torquet, i. e. τὰς σπείρας ἐλίσσει. [Conf. Arat. 47, 50, etc. Quibus

A Il. omnibus est nom. σπείρη et acc. σπείρην, quam formam annotant grammat. post Gregor. Cor. p. 650, 696. V. quæ de formæ Ionicæ usu dicentur sub finem.] Et Ælian. : Ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγών, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. Sic illi ap. Virg. Æn. 2, Immensis orbibus angues Laocoontem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus, et amplectuntur medium. Has autem spiras ibid. appellat orbes, quum dicit, Immensis orbibus angues : item et nodos, ubi ait, Manibus tendit divellere nodos, i. e. spiras quibus ligatus erat. Idem Virg. eod. in l. et orbes et spiras nominat, sc. in Georg. [2, 154] : Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. At Ovid., Immensum spiris facientibus orbem. Suid. has σπείρας appellat τοὺς ὁλκοὺς τοῦ ὄφεως : Hesych. ἑλυγὰς τοῦ ὄφεως : nisi potius scr. ἕλικας aut ἑλιγμούς : nam σπεῖραι generaliter exp. ἕλικες, συστροφαί. [Et δράγματα.] Suid. exp. etiam αἱ συστροφαὶ τοῦ σχοινίου, ut Servio Spira est volubilitas funium. [Photius : Σπεῖρα, ἡ συστροφὴ καὶ τὸ ἄθροισμα
B οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν Μαμμακύθῳ (Aristagoræ).] At Hesych. exp. σειραί : Fest. Pomp. interpr. Funis nauticus in orbem convolutus, citans hunc Pacuvii locum : Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas? quo modo accipitur ap. Plut. [Mor. p. 507, A] : Νεὼς μὲν γὰρ ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος, ἐπιλαμβάνονται σπείραις καὶ ἀγκύραις, τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Itidemque Eust. σπεῖρα ap. Hom. exp. σπείρας δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, Funes qui in orbem convolvi solent, et in navi poni modo ad alligandas, modo ad trahendas ipsas naves. Et Hesych. itidem σπείρας exp. τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν. [Isidori Orig. 19, 4 : Spiræ, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo Curcubas vocant. Caugii Glossarium v. Spera : Ligantur plures fasces et projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis temonibus, et dicuntur speræ, quasi res quæ faciunt tardare progressum. Schneider. Hinc prov. ap. Hesychium, Suidam aliosque parœmiogrr. : Ἐπὶ σπείρᾳ σχοινίον· quod Hes. explicat : Τὸ ἀναγκαιότατον· ἐν γὰρ χειμῶσι τοῖς
C σχοινίοις πιστεύουσι· δηλοῖ οὖν τοὺς ἀναγκαίους φίλους. Suid. et alii : Ἐπὶ τῶν προσφερόντων τοῖς ἔχουσιν ἔτι πλείονα· ἐπειδὴ καὶ αἱ σπεῖραι ἐξ ὧν τὰ σχοινία εἰσίν· vel similiter.] Ab horum funium similitudine spiræ ab Juvenali [8, 208] dicuntur Fasciæ galeri, quæ sub mento stringi solent : De faucibus aurea quum se Porrigat et longo jactetur spira galero. Ubi innuit faucibus subjici solitam et in summo galero in spiram s. volumina sinuosa collectam nodari. Ab hac eadem similitudine Muliebres quoque spiræ ornatus causa factæ. Necnon et genus Operis pistorii, eod. modo formatum, spira nuncupatur : quod Cato cap. 77, jubet fieri tanquam restim tractes, imponi in solo, deinde plicis impleri bene arcte. In arboribus quoque σπεῖραι sunt, in arboribus sc. cæsis, et quæ a fabris operi aptantur. Theophr. H. Pl. 5, 3 [2, 3] : Σπείρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ἡ συστροφή (sic enim reponendum pro εὐτραφῆ) τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσιν. Unde Plin. 16, 39, de cædendis arboribus loquens Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convol-
D vere se venæ atque nodi. Idem Theophr. cap. seq. δύσεργα ligna esse dicit τὰ οὔλας ἔχοντα στροφάς : ibi appellans οὔλας στροφάς, quas ante σπείρας. Itidem Plin. capnitin gemmam plurimis spiris fumidam esse dicit. Apud Architectos autem Spira dicitur et basis columnæ unius tori aut duorum, teste Festo Pomp., in qua signif. frequens est ap. Vitruv. [3, 4, 1; 5, 4; 4, 1, 7; 7, 7, 3 Schn. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, n. 160, 64 : Τὰς σπείρας ἁπάσας ἀρραβδώτους τὸ ἄνωθεν· Mylas. vol. 2, p. 481, n. 2713 : Κείονα σὺν σπείρῃ καὶ κεφαλῇ· et iisdem verbis ibid. 2714. Hesychius s. Photius in Πυγαία. Pollux 7, 121 : Σπ. δὲ ἡ τοῦ Ἰωνικοῦ (κίονος βάσις). ‖ Id. 2, 31 : Εὐθετῆσαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας καὶ ὑπόσπειραν εἶδος τριχῶν πλέγματος, ὥσπερ καὶ σπεῖραν. Et 4, 149 : Ὁ ἡγεμὼν θεράπων σπεῖραν ἔχει τριχῶν πυρρῶν. ‖ Arculus, ut Festus dicit p. 14, circulus, quem capiti imponebant ad sustinenda commodius vasa, quæ … capite portabantur, s. Culcita vel Pulvillus oneri ferendo suppositus. Apollod. 2, 5, 11, 14 : Σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θέλειν ποιήσασθαι,

de Hercule, antequam cœlum sibi imponeret. Quod ap. schol. vet. Apoll. Rh. 4, 1396, in ἕως οὗ πήραν ἐπὶ τὴν κ. ποιήσεται corruptum, ex Eudocia p. 217 et Apollod. correxit Heynius Observ. p. 175. Conf. Minervini in *Bullettino dell' instituto di corrisp. archeol.* 1843, p. 119—122. || De cæstibus pugilum Theocr. 22, 80 : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας, ἐς μέσσον σύναγον. || « Σπύρη dicitur Hippocrati Spira et quid in oblongam et rotundam massam ductum, lib. Περὶ ἀφόρων p. 685, 10 : Σπύρην ψιλὴν προσθέσθαι, Spiram nudam apponito. Agitur de supposititio medicamento ex felle taurino et sale fervefacto, sulfure trito ammixto, in oblongum tractum ducto et in spiram efformato. Ac forte σπείρην legendum pro σπύρην, ut Spiram indicet, de qua antea.» Foes. || De placenta sic dicta v. in Σπῖρα.] Ennius hominum multitudinem spiras appellat, quum ait, Spiras legionibus nexunt : teste eod. Festo. Sic Hesych. quoque σπεῖρα exp. πλῆθος, [στράτευμα,] τάγμα : et Suid. σπεῖραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες. Item Legio. Alii potius Cohors interpretandum censent, ut Bud. ex Appiano affert σπεῖρα στρατηγίς, Prætoria cohors. [Σπεῖρα, Cohors, et Σπεῖρα, τάξις στρατιωτική, et Σπεῖρα στρατιωτική, Cohors, Gl.] Sic Act. 21, [31]: Ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρας, redditur, Tribuno cohortis. [« Manipulus, i. q. σημαία, trigesima pars legionis Romanæ, vocatur τάγμα, σπ. et σημ. Polyb. 6, 24, 5 sq. Conf. 3, 113, 3; 15, 9, 7; 13, 7. Τρεῖς σπείρας· τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις κοόρτις, 11, 23, 1. Τέτταρας κοόρτις· τοῦτο δ' ἐστι σπεῖρα, 11, 33, 1, ex constanti codd. scriptura, sed postrema τ. ... σπ. recte delevit Casaub. Κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ σπείρας, Viritim et manipulatim, 3, 115, 12. — Αἱ σπεῖραι distinguuntur a τοῖς ἀκοντισταῖς, 2, 30, 6, et a τοῖς εὐζώνοις 3, 110, 6, ut αἱ σημαῖαι, 1, 40, 10, quippe proprie gravis armaturæ; levis armatura, jaculatores s. velites extra manipulos esse censebantur, licet certa quadam ratione per manipulos omnes distributi, 6, 24, 3. Memorantur tamen velitum σπεῖραι, i. e. globi, 15, 9, 9. Conf. annot. ad 6, 24, 4. Illyrii κατὰ σπείρας in acie stare pugnareque consueverunt, 2, 3, 2; 66, 5; 68, 3, 8; 3, 19, 5. Pyrrhus alternatim in acie posuit σημαίαν, manipulum Italicum Romano more armatum, et σπ. φαλαγγιτικήν, in phalangis modum instructum, 18, 11, 10.» Ex Schw. Lex. Inscr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 833, n. 3497, 7 seqq. : Σπείρας πρώτης, δευτέρας, et ubi numerus ante σπεῖρα deest, Iliensis p. 904, n. 3629, et aliæ sub finem citandæ. Zonaræ Lex. p. 1664, σύνταγμα διακοσίων ἀνδρῶν. || Forma Σπεῖρα Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Σπεῖραν ὑπὸ σπυρίδεσσι νεοπλέκτοισι καθάπτων, ubi Sportum vertit Dalec. Lycophr. 217 : Λεύσσω πάλαι δὴ σπεῖραν ὁλκαίων κακῶν σύρουσαν ἅλμῃ κἀπιροιζοῦσαν πάτρᾳ δεινὰς ἀπειλάς. Ubi schol. interpr. συναγωγήν, ἥτις συνίσταται ἐξ ρ' ἀνδρῶν, φησὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλίαρχος. Tzetzes : Σπεῖραν, ἀλλαχοῦ τάξιν στρατιωτικήν, νῦν δὲ συστροφὴν καὶ συναγωγὴν κακῶν. Tum schol. Nicand. Th. 156, Manetho 2, 77, qui aut σπείρην debuit aut σπείρᾶν τε, si epicam dialectum sequi voluit, ut ap. Hippocr. p. 471, 45 : Ποιήσας οἷον σπεῖραν, scribendum σπείρην. Qua de nominativi et accusativi forma v. supra. Vicissim frequens est genit. σπείρης etiam in communi dialecto apud recentiores, ut in gl. Hesychio illata ex Act. Ap. 9, 1, ubi alii per α : Ἐκ σπείρης, ἐκ τάγματος, ἐκ νουμέρου· ap. Arrian. Ac. c. Alan. p. 99 sq., et in inscrr. novitiis ap. Bœckh. vol. 2, n. 3132, 2; 3615, 5; 3616, 5; 3617, 5, Monum. Matthæ. vol. 3, p. 100, 174, Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 153, 6. L. Dind.]

Σπειραία, ἡ, Spiræa; Frutex, ut tradunt nonnulli, lentus et vitilis, ita ut in spiram torqueri possit : unde et nomen : fructum fert in summitate racematim, rubrum et maturitate nigrescentem. Ruell. pro Halimo accepit, Matthiolus pro Viburno. Theophr. H. Pl. 1, 23 [c. 14, 2] : Ἀκρόκαρπα τῶν θαμνωδῶν, ἐρείκη καὶ σπειραία καὶ ἄγνος. Apud Eund. 6, 1, [4] pro Σμηρία itidem reponunt σπειραία, ubi Theophr. ait, Κισσός, μηλώθρον, ἐρευθεδανόν, σμηρία, κνέωρον. Apud Plin. autem 21, 9, [29] : In coronamenta folio venere melothron, spireon [spiræa], cneoron, quod Casiam Hyginus vocat. [Dalec. H. Pl. 1, p. 256, Viburnum lantanam, Sprengel. Hist. 1, p. 93, Spiræam salicifoliam Linn. interpretatur. Schneider. ad l. pr. Hesychii gl. : Σμηρία, κισσός, Χαλκιδεῖς, confert Albertus.]

[Σπείραιον, τὸ, Spiræum, ἄκρον Argolidis in sinu Saronico, ap. Ptolem. 3, 16, Plin. N. H. 4, 5, 9; 12, 19.]

Σπείρᾶμα, sive Σπείρημα, τὸ, i. q. σπεῖρα, Spira [Gl. in forma σπείραμα]; ac proprie de serpente dicitur, quum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit : ut quum Dionys. P. [1156] dicit Bacchis Ζωστῆράς θ' ἕλικάς τε πολυγνάμπτου ἑλίνοιο conversa fuisse εἰς σπείρημα δρακόντων : pro quo Stat. dixisset In sinuosa draconum terga. Ubi Eust. σπειρήματα exp. σπείρας, ὁλκούς. [Archias Anth. Pal. 6, 207, 7 : Σπείρημα δράκοντος. Improprie epigr. in Apollodor. ap. Phot. Bibl. cod. 186 fin. : Αἰῶνος σπείρημα.] Illo autem σπείραμα utitur [Æsch. Cho. 257 : Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης, de Agamemnone ab Clytæmnestra necato. Apollod. 1, 9, 15, 1 : Δρακόντων σπείραμα. Diod. 3, 36 : Τῷ σπειράματι καταπλέκοντα τὸν ὄγκον τῶν ζώων, ubi unus per η. Sext. Emp. Adv. math. 7, 188, p. 409, 15;] Plut. [Mor. p. 972, E], itidem de dracone quodam loquens Ætolidis amore capto : Τῷ μὲν ἄλλῳ σπειράματι τὰς χεῖρας αὐτῆς ἔδησε πρὸς τὸ σῶμα, τῷ δὲ ἀπολήγοντι τῆς οὐρᾶς ἐμαστίγου τὰς κνήμας. || Hesych. σπείραμα exp. πλῆθος, quomodo et σπεῖρα. || Accipiunt pro σπέρμα quoque, i. e. Semen, ap. Nicandr. Al. [417] : Ἠὲ νέον σπείρημα καὶ ἀμφικάρηνα κομάων. [|| De lanæ stamine Hesychius et Photius s. Suidas in Μήρυμα. Similiter Eustath. Opusc. p. 304, 51 : Λινέοις σπειράμασι καὶ σακκίοις καὶ ῥάκεσιν ... ἐγκείμενα. Zonaras p. 1665 σπείρημα interpr. etiam τὰ ἱμάτια, confundens cum Σπεῖρον.]

[Σπειράρχης, ὁ, Dux manipuli. Inscr. Lat. ap. Orell. Inscrr. vol. 1, p. 411 : Pontius Daduchus spirarches. L. Dind.]

[Σπείρᾶσις, εως, ἡ, Conglobatio. Plut. Mor. p. 1077, B : Τὸ μὲν σπέρμα τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν ὠνομάσθαι.]

Σπειραχθής, ὁ, ἡ, Cui spira caudæ gravis et ponderosa est. Nicand. [Th. 399] : Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Ἴυγην μίμνουσιν. Ubi schol. σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα· τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν.

Σπειράω, In spiram colligo, contraho : ut quum serpens in spiram tractu se colligit, spiris facientibus orbem, ut Virg. et Ovidium loqui, supra in Σπεῖρα docui. [Nicand. Th. 457 : Ἱπτάμενον δὲ πέριξ ἀτέλεστα διώκει σπειρηθείς (draco). Eratosth. ap. Achill. Tat. In Arat. p. 153, 3 : Πέντε δέ οἱ ζῶναι περιειλάδες ἐσπείρηντο. Pausan. 10, 33, 9 : Δράκοντα ἰσχυρὸν ἔχειν τὴν φρουρὰν ἐσπειραμένον περὶ τὸ ἀγγεῖον. Lucian. Philops. c. 22 : Τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. Sextus Pyrrhon. 1, 227, p. 60 : Ποσῶς κειμένου σχοινίου ἐσπειραμένου ... ὡς ὄφεως. Forma per η, ut recentiores etiam in prosa dicunt σπείρης, schol. inter Tzetziana ad Lycophr. 216 : Ἀπὸ τῶν δρακόντων τῶν ἐσπειρημένων. Et notabili constructione procem. ad schol. p. 267 Müller. : Ὄφεις ἐσπειρημένους τοῖς παισὶν εὗρον. Ἐνεσπείρηται Heraclit. Alleg. Hom. p. 409, 3. V. autem Σπειρόω.] Sic funis quoque nauticus σπειρᾶσθαι dicitur, quum in orbem convolvitur. Ap. Suid. legitur etiam σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, ubi malim Obvolutus, Involutus. [Nicetas Ann. p. 377, D : Ῥακίοις ἐσπειραμένοι. L. D. Σπειρᾶσθαι, In gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius De eloc. § 8, ut notaret vim orationis, quam ex brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia συστρέψαντα ἑαυτά, h. e. Se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant : ita etiam sententiæ fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur λόγον καθάπερ ἐσπειραμένον, Veluti in gyrum contortam orationem, appellat : et ipsam formam συστροφήν : v. Συστρέφεσθαι. Ernest. Lex. rhet.]

Σπειρηδὸν, In modum spiræ, Spiris facientibus orbem, ut Ovid. loquitur: vel In orbem, Convolutim. Suid. exp. περιπεπλεγμένως. [Pro quo παραπ. Photius. Secundus Anth. Pal. 9, 301, 4: Μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω. Oppian. Hal. 1, 516: Αἱ μὲν γὰρ σπειρηδὸν ἐπ' ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι ἐγχέλυες δέμας ὑγρὸν ἀναστρωφῶσι. De scribendi forma spiras imitante gramm. Bekker. Anecd. p. 1170, 1171, ubi alii ponunt σπυριδὸν a σπυρὶς, quod v.] Exp. etiam Cohortatim, Per cohortes; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [Polyb. 5, 4, 9: Τοὺς πελταστὰς σπ. τάξας· 11, 11, 6: Τὴν φάλαγγα κατὰ τέλη σπ. ἐν διαστήμασιν ἐπέστησε. Strabo 3, p. 155: Τελοῦσι καὶ ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ τῇ σπ. μάχῃ. Joseph. A. J. 2, 12, p. 106.]

[Σπειρηδὼν, όνος, ἡ, Turbo, Circumvolutio, Hesychio in Σπέρηδον, εἴλησις, περιπλοκὴ, restituebat Sopingius, quod Σπερηδὼν scripserat Musurus.]

[Σπείρημα. V. Σπείραμα.]

[Σπειρικὸς, ἡ, ὸν, Spiræ similis, ut σπειρώδης. Proculus Comment. in Euclid. p. 31, 19: Τῶν δὲ σπειρικῶν τομῶν ἡ μέν ἐστιν ἐμπεπλεγμένη, ἐοικυῖα τῇ τοῦ ἵππου πέδῃ, ἡ δὲ κατὰ τὰ μέσα πλατύνεται, ἐξ ἑκατέρου δὲ ἀπολήγει μέρους, ἡ δὲ παραμήκης οὖσα τῷ μὲν μέσῳ διαστήματι ἐλάσσονι χρῆται, εὐρύνεται δὲ ἐφ' ἑκάτερα. L. Dind. Interpretamentum vocabuli ἑλικώδης ap. Jacobs. Analect. vol. 13, p. 819. Boiss.]

[Σπειρίον, τὸ, Vestimentum tenue, æstivum. Xen. H. Gr. 4, 5, 4: Καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ (Lacedæmonii) ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. Ῥιγούντων δ' αὐτῶν πέμπει ὁ Ἀγησίλαος οὐκ ἔλαττον δέκα φέροντας πῦρ ἐν χύτραις. Cui comparat Morus in Ind. verba Etym. M. in Σπεῖρα, ubi de scriptura σπῖρα agit: Εἰσὶ γάρ τινα ὀνόματα τὰ ἀπὸ ῥήματος γινόμενα, ἅτινα διὰ τοῦ ι γράφεται, λείβω λιβάς· οὕτως ἀπὸ τοῦ σπείρω σπίριον καὶ σπῖρα. Ubi manifesto legendum σπῖρον, ne inepte interponatur diminutivum, quod vel accentus redarguit. Atque sic est ap. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 258, 15, cui sua debet Etym. Utitur vero hoc voc., sed de Basi columellæ, ut in Σπεῖρα dictum, Hero Autom. p. 246, C: Κιόνια ἔχοντα ὑποκείμενα σπειρία καὶ τούτοις ἁρμοζούσας κεφαλὰς ἐπικειμένας. Ap. Xen. autem scripturam suspectam facit non modo forma diminutiva, sed etiam quod grammatici in Σπεῖρον citandi consentiunt ita dictum esse aut ῥάκος cujuscunque vestis aut τὸ ῥακῶδες vel τὸ πολυτελὲς ἱμάτιον, quod parum convenit vesti Spartanorum militari. Itaque, donec alius testis accesserit de σπειρίῳ, Xenophontem suspicari licet posuisse, quæ θέριστρα, et quidem ἀνδρεῖα, perhibent grammatici, σείρια, de quibus in Σειρὴν dixi. Quod voc. etsi Hesychius Sicyoniis tribuit, ceteri tamen etiam ab Atticis usurpatum produnt. Ceterum v. Σπέκιον, Στείριον. L. D.]

[Σπειροδρακοντόζωνος, ὁ, ἡ, Spiris draconis cinctus. Anon. Cram. Anecd. vol. 3, p. 182, 26: Τὴν δρακοντόζωνον, ἣν καὶ σπειροδρακοντόζωνον ἄλλοι παρασυνθέτως προσαγορεύουσι.]

[Σπειροειδὴς, ὁ, ἡ, unde adv. Σπειροειδῶς, In modum spiræ. Ruf. Eph. p. 62: Τὸ κῶλον ἐπὶ ἧπαρ καὶ ὑποχόνδριον σπ. ἀγόμενον. Wakef.]

[Σπειροκέφαλον, τὸ, in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 712, n. 3148, 19: Χρυσώσειν τὸν ὄροφον τοῦ ἀλειπτηρίου καὶ τὸν εἰς τὸν χαριστήριον νεὼν κίονα σὺν σπειροκεφάλῳ· 29: Κίονας σὺν σπειροκεφάλοις, Spiram columnæ et capitulum. Schneider.]

Σπεῖρον, τὸ, i. q. σπεῖρα, significans Funem nauticum, qui in orbem convolutus est, ut supra docui: quomodo Hom. Od. Z, 269: Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι, Πείσματα καὶ σπεῖρα, Eust. annotat accipi posse pro σπείρας, sc. δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, ἢ δι' ὧν οἱ τροχίλοι δεσμοῦνται: solent enim funes nautici, quibus navis trahitur aut religatur, quum usus eorum non est, in spiras colligi, s. in orbem convolvi: quamobrem et σπεῖραι nominantur. Verum et alia expositio ibid. ab eo proponitur, sc. σπεῖρα accipiens pro ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία. In quibusdam edd. non σπεῖρα legitur, sed σπείρας, quod etiam metro convenientius est: ac brevium scholl. auctor σπείρας ibi exp. μεγάλους κάλους, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες, Funes crassiores, quorum in trahenda navi usus est: Pacuvius Sparteas spiras nominat. [Hesychius, ap. quem periit aut in Σπύλων (nisi hoc est ex σπύλεον ortum, ut conj. Schow.) abiit caput glossæ, Οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου ἢ ῥάκη καὶ ἱμάτια καὶ ἱστία. Ἄλλοι εἶδος ἱματίου εὐμεγέθους γυναικείου. Basil. Patr. Naumach. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 139, qui inter μέρη νεὼς posuerat σπεῖρα, addit: Σπεῖρα παρὰ μὲν ἀρχιτέκτοσι τῶν τοίχων οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. Εὕρηται (scrib. εἴρηται) δὲ καὶ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἄρμενον, ὡς ἐν τῷ (Od. E, 318) Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱμάτιον κτλ. L. D.] || Σπεῖρον dicitur etiam Fascia; ita enim fascia aliquid obvolvi solet ut aliquid spiris serpentis circumdari. Eust. Comment. in Dionys., quum de σπεῖρα et σπείρημα locutus esset, subjungit, Ὅθεν καὶ σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπεῖρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῦον ἱμάτιον. At plerumque τὰ πτωχικὰ ῥάκη, Panni laceri, quibus mendici se involvere solent, σπεῖρα appellantur: ut Od. Δ, [245] de Ulysse: Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικώς, Eust. [p. 1494, 46] exp. πτωχικὰ ἀμφιβλήματα s. ῥάκη. Alii tamen propter illud κακὰ simpliciter ibi σπεῖρα accipiunt pro ἱμάτια: itidemque Od. Z, [179]: Δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες, brevium scholl. auctor exp. ἱματίων. Ac Pollux 7, c. 18 [§ 78], quum synonymos posuisset ἱματιοπῶλις [—ιόπωλις] ἀγορὰ et σπειροπῶλις [—όπωλις] ἀγορὰ, subjungit, quibusdam placuisse σπεῖρα vocare non solum τὰ ῥάκη, verum etiam τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας. Hom. certe φᾶρος ταφήϊον et σπεῖρον synonymws dicit. Quum enim Penelope ap. eum Od. B, [102, T, 147, Ω, 137] dixisset, Εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω ... Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, paulo post subjungit, Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται [κῆται] πολλὰ κτεατίσσας· atque ibi Eust. annotat σπείρου nomine non accipi necessario εὐτελές ὕφασμά τι, sed tale quod Laertem deceret: ideoque σπεῖρον trifariam exponi, πολυτελὲς ἱμάτιον, ῥάκος, ἱστίον [Hesych. præter verba supra citata: Σπεῖρον, τὸ καλὸν ἱμ. καὶ τὸ ῥακῶδες]: paulo ante σπεῖρον esse dixerat ὕφασμά τι δυνάμενον σπειροῦν, i. e. σπαργανοῦν et περιέχειν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον: quæ expos. ap. brevium quoque scholl. auctorem legitur. Atque sic σπεῖρον diceretur quælibet Vestis quæ corpori περισπειρᾶται, ut Plut. loquitur: s. τριβώνιον aut ἱμάτιον quo aliquis se σπαργανοῖ, ut loquitur Athen. [Ap. Nicandr. Al. 460: Σπεῖρα δ' ἐνὶ χλοερῷ λίπεϊ, πρὸ δὲ νέκταρι, βάπτων τρῖβε, schol. explicat ῥάκη. De flammeo nuptiali Euphorion ap. schol. Eur. Phœn. 688: Νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην. Scripturam Σπῖρον rejicit Etym. M. v. Σπεῖρα, sed addit, ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι. Σπεῖρον ponit Arcad. p. 122, 25. V. etiam Σπειρίον.]

Σπειροπώλης, ὁ, ἡ, Venditor τῶν σπείρων, Veteres et tritas vestes vendens, Qui vestimenta lacera et pannosa vendit, ut quibus mendici se involvunt et περισπειρῶσι. Vel simpliciter Vestium venditor, Qui vestimenta venditat: idem qui ἱματιοπώλης. Itidemque fem. Σπειροπῶλις ἀγορὰ dicitur pro ἱματιοπῶλις ἀγορὰ, teste Polluce [7, 78], quoniam sc. σπεῖρα nonnullis vocantur non solum τὰ ῥάκη, verumetiam αἱ ἀμείνους ἐσθῆτες. Ut plurimum tamen in vestiario foro veteres ac detritæ vendi solent vestes, raro novæ.

[Σπειροπῶλις. V. Σπειροπώλης.]

[Σπεῖρος, ους, τό. Nicand. Th. 882: Αὖά τε βολβῶν σπείρεα, alii interpr. Tunicas, alii, ut schol., Semina.]

[Σπειροῦχος, ὁ, ἡ, ap. Phaniam Anth. Pal. 6, 295, 5: Κάρκινά τε σπειροῦχα, qua signif. dictum sit, dubium, quum etiam substantivi, cui jungitur, anceps sit signif., quod διαβήτην Salmasius, alii aliter interpretantur. V. Jacobs.]

Σπειρόω, Circumdo τῷ σπείρῳ, τῇ ἐσθῆτι περισπειρῶ, ut Plut. loquitur. Vel etiam Fascio, σπαργανόω: vide Σπεῖρον. [Callim. Jov. 33: Τόθι χρόα φαιδρύνασα, ὦνα, τεὸν σπείρωσε· Del. 6: Δῆλος Φοῖβον λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε. Eust. ad Dionys. Per. 1153: Σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν. Hippocr. p. 278, 47: Τῇσι γυναιξὶ μὲν περὶ τὰς μήτρας ἤρτηται (ἡ φλέψ), τοῖσι δὲ ἄρρεσι περὶ τοὺς ὄρχιας ἐσπείρωται· 279, 15: Ἡ δὲ διὰ τοῦ μυὸς τείνουσα (φλὲψ) περί τε τὸ γόνυ ἐσπείρωται καὶ διὰ τοῦ ὀστέου τοῦ κνημιαίου ἄκρου σεσυρίγγωκε φλέβα. Ἐσπειρωμένον pro ἐσπειραμένον illatum erat Pausaniæ 10, 33, 9. Apud

Aquilam Jesaiæ 27, 1 : Ἐπὶ Λευιάθαν ὄφιν ἐσκιρωμένον ἢ ἐπεσρωμένον, ubi LXX ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιὸν, Valck. in Mss. ad Σπειράω, ubi hæc ut emendanda notavit, voluisse videtur ἐσπειραμένον, rectius fortasse positurus ἐσπειρωμένον, ut infra est Σπείρωσις. Theodot. ὄφιν ἐνεσκιρωμένον, quod ita foret scribendum ἐνεσπειρωμένον. Hesychio pro Ἐστείρωται, συνείληπται, συνέστραπται, Kuster. restituit Ἐσπείρωται. V. Συσπειράω. L. Dind.]

Σπείρω, ερῶ, Sero, Semino. [Absolute Hesiod. Op. 389 : Γυμνὸν μὲν σπείρειν. Aristoph. Av. 710 : Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος ... μεταχωρῇ· 1697 : Οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι ταῖς γλώτταισι. Xen. OEc. 11, 16, et alibi sæpe cum aliis quibusvis. Pass. Arist. Av. 110 : Σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ τὸ σπέρμα; Pac. 1140 : Οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα. Apoll. Rh. 3, 1055 : Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων. Xen. OEc. 20, 4. Plato Reip. 6, p. 497, B : Σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον· Phæd. p. 83, D : Ὥσπερ σπειρομένη ἐμφύεσθαι· Reip. 6, p. 492, A : Ἐὰν μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται (ἡ φιλοσόφου φύσις). Cum accus. Hesiod. Sc. 399 : Ἦμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχας τελέθουσι, τούστε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Eur. Bacch. 264 : Κάδμον τε τὸν σπείροντα γηγενῆ στάχυν· 1027 : Σιδωνίου γέροντος, ὃς τὸ γηγενὲς δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος· 1316 : Ὃς τὸ Θηβαίων γένος ἔσπειρα· Cycl. 121 : Σπείρουσι Δήμητρος στάχυν; Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 683, A : Τὰ μὲν σπείροις τε καὶ φυτεύοις ἄνθη. Herodot. 3, 100 : Οὔτε τι σπείρουσι· 4, 17 : Σῖτον σπείρουσι. Xen. OEc. 16, 2, et alibi sæpe. Plato Phædr. p. 276, B.] Pausan. Attic. [c. 33, 4] : Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων, Nihil serentes s. seminantes, de Atlantibus. Plut. De non fœner. [p. 829, A] : Σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. [Cum eodem voc. Plato Phædr. p. 260, D.] Dicitur enim σπείρεσθαι ὁ καρπὸς quum ἀφίεται τῇ χειρὶ a seminatore : cui adde, quod Corinna Pindaro dicebat, Τῇ χειρὶ δεῖν σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, Manu oportere sementem facere, non sacco integro : eo quod Pindarus in quoddam melos συνεφόρησε πανσπερμίαν τινὰ μύθων, nec sparsim fabulas interseruerat, sed quasi ex integro sacco effuderat. Ubi metaph. est, sicut et in hoc dicto ap. Aristot. Rhet. 3, [c. 3, 4] : Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Cui simile hoc Pauli in Ep. ad Galat. 6, [7] : Ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει. [Conf. Cor. 1, 9, 11.] Sic Cic., Ut sementem feceris, ita metes. [Aristoph. Vesp. 1044 : Πέρυσιν καταπροὔδοτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις, de Nubium fabula male excepta.] Metaph. quoque Greg. Naz. : Σπείρειν εἰς δικαιοσύνην, pro Serere in agrum justitiæ, In agro justitiæ sementem facere. Metaph. item Plato Leg. [8, p. 841, D] : Σπείρειν σπέρματα παλλακῶν, Ex concubinis liberos suscipere : quod et ἀλλοτρίαν σπείρειν itidem metaph. dici, paulo post docebo. [Conf. 6, p. 775, D; 777, E; 8, p. 839, A : Εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας.] Sic Soph. [Aj. 1293] : Ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, Qui te genuit, Quo satus es; nam et ap. Latinos tam prosæ scriptt. quam poetas Satus eo sensu accipitur. [Eur. Phœn. 18 : Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα· 22 : Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος κτλ. Med. 563 : Σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις ἐς ταὐτὸ θείην· Or. 750 : Ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρων πατήρ· Hipp. 618 : Εἰ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος. Lycophr. 472. Et pass. Soph. OEd. T. 1498 : Ὅθενπερ αὐτὸς ἐσπάρη. Eur. Ion. 556 : Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν. Manetho 1, 6 : Σπειρομένοις καὶ τικτομένοις δειλοῖσι βροτοῖσιν. Plato Reip. 5, p. 460, B : Ἵνα ὡς πλεῖστοι τῶν παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται. L. D. Σπαρεὶς ἐκ Πανός, Suid. in Ἀλέκης Γαδάρ. Hemst.] Item σπείρω γῆν dicitur pro eo, quod Semino agrum, Columellæ, i. e. Semina agro insero, Sementem facio in agro, Semina terræ mando, Solo semen credo et committo. [Hesiod. Op. 461 : Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.] Sic quidam [Æschylus fr. Niob.] ap. Plut. [Mor. p. 603, A] : Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν Βερέκυνθα χῶρον. [Theognis 106 : Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστὶ, ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς· οὔτε γὰρ ἂν πόντου σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς. Eur. Hec. 9 : Ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα σπείρει· Heracl. 840 : Τὸν Ἀργείων

A γύην σπείροντες· El. 79 : Σπερῶ γύας· Med. 479. Herodot. 9 fin. : Πεδιάδα σπείροντες. Plato Phædr. p. 276, D : Τοὺς ἐν γράμμασι κήπους παιδιᾶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γράψει. Xen. Cyrop. 8, 3, 38 : Σκάπτων καὶ σπείρων καὶ μάλα μικρὸν γήδιον. Pass. Xen. Ag. 1, 20 : Σπειρομένη γῆ ἀέναον ἂν τὴν τροφὴν παρέχοι· Vect. 1, 5. Dinarch. p. 93, 14 : Ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ.] Metaph. autem Soph. in quodam Epigr. ap. Athen. 13, [p. 604, F] : Ἀλλοτρίαν σπείρων, pro μοιχεύων, s. ἀλλότρια ἐπὶ δέμνια βαίνων : ac subaudiri potest vel γῆν vel γυναῖκα : dicitur enim σπείρειν γυναῖκα, qui suo ipsam semine implet. [Eur. Ion. 64 : Χρόνια δὲ σπείρας λέχη ἄτεκνός ἐστι. L. D. Οὗτος καίπερ θλαδίας ὢν ἔσπειρε ἑαυτοῦ γυναῖκα, Suid. in Ἑρμίας. Hemst.] Quo refer hoc Plut. in Connub. Præc. [p. 144, B], ubi de conjugibus ait, Τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων πρὸς ἑτέρους ἁγνεύοντας ὁμιλιῶν, καὶ μὴ σπείροντας, ἐξ ὧν οὐδὲν αὐτοῖς φύεσθαι θέλουσι· nam ejusmodi καρπὸς quum provenit, pudori est et abscondi solet. [Alia constr. Æsch. Sept. 753 : Πατροκτόνον Οἰδιπόδαν, ὅστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας B ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη, ῥίζαν αἱματόεσσαν ἔτλα, ubi nonnulli μητρὸς et ματρός. Absolute Soph. El. 533 : Οὐκ ἶσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ· Tr. 33 : Παῖδας, οὓς κεινός ποτε γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε. Eur. Phœn. 1600 : Ὁ σπείρας πατήρ· Hipp. 628 : Ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατήρ· Ion. 49 : Τὸν σπείραντα δὲ οὐκ οἶδε Φοῖβον· Alc. 1098 : Πρός σε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός. || Improprie Gigno, Eur. Hipp. 449 : Ἥδ' ἐστὶν ἡ διδοῦσα καὶ σπείρουσ' ἔρον.] || Significat σπείρω etiam Dissemino s. Spargo. [Pind. Nem. 1, 13 : Σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ. Eur. Andr. 167 : Ἐκ χρυσηλάτων τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον. Et figuratius Soph. fr. Tyrus ap. Stob. Fl. 109, 2 : Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα· σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.] Aristot. De poet. [c. 13] : Σπείρων θεοκτίσταν φλόγα, metaphorice; nam σπείρειν proprie est τὸν καρπὸν ἀφιέναι. Et pass. Σπείρεσθαι, Disseminari, Dispergi. [Eur. Herc. F. 1089 : Ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ· et figuratius Archel. fr. ap. Aristoph. Ran. 1237 : Ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος. C Herodot. 7, 107 : Τὸν χρυσὸν ἅπαντα καὶ τὸν ἄργυρον ἔσπειρε ἀπὸ τοῦ τείχεος ἐς τὸν Στρυμόνα.] Thuc. [2, 27] : Οἱ μὲν αὐτῶν ἐνταῦθα ᾤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, Per totam Græciam sparsi sunt. [Plat. Leg. 3, p. 693, A : Ὧν Πέρσαι τυραννοῦσι (γένη βάρβαρα καὶ Ἑλληνικὰ) κακῶς ἐσπαρμένα κατοικεῖται.] Sic Xen. Hell. 3, p. 293 [c. 4, 22] : Κατιδόντες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγὴν, Dispersos ad prædam agendam. [4, 1, 17 : Ἐπέτυχεν αὐτοῖς πεδίον ἐσπαρμένοις· 5, 15 : Ἀνεχώρουν ἐσπαρμένοι· 6, 2, 17 : Ἐσπαρμένους κατὰ τὴν χώραν. Æneas Tact. c. 16, p. 46 : Ἐσπαρμένων ἤδη τῶν πολεμίων πρὸς ἁρπαγήν.] Cic. ἔσπειρε ap. Plat. in Tim. [p. 42, D] exp. Spargens quasi serebat, p. 33 mei Lex. Cic. itidemque p. præced. [p. 41, E] σπαρείσας, Sparsas et quasi Satas. [Hesychius : Ἐσπάρθαι, εὖ συγκεκρίσθαι. || Medio Apoll. Rh. 3, 1028 : Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας. || Formam Æol. Σπέῤῥω annotant grammat. ap. Bast. et Koen. ad Gregor. p. 279, 588, schol. Dionys. Bekk. D An. p. 663, 23, Etym. M. p. 300, 19. Futuri formam Æol. σπέρσω schol. Eur. Hec. 198, Planud. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 17, 15, 36. Perf. activi, quod memorat gramm. Cram. An. vol. 4, p. 182, 30, schol. Eur. Phœn. 670 : Στησίχορος τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν. L. Dind.]

Σπειρώδης, ὁ, ἡ, Spiræ similis, Orbem spiris suis faciens. Nicander Al. [253] : Σπειρώδεϊ κόρσῃ σκίλλης, schol. πολλαῖς περιβολαῖς καλυπτομένῃ· [item σπερματώδει·] item πολλὰ σπεῖρα, i. e. ἐνδύματα ἐχούσῃ. Sed tunc a σπεῖρον derivatum esset. [527 : Ἀλλὰ σύγ' ἢ ῥαφάνοιο πόροις σπειρώδεα κόρσην.]

[Σπείρωμα, τὸ, Hesychio v. Κόμβωμα pro σκήρωμα restituebat Abresch., quum σκείρωμα exhibuisset Musurus, quod alii aliter tentarunt.]

[Σπείρων, ωνος, ὁ, Spiro, n. viri ap. Suid.]

[Σπείρωσις, εως, ἡ, i. q. σπείραμα. De draconis spiris schol. Arati (14,) 80, 86. Boiss.]

Σπεῖσις, εως, ἡ, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est. [Zonaras p. 1664 : Σπεῖσις ἡ σπονδὴ ἢ ἡ θυσία.]

[Σπειστέον, Libandum. Pollux 10, 65.]

[Σπειώ, οῦς, ἡ, Spio, Nereis, Hom. Il. Σ, 40, cui Nereidum catalogus illatus ex Hesiodi Th. 245, aut aliunde sumtus, Apollod. 1, 2, 7, Suidas, et qui ponit etiam formam Σπεώ, Etym. M. p. 814, 35.]

[Σπέκιον, εἶδος ἱματίου Zonaræ, et qui inter vocabula quæ a σπε incipiunt ponit, Theognosto Can. p. 11, 27. Σπέληξ et Σπεῖρον (potius σπειρίον) conferebat Tittmann.]

[Σπέκλον, τὸ, Speculum, Gl. Vitrum. Suidas et Zonar.]

[Σπεκλοποιὸς, ὁ, Specularius, Gl.]

[Σπεκλόω. HSt. in Πλεκόω :] Inde, facta metathesi et addito σ, fit Σπεκλόω, quod et ipsum ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν ponitur, inquit idem Suid. Itidem schol. Aristoph. exponens l. quem in Διασπεκλόω protuli, Σπεκλοῦν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι. [Verbum σπεκλόω Aristophani Lys. 152 : Στύοιντ' ἂν ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν, restituendum ostendit editio Zanetti, quæ σπλεκοῦν. Πλεκοῦν grammaticorum est commentum, hoc ipso loco deceptorum. Formam σπλεκοῦν autem, quæ est in libris Polluc. 5, 93, nisi quod unus apud Kuhnium σπεκλοῦν, et apud Photium in Σμοκορδοῦν, solam norat Hesychius, qui inter Σπλα— et Σπλη— ponit : Σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν, ut inter Κατ' ἀσπίδα et Κατασπουδήσον posuerat Κατασπλυκῶσαι (sic), κατελάσαι, et Διεπλεκώνη, a Musuro in Διεσπεκλωμένη mutatum, quum deberet Διεσπλεκωμένη. His testimoniis accedit disertum Arcadii p. 152, 16 : Εἰ μὴ ἄρχοιτο ἀπὸ τριῶν συμφώνων, διὰ τὸ σπλεκῶ τὸ συνουσιάζω, et quod σπεκλ— Byzantinæ potius quam Atticæ dialecto convenit. Itaque vera habenda est scriptura σπλεκοῦν et σπλέκωμα. L. D.]

Σπέκλωμα, τὸ, scholiastæ Aristoph. [Pl. 1082] est ὁ ἦχος τῆς συνουσίας. [Immo σπλέκωμα. V. Σπεκλόω.]

Σπεκουλάτωρ, ωρος, ὁ, vox Lat., sed unam literam mutatam habens. Dicitur enim Spiculator a spiculo. Utitur Marc. 6, [27. Ad quem l. Theophyl. : Σπεκουλάτωρ· ὁ δήμιος λέγεται στρατιώτης, ὃς πρὸς τὸ φονεύειν τέτακται. Athanas. vol. 1, p. 131, A. L. Dind.]

[Σπέλεθος, ὁ, Strundius sive Strundus, Gl. V. Πέλεθος.]

[Σπέλεκτος, Hesychio πελεκάν.]

Σπέληξ, ηκος, Vestimentum muliebre, ut inquit Suid. : addens etiam ἡμιδιπλοΐδιον. At Hesych. dat. plur. σπέλληξι, ubi observa duplex λ, exp. σπελέθοις.

[Σπέλθος vitium scripturæ pro σπέλεθος, quod v. in Πέλεθος.]

[Σπέλληξ. V. Σπέληξ.]

Σπέλλιον, τὸ, Armilla, Æolic. pro ψέλλιον, VV. LL. [V. Koen. ad Greg. Cor p. 598, ubi σπέλλιον, ut ap. schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 815, 34. Scribendum σπέλιον, ut ib. 3 et ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 326, 10. L. Dind.]

[Σπέλλω. V. Στέλλω.]

[Σπένδαμνον, ξύλον, Hesychius pro σφενδ.]

Σπενδεῖον ex Athen. affertur pro σπονδεῖον : quod vide. [Forma vitiosa, ut Σπενδαυλέω et Σπενδοποιέω. V. Σπονδ—.]

[Σπένδιος, ὁ, Spendius, Campanus, mercenariorum rebellium in Africa dux, ap. Polyb. 1, 69 etc. Σπόνδιος ap. Diod. Exc. Val. p. 567, Vat. p. 55.]

[Σπένδις κύριον, καὶ κλίνεται Σπένδιος, Zonaras p. 1663.]

Σπένδω, fut. Σπείσω (tanquam a verbo Σπείδω [quam formam Siculis tribuit Etym. M. p. 135, 45; conf. 302, 3 et Herodian. Περὶ δυσκλίτων ῥημάτων in Aldi Hort. p. 409, Koen. ad Gregor. p. 355]), Libo [Gl., quæ addunt Delibo], i. e. Vino, lacte, aut simili liquore diis sacrifico. Hom. [Il. Λ, 775 : Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν·] Od. Γ, [74] : Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι. [Ib. 342 etc. : Ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός· Ο, 258 : Τὸν δ' ἐκίχανεν σπένδοντ' εὐχόμενόν τε.] Il. Ψ, [196] : Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. [Od. Μ, 363 : Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι, ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες.] Itidemque Ω, [287] : Τῆ σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι. [Π, 227 : Οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διί· Od. Γ, 334 : Ἀθανάτοισιν σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· Δ, 591 : Ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν· Θ, 89 : Δέπας ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν. Theognis 490 : Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις. Soph. El. 270 : Σπένδοντα λοιβάς· Ph. 1033 : Πῶς θεοῖς εὔξεσθε ... σπένδειν ἔτι; fr. Captiv. ap. Suid. v. Βαιᾶς cit. : Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα. Eur. Bacch. 313 : Τὸν θεὸν δ' ἐς γῆν δέχου, καὶ σπένδε καὶ βάκχευε· Ion. 1202. Et cum acc. Or. 1322 : Σπείσασα νερτέρων χοάς· El. 512 : Σπονδὰς ἔπεισα. Aristoph. Eq. 221 : Σπένδε τῷ Κοαλέμῳ· Vesp. 1046 : Καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὀμνυσιν τὸν Διόνυσον· Pac. 435 : Σπένδοντες εὐχώμεσθα· conf. Eccl. 140. Nub. 426 : Οὔτ' ἂν θύσαιμ' οὔτ' ἂν σπείσαιμι· 623 : Σπένδεθ' ὑμεῖς καὶ γελᾶτε· Th. 793 : Οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν· Pac. 1319 : Ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας· et alibi. Epigr. Anth. Pal. 7, 28, 2 : Τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων σπεῖσόν μοι παριών· App. 310, 6 : Καὶ πολλάκι τύμβῳ σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ· et cum eod. voc. Jo. Barbuc. 7, 555, 6. Et ib. 9, 184, 7 : Ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων ἔσπεισε. Improprie etiam Pind. Isthm. 5, 8 : Εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα σπένδειν ... ἀοιδαῖς.] In prosa quoque usitatum est. [Herodot. 7, 54 : Σπένδων ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν. Xen. præter l. in medio citandum H. Gr. 7, 2, 23 : Ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες καὶ παιανίσαντες· Anab. 4, 3, 13 : Αὐτός τε ἔσπενδε καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε καὶ εὔχεσθαι· Cyrop. 7, 1, 1 : Σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. Plato Leg. 7, p. 799, B; 806, E. Æschines p. 39, 16 : Οὐδὲ γιγνώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν.] Plut. Numa [c. 14] : Μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων, quod unum fuit ex Numæ præceptis. Id. Erot. [p. 768, C] : Προσάγουσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς, ἔσπεισεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Diverso casu Herodian. 5, [5, 12] : Λιβανωτόν τε θυμιῶσι, καὶ οἴνου σπένδωσι. Rursum Plut. [Mor. p. 164, D] : Σπείσαντες οὖν Μούσαις καὶ Ποσειδῶνι, διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον· non enim in sacrificiis tantum, sed et in conviviis libare moris erat : ἀναστάντες δὲ καὶ σπείσαντες, τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκράτου τῷ διδόντι παιδὶ ἐκπιεῖν ἐδίδοσαν, teste Athen. 15. Præterea Aristoph. [Eq. 106] dicit σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, sc. κρατῆρα, pro τὸν μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατον σπεῖσον, quum sc. bono genio libatur ut prosperam mittat fortunam : vide Polluc. 6, c. 16 [§ 100]. Hesych. σπεῖσαι exp. ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ, Libare, Offerre, Sacrificare : itidemque ἐσπεικὼς a Suida exp. τεθυκώς. [Erotianus ap. Hippocr. σπεῖσαι interpr. ποτίσαι, Bibendum præbere. Pass. Hesych. in Μῶλαξ.] Sic Hesych. pass. Σπένδομαι, θύομαι, Sacrificor, Mactor et immolor : et [Σπένδεσθαι, θυσιάζεσθαι, et] Σπενδόμενος, ἀνατεθεὶς τῷ θεῷ, Dicatus consecratusque deo [immo ἀνατιθεὶς, Consecrans]. Quo refer, quod legitur in Epist. ad Phil. 2, [17] : Εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως· quod sic redditur, Etiamsi pro libamento offerar super hostia sacrificioque fidei vestræ. Turn. ap. Plut. De def. orac. σπείσασθαι vertit Immolationem libatam esse. Alioqui media vox σπείσασθαι pro activa σπεῖσαι accipitur, ut videbis infra in Σπονδοποιῶ. [Ubi memorat vitiosam in l. Hom. supra cit. scripturam σπείσαντ' pro σπεῖσάν τ'. Nihilo melior testis est Xen. Conv. 2, 1 : Ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι καὶ ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν, ubi ἔσπεισάν τε aut ἔσπεισαν scribendum, ut loco supra cit. Sed Eumath. Ism. p. 254 lin. : Τί μὴ κατὰ τὸν νηΐτην νόμον χοὰς ἱκετηρίους σπενδόμεθα; Incertum vero videtur (ἐσ)πείσατο in inscr. Spart. ap. Lebas. Inscr. fasc. 2, p. 160, n. 3, coll. p. 162. L. Dind.]

|| Σπένδω, Paciscor, Fœdus ineo s. percutio [Fœdero, Gl.] : quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat, ut apparet ex Hom. Il. Γ, [295] ubi Græci et Trojani ὅρκια τάμνοντες, quum fœdus percussissent, dirisque devovissent icti fœderis transgressores, agnos mactabant, Οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν, Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. Utitur hoc verbo in hac signif. Herodian. 5, [1, 8] : Καὶ ἐν οἷς ἀνδρείως παραταξάμενοι, οὐδέν τι ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς σπείσαντες, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐλθόντα μέγαν βασιλέα, πιστὸν φίλον ἀντ' ἐχθροῦ δυσμάχου ἐποιήσαμεν, Icto fœdere, ex inimico amicum reddidimus. [Herodianus ipsas σπονδὰς s. Libationes, de quibus 4, 15, 19, dicere videtur, alioqui hic quoque, ut alibi, medio usurus. Neque enim orationi Macrini satis

aptum foret πείσαντες.] Sed pass. et med. vox Σπένδομαι hoc sensu longe frequentius usurpatur quam activa. [Eurip. Phœn. 1240 : Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο. Aristoph. Ach. 199 : Σπένδομαι· Av. 1534 : Ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδεσθε· Ach. 291 : Ὅστις ἡμῶν μόνος σπεισάμενος· 974, Pac. 1082. Herodot. 3, 144 : Κατανεύσαντος καὶ σπεισαμένου.] Ac modo cum dat. personæ [vel rei] construitur, modo cum πρὸς suum habente adjunctum accus. : modo cum accus. rei. [Eurip. Bacch. 284 : Οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγώς· Or. 1680 : Σπένδομαι δὲ συμφοραῖς, Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν. Aristoph. Lys. 1040 : Νυνὶ σπένδομαί σοι. Ach. 225 : Τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπείσατο· 304, etc.] Thuc. : Οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις, Fœdus cum Atheniensibus non inierunt, s. Fœdus cum Atheniensibus icere recusarunt. Idem alibi, Σπένδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. [Utraque constr. Xenoph., ut Anab. 1, 9, 7; 3, 5, 16, etc. Idemque sæpe absolute, ut alii quivis.] Sic Aristid. : Ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Itidemque Plut. Theseo [c. 19 fin.] : Σπεισάμενος πρὸς αὐτὴν, Fœdere cum ipsa percusso. Et Herodian. 2, [12, 5] : Διὰ γραμμάτων ἐσπένδετο πρὸς Σεβῆρον, Literas ad Severum mittebat, quibus fœdus pacisceretur. Rursum cum dat. casu, ex Æschine [p. 62, 39], σπείσασθαι κήρυκι pro Inire fœdus s. Pacisci cum caduceatore : qui itidem dicit [p. 62, 40] : Τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, Cum legatis paciscitur. [Ἐσπείσαντο τοῖς οἰκέταις ἐπὶ συνθήκαις, Athen. 6, p. 267, B. Hemst.] Thuc. 4, p. 159 [c. 119], copulate dicit, Ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε· paulo ante, Σπείσασθαι τὰς πρεσβείας τὰς παρούσας, ἦ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν· ubi nota etiam cum infin. construi. Construitur cum accus. etiam, ut ap. Thuc. 8, 57 fin. : Σπονδὰς τρίτας τάσδε σπένδεται. Xen. Anab. 4, 1, 1 : Ἐν ταῖς σπονδαῖς ἃς βασιλεὺς καὶ οἱ Ἕλληνες ἐσπείσαντο·] Lucian. [Tim. c. 43] : Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, Nec fœdus paciscamur. [Herodot. 7, 148 : Τριήκοντα ἔτεα εἰρήνην σπεισάμενοι Λακεδαιμονίοισι.] Dem., Σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, Fœdere paceque cum eis inita; etiam Ex pacto polliciti se pacem servaturos. [Herodian. 4, 15, 21 : Σπεισάμενος εἰρήνην πρὸς τὸν Μακρῖνον. Schol. Eur. Or. 1675 : Σπένδομαι φιλίαν πρὸς σέ. Phot. Bibl. p. 2, 28 : Τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπείσατο.] At ἀναχώρησιν σπένδεσθαι dicitur pro Ex pacto permittere recedendi copiam, Fide interposita et ex sponsione dare veniam abeundi. Thuc. 3, [109] : Ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ προφανοῦς οὐκ ἐσπείσατο ἅπασι. [Ib. 3, 24 : Ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς.] Sic 4, p. 157 [c. 114] : Σπείσασθαι δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Pacisci inducias et ex pacto diem constituere qua mortuorum cadavera ad sepulturam legere possent : seu, Sponderi sibi postulabant diei spatium ad mortuos tollendos. Quod quum conceditur, dicuntur ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι. [Cum inf. 7, 83 : Σπένδεται ἱππέα πέμψαι σκεψόμενον. Improprie ap. Apollonidem Anth. Pal. 9, 422, 2 : Πρὸς παίδων, εἶπεν, γουνάζομαι, ἤν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, nisi scribendum σπεῦσαι, ut sequitur : Εἶπεν· ὁ δ' εἰς ἑτέρην ἐσπούδασεν. Achill. Tat. 3, 2, p. 60, 24 : Ἦν ἤδη ἡ ναῦς τῶν ἐπίπλων γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο. L. Dind.] Præteritum pass. habet signif. itidem passivam. Thuc. 3, [111] : Μαντινεῖς καὶ οἷς ἔσπειστο, Quibuscum pactæ induciæ erant. Aliquanto post, Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, Prædicantes eis ex sponsione s. ex pacto concessum esse ut discederent. Itidemque Suid. ἐσπεῖσθαι exp. σπονδὰς πεποιῆσθαι, hoc in loco : Ἄν τινα δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν. [Quod tamen active dictum, ut ap. Eur. Med. 1140 : Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν. Atque sic de bello ipso Dionys. A. R. 9, 36 med. : Ἐνίκησεν ἡ σπένδεσθαι παραινοῦσα τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον γνώμη. Diod. 13, 23 : Καλὸν ... σπείσασθαι τὴν διαφοράν· Exc. Vat. p. 17 : Σπείσασθαι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν. L. D.] Et Plut. [Romulo c. 19] : Ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, Pactæ s. Factæ sunt induciæ. Itidemque τὰ ἐσπεισμένα dicuntur τὰ σπονδοποιηθέντα, ὡμολογημένα, Pacta et conventa. [Multo rarius perf. act. habet Plut. Sertor. c. 14, κατεσπεικότων.]

[Σπένδων, οντος, ὁ, Spendon, n. viri, Spartani ap. Plut. Lyc. c. 28. Aliorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 317, n. 187, 14; p. 376, n. 271, 3; p. 392, n. 283, 16; p. 403, n. 298; vol. 2, p. 919, n. 3663, B, 11. L. Dind.]

Σπέος, τὸ, Specus [Gl.], Spelunca, Antrum. Dicitur et Σπεῖος, per epenthesin literæ ι. [Hom. Il. Δ, 279 : Ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα· N, 32 : Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, et alibi ἀργύφεον, μέγα, κοῖλον. Callim. Del. 65 : Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος. Apoll. Rh. 1, 509 : Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· 1130 : Δάκτυλοι, οὓς ποτε νύμφη Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος ἐβλάστησε· 2, 735 : Ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο· aliique poetæ epici. Non usurpatum a Tragicis voc. Porsonus ex conjectura Musgravii perperam intulit Eur. Med. 1359.] Item Σπεῖον : sed hoc aliud etiam significat, teste Hesych. [Male ap. Hesychium ponitur Σπεῖον, σπήλαιον, pro σπεῖος, ut est Od. E, 194 : Ἶξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν, unde genit. σπείους ib. 68, 226; I, 141, etc.] Affertur autem et dat. σπῆϊ ex Hesiodo [Th. 297], sed rectius σπεῖϊ. [Recte σπῆϊ, ut Hom. Il. Σ, 4; Ω, 83; Od. B, 20; I, 476; M, 210. Σπήεσσι Od. I, 400; K, 404, 424; Π, 232. Pro quo σπέεσσι (v. de accentu paroxytono Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 11, 21) Od. A, 15, 73; Δ, 403; E, 155, etc. Quibus de formis v. Etym. M. sive Chœrob. vol. 1, p. 392, 17; 417, 11; 462, 20; 510, 12. De alia Herodian. Π. μον. λ. p. 30, 31 : Ὁ Ξενοφάνης φησί, Καὶ μὴν ἐνὶ (ἐν, nisi καὶ μὴν vitiosum est et tale quid substituendum, ut καλὸν ἐνὶ) σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ. Ἀλλ' οὐ γὰρ λέγεται σπέας. L. Dind.]

Σπέραδος, ους, τὸ, i. q. σπέρμα et σπερμεῖον, Semen. Nicander Ther. [649] : Καὶ σπέραδος νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου. Al. [330] : Καὶ σπέραδος κραμβήεν, Semen brassicæ. Alibi σπερμεῖον et σπείρημα dicit. [Al. 134 Ἀμμίγδην σπεράδεσσιν εὐτροχάλοιο λίνοιο· 563, 617.]

[Σπεργανάω, ap. Hesychium : Σπεργανῆσαι, σπαράξαι, ut idem Σπάρξαι interpr. σπαράξαι.]

Σπέργδην, In modum eorum qui σπέρχουσιν aut σπέρχονται : Hesych. exp. ἐρρωμένως, i. e. Valide.

Σπέργουλος, Avicula quædam sylvestris, s. agrestis. Hesych. [V. Περγοῦλον. Ubi suspectum esse diximus ἄγριον, ut ex Ἀργεῖοι natum. Argivum autem si est voc., refellitur Salmasii opinio Æolicum putantis, et conferentis cum Σπέργυς et Hesychii gl., Πρέσβυς ὁ τροχίλος. Hodiernum nomen passerum apud Græcos Σπουργίτης et Germanos *Sperling* confert Lobeck. Pathol. p. 131.]

Σπέργυς, ὁ, pro πρέσβυς, Hesych. et Etym. [V. Πέργυς.]

[Σπερθίας, ου, ὁ, Sperthias, Spartanus, ap. Herodot. 7, 134 sqq.]

Σπέρμα, τὸ, Semen, [Seminarium, Seminium, add. Gl.] Quod seritur ut fructum ferat. [Æsch. Ag. 528 : Καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός· Cho. 204 : Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν· Eum. 803 : Βρωτῆρας αἰχμοὺς σπερμάτων ἀνημέρους. Aristoph. Av. 579 : Ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι. Nicand. Th. 526 et sæpissime. Herodot. 3, 97 : Οἱ Αἰθίοπες σπέρματι χρέωνται τῷ αὐτῷ τῷ καὶ οἱ Ἰνδοί, de frumento, ut plerumque. Epicur. ap.] Plut. [Mor. p. 1109, C] : Αἱ πολυμιξίαι τῶν σπερμάτων, Multa semina permixta : quale quid est ἡ πανσπερμία. Hesiod. Ἡμέρ. [17=779] : Σπέρματος ἄρξασθαι, Initium facere jactandi seminis. Ἔργ. [444] : Ἀγαθὸς σπέρματα δάσσασθαι, Qui probe novit quomodo semina disserenda sint. Sic Dem. [p. 748, 13] : Καταβάλλειν σπέρμα [ἐν τῇ πόλει τοιούτων πραγμάτων], ut Latini itidem Jactare semen; item Dare semina humo, et Committere semina sulcis, Mandare semina terræ, Ingerere semen solo. Cui loco similis hic [Sexti Adv. astrol. 57, p. 347 : Τὰ εἰς τὴν γῆν καταβαλλόμενα τῶν σπερμάτων· Pollucis 2, 6 : Καταβαλεῖν τὸ σπέρμα· Geopon. 12, 19, 2 : Πρὶν τὸ σπέρμα καταβαλεῖν· et] Theophyl. Ep. 27 : Τῶν πρώτων μοι μὴ ἐκφύντων σπερμάτων, οὐκ ἂν αὖθις τῇ ἀγνώμονι καταβάλλοιμι. Rursum Hesiod. Ἔργ. [469] : Σπέρματα κακκρύπτων, Obruens semina, sc. occatione. [Hom. H. Cer. 307 : Οὐδέ τι γαῖα σπέρμ' ἀνίει· κρύπτεν γὰρ ἐϋστέφανος Δημήτηρ· de qua 353 : Σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, ubi de Segetibus potius quam de Semine dicitur. Et

sic Photius : Στάσις· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.] Ipsa autem tellus semen καταβληθὲν accipit, et, si bona est, cum fœnore reddit. Xen. Cyrop. 8, [3, 38] : Ὅ,τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Sæpe enim [sec. Isocr. p. 132, C] οἱ ἐργαζόμενοι τὴν χώραν καὶ τὰ σπέρματα προσαπολλύουσι. [H. Gr. 6, 3, 6 : Τοῦ Δήμητρος καρποῦ εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι· OEc. 17, 8 : Πότερον ἴσον ἂν ἑκατέρᾳ τῇ γῇ σπέρμα διδοίης; 10 : Ἐμβαλὼν τὸ σπέρμα τῇ γῇ· et ib. : Χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος. Plato Soph. p. 265, C : Ὅσα ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται. Locos Theophr. v. ap. Schneid. in Ind. Diod. 1, 36 : Τοὺς πλείστους τῶν γεωργῶν τὸ σπ. βάλλοντας ἐπάγειν τὰ βοσκήματα. Pollux 1, 223 : Ἐπιδραξάμενον βαλεῖν τῇ γῇ τὸ σπέρμα. Ludi genus σπέρμα μήλων memorat id. 9, 122, 128.] Humanum etiam semen σπέρμα dicitur, itidemque ceterorum animantium. [Pind. Ol. 9, 65 : Ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον ἄλοχος (quæ cum Jove concubuerat)· Pyth. 3, 15 : Πρόσθεν ἀκειρεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν· 4, 256 : Καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἆμαρ· Nem. 10, 17 : Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος. Eur. Or. 553 : Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα. Manetho 6, 251 : Νηδύος εἴσω σπέρμα γονῆς διδύμοιο δέχονται. Quorum vocc. de discrimine v. in Γονή vol. 2, 712, B. Tim. Locr. p. 100, A : Εἰς σπέρμα καὶ γόνον μερίζεσθαι. Xen. Comm. 4, 4, 23 : Ἦ δοκεῖ σοι ὅμοια τὰ σπέρματα εἶναι τὰ τῶν ἀκμαζόντων τοῖς … τῶν παρηκμακότων; Plato Leg. 8, p. 841, D : Ἄθυτα παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν μηδὲ ἄγονα ἀρρένων παρὰ φύσιν, ubi notanda constructio cum genit. Multis de eo agit Aristot. H. A. et De gen. et partt. anim. Sextus Adv. astrolog. 55, p. 346 : Τῆς τοῦ σπ. καταβολῆς.] Plut. Lyc. [c. 15] : Πλήσαντα γενναίου σπέρματος, Quum implevisset generoso semine, ut Plin. quoque loquitur. Idem in Symp. [p. 733, C] dicit ἐκβάλλειν σπέρμα, quod femina συλλαμβάνει, Concipit, et κυοῦσα postea parit. Idem in Probl. Rom. [p. 288, E] : Συμφορητοῦ τινὸς καὶ κοινοῦ σπέρματος γεγόνασιν, ut qui meretricibus nascuntur : quibus ap. [Xen. Cyrop. 8, 7, 14] opp. οἱ ἐκ [ἀπὸ] τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Athen. 2 : Σπέρματος εἶναι ποιητικὰ, Seminis copiam facere. Rursum Plut. [Lyc. c. 19] : Σπέρμα ἄγονον. Ad alia etiam transfertur, Hom. Od. E, [490] : Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι· ut sunt carbones cineribus obruti. [Unde retulit Hesychius. Pind. Ol. 7, 48 : Ἔχοντες σπέρμα φλογός· Pyth. 3, 37 : Ἐξ ἑνὸς σπέρματος πῦρ. Et 4, 43 : Ἄφθιτον κέχυται Λιβύας σπέρμα, de gleba. Philippus Anth. Pal. 6, 38, 6 : Σπέρμα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάμενον. Plato Tim. p. 56, B : Πυρὸς στοιχεῖόν τι καὶ σπέρμα. Demosth. præter locum supra cit. p. 784 fin. : Πλὴν εἰ συκοφάντου τις καὶ πονηροῦ σπέρμα καὶ ῥίζαν ὡσπερανεὶ γεωργὸς οἴεται δεῖν ὑπάρχειν τῇ πόλει.] Dein. [p. 280 fin.] : Ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος, Qui semen suppeditavit, is malorum, quæ enata sunt, auctor est. Cic. dicit Omnium seminator malorum. Plut. : Ἐσκέδασε καὶ ἀπέπεμψε μεγάλου πάθους σπέρμα, Id unde magnum enasci malum potuisset. [Sextus Adv. phys. 1, 101, p. 575 : Τὸ προϊέμενον σπέρμα λογικοῦ καὶ αὐτὸ λογικόν ἐστιν· ὁ δὲ κόσμος προΐεται σπέρμα λογικοῦ. « Anon. Vit. Hom. p. 286 ed. Gal. (Longin. 16, 5) Homerus σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων omnibus reliquit. Id. p. 323, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπ. Heraclit. All. p. 440 eodem sensu. Similiter plane Eustath. Il. p. 4 init.; p. 125, 35 : Apud Homerum sunt ejus rei σπέρματα. Idem Il. p. 152, 9 : Ἀρχήν τινα καὶ σπέρμα πυρός· 1258, 64 : Σπ. μεθόδου ἐπιλογικῆς, Causa, Occasio, etc. » Valck.] Semen, i. e. Fructus quem semen reddidit, vel etiam ipsa arbor. Antiphan. ap. Athen. 3, [p. 84, B] de pomis quibusdam : Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον Ἐς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως. Idem Athen. 4 : Τὸ τῆς ἰξίας σπέρμα. Vide et aliud exemplum in Σταχυοῦσθαι, ubi de betonicæ semine dicitur : sic μαράθρου σπέρμα, ἀνίσου σπέρμα, et hujusmodi. Sed et legumina ac similia quæ in cibum sumuntur semina, σπέρματα dicuntur : ut παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Pulmenta ex leguminibus. [Conf. quæ paullo ante diximus de signif. Segetis. Ἀφροδίτης σπέρμα v. in Ἀφροδίτη.] Item et σπέρμα dicitur Fructus quem uterus reddit partu [Interdum etiam Stirps, Genus universum. Pind. Ol. 2, 50 : Ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν· 7, 93 : Μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Nem. 10, 81 : Τόνδε δ' ἔπειτα πόσις σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις στάξεν ἥρως. Æsch. Eum. 187 : Σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ παίδων· 909 : Καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν· Cho. 236 : Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου· 503 : Καὶ μὴ ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε· Suppl. 141 : Σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός· 275 : Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα σπέρμα τ' εὐτέκνου βοός· 291 : Ὅπως γενέθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τοσόν· fr. ap. Stob. Fl. 98, 49 : Τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφημέρια φρονεῖ· ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 157 : Τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή· Prom. 704 : Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα· Sept. 474 : Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα. Soph. Ph. 364 : Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως· Aj. 1393 : Ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός· El. 1503 : Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως· OEd. T. 1077 : Τοὐμὸν δ' ἐγὼ, κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι, i. e. ὅθεν ἐσπάρην, ut OEd. C. 214 : Τίνος εἶ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει πατρόθεν· Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. 97, 16, 4 : Χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ· 11 : Ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων βίου σπανίζει. Contra Soph. Trach. 304 : Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά πῃ, est Proles, ut 1147 : Κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων· OEd. T. 1405 : Ὦ γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα· OEd. C. 328 : Ὦ σπέρμ' ὅμαιμον· 600 : Γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· 1275 : Ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες· OEd. T. 1246 : Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτὸς, de uno OEdipo. Eur. Iph. A. 524 : Τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε· Iph. T. 988 : Τὸ Ταντάλειον σπέρμα· Bacch. 35 : Πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν· Heracl. 540 : Ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς πέφυκας Ἡρακλῆος· Med. 669 : Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι· Hipp. 622 : Παίδων πρίασθαι σπέρμα· Ion. 406 : Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Orph. Hymn. 42, 1 : Θεσμοφόρον … σπέρμα … Εὐβουλῆος· 49, 2 : Βάκχε, σπέρμα πολύμνηστον. In prosa Plato Leg. 9, p. 853, C : Ἄνθρωποί τε καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νουθετοῦμεν τὰ νῦν· et, quod rarius, de matre, Ps.-Hippocr. Epist. p. 1271, 41 : Ὥστε κατ' ἀμφότερα τὰ σπέρματα θεῶν ἀπόγονός ἐστιν ὁ θεῖος Ἱπποκράτης· Ignatius in Chron. Pasch. p. 416, 10 : Ἐποίησεν ἑαυτῷ σῶμα ἐκ τῶν τῆς παρθένου σπερμάτων ἄνευ ὁμιλίας ἀνδρός] : ut σπέρμα βροτῶν, Humana propago, proles. Eur. ap. Plutarch. [Mor. p. 802, A] : Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν. Cui adde, quod in Oraculo quodam ap. Thuc. 5, p. 170 [c. 16] legitur, Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, ubi schol. σπέρμα exp. ἀπόγονον. [Idem Eur. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 216 : Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα· et ap. schol. Or. 883 : Ἀεί ποτ' (ἐστι) σπέρμα κηρύκων λάλον· Hec. 254 : Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ' ὅσοι δημηγόρους ζηλοῦτε τιμάς· Iph. A. 520 : Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν. Aristoph. Av. 110 : Ἀπηλιαστά. — Σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ τὸ σπέρμα; ‖ Σπέρμα ῥόδου, Calta, Gl.]

[Σπερμαγοραιολεκιθολαχανόπωλις, ιδος, ἡ, Seminum in foro et leguminum olerumque venditrix. Aristoph. Lys. 458.]

Σπερμαίνω, i. q. σπείρω, Sero, Semino. [Horap. Hierogl. 2, 115 : Οὗτος γὰρ (passer) ἑπτάκις μίγνυται τῇ θηλείᾳ ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἀθρόως σπερμαίνων.] Item sicut aliquis dicitur σπείρειν liberos, sic et Hesiod. Op. [734] : Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς, Ne liberorum procreationi operam des reversus a sepultura, sed a sacris epulis. [Callim. ap. Tzetz. ad Lycophr. 152 : Τὴν μὲν δή γ' ἐσπέρμηνεν Ἐρινύϊ Τελφουσσαίῃ. Valck. Aliter Aquila et Theodot. Genes. 1, 29, χλόην σπερμαίνουσαν vel χόρτον σπερμαίνοντα σπέρμα. Med. Nonn. Dion. 3, 293. Wakef.]

[Σπερματία, ἡ, Sementis. Symm. Ps. 64, 10. Schleusn. Πανσπερμίαν ap. Bosium.]

Σπερματίας σικυὸς, i. q. σικυὸς πέπων, s. simpliciter

πέπων, teste Athen. 2, [p. 68, C] ubi ex Cratino affert, Ἐν Πάρῳ Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Forsan autem σπερματίας dicitur a seminis copia. [Photius ex eod., Hesychius, Pollux 6, 46. τᾶ]

Σπερματίζω, i. q. σπερμοφορῶ et σπερμοφυῶ, s. Semento [Gl.], ut Plinium loqui supra dixi. Moses Exodi 9, [32] dicit linum in Ægypto a grandine ictum et læsum fuisse: quia jam ἦν σπερματίζον, eo quod jam semen in suis folliculis concepisset: quod non nisi adultum facit. Vulgata Versio ibi habet, Jam folliculos germinarat. Itidem pro Semen emitto, Bud. ex Basil. p. 35: Οὔτε κάλαμος, οὔτε ἄγρωστις, οὔτε ῥόδον, οὔτε ἄλλα μυρία γένη φυτῶν σπερματίζοντα φαίνεται. [Σπερματίζουσι derivantes filium a patre, Eust. Il. p. 1348, 53. Valck. Pass. Levit. 12, 2: Γυνὴ ἥτις σπερματισθῇ, Gravida.]

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, Seminalis. Phanias apud Athen. 2, [p. 58, D]: Τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος. [De plantis etiam Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 683, D: Σπερματίνην κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντέλλουσιν, ubi σπερματικὴν et κεφαλὴν γόνοι Cas. et Schneider. Theophr. H. Pl. 6, 4, 3: Τὸ δὲ σπερματικὸν κύημα οὐχ ὅμοιον· C. Pl. 1, 2, 1: Ὁ φοίνιξ δέχεται καὶ ἑτέρας γενέσεις παρὰ τὴν σπερματικήν, Sativam. Ib. 16, 4: Οὐδὲ τὰ ἰσχυρότατα σπερματικώτατα. Aristot. De generat. an. 1, 18 med.: Ἄγονόν ποτε γίγνεται τὸ ἀποχωροῦν διὰ τὸ ὑγρὸν ἔχειν τὸ σπερματικόν· ib. 4: Τῶν σπ. ὀργάνων· et, Τῆς σπ. τροφῆς· et, Τὰ πίονα ἧττόν ἐστι σπερματικά. L. D. Cornutus N. D. c. 27, p. 205, σπερματικὴ δύναμις in pudendis. Valck. Aristot. De partt. an. 2, 6 init., ἀπόκρισις 4, 5 med. Theophr. fr. 7 De lass. 16, διάθεσις.] Item σπερματικὰ ἀγγεῖα, ap. Medicos et Physicos, Seminis genitalis conceptacula: itidemque σπερματικοὶ πόροι, Meatus semini genitali attributi, ap. Alex. Aphr., quo nomine dici quidem possunt Vasa omnia per quæ semen defertur: proprie tamen sic appellantur Vasa duo a testibus sursum ascendentia et in παραστάτην κιρσοειδῆ inserta, semenque eo deferentia: ut inter alia tradit Gorr. Eidem Gorr. σπερματικαὶ ἀρτηρίαι sunt Duæ arteriæ, una dextera, altera sinistra, a trunco arteriæ magnæ descendentis exortæ, et in testes demissæ. Et σπερματικαὶ φλέβες, Venæ duæ in testes demissæ, spermatis materiam ad eos deferentes: quarum una dextera est, altera sinistra. Vide plura ap. eund. Gorr. [Αἴσθησις Theolog. arithm. p. 49, B ed. Ast. et ib. τὸ σπερματικόν. Superlat. ib. p. 19, B. De universa rerum natura Epiphan. vol. 1, p. 947, B: Θεὸν τὸν χορηγὸν τῶν σπερματικῶν.] Apud Philon. De mundo: Ὁ σπ. λόγος τῆς διακοσμήσεως τοῦ κόσμου, Bud. vertit Ratio seminalis coagmentationis mundi. Itidemque ex Diog. L. [7, 148] idem Bud. affert σπερματικὸς λόγος τοῦ κόσμου, p. 371; et σπερματικοὶ λόγοι in homine [ib. 157], p. 381. [Conf. Theolog. arithm. p. 12, A. Τρόπος σπ. Iambl. In Nicom. p. 42, B. « Ratio quæ singulis rebus inest, qua notatur intelligentia opificis, Athanas. vol. 1, p. 39, D. Justin. Apolog. pro Christ. p. 51: Ἕκαστος (τῶν Στωικῶν καὶ ποιητῶν καὶ συγγραφέων) ἀπὸ μέρους τοῦ σπερματικοῦ θείου λόγου τὸ συγγενὲς ὁρῶν καλῶς ἐφθέγξατο. » Index Athanasii. « V. annot. ad Plotin. p. 433, B. » Creuzer. Marc. Anton. 4, 14, 21. « Ulpianus ad Dem. Olynth. 1 sub init., ad προοίμιον πραγματικὸν refert σπερματικὴν κεφαλαίων ἐπαγωγὴν, h. e. Sparsam vel Inspersam per prooemium argumentorum et capitum causæ sequentium mentionem, ita ut prooemium veluti omnium causæ nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermog. Διαιρ. στασ. p. 169, prooemia dicit σπερματικωτέραις χρώμενα ἐννοίαις. Dionys. Jud. Lys. c. 18, de narrationis Lysiacæ virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expressit: Πιθαναί εἰσιν, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν. Idem quoque Quintil. 4, 2, p. 185, de narratione dixit: Semina quædam probationum spargere. Vide Προκατασκευή. » Ernest. Lex. rhet. ‖ Adv. Σπερματικῶς, Theolog. ar. p. 3, A; 4, C; 55, B; 59, A; 60, B. Nicom. ed. Ast. p. 130, A; Iambl. In Nicom. p. 53, C; 115, A; 152, B. Comparat. σπερματικώτερον Nicom. ib. p. 114, D. Epiphan. vol. 1, p. 196, D: Ἐν ᾧ (υἱῷ) τὰ πάντα ὁ Πατὴρ προέβαλε σπερματικῶς· 849, A: Τὸν υἱὸν μὴ σπ. καταβεβλημένον· 925, D; 929, B; 945, B; 946, B, C; 978, B, D. L. Dind. Clem. Alex. p. 308, 883. Wakef. Argum. Demosth. Mid. p. 513, 16. Boiss. Eust. Il. p. 4, 15. Seager. Iren. p. 36; Athan. vol. 2, p. 170. Kall.]

Σπερμάτιον, τὸ, Parvum s. Exile semen, Minutum seminis granum. Theophr. ap. Athen. 2, [p. 66, E] de piperis generibus: Τὸ δὲ πρόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηκωνικὰ ἔχον, Minuta grana instar eorum quæ fert papaver. Utitur et Diosc. 2, [211], de Chelidonia. [Marc. Antonin. 12, 26: Οὐ γὰρ αἱματίου ἢ σπερματίου (hominum inter se), ἀλλὰ νοῦ κοινωνία. L. Dind.]

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, i. q. σπερματική: ut σπερματίδες φλέβες Aristoteli dicuntur quæ aliis σπερματικαὶ, Venæ seminales s. spermaticæ; vel, ut alii, Seminariæ venæ, H. A. 3, [2 fin. Clem. Alex. Pæd. 1, 6, p. 126. Wakef. Hic quoque σπερματίσι φλεψὶν in σπερματίτισι mutandum, de quo HSt.:] Affertur tamen ex eod. Aristot. etiam Σπερματῖτις φλέψ, itidem pro Seminaria vena, ex Gazæ interpretatione. [Ex eodem loco, unde vitiosum σπερματίς.]

Σπερματισμὸς, ὁ, Seminis emissio. At τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν exp. Plantas semine natas transplantare, ap. Theophr. H. Pl. 7, 4, [3]: Διὸ καὶ τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέροντες, φυτεύουσι τὰς ἐκφύσεις. [Et ib. 5, 3: Μάλιστα δὲ μεταφυτεύουσι πρὸς τοὺς σπερματισμοὺς, ubi codd. nonnulli σπερματικούς, quod nisi utroque loco probetur, priori inserendam esse præp. πρὸς, animadvertit Schneider. Const. Manass. Amat. 4, 54: Τὸ δένδρον οὐ πλησθήσεται σπερματισμοῦ καὶ γόνου (κάμπης). Cyrill. Alex. vol. 1, part. 2, p. 13, A. L. Dind.]

[Σπερματίτης, ου, ὁ, i. q. σπερματικός. Nicomach. Geras. Theol. arithm. ap. Phot. Bibl. p. 143, 32, ubi σπ. λόγος ut monadis nomen ponitur. τ]

[Σπερματῖτις. V. Σπερματίς.]

[Σπερματοθήκη, ἡ, Seminarium. Mich. Psell. Synops. Leg. (1266): Ἐπί τε χρησιμότητι ἀγροῦ σπερματοθήκας. Ducang.]

[Σπερματολογέω, i. q. σπερμολογέω. Philostr. V. Soph. 1, 22, p. 524: Οἱ εὐμαθέστεροι τῶν νέων ἐνετυποῦντο αὐτὰ ταῖς γνώμαις καὶ ἀπήγγελλον ἑτέροις μελέτῃ μᾶλλον ἢ μνήμῃ ξυνειληφότες ... ἔνθεν ὁρμώμενοί τινες τὰς τοῦ Διονυσίου μελέτας ἐσπερματολογῆσθαί φασιν, ὡς δὴ ἄλλο ἄλλου ξυνενεγκόντων ἐς αὐτάς. Liber unus ἐσπερμολογῆσθαι. Quod commendant quæ dicentur in ipso.]

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ, Qui semina colligit, ut aves, quas Gaza Frugilegas vocat. Epicharm. ap. Athen. 2, [p. 65 B, et 9, p. 398, D]: Τέτρακές τε σπερματολόγοι. Dicuntur ejusmodi aves etiam σπερμολόγοι et σπερμονόμοι, de quibus paulo infra. [Pro σπερμολόγος per dittographiam illatum libris nonnullis Pollucis 7, 197.]

[Σπερματοπώλης, ὁ, Qui semina vendit. Nicophon ap. Athen. 3, p. 126, F. Pollux 7, 197.]

[Σπερματοῦχος, ὁ, ἡ, Semen continens. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 109, C: Ἡ δύναμις ἡ σπ. Valck. Jo. Laur. De mens. p. 284 ed. Rœth., ubi eadem.]

[Σπερματοφάγοι, οἱ, certa Æthiopum natio ab arborum seminumque victu ita dicta. Diod. 3, 24. Ap. Strab. 16, p. 771, codd. Σπερμοφάγοι.]

Σπερματόω, Semino, Consero: σπερματουμένη γῆ, Ager qui seminatur s. conseritur, cui semen mandari solet. Theophr. C. Pl. 3, 2, [1]: Περὶ τῆς ἀροσίμου δὲ καὶ σπερματουμένης ὁμοίως· τοῖς μὲν γὰρ οὐ ταὐτὰ, τοῖς δ' οὐκ ἴσα, τοῖς δ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ὥραν ἀποδιδόναι δεῖ. [Pass. Semento, Theophr. H. Pl. 6, 8, 2: Ἐάν τις ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος καὶ μὴ ἐῷ σπερματοῦσθαι.]

Σπερματώδης, ὁ, ἡ, Seminalis. Aristot. Probl. 1, 5: Ἥ τε πολλὴ κίνησις ποιεῖ κόπον καὶ ἡ ἰσχυρά· τοιαύτη δὲ, ἡ σπερματώδης· πολλὴ δὲ, ἡ συνεχὴς καὶ μία· ubi σπερματώδη κίνησιν videtur dicere talem κίνησιν, qualis est ἡ τῶν ἐκβαλλόντων σπέρμα. Gaza vero aliam lectionem videtur secutus; sic enim vertit ea Aristot. verba: Membra tum a multo, tum a vehemente motu franguntur. Est autem vehemens, qui passim per loca inæqualia agitur: multus vero, qui continens continuusque est. [Charond. Proœm. apud Stob. Flor. 44, 40, vol. 2, p. 220: Τὸ κάλλιστον καὶ τὸ σπερματωδέστατον τῆς ἀρετῆς. Schol. Nicandri Al. 253. Wakef. Artemid. 4 procem.: Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί.]

[Σπερμάτωσις, εως, ἡ, Emissio seminis. Phanias Athenæi 2, p. 61, F.]

Σπερμεῖον, τὸ, i. q. σπέρμα, Semen, Sementis. Nicand. [Th. 599]: Ἱππείου γε ταμὼν σπερμεῖα σελίνου, Hipposelini semen. Alibi dicit σπέραδος et σπείρημα. [Ib. 894, 900, 944, Al. 201.]

[Σπερμεῖος, α, ον, epith. Apollinis. Orph. Hymn. 33, 3, et Cereris 39, 5; ab seminibus s. segetibus custodiendis ductum, Seminalis.]

[Σπέρμη, ἡ, inter nn. in μη, non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 112, 5. Videtur i. q. σπορά s. σπέρμα. L. Dind.]

Σπερμοβολέω, Semen jacio, edo, projicio, ut qui semen genitale emittit, quod Plut. σπέρμα ἐκβάλλειν dicit. [Horapoll. Hierogl. 1, 46: Σπερμοβολεῖ (ὁ ταῦρος). Wakef.]

[Σπερμοβόλημα, τὸ, Seminarium, Gl., ubi male σπερβόλημα.]

[Σπερμογονέω, Semen gigno. Theophr. H. Pl. 7, 14: Ἐν ἑαυτῷ πεττόμενον καὶ σπερμογονοῦν.]

[Σπερμογονία, ἡ, Seminis generatio. Andr. Cret. p. 8; Athanas. vol. 2, p. 289. Kall.]

[Σπερμογόνος, ὁ, ἡ, Semen gignens. Gregor. Naz. in Matth. Lectt. Mosq. vol. 2, p. 40, A: Θελήσεις καὶ περὶ σπερμογόνων νοεῖν δι' οἵων καὶ πόθεν πρόεισι μορίων. Constant. Manass. Chron. 4651: Τοὺς σπερμογόνους ἐνδακὼν καὶ παιδουργοὺς κυλίνδρους. L. D. Schol. Lycophr. 352, 426. « Planudes Vers. Ovid. Met. 3, 331. » Boiss.]

[Σπερμολογέω, Gemina colligo. De animalibus quæ seminibus pascuntur, Hippocr. p. 351, 40: Ὅσα δὲ σπερμολογέει. Plut. Mor. p. 473, A: Οὐ πάντα σαρκοφαγεῖν ἢ σπερμολογεῖν ἐποίησεν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 249, A: Περιστερὰ ἑαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις σπερμολογοῦσα.] Eust. [Od. p. 1547, 52] verb. Σπερμολογεῖν dici scribit ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν ἔκ τινων παρακουσμάτων, i. e., De iis qui nulla cum arte eam, quam ex quibusdam auditionibus adepti sunt, scientiam ostentant. [V. Σπερματολογέω.] Alioqui σπερμολογεῖν significat etiam Nugari, Blaterare s. Deblaterare, Verba loquaci ore funditare. [Fundito, Loquacito, Gl.] Greg. Naz. De Filio, orat. 1: Πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις, εἰ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὁμώνυμον τῷ πατρί. [Scurram ago, Philostr. V. Ap. 5, 20. « Eust. Il. p. 1309, 4: Δι' ὅλου σπερμολογοῦντας ἐν ἐγκωμίοις. » Valck. Petrus Cotel. Mon. vol. 2, p. 157, A: Ἐμμελέστερον σπερμολογοῦμεν καὶ πολυπραγμονοῦμεν τὰ ἀλλότρια. Allat. Græc. Orthodox. vol. 2, p. 227, C, et Σπερμολογία ib. p. 230, A. L. Dind.]

[Σπερμολογία, ἡ, Vaniloquentia, Gl. Garritus. Plutarch. Alcib. c. 36, ναυτική. V. Σπερμολογέω.]

[Σπερμολογικός. V. Σπερμολόγος.]

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ, i. q. σπερματολόγος, Qui semina legit, ut aviculæ quædam, quæ in agris seminatis inter sulcos non bene occa depressos, semina legunt: quarum ex numero sunt columbæ. Athen. 9, [p. 387, F] de attagene, Ἔστι δὲ κονιστικὸς καὶ σπερμολόγος· ut Epicharmus dicit τέτρακες σπερματολόγοι. Item Plut. Demetr. [c. 28], σπερμολόγοι ὄρνιθες. Ab Aristot. σπερμολόγον Certam dici quandam avem tradunt, et a Gaza Latine Frugilegam: quia sc. rostro refossa semina legit et depascitur, quamobrem et σπερμονόμον appellari. Et de hoc avium genere accipiendum esse, quod Aristoph. Av. [579] dicit, Τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν, Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι· ubi declarat qui sint σπερμολόγοι, sc. οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμα ἀνακάπτοντες, Qui rostro effossum semen devorant. [Conf. id. 233: Σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα. Aristot. H. A. 8, 3 med.: Ἔτι βασιλεὺς σπερμολόγος. Hesychio κολοιῶδες ζῶον. Quod pluribus explicat Harpocratio.] Et Basil. Hexaem. Hom. 5: Τὸν δὲ σῖτον τοῖς συνδέσμοις τούτοις ἡ φύσις κατησφαλίσατο, ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. [Σπ., Grus. Etym. Ms.: Γέρανος, ὅστις καὶ σπερμολόγος καλεῖται· ὅ,τι γὰρ ὁ γεωργὸς σπείρει καὶ οὐ χωννύει αὐτὰ, ἐκεῖνος συλλέγων ἐσθίει. Ducang.] Eust. quoque [Od. p. 1547, 53] tradit σπερμολόγον s. σπερμονόμον esse εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα: atque inde σπερμολόγους Atticis nominari
A τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, sc. διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀποῤῥέοντα, καὶ διαζῆν ἐκ τούτων: eodemque nomine vocari etiam τοὺς οὐδενὸς λόγου ἀξίους. Sic ergo nominari dicemus homines viles, qui in foro grana s. semina instar frugilegarum avium colligunt ex saccis effusa, atque inde victum quærunt, ut qui ex spicilegio victitant, quos σταχυολόγους et καλαμωμένους dixere. Sic Budæo p. 808 σπερμολόγοι sunt Viles et contempti homines, ex alieno sic vitam tolerantes, ut avis quædam quæ semina sparsa colligit. || Item σπερμολόγος dicitur ὁ σπείρων λόγους, Qui (ut Plautina phrasi utar) libens verba funditat, Blatero, Locutuleius s. Loquax homo, Verbosus nugator: cujus exemplum ex Athen. habes ap. Bud. p. 808. [In ambiguitate vocabuli σπερμολόγος, partim Blateronem, partim Aviculam significantis seminibus vescentem, lepide lusit Alexis ap. Athen. 8, p. 344, C. Schweigh.] Sic Dem. [p. 269, 19]: Σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς. [Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2340, 4: Σπ. ἄνθρωπος. L. D. Σπερμολόγοι
B καὶ δοῦλοι τὰς φύσεις, Liban. vol. 4, p. 173, 1. Jacobs.] Et Act. 17, [18]: Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Quid vult nugator iste dicere? [V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 548. Angl. Vita Athanas. Opp. vol. 1, p. cxxiv, B: Σπερμολόγον καὶ τυφλὸν καλέσας.] Hesychio quoque σπερμολόγος est φλύαρος, Suidæ autem ἀκριτόμυθος, εὐρυλόγος: voluntque Eum, qui saltuatim et vellicatim, ut loquitur Gell., lectis auctoribus, ex iisque enotatis voculis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult, et sese verbosius jactans, eruditionem ostentat, σπερμολόγου nomen obtinuisse atque blateronis. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 303, 4: Σπερμολόγος, ἀναλέκτης.] Rursum σπερμολόγος in præcedenti signif. adjective accipitur pro Loquax [Gl.], Garrulus, Nugatorius. Plut. in suo Περὶ ἀοργησίας libello [p. 456, D]: Ἀκόλαστα καὶ πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα. Poniturque σπερμολόγος ibi pro nom. Σπερμολογικὸς, significante itidem Nugatorius s. Locutulejum decens: quo utitur idem Plut. Symp. 4, [p. 664, A]: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περίεργα καὶ
C σπερμολογικὰ, Curiosa sunt et nugatoria. Vel etiam Inepta.

Σπερμονόμος, ὁ, ἡ, Qui semina depascitur, ex seminibus collectis victum sibi parat, i. q. σπερμολόγος [Hesych.]. Est etiam εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα, ut ex Eust. docui in Σπερμολόγος.

[Σπερμοποιέω, Semen facio, gigno. Aristot. H. A. 10, 5 init.: Ἐν ἡλικίᾳ, ᾗ ταχὺ σπερμοποιεῖ. L. Dind.]

[Σπερμουχέω, ap. Theophr. H. Pl. 3, 18, 8: Ὁ κιττὸς ὅταν ἄρχηται σπερμουχεῖν, codd. meliores mutant in σπερμοῦσθαι, Sementare.]

[Σπερμοφαγέω, Semine vescor; Σπερμοφαγία, ἡ, Seminis esus; Σπερμοφάγος, ὁ, ἡ, Seminibus vescens, hoc ap. Sext. Pyrrh. 1, 56, p. 16, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 210, A, Hesych. v. Φαβοτύπος, illa ap. Matth. ad Epist. Cathol. p. 240, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 452.]

Σπερμοφορέω, Semen fero, Semento, ut Plin. loquitur: Inutile est nasci herbas sementaturas. Theophr. H. Pl. 1, [2, 2]: Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι. [6, 7, 1.]

D Σπερμοφόρος, ὁ, ἡ, Semen ferens, Semen commissum reddens, Fructum ferens, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 104, 1, πήρην. Theophr. C. Pl. 1, 21, 1.]

Σπερμοφυέω, i. q. præcedens σπερμοφορῶ. Theophr. C. Pl. 1, [16, 4]: Ἐν τελειότητι γάρ τινι τὸ σπερμοφυεῖν, Seminis enim productio perfectioni cuidam tribuitur. Utitur et H. Pl. 7, [4, 7, 8].

Σπερμοφυὴς, ὁ, ἡ, Semine erumpens, nascens [Theophr. H. Pl. 7, 10, 1.]

[Σπερμόω. V. Σπερμουχέω.]

[Σπερμὼ, οῦς, ἡ, Spermo, una Œnotroporum, Anii et Dorippes filiarum, ap. Tzetz. et schol. ad Lycophr. 570, 580.]

Σπερὸς, Curvus, VV. LL. [Voc. nihili.]

[Σπέῤῥω. V. Σπείρω.]

Σπερύνω, Semino, Irascor, Minor, Persequor, Hesych. [Ex σπερχ— natum videtur, etsi prima interpr. σπείρειν, non perinde ut ceteræ, θυμοῦσθαι, ἀπειλεῖν, διώκειν, convenit cum Tollii conj. Σπερχύνειν, σπεύδειν.]

[Σπερχειὸς, ὁ, Sperchius, fl. Thessaliæ, ap. Hom. Il. Π, 174; Ψ, 142, 144, Simonid. ap. Herodot. 7, 228, et ipsum Herod. 198, qui Ion. Σπερχήιος, Æsch. Pers. 487, Soph. Ph. 492, etc., Lycophr. 1146, Strab. 9, p. 428, al. De accentu acuto Arcad. p. 44, 17, 21.]

[Σπερχὴς, ὁ, ἡ, i. q. σπερχνός. Glossar. ap. Rutgers. V. L. 6, 5, p. 559 : Σπερχὴς, σπουδαῖος. Usitatum λεπερχής. Alterum dici non putabat Eust. Il. p. 442, 10. L. Dind.]

[Σπέρχις, ιδος, ὁ, Sperchis, n. viri, ap. Theocr. 15, 98. Σπερχιν vel Σπέρχην dicunt libri Luciani Dem. Enc. c. 32, quem Herodotus Σπερθίην. Σπέρχης male etiam ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 219. L. Dind.]

[Σπερχνοποιὸς, ὁ, ἡ, Urgens. V. Σπερχνός.]

Σπερχνὸς, ή, όν, Festinus, Præproperus, Celer, etiam Impetuosus, Velociter irruens. Hesiod. [Sc. 454] : Ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος σπερχνόν. [Æsch. Sept. 285 : Πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι.] Hesych. σπερχνὸς exp. ταχὺς [τραχὺς male ap. Photium], ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, Festinans, Pernix, Studiosus, Studiose incumbens alicui rei. Galen. vero ap. Hippocr. σπερχνὴ exp., ἐπείγουσα, συνεχής : quo et Hesych. respexisse videtur, σπερχνὴ exp. σπερχνοποιός : ut Galen. ἐπείγουσα, Citato gradu progredi et festinare cogens, Urgens. [Hippocr. p. 577, 6 : Ὀξεῖά τε καὶ σπερχνὴ (ὀδύνη)· et cum eod. voc. p. 580, 5; 612, 4; 655, 11. Et p. 578, 8 : Ἡ νοῦσος σπερχνή τε καὶ θανατώδης· et 647, 23. Id. p. 483, 48 : Πυρετὸς ἴσχει σπερχνός. Erotiano autem ap. Hippocr. σπερχνὸν exponitur συνεχὲς, Assiduum. Fors.] Idem σπερχνὸν dicit esse εἶδος ἱέρακος, fortisan a pernicitate nomine imposito, aut quia minores aves rapido impetu persequitur.

[Σπέρχνω. V. Σπέρχω.]

Σπερχυλάγδην κέκραγας, Hesychius exp. ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. Vox composita ex σπέρχω et ὑλάω : ac sic dicetur aliquis σπερχυλάγδην κράζειν, qui inclamat, latratuque fugat in modum canis. [Corruptum ex Σπερχυλλάδην.]

[Σπερχύλος, ὁ, Sperchylus, n. viri, in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 702, n. 3140, 16, 44. L. Dind.]

Σπέρχω, Urgeo, Premo, Propello et festinare cogo, i. q. ἐπείγω et ὀτρύνω. Hom. [Il. N, 334 : Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι·] Od. Γ, [283] : Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν [al. σπερχοίατ'] ἄελλαι, Siquando procellæ urgerent, Siquando procellæ ingruentes navem propellerent. [Ubi etiam neutra signif. locum habet, ut Apollin. Ps. 49, 7 : Ἀμφὶ δέ μιν βέβρυχε μέγα σπέρχουσα καταῖξ· 50, 37 : Θῦμά τε καρπήιον καὶ ἄνω σπέρχουσαν ἀϋτμήν· 54, 35 : Τεῖνεν ἀμοιβαίοις παλάμην σπέρχουσαν ἐπ' ἔργοις. Oppian. Cyn. 1, 342 : Ὡς ἵππον σπέρχοντα γαμήλιά τε χρεμέθοντα· Hal. 5, 295 : Εἰρεσίῃ σπέρχοντες ἐπικλάζουσι θαλάσσῃ. Utraque Hesychius : Σπέρχει, σπουδάζει, σπεύδει. Ἔσπερχεν, ἤπειγεν, ἤλαυνεν. Per anastrophen Orph. Arg. 1162 : Σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.] Pass. Σπέρχομαι, Urgeor, Propellor, Progredi festinanter cogor. Od. N, [115] de navi : Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων. [Conf. Ἐπείγομαι. Phainus Anth. Pal. 7, 437, 2 : Χαλεπῷ σπερχόμενος πολέμῳ. Tryphiodor. 597 : Φοιταλέῃ δὲ σπερχόμενοι μάστιγι.] Alioqui Σπέρχομαι neutralem etiam signif. habet, itidem ut ἐπείγομαι, accipiturque pro Festino, Propero. Il. Ψ, [870] : Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. [Ω, 322 : Σπερχόμενος ἐπεβήσετο δίφρου. Eur. Med. 1133 : Μὴ σπέρχου, φίλος· Alc. 255 : Τοῖα σπερχόμενος ταχύνει. Callim. Del. 158 : Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν. Apoll. Rh. 1, 1225 : Σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας· 4, 934 : Σπερχομένην περὶ νῆα. Erycius Anth. Pal. 7, 174, 6 : Αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν ὀψὲ βόες νιφετῷ σπερχόμεναι κατέβαν. Orph. Lith. 700 : Σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν. Nicand. Al. 416 : Οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες σπέρχονται. Apollinar. Ps. 103, 8 : Σπερχομένων ἀνέμων. Herodot. 3, 72 : Ἐπειδὴ ὥρα σπερχόμενον Δαρεῖον.] Interdum cum infin., ut Il. T, [317] : Ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα· Od. I, [101] : Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων, Festinantes naves conscendere celeres. [Apoll. Rh. 4, 211 : Ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι. Orph. Arg. 262.] Ex eod. Hom. affertur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς pro Incumbere s. Festinare remis, Festinanter remis impellere. [Od. N, 22 : Μή τιν' ἑταίρων βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.] Quod si de navi diceretur, significaret Urgeri et impelli remis ut citato cursu progrediatur. Et sicut navis dicitur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, ita etiam ipsi ἐρετμοὶ σπέρχεσθαι, Impelli : ut ap. Nicandr. Ther. 814 : Νήϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ, i. e. κινοῦνται τῆς θηρὸς κιούσης ὥσπερ νήϊα πτερὰ σπέρχονται, h. e. ὥσπερ κῶπαι ἐλαύνονται, Ut remi et alæ navis impelluntur. Loquitur autem de scolopendræ pedibus, quos utrimque multos habet, quorum motu atque incitatione corpus ipsius ultro citroque movetur, ut navis remorum impulsu : quamobrem Lycophr. et ἰουλοπέζους νῆας dixit. Idem Nicander σπέρχεσθαι usurpavit pro Fugari, ut Ther. 417, de dryino serpente : Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν. Ubi etiam schol. exp. διώκεται, dicens hunc serpentem ἀεί ποτε τείρεσθαι καὶ διώκεσθαι ὑπὸ τοῦ μύωπος. ‖ Σπέρχων Hesych. exp. κελεύων : malim, Properare jubens, ὀτρύνων, ut nautæ suo κελεύσματι. Idem σπέρχοντες exp. non solum ἐπείγοντες, sed etiam θυμοῦντες : itidemque Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι, Ira concitabor. [De irato Il. Ω, 248 : Οἱ δ' ἴσαν ἔξω, σπερχομένοιο γέροντος. Pind. Nem. 1, 40 : Θεῶν βασίλη σπερχθεῖσα θυμῷ. Apoll. Rh. 3, 516 : Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη· σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς. Tryphiod. 568 : Ἥρης σπερχομένης, nisi hic est Properantis.] Similiter ap. Callim. Hymno in Del. [60] : Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατὸν, schol. exp. ὀργιζομένη : de Junone, quam ibid. poeta dicit δεινὸν ἐπιβρωμῆσαι λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, utpote κοτέουσαν. Suid. item Herodotum [1, 32] σπερχθεὶς pro θυμωθεὶς et ταραχθεὶς posuisse testatur, quod et in Lex. Herod. annotatur. [Conf. 5, 33 : Ἐσπέρχετο Ἀρισταγόρῃ.] Corinthus quoque σπερχθεὶς eod. modo exp. dicens Ionicæ dialecti proprium esse. [Hesychius : Ἐσπερξάμην, ἠπείλησα, ὠργίσθην.] Rursum Hesych. verbo σπέρχειν neutralem signif. tribuit, exponens σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, ταράσσεσθαι, ἀπειλεῖν. ‖ Σπέρχνω etiam pro σπέρχω dicitur : unde σπερχνόμενος ap. Erotian. in Lex. Hippocr., quod exp. ἐπειγόμενος, annotans, sine ν scribi etiam σπερχόμενος. [Quod verum.]

[Σπέρχων, ὁ, Sperchon, n. canis, ap. Xen. Ven. 7, 5. Arcad. p. 16, 5. Genit. Σπέρχωνος ponit Chœrob. vol. 1, p. 77, 34.]

[Σπερχώνιος, ὁ, Sperchonis filius, patronymici a Σπέρχων forma Bœot. in inscr. Theb. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 4. L. Dind.]

[Σπέρχωρ inter nn. in ωρ sine interpr. ponit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 15. Videtur esse Festinatio, Impetus, et sim.]

[Σπετός. V. Ἄσπετος.]

[Σπευδάζω. V. Σπεύδω.]

[Σπευδόντως, Festinanter. Hesychius v. Ἠπειγμένως. Boiss.]

Σπεύδω, σω, Festino, Propero, [Pergo, Ardeo, Maturo, add. Gl.] i. q. ἐπείγομαι et σπέρχομαι : quorum hoc poetis est peculiare. Hom. Il. Θ, [293] : Τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Quid me urges et inhortaris quantumvis properantem? nec enim equo suopte impulsu currenti calcar addendum est. [Ib. 191, Ψ, 414 : Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον· Ω, 253 : Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα· Λ, 119 : Ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσ', ἱδρώουσα (ἔλαφος)· Ψ, 506 : Τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην· 767 : Μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον· Od. Ω, 324 : Μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης. Pind. Pyth. 4, 95 : Προτροπάδαν ἵκετο σπεύδων. Soph. El. 935 : Ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ ... ἔσπευδον· Tr. 334 : Ὡς σύ θ' οἷ θέλῃς σπεύδῃς· Aj. 1223 : Ἰδὼν ἔσπευσα ... Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον· Ph. 620 : Τὸ σπεύδειν δέ σοι παραινῶ· OEd. C. 900 : Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος· et ib. 1023. Eur. Iph. A. 3 : Σπεῦδε. — Σπεύδω· Or. 124, Ἴθ' ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε· Hec. 507 : Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· Med. 100 : Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω· 183 : Σπεῦσον δέ· Ion. 1556 : Δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα· El. 474 : Πύρπνοος ἔσπευδε δρόμῳ λέαινα χαλαῖς. Aristoph. Eq. 495 : Καὶ σπεῦδε ταχέως· Ach. 1093 : Ἀλλ'

ὡς τάχιστα σπεῦδε· Pl. 255 : Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετε· Ran. 198 : Εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω· Eccl. 47 : Οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην σπεύδουσαν; 282 : Σπεύσατε· Ach. 179 : Ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων ἔσπευδον. Xen. Anab. 4, 8, 14 : Μὴ εἶναι ἔνθα πάλαι σπεύδομεν. Plat. Theag. p. 122, A : Οἷ σπεύδει· Euthyphr. p. 15, D : Σπεύδω ποι. Pollux 2, 42 : Ἐπὶ κεφαλὴν ὦσαι, ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν, ὡς Ὑπερίδης.] Hesiod. Sc. [364] : Παντὶ μένει σπεύδων. [Hic l. pertinet ad signif. infra positam Incumbendi et sim.] Isocr. Paneg. [p. 75, B] : Δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Et in proverb. Σπεῦδε βραδέως, [Festina lente,] quod Augustus usurpare solebat, admonens ut ad rem agendam simul adhiberetur et industriæ celeritas, et diligentiæ tarditas, ut inter alia docet Gell. 10, 11. Sed et Homericum illud Σπεύδοντα ὀτρύνειν in proverbium abiit, quod Cic. modo Currentem hortari, modo Currentem incitare, Latine dicit, ut te docebit p. 50 mei Lex. Cic. Lucian. [Nigr. c. 6] : Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· τοῦτο γὰρ τοῦ Ὁμήρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. Interdum additur præp. significans vel motum ad locum, vel motum de loco. Homerus Il. Δ, [225] : Μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. Hesiod. [Op. 24] : Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'. [Theognis 402 : Πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος. Eur. Ion. 599 : Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ σιγῶσι κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα. Bion 15, 26 : Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. Xen. H. Gr. 4, 8, 38 : Σπεύδετε εἰς τὴν σωτηρίαν. Tryphiod. 136 : Ἱππείην ἐπὶ νηδὺν θαρσαλέοι σπεύδωμεν· 377 : Ὑστατίην ἐπὶ νύκτα σπεύδετε. Lycurg. p. 155, 10 : Πῶς γὰρ οὐ δεινὸν τοὺς ἐπὶ ἐμπορίαν ἀποδημοῦντας σπεύδειν ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως βοήθειαν. Apollod. 2, 5, 11, 4 : Σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἠριδανόν.] Aristoph. [Lys. 266, ubi Ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, et Vesp. 1026 : Οὐδ' εἴ τις ἐραστής, κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν], σπεύδω πρός σε. [Eur. Hel. 1438 : Πάλιν πρὸς οἴκους σπεῦδε.] Herodian. 2, [8, 17] : Ἐφ' ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν. Thuc. 5, p. 178 [c. 37] : Τοὺς Ἀργείους ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν, ubi metaphoricum potius est, sicut et quod Hesiod. dicit σπεύδειν εἰς ἄφενον : et Cic., Animus festinat ad aliqua. [Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 273 : Ὅταν δὲ ἀνδρωθῇ, πάλιν εἰς τὸ γῆρας σπεύδει. Proprie Eur. Hipp. 183 : Τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν. Aristoph. Lys. 302 : Σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν.] Cum præp. significante motum de loco, junxit Eur. [Iph. A. 672] : Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, Festinanter ex Phrygia mihi redi, Matura reditum ex Phrygia. [Cum alia præp. Hom. Il. P, 121 : Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν γυμνόν.] Aliquando cum infin. construitur : ut et Ovid. dicit, Properabat adire; Cic., Ad vos venire propero; Quintil., Finem imponere voluminui festino. [Hesiod. Op. 22 : Ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν· 671 : Σπεύδειν ὅττι τάχιστα πάλιν οἴκονδε νέεσθαι. Pind. Ol. 4, 13 : Κῦδος ὄρσαι σπεύδει· Nem. 9, 21 : Σπεῦδεν ἱκέσθαι. Simonides Anth. Pal. 7, 253, 3 : Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιθεῖναι. Æsch. Ag. 600 : Ὅπως ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι.] Nonn. : Ἐνθάδε βαίνειν σπεῦδε. Soph. [Aj. 812] : Σπεύδει θανεῖν. [Ib. 804 : Καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν· 1165 : Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε. Eur. Ion. 1028 : Ἅ σε σπεύδει λαθεῖν. Aristoph. Pl. 1167 : Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν· Eq. 672 : Ἔσπευδεν εἶναι μὴ μάχας· 896 : Ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι. Theocr. 16, 15 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες αἰνεῖσθαι σπεύδοντι. Herodot. 1, 74 : Ἔσπευσαν εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι· et ib. : Τὸ ὅρκιον οἱ σπεύσαντες γενέσθαι· 8, 41 : Ἔσπευσαν ταῦτα ὑπεκθέσθαι. Xen. Anab. 1, 3, 14 : Σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα· Comm. 4, 3, 1 : Λεκτικοὺς γίγνεσθαι οὐκ ἔσπευδεν· et al.] Plut. Camillo [c. 34] : Ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρόν· Othone : Σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτοῦ γενέσθαι πρὶν αὐτὸν ἐλθεῖν, Properans potiri victoria. [Sequente particula Æsch. Prom. 203 : Οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν. Aristoph. Vesp. 934 : Σπεύδειν ὅπως ... φθαίης, cujusmodi tamen locis etiam interpungi licet ante particulam, ut non sit cum verbo constructa. Notabili constr. Eq. 926 : Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς· de qua dixi in Ὅπως, vol. 5, p. 2128, C. Plato Gorg. p. 480, A : Σπεύδοντα ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα ... ποιήσει κτλ. Et interposito pron. Leg. 3, p. 687, E : Τοῦτο εὔχεσθαι καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἕξει. Theophr. fr. 4 De odor. 57 : Ζητοῦσι δ' ἐν τούτοις καὶ σπεύδουσιν, ὥστε μὴ ἑνός, ἀλλὰ πάντων κοινήν τινα τὴν ὀσμὴν εἶναι.] Nonnunquam cum accus. sicut ap. Latinos quoque Festino et Propero. Hom. Od. T, [137] : Οἱ δὲ γάμους σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, Nuptias properant, urgent; ut Tac., Deditionem properat. [Eur. fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 70, 1 : Γάμους ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους, μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα κἀσπούδαστον ἦλθεν ἐς δόμους. Id. Iph. T. 1351 : Οἱ δὲ κλίμακας σπεύδοντες ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια· Herc. F. 1409 : Γάμα γὰρ σπεύδεις φίλα· Ion. 1226 : Πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 185, 5 : Πῦρ ἕτερον σπεύδουσα. Sed ap. Xen. Anab. 1, 5, 9 : Δῆλος ἦν ὡς σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν, etiam absolute positus accus. locum habet. Id. H. Gr. 6, 5, 20 : Μὴ δοκοίη φοβούμενος σπεύδειν τὴν ἄφοδον.] Sed σπεύδω cum accus. ponitur plerumque pro Incumbo in rem aliquam, Contendo ad rem aliquam, et Annitor. [Theognis 335, 401 : Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· 228 (vel Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 73) : Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι νόον (βίον) διπλάσιον σπεύδουσι.] Pind. Pyth. 3, [62] : Μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεῦδε. [Isthm. 3, 31 : Μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. Solon ap. Poll. 10, 103 : Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἰγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος.] Rursum Il. N, [236] : Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ Σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα, Ad hæc una nos anniti oportet, si possimus aliquid prodesse. [Æsch. Suppl. 599 : Σπεῦσαί τι τῶν δούλιος φέρει φρήν.] Sic Thuc. 6, p. 201 [c. 10] : Ὅπερ νῦν σπεύδομεν, Quod nunc properamus. Id. [1, 141] : Τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει, Quisque incumbit in ea quæ in rem suam sunt. [Soph. El. 251 : Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς.] Et Eur. [Hec. 122] σπεύδω σὸν ἀγαθόν, pro Incumbo et intentus sum in tuum commodum. [Iph. T. 200 : Σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων· 579 : Ὑμῖν τ' ὄνησιν σπεύδουσ' ἅμα κἀμοί· Med. 761 : Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων πράξειας· Ion. 378 : Ἂν βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν· 449 : Τὰς ἡδονὰς τῆς προμηθίας πάρος σπεύδοντες· Suppl. 161 : Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας· Herc. F. 1133 : Ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις· Med. 152 : Σπεύσει θανάτου τελευτάν; Hec. 1175 : Τοιάδε σπεύδων χάριν πέπονθα τὴν σήν.] Rursum ex Thuc. [5, 16], σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, Ad principatum propero. Et, σπεύδω κακά, Ad mala propero : quod legitur ap. eum 6, p. 211 [c. 39. Eur. Phœn. 582 : Δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον· Hel. 1629 : Μεγάλα δὲ σπεύδεις κακά. Herodot. 1, 38 : Τὸν γάμον τοι τοῦτον ἔσπευσα· 206 : Παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Cum præp. ὑπὲρ Polyb. 4, 51, 2 : Πρότερον μὲν ἐκ παρέργου τοῦτο πεποιηκότες, τότε δὲ ἀληθινῶς σπεύδοντες ὑπὲρ τοῦ πράγματος. Inscr. Chalcid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 176, n. 2147 : Τοῦ δήμου σπεύδοντος ὑπὲρ τῆς πρὸς ἑαυτοὺς δικαιοδοσίας. Absolute Herodot. 8, 46 : Ἀπίκατο ἐς τοὺς Ἕλληνας Δημοκρίτου σπεύσαντος. || Cum inf. aut part. positi hac signif. exx. v. supra in ceteris illarum constructionum. || Τίνι σπεύδεις, ἀντὶ τοῦ τίνι σπουδάζεις; οὕτω καὶ Ἄλεξις, Photius s. Suidas in Σπουδάζω. Charito 6, 1 init. : Οἱ μὲν Χαιρέᾳ σπεύδοντες, οἱ δὲ Διονυσίῳ σπεύδοντες, Faventes.] || Annotat Suid. [qui schol. Il. N, 236 describit, quod, ut Il. Θ, 293, illius tantum loci sententiam spectat : alioqui dicturus, quod loci supra citati satis refellunt] Homerum σπεύδειν usurpare non pro ταχύνειν, i. e. Accelerare, Properare, Festinare, sed pro ἐνεργεῖν et κακοπαθεῖν, sicut Hesych. quoque σπεύδειν exp. σπουδάζων, ἐνεργῶν : et Σπεῦσε, ἔκαμε, ἐταλαιπώρησε, ἐκακοπάθησε. [Ex Od. I, 250 : Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, et ib. 310, 343. Il. Σ, 472 : Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, de Vulcano, et 373 : Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ... σπεύδοντα. Et Δ, 232 : Οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν, de pugnantibus. E, 667 : Τὸ μὲν οὔτις ... ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ ... σπευδόντων· P, 745 : Ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν (jumentis onus vehentibus). Hesiod. Op. 459 : Πρωὶ μάλα σπεύδων· 574 : Ἡμοῦτος σπεύδειν· Sc. 228 : Σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι

ἑαυτοῖς Περσεὺς Δαναΐδης, nisi ad primam signif. hoc est referendum. 364 : Παντὶ μένει σπεύδων· Th. 597 : Αἱ μὲν (μέλισσαι) δὴ πρόπαν ἦμαρ… σπεύδουσι. Theognis 980 : Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ· χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα. Solon ap. Stob. Fl. 109, 43 : Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. Æsch. Prom. 192 : Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντι ποθ' ἥξει· Pers. 742 : Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται. Eur. Cycl. 657 : Γενναιότατ' ὠθεῖτε, σπεύδετε· Hel. 718 : Σπεύδων, ὅτ' ἔσπευδ', οὐδὲν εἶχε. Aristoph. Vesp. 756 : Σπεῦδ', ὦ ψυχή. Theocr. 1, 40 : Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει ὁ πρέσβυς. [Exod. 15, 15 : Τότε ἔσπευσαν. Schol. ἐθορυβήθησαν. Sic Reg. 1, 28, 21, Ὅτι ἔσπευσε σφοδρῶς· Jerem. 31, 30; Sir. 2, 2, et alibi in V. T. Vid. Κατασπεύδω. || Passivo Herodot. 7, 53 : Ξυνὸν τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται. Perf. passivi duplex forma est in libris ἔσπευσμαι et ἔσπευμαι, ut ap. Dicæarch. (vel potius Dionysium) Stat. Gr. v. 20 : Νωθρὰν γὰρ οὐχ εὕροις ἂν, ἀλλ' ἐσπευσμένην τὴν πραγματείαν· Ps.-Lucian. Amor. c. 33 : Ἐπειδὴ αἱ ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον· et supra fuit Ἐσπευσμένως. Ἔσπευμαι vero ap. Galen. vol. 13, p. 487, ubi ἐσπευμένην, Philon. vol. 2, p. 560, 10, ubi ἐπεσπευσμένης, quum ἐπεσπευσμένῳ sit p. 248, 40, et Hesych. v. Ἐγκόνως, ubi ἐσπευμένως. Quibus ex. ab Lobeckio ad Soph. Aj. 704, p. 323, collectis alia addere omitto, quum ἔσπευμαι non magis Græcum sit quam ἔψευμαι.] || Idem Hesych. σπεύσαιτο exp. παρακαλέσειεν : et Σπεύδεται, ἐρεθίζεται. Quam signif. sequendo, σπεύδω transitive etiam acciperetur pro σπέρχω s. ὀτρύνω, Incito, Instigo, Inhortor, Citato gradu progredi jubeo, vel cogo : qua signif. usurpatur comp. ἐπισπεύδω, et Σπευδάζω, quo utitur schol. Homeri in exponendo ὀτρύνω : sc. ὤτρυνε explanans per ἐσπεύδαζε. [Hoc scribendum σπουδάζω. Fut. Hom. Il. O, 402 : Ἔγωγε σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν. Transitive medio utitur Æsch. Ag. 150 : Σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν' ἄδαιτον· Eum. 360 : Σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινα τάσδε μερίμνας. Suspectum fuit ap. Eunap. p. 119, 2 : Αὐτὸς ἐπὶ τὸ γαμφέρον σπευσάμενος.]

[Σπευσανδρίδαι, γένος Ἰθαγενῶν, Hesychius.]

[Σπεύσανδρος, ὁ, Speusander, n. viri Attici, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 250.]

[Σπευσεάδης, ὁ, Speuseades, Atheniensis, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 346, n. 219. ἁ]

[Σπευσικράτης, ους, ὁ, Speusicrates, Atheniensis, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314, n. 183, 8, ubi genit. —του. ἁ]

[Σπευσίνιοι, οἱ.] Σπουσίνιοι, Ministri publici Atheniensis reip. a Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. Iidem [in Etym. M. v. Τοξόται, ubi ῥήτωρ dicitur eorum auctor Sp.] inveniuntur vocati et σπεύσιμοι, ab accelerandi studio fortasse. Ita VV. LL.; sed perperam Σπουσίνιοι scribunt pro Σπευσίνιοι : ut habemus ap. Suidam in voce Τοξόται : qui Σπεύσινον itidem, non Σπουσῖνον nominat, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τούτους. Fortassis autem illud Σπεύσιμοι pro Σπευσίνιοι scriptum fuerit : sed Σπουσίνιοι unde invectum sit, vix conjici potest. [Σπευσίνιοι et Σπευσίνου est ap. Suidam, Σπουσίνιοι et Σπουσίνου ap. Photium et Etym. M. v. Τοξόται, ap. schol. Aristoph. autem Ach. 54 mendose : Ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Πευσίνιοι, Πευσίνου τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ τούτους. Quæ varietas est etiam ap. Polluc. 8, 132, ubi Σπευσίνιοι ἀπὸ τοῦ πρώτου συντάξαντος. HSt. autem non Σπεύσινον, sed Σπευσῖνον debebat ponere.]

[Σπεύσιππος, ὁ, Speusippus, Platonis sororis filius et successor, ap. Plat. Epist. 13, p. 361, E, Aristot. Eth. Nic. 1, 4; 7, 14 init. etc., Diog. L. 4, 1, et al. Alius in mon. Att. ap. Lebas *Monuments* fasc. 2, p. 135, Bœckh. vol. 1, p. 533, n. 925.]

[Σπευστέον, Festinandum. Aristoph. Lys. 320 : Σπευστέον ἐστὶ θᾶττον. Polyb. 4, 30, 5 : Οὐκ ὀκνητέον, σπευστέον δὲ μᾶλλον. « Græcus Interpres Cæsaris 7, 56. » Boiss. Clem. Alex. p. 624. Kall.]

Σπευστικὸς, ἡ, όν, Festinator, Qui properare solet. Aristot. Eth. 4, 3 : Οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ περὶ ὀλίγα σπουδάζων. [Adv. Σπευστικῶς, Etym. M. p. 738, 27. Wakef. Schol. Hom. Il. A, 165. L. Dind.]

[Σπευστὸς, ὁ, Cui studendum est, i. q. σπουδῆς ἄξιος. Exc. Phrynichi Bekk. An. p. 63, 3.]

[Σπεύσων, ωνος, ὁ, Speuson, n. viri Attici, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 58.]

[Σπεώ. V. Σπειώ.]

Σπηλάδιον, τὸ, a Polluce [9, 26] affertur ex Theopompo pro Parva spelunca. [Etym. M. p. 240, 3; 700, 48. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 74, Pathol. p. 353.]

[Σπηλαιοειδὴς, ὁ, ἡ, ut ap. Eust. Il. p. 187, 41; 892, 33, sive contr.] Σπηλαιώδης, Speluncæ formam habens, In modum speluncæ factus : ut σπ. ὑποσκαφή. [Ap. Dioscor. 5, 106. Hemst. Plato Reip. 7, p. 514, A : Ἐν καταγείῳ οἰκήσει σπηλαιώδει. Pollux 9, 16, ὑποφυγαί. L. D. Eust. Il. p. 135, 21. Seager. Σκιὰ Tzetz. ad Hesiod. Op. 587. Grammat. Bekkeri p. 409, 5. Boiss. V. etiam Σπιλαδώδης.]

Σπήλαιον, τὸ, Spelæum, Specus, Spelunca, [Antrum, Lustrum, add. Gl. Plato Reip. 7, p. 514, A : Τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπ. 515, A; 539, E. De σπηλαίῳ in theatro v. Pollux 4, 124.] Lucian. : Ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον. [De discrimine inter σπ. et ἄντρον Ammon. p. 181, cui repugnat Lucian. D. mar. 2, 2, ubi σπ. i. q. ἄντρον. Eadem conjungit Palæph. 14, 2; 40, 3. Schæf. Exx. V. T. v. ap. Schleusn. Lex., qui Habac. 2, 15 : Ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ, καὶ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν, ubi al. γύμνωσιν et ἀσχημοσύνην, dictum animadvertit de pudendis. || « Monasterium in antro ædificatum. Martyrium SS. 20 Patrum Sabaitarum n. 47 : Ἡ θεόκτιστος αὕτη ἐκκλησία σπήλαιον ὑπάρχει εὐρύχωρον. Martyrium S. Niconis n. 9 : Πεποίηκεν ἐν τῇ μονῇ ἐκείνῃ τοῦ σπηλαίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει ἔτη τρία. » Ducang.]

[Σπηλαΐτης, ὁ, subst. a σπήλαιον, Qui in antro habitat. Pausan. 10, 32, 5 : Ὅτε δὲ ὁ Γαλατῶν στρατὸς ἔφερε καὶ ἦγεν Ἰωνίαν καὶ Ἰωνίας τὰ ὅμορα, οἱ Θεμισωνεῖς φασιν αὐτοῖς Ἡρακλέα βοηθὸν καὶ Ἀπόλλωνα γενέσθαι καὶ Ἑρμῆν· τούτους γὰρ τοῖς τὰς ἀρχὰς ἔχουσιν ἄντρον τε δι' ὀνειράτων δεῖξαι καὶ ἀποκρυφθῆναι Θεμισωνεῦσι … ἐς τοῦτο προστάξαι· καὶ ἐπὶ τούτῳ πρὸ τοῦ σπηλαίου σφίσιν ἀγάλματα οὐ μεγάλα ἐστὶν Ἡρ. καὶ Ἑρ. τε καὶ Ἀπ., Σπηλαῖται καλούμενα. Quæ verba citari ab Steph. Byz. in Σπήλαιον, ubi Σπηλαιῖται, quod Σπηλαῖται scribebat Salmasius, utriusque fugit editores. L. Dind.]

[Σπηλαιώδης. V. Σπηλαιοειδής.]

[Σπηλαιώτης, ὁ, In spelunca degens. Cod. ap. Montef. Palæogr. p. 292 : Μοναχοῦ σπηλαιώτου. Kall. Eustath. Opusc. p. 189, 93; 191, 4.]

[Σπήλιον, τὸ, quod ponit Theognost. Can. p. 122, 29, scribendum Πήλιον. L. Dind.]

[Σπηλυγγώδης, ὁ, ἡ, Speluncæ similis, Cavernosus. Etym. M. p. 724, 3. Wakef. Forma soluta schol. Pal. Hom. Od. E, 405 : Σπιλάδες … ἐπεὶ λυγγοειδεῖς τινες οὖσαι, i. e. σπηλυγγοειδεῖς. L. Dind.]

[Σπῆλυγξ.] Σπῆλυγξ, υγγος, fem. gen. [inter masculina male ponitur ap. Zonaram p. 1664] et quidem magis poetice dicitur quam σπήλαιον [Etym. M., τὰ βεβρωμένα τῶν πετρῶν] : sicut et σπέος poeticum magis est quam σπήλαιον : ut ap. Apoll. Arg. 2, [568] : Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας. [Lycophr. 46 : Ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην (Scyllam). Dionys. ap. Athen. 9, p. 401, F : Νυμφῶν ὑπὸ σπήλυγγα τὴν αὐτόστεγον. Theocr. 16, 53 : Σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος. Orph. Arg. 377, Lith. 55. Plur. Hymn. 50, 5 : Νύμφαι σπήλυγξι κεχαρμέναι. Crinagoras Anth. Pal. 6, 253, 1. Aristot. H. A. 9, 17 : Οἰκεῖ πέτρας καὶ σπήλυγγας.] Apud Oppianum autem legitur et σπήλιγγος, itidemque σπήλιγγι, cum ι in secunda syllaba; sed alteram lectionem meliorem existimo. [Quam literarum ordo confirmat ap. Hesych. in Σπήλυγγες.]

Σπήλωνες, Lapides prægrandes itineribus projecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera et Pontes dicuntur. Horat. Epist. 1, 6 : Et cogat trans pondera dextram Porrigere. Virg. Georg. 4, de apibus : Et grandia conjice saxa, Pontibus ut crebris possint consistere. Ita VV. LL., in quibus affertur etiam ex Hesych. [post Σπεῖον] Σπήλωνες [Σπύλων cod.], οἱ πρὸς

τῇ βάσει λίθοι : sed hæc verba aliam potius expositionem poscere videntur. Illud autem vocab. Pondera in illo Horatii loco secus accipiendum puto, et quidem simplicius : nimirum trans pondera quæ vel curribus vehuntur, vel a bajulis portantur. [Ap. Hes. quum interpr. pertineat ad Σπεῖρα, delendum hoc voc.]

[Σπήρα inter disyllaba in ηρα non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 107, 5.]

[Σπίγγος, Hesychio ἰχθύς· et Σπίγγον, σπίνον. V. etiam Σπινός.]

Σπιδής, ὁ, ἡ, Passus, Amplus, ἐκτεταμένος καὶ πλατὺς, ut exponi a quibusdam annotat Eust. in Hom. Il. Λ, 753 : Ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο. [Conf. schol. Ven., Etym. M. p. 271.] Major tamen pars ibi legit δι' ἀσπιδέος, ut supra post Ἀσπὶς docui, ex eod. Eust. Verum et σπιδέος scribi posse, confirmat Σπίδιον πεδίον, quod ap. Æschylum legi idem Eust. testatur, et a vett. exponi μακρόν : ex quo affertur et σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. Hesych. quoque σπίδιον et σπιδὲς idem significare tradit, exponens, μέγα, πλατὺ, εὐρὺ, μακρόν : item στρογγύλον. [Et Σπιδέος, μεγάλου, στρογγύλου, μακροῦ.] Sic Σπιδόεν idem Hesych. exp. πλατὺ, μέγα : item πυκνὸν, μέλαν, σκοτεινόν : quemadmodum et Σπιδνὸν eidem est πυκνὸν, πεπηγὸς, συνεχές.

[Σπίδιος, Σπιδνὸς, Σπιδόεις. V. Σπιδής.]

Σπιδόθεν, Eminus, Procul, s. Deprocul, ut Plaut. loquitur; Longe ante, ut σπιδόθεν προνοῆσαι ap. Antimach. [ab Etym. M. et schol. Hom. in Σπιδὴς cit. memoratum], Longe ante providere.

Σπίζα, sive Σπίζη, ἡ, Avicula similis passeri, ut Hesych. tradit. Gaza ap. Aristot. [H. A. 2, 12 : Μικρῷ μείζων σπίζης· 8, 3 : Τὰ δὲ σκωληκοφάγα, οἷον σπίζα· 9, 7 fin.] vertit Fringilla s. Fringuilla [Frigilla, Gl.]: non male, ut videtur. Dicitur autem a σπίζω per ὀνοματοποιίαν. [Timon Phlias. ap. Diog. L. 4, 42 : Οἱ δέ μιν ἠΰτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο. Sophocles fr. Nauplii ap. Herodian. Περὶ μ. λέξ. p. 31, 21, ex quo intelligitur male scribi σπίζα ap. Theognost. Can. p. 100, 13.] Apud Aristot. σπίζαι etiam legitur pro σπιζίαι ἱέρακες, H. A. 9, 36 : Οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι. [Nunc σπιζίαι, quod v.]

Σπιζίας, ὁ, ut σπιζίας ἱέραξ, Accipiter Fringillarius, Gaza : Hesychio quoque σπιζίας est εἶδος ἱέρακος. [Aristot. H. A. 8, 3 : Ἱέρακες ὅ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας· διαφέρουσι δ' οὗτοι τὸ μέγεθος πολὺ ἀλλήλων· 9, 36 : Πέρκοι καὶ σπιζίαι.]

Σπιζίον, τὸ, Parva fringilla. Hesych. tamen σπιζία vocari scribit τὰ ὄρνεα ἅπαντα, Omnes aves. [Idem : Ἔπιζα, ὄρνεα. Κύπριοι.]

Σπιζίτης, ὁ, ut σπιζίτης αἰγιθαλὸς, ceteris αἰγιθαλοῖς major, quippe qui σπίζαν magnitudine sua æquet, ut Aristot. H. A. 8, 3, ubi et Ὀροσπίζης ab Eod. memoratur, σπίζῃ et ipse ὅμοιος καὶ τὸ μέγεθος παραπλήσιος, nisi quod habet αὐχένα κυανοῦν, et διατρίβει ἐν τοῖς ὄρεσιν. Ibid. σπίζα στρουθὸς, αἰγιθαλὸς, in σκωληκοφάγων avium genere numerantur. Gaza σπιζίτην αἰγιθαλὸν interpr. Fringillaginem : cujus imitatione ὀροσπίζης reddi queat Fringillago aut Fringilla montana. [Hesychio, εἶδος αἰγιθαλοῦ ὀρνέου.]

Σπίζω, Extendo, Expando, ἐκτείνω, Eust. et schol. Aristoph. Equit. [et Vesp. 18.] || Avis etiam ea, quæ σπίνος vocatur, dicitur σπίζειν, idque κατ' ὀνοματοποιίαν, teste Eust. [Il. p. 996, 22], citante hunc locum Arati 1024 : Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, quem Festus Avien. sic interpr. : Si matutino fringuilla resultat ab ore. Ubi ἠῷα σπίζων dicit sicut paulo ante, Νύκτερον ἀείδουσα, Nocturna canens. Sed perperam omnes, quas vidi, edd. habent ἠῷ ἀσπίζων. Schol. exp. ὑπὸ ὄρθρον φθεγγόμενος. [Theophr. fr. 6 De signis 3, 2 : Σπίνος στρουθὸς σπίζων ἕωθεν χειμέριον.]

[Σπιθαμαῖος. V. Σπιθαμιαῖος.]

Σπῐθᾰμή, ἡ, Spithama, Spatium quod est inter pollicem et minimum digitum expassos, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθὲν, Hesych. [Photius : Σπ., τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν, τὸ δ' ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ λιχάς· τὴν δὲ σπιθαμήν τινες καὶ δόχμην καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος.] Itidem Pollux 2, περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων loquens [157]: Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν

A σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον. Est igitur Mensura duodenum digitorum, quam Latini Palmum majorem et Dodrantem appellant : dodrantem, inquam, quod dodrans novem unciarum sit, quæ item efficiunt duodecim digitos : vel ex similitudine et proportione quam habet libra cum pede. Est enim dodrans, novem unciarum, h. e., tres quartas libræ partes continet. Sic et σπιθαμὴ, quæ digitorum est duodecim, dodrans esse videtur pedis, in quo sedecim digiti continentur. At παλαιστὴ et δῶρον, sunt Palmus minor, i. e. Quatuor digitorum mensura. [Palma, Gl. Etym. M. v. Παλαιστή· ἡ σπ. ἔχει δόχμας τρεῖς. Et ib., ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου διισταμένων τῶν δακτύλων ἕως τοῦ ἀντίχειρος λέγεται σπιθαμή.] Utitur eo vocab. non raro Diosc., ap. quem Marc. Virg. 3, 52, de panace Asclepio, Variant, inquit, Plin., et Plinium secuti, in hac mensura, nunc Pedalem, nunc Semipedalem, et aliquando Palmarem vocantes : quæ etsi videatur descriptio a nobis dodranti et spithamæ congruere, nihilominus utendum ea non est : ne concurrat cum B antiquo palmo, quæ quatuor digitorum in hominis manu ut sunt conjunctorum, sine pollice, mensura est : quæ sexies repetita, cubitum Romanum constituit, qui ex viginti et quatuor hujuscemodi digitis conficiebatur. Vide et quendam Plinii locum in Σπιθαμαῖος et Δισπιθαμιαῖος. [Conf. Bœckh. *Metrolog. Unters.* p. 241. Photio et] Suida teste σπιθαμὴ τοῦ βίου dicitur τὸ ἐλάχιστον. Diogenianus quoque [8, 17] refert, proverbialiter sic dici Modum vitæ perpusillum. Itidem in Ps. 38, [7] his verbis : Ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθηκας τὰς ἡμέρας μου, brevissimum vitæ spatium designatur. Simile huic proverbio istud est, Στιγμὴ χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βίος. [Photius : Σπιθαμὴν, οἷον χρόνου στιγμήν.] Ceterum licet quidam τὴν σπιθαμὴν dictam putarint παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸ μικροῦ ἄκρον, malui ego derivare a verbo σπίζω, quod schol. Aristoph. initio Vesp. exp. ἐκτείνω : quum Eust. etiam [Il. p. 882, 54] mecum faciat. [« Σπιθαμὴ, quod nonnulli palmo (παλαιστῇ) æquiparant, plerique autem palmo majori s. spannæ, Mœris p. 131 (et Thomas C p. 250, qui δόχμη pro eo dici jubent) proprie Atticum esse negat; neque id Alcibiades Platonicus 1, p. 126, C, satis defendit. » Lobeck. ad Phryn. p. 296. Herodot. 2, 106 : Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται μέγαθος πέμπτης σπιθαμῆς. Aristot. Polit. 5, 3 med. : Ὅταν ὁ μὲν ποῦς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα δυοῖν σπιθαμαῖν· H. A. 8, 28 : Τὰ δ' ὦτα (ἔχουσιν αἱ αἶγες) σπιθαμῆς καὶ παλαιστῆς· iterumque ib. et 29. Antip. Anth. Pal. 6, 287, 7 : Τὸν δέ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πέλας ἰσοπάλαιστον τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ Βίττιον ἠνύσατο. Leonid. 6, 286, 2 : Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς καὶ σπιθαμῆς οὔλης Βίττιον εἰργάσατο. Strato 11, 117, 4 : Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον. De accentu Arcad. p. 110, 7.]

[Σπιθαμήσιος, α, ον, i. q. sequens. Athanas. vol. 2, p. 240, C : Καὶ ἐγένοντο οἱ ὄνυχες αὐτοῦ σπιθαμήσιοι. L. Dindorf.]

[Σπιθαμιαῖος, α, ον. HSt. :] Σπιθαμαῖος, idem q. sequens. Plin. 7, 2 : Supra hos extrema in parte montium Spithamæi pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, h. e. ternos dodrantes, non excedentes. D Ubi nota eum σπιθαμὴ interpretari Dodrans. Strabo [2, p. 70], τρισπιθάμους ἄνδρας vocat, ut vidisti supra in Πυγμαῖος. [« Σπιθαμιαῖος, Hippocr. De artic. 4, vol. 12, p. 457; Ch. Aristot. H. A. 9, 45, Polit. 7, 4, 6; Theophr. H. Pl. 2, 1, 4; Polyb. 6, 22, 4 (23, 14); Galen. De qualit. corp. 1, 61, vol. 2; Diosc. 2, 169; Geopon. 2, 6, p. 103, qui haud scio an Strab. 4, 10, p. 90, et Heliod. 9, 15, p. 369, σπιθαμαῖος scribentes, in suas partes tracturi sint. » Lobeck. ad Phryn. p. 544. Ap. Heliod. var. σπιθαμιαίας annotavit Coraes p. 299. Polybio 34, 10, 9, ap. Strab. 4, p. 208, qui eadem forma utitur 16, p. 778, ubi eadem est var. σπιθαμαῖον, reddendum ostendunt loci supra citati. Diodoro 5, 33, idem restitutum ex libris melioribus.]

Σπιθαμώδης, ὁ, ἡ, Spithamæ s. Dodrantis longitudinem explens, Dodrantalis, Palmaris : accipiendo palmum majorem. Diosc. 4, 59, de agerato : Θάμνος ἐστὶ φρυγανώδης, σπιθαμώδης, ταπεινός. Plin. 27, 4 : Ageraton ferulacea est, duorum palmorum altitudine.

A

[Σπιθίαι, σανίδες νεὼς, Hesychii gl. obscura.]

[Σπιθριδάτης, ὁ, Spithridates, Persa, ap. Xen. Anab. 6, 5, 7, H. Gr. 3, 4, 10 etc. Alius ap. Arrian. Exp. 1, 12, 14 sq. Alius Σπιθραδάτης dicitur ap. Ctesiam Photii p. 42, 37.]

[Σπιθροβάτης, ὁ, Spithrobates, Persa, ap. Diod. 17, 19, 20, qui alibi Σπιθριδάτης dici videtur. V. Wesseling.]

[Σπίκανον, σπάνιον, Hesychii gl. obscura.]

[Σπιλαδώδης, ὁ, ἡ, Confragosus. Strabo 16, p. 777: Ὄρος γὰρ παρατείνει τραχὺ καὶ ὑψηλὸν, εἶθ' ὑπώρειαι σπιλαδώδεις μέχρι τῆς θαλάττης. Wakef. Hanc formam Lobeck. ad Phryn. p. 28 restituebat Polybio 10, 10, 7: Τὰ δὲ λοιπὰ περιέχεται λόφοις δυσὶ μὲν ὀρεινοῖς καὶ τραχέσιν, ἄλλοις δὲ τρισὶ, πολὺ μὲν χθαμαλωτέροις, σπιλώδεσι δὲ καὶ δυσβάτοις. Quod mihi propter Hesychii quidem, de qua in Σπίλος dicemus, opinionem adeo non necessarium visum est, ut idem illud σπιλώδης non dubitarim restituere Diodoro in l. simillimo 14, 21: Ὄρη γὰρ πλησίον ἀλλήλων κεῖται, τὸ μὲν τραχὺ καὶ κρημνοὺς ἔχον ἀξιολόγους, ἐπ' αὐτῆς δ' ἄρ-

B

χεται τῆς ὁδοῦ ἕτερον μέρος (ὄρος Wessel.), μία δ' ἐστὶ τῶν περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους, καὶ καλεῖται μὲν κτλ. Ubi si vera esset Hesychii de forma σπίλος sententia, non minus facilis esset correctio σπιλαδωδέστατον quam σπιλωδέστατον, cujusmodi voc. hic opus est. His testimoniis tertium accedit schol. Apoll. Rh. 2, 356: Ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος, ἀκρή τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει, δινήεις τ' Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων ἀκρὴν ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος, ubi Par.: Καὶ στόμιον δέ τι σπιλῶδες ἐκεῖ ἐστι, δι' οὗ κατιέναι φασὶν εἰς τὸν ᾅδην, vett., Παρὰ δὲ τὴν Ἡράκλειαν Ἀχεροντίς ἐστι καὶ στόμιον πηλῶδες. Ex quibus Schæferus conflavit voc. inauditum et abnormi, ut ipse fatetur, contractione deformatum σπηλῶδες, etsi σπιλῶδες, quod est in codice, multo aptius est viæ illi in Acheruntem saxis structæ asperis pendentibus; nec στόμιον, ut in ipso dicemus, de angusto tantum et cavernoso, sed de quovis introitu usurpatur. Denique quartum et inprimis luculentum est testimonium Aristot. H. A. 5, 15 fin.: Φύεται μὲν οὖν τὰ ὄστρια κα-

C

θάπερ εἴρηται, φύεται δ' αὐτῶν τὰ μὲν ἐν τοῖς τενάγεσι, τὰ δ' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, τὰ δ' ἐν τοῖς σπιλώδεσι τόποις, ἔνια δ' ἐν τοῖς σκληροῖς καὶ τραχέσι. Ubi sunt varr. πηλώδεσι et πηλώδεσι (ut ap. Strab. loco cit. σπηλαδώδεις et σπηλαιώδεις), quæ confirmant meam de schol. Apoll. sententiam, in uno etiam σπιλαδώδεσι, apta Lobeckii opinioni et si quis eandem ap. ceteros formam reponendam putet. Ceterum hic quoque ut ap. Diod. et Strab. conjunguntur τραχέα et σπιλαδώδη, sicut Demosthenes Bithynus ap. Steph. Byz. in Ἡραία dicit: Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Καλχηδόνος ἀκρὴ Ἡραία τρηχοῦσα πολυσπιλάς. L. Dind.]

[Σπιλάζω, i. q. σπιλόω. Basil. M. Orat. in Matth. ed. p. 57. Eadem forma κατασπιλάζω Theophylact. Hist. Maur. p. 169, A.]

[Σπιλαξ. V. Σπιλάς.]

Σπιλὰς, άδος, ἡ, i. q. σπίλος, Rupes s. Saxum: plerumque de Saxo quod in mari prominet, ut sunt scopuli. [Procella, Scopus, ulus, Gl. Hesychio πέτρα.] Hom. Od. E, [405]: Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλά-

D

δες τε πάγοι τε· Γ, [298]: Νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Κύματα. Rursum E, [401]: Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης· solent enim fluctus appulsi scopulis resonare et late in æquore strepere: unde et Sonantes scopuli Virgilio. Eust. σπιλάδες ex veteribus exponit, αἱ παράλιαι πέτραι, παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχνῃ: alibi, πέτραι κοῖλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει: at brevium scholl. auctor ὕφαλοι πέτραι: quæ expositio refellitur hac auctoritate, Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 390, 6]: Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, Ajunt navibus marivagis saxa mari tecta magis nocere quam apertos et conspicuos scopulos. [Photius, Suidas, Apollon. Lex. H.: Σπιλάδες, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων, Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων. Simonid. Anth. Pal. 6, 217, 2: Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα. Soph. Tr. 678: Καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος· fr. Laoc. schol. Aristoph. Ran. 678: Γλαυκᾶς εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι. Callim. Del. 243: Ὅθι φῶκαι εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις. Apoll. Rh. 2, 550: Στεινωπὸν τρηχείῃς σπιλάδεσσιν ἐεργμένον· 568: Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· 3, 1294: Ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις· 1371: Ὡς ὅτε πόντος ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσιν· 4, 788: Κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσιν· 932: Πλαγκτῇσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν· 941: Ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς. Lycophr. 1081. Theocr. Ep. 4, 6, aliique poetæ. In prosa Polyb. 1, 37, 2: Πρὸς ταῖς σπιλάσι καὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις. Diodorus 3, 44: Σπιλάδας ὀξείας ἐνθαλάττους. Synes. p. 162, D: Ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 61, A: Ὕφαλοι καὶ σπιλάδες καὶ σκόπελοι. Geopon. 15, 2, 3: Χρὴ δὲ ἐνιστάναι σπιλάδας, πέτρας, ξύλα. Pollux 1, 115. In Σπιλὰς mutanda videtur forma Σπιλαξ apud Hesychium explicata μῶλος.] || Glarea, vel Terra glareosa. Theophr. C. Pl. 2, 5 [4, 4 Schn.]: Ἡ σπιλὰς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Unde Plin. 17, 4: Glareosum oleis solum aptissimum. Vide quæ idem Plin. refert, 15, 5, et 17, 18. Gaza σπιλὰς interpr. Argilaceum solum, forsan occasione sumpta ex verbis Plinii 17, 18. [Conf. de interpret. Plinii Schneider. ad l. Theophr.] || Hesych. [ex Epist. Judæ 12: Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες] σπιλάδες exp. etiam μεμιασμένοι [μεμιαμένοι], adjective accipiens. [Σπίλοι aut μιασμοὶ Suicer. frustra. V. Albert. Ceterum gl. est ex margine illata. Substantivo de maculis pro σπίλος utitur Orph. Lith. 614: Κατάστικτον σπιλάδεσσι πυρσῇσιν, λευκαῖς τε μελαινομέναις χλωραῖς τε. L. Dind.]

[Σπιλεύω, unde Σπιλευσε, Antruare, Gl., vitiose.]

Σπιλέω, affertur pro signif. τοῦ σπιλόω: quod vide.

[Σπίλη. V. Σπίλος.]

[Σπιλολογέω, Maculas colligo. Maculo, ap. Asterium Cotel. Mon. vol. 2, p. 62, A: Οὐ μόνον στενάζω, ἀλλὰ καὶ κλαίω, καὶ δακρύω καὶ δάκρυσι τὴν κλίνην σπιλολογῶ. L. Dind.]

[Σπίλον. V. Σπίλος.]

[Σπίλος.] Σπίλος, ὁ, ἡ, Macula, [Vitiligo, Nota, add. Gl.] Labes. Proprie esse volunt Maculam in veste ex vino aut unguine, τὰς ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδας: [Photius et] Suidas autem exp. ῥύπος, μιασμὸς, Sordes, Inquinamentum. Athen. 7, [p. 297, C]: Δωρίων ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων, τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως, (Piscis id genus est,) ὑγρόν φησι πάντα σπίλον καθαίρειν, Omnes maculas expurgare. Item maculæ et nævi in facie apparentes, σπίλοι dicuntur: quæ summam cutem discolorant, ut maculæ vestes, quibus inhærent. Diosc. 1, 39, de oleo amygdalino: Αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου, καὶ ἐφήλεις καὶ ῥυτίδας, μέλιτι μιγνύμενον, Maculas et vitia cutis tollit ex facie, et eam erugat cum melle, Ruell. Plin. 23, 4: Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum melle tollit ex facie. Ubi nota eum σπίλους interpretari Varos, i. e. Maculas s. Cicatriculas maculosas, quæ in facie quorundam, qui varis laborarunt, remanent. Alibi de avenacea farina, Nævos tollit. [De iisdem nævis Geopon. 12, 26, 2. Artemid. 5, 67: Εἶδε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ πᾶσαν μεστὴν σπίλων· et ibid. Liban. vol. 4, p. 140, 5: Τίνι σπίλος ἦν ἐν τῷ σώματι; Plut. Mor. p. 659, D: Οἷόν τινα μώλωπα καὶ σπίλον· 921, F: Σπίλους καὶ μελασμούς. Joseph. A. J. 13, 11, 3 init.: Οὓς σπίλους ἔτι τοῦ αἵματος ἐκείνου συνέβαινεν εἶναι. Zonaras Ann. vol. 1, p. 219, B: Τόπον ἔτι τοῦ αἵματος ἐκείνου ἔχοντα σπίλους.] Metaph. autem Paulus Ad Ephes. 5, [27]: Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον [σπῖλον] ἢ ῥυτίδα, Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. [Dionys. A. R. 4, 24, p. 698, 15: Εἰς τούτους τοὺς δυσεκκαθάρτους σπίλους, de mancipiis, ut paullo post ῥύπους. Lysis qui dicitur ap. Iambl. V. Pyth. c. 17, p. 63: Σπίλως τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 101, C: Τοὺς τῆς κακίας σπίλους· 158, C: Παρθένον φυλάσσειν ἑαυτὴν ἁγνὴν ... μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα.] Negat Phryn. [Ecl. p. 28] hoc vocab. esse Atticum: Attice autem dici potius κηλίς. Σπίλος, Hesychio κηλὶς, ῥύπος ἱματίου, πέτρα πωρώδης, γῆ κεραμική, Saxum porum

duritia referens, Terra figlina. [Conf. de his interpr. Schneider. ad Theophr. in Σπιλὰς cit.] Sed scribitur ap. eum πορώδης, ideoque nonnulli interpr. Pumex. Quo refer quod Idem ex Ionis Omphale affert, σπίλον Παρνασίαν [Παρνασείαν codex, i. e. Παρνασσίαν, qua forma Tragicos in trimetris usos esse potius quam Ionica, ut dixi ad Eur. Androm. 1100, etiam hic locus confirmat]· significatur enim iis verbis Rupes Parnasia. Sed improbat Hesych. hoc vocab., quippe quod σπιλάδες dicantur αἱ πέτραι. Attamen et ap. Aristot. σπίλος pro σπιλὰς usurpatum legitur, De mundo p. 116 Ald. [c. 3, 3] : Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἐπιπολάζουσα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλουμένας ἀναπεφυκυῖα οἰκουμένας, ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Enimvero humoris universi naturam finitimam merito esse censeas naturæ animabili et aeriæ, ita ut ipsa innatabunda existere terram faciat per quasdam saxosas eminentias, quas habitabiles vocamus, Bud. Lycophr. pro Insula posuisse dicitur [188 : Δαρὸν φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον, de ins. Leuce, ubi Σπιλὰς ponit schol. idque pro nomine habet insulæ. Id. 374 : Ὀφέλτα καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ, σπίλοι τε κὰτ Τρύχαντα καὶ τραχὺς Νέδων. Ubi schol. αἱ ὕφαλοι πέτραι. His testimoniis accedunt Arriani Peripl. m. Erythr. p. 153 Blanc. : Ἀλίμενος ἡ χώρα καὶ δύσορμος καὶ ἀκάθαρτος ῥαχίαις καὶ σπίλοις ἀπρόσιτος, qui ib. p. 166 fin. dicit ταινία τραχεῖα καὶ διάσπιλος, et Polybii Diodorique, ut videtur, σπιλώδης eadem signif. dicentium exx., ut in Σπιλαδώδης diximus.] Fortassis autem rupes et insulæ dicuntur σπίλοι, quoniam in maris aut terræ planitie visuntur, ut maculæ in veste. Sed nota, ap. Hesych. in loco illo Ionis, fem. gen. dici σπίλον Παρνασίαν, ut et Bud. in l. Aristot. fem. genere accepisse videtur. Nota autem ap. eund. Hesych. illud σπίλον non προπερισπᾶσθαι, sed παροξύνεσθαι : pro qua posteriore scriptura faciunt ἄσπιλος etiam et σπιλὰς habentia ι breve. Idem Σπίλων, τραχεῖς τόποι. [Σπίλοι Salmas. Conf. Σπήλωνες.] Σπίλον, συμπεφυκὸς, λεῖον. [Σπηλὸν, σκληρόν.] Apud Eund. legitur et Σπίλαι, αἱ ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδες, quasi a nom. Σπίλη. Sed id alphabetica etiam series ap. ipsum Hesych. reddit suspectum. Item Σπῖλα Eidem sunt χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, Fides s. Chordæ ex intestinis : a nom. sing. Σπίλον. || Σπῖλα exp. etiam Fraces, στέμφυλα Hesych. [De accentu Arcad. p. 14, 13, Regg. prosod. s. 10, ubi memoratur etiam vitiosus, quem HSt. posuit, σπίλος. In ἐπίλος corruptum Cram. An. vol. 2, p. 291, 4. L. Dind.]

Σπιλόω, Maculo, Labem aspergo, [Attamino, Infusco, Gl.] : Hesych. σπιλῶσαι, ῥυπῶσαι. [Dionys. A. R. 9, 6 init. : Τῶν ὅπλων τὰ μὲν ἐσπίλωσε. Clemens Al. Pæd. 3, 11, p. 295 : Σπιλοῦσι τὰ πρόσωπα τὰ αὐτῶν. Wakef. Asterius Cotel. Mon. vol. 2, p. 35, A : Οὐκ ἂν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ τῷ ψεύδει ἐσπίλωσεν.] Pass. Σπιλόομαι, Maculor, Sordidor, Sordesco. In Epist. Judæ [23] : Τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. [Σπιλωθεὶς, Infuscatus ; Ἐσπιλωμένος, Maculosus, Gl. Lucian. Amor. c. 15 : Μέλαιναν ἐσπιλῶσθαι φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων. Heliodor. Æth. 10, 15 : Μέλανι συνθήματι τὸ ὑπὲρ πῆχυν ἐσπίλωτο. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 448, B : Ἀπορρῆξαι τὸ σπιλωθὲν μέρος τοῦ τῆς ἐκκλησίας χιτῶνος. L. D. Plin. N. H. 34, 19, 10 : « Praxiteles ... fecit ... Spilumenen. » Tatian. Ad Gr. p. 272, B ed. Par., 121 ed. Worth. : Σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Ita Conr. Gesnerus : libri ὑψελιούμενον s. δ ψ. Clemens Homil. 8, 9 : Ἐσπιλωμένοις τὸν νοῦν. Cit. Valck.] Voce autem activa utitur Jacobus Epist. suæ 3, [6] de lingua : Σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, Maculans totum corpus. [Et præter scriptores supra cit. Testam. 12 patriarch. p. 690 : Τὴν ψυχὴν σπιλοῖ. L. Dind.]

[Σπιλώδης. V. Σπιλαδώδης.]

Σπίλωμα, τὸ, Macula et labes aspersa vesti, i. q. σπῖλος, Nævus. [Int. al. Jes. 28, 8, de excremento. Aurum præstantissimum Aquil. ib. 13, 12. Semlerus conj. στήλωμα... Sed σπίλωμα potest Tincturam s. Variegatum significare, ut σπιλοῦσθαι aliquando Tingi. Schleusn. Lex. V. T. De maculis Gregor. Nyss. vol. 1, p. 161, C.] || Exp. etiam Locus salebrosus, Saxum asperum.

Σπιλωτὸς, Maculatus [Gl.], Maculosus.

[Σπίνα, ἡ, i. q. σπίνος, Hesychio. || Piscis. Alexis ap. Athen. 7, p. 326, D : Τευθίδες, σπίναι. Πίνναι C. Gesnerus.]

[Σπῖνα, πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὔδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος. Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, ὡς τοῦ Βέμβινα Βεμβινάτης. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Σπῖνος καλούμενος, Steph. Byz. Ap. Strab. 5, p. 214, ubi etiam Σπίνα, et 9, p. 421, Σπινῆται. Ap. Dionys. A. R. 1, 18, etiam πόλιν ὁμώνυμον memorantem : Πρὸς ἑνὶ τῶν τοῦ Πάδου στομάτων Σπινῆτι καλουμένῳ· et infra : Ἐν τῷ Σπινῆτι· et 28 : Ἐπὶ Σπ. ποταμῷ.]

[Σπίνδαλος. V. Σπίνδασις.]

Σπίνδασις, Avis inter raras et peregrinas, Aristot. Dicitur Inauspicata et incendiaria a Plinio. [Hæc HSt. e Lex. Septemv., quod ita : « Σπίνδασις, ap. Aristot. de Hist. animal. avis inter r. et p. Dicitur a Plin. 10, 13, incendiaria : Inauspicata est, inquit, et incendiaria avis.... Quidam ita interpretantur, incendiariam esse quæcumque apparuerit carbonem ferens ex aris vel altaribus. Alii Spinturnicem eam vocant, etc. Sed quid si legendum ap. Plin. Spintharigem, ἀπὸ τῆς σπινθάριγος i. Scintilla. Et ap. Aristot. σπένδασις ἀπὸ τοῦ σπένδω, Sacrifico, libo, θύω. » Ap. Plinium Spinturnix confirmat Festus p. 257 Lindem. : Spintyrnix est avis genus turpis figuræ : « Occursatrix artificum, perdita spinturnix. » Ea græce dicitur, ut ait Santra, Σπινθαρίς. Neque opus est dici nihili esse σπένδασις aut σπίνδασις a σπένδω aut σπινθὴρ ducta. Nomini Aristotelis autem, ap. quem nihil tale inveni, substituendum videtur Æliani N. A. 13, 25 : Τρυγόνας τε καὶ ἀτταγᾶς, προσέτι πέρδικάς τε καὶ σπινδάλους· ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ ἀτταγᾷ τοῦτό γε, ut nunc repositum ex codd. pro πινδάλους. Quam avem nemini cognitam esse animadvertunt C. Gesner. et Schneider.]

[Σπινθαρὶς, ίδος, ἡ. V. Σπίνδασις, Σπινθάρυξ.]

[Σπίνθαρος, ὁ, Spintharus, n. viri, ap. Aristoph. Av. 762 : Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου. Ubi schol. nihil nisi verba poetæ repetit. Spintharum tragicum Heracleotam ejusque fabulas nonnullas memorat Suidas, Diog. L. 5, 92. Spintharus f. Eubuli est ap. Demosth. p. 1259, 2 ; et patris non nominati in Or. c. Neær. p. 1358, 8. Spintharus pater Eubuli item Atticus, ap. Pausan. 1, 29, 10. Corinthius architectus 10, 5, 13. Pater Aristoxeni Musici ap. Diog. L. 2, 20, Sext. Adv. mus. 1, p. 356. Atticus ap. Bœckh. *Urkunden* p. 250.]

[Σπινθάρυξ, υγος, ἡ, Apoll. Rh. 4, 1544 : Ἐν δέ οἱ ὄσσε σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι λάμπεται. Chœrob. vol. 1, p. 82, 17. ᾰ Male HSt. :] Σπινθάριγγες, Scintillæ. Scribitur et Σπινθάριγες. [In Lex. Septemv. et ed. Aldina in l. Apollonii. || Alia est forma Σπινθᾰρὶς, ίδος, ἡ, Hom. H. Ap. 442 : Ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι· τοῦ δ' ἄπο πολλαὶ σπινθαρίδες ποτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκεν. Non est enim quod alter ex altero locus corrigatur.]

[Σπινθεύω, est ap. Hesychium : Ἐσπινθεύετο, ἐξήραντο. Quæ gl. non liquet an commune quid habeat cum ejusdem gll. : Σπινδεῖρα, ἄροτρον· Σπίνθεος, ἀρότρου, Ἀπόλλων (hoc ad Σμινθεὺς refertur). Sed probabilius est Σπινθεύεσθαι ad σπινθὴρ pertinere, ut signif. fortasse sit ξηραίνεσθαι aut alia igni et scintillis accommodata.]

Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, Scintilla [Gl.]. Hom. Il. Δ, [77] de stella : Τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. [De sole Diod. 3, 48 : Σπινθῆρας ἀφ' ἑαυτοῦ μεγάλους ἀπορρίπτειν.] Aristoph. Pl. [1054] : Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. [Pac. 609 : Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον. (Polyb. 18, 22, 2 : Ἐκ ταύτης τῆς διαφορᾶς καὶ τούτου τοῦ σπινθῆρος ὁ πρὸς Αἰτωλοὺς ... ἐξεκαύθη πόλεμος.) Arat. 984 : Σπινθῆρες ὅτ' ἴωσι πέρι πλέονες. Meleager Anth. Pal. 12, 82, 5 : Ἐκ δὲ φλὸξ σπινθῆρος ἀνέδραμε. Theophr. fr. 6 De sign. 1, 14 : Ἐὰν σπινθῆρες ἐπιγένωνται τῷ λύχνῳ. Dionys. A. R. 2, 68 fin. : Ἐκ τῆς οὐδένα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας.] Lucian. De sacrif. [c. 6] : Σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν. Additur interdum gen. πυρός. Theophyl. Ep. : Ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες. Interdum vero metapho-

rice ponitur σπινθήρ, sicut Scintilla Latine, et Igniculus. Sic in plurali σπινθῆρες, Igniculi. [Phanias Anth. Pal. 12, 31, 5 : Ἀλλ' ὅτε δὴ σπινθῆρος ἔτ' ἴχνια βαιὰ λέλειπται. Strato 12, 196, 1 : Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις. « Phot. in Bibl. p. 202, 8 : Σπινθῆρά τινα τῆς ἀνθρωπίνης εὐγενείας διασώζων. » Koenig. Ἡ φήμη ἐνέβαλε σπινθῆρα λαμπρὸν ἔρωτος (sic lego pro ἐρωτικῶς). Liban. vol. 4, p. 774, 13 et 775, 10. Jacobs. Gl. interpretantur etiam Strictura. De accentu Arcad. p. 20, 6.]

[Σπίνθηρ, ηρος, ὁ, Spinther, n. viri, ap. Aristonem Anth. Pal. 6, 306, 9. N. servi ap. Theopompum Athen. 11, p. 471, A.]

[Σπινθηρακίζω, Scintillo. Nicet. Annal. 1, 7, p. 17, D : Σιδήρια σπινθηρακίζοντα ἐξετίνασσε.]

[Σπινθηράκιον, τὸ, Parva scintilla. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 142, A, σπ. μικρόν. Hemst.]

[Σπινθηράκισμα, Scintilla. Const. Manass. Chron. 4835. Boiss.]

[Σπινθηρακώδης, ὁ, ἡ, i. q. σπινθηροειδής. Anon. in Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 324, 3 : Ὁ δ' οὐρανὸς ... σπινθηρακώδεις ὡς κεραυνίους φλόγας τὰ συχνὰ πέμπων ἀστέρων ἐξάλματα. L. Dind.]

[Σπινθηριάω, i. q. sequens. Theod. Prodr. p. 198. Eberling. Id. *Notices* vol. 6, p. 541, 4 : Τὸν σπινθηριῶντα σίδηρον. L. Dind.]

Σπινθηρίζω, Scintillo [Gl. Theophr. H. Pl. 3, 8, 7 : Ἀχρεῖος ὁ ἄνθραξ διὰ τὸ πηδᾶν καὶ σπινθηρίζειν· fr. 6 De sign. 1, 19 : Χύτρα σπινθηρίζουσα πᾶσα περίπλεως ὕδατος σημεῖον. Gramm. Bekkeri p. 361, 31. « Schol. Aristoph. Pac. 839. » Hemst.]

[Σπινθηροβολέω, Scintillas jacio. Symeon Styl. jun. Orat. p. 277 in Miscell. Hafn. vol. 2. Boiss.]

[Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ, Scintillas jaciens. Jo. Chrys. vol. 6, p. 574 ed. Par.]

Σπινθηροειδής, ὁ, ἡ, Scintillæ similis, Qui scintillas emittere videtur s. scintillare. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 512, B : Ἐναύσματα σπινθηροειδῆ. L. D. Epiphan. vol. 1, p. 678, D.]

[Σπινθηροπομπὸς, ὁ, ἡ, Scintillas emittens. Schol. Arati 129. Wakef.]

[Σπινθία. V. Σπίνος.]

[Σπίνθραξ, ακος, Pruna ardens, Ardor, Fulmen. Ed. Sexta Cant. 8, 6, σπίνθρακες. Schleusn. Lex. Formæ supra positæ commendant Σπινθῆραξ.]

[Σπινίδιον, Σπινίον. V. Σπίνος.]

[Σπινόεις, εντος, ὁ, nomen loci in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 399, 139. L. Dind.]

Σπίνος, ὁ, Fringilla, [ὁ στρουθὸς, Fringillus, Fringillus. Et vitiose Σπίννος, Regaviliolus, Gl.] ut Fest. Avien. vertit supra in Σπίζω, unde etiam ipsa ὠνοματοπεποιῆσθαι putatur. Suidas dicit esse εἶδος στρουθοῦ, ut et schol. Aristoph. Pac. [1149] : Ἐνεγκάτω τὶς τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω. [Av. 1079 : Ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ. Photius : Σπινός· διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς, falso accentu, ut docet Herodian. infra cit.] Item Σπίνα Hesych. teste dicitur ὁ σπίνος : qui etiam Σπινθία dicit esse εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνους. [Fortasse pro Σπινία aut Σπινίδια, ut conjiciunt intt., quorum hoc est ap. Polluc. 6, 52, Aristoph. fr. Insul. ap. Stob. Fl. 55, 7, 7 : Ὄψω τε χρῆσθαι σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις, illud ap. Eubul. ab Athen. 2, p. 65, E, cit. : Σπινία, καρχνῆδας. Id. ib. C (vel potius Ephippus 9, p. 370, D), ubi σπίνοι recensentur inter aviculas : Τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις. Arat. 1024 : Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, quem versum citat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 40, 1, ubi de accentu paroxytono agit. Theophr. fr. 6 De sign. 3, 2 : Σπίνος στρουθὸς σπίζων ἕωθεν χειμέριον· et ib. 3, et 1, 19, 23. Ælian. N. A. 4, 60 : Σπίνοι δὲ ἄρα σοφώτεροι καὶ ἀνθρώπων τὸ μέλλον προεγνωκέναι κτλ. Ceterum hodie quoque Græci ita dicunt Fringillam.]

[Σπίνος, ὁ, lapis, ap. Theophr. fr. 2 De lapid. 13 : Ὃν δὲ καλοῦσι σπίνον, ὃς ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις, οὗτος διακοπεὶς καὶ συντεθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ἐν τῷ ἡλίῳ τιθέμενος καίεται, καὶ μᾶλλον ἐὰν ἐπιψεκάσῃ καὶ περιρράνῃ τις. Similia Aristot. Mir. c. 41, p. 194 (33 Bekk.), qui Thraciæ metalla dici ostendit ap. Theophr., de quibus antea dixerat, ut scribendum fortasse sit τοῖς αὐτοῖς μετάλλοις. Ceterum σπίνος scriptum ap. Theophr. et olim ap. Aristot. Videtur autem hoc voc. cognatum cum σπινθήρ.]

[Σπινὸς, ὁ, Macilentus. Procl. Paraphr. Ptol. p. 202, 204, 205 : Σπινοὺς καὶ ἰσχνούς. Schneid. V. Σπινώδης. Non liquet an huc pertineat Hesychii gl. : Σπιγνὸν, μικρὸν, βραχύ.]

[Σπῖνος. V. Σπῖνα.]

[Σπινώδης, ὁ, ἡ, i. q. σπινός. Ap. Ptolem. Tetrab. 3, p. 143, 6 : Τῇ μὲν μορφῇ μέλανας καὶ σπινώδεις· 145, 15 : Μελίχροας, ἰσχνοὺς, σπινώδεις, σπανοὺς, ubi Int. vertit Raris corporibus. L. Dind.]

[Σπίρα, ἡ, Placentæ genus e caseo. Chrysippus Tyan. ap. Athen. 14, p. 647, D. Spira Catônis R. R. c. 77. Rectius σπεῖρα dixisset. Schweigh. ad Athen.]

[Σπίριον. V. Σπειρίον.]

[Σπῖρον. V. Σπεῖρον.]

[Σπιτάκης, ὁ, Spitaces, Persa ap. Ctesiam Photii p. 36, 16; 37, 17. Indus ap. Arrian. Exp. 5, 18, 4.]

[Σπιτάμας, ὁ, Spitamas, Persa, ap. Ctesiam Photii p. 36, 14. Genit. Σπίταμα ponit Chœrob. vol. 1, p. 37, 30; 38, 3.]

[Σπιταμένης, ους, ὁ, Spitamenes, Bactrius, ap. Strab. 11, p. 513, Arrian. Exp. 7, 4, 9. Persa 3, 28, 16, etc.]

Σπλαγχνεύω, Exta in manus assumo et attrecto, ut quum conjurati se jurejurando et religione arctissima astringebant. Dion [37, 30] de Catilina loquens : Καὶ ἐς ἀθεμίστων ὁρκωμοσιῶν ἀνάγκην προσήγαγε· παῖδα γάρ τινα καταθύσας, καὶ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ τὰ ὅρκια ποιήσας, ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων, Ipsa exta attrectavit atque in manus sumpsit, per eaque dejeravit. Sic nonnulli, qui σπλαγχνεύειν esse volunt, quod Aristoph. Av. [975] dicit σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι : afferentes et hunc l. ex Æsch. Sept. [45] : Ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται, Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος, Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου, Ἄρην, Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον, Ὡρκωμότησαν· addentes et Polybium confirmare hunc morem jurandi per exta mactatæ victimæ. Sallust. in Conjuratione Catilinæ scribit fuisse ea tempestate qui dicerent, Catilinam oratione habita, quum ad jusjurandum populares sceleris sui addiceret [adigeret], humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circumtulisse : inde quum post execrationem omnes degustassent, sicuti in solemnibus sacris fieri consuevit, aperuisse consilium suum. Alioqui σπλαγχνεύειν significat σπλάγχνων μεταλαβεῖν, Extorum et viscerationis participem esse, ut qui et sacrificii et convivii, quod a sacris agitatur, participes sunt. Solebant enim, facta re divina, σπλάγχνα πάσασθαι, ut Hom. docet Od. Γ, 9, et Il. B, 426. Aristoph. Av. [984] : Αὐτὰρ ἐπὴν ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος, ἀλαζὼν, Λυπῇ θύοντος, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ, Δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ. Quo modo accipi potest et in hoc l. ap. Athen. 9 fin., ubi περὶ τῆς τῶν ἱκετῶν καθάρσεως sermo est : Ἔπειτα ἀπονιψάμενος αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ σπλαγχνεύοντες, ὕδωρ λαβὼν κάθαιρε, ἀπόνιζε τὸ αἷμα τοῦ καθαιρομένου. [Pass. de extis ipsis Dionys. A. R. 1, 40 med. : Ἐσπλαγχνευμένων ἤδη τῶν ἱερῶν ἀφίκοντο, ubi cod. Vat. σπλαγχνευσαμένων, frequenti participiorum perf. et aor. permutatione. Nam alienum ab hoc loco ἱερέων, quod illo recepto necessarium foret.] Interdum σπλαγχνεύω s. [quod ponit Pollux 1, 27] Σπλαγχνεύομαι, Auguror per exta, ut aruspices et οἱ σπλαγχνοσκόποι. Bud. ex Strab. de Lusitanis, 3, p. 67 [154] : Σπλαγχνεύονται δὲ δὲ δι' ἀνθρώπων αἰχμαλώτων, καλύπτοντες σάγοις, εἶθ' ὅταν πληγῇ ὑπὸ τὰ σπλάγχνα ὑπὸ τοῦ ἱεροσκόπου, μαντεύονται πρῶτον ἐκ τοῦ πτώματος. Paulo ante dixerat eos esse θυτικούς, τά τε σπλάγχνα ἐπιβλέπειν οὐκ ἐκτέμνοντας. [Porph. Abst. 2, 51, p. 193 : Πολλοὶ τῶν βαρβάρων δι' ἀνθρώπους (—πων Abresch.) σπλαγχνεύοντες, ubi recte libri —ονται. Cit. Wakef.] Idem Strabo et activa voce utitur in hac signif., 7, p. 129 [294] de Sicambris : Ἐκ δὲ τοῦ προχεομένου αἵματος μαντείαν τινὰ ἐποιοῦντο· ἄλλαι δὲ διασχίσασαι, ἐσπλάγχνευον, ἀναφθεγγόμεναι νίκην τοῖς οἰκείοις.

[Σπλαγχνίδιον, τὸ, diminut. a σπλάγχνον. Diphilus Athenæi 7, p. 370.]

[Σπλαγχνίζω, Viscero, s. Exta hostiarum distribuo vel comedo. Maccab. 2, 6, 8 : Ψήφισμα ἐξέπεσεν εἰς τὰς

ἀστυγείτονας πόλεις Ἑλληνίδας Πτολεμαίων ὑποτιθεμένων τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν κατὰ τῶν Ἰουδαίων ἄγειν καὶ σπλαγχνίζειν. V. Σπλαγχνισμός.]

‖ Σπλαγχνίζομαι, verbum in sacris literis usitatum, et more Hebræorum usurpatum, pro Misericordia commoveor : indicans summam et vehementem commiserationem ex intimis visceribus profectam : qualis est illius qui ap. Virg. Æn. 10, Ingemuit miserans graviter, dextramque tetendit. [Symm. Deuteron. 13, 8, Inc. Sam. 1, 23, 21 : Ἐσπλαγχνίσθητε.] Matth. 9, [36] : Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, Misericordia commotus est super eis. Marc. 6, [34] dicit ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς. Rursum Matth. 15, [32] et Marc. 8, [2] : Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ut Marc. 9, [22] : Σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, et Luc. 7, [13] : Ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτόν. [Al. ἐπ' αὐτῇ. Alia constr. Ephræm Syr. vol. 3, p. 396, F : Σπλαγχνιζόμενος ἡμῶν. Et rursus alia Testam. 12 patriarch. p. 641 : Καὶ ὑμεῖς οὖν ἐξ ὧν παρέχει ὑμῖν ὁ θεὸς ἀδιακρίτως πᾶσι σπλαγχνιζόμενοι ἐλεᾶτε (male Fabric. contra cod. ἐλεεῖτε) καὶ παρέχετε παντὶ ἀνθρώπῳ ἐν ἀγαθῇ καρδίᾳ. L. Dind.]

Σπλαγχνικὸς, ή, όν, Ad viscera pertinens : σπλ. φάρμακα, Herm. Barb. interpr. Medicamenta quæ ad viscerum morbos conficiuntur; Marc. Virg. Medicamenta quæ ad splanchna, i. e. interanea exta, conficiuntur; Ruell. Viscerum medicamenta, ap. Diosc. 1, 82 : Μίγνυται δὲ καὶ τοῖς πρὸς ἀρτηρίαν ὠφελίμως καὶ τοῖς σπλαγχνικοῖς φαρμάκοις.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, Cor, καρδία. Schol. Soph. p. 28.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, Commiseratio, Quum viscera alicujus miseratione tanguntur. [Macc. 2, 6, 7, 21; 7, 42. Ubi tamen visceratio s. distributio et esus viscerum animalium sacrificatorum dicitur.]

Σπλάγχνον, τὸ, Viscus. Σπλάγχνα, inquit Gorr., non Intestina dicuntur, sed Præcipua interanea et vitaliora : ut cor, pulmo, jecur, et similia, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portenderent. Sumptum est enim ab aruspiciis id vocab., deinde ad omnes animalium partes intrinsecas translatum. Celsus Viscera [Gl.] Latine vocat, et ab Intestinis distinguit : alii Exta [Gl.] interpretari malunt. [Eur. Cycl. 236 : Τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ· 424 : Ἐγὼ δ' ἐπεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ (κύλικα) σπλάγχν' ἐθέρμαινον ποτῷ. Ubi de Ventriculo capere licet, ut ap. Lycophr. 413 : Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται βρωθεὶς... γνάθοις. Idem singulari 465 : Δυσμενεστάτου ξένων ἔτυψε δώρῳ σπλάγχνον. Hippocr. p. 388, 52 : Κρεμᾶσθαι γὰρ δοκέει τὰ σπλάγχνα (impransis). Plato Tim. p. 72, C : Ἡ τοῦ γείτονος σπλάγχνου ἕδρα· Reip. 8, p. 565, D : Ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου. Axioch. p. 371, E : Τιτυοῦ σπλάγχνα καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. V. de σπλάγχνοις Aristot. De partt. an. 3, 4.] Greg. Naz. : Ὦσε κατὰ τῶν σπλάγχνων, Adegit visceribus, sc. pugionem. Plut. Symp. 2 : Τοῦ περὶ τὸ σπλάγχνον ἕλκους. [De pulmone Æsch. Eum. 249 : Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον.] Frequenter de corde dicitur, ut ap. [Empedocl. v. 86 : Διατμηθέντος ἐνὶ σπλάγχνοισι λόγοιο. Æsch. Eum. 859 : Σπλάγχνων βλάβας νέων· Cho. 413 : Σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσῃ· Ag. 994 : Σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει... δίναις κυκλούμενον κέαρ.] Aristoph. [Ran. 844] : Σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν : nam affectuum et perturbationum sedes est cor. Sic Soph. [Aj. 995] : Ἀνιάσασα δὴ Μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, i. e. τὴν ἐμὴν καρδίαν. Itidem Eur. [Hipp. 118] : Σπλάγχνον ἔντονον, Cor intentum, i. e. immotum. Med. [220] : Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος, Qui simul ac viderit aliquem, odit, priusquam probe cognorit cor animumque quo affectus est. [Alc. 1009 : Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα· Or. 1193 : Καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ, χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· fr. Inus ap. Stob. Fl. 38, 8 : Ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ (φθόνος); ἐν χερσὶν ἢ σπλάγχνοισιν; Aristoph. Nub. 1036 : Καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα· Ran. 1006 : Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ. Philemo in Comparat. Men. et Phil. p. 362 : Λόγος εὔκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων εὐψυχίαν παρέσχε τῷ λυπουμένῳ. Apoll. Rh. 1, 1262 : Εἰ δὲ κελαινὸν ὑπὸ σπλάγχνοις ζέεν αἷμα· 4, 1109 : Οὐδὲ γενέθλην εἶτιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει. Theocr. 7, 99 : Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχειν πόθον. Moschus 1, 17 : Ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται (Amor). Geminus Anth. Pal. 6, 260, 6 : Θεὸν ἐν σπλάγχνοις εἶχε τελειότερον· Dioscorid. 5, 56 : Χείλη... καὶ γλῆναι... σπλάγχνων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες· Meleag. 12, 80, 2 : Ψυχὴ... τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος τραῦμα διὰ σπλάγχνων αὖθις ἀναφλέγεται; Orph. Lith. 480 : Θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα καπνὸν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχηται.] Alii latius etiam interpr. Ingenium, Mores. [De utero Pind. Ol. 6, 43 : Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος ἐς φάος αὐτίκα· Nem. 1, 35 : Ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος ἐς αἴγλαν μόλεν. Æsch. Sept. 1031 : Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον οὗ πεφύκαμεν μητρὸς ταλαίνης. De patre Soph. OEd. T. 1066, ubi Tiresias ad Creontem : Τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει.] Apud sacros autem scriptores σπλάγχνα Hebræorum imitatione dicuntur Omnes teneri ac materni affectus : ut in Ep. ad Philipp. 1, [8] : Ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, Quam propense vos amem omnes in visceribus Jesu Christi. Ib. 2, [1] : Εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοὶ, Si qua viscera ac miserationes, i. e., Si quis intimæ caritatis sensus. Itidem Greg. Naz. : Τὰ μητρῷα σπλάγχνα σπαρασσομένη, Materna ei viscera lacerabantur, i. e. Materni amoris sensus pungebantur. [Τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, Qui mihi dilectissimus, Philostr. p. 617, 32. Hemst.] Plut. vicissim σιδηροῦν σπλάγχνον dicit de Corde duro et ferreo, quod non movetur s. mollitur. De animalium quæ mactantur, i. e. victimarum, visceribus s. extis frequentissime dicitur. Hom. Il. [A, 464 : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο·] B, [426] : Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο· Od. Γ, [9] : Ἔνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία καῖον. [Ib. 40 : Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας· Υ, 252 : Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· 260 : Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας. Æsch. Prom. 493 : Σπλάγχνων τε λειότητα· Ag. 1221 : Σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος. Eur. Suppl. 212 : Κατὰ σπλάγχνων πτύχας μάντεις προσημαίνουσιν· El. 828 : Καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν σπλάγχνοις· 838 : Σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν ἤθρει διαιρῶν. Τοῦ δὲ νεύοντος κάτω..., ἔπαισε, νωτιαῖα δ' ἔρρηξεν ἄρθρα. Aristoph. Av. 519, et alibi sæpe. Menander fr. Colac. ap. Athen. 14, p. 659, D : Σπονδή· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν.] Æschin. [p. 76, 26] : Τὰ σπλάγχνα φυλάττων, Observans exta, s. quid exta promitterent; nam αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὸ μέλλον, Plut. De orac. Pyth. [De etym. Eust. Il. p. 135, 7 : Ὁ σπλὰν δωρικῶς, ἤγουν ὁ σπλὴν, παράγει τὰ σπλάγχνα κατὰ τοὺς παλαιούς. Alia in Etym.]

Σπλαγχνόπτης, ὁ, Qui exta s. viscera torret, ut quidam interpr. Forsan significat etiam i. q. σπλαγχνοσκόπος, ab ὄπτομαι. Est et nom. proprium servi Periclis, ap. Plin. [22, 17; 34, 8.]

[Σπλαγχνοσκοπέω, Exta inspicio, Hariolor. Socr. Hist. Eccl. 3, 13.]

[Σπλαγχνοσκοπία, ἡ, Extispicina. Hermias In Plat. Phædr. p. 109.]

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, Extispex, Qui exta s. viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit et prædicit. Idem specialiore nomine dicitur ἡπατοσκόπος. [Ariolus, Haruspex, Gl. Theophanes Chronogr. p. 43, C. L. Dind.]

[Σπλαγχνοτομία, ἡ, Viscerum sectio. Tzetz. Exeg. Il. p. 97, 22. Unde adj. Σπλαγχνοτομικὸς, p. 108, 8.]

[Σπλαγχνοτομικός. V. Σπλαγχνοτομία.]

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, Viscerum sector, Qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit et eximit. [Athen. 4, p. 174, A : Κὰν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστὴν καὶ σπλ. Wakef. Eust. Od. p. 1413, 21. Anon. ap. Walz. Rhett. vol. 3, p. 657, 16 : Οἰκίσκους τε τῶν μάντεων παρθένων σπλαγχνοτόμους. L. Dindorf.]

[Σπλαγχνοτύπος, ὁ, ἡ, Viscera percutiens, lædens. Const. Manass. Chron. 4774, ῥάμνος. Boiss.]

Σπλαγχνοφάγος, ὁ, ἡ, Viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, inquit Bud., Homines violenti, Pauperum voratores; vel, ad literam, Qui in sacrificiis viscera

hominum edebant. Sapient. 12, [6] : Τέκνων τε φονέας ἀνελεήμονας, καὶ σπλαγχνοφάγους ἀνθρωπίνων σαρκῶν. [Ps.-Plut. De fluv. 5, 3, p. 1153, A, ἀετός. « In Sap. l. c. Petrus Nannius scribere mavult Σπλαγχνοφαγεῖν. » Schleusn. Lex. Constant. Manass. Amat. 6, 52 : Ἡ σπλ. λύπη· 8, 12 : Σπλ. σκώληξ θλίψεων. L. Dind.]

[Σπλεκόω. V. Σπεκλόω.]

Σπληδὸς, ὁ, Cinis, pro σποδός. Gen. σπληδοῦ extat ap. Nicandr. [Th. 763.] Apud Hesych. autem Σπληδῷ. [Cum interpr. σποδὸς λεπτὴ, κόνις. Lycophr. 483 : Σπληδῷ κατ' ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρός.]

[Σπληδώ. V. Σπληδός.]

[Σπληδὼν, όνος, ἡ, pro Ἀσπληδὼν, oppido Phocidis. Steph. Byz. v. Ἀσπληδών : Γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. Conf. Strabo 9, p. 415. Suidas : Σπληδόνος, ὄνομα πόλεως. Schol. Hom. Il. E, 612.]

Σπλὴν, ηνὸς, ὁ, Splen, Lien [Gl.], viscus rarum, spongiosum, nigricans, ventriculo sinistra parte incumbens, et sanguinem humore atro repurgans. Et sicut jecur videtur esse purioris sanguinis quædam affusio et concretio, ita et lien nigrioris et fæculenti : ob idque utriusque visceris carnem Erasistratus παρέγχυμα nominavit. Plato autem [l. infra cit.] eum ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαι ait, teste Polluce 2, [220] ubi addit, σπληνὸς κεφαλὴν vocari αὐτοῦ τὸ παχύτατον, Crassiorem ejus partem. Ibid. τὸν σπλῆνα ὀδυνᾶν, Dolere ex liene : quod unico verbo σπληνιᾶν dicitur. [Plato Tim. p. 72, C : Ἡ σπληνὸς μανότης. Aristoph. Thesm. 3 : Οἷόν τε πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν, παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῖ μ' ἄγεις; fr. Tagenist. ap. Athen. 3, p. 96, C : Πλευρὸν ἢ γλῶτταν ἢ σπλῆνας ἢ νῆστιν, ubi libri σπληνὸς, σπλῆνα Photius v. Νῆστιν. Herodot. 2, 47 : Τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον (suis). Hippocr. p. 916, C : Ἐκ πλευρῆς δὲ νόθης, λέγω δὲ ἀριστερῆς, σπλὴν ἀρξάμενος ἐκτέταται ὁμοιόρυσμος ἴχνει ποδός. Nicand. Al. 588 : Σπλὴν φρύνης. Aristot. H. A. 1, 17 med.; 2, 15 med.; 17 init., De partt. an. 3, 7 etc.] Et ap. Plut. σπληνὸς οἴδημα [καχεξία Demosth. c. 6], Lienis tumor. Et σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, ap. auctorem Definitt. med., qui Galenus esse creditur : sc. ὅταν μείζων ὁ σπλὴν ὑποπίπτῃ, καὶ λίαν σκληρὸς καὶ διωγκωμένος. Unde σπλὴν ἐσκιῤῥωμένος ap. Diosc. 2, Lien induratus simul et tumefactus. Σπλῆνες, Lienis dolor. [Theophr. H. Pl. 9, 18, 7 : Χρῆσθαι πρὸς τοὺς σπλῆνας· 20, 2 : Δίδοται καὶ πρὸς τοὺς σπλῆνας.] Cujus signif. exemplum ex Hippocr. una cum Celsi interpret. habes in Πλανήτης. [Aphorism. 3, 22 : Μεγάλους σπλῆνας διὰ τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα.] || Σπλὴν significat etiam i. q. σπλήνιον, Splenium ; Linteolum, ut plurimum oblongum et splenis formam referens, quo medicamentum illitum, exceptumve, parti affectæ applicatur. [Hippocr. p. 468, 26 : Ἀποδείτω τὰς φλέβας τὰς ἐν τοῖσι βραχίοσι καὶ τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοισι, σπλῆνας ὑποτιθείς. Σπλῆνες οἰνηροὶ, Splenia vino imbuta, p. 766, H. Foes. V. Σπληνίον.] Galen. Meth. med. 6 : Ὅθεν εἰς φρουρὰν, ἐπικουρίαν αὐτοῖς ὁ Ἱπποκράτης ἐξεῦρε τὴν τῶν σπληνῶν ἐπιβολήν. Ibid. : Σπλῆνα σκεπαρνηδὸν, ὡς Ἱπποκράτης ἐκέλευσε, περιβάλλειν. Hesychio σπλῆνες sunt non solum τὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐπιμήκη ὀθόνια, sed etiam αἱ ὑπὸ τῷ λέβητι ἕλικες. [Αἰγὸς σπλὴν, prophetis Malva, Diosc. Notha p. 445 (2, 144). Boiss. De forma Dor. σπλὰν v. in Σπλάγχνον.]

[Σπληνάριον, τὸ, diminut. a σπλὴν, Linteolum. Diosc. Par. 1, 54 : Βρέχων σπληνάρια ἢ ὀθόνια.]

Σπληνιάω, Splenis dolorem patior, Lienis dolore laboro, τὸν σπλῆνα ἀλγῶ, Pollux 2, [220; 4, 187. Aristot. Probl. 9, 5. Seager. Id. De partt. an. 3, 7 med. : Κοιλίαι σκληραὶ γίγνονται σπληνιῶσιν. Plut. Pyrrh. c. 3. Antiatticista Bekk. p. 114, 3. Sine interpretatione ponit Zonaras.]

[Σπληνίδιον, τὸ, dimin. a σπλήν. Alex. Trall. p. 480.]

[Σπληνίζομαι. Greg. Naz. ap. Matth. Lectt. Mosq. 2, p. 40 : Οἱ πολλάκις ὑπὸ πλειόνων γελώντων κατασυρόμενοι σπληνίζεσθαί φασι, Splene laborare, Dolere ex liene. Schneid.]

Σπληνικὸς, ἡ, ὸν, idem q. σπληνώδης. [Lienosus, Splenicus, Gl.] Σπληνικοὶ, inquit Gorr., dici quidem possunt Omnes qui ex liene laborant, proprie tamen a vett. ita dicti sunt, quibus lien obduruit. Auctor Definitt. med. σπληνικοὺς esse et dici scribit οἷς φλεγμήναντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς νόσους ῥευματίζεται· in iisdemque mutari præterea naturalem corporis colorem. Hippocr. σπληνώδεις appellat, ut Aphor. sect. 6 artic. 47 : Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερίη ἐπιγινομένη ἀγαθόν. Priore autem σπληνικὸς utitur [Macho ap.] Athen. [8, p. 348, E], de Pella urbe : Σπληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ. [Horap. Hierogl. 1, 39 fin. : Οἱ τέλειοι σπληνικοὶ οὔτε ὀσφραίνεσθαι οὔτε γελᾶν οὔτε μὴν πτάρνυσθαι δύνανται. Aristo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 327. Geopon. 11, 30, 4; 12, 17, 9, ut omittam ll. Galeni etiam altera forma usi.] Item σπληνικὴ φλὲψ, Splenica vena; Ramus superior et minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Nam quum vena porta in duos præcipuos ramos distincta sit, hic in lienem abit, alter in mesenterium diffunditur. Gorr. [Melet. Cram. An. vol. 3, p. 120, 1, 3. L. Dind.]

[Σπληνιόδετος, Spleniatus, Splenio obvolutus. Schneider. sine testim.]

Σπληνίον, τὸ, i. q. σπλὴν, ut innuere videtur Pollux 2, [220]. Ubi paroxytonως scriptum legitur, alibi passim proparoxytonως. [Ut ap. Photium : Σπλήνιον, οὐ τὸ φάρμακον, ἀλλὰ τὸ ὀθόνιον, καὶ σπλῆνα, αὐτὸ τὸ πτύγμα τοῦ ὀθονίου. Et ap. Oribas. p. 55 ed. Mai. : Σπλήνιον ἐμπλάστρου τῶν ἐναίμων ... ἐπιβάλλοντες· sed rectius p. 188 : Δυνάμεως ἀφλεγμάντου σπληνίον· et ap. Philon. Belop. p. 96, C : Ἐπιδέσμους καὶ σπληνία. Diserte hunc accentum testatur Theognost. Can. p. 123, 20, apud quem male σπλήνιον. L. D.] Σπληνίον, sicut et σπλὴν, dicitur etiam Linteolum, Emplastrum non oblongum tantum, ut Hesych. vult, aut splenis, ut alii, figura, sed quacunque forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur. Galen. Hippocratem id genus linteoli excogitasse dicit ad stabiliendas fracturas, Meth. med. lib. 6, cujus verba in Σπλὴν citavi : ubi etiam ad ossa multifariam confracta splenium asciæ forma circumdare ex ejusd. Hippocr. præcepto jubet. Non est autem dubium sic dictum esse a lienis figura longa magis quam lata. Aliis etiam partibus imponitur, ut fronti in fasciolæ modum ad leniendos dolores, aut inhibendam destillationem, aut in alium quempiam usum. Gorr. Latini quoque hac voce utuntur. Plin. de oculis cruore suffusis, Superimponi oportet splenium ex melle decoctum. Mart. : Numerosa linunt stellantem splenia frontem. Idem, Talia lunata splenia fronte sedent. Idem et Spleniato mento prodire dicit, pro Mento cui splenium superimpositum est. Legitur ap. Diosc. aliquoties, et Paul. Ægin. Item ap. Philemon. [Stob. Fl. 81, 2] : Ὡς σπλήνιον πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθὲν, Τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος. [Pollux 10, 149. Ælian. N. A. 8, 9; Paul. Æg. 4, 5. Geopon. 10, 56, 3 : Τῶν νεαρῶν κολοκυνθῶν χρὴ ἐξαιρεῖν ἐκ τῶν πλαγίων μέρη τινὰ σπληνίοις ἐοικότα.] || Σπλήνιον dicitur etiam a quibusdam τὸ ἄσπληνον, vel quod spleni conveniat, vel quod folia habeat longa lataque in modum lienis, ut Gorr. annotat. Dioscor. quoque idem testatur, 3, 151 : Ἄσπληνον· οἱ δὲ, σκολοπένδριον· οἱ δὲ, σπλήνιον· οἱ δὲ, ἡμιόνιον. Et cap. seq. : Ἡμιονῖτις· οἱ δὲ σπλήνιον· ubi etiam docet hanc herbam ex aceto potam τήκειν σπλῆνα. Plin. 25, 5 : Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionion vocant. Et mox, Medetur lienibus; constatque sic inventam, Quum exta super eam projecta essent, adhæsisse lieni, eumque exinanisse : ob id a quibusdam Splenion vocatur. Narrant, sues, qui radicem ejus ederint, sine splene inveniri. Apud Theophr. autem H. Pl. 6, 4, ubi cnicum sylvestrem dicit esse εὐθυκαυλότερον, ideoque σπληνίοις ἐνίας τῶν ἀρχαίων κεχρῆσθαι γυναικῶν, pro hoc σπληνίοις reponendum judicant πηνίοις, accipientes hoc πηνίοις pro ἀτράκτοις : quoniam, ut Diosc. scribit, τῇ ἀτρακτυλίδι, quam nonnulli κνῖκον ἄγριον appellant, αἱ γυναῖκες χρῶνται ἀντὶ ἀτράκτου : sicut et Theocriti schol. annotat ἀτρακτυλίδα vocatam esse ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῆς, Ex eo, quod rusticorum mulieres fusos ex ea conficiant. Plin. tamen 21, 15, Una, inquit, sylvestris cnici species, mitior est, simili caule, tamen rigido : itaque et colu antiquæ mulieres utebantur ex illis :

quare quidam Atractylida vocant : πηνίον pro Colu A accipiens, non pro Fuso. Ubi obiter nota etiam Πηνίον et Ἄτρακτος. [Periclymenum, Diosc. Notha p. 462 (4, 14). Cynoglossum, p. 471 (4, 127). Boiss.]

[Σπληνίσκος, ὁ, ἀντὶ τοῦ σπληνίου (quod v.) poni videtur ap. Hippocr. p. 467, 42 : Ἔπειτα περιχρίσας τῇ κηροπίσσῃ, σπληνίσκον ἐπιθεὶς κάτω ἐπὶ τῷ ἕλκει, εἴριον πινόεν ἐπιθεὶς καταδῆσαι. Foes.]

[Σπληνιτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. σπληνικός. Bernard. Reliq. p. 24.]

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ, φλὲψ, eadem quæ σπληνικὴ paulo ante, Aristot. H. A. 3, [2 bis] Ruf. Ephes. De appell. partt. corp. humani [p. 41 Cl.].

Σπληνοδάπανος, ὁ, ἡ, Splenem consumens et minuens. A Nicolao Myrepso [8, 82] σπληνοδάπανον dicitur τὸ ἄσπληνον, quod lienem minuat et consumat. [Glossæ iatr. Mss. ap. Ducang.]

[Σπληνόχαρτον, κνίζα, Lex. botan. ex cod. Reg. 1843, ubi fort. leg. κνύζα. Ducang. App. Gl. p. 173.]

[Σπληνόω, Emplastro s. Spongia abstergo. Oribas. in Cocchii Chirurg. p. 90, 20 : Πυριᾶν δεῖ τὸ τραῦμα ἢ B καταντλεῖν, ἅμα τῇ τῶν φαρμάκων χρήσει διαμοτουμένου καὶ σπληνουμένου καὶ ἐπιδεομένου. ∗ Philostr. p. 250 : Σπληνοῦται τὸ ἧπαρ. ∗ Wakef.]

Σπληνώδης, ὁ, ἡ, Lienosus, Spleneticus ; sic enim Plin. appellat Eum qui liene laborat. Vel etiam, Magnum et tumidum lienem habens. Utitur Galen. Ad Glaucon. [et vol. 13, p. 248], necnon et Hippocr. Vide Σπληνικός.

[Σπογγάριον, τὸ, Penicillum, Gl. Marc. Anton. 5, 9 : Οἱ ὀφθαλμιῶντες πρὸς τὸ σπ. καὶ τὸ ὠόν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 6. Collyrium quoddam, Alex. Trall. 2, p. 127. Vitiosa videtur forma Σπογγιάριον, quam ex Demetrii Cp. Hieracosoph. l. 1, p. 76, annotat Ducang. Conf. Σπογγεύς.]

[Σπογγεῖον, τὸ, Penicillum, Gl.]

Σπογγεὺς, έως, ὁ, i. q. σπογγοθήρας, σπογγοκολυμβητὴς, Spongiator. Aristot. [H. A. 9, 37, p. 620, 34] ap. Athen. 7, [p. 282, C] : Ὠ σημείῳ χρώμενοι οἱ σπογγεῖς κατακολυμβῶσι. Dicitur ut πορφυρεύς. [Ex Athen. repetit Eust. Il. p. 1067, 37, et qui σπογγιεῖς schol. C Lips. et Vict. Il. Π, 407. Quæ forma si falsa, eximenda eadem Theophrasto H. Pl. 4, 6, 5 : Τὸ πόντιον φῦκος, ὃ οἱ σπογγιεῖς ἀνακολυμβῶσι. V. Σπογγάριον. L. D.]

Σπογγιὰ, ἡ, Spongia : quod oxytonws scribi Suid. annotat, et Atticum esse, citans ex Aristoph. [Ach. 463] : Σπογγιᾷ [σφογγίῳ] βεβυσμένον. [Ran. 482 : Ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν· 487. V. Σπογγίας.] Et [poeta com.] ap. Plut. [Mor. p. 62, E] : Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ πρόσωπον. [Æschines p. 42, 40 : Οὐκ εἶπον ὡς δεινὸς συμπιεῖν (εἶ), σπογγιᾶς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων τοῦτον εἶναι. Aristot. H. A. 9, 14 med. : Τὸ δὲ μέγεθος αὐτῶν ἐστι τῆς μεγίστης σπογγιᾶς μεῖζον. Athen. 15, p. 686, D : Οὐ σπογγιᾷ τίς μου τὸ πρόσωπον ἐκκαθαριεῖ; Pollux 6, 94, ubi oxyt., sed paroxyt. 10, 90, 149. De utroque accentu Gregor. Cor. p. 148 : Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν. Suidas : Σπογγιά ὀξυτόνως Ἀττικοί.]

[Σπογγιάριον. V. Σπογγάριον.]

[Σπογγίας, ὁ, i. q. σπογγιά. Schol. ad l. Æschinis in Σπογγιά cit. : Ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, Σπόγγοισι πο- D λυτρήτοισιν. Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ὁ σπογγιὰς καὶ ἡ σπογγιά, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. Quem accentum ex cod. repetunt Bast. et Schæfer. ad Gregor. p. 878, 1029, ego autem indicium esse puto conflati ab librario ex σπόγγος et σπογγιὰ vocabuli inauditi σπογγιὰς sive, quod Græcum certe foret, σπογγίας, nec novum hinc peti posse fragm. Comici, sed locos illius in Σπόγγος citandos spectari. Quod ipsa particula nomini poetæ addita et ad Homericum σπόγγοισι referenda confirmat. Idem putabat Lobeck. Patholog. p. 495, 14. L. Dind.]

[Σπογγιεύς. V. Σπογγεύς.]

Σπογγίζω, Spongia tergo, detergo, σπόγγῳ ἀποψήχω, ut in Geopon. [17, 20, 3] legitur pro eo, quod Colum. dicit Spongia detergeo. [Aristoph. Thesm. 247 : Ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.] Dem. [p. 313, 12] : Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. [Arrian. Exp. 2, 22, 31, τὰ ὑποδήματα· 3, 26, 22, τὰς τραπέζας. Geopon. 6, 1, 5 : Πλύ- A νας καὶ σπογγίσας· 17, 20, 4 : Σπογγίζουσι ταῦτα οὔρῳ.] Pass. Σπογγίζομαι, Spongia tergor, detergeor. Athen. 8, [p. 351, A] : Νομίζων οὐκ ἂν οὕτως ἐσπογγίσθαι καλῶς, εἰ μὴ αὐτὸς ἐσπόγγισεν. Ibid. [p. 357, A] : Ὡς ἴδεν [εἶδεν] ἐσπογγισμένα τὰ ὑποδήματα καλῶς. [Geopon. 6, 1, 4 : Σπογγισθήτω.]

Σπογγίον, τὸ, Spongiola, Aristoph. [Ach. 463.] Utitur et Hesych. in exponendo σπόγγος. Apud Eund. [male] proparox. legitur, Σπόγγια, τὰ σπογγώδη. [Geopon. 3, 5, 5. Kall. Ubi tamen scribendum videtur σπόγγῳ, ut alibi in iisdem. Oribas. p. 30, 188 ed. Mai. L. Dindorf.]

Σπόγγισμα, τὸ, Purgamentum, Sordes spongia detersæ, ex Eust.

[Σπογγιστικὸς, ἡ, ὸν, Spongia purgans. Plato Soph. p. 227, A, σπογγιστικῆς.]

Σπογγίτης λίθος, ὁ, Spongites lapis. Plin. 37, 10 : Spongites spongiæ nomen repræsentat. Id. 37, 19 : Spongiæ lapides inveniuntur in spongiis, et sunt nativi. Ubi mallem Spongitæ lap. [Anon. Ms. De virtut. B lapidum et Psellus De lapid. p. 346 ed. Maussaci. Ducang. Σπ. ἄρτος, Hesych. v. Κύστη. ī]

[Σπογγοειδὴς, ὁ, ἡ, Spongiæ similis. V. Σπόγγος. ∗ Suid. v. Μύκητα. Nemes. (p. 175, 258 Matth.), Erot. (in Σπόγγος cit.) ∗ Wakef. Theodor. Stud. p. 352, A. ‖ Adv. Σπογγοειδῶς, Stob. Ecl. 3, p. 532. Infra Σπογγώδης.]

Σπογγοθήρας, ὁ, Qui spongias venatur. Pollux 7, [137] : Πορφυρεῖς, πορφυρευταὶ, σπογγοθῆραι. [Conf. 1, 96.] Sunt qui Spongiarios et Spongiatores Latine dici posse judicent, ut a Purpura dicuntur Purpuratores. Utitur Plut. [Mor. p. 950, B; 981, E.]

[Σπογγοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, adj. præcedentis Σπογγοθήρας, ap. Polluc. 7, 139.]

Σπογγοκολυμβητὴς, ὁ, Qui aquas subit ut spongias petris adhærentes avellat et extrahat. Idem qui σπογγοθήρας. Utitur Lycurgus orator, ap. Polluc. 7, [137. Lex. rhet. Bekk. An. p. 301, 27.]

[Σπογγολογέω, Spongia colligo. Pallad. Hist. Laus. 41, p. 75 : Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπεζῶν.]

C Σπόγγος, ὁ, Spongia. [Peniculus, illus, add. Gl.] Hom. Il. Σ, [414] : Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ· Od. Υ, [151] : Σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε· Α, [111] : Σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον. Sic et Χ, [439] : Τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. [Æsch. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.] Utitur et Aristoph. [Vesp. 600 : Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ· et fr. Anagyri ap. Photium s. Suidam in Παραλοῦμαι cit. : Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν· conf. Eust. Od. p. 1604, 19. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 65 sqq., inter supellectilem scribentis.] Necnon prosæ scriptores, ut Plut., Athen. et alii. [Plato Timæo p. 70, C : Σήραγγας ... οἷον σπόγγον κατατετρημένας. In balneo ὁ σπόγγος καὶ τὰ σάνδαλα ap. Athen. 6, p. 268, A. Theopomp. ap. Athen. 11, p. 485, C : Σπόγγος, λεκάνη, πτερόν. Eust. Il. p. 1173, 42 : Οἱ κλεπτικοὶ σπόγγους ὑποβάλλουσι τοῖς ποσὶν ne audiantur. Valck. Pollux 6, 94 ; 10, 90. Geopon. 3, 11, 2 : Σπόγγῳ ἐπιρραίνειν· 4, 12, 17 : Διὰ σπόγγου D ῥαίνομεν. V. Σπογγίον. De σπόγγῳ sive ἁγίῳ σπόγγῳ, Sacra spongia, in Liturgiis Græcorum, vide Ducang. in Gloss.] De generibus autem et natura τῶν σπόγγων, Dioscor. 5, 138, necnon Aristot. H. A. [1, 1 med.; 8, 1 med.] 5, 16, [De partt. an. 4, 5 med.,] et Ælian., item et Plin. 9, 45. Σπόγγοι dicuntur etiam Glandulæ quædam ad fauces, ut scribit initio l. 4 Epidem. Hippocr. [p. 1121, E : Οἱ δὲ σπόγγοι καλεόμενοι ἀνεῖχον] aut Thessalus ejus filius, cui librum hunc, uti secundum et sextum, tribuit Galen. Il. δυσπν. 3. Sic forte dictæ sunt, quod spongiarum modo humorem combibunt et continent. [Locum Hippocr. etiam sua explicatione in Exegesi indicat Galen. : Σπόγγοι οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες, ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν. Sic autem dicuntur quod humorem spongiarum more combibant. Rursusque ibid. H, tonsillarum tumores significant : Καὶ οἱ σπόγγοι εἰσὶν οἷσιν ὑπὸ τὸ μετόπωρον καὶ χειμῶνα. Quem certe l. subindicat Erotianus quum σπογγοειδὲς explicat ap. Hipp. et ita vocari scribit τὰς περὶ τὰ παρίσθμια γιγνο-

μένας φλεγμονὰς μετά τινος χαυνοτάτου πυρετοῦ. Additque quibusdam etiam sic dici τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυρώδη ἕλκη, Furfuracea capitis ulcera, aliis vero τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑπόσομφα οἰδήματα, καί τινας ἔχοντα κατατρήσεις, Fungosos capitis tumores et foraminulentos. Sed certe vitium subesse ap. Erot. apparet, et pro σπογγώδεις σπόγγοι legendum, ut nostris in illum l. Epid. annott. indicavimus. Ubi videndum priore l. σπόγγοις tonsillas et faucium glandulas significare, secundo vero earum tumores. Σπογγοειδὲς autem legitur ap. Hipp. p. 274, 41, de renibus : Σπογγοειδὲς γάρ ἐστι τὸ ἐκ τούτων ἐς τὴν κύστιν. Et rursus p. 278, 7, de pulmone : Καὶ τοῦ σπλάγχνου σπογγοειδέος. Et statim initio libelli Περὶ ἀδένων : Φύσις μὲν αὐτέοισιν ἢ σπογγώδης. De splene p. 612, 26 : Ἅτε ἀραιὸς ὢν καὶ σπογγοειδής. Et p. 1234, D, σπογγοειδέα dicuntur Recrementa spongiosa, fungosa, flatulenta, σομφά. Ubi tamen Cornarius σποδοειδέα οὖρα leg. videtur. Quibus omnibus in locis Erotiani explicatio minime convenit. Est et σπόγγος σικυώνης μακρῆς ap. Hipp. Cucurbitæ aut colocynthidis longæ interna pars et spongiosa, p. 679, 34, ut antea ex Galeno adscripsimus. Ut et σπόγγους pro Spongiis usurpat p. 468, 50; 471, 25. Foes. || Nervum, Diosc. Notha p. 468 (4, 82). Boiss. Σπόγγος ἀσβεστος, in Gll. chymicis Mss., ἐστὶ Καδμία καὶ χρυσίτης καὶ ἱερὸς λίθος, τὸ ἀπόκρυφον μυστήριον κτλ. Dindorf. De forma Σφόγγος v. Etym. M. p. 739, 29.]

[Σπογγοτήρας, ὁ, Spongiæ custos, bestiola in spongia. Plut. Mor. p. 980, B : Τὸν σπογγοτήραν οὐχ ἱστόρησε (Chrysippus, qui plurimum atramenti in pinnotera consumpserat · οὐ γὰρ ἂν παρέλιπεν.... De qua paulo post : Τὸν δὲ σπόγγον ἡνιοχεῖ θηρίδιον, οὐ καρκινῶδες, ἀλλ' ἀράχνῃ παραπλήσιον · οὐ γὰρ ἄψυχον οὐδὲ ἀναίσθητον οὐδὲ ἄναιμον ὁ σπόγγος ἐστὶν κτλ. Ita Wyttenb. ex codd. pro σπογγοθήρα.]

Σπογγοτόμος, ὁ, ἡ, Qui spongias secat, Urinator, qui spongias piscatur. Ex schol. Æschyli [Suppl. 412]. Plin. Avulsorem vocat 9, 45 : Intellectum inesse iis apparet, quia ubi avulsorem sensere, contractæ multo difficilius abstrahuntur. Quæ transtulit ex Aristot. H. A. 5, 16, ubi ait, Ἔχει δὲ καὶ αἴσθησιν, ὥς φασι· σημεῖον δέ · ἐὰν γὰρ μέλλοντος ἀποσπᾶν αἴσθηται, συνάγεται, καὶ χαλεπὸν ἀφελεῖν ἐστι. [Oppian. Hal. 2, 436; 5, 612.]

Σπογγώδης, ὁ, ἡ, Spongiosus, ut Plin. Pulmo spongiosus. [V. Σπογγίον, Σπόγγος. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 64, 3. L. Dind.]

[Σποδεῖον, τὸ, Lupanar. Cratino ap. schol. Aristoph. Nub. 354 : Αὐτοῖς ἔχων γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ · γράφ' αὐτὸν ἐν ἐπεισοδίῳ, G. Dind. restituendum conjecit ἐν σποδείῳ.]

[Σποδεύνης, ὁ, In cinere cubans. Dosiadæ Ara Anth. Pal. 15, 26, 3 : Οὐ σποδεύνας, de Achille, quod Holobolus interpr. ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρᾷ εὐναζόμενος παρὰ τῆς μητρός.]

Σποδέω, Ferventi cinere obruo, aut uro : unde ap. Hesych. Σπόδησον, ὄπτησον, φλέξον : nisi forte scr. σπόδισον, et intelligendum de eo quod ex Aristoph. paulo post citabo : præsertim quum post Σποδιὰ ponatur. [Delenda igitur hæc signif.] || Significat etiam Ferio, Percutio, Cædo : unde ap. Hesych. Σποδεῖν, τύπτειν. [Cratinus ap. Athen. 11, p. 494, C : Καὶ τοὺς πλάστας συγκεραμέων σποδῶν.] Aristoph. Nub. [1376] : Κἀπειτ' ἐμὲ μὲ, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν· [Av. 1016 : Σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας] Ran. [662] : Οὐδεν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει. Ubi annotat schol. σποδεῖν proprie esse τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν, Altaria purgare, Ab altaribus cinerem detergere. Et sic σποδεῖν diceretur ὑποκοριστικῶς pro Cædere et quasi cinere abstergere. [De commanducando et comedendo, ut supra Σφάκελος et alia ejusdem signif. verba velut Ἐρείδω, in quo quæ diximus p. 1992, D, augenda videntur loco Pollucis in Ἐρέπτω posito, ubi item est var. ἐρεπτειν, Aristoph. Pac. 1306 : Ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς (maxillas) παρέλκειν. Pherecr. ap. Athen. 3, p. 111, B : Ὤλεν (—ω, velut πάλαι, μεν?) ἐθέλεις σποδεῖν, ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾶν. L. D.] Pass. Σποδεῖσθαι, Cædi : ut Hesych. σποδέοντο exp. ἐτύπτοντο, ἐμάχοντο. [Æsch. Ag. 670 : Στρατοῦ

A κάμνοντος καὶ κακῶς σποδουμένου.] Eur. Hipp. [1238] : Ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς · Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, Θραύων δὲ σάρκα, Caput ei ad saxa obvia alliditur. Nisi malis Allidens caput ad saxa. [Andr. 1129 : Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος.] Fortasse significat etiam Cineres ferventes fodico, ut σκαλεύω s. σκαλαθύρω : atque inde translatum videtur ad obscœnam actionem, quemadmodum σκαλεύειν quoque et σκαλαθύρειν. Cujus signif. Hesych. quoque meminit, Σποδεῖν exponens συγγίνεσθαι, Coire : et Σποδεῖσθαι, περαίνεσθαι, Pædicari. [Pollux 5, 92.] Aristoph. [Eccl. 1016 : Μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρούσῃ · 942 : Οἰμώζων σποδήσεις · 113 :] Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων, ὅσοι Πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν, i. e., βινοῦνται, Subagitantur. [Ib. 908 : Βουλομένη σποδεῖσθαι · Th. 492 : Οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κἀμπειρικῶν σποδούμεθα. Vitiose Photius : Σποδοῦν, τὸ συνουσιάζειν, καὶ τύπτειν, ὡς παῖσαι καὶ πατάξαι, τὸ αὐτό · οὕτως Ἀριστοφάνης.] Κινεῖν quoque ea signif. Idem dicit.

B [Σποδησιλαύρα, ἡ, Meretrix publica. Quod in cod. Hesychii Σποδι. λαύρα scriptum. V. Λαύρα et sequens voc.]

Σποδιὰ, ἡ, Cinis, i. q. σποδός, ut σπογγιά i. q. σπόγγος. Hesych. exp. κόνις, σποδός : ap. quem legitur et, Σποδιὰ λαύρα, ἡ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα, ἢ ἐν ταῖς ὁδοῖς τριβομένη. Pro quo Eust. voce comp. habet Σποδησιλαύρα, ut docui in Λαύρα. [Hom. Od. E, 488 : Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Eur. Cycl. 615 : Κρύπτεται εἰς σποδιὰν δρυὸς ἄσπετον ἔρνος. Callim. Dian. 69 : Ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχριμένος αἰθῇ · et improprie epigr. 45, 2 : Ἔστι τι κεκρυμμένον ταύτῃ πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ. Aratus 985 : Κατὰ σποδιὴν ὁπότ' ἄνθρακος αἰθομένοιο λάμπηται πέρι σήματ' ἐοικότα κεγχρείοισιν. Ὀστέα καὶ σποδιή, de mortuis, Phædimus Anth. Pal. 7, 739, 3, aliique in eadem. Anon. ib. App. 383, 8 : Αἳ συνέλεξαν τὴν ὀλίγην σποδιὴν οὐκ ὀλίγης ὀδύνης. Et 7, 10, 4 : Ἀμφὶ μελαίνῃ δευόμεναι σποδιῇ (Orphei Bistonides) Θρηίκιον πλόκαμον. Et 7, 279, 2 : Αἰὲν ἐπὶ ψυχρῇ ζωγραφέων σποδιῇ. Nicander ib. 7, C 435, 4 : Ὁ δ' ἕβδομος ἄμμε Γύλιππος ἐν πυρὶ θεὶς μεγάλαν ἦλθε φέρων σποδιάν. Geopon. 2, 47, 14 : Ἡ δύναμις τῆς σποδιᾶς τῆς ἐκ παντὸς κλήματος ἀμπέλου · 5, 33, 3, συκίνη ἢ δρυίνη, ut infra σποδός. De pulvere potius quam de cinere Antipat. 11, 158, 6 : Σὺ δ' ἔρως σὺν σποδιῇσι κύων, de Diogene. V. Σποδός. Strabo 5, p. 226 : Γυμνοῖς ποσὶ διεξιᾶσιν ἀνθρακιὰν καὶ σποδιὰν μεγάλην. Gregor. Cor. p. 557 et Erotian. v. Μαρίλη, ἡ θερμὴ σποδιὰ μαρίλη λέγεται. De accentu Arcad. p. 100, 2, ubi σπονδιά.]

[Σποδιάζομαι, Sub cineribus coquor. Psellus in Anecd. meis vol. 3, p. 217, v. 316 : Ὁ δ' ἐγκρυφίας ἄρτος τις σποδιασθεὶς ἐν μέρει. Boiss.]

[Σποδιαῖος, α, ον, (Gibus, Gl. Gilvus, Vulcan.) i. q. σπόδιος. V. Salmas. Exerc. p. 181, E.]

[Σποδιακός, ή, όν, unde] Σποδιακὸν κολλύριον ap. Paul. Æg. et Latinos quoque. Scrib. Larg. a quibusdam Cinereum dicit appellari. Itaque errant qui a spodio appellari scribunt; neque enim spodii quicquam habent ἄδηκτα καὶ ἁπαλὰ collyria, ex quorum D numero et hoc est; sed a cinereo colore nomen sortitum est : ut inter alia tradit Gorr. Alioqui Plin. et spodon lotam dicit collyriis oculorum aptari, et aurariam spodon utilissimam oculis affirmari.

Σποδιὰς, άδος, ἡ, Arbor quædam nominatur, quæ est veluti sylvestris prunus, teste Theophr. H. Pl. 3, 7 [6, 4], ubi quædam ἀκρόδρυα commemorat : Καὶ κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς · αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. Pro quo σποδιὰς ap. Athen. 2, [p. 50, B] legitur Σπονδίας : et ad ipsum fructum refertur, non ad arborem : Θεόφραστος δὲ λέγει κοκκύμηλα καὶ σπονδίας · τοῦτο δ' ἐστὶν ὥσπερ ἄγρια κοκκύμηλα. [Σποδιὰς Casaub.]

Σποδίζω, Sub cinere coquo, Cinere obrutum inasso s. torreo. Plato De rep. 2, p. 23 [372, C : Μύρτα] καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem sub cinere fageas glandes torrebunt. Apud Aristoph. autem Vesp. [329] : Ἤ με κεραυνῷ Διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως, schol. exp. πλῆξον, καῦσον ὡς ἐν σποδῷ, Feri, combure veluti in cinere. Alii, In cineres redige, Cinefac, ut

Lucr. : Horrifico cinefactum te prope busto. [Diod. 3, 25 : Σποδίσαντες τὰς τρίχας τὰ δέρματα διαιροῦσι. V. Σποδέω.] || Neutraliter quoque accipitur pro Cineraceus sum, In cinereum colorem vergo.

Σπόδιον, τὸ, Cinerula. Σπόδιον sive Σποδὸς, inquit Gorr., est Recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhæreseit, partim in terram decidit, indeque colligitur. Nomen habet a cineris similitudine, et quidam ex Latinis Cinerulam dixere. Nec colore modo cinerem refert, verum etiam gravitate : quibus duobus differt a pompholyge, candida et levi : quum tamen utraque sint eadem genere, et ex eadem materia prodeant. Ea autem ut plurimum est æs, aut cadmia : aliquando tamen ex auro et argento et plumbo nigro secernitur : proinde diversas habet appellationes : ærariæ, quæ omnium præstantissima est; plumbariæ, quam post Cypriam ærariam Diosc. commendat; aurariæ, quæ teste Plin. est utilissima; et argentariæ, quam Idem Lauriolin vocari dicit a Laurio Atticæ monte, in quo argenti erant fodinæ. Omnis autem spodos lota et a sordibus (i. e. carbonibus, terra, pilis) purgata, easdem, quas pompholyx, vires habet, sed crassiorum est partium. Sunt qui existiment nos vero spodio carere, nostrumque non aliud esse quam ebur ustum, aut aliud ossis genus. Avicenna autem scripto testatus est, spodium esse cinerem radicum cannarum exustarum. Verum hæc non sunt spodion, sed verius ἀντίσποδα dicentur. Vide et Diosc. 5, 85, 86; Plin. 34, 13, ubi utitur utroque vocabulo Græco, et spodon appellans et spodion. Vocatur et Σποδιὰ, a Diosc. 5, 85 fin. [Σπόδιον, Cyprium atramentum, quod Galeno in Lex. μέλαν τὸ Κύπριον, ἡ Κυπρία σποδός. Lex. iatr. : Κυπρία σποδός· τὸ λεγόμενον σπόδιον· τινὲς δὲ οὕτω καλοῦσι τὴν τῶν ὀστῶν (τῶν) ἐλεφαντίνων σποδόν. V. Salmas. De saccharo p. 86. Ducang. Conf. Galen. vol. 13, p. 867. Strabo 3, p. 163 : Ἐπεὶ, φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, καὶ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φέρει τὴν Καδμείαν λίθον ... καὶ τὸ σπόδιον. Theognost. Can. p. 122, 7.]

[Σποδιός, ά, όν.] Σπόδιος, Cinereus, ut σπ. χρῶμα, Cinereus color, qui ab Aristot. dicitur σποδοειδής. Athen. 9, [p. 394, A] : Ἡ δὲ φάσσα, ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα δὲ, σπόδιον· ἡ δὲ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τεφρόν. Quæ et ap. Eust. leguntur, p. 1712. Ubi nota eum discrimen facere inter σπόδιον et τεφρόν. [Hesychius : Τεφρὸν, σποδὸν, φαιὸν, πολιόν. Quod σποδιὸν scribendum. V. Schneider. ad Aristot. H. A. 5, 11, p. 295. Conf. autem Σποδός. Sed accentus rectius fortasse ponitur in prima quam in ultima. Apud Pausaniam, ubi Apollo Σπ. memoratur 9, 11, 7, libri Σποδίου vel Σπονδίου, 12, 1 πολιῷ.]

[Σποδιόω, ap. Nicet. Annal. 9, 14, p. 166, D : Παλαιᾶς μικρολυπίας ὑποτῦφον ἐμπύρευμα καὶ φρυκτεῦον κατὰ βραχὺ τὸ πρώην λεληθὸς καὶ σποδιούμενον τοῦ θυμοῦ, Quæ hactenus velut ignis sub cinere latuerant, nisi leg. σποδούμενον. Schneider.]

Σποδίτης ἄρτος, Panis subcineritius, ut quidam vocant : Athen. 3, [p. 111, E] ex Nicandro et Diphilo. Ibid. nominatur ἐγκρυφίας, quoniam sc. τῇ σποδῷ s. τῇ θερμοσποδιᾷ ἐγκρύπτεται, Quia ferventibus cineribus obrutus inassatur. [Σποδίτῃ ἄρτῳ, τῷ ἐγκρυφίᾳ καλουμένῳ, exponit Galen. in Exeg. i]

[Σποδιώδης. V. Τροφιώδης.]

Σποδοειδὴς, ὁ, ἡ, Visu cinereus, ut Plin. loquitur, s. Cineris speciem gerens : quo sensu Idem dicit Cineracea terra, vel rufa, i. e. Cinerei coloris. [Σποδοειδέα οὖρα dicuntur Urinæ cineritiæ, h. e. colore cinerem referentes, albicantes et cinerei coloris, quales sunt crudæ et dilutæ, p. 1221, B : Οὖρον ἀπ' ἀρχῆς ὠμὸν σποδοειδὲς, Urina ab initio cruda, cinerem colore referens. Foes.] Aristot. H. A. 8, [3] σποδοειδὲς χρῶμα, Color visu cinereus, s. Color cinereus, ut Plin. loquitur : alii Color ex cinere albicans. Ibid. : Σποδοειδὴς τὴν χρόαν, Qui cinereo est colore, Cineraceus. [Et ib. σποδοειδέστερος. Schol. Nicand. Th. 288, (763). Σποδώδης id. 173, 764. Appian. Civ. 5, 114, κονιορτός. Schol. Apoll. Rh. 2, 133. Genes. 30, 39; 31, 10, 12.]

[Σποδόεις, εσσα, εν, Cinereus. Suidas v. Μαλερόν.]

[Σποδοκράμβη, ἡ, Cinis brassicæ. Synes. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 8, p. 245. Cramer.]

[Σποδόρχης, ὁ, idem qui ἡμίανδρος. Eust. ad Od. p. 1431, 47.]

Σποδὸς, ἡ, Cinis, [Cinus s. Calius, add. Gl.] κόνις, τέφρα, Hesych. Alii vero non simplicem Cinerem significare ajunt, qui τέφρα nominatur, sed Sordidum et cui carbones extincti permixti sunt, rerumque aliarum reliquiæ. [Hoc discrimen refellunt loci infra citt., ubi de cinere capiti insperso, et alii. V. Σποδιός. Ceterum apud Atticos poetis potius usitatum σποδὸς, quo ne Aristophanes quidem utitur, quum τέφρα et ab illis et in prosa usurpatur.] Hom. Od. I, [375] : Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο. [Soph. OEd. T. 21 : Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ· Ant. 1007 : Ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. Lycophr. 179 : Φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν· 1157 : Ὅταν ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς Ἥφαιστος εἰς θάλασσαν ἐκβράσσῃ σποδόν. Theocr. 11, 51 : Ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ· 24, 86 : Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω· 2, 25 : Οὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς (δάφνης). Herodot. 2, 140 : Νῆσον χώσας σποδῷ τε καὶ γῇ· et ib. : Ἐς τὴν δωρεὴν κελεύειν σφέας καὶ σποδόν· 100 : Αὐτήν μιν ῥίψαι ἐς οἴκημα σποδοῦ πλέον, ὅκως ἀτιμώρητος γένηται. Quibuscum conf. Ctesiæ Pers. c. 48, 51, Valer. Max. 9, 2, 6. De Pulvere, ut supra Σποδιὰ, Herod. 4, 172 : Οἱ δὲ τῆς χαμάθεν σποδοῦ λείχουσι. Quomodo capiendum etiam ap. Arrian. Epict. 3, 13, 18 : Παιδάρια ἄραντα ὀστράκια καὶ σποδόν· 26, 17 : Μέχρι τίνος μετρήσεις τὴν σποδόν; De Hippocr. Foes. : « Σποδὸς Recrementum est metallorum ustorum, cineris similitudinem et nomen referens, unde Latinis quibusdam Cinerula vocatur. Quæ ex varia materia ut colligitur, ita diversa sortitur nomina. Σποδὸς κυπρίη, Spodos Cypria, ut præstantissima celebratur p. 877, D, ut et σποδὸς ἰλλυριῶτις, Spodos Illyrica, ibid. Est et σποδὸς χρυσῖτις ad ocularia medicamenta adhibita, ut in Χρυσῖτις dicemus. »] Plut. Symp. 8, 7 [p. 727, C], ubi Pythagorica quædam symbola enumerat : Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν. Lucian. De luctu [c. 19] : Τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Cinere vesci. [Geopon. 6, 5, 5 : Διηθούμενον διὰ σποδοῦ κληματίνης. Quod supra σποδιά.] Σποδὸς dicitur etiam Res nihili aut in nihilum redacta : ut Lat. Pulvis, quum poeta dicit, Pulvis et umbra sumus. In epigr. Sardanapali ap. Athen. 8, [p. 336, A] : Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε, Τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Κεῖν' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται, Nam et ego nunc in pulverem et nihil redactus sum, qui olim in magna illa Nino regnabam. Itidem paulo post, Ἕξεις δ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς, μόνα, Σποδοὶ [Emendo σποδός. Sic Phœnix ib. 12, p. 531, A : Σποδὸς δὲ πολλὴ χὼ μιτρηφόρος κεῖμαι. Valck.] δὲ τἄλλα, Περικλέης, Κόδρος, Κίμων. [De mortui cineribus Æsch. Cho. 687 : Νῦν λέβητος χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδρός· Ag. 435 : Ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται· et alibi. Soph. El. 758 etc. Eur. Suppl. 1130, et 1141 : Αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη πυρὸς τετακότας σποδῷ. De cinere in luctu capiti insperso Eur. Suppl. 826 : Κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκίσμεθ', ἀμφὶ δὲ σποδὸν κάρα κεχύμεθα.] In Epigr. autem [Antipatri Sid. Anth. Pal. 6, 291, 1 :] Ἡ γραῦς [Βακχυλὶς] ἡ Βάκχου κυλίκων σποδὸς, exp. Pernicies et exitium. [Leonid. Tar. 7, 455, 1 : Μαρωνὶς ἡ φίλοινος ἡ πίθων σποδός.] Vide et Σπόδιον. Hesych. exp. etiam ἀφόδευμα.

[Σποδόω.] Σποδόμενος, Qui uritur, pro φλεγόμενος, ex Lycophr. affertur; sed leg. potius arbitror σποδούμενος, a Σποδόομαι. [Ita legitur 178 : Ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλῳ σποδουμένων.] Hesych. tamen σποδούμενος exp. τυπτόμενος : addens, καὶ τὰ ὅμοια. [Σποδόομαι, Cinerem mihi aspergo; Σποδόω, In cinerem redigo, Judith. 4, 9, Esth. 4, 2, in Usserii ed. vet. alt. σποδωθεὶς ἐξῆλθεν. Hippocr. De morb. mul. p. 667 : Κάρδαμον ἄγριον κνὲν καὶ σποδωθέν. Schleusn. Lex. Vid. Σποδιόω. Palladas Anth. Pal. 10, 90, 5 : Ἕλληνές ἐσμεν ἄνδρες ἐσποδωμένοι νεκρῶν ἔχοντες ἐλπίδας τεθαμμένας. L. Dind.]

[Σποδώδης. V. Σποδοειδής.]

Σπολὰς, άδος, ἡ, Coriacea vestis, s. Pellicea. So-

phocles in Ajace Locro, apud Suidam : Καταστίκτου κυνὸς Σπολὰς [Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος]. Xenophon : Καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. Av. [934] : Σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις. [Et ib. 935. Et 944 : Λλιτὰς δ' ἔδα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.] At σπολὰς Λιβύσσας [Λίβυσσα] male videtur afferri tanquam huc pertinens. Immo recte. Repetit autem HSt. (qui conf. in Σπολή) quæ in Lex. Septemv. allata erant ex Polluce, qui 1, 135 : Θώρακες δὲ οἱ μὲν φολιδωτοί, οἱ δὲ ἐξ ἁλύσεων· ἔστι δέ τις καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος, ubi sunt varr. στολή, στολὰς, σπιλάς· et 7, 70 : Σπολὰς δὲ θώραξ ἐκ δέρματος ἐπὶ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος, quibus addit l. Soph. ab Suida ex schol. Aristoph. repetitum. Sed ap. Xen., qui bis memorat, non sunt verba illa, quæ memoriæ errore ei tribuere videtur Pollux, sed hæc Anab. 3, 3, 20 : Ἵπποι δὲ καὶ ἱππεῖς ἐδοκιμάσθησαν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς πεντήκοντα, καὶ στολάδες (liber unus σταλλάδες) καὶ θώρακες αὐτοῖς ἐπορίσθησαν· et 4, 1, 18 : Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευρὰς, ubi tres optimi πολάδος. Quod satis confirmat Jungermanni sententiam Xenophonti restituentis σπολὰς, quum στολὰς afferatur quidem ab Suida, sæpe libros deteriores sequenti, ex l. altero, sed ignoretur ab Hesychio et Photio, quibus Σπολάς est χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ, et δερμάτιον ἐφαπτῶδες, πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον. Scholiastæ Aristoph., διφθέρα ὁποιαοῦν, Callistrato ἔραπτον δερμάτινον, quibus addit Εὐφρόνιος δὲ, χιτῶνα δερμάτινον· παρήχθη δὲ ἴσως ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι (voc. διφθέρα, non, ut Suidas opinatus videtur, σπολὰς) οὐκ ἐξὸν ἐνεζῶσθαι διφθέραν. Τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ, de quo Strabo 13, p. 608, A. In l. Sophoclis autem scriptura Λιβύσσας in libris quibusdam Pollucis et Suidæ monstrat Λιβύσσης. Ceterum Pollux tertium 10, 142 : Θώραξ, ἡμιθωράκιον, σπολάς. Nicetam vero Ann. p. 123, A : Θεασάμενος δὲ Γαβρᾶς ἣν εἶχε στολάδα ἐπὶ τοῦ θώρακος βασιλεὺς, τὴν χροιὰν χολοβάφινον, quam στολὴν ἐπιθωράκιον dicit paullo post, non contenderim σπολὰς scripsisse potius quam librorum vitio deceptum στολὰς, ut Suidam. Quod autem Koen. ad Greg. p. 364 σπολὰς Æolicum putat pro στολὰς, eo minus est credibile, quod neque στολὰς ita dictum constat et simillimum σπέληξ, quod v., item videtur communis fuisse dialecti. Conf. Lobeck. Pathol. p. 142, 11. L. Dind.]

[Σπολία, ἄρτον τινὰ, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι tradit Philetas ap. Athen. 3, p. 114, E. Ad quæ Schweigh. notavit, originem voc. in Persica lingua videri quærendam, et de regis Persarum cognatis agi, si scriptura vera est. Dahler.]

Σπολή, ἡ, Stola [ap. Gregor. Cor. p. 615 (662), inter Æolica ponentem et componentem cum σπαλεὶς pro σταλείς] : ut σπολεῖσα Hesych. exp. σταλεῖσα. Hinc autem fuerit fortassis σπολὰς, quod affert Pollux [7, 70] ex isto versu Sophoclis : Σπολὰς Λιβύσσας, παρδαλιφόρον [—δαληφ.] δέρος· nisi Λίβυσσα pro Λιβύσσας legamus. Apud Suid. quidem est Λίβυσσα, sed σ proxime sequenti vocabulo adhæret; legitur enim σπαρδαλιφόρον : videnturque duo loci ap. eum in unum confusi esse; qui separari poterunt, legendo bis σπολάς. [V. Σπολὰς, Εὔσπολος.]

Σπόλια, Lanæ quæ ex ovium cruribus evelluntur, Hesych. [Τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων. Lat. Spolia conferunt intt.]

Σπόμαι, Sequor. VV. LL. Apud Hesych. Σπόμενοι, μετελθόντες. [V. Ἕπομαι, cujus aor. sec. part. est σπόμενοι.]

Σπονδάζομαι, Propitium reddo. [Vox nihili. Finxit autem Lex. Septemv., quod etiam fut. et perf. ponit, ex Σπουδάζομαι male accepto.]

[Σπονδαγωγὸς, ὁ, ἡ. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 62, 27 : Σπονδαγωγοὶ κήρυκες· οἱ σπονδὰς φέροντες. I. q. σπονδοφόροι, quod v.]

[Σπονδαΐζω, Σπονδαϊκὸς, vitia scripturæ pro σπονδειάζω, σπονδειακός. V. Σπονδειάζω.]

[Σπονδαρχία, ἡ, Libandi s. Libamina auspicandi jus et munus.] Σπονδαρχίαι, Libamina immolatorum, ex Herodoto [6, 57 : Σπονδαρχίας εἶναι τουτέων].

[Σπόνδαρχος, ὁ, Qui libationes in conviviis auspi-

A catur. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 62, 7 : Σπόνδαρχος, ὁ ἐξάρχων τῆς σπονδῆς ἐν τοῖς συμποσίοις.]

[Σπονδαυλέω, Tibiis cano in libationibus. Artemid. 1, 56 init.]

[Σπονδαύλης, ὁ, Qui tibiis canit in libationibus. Inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 612, n. 2983, 3.]

[Σπονδειάζω, Spondeum vel spondeos habeo. « Hexametrum omnibus spondeis constantem, Spondeazontem et Spondiazontem appellat Plotius p. 2627, 28, 33, Spondeadeum ibid. v. 40, 44, σπονδειάζοντα p. 2652, 3; Spondiazonta Atilius p. 2691, 24; quæ forma ex membranis Carcionis et Putschio p. 2729, 29, recipienda fuerat in incerti Auctoris fragm. c. 15, pro vulg. Spondaicus. Spondiazon dicitur idem a Victorino p. 1958, 8, 24; p. 1959, 19, et in Bernensi Collat. de Generibus metrorum p. 3. Quibus auctoribus solam hanc formam probo; non Σπονδαΐζων, quæ legitur ap. Victorin. p. 2516, 36, nec Spondaizon, quæ ap. eund. p. 2560, 26; Diomedem p. 495, 17; 497, 18; et Spondiazon restituo ex codd.
B Servio ad Virg. Æn. 7, 634, et Diomedi p. 494, 22, pro Putschiana lectione Spondaicus vel Veneta Spondeus. Σπονδειάζοντα, quanquam latiori sensu, etiam Cic. Ad Att. 7, 2. » Ex Santeni annot. ad Terentian. p. 145. Recta forma Plut. De mus. p. 1137, C : Οἱ παλαιοὶ οὐ δι' ἄγνοιαν ἀπείχοντο τῆς τρίτης ἐν τῷ σπονδειάζοντι τρόπῳ. L. D. Psellus in meis ad Philostr. Epist. notis p. 72. Σπονδαΐζων, schol. Persii Sat. 1. 59. Boiss. Formæ Σπονδίζω ex Pselli v. infra.]

[Σπονδειακὸς, ἡ, ὸν, Spondiacus. HSt. :] Δισπόνδειος. Geminus spondeus, Pes constans duobus spondeis, i. e. quatuor syllabis longis. [Schol. Aristoph. Vesp. 1441.] Σπονδειακὴν διποδίαν alio nomine appellant Metrici, teste Hephæstione [qui ταυτοποδία p. *24] : quod σπονδειακή est a nomine masc. Σπονδειακός : diciturque ap. grammaticos σπονδειακὸν μέτρον, Quod spondeis constat. Item ap. Metricos σπονδειακὸς versus vocatur in hexametris quum penultimus pes spondeum efficit, non dactylum. [V. Σπονδειάζω. Σπονδειακὸν μέλος, Iambl. V. P. p. 240. Σπ. αὐλοί, Pollux 4, 81. Ὄνομα
C Etym. M. p. 8, 42. ‖ Antispastus. Schol. Hephæst. p. 160, 19 : Ἕβδομος ὁ ἀντίσπαστος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς καὶ βακχεῖος κατὰ ἴαμβον. ‖ Adv. Σπονδειακῶς, Eust. Il. p. 546, 15.]

[Σπονδειασμὸς, ὁ, Usus spondei. Plut. De mus. p. 1135, A, B; Aristides De mus. 1, p. 28, B.]

[Σπονδειοδάκτυλος, ὁ, Spondeus et dactylus. Joann. Sicel. ap. Walz. Rhett. vol. 6, p. 103, 20.]

[Σπονδειοκατάληκτος, ὁ, ἡ, In spondeum desinens. Schol. Aristoph. Ran. 243 : Σπονδ. τῷ δευτέρῳ ποδί.]

Σπονδεῖον, τὸ, dicitur ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι, Polluce [10, 65] teste, Vas (s. Crater, aut Patera,) quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis. Athen. 11, [p. 488, A] ex Clearcho et Nicandro Thyatireno : Λοιβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον· subjungitque Athen. τὰ σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio vocari etiam λοιβίδας. [Similia ap. Hesych. in Σπονδεῖον, in gl. biblica, ex V. T. locis, quos v. ap. Schleusner. Lex., illata, et Pho-
D tium s. Suidam.] Legitur ap. Plut. quoque [Cat. maj. c. 6 : Σπονδεῖον πρὸς ἱερουργίαν· Mor. p. 377, E : Τῶν ἡγουμένων σπονδεῖον ἢ μελίκρατον ἢ πτισάνην ἰατρόν], necnon ap. Joseph., cujus Interpres σπονδεῖα interpr. Libatoria : Turnebus, Capedines, ap. Philon. V. M. l. 3 [vol. 2, p. 157, 24] : Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τἄλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα. [Hero Spirit. p. 175, A, ubi male σπόνδια, et B, ubi σπονδεῖον, ceterum pictum exhibetur. « Clem. Alex. p. 758. » Wakef. Per ι male Σπόνδια ἀρχῆς, Sacmina, Gl.]

[Σπονδειοπαράληκτος, ὁ, ἡ, Spondeum habens ante syllabam catalecticam. Tzetzes in Cram. An. vol. 3, p. 311, 21 : Τὸ σπονδειοπαράληκτον Λακωνικὸν καλεῖται. Hephæstio p. 45 : Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα, Ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν. L. Dind.]

[Σπονδειοπύρριχος, ὁ, Spondeus et pyrrhichius, ap. Tzetzen Cram. An. vol. 3, p. 305, 25 : Ἰωνικὸς ἐκ μεί-

ζονος ἕβδομος πούς ὑπάρχει, ὅνπερ σπονδειοπύρριχον ἐκάλεσα δικαίως. L. Dind.]

Σπονδεῖος, α, ον, Qui libationibus adhiberi solet : ut σπονδεῖον μέλος, Pollux 4, c. 10 [§ 73, 79], quod ἐπιδώμιον quoque nominari posse ait. Idem [4, 84] σπονδεῖον μέλος partem esse dicit τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, et significare τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. [Sextus Adv. mus. 8, p. 357 : Ὁ Πυθαγόρας παρήνεσε τῷ συνεπικωμάζοντι τούτοις (ebriis adolescentibus) αὐλητῇ τὸ σπονδεῖον αὐτοῖς ἐπαυλῆσαι μέλος. Dionys. De adm. vi Dem. c. 22, p. 1021, 11 : Σπουδαῖος γίνομαι καὶ πολὺ τὸ εὐσταθὲς ἔχω τῆς γνώμης, ὥσπερ οἱ τῶν σπονδείων αὐλημάτων ἀκροώμενοι.] Item σπονδεῖος πούς ap. Metricos dicitur Qui constat duabus syllabis longis : sic vocatus quod ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, [πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι,] teste Hephæst. schol. [p. 158, 12. Dionys. De comp. vv. p. 105, 10 : Ὁ ἀμφοτέρας τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων κέκληται μὲν σπονδεῖος, ἀξίωμα δ' ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν.]

[Σπονδειός, ὁ, Spondeus, n. pr. oxytonon sec. Arcad. p. 44, 17.]

[Σπονδειοτρόχαιος, ὁ, Spondeus et trochæus. Tzetzes in Cram. An. vol. 3, p. 315, 24. L. Dind.]

[Σπονδειοφόρος scriptura vitiosa pro Σπονδοφόρος, quod v.]

Σπονδή, ἡ, Libatio, [Delibatus, Latex, add. Gl. et Σπονδαί, Liba. Pind. Isthm. 5, 35 : Νεκταρέαις σπονδαῖσιν ἄρξαι. Theognis 762 : Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι πίνωμεν. Æsch. Suppl. 982 : Θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις, σπονδάς. Et alibi sæpius eodem numero. Soph. fr. Naupl. ap. schol. Pind. Isthm. 5, 10 : Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος· fr. Polyid. ap. Porphyr. Abst. 2, 19, p. 134 : Ἦν δὲ κἀμπέλου σπονδή. Eur. Cycl. 469 : Ἔστ' οὖν ὅπως ἂν ὥσπερ ἐκ σπονδῆς θεοῦ κἀγὼ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα δαλοῦ; Ion. 1193 : Τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ δίδωσι γαίᾳ· El. 511 : Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν, ὃν φέρω ξένοις, ἔσπεισα, τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας, de inferiis. Alc. 1015 : Θεοῖς ἐλειψάμην σπονδάς· Ion. 1032 : Δείπνων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδὰς θεοῖς μέλλωσι λείβειν· 1232 : Σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων· Or. 1688 : Σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί· Bacch. 45 : Ὃς σπονδῶν ἄπο ὠθεῖ με· Hel. 1668 : Διοσκόρων μέτα σπονδῶν μεθέξεις. Callim. Jov. 1 : Ζηνὸς ἔοι τι κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν λώιον ἢ θεὸν αὐτόν; Herodot. 1, 132 : Οὐ σπονδῇ χρέωνται.] Plut. Polit. præc. [p. 825, A] : Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσου ῥαγέντος, Inter libandum. [Plato Conv. p. 176, A : Σπονδὰς σφᾶς ποιήσασθαι.] Xen. Cyrop. 4, [1, 6] : Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, Diis libare : σπένδειν τοῖς θεοῖς. [3, 3, 40 : Ἐστεφανωμένους καὶ σπονδὰς ποιησαμένους· 6, 4, 1 : Ἀριστήσας καὶ σπονδὰς ποιησάμενος. Articulum ab Athenæo et libris melioribus omissum delevi Anab. 6, 1, 5 : Ἐπειδὴ σπονδαί τ' ἐγένοντο καὶ ἐπαιώνισαν. Ib. 4, 3, 14 : Ἀκούσας δὲ καὶ ὁ Χειρίσοφος σπονδὰς ἐποίει, in activo libri consentiunt. H. Gr. 4, 7, 4 : Σπονδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γενομένων.] Sic Plut. Symp. 9 [p. 743, C] : Ἐκ τούτου σπονδὰς ἐποιησάμεθα ταῖς μούσαις. Alicubi reddi potest non tam Libatio, quam Libamen, Libamentum [Gl.], i. e. Vinum quod libatur. Hesiod. Op. [336] : Σπονδῇ θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι. Philo V. M. 1 : Ἢν ἐθελήσῃς μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, Si libamentorum et sacrorum eorundem particeps esse volueris. Herodian. 4, [11, 6] : Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Inter libamina ac calices agitabant. Paulo post, Τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Pacem jurejurando ac libaminibus sancire. Aristoph. quoque pro Vino quod libatur, usurpasse dicitur. [Pac. 433 : Ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς. — Σπονδὴ σπονδή· εὐφημεῖτε. — Σπένδοντες εὐχώμεσθα κτλ. Et ib. 1104, et ubi propter metrum simplex σπονδή, 1110. Ib. 1102 : Ἔγχει δὴ σπονδὴν, ut Eq. 106 : Ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν σπονδήν. Menander fr. Colac. ap. Athen. 14, p. 659, D : Σπονδή· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις; σπονδή· φέρ' ὦ παῖ Σωσία· σπονδή, καλῶς· ἔγχει· et fr. Cecryphali ap. Suid. v. Αἵρειν et gramm. Bekk. An. p. 358, 13 : Σπονδὰς ποίει vel ποίησον. Philem. fr. Πτωχ. ap. Athen. 14, p. 645, A : Ἄρτεμι, ... τοῦτόν σοι φέρω, ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα, quod σπονδὴν vel σπονδὰς ἅμα scribendum vidit Coraes ap. Schneid. Suppl. Lex. Demosth. p. 380, 24 : Καὶ σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν· 400, 17 : Ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; 430, 19 : Σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε. Pollux 6, 30 : Σπονδῶν καὶ κρατήρων μετασχών, σπονδὰς ἀναιρεῖν. || De certaminibus sacris (v. Σπονδοφόρος) et σπονδαῖς per illa id. 3, 142 : Σπονδῶν ἐπαγγελίαι καὶ ἐκεχειρίας ἐπ. 4, 91 : Τὸ κηρύκων γένος ... σπονδὰς περιήγγελλε καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε.] || Σπονδαὶ peculiariter de iis etiam Libationibus dicuntur, quæ fœderibus et induciis sanciendis adhibentur; atque adeo pro ipsis etiam Fœderibus [Σπ. ἡ πρὸς πολεμίους, Gl.], pactis, induciis, accipiuntur, quæ sc. libatione intercedente sanctæ sunt. [Diod. 3, 71 : Τὸν Διόνυσον διδόντα σπονδὴν οἴνῳ πάντας ἐξορκῶσαι ... διὸ καὶ ... τοὺς μεταγενεστέρους ... τὰς ἐν τοῖς πολέμοις διαλύσεις σπονδὰς προσαγορεύειν.] Hom. Il. B, [341] : Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν, Sacramenta libatione vini sancita et dexteræ datæ. [Eur. Phœn. 97 : Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων ἐνθένδ' ἐκεῖσε δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα· Med. 888 : Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος· Hel. 1235 : Σπονδὰς τέμωμεν, καὶ διαλλάχθητί μοι· Ps.-Eur. Iph. A. 60 : Δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι. Et sæpissime ap. Aristoph. in Ach. et Lys. aliisque fabulis, ut Eq. 796 : Τὰς πρεσβείας, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.] Apud Polluc. [8, 139] σπονδὰς αἰτῆσαι. [Æschines p. 46, 38 : Σπονδὰς τοῖς σώμασιν αἰτησάντων· 45, 38 : Τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπ. ἐπαγγέλλουσι. Thuc. 5, 49 : Μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδάς.] Xen. Hell. 3, [2, 1] : Πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, Velitne inducias an bellum. At ib. [4, 7, 3] : Ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδάς· ut et ap. Polluc. [8, 139] σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, pro Libamentis quæ sanciendis fœderibus adhibentur, accipiendum potius existimatur. [Ap. eund. 1, 151 quod est σπονδὰς ὑποφευγόντων διδόντες, ubi al. ὑποφεύγοντες, hoc certe scribendum foret ὑποφέροντες. Aliæ locutiones sunt ap. Xen. Anab. 1, 9, 8 : Σπεισαμένου Κύρου ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν· 2, 4, 5 : Δόξομεν παρὰ τὰς σπονδὰς ποιεῖν. Et 2, 1, 21 : Ὅτι μένουσι μὲν αὐτοῦ σπονδαὶ εἴησαν· et ib. : Πότερα μενεῖτε καὶ σπονδαί εἰσιν. Et 2, 3, 1 : Κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν· 24 : Μέχρι δ' ἂν ἐγὼ ἥκω αἱ σπονδαὶ μενόντων. Et 3, 1, 28 : Πρέσβεις πέμπων καὶ σπονδὰς αἰτῶν καὶ παρέχων τὰ ἐπιτήδεια αὐτῶν, ἔστε σπονδῶν ἔτυχεν. Et 3, 1, 1 : Ὅσα ἐγένετο ἀπιόντων τῶν Ἑλλήνων σὺν Τισσαφέρνει ἐν ταῖς σπονδαῖς· 4, 1, 1 : Ὅσα ἐγένετο ἐν ταῖς σπονδαῖς ἃς βασιλεὺς καὶ οἱ Ἕλληνες ἐσπείσαντο· H. Gr. 3, 4, 5 : Μηδὲν τῆς σῆς ἀρχῆς ἀδικήσειν ἐν ταῖς σπονδαῖς. Et 5, 2, 2 : Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι τούτῳ τῷ ἔτει αἱ μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τριακονταέτεις γενόμεναι· 4, 1, 29 : Σπονδὰς λαβὼν καὶ δεξιὰν παρῆν.] Herodian. [3, 9, 2] : Σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος. Sic σπένδεσθαι σπονδὰς Lucian. Timone [c. 43] dicit pro Pacisci inducias, Fœdus inire : quo sensu et σπονδὰς ποιεῖσθαι dicitur : ut Thuc. 3, [114] : Σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη πρὸς Ἀμπρακιώτας ἐπὶ τοῖσδε, Fœdus et societatem fecerunt. [Xen. Anab. 2, 3, 8 : Ἐδόκει τὰς σπονδὰς ποιεῖσθαι, etc.] Sic Athen. 15 : Σπονδάς σοι ποιοῦμαι οὐ τριακοντούτιδας, Non facio tecum inducias s. fœdus triginta annorum. [Σπ. ἐποιήσαμεν pro —μεθα plerique libri Æschinis p. 51, 15. Quæ forma locum habet, ubi non sibi, sed alii quis facere dicitur inducias, ut Aristoph. Ach. 58 : Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας, ubi v. Elmsl. Quanquam hic quoque est varietas ποιεῖσθαι, quod est 52, 131, ubi sine caussa activum maluisse Elmslejum, ostendunt quæ de formulæ εἰρήνην ποιεῖσθαι usu dixi ad Xen. H. Gr. 4, 8, 12.] Plut. [Mor. p. 769, A] : Αἱ πόλεις διὰ χρόνου σπονδὰς ἀνανεοῦνται πρὸς ἀλλήλους, Fœdera renovant. Rursum Thuc. 5, p. 182 [c. 48] : Εἰσέρχεσθαι εἰς τὰς σπονδὰς, pro Participem esse fœderis et induciarum : cui oppos. ap. Isocr. Areop. [p. 268, D] : Σπονδῶν οὐχ οἷός τ' ἦν τυχεῖν. [Σπονδὰς ἔχειν Xen. H. Gr. 3, 2, 9.] Rursum ap. Thuc. δέχεσθαι σπονδὰς et ὀμόσαι σπονδὰς, 5, p. 173 et 172 [c. 23, 21. Prius ap. Xen. H. Gr. 4, 7, 3, Æschin. p. 45 fin.] Et p. 171 [c. 18] : Ἐμμένειν

ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς. [4, 118 fin.] Cui opp. ap. Herodian. 3, [6, 11] : Σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας, Despecto fœdere ac jurejurando : sic Thuc. 1, [23] : Λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, Soluto fœdere tricennali, sc. τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν προκεχωρηκυιῶν, ut eod. lib. [87] loquitur. [Phot. Bibl. p. 2, 39 : Εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδάς.] Eod. l. [78] : Σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. [Et 1, 35, 44 infra cit. Et 2, 6 : Λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν. Xenoph. Anab. 3, 2, 10, et al. Cum verbo παραβαίνω Demosth. p. 401, 6.] Ubi sicut dicitur quis σπονδὰς λύειν, ita συγχέειν : unde apud Eundem 1 [fin.] : Σπονδῶν ξύγχυσις τὰ γινόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν. [Plat. Reip. 2, p. 379, E : Τὴν τῶν ὅρκων καὶ σπ. σύγχυσιν.] Verum sicut aliqui dicuntur σπονδὰς ποιεῖσθαι, ita ipsæ σπονδαὶ dicuntur γίνεσθαι : ut ap. [Herodot. 7, 149 : Σπονδὰς γενέσθαι τριηκοντοέτιδας·] Thuc. 3, [52] : Εἰ σπονδαὶ γίγνοιντό ποτε πρὸς Ἀθηναίους· itidemque 4, p. 126 [c. 16] : Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. [Xen. H. Gr. 4, 3, 21 : Οὕτω δὲ αἱ σπονδαὶ γίγνονται. Herodot. 7, 149 : Μὴ δὲ σπονδέων ἐουσέων. Xen. Anab. 3, 1, 19 : Ἔστε μὲν αἱ σπονδαὶ ἦσαν.] Et 8, p. 274 [c. 37] dicit, Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε. Idem alibi, Ἐν σπονδαῖς εἰς πόλεις ἦλθον, pro οὐσῶν σπονδῶν, Pactis induciis : ut Herodian. 4, [14, 2] : Τιμωρήσων τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις, Pœnas exacturus de iis qui inter pacem et fœdera cæsi fuerant. [Thuc. 5, 49 : Ὁπλίτας ἐν ταῖς Ὀλυμπιακαῖς σπονδαῖς ἐσπέμψαι· et ib. : Ὡς ἐν σπονδαῖς. Æschines p. 29, 35 : Ἑάλω ὑπὸ λῃστῶν ἐν ταῖς σπ. ταῖς Ὀλυμπικαῖς.] Rursum Thuc. : Σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, Fœdera cum Peloponnesiis icta. [Σπονδὰς ἔχειν πρός τινα, Inducias cum aliquo habere. Thucyd. 6, 7 : Πέμψαντες παρὰ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, ἄγοντας πρὸς Ἀθηναίους δεχημέρους σπονδάς. Brunck. Cum ead. præp. Xen. H. Gr. 2, 4, 36 : Ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἔπεμπον ἔχοντας τὰς πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδάς· 3, 5, 3 : Οὐκ ἐθελήσουσι λύειν τὰς σπονδὰς πρὸς τοὺς συμμάχους. Ubi scribendum τὰς σπονδὰς τὰς πρὸς τ. σ., ut ap. Thuc. 1, 44 : Ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς Πελοποννησίους σπονδαὶ, et alibi. Cum genitivo pers. Thuc. 1, 35 : Λύσετε δὲ οὐδὲ τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς δεχόμενοι ἡμᾶς. Et rei Æschines p. 51, 15 : Σπονδὰς τοῦ πολέμου πεντηκονταετεῖς ἐποιησάμεθα. Constructionem novitiam, ut dictum in Μετὰ, p. 842, E, cum illa præp. præbet fragmentum Xenophonti temere cum aliis similibus affictum, ut ostendi præf. ad Anab. p. XI, ap. Favorin. et gramm. Ms. Paris. : Παραβαίνει μὲν Ἀριαῖος τὰς μεθ' ἡμῶν σπονδὰς, παραβαίνει δὲ καὶ Τισσαφέρνης. L. Dind.]

[Σπόνδη, ἡ, Sponde, n. mulieris Atticæ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 731. Patrensi ib. p 715, n. 1557. Sic enim ponendus accentus. V. Arcad. p. 105, 17.]

[Σπονδήσιμος scripturæ vitium ap. Philem. in Σπονδὴ citatum.]

Σπονδήτης, ὁ, i. prope q. σπονδεῖος. Fem. Σπονδῆτις, ut σπ. σταγὼν, Stilla quæ inter libandum ex patera funditur, Suid. ex Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 6, 190, 7] : Καὶ σταγόνα σπονδῆτιν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν, ubi σπονδῆτιν σταγόνα vocat τὴν σπονδὴν, s. Vinum quod pateris libari solet. [Pro Σπονδῖτιν, ut nunc legitur.]

[Σπονδηφορέω. V. Σπονδοφορέω.]

[Σπονδηφόρος. V. Σπονδοφόρος.]

[Σπονδίζομαι, Fœdere concilior. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 131 ed. Combef. Boiss. Ap. Ignat. Epist. ad Rom. Cotel. Patr. vol. 2, p. 26 ed. Clerici : Πλεῖον δέ μοι μὴ παρέχησθε τοῦ (πλέον δέ μοι παράσχεσθε omisso τοῦ in Martyrio Ignatii, unde epistola petita, ib. p. 167) σπονδισθῆναι θεῷ, ὡς ἔτι θυσιαστήριον ἕτοιμόν ἐστιν, in ed. Smithii vero p. 37 : Πλέον μοι μὴ παράσχησθε τοῦ σπονδιασθῆναι θεῷ, Int. vertit, Plus autem mihi non tribuetis quam sacrificari deo, dum adhuc sacrificatorium paratum est. Pearsonus autem apud Smithium p. 54 annotat : « Imitatur S. Paulum, qui quum Romæ morti proximus esset, ἤδη σπένδομαι dixit (Timoth. 2, 4, 6). A σπένδω σπονδή. Idem igitur est σπένδεσθαι et σπονδίζεσθαι, quamvis vox minus usitata. »]

Σπονδίζω, Percutio, Uro, VV. LL., sed pro Percutere fortasse Σποδεῖν scrib. potius fuerit, (nam Suid. σποδεῖν exp. τύπτειν : itidemque σποδούμενος Hesych. τυπτόμενος :) σποδίζειν autem pro Urere.

[Σπονδίζω, Spondeo pede utor. Psellus in Anecd. meis vol. 3, p. 205, v. 96 : Ἀσπάζε καὶ τὸν ἴαμβον, ἀλλὰ καὶ σπόνδιζέ μοι. Boiss. Cui licebat etiam σπονδείαζε dicere omisso μοι. L. Dind.]

[Σπόνδιξ, ικος, ὁ.] Σπόνδικες, οἱ, Qui vinum pateris libant, οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες, Hesych.

[Σπόνδιος. V. Σπένδιος.]

[Σπονδῖτις. V. Σπονδῆτις.]

Σπονδοποιέω, i. e. σπονδὰς ποιῶ, i. e. vel Libo, vel Fœdus et inducias paciscor. Dicitur et pass. voce Σπονδοποιοῦμαι, ut σπονδὰς ποιοῦμαι activa signif., ut Nicander Colophon. lib. 1 Ætolicorum, ap. Athen. 11, [p. 477, B] : Ἐν τῇ ἱεροποιίῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φαίνεται. Idem Athen. 14, [p. 179, C] : Σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, de Achille loquens, et subjiciens hoc Homeri testimonium, ex Iliade I, 175 : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Quibus subjungit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Ubi σπονδοποιεῖ τοὺς δαιτυμόνας dicit pro Præbet per pueros convivis crateras mero plenos, quibus libent. [Inducit libantes, ut recte Dalecamp. probante Casaubono. Hemst.] Et Plato in suo itidem Symp. suos convivas μετὰ τὸ δειπνῆσαι dicit σπονδάς τε ποιῆσαι καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαι τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Sed obiter in Hom. loco nota etiam σπείσαντο pro ἔσπεισαν, sicque legitur non ap. Athen. modo, sed et ap. Eust., necnon in Ms. exemplari : alioqui videri posset scribendum σπείσάν τ'. [Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, n. 1570, a, 10 : Τὴν φιάλην ᾗ σπονδοποιεῖται ὁ ἱερεύς. L. Dind.] Ab altera signif. hujus verbi, qua ponitur pro Fœdus s. Inducias ineo, Paciscor, σπονδοποιηθέντα dicuntur quæ et ἐσπεισμένα, Pacta, s. De quibus in fœdere icto convenit, Pacta et sancita fœdere. [Chares ap. Athen. 12, p. 538, E : Ἐγίνετο δὲ τὰ δεῖπνα πρὸς σάλπιγγα, τότε μὲν ἐν τοῖς γάμοις, καὶ ἄλλως δ' ἀεὶ ὅτε τύχοι σπονδοποιούμενος. Ubi libri male σπενδ.]

Σπονδοφορέω, Libamina fero, Pateris vinum gesto quod libetur, Pacis s. Fœderis induciarumque conditiones fero, defero, offero. Pollux [8, 139] : Σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, σπείσασθαι· ut quum feciales pacis conditiones fœderisque deferunt ad partem adversam, aut præcones legative ab urbibus aut principibus missi. [Forma Σπονδηφορέω Lucian. De Syr. dea c. 42 : Οἱ μὲν τὰ ἱρήια σφάζουσιν, οἱ δὲ σπονδηφορέουσιν.]

[Σπονδοφορικός. V. Σπονδοφόρος.]

Σπονδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui libamina fert, Qui fert crateras in quibus sunt libamina s. vinum quod libandum est. Item Qui fœderis pacisque s. induciarum conditiones adversariæ parti defert aut offert [vel potius qui ipsam pacem aut inducias, ut ap. Pind. Isthm. 2, 23 : Σπονδοφόροι Ζηνὸς Ἀλεῖοι, ubi schol., οἱ κήρυκες, οἳ τὰς ὥρας καὶ καιρὸν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον (et σπονδὰς per illud tempus denuntiabant). Et ap. Aristoph. Ach. 216, de Amphitheo Dicæpolidi inducias Sparta afferente. Æschines p. 45, 38 : Τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκεῖς οὐκ ἐσπείσαντο· 46, 2] : ut ap. Polluc. 8, [137] : Κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. [Conf. 1, 35 ; 4, 94.] Sunt qui σπονδοφόρους vocent quos Latini Feciales, [Liv. 1, 14 et Gl.] (hos autem Dionys. H. εἰρηνοδίκας appellat, l. 2, p. 97 [et σπονδοφόρους 1, 21 init.]), quorum inter alia officium erat τὰ περὶ τὰς συνθήκας ὅσια φυλάττειν, εἰρήνην τε ποιεῖσθαι, καὶ γεγενημένην, ἐὰν μὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς δόξῃ πεπρᾶχθαι νόμους, ἀκυροῦν. Plut. [Mor. p. 279, B] : Τῶν λεγομένων Φητιαλίων, Ἑλληνιστὶ δὲ οἷον εἰρηνοποιῶν, σπονδοφόρων. [Posidonius Strabonis 1, p. 98 : Θεωρὸν καὶ σπ. τοῦ τῶν Κορείων ἀγῶνος· et ib. 101. Lex. rh. Bekk. An. p. 303, 19. « Dio Chrys. vol. 2, p. 429 ; Philo vol. 1, p. 683, 6 ; Clem. Alex. Protr. 10, 110, p. 86. » Wakef. De σπονδοφόροις in inscrr. Spartanis v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 610, 2. L. D.] At in VV. LL. perperam Σπονδειοφόρος, Fecialis. [Et in Gl. etiam Σπονδασφόροι. Σπονδηφόρος Method. p. 409. || Fabulam Alexidis Σπονδο-

A φόρος memorat Pollux 10, 111, ubi Σπονδοφόρῳ Hemst. conjecit pro —φορικῷ.]

[Σπονδύλη. V. Σφονδύλη.]

Σπονδύλιον, τὸ, pro σπόνδυλος dicitur, et significat Vertebra. [Σπονδύλον (sic), Verticulum, Gl.] Item Os spinæ extremum, quod et ὀῤῥοπύγιον nominatur et κόκκυξ, Pollux [2, 182, ubi σφονδύλιον]. Σπονδύλιον vocatur et Verticillus, quem feminæ nentes indunt imæ fusi parti, ut facilius eum contorquere possint : sicut et σπόνδυλος. Item Herbæ nomen, ut in Σφόνδυλος docebo.

Σπονδύλιος, i. q. σπόνδυλος, Eust. [Il. p. 1217, 58, ubi σφονδύλιοι, quod v.]

[Σπονδυλίων. V. Σφονδυλίων.]

[Σπονδύλλη. V. Σφονδύλη.]

[Σπονδυλοδίνητος. V. Σφονδυλοδίνητος.]

Σπόνδυλος, ὁ, Spondylus, Vertebra [Gl.]. Sunt autem spondyli ossa 24, quibus ἡ ῥάχις tota constructa est. Tot enim sunt in homine secundum naturam se habente : aliquando tamen plura aut pauciora repe-
B riuntur. Omnia cava sunt et forata, omnia ἄκανθαν, i. e. Spinam, habent, et apophyses transversas atque obliquas ascendentes et descendentes : omnia similiter vinculum membranosum intus, præter duos primos spondylos, duas rachitæ meningas ambiens, et foris alterum ipsa undique colligans : præterea articulationes sex, duas suo corpore, duas apophysibus ascendentibus, et duas descendentibus. Hæc inter alia Gorr., apud quem plura vide de earum articulationibus, quidque inter se commune habeant, quid proprium : nec enim omnes sibi similes sunt. Alio nomine dicuntur στροφεῖς, a Pherecrate στρόφιγγες, præcipue παρὰ τὴν στροφὴν τοῦ τραχήλου : sunt enim communes vertebræ ipsi cervici cum dorso. Hom. σπονδυλίους [immo σφονδ.] vocat, Arrian. κύβους etiam. Septem illas cervicis vertebras ἀστραγάλους appellat idem Hom. : quarum prima ἐπιστροφεὺς dicitur, secunda ἄξων, et ὀδοὺς ab Hippocr. (licet Ruf. Ephes. primam ab eo sic nuncupari putet) ; ultima, ἄτλας, quod onus sustineat. [De Hipp. Foes. : « Σπόνδυλος Hippocrati sim-
C pliciter dicitur secunda cervicis vertebra, quæ p. 1016, G, Dens vocatur, quod turbinatum habeat processum denti canino omnino similem pyrenoidem dictum, qui capitis motum quo annuimus aut renuimus præstat, ut scribit Galen. l. De ossib. et l. 4 De loc. aff. p. 74, A ; 162, D, ὁ σπόνδυλος ἐγκάθηται. Aph. 26 lib. 3 : Σπονδύλου τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἴσω ὤσιες, hanc secundam vertebram indicant, ut scribit Galen. Comm. 2 in Prorrh. (p. 195, 46, Hipp. p. 74, A), ubi cur dens appelletur aperit : Πρόδηλον δ' ὅτι τὸν δεύτερον σπόνδυλον ὅλον ἀπὸ μέρους ὀδόντα κέκληκεν, ἢ μόνην αὐτοῦ τὴν ἀπόφυσιν ἐκείνην, ἣν οἱ μὲν ὀδοντοειδῆ προσαγορεύουσιν, οἱ δὲ ἄντικρυς ὀδόντα, διότι παραπλήσιός πως φαίνεται τῷ καλουμένῳ κυνόδοντι. Hæc autem vertebra magna dicitur Hipp. p. 807, B : Καὶ μέν τοι καὶ ἀναγκάζονται κατὰ τὸν μέγαν σφόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. At Rufus De partt. corp. hum. primum colli spondylum male ab Hipp. ὀδόντα vocari scribit, ut et Pollux 2, 131. »] Magnum vero spondylum Galen. Comm. 3 Περὶ ἄρθρων, accipit secundum, qui in fauces conversus eas angit. Non multo post tamen eod. l. magnum spon-
D dylum appellat infimum lumborum aut ei proximum. Paulo post magnum videtur innuere sextum cervicis aut septimum. Ceterum vertebræ omnes in tres ordines distinguuntur; sunt enim cervicis septem, dorsi duodecim, lumborum quinque. Inter quas facile est dorsi vertebras ab aliis discernere; singulæ enim dorsi vertebræ unam utraque parte costam emittunt. Ex his autem decima peculiare quiddam et proprium habet, a Galeno ἀῤῥεπὴς dicta, quod spinam habeat in neutram partem vergentem, i. e. nec sursum nec deorsum : qualis hominibus hujus sæculi frequenter est undecima, et hac frequentius duodecima, raro autem decima. Quum enim rachis tota sit tanquam arcus quidam, ejus ipsius ceu clavis (ut vulgo vocatur) est decima vertebra, quæ, velut lapis aliquis motu recto delatus, nutantes sursum aut deorsum alias vertebras figit et firmat : teste Gorr. Inter eas maris nomine censetur, quod prominet et extat, quodque fulcitur : feminæ autem, quod suscipit, cavumque est. Compages earum
A et σύστημα nominatur γύης : meatus vero, per quem medulla earum fertur, σωλὴν et ἱερὰ σύριγξ vocitatur, teste Polluce [2, 180. Tim. Locr. p. 100, A : Διὰ τῶν νωτίων (νωτιαίων Valck.) σπονδύλων. Anna Comn. p. 404, A : Τῶν νωτιαίων σπονδύλων.] Latini etiam Spondylos dicunt, ut Plinius : Primus spondylus dorcadis. Idem 32, 6, scribit laudari ostrea quæ sint spondylo brevi atque non carnoso, nec fibris lacinioso. Martialis ossicula spondylis similia, spondylos vocat, l. 7, [20] : Rosos tepenti spondylos sinu condit. [Aristot. De partt. an. 4, 11 med. : Εὐκάμπτους ἔχειν καὶ χονδρώδεις τοὺς σπονδύλους (cervicis serpentem).] In Architectura σπόνδυλος dicitur Sculptura vertebrata s. verticillata, a vertebræ s. verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apponitur. Athen. 5 : Οἱ γὰρ γεγονότες αὐτόθι κίονες ἀνήγοντο στρογγύλοι, διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις, τοῦ μὲν μέλανος, τοῦ δὲ λευκοῦ, παρ' ἄλληλα τιθεμένων. [Vertebræ columnarum ap. Athen. 5, p. 206, A, non Ornamenta quædam dici videntur, sed Singulæ partes et velut Articuli, ex quibus com-
B ponitur scapus columnæ, quando non est perpetuus. SCHWEIGH. Apud Æneam Tact. c. 36 fin. : Ὅταν δὲ προσίῃ ἡ κλῖμαξ πρὸς τὴν θύραν, ἐξ ἀνάγκης ὑπαχθείσης τῆς θύρας, ἡ κλῖμαξ πίπτει, σπονδύλου προϋποτιθεμένου, Int., Foribus ope vertibularum ante subjectarum retroactis.] Σπόνδυλος dicitur etiam Verticulum s. Verticillum, i. e. Ponduscolum quod mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant. [Pollux 10, 125. Themist. Or. 32, p. 356, C : Περὶ τὸν σπόνδυλον τοῦ ἀτράκτου.] Præterea σπόνδυλοι vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαί, χαλκοῦ πεποιημέναι, Ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis, Pollux [8, 17]. Σπόνδυλος nominatur etiam Cardui sativi caput, cardui inquam sativi, qui et cactus et cinara dicitur. Galen. De fac. alim. 2, 51, de cinara : Πολλοὶ γὰρ οὕτως ἐσθίουσι τὰς οἷον κεφαλὰς αὐτῶν, ἃς ὀνομάζουσι σπονδύλους. Est et Piscis nomen ap. Plin. 32, c. ult., cujus Macrob. quoque meminit et Seneca. Dorion autem ap. Athen. 7, [p. 306, F] σφόνδυλον appellat τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον. Herbæ
C quoque nomen est, quæ et σπονδύλιον dicitur. Vide Σφόνδυλος.

[Σπονδυλώδης, ὁ, ἡ, Vertebratus. Schol. Hom. Il. E, 586 : Βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπ. ἀρχή. L. D.]

Σπορὰ, ἡ, Satio, Satus, [Semen, Germen, add. Gl.] i. q. σπόρος. [Eur. Androm. 637 : Πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά. Plat. Amat. p. 134, E : Περὶ σπερμάτων σπορᾶς· et ib. : Περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεώς τε καὶ σπορᾶς. Pollux 1, 226 ; 2, 6.] Theophr. H. Pl. 8, 3 : Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦνται ταῖς ἁπάσαις, Maturantur quum plurimum diebus quadraginta a semente facta. Affertur et pro Seges ex Eur. [Andr. 637.] Significat etiam Genus : ut ap. [Æsch. Prom. 870 : Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς·] Soph. [Aj. 1298] : Τοιῷδ' [Τοιοῦτος ὢν τοιῷδ'] ὀνειδίζεις σποράν, exp. τὸ γένος. Eur. [Hec. 659] pro Prole etiam s. Fœtu usurpavit, quo modo et σπέρμα accipitur : ut vidisti in Σπαργάω. [Tro. 503 : Οὔτε μ' ἄρσην οὔτε θήλεια σπορὰ ὠφελεῖ. Soph. Ant. 1125 : Ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος· 1164 : Θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ· Tr. 316 : Μὴ τῶν τυράννων Εὐρύ-
D του σπορά τις ἦν· 420 : Ἰόλην Εὐρύτου σποράν. Menander in Comp. Men. et Phil. p. 362 : Γυναῖκα καὶ τέκνων πολλῶν σποράν. De brutis ubi dicitur Eur. Cycl. 56 : Δέξαι θηλαῖσι σπορὰς, ἃς λείπεις ἀρνῶν θαλάμοις, deleta syllaba male repetita restitui usitatum γονὰς, quod metrum postulat. Lycophr. 299 : Σποραῖς ὠγκωμένους· schol. τῇ εὐγενείᾳ. 587 : Κηφεὺς δὲ καὶ Πράξανδρος οὐ ναυκληρίας λαῶν ἄνακτες, ἀλλ' ἀνώνυμοι σποραί· schol. ἀφανεῖς τῷ γένει· 803 : Τὸν Αἰτωλοῦ τε κἀπὸ Περσέως σπορᾶς· 1413 : Περσέως ἕνα σπορᾶς στελεῖ γίγαντα· 1388 : Οἱ δ' αὖ τέταρτοι τῆς Δυμαντείου σπορᾶς· 1306 : Ὧν ἀπὸ σπορᾶς ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρδανος· 1203 : Τύμβος γεγὼς σπορᾶς (Saturnus). Plato Leg. 5, p. 729, C : Εἰς παίδων αὐτοῦ σποράν· 6, p. 783, A : Ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σπορὰν ὕβρει πλείστῃ καόμενος. Pollux 6, 44 : Κοινωνία ἐπὶ παίδων σπορᾷ.] Suidæ σπορὰ est διανομή.

[Σποράδες νῆσοι. V. Σποράς.]

Σποράδην, Sparsim, Palatim, [Passim, Vagerassim, Gl.] : ut Liv., Equites peditesque certatim potius

mere, ac palatim per campum properare ad hostes. [Phot. et] Suid. exp. διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε, Sparsim s. Palatim, Huc illuc. [Hesychius ἐσπαρμένως ἢ ἐν διαφόροις.] Aratus [389]: Ἄλλοι δὲ σποράδην ὑποκείμενοι Ὑδροχοῆι, i. e., Cic. interpr. Sub pedibus sparsæ radiantis aquarii. [Epigr. Anth. Pal. 11, 442, 4: Ὅς τὸν Ὅμηρον ἤθροισε σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον. Ubi v. Jacobs. Manetho 2, 13: Πλέονα σπ. πεφορημέν' ὕπερθεν. Thuc. 2, 4: Ἄλλοι δὲ ἄλλῃ τῆς πόλεως σπ. ἀπώλλυντο. Plato Prot. p. 322, A: Κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ᾤκουν σπ. Pollux 6, 175: Σπ. ἑστάναι.] Isocr. Hel. Enc. [p. 214, E]: Τὴν πόλιν σπ. καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, εἰς ταυτὸν συναγαγών. [Polyb. 1, 76, 7, ἐπικείμενοι τοῖς πολεμίοις· 3, 72, 10, ἀποχωρεῖν· 8, 32, 9, ἀτάκτως καὶ σπ. Schw. Diod. 1, 8: Τοὺς ἐξ ἀρχῆς γεννηθέντας τῶν ἀνθρώπων σπ. ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξιέναι· 3, 56: Τοὺς ἀνθρώπους σπ. οἰκοῦντας. L. D. Ἐπειδὴ περὶ τῶν ἐλλογίμων Πυθαγορικῶν διεληλύθαμεν, ἤδη περὶ τῶν σποράδην, ὥς φασι, διαλεχθῶμεν, Diog. L. 8, 91. Hemst. ᾰ]

Σποραδικὸς, ἡ, ὸν, Palans, Vagus, s. σποράδα βίον κεκτημένος, ut Eur. loquitur: veluti σποραδικὰ ζῶα, s. θηρία, Bestiæ quæ huc illuc dispersæ et dispalatæ, non gregatim, pascuntur, ut quæ μόνια et solitaria s. solivaga alio nomine appellantur. Aristot. Polit. 1, [8 med.]: Τῶν τε γὰρ θηρίων, τὰ μὲν ἀγελαῖα, τὰ δὲ σποραδικά ἐστι· H. A. 1, [1 med.]: Τὰ μὲν πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικά. Ubi πολιτικὰ animalia vocat Quæ civitatum ritu societatem ineunt, et una vivunt, ut apes et formicæ inprimis. Et σποραδικὰ νοσήματα apud Medicos, sc. τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα, ut auctor Definitt. medicarum tradit. [Σποραδικὰ νοσήματα dicuntur Galeno in Epid. p. 346, 27, ἃ καταλαμβάνει ἰδίᾳ ἕκαστον, Quæ separatim quemque invadunt. Fors.]

[Σποραῖος, α, ον. Τὰ σποραῖα, Semina, Babrius Fab. 13, 2: Γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει. Boiss.]

[Σποράκις, ὁ, n. viri, ap. Arrianum ab Suida v. Στόικος cit. Σποράκης ap. Dion. Cass. 68, 21. Σποράκιος quidam ap. Theodoret. vol. 4, p. 280. Sch.]

Σποράς, άδος, ὁ, ἡ, Sparsus, Dispersus, Qui dispalatus vagatur huc illuc. Eur. Rheso [701]: Σποράδα κέκτηται βίον, i. e. πλανήτην βίον, Vagatur huc illuc, Vitam degit vagabundam. [Artemidor. epigr. in Bucolicos Anth. Pal. 9, 205, 1: Βωκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά.] Nonn.: Πανελλήνων σποράδες στίχες, Dispersi huc illuc et dispalati. Sic [ap. Thuc. 3, 69] σποράδες νῆες, Naves dispersæ et palantes. Itidem Plut. Fab. [c. 7]: Φεύγουσαι γὰρ ἔνιαι τῶν βοῶν σποράδες, Fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes. [Conf. Thes. c. 24. Masc., ut Eur. supra, Aristot. Meteor. 1, 7 init.: Τῶν σποράδων ἀστέρων· et ib. 8, et extr.: Τοὺς σποράδας καλουμένους ἀστέρας· Polit. 1, 2 med.: Σποράδες γὰρ καὶ οὕτω τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν. Fem. H. A. 9, 25: Ἡ δ' ἑτέρα ἀγελαία καὶ οὐ σποράς. Polyb. 3, 65, 11: Ἐτράπησαν οἱ μὲν σποράδες· 117, 2: Περὶ δὲ τῶν συμμάχων σποράδες εἰς τὰς πόλεις ἐσώθησαν. Id. 1, 3, 3: Ὡσανεὶ σποράδας εἶναι συνέβαινε τὰς τῆς οἰκουμένης πράξεις. Galen. vol. 4, p. 86: Καλοῦσι τὰς τοιαύτας φλέβας ἔνιοι τῶν ἰατρῶν σποράδας. Plut. Mor. p. 431, C: Τοὺς λόγους διεσπαρμένους καὶ σποράδας ἐποίησαν.] Necnon Σποράδες νῆσοι, in mari Ægæo dispersæ, quas alii Κυκλάδας appellant, si Suidæ credimus: cui tamen refragatur Plin. 4, 12. Cum Suida facere videtur Virg. quoque, qui Æn. 3, dicit, Sparsasque per æquor Cycladas. [Apoll. Rh. 4, 1711: Σποράδων ἄπο τυτθὴ νῆσος. Dionys. Per. 132: Νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν· 530: Νῆσοι Σποράδες. Et modo addito modo omisso νῆσοι Strabo 2, p. 124; 10, p. 474, 485, 488. De aliis Diodor. 3, 44: Ἐπικειμένων αὐτῷ νήσων σποράδων.] Item σποράδες νοῦσοι ap. Hippocr. [p. 384, 14], Morbi non congeneres, sed sparsim grassantes: Galen. exp. διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, ἄλλαι ἄλλοις συμβαίνουσαι: vide et Σποραδικός. Item ἡ σποράς αὐτῆς (sc. arenæ) οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη, Sparsa ejus natura in unum coaluit, Philo De mundo [vol. 2, p. 174]. Itidemque σποράδα γῆν [γῆς libri meliores] accipiemus pro Arena aut Pulvere; nam ejusmodi terra non cohæret ut aliæ. [Phot. et] Suid. exp. κονιορτὸν ἢ χοῦν γῆς.

[Σποργὴ vitium scripturæ pro Σπαργὴ, quod v.]

[Σποργίλος, ὁ, Sporgilus, Athen. tonsor ap. Ari-

A stoph. Av. 300, ubi schol. Platonis com. testimonium addit. ‖ Σπόργιλος (scr. Σποργίλος), δῆμος Ἀττικός· ὁ δημότης Σποργίλιος, Steph. Byz.]

Σπορεὺς, έως, ὁ, Sator [Gl.], Seminator. Xen. OEc. [20, 3. Pollux 1, 221. De deo Gregor. Nyss. vol. 2, p. 241, A. Idem vol. 3, p. 600, B: Ὑπὸ τοῦ τῆς κακίας σπορέως. Eulog. ap. Phot. Bibl. cod. 230, p. 276, 15: Εἰ μὴ τὸν νοῦν εἴησαν ἐκτετμημένοι τινὲς καὶ τοῦ καλοῦ σπορέως οὐδένα καρπὸν φῦναι δυνάμενοι. Σπορεὺς ζιζανίων Theodor. Stud. p. 25, B; 258, A. Ephræm Syr. vol. 3, p. 388, A.] Legitur et ap. Hesych., in expositione nominis Σπορευτὴς, quod verbale est a verbo Σπορεύω, Sero, Semino. Sic σκαλεύω dicitur et σκαλεύς.

[Σπορευτής. V. Σπορεύς.]

[Σπορευτὸς, ἡ, ὸν, i. q. σπόριμος, Qui conseritur, Consitus. Theophr. C. Pl. 3, 20, 6: Τὴν σπορευτὴν χώραν. V. HSt. in Πορευτός.]

[Σπορεύω. V. Σπορευτής.]

Σπορητὸς, ὁ, Satio, Satus, i. q. σπόρος et σπορά. [Xen. Hell. 4, 6, 13: Τοσοῦτον χρόνον παραμεῖναι ἕως

B ἂν τοῦ σπορητοῦ διακωλύσῃ τοῖς Ἀκαρνᾶσιν.] Theophr. H. Pl. 8, 3 [2, 10 Schn.]: Εἰ καὶ ὁ σπορητὸς πρότερον γένηται, Si satus quoque præcesserit, ut Gaza vertit. Paulo ante [8], Τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἓξ μῆνας, sc. τελειοῦσθαι: ubi potius σπορητὸς significat Sata, Semen terræ commissum. [Sic Æsch. Ag. 1392: Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.] Exp. etiam Tempus serendi. [De accentu conf. Reiz. De acc. incl. p. 112.]

[Σπορθύγγιον, τό.] Σπορθύγγια vide in Σπυράς.

[Σπόρθυγξ, υγγος, ἡ.] Σπόρθυγγες, Coma hispida et squalida, VV. LL. Sed Hesych. [et Photius] exp. αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες. [Infra Στόρθυγξ.]

Σπόρῐμος, ὁ, ἡ [et η, ον], Qui seminari s. conseri solet. [Sementicius, Sativus; Σπορίμη γῆ, Arvum, Sativa terra, Gl. Theocr. 25, 219: Σπορίμοιο δι' αὔλακος. Xen. H. Gr. 3, 2, 10: Πολλὴν κἀγαθὴν γῆν σπόριμον. Diod. 1, 36: Γῆν σπόριμον, et Dionys. A. R. 6, 17.] Diosc. 3, 128, de Artemisia: Γεννᾶται καὶ εἰς χώρας σπορίμους, Nascitur et in agris consitis, s. Agris

C frumentariis, ut Ruell. vertit. Gaza, Ἐν τῇ σπορίμῳ γῇ transtulit In segetibus. [Ap. Theophr. H. Pl. 6, 5, 4: Ἐν τῇ σπ. καὶ γεωργουμένῃ, de terra dicitur.] In Evang. certe [Matth. 12, 1] legitur Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων pro Per segetes. [Σπόριμον, Sementium; Σπόριμα, Sationes, Sata, Segetes, Gl. Geopon. 1, 12, 37: Τὰ σπόριμα ἔσται κάλλιστα. Sed 2, 18, 3: Εἰ ... ἐκ τούτου τοῦ ὕδατος ἔξωθεν τὸν σπόριμον καταρράνῃς, οὐκ ἀδικηθήσεται τὰ σπέρματα, quod vertitur Sata ipsa, videtur scribendum τὴν σπ. L. D. Antiphil. Anth. Pal. 6, 95, 2: Πήραν μέτρου σιτοδόκον σπορίμου.] At σπόριμος χόρτος, ex Genes. 1, [29] pro Gramen s. Herba semen afferens. [Active etiam Manetho 3, 396: Σπορίμης αἰδοῦς ἀπὸ μήδε' ἔκειραν.]

[Σπορολογέω, ap. Dionys. H. Epit. 15, 3: Ἀρούρας ἀκμαίας ἤδη σπορολογεῖσθαι, videtur corrigendum ὀπωρολογεῖσθαι. L. Dind.]

Σπόρος, ὁ, Satio [Seminatio. add. Gl.], Satus, ipsa Serendi s. seminandi actio, [Sementis, Sementa, Gl. Theocr. 16, 94: Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον· 10:

D 14: Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα. Herodot. 8, 109: Καί τις σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω.] Plato Tim. [p. 42, D]: Μετὰ τὸν σπόρον, Post sationem, ut Cic. interpr. p. 34 mei Lex. Cic. [Theophr. H. Pl. 7, 5, 5; 8, 1, 2.] Et τὸν σπόρον ποιεῖσθαι, quod Cæsar et alii Latini scriptores dicunt Sementem facere, pro Semina in humum spargere, Semina terræ mandare: σπείρειν. ‖ Accipitur etiam pro ipso Semine [Gl.], idemque significat quod σπέρμα. [Apoll. Rh. 3, 413: Οὐ σπόρον ὁλκοῖσιν Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν· 498: Δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον. Theocr. 25, 25: Τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἔσθ' ὅτε βάλλοντες.] Epigr. [Agath. Anth. Pal. 11, 365, 1]: Ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ, Quum mandasset semina terræ, solo ingessisset semina. [Nicand. Al. 427: Αὐαλέον κνίδης σπόρον· 595: Κατικμάζων ἄγονον σπόρον ἄλλοτε φωτὸς πολλάκι θηλυτέρης σκεδάων γυίοισι τελίσκει. Orph. Arg. 869: Τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι.] Sic Xen. quoque usurpavit in OEc. [7, 20: Σπόρος καὶ φυτεία, etc. ‖ Semen genitale, ap. Hippocr. p. 359, 41: Καὶ ἣν πολλάκις ἐσθίῃ

τις, τὸν σπόρον αὐτοῦ τήκει ὥστε ῥέειν, Semen genitale ejus liquat, ita ut effluere faciat. Sic enim mihi locus de mentha intelligendus videtur, et non de menthæ semine, quod facit interpres. Unde Aristot. Quæst. natur. 20, 2, τοῦ σπέρματος φθορὰν menthæ attribuit, et Plinius 20, 14. Foes.] || Annotant accipi etiam pro ipso Loco in quo aliquid seritur. [De frumentis Soph. Ph. 707 : Οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἴρων. Schol. σῖτον, Δημητριακὸν καρπόν. || De prole Lycophr. 221 : Τέταρτον ἐξ Ἄτλαντος ἀθλίου σπόρον· 750 : Τῆς κηρύλου δάμαρτος ἀπτῆνα σπόρον· 943 : Φύξηλιν ἠνδρωσαν σπόρον. Apollinar. Ps. 21, 47 : Ἅπας σπόρος Ἰσραήλου· idemque alibi sæpe. L. Dind.]

[Σπόρος, ὁ, Sporus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, n. 275, 27. Interpres Arati in schol. v. 541, 1091 memoratus. Neronis amasius, ap. Dion. Cass. 62, 28 etc. Σπῦρος male Zonaras Lex. p. 1664]. L. Dind.

[Σποροτρόφος, ὁ, ἡ, Qui semen nutrit. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 223, 1167, πόροι. Osann.]

[Σπορτία, ἑορτὴ ἀγομένη, Hesychio.]

[Σποῦ, Oculus. Herodot. 4, 27 : Οὐνομάζομεν (τοὺς μουνοφθάλμους) σκυθιστὶ Ἀριμασποὺς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Eustath. vero in Dionys. P. 31, dividit sic, ἀρὶ et μασπός.]

Σπουδάζω, [Festino, Propero, Gl. Aristoph. Thesm. 572 : Καὶ γάρ γυνή τις ἡμῖν ἐσπουδακυῖα προστρέχει,] Sedulo ago, Diligenter et strenuam operam navo. [Curo, Studeo, Affecto, Operam do, Elaboro, Gl. V. de variis verbi signiff. Photius et Suidas. Eur. Herc. F. 89 : Οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.] Aristoph. Vesp. [694] : Ἤν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε, Ἐσπουδάκατον, Sedulo agunt pro se uterque. [Pac. 471 : Οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω. Quod Pollux 1, 112, scribit : Ὑπαινίττεται δέ τι τοιοῦτον καὶ τὸ Ξενοφώντειον, τὸ, Σπουδάζοντος τοῦ θεοῦ, εἰ μὴ ἄρα τὸ πνεῖν ἐκ γῆς ἄνεμον οὕτως εἴρηκεν, ὡς εἰς ἀναγωγὴν καιρὸν εἶναι, non est ap. illum. Plato Reip. 10, p. 605, D : Συμπάσχοντές τε καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν (Homerum)· Tim. p. 21, C : Εἴγε μὴ παρέργῳ τῇ ποιήσει κατεχρήσατο, ἀλλ' ἐσπουδάκει, καθάπερ ἄλλοι.] Item σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος, Diligentem navans operam et contendens supra modum. [De disserendo in schola dictum v. ap. Philostratum in Σπουδὴ cit. De adjuvante candidatum Plutarch. Crass. c. 12 : Ἐσπούδασε προθύμως.] Variis modis construitur hoc verbum. Aliquando enim participio jungitur, ut a Xenoph. OEcon. [9, 1], σπουδάζω διδάσκων, Diligentem operam in docendo navo, Diligenter doceo. [Plato Polit. p. 310, B : Τὰ μὲν πλούτου καὶ δυνάμεων ἐν τοῖς τοιούτοις διώγματα τί καί τις ἂν ὡς ἄξια λόγου σπουδάζοι μεμφόμενος;] Aliquando cum infin., significatque itidem Diligentem operam navo ut, Satago, Contendo, Enitor, Annitor. [Soph. OEd. C. 1143 : Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις. Eur. Hec. 337 : Σπούδαζε μὴ στερηθῆναι βίου· 817 : Σπουδάζομεν μανθάνειν· Iph. A. 337 : Ἐσπούδαζες ἄρχειν. Aristoph. Pl. 685 : Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν.] Herodian. 7, [9, 18] : Περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντος ἑκάστου, Unoquoque annitente et nihil non moliente ut ingrederetur. Polit. vertit, Pro se quisque intrare primi urbem festinabundi : accipiens σπουδάζειν pro Festinare, Properare. Idem Herodian. 1, [17, 9] : Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, Magis satagebat legere, Majore legendi cupiditate illiciebatur. Greg. Naz. : Πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἶναι κακοὶ σπουδάζοντες. Quæ Bud. sic vertit, Omne genus vitii usquequaque exercentes, et malitiam affectantes. Sic Plut. Camillo [c. 38], Σπουδάζοντες ἄρχειν, Magistratum affectantes, etiam Magistratum ambientes : quod uno verbo σπουδαρχεῖν s. σπουδαρχιᾶν dicitur. Xen. quoque cum infin. junxit, Apolog. [22] : Οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, Non omnia dicere institui, quæ ad judicium pertinerent. [Cyrop. 1, 3, 11 : Εἰ πάνυ σπουδάζοι φαγεῖν· H. Gr. 6, 3, 11 : Ἐσπουδάσατε αὐτονόμους τὰς πόλεις γενέσθαι. Plato Reip. 1, p. 336, E; Aristot. Eth. Nic. 9, 8 med.,

A H. A. 5, 15 med.] Itidemque Chrysost., Ταῖς προσευχαῖς καὶ τῇ Θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐσχολακέναι, Precationibus vacare instituens, studens. Aristot. de purpuris, Σπουδάζουσι δὲ ζώσας κόπτειν, i. e. Plin. interpr. Vivas capere contendunt. Interdum cum ὅπως, itidemque significat Diligentem operam navo, Satago, Enitor, Annitor, Contendo. Dem. : Μετὰ ταῦτα ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱός, Studio contendit ut ex filia natus puer sibi in adoptionem daretur. [Diod. 1, 58 : Σπουδάσειν ἔφησεν ὅπως κατὰ μηδὲν λειφθείη.] Aristot. Eth. 1, 7 : Σπουδαστέον ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς. [Et interposito pron. Xen. Eq. 11, 10 : Οὐ τοῦτο σπουδάζειν ὅπως αὐτὸς λαμπρὸς ἔσται. Id. Reip. Lac. 14, 4 : Ἐσπουδακότας ὡς μηδέποτε παύωνται.] Interdum cum præpositionibus, et quidem potissimum cum περὶ, eaque habente suum vel gen. vel accus. Prioris generis hæc inter alia sint exempla : Plato Epist. 7, [p. 341, C] : Φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, In quibus operam pono, Quibus studiose incumbo. Id. Apol. [p. 24, C] : Σπουδάζειν καὶ κήδεσθαι
B προσποιούμενος περὶ πραγμάτων ὧν οὐδὲν πώποτε τούτῳ ἐμέλησεν, Studio et curæ sibi esse fingens ea, quorum nihil ipsi unquam cordi fuit. [Cum genit. pers. Xen. Reip. Lac. 4, 1 : Περὶ τῶν ἡβώντων μάλιστα ἐσπούδασε.] Sic Isocr. Panath. [p. 281, E] : Ἀνακοινοῦσθαι περὶ ὧν ἂν σπουδάσωσι· Evagoræ Encom. : Μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζοντας. Sic Dem. : Περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων· quem l. citans Bud. p. 798, σπουδάζειν περί τινος exp. Sollicitum esse et accurate prosequi. Frequentius cum περὶ habente junctum accus. Herodian. [3, 13, 3] : Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότας, Spectaculis studentes. Id. 4, [3, 5] : Ἐσπουδακὼς περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα· 6, [1, 16] : Οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακυῖαν, Opum cumulandarum studiosam. [Notandum etiam perf. hic, ut infra, significatione præsentis positum : quod frequens in hoc v.] Sic Dem. [p. 66, 18] : Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. [Æschines p. 6, 25 : Δαιμονίως ἐσπουδακὼς περὶ τὸ πρᾶγμα.] Et Plutarch. Artox. [c. 17] : Σφό-
C δρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ σπουδάσασα περὶ τὴν παιδιάν. Iidem Plato [Reip. 1, p. 330, C, Leg. 6, p. 773, E], σπουδάζειν περὶ τὰ χρήματα, Pecuniarum congerendarum studiosum esse : ut Isocr. : Τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Athen. : Σπουδάσαι περὶ τρυφήν. [Plato Phæd. p. 64, D, et] Xenoph. [Comm. 4, 5, 10] : Σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς. [Cyrop. 6, 1, 50 : Σπουδάζοντα περὶ τὰ δρεπανηφόρα ἅρματα.] Aristot. [H. A. 7, 1 init.] : Σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Rursum Isocr. Evag., σπουδάζειν περὶ τὸν πόλεμον, Bello gerendo studium adhibere. [Περὶ τὰ γελοῖα, p. 8, E. Περὶ τὰς τιμωρίας p. 148, E. Περὶ τὴν πολιτείαν ... σωτηρίαν, p. 169, D.] Item σπουδάζειν περὶ φιλίαν, Colendæ amicitiæ studere, s. Colere amicitiam. Ibid. similiter σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην. Et Dem. [p. 211, fin.], σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, Colere æquitatem. [Plato Leg. 5, p. 743, E : Περὶ ἃ πᾶς ἄνθρωπος σπουδάζει· Theæt. p. 168, D : Σπουδάσαι περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον· Soph. p. 216, C : Τῶν περὶ τὰς ἔριδας ἐσπουδακότων· Amat. p. 137, B, περὶ τὰς τέχνας.] Præterea dicitur
D σπουδάζειν περί τινα, ut Cic., Tibi omnes navare operam et studium volunt; et alibi Studere alicui : pro quo Aristot. dicit, πρός τινα σπουδαίως ἔχειν. [Xen. Cyrop. 5, 4, 13 : Τοσοῦτοι Περσῶν ἐσπούδασαν περὶ σέ. Ps.-Demosth. p. 1389, 10 : Ὡς ἡ πόλις σπουδάζει περὶ τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτῶντας.] Plut. Themist. [c. 2] : Σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Melisso physico operam dedisse. [Comp. Niciæ cum Crasso c. 3 : Τοῖς σπουδάζουσι περὶ αὐτόν.] Sic Herodian. 2, [10, 15] : Φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι, Studere Nigro dicuntur. Itidem 4, [6, 10] : Εἰς τὸν ἡνίοχον περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει, Cui studebat, Cujus erat studiosus, Cui addictus erat, favebat. Itidemque περί τινα σπουδή, ap. Eund. sæpissime. Sic Isocr. Ad Dem. [p. 4, A] : Μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Cum aliis quoque præpp. jungitur, cum πρὸς, cum ἐπὶ, cum ὑπέρ. Dicitur enim σπουδάζειν πρός τινα, ut περί τινα, non tamen eod. sensu : siquidem teste Luciano Solœcista [c. 10], Τὸ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει· τὸ δὲ περί

τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. [Xenoph. Cyrop. 1, 3, 11: Οὔπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν· σπουδάζει γὰρ πρός τινας, Seria cum iis agit s. loquitur. Plato Gorg. p. 510, C: Καταφρονοῖ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος καὶ οὐκ ἄν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειεν· Reip. 3, p. 403, B: Οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς ὃν τις σπουδάζοι ὅπως κτλ. Demosth. p. 515, 23: Περὶ ὧν πρὸς ἐμὲ ἐσπουδάσατε αὐτοί, τούτων ἠμελήσατε.] Bud. tamen p. 798, σπουδάζω πρός τινα interpr. Colo aliquem, Faveo alicui, Exhibeo me obsequiosum: quo sensu σπουδάζειν περί τινα dicitur: afferens ex Dem. [p. 624, 16]: Πολῖται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Sic σπουδάζω εἰς τὰ σά, ibid. idem Bud. interpr. Faveo rebus tuis: itidem ex Dem. [p. 577, 14] afferens, Ἀξιώσεις σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ τοὺς ὑπὸ σοῦ δημοσίᾳ προπεπηλακισμένους; quo sensu Eur. dicit σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. [V. infra. Procop. Anecd. p. 43, D: Εἰς φιλοχρηματίαν δαιμονίως ἐσπουδακώς. Cum accus. pers. Apollonid. Anth. Pal. 9, 422, 3: Εἶπεν, Ἤν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου. Εἶπεν, ὁ δ' εἰς ἑτέρην ἐσπούδασεν. Ceterum σπ. πρός τι dixit Demosth. p. 617, 10: Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδεπώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων.] Dicitur etiam σπουδάζειν ἐπί τινι, sicut σπουδὴ ἐπί τινι, pro Dare operam rei alicui, Studium navare s. Studere rei alicui: σπουδάζειν περί τι s. περί τινος aut ὑπέρ τινος. Sic Isocr. Ad Nic. [p. 23, C]: Ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν, In quibus studium posuerunt. Xenoph. [Comm. 1, 3, 11]: Σπουδάζειν ἀναγκασθῆναι ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. [Plato Polit. p. 261, E: Τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι· Phædr. p. 276, B: Ἐφ' οἷς ἐσπούδακε (γεωργός)· Gorg. p. 502, B: Ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε· Tim. p. 69, A, Lach. p. 183, A.] Æschin.: Ἔστι δὲ ὑπόλοιπόν μοι μέρος τῆς κατηγορίας, ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, In quod maxime incumbo. [Id. p. 6, 16: Καὶ ὑμᾶς ἐπ' αὐτοῖς ἀξιῶ σπουδάζειν.] Sic Dem. [p. 514, 11]: Σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συνῄδει, Vehementer contendit. Dicitur et σπουδάζειν ὑπέρ τινος, sicut περί τινος. [Plat. Theag. p. 127, D: Οὐ γὰρ οἶδα ὑπὲρ ὅτου ἄν τις ... μᾶλλον σπουδάζοι ἢ ὑπὲρ υἱέος αὐτοῦ, ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται. Isocr. p. 108, B: Κινδυνεύειν ὑπὲρ αὐτῆς ὁμοίως ὥσπερ ὑπὲρ ὧν μάλιστα σπουδάζεις· 161, B: Ὁμοίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν ὥσπερ ὑπὲρ τῶν ἰδίων σπουδάζειν.] Dem.: Σπουδάζειν ὑπὲρ τούτων καὶ προσέχειν τὸν νοῦν. [Conf. p. 1371, 10.] Plut. Popl., Σπουδάζων ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, Studio Romanorum. Dativo etiam jungitur ut verbum Lat. Studere. Lucian. [Paras. c. 37]: Σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, Studentes parasiticis adulationibus. [Σπουδάζω λόγοις, Faveo, Gl. Et sine dat.: Ἐσπούδαζον, Faverent.] Præterea et Studere alicui dicitur ap. Latinos pro Favere, ita et σπουδάζειν τινί ap. Græcos pro σπουδάζειν περί τινα, s. πρός τινα. Plut.: Τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. [Τοῦ ἵππου τρέχοντος, ᾧ ἐσπουδάκει, Arrian. Epict. 1, 11, 27. Κωμῳδῷ τινι σπουδάσας, 3, 4, 1. Μηδενὶ σπουδάζων φαίνου ἢ σεαυτῷ, Enchir. 33, 10. Schweigh. Ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ, Studuisse conciliandis nuptiis, Aristæn. 2, 3, p. 138. Hemst.] Item cum accus., itidem pro Diligentem operam navo alicui rei, etiam Affecto. Plato [Phæd. p. 114, E: Ὅστις τὰς περὶ τὸ μανθάνειν ἡδονὰς ἐσπούδασε· Gorg. p. 500, C: Οὗ τί ἂν μᾶλλον σπουδάσειέ τις; Soph. p. 251, C: Ἐντυγχάνεις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν· 259, C: Οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν·] Epist. [2, p. 312, A]: Σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, Aliis rebus studere cœpisti, Ad alia animum intendisti: ut Eust. dicit σπουδάσαι τὰ οὐράνια, Rebus cœlestibus animum adjicere. Galen. Therap. 9: Ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι· cui simile exemplum aliud habes ap. Bud. p. 798, ubi interpr. Affecto, Colo. Sic et Synes. Ep. 58: Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν, Nuptias hic affectabat, alter prohibebat. Xen. Cyrop. 6, [1, 48]: Ὅσα ἂν ὁρῶ σε σπουδάζοντα, συνεργός σοι πειράσομαι γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστος, Si qua in re strenuam te navare operam viderim. [Conv. 8, 17: Τὰ τοῦ παιδὸς καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ ἑαυτοῦ ἡδέα σπουδάζοντα.] Affertur et σπουδάζω τὸ σόν, pro Ago id quod est in rem tuam, Tuas partes foveo. [Eur. Herc. F. 507: Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σώζειν, τὸ δ' αὑτοῦ σπουδάσας διέπτατο.] Quo sensu Dem. [p. 577, 14] dicit σπουδάζω εἰς τὰ σά, Eur. σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. [Οὐχ ἑαυτῷ σπουδάζων τὸν γάμον, Ælian. V. H. 4, 5. Hemst.] || Serio ago, etiam Serio loquor, Serio dico. [Aristoph. Pl. 557: Σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας· Ran. 813: Ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται. Quod male de festinando interpr. schol., quum aut ad hanc aut ad signif. ap. HSt. primam sit referendum.] Xen. [Comm. 1, 3, 7]: Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἅμα σπουδάζων, Simul serio rem agens. Affertur et ex Isocr. [p. 8, E]: Περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, pro In rebus ludicris et ridiculis serio agens. Itidem Plato Gorg. [p. 481, B]: Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας, ἢ παίζει; [Ib. 508, B: Εἰ σπουδάζων λέγοιμι· Theæt. p. 167, E: Ὅταν τις ἐν τῷ διαλέγεσθαι σπουδάζῃ· Conv. p. 216, E. Dionys. Hal. vol. 5, p. 484, 8: Φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν.] Et ap. Xen. Symp. [1, 15] ὁ γελωτοποιὸς ait, Οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι ἂν δυναίμην μᾶλλον ἤπερ ἀθάνατος γενέσθαι, Serio loqui. [2, 17: Μάλα ἐσπουδακότι τῷ προσώπῳ.] Ceterum ut in superiori l. opp. παίζειν et σπουδάζειν, ita σπουδάζειν et σκώπτειν, σπουδάζειν et ἐπιμυκτηρίζειν, in hoc [4, 29]: Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν. [Menander ap.] Plut. [Mor. p. 547, C]: Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακώς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν. [Hic quoque, ut in locis nonnullis supra citatis, perf. significatione non differt a præsenti. De constr. σπουδάζω πρός τινα v. paullo supra. Paullo aliter Theophr. H. Pl. 5, 3, 5: Τὰς δὲ θύρας οὐκ εὐθὺς συντελοῦσιν, ἀλλὰ πήξαντες ἀφιστᾶσι, κἄπειτα ὕστερον, οἱ δὲ τῷ τρίτῳ ἔτει συνετέλεσαν, ἐὰν μᾶλλον σπουδάζωσι.] || Pass. Σπουδάζομαι, Opera mihi navatur, Studiose expetor. [Eur. Suppl. 771: Πόλις γὰρ πᾶν ὅ,τι σπουδάζεται. Xen. Reip. Lac. 7, 6: Τί οὖν ἂν ἐκεῖ χρηματισμὸς σπουδάζοιτο; 10, 3: Καὶ σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγὼν μάλιστα. Plato Reip. 6, p. 485, E: Ὧν ἕνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται· Hipp. maj. p. 284, A; Eryx. p. 296, A. Leg. 5, p. 743, A: Ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδή· 2, p. 659, E: Ἐπῳδαὶ πρὸς τὴν τοιαύτην συμφωνίαν ἐσπουδασμέναι· 4, p. 722, D: Πάσης μούσης προοίμια θαυμαστῶς ἐσπουδασμένα· Lys. p. 219, E: Πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδὴ οὐκ ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη· Crat. p. 397, B: Ἐσπουδάσθαι γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα πρέπει τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων.] Greg. Naz.: Τὸ σπουδαζόμενον ἦν ὑπ' ἐκείνων, ἐκτριβῆναι τὴν κακίαν, Illis id agebatur, ut malitia extereretur; s. In eo toti erant, In eo studium operamque suam ponebant. Idem de martyribus loquens, Ὧν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑπερορώμενον, τὸ δέ, σπουδαζόμενον, Unum, quod despicitur, alterum, quod magno studio expetitur. Vel etiam In pretio habetur, Magni æstimatur. Plut. Themist. [c. 2]: Σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παίδευσις, Cui opera navatur, Quæ quæritur et expetitur. Observa autem in præcedenti l. opponi inter se σπουδάζεσθαι et ὑπερορᾶσθαι, i. e. Studiose expeti et despici; s. Magni æstimari, In pretio haberi: ut et ap. Theophr. H. Pl. 5, 5 [4, 2], de cupresso: Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων ἐκ τούτων ποιοῦσι. Paulo ante, Οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστί, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων, de thya, de qua Plin. 13, 16: Radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. [Th. ib. 3, 2: Κλίνας καὶ δίφρους καὶ τὰ ἄλλα τὰ σπουδαζόμενα· fr. 2 De lapid. 7: Ἐν τοῖς σπ. οἰκήμασιν· 36: Τῶν σπ. λίθων.] Sic et ἐσπουδασμένα σιτία dicuntur Quæ studiose expetuntur, in pretio haberi solent: τὰ σπουδῆς ἄξια, ut Plutarch. loquitur. Xenoph. Cyrop. 4, [2, 38]: Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. [Strabo 17, p. 835: Ἱπποφόρβια δ' ἐστὶν ἐσπουδασμένα διαφερόντως τοῖς βασιλεῦσιν.] Homo etiam aliquis σπουδάζεσθαι dicitur Cui studetur, Qui in pretio haberi solet, magni æstimatur ita ut omnium studia et favorem sibi conciliet. [Ὁ ἐν αὐτῷ σπουδαζόμενος δαίμων, i. e. τιμώμενος, inquit Suid. in Σπουδαῖος. Hemst.] Lucian. [D. deor. 16, 1]: Ὁ δὲ Ἥφαιστος τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' [πρὸς] αὐτῆς, Ipsaque ejus studiosa est, eum amat et colit. Alciphron: Διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος, A te amari et coli vult propter patrocinium. Plut. Pericle [c. 24]: Αὐτὴν

ὡς σοφήν τινα λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι, A Eam ut sapientia præditam feminam ajunt a Pericle summo studio observatam fuisse. Id. Themist. [c. 5] : Σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Qui summo studio colitur a civibus, Cui student et favent cives. Idem, de histrione nobilissimo, Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, i. e. πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. Alia vide ap. Bud. [Strabo 17, p. 833 : Μάλιστα ἐσπουδάσθη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Μασινίσσης δι' ἀρετὴν καὶ φιλίαν. Ps.-Eurip. Epist. 4 med. : Τοὺς λόγου τινὸς ἀξίους καὶ μάλιστα τοὺς κατὰ τέχνας σπουδαζομένους.] Item sicut σπουδάζειν significat interdum Instituere, ea signif. qua oratio aut disputatio aliqua de re dicitur institui, ita Synes. De insomn. [p. 154, A] : Ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, Cujus rei gratia instituta est oratio. [|| Serio dicor s. agor. Plat. Epist. 7, p. 344, C : Εἰ δὲ ὄντως ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη. || « Singularis structura, si mendo vacat, in Ælian. Proœm. lib. 1 De anim. : Ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, Quo pacto cura sit et ratio habita etiam animalium ratione carentium non minus quam hominum. » Hemst. || Quod in Gl. ponitur : Σπουδάζεσθαι ἔργον, Exercere manus vel munus, non tantum dittographia vitiosum est, sed etiam verbi Lat. forma activa, quæ in passivam mutanda videtur, nisi quis medii usum satis comprobatum putet l. Plat. Euthyphr. p. 3, E : Εἰ μὲν οὖν μέλλοιέν μου καταγελᾶν, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν· εἰ δὲ σπουδάσονται, τοῦτ' ἤδη ὅπῃ ἀποβήσεται ἄδηλον πλὴν ὑμῖν τοῖς μάντεσιν, ubi Clarkianus σπουδάζοντας, supra scripto σονται· quod ex participiis præcedentibus potius quam ex σπουδάζοντες ortum videtur. L. Dind.] B

[Σπουδαιογέλοιος. V. Σπουδογέλοιος.]

[Σπουδαιογρᾰφέω, Serio scribo. Ex Theodoro Stud. De S. Platone n. 16, annotat Coteler. ad Monum. vol. 2, p. 676, B : Ἐσυρμαιογράφησεν, ἐσπουδαιογράφησεν. L. Dindorf.]

Σπουδαιολογέω, De rebus gravibus et seriis loquor, Gravi et serio sermone utor. Xen. Sympos. p. 524 [c. 8, 41] : Εἰ δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει· p. 518 [c. 4, 49] : Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, Hactenus serio disputavimus, Serio sermone disseruimus. C Idem Anab. 1, [9, 27] voce pass. utitur in activa signif. : Εἰ δὲ δὴ πορεύοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τοὺς φίλους, ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοίη οὓς τιμᾷ· ubi tamen exp. quidam Affectate et magno studio adhibito loquebatur. [Diog. L. 6, 27. Wakef. Ammon. p. 44 : Λαλεῖ ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος. Schæf. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 368, B : Ἐν πράγματι σπουδαιολογούμεθα. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 267, C : Σπουδαιολογούμενοι παρῆσαν (medici). L. Dind.]

[Σπουδαιολογία, ἡ, Oratio seria. Gramm. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 318, 21. L. Dind.]

[Σπουδαιολόγος, ὁ, ἡ, Qui serio loquitur. Jobius ap. Phot. Bibl. p. 205, 14, ἀνήρ. || Adv. Σπουδαιολόγως pro σπουδαιολόγων Philoni vol. 1, p. 218, 11, restituebat Mangei. Wakef.]

[Σπουδαιόμῡθος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Democrates Sentent. p. 631 ed. Gal.]

Σπουδαῖος, α, ον, Studiosus, [Sedulus, Efficax, Favorabilis, Officiosus, Indolis, Industrius, add. Gl.] D Diligens : σπ. ἀνδράποδον, ex Dem. [p. 119, 8], Diligens et sedulus servus. Ex Eodem, Σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, Studiosus illius efficitur. Sic Isocr. Panath. [p. 289, E] : Ἀκροατὰς τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας. [|| Contentus. Pollux 3, 93, περίπατος. Quo referre licet quod infra ex eodem positum σπ. σταδιεύς. « Τὸ σπουδαῖον τῆς πορείας ἀνέντες, Polyæn. 6, 24, 1. » Hemst.] Significat etiam Bonus, Probus : opp. habens φαῦλος ap. Aristot. [Eth. Nic. 2, 4 med.; 3, 6,] De poet. [c. 2. Plat. Reip. 4, p. 423, D, Leg. 6, p. 757, A.] Sic ap. Xen. Cyr. 2, [2, 24] : Πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι, quam viri probi et boni, οἱ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιούμενοι. [Et σπουδαῖοι et πονηροί, H. Gr. 2, 3, 19. Et ib. 3, 1, 9 : Ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων.] Itidemque ap. Isocr. Ad Dem. [init.] : Πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας· et [p. 2, D] Σπουδαῖοι τὰ ἤθη, Moribus probi, i. e. Qui probis sunt moribus. [Herodot. 8, 69 : Νομίζων ἔτι πρότερον σπουδαίην εἶναι τότε πολλῷ μᾶλλον αἴνεε (Artemisiam Xerxes). Definitt. Plat. p. 415, D : Σπ. ὁ τελέως ἀγαθός, ὁ ἔχων τὴν αὑτοῦ ἀρετήν. Aristot. Polit. 7, 13 med. : Χρήσαιτο δ' ἂν ὁ σπ. ἀνὴρ καὶ πενίᾳ καὶ νόσῳ καὶ ταῖς ἄλλαις τύχαις ταῖς φαύλαις καλῶς.... Καὶ γὰρ τοῦτο διώρισται κατὰ τοὺς ἠθικοὺς λόγους, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὁ σπ., ᾧ διὰ τὴν ἀρετὴν τὰ ἀγαθά ἐστι τὰ ἁπλῶς ἀγαθά. Δῆλον δ' ὅτι καὶ τὰς χρήσεις ἀναγκαῖον σπουδαίας καὶ καλὰς εἶναι ταύτας ἁπλῶς. V. id. Eth. Nic. 2, 9 init. Plato Reip. 4, p. 425, A : Ἐννόμους καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν (παίδων τοιούτων) ἄνδρας αὐξάνεσθαι· 3, p. 387, E : Ὀρθῶς ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδιδοῖμεν, καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις. V. paullo post.] Item Bonus, ea signif. qua dicitur Bonus artifex. [Plat. Phædr. p. 242, C : Εἰμὶ δὴ οὖν μάντις μέν, οὐ πάνυ δὲ σπουδαῖος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι, ὅσον μὲν ἐμαυτῷ μόνον ἱκανός· Alc. 1 p. 110, E : Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις, εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. Pollux 1, 197 : Οὐ σπουδαῖος τοὺς πόδας (ἵππος)· 3, 149 : Δρομεῖς σπουδαῖοι τοὺς πόδας. Ubi tamen Celerem significare videtur, ut σπουδαιότερος σταδιεὺς 148.] Plut. Pericle [c. 1] : Σπουδαῖος αὐλητής, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρός, Bonus tibicen, sed homo malus. Sic Aristot. Eth. 1, 7 : Σπουδαίου κιθαριστοῦ, i. e. τοῦ εὖ κιθαρίζοντος, ut ibid. explicat, dicens hoc epitheton significare τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπεροχήν. [Cum accus. rei, ut ἱκανός, ἀγαθὸς et similia, Xen. Comm. 4, 2, 2 : Τὰς μὲν ὀλίγου ἀξίας τέχνας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκάλων ἱκανῶν. Sed ap. (Ælian.) Suid. v. Κορνοῦτος, quod est : Σπουδαῖον δὲ οὐδὲν ὄντα, Valck. scribebat δ' ἐς.] Item et res σπουδαῖαι dicuntur, itidem Bonæ, Probæ, Probatæ, Laudatæ : ut [ap. Herodot. 4, 23 : Οὐ γάρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτόθι εἰσί·] σπουδαῖος οἶνος, Vinum bonum, Probum et laudatum, Diosc. 9, 8. Idem 1, 181 : Οὐ σπουδαῖον μέλι, Mel minime probum. Et [Xen. Comm. 4, 4, 23 : Τὰ τῶν μὴ ἀκμαζόντων (σπέρματα) ἆρα οὐ σπουδαῖα;] Plut. σπέρματα σπουδαῖα, Bona aut Proba semina, De puer. educ. [p. 2, B] : Πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα· Symp. [p. 149, B] : Μύρου σπουδαίου κομισθέντος, Bono unguento; vel etiam Pretioso [Athen. 12, p. 537, F] : ut infra σπουδῆς ἄξια dici Pretiosa, Æstimata, docebo ex Bud. [Soph. OEd. C. 577 : Δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας σοὶ δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν. Theophr. H. Pl. 5, 3, 7 : Ἐκ ταύτης (τῆς ῥίζης) τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων. « Porphyr. ap. Euseb. Præp. p. 117, A : Ἐκ σπουδαίων λίθων. » Valck. Strabo 13, p. 483 : Τὸ πεδίον ... χώραν ἔχον σπουδαίαν. Aliter Aristot. Metaphys. 8, p. 189, 5 Br. : Ὅτι δὲ καὶ βελτίων καὶ τιμιωτέρα τῆς σπουδαίας δυνάμεως ἡ ἐνέργεια.] Item σπουδαῖος pro σπουδῆς ἄξιος accommodatur et aliis rebus, significans Magno studio affectandus. Plato De rep. 1, [p. 333, C] : Πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, Res summo studio appetenda; vel etiam Laudabilis et quæ cum virtute geritur. [Lach. p. 182, E, μάθημα· et similiter alibi de similibus. Quibus contraria φαῦλα, Phædr. p. 261, B, etc.] Quo refer, quod ap. Herodian. 4, [3, 5] legitur, Ἐπιτηδεύμασι σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο, ubi Polit. Studia tractabat honestissima. [Comp. Plat. Reip. 7, p. 519, D : Μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Alc. 1 p. 110, E : Τὰ φαυλότερα οὐχ οἷοί τε διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα· et ib. : Σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν. Superl. Leg. 2, p. 667, B : Τοῦτο αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι· 7, p. 803, D, Epist. 7, p. 344, C. Dem. p. 701, 4;] Aliquando Gravitatis quandam signif. habet. Isocr. Busir. [p. 223, B] : Καίπερ οὐ σπουδαίαν οὖσαν οὐδὲ σεμνοὺς λόγους ἔχουσαν ὑπόθεσιν· nisi malis, Non magnopere affectandam. Itidemque homo aliquis σπουδαῖος dicitur Qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam ponit. Xen. [Comm. 4, 4, 14 : Νόμους πῶς ἄν τις ἡγήσαιτο σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι ἢ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς;] Cyrop. 2, [2, 16] : Ἄνδρα ἡμῖν τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾶν ἀναπείθων· καὶ ταῦτα, οὕτω πολέμιον τῷ γέλωτι. [Quo referri licet etiam H. nonnullos in seq. signif. positos, ut vicissim l. Xen. rectius ad illam refertur, quum huc pertineat 4, 2 fin. : Πέμψατε ἀπὸ λόχου ἕκαστος πέντε ἄνδρας τῶν

σπουδαιοτάτων· Comm. 4, 2, 2 : Ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη. Isocr. quum alibi tum p. 86, A : Μακεδόνων ἔχει περὶ αὑτὸν τοὺς σπουδαιοτάτους. Diod. 1, 51 : Σπουδαῖον ἐν πᾶσιν· 78 : Σπουδαίους εἶναι τοῖς ἤθεσιν.] || Serius. [Necessarius, add. Gloss. De homine Eunapius p. 4 fin. : Λουκιανός, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος ... βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Quo male eum exprimere v. σπουδογέλοιος animadvertit Wyttenb. De rebus Pind. Pyth. 4, 132 : Πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον. Theognis 65 : Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν σπουδαῖον· 70 : Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι· 116 : Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσιν ἑταῖροι· ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι· 642 : Οὔτοι κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν, εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις. Soph. ap. Stob. Fl. 63, 6, 6 : Σπουδαῖον, ἡσυχαῖον· qui l. tamen etiam primam admittit signif. Aristoph. Ran. 390 : Πολλὰ μὲν γέλοιά, πολλὰ δὲ σπουδαῖα· Lys. 96 : Λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ,τι τοῦτ' ἐστί σοι. Referre huc licet Menand. ap. Stob. Fl. 20, 20 : Οὐκ ἔστιν ὀργῆς ... φάρμακον ἄλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου. Manetho 4, 523 : Πολιοῖς σπουδαῖα πρὸς ὀθνείους φορέοντας. Xen. H. Gr. 1, 4, 12 : Οὐδεὶς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐδενὸς σπουδαίου ἔργου τολμήσαι ἂν ἅψασθαι. Isocr. p. 24, D : Τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων· 4, C : Τοῖς σπουδαίοις λόγοις, et Polyb. 33, 15, 4 ; ut 6, 47, 3, ἐθισμοὶ καὶ νόμοι, et πολιτεία· 6, 26, 12, καλὰ καὶ σπουδαῖα ἔργα.] Xen. paulo post l. citatum : Τοιαῦτα μὲν δὴ καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ. [Et 2, 3, 20 : Εἰ μή ἄλλο τι σπουδαιότερον πράττοιεν, ταύτῃ τῇ παιδιᾷ ἐχρῶντο· Comm. 3, 3, 11 : Οἱ τὰ σπουδαιότατα μάλιστα (hoc μάλιστα ex superiori versu repetitum videtur) ἐπιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται· Conv. 8, 3 : Ὡς σπουδαῖαι μὲν αὐτοῦ αἱ ὀφρύες. Plat. Leg. 7, p. 816, D : Ἄνευ γελοίων τὰ σπουδαῖα μαθεῖν οὐ δυνατόν. Isocr. p. 8, E.] Pausan. : Ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, Eo olim convenientes et seria et fabulas narrabant. Athen. 6, [p. 261, D] ex Theophrasto : Φιλογέλως ὄντας, ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων. Quibus adde hoc Herodiani 5, [4, 13] : Μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, ὡς ἂν ἐπί τινα σπουδαῖα πεμφθέντων, Quasi ad seria negotia expedienda mitterentur; vel Quasi magnis gravibusque de rebus mitterentur. [|| Comparat. et superlat. Herodot. 1, 8 : Τούτῳ καὶ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο· 133 : Βουλεύεσθαι τὰ σπουδαιέστατα τῶν πρηγμάτων· unde citat Eust. Od. p. 1441, 15, additque ex. Hecatæi : Οἱ Βιαντίδαι, ἄνδρες σπουδαιέστατοι ἐγένοντο. Ap. Herod. bis nonnulli per o, in quo omnes consentiunt 2, 86 : Τὴν σπουδαιοτάτην (τῶν ταριχεύσεων)· et ib. : Ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι, ubi adverbialiter dicitur. Inter σπουδέστερον et σπουδαιότερον variatur ap. Heliod. Æth. 7 init., unde σπουδαιέστερον Coraes.]

|| Σπουδαίως, Studiose, Diligenter. [Sedulo, Tanto opere, Enixe, Magno opere, Efficaciter, Perplexe, Strenue, Naviter, Sincere, Gl. Plato Leg. 3, p. 677, C : Σπουδαίως εὑρημένον.] Σπ. ἔχειν πρός τι aut πρός τινα, Alicui operam et studium navare, Studere alicui. Dionys. H. De arte rhet. : Οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἠθῶν οὐ σπουδαίως ἔχουσι. Aristot. Rhet. 2 : Τοὺς πρὸς αὐτοὺς σπ. πως ἔχοντας, οἷον θαυμάζοντας αὐτοὺς καὶ σπουδαίους ὑπολαμβάνοντας, Qui aliquam operam ipsis navant, Qui aliquo modo ipsis student. At σπ. βοηθεῖ exp. Præsentaneo est auxilio. [|| Propere, Festinanter, Gl. Pollux 3, 149.] || Serio [Gl. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 9 : Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπ. καὶ εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν.] Plato Cratylo [p. 406, B] : Καὶ σπ. εἰρημένος καὶ παιδικῶς. Exp. etiam Citra ullum figmentum, Bona fide. [|| Adv. comparat. Σπουδαιότερον, Plato Reip. 7, p. 536, C : Σπ. εἰπεῖν (μοι δοκῶ) ἃ εἶπον, Severius. L. D. Studiosius, schol. Pind. Pyth. 4, 356 : Σπ. ἐμβαλεῖν ταῖς κώπαις. Boiss. Festinantius, Properantius; Σπουδαιότατα, Accuratissime, Magnopere, Gl. Et forma adv. Σπουδαιοτέρως, Studiosius, ap. Plut. Mor. vol. 5, p. 963, B ed. Wytt. : Τῶν ἄλλων ζώων, ἅπερ οὐκ εἰκῇ, ἀλλὰ σπ. τρέφεται. L. D. Tzetzes ad Hesiod. p. 14, 8 Gaisf. Boiss. Properantius, Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 206 in. : Σπ. ἡμᾶς ἐκίνουν. Kall.]

[Σπουδαιοτέρως. V. Σπουδαίως.]

[Σπουδαιότης, ητος, ἡ, Bonitas, Probitas. Definitt. Plat. p. 412, E : Ἤθους σπουδαιότης (χρηστότης). Diod. 1, 93 : Τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπ. τῶν ἠθῶν. Macc. 3, 1, 9 : Καὶ τῇ σπ. καὶ εὐπρεπείᾳ καταπλαγείς. « Porph. De abst. 4, 18, p. 362. » Wakef. Epiphan. vol. 1, p. 499, A. L. Dind.]

[Σπουδαιοτριβέω, Affecto, Operam do. Georg. Pachym. Andron. Palæol. p. 266, D : Σπουδαιοτριβῶν ἐς τέλος τά οἱ προσήκοντα καὶ ὑπὲρ δύναμιν οὐκ ἀνίει· 369, B : Ἔργον ἔχων σπουδαιότατον περὶ τὸν δῆμον σπουδαιοτριβεῖν καί γε τὰ πολλὰ δημοχαριστεῖν. Unde Σπουδαιοτρίβησις, εως, ἡ, Studium, Affectatio, ap. eund. ib. p. 406, E : Τὴν δ' ἐς τὸ κρεῖττον ἐπάνοδον ἐκ τῆς αὐτοῦ σπουδαιοτριβήσεως προσδοκᾶσθαι. L. Dind.]

[Σπουδαίως. V. Σπουδαῖος.]

[Σπούδαξ, ἀλετρίβανος, Hesychio, de quo v. opiniones intt.]

[Σπουδαρχαιρεσίας, ὁ.] Σπουδαρχαιρεσίαι Hesychio sunt οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες. [Qui circa magistratus eligendos studiose versantur.]

Σπουδαρχέω sive Σπουδαρχιάω, Magistratibus gerendis studeo, Magistratus ambio : quorum illud derivatum potius ex σπουδάρχης, hoc ex σπουδαρχία. Illo utitur Synes. Ep. 101 [p. 240, A] : Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμί, Quum magistratus ambiant. Hoc, [quod ponunt Photius s. Suidas,] Aristot. Polit. 5, [5] : Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες, Ii qui publica officia appetunt. [Et schol. Aristoph. Ach. 595 s. Suidas. Utraque forma sæpius utitur Dio Cassius. « Themist. Or. 8, p. 103, C : Ἂν πολιτεύηται, σπουδαρχεῖν· 117, A : Σπάνιν ἐποίησας τῶν σπουδαρχούντων. » Wakef. Id. 18, p. 224, A : Σπουδαρχιῶν ὑπέσχον τὼ χεῖρε τῇ πολιαρχίᾳ.]

Σπουδάρχης, ὁ, Magistratibus gerendis studens, i. e. Qui magistratus ambit. Utitur Xen. initio Symp. [1, 4 : Στρατηγοῖς καὶ ὑπάρχαις καὶ σπουδάρχαις Cui σπουδαρχίαις restitui, quod analogia postulat. Recte vero dictum et formatum σπουδάρχης, ubi est i. q. ἀρχόμενος τῆς σπουδῆς, ap. Theodor. Stud. p. 22, B : Οὓς καὶ ὡς κακῶν σπουδάρχας τῷ ἀναθέματι καθυπέβαλεν· 29, C : Οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ πάσαις ἄλλαις ταῖς διὰ χειρῶν τέχναις οἱ καλοὶ οὗτοι σπουδάρχαι μετῄεσαν· 39, A : Ἐκάλουν γὰρ αὐτοὺς οἱ τῆς ἀσεβείας σπουδάρχαι, τοῦ παρ' αὐτοῖς συμμαθέξοντας δόγματος. Quomodo idem et alii recentiorum dicunt ἀσεβάρχης, μυσάρχης, μυσεράρχης, μυστηριάρχης. L. Dind.]

Σπουδαρχία, ἡ, Studium gerendorum magistratuum, Ambitio. [Plut. Æmilio c. 38 ; Dio Cass. 52, 15 ; 56, 14 ; 78, 22. Philo vol. 1, p. 289, ult., ubi est var. πολυαρχίαις, quod πολιαρχίαις scribendum foret. Cit. Wakef.]

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, i. q. σπουδάρχης et σπουδαρχίδης. Hesychio σπουδαρχίαι sunt κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες, Qui studiose et diligenter magistratus gerunt. [Frustra Mangei. ad Philon. vol. 1, p. 289 fin. σπουδαρχίδαι. V. Σπουδάρχης, Σπουδαρχίδης.]

[Σπουδαρχιάω. V. Σπουδαρχέω.]

Σπουδαρχίδης, ὁ, patronymici formam gerens, i. tamen significans q. σπουδάρχης [σπουδαρχίας] : voluntque hanc παραγωγὴν esse Æolicam. [Exc. Phryn. Bekk. An. p. 63, 18 : Σπ. σημαίνει τὸν σπεύδοντα ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Καὶ σπουδαρχίας.] Aristoph. Ach. [595] : Πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης, i. e. οὐ σπουδάζων περὶ ἀρχάς, Non ambitiosus; major enim pars solet lucri causa publica munera ambire : quamobrem et μισθαρχίδαι ejusmodi homines vocantur, Qui quæstui habent magistratus. [Basil. vol. 3, p. 66, D. Hemst. Olympiodor. In Alcib. 1 sect. 6, cum annot. Creuzer. Isidor. Pel. Ep. 3, 119. Schol. Hom. Il. B, 203. Gregor. Naz. vol. 2, p. 25, B. ῐ]

[Σπουδάσιος, ὁ, Spudasius, n. viri, ap. Athanas. vol. 1, p. 168, C. ᾰ L. Dind.]

Σπούδασμα, τό, [Studium. Plato Phædr. p. 249, D : Ἐξιστάμενος τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος. Pollux 9, 150.] Res studiose elaborata. Sophronius Græce σπουδάσματα vocat quæ Hieronymus Latine Opuscula. [Sextus Pyrrh. 3, 279 : Πᾶν τὸ τῶν Πυρρωνείων ὑποτυπώσεων σπούδασμα.] Item σπου-

δασμα dicitur Quælibet res quæ studiose fit et affectatur, cui studetur. Bud. ex Greg. Naz. : Τῷ δέ τι δεύτερον ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται θεραπεύειν τὸν πρόεδρον. [Ἔργον δ' αὐτοῖς ἐστι καὶ σπούδασμα, Galen. vol. 2, p. 171, E. Hemst. Epiphan. vol. 1, p. 1102, C : Οἱ τῷ πονήματι ἡμῶν συμποιοῦντες καὶ σπουδάσματι ἐντυγχάνειν μακροθυμοῦντες διερχόμενοί τε. Geopon. Proœm. 2 : Μικρὰ τὰ τῶν ἄλλων βασιλέων σπουδάσματα λογισάμενος· 8 : Ὁ τοῖσδέ σου τοῖς σπουδάσμασι προστυχών. Anna Comn. p. 76, A : Τὰ τοῦ Πολυκλείτου ἐκείνου σπουδάσματα. L. D.] Idem σπούδασμα interpr. Opus magno studio factum, afferens ex Arriano p. 194 [Exp. 7, 7, 13], de cataractis Tigris fluvii ab Alexandro complanatis, quas Persæ olim fecerant ad arcendos a mari hostes : Οὐ χαλεπῶς διακόψας τὰ Περσῶν σπουδάσματα. [Zonaras Annal. vol. 1, p. 104, A : Σπούδασμα ἔθετο καὶ αὐτὴ τὸ γένος ἐξολοθρεῦσαι τὸ τοῦ Δαβίδ. L. D.]

[Σπουδασμάτιον, τὸ, Libellus. Photius cod. 150, 153, 155.]

[Σπουδαστέος, α, ον, Affectandus. Xen. Reip. Lac. 7, 3 : Τί πλοῦτος ἐκεῖ σπουδαστέος ;] Σπουδαστέον, [Favendum, Gl.] Studendum et enitendum est, Diligentia adhibenda est, Studiose expetendum et affectandum est. [Eur. Iph. A. 902 : Ἢ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον ἢ τέκνου πέρι ; Plat. Reip. 10, p. 608, A : Οὐ σπ. ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει. Isocr. p. 135, A : Ὑπὲρ οὐδενὸς οὕτω σπ. Antid. p. 489, 299 : Ὑπὲρ οὗ σπ. τοῖς εὐφρονοῦσι μᾶλλον ἢ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Ps.-Demosth. p. 1041 ult. : Τοὺς νόμους, ὑπὲρ ὧν ὑμῖν ἅπασι σπουδαστέον ἐστί. Aristot. Eth. 1, 7 : Σπ. ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς.] Synes. Ep. 99 : Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, Et omnium loco colendum atque affectandum est. [Clem. Alex. p. 217. Kall. Niceph. Gregoras In Synes. p. 371, B, ita vertens Synesianum ἐπιθετέον. Boiss.]

Σπουδαστὴς, ὁ, Studiosus [Gl.], Qui rei alicui aut homini studet, Fautor [Gl.], Qui partes alicujus sequitur in factione quapiam. Greg. Naz. : Οὔτε γὰρ ἀντιτείνειν εἶχε πρὸς τοὺς ὑβριστὰς ἢ τοὺς σπουδαστάς. [Plut. Artox. c. 26, Cæs. c. 54. Phot. Bibl. cod. 88, p. 66, 16 : Αὐτὸς καὶ οἱ σπ. αὐτοῦ. Schol. Æschin. Ctesiph. init. p. 247 extr. Bekk. : Κατασκευαστοὶ καὶ ἐγκάθετοι σπουδασταί. L. D. Niceph. Chumnus Epist. 72. Boiss.]

Σπουδαστικὸς, ή, όν, Diligens, Strenuam operam navare solitus. Aristot. Rhet. 2, [17] de potentioribus : Καὶ σπουδαστικώτεροί εἰσι, διὰ τὸ ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι, ἀναγκαζόμενοι σκοπεῖν τὰ περὶ τὴν δύναμιν. Apud Plat. [Reip. 5, p. 452, E] σπουδαστικὸς opp. τῷ φιλοπαίγμονι, h. e. Qui serio sermone delectatur. [Plut. Mor. p. 51, B. « Marc. Anton. 1, 16. » Kall. || Adv. Σπουδαστικῶς ἔχω, Ad res serias tractandas proclivis et idoneus sum, Plut. Mor. p. 613, A. Apollon. Lex. Hom. p. 804 Villois.]

[Σπουδαστὸς, ὁ, Cui studendum est, Dignus cui studeatur. Plat. Hipp. maj. p. 297, B : Διὰ ταῦτα σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τἄλλα πάντα τὰ καλὰ, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔκγονον σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν. Aristot. Eth. Nic. 8 fin. : Φευκτὸν ἢ οὐ σπουδαστόν. Iambl. Protr. 20.]

[Σπουδεργὸς, ὁ, Operis studiosus, Opus urgens. Anna Comn. p. 483, C : Τοὺς ἀμφὶ τὸν αὐτοκράτορα σπουδεργούς. L. Dind.]

Σπουδὴ, ἡ, Festinatio [Gl.], Acceleratio. [Æsch. Sept. 371 : Σπουδῇ διώκων· 374 : Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει ποδός. Soph. Ph. 637 : Ἡ ... καίριος σπουδή· 1223 : Ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς· fr. Thyest. ap. Stob. Fl. 29, 1 : Σπουδῆς δικαίας. Eur. Hec. 216 : Ἔρχεται σπουδῇ ποδός· Rhes. 85 : Καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς στείχει· Or. 1572 : Σῆς βοηδρόμου σπουδῆς· Hel. 602 : Λέγ', ὡς φέρεις τι τῇδε τῇ σπουδῇ νέον· 1004 : Σπουδῆς δ' ὕπο ἔπιπτον. Xen. Anab. 4, 1, 17 : Τὸ αἴτιον τῆς σπουδῆς· Cyrop. 2, 4, 6 : Ἱδρῶτι καὶ σπουδῇ κεκοσμημένος· et alibi.] Thucydides 7, p. 260 [c. 77] : Σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια βραχέα ἔχομεν, Iter properabimus nocte pariter et die, quoniam exiguum habemus commeatum. Item διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, et κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter. [Eur. Bacch. 212 : Πενθεὺς πρὸς οἴκους ὅδε διὰ σπουδῆς περᾷ.] Herodian. 3, [3, 11] : Ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέντων· quo genere loquendi utitur et Xen. Hell. [6, 2, 28] opponens τοῖς ἀφικνουμένοις καθ' ἡσυχίαν, τοὺς διὰ σπουδῆς. Idem Herodian. 3, [4, 1] : Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, Iter properabat, Magnis itineribus accelerabat, Iter magna festinatione faciebat. Id. [6, 4, 5] : Μετὰ σπουδῆς πολλῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν, Festinato itinere. At κατὰ σπουδὴν ap. Thuc. frequentissimum est : 3, [49] : Τριήρη εὐθὺς ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδὴν, Confestim mittebant, ubi etiam nota εὐθὺς additum, ut paulo infra videbis itidem addi τῷ Ὑπὸ σπουδῆς. Et 2, [94] : Ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, Conscensis navibus præpropere et magno cum tumultu. Itidemque paulo ante [90] : Κατὰ σπουδὴν ἐμβιβάσας, Properanter jussis militibus conscendere. Et 1, [93] : Ἡ οἰκοδομία κατὰ σπουδὴν ἐγένετο, Propere et tumultuario opere. [Xen. Anab. 7, 6, 28 : Κατὰ σπ. μᾶλλον φεύγειν.] Idem ead. signif. dicit ὑπὸ σπουδῆς, ut 5, p. 187 [c. 66] : Καὶ εὐθὺς ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν· ubi nota addi etiam εὐθὺς, ad exprimendam majorem festinationem, sicut et in l. quodam paulo ante cit. Itidem ex Plut. [Comp. Thes. et Rom. c. 5] : Ὑπὸ σπουδῆς ἀνατρέχων, Festine currens. Pro his διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, et κατὰ σπουδὴν, dicitur etiam σπουδῇ, adverbialiter, ut infra seorsum docebo. Affertur et σπουδὴν ἔχειν pro Properare. [Eur. Heracl. 119 : Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων. Aristoph. Lys. 288 : Τὸ πρὸς πόλιν τὸ σιμὸν οἷ σπουδὴν ἔχω. Herodot. 6, 120 : Ἔχοντες σπ. πολλὴν καταλαβεῖν· 9, 8 : Τὸν Ἰσθμὸν ἐτείχεον, σπουδὴν ἔχοντες πολλήν· 89 : Ἐπείγομαί τε κατὰ τὴν ταχίστην ἐλῶν ἐς Θρηίκην καὶ σπουδὴν ἔχω. (Similiter 9, 66 : Κατὰ τὠυτὸ ἰέναι πάντας τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται, ὅκως ἂν αὐτὸν ὁρέωσι σπουδῆς ἔχοντα.)] Quomodo ap. Eund. 4, p. 131 [c. 30] accipere queas Μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι. [Polyb. 17, 3, 9 : Καθ' ὃν καιρὸν ἐκ τῶν ἐν Ἠπείρῳ στενῶν ἐποιεῖτο τὴν σπουδήν.] || Σπουδὴ, Studium, [Efficacia, Opera, Sedulitas, Ardor, Instantia, Sequitas, Industria, Solertia, huic add. Gl.] Diligentia. [Æsch. Sept. 585 : Σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα. Eur. Suppl. 1199 : Σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος· Bacch. 663 : Ἥκεις δὲ ποίαν προστιθεὶς σπουδὴν λόγου ;] Xen. Cyrop. 4, p. 57 [c. 2, 38] : Πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἔπραττεν, Magno studio, Summa cum diligentia. Herodian. 5, [4, 13] : Τῶν ἑκατοντάρχων μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, Ingenti studio vehicula urgentibus. [V. Σπουδῇ sub finem.] Quibus in ll. significat etiam festinationem quandam studio ac diligentiæ adjunctam. [Hippocr. p. 750, D : Σπουδὴ οὐ πολλὴ χεῖρα κατεαγυῖαν χειρίσαι· et 759 fin. : Οὐδεμία πολλὴ σπουδὴ τῆς μελέτης.] Dem. [p. 123, 3] : Σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι, Isocr. Symm. : Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα, Digna in quibus civitas operam ponat, i. e. Non contemnenda et floccifacienda. [Idem p. 416.] Item dicitur quis σπουδὴν ἔχειν, τιθέναι, ποιεῖν, ποιεῖσθαι. Eur. Or. [1054] : Ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων, i. e. σπουδάζων. [Phœn. 901 : Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα καὶ σπουδὴν ἔχεις ; Androm. 1050 : Ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων εἰ ταῦτ' ἀληθῆ.] Itidem Plato, Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν, Illis multum studii impendebant, Magno studio illis incumbebant. [Riv. p. 136, C : Περὶ οὗ σὺ σπουδὴν μεγάλην ἔχεις· Euthyd. p. 306, D : Ἄλλων μὲν πολλῶν σπουδὴν τοιαύτην ἐσχηκέναι. Dionys. H. vol. 5, p. 149, 11 : Ὅπως γένοιντο ... σπουδὴν ἔχουσα. Aliter cum eodem verbo Eur. Hec. 672 : Πολυξένης, ἧς ἀπηγγέλθη τάφος πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν· Alc. 778 : Θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων· Iph. T. 1433 : Νῦν δὲ τὴν προκειμένην σπουδὴν ἔχοντες οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι· Med. 557 : Οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων. Diodor. 3, 61 fin. : Καθόλου δ' αὐτὸν τὴν ἅπασαν σπουδὴν ἔχειν εἰς κόλασιν τῶν ἀσεβῶν. Herodot. præter ll. in prima signif. citatos 7, 149 : Σπουδὴν δὲ ἔχειν σπονδὰς γενέσθαι. Geopon. procem. 8 : Ἐν οἷς τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδήν.] Quo sensu Chrys. dicit σπουδὴν περί τι εἰσφέρειν, Studium conferre in aliquid [Geopon. Procem. s. 6 : Οὐκ ἐλαχίστην σπουδὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εἰσήνεγκα :] : pro quo et σπουδὴν εἰσφέρειν [vel, ut ap. Diod. infra, εἰσφέρεσθαι] εἴς τι. [Ead. cum præp. Diod. 3, 61 : Καθόλου δ' αὐτὸν τὴν ἅπασαν σπουδὴν ἔχειν εἰς κόλα-

σιν τῶν ἀσεβῶν. Pind. Pyth. 4, 276 : Ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.] Soph. [Aj. 12] : Ὅτου χάριν Σπουδὴν ἔθου τήνδε, Istam navasti operam. [Partheu. Erot. c. 5, 3.] Frequentius istis præcedentibus est σπουδὴν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι : junctum modo cum ὅπως, modo cum infin., modo cum præp. aliqua, ut ex sequentibus exemplis liquet. Greg. Naz. : Σπουδὴν ποιεῖσθαι πᾶσαν ὅπως οἰκήσῃς μεγαλοπρεπῶς. Sic Dem.: Μὴ βούλεσθε πλείω ποιεῖσθαι σπουδὴν ὅπως. Cum infin., ut in hoc adespoto [Dionysii Hal. vol. 5, p. 535, 6] loco, quem Bud. habet in suo Lex. : Σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά, Contendebat, Studiose nitebatur, In eo studium suum et operam ponebat ut. [Herodot. 7, 205 : Τούτους σπουδὴν ἐποιήσατο παραλαβεῖν· 9, 8 : Σπουδὴν μεγάλην ἐποιήσαντο μὴ μηδίσαι Ἀθηναίους. « Pausan. 4, 10, 3 : Λιποψυχήσαντα ἐποιοῦντο παρ' αὐτοὺς ἑλκύσαι σπουδήν. » Valck.] Item cum præp., ut Lucian. initio sui De saltatione libri : Ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ubi sicut dixit ἐπί τινι σπουδὴν ποιεῖσθαι [qua de constr. v. etiam paullo post], ita Chrysost. De sacerd.: Σπουδὴν ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος. [Polyb. 2, 37, 9 : Μὴ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας ἕνεκεν, ἀλλὰ τῆς σφετέρας δυναστείας χάριν, ἕκαστον ποιεῖσθαι τὴν σπουδήν.] Isocr. autem περί τι, ut in Epist. ad Phil. [p. 91, B], Πᾶσαν τὴν σπουδὴν περὶ τοῦτο ποιουμένας. [Polyb. 1, 46, 2 : Μεγάλην ἐποιοῦντο σπουδὴν περὶ τὴν φυλακὴν αὐτοῦ· 2, 17, 12. Cum genit. Plat. Conv. p. 177, C : Τὸ τοιούτων πέρι πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι· Euthyd. p. 304, E. Insolentius Diod. 17, 114 init. : Τοσαύτην σπουδὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν τῆς ἐκφορᾶς ἐπιμέλειαν, nisi hic quoque scripserat περί. Quanquam sic cum accus. pers. dixit Exc. Vat. p. 8 : Ποίαν χρὴ πρὸς αὐτοὺς ποιεῖσθαι τοὺς θεοὺς σπουδήν; Cum præp. ἐπὶ Ps.-Demosth. p. 1454, 11 : Τῶν ἐπὶ τούτῳ σπουδὴν ποιησαμένων ὅπως ὑμᾶς ἐξαπατήσουσιν. Cum infin. Herodot. 1, 4 : Τὸ δὲ ἁρπασθεισέων σπουδὴν ποιήσασθαι τιμωρέειν ἀνοήτων. || Plur. Eur. Ion. 1061 : Εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε δεσποίνας· Hec. 132 : Σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως.] Ipsa autem σπουδὴ γίνεται s. ἐστί περί τι [s. τινὸς] aut ἀμφί τι : ut Dem. : Σπουδὴ γέγονε περὶ τούτων, Opera adhibita est et impensa ei rei. Et Synes. Ep. 4 : Ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπασα σπουδή, In eo omne ponebatur studium. Ep. 20 : Τῇ εἰς ἅπαντα σπουδῇ, Studio in rebus omnibus; qua signif. frequentissime dicitur ἡ περί τι σπουδή : ut [Plat. Leg. 8, p. 834, B : Ὥστε ἀναγκαῖον καὶ τὰς σπουδὰς ἐλάττους γίγνεσθαι τάς τε ἐν τῇ τροφῇ καὶ τὰς περὶ ἀγωνίαν αὐτῶν· Phædr. p. 276, E : Πολὺ καλλίων σπουδὴ περὶ αὐτὰ γίγνεται· Conv. p. 179, D : Τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπ. τε καὶ ἀρετήν.] Herodian. [3, 10, 6] : Ἡ περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδή· 3, [13, 15] : Ταῖς περὶ τὰ αἴσχιστα σπουδαῖς· 1, [13, 15] : Τῆς περὶ τὰ καλὰ σπουδῆς ἀπῆγεν ἑαυτόν, A rectis studiis animum avocabat. [Cum accus. pers. Tim. præf. Lex. Plat. init. : Τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδήν. Cum genit. Demosth. p. 621, 9 : Περί τούτου μοί ἐστιν ἅπασα ἡ σπουδή. Aristot. H. A. 8, 1 fin. : Περὶ γὰρ δύο τούτων (τεκνοποιίας καὶ τροφῆς) αἵ τε σπουδαὶ τυγχάνουσιν οὖσαι πᾶσαι καὶ ὁ βίος. Diodor. 1, 81 : Ἐζηλωμένης παρ' αὐτοῖς τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς. Alia locutione ib. 84 : Μεγάλην εἰσφέρονται σπουδὴν εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς τροφῆς. Præp. ἐπὶ jungit Plato Theæt. p. 173, D : Σπουδαὶ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχὰς καὶ σύνοδοι. Et seq. gen. Dionys. Hal. vol. 5, p. 648, 12 : Εἰς καταφρόνησιν ἀγόντων τοὺς λόγους καὶ γέλωτα ποιουμένων τὴν ἐπ' αὐτοῖς σπουδήν, ubi est var. ἐπ' αὐτῶν. V. HSt. paullo ante. De dat. v. supra.] Isidorus autem ap. Suid. dicit etiam ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή, Studium quod in philosophia ponitur. Plato solo gen. junxit, dicens [Ep. 7, p. 326, D], Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Conviviis, compotationibus, et rebus venereis operam dare. [V. supra in Σπουδὴν ἔχω. Id. Leg. 5, p. 740, D : Ἐπιμέλειαι καὶ σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων· 743, E : Ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδή. Aliter cum genit. ib. 1, p. 632, A : Ξυμπάντων ἐρώτων τὰς σπουδάς. Hippocr. p. 759, H : Οὐδεμίη πολλὴ σπουδὴ γίγνεται τῆς μελέτης.] Plut. paulum diverso loquendi genere in Solone [c. 2], Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν περιττῶν, pro σπουδὴν ποιεῖσθαι περί, Studere. Cui adde, quod Philo dicit V. M. 1 : Ἐγένετο τῷ βασιλεῖ διὰ σπουδῆς, Studio fuit regi, i. e. Rex in eo studium posuit.

A [Sextus Emp. Pyrrhon. 1, 106, p. 28 : Παισὶ σφαῖραι καὶ τροχοὶ διὰ σπουδῆς εἰσιν. Plato Conv. p. 192, C : Οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς.] Item ὑπὸ σπουδῆς dicitur pro Enixe, Diligenter, Studiose : itidemque κατὰ σπουδὴν exp. Sedulo, Diligenter. Quo sensu et ex Aristot. De mundo [c. 1], Μετὰ σπουδῆς διαγράφειν, pro, Magno studio describere. Itidemque Plut. : Μετὰ σπουδῆς μιμητέον, Studiose imitandum est. [Plato Charm. p. 175, E : Μετὰ πολλῆς σπ. ἔμαθον. (De σπουδῇ in discendo conf. Pollux 4, 44.)] || Σπουδὴ pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδή, vel ἀρετή, ut schol. Soph. exp. in OEd. T. p. 184 [778] : Θαυμάσαι μὲν ἀξία, Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία. || Studium, ea signif. qua dicit Cic. Meum erga te studium, i. e. Amor et juvandi prompta voluntas. Herodian. 2, [8, 11] : Διὰ τὴν περὶ αὐτὸν σπουδὴν τῶν ἀνθρώπων· 5, [4, 22] : Θαῤῥῶν τῇ τοῦ δήμου περὶ αὐτὸν σπουδῇ, Fretus popularibus studiis. Id. [2, 10, 19] : Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδήν, ubi Polit. Studiumque in eum propensum atque egre-
B giam voluntatem pollicebantur, ut Cic. dicit Polliceri alicui suum eximium et singulare studium : alibi itidem dicens, Tibi omnes navare operam et studium volunt. [Antiphon p. 146, 13 : Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδήν, Studium erga me. Plur. Plutarch. Crass. c. 7 : Ὑπεδύετο τὴν πολιτείαν σπουδαῖς καὶ συνηγορίαις. Aristoph. Eq. 1370 : Ἐπειθ' ὁπλίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. Ælian. V. H. 3, 8 : Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἵλοντο οὔτε κατὰ σπουδὰς οὔτε κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀξίαν.] || Opponitur interdum τῇ παιδιᾷ, et tam de verbis dicitur quam de rebus, significans Dictum serium, Studium s. Labor serius. Xenoph. Symp. [1, 13] : Σπουδῆς μὲν μεστοί, γέλωτος δὲ ἴσως ἐνδεέστεροι. Gorgias apud Aristot. Rhet. 3, [c. 18, 3] : Δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων, γέλωτι· τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ. Paulo aliter Lacon quidam Athenas dicebat μετὰ σπουδῆς παίζειν, quum videret ludorum apparatus et τὰς σπουδὰς τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἅμιλλαν, ap. Plut. Symp. 7, [p. 710, F] quasi diceret Serio jocari, s. In
C rebus ludicris seriam operam ponere, In ridiculis serio studium adhibere; dicitur enim μετὰ σπουδῆς, Serio. [Hippocr. p. 1258, D : Αἱ παραφροσύναι αἱ μὲν μετὰ γέλωτος γιγνόμεναι ἀσφαλέστεραι, αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς ἐπισφαλέστεραι. Xenoph. Conv. 1, 1 : Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Plato Leg. 2, p. 656, A ; 10, p. 887, D.] Pro quo et ἀπὸ σπουδῆς : ut Plut. Symp. 9, 6 [p. 740, B] : Μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Sic Hom. Il. H, 359 : Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον [τὸν μῦθον] ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, Serio. Pro quo ἀπὸ σπουδῆς s. μετὰ σπουδῆς, dicitur etiam Σπουδῇ adverbialiter. Quibus opp. χωρὶς σπουδῆς, Joco, ap. Aristot. Rhet. Sic Od. Φ, circa finem [409] : Ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς, Quasi joco, nisi potius [quod rectius], Sine ulla virium intentione, i. e. Nullo negotio, Facillime, ῥηϊδίως, ut paullo ante loquitur. Item ἐν σπουδαῖς, In rebus seriis. [Dionys. Hal. vol. 5, p. 559, 8 : Χαριεντισμὸς ἐν σπουδῇ.] Item σπουδὴν ποιεῖν, Serium esse s. Serio fieri putare. Aristoph. Ran. [522] : Οὔτι που σπουδὴν ποιεῖς [ποιεῖ recte cod. Ven.] Ὁτιή σε
D παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα ['νεσκεύασα]; Num tandem serium esse censes et ut serium accipis, quod ego tibi ludens Herculis personam induerim? [Photius male : Σπουδὴν ποιεῖσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀρ. ἐν Βατράχοις.] Præterea citatur ab Athen. 12, [p. 519, B] Athenodori liber Περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς, De rebus seriis et jocosis. [Σπουδὰς καὶ παιδιὰς scripserat Crito Pythagoreus ap. Stob. p. 43 (Fl. vol. 1, p. 106), ubi nobis vulgarunt absurde ἐπῳδὰς καὶ παιδείας. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 477, et ad Herodot. 8, 5, rectius positurus σπωδάς. Tim. præfat. Lex. Plat. init. : Παιδιᾷ τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ σπουδῇ χρησάμενος, ex Plat. Epist. 7, p. 323, C : Σπουδῇ μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. Id. Leg. 2, p. 659, E : Διὰ τὸ σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχάς· 7, p. 810, E : Οἱ μὲν ἐπὶ σπ., οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες. Plur. ib. p. 796, D; 1, p. 647, D; 5, p. 732, D.] || Σπουδῆς ἄξια, Digna quibus serio quis incumbat, s. in quibus serio operam ponat. Quomodo accipi potest Isocr. locus quem supra cita-

vi, Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα. Alioqui σπουδῆς ἄξια dicuntur etiam Quæ in pretio habentur, et in quibus sibi parandis unusquisque operam collocare solet: ut Bud. testatur, p. 798. Ἄξιον σπουδῆς, Pretiosum, Æstimatum, Quod in pretio habetur. Plut. [Anton. c. 75], de Cleopatra: Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον. [Ap. Soph. Œd. T. 778: Πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία, schol. interpr. ἀρετῆς, idemque οὐ τοσοῦτον φροντίσαι τοῦ πράγματος. De homine Xen. Conv. 1, 6: Ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα. Plato Phædr. p. 277, E: Μεγάλης ἄξιον σπουδῆς (λόγον)· Reip. 10, p. 604, C. || Schola s. Disputatio in schola. Philostr. V. Apoll. 4, 27: Παλαῖστραι καὶ σπουδαὶ καὶ τὰ φιλίτια· 6, 14: Ἐχέτω οὕτως, ἦ δ' ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ σπουδῆς ἀπτώμεθα... Ἐρῶν δὲ ὁ Νεῖλος τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἀνδρὸς, Καὶ μὴν σὲ, ἔφη, προσήκει ἄρξαι τοῦ σπουδάσαι, διελθόντα ἡμῖν ... τὰς ἐκεῖ σπουδὰς, ἃς ὑπὲρ λαμπρῶν δήπου ἐποιεῖσθε. ... Μεσημβρία δὲ ὡς ἐγίνετο, διέλυσαν τὴν σπουδήν. Et alibi. V. Toup. ad Suid. v. Πίττα.]

|| Dat. Σπουδῇ adverbialiter ponitur, ut σιγῇ, σιωπῇ, pro διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter. [Properatim, Gl. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 22: Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας, σπουδῇ δ' ἔσχεθε κῦμα μάχης. Eur. Hec. 97: Σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην· Androm. 545: Σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα· 880: Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς πορεύεται· Hipp. 903: Ἀφικόμην σπουδῇ· 1152: Σπουδῇ πρὸς δόμους ὁρμώμενον. Aristoph. fr. Telmis. ap. Hesych. in Μετάλλειον μύρον cit.: Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ. Herodot. 9, 1: Ἦγε τὴν στρατιὴν σπ. ἐπὶ τὰς Ἀθήνας· et 9, 89. Xen. H. Gr. 4, 5, 8: Παρηκολούθουν σπουδῇ· 6, 4, 20: Ἔπεμπον σπουδῇ· Anab. 6, 5, 14: Ὁ Ξενοφῶν σπουδῇ ὑπολαβὼν ἔλεξεν. Plato Ep. 7, p. 348, E.] Herodian. 8, [4, 11]: Σωρευθέντος χειρὶ πολλῇ καὶ σπουδῇ, Et properanter, διὰ σπουδῆς, ut libro 3 loquitur. Lucian.: Σπουδῇ προσιὼν, Properanter accedens. Itidem ap. Hom. Od. O, [209]: Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, exp. κατὰ τάχος, Propere, Properanter. [Il. N, 687: Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον.] || Studiose, Summa cum diligentia, Enixe, Obnixe. [Pind. Ol. 11, 101: Συνεφαπτόμενος σπουδᾷ. Eur. Phœn. 849: Τί με καλεῖς σπουδῇ; Hel. 1444: Ἕλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς συμφορὰς σπουδῇ σύνηψαι. Theocr. Ep. 16, 2: Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε, σπουδᾷ.] Plato Charm. [p. 155, C]: Τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, Proximum obnixe detrudebat. [Leg. 9, p. 855, D: Ἐπήκοοι ἔστωσαν σπουδῇ etc.] Itidem ap. Thuc. 3, [49]: Οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα ἀλλόκοτον, exp. Diligenter navigante. [Addito πάνυ Plat. Phæd. p. 98, B: Πάνυ σπ. λαβὼν τὰς βίβλους. L. D. Demosth. p. 299: Πάνυ σπ. τις ἀπήγγειλέ μοι. Pausan. 4, 2, 1, emend.: Πυθέσθαι σπ. πάνυ ἐθελήσας, pro που δή. Thuc. 8, 89: Σπουδῇ πάνυ τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. Valck., qui conf. ad Phalar. p. xvii. Dionys. Hal. vol. 5, p. 54, 2: Ὧν μὲν οὖν στοχάζονται πάντες οἱ σπουδῇ γράφοντες μέτρον· 459, 7: Ἐν τοῖς σπ. γραφομένοις ... λόγοις.] Interdum Magno cum labore, Ægre, Vix, μόλις, δυσχερῶς, ut exp. Hom. Il. B, 99: Σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, Magno tandem labore vix effici potuit ut populus consideret, i. e. Vix tandem consedit. [A, 562: Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν. Suidas: Σπουδῇ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ μόλις, καὶ ὁμοίως ἡμῖν.] Sic Galen.: Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, Vix sine discrimine peccari potest in morbo. [Nisi delendum foret etiam γ', videri posset deleta litera male repetita scribendum ποῦ δή ... γένοιτο; V. Ποῦ, p. 1538, B, C. Dicitur enim in talibus potius σχολῇ γε. Sed confert Schneiderus Arat. 1035: Ὅτε πῦρ αὔηται σποδιῇ καὶ ὑπεύδια λύχνα, ubi schol. μετὰ κακοπαθείας καὶ βραδέως, unde σπουδῇ Buttmannus. Aliter dicitur ταχὺ vel ταχέως, quod v., ut i. sit q. Ægre, ab eodem collatum.] Rursum Il. Ψ, [37, ut Od. Ω, 119]: Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ. [E, 893: Τὴν μὲν (Junonem) ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν· Od. Γ, 297: Σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον. || Addito adjectivo, Plato Leg. 12, p. 952, A: Πάσῃ σπουδῇ μανθάνειν. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1076, 7: Φεύγει ἁπάσῃ σπουδῇ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολάς.

A Aristoph. Thesm. 791: Ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν. Herodot. 1, 88: Τί ταῦτα σπουδῇ πολλῇ ἐργάζεται; Xenophon H. Gr. 5, 2, 42: Ἀπεχώρουν πολλῇ σπουδῇ· Cyrop. 4, 5, 12: Πολλῇ σπουδῇ μᾶλλον ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους. Cum præp. Anab. 1, 8, 4: Ἔνθα σὺν πολλῇ σπουδῇ καθίσταντο. Plato Leg. 7, p. 818, C: Ἀνθρώπων ἐπιμέλειαν σὺν σπουδῇ ποιεῖσθαι.] || Serio. Xen. Cyr. [6, 1, 6: Τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ· 8, 3, 47]: Ὀμόσας εἶπεν ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν· alter enim putabat eum παίζειν, Jocari. Plato Leg. [8, p. 828, D: Σπουδῇ λέγων·] Σπουδῇ κείμενα νόμιμα, Serio conditæ leges. [Apolog. p. 24, C: Σπουδῇ χαριεντίζεται· Reip. 3, p. 388, D: Εἰ σπουδῇ ἀκούοιεν.] Plut. Pericle [c. 8]: Σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, Serio et joco. [|| Formam Dor. Σπωδὰ ap. Criton. Pythag. v. supra p. 630, D. Pseudodoricam σποδὰ Aristophani Lys. 173, quo de loco dixi in Ἔχω, vol. 3, p. 2623, D, exemerat jam Valck. Diatr. Eurip. p. 235. L. Dind.]

[Σπούδη, ἡ, Spude, n. canis, ap. Xen. Cyn. 7, 5, ubi Σπουδὴ scriptum.]

B [Σπουδίας, ὁ, Spudias, n. viri, ap. Demosth. p. 1028 sqq. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, 9. Cujus ad exemplum in altera ib. p. 220, n. 147, 19, Σπουδίδι Φλυεῖ in Σπουδίᾳ mutatum, recte fortasse, etsi non falsum Σπούδις. ῐᾱ L. Dind.]

[Σπουδίδης, ου, ὁ, Spudides, n. viri, in inscr. Att. ap. Curtium Inscrr. Att. 12 p. 24, n. 9. ῐ L. Dind.]

[Σποῦδις. V. Σπουδίας.]

Σπουδογέλοιος, ὁ, ἡ, q. d. Cujus studium est ridiculum, ex Strabone. [Iterum HSt.:] Σπουδογέλοιος, ap. Strab. [16, p. 759] dicitur cognominatus Menippus, exponiturque Ridicule studiosus. Fortasse significat etiam Serio jocans, aut Jocis studens. [Diog. L. 9, 17. Steph. B. in Γάδαρα et Καπρίη. Pro quo ap. Eust. Opusc. p. 89, 47: Μετὰ τὰ σατυρικὰ σπουδαιογέλοια.]

[Σπουδοκράτης, ὁ, Spudocrates, n. viri, in inscr. Att. edita *Intell.-Bl. d. Hall. Lit.-Z.* 1837, n. 86, p. 709. ᾰ]

[Σπουδομαντεία, ἡ, Studium conjecturale vertit Int. in epigr. in Nicol. Hydrunt. ap. Bandin. Bibl. Med.
C vol. 1, p. 60, B. L. Dind.]

[Σπουσίνιοι. V. Σπευσίνιοι.]

[Σποῦσμα, voc. nihili.] Pro σπούδασμα dicitur et Σποῦσμα, quod ap. Hesych. legitur, ab eoque exp. σπουδὴ, σπούδασμα. [Cujus voc. alterum est dittographia. Nihilo verius enim videtur fore σπεῦσμα.]

[Σπύγγας, ὄρνις, Hesychio, ubi similia intt.]

Σπυραθία, ἡ, et Σπύραθος, ὁ, ἡ, et Σπυράς, άδος, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fimus. Apud Diosc. σπύραθος μία, Stercoris caprini una pilula: ab aliis, Una bacca, (sic autem ex Palladio affertur Bacca caprina,) et Unus globulus. Sed ap. Eund. additur αἰγὸς vel αἰγῶν interdum: diciturque αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. [Diosc. 6, 55: Σπυρίθια τῶν αἰγῶν. Schneid. Aetius 4, f. 66, a, 20. Hemst.] Additur autem fortasse gen., quia de Ovillo quoque stercore usurpatur, ut quidam tradunt: atque adeo ap. Hesych. legimus, Σπύραθοι, τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἡ κόπρος. Pollux tamen [5, 91] caprarum dicit esse, non addens et ovium. Habemusque ap. eum, Σπυράδα, Σπυραθίαν,
D Σπύραθον, Σπύρδαρα. [Pro quibus al. σφυράδα, σφυραθίαν, σπύρδαρα.] Apud Hesych. est etiam Σπορθύγγια, talem signif. habens. [Σπύραθοι dicuntur αἰγὸς ἀφοδεύματα Galeno initio lib. Τῶν εὐπορίστων ad Solonem p. 438, 18, σπυράθοις αἰγὸς ad muliebres morbos et uteri suffitum usurpat Hippocr. p. 571, 19; 575, 50, 53. Inde Σπυραθώδεα vocantur Excrementa sicca, rotunda, stercoribus caprarum similia, in gyrum voluta et spirosa, p. 70, E; 217, C. Et p. 1227, A, σπυραθώδεα σμικρὰ, Exigua stercoribus caprinis similia. Σπυράθους ὀνομάζουσιν (scribit Galen. Comm. 2 in Prorrh. (Hipp. p. 70, E) p. 183, 29) τὰ τῶν αἰγῶν διαχωρήματα· ξηρὰ δέ ἐστι ταῦτα καὶ περιφερῆ κατὰ περιγραφὴν ἰδίαν ἕκαστον ἐκκρινόμενον. Ὅταν οὖν τις ὁμοίως ξηρὰ καὶ περιγεγραμμένα διαχωρήσῃ, σπυραθώδη καλεῖται, καὶ γίνεται τοιαύτη διά τε χρόνῳ πλείονι κατεσχῆσθαι, καὶ διὰ θερμασίας πυρώδους πλῆθος. Idem Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 91, 46, σπυραθώδη resiccata et veluti adusta esse σκύβαλα scribit: Καὶ μὴν δὴ καὶ οἷς κατὰ τὸ ἧπαρ ἐστὶν ἡ οἷον ῥίζα τοῦ

κιύσου, καὶ τοῖς διὰ τὸ ἧπαρ καυσουμένοις, ποτὲ μὲν ἐκκρίσεις ὑγρὰ, ποτὲ δὲ ξηρὰ τὰ διαχωρήματα αὐτῶν ἐκκρίνεται, οἷς τὰ καλούμενα σπυραθώδη, κατωπτημένων δηλονότι τῶν σκυβάλων ὑπὸ τῆς ἐν τῷ σπλάγχνῳ φλεγμονῆς. Σπυραθώδεες κοιλίαι sunt apud Hippocratem Alvi siccæ et duræ, et quæ caprinis stercoribus similia reddunt, p. 194, C : Τούτοισι κοιλίαι ξηραὶ σπυραθώδεες ἔρχονται. Foes. Geopon. 12, 14, 2 : Οἱ δὲ συνθλῶντες δύο ἢ τριῶν αἰγῶν ἢ προβάτων κόπρον, τοὺς καλουμένους σπυράθους, ubi libri πυράθους. Lucian. Tragœdop. 160 : Σπυράθους ὀρείας αἰγός. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 86 : Σπυράθων περιστερᾶς· 9, 8, etc. αἰγός. || « Σπυρὰς, άδος, ἡ, idem quod σπύραθος, Caprini stercoris pilula aut globulus. Sumitur autem pro Pilula Hippocrati, quod sit instar globuli aut stercoris caprini, p. 657, 24 : Τρεῖς ποιεῖν σπυράδας. Ex myrrha pura tres globulos intelligit, ad instar pilularum stercoris caprini. » Foes. De forma per φ HSt. :] Σφυρὰς affertur pro σπυράς. [Ex Hesychio : Σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων· οἱ δὲ σπυρίας (σπυράδας Pierson. ad Mœr. p. 361). Exc. Phryn. Bekk. An. p. 57, 5 : Οἰσπώτη, τὸ προβάτων ἀποπάτημα· τὸ δὲ τῶν αἰγῶν σφυράδες, ἐπεὶ ὥσπερ σφυρά ἐστι συμπεπλεγμένα. Aristoph. Pac. 790 : Νόμιζε πάντας (Carcinum cum filiis) σφυράδων ἀποκνίσματα. Schol., ἀντὶ τοῦ ταπεινοὺς καὶ μικροὺς, οὐδὲ ὅλας σφυράδας· σφ. δέ εἰσι τὰ τῶν αἰγῶν καὶ πρ. ἀποπ. Εὔπολις Αἰξί· Σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη. Alius : Ἡ σπ. κυάμου ἔχει τὸ μέγεθος. In glossis iatr. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. cxx : Σπύθηρα, τῶν αἰγιδίων ἡ κόπρος στρογγύλη. Ap. Ducang. Gl. p. 1419, Σπείρατοι αἰγὸς ὁ κόπρος τῆς αἰγός. υα]

[Σπυραθώδης, ὁ, ἡ, Stercori caprino similis. V. Σπυραθία.]

[Σπυράς. V. Σπυραθία.]

[Σπυρθίζω.] Σπυρθίζειν, Indignari. Vide Hesych. [Photius : Σπυρθίζειν, τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης. Quæ pluribus explicat Albert. ad Hesych., qui interpr. etiam σπᾶσθαι et ἀγανακτεῖν, et Σπυρθίς ponit sine interpret. Ex dittographia, ut videtur, ap. Photium additum : Σπυρίζειν, σφαδάζειν, σπαίρειν.]

[Σπυριδάλιον, τὸ, i. q. σπυρίδιον, dimin. a σπυρίς, ap. Pallad. Laus. p. 93 : Ἄλλος πλέκων σπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ σπυριδάλια τὰ μικρά.]

Σπυρίδιον, τὸ, dimin. Sportula, Corbula. [Sportella, Gl.] Aristoph. Ach. [453] : Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ, ubi vide schol. Dicitur ibid. et πλέκος. Ib. 468 : Εἰς τὸ σπ. ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός. Pollux 7, 174; 10, 132. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 455, B : Ἔδωκε τὰ σπυρίδια καὶ τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει. υἵ L. Dindorf.]

[Σπυριδὸν, In modum σπυρίδος, Sportulæ. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 783, 25 : Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν σπυριδὸν ἔγραφον· et 786, 19 : Σπυριδὸν ἔγραφον· ἤτοι δίκην σπυρίδος ἀπὸ πλάτους ἀρχομένης καὶ εἰς στενὸν πάνυ λαγούσης. V. Σπειρηδόν.]

[Σπυριδώδης, ὁ, ἡ, Sportulæ similis. Schol. Aristoph. Ach. 1097 : Γυλιὸς, σπυριδῶδες πλέγμα. (Notandum hic videtur ap. Philemonem in Γύλειον i. e. Γύλιον citatum pro ἀγγεῖον Περσικὸν scribendum esse, et ap. Favorinum et reliquos, ἀ. πλεκτόν. L. Dind.)]

[Σπυρίδων, ωνος, ὁ, Spyridon, episcopus Tremithuntis Cypri, ap. Socr. H. E. 1, 12 et alibi. Quo referri videtur σπυρίδωνες ap. Eustath. Opusc. p. 30, 89. quod voc. pro σπυρίδας illatum erat Polluci 7, 173. Ap. Zonaram Lex. p. 1664 : Σπυριδωνάκης, κύπτη.]

Σπυρίς, ίδος, ἡ, Sporta [Gl.], Corbis. Redditur et Fiscella. [Fiscina, add. Gl. Aristoph. Pac. 1005 : Κωπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας· fr. Holcad. ap. Eust. Od. p. 1534, 47 : Σπυρὶς οὐ μικρά· et fr. Triphal. ap. Polluc. 10, 151 : Ἔπειτ' ἐπὶ τοὖψον ἧκε τὴν σπυρίδα λαβών.] Comicus quidam ap. Athen. 10, [p. 422, D] : Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 4, 2, ἰχθυδόκος· Jul. Æg. ib. 28, 5, εὔπλεκέων· Philipp. 6, 5, 4, σχοινοτενεῖς. Nicander fr. ap. Athen. 15, p. 683, C, νεοπλέκτοισι. Theophr. H. Pl. 2, 6, 11 : Πλέκουσιν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ φοίνικος) τάς τε σπυρίδας καὶ τοὺς φορμούς. Pollux 6, 94, ἡ ἰχθυηρὰ σπυρίς· 7, 173, πλέκειν· 10, 64, κόνεως σπυρὶς in apparatu gymnasiastico; 92, ὀψωνιοδόκος· 178, φλοίνην.] Matth. 15, [37] : Ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legimus : sic et ap. Marc. [8, 8, 20.] Act. autem Apost. 9, [25] dicitur Paulus fuisse demissus διὰ σπυρίδος. [Geopon. 10, 54, 2 : Ἐὰν διὰ σπυρίδος ἐγκρεμασθῶσιν εἰς κλίβανον.] Vocabant porro ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, quum quis cœnam suam sportæ s. corbi impositam ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide Athen. 8, [p. 365, A.] Ap. Arrian. in Epicteto [4, 10] legitur etiam σπυρίσι δειπνῆσαι. Verum quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab Hesychio [et Photio] exponi τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος : quæ expos. convenit cum iis quæ ap. Etym. habemus de nominis hujus derivatione a πυρός : ut dictum sit σπυρὶς quasi πυρίς. [Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 362, 18 : Καὶ οἱ Συρακούσιοι δὲ σπυροὺς αὐτοὺς λέγουσιν (τοὺς πυροὺς), ὡς καὶ σπυρὶς διδάσκει.] Sed magno errore ibi Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare, quos alii πυρούς. Unde etiam ap. Hesych. σπυροὺς et πυρούς pro σπυρβοὺς et πυρβοὺς reponendum esse existimo. [Per φ ap. Hippocr. p. 838, C : Ἢ ἐς σφυρίδα λίθους ἐμβάλλοντας. Similem var. v. in Σπυραθία.]

Σπυρίχνιον, τὸ, Hesych. ait esse πλεκτόν τι ἐξ οἰσυίνων. [Pollux 6, 94; πλέκειν 7, 174; et inter piscatorum supellectilem 10, 132.]

[Σπυρός. V. Σπυρίς.]

[Σπωλήτιον, τὸ, Spoletium s. Spoletum, urbs Italiæ, ap. Strab. 5, p. 227.]

Σταβαλακόμης, Qui crispa coma est : σταβαλοκόμαν enim Hesych. exp. οὐλοκόμην. [Infra Στραβαλοκόμης. Similiter idem : Σταβόλιχον, εὔστραβον.]

[Στάβαρον, Σταβαρόω. V. Σταυρός.]

[Σταβατίνης, Σταβιὺς, ὁ, κωπεών, Remus, Hesychio.]

[Σταβροβάτης, ὁ, Stabrobates, rex Indiæ, ap. Diod. 2, 16 seqq.]

[Στάγδην, Guttatim, Stillatim. Hippocr. p. 1170; 1174, H : Ὁ ἱδρὼς ὁ ῥέων στάγδην. Aret. p. 12, 2.]

[Στάγειρα, ων, τὰ, Stagira. Πόλις (Μακεδονίας) οὐδετέρως πληθυντικῶς. Ὁ πολίτης Σταγειρίτης. Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, Steph. Byz. (Fem. Σταγειρίτις, ιδος, Aristoteles ap. Euseb. Præp. ev. 10, 2. Boiss.) Theophr. H. Pl. 3, 11, 1 : Οἱ περὶ Στάγειρα· 4, 16, 3 : Ἐν Σταγείροις. Aristot. ap. Diog. L. 5, 14 : Ἐν Σταγείροις· 16 : Ἐν Σταγιίρῃ, quod nihili est, et scribendum —ροις aut —ρῳ. Dio Chr. Or. 47, vol. 2, p. 224 : Τὰ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυνθίας. Denique Suidas, qui ponit etiam gent. Σταγειρίτης de Aristotele. Idem gentile ap. Plutarch. Alex. c. 7, Lucian. Piscat. c. 19. Herodotus vero 7, 115 : Στάγειρον πόλιν Ἑλληνίδα. Et Thuc. 4, 88 : Στάγειρος, Ἀνδρίων ἀποικία. Strabo 7, p. 331. Steph. Byz. in Βίστιρος, et Κάσπειρος. Etym. M. p. 448, 12. Per ι male ap. Theognost. Can. p. 71, 30. Quanquam Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 259, 22 : Στάγιρα, ἔστιν δὲ ὄνομα πόλεως, διὰ τοῦ ι γράφεται κατὰ τὴν παράδοσιν. Φιλόξενος δὲ διὰ τῆς διφθόγγου λέγει αὐτὸ γράφεσθαι διὰ τὸ λέγειν τὸ Στάγειρος καὶ τὰ Στάγειρα.]

[Σταγείριος, ὁ, Stagirius, n. viri, ap. Suidam.]

[Σταγειρίτης, Σταγειρίτις. V. Στάγειρα.]

[Σταγειρόθεν, Ex Stagiris. Tzetzes in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 106, 14 : Σοφὸς ὁ Σταγειρόθεν. L. D. Eustath. ad Odyss. H, 121. Boiss.]

[Στάγειρος. V. Στάγειρα.]

[Σταγετὸς, ὁ, Stilla, Gutta. Aquila Prov. 19, 13.]

Στάγη, ἡ, Capsa s. Arca panaria, κάρδοπος, Hesych. [Infra Στατή.]

[Στάγης, ὁ, Stages, Persa, ap. Thuc. 8, 16, cui Στάγης esse restituendum ex libro Vat., quum ὁ Τάγης vel similia præbeant ceteri, animadverti ad Xen. H. Gr. 1, 2, 5, ubi idem est nomen. L. Dind.]

Στάγμα, τὸ, Gutta, Stilla, Liquor qui stillatur. [Liquamen, Gl.] Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 103, 4 : Μιλτείῳ στάγματι πειθόμενον. Æsch. Pers. 611 : Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι. || « Aqua : unde Ῥοδόσταγμα, Aqua rosacea. Nonnus De morb. cur. c. 118 : Τρίψας σὺν ἐλαίῳ διάχριε ἢ ἕψημα μετὰ στάγματος διάκλυζε. » Ducang. Id. vol. 1, p. 200 : Ῥοδίνου ἐλαίου στάγμα· 210 : Μετὰ στάγματος ῥόδου. Conf. p. 316, 348. Geopon. 20, 16 : Τρίψας τὰ προκείμενα ἀναλάμβανε ἐν στάγματι ἑψήματος.]

[Σταγμὸς, ὁ, fingere videtur Etym. M. p. 724, 52.]

Στᾰγονίας, ὁ, i. q. σταχτὸς, Stillatitius, Stillatim emanans. Diosc. 1, 82 : Πρωτεύει δὲ ὁ ἄῤῥην λιβανωτὸς, καλούμενος σταγονίας, στρογγύλος φυσικῶς· ἔστι δὲ ὁ τοιοῦτος, ἄτομος, λευκός τε, καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρός. Plin. 12, 14 : Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus : præcipua autem gratia est mammoso, quum hærente lacryma priore, consecuta alia miscuit se. Græci σταγονίαν et ἄτομον tali modo appellant : minorem autem, ὀροβίαν.

Σταγόνιον, τὸ, Guttula. Est et meretricis nomen ap. Athen. 13, [p. 586, B].

[Σταγονόθαλπος. V. Σταγών.]

[Σταγρὸς, ὁ.] Σταγρὸν, Calidum, Aridum, [ἀκμαῖον] Hesych. Σταιρὸν, Aridum, Calidum. Item ἄκρατον. Hesych.

Στᾰγὼν, όνος, ἡ, Stilla, Gutta, [Stillicidium, add. Gl. Æsch. Ag. 888 : Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών· Cho. 186 : Ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες· 400 : Ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα· Ag. 1172 : Ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. Soph. OEd. T. 1278 : Οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας. Eur. Phœn. 1415 : Ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πίτνει· et similiter singulari Bacch. 767. Ion. 1233 : Ἐχίδνας σταγόσιν· Cycl. 67 : Οὐκ οἴνου χλωραὶ σταγόνες· fr. Chrysippi ap. Sext. Emp. Adv. mus. p. 360 : Ὑγροβόλους σταγόνας νοτίας· Suppl. 206 : Τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ σταγόνας ὑδρηλάς· 81 : Ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας ὑγρὰ ῥέουσα σταγών. Epigr. Anth. Pal. App. 349, 3 : Νυκτὶ μιῇ ψυχραῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσα ὤλεο Μοῦσα· Mœro 6, 119, 2 : Διωνύσου πληθόμενος σταγόνι· Agathias 7, 552, 8 : Ὃς... ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σταγόνα. Nicand. Th. 624 : Οἴνου ἐνὶ σταγόνεσσιν ἀρήξει· Al. 64 : Ἐν σταγόνεσσι γάλακτος.] Ephipp. com. ap. Athen. [1, p. 28, F] : Πολλὴ δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται, Crebra vini Lesbii gutta. [Antiphanes ap. eund. 11, p. 471, C : Τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου ... σταγόνος.] Suid. σταγόνος exp. ῥανίδος, ὕδατος : Hesych. autem σταγόνες non solum ῥανίδες, sed etiam θυγατέρες. [Ἐκ μυσαρᾶς σταγόνος natus Clement. Homil. 3, 17. Totum pelagus σταγὼν τοῦ κόσμου Marc. Antonin. 6, 36. Valck. Diog. L. 8, 28 : Τὸ δὲ σπέρμα εἶναι σταγόνα ἐγκεφάλου. Ælian. N. A. 12, 24 : Κυανέαις σταγόσι κατέστικται, i. q. Maculis. Schneid. Sextus Emp. Adv. math. 7, p. 388 : Εἰ κατὰ σταγόνα παρεκχέοιμεν, Guttatim. Eadem signif. schol. Lucian. Lexiph. c. 3 : Ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ.] Eod. Hesychio teste in metallicis σταγὼν dicitur τὸ καθαρὸν σιδήριον : unde Σταγονόθαλπον dici τὸν ταῦτα διαιροῦντα. [Tim. Locr. p. 99, C : Πακτῶ δὲ εἴδεα τὸ μὲν χυτὸν χρυσὸς, ἄργυρος, ... μόλιβδος, σταγών. Ubi schol. Paris. in ed. Gelderi p. 22 : Σταγών ἐστιν ὁ λεγόμενος ὀρείχαλκος ἤτοι τὸ ἄσπρον χάλκωμα. Stannum Celticum intelligebat Gelderus p. 107.]

[Στάδα λίμνην, Lacum stagnantem, accusativum adjectivi feminini, cujus nullus est nominativus, ponunt Regg. prosod. 57, p. 433, Ps.-Herodian. in Cram. An. vol. 3, p. 283, 1, Draco p. 36, 15; 103, 10 : Διὸ τὸ τίς σημειούμεθα συστέλλον τὸ ι (quum cetera monosyllaba vocalem ancipitem producant)· τὸ δὲ στάδα λίμνην ἢ κλάδα χρυσεόκαρπον οὐχ ἕξει τινὰ ὀξεῖαν (εὐθεῖαν Lobeck. Paralip. p. 149) στὰς ἢ κλάς· μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι. Male apud omnes στᾶδα et στᾶς. Chœrob. vol. 2, p. 435, 10 : Καὶ ἐπὶ λέξεων δὲ τὸ αὐτὸ εὑρίσκομεν σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Εὐστάδα λίμνην ἔχομεν ἁπλοῦν τὸ Στάδα λίμνην· σημαίνει δὲ τὴν καλῶς ἱσταμένην.]

Στᾰδαῖος, α, ον, Stans, Erectus; nam σταδαῖα, Hesychio ἑστηκότα, ὀρθια. Et στ. μαχητὴς, Statarius miles, Qui stans pugnat, non excurrens modo, modo fugiens; sed firmus et immotus depugnat. [Æsch. Sept. 513 : Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται. De gladiis ad pugnam statariam aptis Pers. 239 : Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; — Οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα· schol., δι' ὧν συστάδην καὶ ἐκεγγύως μάχονται. Tim. Locr. p. 98, C : Ἐκ δὲ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον καὶ σταδαῖον παντᾷ σῶμα. Ubi nonnulli male σταδιαῖον, quod v. Ap. Themist. Or. 23, p. 298, A : Τίνι οὖν με τῶν ἀλλακτι-

A κῶν ἐγγράφουσιν οἱ κατήγοροι; μῶν τῷ πλανήτῃ ἢ τῷ σταδιαίῳ; scribendum σταδαίῳ. Ab στάδην duci σταδαῖος, ut χυδαῖος a χύδην, σταδιαῖος vero a στάδιον, recte animadvertit Eust. Il. p. 679, 30.] At στ. μέλος ap. Hesych. τὸ πρᾶον. Fortasse quod τὸ στάσιμον infra.

Στάδην, Statim, i. e. Stando, More eorum, qui stant. Eust. [Aristoph. fr. Scen. ap. Athen. 14, p. 628, E : Ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται. V. Στάσιμος de tardis et hebetibus dictum. ᾰ]

[Σταδία, ἡ λυχνία, Hesychii glossa suspecta.]

[Σταδία, ἡ, Stadia, ins. Rhodi n. antiquius, ap. Strab. 14, p. 653.]

[Σταδιαδρομέω. V. Σταδιοδρομέω.]

[Σταδιαδρόμος. V. Σταδιοδρόμος.]

[Σταδιάζω. V. Στοχασμός.]

Στᾰδιαῖος, α, ον, [Statarius, Statio, Gl.] i. q. στάδιος : ut στ. μάχη, Lucian. Parasito [c. 40], Pugna stataria : de qua vide in Στάδιος, et Bud. p. 95. Apud Suid. : Οὐδενὸς δὲ αὐτῶν [αὐτὸν] ἐν στ. μάχῃ ἱσταμένου [ὑφισταμένου codd. Paris. Ap. Suidam quum in lem-
B mate tum in exemplo anonymi libri meliores σταδία et σταδίᾳ. Idem, aut, siquis malit, σταδαία, vel invitis libris restituendum Luciano l. c. et Polluci 1, 164, atque Josepho B. J. 6, 2, 6 med. : Συνέβαινε δὲ τὸ μὲν πλεῖστον σταδιαίαν εἶναι τὴν μάχην, ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ ταχέως ἀντιστρέφεσθαι τὰς ῥοπὰς, ubi unus ex rasura σταδαίαν, ab interpretibus Thomæ p. 806 citatis. Σταδιαῖος enim, ut in Σταδαῖος dictum, formatur tantum a στάδιον, quod in Gl. initio memoratis utrum librariis an ipsis imputetur earum collectoribus perinde est. L. D.] Item στ. θώραξ, i. q. στάδιος paulo post. [Hoc quoque στάδιος dicendum.]

Σταδιαῖος, α, ον, Stadii mensuram æquans. Athen. 12, [p. 539, C : Διφθέραι σταδιαῖαι τοῖς μεγέθεσιν. Polyb. 34, 11, 14, βάθος. Apollod. 3, 9, 1, 5. Diod. 1, 52, σταδιαίας τὸ ὕψος· 19, 16 : Σταδιαῖον ἐχούσης τῆς πέτρας τὸ ὕψος. Dionys. A. R. 7, 73, δρόμος. Philostr. V. S. 1, p. 526, πάλη. Nicetas Ann. 2, p. 43, D : Τὸ τῆς ἡλικίας σταδιαῖον μικροῦ καὶ πελώριον.]

Σταδιάρχης, ὁ, Stadio s. Curriculo præfectus, Præ-
C fectus certamini stadii, Pollux [3, 146. Martyrium Arethæ Anecd. vol. 5, p. 47, 1 : Θεὲ... τροπαιοῦχε, σταδιάρχα. Boiss.]

Σταδίας, et Σταδιεὺς, έως, ὁ, i. q. σταδιοδρόμος, Qui stadium currit, stadio certat. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 83, 1] : Τὸν σταδίην [σταδιῆ Scaliger, ut delenda sit forma Σταδίας] πρώην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ Πάντων σειομένων οὐκ ἐσάλευσε μόνον, et [ib. 163, 2], Καὶ πένταθλος Ὕλας καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς. [Antip. Sid. ib. 9, 557, 1. Polyb. 40, 1, 1; Diod. 4, 14. Pind. Ol. 14 inscr. : Ἀσωπίχῳ παιδὶ σταδιεῖ· et Pyth. 11, Nem. 8. Pollux 3, 146. Galen. Exeg. p. 564 : Σταδιεύς. Διοσκουρίδης φησὶ σταδίοις ἀναμετρῶν τὸν περίπατον. Omittit cod. Dorv.]

[Σταδιασμὸς, ὁ, Dimensio terræ per stadia, Numeratio stadiorum. Steph. B. v. Ἀγάθη, Kuster. *Acad. des belles lettres* 4, p. 670. Στ. τῆς θαλάσσης, titulus opusculi geographici anonymi in Yriartis Catal. Bibl. Matr. p. 485. Boiss. Ptolem. Geogr. 1, 14 init. : Τοῦ διάπλου τὸν σταδιασμόν· 20 fin. Strabo 1, p. 47, 65;
D 2, p. 75, 108. Alia Bœckh. C. I. vol. 2, p. 768. V. Σταδισμός.]

[Σταδιεύς. V. Σταδίας.]

[Σταδιεὺς, έως, ὁ, Stadieus, statuarius Athen. ap. Pausan. 6, 4, 5. Alius in n. Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 340, n. 210.]

[Σταδιευτής, ὁ, i. q. σταδιεύς. Nicet. Ann. 9, 9, ἵππος.]

[Σταδιεύω, In stadio curro, Curro. Sext. Emp. Adv. math. 9, 27, p. 556 : Ἥλιον τοὺς ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως δρόμους σταδιεύοντα· 10, 67, p. 644. « Philo vol. 1, p. 328, 5 : Ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους σταδιεῦσαι τὸν βίον μήτ' ὀκλάσαντι μήτ' ὀλισθήσαντι. » Wakef. Nicet. Ann. 9, 12.]

Σταδιοδρομέω, Stadium curro. [Improprie de pernici cursore Eur. Herc. F. 863 : Εἰ δὲ δή μ' Ἥρα θ' ὑπουργεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει τάχος ἐπιῤῥοίβδην θ' ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας, εἶμί γ'· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρος οὔτε γῆς σεισμὸς ... οἷ' ἐγὼ σταδιοδρομοῦσα στέρνον εἰς Ἡρακλέους κτλ., ubi plerique σταδιοδραμοῦ-

μαι, unus —δραμοῦσα, unde σταδιοδρομοῦσα Fixius. Plat. Theag. p. 129, A : Ὁ σταδιοδρομῶν.] Dem. [Orat. c. Neær. p. 1386, 10]: Ἀντιδωρίδην τὸν σταδιοδρομοῦντα. [Ubi cod. Paris. σταδιαδρομοῦντα, ut ipse et alius p. 1387, 22 : de quo v. in Σταδιοδρόμης. Plut. Mor. p. 30, A. Improprie Theodor. Metoch. Misc. p. 189.]

[Σταδιοδρόμης s.] Σταδιοδρόμος, ὁ, Qui stadium s. spatium sexcentenum pedum decurrit, Cursor stadii, Stadiodromus, ut quidam etiam Latini appellant, inter quos Plin. Strattis comicus ap. Polluc. [3, 146]: Τί ἔτι ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; [Simonid. Anth. Pal. 13, 14, 1 : Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος.] Lucill. Epigr. [ib. 11, 208, 1] : Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχε. Plato Leg. [8, p. 833, A. Pind. Ol. 13 inscr. Formam Σταδιοδρόμης ex Aristophane affert Pollux 3, 146, ubi priorem ponit. Tertia Σταδιαδρόμος sæpius est in libris Pausaniæ, cui eximendam videri formam per o dixi præf. p. 13, et inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 503, n. 2758, 7 seqq. L. Dind.]

[Σταδιοδρομικὸς, ἡ, ὸν, unde Σταδιοδρομικὸν, τὸ, Index miliarium (a Cpoli ad Cretam) in Constantini Cærim. p. 678, 11. L. Dind.]

[Σταδιοδρόμος. V. Σταδιοδρόμης.]

Στάδιον, τὸ, et Στάδιος, ὁ [quod plurali tantum dicitur], Stadium, Mensura pedum sexcentenum, Bud. ex Herodoto 2, [149] de labyrintho loquente : Αἱ δ' ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἑξάπλεθρον· ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, καὶ τετραπήχεος· τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξαπαλαίστου, Justæ orgyiæ centum, stadium implent sex plethrorum, ita ut orgyia senum sit pedum et quaternum cubitorum, cubitum vero senum palmorum, et pes quaternum, Bud. Plin. autem [2, 23], Stadium, inquit, centum et vigintiquinque nostros efficit passus, h. e. pedes sexcentos vigintiquinque. [Plinius dicit pedes Romanos, quorum ea est ratio ad Græcos, ut 625 efficiant 600. Conf. de mensura stadii, quod apud Græcos semper unum idemque et ejusdem fuit longitudinis, Uckert. Geograph. vol. 1, part. 2, p. 55—76, Ideler. in Actis Acad. Bor. a. 1812—3, p. 187 seqq. Qui p. 190 seq. dixit etiam de stadio apud recentiores nonnullos paullo longiori, ut 7 ½ vel 7, non, ut apud veteres, 8 efficiant milium Romanum (v. Bast. App. Epist. cr. p. 5).] Suidas scribit septem stadia et semis, facere milium, miliare : unum autem stadium πόδας χ, milium autem πόδας δσ, pedem vero, δακτύλους ις. [Herodot. ibid. 6 : Ὅσοι γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην, ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι.] Thuc. 4, p. 123 [c. 8] : Καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. [Et 7, 78, ubi bis σταδίους, semel στάδια.] Xen. Hell. 3, [2, 18] : Πλέον ἢ σταδίου ὑπόψαμμος. Aristoph. Ran. [91] : Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno et amplius. Nub. [430] : Τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, Ut dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, i. e. Ut dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. [Av. 6 : Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.] Archestr. ap. Athen. 3, [p. 101, E] : Κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. Eod. genere ap. Plut. στ. τεσσαράκοντα. [De utriusque formae usu ap. Herodotum Schweigh. : « Στάδια et στάδιοι, sed frequentius gen. masc., ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληταί μοι, 4, 101. Ὁ παρασάγγης δύναται λ' στάδια, 5, 53. Ἔστι τὸ μεταξὺ ἑπτὰ στάδιοι, 1, 26; στάδιοι ἑξακόσιοι, 2, 149; χίλιοι 2, 158; τέσσερες 4, 85; οὐκ ἐλάσσονες ἢ η', 6, 112; σταδίους τοὺς πάντας, 5, 54. » Eadem ratio est Xenophontis et Platonis, Polybii et al. De Thuc. Photius : Στάδια καὶ σταδίους ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θ. δὲ σταδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν, ἅπαξ δὲ μόνον στάδια εἴρηκεν ἐν ζ' (78), Ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια μέλλων (ἢ ἔμελλον, quanquam ἢ excidit etiam in cod. Vat.) ἰέναι.] Polyb. [3, 42, 7], de Hannone : Ποιησάμενοι τὴν πορείαν ἀντίοι τῷ ῥεύματι παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπὶ διακόσια στ.· quod Liv. de eod. dicit, Adverso flumine ire iter unius diei. Interdum dicitur de Curriculo [Gl.], quod hoc spatium æquabat [et de Cursu s. certamine ipso]. Sic legerunt quidam ap. Hom. Il.

A H, [240] : Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, ut dicat Novisse se modos martios in hostili stadio; sed melior scriptura est σταδίῃ, ut infra annotabo. [Pind. Ol. 11, 67 : Σταδίου εὐθὺν τόνον· 13, 29 : Σταδίου δρόμον· 36 : Σταδίου τιμὰν διαύλου· Pyth. 11, 49 : Γυμνὸν ἐπὶ στάδιον· Isthm. 1, 23 : Ἐν γυμνοῖσι σταδίοις· Nem. 8, 16 : Δείνιος δισσῶν σταδίων. Simonid. Anth. Pal. 13, 19, 11 : Ἐν Φλιουντείῳ σταδίῳ. Callim. ap. schol. Pind. Ol. 4, 32 : Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.] Herodot. 5, [22] : Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. Xen. Hell. 2, [3, 1] : Τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. [Et in altera Olympiadis notatione 1, 2, 1. Anab. 4, 8, 27 : Ἠγωνίζοντο παῖδες μὲν στάδιον. Plato Leg. 8, p. 833, C : Ὁ τὸ στάδιον ἁμιλλησόμενος· C : Στάδιον καὶ δίαυλον· Theag. p. 128, E : Μέλλων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νεμέαν.] Epigr. : Ἔδραμε τὸ στάδιον. Lucian. Hermot. [fine] : Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι. [Hesychio etiam βραβεῖον, ἐπινίκιος δόξα.] Pro Loco etiam certaminis accipi ap. Theophil. Institt. 2 annotant VV. LL. [Polyb. 18, 29, 4 : Ἀθροι-
B σθέντος τοῦ πλήθους εἰς τὸ στάδιον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα· 8 : Εἰς μέσον τὸ στάδιον (Olympiæ). Hesychius : Στ., γυμνάσιον καὶ τόπος μέγας ἁπλοῦς καὶ ὁμαλός. Latiori signif. Eur. Ion. 497 : Ὦ Πανὸς θακήματα καὶ παραυλίζουσα πέτρα μυχώδεσι Μακραῖς, ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι, στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος ναῶν, de locis ubi choreas ducerent puellæ. Ambigue Aristoph. Ran. 1319, in cantico ex Euripideis versibus composito : Μαντεῖα καὶ σταδίους. || « Statio s. Locus in choro monachis assignatus. Triodium Fer. 2 primæ hebdom. τῶν Νηστειῶν : Καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐν τοῖς σταδίοις ἡμῶν, ὡς συνήθως. Ita Stadium usurpatum a scriptoribus ævi inferioris observatum in Gloss. med. Lat. » Ducang.] Derivant autem a στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάνειν, Eust. Pro στάδιον autem Dores dicunt Σπάδιον. [Hesychius : Σπάδιον, τὸ στάδιον. Ponit Etym. M. p. 743, 24. Gregor. Cor. p. 364, 659. In inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 35, n. 17, rectius edita
C ab Rossio Inscrr. 1, p. 17, n. 55 : Τετράκι τε.πάδιον νίκη κα(ὶ) δὶς τὸν ὁπλίτα(ν), ubi literam π certissimam perhibet Rossius, τετράκι τε σπάδιον conjecit Müllerus Diar. Gotting. 1836, n. 116, p. 1153. L. Dind.]

[Σταδιονίκης, ὁ, Victor stadii. Georg. Sync. p. 197, B. L. Dind.]

Στάδιος, α, ον, Stabilis, Statarius : στ. μάχη, Stataria pugna, in qua non excursionibus aut levibus præliis, sed collato utrimque pede firma contentione decertatur, Pugna quæ manu cominus initur : quæ et συστάδην μάχη et σταδιαία [immo v. Σταδιαῖος] dicitur, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα : cui opp. δρομικὴ et πελταστικὴ ap. Plut. [Itaque ap. Hesychium pro ἐκ διαδρομῆς Valesius μὴ ἐκ διαδρομῆς.] Hom. Il. H, [240] : Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, ubi subaud. μάχῃ, ὑσμίνῃ, tale quid. Legitur tamen ibi in quibusdam exempll. σταδίῳ, ac tunc substantive capitur; ut dicat novisse se modos martios in stadio hostili : sed altera scriptura melior est, eamque Eust. quoque agnoscit. Il. O, [282] : Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. [Apoll. Rh. 1,
D 200 : Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι.] Integrum autem posuit, N, [314] : Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Thuc. 4, p. 134 [c. 38] : Ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦν. [Athen. 6, p. 273, F : Ἔλαβον καὶ παρὰ Τυρρηνῶν τὴν σταδίαν μάχην. Ap. Thomam p. 806 : Σταδαία μάχη, sed cod. unus in marg. σταδία. Pind. Ol. 5, 13 : Σταδίων θαλάμων. Schol. εὖ ἑστώτων, ἑδραίων. Oppian. Cyneg. 4, 326 : Πίδακα, ἣ σταδίη τε μένει ψαμάθοισί τε δύνει.] Στάδιος θώραξ, Thorax longus et rectus, Cam. ap. Apoll. Arg. 3, [1225] : Περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο Θώρηκα στάδιον, ubi annotat schol. esse qui exponant εὐπαγῆ, Firmum et bene compactum. Hesych. appellat θώρακα στατόν. Alio etiam nomine σταδιαῖος [quod v.] appellatur. Dicitur autem ad differentiam τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, Loricæ hamis consertæ, quæ complicari potest, quum hic flecti nequeat, sed depositus substet erectus. Statarium quidam dici posse putant. Sic vocatur etiam στ. χιτὼν, qui et ὀρθοστάδιος et ὀρθοσταδίας, ut suo loco dictum est, Tunica recta, ut Plin. Callim. : Στάδιον δ' ὑφίαστο

[ἐπίεστο] χιτῶνα, i. e. ποδήρη, τέλειον, Suid. [Hesychius : Στάδιος χιτών, θώραξ. Qui etiam στάδιον interpr. τέλειον. Idem : Σταδινὸν παρὰ Δίωνι πολίτην. Quod ὁπλίτην scribendum conjecit Bernh. ad Suidam. Verba παρὰ Δ. autem ex sequenti ap. Suidam gl. illata esse vidit Albert.] || Τὸ στάδιον, Immota stabilitas, qua aliquis subsistit, nec loco movetur. Dion Cass. ap. Suidam : Τῷ δὴ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἤσχαλλον, i. e. τῇ στάσει καὶ ἀκινησίᾳ, ut ipse exp. || Appensus, Pondere demensus. Nicander Alex. [402] : Πολλάκι μὲν σταδίην εὐανθέα νάρδου Ῥιζάδα [Ῥιζίδα] θυλακόεσσαν ὀπάζεο, i. e. σταθμηθεῖσαν, schol. || At στάδιος s. στάδιον substantive, pro Stadio, vide supra. [Adjective de Cursu, Tzetz. Hist. 6, 702 : Ὁ στάδιος μὲν τοῦτο· δίαυλος δρόμος ὁ διπλοῦς. L. Dind.]

Σταδισμὸς, ὁ, Dimensio terræ per stadia, Bud. ex Ptolem. 6, 7. Videtur autem dici quasi a Σταδίζω, quod significaret Dimetior per stadia. [Neutrum græcum, sed σταδιασμός.]

[Σταδιώτης, ὁ, i. q. σταδιοδρόμος. Theodor. Bals. in Cotel. Mon. vol. 3, p. 476, B : Χρὴ τοὺς πολεμουμένους ὑπ' ἀοράτων ἐχθρῶν ἐφ' ἱκανὸν καὶ δι' ἀκονίστρας μακρᾶς (ita Cotel., vertitque, Per longam cotis exacutionem, quum legendum sit διὰ κονίστρας) δοκιμάζεσθαι, καὶ οὕτως ἢ ἀποδοκιμάζεσθαι ἢ τοῖς σταδιώταις συντάττεσθαι. L. Dind.]

[Σταδὸν, quod ponit tanquam primitivum adj. στάδιος Theognost. Can. p. 58, 18, ubi per dittogr. præpositum ἐταδὸν ἐτάδιος, fortasse scrib. στάδην, ut est apud alios.]

[Στάζουσα, ἡ, Stazusa, fons Sicyonis, ap. Pausan. 2, 7, 4, a stillando nomen adeptus.]

Στάζω, ξω, Stillo. [Liquor, Gutto, Gl.] Interdum neutrum est, et cum dat. instrumentali humoris effluentis jungitur, Soph. Aj. [10] : Κάρα Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, Stillabat ei caput sudore. Sic Lucr., Saxa stillant guttis; Tibull., Coma stillabat Tyrio rore; Lucan., Sanguineis stillavit roribus arbos. [Æsch. Eum. 42 : Αἵματι στάζοντα χεῖρας. Eur. Iph. T. 308 : Στάζων ἀφρῷ γένειον· Andr. 533 : Λείβομαι, δάκρυσιν κόρας στάζω, λισσάδος ὡς πέτρας λιβὰς ἀνήλιος· Bacch. 1164 : Καλὸς ἀγὼν ἐν αἵματι στάζουσαν χέρα περιβαλεῖν τέκνου, præstare videtur ἐθ' αἵματι. Ion. 876 : Στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαί.] Interdum accus. humoris emanantis, et tunc transitivum est. Hom. Il. Τ, [39] : Πατρόκλῳ δ' αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Sic [348] : Ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν Στάξον ἐνὶ στήθεσσι. [Pind. Pyth. 9, 65 : Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι. Id. Nem. 10, 82 : Τόνδε δ' ἔπειτα πόσις σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις στάξεν ἥρως. Eur. Phœn. 230 : Οἴνα θ' ἃ καθαμέριον στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν· Hipp. 120 : Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 32, 3 : Καὶ μέλι μὲν στάζεις ὑπὸ χείλεσιν ἡδὺ φιλεῦσα. Theocr. 18, 46 : Ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζύμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον. Nicand. Al. 240 : Λίπος στάξειας ἀνοιγομένοις στομάτεσσιν· Th. 931 : Ἀπὸ κρομμυόφι στάζων ὀπόν.] Et Oppian. Cyn. 3, [107] : Τόσον τεκέων τε καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης Φίλτρον ἐνὶ κραδίῃ στάξεν θεός, Cordi instillavit deus. Juven., Stillavit in aurem Exiguum de naturæ patriæque veneno. [Æsch. Cho. 1058 : Κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές. Eur. Heracl. 1041 : Μήθ' αἷμ' ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον· Bacch. 620 : Ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο, et cum eod. acc. Tro. 1199.] Item στάζει [στάξαι] φόνον, Apoll. Arg. 2, [1213], Stillat sanguinem. [Anyte Anth. Pal. 6, 123, 2.] Et στάζω δάκρυ, Eur. [Iph. A. 1467], pro λείβω, s. σπένδω δάκρυ, Libo, i. e. Fundo lacrymam. [Et fr. Inus ap. Stob. Fl. 16, 5. Herc. F. 1355 : Οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα πηγάς. Anyte Anth. Pal. 7, 190, 3.] Plin. quoque dicit, Africa ammoniaci lacrymam stillat. Alibi autem, Frutex resina stillans. [Æneas Tact. c. 11, p. 36, 2 : Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, Quæ compluta stillas transmittant, Int. Sine dat. Eur. Med. 1199 : Αἷμα δ' ἐξ ἄκρου ἔσταζε κρατός. Soph. Ph. 783 : Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τοδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα. (Cum genit. idem fr. Rhizot. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἡ δ' ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς χαλκέοισι κάδοις ἕζεται· El. 1423 : Φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος. Lycophr. 391 : Πτερὰ στάζοντα πόντου.) Eur. Bacch. 711 : Ἐκ δὲ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί· 742 : Κρεμαστὰ δ' εἶδες σταζόμεν' ὑπ' ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι. Plato Tim. p. 82, D : Λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστῶν καὶ στάζον. Hippocr. p. 951, E : Φιλίσκος ... τεταρταίῳ καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν καὶ ἀπέθανεν. Improprie Æsch. Ag. 178 : Στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος. Eur. Rhes. 566 : Ἢ κενὸς ψόφος στάζει δι' ὤτων; Hipp. 526 : Ἔρως, ὁ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον. (Crinag. Anth. Plan. 199, 6 : Ἐν δὲ πικρὰ καρδίαις βέλη πήξας, ἀφύκτων ἰὸν ἔσταξας πόθων.) Christodor. Ecphr. 323 : Τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκὺ (Homeri)· τοῦτο γὰρ αὐτῷ πλειοτέρην ἔσταξε χάριν. Philodem. Anth. Pal. 5, 13, 6 : Καὶ χρὼς ἀρρυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ, πάσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. Pass. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 19, A : Τὸν θεῖον λόγον ὑπὸ τῶν θεοφόρων σταζόμενον. De α natura brevi v. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 23, 1.]

[Σταθερογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mentis est firmæ et stabilis s. constantis. Ms. ap. Hardt. Catal. Bibl. Bavar. vol. 5, p. 450. L. Dind.]

[Σταθεροποιέω, Firmo, Stabilio. Euseb. H. E. 9, 7, p. 352. Mendham. Per η Σταθηροποιέω Concil. VI ap. Cotel. Mon. vol. 2, p. 82, B : Σταθηροποιεῖ καὶ ὑψοῖ. L. Dindorf.]

Σταθερὸς, ά, όν, Stabilis, [Constans, add. Gl.] Firmus, i. q. στάσιμος, στατηρὸς, εὐσταθής, quæ ejusdem cum hoc sunt originis. [Photius : Σταθερὸν, μόνιμον, στάσιμον. (Similiter Hesychius.) Τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς, Σταθεροῦ χεύματος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι, Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης· σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον. De aquis stagnantibus Appian. Pun. c. 99 : Τὸ στρατόπεδον ἐνόσει, σταθμεῦον ἐπὶ λίμνῃ σταθεροῦ καὶ βαρέος ὕδατος. V. Στάσιμος. Epigr. Anth. Pal. 9, 32, 4 : Ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠιόνων· et similiter de terra, ut videtur, in Dioclis Car. versu corrupto 7, 393, 6. Paul. Sil. 6, 66, 5 : Μέλανος σταθεροῖο δοχήιον· 10, 74, 5 : Ἡ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον. Plan. 355, 3 : Ἀλλὰ μένει πρώτῳ σταθερῷ καὶ ἀρείονι μίμνοις τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην. De mari placido Antiphil. A. Pal. 10, 17, 2 : Ἤπιον αὔρην πέμπε κατὰ σταθερῆς. Et similiter Marc. Antonin. 12, 22, a Valck. cit. : Γαλήνη, σταθερὰ πάντα καὶ κόλπος ἀκύμων. Dionys. A. R. 1, 71 med. : Ὅταν σταθερὸς ὁ βυθὸς γένηται· De adm. vi Dem. c. 7, p. 969, 12 : Ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ πολὺς ἄνεμος. Oppian. Cyn. 2, 412 : Γαῖα πέλει σταθερή. Apollinar. Ps. 9, 36 : Οὐδέποτ' ἀδρανέων σταθερὴ παραμείβεται ἐλπίς· 17, 83 : Οὐδὲ πιεζομένοις σταθερὸν σφισιν ἴσχεται ἴχνος· 39, 4 : Αὐτὰρ ἐμὰς πέτρῃ σταθερῇ στηρίξατο πέζας· 88, 70 : Σταθεροὺς οὐ ψεύδομαι ὅρκους· 108, 11 : Διάβολος δ' ἄρα οἱ σταθερὸς ἐν δεξιᾷ μίμνοι· 150, 2 : Μέλψατέ μιν σταθερῇ περιθάρσυνον ἀλκῇ· 36, 38 : Κλῆρος ἀεὶ σταθερώτερος. Dionys. De comp. verbb. p. 170, 10 : Τὸ βραδὺ σταθερὸν, de oratione s. compositione.] Josephus [B. J. 3, 1, 3] ap. Suid. : Καὶ σταθερὰν τὴν ἡλικίαν μετ' ἐμπειρίας ὁρῶν, προβάλλεται στρατηγὸν, i. e. μόνιμον. Eunapius ap. Eund. : Ὁ δὲ πόλεμος τῇ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατηνέχθη ἐπὶ τὸ σταθερόν τε καὶ ἀσφαλέστερον, i. e., ut ipse Suid. exp., ἰσχυρὸν, βέβαιον. [Ἐν τῷ σταθερῷ τοῦ φρονήματος καὶ ἀτρέπτῳ τὸν ἔπαρχον καταπλήξας, Basil. M. Vit. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 13, p. 537. Ὁ μὴ σταθερὸς τὸν νοῦν, Gloss. in Vacuus. Proprie, Ὁ ποιῶν ... μὴ σταθεροὺς εἶναι τοὺς πίνοντας, Etym. p. 277, 49. Hemst.] || Aliquando vero dicitur στ. θέρος, μεσημβρία, ἦμαρ, pro Ferventissima æstate, Meridie, Die : propterea quod quum ad medium pervenit, in quo ceu termino subsistit fervor ejus, tunc sit maximus et quasi stabilis. [V. Etym. M. Sec. Hermiam ad l. Plat. infra cit. : Ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἵστασθαι δοκεῖ ... ἢ καὶ ὅτι ἐν τοῖς γνώμοσιν αἱ σκιαὶ ἐλάττονα ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις διαστήματα περὶ τὴν μεσημβρίαν κινοῦνται, ἢ καὶ διὰ τὴν κάθετον πασῶν οὖσαν στασιμωτάτην.] Antimachus ap. [Phot. et] Suid. : Θέρεος σταθεροῖο. Apoll. Arg. 1, [450] : Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ. Plato Phædro [p. 242, A] : Μήπω γε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά; [Unde citant Hesych., Phot., Suid.] Sic ap. Synes. Ep. 58, [p. 202, B] : Καὶ ταῦτα κατὰ τὸ τῆς μεσημβρίας ἑώρᾶτο σταθερῷ-

τατον, Ferventissimo sole, Bud. Sed sunt qui στ. in hac signif. a σταθεύω derivent, quæ derivatio durior foret. [Vel potius inepta. Recte Ruhnk. ad Tim. p. 236 : « Alii verius repetunt ab ἵστασθαι, quod ab ipso Plat. probatum dicerem, nisi interpolata viderentur verba ἢ δὴ κ. σταθερά. Græci omnia quæ nondum ad finem vel senectutem vergunt ἵστασθαι dicunt. Hinc σταθερὸς, Firmus, Florens, et χρόνος ἱστάμενος. Ipsam meridiem dicunt ἵστασθαι. Nicand. Th. 469 : Ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. Liban. vol. 4, p. 1048, 5 : Μέχρι μὲν οὖν μεσημβρίαν σταθῆναι· 1, p. 286, 23 : Ἔτι μεσημβρίας ἑστώσης. Damasc. ap. Photium p. 1039 (340, 3) : Μεσημβρίας σταθερᾶς ἱσταμένης, ubi alterutrum omitti poterat. (Et deest σταθηρᾶς in cod. optimo. Quod si cognitum habuisset Ruhnk., suæ de l. Platonis conjecturæ adhibere potuisset.) Hinc Eunap. Proær. p. 130, mediam noctem dixit νυκτὸς τὸ σταθερώτατον. » Ceterum hac una signif. usum voc. probat Thomas p. 301 : Ἐμβριθὴς ἐπὶ ἀνθρώπου, οὐ σταθερὸς οὐδ' εὐσταθής ... Σταθερὸς δὲ ἥλιος καὶ σταθερὰ μεσημβρία. De quo exx. nonnulla addit Witter., plura Ruhnk. ad Tim. p. 235, Lobeck. ad Phryn. Ecl. p. 215 : « Σταθερὸς ἄνθρωπος· οὕτως οὐ χρῶνται οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ σταθερὰ μὲν μεσ. λέγουσι καὶ στ. γαλήνη, στ. δὲ ἄνθρ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐμβριθής. Οὐ καλῶς οὖν Φαβωρῖνος στ. ἄνθρ. εἶπεν.] Adde στ. ἥλιος African. Cest. c. 28, p. 300, A. Αἰθὴρ Max. Tyr. 16, p. 290. Εὐδία Plut. Dion. c. 38. Hinc στ. βάδισμα Philo p. 863, A ; βλέμμα p. 374, C ; ὄψεις p. 86, C ; βούλευμα Polemo Physiogn. 1, 5, p. 193 ; σταθερωτέρας γνώμης Anna C. 9, p. 253, A : quorum fere nihil veterum auctoritate fultum est. »] At in hoc l. Cratini, Οὕτω σταθερὸς [—ρῶς Phot.] τοῖς ἀποδοῦσιν ὁ πόρος πνιγῶσι παφλάζει, Suid. exp. ὀξὺς, ἰσχυρός. [|| Σταθερῷ, Tugurium, Gl. || Adv. Σταθερῶς, Photius e Cratini l. c., exponens ὀξέως, ἰσχυρῶς. Firmiter. Eust. Od. p. 1527, 60 : Εἰ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σταθερῶς. || De forma per η HSt. :] Reperitur etiam Σταθηρὸς, quod ejusd. cum σταθερὸς est signif. : στ. βούλησις, Constans, Bud. ex Pand. Et in altera signif. τοῦ σταθερὸς ap. [Alciphr. Ep. 3, 12, et Socr. H. E. 4, 23, p. 240, 14,] Basil. Hexaem. : Ἐν στ. μεσημβρίᾳ. [Hæc forma sæpe illata ab librariis, ut in loco Dionys. De comp. vv. supra cit., Pollucis 1, 107, Nicetæ Chon. An. p. 308, 12 ed. Bonn., in schol. Aristoph. ap. Suid. in Μάσθλης. Et ut relinquenda sit recentissimis, velut Annæ Comn. p. 502, B : Σταθηρὰς καὶ ἀνδρικὰς παραινέσεις· 442, B : Σταθηρότατος ὢν, Photio Bibl. cod. 13, p. 4, 3, Nicephoro Br. 3, 8, p. 74, D, quos duos memorat Lobeck. ad Phryn. p. 216, Gregorio Acind. in Allat. Gr. Orth. vol. 1, p. 757, Themistio certe Or. 1, p. 7, A, restituendum quod habet De præf. p. 459, 7, σταθερός. Neque Philonem vol. 2, p. 372, 27, σταθηρότερον, non, ut p. 26, 11 ; 298, 6 est σταθερώτερον, et p. 5, 29 ; 26, 11 ; 267, 9, scripsisse credibile est, etiamsi σταθηρότερα concedatur Simplicio vol. 1, p. 325, 6 (202, A), aut Etym. M. p. 309, 21. Gregorius Nyss. vol. 3, p. 156, D : Τὸ σταθηρὸν τοῦ τόπου, quum p. 398, A habeat : Τῆς γῆς σταθερώτερον, hic quoque σταθερὸν se scripsisse ostendit. Quod Zonaras Lex. p. 1668, ponit tantum Σταθηρὸς, ἰσχυρὸς, alteram potius formam confirmat, vix ab eo omissam, si utramque cognitam habuisset. Itaque Σταθηρὸς fortasse ne iis quidem quos supra dixi tribuendum, sed, ut alia similia, librariorum est inventum. L. D.]

[Σταθερότης, ητος, ἡ, Constantia, Stabilitas, Gl. De forma per η HSt. :] Σταθηρότης, Stabilitas, Constantia, Firmitas. [Georg. Acrop. p. 75, D : Τὴν τοῦ τρόπου σταθηρότητα. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 175, E : Τὴν ἐπὶ τοῖς πραττομένοις σταθηρότητα βασιλικωτέραν κρίνων. L. D. Theod. Prodr. p. 70, 205. Ebbeling. Eustrat. In Aristot. Eth. Nic. 1, p. 26, A.]

[Σταθερόω, Stabilio. Theodor. Stud. p. 345, E : Δόξα τῷ σταθερώσαντι τὰς τιμίας ὑμῶν ψυχὰς τῶν ἄλλων πρωινέουσαι. L. Dind.]

[Στάθευσις, εως, ἡ, Lente torrere. Aristot. Meteor. 4, 2, 3, ubi per τ.]

[Σταθευτὸς, ὁ, Lente tostus. Æsch. Prom. 22 : Σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος, de Prometheo rupi affixo. Ubi στατευτὸς Ald. V. Σταθεύω. Hesychio πεφλογισμένος ἠρέμα.]

[Σταθεύω s.] Στατεύω, Foveo, Calfacio. [Torreo, Gl.] Ita enim scribitur ap. Hesych., sicut et cum θ, Σταθεύω. [Aristoph. Av. 1041 : Τὰς σηπίας στάθευε· Lys. 376 : Οὐκ οἶδά σ' εἰ τῇ λαμπάδι τῇδ' ὡς ἔχω σταθεύσω· Eccl. 127 : Ὥσπερ εἴ τις σηπίαις πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις. Aristot. H. A. 4, 8 med. : Τὰ σαρκία σταθεύσαντες. Theophr. H. Pl. 7, 13, 3 : Ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σταθευόμενος. Athen. 9, p. 381, C : Ἐστάθευσα τῷ πυρὶ, cit. Valck. V. Hesych. v. Ἐσταθευμένος.] Σταθεύω, Foveo, VV. LL., quæ in hujus v. expos. θάλλω pro θάλπω perperam scriptum habent.

[Σταθηροποιέω. V. Σταθεροποιέω.]

[Σταθηρὸς, Σταθηρότης. V. Σταθερὸς, Σταθερότης.]

Σταθμάω, s. potius Σταθμάομαι, Ad amussim exigo, Amussatim sequor. [Eur. Ion. 1137 : Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον, de ædificio, ut infra ap. Pind.] Lucian. De hist. conscr. [c. 63] : Οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας· καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι. || Σταθμάω, i. q. Pondero, Libro : unde σταθμῆσαι, Eustathio ζυγοστατῆσαι, Hesych. ἐν ζυγῷ στῆσαι. [Criminat. adv. eccles. Lat. Cotel. Mon. vol. 3, p. 500, A : Εἰ μὴ ἐκ τῆς ποσότητος τῶν σταθμούντων πρὸς αὐτοὺς δώρων, tanquam a σταθμόω, nisi per ω scribendum.] Ead. signif. est vocis pass. [med.] Pausan. Achaic. [7, 21, 12] : Κάτοπτρον καλωδίῳ δήσαντες καθιᾶσι, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος τῷ κύκλῳ τοῦ κατόπτρου, Ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant, sed eatenus demum, ut summam aquam stringant, Bud. Idem Bud. exp. Libro, Modulor, Modum adhibeo, Ad certum modum facio. [Σταθμῶμαι, Pensito, Expando, Gl. Pass. Aristoph. Ran. 797 : Καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται. Plato Leg. 1, p. 643, C : Μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι. Callim. ap. Diog. L. 1, 23 : Θάλητος, ὃς τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες. « Pind. Ol. 11, 55 (45), ubi de Hercule qui post victum Augiam dum ludos Olympicos institueret, σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ, Dimetiebatur. » Brunck. Pass. Arat. 234 : Τὸ δ' ἐπὶ τρισὶν ἐστάθμηται Δελτωτὸν πλευρῇσιν. Eur. fr. Sylei, ut conjicit Mangei., ap. Philon. vol. 2, p. 469, 14 : Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι ἄρχειν θ' ὁμοίως τἀρετῇ σταθμώμενος τὰ πάντα. « Dio Chrys. p. 613, D : Αὐτὸς αὑτὸν τούτῳ τῷ κανόνι καὶ ταύτῃ τῇ στάθμῃ σταθμώμενος. » Valck.] || Æstimo, Perpendo, Examino, Bud. ap. Plat., Comm. p. 471. [Gorg. p. 465, D : Εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει, ἀλλ' αὐτὸ αὑτῷ, καὶ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἥ τε ὀψοποιικὴ καὶ ἡ ἰατρικὴ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτό· Lysid. p. 205, A : Τούτων δέ τι σταθμᾷ ... ὧν ὅδε λέγει ; Δοκιμάζοντα Phot. s. Suid.] || Conjecturam facio, Argumentum duco. [Soph. Œd. T. 1111 : Εἰ χρή τι κἀμὲ ... σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν.] Theophr. C. Pl. 9, [4, 9] : Εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ, Si quidem oporteat ex eo conjecturam facere et argumentum ducere, Bud. Idem porro ap. Herodot. 3, [15, 38] σταθμώσασθαι Ion. esse dicit pro σταθμήσασθαι : Eust. tamen inter σταθμῆσαι et σταθμώσασθαι distinguit, sicut inter πολεμῆσαι et πολεμῶσαι : ac σταθμῆσαι esse dicit τὸ ζυγοστατῆσαι, at σταθμώσασθαι ap. Herodot. τὸ στοχάσασθαι : videtur igitur σταθμώσασθαι derivare a Σταθμόομαι, ut πολεμόω a πολεμόω. [Herodot. 7, 10 : Οἱ γὰρ ἄνδρες λέγονται εἶναι ἄλκιμοι· πάρεστι δὲ καὶ σταθμώσασθαι, εἰ στρατιήν γε τοσαύτην ... διέφθειραν· et cum dat. 11 : Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι· 214 : Τοῦτο μὲν τῷδε χρὴ σταθμώσασθαι· 4, 58 : Ἀνοιγομένοισι τοῖσι κτήνεσι ἔστι σταθμώσασθαι ὅτι τοῦτο οὕτω ἔχει. Altera forma 2, 2 fin. : Τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι· 2, 150 : Ἐκ δὴ ὧν τῶν σφετέρων οἰκίων ἀρξάμενοι οἱ κλῶπες ὑπὸ γῆν σταθμεόμενοι ἐς τὰ βασιλήια οἰκία ὤρυσσον· 7, 237 : Τοῖσι λεγομένοισι σταθμώμενος· 9, 37 : Σταθμησάμενος ὅκως ἐξελεύσεταί οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδός. Cui eandem semper formam priorem reddendam conjecit G. Dindorf. p. xliii. Hesychio Σταθμήσασθαι, συμβαλεῖν, εἰκάσαι. In Gl. quod scriptum Σταθμίσασθαι, Ponderare, scribendum per η. || Inter σταθμώμενος et σταθμούμενος variatur ap. Theodoret. H. E. 1, 1, p. 5,

23 : Τῇ ἐμαυτοῦ δυνάμει τόδε τὸ ἔργον σταθμώμενος. Sed per ω 1, 25, p. 57, 23, σταθμάσθω 5, 24, p. 227, 38. L. D. Celsus C. Orig. 5, p. 254, C, multis τεκμηρίοις illud πάρεστι σταθμώσασθαι. Valck. || Quod Hesychius ponit Σταθμηότα λέγεται πολὺ ἀφεστηκότα, certe Ἐσταθμηότα scribendum foret, ut ab signif. Mansionis, quam v. in Σταθμὸς, ductum.]

Σταθμεύω, Stabulor, Stativa habeo, Deversor. Appian. Mithrid. [20] : Ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοχεῖον κατέλυσεν, οἰωνιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθμεῦσαι, Ad Alexandri hospitium devertit, in faustum utique omen vertens, quod in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates deversorium habuisset. Bud. [Id. Pun. c. 99 : Τὸ στρατόπεδον ἐνόσει, σταθμεῦον ἐπὶ λίμνῃ σταθεροῦ καὶ βαρέος ὕδατος.] Et ap. Suid. : Σταθμεύσας ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, Stativa habens, Castra metans, στρατεύσας [quod falsum aut vitiosum esse animadverterunt intt.] ut ipse exp. [Suid. in Λακκόπλουτον. Hemst.]

[Σταθμέω. V. Σταθμάω.]

Στάθμη, ἡ, Amussis, [Linea tectoria, add. Gl. in B Στάθμη τεκτονική.] Regula, ad quam aliquid exæquatur, Fest., Funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbutum, et ex utroque materiæ angulo alligatum, intensumque, fabri paulum elevatum demittunt : qui demissus lineam rectam utrimque ducit, cujus ductum sequuntur in materia exæquanda et complananda, Funiculus regularis, Erasm. [Hæc fere Eust. Il. p. 1022, 60 sqq., et brevius Od. p. 1531, 62 sqq.] Quem quoniam fabri materiarii et carpentarii rubrica, ut dictum est, oblinunt, Rubrica a Persio appellatur; Linea a Gellio, ob rectitudinem. [Pollux 7,125; 10,147. Hesych. infra cit.] Hom. Il. Ο, [410] : Στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, Navale lignum amussis s. rubrica dirigit. [Arat. 184 : Ἴση οἱ στάθμη νεάτης ἀποτείνεται οὐρῆς ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Schol. διάμετρος, εὐθεῖα γραμμή. Manetho 6, 418 : Στάθμης ἐπιίστορας ἄνδρας. Xen. Ag. 10, 2 : Καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ (ὀρθὰ Valck.) ἐργάζεσθαι. Plat. Phil. p. 56, B : Κανόνι χρῆται καὶ στάθμῃ (τεκτονικῇ).] Plut. [Mor. p. 807, D] : Γωνίαις χρωμένου καὶ κανόσι C καὶ στάθμαις, ὑφ' ὧν διαστρέφεσθαι τὸ ἔργον ἔμελλεν, de imperito fabro lignario. Ammon. In Prædic. Aristot. : Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάθμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν τε ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν καμπύλων, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρινούσῃ τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων, Ut faber utitur amussi instrumento ad exigendam materiæ rectitudinem; sic structor utitur perpendiculo ad parietes dirigendos, Bud. Ubi nota discrimen inter στάθμην et κάθετον. Lucian. Zeuxide [c. 3] : Τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφος πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. Et metaph. ap. eund. Lucian. Hermot. [c. 18] : Κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων. Apud Eund. De hist. conscr. [c. 63], Κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. [Heliodor. Æth. 8, 14, p. 340, 1 : Ἦν τις ὄχθη, καθ' ἣν τῆς ἐπ' εὐθὺ στάθμης τὸ ὕδωρ ἀνακοπὲν κτλ.] Et in proverb. Στάθμης ἀκριβέστερος, q. d. Ipsa rectitudine rectior. Eust. [Theognis 805 : Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι. Id. 543 : Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δι- D κάσσαι ... δίκην.] Quod vero Latini dicunt Ad amussim, Examussim, Amussatim, Examussatim, id Græci ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, πρὸς στάθμην. Hom. Od. Ε, [244] de fabro complanante ligna : Πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Id. [Ρ, 340, Φ, 44,] de poste cyparissino, quem σταθμὸν appellat : Ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. [Ψ, 197 : Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών, ἀμφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, ἑρμῖν' ἀσκήσας· Φ, 121 : Πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν. Tryphiod. 64 : Ὀρθὸν ἐπὶ στάθμην μέγεθος τορνώσατο τέκτων. Pind. Nem. 6, 7 : Ἄμμι πότμος ἄν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν· Pyth. 1, 62 : Ὑλλίδος στάθμας ἐν νόμοις, de legibus Hylli (ut fr. Isthm. 4, 4 : Τοὶ μὲν ὑπὸ στάθμᾳ νέμονται, item de Doribus Hylli); 2, 90 : Στάθμας τινὸς ἑλκόμενος περισσᾶς· ubi alii Lancem, alii Regulam sive Lineam intelligunt, quum nulla sint exx. significationis Lancis s. Libræ, etsi alia hujus stirpis vocc. sic dicuntur. Ib. 6, 45 : Πατρῴαν πρὸς στάθμαν ἔβα. Eur. Ion. 1514 : Ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν καὶ δυστυχῆσαι καὖθις αὖ πρᾶξαι καλῶς Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου, μητέρα φονεῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια. Theocr. 25, 194 : Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.] Soph. ap. Athen. 13, [p. 564, C] : Ὥστε τέκτονος Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Cui simile est, quod legitur ap. Theogn. [945] : Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε Κλινόμενος. [V. l. ejusdem paullo ante cit.] Apud Æsch. autem in Agam. p. 207 [1045 : Ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην], παρὰ στάθμην schol. exp. παρὰ τὸ πρέπον. [Alii, omnia ad amussim exigentes.] Et in proverb. Πρὸς στάθμην πέτρον τίθεσθαι, Amussi lapidem applicare : in eos, qui præpostere aliquid agunt. Quod Plutarch. [Mor. p. 75, F] mutata constr. dicit, Πρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην. At mutato vocabulo Basil. De legendis poet. [c. 4, vol. 2, p. 176, D] : Τον λίθον ποτὶ τὴν σπάρτον ἄγοντες, Ad funiculum, i. e. amussim. [Dionys. B De comp. vv. p. 172, 6 : Τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι βούλεται καὶ βεβηκυίας ὡς ἀπὸ στάθμης. Dativo Aret. p. 65, 7 : Παλίνορσος ἐς τὸ αὐτὸ συνήφθη κοτὲ στάθμῃ.] At λευκῇ στάθμῃ, Alba amussi, Alba linea, ut Gellius loquitur post Lucilium, h. e. Nullo delectu ac citra discrimen. Erasm. Chil., Bud. Pand. At Pausan. ap. Eustath. [Il. p. 1023 ult., Od. p. 1531, 63] λευκὴν στάθμην esse dicit τὴν ἄδηλον [s. ἄσημον], quoniam si lapidi faber similis coloris lineam inducat, non apparebit quod sequatur, aut certe vix apparebit, ac proverb. in eos, qui incerta incertis significant aut nihil intelligunt, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Item, Λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, In albo lapide alba linea. De quo itidem prov. ap. Eosd. [et Photium s. Suidam et schol. Plat. Charmid. (p. 154, B : Ἀτεχνῶς λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς) p. 323, qui Soph. ex Cedalione fr. afferunt.] Quod vero dicitur de albo lapide et alba linea, idem etiam de aliis coloribus dici potest, Eust. : ut, Ἐν ἐρυθρῷ λίθῳ ἐρυθρὰ στάθμη, C et sic in similibus. || Erat etiam στάθμη ἰσαστικὴ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν δρομέων, ut Eust. tradit [Il. l. c.], dicens sic accipi tum ap. alios, tum ap. Oppian. [Hal. 4, 102 : Ὡς δὲ ποδωκείης μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων στάθμης ὁρμηθέντες ἀπόσσυτοι.] || Στάθμη videtur poni etiam pro Perpendiculo, ἀντὶ καθέτου [Στάθμη λεξική, ὁ καλεῖται καθετήρ, Perpendiculum, Gl. Ubi legendum λαξοϊκή. Minus bene Vulcan. λαξευτική, Valcken. ad Ammon. p. 207 λαοξοϊκή. L. D.], licet diversa hæc duo esse ex præcedentibus constet, in hoc ap. Suid. l. [Philippi Anth. Pal. 6, 103, 1] : Στάθμην ἰθυτενῆ μολιβαχθέα· nam in funiculo illo regulari, qui minio tingitur, plumbum non appenditur, sed tantum in funiculo perpendiculari : nisi forte Ferream amussim s. Ferream regulam hic accipias, qua materiarii ligna et lapides secundum latitudinem exæquant : ut ea propter pondus dicatur μολιβαχθής. [Hesychius : Στάθμη, σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες, ὅθεν καὶ σταθμήσασθαι τὸ ἀπορθῶσαι λέγεται· ἢ κανὼν καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι (διαβήτῃ Is. Voss.) μολιβδοῦν σκεῦος. Καὶ ξύλον ναυ- D πηγήσιμον. V. Σταθμηλάτης.] Suid. σπαρτίον exp., quod ambiguum est. [Pondus, Gl. in στάθμη τεκτονική. Addit autem Suidas anonymi verba : Ὡς οὐκ ἂν εὑρόντες ἄνδρα φιλίας ἐν τῇ τῶν Φαλίσκων στάθμῃ δοκιμώτατον, nonnihil depravata.] || Ensis capulus, quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, Dirigit et ad æquipondium reducit, VV. LL., citantia hunc Diod. S. l. [17, 35] : Ταῖς στάθμαις τῶν δοράτων τύπτοντες. [Qui de hastilibus loquitur.] Ceterum in σταθμὸς et στάθμη eam accentus esse rationem Eust. scribit, quæ est in κακὸς et κάκη, ὀρθὸς et ὄρθη, κολωνὸς et κολώνη.

[Σταθμηλάτης, ὁ, ap. Hesychium : Σταθμηλάται, ἐξῶσται νεῶν, quod comparandum cum στάθμη ab eodem explicato ξύλον ναυπηγήσιμον.]

[Στάθμησις, εως, ἡ, Æquamentum, Gl.]

[Σταθμητέος, α, ον, Perpendendus, Gl. Eustath. Opusc. p. 170 fin. : Τὸν φόβον σταθμητέον, et 171 init., τὸ θαῦμα, Ponderandum.]

[Σταθμητικὸς, ή, όν, Ponderans, Librans. Sext. Emp. Adv. math. 7, 442, p. 457 : Ὁ ζυγὸς τῆς τε τῶν

ὅλων ἰσότητος καὶ τῆς ἰδίας σταθμητικὸς ὑπῆρχεν. Eust. Il. p. 81, 17 : Τὸ ὅλκαιν σταθμητικὴ λέξις ὁμοίως τῷ ῥέπειν.]

Σταθμητὸς, ἡ, ὸν, Ad amussim exactus, Qui ad amussim et lineam exigi ac dirigi potest, μετρητὸς, Suid. ap. Arrian. [P. P. Eux. p. 13, 20. Hemst.] : Ἦν δὲ καὶ καμήλων οὐ στ. πλῆθος. Item, Πέτραι τε οὐ σταθμηταὶ τὸ μέγεθος. At ap. Plat. [Charm. p. 154, B] : Ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν στ., Mihi quidem, o socie, nihil pensi. [Pollux 4, 93 : Ἀλλ' οὐδὲν Θεοπόμπῳ σταθμητὸν εἰς ἑρμηνείας κρίσιν. Nicet. Ann. 4, p. 81, D : Πλῆθος οὐ σταθμητόν. L. Dind.]

[Σταθμία, ἡ, ἐπίθετον Ἀθηνᾶς, Hesychio.]

[Σταθμίδιον, τὸ, ap. Galen. l. 6 Κατὰ τόπ. p. 247, 5, ex Musa, pyxidem significat aut pondus. Agitur autem de stercore canino, quod ad anginam paratum habere jubet appensum aut in pyxide : Ἔχε δὲ ἕτοιμον ἐν σταθμιδίῳ. I. enim q. σταθμίον aut σταθμὸς significare videtur. Foes. Œcon.]

Σταθμίζω, Pondero, [Pendo, Appendo, Dependo, Perpendo, Pensito, Penso, Trutino, Libro, add. Gl. in Σταθμίζω et Σταθμισθείσας, quod σταθμιθείσας scriptum,] a σταθμός. Exp. etiam Ad amussim examino atque exigo, Expendo, δοκιμάζω : quæ signif. referenda est ad στάθμη. Annotant Suid. et Eust. fut. et tempora, quæ inde formantur, non reperiri [Il. p. 114, 6. Hemst. Schol. Lycophr. 290. « Med., Trutino, schol. Hom. Il. X, 351 (Οὐδ' εἴ κ' αὐτὸν χρυσῷ σταθμίσασθαι ἀνώγοι ... quod scribendum σταθμήσασθαι. L. D.) » Wakef. Genes. 23, 16 sec. ed. Basil. : Ἐστάθμισεν Ἀβραὰμ τῷ Ἐφρὼν ἀργύριον. Aquila Job. 31, 6 : Σταθμίζει. Id. et Symm. Zach. 11, 12. Symm. Job. 6, 2 : Ἐσταθμίζετο. Aq. Prov. 24, 12; Job. 28, 25. Ps. 74, 4. Schleusn. Lex. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 45, C : Τὸ ἀσώματον οὐ σταθμίζεται. Etym. M. et al. in Σταθμός. Geopon. 2, 32, 1, στάθμισον, nisi hic quoque per η scribendum. A σταθμάω mire distinguit Etym. M. L. Dind.]

[Σταθμικὸς, ἡ, ὸν, i. q. στατικός. Theodoret. Therap. 1, p. 18, τέχνη. Codd. στατική.]

[Στάθμιον s.] Σταθμίον, τὸ, forma diminutivorum factum a σταθμὸς, idemque significans, i. e. Statera, Libra, [Libella, Gl.] Pondus. Usitatius tamen est plur. σταθμία. [Σταθμία, Pondera, Gl. Eodem accentu ap. Sextum Adv. math. 7, 27, p. 376 : Σταθμία τε καὶ τρυτάνας, nisi quod libri plures στάθμιά τε. Et Pollux 4, 173; 10, 126. Suidas vero Στάθμια. V. T. locos plures v. ap. Schleusner. Singulari Gregor. Nyss. vol. 2, p. 170, B : Ποίησον κοῦφον τὸ σταθμίον. Sed vol. 3, p. 452, A : Τῶν πλεοναζόντων ἐν αὐτοῖς στάθμιον ὡρισμένον τῷ νόμῳ ἀντιδοθῆναι.] Exempla habes ap. Bud. p. 470, ex Prov. Solom. [11, 1; 16, 12], Luciano [Vitt. auct. c. 27], Greg. [Athanas. vol. 1, p. 18, D : Μέτρα καὶ στάθμια Παλαμήδης ἐφεῦρε. Conf. etiam Bœckh. C. I. vol. 1, p. 165, § 2; 168, § 4; 236, 24; 242, 39.]

[Σταθμὶς, ίδος, ἡ.] Σταθμίδες, itidem Ligna in navi, quibus tabulæ superimponuntur, quæ et κανόνια, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, Pollux [1, 92, ubi nunc σταμίνες].

[Σταθμιστὴς, ὁ, Ponderator, Gl.]

[Σταθμίτης οἶνος, Vinum ἐκ Σταθμῶν, qui est locus prope Pitanen Lacon., memoratur ab Alcmane ap. Athen. 1, p. 31, C, D.]

Σταθμοδότης, ὁ, Qui σταθμοὺς, Mansiones, distribuit et suam cuique assignat, Mansionum curator; Qui hospitia distribuit in comitatu principum, Bud. Plut. Demetr. p. 287 [c. 23].

[Σταθμόν. V. Σταθμός.]

Σταθμὸς, ὁ, Stabulum, [Statio, Limen; Σταθμοὶ, Stativa, add. Gl. De pecorum stabulis et hominum casis villisque ruralibus] Hom. Il. B, [470] : Κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον· [E, 140 : Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται (leo)· M, 304 : Σταθμοῖο δίεσθαι (leonem)· Π, 642 : Μυῖαι σταθμῷ ἔνι·] Υ, [377] : Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· Od. [Π, 45 : Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ·] P, [20 : Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί· quum 26 sit : Διὰ σταθμοῖο βεβήκει· 223] : Σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι· [200] : Σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες Ῥύατ'. Sic et Il. [P, 110] : Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ, A stabulo; specialius, A caula. [Il. E, 557 : Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον (leones)· Od. I, 451 : Σταθμόνδε ἀπονέεσθαι, et alibi sæpe in Od. Hesiod. Th. 294 : Ὄρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα σταθμῷ ἐν ἠερόεντι· et ib. 444. Æsch. Prom. 397 : Ἄσμενος δέ τἂν σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ (τετρασκελὴς οἰωνός)· Ag. 896 : Ἄνδρα τόνδε, τῶν σταθμῶν κύνα.] Sic Eur. Andr. [281] : Σταθμοὺς ἔπι βούτα, Ad stabula bubulci s. pastoris, Paridis. [Or. 1448 : Τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς. Antiphanes ap. Polluc. 4, 125. Apoll. Rh. 2, 1 etc. Arat. 1119 : Ἐρχόμεναι σταθμόνδε βόες. Et latiori signif. Theocr. 25, 23, 157, 220.] Ead. signif. accipitur ap. Xen. Eq. [4, 1] : Ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν εἶναι, ὅποι πλειστάκις ὁ δεσπότης ὄψεται τὸν ἵππον. Ibid. specialiori vocabulo vocat ἱππῶνα, alibi ἱπποστασίαν. [Parthen. Erot. c. 4, 1 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου βουκολῶν ... ἀγαγόμενος εἰς τὴν Ἴδην (Œnonen), ὅπου αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν. Valck. De cervorum stabulis Aristot. H. A. 6, 29 med. : Εἴθισται δ' (ἡ ἔλαφος) ἄγειν τοὺς νεβροὺς ἐπὶ τοὺς σταθμούς· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ χωρίον αὐταῖς καταφυγὴ, πέτρα περιρραγεῖσα μίαν ἔχουσα εἴσοδον, οὗ καὶ ἀμύνεσθαι εἴωθεν ἤδη τοὺς ἐπιτιθεμένους· 9, 5 : Τὰ τέκνα (ἡ ἔλαφος) ἄγει ἐπὶ τοὺς σταθμοὺς, ἐθίζουσα οὗ δεῖ ποιεῖσθαι τὰς ἀποφυγάς.] Hoc tamen interest inter Il. citatos, quod σταθμοὶ apud Hom. et Eurip. dicuntur τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια καὶ ἐπαύλεις, de Stabulis, quæ ruri sunt : at ap. Xenoph. de Domestico stabulo, ἀντὶ τῆς τῶν ὑποζυγίων στάσεως, Pollux [9, 16]. Imo Eust. latius extendit, ac σταθμοὺς esse dicit κατοικίας ἀγροτικὰς, s. τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγὰς, Casas et tuguria rustica : generalius autem esse h. v. quam σηκός : unde et Hom. discrimen facit inter hæc duo, Il. Σ, [588] : Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν (νόμον) οἰῶν ἀργεννάων Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. [V. locos supra citt. Latiori signif. Habitationis, Pind. Ol. 11, 96 : Εἰς Ἀΐδα σταθμόν· 5, 10 : Πέλοπος παρ' εὐηράτων σταθμῶν. Pyth. 4, 76 : Λιπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν (Chironis)· Isthm. 6, 45 : Ἐς οὐρανοῦ σταθμούς. Lycophr. 290 : Ναυλόχων σταθμῶν πρόβλημα.] || Statio, Mansio, στάσις, μονὴ, Eust. [Il. p. 257, 11. Photius : Σταθμὸς, οὐ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ ἡ κατάλυσις. Στρατιωτικὴ κατάλυσις int. Hesychius, idemque Σταθμόν, ἔσχατον.] Stativa, i. e. Certa et definita loca, in quibus subsistunt, qui iter faciunt, sive pedites, s. equites, s. milites, s. duces : unde idem Eust. σταθμοὺς esse dicit τὰς ὡρισμένας εἴτουν τεταγμένας ἐνοδίους ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν εἴτε πεζοδρόμοις : alio autem nomine vocari ἀλλαγάς : ut quum ap. Historicos dicuntur τοσοίδε σταθμοὶ ὁδευθῆναι πρός τινων, vel τοσοίδε σταθμοὶ εἶναι ἀπὸ τοῦδε τινὸς τόπου εἰς ἄλλον. [Frequentissimum est ap. Xenoph. in Anabasis prioribus maxime libris, ubi σταθμὸς modo tribus, modo quattuor, modo sex, septem, vel octo, sæpissime quinque parasangis comparatur, interdum etiam paullo majus vel minus inter singulos σταθμοὺς intervallum ponitur. Sic 1, 8, 1 : Πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἔμελλε καταλύειν· 10, 1 : Φεύγουσιν εἰς τὸν σταθμὸν ἔνθεν ὥρμηντο· etc. Zonaras Lex. p. 1500 et 1667 quod dicit : Σταθμὸς κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα μίλια εἴκοσι(ν) ὀκτὼ ἥμισυ, neque de Xen. verum neque de Herodoto, qui 5, 52 : Σταθμοὶ εἴκοσι, παρασάγγαι δὲ τέσσερες καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἥμισυ· ubi v. Wessel. idemque ad Itin. Hieros. p. 551.] Sic Athen. [cujus v. Ind.] aliquoties, Βαίτων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου Πορείας : Ἀμύντας ἐν τοῖς Σταθμοῖς : Ἀμύντας ἐν Σταθμοῖς Περσικοῖς : Ἀμύντας ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς Ἀσίας Σταθμῶν. [Ἀναγραφὴν σταθμῶν memorat Strabo 2, p. 69, 70, 79. Polyæn. 7, 40, 1 : Εἴς τινα τόπον τῆς Περσίδος, ἔνθα κῶμαι πολλαὶ καὶ λεὼς πολὺς καὶ σταθμοὶ πολλοί.] Herodian. 2, [15, 11] : Τῆς μὲν οὖν ὁδοιπορίας τοὺς σταθμοὺς, Quibus locis itinere illo remoratus sit, Polit. Philo V. M. 1 : Ἀφικνοῦνται δ' εἰς σταθμὸν δεύτερον ἔνυδρόν τε καὶ εὔδενδρον, Ad secunda stativa. Lucian. De hist. conscr. [c. 24] : Περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους. Et ap. Herodot. 5, [52] : Σταθμοὶ βασιλήιοι, καὶ καταλύσιες κάλλισται· in quibus sc. subsistunt et deversantur ii, qui ad regem Persarum proficiscuntur, dispositis per omnes regiones et provincias. Quid autem discriminis sit inter στ. et παρασάγγας, ibid. declara-

tur, ut quum inter alia dicit, Διὰ τῆς Κιλικίης ὁδὸν ποιευμένῳ, τρεῖς εἰσὶ σταθμοὶ, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἥμισυ. Ibid. dicit σταθμοὺς καταγωγέων, sicut σταθμοὶ καὶ καταλύσιες paulo ante. Ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίῃ σταθμοὶ μέν εἰσι καταγωγέων πεντεκαίδεκα, παρασάγγαι δὲ ἓξ καὶ πεντήκοντα καὶ ἥμισυ. Aliquanto post, omnibus his mansionibus enumeratis, inverso ordine dicit σταθμῶν καταγωγαὶ, ut ante καταγωγῶν σταθμοὺς dixerat : Καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι, Tot deversoria mansionum : sicut σταθμοὶ καταγωγῶν, Mansiones deversoriorum. [Conf. 6, 119 : Τῆς Κισσίης χώρης κατοίκισε ἐν σταθμῷ ἑωυτοῦ, τῷ οὔνομά ἐστι Ἀρδέρικκα. Diod. 19, 80 : Ἀνέτεινεν ἓξ ἡμέραις ἀπὸ Μαλλοῦ σταθμοὺς κδ΄.] Hos σταθμοὺς nonnulli, ut Bud. post Vallam, Mansiones, nonnulli Castra, nonnulli Stativa interpr. Non incommode autem uti vocabulo Mansio possumus, quum Plin. quoque dicat, Aquarum ratione mansionibus dispositis, loquens de itinere Indiæ ab Alexandria. Sic etiam in Pand. dicuntur Mansionum curatores, i. e. στ. καὶ στρατιωτικῶν καταλύσεων καὶ καταγωγίων τῶν ἀγγελιαφόρων, Qui præerant ordinandis per mansiones dimetiendisque militum itineribus, et eorum, qui diplomatibus utebantur, et cursu vehiculari : qui cursus publicus appellatur, Bud. Pand., qui ex Herodoto hujusmodi mansionum i. e. σταθμῶν spatium, centum et quinquaginta stadia facit, s. millia vigintiocto semis. Ibid. σταθμοὺς vocat Deversoria tabellariorum, h. e. Certa quædam spatia, quæ cursores uno actu conficere debent : et esse quas hodie Postas vocant, a pegasariis cursoribus imposito nomine, qui statis locis mansiones suas positas habent. Militarium autem mansionum meminit Lamprid. in Alex., ubi de principe expeditionem parante, et edicta de exitu ex urbe proponente ait, Deinde (proponebantur) per ordinem mansiones, deinde stativa, deinde ubi annona esset accipienda : et id quidem quousque ad fines barbaricos deveniretur. Et alibi, Milites expeditionis tempore sic disposuit, ut in mansionibus annonas acciperent. || Postis, τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ap. Polluc. [1, 76. V. HSt. sub finem], alio nomine vocatur παραστὰς [sec. Hesychium. Il. Ξ, 167 : Θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν]. Od. [A, 333 : Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος· Δ, 838 : Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα· Z, 19 : Σταθμοῖιν ἑκάτερθε· K, 62 : Παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ·] P, [96 : Ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο· 339] : Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔκτοσθε θυράων Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, Dorsum inclinans ad postem cyparissinum. Et [H, 89] : Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. [H. Cer. 185 : Βὰν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ ἧστο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο. Soph. El. 1331 : Εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων. Eur. Iph. T. 49 : Πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν· Or. 1473 : Δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες. Id. ap. Aristoph. Ach. 449 : Ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν. Apoll. Rh. 4, 27 : Δικλίδας ἀμφοτέρωθεν σταθμοῦς. Tryphiodor. 339 : Σταθμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπτε τριαίνῃ.] Herodot. [1, 179] : Σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. Esaiæ 60 : Στ. τῆς θύρας. Ea πήγματα suo tempore vocata fuisse tradit Hesych. [Improprie ap. Photium : Σταθμούς· Ἀριστοφάνης Δράμασιν, Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας· οἷον ταῖς φλιαῖς. Idem : Σταθμῶν τῶν παραστάδων τῆς θύρας.] || Statera, [Ponderatura, Pondus, Pondo, Pensatio, Pensum, add. Gl.] Libra. Il. M, [434] de muliere, quæ manu victum quærit : Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσ', Stateram et lanam : nisi aliquis pro ipso Pondere accipere malit. [Σταθμὰ, τὰ διδόμενα ταῖς γυναιξὶν, Pensum, Pensa, Gl. V. Σταθμοῦχος.] Et ἀγαγεῖν ἐπὶ τὸν στ., Ad stateram redigere, examinare. Aristoph. Ran. [1365] : Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι, Ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος· Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων, de Æschylo, qui sua et Euripidis verba pondere explorari volebat. Sic ap. Eust., οἱ πλάστιγγες τοῦ στ. Utroque utitur Aristoph. l. c. [Id. ib. 1381 : Τοὔπος νυν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν· 1407 : Ἐς τὸν σταθμὸν αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν ἐμβὰς καθήσθω συλλαβὼν τὰ βιβλία. Id. fr. Dramat. ap. schol. Ran. 798 : Ἀλλ' εὐχομἄγωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν. Sic enim Brunck. pro σφυγμόν. Eupolis fr. Dem. ap. Harpocr. v. Μεῖον cit. : Τῆς τοῦδε νίκης πλεῖον' ἑλκύσαι σταθμόν. Herodot. 2, 65 : Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας. Demosth. p. 784, 9 : Μόνον οὐ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων πάνθ' ὅσα πώποτ' ἔπραξεν ἐπώλει· 1199 fin. : Ἄνευ σταθμοῦ τὸν χαλκὸν παραδώσειν· 1477, 27 : Ὥσπερ ὑπὲρ σταθμῶν ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπούμενοι.] Σταθμὸς dicitur etiam ipsum Pondus. [Soph. fr. Nauplii ap. Achill. Tat. Isag. in Arat. c. 1 : Σταθμῶν, ἀριθμῶν καὶ μέτρων. Eur. Bacch. 811 : Μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ σταθμόν· Phœn. 541 : Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν Ἰσότης ἔταξε. Aristoph. Av. 1040 : Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιᾶς τοῖσδε τοῖς μέτροισι καὶ σταθμοῖσι. Lycophr. 272 : Αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον ... σταθμοῖσι μύδρον.] Thuc. 2, [13] de statua a Phidia fabricata : Ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου, Ponderare quadraginta talenta. [Eryxias p. 400, C : Εἴ τις τούτων τῶν λίθων κεκτημένος εἴη χίλια τάλαντα σταθμόν.] Herodot. [1, 50] σταθμὸν διτάλαντος, Ponderans duo talenta, Pondere æquans duo talenta. Idem [ib.], Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα, qui l. Thucydideo similis est. [1, 92 : Ἀναθήματα ἴσα σταθμὸν τοῖσι ἐν Δελφοῖσι.] Aristot. [H. A. 8, 20 fin. : Τοῦ σταθμοῦ χάριν, ὡς πλέον ἕλκειν·] Polit. 1, [9 med.] : Ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ. [H. A. 8 fin. : Θύννος, οὗ σταθμὸς ἦν τάλαντα ιε΄.] Sicut vero ἀριθμεῖν et ἱστάναι a Xen. conjungi supra dictum fuit, ita ab Eod. conjunguntur ἀριθμὸς et σταθμὸς, Conv. [4, 43] : Οὔτ' ἀριθμῷ οὔτε στ. ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Sic ap. Plut. Apophth. [p. 173, F] in pollicitationibus, quibus Cyrus Lacedæmonios ad amicitiam invitabat, Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. [Plato Leg. 6, p. 757, B : Σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ· Charm. p. 166, B : Τοῦ βαρυτέρου καὶ κουφοτέρου σταθμοῦ· De justo p. 373, C : Σταθμὸς γὰρ ἦν ᾧ ταῦτ' ἐκρίνετο· Eryx. p. 400, B : Σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι.] Ab Eod. dicitur de pondere et gravitate, ut quum in Lycurgo [c. 9] de moneta ferrea ait, Ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου. At in Athen. 4, [p. 141, B] si non pro Pondo s. Libra accipiatur, saltem de Certo pondere dici videtur : Ὄψον τι μικρὸν, ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον μνᾶς μάλιστα. [Diod. 2, 9 : Σταθμὸν δ' εἶχε χιλίων ταλάντων Βαβυλωνίων. L. D. Τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἄγειν, Apollon. Ἱστ. Θαυμ. c. 50. Hemst.] Et paulo post, de iis loquens, quæ ad φιδίτια apud Lacedæmonios conferebantur : Οἴνου δὲ χοὰς ἕνδεκά τινας ἢ δώδεκα· παρὰ δὲ ταῦτα, τυροῦ σταθμόν τινα, καὶ σύκων. Ubi quum addat τινὰ, generalius fortasse capi potest. [Herodot. 2, 168 : Ὀπτοῦ σίτου σταθμὸς πέντε μνέαι ἑκάστῳ. Plat. Hipparch. p. 231, C : Χρυσίου σταθμὸν ἥμισυν ἀναλώσας· Eryx. p. 400, B : Ὁ πολὺν σταθμὸν σιδήρου τοῦ τοιούτου κεκτημένος πλούσιος δοκεῖ εἶναι.] Apud Myrepsum autem in panchresto antidoto pro γράμμα s. Scripulum accipi tradunt VV. LL. [Plur. σταθμοὶ ponit Pollux 4, 101.] Reperitur etiam Σταθμὰ in plur. a σταθμὸς, sicut ζυγὰ a ζυγὸς, per metaplasmum, ut grammatici tradunt. [Sing. Σταθμὸν, Pondus, Gl., nisi est accus. sing.] In prima autem τοῦ σταθμὸς signif. σταθμὰ ap. Soph. [OEd. T. 1139 : Τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά] pro Stabulis, Eust. [Il. p. 257, 8. Eur. Rhes. 293 : Θάμβει δ' ἐκπλαγέντες ἵεμεν ποίμνας πρὸς ἄκρας, μή τις Ἀργείων μολὼν λεηλατήσων σταθμά.] Sic etiam ap. Xen. [Eq. 4, 3] : Τὰ τοιαῦτα σταθμὰ καὶ ἐφεστηκότων ἅμα στερεοὶ τοὺς πόδας. Unde comp. βούσταθμα. [Et latiori signif. Soph. Ph. 489 : Ἔκσωσόν μ' ἄγων ... πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά. Eur. Rhes. 43 : Νεῶν σταθμὰ, Navium statio. Lycophr. 1371 : Πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμά.] It. τὰ σταθμὰ, Postes; Hesychio tamen [qui ponit etiam Σταθμία, φλιαί, quod scribendum σταθμά] τὰ θύρετρα. [V. HSt. paullo ante. Eur. Herc. F. 999 : Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμὰ κτλ. Theocr. 24, 15 : Ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων εἶχου.] In posteriore autem signif., qua pro Libra et Pondere accipitur σταθμὸς, ap. Dem. [p. 784, 9] : Ζυγὰ καὶ στ. ἔχων. [Plato Leg. 5, p. 746, E : Μέτρα καὶ σταθμά. Pollux 4, 173, et 10, 126, στ. καὶ τάλαντα. Anon. ap. Suid. : Οἱ δὲ ὡμολόγησαν ἀργυρίου σταθμὰ δισχίλια δώσειν.] Ceterum derivatur σταθμὸς ab ἵστημι, ut βαθμὸς a βῆμι s. βαίνω, μηνιθμὸς a μηνίω, et similia.

A Σταθμοῦχος, ὁ, ἡ, Qui habet σταθμούς, Hospes, apud quem stabulari et deversari aliquis potest, πανδοκεὺς Suidæ. [Ὁ τῆς οἰκίας κύριος, ξενοδόχος, Hesychio.] Sic appellari per jocum posse Patrem quoque familias, τὸν οἰκοδεσπότην, tradit Pollux [10, 20, ubi memorat hoc voc. ut οὐ πάντη δόκιμον, οὐ μέντοι οὐδὲ παντελῶς ἀδόκιμον, cum exx. Æschyli ex Sisypho : Σὺ δ' ὁ στ. εὖ κατιλλώψας ἄθρει, et Antiphanis : Ἂν κελεύῃ με σταθμοῦχος. — Ἡ σταθμοῦχος δ' ἐστι τις; Polyæn. 7, 40, 1 : Ἕκαστος τῶν σταθμούχων τὸν ἴδιον ἐπίσταθμον εὖ μάλα κατεμεθύσας ἀπέκτεινε. Symmach. Exod. 3, 22. || Ὁ τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας συνάγων, Cenacularius, Domnedius, Gl. || Σταθμοῦχος γυνὴ ἡ τὸν σταθμὸν παρέχουσα ταῖς ἄλλαις, Lanipendens; Σταθμοῦχος ἐριδίων, Lanipendens ; Σταθμοῦχος, Libripens, Gl. Arcad. p. 90, 15.]

[Σταθμόω. V. Σταθμάω.]

[Σταθμώδης, ὁ, ἡ, Ponderosus, Gravis. Hippocr. p. 285, 48 : Τὸ θολωδέστατον καὶ σταθμωδέστατον λείπεται.]

[Σταθμὼν, όνος, ὁ, Postis. Hesychius : Σταθμόνες, B φλιαί. Sed ordo literarum poscit σταθμοί.]

Σταινίον, Sumen, Abdomen, VV. LL. Vide Hesych. [Qui int., τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὑπογάστριον. Præcessit autem Σταινάζειν, quod scribendum σταινάζειν. De quo v. in Σταινάζω.]

[Σταιρός. V. Σταυρός.]

Σταὶς, αιτὸς, τὸ, vel Σταῖς [ut ap. Polluc. 7, 21 : sed σταῖς Arcad. p. 92, 20; 125, 20, Theognost. Can. p. 134, 1, Regg. prosod. n. 126, quæ usitatior est prosodia. Alia utriusque exx. collegit Lobeck. Paralip. p. 89], Farina triticea aqua subacta. Marcell. annotat σταῖς Græcis esse Maceratam aqua farinam, manibusque subactam, antequam fermentescat in panificio. Sic et alii tradunt esse Farinam ad pinsendum maceratam, et recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum contraxerit : ut sit quam vocamus Pastam. Sed debuit observari, quod ab Hesychio additur, πυροῦ : non enim dicit generaliter, φύραμα ἀλεύρου, sed adjungit πυροῦ. Atque adeo quidam σταῖς proprie esse ex tritico, ut μάζαν ex C hordeo, tradiderunt : unde Gaza σταῖς Massam triticeam, ut μάζαν Massam hordeaceam vertit. Herodot. 2, p. 65 meæ ed. [c. 36] de Ægyptiis loquens, Φυρῶσι τὸ μὲν σταὶς τοῖσι ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Ubi observa etiam scribi σταῖς cum circumflexo. Apud Diosc. σταιτὶ περιπλάσαντες redditur, Circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Apud Aristot. Probl. [21, 10 seqq.] additur gen. πυροῦ, quamvis proprie περὶ τοῦ πυροῦ intelligatur, sequendo ea quæ modo dicta fuerunt, et redditur Triticea massa. Interdum σταῖς ponitur pro Adipe [Gl.] s. Pinguedine, sicut στέαρ : ut Gorr. annotat. [Ap. Athen. 12, p. 548, C : Ὁ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων... ἔτριβε τὸ σταῖς. Valck. Id. 14, p. 646, B, ubi de σταιτίτᾳ loquitur : Σταῖς δ' ἐστὶν ὑγρὸν (ὁ σταιτίτας) εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον μέλιτος ἐπιβαλλομένου καὶ σησάμης καὶ τυροῦ. Ap. Sophronem quem citat Apollon. De pron. p. 79, B : Αἱ δή, μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν, si recte Valcken. ἔματτον, fortasse scrib. σταῖς. Alioqui αὐταύτας exspectes. V. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 273. Eupolis D ap. Eust. Il. p. 1166, 34, Etym. p. 422, 43, et gramm. Cram. Anecd. vol. 3, p. 238, 19 : Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθιος. Theophr. fr. 4 De odor. 51 : Σταῖς μέλιτι φυράσαντας· et ibid. || Σταὶς, pro στέαρ, ut στέαρ, quod v., pro σταῖς, ap. Hippocr. p. 585, 3 : Οἷος σταίς. « Quam tamen dictionem prætermisisse videtur Cornarius, quum tamen in omnibus habeatur codd., aut aliam secutus fuisse lectionem. Rursus p. 631, 41 : Ἐν σταιτὶ τρίβειν, Cum pingui terito, quidam etiam Cum farinæ massa. » Foes. Ap. Athen. 14, p. 646, B, deteriores στέατος vel στεάτος pro σταιτός. Itaque fallitur gramm. Cram. ib. 2, p. 405, 10, qui ἄκλιτον dicit. Photius : Στάς· ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει· ὁ δὲ Ἴων σταίς.]

[Σταίτινος. V. Σταιτώδης.]

Σταιτίτης, ὁ, ap. Athen. 14, [p. 646, B, ubi σταιτίτας, fortasse quod ex Epicharmo sumeretur,] sub. πλακοῦς, est σταῖς ὑγρὸν εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον, sed μέλιτος ἐπιβαλλομένου, καὶ σησάμης καὶ τυροῦ. [Suidas : Σταιτίτης, εἶδος ἄρτου. Zonaras p. 1668 : Σταίτιος, A ἄρτος ἐξ ἀλεύρου, καὶ σταιήτιος, καὶ σταιήτης καὶ σταιτίτης. In quibus formæ supra positæ latent.]

Σταιτώδης, ὁ, ἡ, et Σταίτινος, a nomine σταῖς, Constans ex illa farina [de qua in Σταίς], Confectus ex illa farina ita subacta. [Herodot. 2, 47 : Σταιτίνας πλάσαντες ὗς. Plut. Lucull. c. 10.] Aut, Plurimum σταιτὸς admixtum habens : quæ interpr. priori illi potissimum convenit. At Σταιτίνη affertur pro subst. significante Placentam ex ea farina confectam, admixtis et quibusdam aliis. [Apud Hesych. Στατίνη, ἐκ στέατος πεποιημένη καὶ ἁπλῆ.] Apud Hesych. Σταιτήϊα quoque est quoddam πέμμα. [Et Στατίας, ἄρτου εἶδος. Et Σκόπια, πέμμα, ὅ τινες στατίας. Quod ex Σταιτήια corruptum videtur, prius autem ex σταιτίτας, quod v. Alioqui non falsæ sunt formæ στατ—, si στὰς dictum pro σταῖς, quod v.]

[Σταχτή. V. Σταχτός.]

[Στάκτη, ἡ, Stacte, n. mulieris Rom., in inscr. Anth. Pal. App. 383, 1. Aliud in Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 917, n. 667, b. L. Dind.]

B [Σταχτίζω, Cineri similis sum. Lith. Orph. Epitome 192 : Ἔστι δὲ (ὁ γαλακτίτης) τὴν χροιὰν ἔντεφρος, ἤτοι σταχτίζων. L. Dind.]

Σταχτικὸς, ἡ, ὸν, Stillatitius : i. q. σταχτός. Apud Paul. Ægin. legitur σταχτικὸν κολλούριον, quod Scrib. Larg. [c. 34] et Marc. Empiricus σταχτὸν appellant : Galen. autem vocat Εὔστακτον : variant tamen ab invicem eorum descriptiones, præsertim ponderibus. Gorr. [Hesychius : Σταχτικὸν, πεμμάτιον πλακουντῶδες· ἄλλοι δὲ ἀγγεῖα διυλίζοντα Νειλῷον ὕδωρ. Idem : Σταχτὸν, τὸ διυλισμένον.]

[Σταχτιμόλυβδον. V. Σταχτομόλυβδον.]

Σταχτὶς, ίδος, ἡ, Atramenti sutorii species esse dicitur, pro quo Diosc. habet σταλακτίς.

[Σταχτομόλυβδον, τὸ, Stannum. Gl. botan. Mss. ex cod. Reg. 2690 : Σταχτιμόλυβδον, τὸ κασσίτερον. Ducang. Quod per ο scribendum. Ceterum simile Μολυβδόσταχτον, quod v., vel μολυβδόσταχτον ap. Ducang. infra in Σταχτή.]

Σταχτὸς, ἡ, ὸν, Stillatus, ut Ovid.; Stillatitius, ut C Plin. Stillatitia resina. [V. Σταχτικός.] Aristoph. Pl. [529] : Μύροισι μυρίσαι σταχτοῖς, Unguentis ungere stillatitiis; quædam enim arbores stillant unguentis, ut balsamum. Alii interpr. Liquidis, ὑγροῖς : ad differentiam τῶν ξηρῶν. Item et Archestr. ap. Athen. 3, [p. 101, C] : Καὶ σταχτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε. [Plat. Critiæ p. 115, A : Χυλῶν σταχτῶν. Ap. Athenæum in Matthæi Med. p. 54 : Διυλίζεται τὸ ὕδωρ τὸ μὲν τοῖς σταχτοῖς καλουμένοις, Schneiderus dici putabat genus lapidum percolando aptum.] Præterea σταχτὴ κονία, [Geopon. 6, 7, 1,] et interdum absolute σταχτὴ, Lixivium liquidum ex quovis cinere colatum : quasi Stillatitium dicas : alio nomine διηθισμένη κονία dicitur, Lixivium percolatum, s. quod per colum stillavit : ut Hesych. σταχτὸν exp. διυλισμένον. [Σταχτὴ, Gutta, Lixiva, Gl. V. Ducang. sub finem. Geop. 3, 13, 3 : Περὶ τὰς ῥίζας σταχτὴν ἢ κόνιν ἢ τέφραν ξηρὰν, Int. vertit σταχτὴν κονίαν· 12, 8, 2 : Σταχτὴν ἐκ συκίνης τέφρας.] Addit Gorr. significare etiam Calcem perinde atque τὴν κονίαν, eamque vocis ambiguitatem, magnam pleD risque errorum occasionem præbuisse. [Gorræum Nicol. ad Geopon. 12, 5, 2 suspicatur illo ipso loco deceptum fuisse. In quo quod est Τινὲς τὸν τόπον ὁμαλίζουσι κονιάματι, ἤγουν σταχτῇ, glossematis suspectum habet, non animadvertente, qui ascriberet ἤγουν σταχτῇ, hic non κονίαν s. Cinerem (v. Ducang. infra), sed κονίαμα, Calcem s. Tectorium, dici.] Necnon ἅλμη σταχτὴ, Muria percolata, in Geopon. 20, [46, 5], s. Muria stillatitia, Muria quæ per colum distillavit. Item σταχτὴ, Liquor oleaceus ex myrrha cinnamomoque inciso stillans. Sic enim Theophr. Περὶ ὀσμῶν [c. 29] : Ἐκ κινναμώμου καὶ ἐκ τῆς σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ· σταχτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν. Dioscor. 1, 74, σταχτὴν vocari ait προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, κεκομμένης μεθ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτεθλιμμένης τε δι' ὀργάνου· esse autem admodum εὐώδη et πολυτελῆ. [Polyb. ap. Athen. 5, p. 194, B : Κεράμιον πολυτελεστάτου μύρου τῆς σταχτῆς καλουμένης.] Basil. In Ps. 44, [10, vol. 1, p. 166, C], Ἡ δὲ σταχτὴ, inquit, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκθλι-

A θέντος γὰρ τοῦ ἀρώματος, ὅσον μὲν αὐτοῦ ῥυτὸν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται· τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, σμύρνα προσαγορεύεται. [Eodem respicit Suidas, qui Theodoretum describit.] Rursum Theophr. H. Pl. 9, 4 : Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν, στακτή· ἡ δὲ, πλαστή. At Plin. 12, 15: Inciduntur bis et ipsæ, iisdemque temporibus, sed a radice usque ad ramos qui valent. Sudant autem sponte, priusquam incidantur, Stacten dictam : cui nulla præfertur. Suidas esse Aromatis genus ait, afferens hunc Polybii l. [13, 9, 5] : Κυρωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας τοῖς Γερραίοις, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πενταχοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης στακτῆς. Lucr. pro Unguento ex stacte composito accipit, 2, [846] : Amaracini blandum stactæque liquorem. [« Duplex vis vocis Στακτή. Nam et Myrrham sonat, quæ sponte manet ex arbore, et recentis myrrhæ pinguedinem, quæ per se unguentum faciat sine oleo. Priore significatu a Plinio modo (12, 35) accipitur; posteriore, 13, 2, et a Diosc. 1, 73 et 77. Ab Athenæo quoque 15, B p. 688, C. Denique a Theophr. Περὶ ὀσμῶν, ubi στακτὴν myrrham omnem vocat, quæ fluit ex arbore, ut distinguatur a πλαστῇ, quæ in pastillos conformatur. Plinii sententiam de stacte, quæ ex arboribus sponte manet, sequuti sunt Mercurial. Antiq. Lectt. 5, 24, aliique, quos citat et sequitur P. Servius De odorib. p. 57, ubi eam sententiam egregie tuetur. E vetustioribus subscribit Solin. c. 33, p. 63. Sponte manans, inquit, pretiosior ex ea sudor est; eliciens corticis vulnere vilior judicatur. Ac si poetas licet in partes advocare, Ovid. Met. 10, 499, ubi Myrrhæ puellæ in arborem describit transformationem : Quæ quanquam amisit veteres cum corpore sensus, Flet tamen; et tepidæ manant ex arbore guttæ. Est honor et lacrymis; stillataque cortice myrrha Nomen herile tenet, nulloque tacebitur ævo. » Harduin. ad Plinium 12, 35. Athen. 15, p. 688, C; 689, C, D; 691, D. Joseph. B. J. 2, 6, 5 : Τῶν παρὰ τοῖς Χαναναίοις γεννωμένων τό τε τῆς βαλάνου μύρον καὶ τὴν στακτήν. || « Cinis, τέφρα, σποδὸς, in Corona pretiosa. Gl. botan. s. iatr. Mss. ex C cod. Reg. 848 : Κονία ἤτοι ἡ στακτή. Alibi : Μολυβδένα ἤτοι μολυβδόστακτον. Zacharias Pap. Dial. 1, 11 : Ἐν τῇ ἀνθρακιᾷ ὑπὸ τῆς στάκτης ὁ ἄρτος ἐκρύπτετο. Syntipas Ms. : Σύναξε στάκτην καὶ κονιορτὸν τῆς γῆς πολύν. Demetr. Cp. Hieracos. 2, 18 : Μετὰ στάκτης ἀπὸ κληματίδων· 54 : Στάκτην κληματίδων. Et alii Byzant. || Pro Lixivio, quod cineris sit elotio, addito vel subaudito κονία, ut ap. Theoph. Nonnum c. 255, ubi perperam στακτῆς κονίας. De στάκτῃ Græcorum v. Comment. in Mesuæ Antidot. Ducang. V. HSt. supra. Priori signif. Zonar. Lex. p. 1664, v. Σποδός.]

[Σταχτώδης, ὁ, ἡ, Cinereus. Schol. Oppian. Hal. 1, 214 : Χροιῇ δ' αἰθαλόεσσα) Σποδοειδὴς, σταχτώδης.]

[Σταλαγέω, i. q. σταλάω, Stillo. Orac. Sibyll. 5, 117 : Ἀσὶς ὅλη πυρίφλεκτος ἕως νήσων σταλαγήσει. Hesychius : Σταλαγεῖ, μαρμαρύσσει, pro σαλαγεῖ vel potius σελαγεῖ. Nam ne σαλαγεῖν quidem illa signif., nedum σταλαγεῖν intelligitur quomodo dici potuerit : neque juvat conferre Lat. Stillo cum Gr. στίλβω. Atque idem illud σελαγήσει sententia poscit in loco Or. Sib., ut ita certe D vertendum sit, si recte habeat gl. Hesychii. Sed simillimum est vitium Σταλάγωνος ap. Theognost. Can. p. 31, 4, quod in Σαλγὼν correxi. L. Dind.]

[Στάλαγμα, τὸ, Stilla, Gl. Æsch. Eum. 802 : Ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητ' ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα, ubi est var. στενάγματα. Soph. Ant. 1253 : Πνοὴν φοινίου σταλάγματος. Philostr. V. Apoll. 3, 25 : Στάλαγμα ἀκηράτου πόματος. Hesych. v. Ῥῆγμα. « Vox Chymicorum, quibus esse dicitur ἀπὸ τῶν ἀτμῶν τῆς ὑγρότητος καὶ τῆς τοῦ ἀγγείου ἀναπνοῆ, ut scribit Petrus Theoctonicus in lib. Ms. de Archemia. » Ducang.]

[Σταλαγμιαῖος, α, ον, ap. Paul. Alex. Apotelesm. 1, 3 : Ἐπὶ τῇ τῆς σταλαγμιαίας τῆς ὥρας ῥοπῇ, In horæ momento, secundum versionem. Schneider. Conf. Στιγμιαῖος.]

-Σταλαγμίας, ὁ, ut a σταγὼν derivatur σταγονίας, Plin. 34, 13, de chalcantho s. atramento sutorio : Fit et pluribus modis, genere eo in scrobes cavato : quarum ex lateribus distillantes hyberno gelu stirias, A Stalagmian vocant : neque est purius aliud. Diosc. σταλακτίδα nominat.

Σταλαγμὸς, ὁ, Destillatio; Galen. enim in Lex. Hippocr. σταλαγμοῦ exp. καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Destillationis et fluxionis a capite ad alia membra : ut ap. Cels., Destillat humor interdum ex capite in nares. Interpr. etiam Gutta, Stilla. [Stalpa, Stillicidium, Stiria, add. Gl. Hesychius : Σταλαγμὸς, σταγὼν, ῥανίς.] Sic dici scribunt et Chalcanthi genus purissimum, stiriæ s. guttæ simile. Diosc. σταλακτίδα vocat, Plin. σταλαγμίαν. Scommatice autem et per risum parvæ staturæ homuncio sic dicitur, ut docet quidam ap. Eust. p. 1642 [Anaxandrid. ap. Athen. 6, p. 242, E] : Ὑμεῖς (Athenienses sc.) ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετε· ἂν μὲν γὰρ ᾖ τι σμικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, καλεῖτε αὐτὸν, σταλαγμόν· λιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται· et quæ sequuntur. [Æsch. Sept. 61 : Πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων· Eum. 247 : Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ (i. e. αἵματος) σταλαγμὸν ἐκματεύομεν· 784 : Ἐγὼ δ' B ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον. Soph. fr. Laoc. ap. Harpocr. v. Ἀγυιᾶς et al. : Σμύρνης σταλαγμούς. Eur. Ion. 351, 1003 etc., αἵματος· Hec. 241 : Ὀμμάτων δ' ἄπο φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν. Aristoph. Ach. 1033 : Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. Quem l. citans Photius præfatur : Σταλαγμὸν, ὡς ἡμεῖς. Gregor. Naz. vol. 2, p. 156 : Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον. Ap. Arat. 966 : Καί που κόρακες δίους σταλαγμοὺς φωνῇ ἐμιμήσαντο, metri vitium libri duo, qui δίους δὲ vel δίους γε, nihilo melius sustulerunt quam Buttmannus excusavit. Aratum scripsisse conjicio σταληγμούς. V. Σταληδών. Aristot. H. A. 5, 23 : Ἐναφιᾶσι γόνον, ὥσπερ αἱ μέλιτται, ὅσον σταλαγμὸν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ κυττάρου· et ib. infra. Diod. 17, 10 : Οἱ ἀνδριάντες ἐφάνησαν ἱδρῶτας ἀφιέντες καὶ μεστοὶ σταλαγμῶν μεγάλων. Apollod. 1, 1, 1, 4 : Ἐκ τῶν σταλαγμῶν τοῦ ῥέοντος αἵματος Ἐρινύες ἐγένοντο. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 340 : Βοηθεῖ τοῖς δηχθεῖσι συκῆς ὀποῦ σταλαγμοὶ δ'. Eumath. Ism. p. 6 : C Καταβρέχουσι τὸ παρεστὸς ῥόδων σταλαγμοῖς· quod ῥοδόσταγμα interpr. Gaulminus. || « Stillicidium, ap. JC. Græcos. » Ducang. V. Theophil. Instit. vol. 1, p. 268. Sic Theophr. De color. 33 : Τὰ ὑπὸ τοὺς σταλαγμοὺς ἐδάφη. || « Dolor. Etym. M. v. Μελεδῶναι p. 576, 25 : Καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην λέγουσιν· ἀποστάζουσι γὰρ καὶ ῥέουσιν (αἱ φροντίδες). » Wakef.]

Σταλάζω sive Σταλάω, i. q. στάζω, Stillo, Suid. [Aq. Micha 2, 6 : Μὴ σταλάζετε σταλάζοντες, ut LXX ib. 11, ἐστάλαξε, quod etiam ad σταλάσσω referri licet.] Ap. Hesych. legitur etiam σταλάσσων, quod exp. στάζων [στάσσων, de quo v. Albert.] : a verbo Σταλάσσω. [« Cyr. Theod. In Greg. Nyss. : Γλῶσσα μέλι σταλάουσα. » HSt. Ms. Vind. Apoll. Rh. 4, 1064 : Σταλάει δ' ὕπο δάκρυ παρειὰς μυρομένης. Arat. 962 : Οἷόν τε σταλάον ψοφέει ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ. Agathias Anth. Pal. 7, 552 extr. : Δάκρυ σταλάῃ. Synes. p. 336, B : Ὅθεν ἀμβροσία σταλάοισα πνοά. Aliique poetæ, indicati partim ab Lobeckio Technol. p. 175. Lucian. De astrolog. c. 19 : Αἴγειροι τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. || Forma Σταλάημι D Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 531 : Ἁγνὸς δ' αὖθ' ἑτέρωθε δάκρυ σταλάησι μυητής. || Forma Σταλάσσω, Sappho ap. schol. Aristoph. Pl. 729 : Ἡμιτύβιον σταλάσσον. Eur. Hipp. 738 : Ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ' εἰς οἶδμα πατρὸς κόραι ... δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς· Helen. 633 : Δάκρυ σταλάσσω· Andr. 1046 : Διέβα δὲ Φρυγῶν πρὸς εὐκάρπους γύας σκηπτὸς σταλάσσων τὸν Ἅιδα φόνον. Et intrans. Phœn. 1388 : Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς ἢ τοῖσι δρῶσιν. Lycophr. 37 : Σμήριγγας ἐστάλαξε. || Forma Σταλάττω, Porph. ad Ptolem. Harm. p. 195, 10 : Τοὺς ἐν τῷ διαλέγεσθαι δυσφόρους καὶ κατ' ὀλίγας λέξεις σταλάττοντας. Schneid. Theodor. Prodr. p. 53 med. Quam Atticam dicit Gregor. Cor. p. 154. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 241.] Ex quo Σταλάω posset derivari Σταλαηδόνες [Σταληηδόνες, quod tuetur ordo literarum], quod Hesych. exp. σταλαγμοί, si scriberetur σταληδόνες, aut σταλαηδόνες, i. e. Guttæ, Stillæ. [Non opus priori mutatione. V. Σταλαγμὸς in Σταλαγμός. Σταλεηδὼν vero non defendunt formæ πετεηνὸς et

aliæ de quibus Lobeck. Technolog. p. 188. L. Dind.]

[Σταληδόν. V. Σταλάζω.]

[Σταλησμός. V. Σταλαγμός.]

Σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, Stillatitius : στ. χάλκανθον, Chalcanthum stillatitium : quod et πηκτὸν nominatur, quia distillant hyberno tempore stiriæ et frigore concrescunt in officinis in quibus paratur : Diosc. 5, 114. Ibid. σταλακτὶς vocatur et σταλακτόν.

Σταλακτὶς, ίδος, ἡ, i. q. σταλακτὴ, s. σταλακτικὴ, Stillatitia. Diosc. 5, 114, de Chalcanthi generibus : Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων· Unum namque humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis, concrescit : quare ab iis qui Cypria metalla perficiunt, Stillatitium appellatur : ut quidem Ruell. vertit.

Σταλακτὸς, ὁ, idem q. σταλακτικός : ut σταλακτὸν χάλκανθον. Diosc. 5, 114 : Ἄριστον δ' αὐτοῦ ἡγητέον τὸ κυάνεον καὶ βαρὺ, πηκτόν τε καὶ διαυγές· οἷόν ἐστι τὸ σταλακτὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ λογχωτὸν καλούμενον.

[Σταλάσσω s. Σταλάττω, Σταλάω. V. Σταλάζω.]

Σταλη, ἡ, Hesych. exp. ταμεῖον κτηνῶν : ubi suspecta codicum [codicis] est fides. [V. intt., qui conferunt Stabulum, et alia.]

[Στάλη, ἡ, Stale, n. mulieris, ap. Theodor. Prodr. p. 30, 301, 309. L. Dind.]

[Στάληξ, ὁ σταλαγμὸς, στάλιξ δὲ ὁ σκόλοψ, ἰῶτα, Zonaras. Quod ad Στάλυξ, υγος, ἡ, referendum, unde Νεοστάλυξ. L. Dind.]

Σταλίζομαι, Hesych. exp. ἐπὶ τῆς στήλης τρόπον ἔστηκα. Videtur autem deesse gen. post ἐπί : ut dicatur ἕστηκα τρόπον στήλης, non autem jungatur στήλης cum ἐπί. [Aut scribendum στήλης ἢ στήλης. Sic autem Doricum erit pro Στηλίζομαι.]

Στάλιξ, κος, ἡ, Paxillus qui Varus Latine dicitur. Sed pluralis potius in usu est, sicut et vocis Græcæ. Sunt igitur στάλικες Vari, aut etiam Cervi, Paxilli s. Forculæ quibus attolluntur sustentanturque retia. [Στάλικες, τῶν δικτύων αἱ στάσεις, Plagæ, Amites, Gl. Hesychius : Στάλικες, πάσσαλοι, ξύστραι, στῆλαι. Στάλιξ, ξύστρα ἢ πάσσαλος. Et in Δοκάναι. Rhianus Anth. Pal. 12, 146, 2 : Δίκτυα καὶ στάλικας· Agis 6, 152, 1 : Στ. καὶ λαγωβόλα· Alpheus 6, 187, 4. Theocr. Ep. 3, 2; Tryphiod. 222; Manetho 4, 338. Inter στάλικας et σχαλίδας variatur ap. Xen. Cyneg. 2, 8. Quæ conjungit Oppian. Cyn. 1, 150, 157, ubi supellectilem venatoriam describit. Sext. Emp. Adv. Math. 9, p. 549 : Τοῖς λίνα καὶ στάλικας καὶ σαγήνας περιβαλλομένοις. Artemidor. 2, 11.] Plutarch. in Pelopida [c. 8] : Σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες. [Pollux 5, 19, 31, 80; 10, 141. Aliter Dionys. Hal. fr. l. 20 post Josephi ed. Didot. p. 8, § 7 : Αὗται (αἱ ἅμαξαι) κεραίας εἶχον ἐπιβεβηκυίας στάλιξιν ὀρθοῖς (—αῖς) πλαγίας, ubi cod. στόμιξιν. De pinnis spinosis piscium Oppian. Hal. 4, 607 : Φρίσσουσι πυκινῇσιν ὑπὸ σταλίκεσσιν ἄκανθαι. || Ap. Nicetam Ann. 4, p. 85, C : Διατίθησιν τὰς στάλικας εἰς κλίμακας, vertitur Funes. || Hesychius quod ante Σταλίζομαι ponit Σταλίδας, τοὺς κάμακας ἢ χάρακας, fortasse στάλικας potius scribendum quam σχαλίδας. ά]

[Στάλιρος, Stalirus, inter τὰ διὰ τοῦ ιρος ἐπὶ πόλεων βαρύτονα διὰ μακροῦ τοῦ ι ponit Theognost. Can. p. 71, 30, Etym. M. v. Κάμιρος. Itaque ap. Arcad. p. 71, 22, ubi Στάλειρος, præstare videtur altera scriptura, etsi Theogn. ponit etiam Στάγιρος. L. Dind.]

[Σταλίς. V. Στάλιξ.]

[Στάλκας, ὁ, Stalcas, Eleus, ap. Xen. H. Gr. 7, 4, 15.]

[Στάλσις, εως, ἡ, Compressio, Cohibitio. Galen. De sectis c. 6 (vol. 2, p. 291, et ib. c. 7, p. 293) : Ἐπὶ μὲν τῶν στεγνῶν, τὴν χάλασιν· ἐπὶ δὲ τῶν ῥοωδῶν, τὴν στάλσιν. Gataker. Schol. Pind. Nem. 3, 27, (Pyth. 3 fin.). Boiss.]

[Σταλτέον, Cohibendum est. Galen. vol. 2, p. 293 : Σταλτέον τὸ ῥοῶδες. L. D. Instruendum, Vestiendum. Clem. Alex. p. 277 : Στ. τὴν φίλανδρον γυναῖκα ὁσιοπρεπῶς. Kall.]

Σταλτικὸς, ἡ, ὸν, Qui vim habet contrahendi, Reprimendi s. Cohibendi et astringendi vi præditus, Cui vis inest sistendi. Athen. 2, [p. 56, B] : Ἐλαῖαι κολυμ-
A βάδες κοιλίας σταλτικαί. Sic enim quidam reponunt pro στατικαί : sed emendare eum locum opus non est, quum mendo careat : nam Στατικὸς et ipsum significat Sistendi et inhibendi vi præditus, ut suo loco docebo. Verbali autem hoc utitur Diosc. [5, 6], dicens Οὔλων σταλτικὸν, de oleo omphacino : pro quo Plin., Prodest gingivis. Maluissem, Vis ei astringendi et reprimendi gingivas. Idem Plin., quod Diosc. dicit [5, 102] de spuma argenti, Δύναμιν δ' ἔχει κοιλωμάτων πληρωτικὴν, σταλτικὴν τῶν ἐκσαρκούντων, sic vertit, Vis ei explere ulcera, tumores lenire. Sic infra ex eod. Diosc. habebimus, Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα. Utitur et Theophr. C. Pl. [Pollux 7, 208 : Ῥευμάτων σταλτικὴ (τέχνη).]

[Στάλυξ. V. Στάληξ.]

[Στάμα, voc. suspectum inter nomina in μα ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 30, 4. Στῆμα Blochius.]

Σταμαγορὶς, ἡ, Hesychio ὅταν ἐν ὑφῇ πλείονες συστραφῶσιν στήμονες, ut ἀγορὶς eidem est ἄθροισις. Itaque Doricum est pro Στημαγορίς. Sed accentus quum
B in his tum in simili apud eundem voc. Λαγορεὶς retrahendus videtur, ut in ἄγυρις. Conf. Lobeck. Pathol. p. 457.]

[Σταμένη, πόλις Χαλύβων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σταμέναιος καὶ Σταμένιος, Steph. Byz. Quod ap. Scylacem p. 33 est Ἀμένεια πόλις Ἑλληνὶς (Chalybum), huc referebat Holstenius, Σταμένεια scriptum.]

[Σταμένης, ὁ, Stamenes, Babyloniæ præfectus ab Alex. M. Arrian. Exp. 4, 18, 4.]

Σταμὶν, ῖνος [ἶνος, ὁ, ut ap. Athen. infra citandum, quum fem. faciat Eust.], ἡ, Lignum in navi rectum stamini simile, Aristarch. ap. Etym. : Eust. ex veteribus grammaticis tradit esse ξύλα ἐπιμήκη, ἃ στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἑστάναι ποιοῦσιν αὐτὰ, quamobrem ab ἵστημι derivant : alii esse volunt Ligna recta, quibus τὰ πηδάλια προσεμπήσσεται : alii vero τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον τόπου. [Similiter Hesychius. Vitiose ap. Photium Σταμνίονες.] Hæc vero ad suam usque ætatem σταμινάρια vocata fuisse in Lycia, idem
C Eust. tradit. Sunt qui Statumina a Cæs. [B. C. 1, 54] nominari scribant. Hom. Od. [E, 252] : Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι. Athen. 5, [p. 206, F] : Γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ στ., καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην· quem l. Eust. quoque citat. Et paulo post, de clavis æreis, Διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι, τοὺς στ. συνέχοντες, ubi notandus articulus masc. [Nonn. Dion. 40, 457 : Ἰκρία δὲ σταμίνεσσιν ἀρηρότα δήσατε κύκλῳ. Non videtur huc pertinere Gl. : Στάμενα, Statua. V. autem Σταθμίς. Accentum σταμῖνες, quem ponit Draco p. 83, 1, legitimum, alterum versus caussa ascitum conjicit Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 168.]

[Σταμινάριον. V. Σταμίν.]

[Σταμνάριον, Σταμνίον. V. Στάμνος.]

[Στάμνιος, ὁ, n. fictum a στάμνος, ap. Aristoph. Ran. 22 : Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου. Unde Jovem Στάμνιον fingit schol. Plut. 545.]

[Σταμνίσκος, ὁ, Urciolus, Urceus, Gl. V. Στάμνος.]

[Σταμνοδοχέω, Amphoram recipio. Eustath. ap. Ta-
D fel. De Thessalon. p. 426, B : Σταμνοδοχεῖ τὴν χρυσῆν. L. Dindorf.]

Στάμνος, ἡ, vel ὁ, Urna, [Urceus, Urciolum, add. Gl.] Hydria. Ab Hesych. exp. ὑδρία, κάλπη, κάλαθος. Invenitur et pro Urna cui imponebantur suffragia. Redditur et Amphora [schol. Aristoph. Ran. 22 : Σταμνία καὶ στάμνους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν] : nam Pollux [6, 114; 7, 162; 10, 30, 72] Στάμνον, sicut et Σταμνίον, item Σταμνάριον, inter Vinaria vasa numerat. [Mœris p. 44 : Ἀμφορέα, τὸν δίωτον στάμνον Ἀττικοί, στάμνον Ἕλληνες· unde Thomas p. 44 :] Ἀμφορεὺς λέγε, μὴ στάμνος. Aristoph. fr. Telmis. ap. Polluc. 10, 72 : Οἴνου τε Χίου στάμνον. Et Lys. 196 : Θάσιον οἴνου σταμνίον· ubi schol. : Ἐπιεικῶς λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια σταμνία· 199. Menander ap. Athen. 4, p. 146, E. || Sextus Adv. grammat. 234, p. 265 : Τὸ αὐτὸ σταμνίον καὶ ἀμίδιον. Phryn. Epit. p. 400 : Σταμνία· οἱ μὲν ἀμαθεῖς ἐπὶ τῶν ἀμίδων τάττουσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν οἰνηρῶν ἀγγείων. Ubi Lobeckius : « Præter Hesychium : Ἀμὶς, σταμνίον, Gloss. Matula, σταμνίον

(et Στάμνος et Σταμνίον, Matula, Matella) exponentes, Lex. rhet. Bekk. An. p. 217, 28 : Ἀμίδας, τὰ σταμνία Δημοσθένης (p. 1257, 18) nullum novimus hujus vitii consortem. »] Quibus et Σταμνίσκος, formam itidem diminutivam habens, addi oportet. Hujus autem usus exempla ap. eum vide. Legimus et ap. Plat. Epist. ult. [p. 361, A] : Πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία. Fuisse porro Vasa fictilia conjicitur ex Aristoph. Pl. [545] : Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ubi observandum, etiam genere masc. usurpari : quum et schol. observatione dignum id existimaverit, tanquam sc. magis recepto fem. Admonetque, κεραμίου [κεράμου Hemst.] in quibusdam Codd. legi pro illo στάμνου. Sic Demosth. σταμνίον [στάμνον p. 933, 25 et seq.] et κεράμιον pro eod. ponit. [Hippocr. p. 1234, B : Τὸν στάμνον ἁρπάσας τοῦ ὕδατος παντὸς ἐξέπιεν.] In genere autem fem. usurpatum στάμνον habemus ap. Athen. [1, p. 29, E, ubi Hermippi versus citatur, in quo στάμνων ὑπανοιγνυμενάων· 11, p. 499, E, ubi post nonnulla de genere voc. λάγυνος addit : Ἐρατοσθένης δέ φησι λέγεσθαι τὴν πέτασον καὶ τὴν στάμνον ὑπό τινων. Sed in v. Platonis ib. p. 783, D : Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ, eodem modo citato ab Eust., incerta videtur scriptura adjectivi. Origenes vol. 1, p. 31, A : Ἡ χρυσῆ στάμνος. Sextus Adv. grammat. 148, p. 247 : Ἀθηναῖοι μὲν τὴν στάμνον λέγουσι θηλυκῶς, Πελοποννήσιοι δὲ τὸν στάμνον ἀρρενικῶς· quod repetit 187, p. 256.] Affertur alioqui et ex Exod. 16, [33] : Λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα. Varronem quoque hoc v. usum esse, sed pro Stamnum male Stagnum scriptum fuisse, quidam annotarunt. Invenitur item Σταμνεῖον ap. Hesych., sed rectius scribi puto Σταμνίον. [Verba ejus Σταμνεῖον Θάσιον, κεραμεῖον ἀγγεῖον referri ad l. Aristoph. Lys. supra cit. animadvertit jam Sallier. ad Mœrin p. 44. Photius : Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια· οἱ δὲ καὶ τὰ Χῖα καὶ τὰ Μενδαῖα. ‖ « Στάμνος, cogn. Demetrii Cyrenæi grammatici, ap. Diog. L. 5, 84. » Valck.]

[Σταμνοῦρος, ὁ, ap. Hesychium : Σταμνοῦροι, οἱ τοῖς ἐφήβοις προστιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι, Vasa olei, quæ ephebis apponuntur.]

Στάνης, ὁ, Infelix, δύστηνος, Hesych. [Similes ejus gll., quæ referuntur ad simplex, cujus compositum est δύστηνος, v. ap. Albert.]

[Στανύομαι in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2556, p. 412, 66 : Περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις κόσμοι πόλιν στανυέσθων ἄγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πολεσι δόξῃ, videtur esse Constituere aut tale quid. Hesychii gl. : Στάνει, στείνεται, συμβέβυσται, an huc pertineat incertum.]

[Στάξ, ἀγός, ἡ, Gutta. Apoll. Rh. 4, 626 : Τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν οἷον ἐλαιηραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο· 1516 : Κυανέου στάγες αἵματος. ‖ V. etiam Σπάκα.]

[Στάξις, εως, ἡ, Stillatio. Στάξις καὶ ἀπόσταξις Stillationem sanguinis ex naribus significat apud Hippocratem et interdum ἐκ ῥινῶν additur, meritoque in critica disciplina damnatur, quod fatiscentes aut subsistentes naturæ vires indicet. Sic p. 80, E : Ἑνδεκαταίοισι στάξιες δύσκολοι. Quod repetitur p. 171, E. Rursusque p. 125, B : Στάξιες αἱ ἐλάχισται κακαί. Ac p. 183, H : Στάξις αἵματος ἐκ ῥινῶν, et σταξεις ἐκ ῥινῶν p. 155, A. Et p. 216, F : Τὸ μικρὰ ἐπιφαίνεσθαι οἷον στάξιας ... κακόν. Et p. 1085, D, ibique Galen. et Comm. 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 105, 20, et alibi. Foes. Aret. p. 60, 3 : Στάξιες αἱμορραγίας.]

[Στάοφι inscriptum numo ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 116, Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 647, n. 238, dubitatur quo sit referendum.]

Σταπὶς pro σταφίς, Uva passa, VV. LL. [V. Σταφίς.]

[Στάς. V. Στάδα, Σταΐς.]

Στασάνη, Vadimonium. Ab Hesych. exp. ἐγγύη, ὑποθήκη. [V. Στάσιμος, Στατήρ.]

[Στάσανδρος, ὁ, Stasander, Cyprius, Alex. M. dux, ap. Diod. 18, 39; 19, 14; Arrian. Phot. p. 71, 35. ā]

[Στασάνωρ, ορος, ὁ, Stasanor, Solensis, Alex. M. dux, ap. Diodor. 17, 81 etc. aliosque rerum Alex. scriptt., Strab. 14, p. 683. āā]

[Στασέας. V. Στασίας.]

[Στασείδιον. V. Στασίδιον.]

[Στασηνός. V. Στάσις, n. pr.]

Στᾰσῐάζω, Factionibus contendo, Seditiose dissideo. [Seditionor, Gl. Aristoph. Av. 1014 : Μῶν στασιάζετε; Lys. 768 : Ὁ χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν μὴ στασιάσωμεν. Et sæpissime Xenophon, Plato et alii quivis. De apibus Geopon. 15, 2, 15 : Συνιστάμεναι πρὸς ἕκαστον αἱ μέλισσαι στασιάζουσι.] Plato Epist. [7, p. 337, A] : Στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, Civitas intestinis seditionibus laborans. [Reip. 5, p. 465, B : Τούτων ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων.] Et ex Thuc., Στασιάζοντες ἐν ἀλλήλοις. [Idem 6, 74 : Στασιάζοντες καὶ ἐν ὅπλοις ὄντες.] Xenoph. Comm. 2, [6, 17] cum dat., στασιάζειν ἀλλήλοις. [Et alibi. Cum præp. H. Gr. 1, 5, 9 : Αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στασιάζοντες, ut Demosth. p. 113, 26; 1053, 5. Aristoph. Eq. 589 : Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει. De usu Herodoti Schweigh. : « Στασιαζόντων τῶν παράλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου, 1, 59. Στασιάζων ἐσσώθη, 4, 162. Αὖτις ἐκ νέης ἐπ' ἀλλήλοισι ἐστασίασαν, 1, 60. (Quod non videtur in ἐν mutandum.) Τοῖσι ἀδελφεοῖσι ἐστασίασε, 4, 160. Εἰ στασιάσουσι περὶ τῆς ἡγεμονίης, 8, 3. Στ. περὶ τοῦ ὁκότερος πλέω ἀγαθὰ ἐργάσεται, ib. 79. Οὐ τάξιος εἵνεκα στ. 9, 27. » Plato Reip. 5, p. 464, E : Ὅσα διὰ χρημάτων κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι. Demosth. p. 561, 16 : Τούτους ὑπὲρ τοῦ δήμου στασιάζοντας ἐκπεσεῖν.] Et στασιάζειν πρός τινα ap. [Xen. Anab. 6, 1, 29 : Νομίζω γὰρ ὅστις ἐν πολέμῳ ὢν στασιάζει πρὸς ἄρχοντα, τοῦτον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν στασιάζειν· H. Gr. 1, 1, 28 : Οἱ δ' οὐκ ἔφασαν δεῖν στασιάζειν πρὸς τὴν ἑαυτῶν πόλιν. Plat. Reip. 8, p. 545, D; 566, A. Demosth. p. 658, 11.] Plut. [Mor. p. 144, A.] Et in pass. ap. [Demosth. p. 444, 3, sec. libros nonnullos : Ἐστασιάζετο μὲν αὐτῷ τὰ Θετταλῶν, ubi nunc —ζε.] Greg. Naz. : Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐκείνων ἐστασιάσθη, In seditionem res eorum versæ sunt. Bud. [Dio Cass. 40, 32 : Διὰ τὸ τὰ ἐν τῇ Ῥώμῃ στασιάζεσθαι· 44, et alibi.] Interdum commodius exp. Dissideo. Herodian. 3, [10, 5] : Πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοί, Inter se dissidebant. Sic ap. Synes. Epist. 105 : Οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. [Aristot. Eth. Nic. 9, 4 fin., ἡ ψυχή.] Interdum Contendo, Certo. Unde quod Plato dicit de nautis [Reip. 6, p. 488, B], Στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, Cic. Si nautæ certarent quis eorum potissimum gubernaret. Sic Thuc. 4, p. 148 [c. 84] : Περὶ τοῦ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον, de recipiendo eo seditiose certabant, Seditio inter eos orta erat. [Significatione Dissidendi s. Dissentiendi pass. Sextus Adv. math. 7, 346, p. 438 : Τὸ διάφωνον καὶ ἐστασιασμένον οὐκ ἔστι κριτήριον, ἀλλὰ τοῦ κρίνοντος αὐτὸ δεόμενον· 8, 186, p. 492 : Εἴπερ ἐκείνην (τὴν τῶν αἰσθητῶν ὑπόστασιν) ἐστασιάσθαι συμβέβηκεν. Theophil. Instit. 4, 6, 185, vol. 2, p. 817 : Εἰ καὶ τὰ μάλιστα μέχρι τῆς σήμερον ἐστασιάζετο αὕτη, Controversa erat. Ceterum cum περὶ act. jungit Xen. Comm. 2, 6, 20 : Οἱ ἀρετὴν ἀσκοῦντες στασιάζουσι περὶ τοῦ πρωτεύειν ἐν ταῖς πόλεσιν, Certant. Plat. Euthyphr. p. 8, D. Cum accus. Polyb. 2, 19, 3 : Στασιάσαντες περὶ τὴν τῶν εἰλημμένων πλεονεξίαν. Cum dat. Plat. Reip. 8, p. 556, E : Ὥσπερ σῶμα νοσῶδες στασιάζει αὐτὸ αὑτῷ· 4, p. 442, D : Ὅταν μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ (τῷ λογιστικῷ). ‖ Transitive Ps.-Demosth. p. 157, 10 : Ἡμεῖς τῶν ἐκείνου πραγμάτων οὐδὲν στασιάζειν παρασκευάζομεν, Turbare. Anon. (f. Teles) ap. Stob. Fl. 93, 31, vol. 3, p. 238 : Τὰ δὲ ἄλλα μείζω πάθη στασιάζει μὲν οἴκους κτλ. Cit. Wakef. Alciphr. Ep. 1, 34 : Οὐδεὶς ἑταίραις ὁμιλῶν ... στασιάζει τὰ κοινά. Et sæpe Dio Cassius. Ab Atticis hac signif. dicitur potius ποιεῖν στασιάζειν, ut ab Isocr. p. 68, B : Ἡμεῖς τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων ἢ ποιεῖν στασιάζειν· 279, D : Οὗτοι τῷ ταὐτὰ γιγνώσκειν περὶ τῶν ἔξω πραγμάτων ἀλλήλοις στασιάζειν τοὺς Ἕλληνας ἐποίουν.]

[Στασιάρχης, et Στασίαρχος, ὁ, Princeps s. Auctor seditionis. Æsch. Suppl. 13 : Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος καὶ στασίαρχος. Dio Cass. Exc. Peiresc. 109, p. 45, 79 : Ἄλλοι τινὲς στασίαρχοι. Στασιάρχης l. 60, 31 fin. : Ὥσπερ τινὰ στασιάρχην.]

[Στασίας, α, ὁ, Stasias, n. viri, in inscr. Naupact. ap. Bœckh. vol. 1, p. 858, n. 1758, ubi genit. Στασία. Per ι, inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 243, n. 2302,

8, ubi Στασέου. Staseas Neapolitanus est ap. Cic. Fin. 5, 3, 8 etc. ᾱῑᾱ]

Στᾰσιασμὸς, ὁ, Seditio, s. potius Seditionis concitatio. [Photius : Στασιασμὸν, τὴν στάσιν· Μένανδρος. Thuc. 4, 130 : Ἦν γάρ τι καὶ στασιασμοῦ ἐν τῇ πόλει.] Aristot. Œcon. 2, [18] : Διὰ στασιασμὸν τῆς χώρας ἀργοῦ γενομένης, Quum per civilem discordiam ager non coleretur. [Dio Cass. 56, 39. Pollux 1, 153; 8, 153.]

Στασιαστὴς, ὁ, Qui seditiones concitat, Seditiosus, Factiosus, huic add. Gl. Joseph. A. J. 14, 1, 3. Ptolem. Tetrab. p. 165. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 313, B. « Eust. Il. p. 158, 7. » Seager. Improbant Atticistæ. V. Στασιώτης.]

Στασιαστικὸς, ή, όν, Ad seditiones concitandas aptus, Seditiosus [Plato Prot. p. 303, C : Ὡς οὐκ ὄντας πολιτικοὺς, ἀλλὰ στασιαστικούς] : στ. λόγοι, Plut., Æschin. [p. 83, 34. Plut. Coriolano c. 6; Dio Cass. 57, 4. Adv.] Στασιαστικῶς, Seditiose, Factiose. [Plato Phædr. p. 263, A : Περὶ μὲν ἔνια ὁμονοητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἔνια στ.] Aristot. Polit. [3, 13 fin.] : Στ. ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς. Dem. [p. 116, 9] : Ἀπίστως καὶ στ. ἔχουσι πρὸς αὑτοὺς οἱ Ἕλληνες, Inter se dissident, πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι. Sic [p. 245, 19] : Κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ στ. [Ps.-Demosth. p. 1465, 20 : Οὐ τυχὼν αὐτὸς τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας παρ' ἐνίων, ἀλλὰ ἀδίκως καὶ στ. εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προπηλακισθείς. Pollux 8, 154. « Dion. Chrys. t. 1, p. 687, 7. » Boiss. V. Στασιωτικῶς.]

[Στασίδιον, τὸ, Sedes, Cathedra in ecclesia patriarchæ, Hegumeni et Monachorum. Philotheus Patr. Cp. in Ordine sacri ministerii, p. 4 : Θυμιᾷ τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸ στασίδιον τοῦ προεστῶτος. Typic. Sabæ c. 5 : Ἀπέρχεται ἐν τῷ στασιδίῳ αὐτοῦ· et sæpius ibid. ... Ita denique Pachymeres 8, 15 (p. 98, A), στασσίδιον Patriarchæ cathedram vocat. Alii rursus στασίδιον. Ex Ducang. Gl.]

Στασικράτης, ους, ὁ, Stasicrates, architectus, Plut. Mor. p. 335, C. Alius ap. Polystratum Anth. Pal. 12, 91, 6. ᾰ]

Στάσιμος, ὁ, ἡ, Stabilis, Firmus, Constans. [Statimus, Gl. Plato Soph. p. 256, B : Εἰ μετελάμβανε κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἄτοπον ἦν στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν. Comparativo Tim. p. 58, E.] Plut. [Mor. p. 952, D] : Οὐδὲ ὡς βραδεῖα καὶ στ. πρὸς ὀξύῤῥοπον καὶ εὐκίνητον (ἀντίκειται), Nec ut tarda et stabilis veloci et mobili contraria est. [Hippocr. p. 290, 6 : Ὁ Φᾶσις στασιμώτατος τῶν ποταμῶν. Hemst. Xen. Œc. 20, 11 : Ποίᾳ δὲ γῇ ἐν ὕδατι στασίμῳ οὐ κόπρος γίγνεται; Aristot. Meteor. 2, 1 init. Theophr. C. Pl. 5, 14, 9. Polyb. 11, 29, 10 : Ἡ ἰδία φύσις (τῆς θαλάττης) στάσιμος. Pollux 1, 106 : Ἐν θαλάττῃ σταθερᾷ καὶ στασίμῳ.] Athen. 2 : Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη, Aquæ stantes s. potius stagnantes; nam et ipsum stagnum a stando dicitur. [Στάσιμοι τόποι, Loci stabiles, quieti, sedati aut statarii, ap. Hippocr. p. 563, 36 : Οἱ δέ γε θερμοὶ (τόποι) ξηροὶ καὶ στάσιμοι, qui ῥοώδεσι opponuntur. Sic Plut. De pr. frigido (init.) τὸ ψυχρὸν στάσιμον scribit, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν. Στάσιμοι γυναῖκες καὶ ξηρότεραι, Stabiles mulieres et sicciores, ταῖς ὑγραῖς καὶ ῥοώδεσι, Humidis et fluidis, opponuntur p. 638, 36. Et ib. 18 : Προσθετὰ τοῦ αἵματος στάσιμα, Pessi subdititii ad sistendum sanguinem accommodati. Sic στάσιμον καὶ ἀκίνητον αἷμα p. 397, 34. Foes. Theophr. C. Pl. 5, 12, 11 : Ἐκ στασίμου τινὸς καὶ ὅλου πνεύματος. Et variis de rebus Pollux 4, 155; 10, 74. Στάσιμα ὄργανα ap. Oribas. p. 114, 119, 120, 122, 129 ed. Mai.] Et metaph. ap. [Polyb. 4, 30, 5 : Καὶ γὰρ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ στάσιμον ἔχουσί τι καὶ φιλελεύθερον· 6, 58, 13 : Καταπλαγέντες τὸ στάσιμον καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς διαβουλίοις. Ib. 24, 9 : Βούλονται τοὺς ταξιάρχους οὐχ οὕτω θρασεῖς καὶ φιλοκινδύνους, ὡς ἡγεμονικοὺς καὶ στασίμους καὶ βαθεῖς μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς· 21, 5, 5 : Βαθύτερος τῇ φύσει καὶ στασιμώτερος μᾶλλον ἢ τολμηρότερος· 27, 13, 10 : Τἄλλα φρονίμως καὶ στάσιμος ἄνθρωπος· 15, 16, 4 : Τοὺς μαχιμωτάτους καὶ στασιμωτάτους τῶν ἀνδρῶν· 3, 65, 6 : Τὴν κεχαλινωμένην ἵππον καὶ πᾶν τὸ στάσιμον αὐτῆς κατὰ πρόσωπον τάξας, quibus contrarii Numidæ. Pollux 1, 150, στρατιῶται· 3, 149, παλαισταί· 1, 40, βασιλεύς· 8, 10, δικαστής. Et 2, 16, de senibus, οὐ στασίμους. Annæ

A Comn. 15, p. 463, B : Στάσιμος τὴν φρένα· Max. Tyr. Diss. 31, p. 99 : Σοφίαν στάσιμον καὶ ἑδραίαν, confert Lobeck. ad Phryn. p. 283.] Plut. Artox. [c. 27] : Οὐδ' ἄλλως στ. ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, Minime stabili ingenio, Minime stabili et firmo (ut Cic. vocat animum stabilem et firmum), de quo dicit ib. : Οὐδεμίαν ἔφερεν ἐμμελῶς μεταβολήν. [Plato Theæt. p. 180, B : Ἡγούμενοι (τὸ μηδὲν βέβαιον ἐᾶν) στάσιμον εἶναι· Reip. 7, p. 539, D : Τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους.] Sic etiam στ. ἦθος ap. Hesych. τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. [Et ap. Aristot. Polit. 8, 6 : Οἱ μὲν (τῶν ῥυθμῶν) ἦθος ἔχουσι στασιμώτερον.] Et τὸ στάσιμον, Stabilitas, Constantia. Plut. [Mor. p. 946, B] : Καὶ τὸ στ. αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, Nec ejus stabilitas et pigritia iners censeri debet. [Nicetas Ann. p. 79, B : Πολλάκις μὲν τοῦ στασίμου στυφελίξας μετήνεγκε.] || At στ. μέλος, Carmen, quod stans chorus canit, Quum chorus post πάροδον recitat carmen argumento conveniens, immotus et stabilis permanens : sicut contra in parodo ambulans. Id ipsum indicat Aristoph. Vesp. B [270] : Ἀλλά μοι δοκεῖ, στάντας ἐνθάδ', ὦ 'νδρες, Ἄδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν· ἤν τι πῶς ἀκούσας Τοὐμοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε· ac statim post hæc verba sequitur χοροῦ μέλος. [V. Etym. M. et quæ Æschyli Persarum argumento inserta sunt in libris plerisque, schol. Eur. Phœn. 202 et Aristoph. Vesp. l. citato. Sextus Adv. mathem. 7, 17, p. 360 : Τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα. Pollux 4, 53. Latiori signif. Athen. 13, p. 592, B : Τῆς Θεωρίδος μνημονεύει (Sophocles) λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως. Etym. M. in Προσόδιον, p. 690, 42 : Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων τὰ μὲν καλεῖται προσόδια, τὰ δὲ ὑπορχήματα, τὰ δὲ στάσιμα. ... Στάσιμα δὲ ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Marius Victor. p. 2522 : « Duæ periodi, seu stasima, ut quidam vocant. »] || Quietus, Tardus, Gravis; ejusmodi enim quæ sunt, stabilia videntur, i. e. non moveri, aut tarde et graviter moveri. Plut. [Mor. p. 945, F] : Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στ. εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, Frigus quietum, calor mobilis esse videtur. [Epiphan. vol. C 1, p. 1044, C : Τοὺς ὄνυχας (ἔχειν τὸν σκύμνον) ἐν ἡλικίᾳ στασίμῳ. Aristot. De generat. an. 1, 4 med. : Οἱ δ' ὄρχεις τοῦ σπερματικοῦ περιττώματος στασιμωτέραν ποιοῦσι τὴν κίνησιν.] Pro Gravis autem s. Tardus, in bonam partem, ponitur ap. Aristot. Probl. 19, 48 : Ἡ δὲ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στ. De qua harmonia Polit. 8 [fin.] itidem, Περὶ δὲ τῆς δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης καὶ μάλιστ' ἦθος ἐχούσης ἀνδρεῖον. [Anon. Cram. An. vol. 3, p. 167, 23 : Τὸ σῶφρον τοῦ μέλους καὶ τὸ στάσιμον τοῦ ῥυθμοῦ.] Huc pertinere videtur, quod ap. Eund. De arte poet. [c. 12] est, Στ. δὲ μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου. [Aristotelis verba repetit Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 344, ubi ex. ponit Eur. Hipp. v. 121, Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ κτλ., quod ponitur etiam Cram. An. Paris. vol. 1, p. 19, 20, ubi στάσιμος.] Et iterum [c. 24 med.], Τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστί. Alicubi vero habet signif. mixtam ex præcedentibus : unde nonnunquam exp. Stabilis et sedatus, nonnunquam Stabilis et pacatus. D Aristot. Eth. 4, 3 : Καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα, καὶ λέξις στ., Oratio stabilis et sedata. Id. Rhet. 2, [15 fin.] de familiarum diversa natura : Ἐξίσταται δὲ τὰ μὲν εὐφυᾶ γένη εἰς μανικώτερα ἤθη, οἷον οἱ ἀπ' Ἀλκιβιάδου καὶ οἱ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ προτέρου, τὰ δὲ στ. εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα, οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους, Quæ stabili pacatoque ingenio sunt, ad stoliditatem ignaviamque delabuntur. [Itaque Suidas quod ponit : Ἡ στάσιμον, τὸ ταραχῶδες (nec videtur addenda negatio), vitii vel erroris suspectum, tanquam non huc, sed ad Στασιώδης referendum.] || Accipitur etiam in malam partem pro Tardus, Hebes, Stupidus : unde Pollux [5, 164] copulat cum ἀπόπληκτος et ἀνόητος. [V. Στάδην. Pollux tamen non cum illis voce., sed cum βαρὺς conjungit.] || At στ. ἀργύριον, Pecunia usuraria. Lysias p. 115 [117, 39] exponens quædam verba antiquarum legum : Τὸ ἀργύριον στ. εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στ. τοῦτό ἐστιν, ὦ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἱστάναι,

ἀλλὰ τόκον πράττεσθαι ὁπόσων ἂν βούληται. [Hesychius : Στήσασθαι, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον· ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον· καὶ Στάσιμον, τὸ δεδανεισμένον. Idem : Στασάμενον, δανεισάμενον. Ἔστασαν, ἐδάνεισαν σταθμῷ. V. Στασάνη, Στατήρ.] || Στάσιμα, Pondera. Pollux [4, 173; 10, 126] : Στ. δὲ τὰ σταθμία Κηφισόδωρος κέκληκε. [Polyb. 8, 21, 1 : Θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἕλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον, Tanti ponderis incepto parem. || Adv. Στασίμως, Hippocr. p. 388, 41 : Πλανηθέντα, μὴ στ. Pollux 3, 149; 8, 11. Στασιμωτέρως, Plato Tim. p. 55, E. ᾱῐ]

[Στάσιμος, ὁ, Stasimus, n. viri ap. Suidam, cujus exx. sunt in inscr. Melia *Hall. Lit.-Z. Intell.-Bl.* 1833, n. 40, p. 325, ap. Theodoret. Epist. 33.]

[Στασῖνος, ὁ, Stasinus, Cyprius, poeta, qui secundum nonnullos carmen epicum Κύπρια fecerat, ap. Athen. 8, p. 334, B; 15, p. 682, E, schol. Ven. Hom. Il. p. 111, 31 ed. Bekk., Procul. ap. Phot. Bibl. p. 319, 36, Stob. Fl. 31, 12. In Στάγιμος, Σταγῖνος, Στάγινος corruptum in libris Photii cod. 167, p. 115, 17. L. D.]

[Στασίοικος, ὁ, Stasiœcus, Mariensium Cypri rex, Diodor. 19, 62, 79.]

[Στᾰσιοκοπέω, Seditionem excito. Nicet. Annal. 9, 8, p. 157, B : Στασιοκοπεῖν καὶ νεωτεροποιεῖν.]

[Στασιοποιέω, Seditionem facio. Joseph. A. J. 17, 5, 5, p. 839, C; Nicol. Damasc. p. 253 Orell.]

[Στασιοποιία, ἡ, Seditionis excitatio. Olympiodor. In Plat. Gorg. ap. Bekk. Anecd. p. 1419.]

[Στασιοποιός, ὁ, ἡ, Seditionem faciens. Nilus Epist. 337; Joseph. Vita c. 27. Boiss.]

[Στάσιππος, ὁ, Stasippus, Tegeates, ap. Xen. H. Gr. 6, 4, 18; 5, 6 sq.]

Στάσις, εως, ἡ, Status, Statio [Gl.], si hæc dicere liceat pro ipso Standi actu. [Eur. Bacch. 925 : Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; Plut. Mor. p. 968, C : Στάσεις τινὰς ἵστασθαι παραβόλους. Aristot. H. A. 5, 14 med. : Διὰ τὸ κάμνειν τῇ στάσει συγκατακλιθέντες.] Στάσις τοῦ χοροῦ, Chori status, quum stans carmina recitat, VV. LL. [Hesychius : Στάσις, χορός. Et : Ὑποκόλπιον, τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι. Et sic de se chorus Choephororum ap. Æsch. Cho. 458 : Στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ· et Eumenidum Eum. 311 : Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεὶ μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν, λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. Unde de quovis Cœtu s. Concilio conspirantium, Cho. 114 : Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; Quomodo dictum de Factione v. infra. Xen. Ven. 2, 8 : Ἂν σφόδρα τείνηται (τὰ δίκτυα) ἐν τῇ στάσει· 9, 16 : Ἵνα ᾖ τῇ ἐλάφῳ ὅτι μάλιστα ἄδηλος ἡ στάσις. Polyb. 5, 60, 7 : Τὴν προσφορὰν καὶ στάσιν τῶν κλιμάκων· 6, 25, 7 : Διὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν (τὸν θυρεόν).] Gregor. : Καί μοι προσεοικέναι δοκεῖ πύκτῃ κακῷ τὴν τέχνην, καὶ πρὶν τὴν στάσιν εὖ θέσθαι προβαλλομένῳ, Mihique assimilis esse videtur pugili artis ignaro, qui priusquam statum stabilito pede composuit, pugnos in adversarium intendit quasi adversarii petitiones excepturus, Bud. Idem : Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ βάπτισμα πρὸ τοῦ μεγάλου βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα, Statio, qua stabis, Positio et Collocatio, quasi Sistentia, qua sisteris ante altare, Bud. || Στάσις πάννυχος, Statio per totam noctem, nocturna, Excubiæ. || Στάσις, i. e. Status, opp. aliquando τῇ κινήσει, Motui, ac pro Quies ponitur. [Sic στάσις Immobilitas dicitur quum refrigerato sanguine spiritus congelati, fixique humores naturales vias capessere nequeunt, ut in Catalepsi, Apoplexia et Epilepsia, Hippocr. p. 394, 16. Ibidem 7, στάσεις ὀμμάτων, Oculorum stabilitas, immobilitas et constantia intelligitur, quæ torporem quendam functionum in nervorum principe indicat, ex magna repletione, ubi obtorpuerunt spiritus, aut nervi convulsionem sentiunt, qui oculos sursum, deorsum et in latera movent, quod fit in Catalepsi et Apoplexia. Στάσιν ἀκινησίαν ibidem exponit Galen. Foes. Conf. de ὀμμάτων στάσει Dorvill. ad Charit. 5, 3 med.] Plut. [Mor. p. 1013, D] : Πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν, Statum et motum, Turn. Ib. [p. 1012, F] μονὴν dicit : ac pariter sibi opp. ἵστασθαι et κινεῖσθαι. Id. [Mor. p. 945, F] : Ἡ μᾶλλον ἡ ψυχρότης στέρησίς ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν, Ut lucis tenebras ajunt, motus quietem, ita frigus quoque caloris privatio fuerit, Turn. [Plat. Crat. p. 426, D : Ἡ στάσις ἀπόφασις τοῦ ἰέναι βούλεται εἶναι· 437, A : Βάσεως καὶ στάσεως· Soph. p. 250, C, κίνησις καὶ στ. Et alibi. Polyb. 4, 41, 4 : Τὴν γῆν μὴ λαμβάνειν μονὴν μηδὲ στάσιν. V. Fabric. ad Sextum Adv. math. 10, 81, p. 647. Id. Polyb. Exc. Vatic. p. 456 : Εἴη δ' ἂν τὸ λεγόμενον ἐναργὲς ἐκ τῆς ἀκοῆς, ἥτις οὔτε κατὰ τὰς μελῳδίας οὔτε κατὰ τὰς λεκτικὰς ὑποκρίσεις εὐδοκεῖ συνεχῶς ταῖς αὐταῖς ἐπιμένειν στάσεσιν. Gaudentius Harmon. p. 3, C : Φθόγγος ἐστὶ φωνῆς πτῶσις ἐπὶ μίαν τάσιν· τάσις δὲ μονὴ καὶ στάσις τῆς φωνῆς (conf. Aristid. De mus. p. 8, C). Bacchius Mus. p. 12, A : Μονὴ δὲ τί ἐστιν; ὅταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φθόγγου πλείονες λέξεις μελῳδῶνται. Στάσις δὲ τί ἐστιν; Ὕπαρξις ἐμμελοῦς φθόγγου.] Ita στάσις est Quies, qua aliquid, quod ante movebatur, subsistit. Et στάσις ἀνέμου, [schol.] Thuc. [6, 104 : Τὸ δὲ ἑστηκὼς ἤτοι στάσιμος ὢν καὶ διηνεκής, ὡς καὶ στάσιν ἀνέμου λέγομεν, ἢ κτλ. Quod pariter atque Thucydideum ἑστηκὼς in verbis, ἁρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου κατὰ τὸν Τεριναῖον κόλπον, ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας κατὰ βορέαν ἑστηκώς, ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος, dicitur de Statu, ut infra dicemus], Tranquillitas, qua ventorum furor quasi subsidit. Synes. Epist. ad Evoptium [p. 164, B] : Ἡ δὲ στάσις ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, Priores vero substiterunt et conticuerunt venti septentrionales, Priores quieverunt. Ibid. dicit, Τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς· item, Ἔπειτα ηὐκόσμει [ἠκόσμει] τὰ πνεύματα. Diosc. [Alexiph. c. 11, p. 406, F], Στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, Venti flatus consistit s. subsistit, Ventus quiescit. [Hæc omnia HSt. e Lex. Septemv., in quo tamen et verba Dioscoridis : Σπώμενοι πνίγονται, στάσιν λαμβάνοντος τοῦ κατὰ τὴν ἀρτηρίαν πνεύματος, recte non ad ventum, sed ad spiritum cessantem sunt relata, et in l. Synesii ἠκόσμει scriptum, sed perperam hoc ipsum ἀκοσμεῖν pro contrario habitum est præcedentis στάσις. Dicit enim Synesius primum quidem se navigasse ventu ἐκ πρύμνης, deinde defecisse hoc πνεῦμα, tum coortam esse στάσιν ἀπὸ τῶν ἀ. πνευμάτων, additque καὶ ὕεέ γε πολλὰ ..., ἔπειτα ἠκόσμει τὰ πν. καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει, ut non quam HSt. putavit cum Lex. Septemv., Tranquillitatem, sed Tempestatem dici appareat.] Ita στάσιν λαμβάνειν pro Subsistere ponitur ab Alexandr. Aphr. Probl. [V. l. Polyb. supra cit.] Et Deuteron. 28, [65] : Οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, Non consistet pes tuus. Et Ad Hebr. 9, [8, ἔχειν στάσιν. Improprie ἐν στάσει εἶναι Longino dicitur animus affectu vacuus et tranquillus, c. 20, 2, ut Virgil. : Mare stat placidum ventis. Contraria ἀταξία. Στάσεις λαμβάνειν dicuntur ὀνόματα apud Dionys. De comp. c. 21, p. 148, 2, quum non præcipiti cursu per structuram suam profluunt, sed moras et intervalla faciunt. Unde et ἐρείδεσθαι ibidem, et διαστάσεις, et χρόνους facere dicuntur. Ernest. Lex. rhet.] || In contraria tamen signif. etiam dicitur ἀνέμου στάσις, sc. ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου, ut Suid. in hoc a se citato l. [Polybii : v. infra] exp. : Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν. Ubi fortassis possit esse etiam metaph. a στάσις, quod pro Seditione capitur. [Ἐὰν βορέας πνεύσῃ, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ αὐτὴ διαμένει στάσις· mox : Astrologi prædicunt τὰς βορείας στάσεις· et ἐὰν ... βορεινὴ γένηται στάσις, Gemin. Elem. Astr. p. 7, B, C. Ibidem et σύστασιν vocat. Hemst. Nisi hic quoque legendum στάσις, ut sequitur continuo. Agatharchides Phot. cod. 250, p. 442, 5 : Λαβὼν στάσιν οὐρίου καὶ συμμέτρου πνεύματος. Hujusmodi autem locis non Tranquillitas, ubi secundus memoratur ventus, aut Tempestas, ubi adversus, sed Status, Constitutio venti significatur, ut ap. Polyb. 1, 48, 2 : Γίγνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην βίαν καὶ φορὰν κτλ., ubi recte Schweigh. rejicit Suidæ interpr. ex verbis adjunctis ductam πνοῆς βιαίου, et eodem modo dici animadvertit, ut 75, 8 : Τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα· 5, 5, 3 : Τῶν ἐτησίων ἤδη στάσιν ἐχόντων δυνατόν ἐστι τὴν παρακομιδὴν ποιήσασθαι· quod ib. 6, ἐπεχόντων. Et 9, 25, 3 : Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον

τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις κατὰ τὴν παροιμίαν... κάλλιστα γινώσκουσιν. De tempestate vero dixisse putatur Alcæus ap. Heraclit. Alleg. Hom. p. 13 et Cocondr. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 294, 1, ubi τῶν ἀνέμων στάσιν. De fluctibus Achill. Tat. 3, 2 init. : Ἀντεβόμβει δὲ κάτωθεν τῶν κυμάτων ἡ στάσις.] || Exp. etiam Stabilitas, Firmitas, Constantia, Perseverantia, διαμονή. || Στάσις accipitur etiam pro Loco, in quo statur, consistitur, quemadmodum Lat. Statio. [V. Συνέδρα. Æschyl. fr. Athamant. ap. Athen. 2, p. 37, F : Τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν. Eur. fr. Belleroph. ap. schol. Aristoph. Vesp. 754 : Τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω τίν' ἔχει στάσιν Εἰνοδία. Pollux 4, 155, 156, ἄστρων. Herodot. 2, 26 : Εἰ δὲ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἑστᾶσι, ταύτῃ μὲν τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις καὶ τῆς μεσαμβρίης κτλ. Id. 9, 21 : Ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἔστημεν ἀρχήν· quod cum τάξις confunditur ib. 26, 48. Plato Tim. p. 58, C : Μεταβάλλον τὸ μέγεθος καὶ τὴν τῶν τόπων μεταβάλλει στάσιν. Demosth. p. 428, 19 : Τότε οὕτω σεμνὸν ἦν τὸ δίκαιον..., ὥστε τῆς αὐτῆς ἠξιοῦτο στάσεως τό τε ἀριστεῖον τῆς θεοῦ καὶ αἱ... τιμωρίαι.] Æschin. [p. 83, 22] : Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους, De statione et loco inter se contendere. Aristoph. Pl. [953] : Ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρου, Calesce : Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτὲ, Hanc stationem et locum obtinebam : verba sunt τοῦ δικαίου πρὸς τὸν συκοφάντην, qui pauper erat factus per Plutum. Polyb. 2, [68, 7] : Κατὰ γὰρ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν ἔμενον ἐπὶ τῶν ἄκρων, Veteri loco et sede remanebant, Cam. [Et τὴν ἐναντίαν στάσιν ἔχοντες, ib. 28, 4. Eur. fr. Hippolyti ap. Polluc. 9, 50 : Πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν. Plato Phædr. p. 253, D : Ὁ μὲν τοίνυν (τοῖν ἵπποιν) ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὢν κτλ. Pollux 1, 184. Conf. l. Africani, quem emendavi in Σπαρτιάτης sub Σπάρτη.] Ephippus ap. Athen. 9, [p. 380, F] : Ἔνθ' ὄνων ἵππων τε στάσεις, Asinorum et equorum stabula : comp. voce hinc Xen. dicit ἱπποστάσεις. Synonymum autem huic est σταθμὸς, de quo suo loco. [Diodor. 12, 72 : Στάσιν ὑπερδέξιον ἔχοντες. || Ad animum translatum, Institutum, Polyb. 16, 34, 11 : Οἱ Ἀβυδηνοὶ, προδιειληφότες ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς στάσιν. Et similiter 10, 33, 6 : Ταῦτα εἰρήσθω μοι πρὸς τοὺς ἢ διὰ κενοδοξίαν ἢ μειρακιώδη στάσιν περιπίπτοντας τοῖς τοιούτοις ἀλογήμασιν. Sic Epict. Ench. c. 48 : Ἰδιώτου στάσις καὶ χαρακτήρ· 29, 7, φιλοσόφου στάσις καὶ χ. et Arrian. Epict. 3, 15, 13, idemque 1, 21, 1 : Ὅταν τις ἣν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ· 3, 5, 4 : Τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικά. Schweigh. Quo referre licet signif. Opinionis s. sententiæ apud philosophos, de qua infra.] Sicut vero Lat. Statio accipi etiam putatur pro Officina, Consessu eorum, qui de aliqua re decernunt : ita στάσις, Hesychio ἐργαστήριον, συνέδρα. [V. quæ de simili Cœtus s. Chori signif. dicta sunt sub initium.] || Status, vocab. rhet., Quintil. 3, 6 : Quod nos statum, id quidam Constitutionem vocant, alii Quæstionem, alii Quod ex quæstione appareat. Theodorus generale caput, (i. e. κεφάλαιον γενικώτατον,) ad quod referuntur omnia. Et paulo post, Græci στάσιν vocant, quod nomen primum ab Hermagora traditum putant : quanquam videtur Æschin. quoque in Orat. c. Ctes., uti hoc verbo, quum ab judicibus petit ne Demosthenem permittant evagari, sed eum dicere de ipso causæ statu cogant. Quæ appellatio dicitur ducta, vel ex eo, quod ibi sit primus causæ congressus, vel quod in hoc causa consistat. Ib. statum esse dicit Id quod ex prima conflictione nascitur, i. e. Genus quæstionis, Fecisti, Non feci : atque in hoc partem utramque insistere. Aliquanto post dicit in eo statum causæ consistere, quod sit in ea potissimum, et in quo maxime res vertatur : idque generalem quæstionem et caput generale dici posse. [Idem ib. § 47, quattuor genera στάσεως ab Athenæo rhetore constituta tradit : « προτρεπτικὴν vel παραινετικὴν, id est, exhortativum, qui suasoriæ est proprius; συντελικὴν, qua *conjecturam* significari magis ex his quæ sequuntur, quam ex nomine apparet, ὑπαλλακτικὴν, ea *finitio* est, mutatione enim nominis constat : *juridicialem*, eadem appellatione Græca, qua ceteri, usus (δικαιολογικήν). Nam est multa in nominibus differentia. » In sequentibus Quintilianus variorum auctorum sententias de numero statuum exponit fusius. Suam sententiam ibidem docet § 63 sqq. — Cassiodorus in Comp. Rhet. p. 337 ed. Pith. : « *Status*, qui græce στάσις dicitur, est veluti cardo, in quo tota causa versatur. Fit autem ex intentione et depulsione. Eum vocant nonnulli *constitutionem*, alii *quæstionem*, alii, quod ex quæstione appareat. » Isidor. De arte rhet. p. 357 : « Græci statum a contentione dicunt : Latini autem non solum a pugna, per quam expugnant propositionem adversarii, sed quod eo pars utraque consistat. » Auctor ad Herenn. *constitutionem* vocat a græco σύστασις, 1, 11. Ex Ernest. Lex. rh.] Cic. Top. fin. : Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græce στάσις dicitur, Lat. appellatur Status, in quo primum insistit quasi ad repugnandum congressa defensio. [Hermogenes, qui in Διαιρέσει τῶν στάσεων, seu Partitionibus copiosius et subtilius hunc locum tractavit (vol. 3, p. 10 sq. ed. Walz.), non docuit, unde derivatum quove modo definiendum στάσεως vocem existimaret. Addit quidem p. 16 ed. Sturm. forte dictum esse ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους. Sed copiosior ejus scholiastarum de istis rebus expositio est. Sic auctor Prolegom. ad schol. Hermog. p. 14 derivandam vocem statuit παρὰ τὸ ἑκάτερον τῶν ἀγωνιζομένων ἵστασθαι περὶ ὃ νομίζει δίκαιον. Syrianus ad Hermog. p. 77 : Ἀπὸ τοῦ ἑκάτερον τῶν ἀντιδίκων ὡς ἐπί τινος ἀσφαλοῦς κρηπῖδος ἑστάναι περὶ τὰ οἰκεῖα δίκαια. Ibidemque Sopater tradit, nonnullos putare dictam esse στάσιν παρὰ τὸ σταθερὰς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυστάτων. Quod autem ad definitiones attinet, auctori Proleg. schol. ad Hermog. l. c. στάσις καλεῖται ἡ ἐν δικαστηρίοις ἀμφισβήτησις. Syriani p. 78 hæc definitio est : Στάσις ἐστὶ πρότασις ἁπλῆ ῥητορικὴ πρὸς ἀπόδειξιν κομιζομένη μιᾶς φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζητήματι κειμένων, καθ' ἣν ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πίστιν κομιζομένων. Sopatri et Marcellini hæc : Στάσις ἐστὶ φάσις τουτὶ πεπρᾶχθαι ἢ κληθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις. (V. Walz. Rhett. vol. 4, p. 195, 199, 293 ; 5, p. 77 ; 6, p. 31 ; 7, p. 1-ult.) — Marcellin. in Vit. Thucyd. accuratam orationum Thucydidearum dispositionem laudat, quæ eo valeat, ut uniuscujusque *statum*, ad quem argumentum orationis pertineat, distinguere queas : τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὥστε καὶ στάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας, ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκών. Deinde et στάσεις εἰδικαὶ rhetoribus dicuntur illi status, qui tribus illis generalibus, conjecturali, definitivo et qualitatis, veluti species subjiciuntur. Hos auctor Συνοπτικῆς παραδόσ. p. 2 tredecim nominat : negotialem, rationalem absolutum, comparativum, remotionis, relationis, purgationis, deprecationis, scripti, ratiocinationis, contrariarum legum, ambigui, definitionis legalis, translationis, ex disciplina quidem ipsa Hermogenis, cujus ille epitomen compilavit. Conf. Tzetz. Chil. 11, 369. Ernest. Lex. rhet. Adde Anon. Περὶ τῶν στάσεων ap. Walz. vol. 5, p. 591 sqq. || Ap. philosophos i. q. δόξα, Sententia, Opinio. Sextus Emp. Pyrrhon. 2, 48, p. 78 : Ἐὰν δείξωμεν ὅτι οὔτε δι' αἰσθήσεως μόνης δύναται κρίνειν οὔτε διὰ μόνης τῆς διανοίας οὔτε δι' ἀμφοτέρων αὐτῶν, συντόμως πρὸς ἁπάσας τὰς κατὰ μέρος δόξας εἰρήκαμεν· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ἀναφέρεσθαι στάσεις· 113, p. 92 : Οὔτε γὰρ ἀναποδείκτως προκρίνοντές τινα τῶν στάσεων τῶν προειρημένων πιστοὶ ἐσόμεθα οὔτε μετὰ ἀποδείξεως· 3, 32, p. 137 : Τοσαύτης διαφωνίας γεγενημένης, ἤτοι πάσαις συγκαταθησόμεθα ταῖς κειμέναις στάσεσι καὶ ταῖς ἄλλαις ἤ τισίν. Et similiter aliis ll. plurimis, quibus Fabricius modo sic vertit modo Sectam, ut Adv. math. 7, 202, p. 412 : Ἔοικε διὰ τούτων ὁ Ἀντίοχος τὴν προειρημένην τιθέναι στάσιν. Conf. Plut. Cicer. c. 4 init. : Ἤδη γὰρ ἐξίστατο τῆς νέας λεγομένης Ἀκαδημίας ὁ Ἀντίοχος καὶ τὴν Καρνεάδου στάσιν ἐγκατέλειπεν.] || Constitutio, σύστημα. Aristoph. Ran. [1281] : Μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χατέραν στάσιν μελῶν. Malit tamen fortassis aliquis hic accipere in prima signif., et per στάσιν μελῶν intelligere στάσιμα μέλη, Carmina, quæ stando conciniuntur. Sic χοροῦ στάσις dicitur etiam Actio illa, qua chorus constituitur et cogitur. [V. initio.] Bud. p. 470.

[|| Ap. Aristoph. ib. 1401 : Λέγοιτ' ἂν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις, dicitur Libratio, Ponderatio, ut ostendunt præcedentia.] || Constitutio et temperies : Hippocr. ἀέρος στάσις, Aeris constitutio et temperies, διάθεσις καὶ πάθος. [V. sub initium, ubi de στάσει ἀνέμου.] Et ap. Galen. τὴν στάσιν παχὺ, Substantia crassum, cui opp. ἡ λεπτομέρεια στάσεως, Constitutionis temperies tenuitasque. || Στάσεις, Fluminum aggeres, ripæ, τὰ ἀναχώματα τῶν ποταμῶν, Suid. Aristoph. Eq. [526] : Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων, Ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους. [Suidæ interpr. ponitur etiam in schol., sed in cod. Ven. addita est a manu recentiori : Ravennas autem caret scholiis ad illam fabulæ partem. Antiquiora vero scholia aliam ponunt interpr., ut sit i. q. βάσις, qua non satis firma usus sit bibulus et tremulus senex Cratinus. Contulit cum loco Aristoph. Mazochius ad Tab. Heracl. p. 276 sq., quod illic est v. 77, 84, 91, 96, 103 : Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν (δευτέραν, τρίταν, τετάρταν, πέμπταν) στάσιν, et ipse quidem vertit Stationem, sed dubitat an sint Septa. Locum Equitum si spectet gl. Photii in Στάσις addentis : Καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως (sive σπ. οὕτως·) Ἀριστοφάνης, similiter vertendum erit in Tab. Her. Quanquam hæc admodum sunt incerta.] || Στάσις transitive etiam accipitur pro Collocatio, Positus : sicut ἵστημι interdum pro Statuo, Colloco, i. e. ἵδρυμι. [Statuæ collocatio, Dionys. A. R. 5, 35 : Κλοιλίᾳ τῇ παρθένῳ στάσιν εἰκόνος χαλκῆς ἔδοσαν. Plutarch. Anton. c. 9 fin. : Ἐλύπουν καὶ στάσεις ἐνόδιοι σκηνῶν.] Στάσις ἀνδριάντων, Pollux [3, 91. Et 1, 11, ἀγαλμάτων· 6, 177, εἰκόνων· 5, 32, δικτύων· 61, ὤτων, Erectio.] Sic accipi potest l. etiam Greg. Naz., quem ab initio fere citavi, una cum Bud. interpret. [V. Στάλιξ. || De usu ap. Byzantinos Ducangius : « Jejunium. V. Petav. ad Epiphan. vol. 2, p. 356, et Gloss. med. Lat. in Statio. (Ubi ex Ambrosio et Isidoro sic dictum ostendit de militari exemplo, quod Jejunium sit instar Castrorum adversus diabolum.) || Stylitarum vitæ ratio. V. Nicol. Uran. in Vit. Symeon. n. 28, 72, 115, 248. || Στάσεις, Divisiones καθισμάτων in Psalmis, sic dictæ, quod stationes stantes recitent Græci vel quod lectionem finientes stent et quasi respirent. Geronticon ap. Niconem in Pandecte Ms. 1, 29 : Μετὰ τὸ πληρῶσαι τὸ Ἑξάψαλμον ... ἠρξάμεθα τοὺς ψαλμοὺς ἀνετῶς, καὶ εἰπόντες τὴν πρώτην στάσιν τῶν ν' ψαλμῶν κτλ. Aliique Byzantini. || Sed et singulos psalmos largiores in στάσεις pariter dividunt Græci. Describitur in Euchologio μεσονυκτικὸν, in quo tres Psalmi decantantur, ac primo Ps. 50, post quem scribitur στάσις πρώτη. Deinde sequitur Ps. 118, qui dividitur in duas στάσεις, etc. || Sumitur etiam pro quovis Intervallo. Euchollog. p. 545 : Κρούει τὰς βαρέας ... ποιῶν στάσεις τρεῖς. Et alii. || Στ. ἱερατικὴ, Ordo sacerdotalis, Munus sacerdotis. Nomocanon Photii tit. 9, 9, c. 19 : Πότε τις καθέδρας μὲν ἢ στάσεως ἱερατικῆς μετέχει. »] || At στάσις pro Seditione positum, cum suis derivatis et compp., reperies post omnia ab Ἵστημι compp. [In his quæ sequuntur.]

|| Στάσις, ἡ, Factio : hinc, ut suspicor, orta hæc signif., quod in factione pars utraque suam veluti στάσιν seorsum habeat, i. e. Stationem. Viderit tamen lector an aptiorem aliquam hujus signif. rationem excogitare possit. [Photius : Στάσις, οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες. V. quæ supra dicta sunt de signif. Cœtus s. Chori. Ad quam signif., præter ll. Aristot. et alios continuo citandos, referre licet Herodot. 1, 59 : Ἤγειρε τρίτην στάσιν· 173 : Ὡς ἐπεκράτησε τῇ στάσει Μίνως. V. de l. ejusd. 1, 60 paullo post.] Aristot. Œcon. 2 : Ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, Duas factiones. [Dionys. A. R. 6, 57 : Τῶν στάσεων οὐδετέρᾳ συμφιλονεικοῦντες· 65 init. : Μὴ κατισχύειν μηδετέραν τῶν στάσεων.] Plut. Sertorio [c. 4] : Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στ., Cinna autem labantem jam Marii factionem rerum novarum molitione reparabat, Bud. Sæpe redditur voce Seditio [Gl.] habente affinem signif. [Pind. Ol. 12, 17 : Στάσις ἀντιάνειρα· Nem. 9, 13 : Φεῦγε δεινὰν στάσιν· et alibi. Batrach. 134 : Σκεπτομένων αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις. Solon

A ap. Demosth. p. 422, 19 : Στάσιν ἔμφυλον. Theognis 51 : Ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν· 781 : Στάσιν Ἑλλήνων λαόφθορον. Æsch. Prom. 200 : Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο· 1088 : Σκιρτᾷ τ' ἀνέμων πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα· Pers. 188 : Τούτω (duas mulieres) στάσιν τινὰ τεύχειν ἐν ἀλλήλῃσι· et alibi. Soph. Œd. C. 1233 : Φόνοι, στάσεις· Œd. T. 634 : Τί τὴν ἄβουλον ... στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; Tr. 1179 : Ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών. Eur. Herc. F. 34 : Στάσει νοσοῦσαν πόλιν· 543 : Στάσει τὸ Κάδμου γ' ἑπτάπυλον ἔχει κράτος· 590 : Οἳ στάσιν ἔθηκαν· et alibi. Aristoph. Ran. 760 : Πρᾶγμα κεκίνηται μέγα ἐν τοῖς νεκροῖσι καὶ στάσις πολλὴ πάνυ· 359 : Ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει· Th. 788 : Ἔριδες, νείκη, στάσις ἀργαλέα. Orph. H. 32, 3 : Στάσιν ἀλγινόεσσαν. Herodot. 1, 60 : Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, quanquam hic quoque locum habet signif. Factionis, de qua supra. Id. 6, 109 : Ἔλπομαί τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν διασείσειν τὰ Ἀθηναίων φρονήματα. Xen. Anab. 6, 1, 29 : Ἧττον ἂν
B στάσις εἴη ἑνὸς ἄρχοντος· H. Gr. 1, 1, 32 : Ἐν Θάσῳ στάσεως γενομένης· 4, 9 : Ἔχουσαν κακῶς ὑπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων.] Plato De rep. 5, [p. 470, B] : Ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται· ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. [Utroque conjuncto anon. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 406, 16 : Ἔτι δὲ καὶ πολέμων στάσεις ἀποτελοῦσι.] Thucyd. 4, [71] : Τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμενοι. Isocr. Symm. [p. 178, E] : Σφαγὰς καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο [nunc ἐποίησαν], Lat. Seditionem facere itidem. Id. [p. 56, D], Στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, Seditiose inter se certare. Id. [p. 35, B] στάσεις καὶ διαφορὰς copulat. Plato autem [Epist. 7, p. 336, D] dicit αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραί. [Isocr. p. 103, D : Ἐν ταῖς αὑτῶν πόλεσι στάσεις καὶ ταραχὰς καὶ σφαγὰς ἐμποιοῦντες· 104, E : Ὁρῶν τὴν Ἑλλάδα πολέμων καὶ στάσεων ... μεστὴν οὖσαν· 176, D : Τὰς τυραννικὰς στάσεις καὶ τὸν Περσικὸν πόλεμον διέφυγον· et similiter alibi.] Et εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, Xen. [Comm. 4, 4, 11], Ad seditionem concitare, inverso ordine Inducere seditionem in. Item, Τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν
C στασιάζειν, ap. Plut. [Poplic. c. 21], Veterem seditionem redintegrare : ut Tac., Redintegratur seditio. Et ἐν στάσει εἶναι, Thuc. [2, 65], Seditionibus agitari. [Id. 2, 20 : Στάσιν ἐνίεσθαι τῇ γνώμῃ· 7, 33 : Στάσει τοὺς ἐναντίους ἐκπεπτωκότας. Plato quum sæpe proprie de seditione civili, tum Reip. 4, p. 440, E : Ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. Ceterum conf. de στάσεσι (a quibus διαστάσεις distinguit 4, 11 med.), Aristot. Polit. 5, 2. Cosmas Hierosol. in Maji Spicil. vol. 2, p. 58, A : Πολλῆς τῷ Παύλῳ τούτου χάριν στάσεως γενομένης· D : Στάσιν κατ' αὐτῆς διεγείραντος. Improprie de dissensu Æsch. Pers. 738 : Ναὶ, λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις. Diog. L. 3, 51 : Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ, καὶ οἱ μέν φασιν, οἱ δ' οὔ. || De sectis philosophorum ubi Fabricius ceperat ap. Sextum, verti licere etiam Opinionem supra dictum.]

[Στάσις, πόλις Περσικὴ ἐπὶ πέτρης (sic) μεγάλης, ἣν εἶχεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν Στασίτης· τῆς δὲ χώρας Στασηνὸς, Steph. Byz.]

D Στᾰσῐώδης, ὁ, ἡ, Seditiosus. Xen. [Comm. 2, 6, 4] : Στ. τέ ἐστι καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν. [Ὑπόφαυλον dicit Pollux 8, 153. Et ap. Xen. quidem etiam στασιώτης locum habet. Polyb. 1, 9, 6 : Πᾶν τὸ κινητικὸν καὶ στασιῶδες τῆς δυνάμεως· 68, 10 : Πολλοὺς καχέκτας καὶ στασιώδεις ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν. Dionys. A. R. 8, 15 init. : Τοὺς στασιωδεστάτους. Philo vol. 2, p. 268, 33; 350, 25, item de hominibus. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 418, C : Τὸν στασιώδη δῆμον· 457, B : Καθάπερ τινὰ στασιώδη υἱόν. Eust. Il. Ω, 81 : Οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ στασιώδη τὴν τοιαύτην οἴδασι λέξιν. Thomas p. 808. || Adv. Στασιωδῶς schol. Lycophr. 128 : Στ. ἔχοντας. L. Dind.]

[Στασίων, ωνος, ὁ, Stasio, n. viri, in numis Rhodi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 532, n. 274; 3, p. 416, n. 135.]

[Στᾰσῐωρὸς, ὁ, Stabuli custos. Eur. Cycl. 53 : Τοῦ μηλοβότα στασιωρὸς Κύκλωπος, de ariete. Sic enim librorum scripturam στασίωρον emendavit Heathius, accentum Bothius.]

A Στασιωτεία, ἡ, Seditiosus status, ut ap. Plat. exp. De rep. 4, [p. 715, B :] Στασιωτείας, ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους τοὺς νόμους φαμέν· de Statu populari, Statu optimatum et tyrannide. [Leg.] 8, p. 295 [832, C] : Τούτων γὰρ δὴ πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτεῖαι δὲ πᾶσαι λέγοιντ' ἂν ὀρθότατα. Ubi non incommode videtur verti posse Factiones. [Andocides p. 30, 4.]

Στασιώτης, ὁ, Qui factionis alicujus est. Ex Herodoto [1, 60, 173; 3, 144 etc.], στασιῶται ἐκείνου, Qui sunt contrariæ illi [imino ejusdem] factionis. [Et 8, 132 :] Στασιῶται σφὶ γενόμενοι, Conjurantes inter se, VV. LL. [Absolute 1, 59 : Συλλέξας στασιώτας· 61 : Καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι· 62 : Οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος στασιῶται· 3, 83 : Ἄνδρες στασιῶται.] || Seditiosi, Qui seditiones concitant, οἱ στάσεις ἐγείραντες, Suid. || Qui ejusdem ordinis sunt, οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, Hesych. || Apud Antiphontem videtur scripi pro δορυφόρος, Satelles, Harpocr., Suid., ap. quos locum reperies. [Ap. Synes. p. 59, B : Οἱ στασιῶται τῆς ἀγλωττίας, ubi vulgo εὐγλ., sic interpr. Boiss. ad Philostr. Her. p. 551.] || At στασιώτας τοῦ B ὅλου Plato Theæt. [p. 181, A] jocans appellavit Parmenidem et Melissum, qui universitatem rerum consistere perhiberent, VV. LL. [Unde Aristoteles ap. Sext. Emp. Adv. math. 10, 46, p. 641. Ceterum hanc formam, non στασιαστὴς probant Mœris p. 359, Thomas p. 808. Xenophonti pro ἀντιστασιώτης H. Gr. 7, 1, 43, et pro στρατιώτης Anab. 6, 6, 6, inferunt libri deteriores.]

Στασιωτικός, ή, όν, Factiosus, Seditiosus. Thuc. 8, p. 292 [c. 92] : Πολλῶν καὶ στ. λόγων καὶ ὑποψιῶν προσγενομένων, Seditiosis et turbulentis orationibus. Ex Eod. [7, 57] στ. καιρὸς, Seditionis reipublicæ tempus. A Bud. exp. non solum Seditiosus, sed etiam Seditioni obnoxius, citante ex Aristot. Eth. [Polit.] 5, [3 med.], Στ. δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ. At κατὰ τὸ στ., Seditiose, More eorum, qui seditiones faciunt, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, ut Thuc. schol. exp. in 4, p. 163 [c. 130] : Καί τινος αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἐντεπιπόντος κατὰ τὸ στ. [Thomas p. 808 : Στασιωτικὸν κάλλιον λέγειν τὸν στασιώδη λαὸν ἢ στασιαστικὸν, addito C l. Thuc. || Adv. Στασιωτικῶς, Dionysio A. R. 6, 25, στρατιωτικῶς πολιτευομένους restituebat Portus. Sed cod. Vat. στασιαστικῶς. Habet Aristot. Polit. 5, 6, et στασιαστικῶς 3, 13 fin., utrumque sine varietate.]

[Στατανὸς, οἶνος, Vinum Italicum ap. Strab. 5, p. 234, 243, Athen. 1, p. 26, E, ubi libri variant in accentu. V. Schweigh.]

[Στάτειρα, ἡ, Statira, Artoxerxis conjux ap. Ctesiam Phot. Bibl. p. 43, 12 etc. Darii filia, quæ Alexandro M. nupsit, ap. Memnonem ib. p. 224, 26, Diodor. 17, 107, eædemque ap. Plutarch. Artox. et Alex., qui Al. c. 30 memorat f. Darii, et Lucull. c. 18 sororem Mithridatis. Ad hoc nomen referri videtur Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 259, 21 : Στατεῖρα, : καὶ ει ἡ παράδοσις, ut ib. Στάγιρα ponit et Στάγειρα. Sic Στατίρα ap. Athen. 13, p. 609, B. L. Dind.]

[Στάτευσις, Στατευτὸς, Στατεύω. V. Σταθ—.]

[Στατὴ, πόρνη, Hesychio pro στατηπάρνη restituunt intt. Additum autem κάρδοπος, de quo v. in Στάγη et D Στάτης.]

Στατὴρ, ὁ, Stater, Pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi Siclum dicebant, Bud., scribens alibi, staterem a mensoribus vocari semunciam. Varii autem erant stateres. Aureus minam argenti valebat, Bud. ex Polluce [Qui 4, 173 : Στατῆρα δὲ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὴν λίτραν λέγουσιν... Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ δύο ἦγε δραχμὰς Ἀττικὰς, τὸ δὲ τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς. Et 9, 57] : Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο, καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, Aureus stater minam valebat; nam et in iis quæ appenduntur, pondus minæ staterem nominaverunt : unde colligit, staterem aureum quaternos aureos numos Romanos valuisse, ut fuerint stateres aurei unciales, cujusmodi fere Lusitanici aurei visuntur, denis aureis æstimabiles. [Addit autem Pollux : Καὶ ὅταν εἴπωσι πεντεστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν (ut ap. Sosicratem, δίκελλαν πεντεστάτηρον). Ἔστι μέντοι καὶ νόμισμα στατὴρ, ὡς ὅταν εἴπῃ Ἀριστοφάνης (Pl. 817) · Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν (χρυσοῖς)· τὸ γὰρ ἐν

A ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις ἀμφίβολον (ubi τετραστατήρου σωτηρίας)... Εὔπολις δ' ἐν μὲν Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ λέγων, Ἔχων στατῆρας χρυσίου τρισχιλίους· ἐν δὲ Ταξιάρχοις τὴν ῥοπὴν λέγει, Κρόκης πέντε στατῆρας εἶχε... Καὶ οἱ μὲν Δαρεικοὶ ἐκαλοῦντο στατῆρες, οἱ δὲ Φιλίππειοι, οἱ δὲ Ἀλεξάνδρειοι, χρυσοῖ πάντες ὄντες. Καὶ εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατὴρ, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς· 7, 102 : Χρυσοῦς τὸ νόμισμα· προσκέοιτο δ' ἂν ὁ στατήρ· εἰ δὲ καὶ Δαρεικός τις εἶπεν, ὁ χρυσοῦς προσηκούετο. Hesychius post Σταθμοῦχος· Στ., τετράγραμμον, ἤγουν ἥμισυ οὐγγίας. Et suo loco : Στατὴρ, τετράγραμμος. Ubi Salmasii emendationem præstat Cyrillus : Στατὴρ, τετράδραχμον, κεράτια οβ'. (Schol. Aristoph. Pl. 817 : Ἔχει δὲ ὁ στ. κεράτια τριάκοντα ἕξ.) Eodem modo altero loco Salm. et alii. Photius : Στατήρ· βάρβαρον οἴονταί τινες εἶναι τὸ ὄνομα· τὸ δὲ τέτραχμον καὶ τετράδραχμον, Ἀττικά. Suidas et gramm. Bachm. : Στ., τετράγραμμον νόμισμα, cum var. τετράγωνον. Dicitur autem Τετράδραχμον, quod v., numus argenteus quattuor drachmarum, etiam στατὴρ vocatus. A quo B diversus στατὴρ aureus duarum drachmarum pondere, viginti autem pretio, vulgo χρυσοῦς dictus, quod v. Cujusmodi stateres cusos fuisse Athenis dubitabat Eckhel. D. N. vol. 1, p. XL sq.; 2, p. 206, eosque pariter atque Corinthios, Cyzicenos, Phocæos, imaginarios putabat, ut minas et talenta, nihil tribuens Polluci, de quo supra, et Comicorum ap. eum testimoniis. Contra disputavit Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 24 sq., et ib. p. 26 et *Metrolog. Unters.* p. 136 Cyzicenos ap. Dem. continuo citandum 28 drachmarum dici conjicit propter auri tum auctum illic pretium, non quod singuli 8 drachmis aucti fuerint. Alioqui ab Alexandro M. stateres vel duplo vulgaribus graviores cusos esse et 4 drachmarum ponderis, constat ex superstitibus : v. Eckhel. l. c. vol. 1, p. XLI, a. De similis ponderis Phocæo v. Bœckh. *Metrol.* p. 135, (de Cyrenaicis paribus aut quadruplicis ponderis Pollux 9, 62,) idemque p. 134 de Lampsacenis.] At Cyzicenus 28 drachmas Atticas, ut Dem. tradit [p. 914, 11] : i. e. paulo minus tribus aureis corona- C tis. [V. supra.] Sed Attici stateres et Persici hoc Cyziceno multo uberiores fuerunt et pondere et indicatura, et præsertim Persici, quum Babylonium talentum ephectam proportionem ad Atticum habuerit. At Daricus non minus denis aureis Francicis, i. e. Argenti mina. [Herodot. 3, 130 : Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας· 7, 28 : Χρυσίου υ' μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν. Thuc. 8, 28 : Τισσαφέρνει παραδόντες τὰ ἀνδράποδα πάντα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, ὧν καθ' ἕκαστον στατῆρα Δαρεικὸν παρ' αὐτοῦ ξυνέβησαν λαβεῖν. Xen. H. Gr. 5, 2, 22 : Ἐξεῖναι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιζημιοῦν (civitatem) στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἡμέρας. Diod. 13, 104 : Στ. χρυσοῦν ἑκάστῳ δωρησάμενος.] Plut. [Mor. p. 823, A] Κροισείων etiam meminit, scribens, Κροισείων αἱρετώτερος στατήρων. Thuc. 4, p. 138 [c. 52], nominat etiam στατῆρας Φωκαΐτας. [Demosth. p. 1019, 15 : Ἐκ Μυτιλήνης λαβὼν τ' στατῆρας Φωκαεῖς.] Et Athen. 4, [p. 143, B] : Ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα. [Στατῆρας Φωκαϊκοὺς et Αἰγιναίους memorant etiam inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 236, 19; 237, 43, Delph. D vol. 2, p. 807, 17 etc. De compendio voc. Σ v. ib. p. 207.] Item Φιλίππειοι : Philippos Horatius et Plautus nominant. [V. Pollux 3, 87; 9, 84, et l. supra cit. Aristoph. Nub. 1041 : Καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων. Isocr. p. 365, E : Ἐδανεισάμην τ' στατῆρας· 367, A : Παρ' ὧν ἐχρυσώνησα ὑπ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πλέον ἢ χιλίους στατῆρας· Antid. p. 458, 168 : Χιλίους μόνους στατῆρας κατέλιπε. Theophr. fr. 2 De lapid. 46 : Τὸν κατάχαλκον χρυσὸν καὶ ἄργυρον γνωρίζειν, καὶ πόσον εἰς τὸν στατῆρα μέμικται.] At pro στατῆρες χρυσοῖ, Synes. dicit στατῆρες χρυσίου, ἐκ χρυσίου, Ep. 127 : Τῷ μὲν ἀνέθηκαν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ στατῆρας χρυσίου. [Plat. Euthyd. p. 299, E : Στατῆρα χρυσοῦ ἐν ἑκατέρῳ ὀφθαλμῷ· Eryx. p. 400, A : Καρχηδόνιοι νομίσματι χρῶνται τοιῷδε· ἐν δερματίῳ σμικρῷ ἀποδέδεται ὅσον τε στατῆρος τὸ μέγεθος μάλιστα. Hesychius ponit etiam : Στατῆρσι προστιθέντες, ὑπὲρ στατήρων ὀργιζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατῆρος. Ubi ὁρκιζόμενοι Salmas.] Derivant autem ab ἵστασθαι, Appendere. [Unde Photius : Στατῆρα, καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς λέγουσι καὶ τὸν σταθμὸν

ἁπλῶς. Et ipse cum Suida : Στ. καὶ τὸ ἐξάγιον (vel ἐξάγιον, quod v.) καὶ τὸ ζύγιον. ‖ Etym. M.: Στατὴρ ... ὁ πρὸς δανεισμοὺς καὶ ἀποδόσεις ἐπινοηθεὶς τῷ βίῳ· ὅθεν καὶ στατῆρες οἱ χρεῶσται, οἷον, Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς, Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ. Brevius eadem Zonaras. ‖ « Candelabrum. Vita S. Marthæ n. 47 : Στατῆρας καὶ λύχνους ὅλους φωτίζοντας. » Ducang. App. Gl. p. 173.]

[Στατηριαῖος, α, ον, non quod HSt. posuit] Στατηρίδιος, Staterem valens, Qui stateris pretio æstimatur, στατῆρος ἄξιος. [Pollux 9, 59 : Τὰ δὲ στατῆρος ἄξια στατηριαῖα φαίης ἄν, ὡς Θεόπομπος ἐν Καλλαίσχρῳ, Οὔ φησιν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας στατηριαίας.]

Στατηρὸς, Stabilis, Firmus, i. q. στάσιμος, σταθερὸς, Bud. [Pro Σταθηρὸς, quod v. in Σταθερός.]

[Στατιαῖος. V. Στάτος.]

[Στατίας. V. Σταίτινος.]

Στᾰτίζω, Sisto, Sto, Consisto, Stabulor. [Standi signif. Eur. El. 316 : Πρὸς δ' ἕδραις Ἀσιάτιδες δμωαὶ στατίζουσι. Et sistendi Alc. 90 : Οὐ μὲν οὐδέ τις ἀμφιπόλων στατίζεται ἀμφὶ πύλας, Stat. Hesychius : Στατίζουσι, στάσιν ἔχουσι· Στατίζονται, ἱερῶνται, αὐλίζονται, ἵστανται. Ἱδρύονται intt., etsi ἱερῶνται defendit Ignarra De palæstra Neap. p. 311. Activum signif. ab Hesychio posita est etiam ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 84, ρκγ'.]

Στᾰτικὸς, ή, όν, Sistendi vim habens, opp. τῷ κινητικός. [Aristot. Metaphys. 4, p. 104 fin. : Καὶ γὰρ τὸ στατικὸν δυνατόν τι ἐν ἑτέρῳ ᾗ ἕτερον· 8, p. 185, 8 : Πάσης ἀρχῆς κινητικῆς ἢ στατικῆς. Oribas. p. 120 ed. Mai. : Ἐφέδρανα δέ ἐστιν ὄργανα ὅσα κεκλιμένας ἔχοντα τὰς κατασκευὰς περιέχει ἐν αὐτοῖς τοὺς στατικοὺς καὶ μοχλευτικοὺς τρόπους.] Στ. κολλούρια, Aetio, Collyria, quæ inordinatum fluxionis impetunt sistunt. Est et Statice herba ap. Plin. 26, 8, quam alvo sistendæ utilem esse scribit : ac certe inde nomen et ipsa accepit. [Diosc. Parab. 2, 82. Strabo 17, p. 824 init., a Wakef. cit. : Στατικὸν κοιλίας, et Matthæi Med. p. 10 fin., 17 fin., 179 init. et 19 init. : Ἡ δὲ μήκων αὐτῶν στατικωτέρα. V. Σταλτικός.] Στατικὴ, Scientia ponderum, de ratione ponderum : στατικὸς, Hujus scientiæ peritus. [Plat. Dial. de justo p. 373, E : Τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον στατικὸς διακρίνει· C : Ἱστάντες οἱ στατικοί. Fem. ib. p. 373, A, E, Phileb. p. 55, E, Charm. p. 166, B. Utrumque ap. Polluc. 4, 16, 171; 7, 208. Arrian. Epict. 1, 17, 10 : Τὰ λογικὰ τῶν ἄλλων ἐστὶ διακριτικὰ καὶ, ὡς ἂν εἴποι τις, μετρητικὰ καὶ στατικά. L. D. Olympiodor. In Platon. Alcib. 1 sect. 21, indeque scholiast. Platon. p. 388 Bekk. Creuzer. ‖ Adv.] Στατικῶς, More eorum, qui ponderant, quæ ponderantur. [Pollux 4, 16, 171.]

[Στατίδας, quod Hesychius interpr. ναύτας εἰς πόλεμον, terminatione certe vitiosum videtur.]

Στᾰτὸς, ὁ, Qui stetit s. stat : στ. ἵππος, Equus, qui in stabulo continetur, nec ad equarias admittitur, ap. Hom. Il. Z, [506] : Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων. [Hesychio ὁ ἐπὶ φάτνης τρεφόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον. Nonnus Jo. 11, 31, p. 126, 18 : Ἀλλὰ μένων ἀτίνακτος ἔτι ζαθέῳ παρὰ χώρῳ εἶχε ποδὸς στατὸν ἴχνος.] Et στ. ὕδωρ, Aqua ex imbribus constans, Stagnans : sicut στάσιμον ὕδωρ paulo ante ex Athen. citavi. [Diodor. 12, 58 : Πολλοὺς τῶν κοίλων τόπων δεξαμένους πλῆθος ὑδάτων λιμνάσαι καὶ σχεῖν στατὸν ὕδωρ παραπλησίως τοῖς ἑλώδεσι τῶν τόπων.] Soph. Phil. [714] : Ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος [πώματος] ἥσθη δεκέτη χρόνον [δεκέτει χρόνῳ], λεύσσων δ', ὅπου [εἴπου] γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα, Stagnantem aquam. Sunt tamen qui intelligant etiam Fontanam : ut στ. ὕ. sit Aqua stabilis et quæ a ventis non agitatur, qualis esse fontium solet. [Verior prior interpretio, quum poeta hic de industria augeat miseriam ejus qui non modo vino, sed ne aqua quidem pura uteretur, etiamsi aliis fabulæ locis ex fontibus manasse dicit. De fr. ejusd., ut videtur, in quo Στατοὶ λίκνοι, v. in Λίκνον et Ἐργάνη. Eodem Hesychii gl. in Στάτος, quod sequitur, positam refert Lobeck. Paralip. p. 348, 47, et ad σκαφηφορίαν opificum pertinere conjicit. De lapide epigr. Anth. Pal. 9, 806, 5 : Ἔνθα

A λίθος στατὸς οὗτος ἀειδίνητον ἀνάγκην ἑπτάκις ἀγγέλλει. De στατοῖς αὐτομάτοις v. Hero Autom. p. 244, A; 245, D; 247, C, et inprimis p. 263, A seq. in Αὐτόματος cit.] ‖ Item στ. θώραξ [schol. Aristoph. Pac. 1227 : Ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ) Δηλονότι οὐκ ἔστιν ἁλυσιδωτὸς, ἀλλ' ὁ λεγόμενος στατὸς [θώραξ!], χιτὼν Thorax, Tunica recta, i. q. στάδιος. Aliquando vero substantive dicitur στατός. [Arrian. Epict. 2, 16, 9 : Στατὸν ἔχει καλόν (citharœdus).] Plutarch. Alcib. [c. 32] : Στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, de Callippide tragœdo, ubi sunt qui Cothurnos vertant; sed quum στάδιος χιτὼν Eustathio sit ὁ στατὸς, hic χιτὼν subaud. videtur. Vide Ὀρθοστάδιος, Στάδιος. [Et Salmas. ad Tertull. De pall. p. 105. Eadem autem quæ ap. Eust. in Ὀρθοστ. cit. sunt ap. schol. Aristoph. Lys. l. c. 45. Quo refertur quod apud Hesychium est : Στατὰ, μακρά. Ceterum Phrynich. Ecl. p. 238 : Στατὸς ὁ τῶν αὐλητῶν χιτὼν οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος.]

[Στάτος, σκάφη· (infra : Στάφος, σκάφος, λεκάνη·)
B ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς, Hesych. Στατὸς Lobeckius in illo voc. citatus. Conf. quæ dicta sunt in Στατή. Id. : Στατίδιον (στατιαῖον Kuster.), τὸ πενταμνοῦν. Καὶ διαστάτους, τοὺς διαστάμνους (διστάτους, δεκάμνους intt.). ‖ Hesychius : Στάτοι, ἀρχή τις. Lex. rh. Bekk. An. p. 305, 20 : Στατῶν· ἄρχοντές εἰσι, παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς ἀγαθοεργοῖς (quod v.) ἀρχήν.]

[Στάτρια, ἐμπλέκτρια, Hesychii gl. suspecta.]

[Στᾰτύλλιος, ὁ, Statyllius, n. viri, ap. Myrin. Anth. Pal. 6, 254, 1. De Statyllio Flacco poeta v. Jacobs. vol. 13, p. 955. N. hoc Rom. in inscrr. scribitur modo Στατίλιος modo Στατείλιος. V. Bœckh. n. 1124, 1139, 1169, 1170, 1173. Ap. Plut. etiam Στατίλλιος.]

[Σταυνὶξ (sic), ἱέραξ, Hesychii gl. obscura.]

Σταυρηδὸν quoque dicitur, adv. a nomine substantivo formato : ut βοτρυδὸν a βότρυς.

[Σταυρικὸς, ή, όν, Cruci similis. Nicetas Chon. Ann. p. 13, D : Στ. σημεῖον χειριζόμενος· 16, B, χάραγμα. Orac. Leonis ap. Rutgers. Var. Lectt. 5, p. 470, 31 : Σταυρικοῦ τύπου. L. D. Qui est crucis, Ad crucem
C pertinens, Tzetz. Hist. 4, 220, θάνατος. Elberling. Ephræm. Cæs. 390, p. 11. Osann. Psell. Cant. Cantic. 2, 4, θάνατος. Planud. Carm. Polit. Ms., ξύλον. » Boiss. Epiphan. vol. 2, p. 96, B. Adv. Eust. Opusc. p. 218, 68 : Γῆθεν ὑψοῦ σταυρικῶς ἐξηρμένος. Psell. Synops. Leg. v. 1352. L. Dind.]

[Σταυρίον, τὸ, Crux, Crucicula. Conc. Chalced. Act. 10 : Σταυρία χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Conc. Cp. sub Mena Act. 5, ubi plebs exclamat : Τὸ σταυρίον δὸς ἡμῖν· τὸν σταυρὸν ἐλίθασαν καὶ ἀνέφραξαν. Ubi vet. Int., Cruciferum, i. e. Qui crucem in processibus eccles. nobis præferat. Theophan. a. 7 Justini jun. : Ἐποίησε τὴν ἐκκλησίαν κατὰ σταυρίου. Chron. Ms. ab Adamo in Mauricio : Κτίζει τὸν ναὸν τῶν ἁγίων μ' πλησίον ὄντα τοῦ σταυρίου. Typicum Monast. τῆς Κεχαριτωμένης c. 34 : Σταυρία ὀφείλουσι προσκομίζεσθαι, de Processionibus eccles., et alibi. Ducang. Constantin. Cærim. p. 331, C. De accentu Theognost. Can. p. 122, 12.]

[Σταυροαναστάσιμα, τὰ, Canones vel Troparia in honorem S. Crucis et S. Resurrectionis. Typicum S.
D Sabæ c. 2 : Ἰστέον, ὅτι ἑορτάζεται ὁ ἅγιος τοῦ μηναίου, καταλιμπάνεται ὁ σταυροαναστάσιμος κανὼν τῆς ὀκτωήχου. V. Euchol‍og. p. 156. Ducang.]

[Σταυροβότανον. V. Σαυρόριζον.]

[Σταυρογρᾰφέω, Crucem scribo. Tzetz. Gram. An. Paris. vol. 1, p. 63, 27 : Καθὸ σταυρογραφοῦμεν. V. Σταυρὸς sub fin. L. Dind.]

[Σταυροδόχον, τὸ, in Vita S. Theodori Archimandritæ Syceorum, in Conc. Nicæno 2 Act. 4 : Ἐν τῷ σταυροδόχῳ ἵστατο εἰκὼν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Int. In receptaculo crucis, i. e. in loco ubi Crux collocari solet. Ducang. Adjectivo Σταυροδόχος, ὁ, ἡ, Crucem recipiens, Ephræm Syr. vol. 3, p. 474, B : Ἡ ἀκοντὶ στ. ὠλόλυξεν γῆ. L. Dind.]

Σταυροειδὴς, et Σταυρότυπος, ὁ, ἡ, Crucis formam et typum gerens. Σταυροειδῶς et Σταυροτύπως, Forma et typo crucis. [Prior vox exstat in schol. Jo. Geom. Parad. 62 cod. Reg., posterior in Jo. Geom. ipso l. c. Boiss. Utraque ap. Hesych. : Σταυροτύπως, σταυροειδῶς. Euagrius Cotel. Mon. vol. 3, p. 69, A : Σταυροειδῶς

τοῖς ὤμοις περιπλεκόμενος. Σταυρότυπος v in Σταυρωτός. L. D. Sim. Thessal. ap. Fabric. B. Gr. vol. 14, p. 90. Cramer.]

[Σταυροθεοτόκιον, τὸ, nempe τροπάριον, vel σταυροθεοτόκιος κανὼν, Crucis et Deiparæ junctas laudes, vel mixtam utriusque laudem complectens. Triodium in Dominica Tyrophagi : Κανόνες, ὁ σταυροθεοτόκιος τῆς θεοτόκου. Euchológ. p. 188 : Θεοτόκιον ἢ σταυροθεοτόκιον. Ducang.]

[Σταυροθολοκτίσμενος, ὁ, Tholus in modum crucis formatus, ap. anon. (græcobarb.) De locis Hierosol. c. 7 : Καὶ ὁ Γολγοθᾶς σταυροθολοκτισμένος. Infra (p. 90) : Καὶ σταυρόθολος. Ducang.]

[Σταυροκομιστὴς, ὁ, Furcifer, Gl. ubi editum est —κόμιστος. Angl.]

[Σταυρολάτρης, ὁ, Crucis cultor. Cotel. Monum. vol. 3, p. 509, A : Οἱ σταυρολάτραι. L. Dind.]

[Σταυρόμορφος, ὁ, ἡ, Crucis figuram habens. Georg. Pisid. Opif. p. 429.]

[Σταυροπἄγὴς, ὁ, ἡ, Crucifixus. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 201; 232, 282. L. D.]

[Σταυροπατέω. V. Σταυροπάτης.]

[Σταυροπάτης, ὁ, Perjurus, Qui fidem scripto consignatam ac cruce firmatam mentitur : παραβάτης τῶν ἰδίων σταυρῶν. Append. ad Synod. 8 : Οἱ σταυροπάται τοὺς ἰδίους σταυροὺς ἠθέτησαν. Anon. in Pœnitent. ap. Morin. p. 119 : Ἐσταυροπάτησάς ποτε διὰ πορνείαν ἢ δι' ἄλλον τρόπον. Alter Pœnitentialis Ms. Ps.-Chrysost. : Ὁ σταυροπάτης ἀφοριζέσθω ἔτη γ', et alii Byzant. || Σταυροπατία, ἡ, Perjurium, Fides mentita. Simon Byzantius in Epist. ad Joann. Nomophyl. : Εἰς σταυροπατίαν καταστήσει. Ducang.]

[Σταυροπήγιον, τὸ, Equuleus. Martyrium Ms. S. Marini : Ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τὸ σταυροπήγιον, καὶ ἀπαχθῆναι τὸν μακάριον παῖδα Μαρῖνον, καὶ ἐπαίρεσθαι ἐπὶ τοῦ σταυροπηγίου. Et aliquoties infra. || Jus figendæ Crucis s. Crucis defixio in loco sacro, quum sc. ædificatur et consecratur. Basilic. 1, 1, 4 : Προσκαλεῖν δεῖν φασιν τὸν ἐπίσκοπον καὶ ποιεῖν σταυροπήγιον. Et alibi. || Posterioribus seculis Jus quod patriarchæ competebat in quacunque diœcesi episcopali ecclesiam dedicandi et consecrandi, defixa in ea cruce. Quod multis explicat multisque exx. comprobat Ducang.]

[Σταυροπροσκύνησις, εως, ἡ, Crucis adoratio. Κανὼν εἰς τὴν στ. Theodori Stud. ap. Gretser. De cruce vol. 3, p. 487 sive Fabric. Bibl. Gr. vol. 10, p. 445, § 13. Boiss. Theophan. Ceram. ib. vol. 10, p. 234. Cramer. Appellatur autem ita Dominica tertia τῶν Νηστειῶν, s. Quadragesimæ, in qua celebrant Græci Crucis adorationem. Ducang. Qui alia addidit exx.]

[Σταυρόριζον, τὸ, Alisma, Damasonium, de quo Ruellius 3, 73. Gll. botan. Mss. ex cod. Reg. 1177 : Δαμασώνιον· οἱ δέ τινες σταυρόριξον. Leg. videtur —ριζον, quod ejus radix crucis figuram efficiat. In aliis Gll. Σταυροβότανον. Ducang.]

Σταυρὸς, ὁ, Vallus, Palus ligneus acutus et erectus : ab ἵστασθαι dictus, quoniam ἵσταται εἰς ἀέρα ὑψαίνος, Eust. [et Hesychius] : οὗ ἀποξυμμένου κατ' ἄκρον γραμμὴν στάσις ἔοικεν ἠπλωμένη πτέρυγι· unde quidam [Lycophr. 291] σταυροῖσι κορσωτὴν πτέρυγα dixit τὴν τούτων ἔκτασιν, Eust., i. esse dicens q. σκόλοπα. [Τὰ ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα, Photio s. Suidæ.] Hom. Il. Ω, [452] de tentorio Achillis : Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· Od. Ξ, [11] de stabulo porcorum : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας, quales esse videntur ap. Virg. Georg. 2 : Acuto robore valli; Æn. 7 : Et sudes præustæ : nam Vallos et Sudes idem esse tradit Servius. [Herodot. 5, 16 : Ἰκρία ἐπὶ σταυρῶν ὑψηλῶν ἐζευγμένα· et ib. τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑποστεῶτας τοῖσι ἰκρίοισι, et, κατὰ γυναῖκα ἑκάστην ὁ γαμέων τρεῖς σταυροὺς ὑπίστησι. Xen. Anab. 5, 2, 21 : Τοὺς σταυροὺς διῄρουν· 7, 4, 14 : Αἱ οἰκίαι περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς· et ib. 17.] Thuc. 4, p. 150 [c. 90] : Καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες· 7, p. 240 [c. 25] : (Σταυροὺς) πρὸ τῶν παλαιῶν νεωσοίκων κατέπηξαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες· paulo post, Ἦσαν γὰρ τῶν σταυρῶν οὓς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης κατέπηξαν, Pali, qui ex mari non extarent : quam appellat κρύφιον σταύρωσιν. Ibid. : Σταυροὺς καὶ ἀνέκλων, καὶ κατακολυμβῶντες ἐξέπριον. [Pollux 1, 161; 9, 14.] Sic dicitur etiam Crux, [Patibulum, add. Gl.] Palus erectus, plerumque cum ligno in superiori parte transverso, ex quo malefici suspendebantur. [Diod. 2, 18 : Ἠπείλει καταπολεμήσας αὐτὴν σταυρῷ προσηλώσειν.] Lignum figuræ literæ T, ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι, Lucian. [Jud. voc. c. 12.] Plut. [Mor. p. 554, A] : Καὶ τῷ μὲν σώματι τῶν κολαζομένων ἕκαστος τῶν κακούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρὸν, Unusquisque crucem suam. Artox. p. 307 [c. 17] : Ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, Tribus palis affigere. [De Christianorum σταυρῷ v. Schleusner. Lex. N. T. et Suicer. || Σταυροὺς ποιεῖν, Cruce subscribere. Nicetas Episc. Thessalon. Respons. p. 347 : Σταυροὺς ἐν χάρτῃ οἰκειοχείρως ποιῶν. Aliique cum eod. verbo, aut cum ἐντάττειν, ὑπογράφειν, etc. || Σταυρὸς dicitur longior ille bacillus aureus in crucem superne desinens, quem Imp. in dextra semper portat, instar sceptri. Codin. Off. Pal. 6, 37 : Τὸν στ. δεξιᾷ φέρει ἀεί· et ib. 17, 34. Ducang.] || At Aristoph. Av. [527] de aucupe : Ἱστᾶσι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, pro ῥάβδους schol. annotat in quibusdam exempll. scribi σταυροὺς, esseque εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ. Sed quid ibi vetet in propria signif. accipere, non video; nec enim retia visco oblinuntur, sed calami, et fortassis etiam valli, quibus retia suspenduntur. [De signo librario schol. Pind. in codd. ap. Bœckh. p. 3 fin. : Ἔνθα ἐστὶ κατ' ἀρχὰς σταυρὸς, εἰσὶ τοῦ Μοσχοπούλου. V. Tzetzes in Σταυρογραφεῖω cit. Ap. Byzantinos in Στάβαρον, unde Σταβαρόω pro σταυρόω, corruptum notavit Ducang. V. schol. Lycophr. l. c. African. Cest. p. 314, B. L. Dind.]

[Σταυροσημειωταὶ, οἱ, Cruce signati, sc. ad expeditiones sacras, ap. interpretem Concilii Lateran. a. 1215. Ducang.]

[Σταυροσκίαστος, ὁ, ἡ, Cruce obumbratus. Theodor. Stud. p. 138, A : Στ. ἐν χάρᾳ φοροῦν ἀορ. L. D.]

[Σταυρότυπος, Σταυροτύπως. V. Σταυροειδής.]

[Σταυροῦχος, ὁ, ἡ, Qui crucem habet, Crucifer. Orac. Leonis ap. Rutgers. Var. Lectt. l. 5, p. 470, 27, σταυροῦχος ὄρνις. L. Dind.]

[Σταυροφάνεια, ἡ, Inventio S. Crucis. Chron. Alex. in Constantino M. Dalmatio et Ancio Paulino Coss. (p. 286, A) : Τούτοις τοῖς ὑπάτοις γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου σταυροῦ... Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ σταυροφάνεια. || Est etiam Processio eccles. cum cruce prælata. Alex. mon. in Encomio Ms. S. Barnabæ : Ἐξῆλθεν μετὰ σταυροφανείας εἰς τὸν τόπον. Ducang.]

[Σταυροφἄνῶς, Crucis specie s. figura. Epigr. Anth. Pal. 1, 60 : Σταυροφανῶς τανύεις παλάμας τίνος εἵνεκα, Μωσῆ; Boiss.]

[Σταυροφορέω, Crucem fero. Nicet. Ann. p. 253, A : Σταυροφορήσας οἴκοθεν.]

[Σταυροφόρος, Crucifer, Gl. Ephræm Syr. vol. 2, p. 61, E : Ὅταν μὴ γενναία ψυχὴ τὰ πάθη ἀνατρέψῃ τῇ σταυροφόρῳ δυνάμει. Theodor. Stud. p. 394, D : Ἀραμένη τὸν σταυροφόρον βίον. De Σταυροφόρων in ecclesia Sophiana dignitate, dicta a cruce in pileo, v. Ducang. L. Dindorf.]

[Σταυροφύλαξ, ακος, ὁ, Crucis custos, quæ Hierosolymis asservabatur. Cyrill. Vita Sabæ ap. Cotel. Mon. vol. 3, p. 246, A, 247, A; 373, A, et Vit. Euthym. vol. 2, p. 273, C; 280, B, etc. Et alii ap. Ducang.]

[Σταυροχἄρὴς, ὁ, ἡ, Cruce gaudens. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 204. L. Dind.]

Σταυρόω, Vallum s. Palum depango, σταυρὸν καταπηγνύω, Thuc. 7, p. 241 [c. 25] : Ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύρωσαν, Palis in terram depactis se munierunt. [Pass. 6, 100 init. : Ὅσα ἐσταυρώθη καὶ ᾠκοδομήθη τοῦ ὑποτειχίσματος. Diodori Exc. p. 507, 69 : Ξύλοις μεγίστοις καὶ ἀγκύραις τὰ βάθη ἐσταύρωσαν.] || Palo s. Cruci affigo, [Crucifico, Crucifigo, Crucio, Gl.] i. q. σκολοπίζω : quod periphrastice Alexis dicit ἀναπηγνύω ἐπὶ τοῦ ξύλου. [Polyb. 1, 86, 4 : Τοὺς αἰχμαλώτους ἐσταύρωσαν.] Jo. 19, [23] : Ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν. Apoc. 11, [8] : Ὁ Κύριος ἐσταυρώθη.

Σταύρωμα, q. d. Vallamentum, Plures valli s. pali

A in terram depacti, Munimentum ex vallis s. palis in terram depactis. Thuc. 6, p. 219 [c. 66] : Παρά τε τὰς ναῦς σταύρωμα ἔπηξαν, sc. ex cæsis arboribus, i. e., ut Valla vertit, Ex illis cancellatim fixis naves prætexuerunt. [Ib. 74 : Σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι· 7, 38 : Ὁλκάδας προώρμισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρώματος, ὃ αὐτοῖς πρὸ τῶν νεῶν ἀντὶ λιμένος κλῃστοῦ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐπεπήγει· 7, 53 : Ἔξω τῶν σταυρωμάτων.] Xen. Hell. 4, p. 206 [c. 4, 9] : Σταυρώματ' [σταύρωμά τ'] ἐποιήσαντο, καὶ τάφρον, οἵαν ἐδύναντο, πρὸ αὐτῶν. [Anab. 5, 2, 15 : Ἔλιπον οἱ πολέμιοι τὰ σταυρώματα· H. Gr. 3, 2, 3 : Καθειργμένοι ἐν τῷ στ. Diod. 20, 83 : Περιλαβὼν σταυρώμασι πυκνοῖς καὶ μεγάλοις. Pollux 9, 14.]

[Σταυρώσιμος, ὁ, ἡ, Furcifer, Crucifer, Gl. Hesych. in Σκολοπώνυμον. Hemst. « Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 135, B, ἡμέρα, Festum exaltationis S. Crucis. || Σταυρώσιμοι ἡμέραι præterea dicuntur dies Passionis Christi memoriæ dicati, s. majoris hebdomadæ. Psellus De operat. dæm. p. 62 : Κατὰ τὰς σταυρωσίμους τῶν ἡμερῶν. || Σταυρώσιμα, Troparia vel Canones in honorem S. Crucis. Triodium fer. 6, hebd. 1 jejun. : Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν λέγομεν καθίσματα σταυρώσιμα τῆς ὀκτωήχου· etc. » Ducang.]

Σταύρωσις, εως, ἡ, Vallorum s. Palorum depactio. Thuc. 7, p. 240 [c. 25] : Χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος. Vide Σταυρός. || Crucifixio. [Epiphan. vol. 1, p. 274, A : Τῇ τοῦ Χριστοῦ σταυρώσει. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 460, C. Cotel. Mon. vol. 3, p. 502, B. L. Dind.]

[Σταυρωτήρ, Spiculum, Gl. pro σαυρ.]

Σταυρωτής, ὁ, Qui vallos s. palos depangit, Qui cruci affigit, in palum attolit. [Secunda signif. Gretseri Opp. vol. 2, p. 79, B. L. Dind. Οἱ σταυρωταὶ Christi ap. Nic. Chumnum Epist. 18. Boiss. Eustath. Opusc. p. 162, 11. Theognost. Can. p. 46, 17.]

[Σταυρωτός, ὁ, unde Σταυρωτοὶ ναοὶ vel Σταυροειδῶς ædificatæ sacræ ædes dicuntur, quæ intus in structura crucis formam exhibent, πλευραῖς σταυροτύποις τέτραχα τεμνόμεναι, ut est ap. Greg. Naz. Carm. 9 de C somnio Anastasiæ, κατὰ σταυρόν, ut ap. Theophanem et Cedren. a. 7 Justini jun., ubi Zonaras σταυροειδῶς, Cedrenus σταυρωτήν. Euagrius De templo S. Symeonis Stylitæ ad Antiochiam : Ἡ τοῦ νεὼ οἰκοδομία σύγκειται μετὰ σταυροῦ δίκην. Vita S. Lucæ jun. p. 1009 : Εἰς ἱερὸν εὐκτήριον σταυρικῷ τῷ σχήματι μεταποιοῦσιν. Phocas c. 27 : Ναὸς βλέπεται ἐπιμήκης καὶ παμμέγας σταυροειδῶς. Ex Ducang. Gl.]

[Σταφιδευταῖος, α, ον, i. q. σταφίδιος. Hippocr. p. 497, 8 : Τρύγες στεμφυλίτιδες σταφιδευταῖαι ὑδαρέες. Nisi fallit scriptura.]

[Σταφίδιον, τὸ, dimin. a σταφίς, quocum permutatur in libro Xen. Anab. 4, 4, 9. L. Dind.]

[Σταφίδιος, ὁ, i. q. sequens. Hippocr. p. 497, 8 : Σταφίδιοι λευκοὶ οἶνοι ὑδαρέες, Vina ex uvis passis. Conf. Lobeck. Pathol. p. 358.]

[Σταφιδίτης, ὁ, Sapa; Σταφιδίτης οἶνος, Sapa, Gl.]

[Σταφιδοποιΐα, ἡ, Uvarum passarum perfectio. Geopon. 5, in item c. 52.]

Σταφιδόω, In uvam passam converto, Uvam passam facio. Diosc. 5, 27, de vinis marinis : Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλήν, βρέχουσιν ἐν πίθοις μετὰ θαλάσσης, Alii passas prius uvas in doliis marina aqua macerant, Ruell. Unde σταφιδωθείς, ut σταφιδωθεῖσα σταφυλή, Uva passa. [Geopon. 5, 45, 4. Arcad. p. 155, 3.]

Σταφίς, ίδος, ἡ, Uva passa. [Passa, add. Gl. Fig. epigr. Anth. Pal. 5, 304, 1 : Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλή, παρεπέμψω· μὴ φθονέσῃς δοῦναι καὶ βραχὺ τῆς σταφίδος. Theocr. 27, 9 : Ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἐστι. Pollux 1, 243.] Diosc. 5, 4 : Τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἡ λευκή, Geopon. 14, [11, 3] : Σταφὶς τρωκτή. Affertur et σταφὶς λιπαρά, pro Uva passa pinguis, ex Diosc. 1, 4; et σταφὶς ἥμερος ex Eod. 3, 55, cui opp. ἡ σταφὶς ἀγρία [ἀγρία σταφίς] ap. Eund. : quam Latini Herbam pedicularium s. peduncularium appellant. [Nicand. Th. 943 : Ἄμμιγα δ' ἀγροτέρης σταφίδος λέπος.] Scrib. Larg. c. 1 : Σταφίδος ἀγρίας, quam Herbam pedicularium, quod pediculos necat, quidam appellant. Itidem Marc. Empir. c. 1 : Herbæ

A peduncularíæ semine, quam Græci σταφίδα ἀγρίαν vocant. Plin. quoque nucleos τῆς σταφίδος ἀγρίας [ἀγρίας στ.] scribit phthiriasi caput et reliquum corpus liberare tritos : 23, 1, ut et Diosc. 4, 156 : Ἁρμόζει δὲ τριφθεῖσα καὶ ἐλαίῳ συγχρισθεῖσα πρὸς φθειριάσεις καὶ κνησμοὺς καὶ ψώρας· ubi vide descriptionem hujus herbæ. [Conf. Geopon. 13, 14, 5; 14, 17, 5, ubi v. Nicolaus.] Vide et Ἀσταφίς. [Et Ὀσταφίς. Formam Σταπὶς ex Iatrosophio Ms., ubi σταπίδας, et Herma Ms, ubi σταπὶς ἀγρία, annotavit Ducang. V. Etym. M. v. Σταφυλή.]

[Σταφυλάγρα, ἡ, Instrumentum chirurgicum, Volsella, s. Forceps, qua uvula comprehenditur. Hippocr. p. 21, 20 : Ὀδοντάγρῃσι καὶ σταφυλάγρῃσι χρῆσθαι. Paul. Æg. 6, 31.]

[Σταφυλεπάρτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo uvula laxior elevatur et attollitur, quod et σταφυλάγρα vocatur. Meminit hujus Paul. Ægin. 3, 26. In σταφυλοπάστου vel —πάρτου corruptum in libris Theophanis in Σταφυλοκαύστης cit. V. Reinesii Var. Lect. B p. 524.]

Σταφυλή, ἡ, Uva [Gl.] : ejusd. videtur originis esse, cujus σταφίς. Apud Athen. 4, [p. 137, B] : Ῥοιαί τε, σταφυλαί τε, θεοῦ βρομίοιο τιθῆναι. Hom. Il. Σ, [561] : Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. [Od. E, 69 : Τεθήλει δὲ σταφυλῇσιν· H, 121 : Ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ (γηράσκει)· Ω, 343 : Ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν.] Sic Hesiod. quoque [Sc. 300] dicit [ὄρχος] βριθόμενος σταφυλῇσιν, Uvis gravidus. [Theocr. 1, 46 : Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά. Xen. Œc. 19, 19 : Ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἤδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. Diod. 4, 5 : Πατῆσαι τὰς στ. ἐν ληνῷ. Plut. Mor. p. 972, A : Τὰς ῥᾶγας ἀποσείσας τοῦ βότρυος ... ἀναλαμβάνει (echinus) ταῖς ἀκάνθαις, καὶ παρέσχεν ὄψιν ἑρπούσης... σταφυλῆς. « Ἀμιναῖαι στ. ap. Galen. Κατὰ τόπ. 6, p. 241, 29, et Aetium, Scribon. Larg. c. 249. » Fors.] Athen. 1, [p. 33, D] de vite quadam : Ἧς ἡ σταφυλὴ βρωθῆναι πάνυ εὔστομος. [Aethlius Samius ap. eund. 14, p. 653, F : Σῦκον καὶ σταφυλὴ ... δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετο. Alia exx. ap. Nicol. in ind. Geopon.] At Num. 6, [3] : Σταφυλὴν C πρόσφατον καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, Uvas recentes siccasque non comedet. Item ap. Plat. Leg. [8, p. 844, E] : Σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη, Uva quæ dicitur generosa : quo nomine Masurius ap. Athen. 14, [p. 653, D] intelligi putat τὴν εὐγενῆ ἢ τὴν ἐπιγεγενημένην. Sunt qui ad differentiam τῆς ἀγρίας dictam τὴν γενναίαν existiment : quod parum verisimile est. Meminit autem τῆς ἀγρίας σταφυλῆς, Agrestis uvæ, s. Uvæ labruscæ, ut Colum. vocat 8, 5, i. e. ejus quam labrusca vitis fert, Diosc. 5, 16, ubi de ejus vino. Theophr. H. Pl. 3, cap. ult., hederæ Ciliciæ, i. e. smilacis asperæ, fructum comparat σταφυλῇ ἀγρίᾳ : quam Plin. 16, 36, ait racemos ferre labruscæ modo : Diosc. 4, 144, καρπὸν φέρειν βοτρυώδη. Vide et Ἀσταφὶς ἀγρία. Crates ap. Athen. 14, [p. 653, B] σταφυλὴ pro βότρυς positum dicit in hoc versu Hymni cujusdam veteris, Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίνῃσι κομόωντα· ubi etiam Asiaticum esse id vocab. dicit. [Hesychius addit Atticos potius βότρυν et ὀπώραν dicere, σταφυλὴν autem ea signif. quam tertio loco posuit HSt. Et dubitatum fuisse de D usu vocabuli apud Atticos haud sane frequenti Phrynichi ostendit notatio p. 63, 9 Bekk. : Σταφυλαὶ καὶ βότρυες, χρῶ. Fig. epigr. Anth. Pal. 5, 304, 1 : Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλή, παρεπέμψω.] Σταφυλὴ dicitur et ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβίς, synecdochice autem ipse διαβήτης, ut Hesych. annotat, quem vide : item τοῦ ζυγοῦ τὸ μέσον ita nominatur, teste Eodem. [Addit autem Hesych., ἔστι δὲ ἡ μολυβὶς ἡ καθιεμένη διὰ τοῦ διαβήτου κανὼν λαξοϊκός, ἐν ᾧ σταθμίζουσι τοὺς λίθους, ὅ ἐστιν ἀπορθοῦσιν. Callim. ab Etym. M. in Γλαρὶς cit. : Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς. V. autem de hac signif. HSt. sub finem.] Inter Medicos autem sunt qui σταφυλῆς nomine Omnem columellæ s. curculionis inflammationem appellari crediderint, inter quos fuit Archigenes, quem propterea Galen. Κατὰ τόπ. 6, [c. 3 init.] reprehendit. Alii vero, ut Idem scribit, fœdius aberrarunt, eo nomine Partem ipsam secundum naturam se habentem intelligentes. [Σταφυλὴ ἀνθρώπου, Columella, Uva, Gl. Photius : Σταφυλήν, τὸν ἐν τῷ στόματι

κίονα· οὕτως Νικοφῶν. Quam signif. Atticis tribuit Hesychius, de quo v. Foes. infra.] Neutrum enim ἡ σταφυλὴ significat, sed ejus partis affectionem, quum ea laxior ex fluxione reddita, superna sui parte tenuis est, inferna autem, crassior et livida. Sic enim evadit τῇ σταφυλῇ (h. e. Uvæ vitigineæ) similis, ex pedunculo suo dependentis. [Ut ex Hippocr. probat Galen. l. c., ubi Archigenem reprehendit. At idem Gal. De tumor. præter nat. p. 357, 30 σταφυλὰς gargareonis aut curculionis inflammationes esse scribit: Αἱ σταφυλαὶ καὶ τὰ παρίσθμια καὶ αἱ ἀντιάδες οὐκ ἄλλο τι ἢ φλεγμοναί εἰσιν, αἱ μὲν σταφυλαὶ τοῦ γαργαρεῶνος· additque: Ἱπποκράτης δ' ἔοικεν οὐχ ἅπασαν φλεγμονὴν τοῦ κίονος ὀνομάζειν σταφυλὴν, ἀλλ' ἓν μόνον εἶδος, ἐν ᾧ τὸ πέρας τοῦ γαργαρεῶνος ὁμοιοῦται σταφυλῆς ῥαγί. Ubi exprimit l. p. 45, 30, quem affert etiam l. 6 τῶν Κ. τόπ.: Ὁκόταν ἀποκριθῇ πᾶν ὃ δὴ σταφυλὴν καλέουσιν, καὶ γένηται τὸ ἄκρον τοῦ γαργαρεῶνος μεῖζόν τε καὶ περιφερὲς κτλ. Sic p. 517, 9, σταφυλὴ dicitur gargareonis affectus, quum ex inflammatione crassior effectus dependet et strangulat. P. 464, 18, vero σταφυλὴν vocat gargareonis affectum ex inflammatione, ubi dependet, rubet, et nigrescit ac suffocat. (Conf. Oribas. p. 13 ed. Mai., ubi σταφυλὸν, et ἡ δὲ σταφυλὴ μέλαινα.) Et p. 471, 4, σταφυλὴ dicitur, ubi gargareonis summa pars ex inflammatione intumescit. ... Aretæus quoque Acut. 1, 8, σταφυλὴν τοῦ πάθεος ὄνομα esse scribit: Ὅδε οὖν ὁ γαργαρεὼν πλεῦνα πάσχει πάθεα· καὶ γὰρ ἐπὶ φλεγμονῇ παχύνεται ... καὶ ἐρύθημα ἴσχει· κίων δὲ τοῦδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλλεται καὶ μεγέθεϊ πελιδνὸς γίγνεται καὶ ὑπομελανίζεται, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος κτλ. Idem quoque expressit Paulus Æg. 6, c. 31: Ὁ γαργαρεὼν ὥσπερ τι πλῆκτρον τῆς φωνῆς ὑπάρχων δέχεται πολλάκις ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα, καὶ παρὰ φύσιν πάθεις, ἐπιμήκης μὲν καὶ λεπτὸς γεγονὼς, κίων προσαγορεύεται, παχὺς δὲ κάτωθεν καὶ περιφερὴς, σταφυλή. Galen. etiam lib. 6 τῶν Κατὰ τόπ. ex Diocle, Praxagora, Mantia et reliquis veteribus medicinæ dictatoribus, σταφυλὴν dici scribit eum affectum, ὅταν ῥαγὶ σταφυλῆς ἐοίκῃ τὸ ἄκρον τοῦ γαργαρεῶνος, Quum curculionis summa pars uvæ acino assimilis fuerit. Erotiano quoque (p. 108) ἡ σταφυλὴ, καὶ ἡ Κιονὶς, καὶ ἡ Ἱμὰς, πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος, sunt Curculionis affectus. At vero non desunt qui eam partem quæ γαργαρεὼν dicitur, σταφυλῆς nomine donent, quos tamen reprehendit Gal. (l. supra ab Ste. cit.) Idemque scribit quendam Atticismo gloriantem hanc particulam σταφυλὴν vocasse. (V. supra.) Et Hesychius testatur Atticos τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα σταφυλὴν vocare. Sic enim mihi potius quam σταφυλὸν scribendum videtur. Eidemque γαργαρεὼν κίων καὶ σταφυλὴ exponitur. Et Hippocr. p. 397, 38 ἐπιτεμνομένη σταφυλὴ κιονὶς vocari scribitur. Ubi etiam pro curculionis affectu sumi potest. P. 267, 43, σταφυλὴ Uvam et Columellam indicare videtur: Ὁκόσοισιν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων θρὶξ προσίσταται, σταφυλὴν ἰσχὺν μείζονα ἔχειν. Et p. 268, 10: Τὰ περὶ σταφυλὴν πονήματα ὤχεα. Foes. Geopon. 12, 17, 12: Σταφυλῆς ἄλγημα· 19: Τὴν σταφυλὴν ἤτοι κιονίδα κατὰ τοῦ λαιμοῦ χαλασθῆναι· et ib. ἀνασπᾷ τὴν στ.] Uvam autem hic intelligere oportet non Totum botrum s. Racemum, sed Granum, quod ῥᾶγα Græci vocant: a quo tunica oculi ῥαγοειδὴς, Uviformis Latine dicta, nomen accepit. Siquidem nihil similius est curculione sic affecto. Pars enim superior tenuis gracilisque apte respondet uvæ pedunculo: inferior autem crassa, rotunda, nigra, ipsi grano simillima est: sed neque magnitudo dispar. Sic quidem Galeno Περὶ σταφυλῆς visum est, qui in eo Archigenem taxans, non meminerat, opinor, eorum quæ scripto prodiderat Aristot. H. A. 1, 11, columellam, si immodice humefacta intumescat inflammeturque, uvæ nomine vocari. [V. Σταφυλοφόρος.] Verumtamen si quis rem diligentius expendat, non ipsa inflammatio nomen hoc meretur, sed potius inflammationis symptoma, quum sc. columella inflammata, figuram ejusmodi sortita fuerit. Gorr. [Pollux 2, 99; 4, 200.]

|| Sed notandum, in ea signif. cui medium dedi locum, nonnullos scribere Σταφύλη: inter quos Eust. annotat σταφυλὰς proprie dici τῶν ἡμέρων δρυῶν βότρυας, item et τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα: at σταφύλην paroxytonως esse τεκτονικὸν ἐργαλεῖον: additque idem gramm. quosdam σταφύλην exponere λαξοϊκὸν s. λιθοξοϊκὸν καὶ λαξευτικὸν διαβήτην, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. Alii autem στάθμην eo nomine accipiunt, quæ et ipsa est Instrumentum architectonicum, ut suo loco docui. Hom. Il. B, 767, de Eumeli equabus: Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, i. e. οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις ὥσπερ στάθμῃ. Schol. Aristoph. Ran. accipit ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου, pro Perpendiculo, Fabrili libella. [Conf. de utroque accentu Etym. M., Arcad. p. 109, 17, Valck. Animadv. ad Ammon. p. 206, et Amm. ipse p. 124.]

[Σταφυληκόμος, ὁ, ἡ, Uvarum custos. Nonn. Dion. 9, 29: Παῖδα Διὸς κομέειν σταφυληκόμον. Et 7, 165, de uvis ipsis: Καὶ τράγον ἐσσομένης σταφυληκόμον (—μου) ἐχθρὸν ὀπώρης. Ubi ducitur non a κομεῖν, ut loco priori, sed a κομᾶν, ut φυλλοκόμος. Conf. Σταχυηκόμος.]

Σταφυλητομία, ἡ, Uvæ incisio. [Pollux 4, 185.]

[Σταφυληφόρος, ὁ, ἡ, Uvas ferens. Planud. in Ovid. Met. 15, 413. Boiss.]

[Σταφυλίζω.] Σταφυλίζειν Hesych. exp. συνισάζειν (sic enim leg. putant [Lex. Septemv.]) τὰς ὤας τοῦ ἱματίου.

Σταφυλῖνος, ὁ, ἡ, Herbæ nomen est, quam Latini Pastinacam appellant. [Pastinax, Pastinaceus, Carota; Σταφυλίνου εἶδος, Siser, add. Gl.] Plin. tamen 19, 5, Ex iis, inquit, pastinacæ unum genus agreste sponte provenit: σταφυλῖνος Græce dicitur. Itidemque 20, 5: Alterum genus (pastinacæ) est staphylinus, quod Pastinacam erraticam vocant. Ibid. tamen et sativum staphylinum videtur constituere. Diosc. certe 3, 59, et ἀγρίου σταφυλίνου meminit et σταφυλίνου κηπευτοῦ. Numenius ἀγριάδα σταφυλῖνον dicit pro ἄγριον, ap. Athen. 9, [p. 371, C]: Αὐχμηρὴν σκόλυμόν τε, καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον. Ubi nota fem. genere dici ἀγριάδα σταφυλῖνον, quum Diosc. masculino usurpet. [Et Nicander ap. Athen. ib.: Σὺν δ' αὐτὸς ἐπ' αὐχμήεις σταφυλῖνος. Id. Th. 843: Ἐκ σταφυλίνου ἀμήσας σπέρματα. Cum σκολύμοις conjungit etiam Strabo 17, p. 826 fin.: Οἱ τῶν σταφυλίνων καυλοὶ καὶ ἱππομαράθου καὶ σκολύμων δωδεκαπήχεις. Hippocr. p. 686, 37 et 44: Σταφυλῖνον τρίβων.] Est et aliud pastinacæ genus, radice crassa, colore sanguineo, in nonnullis cereo: quod vulgo Carotas appellant: forsan a Græcis mutuati vocabulum illud: siquidem ap. Athen. 8, [p. 371, E] legimus, ex Diphilo [Diocle], Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαξὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου. Ubi pro εὐαξὴς videtur leg. potius εὐαυξής. [Eust. Il. p. 1163, 8.] Hesych. κέρας etiam Quoddam staphylini genus dictum fuisse tradit. Alia herba est Daucus: et tamen Pastinacam etiam, δαῦκον improprie appellarunt. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 5: Φύεται δὲ παρ' αὐτοῖς (Arcadibus) ὅ τε ἐλλέβορος ἀμφότερος καὶ ὁ λευκὸς καὶ ὁ μέλας, ἔτι δὲ δαῦκον δαφνοειδὲς, κροκόεν, καὶ ἣν ἐκεῖνοι μὲν σταφυλῖνον ἄγριον καλοῦσι, τῶν δ' ἰατρῶν τινες κέρας. Ubi vulgo ῥάφανον.] Lege Aetium. Σταφυλῖνος sive Σταφύλινος, ut in Hippiatr. [et ap. Aristot. H. A. 8, 24 med., ubi al. —ῖνος. Sic variatur etiam ubi planta dicitur. V. Matthæi Med. p. 347] scriptum legitur, est etiam Insecti quoddam genus [ap. Hesych.], ut in Σφονδύλη s. Σπονδύλη infra docebo. [Hesychius: Ἀπαφουλίστωρ, σταφυλῖνος, Λάκωνες. Cujus de gl. v. intt. Gregorii Cor. p. 454. || Adj. Σταφύλινος, Uveus, Gl. || Ap. schol. Nicand. Th. 858: Καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν (τὴν βρυωνίαν) ὑπὸ μέν τινων σταφύλινον, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἄμπελον ἀγρίαν, ex cod. Gotting. pro σταφύλιον scripsit Schneider. Conf. etiam Ἀσταφύλινος s. Ἀσταφυλῖνος.]

[Σταφύλιον, τὸ, Uvula. Marc. Anton. 6, 13. Kall. V. Σταφυλῖνος, Σταφυλοκαυστή.]

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, Uva, [Uva passa, Gl.] Racemus, σταφυλὴ, βότρυς. Theocr. [27, 9]: Ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἐστι. [Pollux 1, 243. Moschio De morb. mul. c. 116: Ἐνίοτε ὕδωρ, οἶνον πολλάκις, εἰς ἀγγεῖον ὑέλινον, εἰς ὁμοιότητα ῥαγὸς πεπλασμένον καὶ τετρημένον, ὅπερ οἱ ἄγροικοι σταφυλίδα προσαγορεύουσιν ἢ πατζουνάριον. || I. q. σταφυλὴ ap. Medicos. V. Σταφυλή.]

[Σταφυλίτης, ὁ, (οἶνος) Passum, Gl. || Epith. Bacchi, Ælian. N. A. 3, 41. ī]

[Σταφυλοαγρία, pro σταφυλὴ ἀγρία, ut est in Bernardi Gll. iatr., cod. Aug. ap. Tittmann. præf. ad Zonar. vol. 1, p. cxx.]

Σταφυλοβολεῖον, τὸ, Suidæ τὸ καλούμενον πατητήριον, Locus in quem conjectæ uvæ calcantur. Pollux 7, [151]: Ἐν ᾧ δὲ τὰς σταφυλὰς βάλλουσιν οἱ τρυγῶντες, σταφυλοβολεῖον· ὁμοίως δὲ ᾧ ἐμπατοῦνται, ληνός. [Conf. 10, 129.] Apud Eund. 1, [245] scribitur Σταφυλοβόλειον, diciturque esse ταμιεῖον: quibus verbis videtur intelligere Locum ubi uvæ reconduntur. Apud Hesych. quoque eod. modo scriptum legitur, dicentem esse μέρος τι τῆς ληνοῦ. [Photius: Οἱ μέν φασι σταφυλοβολεῖον εἶναι, ἐν ᾧ ἀνακόπτουσιν ἐν τῷ (τῇ) ληνῷ τοὺς βότρυς οἱ πατοῦντες· ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὴν σταφυλήν· οἱ δὲ τοὺς κοφίνους φασίν, ἐν οἷς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν φέροντες τὴν σταφυλὴν βάλλουσιν εἰς τὴν ληνόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν σταφυλοβολεῖον εἶναι ἄγγος τι χωρητικὸν οἴνου. Brevius Lex. rh. Bekk. An. p. 303, 14, ubi ἀνασκάπτουσι et —βόλιον.]

[Σταφυλοδαίμων, ονος, ὁ, n. fictum viri, ap. Alciphr. Ep. 3, 42.]

Σταφυλόδενδρον, τὸ, Arboris nomen ap. Plin. 16, 16.

[Σταφυλοδρόμος, ὁ, ἡ.] Σταφυλοδρόμοι dicebantur [sec. Hesychium] τῶν Καρνεατῶν quidam, οἱ παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ, Qui instigabant vindemiatores. [Lex. rh. Bekk. An. p. 305, 25: Σταφυλοδρόμοι· κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν στέμματά τις περιθέμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τι τῇ πόλει χρηστόν· ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι σταφυλοδρόμοι καλούμενοι· καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτὸν, ἀγαθόν τι προσδοκῶσι κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πόλει· εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον. Σταφυλοδρόμας bis in inscrr. Spartanis Fourmonti ap. Bœckh. vol. 1, p. 670, n. 1387, 1388. V. autem Στεμματίας.]

[Σταφυλοκαύστης, ὁ, Instrumentum ad urendam uvam. Paul. Æg. 6, 31, p. 185, 37: Τοῦ στ. τὰς κοιλότητας. In σταφυλοπάστου ap. Theophan. Nonn. vol. 1, p. 368, corruptum conjecit Bernardus. Sed præstat quod idem proposuit σταφυλεπάρτου. Ejusdem fere signif., cujus hoc postremum, memorat Aetius ap. Schneider. ad Nicand. Alexiph. 511, p. 243: Σταφυλοκατόχῳ ἢ τριχολάβῳ αὐτὰς (τὰς βδέλλας) ἐκβλητέον. L. D.]

[Σταφυλοκαυστή, σταφύλιον κεκαυμένον, Ms. in Σταφυλοαγρία cit.]

[Σταφυλοκλέπτης, ὁ, i. q. sequens. Lemma Anth. Pal. 9, 348. Boiss.]

[Σταφυλοκλοπίδης, ὁ, Uvarum fur. Leon. Alex. Anth. Pal. 9, 348, 1.]

[Σταφυλολόγος. V. Σταχυολόγος.]

[Στάφυλος, ὁ, Staphylus, Bacchi f., ap. Apollod. 1, 9, 16, Diod. 5, 62 (cui ib. 79 Στάφυλος pro Πάμφυλος ex Scymno Descr. Orb. v. 580 restituit Heynius), Parthen. Erot. c. 1, scholl. Apoll. Rh. 3, 996, et Lycophr. 570, Ammon. De diff. p. 126, Etym. M. in Σταφυλή. Bacchi amasius, ap. schol. Aristoph. Pl. 1022. Pater Rhœus ap. Dinarch. in Dionys. Hal. vol. 5, p. 661, 1. F. Thesei et Ariadnes ap. Plut. Thes. c. 20. Sileni ap. Plin. N. H. 7, 56. OEnei regis pastor, a quo uva in monte Pindo reperta dicta Staphyle, sec. Serv. ad Virg. Georg. 1, 8. Rex Assyriæ, pater Botryis, ap. Nonnum Dion. 17, 5 et seqq. Scriptor Naucratites, sæpius cit. ab Strabone, Athen., schol. Hom. et Apoll. Rh., ἐν τῷ περὶ Ἀρκάδων ap. Sextum Adv. math. 1, 261, p. 272. Alia exx. sunt in numis Chiis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 273, *Suppl.* vol. 6, p. 396; in inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 205, n. 2222, 2. De accentu Arcad. p. 57, 5. L. Dind.]

[Σταφυλοτομέω, Uvam incido. Artemid. 3, 46: Οἶδα γοῦν τινα, ὃς ἔδοξεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἄμπελον πεφοκέναι, καὶ αὐτὸ μόνον ἐσταφυλοτομήθη.]

[Σταφυλοτόμος, ὁ, ἡ, Uvam incidens. Paul. Æg. 6, 31, p. 185, 32, σμιλίον.]

Σταφυλοφόρος, ὁ, ἡ, Uviger. Apud Aristot. [H. A. 1, 11: Ἔσω δ' ἄλλο] σταφυλοφόρον μόριον [μ. στ., κίων ἐπίφλεβος· ὃς ἐὰν ἐξυγρανθεὶς φλεγμήνῃ, σταφυλὴ καλεῖται καὶ πνίγει], Pars uvigera; Pars oris interior, in qua dicitur esse ἡ σταφυλή. [Rufus De partt. corp. hum. p. 28: Ἀρ. σταφυλοφόρον αὐτὸ καλεῖ, ὅτι φλεγμήναντος σταφυλῇ τι ὅμοιον ἐξ αὐτοῦ κρεμάννυται· σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν. Pollux 2, 99: Ἣν φλεγμήνῃ ... σταφυλὴ καλεῖται ἢ καὶ ὡς Ἀρ. σταφυλοφόρος. Hodie dici σταφυλίτην annotat Coraes in Suppl.

A Schneid. Aliter Eustath. Od. p. 1625, 14: Ἄρριχοι κόφινοι σταφυλοφόροι. L. Dind.]

Σταφύλωμα, τὸ, differentia una est τῆς προπτώσεως, quum sc. erosa ruptave cornea tunicula, altera ei subdita, quæ ῥαγοειδὴς dicitur, excidit ad eum modum, ut acinum uvæ repræsentet. Quum enim infra istum modum excidit, μυιοκέφαλον: quum modum hunc superat, μῆλον vocatur, ut docet Paul. 3, 22. Interdum vero aliter fit σταφύλωμα, sine ruptione aut erosione corneæ, quando ipsa cornea intumescit certa quadam parte atque attollitur, et prominet in modum acini uvæ. Id quod plerumque contingit ex defluxione, humoribus intra corneam coacervatis, quas ea propter, imbecillitatem sustinere non valens, laxatur et quasi incurvatur, apparetque veluti acinus uvæ exertus, qui σταφύλωμα appellatur. Differunt inter se hæ duæ species staphylomatis, quod una, integra fiat cornea tunica, tumorque ipse candidior appareat; altera vero fiat eadem rupta aut erosa, in qua quod prolabitur, cæruleum aut nigrum cernitur. His addit et
B tertiam speciem Aet. 7, 34, scribens aliquando σταφύλωμα fieri ex pustula quadam inter strias corneæ tunicæ satis profunde excitata, quæ tunicam attollat, non tamen rumpat. Hæc Gorr. Diosc. 1, 138, de oleastro: Τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σταφυλώματα καὶ φλυκταίνας, Uvam oculorum et pustulas, Ruell. [Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 228, 893. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 226, 248. L. Dind.]

Σταχάνη, ὁ, Trutina, τρυτάνη, dicta παρὰ τὴν στάσιν. Unde proverb. Δικαιότερος σταχάνης, Suid. [ceterique parœmiogrr.] Existimatur autem esse vocab. Doricum. [A στήκω, ut στάχυς, duci conjicit Lobeck. Pathol. p. 176.]

[Στάχι, ιος, τὸ, genus minii, ap. Chœrob. vol. 1, p. 373, 12: Τὸ στάχι, ὅπερ σημαίνει εἶδος πυρροῦ καὶ αὐτὸ (ut κιννάβαρι), et 17: Κλίνεται στάχιος. Theognost. Can. p. 120, 28, qui p. 79, 5: Στᾶχις (sic) σύνηθες Αἰγυπτίοις· ἔστι δὲ ἐρυθρὸν ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης, ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ χρισθὲν εὐθέως πήγνυται. L. Dindorf.]

C [Στάχος, ους, τὸ, Nardus Indica, Syriaca. Gl. iatr. Mss.: Νάρδιον Συριακὸν, τὸ στάχος. Rursum: Νάρδος Ἰνδικὴ, τὸ στάχος. Alibi: Νάρδος Συριακὴ, ναρδόσταχος. Neophytus mon. Ms.: Νάρδος Συριακὴ, τὸ στάχος. V. Salmas. ad Plin. p. 1060. Ducang. Hierophilus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 409, 18; 410, 3; 411, 6, 20, 36. Inter στάχους et στάχυος variatur ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 364; 2, p. 72. L. Dind.]

[Στᾰχῠηκομέω, Spicis como. Oppian. Cyn. 2, 150: Σταχυηκομέουσιν ἄρουραι. Schneiderus contra libros σταχυηκομόωσιν. De utraque forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 629.]

[Σταχυηκόμος, ὁ, ἡ, Spicarum custos. Nonn. Dion. 1, 104: Εἴ πελε Δημήτηρ στ. || De Ægypto spicarum feraci Apollinar. ap. Baudin. Bibl. Med. vol. 1, p. 63, B initio: Οἵ τ' ἔχον Αἴγυπτον στ. Conf. Σταφυληκόμος. L. Dindorf.]

[Σταχυηλόγος, ὁ, ἡ, Spicas legens. Eust. Il. p. 100, 14: Εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ στ. πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός.]

D Σταχυηρὸς, ά, ὸν, i. q. σταχυώδης: unde σταχυηρὰ, Quæ spicam gerunt, Spicata, Spicea. Sic σιτηρὰ, οἰνηρὰ, λαχανηρὰ, et similia alia dicuntur. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 4; 8, 2, 5; 9, 16, 4, C. Pl. 1, 20, 2.]

[Σταχυητόμος, ὁ, ἡ, Spicas cædens, metens. Antiphil. Anth. Pal. 6, 95, 3: Δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης.]

[Σταχυητρόφος, ὁ, ἡ, Spicas nutriens. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 209, 3, αὖλαξ. Ubi Suidæ v. Ἠρία libri variant inter η et ο. Σταχυηφόρος Planudius, quod cum αὖλαξ conjungitur in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 536, n. 948, 1. L. Dind.]

[Σταχυηφόρος, Spicam s. Spicas ferens. Manetho 4, 454: Σταχυηφόρον ἁγνὴν Παρθενικήν. De qua v. in Στάχυς. « Nonn. Dion. 26, 241, λήια. » Wakef. Maximus Καταρχ. 553: Σταχυηφόρῳ ἀμφὶ θυγατρί· aliique poetæ. Philo vol. 2, p. 583, 11: Μὴ ἐμπρήσωσι τὴν σταχυηφόρον ὀρεινὴν ἢ πεδιάδα. L. D. Nilus σταχ. in Orac. Sibyll. 4, 74. Boiss.]

[Σταχύϊνος, η, ον, Spiceus, Gl. Jo. Laurent. De

ostentis p. 34, antepen. : Φαίνονται ἀστέρες καθάπερ στέφανοι σταχύϊνοι. ῠῐ L. Dind.]

[Σταχυΐτης, ὁ, Potamogiton, Diosc. Notha p. 469 (3, 99). Tripolium, p. 472 (3, 133). Boiss.]

[Σταχυλογέω. V. Σταχυολογέω.]

[Σταχῠμήτωρ, ορος, ἡ, Spicarum mater. Epigr. Anth. Plan. 264, 1 : Ἴσιδι καρποτόκῳ, σταχυμήτορι. Cod. ταχυμήτορι.]

Σταχυοβολέω, Spicas jacio, emitto, Protrudo aristas, στάχυς ἐκφύω. Videntur etiam interpretari Aristas amitto, ut φυλλοβολεῖν est Folia amittere, Foliis esse deciduis. Utitur Theophr. C. Pl. [1, 24.]

[Σταχυόθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, Qui spicea s. spicis similia habet folia. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 43 : Σταχυότριχα νάρδον.]

Σταχυολογέω, Spicas lego s. colligo : id quod pauperibus in aliena segete licet post manipulos colligatos et in decadas compositos. [Suid. in Καλαμώμενος. « Schol. Theocr. 3, 32. » Wakef. Σταχυλογεῖ vel σταχυλογεῖ libri nonnulli apud Tzetzem ad Hesiod. Op. 767. L. Dind.]

Σταχυολογία, ἡ, Spicilegium, ut Varro, Messe facta spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam. [Spicillum, Gl.]

Σταχυολόγος, ὁ, ἡ, Qui spicas legit : ut qui messe jam facta agros percurrit, et si quæ spicæ adhuc reperiantur, eas colligit. [Favor. Lex. v. Ἀθερίζειν, ubi repetit verba Eust. in Σταχυηλόγος posita. Suidæ in Ποίην pro Σταφυλολόγος restituebat Toup.]

[Σταχυοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Qui spiceas habet comas. Orph. Lith. 240 : Στ. Δημήτηρ.]

Σταχυοστέφᾰνος, ὁ, ἡ, Spicea corona redimitus, Spiceam coronam gestans, epith. Cereris in Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 104, 8.] Sic Tibull., Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona Spicea. Seneca Deam spiciferam appellat. Ovid. dicit et Serta spicea.

[Σταχυοτόμος, ὁ, ἡ, Spicas secans. Grammat. inc. in Endlicheri Anal. gramm. p. 107.]

[Σταχυοτρόφος, ὁ, ἡ, Spicas alens. Epith. Cereris ap. Orph. H. 39, 3. Cum σταχυητρόφος permutatum ap. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 209, 3.]

[Σταχυοφορέω, Spicas fero. Philo vol. 2, p. 293, 36 : Τῶν πεδίων σταχυοφορούντων· 400, 7.]

[Σταχυοφορία, ἡ, Spicarum latio. Photius in Maji Collect. Vat. vol. 1, p. 307. Osann.]

[Σταχυοφόρος, ὁ, ἡ, Spicifera, Gl.]

[Σταχυοφυέω, Spico, Gl.]

[Σταχυόω.] Σταχυόομαι, Spicor, i. e. στάχυν ἐκφύω s. στάχυν φέρω, Spicam protrudo, fero, vel etiam In spicam evado : Plin., Grana in stipula crinito textu spicantur; et, Spicata est tritici modo : de chamæcisso. Unde ἐσταχυωμένος, Spicatus. Diosc. 4, 1, be betonica : Ἐπ' ἄκρῳ δὲ τῶν καυλῶν ἔνεστι τὸ σπέρμα ἐσταχυωμένον ὥσπερ θύμβρας, ubi Interprr. vertunt Semen spicatum. Alii malunt, Fructum spicatum : quoniam σπέρμα pro καρπὸς sæpe usurpatur : ut et Archig. ap. Galen. Κατὰ τόπ. 6, 4, καρπὸν et σπέρμα indifferenter posuit, de myricæ fructu loquens : id quod facere licet, in quibus idem fructus est et semen, ut in frumentis : non itidem ubi fructus et semen distincta sunt, veluti in pomis et similibus.

Στάχυς, υος, ὁ, Spica. [Arista, Culmus, add. Gl.] Hesiod. Ἔργ. 2, [91 = 471] : Οὐδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. [Sc. 290 : Ἤμων ... πέτηλα βριθόμενα σταχύων.] Sic Plut. : Τῶν σταχύων τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν quos jucundius videri ait ab agricolis quam τοὺς ὑπὸ κουφότητος αἰρομένους ἄνω : quippe qui sint κενοὶ et ἀλαζόνες. [Æsch. Suppl. 761 : Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν· fr. ap. script. De Nilo : Φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν· ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Νέας ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς· et improprie Pers. 821 : Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Soph. fr. ap. Athen. 2, p. 51, D : Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν. Eur. Suppl. 31 : Ἔνθα πρῶτα φαίνεται φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς· 448 : Ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν· Hec. 593 : Εἰ γῆ μὲν κακὴ τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν εὖ στάχυν φέρει· Cycl. 121 : Σπείρουσι Δήμητρος στάχυν; Bacch. 750 : Εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίων στάχυν· fr. Eurysth. ap. Poll. 10, 145 : Πύρινον στάχυν· Meleagri ap. Aristoph. Ran. 1269 : Ἐκ γῆς πολύμετρον

A λαβὼν στάχυν. Aristoph. ipse Eq. 393 : Τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν, ubi improprie dicitur, ut ibid. τἀλλότριον ἀμῶν θέρος, de captivis Spart. Lycophr. 621 : Δηοῦς ἀνεῖναι μήποτ' ὄμπνιον στάχυν· 1430 : Φλέξας ὥστε κάγκανον στάχυν. Anyte Anth. Plan. 231, 4 : Πόρτιες ἠϋκόμων δρεπτόμεναι σταχύων. Improprie Meleager Anth. Pal. 4, 1, 34 : Ξανθοὺς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω στάχυας, de Bacchylidis carminibus.] Theophyl. Ep. 31 : Θέρους ἀκμῇ δρεπομένῳ τοὺς στάχυας. Epigr. in Astron. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365, 4] : Εἰ θέρος αἴσιον αὐτῷ Ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη. [Aristot. Polit. 3, 13 med. : Ἀφαιροῦντα τοὺς ὑπερέχοντας τῶν σταχύων ὁμαλῦναι τὴν ἄρουραν. Schol. Thuc. 6, 94 : Τὸν σῖτον ἐνεπίμπρασαν) ἤγουν τὸν στάχυν. L. D. Στάχυας κάτω νεύοντας, Antonin. p. 64. Valck. Improprie Eur. fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 160, v. 22 : Εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλέων στάχυς ἄρσην. Orac. ap. Zosimum 2, 6 : Παίδων ἄρσην στάχυς. Lycophr. 214 : Πρόρριζον αἰστῶσαι στάχυν. Manetho 1, 120, et addito τέκνων 6, 304. De Spartis Eur. Herc. F. 5 : Ἔνθ' ὁ γηγενὴς στάχυς
B ἔβλαστεν· Phœn. 940 : Χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν· Bacch. 264 : Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν. Orph. Arg. 872 : Δυσμενέων Σπαρτῶν στάχυν. Epigr. Anth. Pal. 9, 362, 25 : Ἑλλάδος ἀμύμων ἄγαμον στάχυν. Nonnus Dion. 18, 267 : Χαμαιγενέων στάχυν Ἰνδῶν· et de iisdem 25, 71, 350; et similiter 41, 66 : Γονῆς αὐτόχθονι ῥίζῃ πρωτοφανὴς χρύσειος ἐμαιώθη στάχυς ἀνδρῶν. De uno Orph. Arg. 216 : Δισσὸν δ' αὖ Βορέου καλὸν στάχυν εἰσενόησα. V. etiam Artemidor. 5, 63, 84.] Item στάχυς dicitur Stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo. [Arat. 97 : Παρθένον ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα. Manetho 2, 134 : Στάχυάς τ' ἐνὶ χερσὶ φέρουσα Παρθένος. V. Eratosthenis Catast. c. 9 cum annot. Schaubach.] Latini quoque Spicam appellant. German., Fulget spica manu. Idem Igneam spicam vocat, Vitruv. Candentem, Manilius Torridam. Eust. Il. Γ, [p. 194, 3; 410, 18] annotat in animalibus στάχυν dici τὰ περὶ τὰς ψόας, Lumbos : Pollux autem [2, 168] Partem ventri subjacentem ita nominari tradit. Στάχυς nuncupatur etiam ἰατρικός τις ἐπίδεσμος,
C teste Hesych. [Oribas. ed. Mai. p. 106, 107, 117, 190; Cocchii Chirurg. p. 11, 8, 35], qui etiam addit, παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς στάχυν dici τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον. Herba etiam quædam marrubio similis, στάχυς nominatur : de qua Diosc. 3, 120. Meminit et Hesych. Et Plin. 24, 15 : Ea quoque, quæ στάχυς vocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis pluribusque, et odoris jucundi, colorisque in luteum inclinati. [Νάρδου στάχυς, qui supra Ναρδόσταχυς (ubi v. 1 scr. ὁ), Geopon. 7, 13, 1, Mich. Psellus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 477, B. Et simpliciter στάχυς vel στάχος, quod v. Formam accus. plur. στάχυς, ut ap. Aristoph. supra, Theophr. C. Pl. 4, 11, 1, exhibet Urbinas pro στάχυας. De forma Ἄσταχυς v. in ipsa. || ᾰῡ Quanquam ap. poetas non Atticos frequentius υ corripitur, ut ap. Callim. Dian. 130 : Εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν· et præter Aratum aliosque supra citatos, Apoll. Rh. 1, 688 : Καὶ πρόκα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται· 3, 1338 : Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ κτλ. 1389 : Ὠμὸν ἐπισπεύ-
D δων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῆσιν, et στάχυν 1391; 4, 989. Theocr. 10, 47 : Πιαίνεται ὁ στάχυς. Nicand. Th. 803, Al. 371.]

[Στάχυς, υος, ὁ, Stachys, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, n. 268, 14, 19; 377, n. 272, 21. Alius Rom. 16, 9, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 130, B, Hippolyt. Append. p. 42 ed. Fabr. L. D.]

[Σταχῠτομέω, Spicas cædo. Schol. Apoll. Rh. 4, 982. Hemst.]

[Σταχῠφορέω, Spicas fero. Philes in Anecd. meis t. 5, p. 171, c. 2 fin. Boiss.]

Σταχυώδης, ὁ, ἡ, Spicatus, Spicifer, Spicam ferens. [Nonn. Dion. 2, 653. Wakef. Theophr. H. Pl. 1, 14, 2 : Τῶν σιτηρῶν τὰ σταχυώδη· 8, 3, 3.]

[Στεάζω, Impinguo, Pinguefacio. Theod. Ps. 19, 3, στεασάτω.]

Στέαρ, ατος [v. de genitivo tanquam ab στέας formato Chœrob. vol. 2, p. 544, 21], τὸ, Sebum, Sevum [Spissum, Adeps, Pingue, Axungia; Στέαρ δένδρου, Albunum, add. Gl.] : Oleosa et pinguis substantia,

adipe siccior magisque concrescens. Ejusdem est cum adipe generis, quam πιμελὴν Græci vocant. Utrumque enim oleosum et pingue est, et utrumque sanguis est concoctus per bonitatem nutrimenti. [Pollux 2, 233 : Ἡ πιμελὴ λευκὴ μέν ἐστι τὴν χρόαν, προσπέφυκε δὲ τῇ σαρκὶ, καὶ καλεῖται στέαρ.] Differunt autem, quod στέαρ fragile usquequaque sit, nec ad ignem admotum tam facile liquescat, et, quum refrixit, denuo concrescat, ut ovis, ut capræ : πιμελὴ, liquidior sit, minimeque apta durari, oleo longa vetustate incrassato similis, ut equi, ut suis. Locis etiam discrepant : πιμελὴ inter carnem cutemque solet consistere, στέαρ in fine carnis semper est. Quæ parte utraque dentata sunt animalia, adipe pinguescunt : quæ una, sebo. Hæc inter alia Gorr., quæ desumpsit ex Aristot. De partibus anim. 2, 5. [Conf. id. ibid. 3, 9, H. A. 3, 17 init., Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 133, 9, qui hominis nullum esse στέαρ animadvertit, sed πιμελήν. Theophr. C. Pl. 5, 15, 6 : Τῆς πίττης καὶ τοῦ στέατος· et ibid.] Diosc. 2, 86 : Στέαρ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον· ubi tamen Ruell. vertit, Adeps anserinus aut gallinaceus recens : quum Adeps et Pingue (utroque enim Plinius utitur) significent potius τὴν πιμελήν, ut ex Gorr. docui. Cap. sequent. : Στέαρ ὕειον καὶ ἄρνειον. [Diod. 5, 17, ὕειον.] Item cap. seq. : Στέαρ τράγειον καὶ προβάτειον καὶ ἐλάφειον. Et c. 89 : Βόειον στέαρ. Et cap. seq. : Στέαρ ταύρειον, παρδάλειον, λεόντειον, συάγρειον, καμήλειον, ἵππειον· et cap. seq. : Στέαρ μόσχειον, ταύρειον, ubi tradit quomodo τὰ στέατα soleant ἀρωματίζεσθαι : et cap. seq. quomodo τὸ στέαρ soleat σαμψυχίζεσθαι, Sampsuchi odore imbui. Cap. 93 tradit quomodo τὸ χήνειον et ὀρνίθειον στέαρ debeat θεραπεύεσθαι : at cap. seq. στεάτων δυνάμεις memorat, ubi præter prædicta refert στέαρ ἐλεφάντειον, αἴγειον, ἄρκτειον. Idem l. 1 : Στέαρ ἀλώπεκος, ut in proverb. Γαλῆς στέαρ. [Geopon. 5, 30, 1 : Ἀρκείῳ στέατι· 3 : Στέατι τράγου. Et sæpissime Theoph. Nonnus, de quo v. ind. Xenoph. Anab. 5, 4, 28 : Δελφίνων τεμάχη καὶ στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Μοσσύνοικοι καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ.] Epænetus ap. Athen. 7, [p. 294, E] : Οὔτε δὲ στέαρ οὔτε πιμελὴν ἔχειν τοὺς ἰχθῦς τούτους, διὰ τὸ χονδρώδεις εἶναι. Pro Sevo s. Adipe Homerus quoque utitur, ut Od. Φ, 178 : Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος, Ὄφρα νέοι θάλποντες ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, Τόξου πειρώμεσθα· solent enim sevum in primis in orbes quosdam formari, et inungendis calceis et ferro servari, ut et adeps. [Pollux 6, 53 : Οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας ἢ στέατος τροχοὺς σὺν ἁλσὶ καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κοπέντας. Idem 10, 150 : Ἐπὶ τοῦ ἐκ στέατος καὶ λίτρου προμήκους πλάσματος, ᾧ ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης λέγει. « Στέαρ simpliciter interdum Adipem aut Pinguedinem denotat, ut Hipp. p. 574, 8; 584, 37. Sic στέαρ ὄιος ἢ αἰγὸς, Adeps ovillus aut caprillus dicitur p. 574, 27, et p. 619, 46, et 634, 5, ὄιος στέαρ ἢ συός. Rursusque p. 650, 10, et p. 660, 13; 671, 55; 672, 3. Et p. 686, 36. Quibus ex locis στέαρ, τὸ τοῦ προβάτου exponit Erotianus ap. Hipp. Sic στέαρ χήνειον καὶ αἴγειον, Adeps anserinus et caprillus dicitur p. 573, 34; 581, 9. Et στέαρ μήλειον, Adeps ovillus, p. 574, 18. Et p. 629, 44, 46. Quo ex loco στέατι μηλείῳ ἀντὶ τοῦ προβατείῳ, poni ap. Hipp. scribit Erotian. : μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα. Et rursus p. 671, 55, στέαρ χηνὸς Adeps anserinus nominatur p. 660, 10 : Ἢ στέαρ ἐρυθρὸν χηνὸς τὸ ἡδὺ, Aut adipem rubrum anseris aromatibus conditum. Quem l. mihi exprimere videtur Galenus in Exegesi, quum ἐρυθρὸν στέαρ τὸ ἔναιμον ex Hipp. exponit, cui στέαρ ἀμιγὲς αἵματος opponitur Dioscoridi c. 91 l. 2. Atque haud scio an hunc locum subindicet Gal., quum στέαρ ἡδυντὸν, τὸ ἐν ἀρώμασί τισι καὶ ὕδατι ἑψηθὲν, exponit. Quem certe condiendi modum amplissime describit Diosc. l. c. » Foes.] At στέαρ ἡδυντὸν Hippocrati dicitur τὸ ἐν ἀρώμασί τισι καὶ ὕδατι ἑψηθὲν, ut Galen. Lex. exp. : quemadmodum ex Diosc. quoque paulo ante docui solere στέατα quædam ἀρωματίζεσθαι. Erotianus vero eund. Hippocr. 2 Γυναικ. scribit στέαρ ἡδὺ dicere τὸ ἠρτυμένον. Sed recte exponi etiam Adeps, videbis in sequenti themate ex Plinio. Eust. στέαρ dici scribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem, τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα.

A ‖ Nec vero Sebum modo s. Adipem στέαρ significat, sed etiam, ut Hesych. exp., [λίπος,] ζύμην καὶ ἄλευρον, h. e. Fermentum et farinam, aqua sc. subactam in panis aut offæ formam. [Ejusdem huc pertinet gl. corrupta : Σταρτήμας τὰ σίτη ἄλευρον γεγεννημένα· ἡ γὰρ ζύμη στέαρ λέγεται. In qua στέαρ et ζύμη potius quam μᾶζα latere videtur.] Id quod ipse Hesych. adhuc evidentius declarat, vocem ἀπομαγδαλιὴ [—ιὰ] exponens, ac dicens esse στέαρ ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις, βαλόντες αὐτὸ τοῖς κυσὶν ἀναλύοντες ἀπὸ δείπνων : intelligit enim quadras ex pane in quibus digitos tergere soliti erant veteres, easque postea canibus objicere. Sic non est aliud στέαρ quam σταῖς, h. e. Fermentum et pollen subactus : etiamsi id absurdum Marcello videatur ap. Diosc. cap. De stibio. In hac ergo vocis ambiguitate diligenter videndum an pro Adipe an pro Polline τὸ στέαρ accipere conveniat : quum nec ipse Plin. errorem vitare in eo potuerit, convertens quæ de scilla et stibio polline vel fermento illinendis memoriæ prodidit. Hæc Gorr. Loci
B Diosc., in quibus Plinius deceptus est, hi sunt. Prior est 2, 202, de scilla : Στέατι δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον. [Conf. Eunap. ap. Suid.] Nam ita Plin. 20, 9 : Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita. Alter est 5, 99, de stibio : Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ· quem sic vertit idem Plin. 33, 6 : Quidam non fimo utuntur coquentes, sed adipe. Ubi etiam nota, στέαρ eum interpretari non Sevum, sed Adeps, contra quam Gorr. Itidem pro Fermento accipitur ap. eund. Diosc. 2, 188, de erysimo, et 1, 185, de fici utriusque suco. [Hippocr. p. 610, 19 : Ταῦτα ἑψεῖν, ὡς οἷον στέαρ γενέσθαι, Hæc dum in farinæ subactæ massam coeant coquito. Quod repetitur p. 570, 6 : Ἑψεῖν ἕως ἂν οἷονπερ σταῖς γένηται. Qui locus alterum explicare videtur. Foes.] Itidemque Theophr. H. Pl. 9, 22 [20, 2] granum Gnidium dari scribit ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλασθέν : Diosc. autem 4, 173, de thymelæa, ejus granum dari μετὰ ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου. Sic et Galen. Κατὰ τόπ. 3, [p. 196, 20] dicit,
C Ὡσαύτως δὲ καὶ στέατι περὶ ὀβελίσκον ὠπτημένῳ. [Conf. Cornar. p. 365, et Στεάτιον, Στεατώδης.] Et Strabo 17 : Τὸν μὲν πηλὸν ταῖς χερσὶ φυρῶν, τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιίαν, τοῖς ποσί. Sic et Aristot. Probl. sect. 4, quæst. 22. [V. T. exx. nonnulla v. ap. Schleusner., qui addit : « Symm. et LXX Ps. 16, 11 : Τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν. Ad quem l. respiciens Suidas ex Theodoreto ita : Στέαρ, παρὰ Δαβὶδ, εὔνοια καὶ φιλαδελφία. Lex. Cyrilli Ms. Brem. : Τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, τὸ ἐν καρδίᾳ ἐπέκταινον τὰ κακὰ, ὡς στέατι ἢ ζύμῃ φυρᾷ. Deuter. 32, 14 : Μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, h. e. Cum tritico optimo. Adeps enim dicitur, quod in quaque re est electissimum et præstantissimum, sicut hebr. Medulla dicitur. Ps. 147, 3 : Στέαρ πυροῦ, Pinguedo frumenti, h. e. juxta Suidam s. Theodoretum, ὁ κάλλιστος σῖτος καὶ ἄρτος. Jes. 34, 7 : Ἡ γῆ ... ἀπὸ τοῦ στέατος αὐτῶν (τῶν κριῶν καὶ τῶν ταύρων) ἐμπλησθήσεται. Ps. 72, 7 : Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διῆλθον εἰς διάθεσιν καρδίας. Unde Suidas : Καὶ στέαρ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ἡ εὐπάθεια καὶ ἡ εὐκληρία λέγεται. Ἐξελ. ... αὐτῶν, ἀντὶ
D τοῦ μετὰ πάσης ἀδείας τὴν ἀδικίαν τολμῶσι. » Geopon. 17, 4, 2 : Σκίλλης τὸ περικάρδιον, τουτέστι τὰ ἁπαλώτατα τῆς σκίλλης καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τὸ στέαρ. ‖ Formam Στεῖαρ ponit Etym. M. p. 491, 33 sive Chœrob. vol. 1, p. 381, 13, et Theognost. Can. p. 80, 12. De mensura Herodian. Περὶ διχρ. in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 289, 19 : Τὰ εἰς αρ λήγοντα ... συστέλλει τὸ α ... στέαρ. Ἀττικοὺς δέ φασιν ἐκτείνειν τὸ στέαρ καὶ φρέαρ. Conf. Draco p. 40, 17; 95, 9. Corripit Lucian. Tragœdop. 167 : Στέαρ, αἷμα, μυελός.] ‖ Sed et Στῆρ dicitur pro στέαρ : cujus exemplum habes in Σφονδύλη : sic κῆρ pro κέαρ. [Archigenes ap. Galen. vol. 13, p. 476 : Σίλφης τῆς βδεούσης τηρεῖ (τῆς κεφαλῆς δεούσης τὸ στῆρ Charterius). Aetius 8, 33 : Σίλφης ... τῆς βδεούσης τὸ στῆρ. Arcad. p. 125, 12; Theodos. p. 198, 5 ed. Gœttling. African. Cest. c. 16, p. 294, D : Οἴνῳ τε παλαιῷ καὶ τῷ στήρει (στῆρι)· c. 21, p. 300 med. : Στῆρος μοσχείου, ubi sequitur στέατος. L. Dind.] Porro fit et contractio in nonnullis a στέαρ derivatis, nimirum in Στητώδης pro

στεατώδης. Unde ap. Galen. Lex. Hipp. Στητῶδες, στεατῶδες.

[Στεάτινος, η, ον, Adipalis, Gl. Fab. Æsop. 18, 2 Cor.: Στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν, ubi est i. q. σταίτινος, quod v. ăĭ]

Στεάτιον, τὸ, Aliquantum sevi s. adipis. [Alexis ap. Athen. 7, p. 326, E: Στεατίου μικρὸν, Parum adipis. Schweigh.] Item, Aliquantulum fermenti s. pastæ. Paul. Æg. 3, 28: Ὠοῦ ἐν στεατίῳ ὠπτημένου τὴν λέκιθον, Ovi in fermento inassati vitellum. Aet. 8, 51 in ejusd. medicamenti compositione habet, Ὠοῦ ὀπτοῦ ἐν ζύμῃ τὴν λέκιθον.

[Στεατίτης, ὁ, ap. Hesychium: Πίονες, στεατῖται πλακοῦντες, i. q. σταιτίτης.]

[Στεατοκήλη, ἡ, Affectus est scroti, succrescente in eo sevo, ut refert auctor Introductorii (Galen. vol. 2, p. 396: Τῶν περὶ τὸν ὄσχεον συνισταμένων ὄγκων εἴδη εἰσὶν ἑπτὰ, ὑδροκήλη, πωροκήλη, στεατοκ. κτλ.) Gorræus.]

[Στέατον, τὸ, pro στέαρ, Adeps. Zosimus Panop. s. anon. Ms. De rotundandis margaritis: Καὶ ἔμβαλον στέαρνον ἔσω εἰς βολβὸν ῥίζης. Ducang.]

Στεατόω, In sevum aut adipem converto, In naturam sevosam s. adiposam muto. In Hippiatr., Ὅταν στεατωθῇ, Bud. vertit Quum intus adipale virus cogitur, vel adipalis vomica. [Ezech. 39, 18: Οἱ μόσχοι ἐστεατωμένοι. Anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 112, B, XI: Ὃς ὀρθῶς καὶ εἰλικρινῶς ἐστεατωμένα ταῖς ἀρεταῖς προσφέρει τῷ θεῷ τὰ τῆς ψυχῆς κατὰ θεωρίαν κινήματα. L. Dind.]

Στεατώδης, ὁ, ἡ, [Adipatus, Gl.] Sevum referens odore aut colore, Sevosus, ut Plin. Sevosa cornigeris medulla: vel etiam Adipalis, Adiposus. [Aristot. H. A. 3, 17: Γίγνεται τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι πιμελῶδες, τοῖς δὲ στεατώδεσι στεατῶδες· De partt. an. 2, 6; 3, 9. Antyllus ap. Oribas. ed. Mai p. 33 annot. 2: Στεατῶδές ἐστι τὸ περιεχόμενον.] Diosc. 1, 91, ubi docet quomodo sevum s. adeps odoramentis imbuendus sit: Ὅταν δὲ τὴν στεατώδη ἀποφορὰν ἀποβάλῃ πᾶσαν. Ubi Ruell. Quum odoris virus evanuerit. Hermol. Barb. vertit Sevosum pedorem. [Galen. l. 5 τῶν Κατὰ τόπους p. 235, 31, medicamentum ad erosos dentes ejiciendos, ὥστε στεατώδη γενέσθαι, Ad massæ fermenti modum coactum imponitur. Fors. De forma Στητώδης v. HSt. in Στέαρ fin.]

Στεάτωμα, τὸ, ap. Medicos dicitur Tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membrana conclusum habens. Differt a struma mollitie, qua nota etiam a meliceride et atheromate discernitur. Magna ex parte basin habet ampliorem: raroque contingit ut basis angustior et apex amplior reperiatur. In genere apostematum est, eo maxime a reliquis differens, quod in eo pingue quoddam ceu adeps subest, tunicula conclusum, ideoque sola chirurgia curari potest: quod adeps, qui in eo continetur, nec putrefieri possit nec digeri. Gorr. Auctor Definitt. medic. στεάτωμα esse dicit παρὰ φύσιν πιμελῆς συναύξησιν. [Galen. De tumor. præter nat. p. 355, 32. Fors. Aetius ap. Phot. Bibl. p. 180, 7; Oribasius ed. Mai. p. 33, 35, 36, 37, 39, 49; Theoph. Nonn. vol. 2, p. 276.] Pollux [4, 203], πιμελῆς παραῤῥοὴν ὑπὸ τῷ δέρματι. [In Ind.:] Στατιῶμαι, αἱ, Tubercula, dicta ἀπὸ τοῦ στέατος, quia pingue quiddam in his est collectum sub cute, VV. LL. sine ullo testimonio: at ego vel Στεάτωμα vel pluraliter Στεατώματα scr. puto.

[Στεατωμάτιον, τὸ, dimin. præcedentis. Heliodorus Oribasii p. 37 ed. Mai. Osann.]

Στεγάζω, i. q. simplex στέγω, indeque derivatum sicut Σκεπάζω ex σκέπω, et Στενάζω ex στένω, i. e. Tego, Operio, Occulo. [Xen. Cyrop. 7, 1, 33: Αἱ ἀσπίδες στεγάζουσι τὰ σώματα· Eq. 12, 3: Κράνος τὸ βοιωτιουργὲς στεγάζει πάντα τὰ ὑπερέχοντα τοῦ θώρακος. Inscr. Att. ap. Müller. De munim. Athen. p. 36, 61: Οὗ μὴ κατεστέγασται, στεγάσει δοκίσιν καὶ ἐπιβλῆσιν· Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 373, n. 2454, 9: Τὴν στοὰν ἐστέγασαν ἐκ τῶν ἰδίων. Conf. Olbiopol. p. 138, n. 2079, 9. Epicur. ap. Diog. L. 10, 65: Κἂν αὕτη (ἡ ψυχὴ) ξυναπόληται τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, et 66; et 43, 64, pass. Gl.: Στεγάζεται, Tegitur. Epigr. Anth. Plan. 382, 2: Εἰ μὴ γὰρ ἐστέγαστο καρτερᾷ σκέπῃ. Pollux 7, 119: Ὅταν δὲ οἱ ποιηταὶ φῶσιν, Ἐρέψομεν πρὸς αἰετὸν, στεγάσομέν φασι πρὸς αἐτωμα. Et 120.] Unde ἐστεγασμένος, Tectus, ap. Xen. [Œc. 19, 13] et Theophr. [C. Pl. 1, 12, 3], teste Bud. Affertur et στεγάζειν ὕπνον pro Capere somnum. [Ex Soph. El. 781: Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν.] Exp. etiam Sustineo, Fulcio: sicut στέγω quoque pro Sustineo accipi infra docebo.

[Στεγανάω s. Στεγανέω.] Apud Hesych. legitur Στεγανῆσαι, στέγῃ ὑποδεχθῆναι [Tecto recipi].

[Στεγάνη, ἡ, Operculum. Phanias Anth. Pal. 6, 291, 4, κεφαλῆς. ᾰ]

[Στεγᾰνογράφος, ὁ, ἡ, Peculiari et aliis non intelligendo modo scribens. ‖ Στεγανογραφία, ἡ, ejusmodi scriptura. Schneider. sine testim.]

Στεγανόμιον, τὸ, Merces quæ persolvitur ei qui tectum suum impertivit, s. in tectum suum recepit. Pollux 1, [75]: Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον ἐκάλεσαν, ὥσπερ ἐνοίκιον, καὶ στεγανόμιον. Sic 10, c. 3 [§ 20]. Utitur hoc vocab. Alexis ap. Athen. 1, [p. 8, D]: Ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων περιγένωμαι. Et in Pand.: Ὁ καλῇ πίστει τὸν ἀλλότριον οἶκον νεμηθεὶς ἀποδίδωσι τὸν οἶκον μετὰ τῶν στεγανομίων. Hesych. exp. τὸν μισθὸν τὸν διδόμενον ὑπὲρ τῆς νομῆς τῷ πανδοκεῖ. Quam expos. sequendo, στεγανόμος et στέγαρχος diceretur etiam ὁ πανδοκεύς. [Lex. rh. Bekk. An. p. 302, 28, ὁ διδόμενος φόρος τοῖς στεγανόμοις, et Photius, ὑπὲρ τῶν στεγῶν. De forma Στεγονόμιον Ducang.: « Στ., in Glossis Basilic. τὸ ἐνοίκιον. Nov. Justinian. 88, 1: Ἡνίκα μέλλοιεν τὰ στεγονόμια παρὰ τῶν ἐνοικούντων λαμβάνειν. Eust. Od. p. 1761, 25: Τὸ στεγονόμιον, ὃ δηλοῖ, φασὶ, παρ' ἡμῖν μὲν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἑστιῶνται, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὸν μισθὸν τοῦ πανδοχείου. Vita Ms. S. Marciani: Οἶκος ἀρκούντως τοῖς στεγονομίοις καὶ τῶν δι' ἔτους προσόδοις εὐθηνούμενος. Add. Basilic. vol. 2, p. 214, 436, Harmenop. 2, 1, 12 etc. » Ap. Gregor. Cor. in Walz. Rhett. vol. 7, p. 1122, 5, vitiose στεγνόμια τὰ ἐνόρκια. L. Dindorf.]

Στεγᾰνόμος, ὁ, Qui tectum impertit alicui, aliquem in suum tectum receptat, ὁ στέγην παρέχων, ut Plut. loquitur. Pollux 10, c. 3 quod περὶ οἰκοδεσπότου inscribitur [§ 20]: Τὸν μὲν οὖν τοῦ παντὸς οἴκου δεσπότην, καὶ ναύκληρον, καὶ ἑστιάμωνα [—οπάμονα] Δωρικῶς, καὶ στέγαρχον καὶ στεγανόμον κλητέον. [Conf. 1, 74. Lycophr. 1095: Τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς στεγανόμους ὄρνιθας. Schol. κατοικιδίους. V. Στεγανόμιον.]

Στεγᾰνόπους, οδος, ὁ, ἡ, [Planipes, Plancus, Gl.] Palmipes [Gl. in Στεφανόπους]. Aristot. H. A. 2, 12: Πολυώνυχοι δέ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες· ἔτι δὲ πολυσχιδεῖς τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διήρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι. [Στεγανόποδες ib. et 8, 3 med. Ælian. N. A. 11, 37. Suidas.] Plin. 11, 47: Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes: aliæ inter utrumque, divisis digitis adjecta latitudine. Hesychio στεγανόποδες ὄρνιθες sunt οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανοὺς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους: ut cycnus, anser, platea, anates. [Conf. Etym. v. Στεγανός.] Vide in Παρακαθίημι locum Aristot., item Athenæi et Plinii. Vide et Σχιζόπους. [Iterum HSt.]: Στεγανόπους Avis dicitur, quæ Lat. Palmipes: cujus digiti membrana quadam connexi sunt, ut anseris, anatis, et aliarum quæ natant; nam si illa membrana carerent, et pedes in digitos fissi essent, ut in aliis avibus, natare utique non possent: at membrana ista στέγει nec aquam per digitos perfluere sinit. Unde στεγανόποδες dicuntur, aliæ autem σχιζόποδες. Vide et Στεγνός. [Alcman ap. Strab. 1, p. 43; 7, p. 299. Artemid. 4, 85. In στενόπους corruptum ap. Polem. Physiogn. 1, 27, p. 309: Οἱ στενόποδες ἠλίθιοι, ut ib. 25, p. 308: Τοῖς στενόποσι τῶν ὀρνίθων· et ap. Aristot. Physiogn. c. 6, init.]

Στεγᾰνὸς, ή, όν, [Tegens, Operiens, Arcens. Æsch. Ag. 358: Ἐπὶ Τροίας πύργους ἔβαλες στεγανὸν δίκτυον.] Tectus, Opertus: a στέγω, ut σκεπανὸς a σκέπω. [Soph. Ant. 115: Λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός. Eur. fr. Cret. ap. Porphyr. De abst. 4, 19, p. 365: Ναοὺς, οὓς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς στεγανοὺς παρέχει χαλύβῳ πελέκει... κυπάρισσος, ubi est var. στεγανὰς, quod qui posuit, ad δοκοὺς relatum signif. transitiva cepisse videtur. Callim. Cer. 55: Ταῦτα (τὰ δένδρεα) δ' ἐμὸν

θησεῖ στεγανὸν δόμον. Anon. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 586 : Τοῦδ' οὕνεκ' οἶκον στεγανὸν ἐξευρήκαμεν, cit. Valck. Antiphil. Anth. Pal. 9, 71, 3 : Κλῶνες κεράμων στεγανώτεροι.] Thuc. 3, p. 89 [c. 21] : Ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν, τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο, ubi πύργων ἄνωθεν στεγανῶν schol. exp. στέγην ἐχόντων, Desuper opertorum, Tecta habentium. [Dionys. A. R. 1, 26 : Τύρσεις παρὰ Τυρρηνοῖς αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις ὀνομάζονται.] Item στεγανὰ dicuntur Quæ aquam non transmittunt. Xen. Cyn. [5, 10]: Ἔχει δὲ καὶ τὴν τρίχα στεγανὴν, Habet villos pluviis impenetrabiles. Sic ap. Suid. [v. Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον. Hemst.], στεγανὰ πλοῖα, Aquis impenetrabiles, Quæ aquas non admittunt, i. e. Non rimosæ, sed στερεαί. [Χιτὼν Pollux 7, 70. Geopon. 15, 2, 26 : Τὰς θυρίδας ἐπιχρισάτωσαν πηλῷ στεγανῷ.] Itidem Plut. Symp. 6, 6 [p. 692, A] : Πυκνόν ἐστι καὶ στεγανὸν, ὥστε καὶ θερμότητα τοῦ ἀέρος ἀπείργειν, καὶ τὴν ψυχρότητα κωλύειν ἀπιέναι τῆς χιόνος. Ubi nota στεγανὸν aliquid dici duplici respectu, vel quatenus arcet aliquid quod intrare conatur, nec admittit; vel quatenus id, quod effluere nititur, inclusum retinet. Quo modo et στέγω accipi, infra docebo. [Plat. Gorg. p. 493, B : Τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανὸν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας. Comparat. Nicet. Ann. 6, p. 108, C., ἀσπίδες. Eunap. p. 79, 1 ed. Nieb. : Πρὸς τὰ πάντα στεγανόν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἄνθρωπος.] Verum quemadmodum στέγειν dicitur etiam homo aliquis qui secreta in pectore clausa retinet, nec linguam effutire ea sinit, ita et στεγανὸς idem eodem sensu dicitur : itidemque Hesych. στεγανὸν exp. non solum [ut Phot. s. Suid.] στενὸν, πυκνὸν, σφιγκτὸν, συνεχὲς, sed etiam [Στεγανώτερον, σιωπηλότερον,] τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. [Pollux 5, 146.] Quo modo in prov. Στεγανώτερος Ἀρειοπαγίτου, Taciturnior s. Conticentior. [Themist. Or. 21, p. 263, A : Στεγανὸς εἶ καὶ Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος. Kuster. Id. 26, p. 323, D : Στεγανοὺς καὶ ἀφώνους καὶ ἀπροσηγόρους· De præf. p. 459, 7. « Hinc intellige τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως apud schol. Aristoph. Pl. 17. » Hemst. Alciphr. Ep. 1, 13. Eunap. l. c. p. 82, 9 : Στεγανὴ σιωπή· 83, 3 : Μετὰ σκέπης ὅτι μάλιστα στεγανωτάτης· 86, 3 : Τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορρήτων.] Vide Erasm. Adag. Chil. et Bud. in Pand. Itidem accepit Ælian. ap. Suid. : Ἔλεγε στεγανωτάτους εἶναι τοὺς βουλευτὰς, καὶ φυλάττειν τὰ τῆς σκέψεως ἀπόρρητα. [Eodem gradu Joseph. B. J. 1, 24, 1.] Idem Suid. affert et ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 216, 3] : Ἀλλά τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον· quod exp. πεπυκνωμένον συνεχέστερον. [Quod ap. Hesych. in Στεναγὴν et Στεναγώτερον transiit.] Ibid. et hoc affert exemplum, Ὁμίχλη στεγανωτάτη συνεσκίασαν τὸν ἀέρα, Caligine usque adeo densa spissaque, ut lucis radii eam penetrare non possent. Cui adde hunc Plut. l. in Anton. [c. 45] de contextura scutorum ad arcenda tela hostium : Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι· ubi Bud. interpr. Protectorium. [Eust. ap. Tafel. De Thessalon. p. 423, C : Ἐν γνώσει λαμπρᾷ καὶ στεγανωτάτῃ καὶ οἵαν ὑποβάλλει νοεῖν ὁ χρυσός.] At στεγανὴ θρυμματὶς a Polluce [6, 78] numeratur inter Placentarum genera. [De alvo obstructa Nicand. Al. 367 : Στεγανὴν δ' ὑποσύρεο νηδύν· quod infra στεγνὴν, nisi ita scribendum. Idem vitium ex libris correctum ap. Polluc. 1, 80.] Plur. Στεγανὰ, Tecta, στέγαι. Diod. S. ap. Suid. : Στεγανὰ ποιήσαντες παρεχείμαζον. [Nisi hic quoque scripsit στεγνὰ, ut alibi. De accentu Arcad. p. 64, 21.]

‖ Στεγανῶς, More τῶν στεγανῶν, Arcte, Stricte, ita ut nihil effluat, aut etiam penetret. Diosc. 2, 91 : Πωμάσας στεγανῶς. Cap. seq. dicit σκεπάσας, et πωμάσας καλῶς. Philo De mundo [§ 19 fin. Boiss.] : Δυνάμει δὲ σφιγγόμενα τῇ τοῦ πυρὸς, στεγανώτερον πρὸς τὰς τῶν ὑετῶν φορὰς ἀντέχει. Ubi Bud., Ignis vi astricti, pertinacius resistent aquarum delapsibus. [Thuc. 4, 100 : Ἡ πνοὴ ἰοῦσα στεγανῶς ἐς τὸν λέβητα, ἔχοντα ἄνθρακάς τε ἡμμένους καὶ θεῖον καὶ πίσσαν, φλόγα ἐποίει μεγάλην. Ubi schol. ταὐτὸν εἰπεῖν διὰ στεγανοῦ σώματος. De silentio Pollux 5, 147; 6, 209. Eunap. p. 83, 21 ed. Nieb. : Ἐπικρύπτεται καὶ μάλα στεγανῶς. Superlat. Memnon ap. Phot. Bibl. p. 225, 15 : Στεγανώτατα τὴν αὐτοῦ γνώμην ἔνδον κατεῖχε.]

[Στέγανος, ἡ, ut videtur, ap. Plin. N. H. 5, 31, 36, 133 : « Præter has circa Rhodum Cyclopis, Steganos. » Id. ib. 34, 128 : « Alexandria tribus omnino aditur alveis mari, Stegano, Posideo, Tauro. »]

[Στεγανότης, ητος, ἡ, Firmitas impenetrabilis. Eust. in Dionys. P. 1176, τῆς ἀργίλης. Wakef. Nicet. Annal. p. 265, C : Τῇ τῶν ὅπλων θαρρῶν στ.]

[Στεγανόω, Operio, Tego, Defendo, Impenetrabile facio. Eust. Opusc. p. 273, 46 : Στεγανοῦνται μὲν οἱ τῆς ἐκκλησίας ἐντὸς ὡς ἐπὶ πολιορκίᾳ μεθ' ὅπλων · 286, 57 : Ἵνα στεγανωθὲν τὸ ἀγγεῖον ἔχῃ φυλάττειν τὸ πιστευθὲν ὕδωρ ἀσφαλῶς. Alex. Trall. 3, p. 59. V. Galen. in Στεγνόω cit.]

[Στεγάνωμα, τό.] Στεγανώματα τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, Hesychio οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι, Nexus et vincula quæ parietes continent, ne collabantur, τὰ στέγοντα καὶ συνέχοντα τοὺς τοίχους, [Etym. M. p. 725, 43. Wakef. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 423 fin. : Οὑτωσὶ τά τε θεῖα τά τε ἀνθρώπινα ἐμπεριείληφας, τὰ μὲν ὡς ἐν χρυσοῦ στεγανώματι, τὰ δὲ ὡς ἐν στερεμνίῳ καὶ μονίμῳ γλύμματι, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν ἄμφω εἰς μνήμην, ἧς οὐκ οἶδε λήθη καταχαυχήσασθαι. V. l. ejusdem in Στεγανός. L. Dind.]

[Στεγανῶς. V. Στεγανός.]

[Στεγάνωσις, εως, ἡ, Toleratio, Defensio, ap. Eust. Opusc. p. 50, 46 : Οἱ τοῦ θεοῦ μάρτυρες, καταπατοῦντες τὸ πῦρ οὐχ ὑλικῇ στεγανώσει σωμάτων, ἀλλὰ μεταβολῇ πυρὸς καίοντος εἰς δρόσον ἀναψύχουσαν.]

Στέγαρχος, ὁ, Tecti dominus, Paterfamilias, i. q. στεγανόμος, ut ex Polluce docui : qui locum quendam affert ex Aristoph., in quo synonymως accipiuntur στέγαρχος, σταθμοῦχος, et οἰκοδεσπότης, 10, c. 3 [§ 20, 21]. Utitur eod. vocab. Herodot. 1, [133] ubi de Persarum inter scyphos consultationibus loquitur : Τὸ δ' ἂν ἅδῃ σφι βουλευομένοισι, τοῦτο τῇ ὑστεραίῃ νήφουσι προτιθεῖ ὁ στέγαρχος ἐν τοῦ ἂν ἐόντες βουλεύωνται. Quæ et ap. Athen. 1 [immo 4, p. 144, B], leguntur, sed ibi pro στέγαρχος scribitur Στεγίαρχος.

[Στεγάσιμος, ὁ, Tectus, Opacus. Hesychius : Ἐρέψιμον, στεγάσιμον ἢ βοσκηματῶδες χωρίον. V. Στέγασμα fin. ἄΐ]

[Στέγᾰσις, εως, ἡ, Tignatio, Gl.]

Στέγασμα, τὸ, Tegmen, Tegumentum [Gl.] s. Integumentum. [Antiphanes ap. Athen. 7, p. 303, F : Ἐν τεύτλου κρύπτεται στεγάσμασι, Betæ foliis. Valck.] Xen. Eq. [12, 2] : Φαμὲν χρῆναι καὶ τούτῳ ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὅμοιον τῷ αὐχένι στέγασμα πεποιῆσθαι. Plato Tim. [p. 73, D], στ. ὀστέϊνον, Osseum tegumentum. [Conf. p. 76, C.] Herodot. [2, 155, ubi καταστέγασμα, non quod Pollux 7, 123, citat] στ. ὀροφῆς, Integumentum contignationis s. Tectum. [Hesych. in Σκόνυζα. Hemst.] Rursum Plato στέγασμα et σκέπασμα distinguere videtur, in Politico [p. 279, D] : Τῶν δὲ ἀλεξητηρίων τὰ μὲν, στεγάσματα, τὰ δὲ, σκεπάσματα· τῶν δὲ σκεπασμάτων, ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δ' ἕτερα. [Et 280, C. Xen. Anab. 1, 5, 10 : Διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου, Suidas in Κάρφη exhibet σκεπάσματα cum libro uno. De arboribus Plato Critiæ p. 111, C : Πολλὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν ὕλην εἶχεν, ἧς καὶ νῦν ἔτι φανερὰ τεκμήρια· τῶν γὰρ ὀρῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφὴν, χρόνος δ' οὐ πάμπολυς, ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σᾶ· πολλὰ δ' ἦν ἄλλ' ἥμερα ὑψηλὰ δένδρα, νομὴν δὲ βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερε. Quibuscum conf. Hesych. in Στεγάσιμος. Pollux 7, 208.]

[Στεγαστέον, Tegendum. Xen. Eq. 12, 7 : Τὸ ψιλούμενον στ. μοσχείῳ ἢ χαλκείῳ.]

[Στεγαστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tegit, operit. Hesych. v. Σωλῆνες. Quod v. Pollux 7, 124 : Κέραμος στεγαστήρ· 10, 170, κάλαμος· 172, ὀρόφῳ· 182, κέραμον. Obscura est Hesychii gl. : Στεγαστὴρ, τὸ θρίωπον ἔψημα.]

[Στεγαστὴς τέκτων, Tector tignarius, Gl.]

Στεγαστὸς, ὁ, Tectus, Opertus : i. q. στεγανὸς et στεγνός. [Pollux 10, 52 : Τὰ στεγαστά.]

[Στεγάστριον Hesych. in Λαρίεθος. Hemst. Fortasse pro στέγαστρον, etiamsi recte habeat σημάντριον, quod v. supra, nisi sit diminutivum.]

[Στεγαστρίς. V. Στέγαστρον.]

Στέγαστρον, τὸ, [Segestrum, Gl.] Id quo tegere et

operire aliquid possumus, Tegmen, Tegumentum, Integumentum : ut σκέπαστρον. Sic dici possunt Omnia quibus ad corpus tegendum utimur, sicuti Στεγαστρὶς διφθέρα [Herodot. 1, 194] dicitur ὁ σκύτινος χιτὼν, Coriacea tunica, qua sc. utimur ad corpus protegendum a pluviis. [Στεγαστρίδες διφθέραι ap. Herod. sunt Pelles quibus naviculæ Ægyptiorum extrinsecus tectæ obtentæque erant. Schweigh. Pollux 10, 180 : Καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλοι ὀνομάζειν, ἧπερ ἡ πολλὴ χρῆσις, τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, καταφευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα, Ὀστέων στέγαστρον. Æsch. Cho. 984 : Στέγαστρον ἀνδρὸς (in quo obtruncatus est Agamemnon).] Et sic accipi posset ap. Plut. Crasso [c. 3] : Στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦτο ἐπανελθὼν ἀπῃτεῖτο. Alii Pileum ibi interpr. Nam et ipse tegit caput et pluvias arcet. Apud Latinos Segestria ead. prope signif. dicuntur, quæ apud Græcos στέγαστρα, atque adeo sunt qui Latinum Segestria a Græcis desumptum arbitrentur. Festus : Δέρεις (ita enim ap. eum legitur, non δέρρεις) Græci appellant Pelles nauticas, quas nos vocamus Segestria. Varro De L. L. l. 4 [5, 166] : Lectica, quod legebant, unde eam facerent, stramenta atque herbas : ut etiam nunc fit in castris. Lectos, ne essent in terra, sublimes in his ponebant. Nisi ab eo, quod Græci antiqui dicebant λέκτρον, lectum potius (sub. denominatum putes). Quam lecticam quod involvebant, quod fere stramenta erant ex segete, Segestriam appellant, ut etiam nunc in castris. Nisi a Græcis; nam στέγαστρον. [Conf. Casaub. ad Sueton. August. c. 83.] Utitur et Plinius eo vocab. itidem pro στέγαστρον, ut videbis in Ἐμπορητικός. Rursum Varro De L. L. l. 4 : Quibus operiebantur, operimenta et pallia, opercula dixerunt. [Mœris in Σισύρα p. 346. Boiss. Forma Στεγαστρὶς de Suggrunda pronai, in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 29 : Ἀνενεώσαντο τὴν στεγαστρίδα, qui p. 212 animadvertit non totum tectum sed prominentiam ejus, *la corniche*, significari, ut Στέγη, quod v., Gl. interpretantur etiam Grundam. L. D. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, C : Ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον, ἐγκαθήμενον εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης.]

[Στεγέαρχος. V. Στέγαρχος.]

Στέγη, ἡ, Tectum, [καὶ τὸ ὑπὲρ τὸν πυλεῶνα ἐξέχον, Grundum, add. Gl.] a στέγω, ut σκέπη a σκέπω. Proprie de tecto et contignatione domus. [Æsch. Ag. 897 : Ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη. Xen. Cyrop. 6, 3, 25 : Οἰκίας ἄνευ τῶν στέγην ποιούντων οὐδὲν ὄφελος· Comm. 3, 8, 9 : Ὁ ἥλιος ὑπὲρ τῶν στεγῶν πορευόμενος. Diod. 3, 19 : Τὸν κατὰ κορυφὴν τόπον ἐῶσι στέγην. Pausan. 1, 19, 1 : Οἱ τὴν στέγην (templi) οἰκοδομοῦντες· et ib. : Τῷ ναῷ τὴν στέγην ἐποιοῦντο.] Plut. Lyc. [c. 13] : Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ τε καὶ φατνωματικήν. Quæ et in Apophth. leguntur, p. 403 meæ ed. [p. 227, C]. Rursum in Lycurgo, paulo ante l. cit. : Ὅταν εἰς στέγας βουλευτηρίων ἠσκημένας περιττῶς ἐκκλησιάζοντες ἀποβλέπωσι. Sic ap. Athen. 13, [p. 569, B] : Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι στέγης. Sæpe accipitur pro ipso Ædificio tecto et contignato : ut Lat. quoque Tectum : ut Cic., Tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendum. Terent., In tectum te receptes. Ovid., Agrestia tecta. [Æsch. Ag. 1087 : Ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; — Πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν· 1186 : Τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορός· fr. ap. Euseb. Præp. ev. 13, 3 : Ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ· fr. Lycurg. ap. Athen. 10, p. 447, C : Ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ· ap. Longin. De subl. 15, 6 : Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη· Eum. 56 : Ἐς ἀνθρώπων στέγας· Ag. 3 : Στέγαις Ἀτρειδῶν· 518 : Ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι· Prom. 708 : Πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσι. Et utroque numero sæpe Soph., non tantum de domo, sed etiam de specu, Ant. 888 : Ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ· 1100 : Ἐκ κατώρυχος στέγης· fr. Dolop. ap. Photium et alios v. Εὐναῖος cit. : Δραπέτιν στέγην ἔχων, de lepore, ut videtur. Pariterque Eur., cujus notasse sufficit Alc. 247 : Μελάθρων στέγαι· Cycl. 118 : Κύκλωπες ἄντρ' ἔχοντες, οὐ στέγας δόμων. Lycophr. 1280 : Σιβύλλης οἰκητήριον γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης, item de spelunca. Herodot. 2, 148 : Αἱ ἔξοδοι διὰ τῶν στεγέων· et ib. : Ἐς στέγας ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, de labyrinthi cellis s. conclavibus. Ib. 175 : Ταῦτα μὲν τὰ μέτρα ἔξωθεν τῆς στέγης τῆς μουνολίθου ἐστί.] Xen. Cyrop. 6, [1, 14] : Στέγαι δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εἰσὶν, ἀλλὰ μὰ Δία οὐχ ἵπποις οὐδὲ θεράπουσι· [Anab. 4, 4, 14 : Διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας εἰς στέγας·] Symp. [1, 12] : Αἰσχρὸν στέγης φθονῆσαι, Invidere alicui tectum. Plut. : Εἴργειν πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ στέγην μὴ παρέχειν. Synes. Ep. 66 : Οἱ μηδὲ κοινῆς στέγης ἠνέσχοντο, Commune tectum ferre non potuerunt. Rursum Plut. dicit ὑπὸ στέγης, Sub tecto. Probl. Rom. : Κωλύουσιν ὑπὸ στέγης τοῦτο ποιεῖν, καὶ κελεύουσιν εἰς ὕπαιθρον προϊέναι. Ubi nota opponi sibi στέγην et ὕπαιθρον, ut et in Xen. Œc. p. 488 [c. 7, 19] : Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται δηλονότι. Sic enim quidam codd. habent pro στεγνῶν : quod tamen et ipsum mendo caret, ut infra docebo. Cic. ap. Colum. 12, 1 : Victus et cultus humanus non, uti feris, in propatulo ac sylvestribus locis, sed domi sub tecto. Quibus adde hoc Plauti, Forte ut assedi in stega [Stich. 3, 1, 12; Bacch. 2, 3, 44]. Apud Diosc. 4, 44 [43] : Ἐπὶ τῶν στεγῶν [τῶν] νεοκαταχρίστων, Ruell. itidem vertit, In tectis recenter illitis; at Herm. Barb. In tegulis recens oblitis; [ut ap. Diod. 2, 10 : Τρίτην δ' ἐπιβολὴν ἐπεδέχετο (τὸ ὀρόφωμα) μολιβᾶς στέγας πρὸς τὸ μὴ διικνεῖσθαι... τὴν νοτίδα.] Marc. In recens confectis tegulis, qui ibid. annotat, Græcos στέγης appellatione indicare Quæcunque familiam a cœlesti aqua tuentur, sive fictiles tegulæ sint, s. ex materia tabulæ, s. stramenta. E Xenoph. Œc. [9, 3] affertur etiam, Τὰ ξηρὰ τῶν στεγῶν [στεγνῶν], pro Granaria. [De conclavi ibid. 8, 13 : Ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ. || « Στέγαι, Contignationes. Vox frequens in libris J. C. Græcor. Hinc δίστεγον, τρίστεγον, πεντάστεγον. » Ducang.] || Hesych. στέγη exp. γαστήρ : forsan παρὰ τὸ στέγειν βρώματα. [Scribendum videtur στεγνὴ γαστήρ. V. Στεγνός. L. Dind.]

[Στεγήρης, ὁ, ἡ, Tectum habens. Moschion Stobæi Ecl. phys. p. 242, οἶκος.]

Στεγίτη, s. potius Στεγιτὴ, Meretrix, Pollux [7, 201], si mendo carent ejus exemplaria. [Στεγῖτις codd. et Hesychius : Στεγητὴν, τὴν πόρνην, eodem modo correctus. Sed Bekkerus tacito τεγῖτιν. V. Στέγος.]

[Στεγνᾶτον, τὸ, Patina. Anon. De oxymelle : Τὸ καθεζόμενον κάτω εἰς τὸν κόλον τοῦ στεγνάτου. Ducang. Diploma PP. Basilii ap. Montefalc. Palæogr. p. 405 : Στέγνατα ϛ', δύο μεγάλα, δύο μέσα, δύο μικρά. Kall.]

[Στεγνοπᾰθέω, Astrictionem patior. Soranus De arte obstetr. p. 24, A : Οὐ μόνον τοῖς ῥευματιζομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀμυδρῶς στεγνοπαθοῦσι· 213 med., 214 init. L. Dindorf.]

[Στεγνοποιέω, Astringo. Hermes in Ideleri Phys. vol. 1, p. 395, 9; 439, 1 : Πάντα τὰ ψύχοντα καὶ στεγνοποιοῦντα. L. Dind.]

Στεγνὸς, ή, όν, i. q. στεγανὸς, ex eoque factum per sync. [Eur. Cycl. 324 : Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ (Juppiter), ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα. Herodot. 4, 23 fin. : Ἐπεὰν τὸ δένδρεον περικαλύψῃ πίλῳ στεγνῷ λευκῷ. Hippocr. p. 291, 32 : Στεγνὰ πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3 : Τὸ δεξόμενόν τε ἅμα καὶ διατηρῆσον δεῖ στεγνὸν καὶ φυλακτικὸν εἶναι. Geopon. 12, 19, 3 : Εἰσκόμιζε τούτους εἰς οἶκον στεγνόν.] Proprie, ut et στεγανὸς, de vasis dicitur quæ densiora sunt et solidiora, adeo ut nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant, sed eum contineant. Apud Diosc. autem, Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη, Marc. Virg. interpr. Astricta renum vitia : intelligens eo nomine Omnia illa, sive in renibus sive in vesica sint, quæ nihil ex se remittunt : sicut Celsus Febres astrictas appellat, quæ nihil ex se remittunt, et Galen. eas quæ fluidis contrariæ sunt, nec quidpiam ex se remittunt, qualia sunt, alvus, urina, sudor, pituita oris, et si quæ alia hujusmodi. Locus Diosc., in quem ista annotat, est 1, 3, de meo : Τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη παρηγοροῦσι. Ubi Ruell. Præclusorum renum vesicæque farctæ vitia leniunt. Idem Diosc. 5, 17, de aqua mulsa : Ἀδόκιμον ἐπὶ τῶν φλεγμαινόντων καὶ στεγνῶν. Ubi Ruell. Damnatur in inflammatis aut constrictis. Idem 7, 13, de doloribus

quos hæmorrhoi morsus infert : Βραχέα καὶ στεγνὰ παντελῶς παρέχουσι τὰ σώματα. Ubi idem Ruell. Angusta constrictaque corpora reddunt. Vide et Στεγνωτικός. Opponitur etiam στεγνὸς τῷ ἐσχισμένος : dicuntur volatilia aliqua habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ sive pinnæ fissæ non sunt, ut avium; sed una membrana constant, ut vespertilionum, cicadarum: quemadmodum natantes quædam aves στεγανόποδες dicuntur Quæ non habent, ceterarum avium ritu, pedes fissos. Nicand. Ther. 762 : Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ, ubi schol. exp. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Hesych. [στεγναὶ, ut Photius s. Suidas, explicat στερεαὶ, et] στεγνὸν exp. στενὸν, πενιχρόν. [Poeta De herbis 137 : Γαστέρα δ' εἴ τις ἔχει στεγνὴν, de alvo obstructa. Pro quo στεγανὴν ap. Nicandrum in illo cit., nisi scrib. στεγνήν. Hippocr. p. 604, 21 : Στεγνὴ κοιλίη καὶ κύστις.] ‖ Στεγνὸν, Tectum [Gl.]. Xen. Œc. [7, 21] : Ἐπειδὰν δὲ εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνὸν, Quum sub tectum congestæ sunt. [Et ib. 20.] Ibid. [19] : Στεγνῶν δέονται, Tecto indigent, Cic. p. 47 mei Lex. Cic. [Et 9, 3 : Τὰ ξηρὰ τῶν στεγνῶν, ubi plerique στεγῶν.] Itidem στεγανὰ pro στέγαι s. Tecta dici, supra docui. [Anab. 7, 4, 12 : Ἔξω αὐλίζεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς στεγνοῖς. Aristot. H. A. 9, 30 : Ἐν στεγνῷ ποιεῖται τὰς νεοττιὰς ὑπὸ πέτραις καὶ σπηλαίοις. Diodor. 18, 24 : Τῶν περὶ Κράτερον στεγνὰ κατασκευασάντων· 20, 113. V. etiam Στεγανός. De accentu Arcad. p. 62, 1.]

[Στεγνότης, ητος, ἡ, Astrictio. Hippocr. p. 404, 27 : Τυρὸς φῦσαν ἐμποιέει καὶ στεγνότητα (ventris).]

Στεγνοφυὴς, ὁ, ἡ, Quem natura στεγνὸν creavit, Epigr. [Agath. Anth. Pal. 11, 354, 15] : Εἰ ψυχὴ φύσις ἐστὶ Στεγνοφυὴς ἢ ἄϋλος, Natura solida. [Unde Etym. M. inseruit Turrisanus.]

Στεγνόω, Tego, Operio, i. q. στέγω. Galen. de alim. fac. 2 : Πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς, Operculis fideliter tegentes, obturantes. [Στεγνῶσαι πώματι τὸ ἀγγεῖον Galen. vol. 11, p. 487, F; 488, A. Τὰ ὑπὸ πίττης ἢ γύψου στεγανωθέντα, p. 489, A. Hemst.] Diosc. dixisset πωμάζοντες στεγανῶς, Operculo claudentes arctissime, ita ut nihil effluat aut influat. Item Astringo : quo sensu idem Galen. De vict. rat. in morb. acut. 4, στεγνοῖ accipit pro ἵστησι τὴν γαστέρα. Et Diosc. : Ὦτα πυοῤῥοοῦντα στεγνοῖ. Galen. : Τοῦ στομίου φραχθέντος στεγνωθήσεται. Idem de vena rupta, Στεγνώσαντες τὸ ἐῤῥωγός. Itidem Alex. Aphr. in præf. l. 1 Probl. : Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον, ubi nota στεγνοῦν et στέλλειν synonymως poni pro Astringere. Et ἐστεγνωμένη μήτρα ap. Diosc. 1, Vulva astricta. Item στεγνωθέντας a Galen. Ad Glauc. 1, dici scribunt Eos qui ex astricta cute in febrem diariam inciderunt. [Conf. Schneid. ad Veget. Mulom. 31. V. etiam Στενόω.]

Στέγνωσις, εως, ἡ, Astrictio, Constrictio. Diosc. 1, 161, de cotoneis : Τὰ δὲ ὠμὰ καταπλάσμασι μίγνυται, πρὸς στέγνωσιν κοιλίας. Ibid. : Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικά. Quo respexit Plin., quum 23, 5 scribit, Cotonea cocta, suaviora : cruda tamen, duntaxat matura, prosunt dysentericis ac cœliacis : non idem possunt decocta, quoniam amittunt constringentem illam vim succi. Galen., teste Bud., στέγνωσιν vocat Compressionem et astrictionem pororum, κωλύουσαν τὴν διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Idem Bud. ex Paulo Ægin. affert στέγνωσις τοῦ δέρματος, Astrictio cutis. Vide et Στεγνωτικός. [Sext. Emp. Pyrrh. 1, 238, p. 63 : Ὑπὸ στεγνώσεως ἐπὶ τὴν χαύνωσιν· 2, 240, p. 121, 34. Oribas. ap. Phot. cod. 218, p. 175, 32 : Περὶ στεγνώσεως δέρματος. Στέγνωσις enim significat generaliter Omnem obstructionem tam osculorum vasorum, quam meatuum corporis. Sed meatuum quidem obstructionem Græci πύκνωσιν vocant : non habentes autem nomen, quo eam, quæ in vasorum osculis fit, designarent, generis nomen ei commodarunt, ut et in multis aliis rerum differentiis factum est ; ἔμφραξιν tamen videtur eam nominare l. Methodi, et similiter Paul. Ægin. 1, 21 scribens, στέγνωσιν dupliciter fieri, ἢ διὰ τὴν ἔμφραξιν, ἢ διὰ πύκνωσιν τῶν πόρων. [Στέγνωσις una est ex tribus Methodicorum communitatibus et notionibus, quas sequebantur in morbis velut indicationes. Tres autem erant, στέγνωσις, ῥύσις, μικτή, Adstricta,

A fluens et mixta. Est autem στέγνωσις quum naturaliter corporis vacuationes suppressæ fuerint, ῥύσις quum fluxerint, mixta ex utroque constans. Galen. l. De sectis ad eos qui introducuntur p. 12, 34, στέγνωσιν Methodici esse dicunt πύκνωσιν καὶ ἐποχὴν τῶν ἐκκρίσεως δεομένων, Densationem et retentionem eorum quæ evacuatione indigent. Galen. De optima secta p. 28, 6. Στέγνωσις etiam dicitur l. 3 Salub. p. 252, 43, ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐφ' ᾗ κωλύεται διαφορεῖσθαι τὰ περιττώματα, hoc est, Meatuum cutis offensio, in qua transmitti corporis supervacua prohibentur. Incidit autem vel ob obstructionem aut meatuum cutis densationem. Rursus l. De optima secta p. 28, 34, στέγνωσις definitur Methodicis πίλησις καὶ σφίγξις τῶν σωμάτων, Constipatio, Compressio et constrictio corporum. Foes. Soranus De arte obstetr. p. 22, 24 ed. Dietz.]

Στεγνωτικὸς, ή, όν, Astringendi s. Constringendi vim habens. Diosc. 1, 161, de cotoneis : Στεγνωτικὸν γὰρ καὶ στυπτικὸν γίνεται, Constringendi vim accipit. B Vide in Στέγνωσις, alium locum cum interpretatione Plinii. Idem, de Persicis [1, 164], στεγνωτικὰ κοιλίας. Στεγνωτικὰ φάρμακα, inquit Gorr., Stipantia, Obstruentia, s. Contrahentia s. Occludentia medicamenta. Dicuntur proprie Quæ oscula vasorum claudunt, et sensibiles vacuationes supprimunt. Corpus enim, quod στέγει, h. e. claudit ac continet in se, nec quidquam, quod sensu queat percipi, ex sese emittit, Græci στεγνόν appellant. Est autem eorum substantia crassarum partium, frigida et astringens, et expers acrimoniæ. Talis enim substantia aptissima est contrahere et occludere aperta præter naturam vasorum oscula, ut cui omnia insunt, quæcunque requirunt ea quæ contrahi debent : siquidem consistentiæ crassitudine foris incumbit, nec parvos meatus penetrare potest, tum frigiditate sua intro premit, vicinaque corpora cogit et contrahit : et quia desiccat, humorem depascitur, partemque roborat. Quorum omnium concursu efficitur, ut osculum claudatur, a partibus astringentis substantiæ tanquam foris a manibus con- C tractum. Sunt autem τὰ στεγνωτικὰ opposita τοῖς ἀναστομωτικοῖς. Sed differunt ἀπὸ τῶν πυκνωτικῶν, h. e. a condensantibus, quod illa, vasorum oscula, hæc, cutis poros s. meatus, occludant. Neque enim, ut πυκνωτικὰ, terrenam habent substantiam, sed aqueam, magisque imbecillam. Ceterum τὰ στεγνωτικὰ aliis nominibus, ut ait Galen., συνάγοντα, κλείοντα, et σφίγγοντα possunt appellari. Talia quidem sunt, quæ proprie στεγνωτικὰ appellantur. Verum notandum est, ut docet Gal., nomine generis appellari. [Oribas. p. 28 ed. Mai. L. Dindorf.]

[Στεγονόμιον. V. Στεγανόμιον.]

[Στεγοποιέω, Domum facio. Schol. Tzetz. Anteh. 262 : Ἐστεγοποίησαν ... αὐλὰς σταθάροις ταῦτα ὀχυρωσάμενοι. ‖ Medio, Domum mihi facio, Proculus schol. Hesiod. Op. 569 : Στεγοποιεῖσθαι διὰ τοὺς χειμῶνας. L. Dind.]

Στέγος, ους, τὸ, i. q. στέγη, Tectum, [Culmen, add. Gl.] Domus. [Æsch. Pers. 141 : Τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον· Ag. 310 : Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος.] D Soph. Aj. [307] : Στέγος πλῆρες ἄτης, Domus plena incommodis. [El. 1165 : Σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος. Et sæpius Eur. Callim. ap. schol. Pind. Nem. 10, 64 : Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται. Epigr. Anth. Plan. 382, 5 : Ἄρον στέγος. Theocr. 2, 116 : Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος. Pollux 1, 81 : Τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου στέγος, ὃ ποιητικῶς τέγος λέγεται, et antea : Τὸ μεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τοῦ στέγους παρωροφίς. De tecto Diod. 19, 7 : Τοὺς ἀπὸ τῶν στεγῶν ἀμυνομένους· 45 : Τοὺς ἐπὶ τὰ στέγη καταφυγόντας ἀσφαλῶς διασωθῆναι. ‖ « Lupanar, Manetho 2, 430; (6, 533). » Wakef. Utroque l. Dorvill. τέγος. Epiphan. vol. 1, p. 619, A. De tumulo vel sepulcro, Lycophr. 1098 : Ὃν νεοσκαφὲς κρύψει ποτ' ἐν κλήροισι Μηθύμνης στέγος.]

[Στεγόω, si lectio vera, schol. Pind. Pyth. 4, 426 (ubi ἐστέγουν, ἐστεφάνουν, pro ἔστεφον, quum ne ἔστεγον quidem conveniat. L. D.). Wakef.]

Στέγω, ξω, Tego, Operio, Occulto. Aristoph. Vesp. [1295] : Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουθυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς [πληγὰς] στέγειν, Ita ut latera

tegerentur et cooperirentur. Sic enim quidam accipiunt, exponentes κρύπτειν, et cum Suida legentes τὰς πλευράς: quum in vulgatis edd. Aristoph. habeatur ταῖς πλευραῖς, et στέγειν a schol. ibi exponatur συνέχειν. [Vertendum Arceo s. Perfero verbera.] Pro Tego s. Protego, i. e. Tueor, σκέπω, accipi potest et in hoc l. [Sophoclis OEd. C. 15] ap. Suid.: Πάτερ Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἳ Πόλιν στέγουσιν ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω, Turres quæ urbem protegunt. [Æsch. Sept. 797: Στέγει δὲ πύργος.] Itidem σκέπειν et σκεπάζειν usurpantur. [Arceo vertendum ubi additur accus., ut ap. Æsch. Theb. 216: Πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ. Thuc. 4, 34: Οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. De calore et frigore defendendo Plat. Reip. 3, p. 415, E: Τοιαύτας (εὐνὰς) οἵας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι.] Στέγω, Contineo [Soph. El. 1118: Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον. Eur. Ion. 1412: Κενὸν τόδ' ἄγγος ἢ στέγει πλήρωμά τι; Hipp. 844: Ἡ μάτην ὄχλον στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;] proprie de iis quæ aquam continere dicuntur, nec per rimas ullas aut foramina transmittunt. Galen.: Ῥήγνυται τὰ ἀγγεῖα, διὰ τὸ μὴ στέγειν τὸ ἐν αὐτοῖς αἷμα. [Æsch. Suppl. 36: Πλάτα μὲν οὖν λινορραφής τε δόμος ἅλα στέγων.] Plato De rep. 10, [p. 621, A]: Οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. [Tim. p. 88, A: Στέγειν οὐδὲν (τὸ πῦρ) δύναται· et sæpius ibid. Crat. p. 412, D. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3: Διήσιν, ὥσπερ ἠθμὸς, οὐκ ἔχων ᾧ στέγει.] Plut. Symp. 6, 4, [5, p. 691, A]: Οὐ γὰρ ἐῶσιν αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ὥσπερ τὰ χάλκεα καὶ κεράμεα τῶν ἀγγείων, διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγουσι. Ubi nota στέγειν et ἐᾷν ἐκπίπτειν sibi opponi. [Eur. Iph. A. 888: Δάκρυόν τ' ὄμματ' οὐκέτι στέγει.] Metaph. Idem dicit in suo Περὶ εὐθυμίας libello [p. 473, D]: Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες μηδὲ ἀναλαμβάνοντες, Qui memoria non retinent aut revocant priora, sed elabi sibi sinunt: ut Plato Gorg. [p. 493, C]: Οὐ δυναμένην οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην, ut cribrum. [Leg. 4, p. 714, A: Ψυχὴν στέγουσαν οὐδέν. Conf. Tim. p. 45, C, ubi contrarium ἐκρεῖν. Reip. 9, p. 586, A. Eur. fr. ap. Stob. Fl. 4, 30: Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.] Itidemque aliquis λόγον στέγειν dicitur, quum pectore clausum retinet nec elabi sinit. Polyb. [4, 8, 2], de Arato: Στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν, Continere et celare, Bud. Sic et Lucian. pro Continere sub pectore et tacitum celare, usurpat p. 356 [Navig. c. 11]. Apud Soph. autem [OEd. T. 341], Σιγῇ στέγω, reddideris potius Silentio tego. Nisi malis Tacite retineo in pectore clausum: ut σιγῇ sit adverbium. [Ph. 136: Τί χρὴ μ' ἐν ξένᾳ ξένον στέγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὕποπτον; fr. Phædr. ap. Stob. Fl. 74, 16. Eur. Phœn. 1214: Κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ· El. 273: Ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς. Strato Anth. Pal. 12, 179, 4. Polyb. 8, 14, 5: Πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν οὐκ ἔστεξε τὸν λόγον.] Item et ligna στέγειν dicuntur, quum vermibus corrosa et terebrata foramina illa comprimunt in aquam demersa et madefacta. Quod et de iis lignis dici potest, quorum rimæ coeunt ex imbibito humore. Theophr. H. Pl. 5, 5 [4, 5], de lignis quæ a vermibus s. teredinibus terebrata et perforata sunt: Ὅταν εἰς τὴν θάλατταν ἑλκυσθῇ, στέγει. Et cap. 8 [7, 4] ejusdem libri, de lignis quæ ad fabricandas naves seliguntur: Ὅταν συμπιῇ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει, Coeunt et constringuntur, ut nihil aquæ per rimas ullas intret. Gaza vertit, Se comprimunt atque rimis omnibus conjunctis continuant. Bud. sic, Quum humorem imbiberint, comprimuntur, nec aquam admittunt. Cui loco similis hic Thuc. [2, 94]: Αἱ νῆες καθελκυσθεῖσαι καὶ οὐδὲν στέγουσαι ἐφόβουν, Naves quum in mare detractæ rimas suas non comprimerent, sed perfluerent. Valla vertit Infirmæ mari ferendo. Pro Retineo accipi potest in hoc l. Plut. [Rom. c. 20]: Τὸ δὲ ξύλον ἐστέξεν ἡ γῆ ζώφυτος οὖσα, ubi Bud. Radices apprehendit et egit. [Τὸν δὲ κιττὸν οὐκ ἔστεξεν ἡ γῆ μόνον, ceteras plantas tulit, Plut. Alex. c. 35. Valck. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, n. 103, 23: Τὴν οἰκίαν ... στέγουσαν παραλαβών.] Item Sustineo, ἀνέχω, βαστάζω, ut Suid. exp. in hoc l. Josephi [Ant. Jud. 5, 8, 12], de domo: Δύο κιόνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον. Sed et in hac signif. accipitur metaphorice itidem ut ἀνέχω, pro Perfero, Suffero, Tolero, Patior. [Palladas Anth. Pal. 11, 340, 4: Στέξαι τὴν νόσον (epigrammata faciendi) οὐ δύναμαι. Antip. Sid. 6, 93, 4: Ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες ἔστεγον. V. supra in signif. Arcendi. Thuc. 4, 34: Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. Polyb. 3, 53, 2: Οὗτοι ἔστεξαν τὴν ἐπιφορὰν τῶν βαρβάρων· 18, 8, 4: Οὐ δυναμένους στέγειν τὴν τῆς φάλαγγος ἔφοδον. Diod. 3, 34: Στέγοντος τοῦ κρυστάλλου διαβάσεις στρατοπέδων καὶ ἁμαξῶν καταγόμων ἐφόδους· 11, 32: Οὐ μὴν τὴν ὁρμὴν καὶ βίαν τῶν Ἑλλήνων ἔστεγεν οὔτε τὸ τεῖχος οὔτε τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων.] Plut. Camillo [c. 40]: Τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, Quum lignum per se ictus non posset perferre. Paul. 1 Ad Cor. 9, [12]: Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, Sed omnia perpetimur atque sustinemus. Itidem 13, [7]: Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, Caritas omnia suffert atque tolerat. Sic Greg. Naz. in Fratris Epit.: Πάντα στέγοντες, πάντα ὑπομένοντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀγάπην τε καὶ ἐλπίδα. [V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 239.] Sed et Chrys. στέγειν accepit pro Sustinere, i. e. Ponderi non cedere, Comment. in Ep. ad Ephes. p. 184. Idem Chrysost. cum infin. dixit, Οὐ στέγοντες κρύπτειν, Non sustinentes occultare, i. e. Nequeuntes. Sic Bud. ex quodam, cujus nomen tacet, Στέγω τὰ τοιαῦτα ἀκούειν, et ἀνέχομαι τὰ τοιαῦτα ἀκούων. [Μὴ δύνασθαι στέγειν τὸ παννυχίζειν, Hesych. in Ἑωλοκρασία. Hemst. Diversa signif. Diod. 11, 29: Ὅρκον ὀμόσαι τὸν στέξοντα τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν, ubi libri στέρξοντα, frequenti permutatione. Memno Phot. Bibl. p. 223, 37: Ὥστε μήτε τὸ ὑπηρετούμενον μήτε τοὺς ἰατροὺς τὸ τῆς σηπεδόνος στέγειν δυσῶδες, ubi item olim στέργειν. Agath. Hist. 4, 21, p. 130, D: Τὰς τῶν θεραπόντων στέγειν ὀδύνας, Subire.] || Pass. Στέγομαι, Tegor, Occulor. Soph. Tr. p. 352 [596]: Μόνον παρ' ὑμῖν εὖ στεγοίμεθ', schol. κρυπτοίμεθα, i. e. σιωπῇ γένοιτο. [Phot. et] Suid. quoque στεγόμενα exp. κρυπτόμενα. [Et Pollux 5, 147: Τὰ σιγώμενα, τὰ στεγόμενα. Thuc. 6, 72 fin.: Οὕτω γὰρ ἃ κρύπτεσθαι δεῖ μᾶλλον ἂν στέγεσθαι.] Item Contineor, Retineor, ut humor in vase non perfluente. Galen.: Ἐπειδὰν μηδ' ἐν τούτοις στέγηται, διιδροῦται πρὸς τοὐκτὸς εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἀγγείων εὐρυχωρίας.] [|| Tecto operior. Tab. Heracl. 2, 94, p. 230: Ταῦτα δὲ παρέξοντι οἰκοδομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα. || Med. Arceo a me, Pind. Pyth. 4, 81: Ἀμφὶ παρδαλέᾳ στέγετο ὄμβρους. Phalæcus Anth. Pal. 13, 27, 2: Κῦμα γὰρ μέλαινα ναῦς οὐχ ὑπεξήνεικεν οὐδ' ἐστέξατο.]

[Στέθμα. V. Στέμμα.]

[Στεῖαρ. V. Στέαρ.]

Στειβεύς, έως, ὁ, Qui viam pedibus calcat s. terit, i. e. Viator, ὁδευτής, Hesych. [Et in Στείβω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ πολίτης (ὁδίτης Albert.) Στειβεύς. Pro Στιβεύς, quod v.]

Στείβω, [ψω, Apollinar. Ps. 138, 19: Εἶπα δὲ, μὴ τάχα με στείψει φθισίμβροτος ὄρφνη], Calco: ea signif. qua viam aut quæ in via strata sunt, calcare dicuntur qui iter faciunt, quod et Lat. Terere dicunt. Hom. [Od. Z, 92: Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, de vestimentis.] Il. Y, [499]: Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, Calcabant pedibus suis defunctos et clypeos in via stratos. [Λ, 534: Στείβοντες (ἵπποι) νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. (Photius s. Suidas, πατοῦντες.) H. Pan. 4: Νύμφαις αἵτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα. Eur. Hipp. 217: Ἵνα θηροφόνοι στείβουσι κύνες (ubi de canibus venaticis dicitur, ut ap. Oppian. Cyn. 1, 455, de venatoribus vestigia ferarum indagantibus: Στείβουσι δ' (ἄνθρωποι) ἀμοχθήτοισιν ὀπωπαῖς. Nec videtur στιβέουσι scripsisse, quod propius accedit ad στιβεὺς etc., sed et ipsum aliunde non cognitum hac signif.)· Hel. 869: Κέλευθον, εἴ τις ἔβλαψεν ποδὶ στείβων ἀνοσίῳ· Ion. 495: Ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος ναῶν. Callim. fr. ap. Olympiod.: Τῇ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τῇ στείβειν. Apoll. Rh. 3, 836: Δόμοις ἔνι δινεύουσα στεῖβε πέδον. Lycophr. 92: Πατρὸς κόπρους στείβοντα. Hermocr. Anth. Pal. 9, 327, 2: Στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα τόνδε δόμον. Simias 7, 193, 1: Κατ' εὔδενδρον στείβων δρίος.] Item et στείβειν ὁδὸν dicitur is, qui graditur et viam pedibus

calcat s. terit : unde αἱ στειβόμεναι ὁδοὶ, Viæ tritæ, Quæ frequenter calcantur a viatoribus. Xen. Anab. 1, [9, 13] : Ἦν δὲ ἰδεῖν παρὰ τὰς στειβομένας ὁδοὺς καὶ ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν στερουμένους [στερομένους] ἀνθρώπους, Propter vias tritas. [Theocr. 17, 122 : Ὧν ἔτι θερμὰ κονία στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. Christodor. Ecphr. 400 : Στειβομένας ὑπὸ ποσσὶν Ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας.] Nicander dicit etiam νομὸν στείβειν, pro Calcare et perambulare pascua loca, Ther. 609 : Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε, i. e. τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι, inquit schol. Ubi etiam nota Νομός. Hesych. quoque στείβει exp. πατεῖ, (itidemque στειβομένη, πατουμένη,) item ὁδεύει : et στείβοντες, περιπατοῦντες. Significat etiam Fullonum more calco, Hom. Od. Z, 93, de lotricibus : Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, sc. τὰ εἵματα.

|| Porro superiori verbo Στείβω dicitur inesse etiam quædam signif. τοῦ πυκνοῦν s. πυκνοποιεῖν, Condensandi et Constipandi : indeque derivari quæ sequuntur, Στίβη, Στιβαρὸς, Στιβεύς.

[Στείβων. V. Στίβων.]

[Στειλάριον, τὸ, forma Byzantina, pro στειλεὸν, ap. Eust. Od. p. 1531, 39 : Φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, στειλάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς. V. Ducang.]

Στειλειὰ, ἡ, vel Στειλειὸν, τὸ, Securis [et aliorum ejusmodi instrumentorum] manubrium. Sed στειλειὰ magis proprie, Securis foramen in quod immittitur lignum. Hom. Od. [Φ, 422 : Πελέκεων οὐκ ἤμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς. De ligno vero quod στειλειᾷ inseritur, et Στειλειὸν dicitur] E, [234] : Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν· et quibusdam interjectis, Αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός. Vide Eust. [et Suid., qui ponit Στελεὸν et Στελεός, et anonymi fabulam Æsopeam, de qua infra, hexametris complexi versum citat, in quo neutrum : Εἰ μή οἱ ἐνὶ στειλειὸν ἀρήρει] et Hesych., ap. quem est Στειλέη. [Nicand. Th. 387 : Ἐπεὶ σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται στειλειῆς πάχετος. Hesychius : Στειλεάν, τὴν μακρὰν ῥάφανον· Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ. Mœchorum ῥάφανον confert Soping. et Plut. Prov. : Πλακιάδαι (Λακιάδαι scribendum ostendit App. Prov. 5, 43) καὶ στειλεόν· δῆμος δὲ τῆς Ἀττικῆς οἱ Λ. Φύονται δὲ ἐν αὐτοῖς ῥαφανῖδες μεγάλαι, αἷς χρῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν· εἰ δὲ μὴ παρείεν, στειλεῷ τῷ ἐκ τῆς δικέλλης. Dicitur autem, nisi scribendum στειλεὸν, στειλεὰ pro στειλεὸς, ut ap. Æneam Tact. c. 18, p. 56 ed. Orell. : Ἡ δὲ λαβὴ ἦν κοίλη, ὥσπερ στυρακίου, ᾗ στελεὰ ἐμβάλλεται. Καὶ παρὰ μὲν τῷ χαλκεῖ ἐνεβλήθη τὸ στελεόν· sed ubi lacuna in codd. notata etiamsi non ut Casaub. conjecit sit explenda, (nam στελεᾷ potius scribendum videtur,) hic quoque Foraminis, non Manubrii significatione dictum fuisse prodit στελεά. Ap. schol. Hom. Il. Ψ, 851, vero, ubi ἐμβάλλεται αὐτοῖς (securibus) ἡ στειλειὸς vel στηλία, scribendum ὁ στειλειός. Incerto genere Alciphr. Ep. 3, 55 med. : Παγκράτης ὁ Κύων εἰσήρρησε στελεῷ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος· ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν.] Affertur et masc. Στειλεὸς, item Στελεὸς, in VV. LL. Extat autem ap. Etym. [in Στελεὸς] hoc posterius. [Phrynichus Bekk. p. 64, 9 : Στελεὸς ἀρρενικῶς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· Ὅμηρος οὐδετέρως εἶπεν. Hesychius : Στελεόν, οὐδετέρως, Zonaras vero p. 1669, Στελεὸς et Στειλειός. Τὸ στελεὸν Etym. M. in Στειλειά. Per αι male ap. Hippocr., de quo Foes. : « P. 757, D, E : Ὁκοῖοι οἱ στειλαιοί εἰσι τῶν σκαφίων (—φείων), Cujusmodi sunt ligonum manubria. Et, Ὡς ὑπὸ τῇ μασχάλῃ γένηται ὁ στειλαιὸς ἔχων ξυμμέτρως, Ita ut manubrium sub ala tam apte statuatur. Ubi Galen. quoque στειλαιὸν masc. gen. exponit. Sed in cod. Hippocr. vitiose στυλαιοὶ scribitur, et apud Galenum στηλαιοί. Et p. 633, 37, carnis frustum, πάχος ὡσεὶ στειλαιός, Manubrii crassitie sumitur ad pessum, aut crassitudine ligni quod in foramen bipennis immittitur.» Duplicem formam annotavit Ducang. ex Martyr. Ms. S. Hieronis : Ταχέως ἀγροικικῶς, ὡς εἶχε, τὸν στελεὸν τῆς μετὰ χεῖρας δικέλλης ἐκβαλὼν τούτῳ τοὺς ἐπιόντας ἠμύνετο· et ex Codino Off. Pal. 4, 58 : Φέρει ἀντὶ δικανικίου, ἣν ἰδιωτικῶς καλοῦσι ματζοῦκα, ἀργυρᾶν κεχρυσωμένην, ἧς ὁ στηλειὸς ἐνδεδυμένος βλεττίῳ κοκκίνῳ, pro στειλειὸς, quod est ap. Æsop. Fab. 420 Fur. : Εἰ μὴ τοὺς στειλειοὺς ἐγεννᾶτε (αἱ δρύες), et Eust. Il. p. 949, 52, 53, et ap. schol. Hom. l. c., ubi tamen semel στελειῶν Bekker. pro στειλειῶν, ut Villois. Galen. vol. 4, p. 165 : Διακεβλῆσθαι στειλειὸν, οἷόνπερ ἔχουσιν αἵ τ' ἀξίναι καὶ οἱ πελέκεις.] At quod in iisdem VV. LL. Στελεὸς dicitur esse Instrumentum coquinarium, non dubium est quin ab aliquo id profectum sit, cujus memoria στελεὸς cum ἐλεὸς confundebat. [« At in vasorum coquinariorum numero diserte στελεὸς refertur ap. Athen. 4, p. 169, B, videturque intelligi Lignum teres, in latitudinem extendendæ et complanandæ massæ farinaceæ inserviens. » Schweigh.] Eadem porro et Στελεὸν ibi habent neutro genere pro Securis manubrio. [Στελεὸν et Στίλιον, Manubrium, Gl. Phanias Anth. Pal. 6, 297, 2 : Φιλοδούπου φάρσος ἄμας, στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου. Forma Στελεὰ s. Στελεὴ Apoll. Rh. 4, 957 : Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας. Masc. στειλειὸς accentum oxyt. præcipit schol. Hom. l. c. Et utriusque formæ Theognost. Can. p. 121, 3, ubi de oxytonis in λεον agit : Στελεὸν, ὃ καὶ στελειὸν (στειλειὸν) λέγεται ποιητικῶς καὶ στελεός. Στιλέου perperam ap. Georg. Sync. p. 374, 17. L. Dind.]

[Στειν—. V. Στεν—.]

[Στεινόκορος, Jo. Geometra in lemmate c. 34 Paradisi. Boiss.]

Στείνομαι pro στεινοῦμαι s. στενοῦμαι, dicitur, de quo infra in Στείνω pro Στένω.

|| Porro sicut στεινὸς dicitur Ionice et poetice pro στενὸς, sic Στείνω pro στένω. [Orph. Arg. 112 : Στεῖνον δὲ ψαμάθους ὁμάδῳ. Nonno Dion. 23, 5 : Διωκόμενοι δὲ σιδήρῳ δυσμενέες κτείνοντο φόβῳ στίζοντες Ὑδάσπην, Rhodom. restituebat φόνῳ στείνοντες.] Præterea sicut Στένομαι, necnon στοναχίζομαι, στενάχομαι, dicitur pro στένω, στοναχίζω, στενάχω, ita et Στείνομαι pro στείνω, Ingemisco, Gemo, Gemitus et suspiria duco [Hesych. : Στείνομαι, ὀδυνῶμαι, στένω], ut ap. Hesiod. Theog. 160 : Ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη Στεινομένη. Sed annotat ibi schol. Seleucum pro illo στεινομένη scribere ἀχνυμένη : nec enim terram a poeta dici ἐστενοχωρῆσθαι, sed διὰ τοὺς κρυφθέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ λελυπῆσθαι. Ubi etiam indicat στείνεσθαι pro στενοχωρεῖσθαι accipi, i. e. pro Angustari s. Coangustari, Coarctari, Arctari : qua in signif. ap. Hom. non infrequens est : ut Od. I, 220 : Στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, i. e. ἐστενοχωροῦντο, schol. [Ib. 444 : Ἀρνειὸς ... ἔστειχε θύραζε λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί· Σ, 386 : Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα, φεύγοντι στείνοιτο.] Sic Il. Ξ, [34] : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, στείνοντο δὲ λαοὶ, i. e. ἐστενοχωροῦντο διὰ τὸ πλῆθος, In angustum arctumque cogebantur. Sic Il. Φ, [220] Scamander, Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν Στεινόμενος νεκύεσσι· fluenta enim mea mortuorum cadaveribus impediuntur, alveusque angustatur. Quam signif. hujus verbi στείνομαι s. στένομαι observa, usurpati sc. pro στενοῦμαι s. στενοχωροῦμαι : pertinetque ea non ad hoc στένω, sed ad στένος : a quo tamen et στένω derivatum creditur, quum et Alex. Aphr. tradat στενάζειν dictum παρὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας : corde enim angustato gemitus edi solent. [Theocr. 25, 97 : Στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. Apoll. Rh. 2, 128 : Τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως στείνονται πίπτοντα (μῆλα) περὶ σφισίν. Id. 4, 335 : Αἱ δὲ δὴ ἄλλαι στεινόμεναι Κόλχοισι πόρους εἴρυντο θαλάσσης, ut idem dixit νήσους στεινάς. Oppian. Hal. 4, 397 : Πώεσι ... αὐλὴ στείνεται. Quintus 6, 642 : Πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων. Christodor. Ecphr. 16 : Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μεληδόσιν, de Æschine. V. Hesych. in Στανύομαι cit., ubi cod. τείνεται.]

[Στεινόπορος, Στεινὸς, Στεῖνος, Στεινότης, Στεινόω, Στείνω. V. Στεν—.]

[Στείνωμα, Στεινωπός. V. Στεν—.]

[Στείνων, ὡραΐστης καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀρέσκων, Hesychii gl. obscura.]

Στειπτὸς, ἡ, ὸν, Calcatus. Soph. Phil. p. 379 [33] : Στειπτή γε φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, ubi schol. exp. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος : estque ibi στειπτὴ φυλλὰς

i. q. στιβάς. [Herodian. Epimer. p. 129 : Στειπνὸν (—τὸν), τὸ βάσιμον. L. Dind.]

Στεῖρα, ἡ, Sterilis [Gl.], Quæ non parit. Ab Homero de vacca etiam dicitur, Od. Υ, [186] : Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας. Sic et alibi [Κ, 522, Λ, 30. Theocr. 9, 3. Pollux 3, 115; 4, 208]. De muliere autem LXX Interprr. usi sunt ap. Esaiam, addentes ἡ οὐ τίκτουσα. Ita enim scriptum est c. 54, [1], afferturque locus et a Paulo Ad Gal. 4, [27] : Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα. Ubi verba hæc ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod στεῖρα, vehementiam addere videntur. [Lycophr. 670 : Ἀηδὼν στεῖρα, de Sirene virgine. Meleager Anth. Pal. 7, 468, 8 : Ἰὼ κακοπάρθενε Μοῖρα, στεῖρα γονᾶς στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους, de juvene duodeviginti annorum. Orph. Lith. 453 : Στείρῃσι γυναιξί. Manetho 2, 181, etc. « Luc. 1, 7 : Στεῖρα. Duplex forma vocis viguit Latinæ Sterilis et Sterilus. Festus : 'Sterilam, inquit, mulierem appellabant, quam Græci στεῖραν dicunt, Quæ non concipit semen;' jam vero Latina nomina in *ilis* et *ilus* trisyllaba nascuntur a simplicioribus; et Sterilus quidem a prisco Sterus, quod Græce scriptum est στερός. Sed hujus loco in usu fuerunt στερρὸς et στεῖρος. Vetus tamen fuit verbum Gr. στέρω, unde producta στερέω et στερεός. Hoc significat Firmum, Durum, Rigidum, Solidum. Hinc στερεῶσαι, Solidare. E dictis æstimare licet adj. στεῖρος proprie significasse Durum, Firmum, Solidum. Hujus fem. στεῖρα commode potuit transferri ad mulierem Sterilem, q. d. Duram et Imperviam. Ter vocab. de Muliere sterili adhibitum a Luca, semel a Scriptore Ep. ad Hebr. 11, 11. Nostris quidem in edd. illud non invenietur, sed codd. scripti exhibent post nomen Σάρρα has duas voces στεῖρα οὖσα, Quum esset sterilis. Στεῖρα de Muliere sterili sæpe adhibetur ut substantivum. Sed plene dicebatur στεῖρα γυνή. Sic et Mulier vidua sæpe simpliciter χήρα. Semel plene Luc. dixit γυναῖκα χήραν, 4, 26. A masc. στεῖρος verbum fluxit rarius στειροῦσθαι, quod in Onomastico veteri redditur Sterilescere. Adhibuit illud Sirachides 42, 10. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 22. De eodem HSt. :] Hinc autem est verb. Στειρωθῆναι, quod ex Chrysost. De sacerd. [3, t. 6, p. 27, 41. Seager.] affertur pro Sterilitatem pati : item Liberis privari; sed hanc posteriorem interpret. non admitto. [Philo vol. 1, p. 113, 24 : Θυμὸν ἐκτέμνει, ἵνα στειρωθεῖσα (ἡ ψυχὴ) παύσηται βλαβερὰ τίκτουσα. Isidor. Pel. p. 5. Wakef. Philo ib. p. 564, 32 : Οἷα φυτὸν ἀγεώργητον... στειρούμενον ἀγονίᾳ χρῆσθαι· vol. 2, p. 373, 30 : Ἀγόνων καὶ ἐστειρωμένων (φυτῶν). Hemst. Id. ib. p. 349, 14 : Στειρουμένης τῆς περὶ τὰ δένδρα εὐφορίας. L. D.] Apud Eur. Andr. [711] : Στεῖρος [Sterilis, Gl.] fem. gen. pro στεῖρα. [Et masc. Manetho 1, 125 : Εὐνούχους στείρους οὔτ' ἄρρενας οὔτε γυναῖκας.]

Στεῖρα, ἡ, Carina navis. Hom. Il. [Α, 481] : Ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης. [Et Od. Β, 428.] Ubi vide brevium scholiorum auctorem, necnon Eust. [Στείρῃ τῇ τρόπιδι τῆς νεώς, ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν σανίδων ὑπάρχει· ἐπὶ γὰρ ξύλῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπὶ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς. Aratus 193. Apoll. Rh. 1, 375, 527; 4, 583.] Hesych. στεῖραν esse ait τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον κατὰ τὴν τρόπιν. [Pollux 1, 85 : Μέσον τῆς προεμβολίδος καὶ τοῦ ἐμβόλου ἡ στ. καλουμένη· et 86. || Formam Στείρη ponit gramm. Cram. An. vol. 3, p. 396, 31 : Σημείωσαι δὲ ὅτι δειρὴ μέν, ὃ δηλοῖ τὸν τράχηλον, ὀξύνεται... τὸ μέντοι στείρη ἤγουν ἡ λεγομένη τρόπη (sic) ἐναντίως ἔχει· δίχα μὲν γὰρ τοῦ ι λεγόμενον τάσιν ἔχει ὀξεῖαν, εἴπερ στερρὰν καὶ στερεὰν λέγομεν· μετὰ δὲ διφθόγγου βαρύνεται. Et in Orac. Sib. 1, 229 est : Ἔτεμεν δέ γε μυρίον ἀφρὸν στεῖρα, κινυμένων ὑδάτων κελαρυζομένων, ubi minus commodum videtur στείρη. Sed utriusque testis exigua est fides.] || Στεῖρα [Σπεῖρα] dicitur etiam de Coma certo quodam modo intorta, i. de cincinnis, Pollux [2, 31]. Dicitur autem et Στείρωμα pro Carina et quidem eodem Hesychio teste.

[Στειρεύω, Sterilis sum. Andr. Cret. p. 253, 255. Kall. Testam. Benjamin. ap. Grabe Spicil. 1, p. 244 (s. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. vol. 2, p. 727 : Ἡ Ῥαχὴλ δώδεκα ἔτη ἐστείρευσε). Herodian. Epimer. p. 129. Boiss. Eust. Il. p. 113, 27. Seager. Eustath. Op. p. 100, 72 : Στειρεύουσά τις εὐεργεσία. Zonar. Annal. vol. 1, p. 31.]

[Στειριά, δῆμος Ἀττικὸς Πανδιονίδος φυλῆς, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Ὁ δημότης Στειριεὺς Στειριέως καὶ κατὰ συναίρεσιν Στειριῶς (de quo Etym. p. 670, 2 sive Chœrob. p. 213, 28; de accus. Στειριᾶ id. ib. 30; 125, 10; 127, 18, Arcad. p. 130, 9). Τὸ κτητικὸν Στειριακός. Τὸ τοπικὸν Στειριᾶθεν, Στειριάδε, Στειριοῖ, Steph. Byz. Accentum Στειρία ap. Strab. 9, p. 399, refellit Arcad. p. 100, 7, qui acutum præcipit. Ceterum male Herodian. Epimer. p. 129 : Στείριον, τόπος, unde apud Suidam factum ὄνομα ποταμοῦ. De gent. HSt. :] Στειριεὺς [quod in Σπειριεὺς etc. corruptum ap. Zonaram p. 1663] a στερεὸν fieri tradit Etym. per pleonasmum literæ ι. Στειριεῖς, Hesychio sunt δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος. [Xenoph. H. Gr. 4, 8, 25 : Θρασύβουλον τὸν Στειριέα. Lysias p. 147, 13 : Τοῦ σεμνοῦ Στειριέως. Diod. 14, 32 : Θρ. ὁ Στειριεύς. Eademque forma Æschines p. 10, 15, Philostr. Her. p. 670, et inscrr. ap. Bœckh. n. 158, 199 etc. Adj. Plat. Hipparch. p. 229, A : Ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ. Ubi schol. : Στειρίαι δῆμος Πανδ., ἀφ' οὗ ἡ ὁδὸς οὕτω καλεῖται. Male ap. Pausan. 10, 35, 8 : Ὅτι δὲ τῷ Πετεῷ τὸ πολὺ ἐκ τοῦ δήμου τοῦ Στιρέων ἠκολούθησεν, ἐπὶ τούτῳ κληθῆναι τὴν πόλιν Στῖριν (Phocidis), ubi Στειριέων Sylburgius. Per ι sic etiam inscrr. novitiæ ap. Bœckh. n. 294, 769, et Photius. L. Dind.]

Στείριον, Vestis tenuis ac translucens, VV. LL. [Immo Σπειρίον, quod v.]

[Στεῖρις, εως et ιδος, ἡ, Stiris, urbs Phocidis, ap. Pausan. 10, 3, 2; 35, 8, 9, ubi gen. Στίριδος, et 36, 1, ubi Στίρεως. Gent. Στιρίτης et Στιρῖτις Δημήτηρ 35, 9. Diphthongum quam ap. Pausaniam constanter exhibui, præbent libri Plut. Cimon. c. 1 fin. et inscr. ap. Ross. Inscrr. fasc. 1, p. 29 seqq. (qui p. 33 vid. de formis gent. Στείριος et Στειριεύς). Eandem confirmat origo ab demo cognomine Στειριά, de qua v. in illo. L. Dind.]

[Στεῖρος. V. Στεῖρα.]

[Στειροφυής, ὁ, ἡ, Sterilis. Joann. Damasc. vol. 2, p. 855, B : Ὁ στ. καρπός. Boiss.]

[Στειρόω. V. Στεῖρα.]

[Στειρώδης, ὁ, ἡ, Sterilis. Manetho 1, 49 : Στειρώδεις γὰρ ἔασιν. Iambl. V. P. p. 78 (=154). Wakef. Hippocr. p. 659, 44 : Ἢν δὲ μὴ ἐνδέχηται τὸ στόμα τῶν ὑστερέων τὴν γονήν, ἀλλὰ στειρῶδες ᾖ καὶ συμμεμυκός. Ptolem. Tetrab. p. 190 bis.]

[Στείρωμα. V. Στεῖρα.]

Στείρωσις, εως, ἡ, Sterilitas, ap. Basil. [Philo vol. 2, p. 310, 14; (371, 9). Hemst. Chrysost. In Ephes. serm. 21, vol. 3, p. 876, 11. Seager. Melamp. Phys. p. 483. Wakef. Theodoret. Encom. Jo. Bapt. p. 23 Auctar. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 158, D. Vita Euthymii in Cotel. Mon. vol. 2, p. 202, A. L. Dind.]

[Στειρωτικός, ἡ, όν, Sterilitatem afferens. Andr. Cret. p. 252.]

[Στειχοπλανήτης, ὁ. Dicæarchus p. 13 : Τοῖς στειχοπλανήταις τῶν ἀποδημητικῶν, ἀφ' ὧν ἔχουσιν ἀπαρχόμενοί τε καὶ ἐλευθέρως μεταδιδόντες, ubi Casaub. maluit πτωχοπλανήταις.]

Στείχω, ξω, Eo, Vado; [item Abeo, Venio, Advenio]. Hom. Il. [Β, 287 : Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος· Ι, 86 :] Κοῦροι ἅμ' ἔστειχον, Una ibant. Β, [833] : Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· quo sensu Ο, [577] : Νισσόμενον πόλεμόνδε. Et Od. Λ, [17] : Ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Quum stelligerum cœlum petit, i. e. Quum oritur; nam quum oritur sol, ascendit, donec meridiano tempore ad umbilicum cœli pervenerit : quo superato, descendit et in occasum vergit. [Η, 72 : Ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ· Ψ, 136 : Ἂν' ὁδὸν στείχων. Et Ρ, 204 : Στείχοντες ὁδὸν κάτα. Ib. Ι, 418 : Εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάθοι στείχοντα θύραζε· 444 : Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε. Hesiod. Th. 10 : Ἐννύχιαι στεῖχον· 690 : Ἀπ' Ὀλύμπου ἔστειχε. Pind. Nem. 1, 25 : Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ· 65 : Σὺν χόρῳ στείχοντα· 9, 20 : Οἴκοθεν μαργουμένους στείχειν ἐποτρυνε· 5, 3 : Γλυκεῖ' ἀοιδὰ στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας. Æsch. Eum. 1004 : Προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ στείχειν· Prom. 81 : Στείχωμεν· Suppl. 500 : Στείχοιτ'

ἂν, ἄνδρες· Cho. 11 : Τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις στείχει γυ- A ναικῶν; 17 : Ἠλέκτραν δοκῶ στείχειν· 96 : Ἦ σῖγα ... στείχω πάλιν; 554 : Τήνδε μὲν στείχειν ἔσω· fr. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 120 : Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ· Suppl. 496 : Ἀσφάλεια δ' ᾗ δι' ἄστεως στείχουσι· Sept. 534 : Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρῃίδων· Cho. 775 : Στείχοντα ἐς Ἄργος· 764 : Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων· Prom. 1089 : Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ διόθεν ... στείχει· Ag. 1657 : Στείχετ' ἤδη πρὸς δόμους πεπρωμένους· Sept. 297 : Στείχουσιν ποτὶ πύργους· et duplici constr. 467 : Ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλιμάκων προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον· Ag. 81 : Τρίποδος μὲν ὁδοὺς στείχει· Prom. 707 : Στεῖχ' ἀνηρότους γύας.] Et Soph. [Aj. 73] : Στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes. [Ib. 723 : Στείχοντα πρόσωθεν αὐτὸν ... μαθόντες· Tr. 47 : Τοιαύτην ἐμοὶ δέλτον λιπὼν ἔστειχε· OEd. T. 632 : Καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην· OEd. C. 643 : Δόμους στείχειν ἐμούς· Ant. 10 : Ἢ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 186 : Τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας· 808 : Ὁρᾶτ' ἐμὲ τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν· B 1184 : Πρὸς ἔξοδον στείχουσα. In fr. Alexandri ap. Eust. et schol. Il. E, 158 : Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, ubi στείχων δ' schol., fortasse scribendum στείχονθ'. Nam Eur. Iph. T. 886 : Θανάτῳ πελάσεις ἄρα βάρβαρα φῦλα καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους, Marklandus ἀνά.] Et ap. Suid. [OEd. C. 1151] : Ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, Mihi huc accedenti s. venienti, πορευομένῳ, ut Suid. exp. Itidemque Hesychio στεῖχε est ἴθι, πορεύου. [Eur. Rhes. 991 : Τρωσί θ' ἡμέραν ἐλευθέραν ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν· Suppl. 940 : Στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν· Hec. 1050 : Στείχοντα παραφόρῳ ποδί· fr. ap. Stob. Ecl. 1, 21 : Δίκη σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ στείχουσα· El. 1349 : Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακός· Med. 977 : Στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη· Hipp. 1366 : Προὔπτον ἐς Ἅδαν στείχω κατὰ γᾶς· Cycl. 647 : Τὸν δαλὸν ἐς τὸ κρανίον στείχοντα· Andr. 414 : Στείχω πρὸς Ἅδην· Or. 97 : Πρὸς φίλων στείχειν τάφον· Hec. 164 : Ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν στείχω; Ion. 1331 : Στείχων πάτραν. Cinesias ap. Aristoph. Av. 1398 : Τότε μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδόν. Apoll. Rh. 4, 756 : Ὁππότε νῆα στείχοιεν. Theocr. 25, 164 : Ἤλυθε C γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος. Orph. H. 58, 7 : Ἔνθεν ἐπὶ βρότεον γένος στείχετε· Lith. 98 : Στείχοντι μετ' εἰλαπίνην· 557 : Στείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου δολιχῆς τε κελεύθου. In prosa Herodot. 1, 9 : Ἐπεὰν ἀπὸ τοῦ θρόνου στείχῃ ἐπὶ τὴν εὐνήν· 3, 76 : Ἐν τῇ ὁδῷ μέσῃ στείχοντες ἐγίνοντο· 9, 11 : Στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξένους· ubi nonnulli per ι. Ceterum Acarnanum esse Στεῖχε, πορεύου, perhibet gramm. Bekk. An. p. 1095.] Sunt qui στείχειν dicant proprie significare Ordine ire s. incedere, indeque dici στίχας ἀνδρῶν in exercitu. Aor. 2 Ἔστιχον. Hom. Il. Π, [258] : Ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. Nisi id malles derivare a verbo Στίχω, quod in VV. LL. exp. Vado, Incedo, nullo tamen allato exemplo. Sed στίχω dicitur fortassis ut στίβω, pro στείχω et στείβω. [Hesychius : Στίχουσι, βαδίζουσι, πορεύονται· Στίχωμεν, πορευθῶμεν, βαδίσωμεν. Soph. Ant. 1129 : Ἔνθα Κωρύκιαι Νύμφαι στίχουσι Βακχίδες, pro στείχουσι, quod metro adversatur, restituit G. Dindorfius. Ceterum ad l. Hom. referenda Hesychii gl. : Ἐστίχοον, ἐβάδιζον, quod recte Ἔστιχον scriptum ap. D Cyrillum. Callim. Del. 153 : Ἔστιχε νήσους εἰναλίας. Apoll. Rh. 3, 1212 : Πάλιν ἔστιχεν. Theocr. 25, 154 : Τὼ δ' εἰς ἄστυ ἐστιχέτην· 223 : Σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν. Ap. Arcad. p. 153, 14, etiam στείχω locum habet. Conf. Στίχιον.]

[Στείω, unde apud Hesychium : Στείοντες, ἱστάμενοι, Stantes, est suspectum. Conf. Lobeck. Technol. p. 17.]

[Στεκτικός, ή, όν, Arcens. Plato Polit. p. 280, C : Ὅσαι (τέχναι) ἐν οἰκοδομικῇ καὶ ὅλῃ τεκτονικῇ ῥευμάτων στεκτικαὶ γίγνονται. Pollux 5, 146. Στεκτικῶς, 147. V. Στερκτικός.]

[Στεκτόριον, τὸ, Stectorium, urbs Phrygiæ. « Ejus mentio fit in Notitiis nomine Στεκτόριον, aut simili. Tamen ejus quoque meminere Pausanias 10, 27, 1, et Ptolem. 5, 2, sed nominibus luxatis. Ille ἐν ὅροις Φρυγῶν ἐς Τεκτορηνῶν, pro quo reponendum Στεκτορηνῶν. Ptolem. Στεκοτόριον, in aliis editionibus magis prave. Lectionem veram restituunt numi (qui Στεκτο-

A ρηνων). » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 172. Conf. Wessel. ad Hierocl. p. 677. L. Dind.]

[Στελγιδολήκυθος, Στελγίζω, Στέλγις, Στελγὶς, Στέλγισμα, Στέλγιστρον, Στελεγγιδολήκυθος, Στελεγγιδοποιός, Στελεγγίζω, Στελεγγίς, Στελεγγοποιός. V. Στλεγγ—.]

[Στελειά, Στελειόν, Στελεόν, Στελεός. V. Στειλειά.]

[Στελεόω, Manubrio instruo. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 205, 5 : Ἐστελεωμένος οὗτος πέλεκυς. « Δι' οὗ τὴν τέχνην ἐστελώσατο, Liban. vol. 4, p. 909, 7. Scr. ἐστυλώσατο. Anth. Pal. 7, 648, ζωὴν στυλώσαιτο. » Jac.]

Στελέφουρος, ὁ, Plantago angustifolia. Inter σταχυώδη, i. e. Spicata, numeratur a Theophr. H. Pl. 7, [11, 2]. Ita VV. LL., quæ etiam tradunt Lanceleotam a vulgo appellari. Lege Plin. 21, 17, [61. « In Scaligeri annotatione reperio ex Plinio Scelepyros laudatum, quod hodie in edd. non reperitur (quæ stelephuros) : de quo tamen ultra quærendum censeo. Græcum enim nomen στελέφουρος non habet unde derivari possit, ut proximum ἀλωπέκουρος. » Schneider. ad l. Theophr.]

B [Στελέχειος. V. Στελεχιαῖος.]

[Στελεχηδὸν, pro στοιχηδὸν, libri nonnulli Apoll. Rh. 1, 1004, cum expl. κατὰ στελέχη.]

[Στελεχητόμος, ὁ, ἡ, Stipites s. Truncos cædens. Philippus Anth. Pal. 6, 103, 3, πέλεκυν.]

Στελεχιαῖος, α, ον, idem q. στελεχώδης. Στελεχιαία φλὲψ dicitur a quibusdam Vena illa magna quæ a sima jecinoris parte exoritur, et quam Portam vulgo vocant : ut ap. Galen. 6 Administr. Anat. et De locis aff. 6, 4 [vol. 4, p. 141, C; 142, D. Hemst. Theophilus De urinis p. 263, 8 ed. Idel. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 38, 27, ubi al. στελεχεία.] Est enim aliarum velut truncus. Gorr.

[Στελέχιον, τὸ, diminut. seq. στέλεχος. Hesychius : Στελέχια, πρέμια (pro πρεμνία). Καλάμια, τὰ στελέχια.]

[Στελεχοειδής, ὁ, ἡ, i. q. στελεχιαῖος. Stephanus De urina p. 425 vol. 1 *Revue de philol.* Osann.]

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ, Caudice fructum ferens : ut ceratonia siliqua, de qua in Στέλεχος. [Theophr. H. Pl. 4, 2, 4 : Στελεχόκαρπα καὶ ταῦτα.]

C [Στέλεχος, ὁ, i. q. seq. Lucian. V. H. 1, 8 : Ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς. Pollux 10, 166 : Δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ. Inter hanc et sequentem formam variant libri Geopon. 9, 7; 9, 8, 1; 10, 5; 10, 84, 2, sed ut major fides sit neutrius quam masculinæ. Sed τοὺς στελέχους anon. ap. Cramer. An. vol. 4, p. 262, 11.]

Στέλεχος, ους, τὸ, Truncus, Caudex, [Stipes, Stirps, Robor, add. Gl.] Arboris ea pars, quæ ex radice surgit, et postea in ramos finditur. Theophr. H. Pl. 1, 2 : Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Idem alibi, de foliis : Τοῖς μὲν πλείστοις, ἐκ τῶν κλάδων, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων· τῆς δὲ δρυὸς, καὶ ἐκ τοῦ στελέχους. Unde Plin. : Aliis circa ramos emicant folia, aliis et in cacumine ramorum : robori, et in caudice ipso. Ubi etiam obiter nota κλάδον eum dicere Ramum : at ἀκρέμονα, Cacumen rami. Idem Plin. hæc Theophr. de siliqua ceratonia, Ἐκ στελέχους καὶ αὐτὴ φέρει καρπὸν, sic vertit, Trunco et ipsa fertilis. Alium ejusdem Theo- D phrasti locum cum Plinii itidem interpret. vide in Ἐπικάρπιον. [H. Pl. 2, 2, 3; 5, 5.] Alio nomine στέλεχος dicitur κορμὸς et πρέμνον, Stipes s. Stirps, ut videbis in Μονοστέλεχος. [Pind. Nem. 10, 61 : Δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους. Aristoph. Lys. 336 : Στελέχη φέροντας ὥσπερ βαλανεύσοντας. Nicand. fr. ap. Athen. 2, p. 61, B : Συχέης στέλεχος βαθύ. Herodot. 8, 55 : Βλαστὸν ἐκ τοῦ στελέχεος ὅσον τε πηχυαῖον ἀναδεδραμηκότα. Demosth. p. 1073, 26 : Αἱ ἐλᾶαι, ... πλεῖον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον ὑπέρπολυ ἐγίγνετο. Aristot. H. A. 6, 1, De longæv. c. 6. || Ramus sec. Hesychium, Etym. M., Suidam, Zonaram, qui interpretantur etiam κλάδος. || I. fere q. arbor, ap. Justin. Or. ad Græcos p. 3, D : Καρπὸν χρύσεον στελέχους ἔλαβεν. Conf. Pollux 1, 235. Ap. schol. Ven. Hom. Il. B, 328 : Τρεῖς εἰσιν οἱ χρόνοι δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται, ἡμέρα, μὴν, ἐνιαυτός ... Εἰ μὲν οὖν ἦσαν ἐν τῷ στελέχει, ἡμέρας εἶπεν, εἰ δὲ ἐν μέσῳ μῆνας, ἐπεὶ δὲ πρὸς τῷ τέλει ἐνιαυτοὺς, improprie dictum putavit Schneider., non animadvertens hæc referri ad ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ v. 212. De homine, ut Lat.

Stipes, Lysippus ap. Dicæarch. De Græc. circa initium : Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ· εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος.]

Στελεχόω, Caudicem emitto, ex Epigr. [ut perhibet Lex. Septemv., quum sit Philonis locus, quem tertium posuit Wakef.] : Οὐρανόμηκες [—μήκεις] ἐστελέχωσας ἀρετάς. [Philo vol. 1, p. 98 : Πρὸς ὕψος αἰρομένων ἢ στελεχουμένων· 681, 23 : Φυτευόμενα καὶ δενδρούμενα δόγματα στελεχῶσαι. Ad robur perduco, vol. 2, p. 456 (13 : Τῷ συνεχεῖ τῆς ἐπιμελείας οὐρ. ἐστελέχωσαν ἀρ., ut ib. 348, 15 : Γεωργοῦσι τὰς ψυχὰς δόγμασι καὶ θεωρήμασι μέχρι ἂν στελεχωθεῖσαι καρπὸν τῆς καλοκἀγαθίας ἐνέγκωσι). Wakef.]

Στελεχώδης, ὁ, ἡ, Caudicosus, Caudicis truncique speciem gerens. Diosc. 4, 73, de solano somnifero, s. halicacabo : Θάμνος ἐστὶ κλάδους ἔχων πολλοὺς, πυκνοὺς, στελεχώδεις, δυσθραύστους, Fruticat multis ramis, densis, caudicosis, fractu contumacibus, Ruell. Plin. 21, 31 : Frutex est surculosus verius quam herba. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 1; 17, 1.]

Στελέχων, in VV. LL. pro significatione nominis στέλεχος : sed absque exemplo : et perperam illi στελέχων datur gen. in ου, in iisdem : quod etiam suspectum magis nomen illud reddit. [Quod in Lex. Septemv. additur τὸ, scribendum ostendit στελέχιον.]

[Στελὴν, quod inter nomina in ην ponit Herodian. Π. μον. λέξ. p. 17, 5, fortasse non diversum est a σιπελὴν ap. Arcad. p. 9, 2. L. Dind.]

[Στέλιον, τὸ, Manubrium, Gl. Supra στελεόν. Quod ipsum hic quoque reponendum. Dimin. enim forma est Στελίδιον, τὸ, in fab. Æsop. cod. Oxon. ap. Tyrwhitt. Diss. de Babrio p. 162 ed. Lips. : Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς τὰ στελλίδια (scr. στελίδια) ἐγεννᾶτε, οὐκ ἂν πελεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.]

Στελὶς, ίδος, ἡ, Arbori innascens quiddam : ut Viscum et Hyphear, VV. LL. ex Theophr. C. Pl. 2, [17 : Θαυμασιώτατον δ' ἂν δόξειεν ... τὸ ἔνια μὴ δύνασθαι βλαστάνειν ἐν τῇ γῇ καὶ σπέρματα καὶ φυτὰ, καθάπερ ἡ ἰξία καὶ ἡ στελὶς καὶ τὸ ὑφέαρ, ὧν τὴν μὲν καλοῦσιν Εὐβοεῖς, τὸ δὲ ὑφέαρ Ἀρκάδες, ἡ δὲ ἰξία κοινή. Οἱ μὲν οὖν φασιν εἶναι πάντα μίαν τινὰ φύσιν, τῷ δὲ ἐν ἑτέροις φύεσθαι διαφέρειν δοκεῖν· τὸ γὰρ ὑφέαρ ἐν ταῖς ἐλάταις καὶ πεύκαις γίνεται καὶ ἡ στελίς· ἡ δ' ἰξία καὶ ἐν δρυῒ καὶ ἐν τερμίνθῳ καὶ ἐν ἑτέροις πλείοσιν. Οἱ δὲ διαφέρειν καὶ σημεῖον λέγουσιν οὐ μικρόν· εἴ γ' ἀληθὲς ὡς οὐ μόνον ἐν τοῖς ὁμογενέσιν ἕκαστον ἐμφύεται τούτων, οἷον ἐλάταις καὶ πεύκαις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ πλείω καθ' ἑκάτερον τῶν μερῶν, ἔνθεν μὲν ἰξία, ἔνθεν δὲ στελὶς (ἔ. μὲν στ. ἢ ἰ., ἔνθεν δὲ ἰ. Urbinas) ἢ ὑφέαρ κτλ. Schneider. p. 180 : « Viscum significat ἰξία : Coranthum Europæum στελίδα interpr. Sprengel. p. 88. Ὑφέαρ et ἰξίαν nominavit H. Pl. 3, 16, 1. Plinius 16, 44, 93 : « Visci tria genera : namque in abiete ac larice stelin dicit Eubœa nasci, hyphear Arcadia ... » Hesychius ex hoc l. : Στελὶς περὶ φυτῶν, τὴν ἰξίαν ὑπὸ Εὐβοέων. Sed idem : Ἀστυλὶς, φυτὸν, ὅθεν ὁ ἰξός. Videtur igitur ἀστελὶς olim dictum fuisse, ut σταφὶς et ἀσταφίς. »] Vide Marc. ap. Diosc.

[Στέλλα. V. Στέμμα.]

[Στελλάνδρα, ἡ, κόρη, Hesychius. Conf. Μένανδρος.]

Στέλλω, Mitto. Hom. Il. M, 325 : Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, Nec te miserim in bellum. Schol. expos. πέμποιμι : addens tamen et aliam exp., παρασκευάζοιμι, i. e. Pararim et instruxerim, s. Adornarim : de qua hujus verbi signif. infra dicetur fusius. [Æsch. Prom. 387 : Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν· et fortasse in fr. Ἱερ. ap. schol. Soph. OEd. C. 793, nisi hic intrans. Eundi signif. dictum : Στέλλειν ὅπως τάχιστα. Soph. ipse OEd. C. 737 : Οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς. Apoll. Rh. 4, 1605 : Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐς εὐρέα κύκλον ἀγῶνος στέλλῃ. Thuc. 7, 20 : Περὶ Πελοπόννησον ναῦς λ' ἔστειλαν καὶ Χαρικλέα ἄρχοντα. Plat. Hipparch. p. 228, C : Ἐπ' Ἀνακρέοντα πεντηκόντερον στείλας ἐκόμισεν ἐς τὴν πόλιν.] Plut. Pericle [c. 11] : Χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, Mille in Chersonesum misit. Lucian. [De m. Peregr. c. 13] : Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πολεών ἐστιν ὧν ἧκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Et στέλλειν ἀποικίαν, Mittere coloniam : quod et ἐκπέμπειν. [V. Ἀποικία. Cum accusativis ὁδὸν, στόλον et sim. conjunctum v. infra in passivo. Activo Charito 4, 7

A med. : Ἕνα μὲν οὖν στόλον τοῦτον ἐκ Καρίας ἔστελλεν ὁ Ἔρως.] Pass. Στέλλομαι, Mittor. Herodian. 2, [8, 12] : Πρεσβεῖαί τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστέλλοντο, Legati Antiochiam mittebantur; vel potius Veniebant, propter præp. ἀπό : nam ut significet Mittebantur, dicendum potius fuisset ὑπό : ut Synes. Ep. 61 : Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, Nunc primum a me mittitur. Sic autem et apud alios non raro Στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι. [Peto, Contendo, Gl. Quod schol. Eur. Hec. 112 et Soph. Aj. 328 perhibent κυρίως dici ἐπὶ νεὼς, recentiorum videtur grammaticorum opinio, quam exx. multa refellunt nec verbi primaria confirmat signif. Æsch. Ag. 1133 : Ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Et ubi de abeunte, Prom. 392 : Στέλλου, κομίζου.] Soph. [Ph. 466 : Ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;] Aj. [328] : Τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, Propterea enim huc veni. Nam sua sponte veniebat Tecmessa, non mandata a quopiam. [Eur. Hec. 114 : Ποῖ δὴ στέλλεσθε; Tro. 1264 : Ὡς ἂν στελλώμεθ' οἴκαδ' ἄσμενοι Τροίας ἄπο·
B Hel. 440 : Ὡς στέλλῃ πρὸς οἴκους· 1527 : Ἐπεὶ πρὸς θάλασσαν ἐστάλη. Andr. 251 : Οὕπερ οὕνεκ' ἐστάλην. Lycophr. 604 : Ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν κἀπὶ κοιλαίαν νάπην στελοῦνται. Meleager Anth. Pal. 7, 535, 5 : Θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην στελλέσθω. Antip. Thess. 9, 297, 1 : Στέλλευ ἐπ' Εὐφρήτην. Tryphiod. 614 : Τὼ δὲ ... ποτὶ δώματα Δηιφόβοιο στελλέσθην.] Herodot. [3, 53] : Ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκυραν, Corcyram veniebat. [Immo Proficiscebatur, ut 5, 43 : Χρησάμενος τῷ χρηστηρίῳ εἰ αἱρέει ἐπ' ἣν στέλλεται χώρην· 7, 2 : Στελλομένου ἐπ' Αἴγυπτον· 239 init. Et aor. 4, 159 : Ὅσοι τὴν ἀρχὴν ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν· 5, 126 : Ἔσχε τὴν χώρην ἐπ' ἣν ἐστάλη.] Sic ap. [Xen. Anab. 5, 1, 5 : Χειρίσοφος ἐπὶ πλοῖα στέλλεται. Ib. 6, 5 : Ἢν κατὰ γῆς στέλλησθε· 2, 13 : Ἰδίᾳ ἕκαστον στέλλεσθαι.] Herodian. [4, 8, 16] : Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, Polit. vertit, Alexandriam contendit. Philo V. M. 3 : Τοῦτον τὸν τρόπον ὁ ἀρχιερεὺς διακοσμηθεὶς στέλλεται πρὸς τὰς ἱερουργίας, In hoc ornatu summus pontifex ad rem divinam procedit, Turn. Sic Synes. Ep. 156 : Στέλ-
C λεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, Proficiscitur in improbos homines. [Cum accus. ὁδὸν et similibus, ut supra dictum in activo, Soph. Ph. 146 : Κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει. Apoll. Rh. 4, 296 : Στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον. Ps.-Eur. Epist. 5 med. : Στείλασθαι τὴν πρὸς Ἀρχέλαον ὁδόν.] Id. Ep. 19 : Ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη δημοσίαν ὁδὸν, Ad vos profectus est. Et Ep. 61 : Τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, In Thraciæ loca proficiscitur. Nisi malis et hic interpretari Mittitur, et in præcedenti l. ἐστάλη, Missus est. Sed et Bud. in neutrali signif. ibi accipit pro ἐπορεύθη : ut et ap. Lucian. [Nigrin. c. 2] : Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως, Ivi recta in urbem. Et [Tim. c. 56] : Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, Tua ipsius gratia huc veni. Itidemque ap. Pausan. [1, 2, 3] de Æschylo et Simonide : Ἐς Συρακούσας πρὸς Ἱέρωνα ἐστάλησαν, Iverunt, Navigarunt; de utroque enim itinere dicitur, ut ex præcedentibus patet, sed magis proprie de Navali, ut quidam volunt. [Cum accus. loci Eur. Med. 666 : Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης; Herc.
D F. 109 : Μέλαθρα καὶ γεραιὰ δέμνι' ἐστάλην.] Metaph. autem Aristoph. Vesp. [487] : Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, Viam affectas ad tyrannidem. [Eur. Bacch. 998 : Ὃς περὶ σὰ, Βάκχι', ὄργια ... στέλλεται· Hipp. 234 : Ἐπὶ θήρας πόθον ἐστείλλου. Plat. Soph. p. 230, B : Ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται· Phil. p. 50, E : Τὰ νῦν ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι στέλλεσθαι πρὸς τὴν κρίσιν· Leg. 10, p. 892, D : Οὐκοῦν ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο στελλώμεθα;] Idem ille aor. ἐστάλην accipitur et passive pro Missus sum, ap. [Pind. Ol. 13, 47 : Ἐγὼ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς·] Soph. El. p. 100 [404] : Χωρήσομαί τ' ἆρ [τἄρ'], οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ, i. e. ἀπεστάλην, ἐπέμφθην· nam paulo post Chrysothemis Electræ quærenti ποῖ ἐμπορεύεται, respondet, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοὰς, Mater me mittit ut patris tumulo fundam libamina. [|| Med. Arcesso ad me, Soph. OEd. T. 434 : Οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Qua signif. activo utitur Ph. 60 : Οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων· 495 : Πολλὰ γὰρ τοῖς

ἱγμένοις ἔστελλον αὐτὸν, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς, αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἱκεσῶσαι δόμοις· Ant. 165 : Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι· OEd. T. 860 : Ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα· OEd. C. 298 : Σκοπὸς δέ νιν οἴχεται στελῶν. Pass. Soph. OEd. C. 550 : Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. || I. q. ἐπιστέλλω, Mando, Soph. Tr. 776 : Ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον. Sed schol. interpretatur ὡς ἀπέσταλται ὑπὸ σοῦ, quomodo interpungendum post ὥσπερ ἦν.]

|| Στέλλω, Orno, Exorno, peculiariter de corporis cultu, i. e. Vestimentis instruo et exorno, s. Amicio, Induo. Soph. Tr. p. 352 [612] : Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, i. e. ἐνδύσειν, σκεπάσειν, περιβαλεῖν. [Eur. Bacch. 827 : Ἐγὼ στελῶ σε. — Τίνα στολήν, ἢ θῆλυν; Herodot. 3, 14 init. : Στείλας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἐσθῆτι δουληΐῃ· 7, 62 : Μῆδοι δὲ τὴν αὐτὴν ταύτην (σκευὴν) ἐσταλμένοι ἐστρατεύοντο· 93 : Κᾶρες τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Ἕλληνες ἐσταλμένοι· 89 : Οὗτοι μὲν οὕτω ἐσταλάδατο· quam plusquamperf. formam annotarunt Hesychius et Eust., neque erat quod Buttmannus Gramm. v. Στέλλω suspicaretur vitium esse antiquum pro ἐστάλατο.] Xen. Hell. 5, p. 331 [c. 4, 5] : Κελευόντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἤγαγε τοὺς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας. [Anab. 3, 2, 7 : Ἐσταλμένος ἐπὶ πόλεμον ὡς ἐδύνατο κάλλιστα.] Et ap. Plat. Leg. [8, p. 833, D] : Ἐσταλμέναι στολῇ, Vestitu exornatæ, vel etiam indutæ : ut Lucian. [D. mort. 3, 2] : Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις. Et ap. Suid. : Νεανίαι χωρικῶς ἐσταλμένοι, i. e. ἐσκευασμένοι. [Athen. 13, p. 565, E : Οὕτως ἐσταλμένους. Valck.] Hinc et Hesiodea illa πυγοστόλος, quæ omnia convertit εἰς τὴν τῆς πυγῆς στολὴν, more meretricio. [Et Sc. 288 : Οἱ δ' ἀροτῆρες ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο. Med. Eur. Bacch. 821 : Στεῖλαί νιν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους. Dio Cass. Exc. Peiresc. p. 14, 52 : Κατέβη ἐκ τοῦ Καπιτωλίου στειλάμενος, ὥσπερ εἰώθει. Improprie Hermesianax ap. Athen. 13, p. 597, B : Οἵην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο Ἀγριόπην Θρῇσσαν στειλάμενος κιθάρην, Instructus cithara.] Ap. Soph. Phil. p. 420 [1077] : Εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς Στείλωσι ναῦται, schol. exp. itidem κοσμήσωσι. [Incerta signif. id. fr. Niob. ap. Plut. Mor. p. 760, E : Ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι, quæ sunt verba perituri ad amasium. Latiori signif. Æsch. Cho. 766 : Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; — Εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ. Apoll. Rh. 3, 205 : Οὐδ' ἐνὶ γαίῃ ἔστι θέμις στείλαντας (mortuos) ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι. || De usu Hippocr. non dissimili Foes. : « Στέλλω, ἐνστέλλω, Immitto, Immisceo, de medicamentis dicitur, quæ cum ceteris miscentur. P. 877, A : Καὶ στέλλειν κράδης ἐν ὀπῷ φλοιὸν χλωρὸν τρίβων ἐν οἴνῳ, Et ficulnei rami corticem viridem cum succo ex vino tritum immittito. Rursus ib. : Ἐνστέλλειν καὶ ἄνευ οἴνου αὐτὸν, Quia vel sine vino immittere licet. Alii στέλλειν pro Adornare capiunt aut Apparare. Rursus etiam ib. F : Ἐλατήριον λεπτὸν ξηρὸν προστεῖλαι, Elaterium tenue siccum inspergito. Στεῖλαι Galen. in Exeg. ἐπικαλύψαι, ἐπιχρῖσαι, quod est Velare, Tegere, Illinere, exponit apud Hipp., velut στείλασθαι κρύψαι Suidas. » V. sub finem.] || Via quoque στέλλειν dicitur pro ἄγειν, φέρειν, Ducere, Ferre, ut et Latini loquuntur. Lucian. [Hermotim. c. 27] : Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα. || Affertur et ἐστείλαμεν ναῦν pro Navem trajecimus, ex Eur. [Iph. T. 70. Id. Hel. 147 : Ὡς τύχω μαντευμάτων ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον· Alc. 114 : Ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἴας στείλας ἢ Λυκίας εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας ἕδρας δυστάνου παραλύσαι ψυχάν.] Et στέλλειν στρατὸν ex Eod. [Iph. A. 661] pro Traducere classem, s. Classe proficisci. [Et Ps.-Eur. ib. 178 : Οὓς Μενέλαον Ἀγαμέμνονά τε ... στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν. Eur. Suppl. 646 : Ἀργείοισιν οὓς ἀπ' Ἰνάχου στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν. V. in seq. signif. De trajiciendo s. deducendo etiam Soph. Ph. 623 : Ἦ κεῖνος ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 983 : Ἢ βίᾳ στελοῦσί σε. De Clytæmnestra filiam secum ducente Eur. Iph. A. 119 : Μὴ στέλλειν τὰν σὰν Ἶνιν πρὸς ... Αὖλιν· Iph. T. 982 : Καί σε πολυκώπῳ σκάφει στείλας Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν.]

|| Στέλλω, Instruo, Apparo s. Apto, Adorno, πα-
A ρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ut accipitur et in Hom. l. supra cit. Il. Δ, [294] : Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, ubi schol. exp. ἑτοιμάζοντα : addens etiam, διατάσσοντα. Itidem Od. Ξ, [248] : Ἐννέα νῆας στεῖλα, Armamentis remigioque instruxi et adornavi. Ib. 247 : Νῆας ἐῢ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, i. e. παρασκευάσαντα. [Herodot. 3, 52 : Ἐξ ὀφθαλμῶν μιν ἀποπέμπεται, στείλας πλοῖον, ἐς Κέρκυραν· 5, 64 : Μετὰ δὲ Λακεδαιμόνιοι μέζω στόλον στείλαντες ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας.] Et ἐμπορίαν στέλλειν, Adornare, vel etiam Suscipiendam curare : nisi malis ἐκπέμπειν, ut Isocr. et Plut. dicunt κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμπειν. Plato Epist. [2, p. 313, E] : Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται κάλλιω. [Æsch. Pers. 177 : Ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν Ἰαόνων γῆν οἴχεται· Ag. 799 : Στέλλων στρατιάν. Herodot. 3, 141 : Καταβὰς ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὁ Ὀτάνης ἔστελλε τὴν στρατιήν. Et Dionys. A. R. 8, 51 : Πολέμους ἐπὶ πολέμοις στέλλοντα ὁρῶσά σε καὶ μάχας ἐπὶ μάχαις ἀναιρούμενον.] Et pass. [med.] Στέλλομαι, Instruor, Accin-
B gor, Paror. Hom. Il. Ψ, [285] : Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν. Eur. [Tro. 181] : Στέλλονται κινεῖν, Accinguntur ad movendum. [Herodot. 3, 124 : Ὁ δὲ πολλὰ μὲν τῶν μαντίων ἀπαγορευόντων, πολλὰ δὲ τῶν φίλων, ἐστέλλετο αὐτὸς ἀπιέναι. Dio Cass. Exc. Peir. p. 52, 19 : Ἐς τὴν ἀποπορείαν ἐπαχθέστατα στειλάμενος· 36, 32 : Οὐκ ἐς παράταξιν, ἀλλ' ἐς πορείαν ἐσταλμένοι.] Interdum additur accus., itidemque reddi potest Accingor ad, vel etiam Suscipio. 2 Macc. [5, 1] : Ἔφοδον εἰς Αἴγυπτον ἐστέλλετο, Accingebatur ad expeditionem adversus Ægyptios. Alii, Profectionem in Ægyptum parabat. [Polyb. 9, 24, 4 : Καθ' ὃν καιρὸν Ἀννίβας ἐξ Ἰβηρίας τὴν εἰς Ἰταλίαν πορείαν ἐπενόει στέλλεσθαι μετὰ τῶν δυνάμεων. Dio Cass. 38, 17 : Ἀποδημίας συχνὰς στελλόμενος· et alibi.] Galen. : Ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι, Accingere se ad longam profectionem, Suscipere longam peregrinationem : idem et στέλλεσθαι πρὸς ἀποδημίαν dicit, Comm. in Hippocr. De elem. Sic Chrysost. : Στέλλου μακρὰν ἀποδημίαν, καὶ πλέε θάλασσαν ἣν [ἂν] ἐθέλῃς. Arrian. [Exp. 5, 17, 14] : Οὕτω
C δὴ ἐξ ἀρχῆς ἄλλον στόλον στέλλεσθαι, Aliam expeditionem sumere. Sapient. [14, 1] : Πλοῦν τις στελλόμενος, Navigationem quis suscipiens. [Diodor. 4, 41 : Τὸν στελλόμενον τὸν πλοῦν ἐπὶ τὴν Κολχίδα.] Soph. dicit etiam στέλλειν πλοῦν, pro στέλλεσθαι πλοῦν, Suscipere navigationem, in Ajace p. 60 [1045] : Ὧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν, Cujus gratia hanc navigationem suscepimus s. apparavimus. [Ph. 611 : Ἀνὴρ ὅδε ... προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν. Æsch. Pers. 609 : Τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ... ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα. Et fortasse in fr. Ἱερ. initio citato. Eur. Tro. 168 : Στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον. Omisso πλοῦν Soph. Ph. 571 : Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; — Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον· 640 : Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν. Herodot. 4, 147 : Θήρας ἔστελλε ἐς ἀποικίην ἐκ Λακεδαίμονος· 148 : Ἐπὶ τούτους ὁ Θήρας λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλέων ἔστελλε· 5, 125 : Τουτέων μὲν ἐς οὐδετέρην στέλλειν ἔφερε ἡ γνώμη. || « Pass. Σοὶ ἐπ' αἰσίοις ὁ ἔκπλους στέλλοιτο, Heliodor.
D 6, 7. » Hemst. || Accingor, de oratore, epigr. Anth. Pal. 11, 149 : Αὐτὸν ὁρῶ σε, Μέδον, τὸν ῥήτορα· φεῦ, τί τὸ θαῦμα; στειλάμενος σιγᾷς· οὐδὲν ὁμοιότερον.]

|| Στέλλω, Contraho. Hom. Od. Π, [253] : Ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. [Γ, 111 : Ἱστία νηὸς στεῖλαν ἀείραντες.] Sic Apollon. quoque Arg. 2, [126], Ἱστία στείλαντες. [Æsch. Suppl. 723 : Αὐτὴ δ' ἡγεμὼν (ναῦς) ὑπὸ χθόνα στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται. Eur. Hec. 1080 : Πᾷ κάμψω, ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον φᾶρος στέλλων;] In quo loquendi genere media quoque vox et passiva usurpantur. Il. A, [433] : Ἱστία μὲν στείλαντο, Vela contraxere, legere, συνέστειλαν, καθεῖλον. [Pollux 1, 107 : Εἰς ἥμισυ στειλάμενοι τὰ ἱστία. Callim. Del. 320 : Τὰ λαίφη ὠκέες ἐστείλαντο. Apoll. Rh. 3, 1329. De veste collecta id. 4, 45 : Λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ μέτωπα στειλαμένη καὶ καλὰ παρήια.] Aristot. Mechan. [c. 7] : Ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, Eam veli partem contrahunt, quæ in puppim

spectat, ubi gubernator sedet : cui στέλλεσθαι opp. ibid. ἱμέναι. [Polyb. 6, 44, 6 : Τῶν μὲν ἐκσειόντων τοὺς κάλως, τῶν δ' ἐπιλαμβανομένων καὶ στέλλεσθαι παρακελευομένων. Teles Stob. Fl. vol. 1, p. 159 : Ἄνεμος ἀντιπέπτωκεν ; ἐστείλαντο. Geopon. 4, 1, 2 : Ὅσα τὰς ῥίζας ἔχουσιν ἐσταλμένας.] Item Reprimo, Inhibeo, Sisto, Compesco : ut quum quis effusis habenis currentem, astrictis iisdem habenis, retrahit, et sistere gradum aut sedatius ire cogit. [Epicur. ap. Diog. L. 10, 42 : Τὰ ἐπερείδοντα καὶ στέλλοντα. De medii usu simili, sed improprio v. sub finem. Improprie etiam Eur. Bacch. 669 : Θέλω δ' ἀκοῦσαι πότερά σοι παρρησίᾳ φράσω τὰ κεῖθεν ἢ λόγον στειλώμεθα.] Metaph. Philo V. M. 3 : Τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, Coercere et reprimere. [Id. vol. 2, p. 274, 14 : Ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἀντισπῶσα καὶ στέλλουσα · 351, 27 : Καὶ τὰς ἄλλας οὐκέθ' ὁμοίως ἐφηνιάσειν, ἀλλὰ σταλήσεσθαι.] Id. 1 : Τὰ δ' ὀπίσω σταλέντα καὶ χαλινωθέντα τὴν εἰς τὸ πρόσω φορὰν καθάπερ ἡνίαις ἀφανέσιν ἀνεχαιτίζετο. Ubi ab equitibus metaphora est, qui astrictis frænis equorum impetus coercent et inhibent. [Ἐσταλμένον καὶ σπάνιον, Philo J. vol. 1, p. 361, 11; v. Mangey. Hemst.] Quo refer et στέλλεσθαι, quod Bud. exp. ἀφίστασθαι, ἀναχωρεῖν : nam quæ reprimuntur et inhibentur, retrocedunt. Apud Medicos quoque significat Reprimere, Inhibere, Compescere, Sistere : sc. quod nimis impetuose fluit : ut ap. Alex. Aphr. [Probl. præf. p. 249, 1] : Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, Quæ alvum astringunt, Quæ alvum sistunt. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 100 : Στέλλουσι τὸ ῥεῦμα · vol. 2, p. 144 : Τὰ γυναικεῖα στέλλει, ubi v. Bernard. Et anon. apud Suidam] σταλέντος αἵματος, Represso et inhibito nimio fluxu sanguinis. Item, Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα σὺν οἴνῳ, Diosc., Carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt. [Nicand. Al. 193 : Περὶ δὲ φλέβες ἔνδοθι γυίων ῥυμαλέαι στέλλονται, schol. συστέλλονται. Medio Polyb. 8, 22, 4 : Οὐ δυναμένων καθόλου τὴν ἐκ τῆς συνηθείας καταξίωσιν στέλλεσθαι πρὸς τὸν παρόντα καιρόν. Eandem fere signif. ponit schol. Eur. Hec. 112 : Στέλλω καὶ τὸ κρύπτω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιστείλαντες, ἀντὶ τοῦ κατὰ γῆν (γῆς) κρύψαντες, ἤγουν θάψαντες.]

|| Στέλλομαι sequente accus., significat etiam Vito, Declino. 2 Ad Cor. 8, [20] : Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, Vitantes hoc, ne quis nos vituperet. Est autem, ut recte annotavit Erasm., sumpta translatio a nautis, qui deflectunt ut scopulum declinent. Ideo maluit interpretari Declinantes, ἐκκλίνοντες. [Contractis velis. Hippocr. p. 10, 13 : Καὶ οὔτ' ἂν ἀπόσχοιντο ὧν ἐπιθυμέουσιν, οὔτε στείλαιντο, Neque ulla re quam concupiscunt abstinent, nec quicquam declinant. Fors. Hesychius : Στέλλεται, φοβεῖται, καὶ Στέλλεσθαι. Phrynich. p. 62, 11 Bekk. : Στείλασθαι τὸ πρόσωπον, ἀντὶ τοῦ συστρέψαι καὶ σκυθρωπάσαι · ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἱστίων τῶν στελλομένων ἐν τῇ νηὶ καὶ συστρεφομένων.]

|| Στείλασθαι, Fallere, i. e. λανθάνειν, ut Bud. exp., seu κρύψαι, ut Suidas, qui hæc affert exempla [quæ Polybio tribunt intt.] : Ὀλίγοι δέ τινες δεδιότες μήποτ', οὐ δυνάμενοι στείλασθαι, καταφανεῖς γένωνται, ἀνέφερον τὸ χρυσίον. Item, Ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν ἠδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός. Videtur esse metaph. ab iis qui vestimentis aliquid obtegunt. [De dissimulando id. Polyb. 3, 85, 7 : Εἰς τὴν Ῥώμην προσπεσόντος ἤδη τοῦ γεγονότος ἀτυχήματος, στέλλεσθαι μὲν ἢ ταπεινοῦν τὸ συμβεβηκὸς οἱ προεστῶτες τοῦ πολιτεύματος ἠδύναντο διὰ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς · λέγειν δὲ τοῖς πολλοῖς ἠναγκάζοντο τὰ γεγονότα. Itaque ap. Hesych. : Στειλαμένη, παραψησαμένη, fortasse corrigendum παραψευσαμένη, nisi quis malit παραιτησαμένη. || Perf. act. formam ἔστολα una cum ἔσταλκα ponit gramm. Cram. An. vol. 4, p. 369, 9. De forma ἐσταλάδατο v. supra. Formæ Æolicæ sunt ap. Gregor. Cor. p. 615 (662), σπαλεὶς pro σταλεὶς, et Hesychium : Σπελλάμεναι, στειλάμεναι, et Σπαλεῖσα, σταλεῖσα. V. quæ dicta sunt in Καταστέλλω vol. 4, p. 1244 sq. et in Σπολή. Alia singularis ap. eund. : Ἔστελσεν, ἔστειλεν. L. Dind.]

[Στέλμα. V. Στέμμα.]

[Στελμονία, ἡ.] Στελμονίαι, Fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xen. Cyneg. [6, 1] : Κυνῶν δὲ A κόσμος δέραια, ἱμάντες, στελμονίαι. [Iterumque ibid., ubi semel liber unus στιλμονίαι, et in marg. τελαμωνίαι.] Apud Hesych. est Στελμόνια, quod exp. ζώματα. [Conf. Στέλλα in Στέμμα positum. Ap. Polluc. 5, 55, ubi κόσμος κυνὸς describitur, est τελαμωνία et mox τελαμωνίαις, cum var. τελμωνία, præcedente κυνός. Ap. eund. 10, 142, variatur inter τελαμωνίαι et τελμονίαι. Et videtur utrumque voc. ejusdem stirpis.]

[Στελύπη, ἀσφοδελὸν, Hesychii gl. suspecta.]

Στεμβάζω, Convitior, Irrideo, Hesych. [Et Στεμβάζεις, λοιδορίαι. Quod Στεμβάσεις potius scribendum videtur quam λοιδορεῖς. V. Ἀστέμβακτος, Στέμβω.]

Στέμβω, Contumelia s. Injuria afficio. Item Perpetuo moveo. Vide Eust. [Il. p. 235, 8 : Στέμβειν, τὸ ὑβρίζειν, et τὸ συνεχῶς κινεῖν. Etym. M., ubi ponit etiam στεμβάξαι, ὑβρίσαι. Æschyli testimonium de verbo στέμβω addunt Gud. p. 85, 46, et Paris. ap. Bast. ad Gregor. p. 828.]

Στέμμα, τὸ, Sertum [Gl.], Corona, i. q. στέφος. Hom. Il. A, [14] de Chryse sacerdote : Στέμματ' ἔχων B ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, i. e. στεφανώματα, inquit schol., qui innuit fuisse Corollam ex fronde laurea. Et mox Agamemnon iratus Chrysæ dicit, Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. [Batrachom. 179 : Στέμματα βλάπτοντες (mures) καὶ λύχνους (Minervæ).] Et Thuc. sub fin. l. 4, p. 164 [c. 133], narrans quo casu Junonis templum Argis incensum fuerit : Χρυσίδος τῆς ἱερείας λύχνον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα, καὶ ἐπικαταδαρθούσης. [Eur. Ion. 222 : Στέμμασί γ' ἐνδυτὸν (μέσον ὀμφαλὸν Γᾶς) · 1310 : Τίς ἡδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν; Aristoph. Plut. 39 : Τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων ; quæ ex Euripide ducta sec. schol., et ib. 686, de Æsculapio, ἔχων τὰ στέμματα. Plato Reip. 3, p. 393, E : Τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα · 10, p. 617, C : Μοίρας στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας.] Exp. etiam Vitta, Infula. [Mitra, Velamentum, Gl.] Schol. Soph. p. 147 initio OEd. T. scribit στέμμα vocari τὸ προσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ, Lanam quæ obvolvitur ramo olivæ : quem supplices gestare solebant, ut in Ἐκστέφω videbis, itidemque C in Ἀναστέφω. [Eur. Suppl. 36 : Σέβουσα δ' ἱερὰ στέμματα (supplicum). Callim. Cer. 45. Polyb. 16, 33, 4.] Apud Eur. initio Or. : Ὦ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ, schol. exp. τῆς ἀρχῆς τὸν στέφανον, Coronam regiam, imperii signum : quoniam sc. Æschines στέμματα vocat τὰ ἔρια, Lanas : ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς ἠλακάτας, eo quod colus cingant, s. coronent : ἐξ ὧν γίνονται, inquit, οἱ στέφανοι τῶν βασιλέων : atque ita στέμματα et διαδήματα idem propemodum fuerint. Soph. etiam schol. p. 287 affert Euripidis istum locum, ut probet στέμματα significare i. q. ἔρια. [Aristoph. Vesp. 476 : Καὶ φορῶν κράσπεδα στεμμάτων · ubi schol. : Ἐκ στεμμάτων ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρίων, Rav. vero : Ὅτι ἀρχαῖοι στέφανοι κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος κράσπεδα εἶχον. Eur. Bacch. 350 : Καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες · Ion. 522 : Μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί · 1389 : Ὦ στέμμαθ' ἱερά · et ib. 1338. Aristoph. Av. 893 : Ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα (de sacrificulo), et Pac. 948 : Τὸ κανοῦν πάριστ' ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα καὶ μάχαιραν. Epigr. Anth. Pal. 15, 49, 4 : D Σὺ γὰρ πάρος ἐν Βενέτοις μὲν εἴκοσι κυδίστων στέμμα φέρεις ἐτέων. Herodot. 1, 132 init. : Οὐ στέμμασι χρέωνται (in sacrificiis) · 7, 197 med. : Θύεται στέμμασι πᾶς πυκασθείς. De στεμμάτων ἐπιθέσει in initiis v. Bulliald. ad Theonis Math. p. 18, annot. p. 222.] Antiqui περίκρανον vocabant τὸ στέμμα, teste Polluce 2, [42]. Latinorum etiam quidam Stemma pro Corona s. Coronamento usurparunt, ut Jul. Firm. 4 : Magnos viros faciet Mercurius, qui sacris et religiosis stemmatibus coronentur. [De Byzantinis, ita dicentibus Camelaucium Constantinianum, quo Augusti caput redimiti cernuntur in numis et picturis, v. Ducang.] || Gentium etiam familiarumque nobilium sunt στέμματα. Eurip. [Andr. 895] : Στεμμάτων οὐχ ἥσσονας, Non degenerantes a majorum nobilitate, Non inferiores suis stemmatis. [Miram hanc interpret. loci Eur. : Στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμὰς, ubi est i. q. ἱκετηριῶν, ab Lexico Septemv. accepit HSt.] Plutarch. Numa init. : Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκρι-

θῶς δοκούντων, Quanquam generis series ab initio ad eum usque exacte deduci videatur. Latini etiam utuntur ea voce : Martial. [4, 40] : Atria Pisonum stabant cum stemmate toto. Juvenalis [8, 1] : Stemmata quid faciunt? quid prodest, Pontice, longo Sanguine censeri, pictosque ostendere vultus Majorum? Plin. 35, 2 : Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, ut essent imagines quæ comitarentur gentilitia funera; semperque defuncto aliquo totus aderat familiæ ejus, qui unquam fuerat, populus. Stemmata vero lineis discurrebant ad imagines pictas. Sueton. : Quod in vetere gentilium stemmate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines retinuisset. [Photius s. Suidas interpr. etiam πλήρωμα. V. Στέφω.] Apud Hesych. legitur etiam Στέλμα, στέφος, στέμμα. [Item Στέθματα, τὰ στέμματα. Et Στέλλα, ζῶσμα. V. Στελμονία.]

[Στεμματηφόρος, ὁ, ἡ, Serta ferens. Tzetz. Hist. 1, 477. Boiss.]

[Στεμματιαῖος, α, ον, unde ap. Hesychium : Στεμματιαῖον, δίκηλόν τι ἐν ἑορτῇ πομπίων δαίμονος, ubi πομπεῦον Lobeck. Aglaoph. p. 175. Lex. rhet. Bekk. An. p. 305, 31 : Στεμματιαῖον· μίμημα τῶν σχεδιῶν, αἷς ἔπλευσαν οἱ Ἡρακλεῖδαι τὸν μεταξὺ τῶν Ῥίων τόπον.]

[Στεμματίας, ὁ, ap. Pausan. 3, 20, 9 : Καὶ Κρανίου (Καρνείου Palmerius) τέμενος κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπίκλησιν Στεμματίου, cogn. Apollinis Carnei. V. Σταφυλοδρόμος.]

[Στεμμάτιον, τὸ, Coronula, Gl.]

[Στεμματογύριον, τὸ, Corona Despotarum ap. Codin. 18, 4 : Ὃς δὴ στέφανος καλεῖται καὶ στεμματογύριον. Ducang.]

[Στεμματόω, Corono. Eur. Heracl. 530 : Καὶ στεμματοῦτε καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.]

[Στεμφῖν, Polygonon, s. Proserpiniaca. Append. Dioscor. ad 4, c. 4, p. 462, ubi multa alia ejus nomina recensentur, etiam Ægyptiacum Θεφὶν, de quo dixi alio loco. Ap. Apul. De herb. c. 18 vocatur Stemphim s. Stemphin.]

[Στεμφυλίας οἶνος, i. q. στεμφυλίτης, ap. Hesych. v. Λάκυρος.]

[Στεμφυλίς. V. Στέμφυλον.]

[Στεμφυλίτης, ὁ, Vinacium, Gl. V. Στεμφυλίας.]

[Στεμφυλῖτις. V. Στέμφυλον.]

Στέμφῦλον, τό : cujus plur. στέμφυλα magis est in usu. Sunt autem στέμφυλα, Vinacei s. Vinacea. [Στέμφυλον, Vinacium, Vinacia, Brisa, Incibi; Στέμφυλα, Vinacia, Vinacea, Flaces, Floces vini, Gl. Pollux 1, 248; 7, 151.] Redditur et Brisa ex Colum. : item Floces, ex Nonio. [Lycophr. 678 : Καὶ στέμφυλα βρύζουσιν. Schol. τὰ τῶν σταφυλῶν λέπυρα.] Galen. [l. 2 De alim.] exp. τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Ap. Hippocr. [p. 523, 30] στέμφυλα γλυκέα· ap. Galen. στέμφυλα ξηρά· ap. Diosc. στεμφύλων ἀπόβρεγμα νεοθλίπτων. [« Ap. Hipp. στέμφυλα γλυκέα, Uvarum dulcium reliquiæ aut uvarum retrimenta, non ad plenum expressa, sed adhuc succulenta, in ore tenenda et sugenda accipi videntur. Aut certe στεμφύλων γλυκέων Decoctum intelligendum, quod cœliacis, alvi et vulvæ profluviis ex infuso prodesse scribit Diosc. 5, 3. Interpretes autem Uvas passas dulces, aut earum retrimenta intellexerunt, quæ et sitim mitigant et τὸ ἐπικεραστικὸν habent, orisque ventriculi morsus hebetant, sec. Galen. l. c. Conf. p. 485, 39, ubi στ. γλυκέα per noctem macerata potui exhibet. Et p. 497, 8 : Τρύγες στεμφυλίτιδες σταφιδευταῖαι ὑδαρέες, Uvarum passarum vinacei aut fæces aqua maceratæ earumque expressa recrementa. At p. 359, 8 : Τρύγες στεμφυλίτιδες, Vinum recens torculari expressum necdum colatum, sec. alios, Secundarium recens s. Lora, quæ fit uvarum fæcibus jam expressis aqua superinfusa. » Foes. Thomas p. 809 : Στέμφυλα οἱ πολλοὶ τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι (ἐκπιέσματα ἀμαθῶς Phryn. Epit. p. 405)· οἱ δ' Ἀττικοὶ στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Utramque signif. memorant Hesych. et Phot. s. Suid.] || Στέμφυλα, Fraces, de olivarum expressarum reliquiis et retrimentis. Aristoph. [Eq. 806 : Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν... στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ·] Nub. [45] : Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Ubi schol. de oleis proprie dici ait. Athen. quoque [2, p. 56, A] ab Atticis στέμφυλα vocatas esse tradit τὰς τετριμμένας ἐλαίας : at βρύτεα, quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα. [V. Phrynich. l. c.] Androcles ap. Aristot. Rhet. 2, [23] legem lege egere dicit, ut οἱ ἰχθύες δέονται ἁλὸς, et τὰ στέμφυλα ἐλαίου. [Geopon. 6, 11, 7 : Εἰδέναι χρὴ ὅτι στέμφυλα οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, τῶν ἐλαιῶν μόνον ἐστὶ πυρῆνες, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν σταφυλῶν γίγαρτα. Ἐὰν οὖν ἀκούσῃς στέμφυλα, πρὸς τὸ ὑποκείμενον νόει, ποτὲ μὲν γίγαρτα σταφυλῆς, ποτὲ δὲ ἐλαίας τὴν καλουμένην πυρήνην. Ad utramque signif. referre licet Philostr. Imag. 2, 26, p. 852 : Ὡς εἰς ἄστυ κατιὼν ὄζοι στεμφύλου καὶ ἀπραγμοσύνης· Alciphr. Ep. 3, 29 : Στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. || Mœris p. 357 : Στέμφυλα Ἀττικοὶ, στρέμφυλα Ἕλληνες. Moschop. Π. σχεδ. p. 198 : Στέμφυλα τὰ κοινῶς στρέμφυλα, ἤγουν τὰ τῶν ἐλαῶν ἀποπ. καὶ τὰ τῶν βοτρύων ἀποπ. Στρέμφυλα bis ed. vet. Geopon. 9, 31. V. Pierson.] At Στεμφυλίδες sunt Olivæ nigræ, sicut πιτυρίδες sunt αἱ φαῦλαι, ut testatur Athen. [l. c.] Στεμφυλῖτις vero est Lora, quam alio nomine Attici δευτερίαν appellant.

[Στεμφυλοχαίρων, ὁ, n. fictum parasiti, ap. Alciphr. Ep. 3, 46.]

Στέμφω, Moveo, unde Ἀστεμφής. [Imo Στέμβω.]

[Στέναγμα, τὸ, et Στεναγμὸς, ὁ, Gemitus [Gl.], Suspirium. Athen. 8, [p. 421, A] : Τῷ γὰρ τοιούτῳ ὁ οἶκος ... ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. [Ex Soph. OEd. T. 5. Eur. Suppl. 801 : Στεναγμὸν αὔσατ' ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων κλύουσαι· Ion. 677 : Στεναγμάτων ἐσβολάς· et alibi. Aristoph. Eccl. 367 : Οὗτος ἁνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν. Lycophr. 318. || Altera forma Pind. fr. ap. Athen. 10, p. 411, C : Ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. Æsch. fr. ap. schol. Hom. Il. Ψ, 10 : Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα· Pers. 896. Soph. OEd. T. 30 : Στ. καὶ γόοις· 1284. Eur. Or. 959 : Ὡς ἐς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη· 960 : Κατάρχομαι στεναγμόν· et alibi utroque numero. Lycophr. 377. Plato Reip. 9, p. 578, A : Ὀδυρμοὺς καὶ στεναγμούς· Axioch. p. 365, A : Στεναγμοὺς ἱέντα.] Plut. Coriol. [c. 38] : Καὶ μυγμῷ καὶ στεναγμῷ ψόφον ὅμοιον ἐκβάλλειν. [Hesychio Στεναγμὸς, λύπη.]

[Στεναγμός. V. Στέναγμα.]

[Στεναγμώδης, ὁ, ἡ, Suspiriosus. Nemes. p. 218 (?). Wakef.]

Στενάζω, i. q. στένω, ex quo et derivatum est, ut σκεπάζω ex σκέπω, στεγάζω ex στέγω, i. e. Gemo, [Gemesco, Suspiro, add. Gl.] Ingemisco. [Æsch. Prom. 696 : Πρό γε στενάζεις· Pers. 1046 : Στέναζε· Eum. 789 : Στενάζω. Soph. Ph. 11 : Βοῶν, στενάζων· ubi liber unus ἰύζων, fortasse ex Trach. 787, etsi hac fabula caret ille, in ceteris ante Philoct. poni solita. 917 : Μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς· OEd. C. 1672 : Ἔστι νῶν δὴ οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν· et ead. constr. Ant. 882, et sæpius Eur., ut Phœn. 334 : Στενάζων ἀρὰς τέκνοις· Herc. F. 753 : Βοᾷ φόνου φροίμιον στενάζων ἄναξ· Alc. 199 : Ἦπου στενάζει τοισίδ' Ἄδμητος κακοῖς; Phœn. 1035 : Ἰάλεμοι δὲ ματέρων, ἰάλεμοι δὲ παρθένων ἐστέναζον οἴκοις· Tro. 578 : Τί παιᾶν' ἐμὸν στενάζεις; Suppl. 104 : Τίς ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε; Herc. F. 249 : Οὐ μόνον στενάζετε τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· 1065 : Στέναζέ νυν τέκνων ὄλεθρον· Med. 1184 : Δεινὸν στενάξασα. Aristoph. Vesp. 316 : Παρὰ νῷν στενάζειν. Menand. in Comp. Men. et Phil. p. 362 : Ἄνθρωπε, μὴ στέναζε. Pass., quod inusitatum dicere videtur Etym. M. in Στεναγμὸς, Lycophr. 412 : Θυμὸς ἐστεναγμένος γάμος. Demosth. p. 690, 18 : Πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάξειαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι; 835, 12 : Μέγα στενάξαι τὸν πατέρα.] Usitatius in prosa quam primitivum ipsius. Plutarch. Fab. [c. 12] : Μηρόν τε πληξάμενος καὶ στενάξας μέγα· Amat. Narrat. : Οὗ στενάξαντος καὶ Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου. Affertur et στενάζω τὸν τεθνεῶτα pro Deploro mortuum, Cum gemitu defleo. [Στενάζω μέγα δή τι Heraclit. A. H. p. 411. Valck. || Hesych. : Στενάζειν, λυπεῖν· τινὲς δὲ, πατάξαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· ἄλλοι, παίειν ἁπλῶς· οἱ δὲ, καταμανθάνειν τὰ στήθη. Στενάσαι, τινὲς πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δὲ Στένιον, τὸ στῆθος. Quomodo fere capiendum foret ap. Polluc. 5, 93 : Τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ληκεῖν, δρυμάττειν, φλᾶν, σκοροδοῦν, στενάσαι, σπλεκοῦν, ubi στενάσαι libri plerique, unus σποδίσαι, quod σποδῆσαι scribendum esset, de quo in Σποδέω dictum. Eadem fuit senten-

τίω Alberti. V. quæ de simili ejus gl. dicentur in Στεναχίζω.]

[Στενάκιον, τὸ, Angiportus. Constantin. Cærim. p. 13, A : Εἰσέρχονται ἐν τῷ στενακίῳ τῆς χρυσῆς χειρός· 16, D, etc. L. Dind.]

[Στενακτέον, Deplorandum. Eur. Suppl. 291 : Τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον.]

Στενακτὸς, ἡ, ὸν, sive Στενακτικὸς, ἡ, ὸν, Gemebundus, ex Ezech. 5, [15] : Στενακτὴ καὶ δειλαία, Gemebunda et misera. [Soph. Œd. C. 1663 : Ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς... ἐξεπέμπετο. Eur. Herc. F. 909 : Στενάζεθ', ὡς στενακτά· 912 : Στενακτὰν ἄταν· Phœn. 1302 : Ἰαχὰν στενακτάν. Altera forma Theodor. Stud. p. 479, C : Ὢ τῆς στενακτικῆς ἀπαγγελίας· 480, A : Ἐλεεινὰ ταῦτα ὄντως καὶ στενακτικά. Hesych. in Στενόεις cit. L. Dindorf.]

[Στεναύχην, ενος, ὁ, ἡ, de quo HSt. in forma poet. :] Στειναύχην pro στεναύχην, Arctæ cervicis s. angustæ; ut στειναύχην λάγυνος, Epigr. [Marci Arg. Anth. Pal. 6, 248, 4. Et iterum :] Στειναύχην, idem est cum Στεναύχην, Angustam cervicem s. Arctum collum habens : στ. λάγυνος, Epigr., Lagena angustæ cervicis.

[Στεναχέω. V. Στενάχω.]

[Στεναχή. V. Στοναχή.]

Στεναχίζω, i. q. στενάχω, unde et derivatum est, i. e. Ingemisco. Hesiod. Theog. [858] : Στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, Tellus vasta gemebat. Sic Il. [T, 304 : Ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·] Ψ, [225] : Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στεναχίζων. [Od. I, 13 etc. : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω· Π, 188 : Τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων πάσχεις ἄλγεα.] Et cum accus. Od. Λ, [243] : Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον, Nec illum cum gemitu defleo solum. [De med., quod ponit Hesychius : Στεναχίζετο, ἀνέστενεν, v. in Στοναχίζω.] Reperitur et Στεναχέω sicut στοναχίζω simul et στοναχέω dicitur. Hom. Il. Σ, 124 : Δάκρυ ὀμορξαμένην ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείην. Ubi tamen Ms. cod. habet στοναχῆσαι a verbo Στοναχέω. [Στεναχέω improbasse Aristarchum ostendunt schol. Il. A, 364, Δ, 153, Ψ, 1. Στενάχω et στεναχήσω ponit Arcad. p. 154, 15, 20. Incertum an huc pertineat Hesychii gl. : Στεναχεῖλαι, ἐμπάζεσθαι, ut scribatur στεναχῆσαι. Sed præstat fortasse referri ad illud Στενάσαι, de quo in Στενάζω.]

Στενάχω, i. q. στενάζω, sed poeticum. Hom. Od. I, [415] de Cyclope, cui lumen effossum erat : Στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι· Il. Ω, [639] : Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω· Σ, [318] : Πυκνὰ μάλα στενάχων, Crebro admodum gemens. Pro quo Ω, [123] dicit, Εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα. Item Od. Θ, [95] : Βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. [V. Βαρυστενάχω. Od. K, 76 etc. : Βαρέα στενάχοντα. Improprie Il. Π, 391 : Χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων. Imperf. freq. cum accus. Il. T, 132 : Τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο κτλ. Æsch. Prom. 99 : Τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα στενάχω. Soph. El. 141 : Ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι· et cum accus. 133 : Μή οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον, ubi olim στεναχεῖν· 1076, ut Eur. fr. Archel. ap. Stob. Fl. 122, 7 : Ὅταν ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις· Phœn. 1551 : Πάρα γὰρ στενάχειν τάδ', ἀϋτεῖν. Aristoph. Ach. 548 : Ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα στοιᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων. De fera Apoll. Rh. 1, 1247 : Ὁ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον.] Præterea ut στοναχίζομαι dicitur pro στοναχίζω, sic etiam στενάχομαι pro στενάχω, ut Il. Ω, [722] : Στονόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Ubi tamen tmesis potius est a verbo Ἐπιστενάχω [Il. Δ, 154], Ingemisco, Ingemisco super : cui synonymum est ἐπιστένω et ἐπιστοναχίζω. [Π, 393 : Ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι· Ψ, 1 : Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· Od. I, 467 : Τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες. Apoll. Rh. 1, 388 : Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες τριβόμεναι. Ceterum conf. Στοναχέω, ubi etiam de aoristo hujus formæ.]

[Στενήρειος, ὁ, n. viri, in inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 1, p. 56, n. 41, sive Brøndsted. *Reisen* vol. 1, tab. 25, n. 19. Sed Vidua Στενήρετος. V. Bœckh. p. 888, B. L. Dindorf.]

[Στένιον, τὸ στῆθος, Hesychio in Στενάζω cit. Infra ap. eund. : Στήνιον, στῆθος.]

[Στενῖται, οἱ, Qui circa Στενὸν s. Fretum, quod Byzantium inter et Pontum interjacet, habitant. (Nicetæ Ann. p. 249, D : Τῶν δυστήνων Προποντίων. Cod. barbarogr. τῶν τοιούτων στενιτῶν. L. D.) Jo. Damasc. Orthod. fid. 2, 25 : Τὰ στενὰ, ἀφ' ὧν ὁ Πόντος ἄρχεται. Conc. Cpol. 4, p. 1404 : Τὸν Φώτιον ἐκ τοῦ καλουμένου στενοῦ ἀνεκαλέσατο πρὸς τὰ βασίλεια. Στενῖται πλώϊμοι, Nautæ qui in steno navigant, ap. Constant. Adm. imp. c. 51. V. Cp. Christian. 4, 10, 1. Ducang.]

[Στέννος. V. Στενός.]

[Στενόβουλος, ὁ, ἡ, Inops consilii. Orac. Sibyll. 5, 241 : Στενόβουλε, κακῶν ἀρχηγὲ μεγίστων.]

[Στενόβρογχος, ὁ, ἡ, Qui est angusta fauce. Arrian. Epict. 3, 9, 22, ἀγγεῖα, al. στενόστομα.]

[Στένοδοι, Angustiæ itinerum, ap. Theophan. a. 25 Heraclii. Ducang.]

Στενόεις, εσσα, εν, Gemebundus : Hesych. στενόεσσα, στενακτική. Dicitur et Στονόεις. [Quod verum.]

[Στενοεπιμήκης, ὁ, ἡ, Angustus et oblongus. Schol. Soph. Antig. 1235 : Τὴν ζώνην, ἥτις στενοεπιμήκες ἦν τμῆμα σινδόνος. Eust. Il. p. 849, 8.]

Στενοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, Qui angusto pectore est : quales σανιώδεις a medicis dicuntur : στενοθώρακας esse etiam Eos, qui tabi obnoxii sunt, testatur Galen. Epid. 6.

[Στενοκοίλιος, ὁ, ἡ, Qui angusto est ventre. Ælianus Porphyrii ad Ptolem. Harm. p. 217.]

[Στενοκύμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui angusti est freti. Archestratus ap. Athen. 7, p. 313, A : Ἰταλίας δὲ μεταξὺ κατὰ στενοκύμονα πορθμόν. ῡ]

[Στενοκώκῡτος, ὁ, ἡ.] Στενοκώκυτοι τρίχες, Crines qui, dum evelluntur, gemimus et ejulamus. Aristoph. [Lys. 448] ap. Suid. : Ἐκκωκιῶ [ἐκκοκκιῶ] σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας, ubi Suid. στενοκωκύτους exp. ἐν αἷς στενάζει ἡ τιλλομένη. At verb. Ἐκκωκιῶ [ἐκκοκκιῶ] exp. ἐκτιλῶ, ἀνασπάσω.

[Στενολεσχέω.] Στενολεσχεῖν, De rebus nimium subtilibus et nihili garrire, Subtiliter garrire, Anxium esse et torqueri in rebus frivolis et nugamentis, i. q. λεπτολογεῖν. Aristoph. Nub. [320] : Περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. [Hermipp. apud Suid. in Λεπτολογία. Hemst. Planud. Ms. Laud. Diom. Boiss. Philostr. V. Soph. 1, 17. Hesych. in Στενολογέω cit. Agathias 2, 29, p. 67, D. Eust. Od. p. 1634, 60, et sæpius in Opusc.]

Στενολέσχης, ὁ, Qui de rebus subtilibus garrit, i. q. λεπτολόγος, Argutator. [Suidas.]

Στενολεσχία, ἡ, Anxietas in rebus nihili, Argutiæ, i. q. λεπτολογία [Photio s. Suidæ. Hesych. addit μικρολογία, ὀλίγη ὁμιλία. « Cyrill. Alex. C. Julian. 2, p. 46, B. » Jacobs.]

Στενολογέω, i. e. στενολεσχέω, Hesych., De rebus frivolis et nugamentis verba facio, s. potius Anxie me torqueo in aliqua re, Arcte aliquid quasi computo : ut σμικρολογέομαι, et λεπτολογέω.

[Στενολόγος, ὁ, ἡ, Qui orationem contrahit. Eust. Il. p. 25, 33 : Διὰ τὸ ταχὺ καὶ οἷον συναλειπτικὸν καὶ ἐπίτροχον καὶ οὕτω στενολόγον τῆς συνεκφωνήσεως.]

Στένομαι, Suspiro, Tristor, Irascor, VV. LL. fortasse pro Στείνομαι, quod ap. Hesych. extat. [Est medium activi Στένω, quod v. sub finem.]

[Στενόμακρος, ὁ, ἡ, Angustus et longus. Schol. Soph. Trach. 98 : Αὐλῶν γὰρ τὸ στενόμακρον πέλαγος.]

[Στενομήκης, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Schol. Eurip. Hec. 29 : Δίαυλος κυρίως λέγεται ὁ στ. τόπος τοῦ ἱπποδρομίου. L. Dind.]

[Στενομονία, ἡ, Angusta habitatio. Combefis. Histor. Monothel. p. 728, C : Τοὺς διωγμοὺς, οὓς ὑπέστη, τούς τε βαθυτάτους βοθύνους καὶ τὰς ἀπρεπεῖς καὶ ζοφώδεις στενομονίας. L. Dind.]

[Στενὸν, τό. V. Στενῖται.]

[Στενοπᾰθέω, Angor. Cassii Probl. 70.]

[Στενοποιέω ex σεμνοποιέω corruptum ap. Philon. vol. 2, p. 263, 8, correxit Mangei.]

[Στενοπορθμίς, ίδος, ἡ, Archestr. ap. Athen. 3, p. 92, D, Μεσσήνη, Ad angustum fretum sita. Schweigh.]

Στενόπορθμος, ὁ, ἡ, Arcto freto constrictus, Eur. [Iph. A. 167, Χαλκίδα πόλιν.]

[Στενοπορία, ἡ, Angustiæ viarum. Xen. H. Gr. 4, 5, 20 : Ὡς δὲ ἄνω ἦσαν, καὶ δυσχωρία τε καὶ στ. ὑπελάμβανεν αὐτούς. V. Στενοχωρία. Dio Cass. 48, 41.]

Στενόπορος, ὁ, ἡ, Meatus angustos s. arctos habens, A Angustus, Arctus. [Æsch. Prom. 728 : Ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις. Lycophron ap. Aristot. Rhet. 3, 3 init. : Ἀκτὴν στενόπορον.] Eur. [Andr. 1144] : Στενόπορος ἔξοδος. [Iph. T. 890 : Διὰ κυανέας μὴν στενοπόρου πέτρας· Iph. A. 1497 : Αὐλίδος στενοπόροισιν ὅρμοις· Ps.-Eur. ib. 81 : Στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα. Xen. H. Gr. 4, 6, 9 : Διὰ στενοπόρου ἐξελθεῖν· OEc. 20, 9 : Ὅταν διὰ στενοπόρων ἴωσιν· Reip. Athen. 2, 13 : Στενόπορόν τι.] Thuc. [7, 73] : Τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, Angusta loca. [Diod. 1, 32 : Φάραγξι καὶ κρημνοῖς στενοπόροις· 13, 18 : Τὰ στενόπορα τῶν ὁδῶν. Pollux 1, 220.] Aristot. De mundo [c. 3], Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στ. στόματι διανεφγὼς, In angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergunt, apertus. [Et ib. αὐχήν.] Alex. Aphr. [Probl. 1, 97] : Ὁ στ. αὐλὸς, ὀξυήχοος [ὀξύηχος], Tibia angusta acutum sonum edit. Et στ. ὀφθαλμοὶ, Oculi arctos meatus habentes. [Τὰ ὦτα Sextus Pyrrhon. 1, 126, p. 33.] Ionice vero et metri plerumque causa a poetis usurpatur Στεινόπορος, B στειν. τόπος, Locus angustos meatus habens, s. Locus angustus, arctus. [De forma Ion. HSt. iterum :] Στεινόπορος, i. q. στενόπορος, Angustos meatus habens, Per quem arctæ viæ ducunt, ut στ. τόπος. [Herodot. 7, 211 : Ἐν στεινοπόρῳ χώρῳ· 223 : Ὑπεξιόντες ἐς τὰ στεινόπορα. Ubi, ut ap. Thuc., nonnulli male —νότερα.]

[Στενόπους vitium scripturæ pro στεγανόπους, q. v.]

[Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui facie est angusta. Aristot. Physiogn. c. 5 med. : Θῆλυ ἄρρενος στενοπροσωπότερον.]

[Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ, Qui natibus est angustis. Photio ἄπυγος.]

[Στενόρρινος, ὁ, ἡ, Qui naso est angusto. Theophil. Protosp. 4, 13.]

[Στενορρύμη, ἡ, Angiportus. Photius s. Suidas : Στενωπὸς, στενορύμη διόδων. « Στενορύμη, Herodian. Epimer. p. 123. » Boiss. Eodem pertinet Στενορύμιος, Basilic. vol. 6, p. 788, ap. Ducang. ῡ]

Στενὸς, ἡ, ὸν, Angustus, Arctus [Strictus, add. Gl.] : opp. τῷ εὐρὺς s. πλατὺς, Latus, Amplus. [Στενὴ ὁδὸς, C Semita, Stivus, Tramis ; Στενὸν, Valle ; Στενὸν οἴκημα, Pergula, Gl. Soph. fr. Lac. ap. Polluc. 9, 49 : Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα (quod est εἶδος οἰκοδομήματος). Eur. Tro. 435 : Οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας. Aristoph. Eq. 717 : Δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν· Nub. 161 : Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν· 163 : Κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον. Thuc. 7, 51 : Οὔσης στενῆς τῆς ἐσόδου. Xen. Comm. 3, 5, 25 : Ὄρη, δι' ὧν εἴσοδοι στεναί εἰσι· Cyrop. 2, 4, 3 : Ἀγυιὰν στενοτέραν· 6, 3, 3 : Ὅπου στενοτέρα εἴη ἡ ὁδός· OEc. 18, 8 : Πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενότατον· Eq. 12, 1, θώραξ· Ven. 5, 30, κεφαλὴ, πόδες· Plat. Tim. p. 66, A, φλέβας· D : Στενότεραι φλέβες. Tim. Locr. p. 101, A, πόρων. Plat. Leg. 5, p. 737, A, διαφυγὴ, et similiter alibi.] Xen. Cyrop. 1, [6, 43] : Ἄγειν ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδούς. [Neutro gen. Æsch. Pers. 413 : Ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστο. Xen. Anab. 4, 1, 14 : Ὑποστάντες ἐν στενῷ· H. Gr. 6, 4, 3 : Ἐπὶ στενῷ τινι ἐφύλαττον· 27 : Τὴν Ἡράκλειαν ἐπὶ στενῷ οὖσαν· 7, 1, 29 : Ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ.] Item εἰς στενὸν D συνελαύνειν, Ad angustias redigere, In arctum angustumque spatium compellere : ut ap. Lucian. Hermotim. [c. 63] : Περιέρχῃ με, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, Circumvenis me et ad angustias redigis. Itidem εἰς στενὸν καθίστασθαι, Ad angustias redigi s. compelli : quod et στενοχωρεῖσθαι dicitur. [Xen. H. Gr. 4, 8, 38 : Ὁρῶν μὲν ἐπὶ πολύ τε καὶ στενὸν ἐκτεταμένον τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα.] Dem. [p. 15, 24] : Εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται, quasi diceret, Ad tantas redigetur angustias ut mercenarios et peregrinos milites vix alere queat. [V. infra. Cum artic. sæpe codex barbarogr. Nicetæ, de Propontide, ut p. 248, 24 ; 494, 28 etc. ed. Bonn.] Plur. τὰ στενὰ dicuntur Angustiæ s. Angusti transitus in montibus aut fretis : quos Latini Fauces appellant, teste Livio etiam, l. 32, [5] : In Chaoniam per Epirum ad occupandas quæ ad Antigoniam fauces sunt, (στενὰ vocant Græci,) misit. Thuc. 2, [86] : Μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ, Statuentes non subire angustias ; ubi nota in mari στενὰ dici, quæ Herodot. στεινὸν πόρον appellat, quum ait, Ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον. Et in Græcia στενὰ dicebantur, quæ alio nomine πύλαι s. Θερμόπυλαι : quorum ea pars quæ in occidentem vergit, est ὄρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον, ὑψηλόν : quæ vero in orientem, mari excipitur et paludibus, tam arcto angustoque alicubi intervallo, ut currus tantum ea possit agi : quamobrem et στενὰ nominabantur. Dicebantur Πύλαι quoque, quoniam antiquitus ibi porta erat et murus : et Θερμόπυλαι, ob thermas s. θερμὰ λουτρὰ, ut Herodot. 7, [176] docet. [Xen. Anab. 4, 4, 18 : Ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους ἐν τοῖς στενοῖς· 5, 1 : Καταλαβεῖν τὰ στενά· et alibi. Id. Anab. 4, 2, 24 : Ὅπου εἴη στενὸν χωρίον· Ages. 2, 24 : Ἐν τοῖς στενοῖς καὶ ὑπερδεξίοις τόποις.] Itidem Herodian. 2, [11, 15] : Τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν, Angustias Alpium occupare. [Improprie, Brevis. Philemo ap. Athen. 12, p. 516, F : Μόνος φύσκην ποιῶ, κάνδαυλον, ᾠὰ, θρῖον, ἐν στενῷ. Menand. ap. Stob. Fl. 108, 32 : Μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον. Aliter Dionys. A. R. 4, 52 init. : Εἰς στενὰς ἐλπίδας συγκεκλεισμένοι. Plut. Alex. c. 15 : Καίπερ ἀπὸ μικρῶν καὶ στενῶν οὕτως ὁρμώμενος. Alciphr. Ep. 1, 8 : Τὰ ἡμέτερα παντελῶς ἐστιν ἄπορα καὶ ὁ βίος κομιδῇ στενός· 24 : Μηδὲ περιίδῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους· quocum Bergl. præter l. supra cit. Luciani comparat Jov. Trag. c. 4 : Ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα· 30 : Ὁρᾷς, ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος· Valck. Eust. Od. p. 1379, 46 : Ἐν στενῷ κομιδῇ ἔκειτο αὐτῷ (Hom.) τὰ τῆς κατὰ ποίησιν διασκευῆς. « Στενὸς λόγος κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν, Elocutio angusta, non copiosa, Dionys. in Cens. scriptt. 3, 5. Mox eandem dicere videtur ἰσχνότητα τῆς φράσεως, Tenuitatem dictionis. » Ernest. Lex. rhet. Polyb. 7, 7, 6 : Ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους καὶ στενάς. Theognost. Can. p. 40, 9 : Ἡ εἰς οξ κατάληξις διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ στενὴ λίαν καὶ ἱστορίας οὐκ ἀναλογίας ἐχομένη, Rara. Ap. Gregor. Naz. vol. 2, p. 239, B, 115, τὸ στενὸν, Angor, cui contraria τέρψις, p. 238, D, 78. || Comp. Στενότερος, Anxius, Gl. Quæ comp. et superlativi scriptura per ο quum in libris frequens sit (v. Xen. Anab. 3, 4, 19, 22, Cyrop. 2, 4, 3 ; 6, 3, 3, Plat. Phæd. p. 111, D, Theophr. H. Pl. 3, 11, 3, Demosth. p. 1278, 2, 6), tum præcipitur a gramm. Cramer. An. vol. 1, p. 279, 31 ; 4, p. 184, 21, Chœrobosco p. 550, 17, Etym. M. v. Δίκαιος, p. 275, 50, et ab Ion. στεινὸς repetitur. Schol. Guelf. ad l. alterum Anab. : Στενότερον κοινῶς· στεινότερον κατὰ τὸν κανόνα τὸν καθόλου γραπτέον· ἀναλόγως καὶ τὸ ξενώτερον. Schol. Eur. Hec. 576 : Οἱ γραμματικοὶ τὰ διὰ τοῦ ώτερος καὶ ώτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσιν, εἰ δὲ μικρὸν (μακρὰν), διὰ τοῦ ο μικροῦ χωρὶς τοῦ ξενότατος καὶ στενότατος, ἅτινα ὁ Ὅμηρος γράφει μικρὰ, κἀκεῖνος διὰ τοῦ μέτρου ἀνάγκην κτλ., quæ nihil pertinent ad vindicandam formæ στενὸς scripturam per ο, quæ formæ στεινὸς etiam in prosa tribuenda est, ut Æolicæ στέννος, de qua Tzetz. schol. Hist. 3, 360 : Στενώτατος, ξενώτατος, κενώτατος καὶ τὰ ὅμοια μεγάλα γράφε, αἰολικῶς δὲ μικρὰ, ὅτι διὰ δύο νν γράφεται στεννότατος, ξεννότατος, κεννότατος· οἱ δὲ μικρὰ ταῦτα γράφοντες ἄλλως φλυαροῦσι. Nihil tribui posse recentium grammaticorum testimoniis de ejusmodi formis, quibus adversantur libri optimi Xenophontis et Platonis aliorumque multorum, ut Polyb. 4, 43, 2, 4, putabat Fischerus ad Weller. vol. 2, p. 84. Contra disputavit Buttmann. Gr. vol. 1, p. 264, uterque omisso loco Scymni qui dicitur Orbis descr. v. 709 : Ἔπειτα Σηστὸς καὶ Μάδυτος αἱ κείμεναι | ἐπὶ τοῦ στενοτάτου, Λεσβίων δ' οὖσαι κτίσεις. Ubi codex στενωτάτου, ut appareat ne ceteris quidem locis, ubi vicissim optimi alterum præbent, ut ap. Theophr. et Demosth., librorum dissensu everti grammaticorum præceptum. L. Dindorf.]

|| Στεινὸς, Ionice dicitur pro στενὸς, Angustus, Arctus. [Theocr. 22, 94 : Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ. Callim. Del. 44 : Στεινοῖο Εὐρίποιο. Apoll. Rh. 4, 43 : Ἀνὰ στεινὰς θέεν οἴμους· 4, 1230 : Στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους. V. Στείνομαι. Epigr. Anth. Pal. 5, 135, 2 : Στεινῷ φθεγγομένη στόματι. Ap. Maneth. 5, 240 : Εἰς στεινὸν ζωῆς, probabilis videtur correctio στεῖνος.]

Herodot. 7, [176] : Ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον. Ibid. : Ἡ δὲ αὖ διὰ Τρηχῖνος ἔσοδος ἐς τὴν Ἑλλάδα, ἐστι, τῇ στεινοτάτη, ἡμίπλεθρον, Qua parte aditus in Græciam est angustissimus. Ibid. τὸ στεινὸν, pro Angustiæ : Ἐκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίης, ἤδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλός. Aliquanto post [223] de pugna ad Thermopylas : Οἱ δὲ ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας ὑπεξιόντες ἐς τὰ στεινότερα [στεινόπορα] ἐμάχοντο· τότε δὴ συμμίσγοντες ἔξω τῶν στεινῶν ἔπιπτον πλήθεϊ πολλοὶ τῶν βαρβάρων. [Ib. 175 : Ἐσβολὴ στεινοτέρη· 8, 31 : Τῆς Δωρίδος ποδεὼν στεινὸς ταύτη κεινός· 9, 35 : Ἀπειληθέντες εἰς στεινόν.]

[|| Στενῶς, Stricte, Gl. Diog. L. 8, 86 : Στενῶς διαιτώμενον, de paupereulo. « Breviter, Athan. vol. 2, p. 66. » Kall. Proprie Reg. 1, 13, 6. || Compar. Στενωτέρως, inc. Ms. in Welckeri Mus. Rhen. 6, p. 167. Osann.]

[Στένος, ους, τὸ, Angustia. Improprie Æsch. Eum. 520 : Ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Quod σθένει scribendum suspicabatur Schneiderus in Lex. De forma Ion. HSt. :] Στεῖνος, τὸ, i. q. στενοχωρία et στενωπὸς, Via angusta, ἡ στενὴ ὁδὸς, ut schol. Homeri exp.; s. Angustus locus, Angustia. [Hesychio στένωμα, στενοχώρημα.] Il. [Θ, 476 : Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ·] Ψ, [419] : Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης· pro quo στεῖνος ὁδοῦ mox dicit στεινωπὸς ὁδὸς, 427, et paulo ante 415. Virg. quoque Angusta viarum dicit pro Angustæ viæ urbis, quos angiportus dicunt, Æn. 2 : Obsedere alii telis angusta viarum. Od. X, [460] : Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, ubi schol. quoque exp. ἐν στενῷ τόπῳ, In loco angusto. Il. M, [66] de fossa quadam : Ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι ἠδὲ μάχεσθαι Ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ· Locus enim angustus est, schol. στένωμα. Sic O, [426] : Μὴ δή που χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε. [Improprie Hom. H. Apoll. 533 : Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ. Hesychius : Στεινέα (στείνεα), ἡ στενοχωρία. V. Στεινός.]

[Στενόσημος, ὁ, ἡ, ἐσθὴς, Tunica angusticlavia, cui contraria πλατύσημος, Arrian. Epict. 1, 24, 12. Στενόσημον, Angusticlavum, Gl.]

[Στενόστομος, ὁ, ἡ, Qui angusti est oris. Pollux 10, 68 : Τὸ δὲ σύστομον ὄνομα φιλήματός ἐστιν ἐν τοῖς Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι μετ' ἄλλων πολλῶν εἰρημένον· μήποτ' οὖν βέλτιον στενόστομον αὐτὸ καλεῖν· εἴρηται δὲ τοὔνομα ἐπὶ ἀμφορέως ἐν σατυρικῷ δράματι Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου, Στενόστομον τὸ τεῦχος. Oribas p. 16 ed. Mai. : Ἐπὶ τῶν σφόδρα στενοστόμων συρίγγων. Alex. Trall. 2, p. 49. Artemid. 1, 66, ποτήριον. V. Στενόβρογχος, Στενόχωρος. Mœris v. Ἀρύβαλλον, p. 91. Geopon. 7, 15, 14, ἀγγεῖον. HSt. in Τυφλόστομα :] Qua compositionis forma ap. Ammian. Marcell. [22, 8, 45] legitur Στενόστομα, inter Danubii quædam ostia numeratum.

Στενότης, ητος, ἡ, Angustia [Gl.], i. q. στενοχωρία : opp. τῇ εὐρυχωρίᾳ. [Thuc. 7, 62 init. : Τῇ τοῦ λιμένος στενότητι. Xen. Ven. 9, 14 : Στενότητι (foveæ). Aristot. H. A. 1, 16 : Ὁ οἰσοφάγος ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος· Meteor. 2, 1 med. : Ῥέουσα ἡ θάλαττα κατὰ τὰς στενότητας. Galen. vol. 2, p. 207, φλεβῶν. Macc. 2, 12, 21. Joseph. A. J. 19, 7, 5, δαπανημάτων. Anon. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 7, p. 11, A, med. : Διὰ στενότητα τῆς παρ' αὐτοῖς γλώττης καὶ ὀνομάτων πενίαν. || Στεινότης, Herodot. 4, 85 : Ἑλλήσποντον, ἐόντα στεινότητι μὲν ἑπτὰ σταδίους, μῆκος δὲ τετρακοσίους.]

[Στενοτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui colli est angusti. Schol. Apoll. Rh. 2, 571, ποτήριον. Ξ]

[Στενόφλεβος, ὁ, ἡ, Qui venas habet angustas. Galen. vol. 2, p. 207 : Ὀλίγαιμον καὶ στενόφλεβον ἐργάζεται τὸ σῶμα. L. Dind.]

[Στενοφλεβοτόμος, ὁ, Instrumentum ad venas secandas angustum. Paul. Æg. 6, 8 fin. : Πεταλίοις τισὶν τὸ πλάτος ὅσον στενοφλεβοτόμου.]

[Στενοφυής, ὁ, ἡ, Auguste factus, Angustus. Alexis ap. schol. Plat. Menex. p. 362. « In codice inveni στενοφυής. Atque huc fert etiam Const. Porphyr. Them. c. 10, p. 31 ed. Morel. » Boiss. Eust. ad Dionys. v. 579 : Εὔβοια πέμπτη στενοφυής.]

Στενοφυλλία, ἡ, Angustia foliorum. [Theophr. C. Pl. 6, 18, 8.]

A Στενόφυλλος, ὁ, ἡ, Angusta folia habens, cui opp. πλατύφυλλος. [Diosc. 2, 131. Boiss.]

[Στενόφωνος, ὁ, ἡ, Qui sonum ex angusto edit. Pollux 2, 111, ὄργανον.]

[Στενόχορτα, Augustrina, Gl. pro Στενοχωρία, Angustia.]

Στενοχωρέω, Coangusto, Coarcto, Comprimo. [Angusto, Arto, Ango, Gl.] Alex. Probl. [1, 47. Lucian. Nigrin. c. 13 : Στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας. Constant. inter Oratt. Themist. p. 21, B : Δήμου πλήθει (τὴν πόλιν) στενοχωρεῖν. Themist. Or. 7, p. 92, B : Τὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν μῆνα στενοχωρῶν ταῖς εἰσπράξεσιν. Charito 4, 7 med. : Τὰς ὁδοὺς ἐστενοχώρουν οἱ συντρέχοντες· 5, 3 med. : Τὸ πλῆθος ἐστενοχώρει τὰς πύλας. Eunap. p. 55 med. : Δῆμος ἐστενοχώρει τὰς παρόδους. Anna Comn. p. 112, C : Δι' ἀκροβολισμῶν πεῖσαι στενοχωρῆσαι τὸν Ῥομπέρτον. Eustath. ap. Tafel. De Thessal. p. 409, A : Οὕτω στενοχωρεῖς ἐκείνοις τὴν οἴκησιν.] Itidemque pass. Στενοχωροῦμαι, Coarctor intra aliquod spatium, Philostr. Usus est et Paulus 2 Ad Cor. 6, [12]. Sed in-
B terdum στενοχωροῦμαι metaphorice ponitur, ut quum Latini dicunt, In angustiis versor : estque ita usus Basil. [Suspico, Gl. Iterum HSt. :] Στενοχωρέω, Ad angustum spatium cogor, In angustum claudor, Coarctor, εἰς στενὸν καθίσταμαι. Athen. 13, [p. 582, B] ex Comico quodam (Machone) : Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως, Ἀλλὰ στενοχωρῶν, quippe cui ἐπί τινος στενῆς ὁδοῦ occurreret ἀστράβη vehens Gnathænium cum suis ancillis. [Hippocr. p. 27, 35 : Οὐκ ἄσχημον δὴ οὐδ' ἤν τις ἰητρὸς στενοχωρέων τῷ παρεόντι ἐπί τινι νοσέοντι καὶ ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ, κελεύῃ καὶ ἑτέρους εἰσάγειν. Inter στενοχωρουμένων et στενοχωρουσῶν variant scholl. Oppian. Hal. 1, 478.] Pass. Στενοχωροῦμαι i. q. στενοχωρῶ, sicut ἀποροῦμαι i. q. ἀπορῶ, quamvis major emphasis passivo inesse credatur. [Diodor. 20, 29 : Στενοχωρουμένου τοῦ πλήθους.] Herodian. 7, [9, 18] : Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντος ἑκάστου. Ubi Polit., Ceteri ad portas conferti, pro se quisque intrare primi urbem festinabundi. Synes. De insomn. [p. 147] : Ἐφ'
C οἷς πρώην ἐστενοχωρήθη τὰ κολαστήρια, Carceres angustati et repleti sunt. [Themist. Or. 25, p. 310, D : Ὁ πίναξ καλός τε ἐστι καὶ μέγας καὶ οὐ στενοχωρήσεται ἡ γραφή. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 200, D : Ἐστενοχωρεῖτο πᾶς ὁ τόπος τῷ πλήθει· 3, p. 198, D.] Metaph. 2 Ad Cor. 6, [12] : Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι· ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν, Non habitatis anguste in nobis; sed angusti estis in visceribus vestris. [Epiphan. vol. 1, p. 1103, A. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 530, B : Οὐ στενοχωρεῖται τῷ βίῳ. Schol. Eur. Med. 57 : Στενοχωρούμενοι τῷ κακῷ. Medio, ut videtur, Eustath. Opusc. p. 342, 78 : Πρὸς τοῦ πλάτους τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἣν οὐκ ἔστι στενοχωρήσασθαι. L. Dindorf.]

[Στενοχώρημα, τὸ, i. q. στενοχωρία. Hesych. v. Στεῖνος.]

[Στενοχωρημένως, Anguste, pro ἐστενοχ. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 175, 6. Boiss.]

[Στενοχωρής, ὁ, ἡ, i. q. στενόχωρος. Aristot. De gen.
D anim. 3, 4 : Διὰ τὸ στενοχωρῆ τὴν ὑστέραν εἶναι πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ᾠῶν. Conf. Εὐρυχωρής.]

[Στενοχώρησις, εως, ἡ, i. q. στενοχωρία. Eustath. Opusc. p. 166, 76 : Τῆς καθείρξεως ἡ ζόφωσις καὶ στενοχώρησις φωσφορεῖ.]

[Στενοχωρητικός, ή, όν, Augustans, Angens. Theodor. Stud. p. 336, A : Συνίημι βίον ἕλκειν σε στενοχωρητικὸν ἐν τῷ παρόντι διωγμῷ· 479, A : Τί δὲ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι ταλαιπωροῦντες κατὰ τὸ τοῦ διωγμοῦ στενοχωρητικόν; οὐ στενάξουσιν; οὐκ οἰμώξουσιν; L. Dind.]

Στενοχωρία, ἡ, Angustus locus, Angustum spatium, Angustia, [Artatio, huic add. Gl.] Thuc. [4, 26 init. : Στ. ἐν ὀλίγῳ στρατοπεδευομένοις ἐγίγνετο·] 7, p. 257 [c. 70] : Ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν, ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ, αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι. [Xen. H. Gr. 1, 3, 7 : Οὐ δυνάμενος συμμίξαι διὰ τὴν στ., ubi est var. στενοπορίαν, ut 3, 5, 20, quod utroque l. restitui. Anab. 1, 5, 7 : Στενοχωρίας καὶ πηλοῦ φανέντος. Plato Leg. 4, p. 708, B : Στενοχωρίᾳ τινὶ πολιορκηθὲν γῆς· Theæt. p. 195, A. Aristot. H. A.

5, 15 med. Pollux 9, 23 : Στενοχωρίας πλέα πόλις.] Plut. Symp. 5, 5 [p. 679, E] : Ἐζητεῖτο περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν κατακειμένων, εἶτα ἀνέσεως· ipsum autem problema sic inscribitur, Τίς αἰτία τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τῶν δειπνούντων, εἶτα ὕστερον εὐρυχωρίας. Ubi habes opposita στενοχωρία et εὐρυχωρία, Angustus s. Arctus locus, et Locus amplus s. latus. Apud eund. Plut. Apophth. [p. 182, B] : Οὐκ ἐξάξεις μου τὸν υἱὸν ἐκ τῆς στενοχωρίας; metaphorice, ut et 2 Ad Cor. 6, [4] : Ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, In oppressionibus, in necessitatibus, in angustiis. [Polyb. 1, 67, 1 : Λέγοντα τὸ βάρος τῶν φόρων καὶ τὴν καθόλου στενοχωρίαν τῆς πόλεως· Exc. Vat. p. 439 : Στενοχωρίας ὑπαρχούσης, καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν βίων. Ælian. V. H. 2, 41 med. : Μαντεῖον, προλέγον τὴν τοῦ βίου στ. 3, 23 : Τί γὰρ δεῖ νῦν στενοχωρίᾳ λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; Dio Cass. 39, 34 : Ὑπὲρ αὐτῆς τῆς τοῦ καιροῦ στ.]

Στενόχωρος, ὁ, ἡ, (opp. τῷ εὐρύχωρος, de quo suo loco dictum fuit,) Angustum habens spatium, Angustus, Arctus, Minime spatiosus. [Anguste habitans, Gregor. Naz. p. 703, A. Hemst.] Apud Suid. legitur etiam Στενόχωρος, ὁ ἐστενωμένος τόπος, Locus angustus. [Hippocr. p. 589, 19, ubi codd. στενοστόμους (μήτρας). Constantin. Cærim. p. 258, A; Eustath. Op. p. 218, 58; 222, 33.]

[Στενοψυχος, ὁ, ἡ, Qui angusti est animi vel pectoris. Theodor. Stud. p. 615, ρδ' : Μισοξενούντων τὸ στενόψυχον πάθος. L. Dind.]

Στενόω, Angusto, [Arcto, Coarcto, add. Gl.] In angustum spatium redigo, In arctum cogo, Coangusto. Herodian. [8, 1, 13], de Alpibus : Τὰς διεξόδους ἐστένωται, Est callibus angustissimis quibus transitur. Vide Στενωπός. [Liban. vol. 4, p. 205, 14 : Ἐμοὶ τοῦτο μόνον δεινὸν ἐφαίνετο καὶ παγχάλεπον, ὡς ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά· ἐμοὶ δὲ τὴν γαστέρα στενοῦντι καὶ τὴν γυναῖκα θλίβοντι καὶ τοὺς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντι. Huc autem referenda videtur interpr. ταπεινοί ap. Hesych. in Στεγνοί posita, etsi στεγνὸν ap. eund. explicatur πενιχρόν. Quod ipsum στενὸν potius dicendum. De penuria et inopia commeatus Chron. Pasch. p. 725, 12 : Μὴ ὑπολάβητε ὅτι κατὰ φόβον ἀναχωρῶ, ἀλλὰ διὰ τὸ στενηθῆναί με εἰς δαπάνας. Jo. Malalas p. 488, 7 : Ἐγένετο σπάνις ἄρτου, καὶ πρὸς μὲν ὀλίγον ἐστενώθησαν οἱ ἄνθρωποι. Idem p. 466, 3 : Ὅθεν οἱ Πέρσαι στενούμενοι, In angustias redacti. L. D.] Ex partic. præt. pass. ἐστενωμένος factum et adv. Ἐστενωμένως, Anguste : ut ἐστενωμένως ζῆν, Anguste vivere, ut ii quibus est curta supellex, s. Modice est summa parcimonia vivere : quod et ἀποζῆν dicitur, et Lat. Tolerare vitam. [De forma Ion. HSt. :] Στεινόω, i. q. στενόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arctum cogo. [Quintus 7, 100 : Νεκρῶν δ' ἐστείνετο γαῖα. Wakef. Epigr. Anth. Pac. 9, 656, 13 : Κρύψον ἀμετρήτων μεγάρων στεινούμενον αὐλαῖς... Ῥουφίνιον ἄλσος. Memorat verbum etiam Arcad. p. 159, 28.]

[Στεντόρειος. V. Στέντωρ.]

[Στεντορίς, ίδος, ἡ, λίμνη, Stentoris lacus, Thraciæ, ap. Herodot. 7, 58.]

[Στεντορόφωνος. V. Στέντωρ.]

[Στέντωρ, ορος, ὁ, Stentor, χαλκεόφωνος, Hom. Il. E, 785. « Lucian. De luctu c. 15 : Μεῖζον ἐμβοᾷν τοῦ Στέντορος. » Koenig. Aristid. vol. 2, p. 88 : Κἂν εἰ τὴν Στ. φωνὴν κτησαίμεθα. || Hinc adj. Στεντόρειος, Stentoreus, Aristot. Polit. 7, 4 med. : Τίς κῆρυξ μὴ Στεντόρειος; Aristid. vol. 2, p. 28 : Βοᾷ Στεντόρειον. Eumath. Ism. 10, p. 398 : Στεντόρειον πρὸς τὸ πλῆθός φησι· 11, p. 437. Anon. Cram. Anecd. vol. 3, p. 167, 5 : Τῆς σῆς φωνῆς τὸ Στεντόρειον. Zonaras p. 1669. « Στεντώριον βοῶντες scriptum est apud Megethium inter Epistolas Procopianas Ep. 49. » Boiss. || Στεντορόφωνος, ὁ, ἡ, Qui voce est Stentorea. Theodor. Balsam. Cotel. Monum. vol. 2, p. 508, C : Εὐρυβόας καὶ στ. L. D. Eust. Comm. in Joann. Damasc. § 9. Boiss.]

Στενυγρὸς, ή, όν, i. q. στενὸς, Arctus, Angustus : Ionicæ dialecti proprium. Simonides [in Στενυγρόω cit.] : Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, In semita s. calle angusta. [Œnomaus ap. Euseb. Præp. 5, 20, p. 210, C : Ἀριστόμαχος ὁ Ἀριδαίου ... ἔρχεται ἀκουσόμενος παρὰ σοῦ (de Apolline loquitur) περὶ τῆς ὁδοῦ. ... Σὺ δ' αὐτῷ λέγεις, Νίκην σοι φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγρων. Καὶ ὃς κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ὥρμησεν ἐπιχειρεῖν, καὶ μάχῃ τελευτᾷ. Τούτου υἱὸς ὁ Τήμενος κακοδαίμων ἧκεν ἐκ κακοδαιμόνων τρίτος· σὺ δ' αὐτῷ παρεγγυᾷς ἃ καὶ Ἀριστομάχῳ τῷ πατρί. Καὶ ὅς, Ἀλλὰ κἀκεῖνος σοι, ἔφη, πεισθεὶς ἀπέθανεν ἐν τῇ εἰσβολῇ. Καὶ σὺ ἔφης, Οὐ κατὰ γῆν λέγω στενύγρην, ἀλλὰ κατὰ τὴν εὐρυγάστορα· ἐπειδὴ χαλεπὸν ἦν εἰπεῖν κατὰ τὴν θάλασσαν· κἀκεῖνος ᾔει κατὰ θάλασσαν κτλ.' et 211, A : Ὦ μιαρώτατε ... μάντι, εἶτ' οὐκ ἠπίστασο ὅτι διαμαρτήσεται τῆς στενύγρης ὁ τὴν στενύγρην ἀκούσας; Ap. Max. Tyr. Diss. 35, 7 : Τὸν στενυγρὸν Ἰσθμὸν, ed. Paris. στένυγρον, ut ap. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 958 Schulz., στενύγρην, ap. Apollod. 2, 8, 2, 7, στένυστραν, στεινύστραν, στενύγραν, et Hesychium : Στένυγρον, εὐριπῶδες, στενὸν καὶ συριγγῶδες. Quæ varietas accentus ex duplici repetenda est etymologia, de qua v. in Στενυγροχωρίη et Στενυγρόω. Nam ut recte haberet στένυγρος, si compositum esset ex στενὸς et ὑγρὸς, ut δίυγρος, κάθυγρος, ita simplex scribendum esse στενυγρὸς ostendit præceptum Arcadii de hyperdisyllabis in ρος p. 74, 20.]

Στενυγροχωρίη, ἡ, Locus angustus, Spatium angustum, Angustia, i. q. στενοχωρία s. στενότης. De quo multa Galen. l. 1 De articulis [vol. 12, p. 325, ubi post verba Hippocr. p. 791, G : Ἀθρόα τε τὰ ὀθόνια ἐν ταύτῃ τῇ στενοχωρίῃ γίνεται, addit : Οὐκ ἔστι σύνθετον ὄνομα τὸ ἐν ὑγρῷ χωρίῳ ἔκ τε τοῦ ὑγροῦ καὶ τοῦ στενοῦ καὶ τῆς χώρας γεγονὸς, ὥς τινες νομίζουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ στενόχωρου (στινυγρὸν H. Junius Animadv. 3, 16, p. 210), ὅπερ οὐδ' αὐτὸ πλέον σημαίνει τοῦ στενοῦ κατὰ παραγωγήν τινα γεγενημένης στενοχωρίης (στενυγροχωρίης Junius), μηδὲν πλέον δηλούσῃ (—σης idem) τῆς στενότητος· εὔδηλον δὲ τοῦτο κἀξ ὧν Σιμωνίδης εἶπε (v. Στενυγρός).... Ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν. Itaque ap. Hippocr. pro στενοχωρίῃ restituendum στενυγροχωρίῃ, quod Galenum legisse annotavit etiam Foes.]

Στενυγρόω, i. q. στενόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum s. arctum spatium cogo. Galen. quoque in Lex. suo Hippocr. στενυγρῶσαι exp. στενῶσαι : addens et hanc quorundam aliorum expositionem, συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι, Constringere coarctareque humorum meatus et siccare. Itidem et Erotian. ap. eund. Hipp. στενυγρῶσαι exp. ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστί. Et sic στενυγρόω ac στενυγρὸς essent composita ex στενὸς et ὑγρός : ac proprie στενυγρὸς [—ὰ] ὁδὸς diceretur Angustia viarum in mari, aut fluviis, in quibus στενωποὶ quoque s. στεινωποὶ sunt et στενόπορθμοι διέξοδοι. [Galen. vol. 9, p. 392 : Εὐρῦναι, στενυγρῶσαι, τὰ μὲν, τὰ δὲ μή (verba Hippocr. p. 1168, F)· πυκνῶσαι τὰ εὐρυσμένα· διὸ καὶ τὴν β' συλλαβὴν τοῦ στ. ψιλοῦντες (—ας), οὐ δασύνοντες (—ας) ἀναγνωστέον ἐστίν. Οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ ὑγρὸν ἐν τῇ λέξει, καθάπερ ἄν τις οἰηθείη, μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρόν· ἀλλὰ τοῦτό (τούτου) γε μαρτύριόν ἐστιν αὔταρκες τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν (quæ v. in Στενυγρός)... Ταὐτὸν (στενυγρῇ) σημαίνει τῷ στενῇ.]

[Στενύκληρος, ἡ, Stenyclerus, opp. Messeniæ, ap. Herodot. 9, 64, Strab. 8, p. 361, Pausan. 4, 3, 7; 15, 8, Steph. Byz., qui ponit etiam gent. Στενυκλάριος, α, ον. Herus cogn. est ap. Paus. ib. 33, 4, unde πεδίον Στενυκληρικόν.]

Στένω, Gemo [Gl.], Ingemisco, Suspiro, [Gemesco, add. Gl. Hom. Il. K, 16, Od. Φ, 247 : Μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ· Il. Σ, 33 : Ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ· quod suspectum fuit Bentlejo. Υ, 169 : Ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ· Ψ, 230 : Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. Epigr. ap. Diod. 11, 62 : Μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου. Æsch. Prom. 432 : Στένει βυθός· Sept. 247 : Στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένων· 901 : Στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον· Pers. 510 : Ὡς στένειν πόλιν Περσῶν ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός· 540 : Πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσὶς ἐκκινουμένα· 683 : Τίνα πόλις πονεῖ πόνον; Στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον· Ag. 712 : Πριάμου πόλις γεραιὰ μεγά που στένει· Pers. 285 : Φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος· 571 :

Στένε καὶ δακνάζου· Ag. 407 : Πολὺ δ' ἔστενον· et alibi sæpius absolute. Cum. acc. et gen. Prom. 398 : Στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας· 409 : Στένουσι τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν· Pers. 730 : Ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει· Ag. 1444 : Ἴτυν στένουσα· et alia constr. Prom. 66 : Σῶν ὕπερ στένω πόνων· 67 : Τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις. Et alia Soph. El. 1180 : Τί δήποτ' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; idemque sæpe cum accus. rei et personæ, vel absolute, ut OEd. Col. 1710 : Ἀεὶ γὰρ ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει δακρῦον· pariterque Eurip., cujus notasse sufficit Phœn. 1425 : Φεῦ φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω· Iph. A. 370 : Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω· quod imitatur Eubulus ap. Athen. 13, p. 569, A. Id. Hipp. 907 : Πρᾶγμ' ἐς ὅτινι στένεις; Suppl. 820 : Στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη· Herc. F. 1045 : Καὶ σέ γε δακρύοις στένω· fr. Alex. ap. Stob. Fl. 124, 20 : Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν. Callim. Cer. 94 : Βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαί. Apoll. Rh. 1, 1248 : Ἀτρείδης μεγάλ' ἔστενεν· 4, 1407 : Ἑσπερίδες λίγ' ἔστενον.] Dem. [p. 332, 12] : Ἀκούω καὶ στένω καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν· solemus enim ad tristia, quæ ad aures nostras perferuntur, ingemiscere. [Liban. vol. 4, p. 205, 16 : Διὰ ταῦτα ἠδημόνουν καὶ ἔστενον. Philo vol. 2, p. 82, 17, 42; 286, 36; 300, 6, et, ubi στένειν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, 120, 21.] Affertur et στένω σε ex Eur. [Or. 1384] pro Deploro te, Lugeo et defleo te cum gemitu. Mare etiam στένειν dicitur pro ἠχεῖν, i. e. Sonare, Resonare, Stridere. Soph. [Aj. 674] : Ἐκοίμισε στένοντα πόντον, Sopivit s. Pacavit resonans mare, ubi schol. quoque exp. ἠχοῦντα, ut et Eustath. [Eur. Herc. F. 861 : Οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρος. Utitur hoc verbo etiam Aristoph. Ach. 30 : Στένω, κέχηνα· Vesp. 89 : Στένει, ἢν μὴ πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου· 180 : Τί στένεις; de asino, et Thesm. 73. Eccl. 462 : Στένειν τὸν ὄρθρον. Menand. ap. Plut. Mor. p. 466, B : Στένειν τὰς νύκτας. || Medio Æsch. Pers. 62 : Οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ· Sept. 872 : Κλαίω, στένομαι. Eur. Ion. 721 : Στενομένα πόλις· Bacch. 1371 : Στένομαί σε, πάτερ. Ceterum conf. HSt. in Στένομαι et Etym. M. p. 725, 5 : Στένεται, καὶ περιστένεται θυμούμενος· περιττῶς καὶ πέρα τοῦ δέοντος λυπεῖται καὶ ὀργίζεται.] De etymo vide in Στείνομαι.

[Στενώδης, ὁ, ἡ, Angustus. Peripl. anon. ap. Hudson. Geogr. vol. 1, p. 8 : Αὐχὴν ἰσθμοειδής, τουτέστιν στενώδης.]

[Στένωμα s.] Στείνωμα, τὸ, q. d. Arctamen, Angustamen, i. q. στεῖνος, i. e. Angustus locus, Augusta via, Angustia. Ionicum est pro Στένωμα : quo utitur schol. Homeri in Στεῖνος. [Et Hesychius et al. in eod. Schol. Hom. Il. Λ, 126 : Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν στενώματα. Arrian. P. m. Erythr. initio : Ἰχθυοφάγων μάνδραις ᾠκοδομημένης ἐν στενώμασιν. L. Dind.]

[Στενώπαρχος, ὁ, ἡ, Curator vicorum. Dio Cass. 55, 8.]

[Στενωπεῖον, τὸ, i. q. στενωπός, Vicus angustus. Achill. Tat. 8, 9, p. 181, 3 : Ὀλίγον ἑαυτῷ μισθωσάμενος στενωπεῖον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἴκημα. Suidas : Στενωπός ... καὶ στενωπεῖον.]

[Στενωπή, ἡ, Vicus, i. q. λαύρα. Prov. Alexandr. 61 Gron. Schneider. Tzetz. Proleg. ad Lyc. (p. 255.) Kall. V. Στενωπός. De forma Lobeck. ad Phryn. p. 106.]

Στενωπὸς, ὁ, ἡ [et ἡ, ὸν, nisi fallit scriptura ap. Tzetzen in Cram. An. vol. 3, p. 335, 7 : Κώμαις γὰρ κατὰ τοῖς στενωπαῖς τριόδοις ... περιτρέχοντες ... θόρυβον εἰργάζοντο. V. Στενωπή], In quo oculi s. visus coarctatur, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν, ἀλλ' ἀποστενοῦνται οἱ ὦπες, Eust. p. 1308. [Conf. Εὐρωπός. Στενωπά, Arta, Gl. De freto, ut infra στεινωπὸν, Æsch. Prom. 364 : Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου, de freto Siculo.] Plerumque ἐλλειπτικῶς dicitur [ὁ, non quod in libris nonnullis Thomæ p. 561, qui τὰς, legitur, ἡ] στενωπὸς pro στενωπὸς ὁδὸς, ῥύμη, s. τόπος, ut Id. ibid. tradit. [Et iisdem similibusque verbis Hesychius. Soph. ap. Plut. Mor. p. 17, C : Στενωπὸς ᾅδου καὶ παλίρροια βυθοῦ.] Et dicitur de Vico aliquo urbis angusto s. Angiportu [Angustiportus, Angulus, add. Gl.] : quæ Virg. et Tacit. Angusta viarum appellant, ut quum Plut. [Mor. p. 811, B] dicit τελεαρχίαν olim nihil aliud fuisse quam ἐπιμέλειάν τινα περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων, καὶ ῥευμάτων ἀποτροπῆς, indi-

A caus τελεαρχῶν munus fuisse curare, ut stercora limusque ex angiportis ejiceretur et rivi averterentur. [Theophr. fr. 5 De ventis 29 : Ἐν τοῖς στ. λαμπροὶ πνέουσι. Pausan. 5, 15, 2 : Τοὺς ὑπὸ Ἀθηναίων καλουμένους στενωποὺς ἀγυιὰς ὀνομάζουσιν οἱ Ἠλεῖοι. «Philostr. V. Ap. 2, 23, p. 76 fin. : Ἡ πόλις εὐτάκτως τε καὶ ἀττικῶς τοὺς στενωποὺς τέτμηται· 4, 3, p. 142; 5, 24, p. 206. ». Kall. Alciphr. Ep. 1, 49 fin. : Κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπόν. Pollux 9, 38, ubi de voc. ῥύμη agit, pro quo στενωπὸς commendant Atticistæ : Ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν· neque enim hæc Philippidis poetæ esse, ita certe scripta, ostendit vel illud ἐν Ἀθήνησιν, ne Polluci quidem concedendum. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 607, B : Τὰς τοῖς στενωποῖς καὶ ταῖς οἰκίαις ἀπαιδεύτως ἐπιπολαζούσας οὐδὲ παρθένους γνωρίζει· 609, B : Ἐν ἀπρεπέσι στενωποῖς ἢ ἀγοραῖς ... ὁρᾶσθαι (virgines). Liban. vol. 4, p. 172, 14.] Item στενωποὶ in montibus sunt Angustæ viæ, quibus transitur. [Soph. OEd. T. 1399 : Δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς. Arrian. Exp. 6, 22, B 1 : Πρὸ τῶν στενωπῶν στρατοπεδεύειν.] Herodian. 8, [1, 13] de Alpibus : Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, ἢ διὰ κρημνοὺς εἰς βάθος μέγιστον ἀπερρωγότας, ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα· στενωποὶ γάρ εἰσι χειροποίητοι οἱ μετὰ πολλοῦ καμάτου τοῖς πάλαι Ἰταλιώταις εἰργασμένοι. Ubi Polit., Nonnullis tamen quasi semitis magno veterum Italorum labore manufactis. At 2, [11, 15] dicit τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων. Plato [Tim. p. 70, B] στενωποὺς appellat τὰς διαδρομὰς τῶν πόρων corporis humani, teste Longino [c. 32, 5. || Adjective, de angusto carcere Albano, Diodorus Photii Exc. p. 516, 45 : Ἐν οὕτω γὰρ στενωπῷ συγκεκλεισμένων πολλῶν ἀνδρῶν ἀπεθηριοῦτο τὰ τῶν ἀτυχῶν σώματα. Στενῷ τόπῳ Reiskius. Comparativo Hippocr. p. 355, 30 : Στενοπώτεροι (scr. στενωπότεραι) αἱ διέξοδοι τῆς τροφῆς οὖσαι. L. D.] Apud Polluc. [9, 38] et Herodian. [8, 1, Amphiloch. p. 65. Kall.] scribitur Στενοπὸς, perperam pro στενωπός. At Στεινωπὸς est Ionicum et poeticum, de quo infra post Στεινός. [Ubi ita :] Στεινωπὸς, ὁ, ἡ, i. q. στενωπὸς, Angustus, Arctus : στ. χῶρος, Locus angustus, in quo C oculi s. visus coarctatur. Sic στεινωπὸς ὁδὸς, Via angusta. Hom. Il. H, [143] : Ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ· Ψ, [416. Et 427 :] Ἀντίλοχ' ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους· Στεινωπὸς γὰρ ὁδός. Et πόντος στεινωπὸς, Apoll. Arg. 2, [1193] : quod Fretum Latini dicunt. Ibid. [immo ap. Dionys. Per. 515, quem non nominatum intellexit Lex. Septemv.] στεινωπὸν ὕδωρ [Ἀθαμαντίδος Ἕλλης], Aqua arcta, in angustum spatium constricta. Ib. [333] : Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπὸν, Angustias s. Fauces maris : quæ Thuc. στενὰ appellat. Et nota ibi στεινωπὸν substantive dici, ut στενωπὸς quoque supra. [Sic ib. 549 : Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο τρηχείης σπιλάδεσσιν ἐεργμένον. Hom. Od. M, 234 : Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, de Scylla. Unde retulit Hesychius. Empedocles ap. Sextum Adv. math. 7, 123, p. 396 : Στεινωποὶ μὲν γὰρ παλάμαι κατὰ γυῖα κέχυνται, quocum Augustas sensuum semitas ap. Lactantium confert Karsten. De accentu Arcad. p. 67, 22; 87, 1.]

[Στενῶς. V. Στενός.]

D [Στένωσις, εως, ἡ, Angustatio, Coarctatio. Schol. Aristoph. Eccl. 355. Boiss. Jerem. 49, 24. Ephræm Syr. vol. 2, p. 104, C : Ἰδοὺ γὰρ ὁρᾷς ἡμᾶς ἐν ποίᾳ στενώσει ἐσμὲν ἐν τοῖς τόποις τούτοις. Conf. vol. 1, p. 81, D; 223, F. Zonaras Annal. vol. 1, p. 186, D. Vita Epiphan. vol. 2, p. 318, B; 319, D; 326, B. L. Dind.]

[Στενωτέρως. V. Στενός fine.]

[Στέξις, εως, ἡ, Occultatio. Ammonius : Σιωπὴ καὶ σιγὴ διαφέρει· σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου, σιγὴ δὲ στέρξις λόγου. Στέξις aut στέρησις λόγου Valcken. Præstat alterum.]

Στεπτήριος, Idoneus ad coronas nectendas, s. Quo coronare et redimire aliquem possumus. Στεπτήρια dicuntur fuisse Serta quædam, quæ ex arborum ramis suspendebant servi, στέμματα ἃ οἱ οἰκέται [ἱκέται] ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον, Hesych.

Στεπτὸς, ἡ, ὸν, Coronatus, Serto redimitus. [Leonidas Tar. Anth. Plan. 306, 2 : Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου. Στεπτὸν Jacobsius cum aliis.]

Στεργανὸς, Fimus, κόπρος, Hesych. [Codex : Στεργάνος, κόπρων. « Leg. suspicor κοπρὼν, Sterquilinium. » Schow. Latinum Stercus conferunt intt.]

Στέργημα, τὸ, Amoris incentivum et illecebræ, Poculum amatorium, quod Desiderii poculum appellat Horat. Legitur ap. Soph. Tr. [1140.]

Στέργηθρον, τὸ, Amor, i. q. στοργή. [Æsch. Prom. 492 : Καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Schol. φιλίαι. Cho. 250 : Καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον· et cum genit. Eum. 192 : Οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι. Eur. Hipp. 256 : Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἄπο τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι. Παραγκάλισμα ita interpretatur schol. Soph. Ant. 650 ab Hemst. cit. Eust. Il. p. 156, 6 : Τὸ συγγενικὸν στ., citat Seager. Suidæ πόθος.] Hesych. non solum φίλτρον, sed etiam πόαν quandam, i. e. Herbam, esse ait. Ea autem est, quam Latini Umbilicum Veneris appellant; ut ex Diosc. discimus 4, 92, ubi quidam codd. habent, Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον, οἱ δὲ κῆπος Ἀφροδίτης, οἱ δὲ γῆς ὀμφαλός, οἱ δὲ στέργηθρον. Causam autem nominis ipse Diosc. aperit, quum vires ejus herbæ explicans, inter alia scribit, Χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ εἰς τὰ φίλτρα. Paulo ante tertiam sempervivi speciem, quam aliqui Andrachnen agriam aut telephion appellant, a Romanis vocari Illecebram, idem Diosc. docet.

[Στεργοξύνευνος, ὁ, ἡ, Amans conjugem. Lycophr. 935.]

Στέργω, Naturali quadam caritate complector, ut parentes suos liberos, liberi vicissim suos parentes et consanguineos : quo pertinent etiam στοργὴ et φιλόστοργος. [Diligo, Deamo, Gl.] Isocr. Panath. [p. 258, C] : Στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὑτῶν. Alioquin et generaliter pro Diligo s. Amo accipitur. [Theognis 87 : Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε. Æsch. Eum. 911 : Στέργω γὰρ ἀνδρὸς φιτυποιμένος δίκην τὸ... γένος· 969 : Στέργω δ' ὄμματα πειθοῦς· Prom. 11 : Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν· Sept. 512 : Πείθου γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Soph. Aj. 212 : Ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει ... Αἴας· Tr. 486 : Στέργε τὴν γυναῖκα· 577 : Ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον· Ant. 292 : Ὡς στέργειν ἐμέ· 543 : Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην· OEd. T. 1023 : Ὧδ' ἔστερξεν μέγα; Ph. 458 : Τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ. Eur. Hel. 1288 : Τὸν παρόντα μὲν στέργειν πόσιν χρή· Herc. F. 1342 : Λέκτρ' ἃ μὴ θέμις στέργειν νομίζω· El. 1102 : Πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί· Iph. A. 502 : Τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων· fr. ap. Stob. Fl. 54, 15 : Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέργοντ' ἔχῃ. Aristoph. Eccl. 897 : Οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι μᾶλλον ἤγὼ τὸν φίλον· Eq. 769 : Εἰ μή σε φιλῶ καὶ μὴ στέργω· Ran. 229 : Ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν ... Μοῦσαι καὶ ... Πάν. Nicand. Th. 553 : Ἦτε καὶ ἀστόργοιο κατείρυσεν οὔθατα μόσχου, στέργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι.] Aristoph. Vesp. [1054] : Τοὺς ζητοῦντας Καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν, Στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, Magis amate et colite. [Herodot. 7, 69 : Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν· 104 : Ὡς ἐγὼ τυγχάνω ἐστοργὼς ἐκείνους. Xen. Anab. 2, 6, 23 : Στέργων φανερὸς ἦν οὐδένα· Conv. 8, 13 : Ἢν καὶ ἀμφότερα (τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα) στέρξωσι· 21 : Ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν τί μᾶλλον στέρξει τὸν πριάμενον; OEc. 7, 24 : Ὁ θεὸς τῇ γυναικὶ τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί. De bestiis Cyn. 7, 11 : Τὸν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσι. Plato Leg. 5, p. 732, A : Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρὴ τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον στέργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια. Demosth. p. 790, 7, τοὺς γονεῖς. De bestiis Aristot. H. A. 9, 4 fin.; 7 med. Schol. Nicand. Ther. 687 : Αἱ ὄιες τοὺς ἄρνας μὴ στέργουσαι, iterumque ibid.] Sic Herodian. 5, [7, 6] : Τοὺς στρατιώτας στέργειν τοὺς παῖδας, υἱοὺς ἐκείνου δοκοῦντας εἶναι, Pueros illos a militibus diligi. Et 1, [13, 5] : Οἱ μὲν μισοῦντες αὐτὸν, ὁ δῆμος· οἱ δὲ στέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα, Ii, quibus invisus est, populus; ii, quibus carus, totus equester ordo. Ad propriam autem illam signif. referri potest hoc Plutarchi de Augusto, Τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. [Theocr. 17, 130 : Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. Moschus 4, 78.] Pass. voce et signif. ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 120, 7] : Ἐστέργμεθα μούσαις, pro Carissimi sumus Musis. [Lycophr. 1190 : Πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς στερχθείς. Schol. Eur. Hec. 953 : Τὸ χρόνοις βεβαιωθὲν ἢ στερχθὲν τῇ φύσει νόμον καλοῦσιν οἱ παλαιοί. Sed ubi leg. videtur στεχθέν. Thuc. 1, 38 : Μάλιστα ὑπὸ ἀποίκων στεργόμεθα. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 24; Plato Leg. 6, p. 754, B. Diod. 5, 3 : Στέργεσθαι παρ' αὐταῖς (Cereri et Proserpinæ) ταύτην (τὴν νῆσον).] Item στέργειν rem aliquam dicitur, qui ea delectatur. Isocrat. [p. 5, A] : Μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε, Risum procacem ne ames, Ne delecteris risu procace, Ne ames ridere procaciter, ut Horat. Amat consociare : ubi tamen sunt qui malint esse pro Solet, sicut et alibi. [Id. p. 91, B : Τοῦτο στεργούσας μόνον καὶ πᾶσαν τὴν σπουδὴν περὶ τούτου ποιουμένας.] Sic πάντα στέργω, Omnia me delectant. Et Soph. [Aj. 1039] : Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω, Illis delectetur, Illa amplectatur. [Æsch. Sept. 517 : Οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος· Suppl. 273 : Μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις· Eum. 673 : Στέργειν τὰ πιστὰ τοῦδε τοὺς ἐπισπόρους. Soph. Tr. 280 : Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες· Ant. 277 : Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν· fr. ap. Plut. Mor. p. 761, F : Μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην. Lycophr. 525 : Στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν ῥαιστηρίαν. Et similiter sæpius in Anthologia. Herodot. 7, 104 : Οὐκ ... εὔνοιαν φαινομένην διαθέεσθαι, ἀλλὰ στέργειν μάλιστα. Plato Reip. 6, p. 485, C : Τὴν ἀλήθειαν στέργειν· 486, C : Προσδοκᾷς ποτέ τί τινα ἱκανῶς ἂν στέρξαι ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν πράττοι. Polyb. 4, 73, 7 : Ἔνιοι οὕτω στέργουσι τὸν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον. Inversa ratione Eur. Med. 635 : Στέργοι δέ με σωφροσύνα.] ‖ Præterea aliquis στέργειν rem aliquam dicitur, qua contentus est, et cui acquiescit : ut στέργω τὴν κρίσιν s. τὰ ἐγνωσμένα, Acquiesco judicum sententiæ, Provocare nolo, quod et ἀγαπᾷν τὴν κρίσιν dicitur : quibus synonyma sunt, ἀρκοῦμαι, ἐμμένω, πρόσκειμαι, et ap. Latinos Boni consulo. [Æsch. Ag. 1570 : Ἐθέλω τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα. Soph. Ph. 538 : Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε· OEd. C. 7 : Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος... διδάσκει· 518 : Στέρξον, ἱκετεύω· OEd. T. 11 : Τίνι τρόπῳ καθέστατε δείσαντες ἢ στέρξαντες; fr. ap. Stob. Fl. 108, 51 : Στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν· (et anon. ib. 23 : Στέργειν δὲ μοῖραν). Cum part. Tr. 992 : Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων. Eur. Hipp. 458 : Στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι· fr. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 581 : Ζεὺς εἴθ' Ἅδης ὀνομαζόμενος στέργεις· Andr. 180 : Ἀλλ' ἐς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει. Cum inf. Ion. 817 : Οὐκ ἔστεργέ σοι ὅμοιος εἶναι. Id. Hec. 789 : Εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, στέργοιμ' ἄν· Andr. 214 : Χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ δοθῇ πόσει, στέργειν· Suppl. 711 : Ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστίθης ἡμῖν θανεῖν, στέργειν ἀνάγκη· Or. 1023 : Οὐ στέρξεις τὰ κρανθέντα; Phœn. 1685 : Τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά. Herodot. 9, 117 : Οὕτω ἔστεργον τὰ παρεόντα. Demosth. p. 1278, 1; 1280, 10, τὴν τύχην.] Isocr. Ad Dem. [p. 8, B] : Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, Præsentibus acquiesce, Præsentia amplectere. Frequentius cum dat. [Eur. fr. ap. Stob. Fl. 97, 17, 6 : Στέργειν θ' ὑδρηροῖς ὥστε θὴρ ἀεὶ ποτοῖς· Suppl. 257 : Εἰ δὲ μὴ βούλει τάδε, στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς. Plat. Hipp. maj. p. 295, B : Στέρξω τῇ ἐμῇ τύχῃ.] Symm. [p. 163, A] : Οὐ στέργοντας οἷς ἂν ἔχωμεν, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ πλείονος ὀρεγομένους. Idem alibi [p. 411, A] itidemque Aristid. et alii, στέργειν τοῖς παροῦσι, Præsentibus contentum esse : ut et in Panath. idem Isocr. [p. 237, C] : Ἀνάγκη στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι, Necesse est, quæ acciderunt, æqui bonique consulere. [Id. p. 145, A : Στέργειν ταύτῃ τῇ τιμῇ. Demosth. p. 677, 26 : Στέργειν ἠναγκάζετο τούτοις.] Sic Lucian. [Abdic. c. 11] : Εἰ δέ τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, Acquiescere iis quæ ipse statuit et elegit. Itidem ex Aristoph. affertur [Eccl. 292] : Στέργων σκοροδάλμῃ, pro ἀρκούμενος, Contentus. Affertur et cum præp. ex Dem. [p. 996, 15] : Στέργων ἐπὶ τούτοις· quo modo Gaza στέργω ἐπὶ τοσούτῳ χρόνῳ dixit pro eo, quod Cic. Eo tempore sum contentus. [Dionys. Hal. Isocr. vol. 5, p. 547, 14 : Ἐπὶ τοῖς παροῦσι στέργειν. Alia constr. Eur. El. 407 : Οὐκ ἔν τε μικροῖς ἔν τε μὴ στέρξουσ' ὁμῶς;] Absolute et

sine casu [præter alios supra citatos Plato Leg. 8, p. 849, E : Ἐάν τε κομίσηται καὶ ἂν μὴ, στεργέτω·] Plut. Symp. 4 [p. 661, E] : Δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πείρας λαβόντα, χρῆσθαι καὶ στέργειν, Eo, quod accommodatum est naturæ nostræ, uti et contentum esse, s. Acquiescere, Boni consulere. Sic Dem. [p. 264, 8] : Εἰ δέ φησιν οὕτως, δειξάτω, κἀγὼ στέρξω καὶ σιωπήσομαι, Egoque eo contentus tacebo, Ei acquiescens. [V. ll. supra citatos. Id. p. 1437, 13 : Τούτων τετυχηκότες, ἂν ἡττῶνται ὁσαύτως, στέρξουσι. Cum partic. p. 802, 7 : Παρέντες τὸ βιάζεσθαι στέργουσιν εἴκοντες ταῖς ὑμετέραις γνώσεσιν. V. supra. L. D. Anna Comn. p. 410, C : Πάντα τὰ ἐγγεγραμμένα στέργωσιν ἀκριβέστατα. Rursum : Στέργω τοῖς διδομένοις καὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις ὡσαύτως. Ita p. 415, A. ‖ Pro Velle, Decernere, usurpat Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 950, B : Στέργω εἰς τὴν αὐτὴν ἁγιωτάτην ἐκκλησίαν ἔχειν κτλ. Mox : Ἔτι διδῶ, στέργω καὶ ἐντέλλομαι. Rursum : Στέργω καὶ θέλω. Infra : Ταῦτα πάντα παρ' ἐμοῦ δοθέντα, στεργθέντα, στερεωθέντα καὶ κυρωθέντα. Theophan. a. 15 Mauricii : Οὕτως ἐν μοίραις δύο οἱ βάρβαροι τὰ ἀπολωλότα σκῦλα ἀναλαβόντες, στέργουσι τὴν εἰρήνην. Ducang.] ‖ Στέργω accipitur etiam pro Oro, Obsecro, εὔχομαι. Soph. Œd. C. [1094] : Στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις, Precor et oro ut duplicia auxilia veniant huic urbi et civibus : Vel, Opto, Desidero ut. [Orph. Arg. 769 : Μειλιχίοις στέρξαι τε παραιφάμενος ἐπέεσσι.]

Στερέμνιος, ὁ, ἡ [et α, ον, Plat. Epin. p. 981, D : Τῆς στερεμνίας φύσεως· Bito De machinis p. 111, C : Κίνησιν στερεμνίαν· 112, B : Νευρᾶ στερεμνίᾳ], i. q. στερεός, Solidus, Durus, Firmus. Cic. De nat. Deor. 1, [18] de Epicuro : Ut ea, quæ ille propter firmitatem στερέμνια appellat. [Diog. L. 10, 46 : Ἀπόρροιαι τὴν ἑξῆς θέσιν καὶ βάσιν διατηροῦσαι, ἥνπερ καὶ ἐν τοῖς στερεμνίοις εἶχον· 50, ex Epicuro, cujus fragm. col. 3 (et seqq., p. 4 sqq. Orell.) citat Coraes.] Vide et Στέρεμμα. [Athen. 1, p. 10, C : Ἄνευ στερεμνίου σιτίου βρώματος. Diodor. 1, 30 : Μηδὲν στερέμνιον εἰς ἐπίβασιν· 7 : Ἐκ μὲν τῶν ὑγρῶν τὴν θάλατταν, ἐκ δὲ τῶν στερεμνιωτέρων ποιῆσαι τὴν γῆν. Aretæus p. 62, 45 : Ἢν ὀπιλαὶ ἐγγίγνωνται στερέμνιοι. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 415 fin. : Τῆς στερεμνίου βάσεως· Euthymius ib. p. 397, A : Ὦ φρένες στερέμνιοι. Schol. Genes. 41, 2 : Βόες στερέμνιοι κρέει. Clemens. Al. p. 120. ‖ Adv. Στερεμνίως, Hippocr. p. 380, 50. Στερεμνίως πᾶσι μέλεσι διαπλακεῖσα (τροφή). Bito De mach. p. 111, B : Κλίμαξ ἐν κανόσι στ. ἐνδεδεμένη. « Andr. Cret. p. 166. » Kall. V. etiam Τέρεμνος.]

[Στερεμνιότης, ητος, ἡ, Firmitas, Soliditas. Eust. ap. Tafel. De Thessalon. p. 427, 4 : Τὴν τῶν στέρνων καθαπερεὶ καὶ λέοντος εὐρύτητα καὶ στερεμνιότητα. L. D.]

[Στερεμνιόω, Duro. Schol. Apoll. Rh. 1, 498 : Ἡ γῆ στερεμνιοῦται. Hemst.]

[Στερεμνιώδης. V. Στερεμνώδης.]

[Στερεμνίως. V. Στερέμνιος.]

[Στερεμνώδης, ὁ, ἡ, i. q. στερέμνιος. Porph. ap. Stob. Ecl. 1, 52, 46, p. 1012 : Στερεμνιώδη ὑπόστασιν. Sed scribendum potius στερεμνιώδη.]

[Στερεοβαρὴς, aut Στερροβαρὴς, ὁ, ἡ, scribendum ap. Hesych. v. Κορύνη, ubi στεροβαρής, ut sit Solidus et gravis.]

[Στερεοβόας, ὁ, Qui firmiter clamat. Schol. Soph. Œd. C. 1046 : Χαλκοβόαν, στερεοβόαν, μεγαλόφωνον.]

[Στερεογνώμων. V. Στερεόφρων.]

[Στερεόδερμος, ὁ, ἡ, Qui pelle s. testa est firma. Schol. Nicandri Th. 376. Wakef.]

[Στερεοειδὴς, ὁ, ἡ, Solidus. Plato Tim. p. 32, B : Στερεοειδῆ γὰρ αὐτὸν (τὸν κόσμον) προσῆκεν εἶναι. Forma Στερεώδης Alex. Trall. 8, p. 436.]

[Στερεοκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui duro est corde. Ezech. 2, 4.]

[Στερεομέτρεω. V. Στερεομετρία.]

[Στερεομέτρης. V. Στερεομετρία.]

Στερεομετρία, ἡ, Solidorum corporum dimensio, Ars quæ solida metitur. [Sine interpr. ponit Suidas.] Dicitur ut γεωμετρία. [Quocum confunditur ap. Plat. Epin. p. 990, D. Theo Smyrn. Mathem. p. 2 fin.; 12 med.; 22 fin. ed. Bulliald. Synes. p. 71, C : Οἱ γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ἐπήβολοι. L. D.] Ac sicut γεωμετρεῖν et γεωμέτρης dicitur, ita et Στερεομετρεῖν atque Στερεομέτρης dici posse sciendum est. [Στερεομέτρης, Galen. vol. 6, p. 39, B. Hemst. ‖ Στερεομετρέω, Onesander Strat. c. 8 init. : Πᾶς κύκλος ἐλάττω τὴν τοῦ σχήματος ὄψιν ἔχει τῆς ἐξ ἀναλόγου στερεομετρουμένης θεωρίας.]

[Στερεομετρικὸς, ή, όν, Ad solidorum corporum dimensionem pertinens; στ. ποῦς, Didymus Mediolan. De mensuris lignorum et lapidum. Schneider.]

[Στερεοποιέω, Consolido, Convalido, Gl. Στερεοποιέομαι, Firmor, Athanas. Append. p. 9. Kall. V. Στερροποιέω.]

[Στερεόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui est pedibus solidis. Schol. Hom. Il. Θ, 41. Wakef.]

Στερεὸς, ά, όν, Solidus. Gellius 1, 20 : Figurarum, quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum : hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Et mox, Solidum est, quando non longitudines modo et latitudines planas numeri linearum efficiunt, sed etiam extollunt altitudines : quales sunt ferme metæ triangulæ, quas Pyramidas appellant : vel qualia sunt quadrata undique, quæ κύβους illi, nos Quadrantalia dicimus : κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt, inquit M. Varro, tesseræ quibus in alveolo luditur : ex quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. [Plato Men. p. 76, A : Ἐπίπεδον καλεῖς τι καὶ ἕτερον αὖ στερεόν; Reip. 7, p. 528, A : Μετὰ ἐπίπεδον ... ἤδη στερεὸν λαβόντες· Phileb. p. 51, C : Τὰ τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεά· Theæt. p. 148, B; Tim. p. 32, B. Aristot. Metaphys. 12, p. 260. Euclides vol. 3, p. 1 ed. Peyr. : Στερεόν ἐστι τὸ μῆκος καὶ πλάτος καὶ βάθος ἔχον.] ‖ Solidus, i. e. Integer et perfectus, ut quum dicitur Summa solida, quæ et quadrans, in qua sc. nihil excurrit. Ascon. Pæd. : Quadrarint, i. e. Solida facta sint, ut neque plus quidquam neque minus inveniat in summa. [Plat. Epin. p. 990, D : Τοὺς τρὶς ηὐξημένους καὶ τῇ στερεᾷ φύσει ὁμοίους (ἀριθμούς)· Tim. p. 54, E : Τρίγωνα δὲ ἰσόπλευρα ξυνιστάμενα τέτταρα κατὰ σύντρεις ἐπιπέδους γωνίας μίαν στερεὰν γωνίαν ποιεῖ, τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν· τοιούτων δὲ ἀποτελεσθεισῶν τεττάρων, πρῶτον εἶδος στερεὸν ... ξυνίσταται. Δεύτερον δὲ ἐκ μὲν τῶν αὐτῶν τριγώνων, ... μίαν ἀπεργασαμένων στερεὰν γωνίαν ἐκ τεττάρων ἐπιπέδων, et in seqq. στερεῶν γωνιῶν ὀκτὼ εἶχε. Euclides vol. 3, p. 3 : Στερεὰ γωνία ἐστὶν ἡ ὑπὸ πλειόνων ἢ δύο γραμμῶν ἁπτομένων ἀλλήλων καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιφανείᾳ οὐσῶν ἡ πρὸς πάσαις ταῖς γραμμαῖς κλίσις. Ἄλλως. Στ. γ. ἐστὶν ἡ ὑπὸ πλειόνων ἢ δύο γωνιῶν ἐπιπέδων περιεχομένη, μὴ οὐσῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ, πρὸς ἑνὶ σημείῳ συνισταμένων. L. D.] Aristot. Polit. 5, 12 : Ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γένηται στερεός. [Euclides vol. 1, p. 383, l. 7, ιζ' : Ὅταν δύο ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαντες ἀλλήλους ποιῶσί τινα, ὁ γινόμενος ἐπίπεδος καλεῖται. ιη'. Ὅταν δὲ τρεῖς ἀριθμοὶ πολλαπλασιάσαντες ἀλλήλους ποιῶσί τινα, ὁ γενόμενος στερεὸς καλεῖται· 384, κβ' : Ὅμοιοι ἐπίπεδοι καὶ στερεοὶ ἀριθμοί εἰσιν, οἱ ἀνάλογον ἔχοντες τὰς πλευράς· vol. 2, p. 61, l. 9, ζ' : Ἐὰν σύνθετος ἀριθμὸς ἀριθμόν τινα πολλαπλασιάσας ποιῇ τινα, ὁ γενόμενος στερεὸς ἔσται, et in seqq. Theo Smyrn. Mathem. p. 56, 57, 65; Iambl. In Nicom. p. 131, A, B. L. Dind.] ‖ Solidus, i. e. Rigidus, Firmus, [Validus, huic add. Gl.] Durus, ut Ovid., Solida cautes; Virg., Cornu solido ungula, et Glacies solida : qui etiam dicit, Quibus integer ævi Sanguis, quisque suo solidæ stant robore vires. Hom. [Il. Ρ, 493 : Βοέῃς αὔῃσι στερεῇσι·] Od. Τ, [494] : Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεικτόν. Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, Ut solida aliqua cautes et ferrum. Sic Od. Ψ, [103] : Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, Solidior rigidiorque est caute, Durior, Minus cedens quam. [Eur. Hel. 854 : Κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς. Antiphanes ap. Athen. 1, p. 18, C : Οὔτοι στερεόν τι πρᾶγμα θερμόν ἐσθ' ὕδωρ. Theocr. 17, 21 : Στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος· 22, 48 : Στερεοῖσι βραχίοσιν· 108 : Στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν. Hippocr. p. 406, 7 : Στερεὴν ποιέειν τὴν κοιλίην, Alvum confirmare et solidam reddere. Xen. Cyn. 5, 30, πόδας· 9, 16, γῆ· Eq. 1, 13, ἰσχία. Plato Phæd. p. 98, C, ὀστᾶ· Prot. p. 321, A, δέρματα· Polit. p. 282, E, νῆμα. Id. Reip. 4, p. 422, D : Κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς τε καὶ ἰσχνοῖς μᾶλλον ἢ ... προβάτοις πίοσί τε καὶ

A ἁπαλοῖς· Phædr. p. 246, C: Ἕως ἂν στερεοῦ τινος ἀντιλάβηται (ἡ ψυχή)· 255, C: Ἠχὼ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἁλλομένη· 239, C: Μαλθακόν τινα καὶ οὐ στερεὸν διώκων. Diog. L. 2, 132: Κατὰ τὴν ἕξιν τὴν σωματικὴν οὐδὲν ἧττον ἀθλητοῦ στερεός. Jerem. 20, 13: Ἐξείλατο τὴν ψυχὴν ἐκ χειρὸς πονηρευομένων, al. στερεωτέρων αὐτοῦ.] Ut et ap. Plut. C. Colot. [p. 1111, D]: Ὅταν συνέλθωσιν εἰς ταυτὸ καὶ συμπέσωσι ξηροῖς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Ubi nota opponi sibi στερεὰ et μαλθακὰ, Solida et mollia. Sic ap. Polluc. [2, 182]: Αἱ στερεαὶ πλευραὶ, Costæ solidæ: quibus opp. αἱ νόθαι, μαλθακαὶ οὖσαι. Plin. non modo Durus, Solidus, sed etiam Spissus interpretatur: ut quum hæc Theophrasti [Hist. Pl. 5, 3, 3] de acere montano, Οὖλον καὶ στερεὸν, sic reddit, Montanum vero, crispius duriusque. Et hæc Aristotelis [H. A. 2, 1 med. et De partt. an. 3, 2 med.]: Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα, κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ, sic, Omnibus cava sunt cornua, cervis tantum solida. Et hæc Theophrasti de lignis fruticis cujusdam,
B Ὅταν δέ τις ῥίψη πρὸς στερεώτερον τόπον, κατάγνυσθαι καθάπερ τὰ κεράμια, sic, Quum in spissiora decidat, vitri modo fragilem esse. Et hæc Ejusdem [H. Pl. 4, 11, 13]: Ἔστι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄῤῥην, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος· Idem sic reddit, Spissius maris corpus, feminæ capacius. Locus Plinii extat, 16, 26. Theophr. autem [ibid. 10], ubi etiam scribit, Καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ, μανὸν καὶ ὀλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλου καὶ σαρκὸς, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Unde idem Plin. l. c.: Alia spissior, densiorque geniculis, brevibus internodiis: alia rarior, majoribus, tenuiorque et ipsa. Calamus vero alius totus concavus, quem συριγγίαν vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. Ubi nota in l. præcedenti Theophr. et Aristot. opponi sibi στερεὸς et κοῖλος, ut ap. Latinos quoque Solidus et Concavus: veluti quum Ovid. dicit Humus s. Tellus solida: ad differentiam ejus quæ concava est, ut sub qua latent
C aquæ aut cavernæ. [Absolute de Terra continenti Cosmas Topogr. p. 337, E; 339, C: Τὴν στερεάν. Conf. Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 85. Arrian. Epict. 2, 16, 39: Ἅπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας, ut στερεᾶς τροφῆς est Hebr. 5, 12, 14. Diod. 2, 4: Στερεωτέρας τροφῆς προσδεομένου. Eodemque gradu Plotin. vol. 2, p. 974, 2. Superlativo Synes. p. 184, D, Aquila et al. Hos. 9, 15. || Hesychius: Στερεαί τινες τῶν δικαστικῶν ψήφων· ἄλλοι δὲ ἀστέρας. || Improprie Hom. Il. M, 267: Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν νείκεον. Pind. Ol. 11, 37: Στερεῷ πυρί· Pyth. 4, 221: Στερεᾶν ὀδυνᾶν. Æsch. Prom. 173: Στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας. Soph. Anth. 1262: Φρενῶν ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα. Rufinus Anth. Pal. 5, 103, 2: Ἄχρι τίνος σε γουνάσομαι, στερεή; Quintus 9, 461: Τὸν δὲ στερεὸν καὶ ἄνουσον· 508: Χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα ... στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν. Tryphiod. 490: Στερεῇ δ' ἀπεπέμψατο φωνῇ. Plato Polit. p. 309, B, ἦθος· Reip. 1, p. 348, E: Τοῦτο ἤδη στερεώτερον καὶ οὐκέτι ῥᾴδιον ἔχειν ὅ,τι τις εἴπῃ. Dionys. vol. 5, p. 645,
D 6: Τὸ εὔτονον καὶ στερεόν (Thucydidis). Hesychio est etiam καταπληκτικὸν, ποικίλον.]

|| Στερεῶς, Solide. Accipitur et pro Firmiter, Constanter. Hom. Il. [I, 510: Ὃς δέ κε στερεῶς ἀποείπῃ·] Ψ, [42]: Ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν. [H. Cer. 330: Στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους.] Item pro Firmiter s. Duriter. [Il. Ψ, 715: Νῶτα ἑλκόμενα στερεῶς.] Od. [Ξ, 346]: Ἔνθ' ἐμὲ μὲν στερεῶς κατέδησαν, Me ligarunt duriter firmiterque, σκληρῶς, ἰσχυρῶς. Vel etiam Arcte, Tenaciter. [Theocr. 25, 268: Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον οὐραίους ἐπιβάς. Hippocr. p. 14, 50: Στερεῶς ἐπιθερμανθῆναι, ubi nonnulli in marg. ἰσχυρῶς. Cum contrario ἐπιπέδως conjungitur Theolog. arithm. p. 10, A: Ἐπ. τε καὶ στερεῶς.]

[Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ, Qui solidas habet carnes. Hippocr. p. 589, 5: Ὁ ἀνὴρ στερεοσαρκότερος ἐὼν τῆς γυναικός.]

Στερεότης, ητος, ἡ, Soliditas. [Plato Tim. p. 74, E; Plut. Mor. p. 810, E; Diog. L. 10, 44; Iambl. Myst. p. 19, 2.]

A Στερεόφρων, ονος, et Στερεογνώμων, ὁ, ἡ, Qui est mente solida, i. e. Rigida, Dura. Cujus mens moveri flective nequit; ideoque interdum Crudelis, Immitis: cui κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, ut Hom. loquitur. Horat. dicit, Justum et tenacem propositi virum Non civium ardor prava jubentium, Non vultus instantis tyranni Mente quatit solida, i. e. de sententia dimovet. Soph. Aj. p. 55 [926]: Ἔμελλες δὴ, τάλας, ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων, Solida immotaque mente. [Ubi est var. στεῤῥόφρων.]

[Στερεόφωνος, ὁ, ἡ, Qui voce est firma. Niceph. Blemm. n. 203.]

Στερεόω, Solido, Firmo, Firmum solidumque reddo, Duro, i. e. Durum reddo, ita ut flecti nequeat mollirive. [Corroboro, Gl. Xenoph. Eq. 4, 3: Τὰ τοιαῦτα σταθμὰ στερεοῖ τοὺς πόδας· 5: Τὰς χελιδόνας τῶν ποδῶν οἱ λίθοι στερεοῦσιν. Epiphan. vol. 1, p. 245, B: Τὸν πάντων κύριον τὸν ἐστερεωκότα τοὺς οὐρανούς.] Xen. Cyrop. 8, p. 141 [c. 8, 8]: Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Et 1 Reg. 2, [1]: Ἐστερεώθη ἡ
B καρδία μου ἐν Κυρίῳ. Ex ejusd. libri alio loco [6, 18] affertur ἐστερεωμένη πόλις pro Urbs murata. [Diodor. 1, 7: Ὑπὸ τοῦ καύματος στερεοῦσθαι· 15, 57: Τῆς δυναστείας στερεουμένης. L. D. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 950, D: Ταῦτα πάντα στερεωθέντα καὶ κυρωθέντα. Ducang.]

[Στερέσιμος, Commissus; Στερέσιμον, Commissum, Gl. Quod Salmasius De modo usur. p. 615, ubi multa de usu v. Committere, interpr. de mercibus quas quis apud publicanum non esset professus ideoque amitteret, quoniam qui fecit et commisit quamobrem merces amitteret, commisit quidem contra legem, quæ jubet mercium fieri commissionem, sed eam implevit et commisit quæ merces improfessas fisco vendicat, additque p. 616: « Nisi rectius sit, Commissum ipsum esse factum, quo quis meruit legis reus fieri et in pœnam ejus conditionemve incidere. Ergo et Commissa, τὰ στερήσιμα, quæ στέρησιν mercium meruerunt. Atque hoc verissimum. Ita Græci στέρησιν usurpant. Si quis contra faxit, στέρησις ἔστω.
C Aristot. OEcon. 2, (p. 1346, 26): Τῶν τε νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ· ἑτέρῳ δὲ οὐκ ἦν οὐθενὶ οὔτε ἀποδόσθαι ἑτέρῳ οὔτε πρίασθαι παρ' ἑτέρου· εἰ δὲ μὴ, στέρησις ἦν, etc. » Per η autem potius, ut Salm., quam per ε scribendum.]

Στερέω, έσω, ήσω, Privo, [Casso, add. Gl.] Orbo. Hom. Od. N, [262]: Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, Privare et fraudare me. [Quæ est forma poet. pro στερῆσαι. Partic. Palladas Anth. Pal. 9, 174, 12: Στερέσας μισθὸν ὅλου ἔτεος. Nicarch. ib. 11, 124, 2: Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρεσιν· et alibi. V. Στερίζω. Perf. ἐστέρεσμαι ponunt Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 394, 20. Orph. Arg. 1319: Λέκτρων τε στερέσαι. Æsch. Prom. 861: Γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ, fut. forma contracta. De qua conf. quæ in passivo dicentur, ubi de futuro. Altera Soph. Ant. 574: Ἦ γὰρ στερήσεις τόνδε τὸν σαυτοῦ γάμον; Eur. Heracl. 807: Καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν ἀνδρὸς στερήσας· Andr. 1212: Διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος· Hel. 847: Ὅστις Θέτιν μὲν ἐστέρησ'
D Ἀχιλλέως. Thuc. 7, 71: Μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας. Xen. Anab. 2, 5, 10: Οἵων ἂν ἐλπίδων ἐμαυτὸν στερήσαιμι· H. Gr. 1, 4, 14: Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος. Plato Leg. 9, p. 873, E: Ἐὰν ἄψυχόν τι ψυχῆς ἄνθρωπον στερήσῃ· 12, p. 958, E: Μὴ στερείτω τὸν ζῶνθ' ἡμῶν (cujus loci immemorem fuisse Buttmannum, quum de activi præsentis apud Atticos usu dubitaret, sub finem dicemus), et sæpius recentiores, velut Diodorus, Dionysius et alii.] Frequentiori in usu est pass. Στερεῖσθαι, Privari, Orbari: quod interdum etiam redditur Amittere, interdum Carere [Gl.]: genitivoque rei jungitur illius, qua aliquis privatur, s. quam amittit: ut ap. [Pind. Nem. 8, 27: Αἴας στερηθεὶς ὅπλων. Æsch. Ag. 1531: Φροντίδων στερηθείς· (Pers. 579: Πενθεῖ δ' ἀνδρα δόμος στερηθείς·) Eum. 755: Γῆς πατρῴας ἐστερημένον. Soph. Ant. 13: Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν· Aj. 511: Νέας τροφῆς στερηθείς· OEd. T. 771: Κοὐ μὴ στερηθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων· OEd. C. 857: Τοῖνδέ γ' ἐστερημένος· Tr. 177: Ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην· Ant.

890 : Μετοικίας τῆς ἄνω στερήσεται. Eur. Hipp. 1480 : Οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός· Med. 1023 : Μητρὸς ἐστερημένοι· Iph. T. 1058 : Στερηθῆναι πάτρας· Alc. 200 : Ἐσθλῆς γυναικὸς στερηθῆναι· Hec. 338 : Μὴ στερηθῆναι βίου. Aristoph. Nub. 1074 : Καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς; Herodot. 6, 117 : Τῶν ὀμμάτων στερηθῆναι· 9, 93, τῆς ὄψιος· 50, τοῦ ὕδατος. Thuc. 3, 2 fin. : Στερήσεσθαι αὐτοὺς Λέσβου. Isocr. p. 357, B : Τῇ ὑμῶν τῆς πόλεως στερήσομαι.] Xenoph. [Cyrop. 4, 2, 32, ubi στερήσεσθαι], στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, Privari capite, Amittere caput. Id. [Comm. 1, 1, 8]: Στερήσεται τῆς πόλεως, Civitatem amittet, i. e. Exulabit, ut οἱ ἀπόλιδες. Cyrop. 7, [3, 14] : Κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο [στέροιτο], καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκ ἔτ' ὄψοιτο· ib. [5, 82]: Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ, οὕτω χαλεπὸν ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν. [Comm. 4, 2, 33 : Τῆς τε πατρίδος ἅμα καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐστερήθη· OEc. 5, 13 : Ἐὰν ὑπὸ πλήθους στρατευμάτων τῶν ἔργων στερηθῶσιν (agricolæ)· Η. Gr. 4, 8, 15 : Μὴ Λήμνου στερηθεῖεν· 3, 5, 12 : Ἐστερημένοι καὶ χώρας πολλῆς καὶ πόλεων· Cyrop. 5, 5, 23 : Ὅπλων ἐστέρηνται. Et iisdem modis sæpe Plato et alii quivis. Fut. præter l. supra cit. et alios ap. utrumque, in quibus indic. et inf., est Anab. 4, 5, 28 : Ὅτι τῶν τέκνων στερήσοιτο· Plat. Phil. p. 66, E : Καὶ δευτερείων στερήσοιτο.] Sic Isocr. Ad Phil. [p. 109, B] : Ἢ ταῦτα λαβεῖν ἢ στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Aut vitam amittere. Et Thuc. [1, 24] : Ἐστερήθησαν τῆς δυνάμεως, Vires amiserunt s. attriverunt. [Στερηθεὶς, Privatus, Gl., et Ἐστερήθη, Caruit ; Ἐστερημένος, Carens ; Ἐστέρηνται, Carent. Cum accus. rei Soph. El. 960 : Ἧι πάρεστι μὲν στένειν πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ. Hesychius : Χήρα, ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή. V. Στέρομαι || Futuri forma στερηθήσομαι (qua utitur Dio Cass. 41, 7 : Ἐκείνων στερηθήσεσθαι) pro στερήσομαι interdum illata ab librariis, ut Xenoph. Cyrop. 4, 2, 32, abstinuisse videntur Attici, ut aliis similibus formis passivis. Vicissim aoristi partic. forma στερηθεὶς et Tragicis excepto Euripide (de quo v. in Στέρομαι) usitatior est et sola usurpatur in prosa antiquiorum. Futuri passivi formæ contractæ in composito ex. est ap. Andocid. De myst. fin. : Ὥστ' ἐμοὶ μὲν πειθόμενοι οὐκ ἀποστερεῖσθε κτλ., a Buttmanno citatum. V. quæ in activo dicta sunt sub initium. Præsentis usum nullum esse verbi simplicis apud veteres Atticos animadvertit Buttmannus Grammat. v. Στερέω, et Xenophonti Anab. 1, 9, 3, στερομένους restituit pro στερουμένους. Eandem correctionem adhibui loco Cyrop. ab HSt. citato, Theophrasto C. Pl. 5, 17, 2 Schneiderus. Nihilo melioris fidei esse exx. Dionysii A. R. 6, 59; 8, 30, 41; 9, 53, Luciani Contempl. 1, 18, Jov. Trag. 18, quæ librorum varietates ostendunt. Ex quibus sponte intelligitur nihil tribuendum esse libris Diog. L. 10, 63, ubi στερούμενοι in verbis Epicuri, aut Philonis vol. 2, p. 323, 23, ubi στερούμενος, quum στερόμενος sit in locis similibus p. 329, 18; 333, 2, 42. Nam omnibus his ll. necessaria est signif. præteriti, quæ peculiaris est formæ præsentis barytonæ. Itaque suspecta etiam στερεῖσθαι apud Philonem ibid. p. 291, 25; 336, 9; στερῆται 290, 1. Sed facile conceditur Ephræm. Syro vol. 3, p. 14, E, ubi στερούμεθα· p. 187, E, ubi στερούμενος, etsi Basilius M. vol. 2, p. 36, E, Ὡς οἰκείων στερούμενοι ἀγανακτοῦμεν, pariterque Galen. vol. 8, p. 588 : Λυποῦνται οἱ φιλοχρήματοι χρημάτων στερούμενοι, et in simili loco Synes. p. 188, D, scripsisse videtur στερόμενοι· tum Byzantinis, ut Theodoro Prodr. Rhod. p. 101, C : Ὡς μηδ' ἐπ' (αὐτῶν) τῶν ἐν ὕπνοις θαυμάτων οἴνου στερεῖσθαι καὶ μέθης Ναυσικράτην Eustathio Opusc. p. 342, 91 : Οὗ στερεῖσθαι τοιοῦτο ἂν εἴη τῷ μεμυημένῳ ὡς ἐὰν καὶ ψυχῆς, nisi hic quoque scripserat στέρεσθαι, ut ap. Theophil. Instit. 1, 12, 221, p. 124 : Γίνεται περεγρῖνος τῆς Ῥωμαϊκῆς στερόμενος πολιτείας, locum habet etiam στερόμενος. Idem vitium tollendum ap. Arrian. Epict. 1, 28, 4 : Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἄκουσα στερεῖται τῆς ἀληθείας, ὡς λέγει Πλάτων. Ubi Schweigh. : « In στερεῖται h. l. consentiunt libri : sed 2, 22, 36, στέρεται scribunt omnes, ut est ap. Marc. Antonin. 7, 63; 11, 18. » Ap. Athanas. vero Montef. Coll. Nov. vol. 2, p. 7, B : Οὐδὲ ἐκεῖνο μὲν

A ἐκίνει, ἀλλα δὲ τῆς αὐτοῦ προνοίας ἐστερεῖτο, locum habet etiam et fortasse præstat ἐστέρητο. Neque Etym. M. p. 748, 1, Αἱ ἀντωνυμίαι στεροῦνται ἄρθρου scripsisse videtur, sed quod sententia poscit στέρονται, Carent, etsi στερούμενα et στερούμεναι est in locis similibus Apollonii De constr. p. 112, 23; 227, 2, De pron. p. 40, B, quibuscum tamen conferenda alterius formæ exx. p. 103, 20; 131, 11. Activo Psellus Synops. v. 214 : Οὐ βλάπτει τὸν ἐν τῇ γαστρὶ στεροῦσα τῶν πατρῴων. Quod ipsum quoque alienum ab Atticis putabat Buttmannus, immemor, ut in act. diximus, loci Plat. Leg. 12, p. 958, E. L. Dind.]

[Στερεώδης. V. Στερεοειδής.]

Στερέωμα, τὸ, Firmamentum. [Statumen, Robur, Columen, add. Gl. Aristot. De partt. an. 2, 9 med. : Τούτοις (τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν) πρὸς τὴν ἰσχὺν ἰσχυροτέρων δεῖ τῶν στερεωμάτων.] Annotat Basil. Hexaem. Hom. 3, Scripturam solere στερέωμα usurpare ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ὑπερβαλλόντων, ut quum dicit, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου. Item, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι δυ- B νάμεως αὐτοῦ· profanos scriptores στερεὸν nominare τὸ οἷον ναστὸν καὶ πλῆρες, idque dici ad differentiam illius Mathematicorum, quod ἐν μόναις ταῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχει, sc. ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει : corpus autem solidum, στερεὸν, dici, quod πρὸς τοῖς διαστήμασι καὶ ἀντιτυπίαν ἔχει. Ubi etiam nota Στερεόν. Itidem annotat ibid., Scripturam στερέωμα solere dicere τὸ κραταιὸν καὶ ἀνένδοτον, non raro etiam ἐπὶ ἀέρος καταπυκνωθέντος usurpare, ut quum dicit, Ὁ στερεῶν τὴν βροντήν· etenim τὴν στεῤῥότητα καὶ ἀντιτυπίαν τοῦ πνεύματος τοῦ ἐναπολαμβανομένου ταῖς κοιλότησι τῶν νεφῶν, καὶ διὰ τὸ βιαίως ἐκρήγνυσθαι τοὺς τὰς βροντὰς ἀποτελοῦντας ψόφους, a Scriptura nominari στερέωσιν βροντῆς. In loco autem Genes. 1 quem explicat, existimat usurpari vocab. illud ἐπί τινος στεῤῥᾶς φύσεως, στέγειν τοῦ ὕδατος τὸ ὀλισθηρὸν καὶ εὐδιάλυτον ἐξαρκούσης. Aliquanto post dicit, στερεώματος nomine ibi intelligi non τὴν ἀντίτυπον καὶ στερέμνιον φύσιν τὴν ἔχουσαν βάρος καὶ ἀντέρεισιν, quod terræ magis proprie tribueretur, sed διὰ τὸ τὴν φύσιν τῶν ὑπερκειμένων C λεπτὴν εἶναι καὶ ἀραιὰν, καὶ οὐδεμιᾷ αἰσθήσει καταληπτὴν, στερέωμα id nominari, συγκρίσει τῶν λεπτοτάτων καὶ τῇ αἰσθήσει καταληπτῶν. [Zonaras Ann. 1, 1 : Στ. δὲ ἐκλήθη ὅτι στεγανὸν τὸ σῶμα τοῦτο, καὶ οὐ λεπτὴν οὐδ' ἀραιὰν τὴν φύσιν ἔχει, κατὰ τὰ ὕδατα, ἐξ ὧν τὴν σύστασιν ἔσχηκεν, ὃ καὶ οὐρανὸς ὠνομάσθη. Ducang. Epiphan. vol. 1, p. 250, C.] Locus autem Gen., quem enarrat, hic est, cap. 1 : Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· quod στερέωμα postea nominavit οὐρανὸν creator et opifex mundi Deus. [Τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, Nemes. De nat. hom. p. 122. Pro Carina, Theophr. H. Pl. 5, 7, 3 : Τὸ στ. (τῆς τριήρους). Conf. Στείρωμα.]

[Στερεῶς. V. Στερεός.]

Στερέωσις, εως, ἡ, Solidatio, Firmatio. Quid vero Scriptura intelligat per στερέωσιν βροντῆς, vide in Στερέωμα, ex Basil. [Στ. τῆς μάχης, Rixæ vehementia, LXX Sir. 28, 10. Στερεώσεις, Argumenta firma quibus assertioni robur additur, Aq. Es. 41, 21. V. tamen D Ὀστέωσις. Schleusn. Lex. V. T. Theolog. arithm. p. 47, C : Εἰς στ. καὶ τελειότητα. L. Dind.]

[Στερεωτὴς, ὁ, Qui firmat. Schol. Oppiani Hal. 4, 421. Wakef.]

[Στερεωτικὸς, ἡ, ὸν, Solidans, Firmans. Antyllus in Matth. Med. p. 123, 2, σαρκὸς στερεωτικόν.]

[Στέρημα, τὸ, Privatio. « Λυπηθῆναι δὲ καὶ τῷ τῆς ἀποδημίας στερήματι, Pseudo-Callisthenes. » Berger de Xivrey. Idem voc. legitur in loco corrupto Soph. ex Thamyra ap. Athen. 4, p. 175, F.]

[Στερήσιμος. V. Στερέσιμος.]

Στέρησις, εως, ἡ, Privatio. [Orbitudo, Orbitas, Fraus, Gl. Plato Leg. 9, p. 865, E : Στερήσει πνεύματος· Defin. p. 411, B : Ἡλίου στ. Axioch. p. 365, D : Στερήσει τῶν ἡδέων· etc.] Apud Aristot. in Prædicamentis et in Physic. opponuntur sibi στέρησις et ἕξις, Privatio et habitus. [Metaphys. 9, p. 201, 1 sq., ubi addit, quod jam 8, p. 176, 20 dixerat : Ἡ στ. λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὸ μὴ ἔχον καὶ τὸ πεφυκὸς ἂν μὴ ἔχῃ ἢ ὅλως ἢ ὅτε πέφυκε καὶ ἢ ὡδὶ, οἷον παντελῶς ἢ κἂν ὁπωσ-

σῦν. Ἐπ' ἐνίων δὲ, ἂν πεφυκότα μὴ ἔχῃ βίᾳ, ἐστερῆσθαι ταῦτα λέγομεν. Et multo pluribus 4, p. 113, 27 et alibi in iisdem. Conf. Categor. c. 10, p. 11 seq. Chrysippi scriptum Περὶ τῶν κατὰ στέρησιν λεγομένων memorat Diog. L. 7, 190. Photius cod. 125, p. 94, 25 : Ἀνεγνώσθη Ἰουστίνου πραγματεία κατὰ τοῦ α' καὶ β' τῆς (Aristot.) Φυσικῆς ἀκροάσεως, ἤτοι κατὰ εἴδους καὶ ὕλης καὶ στερήσεως. L. D.] Idem Aristot. Rhet. 3, [6 fin.] : Ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα οἱ ποιηταὶ φέρουσι, τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος· ἐκ τῶν στερήσεων γὰρ ἐπιφέρουσι· ubi στερήσεις vocat τὸ α in illis duobus ἄχορδον et ἄλυρον, quod α a grammaticis itidem vocatur στερητικὸν, Privativum, quoniam sc. privationem significat, ut In apud Latinos quum dicunt Indoctus, Imperitus, Invius, Impiger, et similia. Cic. hanc Stoicam definitionem, Δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας, sic vertit : Servitus, obedientia fracti animi et abjecti et arbitrio carentis suo : recte; nam στερεῖσθαι αὐτοπραγίας nihil aliud est quam Carere arbitrio suo, s. Privatum esse jure agendi pro suo arbitrio quidvis. [Conf. De partt. an. 1, 3 init. et fin. Theophr. C. Pl. 6, 4, 2 : Πότερον δὲ τοὺς μὲν (τῶν χυμῶν) ὥσπερ ἀρχὰς, τοὺς δὲ ὡς στερήσεις δεῖ λέγειν; et sæpius in seqq. Nicetas Ann. 1, p. 24, D : Τὴν τῶν βιωσίμων στέρησιν· 3, p. 55, B : Τὴν τῆς υἱοτοκίας στέρησιν. Ceterum conf. Στερέσιμος. L. Dind.]

Στερητικὸς, ἡ, ὸν, Privativus, [Fraudulentus, add. Gl.] : στερ. πρότασις ap. Aristot. et ceteros dialecticos, Propositio privativa, cui opp. κατηγορικὴ et καταφατικὴ, i. e. Affirmativa. [Conf. Diog. Laert. 7, 69, 70.] Apud Eosdem, Ἡ κατὰ μέρος στερητικὴ, Quæ ex parte privativa est, Non solide privativa. Apud eosdem dialectivos et grammaticos sunt nomina composita στερητικὰ, quæ sc. composita sunt ex α, quod στερητικὸν dicitur, quoniam sc. rei alicujus privationem significat, et verbali aliquo aut nomine : ut, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἀστιβὴς, ἄδικος : significantia στέρησιν quandam παιδείας, τοῦ μαθεῖν, τοῦ στίβου, τῆς δικαιοσύνης. [Cicero Top. 11, 48 : « Sunt enim alia contraria, quæ privantia licet appellemus Latine, Græci appellant στερητικά. Præpositio enim IN privat » etc.] Et sunt ea ex genere τῶν ἐναντίων, Contrariorum, ut et apud Latinos sibi opponuntur Doctus, Indoctus : Justus, Injustus. [« Deest vero et ὑπερστερητικὸν α, de quo t. 1, col. XI, B, (ubi de ἀάατος). » HSt. Ms. Vind. Theophr. C. Pl. 6, 6, 13 : Πάντα ἐν τῇ γενέσει τῶν χυλῶν μεταβάλλει κατὰ τὴν πέψιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμούς· ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν ἐκ τῶν στερητικῶν εἰς τοὺς κατ' εἶδος, οἷον ἐκ πικρῶν καὶ στρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαρούς· 16, 8 : Ἐν τοῖς ἀτελέσι καὶ τοῖς στερητικοῖς χυμοῖς. Epiphan. vol. 1, p. 961, C, bis : Τὸ στερητικόν· 962, C : Στερητικῆς ὑποθέσεως. L. Dind.]

[Στερητικῶς, Privative, Cum privandi notione, Planud. Dial. de Grammatica. Boiss. Galen. vol. 2, p. 16 : Τὰ τούτοις ἀντικείμενα οἷον στερητικῶς λεγόμενα. Epiphan. vol. 1, p. 960, D : Εἰ μέντοι γε πετεινὸν ἢ ἄνθρωπος ἢ κτῆνος ὅ,τι πεφυκὸς ὁρᾶν, ὅτε ἐστέρηται, τυφλὸν στερητικῶς λέγεται. L. Dind.]

Στερίζω, et Στερίσκω, [Deprivo, Privo, Fraudo, Gl. in altera forma] ejusd. sunt signif. : sed hoc prosæ magis proprium, illud poetis peculiare; ut Epigr. in grammaticos [Anth. Pal. 11, 335, 4] : Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν, Pede etiam te privavit. Nisi forte scr. ἐστέρεσεν, ut ap. Hom. supra. [Idem vitium in Nicarchi ep. Anth. Pal. 11, 124, 2, illatum, ubi cod. Pal. ἐστέρησεν, et Fab. Æsop. 130 Schneid., ubi στερίσας, al. στερήσας. Ἀποστερίζει pro ἀποστερίσκει deteriores Soph. OEd. C. 376.] Posteriore utitur in passiva et voce et signif. [Eur. Suppl. 1093 : Τοῦδε νῦν στερίσκομαι. Herodot. 4, 159 : Τῆς χώρης στερισκόμενοι· 7, 162 : Στερισκομένην τὴν Ἑλλάδα τῆς ἑωυτοῦ συμμαχίης. Thuc. 4, 106 : Πόλεως οὐ στερισκόμενοι. Plato Reip. 3, p. 413, A : Ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι·] Xen. Cyrop. 7, [5, 62] : Τοῦ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται. [Ag. 11, 5. Hipp. 8, 8.] Affertur et Στερισκομένου αἵματος ex Aristot. [H. A. 2, 19], pro Effluente sanguine. [Conf. id. 1, 4; 5, 15 med. Epiphan. vol. 1, p. 961, B; 963, B. Activo Diod. 1, 60 : Συχνοὺς τῶν οὐσιῶν ἐστέρισκε· 77, βίου. Teles Stob. Fl. vol. 2, p. 81 : Ποίων ἀγαθῶν στερίσκει (ἡ φυγή), et sæpius ibidem. Hesych.] Mutuatur autem hoc στερίσκω sua tempora a præcedente στερέω, futurum dico et quæ a futuro formantur.

[Στερὶς, Lychnis agrestis, ap. Interpol. Diosc. c. 521 (3 105, ubi scriptum est στέριδος). Ducang.]

[Στερίσκω. V. Στερίζω.]

[Στεριφεύω, unde Στεριφευομένη, Hesychio παρθενευομένη, Quæ virgo manet.]

Στεριφόπεπλος, ὁ μικρὸς πέπλος, Parvus peplus, Suid. [Ἡ μικρὸν πέπλον καὶ ἱμάτιον ἔχουσα Zonaras.] Sed videndum ne potius scrib. sit μικρόπεπλος, Parvum gestans peplum : quamvis in Ms. etiam cod. ita scriptum legatur. In vulg. autem edit. pro στεριφόπεπλος habetur στερίφοπλος : quod si mendo careret, significaret Solidis firmisque indutus armis : ut στεριφόπεπλος, Solidum firmumque gestans peplum significare potest; s. Rigidum peplum. Vide Στεῤῥόπεπλος. [Ex quo fictum illud στεριφόπεπλος.]

Στεριφοποιέω, i. q. στεῤῥοποιῶ, Solido, Firmo, Duro, Solidum, firmum, durumque reddo. Suid. exp. ἰσχυροποιῶ : et Στεριφοποιοῦντες, στερεοῦντες.

Στέριφος, η, ον, i. q. στερεὸς et στεῤῥὸς, Solidus, Firmus. Thuc. 7, [36] : Στερίφοις καὶ παχέσιν ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ, Solidis ac crassis rostris adversus cava et fragilia : ubi nota στέριφος opponi τῷ κοῖλος, ut στερεὸς supra in l. quodam Theophr. Quæ enim cava sunt, solida non sunt, ideoque nec firma nec dura, sed ponderi ut plurimum cedunt. Eod. l. p. 245 [ibid.] : Τὰς πρώρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον, στεριφωτέρας ἐποίησαν, Solidiores ac firmiores. Quæ enim longæ sunt proræ, minus firmæ sunt quam curtæ. Suid. quoque eo loco exp. στερεωτέρας. [In fragm. anon. ap. eund. v. Ἐπωτίσιν cit. : Ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε, ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους, liber optimus τοῖς στ.] Et 6, p. 231 [c. 101] : Καταβάντες ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στεριφώτατον, καὶ θύρας καὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες, καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες, Qua parte limosior et solidior firmiorque erat palus; nam qua parte palus est limosa, firmior est, et transeuntem facilius fert, quam qua aquosa. Schol. etiam ibi exp. οὐ καθ' ὃ τὸ ἕλος ὑδατῶδες ἦν, ἀλλὰ πηλῶδες καὶ στερεόν. Cui Thuc. loco similis est hic ap. Suid. : Αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ στεριφώτερόν τε ἦν, καὶ ἥκιστα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἑωρᾶτο, ὑπερέβη. Item hic ap. Eund. : Εἰ δέ τι ὑπεράγαν ἦν τελματῶδες, τοῦτο βαθείαις τάφροις στέριφον πάντη ἐπεδείκνυτο, Solidum firmumque. (Ovid. Met. 15 : Vidi ego quod fuerat quondam solidissima tellus, Esse fretum; vidi factas ex æquore terras : στεριφώτατον οὖδας.) Suidas quoque ibi στέριφον exp. στερεὸν, πυκνόν. [Philo vol. 2, p. 512, 21 : Στέριφον καὶ λιθῶδες ἔδαφος. Heraclit. Alleg. Hom. p. 462 : Ἐπειδὰν ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν ἡ (γῆ Ruhnken. ad Tim. p. 238) στερίφη καὶ μεμυκυῖα πηγὰς ... ἐκφήνῃ. Agatharchides apud Photium Bibl. p. 442, 5 : Σχεδίαν ἐπήξατο μεγέθει μὲν σύμμετρον, τῇ δυνάμει δὲ στερίφην.] || Hesych. plane contrariam signif. huic vocab. tribuit, quippe qui στεριφώτερον exp. ἀνισχυρότερον, μὴ στερεώτερον : itidemque Στερίφοις, ἀνισχύροις. || Sed Idem στερίφοις exp. etiam ἀγόνοις, στείροις, Infœcundis, Sterilibus : itidemque Στερίφη, στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα, Sterilis, quæ non peperit, necdum parit. Quæ expos. ap. Suid. quoque legitur, derivantem hoc στέριφος παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν. [Aristoph. Th. 641 : Στερίφη γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε, ubi στεριφὴ scriptum. Recto accentu apud Polluc. 3, 15, 49; 4, 208. Plat. Theæt. p. 149, B : Στερίφαις οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. De equabus Aristot. H. A. 9, 4 fin. L. D. Suid. in Κυλλός. Dio Cass. 56, 5. Hemst. De fructibus Theophr. C. Pl. 2, 11, 2 : Τὰ στέριφα καὶ ὀλιγόκαρπα.] Apud Hesych. legitur et Στέρφνιος, eadem qua στέριφος signif. Στέρφνιον, inquit, σκληρὸν, στερεὸν, Durum, solidum, ac firmum. Sic Στερφίνα quosdam accipere pro σκληρὰ s. στεῖρα, annotat Idem, quemadmodum et στέριφος accipi pro Solidus, Firmus, Durus, item et pro Sterilis, Infœcundus, modo docui. Affert tamen et alias expositiones, annotans illud ipsum στερφίνα quosdam accipere pro δερματίνα, quosdam pro δέρματα ὄνεια. [Στερίφνους Erotianus apud Hippocratem πυκνοὺς exponit,

Densos, Duros, additque testimonium Aristoph. Ach. 179: Στέριφνοι γέροντες, Duri senes et difficiles, ubi tamen στιπτοὶ γέροντες legitur in omnibus exemplaribus, et πυκνοὶ exponuntur scholiastæ, ut et στιπτὸς Hesychio πυκνὸς, στερεὸς, πεπιλημένος. Στέριφνος igitur idem quod στέριφος sonat, et exponitur στερεὸς, στιφρὸς, Solidus, Firmus, et significat i. q. στέρφνιος, ap. Hesychium. Nemini vero est dubium quin στεριφνοὺς apud Hipp. legerit Erotianus, quos στρυφνοὺς habent omnia exemplaria p. 337, 36: Τοὺς μὲν στρυφνοὺς καὶ προσεσταλμένους καὶ μέλανας τῇ ὑγροτέρῃ διαίτῃ χρὴ τὸν πλείω διαιτᾶσθαι χρόνον. Ubi etiam στρυφνοὺς τοὺς σκληροὺς, Duros, exponit Galenus. Foes. V. Στρυφνὸς, similiter sæpius cum στριφνὸς vel στερφνὸς permutatum.]

[Στεριφότης, ητος, ἡ, Durities. Schol. Hom. Il. Λ, 256: Ξύλον ἀνεμοτρεφὲς, στερεὸν, ἢ ἀνεμοτρεπὲς τὸ ἀντιτασσόμενον καὶ ἀνέμοις ξύλον διὰ στεριφότητα. L. Dind.]

[Στεριφόω, Duro, de fructu deformato, Philo vol. 2, p. 117, 39: Δρεψάμενοι τῶν ἀκροδρύων, μὴ ἄρτι πρώτων στεριφουμένων, ἀλλ' ἤδη ὑποκερκαζόντων.]

[Στερίφωμα, τὸ, Palatio. Appian. Civ. 4, 109: Τὸν χάρακα τοῖς στεριφώμασιν ἐπιτιθείς. Wakef.]

[Στερκτέον, Acquiescendum. Dinarch. p. 62, 11: Στερκτέον εἴη τοῖς συμβαίνουσιν. Theodor. Stud. p. 17, B: Τοῦτο πάντως καὶ ἡμῖν στερκτέον, Probandum. Allat. Græc. Orthod. vol. 2, p. 750, A. L. Dind. Probandum, Æqui bonique consulendum, Cic. Ad Att. 9, 10. Elberl. Suid. vv. Ἀνάγκη, et Ἂν μὴ παρῇ κρέα.]

Στερκτικὸς, ἡ, ὸν, Amandi vi præditus: τὸ στερκτικὸν, Vis illa amoris naturaliter insita parentibus erga liberos, et vicissim; vel generaliter amanti in amatum aut amatam. [Aristot. H. A. 9, 44: Ὁ λέων πρὸς μὲν τὰ σύντροφα καὶ συνήθη σφόδρα φιλοπαίγμων καὶ στερκτικός. Hemst.] Plut. Alex. [c. 8]: Αἱ φιλοφροσύναι τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο καὶ στερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλοτριότητος ἐγένοντο τεκμήριον. [Mor. p. 7, E; 769, C. Marc. Antonin. 11, p. 288, A, τῆς φιλητικῆς καὶ στερκτικῆς διαθέσεως. Valck. Arrian. Epict. 2, 10, 23: Ἔχομεν φύσει τι στερκτικόν. Photio bis τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές. Quod tamen ad στεκτικὸν potius refertur.]

[Στερκτὸς, ὁ, Amabilis. Soph. OEd. T. 1338: Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτόν; « Στερκτὸν κακὸν, Jo. Pediasimus De muliere mala v. 5. » Boiss.]

Στερναία, ἡ, Via ungulis equorum proculcata, VV. LL. Sed vox Gr. pro hac signif. mendi suspecta est, undecunque sumpta sit. [Hesych.: Στερναία ὁδός· ἡ ἱπποκρουστὶς· ἡ πολεμία, καὶ στερητικὴ τῶν πάντων, ἢν στερνοτύπη καὶ στερναία, ἡ ἀπαθὴς, ἀπὸ τῶν στέρνων τῶν ἵππων.]

[Στέρνηξ] In VV. LL. Στέρνηξ per η, Medulla. [V. Στέρνιξ.]

[Στερνίδιον, τὸ, Pectusculum, Gl. « Adrian. Soph. in Allat. Exc. p. 251 (Declam. 4, Walz. Rhett. vol. 1, p. 531, 27, ubi de equis προμετωπιδίοις τε καὶ στερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις τὸν πολεμικὸν τρόπον ἐσκευασμένοις dicitur, sed leg. videtur προστερνιδίοις, quod v. L. D.) » Boiss.]

[Στερνίζομαι, Pectori admoveo, Complector, ut προστερνίζομαι. Schol. cod. Harl. ad Od. Β, 77; Clem. Ep. ad Rom. init. « Idem 1 Ep. ad Cor. s. 2. Constitutt. Apost. 1. » Kall. Ubi scrib. ἐνστερν. Vide Coteler. p. 148, 202.]

Στέρνιξ, ab Hesych. exp. ἐντεριώνη: quod vide.

[Στέρνιον, Sterile, Gl., pro στέριφον, ut videtur. V. autem Στέρνον.]

Στερνίτης, Pectoralis. Fem. Στερνίτιδες πλευραὶ, Costæ pectorales, Pollux 2, [182. ī].

[Στερνοκοπέω, unde Στερνοκοπέομαι, Plango pectus. Schol. Arati Phæn. 195.]

[Στερνοκτυπέω. V. Στερνοτυπέω.]

[Στερνοκτυπία, ἡ, Pectoris planctus. Const. Manass. Chron. 3024, 3324, bis plurali. Boiss.]

Στερνόμαντις, εως, ὁ, Ex cujus pectore dæmon sua responsa dat, Qui dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, i. q. ἐγγαστρίμυθος, teste Polluce [2, 162], qui ex Sophocle affert. [Hesychio ὁ ἐγγαστρίμυθος Πύθων. Phot. Epist. 150; Theodoret. Græc. aff. 5, 10.]

Στέρνον, τὸ, Pectus [Gl.]. Hippocr. στῆθος vocavit, ut annotat Galen. Est pars thoracis anterior clavibus subjecta, in quam costæ copulantur. Ea autem constat ossibus septem, ut ait Galen., quot sc. costæ sunt, quæ ipsis inarticulantur: quamvis numerus iste non appareat idem in omnibus; nam quibusdam duo tantum sunt manifesta, in plurimis tria manifestam habent circumscriptionem, in aliis quatuor, quinque, aut sex: septem vero nunc rariora sunt. Sed quotquot sunt, sibi invicem tam exacta harmonia conjunguntur, ut totum sternon os solidum esse compareat. Hæc inter alia Gorr. Philo certe στέρνον ac στῆθος accipit synonymως in loco quodam, quem in Στοῖχος afferam. [Idem vol. 2, p. 234, 45: Ἐνοικεῖν γὰρ αὐτὸν (τὸν θυμὸν) λόγος ἔχει τοῖς στήθεσιν· ἐπειδὴ χωρίον οἰκειότατον ἡ φύσις ἀπένειμε τὰ στέρνα θυμῷ πρὸς ἐνδιαίτησιν, ᾧ καθάπερ στρατιώτῃ περιέβαλεν εἰς τὸ δυσάλωτον ἕρκος ὀχυρώτατον τὸν ἐπικαλούμενον θώρακα, ὃν ἐκ πολλῶν καὶ συνεχῶν καὶ κραταιοτάτων ὀστέων ἀπειργάσατο.] Pollux tamen discrimen inter ea constituit, 2, [162]: Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στῆθος· τὸ δὲ ὑποκαταβαῖνον, στέρνον· Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ θυμοῦ καταβαῖνον, στέρνον. [Utruque numero Hom. Il. Λ, 842: Ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν· Ο, 542: Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο· Π, 312: Στέρνον γυμνωθείς· Υ, 163: Ἀσπίδα θοῦριν πρόσθεν ἔχε στέρνοιο· Χ, 313: Πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν· Ν, 290: Ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν.] Il. Β, [479] de Agamemnone: Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι· et [Γ, 194]: Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. [Utroque numero etiam Pind., Nem. 10, 68: Πέτρον ἔμβαλεν στέρνῳ· Pyth. 1, 19: Στέρνα λαχνάεντα· 3, 57: Ἀμπνοὰν στέρνων κάθελεν, aliique poetæ quivis inde a Tragicis, ut Æsch. Prom. 65: Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως· Ag. 76: Ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων. Soph. El. 90: Στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων· OEd. C. 1609: Στέρνων ἀραγμούς. Eur. Suppl. 98: Στέρνων κτύπον· Hec. 560: Ἔδειξε μαστοὺς στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος κάλλιστα· 563: Εἰ μὲν στέρνον ... παίειν προθυμεῖ· El. 1321: Περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον. Theocr. 24, 79: Ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως. In prosa Xen. Anab. 1, 8, 26: Παίει κατὰ στέρνον· Cyrop. 4, 6, 4: Παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν παῖδα· et de equis item utroque numero Eq. 1, 7 etc.] Athen. 13: Ἀπομεμεῖσθαι τῆς γυναικὸς τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ στέρνα. Et ap. Xen. [Cyrop. 4, 6, 4]: Εἰς τὰ στέρνα παίειν, Ferire pectus: ut qui mortem alicui festinant, quia sub pectore cor latet: ut ex Hom. quoque discimus, Il. Ν, [282]: Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. [Δ, 106: Ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος· 528: Βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο.] Itidem Herodian. 3, [12, 7]: Ἅτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, Quippe in pectore multum ex Plautiani amatorio insederat. Et 4, [14, 10]: Ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, Illius memoria vestris in præcordiis, s. vestro in pectore, insidebit. Et quoniam cordis cogitationumque sedes est τὸ στέρνον, ideo dicitur διὰ στέρνων ἔχειν, In pectore vel in animo habere, Cogitare, Meminisse. Soph. Ant. [639]: Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, Sic oportet, nate mi, cogitare, Hoc pectori infixum habere. [Simonid. ap. Stob. Fl. 98, 29: Παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι στέρνοις ἐγκατέθεντο. Id. ap. eund. Ecl. phys. 9, 15, p. 230: Χρόνου, ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον. Æsch. Cho. 747: Ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Soph. Tr. 482: Τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις· Phil. 788: Εἴθε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε· OEd. C. 478: Ἐξ εὐμενῶν... στέρνων δέχεσθαι· Ant. 639: Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν. Eur. Phœn. 134: Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει· Tro. 156: Διὰ δὲ στέρνων φόβος ἀίσσει Τρῳάσιν. Theocr. 2, 39: Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.] Atque adeo Hesych. στέρνον exp. φρένες [φρὴν], διάνοια. [De bestiis Hom. Il. Ψ, 365: Ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη ἵστατο (equorum)· 508: Ἀνεκήκιεν ἱδρὼς ἵππων· ἀπὸ στέρνοιο· Od. Ι, 443: Ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδεντο.] Metaph. Nicander Ther. 924: Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου, sc. στέρνα vocans τὰ μέσα: quoniam sc. στέρνον locum medium obtinuit in toto corporis trunco, quem θώ-

ρακα appellant et ὅλμον. Vide et Στερνοῦχος. [Στέρνον, Στερνίον. Hæ voces sæpius ab Alex. Trall. usurpantur, ac interdum ponuntur inter genera piscium testacea cute præditorum, ut 7, 1, 10, et 15, interdum inter carnis species, ut 7, 3 : sed et l. 2 (p. 134) inter duriores pisces etiam recensetur. (9, p. 553.) Goupylus vero ad eundem scriptorem observat ab homine doctissimo se accepisse, recentioribus Græcis has voces significare ὀστρακοδέρμου εἶδος. V. Guinterii observationes ad p. 297 ed. Basil. Ducang.] A

[Στερνόπληκτος, ὁ, ἡ, Pectore percussus. Nicet. Eugen. 4, 394. Boiss.]

[Στερνοσώματος, ὁ, ἡ, ap. Xénarchum Athenæi 2, p. 64, A, κύτος, ubi στερροσώματος Hemst. in Mss. et Lobeck. ad Phryn. p. 176.]

[Στερνοτυπέω. V. Στερνοτύπτης.]

[Στερνοτύπη. V. Στερναία.]

[Στερνοτυπὴς, ὁ, ἡ, Pectus tundens. Eur. Suppl. 604 : Στερνοτυπεῖς κτύποι. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 711, 10 : Στερνοτυπῆ πάταγον.]

[Στερνοτυπία, Στερνοτυπτέω. V. seq. voc.] B

Στερνοτύπτης, ὁ, Qui pectus tundit, percutit s. ferit, ut in luctu et dolore fit, ὁ τὸ στῆθος τύπτων, Hesych., [Phot.] et Suid., ap. quem [et Hesych.] legitur etiam Στερνοτυπτούμενος, partic. a verbo Στερνοτυπτέομαι, Pectus ferio, verbero, plango, κόπτομαι. Apud Athen. sine τ legitur Στερνοτυπεῖσθαι [in verbis Hippiæ Erythr. 6, p. 259, E] : Ἠνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀποθανόντας καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, Pectora plangere : ut Ovid., Pectoraque insanus plangis acerba manu. Et, Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Et Stat., Ingentes iterasti pectore planctus. [Στερνοτυπέω, schol. Hom. Il. Ω, 514 : Εἰ μή τις στερνοτυπεῖ.] Itidemque Στερνοτυπία, ἡ, sine τ ap. Lucian. De luctu [c. 19] reperitur, i. e. Pectoris planctus, percussio : quum dicit ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν στερνοτυπία, Ad tibiæ modulos planctus editus, Quum ad tibiæ cantum iterantur pectore planctus. [Philo vol. 2, p. 579, 42 : Μετὰ κλαυθμῶν καὶ στερνοτυπιῶν. Wakef. Nilus Epist. 338. Boiss.] Sed et apud Synesium præcedens verbum στερνοτυπεῖσθαι ita scriptum extat, Epist. 132 C [init.] : Τὰς γυναῖκας βοᾶν καὶ στερνοτυπεῖσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, Pectora tundere, Iterare pectore planctus. [« Στερνοτυπεῖσθαι in Lexicis exstat, στερνοτυπτεῖσθαι dubium habetur. Hoc Joseph. Antt. Jud. 4, 8, p. 255, pro illo in pluribus codd. servatum, l. 17, 5, p. 842, in contextum receptum est. Si Στερνοτύπτης in usu fuit, quod Phot. et Hesych. afferunt, verbum hinc derivatum sartum tectumque est; sed illud non æque bene dicitur quam πατροτύπτης, μητροτύπτης, atque alia habitum significantia, non actionem quandam transitoriam, cui exprimendæ accommodatum est adjectivum. Quare etiam ab uno στερνοτυπτία dicitur, ab altero πατροτυψία, non versa vice, ut ἀφυλαξία et ὀπισθοφυλακία : et similiter in πατροτυπτεῖν substantivi, in στερνοτυπεῖν, ἀλληλοτυπεῖν etc. adjectivi et vis et forma apparet. Στερνοτυπεῖσθαι (præter supra citatos) Plut. Mor. p. 114, F, et activus modus, Lexicis intactus, στερνοτυπῶν καὶ ἐκθαμβούμενος, Anna Comn. 9, p. 260, A, pro quo cod. Montef. Bibl. Coisl. p. 546 στερνοκτυπῶν (Æsop. Fab. 48, D p. 306) exhibet, et contra pro ἐστερνοκτύπουν 10, p. 295, A, idem cod. p. 549 ἐστερνοτύπουν, quam confusionem auget tertium ejusdem signif. verbum στερνοκοπεῖσθαι. » Lobeck. ad Phryn. p. 593. Ap. Photium etiam mendosius Στερνοτυπτόμενος.]

Στερνοῦχος, ὁ, ἡ, In pectore suo continens. Epitheton est terræ ap. Soph., quia sc. cava est, ejusque cavitates et sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. e. pectoris, ut quidam volunt. Suid. στέρνα χθονὸς et νῶτα χθονὸς dici scribit τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, sicut contra αὐχένας vocari τὰ στενά : afferens ex Soph. [Œd. C. 691], Στερνούχου χθονὸς, exponensque γῆς ἐπιπέδου. Vide et Εὐρύστερνος.

[Στερνόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui oculum s. oculos in pectore gestat. Planud. Laud. Diomedis Ms. Boiss. Gentem fabulosam memorat Æschylus in Prom. soluto ap. Strab. 1, p. 43; 7, p. 299.]

[Στέρνοψ, ὁ, f. Melanis, ap. Apollod. 1, 8, 5, 3, ubi Στέρνοπα, quod Heynius corrigebat Στέροπα.]

[Στερνώδης, ὁ, Pectorosus, Gl.]

Στέρξις, εως, ἡ, Amor : peculiariter qualis parentum est erga liberos, et vicissim. Vel Habitus animi præsentibus contentus. [« Clem. Alex. » Wakef. V. Στέξις.]

Στέρομαι, i. q. στερέομαι, Privor [Careo, Caresco, add. Gl.]; sed illud στέρομαι Atticum existimatur a quibusdam. Hesiod. [Op. 209] : Νίκης τε στέρεται. [Æsch. Pers. 371 : Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον· Ag. 1430 : Ἔτι σὲ χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι. Soph. Tr. 136 : Τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι, eodemque modo sæpius Eur., ut Med. 651, γᾶς πατρίας, et alibi πατρίδος, τέκνων. Et indicativo Ion. 865 : Στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων· El. 1309 : Χρονίαν σ' ἐσιδὼν τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι. Et part. Iph. A. 889 : Εἴπερ ἀλγεινὸν τὸ τέκνων στερομένην δακρυρροεῖν. Plerisque horum ll. obtinet signif. præteriti, Privatum esse, non Privari, nisi quod loco El. 1309 præsentis non minus apta vel etiam aptior est. Quod animadverterunt Buttm. Gramm. v. Στερέω, et Lobeck. ib., qui conjuncti cum inf. aoristi exx. addidit Plut. Ti. Gracch. c. 21 : Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἐκπεσεῖν καὶ στέρεσθαι τῆς εὐνοίας· Artox. c. 28 : Οὐ ταὐτὸ εἶναι τὸ μὴ τυχεῖν καὶ τὸ στέρεσθαι. Aoristi participio (quod male schol. Hecub. 618 ducit a forma Æol. præsentis στέρημι) ead. signif. utitur Eur. Alc. 622 : Σοῦ στερέντα· et alibi sæpe eadem constructione. Cum accus., ut Soph. in Στερέω cit., Hel. 95 : Οὔτι που σῷ φασγάνῳ βίον στερεὶς, nisi hic quoque scripserat βίου, ut Hec. 338 : Μὴ στερηθῆναι βίου. Herodot. 8, 140, 1 fin. : Μὴ βούλεσθε στέρεσθαι τῆς χώρης. Xen. Cyr. 5, 1, 11 : Διδόντας πολλὰ, ὧν οὐ βέλτιον αὐτοῖς στέρεσθαι· 7, 5, 60 : Τοὺς εὐνούχους ὁρῶν πάντων τούτων στερομένους· 8, 1, 17 : Ἧκον οἱ στερόμενοι ὡς ἠδικημένοι· H. Gr. 2, 2, 9 : Ἀπέδωκε ... ὅσοι τῆς αὐτῶν ἐστέροντο· Conv. 4, 31 : Τῶν ὑπερορίων στέρομαι· Hier. 6, 1 : Αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν (τῶν εὐφροσυνῶν)· Anab. 3, 2, 2 : Ἀνδρῶν τοιούτων στερόμεθα· 7, 1, 30 : Ἡμᾶς δεῖ τῆς γοῦν Ἑλλάδος μὴ στέρεσθαι· Ag. 4, 1 : Ὑπὸ Ἀγησιλάου στέρεσθαι οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν.] Plato [Leg. 12, p. 948, A : Στερέσθω τῆς ἀρχῆς. Et sæpius indic., ceterisque modis.] De rep. 1, [p. 353, C] : Καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται· 2, [p. 375, C] : Τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται. [Eodem modo ib. 4, p. 433, E. Futuri ex. Liban. vol. 1, p. 683, 7 : Θαρρεῖν παρέχων ὡς οὐδεὶς τῶν ἐν δεσμοῖς στεροῖτο τῆς ψυχῆς, citavit Lobeck. ad Buttm.] Item vox activa Στέρω pro στερῶ, Privo : sed minus usitata. [Isocr. p. 283, D : Τοὺς ἀποστέροντας τὰ συμβόλαια cod. Urbinas pro —ροῦντας. Quod vel Planudius De constr. verbb. p. 388 improbat, qui ponit στέρω, quod non magis dicitur.]

Στεροπή, ἡ, pro Ἀστεροπή, Fulmen. [Hesiod. Th. 286 etc. Hom. Il. Λ, 66 : Χαλκῷ λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός· 184 : Ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν (Juppiter). Pind. Pyth. 4, 198 : Ἀκτῖνες στεροπᾶς· 6, 24 : Στεροπᾶν πρύτανιν· Isthm. 7, 37 : Ἐναλίγκιον στεροπαῖσι. Æsch. Suppl. 35 : Βροντῇ στεροπῇ τε· Prom. 1089 : Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Soph. Aj. 257 : Λαμπρᾶς ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὥς· Œd. T. 470 : Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Eur. Hec. 68 : Ὦ στεροπὰ Διός. Apoll. Rh. 2, 267 : Ἄελλαι ἢ στεροπαὶ ὥς· 3, 1305 : Βάλλεν ἅτε στεροπή. Alpheus Anth. Pal. 12, 18, 4 : Στεροπῆς πτήσομαι ὀξύτερος· ib. 87, 2 : Στεροπὴν καύματος ἀρσενικοῦ.] Et Στέροψ, Soph. [Ant. 1127, λιγνύς. Eust. Il. p. 786, 13.] || Item Fulgor, Splendor; ut χαλκοῦ στεροπή, Hom. [Il. Λ, 83. Et Τ, 363 : Γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· Od. Δ, 72 : Χαλκοῦ τε στεροπὴν χρυσοῦ τε· Ξ, 268 : Πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, χαλκοῦ τε στεροπῆς. Soph. Tr. 99 : Ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων (sol).] At Στερόπη, nom. propr. ap. Apollod. [1, 7, 7, ubi f. Pleuronis; ib. 10, ubi f. Porthaonis; 2, 7, 3, ubi f. Cephei; 3, 10, ubi f. Atlantis (conf. Pausan. 5, 10, 6); ib. 13, ubi f. Acasti memorat. Dorylai conjux memoratur ap. Strab. 10, p. 477. Plejadis n. est ap. Arat. 263. De accentus discrimine Arcad. p. 113, 13. De n. pr. Theognost. Can. p. 116, 16.]

Στεροπηγερέτης, ὁ, ead. forma qua νεφεληγερέτης,

Qui fulgur suscitat: Jovis epith. Hesych. Ceterum si ἀστεροπὴ ex στεροπὴ factum dicamus, non contra, στεροπὴ antem dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, s. παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, alibi collocandum fuerit; sed quid vetet ab ead. origine, a qua et ἀστραπὴ, derivare, non satis intelligo. [Hom. Il. Π, 298 : Στεροπηγερέτα Ζεύς. Nonnus Dion. 8, 370; Quintus 2, 164.]

[Στερόπης, ὁ, Steropes, Cyclops, ap. Hesiod. Th. 140 : Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ... Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον. Callim. Dion. 78. Apollod. 1, init.]

[Στέροψ. V. Στεροπή.]

[Στέροψ. V. Στέρνοψ.]

Στερόω in VV. LL. male pro στερεόω [s. στερρόω].

[Στερροβαρής. V. Στερεοβαρής.]

[Στερροβραχίων, Qui brachia habet firma. Const. Manass. Chron. 5242. Boiss.]

[Στερρόγυιος, ὁ, ἡ, Qui firmis est membris s. firmo corpore. Philippus Anth. Plan. 52, 2 : Στερρόγυιον ὡς Ἀτλαντα δεύτερον.]

[Στερροδέρματος, ὁ, ἡ, Qui firma s. solida pelle s. testa est. Gl. Mss. ad Hom. Batrachom. : Ὀστρακόδερμοι, στεροδέρματοι. Cit. Ducang.]

[Στερροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, Qui firmum habet thoracem. Ita Ἐνυάλιος explicat cod. Palat. ap. Creuzer. Meletem. 1, p. 37.]

[Στερρόνους, ὁ, ἡ, Qui est mente dura s. rigida. Tzetz. schol. Hesiod. Op. 129 fin., ubi compar. στερρονούστερον. L. Dind.]

Στεῤῥοποιέω, Solido, Firmo, Firmum solidumque reddo. Polyb. [5, 24, 10] : Στεῤῥοποιησάμενος τὴν οὐραγίαν, Munito firmatoque extremo agmine. Ubi nota vocem mediam. [Appian. Pun. c. 61 : Εἰ καὶ φίλος ἐστὶν, οὐ χρὴ στερροποιεῖν οὐδ' ἐκεῖνον ἀμέτρως. De ferro schol. Hom. Od. I, 393. Wakef. Στερροποιεῖ, Concinnat, Gl. Eadem Στεροποιῶ, Corroboro, Confirmo, nisi hoc pertinet ad Στερεοποιῶ.]

[Στερρόπυργος, ὁ, ἡ, Qui firmas habet turres. Const. Manass. Chron. 2482, 3694, 4143. Boiss.]

Στεῤῥὸς, ὰ, ὸν, [et ὁ, ἡ], i. q. στερέμνιος et στερεὸς, i. e. Solidus, [Robustus, Gravis, Stabilis, add. Gl.] Durus, Firmus. [Eur. Tro. 114 : Νῶτ' ἐν στερροῖσι λέκτροισι ταθεῖσα. Aristoph. Ach. 218 : Ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον. Lycophr. 233 : Στερρῷ τυπέντα μύλῳ· 205 : Στερρὰν πλάτην· 434 : Στερρᾷ δικέλλῃ· 1170 : Στερρὰν κύβηλιν· 1344 : Στερρὰν ζεῦγλαν. Tim. Locr. p. 101, A : Πόρων στερροτέρων ὄντων ἢ ὡς συνάγεσθαι καὶ διίστασθαι. Aret. p. 6, 37 : Στερρὸν σῶμα· 66, 48, πῶροι.] Herodian. 6, [7, 16] de Danubio : Ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν τὸ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἐκκόψαντες, γυμνόν τε σκεύους ἀράμενοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὥσπερ λίθον· ubi observa quamobrem στεῤῥὰν glaciem appellet, quum sc. ita solidata est et durata, ut ligonibus perfringenda sit. Sic et ap. Virg. Georg. 3 : Cæduntque securibus humida vina, quæ sc. solidam in glaciem versa sunt, ut ibid. loquitur : ubi et, Concrescunt subitæ currenti in flumine crustæ, Undaque jam tergo ferratos sustinet orbes. Affertur et [ex Aristoph. Nub. 420] στεῤῥὰ ψυχὴ, pro Firmus ac stabilis animus. Ubi fortasse rectius Fortis, Constans. [Eur. Suppl. 711 : Εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν.] Item ex Greg. Naz. : Θεότης στεῤῥοτέρα τῆς ὄψεως, pro Deitas solidior quam ut oculis conspici poscit : quæ expositio suspecta est. Item ex Eur. [Andr. 98], στεῤῥὸς δαίμων, Durus genius. [Æsch. Prom. 1051 : Ἀνάγκης στερραῖς δίναις. Eur. Hec. 295 : Οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις· 1295 : Στερρὰ γὰρ ἀνάγκη· Med. 1031 : Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας· Iph. T. 206 : Λοχίαν στερρὰν παιδείαν. Flacc. Anth. Pal. 12, 12 : Στερρὸς ἐρασταῖς. Dionys. A. R. 8, 39 fin. : Στερρὰν καὶ ἄτρεπτον καρδίαν. Aristot. H. A. 4, 5 med. : Τὰ στερρὰ τῶν θηλέων ἀφροδισιαστικὰ, et ib. paullo ante.] Hesych. quoque στερρὸν exp. ἰσχυρὸν, ἀσφαλὲς, βέβαιον. [Teleclidis comici fabula fuit Στερροὶ ap. Athen. et al. De literis consonantibus dictum v. in Στερρῶς. « Comparativo Phalaris Ep. 30, p. 180, 85 : Στερροτέροις τὴν φρόνησιν. Greg. Naz. vol. 1, p. 347, C : Στερροτέρᾳ φύσει πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος. » Valck. Superl. Στερώτατος, Gravissimus, Stabilissimus, Gl., pro στερεώτατος aut στερρότατος. || Adv. Στερρῶς. Xen. Anab. 3, 1, 22 : Ἡμεῖς δὲ πολλὰ ὁρῶντες ἀγαθὰ, στερρῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα, Forti animo, Constanter. Seager. Herodian. p. 459 Piers. : Φαμὲν οὖν ὡς οὐκ ἀπὸ δύο συμφώνων στερρῶν ἄρχονται· τὰ γὰρ ὑγρὰ οὐ στερρῶς ἐκφωνοῦνται. « Athanas. vol. 2, p. 529; Phot. Ep. 1, p. 21; Amphiloch. p. 20. » Kall. Superlat. Lucian. Macrob. c. 8 : Ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιῶσαι. Clem. Al. p. 183.]

[Στέρρος, ὁ, Sterrhus, n. canis. Xen. Cyn. 7, 5.]

[Στερροσώματος. V. Στερνοσώματος.]

[Στερρότειχος, ὁ, ἡ, Firmo muro prædítus. Const. Manass. Chron. 3170, πόλις. Boiss.]

Στεῤῥότης, ητος, ἡ, Soliditas, Firmitas, Duritas. [Severitas, Gravitas, Stabilitas, Gl. Aristot. De gen. an. 2, 5 : Ἡ ἵππος διὰ τὴν τῆς φύσεως στ.] Chrysost. : Πόδας ἔχειν στεῤῥότητι πέτρας μιμουμένους, Qui soliditate s. firma duritie sua imitentur cautes. [Plut. Mor. p. 968, F : Γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος. Conf. p. 1111, A; 1116, C. Nicetas Chon. Ann. p. 19, C : Στερρότητι τειχέων κομπάζουσα. Basil. M. vol. 1, p. 95 : Εἰς λίθου στερρότητα.] Alicubi exp. Constantia, Stabilitas, Gravitas. [Plut. Mor. p. 446, F : Γίγνεταί τις ἐν τῇ ψυχῇ τοιαύτης στερρότητος αἴσθησις. Constantius ap. Simeon. Metaphr. Vit. Athanas. Opp. vol. 1, p. cxlvii, D : Καὶ νῦν ταῦτα αὐτὰ τὰ γράμματα πρὸς τὴν σὴν στερρότητα δεδώκαμεν. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 18, B, D. L. Dind.]

[Στερρόφρων. V. Στερεόφρων.]

[Στερροχάλκωτος, ὁ, ἡ, in Poemate de rebus gestis Arthuri etc. v. 286. Boiss.]

Στεῤῥόω, i. q. στεῤῥοποιέω s. στερεόω, Firmo, Solido, Duro. [Solido; Στερροῦμαι, Solidesco, Gl. Erotian. Gloss. p. 342 : Στερρωθείη, ὀρθωθείη, φησὶ Βακχεῖος ἐν γ'.]

[Στερρῶνυξ, ώνυχος, ὁ, ἡ, Qui firmos habet ungues. Herodian. Epimer. p. 204. Boiss. Schol. Apoll. Rh. 3, 233.]

[Στερρωτικὸς, schol. Nicandri Al. 31 (?). Wakef.]

[Στέρφνιος. V. Στέριφος.]

Στερφόπεπλος, ὁ, ἡ, ex στέρφος compositum, Pelliceo peplo indutus, Coriaceum peplum gestans. Epith. est Herculis, qui exuvium leonis gestare solebat, ap. Lycophr. [652] : Τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως. [V. Στεριφόπεπλος.]

[Στέρφος, ὁ, i. q. σέρφος, Formica alata, restituebat Toup. ad Longin. fr. viii fin. in gl. Photii, de qua in Σέρφος.]

Στέρφος, ους, τὸ, βύρσα, δέρμα, Corium, Pellis. Sed et hoc ipsum στέρφος fortassis dictum est παρὰ τὸ στερεὸν s. στεῤῥὸν, a rigida duritie; nam cruda boum tergora dura sunt ut plurimum. [Lycophr. 1347 : Στέρφος ἐγχλαινούμενον. Schol., λεοντῇ ἐνδεδυμένον. Apoll. Rh. 4, 1348 : Στέρφεσιν αἰγείοις.] In Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 298, 2], αἰγὸς στέρφος, Pellis s. Corium caprinum. Nicandri quoque schol. exp. δέρμα, dicens Ionicum esse, indeque derivatum Στερφῶσαι, quod vulgo usurpat ἡ συνήθεια : quid tamen significet, non addit. [Addit etiam significare τὸ κεράμιον. Conf. Ἔρφος, Τέρφος.]

[Στερφόω, Pellibus tego. Schol. Apoll. Rh. 4, 1348.]

[Στέρφωσις, εως, ἡ, Tectura, apud Hesychium κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη, in Στρέφωσις.]

[Στερφωτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui pelles habet. Στερφωτὴρ στρατὸς ὁ ἔχων δέρματα, Ibycus apud schol. Apoll. Rh. 4, 1348. Hemst.]

[Στερχανὰ, περίδειπνον. Ἠλεῖοι, Hesychio.]

[Στέρψανον. V. Στρέφανον.]

[Στεῦμαι, Nitor, Minor, Polliceor, Profiteor : unde στεῦται ap. Hom. Il. Γ, 83 : Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαιόλος Ἕκτωρ· Ι, 241 : Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα· Od. Ρ, 525 : Στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ ζωοῦ. E imperf. Il. Β, 597 : Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν· Ε 832 : Ἤρῃ στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι· Σ, 191 : Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· Φ, 455 : Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα· Od. Λ, 584 : Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι (Tantalus).

Æsch. Pers. 49 : Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι. Apoll. Rh. 2, 1204 : Στεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι· 3, 337 : Οὐδ' ὑπαλύξειν στεῦται ... Διὸς μῆνιν· 579 : Στεῦτο αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήιον. Orph. Lith. 82 : Στεῦμαι ... δείξειν. Hesychio Στεῦτο, κατὰ διάνοιαν ἵσταται, καὶ διωρίζετο, διεβεβαιοῦτο.]

[Στιῦνος, ους, τὸ, spelunca Phrygiæ, ap. Pausan. 8, 4, 3, cum στεῖνος comparabat Lobeck. Technol. p. 305.]

[Στεφάνα, ἡ, ap. Luitprand. Legat. ad Niceph. p. 479, B, a : « In domo quæ dicitur Στεφάνα, id est Coronaria. » L. Dind.]

[Στεφάναιον, τὸ, ὄνομα τόπου, Theognost. Can. p. 127, 22. Accentum testatur Arcad. p. 120, 27. L. D.]

[Στεφαναῖος. V. Στεφάνη fin. tam de adj. quam de gentili.]

[Στεφανάρχης, ὁ, in inscr. Att., ubi στε. . φτάρχ(αι), legendum suspicatur Bœckh. vol. 1, p. 396, ad n. 285, 3.]

[Στεφανᾶς, ᾶ, ὁ, Stephanas, n. viri in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 786, n. 3378. Alius Cor. 1, 1, 16; 16, 15, 17. L. Dind.]

Στεφάνη, i. q. στέφανος, ut cognoscere est ex quodam Hesiodi l. in Στέφανος citando, in quo utroque vocabulo utitur pro Corona [Gl.] s. Serto, tantum materiæ discrimen inter ea faciens. Sic Il. Σ, sub finem [597], de puellis innuptis et juvenibus choreas ducentibus : Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Pulcras habebant coronas. [Homerum masc. non uti dicetur in illo. Hunc autem l. memorat Pollux 5, 95, ubi de γυναικείοις κόσμοις agit, qua de signif. v. infra. Perses Anth. Pal. 6, 274, 2 : Στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων. Quibuscum Jacobsius comparabat signif. στεφάνης τριχῶν, de qua infra, sed vix satis aptam πλοκάμοις deæ dedicandis, ceterum dubitabat an κόσμος γυναικεῖος potius esset intelligendus. Sed haud dubie construendum ἐκ λιπαρῶν κεφαλᾶς πλοκάμων. Herodot. 8, 118 : Δωρήσασθαι χρυσέῃ στεφάνῃ.] Sic [Callixenus apud] Athen. [5, p. 201, D] : Τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν, Aurea redimitum erat corona. Paulo ante de Baccho, Στέφανον ἔχων χρυσοῦν. [Inter utramque formam variatur in seqq.] Et Herodian. 5, [5, 4] : Εἰς εἶδος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις, Impositam habens coronam auro variisque gemmis pretiosis decoram. Aliquanto ante de eodem dixerat, Τήν τε κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος. Lucian. Amor. [c. 41] : Στεφάνη κύκλῳ περιθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος. [Eudocia Viol. p. 87, στεφάνης, ubi alii grammatici στεφάνου. V. etiam Ducang. in Στέφανος cit. || Ornamentum muliebre, κόσμος γυναικεῖος ap. scholl. Hom. Il. H, 12 et Hesiod. Th. 17, Hesych. V. Στέφανος. Photius, προκόσμημα γυναικεῖον· Lex. rh. Bekk. An. p. 301, 29, εἶδος κόσμου περὶ τὴν κεφαλήν. Conf. Viscont. *Mus. Piocl.* vol. 1, 3, 51, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 235, A, et, ubi virile dici videtur, p. 810, B.] || Στεφάνην a coronæ similitudine dici ajunt Orbiculum quem mulieres onera gestantes imponere capiti solent. Cesticillum vocat Festus : Ovid. Verticem, his versibus, Illo forte die castæ de more puellæ Vertice supposito, festas in Palladis arces Pura coronatis portabant sacra canistris. [V. Σπεῖρα.] || Στεφάνη dicitur etiam Ille quasi orbis, quem imi capilli describunt circum caput. Pollux 2, [40] : Ἡ δὲ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδος, στεφάνη καὶ περίδρομος ἐπικαλεῖται. Paulo ante [39], Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἰνίου καὶ βρέγματος, στεφάνην καλοῦσι. [Id. 4, 144 : Ὁ δὲ ἡγεμὼν πρεσβύτης στεφάνην τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχει, et ibid., ὁ δὲ πρ. μακροπώγων στ. τρ. περὶ τὴν κ. ἔχει· 146 : Ῥυτίδας ὀλίγας ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ στ. τριχῶν· 147 : Τῷ δὲ ἀγροίκῳ στεφάνη τριχῶν. V. paullo ante dicta. Referre huc licet quod Ducang. annotat ex interpr. Gr. Concilii Lateran. a. 1215, c. 14 : Στεφάνην καὶ ἐπικουρίδα κεφαλῆς ἐχέτωσαν ἐνδεχομένην, de Tonsura clericorum.] Utriusque signif. meminit Gorr. quoque. Στεφάνη, inquit, Corona, pars est capitis inter sinciput et occiput media, περὶ ἣν τοὺς στεφάνους τιθέασι. [Sutura coronalis, Aret. p. 116, 54.] Sic dicitur etiam extremus capillorum ambitus, qui alio nomine περίδρομος quoque appellatur. || Est etiam, inquit Idem, Locus in oculo, quo committuntur inter se tunicæ universæ; vel Circulus in oculo, inter album oculi et pupillam medius. Hic autem circulus ita se habet : crystallinus humor in vitreum humorem inseritur, et medius in ipso quasi in aqua vehitur, eodem prope modo quo sphæra globusve, cujus dimidium extra aquam promineat. Hæc humorum connexio in crystallini medio hemisphærio, in utroque humore circulum unum efficit, qui terminus est finisque omnibus oculorum tunicis. Desinunt enim omnes ad circulum eundem, ubi nigro oculi jungitur album : et propterea στεφάνην, vel etiam στέφανον, i. e. Coronam, vocarunt : alii vero ἶριν, ab arcus cœlestis similitudine. Hic enim locus, ut ait Galen. [vol. 4, p. 532, a quo petita etiam præcedentia sunt], si omnia perspexeris, nihil confundens, circulos ostendet plures, nempe septem, sibi mutuo incubentes et cohærentes, crassitudine coloreque varios, ut ne si velis quidem, locum hunc aliter quam irim appellare queas. De quibus vide plura apud Eundem. || Ruf. Ephes. [p. 24, 25, 47] στεφάνην appellari dicit etiam Ciliorum extrema per somnum se contingentia : alio autem nomine χηλήν. [Αἱ τῶν βλεφάρων ἀπολήξεις interpr. Hesychius.] || Dicitur στεφάνη a quibusdam et ὁ δακτύλιος s. πρωκτὸς, Podex, propter orbicularem rotunditatem : qua de re in Στέφανος quoque mentionem faciam. Pollux 2, [211] : Ὃν (δακτύλιον) οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Alii appellari scribunt Circulum illum in podice hiante, qui ex musculo contexitur. [Id. 4, 203 : Κονδύλωμα περὶ τὴν στεφάνην τοῦ δακτυλίου. [De parte colis Rufus p. 153 Matth. : Τὸ δὲ αἰδοῖον ἐπάλλετο μὲν τῷ ἀνθρώπῳ συνεχῶς, καὶ σφ(υγμικὸς Matth., sed σφοδρότατος potius desideratur) τε (l. δὲ) ἦν ὁ παλμὸς τῆς στεφάνης, ὅπερ ἐστὶ μυωδέστατον τοῦ καυλοῦ. Oribas. p. 183 ed. Mai. : Ἀκμῇ σμιλίου τὴν βάλανον κατὰ τὴν στεφάνην ἀποκόπτειν. L. D.] || Στεφάνη dicitur etiam Ungulæ equinæ circuitus atque ambitus : Coronam itidem nonnulli interpr. Apsyrtus autem sic ait, Καὶ τῆς ὁπλῆς ἔκφυσις ἐν τοῖς ἵπποις στεφάνη καλεῖται. [Ungula equi, Oppian. Cyn. 1, 232 : Ἄλλος ὑπὲρ πόντοιο (ἔθεεν) καὶ οὐ στεφάνην ἐδίηνεν. Tractus coloris, 3, 188 : Ταινίη ... χιονέης ἑκάτερθε περισχομένη στεφάνῃσι. Wakef.] || Item Incerniculi s. Cribri ambitus στεφάνη dicitur : nisi malis pro certa quadam cribri specie accipere, ut schol. tradit, ap. Aristoph. Eccl. [1034] : Ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί. [Ubi schol. εἶδος κοσμίου, quum sit de mortuis, ut in Στεφάνιον, Στέφανος, Στεφανόω, Στέφω dicetur, coronandis dictum et Coronam significet, ut Eq. 968 : Ἔχων κατάπαστον καὶ στεφάνην ἐφ' ἅρματος κτλ. Moschus 2, 55 : Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο Ἑρμείης ἤσκητο. Ælian. V. H. 1, 18.] || Στεφάνην tradunt esse etiam Circulum venatoriæ supellectilis, quo feræ inserto collo capiuntur. Vide Xenoph. Cyneg. p. 578 [9, 12—15] et Polluc. [5, 32] in Ποδοστράβης descriptione. || Στεφάνη apud Architectos dicitur Murulus qui in circuitu tectorum fit. Latini quoque Coronam appellant : Vitruv. Coronarum projecturæ. Hieron. C. Pelag. ex Deut. 22, [8] στεφάνην interpr. Loriculam. Est vero Loricula Vegetio 4, Munimentum quod urbium obsessores ultra jactum teli ædificant, fossa, vallis, sudibus et turriculis instructa, ut erumpentibus ex civitate possint obsistere. In hac signif. στεφάνην grammatici exp. τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν. Denique Quicquid coronæ modo quidpiam ambit, coronaque veluti cingit, στεφάνη dicitur : unde Apoll. Arg. 2, [918] : Τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα, eo nomine putatur intellexisse Tumuli ambitum atque oram : schol. στεφάνην ibi exp. ἄκραν. Fortassis pro ἐξοχὴ quoque accipi posset, de qua signif. paulo post. De mensæ Limbo atque ora, Joseph. [A. J. 8, 3, 7] : Τραπέζης τὴν στεφάνην παλαισταίαν εἰργάσατο, Coronam limbumque mensæ. [Conf. Aristeas Hist. LXX intt. p. 109, D; 110, A, B; 111, A. L. D.] In altaribus [ut ap. Hesych.] ὠλένη proprie vocatur. [Theophr. H. Pl. 5, 6, 2 : Εὔκαμπτα δὲ ...

A στικάμινος καὶ ἐρινεός· διὸ καὶ τὰ ἰκρία καὶ τὰς στεφάνας καὶ ὅλως ὅσα περὶ τὸν κόσμον ἐκ τούτων ποιοῦσι. In muris et mœnibus urbium i. q. ἔπαλξις, ut interpretatur Hesychius. Schol. Lycophr. 292 : Οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν οὐδ' ἐπάλξεις. Schol., αἱ στεφάναι βοηθήσουσιν. De turribus Eur. Hec. 910 : Ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων· Tro. 783 : Βαῖνε πατρῴων πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας. Antipater Anth. Pal. 9, 151, 2 : Ποῦ στεφάναι πύργων; Alpheus 9, 97, 3 : Ὑπὸ στεφάνη ... πάτρης.] || Est etiam εἶδος περικεφαλαίας, teste Polluce 7, [158]. Hesychio est εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὰς ἐχούσης. Hom. Il. [H, 12 : Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου] A, 96 : Οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια, Ænea galea. Sic K, 30 : Αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας Θήκατο χαλκείην. Quo respexisse arbitror Plutarch. Symp. 8, 6 [p. 726, F], ubi ait, Τὸν δὲ στέφανον, κορώναν (sc. appellant Latini), ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που στεφάνην, Ut Hom. στεφάνην a similitudine vocavit Galeam. [Hesiod. Th. 578 : Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε.] || Στεφάνη, ὄρους ἐξοχή, Hesych. et B Suid. Hom. Il. N, 138 : Ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρους ὤσῃ. Polyb. [1, 56, 4] : Ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης· quem l. Cam. citans, etiam ipse interpr. Cacumen. Verticem et Culmen Latini alio nomine dicunt. [Idem 7, 16, 6 : Οὓς ἔδει καταλαβέσθαι τὴν τοῦ θεάτρου στ., εὐφυῶς κειμένην πρός τε τοὺς ἐκ τῆς ἄκρας καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τῆς πόλεως· 18, 3 : Κατελάβοντο τὴν τοῦ θεάτρου στ. Conf. inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 400, 144, 145, ubi bis ᾳ αἱ στεφάναι, item de locis. L. Dind. « Στ. antri, Conon p. 276. » Wakef. [Abitianus De urinis in Idel. Phys. vol. 2, p. 286 : Τὸ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν φαινόμενον ὕδωρ, ὃ καὶ πρώτη στεφάνη λέγεται καὶ δυσθεώρητόν ἐστι τοῖς λήθην πάσχουσιν, ἀπὸ φλέγματός ἐστι καὶ τοῖς ληθαργικοῖς· 287 : Εἰ τὸ σημεῖον τοῦτο φανείη τοῖς ἐκτικοῖς καὶ ἡ τρίτη στεφάνη κυανόχρους γένηται· et infra : Πολλάκις ἡ β' καὶ ἡ δ' στεφάνη ὁμοῦ φαίνονται κιρραί, et sæpe in seqq. L. D.] || Στεφάνη dicitur a quibusdam ὁ θύμος, ut habetur ap. Dioscor. [3, 44 in nothis.] Eodem auctore [4, C 147] στεφάνη dicta est aliquando ἡ δάφνη [ἡ] Ἀλεξάνδρεια, quod ex ea victores coronarentur. [Apulej. c. 58. Ducang. Sprengelio Hist. rei herb. p. 192, Ruscus hypophyllum.] || Est denique et urbis nomen Suidæ. Unde videtur dictum Στεφαναῖος, quod legitur ap. Eund., ut Θηβαῖος a Θήβη. [Steph. Byz. : Στεφάνη, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στεφαναῖος. Vicus Paphlagoniæ ap. Marcian. p. 128 ed. Miller., anon. in Hudsoni Geogr. vol. 3, p. 7. Samum ins. olim Stephanen dictam perhibuerat Aristocritus ap. Plin. 5, 31, 37. L. D. || Στεφανέα πέτρα, Στεφαναία, Marmoris species, in Orig. Cpol. ap. Combefis. p. 248 et ap. Codin. Orig. n. 137. Eustath. Il. p. 925, 14 : Στεφάνην ἢ τὴν τοῦ ὄρους ἐξοχήν φησιν ἢ κατά τινας τὴν πλατύτητα, ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ φράσις στεφαναίαν τινὰ πέτραν καλεῖ. Ducang. Combefisium στερεὰν πέτραν inferentem notavit Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 975, B. L. Dindorf.]

Στεφανηδὸν, In modum coronæ, In orbem, Circumcirca. [Nonn. Jo. c. 1, 211 : Στ. πεπταμένων· c. 6, 8 : Στ. ἐκυκλώσαντο. Manetho 4, 429. Wakef.] D

[Στεφανηπλοκέω. V. Στεφανοπλοκέω.]

[Στεφανηπλόκιον, τὸ, unde plur. ap. Stratonem Anth. Pal. 12, 8, 2 : Ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανηπλόκια, Forum, ubi corollæ nectuntur et veneunt. V. Στεφάνωμα.]

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ, i. q. στεφανοπλόκος, Qui nectit coronas, Texendarum coronarum artifex, Coronarius : ut Plin. Glyceræ coronariæ. Sic Idem 21, 11 : Coronarii quidem et spinæ flore utuntur : usurpans eo loco Coronarii, quo Theophr. στεφανηπλόκοι, H. Pl. 6, 7 [8, 1. Plut. Mor. p. 645, E. Ptolem. Tetrab. p. 179, 2.]

Στεφανηφορέω, Coronam gero, Coronatus sum. Plutarch. [Mor. p. 184, A] : Πυθόμενος τὸν ἀδελφὸν σώζεσθαι, εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, καὶ τὰς πόλεις τὰς ὑφ' ἑαυτὸν στεφανηφορεῖν ἐποίησε. Dem. [p. 530 fin.] : Χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισᾶν ἀγυιάς, καὶ στεφανηφορεῖν. Pro eo quod in Oraculo erat, Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισᾶν βωμοῖσι, κάρη A στεφάνοις πυκάσαντας. Et mox, Ἱστάμεν [ἱστάναι] χοροὺς καὶ στεφανηφορεῖν κατὰ τὰ πάτρια, ubi nota, synonymως poni στεφάνοις πυκάσαι κάρη et στεφανηφορεῖν. Solebant ii etiam, qui ad deos accederent, στεφανηφορεῖν, ut annotat schol. Aristoph. Pluti non procul ab initio. [Inscr. Iliensis ap. Bœckh. vol. 2, p. 880, n. 3595, 31 : Ὅταν δὲ ποιῶσι τὰς θυσίας, στεφανηφορείτωσαν οἵ τε πολῖται καὶ οἱ πάροικοι πάντες. Cum accus. Eretriensis ib. p. 176, n. 2144, 7 : Στεφανηφορεῖν Ἐρετριεῖς πάντας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας κιττοῦ στέφανον τῇ πομπῇ τοῦ Διονύσου. De magistratu inscr. Amorgin. ib. vol. 2, p. 1034, n. 2264, m, 11 : Ἡγέας Ἀντιόχου στεφανηφορήσας. Pro quo στεφανοφορήσας in alia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 60, n. 316. Sic στεφανηφορῶν καὶ πρωτεύων de archonte Constantin. Adm. Imp. c. 53. Cum dat. schol. Aristoph. Pl. 39 : Ἐστεφανηφόρει ἡ Πυθία δάφνῃ. || Forma Dor. Eurip. Herc. F. 781 : Ἰσμήν' ὦ στεφαναφόρει. L. Dind.]

Στεφανηφορία, ἡ, Coronæ gestatio, Dignitas eorum qui coronas gestabant, ut choragi et thesmothetæ. B [Sic Demosth. p. 525, 2 : Οὐ μόνον περὶ τούτων οὕτω ταῦτ' ἔχει, ἀλλὰ καὶ περὶ πάντων, οἷς ἂν ἡ πόλις τινὰ ἄδειαν ἢ στεφανηφορίαν ἤ τινα τιμὴν δῷ. Priori signif. Pind. Ol. 8, 10 : Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. Eur. El. 862 : Νίκας στεφαναφορίαν κρείσσω παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας. Quæ Dorica forma est etiam in inscr. Lindia Mus. Rhen. noviss. 4, p. 191 sq. Æschines p. 4, 1 : Μηδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω. Plut. Mor. p. 558, B : Τὴν πάτριον Ἡρακλειδῶν μετιοῦσι τιμὴν καὶ στ. Nicetas Ann. 3, p. 58, C : Μετὰ λαμπρᾶς στεφανηφορίας. Pollux 3, 152. Tzetz. Hist. 9, 457 : Ἡ βασιλείαν ἔσχηκεν ἢ στεφανηφορίαν. Supplicatio, Gl., quod refertur ad supplicum habitum.]

[Στεφανηφορία, ἡ, Stephanephoria, n. navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Στεφανηφόριον, τὸ, unde Στεφανηφόρια, τὰ, Cyrill. Hier. p. 212, C : Οὐδέποτε ἀγωνοθέτης τοὺς ἔτι ἀγωνιζομένους στεφανοῖ, ἀλλ' ἐκδέχεται πάντων τῶν ἀγωνιστῶν τὸ τέλος, ἵνα ὕστερον διακρίνας ἐπάγῃ τὰ βραβεῖα καὶ τὰ στεφανηφόρια, Coronationem. Elberling.]

C Στεφανηφόρος, ὁ, ἡ, Coronam gestans, Coronatus [Gl.], i. q. στεφανοφόρος : ut Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος inter fabulas Eur. [a grammaticis ita inscriptus, ut distingueretur a Καλυπτομένῳ. Ipse Bacch. 530 : Σὺ δέ μ' ὦ μάκαιρα Δίρκα, στεφανηφόρους ἀπωθεῖ θιάσους ἔχουσαν ἐν σοί. Theocr. 16, 47 : Ἵπποι, οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. Scolion ap. Athen. 15, p. 694, D : Στεφανηφόροις ἐν ὥραις. Epigr. Anth. Pal. 9, 362, 1, ὕδωρ Διός· Anth. Plan. 62, 3, νίκην. Herodot. 5, 102, ἀγῶνας.] Στεφανηφόρος est etiam Dignitatem quandam obtinentis nomen, ut discimus ex Athen. 6, [p. 215, B] de Lysia quodam Epicureo : Ὑπὸ τῆς πατρίδος στεφανηφόρος αἱρεθείς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους· quem paulo post inter alia ornamenta dicit solitum fuisse στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστέφθαι. Itidem Posis ap. Athen. 12, [p. 533, D] tradit Themistoclem Magnesiæ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Vide et Harpocr. ac Suid. [qui de heroe sic vocato agunt, de quo v. in n. pr. De archontis Attici munere Æschines p. 3, D 31 : Ἄν τις Ἀθηναίων ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, ὅτι οἶμαι στ. ἡ ἀρχή. Cum Flamine Romanorum comparat Dionys. A. R. 2, 64 init. Ceterum perfrequens est in inscrr. etiam de mulieribus. V. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2162; 2330, 6; 2331, 2; 2333, 2; 2337; 2379; 3137, 34; 3190; 3194; 3386; 3413; 3415; 3461, 5; 3488; 3524, 60; 3562, 29; 3642, 11. L. Dind.]

[Στεφανηφόρος, ὁ, Stephanephorus. Lex. rh. Bekk. An. p. 311, 18 : Στ. ἥρως· ἤτοι ὅτι οὕτω καλεῖται ὁ ἥρως ἢ ἐξ ἐπωνυμίας, διότι περὶ αὐτὸν εἶχε πολλοὺς στεφάνους, ἢ ὅτι πλησίον αὐτοῦ οἱ στέφανοι ἐπιπράσκοντο. Harpocratio s. Suidas : Στ., Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Στεφανηφόρου ἡρῷον, ὡς ἔοικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἴη δ' ἂν ὁ Στ. ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς τῶν γενομένων ἐκ τῶν Θεστίου θυγατέρων, οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος ἐν ι' Φορωνίδος· ἢ μήποτε τοῦ Ἀττικοῦ Στεφανηφόρου τὸ ἡρῷον ἦν, οὗ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἑλλάνικος ἐν β' Ἀτθίδος μέμνηται. A quo dictæ videntur μνᾶ et δραχμὴ Στεφανηφόρου in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 168. Eodem refertur

Hesychii gl. : Στέφανον φορέοντα, ἀπ' οἴκου τινὸς καλουμένου στεφανηφόρου. L. Dind.]

Στεφανιαῖος, α, ον, Coronarius, Coronalis : στ. ῥαφὴ [ap. Galen. vol. 1, p. 167, 19; 4, p. 527, Ruf. Ephes. 1, 18; 3, 1, Oribas. p. 96 Mai., Matth. Med. p. 138] Gorr. interpr. Coronalis sutura anterior cranii, ab uno temporum osse ad alterum transversim perveniens : sic dicta, quod ex capitis parte est, ubi coronæ gestari solent, vel quod in orbem frontem cingit. Et στεφανιαία φλὲψ, Coronalis vena, quæ est propago veniens a magno trunco venæ cavæ sursum ascendente, cingens cordis basin in modum coronæ. Magna ex parte simplex est, interdum tamen gemina apparet : distribuitur autem in partem cordis externam. Est et alia venæ cavæ propago, quæ στεφανιαία στομαχικὴ appellatur : proficiscitur autem a ramo splenico venæ cavæ, et ad stomachum effertur, ibique bipertita, ramo majore, ceu corona, stomachum totum cingit, ramulis sursum ad œsophagi finem, et deorsum in ventriculum demissis : minore autem ad pylorum descendit, ramulis obiter ante et post distributis. Quemadmodum autem a vena cava coronalis hæc vena proficiscitur, sic a magna arteria, statim ubi a corde orta est, arteriæ duæ στεφανιαῖαι, h. e. Coronariæ, prodeunt, major sub valvula dextra, minor sub postica, quæ in cordis superficiem, et ejus partem crassiorem, perinde ac venæ, distribuuntur. Hæc Gorr. [Ap. Diod. 2, 59 : Τοὺς καλάμους στεφανιαίους ὄντας τὸ πάχος, suspectum fuit Reiskio.]

[Στεφανίας, ὁ, i. q. στεφανηφόρος. Argum. Eur. Hipp. fin. : Ἔστι δὲ οὗτος Ἱππόλυτος δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. ῑᾱ]

Στεφανίζω, [ίσω, et Dor.] ίξω, Corono, Corona cingo s. redimio. I. q. στέφω et στεφανόω. Unde [Dor.] ἐστεφάνιξα, Aristoph. Eq. [1225. Hesychio Στεφανίσαι, στεφανῶσαι.]

Στεφανικὸς, ἡ, ὸν, Coronarius : στ. τέλεσμα, Rhodii appellabant, quod, quum liberi essent, Romanis tamen honoris causa mittebant quotannis, ὡς οὐ φόρον ἡγεμόσι μᾶλλον ἢ στέφανον φίλοις διδόντες. Gallo-Græci στεφανικὸν vocant πᾶν τὸ ἐν χάριτος λόγῳ διδόμενον, Suid. [V. Ern. Clav. Cic. Angl. Theodor. Stud. p. 215, C : Τὴν κατὰ τὴν στ. συνάφειαν ἱερὰν προσευχὴν, Quæ in coronæ impositione usurpantur sacræ preces, et iisdem verbis p. 224, B; 236, A. Id. p. 246, C, 247, B : Ταῖς στ. μυσταγωγίαις· 281, C : Ἡ στ. ἐπίκλησις. L. Dind.]

Στεφάνιον, τὸ, dimin. forma dicitur. Affertur enim plur. στεφάνια pro Corollæ. [Στεφάνιον, Corolla, Corona, Gl. Alciphr. Ep. 1, 36 fin. : Στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. Schol. Plat. Charm. p. 324 : Τὸ χρυσοῦν στ. Jo. Malalas p. 413, 11; Constantin. Cærim. p. 331, C. L. Dind. || Pili supra ungulam equi. Hipposophion Ms. : Ὅτε ἄρξονται αἱ τρίχες τοῦ στεφανίου τοῦ ὄνυχος ἀνατριχιᾶν καὶ φέρειν τραύματα, θεραπεύεται οὕτως. Ducang. App. Gl. p. 174. Conf. Στεφάνη. || I. q. ἀγὼν στεφανίτης. Jo. Malal. p. 289, 15 : Μετὰ τὸ πληρῶσαι τὸ στεφάνιον τῶν Ὀλυμπίων.]

[Στεφανὶς, ίδος, ἡ, i. q. στεφάνη, s. Mœnium ora et corona. Schol. et paraphr. in Lycophr. 292 : Οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν οὐδ' ἐπάλξιες.) : Ἡ στεφανὶς τοῦ τείχους ἢ αἱ στεφανίδες τῶν τειχῶν. Schol. Aristoph. Ach. 922. Arcad. p. 33, 20, nisi n. pr. dicit. L. Dind.]

[Στεφανὶς, ίδος, ἡ, Stephanis, n. mulieris, in inscr. ap. Caylus. *Recueil* vol. 6, tab. 57. Alius ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 572, D. || Στεφανὶς, πόλις Μαριανδυνῶν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Steph. Byz.]

[Στεφανίσκη, ἡ, i. q. sequens. Theognost. Can. p. 110, 5. L. Dindorf.]

Στεφανίσκος, ὁ, Corolla. Anacreont. [62, 1] : Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν Θάλειαν ἑορτὴν Ἀγάγωμεν Διονύσῳ. [Conf. 5, 15.]

Στεφανίτης, ὁ, Coronarius : στ. ἀγὼν, Certamen coronarium, i. e. in quo de corona certatur, Cui corona præmii loco proposita est. Pollux [3, 153] : Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν. Erat autem corona in Olympicis ludis ex oleastro, in Pythiis ex laurea, in Nemeis ex apio, in Isthmiis ex pinu. [Xen. Comm. 3, 7, 1 : Τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾶν. Demosth. p. 500, 5; Isocr.

A p. 415, D, etc.] Aristot. Rhet. 1, [c. 2, 6] de Dorieo, Στεφανίτην ἀγῶνα νενίκηκεν. Ibid. : Στεφανίτης (ἀγὼν) τὰ Ὀλύμπια, Olympia sunt certamen coronarium. Sic Æschin. [p. 79, 24] : Οἴεσθέ ποτε ἐθελῆσαί τινα ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων παγκράτιον, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων, εἰ ὁ στέφανος ἐδίδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ; Ap. Athen. 13 : Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγών ἐστιν, ἀλλ' ἀργυρίτης, Non de corona dimicatur hoc certamine, sed de pecuniis. [Conf. Diod. 4, 14 : Στεφανίτην αὐτὸν (τὸν ἀγῶνα) κατεσκεύασεν, ὅτι καὶ αὐτὸς εὐηργέτησε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, οὐδένα λαβὼν μισθόν. Iambl. V. P. p. 106.] || Στεφανίτης, Suidæ ὁ ἐστεφανωμένος, Coronatus. Bud. interpr. Victor certaminis, ap. Greg. Naz. de Cypr., Ὁ μέγας καὶ διώκτης καὶ στεφανίτης, p. 81. Et p. 146 : Καὶ αὐτοὶ στεφανῖται γενόμενοι, καὶ τῆς αὐτῆς κληρονόμοι δόξης, de martyribus. [Eumath. Ism. p. 141 : Ἤδη στεφανίτης ἐγὼ, Jam victor ferebar. De eo, qui jam voti compos factus erat. Koen. Coronatus, Corona clericali donatus, Clericus. Theophanes a. 25 B Copronymi : Τοῦτον παραυτὰ στεφανίτην ἀντὶ μοναχοῦ ἔπεισε γενέσθαι. Eadem Cedren. p. 465. Auctor inc. post Theophanem p. 441 : Αὐτὸν τὸν Θεόδοτον ἐκούρευσεν στεφανίτην. Ducang. || Στεφανίτης, nom. propr. thois apud Symeonem Sethi Ichnel. p. 10. Boiss. ῑ]

|| Fem. Στεφανῖτις, ἡ, Coronaria : στ. ῥαφαὶ, ap. Polluc. 2, [37] quæ ab aliis στεφανιαῖαι nominantur, ut supra ex Gorr. docui. Ajunt στεφανῖτιδα vocari etiam Uvam quæ frondes habet incursantes acinis miro naturæ lusu : Coronariam dici a Plinio. [Συνεστραμμέναι καὶ οὖλαι μυρσιναὶ ἃς φαμὲν στεφανίτιδας, schol. Hom. Il. P, 51. Hemst.]

[Στεφανιτικὸς, ἡ, ὸν, unde στ. κανὼν, Auri coronarii collatio, de qua Gl. med. Lat., ap. Photium Nomocan. tit. 12. Ducang.]

[Στεφανῖτις. V. Στεφανίτης.]

Στεφανίων, ωνος, ὁ, Hesychio εἶδος κολοιοῦ, species Graculi. Forsan illud Cornicum genus sic dicitur, cujus στεφάνη s. Vertex non nigri coloris est ut reliquum corpus, sed in album vergit s. cinereum colo- C rem.

[Στεφανοδότης, ὁ, Qui coronam dat. Theodor. Stud. p. 306, D : Ἐλεύσεται κύριος ὁ στεφανοδότης, ὁ μισθαποδότης. L. Dind. Photius in Maji Collect. Vat. vol. 1, p. 214. Osann. Ἰησοῦς στ., Mich. Syncelli Laudat. Dionysii Ar. p. 384, 7 a fine; p. 386. Boiss.]

[Στεφανοειδὴς, ὁ, ἡ, Coronæ similis. Procop. 3 Reg. 7. Wakef. Eustath. Opusc. p. 179 : Τὸ τοῦ δακτυλίου στεφανοειδές. Contracte Στεφανώδης, Eur. Iph. A. 1058 : Στεφανώδει χλόᾳ.]

[Στέφανον, τὸ, unde pl. Στέφανα, v. in Στέφανος.]

Στεφανοπλοκέω, Coronam necto, texo, στέφανον πλέκω. Plut. Polit. præc. [p. 802, E] dicit τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ debere esse μὴ νεαρὸν, μήτε θεατρικὸν, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων. [Ap. Plut. al. Στεφανηπλ., quæ forma est ap. Aristoph. Th. 448, Strab. 6, p. 256. Utraque ap. schol. Aristoph. Th. 408, altera in fr. Sapphonis ab eo cit.]

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ, [Coronarius, Gl.] Qui coronas D nectit, flores texit, ut Horat. et Ovid. loquuntur, i. q. στεφηπλόκος, Coronamentorum texendorum artifex. Athen. 13 : Ἄνδρας στεφανοπλόκους ἓξ καὶ τεσσαράκοντα.

Στεφανοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui coronas conficit, Coronarum conficiendarum artifex, i. q. στεφανοπλόκος. [Apollon. Bekk. An. p. 602, 23.]

Στεφανοπώλης, ὁ, Coronarum venditor, ὁ τοὺς στεφάνους πωλῶν, Suid. || Fem. Στεφανόπωλις, Coronarum venditrix, Mulier quæ corollas et serta venditat. Plutarch. Symp. 3, 1 [p. 646, E] : Ταῖς στεφανοπώλισι. [Eubulus comicus fabulam scripserat Στεφανοπώλιδας. Utramque formam memorat Pollux 7, 199.]

[Στεφανοπωλήτρια, ἡ, i. q. στεφανόπωλις. Pollux 7, 199.]

[Στεφανόπωλις. V. Στεφανοπώλης.]

Στέφανος, ὁ, i. q. στέμμα et στέφος, ejusdemque originis, i. e. Corona, Sertum [Gl.] : στέφανον ὑφαίνειν, Nectere coronam, ut Horat., Est in horto nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Qua signif. Ovidius

A dicit Texere flores. [Homerum fem. στεφάνη, non masc. uti, annotatum etiam a vett. ap. Eustath. Il. p. 1166, 39.] Plut. Symp. 3, [1, p. 646, E] : Οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους· cui ὑφαίνειν στέφανον opp. λύειν στέφανον ap. Athen. 15, [p. 669, C] ubi etiam vide quid significarit ἡ τοῦ στεφάνου λύσις. Item alicui διδόναι s. δωρεῖσθαι στέφανον ap. Athen. et Plutarch. Item ἀμφιτιθέναι alicui στέφανον, vel sibi, quod et στεφάνῳ στεφανοῦν dicitur : ut in Epigr. quodam ap. Plut. De Herodoto [p. 870, F] : Ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλὰς ἐλευθερίης ἀμφέθετο στέφανον, Per quem factum est ut Græcia universa libertatis corona tempora sua cinxerit. Et Philostr. : Μελεάγρῳ στέφανον περιέθηκεν. [Aristoph. Eq. 1227 : Κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτῳὶ αὐτὸν περιθῶ· Eccl. 131 : Περίθου δὴ τὸν στέφανον. Athen. 15, p. 674, D : Αἰσχύλος δ' ἐν τῷ Λυομένῳ Προμηθεῖ σαφῶς φησὶν ὅτι ἐπὶ τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ, καίτοι ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Σφιγγὶ εἰπών, Τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος ἐκ Προμηθέως λόγου.

B Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς λέγουσα τάδε, Σὺ δὲ στεφάνους ... περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν κτλ. Quibus præter alia multa de στεφάνοις addit p. 676, F : Πρῶτος ἐν τοῖς Ἕλλησι στέφανος ὀνομάσθη, ὥς φησι Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν δ' Δηλιάδος, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφος, παρὰ δέ τισι στέμμα προσαγορευόμενον· διὸ καὶ τούτῳ πρώτῳ στεφανωσάμενοι δεύτερον περιτιθέμεθα τὸν δάφνινον. Κέκληται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στέφειν. Ubi στέμμα Vittam, Infulam, Fasciam interpr. Schweigh. Xen. Anab. 6, 4, 9 : Κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν· Ag. 1, 27 : Τοὺς στρατιώτας ἐστεφανωμένους τε, ὅπου ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἴοιεν, καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. De coronis magistratuum Demosth. p. 802, 5 : Ὅταν ἀποχειροτονηθῶσί τινες τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς παραχρῆμα πέπαυνται ἄρχοντες καὶ τὸς στεφάνους περιῄρηνται· conf. 1330, 21.] Et, Στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας, Xen. Hell. 1, [7, 33, Æschin. p. 81, 13]. Item ἀναδεῖν στεφάνοις, in sequentibus. Et ap. Plut. Pericle [c. 28] : Στεφάνοις ἀνέδουν καὶ ταινίαις ὥσπερ ἀθλητὴν νικηφόρον.

C Unde ὁ νικητήριος στέφανος ap. Eund. [Bion 1, 75 : Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι. Plato Leg. 7, p. 819, B : Μήλων τινῶν διανομαὶ καὶ στεφάνων.] Aliquis autem [στέφανον δέχεται, Pind. Isthm. 3, 11, Pyth. 1, 100; λαμβάνει, Xenoph. H. Gr. 2, 3, 8 : Στεφάνους, οὓς παρὰ τῶν πόλεων ἐλάμβανε δῶρα ἰδίᾳ. Demosth. p. 1228 ult. : Τοὺς τὸν στέφανον οἰομένους δεῖν παρ' ὑμῶν λαβεῖν,] donatum στέφανον ἔχει, φορεῖ, eoque χρῆται, ap. Plutarch. et Athen. aliosque : contra, iratus aut contemnens, στέφανον ἀποῤῥίπτει, ap. Lucian. [D. mort. 10, 6], et ap. Plut. Cons. ad Apoll. [p. 119, A] Xenophon nuntiata filii morte, περιείλετο τὸν στέφανον, ἐπιθέμενος πάλιν, quum fortiter dimicantem occubuisse cognovisset. [Cum eodem verbo Lycurg. p. 165, 8. De potantibus Eur. Cycl. 559 : Στέφανον λαβόντα (Cyclopem)· Alc. 344 : Παύσω δὲ κώμους ξυμποτῶν θ' ὁμιλίας στεφάνους τε μοῦσάν τε· Herc. F. 677 : Μὴ ζώην μετ' ἀμουσίας, αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἴην. (Aristoph. Vesp. 710 : Ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν.) Phœn. 787 : Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας βόστρυχον ἀμπετάσας κτλ.

D De coronis convivantium Xenoph. Cyrop. 3, 3, 40, Plato Reip. 9, p. 573, A.] Item ἀθλητικὸς στέφανος ap. Eund. in l. An seni capess. Resp. Idem Plut. Symp. 8, [4, p. 723, B] : Στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων· ut ap. Athen. 11, [p. 462, D] : Πλεκτοὺς ἀμφιτιθεὶς στεφάνους· 10 : Πλεκτὸν στέφανον ῥόδων ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. [Eur. Hipp. 73 : Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος ... φέρω. Aristoph. Th. 401 : Ἐάν γέ τις πλέκῃ γυνὴ στέφανον, et 458, πλ. στεφάνους συνθηματιαίους. (Improprie Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 14, 4 : Ἃς μέτα Πειθὼ ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον.) Eccl. 844 : Στέφανοι πλέκονται· Ach. 1006 : Ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.] Rursum Plutarch. Symp. 3, [1, p. 647, A] : Τοὺς περιδεραίους τῶν στεφάνων, Quibus collum solebat redimiri et circumdari. Idem et δασεῖς στεφάνους dicit, quorum mentio in sequentibus etiam fiet. [Eur. Suppl. 974 : Στέφανοι κόμας· Tro. 1144 : Πέπλοισιν ὡς περιστείλῃς νεκρὸν στεφάνοις τε· Ion. 1169 : Στεφάνοισι κοσμηθέντες· Bacch. 796 : Στε-

A φάνοις πυκασθείς. Aristoph. Eq. 502 : Ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.] Ceterum fiebant οἱ στέφανοι variis ex rebus : interdum ex floribus; ut Athen. 4 : Στέφανοι ἐσηνέχθησαν πολλοὶ παντοδαπῶν ἀνθέων. Et ap. Plutarch. Symp. 3, [1] quæritur, Εἰ χρηστέον ἀνθινοῖς στεφάνοις παρὰ πότον, Floreis sertis, Coronis textis ex floribus : ubi etiam leguntur οἱ παλαιοὶ ἱερονῖκαι ἀνθινοῖς ἀναδούμενοι στεφάνοις. Sic et Hesiod. Theog. [576] : Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη, Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν· ubi etiam nota, στέφανον et στεφάνην usurpata synonymως, materia tantum differre. [Aristoph. Ran. 330 : Πολύκαρπον μὲν τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα στέφανον μύρτων· Ach. 992 : Ἔχων στέφανον ἀνθέμιον.] Et Plutarch. Symp. 3, [1, p. 647, D] : Ὁ τῶν ἴων καὶ ῥόδων στέφανος· De aud. [p. 46, B] : Ὥσπερ ἀθλητῇ κρίνων ἢ ῥόδων στέφανον, οὐ δάφνης οὐδὲ κοτίνου, περιτιθέντες· Symp. 3, [1, p. 645, D] : Ἀντὶ τοῦ δαφνίνου τοῖς ῥοδίνοις ἀναδησαμένους στεφάνοις. Athen. 14 : Στέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ ἐπιτίθενται. Sic Plato

B Symp. [p. 212, E] : Ἐστεφανωμένον αὐτὸν κιττοῦ τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων. Itidem ap. Theocr. [3, 22] στέφανος κισσοῖο, et ap. Anacr. στέφανος σελίνου : ut ap. Horat., Est in horto, Phylli, nectendis apium coronis, Est hederæ vis. [Id. 7, 66 : Ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. Eurip. Bacch. 703 : Ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους στεφάνους δρυός τε μίλακός τ' ἀνθεσφόρου.] Sed et ex arborum frondibus serta s. coronæ fiebant. Plutarch. Coriol. [c. 3] : Ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ, quoniam sc. civem propugnando servarat : quemadmodum in Probl. Rom. [p. 285, F] Idem quærit, Διὰ τί τῷ σώσαντι πολίτην ἐν τῷ πολέμῳ δρύϊνον διδόασι στέφανον. Idem De deo Socr. : Στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης· ut et Symp. 5 [p. 676 seqq.] multa περὶ στεφάνου πευκίνου. [Aristoph. Pl. 586 : Στεφανώσας κοτινῷ στεφάνῳ.] Athen. 5, [p. 198, B] : Φέρουσα τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν στέφανον περσαίας, Coronam ex fronde Persicæ mali. Eod. l. : Στεφάνους ἀμπελίνους. Aliquanto post, Στέφανον εἶχεν ἐλαίας [Eur. Ion. 1433 : Στέφανον ἐλαίας

C ἀμφέθηκά σοι τότε. Herodot. 8, 26 : Τῆς ἐλαίης τὸν διδόμενον στέφανον], ut [Plat. Leg. 12, p. 943, C : Στέφανον θαλλοῦ·] Æschin. [p. 80, 36] : Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ, Corona ex fronde oleagina. [Cum eod. verbo Eur. Bacch. 102 : Στεφάνωσέν τε δρακόντων στεφάνοις· et alibi.] Rursum Athen. 14 : Στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυῤῥίνης, Coronam myrteam. Id. 5 : Στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. [Plat. Leg. 12, p. 947, A : Δάφνης στεφάνῳ.] Sic eod. l. : Ἐστεφανωμένα κισσίνοις στεφάνοις ἐκ χρυσοῦ [χρυσοῖς p. 197, F], Redimita corollis hederaceis ex auro confectis. Ibid. [p. 198, A] : Στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ χρυσοῦ εἰργασμένον. [Conf. etiam Στεφανόω.] Lib. 12, simpliciter dicit, Στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα, sicut Plut. Alcib. [c. 33] : Στεφάνοις ἐστεφανοῦτο χρυσοῖς. [Eur. Phœn. 856 : Τόνδε χρυσοῦν στέφανον ἔχω· Med. 984 : Χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι· 1160 : Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις. Aristoph. Av. 1274 : Στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε ... στεφανοῦσι.] Et Thuc. 4, p. 160, [c. 121] : Χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Ubi etiam

D nota στέφανος χρυσοῦς, Corona aurea : cujus mentio fit ap. Dem. [præter locos in Στεφανόω citandos p. 520, 1 : Τοὺς στ. τοὺς χρυσοῦς, οὓς ἐποιησάμην ἐγὼ κόσμον τῷ χορῷ. Xen. Anab. 1, 7, 7 : Ὑμῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ στ. ἑκάστῳ χρυσοῦν δώσω (si vicero)· Cyrop. 8, 5, 18 : Τὴν θυγατέρα στ. τε χρυσοῦν καὶ ψέλια (Cyro) φέρουσαν. Plat. Ion. p. 530, D : Ἄξιος χρυσῷ στ. στεφανωθῆναι· 541, C : Ῥαψῳδοῦ χρυσῷ στ. ἐστεφανωμένου· 535, D : Κεκοσμημένος χρυσοῖσι στεφάνοις. De Æschine Reiskius : « Ἀνάῤῥησις τοῦ στεφάνου, p. 58, 20; ξενικοὶ στέφανοι, a civitate extera delati, p. 59, 42; 86, 35; 89, 15. Στέφανον χρυσοῦν, ὃς ἂν ἐν θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ, ἱερὸν Ἀθηνᾶς εἶναι, p. 60, 9. Καθιεροῦν στέφανον, ib. 13. »] Memorantur ab Athen. 12 etiam στέφανοι ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, Serta ex myrrha et thure. Heliogabalum apud Herodian. 5, [3, 12] ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος, Corona gemmarum pretiosarum florens coloribus, quibus erat distincta. [Στέφανος recentioribus Græcis non semper sumitur pro diademate augustali et pro quavis corona, sed

interdum pro Serto aureo, quo caput cingebant qui infra dignitatem imperatoriam erant. Nam Imperatorum et Augustarum coronas στέμματα vocabant, ceterorum vero, quibus jus etiam erat coronæ, στεφάνους, quod discrimen observat Achmes Onirocr. c. 247 : Τὸ στέμμα εἰς πρόσωπον βασιλέως καθόλου κρίνεται, ὁ δὲ στέφανος εἰς δεύτερον ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἢ εἰς πιστοῦ ἀνδρὸς μαρτύριον τῆς πίστεως. Infra : Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι ἐτέθη ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ (στέμμα) ἐκ τιμίων λίθων καὶ μαργαριτῶν, ἀναλόγως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ κάλλους τοῦ στεφάνου, εὑρήσει πλοῦτον. Ita ap. Codin. 17, 16, uxor Imp. στέμμα dicitur ferre, junioris vero Imp. seu filii Imp., in Imperatorem pariter coronati, uxor στέφανον duntaxat : Ἡ μήτηρ ... φέρουσα τὸ ἑαυτῆς στέμμα, ἡ δὲ νέα βασιλὶς φοροῦσα στέφανον. Et 18, 4 : Ὁ βασιλεὺς περιτίθησιν οἰκειοχείρως στέφανον ..., ἔχοντα καμάρας δ' ἔμπροσθέν τε καὶ ὄπισθεν, εἰ ἄρα ὁ χειροτονηθεὶς βασιλέως υἱός ἐστιν, εἰ δὲ γαμβρὸς τύχοι ὤν, ἔμπροσθεν μόνον, ὃς δὴ στέφανος καλεῖται καὶ στεμματογύριον. Add. 19, 1. Psellus Hist. Ms. : Στέμματι, ἀλλ' οὐ στεφάνῃ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος. Conf. Anna Comn. 3, p. 78, ubi διάδημα Imp. et στέφανον Sebastocratoris describit et distinguit. || Στέφανοι vel Στέφανα τοῦ γάμου, Coronæ nuptiales. Euchológ. : Λαβὼν ὁ ἱερεὺς τὰ στέφανα στέφει τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην κτλ. Theophanes a. 1 Heraclii : Ἔλαβον ἀμφότεροι τοὺς στεφάνους τοῦ γάμου· et a. 29 Copronymi : Ἔλαβεν τὰ τοῦ γάμου στέφανα. Ex Ducang. Gl. Qui in App. p. 174, annotavit etiam Στεφάνιον de Conjugio ex script. græcobarb., et Ἀστεφάνωτος de Cælibe. || Hesychius : Στέφανον ἐκφέρειν· ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρὰ Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν, ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια διὰ τὴν ταλασίαν. Idem : Στέφανος πολέμοιο, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς στεφάνης, ὅ ἐστιν περίβλημα κεφαλῆς γυναικεῖον.] Item στεφάνοις βάλλειν dicitur, sicut φυλλοβολεῖν τινα, quum in eum serta et flores conjiciuntur : quod victoribus solebat fieri et novis regibus, faustis additis acclamationibus. Sic ap. Herodian. 5, [6, 19] : Ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας, στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιῤῥιπτοῦντες, Coronas floresque jacientes. Cui similem locum vide in Φυλλοβολέω. Per jocum autem Epigr. in Medicos [Hedyli Anth. Pal. 11, 123, 4] : Ὦ σοροπηγοί, Ἆγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις, Conjicite in Agin mitras et corollas, i. e. Ad sepulcrum abripite, qui ægrum vix visum continuo occiderit. Apud Plut. Pericle [c. 36] legimus etiam, Ἐπιφέρων τῷ νεκρῷ στέφανον· ut ap. Virg. Æn. 6, sub finem : Manibus date lilia plenis ; Purpureos spargam flores, animamque nepotis His saltem accumulem donis. [V. locum Xen. Anab. initio cit., et de coronis in cippis et tumulis, πόθος et ἔρως dictis, Hemst. ad Lucian. Contempl. c. 22. || Improprie, ut supra ap. Antip. Sid., anon. Vit. Hom. p. 403 ed. Gal. : Τὸν λόγον, ὃν ὡσπερεὶ στέφανον ἐκ λειμῶνος πολυανθοῦς πλέξαντες, κτλ. Cit. Valck. || Cum genit. Pind. Nem. 5, 5 : Παγκρατίου στέφανον. Pausan. 6, 13, 6 : Ἰώνων πρῶτος λαβεῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ φησὶν οὗτος ὁ Δίαλλος (nisi Δίυλλος scribendum) παγκρατίου στέφανον ἐν παισίν.] || Quoniam vero victoribus corona præmii loco donari solebat, ideo pro ipso Præmio nonnunquam ponitur, s. pro Virtutis fortitudinisque præmio. [Ita sæpius accipere licet ap. Pind., velut Pyth. 1, 100 : Στέφανον ὕψιστον δέδεκται· Ol. 5, 1 : Στεφάνων ἄωτον· 13, 28 : Στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν. Soph. Ph. 841 : Τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος· Aj. 465 : Ὧν (ἀριστείων) αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν. Eur. Hec. 660 : Ἑκάβη ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν κακοῖσιν· οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται· Suppl. 315 : Πόλει παρόν σοι στέφανον εὐκλείας λαβεῖν· fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 161, 34 : Τῇ μῇ δὲ παιδὶ στέφανος· Herc. F. 1334 : Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας εὐκλείας τυχεῖν· Iph. A. 194 : Τὸν Οἰλέως Τελαμῶνός τε γόνον, τοῖς Σαλαμινίοις στέφανον· Tro. 401 : Στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει καλῶς ὀλέσθαι· 565 : Στέφανον ἔφερεν Ἑλλάδι κουροτρόφῳ· 937 : Κὠνειδίζομαι ἐξ ὧν ἐχρῆν με στέφανον ἐπὶ κάρᾳ λαβεῖν· Iph. T. 12 : Τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου θέλων λαβεῖν Ἀχαιούς· El. 614 : Ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον· ἀλλὰ πῶς λάβω ; Phœn. 833 : Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις ἕστακ' Ἄρεως στεφάνοισιν. Lycurg. p. 154, 16 : Στέφανον τῆς πατρίδος εἶναι τὰς ἐκείνων ψυχάς. Polyb. 2, 2, 10 : Ὧ ποτ' ἂν ἡ τύχη βουληθῇ περιθεῖναι τοῦτον τὸν στ. 32, 11, 3 : Ὧν μέγας οὗτος καὶ δυσέφικτος ὁ στ. εὐθήρατος ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν. « Ἱερὸς στέφανος. Polybius scribit l. 1, de Pœnis et Romanis, dici illos in Sicilia decertasse, neque malis victos, ut Fabius ait, destitisse : sed tandem, inquit, ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοί τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποιήσαντο στέφανον. Credo moris fuisse, ut in victoria ambigua, et quum pares in meta, Deo corona sacraretur : ideoque proverbium Ἱερὸν ποιεῖσθαι, nempe στέφανον. Lips. ad Senec. Ep. 38 : « Quod raro cursoribus evenit, hieram fecimus. » Seager. Gell. N. A. 18, 2, 16 : « Corona igitur hujus quæstionis deo feriarum istarum Saturno data est, » confert Casaub.] Thuc. 2, [46] : Ὠφέλιμον στέφανον τοῖσδε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα. [« Item de Munere quolibet, etiam pecuniario, quod honoris aut officii causa alicui offertur. Polyb. 22, 13, 13 : Ἐδόθη αὐτῷ στέφανος ἀπὸ ταλάντων ν' καὶ ρ'· 17, 4 : Στέφανον ἀπὸ ιε' ταλάντων· pro quo ib. τὰ ιε' τάλαντα· aliisque locis similibus. V. Drakenb. ad Liv. 38, 14. » Schweigh.] || Στέφανος dicitur etiam Sidus quoddam cœleste, a similitudine, ap. Procl. et alios Astronomos : Latini quoque Coronam appellant, Plinius, Hyginus, et alii. [Apoll. Rh. 3, 1003 : Ἀστερόεις στ., τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης. Arat. 71 etc. Aristot. Meteor. 2, 5 med.] || Στέφανος, i. q. κύκλος, Circulus, quoniam corollæ orbiculari ut plurimum rotunditate fieri solent. Hom. Il. N, 736 : Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε, i. e., πανταχόθεν γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι. Lucanus quoque Corona cingere dicit pro Circumdare s. Circumstare, ut Virg. Æn. 10 : Rara muros cinxere corona ; de militibus. Sic usus et Cic. Item et Plin. : Ingens utrimque advocatorum et numerosa subsellia præstantium corona. [Eur. Herc. F. 839 : Τὸν καλλίπαιδα στέφανον.] || Pro Ambitu s. Circuitu mœnium in orbem ducto, [Pind. Ol. 8, 32 : Ἐπὶ στέφανον τεῦξαι Ἰλίῳ·] Orph. [Arg. 895] : Ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. [762 : Στέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνόν.] || Podex, στέφανος dicitur, a rotunditate orbiculari, quamobrem et δακτύλιος nominatur, quod δακτύλιον, i. e. Anulum, rotunditate orbiculari imitetur. Quo referunt quod dixit ille in Phallicis, Verpus vult coronari. Sic Lucret. Os, quod et ipsum rotundatur, usurpasse creditur, quum dixit, Omnibus in populo missum pædonis ab ore. Sic στεφάνη. [Στέφανος Ἀφροδίτης, Sisymbrium, ap. Apulej. c. 105. Στέφανος γῆς, Chamæcissus, ap. Interpol. Diosc. c. 708 (4, 124). Ducang. Laurus, Diosc. Notha p. 443. Boiss.] || Nomen proprium, ap. Plut., Athen., Suid. aliosque passim obvium. [Poeta comicus, scriptores ap. Athen. et Fabric. B. Gr. Plurimi sunt etiam in inscrr. et numis. Athen. quendam memorat Plato Athen. 6, p. 234, E. Alii sunt ap. Demosthenem.]

[Στεφανουμένη, ἡ, Stephanumene, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Στεφανοῦσα, ἡ, Stephanusa, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Στεφανοῦχος, ὁ, ἡ, Coronam habens. Diog. L. 1, 73. Wakef.]

Στεφανοφορέω, Coronam gesto, Coronatus sum. [Ps-Hippocr. Epist. p. 1285, 6; Cosmas Topogr. Christ. p. 295, D. Thomas p. 809. L. D. Hephæst. Theb. Apotel. p. 13, 17 : Στεφανοφορήσουσι καὶ ἄρξουσι πόλεων. Ed. perperam, στεφανοφρονήσουσι. Hase. V. Στεφανηφορέω.]

Στεφανοφορία, ἡ, Coronæ gestatio, Coronatum esse, Pollux [2, 152. Lobeck. ad Phryn. p. 650.] Dicitur etiam Στεφανηφόρος, ut λαμπαδηφόρος : itidemque στεφανηφορέω, στεφανηφορία : item et στεφανηπλόκος. Sed hæc a στεφάνη etiam derivari possunt : quapropter post illam vocem eis locum dedi.

Στεφανοφόρος, ὁ, ἡ, Coronam gestans, Coronatus.

Στεφανόω, Corono, [Serto, add. Gl.] Corona redimio. [Pind. Ol. 14, 24 : Ἐστεφάνωσέ οἱ χαίταν. Eur. Or. 924 : Ὀρέστην στεφανοῦν· 1693 : Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. Xen. H. Gr. 4, 3, 18 : Οἱ μέν τινες τῶν ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον· 5, 1, 3 : Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν· Hier. 7, 9 : Ὅταν ἄνδρα στεφανῶσι κοινῆς ἀρετῆς καὶ

εὐεργεσίας ἕνεκα· Cyrop. 8, 5, 19 : Ἡ παῖς ἐστεφάνου τὸν Κῦρον.] Dem. Pro cor. : Ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, Si senatus aliquem coronet. Æschines Contra Ctes. : Ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν. Plut. Quæst. Rom. [p. 276, C] : Τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι, Consualium sc. die festo. Athen. 7, [p. 297, D] : Ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτούς· 15, [p. 670, D] : Στεφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας· sicut Plut. quoque in suo Περὶ ἀοργησίας libello dicit ἐρωτικὰς πράξεις esse, ἐπικωμάσαι, καὶ ᾆσαι, καὶ στεφανῶσαι θύραν. [Callim. Ep. 70, 1 : Ἡ γρῆϋς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε. Lucian. Contempl. c. 22, et Hemst.] Aristoph. [Eccl. 538] στεφανώσας τὸν νεκρὸν, de quo ritu vide quædam in Στέφανος. [Ἐστεφανωμένος, Redimitus, Gl. Aristoph. Plut. 820 : Βουθυτεῖ ἐστεφανωμένος. Herodot. 8, 59 : Οἱ ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται· 9, 55 : Ἐστεφανωμένοι πάντες. Et sæpius ap. Xen. et Plut. et alios quosvis de convivantibus, sacrificantibus, aut, ut ap. Demosth. p. 520, 16; 524, 27, Polluc. 8, 94, de magistratibus.] Interdum additur dat. instrumentalis, [Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 55, 4 : Στεφάνοις κάρα πολιὸν στεφανώσας· Bacch. 177 : Στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν· 101 : Στεφάνωσέν τε δρακόντων στεφάνοις. Aristoph. Pl. 585 : Τοὺς νικῶντας κοτινῷ στεφάνῳ στεφανώσας· Av. 1274 : Στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ. — Λέγομαι. Plato Leg. 12, p. 946, B : Τὸν νικῶντα στεφανῶσαι θαλλῷ.] Dem. Pro cor. [p. 243, 10] : Στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανιέα χρυσῷ στεφάνῳ, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἧς ἔχων διατελεῖ εἴς τε τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας· ubi etiam nota qua verborum formula solerent uti in offerenda corona : nota etiam causas ob quas corona offerretur. Apud Eundem [p. 256, 24] Cherronesi incolæ qui habitant Sestum, Eleuntem, Madyton, Alopeconneson, στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. Nisi hic malis στεφανοῦν accipere pro Honorare, τιμᾶν, de quo paulo infra. Magis proprie Athen. 12 : Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ καὶ μίτραις καὶ ταινίαις· ut ap. Plut. De sol. anim. [p. 981, E] : Στεφανοῦνται μὲν αὐτοὶ, στεφανοῦσι δὲ τὰς ἁλιάδας, Et ipsi sibi coronis tempora cingunt, et naves etiam suas piscatorias coronant. [Pind. Ol. 12, 19 : Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος· 7, 15 : Ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον· Nem. 6, 19 : Πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος. Et pass. Simonid. ap. Hephæst. p. 113, 1; 119, 13 : Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην.] Sic Aristoph. Nub. [911] : Κρίνεσι στεφανοῖς, Liliis coronas. Ubi etiam dicit [1006] : Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ, Albo calamo coronatus : quod Dioscurorum erat proprium. [Pind. Ol. 7, 81 : Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας ἐστεφανώσατο δίς. Aristoph. Eq. 966 : Ἐστεφανωμένον ῥόδοις· Pac. 1044 : Δάφνῃ ἐστεφανωμένος.] Sic Plato Symp. [p. 212, D] : Ἐστεφανωμένον κιττοῦ τινὶ στεφάνῳ. [Demosth. p. 256, 16 : Τὼς στεφάνως, οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὑφ' ὑμῶν.] Athen. 12 : Στεφανουμένων τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι. Ubi etiam nota pass. Στεφανοῦμαι : quod aliquando accipitur pro Corono me, Corona mihi tempora cingo, redimio : ut λούομαι, Lavo me. Plut. Lyc. : Στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι. Sic Thuc. 4, p. 148 [c. 80] : Ἐστεφανώσαντό τε καὶ τὰ ἱερὰ περιῆλθον. [Soph. fr. Rhizotom. ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1213 : Στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων. Eur. Tro. 1223 : Σύ τ' ὦ... Ἕκτορος φίλον σάκος στεφανοῦ· Bacch. 106 : Ὦ Θῆβαι στεφανοῦσθε κισσῷ. Cum accus. Ps.-Eur. Iph. A. 436 : Στεφανοῦσθε κρᾶτα. Aristoph. Eq. 221 : Ἀλλὰ στεφανοῦ· Eccl. 148 : Ἴθι δὴ στεφανοῦ· Lys. 602 : Λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι· Ach. 1145 : Τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ. Æschin. p. 64, 38 : Στεφανωσάμενος ἐβουθύτει. Pass. Pind. Ol. 4, 12 : Ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς· Pyth. 8, 20 : Ἐστεφανωμένον ποίᾳ. Eur. Bacch. 81 : Κισσῷ τε στεφανωθείς. Athen. 15, p. 670, B : Ὁ Ἔρως οὐκ ἐᾷ καθ' αὑτοῦ στεφανοῦσθαι. || Cum dat. pers. Xen. H. Gr. 4, 3, 21 : Στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ. || Cum genit. « Dio Chr. vol. 1, p. 291 : Ἐπεὶ ἐστεφανώσατο τῆς πίτυος. » Wakef. Longus 2, p. 58 : Ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ἐστεφανωμένη· ubi alia ejusd. constr. exx. de activo et pass. citat Villois. Philostr. Her. p. 720, 9 : Οἱ παῖδες στε-

A φανοῦνται τῶν ἀνθέων. Ap. Xen. Anab. 4, 5, 33 : Ἐστεφανωμένους τοῦ ξηροῦ χιλοῦ στεφάνοις, deteriores omittunt στεφάνοις, ut nonnulli ap. Æschin. p. 34, 12 : Τέλος δὲ πάντων ἔγραψεν ἡμᾶς στεφανῶσαι θαλλοῦ ἕκαστον εὐνοίας ἕνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον, pro θαλλοῦ στεφάνῳ, quod est p. 80, 36 in omnibus : Ἔπειτα κελεύει στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ αὐτῶν ἕκαστον, et in inscr. Att. Bœckh. vol. 1, p. 345, n. 214, 7 : Στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνῳ. Sed recentioribus hæc constructio usitatior quam Atticis. Cum præp. Eumath. Ism. p. 113, B : Ἐστεφανωμένον τὴν κεφαλὴν οὐκ ἐκ ῥόδων, οὐκ ἐξ ἀνθέων, ἀλλ' ἐκ λίνου λεπτοῦ. Quod autem adjectivum ponitur omisso στέφανος apud Callixenum Athen. 5, p. 198, F : Αὕτη δ' ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ, ubi facilis est correctio δὲ στεφάνῳ ἐστεφάνωτο· et 201, C : Στέφανον ἔχων χρυσοῦν, Πριάπου αὐτῷ παρεστῶτος ἐστεφανωμένου χρυσῷ κισσίνῳ, ubi e proximis repetere licet, injuria suspectum fuit. Cum accus. Achill. Tat. 1, 5, p. 9, 33 : Ἀπόλλων τὸ φυτὸν στεφανούμενος.] || Aliquando accipitur pro Honoro, quo-
B niam corona honoris causa offerri solebat. Sic Harpocr. ap. Dem. Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας exp. τιμῶν : afferens et ex Lycurgo : Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μναῖς ἐστεφανώσατε. Cui l. similem habes in Στακτός. [Et ap. Plut. Timol. c. 16 : Τὸν ἄνθρωπον ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μναῖς, ubi v. Xylander.] Theopompum quoque et Menandrum, necnon et alios, eod. sensu hoc verbum usurpasse Idem annotat ibid. [Ornare licet vertere ap. Eur. Tro. 1030 : Στεφάνωσον Ἑλλάδ', ἀξίως τήνδε κτανὼν σεαυτοῦ. Aristoph. Nub. 959 : Ἀλλ' ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας.] Pro Honoro, Decoro, Orno, accipi potest et ap. Pind. Ol. 1, [100] : Στεφανῶσαι μολπᾷ, Carmine decorare et exornare. [Et Nem. 11, 21 : Ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ. Eur. Hec. 128 : Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ. Christodor. Anth. Pal. 7, 697, 10 : Μούσας καὶ καθαρὴν ἐστεφάνωσε Δίκην, de poeta et judice. Xen. Hipparch. 8, 7 : Ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου νίκῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τὰς πόλεις στεφανοῦ-
C σιν. Ps.-Demosth. p. 1343, 1 : Ἐπιχάρης Ὀλύμπια νικήσας παῖδας στάδιον ἐστεφάνωσε τὴν πόλιν. Dem. p. 257, 18 : Πολλοὺς ἐστεφανώκατ' ἤδη τῶν πολιτευομένων· δι' ὅντινα δ' ἄλλον ἡ πόλις ἐστεφάνωται ..., πλὴν δι' ἐμὲ, οὐδ' ἂν εἷς εἰπεῖν ἔχοι. « Etiam de Munere pecuniario usurpatur, quod alicui honoris aut officii causa offertur. Polyb. (13, 9, 5) ap. Suid. v. Στακτή : Ἐστεφάνωσαν τὸν Ἀντίοχον πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις. (Athen. 12, p. 538, B : Γόργος ὁ ὁπλοφύλαξ Ἀλέξανδρον στεφανοῖ χρυσοῖς τρισχιλίοις.) Conf. Στέφανος. Sic ap. Athen. 5, p. 203, B : Ἡ τῶν στεφανούντων προθυμία, Studium et Promtitudo civitatum quæ pecuniam regi ad celebrandam pompæ festivitatem contulerunt. » Schweigh. Diod. 11, 26 : Στέφανον χρυσοῦν Δαμαρέτῃ προσωμολόγησαν· αὕτη γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἀξιωθεῖσα συνήργησε πλεῖστον εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς εἰρήνης, καὶ στεφανωθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἑκατὸν ταλάντοις χρυσίου, νόμισμα ἐξέκοψε. Quod qui proprie dictum opinati sunt, talentum quoddam parvum intellexerunt. Rectius judicavit HSt. supra, ubi de l. Demosth. p. 256, 24. Diod. 14,
D 53 : Τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἐπὶ τὸ τεῖχος ρ' μναῖς ἐστεφάνωσε. Id. 4, 32 : Ὁ Ἡρακλῆς ἐστεφάνωσε Τελαμῶνα ἀριστείοις, δοὺς αὐτῷ τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα Ἡσιόνην· 20, 84 : Τοὺς υἱοὺς ... στεφανῶσαι ... πανοπλίᾳ.] Itidem intelligi potest ap. Aristoph. Eq. [647] : Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, Honorarunt me muneribus, quibus decorari solent et ornari ii, qui lætos afferunt nuntios. Ubi etiam nota accus. Qua constr. Philostr. Her. [p. 711] : Στεφανοῦμαι τὰ [σοφίας sine art. est ap. Phil.] ἀριστεῖα, Honoror ornorque iis præmiis quæ merentur οἱ ἀριστεύσαντες. Alii, Præmia accipio. [Inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 845, n. 1720, 8 : Στεφανωθέντα ἐν Ῥώμῃ Καπετώλια Πυθαύλας καὶ Ποτιόλοις Εὐσέβεια δὶς et in seqq. V. Στέφω.] Affertur ex Galeno pro Victorem declaro, Palmam tribuo. Dem. vero in Or. pro cor. distinctim dicit, Ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. [Στεφανοῦν et Στεφανοῦσθαι de imponendis coronis nuptialibus, ut sit i. fere q. Matrimonio jungere et jungi, v. ap. Ducang., ex quo annotasse sufficit l. Malaxi ex Chron. Ms. in Nicephoro

Botan.: Ἔλαβε γυναῖκα Μαρίαν καὶ ἐστεφανώθη αὐτήν. ‖ Idem: « Adorno, Exorno. Vet. inscr. Hierapol. ap. Spon. Itiner. t. 3, p. 150: Τοῦτο τὸ ἡρῷον στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων. Theophylact. Hist. Maur. 1, 10: Ἡ πόλις ἐπανηγύριστο ἐν ἡμέραις ἑπτὰ, ἀργυρέοις τε ἐστεφάνωτο σκεύεσι, i. e. Ad ædium fenestras exponebantur vasa argentea. » Quibus plura addit exx., in quibus proprie dicitur de urbibus s. plateis appendendis corollis exornatis.] ‖ Significat etiam Cingo, Circumdo, etiam [pass.] Circumfusus sum. Quæ enim ambiunt, ea et circumfusa esse dici possunt interdum. [Dionys. Per. 1006: Βαβυλὼν, ἥν ῥά τε πᾶσαν τείχεσιν ἀρραγέεσσι Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν. Et aliter Oppian. Cyn. 4, 90: Ἔκτοθε (scribendum ἔκτοθι) δ' αὖ βόθροιο περίτροχον ἐστεφάνωσαν αἱμασιὴν, Circumduxerunt.] Frequens ea in signif. est præt. pass., ut Hom. [Il. E, 739: Αἰγίδα, ἣν πέρι μὲν πάντῃ Φόβος ἐστεφάνωται· Λ, 36: Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο· Ο, 153: Ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο· H. Ven. 120: Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·] Od. K, [195]: Νῆσον τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, Quæ mari cincta est ut caput corona, Quam undique cingit et ambit mare, Cui mare circumfusum est. Sic Hesiod. Sc. [204]: Περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο· Theog. [382]: Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Quibus cœlum cinctum est, Quæ cœlo circumfusa sunt. Nisi malis, Quibus cœlum insignitum est et decoratum. [Orph. ap. Proc. In Tim. 2, p. 63: Τείρεα πάντα, τάτ' οὐρ. ἐστ. Apoll. Rh. 3, 1214: Πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο ... δράκοντες. Orph. Arg. 45: Ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάρροος ἐστεφάνωται· 1188: Περὶ ... νέφος ἐστεφ. Dionys. P. 4: Ἐν ἐκείνῳ (Oceano) πᾶσα χθὼν ἅτε νῆσος ἀπείριτος ἐστεφάνωται· 555: Ἄλλαι δ' Ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται (νῆσοι). Conf. var. scr. 430. Quintus 5, 99: Πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος Ὠκεανοῖο.] Cui loco similis hic Oppiani, Cyneg. 3, [346] de tigride: Νόσφι μόνου ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἐστεφάνωται, Δαίδαλα πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα, Præter solam pellem, quæ variis undique maculis distincta est et decorata. Unde et Variæ tigres, Virgatæ tigres, Senecæ; Maculosa tigris, Ovid.; Plin. 8, 18: Albis maculis rutilum colorem distinguentibus. Quæ verba optime exprimunt, quod Opp. dicit eam ῥινὸν αἰόλον ἐστεφανῶσθαι Δαίδαλα πορφύροντα. [Et 1, 175: Εἴδεσιν ὃς τοίοισιν ὅλον δέμας ἐστεφάνωται. Id. 2, 379: Λάχνη πορφυρόεσσα δ' ἐπὶ χροὸς ἐστεφάνωται. Et ib. 121: Οὔρεσί τ' ἀμφοτέρωθε περίδρομος ἐστεφάνωται. Conf. Spitzner. Exc. 28 ad Hom. Iliadem. De mœnibus urbis epigr. ap. Pausan. 9, 15 fin.: Θήβης δ' ὅπλοισιν Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 38, 1: Δίκτυά σοι μολίβῳ στεφανούμενα. « Τὰ πεδία οὐκ ἐστεφάνωται ὄρεσιν, Hippocr. p. 292, 4. » Hemst. Eumath. Ism. p. 2: Πόλις θαλάσσῃ στεφανοῦται. L. Dind.]

[Στεφανώδης. V. Στεφανοειδής.]

Στεφάνωμα, τὸ, Coronamentum. [Stema, Serta, Gl. Pind. Pyth. 12, 5: Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος· Isthm. 2, 15: Στεφάνωμα σελίνων· 3, 62: Παγκρατίου στεφάνωμα· et ib. 80: Στεφανώματα βωμῶν· Nem. 5, 54: Ἀνθέων ποιᾶντα στεφανώματα. Theognis 995: Στεφανώματα δ' εἴσω εὐειδὴς ... φέροι Λάκαινα κόρη. Meleager Anth. Pal. 5, 195, 1.] Athen. 15, [p. 672, A]: Ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος, Coronamentum agrestium esse, Agrestes homines solere coronari s. tempora cingere vitice s. viminea corona. [Conf. ib. F.] Et Soph. [Œd. C. 684] ap. Plut. Symp. 3, narcissum vocat ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, Antiquum coronamentum deorum inferorum: indicans antiquitus deos inferos solitos fuisse coronari narcisso. Ubi etiam obiter nota Μεγάλοι θεοὶ pro χθόνιοι θεοὶ, ut ipse Plut. ibi exp. Probl. 1. [Pollux 1, 27; 6, 81. Hesychius: Στεφανωμάτων, λωτῶν, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη καὶ ποώδη στεφανώματα λέγεσθαι.] Utitur et Theophr. H. Pl. 6, [6, 1] sic appellans rem ex qua fit corona, s. coronariam herbam. Plin. 21, 1: In hortis seri et coronamenta jussit Cato, inenarrabili florum maxime subtilitate. Locus is Catonis est c. 8. [Aristoph. Eccl. 303: Καθῆντο λαλοῦντες ἐν τοῖς στεφανώμασιν, de loco, ubi venirent. ‖ De corona mœnium Soph. Ant. 122: Στεφάνωμα πύργων. Orac. ap. Pausan. 4, 12, 4. Hesychius et al.: Γεῖσον, στ. οἴκου. Improprie item Pind. Pyth. 1, 50: Πλούτου στ. ἀγέρωχον· 9, 4: Ἄνδρα στ. Κυράνας. Eur. Herc. F. 355: Ἀμφιτρύωνος Ἶνιν ὑμνῆσαι, στεφάνωμα μόχθων, δι' εὐλογίας θέλω. ‖ « Nuptiæ, Matrimonium. (V. Στεφανόω.) Astrampsychus in Cœlo Pythag. Ms. p. 86: Εἴ ἐστιν ἡ ἐρώτησις περὶ στεφανώματος, ἰσχυρόν ἐστι. Infra: Δηλοῦ στεφάνωμα τυχηρὸν καὶ καλὸν ἀπὸ γυναικὸς καὶ μεγάλων ἀνθρώπων. » Ducang.]

Στεφανωματικὸς, ἡ, ὸν, Coronarius, Qui in coronas additur, Coronis texendis s. nectendis aptus, Diosc. 2. [3, 46. Boiss. Et ib. 126.] Itidem ap. Theophr. [ap. Athen. 15, p. 680, E, et H. Pl. 1, 12, 4; 6, 6, 1, etc.] στεφανωματικὰ, Herbæ ad corollas contexendas: quæ Latini vocant Coronamenta: Græci et στεφανωτικά. [Λυχνὶς στεφανωματικὴ Diosc. 3, 104 est Agrostemma coronaria L., sec. Fraas. Synops. pl. fl. class. p. 105. Hase.]

Στεφάνωσις, εως, ἡ, Coronatio. [Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 b, I, C, 27; II, C, 67. L. D.] Athen. 5: Τὰ γὰρ εἰς μίαν εὑρεθῆναι στεφάνωσιν οὐκ ἂν δυνηθέντα ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾳδίως, ταῦτα καὶ τῷ πλήθει τῶν κατακειμένων ἐχορηγεῖτο εἰς τοὺς στεφάνους ἀφθόνως. [Id. 15, p. 673, A: Καταλῦσαι τὰς ἔμπροσθεν εἰθισμένας στεφανώσεις· B: Τῆς κατὰ τὴν λύγον στεφανώσεως.] Suid. στεφάνωσιν dici scribit ἐπὶ οἰκοδομῆς οἴκου, forsan de fastigiatione ædificiorum, quum ædificio imponitur ἡ στεφάνη s. Fastigium.

[Στεφανωτὴς, ὁ, Coronator. Herodian. Epim. p. 211. Boiss. Cyrill. Hieros. p. 198, C. Kall.]

Στεφανωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. στεφανωματικὸς, Coronarius, Aptus texendis s. nectendis coronis, ut ap. Cic. et alios Aurum coronarium, ap. Plin. Herbæ coronariæ. Athen. 3, [p. 73, A]: Γίνεται δὲ οὕτως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν. Vide et Theophr. H. Pl. 6, [1, 1] et Plin. 21, 2, 3, 4, et alibi. Rursum Athen. 15, [p. 670, F] de Platone, Πρόβλημά τι προβάλλει στεφανωτικόν. Verba Plat. ibid. subjiciuntur hæc: Μήλων δέ τινων διανομαὶ καὶ στεφάνων, πλείοσιν ἅμα καὶ ἐλάττοσιν ἁρμοττόντων τῶν ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν. [Theophr. H. Pl. 1, 13, 3, C. Pl. 1, 4, 2, bis.] Apud eund. Athen. 9, [p. 406, A] legitur Στεφανυστικὸς, ubi ἡ ῥοδουντία s. ῥοδωνία λοπὰς describitur: Ἵνα καὶ ἥδυσμα στεφανυστικὸν μὴ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαβὼν σχῇς, ἀλλὰ καὶ ἔνδον σεαυτοῦ καὶ πανδαισίᾳ τὸ σωμάτιον πᾶν ἑστιάσῃς. Sed videtur scrib. vel στεφανωτικὸν [non aliter est ap. Athen.], vel στεφανιστικὸν, a στεφανίζω.

Στεφανωτίδες μυῤῥίναι ex Theophr. H. Pl. 5, [8, 3] pro Myrti provenientes modo coronarii operis. [Στεφανωτὶς μυῤῥίνη ex Theophr. citat schol. Aristoph. Pac. 1154. Ap. Polluc. 1, 27, μυῤῥίνην στεφανωτρίδα in cod. uno mutatum in στεφανώτιδα. « Στεφανωτρίδες vocantur eædem μυῤῥίναι ap. Athen. 2, p. 75, C, et τὴν στεφανωτρίδα βύβλον, non στεφανωτίδα, Coronariam papyrum, memorat Theopompus ap. eund. 15, p. 676, D, Plut. Agesilao c. 36, quasi fem. a masc. Στεφανωτήρ. » Schweigh. V. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 186. Hase. Conf. de formis hujusmodi Lobeck. ad Phryn. p. 255.]

[Στεφανωτρίς. V. Στεφανωτίς.]

[Στεφειφόρος. V. Στεφηφόρος.]

Στεφέτης, ὁ, Qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens, supplex alicui ad genua accidit: qui mos declaratur in Ἀναστέφω et Ἐκστέφω. Unde ap. Hesych. Στεφέτην, ἱκέτην.

Στεφηπλόκος, ἡ, Quæ corollas nectit, serta texit, ut Horat. et Ovid. loquuntur. Plut. [Mor. p. 41, F]: Μιμεῖσθαι μὴ τὰς στεφηπλόκους, ἀλλὰ τὰς μελίσσας· nam αἱ στεφηπλόκοι solent, ἐπινοοῦσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων, συνείρειν καὶ διαπλέκειν ἡδὺ μὲν, ἐφήμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον.

[Στεφηφορέω, Coronam fero. Dionys. A. R. 3, 21 fin. Anna Comn. 3, p. 79, C; 15, 10, p. 497; Nicet. Ann. 15, p. 295, C.]

[Στεφηφορία, ἡ, Coronæ gestatio. Andr. Cret. p. 36. Kall. Niceph. Greg. 15, 11, p. 497, F.]

[Στεφηφόρος, ὁ, ἡ, Qui coronam fert. Lycophr. 327: Στεφηφόρον βοῦν. Greg. Naz. vol. 2, p. 30, 195. Tzetz. Hist. 6, 475: Τῷ Θρᾴκης στεφηφόρῳ. « Psellus In Cantic. Cant. 1; Theodos. Diac. Expugn. Cretæ

Act. 5, v. 17, 30. » Boiss. Amphiloch. p. 134. Kall. Joseph. Can. de Tychone Actt. SS. Jun. t. 3, p. 94, B. Anon. ap. Grets. De cruce t. 4, p. 30, C. Κράτιστος ἐν στεφηφόροις cod. Reg. Paris. n. 1392, fol. 4, de Frederico II Imperatore. Hase. Per ει scriptum ponit Theognost. Can. p. 96, 5, inter Ὀρειβάσιος, θερείαυλος et similia. L. Dind.]

[Στεφηφόρος, ὁ, Stephephorus, n. viri Athen., in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 316, n. 185, 19, 10, 11. L. Dind.]

[Στεφοδότης, ὁ, Qui coronam dat. Phot. Epist. 234, p. 356, 16. Boiss. Id. Epist. 201, p. 298, 13. Vita Euphemiæ p. 221, A. Hase. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 27, A; Constantin. Cærim. p. 131, B. L. Dind.]

[Στεφόκομος, ὁ, ἡ, Cujus coma diademate naturali est insignita, Diadumenus, sec. Casaubon. ad Æl. Lamprid. Anton. Diadum. c. 4, p. 141, E. Hase.]

Στέφος, ους, τὸ, Corona, Corolla, Sertum : Hesych. στεφέων, στεφάνων. [De discrimine vocc. στέμμα, στέφανος, στέφος v. in Στέφανος.] Suidæ autem αἴθρια στέφη sunt τὰ ἐξ ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. [Æsch. Sept. 101 : Πέπλων καὶ στεφέων πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίταν' ἕξομεν ; Ag. 1265 : Μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη· Cho. 95 : Τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη· 1035 : Ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι· fr. Sphingis ap. Athen. 15, p. 674, D : Στέφανος, ἀρχαῖον στέφος. Soph. Œd. T. 913 : Τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα ... Eur. Med. 950 : Στ. χρυσήλατον, ubi tamen alii πλόκον, ut omnes fere 786, unde versus repetitus videtur. Heracl. 71 : Ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται· Tro. 258 : Ῥίπτε ... ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς· Ion. 104 : Πτόρθοισι δάφνης στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου καθαρὰς θήσομεν· Phœn. 858 : Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη· Suppl. 369 : Σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη μητρός· Iph. A. 1477 : Στέφεα περίβολα δίδοτε φέρετε· πλόκαμος ὅδε καταστέφειν· Iph. A. 1512 : Ἐπὶ κάρα στέφη βαλομέναν. De stemmate s. imperio Lycophr. 1228 : Αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες στέφος. Bion 1, 88 : Στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. Nicand. Th. 897 : Μελιλώτοιο νέον στέφος.] Pro Serto et corolla utitur Callim. Hymno Dianæ [200]. Sic ap. Athen. 15, [p. 673, C] : Καὶ λύγος ἀρχαῖον Καρῶν στέφος, Quo antiqui Cares coronari solebant, Quo prisci Cares cingebant tempora loco serti s. coronæ. [Empedocl. ap. Diog. L. 8, 62 : Στέφεσίν τε θαλείης. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. t. 1, p. 481, 8 Gaisf. : Στεφέων ἱερῶν γλυκερὴν χάριν ἀμφιβάλλεται. De vittis infulisque, græce στέμματα, στεφανώματα, στέφη dictis, Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 2 (a). Hase.] Rursum Hesych. teste, Στέφεα, στεφῶνες, ἐν Ὀπόεντι τόπος στεφάνων καλεῖται. [Ubi Στέφων (vel potius Στεφὼν) pro στεφάνων Soping. Idem interpr. Στέφη, στέμματα, ἀπαρχαί, ἀρχαί.] ‖ Στέφος in VV. LL. [male] dicitur esse etiam Tectum, στέγη s. στέγος.

Στεφοφόρος, ὁ, ἡ, Coronam s. Sertum gestans. Ajunt στεφοφόρους a Græcis dici, quos Latini Flamines appellant : de quibus supra in Πιλαμήν. [V. Στεφανηφόρος fin.]

Στέφω, ψω, Corono [Gl.], Redimio, Cingo, ut Suet. Tintinnabulis fastigium ædis redimivit. [Hesiod. Op. 75 : Ἀμφὶ δὲ τήνγε Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Eur. Bacch. 341 : Δεῦρό σου στέψω κάρα κισσῷ· El. 872 : Στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα· Alc. 759 : Στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις· Bacch. 112 : Στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς· Iph. A. 1080 : Σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον Ἀργεῖοι, pro ἐπιστέψουσι. Callim. Ep. 7, 1 : Στήλην μητρυιῆς ἔστεφε κοῦρος· fr. ap. Plut. Symp. 5, 3 : Πίτυν, ᾗ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ. Theocr. 2, 2 : Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657, 8 : Χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνοις· quo de ritu dictum jam in Στέφανος et Στεφανόω. Plato Phæd. p. 58, C : Ἐπειδὰν ὁ ἱερεὺς στέψῃ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· Reip. 3, p. 398, A : Ἐρίῳ στέψαντες.] Pass. Στέφομαι, Coronor, Redimior [Id.], Cingor. Eur. ap. Athen. 10, [p. 413, E] : Ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς Φύλλοις στέφεσθαι. [Ἐστεμμένος, Redimitus, Comptus, Gl. Æsch. Eum. 44 : Κλάδον λήνει ... ἐστεμμένον· Suppl. 344 : Αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην. Eur. ap. Plut. Alcib.

A c. 11 : Δὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ· Hel. 1360 : Κισσοῦ τε στεφθεῖσα χλόα νάρθηκας εἰς ἱερούς. Apoll. Rh. 4, 1158 : Κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν. Theocr. 24, 96. Epigr. Anth. Pal. 9, 374, 4 : Ἔστεμμαι δάφναις. Et cum accus. vol. 3, p. CIII : Ποσσάκις ἐστέφθη δρόμον (ἵππος); ut Lucian. Merc. cond. c. 13 : Ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια· inscr. Œnoand. C. I. vol. 3, p. 193, n. 4380 m, 10 : Στεφθεὶς ἀνδρῶν παγκράτιον κοινὸν Λυκίων. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 12 : Ἅρμα ἐστεμμένον. Plato Phæd. p. 58, A : Ἔτυχεν ἡ πρύμνα ἐστεμμένη. Diodori Exc. p. 496, 61 : Χρυσοῖς στεφάνοις στεφθείς. ‖ Med. Eur. Bacch. 313 : Στέφου κάρα. Orph. ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 107 : Ἴσθμια καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν. Apoll. Rh. 1, 1124 : Ἀμφὶ δὲ φύλλοις στεψάμενοι δρυΐνοισι. Nicand. ap. schol. Aristoph. Eq. 406 : Βάκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο. Dionys. A. rh. 1, 6 : Ἡ Ἀθηνᾶ τούτῳ (τῷ φυτῷ) πρώτῳ ἐστέψατο. Cum accus. Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 3 : Γαῖα χλοερὴν ἐστέψατο ποίην. Orph. Arg. 323 : Στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους ἐρόεντας ἐλαίης. Athen. 15, p. B 676, D : Ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα τίνα ὠφέλειαν ἢ ἡδονὴν ἔχει τὸ βίβλῳ στεφανοῦσθαι μετὰ ῥόδων, πλὴν εἰ μήτι οἱ τούτοις χαίροντες στέψονται ὁμοῦ σκοροδοις καὶ ῥόδα. Hermog. Walz. Rhett. vol. 3, p. 393, 1 : Χιλὸν ἐστέψαντο. ‖ Absolute epigr. Anth. Plan. 371, 6 : Ὃν καὶ κουροεόντα παλαίτεροι ἡνιοχῆες στεψάμενοι σταδίοις εἷσαν ἀγωνοθέτην, Stadiis coronati s. victores.] Utitur et Lucian. Nigr. [c. 32] : Εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν πνοήν. Accipitur etiam pro Circumdo, Circumfundo, ut Hom. Il. Σ, 205 : Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλὴν νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν, Circum caput ei circumfudit et circumdedit auream nebulam : ut Virg. Æn. 1 : At Venus obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu ; Cernere ne quis eos, neu quis contingere posset. [Æsch. Sept. 50 : Μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον. Schol. ἐπλήρουν. Alter non minus bene περιετίθουν. Brunck. Sic ib. 276 : Εὖ ξυν- C τυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης λάφυρα δάων δουρίπηχθ' ἁγνοῖς δόμοις στέψω πρὸ ναῶν. Eur. Tro. 576 : Ὅπλοις σκύλοις τε Φρυγῶν, οἷσιν στέψει ναοὺς ἀπὸ Τροίας. Epigr. Anth. Pal. 6, 171, 4 : Ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις. V. paullo post. « Τοῖς ἀκηράτοις στεφθησόμενοι στέμμασι, Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Areop. p. 382, 6 a fine. » Boiss. ‖ I. q. στεφανηπλοκέω, Coronas plecto. Plin. N. H. 34, 19, 10, 70 : « Praxiteles fecit ... Stephusam, Spilumenen. » Athen. 15, p. 676, D : Γελοῖοι οὖν εἰσι καὶ οἱ λέγοντες Ναυκρατίτην εἶναι στέφανον τὸν ἐκ τῆς βίβλου στεφόμενον.] ‖ Στέφειν exp. etiam κοσμεῖν, a schol. Soph. p. 147. [El. 53 : Πατρὸς τύμβον λοιβαῖσι καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες· 457 : Ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωρούμεθα· Aj. 93 : Καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις. V. paullo ante.] Itidem p. 231, in Antig. [431] : Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, Idem στέφει exp. κοσμεῖ, Ornat : item κύκλῳ περιῤῥαίνει, Circumcirca irrigat et aspergit. Itidem Hesych. Στέφει, στεφανοῖ, κοσμεῖ. [Et Στέφεται cum passivis. Meleager Anth. Pal. 5, 152, D 7 : Δορᾷ στέψω σε λέοντος. Significatione Honorandi Lycophr. 799 : Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεώς. Improprie Hom. Od. Θ, 170 : Θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Claudian. Anth. Pal. 9, 139, 6 : Ἀγλαΐῃ στέψασα νόθῃ κεκαλυμμένα μῆλα. Locutionem στέφειν τὰ οἰκήματα εἰς τὴν ὁδὸν ponit Pollux 7, 119.] ‖ Schol. Theocr. 3, [21] στέψαι exp. πληρῶσαι, afferens non simplicis στέψαι exemplum, sed compositi, sc. ex Hom. : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. [Eust. Il. p. 710, 20 : Ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἡμέτερος χρυσολόγος κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου φησίν. Valck.] Hesych. quoque στέψαι exp. non solum στεφανῶσαι, κυκλῶσαι, sed etiam πληρῶσαι, κεράσαι. [V. Στέμμα et schol. Æsch. paulo ante cit. Athen. 15, p. 674, F : Τὸ δὲ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει· quibus addit Il. Hom. duo proxime citatos. Quod Athen. 11, p. 479, C, Nicandrum Thyatirenum ex Aristophanis Nubibus citasse tradit : Μηδὲ στέψω κοτυλίσκον, si omnino est Aristophanis, in superstitibus certe non legitur, ceterum similiter fortasse dictum fuit ut Homericum ἐπεστέψαντο. Cum genit. Nonnus Dion. 5, 282 :

Θυηλῆς πᾶσα πόλις στεφθεῖσα.] Apud quem [Hesych.] A legitur et Στεφὼν, ὑψηλὸς, ἀπόκρημνος. [V. Στέφος.]

[Στέψιμον, τὸ, Coronationis cærimonia, dies qua Imperator inauguratur. Chron. Ms. Georg. Hamart.: Φιλοτιμησάμενος ἣν πάντας ἐν τοῖς στεψίμοις. Contin. Theoph. 2, 1: Συμβατίῳ κατὰ στέψιμον μετονομασθέντι Κωνσταντίνῳ. Inc. post Theoph. p. 428: Ἰδούσης τὸ τοῦ υἱοῦ etc. Ducang.]

[Στέψις, εως, ἡ, Coronatio. Schol. Apoll. Rh. 2, 159.]

Στήδην, Pondere, q. d. Appensim. Nicander Alex. 327: Ἠὲ νίτρου στήδην ὀδελοῦ πόρε τριπλόον ἄχθος Εὐτριβέος. Dicitur autem στήδην ab ἵστημι, ut βλήδην a βλῆμι s. βάλλω.

[Στηδὸν, γλαυκὸν, Hesychii gl. suspecta.]

[Στηθαῖον. V. Στῆθος.]

[Στηθάριον, τὸ, Imago pectore tenus, quam Latini Thoracidam vocant. Eust. Vita Eutychii: Σπάθην μοι δέδωκέν τις ἔχουσαν στηθάρια τῶν δύο Ἰουστίνου καὶ Σοφίας. Aliique multi Byzantini. (Exx. Jo. Malalæ v. in indice ed. Bonn. « Conf. Salmas. ad Hist. Aug. p. 318, B B, et Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. x (8). » Hase.) || Pectorale, munimentum pectoris equi bellici. Leo Imp. Tact. 5, 4, Constant. Tact. p. 11. Ita p. 15. Ex quibus emendandus Mauric. Strateg. 1, 2, p. 22, ubi perperam est στηθιστήρια. (Quod eodem modo corrigebat Scheffer. p. 394. Sed nihil esse mutandum ostendit v. Στηθιστὴρ, quod v.) Ducang.]

[Στηθᾶτος, ὁ, Pectoratus, cogn. Nicetæ, monachi Studitæ, sec. undecimi, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 756; 11, p. 81 Harl. L. Dind.]

[Στηθεῖον. V. Στῆθος.]

[Στήθειος, ὁ, Pectoralis. Eust. Hom. Il. T, 393: Στηθείους ἱμάντας· ubi schol. Townl. male στηθίους, ut schol. Nicand. Al. 387: Θωρήκων τῶν στηθίων σαρκῶν, Veneta περιστηθίους. Ceterum conf. Στηθιστήρ. L. Dindorf.]

[Στηθήνιον vitium scripturæ pro Στηθύνιον, quod v.]

[Στηθιαῖος, α, ον, Pectorosus, Gl. Schol. Aristoph. Eq. 765. Gl. in Antella.]

[Στηθίας, Hesychio ὄρνις ποιός.] C

[Στηθίδιον. V. Στηθήνιον.]

Στηθικὸς τόπος, Pectoris locus, q. d. Pectoralis locus, VV. LL. [Ex Aristot. H. A. 3, 4 med.: Ἔστι δ' ἡ καρδία κατὰ μέσον τοῦ στηθικοῦ τόπου.]

[Στηθίον, τὸ, i. q. στῆθος, quod v. Aristot. Physiogn. p. 810, 23: Ὅσοι δὲ τὰ στηθία ἔχουσι μεγάλα καὶ διηρθρωμένα. Hase.]

[Στηθιστὴρ, ῆρος, ὁ, Antellina, Gl. Quod voc. Gl. interpr. ἐμπρόσθια ἵππου vel ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος. V. Ducang. Gloss. Lat. v. Antela, et conf. Στηθάριον, Στήθειος. L. Dind.]

[Στηθιστήριον. V. Στηθάριον.]

[Στηθοδέσμη, ἡ, s. Στηθοδέσμιον, τὸ, i. q. sequens. Etym. M. p. 749, 40, 44.]

Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, Fascia pectoralis, Jerem. 2, [32. Esai. 3, 24. Mœris v. Ταινία, p. 361. « Psellus Opusc. p. 183 ed. meæ. » Boiss. Phlegon Trall. Hist. mir. p. 118, 26: Ἔλαβε παρ' αὐτῆς καὶ τὴν στηθοδεσμίδα. Galen. vol. 18, part. 1, p. 824, 2. Id. ib. p. 823, 17: Τὴν Σωστράτου ὀρθίαν στ., ἣν τινες τέτρατον D καλοῦσιν. Hase. Στηθόδεσμις male ap. Oribas. p. 108 Mai. med. L. Dind.]

Στηθόδεσμον, τὸ, Fascia pectoralis. [Pectorale, Fascia, Gl.] Pollux 7, [66, coll. 69] annotat, id, quod suo tempore mulieres vocabant στηθόδεσμον, ab Aristoph. Thesmoph. nominari ἀποδέσμους, quum ait, Τὴν πτέρυγα παραλύσασαν τοῦ χιτωνίου, Καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία. Ita Polluci στηθόδεσμον i. fuerit q. οἱ ἀπόδεσμοι, ἐν οἷς ἔνεστι τὰ τιτθία: quale est mamillare, in quod hoc extat Epigramma Martialis: Taurino poteras pectus constringere tergo; Nam pellis mammas non capit ista tuas. [Forma masc. Στηθόδεσμος, unde Στηθόδεσμοι, Fasciæ pectorales, Gl. Eademque forma Cocchii Chir. p. 11, ρμγ'. Et quum ap. Polluc. 7, 66, jam sit restitutum τὸν νῦν καλούμενον, pro τὸ, delenda est forma neutra. L. D. Conf. C. O. Müller. *Handb. der Arch.* § 339, 4. Hase.]

[Στηθοδρομέω. V. Στιχοδρομέω.]

Στηθοειδὴς, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. [p. 476, 43] γαστρώ-
A δης: ap. quem στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ Galen. exp. σμιλίῳ, i. e. Specillo lato: siquidem acutum appellat ὀξυβελές.

[Στηθοκόρυζα, ἡ, Gravedinis species in accipitre. Demetr. Cpol. Hieracosoph. 1, 67: Εἴδη ἐστὶ κορύζης δ'... λαθροκόρυζα καὶ στηθοκόρυζα. Ducang.]

[Στηθόκυρτος, ὁ, ἡ, Pectore curvus, Gibbus. Schol. Clem. Alex. p. 132, 30. Boiss.]

[Στηθολαβέω, pro τιτθολαβέω, Etym. M. p. 200, 37 Ms. Paris. vitiose.]

[Στηθομελὴς, ὁ, ἡ, Qui est pectore canoro. Greg. Naz. Carm. 2, 86: Οἱ δ' ἐπὶ δένδρων στηθομελεῖς, λιγυροὶ, τέττιγες λαλαγεῦντες. Sic enim Valck. ad Theocr. x Id. p. 121, pro στηλομελεῖς, conferens Or. 34, p. 553, D: Τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα; Accedit jam anon. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 350, 8: Στηθομελεῖς δὲ τέττιγες ἐπ' ἀκρεμόνων μάλα πολλὴν σύντονον εὐκελάδοις μαγάσι προχέουσιν ἀοιδήν. L. D. Voc. στηθομελεῖς explanat Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 59,
B 1 Dronk.: Οἱ λιγυρὰν καὶ ὀξεῖαν ἀπὸ τοῦ στήθους μελίζοντες τὴν φθογγήν. Hase.]

Στῆθος, ους, τὸ, Pectus. Dicitur ab Hippocr., ut Galen. annotavit, non Omne id quod est a priori parte thoracis, sed Medium os, in quod se inserunt costæ: quod juniores medici στέρνον appellant. [Στῆθος, Pectus, dicitur et est pars thoracis anterior jugulo subjecta, in quam costæ copulantur, interdumque ap. Hipp. pro toto anteriore thorace accipitur, ut Aph. 24 l. 5, ubi τὸ στῆθος τὰ κατὰ θώρακα χωρία exp. Galen. Et Aph. 23 l. 3, στηθέων πόνοι, Pectoris dolores, qui hic grassantur, thoracis dolores indicant, qui a defluctione in partes respirationi dicatas ex frigore concitantur. Sic στήθεος ἄλγημα p. 163, B, et περὶ στήθεα πόνοι, et p. 648, 12: Τὰ στήθεα ἐπαίρεται, Mammæ elevantur. Interdum στῆθος ap. Hipp. Os solum illud medium pectoris indicat in quod costæ dearticulantur, ut p. 791, H: Τὸ ἄρθρον τὸ ἐν τῷ στήθει. Ubi Galenus: Στῆθος δὲ ἔοικεν οὐ τὸ σύμπαν λέγειν χωρίον ὅσον ἐν τοῖς πρόσω τοῦ θώρακός ἐστιν, ἀλλὰ
C τὸ μέσον ὀστοῦν ἐν ᾧ διαρθροῦνται πλευραὶ, ὃ καλοῦσιν ἰδίως οἱ μετ' αὐτὸν ἰατροὶ στέρνον. Eademque notione ibidem sumitur quum scribitur, Αὐτὸ γὰρ ἑωυτῷ συνεχές ἐστι τὸ στῆθος καὶ τῇ ῥάχει. Στῆθος etiam ventriculi orificium aliquando denotat, quod ima sui parte cartilago ξιφοειδὴς dicta ventriculi osculum contegat, eaque veluti partis externæ circumscriptione, exquisito admodum sensu particula illa insignita intelligatur, non secus ac vulgus oris ventriculi affectum pectori nonnunquam tribuit. Eamque popularem locutionem imitatus videtur Hipp. p. 123, E, quum περὶ στῆθος δῆξιν καὶ πικρότητα dixit, Morsum et acrimoniam ex biliosi humoris in ventriculum affluxu intelligens. Velut etiam στήθεος πόνος ἰσχυρὸς intelligi potest ægr. 14 l. 1 Epid., et στήθεα κατακορέα ex l. 2 Epid. p. 1053, F, Pectora bile sincera abundantia, de ore ventriculi biliosum humorem coacervante et morsum inde percipiente dicuntur, quod pars illa huic morsui valde sit opportuna. Foes.] Philonem vero στῆθος et στέρνον usurpare synonymως doceo in Στοῖχος, et in
D Στέρνον. Hom. Il. [B, 218: Τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε·] Δ, [480] et item O, [577], Od. X, [82]: Βάλε στῆθος παρὰ μαζόν· Il. Λ, [108]: Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί· Od. I, [301]: Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος· Il. Σ, [31]: Χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, Plangebant pectora palmis. Quod una voce composita dicitur στερνοτυπεῖσθαι, et κόπτεσθαι, ut Latini Plangere, pro Plangere pectus s. Tundere et ferire pectus, ut in mœrore fit. Opposita huic pars est μετάφρενον, ut ex eod. Hom. discimus, Il. E, [40]: Μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, poetice pro στηθέων s. στήθεσι [vel στήθους, Orph. Lith. 60: Φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν]. Eod. l. [19] στῆθος μεταμάζιον dicit, ut Aristot. στῆθος διφυὲς μαστοῖς, Pectus distinctum mammis. [Γ, 221: Ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. De Venere ib. 397: Ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν στήθεά θ' ἱμερόεντα. Itemque de mulieribus Σ, 31: Χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο, et ib. 51. T, 285: Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν (ἄμυσσε, de Briseide). Aristoph. Nub. 1011: Στῆ-

θος λιπαρόν· et 1017, λεπτόν. Callim. Lav. Min. 88 : Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας.] Idem στῆθος facit sedem cordis et perturbationum; ut Il. [Α, 83 : Ἔχει κότον ἐν στήθεσσιν·] Κ, [95] : Καρδίη ἔξω Στηθέων ἐκθρώσκει, cor extra Pectus abit saliens. Od. Δ, [549] : Αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη· Il. Ξ, [38] : Ἄχνυτο δέ σφιν Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· Ρ, [139] : Εἱστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων· Od. Κ, [329] : Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστί. Cui l. similis quidam Il. Γ, 63. Et Od. Ν, [330] : Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα. [Γ, 18 : Ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν. Sappho ap. Longin. De subl. c. 10 : Καρδίαν ἐν στήθεσιν. Et similiter alii poetæ, ut Pind. ap. Athen. 11, p. 782, D : Οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξω. Æsch. Sept. 563 : Ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων· 865 : Ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἔσεται ἄλγος.] Prosæ etiam scriptt. utuntur hoc vocab., ut Xen. Cyneg. [4, 1; 5, 30, ubi de bestiis, ut ap. Aristot. De partt. an. 4, 10 med. etc.] et Philo V. M. [De quo v. in Στέρνον.] Item et [Thuc. 2, 49 : Κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος. Demosth. p.
B
1157, 6 : Πελιὸν τὸ στῆθος εἶχεν. Plato Tim. p. 69, E : Τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους· ib. : Ἐν τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι· 79, E : Τὸ τῶν στηθῶν καὶ τὸ τοῦ πλεύμονος... τὸ πνεῦμα· 91, E : Τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς ἡγεμόσι μέρεσιν· Prot. p. 352, E : Τὰ στήθη καὶ τὸ μετάφρενον· Phædr. p. 235, C : Πλῆρες τὸ στ. ἔχων αἰσθάνομαι· 236, C : Πρὶν ἂν εἴπῃς ἃ ἔφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν.] Lucian. Nigr. [c. 21] : Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν. [Aret. p. 39, 41 : Τὰ στήθεά σφιν εὐρέα γίγνεται. « Vita S. Pachomii n. 6 : Μελετᾶν τοὺς λόγους τοῦ θεοῦ ἀπὸ στήθους. Socrates H. E. 7, 22 : Τὰ ἱερὰ γράμματα ἀπὸ στήθους ἀπήγγειλεν. Jo. Carpathi episc. de Anachoret. Ms. : Οἱ μετ' αὐτοὺς ἐξέλαβον αὐτὰ (τὰ βιβλία) ἐκ στήθους. Tzetz. Hist. 1, 277 : Ἐκ στήθους τε καὶ στόματος οὕτως ἑτοίμως λέγειν. » Ducang. Idem Tz. ib. 10, 339 : Ἐκ στήθους ταῦτα γράφειν· in Cram. An. vol. 3, p. 377, 19 : Ἀπὸ στίθους πάντα εἰδὼς, Memoriter. L. D. || Στῆθος s. potius στήθεα, Columellæ ordinatim dispositæ, epistelio superne junctæ, quæ cancelli intercurrentis vicem præstant; ita dictæ quod
C
ad pectus duntaxat pertingant, Pectoralia. Lex. Ms. cod. Colbert. 6076 : Θωρακίοις, προμαχῶσι, ... στήθεσι. Supra Θώραξ, πύργος, τεῖχος, στῆθος. German. patr. Cp. in Mystagog. : Κιόνια ἤτοι τὰ στήθεα διαχωρίζοντα τὸ βῆμα ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ναοῦ καὶ κάγκελλα. Leo grammat. p. 64 et Sym. Logoth. n. 45 : Τὴν λάρνακα ... ἐποίησεν στήθεα ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι ναῷ. Aliique multi Byzantini. (Constantin. Cærim. p. 10, D : Τιθέντες τὰς λαμπάδας ἐν τοῖς στήθεσι τῶν ἁγίων θυρῶν· ubi v. Reisk. L. D.) Στηθεῖον ead. notione Moschop. : Γεῖσσον καὶ γείσσωμα, τὸ προῦχον τοῦ ὑπερθύρου, ἤγουν τὸ κοινῶς Στηθεῖον. Anon. Combefis. in Lecapeno n. 47 : Συνέτριψαν τά τε βάθρα καὶ τὰ στηθεῖα λεγόμενα. In. Ap. schol. Guelf. Eur. Phœn. 1180 : Γεῖσα, τὰ λεγόμενα στηθαῖα, incertum an recte. L. D.] || Στῆθος Hippocr. dixit etiam in pede Imam ejus plantam, quam Anatomici πεδίον nuncupant, ut Galen. annotavit : quanquam sunt qui eam pedis partem, quæ post ejus cavum juxta digitos attollitur, στῆθος ποδὸς appellent, et similiter in manu στῆ-
D
θος χειρὸς, eam partem quæ huic proportione respondet. Gorr. Illud carnosulum sub pollice, inquit Cam., στῆθος ἀντίχειρος, Montem Latine quidam appellarunt pollicis, illud vero alterum depressius paulo, στῆθος χειρός. Inter hæc μεταστήθιον, quasi Interstitium horum monticulorum. Vide et Polluc. [l. infra cit.], ex quo Cam. ista desumpsit. [Galen. Comm. 3 in lib. De art. p. 631, 12, Hippocr. p. 822, C, στῆθος ποδὸς ab Hippocr. vocari scribit Pedis plantam aut planum, quod ad digitorum initium situm est, et a dissectionis peritis πεδίον nominatur. Quidam Planum, alii Solum aut vestigium, quidam etiam pedis Campum vocant. Rufus vero Ephesius ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀνθρώπου μορίων (p. 33), πεδίον et στῆθος distinguit, et στῆθος accipit pro ima plani parte quæ ad digitos exserta est. (Pollux 2, 198 : Τὸ δὲ κάτωθεν (τοῦ ποδὸς) τὸ μὲν ὅλον τύλωμα, τούτου δὲ τὸ μὲν προῦχον ὑπὸ τοὺς δακτύλους στῆθος ποδὸς ἢ προστηθὶς, τὸ δὲ μετὰ τὸ στῆθος κοῖλον ποδός. Aristot. H. A. 1, 15 med. : Τὸ

A ἔμπροσθεν τοῦ ποδὸς τὸ μὲν ἐσχισμένον δάκτυλοι πέντε, τὸ δὲ σαρκῶδες κάτωθεν στῆθος. Antyllus in Matthæi Med. p. 107 med. : Ἐπὶ τῶν στηθῶν τῶν ποδῶν.) Quemadmodum et auctor Medici p. 376, 55, quum scribit, Τὸ δὲ κατώτατον ἐφ' ᾧ πατοῦμεν καὶ ᾧ ἐπιβαίνομεν, τέλμα, οὗ τὸ μὲν πρὸς τοὺς δακτύλους μετὰ τὸ κοῖλον ἐπανεστηκὸς, στῆθος ποδὸς, Infimum quo ingredimur et terram calcamus, τέλμα dicitur. Quod post cavum ad digitos assurgit, pedis στῆθος, hoc est, Pectus nominatur. Quibusdam etiam κτεὶς, hoc est Pecten, vocatur. Hippocr. l. c. : Τῷ δὲ στήθεϊ τοῦ ποδὸς βαίνουσι ἐπὶ τὴν γῆν, Pedis plano terræ insistunt. Imam plantam Celsus dixit 8, 20, quum eos quibus extra prolapsum femur est, in ingressu terram non calce, sed ima planta contingere scribit. Et rursus p. 1120, B : Οἱ δάκτυλοι οἱ ἐν τῷ ποδὶ ἐπὶ τοῦ στήθεος, Pedum digiti ad imam plantam. Et p. 1153, H : Καὶ τοῦ κοίλου τοῦ κατὰ τὸ στῆθος τοῦ ποδὸς, Et cavitatem illam, quæ pedis plano adhæret, et στῆθος vocatur. Hæc pedis pars tarso respondet, eique assimilis pars in manu στῆθος
B χειρὸς nominatur, Vola manus carnosa, quæ metacarpio prior est, et manus Torulus ac cacumen Polluci appellatur. 2, 144 : Στῆθος δὲ τὸ μετὰ τὸ κοῖλον πρὸ τοῦ μετακαρπίου· τὸ δὲ στῆθος καὶ ἄνθηρον καλεῖται· (καὶ προκάρπια καὶ δῶρα, καὶ τούτων τὰ μὲν πρὸς καρποῖς στήθη κτλ.) Hippocr. p. 276, 9 : Διὰ τῶν στηθέων τῶν χειρῶν, Per manuum volas. Foes. Conf. Oribas. p. 117 fin. et schol., 118 init. L. D.] Hesychio vero στῆθος est non solum τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθήνιον, sed etiam τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχωμα. [Polyb. 4, 41, 2 : Καλοῦσι δ' αὐτοὺς (τοὺς τόπους, quos limus ante ostia Ponti paullatim aggessit) οἱ ναυτικοὶ Στήθη. Conf. Strab. 1, p. 50, 52. Eadem metaphora Aret. p. 107, 3 : Τὰ ἐν τῷ ἥπατι στήθεα διασχιδνάναι, Tumores aggestos. V. Τηθύα. De loco Γραὸς στῆθος dicto v. in Γραῦς.]

[Στηθύνιον.] Στηθήνιον, τὸ, Medium pectoris, q. d. Pectusculum, VV. LL. ex Polluce [2, 162, ubi recte στηθύνιον]. Sed in iisdem est Στηθίδιον pro Pectusculo. [Στηθίδιον præter Phryn. infra cit. memorat Suidas
C in Στῆθος, ubi additur forma Byzantina Στηθίδην.] Σθητήνιον, Medium pectoris, VV. LL. Sed perperam hoc scriptum est in VV. LL. pro στηθήνιον. [Στηθήνιον, Const. Apost. 2, 25. Kall. Ubi repetitur locus Num. 18, 18, quo recte scriptum per υ, ut ap. Herodian. Epimer. p. 129, cit. a Boiss., Exod. 29, 26, 27; Levit. 7, 20, 21. « Ut a χεῖλος (χελύνη) χελύνιον, quod et ipsum damnat Phryn. App. p. 72, sic a στῆθος στηθύνιον derivatum videri potest; quo præter Ephippum ap. Athen. 2, p. 65, C : Παχέων ὀρνέων στηθύνια, schol. Lucian. Lexiph. c. 3 utitur. Στηθήνιον Philo Legg. Alleg. 2, 85, 86, 88, quam formam a Stœbero probatam ad Thom. p. 811, cum altera στηθίνιον recte rejiciunt Casaub. ad Athen. p. 65, et Fischer. ad Weller. Gramm. Gr. 2, p. 33, terminationem υνιον diminutivorum formis annumerans, vulgari, ut credere par est, dialecto propriam. » Lobeck. ad Phryn. p. 384. Qui de utraque forma : Στηθύνιον ὀρνιθίου λέγουσί τινες οὐχ ὑγιῶς· εἰ γὰρ χρὴ ὑποκοριστικῶς λέγειν στηθίδιον, εἰ δ' οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικὸν, πόθεν εἰσεκώμασε
D κτλ., ubi constructio nonnihil laborat. Dicitur autem fere de pectoribus brutorum. « Voc. frequens quoque ap. LXX; conf. Schleusner. Lex. s. h. v. Recte item Hippiatr. p. 152, 5 et 27 : Ἐν τῷ στηθυνίῳ. » Hase. De planta pedis dictum v. ap. Hesychium ab HSt. in Στῆθος sub finem citatum. Diminutivum dicit etiam gramm. Cram. An. vol. 2, p. 410, 3, et, ubi male Στηθίνιον, Etym. M. p. 727, 23, denique Zonaras, et qui τὸ μικρὸν στῆθος explicat, Suidas. ῡ]

[Στήκω, Sto, forma frequens in Novo Test. Στήκοντες pro ἑστηκότες, Alex. Aphrod. Probl. 1, 49. Corinth. 1, 16, 3; Rom. 14, 4. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 406, B : Καθήμενος ἢ στήκων· 500, B : Ὁ στήκων εἰς τὰς θύρας. African. Cest. p. 307, col. 1, B; Ephræm Syr. vol. 1, p. 195, D; 3, p. 252, D; Theodor. Stud. p. 359, D; Phot. Bibl. p. 62, 33, 35; schol. Eur. Hec. 572. Alia exx. v. ap. Ducang. in Στέκειν. L. D. Vita Pachomii Actt. SS. Maii t. 3, p. 37, 25 : Ἔτι στήκοντος αὐτοῦ. Ib. p. 50, 32 : Στήκοντα ἐπὶ τοῦ μνημείου. Hase.]

Στήλη, ἡ, Lapis ex terra exstans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus : ab ἵστημι, Statuo [sec. Harpocr. in Κύρϐεις]. Hom. Il. M, [259] : Στήλας τε προϐλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων, ubi quidam ἀντήρειδας [ἀντηρίδας, vel, ut Hesychius, οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα, καὶ θεμέλιοι, quomodo interpr. etiam Photius et schol.] intelligunt, quidam πλάκας μεγάλας πρὸ τοῦ τείχους, προϐεϐλημένας τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμένας ἀλλήλοις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους ἀντὶ ἐρύματος. Sophocl. El. [720] : Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Sub ipsam stelen extremam ; ubi loquitur de lapide in stadio erecto. [Ubi schol. interpr. λίθους κυϐοειδεῖς γράμματά τινα ἔχοντας. Ib. 744 : Λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας. Xen. Conv. 4, 6 : Ἁρματηλατοῦντα ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι. Lysias ap. Athen. 13, p. 612, D : Περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Herodot. 2, 102 : Τούτοισι στήλας ἐνίστα ἐς τὰς χώρας διὰ γραμμάτων λεγούσας τὰ οὐνόματα· 4, 87 : Στήλας ἔστησε, ἐνταμὼν γράμματα.] Plerumque accipitur pro Cippo s. Columna, [Titulus, Statua, his add. Gl.] quæ in sepulcris statuebatur, in qua fœdera inscribebantur, alia, quæ posteritati mandare cuperent. Stelen Plin. appellat : nonnulli Lapidem titularem. Suid. esse dicit Lapidem aut Æs in altum evectum figura quadrata : ap. quem diversorum illustrium virorum ac feminarum στῆλαι commemorantur. Hom. Il. [Λ, 371 : Στήλῃ ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμϐῳ·] P, [434] : Ὥστε στήλη μένει ἔμπεδος [ἔμπεδον], ἥτ' ἐπὶ τύμϐῳ Ἀνέρος εἱστήκει τεθνειότος [—ηότος], ἠὲ γυναικός. Sic N, [437] : Ὥστε στήλην, ἢ δένδρα ὑψιπέτηλα, Ἀτρέμας ἑσταότα· Π, [674] : Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε, Τύμϐῳ τε στήλῃ τε· τὸ γάρ, γέρας ἐστὶ θανόντων. [Od. M, 14 : Τύμϐον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες. Simonid. Anth. Pal. 7, 24, 4 : Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ στήλῃ. Callim. Ep. 7, 1 : Στήλην μητρυιῆς ... ἔστεφε κοῦρος· et 16, 3. Nicand. fr. 2, 70 : Λείψια στήλαισιν ἐπιφθίνοντα καμόντων.] Thuc. 1, [93] : Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων. Apud Eund. 2, [43] Στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐπιγραφὴ virorum fortium et illustrium memoriam celebrat. Pausan. Att. : Καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι. [Plato Leg. 9, p. 873, D : Θάπτειν μήτε στήλαις μήτε ὀνόμασι δηλοῦντας τοὺς τάφους. Axioch. p. 365, A : Πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ. Hinc Pind. Nem. 4, 81 : Εἰ δέ τοι μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν, ὕμνος ... βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα.] Has stelas Horat. vocat Cippos, et Cic. Columnas. Columnarum autem, quibus fœdera inscribebantur, meminerunt frequenter Æschin. et Dem. [p. 278, 23] : Στήλαις διαλαϐεῖν τοὺς ὅρους. Id. [p. 121, 22] : Γράμματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δεικνύων, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο, εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν. Plin. dicit, Stelæ lapideæ literis incognitis scriptæ. Æschin. [p. 63, 32] : Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι, i. e. ἔνορκον καὶ ἔνσπονδον γενέσθαι, Bud. [Demosth. p. 209, 5 : Τὰς στήλας καθελεῖν τὰς πρὸς Θηϐαίους. Conf. Isocr. p. 77, D ; 78, D. Aristoph. Lys. 513 : Τί βεϐούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν ; Av. 1051 : Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην· 1059 : Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας· Ach. 727 : Ἐγὼ δὲ τὴν στήλην καθ' ἣν ἐσπεισάμην μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τἀγορᾷ. Thuc. 5, 47 : Καταθέντων δὲ καὶ Ὀλυμπίασι στήλην χαλκῆν κοινῇ Ὀλυμπίοις τοῖς νυνί. Xen. Anab. 5, 3, 13 : Στήλη ἕστηκε παρὰ τὸν ναὸν γράμματα ἔχουσα (quæ inscriptio sequitur). De columnis quibus leges inscriptæ essent Plato Leg. 11, p. 917, E, Critiæ p. 119, C, E ; 120, A, Ps.-Demosth. p. 1370, 25. Id. p. 1381, 10 : Δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον εἰ ἔστι Πλαταιεύς, ... ἔπειτα τοὺς δοκιμασθέντας ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει πρὸς τῇ θεῷ. Lysias p. 94, 29 : Ἀνάγνωθι δέ μοι καὶ τοῦτον τὸν νόμον ἐκ τῆς στήλης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου· 184, 37 : Θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρϐεων καὶ τῶν στηλῶν. Pollux 10, 97 : Ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἳ κεῖνται ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεϐησάντων περὶ τὼ θεὼ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται. Et sic quum apud alios tum apud Polybium, de quo ita fere Schweighæus. in Lex. : « Διόπερ οὐδὲ στήλην ὑπάρχειν συμϐαίνει τῶν πόλεων τούτων περὶ τῆς συμπολιτείας, 2, 41, 12. Ἀνέθεσαν στήλην, 4, 33, 2. Θέμεναι στήλην, ἑκάστη μετεῖχε τῆς κοινῆς συμπολιτείας, 25, 1, 2. Στήλης προγραφείσης συνεπολιτεύετο μετὰ τῶν Ἀχαιῶν ἡ Σπάρτη, 25, 2, 1. Συνέθεντο τὴν πρὸς Μεσσηνίους στήλην, Columnam icti fœderis cum Messeniis posuerunt, 25, 3, 3. Pacis et fœderis conditiones, columnæ inscriptæ, ἐφ' οἷς ἔληξαν τῆς διαφορᾶς γράψαντες εἰς στήλην παρὰ τὸν τῆς Ἑστίας βωμὸν ἀνέθεσαν, 5, 93, 10. Sic τὰ ἐν στήλῃ καθιερωμένα, 9, 36, 9. Παρὰ τὴν στήλην, Contra fœderis leges in columna scriptas, 24, 4, 12. Παραϐῆναι τοὺς ὅρκους, τοὺς νόμους, τὰς στήλας, ἃ συνέχει τὴν κοινὴν συμπολιτείαν, 26, 1, 4. Παραδόσιμος στήλη, Qua memoria rei ad posteros traditur, 12, 11, 9. »] Et Ἡράκλειοι στῆλαι apud Isocratem, Aristotelem et Historicos ac Chorographos [Pind. Ol. 3, 46 : Ἡρακλέος σταλᾶν· Isthm. 3, 30. Ammian. Anth. Pal. 11, 209, 1 ; Orph. Arg. 1241. Dionys. Per. 64, et 72 : Στῆλαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ πλευρῇσι χέονται, ἡ μὲν ἐς Εὐρώπην, ἡ δ' ἐς Λιϐύην ὁρόωσα. Et 185 : Ἀγχοῦ στηλάων· 336 : Ἐν δέ οἱ ἄκρῃ στηλάων Ἀλύϐη κεῖται μία. Plato Critiæ p. 108, E ; 114, B : Ἡρακλείων στηλῶν· Tim. p. 24, E : Ὃ καλεῖτε Ἡρακλέους στήλας. Isocr. p. 105, B : Τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας ἐποιήσατο (Hercules), τρόπαιον μὲν τῶν βαρϐάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ τῶν κινδύνων, ὅρους δὲ τῆς τῶν Ἑλλήνων χώρας. Aristot. Meteor. 1, 13 med. : Ὁ Ταρτησσὸς ἔξω στηλῶν· 2, 1 : Τὰ ἔξω στηλῶν· et paullo ante : Ἡ ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν] : item Διονύσου Στῆλαι, Columnæ Herculis et Bacchi, quas suorum laborum metas et monumenta in extremis orbis partibus statuerunt. [Dionys. Per. 623 : Ἔνθα τε καὶ στῆλαι Θηϐαιγενέος Διονύσου ἑστᾶσιν, et 1163. De utrisque Strab. 3, p. 171, plurimisque aliis locis de columnis Herculis in freto Gaditano, quod ab eo vocatur ὁ κατὰ Στήλας πορθμός, ut mare quod est utrinque ἡ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς Στηλῶν θάλασσα. Isocr. p. 285, C : Τοῖς λόγοις τοῖς ἐνθάδε γραφομένοις οὐδὲν μᾶλλον προσέξειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς ἔξω τῶν Ἡρακλέους στηλῶν λεγομένοις. Hesychius : Στήλας διστόμους, τινὲς τὰς Ἡρακλείους στήλας· ἔνιοι αὐτὰς νήσους εἶναί φασιν· οἱ δὲ προσχώματα, οἱ δὲ τῶν ἠπείρων ἄκρας, οἱ δὲ πόλεις· καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ μίαν, οἱ δὲ τέσσαρας. || Στῆλαι, πόλις Κρήτης πλησίον Παραισοῦ καὶ Ῥιθύμνης. Τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος, ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, Stephanus Byz. || De terminis etiam Xenoph. Anab. 7, 5, 13 : Οἱ Θρᾷκες οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες στήλας ὁρισάμενοι τὰ καθ' αὑτοὺς ἐκπίπτοντα ἕκαστοι λῄζονται.] Στήλην ἀναγράφειν, In cippo proscribere, Bud. ap. Isocr. Π. ζεύγους [p. 348, D] : Ἐς τοσοῦτον ὕϐρεως ἦλθον ὥστ' ἔπεισαν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ στήλην [nunc στηλίτην] ἀναγράφειν. [Lysias p. 185, 12 : Κατὰ τὰς στήλας ἃς οὗτος ἀνέγραψε. De decreto columnæ inciso Demosth. p. 495, 23 ; 428, 1. Iphicrates sive Lysias ap. Aristid. vol. 2, p. 385 : Ὑμεῖς οἴεσθε παρ' ὑμῶν ταῦτά μοι τὰ γράμματα καὶ τὴν στήλην εἶναί τι σεμνόν, ἐμοὶ δὲ στήλη οὐρανομήκης ἕστηκεν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ μαρτυροῦσα τὴν ἀρετήν. De στήλαις, quæ in fundis oppigneratis ponebantur pignoris indices, v. HSt. in Ἄστικτος et Salmas. De modo usur. p. 636, 680.] Pro στηλίτευμα et στηλίτευσις accipi ap. Gregor. in fine secundi Στηλιτευτικοῦ testatur Idem. [|| Statua, sed ea proprie quæ columnæ est imposita. Malchus init. Hist. : Τάς τε Ζήνωνος στήλας καταϐάλλουσι πάσας. Constantin. Man. p. 11 : Σερούχ τε πρῶτος ἤρξατο χρῆσθαι γλυπτοῖς καὶ στήλαις. V. Suid. in Στήλη et in Βηρίνη, Contin. Theoph. 4, 34, etc. ... Pro quavis effigie usurpat Codin. Off. Pal. 6, 25 : Καὶ ἕτερον δὲ (φλάμμουλον) τὴν τοῦ βασιλέως ἔχον στήλην ἔφιππον. Ducang. Cosmas Topogr. Christ. p. 335, D : Στήλας αὐτοῦ (monocerotis) χαλκᾶς ἑώρακα. L. D. || Στήλη pro remedio videtur usurpare Constantinus a secretis Ms. l. 2 : Στήλη, ἣν διέθετο Παῦλος ὁ ἀκέστωρ. Passim ap. hunc scriptorem, tametsi videtur scriptor Arabs, quem hic in linguam Græcam vertit, divisisse totum opus in τμήματα et in λόγους, λόγους vero in πύλας, et πύλας in στήλας s. in Remedia specialia. Ducang. App. p. 175.]

[Στηλῆτις. V. Στηλῖτις.]

[Στηλίδιον. V. Στηλίς.]

[Στηλίζω. V. Σταλίζομαι.]

Στηλὶς, ίδος, ἡ, et Στηλίδιον, τὸ, Parva stela s. cippus, Columella. Στηλίδες, Hesychio Limites, Termini, οἱ τεθειμένοι ὅροι. [Στηλὶς, Pollux 1, 90. Strabo 6, p. 257 : Ἀπὸ δὲ Καίνυος μέχρι τοῦ Ποσειδωνίου τῆς Ῥηγίνων στηλίδος τοῦ πορθμοῦ διήκει στενωπὸς ὅσον ἑξαστάδιος... ἀπὸ δὲ στηλίδος εἰς Ῥήγιον κτλ. Et p. 265, 268. Iamblich. In Nicom. p. 132, B; 134, A, Eust. ad Dionys. v. 64 fin. Suidas. Pro στολίδος Eratostheni Catast. c. 35 fin. restituit Schaubach. Forma Στηλίδιον, Theophr. Char. 21 : Κυναρίου τελευτήσαντος αὐτῷ μνῆμα καὶ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι κτλ.]

[Στηλίτευμα, τὸ, i. q. στηλίτευσις. Pollux 6, 181. Ephræm Syr. vol. 3, p. 519, B; Theodor. Stud. p. 405, B. L. Dind. Anast. Sin. In Psalm. p. 92, D Canis. Hase. Jo. Chrysost. Hom. in Ps. p. 6 Coteler.]

Στηλίτευσις, εως, ἡ, Inscriptio in cippum s. stelam, Invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, ejus scelera omnibus proponentes. [Eust. Opusc. p. 225, 31 : Τὴν κατὰ μέρος ἠκριβωμένην ἐπὶ σοὶ στηλίτευσιν. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. x, B. L. Dind. Leo Imp. Vita Chrys. t. 8, p. 283, 3 : Τὰς μονομερεῖς στ. τοῦ Εὐτρόπου. Hase.]

Στηλιτευτικὸς, ή, όν, ut στ. λόγος, Oratio infamatrix. Bud. Aliis Invectiva. Cui, velut cippo, alicujus facinora et flagitia inscribimus, ac omnium oculis exponimus : metaph. sumpta a stelis, in quibus sceleratorum nomina proscribebantur. Ejusmodi Oratt. duæ extant Gregorii contra Julianum Apostatam. [Ead. signif. Eust. Opusc. p. 244, 15 : Στηλιτευτικὸς τρ. De scripto Theodor. Stud. p. 71, B : Ἐν τῷ ποιηθέντι μοι στ. Alia interpretes Suidæ. L. D. Philotheus CPol. In tres hierarch. t. 2, p. 332, A. Basil. t. 2, p. p. 896, A : Στηλιτευτικαῖς ἐπιστολαῖς. Sec. Nonnum ad Greg. Naz. t. 2, p. 499, D, et Suid. s. v. Στήλη col. 3400 Gaisf. sic differt ὁ Στηλ. λόγος a ψόγῳ ut in hoc oratio per demonstrativi generis capita progrediatur, i. e. per genus, educationem, actiones, comparationem, in illo solum per res gestas vel etiam, si ita res tulerit, per comparationem. Hase.]

Στηλιτεύω, In cippo inscribo, i. q. στηλοκοπέω, στηλογραφέω Pollux [8, 73] ἐστηλίτευσαν, i. q. στήλῃ ἐνέγραψαν. [Plut. Mor. p. 354, B : Στηλιτεῦσαι τὴν κατάραν.] Bud. citat ex quodam auctore, Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τῷ κτείναντι κατ᾽ ἄνδρα ἐκηρύχθη τάλαντα, Nomina eorum in cippis proscripta fuerunt. Metaph. plerumque capitur, pro Memoriæ prodo et innotescere facio omnibus velut in columna et cippo inscriptum, ita ut a quovis prætereunte cognoscatur : ἐμφανίζω, φανερόω, Suid., metaph. esse dicens a stelis, quæ publice proponebantur. [Infamare, Publicare, tametsi interdum in bonam partem usurpetur, ut observatum a grammaticis. Vox veteribus scriptoribus fere ignota. Gl. Mss. : Ἐστηλιτευμένος, ἀναγεγραμμένος. Lex. Ms. Cyrilli : Θριαμβεύσας, στηλιτεύσας, δημοσιεύσας. Rursum : Στηλιτεύσας, δημοσιεύσας, παραδειγματίσας, ὡς ἐπὶ τῶν στύλων δημοσίᾳ προστιθεμένων. Scheda Basilica : Στηλιτεύω, ὅπερ κυρίως ἐπὶ κατηγορίας λέγεται. Athanas. in Epist. ad Solitarios : Τὴν μὲν εὐσεβῆ πίστιν κηρύττοντες, τὴν δὲ Ἀρειανὴν αἵρεσιν ἀναθεματίζοντες καὶ τὴν μετάνοιαν... στηλιτεύοντες. Theodoret. l. 4 Hæret. fab. : Τὴν αἵρεσιν ἐστηλίτευσε. Pantaleon in Exalt. S. Crucis : Στηλιτεύονται δαίμονες. Ducang. Ponitur sæpius etiam ap. Hesychium.] Gregor. de Maximino Cæsare [vol. 1, p. 93, D] : Οὗ τὰ σύμβολα τῆς ἐπὶ τούτῳ πληγῆς αἱ εἰκόνες φέρουσιν ἔτι δημοσίᾳ πραττόμεναι, καὶ στηλιτεύουσαι τὴν λώβην τοῦ σώματος, Notam facientes et velut inscriptam cippo omnibus testantes. Idem in Or. de Cypr. [vol. 1, p. 278, A] : Μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν προτέραν ἑαυτοῦ κακίαν, Longa oratione pravitatem suam, veluti cippo erecto inscriptam, omnibus notam faciens et divulgans. Hist. Eccles. 4 : Τὴν Ἀρειανὴν σοφωτάτῳ λόγῳ στηλιτεύοντες αἵρεσιν, Arianæ hæresis impietatem oratione accuratissima, omnium oculis, quasi cippo inscriptam, exponentes. [Eust. Opusc. p. 339, 86 : Τὴν ἡμῶν στηλιτεύεις οὐθένειαν.] Synes. Ep. 58 : Τῶν πρώην ἐστηλιτευμένων βαρύτερα, Graviora iis, quæ non ita pridem promulgata fuerant. Et in bonam partem ap. Gregor. de Paralytico : Ἤρθης ἀπὸ τοῦ κραββάτου, μᾶλλον δὲ ἦρας τὸν κράββατον, καὶ ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν, Pervulgasti, ac ut innotesceret omnibus, quasi cippo inscriptum, fecisti. Idem in Enc. Maccab. : Ἑπτὰ τροπαίοις σε στηλιτεύσοντας, Septem trophæis te notaturos. Et in pass. ap. Philon. V. M. 3 : Ἧς τὸ εὐχάριστον ἀθανατίζεται καὶ ἀνάγραπτον στηλιτεύεται παρὰ τῷ Θεῷ, Et apud Deum in tabulas refertur. [Id. vol. 2, p. 2, 7 : Ὧν τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς ἱερωτάταις ἐστηλιτεῦσθαι γραφαῖς συμβέβηκεν · 226, 42 : Πάντων γὰρ ἐστηλίτευται τῶν ἐπὶ γῆς ἐν οὐρανῷ τὰ σημεῖα.] In quibus II. in bonam partem accipitur. [Theophyl. Simoc. Hist. p. 54, 21 ed. Bonn. : Οὐ στηλιτεύει τὰς δυνάμεις ἡ μάρτυς. Id. ib. p. 196, 19 : Στηλιτεύων ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας τὰ μεγαλεῖα τοῦ πνεύματος. Hase.] Frequentius tamen in malam partem. Gregor. : Ξένῳ μὲν θανάτῳ τὴν πονηρίαν, ξένῃ δὲ ὕβρει τὸν θάνατον στηλιτεύσαντες, Insueto genere injuriæ infamantes et famosam facientes, Bud. Idem de serpente a Mose excitato loquens, quem vult esse typum dæmonis, Ἄπνους, νεκρὸς, ἀκίνητος, ἀνενέργητος, καὶ εἰ τὸ σχῆμα σώζεις ὄφεως, ἐν ὕψει στηλιτευόμενος, Omnium oculis expositus et infamia affectus, ut Bud. interpr. [Epiphan. vol. 1, p. 120, C : Ἀρειομανῖται, οὓς ἤδη ἐν τοῖς πρὸ τούτου λόγοις ἐστηλιτεύσαμεν. Cyrill. Scythopol. Vita Cyriaci Actt. SS. Sept. t. 8, p. 152, 62 : Τὴν πολυσχιδῆ αὐτῶν ἀσέβειαν στηλιτεῦσαι. Theophyl. Simoc. Hist. p. 55, 22 : Τὸ βδέλυγμα στηλιτεύεται. Vita Epiph. vol. 2, p. 372, D : Ἤκουσας πῶς στ. Ἰεζάβελ; Hase. Memorat hoc v. etiam Steph. Byz. in Στῆλαι, et Eust. Il. p. 849, 61 : Στηλιτεύειν σκωπτικῶς τὸ στήλαις ἐγγράφειν τὰ κατά τινων, nec videtur τὸ σκ. scripsisse. Ceterum conf. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 220. L. Dind.]

Στηλίτης, ὁ, In stelen s. cippum inscriptus : ἐστηλοκοπημένος. Accipitur plerumque in malam partem, et de iis dicitur, qui ob crimina aliqua sua in cippo infamiæ causa proscribebantur. Dem. [p. 122, 5] : Ἐκόλαζον δ᾽ οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στ. ποιεῖν, Ita ut stelis s. cippis eorum nomina inscriberent, ὥστε καὶ στηλιτεῦσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, s. στήλῃ ἐγγράψαι, Pollux [8, 73. V. l. Isocr. in Στήλη cit., in quo nunc στηλίτην ἀναγράφειν. Demosthenem imitatur Libanius vol. 1, p. 470, 3. Aristides vol. 2, p. 303.] Aristot. Rhet. 2, [23] : Οἷον Λεωδάμας ἀπολογούμενος, ἔλεγε, κατηγορήσαντος Θρασυβούλου ὅτι ἦν στ. γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει · ἀλλ᾽ ἐκκόψαι ἐπὶ τῶν τριάκοντα οὐκ ἐνδέχεσθαι ἔφη · μᾶλλον γὰρ ἂν πιστεύειν αὐτῷ τοὺς τριάκοντα, ἐγγεγραμμένης τῆς ἔχθρας πρὸς τὸν δῆμον· quibusdam στηλίτης ἐν τῇ ἀκροπόλει γεγονὼς est i. q. Dem. γεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, Ærarius factus, Relatus inter ærarios, in Cærites tabulas, ὀφλὼν τῷ δημοσίῳ καὶ κατάδικος : sicque interpr. : Quemadmodum Leodamas dixit se defendens, quum eum Thrasybulus accusaret, quod in columna ærariorum inscriptus esset in arce, Sed eximi, inquit, tyrannorum tempore non conducebat, quod plus fidei sibi triginta tyranni haberent cognito ac perspecto ejus in populum odio. Alii tamen generaliter accipiunt, ac aliter interpr. hoc modo : Ut Leodamas in sua defensione dixit : quum enim Thrasybulus eum accusaret ac diceret, ejus nomen tanquam infamis et hostis in columna, quæ in arce erat, olim incisum fuisse, sed ab eo, quum triginta tyranni potirentur rerum, fuisse abrasum : respondit, illud non esse verisimile. Nam mihi, inquit, triginta tyranni magis credidissent, si, quas cum populo gessissem inimicitias, in columna scriptas vidissent. Στηλίτης a Bud. exp. Proscriptus in cippo in arce. Atticum autem esse Hesych. tradit, exponens ὁ ἐπ᾽ αἰτίαν τινὰ ἐστηλογραφημένος. [Lucian. Philops. c. 11 fin. : Ὁ στ. ἐκεῖνος λίθος. Στηλιτεύω ab hoc voc. duci annotant Theognost. Can. p. 45, 28, et qui mire ἄρρητον perhibet Eust. Il. p. 849, 61 : Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης στήλης οὐ μόνον στηλίτης ἄρρητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν, et Etym. M. p. 727, 25. L. D. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 354, 7 : Στηλίτην (fort. ex glossa, Στυλίτην) παρὰ τῷ Θεῷ γινόμενον (et addend., καὶ Στηλίτην) ἀντὶ τοῦ ἐν στήλῃ θριαμβευόμενον ὃν ἐτόλμησεν. Hase.]

[Στηλίτης. V. Στῆλαι, n. pr. in Στήλη.]

[Στηλίτις, ιδος, ἡ, Columnaria. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424, 1 : Ἐπὶ σταλίτιδι πέτρᾳ. Cod. Pal. σταλήτιδι. Brunck. σταλάτιδι, male. V. Lobeck. ap. Buttm. Gr. vol. 2, p. 430.]

[Στηλοβάτης, ὁ, Qui columnam conscendit. Tzetz. Hist. 9, 331. Elberling. Nisi præstat Στυλοβάτης, quod v., ut Στυλίτης.]

Στηλογραφέω, In columna s. cippo inscribo. [Joseph. p. 723. Philo vol. 1, p. 477, 28 : Τοῦτό μου τὸ πάθος τῆς ψυχῆς ἐστηλογράφησεν ἐν τῷ ἐμῷ μνήμονι ἐπίσκοπος Ἀβραάμ. Eumath. Ism. p. 442 : Μὴ τὰ καθ' ἡμᾶς καταζωγραφῶν στηλογραφήσῃς τὰ κατὰ σοῦ. Wakef. V. Hesych. in Στηλίτης cit. Epigr. ap. Cocch. Chirurg. p. 40, 9 : Στηλογραφεῖ κάλλιστα σωμάτων πάθη. Eust. Opusc. p. 278, 70 : Ἔφη ταῦτα στηλογραφῶν ἑαυτὸν καὶ περιαυτολογῶν· 303, 39 : Τὰ τῆς Σιὼν στηλογραφοῦνται κακά. Passivo etiam Theodor. Stud. p. 304, C. Nicetas Ann. 4, p. 70, A : Εἰκότως καὶ Δαβὶδ ... διασύρει καὶ κωμῳδεῖ (διάβολον γλῶσσαν) στηλογραφῶν ἀτεχνῶς τὴν ἐξ ἐρήμου ταύτης ἰσχύν. L. D. Item figurate Cyrill. Hieros. Catech. p. 44, C : Στηλογραφοῦντας. Greg. Nyss. t. 2, 1048, A : Στηλογραφήσομεν. Id. t. 1, p. 294, D : Στηλογραφηθῆναι ἐν τῇ ἑκάστου ψυχῇ. Generatim De martyrr. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 440, 7 : Στηλογραφοῦμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος διὰ χρωμάτων, Effor-mamus. Conf. Salmas. De cruce p. 268. Hase.]

[Στηλογράφημα, τὸ, Imago in statua expressa. Constantin. Manass. Chron. 4789 : Καὶ τὰ στηλογραφήματα τῶν ἱερῶν προσώπων. Ducang.]

Στηλογραφία, ἡ, [Titulus, Scriptio, Gl.] Inscriptio in columnam s. cippum. [Greg. Naz. Orat. 3, p. 57, D. Strong. S. Maximus In Psalm. 59, p. 335. Ducang. ‖ I. q. στηλογράφημα. De martt. CPol. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 437, 57 : Τὴν τῶν εἰκόνων στ. ἐγχαράττεσθαι. Hase. Theodoret. In Ps. 15 inscriptum Στηλογραφία τῷ Δαβίδ, vol. 1, p. 687 Schulz. : Δηλοῖ ἡ ἐπιγραφὴ πρὸς τῷ θανάτῳ καὶ τὴν νίκην· στήλη γὰρ οὐ τάφοις ἐπιτίθεται μόνοις, ἀλλὰ καὶ νικῶσιν ἀνίσταται καὶ γράμματα δέχεται τὴν νίκην τοὺς ἀγνοοῦντας διδάσκοντα. Τοῦτο τοιγαροῦν σημαίνει ἡ τῆς στηλογραφίας ἐπιγραφή. Similia Euseb. Comm. in Ps. p. 52, D ed. Montef. « It. Greg. Nyss. t. 2, p. 931, D, et Basil. t. 1, p. 292, D, ubi non intellexit interpres. » Hase. Theodor. Stud. p. 81, E : Εἴη δ' ἂν μᾶλλον ἡ διὰ λόγου στ. τῆς ἐν πίναξιν ἀξιολογωτέρα, ὅτι καὶ λυσιτελεστέρα. In inscr. Hypatæa apud Curtium Inscrr. duod. p. 32, n. 194 lin. : Δεδωκότα μοι τὰ τῆς στηλογραφίας, Pretium inscriptionis in columna, de quo v. p. 33. V. Στηλογραφικός. L. Dind.]

[Στηλογραφικὸς, ἡ, ὸν, In columna inscriptus s. expressus. Mich. Psell. Epist. 22, p. 615 : Ἤδη σε καὶ ἀγαλματοφορῶ ἐν ταῖς τῆς καρδίας θαλάμοις καὶ περιφέρω διὰ παντὸς, καὶ ὥσπερ εἰκόσι τισὶ στηλογραφίαις τοῖς ἀποκομιζομένοις γράμμασι διοπτρίζομαι. Ubi στηλογραφικαῖς Creuzerus ad Plotin. vol. 3, p. 176. L. D. German. CPol. In adorat. cruc. p. 253, B Grets. : Συμβόλοις στηλογραφικοῖς. Hase.]

[Στηλοειδής. V. Στυλοειδής.]

[Στηλοκόπας. V. Στηλοκοπέω.]

Στηλοκοπέω, In stele s. cippo incido. [Dio Cass. 43, 9 : Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐστηλοκόπησε.] Pro Infamia noto citatur ex Hermog. [Non addit hanc signif. Herm. vol. 3, p. 382, 17, ubi, ut Pollux, ex Hyperide citat ἐστηλοκόπηται.] Et ap. Polluc. [8, 73] ἐστηλοκοπημένος synonymum τῷ ἐστηλιτευμένος. [Sed longe diversa notione Στηλοκόπας cognominatus videtur Polemon Athenæi 6, p. 234, D, sc. quod in describendis columnarum aliorumque vetustorum monumentorum inscriptionibus multum studii posuerit. Schweigh. Ita Casaub., qui recte animadvertit joculare esse cognomen, sed perperam duxit a κόπος. Aliorum opiniones v. ap. Preller. p. 13 sq., et conf. Ματτυοκόπας. L. D. Conf. Bœckh. Corp. inscr. Gr. vol. 1, p. VIII, et Franz. Elem. epigr. Gr. p. 9. Hase.]

[Στηλοκοπία, ἡ, Inscriptio columnæ. Maximus Plan. Hyemis Comp. in Anecd. meis vol. 2, p. 312. Boiss.]

[Στηλουργὸς, ὁ.] Σταλουργὸς τάφος affertur ex Epigr. pro Sepulcro in quo extructa erat columna. [Immo τύμβος ex epigr. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 423, 5 : Τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' ἔκρυψε Βιττίδα τύμβος Τιμέα ἄγραντον νυμφιδίαν ἄλοχον, ubi σταλοῦχος conjecit Jacobsius, Cippum habens, ut id. ib. 424, 1, dicit σταλίτιδι πέτρᾳ.]

[Στηλοῦχος. V. Στηλουργός.]

Στηλόω, Stelen s. Cippum erigo, Erigo et stabilio ut cippum, Statuo et pono. [Philippus Thessalon. Anth. Pal. 7, 394, 4 : Μυλεργάτας ἀνήρ με... κατθανὼν στάλωσε τῷδ' ἐπ' ἠρίῳ. Ib. 1, 1, 2 : Ἃς οἱ πλάνοι καθεῖλον ἐνθάδ' εἰκόνας ἄνακτες ἐστήλωσαν εὐσεβεῖς πάλιν.] Thren. Jerem. 3, [12] : Ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος, Posuit me quasi signum, ad quod sagittæ mittuntur. 2 Reg. 18, [17] : Ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, Posuit super eum acervum lapidum. [Nicetas Ann. p. 154, D : Τὸ πρόναον, καθ' ὃ Μιχαὴλ ... ἐστήλωται ψηφίδων λεπταῖς ἐπιθέσεσι.] Metaph. vero στηλοῦν est Affigere se alicui rei, Ita alicui rei dedere se et quasi juxta eam statuere, ut ab ea non discedas, perinde ac stele alicubi constituta, firma et immota in loco suo manet, μένουσα ἔμπεδος et ἀτρέμας ἑστηκυῖα, ut Hom. de ea paulo ante dixit. Gregor. in Epitaph. patris : Τίς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσε, Dedidit, Bud. Idem, Ἐστηλωμένος, ἵν' οὕτως εἴπω, Θεῷ, Deditus, Affixus, Fixus et hærens Deo in modum cippi firmus et constans, de Basilio resistente tyranni violentiæ : Ἀκλινὴς καὶ τὸ στόμα καὶ τὴν ὄψιν, ἐστηλωμένος, ἵν' οὕτως εἴπω, τῷ Θεῷ καὶ τῷ βήματι. [Quo refertur gl. Suidæ illata : Στηλοῦμαι, ἑστηκα.] Στηλοῦσθαι neutraliter etiam capitur, pro Immotus sto instar cippi. Interdum etiam simpliciter pro Sto : 1 Reg. 17 [immo Judic. 17, 16] : Ἐστηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, Immoti et cipporum instar ad januam stantes, etiam simpliciter Stantes : unde et ἐστήλωτο, εἱστήκει, Hesych. [Sim. Metaphr. Vita Jo. evang. post OEcum. Morell. t. 2, p. 842, C : Στηλοῦται ὄρθιος. Pallad. Hist. Laus. p. 955, B : Ἐστηλώθησαν. Jo. Chrys. t. 5, p. 212, C : Ἐστηλώθη, τουτέστι, βεβαίως ἔστη, ἀκινήτως ἔστη. Hase. Georg. Pis. Acr. 3, p. 15, 72 : Ὥσπερ ἐστηλωμένοι. L. Dind.]

[Στήλωμα, τὸ, Columna. Sam. 2, 18, 18 sec. Alex. Theod. Es. 6, 13. Aq. Jud. 9, 6.]

[Στήλωσις, εως, ἡ, Statio, Erectio columnæ ipsa. Aq. Es. 6, 13. ‖ Inscriptio in columnam vertere licet in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 890, n. 3600, 20 : Τῆς στηλώσεως τοῦ ψηφίσματος. L. Dind.]

Στῆμα, τὸ, Stamen. Dicitur de planta, Hesych., fortassis eo sensu, quo Lat. Stamen. In VV. autem LL. στῆμα dicuntur Omnes herbæ marinæ. Est etiam Vocab. nauticum, Hesych. ‖ At in membro virili στῆμα dicitur Pendula virgæ pars, τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ, Pollux [2, 171]. Rufus Ephesius quoque [p. 31 et 51 ed. Cl.] στῆμα vocari scribit τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ αἰδοίου, Partem pudendi pendulam et prominentem.

[Στημαγορίς. V. Σταμαγορίς.]

[Στημάτιον. V. Τρημάτιον.]

[Στημονάριον, τὸ, Funis. Anon. Tact. Ms. De tuenda urbe obsessa : Καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν τοῖς προμαχῶσι λίθους μέλανας (μεγάλους recte scriptum in ed. Thevenot. Mathem. vett. p. 320, C. L. Dind.) καὶ μικροὺς καὶ βαρεῖς καὶ δοκοὺς καὶ στημονάρια παχέα καὶ πολλὰ δρύϊνα καὶ τὰς ἄκρας ὀξέα. ‖ Instrumentum architectonicum. Eust. Od. p. 1533, 24 : Δῆλον δὲ ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις οἷα καί τισι κρόκαις περιτιθέμεναι πυκναὶ σταμῖνες ἐκτὸς δίκην στημόνων ἁρμόττουσι τὴν ναῦν· δοκοῦσι γὰρ αἱ σταμῖνες παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν γίνεσθαι, ἀφ' ἧς καὶ οἱ στήμονες. Ἀπὸ δὲ τῶν Ὁμηρικῶν τούτων σταμίνων καὶ τὰ τεκτονικὰ φαίνεται παρῆχται (—ῆχθαι) στημονάρια, ὡς εἴτις εἴποι σταμινάρια. Ducang.]

[Στημονεῖν, Stamen nere, habet Salm. ad Tertull. De pallio p. 173, 27. Hase.]

[Στημονίας, ὁ.] Στημονίαι, Cincinni staminibus similes, Hesych. Cincinni prolixi et teneri, Cam. [Pollux 2, 28 : Κρατῖνος δὲ στημονίας κικίννους εἶπε τοὺς στήμονι ὁμοίους ὑπ' ἰσχνότητος.]

[Στημονίζω, unde στημονίζων, de veste rasa, cujus stamina apparent, *dont on voit les cordes*, ut vulgo dicimus. Eust. Od. p. 1770, 64 : Ἔστι δὲ, φασὶ, ῥάκος μὲν τὸ διερρωγὸς, τρίβων δὲ τὸ ἀποβεβληκὸς τὰς κροκύδας, ὃ καὶ στημονίζων οἱ ἰδιῶται φασιν. Est igitur στημονίζειν ἀποβάλλειν τὰς κροκύδας. Ducang. Transitivam signif. ponere videtur Zonaras Lex. p. 1680 : Στημονίζω, λε-

πτύω.] Στημονίζομαι, Stamen duco, tendo, Ordior, i. q. στήμονα ἵστημι. Aristot. H. A. 9, 39, de phalangio: Ὑφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου, ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, Deinde stamina a medio ducit, atque his subtegmina annectit. Plin. de hoc araneorum genere scribit, Texere a medio incipit, circinato ordine subtegmina annectens. Paulo ante vero, Tereti filo et æquali deducit stamina. [Pass. in Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 82, B, in quo Theod. Balsam. de Nomocanone suo: Τὰ πυκτία δίδωμι ταυτὶ τοῦ νόμου τοῖς συναδελφοῖς ... ὡς Ἰακὼβ τὰς ὥσπερ χλαμύδας ἐκ κανονικῆς ἐξυφανθείσας κρόκης κἂν τὰ τοῦ νομικοῦ στημονισθείσας μίτου. L. D. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 977, E: Ὑετοῦ σταγόνες ποῦ στημίζονται; Hase.]

Στημόνιον, τὸ, Stamen, i. q. στήμων, ut paulo post ex Polluce [7, 32] στῆσαι τὸν στήμονα, ἢ στημόνια. Aristot. Polit. 2, 4: Ἐξ ἑτέρου τὸ στ. ἐρίου γίνεται τῆς κρόκης, Ex alia lana stamen fit, ex alia trama. [Herodian. Epim. p. 129: Στήμων, τὸ στημόνιον, ut Zonaras Lex. p. 1669. Apollodor. Poliorc. p. 30, 7: Ψιάθους ἐκ μικρῶν ξύλων ὑφασμένας, στημόνια ἐχούσας τοὺς κάλως (margo καλάμους).]

Στημόνιος, ὁ, ἡ, Stamineus. Theophr. H. Pl. 3, [18, 11] de smilace: Τήν τε διὰ μέσου ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν περιφερεῖς, Et intervalla staminea non ex eo porrecta, ut cetera, sed circa eum in orbem circumacta, Gaza. Scribitur tamen ibi στημνίους. [Ut ap. Hesychium: Στημνίον, ὃ ἡμεῖς κατάστημον, ἢ πολύστημον.]

[Στημονονητικὸς, ἡ, όν.] Στημονητικὸς, ut στ. κρόκη, Pollux [7, 30, 209], Trama, quæ stamini intexitur. [Nunc recte στημονονητική, ut ap. Plat. Polit. p. 282, E: Τέχνην στημονονητικὴν, ubi similiter variatur, ut ap. Pollucem.]

[Στημονοφυής, ὁ, ἡ, Stamini similis. Plato Polit. p. 309, B: Στημονοφυὲς αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἦθος.]

Στημονώδης, ὁ, ἡ, Stamineus, Stamen referens. Plut. [Mor. p. 966, E], loquens de aranea: Ἡ τοῦ νήματος ἀκρίβεια, καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχὲς μηδὲ στ.

[Στημορραγέω, Stamen rumpo, Vestem ruptis staminibus scindo. Æsch. Pers. 839: Πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.]

Στήμων, ονος, ὁ, Stamen, [Subtemen, add. Gl.] Hesiod. Ἔργ. 2, [156=536]: Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexito. Plut. [Mor. p. 983, C], loquens de alcyone nidificante: Συλλέξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας, συντίθησι καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, τὰς μὲν, εὐθείας, τὰς δὲ πλαγίας, ὥσπερ ἐπὶ στήμονι κρόκην ἐμβάλλουσα. Plato Cratylo [p. 388, B]: Κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; Stamina et subtegmina s. tramam discernimus. [Polit. p. 281, A: Τὴν τοῦ στήμονος ἐργαστικὴν καὶ κρόκης· 282, D: Ἡ ἐν ἐρίοις τε καὶ στήμοσι διακριτική· Leg. 5, p. 734, E: Τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι.] Sunt enim stamina in tela fila recta et stabilia, quibus subtegmina intexuntur. Στήμων, ut Lat. Stamen, dicuntur etiam ipsa Fila, quæ ex colo ducuntur. [Aristoph. Lys. 519: Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω. Et cum eod. verbo Menander ap. schol. Hom. Il. Φ, 31.] Unde Pollux [7, 30] scribit Platonem [Polit. p. 282, E] στήμονα vocare τὸ νῆμα. [Theophr. fr. 3 De igni 43: Οἱ στήμονες οἱ ἐξάμενοι. Arrian. ap. Phot. Bibl. p. 70, 6: Σώζειν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ σαπροῦ καὶ παλαιοῦ στήμονος ἠρτημένους, vel ut Plut. Phocion. c. 30, κρεμαμένους. Anon. ap. Suidam v. Τίτθη cit.: Μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς γυναιξὶ στωμύλλεσθαι καὶ λαλεῖν περὶ κρόκης καὶ στημόνων ἐάσομεν.] Apud Lucian. [Dial. mer. 6, 1]: Κρόκην κατάγουσα, καὶ στήμονα κλώθουσα, Stamina nens, Tibull.; torquens, Ovid. [Hermipp. ap. gramm. Bekk. An. p. 461, 28: Ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα ἀπεσθ' ἐπινοῶν.] Et ap. Polluc. [7, 32] est, στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, Intendere stamina, i. e. fila ex colo ducta, ad ordiendam telam: et προφορεῖσθαι στήμονα, i. e. διάζεσθαι. Item συνδῆσαι τὸν στήμονα καὶ καταρτίσαι. Ap. Eund. ἄκλωστοι στήμονες ex Platone comico: et στήμων ἐξεσμένος, i. e. ὁ ἰσχνὸς καὶ λεῖος, ex Aristoph. [Hero Belop. p. 126, E: Ἑτέρους δόμους ποιοῦντες, ἕως ἅπαν καταχρήσωνται τὸ μήρυμα, τὴν ἐσχάτην ἀρχὴν ὑπέβαλλον ὑπὸ πάντας τοὺς στήμονας. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160, 6: Στάμονος ἀσκητοῦ φύλακα. Improprie Orpheus ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 675: Οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενός φησι, Κερκίσι καμπυλόχρωσι, τοῖς ἀρότροις μηνύεσθαι, Στήμοσι δὲ τοῖς αὔλαξι, μίτον δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι. Ceterum conf. Schneider. Ind. Scriptt. Rei Rust. v. Tela.]

Στήνια, ων, τὰ, Festum erat Athenis, in quo se mutuo scommatis et convitiis perstringebant. Unde Στηνιῶσαι, Convitiis incessere. Vide Hesych. [et Photium, qui Στηνία (Στήνια), ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν (Photius, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος). Aristoph. Th. 834 Προεδρίαν δ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις. Ubi schol. dicit ἑορτὴν γυναικῶν, πρὸ δυεῖν τῶν Θεσμοφορίων Πυανεψιῶνος θ'.]

[Στήνιον. V. Στένιον.]

[Στηνιόω. V. Στήνια.]

[Στῆνος tanquam primitivum compositi δύστηνος ponit gramm. Crameri An. vol. 2, p. 358, 11. Conf. Ἄστηνος.]

[Στῆρ. V. Στέαρ.]

Στήριγμα, τὸ, Fulcimentum, Stabilimentum, Id, quo res aliqua stabilitur et firmatur, et cui innititur. [Firmamentum, Columna, Gl. Eur. Iph. A. 617: Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα. Orph. H. 17, 7: Ἕδρανον ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν· et 83, 5.] Plut. Symp. [p. 649, C], de hedera: Περιπλοκῆς δεῖται καὶ στηρίγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνέχειν καὶ ποδηγεῖν ἀδυνατῶν. Joseph. De captivit.: Ὑποκαέντων δὲ τῶν στηριγμάτων, ὁ μὲν πύργος ἐξαίφνης κατασείεται, Adustis fulcimentis. Firmamina, Ovid. Ab Hippocr. quoque ἐν τῷ Κατ' ἰητρεῖον, στήριγμα dicitur Parti ægræ adhibitum firmamentum, quod injecta quidem fascia fit, sed sine vinculo. Convenit partibus illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis, eoque differt ab ἔρεισμα, Galen., teste Gorr. Στήριγμα et ὑποστάτην Græcis i. esse q. Lat. Furcam, testatur Plut. Coriol. [c. 24], ut in Ὑποστάτης infra annotabitur. Infra στήριγγα vocat. At Lysias, si Polluci [10, 157] credimus, στήριγμα [στήριγγα] vocavit etiam Temonem currus, τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, h. e. τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ· [Photius: Στήριγμα, τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ δίκρουν· οὕτως Νικόστρατος.] Plutarcho autem est τὸ ἀνέχον τὴν ἅμαξαν ξύλον, s. ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσι, Furca [Gl.], quæ curribus, s. curruum temonibus, subjicitur et quæ eos sustinet. [Grues volantes στηρίγματος ἕνεκα lapides portant, schol. Aristoph. Av. v. 1419. Hemst. Phrynich. Bekk. p. 72, 1: Χάραξ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στηρίγματος. Greg. Naz. Ep. 227. Strong. Nicet. Dav. In eund. p. 121, 9 Dronk.: Τῆς σῆς καρδίας στ. Galen. vol. 4, p. 43, 5; 123, 12; 268, 11; 269, 12. Id. vol. 4, p. 286, 11: Ἡ μὲν γὰρ τῶν ὀστῶν οὐσία πολλαχόθι μὲν οἷον στ. καὶ ἕδρα τοῖς ἄλλοις ὑποβέβληται. Hase. Epiphan. vol. 1, p. 259, C: Εἰς στήριγμα τοῦ πληρώματος. L. Dind.]

Στηριγμὸς, ὁ, Actio ipsa stabiliendi et firmandi, i. q. ἑδρασμὸς Suidæ. [Athanas. t. 2, p. 346, C: Εἰς στ. τῶν εἰς σὲ πεπιστευκότων, Ad confirmationem. Cyrill. Vita Jo. Silent. Actt. SS. Maii t. 3, p. 39, 45: Εἰς παραμυθίαν καὶ στ. τῶν ἀγωνιζομένων. Hase.] || Stabilitas. 2 Petri 3, [17]: Φυλάσσεσθε ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στ., Excidatis a propria stabilitate. In VV. LL. interpr. Statum fixum. Qua signif. apud Mathematicos στηριγμοὶ stellarum, quasi Insistentiæ, quum neque progredi neque recedere videntur. Cam. [Diod. 1, 81: Τὰς τῶν πλανητῶν ἀστέρων κινήσεις καὶ περιόδους καὶ στηριγμούς. Plutarch. Mor. p. 76, D: Τοὺς πλανήτας οἱ μαθηματικοὶ στηρίζειν λέγουσι παυσαμένης τῆς εἰς τοὔμπροσθεν αὐτῶν πορείας· ἐν δὲ τῷ φιλοσοφεῖν οὐκ ἔστι ληγούσης διάλειμμα προκοπῆς οὐδὲ στηριγμός. Schol. Arat. 205: Τὸν Πήγασον, ὅς ἐστιν ἡμίτομος κατὰ τὸν στηριγμόν, a Wakef. cit. • Procl, Hypotyp. p. 128, 32: Ποιεῖν (τὸν ἀστέρα) τὸν πρότερον στ. Halma: *Elle (la planète) fait sa première station.*

Ptolem. Almag. t. 2, p. 313, 16 et 36; 325, 8; 345, 33. » Hase. Longin. c. 40, 4 : Στηριγμοὺς ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα. Valck. Epiphan. vol. 1, p. 1069, C : Μὴ ἔχοντες ὅλως στηριγμὸν ὀνόματος.]

[Στῆριγξ.] Στήριγξ, ιγγος, ἡ, Fulcrum, i. q. στήριγμα. Metaph. autem Xen. Tibias equi vocavit στήριγγας, Eq. [1, 5] : Τῶν γεμὴν κνημῶν τὰ ὀστᾶ, παχέα χρὴ εἶναι, ταῦτα γάρ ἐστι στήριγγες τοῦ σώματος, Stabilimentum corporis, Cam. Cujus l. Pollux quoque meminit [1, 220], ap. quem [2, 191] sunt qui στήριγγας vocent τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος ὀστοῦ, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ ὀστάρια, quæ et περόναι dicuntur et παρακερκίδες, ut ibid. annotatur : quos processus Cam. quasi Fulcra nominari tradit. [Conf. 2, 232. Hesychius : Στήριγγες, ἐρείσματα· οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασι τῷ τῆς ἁμάξης ζυγῷ· οἱ δὲ βάκτρον. Στάλικας, quod v., ita dicit Pollux 5, 32 ; 10, 141. V. autem Στήριγμα.] Στήριγγα ap. Græcos i. esse q. Furcam, testatur Plut. [Mor. p. 280, E] : Τὸ δὲ ξύλον (διπλοῦν, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν,) ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ φούρκαν ὀνομάζουσι. Mendose tamen ibi στήρητα scribitur. Interpres vero ita legit, eaque lectio rationi consentanea est : nisi quis malit στήριγμα legere hoc in l., sicut ap. Eund. in Coriol. [c. 24] : ut in Ὑποστάτης videre potes. [Diod. 18, 70 : Τὰς στήριγγας ἐμπρήσας κατέβαλε γ' πύργους τοὺς μεγίστους.]

Στηρίζω, Statuo firmiter, Figo ; nam plus est quam ἵστημι, a quo derivatur. [Hom. Il. Δ, 443 : Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη· Λ, 28 : Ἴρισσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε.] Hesiod. Theog. [498], de saxo quodam : Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης Πυθοῖ ἐν ἀγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο, Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, Quod Jupiter statuerat et fixerat in terra. [Nicand. fr. 2, 49 : Τὰ δ' οὐ βάσιν ἐστήριξαν. Arat. 11 : Αὐτὸς γὰρ τάγε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν ἄστρα διακρίνας.] Apud Lucam autem 16, [26] : Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, redditur simpliciter, Hiatus ingens constitutus est. || Stabilio, Firmo, [Confirmo, Obstineo, his add. Gl.] Fulcio. In qua signif. metaph. etiam capitur, ut Lat. Stabilio, Confirmo. Ev. Lucæ 22, [32] : Στήριξον τοὺς ἀδελφούς. 2 Thess. 2, [17] : Στηρίξαι ἡμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Interdum i. q. πιστόω, Fidem facio, Confirmo quod dubium est. Et Στηρίζομαι, Stabilior, Firmor, Nitor aliqua re ceu stabilimento et fulcro. Hom. Il. [Φ, 242 : Οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι·] Π, [110] de Ajace, qui a Trojanis impetebatur : Οὐδέ πη εἶχεν Ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. Hesiod. Sc. [218] : Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο· de Perseo, de quo dicit, Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσίν, οὐδ' ἑκὰς αὐτοῦ. Et [Th. 779]. Κίοσιν ... ἐστήρικται. [Tyrtæus fr. 2, 22 : Ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς. Soph. Aj. 195 : Ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ. Eur. Bacch. 1073 : Ὀρθὴ δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο. Callim. Apoll. 23 : Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 731, 1 : Ἄμπελος ὡς ἤδη κάμακι στηρίζομαι αὐτῷ σκηπανίῳ. Nicand. Th. 20 : Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἄστρασιν ... ἐστήρικται. Arat. 230 : Ὀλίγον γὰρ ὑπ' αὐτὴν (Andromedam aries) ἐστήρικται, et 274, 351, 500. Unde de mense Hom. H. Merc. 11 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο, τῇ (nymphæ gravidæ) δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο. De situ locorum Dionys. Per. 204 : Τάων δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστήρικται· 495 : Τῇ δ' ἔπι Νηρικίης Ἰθάκης ἕδος ἐστήρικται· 551 : Νῆσος ... λίμνης ἔνδοθι ... ἐστήρικται. Aret. p. 66, 13 : Πτέρνη, ᾗ στηριζόμεθα.] Aristot. [H. A. 2, 1 med. : Ὕβον, ἐφ' οὗ ἐστήρικται τὸ ἄλλο σῶμα (cameli)·] De mundo [c. 4 post med.] : Τῶν σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, Per cœlum aut jaculari specie transmeans, aut uno loco fixus, Bud. Et metaph. [Apoll. Rh. 4, 816 : Τί τοι χόλος ἐστήρικται; Aret. p. 77, 34 : Οἶνος κραταιῶς στηρίξαι δύναμιν ἐς ζωήν.] 2 Petri 1, [12] : Ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ, Stabilitos et confirmatos. || Neutr. etiam capitur pro Sto, Consisto, Firmo pedem, Sisto gradum. Hom. Od. [M, 433] : Οὐδέ πη εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι. [Eur. Hipp. 1202 : Κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· Bacch. 972 : Οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος· 1083 : Καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριζε φῶς σεμνοῦ πυρός.] In qua signif. ap. Mathematicos quoque usurpatur teste Plut. [Mor. p. 76, D], qui τοὺς πλανήτας στηρίζειν λέγουσι παυσαμένους [—ης] τῆς εἰς τοὔμπροσθεν αὐτῶν πορείας. [Μηδὲ στηρίζειν ἐπί τινος δόγματος, Diog. L. 2, 136. Στηριζομένοις περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἄρῃ, ib. 137 ; alii codd. ἐριζομένοις, quorsum inclinat Menagius, sed male. Hemst.] || Morbus quoque in partem aliquam corporis στηρίζειν dicitur pro In eam incumbere ac ea ceu fulcimento niti. Thuc. 2, [49] : Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, Quum in cor incubuerat. Sic ap. Diosc. 6, 1 : Διὰ τὸ ὑπὸ τῆς γενομένης θερμασίας κατέχεσθαι τὸ ἰοβόλον, στηρίζον ἐπὶ τοὺς τόπους ὄντας κυρίους. Idem ἐπισκήπτειν dicitur. [Hippocr. p. 1250, D : Ἐνταῦθα στηρίζει ἡ νοῦσος, Ibi morbus statuitur, aut ibi est morbi sedes. Quod ἐς ταῦτα ἀποστηρίζεται dicitur p. 49, 11. Sic de morbo quum per abscessum solvitur, εἰς ἀπόστασιν στηρίζει, hoc est In abscessum firmatur, scribitur p. 401, 45. Et τὰ στηρίζοντα ἀλγήματα ἐς ἀκρώμιον καὶ κληῖδα, Ad summum humerum adhærentes et affixi dolores. Et aphor. 11, s. 7, lib. 6 Epid. in febribus lassitudinis sensum inducentibus ad articulos abscessus decumbunt, ἄρθρα στηρίζουσιν, pro εἰς ἄρθρα στηρίζουσιν, In articulos firmantur. Foes. Oribas. p. 79 ed. Mai. Pass. Aret. p. 1, 30 : Ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐστηρίχθη. || Medio transit. Apollonid. Anth. Pal. 9, 271, 3 : Εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἤμασι κλαυσόμεθα, ἀλκυόνων, αἷς πόντος ἀεὶ στηρίξατο κῦμα νήνεμον. Fr. Orph. ap. Justin. M. Cohort. 15, 78, Cyrill. C. Julian. p. 33, B, Jo. Malal. p. 27, 9 : Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς vel ἑῇ στ. βουλῇ. Futuri etc. duplex forma est, στηρίξω, ἐστήριξα, ἐστήριγμαι, et, qua recentiores tantum utuntur, στηρίσω vel στηριῶ, ἐστήρισα, ἐστήρισμαι. Amos 9, 4 : Στηριῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπ' αὐτούς. Ezech. 14, 8 : Στηριῶ τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον. Jud. 19, 5 : Στήρισον τὴν καρδίαν σου κλάσματι ἄρτου. Jerem. 3, 12 : Οὐ μὴ στηρίσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, ubi al. οὐ vel μὴ στηριῶ. Sed ap. Philon. vol. 1, p. 15, 24, pro ἐνστηρίσῃ, Mss. ap. Mangei. p. 718, ἐνστήριξιν ᾖ, i. e. ἐνστηρίξῃ potius quam quod Mang. voluit ἐνστηριχθῇ. Passiv. ap. Cosmam Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 47, D, στηρισθέντα. L. Dind.]

[Στηρικτέον, Figendum. Pollux 1, 213.]

[Στηρικτὴς, ὁ, Qui figit. Schol. Oppiani Hal. 3, 373.]

[Στηρικτικὸς, ἡ, ὸν, Stativus. Proclus Hypotyp. p. 62, 30 : Περὶ τῶν στηρικτικῶν φαντασιῶν. Hase.]

[Στηρικτὸς, ή, ὸν, Fixus. Hymn. Isid. 4, 26 : Ἄκραις στηρικταῖς. L. Dind.]

Στήριξ, ἡ, Furca, VV. LL. ex Plutarch. [Pro Στήριγξ.]

[Στήριξις, εως, ἡ, Fixura. Hippocr. p. 1134, A : Προσεδεχόμην ἐς ὀφθαλμὸν στήριξιν, de morbo in oculum incumbente, ut dictum in Στηρίζω. Fulcimentum, Basis. Schol. Aristoph. Nub. 1507 : Τῆς σελήνης τὰς ἕδρας) στηρίξεις.]

[Στήριον, ἱέραξι (—κα intt.). Σέλευκος. Στῆρα, τὰ λίθινα πρόθυρα, Hesychii gll. obscuræ.]

[Στησᾰγόρᾱς, ὁ, Stesagoras, Samius ap. Thuc. 1, 116, forma Ion. Στησαγόρης, de patre et filio Cimonis, ap. Herodot. 6, 34, 39, 103. « Chrysippi libri πρὸς Στησαγόραν, Diog. L. 7, 197. » Boiss.]

[Στησαμενὸς, ὁ, Stesamenus, n. viri, ap. Arcad. p. 64, 25.]

[Στήσανδρος, ὁ, Stesander, Samius citharœdus ap. Athen. 14, p. 638, A. Quod n. fuisse creditum in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, 16, ubi ..εσανδρος. Conf. Στάσανδρος.]

[Στησήνωρ, ορος, ὁ, Stesenor, forma Ion. n. Στασάνωρ, quod v. Tyrannus Curii ap. Herodot. 5, 113.]

[Στησίας STESIAS, ὁ, n. pr. scriptum in fictili antiquissimi operis. De Witte *Descr. de la coll. de M. de M****, p. 30, n. 39. Hase.]

[Στησίβιος, ὁ, Stesibius, apud Athenæum in Mathem. vett. p. 8, 15 : Στ. ὁ Ἀσκρηνὸς, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηχανικός. Hase.]

[Στησικλείδης, ὁ, Stesiclides, Athen. qui archontum et Olympionicarum catalogum scripserat, ap. Diog. L. 2, 56.]

[Στησικλῆς, έους, ὁ, Stesicles, Athen. ap. Xen. H. Gr. 6, 2, 10. Ap. Diod. 15, 46, 47, Κτησικλῆς.]

[Στησίλαος, ὁ, Stesilaus, Athen. ap. Herodot. 6, 114, ubi Στησιλέεως, ut de aliis ap. Plat. Lachet. p. 183, C, E, et in inscr. Naxia ap. Bœckh. vol. 2, p. 354, n. 2416, 6, ubi deest Στη.]

[Στησιλείδης, ὁ, Stesilides, Siphnius, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 250; 401, 206; 543, 185; 544, 189.]

[Στησίμβροτος, ὁ, Stesimbrotus, Thasius, ap. Xen. Conv. 3, 6, ubi v. Schneider, Plat. Ion. p. 530, D, et al. V. Wolf. Proleg. Hom. p. 162.]

[Στησιμένης, ους, ὁ, Stesimenes, Delphus, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 829, n. 1704, 16.]

Στήσιος, ὁ, ut Ζεὺς, Jupiter Stator, Plut. Cicerone [c. 16. Conf. Ἐπιστάσιος].

[Στησίοχος, ὁ, Stesiochus, n. viri, in inscr. Iasensi ap. Bœckh. vol. 2, n. 2671, p. 460, 6.]

Στησίφυλλον, τὸ, Telephium, herba. Hesych.

[Στησιχόρειος, ὁ, ἡ, adj. sequentis n. pr., unde Στησιχόρειος πύλη ap. Suidam. Στησιχόρειος καινοτομία Plutarch. De mus. p. 1135, D. Versus Στησιχορείους memorat schol. Eur. Or. 970: Τὸ κε' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς χορείου, ὃ καλεῖται Στησιχόρειον, ἔχον τὸ Πινδαρικὸν ἔθος, ἴαμβον δηλονότι τὸν τελευταῖον πόδα· Phœn. 163: Τὸ ϛ' τροχαϊκὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον Στησιχόρειον. Et Servius p. 1820—2, dactylicum pentametrum catalecticum, heptam. catal. et anapæsticum trim. acatal.]

[Στησίχορος, ὁ, Stesichorus, Himerensis, poeta lyricus, primum memoratus ab Simonide Ceo ap. Athen. 4, p. 172, E, ubi Dor. Στασίχορος, tum ab Isocrate p. 218, D, Platone Phædr. p. 243, A, etc., aliisque multis. Etymologiam nominis ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν ponit Suidas. Prov., Οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις, ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων usurpatum memorant parœmigrr. In Marm. Pario ap. Bœckh. vol. 2, p. 302, 85, memoratur etiam Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος. ‖ Jactus talorum octo significans, ap. Polluc. 9, 100.]

[Στήτα s.] Στήτη, ἡ, Femina, Mulier, Theocr. [Syringe 14, Dosiadæ Ara 2, unde citat schol. Dionys. p. 735, 2.] Sic autem initio Iliadis quidam διὰ στήτην divisim legentes, στήτην exp. γυναῖκα. Vide Eust. Apud Hesych. est Στήτα.

[Στητώδης. V. Στέαρ fin.]

[Στήτωρ, unde Στήτορα, Statio, Gl. vitiose.]

Στία, ἡ, et Στίον, τὸ, Lapillus, Calculus. Schol. Apoll. Rh. 2, [1171]: Ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ Στιάων, scribit στίας a Sicyoniis vocari τὰς ψήφους: unde esse πολύστιος. Sic ap. Hippocr. Στίον [Στῖον] est ψηφὶς, s. λίθος, ut exp. Galen., addens, Στῖαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδες· unde Στιῶδες dici τὸ σκληρόν. Apud Hesych. perperam Στηά: ubi additur et Στηάς: et significat etiam στενοχωρίαν καὶ λιθοκονίαν. [Στία ponit etiam Theognost. Can. p. 103, 29.] Στιάζει tamen ap. Eund. cum ι, λίθοις βάλλει [Lapidibus jacit. T]

[Στιάζω. V. Στία.]

[Στιβαδεύω, Substerno. Diosc. 3, 29: Διώκει καὶ ἑρπετὰ στιβαδευόμενον (abrotonum). Theoph. Sim. 3, 7.]

Στιβάδιον, τὸ, Torulus [Gl.] ex herbis s. gramine et frondibus: quem Latini quoque Stibadium vocant: ut ap. Martial. στιβάδιον ἑξάκλινον, Torulus in quo sex discumbere possunt. Alibi dicit Stibadium quod octo capit. Utitur et Servius, ut Æn. 1, [698] enarrans illud Virgilii, Aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda: Antiqui, inquit, stibadia non habebant, sed stratis tribus lectis epulabantur: unde et Triclinium sterni dicitur. [Plut. Philopœm. c. 4: Καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος. L. D. Lucian. Tox. c. 31: Στ. τι ποιησάμενος καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος. Hase.]

Στιβαδοκοιτέω, In toro s. stramento ex herbis aut frondibus cubo, Humi stratis herbis aut frondibus cubo, In stibadio cubo. Polyb. 2, [17, 10]: Ὤικουν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, τῆς λοιπῆς κατασκευῆς ἄμοιροι γεγονότες, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. [Strabo 3, p. 155: Ἐν τάγοις, ἐν ὥσπερ καὶ στιβαδοκοιτοῦσι. L. Dind.]

Στιβαδοποιέω, i. q. στιβάδα ποιοῦμαι, Conficio mihi lectisternium s. stramentum ex foliis, gramine aut frondibus virentibus: ut ap. Virg., Tunc litore curvo

A Extruimusque toros, dapibusque epulamur opimis. [Aristot. H. A. 8, 30: Μόνη δ' αὕτη τῶν θαλαττίων ἰχθύων στιβαδοποιεῖται καὶ τίκτει ἐν τῇ στιβάδι· 9, 7 init.: Στιβαδοποιεῖται καθάπερ οἱ ἄνθρωποι. L. D. Antig. Caryst. p. 72, 2 Westerm. Hase. Schol. Soph. Phil. 1108: Προσφέρων ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. Ἐνίοτε δὲ ἔμπαλιν φησι διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ στιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. Schol. Theocr. 4, 25: Φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται, ubi al. liber —ποιοῦσι. Wakef.]

Στιβάζω quoque et Στιβίζω in VV. LL. exp. πατέω, Calco, Pedibus tero. [Hesychius: Ἐστίβακα, πεπάτηκα.] Attamen verbo στιβίζω in Lex. meo vet. alia tribuitur signif., ubi citato hoc exemplo, Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβίζουσι, exp. δραπετεύουσι, διαφεύγουσι: Fugiunt et declinant. Qui locus ap. Etym. quoque legitur, sed pro στιβίζουσι scriptum στιβάζουσι. [V. Στιβίζω. Quomodo est etiam in Gud., quod στιβ. τὸ ψεῦδος, et pro διαφέρουσι, quod est in Et. M., item διαφεύγουσι. Quæ signif. ducta est a Στίβος. ‖ « Schol.
B Theocr. 7, 67: Ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἔστ' ἐπὶ πῆχυν, Strata. » Wakef. Epiphan. t. 1, p. 272, B: Στιβάζοντες ἐπὶ τραπέζης ἄρτους. Hase. Hesychius: Σκάναμα· τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι. V. etiam Στοιβάζω. ‖ Στιβάζομαι, a στίβος, Quæro, Investigo. Aresas ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 848, 1: Ἴχνια γὰρ ἐν αὐτῷ στιβαζόμενος εὕροιτό τις καὶ μαστευόμενος· 854: Ὁ νόος βραυγούμενος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα.]

Στιβαρός, ά, όν, ab eadem origine [aor. ἔστιβον] derivat Eust. [Il. p. 563, 35; 914, 18; 1395, 35], exponitque πυκνὸς, et ex consequenti στεῤῥός. Idem Eust. p. 1395, enarrans hæc Homeri Od. Α, 99: Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, annotat, στιβαρὸν, derivatum ab aor. 2 ἐστίβην, significare πυκνὸν καὶ στερεὸν, translatumque esse ἀπὸ τῆς καταπεπατημένης γῆς καὶ διὰ τοῦτο πεπυκνωμένης: solet enim terra calcata densari et durari. [Hesiod. Sc. 319: Σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.] Sic accipiendum et Od. Θ, 187: Λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ Ἢ οἵῳ Φαίηκες
C ἐδίσκεον ἀλλήλοισι, Multo crassiorem ideoque graviorem quam quo Phæaces ludebant inter se. [Callim. Del. 24: Τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος; Aratus 639: Στιβαρῇ κορύνῃ. Theocr. 24, 49, ὀχῆας.] Proprie ergo στιβαρὸς significat Densus, Spissus, Crassus: deinde Gravis, [Grandis, Ponderosus, huic add. Gl.]; item et Firmus, Robustus, Validus: quæ enim densa sunt ac crassa, ea et ponderosiora sunt et firmiora quam quæ λεπτὰ sunt ac subtilia s. tenuia. Cujus posterioris signif. hæc sint exempla. Il. Ψ, [843]: Ἔῤῥιψε Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς· Od. Ε, [454]: Ὁ δ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν, Χεῖράς τε στιβαράς· Σ, 68: Στιβαροί τε βραχίονες· Il. Σ, [415]: Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα. [Hesiod. Sc. 76, etc.: Ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν· et al. Pind. fr. ap. Erotian. Gl. v. Αἰὼν cit.: Στιβαρὰς πλευράς. Aristoph. Th. 639: Ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά. Callim. Dian. 75: Στιβαροῖσιν... γονάτεσσι· et sæpissime Apoll. Rh. Nicand. Th. 17: Στιβαροῖο ἴχνευς. « De poeta, Ἐστὶ δὲ δὴ πουλὺ στιβαρώτερος, ap. Athen. 11, p. 473, A. » Valck. Diosc. 5,
D 173: Ὁ λευκὸς καὶ στιβαρὸς (λίθος Σάμιος).] Utitur hoc vocab. Joseph. quoque, ap. quem στιβαρὸν Suidas exp. ἰσχυρὸν, afferens hunc l. [B. J. 6, 2, 8]: Ὁ δ' ἐλάσας τὸν ἵππον ἁρπάζει τινὰ νεανίαν στιβαρὸν τὸ σῶμα. [Ib. 6, 8, 3: Πάνθ' ὀλόγρυτα καὶ στιβαρώτατα. LXX Ezech. 3, 6: Στιβαροὺς τῇ γλώσσῃ. Ephræm Syr. vol. 2, p. 66, B: Γενοῦ καὶ αὐτὸς στιβαρὸς ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσιν. Improprie epigr. Anth. Pal. App. 101, 4: Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ· Pallad. 9, 170, 1, λογισμοῖς· Antip. Sid. 7, 39, 2, εὐεπίῃ. « Στιβαρὰ in oratione dicuntur Quæ habent aliquid roboris et austeritatis in literarum compositione et numero. Junguntur τὰ ἰσχυρὰ, ἀξιωματικὰ, πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχοντα. Contrarium est τὸ γλαφυρὸν καὶ θεατρικὸν κάλλος. Dionys. De compos. 22, p. 154. Hesych.: Στιβαρὸν, βαρὺ, εὔτονον, ἰσχυρόν. » Ernest. Lex. rhet. Soranus De arte obstetr. p. 2, c. 1 fin.: Στιβαρώτερος γὰρ οὗτος (ὁ λόγος) καὶ μετὰ ποικιλίας δυσχερέστερος. Theodor. Stud. p. 251, E: Στιβαρᾶς καὶ πονηρᾶς αἱρέσεως. L. Dind.]

‖ Στιβαρῶς, Dense, Spisse, Crasse, Firmiter, Ro-

buste. Hom. Il. M, [454] : Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας. Ubi Eust. annotat, ista duo adverbia πύκα et στιβαρῶς vel idem significare, vel τῷ πύκα inesse signif. πυκνότητος i. e. συνέσεως, τῷ στιβαρῶς autem signif. πυκνώσεως στεῤῥᾶς : et sic πύλαι πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι essent, Portæ affabre et firmiter simul ac spisse coagmentatæ. [Marc. Anton. 2, 5 : Φρόντιζε στ., Strenue, Constanter cura. Schweigh. Nil. Epist. p. 287, 28. Basil. t. 2, p. 1062, B : Στ. καὶ πράως. Id. ib. p. 1024, C : Προηγουμένως καὶ στ. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. t. 1, p. 415, 5 Gaisf. : Χερσὶν στ. ἀπαείρας. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 128, 12 Dronk. : Ἐμβριθῶς ἄγαν καὶ στ. Hase.]

[Στιβαρότης, ητος, ἡ, Gravitas, titulus Præfecti, Euseb. Hist. Eccl. p. 360 (9, 9, p. 453). Kall.]

[Στιβαρόω, Firmo. Theodor. Stud. p. 241, D : Ἐστιβάρωσε τὸ ἀδρανές. L. D. Anast. Sin. In Psalm. t. 3, p. 118, C Canis. Hase.]

Στιβὰς, άδος, ἡ, quoque a στείβω derivat Eust., uti dixi, aitque proprie esse εὐτελῆ καὶ καταπεπατημένην στρωμνήν, s. τὴν πεπιλημένην καὶ οἷον καταπεπατημένην στρωμνήν. Quam expositionem sequendo, στιβὰς i. prope esset q. Lat. Culcitra, quam Varro a Calcando dictam tradit, quod in ea sagum aut tomentum, aliudve quid, calcabant. Sed plerumque στιβάδες erant Stramenta [Gl.] ex frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, qualis erat castrensis segestria, de qua supra in Στέγαστρον. Simile quid Lat. Torus [Gl.] est : siquidem Non. Marcellus ex Varrone tradit, Torum appellatum fuisse stratum ex herba torta : et Toral, illud ipsum quod injiceretur. [Eur. Tro. 507 : Στιβάδα πρὸς χαμαιπετῆ· Hel. 798.] Aristoph. Pl. [541] : Ἀντὶ δὲ κλίνης (ἔχειν) Στιβάδα σχοίνων, Torum junceum, s. Stramentum ex junco. [663 : Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο· Pac. 348 : Πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην πράγματά τε καὶ στιβάδας. (Ubi de militantibus, ut ap. Polyb. 5, 48, 4 : Ἐν αὐταῖς ταῖς στιβάσι κατεκόπησαν. Et 11, 3, 1, ubi libri στιβαῖς.) Agathias Anth. Pal. 9, 643, 7 : Ἐπὶ μὲν στιβάδος φρονέεις μέγα, de lectulo accumbentis, ut id. ib. 5, 267, 4 : Ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι.] Plut. in Institutis Laconicis [p. 237, B] de juvenibus Spartanis : Ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου. Quæ iisdem verbis refert in Lycurgo [c. 16]. Xenoph. Hell. 7, [2, 22] : Στιβάδας ποιουμένους, Toros et stramenta sibi parantes, in quibus sc. cubarent. Aristot. [H. A. 8, 29, 3] itidem στιβάδας ποιεῖται καὶ τίκτει ἐν ταῖς στιβάσι· pro quo Plinius Nidificat ex alga, atque in nido parit : de pisce quodam, qui Phycis nominatur. Alii sic interpretantur illum locum : Nidum sibi construit, atque in herbis tomentitiis, quibusque infarciuntur culcitræ, (ut stœbe, alga,) parit. [Aratus 1139 : Μύες ἠμέριοι ποσσὶ στιβάδα στρωφῶντες κοίτης ἱμείρονται. Theocr. 5, 34 ; 7, 67, etc. Orph. Arg. 404.] Item, Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne toros et stramenta alta struamus, ex Greg. Naz. Et, Ἐν στιβάσι κατακείμενοι ἐδείπνουν, Athen. 11, [p. 476, C, ■ Xen. Anab. 6, 1, 4, ubi est var. σκίμποσιν. Cyrop. 5, 2, 15 : Ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς.] Et, Ἐκ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, Xen. Hell. 7, [1, 16] ut Plut. Camillo [c. 37] : Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. [Alciphr. Ep. 3, 4 med. : Θεοχάρης οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα, πρὶν ... τὴν ἕκτην ἑστάναι.] Ex frondibus etiam fiebant, ut supra ex arundine et junco confieri docui [Plat. Reip. 2, p. 372, B : Ἐπὶ στιβάδων, ἐστρωμένων σμιλακί τε καὶ μυρρίναις] : ut ap. Athen. 4, [p. 138, F] : Σκηνὰς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσι. Et paulo post, Τοῖς δ' ἀπόροις ἐπιτάττει κάλαμον ἢ στιβάδα ἢ φύλλα δάφνης φέρειν, ὅπως ἔχωσι τὰ ἔπαικλα κάπτειν. Erant igitur στιβάδες Tori (s. Lectisternia aut Stramenta) ex herbis aut foliis, arundinibus, aut frondibus : in quibus humi stratis vel discumbebant cœnaturi, aut cubabant dormituri : ut Hesych. quoque dicit fuisse χαμαικοίτην s. στρῶσιν ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων. [Conf. ejusd. gl. in Στιβάζω citata Σκάναμα. Idem Φράτρη interpr. etiam στιβάδας καὶ συσσίτια. Quod pluribus explicat Ignarra De phratriis p. 61—2. Photius : Στιβάς (—βὰς, nunc —βαὶ), χαμαικοίτιον ἀκούβιτον ἀπὸ ῥάβδων, καὶ οἱ τῶν δένδρων ἀκρεμόνες.] Soph. pro στιβὰς dicit στειπτὴ φυλλάς. [Herodot. 4, 71 : Ἐπεὰν θέωσι τὸν νέκυν ἐν τῇσι θήκῃσι ἐπὶ στιβάδος. Pollux 7, 9.] || Sed et ipsæ frondes quæ deputari solent ad στιβάδας conficiendas, ipsarum στιβάδων nomine vocantur : ut Marc. 11, [8] : Στιβάδας [Στοιβάδας] ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, Frondes cædebant ex arboribus : quas sc. in via sternerent calcandas. Matth. [21, 8] dicit, Ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ. Jo. 12, [13] pro illo στιβάδας et κλάδους dicit τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, Ramos palmarum. [V. Photii gl. modo cit.]

Στιβδὸς, Verbero, Fugitivus, Hesych. [Gl. vitiosa.]

[Στιβεία, ἡ. V. Στιβία.]

Στιβεὺς, έως, ὁ, Hesychio ὁδευτής : quo sensu et στειβεὺς supra [et infra Στιδεύς]. Posset accipi etiam pro ἰχνευτής, i. e. Investigator, sicut et Στιβευτὴς, quod ejusd. est originis, [et Vestigator interpr. Gl. Sostratus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 486 : Οἱ στιβευταὶ κύνες. Altera forma Oppian. Cyn. 1, 463 : Πᾶσαν στιβέεσσιν εὐρρίνοισι κύνεσσιν ὀσμὴν ... ἀμαλδύνουσιν.] || Exp. Idem στιβεὺς etiam Fullo : qua signif. ap. schol. Nicandri legitur Στιβύς : quum enim eo in l. quem in Περιστιβὴς citavi, annotasset, quosdam περιστιβὲς legere pro περιστιγὲς, exposuissetque πεπιλημένον, πεπατημένον, subjungit, ἀπὸ τούτου καὶ στιβὺς ὁ κναφεὺς καλεῖται : quoniam στείβει et calcat vestimenta quæ purgat. [Schol. Apoll. Rh. 2, 30. Wakef.]

[Στιβευτής. V. Στιβεύς.]

Στιβεύω, i. q. στιβέω. Item Investigo, Indago [Vestigo, huic add. Gl.], sc. sequendo vestigia. [Θηρᾶν καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσι, Nicol. Damasc. p. 449, 16. Male vertit H. Vales. Sub dio cubare. Hemst. Diod. 5, 3 : Τοὺς κυνηγεῖν εἰωθότας κύνας μὴ δύνασθαι στιβεύειν.] Plut. De Pythiæ orac. [p. 399, A] : Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον, Investiganti et indaganti res futuras : ubi metaphora est. Idem in propria significatione accepit, De sollertia animal. [p. 966, C] : Ὁ δὲ λέων ἀεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν· atque adeo non facile videri ait λεοντείου ὄνυχος σημεῖον, esseque ejus ἴχνη τυφλά. Bud. στιβεύω interpr. Vestigiis imprimo, apud eundem Plutarch. in Causis naturalibus [p. 928, A], ubi quærit Διὰ τί τὸ δρόσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους δυστίβευτον; respondet, Ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἔχειν ἴχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ὄσφρησιν. Itaque στιβευόμενον τόπον intelligit Eum cui vestigia imprimuntur. Malim tamen ut et in præcedentibus, interpretari Qui vestigiis indagatur : et sic Δυστίβευτος accipietur et ipsum pro Eo qui vestigiis difficile indagatur, Investigatu difficilis. Hesych. quoque στιβεύειν exp. non solum πατεῖν, πορεύεσθαι, sed etiam ἰχνεύειν. [Sic Etym. M. p. 727, 39. Aristocles ap. Euseb. Pr. ev. t. 3, p. 519, 13 Gaisf. : Τοῖς κυσὶ τοῖς στιβεύουσι καὶ μεταθέουσιν. Hase. Herodian. Epim. p. 128 : Στιβεύω δὲ ἰῶτα, ἀπὸ τοῦ στίβος.]

Στιβέω, i. q. στίβω s. στείβω, unde et derivatum est, i. e. Calco, Peragro, Pervado, calcando sc. terram. Soph. Aj. p. 52 [874] : Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν, i. e. ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. [Ponit Στιβέω Etym. M. in Ἀστίβητος cum ceteris temporibus, στιβῆσαι Eust. Il. p. 179, 35 ; 1035, 31.]

Στίβη, ἡ, ab Eustath. exp. ἑωθινὴ πάχνη, derivaturque a στείβω significante καταπατῶ et πυκνοποιῶ : unde et Στίβος, ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός : quemadmodum et ἡ δρόσος παχνουμένη πυκνοῦται. Atque sic στίβη derivaretur a στείβω ut πάχνη a πήγνυμι, essetque synonymum τῷ πάχνη, (Ros concretus frigore s. glaciatus,) s. τῷ πηγυλὶς, et τῷ πηγάς. Utitur autem hoc vocab. Hom. Od. E, 467 : Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν· ubi schol. exp. πάχνη et ἑωθινὸν ψύχος, Pruina et matutinum frigus. Et P, [25] : Μή με δαμάσσῃ Στίβη ὑπηοίη, Pruina matutina : quem l. Suidas citans, et ipse exp. πηγυλὶς ἢ πάχνη. [Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 258, 20 : Στίβη ι· σημαίνει δὲ τὴν ψυχρίαν. Conf. ib. p. 302, 3 ; Epim. Hom. vol. 1, p. 257, 18,

Theognost. Can. p. 108, 26. Στήβη ἡ ψυχρὰ male ap. Arcad. p. 104, 16. Callim. Epigr. 32, 3 : Ὠγρευτὴς στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος.] Hesych. autem στίβη exp. non solum ψύχος, πάχνη, sed etiam ἀράχνη [πάχνη intt.], addens esse et χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν. [ῑ]

Στιβήεις, εσσα, εν, Pruinosus. Suid. tamen substantive accipit hoc στιβήεις, exponens sc. ἡ ὑπὸ τὴν ἕω γινομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος. [Quæ pertinent ad στίβη.]

[Στίβι s. Στίβι. V. Στίμμι.]

Στιβία, ἡ, i. q. στίβος, i. e. Via, quæ sc. viatorum pedibus calcata et trita est. Legitur enim ap. Suid. Στιβία καὶ στίβος, ἡ ὁδός. [Oppian. Cyn. 1, 37 : Στιβίης ἀκερδέος ἔργα· 451 : Εἴδεα δὲ στιβίης δυσδερκέος ἔπλετο δισσά. Wakef. Ib. 478.] At Στιβεία significaret potius Ingressus, quo sc. terra calcatur et teritur pedibus : vel etiam Investigatio : a verbo στιβεύω. [Diod. 4, 13 : Οἱ μέν φασιν αὐτὴν ἄρκυσιν ἑλεῖν, οἱ δὲ διὰ τῆς στιβείης χειρώσασθαι καθεύδουσαν, ubi codd. στιβίας vel στειβίας. Herodian. Epim. p. 128 : Στίβος, ἡ ὁδός· Στιβεία τὸ αὐτό. Eadem autem utriusque formæ origo, nisi quod Στιβίη est poetica. ῐῑ]

[Στιβιάω.] Derivatum a στίβη et verb. Στιβιᾶν, quod Hesych. exp. ῥιγοῦν, Rigere, Frigere, ut quos ἡ ἠοίη στίβη δαμάζει.

[Στιβίζω, Stibio lino. Etym. M. p. 782, 10 : Ὑπογεγραμμένη, ἐστιβασμένη. Ἐστιβισμένη Sylburg. Eodem sive vitio sive librarii errore Cosmas Hieros. In Greg. Naz. in Maji Spicil. vol. 2, p. 189, B : Αὕτη (Danae) τρόπαις ἐμηχανᾶτο στιβαζομένη, ut paullo post προσεπινοοῦσα χρωμάτια τινά, δι' ὧν τοὺς ἀνθρώπους ἐφέλκεται, ὡς ἡ Δανάη· 190, D : Τοῦτο δέ φησι κατὰ γυναικῶν καλλωπιζομένων, ὅτι διὰ πολλῶν τρόπων οἰστρηλατοῦνται, στιβαζόμεναι, χρωματιζόμεναι· 194, A : Ταύτην ποικίλως ἐστιβασμένην ὁ Ἀρταξέρξης θεασάμενος, ἔκλυτος ὑφ' ἡδονῆς γεγονώς· et medio p. 195, D : Ἰεζάβελ δὲ πόρνη οὖσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστιβάσατο. Qui tot locorum consensus etsi scriptoris potius culpam quam librarii, ut in l. in Στιβίζω cit., arguere videtur, nihilo minus græce a στίβι formari non potuit στιβάζω, quod est a στιβάς. L. D. Strabo 16, p. 775 : Στιβίζονται δὲ ἐπιμελῶς αἱ γυναῖκες. Euseb. H. E. 5, 18 : Προφήτης βάπτεται, προφήτης στιβίζεται; Wakef. Ezech. 23, 40 : Ἐστιβίζου. Hase. V. Στιμμίζω et Καθυποστιβίζω.]

[Στιβοίτης, ὁ, Stibœtes, fl. Hyrcaniæ, ap. Diod. 17, 75. Zioberis vel Ziobetis ap. Curtium 6, 10, 4. Στιβόιτης apud Suidam, ubi libri variant inter ὄνομα τόπου, et, quod plerique tuentur, ποταμοῦ. L. Dind.]

Στίβος, ὁ, Via, Callis, Trames, Semita, pedibus sc. viatorum trita; Hesychio τρίβος, ὁδός : Vestigium ejus qui calcavit et trivit terram pedibus, Signum pedis qui calcavit solum inter eundum. [Hom. H. Merc. 352 : Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν, ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος. Æsch. Prom. 680 : Πυκνοῖς ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους· Ag. 410 : Ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες· Cho. 205 : Στίβοι ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς· 210 : Πτέρναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις· 228 : Ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.] Apud Suid. : Αὐτὸν προπέμψας, τὸν ἐκείνου στίβον ᾔει, Vestigia ejus sequebatur, Ibat viam ab eo calcatam. Ibid. ex Herodoto [4, 140] : Οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἑωυτῶν γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, Viam quam ante triverant, s. Prioris sui itineris vestigia. [4, 122 : Ἐπήϊσαν κατὰ στίβον αἰεὶ ὑπαγόντων· 123 : Εἵποντο αἰεὶ τὸ πρόσω κατὰ στίβον· 5, 102 : Ἑπόμενοι κατὰ στίβον· 9, 59 : Ἦγε τοὺς Πέρσας δρόμῳ κατὰ στίβον τῶν Ἑλλήνων.] Ibid. ex Polyb. [2, 25, 5] : Κατὰ τὸν αὐτὸν στίβον. [Conf. 3, 53, 10.] Pro vestigiis ὑπὸ τοῦ στείβοντος impressis Xen. quoque accipit [Anab. 1, 6, 1] : Ἐνταῦθεν προϊόντων ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων, καὶ κόπρος· εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων· Ex vestigiis quæ terræ impresserant equi, conjiciebatur esse equos circiter bis mille. [6, 3, 24 : Πορευόμενοι ἑώρων τὸν στίβον τῶν Ἀρκάδων· 7, 3, 43 : Τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθε. Dionys. A. R. 11, 27 med. : Οὔτε στίβον ἵππων οὔτ' ἴχνος ἀνθρώπων οὐδὲν εὕρισκον.] Soph. Phil. p. 379 [29] dicit etiam, Στίβου γ' οὐδεὶς τύπος, Nulla vestigia cernuntur, quæ aliquis terræ calcatæ impresserit. [Ib. 48 : Ἀλλ' ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται στίβος· 157 : Τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον· 163 : Στίβον ὀγμεύει τόνδε· 206 : Βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος· 487 : Μή μ' ἀφῇς ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου· Ant. 784 : Ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος.] Hesych. exp. etiam ἡ τοῦ ἴχνους ζήτησις, Investigatio. [Crinagor. Anth. Pal. 9, 516, 5 : Ψευδόμενοι ῥινῶν ὀξὺν στίβον. || De via Eur. Iph. T. 67 : Φυλάσσου μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν· Ion. 351 : Ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος; 743 : Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός· Phœn. 90 : Ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον· Or. 1274 : Κενὸς στίβος. Apoll. Rh. 1, 781 : Πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ᾔιεν ἥρως· 1253 : Ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆϊ, et alibi. Nicand. Th. 263 : Παρὰ στίβον· etc.]

[Στιβότης. V. Στιβοίτης.]

[Στιβόω, Affligo, Opprimo, Castigo. Constitt. Apost. 2, 16, p. 227, A : Στιβώσας αὐτὸν ἡμέρας νηστειῶν ἑβδομάδας δύο κτλ. et 8, p. 229, B : Στιβῶν ἐν τῇ νηστείᾳ· 43, p. 254, D : Στιβώσατε αὐτὸν νηστείαις· 48, p. 258, A. || Στίβωσις, εως, ἡ, Afflictio, Oppressio, Castigatio. Const. Ap. 6, 20, p. 353, C : Στιβώσει φορτιμοῦ καὶ σκληρότητι κλοιοῦ. Wakef.]

Στιβρὸς, Stolidus, VV. LL. [Pro Solidus. Xen. Ven. 4, 1, σκέλη στιβρὰ, nunc στιφρὰ, ut ex cod. et Polluce 5, 58.]

Στίβω, i. q. στείβω : ut et ap. Hesych. Στίβοντες, πατοῦντες : qui eod. modo στείβοντες exp. Legitur et ap. Eur. [Hipp. 217] : Στίβουσι [στείβουσι] κύνες, Canes calcant viam, Figunt vestigia, Gradiuntur. [Delenda autem hæc forma, sublata etiam ap. Xen. Anab. 1, 9, 13.]

[Στίβων, ωνος, ὄνομα κύριον, Suidæ. Nomen canis est ap. Xen. Cyn. 7, 5. Sine interpr. ponit Theognost. Can. p. 30, 32. Nec videtur Στείβων scribendum.]

[Στίβωσις. V. Στιβόω.]

[Στίγγος, quod sine interpr. ponit Theognost. Can. p. 16, 7, inter vocc. quæ ιγγ habent, quid sit non constat.]

Στιγεὺς, έως, ὁ, Subula dicitur ; vel etiam Omne id quo pungimus. Suidas exp. κεντητήριον. Alio nomine ὀπήτιον dicitur. [Sed ap. Herodot. 7, 35, στιγεὺς est Punctor, Is qui stigmata inserit : Στιγέας ἀπέπεμψε στίξοντας τὸν Ἑλλήσποντον. Schweigh.]

Στίγμα, τὸ, Nota [Gl.] qua aliquis compunctus est, quæ alicui inusta est, Signum quod alicui impressum est ferro candenti. Latini quoque Stigma appellant : ut Martial. [12, 62] : Frons hæc stigmate non meo notanda est. Herodot. 7, [233] : Ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα τοὺς πλεῦνας τῶν Θηβαίων. Plut. Περὶ ἀοργ. [p. 463, B] : Τὰ δὲ τῶν πικρῶν (δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλως ἐν τοῖς προσώποις τῶν οἰκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις. Paul. Ad Gal. 6, [17] : Τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, Stigmata Domini Jesu in corpore meo porto, i. e. inustas notas, quales inuri servis solebant. Sed quum servis ea essent probrosa, (unde et Stigmatiæ dicebantur,) ipse iis gloriatur, ut ea non dubitet pseudapostolorum gloriæ opponere, necnon et circumcisionis cicatrici. Intelligit autem στιγμάτων nomine Omnia quæ in corpore suo passus est Christi nomine, de quibus 2 Cor. cap. 11. Apud Medicos στίγματα dicuntur Notæ quæ in facie aut alia quapiam corporis parte infliguntur, quales videmus in manibus eorum qui militiam exercent. Sic enim Aet. 8, 12 : Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷά ἐστι τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσίν. Ubi etiam describit quoddam μέλαν πρὸς στίγματα. Ibid. τὰ στίγματα ἀφελεῖν, et τὰ στίγματα ἐξαίρειν : Plin. 25, cap. ult. : Omnibus batrachii generibus vis caustica : ideo ad tollenda stigmata utuntur, causticisque omnibus miscent. Diosc. 2, 205, de foliis et recentibus cauliculis batrachii, Δύναμιν ἔχει ἑλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικήν· ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρει. Rursum Plin. scribit stigmata deleri fimo columbino, quem Diosc. 2, 98, tradit et πυρίκαυτα θεραπεύειν, Igni ambusta. Ubi sicut stigmata deleri ait, sic Martial. [6, 64] : Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Marc. Virg. post locum in Ἐρυθρόστικτος citatum, Ex eo, inquit, factum est ut στίγματα non tam Puncta ipsa, quam Punctis variatam superficiem Græci vocarint. Et ex hoc genere inter cutis vitia στίγματα in antiqua medicina

A dicta sunt non Puncta, sed Maculis punctorum quantitate et forma decolorata hominis cutis. Differuntque (quod manifeste ex antiquis scriptt. et ex nomine ipso colligitur) stigmata a leuce et utraque vitiligine, quod in his, sive candidæ, sive nigræ maculæ sint, major quantitas et nulla certa forma est; in stigmatis autem puncta tantum et punctis variata superficies. Στίγματα Hesiod. dixit Puncta, s. Maculas et notas quibus aliquid distinctum variatumque est, veluti punctis, Sc. 166 : Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα [δράκουσι, Κυάνεοι] κατὰ νῶτα, schol. ὥσπερ δὲ στιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων· κατάστικτοι γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. Sic Virg. Georg. 3, Maculosus anguis. [Aristot. de gen. anim. 1, 17 fin. : Στίγμα ἔχοντος ἐν τῷ βραχίονι τοῦ πατρὸς ἐπεσήμηνεν ἐν Καλχηδόνι τῷ τέκνῳ, συγκεχυμένον μέντοι καὶ οὐ διηρθρωμένον τὸ γράμμα· H. A. 7, 6 med. : Ἔχοντός τινος στίγμα ἐν τῷ βρ. ὁ μὲν υἱὸς οὐκ ἐγένετο, ὁ δ' υἱιδοῦς ἔχων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ συγκεχυμένον μέλαν. Polyæn. 1, 24 : Στίγματα ἐνέγραψε τῇ κεφαλῇ. Πληγαί, ποικίλματα Hesychio, cui τραύματα addit Suidas, quod in τρώματα B corruptum ap. Photium. || Improprie « Στίγματα διηνεκῆ τῇ Ἀντιοχέων πόλει κατέλιπεν Julianus scripto Misopogone, Socrat. H. E. 3, p. 194, 22. » Hemst.]

Στιγμαῖος, α, ον, Qui unius puncti est, Punctum æquans, Procl. in sua Sphæra, Progressus minimus et unius solum puncti, Punctus viæ. Sic στιγμαῖος βίος, Vita quæ punctum duntaxat temporis durat. Plut. [Mor. p. 117, E] : Καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα. Itidem σπιθαμὴ βίου dicitur de Vita brevi et momentanea. [Στιγμιαῖος semper legitur in Cleomede; ἡ γῆ στιγμιαία 1, 11. Hemst. Et ibid. ed. Bak. p. 72, 15; 75, 15; 76, 11; 77, 13; 79, 5; 103, 10; 119, 8. Gemin. Elem. astron. p. 20, E : Στιγμιαίαν πάροδον. Galen. vol. 19, p. 187, 16 : Στ. ὑποστάσεως. Hase. Eustath. Opusc. p. 21, 62 : Στιγμιαίαν ἀμέρειαν. Neque aliter scripserat Plut. l. c., ap. quem p. 1084, B : Ἕνα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ πόρον στιγμιαῖον ἀπολιπεῖν, legitur sine varietate. L. Dind.]

C Στιγματηφορέω, Stigmata fero in corpore, i. e. Stigmata mihi sunt inusta, Notis compunctus sum, Lucian. [De dea Syr. c. 59.]

Στιγματίας, ὁ, Stigmate notatus, Notis compunctus, Cui stigma inustum est : στ. δοῦλος, Servus compunctus notis, cui stigmata et notæ inustæ sunt [Asius ap. Athen. 3, p. 125, D : Χωλός, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ. Aristoph. Lys. 331 : Δούλαισιν ὠστιζομένη στιγματίαις τε. Xen. H. Gr. 5, 3, 24 : Ὅ τε Δελφίων καὶ στιγματίας τις μετ' αὐτοῦ, ὃς πολλὰ ὑφείλετο ὅπλα τῶν πολιορκούντων, ἀπέδρασαν νύκτωρ. Lysias ap. Athen. 13, p. 612, C. Dio Chr. Or. 15, vol. 1, p. 449; Lucian. Tim. c. 17] : solebant enim notæ eis candenti ferro imprimi, ut agnoscerentur, præsertim si aufugere consuevissent : ut ex Plut. quoque discimus in Nicia [c. 29], de Atheniensibus in Sicilia captis : Καὶ τούτους ὡς οἰκέτας ἐπώλουν, στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, Equi signo eorum fronti impresso. [Pericle c. 26.] Cujus rei Plato quoque meminit, Leg. 9, [p. 854, D] item Plut. infra et supra in Στίζω D et Στίγμα : necnon et Phocyl. [212] : Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα. Item et Plin., et Valer. Max. 6, 8 : Servus ab eo vinculorum pœna coercitus, inexpiabilique literarum nota per summam oris contumeliam inustus. Pollux 3, c. 8 [79; 8, 73] de servis, Οἱ δὲ στιζόμενοι (sic enim reponendum pro μαστιζόμενοι), στιγματίαι καὶ στίγωνες, ὥσπερ οἱ μαστιγούμενοι, μαστιγίαι. Itidem Cic. De off. 2, [7] : Qui fideliorem, et barbarum et stigmatiam putaret, quam conjugem. Ita enim antiqui codd. habent pro Stigmaticum, quod in nonnullis legitur. Paulo ante dicit, Barbarum, et eum quidem compunctum notis Threiciis, districto gladio jubebat anteire : synonymως accipiens Compunctum notis et Stigmatiam. Plin. Ep. 1, 5, taxat quendam ut Vitelliana cicatrice stigmosum. [Conf. Diog. L. 4, 46. Valck. Improprie Aster. Homil. 3, p. 43 : Στιγματίαι περινοστοῦσι κατὰ τὰς πόλεις, μισούμενοι, δακτυλοδεικτούμενοι.] Nicanor autem grammaticus dictus Στιγματίας fuit διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογῆσαι, Eust. [Il. A, 5. Suidas : Νικάνωρ ὁ Ἑρμείου Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος... Περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ, περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου βιβλία ἕξ, ἐπιτομὴν τούτου βιβλίον ἕν, περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ,... Περὶ στιγμῆς. Quibus addunt libri nonnulli propterea Στιγματίαν dictum fuisse. Tä]

Στιγματίζω affertur pro Stigmate noto, Stigma inuro, στίζω. [Chron. Pasch. in circulo ad p. 25 v. 8 : Ὅπου ἐστὶν ἐστιγματισμένον β'. L. Dind. Figurate Basil. t. 2, p. 225, C, et Greg. Nyss. t. 1, p. 595, A : Ὁ διὰ τῶν τοῦ βίου κηλίδων τὴν ψυχὴν στιγματίσας. Hase.]

[Στιγματοφόρος, ὁ, ἡ, Qui notam fert. Polyæn. 1, 24.]

Στιγμή, ἡ, Punctum [Gl. Aristot. Eth. Nic. 10, 3 fin. : Οὐδὲ γὰρ ὁράσεώς ἐστι γένεσις οὐδὲ στιγμῆς· De partt. an. 3, 4 : Στιγμῆς ἔχοντα μέγεθος· H. A. 6, 3 init. : Ὅσον στιγμὴ αἱματίνη ἐν τῷ λευκῷ· 7 init. : Τοῦ κόκκυγος τὰ ποικίλα οἷον στιγμαί· De anima 1, 5 med. : Ἐπεί φασι κινηθεῖσαν γραμμὴν ἐπίπεδον ποιεῖν, στιγμὴν δὲ γραμμήν, καὶ αἱ τῶν μονάδων κινήσεις γραμμαὶ ἔσονται· ἡ γὰρ στιγμὴ μονάς ἐστι θέσιν ἔχουσα.] Apud Mathematicos στιγμὴ et σημεῖον idem sunt, i. e. Punctum : sc. οὗ μέρος οὐθέν, Minima lineæ pars, quæque in partes dividi nequit. Euclides suorum Στοιχείων initio : Σημεῖόν ἐστιν οὗ μέρος οὐθέν· γραμμὴ δέ, μῆκος ἀπλατές· γραμμῆς δὲ πέρατα, σημεῖα. Suid. : Στιγμή ἐστι γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον· κέντρον δέ ἐστιν ἀρχὴ γραμμῆς. Euclides tamen utrumque lineæ extremum appellat στιγμήν. Item στιγμήν, inquit Marc. Virg. ap. Diosc., in sermone Punctum vocant, Minimam notam qua membra sermonis in scribendo librarii dividunt; eademque ratione Quæcunque continuum aliquid intercedentia angustis intervallis dividunt, discernunt, et variant. Item τελεία στιγμή, Punctum quod ponitur in fine sententiæ perfectæ. [V. Στιγματίας.] Apud Latinos quoque Punctus s. Punctum, pro Minima rei alicujus parte ponuntur, ut quum Plin. dicit, Non aliud est terra in universo quam mundi punctus; Horat., Horæ puncto; Lucr., Puncto diei; Cic., Illo inquam ipso die, imo hora, atque etiam puncto temporis eodem; Cæs., Vi tempestatis puncto temporis interiit; Cic., Tot civium Rom. uno puncto cædes. Item, Neque Larini punctum est temporis commoratus. Itidem Græci στιγμὴν χρόνου dicunt pro Minimo temporis spatio, s. Momento : ut Demetr. Phal. ap. Plut. Consol. Apoll. [p. 104, A], laudans Euripidem dicentem μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑψόθεν, τὰ δ' ἆραι ἄνω· rectius tamen dicturum fuisse ait, si non μίαν ἡμέραν, sed στιγμὴν χρόνου dixisset. Ib. [p. 111, C] : Τό, τε πολὺ δήπουθεν ἢ μικρόν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα· τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμή τίς ἐστιν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 472, 4 : Βίος ὅσσον ὅσον στιγμή.] Sic Luc. 4, [5] : Ἔδειξαν ἐν στιγμῇ χρόνου, In puncto temporis, In momento temporis. [« Sive Temporis in puncto, ut loquitur Lucr. 4, 164. Alias Latine dicitur Uno eodemque temporis ictu. Apul., ut Lucas, Fab. p. 219 : Momento modico, imo Puncto exiguo. Tam breve temporis momen, s. movimen, designare voluit Lucas, quod in partes vix cogitatione posset secari. Græci adhibent in talibus formulam ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, In temporis momento, unde nihil possit abradi : ἐν ἀτόμῳ scripsit Paulus 1 Cor. 15, 52, ubi adjectum legitur in eandem sententiam ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, In ictu, vel nictu oculi. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 93. Diog. L. 7, 135. Photius : Στιγμήν, ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον· οὕτως Μένανδρος. Demosth. p. 552, 7 : Εἴ γ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων, ὧν κατεσκεύαζε κατ' ἐμοῦ, Si vel minimum haberet. « Ἡ γῆ στιγμή, punctum respectu universi, Gataker. 2, p. 95, B, C. Ap. Athen. 9, p. 398, D : Ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος. Vid. Κατάγραφος. » Valck. Hesychio νυγμή.]

[Στιγμιαῖος. V. Στιγμαῖος.]

[Στιγμικῶς, Interpungendo, Interpunctione. Eust. Il. Γ, 172, p. 400 fin. : Διὰ τὸ καταπεραιοῦν στιγμικῶς. L. Dind.]

[Στιγμός, ὁ, Punctio. Æsch. Suppl. 839.]

Στίγων, ωνος, ὁ, i. q. στιγματίας, Pollux [3, 79],

cujus verba paulo supra citavi [in Στιγματίας]. Legitur ap. Hesych., et exp. μαστιγίας : sed putarim scrib. potius στιγματίας pro illo μαστιγίας. [Ita Photius : Στιγών, ὁ στιγματίας· Βαβυλωνίοις. Accentus a correctore additus.] Ap. Eust. paroxytonως scribitur, p. 725 : Καὶ Τριπέδων, ὁ πολλάκις δεθεὶς, κακοῦργος δοῦλος, ὃς καὶ πέδων ἐν ἁπλότητι λέγεται, καὶ στίγων, εἴτουν στιγματίας. Sic p. 1542 : Ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος τὸ στιγματίας. Apud Polluc. quoque eodem modo scribitur στίγωνες. [Ceterum videndum num forte huc referendum sit Σίγων in fr. Hipponactis, de quo in Σίνδρων, ubi servile certe nomen vel vocabulum ejusmodi desideratur.]

Στιδαῖος, Verberatus, Cauteriatus, VV. LL. ex Suidæ loco non satis attente animadverso. Apud eum enim est Σταδαῖος, deinde στιζόμενος, τυπτόμενος : sed quum τυπτόμενος expositio sit præcedentis στιζόμενος : is contra, qui στιδαῖος ita ibi exposuit, illorum utroque exponi putavit hoc στιδαῖος. [Non σταδαῖος est apud Suidam, sed στιδαῖος, quod natum videtur ex σταδαῖος.]

Στιδὲυς, Viator, ὁδευτὴς, Hesych. Sed reponendum est στιβεὺς, sicut et στειβεὺς alibi habet.

[Στίδιον, κόκκος ῥοιᾶς Hesychio. V. Σίδιον.]

Στίζω, ξω, Pungo, [Stingo, Distinguo, huic add. Gl.] Compungo notis, i. e. Stigmata inuro, Notis inustis signo, ut Cic. De off. 2, dicit barbarum compunctum notis Threiciis, quem paulo post Stigmatiam appellat vocabulo Græco. Solebant enim servi notis inustis insigniri : ut ex Artemid. quoque discimus, qui l. 1 Oniroer. [c. 8] ait, Στίζονται παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δοῦλοι. Captivi etiam, necnon et sceleris alicujus deprehensi, solebant notis inustis insigniri. [Aristoph. Ran. 1511 : Στίξας αὐτοὺς, ubi schol., οἷον ξένους· Av. 761 : Δραπέτης ἐστιγμένος. Phanocles v. 25 : Ἃς ἀλόχους ἔστιζον.] Plut. Pericle [c. 26], de Samiis : Τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας, Noctuas eis in frontes inurebant. Sic Diphilus ap. Athen. 6, [p. 225, B] de quodam qui comam alebat, dicens deo se eam consecrasse, Οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει, Non ideo, sed ut obvelet notam quæ ejus fronti inusta est. Hermog. : Ἔξεστι στίζειν τοὺς μοιχούς· στίζων τις ἀπέκτεινε; καὶ φόνου φεύγει. Apud Herodot. 7, [233] Thebanorum, qui a Græcis ad Xerxem desciscebant, majorem partem regis jussu barbari ἔστιζον στίγματα βασιλήια, Compungebant notis regiis, Inurebant notas regias, Notis regiis inustis signabant. Quem l. taxat Plut. Περὶ Ἡροδότου κακοηθείας p. 1043 meæ edit. [p. 866, F.] Idem Plut. De S. N. V. [p. 557, D] Thraces reprehendit, quod στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. [Herodot. 7, 35 : Στιγέας ἀπέπεμψε στίζοντας τὸν Ἑλλήσποντον· 5, 35 : Τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξε· et ib., τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλήν· 6 : Τὸ ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται (apud Thraces). Xen. Anab. 5, 4, 32 : Ποικίλους τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον. Nicetas Chon. Ann. 2, p. 41, B : Μία ... καθάπερ ἄλλη τις Πενθεσίλεια, ἥτις ἐκ τοῦ στίζοντος χρυσοῦ καὶ περιτρέχοντος τὰς ὤας καὶ τὰ λώματα τοῦ ἐσθήματος χρυσόπους παρωνομάζετο.] Herodiano teste, 3, [14, 13] olim Britanni τὰ σώματα ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, Corpora sua notabant pictura varia, et formis animalium omne genus. Cui loco similem vide in Προσαναστίζω. [Ἐστιγμένος, Compunctus, Gl.] Ager etiam aliquis στίζεσθαι dicitur : de quo in Ἄστικτος. [Aliter Eupolis ap. Polluc. 10, 136 : Ἐγὼ δέ γε στίξω σε βελόναισιν τρισίν. Improprie Simonid. ap. schol. Hom. Il. Φ, 127 : Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν (τὴν φρίκα) καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη, Ἐς ἅλα στίζουσα πνοιά.] || Exp. etiam Mordeo et Incesso : qua signif. Pungo quoque et Uro apud Latinos usurpantur. At στίζειν pro Taxare, Infamare, citat Bud. ex Chrysost. Comm. in 1 ad Cor. 15, p. 233, et ex Basil. p. 582. || Hesych. στίξας exp. non solum σημεῖον ποιήσας, sed etiam μαστιγώσας : itidemque στιζόμενος a Suida et schol. Aristoph. exp. τυπτόμενος, Vesp. [1296] : Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ, Cæsus scipione, Percussus s. Verberatus baculo. [Photius : Στίξαι, τὸ

A ἐγκαῦσαι ἵππον. Obscura Hesychii gl. Στίξασθαι, περιστήσασθαι ἐν κύκλῳ. Cum στάζω confusum ap. Nicand. Al. 544 notat schol.]

Στικτέον, ap. grammaticos pro Punctum ponendum est, s. Interpungendum est, Distinguendum est puncto. Qua signif. verb. Στίζω quoque usurpatur, ut Epigr. in Grammat. [Anth. Pal. 9, 206] : Εὐπιθίου Ἀθηναίου στίξαντος τὴν καθόλου, Qui punctis distinxerat et emendarat, Brodæo interpr., qui τὴν Καθόλου dicit esse nomen libri cujusdam : de quo ibid. plura. [Στικτέον, schol. Hom. Il. Χ, 300. Boiss. Jo. Philop. De cr. mundi p. 125, 12 : Ὧδε γὰρ στ. Hase. Schol. Aristoph. Pl. 220, et alii grammatici. Qui varia constructione utuntur, ut schol. Il. Π, 65, στ. ἐπὶ τὸ θάρσυνος, ut Β, 95, 99; Β, 4, στ. ἐν τῷ νηυσίν· Β, 86, στ. κατὰ τὸ λαοί· Α, 106, μετὰ τὸ κακῶν. Ceterum masc. Στικτέος ponit Zonaras et interpr. καρτερικός.]

[Στικτόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui pedibus est variegatis. Oppian. Cyn. 1, 306 : Στικτοπόδεσσ' ἐλάφοις.]

Στικτὸς, ἡ, όν, Punctus, Variis notis compunctus,
B Variis notis distinctus. [Æsch. fr. ap. Aristot. H. A. 9, 49 : Στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.] Στ. ἔλαφος, Soph. [El. 568.] Sic Idem Phil. p. 384 [184] : Στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν, i. e. ποικίλων καὶ δασυτρίχων, schol., Inter animalia varia et hirsuta, Inter animalia diversis distincta coloribus atque hispida. [Eur. Bacch. 111 : Στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων· 835 : Νεβροῦ στικτὸν δέρος. Antist. Anth. Pal. 11, 40, 3. Manetho 5, 196, πορδάλιος. Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ὡς ἔχει τὸ σῶμα στικτόν. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 382, C : Ποικίλη πονηρίᾳ στικτὸς ὡσεὶ πάρδαλις. Aristid. vol. 1, p. 250 : Αἱ στικταί τε ἔλαφοι καὶ τῶν παρδαλέων δοραί.] Et Oppian. Cyn. 3, [288] : Περὶ στικτῇσιν ὑαίναις, De maculosis hyænis. Eur. Phœn. [1122] de Argo : Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, ubi schol. itidem exp. ποικίλοις : quoniam sc. varii cernuntur in oculis colores : exp. tamen et καταπληκτικοῖς : quod minus probo. Ea signif. Ovid. de stellione, Stellatus pectora guttis. Vide et Ἄστικτος. [Epigr. Anth. Pal. 7, 10, 2, βραχίονας. Pro-
C culus ib. Append. 79, 6, νεβρίδων χλαμύδα. De literis Tzetz. Hist. 9, 228 : Γράφει τε γράμματα στικτά (in servi capite raso). L. D. Greg. Naz. Carm. 14, 156 : Ἀπαίξας Ὥσπερ ὄφις στικτοῦ γήραος. Georg. Pis. Hexaem. 468, ἄνθρακας, Carbunculos. Philostr. apud Phot. Bibl. p. 325, 18, φολίδες. Hase.]

[Στιλβανὸς, quod ponit Theognostus Can. p. 15, 19, fortasse ex Σιλβανὸς natum. Præcesserat στίλβων.]

Στίλβη, ἡ, Nitor, Splendor, αὐχμὸς, Hesych., pro quo fortasse scrib. αὐγή [λύχνος recte intt. V. infra] : nam στίλβη et αὐχμὸς, quo significatur Squalor, sunt contraria. || Idem annotat, Atticos στίλβην vocare τὸ ἔσοπτρον, Speculum ; nam solent specula ex nitida materia fieri. || Idem στίλβη exp. et ἐλλύχνιον, φανὸν, Ellychnium, Laterna. Pollux 6, c. 18 [§ 103] : Καὶ στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο, Vasculum ex terra figlina, quo utebantur lychni loco ; afferens hæc exempla : Plato comicus, Φείδεσθε τοῦ ἐλαίου σφόδρα· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ Ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις. Itidem 10, [119] στίλβην esse dicit
D Lychni quoddam genus, afferens ex Aristophanis Phœnissis : Στίλβη θ' ἡ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἥσει [ἀνασειράζεις] ἐπὶ τῷ λυχνίῳ [λυχνείῳ. Photius : Στίλβη· λύχνῳ τι ἐοικός· Ἕρμιππος Θεοῖς· ... ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλβην. V. initio. Conf. etiam Στοιβή. L. D. Vide et Bœttiger. Amalthea vol. 3, p. 172, (7). Hase.]

[Στίλβη, ἡ, Stilbe, Lapithæ mater, ap. schol. Apoll. Rh. 1, 41. Æneï, 948.]

Στιλβηδὸν, Nitide, Splendide, Suid.; qui tamen non exp., sed tantum dicit esse ἐπίῤῥημα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ στίλβω τὸ λάμπω.

Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, Nitor, Splendor. Suid. στιλβηδόνος, λαμπηδόνος. [Theophr. H. Pl. 5, 4, 2 : Στιλβηδόνα δέχεται (τὰ ξύλα). Plutarch. Mor. p. 889, D : Τῶν δρώντων ὀφθαλμῶν στιλβηδόνας. Nicet. Ann. 6, p. 102, A : Ἡ τῶν ὅπλων στ. L. D. Galen. vol. 19, p. 274, 2. Hase. Porphyr. Quæst. Hom. 9, p. 24, 8. Boiss. Eust. Il. p. 984, 33. Schol. Soph. El. 104. Wakef. Theo ad Arat. 926.]

A [Στιλϐῆς, ῆ, ὁ, n. pr. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 263, B, C, ubi τοῦ Στιλϐῆ.]

[Στιλϐίδης, ὁ, Stilbides, n. viri, Aristoph. Pac. 1031. Plut. Nic. c. 23. ĭ]

[Στιλϐόντως, Splendide. Schol. Arati 45. Wakef. Idem v. 330, p. 81, 28. Cramer.]

Στιλϐοποιέω, Nitidum et splendidum reddo, Nitorem s. Splendorem concilio. [Diosc. 1, 90 : Μίγνυται δὲ καὶ σμήγμασιν ὀδόντων καὶ ἐπιχρίσμασι προσώπου στιλϐοποιοῦσα. Hemst.]

Στιλϐός, Fulgidus, Lucidus, στιλπνός, λαμπρὸς Suidæ. [Splendidus, Gl. Candidus. « Coraius ad Plut. Alex. c. 57 errat, dicens στιλϐός a Steph. e Suida adductum non reperiri ap. Suid.: Suidas habet diserte, Στιλπνὸν, λαμπρὸν, στίλϐον : ap. Suid. fere credo hoc στίλϐον esse particip. a v. Στίλϐω. » Boiss. Velut ap. Galen. vol. 6, p. 804, 17 : Καί τι καὶ στιλϐὸν ἔχειν ὁμοίως πυρί. Hase. Idem animadvertit iterumque HStephani errorem notat Coraes in Suppl. Schneid. p. 178, ubi Græcos hodie quoque hoc adj. uti refert. B Ezechiel. 27, 18, ubi Bosius : « Ald. ἔρια στιλϐὰ ἐκ Μιλήτου (pro vulg. ἔρια ἐκ Μιλήτου). Compl. ἔριον στιλϐὸν ἐκ Μ. Hier. non habet στιλϐὰ aut στιλϐόν. » Comparat. Jo. Chrys. t. 11, p. 679, D : Τῆς ἁλουργίδος στιλϐότερος· et Pseudochrys. t. 9, p. 949, C : Καὶ γὰρ χρυσὸς χωνευόμενος στ. γίνεται. Hase. Huc referendum videtur quod est in Gl. Στίλϐεος, Coloratus.]

[Στιλϐότης, ητος, ἡ, Fulgor, Splendor. Plut. Alex. c. 57. Joann. Chrys. (Pseudochr.) Serm. 7, vol. 7, p. 253, 32 : Ἔχων κεχρυμμένην τὴν τοῦ μυστηρίου στιλϐότητα. Seager. Marcus Erem. De temper. p. 961, D : Τὴν λαμπηδόνα ἐκείνην καὶ τὴν στ. Basil. t. 1, p. 432, C : Τὴν τῶν ἀστέρων φαιδρότητα καὶ στ., nisi tamen hoc est glossa. Hase. Gretser. Opp. vol. 2, p. 145, B. L. D.]

[Στίλϐουσα, ἡ, Stilbusa, n. navis Atticæ, apud Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

Στιλϐόω, i. q. στιλϐοποιέω. Diosc. 5, 173, de Samio lapide : Ὧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλϐοῦν, Quo aurifices utuntur in poliendo auro ut resplendeat. Plin. quoque 36, 21, dicit esse poliendo C auro utilem : στιλϐοῦν μάχαιραν Bud. interpr. Tergere gladium ad splendorem : ex Ps. 7, [13] : Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλϐώσει. [Euagrius Cotel. Mon. vol. 3, p. 91, A : Μάλιστα νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις στιλϐωσάτω τὴν μάχαιραν. L. D. Martyr. Sebast. Actt. SS. Junii t. 6, p. 68, 5, de Deo : Ὁ τὸ οὐράνιον κάλλος στιλϐώσας, Qui perpoliisti. Hase.] Et ex Greg. Naz. : Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστιλϐοῦτο ἔτι, καὶ τὸ τόξον ἐτείνετο μὲν, κατείχετο δέ. [Eust. Op. p. 184, 24 : Ἡ νοουμένη στιλϐοῦται μάχαιρα. Epiphan. vol. 1, p. 596, A : Πόθεν ἐστιλϐώθη ὁ ἥλιος ;] In loco illo Psalmi, Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλϐώσει, sunt qui interpr. Gladium suum vibrabit. Solent enim gladii vibrati, ad solem præsertim, στίλϐειν, Nitere et splendere, ut et aurum, aqua et alia quæ nitida sunt. In hac autem signif. commode reddi posse existimo verbo Coruscare. [Theophil. Ad Autol. p. 77. Wakef. Id. ib. p. 70, C : Ἔσοπτρον ἐστιλϐωμένον. Hase. Στιλϐῶσαι, Hesychio ἀπαστράψαι.]

Στίλϐω, Splendeo, Luceo, Niteo, [Rutilo, huic add. Gl.] Hom. Il. Γ, [392] : Κάλλεΐ τε στίλϐων καὶ εἵμασι, D Nitens et oris specie et vestibus, Et nitida forma et nitidis vestibus decorus. Σ, [596] : Χιτῶνας Εἷατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλϐοντας ἐλαίῳ, Nitentes oleo; oleum enim est nitidum et resplendet. [Od. Ζ, 237 : Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλϐων. Quo fortasse respexit Pollux 3, 71, ubi στίλϐων et ὑπερστίλϐων ponit. Aristoph. Av. 697 : Στίλϐων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν.] Hesych. quoque στίλϐει exp. λάμπει, et schol. Eur. λαμπηδόνα πέμπει. [V. infra. Eur. Rhes. 618 : Στίλϐουσι δ' ὥσπερ ποταμίου κύκνου πτερόν, de equis Rhesi. Androm. 1146 : Ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλϐων ὅπλοις· Hipp. 195 : Ὅτι τοῦτο στίλϐει κατὰ γᾶν. Theocr. 2, 79 : Στήθεα δὲ στίλϐοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ, Σελάνα.] In qua signif. utuntur et prosæ scriptt. : ut [Plato Tim. p. 59, B : Στίλϐοντι καὶ ξανθῷ χρώματι· 60, A : Λαμπρὸν καὶ στίλϐον· Phæd. p. 110, C : Στίλϐοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ· Phædr. p. 250, D : Στίλϐον ἐναργέστατα.] Aristot. De color. : Ποιεῖ δὲ διαφορὰν καὶ τὸ λαμπρὸν ἢ στίλϐον εἶναι τὸ μιγνύμενον, ἢ τοὐναντίον αὐχμηρὸν καὶ ἀλαμπές. Quid autem sit στίλϐον, his verbis Idem declarat : Ἔστι δὲ τὸ στίλϐον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότης. Ibid. : Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες, πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλϐῃ. Idem alibi [Meteor. 2 fin.] : Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλϐον [στίλϐειν] τυπτόμενον. [H. A. 6, 3 med. : Ὑγρὸν σφόδρα στίλϐον πρὸς τὴν αὐγήν.] Cui similem locum vide in Ἀποστίλϐω. Eidem dicuntur στίλϐειν etiam stellæ, libro 2 De cœlo [c. 8] : Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἑλίσσεται· ὅπερ αἴτιόν ἐστι καὶ τοῦ στίλϐειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοὺς ἐνδεδεμένους, τοὺς δὲ πλάνητας μὴ στίλϐειν, Non micare, coruscare. Ibid. κραδαίνεσθαι dicit et τρέμειν : cui respondet potius Vibrare ap. Latinos : quod Cic. de mari etiam usurpavit, Quodque nunc, quia a sole collucet, albescit et vibrat, dissimileque est proximo ei continenti. Quamvis vero Aristot. velit planetas non στίλϐειν, attamen στίλϐων dicitur ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστὴρ, Hesychio : Eustathio autem ὁ τῆς Ἀφροδίτης : quorum uterque planetarum nomine censetur. Annotat idem Eust., ap. Hom. dici aliquem κάλλεϊ στίλϐειν, qui ἀλοιφῇ τινι μυρεψικῇ γεγάνωται τὴν ὄψιν, Cujus facies unguento aliquo nitida et pulcra est effecta. Affertur et pro Niteo, i. e. Sum nitida et bene curata cute, ut qui laute nutriuntur. [Charito 2, 3 init. : Ὁ χρὼς γὰρ λευκὸς ἔστιλψεν εὐθὺς μαρμαρυγῇ τινι ὅμοιον ἀπολάμπων. Similiter Achæus ap. Athen. 10, p. 414, D : Νέῳ στίλϐοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας. De armis Polyb. 11, 9, 4. Στίλϐοντες ὀφθαλμοὶ, ap. Polluc. 2, 63; στίλϐοντα κυνῶν ὄμματα 5, 57; στίλϐουσαι παρειαὶ 2, 87; στίλϐουσα στρωμνὴ 10, 42.] || Transitive etiam exp. Fulgorem addo, Illustro, Nitidum reddo. Diosc. 1, 112, de ulmo : Τὸ δὲ ἐν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκϐλάστησιν εὑρισκόμενον ὑγρὸν, στίλϐει πρόσωπον ἐπιχριόμενον, Plin., Humor in folliculis arboris hujus nascens, cuti nitorem inducit, faciemque gratiorem præstat. Sed malim scribere στιλϐοῖ, quo alibi et ipse utitur, et alii : quum itidem et Eur. [Or. 470 : Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων στίλϐει νοσώδεις ἀστραπάς] schol. annotet, Στίλϐω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στιλϐῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταϐατικῶς. [Referre huc licet Orph. Arg. 1113 : Πάντες ὁμῶς στίλϐοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν· sed similior est l. Achæi modo cit. in signif. intransit. « Στίλψασα τὰς παρειὰς ἀτρέμα, Aristæn. 1, 25. » Hemst.]

Στίλϐωμα, τὸ, Id quo aliquid nitidum redditur, Quod nitorem conciliat, i. q. στίλϐωτρον, ex Diosc. 1, 63 : Εἰς στιλϐώματα μίγνυται, Pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inseritur, Miscetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur. [Locos Theoph. Nonni et Aetii de lomento sic dicentium addit Hasius ad Timarion. *Notices* vol. 9, p. 176, 2, ubi quod est : Πυκνὸν τοὺς τραχήλους περιελίττοντες (equi) τοῖς στιλϐώμασι, interpr. Phaleras vel Frena et Capistra aurata, vertit autem Colla splendida.]

Στίλϐων, partic., non significat solum Nitens, Splendens, s. Micans, Vibrans, sed est et nomen Planetæ. Nam ut Hygin. scribit, στίλϐων dicitur Stella Mercurii : quod Hesych. confirmat, et Aristot. De mundo [c. 2, 8] loquens de quarto orbe planetarum, Στίλϐων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. [Manetho 1, 308 et alibi sæpissime. Inter Ἑρμῆς et Στίλϐων variat 3, 158, 160. Genit. Στίλϐωνος Plut. Mor. p. 430, A, acc. Στίλϐονα male ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 516.] Memini hujus rei et in Στίλϐω, ubi dixi stellis tribui etiam τὸ στίλϐειν. Schol. Apollonii [2, 517] scribit Astrologos στίλϐοντας ἀστέρας vocare τοὺς [παλλομένους vel] ἐν κινήσει ὄντας. [Joannes Laurentius De mensibus p. 21 : Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν Στίλϐοντι, ἑνὶ τῶν πλανήτων κατ' Αἰγυπτίους οὕτω καλουμένῳ, ἀνέθεντο· ... Ἑρμοῦ δὲ τοῦτον Ἕλληνες εἶναι βούλονται. V. Cicero N. D. 2, 20, Suid. v. Ἐποχὴ, et Hesych. v. Στίλϐων, cum annot. In loco Laurentii Αἰγύπτιοι, intelligendi sunt non Ægyptii, sed Alexandrini Græci Astronomi, qui Mercurii stellam sic appellabant, ut patet ex Etym. M. p. 697, 50, ubi junguntur Ægyptii et Astronomi, qui nom. πυρόεις, quod, ut στίλϐων, dubio procul est Græcum, non Ægypt., stellæ Martis tribuisse dicuntur : Πυρόεις· Πυρόεις ἀπολάμπεται ἀστὴρ, Ἀπολλώνιος, ὅτι ὁ ἀστὴρ ὁ Ἄρης, ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Ἄρης λέγεται, ὑπὸ δὲ Αἰγυπτίων καὶ ἀστρονόμων, Πυρόεις, ὑπὸ δὲ Χαλδαίων Ἡρακλῆς. Περὶ παθῶν. Respexit ad Apollon. Rh. 3, 1377, ubi

v. scholl. (Pro περὶ παθῶν, ut e scholiis istis apparet, legendum, Περιγενὴς περὶ μαθηματικῶν s. μαθημάτων, ut schol. Paris. habet.) Achilles Statius ap. Elmenhorstium ad Apul. p. 72, qui nomina memoriæ tradidit, quæ Ægyptii Planetarum singulis indere solebant, et eundem, quem auctor libelli Περὶ κόσμου (ubi vide Kappium p. 38) secutus est, ordinem retinet, dicit Mercurii stellam non Στίλβοντα, ut Jo. Laur. ab Ægyptiis i. e. Alexandrinis Græcis Astronomis appellari, sed Ἀπόλλωνος ἀστέρα. Τὰ ὀνόματα τῶν πλανητῶν, inquit, διαφόρως ἐκλήθησαν, καὶ περὶ τοῦ χρόνου ἑκάστου διαφωνία πολλὴ γέγονε πολλοῖς· Αἰγυπτίοις γὰρ καὶ Ἕλλησιν (ὁ Φαίνων) τοῦ Κρόνου ὁ ἀστὴρ, καίτοι ἀμαυρότατος (obscurissimus) ὢν λέγεται, ἀλλὰ παρ' Ἕλλησι μὲν κατὰ εὐφημισμὸν λέγεται οὕτω, παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις Νεμέσεως ἀστήρ. Δεύτερος ὁ τοῦ Διὸς, καθ' Ἕλληνας Φαέθων, κατὰ δὲ Αἰγυπτίους Ὀσίριδος ἀστήρ. Τρίτος ὁ τοῦ Ἄρεως, παρὰ μὲν Ἕλλησι Πυρόεις, παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις Ἡρακλέους ἀστήρ. Τέταρτος ὁ τοῦ Ἑρμοῦ, δεδόσθω γὰρ νῦν τέταρτον αὐτὸν εἶναι· εἴρηται γὰρ, ὅτι διαφωνία πολλὴ περὶ τῶν ἀστέρων τούτων ἐστὶν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Ἡλίου· ὁ γὰρ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστὴρ καλεῖται, παρὰ μὲν Ἕλλησι Στίλβων, παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις Ἀπόλλωνος ἀστήρ. Πέμπτος ὁ τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ μὲν Ἕλλησιν Ἑωσφόρος. Angl. Jablonsk. Panth. Æg. 3, 6, 5, p. 135: « Quia in Planetis diversus observatur color, diversusque fulgor oculos nostros percellit, Ægyptii ab hac coloris diversitate diversa quoque ipsis nomina imposuere. Docet hoc inter alios Julius Firmicus Matheseos 2, 2, ubi de quinque Planetis hæc scribit: — 'Has stellas non eodem nomine, quo nos, aut Græci, Ægyptii nominant. Nam qui a nobis Saturnus dicitur, ab Ægyptiis φαίνων vocatur. Quem nos Jovem vocamus, Ægyptii φαέθοντα vocant: qui a nobis Mars, ab illis πυρόεις dicitur: quæ a nobis Venus, ab illis φωσφόρος vocatur. Quem nos Mercurium dicimus, illi στίλβοντα vocant.' Quæ hic vides appellari nomina Ægyptiaca, sunt re ipsa Græca, etsi ab aliis quoque pro Ægyptiacis venditentur. Ita Achill. Tat. (supra cit.) et vetus auctor (ap. Salmas. De annis climact. p. 595, 6) de dierum ad numerum et nomina Planetarum institutis appellationibus: Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν Αἰγύπτιοι ἀνέθεντο πυρόεντι, Ἄρης δὲ οὗτος παρ' Ἕλλησι. Et tamen nomina hæc, quæ Ægyptiis tribuuntur, re ipsa pura putaque Græca sunt, et a Græcis quoque passim adhibentur, ut genti suæ propria. Dicere posses, nomina hæc vocari Ægyptiaca, quum tamen sint Græca, eo quod Alexandrinis, quorum urbs sita erat in Ægypto, sed qui lingua, moribus et studiis vere erant Græci, deberentur, iisque quodammodo propria essent. Verum obstat, quod nominibus his usus jam fuisse deprehendatur (Ps.-)Aristoteles in libro De mundo, tanquam usu communi receptis, quæ igitur Græcis ante philosophi hujus ætatem, ideoque ante Alexandriam conditam, familiaria fuisse oportet. Jure ergo colligere nobis integrum erit, nomina illa vocari Ægyptiaca, quum tamen re ipsa sint Græca, quoniam rem ab Ægyptiis acceperunt Græci, eamque vocabulis Græcis, sed quæ Ægyptiacis responderent, plane expresserint. »] || Στίλβων est et nomen proprium ap. Aristot. Rhet. 2, [c. 23 med.].

Στιλβωνίδης, ὁ, patronymici formam gerit, ut Λεωνίδης. Suid. annotat, legi ap. Aristoph. [Av. 139], Ὦ στιλβωνίδη· ibique στιλβωνίδης accipi posse vel pro λαμπρὸς ἀπὸ βαλανείου καὶ κεκαλλωπισμένος, vel proprium esse nomen.

Στίλβωσις, εως, ἡ, Politio qua aliquid nitidum redditur ac splendidum. Exp. etiam Nitor, Splendor. [Ezech. 21, 10. Georg. Pisid. Acroas. 2, p. 10, 134: Στίλβωσιν ἐξέπεμψεν. L. D. Jo Chrysost. t. 6, p. 805, 19. Basil. Cat. in Psalm. t. 1, p. 144, 7: Στ. ὅπλων. Hase.]

[Στιλβωτὴς, ὁ, Colorator, Gl.]

Στίλβωτρον, τὸ, i. q. στίλβωμα, Id quo nitorem conciliamus rei alicui. Diosc. 1, 33, de oleo Sicyonio: Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στιλβώτρῳ, Utuntur eo mulieres ad nitorem cuti in facie conciliandum, Ad commendandum faciei nitorem. Sed malim omisso posteriore ἐπὶ legere χρῶνται αὐτῷ ἐπὶ τῷ προσώπου στιλβώτρῳ, Utuntur eo mulieres, quæ faciei nitorem conciliare volunt. At perperam in vulgatis edd. scriptum legitur στιλβότρῳ, corruptissime autem in VV. LL. στίλβοτρος. [In Ind.:] Στίλβοτρος, i. e. στίλβωμα: utiturque ambobus Diosc.: ap. quem legimus 1, 33 in fine, de oleo Sicyonio: Χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ στιλβότρῳ, Ruell. Feminæ ad commendandum faciei nitorem eo utuntur, Marc. Ad nitorem vultus, Hermol. Ad cutis nitorem in facie. Sed non dubium est quin στίλβωτρον scrib. sit in nominativo, genere neutro, et per ω.

Στίλη, ἡ, Numulus, Minutum quoddam numisma. Unde ὅσον στίλην dicit Aristoph. [Vesp. 213] significare volens Tantillum, adv. Vide ejus schol., item Polluc. [Photius: Στίλην, τὸ ἐλάχιστον. Ἀριστοφ. Σφ., Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην. Hesychius vitiose: Στιλη, στήλη, τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. Ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός. Υ.]

[Στίλλος, τὸ ἔθνος, inter nomina in ιλλος ponit Theognost. Can. p. 62, 11.]

Στίλος, Aries, Dux gregis. Vide Hesych. Idem κτίλος. [Cujus illud esse videtur dittogr.]

[Στίλπαι, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Στιλπαῖος, Steph. Byz.]

[Στίλπας, ὁ, Stilpas, n. viri, ut videtur, in inscr. prope Anactorium reperta, ap. Bœckh. vol. 2, p. 983, n. 1794, f.]

Στιλπνὸς, ἡ, ὸν, [Fulgidus, Gl.] Nitidus, Splendidus: sicut Suid. quoque στιλπνὸν exp. λαμπρὸν, στίλβον. Hom. Il. Ξ, [351]: Στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι. Diosc. 5, [99] de stibio: Κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque scribit, magis probari stibium feminam, et nitere, marem autem minus radiare. Idem stibium esse ait lapidem spumæ candidæ nitentisque, non tamen translucentis. Annotat Eust. hoc στιλπνὸς derivatum esse potius ab inus. verbo Στίλπω, ut τερπνὸς a τέρπω, θαλπνὸς a θάλπω: unde et Στίλπων, nomen philosophi Megarensis. [De quo præter alios Diog. L. 2, 113. In Ind.:] Vide et in Σκόπαιος. [In quo voc. per ω scripto Σκωπαῖος positus est l. Athenæi Nanos et pumiliones sic vocatos referentis. L. D. Στιλπνοὶ λαμπτῆρες Aristid. vol. 1, p. 83; κάτοπτρον Lucian. De hist. scr. c. 51. Hemst. Aster. ap. Phot. Bibl. p. 504, 26. Aristot. p. 812, 11: Οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς στιλπνοὺς ἔχοντες λάγνοι. Philostr. De gymn. p. 18, 5 Kays.: Ἡ δὲ ξανθὴ κόνις στ. ἐργάζεται καὶ ἡδίους ἰδεῖν· ubi tamen codd. meliores, στιλβούς. Hase. Aret. p. 36, 56, ὀφθαλμοί· 39, 43: Ὀφθαλμῶν τὰ μέλανα στιλπνά.]

Στιλπνότης, ητος, ἡ, Nitiditas, Nitor, [Claritas, huic add. Gl.] Splendor, λαμπρότης. [Aq. Deuter. 7, 13. Zach. 4, 14. « Clem. Alex. p. 291, τῆς ὄψεως. » Kall. Plut. Mor. p. 921, A, de luna. Synes. p. 75, A, de calvis. Plotin. vol. 1, p. 190, 13: Φῶς ἐκλάμπον ὥσπερ ἄνθος καὶ στιλπνότητα. Anna Comn. p. 76, B: Ἀπό τε τῆς βολῆς τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς στιλπνότητος τοῦ προσώπου vel μετώπου. L. D. Pseudochrys. t. 8, p. 745, B: Τὴν τοῦ εἴδους στ. Id. ibid. p. 662, A: Στιλπνότητας θεοειδεῖς. Galen. vol. 19, p. 161, 13: Λαμπρᾷ στ. Hase. Eust. Il. p. 129, 10. Seager. Id. Opusc. p. 73, 35; et plur. p. 235, 29. Pollux 3, 72.]

[Στιλπνόω, Nitidum reddo. « Στιλπνοῦντες τὰς ὀθόνας, Galen. vol. 13, p. 255, C. » Hemst. Arrian. Epict. 2, 8, 25: Ἄγαλμα ὅταν στιλπνωθῇ.]

[Στιλπνωτικὸς, ἡ, ὸν, Nitidum reddens. Josephi Hypomn. p. 361 Fabr.: Σάπφειρος ὀφθαλμοῖς στιλπνωτικὴ λαμπρά.]

[Στίλπων, ωνος, ὁ, Stilpo. V. Στιλπνός.]

[Στίλφη. V. Σίλφη.]

[Στίλψις, εως, ἡ, Splendor. Tzetz. ad Lyc. 249. Kall. Id. Hist. 10, 330, 331, 391. L. D. Achmes Onirocr. p. 127, 33: Στ. τῆς σπάθης. Figurate Orig. t. 3, p. 560, B: Τὴν τῶν νοημάτων στ. Hase.]

[Στίμη, in Gl. iatricis Mss. ex cod. Reg. 848, κόχλιος θαλάσσιος ὁ λεγόμενος πορφύριος. In al. cod. πορφύρα. Meminit Aetius l. 1. Ducang.]

Στίμμι, τὸ, Στίμμις, ἡ, Stibium [Gl.]. Lapis est metallicus, colore nonnihil similis lapidi plumbario, sed magis nitens et candidus. Accedit autem et colore et nitore ad argenti spumam. Quamobrem propter similitudinem a Plin. [33, 6] Spumæ lapis candentis

dicitur. Dividitur in marem et in feminam. Horridior, inquit Plin., est mas, scabriorque, et minus ponderosus, minusque radians, et arenosior; femina contra nitet, friabilis, fissurisque, non globis, dehiscens: quod genus Dioscorides [5, 99] manifesto scribit στίβι appellari. Est autem στίμμι tam simile plumbo, ut si paulo magis concremetur, in plumbum vertatur. Ustum autem antiquitus formabatur in pastillos: quibus quia fortasse Hippocratis tempore erat quadrata tesserarum figura, ipse στίβι τετράγωνον appellat. Gorr. [Galen. Gloss. Hippocr.: Τετραγώνῳ· τινὲς μὲν ταῖς εὑρισκομέναις κατὰ τὸ στίμμι πλαξί, τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ στίμμι. Hippocr. p. 209, 14, et 211, 2: Καὶ τὴν κεφαλὴν καθαίρειν τῷ τετραγώνῳ.] Στίμμι, genus Metalli, quo fusores utuntur ad facilius liquanda metalla, et mulieres ad denigranda supercilia. Optimum, inquit Diosc., quod splendissimum et cicindelarum modo emicat: i. e. λαμπυρίζον. Hoc et στίβι et πλατυόφθαλμον, et a Plin. 6, 33 [immo 33, 6], Spumæ candidæ et nitentis lapis dicitur. Vulgo vocant Antimonium. VV. LL. Additur, dici etiam Στίμμις ab Ione poeta: in hoc ejus versu, ap. Polluc. [5, 101]: Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον· valet enim πρὸς τὰ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ἐντρίμματα: quia intrito stibio mulieres ciliis superciliisque lineamenta adumbrata depingunt. Voc. ὑπόγραμμα usurpavit Pollux 5 [l. c.]. Et Hesych. ὑπογράμματα exp. στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, Oculorum pigmenta et fucum. Observa porro hoc verbale a v. Στιμμίζομαι, quod redditur Stibio supercilia fuco, Stibio utor ad pigmentum oculorum. [Photius: Στίμην καὶ Στίμιν, ὅ τινες στίβην. Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένῳ, Στίμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους. Ubi legendum Στίμμι καὶ Στίμμιν, ὅ τινες στίβι. Chœrob. vol. 2, p. 373, 13: Τὸ κιννάβαρι … καὶ τὸ στίμμι, ὅπερ αἱ γυναῖκες κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίονται, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λαγᾶς καλεῖται, οὐκ εἰσὶν Ἑλληνικά, ἀλλὰ βάρβαρα, κλίνονται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος, οἷον … στίμμιος, ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ ε καὶ ο, καὶ ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ε καὶ ω… Εὑρέθη δὲ καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον, οἷον ἡ στίμμις τῆς στίμμιδος, quibus addit locum Ionis. Conf. id. in Cram. An. vol. 2, p. 259, 13, ubi eadem, sed simplici μ. Ἡ στίμμι τῆς στίμμεως ponitur in Cram. An. vol. 1. p. 413, 1, quod scribendum στίμμις, ut ap. Eust. Il. p. 728, 47; 976, 51, Od. p. 1761, 32, Herodian. Epimer. p. 285: Ἡ στίμις, οὐχὶ τὸ στίμι· Theoph. Nonnum vol. 1, p. 220, 1: Στίμμεως ὀπτῆς, quum p. 240, 1, inter hoc et στίμμι varient libri. Στίβη ap. Antiatt. Bekk. p. 114, 7, στίβην Phryn. ib. p. 68, 18. L. Dind.]

[Στιμμίζω, i. q. στιβίζω, Stibio illino. Democritus ap. Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 337: Στιμμίσει τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς. Ezech. 23, 40: Ἐστιμμίζου τοὺς ὀφθαλμούς σου. Reg. 4, 9, 30: Ἐστιμμίσατο τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Utrobique al. per β pro μμ. Schleusn. Procop. Gaz. In Esaiam p. 616, A. Galen. vol. 6, p. 439, 11 (182 Ch.): Αἱ στιμμιζόμεναι γυναῖκες. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 28, 3: Ῥυθμοῖ τὸ ψεῦδος στιμμίζουσιν. Hase.]

[Στίμμισμα, τὸ, Pigmentum. Hesychius: Ὑπογράμματα, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν.]

Στίξ, ιχὸς, ἡ, Ordo, Versus. Apud Hom. στίχες sunt στρατιωτικαὶ τάξεις, Il. B, [687]: Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφὶν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο. Et H, [65]: Τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε, i. e. τάξεις, Ordines s. Versus. Il. Π, [173]: Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, Uni s. Primo ordini præerat Menesthius, ubi στὶξ significat πεντακοσιοστύν, teste Eust., quoniam erant quinquaginta naves, et in singulis navibus quinquaginta ἑταῖροι. [Sing. etiam Il. Υ, 362: Στιχὸς εἶμι διαμπερές. Epigr. ap. Diod. 11, 14: Πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων.] Alioqui generale vocab. est, ut et in præcedentibus et in sequentibus. Il. Γ, [113]: Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας. Et O, [279]: Ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, de Hectore Trojani exercitus ordines obeunte. Υ, [326]: Πολλὰς στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων. [E, 590: Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας· Λ, 91: Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας· etc. Hesiod. Sc. 170: Τῶν (συῶν καὶ λεόντων) καὶ ὁμιληδὸν στίχες ᾖσαν. Pind. Nem. 9, 38: Ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας· Pyth. 4, 57: Ἐπέων στίχες· 210, ἀνέμων. Æsch. Sept. 924: Ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας ξένων δὲ πάντων στίχας. Eur. Heracl. 676: Τάσσοντα πολεμίων στίχας· Suppl. 669: Σιγᾶτε λαοί, σῖγα Καδμείων στίχες· 821: Εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες.] Aristoph. Eq. [163]: Τὰς στίχας ὁρᾷς γε [ὁρᾷς τὰς] τῶνδε τῶν λαῶν; Ordines. [Arat. 1031: Γεράνων μακραὶ στίχες. Apoll. Rh. 4, 680: Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν συγκρίνας, In ordines redegit homines μικτοῖσιν ἀρηρεμένους μελέεσσιν.] In Epigr. legitur etiam στίχες φυτῶν: quos Latini non solum Ordines vocant, sed etiam Versus. Cic., Directos in quincuncem ordines: sc. arborum. Virg.: Ille etiam seras in versum distulit ulmos. [Arat. 334: Διὰ στίχας (φυταλιῶν) ὀξὺς ἀΐξας σείριος. Nonnus Jo. c. 4, 180: Στίχα καρπῶν. Dionys. Per. 514: Ἀπειρεσίων στίχα νήσων. Epigr. Anth. Pal. 7, 56, 3: Σοφίην μετ' ἀπείρονα καὶ στίχα βίβλων τοσσατίων κεῖμαι νέρθε. « Epigr. Huschk. Anal. crit. in Anthol. p. 208, de Homero: Ἀλλὰ κατὰ στίχας ἶσα θεοῖσι σέβου· ubi tamen Niclas. ap. Wolf. Anal. litt. vol. 2, p. 95 conjicit, κάτω ψυχάς. » Hase.] Putatur autem στὶξ derivari a στείχω significante κατὰ τάξιν πορεύομαι. [Ceterum nominativus vocabuli non solet usurpari, et a grammaticis tantum ponitur.]

[Στίξις, εως, ἡ, Punctio, Variegatio. Schol. Apoll. Rh. 1, 221: Φολίδεσσι, ταῖς στίξεσι, τοῖς ποικίλμασι τῶν πτερῶν. Boiss. Constant. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 79, 46: Ταῖς στ. οὐ κατακαμπτόμενον, Ictibus. Anon. De musica p. 79, 1: Οὐ ῥητῷ παραλέλειπται ἡ στ.· ubi de notis musicis intelligit Bellermann. || Interpunctio. Anast. Sin. Hodeg. p. 72, 12: Ὁ γὰρ αὐτοσχεδίως ἐκτιθέμενος … περιφρονεῖ τῶν σολοίκων καὶ τῆς στ. Hase.]

[Στιοκονία, Στίον. V. Στία.]

Στίπνον, Olivæ ossiculum; Samsa Columellæ [12, 49]. VV. LL.

Στιπτός, ή, όν, Calcatus, Tritus: στιπτῆς ἕδρας, Hesych. exp. ὁδευομένης ὁδοῦ. [V. Στειπτός. Ubi in l. Soph. στιπτῇ Suidas in Στιπτοί.] Eidem [in gl. margini a manu sec. ascripta] στιπτός est πυκνὸς, στερεὸς, πεπιλημένος: a στίβειν [στείβειν cod. et Suidas ex schol. Aristoph. continuo cit.] significante πατεῖν: nam quæ calcantur, eadem et coeunt et condensantur. [Aristoph. Ach. 180: Στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι. Exc. Phryn. p. 8, 16 Bekk.: Ἀτεράμων ἄνθρωπος καὶ πρίνινος καὶ στιπτός … Τὸ δὲ στιπτὸν τὸ πεπατημένον· στίβος γὰρ ἡ ὁδός. V. Στέριφος. Theophr. fr. 3 De igni 37, ἄνθρακας.]

[Στίρις s. Στῖρις. V. Στεῖρις.]

[Στιτθόν, εἶδος ἀκρίδος, Hesychii gl. obscura.]

[Στιφάνη, ἡ, Stiphane, lacus Ponti, ap. Strab. 12, p. 560.]

[Στῖφος.] Στίφος, τὸ, Turma, Caterva [Gl.], Globus militum, [Densum agmen. Æsch. Pers. 20: Πεζοί τε βάδην πολέμου στῖφος παρέχοντες· 366: Τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στοίχοις τρισίν. Oppian. Hal. 2, 569. Herodot. 9, 70: Οἱ βάρβαροι οὐδὲν ἔτι στῖφος ἐποιήσαντο πεσόντος τοῦ τείχεος.] Xen. Cyrop. 1, [4, 21]: Οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, προυκίνησαν τὸ στῖφος. Idem alibi [ib. 19] dixit στῖφος τῶν ἱππέων, scribens, Οὐχ ὁρᾷς ὅσον τὸ στῖφος τῶν ἱππέων ἕστηκε συντεταγμένον; Ibidem τάξιν ead. signif. dicit. [Ib. 7, 1, 30: Ὡς εἶδον ὑπομένοντας πολλῷ στίφει τοὺς Αἰγυπτίους· Anab. 6, 5, 26: Οἵ θ' ἱππεῖς καὶ τὸ στῖφος τῶν Βιθυνῶν. Polyb. 2, 68, 4.] Ut autem hic στῖφος τῶν ἱππέων, sic στῖφος τῶν ὁπλιτῶν ap. Thuc. [8, 92] legitur. Affertur et στῖφος cum circumflexo, ex Aristoph. [Eq. 852], dicente metaphorice, Στῖφος βυρσοπωλῶν νεανιῶν. Vide Vocab. militaria. [Pac. 564: Ὡς καλὸν τὸ στ. αὐτῶν φαίνεται καὶ πυκνόν. Archimedis Probl. bov. 4, 8, de gregibus boum. Ptolem. Geogr. 7, 4, 11: Πρόκειται τῆς Ταπροβάνης στῖφος νήσων. Alciph. Ep. 3, 10: Οἰκετῶν στῖφος. Eustath. Opusc. p. 44, 58: Κατὰ στίχας, κατὰ στίφη. « Philo vol. 2, p. 455, 16: Κατὰ στίφη μεγάλα προΐασιν ἀγεληδόν. Zosim. Hist. p. 363, 10: Πολέμιον στ. Id. ib. p. 88, 18: Στ. ἑαυτῷ περιποιησάμενος. De cohorte sacra Thebanorum Plut. Pelop. c. 18: Τὸ δ' ἐξ ἐρωτικῆς φιλίας συνηρμοσμένον στ. » Hase. Ceterum accentum vitiosum στίφος diserte præcipiunt Regg. prosod. 39, ubi etiam ῥίγος et similia memorantur vitia recentiorum. Diphthongum male præcipit gramm. Cram. An. vol. 2, p. 294, 3: Τὰ εἰς φος λήγοντα οὐ θέλουσι

τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι... σεσημείωται τὸ στειφός (sic)· ἔστιν δὲ ἄθροισμα ὄχλου, quum ι ponat etiam Theognost. Can. p. 91, 7. L. Dind.]

[Στιφοστρόφος, ὁ, Catervarius, Gl.]

[Στιφρόω verbum habet Athen. 7, p. 323, F: Ὅταν δὲ τίκωσι τὰ ᾠὰ, ὁ ἄρρην παρακολουθῶν καταφυσᾷ καὶ στιφρᾷ, in verbis Aristot. H. A. 5, 12 init., ubi libri γίνεται στιφρὰ, στρυφνὰ, στριφνά. Quo vitio deceptus Eust. Od. p. 1913, 45: Στιφρὸς, ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα στιφρῶ, οἷον, Ὅταν... στιφρᾷ, ἵνα δηλαδὴ στρυφνωθέντα μὴ διαρρυῶσι τῇ ἄγαν ἁπαλότητι.]

Στιφρὸς, ὰ, ὸν, ap. Hesych. legitur expositum πυκνὸς, necnon εὐθαλής: quo sensu in VV. LL. affertur etiam Στιφρὸς, pro Firmus, Validus. [Photio in Στρυφνὸς cit. τὸ παπηγός.] Exp. vero illud στιφρὸς non solum Densus, Firmus, sed etiam Torosus, Rigidus, afferturque ex Aristot. [H. A. 2, 12]: Στιφρὰν σάρκα ἔχουσι, Sunt carne constanti atque rigidiuscula, Gaza interpr. [Et 4, 4 med. Ib. 3, 1 med.: Ἡ τῶν ὀρνίθων ὑστέρα κάτωθεν ἔχει τὸν καυλὸν σαρκώδη καὶ στιφρόν· 6: Ἔστι δ' ἀμφοτέρων τούτων (τῶν αἱμάτων) ἡ πῆξις οὐ στιφρὰ, καθάπερ ἡ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πλαδῶσα· 5, 16 med.: Οἱ Ἀχίλλειοι σπόγγοι στιφρότεροι. Conf. l. ejusd. in Στιφρόω cit. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, A: Πολλάκι δ' ἴχνη στιφροῖς ὠλίσθησεν ἐνιχρίμψαντα καρείοις· ib. 4, p. 133, A: Γογγυλίδος δισσὴ γὰρ ἰδὲ ῥαφάνοιο γενέθλη μακρή τε στιφρή τε φαείνεται. Theolog. arithm. Phot. Bibl. p. 143, 30: Καὶ Στύγα δὲ αὐτὴν (τὴν μονάδα) τερατολογοῦσι καὶ... στιφρὰν παρθένον. Philostr. sen. Imag. p. 863: Ἡ κομῶσα τῇ σχοίνῳ ἠπείρῳ, ὁρᾷς γάρ που τὴν ὑπὸ τῷ ὄρει στιφρὰν τὸ εἶδος, Σῦρος· jun. Imag. p. 866: Ὁ τῶν θηρευτῶν ὅμιλος ἡβῶσι μὲν καὶ στιφροί· 887: Στιφρὸς μὲν ὁ νεανίας καὶ πάντη σφριγῶν. Gregor. Nyss. vol. 3, p. p. 423, D: Τὸ ἧπαρ στιφρὸν καὶ ἐρυθρόν. L. D. Στιφραὶ ἐλαῖαι ap. Aristoph. fr. Γήρως ap. Athen. 4, p. 133, A, sunt Olivæ firmam carnem habentes, quibus opponuntur δρυπεπεῖς. Schweigh. Alexis ap. eund. 3, p. 107, F: Πλακτάνην στιφρὰν σφόδρα.] Apud Hippocr. [Galen. in Gl.] exp. ξηρὸς, προσεσταλμένος, Aridus, Durus, Contractus. [Existimo autem a Galeno subindicari locum p. 282, 34, ubi mulieres στρυφναὶ dicuntur in omnibus exemplaribus. Foes. Quocum permutatum v. in ipso. Xenoph. Cyn. 4, 1, σκέλη· 5, 30, ὑποκώλια· 9, 13, βρόχος· 10, 3, ῥάβδους, et κνώδοντας. Signif. eadem quam ap. Hippocr. ponit HSt., Aristot. De partt. an. 3, 7 med.: Ἐν τοῖς τετράποσι μικρὸς καὶ στιφρὸς... ὁ σπλὴν ἐστι διὰ τὸ τὸν πλεύμονα σομφὸν εἶναι καὶ ὀλιγόποτιν, quibus contrarium in seqq. ὑγρός. Improprie Eust. Opusc. p. 115, 49: Καλοίμην αὐστηρὸς καὶ στιφρός. De accentu Arcad. p. 74, 1. V. autem Στριφνὸς, quod ut Ἑλληνικὸν Attico Στιφρὸς postponit Mœris p. 342, et Στρυφνός.]

[Στιφρότης, ητος, ἡ, Timocl. apud Athen. 13, p. 570, F, σαρκος, Firmitas.]

[Στιχάδα, herbæ species, στιχὰς forte Dioscoridis. Anon. botanicus Ms.: Ἡ στιχάδα γίνεται ἐπὶ πετρώδεσι βουνοῖς, βοτάνη ξυλώδης, etc. Ducang.]

[Στιχαδικός. V. Στοιχαδικός.]

[Στιχαδίτης. V. Στοιχαδίτης.]

[Στιχάοιδος.] Στιχαοιδὸς, ὁ, Qui versus canit, Poeta, Epigr. [Michaelii grammat. Anth. Plan. 316, 1. Verum accentum esse στιχάοιδος ostendunt quæ diximus in Λυράοιδος et Νεάοιδος (v. Add. ad hoc). De altera forma HSt.:] Idem et Στιχῳδὸς dicitur. Eustath. p. 6, scribit στιχῳδὸν dictum fuisse eundem qui ῥαβδῳδὸς dicebatur, eo quod στίχος secundum quosdam i. significet q. ῥάβδος. Sed parum id vero consentaneum est. [Iterum HSt.:] Στιχῳδοὶ, Iidem qui et ῥαβδῳδοὶ, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri s. ramum manu tenebant, ut per στίχον intelligamus ῥάβδον. Eustath. [Id. Opusc. p. 53, 39. Schol. Pind. Nem. 2, 1.]

[Στιχάριον, τὸ, Stica. Ita enim Latini appellabant. Glossæ Isidori: Stica, tunica. Vett. Gloss. Græco-Lat.: Στιχάριον, Tunica, (Allix). Dicitur autem fortasse Stica, pro Sticta, ut sit χιτὼν κατάστικτος, Tunica notis variegata ac distincta: ut nimis laxa videatur Isidori interpretatio, quando Tunicam exponit. Atque hoc magis fatebuntur, qui sciunt, fuisse vestem Episcopalem undulatam, quam Græci στιχάριον appellant.
A Et fortasse stica e στιχάριον κατ' ἀποκοπήν. Optimæ Glossæ: Strictoria, στιχάρια. Strictoriæ Latinis erant tunicæ, quod ad corpus stringerentur: quæ Græci recentis ævi σφικτώρια vel σφιγκτούρια appellarunt. Diximus esse Vestem sacerdotalem. In Liturgia Chrysostomi p. 70: Ἐλθόντες δὲ ἱερεὺς καὶ ὁ διάκονος εἰς τὸ ἱερατεῖον, λαμβάνουσιν ἕκαστος ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τὸ στιχάριον ἑαυτῶν. Aliquoties ibi occurrit. Lucas Patriarcha in sancitis, ap. Balsamon. ad Can. 16 Carthag. p. 622: Ἀνένδεκτόν ἐστι τοὺς μετὰ φαινολίων καὶ στιχαρίων τὰ ἅγια μεταχειριζομένους, κοσμικὰς στολὰς ἐνδιδύσκεσθαι, καὶ μετὰ λαϊκῶν ἀνδρῶν, τῶν ἰατρῶν δηλαδὴ, προπομπεύειν, Non est ferendum, ut qui cum infulis et tunicis sacra tractant, secularibus vestibus induantur, et cum laicis, viris scilicet medicis, incedant. Athanas. Apol. 2, p. 604: Καὶ πλάττονται πρώτην κατηγορίαν περὶ στιχαρίων λινῶν ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβάλλοντος. Petrus Nonnius: Tale crimen de ordinariis linteis ementiuntur, quasi ego canonem istius tributi Ægyptiis inducerem. Quid στι-
B χάρια sint, non animadvertit. Reddendum ergo, Et primum crimen de tunicis lineis ementiuntur. Sic restituendam esse interpr., patet ex Sozomeno, qui referens eandem historiam 2, 21, scribit, Πρώτην ὑπομένει γραφὴν ὡς χιτωνίων λινῶν φόρον ἐπιτιθεὶς Αἰγυπτίοις, Primum in crimen vocatur, quod tributum linearum tunicarum Ægyptiis imposuerit. Greg. Naz. in Testamento suo Evagrio Diacono dari vult κάμασον ἕν, στιχάριον ἕν, παλλία δύο, Camasum unum, tunicam unam, pallia duo. Adhuc semel atque iterum ibidem h. v. legitur. Color illi albus. Nicephorus, Episcopus Constantinopolitanus, in Actis Ephesinis p. 313, στιχάριον λευκὸν, Tunica alba. Germanus in Hist. Eccl. p. 149: Πρῶτον μὲν τὸ στιχάριον λευκὸν ὄν, τῆς θεότητος τὴν αἴγλην ἐμφαίνει, καὶ τοῦ ἱερέως τὴν λαμπρὰν πολιτείαν. Reliqua e Glossario Meursii (et multo plura ex Ducangii) haberi possunt. Suicer. Thes. Eccl. Jo. Malalas p. 413, 15; Moschus Cotel. Mon. vol. 2, p. 386, B. L. Dind. Στ. ἰδιόμελον, Andr. Cret. p. 336. Kall. Pallad. Hist. Laus. p. 151, A. Macar. Homil.
C p. 259, 36: Γενέσθαι ἀπὸ ἐρέας στιχάριον. Athanas. t. 2, p. 363, B: Στ. ἤτοι σακκίον. Perperam cusum στοιχάριον Vita Mariæ Antioch. Actt. SS. Maii t. 7, p. 57, 1. Hase. Salmas. ad scriptt. Hist. Aug. p. 398.]

[Στιχὰς, άδος, ἡ, i. q. στίξ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 856, n. 3538, 26: Καὶ πίσυρας στιχάδεσσιν ἐφ' ἡγεμονῆας ὀπάσσαι. V. Στοιχάς.]

Στιχάω ex στίχω derivatum est, et idem significat, sc. Eo. Hom. Il. B, [92]: Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν, ubi quidam exp. ἐν τάξει παρεγίνοντο, Ordine ibant. [Γ, 266: Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο· Δ, 432: Τεύχεα εἱμένοι ἐστιχόωντο· Σ, 577: Νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι τέσσαρες· B, 516 etc.: Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο. Apoll. Rh. 1, 1227: Αἱ μὲν... ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο· 4, 1181: Τῷ δὲ καὶ ἑξείης... Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο.] Activæ vocis nulla afferuntur exempla. Eustath. tamen ejus meminit; et neutraliter usurpari potest ut synonymum στοιχέω. [Arat. 191: Ἀστέρες, οἵ μιν πᾶσαν ἐπιρρήδην
D στιχόωσιν· 372: Οἷά τε πολλὰ ἑξείης στιχόωντα παρέρχεται αὐτὰ κέλευθα. « Apoll. Rh. 1, 30: Φηγοὶ ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι· ubi exponendum est, Ordine stant conferti, sicuti scholiastes στοιχηδόν εἰσι καὶ ἑξῆς πυκναί. » Brunck. Moschus 2, 142: Οὔτε τι ταῦροι ἐν πόντῳ στιχόωσι, ubi al. στείχουσι. Orph. Lith. 269: Ὅσαι στιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς. Ponitur στιχῶ sæpius ab Etym. M., quod interpretatur παραγίνεται, a Theognosto Can. p. 149, 9; et alio ib. p. 325, 11. Suidas: Στιχάει, περιπατεῖ, pro quo Hesychius πορεύεται. Idem Hesychius ponit etiam Ἐστίχατα, ἔρχεται.]

Στιχηδὸν, In modum versuum. [Hesychio κατὰ στίχον στῆσαι.] Ajunt στιχηδὸν aliquid positum dici, quum æqualibus inter se spatiis distat, et quoquo te vertas, semper æqualis ordo est, ut in vitris et pavimentis, et arborum ordinibus in quincuncem dispositis. Herodian. 4, [9, 9]: Κελεύει στ. τοὺς νεανίας πάντας διαστῆναι, Jussit consistere juvenes universos relicto intervallo, Polit. [Iambl. In Nicom. p. 117, D; 151, A. Sed v. Στοιχηδόν. Constantin. Cærim. p. 7, B:

Ἐκεῖσε ἵστανται στιχηδόν· conf. p. 13, B, D; 14, B : Ἐξέρχεται τοῦ εἰσάξαι στιχηδόν. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 784, 2 : Ἔγραφον δὲ αὐτὰ καὶ διασχιδὸν ἤγουν στιχηδόν... Δ. δὲ λέγεται τὰ στ. γεγραμμένα παρὰ τὸ ἔχειν διεσχισμένους τοὺς στίχους. Eust. Od. p. 1756, 29 : Τοὺς λύκους διαβαίνοντας βίαιον ποταμὸν στιχηδὸν διανήχεσθαι. Herodian. Epim. p. 128, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν. L. D. Sext. Emp. p. 316, 28, de punctis mathematicis : Πολλὰ σημεῖα στ. κείμενα, nisi στοιχ. scribend. Greg. Nyss. t. 1, p. 230, C : Λίθοις καταλαμπόμενον στιχ. διακειμένοις. Hase.]

[Στιχηράριον, τὸ, Liber in quo scribuntur versus officii ecclesiastici prolixiores, de quibus Montef. Palæogr. p. 386, 404. Kall. Theophylact. Hierodiac. Homil. 12, p. 238. Ducang.]

Στιχήρης, ὁ, ἡ, Versu scriptus, Damasc. p. 122, de libris Solomonis et Psalmis, Bud. [Euseb. Præp. ev. t. 3, p. 514, B : Τὰ παρ' αὐτοῖς στιχήρη δι' ἐπῶν λέγεται τριμέτρων τε καὶ τετραμέτρων κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν συγκεῖσθαι φωνήν. Epiphan. t. 1, p. 122, D : Τὰ γραφεῖα λεγόμενα, φημὶ δὲ τὰ στιχήρη. Hase. Heliod. Æth. 3, 2, p. 108 : Ἠσχόλουν δὲ οὐδὲν εἰς ταῦτα τὰς χεῖρας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀχθοφοροῦσαι πρὸς χορὸν στιχήρη καὶ ἐγκάρσιον ἀλλήλων εἴχοντο; de serie et ordine incedentis chori virginum. V. Στιχηρός.]

[Στιχηροκάθισμα, τὸ, Divisio s. Sectio vel Segmentum τῶν στιχηρῶν, quod v. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 574, D : Τροπολόγιον ἤτοι ὀκτώηχος περιέχουσα τά τε στιχηροκαθίσματα τῶν ὀκτὼ ἤχων κτλ. V. Ducang. v. Κάθισμα. L. Dind.]

[Στιχηρὸς, ὁ. Στιχηρὰ sunt Libri versibus scripti, στιχηρὰ sc. βιβλία, alias στιχήρεις βίβλοι. Tales in sacro Codice sunt Historia Jobi, Psalmi Davidis, Proverbia, Ecclesiastes, et Canticum Canticorum. Greg. Naz. Carm. 33, p. 98, hos libros vocat στιχηρὰς βίβλους, Metris constantes libros : Αἱ δὲ στιχηραὶ πέντε, ὧν πρῶτος γ' Ἰὼβ, Ἔπειτα Δαυίδ· εἶτα τρεῖς Σολομώντιαι, Ἐκκλησιαστὴς, Ἆσμα, καὶ Παροιμίαι. Amphilochius, Iconii Episcopus, eo quoque nomine illos vocat, in Carmine iambico ad Seleucum : Ἑξῆς στιχηρὰς πέντε [τὰς] βίβλους ἐρῶ· Στεφθέντ' ἐν ἄθλοις ποικίλων παθῶν Ἰώβ· Ψαλμῶν τε βίβλον, ἐμμελὲς ψυχῶν ἄκος· τρεῖς δ' αὖ Σολομῶντος τοῦ σοφοῦ, Παροιμίας, Ἐκκλησιαστὴν, Ἆσμα δ' αὖ τῶν ᾀσμάτων. Epiphan. De pond. atque mens. 533 : Πέντε στιχήρεις, ἡ τοῦ Ἰὼβ βίβλος· εἶτα τὸ Ψαλτήριον, Παροιμίαι Σολομῶντος, Ἐκκλησιαστὴς, Ἆσμα ᾀσμάτων. Eosdem etiam libros στιχήρεις vocat Damasc. De orthod. fide 4, 18, p. 348. (Τὰ στιχήρη Epiphan. vol. 1, p. 122, D. Idem ibid. p. 931, D : Ἐν εἴδει τῶν στιχηρῶν ἐπαπόρησιν ἀπορήσεως διαστήσας, Versuum in modum, Int. Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 1, p. 252, E : Μετίωμεν ἐπὶ τὰ στιχήρη, ὅτι δὴ ταῦτα τοῖς χρόνοις τῶν λοιπῶν προφητειῶν ἡγεῖται· τούτων δὲ πρῶτα ἴδωμεν τὰ ἀπὸ τῶν ψαλμῶν· et στιχηρῶν 253, B, C; 254, B. L. Dind.) Στιχηρὰ vocat Cyrillus Hieros. Catech. Illuminat. 4, p. 37. Polychronius in Proleg. in Jobum eodem modo : Καὶ ὥσπερ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ στιχηρὰ βιβλία ὑπό τι μέτρον Ἑβραϊκὸν ἐλέχθη, ὧν ἓν καὶ τοῦτο τυγχάνει. Apud recentiores Græcos στιχηρὰ etiam sunt certa cantica, quorum frequens in libris Liturgicis mentio. Paracletice : Ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα τῆς ὀκτωήχου γ', καὶ ἀνατολικὰ δ', καὶ τοῦ μηναίου γ', ἢ δ' ἢ ς'. Ibid. στιχηρὰ δεσποτικά. Item, στιχηρὰ ἀνατολικά. Item, στιχηρὰ ἀποστολικά. In Typico Sabæ reperiuntur στιχηρὰ ἀποστολικὰ, ἀναστάσιμα, μαρτυρικὰ, ἀνατολικὰ, κατ' ἀλφάβητον, sive τοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ στίχου, τοῦ μηναίου. Suicer. Pallad. Hist. Laus. p. 152, A. Adrian. Isag. p. 27, 17 : Τὰ λοιπὰ τῶν στ., ὡς τοῦ Ἰὼβ καὶ Σολομῶντος. Actt. Concc. t. 11, col. 263, C : Εἰ δὲ καὶ στιχηρὰ, ubi perperam cusum, θηκαρᾶ. Athanas. vol. 3, p. 495, B : Ἐν εἴδει τῶν στ., Ritu librorum per versiculos scriptorum. De βίβλοις στιχηραῖς s. στιχηδὸν γεγραμμέναις copiose dixit Ritschl. *Die Alexandr. Bibliotheken* p. 106. Hase. Eustath. Op. p. 36, 18 : Στιχηρὸς ἦχος· et 336, 51, οἱ στιχηροί. Alia Ducang. « Στιχηρὸς, Athanas. vol. 2, p. 166. || Adv. Στιχηρῶς, Montef. Palæogr. p. 30. » Kall. Eust. Il. p. 55, 39 : Ἐντεῦθεν καὶ λόγοι ἀμοιβαῖοι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στ. ἢ καὶ ἄλλως συντομώτερον πρὸς ἄλληλα φθέγγονται, Singulis versibus.]

Στιχίδιον, τὸ, Versiculus [Gl.], ὁ μικρὸς στίχος Suidæ. Plut. Symp. 4, 4 [p. 668, B] : Τὸ στ. τοῦτο ποιήσας, Πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν. [Conf. p. 60, A, Pericl. c. 30.] Athen. 1, [p. 4, A] : Εὐτρεπίσαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων. [Eust. Opusc. p. 326, 60.]

Στιχίζω, Per ordinem dispono, Carmina scribo, VV. LL. [Priori signif. Ezech. 42, 3 : Ἐστιχισμέναι ἀντιπρόσωποι στοαὶ τρισσαί, ubi est var. ἐστοιχ. « Anast. Sin. Hodeg. p. 1, 11 : Στιχίζεσθαι καὶ εἴθ' οὕτω καλλιγραφεῖσθαι. » Hase. Altera Ms. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 613, i) : Τίς στιχίζει κρεῖττον, ὁ Εὐριπίδης ἢ Πισίδης; L. Dind.]

[Στιχικὸς, ἡ, ὸν, i. q. sequens. Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 317, 26; 332, 10. L. Dind.]

Στίχινος, ὁ, q. d. Verseus. Lucill. Epigr. in Poetas [Anth. Pal. 11, 135, 4] : Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους, Δῆμιε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ, Jugulatum nece quam mihi intulerunt tui versus.

[Στίχιον, τὸ, Tunica. Hesychius : Ἄβολον, ὄνομα στιχείου, ubi perperam editum στοιχείου. Glossæ Isidori : Stigium, genus vestimenti; Stigia, tunica; pro Stichium et Stichia. Ducang. V. Στιχάριον.]

[Στιχίος, ὁ, Stichius, dux Atheniensium ad Trojam, ap. Hom. Il. N, 195 etc. Στίχιος Αἰτωλὸς ap. Hephæst. Phot. Bibl. p. 152, 36, scrib. Στιχίος. L. D.]

[Στιχὶς, i. q. στίξ, Etym. M. : Βαθεῖαν αὔλακα, ὅπερ ἐστὶ στιχὶς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. (Sed σχιστῆς Ruhnk. ad Timæum p. 58.) Wakef. Umbilicus Veneris, ap. Interpol. Diosc. c. 694. Ducang.]

[Στιχισμὸς, ὁ, ap. Isidor. Pel. 3, 86, a Boiss. citatum, ubi Zosimum monet, ut accurate sibi indicet τὸν στιχισμὸν τῶν βιβλίων, esse, Numerum στίχων sive Versuum, non, quod Int. putavit, Seriem s. Ordinem librorum, animadvertit Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 72 Harl. Conf. Tzetz. Hist. 9, 291. L. Dind.]

[Στιχιστέον, Tzetz. Hist. 9, 292. Elberling.]

[Στιχιστὴς, ὁ, Poeta. Tzetz. ad Lycophr. 425. Kall. Improbat Thomas p. 463.]

[Στιχογράφος, ὁ, ἡ, Qui versus scribit. Ep. Anth. Pal. App. 321, 4. Cramer. An. vol. 3, p. 307, 28; 317, 3.]

[Στιχοδρομέω, ap. Georg. Pisid. Hexaem. 804 : Στιχοδρομεῖ δὲ τὴν κάτω φορὰν τρέχων. Ubi Fogginius p. 214 : « Cod. Vat. στηθοδρομεῖν, Pectore incedere, Ventre uti tanquam pedibus ad incedendum ... Verum magis placet στιχοδρομεῖν, Alternis gressibus, quasi per versus sibi respondentes incedere, quod serpentis incessum proprie denotat. V. Polluc. 7, 36, Dufresn. v. Στίχος. »]

[Στιχολογέω, Versibus loquor, Versus recito. Frequentissimum verbum in Ritualibus Græcorum. Triodium : Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ἡ ἐννάτη, οὐ στιχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ ἑβδομάδι, ἀλλὰ μόνον ψάλλεται τρίψαλμος, ἡ δὲ τριθέκτη στιχολογεῖται. (Moschus Cotel. Mon. vol. 2, p. 397, C : Νυκτὸς καὶ ἡμέρας στιχολογῶν· 399, A. Theodor. Stud. p. 567, E.) Huc pertinet Στιχολογία, Typicum Sabæ c. 37 : Συνάπτεται δὲ καὶ ἡ πρώτη ὥρα, ἥτις στιχολογίαν μὲν οὐκ ἔχει, ψάλλεται δὲ συνήθως τρίψαλμος. Suicer. Versiculos Psalmorum recito. Schol. in Jo. Climac. p. 270. Στιχολογία, Recitatio Psalmorum per versiculos, ibid. Boiss. Moschus Prat. spir. p. 1125, E : Ἐστιχολόγουν. Cyrill. Scythop. Vita Cyriaci abb. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 151, 6 : Ἐστ. ὅλον τὸν ἄμωμον. Vita Nili jun. p. 149, 22 : Τὸν ἄμ. στιχολογῶν, i. e. Recitans psalmum 118 : Beati immaculati in via. Hase. Plura de utroque voc. Ducang.]

[Στιχολογία. V. Στιχολογέω.]

[Στιχολόγος, Palleatus (sic), Gl. Reuvens. Collect. litt. p. 64 : « Sic Exoticas fabulas intelligo Græcas, easque in pallio pronunciatas fuisse conjicio. Atque hanc speciem Mimorum spectant Glossæ, Palliatos universe interpretatæ στιχολόγους, i. e. Mimos. » Hase.]

[Στιχομετρία, ἡ, inscribitur Laterculus, in quo exposita est mensura versuum universorum operum V. et N. Testamenti. Ducang. Ejusmodi est opus Nicephori Cp. et aliud quod edidit Coteler. ad Epist. S. Barnabæ col. 9. In ejusdem Nicephori Chronologia (post Georg. Syncelli ed. Paris. p. 419, B) exstat caput hoc titulo : Καὶ ὅσαι εἰσὶ θεῖαι γραφαὶ ἐκκλησιαζόμεναι καὶ κεκανονισμέναι καὶ ἡ τούτων στιχομετρία οὕτως,

etc. Στίχους porro appellabant, ut plerique censent atque in primis Salmas. in præf. ad Plinium et in Epist. ad Sarravium a. 1648 (edita in Sarravii Epist. p. 187 ed. Burmann.), verborum περιοχὴν perfectam sententiam continentem, ita ut versus interdum duas aut tres aut plures lineas occuparet. (Addit autem Salmasius : « Opera ipsa numerabantur per versus ; quorum summa in fine libri subducta notabatur. Inde πολύστιχον βιβλίον de grandi volumine dicebant. Diu duravit hæc ratio. In vet. cod. Epistt. Pauli penes Puteanos ad finem totius S. S. librorum στιχομετρία notata est, » etc.) Sic in Leg. un. Cod. de veteri jure enucl. Justinianus testatur libros Pandectarum excerptos fuisse ex MM. librorum vett. Jurisperitorum, ac continere plusquam trecenties decem milia versuum. Ubi Constitutio Græca § 1, ἀριθμὸν δὲ εἶχον στίχων μυριάδων τριακοσίων. Infra : Οὐ περαιτέρω πέντε καὶ δέκα μυριάδων στίχων αὐτῷ δόντες. Damasus PP. in Epist. ad S. Hieronym. : « Plurimæ epistolæ ex eis usque ad mille spatia versuum tenduntur. » Sed non desunt qui hisce locis στίχος Lineam significare volunt, ex Suida : Στίχος δὲ ὁ κατὰ κοινὸν ἔθος ὀνομαζόμενος ὁ ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἀναγινωσκόμενος. Alia v. ap. Menag. ad Diog. (4, 24). Id. Appnd. p. 175. De στιχομετρία veterum conf. Ritschl. Diss. acad. edita Bonnæ 1840. Hase.]

Στιχομυθέω, Versibus loquor, ut qui apud Comicos alternis versibus colloquuntur. Στιχομυθία, ἡ, Actio illa et collocutio quæ fit alternis versibus apud poetas. Pollux 4, c. 17 [§ 114], de histrionibus et actionibus eorundem : Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν· καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν. [Schol. Pind. Pyth. 4, 100. Wakef.]

[Στιχομυθία. V. Στιχομυθέω.]

[Στιχοπλοκέω, Versus pango. Psell. In Cantic. Cant. 1, 5. Boiss.]

[Στιχοπλόκος, i. q. στιχοποιός, Qui versus pangit. Thomas p. 463 : Στιχουργὸς (μὴ λέγε) μηδὲ στιχιστὴς μηδὲ στιχοπλόκος. || Apomasar in Mysteriis : Καλλοπιστῶν γυναικῶν, εὐνούχων, στιχοπλόκων καὶ παιγνιωτῶν, γελωτοποιῶν ἀνδρῶν. Et mox : Εὐεξίαν τῶν στιχοπλόκων, θάνατον μεγάλων ἀνδρῶν. Ornatrices hic fort. intelliguntur, quæ capillos discriminant, ordinant et in lineas dividunt. Ducang. Nisi hic quoque priori signif. dicitur.]

[Στιχοποιέω, Versifico, Gl.]

Στιχοποιΐα, ἡ, Versificatio [Gl.], Actio ipsa faciendi versus. Plutarch. [Mor. p. 45, B] : Μέμψαιτο δ' ἄν τις Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν. [Schol. Hom. Il. A, 130. L. Dind.]

Στιχοποιός, ὁ, Versificator, Qui versus facit. [Tatianus Contra Gr. p. 264, D ed. Bened., de Menandro. Jacobs.]

Στίχος, ὁ, i. q. præcedens στίξ, Ordo, Versus [Gl.]; sed hoc στίχος in prosa usitatius, illud in metro. [Hesych. interpr. etiam περίπατος, et τόποι τῶν στρατευμάτων.] Ac sicut στίξ significat Ordinem militarem, ita et στίχος, ut ap. Ælian. [et Arrian. Tact. c. 6, p. 258 ed. Paris.] : Ὁ μὲν τοῦ λοχαγοῦ ὀπίσω τεταγμένος, καλεῖται ἐπιστάτης· ὁ δὲ τούτου κατόπιν, πρωτοστάτης· ὁ δ' ἐπὶ τούτου κατόπιν, ἐπιστάτης· ὥστε ὅλον τὸν στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συντετάχθαι παραλλὰξ τεταγμένον, Totum ordinem. Cui loco adde hunc Xen. Cyrop. 8, [3, 9] : Στίχοι δὲ εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, ᾗ ἂν βασιλεὺς μέλλοι ἐλαύνειν, Ordines militum, aut stipatorum. [V. Στοῖχος. Xen. Hipparch. 3, 9 : Ἢν δὲ ὁ ἡγούμενος, ἥν περ ἔχῃ δυνατὸν ἵππον, ἐν τῷ ἔξωθεν ἀεὶ στίχῳ περιφέρηται· Reip. Lac. 11, 5 : Ὁ στίχος ἕκαστος (aciei Spart.) πάντ' ἔχων ὅσα δεῖ· 8 : Ἐξελίττεται ἕκαστος ὁ στίχος. Æneas Tact. c. ult. fine.] De arborum etiam et plantarum ordinibus s. versibus dicitur, ap. Xen. Œc. [4, 21] : Ἐθαύμαζεν ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, Admirabatur proceritates arborum, et directos in quincuncem ordines, Cic. [De sen. c. 17. Στίχοι ἀμπέλων, Antes, Gl. Pollux 7, 145 : Τῶν πεφυτευμένων ὁ στ.] Hos στίχους Virg. appellat etiam Versus, ut in Στίξ docui. [Plato Phæd. p. 104, B : Ἅπας ὁ ἕτερος αὖ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ.] Dicitur et de Versibus librorum, quas Lineas vulgo appellant. [Gnathæna ap. Athen. 13, p. 585, B : Ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν. Diog. L. 4, 24 : Κράντωρ κατέλιπεν ὑπομνήματα εἰς μυριάδας στίχων τρεῖς· 5, 27 : Γίνονται αἱ πᾶσαι (librorum Aristotelis quos recensuerat D.) μυριάδες στίχων δ' καὶ μ' πρὸς τοῖς ͵ε καὶ σο'· et de Theophrasto ib. 50, de Speusippo 4, 5. De Demetrio Phal. 5, 80 : Πλήθει δὲ δὲ βιβλίων καὶ ἀριθμῷ στίχων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς κατ' αὐτὸν Περιπατητικούς. De Demosthene Dionys. Hal. vol. 6, p. 1126, 11 : Πέντε ἢ ἓξ μυριάδας στίχων τοῦ ἀνδρὸς καταλελοιπότος. Galen. vol. 4, p. 29 : Λύκου τι σύγγραμμα νῦν ἡμῖν ἐκομίσθη, μικροῦ δεῖν εἰς πεντακισχιλίους στίχους ἐκτεταμένον. Quorum numerus in fine subscribi solebat, ut Demosthenis libro Parisino et Veneto ap. Morell. Bibl. Ms. p. 288 sq., Gregorii ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 211, B, et aliis. V. Fabric. Bibl. Gr. vol. 4, p. 890, ubi de 4 Evangeliorum στίχοις 9900 agit. Operis Thucydidei particulas quasdam numero στίχων definit Dionys. Hal. vol. 6, p. 834, 2, 13; 840, 17; 856, 1; 893, 18. Justinian. Præf. Digest. § 1 : Τῶν βιβλίων, ἅπερ ἦν μὲν ἀμφὶ τὰ ͵β, ἀριθμὸν δὲ εἶχον στίχων μυριάδων τ'. L. D.] Peculiariter autem de Versibus metricis, sive hexametri ii sint, s. pentametri, s. iambici, s. alius etiam generis. [Aristoph. Ran. 1239 : Ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον. Aliique poetæ in Anthologia. Plato Leg. 12, p. 958, E : Λίθινα δὲ ἐπιστήματα μὴ μείζω ποιεῖν ἢ ὅσα δέχεσθαι τὰ τοῦ τετελευτηκότος ἐγκώμια βίου, μὴ πλείω (præstare videtur πλείους, quo de vitio dixi in Πολύς) τεττάρων ἡρωικῶν στίχων.] Plut. De fort. Alex. [p. 331, D] : Ἄλλον ἄλλου στίχον (sc. Homeri) προκρίνοντος, αὐτὸς ὡς διαφέροντα πάντων ἐνέκρινε τοῦτον, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Et libro 2 ejusd. [init.] quidam Archestrato poetæ lepido, sed pauperi et ignobili, dicit, Εἰ κατ' Ἀλέξανδρον ἐγένου, κατὰ στίχον ἄν σοι Κύπρον ἢ Φοινίκην ἔδωκεν, Pro uno aut altero versu Cyprum tibi aut Phœniciam dedisset. [Hephæst. p. 116, 1 : Στίχος ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν οὔτε μεῖζον τεσσάρων· quibus addit minores versiculos κῶλα dici aut κόμματα, nisi quod κατὰ στίχον dicatur etiam de his, p. 117 : Δεδειγμένου δ' ἡμῖν τί τέ ἐστι στίχος καὶ τί κόμμα καὶ τί κῶλον, ὅμως παρέντες ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα, καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν, ut Callimacheum : Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος κτλ. Proprie enim, ut est p. 111, 3, Κατὰ στίχον ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη, καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο κτλ. De Homeri carminibus etiam Aristid. De mus. 1, p. 58 init. V. etiam Tzetzes Cram. An. Paris. vol. 1, p. 60, 61, 63.] Item ἄκρον τοῦ στίχου dicitur ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου, Initium versus : ἀκροτελεύτιον autem, τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου, Finis versus, ut schol. Thuc. annotat. Et ἡρωϊκοὶ στίχοι, Heroici versus, quos Longos appellat Ennius, Lex. Cic. p. 41. Item ὁλοσπόνδειος στίχος, Versus ex solis spondeis constans : qualis est hic Homericus Od. Φ, init. : Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν. Sicut ὁλοδάκτυλος στίχος, qui ex solis dactylis compositus est, ut hic ejusdem Homeri, Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων· et hic Virgilii, Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. [Στίχοι ἐπὶ θυσιῶν Ἡρακλέους, Axmenta (Axamenta), Gl.] Et στίχοι πολιτικοί, Versus plebeii, s. δημοτικοί : quales Tzetzis in suo Variarum Historiarum libro : quindecim ut plurimum pedibus constantes, iisque trochæis : nonnullis in plures etiam extendentibus. Vide Eust. p. 11, qui etiam de antiqua scribendi ratione agit p. 1305, ubi mentio fit τῆς σπυρηδὸν γραφῆς, τῆς πλινθηδόν, et τῆς πυργηδὸν κατὰ βάθος. [V. Στιχηδόν. Latiori signif. de parte pacti Chron. Pasch. p. 720, 12 : Λαβεῖν μὴ μόνον τὰ πάκτα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον στίχον ὑπὲρ τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν ἕως τοῦ τείχους. L. D.] Præterea στίχος dicitur esse ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν, Pollux [in Στοῖχος cit., quod v.] et Eust. [Il. p. 1305, 22. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 396, C : Ὁ γέρων ἔγραψε παρὰ στίχους, καὶ οὐκ ἔστιξεν. Ὁ δὲ ἀδελφὸς λαβών, καὶ θέλων στίξαι, εὗρε παρὰ λόγους, καὶ λέγει τῷ γέροντι, Παρὰ στίχους ἐστίν, h. e. Versus sunt omissi, qua de signif. præp. v.

Cotel. annot. || Servi n. ap. Plautum in fabula cognomine, et alibi. L. Dind.] A

Στιχουργέω, Versificor, Versus facio, scribo. [Eust. Il. p. 32, 22. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 2, p. 157, B. Tzetz. Cram. An. Paris. vol. 1, p. 62, 28. L. Dind.]

[Στιχούργημα, τὸ, i. q. sequens. Schol. Lycophr. 324.]

[Στιχουργία, ἡ, Versificatio. Schol. Lycophr. 817. Cram. An. vol. 3, p. 332, 28; Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, B med.; Arsen. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 556, C. L. Dind.]

[Στιχουργὸς, ὁ, Versificator. Thomas p. 463. « Niceph. Chumnus Epist. 126. » Boiss.]

[Στίχω. V. Στείχω.]

[Στιχῳδός. V. Στιχάοιδος.]

[Στίχων, ωνος, Sticho, n. canis, ap. Xen. Cyn. 7, 5, nisi Στείχων scribendum.]

[Στιώδης. V. Στία.]

[Στιώτιον, τὸ, n. loci in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 399, 57: Ἐπὶ τὸ Στιώτιον, ductum a στίᾳ s. glarea fluvii, ut sit Locus glareosus. L. D.] B

[Στλαγγίς. V. Στλεγγίς.]

[Στλεγγίδιον, τὸ, Strigilecula, Gl. Theopomp. ap. Athen. 13, p. 605, B: Τὰ Συβαριτῶν ἀναθήματα, στλεγγίδια χρυσᾶ τέσσαρα.]

[Στλεγγιδολήκυθος. V. Στλεγγίς.]

[Στλεγγιδοποιὸς, ὁ, Qui strigiles facit. Photio ὁ χαλκεύων τὰς στλεγγίδας, ἃ νῦν ξύστρα καλεῖται, et, ubi αἱ νῦν ξῦστραι, Lex. rhet. Bekk. An. p. 303, 5. Strabo 15, p. 717. V. Στελγιδοποιὸς infra in Στλεγγίς.]

Στλεγγίζω, Distringo, Strigili rado s. abrado. Unde partic. στλεγγιζόμενος, quod Suid. citat ex Aristoph. [qui Ἀποστλεγγ.], et exp. ἀποξυόμενος [cui κτενιζόμενοι addit schol. Plat. in Στλεγγὶς cit.]. Idem Aristoph. composito etiam utitur. [V. Στλεγγίς.]

[Στλεγγίον. V. Στλέγγος.]

Στλεγγὶς, ίδος, ἡ, Strigil [Gl.], instrumentum quo utimur in corpore destringendo: alio nomine ξύστρα dicitur, a v. ξύω, ut Strigil a Stringo: sic γλυφὶς a γλύπτω. Pollux [3, 154] refert inter gymnastica instrumenta. Solebant enim athletæ ad certamen de- C scendentes radi s. destringi, deinde ungi. [Parasitis in scena tribui στλεγγίδα et λήκυθον refert idem 4, 120.] In balneis quoque utebantur στλεγγίσι. Aristoph. [fr. Dætal. ap. schol. Eq. 577]: Οὐδὲ γὰρ [οὐδ' ἔστιν] αὐτὴ στλεγγὶς, οὐδὲ λήκυθος. [Plat. Hipp. min. p. 368, C: Στλεγγίδα καὶ λήκυθον. Ubi ll. Arist. citat schol., quorum in priori libri αὐτῇ vel αὐτοῖς, quod verum videtur. Diod. 13, 82: Στλεγγίσι καὶ ληκύθοις ἀργυραῖς τε καὶ χρυσαῖς χρώμενοι. Imago juvenis στλεγγιδοληκύθου est ap. Zoegam *Bassiril.* vol. 1, tab. 29.] Idem Senecta [ibid.], Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. [Στλεγγίδα et σφαῖραν ephebi memorat etiam Theodor. Anth. Pal. 6, 282, 3. Erotian. Gl. p. 328: Στλεγγίδα) Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος διὰ τοῦ ρ γράψας στρεγγίδα ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' (al. β') Ἐπιδημίας χρυσᾶ φησὶ ταινίδια εἶναι, οἷς χρῶνταί τινες τῶν θεωρῶν, οὐ κατὰ λόγον νοήσας· οὐ γὰρ διὰ τοῦ ρ, ἀλλὰ διὰ τοῦ λ γράφεται, καὶ οὐκ ἔστι χρυσοῦν ταινίδιον, ὡς αὐτὸς οἴεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων. Hippocr. D p. 395, 31: Σπόγγοισι χρέεσθαι ἀντὶ στλεγγίδος. Herodian. p. 460 Lob.: Στλεγγὶς ἡ ξύστρα.] Plut. Institt. Lac. [p. 239, A] Spartanos dicit solitos fuisse uti στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, Strigilibus non ferreis, sed arundineis. [De quibus v. schol. Plat. Charm. infra cit. et quæ in Ψήκτρα dicentur de ψήκτρᾳ δοναχίτιδι.] Philelphus ibi vertit Pectinibus. || Appion [Apion] στλεγγίδων nomine accipi σταγόνας ἐλαίου, ut refert schol. Aristoph. Eq. [l. c.] exponens hunc l.: Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις· ut ἀπεστλ. sit ἔλαιον ἀληλιμμένοις. Sed parum verisimilis mihi quidem videtur ea expos.; et rectius ipse schol. ἀπεστλεγγισμένοις exponere ἀπεξεσμένοις καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείμματος, ἐκκεκαθαρμένοις, ματτομένοις. Ibid. annotat, οὐ πρὸς τὸ περιξύεσθαι utilem tantummodo esse τὴν στλεγγίδα, sed etiam πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. || Ibid. annotat [ut schol. Plat. l. c.], στλεγγίδα vocari et χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν, Laminulam s. Bracteam auream, quam mulieres ca- A piti solerent circumdare. [Quomodo Schneiderus intelligebat Xen. Anab. 1, 2, 10: Ἀγῶνα ἔθηκε· τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 260, n. 159, 9: Στλεγγίδες ἐπίτηκτοι ἐν ξύλῳ, ἃς Καλλίας ... ἀνέθηκεν, et iisdem verbis 10. Polyb. 26, 7, 10: Στελγίδα χρυσῆν ἑκάστῳ ἐδεδώρητο.] Quo modo accipi potest in hoc l. ap. Athen. 4, init.: Προεστεφανώκει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν· paulo post, Ἐπὶ πᾶσί τε (sc. τοῖς στεφάνοις, qui in convivium introferebantur,) χρυσαῖ στλεγγίδες, ὁλκὴν ἴσαι τῷ πρώτῳ στεφάνῳ. [Sosibius ap. eund. 15, p. 674, B: Ἐν τῇ τῶν Προμαχίων (ap. Laced.) ἑορτῇ συμβαίνει τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας καλάμοις στεφανοῦσθαι ἢ στλεγγίδι. V. Στλεγγίδιον.] Fortassis hæc ἐλασμάτια sua figura s. forma referebant τὴν στλεγγίδα, qua in destringendo utebantur, indeque nomen sortita sunt. Pollux 7, [179] dicit esse δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι. [Conf. Viscont. *Iconogr. gr.* vol. 3, p. 251.] Vide et Στελεγγίς. [Quod est in deterioribus libris Athen. et melioribus Xen. l. citatis. B || Aristoph. Thesm. 556: Ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον. Cui Brunckius confert Suidæ gl.: Οὐ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι.]

|| Στλεγγὶς vocabatur etiam Πλεγγὶς, si non mentiuntur Pollucis exempll. impressa, 3, sub finem [l. c.]: Ἐκαλεῖτο δὲ (sc. στλεγγὶς) καὶ πλεγγὶς, καὶ ξύστρα, καὶ σπαθίς. [Στλεγγὶς libri meliores, unde στελγὶς aut ἐκ. δὲ ἡ στλεγγὶς καὶ ξ. conjicit Bekker. Non minus vitiosa forma per α est ap. schol. Plat. Charm. p. 324: Στλεγγὶς, ξύστρα· τὸ πάλαι δὲ ἡ τοῦ καλάμου κόμη παρὰ Λάκωσιν, ᾗ ἀπεμάσσοντο· στλεγγίσματα δὲ τὰ περιξύσματα· κυρίως δὲ καλάμιναι ξῦστραι. Ὁ δὲ Θυατειρηνὸς στλεγγίδα μὲν τὴν ξύστραν, στλαγγίδα δὲ τὸ χρυσοῦν στεφάνιον.] Ibid. legitur Στελεγγιδολήκυθος, quum ait καὶ τὸν παῖδα ἐρεῖς ληκυθοφόρον· πονηρὸν γὰρ ὁ στελεγγιδολήκυθος. Sed non dubito quin scrib. sit στλεγγιδολήκυθος, sublato ε ex prima syllaba: intelligo autem hoc vocabulo Στλεγγιδολήκυθος, Puerum qui athletæ in certamen descendenti, aut hero suo in balneum profi- C ciscenti, portabat strigilem, qua corpus ejus distringeret, et vas olearium, ex quo eum inungeret. Nisi malis reponere Στελγιδολήκυθος. Dicitur enim etiam Στελγὶς pro στλεγγὶς, facta literarum quarundam transpositione: ut ap. Suid.: Στελγίδες καὶ καταμάγια, τὰ εἰς τὸ λούεσθαι χρειώδη· ubi itidem exp. ξύστραι. [Sunt verba Artemid. 1, 64, ubi στεργίδες (quæ forma alludit ad Latinas hujus stirpis) καὶ καταμάγεια. Ponitur autem ap. Suidam etiam Στέγγις sine interpret., quod ex eodem est corruptum, et in l. Diodori initio citato plerique στεγίσι.] Quin etiam ap. Hesych. στελγὶς, ξυστρίς: ap. quem legitur et, Στέλγει, ξύστρᾳ, quasi a nomine paroxytono στέλγις, στέλγεως. [V. l. Polybii supra cit.] Rursum tamen ap. eund. Polluc. 7, c. ult. [§ 179] sic legimus: Στελεγγιδοποιὸς, στελιγγοποιὸς, στελεγγὶς, ἀποστελεγγίσασθαι, καὶ ἀπεστελεγγισμένος. [Στλεγγιδοποιὸς, στλεγγὶς, ἀποστλεγγίσασθαι, ἀπεστλεγγισμένος Bekkerus.] Itaque si exempll. ibi incorrupta sunt, dicitur Στελεγγὶς quoque pro στλεγγὶς, Strigil. Et Στελεγγιδοποιὸς sive Στελεγγοποιὸς, Qui strigiles D conficit, Strigilum fabricandarum artifex. Quod tamen posterius στελιγγοποιὸς procul dubio mendosum est. Item Στελεγγίζω, Strigili rado, Destringo, ut στλεγγίζω. A Στελγὶς autem est Στελγιδοποιὸς, ὁ, i. q. στελεγγιδοποιὸς s. στλεγγιδοποιὸς, Faber strigilum, Qui strigiles fabricat. Legitur ap. Etym., necnon in Lex. meo vet. Στελγιδοποιὸς ὁ χαλκεύων τὰς στελγίδας. [V. Στλεγγιδοποιός.] Item verb. Στελγίζω, i. q. στλεγγίζω, s. στελεγγίζω. [De voce Στλεγγιδολήκυθος conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 477 sq. Hase.]

Στλέγγισμα, τὸ, Strigmentum, Sordes quæ stringendo s. destringendo auferuntur, strigili abraduntur, [sec. Hesych.] ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. [Schol. Plat. Charm. p. 324: Στλεγγίσματα, τὰ περιξύσματα. Aristot. Mirab. c. 113: Τὴν χροιὰν λαβεῖν ἀπὸ τῶν στλεγγισμάτων ὧν ἐποιοῦντο οἱ ἀλειφόμενοι.] || Στέλγισμα, i. q. στλέγγισμα, Strigmentum: ut et in Lex. meo vet. [sive Etym. M.] Στελγίσματα, ἀποξύσματα: ubi etiam subjungitur, στελγίδες γὰρ, αἱ ξύστραι, αἱ τὰς πληγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι: sic vero vocari etiam τὸ κτέ-

νιον, Pectinem, Pectunculum. [Respicitur Lycophr. 874 : Κρόκαι δὲ Μινυῶν εὔλιπη στελγίσματα τηροῦσιν, ubi schol. item ἀποξύσματα. Libri plures στλεγίσματα, uno γ.] Inde et Στέλγιστρον, τὸ, i. q. στελγίς, Strigil, Instrumentum quo in destringendo utimur. Sic enim in Lex. meo vet. : Καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μάχαιρα τὰς πουργεὶς τῆς κεφαλῆς πίλους, στελγὶς καὶ στέλγιστρον λέγεται· ubi etiam nota, στελγίδα dici μάχαιραν πλατεῖαν, Gladium latum, sicut στλεγγίδα Pollux scribit vocari et σπαθίδα. Erant enim σπαθίδες latiores et tenuiores in modum gladii.

[Στλεγγοποιός, ὁ, quod cum στλεγγιδοποιὸς ponebatur ap. Polluc. 7, 179, et sequenti στλέγγος defensum putabat Schæfer. ad Gregor. p. 1029, delevit Bekkerus.]

[Στλέγγος, non addito genere, una cum diminut. ab eo formato ponit schol. Dionys. Bekk. An. p. 793, 37 : Στλέγγος καὶ στλεγγὶς καὶ στλεγγίον· λέγεται δὲ καὶ τὸ κτένιον καὶ ἡ ξύστρα τῆς κεφαλῆς.]

[Στλεγγὶς πυρὸς, Theophr. H. Pl. 8, 4, 3, qui alibi στεγγίας, quod v.]

[Στλὶξ. V. Στρίγξ.]

Στοά, ἡ, Porticus [Gl.]. Proprie tamen περιστόου est μέρος, si Polluci [1, 78] credimus, scribenti τὸν περίστυλον τόπον vocari περικίονα, ab Atticis autem περίστῳον [—στωον] : et addenti, στοὰν δὲ κάλει (ita enim scr. censeo pro καλεῖ) τὸ μέρος αὐτοῦ· siquidem στοὰ vocatur τὸ πλευρόν [ταμεῖον cod., unde ταμιεῖον Bekker. De qua signif. HSt. in fine]. Sed usum his non assentiri fatetur : adjungens, ἡ μέντοι χρῆσις καὶ ἐπὶ τὰ ἐναντία τέτραπται [τέτραπται. Philemo ap. Stob. Fl. 98, 20, 3 : Τοῖς περιπατοῦσι … ἐν τῇ στοᾷ]. Xen. Hell. 5 init. [2, 29] : Ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ θεσμοφοριάζειν. [Ib. 4, 8 : Τῶν ἐκ τῆς στοᾶς ὅπλων καθελόντες. Ubi v. Schneider. Et 7, 4, 31 : Ἀπὸ τῶν στοῶν τε καὶ τοῦ βουλευτηρίου βαλλόμενοι. De Polybio Schweigh. Lex. : « Ναοὶ καὶ στοαὶ Agrigenti, 9, 27, 9. Στοαὶ περὶ τὸ τέμενος, 4, 62, 2. Οἱ κίονες οἱ ἐν ταῖς στοαῖς καὶ περιστύλοις, 10, 27, 10. Ἡ σκυτικὴ στοὰ προσαγορευομένη Syracusis, si vera scriptura ap. Heronem, fuerit, Porticus a cerdonibus s. coriariis nomen habens, 8, 5, 2. » Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 464, n. 458 : Ἀρτέμιδος … τὴν στοάν· Isthmia p. 573, n. 1104, 24 : Τὴν στοὰν τὴν πρὸς τῷ σταδίῳ σὺν τοῖς κεκαμαρωμένοις οἴκοις καὶ προσκοσμήματιν ὑπὲρ ἀγορανομίας ἀνέθηκεν· Spart. p. 688, n. 1459 : Μ. Αὐρήλιος … τῇ κυρίᾳ πατρίδι τὴν στοάν· Tegeat. p. p. 704, n. 1521 : Τραϊανῷ Ἀδριανῷ … τὸ βαλανεῖον καὶ τὴν στοὰν κατεσκεύασαν· Olbiop. vol. 2, p. 141, n. 2087 : Τιβερίῳ Καίσαρι καὶ τῷ δήμῳ … ἀνέθηκε τὴν στοάν· Theræa p. 373, n. 2454, 9 : Τὴν στοὰν ἐστέγασαν ἐκ τῶν ἰδίων. Et alia p. 362, n. 2448, 11, 19 : Μηδὲ ἐνοικοδομησάτω ἐν τῷ τεμένει μηθὲν, εἴ κα μή τις στοὰν οἰκοδομῆσαι προαιρῆται· Cyzic. p. 913, n. 3655, 24 : Δεδόσθαι τόπον ἐν ᾧ στήσουσι τὴν εἰκόνα παρὰ τὰς τραπέζας πρὸ τῆς στοᾶς τῆς Δωρικῆς.] Variæ autem porticus varia cognomina habebant : ut legimus τὴν μακρὰν στοὰν ap. Dem. [p. 918, 10.] Erat et ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν, cujus meminit Æschin. C. Ctes. [p. 80, 5.] Erat et ἡ ποικίλη, cujus ab Eod. fit mentio [p. 80, 26]. Et quidam Comicus [Theognetus] ap. Athen. 3, [p. 104, B] τὰ ἐκ τῆς ποικίλης στοᾶς λογάρια dixit, philosophos irridens. [Polemonis ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐν Σικυῶνι ποικίλης στοᾶς mentio fit ap. Athen. 6, p. 253, B ; 13, p. 577, C.] Erat et στοὰ βασίλειος, Athenis, Porticus regia, in dextra Ceramici parte, in qua rex sedere solebat, cujus magistratus, βασίλειος ἀρχὴ dictus, erat annuus. [Plat. Theæt. p. 210, D, Euthyphr. p. 2, A ; Demosth. p. 776, 20.] Hæc ex Pausania afferuntur : ap. quem plura vide περὶ τῶν στοῶν : lege item Harpocr. [Qui in Βασίλειος στοὰ dicit : Β' εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἥ τε τοῦ Ἐ. Διὸς καὶ ἡ βασίλειος. Ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις ἡ πάλαι μὲν Ἀνάκτιος (al. Ἀνάκτειος) καλουμένη, Ποικίλη δὲ μετονομασθεῖσα. Sed verum nomen esse Πεισιανάκτειος in illo dictum, ubi addere licet Tzetz. schol. in Hermog. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 21, 14, de στοᾷ τῇ τῶν Ἑρμῶν, βασιλείῳ et Πεισιάνακτος, de qua v. etiam in Ποικίλη], necnon Polluc. [9, 44. Aristoph. Eccl. 684 : Ἐπὶ τὴν στοιὰν ἀκολουθεῖν τὴν βασίλειον δειπνήσοντας, τὸ δὲ θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην, τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάππ' ἐς τὴν

A στοιὰν χωρεῖν τὴν ἀλφιτόπωλιν· 676 : Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Xen. Œc. 7, 1 : Ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾷ· de qua Schneider. affert schol. Aristoph. Pl. 1176. Add. Plat. Theag. p. 121, A, Eryx. init.] Ceterum Stoici philosophi dicebantur οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι : sed plerumque non addito hoc nomine φιλόσοφοι. Alioqui una etiam voce Στωϊκοὶ vocabantur : mutatione literæ ο in ω. Per contemptum dicti fuerunt et Στόακες [Στώακες] : quo utitur quidam Comicus ap. Athen. 12, [p. 563, D]. ‖ Στοαὶ dicebantur etiam Loca in quibus frumentum recondebatur : τὰ ταμιεῖα ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοὰς λέγουσι, schol. Aristoph. in quendam ejus l. Eccles. [14 : Στοάς τε καρποῦ βακχίου τε νάματος πλήρεις, ubi schol. præter verba citata, καὶ γὰρ παραμήκη ἦν τοῖς παλαιοῖς Photius). Hesychius : Στοαὶ, τὰ ταμεῖα, καὶ ἐπιμήκη εἰσίν. V. Pollux initio cit. Sic ap. Diog. L. 4, 59, στοὰ quod paullo ante ταμεῖον, Cella, ubi cibus potusque conditus esset. De cellis balneorum, de quibus v. scriptores de balneis, Jo. 5, 2 : Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύ-
B μοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα … πέντε στοὰς ἔχουσα. ‖ « Στοὰ, Musculus, Vegetio : recentioribus Latinis scriptoribus Catus, de qua machina et ejus usu pluribus egimus in Gloss. med. Lat. et ad Joinvill. p. 68. Sic porro dicta machina, quod in modum porticus compingatur. Procop. Goth. 2, 19 : Τινὰς δὲ ἐκέλευσεν ἐν τῷ ὁμαλῷ ἀπὸ τῶν ῥάβδων ἐπάγειν στοάν· οὕτω γὰρ καλεῖν τὴν μηχανὴν νενομίκασι ταύτην. Οἳ δὲ αὐτῆς ἐντὸς ὑποδύντες ἐβάδιζόν τε καὶ τὴν στοὰν ἐφεῖλκον τοὺς πολεμίους λανθάνοντες. Biton in Mechan. Mss. : Οὔτ' ἂν γερροχελώνη οὔτ' ἂν στοὰ οὔτε χελώνη ῥᾳδίως προσαχθείη. Philo in Belop. Mss. : Τὰς στοὰς οἰκοδομεῖν. Duc. Polyb. 1, 48, 2 : Ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην βίαν … εἰς αὐτὰς τὰς τῶν μηχανημάτων προσαγωγὰς, ὥστε καὶ τὰς στοὰς διασαλεύειν καὶ τοὺς προκειμένους τούτων πύργους τῇ βίᾳ βαστάζειν. Ubi Schweigh. : « Porticus Casaub., ut Cæsar B. Civ. 2, 2, quas Vineas dixerat, mox Porticus nominat. Nempe στοὰ dicitur longior series vinearum unum in ordinem juncta, ut Lipsius Poliorc. 1, 7 monuit, Cæsaris l. c. conferens cum Veget. 4, 15.
C Conf. Polyb. 9, 41, 1 : Προθέμενος τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε χωστρίδας καὶ κριοὺς, κατὰ δὲ τὸ μεσοπύργιον στοὰν ἐποίει μεταξὺ τῶν κριῶν παράλληλον τῷ τείχει· 22, 11, 6 : Προεβάλλοντο στοὰν παράλληλον τῷ τείχει σχεδὸν ἐπὶ δύο πλέθρα· 9 : Οἱ προεστῶτες τῶν πολιορκουμένων ὤρυττον τάφρον ἔσωθεν παράλληλον τῷ τείχει καὶ τῇ στοᾷ τῇ πρὸ τῶν πύργων, ubi Liv. 38, 7, Opus vineis contectum. Fr. ap. Suid. in Προσηρεικότες cit. : Ὁ δὲ κατεσκεύασε στοὰς, καὶ διὰ τούτων προσηρεικότος τῷ τείχει τὰς κριοφόρους μηχανάς. » Ceterum v. Στωΐδιον. ‖ Formam Στοιά, præter Aristoph. locis supra citatis metri caussa ponentem, (quanquam Elmslejus ad Ach. 548, στοιὰ restituebat etiam ubi metrum ferret utramque,) habet inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 381, n. 2483, 22 : Ἐξέστω δὲ αὐτῷ καὶ ἀνάθημα ἀναθέμεν ὅπα κα χρήζῃ τᾶς ἀγορᾶς ἐ[πὶ] τᾶς [σ]τοιᾶς τᾶς παρὰ τὸ πρυτανεῖον. Τὸ στοὰ ἀπὸ τοῦ στοιὰ ducit Etym. M. p. 612, 41 ; 665, 2 ; 728, 11, Theognost. Can. p. 106, 9, ubi 14 vitiose τοιά. Photius : Στοὰν, καὶ σὺν τὸ ι
D στοιὰν ἑκατέρως λέγουσιν. Conf. Etym. M. p. 550, 7. Utriusque formæ accentum acutum memorat Arcad. p. 100, 13, 18. L. Dind.]

[Στόαξ. V. Στοά.]

[Στοβάζω, Στόβασμα. V. Στόβος.]

[Στοβέω, i. q. λοιδορέω. Etym. M. : Ἐστόβεον, ἐλοιδόρουν, ὕβριζον, ἀπὸ τοῦ ἐστόμεον· τὸ διὰ στόματος λέγειν. Στοβῶ γὰρ τὸ στομῶ κατὰ ἐναλλαγήν. V. Ἐπιστοβέω, Στόβος. Στωβύσσω, ῥῆμα, apud Suidam huc referebat Kusterus. A quo non diversum videtur Hesychii Στηβύσσειν, ἀδολεσχεῖν.]

[Στόβηρα, πόλις vel ὄνομα πόλεως, ap. Suidam.]

[Στόβοι, οἱ, Stobi, opp. Macedoniæ, ap. Theophr. fr. De lapid. 2, 26 : Περὶ τοὺς Στόβους. Ptolem. 3, 13 ; Strab. 8, p. 389. Morell. Bibl. Ms. p. 233. Unde gent. Στοβαῖος, ut dictus Joannes, cujus supersunt Florilegium et Eclogæ.]

Στόβος, ὁ, Convitium, Opprobrium : unde Στοβάζω, Convitior, Opprobria in aliquem jacto. Utrumque habet Hesych. [ap. quem Στόβος, λοιδορία, ὄνειδος. Στο-

βάζειν, κακολογεῖν. Στοβασμάτων, λοιδοριῶν. (De quo v. in Στόμωμα.) Στόβος Lycophr. 395 : Κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στόβους, ubi sunt varr. στόμους, et quæ metro adversatur, στόμβους. Schol. λοιδορία. V. Στόμος. Eodem Hesychii gl. : Στηβύσσειν, ἀδολεσχεῖν, referendam conjicit Sopingius. Vitiose idem Στορβάζειν, κακολογεῖν.]

[Στοῖαι, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν Στοιήτης, Steph. Byz.]

[Στοιβαδεύω.] A στοιβὰς est Στοιβαδεύεσθαι, quod exp. In toro reponere, Torum sternere. [Pro Στιβαδεύεσθαι, quod v.]

Στοιβάζω, Construo, Compono, συνάγω, ut Suidas [et σωρεύω, ut Hesych.] exponit. Lucian. [Catapl. c. 5]: Σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθει, Strue, Digere, ut Bud. interpr., addens et hunc l. [ex Levit. 1, 7] : Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, Struere ligna in pyram. [Cosmas Hierosol. in Maji Spicil. vol. 2, p. 40, D : Τὰ ξ. στοιβάσαι.] Item et hunc ex 3 Reg. [18, 33] : Ἐστοίβασε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον · super quibus sc. erat victima. Idem Bud. interpr. etiam Stipo [Gl.], et ex Valla Instipo : afferens ex Cant. [2, 5]: Στοιβάσατέ με ἐν μήλοις. [Eust. Il. p. 264, 3 : Στοιβάσας συνεχεῖς τέσσαρας ἐπαναφοράς· 437, 28 : Ἐννοίας ὁμοίας ἀλλήλαις ἐπιστοιβάζει· 712, 42 : Ἐστοίβασται προθέσεσιν· 774, 5 : Τὴν τῶν παρίσων ἐπιστοίβασιν· 976, 24 : Ἵνα μὴ ῥητορείαν ἐπιστοιβάσῃ φιλοτίμως ἄκαιρον· Od. p. 1682, 51 : Τῶν λίθων ... ἀλλήλοις ἐπιστοιβαζομένων. Proprie item Od. p. 1707, 51, ἐστοιβάσθαι σωρηδόν· et act. Il. p. 1187, 27; pass. p. 1236, 2; 1263, 21 (ubi Rom. ἐστιβ.). Valck. Id. in Opusc. activo et passivo quum alibi tum p. 111, 80 : Καχλήκων, οἳ σωρηδὸν ἐκεῖ ἐστοιβάδαται. Epiphan. vol. 1, p. 272, B : Στιβάζοντες ἐπὶ τραπέζης ἄρτους. Scrib. στοιβάζοντες. L. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 397, B : Μετὰ ἀνθράκων ἐστοιβασμένων. Hase. De mente Synes. p. 42, A : Δόγμασι βάρος ἔχουσιν ἐστοιβασμένης τῆς διανοίας. Wakef.]

Στοιβὰς, άδος, ἡ, reperitur pro στιβὰς, ut Marc. 11, [8] pro στιβάδας antiqua exemplaria habent στοιβάδας : quem l. in Στιβὰς citavi. [Zonaras Lex. p. 1674 : Στοιβὰς ἡ στρωμνὴ ἢ τρυφῆς θρύψις, παρὰ τὸ στοιβάζω.]

Στοιβασία, ἡ, ex Etym. affertur pro Structio : item pro Incessus. [Alterum falso : nam Στοιβὴ ἡ στοιβασία tantum est p. 727, 37. Barthol. mon. ap. Ducang. v. Σανίδι cit. : Ἀλλὰ καὶ σανίδος ἐστὶ στοιβασία ἄνωθεν.]

[Στοιβάσιμος, Stipabilis, Gl.]

[Στοίβασις, εως, ἡ, Strues. Int. inc. Levit. 24, 6, ubi στοιβάσεις pro verbi στοιβάζω futuro potius habendum.]

[Στοιβασμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Nicet. Annal. 6, p. 102, C : Τοῖς τῶν κοντῶν στοιβασμοῖς.]

[Στοιβαστὴς, ὁ, Stipator, Gl. Obscurum est Λυσιμάχου τοῦ τετράκις στοιβασ... in inscr. Iasensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 467, n. 2686, 1, et ab aliis pro subst., ab aliis pro n. pr. habitum.]

Στοιβὴ, ἡ, quoque ejusd. cum superioribus est originis; est enim Herba qua in extruendis stibadiis et toris utebantur : tomentique loco culcitras ea herba farciebant : ut in Hippiatria quoque Tiberius testatur ex stœbes molli lanugine dossuariorum jumentorum sagmata et centunculos tomenti loco infarciri solitos fuisse : Στοιβὴ, inquit [p. 169, 2], ἐστὶ φλοιὸς, (pro quo reponunt quidam φλεὼς,) ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς νωτοφόροις ζώοις. [Stipatio, Stramentum, Gl. « Στοίβης καρπὸν, τὸ ἱππόφεως σπέρμα exponit Galen. in Exeg., hoc est Hippophais semen. Sed mihi στοιβῆς et ἱπποφέως leg. videtur, et subindicari lib. 2 Π. γυναικ. p. 666, 31, ubi stœbes et rubi semen aqua et oleo coctum ad exasperatas mammas cataplasmate adhibet. Verum illic στυβῆς legitur, ut et Galen. hippophaes στύβον dici scribit in Exegesi. Quidam apud Galen. στίλβης pro στοιβῆς, ut et στίλβον pro στύβον, legunt. Στοιβὴ etiam scribitur p. 575, 25. » Fors. Hipponax ap. schol. Lycophr. 1165 : Ἄνθρωπον ηὗρε τὴν στέγην ὀφίλλοντα, οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα, πυθμένι στοιβῆς.] Aristoph. [Ran. 1178 : Κἄν που δὶς εἴπω ταὐτὸν ἢ στοιβὴν ἴδῃς ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον·] in Amphiarao dicit etiam, Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλεών; Undenam accipiam phleon, quo anum obturem? At vero φλεὼς et στοιβὴ idem sunt, teste Theophr. H. Pl. 6, 1, [3] : Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ ὄνωνις καὶ ὁ τρίβολος καὶ ὁ φλεὼς [φέως]· ὃ [ὃν] δή τινες καλοῦσι στοιβήν. Plin. quoque idem testatur; ut 22, 11 : Stœbe, quam aliqui Phleon vocant. Et 21, 15 : Aliqua et secundum spinam habent folium, ut tribulus et ononis : quædam in folio habent et in caule, ut phleos, quod aliqui Stœben appellavere. Ubi a Theophrasti sententia discessit, τὴν στοιβὴν annumerans τοῖς φυλλακάνθοις, non autem τοῖς παρακανθοφύλλοις, ut Theophr., i. e. iis quæ secundum spinam habent folia ; atque adeo ipse Theophr. et alibi negat in folio spinam habere, s. aculeato folio esse hanc herbam, ut c. 5, et 6 : Φλεὼς καὶ ἱππόφεως ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις. [Ib. 1, 10, 4 : Τῶν φρυγανικῶν κνέωρος, στοιβή. Diosc. 4, 12. Aristot. De partt. an. 2, 9 med. : Καὶ χονδρώδη δὲ μόρια μεταξὺ τῶν καμψεών εἰσιν, οἷον στοιβή, πρὸς τὸ ἀλλήλα μὴ τρίβειν. L. D. Nemes. De nat. hom. p. 256, 18. Greg. Nyss. t. 1, p. 530, C; 531, A. Galen. vol. 2, p. 576, 14, de parenchymate : Δίκην στοιβῆς ἐγκειμένην ἁπάσαις ταῖς μεταξὺ χώραις. Id. vol. 4, p. 668, 3, et 8, 10 : Οὐσίας μαλακῆς, οἷον στ. τέ τινος ἐσομένης αὐτοῖς. Plut. Thes. c. 8 fin. : Μήτε ἄκανθαν ἀσφαράγου μήτε στοιβὴν καίειν. De herba Nil. Epist. p. 285, 19 : Ἀντὶ κονύζης καὶ στ. Sec. Fraas. Synops. pll. floræ cl. p. 78 est Poterium spinosum L. Hase.] Apud Hesych. paroxytonos scribitur Στοίβη, diciturque non solum esse εἶδος χόρτου, sed exp. etiam σύνθεσις, Compositio, Constructio. [Photius : Στοιβήν, ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα · καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο Εὔπολις. Apollon. Bekk. Anecd. p. 515, 8 : Ὁ Τρύφων ἐν τῷ ὅρῳ βουλόμενος καὶ αὐτοὺς (τοὺς παραπληρωματικοὺς συνδέσμους) ἐμπεριλαβεῖν, φησὶ καὶ τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας ἔστιν ὅπου παραπληροῦν, ἀπείκασε δὲ καὶ αὐτὸν ταῖς καλουμέναις στοιβαῖς. Ὃν γὰρ φησι τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς, κτλ. Conf. p. 520, 29. Eust. Opusc. p. 55, 67 : Ἔτι δὲ ἀσαφὲς αὐτῷ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ἐν στοιβῇ ἀποφάσεων μίαν παραλείπειν· 127, 77 : Στοιβῆς κρεάτων· 184, 40 : Λίθων στοιβὴ συναγήγερται· et similiter alibi. Accentum acutum autem testatur Arcad. p. 104, 14, et ponit Theognost. Can. p. 108, 23.]

[Στοιβηδὸν, Ad modum στοιβῆς. Simplic. schol. Aristot. ed. Berol. vol. 4, p. 30, b, 43 : Τινὲς μὴ ἐπιστήσαντες ὅπως τε κατ' ἄρθρα διήρηνται καὶ ὅπως ... τὴν πρὸς ἄλληλα συνέχειαν διασώζουσι, στοιβηδὸν κεῖσθαι νομίζουσι τὰ κεφάλαια κατὰ τὸν ὑπομνηματικὸν τρόπον. Non videtur enim scripsisse στοιχηδόν. L. Dind.]

Στοιβοειδὴς, ὁ, ἡ, Stœben sua mollitie et laxitate referens, Tomentitius. Alex. Aphr. Probl. l. 1 [immo 2, 72] : Ἧπατος καὶ σπληνὸς ἡ στοιβοειδὴς σάρξ.

[Στοίδιον s. Στοίδιον. V. Στώδιον.]

[Στοϊκῶς. V. Στωικός.]

[Στοιχάδες, αἱ, Stœchades, insulæ quinque maris Tyrrheni, ap. Strab. 4, p. 184 : Πρόκεινται τῶν στενῶν τούτων ἀπὸ Μασσαλίας ἀρξαμένοις αἱ Στοιχάδες νῆσοι, τρεῖς μὲν ἀξιόλογοι, δύο δὲ μικραὶ κτλ. Unde schol. Apoll. Rh. 4, 554 : Νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται Στοιχάδες) Περὶ τὴν Ἰταλίαν εἰσὶ γ' Λιγυστίδες, καλούμεναι Στοιχάδες διὰ τὸ στοίχῳ τετάχθαι. Conf. Ap. ib. 650 sq.]

[Στοιχαδεύς. V. Στοιχεύς.]

[Στοιχαδικὸς, Στοιχαδίτης. V. Στοιχάς.]

[Στοιχάζω. V. Στορχάζω.]

Στοιχάριον, τὸ, Parvus ordo s. series. In Chrysostomi Θείᾳ Λειτουργίᾳ ajunt accipi pro Tunica. [Immo Στιχάριον, quod v.]

Στοιχὰς, άδος, ἡ, Ordine posita. Nonn. [Jo. c. 6, 89] : Στοιχάδες [ἀλλήλῃσιν ὁμόζυγες] ὁλκάδες, Ordine dispositæ naves onerariæ. [Id. Dion. 39, 7 : Νῆες, ἃς ἐνὶ πόντῳ τοιχάδας ἰθύνοντες κτλ. Scaliger στοιχάδας. Wakef.] Στοιχὰς ἄμπελος, Vinea in qua vites ordine dispositæ s. plantatæ sunt. Pollux 7, [147] : Καὶ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στοῖχον εἴη πεφυτευμένη· στοιχὰς δὲ, ἡ κατὰ στοῖχον. Eust. p. 1524 : Ὅτι δὲ καὶ διάφορα εἴδη ἀμπέλων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν· ἐν αἷς καὶ ἡ ξυστὰς εἰκῇ, φασί, πεφυτευμένη ἄμπελος, καὶ ἡ στοιχὰς, ἡ κατὰ στοίχους δηλαδή. Ubi etiam obiter nota Ξυστὰς ἄμπελος pro ea, quæ non ordine positas vites habet, sed fortuito. Item et στοιχάδες ἐλαῖαι, Olivæ ordine consitæ, Pollux [5, 36. Harpocrat. v. Περίστοιχοι :

Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσε. Valck.] || Στοιχὰς est et Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 31, et Plin. 27, 12. [Galen. vol. 14, p. 83, 14; 111, 17; 116, 4; estque ea Lavandula Stœchas L., sec. Dierbach. Flora mythol. p. 198, et Fraas. Synops. pll. floræ cl. p. 174. Hodie Λαμπάδανον vocant Græci. Hase. Orph. Arg. 916: Στοιχὰς παιονίη τε.] || Scribitur et Στιχὰς ap. Diosc. 5, 32, 53. Et Στιχαδικὸν ὄξος, Acetum stœchadicum, s. quod ex stœchade conficitur, Diosc. 5, 52 et 53. [In Ind.:] Στιχαδικὸν ὄξος, Stichadicum acetum, i. e. Ex stichadis herbæ succo confectum, Diosc. 5, 45, ubi Marc. Stœchadicum per œ, et Stœchas, VV. LL. Itidemque Στιχαδίτης οἶνος, Vinum quod ex stœchade conficitur. [Itaque hæc per οι sunt scribenda.]

Στοιχειακός, ή, όν, Elementalis. [Eust. Il. p. 35, 24. Seager. Schol. Æsch. Pr. 253. Wakef.] Unde Στοιχειακῶς, ap. Tzetz. [Schol. Hesiodi p. 32, 17, et 33, 14 ed. Lips., et Exeg. Il. p. 55, 3. « Eust. Il. p. 83, 39. » Seager. Adj. et adverb. frequens est apud eundem in Opusc. « Conf. Creuzer. Melet. 1, p. 46, 1. » Boiss.]

[Στοιχειαστής. V. Στοιχειωτής.]

[Στοιχεῖος, ό, ή, Ad signa Zodiaci pertinens: στ. ἀμοιβή, Vicissitudo signorum cœlestium, Ps.-Empedocles Sphæra 106 ap. Fabr. B. Gr. vol. 2, p. 484. Kall. V. Στοιχεῖον.]

[Στοιχειολάτρης, ό, Elementorum s. Dæmonum cultor. Athanas. vol. 2, p. 172, F: Κατὰ στοιχειολατρῶν. L. Dind.]

Στοιχεῖον autem licet ejusdem sit originis [cujus cetera a v. στείχω ducta vocc.], non eandem tamen habet signif., utpote quod significet Elementum [Gl.], Principium: proprie de quatuor mundi elementis et principiis, ex quibus omnia oriuntur et prodeunt. [Generalis, Gl. Orph. H. 4, 4: Ὑψιφανὴς Αἰθὴρ κόσμου στοιχεῖον ἄριστον· 65, 4. Xen. Comm. 2, 1, 1: Σκοπῶμεν ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς ὥσπερ ἀπὸ τῶν στοιχείων. Plato Tim. p. 56, B: Πυρὸς στοιχεῖόν τε καὶ σπέρμα· 48, B: Λέγομεν ἀρχὰς αὐτὰ (quattuor principia) τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός· idemque alibi sæpe, et quidem sec. Eudemum ap. Simplic. in schol. Aristot. p. 322, 8 ed. Berol. et Favorinum ap. Diog. L. 3, 24 primus. Unde Pseudophalarin sic loquutum redarguit Bentlej. Opusc. p. 445, qui ante Platonem de literarum tantum elementis usurpatum putat, quomodo accipere licet etiam ap. Xen. l. c., donec a Platone diceretur de elementis corporum naturalium quæ ῥιζώματα dixerat Empedocles, etsi illi voc. στοιχείων usum tribuere videtur Asclepius ad Aristot. Metaphys. p. 693, 7: Ἰστέον ὅτι καὶ ὁ Ἐμπ. πρῶτος λέγων τὰ δ' στοιχεῖα τὰ πολυθρύλητα προσηγόρευσεν αὐτὰ στοιχεῖα, ubi Aristotelis De cœlo 3, 3, p. 302, 28, locum repetit. Aristot. De partt. an. 2, 1 init.: Τῶν καλουμένων στοιχείων, οἷον γῆς, ἀέρος, ὕδατος, πυρός· Meteor. 1 init.: Περὶ τῶν στοιχείων τῶν σωματικῶν· et ib.: Τοῦ πρώτου στοιχείου τῶν σωμάτων· 3, 11 init.: Ἡμῖν μὲν οὖν εἴρηται πρότερον περὶ τοῦ πρώτου στοιχείου, ποῖόν τι τὴν δύναμίν ἐστι καὶ ὅτι πᾶς ὁ περὶ τὰς ἄνω φορὰς κόσμος ἐκείνου τοῦ σώματος πλήρης ἐστίν· quam opinionem jam Anaxagoræ fuisse disputat in seqq. Ib. aliquanto post: Φερομένου δὲ τοῦ πρώτου στοιχείου κύκλῳ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σωμάτων κτλ.] Vitruv. 1, 4: Namque ex principiis, quæ Græci στοιχεῖα appellant, omnia corpora sunt composita: i. e. ex calore et humore, et terreno et aere: et his mixtionibus naturali temperatura figurantur omnium animalium in mundo generatim qualitates. Plut. C. Colot. [p. 1114, B]: Ἅ γε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. Philo V. M. 1: Ὁ τῶν στοιχείων νεωτερισμός, Elementorum insolentia. [Στοιχεῖα quomodo differant ab ἀρχαῖς v. ap. Aristot. Metaphys. 11, p. 243, 29; 13, p. 290, 13 Br. Diog. L. 7, 134: Διαφέρειν δέ φασιν ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα· τὰς μὲν γὰρ εἶναι ἀγεννήτους καὶ ἀφθάρτους, τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι, ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι· τὰς δ' ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ μεμορφῶσθαι, ut illa correxit Casaub. Plut. Mor. p. 875, C: Οἱ περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Πλάτωνα διαφέρειν ἡγοῦνται ἀρχὴν καὶ στοιχεῖα, Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος ταὐτὸν νομίζει ἀρχὴν καὶ στοιχεῖα. Πλεῖστον δὲ ὅσον διαφέρει ἀλλήλων· τὰ μὲν γὰρ στοιχεῖά ἐστι σύνθετα, τὰς δὲ ἀρχάς φαμεν εἶναι οὔτε συνθέτους οὔτε ἀποτελέσματα· οἷον στοιχεῖα μὲν καλοῦμεν γῆν, ὕδωρ, ἀέρα, πῦρ· ἀρχὰς δὲ λέγομεν διὰ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔχει τι πρότερον, ἐξ οὗ γεννᾶται, ἐπεὶ οὐκ ἔσται ἀρχὴ τοῦτο, ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐξ οὗ γεγέννηται.... Ἁμαρτάνει οὖν ὁ Θαλῆς στοιχεῖον καὶ ἀρχὴν λέγων τὸ ὕδωρ· ubi pro ὕδωρ, quod facile ex seq. versu inferri potuit, nonnulli αὐτό· quod rectius, siquidem Thales aquam non στοιχεῖον dixerat, sed ἀρχήν. Alioqui hæc dicta forent sic ut Diog. L. 2, 1 dixit: Ἀναξίμανδρος ἔφασκεν ἀρχὴν καὶ στοιχεῖον τὸ ἄπειρον. De Epicuro Plut. p. 882, A: Ὁ δ' αὐτὸς ἄλλας τέσσαρας φύσεις (ponit) κατὰ γένος ἀφθάρτους τάσδε, τὰ ἄτομα, τὸ κενόν, τὸ ἄπειρον, τὰς ὁμοιότητας· αὗται δὲ λέγονται ὁμοιομέρειαι καὶ στοιχεῖα. De Pythagora p. 877, E: Ἀρχὰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς συμμετρίας τὰς ἐν τούτοις (ponit), ἃς καὶ ἁρμονίας καλεῖ, τὰ δὲ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετα στοιχεῖα, καλούμενα δὲ γεωμετρικά. Cum ἀρχὴ jungitur Hebr. 5, 12: Τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ θεοῦ.] Ad Gal. [3, 4: Δεδουλωμένοι ὑπὸ τὰ] στοιχεῖα τοῦ κόσμου, Mundi elementa. [« Leges intelligit et cerimonias veteres, quas Judæi habebant magnam partem cum Gentilibus communes, et quibus, tanquam primis elementis, infantes in istis tenebris erant erudiendi, luce aliquando cœlitus oritura collustrandi, qua capaces redderentur veræ disciplinæ Christi. » Valck. Scholl. in N. T. 2, p. 427. Conf. ib. 8, 9, 10, Coloss. 2, 8, 20. || Στοιχεῖον, Dæmon. Existimabant enim Platonici καθ' ἕκαστον τῶν στοιχείων in æthere, igne, aere et aqua, esse spiritus, alias invisibiles, ut auctor est Alcinous De doctr. Platonis c. 5. Testam. Ms. Salomonis: Καὶ ἐκέλευσα παρεῖναι ἕτερόν μοι δαίμονα, καὶ εἰσῆλθεσαν πνεύματα... καὶ ἔφησαν μιᾷ φωνῇ, καὶ εἶπον, Ἡμεῖς ἐσμὲν τὰ λεγόμενα στοιχεῖα, οἱ κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τούτου, Ἀπάτη, Ἔρις, Κλώθων, Ζάλη, etc. || Στοιχεῖα præterea appellabant Solem ac Lunam et reliquos planetas, ut ex Chrysost. Hom. 2 observat H. Vales. ad Euseb. H. E. 3, 31, (et 5, 24, ubi insignes ecclesiæ doctores στοιχεῖα μεγάλα vocat). Eust. Od. p. 1671, 53: Ἀναστείχειν ἢ στείχειν πρὸς οὐρανὸν ἥλιος λέγεται διὰ τὴν κατὰ στοῖχον, ὅ ἐστι τάξιν, πορείαν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ στοιχεῖον τῶν τις μεγάλων ἡμετέρων λέγει αὐτόν. Sed et Cœlum ipsum, ut Theophanes Cerameus in Homil. 18 et 41. Vita S. Acepsimæ et soc. n. 4: Τηλικούτῳ προσκυνοῦνται στοιχείῳ καὶ ζωογόνῳ ἡλίῳ. Nicetas Man. Comn. 7, 6, cod. barbarogr.: Ὅτι καὶ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ εἰς ἓν συναχθήσονται. Ducang. Manetho 4, 624: Ταῦτά τοι οὐρανίων ἄστρων στοιχεῖα τέτυκται. Chrysost. et Theophyl. male sic interpretatos Galat. 4, 3, et Coloss. 2, 8, notat Ernest. Opusc. philol. p. 274, additque ex Justini Mart. Apol. 2, p. 11, οὐράνια στοιχεῖα, et Dial. p. 241, τὰ στ., ex Theophilo Ad Autol. 1, p. 22, στοιχεῖα θεοῦ, et ib. ἐλάχιστον στοιχεῖον, de sole. L. D. Signum Zodiacum, Diog. L. 6, 102: Πῖλος Ἀρκαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα στ. Seager. Ubi Menag. addit Euseb. Præp. 1, p. 28, A, et ll. Epiphanii et Jo. Chrysost. « Στοιχεῖον non modo solem et lunam, omninoque astra (v. Petr. 2, 3, 10 et 12, ubi tamen alii universum mundum interpretantur) et cœlum significavit in dialecto Alex., sed etiam Aerem. Saltem sic est in Josephi Hypomnest. c. 144, p. 330 ed. Fabric. vol. 2 Cod. pseudepigr. V. T. » Sturz. || Hinc Στοιχεῖον, pro eo quod τέλεσμα vocant Græci, usurpant alii, quod principia vitæ hominum ac fortunæ in planetis et signis Zodiaci posita esse existimarent. Lex. Ms. Cyrilli: Στοιχεῖον, οὐσία ἁπλῆ, κτίσεως πέρας, ἡ μοῖρα, etc. Leo Grammat. in Alexandro: Οἱ δὲ καὶ πεπείκασιν αὐτόν, ὡς τὸ τοῦ ὀνάγρου στοιχεῖον τὸ ἐν τῷ ἱππικῷ σοὶ καὶ τῇ σῇ ζωῇ προσανάκειται... Codin. Orig. Cp. n. 46: Ὑποκάτω δὲ κίονος τοῦ φόρου ἐτέθη καὶ τὸ Παλλάδιον στοιχεῖον καὶ ἕτερα σημειοφορικὰ πολλά. Id. n. 64: Ἤτησε τὸν βασιλέα θεάσασθαι τὰ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ στοιχεῖα. Ducang. De signif. telesmatis, unde factum *Talisman*, v. Salmas. De annis climact. p. 576—80.] Apud grammaticos στοιχεῖα dicuntur Elementa ex quibus syllabæ componuntur. [Litera, Gl. Plat. Crat. p. 426, D: Τὸ ῥῶ τὸ στοιχεῖον, et sæpius ibid. Theæt. p. 201 seq. Dicuntur autem ita διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν, sec.

Dionys. Bekk. An. p. 630, 32, quibusdam conf. schol. p. 789, 20—795.] Plutarch. Symp. 8 : Τῶν συλλαβῶν ἀριθμὸν, ὃν τὰ στοιχεῖα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα παρέχειν. Aristot. Poet. [c. 20] : Τῆς δὲ λέξεως ἁπάσης τάδε ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις, λόγος· ibid. : Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος, οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνθετὴ γίγνεσθαι φωνή. Idem, Καὶ ἐπὶ τῆς γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. Et κατὰ στοιχεῖα, Secundum elementa atque literarum ordinem. [Ammian. Anth. Pal. 11, 15, 3 : Εἰ κατὰ στοιχεῖον ὁδεύεις. Hesych. Ep. ad Eulog. initio : Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι τὰς κατὰ στοιχεῖον συντεθείκασι λέξεις, ubi κατὰ στ. σ. τὰς λ., ut paullo post, ὁμοῦ πάσας καθ' ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε, conjicit Hemst. Plut. Mor. p. 422, E : Ἱστορεῖ δόξαν εἶναι ταύτην Πέτρωνος ὡς ρπγ' κόσμους ὄντας, ἁπτομένους δ' ἀλλήλων κατὰ στοιχεῖον, ὅ,τι δὴ τοῦτ' ἐστὶ κατὰ στοιχεῖον ἅπτεσθαι μὴ προσδιασαφῶν.] Sunt et aliarum rerum et artium στοιχεῖα. Philop. : Στοιχεῖά ἐστι τοῦ γεωμέτρου γραμμαὶ, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, Geometriæ elementa sunt. Et sua Dialectici habent στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, quæ i. sunt q. τόποι ἐνθυμημάτων : ut Aristot. testatur in Rhet. 2, [22 med.] : Τὰ δὲ στοιχεῖα τῶν ἐνθυμημάτων λέγωμεν· στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος, τὸ αὐτό. [Ib. 26 init. : Τὸ δ' αὔξειν καὶ μειοῦν οὐκ ἔστιν ἐνθυμήματος στοιχεῖον· τὸ γὰρ αὐτὸ λέγω στοιχεῖον καὶ τόπον· ἔστι γὰρ στοιχεῖον καὶ τόπος εἰς ὃ πολλὰ ἐνθυμήματα ἐμπίπτει. « Στοιχεῖα, 1. Elementa sive verborum, s. orationis; priori sensu enim ita dicuntur Literæ singulæ, e quibus syllabæ, deinde et verba fiunt : v. Aristot. Poet. l. c., Dionys. De comp. vv. c. 14, et Ammon. Posteriori sensu στοιχεῖα τῆς λέξεως sunt, quæ a grammaticis Partes orationis vocantur, ut nomina, verba, conjunctiones, particulæ etc. Dionys. l. c. 2, ubi et τομὰς et μόρια appellat : conf. intt. ad Hesych. v. Στοιχεῖα. 2. Στοιχεῖα Aristoteli inprimis dicuntur Notiones illæ quæ in aliqua re cogitari possunt, et veluti partes quibus ea constat, v. c. στοιχεῖα περὶ ἀγαθοῦ καὶ συμφέροντος, Momenta quibus bonum et utile continetur : vide Rhet. 1, 6, et conf. cap. 2, ubi et προτάσεις dicuntur et δόξαι. Ex his στοιχείοις argumenta (πίστεις) ducuntur vel suadendi vel dissuadendi : ibid. c. 7, et ll. ab HSt. cit. (et inpr. Metaphys. 4, p. 90 sq. Br.) Eodemque modo Dionys. Jud. Lys. c. 15, de locis e quibus argumenta petuntur : Οὐδὲν ἁπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ὁμολογεῖ, οὐ τὰ πρόσωπα, οὐ τὰ πράγματα, οὐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, οὐ τρόπους καὶ αἰτίας αὐτῶν, οὐ καιροὺς, οὐ χρόνους, οὐ τόπους κτλ. Quamvis is locus mutilus esse videtur. Sic et Menander Rhet. in Διαιρ. ἐπιδ., στοιχεῖα accipit pro Fontibus argumentorum et locis unde aliquam rem commendes et laudes; v. c. στοιχεῖα τῆς θέσεως in laudationibus urbium, sunt Eæ res quæ valent ad situm urbis commendandum et laudandum. Ergo disquirendum, in quibus rebus illa θέσις πόλεως insit, et quæ in ea cogitari possint : hæc στοιχεῖα dicuntur. Eodem modo rhetores Græci dixere στοιχεῖα περιστάσεως, Partes circumstantiæ, quæ μόρια alii vel etiam ἀφορμὰς appellarunt. Ea sunt hæc : quis, quid, quando, ubi, cur, quemadmodum, quibus adminiculis etc. : vide Augustin. Princip. Rhet. ap. Pithœum p. 293. 3. Στοιχεῖον notat Præceptum aliquod et decretum artis rhetoricæ, ap. Dionys. De comp. vv. c. 6, p. 42, ubi de nominibus aut verbis subinde e recta forma mutandis præcepisset, Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστι, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεται. » Ernest. Lex. rhet. His signiff. affinis est signif. Libri elementarii, de qua v. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 346.] Aliarum etiam rerum στοιχεῖα dicuntur. [Nicolaus ap. Stob. Fl. 14, 7, 31 : Στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης. Cornutus De N. D. c. 14, p. 158 : Στοιχεῖον καὶ ἀρχὴ παιδείας ἐστὶ τὸ ἀφορᾷν. Valck.] Isocr. Ad Nic. [p. 18, A] : Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας ἐστί. [Id. p. 419, D : Ἔστι δὲ τοῦτο στοιχεῖον καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ κατὰ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων.] Aristot. Polit. 1, [9 med.] : Τὸ γὰρ νόμισμα στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστι, Elementum et fundamentum. Bud. στοιχεῖα interpr. Partes rei divisæ. Cic. Elementa loquendi, Juv. Elementa vitiorum. [Aristot. Polit. 4, 11 init. : Ἡ κρίσις περὶ ἁπάντων τούτων ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐστί· 5, 9 med. : Τὸ πολλάκις εἰρημένον μέγιστον στ.] Στοιχεῖον vocatur etiam Solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur observatione. Pollux 6, c. 8 [§ 44] : Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν· καὶ ἔδει σπεύδειν εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. [Aristoph. Eccl. 652 : Σοὶ δὲ μελήσει, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῷ χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. L. D. Eubulus ap. Athen. 1, p. 8, C : Ὁπηνίκ' ἂν εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ᾖ. Sic Menander ib. 6, p. 243, A. Plura Casaub. p. 425 et 426. Valck. Photius : Στοιχεῖον, ἡ σκιά· Φιλήμων Ὑποβολομαίῳ. Idem : Στοιχεῖον ἐκάλουν τὴν ναυτῶν (αὐτῶν vel ἑαυτῶν ?) σκιὰν, ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο. ‖ « Στοιχεῖον in Musica recentiorum Græcorum i. est q. πνεῦμα. Sunt autem πνεύματα quattuor. Hagiopolites s. liber Ms. de Musica eccles. : Τῶν ις' τόνων συναριθμουμένων καὶ τῶν δ' πνευμάτων λεγομένων στοιχείων, τῶν δύο φωνηέντων καὶ τῶν δύο βαρυνομένων, συμπληροῦται ὁ ιθ' ἀριθμός. Rursum : Ὥσπερ σώματα πολλὰ ἔχοντα μέλη ἀνενέργητά εἰσι, εἰ μὴ διὰ τῶν στοιχείων ἐνεργοῦνται, οὕτω καὶ οἱ τόνοι εἰς μέλη πολλὰ σωματοποιηθῆναι θέλουσι, ὅτε μέλλουσιν ἐνεργεῖν, ἐν οἷς ἐπενοήθησαν ταῦτα τὰ στοιχεῖα, ὧν τὰ μὲν δύο φωνητικὰ, τὰ δὲ δύο βαρυνόμενα κτλ. » Ducang.]

Στοιχειόω, [Litero, Gl.] Elementa doceo, Rudimentis instituo, Erudio principiis s. primordiis alicujus artis, Doceo artis incunabula, ut Bud. interpr. [Hesychius : Στοιχειούμεθα, διδασκόμεθα κατὰ τάξιν. Στοιχειουμένοις, διδασκομένοις.] Ex Greg. Naz., Στοιχειούμενοι φόβῳ, Timore instructi, Timoris prima elementa suscipientes. [‖ Magicis præstigiis initiare, Consecrare. Apollon. Mathem. ἐν Νυχθημέρῳ, de secunda hora : Ἐπαινοῦσιν οἱ ἰχθύες τὸν θεὸν, καὶ τὸ τοῦ πυρὸς βάθος, ἐν ᾗ ὀφείλει στοιχειοῦσθαι ἀποτελέσματα εἰς δράκοντας καὶ τὸ πῦρ. Cedrenus in Claudio p. 197 de Apollonio Tyaneo : Οὗτος ἐν Βυζαντίῳ ἐλθὼν, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἐστοιχείωσεν ὄφεις μὲν καὶ σκορπίους μὴ πλήσσειν, κώνωπας δὲ μὴ παρεῖναι ... Καὶ Λύκον δὲ τὸν ποταμὸν ἐστοιχείωσεν, ὥστε μὴ πλημμυρήσαντα τὸ Βυζάντιον καταλυμαίνεσθαι. Codin. Orig. Cp. n. 39 : Μέσον δὲ τοῦ σταυροῦ ἡ τύχη τῆς πόλεως, κατήνιον κλειδόμενον καὶ ἐστοιχειωμένον. Id. 2, 62 de eod. Apoll. Tyan. : Ὁμοίως καὶ ἐπὶ πάσης τῆς πόλεως τὰ ἀγάλματα ἐστοιχειώσατο. V. Zonar. in Lecap. p. 152, 1. Ducang. Tzetz. Exeg. Il. p. 93, 7 : Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς μαρμαρίνους στοιχειώσας πελαργοὺς ποτε ἐν Βυζαντίῳ εἰς ἐξέλασιν πελαργῶν· 13 : Οὐτινος κωνωπῶνος στοιχειωθέντος ἐν Βυζαντίῳ παρὰ Ἀπολλωνίου οὐκ ἦν ἰδεῖν πρότερον ἐν τῷ Βυζαντίῳ τοιοῦτό τι ζωΰφιον.]

Στοιχειώδης, ὁ, ἡ, Elementalis, s. Elementarius. [Dionys. De comp. vv. p. 156 Schæf. (nam ap. Reisk. vol. 5, p. 72 hæc omnia exciderunt) : Οἱ τριχῇ νείμαντες τὰς πρώτας τε καὶ στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις· De Thuc. c. 22, vol. 6, p. 862, 11 : Ἡ ἐκλογὴ τῶν στοιχειωδῶν μορίων, ὀνοματικῶν λέγω καὶ ῥηματικῶν καὶ συνδετικῶν.] Bud. interpr. Elementaris et simplex, ap. Plut. [Mor. p. 1004, A] : Πρότερον ἂν τῇ φύσει καὶ στοιχειωδέστερον τοῦ κυκλικοῦ τὸ εὐθύγραμμον. [« Compar. Clem. Alex. p. 445. » Wakef. Euseb. Hist. Eccl. p. 145. Kall.] Aristot. Metaph. 1, [p. 24, 7] : Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν δόξειε στοιχειωδέστατον πάντων, γῆ. [De gen. 1, 1.] At, στοιχειώδης κριθὴ, Theophr. H. Pl. 8, 4, Hordeum in versus spicatum. [Στοιχώδης Schneid. Lex.] Supra eo sensu ἄστοιχος πυρὸς, item δίστιχον et ἑξάστιχον hordeum.]

Στοιχειωδῶς, Elementaliter. Diog. L. Zenone [§ 131] : Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθω ἡμῖν καὶ στ., Summatim et simpliciter, Bud. [Id. 10, 34 : Καὶ ταῦτα δὲ περὶ τῆς διαιρέσεως στ. Theo Smyrn. Mathem. p. 188 fin. ed. Bull. : Λείπεται δὲ μνημονεῦσαι στ. καὶ τῶν κατ' ἀστρονομίαν. L. D. Elementorum forma, Greg. Nyss. vol. 3, p. 196. Wakef. Id. ap. Mai. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 11, D : Τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος καὶ πάντων τῶν στ. ὑποβεβλημένων. L. Dind.]

Στοιχείωμα, τὸ, Elementum, Rudimentum, i. q. στοιχεῖον. [Diog. L. 10, 36 : Πρὸς ἁπλᾶ στ. καὶ φωνάς. Wakef.]

Στοιχειωματικὸς, ἡ, ὸν, Elementarius. Item στοιχειω-

ματικοὺς ajunt vocari Eos qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam. Nam Στοιχεῖα οὐράνια dici Imagines et signa cœlestia. [Ptolem. Centiloq. p. 214 fin.: Τὰ ἐν τῇ γενέσει καὶ φθορᾷ εἴδη πάσχει ὑπὸ τῶν οὐρανίων εἰδῶν· διὰ τοῦτο χρῶνται τούτοις οἱ στοιχειωματικοὶ, τὰς ἐπεμβάσεις τῶν ἀστέρων σκοποῦντες ἐπ' αὐτά. L. D. Ptolem. c. 9; conf. Jos. Scalig. Epist. p. 529, 530 ed. 1610. Boiss. Cedrenus in Claudio p. 199: Ἐπὶ τούτου καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἦν φιλόσοφος Πυθαγόρειος στοιχειωματικός. Ducang.]

Στοιχείωσις, εως, ἡ, Elementorum et primorum rudimentorum traditio [διατύπωσις ἢ πρώτη μάθησις Hesychio]: ut Χριστιανικαὶ στ., Dionys. Areop. [Hierocl. p. 136. Wakef. Diog. L. 10, 37: Ἐπιτομὴν καὶ στοιχείωσιν τῶν ὅλων δοξῶν· 44: Ἐν τῇ ιϐ' τῶν Στοιχειώσεών φησι, de Epicuro. || Alphabetum. Epiphan. vol. 1, p. 629, C: Εἴκοσι δύο στοιχείων τῶν κατὰ τὴν τῶν Σύρων στοιχείωσιν. L. D. || Incantatio, Verba magica, ap. Continuat. Theophan. 4, 7, Symeon. Logoth. in Michaele Theophili f. n. 2, Scylitz. p. 537. V. Gloss. med. Lat. in Elementum. Ducang.]

Στοιχειωτὴς, ὁ, Qui elementa et prima rudimenta tradit: ut Euclides vocatus est Στοιχειωτὴς, propterea quod geographiæ elementa s. rudimenta tradidit. At Elementarius senex dicitur a Seneca, qui primis adhuc elementis imbuitur. [Apollon. De constr. p. 309, 5: Ἀναγκαίως οἱ στοιχειωταὶ ἐπενόησαν τὴν ἐπ' αὐταῖς (præpositionibus) διισσὴν τάσιν.]

[Στοιχειωτικὸς, ή, όν, Elementarius. Diog. L. 10, 30: Εἰώθασι τὸ κανονικὸν ὁμοῦ τῷ φυσικῷ (Epicuri) συντάττειν· καλοῦσι δὲ αὐτὸ περὶ κριτηρίου καὶ ἀρχῆς καὶ στοιχειωτικόν. L. D. Dionys. Areop. p. 248, 267. Clem. Str. p. 673, 22: Στοιχειωτικὴ παίδων διδασκαλία· 771, προπαιδεία. Kall. || « Magicus. (V. Στοιχειόω.) Στοιχειωτικοὶ λόγοι, Magica carmina, Susurri magici, ap. Scylitzen Mich. Theophili f. p. 537. » Ducang.]

[Στοιχειωτὸς, ὁ, Elementis constans. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 204, 211. Kall. Olympiodor. In Plat. Phileb. p. 246: Ἀνάγοντι τὸ πλῆθος τῶν στοιχείων εἰς τὸ στοιχειωτόν.]

[Στοιχεὺς, έως, ὁ, nomen Jovis, ap. Sicyonios, sec. schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 790, 32: Στοῖχος παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἀριθμός· τοιγαροῦν Σικυώνιοι κατὰ φυλὰς ἑαυτοὺς τάξαντες καὶ ἀριθμήσαντες Διὸς Στοιχέως ἱερὸν ἱδρύσαντο. Pro quo Στοιχαδέως in Cram. An. vol. 4, p. 310, 28, ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 187, 1, Στοιχείου.]

Στοιχέω, In versus rectos porrigor, Gaza. Itidem Bud. Epist. de ordine in quincuncem dixit. Alioqui significat etiam Ordine procedo, ut στιχάω. [Pollux 1, 126: Τὸ δὲ βάθος στοῖχος καλεῖται, καὶ τὸ μὲν ἐφεξῆς εἶναι κατὰ μῆκος ζυγεῖν, τὸ δ' ἐφεξῆς κατὰ βάθος στοιχεῖν. Idem 8, 105: Ὤμνυον ἐν Ἀγραύλου (viginti annos nati), Οὐ καταισχυνῶ τὰ ὅπλα, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ᾧ ἂν στοιχῶ.] Xen. [Hipparch. 5, 7: Δεκάδας χρὴ στοιχούσας ποιήσαντα διαλειπούσας παράγειν. Et Cyrop. 6, 3, 34]: Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα, ἑπέσθω τῇ φάλαγγι ἐπὶ κέρας· ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον· In versum procedat, Bud., qui et præcedentis signif. hoc exemplum affert ex Theophr. [H. Pl. 3, 5, 3]: Πᾶσι μὲν οὖν τοῖς δένδροις αἱ βλαστήσεις φανεραὶ, μάλιστα δὲ τῇ ἐλάτῃ καὶ τῇ πεύκῃ, διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα, καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν, Quoniam genicula in versus rectos porriguntur, ex Gazæ interpret. [Ib. 18, 5: Τῶν δὲ κλωνίων τῶν νέων (ἡ ῥοῦς ἔχει) ἐξ ἴσου τὰ φύλλα εἰς δύο, κατ' ἀλλήλα δὲ ἐκ τῶν πλαγίων, ὥστε στοιχεῖν. De ordine militari Ælian. Tact. c. 7: Λέγεται δὲ τὸ μὲν κατὰ μῆκος ἐπ' εὐθείας εἶναι τοῖς πρωτοστάταις ἢ τοῖς ἐπιστάταις ζυγεῖν, τὸ δὲ κατὰ βάθος ἐπ' εὐθείας εἶναι τοῖς οὐραγοῖς καὶ λοχαγοῖς στοιχεῖν.] Item simpliciter Incedo, Ambulo, ut στείχω. Ad Rom. 4, [12]: Τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ Ἀβραὰμ, Qui incedunt vestigiis fidei patris nostri Abraham, quæ fuit in præputio. Act. 21, [24]: Στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων. Ad Galat. 5, [25]: Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Ib. [6, 16]: Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, Quicunque ad hanc regulam gressus suos dirigent. Sic Ad Phil. 3, [16]: Τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, Procedere. Et Basil.: Εἴ τινας εὕροιμεν τῷ παραδοθέντι κανόνι τῆς εὐσεβείας στοιχοῦντας. Bud. στοιχεῖν exp. συμφωνεῖν, Consentaneum esse, et consecutione quadam conjunctum. [Hesychius συναινῶ. « Act. Apost. l. c.: Στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων. Phrasis reddi potest commodissime: Te etiam legem observare. Nam tantumdem valet, ac si Lucas simpliciter scripsisset στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τῷ νόμῳ. Rarius illud verbum στοιχεῖν, et sæpe minus intellectum, jungi solet tertio casui, et tum significat: Uti aliqua re, eamque amplecti. Phrasin μιᾷ γυναικὶ στοιχεῖν, pæne obliteratam, restituit Hemst. in schol. ad Plut. 773, eamque, Kustero in Suida non intellectam, explicuit p. 262, Una uti uxore, eamque solam sectari: illustrandi autem causa duo exempla attulit, quibus, quia usus est rarior, duo alia accedant ex Eustathio. Is ad Il. p. 123, 22, Ἄλλοι δὲ, inquit, τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες, Alii vero probantes scripturam Zenodoti, vel, Ea utentes; ad Od. p. 1689, 6: Στοιχεῖν τοῖς κριθεῖσι. (Alia exx. contulit Valck. ap. Koen. ad Gregor. p. 372, qui addit inscr. Cumæam ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 56, 13: Λαβέων στοιχεῖς τοῖς προϋπαργμένοισι αὐτῷ, participii forma Æolica ab indic. Στοίχημι.) Hinc facile liquet, quid sit ap. Paulum, Τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, Phil. 3, 16, Eadem sc. norma uti ac regula, i. e. Unum idemque probare: τὸ αὐτὸ φρονεῖν, uti ibidem explicatur. Eadem opera illustratur Gal. 6, 16, et Rom. 4, 12, Στοιχεῖν τοῖς ἴχνεσι κτλ., Persequi vestigia istius fidei, qua inclaruit Abraham, etiam ante quam esset circumcisus. » Valck. Scholl. in N. T. 1, p. 587. Conf. Salmas. De modo usur. p. 518—9, qui locis S. S. jam citatis addit: « Ecclesiast. 11, 6: Ὅτι οὐ γιγνώσκεις ποῖον στοιχήσει τοῦτο ἢ τοῦτο. Ubi Aquila Εὐθετήσει, Symmachus, ut notant, Εὐρήσει, scribe εὐοδήσει. » Idem ib. ap. Dionys. A. R. 6, 65: Διαριθμησαμένους τὰς γνώμας τῶν συνέδρων ταῖς πλείοσι γνώμαις στίχειν, restituit quod cod. Vat. confirmavit στοιχεῖν. Polyb. 28, 5, 6: Βουλόμενοι στοιχεῖν τῇ τῆς συγκλήτου προθέσει. Sext. Emp. p. 255, 1: Ὥσπερ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον ὁ τούτῳ στοιχῶν δύναται κτλ. Ubi alia exx. annotat Fabricius. L. D. Ab Hesychio exp. συναινῶ. Apud Harmenopulum l. 1, tit. 8, § 1, Pacta et Conventiones στοιχηθέντα dicuntur. Suicer. In Constantini Cærim. p. 56, D: Στοιχηθέντος τοῦ κλητωρίου· et 58, A: Στοιχεῖται τὸ κλητώριον, est Parari. Ap. Theodos. De accent. p. 70, 16, στοίχω male scriptum pro στοιχῶ.]

[Στοιχηγορέω, Ordine, Deinceps narro. Æsch. Pers. 430: Εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, ubi στιχηγορ. aliquot codd. V. Στοιχομυθέω.]

[Στοιχηδὶς, i. q. στοιχηδόν. Theognost. Can. p. 163, 26.]

Στοιχηδὸν, Ordine, Serie, More eorum quæ in versus disposita sunt. Hesych. exp. κατὰ τάξιν, κατὰ στοιχεῖον, ap. quem [vitiose] legitur et Στοιχειωδὸν, κατὰ τάξιν. [Apoll. Rh. 1, 1004: Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 131, 1; Dionys. Per. 63; Manetho 4, 621. Aristot. De generat. anim. 4, 4 med.: Στ. κεῖται τὸ πλῆθος τῶν ᾠῶν. Theophr. H. Pl. 3, 12, 7: Τὰ φύλλα πεφύκασι στοιχηδόν. Anna Comn. p. 211, B: Τὰς ἁμάξας στοιχηδὸν καταστῆσαι· 438, C: Στ. ἐφ' ἑκάτερα ἵεντο· 476, B: Στ. ἐστήκεσαν.]

[Στοίχημα, τὸ, ap. JCtos Conventio, Pactum. Achmetis Oniroer. c. 260, p. 241 med.: Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι δακτυλίδιον ἐξωνήσατο καὶ ἐφόρει δόλῳ στοιχημάτων, pro στιχημάτων reponebat Salmasius De annis clim. p. 579, quum στοιχειώματα dici putasset Scaliger, et c. 32, p. 27 init.: Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι ἐσικχάσθη..., γραφήσεται παρά τινος κατὰ τοῦ σικχασθέντος χάρτης στοιχημάτων βαρέων, idem pro eodem De modo usur. p. 517, et in l. Legum Leonis et Constantini tit. 21: Κατὰ τὸ στοίχημα καὶ τὴν μεταξὺ ἀλλήλων προθεσμίαν ἀπολαμβανέτω ὁ δανειστὴς τὰ ἴδια, ubi de Pacto non scripto dicitur. Scripturæ per 1 exx. scriptorum græcobarb. annotavit Ducang. p. 1451, et alterius p. 1453 ex Theophane Chron. a. 25 Heraclii, a. 25 Constantis, a. 9 Pogonati, et Arsenii Synops. Can. p. 777, 115: Ὅτι οὐ δεῖ κληρικὸν ἐγγύας διδόναι, ἤγουν στοιχήματα ποιεῖν ἐν ἱπποδρομείῳ, ἢ ἐν παιγνίῳ τινί. || Pignus. Eust. ad Il. Ψ,

485 : Θῶμεν στοίχημα. Schol. Theocr. 8, 11 : Ἆθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα.]

[Στοίχημι. V. Στοιχέω.]

[Στοιχηρὸς, Versibus scriptus. Cyrill. Hier. p. 37. Kall. Pro Στιχηρός.]

[Στοιχητέον, Acquiescendum. Eust. Opusc. p. 49, 80 : Μηδὲ στοιχητέον ταύτῃ τῇ δόξῃ ἀστεμφῶς. Theognost. Can. p. 98, 9.]

[Στοιχιαῖος. V. Στοῖχος.]

Στοιχίζω, Indagine cingo. Xen. [Cyneg. 6, 8]: Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ, Indagine alta cingito, Bud. [Pollux 5, 36 : Φαίης δ' ἂν στήσασθαι τὰς ἄρκυς ... στοιχίσαι, περιστοιχίσαι. Eust. Opusc. p. 118, 18 : Τί δὴ τὸν πολύτλαν ἄνθρωπον καὶ θηρίοις ὑπούλοις κύκλῳ στοιχιζόμενον ἐθέλομεν ἠλιθιοῦσθαι ; Improprie Æsch. Pr. 484 : Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα. Schol. διεκόσμησα καὶ διεταξάμην. Conf. Διαστοιχίζω, Περιστοιχίζω et Στιχίζω. Medium ponit Hesychii gl. post Στοχαζόμεθα translata : Στοιχίζῃ, στοιχομυθεῖς, μακρηγορεῖς.]

B Στοιχισμὸς, ἡ τῶν δικτύων στάσις, Quum indagine cinguntur sylvæ et stabula ferarum, Expansio plagarum varis subrectarum. Vide Στοῖχος.

Στοιχομυθέω, i. q. στιχομυθῶ : Hesych. στοιχομυθεῖν, τὸ ἐφεξῆς λέγειν [hactenus etiam Photius] καὶ ἀδολεσχεῖν. [Schol. Æsch. Pers. 429, ad explicandum στοιχηγορεῖν. V. Στοιχίζω.]

Στοῖχος, ὁ, i. q. στίχος, ejusdemque originis, i. e. Ordo, Versus. Στοῖχοι, inquit Bud. Comm. p. 632, Ordines sunt a fronte ad tergum sigillatim porrecti : ζυγὰ autem, ab uno cornu ad alterum ordines instructi. Quare οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι dicuntur ab Æliano στοιχεῖν, ut illi ζυγεῖν, qui juga efficiunt : συστοιχεῖν autem dicuntur οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες, h. e. οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι : et ζυγεῖν, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. [Pollux 1, 126 : Τὸ δὲ βάθος στοῖχος καλεῖται. Æsch. Pers. 366 : Τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στοίχοις τρισίν. Ubi deteriores στίχοις.] Thuc. 4, p. 137 [c. 47] : Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, διῆγον διὰ δυοῖν στοίχοιν. [Dio Cass. 63, 4 : Διὰ στοίχων ὁπλιτῶν ἑκατέρωθεν παρατεταγμένων διῆλθον. Pollux 4, 99 : Μέρη δὲ χοροῦ στοῖχος καὶ ζυγόν· 100 : Κατὰ τρεῖς μὲν εἰσῄεσαν, εἰ κατὰ ζυγὰ γίνοιτο ἡ πάροδος, εἰ δὲ κατὰ στοίχους, ἀνὰ πέντε εἰσῄεσαν.] Idem et ad alia στοῖχον extendit. Id. 2, [102] : Οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι νῆσοι, οὐδ' ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος. [Herodot. 2, 125 : Χαμάθε ἐπὶ τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀναβαθμῶν ἀείροντες, et sæpius in seqq., de ordinibus graduum in pyramidibus. Aristot. H. A. 3, 1 fin. : Τὰ ᾠὰ κατὰ στοῖχον ἐγγίγνεται, quod supra στοιχηδόν. Pausan. 5, 14, 10 : Οὐ κατὰ στοῖχον τῆς ἱδρύσεως.] Et Philo V. M. 3 : Τοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων δώδεκα λίθους ἐκ τριῶν κατὰ τέτταρας στοίχους, Duodecim in pectore gemmas exterius in quatuor versus dispositas. Aliquanto ante dicit, Καὶ κατὰ τὸ στῆθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χρόαις, σφραγῖσιν ἐοικότες, ἐκ τριῶν τετραστοιχεί· ubi nota synonyma, κατὰ τέτταρας στοίχους, et τετραστοιχεί : item ἐπὶ τῶν στέρνων et κατὰ τὸ στῆθος. Et Herodian. 8, [4, 14] : Δένδρων στοίχοις ἴσοις, ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσεσι πανταχόθεν ἠρτημένων. Solent enim in Italia arbores comparibus ordinibus poni, vitesque prope eas seri, ut quum adoleverunt, eas scandant, quibuscum maritantur arbores, et vicinas etiam amplectantur, palmitibus suis quantum potest fieri promissis. [Clem. Al. Str. 7, p. 901, 38 : Παραδείσοις τοῖς ἐν στοιχείῳ καταπεφυτευμένοις εἰς ἡδονὴν ὄψεως, ubi στοίχῳ correxit Sylburg. Quod etiam ap. Thuc. 2, 102, cum altero confusum.] Et Pausan. p. 34 : Δένδρα ἐστὶ πεφυτευμένα ἐπὶ στοίχου, In ordinem quincuncem vel in versum porrectæ, Bud. [Aristoph. Eccl. 756 : Τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; Photius : Στοῖχος, στίχος, καὶ περιστοίχους ἐλαίας εἴρηκεν Δημοσθένης, οὐχὶ περιστίχους ... Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· Ἤπου κατὰ στοίχους κεκράξονταί τι βαρβαριστί. Quo Hesychii gl. : Κατὰ στίχους, κατὰ τάξεις referendam conjecit G. Dindorfius. Ap. Philon. vol. 2, p. 270, 7 : Νυνὶ δὲ περὶ τριῶν τῶν κατὰ τὸ στοιχεῖον ἑξῆς διαλεξόμεθα, non τὸν στίχον, ut putabat Mangei., sed κατὰ στοῖχον scribendum, idemque præstat in ceteris quos addit locis Philonis, ubi κατὰ στίχον est vel κατὰ στοιχεῖον, excepto uno, in quo

A recte κατὰ στοῖχον. Neque ap. Hesych. Νομαδόστοιχοι in —στιχοι mutandum, ut volebat Mang., quum ex Tragici petitum videatur anapæsto, neque κατὰ στοῖχον in στίχον. Oppian. Cyn. 2, 226 : Στοῖχον (cervorum natantium) ὁ μὲν προλιπὼν ἔμολεν ποτὶ τέρμα φάλαγγος.] In Cyneg. στοῖχοι dicitur Indago ipsa et series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur a venatoribus : ut Lucanus post Virg. dixit in lib. 6, de munitionibus Cæsaris loquens, Saltus nemorosaque tesqua, Et sylvas, vastaque feras indagine cingunt, περιστοιχισμῷ περιβάλλουσιν, inquit Bud. p. 347, ubi addit hunc l. Xenophontis [Cyneg. 6, 10]: Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκύωρος, Si varorum versus aliquis aut rete ex eis suspensum inclinetur, erigat qui custodiendis retibus præest. [Ib. 21 : Σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ. Etym. M. v. Περιστοιχίζεται ... ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἵτινες στοίχους περιβάλλουσι τοῖς ὄρεσι· στοῖχοι δέ εἰσιν αἱ λεγόμενοι στάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται.] Itidemque et Pollux [5, 36] de retibus plagisque loquens, αὐτῶν τὴν στάσιν B vocari ait στοιχισμὸν, στοῖχον, στόχον, στοχάδα, στοχασμόν. [Critias ap. Sextum p. 563, 38 : Τοίους πέριξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβου στοίχους. De laterum corio s. ordine inscr. Att. ap. Müller. De munim. Athen. p. 34, 56 : Ὕψος ποιῶν τοῦ μὲν ἐπαλξίου τρεῖς πόδας, τῆς δὲ θυρίδος δέκα στοίχους· 36, 58 : Καὶ ἐπιπλινθοβολήσει ὕψος ἐξ στοίχους. Unde adj. Στοιχιαῖος ib. : Ἐπιθήσει ὑπερτόναια ξύλινα γομφώσας διάτοιχα πάχος στοιχιαῖα μῆκος ὀκτώποδα. Ubi Müller. p. 52 animadvertit στοῖχον esse ordinem directum s. corium laterum per longitudinem murorum pertinens, qui alibi πλίνθων δόμος, conjicitque p. 53, fuisse 4 saltem digitorum. L. Dindorf.]

[Στοῖχος, n. pr. ponit schol. Dionysii Bekk. Anecd. p. 790, 23 : Λέγεται δὲ τὸ στοιχεῖον ... ἀπὸ Στοίχου τινὸς Ἀθηναίου γηγενοῦς, εὑρόντος αὐτὰ, ὡς Πίνδαρός φησι, et 27, στ. εἴρηται, ὡς μὲν Πίνδαρος ὁ γραμματικὸς, ἀπὸ Στοίχου τινὸς, ἑνὸς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων. Conf. Cramer. An. vol. 4, p. 320, 30. L. D. Στοῖχος est nom. proprium regis Thebarum, quod ab Eratosth. C explicatur ἄρης ἀναίσθητος. Sic enim vulgarunt Scaliger aliique, et verterunt, Mars absque sensu. Sed male. Non me pœnitet conjecturæ in Vignolii Chronol. S. t. 2, p. 743 et 744, ubi pro ἄρης legi volebam ἄρις, i. e., monente Suida, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα, Qui nares non habet, sensu odoratus caret, non bene sapit, cui deest acumen ingenii et judicandi sagacitas. Idcirco illustrationis ergo ab Eratosth. additur ἀναίσθητος, Sensu carens. Dicitur odor *sthoi* in vers. Copt. Luc. 1, 10; Jo. 12, 3; Cor. 2, 2, 15. *Chu* significat Ponere, Ps. 18, 34, et sæpe alibi. Erit igitur *sthoichu*, στοῖχος, Ponens odorem, Odore carens, qui non sentit. Jablonsk.]

[Στοιχώδης. V. Στοιχειώδης.]

[Στολάρχης. V. Στόλαρχος.]

[Στολαρχία, ἡ, Classis imperium. Nicet. Ann. 9, 10, p. 160, C : Τῆς στ. ἐξεχομένου ὡς αὐτῷ προσηκούσης. « Classis. Const. Manass. Chron. 2911 : Ἡ στ. ἐφόβει καὶ τοὺς πόρρω· 3778 : Πᾶσαν κατεκόντωσεν ἄπλετον στολαρχίαν· 3906, 5522. » Boiss.]

D Στόλαρχος, sive Στολάρχης, ὁ, Dux classis, Qui classi præest s. præfectus est. [Pollux 1, 119.] Posterius ap. Hesych. legitur, et exp. ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. [Et in epigr. Anth. Pal. App. 204, 1 : Ἤμην στολάρχης Ποντικῶν νεῶν. Theodor. Prodr. p. 9, 146, 147.]

Στολὰς, άδος, ἡ, dicitur esse genus Armaturæ, Lorica. Videndum ne significet στολὴ πολεμικὴ, s. Vestis militaris longior in modum stolæ. Affert hoc exemplum Suid., sed sine expositione [e Xen. Anab. 4, 1, 18] : Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς. [V. Σπολάς. || Signif. adject. Navigantis, Eur. Hel. 1480 : Λίβυες οἰωνοὶ στολάδες.]

Στολὴ, ἡ, Amictus, Vestimentum, Indumentum : a στέλλω, Amicio, Vestio, Induo. [Æsch. Pers. 192 : Χὴ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ· 1018 : Ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς; Soph. Ph. 224 : Ἑλλάδος στολῆς· 309 : Βορᾶς μέρος προσέδοσαν ἤ τινα στολήν· El. 191 : Ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ· Tr. 764 : Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ· Œd. Col. 1357 : Στολὰς ταύτας φορεῖν· 1597 :

A Ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς. Eur. Rhes. 313 : Ὄχλος Θρηκίαν ἔχων στολήν· 503 : Ἀγύρτης πτωχικὴν ἔχων στολήν· Alc. 429 : Μελαμπέπλῳ στολῇ· Bacch. 828 : Ἐγὼ στελῶ σε — Τίνα στολήν; ἦ θῆλυν; 852 : Θῆλυν ἐνδῦναι στολήν· Helen. 554 : Στολὴν ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις· Iph. A. 73 : Ἀνθηρὸς εἱμάτων στολῇ, etc. Aristoph. Th. 851 : Πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή· Eccl. 847 : Ἱππικὴν στολὴν ἔχων· Ran. 591 : Ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ εἶχες ἐξ ἀρχῆς. *Menand. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 724 : Εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ εἴσειμι· ap. Athen. 11, p. 484, C : Περσικαὶ στολαί.] Athen. 12, [p. 550, E] : Ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελῶς ἠσκημένους, τοῖς σώμασι δ' ἀχρείους ὄντας· quamobrem Plutarch. Apophth. scribit fuisse τῆς μὲν ἐσθῆτος ὠνητὰς πολλάς, corpora autem ipsa captivorum ab iis fuisse derisa, utpote alba et tenera ex vita umbratica. Alicubi interpretari queas etiam Habitus, Ornatus : ut quum Pollux [4, 115] dicit σκευὴν vocari τὴν τῶν ὑποκριτῶν στολήν. Apud Athen. autem l. 12 : Κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, interpreteris potius Ornata cultu et
B apparatu nuptiali. [Νυμφικὴ Pollux 3, 43; νεουργὸς 1, 25.] Interdum redditur non solum Amictus, Vestitus, Cultus, Habitus, verum etiam Stola [Gl.] : quod erat genus promissi vestimenti Medisque proprii : ut patet e Xen. Cyrop, 8, [1, 40] : Στολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινῶνας ταύτην ἔπεισεν ἐνδύεσθαι· αὕτη γὰρ αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, καὶ καλλίστους καὶ μεγίστους ἐπιδεικνύναι τοὺς φοροῦντας. Ubi sicut dicit στολὴν Μηδικὴν ἐνδύεσθαι, ita aliquanto post [3, 1] : Τότε Πέρσαι πρῶτον Μηδικὴν στολὴν ἐνέδυσαν· et Plutarch. Alex. [c. 45] : Πρῶτος ἐνεδύσατο βαρβαρικὴν στολήν. Item sicut ibid. dicit Xen. στολὴν Μηδικὴν φορεῖν, ita Athen. 1 : Στολὴν φέρειν βαρβαρικήν. Eod. sensu idem Xen. eod. l. [c. 8, 15] : Ἐχρῶντο τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι, Cultu et deliciis Medorum. [Diod. 2, 6 med. : Πρῶτον μὲν οὖν πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν μέλλουσα διαπορεύεσθαι (Semiramis) στολὴν ἐπραγματεύσατο δι' ἧς οὐκ ἦν διαγνῶναι τὸν περιβεβλημένον πότερον ἀνήρ ἐστιν ἢ γυνή. Αὕτη δ' ἦν εὔχρηστος αὐτῇ πρός τε τὰς ἐν ταῖς καύμασιν ὁδοιπορίας ... καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ πράττειν ὃ βούλοιτο C χρείας, εὐκίνητος οὖσα καὶ νεανικὴ, καὶ τὸ σύνολον τοσαύτη τις ἐπῆν αὐτῇ χάρις, ὥσθ' ὕστερον Μήδους ἡγησαμένους τῆς Ἀσίας φορεῖν τὴν Σεμιράμιδος στολὴν, καὶ μετὰ ταῦθ' ὁμοίως Πέρσας.] Et Hell. 4, [1, 30] de Pharnabazo : Ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. [Et similiter alibi sæpe.] At quum Reip. Lac. [11, 3] Idem dicit, Στολὴν μὲν ἔχειν φοινικίδα, χαλκῆν δ' ἀσπίδα, generalius potius interpreteris Vestem [Gl.] quam Stolam; nec enim talares gestabant vestes Spartani, quales erant stolæ barbaricæ. [Cyrop. 2, 4, 23 : Ληισταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὰς στολάς· Ven. 6, 5 : Τὴν δὲ στολὴν ὁ ἀρκυωρὸς ἐξίτω ἔχων ἐπὶ θήραν μὴ ἔχουσαν βάρος. Contra Cyrop. 3, 3, 42 : Συμφέρει δ' ὑμῖν, εἴπερ τῳ καὶ ἄλλῳ, τὸ νικᾶν καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς. Ælian. V. H. 3, 24 : Νικῶντι τοὺς πολεμίους τὴν καλλίστην στολὴν ἁρμόττειν, ubi alia latioris hujus de omni ornatu, etiam armorum, usu exx. v. ap. Perizon. Plato Leg. 8, p. 833, B : Πᾶσαν τοξικὴν ἔχοντα στολήν· D : Πρεπούσῃ στολῇ ἐσταλμένας.] Itidemque ap. Athen. 4 : Τήν τε στολὴν τὴν πολεμικὴν, D καὶ τὴν ὅπλισιν τὴν ἀρχαίαν. Similiter accipi potest, quod idem Athen. 12, dicit ἐξαλλαγὴ πατρίου στολῆς. Utroque modo accipi potest, quod ibid. dicit τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολὴν ἠμφιεσμένος· et aliquanto ante, de Iberis [p. 523, C] : Ἐν τραγικαῖς στολαῖς καὶ ποικίλαις προϊόντες, καὶ χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι. [Στολαὶ τετραγωνισμέναι Pollux 7, 59.] Et 1, [p. 21, E] ubi dicit Æschylum invenisse scenicæ στολῆς εὐπρέπειαν καὶ σεμνότητα. Et ap. Suid. : Στολὴ λευκὴ, στολὴ μέλαινα, στολὴ ἐρυθρὰ, στολὴ ἁλουργὴς, στολὴ ἄνακτος. Ubi quædam somnia referuntur. [Plato Critiæ p. 120, B : Κυανῆν στολήν. Marc. Antonin. 1, 7 : Τὸ μὴ ἐν στολῇ κατ' οἶκον περιπατεῖν. Unde στολίῳ citat Suidas in Στόλιον. Marc. 12, 38 : Τῶν γραμματέων τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν. Improprie. Apoc. 7, 14 : Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου. LXX Jud. 14, 13 et al. 17, 10, στολὰς et στολὴν ἱματίων. Improprie Achill. Tat. 1, 15, p. 22, 8 : Οἱ μὲν (τῶν

A ὀρνίθων) τῇ τῶν πτερῶν ἀγλαϊζόμενοι στολῇ.] Latini quoque utuntur vocabulo Stola, sed specialius pro Veste longa muliebri. Horat. : Ad talos demissa stola et circumdata palla. Tibull. : Impediat nec stola longa pedes. Et Cic. salse Antonio objicit, quod, quum togam induisset, statim verterit in stolam; quippe qui se Curioni prostituisset. [Στολὴ, Vestis pontificalis et sacerdotalis, quæ περιβόλαιον τῆς ἱερωσύνης appellatur in Conc. Calched. act. 11, p. 690. Germanus patr. Cp. in Mystag. : Ἡ στ. τοῦ ἱερέως ὑπάρχει κατὰ τὸν ποδήρη Ἀαρὼν, τουτέστιν ἱμάτιον, ὅ ἐστιν ἱερατικὸν ἔνδυμα τὸ μέχρι τῶν ποδῶν τὸ τιμιώτατον· ἔστι δὲ πυροειδὴς etc., aliique. Ducang.] || Στολὴ Hesych. exp. non solum ἔνδυμα, περιβόλαιον, sed etiam πορεία, κίνησις : item et στάσις. [Significatione Itineris Æsch. Suppl. 764 : Οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή.]

[Στολίδιον, τὸ, Sagulum. Æneas Tact. c. 29, p. 88 : Εἰσεκομίσθησαν θώρακες λιναῖοι καὶ στολίδια καὶ περικεφαλαῖαι, ὅπλα, κνημῖδες, μάχαιραι, τόξα, τοξεύματα.]

[Στολιδόω, Amicio. Med. Eur. Phœn. 1754 : Νεβρίδα
B στολιδωσαμένα ποτ' ἐγώ.]

[Στολιδώδης. V. Στολίς.]

[Στολίδωμα, τὸ, Plica. Marcus Argent. Anth. Pal. 5, 104, 3 : Οὔ σε περισφίγγει λεπτὸς στολιδώμασι πέπλος.]

Στολιδωτὸς, ὁ, Rugatus, Rugas et plicas habens, In rugas plicasque contractus. Xen. Cyrop. 6, [4, 1] : Χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, In extrema ora s. fimbria rugatum. [Ubi nonnulli male φολιδωτόν.] Qui l. consentaneus est cuidam Pollucis [7, 54] in Στολὶς citato. [V. Salmas. ad Tertullian. De pallio p. 334.]

Στολίζω, Amicio, Vestio, Induo, etiam Orno, σκευάζω. [Tzetz. Hist. 5, 402 : Νέον τινὰ στολήσαντες ὡς κόρην, nisi leg. στολίσαντες. Elberlino. Plut. præter l. in Στολιστὴς cit. Mor. p. 375, A : Λείψανα ἄττα καὶ σπαράγματα τοῦ Ὀσίριδος ἀναζητεῖν καὶ στολίζειν. Hesych. in Στέλλω. Improprie Leo philos. Anth. Pal. 9, 214, 2 : Τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ, Πορφύριε, βάπτεις τὰ χείλη καὶ στολίζεις τὰς φρένας. Eur. Suppl. 659 : Πάραλον,
C ἐστολισμένον δορί. Ps.-Eur. Iph. A. 255 : Πεντήκοντα νῆας σημείοισιν ἐστολισμένας.] Greg. Naz. : Νυμφικῶς ἐστολισμένος, Nuptiali veste indutus. [Cum eod. adv. Ach. Tat. 3, 7, p. 64, 29 Jac. Ἐστολισμένος, η, Stolatus, a, Gl. Absolute sæpe ἐστολισμένος sic dicitur in V. T., cujus ll. v. ap. Schleusner. Etym. M. v. Πυγοστόλος, τὴν περὶ τὴν πυγὴν στολιζομένην.] Pro Orno s. Instruo accipi potest et quod Hesiod. Ἔργ. 2, [246=626] dicit, Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Nisi malis Apparans, σκευάσας. [Eustath. Opusc. p. 347, 36 : Κόσμῳ οἷον χρυσίῳ τῷ λαμπρῷ τοῦ καρποῦ στολισθήσεται. Medio Georg. Pisid. Pers. 1, 130 : Ὅπου δὲ πίστις παρθένος προσέρχεται, λευκὴν ἄνωθεν ἐλπίδα στολίζεται. Ephræm Syr. vol. 2, p. 114, C : Ὅπως στολισάμενοι ἔνδυμα γάμου ἀπαντήσωμεν αὐτῷ. || Act. Sum στολιστὴς, quod v. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 470, n. 481, 9 : Στολίζοντος Αἰμιλίου. L. Dind.]

Στολίον, τὸ, Parva stola, Amiculum. Affertur ex Epigr. [Ammiani Anth. Pal. 11, 157, 3] pro Veste philosophica, quæ ut plurimum solebat esse talaris
D ut stola. Apud Suid. [ex Antonino in Στολὴ cit.] : Μὴ ἐν στολίῳ περιπατεῖν. [Arrian. Epict. 3, 23, 35 : Ἐν κομψῷ στολίῳ. Euseb. mon. in Actis SS. Maji vol. 3, p. 1 : Καὶ περιβαλοῦ τὰ στολία σου τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ.] Apud Etym. in Ἀκροστόλιον, legitur etiam στόλιον proparoxytonos : quum enim ἀκροστόλιον esse dixisset τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, subjungit, στόλιον autem vocatur τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Sed mihi dubium non est, quin pro illo στόλιον reponendum sit στόλος, quod tum ap. Hesych. tum ap. Polluc. ea in signif. legitur.

Στολὶς, ίδος, ἡ, dicitur Ruga vestis, in extrema plerumque ora. Pollux 7, [54] στολίδας dici scribit τὰς ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνομένας κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχάς· μάλιστα ἐπὶ λινῶν χιτωνίσκων· unde στολιδωτοὺς χιτῶνας dici : cui ipsius expositioni consentaneus est l. quidam Xenoph. ; quem supra in Στολιδωτὸς attuli. Quemadmodum vero στολίδας dicit esse quasdam ἐπιπτυχὰς, ita Latini et Plicas et Rugas dicunt

in vestibus, ut Plin., In veste et rugas et sinus invenit Chæremon; Plaut., Vide palliolum ut rugat. [Eur. Bacch. 936: Ζῶναί τέ σοι χαλῶσι κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. Aristot. De audib. p. 802, 38: Κατάδηλον δὲ τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τῶν χαλκείων, ὅταν ῥινῶσι τὰς ἀπηρτημένας στολίδας τῶν ἀνδριάντων ἢ τὰ πτερύγια τῷ συμμύειν· διὸ ῥοῖζον καὶ πολὺν ἦχον ἀφιᾶσι καὶ ψόφον. De veste plicata Eur. Phœn. 1491: Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς· ubi στολὴν interpr. schol. Hel. 1359: Νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 27, 8: Ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ, ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων. Idem Anth. Plan. 176, 2: Στολίδας μαλακὰς ἑσσαμένα, item de Vestibus. De velis Satyr. Anth. Pal. 10, 6, 6: Λεπταλέας στολίδας.] Sic Martial.: Rugosiorem quum stola geras frontem. Sicut vero Martial. eo loco dicit Rugosior frons stola, ita et Græci στολίδας τῷ μετώπῳ tribuunt, ex quibus postea fiunt rugæ. Pollux l. 2, [46] de fronte (quod μέτωπον Græci dicunt) loquens, Αἱ δὲ ἐν αὐτῷ γραμμαί, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί· hic enim στολίδας vocari sciendum est γραμμάς, quasi Strias quasdam, s. Sulcos: ad verbum, Lineas: ex quibus postea fiunt rugæ, quum frontem contrahimus. [Plut. Mor. p. 64, A: Ὥσπερ ζωγράφημα περίεργον... κεκλασμέναις στολίσι καὶ ῥυτίσι καὶ γωνίαις ἐναργείας φαντασίαν ἐπαγόμενον.] A Medicis quoque στολίδες dicuntur Rugæ et plicæ in sede, quas ῥυτίδας etiam nominant: quæ plus æquo intumescentes in condylomata abeunt: de quibus Galen. Κατὰ τόπ. 1, Simpl. Pharm. 9. Sic Aetius 14, 3: Τὸ δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης καὶ διογκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος συνισταμένας ἔχει τὰς ῥυτίδας· ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ στολίς, τότε γίνεται κονδύλωμα. [De aliis Soranus De art. obstetr. p. 11 med. ed. Dietz.: Ἐπὶ τῶν ἀτόκων ἡ μήτρα κατὰ τὸν πυθμένα στολίδας ἔχει δύο. Et ib. 13 med.] Ubi etiam nota Στολιδώδης pro Rugosus, ῥυτιδώδης: ut Galen. quoque [et Apollon. Cit. cod. Laur. gloss. ap. Dietz. Scholl. in Hippocr. vol. 1, p. 46] ap. Hippocr. [p. 826, A] στολιδωδέστερον exp. ῥυσσότερον [ῥυσότερον], Rugosius, Plicas rugasque plures habens. Et quemadmodum Aet. l. c. κονδύλωμα fieri dicit, ὅταν πλέον διογκωθῇ ἡ στολίς, ita Paulus Ægin. 4, 26, 72, τὰ κονδυλώματα esse dicit στολιδώδεις ἐπαναστάσεις. [Conf. 6, 71.] Sic δακτύλιος στολιδώδης, μέτωπον στολιδῶδες, et ἕλκος στολιδῶδες. [Soranus Obstetr. p. 14 ed. Dietz.: Ἡ ἐντὸς στ. τραχύτης. L. Dind.]

[Στολίς, ίδος, ἡ, Stolis, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 525, n. 872, et in Teja vol. 2, p. 687, n. 3121.]

[Στόλισις, εως, ἡ, Vestitus. Philo vol. 2, p. 156 (?). Wakef.]

Στόλισμα, τὸ, Vestimentum, Indumentum, Amiculum, ἔνδυμα, i. q. στολή. [Eur. Hec. 1156: Γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος. Eust. Opusc. p. 298, 46.]

Στολισμὸς, ὁ, Amictus, i. e. ipsa Actio exornandi et amiciendi veste; vel etiam Vestitus. [Schol. Eur. Alc. 217. Boiss.] Hesych. exp. ἱματισμὸς, κόσμος, Vestitus, Ornatus. [Ezech. 42, 17; Paralip. 2, 9, 4; Sirac. 19, 26. Inscr. Rosett. v. 6: Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ προφῆται καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στ. τῶν θεῶν. V. Letronn. annotat. 17, idemque *Recueil* vol. 2, p. 201, et Στολιστής.]

[Στολιστήριον, τὸ, Locus secretus sacerdotum, qui dicebantur στολισταί, quod v. Plut. Mor. p. 359, A. Wakef.]

Στολιστὴς, ὁ, Vestiarius, [Bestitor, Gl.] Qui stolas et vestes alias conficit. Legitur hoc verbale 4 Reg. 10, [25]: Ἐξήνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστὴς, sc. ἐνδύματα, quæ rex jusserat efferri ministris Baal, ubi στολιστὴς redditur Is qui præerat vestibus. [Στολισταί, genus sacerdotum Ægyptiorum. Clemens Al. Str. 6, p. 758: Ὁ στολιστής... ἔχων τόν τε τῆς δικαιοσύνης πῆχυν, καὶ τὸ σπονδεῖον. Vocantur etiam ἱεροστολισταί apud Porphyr. De abstin. 4, 8, et ἱερόστολοι apud Plut. De Is. et Os. c. 3, e cujus c. 39 intelligitur etiam nominis ratio. Nam γῆν, inquit, κάρπιμον φυρῶσι τῷ ὕδατι, καὶ συμμίξαντες ἀρώματα καὶ θυμιάματα τῶν πολυτελῶν, ἀναπλάττουσι μηνοειδὲς ἀγαλμάτιον· καὶ τοῦτο στολίζουσι καὶ κοσμοῦσιν. Paulo ante dicuntur τὴν ἱερὰν κίστην ἐκφέρειν, ubi tamen, propter ea quæ in v. Κωμασίαι dicta sunt, vel minus accurate scripsisse Plutarchum existimem, vel ἐκφέρειν de cura et inspectione circumferendæ cistæ mysticæ interpretandum esse. Nam στολισταὶ fuerunt majore dignitate, quam κωμασταὶ vel κιστοφόροι. Latine dici possunt vestitores divinorum simulacrorum, cum Firmico 3, 12, vel vestitores deorum, cum eodem 3, 14. Similiter interpretes Alex. 2 Reg. 10, 22: Ἐξάγαγε ἔνδυμα τοῖς δούλοις τοῦ Βάαλ· καὶ ἐξήνεγκεν κτλ. Sturz. V. Στολίζω, Στολισμός. Gretser. Opp. vol. 2, p. 147, A. L. Dind.]

[Στολίστρια, ἡ, Ornatrix. Const. Manass. Chron. 6096: Ἔλαμπε καὶ χάρισιν, ἃς ἀρεταὶ γεννῶσιν αἱ τῆς ψυχῆς στολίστριαι καὶ τοῦ νοὸς λαμπάδες. Boiss.]

Στολμὸς, ὁ, per syncop. pro στολισμὸς dicitur, quod ap. Hesych. legitur, exponiturque στολισμός: itidemque στολμὸν χρωτὸς exp. στολισμὸν σώματος, Vestitum corporis. Itidemque σποῦσμα dici pro σπούδασμα, ex Eodem supra docui. [Hoc vitium supra notavimus. Στολμὸς autem, ut στολὴ, ducitur a στέλλω, non a στολίζω.] Legimus autem illud στολμὸν χρωτὸς ap. Eur. Andr. [148]: Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, Στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων. [Alc. 215: Μέλανα στολμὸν πέπλων ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη· 819: Μελαμπέπλους στολμούς· 923: Πέπλων μέλανες στολμοί· et de sertis Herc. F. 526: Τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα· Tro. 258: Ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς. Æsch. Cho. 29: Πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων, quod στολισμοὶ interpr. schol. De velis Suppl. 715: Στολμοί τε λαίφους. De veste Manetho 2, 88: Ἑξῆς δ' ἀκροτάτου στολμοῦ ψαύοντ' ἐρατεινῆς Παρθένου. Eustath. Opusc. p. 287, 51.]

[Στολοδρομέω, Classis modo curro, navigo. Hero Autom. p. 265, A: Παρέπλεον αἱ νῆες στολοδρομοῦσαι.]

Στολοκρατὲς dicitur τὸ τῆς Ἰοῦς μέτωπον διὰ τὰ κέρατα, Hesych. Pertinet igitur hoc comp. ad ultimam τοῦ στόλος signif. Apud eund. Hesych. legitur Στόλοχρον τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας καὶ ψιλόν: quod tam de arbore dici ait, quam de homine: interdum significare etiam ἀνειδὲς et σκληρόν. [Idem: Κόλον, κολουστὸν, μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα, καὶ ἡ τῶν κεράτων ἔκφυσις, (καὶ addit Toup. ad schol. Theocr. 8, 51) αὐτὸ μόνον ἔχον τὸ ζῷον καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφοροῦν· ταύτας δὲ καὶ στολόκρους ἔλεγον (τὰς αἶγας). Photius: Στόλοκρον, κορδύλη, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ συνεστραμμένον. Et: Στόλοκρον, καὶ ἡ ἔσωθεν τῶν κεράτων ἔκφυσις καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας. Conf. Lobeck. Paralip. p. 43.]

Στόλος, ὁ, Commeatus, Profectio, Iter: quum significat ipsam actionem τοῦ στελλομένου, i. e. Ejus qui mittitur s. proficiscitur. [Pind. Pyth. 2, 62: Εὐανθέα ἀναβάσομαι στόλον, ubi improprie de eunte per laudes alicujus. Æsch. Suppl. 2: Ζεὺς ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων Νείλου· 187: Τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. Soph. Ph. 244: Τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων; 247: Τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου· 490: Κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος· 781: Ὅποι ποτὲ... ὁ στόλος πορσύνεται· 1037: Οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδε· OEd. C. 358: Τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Eur. Orest. 989: Ποτανὸν δίωγμα πώλων τεθριπποβάμονι στόλῳ· Suppl. 1048: Τίς στόλος; Τίνος χάριν... ἦλθες ἐς τήνδε χθόνα; Aristoph. Av. 46: Ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα. Apoll. Rh. 1, 962: Ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην ἔκλυον οἵτινες εἶεν. Herodot. 5, 63: Ὅκως ἔλθοιεν Σπαρτιητέων ἄνδρες εἴτε ἰδίῳ στόλῳ εἴτε δημοσίῳ χρησόμενοι· 6, 39: Ἀπὸ πασῶν τῶν πολίων... κοινῷ στόλῳ ἀπικόμενοι. Xen. H. Gr. 3, 4, 4: Εἰς Ἔφεσον τὸν στόλον ἐποιεῖτο· Anab. 1, 3, 16: Ὥσπερ πάλιν τὸν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου· 2, 2, 10: Ἐπείπερ ὁ αὐτὸς ὑμῖν στόλος ἐστὶ καὶ ἡμῖν· 3, 3, 2: Κοινῇ σὺν ὑμῖν τὸν στόλον ποιεῖσθαι.] Synes. Ep. 61: Τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, Tertium nunc proficiscitur s. commeat in Thraciam. Et [Soph. Ph. 499] ap. Suid.: Τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον, Domum redire properabant. De expeditione etiam dicitur, (quæ synonymως στρατεία, εἰσβολὴ, ἐπέλασις, ἔφοδος,) eaque tam terrestri quam navali: proprie autem de navali [immo perinde de utraque], ut Hesych. annotat, qui etiam exp. πλοῦς. [Eur. Hec. 1141:

Ἔλασε μὴ Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις ἄρειαν στόλον. Herodot. 7, 162, 2 : Μετιέντι τὸν ἐπ' Ἕλληνας στόλον, aliisque locis partim etiam ad alias signif. infra relatis.] De terrestri expeditione in his ll. dicitur. [Herodot. 3, 25 : Ἀπεὶς τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον ὀπίσω ἐπορεύετο· 4, 145 : Ἐγίνετο ἐπὶ Λιβύην ἄλλος στρατιῆς μέγας στόλος. Xen. Anab. 1, 2, 5 : Ἐπεὶ ἤκουσε παρὰ Τισσαφέρνους τὸν Κύρου στόλον· 3, 1, 9 : Ἐλέγετο ὁ στόλος εἶναι εἰς Πισίδας· 10 : Σαφὲς πᾶσιν ἤδη ἐδόκει εἶναι ὅτι ὁ στόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα.] Apud Arrian. [Exp.] 4, [12, 13] in orat. quadam ad Alex. : Τῆς Ἑλλάδος μεμνῆσθαί σε ἀξιῶ, ἧς ἕνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐγένετο, Cujus gratia hæc expeditio maxima ex parte suscepta est. Ex Eod. ap. Suid. : Μαθὼν τὸν στόλον βασιλέως ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν γινόμενον, ἔφυγεν, ubi Suid. στόλον exp. στρατιὰν, quum potius debuisset στρατείαν. Apud eund. Suid. legitur et hic l. : Οὕτω πεπραγότων αὐτῷ τῶν ἐκπεμφθέντων τῷ πρώτῳ στόλῳ, τὸν παῖδα τῆς στρατηγίας κατεμέμφετο, ubi de navali expeditione dici videtur. [Improprie, ut sit i. q. ὁρμὴ, Impetus, Oppian. Hal. 3, 105 : Ἣν δ' ὅγ' ἀνορμηθεὶς πρῶτον στόλον ἀλείς ὀλίσθῃ ἐς βρόχον, Prima vice.] Στόλος dicuntur ipsæ etiam Copiæ quæ στέλλονται : et quum de navalibus copiis sermo est, redditur Classis : Hesych. exp. πλοῖα πολλά : quum de terrestribus, Exercitus. Sæpe et ipsum ἐπίθετον additur, ut quum Aristot. dicit ναυτικὸς στόλος, Navales copiæ, i. e. Classis [Gl.] : quo sensu et Thuc. [1, 31] affertur νεῶν στόλος. [Æsch. Ag. 45 : Στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν. Soph. Ph. 270 : Κατέσχον ἄλλῳ ναυβάτῃ στόλῳ· 561 : Φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ. Eur. Iph. T. 10 : Χιλίων νεῶν στόλον.] Sed sæpius omittitur epith. aut gen. rei. [Æsch. Pers. 400 : Ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει. Soph. Ph. 73 : Σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου· 547 : Πλέων σὺν πολλῷ στόλῳ ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον. Apoll. Rh. 1, 969 : Εὖτ' ἂν ἵκωνται ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος. Herodot. 1, 4 : Ἕλληνας Λακεδαιμονίης εἵνεκεν γυναικὸς στόλον μέγαν συναγεῖραι· ubi etiam Exercitum intelligere licet. 5, 43 : Παραλαβὼν τὸν στόλον, τὸν καὶ ἐς Λιβύην ἦγε, ἐκομίζετο· 7, 20 : Στόλων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν πολλῷ μέγιστος, de expeditione Persica adversus Græcos. Et de eadem Plato Leg. 1, p. 642, E, etc. Xen. H. Gr. 3, 4, 1 : Ἰδὼν τριήρεις ἐξήγγειλεν ὡς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένων.] Thuc. 4, p. 267 [c. 9] : Ἑαυτοῦ δὲ τὸν στόλον ἴδιον ποιεῖσθαι, Suam ipsius classem facere. De pedestribus copiis. [Æsch. Pers. 795 : Ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀρῶμεν στόλον· Ag. 577 : Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος. Soph. Ph. 926 : Πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον· OEd. C. 1305 : Τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον ἀγείρας. Herodot. 5, 63 : Ὁ μὲν δὴ πρῶτος στόλος ἐκ Λακεδαίμονος οὕτω ἀπήλλαξε· 3, 25 : Ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε.] Xen. Anab. 2, [2, 14] : Πολὺν δ' ἔχων στόλον οὐ δυνήσεται ταχὺ πορεύεσθαι, Magnum exercitum, Magnas copias. [Cyrop. 8, 5, 8 : Ὡς πολὺς στόλος ὢν εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο· 3, 1, 19 : Πρόσωθεν ἔφθασας ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ· 3, 2, 11 : Ἐλθόντων Περσῶν παμπληθεῖ στόλῳ· et Ag. 2, 1.] ‖ Στόλον Soph. vocavit Familiam, si scholiastæ credimus, qui in Trach. p. 350 [569] : Τῶν στόλων πατρώων ἡνίκα [τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον] Ξὺν Ἡρακλεῖ τοπρῶτον εὖνις ἑσπόμην, illud στόλον annotat significare τὸ πλῆθος τῶν ἐν οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, seu τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον : ut sit Relictis paternis ædibus, Relicta nostra familia. [Dictum ut ib. 226 : Τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον· 496 : Προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ, de Cœtu s. Multitudine στελλομένων. Sic Pind. Pyth. 8, 103 : Ἐλευθέρῳ στόλῳ· Nem. 3, 17 : Ἐν περισθενεῖ παγκρατίου στόλῳ, nisi hic vertendum Apparatu. Æsch. Suppl. 28 : Τὸν θηλυγενῆ στόλον· et sæpius eadem fabula. Eum. 856 : Παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων· 1027 : Λόχος παίδων, γυναικῶν, καὶ στόλος πρεσβυτίδων. Soph. OEd. T. 170 : Νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, quod δύναμις interpr. Suidas. Aristoph. Lys. 93 : Τίς δ' αὖ ξυνήλιξε τόνδε τὸν στόλον τὸν τῶν γυναικῶν; Eur. Hel. 1427 : Βούλει ξυνεργὸν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον; de Comitatu, non, ut int. Lat. putavit, de Classi unius navis.] ‖ Στόλος, ex Gaza interpr. etiam Appendix, afferentes ex Aristot. De partt. an. 4, [10 ultra med.] : Στόλον ἔχει τινὰ, Aliquid habet prominens. Item στόλος κέρκου pro Tenor caudæ, ex eod. Aristot. De partt. anim. [2, 14 med. De gener. an. 3, 2 ante med. : Ἐὰν ... ἐκβάλῃ ἡ ὄρνις, ἔτι αἱματῶδές τε φαίνεται τὸ κύημα καὶ ἔχον δι' ἑαυτοῦ στόλον μικρὸν ὀμφαλώδη.] ‖ Est et Navis pars. Pollux 1, [86] : Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται. [Æsch. Pers. 408 : Εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν. Eur. Iph. T. 1134 : Ἱστία ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι, ubi glossema in libris interpositum κατὰ πρῷραν delevit G. Dindorfius. Schol. Apoll. Rh. 1, 1089 : Ἔστι δὲ ἀκροστόλιον τὸ τοῦ στόλου ἄκρον. Στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς διῆκον ἄχρι τῆς πρῴρας ξύλον (τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτ. καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρ. ξ. schol. vet.). Πτυχὴ δὲ λέγεται, ἐν ᾧ τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα.] Hesych. [minus accurate] ita nominari scribit τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, item τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. [Idem Δρυοπαγῆ στόλον, τὸν πάσσαλον, ex Soph. Philoct. ad Trojam. Eust. Od. p. 1726, 15 : Δρ. στόλος ὁ δρύϊνος πάσσαλος· στόλους γάρ φασιν ἔλεγον τὰ ἀποξυσμένα διὰ τὸ συνεστάλθαι. De remis Æsch. Pers. 416 : Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον.] Idem στόλοι exp. τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὀξέα, χάρακες ἀπότομοι. [V. Στολοκρατές.]

[Στολυξώδης, ὁ, ἡ, Hesychio μικρολόγος.]

Στόμα, Os. [Orificium, Rostrum; στόματος ἔκτασις, Rictus, add. Gl.] Duobus modis dicitur : uno, quantum diducta labra patent; altero, et proprio, totum id spatium quod diductis labris ad imas usque fauces interjacet, in quo dentes, palatum, lingua, gurgulio, et tonsillæ duæ continentur. Hæ enim oris partes nuncupantur, quarum omnium una tunica continua est, etiam naribus communis. Via est nutrimenti maxima, (ut Aristot. quoque Polit. 4, στόμα et κοιλίαν esse dicit τὰ τῆς τροφῆς ἐργαστικὰ καὶ δεκτικὰ μόρια,) spiritus et respirationis principium, aerem intra se admittens, qui inde partim ad cerebrum, partim per pulmones in cor proficiscitur. [Conf. id. H. A. 1, 2 init., 11 fin.] Verum potissimum vocis organon est; deservit autem vel maxime expurgando cerebro, mucum ab eo suscipiens : sed non minus ventriculo et thoraci et his annexis partibus, per eandem nimirum viam expellens, per quam etiam attraxit. Vicissim aperitur et clauditur. Hæc inter alia Gorr. Hom. Il. [Ξ, 467 : Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλὴ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο·] Ψ, [777] : Ἔνθ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε· et [395] : Ἀγκῶνας δὲ περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε· [Od. Λ, 426 : Σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Hesiod. Sc. 146 : Τοῦ (δράκοντος) καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα· 389 : Ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι (apro) λείβεται.] Β, [489] : Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, Virg. Non mihi si linguæ centum sint, oraque centum, Ferrea vox. Et ap. Athen. 4, [p. 132, B] : Οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χείλη πέντ' ἔχω. [Solon ap. Plut. Mor. p. 751, C : Μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος. Theognis 1238 : Νεκρὸς τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. Simonides ap. Athen. 13, p. 604, B : Πορφυρέου [ἀπὸ] στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος. Æsch. Prom. 1031 : Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον· fr. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, A : Τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα· Ag. 1475 : Νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην· Cho. 720 : Πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; Eum. 971 : Στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ· Suppl. 627 : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. Soph. OEd. C. 963 : Ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος. Eur. Hec. 337 : Πάσας ὥστ' ἀηδόνος στόμα φθογγὰς ἱεῖσα· Or. 383 : Ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς. Schol., μόνον διὰ λόγων δέομαι καὶ οὐ προτείνω κλάδον. 592 : Ἀπόλλων, ὃς ... βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον· Iph. T. 1085 : Τὸ Λοξίου οὐκέτι βροτοῖσι διὰ σ' ἐτήτυμον στόμα· Ion. 675 : Τό γε στόμα δοῦλον πέπαται κοὐκ ἔχει παρρησίαν· Hipp. 100 : Εὐλαβοῦ δὲ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα· fr. ap. Stob. Fl. 8, 12, 3 : Ὁ φόβος ... τὸ στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει. Aristoph. Eq. 539 : Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας.] Item λάβρον στόμα, Os procax, [Soph. Aj. 1147,] quod in equis cohibetur ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσι [respicit HSt. versus Simonideos de Marsya ἐμπεφορβειωμένῳ ap. Plut. Mor. p. 456, C] : unde et

A Xen. Eq. [10, 12] præcipit ἀνακρούειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. [Æsch. Pers. 193 : Ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὔαρκτον στόμα. Callim. Lav. Min. 12 : Χαλινοφάγων ἀπὸ στομάτων.] Hinc metaph. ἀχάλινον στόμα, ut Lat. quoque Os infræne s. effræne : cujus τέλος esse δυστυχίαν, docet Eur. Bacch. [385] refertque ex eo Plut. II. ἀδολεσχ. [p. 503, C. Conf. fr. Melanipp. ap. Athen. 14, p. 614, A.] Eur. ap. Aristoph. Ran. [838], de Æschylo : Αὐθαδόστομον Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, Hominem oris durissimi, infrænis, incontinentis, nec ullis valvis clausi. [Ἀχάλινον etiam ap. Plat. Leg. 3, p. 701, C.] Ubi observa tum alia epitheta, tum ἀπύλωτον στόμα, Nullis valvis s. portis clausum, s. Cui nulla porta et obex potest obdi : quod Plut. De educ. liberis ἀθύρωτον στόμα appellat : sic ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ dicitur Euripidi Or. [901]; qui et ἀθυρόστομος et αὐθαδόστομος. Itidem vero πύλας στόματι tribuit idem Eur. dicens in Hipp. [882] : Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω· ut enim clauso ostio prohibetur exitu is qui est in ædibus, ita ore clauso, in pectore retinentur arcana. Sic rursum Plut. II. B ἀδολεσχ. [p. 503, C] : Στόμασιν ἀκλείστοις καὶ ἀθύροις. Item στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ut ejus qui καταπίεσθαι s. deglutire aliquid vult, Lucian. De saltat. [c. 27.] Item δεόμενον στρογγύλου στόματος, Dem. Phaler. Et Aristoph. ap. Plut. [Mor. p. 30, D] dicit de Euripide : Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. Horat. quoque dicit Graiis ingenium, Graiis dedisse ore rotundo Musa loqui. Diversis verbis junctum diversa loquendi genera facit. Dicitur enim qui comesturus est aliquid, προσβάλλειν alicui rei στόμα, pro quo Latini potius dicerent, Ingerere s. Indere ori, Injicere in os : ut [Eur. fr. Melanipp.] ap. Athen. 10, [p. 421, F] : Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθην στόμα. Sic ἐντιθέναι στόματι : unde ἔνθεσις. [Soph. Ph. 1156 : Ἀντίφονον κορέσαι στόμα... ἐμᾶς σαρκός. Eur. Hipp. 137 : Τριτάταν δέ νιν κλύω τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἁμέραν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν. Xen. Comm. 3, 14, 5 : Ὁ παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στ. λαμβάνων. Polyb. 12, 9, 4 : Γαστρίμαργον, ὀψαρτυτὴν, ἐπὶ στόμα φερόμενον ἐν πᾶσιν. De osculantibus Aristoph. Eccl. 993 : Ἀλλὰ C πρόσαγε τὸ στόμα. Xen. Comm. 2, 6, 32 : Οὐδὲ τὸ στόμα σὺν πρὸς τὸ στόμα προσοίσεις; et ib. infra. Ubi al. προσθήσεις.] Sed multo frequentiores occurrunt phrases, in quibus στόμα sermonis instrumentum est. [Pind. Ol. 9, 39 : Ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥῖψον· Pyth. 4, 11 : Τὸ Μηδείας ἔπος ... τό ποτε ... ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος· 9, 90 : Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει· schol. ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα. Nem. 10, 19 : Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθαι· 29 : Τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ οἱ στόμα· Isthm. 4, 48 : Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν· 7, 48 : Νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλῆος. Soph. El. 633 : Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα· 1256 : Μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα· Tr. 1176 : Τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα· Aj. 1110 : Οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα, ubi est i. fere q. Oratio, quo de usu HSt. agit sub finem, ut OEd. T. 426 : Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε· 671 : Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν· 706 : Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα· OEd. C. 608 : Τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα· D 793 : Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν· 981 : Σοῦ γ' εἰς τόδ' εἰσελθόντος ἀνόσιον στόμα· 1277 : Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. (Eur. Suppl. 869 : Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα.) Ant. 997 : Τί δ' ἔστιν, ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα· fr. ap. Stob. Fl. 24, 4 : Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐρευρεθῇ, σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα. Eur. Tro. 690 : Ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα. Aristoph. Vesp. 1022 : Οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας. Theocr. 7, 37 : Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· 8, 82 : Ἁδύ τι τὸ στόμα τευ καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά. Et figuratius Mosch. 3, 73 : Ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος, τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα. Et de eodem Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 2, 1 : Τὰν μερόπων Πειθὼ, τὸ μέγα στόμα· 6, 3 : Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου παντός· 75, 1 : Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης. Paul. Sil. ib. 4, 1 : Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα θεῖον Ὅμηρον. Et 9, 184, 1 : Πίνδαρε, Μουσάων

A ἱερὸν στόμα. De Platone ib. 188, 1 : Ἀτθίδος εὐγλώττου στόμα φέρτατον. Antip. Thess. 9, 26, 3 : Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον. Dioscor. 7, 411, 5 : Ὦ στόμα πάντων δεξιὸν, de Æschylo. Sic Latini Os Pindari. V. Ruhnken. ad Vellej. 1, 18. Eodem refertur prov. ap. Suidam et parœmiogrr. : Μέγα τὸ στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἷον, πολλὴ παρρησία πάντων, εὐφορίας (vel εὐθηνίας) γενομένης. Dionys. vol. 5, p. 478, 7 : Πολλοῦ δεῖ (ὁ λόγος) τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν στόμα.] Dicitur enim λύειν et ἀνοίγειν στόμα, qui verba facturus s. locuturus est. Isocr. Panath. [p. 252, C] : Ἐπελήλυθέ μοι τὸ παῤῥησιάσασθαι, καὶ λέλυκα τὸ στόμα. [Eur. Hipp. 1060 : Τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα;] Sic Soph. Aj. [1225] : Δῆλος δέ τ' ἐστι [μοὐστὶ] σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. Virg. itidem dicit Ora resolvere, Ovid. solvere. [Æsch. Prom. 612 : Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα· Sept. 441 : Κἀπογυμνάζων στόμα. Aristoph. Av. 1719 : Χρὴ θεᾶς Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.] Matth. 5, [2] : Ἀνοίξας δὲ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτούς. Sic 13, [35] : Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου. Itidem Act. 18, [14] : Μέλλοντος τοῦ Παύλου ἀνοί- B γειν τὸ στόμα, Quum verba facturus os aperuisset. Et Ad Ephes. 6, [19] : Ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, Quum verba facturus os aperio. Ead. signif. dicitur διαίρειν τὸ στόμα, Diducere os, i. e. Aperire os. Dem. [p. 375, 14] : Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, Ne diduxit quidem os, i. e. Ne verbum quidem fecit. Sic Chrysost. : Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne hiscendi quidem occasionem reliquimus ipsis, Bud. Itidem ap. Lucian. Tox. [c. 9] : Κωφὰ προσωπεῖα διηρμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, Personæ ore aperto hiantes. [Contraria locutione Soph. ap. schol. Hesiod. Th. 30 : Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.] Contra στόμα δακὼν, Qui reprimit gestientem erumpere orationem, ut θυμὸν δακὼν, Iram reprimens, Aristoph. Nub. [1369.] Cam. [Æsch. fr. ap. Stob. Fl. 34, 5 : Πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα. Soph. Tr. 977 : Ἴσχε δακὼν στόμα σόν.] Metaph. est ab iis qui morsu labra premunt, ne lingua quid temere effutiat. Itidem ἔχειν στόμα, Os continere. Eur. Suppl. [513] : Σίγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα, Silentio os cohibe. [Hipp. 656. Herc. F. 244 : Ἴσχε C στόμα.] Quo sensu Idem dicit στόματος ἐν πύλαις κατέχειν. [Æsch. Ag. 234 : Στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακᾶν κατασχεῖν· 1246 : Εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα· Cho. 1044 : Μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς.] At εὖ ἔχειν στόμα Suid. ap. Eupolidem exp. εὐφημεῖν, quod Latini dicunt Bona verba dicere. Apud Soph. Phil. p. 385 [201] una voce legimus Εὔστομ' ἔχε, παῖ· quod schol. usurpari tradit pro σιώπα, Tace. Latini dicunt Favere linguis, pro Silere, Tenere silentium. [Eadem signif. OEd. Col. 132 : Τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες. Eur. Hec. 664 : Ἐν κακοῖσι δὲ οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα· 1283 : Οὐκ ἐφέξετε στόμα; Phœn. 865 : Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα χρησμοὺς ἐπέσχον· Hipp. 498 : Οὐχὶ συγκλῄσεις στόμα; Andr. 250 : Ἰδοὺ σιωπῶ κἀπιλάζυμαι στόμα· Bacch. 70 : Στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω· Ion. 98 : Στόμα τ' εὔφημον φρουρεῖν ἀγαθόν· Or. 181 : Φυλασσομένα στόματος ἀνακέλαδον· Cycl. 625 : Σιγᾶτε ... συνθέντες ἄρθρα στόματος· Hel. 1388 : Κρατοῦντα στόματος. Aristoph. Pl. 379 : Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων· et Pac. D 645 : Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα· Eq. 1316 : Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν· Ach. 926 : Ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα· Th. 40 : Εὔφημος πᾶς ἔστω λαὸς στόμα συγκλῄσας.] Superiori autem δάκνειν στόμα affine est ὑπίλλειν στόμα : quo utitur Soph. Antig. [509] : Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα· quem l. citans Eust. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες, οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Alii sic, Ore distorto tibi illudunt. Consequens his est ἐμφράττειν στόμα, Os obturare, obstruere, occludere : quo utitur Dem. [p. 406, 6.] Sic Plut. [Mor. p. 88, C] : Ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. [Ἐπιφράττειν Pollux 8, 135.] Paulum diverso sensu, Ad Hebr. 11, [33] : Ἔφραξαν στόματα λεόντων. [Plur. pro sing. Simonid. Anth. Pal. 7, 24, 10 : Καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς (Anacreon) λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων. Soph. Tr. 938 : Ἀμφιπίπτων στόμασιν. Theocr. 20, 26 : Ἐκ στομάτων δὲ ἔρρεε μοι φωνά. Apoll. Rh. 4, 1607 : Ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ ἀμφὶς ὀδακτάζοντι. Nicand. Al. 210 : Περὶ στομάτεσσι·

λιο, et sæpius. Nonnus Dion. 1, 442 : Φυσήσας στομάτεσσιν· 2, 208 : Νίκη ἀντιτύποις στομάτεσσι πολύτροπον ἴαχε φωνήν· 614 : Πῆ βοέων στομάτων μυκήματα; 7, 183. Diog. L. 6, 19 : Ὥστε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ στόμασιν. Vicissim sing. pro plur. Eur. Bacch. 725 : Ἴακχον ἀθρόῳ στόματι ... καλοῦσαι· conf. Æsch. fr. Glauci in Ἀπὸ στόματος et Aristoph. Plut. 379 etc. paulo ante citt. Apoll. Rh. 3, 410 : Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.] Præpp. quoque huic nomini junctæ diversa efficiunt loquendi genera. Primum Ἀνὰ στόμα, Hom. Od. [E, 456 : Θάλασσά τε κήκιε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥινάς τε·] Σ, [96] : Αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα πορφύρεον αἷμα, Subito venit ad os purpureus sanguis, i. e. Subito erupit ex ore. Il. Π, 350 : Τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας Πρῆσε χανών, Sanguinem per os et nares hians efflavit, s. cum spiritu ejecit, ἐξεφύσησεν, μετὰ πνεύματος ἐξέδωκε, διεπέρασε, ut exp. in meo Hom. Ms. [Apoll. Rh. 3, 685 : Πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῆκεν ἐνισπεῖν.] Item ἀνὰ στόμα ἔχειν, quod Latini dicunt In ore habere : Græce alio modo ἐν στόματι ἔχειν, διὰ στόματος ἔχειν, seu φορεῖν. Il. B, [250] : Τῷ B οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, Nequaquam principes viros in ore habens verba facias, et probra in eos jacias. [Eur. Andr. 95 : Ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν (τὰ παρεστῶτα κακά)· El. 80 : Ἀργὸς ... θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα.] In bonam partem, Xenoph. in Hierone [7, 9] : Ἀνὰ στόμα τε ἔχουσιν ἐπαινοῦντες, In ore habent et laudibus efferunt. Cic. : Ediscat Hesiodum et habeat in ore. Idem in malam partem, Ad Att. 4 : Habent in ore nos ingratos. [Alia exx. v. ap. Boiss. ad Eunap. p. 253, 288.] Deinde cum Ἀπὸ, ut [Hom. Od. M. 187 : Ἡμέων ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. Hesiod. Th. 97 : Γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Hom. H. in Lunam 20 : Ὧν κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοὶ Μουσάων θεράποντες ἀπὸ στομάτων ἐροέντων. Batrachom. 74 : Τοῖον φάτο μῦθον ἀπὸ στόματός τ' ἀγόρευεν. Theognis 266 : Ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος· 610 : Ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος. Pind. ap. Athen. 11, p. 467, B : Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων. Æsch. Eum. C 287 : Ἀπ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδε· fr. Glauc. ap. schol. Aristoph. Ran. 1576 : Εὐδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. Apoll. Rh. 3, 1353 : Ἀμφὶ δὲ πολλὸς ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε μορμύροντος,] ἀπὸ στόματος εἰπεῖν [Pollux 2, 102], Memoriter dicere s. Recitare, ἀποστοματίζειν, seu, ut Cic. Catil., Ex memoria exponere, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν : cui opp. De scripto s. Scripto dicere. Xen. Sympos. [3, 5] : Καὶ νῦν δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. [Comm. 3, 6, 9 : Οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτω γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Plato Theæt. p. 142, D : Οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στ.] Sic Plut. Symp. 6 [p. 711, C] : Τούτων αὖ τῶν δραματικῶν διαλόγων τοὺς ἐλαφροτάτους ἐκδιδάσκονται παῖδες, ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν. Eod. loquendi genere utitur Idem in Solone [c. 8] et Themistocle [c. 5. Alia signif. Porphyr. Vita Plotini vol. 1, p. 1, 11 : Ἐκτρεπομένων αὐτοῦ τὰς συναντήσεις τῶν φίλων διὰ τὸ ἀπὸ στόματος πάντας προσαγορεύειν ἔθος ἔχειν. Tzetz. Hist. 1, 278 : Ἐκ στήθους τε καὶ στόματος. Cum ead. præp. Hesiod. Th. 84 : Τοῦ δ' ἔπε' D ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· 40 : Τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ ἐκ στομάτων ἡδεῖα· Sc. 279 : Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν ἐξ ἁπαλῶν στομάτων. Æsch. Suppl. 650 : Ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά· 696 : Ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ. Soph. Œd. T. 1220 : Περίαλλ' ἰαχέων ἐκ στομάτων. Eur. Suppl. 42 : Ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν ἐκ στομάτων.] At ἀφ' ἑνὸς στόματος, quod Latini dicunt Uno ore. Dicitur etiam ἐξ ἑνὸς στόματος, ut paulo infra docebo. Lucill. Epigr. in Astrol. [Anth. Pal. 11, 159, 2] : Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι, μακρόγηρων Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος, Omnes tanquam uno ore prædixerunt. Tertia præp. est Διά : ut διὰ στόματος εἶναι, eo sensu quo Terent. In ore est omni populo, Cic. Res percrebuit, in ore atque sermone omnium cœpit esse. Idem dicit etiam In ore vigere, item In ore versari. Verr. 3 : Istius nequitiam et iniquitatem tum in ore vulgi atque in communibus proverbiis esse versatam. Theocr. 12, [21] : Πᾶσι διὰ

A στόματος, sub. ἐστὶ, In omnium ore est, In omnium hominum ore et omnium sermone versatur. Sic Lucian. Lexiph. [c. 23] : Οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ. [Aristot. ap. Plut. Mor. p. 115, C : Διὰ στόματος ἐν (nisi l. ὂν) τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς· De mem. c. 2 fin. : Ὅταν διὰ στ. γένηταί τι αὐτῶν. Xen. Cyrop. 1, 4, 25 : Τὸν Κῦρον διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Schol. Eur. Alc. 1 : Ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία. Alia exx. v. ap. Wyttenb. ad Eunap. p. 277, Boiss. p. 253. Apoll. Rh. 3, 793 : Καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι ... Κολχίδες μωμήσονται.] Hom. dicit διὰ στόμα pro διὰ στόματος, Il. K, 375 : Ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, Dentes in ore colliduntur. Ξ, 91 : Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, In ore habeat, s. Ore efferat aut proferat, διὰ στόματος ἔχοι : nam et sic loquuntur Græci, ut Latini dicunt In ore habere. [Ap. Heraclit. Alleg. Hom. p. 408 : Τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ᾄδων, Bastius ἄγων. V. Boiss. ad Eunap. p. 288. Cum accus. Hesiod. Th. 69 : Ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι B (Musæ). Æsch. Sept. 51 : Οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα· 492 : Τυφῶν' ἱέντα ... διὰ στόμα λιγνύν· 579 : Λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα. Eur. Or. 103 : Ἄργει τ' ἀναβοᾶ (passiv.) διὰ στόμα. Aristoph. Lys. 855 : Ἀεὶ γάρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα. Cum genit. extra hanc phrasin Theognis 18 : Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων. Pind. ap. Plut. Mor. p. 1096, A : Χορὸς εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος. Aristoph. Av. 211 : Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς· 220 : Διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ ... θεία μακάρων ὀλολυγή. Plato Soph. p. 238, B : Πῶς ἂν διὰ τοῦ στόματος φθέγξαιτ' ἄν τις· et cum eod. verbo Reip. 5, p. 463, E.] Quarta præp., cum qua construitur, est Ἐν. Dicitur enim ἐν στόματι ἔχειν, pro eo, quod paulo ante διὰ στόματος ἔχειν et ἀνὰ στόμα ἔχειν : Latine In ore habere. Cic. : Consolatio pervulgata, quam semper in ore atque in animo habere debemus. Herodot. [3, 157] : Πάντες Ζώπυρον ἐν στόματι εἶχον αἰνέοντες, Omnes Zopyrum in ore habebant ac laudabant. Idem in malam partem, 6, [136] : Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα C ἔσχον ἐν στόμασι, Miltiadem reversum in ore habebant, et ei obtrectabant. Sic dicitur διὰ στόματος ἔχειν, ut Plut. Fabio [c. 26] : Ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι διὰ στόματος ἐχόντων τὸν Σκιπίωνα, Quum ob res feliciter gestas omnium in ore et sermone versaretur Scipio. [Id. Mor. p. 697, C.] Quo loquendi genere Xen. quoque utitur. [Alia locutione Theognis 240 : Πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι, de Cyrno, quem carminibus suis celebratum immortalem reddidisset, ut per ora virum volitaret.] Proverbialiter autem Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν, in loquacem s. linguacem, ut videtur : Athen. 13, [p. 571, B] : Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἄγροικος, αἰσχροεπῶν, [ἔα] Ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς, κατὰ τὴν Ἐφίππου Φιλύραν· δοκεῖς γάρ μοι ἐκείνων εἷς εἶναι, οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα μοῦσαι. [Aristoph. Ach. 198 : Αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ... κἂν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅποι θέλεις.] Item ἐν ἑνὶ στόματι, pro ἀφ' ἑνὸς στόματος s. ἐξ ἑνὸς στόματος, Uno ore, Ad Rom. 15, [6] : Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζῃ τὸν Θεόν. Quinta præp. quæ ei annectitur, D est Ἐξ. Dicitur enim ἐξ ἑνὸς στόματος, pro quo supra ἀφ' ἑνὸς στόματος, Uno ore, ut Virg. Æn. 11 : Dixerat hæc, unoque omnes eadem ore fremebant; Terent., Uno ore omnes omnia bona dicere; Cic., De cujus utilitate omnes uno ore consentiunt. Aristoph. Eq. [670] : Οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος πάντες συνέκραγον [ἅπαντες ἀνέκραγον], Uno ore omnes exclamarunt. Sic Plato Leg. 1, [p. 634, E] : Μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν· De rep. 2, [p. 364, A] : Πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ ἡ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον, Omnes uno prædicant ore, rem pulcram esse temperantiam et justitiam, at difficilem et laboriosam. Sexta est Ἐπί. Dicitur enim ἐπὶ στόμα προνεύειν vel πεσεῖν : quod Lat. potius In faciem. Plut. Symp. 5, 6 [p. 680, A], de antiquo more accumbendi : Ὥσπερ οὖν οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς, οὕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν ἀποβλέποντας πρὸς τὴν τράπεζαν· Artox. [c. 29] : Ἐπὶ στόμα πεσόντα δεῖσθαι καὶ ἱκετεύειν. [Diog. L. 6, 38 : Τοὺς ἐπὶ

στόμα πίπτοντας. Orph. Lith. 110 : Αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθών.] Sic Hom. Il. Z, 43 : Ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα. [Π, 410 : Καδδ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. Menander ap. Athen. 12, p. 549, C : Παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα. Improprie Nicet. Ann. p. 135, C : Τὴν μοναδικὴν σεμνότητα πρηνῆ ἐπὶ στόμα πίπτουσαν.] Dicitur etiam aliquid ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, pro quo Latini In buccam venire, ut Cic. Ad Att. 4 : Si nihil erit, quod in buccam venerit, scribes. Ib. 12 : Garrimus quicquid in buccam venit. Sic etiam Gallice dicimus, *Tout ce qui nous vient en la bouche.* Plato De rep. 8, [p. 563, C] : Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον ἐροῦμεν ὅ,τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. Sic Plut. [Mor. p. 763, B] : Ὃ τοίνυν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον, οὐδὲ νῦν, ἐπεί γ' οὖν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον, ἄριστον ἐάσειν μοι δοκῶ. Ubi etiam nota Æschylum primum usurpasse phrasin hanc proverbialem. Eadem signif. aliquid dicitur ἐπὶ γλῶτταν ἐλθεῖν, ut ap. Dionys. H. De comp. verb. [p. 12 Schæf.] : Εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Sic Athen. 5, [p. 217, C] ubi Platonem negligentiæ insimulat : Ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων παρὰ τοὺς χρόνους ἁμαρτάνει, δῆλόν ἐστιν ἐκ πολλῶν· κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητήν, ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ, τοῦτο μὴ διακρίνας, γράφει. Itidem Lucian. De conscr. hist. [c. 32] : Ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττοντες ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ, Quicquid in buccam, ut ajunt, venerit. Idem et brevius dicitur, Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, Quicquid obvenerit, s. in mentem venerit. Isocr. Panath. [p. 238, B] : Ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην, ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσι. [Cum genit. Eunap. p. 65 Boiss. : Μνήμης εἰς ἄκρον ἀφιγμένος καὶ τὰς δόξας ἁπάσας τῶν παλαιῶν συνῃρηκὼς καὶ ἐπὶ στόματος ἔχων· 75 : Ὁ συγγραφεὺς ἐλεεινῶς διακείμενος τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ στόματος εἶχε μόνον βιβλία. Aristæn. Ep. 1, 22 : Ἵνα σου μόνην ἐπὶ στόματος ἠρέμα τὴν προσηγορίαν ἐνέγκω. L. D.] Septima præp. est Κατά. Dicitur enim κατὰ στόμα, pro In os. [Hom. Il. Π, 345 : Κατὰ στόμα νύξε. Æsch. Cho. 573 : Ἦ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἐρεῖ.] Apud Suid. : Ὁ δὲ ἀνθίσταται, καὶ κατὰ στόμα παίων βιαζομένους ἀνῄρει, In os s. In faciem : κατὰ πρόσωπον, ut ipse exp. Item In os, ea fere signif., qua Terent. Coram in os laudare; s. Ex adverso, Ex regione, ἐναντίον. Plato Leg. [9, p. 855, D] : Κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἵζεσθαι, Coram actore sedere, s. Ex regione, Ex adverso. Sic Eur. Rheso [409 : Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα· 491] : Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα, Recta contra Achillem et copias Græcorum statue me. Et mox [511] sequitur, Ἰὼν κατὰ στόμα. [Heracl. 801 : Ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν. Herodot. 8, 11 : Δεύτερα δὲ σημήναντος ἔργου εἴχοντο ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες καὶ κατὰ στόμα. Polyb. 2, 27, 8 : Κατὰ τὸ στόμα προσεδόκων ἀπαντήσειν· ubi rectius al. κατὰ στόμα, ut 31, 26, 10 : Ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν. Diod. 17, 78 : Τοῖς μὴ τολμῶσι κατὰ στόμα διακινδυνεύειν, etc. Proprie Aristoph. Nub. 158 : Τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Cum genit. Theocr. 7, 82 : Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. Ceterum HSt. in Ind. : « Καταστόμα, metaphor. pro κατὰ τὴν ἀρχήν, Hesychio teste. Suid. divisim scriptum habet, et rectius. »] Octava est Πρός : ut ap. Hom. προτὶ στόμα ὀρέγεσθαι, pro τῷ στόματι προσβάλλειν, Ori admovere, ut qui comesturi sunt, aut osculaturi, Iliad. Ω, 506 : Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, i. e. τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν. Item στόμα πρὸς στόμα in sacra Scriptura pro Coram, s. κατὰ στόμα. In 2 Epist. Jo. [12] : Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι. Sic 3 Epist. [14] : Καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν. [Ephræm Syr. vol. 3, p. 303, B : Στόμα πρὸς στόμα ἐλάλησεν. Nona præp. est Ὑπό, in Grabii Spicil. Patr. vol. 1, p. 113 : Ὑφ' ἓν στόμα, Uno ore. L. D.] || Sæpe στόμα in sacris Literis dicitur ipsa Oratio s. Verba ore prolata : ut in Epist. 1 Petri 2, [22] : Οὐχ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Sic Apoc. 14, [5] : Ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος. His adde quod Luc. 19, [22] legimus, Ἐκ τοῦ στόματός σου κρίνω σε, δοῦλε πονηρέ. Item hoc Matth. 18, [16] et 2 Cor. 13, [1] : Ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ

A τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα, In verbis duorum triumve testium; s. In responso. Paulo aliter Luc. 21, [15] : Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, Eloquentiam et sapientiam; s. Os facundum, disertum et eloquens, fari peritum. [Conf. etiam ll. Tragicorum initio citatos. Aliæ phrases periphrasticæ sunt Genes. 24, 57 : Ἐρωτήσωμεν τὸ στόμα αὐτῆς· Prov. 15, 15 : Στόμα ἀπαιδεύτων γνώσεται κακά.] || Aliis etiam rebus στόματα tribuuntur : ut στόμα τῆς γαστρός, Os ventriculi [Nicand. Al. 20 : Νειαίρης ἄκλειστον ἀειρόμενον στόμα γαστρός· 120 : Περὶ στόμα νείατα γαστρός· etc.], Galen. Ad Glauc., pro quod ib. στόμαχος dicit. Et στόμα κοιλίας pro eod., ap. Alex. Aphr. Probl. 2. [Pollux 2, 202.] Iidem medici venis etiam et aliis corporis vasis tribuunt στόματα, i. e. Ora s. Orificia : itidemque et matrici s. utero. [Μήτρας Pollux 2, 222. Τῶν μητρέων Hippocr. p. 604, 24, et simpliciter 641, 22. Στόμα τῶν ὑστερέων Aph. l. 5, 46. Foes. Aristot. H. A. 3, 1 med. Et sæpe de ore ventriculi et uteri ap. Aretæum aliosque medicos.] Doliis etiam sua sunt στόματα. [Aristoph. ap. Dion. Chr. Or. 52, vol. 2, p. 273 : Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους
B τοῦ μέλιτι κεχρισμένου ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα. Polyb. 22, 11, 16. Athen. Mach. p. 8, C, σύριγγος.] Necnon vicorum στόματα sunt, i. e. εἴσοδοι, Aditus, s. Fauces. Hom. Od. X, [137] : Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. Sed Hesych. στόμα λαύρης exp. τὸ τῆς θύρας χάσμα, Januæ hiatus. Sic Latini ab ore Ostium appellarunt. [Soph. Ant. 119 : Ἑπτάπυλον στόμα (Thebarum). Hom. Il. Ξ, 36 : Ἠιόνος στόμα μακρόν. Pind. Pyth. 4, 44 : Εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον Ἅιδα στόμα. Eur. Herc. F. 23 : Ταινάρου διὰ στόμα βέβηκ' ἐς ᾅδου.] Itidem Xen. [Cyrop. 2, 4, 3] dicit στόμα τῆς ἀγυιᾶς, Vici introitum et fauces. [Conf. ib. 25. Plato Phædr. p. 251, D : Τὰ τῶν διεξόδων στόματα. Aristot. H. A. 5, 18 med. : Ἐπὶ τῷ στόματι τῆς θαλάμης· 8, 20 fin. : Φράξαντες ὅσον στόμα καταλείπουσιν.] Flumina etiam habent sua στόματα, i. e. Ostia, per quæ sc. effundunt sua fluenta in mare aut alios fluvios : unde et προχοαὶ dicuntur. Virg. Ora etiam appellat. [Hom. Il. M, 24 : Ποταμῶν στόματα· Od. E, 441 :
C Ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο. Æsch. Prom. 846 : Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι. Eur. Hipp. 556 : Ὦ στόμα Δίρκας. Et sæpe Apoll. Rh. aliique.] Xen. Hell. 6, [2, 31] : Τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα. [Anab. 6, 2, 1 : Τῶν ποταμῶν τὰ στόματα.] Sic στόματα Νείλου ap. [Herodot. 2, 17,] Aristot. [Meteor. 1, 14,] De mundo [c. 3], Ostia Nili. [Nili autem στόματα sæpe dicuntur non tantum ostia, sed Brachia, ut ap. Diodor. 1, 33 fin. : Ἀπὸ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος διῶρυξ ἐστί. Conf. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 193. De fossa Herodot. 7, 23 : Οἱ κρημνοὶ τοῦ ὀρύγματος πόνον διπλήσιον παρεῖχον· ἅτε γὰρ τοῦ τε ἄνω στόματος καὶ τοῦ κάτω τὰ αὐτὰ μέτρα ποιευμένων κτλ.] Eod. l. : Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στενοπόρῳ στόματι διανεῳγώς, In angustis faucibus apertus. Item et στόματα λιμένος dicuntur, i. e. Fauces portus, Plut. [Hom. Od. K, 90 : Ἀκταὶ προβλῆτες ἐν στόματι προὔχουσι.] Sic Thuc. 8, p. 293 [c. 94] : Ἐπὶ τὰ τείχη καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος παρεβοήθουν. [Xen. H. Gr. 1, 5, 15 : Πρὸ τοῦ στόματος παρέταξεν. Plato Critiæ p. 115, D. Pollux 1, 101, etc.] Sic rursum Plut. Demetr. [c. 8] : Τοῖς στό-
D μασι τῶν λιμένων ἀκλείστοις ἐπιτυχὼν ὁ Δημήτριος, Angustias portuum, Bud. [Thuc. 4, 49 : Πόλιν ἣ κεῖται ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου.] Itidem ap. Dem., Ἐν στόμασιν ἐμπορίων, In ostiis s. aditibus emporiorum. [Conf. p. 49, 9. Pind. Pyth. 4, 203 : Ἐπ' Ἀξείνου στόμα. Eur. Rhes. 436 : Ἥκω περάσας ναυσὶ πόντιον στόμα. Aristoph. Eccl. 1107 : Θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς. Theocr. 22, 28 : Ἀτρότηρον στόμα πόντου. Apoll. Rh. 1, 2 : Πόντοιο κατὰ στόμα· et similiter alibi. Herodot. 4, 85 : Τούτου τοῦ πελάγεος (Ponti) τὸ στόμα ἐστὶ εὖρος τέσσερες στάδιοι· μῆκος δὲ τοῦ στόματος ... ἐπὶ σταδίους ρκ' ἐστί. Et item de Ponto Xen. Anab. 6, 4, 1 etc. Themistius Or. 34, p. 467, 16 : Προπύλαια καὶ στόμα (οἰκίας).] Callias comicus dixit etiam μετάλλου στόμα [nunc στόμιον], Pollux [2, 101]. Affertur et στόματα πνευμάτων pro Spirituum exitus, ex Aristot. Ferro etiam στόμα tribuitur, i. e. Acies, s. στόμωμα, quod ea parte, qua sc. mucronatum est, mordeat. [Soph. Aj. 651 : Βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. Theocr. 12, 36 : Αὐδίῃ

ἔσω ἔχειν πέτρη στόμα.] Aristot. Meteor. 4, [6 fin.] : A Τὰ στόματα [στομώματα, quod v.] οὕτως· ὑφίσταται γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία· ὅταν δὲ πολλάκις πάθη, καὶ καθαρὸς γένηται, τοῦτο στόμωμα γίνεται. Itidem et gladiis sua sunt στόματα, i. e. Acies, Mucrones, Cuspides, ut Luc. 21, [24] : Πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, Cadent acie gladii. [V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 479.] Inde ἀμφίστομος s. δίστομος gladius dicitur, qui anceps est et utrimque scindit. [Στόμα σιδηροῦν κοποῦ Athen. Mach. p. 6, C.] Item et ξυστὰ ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, quibus præfixa erat cuspis ferrea, Hom. Il. O, 387; schol. eo loco κατὰ στόμα exp. κατὰ τὴν ἀρχήν : quæ expos. ap. Suid. quoque legitur. [De eodem HSt. in Ind. : « Κατάστομα, « metaphorice pro κατὰ τὴν ἀρχὴν, Hesychio teste. Suid. « divisim scriptum habet, et rectius. »] Est παρατάξει suum etiam στόμα, (itidem Acies, s. Frons, Primi ordines. Dicitur autem Acies, quoniam perrumpit et absumit id in quod irrumpit, non aliter atque Acies ferri,) opponiturque ei ἡ οὐρὰ s. οὐραγία. Xen. Anab. 3, [4, 42] : Κελεύει δέ οἱ συμπέμψαι ἀπὸ τοῦ στόματος B ἄνδρας· μακρὰν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας [οὐρᾶς] λαβεῖν. Plut. Symp. 8, 9 : Ἀπ' οὐρᾶς ἐπὶ στόμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρώτην ἀντὶ τῆς ἐσχάτης τάξιν ἔχουσι. Xen. [ib. 43] : Οὐκ αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ πλαισίου. [Ib. 5, 2, 26 : Οἱ κατὰ στόμα· 4, 22 : Ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν. Conf. African. Cest. p. 315, B fin. Polyb. 10, 12, 7 : Ἐὰν διαφθείρη τούτους, ὄντας οἱονεὶ στόμα τοῦ κατὰ τὴν πόλιν πλήθους, ἐκπεπαπήσεται τὰ ὅπλα. Quod in στόμωμα mutabat Reiskius, ut ap. Ælian. Tact. c. 13 ex cod. Flor. Scheffer. ad Arrian. Tact. p. 97, 34 Blanc., et est ap. Diod. in Στόμωμα cit.] Sed et πολέμου στόμα, necnon στόμα ὑσμίνης, memoratur ab Hom., ut Il. K, 8 : Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Sic Il. T, [313] : Πρὶν πολέμου στόμα δῦμεναι αἱματόεντος. Hesych. πολέμου στόμα exp. τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, Eam partem in qua plures conficiuntur, i. e. ipsam Aciem. Item Il. Y, [357] : Οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα. [De turrium mœniumve pinnis Eur. Phœn. 1166 : Λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα πύργων ἀκοντί- C ζοντες, ὥστ' ἐπάλξεων λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας. Schol., τοὺς τῶν τειχέων ὀδόντας. De limbo vestis Paul. Sil. Amb. 257 : Πέπλοιο στόμα. De ora mensæ Aristeas Hist. LXX intt. p. 110, D : Τὸ στόμα τῆς τραπέζης.] Figuratius Xen. Ages. 11, 15 : Καίπερ ἤδη πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου, ubi τέρμα Plutarchus. || Forma Æol. Στύμα, ap. Theocr. 29, 25, ex libris restituta, memoratur ap. Gregor. Cor. p. 585, 637. Τοῦμα, στόμα, Hesychius. L. Dind.]

[Στομακάκη. V. Στομοκάκη.]

[Στομαλγέω, Os doleo. Pollux 4, 185 : Στομαλγεῖν, ἀλγεῖσθαι τὸ στόμα.]

Στομαλγία, ἡ, Oris dolor, morbus, τὸ ἐν τῷ στόματι νόσημα, ut Pollux [2, 101 ; 4, 185] exp., qui etiam addit, φλυαρίαν sic vocari posse : γλωσσαλγία certe et Linguæ dolorem significat et Linguacitatem s. Loquacitatem. [V. Στομαργία.]

[Στομαλίμνη, ἡ, Lacus prope mare, cujus in mare ostium aperitur. Strabo 4, p. 184 : Ὑπέρκειται δὲ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ λιμνοθάλαττα, καλοῦσι δὲ στομα- D λίμνην· 13, p. 596 : Ἡ στομαλίμνη καλουμένη καὶ αἱ τοῦ Σκαμάνδρου ἐκβολαί (quam spectat varietas in schol. Hom. Il. Z, 4, memorata : Μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Στομαλίμνης)· 597 : Οἱ ποταμοὶ ἐκδιδόασι καὶ ποιοῦσι τὴν στομαλίμνην καλουμένην. Idem 14, p. 657, Cariæ memorat κώμην καλουμένην Στομαλίμνην. V. Στομάλιμνον.]

[Στομάλιμνον, τὸ, i. q. præcedens. Theocr. 4, 23 : Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω. Schol. : Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτως φασίν. Τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. Καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης· πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. Ubi si κατὰ pro καὶ et πιθανῶς καὶ scribendum cum Is. Vossio, cetera non rectius constituente quam Casaub. ad l. Strab., schol. divisim scriptum voluerit necesse est στόμα λίμνης. Alioqui scribendum Τοῦτο δὲ ἦν τὸ Στομάλιμνον et Κατὰ τὴν ἐν Τρ. δὲ Στομαλίμνην π. καὶ τοῦτο ὠν.]

[Στομαργία, ἡ, Loquacitas. Philo vol. 2, p. 219, 43 : Στομαργίᾳ χρήσασθαι καὶ ἀχαλίνῳ γλώσσῃ. Wakef. V. Στομαλγία.]

Στόμαργος, ὁ, ἡ, Loquax, Nugator [Rabula, Gl.] : pro φλύαρος, Æschylo [Sept. 447 : Κεἰ στ. ἔστ' ἄγαν]. Itidem [Soph. El. 607 : Εἴτε χρὴ κακὴν εἴτε στόμαργον·] Eur. Med. [525] dicit στόμαργον γλωσσαλγίαν. Utitur et Hippocr. Vide Galen. Lex. Hippocr. [Qui p. 566 : Στομάργου· ἐν τῇ β' τῶν Ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκουρίδης οὕτως γράφει καὶ δηλοῦσθαί φησι τοῦ λαλοῦντος μανικῶς. Οἱ δὲ ἄλλοι στυμάργου γράφουσι καὶ ὄνομα κύριον ἀκούουσι. Et 570 : Στρυμάργου) Οἶδα καὶ ταύτην τὴν γραφὴν, ὁ Δ. φησίν, οὐ μόνον τὴν στομάργου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐχ ὡς κύριον ὄνομα ἐξηγεῖται, ἀλλὰ τὸν μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια δηλοῦσθαί φησιν. Εἰρῆσθαι γὰρ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπίθετα, καθάπερ μυοχάνη, σαράπους, γρυπαλώπηξ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐρασιστράτῳ φησὶν ὁ ῥινοκολοῦρος. « Subindicari mihi videtur l. p. 1037, F, ubi edd. ἡ στυμαργέω οἰκέτις, quædam exx. Mss. στυμάργου habent. » Fors. Philo vol. 1, p. 488, 8, λόγον· 2, p. 191, 2, λύττη. Wakef. Hesych. (et Etym. M.) in Γλωσσαργον. Hemst. Eust. Opusc. p. 156, 40.]

[Στόμας, ὁ, Stomas, Athen. Olympion. ol. 34, ap. Euseb. Cram. An. Paris. vol. 2, p. 143, 24. *Stomus* ed. Mai. Rom. p. 148. Quod Στόμιος scribendum foret, ut infra. L. Dindorf.]

[Στοματεύω, Ore morigeror, restituebat Salmas. in Hesychii gl. : Λεσβιάζειν, πρὸς ἄνδρα στοματεύειν (στόματι παρανομεῖν Photius s. Suidas). Quod verbum alia signif. ponitur in Nicetæ Chon. cod. græcobarb. Ann. p. 152, D : Οἳ καὶ πρῶτα μὲν ἠλευθεροστόμουν, qui ἐστομάτευον, Ore libero utebantur. L. Dind.]

Στοματικὸς, ή, όν, Ad os pertinens. Apud Medicos στοματικὰ φάρμακα dicuntur proprie Medicamenta quæ ad uvas, tonsillas, et omnes quæ in ore fiunt derepente inflammationes, conveniunt, Galen. 6 τῶν Κατὰ τόπους. Generaliter vero dici possunt Quæcunque gargarizata, illita, aut alio quovis modo admota medentur oris affectibus. Nam et citra inflammationem ulcera admodum humida stomaticis medicamentis curantur : id quod notum esse potest ex Galeno 5 De arte med. Hæc inter alia Gorr., ap. quem videre poteris locum Galeni quem citat. Vide et Paul. Ægin. de stomaticis medicamentis, eorumque differentiis, 7, 14. Plin. 23, 6 : Ex acerbo fit medicamentum, quod Stomatice vocatur, utilissimum oris vitiis, narium. Eod. l. c. 7, de moro : Fit ex pomo panchrestos stomatice, eadem arteriaca appellata. Neque est aliud oris, arteriæ, uvæ, stomachi, jucundius remedium. Id. 22, 11, de glycyrrhiza : Ideo et commanducata, stomatice est, et ulceribus oris inspersa sæpe. Perperam ergo ap. Diosc. 3, 7 : Στομαχικόν ἐστι διαμασσώμενον, pro στοματικόν· unde et Ruell. recte vertit, Commanducatus ori prodest. [Antyllus in Matth. Med. p. 336 : Τὰ στοματικὰ καὶ διάχριστα.] || Στοματικὸς exp. etiam Ori gratus, εὔστομος : nullo tamen allato exemplo, nec auctore ullo citato. || Qui oris vitio laborat, ut στομαχικὸς, Qui stomachi vitio laborat, et κεφαλικὸς, Qui capitis. Sed nec hujus signif. exemplum affertur. Legimus quidem ap. Plin. 24, 14, de flore rubi Idæi : Stomaticisque ex aqua bibendus datur; sed mendose, si quidem Diosc. exempll. credimus, quæ 4, 38, sic habent, Στομαχικοῖς τε μεθ' ὕδατος ἐν ποτῷ δίδοται, Ruell. Stomachicisque ex aqua bibendus datur.

[Στομάτιον, τὸ, Oscillum, Gl.]

[Στοματοδιαστολεὺς, έως, ὁ, Qui os diducit et aperit, instrumentum chirurg., ut ἑδροδιαστολεὺς, apud Heliodorum Oribasii p. 10 Mai. : Διαστείλαντα τὸ στόμα τῷ στοματοδιαστολεῖ. L. Dind.]

Στοματουργὸς, ὁ, ἡ, Ore opus suum conficiens. Eur. [immo Aristoph. Ran. 826] : Στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη [γλῶσσα.]

Στομαυλέω, Ore tibiam inflo, Pollux [2, 101] ex Platone. Utitur autem Plato Cratylo [p. 417, E] dicens, Καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον στομαυλῆσαι. [Conf. Pind. Pyth. 12, 14. Schneider.]

[Στομαχάω, Stomachor. Basil. M. vol. 1, p. 436, A : Οἱ στομαχῶντες καὶ εὐανάτρεπτοι τὰ μυσαρὰ τῶν θαυμα-

των ἐκτρέπονται. Hκust. Liber unus στομαχοῦντες a Στομαχέω, ut στομαχοῦντες est ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 788, A.]

Στομαχικὸς, ἡ, ὸν, Stomachicus : στ. διάθεσις, Stomachica affectio, i. e. Quum stomachus male affectus est; nam ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας (qui stomachus est) πάσχοντος, οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τε καὶ ἰδιωτῶν ὀνομάζουσιν στομαχικὴν διάθεσιν ἐπὶ πολλοῖς συμπτώμασιν, οὐ κατὰ μίαν ἅπασι γιγνομένοις διάθεσιν, ἀλλὰ κατὰ πολλὰς, μιᾷ μέν τινι γενικῇ κοινότητι λαμβανομένας. Unde patet στομαχικὴν διάθεσιν ap. medicos interdum generaliter accipi, interdum specialiter. [Συγκοπὴ Galen. vol. 7, p. 57.] Itidem στομαχικοὶ, Stomachici, Qui stomachi vitio laborant, generaliter interdum dicuntur. Diosc. 4, 37, de rubo : Ἐπὶ στομαχικῶν δὲ καὶ καρδιακῶν λεῖα ἐπιτιθέμενα ἁρμόζει. Unde Plin. 24, 13 : Cardiacis vel sic per se imponuntur a mamma sinistra, item stomachi doloribus. Nonnunquam speciali modo dicuntur στομαχικοὶ, ut quum Paul. Ægin. 3, 37, ait, Πρὸς τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσι. Itidem quum Galen. l. 8 τῶν Κατὰ τόπους scribit a quibusdam et τοὺς εὐθέως ἐμοῦντας, Ad vomitum proclives, appellari στομαχικοὺς, eisque ὑπτιοῦσθαι τὸν στόμαχον dici. [Plut. Mor. p. 732, A : Τῶν στ. ἢ τῶν μελαγχολικῶν. Aretæus p. 131, 48, et στ. πάθος p. 58, 6. De medicamentis Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150; 2, p. 366.] Στομαχικοὶ, inquit Gorr., Qui stomachi vitio laborant. De hujus nominis significatione Galen. scripsit hunc in modum, lib. 8 τῶν Κατὰ τόπους, disputans contra Andromachum, qui stomachicas confectiones sine discrimine scripserat prodesse stomachicis. Plerique, inquit, vulgo homines eos, qui appetentiam perdiderunt, ita vocant, et quibus post acceptum cibum ventris os gravatur atque opprimitur, et quandam ægre tolerabilem anxietatem habet. Appellant eod. modo illos etiam, quibus nausea contingit, et maxime si ad vomitum impellat, et adhuc magis si cibi corrumpantur, quandoque acidi, quandoque nidorosi facti, quandoque aliam etiam vitiatam qualitatem adepti. Et præ his omnibus adhuc magis illos stomachicos nominant, quibus ructus ejusmodi cum molestia quadam et anxietate ac subversione contingunt, sæpe quum nondum cibum acceperunt. Quinetiam si per plurimum tempus cibi in ore ventris morentur, gravantes et vix descendentes, hos itidem stomachicos appellant. Alios item appetitum caninum, quem vocant, habentes, ut et plurima edant, et maxime gravati paulo post revomant, similiter nominant. Alios rursus qui fortiter exolvuntur, ubi diutius inediam pertulerint, et, si non citius cibum accipiant, in ore ventris morsus percipiunt, eodem modo stomachicos vocant. Hæc Galenus. Paulus autem Ægineta scripsit στομαχικοὺς proprie dictos fuisse a vett., qui cibum non continerent, eosdemque esse cum iis qui κοιλιακοὶ vocantur. Non est dubium stomachicos a stomacho appellatos esse, qui aliquo affectu oborto eo in loco laborent, velut etiam hepaticos ab hepate, et colicos a colo, et nephriticos a renibus, et splenicos a splene affectos.

Στομαχικῶς, ut στ. συγκόπτεσθαι, ap. Galen., de quo infra in Στόμαχος, tum ex ipso Galeno, tum ex Gorr. [Galen. vol. 2, p. 21 Ald. Struv.]

Στόμᾰχος, ὁ, Stomachus. Dicitur autem interdum eo nomine tam ap. Latinos quam Græcos, illa quasi Canalicula s. Fistula quæ, faucibus ad linguæ radices subjacens, esculenta poculentaque transmittit in ventrem, quocum committitur atque conjungitur : ut Erasistratus ap. Gell. 17, 11, dicit duas esse quasi canaliculas vel fistulas, easque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earumque alteram deduci delabique in stomachum esculenta omnia et poculenta, ex eoque ferri in ventriculum qui Græce appellatur ἡ κάτω κοιλία. Rursum quum de hac sive fistula s. canalicula agitur, aliquando dicitur de superiore ejus parte, quam Latini Gulam vocant, Græci alio nomine λαιμὸν et οἰσοφάγον : cujus aditus in ipsis oris faucibus, φάρυγξ dicitur s. λαυκανία : ut Hom. Il. Γ, [292] : Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Sic Τ, [266] : Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ· Ρ, [47] :

A Κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξ', i. e. κατ' ἀρχὴν τοῦ στομάχου, s. βρόχθου, schol. [Qui dicit : Στομάχου θέμεθλα οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ, et similiter ad v. 49. Pollux 2, 107 : Τῷ ὀνομαζομένῳ βρόγχῳ καὶ στομάχου τοῖς πρώτοις ἄκροις ἡ γλῶττα προσφυής ἐστιν· 201 : Στομάχῳ, ὃν καὶ βρόγχον καὶ ἀρτηρίαν ἔνιοι καλοῦσιν. Erotian. Gl. p. 274 : Οἰὸς στόμαχον, γοῦλαν προβάτου· οἲς γὰρ τὸ πρόβατον· κοινῶς δὲ τοῦ ἀνθρώπου.] Itidem Cels. 4, 5 : Faucibus subest stomachus, h. e. gula. Et initio illius libri, Deinde duo itinera incipiunt; alterum Asperam arteriam nominant, alterum, Stomachum : arteria, exterior, ad pulmonem : stomachus, interior, ad ventriculum fertur. Qui locus simillimus est illi Erasistrati ap. Gell. 17, 11, cujus paulo ante mentionem feci. Sic et Cic. usurpavit, 2 De nat. Deor. : Linguam autem, ad radices ejus hærens stomachus excipit, quo primum illabuntur ea quæ accepta sunt : oris utraque ex parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur.
B [Aristot. H. A. 1, 12 : Τούτου (τοῦ αὐχένος) τὸ μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ, τὸ δ' ὀπίσθιον στόμαχος· 16 fin. : Ὁ δὲ στόμαχος ἤρτηται μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ στόματος· et alibi, ut de piscibus 2, 17 initio.] De ima στομάχου parte accipiunt ap. Cels. 4, 1, aliquanto post locum ante citatum, Stomachus vero, qui intestinorum principium est, nervosus, a septima spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Adde Plin. 11, 37 : Summum gulæ, Fauces vocantur, postremum, Stomachus. Atque hoc modo στόμαχος interdum significat Os s. Orificium gulæ, aut Gulam cum suo orificio, interdum Os s. Orificium ventriculi, interdum ipsum Ventriculum cum suo orificio. Atque adeo Galen. tum alibi sæpe [velut vol. 7, p. 57 : Τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὃ δὴ καὶ καρδίαν ὀνομάζουσι... Ὀνομάζεται δὲ συνήθως οὐ τοῖς πολλοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἰατροῖς στόμαχος], tum l. 8 τῶν Κατὰ τόπους [vol. 13, p. 561], expresse docet veteres Os ventriculi duobus nominibus appellasse, στόμαχον καὶ καρδίαν, etiamsi frequentius ipsum καρδίαν dixerint. [Dicit potius :
C Πάλαι μὲν ἦν συνηθέστερον τὸ τῆς καρδίας ὄνομα, νυνὶ δὲ ἀπ' ἐκείνου μὲν ἔτι διαμένει τὸ καρδιώσσειν καὶ ἡ καρδιαλγία, τὸ δὲ μόριον αὐτὸ στόμαχον ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ καταφέροντι τὴν τροφὴν ἐκ τοῦ στόματος εἰς αὐτήν. Id. vol. 7, p. 490 : Τὸ μεταξὺ τῆς τε φάρυγγος καὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας, ὅπερ οἰσοφάγον ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ, στόμαχον εἰώθασιν οἱ μετ' Ἀριστοτέλη προσαγορεύειν, αὐτοῦ τοῦ Ἀρ. οὐκ ἀεὶ τῷ παλαιῷ καλοῦντος ὀνόματι τὸ μόριον τοῦτο τοῦ ζῴου.] Itidem Suid. et schol. Thuc. [2, 49] : Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν· ἔνθεν καὶ καρδιωγμοί. [Nicand. Al. 22 : Δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον νειαίρης ἄκλειστον ἀειρόμενον στόμα γαστρὸς, τεύχεος ἣν κραδίην ἐπιδόρπιον, οἱ δὲ δοχαίην κλείουσι στομάχοιο· 255 : Τοῦ καὶ ἐπισχομένοιο περὶ στόμαχον βάρος ἵζει.] Gorr. itaque, Στόμαχος, inquit, Stomachus, Os ventriculi : est meatus superior ventriculi, per quem cibi in ipsum intromittuntur. Habet enim ventriculus ora duo, unum inferius, πυλωρὸν dictum : alterum, hoc ipsum superius, inferno longe amplius, quod ita expediat, ut cibos, duriores et nondum intritos,
D devorare possit. Est autem maximo sensu præditum, et longe acutiore quam reliquæ ullæ partes, propter duorum nervorum magnitudinem, qui a sexta cerebri conjugatione in ipsum inferuntur : per eos et alimenti penuriam et rosionem sentit, ventriculique affectus cerebro, et contra ventriculo cerebri communicantur. Ad ipsum proprie pertinet appetentia, quam, ut bene habens, secundum naturam excitat; sic male affectus inappetentiam et vitiosum appetitum inducit. Est et illi consensus cum corde maximus, adeo ut syncopas invehat, quas propterea στομαχικὰς appellant, et id veteres communi nomine καρδίαν nuncuparint, et morbum ejus, καρδιωγμὸν et καρδιαλγίαν. In qua signif. Galen. accipit Meth. l. 13 [vol. 2, p. 21 Ald.], quum ait, Ἐνίοτε γὰρ στόμαχον καλοῦσι καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὥσπερ ὅταν εἴπωσι συγκόπτεσθαί τινας στομαχικῶς, Os s. Orificium ventriculi. Dixerat autem ibi se στόμαχον accipere in propria signif., pro Gula sc., ut et Cassius accipit in suis Probl. Med., quæst. 80 : Ἐπειδὴ τὸ πάθος περί τε κοι-

μεν ἐφίσταται καὶ τοῦ στομάχου τὸ πέρας, ὃ συνάπτει τῷ στόματι τῆς κοιλίας. Ubi στόμα γαστρὸς Galen. [vol. 7, p. 418, D. Hemst.], et στόμα κοιλίας Cassius, vocant Os s. Orificium ventriculi, quod et ipsum appellari στόμαχον jam satis clare docui. Itidem Plut. Symp. 7, [1, p. 698, B]: Τὸν στόμαχον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν ἐκδιδόναι μαλακὸν καὶ διάβροχον τὸ σιτίον, Os ventriculi demittere in ipsum ventriculum cibum. Id. 6, 1 [p. 687, D]: Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ δριμύτητες ἐπιστρέφουσαι καὶ πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον, ἢ πάλιν ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσαι. Athen. 2, dicit alicui οὐκ οἰκείως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, ut ap. Cic. Esse languenti stomacho; et ap. Horat. Esse ægro stomacho. Quanquam hæc Latina plus aliquid significant. Rursum idem Athen. 3, [p. 79, F]: Σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον, κτυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Eod. l.: Τοῖς ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι. Contra Plut., Τὰ ῥωμαλέα τοῖς στομάχοις, Quæ sunt robusto et firmo stomacho, ut Lat. Imbecillus, Infirmus, Resolutus, Horat. Lassus stomachus. Sed sunt qui hisce in ll. στόμαχον accipiant pro ipso Ventriculo cibos conficiente et concoquente, ut et ap. Juven. Sat. 5: Si stomachus fervet vinoque ciboque. Morbi autem sunt, ἀρρωστία καὶ ἀτονία στομάχου, Infirmitas s. Debilitas stomachi, ut Cels. ac Plin. loquuntur: quam Græci ἔκλυσιν etiam appellant: item ἀνατροπὴ στομάχου, ἄση, σωληνισμός, ἀνορεξία, ναυτία. [Manetho 5, 107: Κρύφιμα στομάχων ἀλγήματα.] || Hippocr. στόμαχον appellavit etiam Os s. Orificium vulvæ, τὸ στόμα τῆς μήτρας: ut in suo: Περὶ ἐπικυήσεως libro, Ἐπικυίσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὧν ἂν ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμμύσῃ· alibi, Παιδίου τῆς κεφαλῆς προφανείσης ἐκ τοῦ στομάχου. Sic στόμαχος significat modo Os gulæ, modo Os ventriculi, modo Os vulvæ. Idem Hippocr. dicit et στόμαχος κύστεως, Os s. Orificium vesicæ, Erot. [Στόμαχος κύστεως exponitur Erotiano ap. Hipp. ὁ τράχηλος, Collum aut cervix vesicæ, et τῆς μήτρας στόμαχος Uteri cervix aut collum, ex p. 286, 21, ὁ στόμαχος τῆς κύστιος. Ac rursus ib. 25: Ἐφλεγμήνεν αὐτῆς [vesicæ] ὁ στόμαχος. Et 33: Πρὸς τὸν στόμαχον τῆς κύστιος προσπίπτει. Sic p. 593, 35: Αἱ μῆτραι στρεφόμεναι πρὸς τῆς κύστιος τὸν στόμαχον προσπίπτουσι. Quem locum mihi subindicare videtur Erotianus, et per τράχηλον exponere, quamvis Osculum nonnulli vertant, et membranæ scriptæ quædam στόμα habeant. Rursusque p. 590, 4: Οὔτε ἡ κύστις διηθήσει τὸ οὖρον, ἐπήν οἱ αἱ μῆτραι προσπέσωσι πρὸς τὸν στόμαχον νευρώδεα ἐόντα. Ubi στόμα Vesicæ cervicem significat, etsi quidam ad ventriculum referri posse contendant. At vero τῆς μήτρας στόμαχος conceptis verbis non scribitur Hippocrati, verum τῶν ὑστερέων στόμαχος p. 598, 45, et στόμαχος τοῦ αἰδοίου p. 604, 25, et p. 649, 3, et p. 669, 27. Lib. vero Περὶ ἀφόρων sæpe στόμαχος uteri usurpatur, ut p. 677, 32, 35, 42, 44; 678, 17, 34, et ib. 50 disertis verbis ὁ στόμαχος τῆς μήτρης, et 54, sed pro uteri Osculo, quod στόμα τῆς μήτρης, dicitur p. 262, 40 eadem in re. Et rursus p. 685, 40, 55, et 686, 19, 22. Et Περὶ ἐπικυήσιος sæpius, ut p. 260, 16, 24, 43, 45, 51. Et p. 261, 50; 262, 4, 34, 47. Et p. 263, 22, 49, 52. Et p. 264, 4, 6, 33, 37, 46, 50; 265, 2, 3, 19. Quibus in locis sæpe uteri collum et cervicem denotat, interdum etiam ejus osculum et στόμα. Fors.]

Στομβάζω, Ore dilatato gravem vocem edo, Ore dilatato loquor, late diducto verba profero, πλατυστομέω. [V. Στομφάζω.]

Στόμβος, ὁ, Qui ore dilatato gravem vocem clamoremque edit. Itidem Galen. [Lex. p. 566] ap. Hippocr. exp. βαρύηχον, βαρύφθογγον, Gravistrepum, Gravisonum. [Videtur Gal. p. 471, 43, ubi καὶ φθέγγεται σομφὸν, legisse στόμβον. Στόμφον (vel potius στομφὸν) vero idem q. στόμβον. Fors.] Sed frequentius scribitur Στόμφος, quod Longin. [32, 7] substantive accipit, quum dicit Platonem a quibusdam διασύρεσθαι, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον, ubi videtur esse Granditas quædam verborum, ut sunt ap. Horat. Sesquipedalia verba. [3, 1: Ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον. Hesychio ἀλαζονεία, in Στόμφος et Ἐστόμφασα. Vitiosa autem sunt et στομβάζω et στόμβος pro Στομφάζω et Στόμφος.]

[Στομιανή, ἡ, Stomiane, in inscr. Lydia recentiori ap. Bœckh. vol. 2, p. 809, n. 3443: Τερτύλλη Μηνοδότου Στομιανὴ Ἀνίκητον τὸν ἄνδρα ἐτίμησεν.]

Στομίας, ὁ, Magnum os habens: στ. ἵππος, ὁ ἀπειθὴς καὶ βίαιος, qui et ἄστομος, Suid., Equus duri oris, Qui fræno non paret, sed vi trahit sessorem quo vult, præ contumacia oris habenas spernentis. Itidem et Hesych. στομίας ἵππους vocari ait τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς: qui prioris etiam signif. meminit, exponens non solum ἀπειθής, sed etiam μέγα στόμα ἔχων. [African. Cest. p. 292, 17: Ἵπποι θηρευταί, ἀλλὰ στομίαι. Conf. Στόμις. L. Dind.]

[Στομίζομαι. Schleusn. Lex. V. T.: « Aquila Tob. 39, 30: Νεοσσοὶ δὲ αὐτοῦ φύρονται ἐν αἵματι· οὗ δ' ἂν ὦσι τεθνεῶτες παραχρῆμα εὑρίσκονται, pro φ. ἐν αἵμ. habet ἐστομισμένοι, quod Montef. ne vertere quidem ausus est. Biel. Ore accipio, quæ notio, si usu loquendi comprobari posset, bene conveniret pullis avium, quibus nutrimenta a parentibus in os ingeruntur. » Quibus conjecturam non ferendam addit. Signif. si est Ore accipio, conveniret ψωμίζομαι.]

Στόμιον, τὸ, Parvum os, Osculum, ut Ovid. accipit: Apuleius dicit Buccula, dimin. facto ex Bucca. [Orificium, Ostium, Gl.] Coquus quidam ap. [Posidipp.] Athen. 9, [p. 377, A]: Καὶ τὰ στόμια γίγνωσκε τῶν κεκλημένων· paulo post στόματα dicit. [Nicand. Th. 233: Οὔλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται· Al. 12: Ἀλλ' ἤτοι χολόεν μὲν ἴδε στομίοισι δυσαλθὲς πνυθείης ἀκόνιτον· 524: Ἰὸν ἀποπνεῖον στομίων τ' ἀποφώλιον ἆσθμα. De ventriculo 509: Ἄλλοις δὲ στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός.] Galen. Therap. dicit etiam στόμιον ἀγγείου, Vasis os. [Ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις, Æschyl. fr. Perrhæb. ap. Athen. 11, p. 476, C. Hemst.] Et Alex. Aphr. Probl. στόμια vocat Venarum ora. Rursum Galen. Ad Glauc. ulceri tribuit στόμιον. [Soran. De arte obstetr. p. 8 ed. Dietz.: Κέκληται τῆς μήτρας τὸ μὲν πρῶτον καὶ προάγον μέρος στόμιον, et sæpius ibid. De seræ rima, cui clavis inseritur, Lollius Bass. Anth. Pal. 7, 391, 2: Καὶ στομίοις κλεῖθρα δέχοισθε πύλαι. De florum calycibus Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, E: Ἠμύουσι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι.] Sed et puteo tribui στόμιον ajunt, itemque de aliarum rerum introitu dici, ut Lat. Os. Lucian. certe στόμιον appellat Os specus, De luctu [c. 16]: Πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, Paululum ex specu s. ore speluncæ prospicere. [Æsch. Cho. 807: Ὦ μέγα ναίων στόμιον. Soph. Ant. 1217: Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Alex. Ætol. ap. Parthen. Erot. c. 14, 24.] Aristot. et πνευμάτων στόμια dicit Spiracula et emissaria ventorum, i. e. Loca ex quibus exeuntes spirant, De mundo [c. 4]: Καὶ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέῳκται, Exitus spirituum in multis locis terræ patefacti sunt. Hesych. στόμιον exp. χάσμα. [De introitu terræ Epiphan. vol. 1, p. 618, B: Ὅρμοι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης διάφοροι, ἐπὶ τὰ στόμια τῆς Ῥωμανίας διακεκριμένοι, Aditus ad Romanum limitem, Int. L. D. || Στόμιον Græcis est ἐκβολὴ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν. At in Sylloge histor. edita a Scaligero et a Cedreno usurpatur pro Aggere: Αὕτη διὰ ῥεύματα τοῖς ποταμοῖς προέβαλε στόμια. V. Scalig. ad Euseb. Chron. p. 16. Ducange. Locum ita dictum memorat Pausan. 5, 14, 10, ubi aras Olympiæ positas describit: Ἐπὶ δὲ τοῦ ὀνομαζομένου Στομίου Θέμιδι ὁ βωμὸς πεποίηται.] || Στόμιον dicitur etiam Ea fræni pars, quæ inditur ori equi, s. quam commanducat et commordet, quum frænatus est. Pollux quoque 2, [100] στόμιον esse dicit χαλινοῦ τι μέρος, Fræni partem quandam, [et 1, 211, ponit ἐνδίδου αὐτῷ τὸ στόμιον]: paulo post tamen, Στόμια μέντοι, inquit, οἱ τῶν ἵππων χαλινοί, Equorum fræni. [Additque Καλλίας δὲ ὁ κωμικὸς καὶ μετάλλου στόμιον εἴρηκεν, ubi olim στόμα.] Utitur in hac signif. non solum Xen. Eq. [6, 1, 9 etc.], sed et Eur. Hipp. [1223]: Αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις. [Æsch. Prom. 287: Τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων· 1008: Δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος. Et improprie de Troja domanda Ag. 133: Οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν. Soph. Tr. 1261: Ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ' ἀνάπαυε βοήν. Schol., λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα. El. 1462: Ὡς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος

ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν δρῶν νεκρὸν στόμια δέχηται τἀμά. Eur. El. 935 : Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβάλλειν ἐμοί. Pollux 10, 56 : Στόμια δὲ πωλουντὰ ἐν Ἀναγύρῳ ἔφη Ἀριστοφάνης. Herodot. 4, 72 : Χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλόντες ἐς τοὺς ἵππους κατατείνουσι ἐς τὸ πρόσθε. || Inter mundum muliebrem ap. Polluc. 5, 98 : Ἦπου δὲ καὶ ὅρμοι καὶ ἴσθμια... καὶ στόμια καὶ μαλάκια.]

[Στόμιος, ὁ, Stomius, Eleus, Olympion. ap. Pausan. 6, 3, 2. Alius, statuarius, ib. 14, 13.]

Στόμις, ὁ, i. q. στομίας [quod v.], i. e. Duri et contumacis oris equus, Qui duro et contumaci ore spernit frænos, Effrænis, ὁ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς : ex Æschylo. [Eust. Od. p. 1538, 51. Itaque ap. Polluc. 2, 100 : Στόμα δὲ εἶπεν Αἰσχύλος τὸν τραχὺν, scribendum στόμιν. Photius : Στόμις ἵππος, ἀπειθὴς καὶ βίαιος, ὅν τινες ἄστομον. Exc. Phryn. Bekk. p. 64, 14, στόμης (sic) cum eadem fere interpret.]

[Στομὶς, ίδος, ἡ, i. q. στόμιον, φορβειὰ, χειλωτὴρ, Pollux 10, 56. Hesychius in Κημοστόμης (Κημὸς, στομὶς) τῷ χαλινῷ ἐμφερής.]

Στομοδόκος, ὁ, Loquax, Linguax, i. q. στωμύλος. Pherecrates enim στομοδόκον dixit τὸ στωμύλον καὶ λάλον, teste Polluce [2, 101]. Itidem et Hesych. στομοδόκον exp. στωμύλον.

Στομοκάκη, ἡ, Vitium quoddam oris, de quo in Σκελοτύρβη ex Plinio [25, 3, 20], ap. quem scribitur Στομακάκη. [Ap. Strab. 16, p. 781, στομακάκη, ut alibi sæpe ποδοκάκη, quod v. Στομοκάκη nullius esse fidei animadvertit etiam Lobeck. ad Phryn. p. 668.]

[Στομοχηρία. Hac voce Talmud Schabb. fol. 8, 2 testatur Aquilam reddidisse בתי נפש, Domus animi, h. e. Olfactoriola aut potius Amuletum, φυλακτήριον, Jes. 3, 20. V. Lightfooti App. ad Hor. Talm. in 1 ad Corinth. p. 281. Quid autem Aquila per vocem illam intellexerit adhuc quæritur. Schleusn. Lex.]

[Στομοκοπέω, Maxillo, Gl.]

[Στόμον, τό. Nicand. Al. 120 : Περὶ στόμα νείατα γαστρός· ubi schol. περὶ τὰ νείατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστρὸς, τουτέστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἤγουν περὶ τὸν στόμαχον· ἐκ δὲ τοῦ στόμα κατὰ συγκοπὴν γίγνεται στόμια, ὡς μηρία, μηρά.]

[Στομοποιέω, Duro. De ferro schol. Hom. Od. I, 393 sive Hesych. in Φαρμάσσων, qui ponunt etiam Στομόω. Wakef.]

Στόμος, Convitium, Garrulitas : στόμους, inquit Cam., etiam Convitia interpr. Hesych.; certe στομωμάτων exponens λοιδοριῶν, subjungit, Στόμος καὶ ἡ λοιδορία. [Pro Στόβος, quod v. Conf. Ἐπιστομέω.]

Στομόω. Dicitur aliquis aliquid στομοῦν, cui os s. στόμα facit : ut στομοῦν ὄγκον, Tumori suppurato os facere, quo pus exeat, i. e. Ore s. Ostiolo facto aperire. Galenus, περὶ ἐκπυουμένου ὄγκου loquens : Ἔπειτα στομώσας, ἐὰν μὲν ἀκριβῶς ᾖ τὰ πέριξ τῆς τομῆς ἀφλέγμαντα, τοῖς ἐμπλάστοις φαρμάκοις θεράπευε. [Oribas. p. 36 ed. Mai. : Μετὰ δὲ τοῦτο στομώσομεν κατὰ μέσον τὸ ἀνεύρυσμα διαιρέσει μικρᾷ· οὕτως γὰρ τὸ παρακείμενον ἐκκριθήσεται πᾶν· 58 : Οὕτως κατὰ κορυφὴν στομοῦν χρὴ τὸν ὄγκον· et pass. bis p. 36. L. D.] Unde Stomotica pharmaca ap. Medicos. Itidem Gorr., Στομοῦν, inquit, Aperire. Consueta magis signif. est Scalpro dividere : idque proprie in abscessibus dicitur. Verum eo vocabulo generalius utitur Hippocr. 6 τῶν Ἐπιδημ. [2, 21], accipiens στομοῦν pro ἀναστομοῦν, h. e. Recludere atque adaperire quamcunque partem, sive hæmorrhoidas, sive narium aut uteri venas, sive fistulas etiam, veteres quidem et longo tempore assuetas, sed aliqua de causa obstructas, sive etiam aurium meatus sordibus refertos et obturatos, adhibito aliquo ἀναστομωτικῷ, h. e. aperiente medicamento. Annotat Galen. Comm. 2 in l. 6 τῶν Ἐπιδημιῶν. [Suidas : Ἐστομώθη, ἠνοίχθη. || Ferrumino, Stagno, Gl. Muson. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 356 : Ὥσπερ ὁ ἀχρεῖος σίδηρος συνεχοῦς δεῖται στομώσεως, οὕτω καὶ οἱ ἐκείνων στόμαχοι ἐν τῷ ἐσθίειν συνεχὲς στομοῦσθαι θέλουσιν. Philo Belop. p. 104, B : Τοῖς σιδηροῖς πασσάλοις, οἱ στομωθέντες καὶ ὀξυνθέντες κτλ.] Item σίδηρον στομῶσαι dicitur, qui acie illud instruit s. acuit. [Pollux 2, 100 ; 7, 107. Id. 5, 21 : Ἐστομῶσθαι οὐ μόνον τὴν ἀκμὴν (τῆς λόγχης), ἀλλὰ καὶ τὰς πτέρυγας.] Στομῶσαι τὴν μάχαιραν, inquit Bud. p. 1086, est Exacuere aciem, quasi os gladii concin-

A nare et firmare et obdurare : quod nisi fieret, inutilis gladius esset. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 384, B. Hemst. Eust. Il. p. 421, 12 : Ἦν γὰρ ὅτε χαλκὸς βαπτόμενος ἐστομοῦτο πρὸς ὅπλα. Valck. V. Στομοποιέω.] Greg. Naz. in Orat. de sacro Baptism. : Ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομωθήτω, μή τι παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Dum candens est ferrum, in aquam frigidam immergatur et roboretur, ne quid intercidat, quod desiderium interpellet : de baptismo quamprimum poscendo loquens. Idem Invect. in Jul., de vexationibus martyrum loquens : Καὶ τῷ διωγμῷ ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, καὶ ὥσπερ σίδηρον θερμὸν ὕδατι, τοῖς κινδύνοις στομώσαντες, Qui obdurarunt et confirmarunt. Inde factum ut στομῶσαι accipiatur pro σκληρῦναι et roborare, ut ap. eund. Greg. Orat. de septem Macc. fratribus : Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ τῷ πάσχειν ἦν προθυμότερος, τοῖς τοῦ προειληφότος κινδύνοις στομούμενος. [Id. Or. 23 : Γενναιότερον γὰρ ἐκ τοῦ παθεῖν τὸ φιλόσοφον, ὥσπερ ψυχρῷ σίδηρος ἔμπυρος, οὕτω τοῖς κινδύνοις στομούμενον. Philo vol. 1, p. 625, 13 : Ὑπὸ τοῦ

B περιέχοντος ἀέρος ἡ ἔνθερμος ἐν ἡμῖν φύσις, οἷα σίδηρος ἐν χαλκέως πεπυρωμένος ὕδατι ψυχρῷ, πρὸς τὸ κραταιότερον στομοῦται. Georg. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 595, 12 : Ἐπαίνει νόμον ὡς ἰατρὸν, ὅτι σου καὶ τὸ παρὰ γνώμην ἰθύνει, ἵνα πρὸς πᾶν συμφέρον στομώσῃ σε.] Plut. [Lycurg. 16] : Λέγεται γὰρ τὰ παιδία ἐκ τούτου μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι. [Eust. Il. p. 722, 63 : Ἐξ ὧν στομοῦνται πῇ μὲν οἱ λέγοντες... πῇ δὲ οἱ κτλ. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. 11, D : Λόγοις χαλκευθεῖσι τῷ τοῦ παρακλήτου πυρὶ καὶ στομωθεῖσι τῷ ζωτικῷ ὕδατι. L. D.] In ead. signif. Basil. activa voce utitur : Οὕτως οἱονεὶ βαφὴ σιδήρου τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς ἡ νηστεία στομώσασα ἀδάμαστον ἐποίει τοῖς λέουσι. [Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 497, 6 : Ἔσειε μὲν τὴν αἰγίδα ὁ Ζεὺς, ὑπερρήγνυε δὲ τὰς βροντὰς, ἐστόμου τὸ μέγα βέλος τὸν κεραυνόν. Vicissim Homero κωφὸν βέλος dicitur hebes et obtusum. Hesychius : Ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα.] Pro Exacuo et suo veluti στόματι instruo accepit et Aristoph. Nub. [1108], ubi pater filium erudiendum instruendumque tradens, ait, Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ

C μέμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, ἐπὶ μὲν θάτερα, Οἷαν δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον Στόμωσον, οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα· metaph. a gladiis, vel ab equis fortasse, qui ἑτερόγναθοι dicuntur, et ἄδικον τὴν γνάθον ἔχοντες, ut est ap. Xen. Eq. [1, 9.] Hæc fere ex Bud. p. 1086 et 1087. Schol. Aristoph. et Suid. l. cit. στομώσεις exp. ὀξυνεῖς, ἀκονήσεις. Bud. in suo Lex. exp. etiam εὔστομον ποιήσεις, i. e. Disertum argutumque reddes. Pollux [2, 100] certe Aristoph. στομῶσαι dixisse tradit pro λάλον ἀπεργάσασθαι. [De ore figurando Nicetas Ann. 5, p. 93, D : Κἂν εἴη τις εἰς κάλλος ἀγαλματίας καὶ τὴν γλῶτταν ὡς ὄρνις μουσηγέτης ἐστόμωτο (legendum ἐστομῶτο. L. D.) κἂν τὸ ἦθος ὁρῷτο εὐτράπελος· 17, p. 335, D : Τὰ μιμηλὰ τῶν πτηνῶν καὶ ὅσα ἡ φύσις ἐστόμωσε πρὸς μουσουργίαν. De acuendo vero Eust. Opusc. p. 82, 19 : Στομούτω τὴν γλῶσσαν οἷα καὶ ξίφος. || Os obturo. Æschyl. fr. ap. Eust. Il. p. 1157, 36 : Πώλους φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας. Herodot. 4, 69 : Ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ στομώσαντες.] Idem Bud. στομῶσαι interpr. etiam Infestam

D aciem facere, Infesto agmine exercitum firmare, Frontes in agmine struere. Plut. Anton. p. 298 [c. 42] : Πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς ἑκατέρας στομώσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε· Quatuor frontes agminis faciens; est enim στόμα, Frons, ut οὐραγία Extremum agmen, ap. Eund. et ap. Ælian. Sic Comm. p. 1086. Idem, Ut enim docet Ælianus, frons, acies, os, et jugum, phalangis ordines primi dicuntur, unde cornua duo promoventur : quare στομῶσαι significat Infestam aciem obvertere, Infesto agmine exercitum firmare. Et mox, citato isto loco Plutarchi, addit, eum illis verbis significare, Antonium agminis incedentis quatuor frontes fecisse, ad arcendum impetum equitatus Parthorum. [Similiter Eur. Iph. T. 287 : Τήνδε δ' οὐχ ὁρᾷς Ἅιδου δράκαιναν, ὥς με βούλεται κτανεῖν δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένη ; Armata.] Item λιμένα στομῶσαι [sec. Pollucem 2, 100] dicitur, qui ei στόμα facit, qui eum instruit stomate, de quo supra.

[Στομύλλω, Στόμυλμα, etc., vitia scripturæ pro A Στωμύλλω etc., quæ v.]

Στομφάζω, i. significat q. στομφολογέω, sicut Hesych. Στομφάσαι exp. στομφολογῆσαι, κομπάσαι, ἀλαζονεύσασθαι. Aristoph. Vesp. [721]: Ὧν οὕνεκ' ἐγώ σε ἀπέκλειον ἀεὶ, βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας. Schol. ἐπ' ἔργῳ γελῶντας : addens et ipse στομφάσαι dici τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Sed puto ego στομφάζοντας ibi esse Ampla promittentes, Magnifica pollicentes, (quod ap. Cæs. mihi legisse videor,) Aureos montes ampullis verborum pollicentes. Id enim colligitur ex præcedentibus. Vel etiam, Magnifice et splendide loquentes. [Eust. Il. p. 1167, 6 : Γριφεύοντές τινες Γῆς τε καὶ πυρὸς τέκνα φασὶν αὐτὰ, καὶ ἄλλα δέ τινα συνήθη τῇ κατ' αὐτοὺς τέχνῃ στομφάζουσιν. Valck.] Proprie enim στομφάσαι est Ore patentiore pronuntiare, Grandius loqui. [Στομφάζειν, Lato et vasto ore loqui, propter ea maxime verba, in quibus frequentes literæ a et ω occurrunt. Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 66 (vol. 3, p. 224, 9 Walz.), ubi schol. p. 391 : Στομφάζειν ἐστὶ τὸ διὰ τοῦ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον B ἔχοντι στόματι λέγειν. Idem Hermogenes antea dixerat ὀγκοῦν τὸ στόμα κατὰ τὴν προφοράν : conf. Spanh. ad Aristoph. Nub. 1370. Ernest. Lex. rhet. Similia schol. ap. Walz. vol. 7, p. 963, et Jo. Sicel. vol. 6, p. 225, qui et ipsi ponunt etymologiam στομοβάζειν, quo referri videtur quod HSt. supra memorat Στομβάζω, aliasque formas non minus absonas, ceterum Aristophanem hujus et sequentis voc. auctorem perhibent, quum Joannes dicat : Εὕρημα τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ λέξις (στομφάζω) κωμῳδοῦντος Αἰσχύλον ὡς τραχὺν, addito tamen loco Nub. in Στόμφαξ posito, quem ex Ranis citat, neque alium alter schol. testem sibi cognitum fuisse prodat. Idem quod στομφάζειν interpretantur etiam κομπάζειν, etsi convenit voc. Germanico *Stumpf* (conf. quæ diximus in Σόμφος de simili ejus voc. Germ.), videndum tamen ne confuderint cum Γομφιάζω, quod v., aut finxerint ex etym. quam ponunt ἀπό τε τοῦ στόματος καὶ ὄμφακος, ut Jerem. 38, 29 dicit : Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἡμωδίασαν. L. Dind.] C

Στόμφαξ, ακος, ὁ, i. q. στομφαστικός : ut quum quidam Æschylum dicit esse poetam Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν, ap. Aristoph. Nub. [1367], ubi schol. exp. σκληρὸν, τραχὺν, derivans hoc vocab. ex στόμα et ὄμφαξ, nimis procul quæsita origine. Esse autem Æschylum grandiloquum, et fingere verba quæ os in pronuntiando distendant, ex præcedentibus quoque apparet, quum eum vocat ψόφου πλέον : et ex Ran. [839], ubi appellat κομποφακελορρήμονα.

[Στομφασμός, ὁ, Grandiloquentia, Ampulla. Nicet. Annal. 1, 7, p. 17, D : Χλευασμοὶ καὶ στομφασμοὶ κατὰ βασιλέως. L. D. Eust. Il. p. 897, 1 : Στ. περιαυτολογικοί. Wakef. Id. Il. p. 1123, 40 : Ἡ ἀμφασία στομφασμοῦ χάριν προσέλαβε τὸ μ' 1350, 25 : Γνάπτω, καὶ πλεονασμῷ διὰ στ. εὔφωνον γνάμπτω. Valck. Moschop. Π. σχεδ. p. 89.]

[Στομφαστής, ὁ, i. q. sequens. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 229 : Ὁ λαμυρὸς οὗτος καὶ στ. Boiss.]

Στομφαστικός, ή, όν, Grandiloquus, Patulo ore proferens verba sesquipedalia et ampullas. [Eust. Il. D p. 12, 4 : Ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς γραμμάτων σύνταξις στομφαστικὸν ὄγκον ἔχουσα. Valck. Tzetzes ad Hesiod. Op. 220 fin. : Στ. λαβράσμασιν. Gregor. Cor. Walz. Rhett. vol. 7, p. 1253, 18 : Μιμεῖται ὁ ποιητὴς διὰ τῶν στ. λέξεων ... τὸ σεμνὸν τοῦ ἥρωος. L. Dind.]

Στομφολογέω, Hesych. v. Στομφάσαι, Utor verbis grandibus et quæ totam impleant buccam.

[Στομφός, ὁ, ἡ, i. q. στομφώδης, nisi fallit scriptura, ap. schol. min. Hermog. in Στομφώδης citatum, qui στομφὸν γὰρ τὸ σκληρὸν καλοῦσιν, ubi alter schol. στομφῶδες. L. Dind.]

[Στόμφος. V. Στόμβος.]

[Στομφώδης, ὁ, ἡ, Durus. Schol. Hermog. ap. Walz. Rhett. vol. 7, p. 963, 13 : Στομφάζειν ἐστὶ τὸ κομπάζειν καὶ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τὸ στομφῶδες τὸ σκληρόν· et paullo post : Φησὶ δὲ Λογγῖνος ... περὶ λέξεως στομφώδους. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 384, C : Τὸ στομφῶδες τῆς ἑρμηνείας. Hemst. Hermias In Plat. Phædr. p. 63. Ap. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 80, 9 : Τῆς γλώττης A ἡ σὰρξ μανὴ καὶ στομφώδης, scrib. σομφώδης, ut vicissim στομφῶδες in σομφῶδες depravatum ap. Jo. Sicel. Walz. Rh. vol. 6, p. 225, 11. L. Dind.]

Στομώδης, ὁ, ἡ, Qui amplo ore est, magno ore est. Pollux 2, [101] Sophoclem scribit στομώδη [στομήρη Falckenburgius] dicere τὰ καὶ εὔφημα, Quæ ab ore s. lingua favente proficiscuntur. [Pro εὔφημα Falckenb. εὔσχημα, quod alludit ad εὔστομα (v. Ælian. in Εὔστομος p. 2456, B, cit.), sed εὔφημα quoque, perinde ut εὔστομα, recte dici Sonora ostendimus in Εὔφημος. Non recte enim interpr. HSt. de lingua favente.]

Στόμωμα, τὸ, Id quod exacutum est, stomate instructum est, τὸ ἐστομωμένον, s. τὸ στομωθέν : ut χαλύβδιον στόμωμα ap. Polluc. [7, 107] ex Cratino, Ferrum acie chalybea roboratum, cujus acies chalybe roborata ac durata est : Ἐν χερσὶ χαλύβδιον στόμωμα. Idem Poll. 7 [10, 186] ex eod. Cratino χαλυβικὸν στόμωμα. [Nunc utroque l. χαλυβδικὸν στ.] Idem rursum [10, 186] dicit etiam σιδήρου [σιδηροῦν] στόμωμα, pro σίδηρος ἐστομωμένος, Ferrum quod candens acie B chalybea præfixum est, et aquæ immersum ac induratum. Solent enim fabri, ut indurent ferrum ac roborent, chalybe præfixum et candefactum, aquæ immergere : id quod videre est in loco quodam Soph. in Βαφὴ ac Σίδηρος citato. Prius illud χαλυβδικὸν στόμωμα, i. e. Ferrum quod Chalybes acuerunt et ἐστόμωσαν, ap. Daimachum quoque legitur, ex cujus Poliorceticis afferuntur [ap. Steph. Byz. in Λακεδαίμων, et Eust. Il. p. 294, 4] hæc verba : Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σινωπικὸν Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά· Λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξύρια καὶ ξυστῆρας. Ubi Χαλυβδικὸν στόμωμα interpretari possumus etiam Acies qua Chalybes utuntur in temperando ac roborando ferro : ut Plin. 34, 14 : Ex omnibus autem generibus palma Serico ferro est ; secunda, Parthico ; neque alia genera ferri ex mera acie temperantur : ceteris enim admiscetur. Ut στόμωμα σιδήρου i. sit q. Acies qua ferrum temperatur, s. Quæ ferro admiscetur, ut ea ipsum C ferrum acutum reddatur durius ac firmius : i. e. Chalybs, ᾧ στομοῦται ὁ σίδηρος. Gorr. certe, Στόμωμα, inquit, est Ferrum sæpius igne liquefactum et purgatius redditum. [Ferramen, Ferrumen, Ferrum durum, Gl.] Id chalybs alio nomine dicitur : Galli Aciem appellant. [Eudoxus ap. Steph. Byz. in Χάλυβες cit. : Ἐκ δὲ τῆς Χαλύβων χώρας ὁ σίδηρος ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος ἐξάγεται. L. D.] Attamen et ipsum τὸν σίδηρον [τὸν] ἐστομωμένον dici στόμωμα, ex Plut. quoque discimus, qui in Lycurgo [c. 9] dicit monetam Spartanam, quam ex ferro cudere Lycurgus instituerat, fuisse διακόψαι inutilem, quoniam ὄξει διαπύρου σιδήρου τὸ στόμωμα κατασβέσας, ἀφείλετο τὴν εἰς τἄλλα χρείαν καὶ δύναμιν. [Hic quidem locus rectius confertur cum Mor. p. 625, C : Ὅ,τι γὰρ σιδήρῳ πρὸς ἀκμὴν στόμωμα, τοῦτο σώματι πνεῦμα παρέχει πρὸς αἴσθησιν· et 988, D : Τῆς μὲν ἀνδρείας οἷον βαφή τις ὁ θυμός ἐστι καὶ στόμωμα· ubi est i. q. στόμωσις, quod cum βαφὴ sic junctum v. in ipso.] Idem confirmat Aetius 10, 11 : Ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, D στόμωμα· ἡ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπτόμενος. Ubi aperte indicat στόμωμα σιδήρου esse σίδηρον qui ἐν ταῖς χαλκείαις πεπυρωμένος τε καὶ τετυμμένος καὶ ἐστομωμένος, ἐν τῷ ὕδατι ἀποσβέννυται, s. βάπτεται. Et τοῦ στομώματος λεπὶς dicitur Squama illa quæ resilit a ferro, interea dum malleis tunditur et στομοῦται. Quæ qua vi polleat in medicina facienda, tum Aet. itidem docet, tum Diosc. 5, tum Galen. Simpl. Med. 9, cap. illo quod inscribitur Περὶ λεπίδος τῆς ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Plin. et Celsus στόμωμα accipiunt pro ipsa Squama quæ decutitur dum στομοῦται ὁ σίδηρος aut ὁ χαλκός. Sic enim ille, 34, 11, de flore et squama æris : Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa sc. lanugine decussum : quod vocant στόμωμα. Hic autem, 6, 6, in collyrio Cleonis : Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Nisi potius intelligunt certum quoddam squamæ genus, quæ decutitur dum στομοῦται ὁ χαλκὸς et πυρούμενος τύπτεται. Rursum Aet. 9, 48 : Πλάτυσμα σιδήρου στομώματος, Lamina ex stomo-

mate ferri. [Aristot. Meteor. 4, 6 finem versus: Τήκεται δὲ καὶ ὁ εἰργασμένος σίδηρος, ὥστε ὑγρὸς γίγνεσθαι καὶ πάλιν πήγνυσθαι. Καὶ τὰ στομώματα ποιοῦσιν οὕτως· ὑφίσταται γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία· ὅταν δὲ πολλάκις πάθῃ καὶ καθαρὸς γένηται, τοῦτο στόμωμα γίγνεται. Οὐ ποιοῦσι δὲ πολλάκις αὐτὸ διὰ τὸ ἀπουσίαν γίγνεσθαι πολλὴν καὶ τὸν σταθμὸν ἐλάττω ἀποκαθαιρομένου· ἔστι δ' ἀμείνων σίδηρος ὁ ἐλάττω ἔχων ἀποκάθαρσιν. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 146, C ed. Blanc.: Ἐπὶ τῶν ἔσω τόπων τῆς Ἀραβικῆς σίδηρος Ἰνδικὸς καὶ στόμωμα. Plut. Mor. p. 510, F: Καθάπερ οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ [τὸ] γεῶδες ἀποκαθάρωσιν, οὕτως ὁ Λακωνικὸς λόγος … στομοῦται. Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 19: Στόμωμα, ὁ κάλλιστος σίδηρος. Photius: Στ. τὸ ὀξῦνον τὸν σίδηρον, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν μαχαιρῶν. Hesychio Στομωμάτων, χαραγμάτων, sed addenti τινὲς δὲ στοβασμάτων, quod v.] Aliis etiam rebus στόμωμα tribuitur, metaphorice acceptum pro Robur, Vis, Vigor. Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, D]: Ὅ, τι γὰρ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ἐστὶ, τοῦτο ἐν τῷ διϋλίζειν ἐξαίρουσι καὶ ἀποκρίνουσι· paulo post [p. 693, A]: Οὐδ' ὥσπερ σιδήρου στόμωμα [καὶ ἀκμὴν] ἀποκόψαντες. Idem in suo Περὶ πολυπρ. libello [p. 521, A], Τὸ πολυπράγμον [–πρᾶγμον] τοῦ φιλομαθοῦς ἀκμήν τινα καὶ στόμωμα νομίζοντες, quasi τὸ πολυπράγμον possit στομοῦν eos, qui πολυμαθῶν nomen sibi comparare volunt. || Στόμωμα dicitur etiam Robur aciei, ap. Plutarch. Flamin. [c. 2]: Φιλίππῳ γὰρ ἦν στόμωμα πρὸς μάχην ἀποχρῶν. Idem: Ἀπολαβὼν αὐτοὺς ὥσπερ στόμωμα τρισχιλίους γενομένους. Bud. [Mor. p. 326, B: Τῆς δὲ Ἰταλίας ἐπυνθάνετο τὴν ἐν Ῥώμῃ δύναμιν καὶ ἀλκὴν ὥσπερ στόμωμα προτεταγμένην. Diod. 19, 30: Τρισχίλιοι ὄντες οἱονεὶ τὸ στ. καθειστήκεισαν πάσης τῆς δυνάμεως. Arrian. Tact. p. 34 Blanc.: Τοῦτο τὸ ζυγὸν ξυνέχει τὴν πᾶσαν φάλαγγα καὶ τὸ ἴσον παρέχεται ὅτιπερ τὸ στ. τῷ σιδήρῳ· ὁποῖον γὰρ ᾖ τοῦτο ἐν ᾧ ἡ τομὴ τοῦ σιδήρου, οὕτω καὶ ὁ πᾶς σίδηρος τὸ αὐτὸ ἐργάζεται. Ἡ μέν γε τομὴ αὐτῷ κατὰ τὸ στ. γίγνεται…. Οὕτω καὶ τῆς φάλαγγος στ. μὲν θείη τις ἂν τὸ ἐκ τῶν λοχαγῶν σύνταγμα κτλ. V. autem Στόμα sub finem. || I. q. στόμα, Fauces, Introitus. Æsch. Pers. 874: Μυχία τε Προποντὶς καὶ στόμωμα Πόντου. || Ap. Hesychium: Στομωμάτων (—γάτων cod.), χαραγμάτων· τινὲς δὲ στοβασιμάτων (στοβασμάτων), λοιδοριῶν· στόμας γὰρ ἡ λοιδορία, spectari videtur l. in quo στοβασμάτων in στομασμάτων et στομωμάτων abiisset, aut a grammaticis cum στόμωμα sic fere posito collatum esset; nam etiam στοβέω etc. ad στόμα referri ab illis supra diximus. Non probabilis autem Guieti conj. χλευασμάτων pro χαραγμάτων.]

[Στομωμάτιον, τὸ, Denticulum aciarium, Gl.]

Στόμωσις, εως, ἡ, ipsa Actio τοῦ στομῶσαι, quum faber candefactum et exacutum ferrum in aqua extinguit, ut durius fiat ac firmius. [Muson. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 456: Ὥσπερ ὁ ἀχρεῖος σίδηρος συνεχῶς δεῖται στομώσεως.] Plut. [Mor. p. 156, B]: Χαλκεύς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως ποιῆσαι μᾶλλον ἤ τι τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευὴν, Potius judicarit operis sui esse ferruminare aliquid, aut securim candefactam exacutamque aquæ immergere ac temperare acie. Id. [ib. p. 73, C]: Ὥσπερ ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύξει, καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθεὶς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος, καὶ μαλακὸς γενόμενος. Sic Symp. [p. 734, A]: Ἡ περὶ τὰ λουτρὰ τῆς σαρκὸς πολυπάθεια, καθάπερ σιδήρου πυρὶ μαλασσομένης καὶ ῥεούσης, εἶτα βαφὴν ὑπὸ ψυχροῦ καὶ στόμωσιν ἀναδεχομένης. [Clem. Al. Pæd. p. 281, 29: Ἐντεῦθεν οἱονεὶ τῆς βαφῆς καὶ τῆς στομώσεως τοῦ ψυχροῦ δεόμεθα. Hemst. Eust. Opusc. p. 49, 66: Καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὴν τόλμαν στόμωσιν τοιούτου (ἀνδρικοῦ) ξίφους· et ib.: Ἡ τοιαύτη δυναμικὴ κατὰ τόλμαν στόμωσις.] Exp. etiam Acies, Acumen, Robur, perinde ut στόμωμα. Apud Soph. autem in OEd. C. [794]: Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Πολλὴν ἔχον στόμωσιν, exp. δείνωσιν καὶ πανουργίαν, Dicendi vehementiam et astutiam, Veteratoriam eloquentiam.

[Στομωτὴρ, ῆρος, ὁ, Pseudo-Chrys. Serm. 13, vol. 7, p. 277. Seager. Pro quo Στομωτὴς, Indurator, Gl.]

[Στομωτὸς, ὁ, ἡ, Acutus. Æschyl. fr. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 1087, F: Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.]

Στοναχέω, et Στοναχίζω, Gemo, Ingemisco, i. q. στένω. Prioris nulla afferuntur exempla [Hoc habe e Moschi Epitaphio Bionis (1: Αἰλινά μοι στοναχεῖτε, νάπαι καὶ Δώριον ὕδωρ·) 28: Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· ubi στοναχεῦντι Dorice est pro στοναχοῦσι. Brunck. Epigr. Anth. Pal. 7, 10, 5: Στοναχεῦντι σὺν εὐφόρμιγγι Λυκείῳ. Orph. H. 37, 17: Στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης]. Posterius ap. Hom. non semel legitur: ut [Iliad. Ψ, 172: Μεγάλα στοναχίζων· 225: Ἀδινὰ στοναχίζων. Musæus 115: Βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον·] Od. I, [13]: Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω. Idem pass. quoque voce utitur, Il. H, [95]: Μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ· Od. [K, 454]: Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα· Il. B, [784]: Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στοναχίζετο γαῖα Λαῶν ἱζόντων. [Cum accus. Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 531: Μήτηρ δ' ἀγνοτόκεια νέον στοναχίζεται υἷα.] Attamen et prius στοναχέω usurpari credo, ut στεναχέω. Apud Hesych. legitur etiam Στονάχων, στενάζων, a verbo Στονάχω, i. significante q. præcedentia στοναχέω et στοναχίζω. [Hoc scribendum στοναχῶν, quum nihili sit στονάχω, pro στενάχων illatum etiam libris nonnullis Dionys. Per. 373, ut dictum jam in Ἐπιστοναχέω, nec defendatur forma στόνος, ut putabat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 216. De orthographia per ο et ε ita fere Spitzner. Excursu 3 ad Iliad. p. IX: « Cod. Ven. sibi constat in ε, B, 784; H, 95; T, 304; Ψ, 172, 225; et K, 9, ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων. Vindobb. et edd. vett. variant inter ο et ε. Wolfius cum Ven. στεναχίζετο et στεναχίζων, puris autem inde ductis ο dedit, et Σ, 124, στοναχῆσαι, Ω, 19, ἐπιστονάχησε, prius cum Ven., alterum cum Eust. Il. p. 1340, 24. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 214 sqq. fuisse existimat στένω στενάχω, at στόνος στοναχίζω, utrum autem στοναχέω a nomine στοναχή, an στεναχέω a præs. στενάχω sit repetendum dirimere non audet. Sed minus animadvertit στενάχω στεναχίζω formari ut ἀλέγω ἀλεγίζω et sim., contra στοναχέω arctius complecti nn. στόνος στοναχή. Accedit quod στοναχή Aristarchi esse videtur: στεναχὴ enim schol. A, Il. Ω, 512 Zenodoto, schol. Harl. Od. E, 83 Aristophani dat. … Ap. alios Epicos quum στοναχέω, ἀναστοναχέω propemodum constanter legatur (v. præter Moschi l. supra cit. Quint. 1, 296, 573; 2, 608; 4, 397), στεναχίζω et στοναχίζω semper fere fluctuant. Ap. Hesiod. Th. 843 ἐπεστενάχιζε, 858 στενάχιζε, sed 159 στοναχίζετο, Sc. 92 μετεστοναχίζετο, 344 περιστοναχίζω. Ap. Quint. 7, 393; 14, 28, στονάχιζεν· 11, 288; 12, 495, 539, στενάχιζεν, nec magis sibi constant ἀναστεναχίζω, ἐπιστεναχίζω, περιστεναχίζω. Contra Nonnus sec. Wernick. ad Tryphiod. p. 73 στεναχίζω agnoscit. » (Immo ἐπεστονάχιζεν est Dion. 2, 87.) Ap. Tragicos ubi erat Soph. El. 133, στοναχεῖν, ex libris, qui στεναχεῖν, nunc restitutum στενάχειν, ut in comp. Ἐπιστ. OEd. T. 186. Theodor. Stud. p. 417, D: Πᾶσα ἡ ὑπ' οὐρανὸν στοναχίζουσα. L. Dind.]

Στοναχὴ, ἡ, Gemitus, [Fremuus (Fremitus), Gl.] i. q. στόνος. Hom. Il. Ω, [512]: Τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. [Ubi στεναχὴ Zenodotus, ut dictum in Στοναχέω. Ib. 696: Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε ἵππους.] Od. K: Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Circumquaque gemitibus reboabat domus. E, [83]: Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων· [Il.] B, [39]: Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. [Ib. 356 etc.: Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, et alibi utroque numero. Pind. Nem. 10, 75: Θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς. Soph. Aj. 203: Ἔχομεν στοναχάς. Eur. Phœn. 1500: Τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἀνακαλέσωμαι· El. 195: Οὔτοι στοναχαῖς, ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν· 1314: Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν; Or. 204: Τὸ δ' ἐμὸν οἴχεται βιότου τὸ πλέον μέρος ἐν στοναχαῖσί τε καὶ γόοισι· Andr. 1038: Πολλαὶ δ' ἀν' Ἑλλάνων ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι. Apoll. Rh. 4, 446: Στοναχαί τε γόοι τε. Manetho 3, 170: Δάκρυα καὶ στοναχὰς φθιμένοις ὤπασσ' ἐπὶ τέκνοις. Epigr. Anth. Planud. 97, 6: Στοναχὰν ἱέναι· Pal. 7, 142, 3: Ἵνα στοναχῇσι θαλάσσης κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἁλίας Θέτιδος. || De forma per ε

schol. Od. E, 83 : Διὰ τοῦ ε στεναχῆσιν (sic) αἱ Ἀριστοφάνους. Et sic Zenodotus sec. schol. Il. Ω, 512.]

[Στοναχησις, εως, ἡ, i. q. στοναχή. Theodor. Stud. p. 378, A : Τάς τε ἀνακλήσεις, ἐλεεινολογίας τε καὶ στοναχήσεις. L. Dind.]

[Στοναχίζω. V. Στοναχέω.]

Στόναχος, ὁ, idem [q. στοναχή] : στεναγμὸς Suidæ.

[Στονάχω. V. Στοναχέω.]

[Στονέω, i. q. στοναχέω, nisi ita scribendum. Argum. Soph. Electræ in cod. Laurent. 2788, p. xvii : Καὶ στένει παθητικώτερον (Electra) μέγα στονέουσα. L. Dindorf.]

Στονόεις, εσσα, εν, Gemebundus, Lamentabilis, Flebilis. Hom. [Il. Ω, 721 : Στονόεσσαν ἀοιδήν·] Od. Α, [382] : Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν· Φ, [12] : Πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Sic Il. Θ, [159] : Βέλεα στονόεντα χέοντο· i. e. πολλῶν στεναγμῶν αἴτια, Multos gemitus et suspiria ictis afferentia, ut Lat. quoque Lamentabilia et Flebilia sæpe dicuntur, quæ lamentorum et fletuum causa sunt. [Hesychio στεναγμοὺς ποιοῦντα. Sic Hesiod. Th. 684. Od. I, 12 : Ἐμὰ κήδεα στονόεντα (et cum eod. voc. Archiloch. ap. Stob. Fl. 124, 30, 1) P, 102 : Εὐνὴ στονόεσσα, Hesiod. Op. 145 : Ἔργ' ἔμελε στονόεντα· Th. 951, 994, Sc. 127, ἀέθλους.] Et Apoll. [Rh. 2, 631] : Στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω. [Pind. Isthm. 7, 25 : Στονόεντα ὅμαδον. Simonid. Anth. Pal. 6, 2, 3 : Στονόεντα κλόνον· 7, 514, 2 : Στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον. Æsch. Prom. 406 : Πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα· Pers. 1053 : Στονόεσσα πλαγά. Soph. Ant. 1145 : Στονόεντα πορθμόν· Tr. 887 : Στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου· El. 147 : Ἁ στονόεσσ'... ὄρνις· OEd. T. 187 : Στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. Apoll. Rh. 1, 1052, πολέμοιο· 2, 631, νύκτα· 989, ὕβρις· 3, 989, ἀέθλου· 4, 354, μῦθον· 1005, ἀϋτήν· 1094, ἄτην. De capite Jovis Minerva gravido Nonn. Dion. 1, 8 : Στονόεντι κάρηνι. Zosimus Anth. Pal. 9, 40, 1 : Ὑσμίνη καὶ ἐν στονόεντι κυδοιμῷ.]

[Στόνοι, οἱ, Stoni, gens Subalpina, ap. Strab. 6, p. 204.]

Στόνος, ὁ, Gemitus, Suspirium, etiam Gemitus fletu mixtus. Hom. Il. [Δ, 445 : Ἔρις ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν·] Φ, [20] : Τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Ἄορι θεινομένων. Sic Od. X, [308] : Τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Κράτων τυπτομένων· Il. T, [214] : Φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. Thuc. 7, [71] : Ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα. [Æsch. Sept. 900 : Διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος· et plur. 146 : Στόνων. Soph. Tr. 522 : Ἦν στόνος ἀμφοῖν· Ant. 592 : Στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταί· Ph. 693 : Κακογείτονα, παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν· 752 : Τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς· 1460 : Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. Callim. Dian. 56 : Αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. Hesychius Στόνοι interpr. etiam τὰ ἔσω τῶν κεραμίων καὶ στρογγύλα.]

Στόνυξ, υχος, ὁ, Unguium extremitas. Hesychio στόνυχες sunt non solum [κέρατα et] τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, sed etiam τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, Quæ in acutum desinunt, ut cuspides, mucrones : qua signif. ex Lycophr. [795] affertur λοίγιος στόνυξ pro Lethifera teli cuspis. [Id. 486 : Οὗ φῖτυν ἠνάριξεν Οἰταῖος στόνυξ. Schol. ὁ ἀπὸ τῆς Οἴτης εἰς τὴν Καλυδῶνα παραγενόμενος ὄνυξ, ἤγουν ὁ Καλυδώνιος σῦς, additque esse πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, ut 1181 : Νησιωτικὸς στόνυξ Πάχυνος, de promontorio. Sic Eur. Cycl. 400 : Παίων πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου. Apoll. Rh. 4, 1679 : Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν. Ubi schol. Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Cæterum liber unus πετραίῃ. Phanias Anth. Pal. 6, 307, 4 : Τοὺς συλόνυχας στόνυχας, ubi libri ὄνυχας, ut ap. Eur. γ' ὄνυχα, dicitur autem Cultellus.]

[Στόρας, ὁ, Storas, fl. prope Circejos Italiæ, ap. Strab. 5, p. 232.]

Στοργέω, i. q. στέργω s. φιλοστοργῶ. Hesych. στοργῆσαι, φιλῆσαι, στρῶσαι. In posteriore signif. scrib. potius foret στορῆσαι, pro στορέσαι [vel potius hoc ipsum στορέσαι].

Στοργή, ἡ, Amor. [Affectio, Gl. Empedocl. ap. Aristot. De anima 1, 2 med. : Στοργῇ δὲ στοργὴν, νεῖκος δέ τε νείκεϊ λυγρῷ.] Peculiariter, Affectus ille amoris, quo parentes prosequuntur suos liberos, et liberi vicissim suos parentes; generaliter, de quovis Amoris affectu. [Philemo ap. Stob. Fl. 83, 9 : Ἡδύ γε πατὴρ τέκνοισιν, εἰ στοργὴν ἔχοι. De conjugibus epigr. Anth. Pal. 7, 330, 4 : Ὡς καὶ τὴν στοργὴν ἐν φθιμένοισιν ἔχῃ. Anth. Plan. 135, 1 : Στοργὴν Μηδείης τέκνων ἐς μόρον ἑλκομένων· et Michael. ib. 316, 4. De amica Meleag. Anth. Pal. 5, 191, 8; 166, 3; 7, 476, 2. Plur. de parentibus Manetho 4, 378 : Στοργαῖς καὶ παιδοσύνῃσιν ὀθνείων, et de Venere 494, 588. Utitur etiam Cic. Ad Att. 10, 8 fin. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 525, n. 2802, 7 : (Ἡ πόλις) εὐνοίας καὶ στοργῆς εἵνεκεν τῆς εἰς αὐτὴν ἠμείψατο. Raro apud antiquiores voc. usus videtur etiam Antiphon ap. Antiattic. Bekk. p. 78, 6.] Herodian. 1, [17, 6] : Φιλοκόμμοδός τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ τῆς προσηγορίας τὴν στοργὴν τὴν εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως, Ipso indicante nomine amorem principis erga puerum. [Alia constr. Plut. Mor. p. 1100, D : Γονέων πρὸς ἔκγονα στοργὴ καὶ ἀγαπήσεις. Conf. Joseph. Maccab. 14 med. Valck. Zonaras Lex. p. 1674 : Στοργή, φιλία ἔμμονος, παρὰ τὸ στέργειν τὸ ἐμμένειν.] Hesych. quoque exp. φιλία, ἀγάπη [Eust. Il. p. 1329, 39, 40. Philostr. p. 65, 66. Valck.]

Στορεννύω, sive Στορέννυμι, i. q. στορέω, ex eoque derivata, ut κορεννύω ac κορέννυμι ex κορέω, i. e. Sterno. [Act. ponit Eust. Il. p. 748, 30, 31. L. D. Schol. Theocr. 7, 59 : Ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν στορέννυται ἡ θάλασσα. Wakef.] Ex στορέννυμι autem per sync. fit Στόρνυμι. [Aristoph. Pac. 844 : Στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος. Theocr. 17, 133 : Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. Metaph., ut infra in Στορέω, Eur. Heracl. 702 : Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος τὸ σόν.] Unde partic. στορνύς, cujus fem. στορνῦσα. [Soph. Tr. 902 : Παῖδα ... δέμνια στορνύντα. Philostr. Heroici p. 716 init. : Τέχνησά τις ἡ Ἶρις λούουσά τε ἡ στορνῦσα τὸ λέχος, ubi proprie dici videtur potius, quam improprie, ut infra in Στορέω. Herodot. 7, 54 : Μυρσίνῃσι στορνύντες τὴν ὁδόν. Pass. Apoll. Rh. 1, 1184 : Τοὶ δὲ λεχαίην φυλλάδα λειμώνων φέρον ... στόρνυσθαι· 2, 174 : Ἀλλὰ τό γ' ἔμπης (κῦμα) στόρνυται. Ælian. N. A. 14, 28 fin. : Στόρνυσθαι τὸ κῦμα· et improprie 12, 44 med. : Ὁ θυμὸς ὑποστέλλεταί τε καὶ στόρνυται. V. Στορέω. Hesychius : Στορνύμενος, ἐστρωμένος. Verbale. Στορνυτέα, καταστρωτέα, περιοικοδομητέα, ap. eundem. V. etiam Στρώννυμι.]

[Στορεστής, ὁ, Qui sternit. Epigr. Anth. Pal. 1, 118, 5 : Ἀλλ', ὦ γαλήνη καὶ στορεστὰ τῆς ζάλης, σύ, Χριστέ. Argum. idyll. 11 Theocriti. Boiss. V. Στορεύς.]

Στορεύς, έως, ὁ, Strator, Qui sternit s. sternere solet. Hesych. exp. γαληνοποιός. Dicitur sc. de ipso deo aut aere silente, qui æquora sternit et tranquilla reddit. [V. Στορεστής.] Eidem Hesych. στορεὺς est τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου ἢ δάφνης. Quibus verbis lucem aliquam afferre videtur schol. Apoll. Arg. 1, [1182] : Πυρήϊα γὰρ ταῦτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν· ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν· ita ut στορεὺς sit Fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam, s. scintillam, quæ ex silice excutitur. Annotat autem hæc schol. in ista poetæ verba, Ἔνθα δ' ἐπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην Φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες Στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον· ubi Idem ἀμφιδινεύεσκον exp. ἔστρεφον : addens eos fuisse solitos παρατρίβειν τὰ ξύλα : sicuti in Πυρεῖον docui quædam ligna antiquitus lignis trita fuisse ad excutiendum ignem. Vide Πυρεῖον, Πυρίον, Πυρόν. Et simul observa quæ fuerit ratio τῶν πυρείων. Nota et Πυρήϊον pro πυρεῖον.

Στορέω, ῶ, έσω, Sterno, Dejectum expando humi aut alio in loco plano. Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 9, 247, 2 : Εὐθαλέα πλάτανόν με νότου βαρυλαίλαπες αὖραι ῥίζης ἐξ αὐτῆς] ἐστόρεσαν δαπέδῳ [δαπέδοις], Humi straverunt, Solo æquarunt : non aliter ac si humi sternatur pannus aliquis et expandatur. Itidem στορέσαι λέχος dicitur, i. e. Lectum suis linteaminibus et operculis superstratis tegere : ut Hom. [Il. I, 621 etc.] Od. H, [340] : Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκο-

νέουσαι. Latini itidem dicunt Lectum, Torum, Triclinia sternere. [H. Cer. 143.] Il. Ω, [648] : Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε'. [Ib. 644 : Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι ... στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας· Od. Δ, 301 : Δέμνια δ' ἐστόρεσαν· et sine accus. Τ, 598 : Σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ ἢ χαμάδις στορέσας ἢ τοι κατὰ δέμνια θέντων. Apoll. Rh. 1, 405 : Φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης· 4, 1141 : Ἐστόρεσαν λέκτρον μέγα. Theocr. 6, 33 : Ἔστε κ' ὀμόσσῃ αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια, i. e. Mecum concubituram. V. Heyn. ad Il. Γ, 409. Paulus Sil. Anth. Pal. 7, 604, 1 : Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια ἐστόρεσαν γενέται.] Itidem aer serenus ac tranquillus dicitur πόντον στορέσαι, Sternere, i. e. Ita tranquillum reddere sedatumque, ac si pannus aliquis superstratus esset. Et revera pontus ac stagna tranquilla, itidemque et lacus, tam æqualia sunt ac solum planitiesque aliqua pannis strata. Unde Od. [Γ, 158, ubi v. Eust.] : Ἐστόρεσεν μεγακήτεα πόντον· itidemque Virg., Placidi straverunt æquora venti : sicut ap. Eund. Æquor stratum silet, στορεσθὲν, ut et Basil. : Οὐ διεδόθη πρὸς τὸ ἔξω τὸ πάθος, ἀλλ' οἷόν τι κῦμα εἴσω τῶν αἰγιαλῶν κατακλασθὲν, ἐστορέσθη· metaphora sumpta a mari et fluctibus marinis, quos aer placidus Sternere dicitur. [H. in Diosc. 15 : Κύματα δ' ἐστόρεσαν ναύταις. Apoll. Rh. 1, 1155 : Ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας· Theocr. 7, 57 : Χαλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν. Heliodor. Æth. 5, 23 : Ἐπειδὴ τὴν θάλασσαν ἐστόρεσεν ἡ γαλήνη. Ælian. N. A. 13, 2 : Τοῦ κύματος στορεσθέντος, et sæpius Dio Cass. (idemque 67, 14 : Ἡ ὁδὸς λίθοις ἐστορέσθη). Theodor. Prodr. p. 254 : Τῶν πνευμάτων ἐστορεσμένων. Achill. Tat. 3, 1, p. 63, 8 : Τὸ ἄγριον ἐστόρεστο τοῦ κύματος. Aliter Himerius Photii p. 369, 22 : Ἐστόρεστο μὲν εἰς γαλήνην τὰ κύματα· cui conf. Jo. Cameniat. Exc. Thessalon. p. 311 med. : Ὁ κύριος εἰς γαλήνην τὴν τῶν κυμάτων καταστορέσας τραχύτητα. Rursus aliter Alciphr. Ep. 1, 1 init. : Χρηστὴν ὑμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν· quocum intt. præter alia comparant Themist. Or. 10, p. 133, B : Ἴστρος γαλήνην ὑπεστρώννυε ταῖς τριήρεσιν.] Rursum Hom. dicit ἀνθρακιὰν στορέσαι, pro Carbones humi passim sternere : quod fit, quum aliquid torrere volumus : ut Il. Ι, 212 : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε· sumpta metaphora ἀπὸ τῶν στρωμάτων : nam carbones ita solent humi dispandi, quum torrendum quid est, ut linteamina, quum lectus sternendus. Item Prosterno, Humi dejicio ita ut sese expandat : ut Ovid., Arreptam prensis a fronte capillis Stravit humi pronam. [V. l. Philippi initio cit. ‖ Act. signif. neutra Anacreont. 4, 3 : Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις, ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις στορέσας θέλω προπίνειν, i. e. στρωθείς. Quod frustra tentari ostendit Nicand. Th. 25 : Ἦμος ἀν' ἀγρούς, φεύγων αὐαλέου θέρεος πυρόεσσαν ἀϋτμὴν, αἴθριος ἐν καλάμῃ στορέσας ἀκρέσπερος εὕδῃς.] Metaph. [ut dictum jam in Στόρνυμι, Æsch. Prom. 190 : Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν]. Thucyd. 6, p. 204 [c. 18] : Ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, εἰ δόξομεν, ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι, Ut Peloponnesiorum animos prosternamus. [V. Gronov. Observ. 3, 22, p. 635—6. Valck. Simonid. ap. Lycurg. p. 163 med. : Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.] Affertur et med. aor. στορέσαντο pro Straverunt, ex Apoll. [Rh. 1, 375 : Ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας. Theocr. 13, 33 : Πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν. Tryphiodor. 344 : Ὁλκῷ δουρατέῳ ῥοδέους στορέσαντο τάπητας. Perfecti pass. formæ ἐστόρεσμαι exx. v. supra. De forma Æol. Gregor. Cor. p. 623 : Τὸ ἔστρωται, ἐστόρηται, et grammat. Meerm. p. 664, 11. Cui similis est gl. Hesychii : Ἐστορέσθη, ἐστορήθη, ἐστρώθη. Forma ἐστορέσθην etiam Hippocr. utitur in comp. Καταστ. Præsens autem Στορέω, quod ponit HSt., non solet usurpari.]

Στόρθη ap. Hesych. i. q. στόρθυγξ, in prima signif. [Τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος. Videtur fictum ex στόρθηξ pro στόρθυγξ ap. Zonaram etiam p. 1672 illato.]

Στόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, Cuspis s. Spiculum hastæ, Ferrum quo præfixa est sagitta. [Utroque hoc modo explicat Suidas. De hastæ cuspide inferiori schol. Hom. Il. Ν, 443, ubi al. στρόφιγγα. Lycophr. 492 :

A Ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ στόρθυγξ, de dente apri. De promontorio 865 : Χέρσου μέγαν στόρθυγγα· 761 : Ἀλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται στόρθυγξι· 1406 : Ἡ τ' ἐπάκτιος στόρθυγξ Τίτωνος.] Pro Priapo in Epigr. [Hoc fictum ex l. in Μονοστόρθυγξ cit.] Ibidem [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 111, 5] στόρθυγγα δικέραιον, de Cornibus cervi, q. d. Bicornem ramum : unde Εὐστόρθυγξ κορύνη. [Soph. fr. Alead. ap. Ælian. N. A. 7, 39 : Ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους στόρθυγγας εἷρπεν ἔκηλος.] Item Στόρθυγγες, Capilli cum sordibus impliciti. Pollux [2, 28, ex comœdia], VV. LL. [Supra Σπόρθυγξ. V. Στόρθη.]

Στόρνη, ἡ, Zona, Hesych., Suid. [Qui addit ex Callimachi : Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνῃσιν ἀνέστρεφον (ἀνέστεφον Toup.). Lycophr. 1330 : Στόρνην ἀμέρσας (Hippolytes).]

[Στόρνυμι, Στορνυτέος. V. Στορέννυμι.]

Στοργάζω, Pecora stabulis s. septis includo, Hesych. : ap. quem est etiam στοργάσω, expositum simpliciter συγκλείσω. [Ἐστόργαζον, ἔκλειον. « Sed leg. est B στοιχάζω, Ordine s. Serie compono, alterum ad latus alterius, quod fit in armentis, jumentis et pecoribus stabulo conclusis. » Lex. Hederici ed. Ernesti.]

[Στουῖνος, πόλις Λιγύρων. Οἱ πολῖται Στουῖνοι, Steph. Byz.]

[Στοῦπος, ἡ τοῖς τετελευτηκόσι(ν) ἐπὶ τῶν φορείων σκηνή, Hesychii gl. obscura.]

[Στουππίον. V. Στυπεῖον.]

Στοχάζομαι, ex στείχω [στόχος, quod v. infra,] derivatum est : significans sc. Collimo [Gl.] et recta ad scopum tendo, ut qui ὀρθῷ κανόνι στοιχοῦσι. Polyb. [6, 25, 5] : Στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἐδύναντο, Collimare oculos et manum, ut Gell. loquitur; s. Scopum attingere, τοῦ σκοποῦ ἐφικνεῖσθαι καὶ τυχεῖν. Xen. [Cyrop. 1, 6, 29] : Ἢν δέ ποτε καὶ πόλεμος γένηται, ἵνα δύναισθε τῶν [καὶ] ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, Collimando oculos figere et directo ictu ferire adversarios. Metaphorice etiam accipitur. [Soph. Ant. 241 : Εὖ γε στοχάζει. Xen. Cyrop. 8, 2, 27 : Ἐστοχάζοντο τῶν κρατίστων καὶ τῶν μάλιστα φίλων κριτῶν· Comm. 2, 2, 5 : Αὐτὴ στοχαζομένη τὰ C συμφέροντα πειρᾶται ἐκπληροῦν.] Philo V. M. 3 : Στοχαζομένους ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοποῦ τοῦ περὶ βίον, Velut in scopum vitæ destinantes, Turn. Plato [Leg. 4, p. 705, E : Ὃς ἂν δίκην τοξότου ἑκάστοτε στοχάζηται τούτου·] Euthyd. [p. 277, B] : Καὶ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον, πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, Iterum petiit et aggressus est juvenem argumentatione. Ad alia etiam extenditur, diciturque aliquis στοχάζεσθαί τινος, quum illud veluti scopum sibi propositum habet, quum ad illud tendit, s. quum id spectat et ad id respicit. [Plato Reip. 7, p. 519, C : Οὗ (σκοποῦ) στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν· 5, p. 462, A : Οὗ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους· Gorg. p. 465, A : Ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου. Polyb. 3, 57, 9 : Οὔτε τῆς παραυτίκα διαγωγῆς ἀληθινῶς οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται· 4, 19, 10 : Στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνον· 5, 73, 4, τῆς εὐνοίας· 9, 2, 6, τῆς τέρψεως. « Διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στοχάζεσθαι, incert. apud Suid. in Ἀκληρήμασι. » Hemst.] Aristot. Polit. 1 : Πᾶσαι ἀγαθοῦ τινος D στοχάζονται· Metaphys. 5, [p. 125, 11 Br.] : Καὶ ὀψοποιητικὸς ἡδονῆς στοχαζόμενος, Cujus scopus et propositum, quod spectat, est voluptas. Ethic. 4, στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, Scopus mihi propositus est ut placeam, Studeo ut placeam. [2, 9 init. H. A. 6, 17 fin. : Τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γιγνομένου ἐστόχασται τὰ εἰρημένα.] Sic Diod. S. : Τῶν ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. Dionys. H. De Isocr. [§ 2, p. 538, 13] : Τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τοῦ γλαφυρῶς λέγειν στοχάζεται μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφελῶς. Sic Philo De mundo : Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τἀληθοῦς, Qui animi intentionem ad indagandum rerum veritatem potius quam ad nominum appellationumque decorum contulerit. Plato Leg. [3, p. 693, C] dixit et στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. [Ubi est πρὸς ὅ,τι δεῖν στ., ut 12, p. 962, D : Πρὸς πολλὰ στοχαζόμενον. Aristot. H. A. 5, 8 med. : Πρὸς τὰς ἐκτροφὰς τῶν τέκνων στοχαζόμενα. Polyb. 6, 38, 2 : Ποτὲ μὲν πέντε, ποτὲ δὲ ὀκτὼ... τὸ δ' ὅλον πρὸς τὸ πλῆθος

στοχαζόμενος ... κληροῦται.] Significat etiam Respicio, Rationem habeo, Observo, in paulo diverso loquendi genere. [Plato Lach. p. 178, B : Στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα λέγουσι παρὰ τὴν ἑαυτῶν δόξαν.] Polyb. [6, 16, 1] : Ἡ δὲ σύγκλητος ἐν τοῖς κοινοῖς πράγμασιν, ἀναγκάζεται προσέχειν τοῖς πολλοῖς καὶ στοχάζεσθαι τοῦ δήμου, Nutus populi observare summa cum intentione. Ib. [5] : Ὀφείλουσι δ' ἀεὶ οἱ δήμαρχοι ποιεῖν τὸ δοκοῦν τῷ δήμῳ, καὶ μάλιστα στοχάζεσθαι τῆς τούτου βουλήσεως. Nisi malis Spectare ejus voluntatem, s. Id maxime spectare, quod populus velit; vel etiam Conjicere quid populus velit. [Conf. 25, 8, 4 : Ἐξεδαπάνα τὰς προσόδους, οὐ νόμου στοχαζόμενος, οὐ κοινοῦ δόγματος, οὐκ ἄρχοντος· 11, 5, 3 : Οὐ διελείπομεν ὑπὲρ τούτων ποιούμενοι μνήμην, κατὰ μὲν τὸ παρὸν τῆς ὑμετέρας ... στοχαζόμενοι καταφθορᾶς, πρὸς δὲ τὸ μέλλον καὶ ... περὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων προνοούμενοι· 15, 8, 3 : Βλέπειν δὲ καὶ τὰ τῆς τύχης οὐδενὸς ἧττον καὶ τῶν ἀνθρωπίνων στοχάζεσθαι κατὰ δύναμιν.] Nam significat et Conjicio, [Conjector, Contemplor, add. Gl.] Conjectura colligo, Conjecturam facio. Epigr. : Τί στοχασώμεθά σου; Quid de te conjicere possumus? Quam de te conjecturam facere [« possumus? » add. HSt. Ms. Vind. Plato Phileb. p. 56, A : Τὸ μέτρον ἑκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα· Gorg. p. 464, C : Οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχασαμένη. Ps.-Demosth. p. 176, 27 : Οὐ γὰρ ὑμεῖς ὧν οὗτοι βούλονται στοχάζεσθε, ἀλλ' οὗτοι ὧν ἂν ὑμᾶς ἐπιθυμεῖν οἴωνται. Polyb. 5, 81, 4 : Ἐστοχασμένος ἐν ταῖς πρότερον ἡμέραις τῆς τοῦ βασιλέως σκηνῆς... ὥρμησε θρασέως ἐπ' αὐτήν, Quum conjecisset ubi esset.] Plut. Fabio [c. 10] : Οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, Non recte conjectantes et judicantes de viro. Chrysost. : Τῆς τῶν ἁμαρτανόντων στοχάζεσθαι προαιρέσεως, Conjecturam facere quo animi proposito peccent ii qui peccant. [Polyb. 1, 14, 2 : Ἑκόντας ἐψεῦσθαι οὐχ ὑπολαμβάνω, στοχαζόμενος ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν eademque constr. 26, 9. Sed 3, 68, 10 : Οἱ μὲν ἠτιῶντο τὴν τῶν Κελτῶν ἐθελοκάκησιν, στοχαζόμενοι διὰ τῆς τελευταίας ἀποστάσεως.] Phalar. : Στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, Ex moribus conjecturam facio. Isocr. Ad Dem. [p. 12, D] : Τῆς τῶν θεῶν στοχάζεσθαι διανοίας, De deorum mente conjecturam facere. [Cum eodem voc. p. 319, A, et Plato Leg. 1, p. 635, A : Τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος αὐτὰ νῦν ἐπιεικῶς μοι δοκεῖς ἐστοχάσθαι.] At [e Plutarcho Pericle c. 2 extr.], Εἰ ὀρθῶς στοχαζόμεθα τοῦ δέοντος, affertur pro Si re ipsa veritatem exquirimus. [Conf. Isocr. p. 165, A.] Item ex Galeno Ad Glauc. 1 : Ἐστόχασταί σοι ἡ δίαιτα, pro Victus ratio tibi exquisita et expensa est. Item ex Plutarchi Pericle [immo aut eodem Galeno aut Aristot., in Lex. Septemv.] : Ἐστόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ γινομένου, pro Hæc ita exposita sunt, ut magna ex parte res evenit. Ubi nota etiam præt. pass.

[Στοχανδὸν, Conjectando, inter adverbia in ανδον ponit Theognost. Can. p. 162, 7. L. Dind.]

Στοχὰς, άδος, ἡ, et Στοχασμὸς, ὁ, Polluci [5, 36] i. est q. στοῖχος et στοιχισμὸς, i. e. τῶν ἀρκύων στάσις, Retium tensio. Item [sec. eund. ib.] Strues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concava et inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Vide 5, cap. 4 fin.

[Στόχᾰσις, εως, ἡ, i. q. στοχασμός. Plato Phileb. p. 62, C : Στοχάσεως μεστὴν οὖσαν μουσικήν.]

[Στόχασμα, τὸ, ap. Eur. Bacch. 1205 : Ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, de Jaculis amentatis, quibus collimant scopumque petunt jaculantes.]

Στοχασμὸς, ὁ, Collimatio et petitio scopi, Quum in scopum intenti sumus et eum assequi cupimus. [Plato Phileb. p. 56, A : Τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα οὐ μέτρῳ, ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ (musica).] Plut. De sol. anim. [p. 981, B] : Τὸ γὰρ κοινὸν αὔξουσι πᾶσαι καὶ πάντες ἔργον (sc. μέλισσαι et μύρμηκες), ἑτέρῳ δὲ καθ' ἕτερον ἑτέρου στοχασμὸς οὐδείς ἐστιν, οὐδὲ φροντὶς, Nihil aliud propositum habet, nihil aliud curat; seu, Ad nullum alium scopum tendit, Nil aliud spectat. Item Conjectatio s. Conjectura, [Contemplatio, Interlectio, add. Gl.] : ut ap. Sulpit. Vict., συγκατασκευαζόμενος στοχασμός. Vide et Στοχάς. [« Στοχασμός, Conjectura. Ita dictus rhetoribus Status quæstionis civilis conjecturalis, quum factum negatur et quæritur v. c. occideritne? (Argum. Isæi De hered. Cironis : Καὶ ἡ μὲν ὑπόθεσις αὕτη, ἡ στάσις δὲ στοχασμός. L. D.) Hermogenes igitur in Διαιρ. στάσ. p. 18 definit, Ἀδήλου πράγματος ἔλεγχος οὐσιώδης, ἀπό τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας. In hoc loco ἔλεγχος οὐσιώδης est ἀμφισβήτησις περὶ οὐσίας : fit enim quæstio, εἰ ἔστι, An sit? Alia nomina Græca hujus status sunt : τὸ κατ' αἴσθησιν, τὸ πραγματικὸν, συντελικὴ στάσις, γένεσις, ut docet Capperoner. ad Quintil. 9, 1. Marius etiam Victorin. in Expos. Cic. Rhet. p. 106 narrat fuisse nonnullos, qui Conjecturam Græce appellarint σταδιάζοντα, quod in ea de incerto investigando maximum certamen habeatur : unde et Stadium dicitur, inquit, quoniam ibi exercentur certamina. De hoc στοχασμῷ ejusque divisionibus et tractandi methodo subtilissime agit Hermog. singulari cap. p. 30 sqq. Ita p. 48 distinguitur στοχασμὸς ἁπλοῦς, διπλοῦς, τέλειος, ἀτελής. Simplex conjectura (ἁπλοῦς) est, quum aut una res in judicium vocatur, aut una persona. Ubi plures sunt, Duplicata dicitur. Perfecta autem conjectura est, quum utrumque in judicium venit, et res et persona, h. e. quum ipsa res et ipsa persona argumenta controversiæ suppeditat. Imperfectæ, quum destituuntur argumentis, quæ vel a rebus vel a personis sumantur, aut in quibus res certa est, persona incerta, aut ratione inversa, personæ argumenta præstant et controversæ sunt, res autem nullæ. Sed in hoc ultimo genere nulla accusatio locum habet. Nam sine crimine nemo in judicium vocari potest. Marcellinus ad hunc l. Hermog. p. 85 Ald. : Ἀτελής ἐστι, τὸ ἔτι προσθήκης δεόμενον εἰς ἀναπλήρωσιν. Syrian. ad Herm. p. 177 : Διὰ τὴν τοῦ τεκμηρίου ἔκλειψιν ἀτελεῖς ἐκ πραγμάτων καλοῦνται στοχασμοί. Conjecturæ duplices etiam ratione collocationis dicuntur συνεζευγμένοι, Conjunctæ, eaque conjunctio fit vel in principio, vel in medio, vel in continuatione extremorum (v. Hermog. l. c. p. 54). Quum in medio fit, dicitur στοχασμὸς ἐμπίπτων, Incidens, Interveniens, Interposita in medio argumentationis. Quum fit in principio, dicitur στοχασμὸς προκατασκευαζόμενος. Socrates ad Hermog. p. 189, de eo genere ita : Ὠνόμασται μὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἕτερόν τι πρὸ τοῦ κρινομένου πράγματος ἐξετάζεσθαι. Quum fit in continuatione, vocatur συγκατασκευαζόμενος, ὃς ὠνόμασται μὲν οὕτως, inquit Sopater l. l. p. 190, ἀπὸ τοῦ δύο ἐγκλήματα ἐπάγειν τῷ φεύγοντι τὸν κατήγορον, ἢ πεποιηκότι, ἢ μέλλοντι πράττειν. Marcellinus autem ibidem ita : Συγκατασκευαζόμενος κέκληται, ὅταν τὰ σημεῖα δι' ἀλλήλων ὁμοῦ κατασκευάζηται, καὶ μὴ κεχωρισμένως. De aliis generibus στοχασμῶν, quæ συμπεπλεγμένοι dicuntur, quoniam ceteris statibus immixti sunt, vide schol. Hermog. p. 194. Ceterum partes, vel capita, quæ in statu conjecturali tractari solent, Hermog. decem numerat : παραγραφὴν, ἐλέγχων ἀπαίτησιν, βούλησιν, δύναμιν, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἀντίληψιν, μετάληψιν, μετάθεσιν αἰτίας, πιθανὴν ἀπολογίαν, κοινὴν ποιότητα, quæ omnia quam vim habeant ad singulas voces illas exposuimus : conf. Ulpian. ad Dem. De cor. p. 212, et omnino schol. Hermog. ad illum locum p. 123, ubi singula illa capita subtilius explicantur. Hæc omnia etiam commemorat Sopater in Διαιρ. ζητημ., ubi dicuntur τὰ στοχαστικὰ κεφάλαια p. 308, h. e. Sedes et fontes unde in hoc statu conjecturali argumenta ducuntur. De στοχασμῷ γνώμης, qui dicitur, vide Γνώμη. Commemoratur etiam in rhetoricis στοχασμὸς παράδοξος, ut ap. Sopatr. Διαιρ. p. 318. E Latinis conf. Auct. ad Herenn. 1, 11; 2, 2, Cic. De inv. 2, 4, Top. 21; Quintil. 3, 6, p. 134; 7, 2. Pro Conjectura, simpliciter, τῇ ἀποφάσει, Demonstrationi, contraria, στοχασμὸς dicitur ap. Dionys. Art. rhet. 8, p. 318, Hermog. Περὶ εὑρέσ. 3, p. 76 sq. et passim alibi, ubi de illis statibus sermo non est. » Ernest. Lex. rh.]

[Στοχαστέον, Collimandum. Aristot. Polit. 2, 7 med. : Τοῦ μέσου στοχαστέον. Top. 8, 2, 5. « Cum gen., Ratio habenda est, Clem. Alex. p. 204 : Στ. ἀμηγέπη τῶν συνευωχουμένων. » Kall.]

Στοχαστὴς, ὁ, Conjector, Qui conjecturis colligit, etiam Qui bene collimat, et recta ad scopum tendit. [Philes De anim. 77, 13. « Naucrat. Epist. in Cavei Hist. Liter. p. 438. » Schneid. Lex. Suppl. Cyrill.

Alex. C. Jul. 1, p. 28; 2, p. 47; Philo De mundi opif. p. 9; Joseph. B. J. 4, 4, 6. Anon.]

Στοχαστικὸς, ἡ, ὸν, Certissime destinans, Telo petens, Bud. Vel, Recta collimans et ad scopum tendens, Qui scopum attingere probe novit, Qui certæ destinationis est in jaculando : i. q. εὔσκοπος et εὔστοχος. Metaphorice [Contemplatorius, Conjecturalis, Gl. Plato Gorg. p. 463, A : Ψυχῆς στοχαστικῆς· Definitt. p. 412, E : Στ. τοῦ δέοντος· 413, A, τοῦ ἰδίου τέλους.] Aristot. Eth. 6, 7 : Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμὸν, Qui aciem mentis et cogitationem intendit in id quod homini facere maxime conducit. [Conf. 2, 5 : Ἡ δ' ἀρετὴ ... τοῦ μέσου ἂν εἴη στοχαστική· 9. Hermias In Plat. Phædr. p. 96.] Item, Qui solertis conjecturæ est, Acrimonia conjecturæ præditus, Consultus, Bud. [Plut. Mor. p. 792, D : Ἐμπειρία στοχαστικὴ καιρῶν. Vita Synclet. Cotel. Mon. vol. 1, p. 259, C.] || Conjecturalis : στ. στάσις, Status conjecturalis, ap. Rhetores. Conjectura autem dicta est a conjectu, i. e. directione quadam rationis ad veritatem. Quintil. 3, 7.

Στοχαστικῶς, Conjecturaliter, More eorum qui conjiciunt. Aristot. Rhet. 1, [1 med.] : Πρὸς τὰ ἔνδοξα στ. ἔχειν, τοῦ ὁμοίως ἔχοντος καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐστί. [Clem. Alex. p. 378. Wakef. Pachymeres Declamatione : Οὐδὲ στοχαστικῶς λέγω. Boiss. Athenagor. p. 285 ed. Bened. Eust. Il. p. 86, 33. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol. 1, p. 260, A. || Comparat. Στοχαστικωτέρως Tzetz. Cram. An. vol. 4, p. 56, 11, pro quo στοχαστικώτερον ib. 10, 23. L. Dind.]

[Στόχος, ὁ, Conjectura. Æsch. Suppl. 243 : Μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ. Proprie de jaculando Eur. Bacch. 1100 : Ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρος Πενθέως, στόχον δύστηνον. Xen. Ages. 1, 25 : Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱέντας, conjecit Wyttenb. pro ἐπὶ στοίχων ἰόντας. Ælian. N. A. 1, 31 : Τοῖς ἐπιοῦσι τας τρίχας οἱονεὶ βέλη ἐκπέμπει καὶ στοχῷ βάλλει πολλάκις, ubi sunt var. στοχῶς et στοιχῆν, Jacobs. στόχῳ, alii aliter. Idem vitium ap. Clem. Al. Str. 5, p. 650 : Τῆς προφητείας δὲ ἤδη εἰς τοὺς τῶν Ἑλλήνων (τόπους ?) διαδοθείσης, ἡ δογματικὴ πραγματεία τοῖς φιλοσόφοις, πῇ μὲν ἀληθὴς κατὰ στοχὸν ἐπιβαλλομένοις, πῇ δὲ πεπλανημένη ... γέγονεν. || Pollux 5, 36 : Καλεῖται δ' αὐτῶν (τῶν ἀρκύων) ἡ στάσις στοῖχος καὶ στόχος καὶ στοχὰς κτλ.]

[Στραβαλοκομάω. V. Στραβαλός.]

[Στρᾰβαλός, ὁ.] Στραβάλος Achivorum lingua dicitur ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος, Homo qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi et pro Tortus, Tortuosus : indeque esse comp. verb. Στραβαλοκομᾷν, quod idem Hesych. exp. οὐλοκομᾷν. [Scribendum στραβαλοκόμαν, οὐλοκόμην, ut est ap. ipsum : Σταβαλοκόμαν, οὐλοκόμην, eodemque modo infra pro Στροβαλοκομᾶς, οὐ κομᾶς. Haud dubie enim eundem Hesychius respexit locum Sophoclis, de quo Pollux 2, 23 : Τὸν δὲ τοιοῦτον (οὐλόκομον) Στραβολοκόμαν (scr. per α in secunda) Σοφοκλῆς ὠνόμασεν, quibus addit voc. esse μοχθηρόν. Expungendum igitur Οὐλοκομάω apud nos vol. 5, p. 2382, B. Ceterum etiam Pollucis libri deteriores στραμβ. inserto μ. V. Στράβηλος. Accentum adjectivi in ultima ponendum esse, sive corripiatur penultima sive producatur, ut Dorica sit forma pro στραβηλὸς, significavit Lobeck. Pathol. p. 111, 138. Non constat tamen non esse substantivum στράβαλος. Ἀστράγαλος quasi ἀστράβαλος dici Eustathii est opinio Il. p. 1289, 52.] Ab ead. origine est στρεψίμαλλος διῖς, et συνεστραμμέναι τρίχες, et στροφίδες, Torti capilli.

[Στράβαξ, ακος, ὁ, Strabax, Atheniensis ap. Demosth. p. 482, 25. Unde Harpocr. s. Photius, Aristot. Rhet. 2, 23 med. « Sculptor, in inscriptione Attica. » Boiss. Adolescentis rustici persona in Plauti Trucul.]

[Στράβη, ἡ.] Στράβαι, αἱ, exp. Compedes : quæ composito potius nomine dicuntur ποδοστράβαι.

[Στράβηλος, ἡ.] Στράβηλοι, Hesych. κοχλίαι : quæ et ipsæ a tortuosis gyris nominatæ esse videri possunt. Idem στραβήλῳ exp., τῷ κόγχῳ ᾧ ἐσάλπιζον, i. e. Buccinæ. [Conf. Στρεβλός.] Legitur ap. Athen. 3, [p. 85, C] ubi, in mentione ὀστρέων et ὀστρακοδέρμων, affertur hic ex Epicharmo locus, Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, ... Λεπάδας, ἀσπέδους, στραβήλους, κηκιβάλους. [Ap. Epich. nunc ex libris melioribus κραβύζους. Sed iterum Athen. p. 86, C : Σπεύσιππος δ' ἐν β' Ὁμοίων παραπλήσια εἶναι κήρυκας, πορφύρας, στραβήλους, κόγχους. Τῶν στραβήλων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίοις οὕτως, Ἁλίας στραβήλου τῆσδε, τέκνον, εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν. || De genere olivæ Pherecr. ap. eund. 7, p. 316, E : Ἐνθρύσκοισι καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν. Pollux 6, 45 : Τὰς δὲ κοτινάδας ἐλάας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης. Ubi alii codd. τραμβύλους vel similiter. Fuit etiam forma Ἀστράβηλος, quod v. Ceterum conf. Στράβαλος et Lobeck. Patholog. p. 138. Theognost. Can. p. 415, 15, quod inter proparoxytona in ηλος ponit στρέβηλος, scribendum στράβηλος. ᾰ L. Dind.]

[Στραβίζω. V. Σταβισμός.]

Στρᾰβισμός, ὁ, Distortio oculorum, Obliquus aspectus, Quum quis est distortis s. perversis oculis. Auctor Definitt. med. : Στραβισμὸς, ἔστι παράλυσις τῶν περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἐνίων· δι' ἣν αἰτίαν ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί. Vide et Actuar., necnon Paul. Ægin. [Alex. Aphr. Probl. 2, 11.] Potest autem hujus verbalis thema fingi Στραβίζω, i. e. Sum στραβὸς, Sum oculis distortis. [« Immo reperitur hoc στραβίζω apud [Hesych. et] Eust. in Ἰλλώπτω, apud Etymol. in Σιλλαίνω. » HSt. Ms. Vind. Eust. Opusc. p. 85, 22; 130, 71; ad Il. B, 217, in Στραβὸς cit. et Γ, 427.]

[Στρᾰβοπόδης, ὁ, Qui est distortis pedibus. Herodian. Epimer. p. 5 et 212. Sigillum Rugerii apud Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 945, C : Νικόλαον Στραυοπόδην. Aliud de στραβὸς compositum latere videtur in Hesychii gl. corrupta : Σταβολιγον, εὔστραβον.]

Στρᾰβὸς, ὁ, Strabo, [Strabus, Luscus, Gl.] Qui est oculis distortis s. perversis. Galen. Lex. Hippocr. : Στρεβλοὶ, οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι. [Mœr. p. 205 : Ἰλλὸν Ἀττικοὶ, στραβὸν Ἕλληνες. Ἰδιωτικὸν dicit Pollux 2, 51. Improbat etiam Phryn. in Στρεβλὸς cit. Itaque minus accurate Eust. Il. B, 217 : Ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς πλάγιος, διεστραμμένος, στραβὸς καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν· τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος ὁ παράστραβος καὶ ὅτι ὁ στρεβλὸς, ὃν οἱ παλαιοὶ στραβὸν λέγουσι. Quod invertendum erat. Cyrill. Vita Sabæ Cotel. Mon. vol. 3, p. 272, B : Ἰδοῦ καὶ ἐνταῦθα ὁ στραβὸς ἧκεν. Fem. στραβαὶ Etym. M. v. Παραβλῶπες. De accentu Arcad. p. 46, 3. L. Dind.]

[Στραβότης, ητος, ἡ, Distortio, Pravitas. Eust. Il. p. 915, 31, ὀφθαλμῶν. Wakef.]

[Στραβόω, Distorqueo. Paulus Ægin. 1, 2, p. 4, 11 : Θηλὰς μήτε μεμυκυίας μήτε ἀπεστρεμμένας. Margo ἐστραβωμένας. L. Dind.]

Στραβὼν, ῶνος, ὁ, i. q. στραβὸς, teste Polluce [2, 51], qui citat ex novæ comœdiæ auctoribus, eique synonyma ponit, φολκὸς, παραβλὼψ, διάστροφος, στρεβλός : subjungens, illud στραβὸς esse ἰδιωτικόν. Latini quoque eo vocab. utuntur. Varro : Multi enim, qui limina intrarunt integris oculis, strabones sunt facti. Plin. 11, 37 : Uni animalium homini oculi depravantur, unde cognomina strabonum et pætorum. Utitur et Cic. [Obscura est Hesychii gl. : Στράβωνες, ἐπιποιοῦ κενός.] Est etiam nomen propr. celebris illius Geographi, cujus hodieque extant 17 libri. [Πομπήιος Στράβων ὁ Μάγνου πατὴρ memoratur ab ipso 5, p. 213. De accentu Theognost. Can. p. 30, 31. Qui n. pr. dicere videtur, Arcadius vero p. 10, 10, substantivum, quod ap. Eustath. Opusc. p. 130, 63, item est paroxytonon, rectius quam oxytonon apud Pollucem. Add. Eustath. Od. p. 1410, 19. Qui Od. p. 1665, 53 memorat etiam f. Tiresiæ ab oculorum vitio sic dictum.]

[Στραγαλῖνος, ὁ, ap. Tzetzen Cram. An. vol. 3, p. 359, 15 : Ἀκανθὶς ὁ στραγαλῖνος παρὰ τὸ ἐν ἀκάνθαις διάγειν. Supra ἀστραγαλῖνος, quod v. L. D. Στραγάλινος, Carduelis, avis, nostris *chardoneret* dicta, Cretensibus sic appellata, ut scribit P. Belonius Observ. 1, 11. Ducang.]

[Στραγγαλάω. V. Στραγγαλίζω.]

Στραγγάλη, ἡ, Laqueus quo alicui collum obtorquetur, s. quo quis offocatur. Exp. etiam Strangulatio, afferturque hic l. Josephi : Πνιγμὸς καὶ στραγγάλη. Interpr. etiam Locum strangulationis. [Plut. Agide c. 20 : Ἐπὶ τὴν στρ. πορευόμενος. Sext. Emp.

Hypotyp. 3, 2 : Ἡ περίθεσις τῆς στραγγάλης αἴτιος τοῦ πνιγμοῦ.]

Στραγγαλιά, ἡ, Tortuosus laqueus : Hesychio στραγγαλιαί, παγίδες, Laquei, Tendiculæ. Idem exp. etiam συστροφαί, διαστροφαί, πλοκαί. Pro διαστροφαί significante Vias tortuosas et obliquas, accipi potest in Ps. 124, [5] : Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιάς, ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν· quo loco τοῖς ἐκκλίνουσιν εἰς τὰς στραγγαλιὰς opp. Psalmistes τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, Bonos et quorum cor rectum est. Hebr. textui adjuncta versio habet, Qui autem declinant ad pravitates suas. Στραγγαλιῶν nomine potes accipere etiam Perversa consilia, Dolosas machinas, Versutias. Ex Greg. Naz. affertur, Στραγγαλιὰς βιαίων δογμάτων διαλῦσαι, pro Violentorum dogmatum nodos dissolvere. [Isai. 58, 6; Amos. 9, 6. Procul. Paraphr. Ptol. p. 278 : Δι' ἀγχόνης ἢ στραγγαλιᾶς. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 29, C, pravo accentu στραγγαλίας, ubi repetit l. Ps., ut in Gl. Στραγγαλίαι, Tormenta.]

[Στραγγαλιάω, Ad versutias propendeo. Plut. Mor. p. 618, F : Δίστημι καὶ στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοιδόρους.]

Στραγγαλίζω, Obtorqueo, Stringo, Bud. [Facillo (sic), et Strangulo, Gl. Strabo 6, p. 260 : Τὰς θυγατέρας καταπορνευθείσας ἐστραγγάλισαν. Plut. Mor. p. 530, D : Οἱ δὲ διαπνήσαντες αὐτὸν ἐστραγγάλισαν. Alciphr. Ep. 3, 49 : Οὐ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 97, E : Ταύτην ὁ θεὸς ξηραίνει καὶ στραγγαλίζει διά τινος δαίμονος. Tzetz. Hist. 3, 550 : Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγγαλισθεὶς Δαρεῖος, quod Herodot. 3, 129 dicit Δαρεῖον στραφῆναι τὸν πόδα. || Aliæ formæ sunt Στραγγαλόω, quod v. infra, et Σταγγαλάω, ap. Photium : Στραγγαλᾶν, εἴρηκέν που Μένανδρος. Et ap. Diod. 1, 68 : Ὁ μὲν Ἀπρίης ζωγρηθεὶς ἀνήχθη καὶ στραγγαληθεὶς ἐτελεύτησεν, ubi στραγγαλισθεὶς Valck. Diatr. Eur. p. 284, A, ut ἀπαστραγγάλισε est ap. eundem, nihil fortasse tributurus glossæ Photii, si cognitam habuisset.]

[Στραγγάλιον, τό.] Στραγγάλια, τά, ap. Apsyrtum in Hippiatr. dicuntur esse πῶροι, Tofi et durities ex humore concreto, maxime in articulis. Vide et Στραγγαλίς.

Στραγγαλίς, ίδος, ἡ, i. q. στραγγαλιά, Hesych., Laqueus tortuosus, Nexus intricatus : quemadmodum Suid. quoque et Lex. meum vetus [s. Etym. M.] στραγγαλίδας exp. δύσλυτα ἅμματα, Nexus difficile solubiles. Itidem et Pollux l. ult., c. 47, [183] dicit, Δεσμῷ δ' ἂν ἐοίκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Στράττιδος ἐν Φοινίσσαις εἰπόντος, Οὐδὲ σχοινία οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσί. Itidem Pherecr. [ap. Phot. et Suid.] : Ὑμεῖς γὰρ αἰεὶ [ἀεὶ] στραγγαλίδας ἐσφίγγετε. Item στραγγαλίδες dicuntur quidam Globuli nodosi, quum humor non coquitur, nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos : quales fere sunt etiam αἱ στράγγες. Aristot. [H. A. 7, 11] : Ἐνίαις δὲ τὸ γάλα ῥέει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλάς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, καὶ διαμένουσιν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ἐκπεφθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ ἡ ὑγρότης, ἀλλὰ πληρωθῇ, Durant in posterum globuli, s. grumi, Gaza. Simile quid sunt τὰ στραγγάλια. [Judic. 8, 26. Metaph. Plut. Mor. p. 1033, E, de Chrysippo, στραγγαλίδων Ἀκαδημαϊκῶν κοπίς.]

[Στραγγαλισμός, ὁ, Strangulatus, Gl.]

Στραγγαλιώδης, ὁ, ἡ, Tortuosus, Perversus, Dolosus. [Photio et] Suidæ στραγγαλιώδες, διεστραμμένον, Distortum, Perversum. [Prov. 8, 8. Phrynichus Bekkeri p. 63, 22 : Στρ. ἄνθρωπος ὁ οὐχ ἁπλοῦς, ἀλλ' ἐπεστραμμένος. Epiphan. vol. 1, p. 760, D : Ὁρᾷς ὅτι πάντα τὰ τοῦ Χριστοῦ λεῖα, καὶ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς στραγγαλιῶδες; 975, D; vol. 2, p. 46, D. L. Dind. Στραγαλιώδης (sic), Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. De imagg. p. 112. Boiss.]

Στραγγαλόω, itidem Torqueo, Contorqueo. Unde pass. Στραγγαλοῦται, quod Hesych. exp. συστρέφεται. Στραγγαλόω exp. etiam Strangulo, Suffoco. Item Stringo, σφίγγω : afferturque ex Alex. Aphr. Probl. 1, [76] de cane rabido : Καὶ ἡ οὐρὰ στραγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχνοῦται. [Philo Belop. p. 57, D : Συμβαίνει τὴν ἔντασιν πολυχρόνιον γίγνεσθαι τοῦ τόνου στραγγαλωμένου. Tobi. 2, 3 : Εἷς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔρριπται. = Ignatius Epist. p. 23, 5 (33 ed. Smith.) : Μήποτε οὐ δυνηθέντες χωρῆσαι στραγγαλωθῆτε. Origen. African. Ep. p. 221 : Ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἀστραγαλωμένοι καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ῥιπτούμενοι. Χεῖρας στραγγαλουμένας Jo. Chrysost. vol. 3, p. 436, C. = Valck. Ἐστραγγαλωμένος Zonaras Annal. vol. 1, p. 142, D. Quod ipsum Valck. Diatr. Eur. p. 284, A, restituere voluisse videtur in Epist. illa Africani, ubi Βαβυλωνίᾳ στραγγαλώμενοι reponit ex loco Tobiæ, etsi non ferret στραγγαληθεὶς apud Diodorum in Στραγγαλίζω citatum, quod ab στραγγαλάω vel —έω foret ducendum. L. Dind.]

Στραγγαλωτός, adj. ut στραγγαλωτὴ μάστιξ, Lorum nodosum, quo cædebantur servi. Ita VV. LL. exp. in hoc Suidæ l. : Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι τῇ στραγγαλωτῇ [ἀστραγ.] μάστιγι. [V. Ἀστραγαλωτός.]

[Στράγγας, α, ὁ, Strangas, fl. prope castellum Arabionem, ap. Epiphan. vol. 1, p. 623, A. L. Dind.]

[Στραγγεία, ἡ, Cessatio, Cunctatio, Tergiversatio; quod restituendum M. Antonino 4, 51, ubi pro στρατείας, nullo sensu, leg. στραγγείας. Apud Polluc. 9, 137 (qui παμπόνηρον dicit) est Στραγγία, ubi recte Seber. monuit, στραγγεία (quod nunc restitutum) potius oportuisse a v. Στραγγεύεσθαι. Schweigh. In στρατηγία corruptum v. in Τευτασμός.]

Στραγγεῖον, τό, Instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat. Alex. Aphr. [Probl. 2, 59] de iis loquens quæ ἐξάγουσι τὸ πνεῦμα et συνεφέλκουσι τὸ ὑγρόν, ut siphones, catheteres, et hujusmodi alia : Τοῦτο πάσχει καὶ τὰ στραγγεῖα τὰ ἰατρικά· καὶ ἡ σικύα δὲ τοῦτον ἕλκει τρόπον.

[Στράγγευμα, τό, Tergiversatio. Sic leg. pro στράτευμα in Plut. Alex. c. 68. Schæfer.]

Στραγγεύω, Torqueo. Hesych. et Suid. στραγγεύει, διαβάλλει, οὐκ εὐθὺς πορεύεται. Pass. Στραγγεύομαι, Torqueor, Torqueo me. Hesych. στραγγεύεται, διατρίβει : in qua signif. accipit schol. Aristoph. quum in hoc l. Nub. [509] : Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; illud κυπτάζεις exp. στραγγεύῃ, διατρίβεις, addens, partic. ἔχων Attico more supervacuum esse. [Conf. schol. Lys. 17.] Itidem vero et ipse Aristoph. usurpavit; quippe ap. quem in eadem fabula [131] : Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Suidas exp. τί παρέλκω καὶ μέλλω καὶ διατρίβω καὶ ἀναδύομαι; Quid hæc animo volutans rem protraho et cunctor? [Ach. 126 : Κᾆτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι; Machon Athenæi 13, p. 580, E : Στραγγευόμενον περὶ τὰς συμβολάς, Cunctantem. Eust. Il. p. 1441, 59, ubi male στραγεύεσθαι.] Metaph. ab iis, qui in rebus angustis dubiisque sese torquent, et modo huc, modo illuc se circumvertunt, nescientes qua potissimum sit evadendum. Vel etiam a tergiversantibus, qui se huc et illuc convertunt, ut elabantur et adversarium fallant : quod et στρέφεσθαι dicitur ac ὑποστρέφεσθαι. Schol. ea verba sic exp., Τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι; [Conf. p. 1063, ubi idem verbum recte exponi videtur Stillatim exprimo. Est autem maxime in usu passiva (media) verbi forma Στραγγεύομαι, hac notione, Cesso, Moror, Conctor; sive a nomine Στράξ derives, ut sit (quod Sylb. ait ad Etym. p. 330, 56) Diutius morari s. hærere, uti guttæ, quæ per angustum meatum destillant lentiores; sive cum Schneidero in Lex. etym. aliam spectes originem. Notio Cunctandi, Cessandi, ut alibi, sic et in illis verbis obtinet, Ἰτητέον· τί κτλ. Ceterum de hoc verbo, quod ab imperitis amanuensibus frequenter cum στρατεύομαι permutatum est (ut ap. Plat. Reip. 5, p. 472, A : Οὐ συγγιγνώσκεις στρατευομένῳ, et aliquoties ap. Hesychium, et in Gl. : Στρατεύει, Aginat; Στρατεύεσθαι, Aginare), consulendi omnino sunt Kuster. ad Suid. 2, p. 45 (in Ἢ δεῖ γελ.), Valck. Anim. ad Ammon. 2, 13 (p. 130), Brunck. Aristoph. Nub. 131. Schweigh.]

Στραγγεύω, i. q. στραγγίζω, Stillatim exprimo, Guttatim excolo. Accipitur metaphorice pro Premo et quasi per angustum foramen exire cogo. Aristoph. Nub. [131] : Ἰτητέον· τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; ubi schol. διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι; [Pollux 9, 136. Hesychius : Στραγγεύει, διαβάλλει, οὐχ εὐθὺς πορεύεται· quibus Photius addit, ὥσπερ νεάζει καὶ χρονίζει, ῥαθυμεῖ.]

Στραγγίας πυρὸς, quod affertur ex Theophr. C. Pl. 3, [21, 2] exponiturque Triticum strangias appellatum, derivatumne sit ex στράγξ, an ex στραγγὸς, non facile dixerim. Meminit hujus Plin. 18, 7 : Græcia ex omni genere grani prætulit dracontiam, strangiam, et selinusium, argumento crassissimi calami : itaque pingui solo hæc genera assignabat. [H. Pl. 8, 4, 3, male στλεγγύς.]

Στραγγίζω, Guttatim exprimo, Stillatim excludo, Extillo. [Πιέζει Hesychio.] Diosc. 1, 32 : Χωρὶς τοῦ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ, Ita ut ne extillet aqua. 2, 83. Στραγγίζων τὸ πρῶτον ὕδωρ, καὶ ἄλλο ἐπιχέων, Ruell. Exclusa sensim omni aqua, recentique effusa ; Hermol. Aquam extillans ; Marc. Sinens effluere aquam. Item Lev. 1, [15] : Στραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου, Decurrere faciet sanguinem ad basin altaris. [Aq. Symm. Theod. Jud. 6, 38, ἐστράγγισε, Exstillare fecit. « Geopon. 9, 32 ; scriptt. rei Accip. p. 121. Etym. M. p. 729, 50. » Waker. Schol. Aristoph. Nub. 131 in cod. Taurin. et Reg. : Στραγγεύω ἤγουν τὸ κοινῶς στραγγίζω. Iterum HSt. :] Στραγγίζω, Torqueo, Premo : Hesych. στραγγίζει, πιέζει. [Improprie schol. et Eust. ad Hom. Il. Ο, 511 : Τὸ δὲ στρεύγεσθαί ἐστι στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας.]

[Στραγγίς, ίδος, ἡ, Gutta. Photio σταγών. Nisi στράγξ scrib., ut ap. Hesychium.]

Στραγγὸς, ή, όν, Tortus, Tortuosus, Perversus, Distortus, Obliquus, σκολιὸς, στρεβλὸς, Suid. et Hesych. : quorum ille [et Photius] exp. etiam ἀναιδὴς, δύσκολος : hic, etiam ἄτακτος. Itidem et στρεβλὸς idem Suid. exp. δύσκολος. Sed notandum, ap. Suid. [et Phot.] unico γ scribi Στραγὸς, itidemque στραγότερος [στραγώτερος Phot.], quod exp. ἀναιδέστερος, citantem hunc locum Basilii In ebriosos [vol. 2, p. 130, A] : Μή πως ὁ μὲν ἀνυπότακτος, στραγότερος [edd. ῥαθυμότερος] γένηται, ὁ δὲ κατανενυγμένος, τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ. Quæ scriptura et in Ms. Suidæ exempl. extat. [Cassii Probl. 14 : Αἱ μονοπάθειαι τῶν ὀφθαλμῶν στραγγότεραί εἰσιν, quod Alex. Aphr. Probl. 1, 143, δεινότεραι καὶ πολυχρονιώτεραι dixit. Rufi Fragm. p. 223 : Πυρετοῖς στραγγοῖς, μὴ σφοδραῖς ἐπιβολαῖς κεχρημένοις· 244, ubi Rasarius interpr. Inordinatos. Male in Matthæi Med. p. 170, στραγώτερα. Soranus De arte obstetr. p. (2 et) 213 ed. Dietz. : Διαφέρει δὲ τῆς ἐποχῆς (τῶν ἐμμήνων) ἡ μετὰ πόνου στραγγὴ κάθαρσις, ὡς καὶ τῆς ἰσχουρίας ἡ στραγγουρία, iterumque paullo post. Et c. 8, p. 21 : Στραγγοτέρας γινομένης τῆς καθάρσεως. Itaque adv. Στραγγῶς ib. p. 26 med. : Στράγγως καὶ μετὰ πόνου καθαιρόμεναι, et 27 med. : Τὸ στράγγως καθαίρεσθαι, male gravatur ; στραγγῶς recte p. 39 init. L. Dindorf.]

[Στραγγουρέω, i. q. στραγγουριάω. Poeta De herbis 38, 223.]

Στραγγουρία, ἡ, Urinæ stillicidium, ἡ κατὰ στράγγα τῶν οὔρων ἀπόκρισις, Galen. Aphor. Hippocr. Comm. 7, sect. 48. Idem in Aphor. Comment. 5, sect. 28 : Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον συνεχῶς, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται· at δυσουρία, Quum ægre redditur. Utrumque morbum expressit Cato R. R. c. 156, quum ait, Nunc de iis quibus ægre lotium it, quibusque substillum est. [Hippocr. p. 1053, G : Στραγγουρίην λύει φλεβοτομίη.] Plato Epist. [11, p. 358, E] : Νῦν δὲ Σωκράτης μέν ἐστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στρ. Aristoph. Vesp. [810], de matula loquens : Σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. [Et fr. Cocali ap. Polluc. 4, 187. Aristot. De gen. anim. 5, 3 med. et sæpius in H. A. Theophr. H. Pl. 7, 6, 3, etc.] Gorr. Στραγγουρία, Urinæ stillicidium, s. Depravata urinæ excretio cum stillicidio : symptoma excretionis in vesica depravatæ : quum nimirum urina non pro consuetudine redditur, sed paulatim et guttatim distillat, assiduaque est ad meiendum proritatio. Plin. quoque Stranguriam appellat. [Iterum HSt. :] Στραγγουρία, Quum urina stillatim descendit, Quum urina ægre it nec nisi stillatim. Cato De R. R. c. 156 : Nunc de illis, quibus ægre lotium it, quibusque substillum est. [Culbitio, Substillatio, Substillum, Gl., in quibus etiam Στράγγουρα et Στράγγυρα, Culbitio, et : Στραγγουρῶ, Culbo, Substillo.]

Στραγγουριάω, Urinæ stillicidio laboro, Non nisi stillatim meio, Aristoph. [Thesm. 616, et] schol. in expositione loci paulo ante citati : Συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν. [Iterum HSt. :] Στραγγουριάω, Lotium mihi substillum est. [Substillo, Gl.] Vide Οὖρον. [Plato Leg. 11, p. 916, A.]

[Στραγγουρικὸς, ή, όν, Ad urinæ stillicidium pertinens, Stillicidio ejus similis. De affectu ipso aut qui eo laborant Hippocr. p. 190, F ; 513, 23. Plut. Mor. p. 1089, E.]

[Σταγγουριώδης, ὁ, ἡ, idem. Hippocr. p. 943, E : Στραγγουριώδεις, i. q. στραγγουρικοί.]

[Στραγγῶς. V. Στραγγός.]

Στράγξ, γγὸς, ἡ, Gutta s. Stilla paulatim defluens, ut quum per parva foramina destillat humor. [Stillicidium, Gl. Hesychio σταγών.] Ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν σταλαγμὸς, schol. Aristoph. [Nub. 131.] Itidem in Lex. meo vet. [s. Etym. M. et ap. Photium] ἡ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις, ubi affertur ex Menandro [in Thesauro : Ἄσιτος ἑπτὰ μῆνας,] ὕδατος στράγγα ἔχων. [Meleager Anth. Pal. 4, 1, 38 : Μικρὰς στράγγας ἀπ' Ὠκεανοῦ. Theophr. H. Pl. 9, 18, 9 : Τὴν δὲ πρόεσιν αὐτῷ τοῦ σπέρματος εἶναι κατὰ στράγγα. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1041, 14 : Κατὰ στράγγα ῥεῖ τὸ δωδεκάκρουνον ἐκεῖνο στόμα. Galen. vol. 4, p. 415 : Ἡ μετὰ τὴν οὔρησιν ἔκθλιψις κατὰ στράγγα· 9, p. 318. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 267, A : Ἐδίδου δὲ τὸν πλοῦτον οὐ κατὰ μικρὸν οὐδὲ φειδομένως, οὔτε μὴν κατὰ στράγγα ῥέων, ἀλλὰ καὶ λίαν χύδην καὶ ἀνειμένως. Eust. Opusc. p. 295, 25 : Οἴνου κατὰ στράγγα μετέσχομεν. Hesych. in Στρεύγομαι, schol. Apoll. Rh. 4, 1058. In τάξ τρὰξ corruptum ap. Etym. M. v. Ἑταῖρος notavit Lobeck. Paralip. p. 97, quum στράγξ sit p. 729, 43.]

[Στράμβαι, αἱ, sec. Steph. Byz. πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σταγειρῖται Στραμβαῖοι.]

Στραμβολοκομᾶν, Esse crispis capillis. [Pro στραβαλοκόμας. V. Στραβαλός.]

[Στράμμενος, ὁ, Strammenus, Argivus, ap. Demosth. p. 1238 fin., ubi Στραμμένῳ.]

[Στραπή. V. Στράπτω.]

[Στραπταίγλα. V. Στρεπταίγλα.]

Στράπτω, i. q. ἀστράπτω. [Fulguro, transitive et intransitive. Soph. Œd. C. 1515 : Τὰ πολλά τε | στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη, ubi plerique στρέψαντα. Apoll. Rh. 1, 544 : Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα... τεύχεα· 3, 1018 : Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· 1216 : Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας. Oppian. Cyn. 3, 349 : Τοίην μὲν πυρόεσσαν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπαὶ μαρμαρυγὴν στράπτουσιν. Synes. Hymn. 3, 532 : Στράψον καρδίαν ἀπὸ σᾶς ἐλλᾶς σοφίας αὐγάν. Orph. H. 18, 2 : Ζεῦ..., στράπτων αἰθερίου στεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην· 11, 10 : Πρωτογόνοις στράψας φολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον. Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 23, 1, 2 ; 125, 1, 3, cum dat. rei vel pers. Hinc ap. Hesych. Στροπὴ et Στροφὴ et Στορπία, pro ἀστραπὴ, vocc. ejusdem stirpis cujus est στεροπὴ et ἀστεροπὴ, duplicis et ipsum formæ ; nisi pro illo potius dictum στροπὴ quam pro στραπὴ, cujus formæ testis non admodum certus Etym. M. : Κινάκη, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα, καὶ κράσει τοῦ ωα τὠκινάκη (—κῃ), ὥσπερ ὦ Ἄπολλον ὤπολλον· ἐὰν δὲ ἔχῃ τὸ ι, δηλονότι ἀφαιρέσει τοῦ α, οἷον ἀστεροπὴ στεροπὴ, ἀστραπὴ στραπὴ, οἷον, Σὺν τῇδε τῇ στραπῇ. Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ι, καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Quæ si Attici sunt poetæ, etiam litera η, quæ in α mutanda fuisset, tuetur formam στραπή. Ceterum de forma στράπτω conf. grammat. post Gregor. Cor. p. 675 et Στρέπταιγλος. L. Dind.]

[Στρᾰτάομαι. V. Στρατόομαι.]

[Στρᾰτάρχας, ὁ, Stratarchas, f. Dorylai. Strab. 10, p. 477.]

[Στραταρχέω, Dux sum exercitus, Exercitui præsum. Unde στραταρχοῦντος in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 220, A. L. Dind.] Στραταρχήσαντες, Duces exercitus.

Στρατάρχης, [s. Στράταρχος], ὁ, Dux exercitus, Qui præest exercitui, Qui principem in exercitu locum obtinet. [Æschyl. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, D : Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα. Sed ταξ. χἀκατοντάρχας στρατῷ Porsonus.] Philo V. M.

A 3, fin. : Ἡγεμόνα δ' Ἠήλουν καὶ στρατάρχην ἀνευρεῖν, Imperatorem et ducem quærebant. [Herodot. 3, 157; 8, 44, ubi al. στρατιάρχης. Theodor. Prodr. p. 9 fin., 197 med. Ap. Basilium Cotel. Eccl. monum. vol. 1, p. 34, B : Τοὺς ταξιάρχας καὶ τοὺς στρατηγάρχας, scribendum στρατάρχας vel στρατιάρχας. L. D. || Forma Στράταρχος, Pind. Pyth. 6, 31; Isthm. 4, 44 : Στράταρχον Αἰθιόπων. Hesychio στρατηγός.]

Στραταρχία, ἡ, Præfectura exercitus. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 90, 23] : Θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι. [Const. Manass. Chron. 3204, 5470. Polluci una cum στρατάρχης illatum erat 1, 127.]

[Στράταρχος. V. Στρατάρχης.]

Στρατεία, ἡ, Expeditio, Militia, [Sacramentum, add. Gl.] ejusmodi signif. qua dicitur aliquis Detrectare militiam, et Solutus esse militia. Xen. Cyrop. [5, 2, 19 : Ἐν στρατείᾳ ὄντας· Anab. 5, 4, 18 : Ὃ οὔπω πρόσθεν ἐπεποιήκεσαν ἐν τῇ στρατείᾳ·] 8, p. 137 [c. 6, 20] : Ὥρμα ταύτην τὴν στρατείαν, ἐν ᾗ λέγεται καταστρέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα οἰκεῖ μέχρις Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Hanc B suscepit expeditionem. Qua signif. et στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur. Thuc. [2, 11], Στρατείας ἐποιήσαντο. [Conf. id. l. in Στρατιὰ cit. Xen. H. Gr. 7, 4, 19 : Οἱ Ἀρκάδες τὴν ποιοῦνται ἄλλην στρατείαν εἰς τὴν Ἦλιν.] Sic Isocr. [p. 100, E] : Πῶς οὐ χρὴ θαῤῥεῖν ποιούμενον τὴν στρατείαν ταύτην; Quo modo non confidenter hanc expeditionem suscipias? Similem huic locum ex Eodem afferam in Στρατηγοῦμαι. [Id. p. 104, E : Ποιησάμενος στρατείαν ἐπὶ Τροίαν.] Sicut vero στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur aliquis, ita ipsa στρατεία γίνεσθαι, Isocr. : Στρατείας γενομένης, Facta expeditione, vel quum susciperetur expeditio. [Xen. Cyrop. 8, 6, 20, et ib. 15 : Ὡς εἰς πάντα στρατείας ἐσομένης. Plato Leg. 12, p. 943, C.] Item ὁ στρατείας ἀφειμένος, Qui militia solutus est, non cogitur amplius στρατεύεσθαι, Plut. in Probl. Rom. [p. 274, A], ubi etiam dicit talem ἀπηλλάχθαι τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Contra aliquis ἀποδιδράσκει τὴν στρατείαν, ut ap. Ovid. aliquis dicitur Detrectare militiam : unde ἀπόδρασις στρατείας, Dem. [p. 568, 9] : Λιποταξίαν καὶ στρατείας ἀπόδρασιν. Quod ut ignavi C militis est, ita impigri et strenui plures στρατείας τελεῖν. Polyb. [6, 19, 1 et 2] : Πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἤδη στρατείας, Jam quinque annua stipendia fecisse. Sic idem [ib. 4] : Πολιτικὴν δὲ ἀρχὴν οὐκ ἔστιν οὐδενὶ λαβεῖν πρότερον ἐὰν μὴ δέκα στρατείας ἐνιαυσίους ᾖ τετελεκώς. Et alibi, Στρατείας τελεῖν κατ' ἀνάγκην. Idem et στρατείαν στρατεύεσθαι dicit, ut in Στρατεύομαι docebo. [Eur. Suppl. 116 : Οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν· 23 : Τά τ' ἔγχη τήν τε δυστυχεστάτην στόλων στρατείαν, ἣν ἔπεμψεν ἐκ δόμων· 229 : Ἐς δὲ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων. Plato Theæt. p. 170, A : Ἐν στρατείαις· Reip. 3, p. 404, A : Ἐν ταῖς στρατείαις· Phædr. p. 260, B : Οἴκοι τε καὶ ἐπὶ στρατείας· Reip. 4, p. 404, B; 5, p. 468, B; Conv. p. 220, A; Charmid. p. 156, D, et Reip. 5, p. 468, B : Ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὦσι τῆς στρατείας· 8, p. 556, C : Κατὰ στρατείας· Leg. 12, p. 950, D : Τὰς κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας. De στρατείᾳ τῇ ἐν τοῖς μέρεσιν v. in Μέρος vol. 5, p. 802, C. De στρατείᾳ τῇ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις ib. et Harpocrat. v. Στρατεία.] Proprie autem στρατεία de Pedestri expe- D ditione dici videtur, quum Thuc. 2, [87] dicat, Οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μᾶλλον ἢ ἐπὶ στρατείαν ἐπλέομεν, Neque tam ad prælium navale quam ad terrestrem expeditionem navigabamus. Eod. l. [101] dicit, Κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν, Tempore expeditionis illius quam Sitalces Thraciæ rex susceperat. [De Agamemnonis expeditione Æsch. Ag. 602 : Ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ· Eum. 631 : Ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα. Alia phrasi Thuc. 1, 3 fin. de eadem : Καὶ ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι ξυνῆλθον. Et Orat. c. Neær. p. 1353, 24 : Οὐκ ἐξελθόντων ἐκείνων τὴν στρατείαν. Xen. Cyrop. 5, 1, 24 : Ὅτε τῆς ἔξω στρατείας ἐπεθύμησας· 8, 6, 20 : Ἡ εἰς Αἴγυπτον στρατεία. Plato Conv. p. 219, E : Στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινή. Latiori signif. Dio Cass. 78, 36 : Ὅσα πρὸς διαφθορὰν τῆς ἀκριβοῦς στρατείας εὕρηντο, Rei militaris. De usu ap. Byzant. Ducangius : « Militia, Munus quodvis, ut apud Latinos, de quibus in Gloss. med. Lat., στρατεία σχολάζων in Can. 83 Apostol.,

A ubi v. Zonaras et Balsamon et ad can. 7 Conc. Calched. Doroth. Doctr. 12 : Τὴν σύγκλητον, τοὺς πατρικίους, στρατηλάτας, ὑπάρχους, σιλεντιαρίους· εἰσὶ γὰρ αὗται πολύτιμοι στρατιαί (—τεῖαι)· Conc. Chalcedon. act. 1, p. 275 : Οἷς ἕκαστος ἐκοσμεῖτο ἀξιώμασί τε καὶ διαφόροις στρατείαις... Conc. 6 Œcum. act. 13, p. 951 : Τοῖς ἐν ἀξίαις καὶ στρατείαις διαλάμπουσιν. Et sæpius in Justiniani Nov. Alia vero est ἔνοπλος στρατεία Nov. 117, 11 etc. Στράτευμα sic ap. Theophyl. Simoc. 8, 9. » Conf. etiam Στρατεύομαι.] || Στρατεία pro στράτευμα et στρατιὰ, i. e. pro Agmine militum s. Exercitu qui in expeditionem educitur, proque Copiis, acceptum, legitur ap. Xen. Cyrop. 7, p. 111 [c. 4, 7] : Ἐρωτῶντες εἴ τι στρατείας προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Sed puto scribendum potius στρατιᾶς [quod nunc receptum ex libris], ut ibid. : Ἀπεκρίνατο ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχει ἀλλαχόσε χρῆσθαι στρατιᾷ. Quibus dictis ἀπῆγε τὸ στράτευμα. Ubi observa synonymως usurpata στράτευμα, στρατιὰ, et στρατεία, si tamen id mendosum non est : quanquam Ammon., quum dixisset B στρατείαν, penultima longa, esse τὸ πρᾶγμα, στρατιὰν vero, penultima correpta, τὸ πλῆθος, subjungit, ea sæpe ἐναλλάσσειν ἐν τῇ χρήσει, i. e. alterum pro altero usurpari. Verum ego plurimis in locis pro στρατεία ex veteribus codd. reponendum esse comperi στρατιὰ, et vicissim. [Eur. Rhes. 263 : Χιλιόνταρχον ἦλθ' ἔχων στρατείαν· Iph. A. 495 : Ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος. Vicissim στρατιὰ de Expeditione dictum notabimus in ipso. Sed hæc poetarum sunt. De prosa verum est quod Ruhnk. ad Tim. p. 240 in universum dixit, permutationem ab Ammonio notatam rectius tribui librariis, nec ferri possunt quæ Schweigh. in Lex. Polyb. v. Στρατεία tueri de hoc genere voluit. V. Στρατηΐα. Forma Dor. Στρατήαν Sophron ap. Apollon. De pron. p. 72, C. L. Dind.]

Στράτευμα, τὸ, Exercitus qui in expeditionem educitur, i. q. στρατὸς, Agmen. [Æsch. Pers. 116 : Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε· Sept. 583 : Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα· 1019 : Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν. Soph. El. 695 : Τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος C στράτευμ' ἀγείραντος· Œd. C. 1416 : Στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε· 1419 : Στράτευμ' ἄγοιμι· Ph. 59 : Ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν· 1425 : Ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος· 1429 : Ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος. Eur. quum alibi sæpe tum plurali Hel. 453 : Τὰ κλεινὰ ποῦ 'στί μοι στρατεύματα; Aristoph. Ach. 1080 : Ἰὼ στρ. πολεμολαμαχαϊκόν. Herodot. 8, 106 : Τὸ στρ. τὸ Περσικόν.] Thuc. 6, p. 230 [c. 98] : Ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον τε καὶ οὐ ῥᾳδίως ξυντασσόμενον. [7, 26 : Ἐπεὶ ξυνελέγη αὐτῷ τὸ στράτευμα.] Herodian. 6, [5, 1] : Ὅτε ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα ὤφθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Milites suos, quos in expeditionem educebat, numero non esse impares adversariorum copiis. Xen. Hell. 4, [8, 30] : Ὅπως ἐῤῥωμενέστατον τὸ στράτευμα ποιήσαιτο. Sic Conv. [8, 32] : Ὡς στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο· Hell. 6, [5, 19] : Ἐξέτεινεν ἐπ' ἐννέα τὸ στράτευμα ἀσπίδων· et [1, 4, 22] : Ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας· 4, [4, 13] : Διαφῆκε τὸ στράτευμα. [Plato Theæt. p. 142, B : Τὸ γεγονὸς νόσημα D ἐν τῷ στρατεύματι.] Item Plut. Apophth. : Ἑαυτὸν καὶ τὸ στράτευμα παραδούς. Rursum Xen. Hell. 5, [4, 41] et Dem. Philipp. 3, πολιτικοῦ στρατεύματος mentionem faciunt. [Ap. Polyb. 1, 26, 7, τὸ σύμπαν στρ. plura complectitur στρατόπεδα. || I. q. στρατεία, Expeditio. Æsch. Pers. 759 : Τῶνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα. Eur. Cycl. 283 : Αἰσχρὸν στράτευμα. Herodot. 3, 48 init. : Συνεπελάβοντο τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, ὥστε γενέσθαι, καὶ Κορίνθιοι προθύμως· et ib. : Γενεῇ πρότερον τοῦ στρατεύματος τούτου· 8, 112 : Πάριοι Θεμιστοκλέα χρήμασι ἱλασάμενοι διέφυγον τὸ στράτευμα· 9, 33 : Δείματος μεγάλου ἐπικρεμαμένου τοῦ Περσικοῦ τούτου στρατεύματος. De Militia, quam Byzantini dicunt etiam στρατείαν, usurpatum v. in illo sub finem.]

Στρατευματικὸς, ἡ, ὸν, Militaris, Bello habilis s. idoneus. [Pro στρατευτικὸς, ut videtur. Quorum confunditur Plut. Marcell. c. 5, sed ubi neutrum locum habet.]

[Στρατευσείω, Expeditionem cogito. Dio Cass. 53, 25.]

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, Qui in expeditionem educi potest, Maturus militiæ, (ut Liv. Cujus magna pars matura militiæ esset,) i. e. Qui militare s. arma ferre per ætatem potest. [Polyb. 6, 19, 6 : Τῶν στρ.] Xen. [Cyrop. 1, 2, 4 : Τοὺς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι·] Hell. 6, [5, 12] : Εὑρὼν ἐκεῖ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας οἰκοῦντας τὰς οἰκίας, τοὺς δ' ἐν τῇ στρατευσίμῳ ἡλικίᾳ, οἰχομένους εἰς τὸ Ἀρκαδικόν. Hæc στρατεύσιμος ἡλικία a Tacito dicitur Ætas militaris, Ovid. Ætas bello habilis. [Dionys. H. A. R. 3, 65; 5, 45. Pollux 1, 177; 2, 11. Anna Comn. p. 212, D. V. Dorvill. ad Charit. 6, 9 init.]

Στράτευσις, εως, ἡ, Expeditio, i. q. στρατεία, ut στρατοπέδευσις i. q. στρατοπεδία. [Dionys. Hal. vol. 6, p. 909, 12 : Τὴν ἐπὶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας στράτευσιν. Photius in Στρατιάν. Symm. Ps. 59, 12; 107, 12. Ms. ap. Müller. Introd. ad Callisth. p. XXVII fin.]

[Στρατευτέον, Suscipienda est expeditio. Xen. Hell. 7, 1, 41 : Ἔγνωκε στρ. εἶναι ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν.]

Στρατευτικός, ή, όν, idem q. στρατεύσιμος. Nisi malis accipere pro Bellicosus, Pugnax, in hoc l. ap. Athen. 13, [p. 562, F] ubi Chæremon tragicus dicit oportere amantes στρατευτικωτάτους εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι, Ποιητικοὺς, ἰταμοὺς, προθύμους, εὐπόρους Ἐν τοῖς ἀπόροις. Vel etiam Expertus et gnarus militiæ, Assuetus militaribus muniis. Pro Militaris, affertur ex Bud. [Στρατευτικοὶ appellati e numeris militaribus, qui tributorum exactioni inserviebant. Zonaras in Niceph. Phoca : Οὐ διέλιπον ἐν ταῖς χώραις ἁπάσαις αὐτοῦ βασιλεύοντος ἀπογραφεῖς στελλόμενοι ἐπόπται τε καὶ στρατευτικοί. Ducang.]

[Στρατευτὸς, ὁ, oxytonon ponit Arcad. p. 84, 5, ubi etiam ἀστράτευτος.]

Στρατεύω, Exercitum in expeditionem educo, Cum exercitu venio, ut schol. Thuc. p. 51 [2, 6], στρατεύσαντες exp. μετὰ στρατιᾶς ἀφικόμενοι. Ex consequenti interpr. etiam Bello invado, Infesto exercitu invado. [Eur. Or. 927 : Μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα.] Construitur modo cum εἰς, modo cum ἐπὶ, habente suum accus. regionis, urbis, populi, principis. Thuc. 2 : Ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι μετὰ πάντων, Universis copiis in regionem nostram expeditionem suscipiunt. Sic 3 : Ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικὴν, Exercitum induxere in Atticam, Bellum intulere Atticæ. Idem [et Plat. Menex. p. 241, E] alibi, Ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum sunt ingressi hostiliter, Cyprum infesto agmine invaserunt. [Εἰς Σικελίαν Xen. H. Gr. 1, 5, 21.] Idem cum ἐπί : ut στρατεύω ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, Cum exercitu contendo Potidæam. Item, Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς, Infesto exercitu eos aggrediuntur, Bellum eis inferunt. Sic [Eur. Rhes. 467 : Στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω· Herc. F. 825 : Ἑνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν. Herodot. 1, 77 : Ἐνένωτο στρατεύειν ἐπὶ τοὺς Πέρσας· 6, 7 : Ἐπὶ τὴν Μίλητον καὶ τὴν ἄλλην Ἰωνίην ἐστράτευον, ubi alii ἐστρατεύοντο.] Hermog. De invent. 2 : Στρατεύειν ἐπ' αὐτοὺς ἄξιον, Æquum est eis bellum inferre. Rursum Thuc. 3, [7] : Καὶ ὕστερον Ἀκαρνᾶνας ἀναστήσας πανδημεὶ, στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας, Expeditionem suscipit adversus OEniadas, Infesto agmine tendit in OEniadas, Infesto exercitu petit OEniadas. [Sæpe etiam Plato et Xen. cum ἐπὶ et acc. personæ vel loci. Idem H. Gr. 1, 2, 15 : Ἐστράτευσαν πρὸς Ἄβυδον. Sed ap. Dionys. A. R. 1, 64 med. πρὸς αὐτὸν in ἐπ' mutat Vat.] Item sine εἰς vel ἐπὶ, Plut. Amat. Narr. [p. 775, A] : Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγοῦντος Φοίβου, Bellum eis Thebani una cum ceteris Bœotis intulerunt. Thuc. 2 : Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευον ἐπὶ τῶν νεῶν, Athenienses erant in expeditione cum classe. [Cum accus. Thuc. 1, 112 : Τὸν ἱερὸν καλούμενον πόλεμον ἐστράτευσαν. Ubi alii ἐπολέμησαν.] || Quum de milite dicitur, significat Milito, Stipendia facio s. Mereor, præsertim si addatur dat. imperatoris [Appian. Civ. 1, 42 init. : Τοῖς ἐν αὐτῇ Ῥωμαίοις ἐκήρυξεν, εἰ μεταθεῖντο, στρατεύσειν ἑαυτῷ], aut præp ὑπό. Aristot. Rhet. 2, [c. 23 extr.] : Νεώτατος καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν ἐστράτευσε. [Xenoph. Cyrop. 7, 4, 9 : Στρατεύειν ὅποι Κῦρος ἐπαγγέλλοι. Plato Leg. 12, p. 943, A, C.] || Interdum et pro στρατηγέω accipitur, quum de duce exercitus dicitur, i. e. Imperatoris munus obeo, Dux sum. Thuc. 1, [105] : Καὶ
A ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους στρατεύοντος, i. e. Λεωκράτους στρατηγοῦντος, Leocrate duce, ductante exercitum. [Sed hoc ipsum στρατηγοῦντος est in libris et edd. De formula στρατεύειν στρατείαν v. in medio. Cum accus. pers. sic, ut sit Educo in expeditionem, Appian. Civ. 1, 42 init. : Τούσδε μὲν ὁ Πάπιος μεταθεμένους ἐστράτευεν· et ib. infra τοὺς δούλους· 2, 141 init. : Τῶν ἐπὶ Κελτοὺς ὑμᾶς αὐτῷ Καίσαρι στρατευσάντων· 5, 137 : Μισθοῖς μεγάλοις ἐστράτευε τοὺς Ἰταλούς. Synes. p. 5, A : Σὲ δὲ στρατεύει τὸ βασιλεύειν· 63, C : Οὓς (Eubœenses) ὅπισθεν κομόωντας ἐστράτευσεν ἐπὶ Τροίαν ἡ ποίησις. Schol. Philostr. Her. p. 391 Boiss. : Ἐστράτευσε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Orig. C. Cels. 8, p. 797, C : Οὐ δήπου τοὺς ἱερέας στρατεύετε, aliique recentiorum.] || Pass. Στρατεύομαι, i. q. στρατεύω, (ut στρατοπεδεύομαι i. q. στρατοπεδεύω,) Exercitum in expeditionem educo, Expeditionem suscipio. [Æsch. Pers. 790 : Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον. Soph. Aj. 1111 : Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός. Eur. Iph. A. 967 : Ὧν μέτ' ἐστρατευόμην.] Athen. 12, [p. 532, C]
B de Charete : Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας, In expeditionibus, Si quam susciperet expeditionem. Et Theres rex Thraciæ ap. Plut. Apophth. [p. 174, D] dicebat, Ὁπότε σχολάζοι καὶ μὴ στρατεύοιτο, τῶν ἱπποκόμων οἴεσθαι μηδὲν διαφέρειν. Xen. Cyrop. 4, [3, 1] : Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστου ἄξια στρατεύονται. Potest tamen in præcedente l. Plutarchi στρατεύοιτο accipi etiam pro πολεμοίη, Bellum gereret : in Xenophonteo, pro Militare, et accipi de singulis militibus, non de ducibus solum : de qua signif. infra dicetur fusius. [Id. H. Gr. 5, 4, 13 : Οὐκ ἐστρατεύετο (Agesilaus), et 4, 6, 13 etc.] Præterea sicut στρατεύω supra dictum est construi interdum cum εἰς aut ἐπὶ habente personam ejus [vel nomen loci] qui bello petitur, ita et στρατεύομαι usurpari sciendum est. [Eur. Phœn. 432 : Ἐπὶ τὴν γὰρ ἐμὴν στρατεύομαι πόλιν. Herodot. 1, 71 : Στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας· et ib. ἐπὶ Λυδούς· et 204 : Ἐπ' οὓς ἔσχε προθυμίην στρατεύσασθαι· et ib. : Ὄχη ἰθύσειν στρατεύεσθαι· 3, 139 : Καμβύσεω στρατευομένου
C ἐπ' Αἴγυπτον· 9, 86 : Στρατεύεσθαι ἐπὶ τὰς Θήβας, ubi al. —ειν. Et sæpe Xen. et al.] Xen. [ll. pluribus] στρατεύομαι ἐπὶ τοῦτον, Exercitum in expeditionem educo adversus hunc, Infesto agmine invado hunc, Bellum huic infero. Idem στρατεύεσθαι et τὴν στρατιὰν διαλύειν sibi opponit, Cyrop. [6, 1, 6] : Πότερον στρατεύεσθαι καιρὸς δοκεῖ εἶναι ἔτι ἢ ἤδη διαλύειν τὴν στρατιάν, Expeditionem suscipiendi, Belligerandi. Item στρατεύεσθαι ἔξω, Plato Leg. [7, p. 814, A], In militiam proficisci. [Xen. H. Gr. 5, 4, 13 : Τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρ.] At quum de milite aliquo dicitur, significat Milito, Stipendia facio, perinde ut στρατεύω. [Aristoph. Nub. 692 : Οὐ στρατεύεται· Ach. 1052 : Ἵνα μὴ στρατεύοιτο· Av. 1367 : Φρούρει, στρατεύου· Thesm. 232 : Ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι· Ran. 1113 : Ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι. Herodot. 1, 209 : Οὐ γὰρ εἶχέ κω ἡλικίην στρατεύεσθαι· 7, 96 fin. : Εἵποντο δὲ ὡς οὐ στρατηγοὶ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι· 8, 43 : Ἐστρατεύοντο δὲ οἵδε· 48 : Οἱ μέν νυν ἄλλοι τριήρεας παρεχόμενοι ἐστρατεύοντο.] Aristot. OEc. 2, [c. 29] : Τῶν στρατευομένων παρῃτεῖτο τὰς σιταρχίας,
D Militantibus stipendia denegabat. Xen. Hell. [3, 4, 15] : Ὅστις παράσχοιτο ἱππικὸν καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον, ὅτι ἐξέσται αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι, i. e. Fore ἀστράτευτον, et immunem a militia, Non fore opus ut ipse militet. Thuc. 8, p. 283 [c. 65] : Ὡς οὔτε μισθοφορητέον εἴη ἄλλους ἢ τοὺς στρατευομένους. [Plat. Crit. p. 52, B : Εἰ μή ποι στρατευσόμενος.] Plutarch. Probl. Rom. : Τοῖς μὴ στρατευομένοις μὲν, ἐν στρατοπέδῳ δὲ ἄλλως ἀναστρεφομένοις, οὐκ ἐξῆν ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον οὐδὲ τρῶσαι, Iis qui non militarent. Item μισθοῦ στρατεύονται, Stipendia merent, Xen. Interdum cum dat. personæ imperatoris, ut Dem. : Στρατεύεται ἡμῖν, Nobis meret, Sub nobis stipendia facit. Sic Greg. Naz., Στρατεύεται Καίσαρι, ut Stat. Tibi Amphiarae merent. Interdum cum ὑπὸ, habente et ipso personam imperatoris, Plut. Camillo [c. 2] : Στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτωρι Ποστουμίῳ, Sub dictatore Postumio merens. Herodian. 8, [7, 20] : Σὺν τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομένοις, Cum iis, qui sub Balbino merebant, militabant, stipendia faciebant. [Cum præp. ὑπὲρ Plato Reip. 4,

p. 529, B : Ὁ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς· Leg. 9, p. 878, D : Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδυνατοῦντος στρατεύεσθαι.] Item στρατεύεσθαι στρατείαν [Iambl. V. P. p. 404] aliquam dicitur aliquis, pro Merere s. Stipendia facere, Militare in expeditione aliqua. Dem. [p. 545, 15] : Ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας. Sic Plut. [Mor. p. 204, A] : Πυνθανομένων τῶν τιμητῶν εἰ πάσας τὰς στρατείας ἐστράτευται. Et Polyb. [6, 19, 3] : Στρατείας στρατεύειν κ' ἐνιαυσίους, ut Tacit., Plures per provincias quadraginta stipendia explevit. [Eur. Suppl. 116 : Οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν; Et ubi adverbialiter ponitur adj., fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 52, 13 : Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πόλιν. Polyb. 3, 11, 5 : Καθ' ὃν καιρὸν τὴν εἰς Ἰβηρίαν ἔξοδον μέλλοι στρατεύεσθαι. « Ps.-Hippocr. Ep. p. 1279, 4 : Πρὸς δύο στρατευόμεθα τέλεα, τὸ μὲν ἀνθρώπου, τὸ δὲ τέχνης. » Hemst. || Milito, i. e. Officio aliquo vel dignitate fungor, ut supra Στρατεία et Στράτευμα, et infra Στρατιά, ap. Byzantinos. Conc. Calchedon. act. 6 : Ὁ δὲ στρατευόμενος περὶ τῆς ἑαυτοῦ στρατείας καὶ ὁ κληρικὸς περὶ τοῦ ἰδίου βαθμοῦ κινδυνεύσει. Ib. p. 839 : Μηδεὶς κληρικὸς ἤγουν στρατευόμενος κτλ. V. Justinian. Nov. 8, 2 ; Socrates 1, 2 ; 3, 9 ; 7, 12 ; Sozom. 2, 3 etc. Ducang. || Improprie ap. Eust. Il. p. 471, 36 : (Pindarus) στρατὸν ἔγραψέ που νεφελῶν, ὡς δῆθεν ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν στρατιᾶς νέφος, καὶ αὖ ἀνάπαλιν, στρατιὰν νεφελῶν· ἀφ' οὗ κερδήσαντες οἱ ναυτικοὶ στρατεύεσθαι νέφη φασίν, ὅτε πολλὰ συσταθέντα ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἀέρος διὰ τὴν περὶ αὐτὰ μελανίαν τὴν ἐκ πυκνώσεως. || Aoristi forma passiva Pind. Pyth. 1, 51 : Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων ἐστρατεύθη. Apollod. 1, 9, 13, 2 : Πρόμαχος, ὃς μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύθη, nisi librarius intulit pro —σατο vel —σεν, quibus alibi utitur. Suidas s. Zonaras Lex. p. 621 : Ἐθελονταί, οἱ στρατευθέντες ἑκουσίως. Conf. etiam composita Ἀποστρατεύω (s. Στρατιωτικῶς), Συστρατεύω. Nam in inscr. Orchomenia ap. Ussing. Inscrr. Gr. inedit. p. 41, n. 52, 10 : Τῶς πρᾶτον ἐστροτευάθη, Ussing. p. 42 interpr. passive, ut sit i. q. οἱ πρῶτον στρατευσάμενοι. Notanda autem forma Bœotica. L. Dind.]

[Στρατηγάρχης. V. Στρατάρχης.]

[Στρατηγεῖον. V. Στρατήγιον.]

Στρατηγέτης, ὁ, derivare possumus a στρατηγέω, ut κυνηγέτης a κυνηγέω. Est autem στρατηγέτης i. q. στρατηγός, ut κυνηγέτης i. q. κυνηγός, i. e. Dux exercitus, Imperator. Si quis tamen malit ab ipso στρατηγὸς derivare, ut ἀρχηγέτης ab ἀρχηγός, non magnopere repugnarim. [Exc. Ms. Flor. ap. Egger. ad Longin. p. 250 : Πείθεσθαι δεῖ τοῖς στρατηγέταις σημήνασι τὸ ἀνακλητικόν. Nicetas Ann. 6, p. 99, D : Ἐβόων τὸν στρατηγέτην. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 68, A, init. Theodor. Prodr. p. 206 med. L. Dind.]

[Στρατηγέτις, ιδος, ἡ, Quæ dux est exercitus. Tzetz. Hist. 12, 957. Elberl. Conf. Συστρατηγέτις.]

Στρατηγέω, Exercitum duco, ducto, τὸν στρατὸν ἄγω, Dux sum exercitus, Imperatoris munere fungor, Exercitui præsum. [Soph. El. 1 : Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ. Eur. Heracl. 391 : Ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς· fr. Archelai ap. Stob. Fl. 54, 11 : Ἀνὴρ στρατηγῶν. Aristoph. Pac. 450 : Στρατηγεῖν βουλόμενος· Nub. 586 : Εἰ στρατηγήσει Κλέων. Thuc. 1, 57 : Τριάκοντα ναῦς, Ἀρχεστράτου στρατηγοῦντος. Xen. Cyrop. 6, 1, 5 : Μένων στρατηγήσω, ἕως ἂν κτλ. H. Gr. 1, 7, 1 : Ἀνδράσιν ἱκανοῖς καὶ ἐστρατηγηκόσιν ἤδη· et al.] Plut. Amat. Narr. [p. 775, A] : Ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγοῦντος Φοίδου, Cujus belli imperator Phœdus fuit. Isocr. Ad Phil. [p. 110, D] : Οἵτινες ἀμφότερα ἂν δύνωνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν, Et remp. administrare, et belli tempore imperatoris munus obire. Et ap. Athen. 12 : Στρατηγεῖν οὐκ ἐπίστασθαι, Non esse στρατηγικόν. Et Chabrias ap. Plut. Apophth. [p. 187, D] dicit κάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γινώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων. Item Plut. Alex. [c. 16] : Ἔδοξε μανικῶς καὶ πρὸς ἀπόνοιαν μᾶλλον ἢ γνώμῃ στρατηγεῖν. [Xen. Anab. 2, 2, 13 : Ἡ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον· ubi Eunapii hæc fortasse imitati l. notavi p. 485 Boiss. : Ὁ δὴ ἔδοξε κάλλιστα στρατηγῆσαι ἡ τύχη. De coss. Rom. Polyb. 2, 21, 7 : Μάρκου Λεπίδου στρατηγοῦντος· 3, 114, 6 : Μάρκος καὶ Γναῖος, οἱ τῷ πρότερον ἔτει στρατηγοῦντες. Conf. Perizon. Animadv. histor. p. 36 sq. Arrian. Epict. 4, 1, 149 : Στρατηγῶν, ὑπατεύων, iterumque ib.] Interdum jungitur cum dat. personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, regis sc. aut reipublicæ. [Vel eorum quibus ducem se præbet imperator. Æsch. Eum. 25 : Ἐξ οὗτε βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Eur. Tro. 926 : Καὶ Παλλάδος μὲν ἦν Ἀλεξάνδρῳ δόσις Φρυξὶ στρατηγοῦνθ' Ἑλλάδ' ἐξανιστάναι· Andr. 324 : Στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων. Demosth. p. 1457, 21 : Νῦν δ' ἕκαστος αὐτῷ στρατηγεῖ.] Plutarch. Othone [c. 5] : Στρατηγοῦντες Οὐϊτελλίῳ, quod interpr. Pro Vitellio ducentes exercitum. [Appian. Civ. 4, 49, cui alium l. addit gramm. Bekk. p. 174, 11.] Itidem Pausan. Bœot. [9, 1, 2] : Μαρδόνιον τὸν Γωβρύου, Ξέρξῃ στρατηγοῦντα, ἠμύναντο ἐν τῇ σφετέρᾳ οἱ Πλαταιεῖς. Similiter et Chrysost. De sacerd. Sæpe cum gen. [Aristoph. Eq. 1313 : Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει. Herodot. 7, 82 : Ἐστρατήγεον τούτων καὶ τοῦ σύμπαντος στρατοῦ· 161 : Ὡς στρατηγήσεις τῆς Ἑλλάδος γλίχεαι.] Thuc. [1, 45 : Ἐστρατήγει αὐτῶν Λακεδαιμόνιος·] 3, [105] : Δημοσθένην τὸν ἐς Αἰτωλίαν Ἀθηναίων στρατηγήσαντα, Demosthenem, qui dux fuerat expeditionis illius quam Athenienses in Ætolos susceperant. Ubi etiam nota ἐς, ut significetur motus ad locum. [Xen. H. Gr. 4, 5, 13 : Καλλίας τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν στρατηγῶν, ut Anab. 1, 4, 3, et ξένων 2, 6, 28. Improprie 3, 2, 27 : Κατακαῦσαι τὰς ἁμάξας, ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ.] Plut. C. Col. [p. 1126, C] : Μέλισσος δέ, τῆς πατρίδος στρατηγῶν, Ἀθηναίους κατεναυμάχησε, Patriæ ducem se præbens, Athenienses navali certamine superavit. Pericle [c. 26] : Στρατηγῶν τῆς Σάμου, Samiorum dux. Isocr. Paneg. [p. 56, E] : Στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖν, ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν, Imperatoris et præfecti officio apud ipsos fungi, non tyrannidem in eos exercere. Ubi pro Præfectura potius urbana s. Prætura accipiendum videtur quam pro Præfectura militari et officio imperatorio, pro quo tum in præcedentibus accipitur ll., tum in hoc Herodiani 7, [9, 10] : Τὸν υἱὸν αὐτοῦ, στρατηγήσοντα δὴ τοῦ πλήθους εἵλοντο, Filium ipsius ducem elegerunt exercitus. [De Ætolorum στρατηγοῖς Polyb. 4, 37, 2 : Αἰτωλῶν ἐστρατήγει Σκόπας· etc.] Rursum Thuc. 1, [29] : Ἐστρατήγει τῶν νεῶν, Navalium copiarum dux erat, Classi præfectus erat, ἐναυάρχει. [Cum genit. πολέμου Dionys. A. R. 4, 45 init. : Πολέμου στρατηγεῖν ἱκανός, ubi Reisk. πολέμους· etsi 3, 37 init. est : Ἱκανὸν πολέμου στρατηγεῖν· et 3, 22 med. : Ὡς κακῶς ἐστρατηγηκὼς τοῦ πολέμου, ubi tamen Vat. τὸν πόλεμον, de qua constr. HSt. infra. Ap. Diodor. 11, 58 init. : Φασὶ τὸν Ξέρξην ἐπιθυμήσαντα πάλιν στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα παρακαλεῖν τὸν Θεμιστοκλέα στρατηγεῖν ἐπὶ τοῦ πολέμου, recte Wessel. delet alterum ἐπί.] Plut. Camillo [c. 19] : Τὴν ναυμαχίαν ἐνίκων, ἧς Χαβρίας ἐστρατήγει, Pugna navali vicerunt duce Chabria. Soph. Aj. 1100, p. 62, dicit etiam, Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Quomodo tu imperas Ajaci? s. Imperium habes in Ajacem? quippe qui non miles aliquis erat gregarius, sed et ipse copias ducebat. Interdum cum accus. construitur, et significat itidem Dux sum. [Xen. H. Gr. 6, 5, 51 : Εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι καλῶς ἐστρατήγησεν, οὐ ψέγω· Anab. 1, 3, 15 : Ὡς μὲν στρατηγήσοντα ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν μηδεὶς ὑμῶν λεγέτω.] Dem. [p. 1191, 21] : Διαπραξάμενος ἐκπλεῦσαι, ὡς βασιλεῖ στρατηγήσων τὸν ἐπ' Αἴγυπτον πόλεμον, Ut qui dux esset belli quod rex Ægypto inferebat. [Plut. Mario c. 45. V. supra, ubi de genit. Plut. Mor. p. 506, E : Οὕτως ἐστρατήγησεν ἡ σιωπὴ τὸν ἀγῶνα· quibuscum conf. ll. Xen. et Eunap. initio citati. Jo. Malal. p. 193, 1 : Στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου· et 292, 18. Id. p. 301, 9 : Κακῶς στρατηγήσας τὸν στρατόν.] Idem dicit etiam [p. 30, 13], Στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, Omnia gerit pro Philippo. Nisi malis Machinatur, Molitur, ut in Συστρατηγέω. [(Isocr. p. 73, A : Ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας.) Xen. Anab. 7, 6, 40 : Καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν στρατηγῆσαι, παρὰ Σεύθου ἡμῖν τὸν μισθὸν ἀναπρᾶξαι. Cum præp. κατὰ et genit., Niceph. Bryenn. Hist. 3, p. 69, B : Στρατηγῆσαι κατ' ἐχθρῶν δοκιμώτατος.] Interdum cum infin., significans Strategemate molior, Militari astutia machinor. Plut. Crasso, p. 183 Ald. [c. 25] : Λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπωτάτω τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες,

Arte imperatoria affectantes et molientes. Item στρατηγῶν p. 184, pro Affectans et laborans agensque, Bud. [Cum accus. pers. sic positum est in libris nonnullis Polyb. 3, 71, 1, ubi alii recte καταστρατηγεῖν, nec defenditur loco non minus vitioso 9, 25, 6.] || Pass. Στρατηγέομαι, Imperio ducis pareo, Imperatori subjectus sum, ut milites et cohortium præfecti. [Plat. Ion. p. 541, C : Ἡ ἡμετέρα πόλις ἄρχεται ὑφ' ὑμῶν καὶ στρατηγεῖται.] Aristot. Polit. 3, [4 fin.] : Ἣν (πολιτικὴν ἀρχὴν) δεῖ τὸν ἄρχοντα ἀρχόμενον μαθεῖν, οἷον ἱππαρχεῖν ἱππαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα, καὶ ταξιαρχήσαντα καὶ λοχαγήσαντα. Itidem Dem. [p. 52, 2] : Στρατηγεῖσθε ὑπ' ἐκείνου. [Eur. Heracl. 39 : Δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή.] Et Synes. Ep. 104 [p. 245, C] : Ὁρῶμεν ἐφ' ἵππων ἀνδράρια πονηρὰ, καὶ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [δοκεῖ], ὑπὸ λιμοῦ στρατηγούμενα, Et quorum dux esset fames : malesuada illa, et quidvis moliri jubens; s. Sub duce fame, Qui famis veluti ducis imperio reguntur. [Anna Comn. p. 263, B : Θυμῷ στρατηγούμενοι πάντες. Liban. vol. 1, p. 19, 5 : Οὕτως εὖ καὶ καλῶς ἐστρατήγηται τῷ δαίμονι.] Ipsa etiam στρατιὰ στρατηγεῖται, Ducitur, Bud. ap. Isocr. Paneg. [p. 79, E] : Τίς γὰρ οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, ῥάθυμός ἐστιν, ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπ' Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης; Sed et πόλεμος dicitur στρατηγεῖσθαι pro Geri, Administrari. Unde ap. Plut., Πόλεμος κακῶς στρατηγούμενος. Sic πόλεμον στρατηγεῖν supra habuimus ex Dem. || Στρατηγοῦμαι accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, Strategemate vincor, seu, ut Bud. interpr., Vincor arte imperatoria. Greg. Naz. p. 133, de Juliano prospere ab initio res gerente, sed tandem intercepto in Perside : Εἴτουν λαθὼν διὰ τὸ τῆς ἐφόδου τάχος, εἴτε ὑπὸ Περσῶν οὕτω στρατηγούμενος, καὶ κατὰ μικρὸν ὑπαγόμενος εἰς τοὔμπροσθεν, Arte bellica deceptus victusque. [Metaphorice Choricius p. 219 med. : Τοῖς ἐκ γειτόνων παραδείγμασι στρατηγούμενοι. Boiss. || Forma Æol. Στροταγέω inscr. Mytilen. ap. Bœckh. vol. 2, p. 196, n. 2189, 3, ubi στροταγήσαντα, ut στροτάγω p. 197, n. 2191. L. Dind.]

Στρατήγημα, τὸ, Res a duce exercitus gesta, Facinus ab imperatore editum, Facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur Callidum facinus s. Solers consilium, quo imperator exercitus hostem circumvenit : στρατηγικὸν σόφισμα, ut Plut. loqui infra docebo. Cic. De N. D. 3, [6] : Consilium illud imperatorium fuit, quod Græci στρατήγημα appellant : sed eorum imperatorum, qui patriæ consulerent, patriæ non parcerent. Ubi mallem Consilium solers, quemadmodum Jul. Front. Præf. l. 1 Strateg. : Ut solertia ducum facta, quæ a Græcis una Strategematων [v. Στρατηγηματικός] appellatione comprehensa sunt, expeditis complectar commentariis. Ita enim consilii quoque et providentiæ exemplis succincti duces erunt : unde illis excogitandi gerendique similis facultas nutriatur. Est igitur στρ. Ingeniosum in bello inventum, quod ad ejus, qui excogitat, utilitatem, et ad hostium perniciem, momentum habet. [Xen. Comm. 3, 5, 22 : Πολλά οἶμαί σε τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα. « Polyb. 3, 18, 9 etc. Τὰ ἐξ ἱστορίας στρ. 1, 57, 5. Φοινικικὸν στρ. 3, 78, 1. » Schweigh. Lex. Dionys. Hal. vol. 5, p. 349, 15 : Στρατήγημα τῶν λόγων.] Polyæn. Strateg. 1 init., Antoninum et Verum alloquens : Τῆς στρατηγικῆς ἐπιστήμης ἐφόδια ταυτὶ προσφέρω, ὅσα τῶν πάλαι γέγονε στρατηγήματα. Paulo post dicit, πρώτην δεινῶν στρατηγῶν σοφίαν esse, ἀμαχεὶ τέχνῃ καὶ δόλῳ περιγίνεσθαι : sed esse ἄριστον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει μηχανᾶσθαι ὅπως ἂν ἡ γνώμη τὸ κρατεῖν ἐπισπῷτο, προλαβοῦσα τὸ τέλος τῆς μάχης. Quibus verbis declarat quid στρατηγήματος nomine intelligat. Ibid. dicit Homerum quum ait, ἢ δόλῳ ἠὲ βίηφι, non aliud videri monere, quam τέχναις καὶ στρατηγήμασι χρήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων. Quo genere loquendi Plut. quoque utitur in Fabio [c. 16], de Annibale : Ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήμασιν ἐχρήσατο· quorum aliquot ibi enumerat. Eodem sensu Isocr. Panath. [p. 248, C] : Τούτου δὲ κάλλιον στρατήγημα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὠφελιμώτερον, οὐδεὶς φανήσεται πράξας, Nullum prudente et callido imperatore dignius facinus. At ap. Athen. 13 : Οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα, Non bene cecidit mihi, quod moliebar imperatorium facinus. Suidas στρατήγημα exp. non solum σόφισμα et κατόρθωσις, sed etiam ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία.

[Στρατηγηματικός, ή, όν.] Στρατηγηματικὰ, i. q. στρατηγικά : ut Στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit et edidit : sicut dicuntur Πολυαίνου Στρατηγικά. [Frontini codices inscriptionem ita variare, ut nihil certi de ea statui possit, « plerosque tamen in fronte et sequentium librorum titulis Strategematum exhibere » testatur Oudendorp. ad præf. initium. Sed ejusd. præf. p. 2 ed. Schwebel. : « Sollertia ducum facta quæ a Græcis una στρατηγηματικῶν appellatione comprehensa sunt, » (ubi Strategematων HSt. in Στρατήγημα) omnes consentiunt in στρατηγηματικῶν, cum Jo. Sarisber. 6, c. 11. Nihilominus recte judicat Schwebel. ib. p. 5 : « Si qui erunt quibus volumina hæc cordi sint, meminerint στρατηγηματικῶν et στρατηγημάτων perquam similem naturam discernere. Nam tum omnia quæ a duce provide, utiliter, magnifice, constanter fiunt στρατηγηματικὰ habebuntur, si in specie eorum sunt στρατηγήματα, » bis scribendum esse στρατηγικῶν et στρατηγικὰ, ut præf. l. 4 : « Erant exempla potius Strategicon quam Strategematicon, » ubi vicissim Strategematon necessario reponendum pro Strategematicon, idemque faciendum videtur in ipsorum Frontini librorum inscriptionibus. L. Dind.]

[Στρατήγησις, εως, ἡ, Imperium exercitus. Nicetas Ann. 6, p. 99, B : Παρεθάρρυνεν εἰς τὴν στρατήγησιν· 181, C; 237, C. L. Dind.]

[Στρατηγητέον, Exercitui imperandum. Plat. Sisyph. p. 389, D; African. Cest. p. 279, A, C.]

[Στρατηγητικός, ή, όν, ap. Plat. Phileb. p. 56, B : Ἰατρικήν τε ... καὶ κυβερνητικὴν καὶ στρατηγητικὴν, nunc in στρατηγικὴν mutatum ex libris.]

Στρατηγία, ἡ, Imperatorium munus, Exercitus præfectura, Prætura. [Eur. Iph. T. 17 : Ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας, Ἀγάμεμνον· Andr. 678 : Τὴν ἐμὴν στρ. et ib. 704 : Ἐξωγκωμένοι Τροίᾳ κάθηνται τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ. Aristoph. Pl. 192. Herodot. 6, 94 : Μαρδόνιον παραλύει τῆς στρατηγίης. Xen. Cyrop. 7, 2, 23 : Ὑποδεξάμην τὴν στρ. Anab. 5, 6, 25 : Ὃς ἀεὶ περὶ στρατηγίας Ξενοφῶντι ἐμάχετο· 7, 1, 41 : Τὴν στρ. ἀπειπών· H. Gr. 6, 2, 13 : Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρ. Isocr. Antid. p. 450, 135 : Ἐπὶ τῆς ἐκείνου στρ. Æschines p. 33, 28 : Τὸν δὲ εἰς στρατηγίαν καταστήσειν. Plur. Plat. Lach. p. 182, B : Τὸ περὶ τὰς στρ. Reip. 10, p. 599, C, Ion. p. 541, D; Demosth. p. 415, 6.] Plut. Polit. præc. [p. 813, D] : Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ, καὶ βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν, Præturæ Athenis. Athen. 8, [p. 348, C] : Προστατοῦντος τῶν Ναξίων Λυγδάμιδος, ὃς ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος. Ubi nota στρατηγίαν tribui τῷ προστατοῦντι, ut nihil aliud iis duobus in ll. sit quam Præfectura s. Prætura. Solent enim præfecti et prætores belli tempore etiam στρατηγεῖν, Ductare exercitum s. Exercitui præesse. Sic Aristot. Polit. 3, [14 init.] : Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, οἷον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀΐδιός ἐστι. Rursum Plut. [Cat. min. c. 39] : Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem data est. [Conf. Polyb. 4, 37, 1; 10, 25, 9. Magistratus, Duumviratus; Στρ. Ῥώμης, Prætura, Prætorium, Magistratus, Gl. Ab ὑπατεία distinguit Arrian. Epict. 4, 1, 60; 7, 23. V. Στρατηγέω.] Herodian. 3, [2, 2] : Ὁ Ἀσίας ἡγούμενος Αἰμιλιανὸς, ᾧ τὴν πρόνοιαν καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχειρήκει. In l. Περὶ τάξεως παλαιᾶς annotatur veteres στρατηγίαν vocasse, quod recentiores φαλαγγαρχίαν, et στρατηγὸν itidem quod hi φαλαγγάρχην appellarunt. [De ductu exercitus Xenoph. Anab. 2, 2, 13 : Ἦν δὲ αὕτη ἡ στρατηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη ἢ ἀποδρᾶναι ἢ ἀποφυγεῖν· ἡ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον. Quocum conf. H. Gr. 6, 2, 39 : Ἐγὼ μὲν δὴ ταύτην τὴν στρατηγίαν τῶν Ἰφικράτους οὐχ ἥκιστα ἐπαινῶ.] Pro Peritia τοῦ στρατηγεῖν accipi potest in hoc loco [Xen. Cyrop. 1, 6, 14 : Ὅ,τι ποτὲ διδάσκων στρατηγίαν φαίη με διδάσκειν· et sæpius in seqq.; 8, 4, 7, 8, Comm. 3, 1, 5. Plat. Euthyd. p. 307, A : Ῥητορικὴ καὶ στρατηγία· 303, E : Στρατηγία καὶ δικαστική. Isocr. p. 105, A : Τοσοῦτον διήνεγκε τῇ στρατηγίᾳ· 110, E : Ταῖς στρατηγίαις τοὺς

θαρδάρους κατεστραμμένος. Polyb. 11, 8, 1.] Luciani, De lapsu in sal. [c. 11] de Pyrrho Epirota: Ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμενον. Antigonus certe ap. Plut. Pyrrho p. 708 [c. 8] meæ ed. interrogatus τίς ἄριστος τῶν στρατηγῶν, respondit, Πύῤῥος, ἂν γηράσῃ· intelligens de ducibus qui sua ætate rei militaris peritia clari erant. Ibid. Annibal eund. Pyrrhum συμπάντων ἀπέφηνε τῶν στρατηγῶν πρῶτον ἐμπειρίᾳ καὶ δεινότητι, Σκιπίωνα δὲ, δεύτερον, ἑαυτὸν δὲ, τρίτον. Qua de re et p. 696, in Vita Titi Flaminii. Pro Versutia vel commento astuto ponitur apud Polyæn. 6, 7, p. 560. Hemst. De provinciis regni Plin. N. H. 6, 9, 10: « Dividitur (Armenia) in præfecturas, quas στρατηγίας vocant » etc. L. Dind.]

Στρατηγιάω, Affecto s. Ambio στρατηγίαν, Imperatoris officio fungi cupio, Exercitum ductare cupio, etiam Præfecturam s. Præturam affecto. Joseph. [B. J. 2, 21, 2]: Ἤδη δ' αὐτὸν στρατηγιῶντα καὶ μειζόνων ἐρώμενον ἔνδεια κατεῖχε χρημάτων· ubi Suid. quoque, eum locum citans, exp. ὀρεγόμενον στρατηγίας, τῆς στρατηγίας ἐπιθυμοῦντα. [Ap. Hesych. male στρατηγᾶς, ap. Photium στρατηγίδος. Xen. Anab. 7, 1, 33: Οὐ φεύγων τὴν Ἑλλάδα περιῄει, ἀλλὰ στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος, εἴ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος στρατηγοῦ δέοιτο. « Plut. Eumen. c. 14; Strabo 7, p. 309 princ. » Wakef. Ἀλαζὼν οὗτος καὶ τῶν στρατηγιώντων ἐστὶ, schol. Aristoph. Ran. 996. Hemst.]

Στρατηγικὸς, ή, όν, Imperatorius. [Menander ap. Plut. Mor. p. 547, E: Τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.] Στρ. ἐπιστήμη, Aristot. Eth. 1, 1. Sic Lucian. De hist. scrib. [c. 37]: Ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν. Et Herodian. 1, [2, 9], στρατηγικὴ ἀρετή· ut rursum Aristot. Eth. 1, 2, στρατηγικὴ δύναμις. [Conf. Polyb. 1, 84, 6; 40, 1, 1. Πρόνοια 3, 105, 9.] Sic στρ. σοφίσματα, Callidæ et versutæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit: alio nomine dicuntur στρατηγήματα. Plut. Fabio [c. 5], de Annibale: Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος· quorum strategematum nonnulla ibi commemorat. Sic στρ. γύμνασμα, Exercitationis genus quo imperatores et duces solent uti. Philo V. M. 1: Ἡ μὲν γὰρ τῶν θηρίων θήρα, στρατηγικὸν κατ' ἐχθρῶν ἐστι γύμνασμα, Imperatoria est in hostes exercitatio. Cui loco similem habes in Στραταρχία ex Eodem. Itidem τὰ στρατηγικὰ ἔργα, Xen. [Cyrop. 1, 6, 12, ubi meliores omittunt ἔργοις, quod est Œcon. 20, 6], ut Aristot. στρατηγικαὶ πράξεις, Eth. 1, 1. Rursum Plut. Fab. [et Lucullo c. 16]: Ὑπὲρ στρατηγικῆς σκηνῆς, Supra tentorium imperatoris. [Diodor. 18, 32: Τῶν στρατηγικῶν σωμάτων κυριεύσας.] || Peritus et callidus scientiæ imperatoriæ, Qui imperatoris s. ducis officio fungi probe novit. [Xen. Comm. 1, 1, 6: Τῷ στρατηγικῷ· 2, 6, 15: Πάνυ στρατηγικοῖς ἀνδράσιν· Ag. 10, 1: Στρατηγικώτερος οὐδέν· Cyrop. 8, 4, 7: Διαφέρειν τῷ στρατηγικώτατος εἶναι. Plat. Gorg. p. 455, C: Οὐ στρ. Ion. p. 540, D: Ἴσως γὰρ εἶ καὶ στρατηγικός· et ib. E. Leg. 12, p. 953, A: Νοῦν στρατηγικόν.] Plut. Mario p. 786 meæ ed. [c. 42]: Πολὺ τοῦ Ὀκταβίου στρατηγικώτερος ἐφαίνετο. Cui adde hoc Aristot. Polit. 5, [9]: Εἰ στρατηγικὸς μέν τις εἴη, πονηρὸς δὲ καὶ μὴ τῇ πολιτείᾳ φίλος. Addere potes et hoc Isocr. Evag. [p. 198, B]: Δημοτικὸς μὲν ὢν τῇ τοῦ πλήθους θεραπείᾳ· πολιτικὸς δὲ, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει· στρατηγικὸς δὲ, τῇ πρὸς κινδύνους εὐβουλίᾳ· Peritum se esse ducem imperatoremque testatus est prudentia in adeundis periculis. Vel etiam ἱκανὸν στρατηγεῖν, Aptum ad obeundum munus imperatorium. [« Rursum Plut. in Inst. Lacon. (p. 238, F): Οὐ μόνον πολεμικοὺς, ἀλλὰ καὶ στρατηγικούς. » HSt. Ms. Vind.] Alioquin στρατηγικοὶ ἄνδρες dicuntur Qui vel gesserunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solent: quomodo ap. Latinos Prætorii dicuntur et Consulares. Lucian. [Macrob. c. 7]: Πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω. Plut. Mario [c. 43]: Ἄνδρα βουλευτὴν καὶ στρατηγικόν. Sic Herodian. 7, [11, 6]: Καὶ ἕτερος στρατηγικὸς τὸ ἀξίωμα, Alterque item prætorius, Polit. [Diog. L. 5, 89.] Alioquin pro Prætorius accipitur et possessive, ut quum idem Herodian. dicit, οἱ στρατηγικοὶ, sub. στρατιῶται, Milites prætoriani; et libro 2: Οἱ στρατηγικοὶ προσαγορευόμενοι, Milites qui prætoriani appellantur. [Prætorianus, Gl. De re Xen. Ag. 1, 17: Στρατηγικὸν καὶ τοῦτο ἔδοξεν διαπράξασθαι.] Item absolute fem. gen. dicitur Στρατηγικὴ, ἡ, subaudito nomine substantivo ἐπιστήμη s. τέχνη, Peritia imperatoria, quæ in duce s. imperatore bono requiritur, Peritia ducendi exercitus: quæ et στρατηγία. [Plato Euthyd. p. 290, A. Routh. Polit. p. 304, E, et al. Addito τέχνη Epin. p. 975, E. Aristot. Eth. Nic. 1, 1 init.] Itidem absolute et sine adjectione, substantiveque, numero plur. τὰ στρατηγικὰ: ut τὰ πολεμικὰ dicuntur Res bellicæ. Isocr. Ad Phil. [p. 103, C]: Εἰ μηδὲν πώποτε μετακεχειρισάμενοι τῶν στρατηγικῶν, σοὶ τολμῶμεν παραινεῖν τῷ πλεῖστα καὶ μέγιστα διαπεπραγμένῳ κατὰ πόλεμον, Nihil munerum imperatoriorum, i. e. Nullam στρατηγίαν. Et magister quidam ap. Athen. 9, [p. 378, B] qui suos discipulos docuerat ἀστρολογεῖν, ἀρχιτεκτονεῖν, φυσιολογεῖν, Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικὰ, sc. ἔργα, Disserebat de peritia imperatoria, et docebat τὴν στρατηγικήν. [Polyb. 10, 44, 1: Αἰνείας ὁ τὰ περὶ τῶν Στρατηγικῶν ὑπομνήματα συντεταγμένος· et Ælian. Tact. init.: Αἰν. ὁ στρατηγικὰ βιβλία ἱκανῶς συνταξάμενος. Pro quo στρατηγημάτων Suidas v. Αἰνείας, quod v.] Item Στρατηγικὰ Πολυαίνου quidam appellant Libros illos, quibus varia variorum imperatorum strategemata commemorat. [Demetrii Phal. Στρατηγικῶν α', β', Diog. L. 5, 81. Κωνσταντίνου Στρατηγικὸν ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 235, C. L. Dind.]

Στρατηγικῶς, Imperatorie. [Aristoph. Av. 362: Εὖ γ' ἀνηῦρες αὐτὸ καὶ στρ. Polyb. 11, 16, 5, et compar. 4, 19, 5; 10, 32, 7. Diod. 17, 23 init. Inscr. ap. Gruter. vol. 1, p. dlviii. Conf. Στρατιωτικῶς.]

Στρατήγιον, τὸ, Domicilium τοῦ στρατηγοῦ, Tentorium aut Domus imperatoris. Suid. exp. ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ, (sic enim et in Ms. cod. legitur,) quibus verbis Castra potius denotantur. Hoc autem affert exemplum, Οἱ μὲν ἡγεμόνες πρὸς τὸ στρατήγιον, ἡ δὲ πληθὺς πρὸς τὰς ἰδίας σκηνὰς ᾔεσαν, ubi pro Prætorio etiam accipere posses, ut interpr. ap. Plut. Pericle [c. 37]: Καλεῖ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ στρατήγιον, Vocat ad tribunal et prætorium. Quo in l. sicut στρατήγιον et βῆμα copulat, ita et alibi: ut in Polit. præc. [p. 813, E]: Βλέπειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου πρὸς τὸ βῆμα. Apud Eund. in l. Περὶ πολυπρ. [p. 519, A] quidam curiosus novarum rerum perscrutator, Οὐ γέγονας κατ' ἀγοράν; οὐ παρελήλυθας τὸ στρατήγιον; Idem alibi, Τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀνταναστῆσαι. Sicut vero ille rerum novarum investigator alterum interrogat annon præterierit τὸ στρατήγιον, ita Synes. Ep. 109: Λόγους καινοὺς, οὓς εἰκός σε κομίζειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου, Utpote qui a prætorio, s. a principis comitatu, reversus sis. [Dionys. A. R. 9, 6 init.: Τοῦ ἑτέρου τῶν ὑπάτων κεραυνὸς εἰς τὸ στρ. ἐμπεσὼν τήν τε σκηνὴν διέσπασε καὶ τὴν ἑστίαν ἀνέτρεψε· et ib. infra: Εἰς ὑπάτου σκηνὴν, ἐν ᾗ τὸ στρ. ἐνῆν. Polyb. 6, 31, 1, 5. L. D. Diog. L. 1, 50: Ἔθηκε τὰ ὅπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου. Seager.] || Pro Castris accepit Soph. Aj. p. 44 [721]: Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Ubi annotat schol. Atticos ibi στρατήγιον poni pro στρατόπεδον [perperam, quum dicatur eadem signif. qua locis ceteris]: proprie autem esse τὸν τόπον ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφώρισται μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προυχόντων βουλεύεσθαι. [Signif. Castrorum, ut putabat Ducang., Nicet. Chon. p. 205, A: Οὐδ' οὕτως, ὄντες ὁμοθυμαδὸν καὶ βάλλοντες ἐν στρατηγίῳ, ἐπί τινι γοῦν συμπλακῆναι ἀπεθάρρησαν τμήματι, cui comparat χάρακα (et στρατοπεδείαν) βάλλειν. || De tribunali στρατηγῶν ap. Athenienses Ps.-Demosth. p. 1043, 11: Εἰς τὸ στρατήγιον ἔδωκα τὴν ἀπόφασιν, ut ib. 28, πρὸς τοὺς στρατηγούς· et Æschines in l. nunc ex libris correcto, de quo HSt.:] Scribitur et Στρατηγεῖον [ut Gl. Στρατηγεῖον, Prætorium] pro στρατήγιον, Æschin. C. Ctes. p. 70, 71 [74, 21]: Εἰ δέ τις αὐτῷ τῶν στρατηγῶν ἀντείποι, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν, διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖον, Minatur se judicium dictaturum, controversiamque pulpito cum prætorio constituturum. Et mox, Πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ' ἑαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι, ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγείου. [Id. vitium ap. Ammon. p. 17. Æschin. p. 39, 24: Ἐξόρκιζον τοὺς συμμάχους ἐν τῷ στρατηγίῳ τῷ ὑμετέρῳ. « Plurima Spanh. in Julian. p. 214. » Valck.]

A [Στρατήγιος, ὁ, i. fortasse q. στρατιωτὸς, quod v.]

[Στρατήγιος, ὁ, Strategius, n. viri in inscr. Calaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 593, n. 1190. « Procop. Gaz. Epist. 63, vol. 4 Classic. Auct. Maii p. 247. » Boiss. Aliorum in Libanii Epist., ap. Annam Comn. p. 378, A, etc. Morell. Bibl. Ms. p. 231, 232.]

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, quoque a Στρατηγὸς derivatum est, i. q. στρατηγικὴ, Imperatoria, etiam Prætoria : στρ. πύλη, Porta imperatoria s. prætoria, i. e. per quam imperator aut prætor educere exercitum solet : στρ. πύλη, Porta τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς, ut Plut. loquitur. [Paus. 4, 19, 2 : Διαρπάσας τὴν σκηνὴν τὴν στρατηγίδα παρέστησεν εὖ εἰδέναι Σπαρτιάταις ὡς Ἀριστομένης ἐστὶν ὁ ταῦτα εἰργασμένος.] Soph. Aj. p. 4 [49] : Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις, Ad utriusque ducis portam venerat, Agamemnonis sc. et Menelai, qui Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ ἡγεμόνοιν. Itidem στρ. ναῦς, Navis imperatoria s. prætoria, i. e. qua imperator s. prætor vehi solet, quæ et ναυαρχὶς dicitur, ut supra in hac ipsa voce docui. Nam in exercitu navali στρατηγὸς et ναύαρχος idem sunt, i. e. Præfectus classis, Dux copiarum B navalium, Imperator exercitus navalis. Legitur autem hoc στρατηγὶς ναῦς non ap. Thuc. solum [2, 84], sed et ap. Plut. et alios [Herodot. 8, 94; Ps.-Demosth. p. 1163, 1. Diod. 14, 64, ubi liber unus ad στρατηγίτις aberravit. Pollux 1, 83, 119] : qui Plut. dicit etiam [Anton. c. 39], στρατηγίδες σπεῖραι, Cohortes prætoriæ, ut Bud. interpr., qui id ipsum ex Appiano [Civ. 5, 3] quoque citat. [|| Imperatrix. Photius : Στρατηγὶς, ἡ γυνή· οὕτως Φερεκράτης. Aristoph. Eccl. 835 : Ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος· 870 : Παρὰ τῇ στρατηγίδι. || Præfectura. Anna Comn. p. 412, C : Ἡ στρατηγὶς μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν πολιχνίων· ἡ στρατηγὶς τὸ Βοζζὰ, et in seqq., ubi eadem signif. etiam Στρατηγᾶτον. Alia exx. v. ap. Ducang., qui significationis Præfecturæ, de munere, exx. addit Nov. 18 Leonis Imp., Constantini Basil. n. 19 ed. Combef. : Ὃς κατὰ τὸ Ὀψίκιον ἡγεῖτο στρατηγίδος.]

[Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, Strategis, f. Atlantis, etiam Electryone dicta, ap. schol. Apoll. Rh. 1, 916. N. navium Atticarum, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91. C L. Dindorf.]

[Στρατήγισσα, ἡ, Uxor imperatoris. Constantin. Cærim. p. 41, A. L. Dind.]

Στρατηγὸς, ὁ, ἡ, Dux exercitus, Qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατόν : ut στρατάρχης dicitur ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ. [Archiloch. ap. Dion. Chr. Or. 33, vol. 2, p. 8 : Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον. Æsch. Ag. 581 : Τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς· 1626 : Ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον; Soph. quum sæpe de Atridis tum de Creonte Ant. 8 : Καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως; Eur. Rhes. 132 : Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη. Herodot. 7, 83. Plato Leg. 6, p. 755, B : Στρατηγοὺς αἱρεῖσθαι· Ion. p. 540, C : Ἀνδρὶ στρ., etc.] Plut. : Οἱ στρατηγοὶ πολλάκις παραγγείλαντες ἄπυρα σιτία κομίζειν, ἐξῆγον ἐπὶ τὰς μάχας τοὺς ἄνδρας. Idem, Δεινὸς στρατηγὸς, de Lucullo. Et ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. Cyneg. Itidem et Plato Minoe [p. 321, C] : Ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν, Bonum D ducem et imperatorem. Contra φαῦλος στρατηγὸς, Aristot. in Poet., quem dicit πολλάκις ἡττᾶσθαι. Cui opp. στρατηγὸς ἀήττητος ap. Plutarch., Dux s. Imperator invictus : Apophth. [p. 187, C] de Timotheo, Εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι. Item, Ἐγχειρητικώτερος στρατηγὸς, Xen. Hell. 4, [8, 22]. Et τολμηροὶ στρατηγοὶ, Plut. Apophthegm. Idem in Fabio : Ἴση ἁμαρτία στρατηγοῦ, κακῷ περιπεσεῖν μὴ προσδοκήσαντα, καὶ κατορθώματος καιρὸν ἀπιστίᾳ προέσθαι. [Xen. quum alibi sæpe tum Anab. 1, 7, 12 : Τοῦ δὲ βασιλέως στρατεύματος ἦσαν ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ καὶ ἡγεμόνες τέτταρες, τριάκοντα μυριάδων ἕκαστος, ut Ps.-Demosth. p. 172, 3 : Ῥήτωρ ἡγεμὼν καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ· et Menand. fr. Inbr. ap. Stob. Fl. 3, 9 : Τῷ διαθέσθαι πράγματα ἕκαστός ἐστι καὶ λογίσασθαι κατὰ τρόπον ἄρχων, στρατηγὸς, ἡγεμὼν δήμου, πάλιν σύμβουλος, ubi distinguendum potius δήμου πάλιν σ. Plat. Conv. p. 193, B : Ὧν ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρ. De Atheniensium στρατηγοῖς Harpocratio : Στρατηγοί· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· οἱ καθ' ἕκα- A στον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγοὶ ι' ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τε τῶν Ὑπερίδου κατ' Αὐτοκλέους καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους. Eosdem memorat præter alios Xen. H. Gr. 1, 5, 16 etc., et Demosth. locis ab Reiskio citatis. Quorum munera, de quibus Hermann. Antiq. § 152, 153, significantur addito ἐπὶ τῶν ὅπλων vel ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ut ap. Demosth. p. 238, 13, vel ἐπὶ τῆς χώρας, ut ap. Plut. Phoc. c. 32. Pro quo στρ. ἐπὶ τὰ ὅπλα inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 335, n. 200, 24, ut infra στρ. ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας et supra στρατηγεῖν ἐπὶ τὰ ὅπλα, et στρ. ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν aliæ ib. p. 311, n. 178, 179, et ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ τὰ νεώρια ap. Dinarch. C. Philocl. init. p. 108. Ab ἱππάρχῳ distinguit et peditatus ducem proprie στρατηγὸν dici refert Urbicius in Etym. M. p. 729, 8.] Interdum gen. additur : ut [Soph. Aj. 1106 : Ὕπαρχος ἄλλων οὐχ ὅλων (vel ὅπλων) στρατηγός. Xen. H. Gr. 3, 2, 13 : Στρατηγὸς τῶν πάντων ἀπεδέδεικτο Τισσαφέρνης· Ag. 3, 5 : Πάσης τῆς στρατιᾶς στρατηγὸς καταστάθείη.] Athen. 10, [p. 419, A] : Μάνιος Κούριος ὁ Ῥωμαίων στρα- B τηγός. Sic 8, [p. 334, A] : Πάτροκλος ὁ Πτολεμαίου στρατηγός. Et sine gen. 10, [p. 419, A] : Φωκίωνος καὶ Φορμίωνος τῶν στρατηγῶν. Item cum verbis. Plut. Polit. præc. [p. 801, B] : Μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον. Sic Aristot. Rhet. 2, [c. 21, 2] : Ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Et Xen. Symp. [4, 16] : Καλοὺς στρατηγοὺς αἱρούμενοι. [Diod. 11, 74 init. : Κατέστησε στρατηγὸν ἐπὶ τὸν πόλεμον Ἀχαιμένην.] De officio στρατηγοῦ, tum alii, tum Aristot. Polit. 6 sub fin. : cujus verba quædam citavi in Πολέμαρχος. [De στρατηγοῖς Achæorum et Ætolorum Polyb. 4, 82, 8; 27, 1 etc.; de Atheniensium 5, 27, 2. Quorum quæ ratio fuerit temporibus posterioribus ad ceteros magistratus Atticos, pariterque de dignitate στρατηγοῦ vel στρατηγῶ ἐπὶ τῶν ὅπλων quum Athenis tum in nonnullis Asiæ civitatibus, etiam in Imp. Romanos collata, disputat Van-Dal. Diss. 5, c. 3, De strategis, et Corsin. F. A. vol. 1, p. 40—7.] Plut. pro Prætore videtur accepisse, quum quærit in Probl. Rom. [p. 283, E] : Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πε- C λέκεων φέρονται. Certe στρατηγὶς ναῦς interdum redditur Prætoria navis. Tutius tamen est interpretari Imperatorum; nam non prætoribus solum, sed et consulibus fasces præferebantur : quorum utrisque exercitus imperium committebatur, interdum consuli, interdum prætori, ut patet ex historiis. [Magistratus, Duumvir, Prætor, et Στρατηγὸς Ῥώμης, Prætor, Gl. Qua de signif. conf. Dorvill. ad Charit. 4, 5, p. 407, Reitz. ad Theophil. vol. 2, p. 1292. « In Rom. rerum historia est Consul, præcipue ubi junguntur στρ. ὕπατος, ut Polyb. 11, 2; 1, 52, 5; 6, 14, 2. Sed et nude στρ., ut 1, 7, 12; 24, 9 etc. » Schweigh. Lex. De utroque Plutarchi exx. nonnulla addit Perizon. Animadv. histor. p. 37. Στρ. ἑξαπέλεκυς de prætore Rom. Polyb. 3, 106, 6; et de urbano 33, 1, 5. Arrian. Epict. 2, 1, 26 : Ὅταν στρέψῃ τις ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὑτοῦ δοῦλον. Νυκτερινὸς στρατηγὸς in oppidis Ægypti memoratur ap. Strab. 17, p. 797. Conf. de στρατηγῷ ap. Ægyptios Letronn. *Recherches* p. 268.] Interdum construitur cum gen. rei : ut Act. 4 init. : Οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς D τοῦ ἱεροῦ, Sacerdotes et præfectus templo. Erat enim custodia templi, i. e. præsidiarii milites templi custodiæ designati : quibus qui præerat, vocabatur στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ : cujus rei aliqua mentio fit Matth. 27, 65. Item στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγεσίων dicit Aristot. De mundo [c. 6], Qui ducum officio funguntur et in bello et in venationibus. Bud. vertit, Duces tum bellici, tum venatores. Plaut. [Stich. 5, 4, 20] : Strategum te facio huic convivio. [« Act. Apost. 4, 1, στρ. τοῦ ἱεροῦ, Præfectus templo, ut optime vertit Beza. Quandoquidem Luc. frequenter meminit τῶν στρατηγῶν, semel declarandum videtur, quid hac ille voluerit intellectum appellatione. Apud veteres quidem Græcos στρατηγὸς semper est Dux exercitus, στρατοῦ ἀγός : nam qui ducebant milites, ἀγοὶ Homero dicuntur. Sed ævo invaluit recentiori, quo scribebat Luc., ut, neglecta potestate vocis propria, Magistratus etiam oppidani στρατηγοὶ vocarentur. Apud Athen. 2, p. 37, C, legitur Παραγενομένων τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· illic στρατηγοὶ dicti paulo inferius sunt ἄρχον-

τας, Prætores. Quando tum temporis copiis militaribus præfectus erat designandus, dicebatur στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, quod est ap. Athen. 5, p. 213, E, ubi docte Casaub. monet, Animadvv. 5, 14, στρατηγοὺς in municipiis dictos tum temporis etiam Civiles et Urbanos Magistratus. Tales utique fuere Philippis, quorum repetita fit mentio Act. 16, 20, 22, 35, 36, 38. Sed vero de illo qui præfectus templo Hierosolymitano, quique hic et alibi Lucæ dicitur ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, dubitant eruditi, fueritne Judæus, an Romanus? Litem diremisse videtur S. Deiling., ostendens, Judæum fuisse, quem Rabbini vocant Caput custodiæ, Obs. Sacr. part. 1, p. 237. » VALCK. Scholl. in N. T. 1, p. 384. || Fem. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 149, B: Σοὶ τῇ στρατηγῷ τῶν βροτῶν ὑπερμάχῳ. || Adjective, et quidem superlativo, Niceph. Bryenn. Hist. 3, p. 69, A: Τοὺς στρατηγοτάτους ἀπέβλεψε, quod στρατηγικωτάτους dicere debebat, ut ap. Xen. H. Gr. 6, 2, 39, Χαβρίαν μάλα στρατηγικὸν νομιζόμενον restitutum pro στρατηγόν. De forma Æol. Στρόταγος v. Στρατηγέω sub finem. L. DIND.]

Στρατηΐη, ἡ, Ionice pro Στρατεία dicitur, ut βασιληΐη pro βασιλεία. [Herodot. 1, 71: Ἐποιέετο στρατηΐην ἐς Καππαδοκίην· et 171 etc.] At στρατηΐαι exp. Militum copiæ, ut i. sit q. στρατεύματα et στρατιαί, qua signif. στρατεία quoque ap. Xen. legi supra dictum fuit. [Utrumque vitiose pro στρατιά.]

Στρατηλασία, ἡ, Exercitus eductio, Expeditio. Plut. De fort. Rom. [fin.]: Ὑπερβαλέσθαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα τῆς στρατηλασίας, Herculis Liberique patris expeditionum limites superare. [Herodot. 2, 1: Ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιέετο στρατηλασίην· 4, 105; 7, 14, 15; 8, 27. De exercitu 8, 140 init.: Εἴδετε τῆς Ξέρξεω στρ. τὸ πλῆθος.]

Στρατηλατέω, Exercitum educo, in expeditionem, Expeditionem suscipio, Bellum infero: ex consequenti. [Æsch. Pers. 717: Τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; Eum. 687: Ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι. Eur. Heracl. 465: Οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ· Or. 717: Γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν· Suppl. 593: Ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί· Andr. 736. Herodot. 1, 124: Στρατηλάτεε ἐπὶ Μήδους, et alibi ead. constr. Absolute 7, 10 fin.: Στρατηλάτεε αὐτὸς σύ· 19 init. Strabo 11, p. 417: Ὁ δὲ δεύτερος βασιλεὺς στρατηλατεῖ καὶ δικαιοδοτεῖ. || I. q. στρατηγέω, Exercitui præsum. Eur. Rhes. 276: Ἀνὴρ γὰρ ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν στείχει· Herc. F. 61: Στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός· El. 321: Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει· 917: Ἄνδρα τ' ἔκτανες στρατηλατοῦνθ' Ἕλλησιν· Hel. 395: Τύραννος, οὐδὲν πρὸς βίαν στρατηλατῶν, ἑκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις· Bacch. 52: Μαινάσι στρατηλατῶν· et absolute, ut videtur, Suppl. 134.]

Στρατηλάτης, ὁ, Qui exercitum educit in expeditionem, Dux agminis militaris. [Magister militum, Dux, Dux exercitus, Gl. Soph. Ph. 793: Ὦ διπλοῖ στρατηλάται, Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε. Eur. Phœn. 1241: Ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται. Cum genit. Eur. Or. 970: Στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων· fr. ap. Stob. Fl. 54, 14: Χθονὸς στρ. Æsch. Eum. 637 et] Eur. Rhes. 173, στρατηλάτης νεῶν, ut Soph. στρατηγὸς τῶν ὅπλων, et Thuc. στρατηγὸς νεῶν, qui alio nomine ναύαρχος dicitur, Navium dux, Navalium copiarum imperator, Classis præfectus. [Frequens est etiam ap. Lycophronem. In prosa Dionys. Hal. vol. 5, p. 69, 4; A. R. 1, 41; 5, 71; et præter Plutarchum, Strab. 14, p. 655, Diodor. Exc. p. 569, 36. V. Στρατύλλαξ, et de usu Byzantinorum Ducang.]

[Στρατηλατία, ἡ, Magisteria militum, ap. Theophanem a. 3 Zenonis. DUCANG. Qui memorat etiam Στρατηλατιανός, ὁ, Officialis τοῦ στρατηλάτου, Agens in rebus, Magistrianus, ap. Theodoret. Epist. 79, et Jo. Malal. p. 430, 1.]

[Στρατηλατικός, ή, όν, Ad ducem exercitus pertinens, Imperatorius. Procul. Paraphr. Ptol. 4, 3, p. 247. || Adv. Eust. Opusc. p. 254, 60: Τοῦτο στρατηλατικῶς ὑπειπών.]

Στρατιά, ἡ, i. q. στρατός, Exercitus, Agmen militum quod in expeditionem educitur. [Pind. Ol. 6, 16: Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς· Nem. 3, 33: Μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Idem, ut infra Στρατός, Populum s. Multitudinem ita dicit Pyth. 11, 50: Ἑλλανίδα στρατιάν· Nem. 11, 35, Αἰολέων, de colonia. Æsch. Pers. 9: Πολυχρύσου στρατιᾶς· 25: Στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι· 534: Περσῶν στρατιάν· Ag. 799: Στέλλων στρατιάν. Eur. Rhes. 6: Φυλακὴν πάσης στρατιᾶς· et in seqq., ut 48: Ναυσιπόρος στρατιά. Aristoph. Pac. 747: Μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ; Lys. 1141: Στρατιὰν προσαιτῶν· Ach. 81: Στρατιὰν λαβών· 149: Ἔχων στρατιὰν τοσαύτην.] Xen. Hell. 1, [2, 6]: Στρατιὰν συνέλεγε πολλήν. Plato Apol. [p. 41, B]: Τὸν ἐπὶ Τροίην ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν. Xenoph. Cyrop. 1, [6, 43]: Ὅπως χρὴ τάσσειν εἰς μάχην στρατιάν· 6, [1, 6]: Διαλύειν τὴν στρατιάν, Dimittere exercitum. Item στρατιὰν πέμπειν, Mittere exercitum, [Herodot. 7, 161,] Thuc. [1, 30], pro quo Xen. στράτευμα πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν. Ex eod. Thuc. affertur στρατιὰν ποιήσασθαι pro Exercitum comparasse [ex 1, 9 fin.: Δοκεῖ Ἀγαμέμνων τὴν στρατιὰν οὐ χάριτι τὸ πλέον ἢ φόβῳ ξυναγαγὼν ποιήσασθαι, ubi nunc στρατείαν]: et στρατιὰν παρασκευάζεσθαι eadem signif. ex Eod. [1, 59 fin.: Στρατιᾷ ἐσβεβληκότων.] Item ὁ στρατιᾶς ἄρχων, Dux exercitus, Aristot. De mundo [c. 6], ut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, et uno vocabulo composito στρατάρχης, στρατηγός. Idem στρατιὰ πεζὴ καὶ ναυτική, Thuc. 7, p. 237 [c. 15], Exercitus pedester et nauticus, Copiæ pedestres et navales. Sic Idem dicit νηΐτης στρατός. Itidem κούφη στρατιά, Exercitus leviter armatus, i. e. Levis armaturæ milites. Plut. Fabio [c. 11]: Ἀπέστειλε τὴν κούφην στρατιάν. Superiora loquendi genera Isocr. uno in loco complexus est fere omnia, quum in Paneg. [p. 79, E] dicit, Τίς γὰρ οὕτω ῥάθυμος ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπ' Ἀθηναίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὲρ δὲ τῆς τῶν συμμάχων ἐλευθερίας ἀθροιζομένης, ὑπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης ἐκπεμπομένης, ἐπὶ δὲ τὴν τῶν βαρβάρων τιμωρίαν πορευομένης; Quis est usque adeo ignavus, qui militare detrectet in exercitu qui a Lacedæmoniis et Atheniensibus ducitur, pro sociorum libertate colligitur, a Græcia universa mittitur, et ad pœnas de barbaris sumendas proficiscitur? Ubi nota primum μετέχειν στρατιᾶς, Partem esse exercitus: deinde, στρατηγεῖν στρατιᾶς τινος, et ἀθροίζειν στρατιάν, ἐκπέμπειν στρατιάν, quæ ipsa aliquo ἐκπορεύεται, quum sc. ἐκστρατεύεται ἐπί τινα. [Aliæ phrases, ut διαλύειν, συναγείρειν, et similes, sunt ap. Xenoph. aliosque. Idem Anab. 1, 4, 5: Ἔχων λ' μυριάδας στρατιᾶς· H. Gr. 1, 1, 37: Στρατεύσαντες ἐπὶ Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιᾶς. De classe Manetho 3, 296: Ἡγεμόνας ῥέζει στρατιῆς νηῶν τε καὶ ἵππων καὶ πεζῶν.] In sacra Scriptura ἡ στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ de sideribus dicitur, Suid. [Act. 7, 42: Λατρεύειν τῇ στρ. τοῦ οὐρ. || Militia cohortalis præsertim, officialium et apparitorum, dicta, ut observat Vales. ad Ammian. et ad Philostorg. 3, 15. DUCANG. Annotatur in Lex. meo vet. στρατιάν, habens penultimam correptam, significare non solum τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἄλλων, sed etiam αὐτὴν τὴν στράτευσιν: quo modo et στρατεία usurpari supra docui. [Ubi v. de Στρατεία pro στρατιὰ posito. Aristoph. Lys. 592: Μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς· Ach. 251: Στρατιᾶς ἀπαλλαγέντα· 1143: Ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν. Thesm. 1169: Ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν.] Refer huc quod affertur ex Aristot. Œcon. 2, ἐπὶ στρατιᾶς pro Militiæ. [Aristoph. Vesp. 353: Ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ κτλ. et ib. 557. Herodot. 6, 56: Ἐπὶ στρ. φυλάσσειν αὐτούς.] Et ex Thuc., Ἔν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, Domi ac militiæ. Ubi tamen potius reddideris, Et in urbe et in exercitu, s. castris. [Aristoph. Eq. 587: Τὴν ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις ἡμετέραν ξυνεργὸν Νίκην· Thesm. 828: Ἀπὸ τῶν ὤμων ἐν ταῖς στρατιαῖς ἔρριπται τὸ σκιάδειον. Ubi schol., συνέχεεν καὶ οὗτος ὡς Εὔπολις πολλάκις· στρατιὰ μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ στράτευσις. Photius: Στρατιὰν συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης· quæ in Etym. M. male ponuntur in Στρατόπεδον.] Item ex Herodoto Στρατιὴν [immo στρατηΐην, quod v.] ποιεῖσθαι ἐπί τινα, ut dicitur, στρατείαν ποιεῖσθαι ἐπί τινα: quod et στρατεύεσθαί τινι, Expeditionem suscipere adversus

aliquem, Agmine infesto invadere. Nisi et ibi malis στρατιὴν ποιεῖσθαι ἐπί τινα interpretari Comparare et conscribere exercitum qui mittatur adversus aliquem: ut affertur e Xen. [Cyrop. 1, 5, 5]: Τῆς εἰς Μήδους στρατιᾶς [immo στρατείας], pro Exercitus qui ad Medos mittitur.

[Στρατία, ἡ, Stratia. Steph. Byz.: Στρατία, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος (Il. B, 606), Ῥίπην τε Στρατίην. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Φηγέως.... Τὸ ἐθνικὸν Στρατιεὺς καὶ Στρατιάτης. Desertum deletumque dicit Strabo 8, p. 388. Utriusque verba repetit Eust. ad l. Hom. Conf. Pausan. 8, 25, 12. De Minerva Στρατία v. in Στράτιος.]

[Στρατιάρχης, ὁ, Dux exercitus. Const. Manass. Chron. 1290. Boiss. V. Στρατάρχης. Forma Στρατίαρχος, Xen. Reip. Lac. 13, 4: Ξένων στρατίαρχοι. Et utraque sæpe Dio Cass. Στρατιάρχου Themist. Or. 13, p. 171, C.]

[Στρατιάτης, Στρατιεύς. V. Στρατία.]

[Στρατικός, ἡ, όν, Castrensis, Gl. Pro στρατιωτικὸς illatum ap. Plut. Poplic. c. 21, et ap. Jo. Laurent. De ostent. p. 106, A. || Adv. Στρατικῶς, Militariter, Theodos. Acroas. 2, 204, 223. L. Dind.]

[Στρατῖνος, ὁ, Stratinus, n. viri Thebani, in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 764, n. 1584, 41.]

[Στράτιον, τὸ, Stratium, πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης Στρατιώτης καὶ Στράτιος, Steph. Byz. || N. mulieris. V. Στράτιος.]

Στράτιος, α, ον, nonnulli interpr. Militaris, Bud. Castrensis. Cognomen est Jovis [sec. Hesych.] et Martis [sec. Photium et Etym. M.]. Itaque malim reddere Expeditionum s. Exercituum præses. Στρατίου Διὸς meminere Strabo 14, [p. 659] in Cariæ descriptione, Appianus Mithr. [c. 66, 70], ubi narrat quo modo Mithridates post recuperatam Cappadociam ejecto Muræna, in montis vertice ei sacrificium fecerit. Item Herodot. 5 fin. [c. 119]: Ἐς Διὸς Στρατίου ἱρὸν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων. Quibus subjungit, Μοῦνοι δὲ ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, Κᾶρές εἰσι οἳ Διῒ Στρατίῳ θυσίας ἀνάγουσι. Ubi Valla vertit Jovi militari. [Eumenes ap. Plut. Eum. c. 17 fin.: Πρὸς Διὸς στρατίου καὶ θεῶν ὁρκίων· Mor. p. 757, D: Θεὸς Ἐνυάλιος καὶ στρ. Synes. p. 23, C: Θεὸν τὸν στράτιον, ut Pollux l. c. θεοὶ στράτιοι.] Apud Plin. quoque 16, c. ult. [89], ubi vulgatæ edd. habebant, In Ponto circa Heracleam aræ sunt Jovis Stativi cognomine, Hermol. Barb. ex Polluce [1, 24] reponit Stratii. Minerva etiam Στρατία cognominata est, i. e. Militaris, quod bello et militiæ præesset: cujus meminit Lucian. Dial. meretr. [9, 1. Plut. Mor. p. 801, A; Eust. Il. p. 189, 18.] Ἀστρατείαν etiam eandem nuncupatam legimus a Lacedæmoniis, cujus deæ templum fuit in Laconia ideo sic nominatum, quod Amazones illic pugnantes non ulterius processere. Pausan. [3, 25, 3] hanc appellat Dianam, Greg. Gyrald. Vide supra et Ἀστρατεία. [Ἱερὸς Ἀφροδίτης Στρατείας memoratur in inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, c, n. 2693, f, 7.] || In Lex. meo vet. [et apud Photium] στράτιον [στραταῖον male in Etym. M.] exp. etiam μέγα, σοβαρόν. Quo referri potest, quod Aristoph. Vesp. [618] dicit, Οὗτος δὲ κεχηνὼς βρωμησάμενος τοῦ σοῦ οἴνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, schol. εἰς πολλοὺς τῶν στρατευομένων δῆλον, Hesych. πολεμικόν, φοβερόν. [Comparativo poeta Æol. ap. Chœrob. Can. vol. 2, p. 210, 35: Ἄρευος στρατιωτέροις. || Gent. oppidi Στράτιον, quod v.]

[Στράτιος, ὁ, Stratius, f. Nestoris, ap. Hom. Od. Γ, 413, 439. F. Clymeni ap. Pausan. 9, 37, 1. Alii ap. Demosth. p. 1035, 25 sq., Polyb. 28, 6, 2 etc., Strab. 2, p. 74, ubi Στράτιος libri omnes vel plerique, quum Στράτιος testetur Eust. ad Hom. Ceterum idem nomen in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 505, n. 676, ubi tamen Στράτιον, quasi sit n. mulieris; p. 516, n. 791; vol. 2, p. 986, n. 1862, b, in cod. Ciz. ap. Iambl. V. Pyth. p. 530, ubi vulgo Σωστράτιος.]

[Στράτιππος, ὁ, Stratippus, n. Atheniensis in Themistocl. Epist. 3, § 4. Boiss. In quo spiritus asper delitescit, ut in Stratippocles apud Plautum in Epidico, ceterisque compositis cum ἵππος.]

[Στράτις.] In cod. meo Lex. vet. dicitur Στράτις quoque derivari a στρατος, ita ut Βάχχις a Βάχχος, Κρόνις a Κρόνος, Δῆμις s. Δᾶμις a δῆμος. Quid tamen eo vocabulo significetur, non adjicitur. Apud Etym. leguntur eadem, additurque, adjecto per pleonasmum τ, dici Στράττις. Est autem Στράτις s. Στράττις, [ιδος vel ιος,] nomen tragici [comici] poetæ ap. Athen., et Polluc.; item et ap. Suid., ap. quem gemino τ scribitur. [Quod verum, quum nihili sit Στράττις. Στράττις Chiorum tyrannus est ap. Herodot. 4, 138; 8, 132. Aliud nominis ex. est in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2338, p. 268, 15; 270, 95, et rursus aliud ap. Anacreont. Hephæst. p. 96, 13. L. Dind.]

[Στράτιχος, ὁ, Stratichus, ap. Apollod. 1, 9, 9, 3, vitiose dicitur qui ap. Hom. Στράτιος, f. Nestoris.]

Στρατιώτης, ὁ, Miles. Athen. 1, [p. 4, E]: Μισθοφόρων ἁρπαξιδίων σκηνὴ στρατιωτῶν· 5: Στρατιώτην ἄμεμπτον. [Frequens ap. Aristoph., ut Ach. 1065: Ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι· Pac. 677: Εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, etc. Theocr. 14, 13, 56.] Item στρατιώτης ὁ πάσας τὰς νομίμους στρατείας τετελεκὼς καὶ μισθοφορεῖν πεπαυμένος, Qui missionem ut veteranus impetravit, Miles emeritus. Et στρατηγικοὶ στρατιῶται ap. Herodian., Milites prætoriani. Item ap. Plut. [Mor. p. 969, D]: Ἐξέτασις ἦν τῶν στρατιωτῶν, Habebatur militum delectus. [Thuc. 1, 60: Οἱ πλεῖστοι ἐκ Κορίνθου στρατιῶται ἐθελονταὶ ξυνέσποντο· 7, 61: Ἄνδρες στρατιῶται Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων. Et alii quivis. Improprie Basilius Cotel. Mon. vol. 2, p. 98, A: Οἱ φερώνυμοι καὶ γενναῖοι μ' τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται.] || Στρατιώτης dicitur etiam τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος, schol. Thuc. 6, p. 206 [c. 24]: Ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης. Sic Lat. Historici dicunt Miles pro Militum multitudo. [|| Officialis vel Qui in aliquo actu est, ut Miles ap. scriptt. med. ætat. in Gloss. Lat. citatos. Nomocan. Cotel. n. 63: Εἴ τις καταλαλήσει ... ἱερεὺς τοῦ λαβεῖν ἑτέρου στρατιώτου οἰκονομίαν· n. 105: Κἄν τε ἐπίσκοπος εἴτε ἡγούμενος εἴτε στρατιώτης· n. 113: Εἴ τις ἱερεὺς δεσμεύσει στρατιώτην ἀξιωματικὸν κτλ. Ducang.] || Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 101, eaque duorum generum est; altera enim vocatur στρατιώτης ποτάμιος, s. ὁ ἐπὶ τῶν ὑδάτων φυόμενος, altera στρατιώτης ὁ χιλιόφυλλος. Descriptionem utriusque ibi vide, necnon ap. Plin. 24, 18, ubi fem. gen. vocatur ab eo Stratiotis. [Ut Geopon. 2, 5, 4.]

[Στρατιωτική, Millefolium, Diosc. Notha p. 470 (4, 101). Στρατιωτικόν, Achillea, p. 464 (4, 36). Boiss.]

Στρατιωτικός, ή, όν, Militaris: [στρ. μισθὸς et ὅρκος, Stipendium et Sacramentum (ut apud Dionysium A. R. 6, 23 fin. et 45 fin.); Στρατιωτικὴ ἀποδημία, Expeditio, Gl.] στρ. σκηνή, Xenoph. Cyrop. 4, [5, 39]; [στρ. οἰκήσεις Plat. Reip. 3, p. 415, E]; ὅπλα στρατιωτικά, Herodian. 1, [15, 15]; στρατιωτικὴ δίαιτα, 5, [2, 12]: quo modo στρατιωτικὴ ἀγωγή, Athen. 4, et ap. Varron. Vita militaris. Apud eund. Athen. 14, στρατιωτικὴ ὄρχησις. Rursum Herodian. 6, [8, 4] στρατιωτικὴ ἐμπειρία. [Anna C. p. 295, A: Πάντες ὅσοι στρατιωτικῆς εἰδήμονες ἦσαν.] Isocr. Ad Phil. [p. 408, D]: Στρατιωτικοὶ κίνδυνοι· ut Xenoph. Cyrop. 3, [3, 9]: Στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, Militares labores. Liv. Militarem operam navare; Plin. Consulatum militari industria meritus. [Aristot. Polit. 2, 9 med.: Προωδοποιημένους διὰ τὸν στρ. βίον.] Item στρατιωτικαὶ νῆες ap. Diod. S. l. 20, quæ a Thuc. et aliis vocantur στρατιώτιδες, Naves ad traducendos milites: quas Idem στρατιωτικὰ πόρια nominat, eod. l. [c. 50, 74]: Στρατιωτικὰ πορια [πορεῖα] πεζοὺς ἄγοντα. Item στρατιωτικὰ χρήματα, Pecuniæ quibus milites aluntur, ap. Dem. [p. 14, 20; 1187, 26; 1209, 9; 1346, 18, Æschinem p. 74, 22], et Dem. Phaler. [Στρατιωτικόν, Salialium (sic), Gl.] Item homo aliquis στρατιωτικὸς dicitur Qui militiæ studet, ut στρατηγικὸς Qui ducendo exercitui studet, aut Qui exercitum ductavit. [Aristot. Polit. 2, 9 med.: Κἂν τύχωσι γυναικοκρατούμενοι, καθάπερ τὰ πολλὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν γενῶν.] Herodian. 4, [7, 13]: Διὰ ταῦτα ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο, Propterea eum ut hominem militarem diligebant. Ib. [12, 4]: Οἷς, ὡς στρατιωτικὸς δὴ, ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, Quibus Antoninus militariter delectabatur, Polit. Iidem Plut. Alex. [c. 72]: Οἷα νέος καὶ στρατιωτικός. Adde hoc Athen.: Οὗ ἕνεκα στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν, Militem, Hominem qui militiam

sectator. [Xen. Cyrop. 6, 2, 37 : Τοὺς ἐν τῇ στρ. ἡλικίᾳ.] Στρατιωτικὸς dicitur etiam Qui rei militaris peritus est, ut στρατηγικὸς Qui gnarus est artis imperatoriæ. Herodian. 1, [8, 2] : Ἄνδρα στρατιωτικὸν εἶναι δοκοῦντα, Militaris disciplinæ peritum. Itidem 4, [12, 1] : Στρατιωτικὸς νομισθῆναι ἐδόκει, Qui non imperitus rei militaris habebatur. [« Ap. Polyb. 9, 14, 4, στρ. τριβή, et 1, 84, 6, τριβὴ ἄλογος στρ., cui contraria ἐμπειρία μεθόδῳ καὶ στρατηγικῇ δυνάμει. Sic στρ. προπέτεια καὶ ἀνοία, contr. τῇ στρατηγικῇ προνοίᾳ, 3, 105, 9. In bonam partem φύσει στρατιωτικός, 23, 17, 3; οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν στρ. ἄνθρωπος, 31, 5, 4; ἄνθρωπος στρατιωτικώτερος ἢ πολιτικώτερος, 18, 10, 4. A πραγματικοῖς distinguit 14, 1, 13; στρ. ἐμπειρία ab γυμναστικῇ ἐμπειρίᾳ, 10, 22, 4. » Ex Schweigh. Lex.] Neutro gen. Τὸ στρατιωτικὸν, subaudiendo τάγμα, aut tale quid, dicuntur ipsi Milites, ut τὸ ἱππικὸν Equites, τὸ πεζὸν Pedites, τὸ ναυτικὸν Nautæ. [Pollux 1, 127 : Τὸ δὲ σύμπαν στράτευμα, ... στρατιωτικόν· 175.] Plut. De laude propria [p. 545, E] : Ὦ γένει μάλιστα τῆς πατρίδος τὸ ναυτικὸν ἰδεῖν ἐστὶ καὶ στρατιωτικὸν ἐπαινοῦντος. Sic Herodian. 2, [9, 1] : Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικόν 1, [5, 27] : Μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων κατασχεῖν τὸ στρατιωτικόν. Sic et Thuc. 8, p. 288 [c. 83]. Plur. τὰ στρατιωτικά, Res militares, ut τὰ πολεμικά, Res bellicæ. Herodian. 6, [8, 4] : Ὡς ἀσκοίη τε αὐτοὺς τὰ στρατιωτικά, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζοι, Ut eos ad militaria munera exerceret. Xen. Reip. Lac. [12, 7 : Ὅσα δεῖ ἐπιμελείας ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς 13, 5] : Ὥστε ὁρῶν ταῦτα ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Cyrop. 2, 1, 22 : Ἐπιστήμονα τῶν στρατιωτικῶν· 31 : Τοὺς ἀμφὶ τὰ στρ. ὑπηρέτας. Plato Ion. p. 540, E.] Item Herodian. 3, [15, 1] : Διοικήσοντα τὰ στρατιωτικά, Ad imperatoris munia obeunda, Polit. Paulo ante dicit, Καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικήσοντα. At Στρατιωτικὰ φρονεῖν, Plut. Oth. [c. 4], Non ulterius sapere quam militem deceat. [Στρατιωτικός, ap. Scylitzem p. 528 : Γεωργίῳ τῷ Στρατιωτικῷ, Continuatori Theophanis 3, 27 et Symeoni Mag. n. 14 : Γεωργίῳ τῷ τὰς στρατιωτικὰς δέλτους ἐκπληρουμένῳ, Qui militares catalogos servabat, vel Præpositus Tabular. rationis castrensis, in vet. inscr. ap. Reines. p. 559. Anon. Combef. in Rom. jun. n. 1 : Θεόδωρον τὸν ἀπὸ Στρατιωτικῶν. Ducang.] De hæreticis (Gnosticis ita dictis in Ægypto) Epiphan. vol. 1, fol. iiii recto A : Γνωστικοὶ οἱ καὶ Στρατιωτικοί· 53, A : Γνωστικοί, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ Στρατιωτικοὶ καλούμενοι. Conf. p. 77, A; 85, B; 86, C; vol. 2, p. 18, C; 128, A; 129, B; 140, A, et v. Ducang. L. Dind.]

Στρατιωτικῶς, Militariter, ut Liv. Militariter gravis, Tacit. Militariter lautus. Isocr. Areop. [p. 148, E] : Σωφρόνως ζῶν καὶ στρατιωτικῶς. [In bonam partem Ἐνεργητικῶς ἐχείριζον τὸ πλῆθος καὶ στρ., Ad militiam formabant, Polyb. 5, 64, 14; conf. 65, 3. Secus, Ἐχρῆτο τῇ τόλμῃ στρ. 22, 1, 6, 7, Ferociter, ut miles. Ex Schweigh. Lex. Plut. Mor. p. 192, D : Τὸ σῶμα γυμναζόμενον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ στρ.] Thuc. 2, [83] : Ἐπλεον μὲν ὡς οὐκ ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, ἐς τὴν Ἀκαρνανίαν, Magis militariter instructi. [Anna Comn. p. 263, B : Βασιλικῶς ἐσταλμένος μᾶλλον ἢ στρ. Eustath. De intervall. p. 4.. : Ἐπὶ τις στρ. διάγηται καὶ ἀποστρατευθῇ, μετὰ ταῦτα οὐκ ἱερᾶται ἢ τοιαύτῃ διαθήκῃ ὡς στρ. Comparativo etiam Agathias 5, p. 169, B : Οὐ στρατηγικῶς ἐπείγων, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον συναπειλούμενος. L. Dind.]

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, Femina quæ militat, ut quidam interpr. Est et ποτάμιος πόα, teste Hesych., quam Diosc. masc. gen. στρατιώτην vocat. [De musca sic dicta Lucian. Muscæ encom. c. 12 : Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας κτλ.] || Adjective etiam accipitur [Æsch. Ag. 47 : Στρατιῶτιν ἀρωγήν], ut quum στρατιώτιδας νῆας vocantur αἱ στρατιώτας ἄγουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν, Naves quibus vehuntur s. trajiciuntur milites qui pedestre certamen inituri sunt : ut ἱππαγωγοί, quibus equi vehuntur. Testatur id schol. Thuc. quoque [1, 116] : qui Thuc. 6, p. 212 [c. 43], de navibus Atticis, ὧν αἱ μὲν ἑξήκοντα, ταχεῖαι, αἱ δ' ἄλλαι, στρατιώτιδες ἦσαν. Itidem ap. Xen. Hell. 1, [1, 36] et Plut. Pericle [c. 25 extr. Anna Comn. p. 380, B : Τάς τε φορταγωγοὺς νῆας καὶ τὰς ἱππαγωγοὺς καὶ ὡς οὕτως εἰπεῖν στρατιώτιδας. Pollux 1, 83.] Diod. S. στρατιωτικὰ πορεῖα [πορεῖα, sed etiam στρατιώτιδας ναῦς 13, 71 et 20, 47] vocat. [Στρ. τέχνη, Ars militaris, Plut. Marcell. c. 14. Nicet. Chon. Ann. p. 59, A, ἴλαι. L. D. Στρατιώτιδες, Uxores militum. Canon Pœnitent. Ms. : Στρατιώτιδες καὶ αἱ τῶν ἀνδρῶν ὄντων γαμηθεῖσαι τῷ αὐτῷ ὑπόκεινται λόγῳ. Ducang. Γυνή Gregor. Nyss. vol. 2, p. 293, A. Hemst. Theopompi comici fabula fuit Στρατιώτιδες.]

[Στρατιωτίς, ὁ, dictus Ægyptiis Scriniarius Augustalis. Justinian. Edict. 13, c. 13 : Διὰ σκρινιαρίου τῆς σῆς ὑπεροχῆς, ὃν ἐκ τοῦ στρατιωτικὰ διοικεῖν στρατιωτὴν καλοῦσιν Αἰγύπτιοι. Eundem quidam censent qui Στρατήγιος dicitur ib. c. 15, 16. Ducang.]

[Στρατοβάτης, ὁ, Stratobates, f. Electryonis, ap. Apollod. 2, 4, 5, 7, ex schol. Lycophr. 932 suppletum.]

[Στρατόδημος, ὁ, Stratodemus, Laced. ap. Thuc. 2, 67. Tegeat. ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 351.]

[Στρατοκῆρυξ] Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ, Præco exercitus, Qui in exercitu præconis fungitur officio. In libello qui Περὶ τάξεως παλαιᾶς inscribitur, Στρατοκήρυξ, σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. In VV. LL. citatur ex 3 Reg. [Suid. v. Ἐκτακτοι. Valck.]

[Στρατόκλεια, ἡ, Stratoclia s. Stratoclea, urbs ad Bosporum, ap. Plin. N. H. 6, 6, 6. N. mulieris, in inscr. Att. ap. Ross. *Demen* p. 60, n. 49, 9]

[Στρατοκλείδης, ὁ, Stratoclides, nomen viri, ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 210, 5. Al. ap. Athen. 13, p. 593, F.]

[Στρατοκλῆς, έους, ὁ, Stratocles, Cretensis, ap. Xen. H. Gr. 4, 2, 28. Alii ap. Isocr. p. 365, 356, Æschin. p. 74, 7, Demosth. p. 980, 21, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 150, n. 109, 8, ubi Στρατοκλῆν, Amphipol. vol. 2, p. 63, n. 2008, 1, ubi Στρατοκλέα, Polyb. 27, 6, 2, 13.]

[Στρατολᾶ, ἡ, Stratola, n. mulieris in Orat. c. Neær. p. 1351, 14, et ap. Athen. 13, p. 593, F.]

[Στρατόλαος, ου, ὁ, Stratolaus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 910, n. 274, 4 seqq., ap. Themistocl. Epist. p. 33. Forma Στρατόλας de Eleo Xen. H. Gr. 7, 4, 15, 31.]

[Στρατολεκτέω, i. q. sequens. Schol. Hom. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 107, 25 : Στρατολεκτούντων ἐπὶ τὸν πόλεμον. L. Dind.]

Στρατολογέω, Exercitum colligo, ut Cic. loquitur, qui dicit etiam Conscribere, Comparare, Conflare, Conficere, Facere exercitum. Itidem dicitur Cogere et conscribere milites. [Dionys. A. R. 11, 24 init. : Στρατολογήσαντες ἐξ ἁπάσης φυλῆς. Plut. Mario c. 9, Mor. p. 203, B; De fluv. 16, 3. Diodor. 16, 73; passivo 12, 67 extr.; 14, 54 extr.; 18, 50. Asterius Cotel. Mon. vol. 2, p. 24, B : Ὅτι με στρατολογήσας τῷ ὀνόματί σου ἐσφράγισας. Nicetas Ann. 7, p. 122, D : Στρατιὰν ἐκ τῶν ἑῴων στρατολογουμένην ταγμάτων. Theodor. Bals. Cotel. Mon. vol. 3, p. 474, C : Στρατολογηθῆναι, Militare, et act. 484, B. Hesychius : Στρατολογήσαντι, στρατεύσαντι. Improprie Eust. Opusc. p. 87, 54 : Τὰ ἄλλα πάντα, δι' ὧν στρατολογεῖται μῖσος ἀντίπαλον ἀγάπῃ. L. Dind.]

[Στρατολόγημα, τὸ, Militia. Theodor. Balsam. Cotel. Mon. vol. 3, p. 484, B : Ἀγγελικὸν δέξασθαι στρατολόγημα. || Exercitus. Nicetas Ann. 3, 44, p. 57, D : Ἐκ τοῦ τῶν Βενετίκων στρατολογήματος. L. D. Nilus Epist. 351, p. 336. Boiss.]

[Στρατολόγησις, εως, ἡ, i. q. στρατολογία. Theodor. Bals. l. c. p. 492, B : Τοῦτο ὅπερ συνήθως καὶ εἰς τὴν τοῦ ἐπιγείου βασιλέως στρατολόγησιν γίνεται. L. Dind.]

Στρατολογία, ἡ, [Allectus, Delectus, Gl.] Collectio exercitus, ipsa Actio cogendi et colligendi copias. [Dionys. A. R. 6, 44 fin. : Προσκατελέγησαν ἐπὶ στρατολογίας· 9, 38 fin. et alibi. L. D. Jo. Chrysost. In Philipp. serm. 13, vol. 3, p. 73, 26. Seager. Eustath. Opusc. p. 254, 82 : Πολλὴ καὶ λογὰς ἡ στρ. κατὰ τῆς ἀρετῆς ἐπισυνίσταται, de exercitu ipso.]

[Στρατολογίζω, i. q. στρατολογέω. Unde Στρατολογίζομαι, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 1.. Combef. Boiss.]

[Στρατολόγος, ὁ, Qui exercitum conscribit, dele-
A
ctum habet.]

[Στρατόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Exercitus vates, augur. Æsch. Ag. 122 : Κεδνὸς στρατόμαντις.]

[Στρατόμαχος, ὁ, Stratomachus, n. viri, in numo Smyrn. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 203.]

[Στρατονίκεια, ἡ, Stratonicea, opp. Cariæ, ap. Polyb. 30, 19, 3; 31, 7, 6, Strab. 14, p. 658, 660, qui a Macedonibus conditam dicit. Unde epit. Steph. Byz. : Στρ., πόλις Μακεδονίας (—δόνων intt.) πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Στρατονίκης τῆς Ἀντιόχου γυναικός. Ὁ πολίτης Στρατονικεύς (ap. Strab. l. c. et 13, p. 611 etc.). Quod Steph. Byz. addit ab Hadriano dictam esse Hadrianopolin, id pertinere ad Macedonicam animadvertit Pinedo. Quam a Plin. N. H. 6, 30 memoratam Στρατονίκην dicit Ptolem., quod v. Ceterum conf. Wessel. ad Hierocl. p. 688. Cognominem πρὸς τῷ Ταύρῳ memorat Strabo p. 660 et Steph. B. V. Hasius *Notices* vol. 8, p. 36. ῑ]

[Στρατονίκειον, τὸ, Stratoniceum s. Templum Stratonices, Demetrii Poliorcetæ f., Seleuco Antiochoque
B
nuptæ, in honorem exstructum, ap. Vitruv. 5, 9 : « Smyrnæ Stratoniceum », quam veram esse scripturam, in libris deterioribus corruptam, animadverterunt Hemsterh. et Wesseling. Probab. p. 333 sq. L. Dindorf.]

[Στρατονίκειος, ὁ, Stratoniceus, n. viri, ap. Ammian. Anth. Pal. 11, 97, 1 : Τῷ Στρατονικείῳ πόλιν ἄλλην οἰκοδομεῖτε.]

[Στρατονικεύς. V. Στρατονίκεια.]

[Στρατονίκη, ἡ, Stratonīce, Euryti f. ap. Hesiod. in fr. ab schol. Soph. Tr. 266 cit.; Pleuronis ap. Apollod. 1, 7, 7, 1; Thespias, 2, 7, 8, 4. Soror Perdiccæ, ap. Thuc. 2, 101 fin. Aliæ ap. Strab. 13, p. 624, Athen. 13, p. 565, F; 15, p. 689, A; Lucian. De Syr. d. c. 17 seqq., Pro imag. 5, De salt. c. 58. Nominis etym. spectat Aristoph. Thesm. 807, ubi fictam memorat. Urbem Chalcidices Macedon. ponit Ptolem. 3, 13 init., eidemque 5, 2 med. Στρατονίκη est quæ ab aliis dicitur Στρατονίκεια, urbs Cariæ. Navis Atticæ n. est ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92.]
C

[Στρατονικιανὸς, ὁ, Stratonicianus, n. viri, in numis Smyrn. et Teniis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 213, ubi per ει in tertia.]

[Στρατονικὶς, ίδος, ἡ, unde Στρατονικίδος Ἀφροδίτης de Stratonice, ut in Στρατονίκειον diximus, deæ instar culta a Smyrnæis, in inscr. Smyrn. in Marm. Oxon. n. 1, de qua Wessel. l. supra cit. L. Dind.]

[Στρατόνῑκος, ὁ, Stratonicus, citharista, a Nicocle Cypri rege necatus, ap. Machon. Athen. 8, p. 348, D, etc. Strab. 13, p. 610; 14, p. 651. Cælator, ap. Athen. 11, p. 782, B. Alii ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 91, 1, in numis et inscrr. N. mensis Asianorum in Hemerologio Flor. ap. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 414. L. Dind.]

[Στρατόομαι, non quod HSt. similium quorundam verborum analogia inductus posuit. V. Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 499, et conf. Ἐσχατόεις, ubi v. 4 scrib., « fuerit. »] Στρατάομαι, Exercitum collocatum habeo, Castra pono, metor, i. q. στρατοπεδεύομαι. Hom. Il. Γ, [187] : Οἵ ῥα ποτ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας
D
Σαγγαρίοιο, i. e. ἐστρατοπέδευον, Exercitum locarant, Stativa habebant. [Δ, 378 : Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης. Apoll. Rh. 2, 387. Arcad. p. 157, 3 : Στρατῶ τὸ στρατοπεδεύομαι.]

[Στρατόπεδα, ων, τά. V. Στρατόπεδον.]

[Στρατοπεδαρχέω, Sum præfectus castrorum. Niceph. Chumnus Epist. 24. Boiss. I. q. στρατηγέω, Eust. Opusc. p. 273, 92.]

Στρατοπεδάρχης, ὁ, Præfectus castrorum [Gl.], Qui castris præest. Exp. etiam Princeps exercitus : ut i. sit q. στρατάρχης, sicut στρατόπεδον poni interdum pro στρατὸς, paulo post docebo. [Tribunus legionis, Dionys. A. R. 10, 36. Conf. Wytt. annot. in Eunap. p. 324. Boiss. Julian. Epist. 50; Lucian. Hist. scr. c. 22. Anna Comn. p. 350, C; Niceph. Bryenn. Hist. 2, p. 63, C, D. Menolog. vol. 3, p. 32, A, ed. Alb. Alia Ducang., qui agit etiam de dignitate Palatina τοῦ μεγάλου στρ. L. Dind.]

Στρατοπεδαρχία, ἡ, Præfectura castrorum. [Dio-
A
nys. A. R. 10, 36 extr. || Dignitas στρατοπεδάρχου, quod v., ap. Scylitzen in Theodora p. 791. Ducang.]

[Στρατοπεδαρχικὸς, ἡ, όν, Qui exercitibus præest, Imperator, vel Qui ad hos pertinet. Ptolem. Tetrab. p. 176, A : Στεμματοφόροις ... ἢ στρατοπεδαρχικοῖς. L. D. Theodorus Icon. Epist. p. 233 Combef. Boiss.]

[Στρατοπεδεία. V. Στρατοπέδευσις.]

[Στρατοπέδευμα, τὸ, Exercitus, ap. Diod. 15, 83, scripsi στράτευμα, etsi relinquendum sit Eustathio Opusc. p. 210, 50. L. Dind.]

Στρατοπέδευσις, εως, ἡ, et Στρατοπεδεία, ἡ, ipsa Actio castrametandi, Castrametatio, ut Vitruv. dicit Castrametator. Priore verbali utitur Plato Leg. [7, p. 813, E, Reip. 7, p. 526, D], item Xen. [Cyrop. 8, 5, 6, 16; H. Gr. 4, 1, 25 : Ὥσπερ οἱ νομάδες καὶ μάλα ἀφανίζων τὰς στρατοπεδεύσεις], teste Bud. [African. Cest. p. 279, A, fin. : Ὑγιεινῶν στρατοπεδεύσεων, ubi est i. q. στρατόπεδον.] Posterius legitur ap. Dionys. H. 10, [23 med.], eadem in signif. Alioquin accipitur pro στρατόπεδον [quomodo vertere licet etiam ap. Dionys. l.
B
c. et vertendum 3, 55 fin., et sæpius apud Diodorum aliosque recentiorum], ut [Xenoph. H. Gr. 4, 1, 24 : Ἐπιπεσὼν τῇ Φαρναβάζου στρατοπεδείᾳ] Josue 4, [3] : Θήσετε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, In castris vestris. Alii, In loco castrorum vestrorum. [Chares ap. Athen. 13, p. 575, E. Hemst. Onesand. c. 10, § 4. Boiss.] Philo V. M. 1 : Μέρος δ' ἐνθένδε καθεωρᾶτο τῆς τῶν Ἑβραίων στρατοπεδείας, Pars castrorum Hebræorum. Affertur et στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, ex 2 Macc. [13, 14], pro Exercitum constituit : qua signif. στρατόπεδον συστήσας mox habebimus ex Isocr.

[Στρατοπεδευτικὸς, ἡ, όν, Ad castra pertinens. Polyb. 6, 30, 3 : Ἐν τοῖς στρατοπεδευτικοῖς σχήμασι. Æneas c. 21, βίβλος. Ubi deteriores στρατοπεδική.]

Στρατοπεδεύω, Castra facio, metor [Gl.], pono, loco, colloco, figo, i. q. στρατόπεδον ποιοῦμαι : vel etiam Castra habeo. [Xen. Anab. 7, 6, 24 : Ὑπαίθριοι ἔξω ἐστρατοπεδεύετε· H. Gr. 2, 2, 8 : Πρὸς τὴν πόλιν ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Medium pro activo præbuerunt libri meliores Cyrop. 4, 2, 6, ut ap. Dionys. A. R. 10,
C
23, cod. Vat. στρατοπεδεύεται pro στρατοπεδεύει. Polyb. 1, 17, 8.] Plut. Coriol. [et Camill. c. 33] : Πορρωτάτω στρατοπεδεύων καὶ ἀπεχόμενος τῆς πόλεως· Apophthegm. [p. 187, A] : Ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ στρατοπεδεύων, καὶ χάρακα βαλλόμενος. Itidem Philo V. M. 1 : Ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους, Cernit tributim Hebræos castra metatos tetendisse. [Transitive In castris colloco, teneo, Appian. Civ. 3, 45 init. : Τὴν ὕλην πρὸ τοῦ ἄστεος στρατοπεδεύσας.] Ead. signif. accipitur passiva etiam vox et media. Thuc. 3, [107] : Ὁ δὲ προσαγαγὼν ἐγγὺς τῆς Ὄλπης ἐστρατοπεδεύσατο, Castra metatus est. Id. 1, [30] : Ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ, Castra metabantur in Actio. [Et ib. 47, 51.] Itidem Xen. Anab. 2, [4, 1] : Ἐστρατοπεδευμένοι ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσι. Idem utraque [immo media] voce utitur, Hell. 6, [5, 17 : Ἔλαθε στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον, aliisque illorum et aliorum librorum locis multis. Perf. et aor. Plato Reip. 3, p. 416, E; 415, D. Aor. pass. signif. passiva Basilius Cotel. Mon. vol. 2, p. 93, B : Ἀκόσμητος καθέστηκας ὑπὸ
D
τοιούτου φρονήματος στρατοπεδευθεὶς, Velut a castris circumclusus, Int. L. Dind.]

Στρατόπεδον, τὸ, Solum s. Locus οὗ κάθηται ὁ στρατὸς, Castra, Locus ubi imperator suo exercitui s. suis militibus et sibi sedem ac tentoria figit. [Æsch. Sept. 79 : Στρατὸς στρατόπεδον λιπών. Soph. Ph. 10 : Ἀγρίαις κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρ. δυσφημίαις. Eur. Rhes. 522 : Πελάζει στρατοπέδοισι Τρωικοῖς· 589 : Πᾶν στρ. πέρσειν δοκεῖς; Herodot. 4, 114 : Συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα. Plurali pro sing. etiam Xen. Anab. 7, 3, 34.] Plut. Alex. : Ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, In castris hostium. Xen. Cyrop. 8, [5, 8] : Ἑαυτὸν κατέθετο ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου, Medium castrorum locum ipse obtinebat, In mediis castris suum figebat tentorium. [Ib. 1, 6, 16 : Ὑγιεινοῦ στρατοπέδου μὴ ἀμελῆσαι· Hipparch. 7, 10 : Ὅλη ἡ χώρα στρατόπεδον ἔσται.] Rursum Plut. : Ἐπὶ στρατοπέδου ἀποθανὼν, In castris mortuus. [Xen. Anab. 6, 5, 4 : Τοῦτον φύλακα καταλιπεῖν τῶν ἐπὶ τοῦ στρ. Plato Leg. 2, p. 674, A.] Id. Fabio [c. 20] : Ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις. Sic Æschin. [p. 76,

14]: Ἔλιπε τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν. Item, Ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἕπεσθαι, Athen. 12, Castra sequi. Item cum verbis: ut ποιεῖσθαι στρατόπεδον, Castra ponere, collocare, figere, locare, extruere: item et Castra facere, ut Cic. Neque castra propter anni tempus et militum animos facere possum. Thuc. [1, 47: Τῆς ἠπείρου ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρ. ἐποιήσαντο·] 2, [19]: Καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Itidem 3, [107]: Γενόμενοι δ' ἀθρόοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καθίζουσι ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Ex Eodem affertur στρατόπεδον καταλαβεῖν pro Castris locum deligere, Castra ponere. Item Xen. Hell. 1, [6, 37]: Τὸ πεζὸν ἀπῆγεν εἰς τὴν Μήθυμναν, τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis. Interdum στρατόπεδον dicuntur Castra cum ipsis militibus, s. exercitu. Ib. p. 256 [c. 3, 17]: Ὅπως κακῶς τοὺς τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχους ποιοῦσαι, ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Sic eod. l. [1, 21]: Ἐδέξαντο ἐς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον. Sæpe commodius interpreteris Exercitus, Milites. [Eur. Suppl. 660: Ἱππότην τ' ὄχλον πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον· Heracl. 396: Ποῖ προστάξει στρατόπεδον τανῦν (τ' ἄνω Musgr.), ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός. Herodot. 1, 76: Τὰ στρ. ἀμφότερα οὕτως ἠγωνίσατο· 5, 113: Τετραμμένου τοῦ στρατοπέδου· 9, 51: Τοὺς ἡμίσεας τοῦ στρ. et 53: Ἀτρέμας ἄγειν τὸ στρ.] Isocr. Ep. ad Phil. [p. 410, C]: Ὅσοι τὰ τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται· Panathen.: Στρατόπεδον δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε, Collecto s. Conscripto exercitu. [Conf. p. 267, E. Συστησάμενοι 119, E.] Itidem ap. Thuc. [1, 62: Τὸ μεθ' ἑαυτοῦ στρ. ἔχοντας· et ib. ἀναστήσαντες τὸ στρ.] 4, [94: Ἐπὶ ὀκτὼ πᾶν τὸ στρ. ἐτάξαντο·] p. 161 [c. 125]: Ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι, Magnos exercitus. 7, p. 261 [c. 80]: Οἷον φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δείματα ἐγγίγνεσθαι, Omnibus exercitibus. Nisi malis, Omnibus exercitibus qui castra locarint. Plut. Apophth. p. 338 sec. ed. [p. 192, C]: Πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Vide alium Ejusd. l. in Νυκτομαχία [Thuc. 7, 44: Νυκτομαχία στρατοπέδων μεγάλων], ubi simpliciter pro Exercitu ponitur, s. Agmine. [De classe, quod rarius, Isocr. p. 58, E: Τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι διὰ τῆς ἠπείρου· et apertius Lysias p. 162, 9: Τὸν δὲ χρόνον ὃν ἐτριηράρχουν ἡ ναῦς ἄριστά μοι ἔπλει παντὸς τοῦ στρατοπέδου. Ap. Polyb. 1, 16, 2; et (ubi etiam de classe) 26, 6, de legionibus Romanis. Μήτηρ στρατοπέδων, tit. imperatricum Rom., ut in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 567, n. 1075, 5: Ἰουλίας Σεβαστῆς, μητρὸς στρατοπέδων· 601, n. 1216, 1: Ἰουλίαν Δόμναν Σεβαστὴν μητέρα στρατοπέδων. || De classe Herodot. 8, 94: Ἀποστρέψαντα τὴν νῆα ἐπ' ἐξεργασμένοισι ἐλθεῖν ἐς τὸ στρ. Thuc. 1, 117: Ἔκπλουν ποιησάμενοι ἀφράκτῳ τῷ στρ. ἐπιπεσόντες. Xen. H. Gr. 1, 6, 21, 36. Et 6, 3, 18: Τὰ στρατόπεδα διαλύειν καὶ τὰ ναυτικὰ καὶ τὰ πεζικά.] Pro Comitatu principis et aula accipi ajunt Can. 7 Concilii Sardicensis. [Comitatus, Domus s. Familia regia. Georg. Lecapenus in Gramm. Ms. (p. 76 Matth.): Λέγεται στρ. ἰδίως καὶ τὰ βασίλεια, ὡς καὶ Συνέσιος, Καὶ τὴν ἐπὶ στρατοπέδῳ θρυλλουμένην ὑπ' αὐτῶν δυναστείαν. Ducang. App. p. 176.) Zonaras ad Can. 7 Conc. Sard.: Στρατοπέδου δὲ ἐμνήσθη, ὅτι ὡς ἐπίπολυ οἱ βασιλεῖς στρατιᾷ ἐστρατολάζον. Epist. Constantini M. ap. Athanas. in Apol. 2, p. 787: Ἐπιτρέψαι σοι ὄχημα ἐπιβῆναι δημοσίου, καὶ εἰς τὸ στρ. τῆς ἐμῆς ἡμερότητος σπουδάσαι. Id. Apol. ad Constantium p. 675: Ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας οὐκ εἰς στρ. ἀδελφοῦ σου. Conf. Epist. ad Solit. p. 834, 839. Conc. Sard. can. 7: Πολλοὶ τῶν ἐπισκόπων οἱ διαλείπουσιν εἰς τὸ στρ. γενόμενοι. Ita can. 8, 9, 20, ubi Dionys. Exig. et Isid. Merc. Comitatum. Epistola Theodos. et Valent. Impp. in Conc. Ephes. p. 1, c. 35: Τὸ θεῖον ἡμῶν στρ. καταλαβεῖν βουλόμενον. Utuntur passim scriptt., Julian. Epist. 31, Basil. Epist. 59, 234, 242 etc. Socr. 1, 25, 34; Sozom. 4, 22; 6, 4; Euagr. 2, 5, 9; Isid. Pel. Ep. 1, 483, 490 et al. (Conf. German. *Hoflager.*) || Statio militum circa palatium imperatoris, Prætoriani. Ita usurpat Dio, et ex eo Zonaras in Nerone, Galba, Pertinace, et alibi. Unde ap. Herodian. στρατοπέδων ἔπαρχος, Præfectus prætorio, etc. Ducang.] || Item στρατόπεδα ex Herodoto 2, [154] annotant fuisse locum in Ægypto juxta Nilum

A hinc inde, ubi habitarunt Iones et Cares. [Id. ib. 112: Καλέεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος ὁ συνάπας Τυρίων στρατόπεδον. Conf. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 10 sq. L. D.]

[Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ, ῥήτρα, Comitium classi imperans, Lycophr. 1037. Kall.]

Στρατὸς, ὁ, Exercitus. [Ap. Homerum tam in acie collocatus aut pugnans quam in castris receptus, ut sit i. q. Castra. Il. A, 10: Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε· 53: Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο· 229: Ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι· 384: Ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρύν· 478: Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν· B, 207: Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· 439: Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν ἴομεν· H, 380: Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν· K, 66: Πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι· 325: Ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές· Ω, 112: Ἐς στρατὸν ἐλθέ· 199: Ἐπὶ νῆας ἴσαι στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν· Π, 73: Νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται, ubi τὸ στρατόπεδον interpr. Eust. Et Il. Δ, 179: Νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε·
B Ξ, 84: Ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν· Od. B, 30: Στρατοῦ ἐρχομένοιο· Υ, 89: Οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· Ω, 81: Ἀργείων ἱερὸς στρατός. Hesiod. Op. 244: Ἄλλοτε δ' αὖτε ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὅγε τεῖχος. Et alii quivis tam de pedestri quam de navali, ut Æsch. Pers. 728: Ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν· Ag. 634, ναυτικῷ, et 986, ναυβάτας. Eur. Or. 351: Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας εἰς γῆν Ἀσίαν. Aristoph. Eq. 567: Πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφάρκτῳ στρατῷ. Herodot. 9, 109: Στρατὸν ἐδίδου, τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη.] Thuc. 4, p. 147 [c. 79], ἐξάγειν στρατὸν, Educere exercitum, copias militares. 2, [12]: Οὕτω δὴ ἄρας, τῷ στρατῷ προύχωρει εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, Ita demum motis castris cum exercitu eorum regionem invadebat. Aliquanto post [c. 85], Ἢν μὴ οἱ πολέμιοι νηΐτῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει, Exercitu navali, Navalibus copiis, ubi νηΐτην στρατὸν appellat, quem alii στόλον ναυτικὸν, νηῶν, et sine adjectione στόλον: Lat. Classem. [Sæpe ap. Herodotum et al. ὁ ναυτικὸς, ὁ πεζὸς, omisso στρατός.] Aliquanto post, Καθίσας τὸν
C στρατὸν, ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, Collocatis copiis et fixis castris. Ubi dicitur aliquis dux καθίζειν στρατὸν, sicut ipse στρατὸς καθῆσθαι s. ἕζεσθαι, ut Hom. Il. Σ, 509: Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Item οἱ τοῦ στρατοῦ ἄρχοντες ap. Xenoph. Reip. Lac. [13, 4], qui una voce στράταρχοι, item στρατηγοὶ, Duces, Imperatores: ex eo, quod exercitum ducant, παρὰ τὸ ἄγειν τὸν στρατόν [Cyrop. 6, 4, 29]: ut Epigr., Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, Sin ducitur exercitus fortissimorum virorum. Ubi nota addi gen., ut ap. Plut. C. Colot. [p. 1108, B]: Ὑπὲρ παντὸς στρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, metaphorice: ut Virg. Phorci omnis exercitus, et Corvorum exercitus, et Aligerum agmen. [De Populo, Cœtu, Multitudine, Pind. Ol. 5, 12: Ὀχετοὺς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν· Isthm. 1, 11: Στεφάνους ἓξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων· fr. post Isthm. v. 3: Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ Δωριεὺς στρατός. Æsch. Prom. 424: Ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα Καυκάσου πέλας νέμονται, δάϊος στρατός· 722: Ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν ἥξεις· 803, Ἀριμασπόν· Eum.
D 566: Κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ· 569. Et ib. 668: Τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν· 683, 762, 889. Lycophr. 852: Ἥξει δ' ἀλήτης εἰς Ἰαπύγων στρατὸν, schol. ὄχλον.] Porro sicut dicitur ὁ τοῦ στρατοῦ ἄρχων, ita ἡ τοῦ στρατοῦ ἀρχὴ, Herodian. 1, [12, 8]: Ὡς τὴν τῶν στρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι, Ita ut exercituum regendorum munus ei committeretur, Ita ut militum præfectura ei crederetur. [Plur. etiam Tzetz. Hist. 9, 624: Τοῖς στρατοῖς τοῖς ἀπείροις. De dignitate palatina in aula Cpol. quæ dicebatur ὁ στρατοῦ vel ὁ ἐπὶ στρατοῦ, ap. Codin. Off. 5, 40, et 16, 3 etc. v. Ducang. || Forma Στάρτοι, αἱ τάξεις τοῦ πλήθους, est apud Hesychium. Æol. Στρότος, de qua in Στρατεύω et al., in Gram. An. vol. 1, p. 394, 13.] At Στράτος, [secundum Steph. ὁ, et] ἡ, urbis [Acarnaniæ] nomen est ap. Steph. B. et alios. [Thucyd. 2, 80 sq., 102. Xenoph. H. Gr. 4, 6, 4, ubi correxi accentum Στρατόν. Qui est etiam ap. Steph. et alibi. Gen. fem., quod ponit schol. Thuc. 2, 80, etiam Pausan. 6, 2, 1. Masc. Polyb. 5, 13, 10; 14, 1; 96, 3. Conf.

A Tzschuck. ad Strab. 10, p. 450. Gent. Στράτιος ap. Steph. B. in Στράτος et Μυτίστρατος, et Thuc. 2, 81, 82. Adj. Στρατικὸς, ἡ, ὸν, ap. Polyb. 4, 63, 10; 5, 96, 3. Idem aliam urbem cognominem memorat 4, 73, 2 : Τὴν (al. τὸν) Στρατὸν ἐκλιπόντων τῶν Ἠλείων ἀποκατέστησε τοῖς Τελφουσίοις. Quam Reiskius non diversam putabat ab Στρατίᾳ Arcadiæ. Δύμην Achaiæ olim Στράτον dictam Strabo 8, p. 387.] Poetica paragoge dicitur Στρατόφι pro στρατοῦ, ut κεφαλῆφι interdum pro κεφαλῆς, interdum etiam pro κεφαλῇ : tunc autem ιωτα ei subscribitur. [Hom. Il. K, 347.]

[Στρατουργία, ἡ, Hermogenis Progymn. c. 10, Delectus Prisciano : Aphthonius autem et Theo στρατολογίας habent. Schneid. Sic etiam codd. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 48, 5.]

[Στρατοφάνης, ους, ὁ, Stratophanes, n. viri. Photius : Στρατοφάνη τὴν κλητικὴν πτῶσιν· Μένανδρος Σικυωνίῳ, Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδ' ἕνα· καὶ ἀεὶ οὕτως λέγει. N. militis est in Plauti Truculento. ᾰ]

B [Στρατόφιλος, ὁ, Stratophilus, n. viri, ap. Morell. Bibl. Ms. p. 229. L. Dind.]

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ, Custos exercitus. Alii στρατοφύλακες interpr. Copiarum duces : ut i. sit q. στρατηγοί. [Strabo 12, p. 567 : Τετραρχίαν τετράρχην ἔχουσαν ἴδιον καὶ στρατοφύλακα ἕνα, ὑποστρατοφύλακας δὲ δύο· 15, p. 707 : Παρέχει δὲ (ap. Indos) τὰ μὲν ὅπλα τοῖς στρατιώταις ὁ στρ. ῠᾰ]

[Στρατοφῶν, ῶντος, ὁ, Stratophon, n. viri, Suniensis in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 8. Alius ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 77.]

[Στράττις. V. Στράτις.]

[Στρατύλλαξ, ᾰκος, ὁ, q. d. Imperatorculus. Cic. Ad Att. 16, 15, nisi fallit scriptura. Nam quod est in nonnullis στρατηλάξ, Malaspina corrigebat στρατηλάτης, ut ξ sit compendium, de quo nos in Ξ. Στρατύλλαξ autem etiam propter signif. suspectum. Nec quicquam huc pertinet n. servi Stratilax in Plauti Truculento.]

C [Στρατυλλίς, ίδος, ἡ, Stratyllis, n. mulieris. Aristoph. Lys. 365.]

[Στράτων, ωνος, ὁ, Strato, n. viri. Aristoph. Ach. 122, ubi v. schol., Av. 942, ubi Pindari fr. memorat schol., Eq. 1374. Alios memorat Strabo, ap. quem Στράτωνος πύργος et νῆσος Syriæ et Arabiæ sunt 16, p. 758, 770. Alii Stratones sunt ap. Demosth. p. 541, 17 sq.; 1064, 6, et Pausan. aliosque, et in inscrr.]

[Στρατωνίδης, ὁ, n. forma patronymicum, sed significatione substantivum, ap. Aristoph. Ach. 596 : Πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ ὁ πόλεμος στρατωνίδης. Schol., στρατευόμενος, στρατιώτης. N. pr. Στρατωνίδης vero viri Attici est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 334, n. 199, 4. ῐ]

[Στρατωνίς, ίδος, ἡ, Stratonis, n. mulieris, apud Liban. Epist. 312, p. 151.]

[Στράτωρ, ωρος, ὁ, Strator, Equorum curator. Glossæ Ms. Reg. : Πωλοδάμνης, ὁ στράτωρ ὁ τοὺς πώλους δαμάζων. Vetus inscr. Grut. 1161, 2 : Βασιλικοῦ στράτωρος καὶ δρουγγαρίου γεγονότος. Constant. in Basil. n. 11 ed. Combef. : Αὐτὸν ἀνέλαβέ τε καὶ εἰς βασιλικοὺς κατέταξε στράτωρας. Aliique Byzant. ap. Ducang., qui etiam D de vocc. nonnullis hinc ductis agit.]

[Στράφω. V. Στρέφω.]

[Στραχὺς ponitur ap. Hesychium post Στράβωνες in gl. Στραχὺ, τραχύ.]

[Στράχυς, Στραχύδιον, formas novitias vel græcobarbaras pro Στάχυς, ύδιον, annotavit Ducang.]

[Στρέβλα. V. Στρέβλη.]

[Στρεβλάω, Deprædor, Gl. Pro Στρεβλόω, Depravo, ut videtur.]

[Στρέβλευμα, τὸ, Tortuositas, Perversitas. Symm. Prov. 6, 13.]

Στρέβλη, ἡ, interpr. Instrumentum ligneum nauticum, cujus labris constringuntur plantæ in compingenda navi, adactis cuneis ligneis : στρέβλαι ναυτικαὶ, Hesych. ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. [Æsch. Suppl. 441 : Καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἱρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη· καὶ γεγόμφωται, σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον.] Idem addit, Atticos στρέβλας

A vocare Tormenta, τὰ βασανιστήρια : ut Eccles. [33, 31] accipitur, Οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι, Servo malefico tormenta. [Conf. Macc. 4, 7, 4, 14 med., Polyb. 18, 37, 7, Lucian. Necyom. c. 14, et Pollux 10, 187.] Sic ap. Greg. Naz. in Macc. Enc. : Αἱ στρέβλαι περιεργότεραι, Tormenta exquisitiora. Pacuvius ap. Non. : Nam te in tenebris sæpe lacerabo fame Clausum, et fatigans artus torto distraham. [Improprie Diphilus ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 744 : Οὐκ ἔστι βίος, ὃς οὐχὶ κέκτηται κακὰ, λύπας, μερίμνας, ἁρπαγὰς, στρέβλας, νόσους. Diod. 13, 86 : Πολλοὶ μὲν ἐτελεύτων, οὐκ ὀλίγοι δὲ στρέβλαις καὶ δειναῖς ταλαιπωρίαις περιέπιπτον.] Pro Prelo accipitur supra in Ἐκπιέζω. [Photius v. Σακίζειν : Τὸν τρυγώδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον. Aristot. De anim. motu 7, p. 701, 2 : Ὥσπερ τὰ αὐτόματα κινεῖται μικρᾶς κινήσεως γινομένης, λυομένων τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἀλλήλας τὰς στρέβλας καὶ τὸ ἁμάξιον. Plut. Mor. p. 950, A : Ἂν τὸ λευκότατον ἐμβάλῃς ἔριον εἰς ὕδωρ ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν καὶ διαμένει, μέχρι ἂν ὑπὸ θερμότητος ἐξικμασθῇ B τὸ ὑγρὸν ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ. || De forma novitia Στρέβλα Eust. Il. p. 118, 1 : Ἰστέον δὲ, ὅτι καθάπερ ὁμίχλη διὰ τοῦ η, οὕτω καὶ κίχλη καὶ ζεύγλη καὶ τρίγλη, ὡς ἀρέσκον ἐστὶν Ἡρωδιανῷ. Τὰ μέντοι εἰς α, φησὶ, τοιαῦτα ὀνόματα ὑπὲρ τὸ λ καὶ ἕτερον ἔχει λ... ὅθεν, φησὶ, τὸ στρέβλα παραλόγως γραφὲν ὑπό τινων διορθωτέον· ἀναλογώτερον γὰρ τὸ στρέβλη. Anna C. p. 270, A : Πρὸς πᾶσαν κάκωσιν στρεβλάν (στρέβλαν) τε καὶ δεσμά. L. D.]

[Στρεβλοκαρδιάω, Corde sum pravo vel perverso. Theodor. Stud. p. 541, E : Ὁ ἀγνώμων Ἰουδαῖος στρεβλοκαρδιάσει. L. Dind.]

[Στρεβλοκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui corde est pravo vel perverso. Aquila, Symm. Theod. Prov. 11, 20; 17, 20.]

[Στρεβλοκέρατος s. Στρεβλόκερως, ω, ωτος, ὁ, ἡ, Qui cornua habet torta. Prius ap. Hesych. v. Ῥαικακηρεῖς, στρεβλοκέρατοι, alterum ap. Eust. Od. p. 1394, 40.]

[Στρεβλόνους, ὁ, ἡ, Qui mente est perversa vel prava. Georg. Acropolit. Hist. p. 98, B. Boiss.]

[Στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ, Scaurus, Gl., i. e. Qui pedes habet distortos. Tzetz. Hist. 10, 623 : Δείξας C τινὰ στρεβλόποδα καὶ παρετὸν ἐκ νόσου. L. Dind.]

[Στρεβλόρριν, νος, ὁ, ἡ, Qui naso est pravo. Tzetz. Posth. 663. « Στρεβλόρινος, Is. Porphyrog. Allat. p. 309 (ap. Rutgersium p. 512, 513. Valck.) Boiss. Jo. Malal. vol. 1, p. 130, 370, 389. Elberling.]

Στρεβλὸς, ἡ, ὸν, Tortus, Tortuosus, Flexuosus, Curvus. [Priori signif. Aristoph. Thesm. 516 : Στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον. Altera Gl. Στρεβλὸν, ἐπὶ ξύλου, Curvum, Uncum, Valgium (sic). Hom. Batrach. 296 : Λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι. Nicand. Al. 442 : Μυκτὴρ στρεβλός.] Aristot. Rhet. 1, [1] : Εἴ τις ᾧ μέλλει χρῆσθαι κανόνι, τοῦτον ποιήσει στρεβλόν. Hesych. similiter στρεβλὸν exp. καμπύλον, σκολιόν. [Idem : Στρεβλῷ κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον. V. Στράβηλος.] Metaph. quoque accipitur pro Perversus [Gl.], Callidus, Versutus, [ὁ μὴ ὀρθὸς ἄνθρωπος, Vartivus (sic) add. Gl.] Dolosus. Quo referri potest, quod ap. Suid. legitur [ex Aristoph. Ran. 878], Στρεβλοῖσι παλαίσμασι, exponiturque τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις καὶ ἀφανέσι. [De pravitate mentis s. cordis Sirach. 36, 20 : Καρδία D στρεβλὴ δώσει λύπην. Ps. 17, 29 : Μετὰ ἐκλεκτοῦ ἐκλεκτὸς ἔσῃ καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, vel, ut Reg. 2, 22, 27, στρεβλωθήσῃ. Prov. 19, 1 Compl. : Κρείσσων ἐστὶ πτωχὸς πορευόμενος ἐν ἁπλότητι αὐτοῦ ἢ στρεβλὸς τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἀνόητος. Symmachus Prov. 23, 33 : Τὸ στόμα σου τότε λαλήσει στρεβλά· idemque et Theodot. 8, 13 : Στόμα στρεβλὸν ἐμίσησα. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol. 1, p. 245, C : Προστάττει γὰρ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον οὐ μετὰ τῶν στρεβλῶν συνδιαστραφῆναι, ἀλλὰ τῆς στρεβλᾶς αὐτοὺς ἐπανορθώσασθαι, ubi Perversa via Int. Quod per η foret scribendum, etiamsi retracto accentu ad substantivum referretur.] Hippocr. στρεβλοὺς vocat etiam τοὺς στραβοὺς, ut testatur Galen. Lex. Hippocr. Quibus verbis significantur Strabones, quibus oculi sunt distorti s. perversi, οἱ διεστραμμένοι, s. παρεστραμμένοι τὰ ὄμματα. [Refert Foes. ad p. 1053, F. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 62, 23 : Στρεβλὸς ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' οὐχὶ στραβός. Photius : Στρεβλὸν, τὸν στραβὸν λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις (fortasse fr. Μαρικ. ap. schol. Aristoph. Av.

1556 : Ἄκουέ νυν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται. Ὁ στρεβλός; Οὔκ, ἀλλ' ὁ μέγας οὐνοκίνδιος). Conf. Pollux 2, 51. De aliis rebus Plut. Mor. p. 2, E : Δένδρα στρεβλά. Psalm. 77, 57 : Τόξον στρεβλόν. L. D. Πόδας στρεβλοὶ Basil. vol. 3, p. 208, B. Hemst. Eust. Opusc. p. 88, 10, σκέλος. L. D. Improprie Eust. Il. p. 1132 extr. : Στρεβλόν ἐστι νόημα καὶ δυσφραδές, Obscura sententia. Valck. ‖ Neutro plur. pro adv. Manetho 4, 198 ; Οἱ βασανηδὸν στρεβλὰ κολαζόμενοι σκολοπηίδα μοῖραν ὁρῶσιν. ‖ Στρεβλῶς, schol. Nicandri Th. 800. Wakef. Theodor. Stud. 354, B : Χρήσεις πατέρων ἁγίων στρεβλῶς ὑπὸ τῆς ἐσκοτισμένης αὐτῶν διανοίας ἐκλαμβανόμεναι, Perverse. L. Dind.]

[Στρεβλόστομος, ὁ, ἡ, Qui ore est pravo. Jo. Malal. vol. 1, p. 395. L. Dind.]

Στρεβλότης, ητος, ἡ, Tortuositas, Flexuositas. Plut. [Mor. p. 968, A], loquens de formicarum domicilio : Λέγουσι δ' οὖν οὐκ εὐθεῖαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὀπῆς κάθοδον, οὐδ' εὔπορον ἄλλῳ θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας ὑποπορεύσεις. Ubi nota copulari καμπὴ et στρεβλότης, opponique τῇ εὐθείᾳ καθόδῳ. [Id. Mario c. 25 init. : Τὸ δόρυ διὰ τὴν στρ. τῆς αἰχμῆς ἐνεχόμενον. Aquila, Theod. Prov. 4, 24, στόματος, et de corde 6, 14. Theodor. Stud. p. 540, C : Κατὰ βίου στρεβλότητα. L. Dind.]

[Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ, Qui labiis est distortis. Improprie Nicet. Annal. 16, 3, p. 315, A : Συρραφέας ψεύδους καὶ στρεβλοχείλους, Calumniatores, Int.]

Στρεβλόω, Torqueo, Torto distraho, ut Pacuv. loquitur. [Aristoph. Ran. 620 : (Βασάνιζε) στρεβλῶν· Eq. 775 : Τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων· Nub. 620 : Στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.] Dem. Pro cor. : Ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀποκτείνατε. [Isocr. p. 361, D : Μαστιγοῦν καὶ στρεβλοῦν.] Sic ap. Suid. ex Æliano : Ἐκεῖνον παράγουσι καὶ στρεβλοῦσι καὶ κατατεινόμενος ἀληθῆ λέγει, καὶ πυρὶ παραδίδοται· ut et ap. Cic. Cogi tormentis quippiam confiteri. Et Plut. Artox. [c. 14] : Λαβόντας τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν, Decem diebus continuis torquere. [Quod in Ps.-Hippocr. Epist. p. 1284, 49, legitur : Οὓς μὲν ἐσθίοντας, οὓς δὲ ἐμέοντας, ἑτέρους δ' αἰκίησι στρεβλέοντας, fortasse non librarii est sed scriptoris peccatum pro στρεβλοῦντας, hoc Atticum potius quam Ionicum opinati. Nihili enim est στρεβλεῖς pro στρεβλοῖς ap. script. recentissimum in Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 105, A, fin. V. etiam Στρεβλάω. L. Dind.] Pass. Στρεβλοῦμαι, Torqueor, Torto distrahor, In tormentis sum. Aristoph. Pl. [875] : Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. [Eadem formula Lys. 846.] Plato De rep. 1 [2, p. 361, E] : Μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεθήσεται, ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμώ. [Et 10, p. 613, E, στρεβλώσονται· Gorg. p. 473, C : Ἐὰν ληφθεὶς στρεβλῶται.] Utitur et Dem., item Plutarch. et Polyb. ac alii. [Δεσμούμενος, μαστιζόμενος Photio. Et sim. Hesych.] Exp. στρεβλόω etiam Contorqueo, Detorqueo, Distorqueo, Perverto, Depravo. [Pravo, Gl. Torquendi significatione Herodot. 7, 36 med. : Κατέτεινον ἐκ γῆς στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα (rudentes.) Et 3, 129 med. : Οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα κακὸν μέζον ἐργάζοντο. Plato Reip. 7, p. 531, B : Ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντες (τὰς χορδάς). Altera signif. improprie int. inc. Job. 9, 20 : Ἁπλοῦς ἐγὼ καὶ ἐστρέβλωσέν με. Petr. 2, 3, 16 : Ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν.] Quo refer στρεβλοῦσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ap. Alex. Aphr. Probl. pro διαστρέφεσθαι. [Improprie Symmach. Prov. 10, 10 : Ὁ στρεβλῶν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ γνωσθήσεται. De obscuritate orationis, ut στρεβλός, Eust. Od. p. 1634, 63 : Ἐστρεβλῶσθαι τῇ φράσει διὰ τὸ ἀσαφέστερον. Valck. De mentis pravitate Reg. 2, 22, 27 : Μετὰ στρεβλοῦ στρεβλωθήσῃ.]

[Στρέβλωμα, τὸ, i. q. στρέβλωσις. Greg. Naz. vol. 2, p. 215.]

[Στρέβλωσις, εως, ἡ, Contortio, Inflexio. Jo. Chrys. In Jo. hom. 18, vol. 2, p. 630, 16. Seager. Hierocles p. 116, 156. Philostr. p. 517. Wakef. Suid. v. Ἀπεχυρίσθη. Kall. Petrus Alex. ap. Theodoret. Hist. Eccl. 4, 22, p. 181. Boiss. Euseb. Hist. Eccl. 5, 1; 8, 8. Mendham. Plut. Mor. p. 1050, B : Τί δ' εὐκταῖον ἐστι φρονίμη στρέβλωσις; Joseph. A. J. 19, 1, 5.]

Στρεβλωτήριον, τὸ, Tormentum, i. q. στρέβλη. [Symm. Jerem. 20, 2. Hieron. ad h. l. f. 5, p. 145, B, ed. Basil. : « Pro Nervo, quem nos dicimus, LXX et Theod. vertere Cataracten, Symmachus βασανιστήριον s. στρεβλωτήριον. Utrumque Tormenta significat. » Si utrumque voc. Symmachi, nec, ut equidem statuere mallem, στρεβλ. Hieronymi est, βασ. e priore, στρεβλ. e posteriore Sym. versione petitum videtur. Add. Joseph. De Maccab. p. 508, 20, ubi per Fidiculas redditur. Schleusner. Lex. V. T. Adjective Hesychius : Λυγὸς, οἱ δὲ τὸ στρεβλωτήριον ὄργανον.]

[Στρεβλωτής, ὁ, Eculeus, Gl.]

[Στρεβλωτικός, ή, όν, Ad torquendum aptus. Hesych. v. Ἀρθρέμβολα (quod dicit esse etiam ὄνομα στρεβλωτικῶν ὀργάνων, quibus utantur carnifices). Wakef.]

[Στρεγγίς. V. Στλεγγίς.]

[Στρέγγω. V. Στρεύγω.]

Στρέμμα, τὸ, Id quod tortum s. intortum est, εἶδος πέμματος, Hesych. Idem itaque fuerit quod στρεπτὸς ἄρτος, Panis tortilis, Pistorium opus quoddam, a torquendo sic appellatum : Scriblitam quidam interpr. [Paraphr. Dionys. Per. 908 : Τῆς ἁλιδινέος ἐμπορίας, τῆς στρέμματα πολλὰ ἐχούσης θαλασσίας ἐμπορίας. De alia signif. Schleusner. Lex. V. T. : « Filum, Jud. 16, 9 (Στρέμμα στυππίου, ubi al. κλῶσμα) ; 2 Sam. 4, 2, sec. Compl., ubi reliqui συστρεμμάτων. ‖ Turma, exercitus, Inc. 1 Sam. 30, 8, ubi reliqui σύστρεμμα. (Quod recte videtur prætulisse Montefalc.) Hesychius : Στρέμματα, περὶ νεῦρα. » V. idem Hes. infra in Στρέφος.] Item στρέμμα dicitur Quum membrum aliquod luxatum est. [Luxum, Luxatio, Gl.] Ulpianus Comm. in Olynth. 2 Dem. annotat, ῥῆγμα a medicis vocari ἀγγείου τινὸς ῥῆξιν, ut venæ, aut arteriæ ; στρέμμα vero ἄρθρου παράβασιν. Vel etiam, ῥῆγμα vocari νεύρου διάστασιν, στρέμμα vero ὀστέου μετάβασιν. Locus autem Dem., in quem hæc annotat, hic est [p. 24, 6] : Ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα, κἂν στρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ. Quæ similitudo repetitur ab Eod. in Orat. ad Epist. Philippi [p. 156, 1] iisdem verbis, nisi quod pro σαθρὸν ᾖ dicit ᾖ μὴ τελέως ὑγιεινόν. [Hippocr. p. 748, D : Τὰ ἐκπτώματα ἢ στρέμματα ἢ διαστήματα· 1159, C : Στρέμμα κάτω μεγάλου δακτύλου ἔλαβεν. Oribas. Photii Bibl. p. 175, 16, a Wakef. cit. Etym. M. p. 678, 26, ποδῶν.] Diosc. etiam στρέμματα vocare Luxata, testatur Bud., ut 1, 115, de calamo phragmite : Σὺν ὄξει στρέμματα καὶ ὀσφύος ἀλγήματα παρηγορεῖ, Plin. 32, 10 : Phragmitis radix recens tusa luxatis medetur, et spinæ doloribus, ex aceto illita. Marc. in illum Diosc. locum annotat, Luxata Latinis esse, quæ Græcis στρέμματα sunt, facto illis a Torquendo nomine, quum suo loco mota ossa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. [Alia signif. ap. Photium s. in Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 13 : Στρέμμα, ἡ τοῦ στρογγύλου ἕλκους οὐλή.]

[Στρέμφυλον. V. Στέμφυλον.]

Στρέπταιγλος, ὁ, ἡ, Fulgorem avertens. Aristoph. Nub. [335] ex Philoxeno : Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν, Dorice pro Νεφελῶν στρεπταίγλων, i. e. τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod sumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Ap. Suid. male exp. στρεπταίγλαν per accus. sing. [Schol. : Λείπει ἡ διὰ, μιμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. Τὸ δὲ στρεπταίγλαν εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν. Νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. Ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν. Τὸ γὰρ στεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. Ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ, ὑγρᾶν Νεφελᾶν, καὶ Στρεπταίγλαν· εἴπερ οὕτω γράφεται οὐ πρός τι συντασσόμενον. Ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις· διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ Δάϊον ὁρμάν, τουτέστι ταχυτάτην, ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ Δροσερᾶν Νεφελᾶν. Οἱ δὲ Στρεπταίγλαν πρὸς τὸ Ὑγρᾶν Νεφελᾶν. » Στρεπταιγλᾶν nunc editur. At scrib. erat στρεπταίγλαν, cum accentu in penultima syllaba. Sed quid demum est illud στρεπταίγλαν? Explicant sc. τὴν στρέφουσαν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν, Avertentem solis radios. Quod tamen analogia ipsa non patitur, siquidem στρεπτὸς passive si-

guificat, non active, et deinde ipsa ἔννοια est humilis et puerilis. Verterim potius στρεπταίγλαν Tortum fulgur emittentem; nam ad fulgur nubium, non solis lumen hic respici, verisimile est. Tamen, utcunque hoc satis concinnum est, auguratur animus poetam scripsisse στραπταίγλαν. Στράπτειν sc. est ἀστράπτειν, ut στεροπὴ ἀστεροπὴ, σπάραγος ἀσπάραγος, στραπὴ ἀστραπὴ, si fides Etymologo. » Bentlejus. Quem recte conjecisse ostendit locus Orph. H. in Στράπτω citatus, ubi στράπτων αἴγλην, similiterque in aliis ibidem allatis, ne memorem idem vitium στρέψαντα in l. Soph. L. Dindorf.]

[Στρεπτάριον, τὸ, dimin. a στρεπτὸν, Tortile. Galen. Gloss. p. 568 : Στροβλὴν (στροβίλην Junt.), στρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων. Στρεπτίριον pro στρεπτὸν cod. Dorvill., Mosq. cum Gloss. Mss. ap. Ducang. recte στρεπτάριον. L. Dind.]

[Στρεπτέον, Vertendum. Theod. Prodr. p. 390 : Ἕως θεοὶ δείξαιεν ἔνθα στρεπτέον. Elberling.]

[Στρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, Cardo, i. q. στροφεὺς, Agathias Anth. Pal. 5, 294, 7, θυρέτρου.]

[Στρεπτίκιος ἄρτος. V. Στρεπτός.]

[Στρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Torquens. Plato Polit. p. 282, D : Καὶ λέγωμέν γε αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς) τὸ μὲν εἶναι στρεπτικὸν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν· et ib. : Δοκεῖς γάρ μοι τὸ περὶ τὴν τοῦ στήμονος ἐργασίαν λέγειν στρεπτικόν. Στρεπτικὴ et στρεπτικὸν sine signif. ponit Pollux 7, 209. Eust. ad Dionys. P. p. 157.]

Στρεπτίνδα, Lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injecta alia testula aut numismate, convertebant. Pollux 10 [9, 110, 117] multa παιδιῶν genera enumerans : Ἡ δὲ στρεπτίνδα· ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νόμισμα νομίσματι τῷ βληθέντι, (sic enim leg. pro κληθέντι,) τὸ κείμενον ἔστρεφον.

[Στρεπτολύτος, ὁ, ἡ, unde στρεπτόλυτον schol. ad Aristidis Panath. ap. Phot. cod. 246 (p. 401, 37), eam formam orationis, quæ sententiarum reciprocationem, mutatis verbis habet, χιαστὸν et στρεπτόλυτον, διάλληλον, πλεκτὸν appellat. Ernest. Lex. rhet. p. 381.]

[Στρεπτόν. V. Στρεπτάριον, Στρεπτός.]

Στρεπτὸς, ἡ, ὸν, Versatilis, Versabilis, Qui circumagitur. Hom. Il. Υ, 248 : Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι Παντοῖοι. Latini volubilitatem linguæ et verbis tribuunt. Item Flexilis, Qui flecti potest, Ο, 203 : Ἤ τι μεταστρέψεις· στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν· ubi στρεπταὶ in meo Ms. Homeri cod. exp. εὐμετάτρεπτοι, εὔπειστοι εἰς τὸ ἀγαπῆσαι. Et alibi [I, 493], Στρεπτοὶ δέ γε καὶ θεοὶ αὐτοί· quem l. citat Plato De rep. 2, [p. 364, D] ut ostendat τὴν τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγήν. Itidem Hesych. στρεπτοὶ exp. εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι. Item Tortus, σκολιὸς Hesych., s. Tortilis : ut στρεπτὸς χιτὼν, Tunica ex annulis tortilibus, i. e. Lorica. Il. Ε, [113] : Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, ubi Hesych. exp. τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος : item [τοῦ] θώρακος τοῦ ὑποδύτου. [Interpretationi θώρακος τοῦ ἁλυσιδωτοῦ vel κρικωτοῦ alteram addunt schol. et Eustath. ἱματίου τοῦ κλωστοῦ. Φ, 31 : Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ... ἱμᾶσι, τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι. Quod Eustath. explicat : Σ. χ. καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν τῇ Ξ ῥαψ., οἱ θώρακες, ἐν οἷς, φασὶν, οὐκ ἐζώννυντο, ἀλλ' ἐφόρουν ἱμάντας παρῃρτημένους ἔθει στρατιωτικῷ διὰ χρείας τινός· et schol., ἀντὶ τοῦ εὐκλώστους· ἐνήθετο γὰρ ἡ κρόκη ... Ἡ διπλῆ ὅτι σ. χ. τοὺς νηστούς· ὑποδύτας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἕνεκα. Aliter Eur. Herc. F. 946 : Λάζυσθαι χρεὼν μοχλοὺς δικέλλας θ', ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντριαινώσω πάλιν. Ubi Musgr. : « Στρεπτὸς est Curvaturam (etiam lenem) habens. Sic στρεπτῇ κορώνῃ Theocr. 25, 212, de curvatura in fine arcus; Dionys. Per. στρεπτὴν ἅλμην 122, 384, στρεπτῆς θινὸς 878. Στρ. σίδηρος hic est Ligo leniter incurvatus, ut ap. Dionys. Per. 1115, ψάμμον εὐγνάμπτῃσι λαχαίνοντες μακέλῃσι· Tryphiod. 199, εὐγνάμπτοισι μακέλλαις. » Id. Cycl. 225 : Ὁρῶ γέ τοι τούσδ' ἄρνας ἐξ ἄντρων ἐμῶν στρεπταῖς λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένους. Orph. Arg. 614 : Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς στρεπτοὶ λύοντο κάλωες, ut Piers. pro λεπτοί. Nicand. Al. 363 : Ἢ ἀπὸ βύβλου στρεπτὸν ἐπιγνάμψαιο κακῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160, 4 : Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἀρπεδόνας· 219, 4 : Στρεπτῶν κεκρυφάλων· Theæt. ibid. 27, 6, ἀγκίστρων· Nicænet. ibid. 225, 2, θυσάνους· Meleager 5, 204, 6, ῥυτίδας. Theophr. H. Pl. 3, 13, 2 : Πέφυκε καὶ τὸ ξύλον ὅμοιον ... στρεπτὸν καὶ ἑλιττόμενον.] Herodot. [3, 20] Στρεπτὸν περιαυχένιον, Tortile colli monile, quod uno verbo a Torquendo Latini Torquem dicunt. [Ap. Herod. χρύσεον στρεπτὸν περιαυχ. accus. esse masculini ostendit 9, 80 med. : Ψέλιά τε καὶ στρεπτούς. Dionys. A. R. 10, 37 med. : Χρυσοῦς στρεπτοὺς περιαυχενίους.] Sic [ap. Hesych., ubi tamen interpungitur inter utrumque voc.] στρεπτὸς ὅρμος. [Κύκλος Diod. 5, 45.] Sed frequenter substantivum omittur, diciturque absolute στρεπτὸς s. στρεπτὸν, στρεπτοὶ s. στρεπτὰ, Torques [Gl. in masc., in neutro vero Interrassile.] Ap. Suid. : Ὁ δὲ λαβόμενος τῇ λαιᾷ τοῦ στρεπτοῦ, ὃν δὴ χρυσοῦν ἔφερεν ἀμφὶ τῇ δέρῃ, ubi ipse exp. τοῦ περιδεραίου κόσμου. Itidem Xen. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 2] : Καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, καὶ τὰ ψέλλια [ψέλια] περὶ ταῖν χεροῖν. Et mox, Στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις [ψελίοις] ἐτίμα καὶ ἐκόσμει. [Et 2, 4, 6, στρεπτὸν περιθέμενος. Plato Reip. 8, p. 553, C : Τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα. Pollux 5, 98.] Plutarch. Themist. [c. 18] : Ὡς εἶδε περικείμενα ψέλλια χρυσᾶ καὶ στρεπτοὺς, Ut vidit armillas aureas et torques passim jacentes. Artox. [c. 15] : Καλὰ στρεπτὰ καὶ ψέλλια. [Eodem genere inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, n. 151, 38 : Στρεπτὸν περίχρυσον ὑπάργυρον· incerto aliæ vol. 2, n. 2067, 2070, 2071, ubi accus. στρεπτὸν χρύσεον. Codin. De off. 6, 34 : Στρεπτὸν δέ ἐστιν ἐληλαμένος χρυσὸς ἐκ τριῶν πεπλεγμένος, καθάπερ σχοινίον, ὅπερ ἐφόρουν ἐπὶ τραχήλου· et n. 48.] Item στρεπτὰ pro Funiculi intorti in sculpturis, affertur ex [3] Reg. [7, 41 : Τὰ στρεπτὰ τῶν στύλων· et ib. 42. Exod. 25, 11 : Καὶ ποιήσεις αὐτῇ (τῇ κιβωτῷ) κυμάτια χρυσᾶ στρεπτὰ κύκλῳ· 24 : Καὶ ποιήσεις αὐτῇ (τῇ τραπέζῃ) στρεπτὰ κυμάτια χρυσᾶ κύκλῳ· 25 : Καὶ ποιήσεις στρεπτὸν κυμάτιον τῇ στεφάνῃ κύκλῳ. Deuteron. 22, 12 : Στρεπτὰ ποιήσεις σεαυτῷ ἐπὶ τῶν τεσσάρων κρασπέδων τῶν περιβολαίων σου. Et similiter adj. Exod. 30, 3 : Ποιήσεις αὐτῷ (τῷ θυσιαστηρίῳ) στρεπτὴν στεφάνην χρυσῆν κύκλῳ· 4. Et Addit. Esth. 14, 2 : Ἔπλησε στρεπτῶν τριχῶν αὐτῆς, de cincinnis. De coronis στρεπταῖς v. Viscont. *Mus. Piocl.* vol. 3, p. 37.] Est et στρεπτὸς ἄρτος, Pistorium quoddam opus tortile, quale spira : Scriblitam nonnulli interpr., ut et synonymum στρέμμα. Frequenter omisso substantivo absolute dicitur στρεπτός. Dem. [p. 314, 1] : Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ νεήλατα. Quo loco Harpocr. [et Phot.] dicit esse πλακοῦντος εἶδος, Speciem quandam placentæ. [Lex. rh. Bekk. An. p. 302, 25, addit τὸ πλάσμα στρεπτόν.] Athen. 4, [p. 130, D] : Θύμα καὶ εὔζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτούς. [Pollux 6, 77.] Ab eod. Athen. memoratur et Στρεπτίκιος ἄρτος, nescio an idem qui στρεπτός : 3, [p. 113, D] : Ὁ δὲ στρεπτίκιος ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ὀλίγῳ, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον· εἰ δὲ μὴ, στέαρ. Στρεπτὸν, φίλημά τι ποιὸν, Hesych. [Plin. N. H. 14, 3, 39 : « Cum sole circumagi uvam, quæ ob id streptos vocatur. » Pausan. 2, 28, 2 : Ἐς δὲ τὸ ὄρος ἀνιοῦσι τὸ Κόρυφον ἔστι καθ' ὁδὸν στρεπτῆς καλουμένης ἐλαίας φυτὸν, αἰτίου τοῦ περιαγαγόντος τῇ χειρὶ Ἡρακλέους ἐς τοῦτο τὸ σχῆμα· 2, 30, 10 : Ἐπὶ θάλασσαν πορευομένοις κότινος πέφυκεν ὀνομαζόμενος ῥᾶχος στρεπτός· ... στρεπτὸν δὲ ὀνομάζουσι τοῦτο ὅτι ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ τῶν ἡνιῶν ἀνετράπη τοῦ Ἱππολύτου τὸ ἅρμα.]

Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ, Qui tortile colli monile gestat, torquem fert, ὁ στρεπτὸν φορῶν. [Herodot. 8, 113 fin. : Ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψελιοφόρους.] Suid. in Τορκουάτος, Torquatus : Ὑποστὰς ἐπικαιρίῳ καταβάλλει τραύματι, σκυλεύσας τε τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸν ἀνελόμενος, ὃς ἐπιχώριός ἐστι κόσμος Κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο· καὶ ἀπὸ τοῦδε πρὸς τῶν πολιτῶν Τορκουάτος ἐπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος. Qua de re Gell. : Ei caput præcidit, torquemque detraxit, eamque sanguinolentam sibi in collum imponit : quo ex facto ipse posterique ejus Torquati sunt cognominati. Liv. 6 : Jacentis corpus uno torque spoliavit, quem respersum cruore, collo circumdedit suo : unde ei Torquati nomen additum.

A Στρευγεδὼν, όνος, ἡ, Stranguria. Nicander Al. [313]: Στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισι.

[Στρεύγω.] Στρεύγομαι, quasi στραγγεύομαι, Paulatim et veluti κατὰ στράγγα (i. e. guttatim) deficio, tabesco, consumor. Nicander Al. [291] : Τῷ καὶ στρευγομένῳ περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο Πνεῦμα μόλις, schol. ἐλαυνομένῳ, συνεχομένῳ, κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ. [Conf. Callim. Cer. 68 : Αὐτίκα οἱ (Erysichthoni) χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν, αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ. Apoll. Rh. 4, 384 : Μνήσαιο δὲ καί ποτ' ἐμεῖο στρευγόμενος καμάτοισι· 620 : Ἀλλ' ἄρα τοίγε ἤματα μὲν στρεύγοντο περιβληχρὸν βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ· 1058 : Στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα νὺξ ἔργων. Nonnus Dion. 26, 113 : Χρονίῳ δ' ἐστρεύγετο λιμῷ.] Quarum exposs. illæ duæ priores minime mihi placent; at ultima eandem tribuit huic verbo derivationem, quam et Eustath. in Il. O, [512] : Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, [schol. ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν : conf. Od. M, 351, ubi schol. κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον, ὑπορρεῖν]. Vox autem activa Στρεύγω B redditur etiam Dolore afficio, Expugno, ex Hesych. : apud quem vide et alias exposs. hujus vocis activæ, simulque ea quæ de passiva scribit. [Scripturam Στρέγγομαι memorat schol. Harl. ad l. Od. : Γρ. στρέγγεσθαι. Cui similia sunt στράγξ et derivata.]

Στρέφανον, τὸ, Ascia, Securis : ἀξίνη καὶ πέλεκυς, Hesych. [Idem : Στέρψανον, ἀξίνη, πέλεκυς.]

Στρεφάσκω, Verso, i. q. στρέφω, nisi quod frequentativi formam gerit. [Fictum ex στρέψασκεν, quod v. in Στρέφω.]

Στρεφεδινέω, In gyrum flecto, Circumago et verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφεδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur s. circumaguntur. Hom. Il. Π, 791 : Πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω Χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, ubi Hesych. διεστράφη, ἐσκοτοδινίασεν, Distorti sunt, Vertigine correpti. Schol. περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ, οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν. Composita vox ex στρέφω et δινέω, verbis synonymis. [Act. eadem signif. Quint. 13, 7 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. Ap. Hom. unus liber Harl. errore librarii C στρεφεδίνησεν.] At perperam in VV. LL. scribitur Στρεδινέω. [Alia ejusdem signif. forma est ap. Æsch. Ag. 51 : Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων ... μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη, τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται, πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι, Qui gyros edunt volatu. In qua non minus consentiunt libri poetæ et schol. quam Homeri in altera. Quam qui Æschylo reddendam putet, et uti poterit et refelli exemplo alterius ap. schol. Hom. Il. Φ, 269 : Πλάζειν δὲ τὸ στροφοδινεῖν καὶ οἱονεὶ σκοτίζειν· et Tzetzen Hist. 10, 990 : Εἰς γὰρ στενὸν τὸ Τυρσηνὸν πέλαγος κεκλεισμένον τὸ πνεῦμα καὶ ὠθούμενον ἐκ πελαγῶν τῶν ἄλλων, μὴ ἔχον δὲ διέκπνευσιν, δεινῶς στροφοδινεῖται. Sed Æschylum quidem probabile est Homerica usum esse forma, etiamsi ceteris concedatur altera. Conf. autem Τροχοδινέω. L. Dind.]

[Στρεφνός. V. Στρυφνός.]

[Στρεφοδικοπανουργία vitium scripturæ pro Στρεψοδ., quod v.]

Στρέφος, ους, τὸ, i. q. στρέμμα, Hesych., qui etiam D addit, Dorica lingua accipi pro δέρμα, βύρσα [quomodo interpr. etiam Photius] : qua signif. supra στέρφος habuimus. [Quod v., et conf. Στέρφωσις.]

[Στρεφοῦραι, τῶν Ἰνδῶν γένος τι, οἳ καλοῦνται κόψιλοι, Hesychius. Κόψιχοι intt., ut vitiosum sit etiam Ἰνδῶν, et avium genus dicatur, vel τῶν ἰνδῶν in ὀρνίθων mutandum.]

Στρεφόω, Pelle s. Corio intego. Ex quo verbale Στρέφωσις, εως, ἡ, Quum vas aliquod pelle s. corio operitur, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη, Hesych., Obturatio s. Obligatio quæ fit pelle s. corio. [V. Στέρφωσις, et conf. Στέρφος.]

Στρέφω, ψω, Verto, Verso [Gl.], Flecto, Torqueo, [Detorqueo add. Gl. Hom. Od. Δ, 520 : Ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν· K, 527 : Ἔνθ' δῖν ἀρνειὸν ῥέζειν εἰς Ἔρεβος στρέψας. Simonides Anth. Pal. 7, 431, 3 : Αὐχένας οὐ στρέψαντες. Pind. ap. Plut. Mor. p. 318, A : Τύχη δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον. Eur. Hel. 1591 : Σὺ δὲ στρέφ' οἴακα· Phœn. 457 : Πρόσωπον πρὸς κασίγνητον

A στρέφε· Hec. 344 : Πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα· Med. 1152 : Παύσει δὲ θυμοῦ καὶ πάλιν στρέψεις κάρα· (Iph. A. 1549 : Κἄμπαλιν στρέψας κάρα δάκρυα προῆγεν·) 30 : Ἣν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον· 923 : Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα· 1175 : Ὀμμάτων ἄπο κόρας στρέφουσαν· Iph. T. 68 : Ὄμμα πανταχοῖ στρέφων· Ion. 1154 : Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ· El. 739 : Λέγεται στρέψαι θερμὰν ἀέλιον χρυσωπὸν ἕδραν. Aristoph. Thesm. 902 : Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας. Lycophr. 362 : Γλήνας ἄνω στρέψασα. Apoll. Rh. 4, 1543 : Ῥοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει. Dioscor. Anth. Pal. 5, 54, 5 : Ἀλλὰ πρὶν (vel πάλιν) στρέψας (τὴν γαστροβαρῆ) ῥοδοειδέϊ τέρπεο πυγῇ. Plato Reip. 7, p. 518, C : Εἰ ὄμμα μὴ δυνατὸν ἦν ... στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους· 519, B : Ὥσπερ μολυβδίδες, αἳ περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· Epin. p. 977, B : Ποικίλλων αὐτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα (ὁ οὐρανός)· Tim. p. 39, A : Πάντας τοὺς κύκλους αὐτῶν (τῶν περιιόντων) στρέφουσα (φορά)· Cratyl. p. 414, C : Οὐκ οἶσθ' ὅτι τὰ πρῶτα ὀνό- B ματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτὰ, περιτιθέντων γράμματα καὶ ... πανταχῇ στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου (ut ib. 421, D : Διὰ τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα).] Dem. [p. 552, 13] : Τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν πανταχῇ στρέφων οἷός τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμὲ, Versans quoquoversus, in omnem partem. Plut. autem C. Col. [p. 1122, A] dicit πάντα πειρᾶν καὶ στρέφειν. Dicitur item aliquis στρέφειν ἑαυτόν : unde ap. Xen. Hell. 4, [3, 3, Ag. 2, 3] : Στρέψαντες ἀπεχώρουν, [Anab. 4, 3, 26 : Ξενοφῶν στρέψας πρὸς τοὺς Καρδούχους ἀντία τὰ ὅπλα ἔθετο· 32 : Οἱ Ἕλληνες τἀναντία στρέψαντες ἔφευγον,] possit videri subaudiendum ἑαυτοὺς, itidemque in aliis hujusmodi locis. [Sic Æsch. Prom. 707 : Ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν. Sed ap. Xen. activum dicitur absolute.] At στρέφειν ἑαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα ap. Aristoph. Nub. [1457] est Convertere animum suum et appellere ad res improbas. Sic fere Cic., Naturam suam versare et regere ad tempus, atque huc et illuc torquere et flectere. Tac., In ambitionem flexisse argue- C batur. [De exercitu, ut ap. Xen., Soph. OEd. C. 1416 : Στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε. Et de convertendo ad impetum Eur. Andr. 1149 : Ὦρσε δὲ στρατὸν στρέψας πρὸς ἀλκήν.] Item eques [vel auriga] suum equum στρέψαι dicitur, pro Flectere s. Reflectere. Xen. [Eq. 7, 18] : Καὶ ἐκ τοῦ ἑστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὁρμᾶν. Idem in ead. signif. passivo quoque utitur pro Flecti s. Reflecti : Ἀγαθὸν οὖν τὸ στραφέντα ταχύνειν μελετᾶν. Unde στροφὴ dicitur ejusmodi equorum Flexus s. reflexus, qui et καμπή. Itidem poeta Lat. dicit Flectere equos. [Hesychio Στρέφει, ἀποσείεται, διώκει, etiam ψιλοῖ.] Ex Hom. autem affertur στρέψαι ἵππους, pro In fugam vertere : qua signif. τρέψασθαι quoque dicitur. [Hom. Il. Ψ, 323 : Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν· P, 699 : Ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους· Θ, 168 : Ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι· N, 396 : Οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας ἂψ ἵππους στρέψαι· Od. O, 205 : Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα. Eur. Suppl. 678 : Οἱ δ' ἔστρεφον πώλους D ἐς ἀλκὴν αὖθις ἐς παραιβάτας· fr. Phaeth. ap. Longin. De subl. 15 : Τῇδε στρέφ' ἅρμα. De homine Herc. F. 1406 : Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. Arrian. Epict. 2, 1, 26 : Ὅταν στρέψῃ τις ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὑτοῦ δοῦλον· et ib., de manumittente, ut ap. Appian. Civ. 4, 135 fin. : Τοῦ πιστοτάτου (τῶν οἰκετῶν) τῆς δεξιᾶς λαβόμενος καὶ περιστρέψας αὐτὸν, ὡς ἔθος ἐστὶ Ῥωμαίοις, ἐλευθεροῦν.] Qui autem in fugam vertuntur, etiam ipsi στρέφουσι, i. e. a cœpto progressu aversi revertuntur s. pedem reflectunt. [De cursu ipso Meleag. Anth. Pal. 5, 172, 3 : Εἴθε πάλιν στρέψας ταχινὸν δρόμον. Et improprie Archias Anth. Pal. 9, 27, 3 : Εἰς σὲ γὰρ ὃν σὺ λέγεις στρέψω λόγον. Plato Gorg. p. 511, A : Οὐκ οἶδ' ὅπῃ στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω· quibuscum conf. dicenda in pass. et Hipparch. p. 228, A : Τοὐναντίον σὺ ἐμὲ ἐξαπατᾷς καὶ οὐκ οἶδα ὅπῃ ἐν τοῖς λόγοις ἄνω καὶ κάτω στρέφεις· Euthyd. p. 276, D : Ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταὶ, διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ. Cum accus., ut infra in pass., Plato Tim. p. 43, D : Πάσας στρέψαι στροφάς. || Improprie

Pind. Nem. 4, 93 : Οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι, ῥήματα πλέκων· schol. ἀποστρέψαι, καταπαλαίοι. Eur. Med. 415 : Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι φᾶμαι· fr. Androm. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 166 : Τὸ δαιμόνιον στρέφει ἄλλους ἄλλως εἰς ἁμέραν. Lysias p. p. 905, 4 : Εἰς τοῦτο ἦλθεν ἀναισχυντίας, ὥστε οὐκ ἔχων ὅποι στρέψειε τὰ χρήματα, εἰς ὄψον ... ἐλογίζετο. De convertendo s. mutando Jerem. 38, 19 : Στρέψω τὸ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμονήν· Ps. 29, 14, τὸν κοπετὸν εἰς χαράν. Apoc. 11, 6 : Ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα. V. infra in pass. De invertendo, evertendo, et subvertendo, Æsch. Eum. 651 : Τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν. Soph. Ant. 717 : Ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται, ubi τὴν ναῦν supplet schol. Eur. Herc. F. 1307 : Ἔπραξε γὰρ βούλησιν ἣν ἐβούλετο (Juno), ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις ἄνω κάτω στρέψασα· Tro. 1243 : Εἰ δὲ μὴ θεὸς ἔστρεψ' ἄνωθεν περιβαλὼν κάτω χθονός (Trojam)· Iph. T. 1166 : Ἤ νιν σεισμὸς ἔστρεψεν θεοῦ; 7 : Ἀμφὶ δίναις, ἃς θάμ' Εὔριπος πυκναῖς αὔραις ἑλίσσων κυανέαν ἅλα στρέφει. Et improprie fr. Meleagri ap. Stob. Fl. 105, 46 : Φεῦ τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός. (Conf. Menander ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 192 : Τοῦτ' ἐστὶ τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον.) Aristoph. Eccl. 733 : Πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς. Xen. OEc. 16, 15 : Τὴν γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτᾶται· 18, 5 : Στρέφοντες καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα. Plat. Reip. 2, p. 360, A : Στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην. Demosth. p. 544, 2 : Ἄνω κάτω τοὺς νόμους, τοὺς διαιτητάς, πάνθ' ὅσ' ἂν βούληται στρέφει. Pro καταστρέφω sic ponit Jo. Malal. p. 296, 11 : Παρέλαβε τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ στρέφει καὶ καίει καὶ πραιδεύει αὐτά· 363, 17 : Ἐπραίδευσαν καὶ ἔστρεψαν τὴν χώραν· 462, 18 : Ἔστρεψαν τὸ τεῖχος. || De obvertendo Matth. 5, 39 : Στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην, Ei alteram quoque maxillam obverte, ut alapam infligat, quod πάρεχε dicit Lucas 6, 26.] Accipitur et pro Torqueo, Contorqueo [De scuto huc illuc vertendo Soph. Aj. 575 : Διὰ πολυστρόφου στρέφων πόρπακος... σάκος. De turbinibus circumagendis Callim. Epigr. 1, 10 : Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ], Intorqueo, ut paulo ante dicere cœpi; afferturque ex duobus Aristotelis locis, Rhet. 1, pro Torquere, Τῇ λέξει μετατιθέναι καὶ στρέφειν. [Plut. Mor. p. 235, E : Ἀκούων ῥήτορος μεγάλας στρέφοντος περιόδους. Aristid. vol. 2, p. 10 : Εἰ τὰ μάλιστα μὴ τέχνην εἶναι δοίημεν αὐτὴν (rhetoricam), ὅπερ ὡς ἕρμαιον στρέφει παρ' ὅλον τὸν λόγον· 250 : Καὶ μὴν ἔχοι γ' ἄν τις τοὺς σοὺς λόγους ἀμυνόμενος διπλᾶ στρέφειν κατὰ σοῦ καὶ κατὰ Σωκράτους. Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 278 : Μυρίων ῥητόρων δίκας στρεφόντων.] Quo referri potest Plato De rep. [1, p. 330, D] : Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι· quod sic interpr. : Ejus animum angunt sint veri necne. Lat. certe aliquid aliquem aut animum alicujus Torquere dicitur pro Angere. [Agino, Gl. De vertendo s. flectendo i. e. agitando et movendo populo Eur. Suppl. 413 : Πόλις γὰρ ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, οὐκ ὄχλῳ, κρατύνεται, οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐκ χαυνῶν λόγοις πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.] Inest aliqua Torquendi etiam signif. verbo στρέφειν, et quum pro Luxare [ut in Gl. Στρέφομαι, Luxo] capitur. [Epictet. Ench. c. 38 : Μὴ στρέψῃς τὸν πόδα σου· 29, 2, et Arrian. Epict. 3, 15, 4 : Σφυρὸν στρέψαι.] Herodot. [3, 129] : Ἐστράφη τὸν πόδα, Laur. Valla interpr. Intorsit et luxavit pedem. [Plato Leg. 7, p. 789, E : Μή πῃ βίᾳ ἐπερειδομένων στρέφηται τὰ κῶλα.] Unde ap. Diosc. στρέμματα, Luxata. Rursum στρέφω pro Torqueo ap. Medicos accipitur, ut Galen. quoque [in Gl.] στρέφει ap. Hippocr. exp. στρόφον παρέχει. Sic Antiphan. ap. Athen. 3, [p. 123, B] : Ἐὰν δ' ἄρα Στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν. Inde στρόφοι dicuntur Intestinorum tormina. [Aristoph. Plut. 1131 : Ὀδύνη σε περὶ τὰ σπλάγχν' ἔοικέ τις στρέφειν· fr. Proag. ap. Polluc. 10, 44 : Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα; V. Στροφέω. Pass. Ælian. N. A. 2, 44 : Κλονοῦνται τὴν γαστέρα καὶ στρέφονται.]

|| Στρέφω pro Verso, Voluto [Gl.], accipitur et in alio loquendi genere, ut quum aliquis aliquid dicitur στρέφειν πρὸς ἑαυτόν, pro Animo versare s. volutare. Basil. Ep. ad Eust. : Καὶ γάρ πως ἤδη καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μή ποτε ἀληθές ἐστι τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον, Mecum ipse versabam animo. [Lucian. Alex. c. 8 fin. : Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες καὶ κυκῶντες μαντεῖον συστήσασθαι ἐβουλεύοντο. Absolute Eur. Hec. 750 : Τί στρέφω τάδε; τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω. Plato Phædr. p. 278, D : Οὐκοῦν αὖ τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα ὧν συνέθηκεν ἢ ἔγραψεν ἄνω κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ, πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν δίκῃ που ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον προσερεῖς; Dionys. Hal. vol. 6, p. 867, 10 : Διετέλεσε τὰς ὀκτὼ βίβλους (Thucydides) στρέφων ἄνω καὶ κάτω καὶ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων. Arrian. Epict. 3, 21, 23 : Εἴ σε ψυχαγωγεῖ τὰ θεωρήματα, καθήμενος αὐτὰ στρέφε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ· 4, 6, 15 : Ἄνω κάτω στρέφω τοὺς προτεινομένους λόγους. Aliter Lucian. De merc. cond. c. 17 fin. : Ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται· Dial. mer. 10, 2 : Πῶς με οἴει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ,τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος. Ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτόν, ἔλεγον, ἢ τινος ἄλλης ἠράσθη; ... Πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. Cum accus. pers. Aristoph. Lys. 839 : Σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν, Torquere.] Hesych. στρέφει exp. non solum κάμπτει, λυγίζει, διώκει, sed etiam ψιλοῖ, ἀποσείεται. Neutralem alicubi signif. habet, ut quum significat Reverto, s. Remeo, pro Reflecto pedem. [Hom. Il. Σ, 544 : Ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης· 546 : Τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Soph. ap. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 122, E : Πᾶς προσκυνεῖ (δὲ τὸν) στρέφοντα κύκλον ἡλίου. Ambiguum est ex. Jo. Geometræ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 66, B med. : Πάντα ῥεῖ, πάντα στρέφει, quum præcedat κυκλικῶς πάντα στρέφει (θεός), atque etiam ῥεῖ et στρέφει eadem possint certe accipi signif. activa. || De libro versando et evolvendo Tzetz. Hist. 10, 388 : Ἡ ἱστορία κεῖταί μοι τοῖς ὀπισθίοις τόποις ..., ἣν στρέψας ἀκριβέστατα μάθε καὶ κατὰ πλάτος.] Plin. [N. H. 16, 23, 36] passive etiam interpr. hæc Theophrasti : Στρέφειν γὰρ δοκοῦσι τὰ ὕπτια μετὰ τροπὰς θερινάς· καὶ τούτῳ γνωρίζουσιν ὅτι γεγένηνται αἱ τροπαί, ita reddens, Circumaguntur enim folia earum post solstitium : nec alio argumento certius intelligitur sidus confectum. Rursum neutraliter ex Aristoph. στρέφειν affertur pro κλέπτειν et Versute agere. [Ran. 957 : Νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν.] Quo sensu pass. στρέφεσθαι accipi infra docebo. [De versando circa locum aliquem ap. Callim. in fr. ab Etym. M. in Αἶσα citato : Λάθρῃ (vel ut cod. Leid. λαθρηδὸν) δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις ἔστρεφον αἰζηῶν ἔργα διδασκόμενοι, suspectum fuit Ruhnkenio et Valckenario fr. Eleg. p. 292, quum ἔτρεφον dent meliores.] || Pass. Στρέφομαι, Vertor, Versor, Flector, Torqueor : sequendo signiff. activi στρέφω. Ac primum aliquis στρέφεσθαι dicitur, qui a cœpto progressu pedem retrorsum agit et reflectit. Hom. Il. Z fin. : Εὖτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί, schol. στραφήσεσθαι. [Od. Π, 352 : Ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα στρεφθεὶς ἐκ χώρης· Il. E, 40 : Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξε· et 575. M, 428 : Ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη· O, 645 : Στρεφθεὶς μετόπισθεν· Π, 598 : Στρεφθεὶς ἐξαπίνης· 308 : Στρεφθέντος βάλε μηρόν· et Σ, 139 : Καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα. Apoll. Rh. 3, 650 : Μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω στρεφθεῖσα. Soph. OEd. C. 1648 : Ὡς δ' ἀπήλθομεν, χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες ἐξαπείδομεν κτλ. Ant. 315 : Ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω ;] Xen. Cyrop. 3, [3, 63] : Οἵ γε μὴν πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα, Sed terga vertentes in propugnaculum refugiebant. [Anab. 3, 5, 1.] Ib. 6, [3, 27] : Ἢν δέ τις στρέφηται, προδιδόναι θέλων, θανάτῳ ζημιοῦν· 7, p. 104 [c. 1, 25] : Ἐστράφησαν ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις, Faciem obvertere hostibus. [De obvertendo dicitur etiam, ubi situs demonstratur loci ad locum, ut ἐστραμμένος sit i. q. τετραμμένος. Polyb. 1, 37, 4 : Τὴν ἔξω πλευρὰν τῆς Σικελίας, τὴν πρὸς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐστραμμένην· 2, 15, 8 : Τοὺς τόπους τοὺς ἐπὶ τὸν Ῥοδανὸν καὶ τὰς ἄρκτους ἐστραμμένους· et alibi ap. eundem, Diod. 1, 41 med.] Ibidem paulo ante [23], Ἦρε τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ στραφῆναι, Sed in

eo loco converti. [Et ib. 7 : Στραφέντες ὡς εἰς φάλαγγα ἅμα πάντοθεν ἡμῖν προσίασι. De equo Eq. 7, 13 : Ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζειν· 12 : Ὁ ἵππος εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενος ... εἰς τὰ εὐώνυμα· 17 : Ἀγαθὸν τὸ στραφέντα ταχύνειν μελετᾶν.] Pro Verti s. Converti ap. Aristot. quoque accipitur, quippe ap. quem [H. A. 6, 22 med.], Ὅταν θᾶττον στραφῇ τὸ ἔμβρυον, Bud. p. 955 interpr. Quum primum fœtus in utero conversus fuerit. [Plato Polit. p. 283, E : Τὸ ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον· Reip. 10, p. 617, A : Κυκλεῖσθαι στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον.] Ira etiam στρέφεσθαι dicitur, quum non procedit ulterius, sed flectitur irati hominis animus. Soph. Trach. [1136] : Κἂν σου στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις, schol. λήξειεν ἡ ὀργή, p. 371. Possis simpliciter etiam interpretari, Flectatur animus tuus. [Eur. Med. 411 : Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαὶ καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Cum accus, ut aliis in locis supra et infra citatis, Plato Polit. p. 269, E : Ἐκ πάντων δὴ τούτων τὸν κόσμον μήτε αὐτὸν χρὴ φάναι στρέφειν ἑαυτὸν ἀεὶ μήθ' αὖ ὅλον ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιαγωγάς· 273, E : Στρεφθέντος τοῦ κόσμου τὴν ἐπὶ τὴν νῦν γένεσιν ὁδόν. || Improprie, ut sit i. q. ἐπιστρέφεσθαι, cum genit., Curare, Soph. Aj. 1117 : Τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην· schol. φροντίσαιμι.] Ligna quoque στρέφεσθαι dicuntur, quum torquentur s. contorquentur. Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2]: Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος περιμήτρα καὶ σκληρά, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, τῆς δὲ θηλείας εὔεργα καὶ εὐστραβῆ καὶ μαλακώτερα. Et mox, Ἅπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον καὶ δυσεργότερον. Unde Plin., Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum, feminæ mollius; publico discrimine in securibus; quippe respuuntur, et fragosius sidunt, ægrius revelluntur. Ubi στρεφόμενα s. ἐπεστραμμένα ξύλα, Ligna torta, opponuntur τοῖς εὐστραβέσι, Facile flexilibus; et εὔεργα τοῖς δυσέργοις, μαλακὰ τοῖς σκληροῖς καὶ περιμητρίοις. [Ib. 15, 3 : Ἔστι δὲ τὸ δένδρον βραχύ, θαμνῶδες, ἐστραμμένον.] Huc refer στρέφεσθαι de intestinorum torminibus dictum, et στρέφεσθαι significans Intorquendo luxari : de quibus mentio facta est in Στρέφω. [Hom. H. Merc. 411 : Λύγοι περίστρεφε καρτερὰ δεσμὰ ἄγνων· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο αὐτόθεν, ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι. Xen. Anab. 4, 7, 15 : Εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπαρτὰ πυκνὰ ἐστραμμένα.] Item Στρέφομαι Versor, Circumagor. Hom. Il. Ω, [5] : Οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, Versabatur modo hic, modo illic. [Id. ib. M, 42 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται· et 47, ταρφέα τε στρέφεται· Σ, 488, Od. E, 274 : Ἄρκτον, ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, et de eadem Theocr. 24, 11. Arat. 36 : Ἀτὰρ οἱ ὄφις γε δύο στρέφεται μετὰ χερσί· 497. Eur. fr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1280 : Γλαυκῶπις στρέφεται μήνη. Aristoph. Vesp. 1495 : Καὶ γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.] Plato Epist. 7, [p. 335, B] : Ἐπὶ γῆς [γῇ] στρέφεσθαι, In terra versari s. agere. Quo refer στρέφεται quod Hippocr. in libro De aere, locis et aquis, accepit pro τοῦ ἐνοικεῖ, teste Galeno Lex. [Videtur is locus a Galeno subnotari qui scribitur nostris in codicibus p. 286, 40 : Τὸ γὰρ οὖρον λαμπρότατον οὐρέουσιν οἱ λιθιῶντες διὰ τὸν γινόμενον ὀρρόν, ὅτι τὸ παχύτατον καὶ χολωδέστατον αὐτέου μένει καὶ συστρέφεται. Ubi στρέψεται legit Galenus. Etsi plausibilis mihi videtur publicata lectio συστρέφεται, quæ Coacervatur, colligitur, aut concrescit, indicat. Ubi etiam θολωδέστατον pro χολωδέστατον legendum existimo, ut quod est crassissimum in urina et maxime returbidum in vesica maneat ibique versetur aut colligatur. Fors. Μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται, Inter eas versatur, Alciphr. 3, 62. Hemst. Plato Theæt. p. 194, B : Περὶ δὲ ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθανόμεθα, ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἀλλάττεται ἡ δόξα. Arrian. Epict. 1, 7, 4 : Τῶν τόπων τούτων, περὶ οὓς μάλιστα στρέφεται ἡ ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις· 4, 10, 2 : Αὗται αἱ φωναὶ περὶ τὰ ἀπροαίρετα στρεφομένων εἰσί.] Itidem Greg. Naz. : Ἐν μέσῳ στρέφει, In medio versaris. Item, Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ ἡ διαλεκτικὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, Aristoph. Metaphys. 3,

A [p. 64, 28 Br.], Versatur circa idem genus. [Plat. Epim. p. 990, E : Περὶ τὸ διπλάσιον ἀεὶ στρεφομένης τῆς δυνάμεως· Parmen. p. 162, D : Εἰ δὲ μήτ' ἀλλοιοῦται μήτε ἐν ταυτῷ στρέφεται μήτε μεταβαίνει, ἆρ' ἄν πῃ ἔτι κινοῖτο; et ib. C; Theæt. p. 181, C; Tim. p. 36, E; 40, B. Et p. 77, B : Στραφέντι αὐτῷ ἐν ἑαυτῷ περὶ ἑαυτό. Longin. De subl. 26, 1 : Ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι.] Homerico loco similior est hic Philostr. Ep. 18 : Καὶ ἔρως καὶ νέμεσις ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, Celeres sunt et modo hunc locum, modo illum pererrant. [Et H. Apoll. 175 : Ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶσαν ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὐναιεταώσας· quos versus tamen omisit Thucydides, et recentioris poetæ recte putavit Ruhnkenius. Soph. El. 516 : Ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει. Aristoph. Eccl. 480 : Στρέφου, σκόπει, φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς· Thesm. 230, 610 : Ποῖ στρέφει; Callim. Epigr. 42, 6 : Ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος κείνη καὶ δυσέρως οἶδ' ὅτι που στρέφεται. Arat. 953 : Ἡ πολλὴ στρέφεται παρ' ὕδωρ παχέα κρώζουσα (κορώνη).]

B Dicitur et ille στρέφεσθαι, qui ad angustias redactus aut doloribus exagitatus, modo huc, modo illuc se versat et circumagit, s. torquetur. Plut. Coriol. [c. 24] : Στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον. Aristoph. Nub. [36] : Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; [Στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα, Amphis ap. Athen. 2, p. 69, C. Hemst. Menand. ap. Plut. Mor. p. 466, B : Οὐ στένειν τὰς νύκτας οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω οἴμοι λέγειν. Lucian. D. deor. 4, 5 : Ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον, στρεφόμενος, et ib. Eur. Herc. F. 1069 : Παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται.] Sed et ii, qui fallaciis technisque utuntur et tergiversantur, dicuntur στρέφεσθαι, quum se modo huc, modo illuc versant ut elabantur. Plato De rep. 3, [p. 405, C] de homine litigioso : Ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθών, ἀποστραφῆναι λογιζόμενος, ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας, Omnia excogitans ut evadat judicium nec satisfacere cogatur, Bud. [Euthyd. p. 302, B : Ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην· Lach. p. 196, B : Τοιαῦτα στρέφεσθαι.] Phædro [p. 236, E] :

C Τί δῆτα ἔχων στρέφει; Quid igitur tergiversaris? Quid tandiu cunctaris? [Plat. Lach. p. 196, B : Στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὑτοῦ ἀπορίαν· Ion. p. 541, E : Ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνει στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω.] Greg. Naz. in Julian. Inv. 1 : Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψῃ, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις. Ubi nota etiam additum accus. sicut in hoc l. Aristoph. Ach. [385] : Τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις, Καὶ πορίζεις τριβάς; At Virg. dixit Æn. 12 : Verte omnes tete in facies, et contrahe quicquid Sive animis sive arte vales. [Alia constr. et signif., sed in simili caussa, Aristoph. Thesm. 1128 : Αἰαῖ, τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;] Itidem στρεφόμενον Bud. interpr. Dolosum, Subdolum, Astutum, ap. Hermog. p. 256. Inde στροφὴ et στρόφιγξ dicuntur de fallacia. [Στρεφόμενα λέγειν, Mutabilia dicere, h. e. Ea, quibus adversarius quoque uti possit. Dionys. Art. rhet. 8, p. 284 : Ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσιν οὐ χρὴ στρεφόμενα λέγειν, οὐδ' οἷς ἂν καὶ ὁ ἀντίδικος χρήσαιτο· p. 320, de

D Homero : Ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει, καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει. (Conf. p. 317, 9; 321, 4; 332, 7, 13; ἀντίστροφα p. 330, 16.) Hermogeni autem Περὶ μεθ. δειν. p. 44 στρεφόμενα sunt, Quæ in adversarium retorqueri possunt. Ernest. Lex. rhet. De rebus etiam Solon ap. Demosth. p. 422 : Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά. De invertendo Antiphanes ap. Athen. 11, p. 781, E : Παντελῶς ἐστραμμένοις (—νον) τἄνω κάτω δεικνύντες (poculi). Plat. Phæd. p. 90, C : Πάντα τὰ ὄντα ἄνω καὶ κάτω στρέφεται. De revertendo Tzetz. Hist. 9, 221 : Ὁ Πέρσης ὁ Μεγάβυζος στραφεὶς ἐκ Παιονίας. Argum. Æsch. Sept. med. : Στραφεὶς οἴκοι ἀπήγγειλε πάντα.]

|| Στρέπτω pro στρέφω, Torqueo, Verto. [Fictum thema. Formæ Dor. per α, quod vulgaris dialectus servat in perf. et aor. sec. passivi, ex. in aor. pr. est in fr. Sophronis ap. Apollon. De pron. p. 106, B, ubi ἐστράφθη, et ap. Theocr. 7, 132, ubi στραφθέντες. Στρέψαι tamen inscrr. quædam Doricæ. V. Ahrens. vol. 2, p. 117. Æoles dicebant Στρόφω sec. Epim.

Hom. Cram. An. vol. 1, p. 394, 13 : Οἱ δὲ Αἰολεῖς στρόφω λέγοντες τὸ ῥῆμα (στρέφω, unde στρατὸς, quasi στραπτὸς ab ἔστραπται ducit grammaticus) καὶ στροπτὸν (στρότον) λέγουσιν (τὸν στρατόν). Nam etsi στροφῶ est ap. Etym. M. p. 728, 44, tamen, quum hoc certe non sit Æolicum, præferendum videtur στρόφω, cujus ad Doricum στράφω eadem sit ratio quæ Æolici στρότος ad στρατὸς, et aliorum, de quibus Ahrens. vol. 1, p. 76 sq. L. Dind.]

[Στρέφωσις. V. Στρεφόω.]

[Στρέψα, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρεψαῖος (καὶ Στρέψιος add. cod. Vrat.) καὶ Στρεψιανὸς, Steph. Byz. Harpocratio vero : Στρέψα· Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας (p. 31, 38). Πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν β' Περσικῶν ὑποσημαίνει. Οἱ δὲ πολῖται τῆς Στρέψης καλοῦνται Στρεψαῖοι. Cujus gentilis testem Aristophanem in Γεωργοῖς citat Photius. Hesychio Στρεψαῖοι ἔθνος περὶ Μακεδονίαν.]

[Στρεψαῖος, ὁ Ἑρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις, Theognost. Can. p. 53, 14, et quidem diserte inter nomina quæ duplicem habeant ante terminationem. Fictum est ex στροφαῖος, quod v., ut alia multa apud eundem, de quo jam sæpius dixi. L. Dindorf.]

[Στρεψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Qui cervicem vertit. Theopomp. Athenæi 11, p. 483, E, κώθων. Apollin. Metaphr. Ps. 77, 128 : Ἀπτόλεμον δ' ἔτι τόξον ἔχων στρεψαύχενα λώβην.]

[Στρεψιάδης, ὁ, Strepsiades, Thebanus, ap. Pind. Isthm. 6, ubi 21 Στρεψιάδα. Alius in Aristoph. Nubibus, ubi 1208 vocat. Στρεψίαδες. Conf. etiam Aristæn. Ep. p. 134. ῐᾰ]

[Στρεψίκερως, ω vel ωτος, ὁ, ἡ, Addex (sic) Gl. Addax Plin. N. H. 11, 37, 45 : « Erecta rugarumque ambitu contorta et in leve fastigium exacuta (cornua), ut lyras diceres, strepsiceroti, quem addacem Africa appellat. » Conf. 8, 53, 9; Capitolin. in Antonino Pio c. 10 fin. Ducangius : « Σριφοκέρι, Ovis species, apud Cretenses, quarum cornua recta, non vero incurva sunt Petro Belon. Observ. 1, 13, 14, ubi etiam appellatur στρεψίκερος. »]

Στρεψίμαλλος, ὁ, ἡ, Intortum vellus habens. At στρ. ἄνθρωπος dicitur ὁ μὴ ἁπλοῦς, metaph. ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν συνεστραμμένους [τοὺς] μαλλοὺς ἐχόντων, [Hesych., Phot. et] Suid. : i. e. Homo non simplex : metaph. a velleribus intortos villos habentibus. Latini Versipellem dicunt. Eadem habentur [ap. Eustath. Od. p. 1561, 37, et] in Lex. meo vet., ubi [ut in Etym. M.] exp. etiam ταλαίπωρος, κακοπαθής. [Aristoph., ut videtur, ap. schol. Aristoph. Ran. 787 : Στρεψίμαλλος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.]

[Στρέψιμον, Restitutio, Redditio, ἀπόδοσις, ἀποκατάστασις. Ducang. sine testim.]

Στρέψις, εως, ἡ, Versio, Conversio, Fraus; στροφὴ, ἀπάτη, Hesych. [Proprie Conversio ap. Aristot. De partt. anim. 4, 13 med. : Ἐν τῇ στρέψει (τῶν στρεφομένων ζῴων). Conversio, i. e. Mutatio. Silvester ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 26, A : Ποίαν ἄρα τὴν στρέψιν ὑπέμεινε, τὸ ἔριον ἢ ἡ βαφή; L. Dind.]

Στρεψοδικέω, Causas, de quibus in judicio agitur, inverto. Aristoph. Nub. [434] : Ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, i. e. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. Pollux 8 [26] : Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν. [Hesychio τὸ ἀποστρέφειν τὴν δίκην. Στρέφειν δίκας dixit Dio Chr. in Στρέφω cit.]

Στρεψοδικοπανουργία, ἡ, Versutia in pervertendis causis s. litibus. Aristoph. Av. [1468] : Πικρὰν τάχ' ὄψει στρ. Pro quo στρεψοδικοπανουργία, ap. Suid. in Ms. etiam cod. habetur Στρεφοδικοπανουργία, idque serie alphabetica, et suo ordine. Leg. tamen esse Στρεψοδικοπανουργία, versus Aristophanicus, quem affert, satis ostendit. [Varietatem Στρουθοδικοπανουργίαν memorat schol.]

[Στρήνα, ἡ, Strena, voc. Latinum ap. Athen. 3, p. 97, D.]

Στρηνής, ὁ, ἡ, Asper, Acutus. Affert et alias exposs. Hesych., sed cum hac, qua dicit στρηνὲς inter alia significare τραχὺ, convenit illud quod paulo post
A addit, στρηνὲς βοᾶν, esse τὸ σκληρόν. [Orio in Στρηνιᾶν postquam posuerat Στρηνὲς, τὸ σκληρὸν, addit : Στρηνὴς δὲ χρόμαδος γενύων ἐγένετο, etsi in l. Hom. Il. Ψ', 688 : Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο, est in omnibus.] Itidemque de voce usurpari videmus in nomine composito Στρηνόφωνος ap. Polluc. duobus in locis [4, 113, et 2, 112 : Στρ. (ὑποκριτής) παρὰ Καλλίᾳ τῷ κωμικῷ]. Quinetiam ap. Etym. [et Photium] legimus Στρηνὸν esse, juxta Nicostrati [quem ut grammaticum citari scripsit etiam Sylburg. in indice, etsi in verbis N. δὲ nihil est cur non, ut alibi ap. Photium, mediæ comœdiæ poeta dici putetur] sententiam, τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα : quum alioqui velint alii στρηνὸν esse τὸ ὀξὺ καὶ ἀναπεπταμένον. Sed pro ἀναπεπταμένον, rectius scriptum iri puto ἀνατεταμένον [ut est ap. Phot. et schol. Apoll. infra cit.] : quod alioqui et ap. Hesych. depravatum habemus in ἀνατεταγμένον. Ibi enim post ὀξὺ scriptum est ἀνατεταγμένον, cui subjungitur στρηνόν. [Adj. Στρηνὸς est etiam ap. Theodor. Stud. p. 599, B : Μήπου γένωνται φατρίαι,
B συσκηνίαι, παρρησιῶν ὄλεθρος, ἔργα τοῦ σκότους, στρηνοὶ γέλωτες, ὕβρεως ἀταξίαι. Neque enim στρῆνοι scripsisse videtur, quod cum ὕβρις conjunctum v. in ipso. De accentu Theognost. Can. p. 65, 33. L. D.] Sed tribuuntur et aliæ signiff. nomini στρηνὲς, quas apud Eundem vide [σαφὲς, ἰσχυρὸν, στυγνόν]. Interdum vero Στρηνὲς adverbialiter ponitur pro Aspere, Horrende, Horribiliter. Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 287, 3] : Στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατι [οὔατα θάλασσα]. Sic Apoll. Arg. 2, [323] : Στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. [Crinag. Anth. Pal. 6, 350, 2 : Σάλπιγγος στρηνὲς φθεγξαμένης.] Atque ita ponitur adverbialiter ut Immane pro Immaniter. [Conf. etiam Ἀστρηνής.]

Στρηνιάω, [Gestio, Gl.] in Apoc. 18, [7, 9] : redditur ibi στρηνιᾶν In deliciis esse s. vivere; item Luxuriari, necnon Lascivire [ἀτακτεῖν Suidæ s. Zonaræ] : ad quam signif. pertinent et quæ in comp. Καταστρηνιάω habes. Sed vide præterea Hesych. de hoc v. Στρηνιῶ. [Qui στρηνύεται interpretatur στρηνιᾷ, et Στρηνιῶντες, πεπλεγμένοι (πεπλησμένοι Guietus)· δηλοῖ δὲ
C καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν καὶ βαρέως φέρειν. Phrynich. Epit. p. 381 : Στρηνιᾶν· τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμῳδίας ποιηταί· ᾧ ἂν μανείς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφᾶν. V. exx. in Στρῆνος posita.]

Στρῆνος, [ου, ὁ, et] ους, τὸ, paroxytone, dici existimatur de Fastu et deliciis. Hanc certe posteriorem signif. illi dant Interpretes in Apocal. cap. 18 init. [Jo. Chrysost. In Philem. serm. 1, vol. 4, p. 414, 43 : Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐξῆν γυναικὶ κεχρῆσθαι, εἰκότως φλὸξ τὸ πρᾶγμα ἦν, νυνὶ δὲ ὕβρις καὶ στρῆνος. Seager. Στρῆνος de luxu et lascivia ac libidine cum insolentia conjuncta, nemo qui pure scriberet dixit unquam. In genere neutro sic positum legitur Reg. 4, 19, 28 : Τὸ στρῆνός σου ἀνέβη ἐν τοῖς ὠσί μου, Insolentia tua ascendit in aures meas. Apoc. 18, 3, et apud Palladam Anth. Pal. 7, 686, 5 : Βαύκαλε, τὸ στρῆνος καὶ θάνατον παρέχει. In masculino apud Epiphan. Hæres. 46 (66), p. 267, 38 (vol. 1, p. 620, A : Βαρεῖς στρήνους ἐν ἑαυτῷ ἀγόμενος), ubi etiam lin. 20 (p. 618, A) est ἐκ τοῦ περισσοῦ τῆς τρυφῆς στρήνου, et de magna
D cupiditate est apud Lycophr. 438 : Πρὸς αὐτοφόντην στρῆνον ὥπλισαν μόρον. (Testam. Benjam. p. 248 fine (s. p. 737 med. ed. Fabr. sec. : Πορνεύσετε γὰρ πορνείαν Σοδόμων καὶ ἀπολεῖσθε ἕως βραχὺ καὶ ἀνανεώσεσθε ἐν γυναιξὶ στρήνους). Valck. Eustath. Opusc. p. 133, 2 : Ὅτε μήτε πόππυσμα καθιστᾷ τὸν στρῆνον τῆς σαρκός.) Verbum στρηνιᾶν pro τρυφᾶν gravissime damnatur a Phrynicho p. 168. Et sane ego quoque illud Macedonicum et Alexandrinum maxime fuisse statuo. Nam στρηνιᾶν pro Lascivire et protervum esse, traditur apud Athen. 10, p. 420, B, Lycophron dixisse, ut ibid. 3, p. 100, A, Sophilus, et p. 127, D, Antiphanes, comici. Idem legitur Apoc. 18, 7 et 9. Sturz. Antiatt. Bekk. p. 113, 25 : Στρηνιᾶν, καθ' οὗ ὁ βίος τάσσει. Δίφιλος. Ubi Σώφιλος suspicabatur Lobeck. ad Phryn. in Στρηνιάω cit. Sed Sophilo teste non utitur Antiatt., Diphilo sæpissime. Phrynichum vero non satis accurate loquutum esse, quum voc. jam in media comœdia usurpatum novæ ascriberet, etiam Antiphanis testimonium ostendit. Ceterum eodem utuntur

schol. Æsch. Ag. 1065 : Ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλκῷ ἀφρίζει μετὰ αἵματος· et grammatici in Σιληπορδέω et Στρηνύομαι citati.]

[Στρῆνος, ὁ, Strenus, n. viri, in inscr. ap. Caylus. *Recueil* vol. 2, tab. LXVIII, 7. Fem., ut videtur, ap. Steph. Byz. : Στρῆνος, Ἡρόδοτος ἑβδόμη, πόλις Κρητική. Τὸ ἐθνικὸν Στρήνιος, ὡς Φαῖστος Φαίστιος. Sed nihil tale ap. Herod. L. DIND.]

[Στρηνόφωνος. V. Στρηνής.]

[Στρηνύζω, de voce elephantorum, Pollux 5, 88 : Εὗρον μέντοι ἐγὼ ἐπὶ ... ἐλεφάντων στρηνύζουσι παρὰ Ἰόβᾳ, quæ verba omittunt libri optimi, ceteri vero στρηνίζουσι.]

[Στρηνύομαι.] Στρηνύεται, Hesychio στρηνιᾷ [Lascivit].

Στριβιλικίγξ, pro Ne tantillum quidem, Ne nauci quidem, VV. LL. ex Aristoph. Ach. [1035. Gramm. in Mus. philol. vol. 2, p. 115 : Τὸ στριβιλικίγξ ἀντὶ τοῦ οὐδεμίαν (οὐδὲ schol.) ῥανίδα· στρίβος καλεῖται ἡ (λεπτὴ καὶ schol.) ὀξεῖα βοὴ, λικίγξ δὲ ἡ λεπτὴ (ἐλαχίστη schol.) φωνὴ τοῦ ὀρνίου. L. DIND.]

Στρίβος, ὁ, Exilis s. Tenuis vox avis, ex schol. Aristoph. [Ach. in præced. voc. cit.]

[Στριγγίζω, Clamo, Voco. Hierocosoph. p. 121 : Μετὰ βίας ἀπορομβίζει στριγγίζων. Nomocanon Cotel. Mon. vol. 1, p. 89, B) n. 124 : Ἱερεὺς ... ὀφείλει στριγγίσαι, οὐκ κτλ. et al. ap. Ducang.]

[Στρίγλα, ἡ, Malefica, Saga, de quibus v. in Στρίξ. Στρίγλα Ms. ap. Cotel. ad Monum. vol. 1, p. 745, A, ubi duodecim alia hujusmodi mulierum nomina ponuntur. Quo pertinent etiam quæ Ducang. ponit : « Στρίγλος, Præstigiator, γόης, Στρίγλα, Stria, Malefica, Στριγλίαι, Magiæ, ap. Fr. Richard. in Scuto fidei part. 1, p. 209. V. Allat. de Opinat. Græcor. p. 116, 128, » et in Append. p. 176. L. DIND.]

Στριγμὸς, ὁ, Stridor, ex Aristot. H. A. 4, [9. Sed ibi τριγμὸς sæpius legi una p. 108, neque variam lectionem ullam ex edd. vetustis Sylburgius adnotavit. HEMST.]

Στρίγξ, ιγγός, ἡ, Strix avis; exp. σύρνιον ὄρνεον : item Κερχνηΐς : quod vide. [Στρίγξ, Strix, strigis, Gl. Antonin. Lib. c. 21, p. 140 : Ἐγένετο Πολυφόντη μὲν στὶξ φθεγγομένη νυκτός. Ubi Verheyk. : « Emendarem στρὶξ vel στρίγξ propter sequentia φθ. νυκτός. Hesychius : Στρίγλος, τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος νυκτίφοιτον. Καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρακα. Ubi inter omnes convenit, vel στριγγὸς legendum vel στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inserendum. » Comparandum cum illo στὺξ, quocum Hesychii gl. in Στὺξ sub finem positam conferebat Muncker., etiam Στρύξ. De forma per λ pro ρ Theognost. Can. p. 41, 6 : Στρὶξ, εἶδος ὀρνέου· εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ στλὶξ μετὰ τοῦ λ· unde corrigendus idem p. 132, 15 : Τρίγξ εἶδος ὀρνέου, ὅπερ τινὲς καὶ διὰ τοῦ λ γράφουσιν. Ceterum scripturam στρὶξ, non στρίγξ, diserte ponit Theogn. loco priori. Quæ confirmatur locis Ovidii aliorumque recentiorum poetarum lat. Strĭgis dicentium : de quibus v. Lexx. Lat. Plautus tamen Pseud. 3, 2, 31 : « Non condimentis condiunt sed strigibus. » L. DIND.]

[Στριγχός. V. Τριγχός.]

[Στρικτόριον, στεφάνη δόματος (sic), Hesychii gl. a Musuro deleta.]

[Στρικτὸς, ὁ, Strictus, unde Στρικτὸν, τὸ ἐστενωμένον καὶ ἀκλατὲς ἐπὶ παντὸς εἴδους, κυρίως δὲ ἐπὶ ὑποδήματος παρὰ Ῥωμαίοις, Suid. et in Gl. Basilic. : Στρικτὰ, στερεὰ, ἀναμφίβολος. DUCANG. Στρικτὸς, Strigosus, Gl.]

Στρὶξ, ιγος, ἡ, Striatura, ut VV. LL. scribunt in nomine Ῥάβδωσις : ubi duas esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas nominibus. Esse enim partem cavam, canaliculi instar : unde et Canaliculatam columnam vocari : atque hunc columnarum canaliculum esse, quod Gr. στρὶξ dicitur : teste Vitruvio 10, 15 : Canaliculi, qui Græce στρὶξ dicitur, longitudo. Sed et aliam lectionem ibi inveniri sciendum est, sc. σύριγξ. [Conf. Lexx. Lat. v. Strix. V. etiam Στρίγξ.]

[Στρίφνος, ὁ, Caro nervosa, speciatim boum. Job. 20, 18 : Ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ἀκατάποτος, Tanquam nervosa caro, quæ nec mandi nec deglutiri potest. Orig. ad h. l. : Στρίφνος δ' ἐστὶ τὸ νευρῶδες κρέας

A τῶν βοῶν, ἔτι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, ἐκτραχῦναι δυναμένη τὴν γλῶσσαν τοῦ διαμασσωμένου, ἄβρωτος, ἀκατάποτος διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἀμάσητος. Verba Origenis e parte sua fecit Suid. h. v. SCHLEUSN. Alexandrinus στρύχνον ἀμάσητον ἀκαταπάτητον. Quod voc. v. infra.]

[Στριφνός. V. Στρυφνός.]

[Στροάγας, α, ὁ, Stroagas, n. pr., ponit Chœrob. p. 34, 9.]

[Στρόβα, ἡ, forma novitia pro στρόμβος, Turbo, ap. Eust. Il. p. 995, 64 : Ἕτεροι δὲ στρόμβον νοοῦσι τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες. Pro quo Στρόμβα, ap. Tzetz. ad Lycophr. 786 : Ῥόμβα, ἡ στρόμβα· schol. Æsch. Prom. 886 : Ταῖς βέμβιξι παίζοντας, ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις, et ib., πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβαν, rectius fortasse. Magis barbare στροῦμβα schol. Pind. Ol. 13, 133. V. Coraes ad Xenocr. p. 149. L. DIND.]

[Στροβάζω, Hesychio in gl. ante Στροβάνικος posita : Στριβάζων, συνεχῶς στρεφόμενος, restituebant Palmerius et Salmasius.]

B [Στροβαλοκομάω.] Στροβαλοκομᾷς, Hesychio οὐλοκομᾷς : pro quo supra στραβαλοκομᾷς. [Utrumque pro στραβαλοκόμας, quod v.]

Στροβάνικος, ὁ, ἡ, Qui s. Quæ versando aut exagitando vincit, ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα, Hesych. At Στροβανίσκος, Eidem est τρίπους, Tripes, Tripus.

[Στροβελοβλέφαρος, ὁ, ἡ, i. q. ἑλικοβλέφαρος, quod v. Orph. Lith. 666 : Ἀσχαλάᾳ γὰρ εἴργεσθαι θνητοὺς ὁράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα πρεσβυτάτου μακάρων στροβελοβλεφάρου βασιλῆος. Sic enim pro στροβιλοβλ. Tyrwhittus, etsi στρόβιλος quoque notabimus in Στρόβιλος.]

Στροβιλὸς, ὁ, Tortuosus, Flexuosus, Incurvus : Hesych. στροβελὸν, σκολιὸν, καμπύλον. Idem στροβελὸς exp. etiam σοβαρὸς, τρυφερός. [De accentu Arcad. p. 55, 10.]

Στροβεὺς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον κναφικὸν, cujus ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, schol. Aristoph. [Eq. 385.] Sunt qui Verticillum esse existiment.

Στροβέω, Circumago, Torqueo. Aristoph. Eq. [386] : Ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει, Μηδὲν ὀλίγον ποίει· Νῦν
C γὰρ ἔχεται μέσος· Versa hominem tuo arbitratu, hominem quem eluctatus es et medium tenes, ita ut effugere tuas manus non possit : περίαγε καὶ περίστρεφε. Itidem aliquis seipsum στροβεῖ, quum sese circumagit s. circumvertit, contemplandæ rei alicujus gratia : quod et περιστρέφεσθαι dicitur. Aristoph. [Vesp. 1529 : Στρόβει, παράβαινε κύκλῳ καὶ γάστρισον σεαυτόν·] Nub. [700] : Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει, πάντας τρόπους σεαυτὸν στρόβει πυκνώσας, schol. περίφερε τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλὰ, πυκνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας, καὶ φρόνιμον σκεψάμενος· ubi etiam obiter nota quomodo exponat πυκνώσας : quod alii interpr. Idque iterum atque iterum faciens, Sæpe id faciens : i. e., φροντίζων καὶ διαθρῶν, καὶ πάντα τρόπον σαυτὸν στροβῶν. [Improprie sic Plut. Mor. p. 525, E : Ταράττεις καὶ στροβεῖς σεαυτόν. Æsch. Ag. 1216 : Ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόθος στροβεῖ· Cho. 1056 : Τίνες σε δόξαι στροβοῦσιν; 203 : Οἵοισιν ἐν χειμῶσι στροβούμεθα. Prolog. Eur. Rhesi in argum. fabulæ v. 5 : Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι. Aristoph. Ran. 817 : Τότε δὴ
D μανίας ὑπὸ δεινῆς ὄμματα στροβήσεται· quod schol. expl. ταραχθήσεται· etsi hæc etiam proprie dicta putare licet. Lycophr. 172 : Τὸν ἐξ ὀνείρων πέμπτον ἐστροβημένον· 756 : Βύκτης στροβήσει φελλόν· 1218 : Λεῦκον στροβήσων, schol. κινήσων, ἀπατήσων. Polyb. 24, 8, 13 : Ἐστροβεῖτο νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν περὶ τούτων διανοούμενος.] Pro Exagito, Vexo, Perturbo, accipi potest in Greg. Naz. p. 300 [Encom. Athanas. Opp. Athan. vol. 1, p. XCVI, B], de eremitis : Τοῖς ἄλλοις τεθνηκότες ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, ὅσα ἐν μέσῳ περιφέρεται, στροβοῦντά τε καὶ στροβούμενα, καὶ παίζοντα ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς. Res enim caducæ ac fluxæ, et ipsæ στροβοῦνται et homines ipsos στροβοῦσι, Exagitant; vel etiam Perenni vortice rapiunt, Rapido vortice circumagunt, versantque modo huc, modo illuc. [De procella Tzetz. Hist. 9, 743 : Ἅπας δ' ἐκπνεύσας ἄνεμος τὴν θάλασσαν ἐστρόβει.] Pestis quoque regionem aliquam aut urbem στροβεῖν dicitur, itidem pro Exagitare, Vexare, Conturbare, ut Bud. interpr. ap. Plut. Numa [c. 13] : Λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν

Ἰταλίαν ἐστρόβησε καὶ τὴν Ῥώμην, Conturbavit, ἐτάραξεν. [Id. Mor. p. 165, F : Δεισιδαιμονία ἐγείρουσα καὶ στροβοῦσα τὴν ἀθλίαν ψυχήν. Job. 15, 24 : Ἡμέρα σκοτεινὴ αὐτὸν στροβήσει. Epiphan. vol. 1, p. 600, A : Στροβοῦσαν λαὸν (ἀκτῖνα) πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· 628, C : Στροβήσαντος τὸν ἀπατεῶνα.] Hesych. quoque στροβεῖν exp. θορυβεῖν : Στροβεῖται, κινεῖ, ταράσσει [ταράσσει, κινεῖ, est ap. Hesychium, ut ap. Photium et Etym., qui recte Στροβεῖ]. Στροβῆσαι, ἐκφοβῆσαι. [Similiter Photius, qui addit καταπονεῖ.] Idem στροβῆσαι exp. non solum συστρέψαι [ut Photius, de quo in Στρόβιλος], sed στροβεῖν etiam ἀποσοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν : ut i. sit q. σοβεῖν. [Pro στροβεῖσθαι, ut supra, Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 11 : Στρόβιλοι, αἱ στροφαὶ τῶν ἀνέμων αἱ ποιοῦσαι τὸν κονιορτὸν στροβεῖν. Et Στροβῶν, περιερχόμενος κύκλῳ. L. Dind.]

[Στρόβησις, εως, ἡ, Versatio. Epiphan. vol. 1, p. 35, B : Ταῦτα δέ μοι οὐκ εἰς στρόβησιν τῶν ἐντυγχανόντων κατατέτακται.]

[Στροβητὸς, ὁ, Versatus. Lucian. Tragœdop. 12 : Ἰξίονα τροχῷ στροβητόν. || Adv. v. in Στροβιτιῶς.]

[Στροβιλέα, ἡ, Nux pinea, Gl.]

Στροβιλέω, i. q. στροβέω, s. Turbineo vortice circumago, Rapido vortice gyro s. verso. [Intorqueo, Gl.] Bud. ex grammatico quodam στοβιλῆσαι simpliciter exp. συστρέψαι. [Ex Phrynicho, ut videtur, Epit. p. 396, cujus de verbis dicam in Στρόβιλος, ubi στροβιλῆσαι pro συστροβιλῆσαι etiam Coraes ad Heliodor. p. 42, συστροβιλίσαι Lobeck. V. Ἐνστροβιλίζω, ubi v. 5 scr. ἐνστροβιλίσας, nisi Ἐστροβίλισας potius ponendum fuerat grammaticis. L. D.] Apud Plut. Apophth. Lac. [p. 225, E] legitur, Εὖ στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν, (de rhetore quodam, qui μεγάλας ἔστρεφε περιόδους,) Egregie linguam versat s. circumagit. Quod στροβιλοῖ esset a verbo Στροβιλόω. Alii interpr. Contorqueo, Intorqueo, Volvo. [Στροβιλίζω, Philippus Thessal. Anth. Pal. 6, 94, 4 : Αὐχένα στροβιλίσας.]

[Στροβιλεὼν, ῶνος, ὁ, Pinetum, Gl.]

[Στροβίλη, ἡ, Linamentum intortum aut penicillum turbinis in formam implicitum ac contortum (Collyrium vocat Celsus) significat ap. Hippocr. p. 884, D : Στροβίλην ποιήσας ἴσην τῇ σύριγγι τὸ μῆκος. Ib. : Ῥάμμα διεὶς δι' ἄκρας τῆς στροβίλης· Et ib. E : Ἄχρις οὗ ἡ στροβίλη διωσθῇ. Ib. F : Ἕλκων τὴν στροβίλην ἔξω τῆς σαρκός. Quibus ex locis non est dubium quin στροβίλην legendum sit ap. Galenum in Exeg., ubi στρυβλὴν exponit στρεπτόν τι, Linamentum quoddam intortum, ex lib. Περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων. Στροβίλη namque a στροβέω, aut στρόβιλος, dicitur Linamentum in turbinis formam intortum. Foes.]

[Στροβιλίζω. V. Στροβιλέω.]

Στροβίλινος, η, ον, Pineus [Gl.], ὁ ἐκ στροβίλου. Diosc. l. 1 : Στροβίλινος ἢ πιτύϊνος φλοιὸς, Cortex pini vel piceæ, ut Marc. vertit. Eod. l., c. 92 : Στροβιλίνη ῥητίνη, Pinea resina, Marc.; Ex pineis nucibus resina, Ruell. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 346.]

[Στροβίλιον, τὸ, Nucleum, Gl. De Nucleo vel Nuce pinea Hesychius : Κύτταροι τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια. Diosc. Parab. 2, 108 : Στροβίλια πεφρυγμένα. Alex. Trall. 7, p. 291, 313; 8, p. 462; 9, p. 552, ab Struvio cit. Zopyrus in Matthæi Med. p. 347 fin. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 346. Etym. M. v. Φθεὶρ, λέγεται δὲ φθεὶρ καὶ ὁ τῆς πίτυος καρπὸς τὰ λεγόμενα στροβίλια· ut schol. Hom. Il. B, 868 : Τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στροβίλια. Itaque confusa videntur verba in Exc. Phryn. Bekk. An. p. 58, 20 : Πιτύων καρποὺς, ἃ οἱ πολλοὶ κώνους καλοῦσι. Πίτυν δὲ καὶ τὸ δένδρον ἐκάλουν, ὃ νῦν στροβίλιον ὀνομάζουσιν, aut scribendum στρόβιλον, quod etiam ap. African. Cest. p. 299, col. 2, B, in στροβυλίου corruptum. || Genus ornamenti muliebris, et quidem inauris, ap. Polluc. 5, 97 : Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς καὶ ἐγκλαστρίδια καὶ στροβίλια καὶ βοτρύδια. V. Στρόβιλος. || « Vas in modum nucis pineæ effictum, ap. Continuat. Theophanis 3, 43, ubi στροβήλιον. Nicetas Paphl. Vita S. Ignatii patr. Cpol. : Τοῦ τετραπλεύρου μονολίθου κίονος ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐστηλωμένον στροβίλιον βαρύτατον ὂν ὡς πορρωτάτω συνετρίβη πεσόν. Constantin. in Basilio n. 84 ed. Combef., ubi describit phialam Novæ ædis : Ἧς διάτρητος ἀνέστηκε στρόβιλος.» Ducang.]

Στροβιλίτης οἶνος, Pineis nucibus conditum vinum, Diosc. 5, 36.

Στροβιλοειδὴς, ὁ, ἡ, Figuram gerens στροβίλου, Similis turbini s. cono, Turbinatus, ut Plin. Turbinatior piris figura Theophr. H. Pl. [3, 12, 9] : Στροβιλοειδὲς σχῆμα λαμβάνει, Figura ei turbinata, Nucis pineæ figuram gerit, Turbinatus est in mucronem, In mucronem turbinatum desinit. Sic στροβιλοειδὲς ὄρος ap. Strabon. 13 [17, p. 795. Hemst. Eustath. in Dionys. P. 157. Wakef. Athen. Mech. p. 11, A : Τοῖς δυσχερέσι τόποις καὶ στροβιλοειδέσιν οὐ προσακτέον (τὸ) μηχάνημα διὰ τὴν δυσχέρειαν τῶν τόπων. L. D. Adv. Στροβιλοειδῶς, Tzetz. ad Lyc. 89, p. 377, schol. brev. p. 1059. || De altera forma HSt. :] Στροβιλώδης, Turbinatus. Alii, Frequens anfractibus. [Plut. Sulla c. 17 med. : Ἔστι δὲ κορυφὴ τραχεῖα καὶ στροβιλῶδες ὄρος. De vento turbine schol. Aristoph. Ran. 847 : Ὁπότε στρ. ἐκινήθη ἄνεμος.]

[Στρόβιλον, τὸ, i. q. στρόβιλος, ὁ. Tzetz. ad Lycophr. 1383 : Οἱ καρποὶ τῶν πιτύων ἤτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα. Moschop. : Στρόβιλοι, παρὰ μὲν τῇ πολλῇ χρήσει τὰ κοινῶς λεγόμενα στρόβιλα, καὶ τὸ ποιοῦν αὐτὴν δένδρον.]

Στρόβιλος, ὁ, [Vortex, Turbo, Gl.] i. q. στρόβος. Vocatur στρόβιλος, Ventus s. Procella verticosa, Turbo : συστροφὴ ἀελλώδης Hesychio, qui στρόβιλοι exp. et καταιγίδες. [Pollux 1, 110; 4, 159. Συστροφὴ interpr. etiam schol. Aristoph. Pac. 864. Photius, qui in Στρόβιλοι interpretatus erat ἀνέμων εἶδος, addit Στροβῆσαι, συστρέψαι, καὶ Στρόβιλος ἡ συστροφὴ καὶ ὁ λαῖλαψ, et Menandri citat fr. etiam alibi memoratum : Στρόβιλος ἐν ᾧ (ὅσῳ) συστρέφεται.] Aristot. De mundo [c. 4, 15] : Λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, i. e. λαῖλαψ et στρόβιλος, Flatus dicitur, qui inferne sursum versus repente convolvitur. Apul. De mundo : Turbo enim dicitur, qui repentinis flabris prosilit atque universa perturbat. Vortex ille est veluti dicitur pinea, quum torquetur humus arida et ab infimo erigitur ad summum. Lucian. [Tox. c. 19] : Τρικυμίας καὶ στροβίλους καὶ χαλάζας. [Ὥσπερ καταιγίδος ἢ στροβίλου τινὸς ἐμβολῇ, Aristid. vol. 1, p. 286, B. Hemst. Dio Chrys. vol. 2, p. 110 : Στρόβιλος ἢ πρηστήρ. Wakef.] Theodoritus H. E. 3, [20, p. 139, 31] : Ἐξαπίνης ἄνεμοι βίαιοι καὶ στρόβιλοι καὶ λαίλαπες καὶ καταιγίδες πάσας ἀθρόως ἐσκέδασαν, Turbines, Bud., qui ex grammatico quodam annotat, veteres στρόβιλον nominare τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου κίνησιν. [Ex Phrynicho Epit. p. 396 : Στρόβιλον οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδώδιμον λέγουσι καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον· οἱ δ' ἀρχαῖοι τὴν β. τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφὴν στρόβιλον καλοῦσι καὶ συστροβιλῆσαι τὸ στρέψαι (al. συστροβῆσαι τὸ συστρέψαι, et συστρέψαι certe necessarium, sed verum videtur quod Photius initio cit. ponit στροβῆσαι, συστρέψαι). Οὕτως οὖν καὶ ἡμῖν ῥητίον etc., quæ v. infra. Vid. id. in Exc. Bekk. An. p. 63, 27, Lex. rhet. ib. p. 302, 11. De oratore cum similibus vocc. ap. Polluc. 6, 129. Impropriam signif. addit Phryn. Bekk. l. c. : Πλάτων καὶ μεταφορικῶς κέχρηται ἐπὶ ᾠδῆς κιθαρῳδικῆς πολὺν ἐχούσης τὸν τάραχον. Ubi nisi quid turbatum ab librario, non philosophi l. infra cit., sed comici quidam significatur, sic usi ut Pherecrates ap. Plut. Mor. p. 1141, F : Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα, κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν (Musicam).] || Turbo, Trochus, quem sc. pueri per plana exagitant, versantque verbere scuticæ : στρόμβος alio nomine dicitur, ut infra docebo. Utitur Plut. Lysandro [c. 12]; item et Plato, Leg. 4, [p. 436, D] : Ὡς οἵγε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Item et Basil. p. 42 [vol. 1, p. 49, C. Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 384, 23. Improprie Ion ap. Athen. 3, p. 91, E : Τὰς ἐχίνου ... οἰζυρὰς τέχνας, ὅς εὖτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὁρμὴν μάθῃ, στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας κεῖται, ubi pro adjectivo habebat Hemst., de quo v. sub finem, ibidemque de στροβίλῳ s. συστροφῇ ἐχίνου. Similiter Lycophr. 89 : Κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην, de Helena, schol. τῷ ὑμένι τοῦ ᾠοῦ περιβεβλημένην. 506 : Ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος· schol. τοῦ ᾠοῦ τὸ περιφερές.] || Ab horum στροβίλων forma στρόβιλος dicitur Nux pinea [Nucispinea, Gl.], quæ et κῶνος vocatur, ex argumento, quo-

νίαν sc. coni figuram gerit. Sed et Nuclei ipsi nucis pineæ vocantur στρόβιλοι, [Στρόβιλος, ὁ καρπὸς, Nucleus; Στρόβιλοι, Nuclei, Gl.] ut satis patet ex Diosc. 1, cap. 89, quod περὶ στροβίλων inscribitur: et ex Plin. 23, 8, ubi Diosc. verba interpretatur. Itidem accepit Diphilus Siphnius ap. Athen. 2, [p. 57, C]: Οἱ στρόβιλοι, πολύτροφοι μέν εἰσι, λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας, καὶ θώρακος καθαρτικοί. Plin. tamen in l. c. dicit, Nuclei nucis pineæ fauces videntur exasperare. Sic et ὀστρακίς vocatur et ipsa Nux pinea et ejus nucleus, veluti quum Athen. l. c. scribit, Mnesitheum medicum Atheniensium in suo Περὶ ἐδεστῶν libello ὀστρακίδας vocare τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, item et κώνους: Theophr. vero Arborem ipsam nominare πεύκην, at Fructum, κῶνον: quos fructus Alexander Myndius ibid. appellat πιτυίνους κώνους, Diocles Carystius πιτύινα κάρυα. [Schol. Arist. Pac. infra cit.: Οἱ στρ. κώνου ἐπέχουσι δίκην. De Theophrasto Schneider. in Ind.: « Στρ. proprie dicitur fructus πεύκης; avellanæ ἴουλος seu flos masculus ejusque squamæ, quibus compactus spectatur, a Th. comparatur cum strobilo: Τούτων ἕκαστος σύγκειται ἐκ μικρῶν μορίων φολιδωτῶν τῇ τάξει, καθάπερ οἱ στρόβιλοι τῆς πεύκης, ὥστε μὴ ἀνομοίαν εἶναι τὴν ὄψιν στροβίλῳ νέῳ καὶ χλωρῷ, H. Pl. 1, 5, 6. In genere πεύκης ἀγρίας statuunt hanc specierum differentiam ut στρ. ὁ τῆς παραλίας sit στρογγύλος τε καὶ διαχάσκων ταχέως, ὁ δὲ τῆς Ἰδαίας μακρότερος καὶ χλωρὸς καὶ ἧττον χάσκων, ib. 3, 9, 1... Quanquam igitur στρόβιλος proprie dicatur πεύκης, genus tamen aliquod sativum πεύκης præcipue πεύκη ἡ κωνοφόρος fuit dictum, ... quæ pinus pinea videtur, nucleos edules nucis ferens: κώνους, Nucleos, inter edulia, τραγήματα memorat Att. inscr. ap. Bœckh. OEcon. vol. 2, p. 345. Unde apparet usus Atticorum scriptorum, κῶνον uni πεύκῃ κωνοφόρῳ proprie dicatum fuisse, ceterarum specierum στροβίλους esse. Serior ætas et dialecti ceterarum Gr. gentium usum horum vv. mire variarunt. Diosc. 1, 86, περὶ πίτυος agens fructum ejus πιτυΐδα vocat, τὸν καρπὸν τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Obiter is cum cortice hujus memorat τὸν φλοιὸν καὶ τὰ φύλλα τῆς στροβίλου ad eundem usum, deinde c. 88, fructus seorsum στροβίλους ὅλους et καθαρούς, qui videntur ad πεύκην pertinere... Sed c. 91 et 93 distinguuntur ῥητίνη πιτυΐνη, ἐλατίνη, πευκίνη, στροβιλίνη. Suspicor igitur Theophrasti πεύκην κωνοφόρον s. pinum piceam ab aliis στρόβιλον vocatam fuisse, ut fructum ejusque nucleum: quod apparet ex epigr. Crinag. (infra cit.). Ipsa vero ἐλάτη nomen nunquam mutavit. » Conf. de confusione nominum πεύκης et πίτυος et de στροβίλῳ pro utriusque fructu posito Nicol. ad Geopon. 11, 1 et 11, Sprengel. ad Diosc. 1, 86, qui arborem Pinum cembram L. στροβίλους producere animadvertit, qui Germanis *Zirbelnüsse*, Italis *Zermi*, Gallis *Ceinbrots* dicantur. Hanc autem signif. improbat Phryn., qui post verba supra citata pergit: Τὸ δὲ ἐδώδιμον (ῥητέον) πιτύων καρπὸν καὶ τὸ δένδρον πίτυν. Ubi Lobeck. præter ll. supra allatos annotavit Polluc. 10, 170: Καὶ ἐν Ἀριστοτέλους ἢ Θεοφράστου Φυσικοῖς γέγραπται « Καλάμου, ὀρόφου, θρυαλλίδος, στροβίλου, πίτυος, » Æschin. Epist. 5, p. 672: Ἐκ στροβίλου ἅμα καὶ ἀλεύρων καὶ ἀρωμάτων πεποιημένα ἐν τύποις τραγήματα· Artemid. 2, 25: Πίτυς καὶ στρόβιλοι· Galen. vol. 11, p. 158, D: Κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ (Hippocr.) λεγόμενος οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὠνομάζετο, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν σχεδὸν ἁπάντων στρόβιλος· 13, p. 527, C: Οὓς νῦν ἅπαντες Ἕλληνες ὀνομάζουσι στροβίλους, τὸ πάλαι δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκαλοῦντο κῶνοι. Quibus add. Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 20, Hero Spirit. p. 200, D, Oribas. p. 68 ed. Mai., schol. Nicand. Al. 548, Athanas. vol. 1, p. 113, D: Ὄρνεα καὶ στροβίλους ἐθυσίαζον (conf. Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 11: Στρόβιλοι οὐχ οἱ ἐπιθυόμενοι θεοῖς), Cosmas Topogr. Christ. p. 337, B, inscr. ap. Gruter. p. LXXI: Κόκκους στροβίλου, et, ubi notandum ι correptum, Crinagor. Anth. Pal. 6, 232, 2: Καὶ ξανθοὶ μύελοι ἐκ στροβίλων, ut omittam grammatt., velut Hesych. in v. et in Κῶνοι et Κῶνος.] Verum et ipsa Arbor, quæ fert τοὺς στροβίλους, nominatur στρόβιλος. [Στρόβιλος, δένδρον, Pinus, Gl.] Plut. Symp. 3, [2, p. 648, D] ubi inter δᾳδώδη et πιστοτρόφα

A φυτὰ numerat πεύκας et στροβίλους. Sic 5, 3 [p. 676, A]: Πίτυς καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίτυός τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφὴν, Pinus, larix, picea. Sic et Diosc. 1, 87: Ὁ τοῦ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, Pini cortex et folia, ut Marc. interpr. [Cum Lex. Septemv. HSt. τοῦ. Sed edd. τῆς, nisi quod margo ed. Saraceni: « Sunt qui legant (pro τῆς στρ. φλ. καὶ τὰ φ. ποθέντα) στρόβιλος τῷ φλοιῷ καὶ τοῖς φύλλοις ποθεὶς καὶ ἐπιτεθείς. » Itaque Nicol. ad Geopon. 11, 1, p. 787, b, arborem fem., fructum masc. genere dici conjecit.] In Lex. meo vet. στρόβιλος dicitur significare non solum ἀνέμων συστροφὴν et τὸν τῆς πίτυος καρπὸν, sed etiam τὸν περιερχόμενον κύκλῳ. [Hinc corrigendum Etym. M., ubi Σύστρος (συστροφὴ) post ἀνέμων transferendum. Ita remanet ἀπὸ τοῦ στροβῶ· σημαίνει τὸ π. κ., ut in Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 12: Στροβῶν, π. κ., etsi στροβῶ poscit περιέρχομαι.] Ibid. dicitur significare τοὺς κοχλίας καὶ τοὺς θαλασσίους νηρίτας. Apud Suid. vero [s. schol. Aristoph. Pac. infra cit.], Στρόβιλοι, καὶ οἱ
B κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Atque ideo στρόβιλοι hoc pacto i. foret q. ap. Hesych. στράβιλοι. [Ap. Hesychium etiam γυναικεῖον χρυσίον, ut supra στροβίλιον.] Ibid. dicitur esse εἶδος ὀρχήσεως, sicut et Hesychio [et Photio]. Meminit Athen. quoque 14, [p. 630, A] ubi multa ὀρχήσεων nomina et genera recenset. Et Pollux 4, c. 14 [§ 101]: Βακτριασμὸς δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. Στρόβιλοι dicti fuerunt etiam filii Carcini poetæ: unde proverb. Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. Vide plura ap. Suid. et Erasm. [Ex Aristoph. Pac. 864: Εὐδ. φανεῖ τῶν Κ. στρ. Ubi schol. inter alia annotat sic dici Carcini filios διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι. || Adjective Dosiad. Anth. Pal. 15, 5: Οὐ στροβίλῳ λιγνύϊ. Quo referendum videtur, quod ex Suida retulit HSt.:] Apud eund. lexicogr. legitur, Στρόμβιλον, περιδεδινημένον. || Στρόβιλος [vel Στροβηλος], nomen insulæ ap. Suid., et in Lex. meo vet. [et ap. alios, quos v. ap. intt. Suidæ. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 12 Huds. Caucasi verticem sic
C dictam memorat. N. servile est in Plauti Aulularia. || « Στρόβιλος, εἶδος ὀρχήσεως· Στροβιλὸς, ἡ συστροφὴ τοῦ ἐχίνου, ex Tryphone » HSt. Ms. Vind. Eadem Arcad. p. 55, 27. Conf. Ionis l. initio cit.]

[Στροβιλοφόρος, ὁ, ἡ, Qui nucem pineam fert. Hesych. v. Κωνοφόρος.]

[Στροβιλόω. V. Στροβιλέω.]

[Στροβιλώδης. V. Στροβιλοειδής.]

Στροβιτιῶς Hesych. exp. τεταραγμένως. [Pro στροβητῶς.]

Στρόβος, ὁ, Vortex, Vertigo, Gyrus, συστροφή: Hesych. στρόβοι, συστροφαί. [Æsch. Ag. 657: Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον· αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ ᾤχοντ' ἄφαντοι ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. Conf. Στρόμβος.] Pro Vortice aquarum affertur ex Nicandro. Apud Plin. autem 12, 17, strobos est nomen arboris. [Pro στρόφους illatum v. in illo.]

[Στρόβος, πόλις Μακεδονίας Ῥωμαίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν Στροβαῖος, Steph. Byz.]

D [Στροβόω, i. q. στροβέω. Mœris p. 196: Ἰλιγγιᾶν, ἀντὶ τοῦ στροβοῦσθαι ἢ περιφέρεσθαι Ἕλληνες. Nisi fallit scriptura, quum simillima sint στρομβοῦσθαι et στροφοῦσθαι, quæ confert Pierson.]

Στρογγυλαίνω, i. q. στρογγυλόω. Unde Στρογγυλαίνεσθαι, Rotundari: exp. etiam Convolvi. [Teres fio. Plut. Mor. p. 894, A: Στρογγυλαίνεσθαι τὴν χάλαζαν καὶ τὸν ὑετόν. Unde corrig. Stob. Append. Fl. vol. 4, p. 6, ubi θάλασσαν. Permutatum cum στρογγύλλω v. in illo. L. Dind.]

[Στρογγυλᾶς, ὁ, Strongylas, cogn. Gregorii monachi, cujus Antirrheticus adv. Latinos superest in cod. Marciano, ap. Harles. ad Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 716. L. Dind.]

[Στρογγύλη. V. Στρόγγυλος.]

[Στρογγυλίας, ὁ, Homo compactus. V. Στρογγύλος sub init. Idem voc. Is. Vossius et Lobeck. Pathol. p. 493, 12, latere suspicabantur in Hesychii gl.: Λεστρυγυλίας, λίθος τετριμμένος, ut scrib. sit Λᾶς στρ.]

Στρογγυλίζω, idem [Conrotundo, Rotundo, Gl.]: seu

Ore rotundo loquor atque enuntio. Dionys. H. [vol. 5, p. 482, 4] in Lysia inter virtutes ejus numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. Alibi, Τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα· synonymωs accipiens τὸ στρογγυλίζειν et στρογγύλως ἐκφέρειν. Hoc Horat., inquit Bud., dixisse videtur Ore rotundo enuntiare et eloqui : ut patet ex eod. Dionys. in Isocr.: Στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τούτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπτία καὶ κεχυμένη. [V. Στρογγύλος. Ap. Dionys. De comp. verbb. p. 76, 5 : Στρογγυλίζεται ἐν αὐτῷ (τῷ ω) τὸ στόμα, libri ap. Gœllerum p. 85 et Hermogenis pro στρογγύλλεται. L. Dind.]

[Στρογγύλισμα, τὸ, i. q. στρογγύλον σχῆμα, de quo in Στρογγύλος. Anon. in Walz. Rhett. vol. 8, p. 619, 4 : Διαλύσομεν δὲ τὸ στρογγύλον εἰς σαφήνειαν τοῦ στρογγυλίσματος. L. Dind.]

[Στρογγυλιστής, ὁ, Qui rotundat. Mire Cosmas in Maji Spicil. vol. 2, p. 205 fin.: Οἱ δ' Ἑλικῶνες ἔρρετε καὶ δάφναι) Τὸ μὲν πρόχειρον τῆς ἐννοίας τοὺς Ἑλικῶνας νοεῖν ὑποτίθεται τοὺς στρογγυλιστάς. L. Dind.]

[Στρογγυλίων, ωνος, ὁ, Strongylio, n. viri, ap. Alciphr. Ep. 1, 37. Statuarii ap. Pausan. 1, 40, 3; 9, 30, 1 ; in inscr. in *Bullett. di corrisp. archeol.* 1840, p. 135. ῡῐ]

[Στρογγύλλω, i. q. στρογγυλίζω. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 726, 8 : Χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην. Aret. p. 14, 4 ed. Ermerins. : Εἰ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλλεται (στρογγυλαίνεται liber unus) ὁ γαργαρεών. Eust. Od. p. 1906, 27 : Ἀρχαῖον ἔθος τροχοειδῶς καὶ τὰ στέατα στρογγύλλεσθαι. Medio id. improprie Opusc. p. 70, 19 : Καὶ γάρ τοι καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἀρκεῖται στρογγυλλόμενος εἰς ἑαυτὸν καὶ σφίγγων καὶ στενοχωρῶν τὸ αὐτάγαθον, ἀλλ' ἐξαπλοῖ ἐπεκτείνων· et de oratione, ut στρογγυλίζω, p. 199, 8 : Προάγων ἐπιχειρήσεις καὶ τὴν κατασκευὴν στρογγυλλόμενος εἰς πειθὼ τὸν λόγον κατέστρεφεν· Od. p. 1496, 21 : Ἀπίθανον εἰπόντες εἶναι τὸ τὴν Ἑλένην οὕτω στρογγύλλεσθαι τὴν φωνὴν καὶ μεταβάλλειν πρὸς τοσαύτην μίμησιν. Theodor. Metoch. Misc. p. 154, A : Καὶ ἥκιστά τις ἐν τοῖς αὐτοῦ τόσοις καὶ τόσοις ὁτιοῦν περιβεβλημένον ὄψεται οὐδ' ἐκ περιοδικῆς συστροφῆς στρογγύλλεσθαι ἱκνούμενον. Quibus Wakef. addit Synes. p. 66, D : Οὐδὲ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια προοίμιά τινα καὶ προνόμια· 92, C : Ἔπαινοι καὶ τιμαὶ τῷ παρατείνοντι τὸν ἀκόλαστον ἦχον καὶ τῷ μᾶλλον στρογγύλλοντι.]

[Στρόγγυλμα, τὸ, Granum. Aglaias Byzant. *Revue de philolog.* vol. 2, p. 17 : Καὶ μεῖον τούτων ὀβολῷ στρόγγυλμα πυραιθὲς πρόσθες, ὃ Γαλλαϊκοῖς ἀλδαίνεται (sic) ἐν δαπέδοις, de pipere.]

[Στρογγυλόγλυφος, ὁ, ἡ, Rotundatus. Hero Autom. p. 269, B : Ἐπιστύλιον στρογγυλόγλυφον.]

[Στρογγυλοδίνητος, ὁ, ἡ, Volubilis. Archestr. ap. Athen. 3, p. 112, A. ῑ]

Στρογγυλοειδής, ὁ, ἡ, Cui forma rotunda est. Alex. Aphr. Probl. 1, [107] ἀδένας vocat στρογγυλοειδῆ σώματα. [Plut. Mor. p. 1121, C. Horapoll. Hierogl. 1, 10 fin. Epiphan. vol. 2, p. 60, B. Geopon. 5, 2, 11. Schol. Nicandri Th. 856. || Adv. Στρογγυλοειδῶς, Tzetz. in Lyc. 89. V. Στροφιγγοειδής.]

Στρογγυλόκαυλος, ὁ, ἡ, Qui rotundi caulis est. Theophr. [H. Pl. 7, 4, 5] : Γένη δὲ (θριδακίνης) ἐστὶν ἄλλα τρία, τό, τε πλατύκαυλον καὶ στρ., καὶ τρίτον τὸ Λακωνικόν· Plin. : Lactucæ tria genera fecere : unum lati caulis, alterum rotundi, tertium sessile, quod Laconicum vocant.

Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ, Rotundo folliculo inclusus, Rotunda siliqua inclusus.

[Στρογγύλον ὄρος, τὸ, Carmaniæ, memorant Marcianus p. 36 ed. Miller., Ptolem. 6, 8, 11.]

Στρογγυλοναύτης, ὁ, Nauta qui στρογγύλῃ νηὶ vehit, Pollux [7, 190], ex Aristophane.

[Στρογγυλόπλευρος, ὁ, ἡ, Qui latere vel lateribus est rotundis. Strattis ap. Athen. 7, p. 327, E : Κωπάδων ἁπαλῶν τεμάχη στρογγυλοπλεύρων.]

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui rotunda facie est : ad differentiam ejus, qui est facie oblonga. Aristot. H. A. [1, 16 init. V. Στρογγύλος. L. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 316. Inscr. ex Papyro Ægypt. p. 4 edit. Bœckh. Boiss.]

Στρογγύλος, η, ον, In formam rotundam aut turbinatam contractus, conglobatus, συνεστραμμένος, Hesych. Solent autem τὰ συνεστραμμένα ut plurimum in formam rotundam colligi s. conglobari : unde simpliciter exp. Rotundus [Globosus, add. Gl.] : et tunc ei opp. μακρὸς, Longus, Oblongus. Aristoph. [Nub. 1127], στρογγύλαις χαλάζαις, Rotundis et globosis grandinibus : nam ἡ χάλαζα gignitur ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, Ex nive volutim contorta. [Ib. 676 : Θυείᾳ στρογγύλῃ· 751 : Λοφεῖον στρογγύλον. Menand. ap. grammat. Bekk. An. p. 411, 13.] Et ap. Diosc. [5, 122], στρογγύλη στυπτηρία, quod Plinio est Alumen rotundum sua natura. Item sunt naves στρογγύλαι, quæ sc. non sunt oblongæ, sed rotundiores : qualibus plerumque negotiatores s. mercatores utuntur : unde ap. Thuc. 2, p. 81 [c. 97], Νηὶ στρογγύλῃ, schol. exp. ἐμπορικῇ : subjungens, διὰ τὰ πολεμικὰ, μακρότερα ὄντα. [Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 279, 10.] Et Xen. Hell. 5, [1, 18] : Ἐκ στρογγύλων πλοίων. [Diodor. 13, 11, 14. Pollux 1, 82. Appian. Civ. 4, 86 : Διέπλεον ἱστίοις στρογγύλοις, Plenis velis.] Corpora quoque στρογγύλα dicuntur, Quæ breviora et magis compacta sunt, non procera, nec gracilia, ut στράβαλος : sic enim Achæos vocare τὸν στρογγυλίαν καὶ τετράγωνον ἄνθρωπον, tradit Hesych. Fuerit autem, opinor, Qui nostrate lingua dicitur *Un homme trappe* [*trapu*. Conf. Schneider. ad Theophr. H. Pl. 1, 10, 4, vol. 3, p. 62—3, qui multis disputat στρογγύλος etc. dici non tam Rotunda quam Pressa et Compacta, sive proprie sive, ut infra, improprie ponuntur, additque si Rotundi signif. inesse videatur, ut ap. Aristoph. modo cit., longitudinis magis haberi rationem et brevitatis, quam latitudinis, quum in voc. περιφερὴς latitudinis tantum habeatur. Aristotelem igitur στρογγυλοπρόσωπα animalia interpretari quæ habeant μεγάλην τὴν κεφαλήν, τὸ δὲ ὑποκείμενον τοῦ προσώπου μόριον ἔλαττον, quibus contraria quæ μικρὰν τὴν κεφ., τὰς δὲ σιαγόνας μακράς. Neque Latinorum Orationem, os, verba rotunda, sed orationem Pressam potius respondere Gr. στρ. ῥήμασι vel λέξει.] Xenarch. comicus ap. Athen. 13, [p. 569, B] de meretricibus : Ὧν ἐστὶν ἐκλεξάμενον ᾗ τις ἥδεται, Λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ, Νέᾳ, παλαιᾷ. Aristot. H. A. [9, 44], de leonum generibus : Τὸ μὲν, στρογγυλώτερον μᾶλλον καὶ οὐλοτριχώτερον, τὸ δὲ, μακρότερον καὶ εὐθύτριχον· Plin., Leonum duo genera, compactile et breve, crispioribus jubis; et longum, simplicique villo. [Πόδες Xen. Hipparch. 1, 16 ; ἰσχία et σκέλη Cyneg. 4, 1 ; 5, 30. Λίθοι Eq. 4, 4. Plato Phæd. p. 97, D : Πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· Hipp. maj. p. 288, D : Στρογγύλη (χύτρα)· Conv. p. 189, E : Ἀνθρώπου εἶδος στρογγύλον· Men. p. 75, A : Τῷ στρογγύλῳ καὶ τῷ εὐθεῖ· 74, D : Τὸ στρ. ἢ τὸ εὐθύ· ib. et Parmen. p. 137, E, σχῆμα· Tim. p. 73, D : Στρογγύλα καὶ προμήκη σχήματα· Phædr. p. 234, E : Σαφῆ καὶ στρογγύλα ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται· Ep. 7, p. 342, D : Στρογγύλον καὶ περιφερὲς καὶ κύκλος.] Item et στρογγύλη λέξις, Rotunda oratio : qualis supra ἡ συνεστραμμένη : ut Dionys. H. dicit Lysiæ ἀποδεικνύντι esse στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν. Idem alibi, Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, ut ap. Juven. [6, 448], Curtum sermone rotato torquet enthymema. Sic στρογγύλα ῥήματα. Apud Aristoph. autem Ach. [686] : Ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι, exp. πιθανοῖς, πανούργοις. [Aristoph. fr. Scen. ap. schol. Plat. Apolog. p. 331 : Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (Euripidis) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ. L. D. « Στρογγύλον, τὸ, rhetores Græci in genere dixerunt, Quicquid verbis et sententiis ita enunciatum esset, ut in eorum forma concinnitas, elegantia et artificium appareret. Ita στρογγύλη λέξις, Elocutio suavis est e concinna brevitate et artificiosa constructione : v. Dionys. De comp. verb. c. 7, in Cens. scriptt. 3, 2, p. 427, Jud. Lys. 9, Isocr. 2. Alio loco, De vi Demosth. 19, p. 1010, τὰ στρογγύλα opp. τοῖς πλατέσι et μακροῖς· et ibid. 43, p. 1093, στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόρνου περίοδοι sunt Periodi quæ justam concinnamque longitudinem habent. Hermog. Περὶ εὑρ. 4, p. 156, στρογγύλως ἐκφέρεσθαι τὰ νοήματα dixit de oratione tereti, elaborata ad sensum elegantiæ; unde et mentionem facit τῶν ἀντιθέτων, in quibus est quædam ingenii et acuminis significatio, apta iis maxime

orationibus, quæ apud judices habentur. Ad hunc l. schol. p. 370 : Ἔστι τοίνυν στρογγύλος λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ δριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον· conf. Dionys. Jud. Lys. 6, ubi Lysiacæ dictionis virtus præcipua ita definitur : Ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. Subinde etiam τὸ στρογγύλον videtur universe dici de Suavi orationis elegantia. Ita Liban. eloquentiæ vim et notionem expressurus Orat. Antioch. p. 317, 9, commemorat νοῦν ὀξὺν, καὶ ῥήματα στρογγύλα, h. e. Sententias pulcras, suaviter et pulcre expressas verbis. Quo pertinere videtur illud Horatii : Græcis dedit ore rotundo Musa loqui. Quintil. 11, 3, 101, quum dicit Græcos enthymemata sua gestu corrotundare, expressit haud dubie verbum συστρογγυλίζειν, h. e. λέξιν στρογγύλην gestu quodam vel circulo, quem format index digitus unguem medium summo suo pollici jungens, significare : v. Gesn. ad hunc l. plura disserentem, quæ huc pertinent.» Ernest. Lex. rhet. Iambl. V. Pyth. p. 328 Kiessl. : Τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα... στρογγύλα.] ‖ Teres [Gl.], qualis est cylindrus : quo modo ξύλα στρογγύλα dicuntur Quæ adhuc sunt tereti figura, nec fabri manu triangularem aut quadrangularem figuram accepere : i. e. quibus architectus manum nondum admovit, rudia adhuc et impolita, qualia sc. enasci solent. Theophr. H. Pl. 5, 6 [5, 6] : Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, στρογγύλα· στρογγύλα δὲ δῆλον ὅτι τὰ ὅλως ἄψαυστα. [Conf. ib. 3; 5, 5, 1. Polyb. 1, 22, 4, στῦλος· 12, 2, 4, ἐλαῖαι.] Hippocr. vero στρογγύλον μήλην [στρογγύλη μήλη recte libri meliores] vocat τὴν σπαθομήλην, Specillum latum, Galen. Lex. Hippocr. [p. 568], ubi vide et de στρογγύλος quædam alia. [Dicit Gal. : Στρογγύλου) τοῦ μυρτιδάνου. Αὐτὸς γὰρ οὕτως γράφει (p. 672, 15), Καὶ τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλοῦσι Πέρσαι πέπερι. Ἐν τούτῳ δέ ἐστι τι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτίδανον. Conf. p. 610, 14 : Κόκκους ὅσον τρεῖς Ἰνδικοῦ φαρμάκου..., ὃ καλέεται πέπερι, καὶ τοῦ στρογγύλου τρία.] ‖ Fem. Στρογγύλη alicubi substantive accipitur, ut ap. Polluc. 7, c. 14 [§ 67] : Ἃ δὲ ζώνια, ταῦτα καὶ στρογγύλας ὠνόμαζον· ibi enim στρογγύλαι dicuntur αἱ στρογγύλαι ζῶναι, Teretes zonæ : quæ et στρόφια, ut supra docui. Strongyle dicta fuit etiam Naxus insula, Plin. 4, 12. [Diod. 5, 50.] Idem 35, 16, alumen gigni scribit in insula Sardinia, Melo, Lipara, Strongyle. Volunt autem unam esse ex Æoli insulis. [V. Wesseling. ad Antonin. p. 516. Steph. Byz. : Στρογγύλη, μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ τοῦ σχήματος καλουμένη ... Τὸ ἐθνικὸν Στρογγυλαῖος, ὡς τῆς Λιπάρας Λιπαραῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Λύκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν τῷ τῆς χώρας ἔθει Στρογγυλεύς. Memorant Thuc. 3, 88, Diod. 5, 7, Strab. 6, p. 276, 277, Pausan. 10, 11, 4, Ptolem. 3, 4, 16.] ‖ Στρογγύλη quidam interpr. etiam Rapum : quod et γογγυλίς.

‖ Στρογγύλως, Rotunde. Plut. [Mor. p. 45, A] : Τῶν ῥημάτων σαφῶς καὶ στρ. ἕκαστον ἀποτετόρνευται. Demetr. Phaler. : Πολλὰ μέντοι ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὥσπερ ἐναγκασθησόμεθα συνθεῖναι στρ. καὶ δεινῶς. Et Aristot. Rhet. 2, [c. 22, 3] : Προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα, Admodum concinne et rotunde, ut quidam interpr. [V. Στρογγύλος. Synes. p. 40, B : Στρ. καὶ σὺν εὐροίᾳ τετορνεύχθαι. Comparat. Erotian. Gloss. p. 14 : Στρογγυλώτερον ἀπαγγέλλουσα τὰ καινοτέρως εἰρημένα.] Rursum Plut. Symp. [p. 157, C] : Ὡς στρ. καὶ Λακωνικῶς βιωσομένοις, Quasi victuri sint rotunde et Laconico ritu, Stricte et frugaliter, Contracta sumptuum luxuria. ‖ Exp. etiam Tereti figura.

[Στρογγυλόστεγος, ὁ, ἡ, unde στρ. ναὸς, In rotundum tecta ædes sacra. Codin. Orig. Cpol. n. 116 : Ὁ τρίδομος ὁ στρ., ubi cod. Reg. addit ὁ ἔχων τὰς κόγχας. Ducange.]

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, Rotunditas [Gl.], Figura rotunda, teres. [Plato Menon. p. 73, E; 74, B. Theophr. H. Pl. 4, 12, 2 : Τοὺς μίσχους, ἐφ' ὧν ἄκρων τὰς τῶν σπερμάτων ἔχει στρογγυλότητας ἐπιχασκαζούσας. Conf. 1, 10, 4. Aristot. Metaphys. 6, p. 146, 26 : Ἐγγυτέρω μέντοι (τὰ τμήματα) τοῦ εἴδους ἢ ὁ χαλκὸς, ὅταν ἐν χαλκῷ ἡ στρ. ἐγγένηται, de statua ænea.]

[Στρογγυλόψις, ὁ, ἡ, Qui facie est rotunda. Isaac.

A Porphyrog. in Allatii Exc. p. 310. Boiss. Jo. Malal. vol. 1, p. 125, 131, 134; 2, p. 105, 151. Eberling. Pro quo στρογγύλοψ in marg. Chron. Pasch. p. 688 ed. Bonn. Quod nihili est et per ω certe scribendum foret, quam formam ex schol. Virg. Æn. 8, 649 : « Cyclopas, quasi στρογγυλώπας a rotunditate, » annotavit Wakef., ubi scrib. —ῶπας. Sed hoc de oculis, illud de facie rotunda dicitur, quod solum hic convenit. L. Dindorf.]

Στρογγυλόω, Rotundo, ut Plin. loquitur, i. e., Rotundum efficio. [Conrotundo, Gl. Signif. neutr. Rotundus sum, Reg. 3, 7, 31 : Τὸ στόμα αὐτοῦ στρογγυλοῦν. Ubi est var. στρογγύλον. Chron. Pasch. p. 699, 21 ed. Bonn. : Ἀναφαίνονται πλοῖα κατὰ τὸ στρογγυλοῦν καστέλλιν, de 7 turrium castello Cpol.] Pass. Στρογγυλοῦμαι, Rotundor. Alex. Aphr. : Καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, Aqua ex sublimi cadens rotundatur. [Eadem fere ex Anaxagora Stob. Append. Fl. vol. 4, p. 6, Etym. M. p. 404, 44. Plut. Mor. p. 1121, A : Τὸ στρογγυλοῦσθαι καὶ τὸ σκαληνοῦσθαι τὴν ὄψιν
B (eorum qui rotunda sibi cernere videantur). Schol. Oppian. Hal. 1, 317 : Ἐχῖνος, παρὰ τὸ συνέχεσθαι στρογγυλούμενον.]

Στρογγύλωμα, τὸ, Coagmentum rotundum aut teres, Orbis : στρ. τῶν τριχῶν, Orbis capillorum, 1 Reg. 19, [13, 16.]

[Στρογγύλως. V. Στρογγύλος.]

Στρογγύλωσις, εως, ἡ, Rotundatio. [De Rotunditate s. Rotunda figura Hippocr. p. 827, D : Στρογγύλαι αἱ κεφαλαὶ ἐοῦσαι (μηροῦ καὶ βραχιόνων) ἁπλῆν τὴν στρογγύλωσιν καὶ φαλακρὴν ἔχουσιν.] Pro Exercitu affertur ex 1 Reg. 17, [28, Aquila et Symm. 26, 7. Plaustrorum ambitus s. Vallum ex curribus s. Propugnaculum consertis curribus exstructum. Reddidit ita ob rotunditatem ejusmodi valli. Ex Schleusn. Lex. Epiphan. vol. 1, p. 388, C : Τὸ μείουρον καὶ διαφὲς ἑκάστου ῥωγὸς στρογγυλώσεως. L. Dind.]

[Στρογγυλώψ. V. Στρογγυλόψις.]

[Στρόγωλα, πόλις Λυδίας. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν Στρογωλεύς, Steph. Byz.]

C [Στροιβάω. V. Στροίβηλος.]

Στροίβηλος, Vibex, Tuber, VV. LL. At Hesychii expositio minus est generalis; dicit enim esse ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ. Apud quem legitur et Στροιβᾶν, ἀντιστρέφειν.

Στροιβὸς, ab eod. Hesych. exp. δεινός. [Δῖνος Guietus, collato στρόμβος, quo in voc. idem est in cod. Hesychii vitium.]

[Στροῖβος, ὁ, Strœbus, n. viri Athen., cujus f. Leocrates, ap. Thuc. 1, 105, unde correctus Simonides Anth. Pal. 6, 144, 1, et 213, b, ubi Στοίβου vel Στρομβου. Alius, Callisthenis historici ἀναγνώστης, ap. Plut. Alex. c. 54 init.]

[Στρόμβα. V. Στρόβα.]

Στρομβεῖον, τὸ, Turbo, Conus. Nicander Ther. 628 : Αὖά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμπόρδια νούσου, schol. θύμβρας τὸν περιφερῆ καρπὸν λείωσον, οἱονεὶ δαπανητικὰ ἤτοι θεραπευτικὰ τῆς νόσου, Ad absumendum sanandumque morbum contere turbinata thymbræ semina.

D Στρομβηδὸν, Turbinis in modum, Turbinatim, Epigr. [Anth. Plan. 300, 4 : Ἀγχιῶν στρ. νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει. Schol. Pind. Ol. 13, 133 : Στρόμβος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ στρομβηδόν.]

[Στρόμβησις, εως, ἡ, ap. schol. Pind. Ol. 13, 133 : Ἐνταῦθα ῥόμβον λέγει ἀντὶ τοῦ στρόμβησιν· λέγει δὲ οὕτω τὴν βολὴν τῶν ἀκόντων, διὰ τὸ μετὰ δινήσεως αὐτὴν γίνεσθαι, i. q. στρόβησις, nisi ita scripsit. V. Στρομβέω.]

[Στρόμβιλος. V. Στρόβιλος.]

[Στρόμβις, ιος, ὁ, Strombis, n. viri in inscr. Melia, *Hall. Lit.-z. Intell.-Bl.* 1838, N. 41, p. 41, ubi Στρόμβιος genit., ut videtur.]

[Στρομβιχίδης, ὁ, Strombichides, Athen. ap. Thuc. 8, 15 etc., Xen. H. Gr. 6, 3, 2, Lysiam p. 453, 3; 850, 10, unde citat Harpocratio.]

[Στρόμβιχος, ὁ, Strombichus, Athen. ap. Thuc. 1, 45, Strab. 1, p. 47. Dux Polysperchontis ap. Diod. 20, 103. In Στρομμίχου vel Στροβίχου, ut in libris nonnullis Thuc., hoc nomen corruptum in nonnullis Luciani Navig. c. 10.]

Στρομβοειδὴς, ὁ, ἡ, i. q. στροβιλοειδὴς, Turbinis s. A Coni figuram gerens, Cui figura est turbinata, In turbinatum mucronem desinens. || Στρομβώδης, i. q. στρομβοειδής. Gaza quoque interpr. Turbinatus ap. Aristot. H. A. 4, [4 init. et med.; 5 med. utraque forma] ubi de cochlearum generibus sermo. [Utraque forma etiam Xenocr. Aquat. p. 11, § 48; 13, § 51.]

Στρόμβος, ὁ, quoque huc pertinet, i. significans q. στρόβιλος, Turbo, [Turbinus add. Gl.] Rhombus, Trochus. Hesychio συστροφὴ ἀνέμων [ἀνέμου], δῖνος, περιφερὴς λίθος, ῥόμβος, κόχλος : quemadmodum et στρόβιλος dicitur Turbo, Vortex, Rhombus, Cochlea. Pro Rhombo s. Trocho, quem scuticæ verbere exagitant versantque pueri, accipi potest ap. Hom. Il. Ξ, 413, de saxo quo Ajax Hectora petebat : Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ, Turbinis in modum circumactum rotatumque in Hectora torsit, s. Turbineo vortice versatum : δίκην οὖν ῥόμβου ἐποίησε στρέφεσθαι τὸν λίθον, schol., qui hunc στρόμβον s. ῥόμβον ait vocari etiam βέμβικα. Virg. similiter dicit de sagitta, Incertum qua pulsa manu, quo turbine adacta : B item, Quo turbine torqueat hastam. [De turbine Lucian. Asin. c. 42 : Παίουσιν, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσπερ στρόμβον στρέφεσθαι. Valck. Greg. Naz. Stelit. 2, p. 80 : Στρόμβων τὸ πάθος περιτρεχόντων οὐ προϊόντων καὶ στάσιμον κινουμένων. Theodor. Metoch. Misc. p. 573, B : Μετατιθέμενα καὶ περιιόντα στρόμβων δίκην.] In propria autem signif. Æn. 7 : Ceu quondam torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti ludo exercent. Tibull. Eleg. 1, 5 : Namque agor ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer assueta versat ab arte puer. [De vento Æsch. Prom. 1083 : Στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι. Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 487, 12 : Στρόμβος πνευμάτων.] Est et Conchæ genus, s. Cochlea, ut ex Hesych. paulo ante docui : Buccinum, ut et στρόβιλος. Schol. Nicandri : Τὸν στρόμβον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος· ut et ap. Latinum poetam, Dum personat æquora concha. [Lycophr. 250 : Στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον· schol. κόχλῳ ἤγουν σάλπιγγι. Plut. C Mor. p. 713, B : Τὰ θρέμματα σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι πάλιν οἱ νέμοντες. Sextus Emp. Adv. mus. p. 361 : Στρόμβοις τινὲς τῶν βαρβάρων βουκινίζουσι.] Annotat autem hæc in Alex. 393 : Στρόμβων δὲ πολὺ πλέον ἢ ἔτι κάλχης. [Conf. fr. Γεωργ. ap. Athen. p. 92, D. Theocr. Id. 9, 25.] Meminit Aristot. quoque [De partt. anim. 2, 17 fin. : Τῶν κογχυλίων διατρυπῶσι τὸ ὄστρακον, οἷον τῶν στρόμβων· H. A. 1, 11 init.; 4, 4 med.; 5, 15 med. Xenocr. De aquat. p. 15, § 56. Ubi Coraes p. 149 : « Στρόμβοι ἢ Στρομβώδη ἐν γένει καλοῦνται τὰ κοχλιώδη ὀστρακόδερμα καὶ ἐπικαλύμματι τὸ στόμα ἐπιπωματιζόμενα παραπλησίως τοῖς κήρυξι, ταῖς πορφύραις καὶ τοῖς ὁμοίοις, οἷς καὶ συνῆψεν ὁ Ὀππιανὸς Ἁλ. α', 315 : Νηρῖται, στρόμβων τε γένος καὶ πορφύραι αὐταὶ κήρυκές τε. Ἐν εἴδει δὲ Στρόμβοι λέγονται τὰ κωνοειδῆ καὶ ἐπιμήκη τῶν ὀστρακοδέρμων, ἅπερ οἱ Γάλλοι κογχυλιολόγοι *Toupies* (ῥόμβους ἢ βέμβικας) καὶ *Trompes* (σάλπιγγας) ὀνομάζουσι, » additque hinc ducta Ital. *Tromba* et *Trombetta* et Gall. *Trompe* et *Trompette*], et Plin. Rursum Nicander στρόμβους να- D παίους vocat τοὺς κώνους, s. Nuces pineas, (quæ et στρόβιλοι supra,) ut Ther. 883 : Ἠδ' ὅσα πεῦκαι Ἀγρότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαίοις, Et nucleos nucum pinearum. Schol. quoque annotat, eum στρόμβους dicere τὸν κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύκης : quoniam similis sit τῶν στροβίλων κώνοις. Addit tamen, στρόμβων ναπαίων nomine intelligi posse etiam τὰ συνεστραμμένα καὶ βαθέα κοιλώματα τὰ ἐν ταῖς νάπαις. Quæ expositio præ altera vana est. [De Fuso Lycophr. 585 : Καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι στρόμβων ἐπιρροιζοῦσι κόραι, de Parcis. Schol. ἀτράκτων, ut Eust. Il. p. 995, 63.]

Στρομβόω, Turbineo vortice verso s. circumago. Alii simpliciter, Verso, Voluto : στρέφω. Unde ap. Hesych. στρομβοῖ, συστρέφει. [Philostr. Imag. 2, p. 815, 11 : Στρομβούσης αὐτὸν ἔτι τῆς δίνης. Ap. Apollon. Lex. Hom. p. 306 : Ἐστυφέλιξεν, ἐστρόμβησεν, Villois. ἐστρόβησεν vel ἐστρόμβωσεν. Photius post Στροβῆσαι, συστρέψαι ponit Στρομβῆσαι cum eadem interpr.]

A [Στρομβώδης. V. Στρομβοειδής.]

[Στροταγέω, Στροταγὸς, Στρότος. V. Στρατηγέω, etc.]

[Στρουθάριον. V. Στρουθίον.]

[Στρούθας, α, ὁ, Struthas, Persa, ap. Xen. H. Gr. 4, 8, 17, 21; Diod. 14, 99. Harpocratio : Στρούθης· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Σατράπης τις βασιλικὸς ἦν. Formam Στρούθας, α, ponit Chœrob. p. 35, 22; 41, 23.]

[Στρούθεια, πόλις Φρυγίας ἐν τοῖς ὅροις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρουθεὺς, Steph. Byz.]

[Στρούθειν. V. Στρουθίον.]

[Στρουθειόμηλον, i. q. στρούθειον μῆλον, de quo in Στρούθειος. V. Μῆλον, vol. 5, p. 987, A.]

Στρούθειος sive [vitiose] Στρούθιος, ὁ, ἡ, Strutheus : ut στρούθιος [στρούθειος] μηλέα, στρούθια [στρούθεια] μῆλα, Struthea malus, mala. Theophr. H. Pl. 2, 3 [2, 5], de arboribus quæ seminibus s. nucleis insitis proveniunt : Ἐκ στρουθίου [στρουθείου], κυδώνιος. Diosc. 1, 191, de cotoneis malis : Τὰ δὲ λεγόμενα στρούθια [στρούθεια] καὶ μεγάλα, ἧττόν ἐστιν εὔχρηστα· ubi indi- B cat, στρούθια μῆλα esse ex genere cotoneorum, sed ceteris majora : ut a στρουθὸς ob magnitudinem denominata sint, quemadmodum et στρουθόπους. [Neophyti Lexicon Ms. : Στρουθία, τὰ μεγάλα Κυδώνια. Ducang. App. Gl. p. 177. V. Στρουθόμηλον. Galen. De san. tuend. 6, 15, vol. 6, p. 186 : Τῶν κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἡδίω καὶ ἧττον στρυφνὰ, ἃ στρουθία (στρούθεια) καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες.] Apud Plin. tamen 15, 11, legimus, Minora ex eodem genere struthea, odoratius vibrant, serotino proventu, præcoci vero mustea. Strutheis autem cotonea insita suum genus fecere mulvianum. Idem [« ex Dioscor. » HSt. Ms. Vind.] eod. l. c. 14, dicit lanuginem strutheis persicisque esse plurimam. Athen. 3, [p. 81, A] : Τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἔνια στρούθεια [στρουθία libri] λέγεται, κοινῶς ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐστομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. Ubi diphthongo scribitur, sicut et paulo post, [item ap. Nicand. Al. 234 : Ἄλλοτε δὲ στρούθεια. Et ap. Antiphilum Anth. Pal. 6, 252, 1 : Μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀπὸ προτέρης ἔτι ποίης, C ubi στρουθίον cod. Pal., στρούθιον sæpius Suidas] : sine diphthongo, ap. Theophr. et Diosc. Ibid. ex Alcmane τὸ στρουθίον μῆλον, ut et ap. Diosc. Τὰ λεγόμενα στρουθία, a nom. masc. Στρουθίος. [Quod nihili est : nam veram esse formam Στρούθειος præter Plinianum Strutheis poetarum ostendunt exx., alteram librariorum, scripturæ in locis citatis varietas et accentus στρουθίον. Ceterum non Alcmanis, cui vix cognitum fuit hoc voc., sed Athenæi illa sunt verba p. 81, F : Πολέμων (φησὶν) ἄνθους γένος τὸ κοδύμαλον εἶναί τινας ἱστορεῖν. Ἀλκμὰν δὲ τὸ στρούθειον μῆλον, ὅταν λέγῃ, Μεῖον ἢ κοδύμαλον. Quibus addit : Ὅτι δὲ διαφέρει τὸ κυδώνιον μῆλον τοῦ στρουθείου σαφῶς εἴρηκεν ὁ Θεόφρ. (l. ab HSt. cit.). Idem quod scribit p. 82, C : Ἀνδροτίων δ' ἐν τῷ Γεωργικῷ τὰς μὲν μηλέας φησὶ φαυλίας καὶ στρουθίας· οὐ γὰρ ἀπορρεῖ τὸ μῆλον ἀπὸ τοῦ μίσχου τῶν στρουθίων, Schweigh. contra libros mutavit in στρουθιῶν. Sed deteriores στρουθείας et στρουθείων, recte, ut videtur. Ceterum V. Μῆλον, vol. 5, p. 987, A, B. L. Dind.]

[Στρούθης. V. Στρούθας.]

D [Στρουθία. V. Στρούθειος.]

[Στρουθίας, α, Avis, Hesych. v. Πτερῶν. Wakef.]

[Στρουθίας, ὁ, Struthias, n. parasiti, ut infra Στρουθίων, ap. Menandrum in fr. Colacis ap. Plut. Mor. p. 57, A; Athen. 10, p. 434, C; 11, p. 477, F, ubi vocat. Στρουθία, Lucian. Fugit. c. 19, anon. ap. Suidam v. Δεινὸν, Διώνυμον, Κλείσοφος, non diversus fortasse ab Æliano N. A. 9, 7, eundem memorante. ῐᾱ]

[Στρουθιασμὸς, ὁ, Petigio (Petigo), Gl. V. Στρουθὸς, λελωβημένος, in Στρουθός.]

Στρουθίζω, Passeris in modum strido. Es. 10, [14] dicitur de avium pullis, qui ore hiante et stridente s. vociferante escam a matre petunt : Τὴν οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιὰν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὠὰ ἀρῶ· καὶ οὐκ ἔστιν ὡς διαφεύξεταί με ἢ ἀντείποι μοι, καὶ ἀνοίγων στόμα καὶ στρουθίζων· ubi Hebr. textui adjuncta Versio habet, Qui aperiret os et ganniret. Fortassis autem omnibus in genere pullis tribuit, quod passerum pullis peculiare est, stridore se escam petere. [Στρουθίζω, εὐτελῶς πως ᾄδω, Eust. Il

A p. 228, 40; 1411, 15, ex Comico (Aristophane). Idem Opusc. p. 252, 5 : Ὅσα μὴ τοιαῦτα (τῶν ὀρνίθων, οἷα ᾄδειν), ἢ κλάζουσιν ἢ κρώζουσιν ἢ στρουθίζουσιν. Phot. s. Suidas : Στρουθίζων, τρίζων.] || Στρουθίζω, etiam τῷ στρουθῷ λευκαίνω, s. τῷ στρουθίῳ καθαίρω, Radicula purgo, Lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Diosc. 2, 84, de œsypo : Λαβὼν ἔρια μαλακὰ ἀσύμπηρα, ἔκπλυνον, ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι, Radicula et aqua calida curatas lanas. Nam struthio uti τοὺς ἐριοπλύτας Diosc. testatur : quamobrem et Latinorum quidam appellant Herbam lanariam.

Στρουθιοκάμηλος pro στρουθοκάμηλος, perperam scribi existimatur. [V. Στρουθοκάμηλος.]

[Στρουθιομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Passerculorum vel Pullorum mater. Const. Manass. Amat. 3, 67 : Λέγεται γὰρ ὁ βασιλεὺς στρουθιομήτωρ ὄρνις, καὶ τὸν ὑπήκοον λαὸν ἀμφέπει καὶ συνέχει, ὡς εὐπτερώτης ἁπαλοὺς νηπίους ὀρταλίχους. « Agi puto de τροχίλῳ, qui Aristotele teste H. A. 9, 11 vocabatur πρέσβυς et βασιλεύς· atque ap. Moschop. Π. σχεδ. trochilus στρουθὸς dicitur. » Boiss. Comparandus idem Chron. 6474 : Ὡς δράκων ἐπεσύριζε B στρουθίοις ἀπτερώτοις καταπιεῖν μεγαλαυχῶν στόμασιν ὀστοφάγοις αὐτὴν τὴν στρουθομήτορα μετὰ τῶν ὀρταλίχων. Ceterum proprie dictum videtur βασιλεὺς, qui comparatur cum ave pullorum matre, ut ostendit v. sequens καὶ πᾶσαν ἔφοδον ἐχθρῶν καὶ βλάβην ἀπερύκει. L. Dindorf.]

Στρουθίον [Struthio, Aucellus, Passer, Gl.] et Στρουθάριον, τὸ, Passerculus. Athen. 14, [p. 654, B] : Περιστέρια εἰσάγων καὶ στρουθία· 13, [p. 571, E] : Κατεφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιον, ἀλλὰ πάνυ στρουθίοις Χαυνοῦσ' ὁμοίως. [Aristot. H. A. 5, 2 med.; 9, 7 fin. Hero Autom. p. 227, A. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 359, C : Φωνὴν στρουθίου. Ephræm Syr. vol. 3, p. 272, D. Nisi ll. illis recentiorum pro Avicula dictum, ut infra.] Idem 2, [p. 65, E] στρουθάριον affert ex Eubulo. [Non modo pro Passerculo, sed etiam pro qualibet Avicula usurpari observat Moschop. Postquam enim dixit τρωγλίτης, ὃς καὶ στρουθὸς λέγεται, addit, στρουθία δὲ οὐδετέρως πάντα τὰ μικρὰ τῶν ὀρνίθων. Unde HSt. in Dial. de parum fidis C Gr. linguæ magistris, hanc signif. aptari posse existimat Matthæi loco c. 5 : Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται, ut vert. fuerit Aviculæ. Ducang.] || Στρούθιον, Herbæ nomen, quam Latini Radiculam et Herbam lanariam appellant. Diosc. 2, 193 : Στρούθιον γνώριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐρίων. Unde Plin. 24, 11 : Tingentibus et radicula lanas præparat, quam Struthion a Græcis vocari diximus; sc. 19, 3, his verbis : At quæ vocatur Radicula, lavandis demum lanis succum habet : mirum, quantum conferens candori mollitiæque. Vide ibid. plura. [Hesychio πόας ῥίζα, εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν.] Idem Diosc. 1, 125, de ligustro, quod κύπρον vocat : Ξανθίζει δὲ καὶ τρίχας στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα λεῖα βραχέντα καὶ ἐγχρισθέντα, Radiculæ succo. [Per diphthongum Orph. Arg. 958 : Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρούθειον ἔμιξα.] Eadem herba vocatur et Στρουθὸς a Theophr. H. Pl. 9, 13 [12, 5], de papavere Herculeo : Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷον στρουθὸς, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι. Pro quo Diosc. στρουθίῳ ἐοικότα φύλλα. D [Στρούθιον inter φυλλάκανθα Theophr. H. Pl. 6, 4, 3. Sprengel. a Saponaria distinxit annotato loco Athen. 15, p. 679, B : Ἐπὶ ἕτερον στέφανον μεταβήσομαι τὸν στρούθιον καλούμενον, οὗ μέμνηται μὲν ὁ Ἀσκληπιάδης, παρατιθέμενος τὰ ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων ταῦτα, Ὦ μάκαρ, ἥτις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρούθιον ἀεροφόρητον λεπτότατον περὶ σῶμα.... Πλέκεται δ' οὗτος ἐκ τοῦ στρουθίου καλουμένου ἄνθους, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος ἐν ἕκτῳ φυτικῆς ἱστορίας (8, 3)· « Ἀνθεῖ δὲ καὶ ἡ Ἶρις τοῦ θέρους καὶ τὸ στρούθιον καλούμενον, ὃ τῇ μὲν ὄψει καλὸν ἄνθος, ἄοσμον δέ. » Γαλήνη δ' ἡ Σμυρναία στρυθίον αὐτὸν (αὐτὸ legendum, si flos dicitur, et στρύθιον, ut Schweigh., sive corona dicitur sive flos. L. D.). Saponariam officinalem interpr. Sprengel. ap. Theophr. H. Pl. 9, 12, 5, ubi στρουθός, ut ap. Diosc. 2, 193 (supra ab HSt. cit.), qui simpliciter nominat. Contra idem 4, 67, ubi papaver spumosum describit consentiens ubique cum Theophrasto, ubi hic στρουθὸν, ille στρούθιον nominat. Neque uno illo loco Theophr. forma στρουθὸς satis

A est confirmata, quum facillima sit correctio στρουθίου, quo ducunt varr. στρουθοῦ vel στρουθὸς supra scripto ου. L. D.) ... Addo Lucian. Alex. c. 12 : Ῥᾳδίως δὲ τοῦτο (ἀφροῦ ὑποπίμπλασθαι τὸ στόμα) ὑπῆρχεν αὐτῷ στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ. Hippocr. p. 571, 54 : Στρουθίου ῥίζης... φύεται δὲ ἐν Ἄνδρῳ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. Alii tamen Struthium Dioscorideum interpretantur gypsophilam struthium L., hodieque Hispani in lavandis et purgandis pannis utuntur. » Schneider. Ind. Theophr. Στρούθιος βοτάνη, Radix lanaria, Gl. Quæ forma erat ap. Aret. p. 241, 5 : Εἴδη δὲ πταρμικῶν μὲν στρούθιος ἡ ῥίζα, ubi στρουθίου Ermerins. ex cod., ut est p. 232, 9. L. D. || Species aromatica ap. Constantinum a secretis Ms. : Λαβὼν τὸ εἶδος τὸ καλούμενον στρουθίον. Ducang. App. Gl. p. 176. De accentu Theognost. Can. p. 122, 12.]

[Στρουθίον, ἡ, Struthium, n. puellæ. Schol. Lucian. Catapl. c. 12 : Ἀττικὰ ὑποκορίσματα, ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ... Στρουθίον, Ἐρώτιον, Πωλίον. Conf. Bast. ad Gregor. p. 320 sq. || N. viri in inscr. B Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 99 : Στρούθειν ὁ κίναιδος ἥκω μετὰ Νικόλα, quod Letr. p. 103 confert cum Στρουθίας s. Στρουθίων, et pro Στρουθίον dictum animadvertit. L. Dind.]

[Στρούθιος vitium scripturæ pro Στρούθειος, quod vide.]

[Στρούθιος, ὁ, n. pr. a στρουθὸς finxit Aristoph. Av. 1077 : Ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον. Ubi schol. : Ἄνω (v. 16) εἶπεν ἐκ τῶν ὀρνέων. Στρούθιον δὲ εἶπεν, ὡς Μήλιον· διὸ καὶ οὕτω προενεκτέον (non στρουθίον).]

[Στρουθιοφόντης, ὁ, Avicularum occisor. Const. Manass. Chron. 6569 : Στρ. ἱέραξ ὠκυπέτης. Boiss.]

[Στρουθίς, ίδος, ἡ, Avicula. Eust. Opusc. p. 312, 1 : Καλαὶ μὲν αἱ στρουθίδες ἀκανθίδες αὗται. Aliud, sed suspectum ex. v. in Στρουθός.]

[Στρουθίσκος, ὁ, diminut. a στρουθός. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 125. Boiss.]

[Στρουθίων, ωνος, ὁ, Struthio, i. q. στρουθοκάμηλος. Greg. Naz. C. Astron., Matth. Lectt. Mosq. 2, p. 40 : C Οἷον γίνονται χοῖροι καὶ στρουθίονες. Schneider. Scrib. στρουθίωνες.]

[Στρουθίων, ωνος, ὁ, Struthio, n. parasiti, quod supra Στρουθίας, ap. Alciphr. Ep. 1, 9; 3, 43. Altero loco Στρούθιχος cod. Par. ap. Bast. ad Gregor. p. 293, vitiose.]

[Στρουθοβάλανος, ὁ, n. fictum gentis ap. Lucian. Ver. H. 1, 13, Στρουθοβάλανοι.]

[Στρουθοδικοπανουργία. V. Στρεψοδικοπανουργία.]

Στρουθοκάμηλος, ὁ, vel ἡ, fortasse q. d. Passer magnitudine sua camelum æquans : στρουθὸς ἡ μεγάλη, s. στρουθὸς ἡ κατάγαιος καὶ χαμαιπετής, ut in Στρουθὸς satis dicetur. Quod vero attinet ad magnitudinem et volatum, confirmat ea, quæ dixi, Plin. 10, 1 : Sequitur natura avium, quarum grandissimi et pene bestiarum generis, struthocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt; celeritatem vincunt : ad hoc demum datis pennis ut currentem adjuvent : cetero non sunt volucres, nec a terra attolluntur. Ungulæ iis cervinis similes. Plura D ibid. vide de earum stoliditate, ovis, pennis. Addit, concoquendi sine delectu devorata miram eis esse naturam, ut Alex. Aphr. in præf. l. 1 Probl. : Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινι. Hieronymo [et Gl.] hæc avis Struthio dicitur; nam Comm. in 13 Es., Struthio, inquit, animal est solitudines appetens : qui quum pennas habere videatur, tamen de terra altius non elevatur. Sed nota ap. Plin. scribi Struthiocamelus, idque non semel. [Sed interdum non sine var. Struthocamelus, quum in Struthiocamelus consentiant libri Petronii c. 137, p. 844 : quæ forma non vindicatur forma latina Struthio.] Fortassis autem nomen hoc illi ad aliud quam ad magnitudinem respiciendo inditum est. [Στρουθοκάμηλος vel interpretibus V. T. Alexandrinis recentius vocabulum esse, non solum ex eo patet, quod illi potius nomine στρουθὸς, quod Hesychio teste Attice sic dicitur, usi sunt, ut Levit. 11, 15; Job. 30, 29, etc., sed etiam ex his Galeni verbis, De alimentis 3, 20 : Τὸ τῶν στρουθοκαμήλων (ὄνομα) ἀηθες· ὀνομάζουσι γὰρ αὐτὰς μεγάλας στρου-

A θούς. (V. Στρουθός.) Et De probis pravisque alimentor. succis c. 6 : Ἐν ταῖς μεγάλαις στρουθοῖς, ἃς νῦν ὀνομάζουσι στρουθοκαμήλους. Atque hoc reperitur ap. Strab. 16, p. 772, in vers. Symmachi Job. 30, 29, ejusdem et Aquilæ Mich. 1, 8, eorundem et Theodotionis Jes. 43, 20, qui iidem Jes. 13, 21, στρουθιοκάμηλοι dixisse traduntur. Struz. Fem. etiam Diodor. 2, 50 med. Idem nomen significat 3, 28 init., ubi avem describit, ut Oppian. Cyn. 3, 483, qui μετὰ στρουθοῖο κάμηλον dicit. L. D. || Struthium, Dioscor. Notha 2, 193. Boiss.]

Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ, Habens caput passeris aut struthocameli : et ex consequente Monstrosus. Plut. [Mor. p. 520, C] : Τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. Affertur et στρουθοκέφαλα ἔμβρυα pro Fœtus exili capite.

[Στρουθόμηλον, τὸ, Malum Cydonium. Anon. Medicus Ms. De diæta l. 2 : Περὶ κυδωνίων καὶ στρουθομήλων (χυλὸς) καὶ αὐτὸς ὁμοίως τοῖς κυδωνίοις σώζεται. V. Στρουθίον et Ruell. l. 1, c. 72. Ducang. App. Gl. p. B 177.]

[Στρουθομήτωρ. V. Στρουθιομήτωρ.]

[Στρουθοπάτωρ, ορος, ὁ. Theod. Prodr. p. 193 : Ἀρνειὸν ὀπτὸν στρουθοπάτορα ξένον, Assam pecudem passeres effundentem, Int. Elberling.]

[Στρουθοπιαστής, ὁ, Auceps. Hesych., Etym. M. v. Ἰξευτής. Wakef.]

Στρουθόπους, οδος, ὁ, ἡ, Pedes habens struthocameli, Qui pedum figura struthocamelum imitatur, Magnos pedes habens, in modum struthocameli, ut ap. Aristoph. Av. [876] : Στρουθὲ, μῆτερ Κλεοκρίτου, annotat schol. poetam παρ' ὑπόνοιαν ἐπαγαγεῖν verba illa duo, μῆτερ Κλεοκρίτου, volentem eum διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, h. e. μεγαλόπουν. Contra tamen Plin. 7, 2 : Eudoxus, in meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales : feminis adeo parvas ut struthopodes appellentur.

Στρουθὸς, ὁ, [et ἡ,] Passer, [Strix, add. Gl.] Passerculus. Hom. Il. B, [311] : Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. [Et 317 : Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε C στρουθοῖο καὶ αὐτήν. Quo genere etiam Dionys. Hal. vol. 5, p. 306, 2, ubi de loco Hom. Unde illatum hoc voc. Æsch. Ag. 145, ubi ἀετῶν explicat schol., delevit Porsonus. Aristoph. Av. 578 : Τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν ... τὸ σπέρμ' ἀνακάψαι· Lys. 724 : Ἐπὶ στρουθοῦ πέτεσθαι διανοουμένην. Herodot. 1, 159 med. : Τοὺς στρ. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν ὀρνίθων γένεα. Aristot. De longæv. c. 5 init. : Οἱ στρουθοὶ οἱ ἄρρενες βραχυβιώτεροι τῶν θηλειῶν. Theophr. fr. 6 De sign. 2, 3 ; 3, 2.] Athen. 9, [p. 391, F] : Καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευτικοί· quamobrem Terpsicles ait, τοὺς ἐμφαγόντας στρουθῶν, ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Itidem paulo ante [p. 389, F] dicuntur οἱ στρουθοὶ, quemadmodum perdices quoque, coturnices, et gallinacei, προΐεσθαι τὴν γονὴν, οὐ μόνον ἰδόντας τὰς θηλείας, ἀλλὰ κἂν ἀκούσωσιν αὐτῶν τὴν φωνήν. Plin. quoque aviculas eas esse salacissimas testatur. Quamobrem Sappho videtur dicere Venerem ἐπ' αὐτῶν ὀχεῖσθαι, inquit Athen. [p. 391, F] : quia sc. similes cum similibus congregari solent : Χρύσεον ἦλθες, inquit, Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' D ἆγον Ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας Πυκνὰ δινέοντες. [Similiter Ἔρωτες ἀναβάται στρουθοῖς ap. Xen. Eph. 1, 9, p. 14, 4, et ap. Aristoph. modo cit. mulier passere vecta. V. Locella p. 153 sq. Qui quod scribit de genere, στρουθὸς masc. semper esse Passerem, at ubi cum epitheto legatur, ac fere constanter fem. genere, marinum significare, loci supra et infra citt. refellunt. Dicitur enim utrumque genus de utraque avi.] Atque adeo metaphorice στρουθὸς dicitur ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, teste Hesych., i. e. Salax, et ad venerem nimium pronus, ut passer. [Eodem Toup. ad Suid. v. Φιλιππίδης refert l. Alexidis ap. Athen. 12, p. 552, E : Κακῶς ἔχεις· στρουθὶς ἀχαρὴς νὴ Δί' εἶ, πεφιλιππίδωσαι. Ubi στρουθὸς intt. et γὰρ ἀχ. vel νὴ τὸν Δί' εἶ, nisi lacuna est post ἔχεις.] Quapropter et Strutheum, inquit Festus, in mimis præcipue vocant obscœnam partem virilem, a salacitate sc. passeris, qui Græce στρουθὸς dicitur. Catulli certe Passerem nonnulli accipiunt ea in signif., in qua Strutheum accipi Festus annotat. [Στρουθὸς σιτοφάγος, Gl.] || Στρουθὸς μεγάλη, στρουθὸς κατάγαιος, s. χαμαιπετὴς, στρουθὸς Ἀραβικὸς, στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, s. Struthio : alias Passer marinus. Nam Festus, Passer marinus, inquit, quem vocat vulgus Struthocamelum. Aristoph. Av. [874] : Καὶ στρουθῷ μεγάλῃ, Magno passeri, i. e. Struthioni : addito illo epitheto μεγάλῃ, ad significandam τὴν στρουθοκάμηλον : in quo vocab. et ipsum κάμηλος adjectum est ad exprimendum τὸ μέγεθος, sicut ἵππος in nonnullis. [Ach. 1106 : Καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν. Masc. Strato Anth. Pal. 11, 117, 8 : Ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν ὄρτυγος οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται. Xenoph. Anab. 1, 5, 2 : Πολλοὶ δὲ στρουθοὶ οἱ μεγάλοι, ubi deteriores οὐκ ὀλίγοι et αἱ μεγάλαι· sequitur autem 3 : Στρουθὸν δὲ οὐδεὶς ἔλαβεν. Theophr. H. Pl. 4, 3, 5 : Γίνεσθαι ἐνταῦθα καὶ στρουθόν· 4, 5 : Τοῖς τῶν στρουθῶν πτεροῖς, ἃ παρατίθενται παρὰ τὰ κράνη. Polyb. 12, 3, 5 : Στρουθῶν μεγέθη. Lucian. De dips. c. 6 : Ὠὰ οἷα τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. Dio Cass. 72, 21 init. : Στρουθὸν B ἀποκτείνας καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτεμὼν, pro quo Herodian. 1, 15, 11, ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς. Absolute Dio iterum 76, 1 fin.] A regionibus autem cognominatur ea avis vel Λιβυκὴ vel Ἀραβικὴ, quoniam ibi præcipue invenitur. Aristot. De partt. anim. 12 [2, 14 ; 4, 12 fin., 4, 14 init.; De gen. an. 3, 1 med.], Στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Struthio Libycus, Africus. Et H. A. 6, 5 : Στρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ. A Gabrya [Babria] in Fabulis fem. gen. dicitur στρουθὸς Λίβυσσα. Athen. 4, [p. 145, D] de Persarum victu : Πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται, οἵ τε στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι, (ἔστι δὲ τὸ ζῶον μέγα,) καὶ χῆνες. Pollux [1, 138] : Ἄραβες δὲ καὶ στρουθῶν δοραῖς ἀντὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων ἐφράττοντο, Struthionum pellibus [conf. Diod. 3, 28] : ubi omisit epitheton a regione sumptum, vel quoniam subauditur ex nomine Ἄραβες, quasi dixisset στρουθῶν ἐπιχωρίων : vel quoniam Attici, teste Hesych., στρουθοὺς appellant τὰς στρουθοκαμήλους. [Eustath. ad l. Hom. : Αἴλιος Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον φησὶν, Ἄγριαι στρουθοὶ αἱ στρουθοκάμηλοι.] A volatu C humili appellantur eædem aves κατάγαιοι et χαμαιπετεῖς. Herodot. 4, [175, et ib. 192] : Στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον Μάκαι, Struthionum pelles : quibus Arabes quoque thoracum et clypeorum loco uti, docui ex Polluce. Nec est hic opus interpretari καταγαίων, quum dicis Struthionum : quoniam in Lat. vocab. ambiguitas non est, perinde ac in Græco : cui propterea opus est epitheto ad ostendendam differentiam. Lucian. [De dips. c. 2] de Garamantibus : Στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ἐστὶ, Venantur struthiones. [Ælian. N. A. 14, 13 : Στρουθῶν τῶν χερσαίων. Pausan. 9, 31 init. : Καὶ Ἀρσινόης ἐστὶν ἐν Ἑλικῶνι εἰκὼν, ἣν Πτολεμαῖος ἔγημεν ἀδελφὸς ὤν· τὴν δὲ Ἀρσινόην στρουθὸς φέρει χαλκῆ τῶν ἀπτήνων· πτερὰ μέν γε καὶ αὗται κατὰ ταὐτὰ ταῖς ἄλλαις φύουσιν, ὑπὸ δὲ βάρους καὶ διὰ μέγεθος οὐχ οἷά τε ἐστιν ἀνέχειν σφᾶς ἐς τὸν ἀέρα τὰ πτερὰ, ut apud Callixenum Athen. 5, p. 200, F, in pompa Ptolemæi Philadelphi memorantur στρουθῶν συνωρίδες δύο. In marmore ap. Winckelmann. *Monum. antichi* vol. 2, p. 85, στρουθοὶ D ascriptum avibus Stymphalidibus. Quod Julian. Æg. Anth. Pal. 11, 367, 1, dicit : Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ παναμοίιον, Jacobsius præter deformitatem etiam stultitiam hominis notare conjicit. Quo fere modo Photius, Suidas, Lex. Bachm. An. vol. 1, p. 372, 6, στρουθὸς vel στροῦθος interpr. ὁ λελωβημένος, i. e. Leprosus : v. Λωβάω p. 465, D, et conf. Στρουθισμός. || Latiori signif. ut στρουθίον, Nicand. Al. 60, 535 : Στρουθοῖο κατοικάδος, de gallis vel gallinis. || Pro herba στρούθιον positum v. in illo. || De accentu acuto Arcad. p. 49, 2, schol. Hom. Il. B, 311, qui addit : Χαίριδι δὲ ἤρεσκε βαρύνειν. Quod Χάρητι scribendum videtur, si apud Herodianum Περὶ μον. λ. p. 42, 14 : Σημειῶδες ἄρα τὸ στρουθός ὀξυνόμενον· Ἰσίχαρις δέ φησιν Ἀττικοὺς βαρύνειν τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Τρύφων μέμνηται ἐν β' περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας· ἴσως μέντοι παρήλλαξε τῶν προκειμένων, ἐπεὶ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται κτλ., rectius restituitur Χάρης quam Χαῖρις, ex schol. Aristoph. Av. 877 : Στρουθὲ μῆτερ) Ἡρωδιανός ... φησι τὸν Χάρητα λέγειν βαρύνειν Ἀττικοὺς τὸ στροῦθος, ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ις

τῆς Κεθλου λέγων καὶ Τρύφωνα μεμνῆσθαι ἐν β' περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας.]

[Στρουθοφάγοι, οἱ, Struthophagi, gens Æthiopica, cujus cibus struthiones. Diod. 3, 28 init., Strabo 16, p. 772.]

[Στρουθοῦς, οῦντος, Struthus, n. prom. ap. Pausan. 2, 36, 3 : Ἀπὸ Μάσητος ὁδὸς ... ἐπὶ ἄκραν καλουμένην Στρουθοῦντα, ductum fortasse a passerum multitudine.]

[Στρουθώδης, ὁ, ἡ, Qui struthocamelo similis est, τὴν ὄψιν, schol. Aristoph. Av. 877. Hemst.]

[Στρούθων, ωνος, ὁ, Strutho, n. viri ap. Simonid. Anth. Pal. 13, 28, 10 : Ἱππόνικος Στρούθωνος υἱός.]

[Στρουθωτός, ὁ, Pictis aviculis variegatus. Sophron Athenæi 2, p. 48, C, ἐλίγματα ἐντετιμημένα vel ἐντετιλημένα. Conf. Ζωωτός.]

Στροῦς, Hesychio i. q. ὁ στρουθὸς, Passer, Passerculus. [Forma simillima Germanicæ et Belgicæ nominis struthocameli, ut rectius intelligi videatur Passer marinus.] || Eidem Hesychio est etiam ὄσπριον, certa Leguminis species, ut videtur.

[Στρούχατες, οἱ, gens Medica, ap. Herodot. 1, 101.]

[Στροφάδες, Στροφαδεύς. V. Στροφάς.]

Στροφάδην, Retro. Nicetas Chon. 7, p. 128, A : Στροφάδην τοὺς ὑπαντιάζοντας ἔκτεινεν. L. D. Boethius Gr. Planud. metr. 6, 35, p. 51 ed. Web. Osann.]

Στροφαῖος, α, ον, Versutus, ut quidam interpr. Qui multas novit στροφάς. Epith. est Mercurii, ut Aristoph. quoque declarat, apud quem [Pl. 1153] Mercurius Carioni dicit, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Quæ verba Carion detorquens, tanquam στροφαῖον dictum existimans παρὰ τὰς στροφὰς, i. e. a strophis, s. versutiis dolosis, Quid? inquit, στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Non quicquam strophis hic opus est : quasi se denominaret ita παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεύεσθαι (sicut alio nomine idem deus dicitur δόλιος), s. παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα, quod πανούργων proprium est. Alias Mercurium cognominari στροφαῖον ajunt παρὰ τὸ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρύσθαι ἐπὶ φυλακῇ, καὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν, qui solent ὄπισω θυρῶν ἀναδύεσθαι καὶ πανουργεύεσθαι, ut annotat schol. Aristoph. [Sic Pollux 8, 72.] Hesychio Στροφαῖος Ἑρμῆς est ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρυμένος, διὰ τὸν τῆς θύρας στροφέα. Quibus posterioribus verbis cognomenti rationem affert, a cardine januæ, apud quam statui solebat, denominatum innuens. [Sic Στροφαία Ἄρτεμις dicta videtur ap. Athen. 6, p. 259, B, ubi quidem mendose vulgo Στοφέα. Schweigh.] Atque ita hoc στροφαῖος derivandum esset a στροφεύς. Vide et Στρόφιξ. [In Στρεψαῖος corruptum v. supra.]

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, Conversio, Vortex, Flexus, Gyrus. Aratus [43], de helice : Μειοτέρη γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι· Cic., Nam cursu interiore brevi convertitur orbe; Germ. Cæsar, Quippe brevis totam fido se cardine vertit; Fest. Avien. fusius, Cardine nam toto convertitur; haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapsu. Hom. [Il. Π, 775,] Od. Ω, [39] : Σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων, ubi Eustath. annotat, στροφάλιγγα κονίης et ἀέλλης idem esse : nam στροφάλιγγα a στρέφειν dici, ἄελλαν ab εἰλεῖν, quæ στρέφειν et εἰλεῖν idem sunt, significantia sc. Versare, In gyrum flectere, torquere. [Il. Φ, 503 : Τόξα πιπτεῶτ' ἄλλοδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης. Nonnus Jo. c. 12, 21. Orac. ap. Suidam v. Ἰουλιανός : Ἀμφὶ θυελλήεσσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι.] Ita στροφάλιγξ ἀέλλης [quod est ap. Oppian. Hal. 1, 446] diceretur Vortex procellæ s. Turbo; et στροφάλιγξ κονίης, Pulvis qui a turbine circumagitur et in gyros torquetur. [Anacreon Anth. Pal. 7, 226, 4 : Ἐν στροφάλιγγι μάχης. De splendore aquæ sole illucente in pariete resplendentis, Apoll. Rh. 3, 759 : Ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα· 4, 140 : Αἰθαλόεσσαι καπνοῖο στροφάλιγγες. Orph. Arg. 529 : Δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις ὠκείης στροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο, de procella. Hymn. 9, 22 : Ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα· fr. ap. Macrob. Sat. 1, 23 : Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων Ζεῦ. Manetho 2, 28 : Σφαίρης στροφάλιγγι· 63 : Ἐν στροφάλιγγι περὶ χθόνα δῖαν ἑλίσσων. Nonnus Dion. 45, 278 : Ὑπὸ στροφάλιγγι ταρσῶν· Jo. c. 5, 137 : Εἰς στροφάλιγγα μιῆς ταχυδινέος ὥρης· c. 12, 199 : Ζωὴν ἀθανάτην, τὴν ἔλλαχε σύνδρομος αἰὼν ἀενάῳ στροφάλιγγι. De sole Dionys. Per. 584 : Λοξοτέρη γὰρ τῆμος ἐπιστρέφεται στροφάλιγγι· et de mari 162 : Πόρος ὅστ' ἐπὶ δισσὴν εἰλεῖται στροφάλιγγα· et de monte Tauro 648 : Ἀλλ' ἐν ἑκάστῃ οὔνομ' ἔχει στροφάλιγγι. De fluvio Nicetas Chon. Ann. 2, p. 45, C : Εἰς δίνας ἑλιττόμενος καὶ μεταχωρῶν εἰς στροφάλιγγας. Constant. Manass. Amat. 4, 8 : Κωκυτοῦ στροφάλιγξ.] At lactis siccati στροφάλιγγα Nicander vocat Caseum, a forma orbiculari, in quam formantur, dum lac coagulatur; vel etiam a torquendo : Ther. [697] : Στροφάλιγγα περιξήροιο γάλακτος, ubi schol. expositionis loco addit, ἣν ἡμεῖς στρωφαλίδα λέγομεν, οἷον τυροῦ τροχόν. Lac vero περίξηρον, i. e. Exiccatum et induratum, vocat caseum; nam ex eo coagulato casei indurantur. Obiter autem in verbis scholiastæ nota στρωφαλίς : pro quo fortasse potius est scr. Στροφαλίς : quæ et ipsa παρὰ τὴν στροφὴν dicitur. Alii τροφαλίδα etiam in caseorum genere memorant. [Improprie Maneth. 1, 164 : Βηχὸς ἀνιάτοισιν ἐλαυνομένου στροφάλιγξι· anon. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 336, 26 : Ἀργαλέων μελεδωνῶν καὶ παθέων σκεδάσαι οἶδμ' ἐπανιστάμενον, τοῦδε βίου στροφάλιγγας.] Hesychio στροφάλιγξ est non solum συστροφὴ κονιορτοῦ, Turbo, s. Pulvis qui venti vortice circumagitur et gyratur, sed etiam ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται : quibus verbis Axem videtur significare, quem circum rota vertitur, ut janua circum cardinem. Idem στροφάλιγγος simpliciter exp. συστροφῆς, quemadmodum et Suid. [I. q. στρόφιγξ, Cardo januæ, in epigr. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 385, 23 : Αὐτοῦ μοι, Κλεόβουλε, παρὰ στροφάλιγγα θυράων, κλεπτομένην χάρισαι Κύπριδος εὐφροσύνην. ἄ L. Dind.]

[Στρόφακος, ὁ, Strophacus, Thessalus, ap. Thuc. 4, 78.]

Στροφαλίζω, i. q. στρέφω, unde et derivatum est, i. e. Verto, Verso, Circumago. Unde ap. Hesych. Στροφαλίζεται, στρέφεται. Nisi potius scr. Στροφαλίζετε, στρέφετε, ut respexerit ad Hom. Od. Σ, 315 : Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, Torquete fusos, ut Plin. loquitur; Digitis torquete stamina, ut Ovid., qui eodem modo dicit Lævia versato ducentem stamina fuso. [Alcæus Mess. Anth. Pal. 6, 218, 8 : Ἐκ δὲ τενόντων ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην.]

[Στρόφαλος, ὁ, magicum instrumentum, i. q. τροχός. Nicephorus schol. ad Synes. De insomn. p. 361, D : Καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ (in Orac. Chaldaicis), Ἐνέργει, φησὶ, περὶ τὸν Ἑκατικὸν στρόφαλον. Ἔστι δ' ὁ Ἑκατικὸς στρόφος (sic) σφαῖρα χρυσῆ, μέσον μὲν ἔχουσα σάπφειρον λίθον· δι' ὅλης δὲ τῆς ἐπιφανείας χαρακτῆρας καὶ σχήματα διάφορα, etc. simillima iis quæ in Ἑκατικός posita sunt, ubi delenda forma Ἑκατινὸς, et B, 4, scribendum Ἑκατικός. || De parte fundæ, qua circumageretur, Nicetas Annal. p. 88, B : Μηχανὴ, ἧς ἀρχιτέκτων ἦν Ἀνδρόνικος, αὐτὸς τὴν σφενδόνην τόν τε στρόφαλον καὶ τὸν λύγον διατιθέμενος· 182, A : Ἐπήγνυε τὰς ἑλεπόλεις καὶ τὴν σφενδόνην περιειργάζετο, τὸν λύγον τε καὶ τὸν στρ. καὶ τὸν τειχεσιπλήτην κριὸν σιδήρῳ ἐφράγνυεν· quibuscum conf. p. 327, D.]

Στροφὰς, άδος, ἡ, Quæ circumagitur s. circumvertitur. Soph. Trach. p. 335 [131] : Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσ', οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι, ubi Triclin. ἐπὶ πᾶσι κυκλικῶς ἐπέρχονται λύπη καὶ χαρὰ, ὥσπερ ὁδοὶ ἄρκτου στροφάδες· ut dicat poeta, Inter omnes homines versari et oberrare modo gaudia, modo mœrores, sicut rota illa ἁμάξης perpetuo motu circumvertitur axem. Vocat ergo στροφάδας ἄρκτου κελεύθους, ipsas ἄρκτους ἀεὶ στρεφομένας. [De vertigine Dionys. Per. 594 : Ἧς ὕπερ οὐρανίῃσιν ἀειρόμενος στροφάδεσσι δινεῖται κατὰ κύκλον ἐν αἰθέρι Καρκίνος αἴθων. Numenius ap. Athen. 7, p. 319, B : Ἄλλοτε δ' αὖ πέρκας, ὁτὲ δὲ στροφάδας παρὰ πέτρην φυκίδας. Ubi est var. στροφάδος. Casaub. πέτρας, Schweigh. περὶ πέτρην, ille ut Στροφάδας significet Strophades, hic ut Versantes circa. Aratus 1032 : Στροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀπονέονται. Orph. Arg. 675 : Στροφάδεσσιν ἀέλλαις. Nonnus Dion. 7, 19 : Στροφάδεσσιν ἐρωαῖς.] Item Στροφάδες sunt In-

sulæ quædam in Ionio pelago, ut annotatur in Lex. meo vet. [Στροφάδες νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν Στροφαδεύς, Steph. Byz. Harpocr. : Στρ. νῆσοι· Δείναρχος Τυρρηνικῷ· νῆσοί τινές εἰσι μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Ἤλιδος κείμεναι.] Plin. 4, 12 : Ante Zacynthum XXXV. M. pass. in Eurum ventum Strophades duæ, ab aliis Plotæ dictæ. Igitur Στροφάδες eæ insulæ videri possent dictæ, quoniam circumvertuntur : quamobrem et πλωταὶ nominantur, quia natare navis in modum videntur. Sed canit Virg. Æn. 3, [209] : Servatum ex undis Strophadum me litora primum Accipiunt; Strophades Graio stant nomine dictæ Insulæ Ionio in magno; quas dira Celæno Harpyiæque colunt aliæ, Phineia postquam Clausa domus. Ubi inter alia Servius : Pulsæ de Arcadia, pervenerunt ad insulas quæ appellantur Plotæ : et quum ulterius vellent tendere, ab Iride admoniti (nimirum Zethus et Calais, qui eas persequebantur) ut desisterent ab Jovis canibus, suos converterunt volatus : quorum conversio, i. e. στροφή, nomen insulis dedit. Quæ Servii verba confirmat Apoll. Arg. 2, [296] itidem de Zetho et Calai Harpyias persequentibus : Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μεταχλείουσ' ἄνθρωποι Νήσους τοιό γ' ἕκητι, πάρος πλωτὰς καλέοντες· innuens, στροφάδας insulas ex eo nominatas fuisse, quoniam ibi Zethus et Calais ad navem ὑπέστρεφον, nec ulterius persequi Harpyias instituerunt. [Apollod. 1, 9, 21, 8; Ptolem. 3, 16, 23; Strabo 8, p. 359.] Quæ si sequamur, falsum fuerit etymon, secundum quod a circumversione nomen accepisse dicendæ essent : præsertim quum et Virg. dicat Stant. [Vitiosum est quod ap. Ptolem. 5, 20, 3 ponitur : Ἡ Χαλδαία χώρα, ἡ Ἀμορδακαία, ὑποκειμένους (al. ὑπερκ.) ἔχουσα τοὺς καλουμένους Στρόφας (al. Στροφάδας).] || Hesychio στροφάδες sunt etiam σκώληκες. [Ex contrario Vermina, Vermino etc. dicuntur de Tormentis s. στρόφοις, quod voc. v. sub finem.]

Στροφεῖον, τὸ, Theatri pars in qua erant heroes indigetati, vel in bello mortui vel in aquis. Pollux 4, [127, et 132] : Ὥσπερ καὶ τὸ στροφεῖον, ὃ τοὺς ἥρωας ἔχει τοὺς εἰς τὸ θεῖον μεθεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ τελευτῶντας. [Versoria, Gl.] Affertur ex Luciano etiam [Navig. c. 5] : Καὶ ἄγκυραι καὶ στροφεῖα καὶ περιαγωγεῖς, sine expositione. Sed forsan per στροφεῖα ibi intelliguntur στρόφοι Homerici, aut Funes quibus aliquid versatur s. flectitur. [« Solanus vertit Cylindros, quorum ope anchorarum funes et anchoræ tolluntur. Xen. Cyn. 2, 6 : Τὰ δίκτυα (ἐχέτω) δακτυλίους, τοὺς δὲ περιστρόφους ἀπὸ στροφείων. Vertunt : Circumactores de funiculis tortis conficiantur. Pollux 5, 29 : Δεῖ δὲ τοὺς περιδρόμους ἀναμμάτους εἶναι, φησὶν ὁ Ξ., ἵνα εὔτροχοι ὦσιν· προσβάλλονται δὲ τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. Vertunt, Per vertebras. » Lex. Xen. Ap. Pollucem scribendum στροφείων, non, quod Schneid. putabat, ap. Xen. στροφίων. L. Dind.]

Στροφεὺς, έως, ὁ, Vertebra : ut στροφεῖς τοῦ τραχήλου, Vertebræ colli, i. e. Ossa quibus collum circumvertitur s. circumagitur. Pollux 2, [130] : Ὀνομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν· καὶ στρόφιγγες παρὰ Φερεκράτει. || Forium etiam στροφεῖς sunt, i. e. Cardines qui circumvertuntur : ut ap. eund. Polluc. 1, c. 8 [§ 76]. Et l. 8, [72] : Στροφαῖος, ἐν τῷ οἰκήματι περὶ τὸν στροφέα ἱδρυμένος θεός. [Et 9, 35.] Qua signif. et in Στροφαῖος usurparunt Hesych. et schol. Aristoph. [Thesm. 487 : Καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ· fr. Danaid. ap. Suid. v. Αὔλειος cit. : Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν. Inscr. ap. Muller. De munim. Athen. p. 38, 77. Aristot. De aud. p. 802, 41.] Itidem Theophr. H. Pl. [5, 3, 5] : Διὸ τοὺς στροφέας ταῖς θύραις πτελείνους ποιοῦσι· quoniam sc. ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον. Ἐὰν γὰρ οὗτοι μένωσι, καὶ αἱ θύραι μένουσιν ἀστραβεῖς· εἰ δὲ μή, διαστρέφονται. Unde Plin. : Rigorem fortissime servat ulmus : ob id cardinibus assamentisque portarum utilissima, quoniam minime torquetur. [Conf. Th. ib. 5, 6, 4; 9, 8. Sextus Adv. phys. p. 643 : Ἐπὶ θύρας ὁ κατὰ τοῦ ὀλμίσκου βεβηκὼς στρ. τῷ αὐτῷ ἐνστρέφεται τόπῳ. Lucian. Dial. mer. 12, 3 : Παραγαγὼν τὸν στροφέα. Στροφεὺς γαλεάγρας, Ruplus, Gl.]

Στροφέω, Strophis et versutiis utor : unde στροφέοιτε, quod ex Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 134, 7, ubi στροφέοιτε ὅσους Plan. pro ἰστεθέλοιτε οὓς] affertur pro Decipiatis. [Ap. Aristoph. Pac. 175 : Ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν, scrib. esse στρέφει conjecit G. Dind. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 211, 279 : Εἰ δυσφρονοῦντα τὸν νοσοῦντα προσβλέποις, αἱμοῤῥοοῦντα καὶ στροφούμενον κάτω. Alex. Trall. 8, p. 447.]

Στροφή, ἡ, Versio, Versura [Gl.], Versatio, Flexus. [Eur. Herc. F. 932 : Ὁ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν, ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος.] Στρ. τοῦ τραχήλου, Flexus colli, Motus ille quo collum vertitur et circumagitur : vide Στροφεύς. [Pollux 4, 156 : Στροφὴ (ἄστρων). Soph. fr. Naupl. ap. Achill. Tat. Isag. in Arat. c. 1 : Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν. De cardinibus Diod. 3, 22 init. : Θύραι τῇ μὲν πλοκῇ ταρσώδεις, τὰς στροφὰς δ' ἔχουσαι πρὸς τὰς εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη κινήσεις εὐλύτους. Ubi nonnulli στροφεῖς pro τὰς στροφάς. Sed similiter Apollod. Poliorc. p. 40 fin. : Ταῦτα (tabulas dicit) τρηθέντα χοινικίδας λήψεται καὶ στροφὰς νεύρων.] Item στροφὴ dicitur Quum sessor equum progredientem habenis reflectit, s. in obliquum flectit : quod πλαγίωσις dicitur, et κάμψις, Flexus. Xen. Eq. p. 551 [7, 15] : Ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό,τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν· δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Ibid. dicit κάμπτειν et πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ pro στρέφειν : item ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφειν, Reflectere in latus sinistrum : et εἰς τὰ δεξιὰ στρέφειν, In dextrum latus convertere. Ibid. ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει, Utramque maxillam equi assuefacit, ut modo in dextrum latus, modo in sinistrum flectatur. Præcipit igitur eo loco quem citavi, ut equus sensim retineatur ante flexus, s. dum flectitur. [Ib. 17 : Ἐπειδὰν ἐκ τῆς στροφῆς εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος, ἐν τούτῳ πρὸς τὸ θᾶττον αὐτὸν ὁρμάτω. Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ ἐν τοῖς πολέμοις αἱ στροφαί εἰσιν ἢ τοῦ διώκειν ἢ τοῦ ἀποχωρεῖν ἕνεκα· et 10, 15. De conversione hominis Aristoph. Ach. 346 : Ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται. Plato Tim. p. 43, D : Πάσας στρέψαι στροφάς. Aristid. vol. 1, p. 350 : Ἐπειδὴ προσέταξεν ἀναστρέφειν, σχεδὸν ὥσπερ στροφήν τινα δευτέραν ἀποδιδόντες ἐπανῄειμεν.] Erat et choro sua στροφή, i. e. Conversio, quum sc. ad spectatores conversus pronuntiabat atque decantabat versus quosdam. [Pollux 4, 112.] In Argum. Νεφελῶν Aristoph. : Καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἑώρα· ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή· quum remotis ex scena histrionibus, ad populum conversus chorus anapæsticos versus pronuntiabat s. recitabat. Itidem idem schol. in eadem fabula : Τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Idem in eadem fabula τὰ κατὰ σχέσιν παραβάσεων εἴδη esse dicit στροφήν, ἀντίστροφον, ἐπίῤῥημα, ἀντεπίῤῥημα : quibus nonnullos addere ᾠδὴν et ἀντῳδήν : verum τὴν στροφὴν ἔχειν ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον : solent enim στροφὴ et ἀντιστροφὴ ex eodem carminis genere constare. Tragici etiam poetæ in suis fabulis habent chororum στροφάς : annotatque Triclin. ap. Soph. [et schol. Eurip. Hec. 640], κινουμένους τοὺς χορευτὰς πρὸς τὰ δεξιά, cecinisse τὴν στροφήν, ἀντιστροφὴν autem, πρὸς τὰ ἀριστερά : ἐπῳδὸν vero cecinisse stando, (quæ Ἐπῳδὸς ita nominabatur διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, sive διὰ τὸ μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι) : ubi etiam addit quid significare voluerint poetæ his στροφαῖς et ἀντιστροφαῖς. Idem Triclinius στροφὴν appellat, quum Electra ad chorum conversa verba facit, et quum ad Orestem. [De Agathone tragico Aristoph. Thesm. 68 : Καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον.] Lyrici etiam poetæ in suis versibus habent στροφὰς et ἀντιστροφάς, ex eod. carminis genere et pari syllabarum numero constantes, ut ap. Pind. videre est. [Conf. schol. Hephæst. p. 186, Marius Victorin. p. 2501, ap. Gaisf. p. 361 sq.; Eustath. Opusc. p. 61, 2, schol. Pind. metr. p. 11, ubi semel dicitur στροφὴ fuisse στρεφομένων ἀπὸ τῶν δεξιῶν

ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, et ἀντιστροφὴ contra; semel στροφὴ κινουμένων εἰς τὰ δεξιὰ, et ἀντίστροφος εἰς τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν δεξιῶν, neutrum librarii errore, ut ostendunt quæ sequuntur. Sed alteram rationem præter scholl. Tragicorum modo citatos sequitur etiam Marius Vict. l. c., Etym. M. v. Προσῴδιον. Conf. etiam gramm. ap. Cram. An. Paris. vol. 1, p. 9, 30.] Sed et Musici suas στροφὰς et ἀντιστροφὰς ac ἐπῳδοὺς habuisse dicuntur, s. suas καμπὰς et flexus. [Hæc fere Lex. Septemv. ex schol. Nub. 332: Ἀσματοκάμπτας δὲ, ὅτι διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα, καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς οἱ μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδούς, δι' ὧν καὶ ἐν ταῖς τραγῳδίαις συνειστήκει τὰ χορικά. Conf. gramm. ap. Cramer. l. c. p. 10, 5. Pherecr. ap. Plutarch. De mus. p. 1141, D: Κινησίας ... ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς ἀπολώλεκέ μ' οὕτως. Conf. p. 1134, A, Dionys. Hal. vol. 5, p. 130, 5-10; 6, p. 1110, 4. Pollux 4, 53. Hesychio αἱ καταδιαιρέσεις τῶν μελῶν. Sic enim Boiss. in Κατὰδ. pro κατὰ δ.] Pro Conversione et revolutione ap. Plat. quoque Leg. [6, p. 782, A] accipitur, dicentem στροφαὶ ὡρῶν, Tempestatum conversiones atque mutationes. Στροφὴ dicitur item Quum quis fallere aliquem studens, modo huc, modo illuc se convertit, ut elabendi viam aliquam inveniat: Tergiversatio fraudulenta. [Pollux 9, 132, 137.] Etiam Lat. Stropha, et plur. Strophæ. [Fallaciæ, Gl. Æsch. Suppl. 623: Δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν.] Plato De rep. 3, [p. 405, C] de homine litigioso: Ἱκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, Nulla non versutia uti sciens ut judicium evadat. [Euthyd. p. 302, D: Ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην ἤδη, ὥσπερ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος.] Galen.: Ἐπ' ἐκείνων γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφονται στροφὴν, Eadem versutia et fallacia utuntur. [Aristid. vol. 1, p. 54 med. Proprie dictum v. ap. Plut. ab HSt. cit. in Στρέφομαι, ubi de hac phrasi.] Itidem ap. Aristoph. [Pl. 1154], ubi Mercurio dicenti, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με, Carion respondens, Quid? ait, Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, schol. στροφαὶ exp. οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι, ut significet Verba ad fallendum detorta, σκολιοὶ λόγοι, s. πλοκαί. Greg. Naz. certe dicit λογισμῶν πλοκὰς et λογισμῶν στροφὰς, non absimili signif., i. e. Argutiarum versutias. Latini quoque hoc vocabulo utuntur eod. sensu: ut Martial. [3, 7]: Nihil stropharum est; jam salarium dandum est. Aristoph. Eccl. 1026: Οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς· Ran. 775: Οἱ δ' ἀκροώμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν (Euripidis) ὑπερεμάνησαν. Schol. Eur. Phœn. 472: Λόγων δεῖται μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγομένων. Theodor. Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 11 fin.: Πρὸς σοφὸν καὶ κρίνειν εἰδότα στροφὰς καὶ πλοκὰς αἰνιγμάτων. Theodor. Stud. p. 459, B: Οὔπω δυναμένη ὑπερανεστάναι τῶν στροφῶν τοῦ κόσμου.] Hesychio στροφαὶ sunt ἀντιλογίαι, διαστροφαί. [De Reditu Tzetz. Hist. 9, 748: Τίς ἡ αἰτία τῆς στροφῆς τῆς πρὸς ἡμᾶς μοι λέγε.] Idem στροφαὶ exp. etiam ἀστραπαί [ut Zonaras p. 1675, στροφὴ ἡ ἀστραπή]: ut et paulo ante Στροπὴ Paphios dicere annotarat pro ἀστραπὴ, i. e. Fulgur: pro quo et στεροπή. [V. Στράπτω. || Στροφὴ et Ἐκτροφὴ, καῦσις καὶ λύωσις, in Glossis chymicis Mss. V. in his vocc. Ducango.]

[Στροφία, ἡ, Strophia, fons, ap. Callim. Del. 76: Δίρκη τε Στροφίη τε, ubi schol., κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.]

[Στροφίγγιον, τὸ, diminut. a στρόφιγξ, quod Zonaras p. 1675 explicat, τὸ τῆς θύρας στροφίγγιον. L. D.]

[Στροφιγγοειδὴς, ὁ, ἡ, Vertibulo similis, unde adv. Στροφιγγοειδῶς, Apollodor. Poliorc. p. 44, B: Τὸ κάτω ἄκρον τοῦ τοιούτου ῥώσταχος στρογγυλοειδῶς λεπτυνθὲν ἐμβάλλεται εἰς τὴν τῆς τραπέζης ὀπήν. Margo στροφιγγοειδῶς στροφιγγοειδῶς.]

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ [et ἡ, certe apud recentissimos, ut Etym. M. p. 446, 31: Θαιρὸς, ὃ σημαίνει τὴν στρ., etsi τὰς est in Θαιρός· schol. Flor. Eur. Phœn. 114, p. 35, annot. 7 ed. Matth.: Τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἤτοι αἱ στρόφιγγες· et ib. αἱ στρόφιγγες et τῆς στρόφιγγος. L. D.], i. q. στροφεύς: nam colli vertebras, quas alii vocant στροφεῖς, Pherecrates στρόφιγγας nominat, ut ex Polluce [2, 130] docui. Item Portarum cardines

A [Gl.] appellantur στρόφιγγες, perinde ut στροφεῖς, fortassisque metaphorice præcedentes στρόφιγγες ab his portarum denominantur: præsertim quum Plato ap. Longin. [De subl. 32, 5] dicat collo τοὺς σφονδύλους ὑπεστηρίχθαι οἷον στρόφιγγας, Veluti cardines, quibus circumvertitur. [V. Tim. p. 74, A et C. Theophr. H. Pl. 5, 5, 4: Τοὺς στρ. τῶν θυρῶν· et 6. Polyb. 7, 16, 5, et Joseph. A. J. 3, 6, 3 med. bis.] Plut. Rom. [c. 23]: Πυλῶν τοὺς στρόφιγγας, Portarum cardines. [Pollux 10, 22. Tim. Lex. p. 240 v. Στρόφιγγες, schol. Hom. Il. M, 459. De ecclesiæ Romanæ Cardinalibus Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 8, p. 245, A: Καδδηναλίοις, στρόφιγξιν ὁ Ἕλλην εἴποι, ὡς θύρας οὔσης τοῦ πάπα κατὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν.] || Στρόφιγγες dicuntur etiam Vertibula illa ærea, quæ salientium fistulis aut epistomiis adduntur, ut versa sinant effluere aquam, et rursum conversa effluentem reprimant: qualia in gutturniis etiam visuntur, aliisque vasis aquariis aut vinariis etiam. Schol. Aristoph. Nub. [450]: Λέγεται δὲ στρόφιγξ καὶ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον, ὥστε τὴν τοῦ B ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσοι, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι, φοράν. || Aristoph. dixit etiam γλώσσης στρόφιγξ, quod interpr. Linguæ versatilis volubilitas, Ran. [892]: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ, Ξύνεσίς τε. Malim, Linguæ meæ cardo s. vertibulum. Innuit enim deos æthereos esse, qui ipsius linguam in loquendo circumagant: ut Ovid., Est deus in nobis, agitante calescimus illo; Impetus hic sacræ semina mentis habet. Schol. στρόφιγγα dici scribit ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. [Eur. Phœn. 1126: Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ, εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν. Schol., τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι. Hesychius: Στρόφιγγι, συστροφῇ, ubi στροφάλιγγι Albert. Permutatum cum στόρθυγξ v. in illo.]

[Στροφικὸς, ή, όν, ap. Hesych.: Αἴσχροι, τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων, quomodo vertendum videatur v. in Αἴσχρος.]

[Στροφίολος, ὁ, Lorum, sec. Salmas. Plin. Ex. p. 262, a, F, ap. Heron. Geometram: Εὐθυμετρικόν ἐστι C πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν ταῖς σκουτλώσεσιν οἱ στροφίολοι καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτια. Ex lat. Strophiolum repetebat Ducang., quod tamen origine græcum, forma latinum.]

Στρόφιον, τὸ, [Photio,] Suidæ [et Etym. M.] στρογγύλον ζωνάριον, Teres zona, ut Ovid. Fast. 2: Dat teretem zonam, qua modo cincta fuit. [Cingillus, Gl.] Qualis fuit zona sacerdotalis, quæ ζώνη διακένως ὑφασμένη dicitur ab Josepho A. J.: Pollux mulieribus eam zonam tribuit, ut 7, c. 14 [§ 67]: Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον οὕτω τε ἐκάλουν, καὶ στροφίον ὠνόμαζον. Quibus subjungit, Ἃ δὲ ζώνια, καὶ στρογγύλας ἐκάλουν. Innuit igitur, ζώνιον, στρογγύλην, στροφίον, idem esse, et significare Teretem zonam, qua mulieres cingi solebant. Itidem 5, c. 16 [§ 96, ex Aristoph. Thesm. alt.] γυναικείῳ κόσμῳ annumerat στρόφιον: ubi proparoxytonως scribitur, ut ap. Suid.: at loco paulo ante ex eod. Poll. citato, paroxytonως: ut ap. Hesych. Στροφίον, ἡ στρογγύλη ζώνη. Affert Pollux [7, 67] ex Aristoph. locum quendam in quo est, τὸ στροφίον λυθέν. D [Idem Thesm. 139 et sæpius in iisdem de cingulo muliebri, et in fr. Thesmoph. alt. ap. Polluc. 7, 95.] Et Suid. ex Eodem, τὸ στρόφιον ἤδη λυόμενον. Strophiis fasciolisque utebantur etiam eædem mulieres ad cohibendas mammas turgentes, et constringendam laxitatem pectoris s. sinus: ut docet Catull. in Argon. [64, 65]: Non tereti strophio lactantes vincta papillas. Idem in Epithalamio Juliæ: Tibi virgines zonula solvunt sinus. Cic. De arusp. resp. [c. 21]: P. Clodius a crocota, a mitra, a mulieribus soleis, purpureisque fasciolis, a strophio est factus repente popularis. Unde de talium artificibus est ap. Plaut. Aulul. [3, 5, 42]: Strophiarii astant, semizonarii. [Pollux 8, 116: Πυρφόρος παῖς αἱρετὸς ἐκ καθαρευούσης οἰκίας ὑπὸ χλανίδι καὶ στροφίῳ περιάρχεται.] Circa caput etiam strophiis utebantur, qualia fere sunt illa redimicula mitrarum ap. Virg., aut Spira galeri, de qua supra in Σπεῖρα. Herodot. [sec. Lex. Septemv.]: Καὶ στρόφιον περὶ τὴν κεφαλήν [immo στρόφος, de quo paullo post]. Athen. 12, [p. 543, F] de Parrhasio: Ἐφόρει δὲ ὑπὸ

τρυφῆς πορφυρίδα καὶ στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Pollux [8, 94] : Νομοφύλακες ἐστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ, Legum custodes, qui νομοφύλακες dicuntur, strophio candido redimiti sunt. [Manetho 1, 227 : Ἄρχοντας μεγάλους ... στροφίοισι καρήατα κοσμηθέντας. Plut. Aristid. c. 5 : Οἰηθεὶς βασιλέα (Calliam δᾳδοῦχον) διὰ τὴν κόμην καὶ τὸ στρόφιον εἶναι· et Arat. c. 53. Arrian. Epict. 3, 21, 16 : Οὐχ ἐσθῆτα ἔχεις ἣν δεῖ τὸν ἱεροφάντην, οὐ κόμην, οὐ στρόφιον οἷον δεῖ. Diog. L. 8, 73; Philostr. V. Ap. 8, 7, 6 fin.] Et ap. Suid. : Στρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσι. Quale fere est filum illud flaminum, de quo supra in Πιλαμύν. Plin. Coronas quasdam strophia fuisse vocatas auctor est, 21, 2 : Tenuioribus utebantur antiqui coronis, Strophia appellantes : unde nata Strophiola. Et fortassis hæ coronæ vocabantur Strophia, a tortili flexilitate, s. quod ex floribus aut frondibus torquerentur : capitis autem et pectoris στρόφια, quoniam ex lana aut linea fascia torquebantur. Si enim lineam laneamve fasciam latam torqueas, rotundæ zonæ vicem præstat. Eadem signif. etiam Στρόφος dici testatur Suidas : Λέγεται καὶ στρόφος τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὅ ἐστιν ἐρεοῦν [quibus additum n. Herodoti, cujus de l. v. in Στρόφος]· legiturque ap. eum paulo ante hæc verba [Nicolai Dam.], Κόμην στρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκοσμημένην. Sed pro eo στρόφῳ Ms. cod. habet κόσμῳ [στροφίῳ Kuster. ex conj.], et τρέφων pro στρέφων. || Στρόφος ἐρίου, Galeno 10 Meth. dicitur Hapsus lanæ contortæ : quod alio nomine dicitur σύστρεμμα, πτύγμα, πίλημα, ut annotatum fuit in Πίλημα.

[Στρόφιος, ὁ, Strophius, pater Scamandrii, Trojanus, Hom. Il. E, 49. Pater Pyladis, rex Phocidis, Pind. Pyth. 11, 35; Æsch. Ag. 881, Cho. 679; Soph. El. 1111; Eur. Iph. T. 60, 917, 921 etc.; Pausan. 2, 29, 4; 10, 25, 3; Pyladis et Electræ f. ap. eund. 2, 16, 7. Accentum proparoxyt. testatur præter libros Eust. Il. p. 1030, 11.]

Στροφὶς, ίδος, ἡ, Conversio, i. q. στροφὴ, Volumen et spira, ut ex Eur. [Andr. 719] στροφίδες ἱμάντων affertur pro Lororum volumina καὶ συστροφαί. [Magis ad Στρόφος, Funem, Lorum, accedere animadvertit Lobeck. Pathol. p. 450. Zonaras p. 1675 : Στροφὶς, ἡ δυναμένη πάντη στρέφεσθαι.]

Στρόφις, ὁ, Versatilis ingenii homo, Versutus, Versipellis : qualis supra ὁ ἀγχίστροφος ἄνθρωπος. Aristoph. Nub. [451] : Στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχὸς, ubi schol. exp. εὔστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι, Qui in angustiis facile invenit aliquas strophas quibus evadat. [Pollux 6, 130. In Στροφιοπανοῦργος corruptum ap. Photium.] Apud Hesych. oxytonως scribitur, exponentem σκολιὸς, οὐχ ἁπλοῦς, πολυπλόκος. Sed rectius paroxytonως, ut et ap. Eust. p. 1561 : Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς. Ubi etiam nota Στρεψίμαλλος tam in propria signif. usurpatum, quam in metaphorica : ut et p. 1638, ubi quendam poetam στρεψίμαλλον ὄϊν dixisse scribit : unde στρεψιμάλλους vocari τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, sumpto scommate ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσλύτων. Eodem modo scribitur ap. Eund., p. 1353, ubi Στροφαῖος Ἑρμῆς dicitur nominatus non solum ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος, sed etiam ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις.

[Στροφοδινέω. V. Στρεφεδινέω.]

Στροφολογία, ἡ, Conversio dictionum, Bud.

[Στροφοποιὸς, ὁ, Ressor (sic), Gl.]

Στρόφος, ὁ, Funiculus ex loro aut cannabe aliave materia tortus s. plexus, συνεστραμμένος λῶρος ἢ σχοινίον, Hesych., ap. Hom. Od. N, v. antepenult. et P, 199, [Σ, 109,] de pera Ulyssis, Ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, Erat in ea lorum flexile, s. funiculus ex loro tortus s. plexus, ex quo suspendebatur. Schol. exp. ἱμὰς περιεστραμμένος : item adjective ἐκ σχοινίου πεπλεγμένος. Sed rectius substantive accipitur, ut et ab Eust. exp. σχοινίον ἐστραμμένον, ἤτοι κλωστὸν, ἢ καὶ ἱμὰς τοιοῦτος. [De loro, sive, ut Antiatt. Bekk. p. 113, 30 et Photius interpr., δεσμῷ, Herodot. 4, 60, de quo conf. in Στρόφιον : Τὸ ἱρήιον ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἕστηκε· ὁ δὲ θύων ὄπισθε τοῦ κτήνεος ἑστεὼς σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου καταβάλλει μιν. De loco inscr. Att., in qua memorantur στρόφοι καὶ στυππεῖον, v. Boeckh. *Urkunden* p. 108 fin. De fascia aurea Hom. H. Ap. 122 : Σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ ..., περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν· 128 : Οὐ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα. De zona s. cingulo Æsch. Sept. 871 : Ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται· Suppl. 457 : Ἔχω στρόφους (libri στράβους) ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων. || Pro Στρόφαλος positum vel illatum v. in illo.] || Hesychio στρόφοι sunt τὰ λεπτὰ τριχίδια : forsan Cirri s. Cincinni intorti. [Στροφόω (sic), Infula, Gl. Qua de signif. HSt. in Στρόφιον.] || Στρόφον Medici vocant Tormina [Gl.] intestinorum. Corn. Celsus, 2, 6, de signis aquæ intercutis loquens : Ejusdem morbi nota est, ubi circa umbilicum intestina torquentur, (στρόφον Græci vocant,) coxæque dolores manent. [Tortus, Tortum, Tormentum, Vertigo, Torsio, Gl.] Hippocr. Aphor. 11, 4 : Ὁκόσοισι στρόφοι καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι. [Στρόφοι ξυνεχέες 3, 9; στρ. περὶ τὴν γαστέρα 5, 41, et 4, 20, et p. 165, C, καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου· et 1231, A, et 400, 9, στρόφος κοιλίης. Foes.] Aristoph. ap. Eust. p. 1746 : Στρόφος μ' ἔχει, ὦ ἄνερ, καὶ ὀδύνη τὴν γαστέρα. Qui locus desumptus est ex Thesmoph. [484], ubi mulier excusans tormina ventris, et in fimetum se secessuram simulans, ad mœchum abit, Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κὠδύνη. Sic Athen. 3, [p. 79, D] : Τὴν διαχώρησιν ἄνευ στρόφων τε καὶ ταραχῆς παρασκευάζει. [Conf. p. 116, A. Damox. p. 102, C.] Itidem Diosc. 3, 166, de anetho : Στρόφους τε καὶ ἐμπνευματώσεις παύει· Plin. 20, 18 : Anethum quoque ructus movet et tormina sedat. Rursum Diosc. [3, 63], de ammi : Ποιεῖ πρὸς στρόφους· et Plin., Tormina discutit. [Aret. p. 130, 12 Ermer. : Κωλικοὶ κτείνονται ἐλαίῳ καὶ στρόφῳ ὀξέως, et al. Plut. Mor. p. 128, A. V. quæ diximus in Στροφὰς sub fin., quibuscum conf. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 57, p. 16 : Οἵ τε μύρμηκες καὶ οἱ σκνῖπες ἀνθρώποις μὲν ἀηδίας καὶ στρόφους ἐμποιοῦσι καταπινόμενοι.]

[Στροφουργία, ἡ, Versutia, Fraus. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ 2, 132 : Οὐκ εἶχε καιρὸν ἀγνοεῖν τὰς τοῦ πλάνου, ἅσπερ παρέλκων ἔπλεκε στροφουργίας. Proprie de gyro 5, 56 : Ὦ πετροπόμπων σφενδονῶν στροφουργίαι.]

[Στροφόω.] Στροφόομαι, Intestina mihi torquentur, Torminibus excrucior, vexor s. laboro, Tormina patior. [Arrian. Epict. 4, 9, 4 : Ἐμεῖ, στροφοῦται.] Diosc., de oleo : Στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠφελίμως δίδοται μετὰ πηγάνου ἑψηθὲν, κυάθων ἓξ πλῆθος. Unde Plin. : Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta pellit. Et in Hippiatr. : Ὁ στροφούμενος ἵππος, [Geopon. 17, 19, 1, βοῦς,] Equus qui torminibus afficitur, Torminosus, ut Cic. : Torminosos quosdam dicimus, non quia semper sint, sed quia sæpe sint. [Στροφοῦμαι, Verticinor (sic), Gl. Sed ap. Aret. p. 252, 13 : Μὴ παρὰ ποταμὸν ἐς τὸ ῥεῦμα ἐνορῆν· ἰλίγγων γὰρ ποιητικὸν ῥόος· μηδὲ ἐς κύκλον (vel κύκλῳ) στροφούμενον, sententia poscit, quod Ermerins. conjecit in Ind., στρωφώμενον. Quod sic depravatum etiam ap. Lycophr. 1372.]

[Στρόφω. V. Στρέφω fin.]

[Στροφώδης, ὁ, ἡ, Torminalis. Erotian. Gloss. p. 352 : Ὁ μέντοι Βακχεῖός φησι Τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν. V. etiam Τροφιώδης s. Τροφώδης, ubi de loco Hippocr. p. 81, C, quo scriptura sic variat. || Adv. « Archigenes ap. Galen. vol. 7, p. 415, E : Ὑστέρα δὲ ὀξέσι (χρῆται τοῖς ἀλγήμασι) διαΐσσουσι, νυγματώδεσι, διατείνουσιν, ἐμπίπτουσι στροφωδῶς. » Hemst.]

[Στρόφωμα, τὸ, Cardo. Hero Belop. p. 130, A : Ξύλον ἐν στροφώματι κινούμενον, ἵνα ἔσται τὸ στρόφωμα ἀφαίρετον ἀπὸ τοῦ κίονος. Oribas. p. 120 fin.; 121 fin., et sæpius p. 123; 129 fin. ed. Mai. L. Dind.]

[Στροφωμάτιον, τὸ, diminut. præcedentis, Cardo. Hero Spirit. p. 166, A : Συλλαμβάνεται πρὸς ἄλληλα τὰ πλινθία στροφωματίοις· et ib. : Τὸ πλινθίον ἀνοίγεται εὐλύτως κινουμένων τῶν στρ. Autom. p. 259, A : Στρ. εὔλυτα. Heliodorum Ms. Περὶ καταρτισμῶν addit Schneider. in Lex.]

[Στροφωτὸς, ὁ, Versatilis. Ezech. 41, 24 : Τοῖς δυσὶ θυρώμασι τοῖς στροφωτοῖς.]

[Στρυαγγαῖος, ὁ, Stryangæus, Persa vel Medus, ap. Ctesiam in anonymi De mul. bello claris scripto c. 2, ubi nomen in τοῦ ἀγγαίου corruptum correxit Heeren. ex Nicolao Dam. p. 437 ed. Vales. Στρυάγλιος Demetr. Phal. § 223 ed. Walz. Rhett. vol. 9, p. 92, 22, Στρυάλιος Tzetzes Hist. 12, 897. Ceterum locum Nicolai in fine mutilum supplere licet ex Suidæ gl.: Ἐπρυτάνευσε, παρέσχε, διῳκήσατο· Δῶρά τε πέμπει ἐπὶ ξένιά τε καὶ συμμαχίᾳ, ἣν Στρυγγαῖος ἐπρυτάνευσεν. Unde petitam esse gl. Στρυγγαῖος, ὄνομα κύριον, animadvertit Hemst., immemor Nicolai, ut Valesius Suidæ. L. Dindorf.]

[Στρυβήλη, ἡ, Strybele, n. puellæ barbarum, ut videtur, ap. Ps.-Demosth. C. Neær. p. 1362, 6: Τὴν θυγατέρα τὴν ταυτησὶ Νεαίρας, ἣν ἦλθεν ἔχουσα ὡς τουτονὶ παιδάριον μικρὸν, ἣν τότε μὲν Στρυβήλην ἐκάλουν, νυνὶ δὲ Φανώ· et ib. 1386, 11. Στρυμβήλην libri meliores Athen. 13, p. 594, A, deteriores Στροβύλην.]

[Στρυβία, νῆσος τῶν Σποράδων. Τὸ ἐθνικὸν Στρυβιαῖος, Steph. Byz.]

[Στρυγγαῖος. V. Στρυαγγαῖος.]

[Στρύζω. V. Τρύζω.]

Στρύμαργος, Furiose in venerem concitus. Ita redditur sequendo hanc expositionem, ὁ μανικῶς ἐπτοημένος πρὸς τὰ ἀφροδίσια: quam Galen. ex Dioscoride affert, in suo Vocum Hippocr. Lex. [V. Στόμαργος.]

[Στρύμη, πόλις Θράκης, ὡς Ἀνδροτίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Στρυμηνὸς καὶ Στρυμήσιος καὶ Στρυμιαῖος, καὶ τὸ κτητικὸν Στρυμαϊκὸς, Steph. Byz. Harpocratio: Σ., Δημοσθ. ἐν τῷ Περὶ τοῦ τριηραρχήματος (p. 1213, 19). Ἡρακλείδης ἢ Φιλοστέφανος ἐν τῷ Περὶ νήσων φησὶν, « Ἀποικίαι δέ εἰσι Θασίων (ἐπὶ addendum conjicit Bekker.) τῆς Θρᾴκης Γαληψὸς καὶ Στρύμη ἡ νῆσος. » Ἔστι δὲ ἐμπόριον Θασίων. Μνημονεύει τῶν (nisi leg. τῆς) Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τῆς Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν ε΄, Ἀρχίλοχον ἐπαγόμενος μάρτυρα. Θασίων πόλις Στρύμη est ap. Herodot. 7, 108, 109, et in Philippi quæ dicitur epistola ap. Demosth. p. 163, 18.]

[Στρυμόδωρος, ὁ, Strymodorus, n. viri Attici, ap. Aristoph. Ach. 273, Vesp. 233, Lys. 259. Æginetæ ap. Demosth. p. 953, 13.]

[Στρυμονίας, ὁ, Strymonias ventus. Aristot. De ventis p. 973, 17: Θρακίας κατὰ μὲν Θρᾴκην Στρυμονίας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Memorat Στρυμονίην Herodot. 8, 118, Nicænet. Anth. Pal. 7, 502, 4. Στρυμονίου Βορέαο sic Callim. Del. 26. ῡῐᾱ L. Dind.]

[Στρυμονικός, Στρυμόνιος, Στρυμονίς. V. Στρυμών.]

Στρύμοξ, est in torculari Lignum pro premuntur uvæ. Vide Hesych. [Conf. Lobeck. Technol. p. 55, 9. Sed scriptura est suspecta.]

[Στρυμώ, οῦς, ἡ, Strymo, f. Scamandri, Laomedontis conjux et mater Priami, ap. Apollod. 3, 12, 3, 11, et Hellanicum in schol. Hom. Il. Γ, 250, quibus ll. sunt varr. Στρυμνώ, Μιμώ, Τρυμώ. Tzetz. in Lycophr. 18: Τιθωνὸς ἢ Στρυμοῦς ἢ Ῥοιοῦς τῆς Σκ. θυγατρὸς υἱός. ῡ]

[Στρῦμών, όνος, ὁ, Strymon. Steph. Byz.: Ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ ὁ βορρᾶς. (Callim. Del. 26:) Στρυμονίου βορέαο. Οἱ οἰκοῦντες Στρυμόνιοι. Οὗτοι διαβάντες εἰς τὴν Ἀσίαν Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν. (Hesychius: Στρυμόνιοι, οἱ Βιθυνοὶ τὸ πρότερον, ut Herodot. 7, 75: Θρήικες ... Βιθυνοὶ ... τὸ πρότερον ἐκαλέοντο, ὡς αὐτοὶ λέγουσι Στρυμόνιοι, οἰκέοντες ἐπὶ Στρυμόνι.) Καὶ ἀπὸ τῆς Στρυμόνος γενικῆς τὸ θηλυκὸν Στρυμονὶς καὶ Στρυμονία ἡ γῆ. Fluvium memorat Hesiod. Th. 338, et sæpius Æschylus et Eur. aliique poetæ, et Herodotus ceterique historici et geographi. || Fem. Στρυμονὶς, ίδος, de Bithynia est ap. Plin. N. H. 5, 32, 40. || Adj. Στρυμόνιος, α, ον, Æsch. Pers. 869, Eur. Rhes. 387, et al. Στρυμονίους τε ῥοὰς Orph. Arg. 80, quod frustra in Στρυμονίας mutari ostendit Αἱμονίους ὄχθας (ὄχθας) v. præcedenti. Conf. etiam proximum Στρυμών. Posses. Στρυμονικὸς, ή, όν, Ptolem. 3, 13, 9, Strab. 7, p. 330, 331.]

[Στρυμὼν, όνος, ὁ, Strymo, n. viri, ap. Diog. L. 1, 106: Μύσων Στρύμωνος. Quod Στρυμόνος scribendum, ut de aliis est in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 526, n. 889, si recte ita legitur pro Ευρυμονος Ἀντιοχίας γυνή· et Tenia vol. 2, n. 2338, p. 262, 19; 263, 41. Sic Στρυμῶνος de fluvio bis in fr. Diodori ap. Georg. Sync. p. 268. Ὄνομα κύριον dicit etiam Zonaras p. 1670, ubi liber unus male ὄ. τόπου καὶ ποταμοῦ. Ad hoc n. referebat Jacobs. Anth. Pal. App. n. 104, 4: Σεβήραν κούρην Στρυμονίου παιδὸς ἀμύμονα, ut esset filii Strymonis, non hominis qui Στρυμόνιος vocaretur, neptis. L. Dind.]

[Στρὺξ inter nomina in υξ non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 132, 22. V. Στρὶξ. L. Dind.]

[Στρυτάνος ἐπικαλούμενος Gisco Pœnus memoratur ap. Polyb. 36, 1, 8, quod suspectum fuit Schweighæusero.]

[Στρυφνοπάθεια, ἡ. « *Stryphnopathia*, adstrictum corpus, quod nec in sudorem laxatur, nec in ventris fluxum, nec in vomitum, nec in sanguinis ex aliqua parte corporis proruptionem faciens », incertus De medicinalibus in Maii Auctt. class. vol. 6, p. 586. Osann.]

Στρῦφνὸς, ή, όν, i. q. στυφὸς (sicut et ejusd. originis esse creditur, ascititiamque habere literam ρ), i. e. Astringens, Acerbus, Valde austerus. [Rigidus, Gl.] Aetius in præf. l. 1, describens ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, inter alia dicit, Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρι βάθους πλείονος αὐτὴν, στυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ἐπιτεταμένον αὐστηρόν· dicuntur talis saporis esse pira sylvestria immatura, galla, rhus, et similia alia. A Theophr. C. Pl. 6, [4, 1] hæc χυλῶν εἴδη enumerantur: γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺς, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξὺς, Dulcis, pinguis, austerus, acerbus, acer et mordicans urensque linguam, salsus, amarus, acidus. [Conf. Aristot. De anima 2, 10 fin., De sensu 4 finem versus, Plut. Mor. p. 913, B.] Quorum omnium proprietates Aetius in l. c. persequitur, ex quo nonnulla attuli in Ἐνστύφω. [Plut. Mor. p. 913, B: Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ στρυφνὸς (χυμὸς) ἐν τοῖς φοινικοβαλάνοις καὶ ὁ αὐστηρὸς ἐν ταῖς ῥόαις εἰς τὸν γλυκύν· et figurate p. 11, D: Ὅταν ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνούς.] Itidem στρυφνότατος γεύσασθαι dixit Gaza pro eo, quod Cic. De sen., Gustu peracerbus: recte. Siquidem et Plin. cornum scribit ferre baccas acerbas et ingustabiles, quam Diosc. φέρειν καρπὸν στύφοντα, et Galen. φέρειν καρπὸν στρυφνὸν ἱκανῶς. Et ap. Athen. [3, p. 81, C, ubi est var. στρεφνὰ] στρυφνὰ μῆλα. Et [Hesych.: Στρυφνὸς μᾶζα ἢ οἶνος στυφός·] Diosc. 5, 10, οἶνος στρυφνὸς, Vinum acerbum: a quo ibi nominatim distinguitur οἶνος αὐστηρὸς, Vinum austerum: ut et Plato Tim. [p. 65, D] discrimen inter ea facit, his verbis: Τραχύτερα μὲν οὖν ὄντα, στρυφνὰ, ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται· quemadmodum Aet. quoque στρυφνὸν esse dicit τὸ ἐπιτεταμένον αὐστηρόν. Rursum Diosc. 4, 15, tribulum habere dicit ἀκάνθας στρυφνὰς, Acerbi saporis. Item στρυφνὴ ποιότης, Acerba qualitas, sc. succi. Galen. Ad Glauc. 1: Πυκνοῦται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον, ἢ ποιότητος αὐτῷ στρυφνῆς ἀθρόως προσπεσούσης, οἷόν τι καὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ στυπτηριώδει ἐγένετο, Densatur cutis aut frigore aut qualitate aliqua acerba qua affatim fuerit obrutum, velut in eo qui aqua aluminosa se lavit. Metaphorice homo aliquis στρυφνὸς dicitur, ut Lat. quoque Acerbus et Austerus, tum ap. alios tum ap. Horat.: Quod nisi concedas, habeare insuavis, acerbus. Utitur eo verbo in hac signif. Xen. [Cyrop. 2, 2, 11], necnon Aristoph. [Vesp. 877]: Παῦσον τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος· ubi Suidas et schol. [et Phryn. Bekk. p. 63, 4] στρυφνὸν exp. σκληρόν. [Aristot. H. A. 1, 9 init.: Ἤθους στρυφνοῦ. Ruhnken. ad Tim. p. 237: Στρυφνόν, στερεόν) « Plato Tim. (præter l. ab HSt. cit.) p. 67, D: Τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς (et Tim. Locr. p. 100, E: Τὰ περὶ τὰν γεῦσιν ἔοικε τᾷ ἁφᾷ· συγκρίσει γὰρ καὶ διακρίσει, ἔτι δὲ τᾷ ἐς τὼς πόρως διαδύσει ... ἢ στρυφνὰ ἢ λεῖα, ἀποτάκοντα μὲν καὶ ῥύπτοντα τὰν γλῶσσαν στρυφνὰ φαίνεται· 101, C: Τὸ μὲν στρυφνὸν συνάγεν τὰν γεῦσιν, τὸ δὲ δριμὺ διαιρῆν πέφυκε). In permutandis formis στρυφνὸς, στριφνὸς, στυφνὸς, στιφρὸς, στυφὸς, στυφρὸς, ita ludunt librarii, ut quid inter eos discriminis sit, vix ac ne vix quidem constituere possis. Hippocr. p. 282, 34: Στρυφναὶ γυναῖκες. At Galenus legit στιφραί. Xen. Ven. 4, 1: Σκέλη στιφρά. At Pollux 5, 58, στρυφνά. (Sed meliores στιφρά.) V. Jungerm. ad 5, 20.

(Ubi est : Τὰ μὲν ἀκόντια ἔσται μελίας ἢ ὀξύας, στρεφνὰ, εὐπαγῆ. Ubi Jung., Emendandum puto στριφνά. Est idem cum Xenophontis de hac re στιφρῷ Ven. 10, 3 : Ἀκόντια ἔχοντα ῥάβδους στιφράς.) Schol. Aristoph. Ran. 848 : Στρυφνοὺς ἀστραγάλους. Suidas v. Αἴσποι, στρίφους vel potius στιφρούς. Nec est quod miremur has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem grammatici eas satis accurate distinxerunt. Eust. Od. p. 1913 : Εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦ υ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα χρήσιμον καὶ τὸ Στρυφνὸν ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ καὶ μεταθέσει στυφρὸς· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Etsi autem vereor ut res ad liquidum perduci possit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter στρυφνὸς et στιφρὸς intellexisse. Στρυφνὸς est Acerbus, Astringendi vim habens, et plerumque ad saporem refertur. Mnesitheus ap. Athen. 3, p. 121, D : Οἱ δὲ στρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι, ubi v. Casaub., et Foes. Œcon. (qui sic fere : « Στρυφνὸν Acerbum significat, de quo Gorræus (ex Theophr. ap. HSt. supra, et Aetius). Unde quum sapor acerbus contrahat et siccet, tropice στρυφνὸς, Rigidus, Durus, Flecti nescius, ut et Austerus et Acerbus dicitur. Sic στρυφνότεραι γυναῖκες sunt Hippocrati p. 563, 29, Mulieres acerbiores, astrictiores, sive sicciores et compactiores, non molles, non fluidæ, et quæ ταῖς ῥυσωδεστέραις opponuntur, et quæ sunt aridiores, contractiores, torosiores, solidiores et firmiores, et στρυφναὶ γυναῖκες (l. ab Ruhnk. cit.). Ubi στιφραὶ Galen., quod ξηραὶ, προσεσταλμέναι exponit. Sic στρυφνοὺς καὶ προσεσταλμένους, σκληροὺς καὶ ἰσχνοὺς exp. Galen. p. 337, 36. Ubi tamen στεριφνοὺς Erotianum legisse antea monuimus. Στρυφνὸς ἐγκέφαλος, Cerebrum acerbum, rigidum et durum in adultis, h. e. compactum, non molle, diffluens aut humidum, velut in pueris, p. 307, 20 : Ὁ ἐγκ. συνέστηκε καί ἐστι στρυφνὸς, cui ὑγρὸν opponere videtur. Sic στρυφνὸν exp. Hesych. στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐπεστυμμένον, πυκνόν. Quod per ι scriptum στριφνὸς eidem exponitur σφιγκτὸς, πυκνὸς, στερεός. [Et in Gll. iatr. ap. Albert. σιτία στριφνὰ, βρώματα σφιγκτά.] P. 249, 42, ossa σκληρότατα καὶ στριφνότατα dicuntur, Durissima et rigidissima, solidissima ac maxime firma, quibus τὰ σηραγγώδεα, Cavernosa, fistulosa, porosa, rara et laxa opponit. Per υ tamen scribi malim. [Immo contra : v. infra.] Στρυφνὰ οὖρα p. 1216, F, Acerbæ, quæ plurimam crudi humoris copiam continent. »Quibus accedunt ll. Xen. Hier. 1, 22 : Ὀξέα καὶ δριμέα καὶ στρυφνά· Aristot. Probl. 22, 11 : Διὰ τί παρὰ τὰ στρυφνὰ ὁ οἶνος καὶ τὸ ὕδωρ φαίνεται γλυκύτερα, et sæpius in seqq. Theophr. H. Pl. 5, 1, 11 : Ὕλη ἀστραβεστέρα καὶ στρυφνοτέρα (sed στιφροτέρα optimi) ἡ ἐν τοῖς προσβορείοις· C. Pl. 3, 7, 2 : Τῶν μὲν ὁ καρπὸς ἡλιούμενος στρυφνὸς γίνεται. Aret. p. 31, 10 Erm. : Ἢν στρυφνὰ ἔῃ (τὰ καταπινόμενα)· 271, 6 : Ἐπιπλάσματα ἐς δύναμιν στρυφνά. Lucian. Anth. Pal. 11, 410, 6 : Βολβὰν στρυφνήν.) Pro στρυφνὸς aliquando στριφνὸς scribitur, ut ap. (Polluc. modo cit. et) Polemon. Physiogn. 2, p. 185, ubi Sylburg. recte στρυφνός. Eodem modo variant codd. in Philostr. Imag. 1, 10, p. 778 : Πύξου στρυφνοῦ (al. στριφνοῦ). At στιφρὸς est Torosus, Firmus, Compactus, nec de gustus sensu dicitur. Photius : Στιφρὸν, τὸ πεπηγός· στρυφνὸν δὲ τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν. (Idem vitiose : Στρυφον, στρυφνὸν, σκληρόν.) Ter ap. Philonem στρυφνὸς legitur vol. 2, p. 162, 43; 449, 29; 455, 34. Sed partim e Mss. partim ex conjectura στιφρὸς scribendum videtur. Plut. Mor. p. 642, E : Τῶν μὴ νόσῳ μηδὲ γήρᾳ διαλυομένων, ἀλλ' ὑπὸ σφαγῆς, εὔτονον τὸ δέρμα καὶ στριφνὸν γίνεσθαι. (Al. στρυφνὸν, Wyttenb. ex codd. στιφρόν.) Philostr. Imag. 3, p. 866 : Ἥξεις μὲν καὶ στριφνοὶ καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. Ubi στρυφνοὶ vel στιφροὶ Olearius. At nihil eæ formæ differunt, nisi quod στιφρὸς Atticis usitata fuit, στριφνὸς ceteris Græcis, sec. Mœrin p. 342. » Qui omisit gl. Etym. M. : Στριφνὸν σημαίνει τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν· παρὰ τὸ στρύφνω (στυφὸς Sylb., sed στρύφω recte Zonaras p. 1670) στρυφνὸς καὶ στριφνὸς, ἐκ τοῦ στύφω πλεονασμῷ τοῦ ρ. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ υ μακρὸν ἔχει κτλ., quibus Sylb. addidit verba in Τάφρος posita : Δύναται δὲ καὶ τροπῇ εἶναι τοῦ υ εἰς τὸ ι, ὡς φιτρῶν ... παρὰ τὸ φύω. In qua et ipsa confunditur στρυφνὸς et στριφνὸς, ut in gl. Hesychii : Στρυφνὸν, στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐπεστυμμένον, πυκνὸν, et Zonaræ p. 1675 : Στρυφνοτέρα νόησις, ἤγουν στερεωτέρα, quod στριφνοτέρα dicendum, ut annotavit Tittm. Ceterum locis ab Ruhnk. citatis add. Aristot. H. A. 5, 12, p. 544, 5 : Ὅταν τέκῃ τὰ ᾠὰ, ὁ ἄρρην παρακολουθῶν καταφυσᾷ τὸν θολὸν, καὶ γίνεται στιφρὰ, ubi item sunt varr. στρυφνὰ et στριφνά. Quibus nihil esse tribuendum ostendit eadem var. ib. 2, 17, p. 508, 32 : Τὴν κοιλίαν σαρκώδη καὶ στιφρὰν οἱ πλεῖστοι ἔχουσιν, ubi στρυφνὰν nonnulli, quod στρυφνὴν dicendum fuisset. Recte igitur Coraes ap. Theophr. fr. 1 De sens. 44 : Τὴν σάρκα στρυφνὰν, emendavit στιφράν. Neque ap. Oppian. Cyn. 1, 411 : Αὐτὰρ ὄπισθε στριφνή τ' ἐκτάδιός τε πέλοι δολιχόσκιος οὐρὴ, præferenda fuit codicis scriptura στρυφνὴ, quod quum recte Ruhnk. animadverterit nonnisi Acerbi significatione dici, etiam Hippocrati eximendum, ubi locum non habet talis signif. Nihil ex contrario tribuendum Gll. : Στριφνὸν, Acerbum, ponentibus pro στρυφνόν. In iisdem quod sequitur Στριφνὸς, Strigosus, suspectum propter proximum Στρικτος, Strigosus. Improprie, ut supra, Alex. Ætol. ap. Gellium N. A. 15, 20, 8 : Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαίου στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν. Aristot. Probl. 31, 7 med., p. 958, 17 : Εἰς τοὺς μυκτῆρας (vertunt oculos), ὥσπερ τὰ τραγικὰ πρόσωπα καὶ οἱ στρυφνοί· σύννουν γὰρ τὸ βλέμμα, de austeris. Eth. Nic. 8, 6 med. : Οὐ φαίνονται οὔθ' οἱ πρεσβῦται οὔθ' οἱ στρυφνοὶ φιλικοὶ εἶναι, et ib. 7. Dio Chr. vol. 1, p. 163 : Στρυφνῷ τῷ προσώπῳ. Conf. Plut. Mor. p. 11, D, supra cit. Themist. Or. 22, p. 277, A, λόγοι. V. Στρυφνότης. « Eustath. Il. p. 760, 59; 800, 2 (στρυφνὴ δυσφράδεια); 1181, 14. » Valck. De forma vitiosa Στυφρὸς HSt. :] || Στυφρὸς, itidem Durus, Rigidus : ut Hesychio quoque στυφρὸν est στερέμνιον : qui exponit etiam βαρὺ, Grave. Interpretantur etiam Retorridus, Duratus, Callosus. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 2, [17] ubi quarundam avium κοιλία, Venter s. Ventriculus, dicitur στυφρὰ, Latine vertit Callosa. Sunt autem et callosa ut plurimum quæ sunt dura. Supra ex eod. Aristot. afferri στιφρὸς quoque docui. [V. quæ modo dicta sunt. Nihilo melior his testibus ab Ruhnk. l. c. affertur Philostr. jun. Imag. p. 887 med. : Στιφρὸς μὲν ὁ νεανίας καὶ πάντῃ σφριγῶν, ubi ed. Morell. vitium στυφρὸς ab Oleario repetitum ex edd. vett. correxit Jacobsius. || Adv. Στρυφνῶς, « Anna Comn. p. 145, D. » Elberl. Eust. Il. p. 1097, 7, στρ. καὶ συνεστραμμένως· 1158, 29; 1181, 60; 931, 45. Superl. στρυφνότατα p. 1110, 4. Valck. De mensura ῡ præter Etym. supra cit., Herodian. Περὶ μον. λ. p. 41, 12, in Cram. An. vol. 3, p. 293, 16. De accentu Arcad. p. 62, 7. L. Dind.]

Στρυφνότης, ητος, ἡ, Acerbitas quam gignit minor siccitas et largius frigus, ut docet Alex. Aphr. Probl. 2, 70. [Theophr. C. Pl. 3, 17, 8 : Ἡ στρυφν. (φοίνικος). V. Στυφότης.] Plut. [Mor. p. 732, B] : Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα στρυφνότητος. [Improprie Mario c. 2 : Μαρίου εἰκόνα ... ἐθεώμεθα πάνυ τῇ λεγομένῃ περὶ τὸ ἦθος στρυφνότητι καὶ πικρίᾳ πρέπουσαν. « Aristippus Antisthenem ἐπέσκωπτε διὰ τὴν στρυφνότητα, Suid. in Ἀρίστιππος Σωκρ. » Hemst. Στρυφνότης, Acerbitas quædam, a Dionysio De vi Demosth. 34, p. 1061, Demosthenis dictioni tribuitur : Τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει καὶ τῇ στρυφνότητι καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. (Conf. id. vol. 5, p. 165, 7 : Αὕτη ἡ λέξις ... πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει.) Ernest. Lex. rhet. Eustath. Il. p. 99, 19, ἐκ τῆς ποιητικῆς στρυφνότητος. Valck.]

[Στρυφνόω, Astringo. Plut. Mor. p. 624, F : Τοῦ στρυφνοῦντος πικροῦ. Eust. Il. p. 712, 47 : Ἐστρύφνωται ἡ φράσις· 1181, 27 : Στρυφνοῖ τὰ ἐφεξῆς τοῦ λόγου· 1322, 39 : Στυφνοῦντες εἰς πύκνωσιν (τοὺς δακτύλους οἱ πυγμάχοι). Valck. Greg. Thaum. in Orig. 12, ubi male est ἐστριφνωμένην. Kall.]

Στρύχιον, Pendula racemi, ut quidem redditur a Gaza, ap. Theophr. C. Pl. 3, 21 : Συμβαίνει γὰρ ἐν τούτῳ τὸ στρύχιον αὔξεσθαι, [διὰ τὸ μήπω συνεστάναι τὰς ῥᾶγας. Interpretans autem Gaza Pendulam racemi, voluit Pendiculum uvæ, sive Racemi petiolum ex quo

dependent acini, (quod μίσχον Græci dicunt,) significare. Sed leg. est hoc l. βοστρύχιον pro στρύχιον, i. e. Cirrus s. Cincinnus, qui in vite ἕλιξ, et Clavicula a Cic. dicitur, a Varrone Capreolus, i. e. Cauliculus, inquit, viteus, intortus, ut cincinnus. Hæc ex VV. LL.

[Στρύχνη. V. Στρύχνος.]

Στρύχνος, ὁ [et ἡ, Pausan. 10, 36, 2 : Ὅμοιος τῷ καρπῷ τῆς στρύχνου, et Eust. Il. p. 1390, 53], Solanum, herba multorum generum, Diosc. 4, [71] : Cæl. Aurel. στρύχνον vocat Uvam lupinam, Chron. 1 et 2, ut annotant VV. LL. [Theophr. H. Pl. 7, 15, 4 : Τὰ μὲν ἐν πλείοσιν ἰδέαις ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἷον ὁμωνύμοις, ὥσπερ ὁ λωτός ... τὰ δὲ ἐν ἐλάττοσιν, ὥσπερ ὁ στρύχνος, ὁμωνυμία τινὶ παντελῶς εἰλημμένος· ὁ μὲν γὰρ ἐδώδιμος καὶ ὥσπερ ἥμερος, καρπὸν ἔχων ῥαγώδη. Ἕτεροι δὲ δύο εἰσίν, ὧν ὁ μὲν ὕπνον, ὁ δὲ μανίαν ἐμποιεῖν δύναται κτλ., aliosque ejus locos, ut 7, 7, 2; 9, 11, 5; 15, 5; 19, 1, annotavit Schneiderus in Ind., addiditque 3, 18, 11 : Τῷ στρύχνῳ καὶ τῷ μηλώθρῳ, ubi Urbinas τρύχνῳ. Photius et Etym. M. : Τρύχνος ἡ πόα. Θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον, σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον, et alia quæ v. in Τρύχνος. Aret. p. 234, 5 Erm. : Ἄρτον ξὺν ἀρνογλώσσου χυλῷ καὶ στρύχνῳ. L. D. Στρ. μανικὸς, Solanum halicaccabum, Diosc. Notha p. 467. Boiss.] Dicitur et Στρύχνον genere neutro. Diosc. 4, [72] : Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχνον, etc. [Nicander Th. 74 : Ταμὼν ... στρύχνον τε σχύρα τ' ἔχθρά· 878 : Σὺ δ' ἂν πολυανθέα γλήχων στρύχνον τ' ἠδὲ σίνηπι ... στικτοῖσι. Wakef. || Formam Στρύχνη, ἡ, ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 146 : Πολυγόνου ἢ στρύχνης, ubi libri tres στρύχνου, similibus formis novitiis femininis delendi posse putabat Bernardus. (Conf. Τρύχνη.) Sed ibi ap. Nonnum aut masc. est forma aut neutra, ut vol. 1, p. 60, στρύχνον καὶ καθ' ἑαυτό. V. etiam Στρύφνος.]

Στρώβιλος affertur [in Lex. Septemv.] pro στρόβιλος : sed mendi suspecta [vel potius nihili] hæc scriptura est.

Στρωγνὸς, Apollinaris minor, VV. LL. [Fictum fortasse ex voc. ἀρωγὸς, quo sæpius utitur Apollinaris in Metaphr. Psalmorum.]

[Στρῶδες, ἔθνος, Zonaræ p. 1670, Στρῶτες Suidæ.]

[Στρώη, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Στρωαῖος ἢ Στρωίτης, Steph. Byz.]

Στρῶμα, τὸ, Stratum, Stramentum, Stragulum, Vestis stragula. [Στρῶμα τῶν νεκρῶν, Sagus, Gl.] Peculiariter id στρῶμα dicitur Quo lectus s. torus solet insterni, s. Quod dormituro solet substerni : ut sunt interdum gramina, s. herbæ, ac frondes, quæ peculiariter στιβάδες nominantur : interdum tomenta, sæpius plumeæ culcitræ, quas πτιλωτὰ στρώματα vocare possumus. [Theognis 1193 : Ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι. Frequens est ap. Aristoph., ut Nub. 37 : Δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων· 1069 : Ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν, etc. aliosque Comicos, alienum a Tragicis, στρωμνὴ dicentibus. Xen. Comm. 3, 13, 6 : Φέρων (ἀκόλουθος) τά τε στρώματα καὶ τἆλλα σκεύη (ut Xanthias in Ranis Aristoph.)· Œcon. 9, 3 : Ὁ θάλαμος ... τὰ πλείστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη παρεκάλει· 6 : Στρώματα ἐν γυναικωνίτιδι, στρώματα ἐν ἀνδρωνίτιδι· 8, 19 : Καλὸν δὲ στρώματα κεχωρισμένα ἰδεῖν· 10, 11 : Ἱμάτια καὶ στρώματα ἐκσεῖσαι καὶ συνθεῖναι (διατινάξαι Hierocles Stob. Fl. vol. 3, p. 191). Plato Polit. p. 280, B : Τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν· Prot. p. 315, D : Ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῳδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς· Gorg. p. 517, D : Ἱμάτια, στρώματα, quæ junguntur etiam Eryx. p. 393, B, et alibi. Demosth. p. 762, 4 : Θύρας ἐκκόπτειν καὶ στρώμαθ' ὑποσπᾶν.] Xen. Cyrop. 5, [2, 16] : Στρώματα δὲ νομίζετε οὐχ ὁπόσα πρόβατα φύει ἔρια, ἀλλ' ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι· 6, [2, 30] : Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες, μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσοντες. Plut. Alex. [immo Alcib. c. 16] : Ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Similis ratio est in spondis, per quarum foramina funes ducuntur, qui ipsa strata s. stramenta superinjecta sustineant. [Antiphanes ap. Athen. 11, p. 503, B : Τὸ μὲν ἐφίππιον στρῶμ' ἐστὶν ἡμῖν. Valck. Vicissim de ephippio ponit Pollux 1, 183 : Ψήχειν τὰ στρώματα τοῦ ἵππου.] Rursum Xen.

A Cyrop. 8, [8, 19] dicit Persas suo tempore solitos fuisse στρώματα πλείω ἔχειν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν, sc. τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμελουμένους. Paulo ante eorum θρύψιν declarans, dixerat eis non satis esse τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, sed etiam τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέναι, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον. Sic Athen. 1, [p. 29, E] : Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς, sc. κατακλίνεσθαι, In mollibus stratis decumbere. Id. 11, [p. 474, D] : Κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας· Ovid., Picta strata; Lucr., Mollia strata lecti. Rursum Athen. l. 4 : Κατὰ τὴν ἀγορὰν ὑπεστρῶσθαι στρώματα ἁλουργά. Apud Eund. 2, [p. 48, B] Plato comicus : Ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσι καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις. Aristoph. ibid. : Ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, ut ibid., Ὅπου ῥοδόπνοα στρώματ' ἐστί. Ibid. annotat Athenæus [Sophronem dixisse ἐλίγματα,] Homerum τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα dicere esse λιτὰ, ἤτοι λευκὰ, καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα, ῥήγεα. Apud Eund. 1, [p. 27, D] Antiphanes monet petenda esse ἐκ Κορίν-
B θου στρώματα. Ita et Μιλήσια στρώματα erant famosa διὰ τὸ μαλακὸν καὶ τὴν ποικίλην ἐργασίαν, ut Aristoph. Ran. [542] innuit, et Theocr. in l. quodam, quem schol. ibi citat. [Plut. Themist. c. 29 init. : Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς ἀπεκρίνατο τὸν λόγον ἐοικέναι τοῦ ἀνθρώπου τοῖς ποικίλοις στρώμασιν· ὡς γὰρ ἐκεῖνα καὶ τοῦτον ἐκτεινόμενον μὲν ἐπιδείκνυσθαι τὰ εἴδη, συστελλόμενον δὲ κρύπτειν καὶ διαφθείρειν.] Notandum porro, quum mentio fit στρωμάτων τῶν ἐκ φύλλων, ἢ πόας, ἢ καλάμων, ἢ κλάδων, (quæ proprie sunt στιβάδες,) utendum esse potius Lat. vocab. Stramentum, aut etiam Stratum; quum vero molliorum et delicatiorum, utendum vel voce Stratum, ut supra docui, vel Stragulum : ut quum Tibullus dicit, Nam neque tunc plumæ nec stragula picta soporem, Nec sonitus placidæ ducere posset aquæ. Quod vocab. latius etiam extendit Varro, quum in suo libro De lingua Lat. dicit, Quicquid insternebant, a sternendo Stragulum appellabant. Cic. Stragulam vestem dicit, ut quum ait Verri datam fuisse pretiosam vestem stragulam, i. e. πολυτελῆ
C στρώματα. Sic et Stragulum Idem accipit, ut in Tusc. Quæst. : Collocari jussit hominem in aureo lecto, strato pulcerrimo textili stragulo, magnificis operibus picto. [De libris varii argumenti dictum v. in Στρωματεύς. De pavimento, ut videtur, in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 525, v. 2 : Ἐν στρώματι τῷ λιθίνῳ· et Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, 24 : Τὸ στρῶμα τοῦ νεὼ τοῦ Ἀπόλλωνος. L. D.]

[Στρωματαῖος, ὁ, piscis i. q. στωματεὺς, ap. Athenæum. Hierophil. *Notices* vol. 11, p. 213 : Τοὺς πετραίους τῶν ἰχθύων, οἷον λαπίνας, σκάρους, στρωματαίους. V. Boisson. p. 214. Nisi scribendum στρωματέας. L. D.]

Στρωματεὺς, έως, ὁ, i. q. τὸ στρωματόδεσμον. Nam Pollux 7, c. 19, ubi enumerat quædam ἀγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, sic scribit [§ 79] : Ἃ δὲ οἱ παλαιοὶ ἱμάτια [hoc del.] στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔλεγον, ἐν οἷς, ὡς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ, τὰ στρώματα ἀπετίθεντο, [δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὰς ἄλλας ἐσθῆτας]. Ubi videtur στρωματέα et στρωματόδεσμον dicere Vestem aliquam sutilem, in qua stragula solebant deponi
D ac colligari ; quales erant etiam οἱ τῶν ἐσθήτων φάσκωλοι καὶ θύλακοι, quos ibid. memorat; s. Sacci quidam ex pannis lineis aut laneis consuti, in quibus stragula s. vestes stragulæ solebant reponi ac funiculis obligari, in modum fasciculorum ac sarcinarum. [Præceptum Phrynichi Epit. p. 401 : Στρωματεὺς ἀδόκιμον, (quibus addit quæ ponentur in Στρωματόδεσμον, quo Atticos uti pro στρωματεύς,) ceteri repetunt Atticistæ. Pollux 10, 137 : Καὶ στρωματεῖς δὲ Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἔφη etc., in quibus Apollodori Carystii et Antiphanis ponit exx., augenda l. Alexidis ap. Athen. 11, p. 473, D.] Theophr. H. Pl. 4, cap. 2, de arbore quadam κουκιοφόρῳ, dicit ejus fructum habere πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρὸν, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς, τοὺς διαποικίλους, Ex quo annuli tornantur, quorum usus est in colligandis stringendisque stragulorum pictorum fascibus. Plin. Theophrasti hæc verba sic interpr. 13, 9 : Lignum intus grande, firmæque duritiæ, ex qua velares detornant annulos. Ubi Velares annulos videtur dicere Eos qui

velis annectuntur, ut funibus per eos trajectis possint expandi. Quo modo ap. Theophr. intelligi possent annuli in veste stragula picta, quibus expanditur. Similis locus ap. Athen. 12, [p. 548, E] ubi ex Carystio refert Polydorum Teium medicum Ἀντιπάτρῳ συσσιτεῖν, ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς. Quibus in ll. στρωματεῖς videntur non multum differre a stromatis ipsis. Quoniam vero στρωματεῖς erant διαποικίλοι, ideo ad alia quoque transfertur vocabulum illud. Piscis enim quidam στρωματεὺς dicitur, quia ejus tergum virgis aurei coloris variatum est. Athen. 7, [p. 322, A]: Ὅμοιος ἰχθὺς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ ὁ προσαγορευόμενος στρωματεὺς, ῥάβδους ἔχων δι' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας. [Hesych. et Artemidor. 2, 14, p. 165.] Itidem et Clemens Alex. quosdam suos libros inscripsit Στρωματεῖς ob varietatem argumenti, ut ipse etiam indicat initio l. 4: Ἔστω δὲ ὑμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτό που τοὔνομά φησι, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχὲς μετιόντα, καὶ ἕτερον μέντοι κατὰ τὸν εἱρμὸν τῶν λόγων μηνύοντα, ἐνδεικνύμενα δὲ ἄλλο τι. Paulo post dicit hos suos τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιγραφὴν χαρίεν ἔχειν, sc. διὰ τὴν πολυμιγίαν, καὶ τῶν θησαυρῶν τὴν παγκαρπίαν: id enim innuit locis illis Sophoclis et Timoclis quos affert. Eosd. libros vocat τῶν κατὰ τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν ὑπομνημάτων στρωματεῖς, in fine libri primi. Itidemque secundum librum claudit his verbis: Περιγεγράφθω καὶ ὁ δεύτερος ἡμῖν ἐνθάδε στρωματεὺς, διὰ τὸ μῆκός τε καὶ πλῆθος τῶν κεφαλαίων. Hieron. hos libros vocat non solum Στρωματεῖς, sed etiam Στρώματα, sc. in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum: Meminit autem in Stromatibus suis voluminis Tatiani Adv. Gentes. Ubi et Sophronius, opusculi illius Græcus interpres, Μέμνηται δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις Στρώμασι τοῦ τεύχους Τατιανοῦ τοῦ κατὰ τῶν Ἐθνῶν. [Gellius N. A. Præf. 7: « Sunt qui Στρωματεῖς (inscripserunt libros suos, quia variam et miscellam et quasi confusaneam doctrinam conquisiverant). »] Plutarchi etiam Στρωματεῖς citat Euseb. Pr. E. 1, p. 15: Τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ἐγώ σοι τὰς περὶ ἀρχῶν δόξας, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαστάσεις καὶ διαφωνίας, ἐκ στοχασμῶν, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ καταλήψεως, ὁρμηθείσας, ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου Στρωματέων, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκθήσομαι. Ubi locus quem citat, similis est cuidam Plutarchi 1, 3, Περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. [Conf. Casaub. ad l. Athen. in Στρωματόδεσμον cit. De Clemente ipso Ephræm Cæsar. in Maji Coll. Vat. vol. 3, p. 5, 149: Ἐφ' οὗ Κλήμης ἦν στρωματεὺς σοφὸς μέγας, et Georg. Sync. p. 118, 11; 122, 2; 228, 15 ed. Bonn. L. Dind.]

Στρωματίζω, Sterno, Insterno: ea signif. qua Jumentum insternere dicimus. Hesych. στρωματίζειν dicit vocari τὸ ἐπισάττειν ὄνῳ. [Pollux 10, 14: Ἐπεσκευασμένα ἦν τὰ ὑποζύγια, οἷον ἐστρωματισμένα.]

[Στρωμάτιον, τὸ, diminit. a στρῶμα. Marc. Anton. 5, 1. Kall.]

Στρωματίτης, ὁ. Hesychius scribit fuisse dictum στρωματίτην, ἔρανόν τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρεῖχον τὰ στρώματα. [Photius, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς στρώματα παρεῖχον· οὕτως Κρατῖνος. T.]

Στρωματόδεσμον, τὸ, Ligamen, Vinculum, quo vestis stragula constringitur, Fascia qua stragula convoluta solent colligari: ut στηθόδεσμον, Fascia pectoralis. Significat etiam Fasciculum vestis stragulæ, Vestem stragulam vinculo aut fascia aliqua colligatam, Stragula convoluta et colligata. [V. Lex. rhet. infra cit.] Plut. Apophth. p. 331 meæ ed. [p. 189, B], de Pisistrato, qui quum vidisset amicos quosdam suos a se descivisse, et τὴν Φυλὴν καταλαβεῖν, ἦλθε πρὸς αὐτοὺς στρωματόδεσμον αὐτὸς κομίζων, sc. ut, si eis persuadere non posset ut domum redirent, μένῃ μετ' αὐτῶν: eam enim ob rem se venisse συνεσκευασμένον ajebat. Plato [Theæt. p. 175, E]: Ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι. Rursum Plut. Cæs. p. 1341 meæ ed. [c. 49] de Cleopatra: Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα, προτείνει μακρὰν ἑαυτήν· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάντι συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα. [Appian. Civ. 4, 40 init.: Ἄντιον ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι.] Aristot. De mundo [c. 6] itidem dicit, Στρωματόδεσμον δῆσαι, ut ibi Plut., Ἱμάντι τὸν στρωματόδεσμον συνδήσας, Quum loreo fune colligasset fasciculum illum vestis stragulæ, s. straguli. Ubi etiam nota masc. genere dici Στρωματόδεσμος. Neutro certe utitur Æschin. [p. 41, 10]: Ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες. [Conf. Pollux in Στρωματεὺς cit. sub init. et 10, 137. Aristoph. fr. Danaid. ap. Athen. 2, p. 57, A: Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα. Porphyr. ap. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 1046, 3: Τῶν δὲ παραγγελμάτων ἓν εἶναι συνδεῖν ὁσημέραι τὸ στρωματόδεσμον. Alia recentiorum exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 401.] In præcedentibus autem ll. ejusd. Plut. et Plat. ac Aristot. ambiguum est utro genere usurparint, masculinone an fem. Vide et Στρωματεύς. [Masc. tantum ponit Mœris p. 358, utrumque, ubi locum Æschinis affert, Thomas p. 811, ut Phryn. Epit. p. 401: Στρωματόδεσμος ἀρχαῖον καὶ δόκιμον· λέγε οὖν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως, et qui Amipsiæ testim. addit Antiatt. Bekk. p. 113, 26. Lex. rh. ib. p. 303, 12: Στρωματοδεσμός (sic)· δέρματα ἐκτὸς τῶν στρωμάτων περιδεσμευόμενα. Incerto gen. etiam Xen. Anab. 5, 4, 13: Χιτωνίσκους δὲ ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου. De usu improprio ap. Athen. 1, p. 4, B: Τοιούτους πολλούς φησι τῷ Λαρηνσίου παρεῖναι δείπνῳ ὥσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα, v. in Στρωματεύς.]

[Στρωματοθήκη, ἡ, Stragulorum sarcina, Clitella. Nicet. Annal. 10, 6, p. 189, D: Τάπησιν ἐνειλήσαντες, ἐφ' (ὑφ'?) ὧν αἱ τοῖς ἡμιόνοις ἀνατιθέμεναι στρωματοθῆκαι σκέπονται.]

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ, Custos vestis stragulæ, Cui stratorum custodia demandata est, Qui stragulis custodiendis præfectus est. Plut. Alex. p. 1278 meæ ed. [c. 57]: Ὁ ἐπὶ τῶν στρωματοφυλάκων τεταγμένος ἀνήρ.

[Στρωμνάω. Ἐστρωμνημένος, Photio ὁ ἐν τῇ στρωμνῇ μένων, nisi leg. ἐστρωμνισμένος a στρωμνίζω. Angl.]

Στρωμνή, ἡ, i. q. στρῶμα, Stratum, Stragulum, Vestis stragula. [Torus, Sternum, Toral, Stratus; στρ. θεοῦ, Pulvinar, Gl. Pind. Pyth. 1, 28: Στρωμνὰ χαράσσοισα νῶτον κεντεῖ· 4, 230: Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω, κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ· Nem. 1, 50: Ὀρούσαις ἀπὸ στρωμνᾶς. Æsch. Cho. 671; Eur. Phœn. 421. Thuc. 8, 81 fin.: Οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι.] Xen. [Comm. 2, 1, 30]: Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις, cui similis est quidam locus citatus in Στρῶμα, de luxu Persarum. Id. Cyrop. 4, [5, 39]: Σκηνὴν ἔχουσαν ἱκανὴν στρωμνὴν καὶ ἐσθῆτα, Quæ stragulis et cetera veste satis instructa sit. Ubi nota copulari στρωμνὴν et ἐσθῆτα [item ap. Diod. 3, 28 fin.], sicut ap. Athen. 12, [p. 550, D] ubi dicit Ephorus Spartanos quotidie inspexisse τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων: et ap. Plut. Themist. p. 230 [c. 29], ubi dixit regem Persarum Themistocli dedisse urbes εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, Quæ ei suppeditarent vestem stragulam quæque ad cultum corporis esset necessaria. [Xen. Conv. 4, 38: Στρωμνὴν οὕτως ἀρκοῦσαν ἔχω ὥστ' ἔργον μέ γ' ἐστὶ καὶ ἀνεγεῖραι. Plato Leg. 3, p. 679, A, Prot. p. 321, A; 322, A.] Idem Plut. Περὶ ἀοργησ. [p. 461, B]: Οὐδὲ κοιμηθεὶς ἐπὶ στρωμνῆς μὴ οἰδούσης, Super stragulo non tumente. Athen. 12, [p. 512, F] μαλακαὶ στρωμναὶ, Mollia strata, ubi disputatur cur τὰς μαλακὰς στρωμνὰς vocent κοίτας Ἡρακλέους. Athen. 4: Ἀνθιναὶ στρωμναί. [Diod. Exc. p. 609, 92.] Et Herodian. 4, [2, 3]: Χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες. Longin. [43, 2]: Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλαμύδες, τὰ μὲν ἁλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ δὲ λευκαί. [Diod. 1, 45. Charito 8, 1 fin.: Κλίνη μὲν ἔκειτο χρυσήλατος, στρωμνὴ δὲ Τυρία πορφύρα.] Itidem Latini dicunt Vestem stragulam pretiosam, et, in plur., Picta stragula, Stragula purpurea. Synes. Ep. 61: Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνῇ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι καὶ μόνην, στρωμνήν, Non quæ subjiceretur stragulo, sed quæ ipsa per se sola straguli vice esset. [Lucian. Ver. Hist. 2, 14: Στρωμνὴν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. Alia v. ap. Polluc. 10, 38, 41, 42.] Hesych. στρωμνὴ exp. κοίτη, Suidas κλίνη. Vide et Ἠλίκω.

[Στρωμνηφόρος, ὁ, ἡ, Qui stragula fert. Theognost. Can. p. 96, 31 : Στρωμνὴ στρωμνηφόρος. L. Dind.]

[Στρωννὺς (ita cod. sec. Schow., στρωννὺς Musurus), λαγὼς, Hesychio.]

Στρωννύω et Στρώννυμι i. significant q. στορεννύω et στορέννυμι, ejusdemque sunt originis, derivata sc. ex στορέω syncopato : et quemadmodum syncope differunt hæc duo a præcedentibus στορεννύω et στορέννυμι, ita et conjugatione diversa flectuntur; quum enim στορέννυμι ac στορεννύω futurum mutuentur a primitivo στορέω, et στορέσω faciant, στρώννυμι ac στρωννύω suum futurum mutuantur a verbo Στρῶ, ac faciunt στρώσω, ut ζώννυμι facit ζώσω. [Στρωννύει ἵππον, Sternit, Gl. Æsch. Ag. 909 : Δμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν; Ubi στορνύναι suspicabatur Elmsl. ad Med. 1209, quod pro altero illatum a Triclinio Soph. Tr. 902. Marc. 11, 8 : Στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδόν. Aristid. vol. 1, p. 216 : Ἐν οἰκίᾳ πενιχρᾷ οἱ αὐτοὶ ὀψοποιοὶ οἰκουροῦσι (f. —ποιοῦσι, κοροῦσι, fere ut Reiskius), στρωννύουσι.] Xen. Cyrop. 8, [2, 6] : Ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, ut Cic. Triclinium, Ovid. Torum sternere. [Herodot. 6, 139 med. : Κλίνην στρώσαντες ὡς εἶχον κάλλιστα.] Sic Athen. 13, [p. 581, B] : Καὶ στρῶσον ἡμῖν ἔνδον, Sterne nobis torum intus. [Στρῶσον, Sterne, Gl. Act. Ap. 9, 34 : Ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ.] Partic. στρώσας. [Æsch. Ag. 921 : Μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει. Et indicat. Eur. Suppl. 766 : Κἄστρωσέ γ' εὐνάς. Epigr. Anth. Pal. 9, 145, 3 : Στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου.] Item στρωννὺς, quo utitur Plut. Artox. p. 1869 meæ ed. [c. 22] : Κλίνην καὶ στρώματα, καὶ τοὺς στρωννύντας ἔπεμψε, ὡς οὐ μεμαθηκότων Ἑλλήνων ὑποστρωννύναι, Cum lectis et stratis misit etiam qui lectos ipsos sternerent, perinde ac si Græci substernere non didicissent. [Argum. Æschyli Pers. init. : Εὐνοῦχος στρωννὺς θρόνους τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις. Sed ubi al. στορνύς.] Idem Artoxerxes ap. Athen. 2, [p. 48, D] quum Entimo Cretensi κλίνην ἀργυρόποδα donasset, Ἔπεμψε καὶ στρώματα πολυτελῆ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. Hoc autem hominum genus ab insternendis lectis στρώτας appellabant : Lat. Stratores, ab insternendis equis, ut in Στρώτης docebo. [De jumentis sternendis Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 361, A : Κελεύει στρωθῆναι κτήνη. || Significatione Prosternendi Theodorid. Anth. Plan. 132, 3 : Νιόβας, οἷς ἐπὶ γᾶς ἔστρωσε δυωδεκάπαιδα λογείην ... τόξα. || De via sternenda Jo. Malal. p. 482, 2 : Ἔστρωσε τὸ μεσίαυλον.] Verum illi superiori στρωννύντας quidam falsum finxere nominativum Στρωννύτης : addentes legi in quibusdam exempll. στρωννύτας, quorum tamen nullum vidi; nam et Ald. et Flor. et Basil. habent στρωννύντας, ideoque id στρωννύτας confictum esse existimo ad locupletanda Lexica vocabulo novo, ut multa alia. [Hesychio Στρωννύμενον, ἐστρωμένον in glossa alieno loco illata post Στρομβοί.] Στρωννύω, Substerno. Geopon. [19, 2, 8] de canibus educandis : Στρωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα, ὥστε κοίτην μαλακὴν ἔχειν, pro his Varronis, Substernitur eis acus, quod molliore cubili facilius educantur. [Constitt. Apost. 8, 12, p. 404, C : Ὁ πνεύμασι ποτὲ μὲν αὐτὴν (τὴν θάλασσαν) κορυφῶν εἰς ὀρέων μέγεθος, ποτὲ δὲ στρωννύων αὐτὴν εἰς πεδίον. L. D. Metaphorice etiam usurpatur h. v., sicut synonymum στορέω (στορέννυμι), de mari placide strato, compositis fluctibus, Herodot. 7, 193 : Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο. Schweigh. Perf. proprie Gl. : Ἐστρωμένον, Stratum. Eur. Med. 380 : Ἵν' ἔστρωται λέχος, ut Theocr. 15, 127, κλίνη. Plato Reip. 2, p. 372, B : Στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακί τε καὶ μυρρίναις. Dionys. A. R. 4, 76 fin. : Ἐπὶ κλίνης μέλασιν ἀμφίοις ἐστρωμένης. Cum genit. Diod. 11, 7 fin. : Πάντα τὸν περὶ τὰς παρόδους τόπον νεκρῶν ἐστρωμένον, nisi scribendum νεκροῖς ὁρῶν ἐστρ., quod partic. excidit in libris. Sic Lucian. Amor. c. 12 : Ἔδαφος λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον. Absolute Aristid. vol. 1, p. 277 : Εἶναι τὸν νεὼν μείζω τε καὶ ἐπειληφότα τῆς στοᾶς ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον. De corio inducendo Apollodor. Poliorc. p. 46 fin. : Ἔστρωται ὁ κόραξ ἔσωθεν ἅπαξ βύρσῃ συνερραμμένῃ ἑκατέρωθεν. || Medio Theocr. 21, 7 : Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες, στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. Conf. Obss. Misc. vol. 1, p. 123. L. Dind.]

[Στρώσια, Codin. Off. Pal. 5, 7 : Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἔθος ἐστὶ καθ' ἑκάστην ἑτοίμους εἶναι ἵππους ἑπτὰ, οἳ καλοῦνται στριώσια, Equi sagis instrati, quos media Lat. Vestitos, Palliatos, Stratos vocabat. Ducang.]

Στρῶσις, εως, ἡ, Stratio, Stratura. [Stramen, huic add. Gl.] De lecti structura et compositione accipitur in loco quodam, quem in Στρώτης citabo. [Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 414, B : Ἀνακλίνας τοῦτον ἐν τῇ ἰδίᾳ στρώσει καὶ σκεπάσας. Gregor. Naz. Encom. Athanas. Opp. Ath. vol. 1, p. c, D : Στρώσεις ἱματίων πολυανθῶν καὶ ποικίλων προρριπτουμένων. L. D.] Dicitur et στρῶσις ὁδῶν, Sternendarum viarum munus, Stratura viarum, ut Suet. loquitur in Claudio. [Dionys. A. R. 3, 67 fin. Joseph. B. J. 7, 8, 3 fin. : Τοίχων καὶ τῶν ἐν τοῖς οἰκήμασιν ἐδάφων λίθου στρώσει πεποικιλμένων. || Στρῶσις νεκρῶν ἐν πολέμῳ, Strages, Gl. Conf. Καταστρώννυμι.]

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Strator : στρωτῆρες dicuntur Trabiculæ s. Tigellæ quæ trabibus et tignis majoribus insternuntur. [Ἡ λεπτὴ δοκὸς, Asserculus, Asser, Gl.] Suid. enim dicit στρωτῆρας vocata fuisse τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν τιθέμενα. Quæ verba ap. Harpocr. quoque leguntur, citantem id vocab. ex Lycurgo et Aristoph. Babyloniis. Sed ap. eum pro δοκῶν legitur δουροδόκων : quemadmodum et in Lex. meo vet. annotatur, Oratores στρωτῆρας vocare τὰς μικρὰς δοκίδας τὰς ἐπάνω τῶν δοροδόκων (sic enim ibi scriptum est vocabulum absque υ) τιθεμένας, ἢ τὰς εἰς ὀροφὴν πεποιημένας. Ibid. additur, στρωτῆρα ab aliis vocari πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόδωσιν [ὀρόφωσιν recte Bekk. An. p. 302, 7, et Phot.] πεποιημένον, [οἱ δὲ σανίδας πάλιν εἰς ὀροφὴν ἐπιτηδείους interponit Lex. rh. Bekk.] s. πλέγμα ἀπὸ παπύρων εἰς σκηνὰς καὶ καλύβας πεποιημένον. Quibus verbis significatur Textilis aliqua crates qua tuguriorum culmina solent superinsterni. Quæ expos. confirmatur hoc loco Pollucis 10, c. 43 [§ 173] : Ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστηρίῳ λόφῳ προσήκουσιν οἱ στρωτῆρες, καλυμμάτια. Ubi utriusque hujus vocabuli exempla affert ex Aristoph. : Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρῶν [ἀνδρὼν] οὑτοσί· quem l. ex Babyloniis citat; subjungit et hunc, Καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. Itaque Καλυμμάτια fuerint Opercula quæ tecti culmini solent superinsterni. [Conf. id. 157. « Στρωτῆρα vocat Hippocrat. Tignum quoddam aut parvam trabem, quæ transversa inter duas columnas alligatur, ad humeri articulum elapsum reponendum, p. 783, D : Ἔπειτα χρὴ μεσηγὺ δύο στύλων στρωτῆρα πλάγιον εὖ προσδῆσαι. Ubi Galen. (vol. 12, p. 301, E; 302, E) exp. ξύλον μεταξὺ ἧκον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κίονος ἐπὶ τὸν ἕτερον, Trabem quæ ab altera columna ad alteram pertingit. Sæpius utitur ibid., ut p. 838, C. Quibus ex ll. δοκίδα exp. Erotian. » Foes. Theophr. fr. 8 De vertig. 12 : Ὅταν μὴ δύνηταί τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν, de ebrio. Inscr. Att. ap. Muller. De munim. Athen. p. 36, 60 : Ἐγκατοικοδομήσει στρωτῆρας δύο διαλείποντας τρί' ἡμιπόδια· et ib. 62 : Στρωτῆρσιν περιενκεντρίσει· Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 373, n. 2454, 11 : Τὴν τῶν ξύλων καὶ τῶν στρωτήρων ὕλην. Philo Belop. p. 87, C : Εἰς τὰ ἀνὰ μέσον τῶν ἁψίδων διαστήματα στρωτῆρας ἐπιβάλλειν τοὺς ἰσχυροτάτους· et bis in seqq. Add. Polyb. 5, 89, 6, Liban. Epist. 1592, et conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 281. || Qui sternit sive lectum sive aliud quid, velut jumentum. Gregor. Naz. in Σκιαστής cit. L. Dind.]

[Στρωτηρίδιον, τὸ, Storea. Hesych. et Suid. v. Γερράδια. Wakef. Item Cyrillus ap. Ducang. Pro quo Στρωτήριον, Etym. M. p. 228, 49 : Δέρρα (vel Γέρρα) καὶ τὰ στρωτήρια.]

Στρώτης, ὁ, Strator; peculiariter de Lectorum stratore, s. Lectisterniatore, ut Plaut. dicit, Tu esto lectisterniator, tu argentum eluito. Athen. 2, [p. 48, D] ex Heracl. : Πρῶτοι δὲ Πέρσαι τοὺς λεγομένους στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις. Erant enim Persæ curiosi in stragulis mollibus delicatisque ac ornatis sibi comparandis, ut apparet ex iis etiam ll. quos in Στρωννύω ac Στρῶμα citavi. Latini Stratores solent appellare Qui equos suorum dominorum insternunt :

quos Græci, ex eo quod dominos in equos instratos attollant, ἀναβολέας vocant. Ælius Spartian. in Caracalla : Quum illum strator ejus in equum levaret. Ulpian. Pand. De officio Procons. : Nemo proconsulum stratores suos habere potest. [Plut. Pelop. c. 30. Στρωτὴς, Strator, Gl. accentu acuto. Phot. v. Τιμαγόρας, στρωτὰς θεράποντας. Quod in στρατιώτας corruptum ap. Suidam ex l. Plut. correxit Valck., qui addit Eust. l. Athen. repetentem Od. p. 1471, 63, ubi recte στρώτου et στρώτας.]

Στρωτὸς, ἡ, ὸν, Stratus, Instratus, Stragulis tectus. Hesiod. Theog. 797 : Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. [Mosch. 2, 16, 22, Eur. Or. 313, λέκτρα Helen. 1261.] Alia etiam quocunque modo strata, dicuntur στρωτά. [De vestibus stragulis Soph. Tr. 916 : Δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. Στρωτὴ, Strata, Gl. Quod Meursius Sellam equestrem interpr. ex Gl. Strata, Ἐπίππιον.]

[Στρωφάω. HSt. post Στροφαλίζω :] Στροφάω, i. q. præcedens στροφαλίζω, ejusdemque originis, i. e. Verso, Circumago. [Et post Στροφέω :] Præcedentis autem στροφάω nulla afferuntur exempla, et fortasse pro eo scr. Στρωφάω, quod poeticum est, et a στρέφω ita derivatum, ut τρωπάω a τρέπω. [Nonnus Dion. 48, 381 : Δαίμων πανδαμάτειρα βίου στροφόωσα πορείην. Quem l. omisit Spitzner. in Exc. XIX, 2, ubi de forma στροφάασθαι ab nonnullis illata Il. I, 463, sed jam ab Eust. rejecta, disseruit. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 583, Technol. p. 167, ubi στροφέουσα vel στρωφῶσα corrigit ap. Nonnum. Στροφῶ, quod ponit Arcad. p. 150, 12, non videtur huc pertinere.] Hom. Od. Z, [53,] 307 : Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα· ut supra ex Eodem, Ἠλάκατα στροφαλίζετε, Torquete fusos, Digitis torquete stamina, Ducite versato stamina fuso. [Conf. P, 97. Ib. H, 105 : Αἱ δ'... ἠλάκατα στρωφῶσιν. Antiphil. Anth. Pal. 9, 242, 4 : Πλαζομένης στρωφῶν πηδάλιον παλάμης. Apoll. Rh. 3, 424 : Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον· Christodor. Ecphr. 26 : Πυκνὰ δὲ βουλὴν ἐστρώφα.] Pass. Στρωφῶμαι, Vertor, Versor, Circumagor, Torqueor. [Orph. Lith. 476 : Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι.] Oppian. Cyn. 3, [425] de crocodilo, in cujus dormientis hiantes fauces ingressus ichneumon, latera ei rodit : Ἄλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδόμενος ποτὶ χέρσον, Ἄγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνησιν. Paulo ante, Πάντη μαινόμενος καὶ ἀμήχανος ἀμφαλάληται. Solent vero ii, quos dolor aliquis cruciat, modo in hoc, modo in illud latus verti. [Per o male ap. Hippocr. p. 826, B : Τὸ ἄρθρον ἐθισθείη ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ στροφᾶσθαι. V. Ἐνστρωφάομαι, quod ap. Aret. p. 66, 10 Erm. : Γλῶσσα μὲν στρωφᾶται ἐν τῷ στόματι ποικίλως, præstare videtur particulæ inutili. De commutando Orph. Lith. 509 : Ἐξ ἑτέροιο εἰς ἕτερον στρωφώμενον εἶδος.] Item aliquis dicitur alicubi στρωφᾶσθαι, sicut πωλεῖσθαι [Hom. Il. Y, 422 : Οὐδ' ἄρ' ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι], et cum ἐπὶ Hesiod. [Op. 526] : Ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, Versatur per populum, Convertitur ad pop. [Hom. Il. I, 463 : Πατρὸς.. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι· N, 557 : Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηίων, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτο. H. Cer. 48. Theognis 247 : Καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους· 839 : Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι. Æsch. Ag. 1224 : Λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον οἰκουρόν. Soph. Tr. 907 : Ἄλλη κἄλλη δωμάτων στρωφωμένη. Eur. Alc. 1052 : Καὶ πῶς ἀκραιφνὴς ἐν νέοις στρωφωμένη ἔσται. Lycophr. 1372 : Ἐν νεκροῖς στρωφωμένη. Apoll. Rh. 1, 827 : Τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι. Rhianus ap. Stob. Fl. 4, 34, 4 : Βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευὴς στρωφᾶται. Conf. Maneth. 3, 303, et, ubi de sideribus, 2, 34, 66. Herodot. 2, 85 : Ἀνὰ τὴν πόλιν στρωφώμεναι.] Hesych. στρωφῶντο exp. non solum ἐστρέφοντο, περιεστρέφοντο, sed etiam περιεβλέποντο. Eidem activum στρωφᾶν est non solum περιστρέφειν, verum etiam κλώθειν, νήθειν. Qua in signif. στρωφᾶν i. foret q. στρωφᾶν s. στροφαλίζειν ἠλάκατα, Fusos torquere, Ducere stamina versato fuso.

[Στρώφιος, τόπος, inter neutra ponit Zonaras Lex. p. 1678. Sed libri duo Στρῶφι, et Στρωφὶ alius ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 157, 28. L. Dind.]

Στυβαραὶ χρυσοῦ, Crustæ auri, VV. LL. [Ex loco vitioso petitum et fortasse pro στιβαραὶ χεῖρες positum videtur.]

[Στύβερρα, ἡ, opp. Macedoniæ, ap. Polyb. 28, 8, 8, ubi ἐς Στύβερραν Valesius pro Τύβερραν, quum Stubera sit ap. Liv. 43, 19, 1 sq., Στύμβαρα ap. Strab. 7, p. 327.]

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Odio prosequens viros. Æsch. Prom. [724], Amazonum exercitum στυγάνορα vocat. [ᾰ]

[Στύγαξ. V. Στύπαξ.]

Στυγερὸς, ά, ὸν, Odiosus, Odio dignus, Horribilis, Terribilis, Qui odio et horrori est, Quem oderunt, et a quo abhorrent homines, μισητὸς, ἐπίφοβος, φοβερός. Pro Odiosus, A quo abhorretur, accipi potest ap. Hom. Il. Γ, 404 : Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. Et Ξ, 158 : Στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, (sc. Jupiter, quem conspiciebat,) Invisus. Ubi et schol. exp. μισητὸς et στυγνοποιός : subjungens, τὸ γὰρ κεχαρισμένον αὐτῇ οὐκ ἐποίει : solemus autem odisse s. alieno animo esse ab iis qui nostræ voluntati non satisfaciunt, vel saltem eis succensere. Et Od. E, 396 : Στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. [Γ, 310 : Μητρὸς στυγερῆς· Λ, 326 : Στυγερὴν Ἐριφύλην. Hesiod. Th. 211 : Στυγερὸν Μόρον· 226, Ἔρις· 775, θεός... Στύξ.] In seqq. ll. accipitur non solum pro Odiosus, Invisus [Gl.], verum etiam pro Horribilis, Horrendus, Terribilis, A quo abhorremus, Ad cujus conspectum exhorrescimus et trepidamus, Tremendus, Il. Θ, [368] : Στυγεροῦ Ἀΐδαο· Od. Y, 75 [ut Il. I, 454; Od. B, 135] : Στυγερῇσιν Ἐριννύσι. [Κὴρ Il. Ψ, 79.] Sic στυγερὸς θάνατος, [Hom. Od. M, 341, Ω, 414,] Eur. [Med. 994.] Itidemque στυγερὸν σκότος dicitur pro Tenebris illis apud inferos horrendis, Il. E, 47, et N, 672 : Στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. Sic στυγερὸς πόλεμος, s. ἄρης, Σ, 209 : Στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ· T, 230 : Ὅσσοι δ' ἂν στυγεροῖο περὶ πολέμοιο λίπωνται. [Hom. Od. Λ, 465 : Ἐπέεσσι στυγεροῖσι· M, 278, μύθῳ· Ω, 200, ἀοιδή.] Pro Invisus commode accipitur Od. H, 216 : Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Ἔπλετο. Exp. etiam Tristis, Tristificus, στυγνοποιὸς, στυγνός : quæ expos. locum habere potest in sequentibus exx. : Od. K, [376] : Στυγερὸν [al. κρατερὸν] δέ με πένθος ἔχοντα· Il. X, [483] : Ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις χήρην· Od. P, [8] : Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος. Sic ap. Apoll. [Rh. 1, 1054], στυγερὸν ἄχος. Rursum Od. Σ, [271] : Νὺξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει Οὐλομένης ἐμέθεν. Nisi et hic malis interpretari Invisus. [Il. Ψ, 48 : Στυγερῇ δαιτί· Od. X, 470 : Στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος. Tyrtæus in fr. ap. Lycurg. v. 8, πενίη.] Alicubi redditur Gravis : ab Hesych. quoque χαλεπός : ut ex Hom. [Od. Γ, 288, Ξ, 235] affertur στυγερὴ ὁδὸς pro Gravis et molesta expeditio. Itidem στυγερὴ νοῦσος, Gravis morbus [ex Hom. Il. N, 670, Od. O, 408, et τηκεδόνι Λ, 201, Hesiod. ap. Suid. v. Μαχλοσύνη cit., μαχλοσύνης.] Et ex Apoll. [Rh. 1, 1302], στυγερὴ τίσις, Gravis pœna. Ex Aristoph. [Ach. 1191], στυγερὰ πάθη, Gravia incommoda. Rursum ex [Hom. Il. T, 336,] Apoll. [Rh. 1, 684], στυγερὸν γῆρας· quod interpretari possis etiam Gravis senectus. [Hom. Od. Y, 81 : Γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην. In prosa Epiphan. vol. 1, p. 500, D : Τὰ στυγερά τε καὶ ζοφώδη τῆς συννεφίας.] Exp. quoque Miserabilis, Ærumnosus, ἐπίπονος : quemadmodum et Hesych. στυγερὸν exp. κακοπαθές. Apoll. Arg. 2, [244] : Οὔ τινα φημὶ σέθεν στυγερώτερον ἄλλον. [Σμυγερώτερον emendavit Ruhnk. Ep. cr. p. 206. Superl. Pind. Ol. 11, 94 : Πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον θνάσκοντι στυγερώτατος. Iisdem modis præter alios poetas Tragici, quorum exx. omittimus. Ap. Aristoph. Ach. loco ab HSt. cit. et 1207 : Στυγερὸς ἐγὼ, tragœdiam imitari videtur oratio.]

‖ Στυγερῶς, Horribiliter, Horrendum in modum, Cum horrore. Hom. Il. Π, 723 : Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, Mox horrens trepidansque ex prælio excesseris. [Od. Φ, 374 : Στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου· Ψ, 23 : Τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι. Soph. Ph. 166 : Θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς.]

‖ Apud Hesych. legitur etiam Στυγηρῷ, μισητῷ, φοβερῷ : a nomin. Στυγηρός, Odiosus, Odio dignus,

Invisus, Terribilis. [Forma ap. Hesych. ordine literarum commendata poetæ uti potuerunt, ut forma μυγηρός. Sed in prosa, velut ap. Liban. vol. 4, p. 226, 24 : Πάντας μὲν στυγηροὶ θάνατοι, vel sine cod. scrib. foret στυγεροί, ut Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 360, etiamsi quis στυγηρὰ concedendum putet Jo. Diacono Alleg. ad Hesiod. Th. 736, p. 484. L. Dindorf.]

Στυγερότης, ητος, ἡ, Tristitia, Mœstitia.

Στυγερωπὸς, ὁ, Invisus, Quem aspicere odimus, Cujus conspectus odio nobis est, Cujus facies aut vultus nobis est invisus; etiam, Horribilis aut Terribilis aspectu, Ad cujus conspectum exhorrescimus. Pro Ingratus aspectu affertur ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 662, 1, ἰδέσθαι (χῶρος). Suidæ μισητός.] Et Στυγερώπης, ὁ, pro eodem. Apud Hesiod. στυγερώπης ζῆλος exp. Cum odio aspiciens, Inviso aspectu cernens et torvis oculis, Vultuosus, Tristis : Ἔργ. 193 : Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι Δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.

Στυγέω, στύξω, (ab inus. verbo Στύγω,) Odio prosequor, Odi : opp. τῷ φιλῶ : ut ap. Soph. [Aj. 133] : Τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. [Hesiod. Op. 308 : Καὶ ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.] Iidem accipiunt ap. Hom. Il. Θ, 370 : Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς· ubi tamen malim interpretari Abhorret a me, Aversatur me, de qua signif. mox dicetur. [Theognis 278 : Στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον. Æsch. Prom. 37 : Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; Sept. 1046 : Ὃν πόλις στυγεῖ. Et sæpe ceteri Tragici. Aristoph. ter tantum, Ach. 33 : Στυγῶν μὲν ἄστυ, et ibid. 472, ubi versum Eur. ridet, et in chori cantu Thesm. 1144 : Ὦ τυράννους στυγοῦσα.] Rursum ex Soph. [El. 1027] : Στυγῶ σε τῆς δειλίας, Odi tuam timiditatem, Odi te ob timiditatem. || Exhorresco, Extimesco, Reformido. Hom. Il. H, 112, de Hectore : Τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ Ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι. Υ, [65] de sedibus infernalibus, s. fundo maris : Τά τε στυγέουσι θεοί περ, i. e. δεδοίκασι, φοβοῦνται, Extimescunt et exhorrescunt. Quod hemistichium eadem de re legitur ap. Hesiod. Theog. 739. [Od. N, 400 : Λαίφος, ὅ κε στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Pind. fr. ap. Zenob. 5, 59 : Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ. Æsch. Sept. 235 : Τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; ubi est i. q. Ulciscitur. 310 : Στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους· Suppl. 79 : Ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες · 528 : Ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας. Et similiter ceteri Tragici. In prosa Herodot. 7, 236 : Τοῦ τε εὐτυχέειν φθονέουσι καὶ τὸ κρέσσον στυγέουσι. Diodorus Photii Exc. p. 525, 55 : Λίαν στυγήσας τὴν μισανθρωπίαν, ut Wetsten. conjecit pro συστήσας. Epiphan. vol. 1, p. 266, D : Μὴ στυγῶν τοῦτο, ἀλλὰ ὀρεγόμενος.] Cum infin. quoque itidem pro Metuo, Non audeo, ut Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, Il. A, 186 : Στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, ubi schol. quoque exp. εὐλαβηθῇ, Vereatur. [Conf. Θ, 515 : Ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος.) Soph. Ph. 87 : Οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ. Apoll. Rh. 2, 628 : Στυγέων μὲν ἁλὸς ... κέλευθα νηῒ διαπλώειν.] Idem στύξαιμι accipit pro Terribiles s. Terrificas reddiderim, Od. Λ, 500 : Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους. Schol. enim ibi στύξαιμι exp. εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι : quæ expos. ap. Hesych. quoque legitur : qui alias στύξαι exp. etiam μισῆσαι, φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. [Intransitive etiam Apoll. Rh. 4, 512 : Ὕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιίδος ἤθεα γαίης στύξαν. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 186, 6 : Καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας· Dioscor. 7, 430, 10 : Στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος. Apollinar. Psalm. 5, 9 etc. Eadem signif. aor. sec. Ἔστυγον, quem pariter atque priorem, grammatici repetunt a forma Στύζω, ut Etym. M. in Στυγνὸς, utitur Hom. Od. K, 113 : Τὴν δὲ γυναῖκα εὗρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. Et κατέστυγε Il. P, 694, et Apoll. Rh. modo cit. Apollinar. Psalm. 21, 48. Eodem pertinet quod Hesychius ponit : Ἐστύγημαι, κατεστύγνωμαι. Imperf. frequent. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 238, 347 : Ἔνθεν ἐγὼ τὰ ἕκαστα μαθὼν στυγέεσκον ὄφιν γε. Apollinar. Psalm. 55, 8; 118, 209; 138, 42. Et tertia sing. et plur. Nonn. Jo. c. 15, 79 et 105.] || Eidem Hesych. στυγεῖν est non solum μισεῖν, φοβεῖσθαι, sed etiam στυγνάζειν, Tristari, λυπεῖσθαι. Apoll. Arg. 2, [1198] : Οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, Tristati sunt. Schol. tamen exp. non tantum ἐστύγνασαν, verumetiam ηὐλαβήθησαν, Exhorruerunt, Trepidarunt. || Pass. Στυγέομαι, Odio et horrori sum, Invisus sum. [Æsch. Prom. 1003 : Λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον· Sept. 691 : Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.] Soph. Tr. p. 357 [740] : Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; schol. exp. λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον. [OEd. T. 672 : Οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ στυγήσεται. Lycophr. 761 : Νῆσον Κρόνῳ στυγουμένην· 421 : Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον· 1392 : Θεᾷ Κυρίτᾳ πάμπαν ἐστυγημένου. Apoll. Rh. 2, 343 : Ἠέριον στυγέεσθαι.]

Στύγημα, τὸ, Odium, etiam Quod aliquis odio prosequitur, ut μίσημα. [Eur. Or. 480 : Ὁ μητροφόντης ... δράκων ..., στύγημ' ἐμόν. Babrius Fab. 95, 57. « Schol. Nicandri Ther. 9. » Wakef. Schol. Apoll. Rh. 4, 446. Hemst.]

[Στυγηρός. V. Στυγερός.]

[Στυγητέος, α, ον, Detestandus. Ephræm. Cæs. Maji Coll. Vat. vol. 3, p. 26, 99 : Πᾶσιν ἀποτρόπαιος ἦν στυγητέος. Id. 5183, p. 126. L. Dind.]

Στυγητὸς, ὁ, ἡ, Odiosus, s. Qui odio et horrori est, Odio dignus, Horribilis, [Detestabilis, Gl.] i. q. στυγερός. Hesychio [et partim Photio] στυγητοὶ, μισητοί, φοβεροί, χαλεποί. [Æsch. Prom. 592 : Ἥρᾳ στυγητός (Io). Xiphilinus in Caio p. 125. Heliod. Æth. 5, 29, p. 215 med., ἔρως. Philo De decalogo p. 202, 20. Epist. ad Titum 3, 3. Angl. Epiphan. vol. 2, p. 105, A : Λόγοις στυγητοῖς. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 679, A. Eust. Od. p. 1650, 60. L. Dind.]

Στύγιος, ὁ, ἡ, Stygius, Infernalis. [Æsch. Pers. 667 : Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.] Στ. δόμος, Soph. [OEd. C. 1564], Stygiæ ædes, Plutonis atria, s. Inferi, τὰ κάτω. [Eur. Med. 195 : Στυγίους βροτῶν λύπας· Hel. 1339 : Μελίσσων στυγίους ματρὸς ὀργάς. Plato Phæd. p. 113, C : Τούτου (Pyriphlegethontis) καταντικρὺ ὁ τέταρτος (fluvius) ἐκπίπτει ..., ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην, ἣν ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων Στύγα.] Et Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 11, 321, 1] : Μώμου στυγίου τέκνα, de Grammaticis. Item στύγιος ἡμέρα, Stygia et execranda dies, Plut. [Mor. p. 828, A] : Νουμηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα οἱ δανεισταὶ ποιοῦσι καὶ στύγιον.

Στυγνάζω, Tristor, Tristitia molestiaque afficior, χαλεπαίνω. Marc. 10, 22 : Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος, Ille vero mœstus factus hoc responso, abiit contristatus. Lucas, eandem recitans historiam, dicit, περίλυπος ἐγένετο : Matth., ἀπῆλθε λυπούμενος. Vicinæ autem signif. sunt στυγνάζειν, Tristem mœstumque fieri, et λυπεῖσθαι s. περίλυπον γίνεσθαι, Dolore ac molestia affici. [Schol. Æsch. Pers. 470 : Ὦ τύχη ἡ στυγνάζειν καὶ ἀνιάζειν ποιοῦσα ἡμᾶς.] Pro Tristis et Mœstus sum, sed in metaph. signif., accipitur Matth. 16, 3 : Σήμερον χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνάζων ὁ οὐρανὸς, Rubet enim cœlum triste. Nam triste cœlum dicitur, quum non est serenum, sed obductum nubibus. [Similiter Nicetas Chon. Ann. p. 144, A : Αἰθὴρ τὴν μελανίαν ὑποκρινόμενος καὶ διὰ τοῦτο στυγνάζοντι ἐοικώς. Transitive Eumath. Ism. p. 98, D : Συνέχει τὴν ὀφρῦν, στυγνάζει τὸ πρόσωπον. L. Dind.]

[Στύγνᾶσις, εως, ἡ, Tristitia. Apollodor. ap. Stob. Eclog. phys. vol. 1, p. 1012, 9 : Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὅς ἐστιν Στυγὸς καὶ στυγνάσεως ἀποῤῥώξ.]

[Στύγνη, ἡ, Stygne, Danais, ap. Apollod. 2, 1, 5, 7.]

[Στυγνηγόρος, ὁ, ἡ, Tristia loquens, Tristis. Gregor. Naz. vol. 2, p. 251, C : Ἡμέρα στυγνηγόρε. L. D.]

[Στυγνία, ἡ, Tristitia. Schol. Hom. Il. Ω, 253 : Εἰς μαλακίαν δὲ αὐτοὺς ἐπισκώπτει (vocabulo κατηφόνες) ὡς στυγνίας αἰτίους. Moschus Prat. p. 431, C : Καθαρεύων ἀεὶ γέλωτος καὶ στυγνίας.]

[Στυγνοποιέω, Contristo, Gl.]

[Στυγνοποιὸς, ὁ, ἡ, Contristans. Schol. Hom. Il. Ξ, 158, ubi expl. στυγερός.]

[Στυγνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui tristi est vultu. Georg. Lapitha Poem. Mor. tit. ad v. 578. Boiss. Greg. Naz. vol. 2, p. 264.]

Στυγνὸς, ἡ, ὸν, i. q. στυγερὸς, Odiosus, Invisus. [Dirus, Anxius, Gl. Archiloch. ap. Hephæst. p. 88, 2 : Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα. Æsch. Pers. 286 : Στυγναί δ' Ἀθᾶναι δάοις· 974 : Κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας.] Soph. Tr. p. 368 [1051] : Οὐδ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ, Invisus mihi Eurystheus ; s. στυγνοποιὸς, sc. διὰ τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις, schol., Invisi autem nobis sunt, qui in discrimina nos conjiciunt, arduis propositis certaminibus. Accius eum locum interpretans, vertit Tristis Eurystheus : accipiens et ipse Tristis [Gl.] pro Tristificus, s. Tristium ærumnarum mihi auctor. [Soph. Ph. 1137 : Στυγνὸν φῶτ' ἐχθοδοπόν· OEd. T. 673 : Στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ· OEd. C. 1173 : Παῖς οὑμὸς στυγνός· 1390 : Τὸ Ταρτάρου στυγνὸν ἔρεβος. Eur. El. 769 : Τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς ; Tro. 132 : Τὰν Μενελάου στυγνὰν ἄλοχον· 776 : Μιᾶς γυναικὸς καὶ λέχους στυγνοῦ χάριν· Hipp. 1355 : Ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον. Bion 1, 52 : Ἔρχεται εἰς Ἀχέροντα καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον. Theocr. 23, 17 : Ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις· 19 : Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ· 30, 9 : Στυγνὸν τὸν ὖν ἀνεῦρον.] Ex eod. Soph. affertur [Aj. 561] : Μή τις ὑβρίσῃ Στυγναῖσι λώβαις, pro Molestis [Gl.] injuriis. Sed rectius interpretari possis Gravibus, Invisis, Tristificis. [Æsch. Ag. 639 : Στυγνῷ προσώπῳ· Prom. 885 : Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης· Pers. 990 : Στυγνὰ πρόκακα λέγων· 472 : Ὦ στυγνὲ δαῖμον. Soph. El. 918 : Νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων)· 852 : Στυγνῶν ἀχέων· Ant. 1226 : Στυγνὸν οἰμώξας. Eur. Tro. 126 : Αὐλῶν παιᾶνι στυγνῷ· Hipp. 771 : Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα· Alc. 861 : Στυγναὶ πρόσοδοι, στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων μελάθρων· Rhes. 734 : Ὦ στυγνοτάτην Τροίαν ἐσιδών· Suppl. 1162 : Ἔκλαυσα τόδε κλύων ἔπος στυγνότατον· et similiter alii poetæ. Sap. Sal. 17, 15 : Τὴν στυγνὴν ἐκείνην νύκτα.] In Epigr. στυγνὸν et ἐσθλὸν sibi opponi dicuntur. Rursum pro Tristis ex Basil. Epist. ὄμμα στυγνὸν, Oculus tristis. Hesych. στυγνὸν, χαλεπὸν, ὠμόν. [Eur. Hipp. 173 : Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται· 290 : Στυγνὴν ὀφρῦν λύσασα· Alc. 777 : Στυγνῷ προσώπῳ καὶ ξυνωφρυωμένῳ. Strato Anth. Pal. 12, 209, 1 : Μήτε λίην στυγνὸς παρακέκλισο μήτε κατηφής· 176, 1 : Στυγνὸς δή τι, Μένιππε, κατεσκέπασαι μέχρι πέζης ; Dioscor. ib. 42, 3 : Στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν· Pallad. 11, 386, 1 : Στυγνὴν τὴν Νίκην τις ἰδών. Moschus 3, 68 : Στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες. Theocr. 30, 3 : Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη στυγνὰν ἔχοντα χαίταν ὠχράν τε τὰν παρειάν. Xen. Anab. 2, 6, 9 : Ὁρᾶν στυγνὸς ἦν (Clearchus)· et 11 de eodem : Τὸ στυγνόν.]

Στυγνότης, ἡ, Mœstitia, Mœror, Tristitia ; etiam Horrifica tristitia, aut Ærumna. Comicus quidam ap. Athen. [4, p. 161, D] de diæta Pythagorica : Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον, Ῥῖγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν. [Polyb. 3, 20, 3 : Τὴν στ. τοῦ συνεδρίου παρεισάγουσι θαυμάσιον. Plut. Mario c. 43 init. : Ὑποδηλῶν τῇ βαρύτητι τοῦ προσώπου καὶ τῇ στ. τοῦ βλέμματος, ὡς εὐθὺς ἐμπλήσων φόνων τὴν πόλιν. Id. Thes. c. 20 fin. : Θυσίας πένθει τινὶ καὶ στ. μεμιγμένας. Conf. Hesych. v. Διάσια, schol. Lucian. Timon. c. 43 init. Schol. Hom. Il. P, 694 : Ἐν στυγνότητι καὶ κατηφείᾳ ἐγένετο, cit. Wakef. || De cœlo Polyb. 4, 21, 1 : Τὴν τῶν ἠθῶν αὐστηρίαν, ἥτις αὐτοῖς παρέπεται διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ψυχρότητα καὶ στυγνότητα. De arvo schol. Hom. Il. Ψ, 598 : Ὥσπερ τὸ λήιον περιχυθὲν τῇ δρόσῳ φαιδρύνεται, μεταβαῖνον ἀπὸ στυγνότητος εἰς κάλλος.]

[Στυγνόχροος s. Στυγνόχρους, ὁ, ἡ, Qui est colore tristi vel fusco. Nicet. Annal. p. 352, D : Ὅσον χρόνον τὴν στυγνόχρουν πορφύραν ἐνεδέδυτο, de imp. Alexio.]

[Στυγνόω, Contristo. Activi ex. suspectum est ap. Hesychium : Στύγνωσον, χώρισον (sic). Pass. Contristor, Ammian. Anth. Pal. 9, 573, 3 : Κλαίοντι καὶ ἐστυγνωμένῳ.]

Στυγοδέμνιος, ὁ, ἡ, Qui strata, sc. conjugalia, odit. Citatur vero et στυγόδεμνος νόος ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 10, 98, 1], in VV. LL., Mens, quæ concubitum odit. [Iterum HSt. :] Στυγόδεμνος, ὁ, ἡ, Qui odit cubilia, s. Qui abhorret a thalamis. Epigr. στ. νόος, Mens quæ odit concubitum.

Στύγος, τὸ, Odium. Epigr. [Æsch. Cho. 392 : Δριμὺς καρδίας θυμὸς, ἔγκοτον στύγος· 770 : Μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει· 81 : Πικρὸν φρενῶν στύγος κρατούσῃ· Ag. 1308 : Τί τοῦτ' ἔφευξας εἴτι μὴ φρενῶν στύγος ; et ib. 558. De re detestabili s. scelere Æsch. Cho. 991 : Ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος· Ag. 558 : Τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν, πλέον στύγος. De homine odioso, ut μῖσος, Æsch. Cho. 1028 : Σὲ ... πατροκτόνον μίασμα καὶ θεῶν στύγος· eademque formula Sept. 653, Eum. 644. Et de serpente Cho. 532 : Ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός ; ubi Schutz. στύγους, schol. τοῦ μισητοῦ θηρίου, de quo δάκος 530. Apoll. Rh. 4, 445 : Σχέτλι' Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν.]

[Στύελλα, φρούριον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στυελληνὸς, ὡς Ἐντελληνὸς (—ῖνος bis scribendum), Steph. Byz.]

[Στυλάγγιον. V. Στυλλάγιον.]

[Στυλάριον, τὸ, i. q. στυλὶς et στυλίσκος. Hero in Mathem. vett. p. 119, A, bis. ῠᾰ L. Dind.]

[Στῦλῖᾱνὸς, ὁ, Stylianus, Neocæsareæ Euphratensis episcopus sec. nono exeunte, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 471, 716 ; 12, p. 792.]

B Στυλὶς, ίδος, ἡ, Columella. [Epigr. ap. Pausan. 5, 20, 7 : Καὶ γὰρ ἐγὼ κλεινῶν εἰμ', ὦ ξένε, λείψανον οἴκων, στυλὶς ἐν Οἰνομάου πρίν ποτ' ἐοῦσα δόμοις. Sic Dorvillius. Libri στύλος vel στῦλος. Dionys. A. R. 3, 21 finem versus : Ἡ γωνιαία στυλίς· et ib. : Τὴν ἐπίκλησιν ἡ στυλὶς φυλάττει τὴν αὐτὴν Ὁρατία καλουμένη πίλα. Permutatum cum στηλὶς v. in l. pr. Strabonis in Στηλὶς cit. Quem respicere videtur Eust. Opusc. p. 182, 32 : Ὁ ἐκ τῆς Ἀμασίων γεωγράφος στήλας τινὰς καὶ στυλίδας λέγων ἔοικεν εἰς ἕν τι τιθέναι αὐτάς. Accusativi forma et orthographia novitia inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 763, n. 3293 : Θράσων Διογένους τήνδε ἀνέστησεν στυλλεῖδαν υἱῶν β', pro στυλίδα.] Est etiam Pars navis ἡμιολίας, Hesych. [Pollux 1, 90 : Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαστα καλεῖται, ὧν ἐντὸς ξύλον ὀρθὸν πέπηγεν, ὃ καλοῦσι στυλίδα. Conf. Στυλίσκος et Salmas. Pin. Exerc. p. 404, a, G.] Plut. Pomp. [c. 24], de luxu piratarum loquens : Στυλίσι χρυσαῖς, καὶ περιπετάσμασιν ἁλουργοῖς, καὶ πλάταις ὑπαργύροις. || Sic dicitur etiam illud, quod nares, s. nasi foramina, instar muri dispescit : alio C nomine κίων et διάφραγμα appellatum. Pollux [2, 79].

Στυλίσκος, ὁ, Columella. [Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 47, A, ed. Halm. : Ἐπὶ στ. συμμέτρου, et sæpius in seqq. Strabo 3, p. 164 : Τὰς δ' ὅσον ποδιαῖον τὸ ὕψος ἐπιθεμένας στυλίσκον περιπλέκειν αὐτῷ τὴν χαίτην, de genere pectinis. Oribas. p. 128 fin. : Πριαπίσκος λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ στυλίσκος, de parte instrumenti chirurgici. Eust. Il. p. 1039, 38 : Ὑπηρεισμένου στυλίσκου, de parte navis quæ ap. alios στυλίς. V. etiam Πλινθίς.]

Στυλίτης, ὁ, Supra columnam locatus, ὁ ἐπὶ κίονος ἱστάμενος, Suid. [Etym. M. « Monachus, qui in columna vitam exigit ; cujus instituti auctor fuit S. Symeon cogn. Stylita. Theodorus Lector Ecl. 1 : Συμεὼν ἀπὸ κώμης ἦν Σιζὰν καὶ πρῶτος τῶν κιόνων ἐπιτήδευμα ἐπενόησεν. Euagr. 1, 13 de eodem : Πρῶτος τὴν ἐπὶ κίονος στάσιν ἐπιτηδεύσας δίπηχυ μόλις ἐνδιαίτημα τὸ περίμετρον. Vita S. Lucæ jun. p. 980 : Ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας στυλίτης ἠκούετο, et al. » Ducang. V. inprimis Eust. Opusc. p. 182 seqq.]

[Στυλιτικὸς, ἡ, ὸν, adj. præcedentis στυλίτης, ap. D Eust. Opusc. p. 97, 78 : Ἡ νῦν γενεὰ οἷα καὶ δένδρα συχνὰ ἐν ξυλόχῳ πολλαχοῦ γῆς τὸ στυλιτικὸν φῦλον ἀναδίδωσιν· 183, 59 : Τὸ στυλιτικὸν φῶς· 191, 80, de monachis stylitis.]

[Στυλλάγιον, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Στυλλάγιος καὶ Στυλλαγιεὺς, Steph. Byz. Polybio 4, 77, 9 ; 80, 13, Στυλάγγιον, quod si verius, etiam Stephano B. restituendum.]

Στυλοβάτης, ὁ, Columnæ basis, s. pes [ut interpr. Hesychius]. At Pollux [7, 121] strictius accipit, et στυλοβάτην esse vult Columnæ Doricæ basin, σπεῖραν autem Ionicæ. Græcum vocab. Vitruv. retinet, 3, 3 : Extructis autem fundamentis, ad libramentum stylobatæ sunt collocandi : supra stylobatas columnæ disponendæ. Et 4, 7 : Insuper stylobatæ columnæ constituantur tam altæ, quanta ab extremis stylobatarum parietibus est diametros. Ex Eod. tria præcipue stylobatarum genera tradunt VV. LL., Tuscanum, Doricum, Ionicum ; ideoque Pollucem indiligentiæ arguunt, qui, ut supra dictum est, στυλοβάτην Dori-

cæ tantum columnæ basin esse tradit. Varro quoque hoc vocab. utitur. [Hero Autom. p. 259, B : Ὁ ναΐσκος, ἐν ᾧ ἐστιν ὁ Διόνυσος, στυλοβάτην ἐχέτω στρογγύλον καὶ λεῖον, iterumque ib. Eadem signif. qua Στυλίτης Tzetzæ restituendum conjeci in Στηλοβάτης. ὑᾶ L. D.]

[Στυλόγλυφος, ap. Philon. De 7 mirac. p. 4 ed. Orell. : Καὶ πᾶς ὁ κατάγειος τόπος ἐστὶ διὰ στυλογλύφων, corruptum videbatur Schneidero. Simile est Στρογγυλόγλυφος.]

Στυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Columnæ formam habens. Στ. dicitur Processus ossis petrosi ab inferiori ejus sede exoriens, solidus, tenuis, et oblongus instar styli, s. graphii vel acus : unde Galen. γραφιοειδῆ et βελονοειδῆ eum se appellare scribit libro De ossibus. Hæ στηλοειδεῖς per η vocantur ap. Ruf. Eph. [p. 35 ed. Cl.], itidem λεπταὶ καὶ ὑπομήκεις καὶ κάτω πρὸς τὸ φαρύγγεθρον νεύουσαι : quas ab Eudemo assimilari τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτροις annotat. Dicitur vero hoc nomine et ἀπόφυσις, Processus, cubiti, qui in eo, ut inquit Galen., ἐκ περιττοῦ innascitur : ille carpo per διάρθρωσιν inarticulatur, ejusque opus est, motus carpi obliquos dirigere, et firmare tum ligamentis, tum etiam occursu ossis carpi ipsum parva cavitate excipientis : alioqui lubrica et errabunda et parum firma fieret hæc motio, si soli radii cavitati, quamquam σκαφοειδεῖ, committeretur. [V. Galen. vol. 4, p. 43] Dicitur autem interdum στηλοειδὴς per η, quod columnam repræsentat. Gorr. [Στηλοειδὴς, sed non de osse illo, est in Gretseri Opp. vol. 2, p. 21, A. V. Πῆγμα et Πληκτροφόρος.]

[Στυλοπινάκιον, τὸ, Imago columnæ inserta. Lemma Anth. Pal. l. 3 init. : Ἐν Κυζίκῳ εἰς τὸν ναὸν Ἀπολλωνίδος, τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, ἐπιγράμματα, ἃ εἰς τὰ στυλοπινάκια ἐγέγραπτο, περιέχοντα ἀναγλύφους ἱστορίας. Salmas. Exerc. p. 521, b, B, confert Jacobs. vol. 13, p. 620.]

[Στῦλος.] Στῦλος, ὁ, Columna [Gl.], i. q. κίων, Pollux [1, 78] : videtur autem proprie esse Columna, quæ in ædificiis et machinis statuitur, ad ea fulcienda et sustinenda : at στῆλαι plerumque in locis publicis, inscriptionum maxime gratia : licet ap. Hom. quoque pro Lapidibus, in quibus fundamentum ædificii innititur, secundum quosdam accipiantur. [Conf. Eust. Opusc. p. 182, 16 seqq., ubi de discrimine utriusque et usu voc. στῦλος agens dicit etiam : Στήλη μὲν ἔχοι ἄν ποτε καὶ γραμμάτων χαράγματα, στῦλος δὲ οὐκ εἰς τοῦτο ἐξεύρηται, ἀλλ᾽ ἐπὶ πλέον εἰς ὑπέρεισμα … Οὐκ ἂν δὲ ἀνδριὰς στῦλος λέγοιτο ἄν. … Εἰ δὲ μὴ κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην ὑπερείδειν ὁ στῦλος ἵσταται, ὡς ὁ τοῦ πυρὸς στῦλος (de quo v. infra) παραφαίνειν δοκεῖ, ὥσπερ οὐδὲν ἐπέκειτο βασταζόμενον, ἀλλὰ τοῦτο μὲν τέτραπται etc., quibus repetit quæ dixerat de signif. Fulcri. Ceterum etsi ejusdem sunt stirpis vocc. στήλη et στῦλος, alterius tamen recentior est usus. Æsch. Ag. 898 : Λέγοιμ᾽ ἂν ἄνδρα τόνδε … ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη. Eur. Iph. T. 50 : Μόνος δ᾽ ἐλείφθη στῦλος, ὡς ἔδοξέ μοι, δόμων πατρῴων.] Apoc. 3, [12] : Ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ 10, [1] : Οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι [additur πυρὸς, ut Exod. 13, 21, ἐν στύλῳ πυρὸς, et ib. et 19, 9 : Ἐν στύλῳ νεφέλης, et 14, 24 : Ἐπέβλεψε κύριος ἐπὶ τὴν παρεμβολὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐν στύλῳ πυρὸς καὶ νεφέλης· et Sap. Sal. 18, 3 : Πυριφλεγῆ στῦλον, de nube ignea.] Paulus Ep. [Tim. 1, 3, 15] : Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας, ubi metaph. usurpatur, sicut et a Chrysostomo, quum Petrum et Paulum vocat τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, Ecclesiæ columnas : qualis metaph. est in hoc celebri senario [Eur. Iph. T. 67], Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. [Bacchus Thebarum στῦλος ap. Clem. Al. p. 418, 32. Apostoli στῦλοι τοῦ κόσμου, Jun. ad Clem. Rom. p. 150, 3. Conf. Suicer. Valck. Sirac. 36, 24 : Ὁ κτώμενος γυναῖκα ἐνάρχεται κτήσεως, βοηθὸν κατ᾽ αὐτὸν καὶ στῦλον ἀναπαύσεων. Job. 26, 11 : Στῦλοι οὐρανοῦ, de montibus, ut alibi κίων. Notanda etiam phrasis Paralip. 2, 34, 31 : Καὶ ἔστη ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν στῦλον, καὶ διέθετο διαθήκην ἐναντίον κυρίου· pro quo ib. 23, 13 : Εἰσῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἶδε, καὶ ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς στάσεως αὐτοῦ.] Exemplum autem propriæ signif. habes in Περίστυλος supra. [Στῦλος et ἐπιστύλιον conjungit Sextus Emp. Adv. mathem. p. 600. De columna in machina Polyb. 1, 22, 4 : Στῦλος ἐν πρῴραις στρογγύλος εἱστήκει. De columna in domo, trunco s. stipite, Eur. fr. Antiop. ap. Clem. Al. Str. 1, p. 418 : Κομῶντα κισσῷ στῦλον εὐίου θεοῦ.] || Pertica, VV. LL. Ejusd. autem cum στήλη esse originis, testantur grammatici. || Pro Graphio etiam accipi quo in tabulis cereis exarabant, apparet ex στυλοειδὴς, quod Galeno i. est q. γραφιοειδής. Apud Vitruv. autem In cochlea aquaria styli ferrei sunt, qui tignis utrimque positis infiguntur ad eam suspendendam, sive a columnæ sive a graphii similitudine ita dicti.

[Στυλόω, et med. Στυλόομαι, Columnam erigo, Columna fulcio. Liban. vol. 4, p. 909, 7 : Δι᾽ οὗ τὴν τέχνην ἐστελώσατο. Scr. ἐστυλώσατο. Leonid. Anth. Pal. 7, 648 : Ζωὴν στυλώσαιτο, Vitam matrimonio firmet. Jacobs. Pass. Apollod. Poliorc. p. 17, A : Ὀρυγὲν καὶ στυλωθὲν, de opere cunicular io et sublicio, de quo conf. Στύλωμα. L. Dind.]

[Στύλωμα, τὸ, Fulcrum s. Columellæ in cuniculis ad sustentanda quæ supra essent, positæ, Sublica. Apollodor. Poliorc. p. 17, B : Ἵνα μὴ ἐπισυμπέσῃ τοῖς ἐργαζομένοις τὸ τεῖχος, στυλώμασιν ἐρειδέσθω πυκνοῖς μᾶλλον καὶ λεπτοῖς, pro quo ὑποστυλωμάτων ib. C.]

[Στυλωτὸς, ἡ, ὸν, Columnatus. Etym. M. v. Αἴθουσαι et Eust. s. schol. Hom. Il. Υ, 11, ἐξέδραι vel ἕδραι στυλωταὶ, περίστυλα ἔχουσαι.]

[Στῦμα, τὸ, Tentigo. Plato ap. Athen. 1, p. 5, D, et 7, p. 325, A : Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ.]

[Στύμβαρα. V. Στύβαρρα.]

Στύμμα, τὸ, Spissamentum astringendi vim habens. Medici στύμματα vocant s. Spissamenta, quæ oleis, succis, unguentisque admiscentur odoramenta imbecillia, ut ea liquidiora per se, spissescant, et ἐκ τῶν ἡδυσμάτων odorem ac suavitatem facilius suscipiant, conserventurque diutius : quæ astrictoriæ maximæ facultatis sunt, cujus vis est spissare : ἡδύσματα vero, odoramenta sunt valida, quæ solum odoris conciliandi gratia unguentis adjiciuntur post στύμματα, i. e. Spissamenta, idque parva copia : unde postea unguenta ἡδυντά. Utrumque genus odorum complexus est Theophr. Περὶ ὀσμῶν [§ 17] : Χρῶνται δὲ πρὸς πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστύφοντες τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες. Et mox, Ὑποστύφονται δὲ τοῖς ἀσθενεστέροις τῶν ἀρωμάτων· εἶθ᾽ ὕστερον ἐμβάλλουσιν, ἀφ᾽ οὗ ἂν βούλωνται τὴν ὀσμὴν λαβεῖν. [Conf. Diosc. 2, 91, et Στῦψις.] Itidem Diosc. 1, 69, de amaracino unguento : Σκευάζεται δὲ διά τε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, στυφομένων ξυλοβαλσάμῳ, σχίνῳ, καλάμῳ· ἡδυνομένων δὲ ἀμαράκῳ, κόστῳ, ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ, καὶ σμύρνῃ. Hæc igitur inter στύμματα et ἡδύσματα differentia præcipua esse judicatur, quod spissamentis unguenta corpus accipiant crassitudinemque, talium odorum mixtura ac temperie : hedysmatis vero ipsa excitentur, acutioraque fiant et suaviora : illa, odorem in corpore contineant, hæc ipsum concilient. Sed harum vocum una posita, subaudiri aliquando alteram dicunt, ob rei affinitatem et conjunctionem, non tamen indiscretam; potest enim ipsa per se alterutra subsistere. Sic Galen. στύμματος nomine et ἥδυσμα comprehendisse ajunt, l. 2 τῶν Κατὰ γένη, ubi dicit, Τῶν ἐλαιῶν τὰ ἁπλῶς ἐσκευασμένα χωρὶς στυμμάτων, ἅπερ προστιθέασιν ἤτοι εὐωδίας ἕνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ σκευασθέντα. Contra vero hedysmatis nomine et στύμμα s. spissamentum intellexisse creditur Plin. 13, 1, de unguentis : Ratio faciendi duplex : succus et corpus; ille, olei generibus fere constat; hoc, odorum; hæc, stagmata vocant; illa, hedysmata. Sic enim leg. censent, cum antiquis etiam codd. : et σταγμάτων nomine intelligunt Quibus instillatur olei liquor, unde et Liquida unguenta dicta στακτὰ μύρα : ἡδυσμάτων autem, Odores qui unguento corpus suggerunt. Hermolaus autem pro illo σταγμάτων reponit στυμμάτων, etiam ipse ex antiquis codd. : στύμμα esse dicens Spissamentum et domituram unguenti, teste Diosc. : et a Columella vocari Spissamentum. Ceterum spissamenta proprie ad continendum odorem, non autem conciliandum, unguentis oleisque adjici solere, cognoscere est ex Galeno lib. 3 τῶν Κατὰ τόπους, ubi de oleo

rosaceo loquens, ait, Οὐδενὸς ἄλλου προσεμβεβλημένου A τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσι, ἕνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμεῖναι τὸ ῥόδινον εὐῶδες. Sed et τὰ στύμματα et τὰ ἡδύσματα, s. τὴν στύψιν et τὴν ἥδυνσιν, distinctæ esse naturæ, tum ex Theophr. Dioscoridisque ll. supra citatis perspicuum est, tum ex hoc ejusd. Diosc. 1, 76, de nardino unguento : Ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχῖνος, πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν, κόστος, ἄμωμον, νάρδος, σμύρνα, βάλσαμον. Quod in cinamomino sic extulit, Κινναμώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίνου, καὶ στυμμάτων ξυλοβαλσάμου, καλάμου, σχίνου· ἡδυσμάτων δὲ, κινναμώμου, βαλσάμου καρποῦ, σμύρνης. Vide et Aet. 9, 49; et Galen. l. 1 τῶν Κατὰ τόπους, c. 2, ubi ἥδυσμα accipit etiam pro ἔλαιον ἡδυντὸν s. ἡδυσμένον, Oleum odorum mixtura temperatum et conditum. Vide et Colum. 12, 7 et 46 : vide etiam Φύλλον. [Castigatio, ap. Clem. Al. Pæd. p. 144, 23 : Στύμματι δὲ αὐστηροτάτῳ παρ' ἕκαστα προσχρῆται τῷ φόβῳ (Esaias). VALCK. Rectius autem scribitur Στῦμμα.]

Στυμνὸς, Durus, Hesych. [Et Στουμμὰ, αὐστηρά. B Arcad. p. 62, 22 : Στυμνὸς, ὁ σκληρός.]

Στύμος, Truncus : στέλεχος, κορμὸς, Hesych. [Pro στύπος.]

[Στυμφαῖος. V. Τύμφη.]

[Στυμφάλιος, Στυμφαλίς. V. Στύμφαλος.]

Στύμφᾱλος, ὁ, ἡ, Arcadiæ civitas, et fons. [Καὶ πεδίον ὁμώνυμον addit Steph. Byz.; ὄρος Hesych. Fontem et fluvium memorat Pausan. 2, 3, 5; 34, 6; 8, 4, 6; 22, 2 seq., Strabo 6, p. 275. Montem Ptolem. 3, 16, 14.] Verum et pro ipsius civitatis nomine non solum fem., sed masc. etiam effertur. [Ut annotat Steph. Byz. Incerto genere, et forma Ion., Hom. Il. B, 608 : Στύμφηλόν τ' εἶχον. Masc. Polyb. 4, 68, 6 : Παρ' αὐτὸν τὸν Στύμφαλον, Strab. 8, p. 389. Fem. sæpius Pausan. 8, 22, 2 seq. Adj. fem. Στυμφαλὶς, ἴδος, ap. Pind. Ol. 6, 84 : Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα, quod schol. interpr. Ἀρκαδική. Apoll. Rh. 2, 1053 : Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης πλωάδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης ὤσασθαι, ubi Στυμφαλίδος libri plures, unde Στυμφηλίδος Brunckius. Certam. Herculis v. 5 : Πέμπτον δ' C ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.] Hinc autem vocata est Στυμφαλὶς Λίμνη, i. e. Palus. [Ap. Diod. 4, 13, Strab. 8, p. 371, 389.] Et ab hac dictæ sunt aves Στυμφαλίδες, de quibus lege poetas et historicos. [Schol. Apoll. Rh. l. c., qui memorat etiam f. Lycaonis Στύμφηλον. Ap. eundem de lacu bis est Στυμφήλη λίμνη et Στυμφήλην λίμνην. Quo referendum videtur Στυμφήλη, quod v. De ceteris formis Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Στυμφάλιος καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις καὶ λίμνη καὶ γυνή. Pind. Ol. 6, 99 : Στυμφαλίων τειχέων. Herodot. 6, 76 init. : Τῆς Στυμφηλίης λίμνης, ubi plerique Στυμφαλίδος, quod Στυμφηλίδος scribendum fore, ut scripsit Bekkerus, significavit jam Wessel. Xen. Anab. 1, 1, 11 : Σοφαίνετος Στυμφάλιος· 4, 7, 13 etc. Polyb. 4, 68, 1 : Διὰ τῆς Στυμφαλίας, et 5, τὴν Στυμφαλίαν, eademque forma masc. ib. 69, 1 etc. (Στυμφήλιος, Agesias ap. schol. Pind. Ol. 6 ad tit. Boiss.) || De cognomini urbis conditore, f. Elati, Arcadis nepote, et primitivo oppidi situ, v. Pausan. 8, 4, 4; 22, 1. (Vir, et fluvius, ap. Plut. De fluv. 19, 1. Boiss.) || Forma Στρύμφηλος etsi D non aliena videatur a dialecto communi, ut Στύμφαλος potius pro Dorica sit habendum quam Στύμφηλος pro Ionica, incerta tamen est apud antiquiores, velut Pausaniam, cujus libri locis supra citatis ita inter utramque alternant ut modo omnes in α modo in η conveniant. Sed frequentior est ap. scholiastas, ut Pind. l. c., ubi schol. vet. aliquoties per η, rec. contra per α, Apoll. Rh. l. c., Hom. Il. B, 608 : Στύμφηλον, ἣν οἱ κατοικοῦντες Στυμφήλιοι λέγονται.]

[Στύμφη. V. Τύμφη.]

[Στυμφήλη, ἡ, inter nomina in ηλη ponit Theognost. Can. p. 111, 8. V. Στύμφαλος.]

Στὺξ, υγὸς, ἡ, Styx, fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus : qua frigiditate etiam enecat eos qui aquam illam gustarint, ut Plin. quoque testatur, 2, 103, et 31, 2; Vitruv. 8, 3. Item est in Arcadia Nonacris nominata terræ regio, quæ habet in montibus ex saxo stillantes frigidissimos humores : hæc autem aqua στυγὸς ὕδωρ nominatur, quam

A neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest subsistere, sed dissilit et dissipatur : conservare autem eam et continere nihil aliud potest nisi mulina ungula. [Conf. inprimis Herodot. 6, 74.] Quibus consentanea legimus ap. Alexandr. Aphr. Probl., Plutarch. De primo frig. [p. 954, C] : necnon in Vita Alexandri, sub fin.; item Jo. Monachum, Curt. 10 in ejusdem Alexandri Vita; item Justin. Hist. 17, Pausan. Arcad. [8, 17 et 18], Strab. sub fin. l. 8. Στὺξ nominatur etiam Palus quædam apud Inferos, et ipsa ab horribili geliditate, Hesiod. Theog. 776 : Δεινὴ στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο [sec. eund. ib. 361, Oceani et Thetyos f., Oceanine dicta 389, cujus proles memoratur ib. 383, Callim. Jov. 36]. Od. K, 514 : Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός θ', ὃς δὴ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ· Il. Θ, [369] : Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Solebant per στυγὸς ὕδωρ jurare Superi, ut fingunt poetæ. [Conf. Aristot. Metaphys. 1, p. 11, 3 Br.] Il. Ξ, 271 : Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ· [Il. O, 37 et] Od.
B E, [185] : Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι. [Hesiod. Th. 400 : Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Οὔλυμπόνδε ... τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε ... Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον. Apoll. Rh. 2, 291 : Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν.] Itidem Virg. Æn. 6 : Cocyti stagna alta vides, Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen. At Auson. in monosyllabis : Quæque piat divum perjuria nocticolor Styx. Meminit et Lycophr. [706] aliique complures tum Græci tum Latini. [Aristoph. Ran. 470 : Στυγὸς μελανοκάρδιος πέτρα. Plat. Reip. 3, p. 387, B : Κωκυτούς τε καὶ Στύγας. V. l. ejusd. in Στύγιος cit.] || Alioqui στὺξ dicitur etiam Horror tremorque ex perfrictione. Theophr. C. Pl. 5, 20, loquens de locorum frigiditate : Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα· φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον, Horrores qui corpus subeunt; vel etiam Stygia frigora, Frigora horroresque stygis geliditatem imitantes. Gaza retinuit
C Græcum vocab. [I. q. μῖσος, Odium, Alciphr. Ep. 3, 34 : Εἶτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα. || Hesychio est etiam ὁ σκὼψ, τὸ ὄρνεον. Conf. Στρίξ.]

Στυπάζω, Stipite pello : Hesych. στυπάζει simpliciter exp. ὠθεῖ. Item ψοφεῖ, βροντᾷ, Strepit, Tonat : a στύπεα, quod Idem exp. ὁ ψόφος τῆς βροντῆς, Tonitrui strepitus. [V. Στυφάω.]

[Στύπαξ. V. Στυπεῖον.]

Στυπεῖον sive Στυππεῖον, τὸ, i. q. στύπη s. στύππη : quamvis alioqui diminutivi nominis formam præ se ferat. [Στυπεῖον, Stupa; Στυπίον, Stuppa, Gl. Et vitiose, Στύβης, Stuppa.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 23] : Πολλὴν δὲ πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα· ut ap. Lucr., Stupa jacit flammas concepto protinus igni. [Polyb. 1, 45, 12 : Δᾷδα καὶ στυππεῖον καὶ πῦρ ἔχοντες. Pollux 1, 84, ubi male στυπεῖον.] Et Pollux [7, 72] dicit ἐκ λίνου καὶ καννάβεως fieri τὰ στυππεῖα : quæ sc. mulieres circumligant colo stamina versato ducturæ fuso. Idem [7, 73], Τὸ δὲ ἐργαλεῖον,
D καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο, Ex quo suspensis stupis ducebant versato stamina fuso. Ubi etiam nota Γέρων significare Colum, ex qua suspendi solent stupæ, et fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit Idem ibid. : Ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ Τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Hujus usus exemplum hoc affert ex Pherecr. Μυρμηκανθρώποις, Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποιεῖ, Ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦν, Subito colum, ex qua suspensum erat linum, in telam convertit. [Conf. 10, 176.] Unde Στυππειοπώλης, Stupæ venditor, Qui stupam venditat. Aristoph. Eq. [129] : Ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται, schol. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, i. e. τὰ κάννάβινα λίνα. Ap. Polluc. 7, c. 16 [§ 72] legitur στυππειοπῶλος : quod mendosum est. Sed non immerito quis dubitet reponendumne sit ibi στυππειοπώλης an στυππειοπόλος, ut sit ὁ περὶ τὰ στυππεῖα πολούμενος : ait enim, καὶ ὁ τεχνίτης, στυππειοπῶλος καὶ στύπαξ. Sed quum hujusmodi composs. ex πολεῖσθαι sint potius

poetarum, scrib. στυππειοπώλης videri queat [ut nunc legitur hic et 196, στυπειοπ. male 1, 84] et eo intelligendus Venditor vestium stupearum, Qui vestes stupeas s. cannabinas conficit, easque venditat ad quæstum faciendum. Ibid. nota et Στύπαξ, pro quo alii [ut recte nunc legitur] scribunt Στύππαξ, synonymως poni pro στυππειοπώλης, Venditor vestium stupearum. Sic schol. Aristoph. l. c., de quodam Eucrate : Ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππιοπώλης εἶναι. [Et in versu Aristoph. ap. eund. ad Eq. 254 : Καὶ σὺ, κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ. V. Hesych. in Ὀνοστύππαξ cit. Quod in Στύγαξ corruptum fefellit Eustathium Od. p. 1650, 60, ut ab στυγεῖν duceret.] Hesych. habet etiam Στυππακὸν, στυππιοπώλην, a nomin. Στυππακὸς, i. significante q. στύππαξ et στυππιοπώλης, Artifex et venditor vestium stupearum. Utrobique vero et ap. schol. Aristoph. et ap. Hesych. sine diphthongo legitur Στυππιοπώλης : sicut Στυππίον quoque ap. eund. Hesych., exponentem τὸ λίνον, Linum; s. Stupa. Suidas tamen discrimen aperte statuit inter στυππεῖον et στυππίον s. στύππιον. Sic enim apud eum legimus [in librorum deteriorum additamento] : Στυππεῖον, στύππιον δέ· τὸ μὲν, σημαίνει τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν, τὸ δὲ, ὅθεν τὸ λίνον νήθεται. [(Zonaras Lex. p. 1677 : Στίππον, τὸ τῆς ἐλαίας ὀστοῦν· unde petitum esse, quod HSt. suo loco posuit Στίπνον, annotavit Tittm.) Cum priori interpret. conf. Exc. ex Moschop. in Agapetum ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 41 fin. : Στύπιον τὸ τῶν ἀληλεσμένων καὶ πεπιεσμένων ἐλαιῶν περίττωμα καὶ σκύβαλον (v. Στυφαλμέω), ἤγουν τὸ τζύμιον. (Alteri conf. Lex. rh. Bekker. Anecd. p. 302, 16.) Apud Etym. simplici π, et sine diphthongo scribitur Στύπιον : at in Lex. meo vet. simplici quidem π, sed cum diphthongo et προπερισπωμένως legitur Στυπεῖον, diciturque derivatum παρὰ τὸ τύπτω, pleonasmo literæ σ : eamque ob rem exp. τὸ τυπτόμενον λινάριον. [« Ἁ στύπη, longo υ (quod v. infra), s. στύππη, Stupa s. Stuppa (Stuppa scribi in veterrimis quibusque libris observat Heins. ad Valer. 1, 28, et Advers. 2, 3), est adj. Στύππειος, cujus neutrum Στυππεῖον (ut ἀργύρειος, ἀργυρεῖον) substantivi vicem gerit. Herodot. 8, 52 : Στυπεῖον περὶ τοὺς ὀϊστοὺς περιθέντες (ubi al. στυππεῖον et στυππίον). Menander ap. Cosm. Indicopl. l. 5, p. 198, A, (Diodor. 14, 51,) Plutarch. Cic. c. 18, Lucian. Asin. c. 31, anon. ap. Suid. v. Σκυτάλίδες, Philo Belop. p. 90, A, Æsop. Fab. 163, p. 99. Στυππεῖον inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 533, 90, Galen. vol. 3, p. 79, Æneas Tact. c. 33, p. 106; 35, p. 108. L. D.) Ejus alia forma est Στυππίον ap. Dem. C. Everg. p. 1145, 6, Polyb. 5, 89, 2, Philon. Bel. p. 94, A, Appian. Annib. c. 34, p. 269, Illyr. c. 11, p. 845 : Σχάφας φρυγάνων καὶ στυππίων. Pro utroque nonnunquam prave Στυπτεῖον et Στυπτίον editum. (V. Hesych. in Ὀνοστύππαξ cit., Cosmas l. c., et var. scripturæ in loco Demosth., cui, ut ceteris omnibus, restituta aut restituenda forma στυππεῖον, sublatis formis quum illis tum Στυπεῖον vel Στύππιον, ut est ap. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 262, 7, et Etym. M. p. 731, 52, 59. Corruptissime Photius : Στυπτιον ἢ στιππίον, λίνου εἶδος, quod Porsonus in Στυππεῖον ἢ στιππεῖον mutavit, quam formam vix credibile est potuisse Photium, etsi apud Suidam in Στύππη pro στυππεῖον libri meliores στίππυον vel στιππίον. L. D.) Adj. Στύππινος, η, ον, ad regulam factum legitur ap. Diodor. 1, 35, Philon. l. c. p. 102, A, (et locis infra citt.). Στυππέϊνος qui protulerunt, similitudinem adjectivorum ἰτεΐνος, κρανέϊνος, πτελέϊνος, non accurate observata origine, imitati videntur. Similiter illi ὀστέϊνος rejiciunt. » Lobeck. ad Phryn. p. 261. Ubi de utraque forma : Στυππέϊνον τετρασυλλάβως οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ ἄνευ τοῦ ε τρισυλλάβως στύππινον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Formæ prioris ex. Levit. 13, 47 et 59, ἱματίῳ στ., annotavit Hœschel. Altera Diogenian. 8, 14, Apostol. 17, 49 : Στύππινον γερόντιον, ἀσθενές. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 33, 12 : Γέρων στύππινος ἤτοι λευκὸς καὶ πολιὸς, ἐπειδὴ τὰ στύππινα λευκά εἰσιν, ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστι τὰ στύππινα τῶν λινῶν.]

Στύπη etiam, sive Στύππη, ἡ, a στύφω significante Inspisso, deductum existimari queat : quoniam ea rimæ et foramina solent stipari et obstrui. Latini Stupam appellant, a Græcis mutuati id vocab., a quibus et Stipo desumptum videri potest. Joseph. ap. Suid. : Πληρώσαντες τὴν στοὰν στύπης, πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. Sic Livius : Cum facibus alii, alii stupam picemque et malleolos ferentes. [Schol. Luciani Asin. c. 31 : Στυππεῖον) στύππην.] Frequentius gemino quam simplici π scriptum reperitur. [« Stuppam linum impolitum appellant Græci Dorii, Festus. » HSt. Ms. Vind.]

Στύπη, Hesych. exp. etiam ὁ στύπος, ἡ στελέχη, i. e. Stipes, Stirps, Truncus, Caudex. Apud Eundem legitur et Στύπεα, στέλεχος, κορμός : additis et his exposs. τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα καὶ τὸ κῦτος [κύτος], καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς. [V. Στυπάζω.] Qua signif. dicitur Στύπος potius, quod neutri generis est, et in plur. facit στύπεα, στύπη. [Stips, Gl.] Apoll. Arg. 1, [1117] : Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου, i. e., πρέμνον καὶ στέλεχος, Stipes et truncus. Et [1197] : Νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶ, evulsurus sc. stipitem illum. Sic et 4, [1401] : Μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος· 1428 : Ἰτείης ἱερὸν στύπος.] Item ex Lycophr. [1110] in Lex. meo vet. πεύκης πρέμνον ἢ στύπος δρυός. [Φηγοῦ 553, ut Orph. Arg. 922.] Diciturque ibi πᾶν δένδρον σκληρὸν καὶ στερεὸν vocari στύπος. [Theognost. Can. p. 68, 22.] Item ap. Suid. : Πηγνύντες ἐς τὴν γῆν ὀρθὰ τὰ στύπη ψαύοντα ἀλλήλων ἐν ἡμικυκλίου σχήματι. Simplici enim π scrib., ut et in Ms. exemplari. Sic Cæs., In fossis sudes stipitesque præacutos defigit. Alibi Idem cippos vocat Acutos vallos in terram depactos. [Polyb., cui etiam l. ab Suida cit. tribuit Casaub., 22, 10, 4 : Τοῖς κριοῖς ἐνιέντες ... λίθους καὶ στύπη δρύϊνα· et 1, 48, 9 : Ὥστε καὶ τὰ στύπη τῶν κριῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀχρειωθῆναι, ut Scaliger emendavit vulg. τύπη.] || Apud Nicandr. στύπεϊ adjective [immo subst., ut significet Sinum, Alveum] usurpatum legitur Al. 69 : Μορέης ἀπὸ ῥιζία φοινικοέσσης Ὄλμῳ [ὄλμου] ἐνὶ στύπεϊ προβαλὼν καὶ ὁμήρεα κόψας. Quibus verbis jubet mori radices λαμβάνειν καὶ ἐν ὄλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ, In lignea pila, ligneo mortario, mortario confecto ex duro aliquo stipite s. caudice. [Ther. 951 : Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπεϊ προβαλὼν πολυχανδέος ὄλμου νάξαι. Ubi schol. : Ἐν στύπεϊ, τῷ κύτει καὶ τῇ γαστρὶ τοῦ ὄλμου· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν ὄλμῳ, τουτέστι τῇ θυείᾳ. Contulit autem jam Arnaldus, quum loco Al. corrigeret quod codices præbuerunt ὄλμου, Hesychii ab HSt. initio citatam expl. κύτος. De forma Στύφος v. in ipsa.]

Στυπογλύφος, ὁ, ἡ, Qui ligna polit s. scalpro radit, ξυλογλύφος, Hesych. Nam στύπος, inquit, vocatur στέλεχος s. πρέμνον.

[Στύπος. V. Στύπη.]

[Στυππακὸς, Στύππαξ, Στυππέϊνος, Στυππεῖον. V. Στυπεῖον.]

[Στυππειοποιὸς, ὁ, Qui stuppam facit. Etym. M. p. 339, 57, ubi στυππιοποιός, ap. Theodoret. Therap. 4, p. 64, 49, στιππυοποιοῦ.]

[Στυππειοπώλης. V. Στυπεῖον.]

[Στυππειώτης. V. Στυππῆς.]

[Στύππη. V. Στύπη.]

[Στυππῆς, ὁ, cogn. Leonis Styppiotæ patriarchæ Cpol. sec. duodecimo, ap. Tzetzen Hist. 9, 970, ubi est εἰς πατριάρχην τὸν Στυπῆν, et apud Nicetam Chon. Ann. p. 36, A : Ὁ Στυππῆς Λέων, quod rectius, sed in aliis libris male Στυπτῆς vel Στυπῆς. Στυππειώτης Theodorus est ap. eund. p. 38, A, et alibi. L. Dind.]

[Στύππινος. V. Στυπεῖον.]

Στυπτηρία, ἡ, Alumen [Aluta, Gl.] : παρὰ τὸ στύφειν dictum, quoniam potentissime astringit. [Ut dicit Galen. vol. 13, p. 808.] Est Succus concretus ex aqua et terra aluminosa, sive a natura talis sit, sive artificio paratus. Est autem omne alumen aut liquidum aut concretum. Liquidi duæ sunt differentiæ, unum, limpidum est, lacteum, æquale, et semper succo madens, sine lapidibus, atque quendam veluti ignem exspirans. Id quia vilis pretii est, et ubique reperiri potest, ut ait Galen. lib. 6 τῶν Κατὰ τόπους, appellatur Φόριμον. Alterum, impurum, pallidum, scabrum, quod quia sordibus inquinatum est et perversum, dicitur Παράφορον. At vero concretum, figuris varium est. Nam aut scissum est, quod ex eo vocant Σχιστὸν [Στυπτηρία σχιστὴ, Alumen stipum,

Gl. Oribas. p. 197 ed. Mai.; Galen. vol. 2, p. 295; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 288; Geopon. 7, 12, 29]: (est autem id cujusque glebosi et nativi veluti flos: ejusque itidem duo modi sunt. Nam vel glebarum aut asserum instar compactum est; vel sigillatim in capillamenta quædam canescentia finditur, quod inde nominatur Τριχῖτις στυπτηρία, quasi Capillare alumen :) vel est rotundum, et appellatur Στρογγύλη στυπτηρία [Geopon. 12, 17, 11; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 304] : id autem triplex est; vel enim bullarum modo intumuit, vel foraminum fistulis quandam spongiæ gerit speciem, vel est solidum. [Ὑγρὰ ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 8.] Aut tali simile est, quod vocatur Ἀστραγαλωτὴ στυπτηρία : aut lateris, quamobrem dicitur Πλινθῖτις : aut ex crustis constat, et nominatur Πλακῖτις. At ex glebis nativis, qualescunque fuerint, hodie in metæ figuram formant, id quod Sacchariuum vocatur. Coloribus quoque aluminum genera distinxit natura. Nam vel candidum est, quale est præstantissimum quodque; vel in candido cinereum, sive parum fuscum, quod nigrum vocarunt : vel in candido rubrum, vel pallidum, ut interdum rotundum atque etiam capillare. Distinguuntur usu quoque et facultate : veteres enim usi sunt scissili, rotundo, et liquido : ex quibus scissile præstantius est. Hæc inter alia Gorr. Vide plura ap. Dioscor. [5, 122], et Paul. Ægin., necnon ap. Plin. : item modum urendi aluminis ap. Aet. 9. Ap. Hippocr. στυπτηρίη χαλκῖτις dicitur, quæ simpliciter χαλκῖτις nominatur, a Latinis etiam Chalcitis. [Verba Galeni in Gloss. Hippocr. p. 877, F : Στυπτηρίη ἡ χαλκῖτις· 879, F : Στυπτηρίη ἥ τε Αἰγυπτίη καὶ ἡ Μηλίη (de qua ib. 875, B; 876, D). Et p. 614, 15; 622, 27; 625, 11; 1228, D. Herodot. 2, 180 : Ἄμασίς σφι ἔδωκε χίλια στυπτηρίης τάλαντα. Tim. Locr. p. 99, D. Aristot. Meteor. 2, 3 fin., H. A. 5, 15 med. Theophrasti Περὶ ἁλῶν, νίτρου, στυπτηρίας scriptum memorat Diog. L. 5, 42; Liparæ ins. μέταλλα στυπτηρίας et Meli ins. στυπτηρίαν Diod. 5, 10, et Strabo 6, p. 275. « In glossis chymicis Mss. ἐστὶν θεῖον λευκὸν καὶ ἄσκιος χαλκός. » Ducang.]

[Στυπτηριακὸς, ή, όν, unde Στυπτηριακὸν δέρμα, Aluta, Gl.]

Στυπτηριώδης, ὁ, ἡ, Aluminosus, Alumen resipiens : ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες, Galen. [vol. 2, 358, B] : vide in Στρυφνός. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 1 : Ὅσα νιτρώδη καὶ στυπτηριώδη. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 92. Strabo 3, p. 146, γῆ.]

Στυπτικὸς, ή, όν, Astrictorius, Astringendi vim habens, Stypticus. [Stiparius, Stuparius, Gl.] Diosc. 1, 169, de achrade : Δύναμιν ἔχει στυπτικωτέραν ἀπίου, Magis astringit quam pirus. 3, 152, de hemionitide : Γευσαμένῳ δὲ ἡ πόα στυπτική, In gustu linguam astringit. Ruell. vertit, Austero est sapore. Item, Spissandi vim habens, ut Plin. interpr. ap. Diosc. [1, 112] : Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς, στυπτικὰ, καὶ τραυμάτων κολλητικά· quem sic vertit, Ulmi folia et cortex et rami vim habent spissandi, et vulnera contrahendi. Itidem accipiunt ap. Eund. 2, 95, ubi quum dixisset, Τὸ ταύρειον στέαρ στύφειν ποσῶς, subjungit, Τὸ δὲ αἴγειον, στυπτικώτερον, ὅθεν δυσεντερικοῖς δίδοται. Ruell. tamen ibi in præcedente signif. accipit, Astringentior est caprinus : itidemque et Galen. lib. 11 Simplic., ubi agit περὶ πιμελῆς καὶ στέατος : qui ipsum Diosc. propterea reprehendendum putat : nisi forte στυπτικώτερον acceperit pro δριμύτερον. Quam tamen signif. impropriam esse ait, ut fusius in Ἐνστύφω dictum est. Vide et Στυφός. [Athen. 1, p. 32, C, F, στυπτικὸς οἶνος. Valck. Clem. Alex. Pæd. p. 216 : Μύρσινον τὸ ἐκ μύρτων καὶ μυρρίνης στυπτικόν. Schol. Nicandri Al. 234 (et Th. 892). Wakef. Improprie præter Theonem Sm. in Στύφω cit. Constitt. Apost. 2, 22 init. p. 233 : Τῶν στ. ἢ παρακλητικῶν λόγων.]

[Στυπτὸν, τὸ, ap. Cosmam Topogr. Christ. p. 198, E : Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν δευτέρων σκεπασμάτων ἐποίουν, τῶν ἀπὸ αἰγείων ὄντων στυπτῶν, ἃς καὶ δέρρεις ἐκάλουν, Ex caprinis pilis intextis, vertit Int. 199, B : Αἱ δέρρεις αἱ ἀπὸ στυπτῶν, Pelles contextæ, idem. Scribendum videatur στιπτῶν. L. Dind.]

[Στύρα, ων, τὰ, Styra, πλησίον Καρύστου τῆς Εὐβοίας πόλις. Ὁ πολίτης Στυρεὺς, Steph. Byz. Hom. Il. B, 539 : Οἵ τε Κάρυστον ἔχον ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον. Nonn. Dion. 13, 160, Demosth. p. 568, 25, Strabo 11, p. 446. V. etiam Στυρόν. Gent. Στυρεὺς ap. Herodot. 6, 107; 8, 1, 46; 9, 28, Thuc. 7, 57, Diog. L. 3, 48. Στυριεὺς male, ut animadvertit Tzschuck. ad Strab., ap. Eustath. Il. p. 281, 13, qui oppidum etiam tum ita vocari refert.]

Στῠρᾰκίζω, Styracem refero, ap. Diosc. Sed ab altera στύρακος signif. deductum, est κεντρίζω, ut exp. Hesych. [et Etym. M., Photius.]

Στυράκῐνος, η, ον, adj.; unde Στυράκινον μύρον, Ex styrace confectum unguentum : ap. Diosc. [1, 79. Et ῥάβδος Genes. 30, 37, unde Athanas. vol. 2, p. 322, F, ἀκοντίσματα ap. Strab. 12, p. 570, in Στύραξ cit.]

[Στυράκιον, τὸ, dimin. a Στύραξ, ὁ, quod v. ‖ Columella, instar hastilis. Codin. Orig. Cpol. n. 129 : Ἡ γυναικοειδὴς στήλη ἡ ἱσταμένη εἰς τὴν φιάλην τοῦ Ἱπποδρομίου εἰς τὸ στυράκιον Εἰρήνης ἐστί. Idem n. 132 : Τὸν Σωτῆρα εἰς τὴν Χαλκῆν Ῥωμανὸς ἀνήγειρεν ὑπὸ στυρακίων μικρῶν δύο. Ubi cod. Reg. ὑπὸ στυλῶν δύο μικρῶν, etc. Ducang.]

[Στυράκιον, τὸ, Styracium. Steph. Byz., ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐνοικοῦντες Στυρακῖται· Στυρακίτης γὰρ Ἀπόλλων. Eustath. Il. p. 281, 13.]

Στύραξ, ᾰκος, [ὁ, et] ἡ, arbor Syriæ, quæ malo Cydoniæ fertur esse similis. Cujus etiam lacryma στύραξ vocatur. Storacem appellant officinæ. Ex ea fiunt suffitus : unde Hesych. dicit esse δένδρον, item θυμίαμα. [Herodot. 3, 107 : Τῆς στύρακος τῷ καπνῷ. Conf. Orph. H. 29 inscr.] Lege Diosc. [1, 79], Aristot. [H. A. 4, 8 finem versus : Θυμιωμένου τοῦ στ.], Theophr. [H. Pl. 9, 7, 3], Galen., Plin. [12, 17, 25; 24, 6. Strab. 12, p. 570 : Πλεῖστος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς, δένδρον οὐ μέγα ὀρθηλὸν (ὄρθιον δὲ καὶ ὑψηλὸν Casaub.), ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. Plutarch. Lysand. c. 28 : Οἱ Κρήσιοι στύρακες οὐ πρόσω περιπεφύκασιν. Ubi notandum etiam genus masc. de arbore, ut de thure supra ap. Aristot., Dioscoridem ll. citatis, Galen. vol. 10, p. 322; 13, p. 124, 134, 232. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 382, de medicamento : Καταπινόμενος ὁ στύραξ. Sine caussa ap. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 328, 124 : Λιβανωτὸν ἄρρενα καὶ στύρακα μακρὸν, Wagnerus μακρὰν sec. Thomam p. 811 : Στύραξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμά τι, et Ammon. p. 132, et Moschop., qui masc. genus tribuunt sequenti signif. Cuspidis. Sed verum tantum huic peculiare esse masc., arbori vero et thuri commune est genus utrumque, etsi de antiquioribus Atticis non falsum videtur Mœridis præceptum p. 357 : Στύρακα θηλυκῶς Ἀττικοὶ, ἀρσενικῶς Ἕλληνες, modo ad priorem referatur signif., non ad alteram Cuspidis.]

Στύραξ, ᾰκος, ὁ, Cuspis teli, hastæ. [Tonsilla, Gl.] Sed existimatur esse potius Hastæ ima cuspis, qua eam solo defigimus : ut sit i. q. σαυρωτήρ. [Quod voc. v. Harpocratio : Στ. καλεῖται τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν, et similiter ceteri grammatici, de quibus v. Ruhnk. ad Tim. p. 241. Xen. H. Gr. 6, 2, 19 : Τὸν μέν τινα βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Plato Lach. p. 183, E : Ἐπεὶ παρημείβετο ἡ ναῦς τὴν ναῦν καὶ ἐπέσπα αὐτὸν τοῦ δόρατος ἐχόμενον, κατηφίει τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρὸς, ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο· ubi schol. κέντρον, κέρας, ἐπιδορατὶς int.] Legimus tamen ap. Athen. [12, p. 514, D] : Ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. [Plut. Aristid. c. 14 : Τοῦτον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέφαινε τὸν ὀφθαλμὸν, ἀκοντίου στύρακι παίων τις ἀνεῖλεν. Dio Cass. 40, 18 : Ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου· 76, 12 : Δόρυ βραχὺ μῆλον χαλκοῦν ἐπ' ἄκρου τοῦ στύρακος ἔχον. Philostr. Her. c. 19 : Τὸν στ. ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι. Liban. vol. 1, p. 298, 18 : Τῷ στύρακι τοῦ δορὸς εἰς τὴν κόνιν ἐνέγραψε.] Vide Polluc. [1, 136; 10, 143,] Hesych. et Suid. Invenitur et Στυράκιον, dimin. forma. Thuc. 2, [4] : Στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος ἐς τὸν μοχλὸν, Hastili, s. potius σαυρωτῆρι : q. e. Ferrum transversum in posteriori parte ferri hastæ, Bud., qui tamen alibi huic vocab. aliam signif. tribuere videtur. Quidam interpr. Spiculo jaculi. [Pollux 10, 27, 143. Synes. p. 269, D.] Hesych. vult στύ-

στυρακα esse non solum σαυρωτῆρα τοῦ δόρατος, sed etiam ... [Στύρατραξ pro στύραξ male scriptum in Lex. in Οὐρίαχος cit.]

[Στύραξ, ακος, ὁ, Styrax, n. canis, ap. Xenoph. Ven. 7, 5.]

[Στυρβάζω, pro τυρβάζω, quod v., ponit Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 303, 10 : Στυρβάσαι, ταράξαι, ἀφ' οὗ καὶ τύρβη ἡ ταραχή. Sed v. Συρβιάζω.]

[Στυρὸν, τὸ, quod inter disyllaba in υρον ponit Theognost. Can. p. 130, 30, quid significet non dixit. Nam quod addit τὸ μύρον τὸν τόνον ἀμείψαν τὴν γραφὴν ἐφύλαξεν, non ad στυρὸν refertur, sed ad grammaticorum, de qua in Μύρον dictum, opinionem μύρον esse quasi μῦρον. Atque hinc explicanda glossa Zonaræ p. 1678 : Στυρὸν, τὸ μύρον. Ceterum scribendum Στύραν, ut apud Herodianum Περὶ μον. λ. p. 38, 34, qui στύραν dicit, et ad Στύρα, quod v., referendum. Mancum videtur στυρα in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 186, n. 161, 11. L. Dind.]

[Στυπτικὸς, ἡ, ὸν, Pruriens, vel Pruritum excitans. Ps.-Diogeni *Notices* vol. 10, p. 246 : Δεσμοὺς καὶ κύνας στακτῇ φύσει παραβαλεῖν, Boiss. restituebat στυπτικῇ.]

[Στυφελμεῖν, σκυβαλίζειν, Hesych. Conf. gl. Moschopuli in Στυππεῖον cit.]

[Στυφάω, ap. Hesych. in gl. Στυφᾶν, βροντᾶν, alludit ad Στυπάζω, quod v.]

[Στυφελιγμός. V. Στυφελισμός.]

Στυφελίζω, Duriter aspereque tracto, Duris verberibus aut Verbis asperis incesso, Duriter et aspere excipio. Tam inanimatis quam animatis tribuitur. Inanimatis, ut Hom. Il. [H, 261 : Στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα (basta)·] Π, 773 : Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 665, 4 : Κῦμα δὲ ναύτας ἀθρόον ἐς κοίλην ἐστυφέλιξεν ἅλα.] Sæpius animatis, [Il. E, 437 : Τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων· Φ, 380 : Οὐ γὰρ ἔοικεν ἀθάνατον θεὸν ὧδε ... βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν· 512 : Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ.] Od. Σ, [415] : Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον Δμώων. [Simias Anth. Pal. 15, 22, 11 : Δαρδανιδᾶν ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἄνακτας· Polystratus 7, 297, 3 : Ἀκροκόρινθον Λεύκιος ἐστυφέλιξε. Hippocr. p. 772, F : Ἥκιστα χρὴ τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ στυφελίζειν πάντα τὰ τρώματα.] Itidemque pass. voce et signif. Od. Π, 107 : Ὁράασθαι Ξείνους τε στυφελιζομένους. [Synes. Hymn. p. 329, D : Οὐ μὰ ζωὰ τᾶμος δὲ φίλα διὰ γᾶν πατρίαν στυφελιζομέναν. Xenophanes Anth. Pal. 7, 120, 1 : Στυφελιζομένου σκύλακος. Coluthus 40 : Βότρυς ἀκερσεκόμης ζεφύροις στυφελίζετο χαίτης.] Apollonius dativum instrumenti addidit, Arg. 2, [115 : Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν Ἐλάσσας· 1, 273] : Καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε, Multis convitiis probrisque incessit s. insectatus est. [Sic Apollinar. Psalm. 34, 13; 54, 20; ἐπέεσσι 101, 14. Improprie etiam Pind. ap. schol. Ol. 2, 40 : Ὁπότε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ, πρὸς (πρόσθε vel πάρος) μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξε. Soph. Ant. 139 : Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης. Schol. ταράσσων. Nonnus Joann. c. 9, 161 : Καί μιν μυστιπόλοι φθονερῇ στυφέλιξαν ἰωῇ.] || Dispello, Discutio, Disjicio. Il. Λ, 305 : Ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, schol. διασείσῃ, πλήξῃ. Aliquando Deturbo, Depello, Dejicio : ut quum additur præp. ἀπὸ vel ἐξ habens suum gen. Il. A, 581 : Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· X, 496 : Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε· Od. P, [234] : Οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἔμεν' ἐμπεδέως. [Apoll. Rh. 1, 384 : Ἰῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ νειόθεν ἐξ ἕδρης. Nicet. Ann. 4, p. 73, B : Θεόδωρον τοῦ στασίμου στυφελίξας.] Hesych. στυφελίζειν exp. διασείειν, κολάπτειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, ἐνυβρίζειν, κακοῦν· et Στυφελιζομένους, σκληρῶς ὑβριζομένους. [Ex Od. Π, 108 etc. : Ξείνους τε στυφελιζομένους.]

Στυφελισμὸς, ὁ, Injuria contumeliosa, Quum aliquis duriter excipitur ab aliquo, verbisve asperis incessitur, Quum quis injuriose pulsatur : ὕβρις, ut exp. ap. Aristoph. Eq. [437] : Ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς. Comprehenduntur eo nomine et Verbera et Verba contumeliosa s. injuriosa : sicut in Epigr. στυφελίζειν et ῥαπίζειν synonymως accipiuntur, et Apollonius dicit ὀνείδεσι στυφελίζειν. Itidem στυφελισμὸς dicitur Quum quis injuriose loco suo deturbatur. [Ap. Aristoph. Rav. στυφελιγμούς.]

Στυφελὸς, [ἡ, ὸν, et, si quid tribuendum loco Æschyli, de quo infra, ὁ, ἡ. Nam ap. Parthen. Erot. 11, 2 : Καί ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην ἀψαμένη δειρὴν ἐνεθήκατο, scribendum videtur καταστυφέλοιο, quod in libris Hesiodi l. infra cit. plerisque eodem scribitur modo κατὰ στ. L. D.] Durus, Asper, ex στύφω derivatum creditur, eo quod quæ astringuntur et inspissantur, soleant exasperari et indurari : certe iidem succi, qui linguam στύφουσιν, dicuntur ipsam etiam τραχύνειν. [Hesychius interpr. eodem modo ut στυφλός.] Schol. Aristoph. [ap. Suidam v. Στυφελισμοὺς] ex Mythicis : Στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν Ὀστρακόεντα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθῃ· forsan de testudine quam aquila sublatam demisit in rupem ut testam præduram frangeret. Hesiod. [Th. 806 sec. Etym. M.] : Στυφελοῦ [καταστυφέλου] διὰ χώρου, i. e. σκληροῦ καὶ τραχέος, ut exp. in Lex. meo vet., quemadmodum ap. Apollon. quoque, Arg. 2, [323] : Στυφελὴ βρέμει ἀκτὴ, schol. itidem exp. τραχεῖα καὶ σκληρά. [Conf. ad 2, 1005 : Σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες· 1248 : Γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν ἰλλόμενος Προμηθεύς· 3, 411 : Στυφελὴν κατὰ νειόν· et ib. 1053. Orph. Arg. 1127 : Ἀγκῶνα στυφελόν. Quintus 9, 384, ὀδοῦσι, ut Oppian. Cyn. 3, 442, ὀδόντα. Ap. Æsch. Pers. 965 : Ὀλοοὺς ἀπέλιπον Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας, ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς (al. ἀκταῖς), ubi liber unus στυφελοὺς, deteriores θανόντας, postremum autem voc. aperte mendosum est (si integrum est prius ἐπ' ἀκταῖς· conf. l. simillimus in Στυφλὸς cit. Pro altero ἄκρας Blomf.), scribendum certe στυφελοῦ, et ib. 79, ubi improprie : Ὀχυροῖσι πεποιθὼς στυφέλοις ἐφέταις, corrigendum στυφελοῖς. De gente sic Orph. Arg. 1010 : Ἷξε δ' ἐπὶ στυφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον. Dionys. Per. 768 : Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν ναίουσιν.] Similiter στυφελὸς σκόπελος [Antip. Sid.] libr. 2 Epigr. [Anth. Pal. 11, 31, 2], et l. 1, στυφελὴ σταγὼν [in epigr. Philippi 9, 561, 6 : Τοὺς ἀπεπάντους βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα. Nisi leg. στυφλὴν, etsi apud Meleagrum ib. 4, 1, 22 : Ἡδύ τε μύρτον Καλλιμάχου στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος, eodem modo interpretantur nonnulli]. Hesychio quoque [Στυφελὴ, σκληρὰ, et] στυφελοὶ πάγοι sunt οἱ σκληροὶ, Dura glacies, Glacies quæ frigore, quo astricta est, induruit.

[Στυφελώδης, ὁ, ἡ, i. q. στυφελός. Quintus 12, 449, πέτρα.]

Στυφλὸς, ὁ, ἡ, i. q. στυφελὸς, ex eoque factum per sync. Lycophr. [737] : Μισηνοῦ στυφλὰ νάσσονται κλίτη, i. e. τραχέα κλίματα, ut exp. in Lex. meo vet. Et στυφλὸς γῆ ap. Suid. ἡ ξηρὰ καὶ σκληρὰ, Solum quod ariditate durum est. [Gl. libris deterioribus illata ex Soph. Ant. 250 : Στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος.] Hesychio στυφλὸν est non solum τραχὺ, σκληρὸν, στεῤῥὸν, verum etiam βαρὺ, ἀργόν. [Æsch. Prom. 747 : Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας· Pers. 303 : Ἀρτεμβάρης δὲ (occisus) στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων (vel —νιῶν). Eur. Iph. T. 1429 : Κατὰ στυφλοῦ πέτρας ῥίψωμεν· Bacch. 1137 : Ὑπὸ στύφλοις πέτραις, ubi libri τυφλοῖς, qui accentus est ap. Hes., quum apud ceteros omnes libri consentiant in barytono, non quem HSt. in verbis Lyc. et Suidæ tacito supposuit oxytono, illato etiam in edd. nonnullis Lyc., cujus codd. ap. Bachm. στύφλα, cum Etym. M. p. 732, 20. Sed si recte scribitur στυφελὸς, rationi consentaneum videtur στυφλὸς, ut τυφλὸς, σιφλός. Ceterum etsi Ruhnk. ad Tim. p. 238 poeticum putabat hoc voc., habet tamen etiam inscr. Locr. recentior ap. Bœckh. vol. 1, p. 856, n. 1755, 7, si quod est apud Meletium ἐχαρίσατο τῇ γερουσίᾳ χωρίδιον στυφλ..., recte suppletur στυφλῆς γῆς. L. Dind.]

[Στυφόεις. V. Ἐνστύφω.]

Στυφοκόμπος, vel Στυφόκομπος, ὁ, ut ap. schol. Aristoph., dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice, teste Hesych. [qui dicit : Στυφοκόμπος, ὁ μάχιμος ἀλεκτρυὼν καὶ ὄρτυξ. Qua de interpr. v. sub finem.] Ap. Aristoph. legitur, ὄρτυγος ὑπὸ στυφοκόμπου, Av. [1299] : Καὶ γὰρ εἶχεν ὄρτυγος Ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένος. Ita enim leg., ex Suidæ etiam

auctoritate, non πεπληγμένῳ : item ὄρτυγος, non ὄρτυγι. Vide et hujus poetæ Enarratorem : item Pollucem, apud quem est στυμφοκόπος. [Locus integer, cujus ab sententia pariter atque vera scriptura longe aberravit HSt., est : Μειδίας δ' ἐκεῖ (apud aves) ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἦκεν ὄρτυγι ὑπὸ στυφοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ· ubi Brunckius : « Ὑπὸ στυφοκόμπου. Sic quidem libri omnes, hancque scripturam agnoscunt præter schol., quem descripsit auctor Etym. M., Hesych. et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat Pollux 7, 136 : Ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης· καὶ στυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν· 9, 107 : Καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιά, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκόποι, καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic apud Onomasticum leg. esse vere censet Kuhnius, monens στυφοκόπους dici Coturnicum magistros a στύφω, Spisso, Crassum reddo, qui nutriebant coturnices, et κόπτω, Cædo, quia in commissionibus cædebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπίᾳ? Insititiam esse ajunt literam μ. Quorsum? nonne comicis metris, nam vox illa comica est, quod probe observandum, tam apta est tertia brevi quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt : sed insitio illa barbariei commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æsch. Sept. 796. Ut gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucian. Anach. 37. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius De ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi στυμφοκόμποι habet, quam scripturam in altero l. exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam στυφοκόμποι. Simili errore in scholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si κόμπος pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset στυφόκομποι, non vero στυφοκόμποι. Hesychii interpretationem secutus est Hemsterhusius, quam ex supradictis falsam esse liquet : στυφοκόπος dicitur Is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix Latino reddere possis. Si avis ipsa στυφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuit, hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat : Similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ. Sed malim, A lusore caput ictæ. » Hesychii interpretatio ab HSt. repetita est etiam in uno de scholiis Arist., in Rav. ita scripto : Στυφόκομπος δὲ λέγεται ὁ μάχιμος ὄρτυξ, παρὰ τὸ στερεῶς κόπτειν, ἢ (pro hac particula ὄνομα ὀρνέου ἔπλασε addunt edd.) παρὰ τὸ κολάπτειν τὴν κεφαλήν, ὃ συμβαίνει τοῖς ὄρτυξιν, sed omisso in cod. Veneto. Cui quam Brunckius opposuit, et per se miram et mensuræ verbi στύφω adversam, nihilo melior videtur quam Schneideri, repetentis a στύφος pro στύπος posito, ut sit Qui baculo coturnices percutiat in certamine. Probabilior sententia Dionysii ap. schol. veterem hic delitescere corruptelam : Ὄρτυγα δὲ λέγει, ὅτι ὀρτυγοκόπος ἦν περὶ οὗ προείρηται (Midias). Φέρεται δὲ ἐν τοῖς πλείστοις, ὑπὸ στυφοκόμπου (in nonnullis igitur, ut videtur, aliter, et quidem στυφοκόπου)· καὶ σαφὲς οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν. Διονύσιος δὲ ὁ (sic) Ζώπυρος γράφει, ὑπ' ὀρτυγοκόμπου, καὶ ἐξηγεῖτο, ὅτι ἔγκειται τὸ μ. Θέλει γὰρ εἰπεῖν ὀρτυγοκόμπου (ita Ven., ceteri τῶν ὀρτυγοκόμπων), ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τῶν ὀρτυγοκόπων. Quod schol. si totum est unius grammatici, jam Dionysius, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 413, deceptus est altera corruptela —κόμπου, quum tolleret priorem. Hæc autem fefellit etiam Pollucem, qui non alium quam hunc ipsum cogitasse videtur locum Aristophanis. L. Dind.]

Στυφὸς, ἡ, ὸν, i. q. στυπτικὸς, Astringendi vim habens, Astringens. Basil. Hom. 5 in Hexaem., περὶ τοῦ ὀποῦ, i. e. de succo, loquens : Καὶ ἐν μὲν ταῖς βαλάνοις καὶ τῷ καρπῷ τῆς κρανείας, πρὸς στυφὴν καὶ αὐστηρὰν ποιότητα μεταβάλλει· ἐν δὲ ταῖς ἐρεβίνθοις καὶ καρύαις, πρὸς ἁπαλὴν καὶ ἐλαιώδη φύσιν καθίσταται. Ubi στυφὴν accipit pro στύφουσαν, ut Diosc. 1, 173 : Τὴν κρανίαν φέρειν καρπὸν στύφοντα, ἁρμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥύσιν καὶ δυσεντερίας. Galen. 7 Simpl. ejus fructum esse tradit στρυφνὸν ἱκανῶς. Plin. 16, 26, scribit cornum feminam post autumnum ferre baccas acerbas et ingustabiles cunctis animantibus. Verum quum Dioscor. ab eo reprehensus videtur, quod dixerit τὸ αἴγειον στέαρ esse στυπτικώτερον, ac propterea τοῖς δυσεντερικοῖς δίδοσθαι. Utrumque igitur quum sit præditum vi στυπτικῇ, sc. et ὁ τῆς κρανίας καρπὸς et τὸ αἴγειον στέαρ, dysentericis dari posse videtur. [Geopon. 6, 11, 2 : Στυφότερον τὸν οἶνον ἀπεργάζεται, al. στρυφνότερον. Gl. : Στυφὸς οἶνος, Inscidus, et Στυφὴ sine interpr. Hesychius Στρυφνὸς, μᾶζα ἢ οἶνος στυφός. Obscura signif. Eugenicus Laud. Trapez. p. 372, 77 : Ταῖς ἀγρίαις οἴναις ἡμερόδρυες πολλαχοῦ (admistæ sunt), καὶ τοῖς ἐκ δρυῶν ὀρτυγέσι καὶ στύφοις αἱ Διὸς βάλανοι.] At Στύφος Hesychio est κέρδος, Lucrum : nonnulli et Stuppam interpr., non nominato tamen auctore. [Alterum vitii suspectum, alterum pro στύππος, quod v. Nihilo melioris fidei est Στύφος pro στύπος, quod fingit Etym. M. p. 732, 18 : Στυφελίζειν, ἀπὸ τοῦ τοῖς στύφεσιν ἐλαύνειν, ὅ ἐστι τοῖς στελέχεσιν.]

[Στυφότης, ητος, ἡ, Densitas, Asperitas. Plutarch. Mor. p. 97, A : Στυφότητι καὶ μανότητι. Schol. Nicandri Th. 892. De sale, Synes. p. 2, B. Wakef. Idem Synes. p. 53, B : Τοῖς ὠφελίμοις ἐγκαταμιγνύντες ἡδύσματα· ἄκρατα γὰρ οὐδεὶς ἂν ταῦτα παρεδέξατο διά τε στυφότητα καὶ τὴν τότε τῶν αἰσθήσεων ἁπαλότητα. Hemst. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 80, 12 : Τῶν χυμῶν αἱ γευστικαὶ καλούμεναι ποιότητές εἰσιν αὗται, γλυκύτης, ὀξύτης, δριμύτης, στυφότης, ubi est var. στρυφνότης. Conf. anon. ib. p. 170, 31. L. Dind.]

Στύφω, ψω, Astringo : ut στύφον κατὰ τὴν γεῦσιν, Qui dum gustatur, linguam astringit : ut quæ sunt saporis acerbi aut austeri. Στύφον, inquit Gorr., Astringens : id dicitur, quod terreum est, et compagis quidem suæ mole, crassarum partium, frigidum autem qualitate. Duplex est, vel summum, ut alumen, melanteria, galla, et rhus : vel modicæ cujusdam astrictionis particeps, velut pyrum, malum, rosa. Commune genus est austeri et acerbi; utrumque enim eorum astringit : hoc, magis, illud, minus. Omnia autem astringentia contrahunt ac densant meatus, siccant, reprimunt : adhæc, vinciunt ac continent partium sibi invicem cohærentium substantiam, et vehementer refrigerant. Id quod de puris astringentibus intelligi debet : quoniam pleraque ex dissimilibus particulis composita, non astringunt modo, sed et acria sunt aut pinguia, aut dulcia aut amara, aut salsa aut acida. Hæc ille inter alia. [Hicesius ap. Athen. 7, p. 321, A : Σαργοὶ στύφουσι μᾶλλον. Valck.] Diosc. 1, 169, de achrade : Στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς, Astringunt et folia ejus. Paulo ante eam dicit δύναμιν ἔχειν στυπτικωτέραν ἀπίου. Et cap. seq. de mespilo, Στύφει δὲ βιβρωσκόμενον. Plin. quoque 23, 7, dicit ea astringere stomachum. Nicander τοῖς πικροῖς etiam et δριμέσι, Amaris et acribus, vim στυπτικὴν tribuit, ut in Ἐνστύφω vidisti : proprie tamen de austeris; unde et Galen. : Αὐστηρὸν, ὅπερ καὶ στύφον ὀνομάζεται. [Philonides ap. Athen. 15, p. 675, E : Μυρσίνης στέφανον στύφοντα καὶ τὴν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρουόμενον. Epigr. Anth. Pal. 9, 375, 3 : Χείλεα δὲ στυφθεὶς ἀπό μιν βάλεν (ὄμφακα).] Item apud Eundem Ad Glauc. : Στύφειν τὸ δέρμα, Astringere cutem. Quoniam vero τὰ στύφοντα solent densare ac spissare, ut ex ante dictis patet, ideo et pro Spisso [Gl.] accipi ajunt : unde στύψεις et στύμματα τῶν μύρων. Quæ et ipsa astringunt pariter et spissant : i. e. non solum astrictoria facultate laxiorem substantiam cohibent, sed etiam corporis sui mole liquidiorem substantiam efficiunt crassiorem ac spissiorem. [Lysis ap. Iambl. V. Pyth. p. 162 Kiessl. : Καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι. Ubi Kusterus præter l. Plat. Reip. 4, p. 429, D, confert Theon. Sm. Math. p. 17, B : Προεκκαθάραντες καὶ προθεραπεύσαντες ὥσπερ τισὶ στυπτικοῖς τοῖς μαθήμασι τούτοις (τοὺς παῖδας), additque referri στύφειν et στυπτικὰ ad alumen quo tinctores lanarum utantur sec. Plinium. Conf. Στῦψις et Valck. ad Callimachi Eleg. p. 193. Themist. Or. 27, p. 339, A : Πρῶτον δεῖ σε διεργάσασθαι τὴν ψυχὴν ... ὡς ἐὰν σκλη-

μὲν ἰάσῃς καὶ στύφουσαν, ἀπολεῖ μὲν ὁ καταβάλλων τὰ σπέρματα κτλ. Improprie item, sed aliter, Dionys. De comp. vv. p. 90, 2 : Ἐξ ὧν μαλακαί τε φωναὶ γίνονται καὶ σκληραὶ ..., γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι, καὶ στύφουσαι καὶ διαχέουσαι. Eust. Od. p. 1281, 21 : Ἵνα μὴ διόλου στύφων εἴη ὁ ἐπὶ τῷ πένθει λόγος, ἀλλὰ μετέχῃ πῃ καὶ γλυκύτητος. || De podagrico pedibusque capto Jo. Malalas p. 291, 8; 367, 8 : Στυφόμενος τοὺς πόδας, et 368, 17, ἐστύφθη τ. π. αὐτοῦ. [« Objurgo, Castigo. Constitt. Apost. 2, 13, p. 223 fin. : Μεταμελόμενον στύφων προσδέχου. » Wakef. V. Στυπτικός.] || Hesych. στύψαι exp. στυγνάσαι. [Improprie sic fere Cyrill. Vit. Sab. Cotel. Mon. vol. 3, p. 258, B : Μικρὸν κοινόβιον συστησάμενος καὶ ἄνδρας εἰς αὐτὸ ἐστυμμένους καὶ νηφαλίους καταστήσας, Viros graves et sobrios. L. Dind.]

[Στύφων, ωνος, ὁ, Styphon, Lacedæm. Thuc. 4, 38. ῦ]

[Στυφωνία, Stœchas, Diosc. Notha p. 453 (3, 28). Boiss.]

[Στύψ inter monosyllaba in υψ ponit Theognost. Can. p. 135, 34, sine signif. L. Dind.]

Στύψις, εως, ἡ, Astrictio, opposita τῇ χαυνώσει et ἀνέσει, s. τῇ χαλάσει et ἀραιώσει, Galen. Ad Glauc. [Theophr. fr. 20 De color. 22 : Πολλὰς δὲ καὶ αἱ στύψεις ἐν τῇ βαφῇ ποιοῦσι διαφορὰς καὶ μίξεις. Conf. Plut. Mor. p. 688, F, et quem Wakef. citat Clem. Al. Pæd. p. 237 : Αἱ ῥύψεις καὶ αἱ στύψεις τοῖς φαρμακώδεσι τῆς βαφῆς χυμοῖς ἐκτήκουσαι τὰ ἔρια· Strom. p. 792 : Καθάπερ τοῖς ἐρίοις ἡ στῦψις τῆς βαφῆς ἐμμείνασα. Diphilus Siphnius ap. Athen. 3, p. 80, F : Εὐχυλότερα εἶναι τὰ γλυκέα καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στῦψιν μὴ ἔχειν, et sæpius ibid. Aliter schol. Hom. Il. Ξ, 216 : Ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη, quod Heynius interpr. de astricta præ macie et ossibus vix inhærescente cute.] || Spissatio, ut στύμμα dicitur Spissamentum. Dioscor. 1, 76 : Πρὸς τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, Ad spissandum oleum, Spissamenti gratia. Id. 1, 5, de cardamomo : Μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στύψεις, Ad unguentorum spissamenta additur. Vide et Στύμμα. [Conf. Schneider. ad Columellam Scriptt. R. R. vol. 2, p. 658. Hesychius interpr. κόλλησις, de quo v. Salmas. Plin. Exerc. p. 330. Ceterum στῦψις potius scribendum.]

[Στύω s.] Στύομαι, Tristitia afficior s. Mœrore. Aristoph. Ach. [1220] : Κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι, Καὶ σκοτοδινιῶ [σκοτοδινιῶ], ubi exp. στυγνάζω, et ab aliis ἰλιγγιῶ. [Male. Significat Arrigo. Conf. Lys. 152, Av. 1256 : Ὥστε θαυμάζειν ὅπως οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον. Seager. Lucian. Alex. c. 11 : Οὕτως ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. Koenig. Aor. ἐστύθη pro στηθῇ Ps.-Diogeni restituit Boisson. *Notices* vol. 10, p. 245. Act. Aristoph. Lys. 598 : Ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατός. Perf. ἔστυκα ib. 214, 869 etc. et in prov. ap. Suid. v. Ἐστυκὼς et alibi. Fut. Antiphanes Anth. Pal. 10, 100, 6 : Οὐδὲ δέκα μνῶν στύσεις· τοιαύτη σ' ἐκδέχετ' ὀρχιπέδη.] Στύεσθαι, Incitari, VV. LL. [ῡ]

[Στωαξ. V. Στοά.]

[Στωΐδιον s. Στώδιον, τὸ, diminutivum a στοὰ, ap. Epictet. Diss. 2, 16. Schweigh. Diog. L. Theophrasto 5, 51. Seager. Male στοΐδια ap. Strab. 9, p. 396, nisi quis Photium : Στωΐδιον, καὶ στοΐδιον λέγουσιν, ita scripsisse putet potius quam στώδιον. V. Lobeck. ad Phryn. p. 88. De machina obsidionali (v. Στοὰ) Athen. Mechan. p. 9, A : Περὶ δὲ τῶν ὑπορύξεων καὶ στωϊδίων κατασκευῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὰ πραγματείας, ὃν τρόπον δεῖ γίνεσθαι γεγραφότος Πύρρου ἐν τοῖς Πολιορκητικοῖς, οὐκ ἔκρινα τοῖς καλῶς εἰρημένοις ὑπ' αὐτοῦ ἀντιλέγειν. Στώδιον ponit Etym. M. p. 486, 16; 550, 6, Theognost. Can. p. 124, 3. L. Dind.]

[Στωϊκεύομαι, Stoicum ago. Euseb. Præp. ev. 14, p. 736, C : Αὐτὸς ἂν ἐστωϊκεύετο πρὸς τους παῖδας. Wakef.]

[Στωϊκός, ή, όν, unde Στωϊκοί, Zenonis Citiensis sectatores, de quibus Diog. L. 7, 5 : Ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτείῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου ποικίλῃ, διέθετο τοὺς λόγους ... προσ-

A ῄεσαν δὴ λοιπὸν ἀκούοντες αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο Στωϊκοὶ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὁμοίως πρότερον Ζηνώνειοι καλούμενοι, καθά φησι καὶ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιστολαῖς. Καὶ πρότερόν γε Στωϊκοὶ ἐκαλοῦντο οἱ διατρίβοντες ἐν αὐτῇ ποιηταί, καθά φησι καὶ Ἐρατοσθένης ἐν η' περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· οἳ καὶ τὸν λόγον ἐπὶ πλεῖον ηὔξησαν. Hesychius : Στωϊκοί, οὐ μόνον οἱ ἀπὸ Ζήνωνος φιλόσοφοι, ἀλλὰ καί τινες γραμματικοί. De rebus Dionys. De comp. vv. p. 8, 6 : Οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἡγεμόνες· ut ap. Diog. L. 4, 67, qui 6, 14 : Δοκεῖ δὲ καὶ τῆς ἀνδρωδεστάτης Στωϊκῆς κατάρξαι· et correpto ω epigr. (Athenæi) Anth. Pal. 9, 496, 1 : Ὦ Στοϊκῶν μύθων εἰδήμονες. Quod per ω rectius scribitur ap. Diog. L. 6, 14. Librorum enim, qui o præbent, nullam esse fidem, præter lemma in cod. Anthol. ostendit var. script. ap. Nemes. De nat. hom. p. 291, 309, Greg. Nyss. vol. 2, p. 90, A; 91, B; 93, B; 100, B; 3, p. 185, B.]

[Στῶλος, πόλις μία τῶν ἐν Θράκῃ βαρβαρικῶν, ἃς μετήνεγκαν ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὰς αὑτῶν πόλεις. Τὸ ἐθνικὸν Στώλιος, Steph. Byz. Theognost. Can.
B p. 62, 17.]

Στώμιξ, ιγος, ἡ, Trabs lignea, Hesych.

[Στωμοδόχος. V. Στομοδόχος.]

[Στωμυλεύομαι, Garrio. Alciphr. Ep. 2, 2 : Σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι. Clem. Alex. Pæd. p. 297. Wakef. Phot. Bibl. p. 415, 37 : Ἃ περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι στωμυλεύεται. Eustath. Il. p. 786, 28 : Τοιαῦτά τινα στωμυλεύσασθαι. Schol. Æsch. Sept. 264.]

Στωμυλέω, Loquax sum, Loquaci ore garrio. Hesych. vero στωμυλῶν simpliciter exp. λαλῶν. [Aut Στωμύλλων scribendum, quod ordo fert literarum, aut, quod minus, Στωμύλων, λάλων. Sic στωμυλλῶ pro barytono v. in Στωμυλήθρα. L. Dind.]

[Στωμυλήθρα, ἡ, Numenius ap. Euseb. Præp. ev. 14, 7, p. 735, C : Ἐκ τῆς Δακικῆς λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι.] Unde Στωμυλῆθραι δαιταλεῖς, Garruli loquacesque convivæ, Blaterones : ap. Athen. 9, [p. 381, B] : Εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἀρχαίρεσις, ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς· verba coqui, ad dipnosophistas verba facientis περὶ ἡμιέφθου χοίρου. [Στωμυλλῶ, Στωμυλλή-
C θρα διὰ δύο λλ ponitur in Exc. Phrynichi Bekk. An. p. 5, 5. V. Στωμυλέω. L. Dind.]

[Στωμύληθρος, ὁ, ἡ, Garrulus. Aristæn. Ep. 1, 1, γλῶσσα. Στωμύλεθρος vel Στωμύλεθρον sine interpret. Suidas.]

[Στωμυλία. V. Στωμύλιος.]

[Στωμύλιος, ὁ. HSt. in Στωμύλος :] Apud Hesych. legitur etiam Στωμύλια, κομψά, a nom. sing. Στωμύλιος, i. significante q. κομψὸς et στωμύλος, Lepidus ac facetus, etiam Loquax. [Στωμύλα Guietus.] Unde Στωμυλιοσυλλεκτάδης derivari potest, quod Aristoph. usurpavit : apud quem Æschylus ad Euripidem Ran. [841] : Σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη, Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη; Ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ταῦτ' ἐρεῖς· Tu loquacium nugarum consarcinator, Tu garrule nugator. Suid. exp. ὁ στωμύλα ῥήματα συνάγων, schol. Aristoph. πολυλογίας συνάγων. Nisi malis hoc vocab. derivare a nomine Στωμυλία, ἡ, Loquacitas, Garrula loquacitas, aut etiam Versuta et fallax loquacitas : ut στωμύλος dicitur Qui sua loquacitate
D aliquem circumvenit. Aristoph. Ran. [1069] : Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, schol. σκώμματα, κολακείαν, πανουργίαν : ut significet Dicacitatem s. Mordacitatem in salsis dicteriis, item certam quandam Adulandi artem et assentandi verbis blandis, atque adeo Versutiam circumveniendi aliquem verbis vafris. [Στωμυλίαι, Argutiæ, Gl. Philodem. Anth. Pal. 7, 222, 4 : Φιλοπαίγμων στ. Polyb. 9, 20, 6. Philo vol. 2, p. 384, 7 : Στωμυλία λόγων. Et sæpe Plut. aliique recentiorum.]

[Στωμυλιοσυλλεκτάδης. V. Στωμύλιος.]

Στωμύλλω frequentiori in usu est quam Στωμυλέω [cujus nullam esse auctoritatem supra diximus], itidem significans Loquaci ore garrio. Cujus pass. et media vox sunt usitatiores : unde ap. Hesych. στωμύλλεσθαι, quod exp. τρανῶς λαλῆσαι. Legitur idem στωμύλλεσθαι et in Lex. meo vet. [sive Etym. M.] itidemque exp. περιτράνως λέγειν. Utitur autem Aristoph. Ran. [1071] paulo post locum in Στωμυλία citatum : Τὰς πυγὰς ἐνέτριψε Τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, sc.

ἡ στωμυλία, quam ἐδίδαξας ἐπιτηδεῦσαι. [Eq. 1376 : Τὰ μειράκια, ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα· Pac. 995 : Παῦσον θ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας, αἷς στωμυλλόμεθ' ἐς ἀλλήλους· Th. 461 : Οἷα κἀστωμύλατο· 1073 : Ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.] Et Ach. [579] : Ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε Εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλάμην, schol. ἐφλυάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα, πανούργως ἐφθεγξάμην. [Dio Cassius 76, 9 : Δεινότατος ἀνθρώπων σκῶψαι καὶ στωμύλασθαι. « Clemens Al. Strom. 1, p. 328. » Wakef. Pollux 5, 161. Eust. Il. p. 1312, 1, Suidas v. Τίτθη.] Utitur Idem et activa voce, Nub. [1003] : Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν, Non deblaterans et ore loquaci garriens. [Ran. 1310 : Ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης κύμασι στωμύλλετε.]

Στώμυλμα, τὸ, Nugamentum, Nugæ. Aristoph. Ran. [92] : Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, Nugæ sunt, Nugatoria blateramenta, Futilis loquacitas, Verba garrula et nugatoria. [Ib. 943 : Χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, de Euripide.] Hesych. : Στωμύλματα, περιλαλήματα, quæ expos. habetur et in Lex. meo vet. et ap. Etym. [Στωμύλματα, Nugæ, Deblaterationes. Ita, auctore Dionys. Art. rhet. 10, 18, p. 393, nonnulli rhetores rationem et formam perorationis vel epilogi describere solebant. Ernest. Lex. rh.]

[Στωμύλος.] Στομύλος, ὁ, [ἡ, ut ap. Clem. Al. Strom. p. 340 init. : Ἡ στωμύλος αὕτη κακοτεχνία· et η, ον, ut ap. Lucian. Muscæ enc. c. 10 init. : Λάλον καὶ στωμύλην καὶ ᾠδικήν], Garrulus, Loquax, Linguax, i. q. στομοδόκος et στόμαργος. Hesych. exp. πολυλάλος, φλύαρος. Et Στομύλλω s. Στομύλλομαι, Blatero, Loquaci ore sum, καταγλωττίζομαι. Unde Στομύλματα, Nugæ, Garrulæ ampullæ, Verba loquacia. Sed nota, hanc scripturam στομύλος, στομύλλομαι, στομύλματα, ap. nullum lexicographum reperiri per ο. Apud Hesych. quidem post Στομοδόκον, ante Στομφάσαι, legitur id vocab., attamen per ω scriptum, ut et alibi ap. eum similes occurrunt trajectiones. Similiter et ap. Polluc. 2, [101] στωμύλος et στωμυλία scribuntur per ω, et nihilominus a στόμα dicuntur παρῆχθαι. [Conf. 5, 161.] Et ap. Hesych. rursus suo loco, i. e. post Στώμιξ : ubi tamen legitur etiam Στωμοδόκον, στωμύλον, itidem per ω, idque fortassis metri causa, ut producatur prima syllaba nominis στόμα, quæ sua natura brevis est. Pollux non per ω, sed per ο id στομοδόκος scribit, 2, [101] ubi recenset quædam a στόμα derivata : Στομοδόκον δὲ, τὸ στωμύλον καὶ λάλον, Φερεκράτης. Itaque Στωμύλος significat Garrulus, Loquax, Locutuleius, Linguax, λάλος, φλύαρος, Hesych. [Στωμυλώτατος, φλυαρότατος, Suid.] Idem in bonam quoque partem accipi docet, quum exp. εὐτράπελος τῷ λόγῳ : ut et in Lex. meo vet. exp. non solum λάλος, sed etiam πολύκομψος, εὐτράπελος. [Facundus, Lepidus, Dicax, Gl.] In eodem meo Lex. exp. et πιθανολόγος, quæ expos. et ab Hesychio affertur, ἔφεδρος τοῖς λόγοις, ἀπατεὼν, κόλαξ, πέρπερος : quibus verbis significatur Is qui verbis veri similibus aliquem circumvenit, qui loquacitate sua alicui imponit. Ubi rursus in malam partem accipitur. [Aristoph. Ach. 429 : Στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Theocr. 5, 79 : Ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα. Plat. Eryxiæ p. 397, D : Μειράκιον στωμύλον. Polyb. 40, 6, 2 : Στωμύλος καὶ λάλος. Alciphr. Ep. 3, 65 fin. : Λαλῆσαι στωμύλος. Musicius Anth. Pal. 9, 39, 3 : Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα· epigr. ib. 187 : Στωμύλον εὐτυχίην δράμασιν (Menandri) ἐνθέμεναι. Alciphr. Ep. 3, 44 : Τί γὰρ καὶ στωμύλον ἔχει ; « Στωμύλον, Lepidum, Festivum, ap. Demetr. Eloc. § 151, quod antea ubique τὸ χαρίεν, ἱλαρὸν, ἀστεῖον appellarat. » Ernest. Lex. rh. Adv. Στωμύλως Pollux 5, 161. Στωμυλωτέρως Jo. Laur. De mag. Rom. p. 286. L. Dind.]

Σὺ, Tu. Hom. Od. Σ, [31] : Πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο ; Π, [304] : Ἀλλ' οἶοι σύ τ', ἐγώ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν, Soli nos, tu et ego. Et in vocandi casu, Φ, [193] : Βουκόλε, καὶ σὺ, συφορβὲ, Et tu bubulce. Et Aristoph. [Pl. 1069] : Ὦ βδελυρὲ σὺ, O sceleste tu, O tu nequam. [Tryphonem σὺ negantem esse nominativum, sed vocativum solum facientem, confutat Apollon. De pron. p. 65—8. De usu syntactico autem pronominis quæ notanda sunt, petantur a grammaticis.] Æoles et Dores dicunt Τὺ, ex quo Latinum Tu factum est, sicut multa alia ex Dorica præsertim lingua, utpote finitima, mutuati sunt Latini. [Aristoph. Ach. 777, Lys. 1188, et sæpius ap. Epicharmum. Idem est in orac. ap. Herodot. 4, 157, in versu poetæ ap. Aristoph. Av. 938. Et ap. Sapph. fr. 1, 13 (σὺ vero ib. 27), Theocr. 29, 7, ■ in Æolico carmine.] Theocr. 8, [60] : Οὐ μόνος ἠράσθην, καὶ τὺ γυναικοφίλας, Tu quoque, Jupiter, mulierum es amator. Et 1, [10] : Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. Est et accusativi casus hoc idem τὺ, 8, [55] : Ἀγκὰς ἔχων τὺ, In ulnis habens te : paulo post, Οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ ; Usque adeone profundus somnus detinet te? [Τὺ, ubi est nominat. aut vocativus, recto scribi accentu, ubi accusativus, inclinari, tradit Apollon. l. c. p. 68 sq.; 106, C. Recte igitur τυ, de quo iterum HSt. infra in Σὲ, scriptum Aristoph. Eq. 1225, et in oratione Megarensis Ach. 730.] Interdum τὺ est syllabica adjectio, vacans, ut multæ aliæ particulæ. [Minime.] Tunc autem est potius enclitica : sicut et quum est pronomen, alicubi ἐγκλιτικῶς scribitur. Προσθέσει syllabæ νη, iidem Dores dicunt Τύνη, sicut Ἐγώνη pro ἐγώ. Hom. Il. Τ, [10] : Τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. [Et alibi sæpe. Item ap. Hesiod. Op. 10 etc., et Chilon. ap. Plut. Mor. p. 150, A.] Ubi etiam nota priorem syllabam produci in hoc τύνη, quum tamen σὺ et τὺ corripiantur. [Quod analogia fieri similium formarum conjicit Apollon. l. c. p. 69, B. Idem de formis nominat. Bœoticis ib. C : Βοιωτοὶ Τοὺ καὶ Τοὺν καὶ Τούγα, de quo v. sub finem in Σύγε, et p. 64, B : Παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ Τούν. Τοὺ est in fragmentis Corinnæ ap. ipsum ib. p. 113, B, Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 11, 10. Sed Bœotus ap. Aristoph. Ach. 861 : Κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας Ἰσμηνίαν, ubi metrum ferret etiam του, siquidem ap. Bœotos corripi potuit ου. Τουνὴ (τούνη), σὺ, Λάκωνες, ponit Hesychius. Ceterum conf. de his formis Ahrens. De dial. vol. 2, p. 256.]

‖ Gen. Σοῦ, Tui. Thuc. : Τοῖς ἀπὸ σοῦ, Ex te ortis, Tuis. Aristoph. [Pl. 1068] : Τῶν τιτθίων Ἐφάπτεταί σου, Mammillas tuas. Ubi σοῦ ponitur pro τῶν σῶν, sicut dicitur ὁ πατήρ μου pro πατὴρ ὁ ἐμός : quod loquendi genus frequentissimum est. Item ὑπὲρ σοῦ, Pro te, Dem. ; et περὶ σοῦ, De te, Xen. Itidem cum aliis præposs., ut ἐκ, παρὰ, πρὸς, jungitur. Alius autem originis est Σοῦ, quod Hesych. exp. ἴε, τρέχε, ὅρμα. Ionica dialysi pro σοῦ [quo Homerum non uti animadvertit etiam Apollon. l. c. p. 137, A] dicitur Σέο : ut Hom. Od. B, [180] : Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύσασθαι. [Utraque forma etiam inclinatur, neutra earum quæ sequuntur.] Et Σεῖο, inserto ι metri causa, Il. Γ, [365] : Ζεῦ πάτερ, οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Nullus deorum te perniciosior est. Od. O, [158] : Παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, Abs te. Attice Σεόθεν [forma ficta], et Σέθεν, facta syncope, Il. Θ, [477] : Σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Alibi, Εἰ κακίων σέθεν εἴη, Pejor te. [Eodem præter Tragicos sæpius utitur Sappho ceterique Lyrici.] Dorice sive Æolice Σεῦ dicitur pro σοῦ, ut ἐμεῦ pro ἐμοῦ. Il. Ξ, [327] : Οὐδὲ σεῦ αὐτῆς (sc. ἔρος ὧδέ με ἐδάμασσε πώποτε), Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, Nec me unquam tantus tui accendit amor quantus nunc : usque adeo nunc te depereo. Et paulo ante, Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω. Theocr. [Moschus] in Epitaph. Bionis [93] dicit etiam σεῦ τὸ μέλισμα pro τὸ σὸν μέλισμα, Tuum carmen. [Eadem forma Iones, qui σέο, promiscue utuntur, ut Herodot., qui σέο 1, 9, ibid. 45, σεῦ. Sic iidem Ἐμέο et Ἐμεῦ.] Iidem Dores, σ in τ converso, pro σεῦ dicunt Τεῦ [quod una cum forma soluta Τέο ap. Alcmanem ponit Apollon. p. 96, B], ut τὺ pro σύ. Theocr. in Ὁδοιπόροις suis [5, 19] : Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομήτας, pro τὴν σὴν σύριγγα, Fistulam tuam. [Id. 7, 25 : Ὡς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο· 8, 83 : Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν· Lacones ap. Plut. Pyrrh. c. 26, Mor. p. 241, A, Stob. Fl. 108, 83, vol. 3, p. 396. Formam Τεῦς præter Epicharmum ap. Apollon. l. c. p. 96, A, habet Theocr. 2, 126 ; 5, 39 ; 10, 36 ; 11, 52, 55. Formæ Τεοῦ, quod nonnulli scribebant Τέου, exx. Epicharmi et Sophronis affert Apollon. p. 96, B, C ; (98, C). Utitur etiam Callim.

Cer. 98. Pro quo Τεοῖο uno est loco Hom. Il. Θ, 37 : A Ὀλλυμένοιο τεοῖο, repetito in nonnullis ib. 468. De quo v. Apollon. l. c. p. 138, B, De constr. 2, 21, p. 163, 1. Tertiam formam Τεοῦς, Theocrito 11, 25, ubi alii libri τεῦ, τεοῦ, τεῶς, 18, 41, ubi alii τέου, τεοῦ, τεῦ et τεῦ ὦ Ἑλένα, restitutam ex melioribus, ex Corinna et Sophrone citat Apollon. p. 95, B, C (98, C), et quartam addit (fortasse Bœoticam) Τεοῦς, et quintam Τέος encliticam ap. Sophronem : Ἐκπεφήνακτί τεος αἱ ἀλεαλίαι, cujus formam Creticam ponit Hesychius : Τέω, σοῦ, Κρῆτες, denique Τίος, quam Tarentinam putabat Ahrens. De dial. vol. 1, p. 250, et ex Rhinthone Τίω et Τίως. Priscianus quod ponit 13, 2, 4 (v. Οὗ vol. 5, p. 2353, C), σοῦς, Ahrens. ib. vol. 2, p. 249, 7, scribendum conjicit τεοῦς. Formam Τοῦ fingere tantum videtur Apollon. ib. p. 105, B, tanquam mediam inter σοῦ et τεοῦ.]

|| Dat. Σοὶ, Tibi. Aliquando sine accentu : ut ap. Xen., Φίλῳ σοι χρῆσθαι, Uti te amico. [De σοίγε, quod vulgo scribitur divisim, v. sub finem, ubi de Σύγε.] Dorice Τοὶ, ut τεῦ pro σεῦ, et τὺ pro σύ. Theocr. [1, B 13] : Αἶγά τε τοι δώσω. Et Nicander in exordio suorum Theriacῶν : Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἔμπεδα φωνήσαιμι. Et ante hos Hom. Il. Ξ, 337 : Εἴ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν. Et mox, Ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν εὐνή. [Τοὶ Homerum ceterosque Epicos dicere, ubi encliticum est; σοὶ, ubi non, tradunt scholl. Hom. Il. A, 204. Æoles utraque forma promiscue uti ubi annotat Apollon. De pron. p. 104, C, idem ab iis discrimen observatum perhibere videtur (conf. Ahrens. De dial. vol. 1, p. 124, 2), Alcmanem vero τοὶ etiam orthotonumeno usum esse verbis ejus confirmat. Sed etiam Dores sæpissime inclinasse recte animadvertit Ahrens. vol. 2, p. 252.] Alioquin τοὶ iidem Dores usurpant pro οἱ : ut in Epigr. τοὶ Λάκωνες pro οἱ Λάκωνες, Lacones. Ac sicut οἱ μὲν et οἱ δὲ dicitur pro Hi quidem, Illi vero : sic iidem Dores τοὶ μὲν, τοὶ δέ · ut ap. Pind. τοὶ μὲν, Hi quidem. Τοὶ δὲ porro interdum significat Ipsi autem, Hi autem, ut Il. A, [447] : Τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην Ἑξείης ἔστησαν, i. e. αὐτοὶ δέ : interdum C non exprimitur pronomine Lat., locum obtinens articuli præpositivi : ut Od. Ξ, [16] : Τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον, Masculi autem foris cubabant, pro οἱ ἄρσενες δέ. Aliquando ponitur pro articulo postpositivo, οἳ, Qui : ut Il. Ξ, [274] : Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι, Qui Olympum habitant. Apollonius usurpasse dicitur pro αὐτοὶ, i. e. ἡμεῖς, Nos, Ipsi nos. Cujus tamen signif. exemplum ex eo non affertur. Interdum vero τοι fungitur officio conjunctionis completivæ, sicut τυ : annectunturque ei particulæ γὰρ, γαρῶν, γάρτοι, νυν : item ipsum aliis particulis annectitur, ut γάρτοι, γέτοι, δέτοι, ἤτοι, οὕτω τοι, πάνυ τοι, et similibus aliis. De quibus infra seorsim dicendum erit. Habet autem hunc usum particula τοι in soluta etiam oratione, et quidem frequentem; at alterum nullo pacto. [Hæc omnia, quæ nihil huc pertinebant, suis locis iterum tractata sunt.] Porro pro τοὶ significante Tibi ap. Dores, iidem dicunt etiam Τίν : ut ap. Plut. Lycurgo [c. 20] Lacon quidam dicit, Ὁ τὶν ἀνομοιότατος, Qui tibi sit dissimillimus. [Quum in eodem D apophth. Mor. p. 190, D, sit τύνη, i. e. τίνη, idem in Vita Lyc. restituendum videri potest, ut velle videtur Ahrens. l. c. vol. 2, p. 252, qui idem illud τίνη pro τὸ ἀποτίλλεσθαι reponebat in epist. Archytæ ap. Diog. L. 8, 80, ubi τὶν Koen. ad Greg. p. 266, idemque p. 267 in epist. Cleobuli ap. Diog. 1, 93, τίνη pro τινὰς vel τύνη. Est autem τίνη sec. Apoll. p. 105, C, Tarentinorum, ut ἐμίνη.] Utitur Theocr. quoque tum alibi sæpe, tum in Pharm., et Τεΐν pro eod., pleonasmo literæ ε. Hom. Il. A, [201] : Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι, Ut tibi hæc dicerem. Od. Θ, [119] : Τεΐν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι, Tibi volo hoc dare. Itidem Callim. [L. Min. 37] : Τεΐν κεχαρισμένος ἔμεν, Tibi carissimus. [Utramque formam memorat etiam Apollon. p. 105, B. Alteram perperam Doricam dici a grammaticis, neque inveniri ap. Dores, animadvertit Ahrens. vol. 2, p. 252. Idem p. 253 corripi τὶν annotavit ap. Pind. Pyth. 1, 29; 8, 71, Nem. 10, 30, ut ap. Alcmanem in fr. ap. Athen. 15, p. 681,

A A; produci ap. Pind. Isthm. 5, 3, ubi τίν γ' illatum contra libros, Theocr. 2, 20; 3, 33; 5, 52, et alibi.]

|| Accus. Σὲ, Te, passim obvium tam ap. poetas quam prosæ scriptores. Dorice pro eo dicitur Τέ. Theocr. 1, [5] : Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἁ χίμαρος, Ad te devenit. Alioquin τε est etiam conjunctio æquivalens Latinæ Que, similiterque ut Latina, annectitur aliis dictionibus. Habet et alios usus, de quibus suo loco. Dicunt iidem Dores pro σὲ, s. τὲ, etiam τὺ, ut supra quoque docui in Τὺ, quod ab iisd. usurpatur pro σύ. Hoc autem τὺ inclinatur interdum sicut σέ. Theocr. 15, [41] : Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι, Non oportet te fieri claudum. [V. quæ dicta sunt supra in Σύ. Apollon. De pron. p. 106, B : Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ (Theocriti loco cit.), Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων, Ἀλκμάν. Καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι, Τεὶ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ δαμάσαι (sic), καὶ ἔτι κοινῶς, Σὲ γὰρ ἅζομαι. Εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ Τὺ ἐκφέρεται. Quem falli putat Ahrens. vol. 2, p. 253, quum mixta Alcmanis dialecto B deceptus Doricæ tribueret σέ. Idem quum sæpius sit ap. Sapphonem fr. 1, v. 2, 9; et 2, v. 7 etc., Herodianus tamen Π. μον. λ. p. 39, 30, in fr. ejusdem agnoscere videtur accus. τε, quum negat esse τὸν τὲ σύνδεσμον. Est etiam in versu Megarensis ap. Aristoph. Ach. 779. Formam Τεὶ autem in versu Alcmanis rectius scribi sine diæresi disputat Ahrens. ib. p. 254 sq. Τὶν ap. Corinnam pro accus. positum memorat Apollon. ib. p. 105, B. Formam ab Hesychio positam : Τρὶ, σὲ, Κρῆτες, Ahrens. ib. p. 51 comparat ejusdem glossæ : Δεδροικώς, δεδοικώς, et ρ pro digamma poni conjicit. Idem p. 256 annotat accus. Τένη ex Archimedis Præf. ad l. De quadr. parab., ubi aut Τεΐνη scribendum conjicit aut præf. illam non esse Archimedis. Non minus abnormem formæ in νη usum pro genitivo primæ personæ notavimus in Ἐγώ, vol. 3, p. 151, A. De accus. cum art. dictum in Ἕτερος ib. p. 2140, B.]

|| Dualis numerus. Nomin., vocat. et accus. Σφῶϊ, Vos duo, O vos duo, Vos duos. [Conf. de forma Apollon. De pron. p. 110, C.] In accus. Hom. Il. A, 287 : C Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν [interpungendum non ante, sed post ὀτρυνέμεν] οὔτι κελεύω, i. e. ὑμᾶς οὐ παρακελεύομαι διεγείρειν, ut exp. in meo Ms. Homero : Vos duos non jubeo instigare, s. incitare; nec enim decet. Eust. vero [recte] hoc σφῶϊ usurpatum esse dicit metri causa pro σφῶϊν, quod est dativi casus : exponitque ὑμῖν οὔτι κελεύω. At σφῶε ab alia origine profectum est, significans Ipsos duos : carens nominativo sing., gen. autem habens οὗ, dat. οἷ, accus. ἕ : de quibus omnibus in Ἕ [ubi quæ posuit HSt., ut omnem pronominis reflexivi stirpem persequeretur, nos, quatenus dualem et pluralem spectarent, posuimus in Σφεῖς]. Pro Σφῶϊ autem, abjecto ι, dicitur Σφὼ, ut νὼ pro νῶϊ, mutato simul et accentu : sicut testatur Eust. p. 153 in Hom. [Il. A, 574] : Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Si vos duæ, Ambæ. [Qua forma utuntur etiam Attici, ut Soph. OEd. C. 344, 1543, OEd. T. 1486, 1488 et sæpius Aristoph. V. quæ dixi in Ἐγὼ, vol. 4, p. 152, B, et qui formam disyllabam Ionicam, monosyllabam Atticam dicit Apollon. l. c. D p. 112, B. Idem p. 110, B—111, C, non σφὼ scribi ap. Atticos disputat, sed σφώ.] Æolice et Dorice pro eod. dicitur Υ̓́μμε, juxta analogiam : siquidem dicitur plur. num. Υ̓́μμες. Quo Pindarus usus est in Ol. [8, 15], quum duobus tantum fratribus scriberet : Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενεθλίῳ, i. e. σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accus. plurali accipere consueverunt, sicut ἄμμε, [Pind. Isthm. 5, 17, Spart. ap. Xen. H. Gr. 4, 4, 10;] Theocr. 5, [145] : Αἶγες ἐμαὶ, θαρσεῖτε, κερουχίδες, αὔριον ὔμμε Πάσας ἐγὼ λουσῶ, Cras vos omnes ego lavabo. [Υ̓́μμε non dualis est, quo caruisse constat dialectum Æolicam, Doricam autem rarissime uti animadvertit Ahrens. vol. 2, p. 222—3, sed plur., cujus ex. Alcæi ponit Apollon. p. 127, B, ibidemque Doricæ formæ Ὑμὲ unum Sophronis; Aristoph. Lys. 87, Ach. 737, 739 et alia Ahrens. ib. p. 261. V. Apoll. ib. p. 128, A; 131, A. Υ̓́μμε plur. est etiam ap. Æsch. Eum. 620 : Βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός. Soph. Ant. 846.]

|| Gen. et dat., Σφῶϊν, Vestrum duorum, Vobis

duobus. Sed Latinius Vobis ambobus. Hom. Il. Δ, [341]: Σφῶϊ [Σφῶιν] μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν, Vobis ambobus, Utrique vestrum, aut simpliciter, Vobis. Significat etiam Ipsorum duorum, Ipsis duobus : tunc autem originem habet ab οὗ, Sui. Il. A, [338] : Καὶ σφῶϊν [Καί σφωιν, de quo v. in Σφῶε sub Σφεῖς] δὸς ἄγειν, i. e. αὐτοῖς. Per contractionem pro Σφῶϊν dicitur Σφῷν, subscripto ι, de antiquorum etiam grammaticorum sententia, ut sc. id dualis numeri sit indicium. Od. Δ, 61 : Εἰρησόμεθ' οἵτινές ἐστὸν Ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων· Nec enim vestrum duorum genus interiit. Sed Latinius, Utriusque vestrum. [V. Apollon. l. c. p. 110, A. Æsch. Prom. 12 : Σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή. Et sæpius Soph. et Aristoph.] || Significat etiam Ipsorum, αὐτῶν : proprie vero Ipsorum duorum : et in dat. Ipsis. Pro Ipsorum Xen. usus est in Cyrop. Interdum etiam Suorum. Tunc autem pluralis numeri est, ut plurimum. Thucyd. [8, 48] : Δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Populum esse suum refugium. Et 4, p. 154 [c. 102] : Ἐποίκους μυρίους σφῶν αὐτῶν. [De his v. in Σφεῖς.]

|| Pluralis numerus. Nomin. Ὑμεῖς, Vos. Xen. Hell. 6, [5, 35] : Ἐὰν δὲ ὑμεῖς καὶ ἡμεῖς ὁμονοήσωμεν, Si vos et nos idem senserimus. Ubi nota secundam personam præmitti, ut et in loco quodam Homerico citato in Σύ. Primam præmisit Lucian. [Herodot. c. 1] : Ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. Ionice Ὑμέες, resolutione facta diphthongi [sed de qua Apollon. l. c. p. 118, B : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρός τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον. Τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ Ὑμέες Αἰόλιον περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ὑμέες etiam Tzetzes in hexametris puris ap. Potter. ad Lycophr. vol. 2, p. 1362, sive Cramer. Anecd. vol. 3, p. 333, 7. V. G. Dind. De dial. Herodoti p. xx.] Dorice Ὑμες [immo Ὑμές, cujus ex. Sophronis ponit Apollon. l. c. p. 119, B, alia sunt ap. Aristoph. Ach. 760, 761, in oratione Megarensis et Bœoti 862. Perinde enim vitiosum esse ap. Dores lenem spiritum ac duplex μ recte animadvertit Ahrens. vol. 2, p. 263—4]. Æolice Ὕμμες. Hom. Il. A, [274] : Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον, Obedite et vos. [Ex Sapphone citat Apollon. p. 119, B, et Bœoticam addit formam ex Corinna Οὐμές.]

|| Gen. Ὑμῶν, Vestrum s. Vestri. Æschin. [p. 75, 40] : Ἱκετεύω ὑμᾶς μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε [ἵστατε] ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν. [Hoc rectius refertur ad Σαυτοῦ, cujus plur. est Ὑμῶν αὐτῶν.] Ionice Ὑμέων, Hom. Od. N, [7] : Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. [Et Ὑμέων et Ὑμῶν dicere Dores animadvertit Ahrens. vol. 2, p. 258. V. Apollon. p. 122, A.] Pro quo, inserto ι, iidem Iones dicunt Ὑμείων, Φ, [89] : Μηδέ τις ὑμείων τοὔνεκα θυμὸν ἀχεύων Ἐνθάδε δαινύσθω, Nec quis vestrum. Apoll. Arg. 2, [1140] : Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην. Æolice Ὑμμέων, mutato spiritu, et duplicato μ, ut et in ὕμμε, ὕμμες, ὕμμιν, ὕμμας. [Ex Alcæo citat Apollon. p. 122, B, idemque ib. Bœot. Οὐμίων ex Corinna. De inclinatione formarum ὑμων et ὕμεων ap. Homerum v. schol. Il. O, 494; Arcad. p. 143, 11; 145, 6; Apollon. l. c. et p. 138, A, et quæ de prima pers. diximus in Ἐγώ, p. 153 sq.]

|| Dat. Ὑμῖν, Vobis, passim obvius tam in carmine quam prosa. Verum poetæ, et quidem Tragici præsertim, [et in prosa Dores atque Iones, ubi sententia non orthotonumenon poscit,] non solum producunt ultimam, scribentes ὑμῖν, sed interdum etiam corripiunt [aut non corripientes inclinant ὑμιν, quod ap. Hom. Od. A, 376; B, 141 : Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον, agnoscit Etym. M. p. 432, 36, ubi ὑμιν scriptum et ἡμιν, quum 30 positum esset oxytonon ἡμίν. Sed recte in loco Hom. scribi ὑμιν ostendit schol. Il. A, 147, ubi ἥμιν ponitur initio; deinde autem ὑμῖν δοκέει, quod ὑμιν potius scribendum, nisi aliter sensit qui alteram scholii partem scripsit. Aristarchum enim ι corripuisse docet schol. ib. 214.] Ac tunc mutato accentu scribunt Ὑμίν. Soph. Aj. [864] : Τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ. Ubi tamen quidam malunt scribere ὗμιν, translato circumflexo ex ὑμῖν in ὗμιν. [Sic Apollon. l. c. p. 124, B, ubi Doricum dicit et Ionicum et Sophronis ponit ex. orthotonumeni ὑμίν. Sic enim scripsisse Dores, etiam ubi produceretur ι, non, ut ap. Apollonium scriptum ὑμῖν, disputat Ahrens. De dial. vol. 2, p. 260. Iones contra orthotonumenon scripsisse ἡμῖν (et ὑμῖν) diserte testatur Apollon. p. 123, A.] Doricum autem esse ajunt hoc ὑμὶν, oxytonως scriptum : ut Æolicum est Ὕμμιν sive Ὕμμι. Quorum priore utitur Hom. Od. [Λ, 335] : Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι; O, [505] : Ὕμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην. [Callim. Ep. 14, 5.] Posteriore autem utitur Idem B, [316] : Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι' κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. Et Hesiod. [Sc. 328] : Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. [Et sæpius Pindarus. Conf. Apoll. l. c.]

|| Accus. Ὑμᾶς, Vos. Passim occurrit. Ionice Ὑμέας. [Conf. Apollon. l. c. p. 127, B.] Hom. Od. [Φ, 198] : Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει, Ut vos jubet cor animusque. Est autem hic positus per συνίζησιν. Apoll. Arg. 2, [1185] : Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. Æolice Ὕμμας, ex nominativo ὕμμες, servata analogia. [Immo Ὕμμε, quod supra HSt. posuit, ubi de duali agit, et Dor. Ὑμέ, quod v. ibid.]

|| Σύγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu : ut ἔγωγε redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. Nub. [785] : Εὐθὺς ἐπιλήθει σύγε. Existimatur autem potius scrib. σύγε conjunctim, quam σύ γε : ut in ἔγωγε videmus cohærere istam particulam, retracto etiam accentu in prima, ea de causa. [Rectius scribi conjunctim σύγε ex Dorico τύγα arguit Apollon. De pron. p. 68, B. Conf. etiam Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 285, 3, ubi memoratur etiam σοίγε. || Σύγα, quod tanquam Doricum vel Æolicum ponitur in Etym. M. p. 732, 30, vitiosum est pro τύγα, quod memoratum a Greg. Cor. p. 268 est ap. Theocr. 5, 69, 71. Pro quo τύγε in dicto Laconis ap. Plut. Pyrrh. c. 26, et versibus Timocreontis ap. eund. Themist. c. 21. Τύγ' Epicharm. ap. eund. Poplic. c. 15, Gell. 1, 15.]

|| Σεαυτοῦ, Tui ipsius : σεαυτῷ, Tibi ipsi : σεαυτὸν, Teipsum. [Neutrum semel usurpatum ab Euripide in Syleo : Ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασὺ, ponit Apollon. l. c. p. 93, C. Cui Philemonis testimonium addit Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 25, 8, nisi pro αὐτὸ legendum αὑτὸ, ut suspicabar in Ἑαυτοῦ, vol. 3, p. 12, D.] Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est hujus pronominis reciproci usus in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima. Σεωυτῷ pro σεαυτῷ, et σεωυτον pro σεαυτὸν, Ionice. Alii scribunt σεωϋτῷ et σεωϋτὸν, quadrisyllabe. [Formæ Æolicæ Σαύτω exx. Alcæi annotavit Apollon. l. c. p. 103, B. De plur. Ὑμῶν αὐτῶν v. in Ὑμῶν.]

[Συαγελεύς. V. Add. ad Σούαγελα.]

[Σύαγρα, χωρίον Κιλικίας, πλησίον Ἄδου καὶ Λαέρτου. Τὸ ἐθνικὸν Συαγρεύς, Steph. Byz.]

Συάγρειος sive Συάγριος, ὁ, Aprugnus, Qui est ex apro. Lynceus Samius in Ep. ad Apollod. ap. Athen. 9, [p. 402, A] : Ἵνα τὰ μὲν αἴγεια τοῖς παισὶ, τὰ δὲ συάγρια μετὰ τῶν φίλων αὐτὸς ἔχῃς, ubi sine diphthongo scribitur, cum diphthongo autem [quomodo scribendum etiam ap. Athen.] ap. Diosc. 2, 90, συάγρειον στέαρ· sicut αἴγειον, μόσχειον, ἐλάφειον, et hujusmodi. [Συάγρειον, Aprina (sc. caro), Gl. Arol. Eadem vitiose Συάγριον, Aprinum.]

[Συαγρεσία, ἡ, Aprorum venatio. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 4.]

[Συαγρεύς. V. Σύαγρα.]

[Συαγρευτής, ὁ, Aprorum venator. Tzetz. Hist. 7, 69 : Πολλῶν συναθροισθέντων δὲ συαγρευτῶν. Elberling.]

[Συάγριος. V. Συάγρειος.]

[Συαγρίς, ίδος, ἡ.] Συαγρίδες, αἱ, Piscium genus ap. Athen. [Immo Συναγρίς.]

Σύαγρος, ὁ, Qui sues capit, apros venatur, ὁ σῦς ἀγρεύων, ut Athen. 9, [p. 401, D] exp., afferens ex Sophocle, de cane : Σὺ δ', ὦ σύαγρε, πηλιωτικὸν βρέφος [τρέφος], qui v. ap. Eust. quoque legitur, p. 1872 [et grammat. anon. ap. Cram. An. Paris. vol. 4, p. 245, 20], ubi testantur esse et nomen proprium. [Laconis ap. Herodot. 7, 153, 159 sq.; Ætoli ap. Phylarchum. Τὸν Σύαγρον τὸ ὄρος Arabiæ Felicis memorat Ptolem. 6, 7,

26. Ibid. 1 (et 1, 17, 2) est τοῦ Συάγρου ἀκρωτηρίου, et 10 Σύαγρος ἄκρα. Marcian. p. 23 Mill.: Ὁ Σύαγρος το ὄρος.] || Alioqui dicitur ἐπὶ τοῦ συὸς τοῦ ἀγρίου, [Aper, Gl.] ut ibid. Athen. annotat, [et Antiphanis aliorumque exemplis confirmat. V. id. 1, p. 1, E. Quibus Lobeck. ad Phryn. p. 381, præcipientem: Σύαγρος οὐ ῥητέον· σῦν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, addit p. 382 Strabon. 7, 4, p. 407, Artemid. 2, 2; 4, 56, Geop. 17, 22, p. 1136, Alex. Trall. 3, 2, p. 182, Theophil. Inst. 2, 2. Add. Etym. M. v. Χλούνης. Quod schol. brev. dicit Hom Il. Α, 293: Ἀεὶ δὲ διῃρημένως ὁ ποιητὴς λέγει (σῦς ἄγριος). Παρὰ μέντοι τῷ κωμικῷ λέγεται ὑφ' ἓν σύαγρος, certe non spectat Aristophanem.] Quinetiam, ut ibi annotatur, a Siciliæ incolis σύαγρος vocatur Ἀσχέδωρος: afferturque hic locus ex Æschylo, Εἶσι δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς, Velut aper. Et ex Scira [Scleria], Comico Tarentino: Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται. Qui versus ab Eust. quoque citantur p. 1871, ubi et ipse ex Lex. Rhet. hæc ascribit, Ἀσχέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις: reprehendens eos qui ἀσχέδωρος exposuerunt ὁ ἄσχετα δωρούμενος: quasi i. esset q. μεγαλόδωρος. [Gl. interpr. etiam Strix, i. e. Hystrix. | De genere libani Diosc. 1, 81 init.: Ὁ δὲ Ἰνδικὸς λίβανος ὑπόκιρρός τέ ἐστι καὶ πελιὸς τὴν χρόαν· γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν στρογγύλος· τέμνοντες γὰρ αὐτὸν εἰς τετράγωνα σχήματα καὶ βάλλοντες εἰς κεράμια, κυλίουσιν ἕως ἂν ἀπολάβῃ τὸ στρογγύλον σχῆμα· χρόνῳ δὲ ὁ τοιοῦτος ξανθοῦται, ἔντομος ἢ σύαγρος καλούμενος.]

[Συαγρώδης, ὁ, ἡ, Aprorum venationi similis. Polyb. ap. Strab. 1, p. 25: Τὴν ἀκμὴν τοῦ ζῴου συαγρώδη εἶναι καὶ τὴν θήραν.]

Σύαγχος, Sues strangulans, suffocans: Hesych. σύαγχος, ῥίζα ἐν ᾗ σύες θηρεύονται. Quibus verbis significare videtur Radicem qua venatores solent suffocare et capere apros.

Συαγὼν pro σιαγὼν, scribi κατ' ἀναλογίαν, testatur Athen. 3. [V. Σιαγών, p. 209, B.]

[Συάδρας, ὁ, Spartanus, ap. Pausan. 6, 4, 4, ubi est var. Συάνδραν, quasi Εὐανδρ—.]

Σύαινα, ἡ, quod Suculam interpretari queas: Piscis nomen est ap. Oppian. [Hal. 1, 129]: fortassis is, quem Plin. Porculum marinum appellat, 9, 15. Oppianus, inquit Hermolaus Barb. Castig. in Plin. 32, 11, duos pisces nominat, σκίαιναν, ab umbra dictam: et σύαιναν, a sue: quem proinde Græci recentiores Chœrillam interpr., h. e. Porculum. [V. Σύαξ.]

[Συάκιον. V. Σύαξ.]

[Σύαλις, πόλις Μαστιηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Συαλίτης τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς, Steph. Byz.]

[Σύαρον, τὸν κλῶνα, et, Σύαρτον, βούγλωσσον, Hesychii gll. obscuræ.]

[Συανία. V. Συηνία.]

[Σύαξ, ακος, ὁ, Piscis genus, ut σύαινα, ap. Nicet. Chon. Ann. 2, p. 39, B: Ὡς ἰχθύας σύακα καὶ λάβρακα, ὡς μὲν μεγίστους, ὡς δὲ πίονας. Unde Συάκιον, τὸ, diminut. ap. Suidam, ἰχθὺς vel εἶδος ἰχθύος, et Hierophilum in Ideleri Phys. vol. 1, p. 412, 8: Ἐκ δὲ τῶν ἰχθύων λαβράκια, κεφάλους, συάκια. L. Dind.]

[Σύαξ, φασηλοειδὲς ὄσπριον, sec. Chœroboscum p. 305, 20, quod supra p. 107, D, alibi σαῦσαξ scriptum notavimus, et quidem ab eodem Dracone, qui etiam σύαξ ponit sine interpret. p. 51, 10, quo Fabam suillam significari posse putabat Lobeck. Paralip. p. 276, 2.]

Συὰς, άδος, ἡ, Sus. Nam Hesychio teste συάδες dicuntur αἱ σύες, ἐσχηματισμένως [—ένας cod.]. Apud Eund. legitur Συάς, κύων τις πολυῤῥήνιος. [Immo πολύῤῥηνος. Τοῖς Πολυρρηνίοις Guietus.]

[Σύασσος, κώμη Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν Συασσεὺς διὰ τὸν εἰθισμένον τῇ χώρᾳ χαρακτῆρα, Steph. Byz. V. Σύεσσα.]

[Συάφναι, αἱ, n. suspectum, in inscr. Cret., de quo v. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 408, B med.]

[Σύβακχος. V. Σύμβακχος.]

[Συβάλλας. V. Σύβαξ.]

Σύβαξ, ακος, ὁ, Qui porcinis moribus est: unde ap. Hesych. legimus, Σύβακα, συώδη. Apud Eundem Σύβας, λάγνος: et Συβάλλας, ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ut significent, Proclivis ad venerem more suis, Salax et libidinosus in modum suis. Esse autem libi-

A dinosum animal, ex verbo καπρᾶν, et Lat. Subare, colligi queat: præterea ex fœcunditate; bis enim quotannis parit. [Cum priori conferendum n. Satyri Σύβας in vase, de quo Jahn. *Vasenbilder* p. 15, tab. 11. Ad insertum β Salm. Plin. Exerc. p. 661, a, D, confert ὠόν, Ovum. L. Dind.]

[Συβάρειος. V. Σύβαρις.]

[Συβαριάδης, ὁ, n. corruptum Lacedæmonii apud Pausan. 5, 8, 10, et ex Συβαρίτης paullo ante posito natum. V. præf. p. xv. L. Dind.]

[Συβαρίζω, Συβαρικός. V. Σύβαρις.]

Σύβαρις, ιος, et ιδος, ἡ, Sybaris, urbs Calabriæ, vel generalius, Italiæ, sequendo Stephanum B.: quæ postea dicta fuit Thurion [et Lupiæ sec. Pausan. 6, 19, 9]: deliciis et luxui mirum in modum dedita: inde factum est, ut in proverbium Sybariticus luxus abierit. [Memorant præter geographos Herodotus 5, 44, etc., aliique plurimi.] Quinetiam hoc ipsum vocab. Σύβαρις de Summo et exquisitissimo luxu proverbialiter usurpatum a Philostr. [p. 166, 30] invenitur: B ut Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. [Et p. 158, 12: Καὶ τῆς ἄλλης Συβάριδος.] Item, Ἀνθρώπου Σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα. [Τὴν πολυτελῆ τρυφὴν interpr. Hesych. et al.] Est Σύβαρις fluvii etiam nomen [ap. Thuc. 7, 35, Steph. Byz., schol. Theocr. 5, 1, qui dubitanter memorat etiam cognominem urbis οἰκιστήν, Strab. 6, p. 263, qui 8, p. 386: Ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα (prope Buram Achaiæ) κρήνης Συβάριδος τὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμὸν ὀνομασθῆναί φασιν]: item filiæ Themistoclis, Plut. Themist. [c. 32. N. viri ab urbe vel fluvio ductum ap. Pausan. 6, 6, 11; item ap. Horat. Od. 1, 8, 2.] Hinc Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, Qui est ex Sybari. [Aristoph. Vesp. 1427, Theocr. 5, 1 sq.] Ut Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarum mensæ, s. Sybariticæ mensæ: de Mensis non lautissimis solum, sed luxu etiam refertis. Hinc fit, ut etiam συβαρῖται exp. τρυφηταὶ ab Hesych. Fem. Συβαρῖτις, Quæ est ex Sybari. [Steph. Byz. Aristoph. fr. Dætal. ap. Athen. 12, p. 527, C, Vesp. 1438. Theocr. 5, 126, et addito κράνα 146.] Sed Συβαρίτιδες dictæ etiam fuerunt a quibusdam C Breves fabulæ et compendiariæ, ut testatur schol. Aristoph. [Av. 471: Τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζῴων εἰσὶν Αἰσώπειοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Συβαριτικοί. Εἰσὶ δέ τινες, οἳ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι Συβαρίτιδας, καθάπερ Μνησίμαχος ἐν Φαρμακοπώλῃ. Διὰ σπουδῆς δὲ εἶχον τὸν Αἴσωπον. Paullo aliter Hesychius: Συβαρτικοὶ (sic) λόγοι· τὸν γὰρ Αἴσωπον ἐν Ἰταλίᾳ γενόμενον σπουδασθῆναι σφόδρα φησὶν (sic), ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Παροιμιώδεις οὖν οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. V. Aristoph. Vesp. 1259 et schol. Mirum autem si Συβαρίτιδας dixerit Mnesimachus potius quam Συβαριτικούς. Quod desiderabat etiam Meinek.] Unde Συβαριτικός, ή, όν, Sybariticus: ut Συβαριτικὸς [λόγος, de quo paullo ante,] μῦθος, Sybaritica fabula: item Συβαριτικὴ τράπεζα, ead. signif. qua Συβαριτῶν τράπεζα paulo ante: interdum de eo dicitur, qui est mollis et delicatus, atque adeo luxui deditus: τρυφερὸς Hesychio. Quinetiam aliquid Συβαριτικὸν dici possit, In quo summus sit luxus. [Idem: Συμβαρτικαῖς, Περσικαῖς, D ὑπερηφάνοις, πολυτελέσι. Qua de gl. v. in Συβριάζω. Συβαριτικὴ συμφορὰ ponit Steph. Byz. Photius et] Suid. habet non solum Συβαριτικαῖς, sed etiam Συβαρικαῖς, quod exp. τρυφηλαῖς: item λαμπραῖς, πολυτελέσι. [Item Hesychius in gl. Συβαρικαῖς, τρυφηλαῖς. V. paullo post. || Adv. Συβαριτικῶς anon. ap. Suidam v. Ἄδην, quem Malchum putavit Niebuhr. vol. 1, p. 277, 11.] A Σύβαρις est factum Συβαρίζειν, q. d. Sybarissare: pro Deliciis et luxui mirum in modum indulgere, Mollitie luxuque diffluere: imitando sc. Sybaritarum mollitiem atque luxum. [Hesychius: Συβαρίζει, τρυφᾷ, et qui præter hoc tempus etiam aor. συβαρίσαι ponit Suidas, Archytas ap. Stob. Fl. 43, 134, vol. 2, p. 170. Ab eodem est adj. Συβάρειος, α, ον, ap. schol. Aristoph. Pac. l. c.: Ἔστιν οὖν (συβαρίζειν) ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν, ἢ παρὰ τὰ Συβάρεια ἐπιφθέγματα, ἅπερ ἐστὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ubi Συβάρεια pro —ρια restitutum ex Suida.]

[Συβαρνίς, περίκομμα, Hesychii gl. obscura.]

[Σύβας. V. Σύβαξ.]

[Σύβερος, πόλις Ἰλλυρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Συβέριος καὶ Συβερεὺς καὶ Συβερείτης, Steph. Byz.]

[Συβήνη. V. Σιβύνη, Συβριάζω, Σύρβη.]

Συβόσιον, τὸ, i. q. συοφόρβιον infra, Grex porcorum, Grex suum qui pascuntur. Hom. Il. Λ, 679. Od. Ξ, 101 : Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Tot suilli pecoris greges, ubi gen. συῶν ἐκ περιουσίας additus est. [Ad l. Hom. alludit Heliodor. Æth. 9 fin. Polyb. 12, 4, 8 : Μεγάλα συμβαίνει τὰ συβόσια κατὰ τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχειν.] Suidæ συβόσιον est τὸ χοιροφορβεῖον : quo nomine videtur significari etiam Subile, Hara, Stabulum in quo sues s. porci nutriuntur. [Penultimam produci annotat Eust. et schol. Vict. Συβόσια cod. Townl., probante Heynio. De forma vitiosa per ω, ut in Etym. M. v. Βοτὴρ ponitur Συβώτης καὶ συβώσιον ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, HSt. :] Συβωσία ap. Polluc. legitur 1, c. 12 [§ 251] : Συβώτης δ' ἐρεῖς, inquit, καὶ συβωσία, καὶ συφεοὶ, καὶ συφοὶ, καὶ χοιροκομεῖα, ἐριγμὸς συῶν. Ubi si synonyma facit συβωσία, συφεοὶ, χοιροκομεῖα, scrib. erit potius συβώσια, ut i. sit q. συβόσια [quod nunc receptum, et est 9, 16] : quod et ipsum accipitur pro Haris s. Suilibus, i. e. Stabulis in quibus nutriuntur porci. Suid. certe συβόσιον exp. χοιροφορβεῖον : quod synonymum esse puto τῷ χοιροκομεῖον, quod ex Polluce paulo ante habuimus. Sin Συβωσία mendo caret, significabit Suum s. Porcorum pastura, s. Porculatio, Porcorum nutricatus, ut Varro loquitur. Pro ἐριγμὸς autem legendum puto εἱργμὸς vel ἕργμα. [Nunc ἐργμὸς vel ἑργμός. Forma Συοβόσιον Gregor. Nyss. vol. 1, p. 407, C. L. Dind.]

[Σύβοτα, ων, τὰ, νῆσος πρὸς τῷ Ἀμβρακίῳ κόλπῳ καὶ λιμήν. Ὁ νησιώτης Συβότιος, Steph. B. Memorat insulas Strabo 2, p. 124; 7, p. 324. Thuc. 1, 47 : Ἐν μιᾷ τῶν νήσων, αἳ καλοῦνται Σύβοτα· 50 : Πρὸς τὰ Σύβοτα· ἔστι δὲ τὰ Σύβοτα τῆς Θεσπρωτίδος λιμὴν ἐρῆμος· ubi schol. : Σύβοτα ἄλλα ἐν τῇ ἠπείρῳ ὁμωνύμως ταῖς πρὸ μικροῦ λεχθείσαις νήσοις πρὸ τῆς Κερκύρας. 52 : Τὸν ἐν τοῖς Συβότοις λιμένα· 54 : Ἐν τοῖς ἐν τῇ ἠπείρῳ Συβότοις· et ib. τοῖς ἐν τῇ νήσῳ et, ubi λιμένα nominat, 3, 76. Conf. de situ, numero inss., etymo ab σῦς et βόσκειν, Palmer. Græc. ant. p. 276—9.]

[Συβότας, ὁ, Sybotas, rex Messeniæ ap. Pausan. 4, 3, 10, ubi libri nonnulli Συβώτας, recte, si idem n. dicit Hesychius in Συβώτης, καὶ ὄνομα κύριον. L. Dind.]

[Συβριάζω, ap. Hesych. : Συβριάζει, σοβαρεύεται, τρυφᾷ, et Συβριασμὸς, ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος, Meursius scrib. putabat Συβαρίζει et Συβαρισμὸς, idemque Συβαρικὸν pro Συβριακὸν, τὸ πολυτελές. Sed alius hic stirpis vocabulum latere docet Aristoph. Pac. 344 : Ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν, | συβαρίζειν, | ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέναι. Ubi schol. Ven. : Καλλίστρατος τρυφᾶν ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς, Ἀρτεμίδωρος ἁπλῶς θορυβεῖν. Καὶ Φρύνιχος, Πολὺς δὲ συβαριασμὸς αὐλητῶν (deest syllaba) ἦν. Ap. Aristophanem enim quum ditrochæo opus sit, illius potius libros ex Hesychio emendandos esse intelligitur, cujus glossas diserte confirmat Etym. M. : Συβριάζειν, ἀπὸ τοῦ συβαρίζειν, ἐν ὑπερθέσει. Συβαρῖται γὰρ ἐπὶ τρυφῇ διεβέβληντο. Et multo magis ipse in gll. Σύραι, πολυτελεῖς· Σύρας μαχαίρας, ὅτι πολυτελεῖς διὰ τὸ παροικεῖν αὐτοὺς Πέρσαις, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ σοβαρεῖς, καὶ μήποτε σύβρας· συβράζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν φασι, et aliis nonnullis, de quibus v. in Σύρβη. Hoc autem vocabulum, quod ap. Aristophanem veteres ludificavit grammaticos, cum Sybari, quam etiam Musurus intulit in gl. Σύρας, quum Συβαρεῖς scripsit pro σοβαρεῖς, nihil habuisse commune ipse prodit Hesychius, quum ad gentem Persis vicinam retulit, quo ejusdem spectat gl. Συμβαρτικαῖς, Περσικαῖς etc., quam posuimus in Συβαριτικός. Recte vero conjecisse qui σύβρας scriberent pro σύρας vix dubitare licet propter vocc. quæ in Σύρβη memorabimus, unde Τύρβη. Atque hinc lucem accipit Lexici rh. gl. Στυρβάσαι, de qua in Στυρβάζω, conflata fortasse ex dittographia, et Hesychii Ἐνκατασυφράζειν, etiam ab intt. Hesychii memorata et ab Schneidero una cum Συβριάζειν comparata cum Σύβαρις et συβαρίζειν. Quæ quamvis et ipsa confirmet Συβρ—, sive Ἐγκατασυβριάζειν scribendum sit sive aliter, nihilominus in omnibus his gll. fortasse præstat συρβ—, si quid tribuendum vocc. Σύρβη et Συρβήνη, de quibus HSt. egit in Συβήνη supra p. 213 et Σύρβη. Ipsa autem voc. Συβήνη s. Συρβήνη significatio et συρβιασμὸς confirmat in frag. Phrynichi ap. schol. Arist. et scripturam συρβήνη potius quam συβήνη commendat. Θόρυβος vero et θορυβεῖν, quæ in vocc. his explicandis ponunt grammatici, ipsa quoque ad τύρβην potius quam Σύβαριν quadrant, etiamsi non utrumque voc. ejusdem videatur originis. L. Dind.]

[Συβρίδαι, οἱ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. (V. Hesych.) Ὁ δημότης Συβρίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Συβριδῶν, ἐν Συβριδῶν, Steph. Byz. Συβρίδης inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 389, n. 281, A, 2; 407, n. 306, III, 2; Ross. *Demen* p. 96.]

[Συβροὶ, ἰσχνοὶ, λαγαροὶ, τάφροι. Σύμβρος, κάπρος. Σύβρα, ἐπὶ βοῶν· σημαίνει δὲ ταπρος ῥυπαρόν τι ἐχούσας, Hesychii gll. corruptæ. Nam apertum est in τάφροι et ταπρος idem latere voc., ταῦροι vel κάπροι, quæ conjecerunt intt., etsi utrumque poscit ἔχοντας. Conf. autem ejusdem gll. : Ἰβρίκαλοι, χοῖροι· Ἴμβρους, βοῦς Λυδοί· Ὄμβρος, χοιρίδιον, et annot. intt.]

[Συβώτας. V. Συβότας.]

[Συβωτέω, Sues pasco. Mœris p. 355 : Συβωτεῖν Ἀττικοὶ, ὑοβοσκεῖν Ἕλληνες. Etym. M. p. 81, 24. Thomas p. 812. V. Ὑοπολέω.]

Συβώτης, ὁ, Suum pastor, Subulcus, [Suarius, add. Gl.] Porculator, ut Colum. loquitur, i. q. συοφορβός s. χοιροβοσκός. Hom. Od. N, [404] : Συβώτην εἰσαφικέσθαι· Ξ, [55] : Εὔμαιε συβῶτα· et [Φ, 362] : Ἀμέγαρτε συβῶτα. Utuntur et prosæ scriptores : ut [Herodot. 2, 47, 48]; Plato De rep. 2, [p. 373, C] : Ἔτι δὲ καὶ συβωτῶν προσδεησόμεθα. [Asclepiad. ap.] Athen. 11, [p. 477, B] : Συβῶται καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν ἀγρῷ, ὡς Εὔμαιος, Subulci et pastores. [Ælian. N. A. 8, 19. Thomas p. 812. Per o perperam ap. Aristot. Poet. c. 16 init. in ed. Bekk., ubi priores per ω; ap. Zonar. Lex. p. 1682, in Bekk. An. p. 361, 28. Hesychius tamen non solum Συβότας, χοιροβοσκούς, sed etiam Συβόταο, σῦς βόσκοντος, fortasse ex poeta. Idem diserte præcipit Herodian. Epim. p. 210. De nom. pr. v. in Συβότας.]

Συβωτικὸς, ή, όν, Ad subulcos pertinens, Subulcis proprius : συβ. μέλος s. αὔλημα, Carmen s. Cantilena porculatorum, Carmen quod subulci solent modulari arundine. Pollux 4, c. 7 [§ 56] ex Platone comico, συβωτικὸν μέλος αὐλεῖν. [Plut. Mor. p. 776, D : Τὴν σ. ἐκείνην Ἀρέθουσαν.] Ubi legitur et Συβώτρια, haud scio an pro συβώτρια ᾠδὴ, Subulcorum propria cantilena : an pro Subulca, Mulier quæ porcos pascit. [Pro altero, ut 7, 187.]

Συγγάλακτος, ὁ, ἡ, i. q. ὁμογάλακτος. [Collactaneus, Gl. Theophanes Chronogr. p. 177 ed. Ven. ā]

[Συγγᾰληνιάω, Simul sum tranquillus. Eust. Il. Φ, v. 239 : Καλλωπίζοντος τοῦ ποταμοῦ, ὡς συγγαληνιᾶν οἷον τὸν λόγον τῷ συστικῷ ῥεύματι. Valck.]

[Συγγαμβρικὸς, ή, όν, adj. ab seq. σύγγαμβρος. Poeta ap. Ducang. ad Zonaram vol. 2, p. 122 : Συγγαμβρικὴ σύνταξις οἱ συνδεσπόται. L. Dind.]

[Σύγγαμβρος, ὁ.] Σύγγαμβροι, Mariti duarum sororum. Dicitur et ὁμόγαμβροι, et συγκηδεσταὶ, Pollux [3, 32. Congener, Gl. Schol. Pind. Nem. 5, 67. Wakef. Et versus Euripidi illatus Phœn. post 427, ubi al. σύγγαμος. Schol. ib. 135, Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 221, 24. Hesych. v. Ἀέλιοι et alios addit Ducang.]

[Συγγᾰμέω, Una matrimonio jungor. Sext. Emp. Adv. math. 10, 99, p. 650 : Οὗτοι συνέγημαν. Kall.]

[Συγγαμία, ἡ, Connubium, Gl.]

Σύγγαμος, ἡ, Uxor, q. d. Nuptiarum socia. [Eur. El. 211 : Μάτηρ ... ἄλλῳ σύγγαμος. Lycophr. 1220 ; Orph. Arg. 593.] Item σύγγαμοι, Inter quos est affinitas : et σύγγαμος pro Rivali, Eur. [Andr. 836 : Φόνον ῥέψασα συγγάμῳ σέθεν· et 182], ut annotant VV. LL. [De Amphitruone Herc. F. 149 : Ὡς ξύγγαμός σοι Ζεύς. OEdipus de Lajo in versu ap. Dion. Cass. 63, 28. V. etiam Σύγγαμβρος. Pro quo ponit Tzetz. Exeg. Il. p. 22, 6 : Πολυνείκης, ὃς σύγγαμος ἦν Τυδέως.]

[Συγγᾰνύσκομαι, Una lætor. Themist. Or. 4, p. 57, D : Εὐπραγοῦντι συγγανύσκεσθαι. Kall.]

[Συγγαυρόω, Una glorior. Basil. Seleuc. Serm. 2 in Davidem p. 136. Matus.]

[Συγγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. Eur. Suppl. 386 : Ξυγγείτον' οἰκῶν γαῖαν.]

[Συγγελάω, Corrideo, Gl. Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 115, 3, 2 : Ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον. Callim. Epigr. 37. Athen. 6, p. 249, E. Sirach. 30, 10, cum dat. « Jo. Chrys. Hom. vol. 6, p. 966 : Συνεσθίεις, καὶ συμπίνεις, καὶ συνομιλεῖς, καὶ συγγελᾷς ἀτάκτως. » Seager.]

[Συγγελοιάζω, Simul jocor, vel scurror. Jo. Chrys. Hom. 123, vol. 6, p. 979 : Γυναιξὶν ἀσέμνοις μὴ συγγ. Seager.]

[Συγγεμίζω, Compleo. Macar. Apophthegm. p. 268. Anon.]

Συγγενεαλογῶ, ap. Herodot. 2, [143, ubi nunc οὐ γεν.] συγγενεηλογήσαντι ἐμεωϋτόν, Quum et ipse simul referrem generis mei seriem. Cam.

Συγγένεια, ἡ, Cognatio, Affinitas. [Conf. de notione συγγενείας et discrimine inter ἀγχιστείαν, οἰκειότητα et συγγένειαν Pollux 3, 6, Lex. rh. Bekk. An. p. 213, 15, gramm. ib. 333, 3. Συγγένεια ἐξ ἀρρενογονίας, Agnatio; Συγγένεια ἐκ θηλεογονίας, Cognatio; Συγγένεια, ἡλικιώτης, Propinquitas, Connubium, Prosapia, Affinitas, Comisatio, Gl. Eurip. Tro. 749 : Οὐ ξυγγένεια πατρός· Iph. A. 492. Anon. ap. Stob. Fl. 20, 40 : Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ τραχεῖα καὶ ἄθυμος, ἀμαθίαν ἔχει. Ubi Cognati ipsi dici videntur, ut Eur. Phœn. 291 : Ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων, ... προσπίτνω σ' ἄναξ· Or. 733 : Φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας· 1233 : Ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ... Ἀγάμεμνον. Sic Menander ap. Athen. 2, post p. 71, E : Ἔργον εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν Plato Gorg. p. 472, B, Leg. 1, p. 627, C; 9, p. 873, A, etc. Isæus p. 72, 31 : Γένος γὰρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια τοῦτ' ἐστιν, de liberis, quos distinguit a cognatis. (Diod. vero 13, 20, de filiis, quibus orbatus esset pater : Τὴν σ. ἅμα καὶ ἀρετὴν ἐπιζητῶν, ut ib. 28, τὰ συγγενέστατα.) Phalaris Epist. 19 fin. : Ἡ Μουσῶν συγγένεια. Conf. Hesych. v. Ἑκατοστύς. Rursus de re Thuc. 3, 65 fin. : Τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ' ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες. Xen. H. Gr. 2, 4, 21 : Πρὸς ... ξυγγενείας καὶ κηδεστίαν· Anab. 7, 3, 39 : Σύνθημα εἶπον Ἀθηναίαν κατὰ τὴν συγγένειαν, quæ frequens est formula etiam apud alios, ut Aristot. H. A. 5, 1 fin. : Τῶν ζῴων τὰ μὲν ἀπὸ ζῴων γίνεται κατὰ σ. τῆς μορφῆς.] Plato Charm. [p. 155, A] : Τοῦτο τὸ καλὸν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ab ipsa jam Solonis cognatione emanavit. [Cum genit. præter alios supra citatos Plato Prot. p. 322, A : Διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῴων μόνον θεοὺς ἐνόμισε· et alibi. Cum dat. Polit. p. 257, D : Ἐμοὶ ξυγγένειαν ἔχειν τινά· 307, D : Κατὰ τὴν αὐτῶν ἑκατέροις ξυγγένειαν.] Aristot. : Παρὰ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ἔστι συνδυαζόμενον, Piscium diversa genera coire visum non est. Et metaph. Plato Epist. [7, p. 334, B] : Συγγένειαν ψυχῶν [καὶ σωμάτων]. Lucian. [Herc. c. 5] : Εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν, Qui linguæ auriumque cognationem noris. Philo De mundo : Συγγένειαν ἀνθρώπῳ πρὸς αἰθέρα συνῆψαν, Cognationem homini cum æthere copularunt. [Cum ead. præp. πρὸς Isocr. p. 49, B; 119, B, Diod. 1, 1 init., Diog. L. 8, 27. Metaph. etiam Hypsicles vol. 3, p. 481 : Παραγενηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ συσταθεὶς τῷ πατρὶ ἡμῶν διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ μαθήματος συγγένειαν. || Συγγένεια pro συνουσία legi putatur ap. Eratosth. Catast. c. 1 : Ὁ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτὴν ἐξείλετο. Sed schol. Arat. 27 αὐτῆς.]

[Συγγενειάζω, Cognatus sum. Epiphan. vol. 1, p. 986, A : Ἴσον γάρ ἐστι τῷ ἀνωτάτῳ συγγενειάζον τῷ κτίσματι. L. D. Philostr. V. Apoll. 6, 6, p. 234 schol. : Ἀνέφερεν] τὸ γένος ἦγεν, συνεγενείαζεν. Osann.]

[Συγγένειος Ζεὺς, ὁ τὰ τῆς συγγενείας δίκαια ἐφορῶν, παρ' Εὐριπίδῃ, ap. Polluc. 3, 5. Kall.]

[Συγγενέτειρα, ἡ, Cognata. Eur. El. 746 : Κλεινῶν ξυγγενέτειρ' ἀδελφῶν.]

[Συγγενέτις, ιδος, ἡ, legebatur ap. Philon. vol. 2, p. 383, 1, ubi συγγενεστάτην pro συγγενέτιν præbuerunt libri.]

[Συγγενεύς, έως, ὁ, forma novitia pro συγγενής, ap. Jo. Malalam p. 326, 14, ubi ὁ συγγενεύς· 100, 4, ubi συγγενέως· 325, 13 et alibi, ubi συγγενέα· 94, 6, ubi συγγενεῦσιν, quod pro συγγενέσι est in libris nonnullis Marci 6, 4, Maccab. 1, 10, 89, et ap. Ephr. Syr. vol. 3, p. 253, F. Συγγενέα in inscr. Iliensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 897, n. 3609. Nihil de nominativo hujus formæ compererat Herodianus qui dicitur ap. Cram. An. vol. 3, p. 246, 6 sq., ubi contra usum dat. συγγενεῦσι et συγγενεῖσι disputat. L. Dind.]

Συγγενής, ὁ, ἡ, Generis propinquitate conjunctus, Cognatus, [Propinquus, Propinqua; Σ. ὁ ἐξ ἀρρενογονίας ἀνήρ, Adgnatus; Σ. γυνὴ ἐξ ἀρρ., Adgnata; Σ. ἀνὴρ ἐκ θηλεογονίας, Cognatus, Propinquus, Conscius, Consanguineus, Gentilis, Gl.] : πᾶς ὁ προσήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, Pollux [3, 5. V. Συγγένεια. Pind. Pyth. 4, 133 : Συγγενέσιν παρεκοινᾶτο. Æsch. Prom. 14 : Συγγενῆ θεόν· 854 : Φεύγουσα συγγενῆ γάμον ἀνεψιῶν. Soph. OEd. C. 1387 : Συγγενεῖ χερὶ θανεῖν. Eur. Andr. 887 : Ξυγγενοῦς περὶ γυναικός· Heracl. 229 : Γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενής· Or. 1329 : Ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας· Herc. F. 798 : Ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς εὐναὶ, θνατογενοῦς τε καὶ Διός· Suppl. 148 : Αἷμα ξυγγενὲς φεύγων χθονός· Or. 411 : Αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ; Tro. 51 : Αἱ ξυγγενεῖς ὁμιλίαι. Aristoph. Eq. 1280 : Ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενής· Pac. 618 : Οὖσα συγγενὴς ἐκείνου· Av. 368 : Τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενῆ καὶ φυλέτα, ut Bentl. scripsit pro ξυγγενέε, de quo v. G. Dind. Ach. 789 : Ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.] Plato Leg. [Reip. 2, p. 378, C, etc.], συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plut., συγγενὴς τοῦ Φαβίου. [Fem. συγγενὴς præter ll. supra citatos habet Menander ap. Herodian. in Συγγενίς cit. Neutro Pind. Nem. 6, 8 : Τεκμαίρει καί νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν. Æsch. Prom. 39 : Τὸ ξυγγενές τοι δεινόν· 289 : Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. Soph. El. 1469; Eurip. Heracl. 6, etc.] Thuc. 1, [95] : Ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ συγγενές, Ab eis postulabant, sui duces ut essent pro cognatione. [Id. 3, 82 : Τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο. Schol., οἱ συγγενεῖς τῶν φίλων ἀλλοτριώτεροι ἐνομίζοντο. Alia phrasi Soph. OEd. T. 814 : Εἰ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι ξυγγενές. || In regno Persarum συγγενεῖς regis appellati honoris caussa viri primarii. V. Xen. Cyrop. 1, 4, 27 cum annot. Schneideri; 2, 2, 31 etc. Diod. 17, 59 init. Item a regibus Ægypti. V. Letronn. *Recherches* p. 276. Maccab. 1, 10, 89. || Improprie Soph. OEd. T. 1082 : Οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν, Continui, ut infra Συγγενῶς.] || Metaph. etiam capitur. [Ubi modo est Congenitus, Innatus, modo Cognatus. Pind. Ol. 13, 13 : Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος· Pyth. 5, 17, ὀφθαλμός· Nem. 3, 38, εὐδοξία· 5, 40, πότμος· 1, 28 : Ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς οἷς ἕπεται. Æsch. Ag. 832 : Παυροῖς γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε· Eum. 591 : Φόβος ξυγγενής. Philemo ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 198 : Εὐθὺς καὶ τύχη προσγίγνεθ' ἡμῖν συγγενὴς τῷ σώματι. Hippocr. p. 83, 6 : Οἷσι τὸ νόσημα τοῦτο ξυγγενές ἐστι. Aristot. H. A. 3, 11 med. : Εἰσὶ τῶν τριχῶν αἱ μὲν συγγενεῖς, et ibid. iterum. Plat. Reip. 10, p. 611, E : Ὡς ξ. οὖσα (ἡ ψυχὴ) τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ· Leg. 7, p. 814, D : Ὅτι τῇ πολεμικῇ μάχῃ πασῶν κινήσεων ἐστὶ ξυγγενὴς πολὺ μάλισθ' ἡμῖν ἡ τοιαύτη πάλη· Tim. p. 47, D : Ξυγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις· Reip. 6, p. 486, D : Ἀλήθειαν ἀμετρίᾳ ἡγεῖ ξυγγενῆ εἶναι ἢ ἐμμετρίᾳ; Tim. Locr. p. 100, C : Συγγενεστάταν τῷ λόγῳ ταύταν αἴσθασιν φαντὶ εἶναι· et alibi.] Thucyd. 5, [108] : Τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσμέν. Philo V. M. 2 : Νομοθετικῇ δὲ ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ τέτταρα ταυτὶ, Germana et affinia. Plutarch. Symp. : Τὰ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἕπεται· [et Cat. min. c. 55, τὰ συγγενῆ καὶ οἰκεῖα·] De primo frig. : Ἐκεῖναι δὲ συγγενέστεραι δυνάμεις ψυχρότητός εἰσι, Illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τοῦ πράγματος, Cognatione quadam cum re conjunctus, Plato Epist. 7, [p. 344, A. Phil. p. 31, A : Νοῦς αἰτίας ξυγγενής· Phæd. p. 79, D : Συγγενὴς οὖσα (ψυχὴ) αὐτοῦ (τοῦ καθαροῦ)· Reip. 3, p. 403, A : Ξυγγενὲς ἀκολασίας· 6, p. 487, A : Φίλος τε καὶ ξ. ἀληθείας· et similiter alibi cum eod. casu. Aristoph. Thesm. 574 : Φίλαι γυναῖκες ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου. Lycurg. p. 165, 10 : Γενναῖον τὸ ψήφισμα καὶ ἄξιον τῶν ὑμετέρων προγόνων, δικαίως· συγγενεῖς γὰρ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐκέκτηντο. De ὁμοτέχνοις Longin. Fr. 8, 11 : Ὑπόμνημα ποιῆσαι τῆς

τέχνης τοῖς συγγενέσι. V. Συγγένεια. Aliter Hippocr. p. 89, C : Τὸν ξυγγονία (l. —γενία) τουτέων τῶν νουσημάτων ἔστιν εἰδέναι δυσαπάλλακτον ἐόντα. De dativi forma vitiosa συγγενεῖσι v. in Συγγενεύς. || Adv. Συγγενῶς, Eurip. Herc. F. 1293 : Ὦ δ' ἀεὶ κακῶς ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, ξυγγενῶς δύστηνος ὤν, Continuo. V. Συγγενὴς sub fin. Alexis ap. Diog. L. 3, 27 : Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς τρέχων Πλάτωνι, Instar Platonis, Similiter ut Plato, qui sic Leg. 10, p. 897, C : Ξ. ἔρχεται.]

Συγγένησις, εως, ἡ, Colloquium, Congressus, VV. LL. Sed Hesych. habet tantum plur. συγγενήσεις, quod exp. συνουσίας. [Plato Leg. 12, p. 948, E : Ἐν ἄλλαις συνουσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς συγγενήσεσιν ἑκάστων. Παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον Mœris p. 351. Conf. de forma Lobeck. ad Phryn. p. 352.]

Συγγενικὸς, ἡ, όν, [adj. ab συγγενὴς, et earundem quæ in illo notatæ sunt signiff.] Philo V. M. 1 : Τὴν συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, Gentilem majorumque suorum disciplinam æmulatus est. [Dionys. A. R. 2, 10 fin. : Τοιγάρτοι διέμειναν ἐν πολλαῖς γενεαῖς οὐδὲν διαφέρουσαι συγγενικῶν ἀναγκαιοτήτων αἱ τῶν πελατῶν τε καὶ προστατῶν συζυγίαι· 21 init. : Τὰς σ. ἱερωσύνας· 65 init., ἱερά· 3, 48 med. : Μαθὼν ὅτι Ῥωμαίων ἑκάστῳ κοινόν τι ὄνομα κεῖται καὶ μετὰ τὸ κοινὸν ἕτερον, ὃ δὴ σ. αὐτοῖς ἐστι καὶ πατρωνυμικόν (ut Lucio Tarquinii)· 3, 65 fin. : Σερούιος αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, Τύλλιος δὲ τὸ συγγενικόν. Aristot. Eth. Nic. 8, 14 init. : Ἀφορίσειε δ' ἄν τις τήν τε συγγενικὴν καὶ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν. Diog. L. 5, 31 : Φιλίαν vel εὔνοιαν συγγενικήν. Aristophanis gramm. Συγγενικὰ citat Eustath. Il. p. 648, 53, schol. Z, 378 in Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 221, 7; Philistidis Eustath. ibid. p. 84, 41, anonymi p. 316, 10. Ζηνοφάνης, nisi fallit scriptura, ἐν τῷ Συγγενικῷ memoratur ap. Athen. 10, p. 424, C.] Plut. Them. [c. 5], συγγενικὰ ἐγκλήματα, Propinquorum crimina. Pericl. [c. 22], συγγενικὸν νόσημα, Gentilis et hæreditarius morbus. Symp. [p. 667, A] : Ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικάς, ἀλλὰ καὶ συγγενικάς. At συγγενικαὶ τρίχες, Aristot., Pili congeniti, qui et συγγενεῖς [H. A. 3, 11], ut ὀφρύς, et βλεφαρίς : alii enim sunt ὑστερογενεῖς, ut ὑπήνη et ἥβη. [Id. ib. 4, 7 : Ἔστι δὲ τὸ γένος τοῦτο πολλὰ ἔχον εἴδη ἐν αὑτῷ, καὶ ἐνίοις πρὸς ἄλληλα συγγενικοῖς οὖσιν οὐκ ἐπέζευκται κοινὸν ὄνομα οὐδέν· 9, 40 : Ἔστι τι γένος τῶν ἐντόμων, ὃ ἑνὶ μὲν ὀνόματι ἀνώνυμόν ἐστιν, ἔχει δὲ πάντα τὴν μορφὴν συγγενικήν. Diog. L. 10, 129 : Ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγγενικόν. Συγγενικώτατα, Familiarissima, Gl. Ap. Maneth. 1, 44 : Λέχος τεύχουσ' ἀθέμιστον, συγγενικὰς δ' αὐτοῖσιν ἐφαρμόζουσι γυναῖκας, Axtius συγγενίδας, etsi 4, 417 est : Αὐτοκασιγνήτας ῥέζει κεῖνοισι βροτοῖσι νύμφας συγγενικάς τε. Ita συγγενικὰς pro συγγενίδας illatum conjeci ap. Jo. Malalam Add. ad p. 42, 16. L. Dind.] || Adv. Συγγενικῶς, Ps.-Demosth. p. 797, 2 : Σ. καὶ φιλανθρώπως οἰκεῖτε τὴν πόλιν. Diog. L. 10, 72 : Σ. τοῦτο περιφέροντες. Epiphan. vol. 1, p. 926, A : Τὰ σ. προσλαμβάνοντα, et cum eodem verbo p. 945, B.]

Συγγενὶς, ίδος, ἡ, Cognata. Synes. Ep. 155 : Συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ, Quum propinqua sit mea. Pollux tamen [3, 30] hoc vocab. ἐσχάτως barbarum esse scribit. [Conf. Herodian. qui dicitur Cram. Anecd. vol. 3, p. 247, 1 sq., p. 451 Lobeck., qui Plut. Mor. p. 267, D, aliosque recentiorum indicavit. Exx. Jo. Malalæ quum nominativi tum obliquorum casuum annotavi in Indice p. 793. Add. Theod. Stud. p. 13, E, Georg. Sync. p. 386, 5. L. Dindorf.]

Συγγεννάω, Congenero. [Plato Theæt. p. 156, E : Τὸ ξυγγεννῆσαν τὸ χρῶμα λευκότητος περιεπλήσθη. Aristot. H. A. 9, 50 med. : Οἱ δ' ἐνόρχαι τῶν βοῶν ἐὰν ἐκτμηθῶσι, τὸ φανερὸν συγγεννῶσι. Plotin. vol. 2, p. 1244, 11 : Ὁ ἐπιθεωρούμενος τοῖς εἴδεσι καὶ συγγεννῶν αὐτά· 1055, 9 : Συνεγέννησεν οὖν ἄμφω ἐξ αὐτῶν ἄλλο εἶναι διπλάσιον καὶ ἥμισυ· 1238, 4, συνεγεννήθη. Diod. 2, 56 med. : Τὸ μὲν φυσικῶς αὐτοῖς συγγεγεννημένον, τὸ δ' ἐξ ἐπινοίας φιλοτεχνούμενον, restitui pro —γεννμ. L. D. Hierocl. p. 138. Wakef.]

[Συγγέννημα, Nepus (sic), Gl. V. Σύγγονος.]

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, q. d. Congenitor; ut συγγεννήτωρ τέκνων, Qui procreationis liberorum partem sibi vendicat, Plato Leg. [9, p. 874, C.]

A

[Συγγενοκτόνος, ὁ, ἡ, Qui cognatum occidit. Tzetz. Hist. 9, 391.]

[Συγγενῶς. V. Συγγενής.]

[Συγγέρων, οντος, ὁ, Senectutis socius. Babr. Fab. 22, 7 : Νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει βλέπειν ἐραστὴν, συγγέροντα δ' ἡ γραῖα. Eust. Opusc. p. 306, 34. L. D. Greg. Neoc. Epist. Canon. 5. Routh.]

[Συγγεύομαι, Simul gusto. Schol. Aristoph. Pac. 1115 : Συγγεύεσθε τῶν σπλάγχνων. Dem. P. 225. Wakef.]

[Συγγεωργέω, Una agrum colo. Synes. p. 145, C. Eunap. p. 32 fin. ed. Boiss. : Τοῖς συγγεωργοῦσι τὸ χωρίον. « Isæus p. 76, 25. » Seager.]

[Συγγέωργος.] Συγγεωργὸς, ὁ, ἡ, Socius in agro colendo, s. in cultura agri, Aristoph. Pl. [Iterum HSt. :] Ξυγγεωργὸς, Agricolationis socius. Aristoph. Pl. [223, ubi ξυγγεώργους, quod diserte præcipit schol., unde corrigendus accentus ap. Pollux. 6, 158. « Planudes in Versione Ovid. Met. 15, 124. » Boiss.]

[Συγγηθέω, Lætor. Eur. Hel. 727 : Κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν καὶ ξυγγέγηθε καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.

B

|| Forma Συγγήθω, de qua v. in simplici, Theodor. Stud. p. 369, D : Εἰκότως οὖν γήθω καὶ συγγήθω σοι. L. Dindorf.]

[Συγγηραλέος, ὁ, Qui una consenuit. Theodor. Prodr. Rhod. p. 413, C : Συμπρεσβύται, χαίροιτε, συγγηραλέοι. L. Dind.]

Συγγηράσκω, Consenesco. [Eur. fr. ap. Stob. Fl. 71, 5 : Λέκτρα, ... οἷσι συγγηράσομαι. Herodot. 3, 134 : Γηράσκοντι τῷ σώματι συγγηράσκουσι καὶ αἱ φρένες. Isocr. p. 3, C : Ἡ τῆς ἀρετῆς κτῆσις μόνη συγγηράσκει. Alciphr. Ep. 2, 3 init. : Συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν. || Forma Συγγηράω Sirac. 11, 16 : Τοῖς γαυριῶσιν ἐπὶ κακὰ συγγηρᾷ κακία. Aret. p. 84, 8 : Ξυγγηρᾷ τε καὶ ξυναποθνήσκει (epilepsia).]

Σύγγηρος, ὁ, ἡ, Sociam senectutem habens. Affertur in VV. LL. ex Epigr. pro Consenescens. [Carphyll. Anth. Pal. 7, 260, 4 : Μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς συγγήρου· Antiphil. ib. 635, 1 : Ναῦν Ἱεροκλείδης ἔσχεν σύγγηρον, ὁμόπλουν· Automedon 11, 361, 1 : Ἡμίονοι σύγγηροι ἐμὴν κομέουσιν ἀπήνην. Const. Apost. 3, 13,

C

p. 288 : Τῇ συγγήρῳ μου.]

Συγγίγνομαι, [Simul nascor. Manetho 1, 200 : Γένεσιν, ἥθ' ἅμα νηπιάχοις συγγίγνεται ἀνθρώποισιν. Aristot. H. A. 5, 15 med. : Φασὶ δ' αὐτοὺς οἱ ἁλιεῖς ἅμα συγγίγνεσθαι γιγνομένοις. Plotin. vol. 2, p. 1238, 3 : Συνεγένετο καὶ συνέστη τοῖς οὖσιν.] Simul sum, Conversor. Synes. : Θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7, [1, 10] : Τήν τε θεραπείαν πᾶσαν, ἣ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ. [Xenoph. Anab. 4, 5, 23 : Ἐπεὶ συνεγένοντο ἀλλήλοις. Quem l. tamen referre licet inter infra citandos. Plat. Epin. p. 978, A : Ὅσης ἡμῖν δυνάμεως αἴτιος ἂν εἴη ξυγγιγνόμενος, de numero. Theæt. p. 132, B : Ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα ξυγγιγνομένων· Epist. 2, p. 310, E.] Sæpe autem dicitur pro Conversor, eo sensu, quo dicitur et Congredior, vel Consuetudo mihi est cum aliquo, et Venio in colloquium. [Eur. Bacch. 237 : Ὃς ἡμέρας τε κεὐφρόνας ξυγγίγνεται· El. 100 : Ὡς ξυγγένωμαι· 603 : Τῷ ξυγγένωμαι νύχιος ἢ καθ' ἡμέραν; Aristoph. Vesp. 1468 : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην· Nub. 1317 : Νικᾶν

D

ἅπαντας, οἷσπερ ἂν ξυγγένηται· Av. 113 : Σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω. — Τίνος πέρι; Plato Phæd. p. 61, D : Περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες;· Lach. p. 186, E. Thuc. 2, 12 : Ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται· 4, 83, fin.] Unde ap. Plat. De rep. 1, [p. 330, C] : Χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, redditur Difficilis est eorum consuetudo. Xenoph. Cyrop. [4, 2, 10 : Ἐν θήραις συγγενόμενοι·] 7, [5, 39] : Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. [De discipulis idem Anab. 2, 6, 17 : Ἐπεὶ συνεγένετο ἐκείνῳ (Gorgiæ Leontino)· Comm. 1, 2, 27, 61. (Et de condiscipulis 1, 2, 16.) Plat. Menon. p. 91, E. De magistro Diog. L. 5, 4 : Ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει (Aristoteles) ἐπιεικῶς αὐτῷ συγγεγενῆσθαι Ἀλεξάνδρῳ, nisi leg. —όρος. Dixit tamen de Anaxagora Plutarch. Pericl. c. 4 fin. : Ὁ πλεῖστα Περικλεῖ συγγενόμενος.] Affertur vero et συγγίνεσθαι λόγῳ ex Aristot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Aristoph. Nub. [252, ταῖς Νεφέλαισιν], q. d. Venire in colloquium cum aliquo : sicut et alia quædam a γίνομαι compp. motum significare dictum fuit. [Herodot. 1, 172 : Ἰλὰδὸν συγ-

γίγνεσθαι ἐς πόσιν.] Sed et cum dat. rei, ut συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato Phil. [p. 45, B, ubi ἐνδείᾳ], Versari in penuria : ut si quis dicat Versari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem esse. Affertur et συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ [—αις] ex eod. Plat. Leg. [2, p. 674, A; 10, p. 897, B, ἀνοίᾳ. Aristoph. Eq. 1291 : Ἢ πολλάκις ἐννυχίαισι φροντίσι συγγεγένημαι. L. D. Συγγίνεσθαι δρυπεπέσιν, illis Vesci, et similia Casaub. ad Athen. p. 114, fin. et 115, A, Toup. Epist. p. 129 f., Kuster. ad l. Eq. Sic συνεῖναι, ὁμιλεῖν, εἰς λόγον ἐλθεῖν. Paullo diverso sensu σπλάγχνοισι, Ex visceribus una epulari, idem p. 235, B. Greg. Nazianz. vol. 1, p. 202, B : Ὁσάκις ... τοῖς θρήνοις συγγένωμαι, Threnos lego. Valck. | Addito accusativo Plat. Leg. 2, p. 672, A : Κατὰ νόμους πᾶσαν τὴν ξυνουσίαν ξυγγενόμενοι.] || Concumbo [Gl.], Coeo : ad quam signif. transferuntur et illa, Congredior, Consuesco, Consuetudinem habeo. [Aristoph. Ran. 57 : Ξυνεγένου Κλεισθένει. Herodot. 2, 121, 5; Xenoph. Anab. 1, 2, 12; 5, 4, 33.] Plato De rep. 1, [p. 329, C] : Οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; [3, p. 390, C; 5, p. 459, D. De muliere Leg. 11, p. 390, D. De consuetudine inter mares Dio Cass. 63, 13; 67, 11. De brutis Geopon. 14, 26, 2.] || Simul sum, i. e. Adsum, Auxilior. [Æsch. Cho. 254 : Μόνον κράτος τε καὶ δίκη σὺν ... Ζηνὶ συγγένοιτό μοι· 456 : Ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις· et divise 460 : Ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.] Soph. [El. 411] : Ὦ θεοὶ συγγένεσθε. [Aristoph. Lys. 317 : Δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ.] In qua signif. et ap. Thuc. legisse mihi videor.

[Συγγιγνώσκω s.] Συγγινώσκω, γνώσομαι, quasi quis dicat, Simul sentio, i. e. Eadem sentio quæ et alius, Ejusdem sum sententiæ. [Cum dat. Xen. Cyrop. 7, 2, 27 : Ἣν ἄλλοι τε μακαριωτάτην ἐνόμιζον εἶναι βιοτὴν καὶ ἐγὼ συνεγίγνωσκον αὐτοῖς.] Thuc. 7, p. 258 meæ ed. [c. 73] : Οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι· schol. τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον, τουτέστιν, ὁμογνώμονες ἦσαν αὐτῷ. Sed quum addatur accus. ab ipso Thuc., aptari non potest ista expos. huic ejus loco; neque enim dicere possis, Τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου. Ferri igitur non possit hæc expos., sicut nec sequens, nisi illum dicamus sensum omnium illorum verborum Thuc. simul declarare voluisse. Verum quum non dicat simpliciter Thuc. ξυνεγίγνωσκον ταῦτα, sed Ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, otiosa præpos. videri possit; nihil enim obstabat quominus simplici verbo ἐγίγνωσκον uti posset. [Isæus p. 73, 21 : Τῶν φίλων μοι ταῦτα συγγιγνωσκόντων. Dionys. A. R. 2, 60 init. : Συνέγνω γενέσθαι βασιλεύς.] At ap. Plut. Coriol. p. 415 meæ ed. [c. 30] : Συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μαρκίου τραπέσθαι, recte συνέγνωσαν interpreteris Consenserunt, Assensi sunt, aut etiam Consentientes dixerunt : quod accedit ad Bud. interpretationem; is enim in simili ejusd. scriptoris loco vertit Fateri [Pomp. c. 44] : Αἱ δὲ ἀκούσασαι συνέγνωσαν βέλτιον αὐτῶν τὸν Κάτωνα λογίζεσθαι περὶ τοῦ πρέποντος. Sed illi Fateri addit Agnoscere. || Συγγινώσκω alium quoque usum habet, cui fortasse primum locum aliquis dari maluisset. In eo certe usu itidem præpos. Latina Græcæ respondet, veluti quum ita loquor, Συγγινώσκω ἐμαυτῷ οὐ ποιήσαντι ὀρθῶς, Conscius sum mihi me non recte egisse. [Σύνοιδα, Conscio, Conscisco, Gl. Lysias p. 115, 13 : Συνέγνωσαν καὶ αὐτοί σφισιν ὡς ἠδικηκότες.] Sic autem utitur Herodot. isto verbo p. 202 meæ ed. [5, 91] : Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. [Cum nominat. partic. Dionys. A. R. 2, 55 : Συνέγνωσαν ἑαυτοῖς κακῶς τὰ πρῶτα βεβουλευμένοι. Dat. in locis paullo diversis 3, 60; 11, 44 med.] Itidemque Greg. Naz. usus est verbo συγγινώσκειν, sed addito etiam accus. : Τοιαῦτα γάρ οἱ συνεγνωκέναι κακὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. At vero ap. Appian. partic. Συνεγνωκὼς præfixo articulo, absque ulla adjectione, pro Conscio itidem; sed in plurali potius : ut, Ληφθέντων τῶν συνεγνωκότων. Item, Βασανιζόμενος ἐς τοὺς συνεγνωκότας. (In hujusmodi autem ll. possit, ut opinor, οἱ συνεγνωκότες reddi etiam Conjurationis participes, Sceleris participes.) [Cum dat. rei Chron. Pasch. p. 316, D : Ἐπωμόσατο μὴ συγγινώσκειν τῇ κατηγορίᾳ τῇ γενομένῃ, μὴ συνειδέναι Jo. Malalas p. 358, 3.] Jam vero ut dicitur non solum, Conscius sum mihi hujus rei,

A sed etiam Conscius sum tibi : (quo in usu, licet minus frequenti, et poetico potius quam oratorio, præp. vim suam magis retinet. Quum enim dico, Conscius sum tibi hujus facti, perinde est ac si ita loquerer, Una tecum hoc scio :) ita etiam dixit idem scriptor p. 148 [Herodot. 4, 43] : Ξέρξης δέ οἱ οὐ [δὲ οὔ οἱ] συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, quasi quis dicat, Non conscius illi veritatis : quod nihil aliud est quam Conscius illi mendacii. (Sic tamen ut aliter etiam interpretari quis possit, infinitivum infinitivo reddens, sc., Non assentiens ipsi vera dicere, ipsum sc.) Possumus vero et in vocis pass. Συγγινώσκομαι interpretatione ap. eum uti itidem nomine Conscius; sed in illo priore usu, quo sc. dicitur Conscius mihi sum [5, 86] : Ἕσσονες συγγινωσκόμενοι εἶναι, κατὰ τοῦτο εἶξαν, Sibi conscii se inferiores esse. [4, 126 : Εἰ δὲ συγγινώσκεαι εἶναι ἕσσων, ἐλθὲ ἐς λόγους.] Sic 3, p. 115, 116 meæ ed. [c. 53] : Ἐπεὶ δὲ τοῦ χρόνου προβαίνοντος ὅ, τε Περίανδρος παρηβήκεε, καὶ συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾷν τε καὶ διέπειν.
B Nam hic quoque non video quam vocem invenire aptiorem possimus quam illam Conscius : non ignorans alioqui vocem istam de re graviori potius usurpari, ita ut et magis in malam partem accipiatur : quin etiam gen. illi aptiorem esse quam infin. : veluti si dicas, Imbecillitatis suæ sibi conscius, propter quam obeundis muniis par esse non poterat. Gallice autem diceremus, *Il se sentoit n'estre plus suffisant pour exercer sa charge.* Et quoniam ab istis Herodoti locis initium sumpsi, alios Ejusd. subjungam, in quibus eadem voce, sed aliter utitur. Sciendum est igitur ap. eum p. 247 [7, 13] legi, Νῦν μέντοι συγγνοὺς, χρήσομαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ· ubi συγγνοὺς existimo sonare, Postquam mecum reputavi hanc rem, vel consideravi, vel perpendi, s. expendi. (Licet ibi Interpres vertat, Agnoscens erratum meum.) [9, 22 : Ὥστε συγγνόντες Πέρσαι οἴχοντο ἀποστάντες.] Sic et p. 140 fin. [4, 4] : Μαθόντες ὡς εἰσὶ ἡμέτεροι δοῦλοι, καὶ συγγνόντες τοῦτο. [Futuro 7, 12 : Οὔτε ὢν μεταβουλευόμενος ποιέεις εὖ οὔτε ὁ συγγνωσόμενός τοι πάρα. Cum infin. 1, 89 fin. :
C Ἐκεῖνοι συγγνόντες ποιέειν σε δίκαια ἐκόντες προήσουσι· 91 fin. : Ὁ δὲ ἀκούσας συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα καὶ οὐ τοῦ θεοῦ.] Hoc autem in loco, Συγγνόντες [ἀδικεῖν Dionys. A. R. 4, 27 med.] ἀδικῆσαι, ὡμολόγησαν, vel signif. istam habere potest, vel certe sumi pro Conscii sibi : in qua signif. habuisti supra cum partic. Bud. vult συγγινώσκω accipi pro Agnosco culpam et deprecor; sed exemplum nullum affert. [Aristoph. Eq. 427 : Εὖγε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ' ἀφ' οὗ ξυνέγνω. Plat. Leg. 4, p. 717, D : Ξυγγιγνώσκοντα ὡς εἰκότως μάλιστα ... θυμοῖτ' ἄν. Dionys. A. R. 4, 4 init. : Ἐκ πολλῶν συνεγνωκυῖα θεσφάτων ὅτι βασιλεῦσαι τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον εἵμαρτο.] Passivæ quidem voci convenire videtur ista interpr. [6, 92] : Οὔτε συνεγινώσκοντο, ἦσάν τε αὐθαδέστεροι. [Et 1, 45 : Συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι βαρυσυμφορώτατος, ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει· 3, 99 : Ὁ δὲ ἀπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσέειν· οἱ δὲ οὐ συγγινωσκόμενοι ἀποκτείναντες κατευωχέονται· et similiter 5, 94. De sententia ipsa 9, 41 fin. : Μαρδονίου δὲ (γνώμη) ἰσχυροτέρη τε καὶ ἀγνωμονεστέρη καὶ οὐδαμῶς
D συγγινωσκομένη.] Ex Eod. [6, 61, et similiter 140] affertur, Συγγινώσκομαι τούτου εἶναι αἴτιος, pro In me culpam hujus rei esse agnosco. Hesych. συγγινωσκόμενοι exp. πειθόμενοι. [Idem : Οὐ συγγινωσκόμενοι, οὐ συγκατατιθέμενοι. Hemst.] || Συγγινώσκω in signif. cui male primus tribuitur locus, (licet vulgo sit usitata, et ap. quoslibet scriptt., excepto tamen fortassis Herodoto, occurrat,) est Ignosco [Gl.], Veniam do, vel tribuo, s. habeo. Tribus autem modis construitur [ubi non absolute dicitur, ut Soph. El. 257 : Ξύγγνωτε· Eur. Tro. 1043 : Συγγίγνωσκε δέ· Ion. 1440 : Ξυγγνώσεται γὰρ ὁ θεός. Aristoph. Vesp. 959 : Εἰ δ' ὑφείλετο, ξύγγνωθι. Xen. Cyrop. 5, 1, 12 : Οὐ συγγιγνώσκεις, ἀλλὰ κολάζεις.] Nam interdum dicitur συγγινώσκω σοι, sine adjectione; interdum συγγινώσκω σοι τοῦτο, vel συγγινώσκω σοι τούτου. Exempla singularum constrr. hæc sunt : [Æsch. Suppl. 215 : Εἰδὼς ἂν (Apollo) αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς. — Ξυγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων. Quod medium schol. explicat συγγένοιτο. Soph. Tr. 279 : Ζεὺς τἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.

Eur. Tro. 1043 : Συγγίγνωσκε δέ· El. 1105 : Ξυγγνώσομαί σοι· Andr. 972 : Σῷ μὲν ξυνέγνων πατρί.] Σύγγνωθί μοι, Aristoph. [Nub. 138], Ignosce mihi, Da mihi veniam. Συγγνώσῃ μοι, Ignosces mihi, Chrysost. De sacerd. [Sæpe sic etiam Plato et alii quivis.] Adjecto autem accus. ap. Eur. [Andr. 841] : Συγγνώσεταί σοι τὴν [τήνδ'] ἁμαρτίαν. Sed ap. Thuc. longe alium usum habet τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν, p. 271 [7, 24] : Εἰ δέ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ αὐτὰ ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι, τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν· ubi schol. εἴ τι παρὰ λόγον ἐσφάλησαν, μετὰ πολλῶν συνεξήμαρτον, additque, Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἁμαρτίαν συνέγνωσαν. Quam expositionem secutus Interpres, ita reddidit : Et si quid opinione lapsi sunt, prout in hominum vita contingere solet, tamen cum multis lapsi sunt, quibus fore videbatur ut status Atheniensium propediem everteretur. Sed neque illa expos., neque hæc interpr. quæ ex illa profecta est, quid hoc loco significet verbum συνέγνωσαν nobis indicant. Qua in signif. quærenda multum me quoque laborare fateor : nihilque aptius mihi in mentem nunc venit quam ut τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν dicamus sonare, De peccato consenserunt : συγγινώσκω σοι τοῦτο, De hoc tecum consentio : sequendo signif., quæ antea verbo isti data fuit, allato etiam ex hoc ipso scriptore exemplo. Commodius tamen diceretur, Affines huic peccato s. huic culpæ fuerunt, quam De peccato consenserunt. Et hæc quidem de isto loquendi genere haud scio an aliis satisfactura sint, mihi certe parum satisfaciunt. [Xen. Reip. Ath. 2, 20 : Δημοκρατίαν ἐγὼ αὐτῷ μὲν τῷ δήμῳ συγγιγνώσκω.] Tertia constructio est cum gen.; ut enim dicitur Συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, ita etiam Συγγινώσκω σοι τῆς ἁμαρτίας. Tale est, Συγγινώσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. Item, Συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quod ex Philostr. affertur pro Ignosco quod deceptus sis. [Τῆς ἐπιθυμίας Plato Euthyd. p. 306, C. Quarta est cum duplici dat., pers. et rei, Eur. Hel. 82 : Ξύγγνωθι δ' ὑμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι. Quinta cum dat. rei, Iph. T. 1400 : Ὦ Λητοῦς κόρη, σῶσόν με καὶ κλοπαῖς ξύγγνωθ' ἐμαῖς· El. 348 : Ἀλλ', ὦ ξένοι, ξύγγνωτε τοῖς εἰρημένοις. Aristoph. Eq. 1299 : Ξύγγνωθι τῇ τραπέζῃ. Plato Conv. p. 218, B : Συγγνώσεσθε τοῖς τε τότε πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις.] ‖ Pass. Συγγινώσκομαι, sequendo signif. proxime præcedentem activæ vocis συγγινώσκω, sonat q. d. Ignoscor, pro Mihi ignoscitur, Mihi venia datur. Aut, si impersonali verbo uti nolis, Veniam consequor. Synes. : Καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, Nec volo mihi ignosci, s. veniam mihi tribui, Nec dignum me venia existimo. Sic in Pand. : Τῶν φονέων τινὲς τιμωροῦνται, καί τινες συγγινώσκονται. Dicitur alioqui et συγγινώσκεταί μοι, Mihi ignoscitur. Videndum autem an hujus usus exemplum sit in isto Xen. Cyrop. 7, p. 106 meæ ed. [c. 1, 43] : Τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγινώσκεσθαι ἔφασαν. Philelphum certe verisimile est aliud secutum esse, quippe qui verterit, Hanc unam veniam sibi dari postularunt. Nec fortassis improbanda nobis hæc interpret. fuerit, ut sc. τούτῳ non personæ, sed rei sit dativus : et tunc συγγινώσκεσθαι non impersonale fuerit, sed personale, sicut et in præcedentibus ll. : ut ita interpretemur magis ad verbum, In hoc enim solo sibi veniam dari dixerunt, i. e. In hac una re. [Γιγνώσκεσθαι codd. meliores.] ‖ Pass. autem partic. Συνεγνωσμένος affertur a Bud. in signif. cujus exemplum in ipso verbo non suppetit : sc. pro Comprobatus, Approbatus, ex Dion. Areop. Item Deprehensus. Ex Eod. affert συνεγνωσμένον pro Cognitum. ‖ At Συγγινώσκομαι in signif. activa potius quam passiva, vide inter exempla activi Συγγινώσκω, ex Herodoto petita.

[Συγγλυκαίνω, Dulce reddo. Nicet. Eugen. 5, 202 : Μοῦσαι γὰρ αὐταὶ νέκταρ ἐγχέουσί σοι καὶ σὸν μελιχρὸν συγγλυκαίνουσι στόμα. Boiss.]

[Σύγγνοια, ἡ, i. q. συγγνώμη. Soph. Antig. 66 : Αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν.]

Συγγνώμη, ἡ, Ignoscentia, ut συγγινώσκω est Ignosco. Sed Latinius Venia; nam Ignoscentia ex Gellio duntaxat affertur. Redditur alicubi et Indulgentia. Variis autem modis utuntur hoc vocab.; ex quibus frequentissimi sunt cum verbo ἔχειν, et cum verbo τυγχάνειν : quæ sibi mutuo respondent. Ut enim dicitur συγγνώμην ἔχειν qui veniam habet, i. e. veniam dat s. tribuit, ita συγγνώμης τυγχάνειν, (ad verbum, Veniam consequi,) cui venia datur. [Soph. Ph. 1319 : Τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτείρειν τινά. Eur. Or. 661 : Δεῖ... κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν· Suppl. 251 : Συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών. Aristoph. Pac. 668 : Συγγνώμην ἔχε. Herodot. 1, 116, 155 sequente dativo, ut ap. Xen. H. Gr. 6, 2, 13.] Aristot. in Rhetor. 2 : Ὅτι τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν· ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν. Isocr. Ad Phil. : Ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. [Id. p. 43, D; 60, B.] In Ejusd. Panath. συγγνώμην ἔχειν et ἐγκαλεῖν inter se opponuntur. Legitur itidem ap. Dem. C. Mid. συγγνώμην ἔχειν, nec non ap. Thuc. et Plat., atque alios. Sed ap. hunc dicitur aliquis sibi etiam ipsi συγγνώμην ἔχειν, De rep. [3, p. 391, E] : Πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσιν οἱ θεοί. Quod autem ad Latinam interpret. attinet, συγγνώμην ἔχειν est quidem ad verbum Veniam habere; sed frequentius occurrit Veniam dare s. tribuere; nam illud Veniam habere, ex Quintil. duntaxat affertur. Æmulari certe videtur hoc Latinum loquendi genus illud Græcum, et novitatem aliquam redolet. Ceterum dicitur etiam πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Plato De rep. 2, [p. 365, C] : Πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Sic Isocr. Evag. [p. 57, B] : Καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην. Areop. : Οἷς ἄξιόν ἐστι πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, εἰ μηδὲν τῶν κοινῶν φροντίζουσιν. Ubi observa etiam, subjungi particulam εἰ. [Eur. Hipp. 118 : Χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν, εἴ τις ... βάζει. Aristoph. Ach. 578.] (Apud Eund. infin. sequente, Hel. : Τοῖς μὲν οὖν τηλικούτοις πολλὴ συγγνώμη ταύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Sic ap. Plin. Venia sit, cum infin. : Hæc bello quæsisse venia sit.) [Soph. Aj. 1322 : Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα ξυμβαλεῖν ἔπη κακά. Sequente part. ὅτι Herodot. 7, 13 : Συγγνώμην μοι ἔχετε ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι. Plat. Reip. 5, p. 472, A.] Hoc quoque sciendum est, addi nonnunquam gen. huic loquendi generi συγγνώμην ἔχειν, ut Aristoph. Vesp. [368] : Διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον· Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Sic ap. Soph. [El. 400] : Πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει. Paulo post autem habebis ex Herodiano, Συγγνώμην τῶν ἁμαρτηθέντων. [Herodot. 6, 86, 3 : Συγγνώμην τὸν θεὸν παραιτέετο αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων. Plat. Phædr. p. 233, C. Cum genit. pers. Aristoph. Nub. 1480 : Ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.] Habet porro verbum ἔχειν, cum hoc accus. συγγνώμην, alium quoque usum, quo quis passive dicitur συγγνώμην ἔχειν, ut contra active in ll. præcedentibus. Sed antequam de hoc agere incipiam, addam duo loquendi genera, quæ itidem Veniam dare, s. tribuere, significant; sed minus frequentia. Ea sunt, συγγνώμην διδόναι et συγγνώμην νέμειν. Hoc συγγνώμην διδόναι quum ap. alios, tum ap. Polyb. legitur, et ap. Herodian. 8, [3, 5] : Διδόντος αὐτοῖς χρηστοῦ βασιλέως ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At συγγνώμην νέμειν ex Heliodoro affertur, quod ad verbum respondet Latinis verbis, Veniam tribuere. Non dubito autem quin et aliis minus recentibus scriptt. in usu fuerit hoc συγγνώμην νέμειν (quamvis exemplum in præsentia nullum suppetat [Pausan. 2, 27, 4. Hemst.]), quum συγγνώμην ἀπονέμειν ap. Lucian. legatur in Nigrino [c. 14] : Συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. Ubi animadvertendum est subjungi participium, sicut supra infin. uno in loco, in altero autem particulam εἰ, sequente verbo indicativi modi, præsentis temporis. Potest certe illud participium in hanc particulam εἰ resolvi, sequente verbo ejusd. et temporis et modi : Συγγνώμην ἔχειν τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ, perinde sit ac si dixisset, Συγγνώμην ἔχειν εἰ τοιαῦτα ἀμπέχεται. Venio ad alterum illum usum hujus loquendi generis συγγνώμην ἔχειν. Ut igitur συγγνώμην ἔχειν dicitur activa signif., qui veniam dat, (quod Quintil. vocat itidem Veniam habere, ut supra docui,) sic passive interdum συγγνώμην ἔχει is, cui venia datur, qui veniam impetrat; aut certe qui veniam meretur, qui venia dignus est. [Soph. Tr. 328 : Ἡ δέ τοι

A τύχῃ κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.] Plut. Adv. Colot. [p. 1118, E] : Ἐχέτω δὲ καὶ τοῦτο συγγνώμην, ὥς λέγουσι, Veniam impetret, Venia donetur. Ap. Hermog. autem Συγγνώμην ἔχει significat potius, Veniam meretur, Venia dignus est : Χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου· ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει, ὁ δὲ ἐπιτείνει, διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι. Hunc certe usum ap. Thuc. quoque lib. 3 habet verbum ἔχειν cum isto accus., p. 98 [c. 44]: Ἤν τι καὶ ἔχωσί τι ξυγγνώμης εἶεν, Si qua venia digni sint. Ita enim malo quam, Si quid venia dignum sit in eis. Quin etiam Eur. ita usus est, Phœn. [1001] : Καὶ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο. Ubi συγγνώμην ἔχει nihil aliud est quam συγγνωστόν ἐστι, sequendo præcedens illud loquendi genus. Ex his porro Eur. et Thuc. locis vetus esse istud loquendi genus cognoscimus. Nunc de gen. συγγνώμης juncto cum verbo τυγχάνειν : quæ verba respondent illis συγγνώμην ἔχειν, sed habentibus signif. illam de qua priore loco egi :
B qua sc. ponuntur pro Veniam dare s. tribuere. Sonat enim συγγνώμης τυγχάνειν, s. τυχεῖν, Veniam consequi, impetrare; vel Venia donari, minus ad verbum, sed eod. sensu. [Eur. Hipp. 1326 : Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν. Xen. Comm. 1, 7, 4; Demosth. p. 1231, 16.] Isocr. Areop. [p. 145, A] : Μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν, ἀλλὰ ταῖς μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν· Panath. : Οὐ συγγνώμης τυχεῖν ἀξιῶν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων· ubi observa non gen. solum, sed præfixa præp. ὑπέρ. Apud Thuc. cum hoc gen. συγγνώμης, sequente gen. personæ. Affertur enim ex eo, Συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιῶ. Alioqui dici etiam posset, Συγγνώμης παρ' ὑμῶν τυγχάνειν. [Cum præp. ἐπὶ Polyb. 24, 12, 5 : Τυχεῖν συγγνώμης ἐπὶ τοῖς ἡμαρτημένοις· pro quo ἐν 20, 9, 9. Alia formula Plato Reip. 7, p. 539, A : Πολλῆς συγγνώμης ἄξιον. Et Critiæ p. 106, B : Συγγνώμην αἰτούμενος, ὡς περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν. Et Leg. 9, p. 863, D : Συγγνώμης πλείστης ἐχομένους (νόμους). Et Polyb. 12, 7, 5 : Δεῖν τοῖς μὲν κατ' ἄγνοιαν παραπαίουσι τῆς ἀληθείας διδόναι συγγνώμην· 12,
C 3 : Οὔτε ψευσαμένῳ συγγνώμην δοτέον οὐδαμῶς· 8, 1, 2. Et 12, 8, 6 : Τοῖς κατ' ἄγνοιαν ψευδογραφοῦσιν δεῖν συγγνώμην ἐξακολουθεῖν.] Dicitur quoque συγγνώμην λαμβάνειν a Dem., is cui ignoscitur, i. e. Veniam accipere : ut vicissim συγγνώμην διδόναι dicitur qui ignoscit, i. e. Veniam dare s. tribuere. [Plato Phil. p. 65, C : Τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν.] His opp. συγγνώμης διαμαρτάνειν, q. d. A venia aberrare, pro Venia excidere, s. Spe veniæ excidere. Aut simplicius, Veniam non consequi s. impetrare. At συγγνώμης δεῖσθαι et συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι priora sunt quam hæc συγγνώμης τυγχάνειν vel διαμαρτάνειν. Illud συγγνώμης δεῖσθαι ap. Herodian. legitur, 2, [3, 7] : Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο, At ille recusare instituit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii, excusare senectutem, veniamque orare, Polit. [Plat. Critiæ p. 107, A : Τὰ ῥηθησόμενα πλείονος συγγνώμης δεῖται.] Illud autem συγγνώμην ἀπεργάζεσθαι ex Polyb. affertur pro Facere ut quis ignoscat. [Quod est ap. Lycurgum
D p. 148, 3 : Ἀπαραιτήτους δικαστάς, μὴ παρέχοντας συγγνώμην, pro glossemate habetur.] || Frequens etiam est συγγνώμη ἐστὶ, interdum et συγγνώμη, pro Venia dignus est, vel dignum est, (prout postulat locus,) Veniam meretur, Venia tribuenda est. [Eur. Med. 814 : Σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς· Tro. 950 : Συγγνώμη δ' ἐμοί.] Dem. Pro cor. [p. 317, 17] : Ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ· ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. (Qui locus cum isto Thucydidis pulcre convenit, 3, p. 96 [c. 40] : Οὔκουν δεῖ προθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν, οὔτε χρήμασιν ὠνητὴν, ὡς ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπείως λήψονται· ἄκοντες μὲν γὰρ οὐκ ἔβλαψαν, εἰδότες δὲ ἐπεβούλευσαν· ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. Ubi ξύγγνωμον ἐστὶ τὸ ἀκούσιον i. valet q. ξυγγνώμη ἐστὶ τῷ ἀκουσίῳ.) Idem orator In Mid. : Οὐδ' ὁμοίαν οὖσαν τούτῳ κἀκείνοις συγγνώμην εὑρήσομεν, Hunc non eadem qua illos venia dignum esse. Thuc. 4, p. 158 [c. 114] : Καὶ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἠναντιοῦντο. Apud Eund. cum infin., 8, p. 279 [c. 50] : Ξυγγνώμην δὲ εἶναι ἑαυτῷ

A περὶ ἀνδρὸς πολεμίου καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν. Sic 5, p. 193 [c. 88], Εἰκὸς καὶ συγγνώμη dicit, sequente infin. [Herodot. 1, 39 : Συγγνώμη μέν, ὦ πάτερ, τοι ἰδόντι γε ὄψιν τοιαύτην, περὶ ἐμὲ φυλακὴν ἔχειν. Xen. Reip. Athen. 2, 20 : Αὐτὸν μὲν γὰρ εὖ ποιεῖν παντὶ συγγνώμη ἐστίν. Demosth. p. 415, 16 : Συγγνώμη ἀδελφῷ βοηθεῖν.] At Lucillius participium subjunxit, quod eund. quem infinitivus usum præstat, Epigr. titulo in avaros [Anth. Pal. 11, 389, 2] : Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου τανχὸν χρόνον ἠὲ κορώνης, Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ. Atque ut supra ostendi dici interdum πολλὴν συγγνώμην ἔχειν, ita etiam πολλὴ συγγνώμη dici sciendum est; atque unum ex Isocr. hujus loquendi generis exemplum attuli, quum agerem de illo πολλὴν συγγνώμην ἔχειν. Cui addi potest ex Dem. C. Mid. : Καὶ, νὴ Δία, αὐτοῖς πολλὴ συγγνώμη· οὐ γὰρ ἐστι φορητὸς ἄνθρωπος. [Herodot. 9, 58 init. : Ὑμῖν μὲν ἐοῦσι Περσέων ἀπείροισι πολλὴ ἔκ γε ἐμεῦ ἐγίνετο συγγνώμη. Thuc. 4, 61 : Τοὺς Ἀθηναίους ταῦτα πλεονεκτεῖν τε καὶ προνοεῖσθαι πολλὴ ξυγγνώμη. Plat. Theæt. p. 197,
B A : Τούτων μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἔσται πολλὴ συγγνώμη· Hipp. min. p. 372, A : Οἷς πολλὴ δοκεῖ σ. εἶναι, ἐὰν κτλ. Alia formula Demosth. p. 982, 3 : Οἳ μήτε συγγνώμης μήτ' ἄλλου μηδενός εἰσιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος.] || Συγγνώμη, inquit Aristot. Eth. 6, 11, est γνώμη κριτικὴ τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθή : ubi quidam συγγνώμη non interpret. nomine illo Venia, sed Moderatio animi et æquitas. [Quomodo fere Aristoph. Pac. 997 : Μῖξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.] Verum non dubium est, quin ibi quoque nomini συγγνώμη solita interpret. conveniat. Perinde est enim ac si diceret Aristoteles, quod nos alicui συγγνώμην ἔχομεν, id provenire ἀπὸ τῆς γνώμης κριτικῆς τοῦ ἐπιεικοῦς ὀρθῆς, i. e. A recta sententia dijudicatrice ejus quod æquum est et bonum. Totus autem Aristot. locus est hic : Ἡ δὲ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή· σημεῖον δέ· τὸν γὰρ ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην· ἡ δὲ συγγνώμη κτλ. Quoniam tamen
C Aristot. ita συγγνώμην in illa sua signif. usurpat ut interim ad ejus originem respicere videatur, et eam ducere a γνώμη, quidam ut hoc sua etiam interpret. declarent, ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην interpr. In nonnullis delictis consensum accommodare : addentes, id esse ignoscere ac veniam dare. Itidemque συγγνώμη, quod statim sequitur, Hic consensus, i. e. Venia. Sic συγγνωμονικόν, Ad consentiendum promptum ac propensum, i. e. Ad ignoscendum. Sed videri possit Aristot., in illo quidem εὐγνώμων, ad originem significationis quam habet illud vocab. respicere, eam ducendo a γνώμη : at non idem in sequentibus illis nominibus facere; sed quoniam dixerit γνώμην esse τοῦ ἐπιεικοῦς κρίσιν ὀρθήν, ut hoc probet, addere quæ sequuntur, potius ad rem quam ad verba respicientem. Ac profecto durum fuerit (licet Aristot. paulo sit in hujusmodi quæ ad analogiam grammaticam spectant, liberior, ut alibi docui,) συγγνώμη ad γνώμη illud revocare : quasi συγγνώμη nihil aliud sit quam nomen illud γνώμη (a simplici γινώσκω) cui præfixa sit præp. Con-
D tra enim fateamur necesse est, ut γινώσκω verbale suum habet γνώμη, ita συγγινώσκω, habere suum συγγνώμη. (Ac profecto si συγγνώμη verti deberet Consensus, multo id majori cum ratione fieret, deducendo a συγγινώσκειν, quod Consentiendi signif. alicubi habere ostendi, quam a γνώμη, præfixa præp., uti dixi.) Hoc autem perinde est ac si quis nomen Συγγνώμων, quum ap. Plat. pro Consentiente ponitur, non jam esse verbale a συγγινώσκω, sed ex γνώμη factum, præfixa præp., (eod. modo quo inde fiunt ἀγνώμων et εὐγνώμων, aliaque plurima,) contenderet; at quum usurpatur de eo qui ad veniam dandam propensus est, aut simpliciter de eo qui dat veniam : (quæ signif. frequentissima est, quum altera illa contra sit rarissima, ea sc. qua pro Consentiente usurpatur :) tunc non amplius ad γνώμη pertinere, sed sui verbi signif. sequi diceret. In qua certe et ipse opinione essem, nisi itidem verbum ipsum συγγινώσκειν pro Consentire positum invenissem. || Συγγνώμη redditur etiam Indulgentia, uti dixi, item Concessio, nec non Permis-

A sio, in 1 Ad Cor. 7, [6] ubi de conjugio disserit, Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Ubi vet. Interpr. συγγνώμην reddit Indulgentiam, itidemque Erasm. Ideo autem quidam Concessionem aut Permissionem interpretari maluerunt, quod Indulgentia dicatur de iis, quæ talia sunt ut reprehendi possint. Sed sunt qui contra in bonam etiam partem usurpari velint. Verum hoc sciendum est, inveniri et aliam lectionem, sc. κατὰ γνώμην: quam ne omnino rejiciendam putem, facit eadem oppositio γνώμης et ἐπιταγῆς in eadem Epist.; ut enim hic scriptum est, (sequendo illam lectionem,) Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ γνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν, ita ibi, Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι, κτλ. Illud tantum injicit mihi scrupulum, quod κατὰ γνώμην ea in signif. legere me non meminerim. || Συγγνώμη, Status unus ex assumptivis, quum reus crimen quod objicitur, transfert in rem aut personam quæ judicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. Concessio a Trapez. exp. Latine dici etiam potest Venialis status, et Deprecatio. Hæc ex VV. LL. Vide Hermog., ex quo affertur B et συγγνωμονικὸν κεφάλαιον, quod huc pertinere videtur. Exp. autem Venialis locus.

[Συγγνωμονέω, Ignosco. Phrynich. Ecl. p. 382: Συγγνωμονῆσαι οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ συγγνῶναι. Ubi intt. præter Thomam p. 812 hæc repetentem annotarunt ll. Apollodori 2, 7, 6, Athenæi 4, p. 177, D, et al. Epiphan. vol. 1, p. 410, C: Ὁ θεὸς λόγος συγγνωμονῶν τῇ τῶν ἀνθρώπων πλάσει καὶ ἀσθενείᾳ· 798, A: Ὁ κύριος συγγνωμονήσειεν ἡμῖν· 820, B; 1103, A. Cum accus. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 115, B: Συγγνωμονῶν τὰ σφάλματα. Cum gen. Argum. Soph. Trach.: Ὁ πατὴρ τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόνει. Pass. Vita Jo. Damasc. vol. 1 p. XVII, C: Εἴγε βούλεται συγγνωμονηθῆναι αὐτῷ τὴν παρακοήν. L. Dind.]

[Συγγνωμονητέον, Ignoscendum. Schol. Aristot. Rhet. p. 73. Boiss.]

Συγγνωμονικὸς, i. q. συγγνώμων, in ea signif. quæ prior illi data fuit, sc. pro Eo qui ad veniam dandam propensus est, etc. Aristot. συγγνωμονικῷ (qualem esse scribit τὸν πρᾶον) opp. τιμωρητικὸν, Eth. 4, 5: Οὐ C γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός· Rhet. 2, [c. 8, 3]: Καὶ τοὺς μὴ συγγνωμονικοὺς τοῖς φαινομένοις ἁμαρτάνειν. Habuisti hoc nomen ex Eod. supra, in loco quem protuli in Συγγνώμη. Sed συγγνωμονικὸς ab Eod. usurpatur etiam pro συγγνωστὸς, Venia dignus, Cui ignosci debet. Rei tamen potius quam personæ tribuitur, ut opinor. Sic Eth. 7, [7]: Οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυρῶν καὶ ὑπερβαλλουσῶν ἡδονῶν ἡττᾶται, ἢ λυπῶν, θαυμαστόν· ἀλλὰ καὶ συγγνωμονικὸν εἰ ἀντιτείνων. Item 5: Ὅσα μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά. Ibid. [8]: Τῶν δ' ἀκουσίων (ἀδικημάτων) τὰ μέν ἐστι συγγνωμονικὰ, τὰ δ' οὐ συγγνωμονικά· ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι, συγγνωμονικά· ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος δὲ, μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμονικά. Quod autem Aristoteli συγγνωμονικὸν, (ex quo solo hujus signif. exempla suppetunt,) id Thucydidi esse σύγγνωμον ostendi in loco quem ex eo attuli in Συγγνώμη et repetam in Συγγνώμων. Videtur certe magis convenire huic σύγγνω- D μον quam illi συγγνωμονικὸν ista signif. At de συγγνωμονικὸν κεφάλαιον dictum fuit supra in nomine Συγγνώμη significante Venialem statum, ut quidem interpr. VV. LL. Ubi et συγγνωμονικὴ ἀντίθεσις dicitur esse Concessio.

Συγγνωμονικῶς, Animo ad veniam dandam propenso, Clementer: sequendo non posteriorem, sed priorem nominis Συγγνωμονικὸς signif. [Asterius ap. Photium cod. 271, p. 498, 33: Ὁ Λουκᾶς αὐτὸν ἡμῶν τὸν θεὸν καὶ σωτῆρα ἀναγράφει σ. τοῖς κατεγνωσμένοις συναναστρεφόμενον. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 165, D: Συγγν. λίαν τοῖς κατεγνωσμένοις συναναστρεφόμενον. Hierocl. Pyth. p. 146. L. Dind.]

[Συγγνωμόνως. V. Συγγνώμων.]

[Συγγνωμοσύνη, ἡ, Indulgentia, Venia. Soph. Trach. 1265: Μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην (qui sequitur versus, εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, eum non videri Sophoclis dixi in Μέγας p. 654, C). L. Dind.]

A Συγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Attice Ξυγγνώμων, (qui et συγγνωμονικὸς,) Ad veniam dandam propensus, Qui libenter dat veniam, Facilis in danda venia, Facilis in condonandis peccatis. Possis etiam exponere, Placidus, Facilisque, veniæque paratus, ex Ovidio. (Redditur item Indulgens, Clemens, Mitis, Misericors.) Sic in compar. gradu συγγνωμονεστέρα ψυχὴ ap. Synes. [p. 183, C], Animus ad veniam dandam propensior, ad misericordiam propensior. Possit alioqui συγγνωμονέστερος reddi etiam uno verbo ex Terent. Ignoscentior. Atque adeo illud συγγνωμονεστέρα ψυχὴ ex eo verti possit Ignoscentior animus. Interdum vero συγγνώμονα εἶναι est simpliciter Veniam dare, Ignoscere. [Eurip. fr. ap. Stob. Fl. 28, 12: Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δόκει, ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ, ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ, Faciles ad ignoscendum. Seager.] Xenoph. [Comm. 2, 2, 14]: Τοὺς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, Deos precaberis ut tibi veniam tribuant. [Plato Leg. 11, p. 921, A, item de deo.] Apud Eur. B [Med. 870] sequente etiam gen., (ut nimirum συγγνώμη gen. habet,) συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Veniam dare eorum quæ dicta sunt, Ignoscere quæ dicta sunt. [Xen. Cyrop. 6, 1, 37: Πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Dionys. A. R. 1, 58 fin.: Θεοὺς συγγνώμονας ἡμῖν γενέσθαι ὧν δρῶμεν. Dativo jungit Plato Leg. 10, p. 906, C: Ὡς εἰσὶ συγγνώμονες ἀεὶ θεοὶ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδίκοις καὶ ἀδικοῦσιν. « Ἐρωτικαῖς συγγνώμων ἀνάγκαις, Ælian. apud Suid. in Διογένης. » Hemst.] Apud Thuc. ξυγγνώμονές ἐστε pro Concedite, (ut Da mihi hanc veniam, pro Hoc mihi concede, Sine te hoc exorem. Gallice, *Faictes-moi cette grace*,) 2, [74]: Ξυγγνώμονες δέ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως. Quamvis autem paulo aliter hic sumatur quam in illo Xen. loco, itidem tamen Diis tribuitur. Neutr. Σύγγνωμον s. ξύγγνωμον, ap. Thuc. ab illa signif. discedit; ponitur enim passive pro συγγνώμης ἄξιον, Venia dignum. Locum autem, in quo utitur, habuisti supra in Συγγνώμη C [paullo ante finem, 3, 40. Id. 4, 98 med.: Πᾶν δ' εἰκὸς εἶναι τῷ πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ. Active Plato Leg. 6, p. 757, D: Τὸ ἐπιεικὲς καὶ ξύγγνωμον. || « Adv. Συγγνωμόνως, Basil. Seleuc. p. 361. » Maius.]

|| Συγγνώμων, Consentiens, Qui est ejusdem sententiæ. Plato Leg. 6, [p. 770, C]: Ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. [Appian. Civ. 2, 122: Ὡς καὶ στρατηγοῦ καὶ ὑπάτου σφίσι συγγνωμόνων ὄντων.] Sic autem συγγινώσκειν pro Consentire alicubi usurpari, dictum fuit. Alioqui non tanquam verbale hujus συγγινώσκω esset, sed tanquam ex γνώμη factum, præfixa præp. σύν: ut inde sunt ἀγνώμων, εὐγνώμων, aliaque quamplurima. Præsertim vero si reddatur Qui est ejusdem sententiæ, deductio hæc convenire illi videbitur.

[Συγγνωρίζω, Cognosco. Menolog. vol. 3, p. 15, A, ed. Alban. L. Dind.]

[Σύγγνωσις, εως, ἡ, ap. Clem. Al. Str. 1, p. 327: Οὐδὲ καταψηφίσασθαι τῶν Ἑλλήνων οἴονται ψιλῇ τῇ περὶ τῶν δογματισθέντων αὐτοῖς χρωμένους φράσει, μὴ συνεμβαί- D νοντας εἰς τὴν κατὰ μέρος ἄχρι συγγνώσεως ἐκκάλυψιν, Cognitionem vertit Int., quasi γνώσεως voluisset, ut sequitur, etsi compositum ita licet interpretari.]

[Συγγνωστέον, Ignoscendum. Clem. Al. p. 245. Angl. Masc. Theodor. Bals. Cotel. Mon. vol. 3, p. 489, B: Συγγνωστέοι ὡς ἀκατάγνωστοι ἔσονται. « Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 434, 2. » Boiss. Neutr. plur. Plato Phædr. p. 236, A: Συγγνωστέα λέγοντι.]

[Συγγνώστης, ὁ, ponit Etym. M. p. 478, 18. Quod videtur esse Conscius.]

Συγγνωστὸς, ὁ, ἡ, Ignoscibilis (quo utitur Gellius, Græcam vocem, ut arbitror, assequi volens), Dignus cui ignoscatur, Venia dignus. [Excusabilis, Gl. Soph. fr. Creus. ap. Stob. Fl. 12, 4, 3: Ξύγγνωστον εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν. Eur. Alc. 140: Πενθεῖν… ξυγγνωστόν· Andr. 955: Ξυγγνωστὰ μέν νυν σοι τάδε· Heracl. 435: Ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδε. Aristoph. Thesm. 418.] Plut. Coriol. p. 421 meæ ed. [c. 36]: Τὸν Μάρκιον ὅμως οὐ πονηρὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ συγγνωστὸν, ἐπικλα-

είντα τηλικαύταις ἀνάγκαις· Marc. p. 578 [Comp. Pelop. ■ Marc. c. 3] : Οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν Πελοπίδαν ποιεῖ συγγνωστὸν ἅμα τῷ τῆς μάχης καιρῷ παράθερμον ὄντα καὶ πρὸς τὴν ἄμυναν οὐκ ἀγεννῶς ἐκφέρων ὁ θυμός. Ubi perperam superiores editt. habent σύγγνωστον, cum accentu in prima, pro συγγνωστὸν, ut habent in illo priore l. (Ex Sapient. 6, [7] affertur cum gen. : Συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, pro Conceditur minimo misericordia. Qui usus a Græci sermonis consuetudine discedit.) Itidem aliquid dicitur συγγνωστὸν, Venia dignum. Potiusque, ut opinor, Gellius aliquid ignoscibile, quam aliquem ignoscibilem dici voluit. Plut. Adv. Colot. [p. 1117, C] : Συγγνωστὰ, νὴ Δία, τοῖς λέγουσιν. Item, συγγνωστὰ Attice pro συγγνωστὸν, (ut dicitur ἀδύνατα pro ἀδύνατον, atque alia,) Venia dignum est, Veniam meretur, Ignoscendum est, aut etiam Ignoscibile est, sequendo Gellium. Eur. Med. [703] : Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι· et [491] : Εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, Συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους, Venia tibi danda esset vel tribui posset, Dignus venia esse posses. [El. 1026 : Συγγνώστ' ἂν ἦν. || Adv. Συγγνωστῶς Theodor. Metoch. p. 498, B : Σ. καὶ ἀνεμεσήτως.]

[Συγγογγύζω, Simul murmuro. Gregentius fol. 185, b. Maius.]

[Συγγογγυλίζω, Contorqueo. Aristoph. Lys. 975 : Ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας· Th. 61 : Ξυγγογγυλίσας καὶ ξυστρέψας.]

[Συγγομφόω, Compingo clavis. Inscr. Att. ap. Müller. De munim. Athen. p. 38, 76 : Συγγομφώσας. Aret. p. 31, 9 : Ξύλον ξυγγομφῶσαι, ἁρμόσαι. Diodor. 14, 72 : Τὰς συγγεγομφωμένας σανίδας. Plut. Num. c. 9. Pollux 7, 114. « Anonymus Suidæ v. Φειδίθος, Eunapius forte. » Boiss. Συγγεγομφωμένος, Condentalis, Gl.]

[Συγγόνη, σύστασις, Δημόκριτος, Hesychius. Scrib. συγγονή, Consistentia.]

Σύγγονος, ὁ, ἡ, Cognatus, i. q. συγγενής. Item Germanus. Hesych. [Nepus, Gl., ut supra in Συγγέννημα. Pind. Pyth. 3, 39 : Τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ σύγγονοι κούραν· Ol. 8, 80, et cum genit. Nem. 10, 40. Aristoph. Thesm. 1039, ubi tragœdiam imitatur. Est enim alienum fere ab sermone communi.] Eur. Hipp. [1379] : Ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ, μιαιφόνων τε συγγόνων. [Hec. 441 : Τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν Ἑλένην· El. 990. Bacch. 1092 : Ξύγγονοί θ' ὁμόσποροι. Adjective Æsch. Sept. 1034 : Συγγόνῳ φρενί· Ag. 1190 : Συγγόνων Ἐρινύων. Soph. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 222 : Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπέρεια κρήνη. Adjective item Pind. Ol. 12, 15 : Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ, Consueta. Pyth. 8, 63 : Συγγόνοισι τέχναις· Nem. 11, 12, ἀτρεμίαν, Insitam. Æsch. Ag. 885 : Σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.]

[Συγγονυκλιτέω, Simul genu flecto. Theodor. Stud. p. 387, A. L. Dind.]

Σύγγραμμα, τὸ, Opus quod quis conscripsit, Liber, Opus. [Scriptum, Gl.] Xen. [Comm. 2, 1, 21] : Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ Περὶ Ἡρακλέους. [Ἰατρῶν, 4, 2, 10, et Plat. Min. p. 316, E. Conf. Cyrop. 8, 4, 25. Frequens est etiam ap. Platonem et alios quosvis.] Isocr. [p. 16, B; 23, B, et Plato Lys. p. 204, D] συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων. [De Scripto s. Tabulis in quas quid relatum est, Herodot. 1, 48 : Ἕκαστα ἀναπτύσσων ἐπώρα τῶν συγγραμμάτων. « Clausula, Articulus alicujus decreti, Reisk., Æsch. C. Ctes. p. 71, 30 : Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι πολὺ καὶ σαφέστερον καὶ πικρότερον σ. γράφει. » Seager. Similiter Plato Polit. p. 300, A : Εἰ κατὰ συγγράμματα ἀναγκάζοιμεν ἕκαστον γίγνεσθαι τῶν εἰρημένων καὶ τοῖς συγγράμμασιν ἡμῶν ἐπιστατεῖν τὸν χειροτονηθέντα· 301, E : Συγγράμματα γράφειν· etc.]

[Συγγραμμάτιον, τὸ, Scriptiuncula. Orig. C. Cels. p. 205 (vol. 1, p. 13, A). Kall. Longin. 1, 1 : Τὸ τοῦ Καικιλίου σ. ὃ περὶ ὕψους συνετάξατο. Lucian. Herodot. c. 1, ubi συγγράμματα Solanus. Tzetz. Exeg. in Hesiodi Opp. p. 10 ed. Gaisf.]

[Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Custos librorum. Schol. Lucian. Pro merc. cond. c. 2. Boiss. Suidas v. Ῥητοροφύλαξ.]

Συγγραφεὺς, έως, ὁ, Scriptor, Historicus, Scriba, ap. Thuc. [8, 67 : Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι ξυγγραφέας, τούτους δὲ ξυγγράψαντας γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅ,τι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. (Conf. Συγγράφω.) Isocr. p. 151, D : Ἐκέλευον ὑμᾶς ἑλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας. V. Lex. rhet. Bekk. An. p. 301, 13, Harpocrat. v. Συγγραφεῖς, Ἀπόληξις.], Bud. [Conscriptor, Auctor, Scriptor, Gl. Οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς, Prosaici scriptores, Athen. 5, p. 189, C. Ap. eund. 8, p. 454, A : Μαίανδρος μὲν ὁ συγγρ., generatim intelligi poterit Prosaicus scriptor; quemadmodum ap. Isocr. (p. 317, C : Συγγραφεὺς τῶν λόγων τῶν λυπούντων ὑμᾶς, notante HSt. v. Σύγγραμμα) et ap. Nostrum 4, p. 164, C, συγγράμματα distinguuntur a poetarum scriptis. Schweigh. « Συγγραφέας a poetis distinguit (Plato Phædr. p. 235, C : Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν· 278, E : Ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα,) Dionys. Thrax. Sunt autem συγγραφεῖς ipsi qui Quinctiliano Inst. 1, 9, Auctores dicuntur, historici, oratores, etc., verbo prosaici. Conf. in hanc rem Sextus C. grammat. c. 3. De rhetore usurpat Liban. Epist. p. 20. » Ernest. Opusc. var. p. 9. Qui addit etiam de poeta dictum ab Epiphanio Hær. p. 3. Ap. Aristoph. Ach. 1150 quod est : Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος τὸν ξυγγραφῆ τῶν μελέων ποιητὴν, scribi a poeta non potuisse intellexit Elmslejus, qui pravo correctoris additamento substituit μέλεον, quum τὸν μελεὸν ποιητὴν conjecisset jam Kusterus. Grammat. Cramer. An. vol. 4, p. 312, 1 : Συγγραφεῖς δὲ λέγουσι πάντας τοὺς πεζολόγους· τούτων δὲ οἱ μὲν ῥήτορες, οἱ δὲ συγγραφεῖς, οἱ δὲ ἱστορικοί· 11 : Καὶ σ. μέν ἐστιν ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενα συγγραψάμενος, ἱστορικὸς δὲ ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἅπαντα γράφων. De historico Xen. H. Gr. 7, 2, 1 : Τῶν μεγάλων πόλεων, εἴ τι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται. Unde sic vocatur Thucydides, aliique apud Dionysium Hal. et alios quosvis. De scriptore in genere Plato Phædr. p. 235, E : Τὸν φαυλότατον σ. et 258, E, de auctore rogationis, 272, B, de scriptore artis. De librario, nisi leg. γραφεὺς, Porphyr. Quæst. Hom. c. 8. V. Συγγράφω. L. D.]

Συγγραφὴ, ἡ, Scriptio. [Conscriptio, add. Gl.] Aristid. [vol. 1, p. 87] : Ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de Scriptione historica, [Historia, Gl.] Pausan. : Ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. [Imitatur Herodotum 1, 93 init. : Θωύματα γῆ Λυδίη ἐς συγγραφὴν οὐ μάλα ἔχει.] || Scriptum, Liber : ut idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. [Et similiter cum aliis adj. gentilibus. V. præf. p. XXVII.] || Syngrapha, [Syngraphum, Gl.] Stipulatio et cautio, συμφωνία γεγραμμένη, schol. Thuc. [5, 35 : Χρόνους προύθετο ἄνευ ξυγγραφῆς. Demosth. p. 268, 13 : Ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. Æschines p. 23, 3 : Ὅστις μὴ κατὰ συγγραφὰς ἐμισθώθη. Andocides p. 31, 16 : Ὡς οὐκ ἂν δύναιτο ταῦτα πράττειν ἤδη διὰ τὸ συγγραφὰς ἔχειν παρ' ἑτέρων.] Vide Bud. p. 593, qui et affert ex Dem. [p. 923 fin.] : Ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν. [Id. p. 932, 3 : Περὶ ὧν σ. κεῖνται ναυτικαί. Exemplum ejusmodi συγγραφῆς v. p. 925. Conf. p. 882, 7; 883, 16. Συγγρ. ἀρχαῖαι, Monumenta, Gl. « Syngrapha, quia ex utriusque stipulatoris sententia scripta. Fortasse etiam uterque nomen suum subscribebat, atque etiam suo annulo obsignabat. Scalig. ad Theophr. 2, 15. » Gataker. In Jurejur. Hippocr. : Ἐπιτελέα ποιήσειν κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὴν ὅρκον τόνδε καὶ ξυγγραφὴν τήνδε, Hanc stipulationem. Rursus ibidem : Ἄνευ μισθοῦ καὶ ξυγγραφῆς, veluti Pactum ex syngrapha et literas sponsorias significat. Foes. Plato Leg. 12, p. 953, E : Τὴν πρᾶξιν πᾶσαν διομολογούμενος ἐν συγγραφῇ.]

[Συγγραφικὸς, ἡ, ὸν, Ad scriptionem sive scriptorem pertinens. Lucian. Pisc. c. 23 : Δεινότητος συγγραφικῆς· De hist. conscr. c. 42 : Κακίαν σ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 177, B : Τὸ πλῆθος ὑπὲρ τὸν ἐπιστολιμαῖον ὅρον ἐστὶν, εἰς σ. μακρηγορίαν παρατεινόμενον. Phot. Bibl. p. 163, 16. Grammat. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 312, 10 : Ὡσαύτως ἡ ῥητορικὴ ἀντίκειται τῇ συγγραφικῇ· ἡ μὲν γὰρ ῥητορικὴ τέχνη, ἡ δὲ συγγραφικὴ οὔ. L. D. Julian. Or. 7, p. 205, B. Jacobs. Bekk. An. p. 9, 11; 336, 2; 368, 25. Boiss. || Adv. Συγγραφικῶς, Plato Phæd. p. 102, D : Ἔοικα καὶ ξ. ἐρεῖν, Ut fit in syngrapha, Accurate. Pollux 6, 140 : Πεφροντισμένως, σ., μεμεριμνημένως. Photius : Σ., στρογγύλως, ὡς οἱ

συγγραφεῖς, περιψύχως. Menander Walz. Rhett. vol. 9, p. 264, 4 : Μετεχειρίσαντο δὲ τὸ εἶδος οἱ μὲν συντόνως, οἱ δὲ συγγραφικώτερον, ubi contraria signif. dici, ut p. 279, 17, ostendit etiam quod sequitur p. 265, 6 : Τὰ μὲν προοίμια τοῦ συντόνου ταῦτα καὶ τούτοις παραπλήσια· τοῦ δὲ ἀνέτου καὶ συγγραφικοῦ λόγου ἧττον ἐγκατάσκευα· et quod p. 284, 1 : Γνωστέον δὲ ὅτι καὶ συντόνῳ λόγῳ παραμυθεῖσθαι δυνατὸν καὶ συγγραφικῶς πάλιν, nisi leg. —κῷ. « Orig. C. Cels. » Kall.]

[Σύγγραφος, ὁ, ἡ, unde Σούγγραφος, ἡ, i. q. συγγραφὴ, Syngrapha, in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, n. 1569, 1, 4 : Χρίος ἀπέδωκα ἀπὸ τᾶς σουγγράφω· 7 : Ἀνελόμενος τὰς σουγγράφως τὰς κιμένας πὰρ Εὔφρονα· 11, 16 : Ἀπέδωκε ... ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατάλυπον ἀνελόμενος τὰς σουγγράφως κτλ.]

[Συγγραφοφύλαξ, κος, ὁ, Syngrapharum custos. Papyrus Gr. ap. Reuvens. *Troisième Lettre* p. 21. L. D. It. ap. Leemans. p. 77. Conf. Ephem. litt. Hal. 1833, n. 89, p. 100. Osann.]

Συγγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiam scribo. Thuc. 1, [1] : Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian. De hist. scrib. [c. 17] : Οὐ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [Polyb. 3, 6, 1, cum eod. voc. Xen. Eq. init. : Συνέγραψε Σίμων περὶ ἱππικῆς. Isocr. p. 1, C : Ὅσοι τοὺς προτρεπτικοὺς λόγους συγγράφουσι· 190, D : Περὶ τῶν τοιούτων συγγράφειν.] Et συγγεγραμμένοι πατέρες a Plut. [Rom. c. 13] dicti, qui a Lat. Patres conscripti. [Xen. H. Gr. 2, 3, 2 : Τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι· et ib. 11. Et 1, 7, 12, de accusante : Τὸν Καλλίξενον παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι· Cyrop. 8, 4, 16 : Πολλά μοι ἐστὶ τοιαῦτα συγγεγραμμένα. Plato Conv. p. 177, B : Ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν· Leg. 9, p. 858, C : Ξυμβουλὴν περὶ βίου συγγράψαντες· Gorg. p. 518, B : Ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφώς· Min. p. 316, D : Οἱ ἰατροὶ συγγράφουσι περὶ ὑγιείας· Phædr. p. 258, A : Λόγος συγγεγραμμένος.] || Συγγράφειν, et frequentius Συγγράφεσθαι, Scripto cavere, quod Syngrapha dicitur, Stipulari, Bud. p. 593, 594, ex Isocr. [p. 78, B : Οὕτω συγγράφεσθαι περὶ αὐτῶν· 265, E : Εἰρήνην εἰς ἅπαντα συνεγράψαντο τὸν χρόνον. Demosth. p. 1286, 3 : Καταφρονήσαντες τῶν ἐπιτιμίων ἃ συνεγράψαντο αὐτοὶ καθ' αὑτῶν· 19 : Τὴν ναῦν κατακομίζοντες εἰς τὸ ἐμπόριον εἰς ὃ συνεγράψαντο· 1297, 3 : Συγγραψάμενοι εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον], et Xen. [Eq. 2, 2 : Ὥσπερ τὸν παῖδα, ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, συγγραψάμενον ἃ δεήσει ἐπιστάμενον ἐκδοῦναι], ac Theophr. [Stipulor, Conscribo ; Συγγράφομαι, Satisdo, Gl. In scriptum refero, Scripto mando, Perscribo. Aristoph. Thesm. 432 : Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι. Herodot. 1, 47 med. : Συγγραψαμένους ἀναφέρειν παρ' ἑωυτόν· et ib. 48 : Ταῦτα συγγραψάμενοι. De iis qui rogationem ferunt ad populum, Plato Gorg. p. 451, B : Ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι· Euthyd. p. 272, A : Συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια. Theophr. C. Pl. 2, 11, 3 : Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες οὐ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ βούλονται κακουργεῖν· ὑπὲρ δὲ τοῦ τελευταίου συγγράφονται πρὸς τὴν αὑτῶν κατάλειψιν. Id. H. Pl. 5, 5, 4 : Τοὺς στρόφιγγας τῶν θυρῶν ποιοῦσι μὲν ἐκ τούτων, συγγράφονται δὲ οἱ ἀρχιτέκτονες οὕτως ἐκ μήτρας· 5 : Διὸ καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν. De librario, ut supra συγγραφεὺς, Ms. ap. Morell. Bibl. Ms. p. 6 : Συγγραψαμένῳ. L. D. || « Pingo, abundante præp., Brunck. in Aristoph. Av. 805 : Οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος; Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ, Rudibus lineis anseri depicto. » Seager. Lucian. Herodot. c. 4 : Συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Ubi γράψαντα Solanus, quum præcedat συγγραφεύς. Sed recte habet, ubi est Simul pingo, ap. Dion. Cass. 58, 4 : Χαλκοῦς τε αὐτοὺς ἁπανταχοῦ ἐκ τοῦ ἴσου ἵστασαν κἀν ταῖς γραφαῖς συνέγραφον· 50, 5 : Συνεγράφετό τε αὐτῇ καὶ συνεπλάττετο.]

Συγγυμνάζω, Coexerceo, Simul exerceo. [Polyb. 5, 65, 3 : Συνεγύμναζον ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὴν φάλαγγα. Diog. L. 5, 3 : Πρὸς θέσιν συνεγύμναζε τοὺς μαθητάς· 6, 90 : Συγγυμνάζων ἑαυτὸν πρὸς τὰς βλασφημίας. Plato Conv. p. 217, B : Συγγυμνάζεσθαι προὐκαλούμην αὐτόν· et C. Aristot. Eth. Nic. 9, 12 fin. : Ἄλλοι δὲ συγγυμνάζονται καὶ συγκυνηγοῦσιν. « Apollod. 3, 12, 6, 12 ; Julian. p. 271. » Wakef. Euseb. in Cram. Anecd. Paris. vol. 2, p. 145, 31 : Ταύρῳ, ὃν εἰς Πῖσαν ἀγρῶν συνεγυμνάσθη. L. D. Συγγυμνασθῆναι ποικιλώτερον vel ut est in Ms. τελειότερον, Vit. Hippocr. ex Soran. p. 1298, 5. Hemst. Improprie etiam aor. forma media Photius Bibl. p. 173, 8 : Συνεγυμνάσατό τε καὶ διεσκέψατο. L. D.]

Συγγυμνασία, ἡ, Coexercitatio. [Plut. Mor. p. 898, C : Ἀσκληπιάδης (ψυχὴν ἀπεφήνατο) συγγυμνασίαν αἰσθήσεων· 905, B : Οἱονεὶ ἀπὸ τῆς σ. ἱδρῶτας. Soranus Obstetr. p. 3 ed. Dietz. : Τῆς ἐν τοῖς ἔργοις σπουδαιοτέρας τριβῆς καὶ συγγυμνασίας. Theo Sm. Mathem. p. 19, B. « Villoison. Anecd. Gr. 2, p. 89. Clem. Alex. p. 323. » Wakef.]

Συγγυμναστὴς, ὁ, Socius exercitationis, ex Plat. [Soph. p. 218, B, Leg. 8, p. 830, B. Xen. Conv. 2, 18, Reip. Lac. 9, 4 ; Æschines p. 90, 6 ; Charito 8, 6.]

Συγκαθαγίζω, Una consecro, Una adoleo. Item, Una uro, ut in loco illo Pausaniæ [2, 10, 4], qui supra citatus fuit [in Καθαγίζω], συγκαθαγίζουσι, ubi καθαγίζειν, quod ibidem habetur, est simpliciter Urere ad odorem excitandum, ut scribit Bud. [Plut. Æm. Paul. c. 24 : Ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν θυσίαν σύμπτωμα δαιμόνιον ἦν· ἐν Ἀμφιπόλει θύοντος τοῦ Αἰμιλίου, καὶ τῶν ἱερῶν ἐνηργμένων, κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν ἐπέφλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν· Mor. p. 141, E.]

Συγκαθαιρέω, Συγκαθαιρῶ, Una everto, In evertendo adjuvo, Thuc. [6, 6. De homine Diod. 19, 40 : Τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συγκαθελόντων τὸν μάγον. Photius Bibl. p. 472, 30 : Ἅμα τῷ συγκαθῃρημένῳ Εὐζωΐῳ.] || Ex Herodoto autem [9, 35] citatur συγκαταιρέει ἀγῶνας, positum pro συγκαθαιρεῖ, pro Certamina obtinet, vel vincit, secundum quam exposit. eadem esset signif. τοῦ συγκαθαιρεῖν, quæ et τοῦ καθαιρεῖν, ex eod. Herod. supra posita. [Tollenti, vel potius deponenti onus auxilior. Plut. Agid. c. 20 : Ἐκείνην τοῖς ὑπηρέταις συγκαθεῖλε. Clem. Alex. p. 321 ; Iambl. V. P. p. 87. Wakef. V. intt. Diog. L. 8, 17 : Φορτίον συγκαθαιρεῖν καὶ μὴ συνεπιτιθέναι. L. Dind.]

[Συγκάθαμμα, τὸ, Vinculum. Eust. Il. p. 1280, 45 : Ἄμπυξ, χαλινὸς, συγκάθαμμα.]

[Συγκαθαρεύω, Una cum alio purus sum. Eust. Il. p. 143, 5 : Καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν.]

Συγκαθαρμόζω, [Simul compono.] Soph. [Aj. 922] : Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, quod exp. περιστεῖλαι. [Schol. Eur. Or. 1687. Kall.]

[Συγκαθαρπάζω, Simul corripio. Nicet. Eugen. 1, 27. Boiss.]

[Συγκαθεδρία, ἡ, Consessus. Georg. Lapitha Poema mor. 272.]

Συγκάθεδρος, ὁ, ἡ, Assessor [Gl.]. Vide Πάρεδρος. [Herodian. p. 464 Lob. : Πάρεδροι, οἱ νῦν συγκάθεδροι. Ubi Hesych. v. Συνθάκων, et scholiastarum exx. citat Lobeck. Add. Act. SS. April. vol. 2, p. 969, A ; 972, C ; gramm. Cram. An. vol. 2, p. 465, 25. L. D. « Macar. Hom. 15, 22 ; Euagrius H. E. 2, 4, p. 288 ; Socrat. H. E. 7, 20, p. 358. » Anon.]

[Συγκαθέζομαι, Assideo, Consideo, Gl. Isocr. p. 236, D : Συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν. Plut. Poplic. c. 17 et alibi sæpe. « Schol. Theocr. 1, 21 ; glossator in Catalogo Clarkii Gaisfordiano p. 7 fin. » Boiss.]

[Συγκαθειμαρται, Simul est in fatis. Nemes. p. 302 fin. Boiss. Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 14 : Οὐ μὲν δὴ πολυτελεῖς οἶκοι ... οὐδ' ἄλλο τι τῶν ἐκπληττόντων τοὺς ἠλιθίους κάλλος ἐστὶν οἰκίας, ἀλλὰ ζεῦγος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, συγκαθειμαρμένων ἀλλήλοις καὶ καθιερωμένων θεοῖς γαμηλίοις, γενεθλίοις, ἐφεστίοις. L. Dind.]

Συγκαθείργω, sive Συγκαθείργνυμι, Una (cum alio) concludo tanquam in carcerem. [Xen. Cyrop. 6, 1, 36 : Ἐγώ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι. Zenob. 5, 45 : Οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι ξυγκατεῖρξεν ἄν. Valck. Æschines p. 26, 9 : Συγκαθειργμένη (ἵππῳ).] Lucian. [Calumn. c. 18] : Λέοντι συγκαθειρχθῆ. [Choricius p. 142 med. Boiss. Altera forma African. Cest. p. 290, D, συγκαθειργνύσθωσαν. L. Dind.]

[Συγκαθέλκω, Simul detraho. Nicet. Eugen. 6, 396 : Ὀφθαλμὸν αὐτὸν συγκαθέλκει μοι. Jobius ap. Phot. Bibl. cod. 222, p. 206, 4 : Τὸ δὲ γεῶδες βρίθει τε καὶ συγκαθέλκει πρὸς τὴν γῆν. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol.

1, p. 209, C : Συγκαθέλκεσθαι ταῖς σωματικαῖς ἐπιθυμίαις. Fut. Æsch. Sept. 614 : Οὗτος δ' ὁ μάντις ... σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνὴρ ... ἀνοσίοισι συμμιγεὶς ... Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεται.]

Συγκάθεσις, εως, ἡ, Submissio, qua quis alicui se submittit, et cedit. Vide Ὕφεσις. Item Contentio duorum inter se, Comparatio, VV. LL. [Plut. Anton. c. 24, al. συγκατάθεσις.]

[Συγκαθεύδησις, εως, ἡ, Concubitus. Schol. Hom. Od. Ψ, 346, Eust. Od. p. 1530, 51.]

Συγκαθεύδω, Condormio, Una dormio. [Concumbo, Gl. Æsch. Cho. 906 : Τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδε. Aristoph. Eccl. 1009; Xen. Conv. 4, 53, et alibi. Plato Leg. 8, p. 838, B. Heliod. Æth. 1, 16, p. 28, 6 : Ὡς μοιχὸς ἅμα τῇ δεσποίνῃ συγκαθεύδοι. Aor. Nicetas Eug. 1, 177 : Σὺ γοῦν μὴ συγκαθευδήσειας ἐξ ἡμῶν μόνος.]

Συγκαθέψω s. Συγκαθεψέω, Simul decoquo. Diosc. 3, 129, de lente : Δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθεψεῖν αὐτῷ.

Συγκάθημαι, Simul sedeo. Συγκαθήμενοι, Simul sedentes. Redditur et Considentes. [Apud Herodot. 3, 68, συγκατήμεναι γυναῖκες, Ion. pro συγκαθ., sunt Una habitantes, Eisdem in ædibus sedentes mulieres, licet conclavibus ita separatæ, ut sese invicem videre aut inter se colloqui non possint. Schweigh. Eur. Bacch. 910 : Βούλει σφ' ἐν ὄρεσι ξυγκαθημένας ἰδεῖν; Aristoph. Vesp. 32 : Ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα. Xen. H. Gr. 2, 4, 23 : Ξυνεκάθηντο ἐν τῷ συνεδρίῳ· et alibi. « Thuc. p. 357, 50, περὶ εἰρήνης συγκαθῆσθαι. Consessus habere. Em. Theophr. c. 3. Schol. Theocr. 11, 33 : Ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα. » Valck. Τελέως δὲ τὰ ὀπίσθια (camelopardalis) ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστὶν, ὥστε δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει, Strab. 16, p. 775, Considere, Subsidere. Hemst.]

Συγκαθιδρύω, Simul colloco. [Strabo 9, p. 411; Plut. Mor. p. 44, E; 138, C. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 683, n. 1444, 6 : Ἀρτέμιδος καὶ τῶν συγκαθιδρυμένων αὐτῇ θεῶν. Schol. Theocr. 1, 21 : Εἰ μή που τὰς νύμφας Κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ, al. συγκαθιδρυμένων.]

Συγκαθιερόω, Una consecro, dedico. [Plut. Camill. c. 8 : Συγκαθιέρωσε τὸ ἀνάθημα· Mor. p. 612, D. « Schol. Arati; Philo J.; Stob. p. 165. » Wakef.]

Συγκαθίζω, Simul sedeo, aut Simul sedere facio. [Gen. 15, 11 : Συνεκάθισεν αὐτοῖς. Exod. 23, 1, et al. Pollux 4, 121 : Ἐξοολιάζειν τὸ συγκαθίζειν. Et 8, 94 : Τοῖς προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν· 144, βουλή. ‖ Med. Xen. H. Gr. 5, 2, 35 : Ἐπεὶ ξυνεκαθίζετο τὸ δικαστήριον. Demosth. p. 1434, 6 : Συγκαθιζόμενος δ' αὐτὸς ἕκαστός ἐστι τῶν τὰ τοιαῦτα ποιούντων, ubi al. per ε. ‖ « Ὅταν διωκόμενός τις συγκαθίζῃ, Antig. Ἱστ. Π. Σ c. 28. » Hemst. De subsidendo etiam Theophr. fr. De signis 6, 1, 3 : Τὰ νέφη ... εἰς τὰ κοῖλα συγκαθίζει. De homine Plut. Mor. p. 971, B, Arat. c. 21. De elephante Aristot. H. A. 2, 1 med.; 6, 27.]

Συγκαθίημι, Una demitto. [Eur. Hel. 1068 : Καὶ ξυγκαθήσω κόσμον ἐν ταὐτῷ σκάφει; Oribas. p. 23, 15 ed. Mai. : Τῷ λιχανῷ δακτύλῳ συγκαθιέσθω ἡ ἀκμὴ τοῦ συριγγοτόμου.] ‖ Summitto me, Bud. ap. Aristot. Probl. s. 2, p. 12 [qu. 31], ubi περὶ τῶν ἀγωνιώντων loquitur : Καὶ τρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ συγκαθιᾶσι, καὶ ἐκτείνονται καὶ ἐξάλλονται, καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσι. [H. A. 5, 2 : Συγκαθείσης τῆς θηλείας ἐπὶ τὴν γῆν ἐπιβαίνει τὸ ἄρρεν· et ibid. paullo post bis. Plato Theæt. p. 174, A : Εἰς τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα. Et absolute, ut sit i. q. συγκαταβαίνω, p. 168, B : Οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἵλεῳ τῇ διανοίᾳ συγκαθεὶς ὡς ἀληθῶς σκέψει τί ποτε λέγομεν· Protag. p. 336, A : Εἴ τι δέει θεάσασθαι ἐν τῷ αὐτῷ ἐμέ τε καὶ Κρίσωνα θέοντας, τούτου δέου συγκαθεῖναι· Reip. 8, p. 563, A : Οἱ γέροντες ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις. Dionys. A. R. 4, 43 fin. : Συγκαθιέντας εἰς ὁμιλίαν τοῖς πέλας· 6, 56 fin. : Εἰς ἐπιεικεστέρας συγκαθήσουσιν αἱρέσεις. Diod. 20, 51 : Οἱ μὲν ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων συγκαθῆκαν, quod Simul incumbebat interpr. Reisk. V. Thomas p. 815, cum annot. Hemsterh., qui recentiorum contulit exx. Proprie Polyb. 8, 26, 1 : Συγκαθέντες εἴς τινα τόπον ὑλώδη, Descendentes. « Συγκαθιέναι τῇ τιμῇ, Minuere pretium in gratiam emtoris, Athen. 7, p. 313, F. » Schweigh. V. Ἐγκαθίημι. ‖ De fabula scenica. Simul committo.

A Soph. OEd. Col. didascal. : Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ὃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις. L. Dind.]

[Συγκάθισις, εως, ἡ, Consessus. Pachymeres Declamatione inedita : Αὗται γραφέως ὁμιλίαι, οὗται συγκαθίσεις. Boiss.]

[Συγκάθισμα, τὸ, i. q. præcedens. Ephræm Syr. vol. 1, p. 215, C; 223, B. L. Dind.]

Συγκαθίστημι, Una constituo, Confirmo. [Æsch. Prom. 305 : Τόνδε τὸν Διὸς φίλον τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα. Eur. Herc. F. 1387 : Ἐς Ἄργος ξυγκατάστησον μολών.] Thuc. 4, [107] : Παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν, ξυγκαθίστη ταῦτα, i. e. συνεβεβαίου, schol. [Plut. Mor. p. 62, F : Ὅταν δοκιμάσῃ καὶ συγκαταστήσῃ τὴν πρᾶξιν.] Polyb. 16 : Τῶν μὲν τοῦ Φιλίππου τῶν νεῶν τὸ πλῆθος τὸ συγκαταστὰν εἰς τὸν ἀγῶνα, Navium numerus prælio aptarum, Bayf. [V. sub finem. De rege et regno confirmando Xen. Ag. 2, 31 : Τὸν ἕτερον (βασιλέα) συγκαθίστησι. Plato Reip. 8, p. 567, B : Τινὰς τῶν ξυγκαταστησάντων. De classe restituenda in stationem Demosth. p. 569, 6 :

B Ὑπολειφθεὶς κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ μόνος καὶ οὐ συγκατέστησε τὸν στόλον μετὰ τῶν ἄλλων τριηράρχων. ‖ Compono. Eur. Hipp. 294 : Κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν, γυναῖκες αἵδε ξυγκαθιστάναι νόσον. ‖ De usu Polybii Schweigh. : « Συγκαθίστασθαί τινι, Coram sistere se adversus aliquem, ad disceptandum, συγκαταστησομένους τῷ Ἀριαράθῃ, 32, 20, 4. Τοῖς πολεμίοις εἰς τὴν μάχην, 11, 23, 4. Τοῖς ὑπεναντίοις κατὰ πρόσωπον, 9, 3, 6. Sic συγκαταστῆναι πρός τινα, ad disceptandum, 31, 20, 8; ad pugnandum, 2, 20, 9. Εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ στεφάνου καιρὸν (i. q. κίνδυνον vel μάχην), 1, 57, 1. Absolute οἱ συγκαθεστῶτες, In acie congressi, 4, 12, 6. »]

[Συγκαθοράω, Simul cerno. Basil. M. vol. 3, p. 54, A : Τὸ τοῦ ὁρᾶν αἴτιον ἐξ ἀνάγκης συγκαθορᾶται τοῖς ὁρατοῖς.]

[Συγκαθορμίζομαι, Stationem simul capio s. habeo. Polyb. 5, 95, 3 : Συγκαθορμισθεῖσιν ὡς φίλοις μετὰ δ' πλοίων.]

[Συγκαθοσιόω, Simul sanctifico. Joseph. A. J. 16,

C 2, 4 : Τῇ σωζούσῃ δικαιοσύνῃ συγκαθωσιωμένα. Plut. Mor. p. 636, E : Τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς ... συγκαθωσίωται (ovum), Simul consecratum est.]

[Συγκαθυβρίζω, Una insulto. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 305, D : Οὕτω γ' ἂν καὶ ἡμεῖς συγκαθυβρίζειν δοκοίημεν τὸν ἀντὶ φωστῆρος τῇ γενεᾷ διαλάμψαντα. Pass. id. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 21, C : Ἡ θεία φύσις συγκαθυβρίζεται. L. Dind.]

[Συγκαθυφαίνω, Simul intexo, contexo. Jes. 3, 23 : Σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένα. Exod. 28, 17. « Jo. Chrys. In Jes. 3, vol. 1, p. 1049, 23 : Τὴν βύσσον σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένην. Seager. Method. Conviv. 8, p. 130, 8 : Συγκαθυφασμένα ἀπὸ θεορρήτων λόγων δῶρα. Boiss.]

[Συγκαινοτομέω, Simul innovo. Severus in Maii Coll. Vat. vol. 7, p. 71. Osann.]

[Σύγκαιρος, ὁ, ἡ, Tempestivus. Alciphr. 3, 16 : Ἄνθη ὅσα σύγκαιρα. Videtur corruptum. Hemst. Suidas : Σύγκαιρον, ἐπιτήδειον. Χειμῶνος ὥρα ἦν, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε τῇ ὥρᾳ σύγκαιρον.]

D Συγκαίω, Simul uro s. comburo. [Conflagro, Gl. Hippocr. De aere et locis § 40. Plato Tim. p. 22, C : Τὰ ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε· 49, C : Ξυγκαυθέντα ἀέρα. Theophr. C. Pl. 5, 9, 8 : Συγκάεται ὁ ὀπός. Plut. Mor. p. 656, F. Ps. 120, 6 : Ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε· Gen. 31, 40 : Συγκαιόμενος τῷ καύματι, et alibi in V. T. Zosimus Vita Demosth. p. 147 med. ed. Reisk. : Καείσης τῆς βιβλιοθήκης καὶ συγκαεισῶν τῶν ἱστοριῶν Θουκυδίδου. Geopon. 9, 4, 6 : Συγκαίει τὰ φυτά.]

Συγκακοπαθέω, Simul mala patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide Κακοπαθέω. [Greg. Naz. Or. 23 extr. Boiss. Georg. Alexandr. V. Jo. Chrys. p. 246, 30 : Ἀγαλλιώμενοι σφόδρα, ὅτι τοιούτῳ ἀνδρὶ μεμελημένῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεκακοπάθησαν. Seager. Asterius Cotel. Mon. vol. 2, p. 4, B; Theodor. Stud. p. 362, A; 435, B. L. Dind.]

[Συγκακοπράγημα, τὸ, Malorum consortium. Nicet. Eugen. 7, 47 : Τῶν πρὸς Χαρικλῆ συγκακοπραγημάτων.]

Συγκακουργέω, Simul cum alio malitiose aliquid facio. [Dionys. A. R. 1, 78 : Ἠτιᾶτο συγκακουργεῖν τῇ κόρῃ

τοὺς γονεῖς· 6, 11 init.] Dicitur autem peculiariter Συγκακουργεῖν, sicut et συντεχνάζειν, de iis qui colludunt. Liban.: Ἑλὼν αὐτὸν ἑκόντα καὶ συγκακουργοῦντα. [Dio Cass. Exc. p. 53, 89. Wakef. Zonaras Ann. vol. 1, p. 258, B. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 334, C: Ἵνα καὶ ὁ τῆς ἁπλότητος συγκακουργῆται λόγος. L. Dind.]

Συγκακούργημα, τὸ, Res per collusionem actoris et rei transacta, ex quo genere est Prævaricatio, i. e. καθύφεσις. Sic etiam Συγκακουργία est quæ Collusio a JCtis dicitur. Bud.

[Συγκακουργία. V. Συγκακούργημα.]

[Συγκακοῦργος, ὁ, Maleficii socius. Eustath. Opusc. p. 280, 5. Boiss.]

Συγκακουχοῦμαι, Una conflictor malis, affligor. Basil. in Hexaem., de Mose: Εἵλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν. [Et iisdem verbis Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 229, B, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 649, A, ex Hebr. 11, 25. L. Dind.]

[Συγκᾰκόω, Simul male afficio. Hippocr. p. 854, D: Τὸ γόνυ συγκακοῦνται. Ptolem. Tetrab. p. 201, C. Procl. Paraphr. Ptol. 4, 9, p. 281.]

[Συγκακύνω, Simul lædo, corrumpo. Theophr. De odor. fr. 4, 56, τὴν ὀσμήν. ῡ]

[Συγκαλεστέον, Convocandum, Advocandum. Theod. Prodr. Rhod. p. 413: Τὴν μητέρα, Κράτανδρε, συγκαλεστέον. Ebberling.]

Συγκᾰλέω, Convoco, [Concio, Concieo, Percito, huic add. Gl.] Congrego: συγκαλεῖς, συνάγεις, Suid. [Hom. Il. B, 55, K, 302: Τοὺς ὅγε συγκαλέσας· Hymn. 48, 8. Æsch. Suppl. 517: Λαοὺς ξυγκαλῶν. Aristoph. Lys. 22, Av. 201. Frequens etiam ap. Xenoph. et alios quosvis de convocandis in concionem civibus aut militibus vel sociis aut amicis, etiam cum dat. Cyrop. 8, 4, 1: Συνεκάλεσε δὲ αὐτοῖς καὶ Ἀρτάβαζον. Infinitivum addit Lucian. Vit. Auct. c. 1: Ξυγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι. || Medio Lucas 9, 1: Συγκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα· 15, 9; 23, 13. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 59, D: Δανιὴλ εἰς τὸ κριτήριον ἐξ ὑποστροφῆς (τοὺς πρεσβυτέρους) συγκαλεῖται. Med. cum activo conjungit Epiphan. vol. 1, p. 66, A: Ὡς ὁ πατὴρ συγκαλεῖται τὸν υἱὸν συνδημιουργεῖν τὸν ἄνθρωπον... Οὐ μόνον δὲ συγκαλεῖν εἴποιμι τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα. L. Dind.]

[Συγκᾰλινδέω.] Συγκαλινδεῖσθαι, Simul volutari. [V. Συγκυλινδέω. Plut. Mor. p. 795, F: Τὸν ἀέρα συγκαλινδεῖσθαι τοῖς ἐκ φωνῆς θραύσμασι.]

Συγκαλλύνω, Simul orno, verro; vide Aristot. in Καλλύνω citatum.

Συγκάλυμμα, τὸ, Cooperimentum, pro simpl. κάλυμμα. [Deut. 22, 30; 27, 20.]

[Συγκαλυμμὸς, ὁ, vitium scripturæ pro ἐγκ. Aristoph. Av. 1496.]

[Συγκαλυπτέος, Cooperiendus. Planud. Ovid. Met. 3, 552. Boiss. V. Συγκαλύπτω.]

[Συγκαλυπτὸς, ὁ, Opertus. Æsch. Pr. 496: Κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά.]

[Συγκαλύπτρα, ἡ, Tegumentum. Theodor. Stud. p. 606, μϐ΄. L. Dind.]

Συγκαλύπτω, [Obnubo, Obruo, Condo, Gl.] Contego, Cooperio, pro simpl. καλύπτω, ut et hæc ap. Latinos. Item συγκρύπτω, Occulto. [Hom. Od. E, 293 etc.: Σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Improprie Eur. Phœn. 872: Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ χρῄζοντες. Proprie Plato Reip. 5, p. 452, D: Ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα. Charito 5, 2 fin.: Τὴν Καλλιρρόην εἴασεν ἐπὶ τῆς ἁρμαμάξης καὶ συνεκάλυψε τὴν σκηνήν. Act. pro medio Themist. Or. 4, p. 59, B: Ἢ διαφεύξεται ὑμᾶς (ὁ λόγος) ὑπ' εὐλαβείας ζόφῳ καὶ ἀσαφείᾳ συγκαλύψας ὥσπερ ἀχλύϊ.] In passivo συγκαλύπτεσθαι, et in medio συγκαλύψασθαι, i. q. ἐγκαλύψασθαι supra, Obtegere vel Obnubere se, i. e. faciem suam. Aristoph. Pl. [707]: Συνεκαλυψάμην [ἐνεκαλυψάμην] δείσας. Vide Ἐγκαλύπτομαι. [Xen. Cyrop. 8, 7, 28: Ταῦτ' εἰπὼν καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Et Conv. 1, 14: Συγκαλυψάμενος κατέκειτο. Plut. Timol. c. 4 fin.: Συγκαλυψάμενος εἱστήκει δακρύων· Mor. p. 654, E: Συγκαλυψάμενον καθεύδειν· 845, E: Οἰηθέντος συλλαμβάνεσθαι καὶ προσπεσόντος καὶ συγκαλυψαμένου, et similiter alibi. Philostr. Her. p. 693 fin.: Ξυγκαλύπτεσθαί τε καὶ μὴ ὁρᾶν αὐτά.] || Apud Æsch. Prom. p. 35 meæ ed. [522], συγκαλυπτέος λόγος dicitur Qui tacendus est: ut sit συγκαλύπτειν quasi quis dicat Tegere silentio. [Pollux 6 fin.: Συγκεκαλυμμένον, ὑπὸ παραπετάσματι.]

Συγκάλυψις, εως, ἡ, ipse Actus tegendi, κατακάλυψις. [Maximus Conf. vol. 2, p. 96, A: Πρὸς τὴν τῶν οἰκείων συγκάλυψιν. L. Dind.]

Συγκάμνω, καμοῦμαι, Simul laboro, Collaboro. [Pausan. 8, 14, 9: Ἰόλαον μὲν δὴ τὰ πολλὰ Ἡρακλεῖ συγκάμνειν λέγουσιν Ἕλληνες. Hemst. Plut. Mario c. 7: Τοῦ κάμνειν ἑκάστῳ παραμυθία τὸ συγκάμνον· Mor. p. 95, E. Lucian. Contempl. c. 4: Συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαί καὶ σὲ δεῖ. || I. q. συναλγέω, Condolesco. Æsch. Prom. 412: Σοῖσι πήμασι συγκάμνουσι θνητοί· 1059: Αἱ πημοσύναις ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε. Eur. Alc. 614: Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων. Plut. Mor. p. 137, D: Συννοσεῖν ἐκείνῳ (τῷ σώματι) καὶ συγκάμνειν (τὴν ψυχήν).] Interdum i. q. Adjuvo. Soph. [Aj. 988]: Ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκαμνε. [El. 987: Ξύγκαμν' ἀδελφῷ. Eur. Rhes. 326: Ἥκει γὰρ ἐς δαῖτ' οὐ παρὼν κυνηγέταις αἱροῦσι λείαν οὐδὲ συγκαμὼν δορί· 396: Πάλαι πάλαι χρῆν τῇδε συγκάμνειν χθονί· Herc. F. 1386: Ἔν μοί τι ξύγκαμ' ἀθλίῳ. Pollux 5, 85: Κυνηγέτης ταῖς κυσὶ συγκάμνων. « Eunap. Chrys. p. 120. » Boiss.]

[Συγκαμπὴ, ἡ.] Συγκαμπαὶ, Juncturæ. Digitos etiam interpr. Gaza, ap. Aristot. H. A. 3, [3 post init.: Διὰ τῶν πήχεων ἐπὶ τοὺς καρποὺς καὶ τὰς καμπὰς, de inflexione manus, ut paullo ante καμπὰς de inflexione cubiti,] ut VV. LL. annotant. [Xen. Eq. 1, 8: Αὐχὴν λαγαρὸς τὰ κατὰ τὴν σ. Pollux 2, 234: Τὰς τῶν ἄρθρων συγκαμπάς.]

[Συγκαμπτὸς, ὁ, Flexibilis. Porphyr. schol. in Hom. Il. M, 258: Ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐσῶν τῶν κλιμάκων. L. Dind.]

Συγκάμπτω, Inflecto, Incurvo. [Concurvo, Gl.] Budæo Contraho flexuose et Convolvo, ap. Plat. [Phæd. p. 60, B: Συνέκαμψε τὸ σκέλος (ut Hippocr. p. 833, D)· 98, D: Συγκαμφθεὶς κάθημαι. Xen. Eq. 12, 5: Ἐκτείνεται καὶ συγκάμπτεται (ἡ καλουμένη χείρ). Aristot. H. A. 6, 21 init.: Βαίνει δὲ σφοδρῶς ὁ ἄρρην, ὥστε συγκάμπτεσθαι τὴν βοῦν.] Item partic. συγκεκαμμένος, Convolutus in sese et conglobatus, ut fœtus in utero. [Xen. Eq. 7, 2: Συγκεκαμμένῳ τῷ σκέλει. Aristot. H. A. 7, 8 init. L. D. Συγκεκαμμένοι δάκτυλοι, Diog. L. 6, 29. Hemst. Id. 2, 118: Ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκεκαυμένον (—αμμένον). Valck.] Idem citat ex Aristot. Probl. [6, 3]: Διὰ τί συγκεκαμμένον βέλτιον κατακεῖσθαι. [Dionys. Hal. De comp. verb. c. 18, p. 124, 7 ed. Reisk.: Εἰς γόνατα συγκαμφθείς. Valck. Improprie Eunap. p. 16 ed. Boiss.: Ἀνδράσιν, οἳ τοῖς ἄλλοις ἀπιστοῦντες πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθησαν. Wakef. In libris perperam interdum scribitur συγκάπτω, ut ap. Const. Manass. Amat. 8, 22, Psalm. 68, 28.]

Σύγκαμψις, εως, ἡ, Inflexio, Incurvatio. [Aristot. Probl. 2, 38, ἡ τοῦ σώματος σ. Matthæi Med. p. 307, 1: Διὰ τὰς τῶν μερῶν συντάσεις τε καὶ συγκάμψεις.]

[Συγκανηφορέω, in scolio ap. Athen. 15, p. 695, D, pro συστεφανηφορεῖν exhibet Eust. Od. p. 1574, 21.]

[Συγκᾱπηλεύομαι, Cauponor. Philostorg. H. E. 3, 18: Οὗτοι δὲ ἦσαν Εὐσταθίῳ συνακολουθήσαντες, ὃς τῶν ἱερῶν τῆς Ἀντιοχείας φροντίδων, μᾶλλον δὲ τῆς ὅλης εὐσεβείας, οὐδὲν ἠνέσχετο τοῖς καιροῖς συγκαπηλεύσασθαι, Concedere et remittere instar cauponis.]

[Συγκαρβαλόω, ap. Hesychium inter Συγγραμματῶν et Συγκαλεῖται positum in gl.: Συγκαρβαλώσας, συστρέψας, Lobeck. Patholog. p. 141, 10, comparabat cum Συγκαρκινόω et Καρβάρεοι, κάραβοι, ap. eundem.]

[Συγκαρδιώσσω, Simul cor doleo. Theod. Prodrom. Carmen in Andron. Comnen. v. 283. Boiss.]

[Συγκαρκινόω.] Συγκαρκινοῦσθαι, de frumentis dicitur quum radices agunt. Pollux [7, 150]: Τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον. Pherecrates [Αὐτομόλοις, citatus etiam ap. Harpocr. v. Καρκίνος]: Ἵνα τὰ λήϊα [λῇα] συγκαρκινωθῇ. Vide Καρκινοῦσθαι. [Conf. Συγκαρβαλόω.]

[Συγκαρτερέω, Simul perfero. Theod. Prodr. Ep. f. 83.]

[Συγκασιγνήτη, ἡ, Soror. Eur. Iph. T. 800.]

Σύγκασις, ὁ, ἡ, i. q. κάσις et κασίγνητος : aut, Qui una frater vel soror est, Una germanitate conjunctus, Eur. [Alc. 410 : Σύγκασι κούρα.] Unde Συγκασικόρα, Germana soror : ex Eur. Alc. [Voc. ex eodem loco fictum.]

Συγκαταβαίνω, βήσομαι, illis duobus ['Επικαταβαίνω et Προσκαταβαίνω quæ præcedunt] multo usitatius est, quod proprie sonat Una descendere vel Simul descendere. [Eur. Androm. 505 : Μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾶ πτέρυγι συγκαταβαίνω (in Orcum).] A Polybio ponitur pro Descendere in locum hosti æquum : Εἰ ἀνάγκη τοῖς ἀντιπάλοις εἴη εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνειν. [Εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, 1, 39, 12. Plut. Crass. c. 31 init. Improprie de capillis demissis Philostr. Epist. 61, p. 943 : Μελέτω σοι τῶν βοστρύχων, ὡς τοὺς μὲν ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν ἠρέμα. V. Συγκάτειμι.] || Item Συγκαταβαίνειν, inquit Bud., Coire, Convenire, Incurrere, i. e. Competere. [Æsch. Cho. 727 : Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολίαν ξυγκαταβῆναι· Eum. 1046 : Ζεὺς ... οὕτω μοῖρά τε συγκατέβα.] Aristot. Pol. 7, [16 init.]: Ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo post [ib. fin.], Ἐν τούτῳ γὰρ ἀκμάζουσί τε τοῖς σώμασι σύζευξις ἔσται, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας συγκαταβήσεται [τοῖς] χρόνοις εὐκαίρως. || Συγκαταβαίνειν respondens ad voc. Gall. *Condescendre*. Diod. S. Hist. Alex. [17, 10 fin.] : Συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, ἑτέραν δὲ διάλυσιν ζητεῖν διὰ λόγων ἀσφαλεστέραν. [Id. 12, 30 fin. : Συγκατέβησαν εἰς πόλεμον ἀμφότεροι· 17, 98, εἰς παράταξιν· 101, εἰς τὴν μονομαχίαν.] Addit Bud. συγκαταβαίνειν a Polyb. 5, et alibi poni pro Demittere se, Dedere se, Flectere animum suum. [De Polybio Schweigh. Lex. : « Σ. εἰς πᾶν, 3, 10, 1 ; 7, 4, 3 ; εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδυνον, 3, 89, 8 ; 5, 66, 7 ; εἰς ὁλοσχερῆ κρίσιν, 3, 90, 5 ; 108, 7 ; εἰς τὰ τῶν πολεμίων προτερήματα, 4, 11, 9 ; εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους, 18, 14, 3, 8, 12 ; εἰς τοὺς κατὰ μέρος ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λόγους, 5, 67, 3 ; εἰς πάντα τὰ φιλάνθρωπα, 5, 66, 2 ; εἰς φόρους καὶ συνθήκας, 4, 45, 4. Absolute συγκαταβάντες, remittentes nonnihil de pretio, 22, 9, 12. » Conf. etiam l. 26, 10, 4, in Συγκαταρριπτέω cit. Dionys. Hal. vol. 6, p. 912, 12 : Τῶν Μηλίων εἰς ἐπιεικῆ συγκαταβαινόντων αἵρεσιν. Alia recentiorum exx. proprie aut improprie sic dicentium v. ap. Lobeck. ad Phryn. Epit. p. 398 : Συγκαταβαίνειν εἰς τὰς σκέψεις, συγκαταβαίνειν εἰς διδασκαλίας, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ συγκαθιέναι καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν ἢ εἰς ἄλλο τι. Dativo jungit Epiphan. vol. 1, p. 360, B, τῇ ἀσθενείᾳ.] Sic autem συγκαταβαίνειν de Deo dictum in cujusdam demissionis signif. ex Chrys. citat In Ep. ad Tim. 99. Et Συγκατάβασις quoque de re ead. dictum scribit : item plur. συγκαταβάσεις τοῦ θεοῦ. Synes. autem p. 29, συγκατάβασιν appellavit Demissionem animi ad res seculares. Addit et ex Gregor. p. 295 : Τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ἀντιτυπίαν καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν συγκατάβασιν, Descendere in humilium familiaritatem. [Jo. Chrys. De sac. 6, 4, p. 238. Routh. Plurima de divina συγκαταβάσει ex scriptt. Christianis Suicerus, idemque de Christi erga homines benignitate et ad eorum imbecillitatem accommodatione. Neque aliter dixit Euseb. H. E. 7, 24 fin.: Ἔχαιρον ἐπὶ τῇ κοινολογίᾳ καὶ τῇ πρὸς πάντας συγκαταβάσει καὶ συνδιαθέσει, ubi Unitionem interpr. Vales. ab Hemst. cit.]

[Συγκαταβάλλω, Una impendo, Una operam navo, Simul creo. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 24 : Πολλοὺς ἔκπασα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνιστιᾶν πλέον. Plut. Lucullo c. 23 : Ἐθαύμαζε τὸν Ἀρμένιον, εἰ ... ἀπολέσθαι ἐάσας καὶ συντριβῆναι (Mithridatem) νῦν ἐπὶ ψυχραῖς ἐλπίσιν ἄρχεται πολέμου τοῖς ἀναστῆναι μὴ δυναμένοις συγκαταβάλλων ἑαυτόν. Dio Cass. 48, 53 med. : Λόγος ἔχει τινὰς συγκαταβάλλειν τὰ γράμματα. Et absolute Pollux 8, 157. Pass. Simul nascor, et tanquam fundamentum jacior. Jo. Philop. ap. Phot. Bibl. p. 323, 27 : Ἐκ τοῦ μηδὲ τὰς ἀλόγους ψυχὰς συγκαταβεβλῆσθαι τοῖς σώμασι. Niceph. Chumn. ap. Boiss. An. vol. 5, p. 302, 2, ab ipso cit. : Τὰς φυσικὰς ἀνάγκας, ἐξ αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ καὶ ταύτας συγκαταβληθείσας τῇ φύσει. Simul prosterno. Nicet. Ann. 4, p. 72, C : Συγκαταβαλόντος τὸν σύνεγγυς τῇ ῥύμῃ τοῦ διακοντίζοντος. Aristid. De mus. p. 73 med. : Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα συγκαταβάλλεται τῆς καταστάσεως προτέρας ἐπὶ θάτερα ῥεπούσης.]

[Συγκατάβασις. V. Συγκαταβαίνω.]

[Συγκαταβάτης, ὁ, i. q. seq. Theodor. Stud. p. 448, B.]

[Συγκαταβατικὸς, ἡ, ὸν, Propensus ad sese conformandum ad alterius humilitatem, infirmitatem etc. *Condescending*. Jo. Chrys. In Ep. ad Coloss. serm. 11, vol. 4, p. 148 : Αἱ τῶν πλουτούντων καὶ ἀρχόντων ψυχαὶ ἀσθενέστεραι τυγχάνουσιν οὖσαι μᾶλλον, φλεγμαίνουσαι μᾶλλον, διαρρέουσαι, ὥστε ἐκεῖ συγκαταβατικὸν εἶναι δεῖ. Seager. Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 146, B : Σ. θέλησις. Theodor. Stud. p. 379, C, ὁμιλίᾳ. Ephræm Syr. vol. 1, p. 189, E. L. Dind.]

|| Συγκαταβατικῶς, ut συγκαταβατικῶς εἰρημένον, Areth. In Apoc., Cum demissione sui, ut exp. Bud., p. 903 : Τοῦτο δὲ ὡς ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης προσλήψεως τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ συγκαταβατικώτερον προήνεκται. [Mich. Cerull. Cotel. Mon. vol. 2, p. 162, B : Μετριώτερόν τε καὶ συγκαταβατικώτερον συνελθεῖν σε τοῖς πράγμασι. Zonaras ib. vol. 2, p. 491, A. L. Dind.]

[Συγκαταβιβάζω, unde συγκαταβιβάσας ἐπὶ πολὺ τοὺς (τῶν πολεμίων) προκινδυνεύοντας (sc. σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἐξ ἀκροβολισμοῦ φεύγουσι), Polyb. 5, 70, 8, Alliciens hostes, ut simul cum suis sese recipientibus longius descenderent de colle, super quo sita erat urbs. Schweigh. Lex.]

Συγκαταβιόω, Una vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea, quæ supra in Καταβιόω dixi. [Alciphro Ep. 1, 32 : Εὐθέως σοι συγκαταβιώσῃ. Xen. Eph. 1, 12 init. : Συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων· 5, 8 init. : Τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσεσθαι. Absolute Plut. Mor. p. 754, A : Συγκατεβίωσαν. Improprie p. 500, F : Ἡ κακία τοῖς πολλοῖς συγκαταβιοῖ.]

[Συγκαταγήρασις, εως, ἡ, Una consenescere. Plato Leg. 11, p. 930, B.]

Συγκαταγηράσκω, Una senesco, at Consenesco accipitur etiam pro simpl. Senesco. [Menander ap. Plut. Mor. p. 466, B : Ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ. Isæus Menecl. Her. § 7 : Συγκαταγηράσασαν αὐτῷ. Diog. L. 10, 20 : Συγκαταγεγηρακότος ἡμῖν ἐν φιλοσοφίᾳ. Hippocr. p. 251, 54 : Οἱ μεταφύντες (ὀδόντες) συγκαταγηράσκουσιν· 641, 27, κάματοι. Aristot. H. A. 10, 7 : Ἐνίαις καὶ συγκαταγηράσκει τὸ πάθος. Tob. 8, 7 : Αὐτῇ συγκαταγηρᾶσαι. Cyrill. C. Julian. 7, p. 227, B.]

[Συγκαταγίγνομαι s. —γίνομαι, Intersum. Epiphan. vol. 1, p. 199, B : Τὸ πνευματικὸν θέλουσιν εἶναι ἀδύνατον φθορὰν καταδέξασθαι, κἂν ὁποίαις συγκαταγένωνται πράξεσιν. Pro quo paullo post κἂν ἐν ποίαις ὑλικαῖς πράξεσι καταγένωνται. L. D. Iren. p. 26. Kall.]

[Συγκαταγιγνώσκω s. Συγκαταγινώσκω, Simul damno. Diod. 17, 30 : Μετὰ τῶν συγκαταγνωσθέντων ἐθανατώθη. Appian. Civ. 1, 62 fin. : Τῶν συγκατεγνωσμένων. Simul pœnam irrogo, ap. Aristid. vol. 1, p. 495 : Μηδὲ συγκαταγνῶτε ὑμῶν αὐτῶν παθεῖν ἅπερ Φωκεῖς.]

[Συγκαταγινέω, Defero cum. Quint. 14, 11 : Σὺν δ' ἄρα Τρωϊάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας. Wakef.]

[Συγκατάγνυμι, Confringo. Symmachus Ps. 67, 24, συγκατεάξῃ. « Julian. Or. 2, p. 60, A. » Wakef.]

[Συγκαταγομφόω, Clavis compingo. Plut. Mor. p. 426, B : Συγκαταγεγομφωμένοι καὶ ἐγκεκλεισμένοι εἰς τὸ σωματικόν.]

[Συγκαταγράφω, ap. Athen. 3, p. 112, E : Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφὼς, deteriores συγκαταγεγραφώς. Hemst. Ascribo. Proculus De sphæra p. 19 : Συγκαταγράφονται πάντες εἰς τὴν σφαῖραν, quod p. seq. καταγρ. εἰς vel ἐν. L. Dind.]

Συγκατάγω, Una reduco, Adjuvo in reducendo exule, vel Reducentes adjuvo. [Aristoph. Thesm. 339 : Τὸν τύραννον ξυγκατάγειν. Plato Epist. 7, p. 333, E : Τούτω τὼ ξυγκαταγαγόντε αὐτὸν φίλω.] Sic Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 349, B] : Εἰς [ἐπὶ] τίνα δ' ἢ πόλιν ἢ φίλον, ἢ ξένον, οὐκ ἤλθετε, δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς. Sic Æsch. Περὶ παραπρ. [p. 38, 21], de patre suo loquens : Συγκατήγαγε τὸν δῆμον. [Sic Plut. Mor. p. 840, A. Simul deduco, Aristot. H. A. 9, 37 init. : Συγκατάγει μέχριπερ ἂν πρὸς τὸ στόμα προσαγάγῃ. Matthæi Med. p. 108 fin. : Τὴν ὕλην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω συγκατάγοντες.]

[Συγκαταγωγὴ, ἡ, Deductio quæ una fit. Philo Belop. p. 74 extr. : Ἡ σ. τῆς τοξίτιδος καὶ ἡ ἀπόσχασις.] A

[Συγκαταδαρθάνω.] Συγκαταδαρθεῖν, Condormire, Concumbere [Aristoph. Eccl. 613, 622] : unde συγκαταδαρθὼν Aristoph. [Eccl. 613.]

[Συγκαταδικάζω, Simul condemno. Cyrill. Al. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 28, B : Ἵνα μὴ τῷ ἀργῷ συγκαταδικασθῶμεν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 39, B : Οὓς οὐκ ἔστι δίκαιον συγκαταδικασθῆναι τοῖς ὑπαιτίοις. L. D. Niceph. Chumn. in Anecd. Gr. vol. 5, p. 528, 6. Boiss. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 88. Andr. Cret. p. 279; Basil. Maced. Exhort. ad Fil. 32. Kall. Pseudorigen. Adv. Marc. 2, p. 53 Wetst. Stauv.]

Συγκαταδουλόω, Una, Simul subjugo, in servitutem redigo, Pollux [3, 81] ex Hyperide. [Thuc. 3, 36 : Ξυγκαταδουλοῦν σφίσι τὸ τῆς θαλάσσης μέρος. Aristid. vol. 1, p. 410 : Φυγόντας τοὺς Θηβαίους τοῖς Λακεδαιμονίοις συγκαταδουλοῦν. Passivo ib. paullo ante : Τὴν Λακεδαιμονίων παράκλησιν συγκαταδουλοῦσθαι Θηβαίους ἂν ᾤμην εἶναι. Nisi medii signif. positum, ut ap. Thuc. 3, 64 : Παραβάντες ξυγκατεδουλοῦσθε μᾶλλον Αἰ- B γινήτας, et Hyperidem ab HSt. cit.]

[Συγκαταδύνω vel] Συγκαταδύομαι, Una demergor; vide Καταδύομαι. [Lucian. Toxar. c. 18 : Συγκατεδύετο, de urinatore. Aor. Theocr. Epigr. 9, 6 : Πλειάδι συγκατέδυς. Liban. vol. 4, p. 626, τοῖς φορτίοις. « Schol. Arati Phæn. 177. Niceph. Greg. Hist. 14, 10, 6; Choricius p. 141. Pachymeres Declaratione ined., —ύω. » Boiss. Eust. Il. p. 182, 29, συγκαταδύων τὸν ἥλιον. Seager. Forma Συγκαταδύνω Plut. Mor. p. 599, B, et de sideribus Simul occidentibus Ptolem. Math. comp. vol. 2, p. 100, B; 104, C; 106, B; 107, C; Voll. Hercul. part. 1, p. 80, C. Fut. —δύσεται Ptol. ib. p. 107, B. L. Dind.]

[Συγκατάδυσις, εως, ἡ, Occasus æqualis, sideris cum sidere. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 67, A; 208, A; 2, p. 100, D; 101, D; 104, A, et alibi sæpe. L. D. Strabo 1, p. 12.]

[Συγκαταζάω.] Συγκαταζῶ, Una longum vitæ tempus traduco, sequendo interpr., quam dedi primam verbo καταζῶ, ut συγκαταζῆν de viro et uxore dicit Plut. C Erot. p. 910 [749, D. Conf. Mor. p. 1129, B].

Συγκαταζεύγνυμι [s. Συγκαταζευγνύω], Conjungo. Soph. [Aj. 123] metaph. : Ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ, q. d. Junctus est et alligatus gravi incommodo, pro Conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. autem [Camillo c. 2] : Συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ (τοὺς ἀγάμους), pro Connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus. [Lucian. Toxar. c. 25 : Κόρῃ αἰσχρᾷ συγκαταζευγνύμενον.]

Συγκαταθάπτω, Consepelio, Una sepelio. Affertur ex Epigr. [Isocr. p. 390, D; Lysias p. 117, 2. Eulogius Photii cod. 280, p. 544, 17.]

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, Assensio [Gl.], Approbatio. Cicero in Lucullo [Acad. 2, 12, 37] : Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν vocant, pauca dicemus. Itidem et Gell. 19, 1. Et Sext. Philosoph. in Pyrrh. [p. 54, 5 ed. Bekk.] de Arcesila : Λέγει δὲ καὶ ἀγαθὰ μὲν εἶναι τὰς κατὰ μέρος ἐποχάς· κακὰ δὲ, τὰς κατὰ μέρος συγκαταθέσεις. Ubi nota opposita sibi invicem ἐποχὰς et συγκαταθέσεις, D sicut Plutarch. ἐπέχειν et συγκατίθεσθαι sibi opposuit. Idem Sextus : Ὁρίζειν εἶναι νομίζομεν, οὐχὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν τι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προφέρεσθαι μετὰ συγκαταθέσεως. [Polyb. 2, 58, 11 : Συνεξακολουθεῖν ἐπαινον καὶ σ. τοῖς πράττουσι· 22, 9, 16 : Παρὰ πᾶσιν ἐπαίνου καὶ σ. τυχεῖν. Dionys. A. R. 8, 79 : Ἐκεῖνα δέ με ἀνθέλκει καὶ πρὸς τὴν ἑτέραν ἄγει συγκατάθεσιν, In alteram sententiam traducunt. Longin. De subl. 7 fin. : Κρίσις καὶ σ., ubi v. Toup. Frequens est etiam ap. Plut. aliosque recentiorum.] Ponitur et pro Consensus s. Consensio [Gl.], 2 Ad Cor. 6, [16] : Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετ' εἰδώλων; Quis consensus templo Dei cum idolis? [Ap. Polyb. 23, 12, 1 : Ποιησαμένων δὲ καὶ τούτων πρὸς ἀλλήλους ἐκ συγκαταθέσεως τὴν δικαιολογίαν, Reiskius συγκαθέσεως.]

Συγκαταθετέον, Assentiendum est : Συγκαταθετέον τοῖς νέοις, Assentiendum est junioribus, Diosc. præf. l. 1. [Orig. C. Cels. 1, p. 27. Seager. Theodor. Stud. p. 298, B. L. Dind.]

A [Συγκαταθετικός, ή, όν, Assentiens, Approbans. Plut. Mor. p. 1122, B : Τριῶν περὶ ψυχὴν κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ σ. Theodos. De grammat. p. 79, 26. Epiphan. vol. 1, p. 1021, B : Οὔπω δὲ σ. (ὁ νοῦς) τῶν ἀεὶ γινομένων, ἐὰν μὴ θέλῃ ὁ ἄνθρωπος· et sine gen. vol. 2, p. 82, B. L. D. Suidas v. Ἀππαπαῖ. Schol. Plat. p. 165 (406 ed. Bekk.) ubi —κατατικώτερον, Bastius correxit συγκαταθετικώτερον. ‖ Adv. Συγκαταθετικῶς. « Arrian. Epict. 1, 14, 7. » Wakef. Suid. in Ἠ. Boiss.]

[Συγκατάθετος ap. Diodor. 4, 40 init. libri unius margo pro συγκάταινος, quod v.]

[Συγκαταθέω, Simul excurro. Xen. Cyrop. 5, 3, 1 : Ἐκέλευσε καὶ τοὺς Πέρσας συγκαταθεῖν.]

[Συγκαταθλάω, Simul confringo. Macho ap. Athen. 8, p. 348, F : Συγκατέθλα τὸ ποτήριον. Valck. Planudes Ovid. Met. 12, 433. Boiss. Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 767, 417. L. Dind.]

[Συγκαταθνήσκω, θανοῦμαι, Commorior. Moschus 3, 66 : Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. B Epigr. Anth. Pal. 7, 139, 1 : Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν.]

[Συγκαταθύω, Simul immolo. Eustath. in Odyss. T, 518, p. 1875, 10. Boiss.]

[Συγκαταίθω, Comburo. Soph. Antig. 1202 : Ἐν νεοσπάσι θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο (cadaveris) συγκατῄθομεν.]

Συγκαταίνεσις, εως, ἡ, i. q. κατανεσις.

Συγκαταινέω, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, καταινῶ. [Lycophr. 1223 : Ἧς πατὴρ λέχος θρεπτῷ δράκοντι συγκαταινέσει πικρόν. Hippocr. p. 25 ult. : Ξυγκαταινέω μὲν οὖν τὸν λογισμόν.] Xenopho [Cyrop. 3, 3, 20] : Ἢν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. [Polyb. 15, 8, 9 : Ὁ δῆμος συγκατῄνεσε· 25, 9, 6 : Πάντα συγκατῄνει· Exc. Vat. p. 444 : Ἔνιοι συγκατῄνουν τοῖς Ῥωμαίοις. Plut. Camill. c. 6.]

Συγκάταινος, ὁ, ἡ, adjectivum, ut de συνέπαινος infra dicam, Qui assentitur, Astipulator. Apud Demosth. Pro Ctesiph. in Phil. Ep. [p. 284, 3] : Βουλο- C μένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις. [Diod. 4, 40 init. : Λαβεῖν αὐτὸν συγκάταινον· 15, 92 fin. : Σ. γενόμενος ταῖς τοῦ πατρὸς ἐπιβολαῖς. Joseph. A. J. 4, 8, 23, p. 242, 6 : Ὁ κόρην φθείρας, εἰ μὲν πείσας καὶ πρὸς τὴν φθορὰν συγκάταινον λαβών· 5, 1, 21 init. : Σ. ἔσχε τὸ πλῆθος.]

[Συγκαταίρω, Simul cum aliquo in portum appello. Τὰ συγκατηρκότα τῶν πλοίων dant codd. Vat. et Flor. pro συννενηκότα, Polyb. 1, 52, 6. Schweigh. Lex. Plut. Crass. c. 20 fin. : Τὰ σιτηγὰ συγκαταίροντα πρὸς τὸ στρατόπεδον. Themist. Or. 3, p. 42, B : Αἱ νῖκαι δὲ ἡλίῳ συνανασχοῦσαι καὶ συνδραμοῦσαι λαμπρῶς ἄχρι τῆς ἑσπέρας συγκαταίρουσι τῷ βασιλεῖ εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν τροπαίων.]

[Συγκαταιτιάομαι, Una accuso. Joseph. A. J. 15, 7 fin. : Τοὺς συγκαταιτιαθέντας ἀπέκτεινεν. Wakef.]

[Συγκατακαίνω, Una interficio. Appian. Civ. 4, 42 : Δι' ἐκεῖνον ἐμὲ συγκατακανεῖν. Wakef.]

Συγκατακαίω, Una uro s. comburo. [Lucill. Anth. Pal. 11, 133, 3 : Κιθάρας αὐτῷ συγκατακαῦσαι. Xen. D Anab. 2, 3, 27 : Τὰς σκηνὰς συγκατακαῦσαι. Pass. Diod. 19, 33. L. D. Apollod. 3, 7, 1; Plut. Fabio c. 26 et alibi. « Zenob. Cent. 1, 30; schol. Pind. Pyth. 3, 66. Coteler. Monum. Eccl. vol. 2, p. 203, C. » Boiss.]

[Συγκατακαλύπτω, Contego. Diod. 18, 46 fin. : Τὸ σῶμα αὐτοῦ συγκατακαλύψαντες εὐτελεῖ τρίβωνι. Paralip. 2, 4, 12; Ald. Num. 4, 14.]

[Συγκατάκειμαι, Concumbo. Aristoph. Eccl. 614 : Ταῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι. Plato Phædr. p. 255, E : Ἐπιθυμεῖ φιλεῖν, συγκατακεῖσθαι· 256, A : Ὅταν συγκατακέωνται· Conv. p. 191, E. Athen. 13, p. 603, D. Nicet. Ann. 4, p. 69, A : Ὁ Ἀνδρόνικος ἐξαδέλφου παιδὶ συγκατέκειτο· et ib. C; 5, p. 94, B. Simul decumbo, cubo, de convivis Plut. Mor. p. 660, A. Appian. Civ. 4, 17 med. : Τῷ λοιπῷ τοῦ δημάρχου σώματι συγκατέκειντο.]

[Συγκατακεράννυμι, Commisceo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 135 fin. Boiss. Aresas ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 856 : Ὄκκα τὸ ἀδὺ τῷ σπουδαίῳ συγκατακραθῇ. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 16, 25, ubi est var. συγκατεκρίθη.]

[Συγκατακερματίζω, Simul comminuo. Eustath. Opusc. p. 206, 65 : Τὴν θειότητα συγκατακερματιζομένην τοῖς οὕτω πολυσχιδέσι.]

[Συγκατακλάω, Simul confringo. Nicet. Eugen. 1, 26 : Πᾶν συγκατέκλων δένδρον ἐξ ἀπληστίας. Boiss. Schol. Apoll. Rh. 4, 825, de quo v. in Συγκλάω. Amphiloch. p. 120.]

[Συγκατακλειστέον, Simul includendum. Geopon. 6, 2.]

Συγκατακλείω, [Concludo, Gl.] Una includo, In eundem locum concludo, Simul cum alio includo. [Lycophr. 738 : Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός. Lucian. Vit. auct. c. 9 : Ἀπορίᾳ συγκατακλείσας. Athen. 12, p. 516, A : Συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας· 13, p. 606, B. Phot. cod. 187, p. 142, 30 : Ὅσα μὲν ὁ ἀνὴρ τὴν τῶν ὄντων φύσιν εἰς τὴν τῶν ἀριθμῶν ὑπόστασιν ἀναφέρειν τε καὶ συγκατακλείειν διανέστη. Nicetas Eug. 6, 85 : Ποίου σε νηκτοῦ συγκατέκλεισε στόμα; Aristot. H. A. 5, 32 init. : Ὅταν ἀράχνης συγκατακλεισθῇ.] In VV. LL. perperam annotatur i. esse q. κατακλείω. [Ita tamen Zonaras Annal. vol. 1, p. 261, C : Κατὰ τὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτὴν μυριάδων πολλῶν συναθροισθεισῶν πανταχόθεν ὑπ' αὐτῶν οἱ Ῥωμαῖοι συγκατεκλείσθησαν καὶ αὐτὸς Σαβῖνος. L. D. Forma Ion. Herodot. 1, 182 : Συγκατακληΐεται ἐν τῷ νηῷ, sc. σὺν τῷ θεῷ. Schweigh.]

[Συγκατακληρονομέω, Simul heres fio. Pass. Simul hereditarius fio. Num. 32, 30 : Συγκατακληρονομηθήσονται ἐν ὑμῖν.]

[Συγκατακληρόω, Sorte attribuo, Addo. Psellus p. 37, 10 : Ταῖς δὲ πρὸς τῷ λόγῳ συγκατακληροῖ καὶ τὸ ἄλογον. Boiss. Ephræm Syr. vol. 3, p. 199, D. L. Dind.]

Συγκατακλίνω, Una recumbere s. accumbere facio. [Vel concumbere. Apollodor. 3, 15, 7, 2 : Αὐτὸν τῇ θυγατρὶ συγκατέκλινεν. Plut. Mor. p. 655, A : Οὔτε γαμετῇ τινα οὔτε παλλακίδι συγκατέκλινε. Zonaras Annal. vol. 1, p. 268, D : Τὴν Παυλῖναν ... τῷ Μούνδῳ συγκατακλῖναι.] Et Συγκατακλίνομαι, Una recumbo. Aristoph. Nub. [49] : Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγὼ Ὄζων τρυγός. [Apollodor. 1, 9, 8, 1 : Ποσειδῶν συγκατεκλίθη αὐτῇ. Plut. Mor. p. 138, D. Pollux 5, 92. Nicet. Ann. 4, p. 69, C; 5, p. 94, B. Aristot. H. A. 5, 14 : Συγκατακλιθέντες πλησιάζουσιν (sues).] Item Una accumbo, discumbo. Athen. [5, p. 186, C] : Συγκατακλιθεὶς ἑνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων. [Aristoph. Ach. 981 : Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται ξυγκατακλινείς. « Euseb. H. E. 4, 17. » Boiss.]

[Συγκατάκλισις, εως, ἡ, Concubitus. Plut. Mor. p. 768, B : Ψαῦσιν ἀνδρὸς ἀλλοτρίου καὶ συγκατάκλισιν.]

[Συγκατακλύζω, Simul inundo. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 238, 1237 : Εἰ δ' αὖ τὸ σύμπαν σῶμα συγκατακλύσει (vel —σῃ), de morbo. L. D. Anna Comn. p. 507, C : Τὰ τῶν δυστυχημάτων ῥεύματα ὡς εἰς μίαν χαράδραν συγκατακλύζουσιν.]

[Συγκατακοιμάω, Simul in lecto colloco. Joseph. A. J. 12, 4, 6 init. : Κοιμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα νυκτὸς ἤγαγε πρὸς αὐτὸν καὶ συγκατεκοίμησεν.]

[Συγκατακολουθέω, Comitor, Sequor. Strabo 17, p. 809 : Συγκατακολουθησάντων αἰχμαλώτων Τρώων.]

[Συγκατακομίζω, Simul defero, transporto. Dionys. A. R. 7, 12 med. : Κέγχρους τε καὶ ζέας συνωνησάμενοι ταῖς ποταμηγοῖς σκάφαις συγκατεκόμισαν εἰς τὴν πόλιν. Photius Bibl. p. 494, 32 : Λέγοντος Ἁρπάλου ψʹ συγκατακομίσαι τάλαντα.]

[Συγκατακόπτω, Simul cædo vel concido. Plut. Mor. p. 816, A : Συγκατεκόπη τοῖς πολίταις· Sull. c. 32. Matthæi Med. p. 36 : Συγκατακόψαι κοριάννου ὅσα ἱκανά.]

[Συγκατακοσμέω, Simul adorno. Plut. Mor. p. 938, F : Ἡ δίνη πολλὴν ἔχουσα πρᾳότητα καὶ γαλήνην ἐπιλεαίνει τὸν ἀέρα καὶ διανέμει συγκατακοσμούμενον.]

[Συγκατακόσμησις, εως, ἡ, Exornatio quæ fit simul. Philodem. De mus. Voll. Hercul. part. 1, p. 38, 39.]

[Συγκατακρημνίζω, Simul præcipito. Joseph. B. J. 4, 1, 9 : Συγκατακρημνίζονται οἱ φύλακες αὐτῷ.]

[Συγκατακρίνω, Simul condemno. Ephræm Syr. vol. 2, p. 89, E : Ὅπως μὴ συγκατακριθῶμεν. L. D. Method. p. 431. Kall. Marcus Eremita p. 74. Boiss. Zonaras Anal. vol. 1, p. 83.]

[Συγκατάκριτος, ὁ, ἡ, Simul condemnatus. Schol. Jo. Climac. p. 114. Boiss.]

[Συγκατακτάομαι, Simul comparo. Demosth. p. 246, 3 : Πότερον τὴν πόλιν ἐχρῆν συγκατακτᾶσθαι Φιλίππῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχήν. Dionys. A. R. 1, 58; 5, 65 extr.; 6, 55; 10, 37; Diod. 14, 99; Strabo 6, p. 287.]

[Συγκατακτείνω, Simul interficio. Eur. Or. 1089 : Ξυγκατέκτανον. De partic. aor. perperam HSt. :] Συγκατακτάς, Qui simul interfecit, ap. Soph. Aj. [230] a Συγκατακτῆμι.

[Συγκατακυλίω, Simul devolvo. Dionys. De comp. vv. p. 142, 4, ubi versum Homeri de Sisypho repetit : Οὐχὶ συγκατακεκύλισται τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις; ὅτι]

[Συγκαταλαμβάνω, Simul occupo. Thuc. 7, 26 fin. : Ξυγκατέλαβε τὸ χωρίον. Xen. Cyrop. 4, 2, 42 : Κοινῶν ὄντων [τῶν χρημάτων] τοῖς συγκατειληφόσι. Isocr. p. 488, A, τὴν πόλιν. Simul comprehendo, Matthæi Med. p. 70 fin. : Τούτοις συγκαταληφθήσεται καὶ τὰ φαῦλα. Diog. L. 9, 97 : Φαινόμενον δὲ ἀφανοῦς οὐκ ἔστιν, ὅτι τὸ σημεῖον τῶν πρός τι ὂν συγκαταλαμβάνεσθαι ὀφείλει τῷ οὗ ἐστι σημεῖον. Colligendi signif., ut videtur, Polyb. Exc. Vat. p. 394 : Ἐξ ὧν πᾶς ἂν (cod. πᾶσιν) εἰκότως συγκαταλάβοι τὸ τρίτον εἶναι μέρος τῆς ἱστορίας καὶ τρίτην ἔχειν τάξιν τὴν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων πολυπραγμοσύνην. L. D.]

Συγκαταλέγω, Recenseo cum aliis, Connumero, i. q. ἐγκαταλέγω. In VV. LL. exp. Coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod. [Apollodor. 3, 6, 3, 4 : Τινὲς συγκαταλέγουσι τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον. Clearchus ap. Athen. 6, p. 235, A : Ἐν τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων ἔτι καὶ τήμερον ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκαταλέγουσι παρασίτους· et ipse 13, p. 570, D : Ἀναξανδρίδης καὶ ἄλλας ἑταίρας αὐτῇ συγκαταλέγει διὰ τούτων. Strabo 13, p. 620 : Ὑπὸ τῷ Ἕκτορι καὶ τούτους συγκαταλέγων (Hom. in catalogo)· 619 : Οὐ συγκαταλέγονται ἐν τῷ καταλόγῳ. Suidas v. Ἀδράστεια : Ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτῇ τῇ Νεμέσει. Galen. vol. 8, p. 598, F. Hemst. Dionys. A. R. 2, 2 med. : Εἰκὸς δέ τι καὶ βαρβαρικὸν τῷ Ἑλληνικῷ συγκαταλεγῆναι, ut in cod. Vat. scriptum pro συγκαταλλαγῆναι. (Sic ap. Athen. 6, p. 235, A, κατηλλαγμένον deteriores pro κατειλεγμένον.) Plut. Mor. p. 574, C; 819, A. Vita Athanasii vol. 1, p. CVII, E : Τῷ κλήρῳ συγκαταλέγει. Anna Comn. p. 221, B : Τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατεύματι συγκατειλεγμένοι· 468, C : Νεολέκτους τῷ παντὶ συγκαταλέγειν στρατεύματι. « Libanius vol. 4, p. 99, 10. » Boiss. || Aor. sync. Συγκατελέγμην, Lucian. Charid. c. 4 : Συγκατέλεκτο ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος, Accubuerat nobiscum. V. Λέγω, vol. 5, p. 151, B, C. || Quod ap. Dionys. A. R. 10, 32 med. est : Τοιούτων ῥηθέντων ὑπ' αὐτοῦ λόγων ὁ μὲν ἀντιλέγων Γάιος Κλαύδιος ἦν μόνος, οἱ δὲ συγκαταλέγοντες πολλοί, corruptum judicans Reiskius non probabiliter corrigebat συναγορεύοντες. Propius est συγκατανεύοντες. L. Dind.]

[Συγκαταλείπω, Simul relinquo. Thuc. 5, 75 : Ξυγκαταλιπόντες ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουράν.]

[Συγκαταλήγω, Simul desino. Dem. Phal. De eloc. c. 2 : Ἄμφω συγκαταλήγουσιν. Gregor. Nyss. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 14, D : Ὥστε τῇ ἡμετέρᾳ προαιρέσει συγκαταλήγειν τὴν θείαν τιμήν. Idem Greg. vol. 1, p. 368, C; 817, B; 2, p. 195, C. L. Dind.]

[Συγκαταλλάσσω s. Συγκαταλλάττω. V. Συγκαταλέγω.]

[Συγκαταλογίζομαι, Simul reputo. Joseph. A. J. 15, 7, 4 : Οὐ συγκαταλογιζομένη τῷ καιρῷ· 16, 4.]

Συγκαταλύω, Una everto et aboleo. Plut. [Pomp. c. 67] : Χρὴ τάχιστα τρεψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτόν, Una cum Cæsare etiam Pompeium imperio privare, h. e., imperium utrique abrogare. Bud. p. 252. Thuc. 8, [68] : Προθυμότατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον, Una populi potentiam evertens. [Cum eodem voc. Æschines p. 27, 10, Lysias p. 146, 6, etc.] || Una finio. Synes. Ep. 76 : Τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντος, Quum sacerdotium una cum longa vita finisset. [Dionys. Isocr. c. 1 fin., p. 537, 6 : Ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως συγκαταλῦσαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. || Una deverto. Plut. Mor. p. 94, A : Ὥσπερ νῦν πολλοὶ φίλοι λεγόμενοι συμπιόντες ἅπαξ ἢ συγκαταλύσαντες ἐκ πανδοκείου ... φιλίαν συλλέγουσιν.]

[Συγκαταμαρτυρέω, Simul attestor. Demosth. p. 855, 18, sed ubi libri meliores καταμ., præcedente σύ.]

[Συγκαταμελέω, Theod. Prodr. Ep. p. 98.]

[Συγκαταμένω, Simul maneo. Synes. De insomn. p. 147, 3 a fine. Boiss.]

[Συγκαταμηνύω, Simul defero. Phot. Bibl. cod. 261 : Οἷς καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα συγκατεμήνυσεν. Boiss.]

[Συγκαταμίγνυμι, Commisceo. Eur. Herc. F. 674 : Τὰς Χάριτας Μούσαις ξυγκαταμιγνύς. Xen. Hier. 6, 2 : Ὠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι. Plato Polit. p. 288, E : Ὅσα εἰς τὸ σῶμα ξυγκαταμιγνύμενα. Aristoph. Meteor. 2, 3 post init. Strabo 12, p. 570; Epiphan. vol. 1, p. 266, B; Phot. Bibl. p. 467, 4.]

[Συγκαταμύω, Conniveo, Claudor. Philippus Thess. Anth. Pal. 9, 311, 3 : Πᾶσα δὲ συγκατέμυσε (vulva). « Euthymius ap. Tafel. De Thessalon. p. 394, 6 : Ὃν ἔδει τὰ χείλη συγκαταμύσαι, Claudere. » Boiss.]

[Συγκαταναυμαχέω, Simul pugna navali devinco. Æschines p. 38, 23 : Συγκατεναυμάχησε Χίλωνα τὸν Λακεδαιμονίων ναύαρχον. Diod. 5, 52 : Συγκαταναυμαχῆσαι τὸν βάρβαρον.]

[Συγκατανέμω, Ascribo. Longini fr. 5, 5 : Οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκατανείμαιμέ τις ἄν. Med. Simul cum alio partior. Thuc. 6, 4 fin.: Ὕστερον καὶ ἀπὸ ... Εὐβοίας πλῆθος ἐλθὸν ξυγκατενείμαντο τὴν γῆν.]

[Συγκατανευσιφάγος, ὁ, Qui assentando victum quærit. Crates ap. Stob. Flor. 14, 16, de parasitis.]

[Συγκατανεύω.] Συγκατανεύειν, Annuere. [Agathias Anth. Pal. 5, 287, 8 : Ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον (μένειν Plan.).] Assentiri, Consentire. Polyb. [3, 52, 6]: Συγκατένευσε τοῖς λεγομένοις. [Id. 7, 4, 9 : Ἐκείνῳ ἅπαντα συγκατένευον· 30, 1, 9 : Συγκατανεύειν τοῖς παρορμῶσι. Anna Comn. p. 432, C, τοῖς θελήμασιν. Sequente præp. ἐπὶ Theodor. Stud. p. 216, C.]

[Συγκατανοέω, Simul intelligo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 666, B : Τὸν τῇ ἀρχῇ συγκατανοούμενον λόγον εὐαγγελίσασθαι· vol. 2, p. 39, C. L. Dind.]

[Συγκαταπαίζω, Simul cavillor. Eust. Od. p. 1653, 26 : Τὸ Αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον, καθ' οὗ Ἀριστοφάνης ἔπαιξε, συγκαταπαίξας ἅμα καὶ τὸ Χρόνου πόδα.]

[Συγκαταπατέω, Simul conculco. Diod. 17, 34 fin.: Ἀλλήλους συγκατεπάτουν. Ubi est var. συνεπάτουν, quo alibi utitur. « Cyrill. V. S. in Monum. Eccl. Gr. vol. 3, p. 225, A. » Boiss. Eustath. Opusc. p. 269, 7.]

[Συγκαταπαύω, Simul cessare facio, finio. Eust. Od. p. 1393, 57 : Τὴν μνηστηροφονίαν ἀνύσας ὁ ποιητὴς συγκαταπαύει καὶ τὸ βιβλίον. Pass. schol. Aristot. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 8, C. L. Dind.]

[Συγκαταπίμπλημι, Simul impleo. Antiphon p. 116, 12 : Ἀσύμφορον ὑμῖν ἐστι τόνδε μιαρὸν καὶ ἄναγνον ὄντα εἰς τὰ τεμένη τῶν θεῶν εἰσιόντα μιαίνειν τὴν ἁγνείαν αὐτῶν, ἐπί τε τὰς αὐτὰς τραπέζας ἰόντα συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους, Coinquinare.]

[Συγκαταπίμπρημι, Simul comburo. Philo vol. 2, p. 21, 27 : Ὅσα ἐν οἰκοδομαῖς ἰδιωτικὰ καὶ δημόσια πάντα συγκατεπίμπρατο. L. D. Pausan. 2, 35, 4 : Κολόνταν συγκαταπρησθῆναι τῇ οἰκίᾳ. Dio Cass. 44, 50.]

[Συγκαταπίνω, Simul deglutio. Clem. Alex. p. 14 : Τὰς ὗς τὰς Εὐβουλέως τὰς συγκαταποθείσας ταῖν θεοῖν. Kall. Philo vol. 2, p. 178, 26 : Συγκαταπινομένας οἰκίας.]

[Συγκαταπίπτω, Simul animo concido. Dionys. H. Isocr. c. 9, p. 552, 13 : Παραινεῖ μὴ συγκαταπίπτειν ταῖς τύχαις.]

[Συγκαταπλέκω, Simul innecto, adjungo. Aristot. H. A. 9, 7 : Συγκαταπλέκει τοῖς κάρφεσι πηλόν. Plut. Solone c. 8 : Πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν οὐχ ἱστορίας ἕνεκεν καὶ μνήμης· Timol. c. 17 : Ἡ τύχη συγκαταπλέκουσα (πάντα). Oribas. p. 66, 1 ed. Mai. : Αἰθιοπικοῦ δραχμαὶ γ' μέλιτι συγκαταπλεκόμεναι. Soranus Obstetr. p. 57, C : Συγκαταπλεκομένου στέατος χηνείου ἢ ὑείου.]

[Συγκαταπλήσσω s. —ττω, Contundo, Prosterno. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 677, A : Συγκαταπλήττουσι τῆς μάχης τὸν ἀρχηγόν. L. D.]

[Συγκαταπνίγω, Simul suffoco. Psellus In Cant. Cantic. 2, 2. Boiss. ῑ]

[Συγκαταπολεμέω, Simul debello. Diod. 16, 22 : Τριακοσίαις ναυσὶ συγκαταπολεμήσειν τοὺς Ἀθηναίους· 19, 15 : Συγκαταπεπολεμηκόσιν Ἀλεξάνδρῳ τὴν Ἀσίαν. Strabo 13, p. 624 : Δημήτριον συγκατεπολέμησεν Ἀλε-
A ξάνδρῳ. Zonar. Annal. vol. 1, p. 214 : Συγκαταπολεμήσειν Ἀρσάκην.]

[Συγκαταποντόω, Simul mari mergo. Sext. Emp. Adv. math. 5, 92, p. 353 : Οἱ ἀπὸ Τροίας ἀνακομιζόμενοι τῶν Ἑλλήνων συγκατεποντώθησαν.]

[Συγκαταπράσσω s. Συγκαταπράττω, Simul efficio, Confirmo. Demosth. p. 63, 2 : Τῷ δὲ τούτων γλίχεσθαι τάδε συγκατέπραξαν. Dio Cass. Exc. p. 10, 83 : Ὑπὸ τῆς νεωτεροποιίας, ὑφ' ἧς ἑαυτῷ τὴν ἀρχὴν συγκατέπραξαν· 59, 10 : Τὴν ἀρχὴν αὐτῷ μόνῳ συγκατέπραξε. « Jo. Cantacuz. Hist. 1, 8, p. 27. Aristoph. gramm. post Herodian. Epimer. p. 286. » Boiss. Confirmo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 272. Συγκαταπράττομαι, active, ibid. p. 232. Kall. Med. Demosth. p. 96, 21 : Ὡς καὶ τοῦ μελλῆσαι δώσοντι δίκην, μήτι ποιήσαντί γε ἢ συγκαταπραξαμένῳ. « Gennadius in Anecd. meis vol. 5, p. 151, 4 : Ὁπόταν ἡμῖν ἐλευθερίαν συγκαταπράξῃ. » Boiss.]

[Συγκαταριθμέω, Annumero. Ælian. V. H. 2, 41 : Καί τι ἐπιχώριον ἀγώνισμα συγκατηρίθμησε τοῖς ἄθλοις. Schol. Hom. Il. A, 260 : Συγκαταριθμεῖ πάντας. Ephræm.
B Cæsar. p. 17, 621.] Συγκαταριθμέομαι, Simul enumero, pro συγκαταριθμέω. Ex Aristot. in Præd. [8, p. 11, 22 : Οὐ δεῖ δὲ ταράττεσθαι, μή τις ἡμᾶς φήσῃ ὑπὲρ ποιότητος τὴν πρόθεσιν ποιησαμένους πολλὰ τῶν πρός τι συγκαταριθμεῖσθαι. Pass. Plutarch. Mor. p. 120, B : Τούτοις συγκαταριθμηθείς. Athanas. vol. 1, p. 224, D. Mich. Cerull. Cotel. Mon. vol. 2, p. 144, C : Συγκαταριθμῇ τούτοις μεθ' ὧν εἰσιν ἄξιοι. L. D. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 777, 20. « Lex Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 30. » Boiss. Eustath. Il. p. 107 ult. Pseudo-Chrys. Liturg. vol. 6, p. 992 : Συγκαταρίθμησον αὐτοὺς τῇ ἐκλεκτῇ σου ποίμνῃ. Orig. C. Cels. 3, p. 132 : Ἀναγκασθήσεται ἰσχυρότερον αὐτὸν φῆσαι τούτων, οἷς αὐτὸν συγκατηρίθμησεν. Συγκαταριθμητέον, Connumerandum, ib. 1, p. 9 : Καὶ τοῦτ' αὐτοῖς συγκαταριθμητέον. Seager. Pass. Philo vol. 1, p. 83, 44 : Συγκαταριθμουμένων δυοῖν. Wakef.]

Συγκαταῤῥέω, Simul defluo; Simul decido, VV. LL., ubi et συγκαταῤῥυεῖσα, Quæ simul defluxit. [Phot. Ep. 164. Wakef. Georg. Pis. Acr. 3, p. 16, 105. Act. SS.
C April. vol. 3, p. v, C. L. Dind. Συγκαταρρυησόμενος Onesander c. 4. Boiss.]

[Συγκαταρριπτέω s. Συγκαταρρίπτω, Simul dejicio, conjicio in. Eust. Il. p. 25, 31 : Ὅντινα Τένην διαβολῇ μητρυιᾶς ... συγκατέρριψε διὰ τοῦ πατρὸς Κύκνου εἰς θάλασσαν. Lucian. Contempl. c. 5 : Συγκαταρριφέντες αὐτῷ, ubi al. —φθέντες. Improprie Diod. Exc. p. 577 : Ἐφιλοτιμεῖτο μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων συγκαταρριπτεῖν οἷς τύχοι, ubi cod. εἰ τυχὸν, quod οἷ τύχοι corrigebat Wessel., Ad conversationem cum plebejis hominibus se demittere. Pro quibus Polyb. 26, 10, 4, μετὰ δ. ἀ. συγκαταβαίνων ὡμίλει ᾧ τύχοι.]

[Συγκαταρροφάω s. Συγκαταρροφέω, Simul sorbeo. Theodor. Prodr. p. 257, B. Elberling.]

[Συγκαταρτίζω, Simul compono. Niceph. Chumnus Anecd. Gr. vol. 2, p. 24, 9 : Τοῦ τὰς πράξεις συγκαταρτίζοντος. Boiss.]

[Συγκατάρχω, Simul impero. Cyrill. Al. In Jes. 8, 18, p. 145 : Κύριος τῶν ὅλων ἐστὶ κατὰ φύσιν ὁ υἱὸς, καὶ συγκατάρχει παντὸς γενητοῦ τῷ θεῷ καὶ πατρί· et
D Zach. 6, p. 707 : Ἔστι σύνεδρος τῷ ἰδίῳ πατρὶ καὶ συγκατάρχει τῶν ὅλων. Suicer. Med. Simul auspicor. Pollux 8, 83 : Κατάρχεσθαι δὲ ἐπὶ θυσίας ... Δεινάρχου δὲ τὸ συγκατήρξατο.]

[Συγκατασβέννυμι s. Συγκατασβεννύω, Simul exstinguo. Plut. Mor. p. 973, D : Τῇ ἀκοῇ συγκατεσβέσθαι τὴν φωνήν. Hemst. Nicet. Eugen. 4, 392; Joann. Euchait. 1567. Boiss. Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 306. Kall. Zosim. p. 107.]

[Συγκατασείω, Simul concutio. Const. Manass. 4826 : Συγκατεσείσθη τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ γεγονότι. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 77, D : Τῶν οἰκητόρων συγκατασεισθέντων τῷ πτώματι, Simul obrutis. L. Dind.]

[Συγκατασημαίνω, Simul significo. Cyrill. C. Jul. 8, p. 264, C : Ὁ πατέρα εἶναι λέγων τὸν θεὸν συγκατασήμηνεν αὐτῷ καὶ τὸν υἱόν.]

[Συγκατασκάπτης, ὁ, Qui simul diruit sive evertit. Lycophr. 222 : Τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην Πρύλιν. V. l. Eur. Or. 735 in seq. v. citandum.]

[Συγκατασκάπτω, Simul everto vel diruo. Eurip.

Rhes. 392 : Ξυγκατασκάψων τείχη. (Andocid. p. 13, 38.) Or. 735 : Ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς, postquam Orestes dixerat οἰχόμεσθα. (V. Συγκατασκάπτης.) Phœn. 884 : Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις. Strabo 12, p. 563.]

[Συγκατασκεδάννυμι, in libris Xen. Anab. 7, 3, 32, et qui l. illum repetit Athenæi 4, p. 151, D, aliorumque grammaticorum repertum : Ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνέπιε καὶ συγκατεσκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρας, scribendum conjeci κατεσκεδάσατο. L. Dind.]

Συγκατασκευάζω, Una instruo, [comparo] etc. sequendo signiff. simplicis σκευάζω. [Xen. Reip. Lac. 8, 3 : Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν τούτους συγκατασκευάσαι· Vect. 4, 38 : Ἡ ὑπάρξουσα πρόσοδος τὸ ἐπιτήδειον συγκατασκευάζοι ἄν. Diod. 5, 7 fin. : Συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς περὶ τὸ Σύρρεντον τόπους· 17, 5 : Τούτῳ συγκατεσκεύασε τὴν βασιλείαν. Dionys. A. R. 5, 51, δυναστείαν καὶ τυραννίδα· Polyb. 1, 83, 4 ; et 3, 111, 3, νίκην.] In VV. LL. Simul præparo, Adjuvo parantem, Comprobo. At Bud. exp. simpliciter Instruo, afferens ex Plat. Leg. 11, [p. 920, D] : Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἳ τὸν βίον ἡμῖν συγκατεσκευάκασι τέχναις. Videtur tamen non esse simpliciter Instruxerunt, i. e. κατεσκευάκασι : sed Instruendo nos adjuverunt ; aut simplicius, Una nobiscum instruxerunt : ut intelligantur et ipsi homines ad instruendam artibus vitam aliquid contulisse. [Polit. p. 274, D : Πάνθ' ὁπόσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατεσκεύακεν. Demosth. p. 33, 4 : Μόνον οὐχὶ συγκατασκευάσαντες αὐτῷ τότε τοὺς αἰτίους· 215, 27 : Οἱ δὲ τοσούτου δέουσι τούτων τι κωλύειν, ὥστε καὶ συγκατασκευάζουσιν· 275, 16 : Οὗτός ἐστιν ὁ συγκατασκευάσας. Isocr. p. 27, E : Σχεδὸν ἅπαντα τὰ δι' ἡμῶν μεμηχανημένα λόγος ἡμῖν ἐστιν ὁ συγκατασκευάσας. L. D. Una concludo. Nemes. De nat. hom. p. 49. Wakef.]

Συγκατασκηνόω, Una tentorium defigo, In uno eodemque tabernaculo habito : ut i. sit q. ὁμοσκηνῶ s. συσκηνῶ. Item transitive pro In uno eodemque tentorio s. tabernaculo colloco. Xen. [Cyrop. 5, 4, 17] : Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνου. Bud.

Συγκατασκήπτω, Uno impetu ingruo, Una invado, incesso. [Plut. Brut. c. 37 : Ἀετοὶ δύο συγκατασκήψαντες.]

[Συγκατάσκοπος, ὁ, Socius speculator. Georg. Sync. p. 260, 3 : Δέκα ἄνδρες οἱ συγκατάσκοποι Ἰησοῦ. L. D.]

[Συγκατάσπασις. V. Συγκατάστασις.]

Συγκατασπάω, Pariter avello, convello. [Xen. Cyrop. 5, 5, 24 : Τὰ φρούρια τὰ σὰ τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Lucian. Dial. mort. 8 fin. : Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας· Nigrin. c. 11 fin. : Ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα· Pisc. c. 32 : Ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Plut. Mor. p. 914, E. Ephraem Syr. vol. 2, p. 73, D : Ψυχὰς ἐν γεέννῃ συγκατασπᾶν προθυμούμενος. L. D. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 75. Boiss. Jo. Chrys. In Gen. hom. 17, vol. 1, p. 113, 40 : Ἐπειδὴ πρώτην τὴν γυναῖκα ἠπάτησε, καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἄνδρα συγκατέσπασε. Seager. Jo. Chrys. Cp. Cotel. Mon. vol. 3, p. 127, A : Ταῖς οἰκείαις συγκατασπᾶται κακοτεχνίαις. Apophth. Patr. ib. p. 452, B.]

[Συγκατασπείρω, Simul sero. Heliod. Æth. 3, 12 fin., ubi nunc ἐγκ. Epiphan. vol. 1, p. 188, A : Ὁ συγκατασπαρεὶς τῷ ἐμφυσήματι αὐτοῦ.]

[Συγκατασπορά, ἡ, Satio quæ fit simul. Irenæus p. 26. Kall.]

[Συγκαταστασιάζω, Simul ad seditionem excito. Plut. Philopœm. c. 13 : Συγκατεστασίασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν.]

Συγκατάστασις, εως, ἡ, Conflictus, Dimicatio : ut, Τοὺς ἐκ τῆς σ. ἡττηθέντας, Polyb. [4, 8, 9 : Τινὲς ἐν ταῖς κυνηγίαις εἰσὶ τολμηροὶ πρὸς τὰς τῶν θηρίων σ., Ad pugnas cum feris. Συγκατασπάσεις Suidas v. Ἄρατος.]

[Συγκαταστέλλω, Contraho et deprimo. Theod. Prodrom. Rhod. 1, p. 9 : Οὕτως τὰ θαυμάσια τῶν θεαμάτων καὶ βαρβαρικὸν συγκαταστέλλει θράσος. Conf. Coraes ad Heliod. p. 10. Boiss.]

[Συγκαταστενάζω, Simul deploro, lamentor. Nicet. Eugen. 1, 73 : Συγκατεστέναζε τοῖς πεδουμένοις. Boiss.]

[Συγκαταστρατεύω, Simul expeditionem suscipio adversus. Clem. Alex. Strom. p. 410. Kall.]

A [Συγκαταστρέφω, Simul everto. Med. Simul subigo. Thuc. 6, 69 fin. : Εἴ τι ἄλλο ξυγκαταστρεψαμένοις ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται. Xen. Anab. 2, 1, 14, Αἴγυπτον. Isocr. p. 107, E : Τοὺς ἀφισταμένους συγκαταστρεφόμεθα. Strabo 15, p. 685. || Simul in potestatem redigo. Xen. Cyrop. 8, 1, 8 : Συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις τῶν συγκαταστρεψαμένων τὴν ἀρχήν. Pass. Phot. Bibl. p. 173, 1 : Δῆλον ὅτι συγκαταστρέφεται τῷ δι' ἐκείνων ταῦτα πραγματευομένῳ καὶ ἡ πρόνοια. || Simul finio. Plut. Demosth. c. 3 : Ἅμα παυσαμένῃ τῇ τῶν πολιτῶν ἐλευθερίᾳ τὸν βίον συγκαταστρέψαντας.]

[Συγκατασύρω, Simul detraho. Philo vol. 2, p. 666, 4 : Μὴ συγκατασυρῇς τῇ φορᾷ. ῡ Boiss.]

[Συγκατασφάττω, Una macto. Zonar. Annal. vol. 2, p. 224.]

[Συγκατασχηματίζω, Configuro. Ptolem. Tetrab. 2, p. 63 : Ὅθεν οἱ κατοικοῦντες τὰς χώρας ἐκείνας συγκατεσχηματισμένοι μᾶλλον ἀπέβησαν. Plut. Mor. p. 442, D : Ἄριστα δὲ ὁ ποιητὴς τὸ συμπαθοῦν καὶ συγκατασχηματιζόμενον τῷ λόγῳ τοῦ ἀλόγου παρίστησι, Quomodo
B cum ratione consentiant ad eamque se accommodent, Int.]

[Συγκατασχίζω, Simul findo. Nemes. 24, p. 112 (241) : Συγκατασχίζεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλλήλοις τὰ τρία ταῦτα. Kall. Galen. vol. 4, p. 76 : Συγκατασχίζεται (vena) τῇ ἀρτηρίᾳ· et ibid. infra ead. constr., et p. 135. L. Dind.]

[Συγκατατάσσω s.] Συγκατατάττω, Una cum aliis colloco : quod ex Phalaride affertur pro Aunumero. [Xen. Cyrop. 6, 3, 32 : Τὴν χιλιοστὺν μὴ συγκατατάττετε εἰς τὴν φάλαγγα. « Συγκ. τῷ λαῷ, Populo ascribo, Jure civitatis dono, Joseph. Hypomn. p. 70. » Schleusn. Εἰς τὴν ἑαυτῶν φιλίαν συγκατατάττειν, Polyæn. 5, 2, 22. Hemst. Phot. Bibl. p. 180, 27 : Πρὸς αἱμορραγίας ἰάσεις συγκατατάττει, Simul ponit, Adjungit. L. D. Marc. Anton. 7, 9 : Συγκατατέτακται καὶ συγκοσμεῖ. Gataker.]

[Συγκατατεθειμένως, Composite. Hesych. v. Ἀθέτως, ἀθέσμως, οὐ σ. Boiss.]

[Συγκατατείνω, Simul tendo. Hippocr. p. 833, H : Ἅμα μὲν συγκατατεινέτω (τὸ σκέλος).]

C [Συγκατατήκομαι, Contabesco, Intabesco. Marc. Anton. 5, 1 : Ἄλλοι τε τὰς τέχνας ἑαυτῶν φιλοῦντες, συγκατατήκοντες τοῖς κατ' αὐτὰς ἔργοις, ἄλουτοι καὶ ἄσιτοι.]

Συγκατατίθημι, Una depono. [Pollux 8 fin. : Συγκαταβάλλων, συγκατατιθείς. Act. pro medio ap. Iambl. V. Pyth. § 236, p. 466, 1 : Τοὺς δὲ (Damonem et Phintiam, Dionysio tyranno tertium se socium amicis duobus offerente) μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοιοῦτον. Sed ex libro Paris. reponendum —θέσθαι, aut συγκαθεῖναι.] Pass. Συγκατατίθεσθαι τὴν αὐτὴν δόξαν, In eandem descendere sententiam, Idem sentire : proprie de pluribus qui ejusdem sententiæ sunt et calculum una ponunt in urnam. Plato Gorg. [p. 501, C] : Σὺ δὲ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς ; Sed frequentius omittitur accus., et simpliciter dicitur συγκατατίθεμαι, pro Assentior [Assentio, Consentio, Gl.], Approbo. Gell. 19, 1 : Mox tamen ille sapiens ibid. τὰς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica, non approbat, h. e. οὐ συγκατατίθεται, οὐδὲ
D προσεπιδοξάζει : sed abjicit respuitque, nec ei metuendum esse in his quicquam videtur. Atque hoc inter insipientis sapientisque animum differre dicunt, quod insipiens, qualia sibi esse primo animi sui pulsu visa sunt, sæva et aspera, talia vere esse putat, et eadem incepta, tanquam si jure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει : hoc enim verbo Stoici, quum super ista re disserunt, utuntur. Sapiens autem, quum breviter et strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκατατίθεται, sed statum vigoremque sententiæ suæ retinet, quam de hujuscemodi visis semper habuit, ut de minime metuendis. Plut. De primo frig. [fin.] : Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον ἡγούμενος, Assensionis retentionem in rebus obscuris, ex philosophiæ dignitate magis existimans esse quam approbationem. [Demosth. p. 283, 22 : Συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις. Absolute Isæus p. 59, 25. Polyb. 1, 49, 5, et cum dat. pers. 2, 48, 6 ; vel rei 3, 71, 5, et alibi sæpe, ut alii recentiorum. L. D. Cicero Acad. 4, 37. Athen.

8, p. 354, F. Valck.] Itidem Danielis 1, [20] : Συγκατάθου ἡμῖν, Assentire nobis. [Aor. forma pass. Zonar. Annal. vol. 1, p. 88, B : Ἵνα ... αὐτὸς διαφύγῃ τὴν ὕβριν, εἰ τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ θεοῦ συγκατατεθῇ. L. D.] At Basil. Ep. ad Eust. : Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασιν συγκατατίθεσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, pro Sententiam rerum comitem esse, et earum mutationi servire, non probo. [« Συγκατατίθεσθαι, Concedere adversario id quod videtur contra nos dicere posse. Modus is est aliquis τῆς ἀξιοπιστίας augendæ, quo sæpe utuntur oratores, ut notat Aristid. Περὶ λογ. πολιτ. p. 654, ubi et dicitur συγχώρησις μεθ' ὑπερβολῆς. » Ernest.] A

[Συγκατατρέχω, Concurro super alium. Diog. L. 9, 31 : Περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἄλληλα. Boiss.]

[Συγκατατρίβω, Simul contero. Plut. Cleom. c. 26 : Ξύλοις μεγάλοις πάντα συγκατατρῖψαι καὶ διαφθεῖραι τὸν καρπόν. L. D. Epict. 45 (?). Kall. ῑ]

[Συγκατατρύχομαι, Simul atteror. Sym. Sethi Ichnel. p. 108 med. Boiss. ῡ]

[Συγκατατρώγω, Simul corrodo. Plut. Sel. c. 20, ubi κατατρ. Coraes.] B

[Συγκαταυλίζομαι, Cohabito. Cyrill. Alex. Glaph. 1, p. 158. M. D. M.]

[Συγκαταφᾰγεῖν.] Συγκαταφάγω, Una, Simul comedo, devoro. [Julian. Misopog. p. 338, C : Συγκαταφαγὼν τοῖς ἄρτοις τὰς τρίχας. Æsopica Fab. 123 ed. Cor. Boiss. Plut. Thes. c. 22 : Συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις. Esai. 9, 18, συγκαταφάγεται.]

[Συγκαταφέρω, Simul defero. Plut. Mor. p. 994, D : Παραρρήσεις, ἃς κατιὼν ὁ λόγος συγκατήνεγκε τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς. Eustath. Opusc. p. 188, 2 : Τῷ σῷ θανάτῳ συγκατενεγκὼν τὸ καλόν. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 21 : Τὸν Χριστὸν ἄνωθεν τὸ σῶμα συγκατενεγκεῖν.] Συγκαταφέρομαι, Simul feror deorsum, deferor, devehor. [Aristot. Meteor. 2, 3 post init. : Ὑπὸ τῶν ποταμῶν συγκαταφερομένην (τὴν γῆν)· et paullo post : Τῷ οὕτω συγκαταφερομένης τοιαύτης τινὸς δυνάμεως· et med. : Συγκαταφέρεσθαι ἐν τοῖς ὑετοῖς. Diod. 16, 12 : Συγκατηνέχθη τῷ βάρει τῆς πληγῆς. « Schol. Arati 19 : Συγκαταφέρονται καὶ ἀναφέρονται τῷ οὐρανῷ· 63. Nectar. Hom. p. 5. » Boiss. Improprie Polyb. 10, 5, 9 : Ἵνα C μὴ συγκαταφερόμενοι ψευδῶς τῇ καθωμιλημένῃ δόξῃ κτλ. 33, 16, 11 : Συγκατηνέχθησαν ἐπὶ τὸ γράφειν δόγμα τοιοῦτον. Dionys. De comp. vv. p. 143, 7 : Συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται (αἱ λέξεις). Zonar. Annal. vol. 1, p. 261, D : Οἱ ἐπὶ τῶν στοῶν οἱ μὲν τῷ ὀρόφῳ καταρρηγνυμένῳ συγκατεφέροντο. Nicet. Chon. 6, p. 99, D : Ἐπὶ στόμα συγκατήνεκται τῷ σχήματι. L. D.]

[Συγκαταφεύγω, Simul confugio. Dio Cass. 38, 33 ; 40, 35, etc. ; Athen. 13, p. 593, B ; Joseph. A. J. 3, 8, 4.]

[Συγκαταφθείρω, Simul perdo, amitto. Polyb. 9, 26, 6 : Ἀγωνιῶν μὴ κατὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πραγμάτων συγκαταφθείρῃ τοὺς ἰδίους στρατιώτας.]

Συγκαταφλέγω, quum ap. alios, tum Lucian. [Nigrin. c. 30, De luctu c. 14] pro Una s. Simul comburo, [Polyæn. 7, 24 : Αὐτὸς ... καὶ πολις ὁμοῦ συγκατεφλέγησαν. Hemst. Philo vol. 2, p. 27, 8, ubi συγκαταφλεχθῆναι alii pro συναναφλ. Eodem aor. priori Herodian. 7, 12, 14. Schol. Pind. Ol. 13, 56. Activo Charito 1, 6 fin., Nicetas Chon. Ann. p. 43, A.] D

[Συγκαταφοιτάω, Simul descendo. Cyrill. Al. C. Julian. 4, p. 146, C : Συγκαταφοιτῆσαί τινας τῷ θεῷ πρὸς τὴν τῶν διαλέκτων σύγχυσιν.]

[Συγκαταφονεύω, Simul obstrunco. Polyæn. 8, 69.]

[Συγκαταφρονέω, Simul contemno, ap. Appian. Civ. 1, 118 fin., ubi erat συγκαταφρονήσας, nunc σὺν καταφρονήσει scriptum.]

[Συγκατάφυρτος, ὁ, ἡ, Permixtus. Philoxenus ap. Athen. 14, p. 643, C : Γάλακτι καὶ μέλιτι σ. ἄμυλος.]

[Συγκαταχορεύω, Simul insulto. Eustath. Opusc. p. 298, 29 : Πόρναις, αἳ τοῖς ἱεροῖς πεπλώμασιν ἠγλαΐζοντο ... συγκαταχορεύουσαι ὢ κἀνταῦθα θείας ἀνοχῆς.]

[Συγκαταχράομαι, Simul abutor. Clem. Alex. Strom. p. 615 : Ἡ γὰρ ὄναρ τῇ φαντασίᾳ συγκαταχρῆται ἤδη καὶ τῷ σώματι.]

[Συγκαταχρώννῡμι, Simul inficio, imbuo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 515, D : Οὗ (ἀρώματος) τὸν οἰκεῖον ἀτμὸν ἐκδιδόντος καὶ τὸ σῶμα τῇ τοῦ ἀρώματος εὐπνοίᾳ συγκαταχρώννυται. L. Dind.]

[Συγκαταχώννυμι, s. Συγκαταχωννύω, Simul defodio, humo vel terra obruo. Schol. Eur. Or. 733. Geopon. 1, 6, 3. Zonaras Annal. vol. 1, p. 238, B : Ἐν ταῖς καταπεπτωκυίαις οἰκίαις συγκατεχώσθησαν.]

[Συγκαταψέγω, Simul vitupero. Cyrill. C. Julian. 5, p. 154, A : Πῶς οὐκ αἰσθάνεται τοῖς ἡμετέροις προγόνοις συγκαταψέγων τοὺς ἑαυτοῦ ; 7, p. 234, A.]

[Συγκαταψεύδομαι, Simul calumnior. Æschines p. 49, 21 : Εἰ ὑμεῖς αὐτῷ ἐπιστεύσατε ἢ Ἀριστοφάνης μου συγκατεψεύσατο.]

Συγκαταψηφίζομαι, Una damno s. condemno. [Plut. Themistocl. c. 21 fin. : Λέγεται ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῷ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένου τοῦ Θεμιστοκλέους.] Sed Act. 1, [26] συγκατεψηφίσθη pass. signif. eaque longe diversa : Συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων· quod in postrema interpret. redditur, (rectius quam ab aliis, meo quidem judicio,) Communibus calculis allectus est cum undecim Apostolis. Sed potuit omitti hic præp. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 587, A : Ὁ νέος ἀπόστολος ὁ συγκαταψηφισθεὶς μετὰ τῶν ἀποστόλων. L. D.]

[Συγκαταψύχω, Una refrigero s. arefacio. Eudocia p. 379 : Καὶ ἡ κατὰ τὸν μῦθον δὲ Πλουτώνειος Στὺξ τῷ Ταρτάρῳ συγκατέψυκται. « Planud. Ovid. Met. 12, 422 ; Eust. Il. Γ, 23. » Boiss. ῡ]

[Συγκατέδομαι, Simul comedam. Athen. 9, p. 386, E : Ὠνήσομαι φασιανικόν, ὃν συγκατέδομαί σοι. Perf. Plut. Mor. p. 94, B : Ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον.]

Συγκάτειμι, [unde] Συγκατιών, Qui una reversus est, aut descendit. [Lucian. Dial. mort. 27, 7 : Ἐμοὶ συγκατῄεσαν. Aristæn. Ep. 1, 11, 19.] Ex Demosth. affertur in præsenti signif., Una descendens. [De capillis demissis, ut supra Συγκαταβαίνω, Philostr. Imag. p. 779 : Ἡ κόμη συγκατιοῦσα τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς. L. D.]

[Συγκατεξανίστημι, ap. Plut. Cæs. c. 8, cod. Mon. pro συνεξανιστ. Boiss.]

[Συγκατεπείγω, Simul festino. Eust. Il. p. 682, 61 : Ἐνταῦθα δὲ καὶ διασκευὴ στενὴ ἐπελευστικῶς κεῖται συγκατεπειγομένη τῷ καιρῷ.]

Συγκατεργάζομαι, Una conficio, Adjuvo in conficiendo s. efficiendo [Eur. Or. 33 : Πυλάδης, ὃς ἡμῖν συγκατείργασται τάδε. Herodot. 8, 142 fin. : Τύραννος ἐὼν τυράννῳ συγκατεργάζεται. Thuc. 1, 132 : Ἐλευθέρωσιν ὑπισχνεῖτο, ἢν ξυνεπαναστῶσι καὶ τὸ πᾶν ξυγκατεργάσωνται. Polyb. 22, 4, 4 : Τοὺς τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα τῶν ἔργων ὑμῖν συγκατειργασμένους] : ut Σ. σοὶ τὴν ἀρχὴν ex Herodoto [1, 162, τὴν βασιληίην], Te adjuvo ad regnum occupandum. [Xen. Anab. 7, 7, 25. Συστρατεύεσθαί τε καὶ κατεργάσασθαί σοι ἀρχήν, cod. Eton. συγκατεργάσασθαι. « Synes. De insomn. p. 147 fin. » Boiss. || Simul conficio i. e. interficio. Eur. Herc. F. 1027 : Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.]

[Συγκατερεύγομαι, Simul evomo. Euthymius apud Tafel. De Thessalon. p. 394, 7. Boiss.]

Συγκατέρχομαι, Simul redeo, Una revertor. [Nicet. Eugen. 3, 273. Boiss. Lysias p. 187, 33 : Ἐπὶ κατειργασμένοις μᾶλλον ἐλθεῖν βουλόμενος ἢ συγκατελθεῖν· et 188, 6 : Τούτοις σ. Aristot. Polit. 4, 15 circa fin. || Una descendo. Epiphan. vol. 1, p. 1099, B : Οὐχὶ τῆς θεότητος συγκλεισθείσης, οὐ τῆς θεότητος ταφείσης, συγκατελθούσης δὲ τῇ ψυχῇ τῇ ἁγίᾳ εἰς τὰ καταχθόνια. L. D.]

[Συγκατεσθίω, Simul comedo. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 708, B : Ὥστε αὐτοὺς εἰς τὸ ἡτοιμασμένον πῦρ ἐκείνῳ αἰωνίως συγκατεσθίεσθαι μετ' αὐτοῦ (Beelzebul). Nisi, quod usus præp. εἰς ab Athanasio alienus prodere videtur, legendum est συγκαθίεσθαι. L. Dind.]

Συγκάτευγμα, τὸ, Votum una cum alio conceptum : vel, Res quam quis una cum alio aut aliis vovit. Exp. tamen simpl. Res votiva.

[Συγκατευθύνω, Simul dirigo. Plut. Mor. p. 778, F : Γνώμην ἐφ' ὃ δεῖ συγκατευθύνων. Eustath. Opusc. p. 138, 17 : Συγκατευθύνειν τὸ δόρυ κατὰ πάσης παλαμναίας φάλαγγος ἀντιμάχου.]

[Συγκατευνάζομαι, Concumbo. Zonaras Annal. vol. 1, p. 183, D : Τῷ Φιλίππῳ συγκατηυνάσθη (Olympias). L. Dindorf.]

[Συγκατευνᾰσις, εως, ἡ, Concubitus. Cæsarius Dial. 1, 48 : Πῶς εὐτελῆ γύναια τὴν ἀγγέλων ἀφὴν ἢ συγκατεύνασιν φέρειν οἷάτε. Suicer.]

[Συγκατεύχομαι, Simul precor. Soph. Ant. 1336 :

ἀλλ' ὦν ἐρῶ μὴν, ταῦτα συγκατηυξάμην. Plut. Mor. p. 492, D.]

[Συγκατέχω, Simul contineo. Plato Crat. p. 404, A : Οὐκ ἂν ὁ Κρόνος δύναιτο συγκατέχειν αὐτῷ. Simul corripio. Anon. Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 325, 2 : Καὶ συμπτωμάτων πάθος τι πολλοὺς συγκατασχεῖν, καὶ τάφον οἰκτρὸν γενέσθαι τὴν ἐνεγκοῦσαν χθόνα. L. Dind. Theod. Prodr. Rhod. p. 113, 114, 122, 137; Nicet. Eugen. 1, 346; 4, 336; 5, 423; 6, 150; 7, 289. Boiss.]

Συγκατηγορέω, Simul accuso. [Demosth. p. 434, 22 : Ἡνίκα τῶν σοι πεπραγμένων κατηγόρει, συγκατηγόρει μετ' ἐκείνου σου καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν· 1232, 24 : Τῶν τότε συγκατηγορούντων μετὰ Ἀριστοφῶντος.] Item, Simul prædico, ea signif., qua vulgus κατηγόρημα Prædicamentum vocat. || Hinc et Συγκατηγόρημα, ατος, τὸ, ap. dialecticos, Comprædicamentum, a quibusdam redditur Vox consignificativa, i. e. Significans aliis adjuncta, non per se, ut Omnis, Nullus, Quidam. A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικὸς, Consignificativus, et Συγκατηγορηματικῶς, Consignificative. [Et Συγκατηγόρησις, εως, ἡ, Accusatio. Schol. Aristoph. Eq. 826 : Κλοπῆς συγκατηγορήσεως.]

[Συγκατηρεφὴς, ὁ, ἡ, Opertus. Lycophr. 1279 : Γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης (οἰκητήριον).]

[Συγκατισχναίνω, Simul attenuo. Theod. Prodr. Ep. 96.]

[Συγκατοικέω, Simul habito. Soph. Œd. C. 1259 : Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος. Plut. Pericle c. 20. « Poeta in Cram. Anecd. Par. vol. 4, p. 271, 5. » Boiss.]

Συγκατοικίζω, Una colloco habitatores, frequentem incolis reddo, Adjuvo in collocando. At in VV. LL. exp., non secus ac simplex, Colloco; Frequentem efficio; Incolo. [Herodot. 3, 149, Otanes Σάμον. Hemst. Thucydides 6, 79 : Οὐδ' οἱ Ῥηγῖνοι Χαλκιδέας ὄντας Λεοντίνους ἐθέλουσι ξυγκατοικίζειν, et ib. 4. Facio ut una habitet alter cum altero. Eur. Hipp. 646 : Χρῆν δ' ἐς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν, ἄφθογγα δ' αὐταῖς ξυγκατοικίζειν δάκη. Quem l. cum Zenob. 5, 45, ut emendando composuit Valck., ubi Philoxeni ex Cyclope versus citatur : Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν, syllaba, nisi συγκατῴκισε scribatur, defectus. De puella nuptum collocanda Diod. Exc. Phot. p. 520, 18 : Τὴν θυγατέρα γάμου ἔχουσαν ὥραν προικίσας συγκατῴκισέ τινι ὄνομα Σαμιάδῃ. Improprie Thuc. 2, 41 fin. : Πανταχοῦ μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια ξυγκατοικίσαντες, de Atheniensibus. Maximus Tyr. Diss. 7, 5, p. 111 : Συγκατῴκισε δὲ ὁ θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔρωτα καὶ ἐλπίδα· et p. 112 : Αἱ ἐλπίδες συγκατῳκισμέναι τῇ ψυχῇ παραμύθιον.]

[Συγκάτοικος, ὁ, ἡ, Simul habitans. Theod. Prodr. Rhod. p. 41.]

[Συγκατοικτίζω, Communiter deploro. Soph. Tr. 535 : Τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἁτεχνησάμην, τὰ δ' οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.]

[Συγκατοιμώζω, idem. Theodor. Prodr. Carmen in Andron. Comn. v. 224. Boiss.]

[Συγκατοίχομαι, Simul pereo. Eustath. Opusc. p. 289, 34 : Ἓν ἐκεῖνο σκέμμα στήσας ἐν ἑαυτῷ, τῇ Θεσσαλονίκῃ συγκατοιχήσεσθαι.]

[Συγκατολισθαίνω, Simul delabor. Diod. 1, 30 fin. : Συγκατολισθαινούσης τῆς ἄμμου, nisi scrib. —θανούσης, ut diximus in Ὀλισθαίνω, p. 1887, A, B.]

[Συγκατονομάζω, unde Συγκατονομάζομαί τινι, Simul nominor. Athanas. vol. 1, p. 218. Elberling.]

[Συγκατορθόω, Simul erigo, perficio. Isocr. p. 112, E : Εἰ μή τις θεῶν αὐτὰ συγκατώρθωσεν. Strabo 13, p. 617 fin., τὰς πράξεις. Dionys. A. R. 6, 86, πράττειν καὶ σ. τῶν τι κοινῇ χρησίμων. Plut. Mor. p. 53, C; 746, C. Georg. Pis. Acr. 2, p. 20, 342. Hermias In Plat. Phædr. p. 127.]

[Συγκατορύσσω s.] Συγκατορύττω, Una defodio. Lucian. [De luctu c. 14] : Καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Una defoderunt, inhumarunt. Aliud exemplum habes in Ἀνορύττω. [Nigrin. c. 30 : Συγκατορύττειν ἑαυτοῖς τὰς ἀμαθίας. Satyrus ap. Athen. 6, p. 249, A : Ἀποθανόντι συγκατορύττεσθαι. Porph. De abst. 4, 21, p. 377, 1, et sæpius Plut. L. D. Libanius vol. 4, p. 638, 21. Boiss.]

[Συγκατουσιόω, Communiter substantiale facio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 848, A : Οὕτω καὶ τὸ λογικὸν μὲν εἶναι κοινὸν ἄν τις εἴποι τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας καὶ ἴδιον ἄνωθεν συγκατουσιωμένον τῇ φύσει. L. Dind.]

[Συγκάττυσις, εως, ἡ, Concinnatio. Clem. Al. Strom. 7, p. 852, 18, βρωμάτων.]

[Συγκαττυστὴς, ὁ, Concinnator, Gl.]

[Συγκαττύω, Consuo. Lucian. De hist. c. 23 : Θώραξ ἐκ δερμάτων συγκεκαττυμένος· Epist. Sat. c. 28 : Ἐσθῆτες συγκεκαττυμέναι, ubi libri —κεκομμ. Epiphan. vol. 1, p. 193, D : Γραῶν μύθους συγκαττύσαντες. L. D. Clem. Alex. p. 893, 15, ψεύσματα. Just. M. p. 414, A. Valck. Concinno, Gl.]

Σύγκαυσις, εως, ἡ, Exustio, vacante præp. [Plato Timæo p. 83, A : Ὑπὸ παλαιᾶς ξυγκαύσεως. Ptolem. Tetrab. p. 86, B : Καρπῶν σπάνιν καὶ φθορὰν ἐκ τῆς ἐν ταῖς ἀποθέσεσι συγκαύσεως. « Hippocr. p. 405, 28, ubi scribit : Ὁκόσοι κοιλίας τὰς κάτω θερμὰς ἔχουσι, καὶ δριμέα τὰ ὑποχωρήματα καὶ ἀνώμαλα διέρχεται ὑπὸ συντήξεως αὐτέοισιν, Galen. ὑπὸ συγκαύσεως scrib. censet. » Foes. Galen. vol. 3, p. 66 : Ἡ σύγκαυσις ἀσθενὴς (in pueris)· vol. 5, p. 51 : Ἐκ συγκαύσεως καὶ σηπεδόνος. L. Dindorf.]

[Συγκαχρύω, Conturbo, Hesychio in gl. : Συγκαχρῆσαι, συγχέαι, συμφῦραι, συμφορύξαι, restituerunt intt., Photio in Συγκαρύγαι, συνταράξαι, Dobræus Adv. vol. 1, p. 609.]

Σύγκειμαι, q. d. Conjaceo, i. e. Simul jaceo, Simul positus sum. Soph. [Aj. 1309] : Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους, Tres, qui simul sumus s. stamus : q. d. Tres simul positos. [Manetho 5, 247 : Ἰχθῦς ἐκ φολίδων πολλῶν συγκείμενοί εἰσι τὸ σῶμα. Xen. Œc. 8, 3 : Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστιν· Ven. 5, 29 : Σύγκειται ἐκ τοιούτων τὸ σῶμα. Plato Phæd. p. 98, C : Σύγκειταί μου τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων· 92, A : Ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ξυγκεῖσθαι· 110, C : Γῆν ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων συγκειμένην ὡσαύτως· Reip. 3, p. 398, D : Τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστι συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Æschines p. 86, 27 : Ὅταν ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν καὶ περιέργων, ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα ... καταφεύγῃ, τίς ἂν ἀνάσχοιτο; Alia constr. Philostr. sen. Imag. p. 788 fin. : Τὸ δὲ (ἅρμα) ἵππων ξύγκειται τεττάρων· cui Jacobs. comparat jun. p. 866 : Στιβὰς δικτύων ξυγκειμένη· V. Apoll. 8, 18, p. 361 : Καὶ μὴν καὶ τεχνῶν πλείστων εἰκὸς αὐτὴν ξυγκεῖσθαι καὶ σοφισμάτων. Add. V. Soph. 1, 7, p. 487 : Ξυγκείμενος τῶν ἄριστα εἰρημένων τοῦ ἀρίστου.] Aristot. : Σύγκεινται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ· ubi est potius Sibi invicem connexa sunt. Exp. autem in VV. LL., Ossium alterum alteri inseritur. [Plat. Phil. p. 29, D : Πάντα ταῦτα ... οὐκ εἰς ἓν συγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν σῶμα; Isocr. p. 76, A : Ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις δακρύειν, Fictis. Sic Lysias p. 98, 34 : Πάντα αὐτῷ ταῦτα σύγκειται καὶ μεμηχάνηται· 124, 33 : Οὐ τἀληθῆ μηνύουσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα εἰσαγγέλλουσι, συγκείμενα ἐπὶ τῇ τῶν πολιτῶν βλάβῃ. Antiphon p. 122, 41 : Ἡ μὲν γὰρ (πονηρὰ τῶν λόγων ἀκρίβεια) πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκειται. Theophr. H. Pl. 9, 18, 2 : Καὶ τὰ μυθώδη δὲ οὐκ ἀλόγως σύγκειται.] Ibid. ex Plut. Numa, Σύγκεινται ταῦτα δι' ἀνδρῶν, Hæc conscripta sunt etc. Sed malim Hæc composita sunt, Hæc conflata sunt. [Idem Plutarchus in Dione c. 31 : Σχῆμα μὲν ἔχουσα (epistola) δεήσεως καὶ δικαιολογίας, συγκειμένη δὲ πρὸς διαβολὴν τοῦ Δίωνος. Add. Mor. p. 676, D. Improprie Hippocr. p. 2, 5 : Πρόστιμον ἰητρικῆς μούνης ἐν τῇσι πόλεσιν οὐδὲν ὥρισται πλὴν ἀδοξίης· αὕτη δὲ οὐ τιτρώσκει τοὺς ἐξ αὐτέης συγκειμένους. Plat. Hipp. min. p. 368, D : Ἔχων καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους· Hipp. maj. p. 286, A : Ἔστι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος· Lys. p. 221, D : Ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκείμενον. Æschines p. 34, 18 : Εἶπε παρελθὼν ἄλλους τέ τινας λόγους καὶ τοὺς πρὸς Δημοσθένην αὐτῷ συγκειμένους ἡμῖν ἐρεῖν.] Item ex 1 Reg. 22, [8] : Σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμέ. Qui omnes ll. ad unam eandemque signif. referri possunt. Herodian. [4, 2, 9] : Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Polit. Utrimque autem gradus quidam sunt ad scalarum similitudinem extructi. Quintil. autem 3, 6, συγκεῖσθαι significare dicit Compositum esse quodam-

modo; ejus enim verba sunt de decem elementis loquentis, quæ Aristot. constituit: Novissime συγκεῖσθαι, quod est compositum esse quodammodo, ut Sedere, Stare, Jacere. Ubi partic. Compositum accipi non debet pro Simul positum, sed in altera signif. [Xen. OEc. 8, 15: Ἐπισκοπῶ τὰ ἐν τῇ νηΐ, ἤ εἴ τι ἀποστατεῖ ἢ εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται. Theophr. H. Pl. 1, 2, 1: Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου· 3, 18, 5: Γίνονται οἷον φακοὶ λεπτοὶ συγκείμενοι. Lucian. Philops. c. 31: Νεκρὸς μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. || De compositis frequens est apud grammaticos, cum præp. ἀπὸ, ἐξ, παρὰ seq. accus., ut ap. Theognost. Can. p. 82, 28; 86, 15, 22; 90, 32; 97, 6.] || Συγκεῖσθαι frequentissime dicitur Id de quo inter aliquos convenit. [Aristoph. Eccl. 6: Ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.] Thuc. 4, [111]: Καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη ὃ ξυνέκειτο. [Id. 8, 43: Τὰς σπονδὰς οὐδετέρας ἔφη καλῶς ξυγκεῖσθαι. Dionys. A. R. 1, 38 init.: Ὁ συγκείμενος χρόνος.] Et καθάπερ [ὥσπερ Xen. H. Gr. 5, 1, 10] ξυνέκειτο, Plut., Ut convenerat inter eos. Tale est, Καθάπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας. [Aristoph. Eccl. 61: Καθάπερ ἦν ξυγκείμενον. Herodot. 9, 52: Ἐούσης τῆς ὥρης, ἐς τὴν συνέκειτό σφι ἀπαλλάσσεσθαι· et ib.: Ἀπαλλάσσοντο, ἐς μὲν τὸν χῶρον, ἐς τὸν συνέκειτο, οὐκ ἐν νόῳ ἔχοντες.] Et τὸ συγκείμενον sine adject., Id de quo convenimus, Id quod pepigimus, Conventum, Pactum [corrupte Factum in Gl.]: et plur. τὰ συγκείμενα, Conventa. [Inita, Gl. Polyb. 5, 4, 10: Τηροῦντες τὰ πρὸς τὸν Ἀπελλῆν συγκείμενα· 8, 30, 1: Τὰ δὲ συγκείμενα τοῖς νεανίσκοις ἦν πρὸς τοὺς Καρχηδονίους· τὸν μὲν Ἀννίβαν ἔδει κτλ.] Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, Ex compacto, Compacto. Exp. et Ex constituto. Sed rectius hic quoque utemur verbo Lat., cujus paulo ante facta fuit mentio, et ad verbum reddemus Ex composito, vel certe adverbialiter Composito. Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ συγκειμένου πρός τινα. Pausan. Arcad. [10, 4]: Ἄρατος δὲ, ἀπὸ τοῦ συγκειμένου αὐτῷ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπέφευγεν, αὐτός τε, καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Apud Thuc. 3: Ἀθηναίοις μὲν ξύμμαχοι εἶναι κατὰ τὰ ξυγκείμενα. [Herodot. 3, 158; Xen. Anab. 7, 2, 7. Alia formula Thuc. 5, 25: Οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο. Polyb., ut putabat Casaub., ap. Suid. in Ἐκ σ. cit.: Ἐς τάξιν τινὰ, ὥσπερ ἐκ συγκειμένου, κατέστησαν.] Cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, Contra conventa, Contra fœdera. [Lucian. Jov. trag. c. 37. Συγκείμενος, Comptus, Compositus, Compos; Συγκειμένη, Concepta, Gl. Quarum intt. pleræque pertinent ad signif. in fine positam.] A Bud. συγκείμενος redditur etiam Condictus, in Xen. [Hell. 3, 2, 15]: Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον. [Et 4, 1, 29, ἐς σ. χ. Id. Anab. 6, 3, 4: Ἀπιόντι ἤδη εἰς τὸ συγκείμενον.] Sic et ap. [Herodot. 3, 157,] Dem. συγκειμένη ἡμέρα, Condicta dies. Pro quo dicere etiam possumus Præstituta dies. Sic τοῦ συγκειμένου πλέω χρόνον, Ultra præstitutum tempus. At in illo Thuc. l. σημεῖον, ὃ ξυνέκειτο, interpretari debemus potius Signum condictum. [Eodem referre licet Eur. Rhes. 215: Τῇδε σύγκειται δόλος, Fraus composita est. || Συγκείμενος τὴν διάνοιαν, ὁ μὴ μεμηνὼς, Compos mentem, mentis, Gl. V. quæ ex iisdem modo relata sunt. Absolute in bonam partem dictum, ut sit Bene compositus, notavit Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 307, ap. Philostr. V. Apoll. 4, 36, p. 176: Ἦν δὲ ὁ Φιλόλαος τὴν μὲν γλῶτταν ξυγκείμενος, μαλακώτερος δὲ καρτερῆσαί τι· Suid. v. Μεθόδιος· Οὗτος λαμπροῦ καὶ συγκειμένου λόγου κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τεύχη. L. Dind.]

[Συγκειμένως, Contexte, Gl. Eust. Od. p. 1634, 54: Τῶν Κυκλώπων σ. νοησάντων, Οὖτίς με ἐν δόλῳ κτείνει, Cohærenter, sine interpunctione. L. Dind.]

[Συγκεκαλυμμένως, Tecte, Operte. Athan. vol. 2, p. 281.]

[Συγκεκομμένως, Concise. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 751: Ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Πινδάρου σ. ἐκφερόμενα. Boiss. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 231, 1004: Δεινῶς τ' ἐφιδρώσουσι σ., Animi deliquio s. συγκοπῇ. Per syncopen, Moschop. post Etym. Gud. p. 631, 57: Τῶν εἰς μι συζυγιῶν τὸ τρίτον μόνον γράφουσιν οἱ κοινοὶ συγκεκομμένως. L. Dind.]

[Συγκεκρᾱμένως, Temperatissime, Attemperate, Gl.]

Συγκεκροτημένως, Magno cum applausu et q. d. A Plausibiliter, VV. LL., sed vide particip. Συγκεκροτημένος. [Lucian. De merc. cond. c. 35: Οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς καὶ συγκεκροτημένως, quod vertunt Concinne, referendo ad illam verbi συγκροτεῖν significationem qua ponitur pro συντάττειν, εὖ διατίθεσθαι. Brunck. Pollux 1, 157.]

[Συγκελᾰρύζω, Simul crepo. Poeta in Cram. Anecd. Par. vol. 4, p. 323, 25, ubi codex συγκελαρρύζουσα κρήνη. Boiss.]

[Συγκελεύω, Simul jubeo. Eur. Iph. A. 892: Οὐκ ἐῶν ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην; Thuc. 8, 31.]

[Συγκέλλω, Simul compello. Oppian. Hal. 5, 602: Ἐν δ' ἄρα τῇσι (κυρτίσι) στρόμβους συγκέλσαντες, ὁμοῦ χήμησι τίθενται, ubi Brunck. συγκλείσαντες.]

[Συγκενόω, Simul evacuo. Alex. Trall. 1, p. 32, 102. « Nicet. Eugen. 7, 80: Τῆς ἡδονῆς ἐκεῖσε συγκενουμένης. » Boiss. Porphyr. Isag. in Ptolem. Apotelesm. p. 183, A: Οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ καὶ οἱ εὔριποι συναυξανόμενοι ὄντος καὶ συγκενούμενοι. L. Dind.]

Συγκεντέω, Confodio, Contrucido, Bud. ap. Athen. B 6, [p. 259, E]: Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε, καὶ τοὺς μετὰ τούτου. [Sic Herodot. 3, 77, et pass. 6, 29: Ὑπ' αὐτοῦ ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι. Act. Polyb. 4, 22, 11; 15, 31, 11. Maccab. 2, 12, 6.]

[Συγκέντρωσις, εως, ἡ. Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 107, D: Δῆλον ὅτι ἐν οἷς χρόνοις κατ' ἐκείνων τῶν τοῦ ζωδιακοῦ σημείων ὁ ἥλιος γίνεται ἀκριβῶς, ἐν τούτοις καὶ αἱ πρὸς τὸ κέντρον αὐτοῦ θεωρούμεναι τῶν ἀπλανῶν ἀνατολαί τε καὶ μεσουρανήσεις καὶ δύσεις, καλούμεναι δὲ ἀληθιναὶ συγκεντρώσεις, ἀποτελεσθήσονται, vertit Halma, *Relations simultanées de centres*. Conf. p. 98, et Κέντρωσις.]

Συγκεράννῡμι, Συγκεραννύω, Συγκεράω, Commisceo. [Tempero, Gl. Nicand. Al. 321: Τὸ δ' ἀθρόον ὕδασι συγκεράων νύμφας τε καὶ ἔνστυφον ποτὸν ὄξους. Meleager Anth. Pal. 12, 154, 4: Οἶδε τὸ πικρὸν Ἔρως συγκεράσαι μέλιτι· 5, 137, 4: Ἃς τὸ ποθεινὸν οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι· Posidipp. 12, 168, 3: Συγκέρασον τὸν πέμπτον ἐμοῦ. Plato Phil. p. 50, A: Λύπῃ τὴν ἡδονὴν ξυγκεραννύναι· Reip. 3, p. 397, C: Ἐξ ἀμφοτέρων C ξυγκεραννύντες· Crat. p. 424, D: Συγκεραννύντα πολλὰ ἑνί· E: Πολλὰ συγκεράσαντες· Tim. p. 68, D: Τὰ πολλὰ εἰς ἓν ξυγκεραννύναι. Anna Comn. p. 354, C: Αὕτη καὶ τροφὴν καὶ ποτὸν ἐλέῳ συγκερανν῀υσα.] Plut. Symp. 4 [p. 663, C]: Ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηριακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντες, In unum commiscentes. Et in pass. [Eur. Ion. 406: Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Xen. Ven. 3, 1: Ἐν πολλῷ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν ἡ φύσις,] ap. Eund. Numa, Συγκεκραμένοι πολίταις, Civibus permixti. [Aristoph. Pl. 853: Πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.] Ad Hebr. 4, [2]: Οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, Ut qui fide non mixtus fuerit iis, qui audierant. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam Quæ coeunt et coalescunt. Plato Leg. 10, p. 324, [889, C]: Ὁπόσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει κατὰ τύχην συνεκεράσθη. [Æsch. Cho. 746: Ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα, ἄλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα. Soph. Aj. 895: Οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην· Ant. 1311: D Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ· Tr. 662: Ὅθεν μόλοι πανάμερος τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς ἐπὶ προφάνσει θηρός· fr. ap. Stob. Fl. 95, 9, ut conjicit Brunck. pro n. Diphili: Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ. Menand. ap. Stob. Fl. 45, 8: Δεῖ ... τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον, ἤθει δὲ χρηστῷ συγκεκραμένην ἔχειν. Thuc. 6, 18: Ὁμοῦ τό τε φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς ξυγκραθὲν μάλιστ' ἂν ἰσχύειν. Plat. Tim. p. 68, C: Ὅταν τούτοις συγκραθῇ μέλαν· 37, A: Ἐκ τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν· Phileb. p. 46, E: Πρὸς τὰς τῶν ἔξω λύπας ἡδονὰς ξυγκερασθείσας· 50, D: Συγκεκραμένης ἡδονῆς λύπαις· Phæd. p. 59, A: Κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ τῆς λύπης· Soph. p. 243, B: Θερμὸν ψυχρῷ συγκεραννύμενον· 253, B: Τοὺς συγκεραννυμένους φθόγγους· Leg. 2, p. 665, A: Τοῦ ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων· Reip. 10, p. 618, D: Ξυγκεραννύμενα πρὸς ἄλληλα· Parm. p. 129, E: Ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα δυνάμενα συγκεράννυσθαι καὶ διακρίνεσθαι. Ps.-Demosth. p. 1414, 7: Τὴν ἐκ τοῦ φιλοσοφεῖν παιδείαν πρὸς ἅπαντα ταῦτα εὐκαίρως συγκεκρα-

A

μένην.] Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam Qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant. [Pollux 8, 151 : Συμφρονεῖν ... συγκεκρᾶσθαι. Conf. 5, 113.] Xen. Cyr. 1, [4, 1] : Ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι. Et act. signif. ap. Herodot. [7, 151] : Συνεκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, Amicitiam cum Xerxe contraxerunt. [Id. 4, 152 : Κυρηναίοισι καὶ Θηραίοισι ἐς Σαμίους ἀπὸ τούτου τοῦ ἔργου πρῶτα φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν. Dionys. A. R. 6, 7 init. : Πολλῶν κακῶν πεπείρασθε κοινῇ, ἐξ ὧν ἰσχυραὶ καὶ ἀδιάλυτοι πεφύκασι συγκεράννυσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις φιλίαι. Med. etiam Plato Tim. p. 35, A : Τρίτον ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ξυνεκεράσατο οὐσίας εἶδος· et ib. : Συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν· 69, D. Et p. 80, B : Μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ξυνεκεράσαντο πάθην· Leg. 12, p. 961, E : Οὐχ ἐν νηὶ κυβερνήτης ἅμα καὶ ναῦται τὰς αἰσθήσεις τῷ κυβερνητικῷ νῷ συγκερασάμενοι σώζουσιν αὐτούς; Ponit etiam Pollux 6, 24.]

[Συγκέρασμα, τὸ, Temperamentum, Gl. Mixtura, Libamen. Exod. 30, 9, sec. cod. 106 Holm. Ephraem Syr. vol. 1, p. 16 : Κατεσκευασμένων συγκερασμάτων ἡδονάς. Schleusn. Lex. V. T.]

B

[Συγκερασμὸς, ὁ, Temperies, Gl.]

Συγκεραστὸς, ὁ, Commixtus, Mixtus cum, Temperatus cum. [Συγκεραστὸν, τὸ, Caldaria, Calda aqua, Gl. Ephraem Syr. vol. 1, p. 306, A. L. Dind.]

[Συγκερατίζομαι, Cornu pugno, Cornibus ferio, Confligo. Dan. 11, 34 : Συγκερατισθήσεται μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου, Cornu certabit cum rege. Ap. Theodot. hoc l. συνδικασθήσεται legendum esse docere conatus est Kreyssig. Obss. in Grr. Jobi Intt. p. 22. Schleusn. Lex.]

[Συγκεραυνόω, Fulmine percutio. Improprie Cratinus ap. Athen. 11, p. 494, C : Συγκεραυνῶσαι τοὺς καδίσκους. Archiloch. ap. eund. 14, p. 628, B : Οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας. Valck. Archilocho Elmsl. contulit locum Eur. Bacch. 1103 : Τέλος δὲ δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι κλάδους ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς, quod vitii suspectum fuit. Improprie etiam Maccab. 2, 1, 16 : Ἀνοίξαντες τὴν τοῦ φατνώματος κρυπτὴν θύραν βάλλοντες πέτρους συνεκεραύνωσαν τὸν ἡγεμόνα.]

C

[Συγκεράω. V. Συγκεράννυμι.]

[Συγκερκίζω, Contexo. Plato Polit. p. 310, E : Ξυγκερκίζοντα ὁμοδοξίαις καὶ τιμαῖς καὶ ἀτιμίαις.]

Συγκεφαλαιόω, Capitulatim et summatim complector, Summatim recenseo, Breviter colligo. [Aristot. De anima 3, 8 init. : Νῦν περὶ ψυχῆς τὰ λεχθέντα συγκεφαλαιώσαντες.] Frequentius usurpatur vox med. [Plato Phil. p. 11, B : Βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἑκάτερον; Soph. p. 219, B : Ποιητικὴν αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.] Aristot. Polit. 6 fin. : Αἱ μὲν οὖν ἀναγκαῖαι ἐπιμέλειαι εἰσὶ περὶ τούτων, ὡς εἰπεῖν συγκεφαλαιωσαμένους, περί τε τὰ δαιμόνια καὶ τὰ πολεμικὰ κτλ., Ut summatim et capitulatim recenseam. Dionys. H. : Συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα· deinde enumerat denuo. [Conf. id. vol. 6, p. 841, 3.] Alia exempla e Xen. [Cyrop. 8, 1, 15 : Ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις], et Polyb. habes ap. Bud. p. 133. [De Polybio Schweigh. : « Συγκεφαλαιώσασθαι τὰς πράξεις, τὴν διήγησιν, 3, 3, 1, 7; 4, 1, 9; 5, 32, 4; 28, 14, 11. Id. 1, 66, 11 : Συγκεφαλαιούμενοι πολλαπλάσια τῶν καθηκόντων. » Diod. 1, 49 : Τὸ πλῆθος, ὃ συγκεφαλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον εἶναι μνῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας.] Item in passiva signif. unum ex Aristoph. Metaph. 9. [init. : Οἱ συγκεφαλαιούμενοι τρόποι εἰσὶ τέσσαρες. Xenoph. Cyrop. 8, 6, 14 : Πᾶσι δὲ συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιστάταις. Athanas. vol. 1, p. 256, D : Τὴν τριάδα εἰς μονάδα συγκεφαλαιοῦσθαι. Phot. Bibl. p. 161, 29.] || Item ap. Æschin. [p. 62, 9, ubi pass.], συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμὸν, Rationum summam conficere, Rationes consummare, Repetito calculo summam contrahere.

D

[Συγκεφαλαίωμα, τὸ, Summa. Iambl. Arithm. p. 90, C; 93, A; 95, D; 108, D; 124, C. Nicom. Ar. 1, 23.]

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ, Summaria complexio, Collectio per capita. [Æquatio, Gl. Plat. Defin. p. 415, B : Ὑπόθεσις ἀρχὴ ἀναπόδεικτος, συγκεφ. λόγου.] Areop. Dionys. [Polyb. 9, 32, 6. Phot. Bibl. p. 161, 22.]

[Συγκεφαλαιωτέον, Summatim colligendum. Iambl.]

[Συγκεφαλαιωτικὸς, ἡ, ὸν, Recapitulans. Eust. Od. 1521, 19 : Ἡ ῥηθεῖσα προέκθεσις ὀκτὼ ῥαψῳδιῶν συγκεφαλαιωτική.]

Συγκεχυμένως, Confuse. [Aristot. Eth. Nic. 7, 2 : Οἱ μὲν τὸν ἀκόλαστον ἀκρατῆ καὶ τὸν ἀκρατῆ ἀκόλαστον σ., οἱ δ' ἑτέρους εἶναί φασιν.] Plut. [Mor. p. 168, A] : Βοῶντος ὡς οὐδὲν κατὰ δίκην οὐδ' ἐκ προνοίας, ἀλλὰ πάντα συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται τὰ ἀνθρώπων. [Hesych. v. Φύρδην. Suidas in Ὑποσυγχύτως. Joann. Alex. vol. 2, p. 349, 5 Spicilegii Romani. Boiss. Phot. Bibl. p. 89, 34; Iambl. In Nicom. p. 12, A; 26, B; Mauric. Strat. p. 126. L. Dind.]

[Συγκηδεστὴς, ὁ.] Συγκηδεσταὶ, Qui duas sorores in uxores duxerunt. [Demosth. p. 949, 6; Diod. Exc. Val. p. 594, 57. Pollux 3, 30, 32.]

Συγκηδεύω, Una funero, sepelio. [Phylarchus ap. Athen. 13, p. 606, F : Συγκηδευόντων τὸν ἄνθρωπον. « Schol. Pind. Nem. 7, 155. » Boiss. Suidas v. Δανάκη. Zonar. Annal. vol. 1, p. 81, D : Πλοῦτον ἄφθονον αὐτῷ συνεκήδευσεν· 88, A. L. Dind.] Pass. Συγκηδεύομαί σοι, Una tecum funeror, Una sepelior, Una tecum sepulturæ mandor. [Plut. Mor. p. 114, E : Ταφῆς μεταλαβεῖν ἅμα τῶν τε ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλογιστίας κακῶν συγκηδευομένων αὐτοῖς.]

[Συγκηρύσσω, s. Συγκηρύττω, Simul præconor. Clem. Alex. Strom. p. 577. Wakef.]

[Συγκινδυνευτέον, Simul periclitandum. Cicero Ad Att. 9, 4, 2 : Εἰ τοῖς εὐεργέταις καὶ φίλοις σ. ἐν τοῖς πολιτικοῖς. L. Dind.]

Συγκινδυνεύω, q. d. Compericlitor, pro Una periclitor [Demosth. p. 196, 3 : Συγκινδυνεύειν τὴν παρ' ἡμῖν πολιτείαν. Isocr. p. 377, D : Ταύτῃ (τῇ δίκῃ) τὸ κοινὸν τῆς πόλεως συγκινδυνεύει], Una periculum adeo. [Xen. Ag. 11, 13; Plato Phil. p. 29, A. Isocr. p. 179, A : Χίων τῷ ναυτικῷ συγκινδυνευσάντων.] Cum dat., ut συγκινδυνεύω σοι. [Plato Leg. 12, p. 969, A : Ἐγὼ δ' ὑμῖν συγκινδυνεύσω τῷ φράζειν. Diod. 1, 48. Alia constructione Polyb. 2, 3, 5 : Τοὺς μετὰ τούτων ἱππεῖς συγκινδυνεύοντας.]

Συγκινέω, Una moveo, Simul moveo, vel agito. [Concieo, Commoveo, Concito, Gl. Polyb. 15, 17, 1 : Συγκινεῖ πως ἕκαστον ἡμῶν ὁ ξενισμός· 2, 59, 8 : Ἐκπεσόντος διὰ τὸ μηδένα συγκινηθῆναι τῶν ἔσωθεν. Lucian. Apol. c. 5 : Τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον ὑμέναιον. L. D. Τὸ συγκεκινημένον quærunt poetæ et oratores, Longin. 15, 3 (et λόγοι συγκ. ib. 29, 2). Valck. Συγκινεῖσθαι εἰς ἀγανάκτησιν, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 293, B. Hemst. Aliter Ignat. Epist. p. 16, B : Ἀρχὴν ἐλάμβανεν τὸ παρὰ θεῷ ἀπηρτισμένον, ἔνθεν τὰ πάντα συνεκινεῖτο. Anna Comn. p. 149, A : Ὁ δῆμος ἅπας πρὸς ἐκκλησίαν συγκεκίνητο. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 663, η' : Διὰ ταῦτα κατὰ τῶν Τρώων πάντες συγκεκίνηνται Μενελάου ὑπερμαχοῦντες. V. Συγκίνησις. L. Dind.]

[Συγκίνημα, τὸ, Commotio. Sext. Emp. Adv. math. 9, 170, ubi κινήματι scripsit Bekker. Schol. Æsch. Pers. 412 : Ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ) τὸ σ. V. Συγκίνησις. Theodor. Prodr. p. 66 med.]

Συγκίνησις, εως, ἡ, Agitatio [Exagitatio, Gl.] quæ simul fit; Commovere et Commotio, VV. LL. [Σ. ψυχῆς καὶ φορὰ Longin. 20, 2. Soranus De arte obstetr. p. 26 : Ἡ περὶ τὰ γυναικεῖα μόρια σ. ἐν τοῖς ἀφροδισίοις. Matthæi Med. p. 145, B : Ἐπιλύεται χωρὶς ἰσχυρᾶς τῆς περὶ τὸν ὄγκον συγκινήσεως. Anna Comn. p. 285, C : Γέγονε σ. οἷα οὐδέπω τις μέμνηται ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· 288, A. || Expeditio militaris. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 661, ζ' : Περὶ τῆς κατὰ Τρώων συγκινήσεως τῶν Ἑλλήνων· 669, ιη'. V. Συγκίνημα. L. Dind.]

[Συγκινητικὸς, ἡ, ὸν, Commovens. Cassius Probl. 16 : Τὴν συγκινητικὴν αἰτίαν φεύγειν. L. Dind.]

Συγκιρνάω, Commisceo, [Tempero, add. Gl.], Contempero, i. q. συγκεράννυμι. [Tzetz. ad Lycophr. prol. p. 255 : Ἡ σατυρικὴ ποίησις συγκιρνᾷ ταῖς ὀλοφύρσεσιν ἱλαρώτατα. Part. συγκιρνῶντα Cosmas Topogr. Christ. p. 156, C.] Unde συγκιρνᾶσθαι ap. Athen. 11, [p. 476, A] ubi κρατῆρα denominatum scribit ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ ὕδωρ : sc. τῷ οἴνῳ, quod in eo aqua cum vino misceatur, s. in eo vinum aqua temperetur et dilua-

A tur. [Diog. L. 7, 158. Schol. Soph. Œd. C. 157 : Κρατὴρ ὕδατος πλήρης συγκιρνᾶται ῥεύματι γλυκέων πότων· et 159, 160. Forma Συγκίρνημι Tim. Locr. p. 96, A : Ἃ καὶ δύσμικτος ἐᾶσα οὐκ ἐκ τῶ ῥᾴστω συνεκίρνατο. Poeticam esse formam κίρνημι pro κεράννυμι animadvertit Pollux 6, 24. L. Dind.]

[Συγκλαίω, Collacrimo. Ammian. Anth. Pal. 9, 573, 4 : Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐστυγνωμένῳ ὄμμα συγκλαίων. Lucian. Asin. c. 22 : Συνέκλαιον ἐκείνῃ.]

[Σύγκλᾰσις, εως, ἡ, Confractio. Theod. Prov. 19, 29.]

[Σύγκλασμα, τὸ, Confractio. Hesych. v. Λύγισμα.]

[Συγκλασμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Joel. 1, 7 : Ἔθετο τὴν ἄμπελόν μου εἰς ἀφανισμὸν καὶ τὰς συκᾶς μου εἰς συγκλασμόν. Suidas : Γομφιασμὸς, ὁ συγκλασμός (ὀδόντων).]

Συγκλάω, Confringo [Gl.]. Unde συγκλάσασα, Confringens, ut ap. Aristoph. [Eccl. 1031 : Καὶ κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα] interpretantur. Exp. etiam Compressius tracto, Inflecto. [Chæremon ap. Athen.
B 13, p. 608, C : Ὑπνωμέναι δ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι, ἴων τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ, κρόκον τε. Plato Theæt. p. 173, A : Ἐπὶ τὸ ψεῦδός τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται· Reip. 6, p. 495, E : Τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τυγχάνουσιν. Schol. Apoll. Rh. 4, 825 in cod. Vatic. ap. Invernizz. ad Aristoph. vol. 1, p. 603 : Τῶν πλοίων ἐκεῖ ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τῆς Χαρύβδεως καὶ συγκλωμένων, ubi ceteri codd. συγκατακλ. L. D. Συγκεκλασμένος δίφρος, Complicatus, schol. Aristoph. Eq. 1381. Hemst.]

[Σύγκλεισις. V. Συγκλεισμός.]

Σύγκλεισμα, et Σύγκλειστον, τὸ, inter Opificia cælata enumerantur, 3 Reg. [7, 27, 28], ut inquit Bud. Quidam σύγκλειστον ἔργον interpr. Opus rasile. Scribitur autem et Συγκλειστὸς cum accentu in fine; sed cetera hujus terminationis verbalia, a ceteris sc. compp. formata, accentum in principio potius habent. [Συγκλειστὸς, Aristot. H. A. 4, 4 post init. : Τὰ μονόθυρα καὶ δίθυρα, συγκλειστὰ δὲ, de conchis. Matthæi Med.
C p. 13 med. : Ἄστομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοι (ἰχθύες). Eodemque accentu Theodor. Stud. p. 359, D.]

Συγκλεισμὸς, ὁ, et Σύγκλεισις, εως, ἡ, Conclusio, ipsa Actio concluendi. In VV. LL. συγκλεισμὸς exp. Conclusio, Obsidio; et affertur ex Greg. Naz. : Μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, καὶ τὸν πικρὸν σ. τῶν ἑκάστῳ βεβιωμένων. [Σύγκλεισις, Venarum occlusio aut conclusio, quum una inter se occluduntur. Hippocr. p. 310, 8, de corde : Φλέβες ἐς αὐτὴν συντείνουσι καὶ συγκλείσεις ἔχει, ὥστε αἰσθάνεσθαι ἤν τις πόνος ἢ σύστασις γένηται τῷ ἀνθρώπῳ. Foes. Thuc. 5, 71 : Τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλήσεως, de acie conferta. Arrian. Exp. 1, 4, 4 : Φοβερὰ τῆς φάλαγγος ἡ σύγκλεισις. Plato Tim. p. 81, B : Νέα ξύστασις τοῦ παντὸς ζῴου ἰσχυρὰν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν (τῶν τριγώνων) πρὸς ἄλληλα κέκτηται. Theophr. fr. 4 De odor. 36.]

[Συγκλειστής, ὁ, Concludens, Includens. Faber ferrarius, Reg. 2, 24, 16, sec. ed. Compl., ubi reliqui συγκλείων. Schleusn.]

[Συγκλειστὸς s. Σύγκλειστος. V. Σύγκλεισμα.]

D Συγκλείω, Concludo [Gl.], Una claudo. Interdum etiam Occludo. [De portis et foribus Thuc. 4, 67 : Πρὶν ξυγκλεισθῆναι τὰς πύλας. Act. Xen. Anab. 7, 1, 12, θύρας. Æschin. p. 11, 5. Aristoph. Ach. 1096 : Σύγκλειε· Eq. 1317 : Τὰ δικαστήρια συγκλείειν. Epigr. Anth. Pal. App. 215, 2 : Ὦ τάφος, ὅσσην συγκλείσας ἀρετῆς εὔκλειαν, κατέχεις. Demades p. 180 init. : Τὴν ἀκμὴν τῶν νέων συνέκλεισε ταῖς τέφραις. Xen. Comm. 1, 4, 6 : Βλεφάροις, ἃ ἐν τῷ ὕπνῳ συγκλείεται. Lysias ap. Athen. 13, p. 612, C : Συγκλείσαντες τὰ καπηλεῖα. Aristot. H. A. 4, 8 init. : Πρὶν συγκλεῖσαι (retia)· 4, 4 init. : Συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι (concharum testas)· De partt. an. 2, 9 med. : Αἱ συγκλείουσαι πλευραὶ τὸ στῆθος.] Herodian. 7, [10, 6] : Συγκλείσαντες οὖν αὐτοὺς ἐν τῷ σηκῷ μόνους. Plut. De def. orac. [p. 426, B] : Οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ, μᾶλλον δὲ συμφράξαντας. Dixit etiam Paulus eleganter, Ad Rom. 11, 32 : Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν. [Eur. Hec. 430 : Ζῇ καὶ θανούσης ὄμμα συγκλήσει τὸ σόν (filius matris)· Ion. 241 : Ἀλλ' ἐξέπληξάς μ' ὄμμα συγ-
A κλήσασα σόν· Hipp. 498 : Ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλήσεις στόμα; Aristoph. Thesm. 40 : Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς στόμα συγκλείσας.] Synes. : Ὅτι μὴ στόμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῦν ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς γλώττης τίθεμαι, ubi Occludendi potius signif. habet; dicitur enim Lat. Os occludere. [De scutis ad testudinem conferendis Xen. Cyrop. 7, 1, 33 : Συγκλείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐχώρουν. Conf. Σύγκλεισις. Similiter Isocr. p. 238, A : Μήτε τέλος ἐπιθεὶς τοῖς γεγραμμένοις μήτε συγκλείσας τὴν ἀρχὴν τῶν ῥηθήσεσθαι μελλόντων τῇ τελευτῇ τῶν ἤδη προειρημένων· 342, D : Ὁμολογούμενον ἀεὶ τῷ προειρημένῳ καὶ συγκεκλεισμένον. Plato Tim. p. 71, C : Ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε· 76, A : Ἡ νοτὶς συνέκλειεν αὐτό· Critiæ p. 117, E : Συνέκλειεν εἰς ταὐτόν. Demosth. p. 1259, 13 : Ὑβρίζοντες, ὥστε τὸ μὲν χεῖλος διακόψαι, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς συγκλεῖσαι. Pollux 2, 67 : Τὰ βλέφαρα συγκλεῖσαι. (Med. 1, 118 : Ἀστραπὴ ἐξέλαμψεν, ὡς συγκλείσασθαι τοὺς ὀφθαλμούς.) Id. 2, 157 : Δοχμὴ δὲ συγκλεισθέντες οἱ τέτταρες δάκτυλοι. Philostr. Imag. p. 870 fin. : Θέατρον αὐτῷ ξυγκλείουσιν (arbores Orpheo), Thea-
B trum faciunt cingentes.] Bud. ex Hieronymo affert συγκλείοντες pro Inclusores, 4 Reg. Item συγκεκλεισμένον pro Fabrefactum, Cælatum, ex 3 Reg. 10, [21] : Καὶ πάντα τὰ σκεύη οἴκου δρυμοῦ τοῦ Λιβάνου χρυσίῳ συγκεκλεισμένα. [Eur. Hec. 487 : Αὕτη πέλας σου... κεῖται ξυγκεκλῃμένη πέπλοις· 1301 : Ἢ πᾶν (τὸ σῶμα) ἐν ἄρθροις ξυγκεκλῃμένον καλῶς;] Metaph. autem usus est [Eur. Andr. 122 : Οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ ξυνέκλῃσαν. Menand. ap. Stob. Fl. 107, 1 : Οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος, εἰς χαλεπὸν ὅταν ᾖ συγκεκλεισμένος βίον·] Xen. Hell. 5, p. 325 [c. 2, 19] : Εἰ μέντοι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις. [De usu Polybii proprio et improprio ita fere Schweigh. : « Τοὺς πολεμίους εἰς πολιορκίαν, 1, 7, 10; 8, 2; 49, 8; ἐντὸς τειχῶν 17, 8. Συγκεκλεῖσθαι πρὸς τῇ γῇ, de classe ad terram conclusa et cincta ab hostibus, 1, 51, 10. Συγκλείειν τινὰ, In carcerem conjicere, 40, 5, 1. In prœlio συγκλείεσθαι, Includi ab hoste, 3, 117, 11. Ἡ παρώρεια συγκλείει τὴν παραλίαν εἰς στενὸν τόπον, In arctum cogit, comprimit, 5,
C 69, 1. Συγκλειόμενος ὑπὸ τῶν καιρῶν, 2, 60, 4; ὑπὸ τῶν πραγμάτων, 11, 20, 7. Τῆς ὥρας ἤδη συγκλειούσης, 17, 7, 3. Διὰ τὸ τὴν ὥραν εἰς ὀψὲ συγκλείειν, ib. 9, 2. Εἰς παραπλήσιον αὐτοὺς ἀγῶνα καὶ καιρὸν ἡ τύχη συγκέκλεικε, 3, 63, 3; et εἰς παραβολώτερον ἀγώνισμα καὶ τόπον ἐλάττω συνέκλεισεν αὐτοὺς, 1, 58, 1; et συνέκλεισεν αὐτὸν πρὸς τὸν ἔσχατον καιρὸν, 11, 2, 10. Τοῦ Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὴν κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσίαν, 24, 1, 2. Εἰς αὐτὰς συνεκλείσθη τὰς ἐν τοῖς ἰδίοις οἰκέταις ἐλπίδας, 18, 36, 3. Εἰς ὅμηρα καὶ φόρους συγκλείσαντες τὸν Φίλιππον, Ad obsides dandos et pendendum tributum, 21, 9, 9; συγκλεισθέντες εἰς φόρους, 15, 20, 7. » Similiter Dionys. A. R. 9, 41 : Ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν διέλυσεν εἰς νύκτα συγκλεισθεὶς ὁ χρόνος. Diod. 15, 63 : Εἰς ὀλίγους πολιτικοὺς στρατιώτας ὑπὸ τῆς τύχης συγκεκλεισμένοι· et alibi συγκλ. εἰς ἀμηχανίαν, πολιορκίαν, et 1, 32 : Κρημνοῖς συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν. De nexis 1, 54 : Ἀφῆκε τοὺς πρὸς ἀργύριον συγκεκλεισμένους. Epiphan. vol. 1, p. 912, D : Πολλὰ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συγκλεισθέντος καὶ πεπονθότος, Circumseptus, Int. Forma
D Ion. Συγκληίω Herodot. 7, 41 : Πέριξ συνεκλήιον τοὺς ἄλλους· 129 : Λίμνην συγκεκληιμένην πάντοθεν ὑψηλοῖσι οὔρεσι, ubi vitiose nonnulli -ησμένην. V. G. Dind. De dial. p. 38. Quo vitio deceptus HSt. :] Συγκληΐζω, Concludo, Una claudo, ex Herodoto affertur [in Lex. Septemv. Nonn. Dion. 48, 309 : Καὶ κεμάδας ζυγίοισι συνεκλήισσε λεπάδνοις].

Συγκλέπτης, ὁ, Furti socius et particeps, Qui una furatur. [Pollux 6, 158.]

[Συγκλέπτω, Communiter furor, fallo. Hippocr. p. 903, H : Συγκλέπτουσι τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἰητροῦ αὗται αἱ ῥαφαί. Quod in συμβλέπει abiit ib. F. Antiphon p. 783, 1 : Τοῦ ὑπογραφέως τῶν νομοθετῶν, μεθ' οὗπερ συνέκλεπτον. Sextus Emp. Adv. math. p. 297, 9 : Οἱ ῥήτορες διὰ πανουργίαν τὰς τῶν δικαστῶν διανοίας ἀμαυρώσαντες τῷ νόμῳ συγκλέπτουσι τὰς ψήφους. Schol. Nicand. Th. 325 : Σκολιὸν ἀνατέταται, ὡς συγκλέπτεσθαι τὸ μῆκος, Ut fallat et lateat.]

[Συγκληίω. V. Συγκλείω.]

[Συγκληρία, ἡ. Ap. Hippocr. ξυγκληρίαι παθημάτων

sunt Affectuum inter se commercia, consortia et conjunctiones; quum affectus inter se consociantur, Epid. 6, 2, 7, ubi de tussi, quæ pulmonum inflammationi et anginæ conjungebatur, Ὡς γέγραπται, οὕτως αἱ ξυγκληρίαι τῶν παθημάτων ἦσαν. Alii intelligunt fortuitum affectuum eventum ac sortem. Foes. Verior prior interpretatio.]

Συγκληρικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Conclericus, Ejusdem cleri collega: ut Conc. Chalced. Canone 18.

[Συγκληρονομέω, Simul heres fio. Sirach. 22, 26. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalonic. p. 390, D.]

Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ, Cohæres [Gl.]. Rom. 8, [17]: Κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκλ. δὲ Χριστοῦ. [Epiphan. vol. 1, p. 203, B: Τὰ ἀπεγνωσμένα ἔθνη συγκληρονόμα πεποίηκεν ὁ θεός· 888, D, 1084, D; vol. 2, p. 68, C. L. Dindorf.]

Σύγκληρος, ὁ, ἡ, Consors [Gl.]. Plut. [Mor. p. 103, F]: Ὅτι θνητῷ σύγκληρός ἐστι βίῳ, καὶ πράγμασι ῥᾳδίως μεθισταμένοις πρὸς τοὐναντίον. [Eur. Heracl. 32: Μαραθῶνα καὶ ξύγκληρον ἐλθόντες χθόνα. Nicander Al. 1: Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι τύρσεσιν ἐστήσαντο. Schol., εἰ καὶ μὴ σύνεγγυς ἔχομεν τοὺς κλήρους τῶν πόλεων ἐπὶ τῆς Ἀσίας, et σύνοικα τῶν αὐτοκλήρων.]

Συγκληρόω, Sorte eadem consocio. [Plato Leg. 5, p. 745, C: Κλήρους δὲ διελεῖν μ' καὶ ε, τούτων δὲ αὖ ἕκαστον τεμεῖν ἕκαστον καὶ ξυγκληρῶσαι δύο τμήματα. Plut. Alcib. c. 19: Συγκληροῦντας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Cum dat. Sorte attribuo, Demosth. p. 183, 1: Συγκληρῶσαι συμμορίᾳ σωμάτων ἑκάστῃ τὴν πεντεκαιδεκαναίαν.] Basilius Εἰς τὴν Ἰουλίτταν, de consociatione, quæ fit per conjugium: Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐξ ἀρχῆς συναφείᾳ χάριν ἔχειν τῷ συγκληρώσαντι, Deo qui conjugii auctor fuit et agglutinator, i. e. τῷ συνάψαντι. Et pass. Συγκληροῦσθαι, eadem de re ap. Eund.: Γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, Bud. Comm. p. 236. || At vero Idem in Lex. suo Συγκληρῶ exp. Consortem do, Necessitudine sortis conjungo, Consortio illigo; et subjungit ex Æschine [p. 52, 34]: Ἡ τύχη, ἡ συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, βαρβάρῳ, quum prius dixisset συμπέπλεγμαι. Affertur autem et ex Aristide [vol. 1, p. 126], Δοκεῖ δέ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη· item, Ὥσπερ ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένων. [Ælian. N. A. procem. p. 1, 11: Τὰ ἄλογα πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων πλεονεκτημάτων καὶ θαυμαστὰ ἔχειν συγκεκληρωμένα, τοῦτο ἤδη μέγα· 15, 28: Τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ. Eidem V. H. 8, 1 init., quem l. citavimus in Ἐγκληρόω, Valck. restituebat συγκεκληρωμένην. Iambl. Protr. p. 34 Kiessl.: Ἡ τοῦ δοθέντος καὶ συγκληρωθέντος ἡμῖν ἀπὸ τῶν θεῶν δαίμονος δεῖξις.] Apud Polluc. vero [3, 149] de athletis loquentem legimus συγκεκληρωμένος καὶ παλαιστής(?)... Quo pertinet quidam Luciani l. a me in Κληρόω citatus, sc., Πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν. [Id. Somn. c. 11: Ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ γέροντι. Epiphan. vol. 1, p. 928, D; 974, A: Εἰ παντὶ γεννητῷ αἰτία συγκεκλήρωται. Eust. Od. p. 1870, 55: Ἑρμῆς, ᾧ λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην.]

Συγκλήρωσις, εως, ἡ, Consociatio eorum qui eadem sorte consociati sunt. Συγκλήρωσις, inquit Bud., est Sortium conjunctio et vitæ societas. Idem affert ex Pand. de nuptiis, Σ. τοῦ βίου παντὸς, ubi vertit Consortium [Gl.].

Συγκλησία, ἡ, Convocatio, Concilium: et dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo: VV. LL.

[Συγκλητικὴ, ἡ, Syncletica, n. mulieris Macedonicæ, Cotel. Mon. vol. 1, p. 202, C, seqq.]

Συγκλητικὸς, ἡ, ὸν, Senator, [Senatorius add. Gl.] Bud. ex Plut. [Sull. c. 14, Galb. c. 9, etc.], Luciano [Alexand. c. 25. Diod. 20, 36. Sæpius etiam ap. Dion. Cass. et alios. Συγκλητικὸς ἀνὴρ, ὁ ἔχων πορφύραν, Penulatus; Συγκλητικὸν φόρημα ὁλοπόρφυρον, Prætexta; Συγκλητικὸν φόρημα, Toga, Gl. « Συγκλητικὴ γυνὴ, Acta S. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 18, 8. » Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 292, A: Προσφθαρεὶς τισι πλουσίοις, συγκλητικῇ τέ τινι καὶ ἄλλοις περιβλέπτοις. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 360, C, sq. L. Dind.]

Σύγκλητος, ὁ, ἡ, Convocatus: σ. στρατεύματος, [Ps.-] Eur. [Iph. A. 301, ubi vitium scripturæ arguit metrum], Convocati exercitus, q. d. Convocatitii, Collectitii. || Σύγκλητος vocabatur ἐκκλησία, Concio quæ indictiva erat. [V. Ἐκκλησία.] Dem. [p. 249, 12]: Σ. ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης. [Ubi non solum συναχθείσης, ab libris melioribus omissum, delendum fuit, sed etiam σύγκλητος ἐκκλησία nominativus recipiendus ex duobus optimis, ut dixi in Ἐκκλησία et Ἔννομος p. 1117, D. Idem fortasse faciendum p. 238, 1: Συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν καὶ πρυτανέων, ubi ὑπὸ στρ. γενομένης deteriores. L. D.] Bud. p. 552. Schol. Aristoph. Ach. [19] dicit ἐκκλησίας νομίμους et ὡρισμένας, Legitimas et statas, i. e. statis temporibus haberi solitas, dictas fuisse κυρίας: at quæ ob urgentia quæpiam negotia convocarentur, συγκλήτους et προσκλήτους: utrumque enim ap. eum legitur in locis vicinis. [Conf. Pollux 8, 116, et Harpocrat. Aristot. Polit. 3, 1 fin.: Ἐνίαις γὰρ (πόλεσιν) οὐκ ἔστι δῆμος, οὐδ' ἐκκλησίαν νομίζουσιν, ἀλλὰ συγκλήτους.] || Postea autem σ. βουλὴ dictus fuit Senatus Romanus, et Σύγκλητος etiam, sine adjectione [Gl.]: quæ appellatio frequens est ap. Plut. [de quo Wyttenb. in ind.], Herodian. Dicitur et βουλὴ interdum sine adjectione. [Addito βουλὴ Anna Comn. p. 424, A: Ἅπαντας τοὺς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐξ ἁπάντων ᾐτεῖτο βουλήν.] Latini vocarunt etiam Patres conscriptos. Soph. [Ant. 159], scribit Eust., σ. λέσχην dixit pro Eo, quod Hom. βουλὴν, subaudiens σύγκλητον. [De Polybio Schweigh. Lex.: « Σ. plerumque de senatu Rom., ut 20, 12, 1; 28, 5, 6. Carthaginiensium σ. differt a γερουσίᾳ, 10, 18, 1; 36, 2, 6. Achæorum σ. est, in quam conveniebat non solum ἡ βουλὴ, sed omnes cives, qui tricesimum ætatis annum impleverant, 29, 9, 6. » Diod. 4, 83: Ἡ σ. τῶν Ῥωμαίων. || De convivis Pollux 6, 12: Οἱ δὲ συγκληθέντες δαιτυμόνες δαιταλεῖς, ἐπίκλητοι, σύγκλητοι, κλητοί. Quod ap. Plut. in συγκλίτης, quod v., mutatum.]

[Συγκλινὴς, ὁ, ἡ, ap. Aristoph. Ran. 1294: Τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι, in verbis Æschyli ex Thressis sec. Apollonium ap. schol., incertæ est signif.]

[Συγκλινία, ἡ.] Συγκλινίαι, Convexitates, VV. LL. [Anfractus, Plut. Pomp. c. 32, Pyrrh. c. 28, Philopœm. c. 4, χωρίων. V. Σύγκλισις.]

Σύγκλινος, ὁ, ἡ, i. q. συγκλίτης, Pollux [6, 12, ex Menandro].

Συγκλίνω, i. q. συγκατακλίνω [Simul inclino. Polyb. 7, 12, 4: Τὰ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν οὕτως ὑπετέτακτο καὶ συνέκλινε ταῖς εὐνοίαις ὡς κτλ.], Simul accumbere facio. Exp. et neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Συγκλίνομαι pass. dicitur. [Eur. Alc. 1090: Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται. Eunap. Ædes. p. 20 ed. Boiss. Significatione grammatica Simul declino, flecto, Apollon. De constr. p. 102, 11: Κλιθεῖσα γὰρ συγκλίνει τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις.]

[Σύγκλισις, εως, ἡ, i. q. συγκλινία. Plut. Camill. c. 41: Ἐξαγαγὼν τὴν δύναμιν ἵδρυσε κατὰ νάπης μαλακῆς καὶ συγκλίσεις πολλὰς ἐχούσης, ubi libri συγκλείσεις, ut ap. Polyb. 5, 44, 7: Ὄρος, ὃ τὴν μὲν ἀνάβασιν ἔχει πρὸς ρ' στάδια, διαφορὰς δὲ καὶ συγκλείσεις πλείους ἔχον ἐν αὑτῷ διέζευκται κοιλάσι.]

Συγκλίτης, ὁ, Qui simul accubat. Plut. [Mor. p. 149, B]: Ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν· ὡς ὅ γε τοποκλισίας δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ σ. μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, Ei, quocum accubat. [Idem pro συγκλήτων, quod v., restitutum p. 503, A.] Pollux lib. 6, de Convivio [§ 12]: Ὁ δὲ παρακείμενός τινι, συμπότης, σ., παρακλίτης, ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ. [ῑ]

Συγκλονέω, Concutio, Conturbo. Ut enim κλονῶ est Quatio, Turbo; sic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. [Hom. Il. N, 722: Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί. Epigr. Anth. Pal. 9, 755, 6: Οἷον ἀπὸ πελάγευς συγκλονέουσα νέας (Scylla). Galen. vol. 7, p. 76: Κατὰ τὴν ἐκείνων κίνησιν ὅλος ὁ μῦς σειόμενός τε καὶ κλονούμενος ἅμα ἑαυτῷ τὴν διάρθρωσιν, εἰς ἣν καταφύεται, συγκλονεῖ· et pass. ib. paullo ante. De ventis Euseb. ap. Stob. Fl. 6, 17. Etym. M. p. 378, 48: Τὴν τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσαν ὠχρίαν καὶ συγκλονοῦσαν τοὺς καρπούς. Niceph. Callist. H. E. vol. 1, p. 13, B.] At pass. Συγκλονεῖσθαι in VV. LL. exp. non solum Conturbari, sed et

Titubare. [Pallad. De febr. p. 86 : Συγκλονεῖται βίᾳ τὰ πέρατα τοῦ σώματος. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 67, a, A. L. Dind.] A

Συγκλόνησις, εως, ἡ, in VV. LL. exp. Concussio, Impulsus.

[Συγκλῠδάζω, Fluctibus jacto. Iambl. Pythag. 5, 65, p. 132 : Διεκάθαιρε συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν.]

[Συγκλῠδωνίζομαι, Simul fluctibus jactor. Eumath. p. 254 : Ἄνδρες συγκλυδωνιζόμενοι. Boiss.]

Συγκλύζω, Inundo, Obruo, Submergo, κατακλύζω. Unde Συγκλύζομαι, Inundor, Obruor. [Pollux 1, 114.] Plutarch. [Mor. p. 206, D], de Cæsare Ionium mare transeunte : Συγκλυζομένου τοῦ πλοίου, ποιήσας τῷ κυβερνήτῃ φανερὸν ἑαυτόν. Id. [Mor. p. 467, D] : Πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, Quum autem audisset eam cum ipso onere et mercibus demersam esse, Bayf. [Improprie p. 831, E : Ὁ δὲ συγκλυζόμενος (ære alieno) ἀντέχεται τῶν βαρυνόντων. Philostr. V. S. p. 509 : Τὸν μὲν τεθνάναι ἀκούων, τὰ δὲ τῆς Ἀσίας αὐτῷ ξυγκεκλυσμένα πράγματα.]

B Σύγκλυς, υδος, ὁ, Collectitius, ut quidam apud Suidam : Τοῦ δὲ ἀσήμου καὶ σύγκλυδος ὄχλου ταχέως πρὸς αὐτὸν συνισταμένου. [Plat. Axioch. p. 369, A : Ἐκ συγκλύδων ὄχλου καὶ βιαίων φλυάρων, ubi sunt varr. σύγκλυδος, et quæ ex utroque conjuncto nata συγκλύδωνος.] Usitatius est in plur. σύγκλυδες [Σύγκλειδες Gl. sine interpr.], ut σ. ἄνθρωποι, quod exp. Convenæ. [Strabo 4, p. 190 : Τὴν τῶν Κονουένων, ὅπερ ἐστὶ συγκλύδων.] Gall. *Gens ramassés*. [Plat. Reip. 8, p. 569, A : Τρέφοι ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων.] Plutarch. [Mor. p. 201, F] : Ἐμὲ, εἶπεν, οὐδέποτε στρατῶν ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτι γε σ. ἀνθρώπων· et [Mor. p. 661, C] μιγάδων copulat cum συγκλύδων [συρφάκων Nicet. Ann. 5, p. 88, D] : Isocr. autem hos μιγάδας συλλεγέντας appellat. [Lucian. Merc. cond. c. 24. Neutrum apud Hesychium : Ξύγκλυδα, συγκεχυμένα. Philon. vol. 2, p. 312, 40 : Συγκλύδων καὶ μιγάδων ἠθῶν ἀνάπλεοι. Quo non defenditur quod Dorvill. ad Char. 7, 4 fin. p. 575 memorat ex Mich. Apost. Lex. : Σύγκλυδος, Advena, aut Clementis Al. Strom. 6, p. 756 : Φωνῆς ἐξακούειν συγκλύδου, οἷον βοώντων οὐκ C ὀλίγων τινῶν μυριάδων, ubi σύγκλυδος Bast. ad Greg. p. 918. Idem animadvertit Valckenarii Anim. ad Ammon. p. 32 opinioni σύγκλυς pro errore librariorum habentis et in σύνηλυς ubique mutantis non solum exemplorum multitudinem obstare, sed etiam diserta grammaticorum testimonia, ut præter Hesychii modo citatum Phryn. Bekk. p. 64, 8 : Σύγκλυδες, σύλλεκτοι καὶ παντοδαποί. Quanquam est ubi vel in libris reperiatur σύνηλυς, quod v., ut uno Dionis Chr. Or. 25, vol. 1, p. 523, et pluribus Agathiæ p. 27, 2 ed. Niebuhr., quod Strabonis certe loco supra memorato restituendum videri posse putabat Wessel. ad Diod. 14, 66, de ceteris, ut Philone aliisque, alibi se quæsiturum pollicitus. L. Dind.]

Σύγκλυσμα, τὸ, verbale VV. LL. exp. Clyster; sed non addito hujus signif. exemplo.

[Συγκλυσμὸς, ὁ, Inundatio, Submersio. Menander ap. Alexandr. in Walz. Rhett. vol. 8, p. 442, 6 : Ἐν πελάγει συγκλυσμός. Aristot. Mirab. c. 142.]

D Συγκλύω, Consentio, ex Soph. Aj. [960 : Ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι, ubi ξὺν refertur ad γελᾷ, quod præcesserat.]

Συγκλώθω, Stamina necto, Nendo connecto. [Marc. Antonin. 10, 5 : Ἡ ἐπιπλοκὴ τῶν αἰτίων συνέκλωθε τὴν σὴν ὑπόστασιν ἐξ ἀϊδίου. Pass. Plotin. p. 145, E : Πάντα ὁμοῦ γενόμενα καὶ οἷον συγκλωσθέντα. Creuzer. Schol. Pind. Ol. 1, 38. Wakef. Theophyl. Bulg. Alloc. de Latinis p. 267 Anecdot. Mingar. Boiss. Medio Eust. Opusc. p. 276, 37 : Πεπιστωμένος χρῆναι βασιλεῦσιν εἴκειν, οἷς ἡ φύσις ἀλυσιδώσασα τὴν βασιλείαν ἡρμόσατο καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς μήρυγμα εὖ συνεκλώσατο.]

[Σύγκλωσις, εως, ἡ, Connexio. Marc. Antonin. 2, 3 : Ἄνευ συγκλώσεως καὶ ἐπιπλοκῆς· 3, 11 Τὴν συμμηρυομένην σύγκλωσιν.]

[Συγκνῑσόω, Nidore imbuo. Athen. 9, p. 395, F : Συγκεκνισωμένων ... κρεῶν ζωμῷ.]

[Συγκοιλαίνω, Simul cavo. Balsamon ad Phot. Nomocan. p. 865 : Τοῦ αἰτοῦντος λαμβάνοντος, ἵσταται ὁ Χριστὸς συγκοιλαίνων τούτῳ τὴν χεῖρα. Suicer.]

Συγκοιμάομαι, Condormio, Simul dormio, cubo, Concumbo, Coeo : συγκοιμᾶσθαι, συνελθεῖν, Hesych. [Æsch. Ag. 1258 : Δίπους λέαινα συγκοιμωμένη λύκῳ. Soph. El. 274 : Μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην. Eur. Phœn. 53. Lysias ap. Athen. 12, p. 535, B : Ξυνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ. De muliere 13, p. 593, A. Pollux 5, 92. || Aliter ap. Polyb. Exc. Vat. p. 401 ed. Mai., 49 Heys. : Τηλικαύτην ἐπίφασιν ποιεῖ (Timæus) διὰ τῆς ἀκριβολογίας, ὥστε δοκεῖν κατὰ τοῦτον τοὺς μὲν ἄλλους συγγραφέας ἅπαντας συγκεκοιμῆσθαι τοῖς πράγμασι, Indormivisse. L. Dind.]

Συγκοίμημα, τὸ, Concubitus, Eur. [Andr. 1273 : Ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, de conjuge.] Συγκοίμησις, ἡ, Plato pro eodem. [Reip. 5, p. 460, B : Τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως (ἐξουσία)· Phædr. p. 255, E. Plut. Mor. p. 18, F : Τῆς σ. τοῦ Πάριδος. Dio Cass. 79, 13 init. : Τῇ συγκοιμήσει τῇ μετὰ τῶν ἐραστῶν.]

[Συγκοίμησις. V. Συγκοίμημα.]

[Συγκοιμητὴς, ὁ, Concubitor, Gl. Hesych. v. Ἐπευναταί. L. Dind.]

[Συγκοιμίζω, Concumbere facio. Aristoph. Av. 1734 : Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ τῶν ἠλιβάτων θρόνων ἄρχοντα θεοῖς μέγαν Μοῖραι ξυνεκοίμισαν ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.]

[Συγκοινοβιώτης, ὁ, Cœnobii socius. Coteler. Eccl. Gr. monum. vol. 4, p. 121.]

[Σύγκοινος, ὁ, ἡ, Communis. Æschylus Plutarchi Mor. p. 389, A : Μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκοινον Διονύσῳ. Sed recte Porson. σύγκωμον.]

[Συγκοινόω, Communico. Med. Thuc. 8, 75 : Τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κινδύνων ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις. Theoph. Simoc. Hist. 2, 12. || Coinquino, Gl.]

[Συγκοινωνέω, Participo. Hippocr. p. 840, E : Τὰ τῆς κνήμης ξυγκοινωνέοντα. Demosth. p. 1299, 20 : Συγκεκοινωνήκαμεν τῆς δόξης ταύτης. « Georg. Lapith. Poem. Mor. 768. » Boiss. Ad Philipp. 4, 14. Dio Cass. 37, 41. Ephræm Syr. vol. 2, p. 109, F : Συγκοινωνεῖν ἔργοις ἀλλοτρίοις.]

[Συγκοινωνητέον, Communicandum. Theodor. Stud. p. 594, B. Μεταδοτέον καὶ σ. αὐτῷ τῶν ἁγιασμάτων. L. Dindorf.]

[Συγκοινωνία, ἡ, Participatio, Communio. Theodor. Stud. p. 257, C : Ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἱρέσεως καὶ αἱρετικῆς συγκοινωνίας τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσι. L. Dind.]

Συγκοινωνὸς, ὁ, Particeps, Consors. I. q. κοινωνὸς, quod vide. [Rom. 11, 17; Cor. 1, 9, 23; Apoc. 1, 9. Epiphan. vol. 2, p. 14, C.]

[Συγκοιτάδιος. V. Σύγκοιτος.]

[Συγκοιτάζω τινὰ ἐμοὶ, Concumbere aliquem mecum facio. Tzetz. Hist. 2, 774; 4, 572, ad Lyc. 848. Elberling. Pass. Συνεκοιτάσθησαν, Concubuissent, Gl. Pseudo-Chrys. Serm. 10, vol. 7, p. 264, 28. Seager. Zonar. Ann. vol. 1, p. 80, C : Ἦν ἡ κόρη συγκοιταζομένη τῷ βασιλεῖ· 171, A, item de muliere. L. D. Eustath. Il. p. 413, 19.]

Συγκοίτιον, τὸ, Concubitus, Merces quæ datur meretrici, ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσῃ μίσθωμα, Hesych.

[Σύγκοιτις, Concubina, Gl. Nisi scribendum σύγκοιτος, etsi ita dicitur ἄκοιτις.]

Σύγκοιτος, ὁ, ἡ, Consors tori, de Marito, vel de Uxore. [Anon. ap. Plutarch. Mor. p. 1098, B : Σύγκοιτον φίλην. Masc. Meleager Anth. Pal. 5, 191, 5.] Sed et generalius pro Concubitor, Concubitrix. [Concubina, Gl. Pind. Pyth. 9, 24 : Σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον. Meleager Anth. Pal. 5, 196, 1 : Ζηνοφίλα σύγκοιτα ... φίλτρα δῶκεν ἔχειν· 166, 5, δάκρυα. Plut. Mor. p. 100, E : Σύγκοιτος ὀδυνηρά (ἡ ἰδία κακία). « Hesych. in Συνάορος. » Boiss. Quod ap. Polluc. 6, 158, legebatur : Συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήστριαν καὶ σύγκοιτον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Εἴρηκε δὲ καὶ συστάδας ἀμπέλους, Bekkerus scripsit Συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήπτριαν Ἀρ. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ συγκοίτας εἴρηκε καὶ σ. ἀ. Ubi alia latere videtur forma, et quidem eadem fortasse quæ in gl. Hesychii : Συγκοιτάλιον, σύγκοιτον, quod Συγκοιτάδιον scribebat Albertus.]

[Σύγκοιτος, ὁ, Syncœtus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 357, n. 242.]

Συγκολάζω, Simul punio. [Plato Leg. 5, p. 730, D : Ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν. Plut. Oth. c. 3.

L. D. Jo. Chrys. Serm. 103, vol. 5, p. 673, 25. Seager. Theodor. Stud. p. 446, B : Συγκολαζομένους αἰώνια. L. Dindorf.]

[Συγκολάπτω, Contundo. Aquila Lev. 22, 24, συγκεκολαμμένον, Cui contusi sunt testiculi.]

Συγκολλάω, Conglutino [Gl.], Glutine compingo et coagmento; si de ferro dicitur, Ferrumino. [Plat. Tim. p. 43, A : Εἰς ταὐτὸν τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων. Lucian. Alex. c. 21 : Ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν ῥᾳδίως συνεκόλλα.] Sed metaph. plerumque capitur pro Compono, Compingo, et similibus. [Plato Menex. p. 236, B : Ἀσπασία ... συνετίθη τὸν ἐπιτάφιον λόγον, ὃν Περικλῆς εἶπε, περιλείμματ' ἄττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.] Plut. [Mor. p. 85, E] : Συναρμόττειν καὶ σ. πρόθυμοι ὦμεν ἑαυτοὺς, Componere nos ad exemplum hominum virtute præditorum. Item συγκολλᾷν μαρτυρίας, Aristoph. Vesp. [1041], Componere, Consarcinare, Concinnare : Ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων. Simili fere metaph. dicitur διχοῤῥαφεῖν. Item συγκολλᾷν λόγον διχοστατοῦντα, Plutarch. [Mor. p. 985, C], ex Soph. [de quo v. in Σύγκολλος], ea metaph., qua a Cic. dicitur Conglutinata concordia. [Συγκεκόλλημαι, Cohæreo; Συγκεκολλημένα, Cohærentia, Gl. Anna Comn. p. 221, D : Κατὰ τὸν συγκεκολλημένον τῷ τύχει αὐχένα. L. Dind.]

Συγκόλλησις, εως, ἡ, Conglutinatio [Gl.], Compactio et coagmentatio, quæ fit glutinamentis. [Clearchus ap. Athen. 9, p. 393, B : Ἐλαιοβρόχων γενομένων ἡ τῶν πτερῶν σ. αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως. Hemst. Schol. Oppiani Hal. 2, 171 : Ὄστρεα μὲν Κλῇδας ἀναπτύξαντα θυρέτρων) συγκολλήσεις. Wakef. Improprie Themist. Or. 22, p. 268, A : Πρῶτον ὁ δοκιμαζόμενος ἔστω φιλόστοργός τε καὶ φιλοίκειος ὅτι μάλιστα καὶ φύσει τοῦτο τὸ κέντρον ἔχων, ὡς παραίτιον τῆς ξυγκολλήσεως.]

Συγκολλητὴς, ὁ, Conglutinator, Qui glutinamentis aliquid compingit et coagmentat. Metaph. vero Qui aliquid veluti glutine compingit et concinnat. Aristoph. [Nub. 446] : Ψευδῶν ξυγκολλητὴς, εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν. Mendacia componere, dixit Plautus.

Σύγκολλος, ὁ, ἡ, Glutino sociatus, junctus. [Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 985, C : Εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται. Nicand. ap. Athen. 2, p. 60, F : Οἰδαλέα ξύγκολλα βάρη πνιγόεντα μυκήτων.]

Συγκόλλως, More eorum quæ glutino sociata sunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Convenienter, Congruenter, συμφώνως : metaph. sumpta ab iis, quæ glutino sociata sunt. Æsch. Suppl. [310] : Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. [Choeph. 542 : Κρίνω δέ τοί νιν, ὥστε σ. ἔχειν. Ænigma Anth. Pal. App. 117, 1 : Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.]

Συγκολυμβάω, Simul nato, urinor, aquas subeo. Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι ἃ τινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει· Vitruv. : Tum Aristippus ita mandavit dicere, ejusmodi possessiones et viatica liberis oportere parari, quæ etiam ex naufragio una possent enatare. [Ex Diog. L. 6, 6. Wakef.]

Συγκομιδὴ, ἡ, [Collectus, Gl.] Comportatio; plerumque de Frugum comportatione s. collectione et congestione. Thuc. [2, 52 : Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς καὶ ἡ ξ. ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ·] 3, [15] : Οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως τε ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, Occupati in comportandis frugibus. [Xenoph. H. Gr. 7, 5, 14 : Σίτου συγκομιδῆς οὔσης. Plato Leg. 8, p. 845, E : Περὶ ξυγκομιδῆς τῶν ὡραίων ἁπάντων· Theæt. p. 149, E : Ξυγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν.] Isocr. Areop. [p. 145, D] : Εὐκαίρως, καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας, καὶ πρὸς τὴν σ. τῶν καρπῶν. Item σ. τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, Can. 12 Conc. Sardic., i. e. Colligere s. Comportare fruges, vel ἐν καρποῦ συγκομιδῇ εἶναι, ut Thuc. loqui dictum est. Solebant etiam fieri sacrificia ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ut in Συγκομιστήρια annotabo. [Aristot. Eth. Nic. 8, 11 fin. Polyb. 1, 40, 1; 3, 100, 8; 4, 66, 7. Diod. 1, 8 : Τὴν σ. τῆς ἀγρίας τροφῆς ἀγνοοῦντας· 15 : Τὴν σ. τοῦ οἴνου· 74 : Τοῦ θερισμοῦ καὶ τῆς ἄλλης τῶν καρπῶν σ.] Ab hac frugum collectione metaphora sumpta dicitur συγκομιδὴ ἱστοριῶν, Rerum gestarum in unum volumen collectio. Herodian. in præfatione : Οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστοριῶν ἀσχοληθέντων. || Est et in Funere quædam συγκομιδὴ, qua sc. defuncti cadaver ad sepulturam componitur. Vide Συγκομίζω.

Συγκομίζω, Comporto, Conveho. [Xenoph. Ag. 1, 21 : Παιδάρια καταλελειμμένα ἐπεμέλετο ὅπως συγκομίζοιντό ποι. Plutarch. Ages. c. 19 init. : Τοὺς νεκροὺς ἐντὸς τῶν ὅπλων συγκεκομισμένους. De convehendis frugibus Herodot. 4, 199 : Πρῶτα τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαι· ... τουτέων δὲ συγκεκομισμένων ... τὰ μέσα ὀργᾷ συγκομίζεσθαι, iterumque ibid.] Xenoph. [Comm. 2, 8, 3] : Ἔργων τε ἐπιστατοῦντα, καὶ συγκομίζοντα καρποὺς, Convehentem fruges collectas. [2, 9, 4 : Ὁπότε συγκομίζοι ἢ σῖτον ἢ ἔλαιον ἢ οἶνον ἢ ἔρια ἢ ἄλλο τι τῶν ἐν ἀγρῷ γιγνομένων. Photius et Suidas, quod in Συγκομιδὴ, ὡς ἐπὶ καρπῶν, ponunt fr. Lysiæ : Συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον, fugit editores corrigendum esse ex Etym. M., ubi ἀποδοὺς τὸν ἀγρὸν, ceterum non minus absurdum esse δῶρα quam ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον et scribendum τὰ ὡραῖα, dixi jam ad Diodor. 20, 42, vol. 4, p. 285. Pass. Diod. 1, 36 med. : Ἡ γεωργία παρὰ Αἰγυπτίοις ἐλαχίστοις δαπανήμασι καὶ πόνοις συγκομίζεται, idemque act. 4, 82; 5, 68.] Gregor. : Σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε. Philo V. M. 3 : Ὃν ἰδὼν Μωϋσῆς, συγκομίζειν κελεύει, Colligi jubet. Et pass. Xenoph. Cyneg. [5, 5] : Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρᾳ διαλέλυται, Comportata et collecta sunt. Συγκομίζομαι active quoque capitur pro Comporto, Conveho [Xenoph. Anab. 6, 6, 37 : Διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι. Schol. Aristid. p. 339 ed. Fromm. : Τοὺς βαλλομένους τὰ σπέρματα γεωργοὺς ἐπὶ τῷ πλείω συγκομίσασθαι], et metaph. a frugum comportatione sumpta pro Colligo. Xenoph. Cyrop. 1, [5, 13] : Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. Lucian. Nigrin. [c. 10] : Σὺ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. [Proprie id. V. H. 1, 39 : Τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων.] || Una porto, Simul fero s. duco, Una mecum fero, porto, duco. Xen. Cyrop. 4, [3, 17] : Οὐκοῦν πάντα κἀγὼ ταῦτα ἱππεὺς γενόμενος συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν, Hæc omnia mecum ipse porto. Ib. 8, [2, 24] : Τούς τε ἰατροὺς [τοὺς] ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, Undique collectos ducebat secum. || Συγκομίζειν νεκρὸν, Componere mortuum ad sepulturam. Soph. Aj. [1047] : Οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει, Istum mortuum manibus ne componito. [Plutarch. Sull. c. 38 : Ἔφθη τὸ σῶμα συγκομισθέν.] Sic vero et schol. Æsch. Sept. c. Th. [1002] tradit de mortuis dici συγκομίζειν, ἐκκομίζειν, ἀνακομίζειν : eam autem differentiam inter hæc tria constituit, ut συγκομιδὴ sit ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια, ἐκκομιδὴ autem, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγὴ, at ἀνακομιδὴ, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις. Sophoclis schol. l. c. vult esse metaphoram a frugum collectione. [Id. Œd. C. 585 : Τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ. — Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται, Colligitur.]

[Συγκομισμὸς, ὁ, i. q. συγκομιδή. Eustath. Opusc. p. 178, 58 : Καρποφορεῖν ἡμῖν σωτήριον συγκομισμὸν τοῖς δρέπεσθαι θέλουσιν.]

[Συγκομιστέος, α, ον, Cogendus, Colligendus, unde Hesychius : Συγκομιστέον, συνακτέον.]

Συγκομιστήρια, τὰ, Festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant, θυσία ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, Hesych. At Eustath. quum dixisset θαλύσια esse τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδομένας θεῷ ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰσέπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, ἀπαρχὰς, subjungit [Il. p. 772, 23], quosdam rhetorum συγκομιστήρια hæc appellasse. [Schol. Il. I, 534, ἃ ἡμεῖς φαμεν συγκομιστήρια.] Ibid. dicit ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν τὰ θαλύσια solita fuisse θύεσθαι.

[Συγκομιστὴς, ὁ, Collector. Eustath. Od. p. 1488, 59 : Εἰ καὶ ἄλλως Δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος.]

Συγκομιστὸς, ἡ, ὸν, Comportatus : συγκομιστὰ δεῖπνα, Athen., Cœnæ collatitiæ, δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ἐπιτελούμενα, quum unusquisque aliquid in commune confert. Item συγκομιστὴ ῥητίνη, Resina locularis,

A Palladio, quod in loculis comportaretur non colata et impura, VV. LL. Ῥητίνη ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, inquit Gorr., ut vocatur a Galeno Meth. med. 6, h. e. Laguncularis, s. Liquida ex doliis aut amphoris resina, sc. quod ex doliis atque amphoris afferretur; vel etiam συγκομιστὴ, quod in alveis et doliis olim comportaretur : quæ cocta in aqua, vel cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et friabilis : eaque est quam φρυκτὴν, Frictam s. Tostam, non addito etiam resinæ nomine, vel πεφρυγμένην, Retorridam, vocant. Hæc ille. [Conf. Galen. vol. 13, p. 626.] || Est et συγκομιστὸς ἄρτος, Panis, quem alio nomine Galen. αὐτόπυρον appellari scribit, quod ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, mediumque esse inter furfuraceum et similagineum. Quod si verum est, male illi sentiunt, qui συγκομιστὸν Furfuraceum panem interpr., et alio nomine πιτυρίαν dici volunt. Vocatus est autem συγκομιστὸς quasi Confusaneus, quoniam castratus non sit, sed omnia simul tulerit, furfures, utriculos, et similam. Hæc idem Gorr. Galenus Lex. Hippocr. συγκομιστοὺς ἄρτους B exp. τοὺς ῥυπαροὺς, i. e. Panes sordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. Idem Ad Glauc. 2, συγκομιστὸν ἄρτον esse dicit τὸν μέσον τοῦ τε ἀκριβῶς καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Diphilus Siphnius ap. Athen. 3, [p. 115, D] : Ἄρτοι οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείττονες· εἶθ' οἱ σεμιδαλῖται, μεθ' οὓς οἱ ἀλευρῖται, εἶθ' οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων γενόμενοι, Ex farina non cribrata, quemadmodum Galen. eos confici docet ἐξ ἀλεύρων μὴ διακρινομένων. [Oribas. p. 64, 67 ed. Mai. Ἄλευρα Galen. vol. 5, p. 889; 7, p. 483. De accentu proparox. et oxytono v. Lobeck. Paralip. p. 489.]

[Σύγκομμα, τὸ, genus medicamenti vel edulii ap. Alex. Trall. 9, p. 525, Nonni Epit. c. 184, τὸ ἡπατικόν. Kall. Ptochoprodromus Ms. lib. 2, ap. Ducang. Gloss. Append. p. 8 : Κομμάτια, συγκόμματα, τρυγλία μουστακᾶτα. Ubi perperam simplici μ, ut apud Nonnum. V. autem seq. voc. et in Συγκοπὴ citandum C schol. Luciani.]

Συγκομμάτιον, τὸ, genus quoddam edulii, σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς, Hesych. Fortassis i. q. περίκομμα. [V. Σύγκομμα.]

Συγκονίομαι, In eodem pulvere versor. Vide Συγκονιοῦμαι.

Συγκονιοῦμαι, In eodem pulvere versor : ut athletæ, qui in eodem pulvere et arena exercentur. Plutarch. [Mor. p. 52, B], loquens de adulatore, quem simiæ comparat : Τῷ μὲν συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συγκινούμενος, quod in vulg. edd. habetur : quidam tamen habent et συγκονιόμενος, a συγκονίομαι. Idem Plutarch. [ibid. p. 97, A], loquens de amico, qui Proteum agere novit : Φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, καὶ παλαισταῖς συγκονιουμένου, καὶ φιλοθήροις συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπόταις συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ἰδίαν ἤθους ἑστίαν οὐκ ἔχοντος. [Utroque loco est var. —όμενος. Max. Tyr. Diss. 7, 6, p. 115 : Συγκονιούμενος καὶ συμπονῶν. Hic quoque Reiskius συγκονιόμενος, pro futuri D habens participio formam per ου, etsi præs. κονιομένων est ib. 4, p. 110, 1.]

Συγκοπὴ, ἡ, Syncope : est Præceps virium omnium lapsus, ut Galen. ante se a veteribus medicis definitam esse prodidit. Ergo quum essentia virium, quibus regitur corpus, tum in spiritu, tum in solidorum corporum temperamento consistat, palam est nihil horum per syncopen manere integrum, sed cuncta collabi et dissipari : quum spiritu quidem, calorem nativum, ita cum eo mixtum atque confusum, ut nunquam ab invicem separari possint : quum solidorum autem corporum temperamento, tum eum ipsum calorem singulis a natura partibus insitum, tum humidum illud primigenium et radicale, quo uno, veluti glutino quodam, robur earum continetur. Hæc Gorr. Paulo post subjungit, hunc virium lapsum duo præcipua symptomata consequi : exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis : digesta vero solidorum corporum substantia, sudorem quem A Medici συγκοπτικὸν et διαφορητικὸν appellant : hæcque duo esse παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam, cujusque facultatis propria, pulsus defectio, et sensus motusque privatio, consequatur. Postquam vero duo causarum genera explicavit, a quibus malum hoc oritur, dicit tantum esse trium principiorum inter se consensum, ut protinus noxas suas invicem communicent, ipsumque ventriculi os præter reliquas, propter exquisitum sensum, si graviter offendatur, syncopas accersere, quas ab eo στομαχικὰς appellant. Causas autem magnas prorsus esse et vehementes, adeo ut ab iis ægri non modo λειποθυμῆσαι, Animo linqui, sed totis viribus resolvi possint, et proximi periculo esse : sc. alias spiritu ipso deperdito, alias alterato, aliquando maxima ex parte digesto, non raro hæc utraque perpesso. Quibus subjungit, Causæ namque eædem minores, non jam syncopen, sed animi defectum, λειποψυχίαν a medicis dictum, inducent, magnitudine sola a syncope differentem; neque enim tanta est per λειποψυχίας animi B exolutio, quanta per συγκοπὰς, in quibus nulla omnino vis, quæ vel in spiritibus vel in solidis partibus posita sit, integra manet : quum per λειποψυχίας, etiamsi aliqua ex parte exolvantur spiritus, solidorum tamen corporum, quæ multo minus quam spiritus, injuriis sunt opportuna, substantia non digeritur, sed incolumis persistit. Argumento sudor est, in lipopsychia quidem nullus, sed in syncope perpetuus, et pro causarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lipopsychias a syncopis dividit, sic ut quæ virium dissolutiones intra sudorem constiterint, λειποψυχίαι s. λειποθυμίαι, s. exolutiones (unum enim hæc tria significant) dicantur : quæ vero eum prætergressæ fuerint, et ad sudorem usque pervenerint, syncope : quarum etiam pro sudoris modo magnum sit discrimen. Siquidem nemini dubium esse potest plus in iis multo esse periculi, quibus plurimus sudor accessit quam quibus exiguus, quod major virium lapsus ita contingat. Sed quantuscunque sit, omnem ὀξέως καὶ ἀθρόως, Repente et C universim, fieri debere, ratio τῆς συγκοπῆς exigit. Quum enim ea nulli morbo acumine et periculo concedat, lapsum illum virium confertim et semel et magnum etiam fieri necesse est. Hæc ille. Paul. Ægin. 3, 34 : Κατὰ συμπάθειαν δὲ πάσχουσα (ἡ καρδία) ἐπί τε ἐγκεφάλῳ καὶ ἥπατι καὶ στόματι γαστρὸς, λύπῃ τε καὶ φόβῳ καὶ ἑτέροις πλείοσι, τὴν καλουμένην ἐποίσει συγκοπὴν, ἀθρόαν οὖσαν τῆς δυνάμεως κατάπτωσιν, ἐκλύσεσί τε καὶ λειποθυμίαις καὶ μικροσφυξίαις, ἄκρων τε περιψύξεσι καὶ περιϊδρώσεσι δηλουμένην. Galen. : Οὐ συγκοπὰς οὗτοί γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpr. Animi deliquium, Animi defectum s. defectionem, at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Cels. 7, c. ult. [Dionys. Hal. vol. 5, p. 93, 2 : Ἡ τοῦ πνεύματος δηλοῦται συγκοπή. Matthæi Med. p. 61 : Συγκοπῆς καὶ σπασμῶν· 64 : Συγκοπαῖς ὀξυτάταις. Aetius l. 6, ap. Phot. cod. 218, p. 175, 5 : Λειποθυμίας τε καὶ συγκοπῆς. Nicol. Callicles ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 193, C : Θνήσκει ... ἐκ συγκοπῆς. || Concisio, de cibis comminuendis sive D concoquendis, Plutarch. Mor. p. 912, E : Ὑγείας ἕνεκα καὶ συγκοπῆς πλήθους τὸν ἅλα λείχειν ἐθίζουσι τὰ βοσκήματα. Similiter schol. Lucian. Vit. auct. c. 19 : Παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀπὸ συγκοπῆς σύκων συμπλαττομένη, de quo conf. Bast. ad Gregor. p. 457. Συγκεκομμένα σῦκα Hesychius et Photius. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 145 fin. ed. Blanc. : Ὀρείχαλκος, ᾧ χρῶνται πρὸς κόσμον καὶ εἰς συγκοπὴν ἀντὶ νομίσματος καὶ μελίεφθα χαλκᾶ εἴς τε ἕψησιν καὶ εἰς συγκοπὴν ψελίων καὶ περισκελίδων τισὶ τῶν γυναικῶν. || Collisio, Gl. Dionys. H. vol. 5, p. 166, 12 : Αἱ μετὰ τούτων γινόμεναι συγκοπαὶ τῶν ἤχων, τοῦ ν καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ π καὶ τοῦ κ, τετράκις ἑξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι χαράττουσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.] || Figura gramm., qua syllaba ex medio dictionis alicujus aufertur, sicut ἀποκοπὴ, quum in fine; ἀφαίρεσις, quum ab initio. [Plut. Romul. c. 11 : Καλεῖται κατὰ σ. πωμήριον· Mor. p. 1011, E : Τὸ Ἐμβῆναι καὶ Ἐκβῆναι σ. προφανής ἐστι τοῦ Ἐντὸς βῆναι καὶ Ἐκτὸς βῆναι. Themist. Or. 21,

p. 251, A : Ἐκμελετᾶν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ἀποβλήψεις. Apud grammaticos frequens inprimis dat. συγκοπῇ, Per syncopen. || De apocope dictum ab Etym. M. p. 187, 43 : Συγκοπή ἐστιν (βᾶν pro βῆναι) · 321, 38, Chœrob. vol. 3, p. 124, schol. Il. B, 443, Od. E, 537, notavit Lobeck. Technol. p. 5. Plerumque ab ea distinguitur, ut a Tryphone Walz. Rhett. vol. 8, p. 745, 8, aut ita ut HSt. fecit definitur, ut ib. vol. 3, p. 567, 1. || De oratione concisa Longin. De subl. 42 : Ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ· iterumque ib., ubi distinguit ab συντομία. L. Dind.]

[Συγκοπιάω, Una laboro. Ignat. Ep. ad Polycarp. c. 6. « Jo. Climac. p. 42, schol. p. 356. » Boiss. Anna Comn. p. 155, A : Τοῖς συγκεκοπιακόσι τούτῳ ἐν ταῖς συμπεσούσαις μάχαις. Hesychii gl. Συγκεκοπιταμένους, συγκεκομμένους, Palmerius corrigebat —κοπιαμένους. L. Dind.]

[Σύγκοπος, ὁ, ἡ, Animi deliquio affectus. Diod. 3, 5, med. : Τὴν μητέρα ζητοῦσαν τὸ σῶμα παρὰ τὸν ποταμὸν σύγκοπον γενέσθαι. Pro εὔκοπον Ald. Sir. 22, 15.]

Συγκοπτικός, ή, όν, Syncopen inducens, Animæ defectionem et præcipitem virium omnium lapsum una cum sensuum languore, arteriarum pulsus defectionem, sudoreque perpetuo, afferens, corde jam affecto, et laborante vitæ principio. Galen. : Ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις, ὀλέθριός τε ἐστι καὶ σ. [Eustath. Opusc. p. 9, 10 : Οὐκ ἀποβήσεται ὁ καίριος κόπος αὐτῷ εἰς τι κακὸν, οἷα συγκοπτικός. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 231, 1012 : Σ. πάθος. L. Dind.]

[Συγκοπτὸς, ὁ, Concisus. Athen. 9, p. 373, A, λάχανα. Gl. : Σύγκοπτα, Faratalia. De accentu conf. Lobeck. Paralip. p. 489.]

Συγκόπτω, Concido, [Decido, addunt Gloss.] Conscindo. Qua vero signif. Cic. dicit, Virgis plebem Romanam concidere, et Plaut. Pugnis concisus, ea et [Eur. Cycl. 228 : Πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας·] Aristoph. Nub. [1425] : Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, Ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι, i. e. τυφθῆναι s. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι, Verberibus concisos s. cæsos nos esse. [Ἐπὶ τοῦ πληγαῖς συγκόπτεσθαι dictum a Metagene annotavit Photius et Antiatt. Bekk. p. 114, 1. V. Ξενοκοπέω.] Pro Pugnis aut Verberibus concidere videtur accipi posse et in Xen. Conv. p. 522 [c. 8, 6] : Πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με· τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, Modo pugnis et verberibus me non concidas. Apte tamen hic etiam reddere possumus Contundere, [Tundere, add. Gl.]; nam Cic. dicit Pugiles cæstibus contusi; Ovid. Nares contundere alicui; Plaut. Nonne hic homo modo me pugnis contudit? [Cyrop. 2, 3, 20 : Οἱ συγκεκομμένοι τὰς νεφέλας ἀνέκραγον. Plato Phædr. p. 273, B : Ἀσθενὴς καὶ ἀνδρικὸς ἰσχυρὸν καὶ δειλὸν συγκόψας· et ib. : Τὸν δειλὸν ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκόφθαι. Et improprie Theæt. p. 169, B : Μυρίοι ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες καρτεροὶ πρὸς τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν. Lysias p. 97, 42 : Μόλωνα ἐκαμύνειν ἐπιχειροῦντα συνέκοψαν· 99, 39 : Ὅταν συγκοπῶσιν· et ib. 20, συγκοπήσεσθαι.] Sic accipitur etiam ap. Dem. C. Mid. p. 521 [532, 26] : Τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκόψας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; nam Dem. choragum suæ tribus agens, ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας κονδύλους ἔλαβεν ἐναντίον πάντων τῶν θεατῶν, ut dicit Liban. in Argumento : quemadmodum et Æsch. C. Ctes. dicit Demosthenem κατακεκονδυλίσθαι ὥστε οὐ- ... τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. [Ps.-Demosth. p. 1151, 26 : Συνεκόπην.] Est igitur συγκόπτειν i. q. κονδυλίζειν, s. κατακονδυλίζειν, Pugnis concidere, contundere. [Gl. interpr. etiam Occilare, quod verbum ignotum fuit editoribus Plauti Amph. 1, 1, 28 : « Aliquem hominem allegent, qui mi advenienti os occillet probe. » De gallis pugnantibus Fab. Æsop. 16 Fur. : Θεωρεῖ τοὺς ἀλεκτρυόνας μαχομένους καὶ συγκόπτοντας. || Gl. interpr. etiam Contamino, Polluo.] || Συγκόπτειν est etiam Discindere. Unde et Lucian. [De calumn. c. 1] dicit, Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν· ita Cic., Multæ amicitiæ discissæ potius quam dissutæ. [Herodot. 7, 34 fin. : Καὶ δὴ

A ἐζευγμένου τοῦ πόρου ἐπιγενόμενος χειμὼν μέγας συνέκοψέ τε ἐκεῖνα πάντα καὶ διέλυσε. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 3 : Συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω. Dio Chrys. Or. 37, vol. 2, p. 111 : Τοὺς τῶν τυράννων ἀνδριάντας συγκόψαι.] || Συγκόπτεσθαι etiam dicuntur qui Syncope corripiuntur, h. e. quibus cor veluti conciditur et contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quasi discissa resolvuntur; nam scribit Aret. De morbis acutis 2, 3, nihil esse μέζον ἢ ὠκύτερον συγκοπῆς δυνάμιος : esse autem τῆς καρδίης νοῦσον ἢ σίνος τῆς ἐν αὐτέῃ τοῦ ζῆν δυνάμιος, καὶ λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος ἀντίξουν τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐόν. De symptomatis autem et notis τῶν συγκοπτομένων Idem ibid. tradit. Galenus, Οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, Repente linquuntur animo, Bud.; sed si Medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus est quam λειποθυμεῖν, ut patet ex verbis Aretæi paulo ante citt. Idem : Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, Syncope correpti mortui sunt : quod non ita facile fit in animi deliquiis.

B [Theophr. fr. 7 De lass. 2 : Ὅταν εἰς τὸ ἐντὸς δίιχηται διὰ πλῆθος τοῦ πόνου, τοῦτ' ἐν τοῖς ὀστοῖς κόπος, ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ σαρκὶ καὶ ἐν ὅλοις τοῖς σώμασιν· ὃ δὴ καλοῦσι συγκεκόφθαι. Dionys. A. R. 5, 44 med. : Ἀνθρώποις τεταραγμένοις καὶ ὑπὸ τοῦ δρόμου συγκεκομμένοις τὰ πνεύματα. (V. Συγκοπή.) Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 321, 13 : Διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι. || « Simul plangor. Eumath. Ism. p. 390, B : Οἱ πατέρες ὀδυνηρότερον συνεπήγνυον καὶ συνεκόπτοντο. » Wakef. Schol. Æsch. Cho. 23 : Ὅπως ἐναγίζουσα συγκόψομαι καὶ θρηνήσω. || De syncope dictum notavit Sylburg. Ind. Etym. M. : « συγκόψαι p. 733, 19; συγκόπτουσι μίαν συλλαβὴν ἐν τῇ συνθέσει, 299, 28; σύγκοψον τὴν ος συλλαβὴν, 756, 51; συνεκόπη ἡ λα συλλαβή, 560, 50· συγκεκόφθαι ἀπὸ τοῦ, 276, 25. »]

[Συγκορδυλέω, Constringo. HSt. in Ind. :] Συγκεκορδυλισμένος videtur esse i. q. ἐγκεκορδυλημένος a. n. Κορδύλη, quod v. Hesych. tamen συγκεκορδυλισμένα exp. συνηθροισμένα. [Codex —λιμένα, ut scribendum sit —λημένα. Conf. quæ dixi in Ἐγκορδυλίζομαι. Et

C sic Photius post Συνιστῇ, Συγκεκορδυλημένα, κορδύλη γὰρ ἡ συστροφή. Ceterum interpret. συνηθροισμένα ad Συγκεκροτημένα referri videtur, ad hoc voc. autem referri quæ sequuntur συνειλημμένα (vel potius —ειλημένα), animadverterunt intt. Aliam Photii gl. . Συγκεκορδημένα, συγκεκυφότα, συνεστηκότα, Dobræus Advers. vol. 1, p. 609, item corrigebat Συγκεκορδυλημένα. L. Dind.]

Συγκορυβαντιάω, Simul insanio Corybantum more, Simul insaniendo Corybantas imitor. [Alibi :] Plato composito Συγκορυβαντιᾶν usus est [Phædr. p. 228, B] : Ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἥσθη ὅτι ἕξοι συγκορυβαντιῶντα, Cum quo insaniat, h. e. immodice oblectetur confabulando. Bud. Sic Suidas : Ὁ δὲ στρατὸς συγκορυβαντιάσαντες καὶ ἐπαλαλάξαντες ἅπαντες, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐπιδουπήσαντες, ἐσήλατο ἐς τὸν ποταμόν. At Plin. 11, 37 : Patentibus oculis dormiunt lepores, multique hominum : quod Corybantiān Græci dicunt. [Euseb. Præp. ev. p. 737, D; Synes. p. 275, C; Eunap. p. 153 med. Wakef.]

D [Συγκορυφαῖος, Socius principatus. Germanus In dormit. B. Mar. p. 106. Boiss.]

[Συγκόρυφος, ὁ, ἡ, Cujus vertex conjunctus est cum vertice alius. Aristot. Probl. 15, 11 : Δι' ὀπῆς ἐὰν λάμπῃ εὐγωνίου τὸ φῶς, στρογγύλον καὶ κῶνος γίγνεται. Αἴτιον δὲ ὅτι δύο γίγνονται κῶνοι, ὅ τε ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ὀπὴν καὶ ὁ ἐντεῦθεν πρὸς τὴν γῆν καὶ συγκόρυφοι.]

[Συγκορυφόω, Consummo. Dionys. vol. 6, p. 827, 11 : Οὐδὲ ταῦτα συγκορυφώσας τῆς Πλαταιέων μέμνηται πολιορκίας, quod postea dicit ἀφεὶς καὶ ταύτην ἀτελῆ. « Longinus 24, 4 : Συγκορυφοῦν εἰς ἕν τι. » Seager. Isaac. mon. in Bachm. An. vol. 2, p. 173, 25 : Οἱ τὸ πλῆθος αὐτῶν συγκορυφοῦντες. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 671, κϛ' : Ἐξ ὧν συνεκροτήθη νηῶν στόλος μακρῶν εἰς ,αρπς' συγκορυφούμενος. L. Dind.]

[Συγκορύφωσις, εως, ἡ, Computatio. Theolog. arithm. p. 25, C ed. Ast. : Πέντε δὲ καὶ τὰ τούτων σχήματα, ὧν ἡ σ. πάλιν τῶν βάσεων εἰς τὸν πεντάδος διπλασιάζεται λόγον. « Psellus p. 48 fin. ed. meæ. » Boiss.]

Συγκοσμέω, Simul honesto, Cohonesto, e Xen. [Cy-

rop. 2, 2, 26 : Ἀνθρώπους, οἳ ἂν ὑμῖν δοκῶσι μάλιστα συνισχυριεῖν τε ὑμᾶς καὶ συγκοσμήσειν. Marc. Anton. 5, 1; 7, 48. Hesychius : Συνεκοσμοῦντο, συνεκρίνοντο.]

[Συγκοττᾰβίζω, Una ludo cottabo. Etym. M. p. 533, 14.]

Συγκουφίζω, Simul levo, attollo, erigo, Adjuvo in levando s. attollendo aut etiam portando : ut in hoc Sexti Philosophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotyposeωn opere, quod a me Latinitate donatum est, 3, 2 : Συνεργὸν δὲ (αἴτιον εἶναι ἡγοῦνται), ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο· i. e., ut ibi sum interpretatus, Συνεργὸν autem (αἴτιον putant esse) Causam, quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus; ut quum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Quodsi liceat βαστάζειν ibi accipere pro Attollere, in qua signif. accipitur ἀναβαστάζειν a schol. Soph., tunc et συγκουφίζειν fuerit Adjuvare in attollendo. [Lucian. Toxar. c. 20 : Συμπαρανήχεσθαι καὶ συγκουφίζειν (natantem). Wakef. Id. D. deor. 20, 6 : Συμπαριπταμην αὐτῷ καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. Valck.]

Συγκρᾰδαίνω, Simul quatio, aut vibro. Aristot. De mundo [c. 4, 27] : Πολλὰ μέρη συνεκράδανε πνεῦμα, Multis in locis spiritus vibrantem motum civit, Bud. [Stob. Flor. 92, 10 : Συγκραδαίνεται καὶ συμπεριπίπτει. Valck. Greg. Nyss. vol. 1, p. 179, B : Τὸ σῶμα τῷ φόβῳ συγκραδαινόμενος. L. Dind.]

[Συγκράζω, Simul clamo. Ælian. N. A. 11, 1 : Ὅταν οἱ κιθαρισταὶ συγκεκράγωσι τῷ χορῷ παναρμόνιον μέλος. Sed cod. Vat. συγκρέκωσι.]

[Συγκραιπαλάω, Simul crapulor, inebrior. Ephræm Cæs. 6965, p. 167. Osann. Nicetas 19, p. 275. Anon.]

Σύγκρᾱμα, τὸ, Id ipsum, quod commixtum s. contemperatum est, Id ipsum, quod concrevit s. coaluit. Apud Medicos vero dicitur Potio diluta s. mixta ex vino et aqua : quod κρᾶμα quoque dicitur. Diosc. 5. [Plut. Mor. p. 943, E : Οἷον ἄστρου σ. καὶ γῆς οὖσαν (lunam). Gregor. Nyss. vol. 2, p. 482, C : Διπλοῦ ὄντος τοῦ ἀνθρώπου συγκράματος, nisi leg. ἀνθρωπίνου, ut p. 517, B; vol. 3, p. 393, B. V. autem Σύγκριμα. L. Dindorf.]

[Συγκρᾱματικὸς, ἡ, ὸν, Ad mixturam vel temperamentum pertinens, ap. Plut. Mor. p. 904, F : Τοὺς δὲ συγκραματικοὺς (ὀνείρους γίνεσθαι) ἐκ τοῦ αὐτομάτου κατ' εἰδώλων πρόσπτωσιν, ap. Galen. scriptum συγκριματικούς. Ptolem. Tetrab. 3, p. 117 : Τοῦ σ. τόπου καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ πάντων μιμνῆσθαι προσήκει. Conf. Συγκρατικός.]

Σύγκρᾱσις, εως, ἡ, [Temperamentum, Temperantia, Gl.] Commixtio, Contemperatio, Cinnus, quo duæ res in unam coeunt. [Eur. fr. Æoli ap. Stob. Fl. 43, 20, 4 : Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς.] Alexis ap. Athen. 10, [p. 449, D] in gripho de dormientibus : Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ Σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει Μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν. [Manetho 2, 400 : Αὐτὰρ ἀληθείην πᾶσαν βροτέου βιότου σύγκρασις διέκριν' ἐπιμαρτυρίαι δὲ φαεινῶν ἄστρων ἀλλήλοις· 3, 227 : Ἠδὴ καὶ σύγκρασιν ἀεισω μαρτυρίας τε, item de sideribus. Thuc. 8, 97 : Φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες· μετρία γὰρ ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο. Plato Polit. p. 273, B : Τὸ σωματοειδὲς τῆς συγκράσεως· 277, C : Τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων· et plur. 278, D. Phil. p. 64, D : Μέτρου μὴ τυχοῦσα ξύγκρασις ... ἀπόλλυσι πρώτην ἑαυτήν. Theolog. arithm. p. 6 ed. Ast. De temperamento hominis Ptolem. Tetrab. p. 8, 2 : Τὰς προρρήσεις τῆς ἑκάστου συγκράσεως· 10, 18 : Τὸ οἰκεῖόν τε καὶ πρόσφορον τῇ καθ' ἑκάστην σ. ἐπιτηδειότητι. Gl. interpretatur etiam Concentus, ut infra Σύγκρισις, quod v., Suidas. L. Dind.]

[Συγκρᾱτέον, Commiscendum. Plato Phileb. p. 62, B; 63, A.]

Συγκρᾰτέω, Contineo, ea signif., qua dicit Cic. nullam rem vehementius remp. continere quam fidem; Tueor. Chrysost. : Τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι. [Geopon. proœm. 6 : Τοῦτο τὸ μέρος, ὃ μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συγκρατεῖν ἐξεπίσταται.] Ita usus est hoc verbo Gaza in sua interpretatione libri Cic. De senect., quum his Græcis [e Xen. Cyrop. 8, 7, 22, repetitis, ubi deteriores συγκρατοῦσι pro συνέχουσι], Οἳ τήνδε τῶν ὅλων τάξιν καὶ καλλονὴν συγκρατοῦσιν ἀτριβῆ τε καὶ ἀναμάρτητον, vertit Latina illa, Qui hanc rerum pulcritudinem tuentur et regunt. [Plut. Phocion. c. 12 : Λόφον καταλαβὼν συνεῖχεν ἐν τούτῳ καὶ συνεκράτει τὸ μαχιμώτατον τῆς δυνάμεως· Mor. p. 508, D : Τοὺς ἀπορρήτους λόγους συλλαβόντες οὐ συγκρατοῦσιν· 876, A; 907, A. « Συγκρατεῖν τὸ πνεῦμα, Continere spiritum, Diogen. L. 6, 76. » Hemst. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 91, A : Ὥσπερ συσφίγγοντος καὶ συγκρατοῦντος αὐτά. De corpore confirmando Aret. p. 30, 41 : Ὕπνος αὐτέοισι οὔτε πόσει οὔτε βρωτῷ συγκρατέει τὰ μέλεα.]

[Συγκρᾱτικός, ἡ, όν, i. q. συγκραματικός. Olymp. In Phileb. p. 281, 6 a fine : Ἡ συγκρατικὴ ἰδιότης. Cit. Boiss. Ptolem. Tetrab. p. 82, penult. : Ἡ δὲ τῶν τὴν κυρίαν λαβόντων συγκρατικὴ θεωρία τὴν τῶν ἀποτελεσμάτων δείκνυσι ποιότητα. Et p. 182, 4 : Τὸ μὲν οὖν αὐτῶν τῶν πράξεων εἶδος διὰ τῶν τοιούτων κατὰ τὸ συγκρατικὸν εἶδος δεήσει στοχάζεσθαι· 196, 2 : Τῆς σ. ἐπισκέψεως. Porphyr. Isag. in Ptolem. Apotelesm. p. 181, A : Τὰ περὶ τῆς σ. θεωρίας τῶν οὐρανίων σωμάτων· 183, D; 184, C. L. Dind.]

Σύγκρᾱτος, ὁ, ἡ, Commixtus, Contemperatus. Greg. Naz. : Σύγκρατον ἀέρι τὸ φῶς. [Improprie Eur. Andr. 494 : Καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον ζεῦγος πρὸ δόμων ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον. Lucian. Amor. c. 12 : Τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ σύγκρατον. « De Basilio M. apud Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 537. » Hemst. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 249, A : Ἡ διὰ μέσου τῶν δύο τούτων σ. ἕξις ἀρετὴ γίνεται· 666, C : Πρὸς ἑκάτερον τῶν χρωμάτων σ. εἶδος. L. D.]

[Συγκρατύνω, Confirmo. Plut. Mor. p. 656, E : Τὸ πῦρ τὸν κέραμον συγκρατύνει. Hippocr. p. 1006, C : Ὁποῖα ... συγκρατύνεται. ἄυ]

[Συγκρέκω, Simul cano. V. Ælian. in Συγκράζω cit.]

[Συγκρέμαμαι, Simul pendeo. Andr. Cret. p. 300. Kall.]

[Συγκρημνίζω, Simul præcipito. Polyb. 8, 34, 7 : Τὸ πλεῖον αὐτῶν μέρος ἀπωθούμενον καὶ συγκρημνιζόμενον ἐν τῇ τάφρῳ διεφθάρη. « Nicet. Eugen. 6, 25. » Boiss.]

[Συγκρητίζω.] Συγκρητίζειν [sec. Etym. M. et Suidam] dicebatur de iis, qui, Cretensium more, post seditionem aut quampiam discordiam, inter se reconciliati hostibus aliunde invadentibus resistebant conjunctis viribus. Et hic omnium adversus communes hostes consensus, fuit dictus Συγκρητισμός. Vide Plut. De frat. carit. [p. 490, B.] Extant porro et alia verba a quarundam gentium nomine derivata, easque itidem infamantia. Quorum in numero est verb. Λεσβιάζειν pro αἰσχροποιεῖν. Sed de hoc alibi.

[Συγκρητισμός. V. Συγκρητίζω.]

Σύγκρῐμα, τὸ, Coagmentum et quod concretum est, ut Cic. loquitur, veluti mundus. [Suidæ ἡ ἐκ πολλῶν εἰς ἄλληλα συμφωνία οἷα ἡ τῶν τεσσάρων στοιχείων κοινωνία. Συγκρίματα, Concretiva, Gl.] Bud. p. 782, ex Gregor. et Diog. L., i. fere q. σύστημα, cum quo et copulatur. [Polyb. 8, 34, 7 : Οὔτε θάλαττα οὔτε ἀὴρ, ἀλλὰ σύγκριμά τι ἐκ τούτων. Suicer. Thes. v. Κόσμος : « Suidas : Κόσμος τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύγκραμα. Eadem Gregor. Naz. Or. 42, p. 679, nisi quod (cum Etym. M.) σύγκριμα, ut leg. ex Philone De mundo, unde hæc petita. Eadem Theophan. Hom. 56, p. 380. »] Συγκρῖναι, inquit Gorr., Miscere, verbum Methodicorum proprium; ex quo συγκρίματα appellabant Animantium corpora, quasi ex individuorum corpusculorum mixtura constarent, et meatuum miscellanea : cui medicandæ, si quando confusa essent, μετασυγκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ et μεταποροποιητικὰ vocabant. Et in VV. LL. ex Dioscor. De iis, qui a dipsade morsi sunt : Τῷ δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν εἰληφότι τὸ ποτὸν, παραπλήσιόν τι ὅλου τοῦ σ. ἀκολουθεῖ, Proinde toto corporis habitu similes sunt iis, qui antea nihil potus sumpserint. [Sextus Pyrrh. p. 72 lin. : Τὰ ἄτομα καὶ τὸ κενὸν, ἅπερ φησὶν (Democritus) οὐ μόνον τοῖς ζῴοις, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς συγκρίμασιν ὑπάρχειν· et alibi sæpe. Plut. Mor. p. 883, A : Ἐπίκουρος ... τὰ πρῶτα (σώματα)

A ἁπλᾶ, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων συγκρίματα· 892, A : Ἀναξαγόρας ἀνωμαλότητα τοῦ συγκρίματος (lunæ)· ib. : Οἱ Στωικοὶ διὰ τὸ ἑτεροειδὲς τῆς οὐσίας μὴ εἶναι αὐτῆς ἀκήρατον τὸ σύγκριμα 899, C : Οἱ Στωικοὶ τὴν μὲν ἀσθενεστέραν (ψυχὴν) ἅμα τοῖς συγκρίμασι γενέσθαι· et bis p. 1116, C. Irenæus p. 22 med. : Καὶ φύσιν ἐμπεποιηκέναι αὐτοῖς, ὥστε εἰς συγκρίματα καὶ σώματα ἐλθεῖν. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 72, B : Τὸ νοερὸν τοῦ ἀνθρωπίνου σ., et ib. D; 100, C, etc., pro quo alibi Σύγκραμα, quod v. L. Dind. V. annot. ad Plotin. vol. 3, p. 91, A, ad p. 102, G. Creuzer. Artemid. 3, 29 : Πονηρὸν σ. τοῦ σώματος. Hemst. Tzetz. Exeg. Il. p. 32, 19 : Δία ἐνταῦθα οὐ τὸν αἰθέρα ἢ ὅλον τὸ σ. τοῦ οὐρανοῦ. Sirac. 35, 5 : Σύγκριμα μουσικῶν ἐν συμποσίῳ οἴνου.] || Contentio, Comparatio, VV. LL. || Σύγκριμα ἐνυπνίου, Interpretatio somnii : vide Σύγκρισις. || Edictum, ut 1 Macc. 1, [57] exponi eadem tradunt. [Dan. 4, 21 : Τοῦτο ἡ σύγκρισις αὐτοῦ, βασιλεῦ, καὶ σύγκριμα ὑψίστου ἐστίν.]

Συγκριματικός, ή, όν, Temperatus s. potius Concretus, VV. LL. [V. Συγκραματικός.]

B [Συγκριμάτιον, τὸ, dimin. a σύγκριμα, Compages. Marc. Anton. 8, 25.]

Συγκρίνω, Coagmento. [Apoll. Rh. 4, 681 : Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν συγκρίνας.] Et Συγκρίνομαι, Coagmentor, Concresco [De maris in utero conformatione Hippocr. p. 1170, A : Συνεκρίθη, συνέστη, quod ἐπάγη exponit Galen. Foes. Epicharm. ap. Plut. Mor. p. 110, A : Συνεκρίθη καὶ διεκρίθη κἀπῆνθεν ὅθεν ἦνθεν πάλιν γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμ' ἄνω] : cui opp. διακρίνεσθαι, Discerni. Bud. p. 782, ex Aristot. Metaph. [1, p. 11, 17; 14, 19 Br.] Et in VV. LL. ex Theophr. C. Pl. 6, τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, Aggregandi disgregandique ratione. [Tim. Locr. p. 101, C : Τὸ μὲν ὦν λευκὸν διακρίνει τὰν ὄψιν, τὸ δὲ μέλαν συγκρίνει. Plat. Tim. p. 67, D : Τὰ μὲν συγκρίνοντα (τὴν ὄψιν), τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτήν· 58, B : Τῶν ἐλαττόνων τὰ μείζονα διακρινόντων, τῶν δὲ μειζόνων ἐκεῖνα συγκρινόντων, et alibi sæpe cum col. v. διακρ.] Et ex Herodoto [4, 152] : Συνεκρίθησαν [συνεκρήθησαν] φιλίαι μεγάλαι Θηραίοισι ἐς Σαμίους, Ingens amicitia contracta est s. coaluit. Medici pro C Miscere accipiunt, ut in præced. Σύγκριμα vidisti. [Improprie Diod. 4, 44 fin. : Διόπερ οὐ χρὴ θαυμάζειν, ἐάν τινα τῶν ἀρχαιολογουμένων μὴ συμφώνως ἅπασι τοῖς ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι συγκρίνωμεν. Et Corinth. 2, 10, 12 : Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων.] || Συγκρίνεσθαι πρός τινα, Judicio contendere cum aliquo, cum aliquo disceptare. [Lucian. Solœc. c. 5 : Ἑτέρου δὲ λέγοντος Συνεκρίνετο αὐτῷ, Καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Schol. : Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν ἢ ἠμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο· τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. Eadem Thomas p. 821. Neque ap. Polyb. 6, 36, 8 : Οὗτος δ' ἄγει τοὺς ἀποταχθέντας εἰς τὴν φυλακήν, οὗτοι δὲ συγκρίνονται πρὸς τὴν ἐφοδείαν, ubi Int. vertit, Qui cum circuitore disceptant, aliena est signif. Comparationis s. ἐξετάσεως.] || Comparo [Confero, add. Gl.] et contendo inter se. [De qua signif. Phrynichus post verba in Σύγκρισις citanda : Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷδε ἡμάρτηται· χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν καὶ παραβάλλειν λέγειν. Ubi Lobeck. D annotavit Il. Aristot. Rhet. 1, 9 fin. : Δεῖ δὲ πρὸς ἐνδόξους συγκρίνειν· Reip. 4, 11 init. : Πρὸς ἀρετὴν συγκρίνουσι τὴν ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας· H. A. 9, 38 : Ὡς πρὸς τἆλλα συγκρίνεσθαι. Theophr. C. Pl. 4, 2, 2 fin. Philemo ap. script. Comp. Men. et Phil. p. 363 : Ἐὰν μεγίστην ὁ φίλος ἣν λέγῃ πόλιν, σὺ τὴν σεαυτοῦ πατρίδα μὴ συγκρῖν', ἐπεὶ ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις. Prov. Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις v. ap. Suid.] Lucill. Epigr. : Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, Compara artem cum arte. [Polyb. 6, 47, 9 : Εἰ τῶν ἀγαλμάτων τις ἓν προθέμενος τοῦτο συγκρίνοι τοῖς ζῶσι· 12, 10, 1 : Τὴν προαίρεσιν καὶ τὰς ἀποφάσεις συγκρίνωμεν ἐκ παραθέσεως· 14, 3, 7 : Συνέκρινε καὶ διηρεύνα τὰ λεγόμενα. Diod. 1, 58 fin. : Συγκρίνειν τὰς ἡλικιώτιδας πράξεις· 2, 5 : Ἕνεκα πλήθους ἀνθρώπων τὴν Ἰταλίαν ὅλην οὐκ ἄν τις συγκρίνειε πρὸς ἓν ἔθνος τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν· 1, 58 : Εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς οὐκ ἔχει τὸν δυνάμενον συγκριθῆναι· 3, 52 fin. : Ἀνδρεία πρὸς τὰς καθ' ἡμᾶς φύσεις συγκρινομένη· 4, 14 init. : Μηδενὸς τολμήσαντος αὐτῷ συγκριθῆναι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρετῆς· aliique recentiorum apud Lobeck. l. c.

A quibus Hesychii gll. accedunt.] Athen. 1, [p. 31, D] : Οἶνον ἐν Καπύῃ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι, Cui nullum comparari posse. || In Epigr. [Anth. Pal. 7, 137, 1] : Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, Ne me tumulo metiaris. || Συγκρίνειν ἐνύπνια, Interpretari somnia s. explicare, Genes. 40, [8], Dan. [5, 12], ut supra κρίνασθαι ὀνείρους ex Homero.

Σύγκρῐσις, εως, ἡ, Concretio. [Plat. Tim. p. 64, E : Βία οὐκ ἔνι τῇ διακρίσει αὐτῆς καὶ συγκρίσει· Leg. 10, p. 894, B : Κατά τε συγκρίσεις ἔν τε διακρίσεσιν. Aristot. Metaph. 1, p. 11, 21. Frequens etiam ap. Epicurum ap. Diog. L. 10, 40 sq. De homine nato Dionys. A. R. 2, 56 fin. : Τὰ συμβάντα ἐκ τοῦ θεοῦ περὶ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου καὶ τὴν διάκρισιν (Romuli). Diod. 1, 7 med. : Τὸ δὲ ἰλυῶδες καὶ θολερὸν μετὰ τῆς τῶν ὑγρῶν συγκρίσεως ἐπὶ ταὐτὸ καταστῆναι· ib. fin. : Τὰ γεώδους ἀντεχόμενα συγκρίσεως· 3, 47 : Τῆς συγκρίσεως τῶν ὄγκων εἰς ἀραίωμα συναγομένης.] Plut. De primo frig. [p. 947, B] : Οὕτω σ. καὶ πυκνώσει τὸ ψυχρὸν αἰσθητόν ἐστι, Ita frigus concretione et densitate sentitur. Ib. B [p. 951, A] : Ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει μὲν εἰς ἀέρα φθείρεται, συγκρίσει δ' εἰς γῆν, Ut item liquor secretione in aerem interit, concretione in terram. Id. De defectu orac. [p. 424, F] : Αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν ὕλην αἱρομένην ἄνω, κύκλῳ διανέμουσιν· αἱ δὲ σ. καὶ πυκνώσεις πιέζουσι κάτω πρὸς τὸ μέσον καὶ συνελαύνουσι, Quippe quum dissipatio materiam a medio subvolantem circum distribuat, concretio atque densatio pessum deprimat, in mediumque compellat, Turn. Sic in Axiocho [p. 365, E] : Τῆς σ. ἅπαξ διαλυθείσης, Concretione et coagmentatione semel dissoluta, ea sc. qua anima cum corpore coaluit. [Μῖξις et γένεσις Hesychio.] || Comparatio, [Collatio add. Gl.] Contentio duorum inter se. [Ὁμοίωσις Photio. V. l. Philem. in Συγκρίνω cit. Qui antiquissimus testis hujus est signif., de qua Phryn. Epit. p. 278 : Σύγκρισις· Πλούταρχος ἐπέγραψε σύγγραμμά τι τῶν αὐτοῦ Σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου, καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος καὶ σαφῶς εἰδὼς ὅ,τι ποτέ ἐστιν ἡ σύγκρισις ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. V. Συγκρίνω. « In C librorum elogiis id fuit unum celebratissimum; sic olim legebatur Chrysippi Σύγκρισις τῶν τροπικῶν ἀξιωμάτων Diog. L. 7, 194; Cæciliani Siculi Σ. Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, Suid.; Meleagri Gadareni λεκίθου καὶ φακῆς, Athen. 4, 45, p. 112. Plut. ipse comparationem Græcorum et Romanorum imperatorum σύγκρισιν vocat Flamin. c. 21. » Lobeck.] Polyb. [6, 47, 10] : Τήν γε σ. τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις, Contentionem inanimatorum cum animatis, inferiorem et plane dissentaneam atque absimilem occurrere spectantibus verisimile est; h. e. Comparationem simulacri cum animante. [Id. 1, 13, 13 : Ἐκ τούτου ποιητέον τὴν σύγκρισιν· 15, 11, 9 : Ἀξίας συγκρίσεως πρὸς τὸν νῦν ἐπιφερόμενον κίνδυνον· 10 : Ταῖς ἀρεταῖς οὐδὲ σύγκρισιν ἔχειν. Dionys. Hal. Isocr. c. 17 init. : Τὴν σ. τῶν τοτ' ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους.] Philo V. M. 3 : Καί τοι τὸ κακηγορεῖν ἧττον ἐν συγκρίσει κατάρας, Maledictum si cum execratione conferatur, minus est. [Alia recentiorum exx. addidit Lobeck. l. c.] Syncrisis s. Anti- D thesis, inquit Rufinus [s. 37], est comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum. [Conf. de variis συγκρίσεων generibus Rutgers. Var. Lect. p. 387. L. D.] || Σύγκρισις ἐνυπνίου, Interpretatio somnii, Dan. [4, 3.] Pro quo paulo post [15] σύγκριμα dicitur, VV. LL. [Conf. ib. 2, 25, ubi utraque forma. Ib. 5, 17 : Ἐγὼ δὲ τὴν ἀναγραφὴν ἀναγνώσομαι καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῆς γνωρίσω σοι· 26 : Τοῦτο τὸ σύγκριμα τοῦ ῥήματος. || Cerniculum; Σύγκρισις δείπνου, Collatio, Gl. || « Cucumis silvestris, ap. Interpol. Diosc. c. 736, p. 473 (4, 152). » Ducang.]

[Συγκρῐτέον, Comparandum est. Orig. C. Cels. p. 133. Kall. Schol. Ptolem. Geogr. 8, 29, 32 : Τὴν μοῖραν ἑκάστην τοῦ μήκους πρὸς ἑκάστην μοῖραν σ. τοῦ πλάτους.]

[Συγκρίτης, ὁ, signif. non addita ponit Etym. M. p. 779, 19. L. D. Adsessor judicis. Synaxarium 8 Martii in S. Theophylacto episc. Nicomed. : Εἰς Κπόλιν ἐλθὼν ἐδούλευε Ταρασίῳ τῷ ἁγιωτάτῳ τότε πρώτῳ συγκρίτῃ ὑπάρχοντι· ἐπεὶ δὲ πατριάρχης προεχειρίσθη,.... Ducang.]

A Συγκριτικὸς, ἡ, ὸν, Coagmentandi vim habens, cui opp. διακριτικὸς, Dissipativus, Discussivus, Discretivus, Bud. p. 782, ex Alex. Top. 2. [Plat. Polit. p. 282, B : Ἡ συγκριτική τε καὶ διακριτική· C : Αὖθις δὴ πάλιν συγκριτικῆς μόριον ἅμα καὶ ταλασιουργίας ἐν αὐτῇ γιγνόμενον λάβωμεν· et ib. : Δίχα τέμνοντες τὴν ταλασιουργίαν διακριτικῷ τε καὶ συγκριτικῷ τμήματι, et : Τὸ σ. καὶ ταλασιουργικὸν ἅμα μόριον· 283, A : Τὸ συγκριτικῆς τῆς ἐν ταλασιουργίᾳ μόριον.] || Item Comparativus [Gl. Signif. grammatica, ap. Etym. M. p. 195, 13; 573, 52, et ubi de superlativo ὕπατε κρειόντων, Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 116 fin.], Plutarch. [Mor. p. 677, D] : Χρῆσθαι γὰρ ἐπιεικῶς ἀντὶ τῶν ἁπλῶν τοῖς σ., sc. ζωρότερον pro ζωρόν. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 377, C : Ἡ σ. ἐπίτασις. Alex. Trall. 1, p. 12. || « Συγκριτικὰ προβλήματα Hermogeni l. 4 Περὶ εὑρ. p. 228 sunt Quæstiones, in quibus per comparationem rerum vel personarum argumenta conficiuntur. Sic in Orat. Cic. pro Roscio Am. causa est συγκριτική, ubi orator ostendit ad accusatores suspicionem cædis pertinere, B non ad filium. Sic in Miloniana instituuntur comparationes, συγκρίσεις, uter alteri insidias fecerit. Peculiare γύμνασμα τῆς συγκρίσεως exposuit Aphthon. in Progymn.— Τόπους συγκριτικοὺς Sopater Διαιρ. p. 323, appellat τὸ ἧττον, τὸ ἴσον, τὸ ἐναντίον, τὸ μεῖζον, h. e. fontes et sedes comparationis. Unde et λύσις συγκριτικὴ dicitur refutatio argumenti adversarii, quæ fit comparatione rerum ab utraque parte positarum. V. ib. p. 384 et Cic. Invent. 2, 25. » Ernest. Lex. rh. Conf. etiam Suid. v. Σύγκρισις. Plut. Mor. p. 616, D : Δεῖ καθάπερ ὑπόθεσιν μελετῶντα συγκριτικὴν τοὺς Ἀριστοτέλους τόπους ἢ τοὺς Θρασυμάχου ὑπερβάλλοντας ἔχειν προχείρους. Hesychio Συγκριτικὸς, ὅμοιος. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 671, A : Καθ' ὁμοιότητά τινα συγκριτικήν.]

Συγκριτικῶς, Comparative [Gl.], Per comparationem, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως, [Phot. et] Suid. [Diog. L. in Pyrrhone (9, 75). Seager. Schol. Pind. Ol. 1, 1 : Βούλεται τεσσάρων ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων συγκριτικῶς ἐπιδοξότερον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀποφῆναι. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 354, C; 363, D; 365, B. || Significatione C adjectivi prima ap. HSt. ponere videtur Pollux 7, 207, ubi cum διακριτικῶς conjungit.]

[Σύγκρῐτος, ὁ, ἡ, Comparandus. Polyb. 12, 23, 7 : Ἂν Τιμολέων... σύγκριτος φανῇ τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῶν ἡρώων. Dionys. Hal. vol. 6, p. 941, 12 : Θαυμαστός ἐστι καὶ οὐδὲ συγκριτικὸς οὐδετέρῳ, recte Sylburgius σύγκριτος. || Xenocrates 1, 38, p. 7 : Χρύσοφρυς, λευκόσαρκος, στερεὸς, σύγκριτος, εὔχυλος. Coraes p. 106 : Εἰ μὴ ἡμάρτηται τῇ γραφῇ, ἐστὶ συνώνυμον μὲν τῷ στερεὸς, ἀντικείμενον δὲ τῷ ἀνωτέρω λελυμένος. « Orig. C. Cels. p. 139, 181, 230; Arrian. Diss. 3, 22, p. 459. || Adv. Συγκρίτως, Comparate, Athan. vol. 2, p. 239. » Kall.]

[Συγκροτᾰλίζω, Complodo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 712, A : Αἱ δὲ ἐξεκάγχασαν καὶ τὰς χεῖρας συνεκροτάλισαν.]

Συγκροτέω, Complodo [Gl.], Collido. Xen. Cyrop. 2, [2, 1] : Συνεκρότησέ τε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο. Athen. 10, [p. 420, C] de Arcesilao : Ἀνακαγχάσας καὶ τὼ χεῖρε συγκροτήσας, Manus complodens s. collidens; nam utroque modo Latini loquuntur. [Et Lu- D cian. Somn. c. 14. Idem Jov. Trag. c. 45 : Συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου, ubi συγκρούεις Valck. Mss. in Συγκρούω.] || Conflo more fabrorum ferrariorum, qui ferra candentia aut alia metalla conflant. [Aristoph. Eq. 471 : Καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ.] Plato Crat. [p. 409, C] etymologiam afferens nominis σελήνη s. σεληναία, dicit eam ita vocari, quoniam σέλας νέον τε καὶ ἕνον ἔχει ἀεὶ, quasi σελαεννεοάεια : subjungens, Συγκεκροτημένον δὲ σελαναία κέκληται, Conflatis et contractis pluribus literis in pauciores. Sic enim tradens etymon vocabuli ἀρετὴ, dicit eam vocatam esse quasi αἱρετὴν, subjungens [p. 415, D], Συγκεκρότηται δὲ, καὶ καλεῖται ἀρετή. In quibus ll. Bud. interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. Posset etiam συγκροτεῖσθαι ibi accipi pro συγκρίνεσθαι, Coalescere, et συγκροτούμενον pro συγκριθὲν, Concretum. [Ib. p. 421, A : Ἔοικε τοίνυν (voc. quoddam) ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ λέγοντος ὅτι κτλ. Act. p. 416, B : Νῦν δὲ (ἀεισχοροῦν) συγκροτήσαντες αἰσχρὸν καλοῦσιν. Lucian. Conv. c. 18 : Ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν.] Idem

A Bud. συγκεκροτῆσθαι exponens Compactum esse, Coagmentatum esse, dicit opponi τῷ ἐκλύεσθαι ap. Alex. in Probl. p. 5. [Vid. altero abhinc tmemate.] || Porro qua signif. Cic. dicit Consensus aliquorum conspirans et pæne conflatus, ead. Herodian. 4, [14, 16] : Τὸ δ' ὑμέτερον εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον, Vester ordo atque consensus pugnandique peritia, Polit. Posset tamen hic et aliter accipi, sc. ut συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου ap. Dem., de quo paulo post. Apud eund. Herod. 7, [1, 11] : Συνωμοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη, Contra eum conflata, ut Cic. Conflata improborum manus. Et act. voce ap. Lucian. [Phalar. 1 c. 4] : Συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, Uno consensu conspirabant quasi conflati. [Eunuch. c. 13 : Κατηγορίαν συγκροτεῖ· Jov. Trag. c. 33 : Ἐκεῖνό μοι φράσον εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. Concinno, Contineo, Sustento; Συγκροτεῖ, Confert, Condensat, Confligit, Gl. et Συγκροτηθὲν, Consotum et Confotum, et Συγκεκροτημένην, Conflatam; Συγκεκροτημένος, Agitatus.] B || Συγκροτεῖν χορὸν, Componere, s. Instituere et ad efficiendum concentum componere, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν : ut Bud. interpr. citans præter seqq. exempla, etiam συγκροτεῖν ex Chrysost. Ad Eph. p. 186, 189, pro συντάττειν, εὖ διατίθεσθαι. Dem. [p. 520, 11] : Αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δεῖν τὸν χορόν. Plutarch. [Pomp. c. 48] : Οἱ δ' ὥσπερ χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὴν τήβεννον ἀνασείοντος, ἐφ' ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο, Πομπήϊος, Velut ex composito ad alterna responsa instructi, et subornati atque apparati et concenturiati, Bud. Quo sensu accipi potest ap. Herodian. 7, [2, 4] : Τὰ δὲ πλήθη ταῦτα τοῦ στρατοῦ καὶ πρότερον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἤθροιστο, ηὐξήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συγκεκρότητο, Ad exercitia militaria instituta erant. Dem. [p. 23, 3] : Δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, Instructi copiis bellicis, et egregie armati apparatuque præditi, Bud.; qui συγκροτεῖν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Instruere, ap. Aristid. : Διχόθεν ἤδη ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀθηναίων C συγκεκρότητο ὁ πόλεμος. Apud Basil. vero p. 363, pro Commitere accipi annotat. Lucian. [Somn. c. 12] : Καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, Omnibus suis partibus instructum erat convivium, ferculis augebatur, Bud. [Toxar. c. 13 : Ὅλη συγκεκρότητο ἁπανταχόθεν ἡ γυνή· De gymn. c. 29 fin. : Οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον ἢ θρύπτεσθαι καὶ διαρρεῖν· Conv. c. 19 : Ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.] Is præterea συγκεκροτῆσθαι interpr. Institutum esse et præparatum ad philosophiam, ap. Diog. L. Zenone p. 326 [7, 32] : Ἐν τῇ πατρίδι συγκεκροτῆσθαι. Et in Chrysippo p. 396 [7, 185] : Μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱοὺς Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην συνεκρότησε. [Hesychius : Συνετὸς, σοφὸς, συγκεκροτημένος. Hemst.] || Congrego, Bud. hoc in l., Ὁ βουκόλος ἁρμόζεται σύριγγα, καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τὸ βουκόλιον συγκροτεῖ. [Polyæn. 3, 11, 7 : Πληρωμάτων συγκεκροτημένων. Clem. Al. Strom. p. 959, 37 : Λῃστήριον συγκροτήσας. Valck.] D Vicina signif. dicitur συγκροτεῖν στράτευμα, vel δυνάμεις, Cogere exercitum s. Colligere et Conscribere militem. Herodian. 2, [14, 12] : Συνεκρότει πανταχόθεν στράτευμα ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων· 1, [9, 3] : Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν, Clanculum copias colligebant. In quibus ll. possemus etiam uti verbo Conflare, ut supra. Nam Conflare exercitum dicimus; sed plerumque in malam partem : ut Cic. Exercitus perditorum civium clandestino scelere conflatos; et, Conflata improborum manus, de conjuratione Catilinæ. Idem Herodian. 1, [6, 8] : Ἔνθ' ὥσπερ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ, Collectis viribus quasi ex munitissima arce summam sibi rerum vindicaret, Polit. Sic Lucian. [Somn. c. 24] : Καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον. Agathias ap. Suid. : Συνεκροτοῦντο αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ, καὶ ἅπαντα συνήθροιστο τὰ στρατεύματα. [Sæpe sic etiam Dio Cass. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 12 : Ὁ δ' οὐ δυνάμενος αὐτόθεν τὰς ναῦς πληρῶσαι, ἐπὶ νήσων πλεύσας, ἐκεῖθεν

ἐπειρᾶτο συμπληροῦν, οὐ φαῦλον ἡγούμενος εἶναι ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς εἰκῇ περιπλεῦσαι. Polyb. 1, 61, 3 : Τὰ πληρώματα συγκεκροτημένα διαφέρουσαν αὐτοῖς τὴν χρείαν παρείχετο. Act. et pass. ponit Pollux 1, 157, et συγκεκροτημένα πληρώματα 121, σ. δυνάμεις 155.] || Condico, Edico, Indico, Bud., qui et Comm. p. 76, Synesius, inquit, ἡμέραν διηγορευμένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμένην, διωρισμένην, συγκεκροτημένην, συγκειμένην, Compactam et condictam. Herodian. 8, [7, 19] : Τὴν ἐς Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ, Edicit, Condicit, Bud. Idem 5, [6, 14] : Πανηγύρεις τε παντοδαπὰς συνεκρότει, Dies festos indicebat, et populum convocabat. Julianus [Epist. 35, p. 408, C] : Ἀργεῖοι δὲ τὴν τῶν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυριν. Sic apud Theophyl. [Simoc. Ep. 17. Boiss.] : Ἐμοὶ καὶ Σωστράτῳ συνεκεκρότητο δικαστήριον, ubi posset etiam reddi Conflatum est : ut Cicero loquitur, Quæ illam totam actionem judiciumque conflarat. [Achill. Tat. 2, 11, p. 33, 23 : Ὁ πατήρ μοι τοὺς γάμους συνεκρότει θᾶττον ἢ διεγνώκει. Pollux 6, 8 : Συμπόσιον συγκροτῆσαι. « Συγκεκροτημένη φράσις, Elocutio densa, compacta. Dionys. in Isocr. c. 2, coll. De vi Demosth. c. 18, p. 1007, 2, ubi componitur λέξις στρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, cui contraria ἡ ὑπτία καὶ περιρρέουσα τοῖς νοήμασι. Eadem dicitur συμπεπυκνωμένη ἁρμονία p. 1089, 2, ἀσυγκρότητος autem λέξις p. 1010, 1, eadem quæ πλατεῖα, Ampla, extensa. » Ernest. Lex. rh. Dionys. ib. p. 1020, 13 : Συγκεκρότηται καὶ συνέσπασται καὶ περιτετόρευται τοῖς ὀνόμασιν ἄμεινον (oratio Demosth. cum Isocratea collata). V. etiam Συστρέφω, Σφίγγω.] || Συγκροτέω accipitur etiam pro Incito, et veluti Complosis manibus concito. Philo V. M. 1 : Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, Alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, Turn. : qui ap. Eund. in V. M. 3 [1, § 22, p. 163. Boiss.], Ὃν οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι συνεκρότησαν, interpretatur itidem Inexplebiles libidines excitarunt. Ubi posset et eo sensu accipi, quo Cic. dicit, Ex contrariis diversisque inter se pugnantibus naturæ studiis cupiditatibusque conflatum monstrum, de Catilina loquens. Philo V. M. 1, [48, p. 122] : Οἰωνοσκοπίαν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα συγκεκροτηκὼς ἐθαυμάζετο, Ex augurii prudentia præcipue in existimatione et admiratione erat, Turn. [Γυμνάσαι καὶ συγκροτῆσαι ψυχὴν πρὸς ἀνδρίαν, anon. ap. Hemst. Geopon. 19, 2, 11 : Συγκροτοῦσιν εἰς μάχην πρὸς ἀλλήλους.] || Suid. συγκροτεῖ exp. non solum συνιστᾷ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει, συνάγει, συνέχει [συνδεῖ Photius], sed etiam αὔξει [συνάξει (συναύξει) Hesych.], συμπράττει, οὐδένα καιρὸν παραλείπει. Hesych. etiam ταράττει. [Et in gll. post Συνῶν βοηθεῖ. Συγκροτεῖται, Ventilatur, Gl. || Med. Xen. Conv. 8, 1 : Ὁ μὲν δὴ Συρακόσιος ἐξελθὼν συνεκροτεῖτο, Se parabat. Valck.]

Συγκρότημα, τὸ, Id ipsum, quod conflatum est. Pro Coagmento accipi p. 31, ap. Greg. [Nyss.] De homine [vol. 1, p. 81, A : Ὥστε σ. τι πολλῶν ψυχῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν εἶναι νομίζειν], testatur Bud. [Eust. Opusc. p. 303, 75 : Εἶχεν οὕτω ταῦτα πλείοσιν ἑτέροις παρασπιζόμενα συγκροτήμασι τῆς τοῦ κακοῦ δηλώσεως.] Dicitur etiam de Agmine composito et instructa manu. Aristoph. schol. p. 17, exponens illud [Pl. 325] : Καὶ συντεταγμένως [—ταμένως], κοὐ καταβεβλακευμένως [καταβλακ.], ita inquit, καθωπλισμένως, μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ σ. τινός, Agmine composito, Instructa manu, Bud. [|| De homine uno, ut κρότημα de Vafro et astuto, schol. Vat. Eur. Rhes. 499 : Κρότημ' Ὀδυσσεύς) Οἷον συγκρότημα, μηχάνημα καὶ ἱκανῶς τὸ φρόνημα θρασύς. L. D.] || Conspiratio multorum in idem scelus coeuntium, vel facinus suscipientium. Schol. Dem. : Ἵνα μάθῃς τοῦ σ. τὴν μανίαν. Idem, Ὅθεν ἐπάγει ὡς οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα τὰ σ., de Midia ejusque advocatis et testibus loquens, Bud., ut Quintilianus dixit, Sine odio conflatos testes, sine invidia. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 250, B : Τὸ σ. τῶν δαιμόνων ἢ λεγεών· 342, B. Athanas. vol. 1, p. 276, D : Τὰ ἑαυτῶν συγκροτήματα ἐν γωνίαις γινόμενα καὶ ὕποπτα τυγχάνοντα. L. Dind.]

Συγκρότησις, εως, ἡ, Conspiratio, Conjuratio, [Sustentatio, Favor, Gl.] : ut συγκρότημα paulo ante. A Joseph. Qua signif. dicitur et συγκροτισμὸς et συμπνευσμός. [Eust. Il. p. 53, 15. Seager. Σ. ἀρετῶν, Eust. Od. p. 1599, 35. Creuzer. Idem Eust. in Dionys. P. 558. Hesych. v. Ἀγυρμὸς et Ἀμφιλάφειαν. Wakef. Eust. Opusc. p. 199, 62 : Τὴν τῶν ἑκασταχόθεν ὑψηλῶν γενῶν τῷ βασιλείῳ γένει συνάφειαν, δι' ἧς ὅσα καὶ τινος πολυτιμήτου ὕλης τὴν τοῦ βασιλικοῦ στέμματος συγκρότησιν ἐτεχνήσατο.]

[Συγκροτητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad congregandum, conciliandum, consociandum. Jo. Chrys. In Jo. hom. 82, vol. 2, p. 898, 43 : Ὥσπερ ἡ ἔρις διαλυτικὸν, οὕτως ἡ συμφωνία συγκρ. Seager.]

Σύγκροτος, ὁ, ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus. Eur. [Andr. 494], συγκρ. ζεῦγος, Conflatum connubium, ut dicitur Societas conflata. [Vitiose pro σύγκρατον, ut in cod. Monac. Heliod. Æth. 3, 15, ap. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 518.]

[Συγκροτούσιος. V. Συγκρούσιος.]

Σύγκρουμα, τὸ, Hesychio χρέος, δάνειον : nonnullis ἡ σύμμικτος λοπὰς, ut Idem annotat. [Proprie vero, B ut σύγκρουσμα, i. q. σύγκρουσις. Permutatum cum συγκύρημα ap. schol. Lucian. Tim. c. 41.]

Συγκρούσιος, ὁ, q. d. Concussorius : σ. γέλως, Risus vehemens et qui corpus concutere videtur, ut Lucret., Ora concuti risu. [Suidas : Γέλως συγκροτούσιος, ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γινομένου γέλωτος. Συγκρούσιος et συγκρούουσιν Zenobius et Diogenianus. Similem utriusque formæ confusionem notavi in Ἐγγονύκρουστος.] De cujusmodi risu Horat. l. 2 Epist. ad Flor. : Et risu populum quatit.

Σύγκρουσις, εως, ἡ, [Confligatio, Conflictio, Gl.] Collisio : σ. φωνηέντων, Collisio vocalium, ap. rhetores, quum sc. duæ vocales aut etiam plures sine media consonante concurrunt, ut in ἠέλιος, δρέων, Αἰαίη. [Dionys. De comp. vv. p. 429, 6.] Demetr. De eloc. [§ 68] : Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ· ἄλλοι δέ τινες ὡς ἔτυχε συνέκρουσαν· paulo post vero dicit πολλὴν εὐφωνίαν γίνεσθαι ἐκ συγ- C κρούσεως. Ubi etiam notandum est eum synonyma facere συμπλήττειν et συγκρούειν. [Conf. § 299.] Quod vero de Isocrate dicit, idem et Plut. [Mor. p. 534, A] : Ἐνίους γοῦν ὁρῶμεν οὐδὲ συγκροῦσαι φωνῆεντι φωνῆεν ἐν τῷ λέγειν ὑπομένοντας· de cujus in compositione orationis curiositate aliud ex eod. Plut. exemplum habes in Κολαπτήρ. [Id. Plut. Mor. p. 769, F : Κρᾶσις συγκρούσεις λαμβάνουσα καὶ ἀποπηδήσεις· 1112, B : Ἡ περιπλοκὴ ἐπιτείνει τὴν σύγκρουσιν. L. D. Βρονταὶ, σύγκρουσις νεφῶν, Diog. L. 2, 9. Hemst. Theophr. fr. 5 De ventis 54 : Σ. γίγνεται τῶν ἀνέμων. || Pulsatio duarum chordarum. Ptolem. Harmon. 2, 12. Schneider.] || Συγκρούσεις dicuntur etiam Mutæ offensiones s. odia et inimicitiæ, ab ea τοῦ συγκρούειν signif., qua ponitur pro Collidere et Committere aliquos, i. e. Simultates et dissensiones inter eos excitare, s. potius Dissidiis inter eos concitatis eos ad arma contra se mutuo sumenda concitare. Plut. Numa [c. 17] : Συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, interpr. Assiduas offensiones et contentiones civitas habens. [Ar- D gum. Aristoph. Nub. 3 fin. : Ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν.] || Fraus, Impostura, παραλογισμὸς, Suid. [Dio Cass. 49, 1 : Βιαιοτέραν τὴν σ. ποιουμένων (τῶν νεῶν). De prœlio Jo. Malal. p. 468, 16 : Δευτέραν σ. συμβαλόντες. L. Dind.]

[Σύγκρουσμα, τὸ, i. q. σύγκρουμα. Cod. Vat. Comm. Dion. Thracis ; conf. Villois. Anecd. Gr. 2, p. 115. Anol. Georg. Pis. Acr. 2, p. 10, 140.]

Συγκρουσμὸς, ὁ, pro σύγκρουσις dici tradunt VV. Ll. [Plut. Marcello c. 16, νεῶν· Mor. p. 893, E, νεφῶν. Macc. 1, 6, 41 : Συγκρουσμοῦ τῶν ὅπλων. Epiphan. vol. 1, p. 538, D : Τὸν σ. τῶν ὀδόντων. De prœlio Martyr. Arethæ ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 54 fin. : Συγκρουσμοῦ μεγάλου γενομένου ἡττήθησαν.]

[Συγκρουστὴς, ὁ, Qui collidit. Ephræm Syr. vol. 3, p. 440, B. L. Dind.]

[Συγκρουστικός. V. Συγκρούω.]

Συγκρουστὸς, ὁ, i. q. ἀνάτριπτος [Attritus, quod est ap.] Diosc. 3, 40. Ἱμάτιον σ. Hesychio [in Συγκρουτὰ (sic)] est οὗ ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται. [Philo Belop. p. 87,

B : Τοῦτο δὲ ἔστω ξεστῶν λίθων ἢ συγκρουστῶν, ὡς μεγίστων, ἵνα δύνηται τὰ βάρη φέρειν, Collisis, Int. L. D.]

Συγκρούω, Collido, Collidor. [Confligo, Gl. Dionys. De vi Demosth. p. 964, 1 : Δι' εὐλαβείας λαμβάνει τὸ συγκροῦσαι τὰ φωνήεντα τῶν γραμμάτων. L. D. Ξυγκρούων τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, Philostr. De V. S. 2, p. 594, 10. Hemst.] Hermog. : Εἰ πρῶτον μὴ συγκρούῃ τὰ φωνήεντα, Bud., ubi neutraliter accipitur : activæ autem signif. exemplum de ead. re habes in Σύγκρουσις. [Plut. Lucull. c. 12 : Ἠνάγκαζον φεύγοντας ἀλλήλοις συγκρούειν τὰ πλοῖα. Pass. schol. Aristoph. Nub. 265 : Συγκρουομένας (nubes) βροντᾶν, συντριβομένας ἀστράπτειν.] Neutraliter vero usurpatur et in Polyb. 1, [50, 3] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ταρσοὺς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, Sibi mutuo illisæ, Mutuo concursu sibi impactæ. [Thuc. 7, 36 : Τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι. Diodor. 3, 51 : Ἀέρα συγκρούοντα συστήμασιν ἑτέροις.] || Collido, eo sensu, quo Quintil. dicit Collidere et Complodere manus. Aristoph. [Ran. 1029] : Τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας. [Συγκρούειν τοὺς ὀδόντας, Hesych. in Πελαγίζειν. Τὰ γόνατα ὑπὸ δέους, in Γονύκροτοι. Hemst. Apollod. 1, 2, 7 : Τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Valck.] || Collido, ea signif., qua Silius dicit, Jamque intermixta sonabant Classica, concursusque viros colliserat acer; Stat., Ambitiosa pios collidit gloria fratres, i. e. Committit. [Concito, Gl.] Thuc. 1, [44] : Ξυγκρούειν δὲ ὅτι μάλιστα (ἐβούλοντο) αὐτοὺς ἀλλήλοις, Committere inter se, Certamina et contentiones inter eos excitare. Dem. [p. 231, 12] : Πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν. [Pollux 6, 130.] Isocr. Paneg. [p. 68, B] : Ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων, ἢ ποιεῖν στασιάζειν. [Theophr. Char. c. 12 : Παρὼν διαίτῃ συγκρούειν, ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι. Hemst.] Herodian. [3, 10, 7], de Antonino et Geta fratribus : Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Eo sensu Claudian. dicit Fratres committere odiis. [Lucian. Icarom. c. 20 : Οὐ παύονται πρὸς τοῦτόν με... συγκροῦσαι καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι, aliique recentiorum.] Rursum Dem. de Philippo, Πάντας συνέκρουε πρὸς ἀλλήλους, quod et συμβάλλειν dicitur : cui opp. τὰς γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν. Idem [p. 282, 1] : Τὰς πόλεις οὗτοι συνέκρουον. Aristot. Pol. 5, [11 prope init.] : Τὸ διαβάλλειν ἀλλήλοις καὶ συγκρούειν καὶ φίλους φίλοις, καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοὺς πλουσίους ἑαυτοῖς. Eo sensu Cyprianus dicit, Episcoporum cohærentem concordiam subdola temeritate collidere. [In doctrina de argumentis et confutatione σύγκρουσις dicitur, quum Argumenta contraria inter se comparantur et hac comparatione alter alterius causam evertit et confutat. V. Apsin. Rhet. p. 698 : Ὅταν οὐ λύσιν θῶμεν, ἀλλὰ τὰς ἀντιθέσεις συγκρούωμεν ὡς ἐναντίας ἀλλήλαις. Unde Ulpian. in Demosth. procem. Περὶ παραπρ. p. 203 vocat συγκρουστικὸν προοίμιον, ἐκ διαβολῆς τοῦ τε ἀντιδίκου καὶ τῶν συνηγόρων αὐτοῦ. Ernest. Lex. rh. Et Liban. Arg. ejusd. orat. p. 340 extr. : Καὶ ἅμα συγκρουστικὸν ἂν εἴη τὸ νόημα. De pugna Diodor. 12, 3 fin. : Κίμων ἐπαναχθεὶς καὶ πόλεμον συγκρούσας. Jo. Malal. p. 219, 24 : Συνέκρουσε τῷ Ἀντωνίῳ καὶ Κλεοπάτρᾳ πόλεμον ναυμαχίας μέγαν.] || Congrego, συναθροίζω, [Photius,] Suidas, Hesych. [Quomodo συγκροτεῖν dictum v. supra. Strabo 11, p. 510 : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα συγκρούειν Ἐρατοσθένης πειρᾶται, Congerere, Int. Eadem fere signif. capiendum videatur ap. Polyb. 3, 93, 9 : Τοὺς λογχοφόρους κατόπιν ἐπιστήσας ἕως μέν τινος συνεργεῖν παρεκελεύετο τοῖς ἐλαύνουσιν, ὅταν δὲ τὴν πρώτην ἅπαξ ὁρμὴν λάβῃ τὰ ζῷα, παρατρέχοντας παρὰ τὰ πλάγια καὶ συγκρούοντας ἅμα τῶν ὑπερδεξίων ἀντέχεσθαι τόπων, ubi Concurrentes interpr. Schweigh.] || Συγκρούει, [et in gll. post Συνιῶν positis Συγκρούεται] Hesychio συνευφραίνεται : forsan ab iis, qui simul manibus plaudunt; ea enim, quæ auribus aut oculis grata sunt, plausu approbamus. [|| Hesych. Ἀναποδίζειν exponit ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ συγκρούειν· nam ποδίζειν est μετρεῖν. Οἱ φαύλως μετροῦντες συνέκρουον τὰ μέτρα, idem in Κρουσιμετρεῖν, Suid. in Ἀναποδίζειν, ubi male Kuster., melius ad Hesych. Hemst. V. Bos. Anim. p. 142. Valck.]

Συγκρύπτω, ponitur pro simplici κρύπτω, [Occulo, Gl.] Occulto, Celo; Concelo, ut Gell., utens itidem hoc composito Concelo pro simplici Celo. [Eur. Heracl. 721 : Φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε (ὅπλοις) συγκρύπτων δέμας· et improprie Iph. T. 1053 : Ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε· fr. Scyr. ap. Stob. Fl. 109, 8 : Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας. Xen. Cyrop. 8, 1, 40 : Αὕτη ἡ στολὴ συγκρύπτειν ἐδόκει εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι· Hipparch. 5, 7 : Χωρία οἷα συγκρύπτειν. Demosth. p. 23 fin. : Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη· 419, 15 : Οὐ προεῖπεν οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τοὐναντίον συνέκρυψε (τὴν ἄτην). Et p. 1446, 8 : Σκοπεῖν ὅντιν' ὑμᾶς τρόπον τοὺς ἀκούοντας τὰ τοῦ πράγματος δυσχερῆ τῷ λόγῳ συγκρύψῃ. Sic enim recte margo ed. Paris. pro συγκρύψητε, quod natum ex vitio librorum ὑμεῖς pro ὑμᾶς. Male Wolfius συγκρύψηται, nec melius Schæferus συγκρύψεται, etsi quædam sunt exx. simplicis formæ mediæ de præsenti et futuro. Æschines p. 7, 22 : Εὖ ἐπίσταται τὰ τοιαῦτα συγκρύπτειν. Cum dat., ut sit Simul celo, Antiphon p. 118, 17 : Ὁπόταν ἢ κλέψαντες ἀπαρνῶνται ἢ συγκρύπτωσι τοῖς δεσπόταις. Quocum aliter conjungit Isocr. p. 137, A : Αἱ εὐτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τῶν ἀνθρώπων τὰς κακίας συγκρύπτουσιν. Idem significatione Simul celandi p. 37, E : Νομίζετε τῆς αὐτῆς ζημίας ἀξίους εἶναι τοὺς συγκρύπτοντας τοῖς ἁμαρτάνουσιν· 362, B : Ἐδεῖτό μου συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ καὶ συγκρύψαι τὴν συμφοράν. Dionys. De comp. vv. p. 69, 6 : Οἱ φρόνιμοι στρατηλάται συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ.]

Σύγκρυψις, εως, ἡ, Occultatio.

Συγκτάομαι, Simul acquiro, Una cum alio acquiro, Socius sum in acquirendo. [Thuc. 6, 69 fin. : Ξυγκτήσασθαι ἐκείνοις ἐφ' ἃ ἦλθον· 7, 57 : Τοῖς μὲν ξυγκτησομένοι τὴν χώραν.] Aristot. Polit. 5, [7] : Διὰ τὸ τὴν χώραν ὅλην τοὺς γνωρίμους συγκτήσασθαι.

Συγκτερείζω, Una parento, vel justa facio. Apoll. Arg. 2, [838] : Συνεκτερέϊξε δὲ λαός.

[Συγκτησία. V. Σύγκτησις.]

[Συγκτησείδιον, s. Συγκτησίδιον, τὸ, diminut. seq. voc. Julian. Epist. 46 : Συγκτησείδιον μικρὸν ἀγρῶν τεττάρων... τῇ σῇ διαθέσει δῶρον δίδωμι. Ubi al. per ι in tertia.]

[Σύγκτησις, εως, ἡ, Saltus, Compossessio, Gl. De fundo Nicet. Ann. 3, p. 61, A : Πολλὰς μὲν συγκτήσεις πυρὶ παραδούς. L. D. Forma Συγκτησία, ἡ, Cod. canon. eccles. Afric. can. 56 : Ἑκάστῳ ἐπισκόπῳ τὸ πρέπον ἐφυλάχθη, ἵνα ἐκ τῆς συγκτησίας τῶν παροικιῶν μηδὲν ἀποδρεφθείη πρὸς τὸ ἴδιον κτήσασθαι ἐπίσκοπον. Ubi interpr., Ut ex massa diœcesium nulla carperetur. Ducang. Conf. de signif. Massæ *Mus. Pio-Clem.* vol. 1, p. 8, B. L. Dind.]

[Συγκτήτωρ, ορος, ὁ, Compossessor, Gl.]

[Συγκτίζω, Una creo. Athanas. vol. 2, p. 192. Συγκτίζομαι, cum dat., 1, p. 249. Comparor, p. 407; ἔκ τινος, Orig. C. Cels. p. 219. Kall. Coloniam condo cum alio, In condenda colonia socius sum alicujus, Herodot. 4, 156 : Συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρήνην. Schweigh. Thuc. 7, 57 fin. : Τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας. Latiori significatione Condendi Joseph. A. J. 15, 8, 5 : Χωρίον συνέκτισε Γάβα καλούμενον. Et Strabo 4, p. 206 · Αὐλῶνες εὖ συνεκτισμένοι, Bene conditæ.]

[Σύγκτισις, εως, ἡ. Πρὸς πολεων τε καὶ ἱερῶν συγκτίσεις, Condendis urbibus, Nicom. Arithm. 1, 3, p. 71.]

[Συγκτίστης, ὁ.] Συγκτίσται, Duces coloniæ deducendæ. Ita VV. LL. exp. ap. Herodot. [5, 46 : Συνέπλεον Δωριέϊ ἄλλοι συγκτίσται Σπαρτιητέων, unde Pollux 9, 6], locum non afferentia : sed hæc expos. suspecta est.

[Συγκτυπέω, Simul strepo. Nonn. Dion. 3, 238 : Κύμβαλα βομβήεντα συνέκτυπε δίζυγι χαλκῷ· 43, 298 : Συνέκτυπεν Ἀδριὰς ἅλμη. Schol. Oppiani Hal. 2, 194. Wakef.]

[Συγκυβερνάω, Simul guberno. Planud. in Laud. Diomedis martyris Ms. Boiss.]

[Συγκυβέρνησις, εως, ἡ, Communis gubernatio. Lapis christianus in Maii Coll. Vat. vol. 5, p. 19. Osann.]

[Συγκυβευτής, ὁ, Collusor. Æschin. p. 8, 41; 9, 6; Dio Cass. 45, 47; 59, 22.]

Συγκυβεύω, Alea colludo, Alea s. Tesseris ludo cum aliquo. [Herodot. 2, 122 : Καταβῆναι ἐς τὸν ἀΐδην κἀκεῖθι συγκυβεύειν τῇ Δήμητρι. Aristot. Eth. Nic. 9, 12 med.] Plut. Artox. [c. 17], de Parysatide : Καὶ βασιλεῖ πρὸ τοῦ πολέμου πολλάκις συνεκύβευε. Ibid. verbo

generaliori dicit συνέπαιζε. Idem [Mor. 1019, D]: λάσου τοῦ Ἑρμιονέως μὴ βουλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν, δειλὸν ἀποκαλοῦντος.

[Συγκύέω, Simul pario vel in utero gero. Improprie Porph. A. Nymph. c. 28, p. 26: Ὡς ἂν δι' ἡδονῆς τὴς γένεσιν μεμελετηκυίαις ἔρχεσθαι (ψυχαῖς)· αἷς συγκυεῖσθαι τὸ γάλα πέφυκεν. Wakef.]

Συγκυκάω, Commisceo, Permisceo. Aristoph. Pl. [1107]: Ὁ Ζεὺς... βούλεται Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρύβλιον ... ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Idem vero Ach. [531] de Pericle dixit: Ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα· unde Cic. in Orat., Si Pericles tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. [Τὸ δημόσιον Pollux 6, 129. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 346, B: Συγκυκῶν κατ' αὐτοῦ τὸ ὑπήκοον. Palladas Anth. Pal. 9, 180, 3: Τύχη, καπηλεύουσα πάντα τὸν βίον καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσ' αὖ πάλιν. Plato Leg. 2, p. 669, D: Ποιηταὶ τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες. Plut. Mor. p. 897, A; Julian. Epist. 2, p. 374, A. Photius.]

[Συγκυκλέω, Simul volvo, Volvo. Plato Polit. p. 269, C: Τὸ πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ πορευόμενον καὶ ξυγκυκλεῖ.]

Συγκυκλόω, Circumdo, VV. LL.

[Συγκύκλωψ, ωπος, ὁ.] Apud Eust. [Od. p. 1622, 49] legitur Συγκύκλωπες pro Cyclopum socii.

Συγκυλινδέω, Una volvo. Συγκυλινδοῦμαι accipitur etiam eo modo, quo Cic. dicit, In domesticis germanitatis stupris volutatus. Et, In maximo squalore volutatus est. Xen. Conv. [8, 32]: Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. [Ubi est var. συγκαλινδ.]

[Συγκυλίνδω, i. q. præcedens. Sext. Emp. Adv. math. 291, p. 280: Ἐπὶ τοῦ ὄρους χαμαὶ ῥίψας ἑαυτὸν συγκυλίνδεται τῇ γυναικί.]

Συγκυλίω, Una voluto. Et Συγκυλίομαι, Una volutor. Capitur etiam ea signif., qua συμμίσγεσθαι et μίσγεσθαι, Consuetudinem habere. Athen. 13, [p. 588, E] de Laide: Ἡ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. [Diod. 5, 32: Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν παρακοίτους συγκυλίεσθαι. Idem 16, 27 med.: Ἀετὸς ὑπερπετόμενος C τὸν νεὼν τοῦ θεοῦ, καὶ συγκυλισθεὶς ἐπὶ τὴν γῆν τὰς τρεφομένας ἐν τῷ ἱερῷ περιστερὰς ἐθήρευεν. L. D. Ita legendum pro συγκλείεσθαι in Etymol. v. Ἀλινδεῖσθαι, p. 64, 21, ubi est Luctando volutari. Hemst. Sic Piers. ad Mœr. p. 52. ῡ]

[Συγκυμαίνομαι, Simul fluctuor. Stob. Append. Flor. vol. 4, p. 79: Τοῦ μεταξὺ πνεύματος ἐμπίπτοντος εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, κατὰ λόγον οὕτω συγκυμαίνεσθαι τὴν θάλασσαν. L. Dind.]

[Συγκυναγός. V. Συγκυνηγός.]

[Συγκυνηγετέω, Simul venor. Plut. Mor. p. 97, A; 173, D, Alex. c. 41. V. Συγκυνηγέω.]

Συγκυνηγέτης, ὁ, i. q. συγκύνηγος. [Xen. Ven. 10, 3, 14; Æschines p. 90, 6. Pollux 5, 9; 6, 158. Improprie Damascius ap. Phot. Bibl. p. 350, 38: Συνεργὸς καὶ συγκυνηγέτης τῆς ἐν βυθῷ κεκρυμμένης ἀληθείας, Socius in investiganda veritate.]

Συγκυνηγέω, Simul venor. [Aristot. Eth. Nic. 9, 12 med.; Diod. 4, 34, ubi deteriores συγκυνηγετ., inter quæ variatur etiam ap. schol. Hom. Il. Σ, 486. Palæph. c. 5, 5.] D

Συγκυνηγὸς, ὁ, ἡ, q. d. Convenator, Venationis socius, Simul venans. Pro quo et Συγκυναγὸς [et Ξυγκ.], Eur. [Iph. T. 709, Hipp. 1093, Bacch. 1146. Altera forma Plut. Mor. p. 749, E. Schol. Arati 27.]

[Συγκυνίζω, Simul cynicus sum. Crates Ep. 14, 16, in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 34, 35. Boiss.]

Συγκύπται, αἱ, in architectura, Capreoli, Vitruv. [4, 2], i. e. Tigilla fastigiata, et in columellam suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet, Turn.

Συγκύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo. Synes. [p. 273, A]: Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, pro Una studuimus et commentati sumus, nos sc. simul inclinando et incurvando. Συγκύπτω, sicut et ὑποκύπτω, Deorsum aspicio: ut demissi spiritus homines solent. Gregor.: Διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχήν. || Pro κατακύπτω, Gregor., de medico in ulcera despiciente: Ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγίειαν τοῖς

A κάμνουσι. [Aristoph. Vesp. 570: Τὰ δὲ συγκύπτοντ' ἀμβληχᾶται. Aristot. H. A. 6, 18 med.: Περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχείας συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας μᾶλλον ἢ πρότερον. Lucæ 13, 11: Ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Philostr. Imag. p. 843: Τὸν μὲν (Atlantem) συγκεκυφότα ἑώρα καὶ πεπιεσμένον.] || Coeo, et in unum contrahor: ut sc. in unum contrahi dicitur, quod distrahebatur et hiabat: cujus signif. exempla Bud. affert p. 71. [Xen. Anab. 3, 4, 19: Ἢν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου· et ib. 21.] || Coeo, in ea signif., a qua deducitur Coitio pro Conspiratione; nam εἰς ἓν συγκεκυφὸς Aristoph. Eq. [854] dixit de Conspiratione, Cam. [Herodot. 3, 82: Οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιεῦσι· 7, 145: Εἴ κως ἕν τε γένοιτο τὸ Ἑλληνικὸν καὶ εἰ συγκύψαντες τὠυτὸ πρήσσοιεν πάντες. Judæi ἐν γωνίᾳ Palæstinæ συγκύψαντες, Celsus Origen. 4, p. 186, A. Valck. Phrynichus ap. Athen. 4, p. 165, C; Dionys. A. R. 6, 58 fin. Themist. Or. 7, p. 90, B: Βάσκανος, ἀλιτήριος, ἀεὶ συγκεκυφὼς, ἀεὶ συννεφής. Xenoph. Eph. 2, 11: Πολλὰ ὑπεσχνεῖτο συγκρύψαντι, Jacobs. ad Achill. Tat. p. 451 B fin., restituit συγκύψαντι.]

Συγκυρέω, Accido, Evenio. [Eur. Iph. T. 874: Τίς τύχα μοι ξυγκυρήσει;] Herodot. [1, 119: Αὐτὸς δὲ περιχαρὴς ἐὼν φράζει τῇ γυναικὶ τὰ συγκυρήσαντα· 9, 90]: Συνεκύρησε γενέσθαι. Et [8, 87]: Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα. [Cum partic. etiam, ubi Concurro vertebat Schweigh., 8, 92: Ἐνθαῦτα συνεκύρεον νέες ἥ τε Θεμιστοκλέους διώκουσα νέα καὶ ἡ Πολυκρίτου νηὶ ἐμβαλοῦσα Σιδωνίῃ. Polyb. 18, 33, 3: Συνεκύρησαν δὲ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἡγησιάνακτα καὶ Λυσίαν οἱ πρὸς τὸν Τίτον ἀποσταλέντες εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον. Cum inf. Hippocr. p. 953, C: Ἦσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι.] Polyb. 2, [65, 7]: Στοχαζόμενος ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ταύτῃ ποιήσασθαι τοὺς ὑπεναντίους τὴν εἰσβολὴν, ὃ καὶ συνεκύρησε, Quod et contigit. Idemque et alibi utitur. [De quo Schweigh.: « Παρὰ δόξαν αὐτοῖς τῶν πραγμάτων συγκυρούντων, 5, 18, 6. Ἅμα συνεκύρησε καὶ τὴν πρωτοπορείαν συμπεσεῖν, 4, 69, 1; 9, 8, 11. Πάνθ' ὁμοῦ συγκυρήσαντα, 14, 5, 13. Τὸ παραπλήσιον ἑκάστοις C αὐτῶν συγκυρήσει, 6, 6, 5. Δύο τὰ κάλλιστα συνεκύρησε τοῖς Ῥωμαίοις, 2, 20, 8; 4, 51, 7. » Dionys. A. R. 5, 56 med.: Τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα. Diod. 1, 1: Πρὸς τὰ συγκυροῦντα κατὰ τὸν βίον· 3, 50 fin.: Τοὺς ἐγχωρίους πολλάκις συγκεκυρηκότας τοῖς τοιούτοις· 17, 106 fin.: Κτήνεσι πολλοῖς συγκεκυρηκέναι· 20, 21: Ἡ τῶν βασιλέων οἰκία τραγικοῖς συγκυρήσασα πάθεσι. De occurente in via Phot. Bibl. p. 493, 2: Εὔνομος αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν συνεκύρησε.] Synes. autem dixit in Epist. [61, p. 205, A]: Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταυτῷ συγκυρεῖ, pro Raro contingit, ut omnia eidem conveniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei, cui scribebat, et signa dans ex nomine et facie, ne falleret alius ejusdem artis ac nominis. [Συνεκύρησεν, Attingit (sic), Gl. Polyb. 3, 59, 7: Τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκυροῦσαν θάλατταν· 10, 27, 3: Φυλακῆς ἕνεκεν τῶν συγκυρούντων αὐτῇ (Mediæ) βαρβάρων.] || Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, pro Quæ ad civitates pertinent, VV. LL. ex Num. [35, 4. Plut. Aristid. c. 11: Τὰ καταλήγοντα καὶ συγκυροῦντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερόν. Quo D pertinet Hesychii interpr. διαφέροντα, cui συνεγγίζοντα addit Photius. Ap. Xen. Cyrop. 5, 5, 24: Τὰ σὰ φρούρια τὰ πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, deteriores ex interpr. συγκυροῦντα. Cum dat. Apollon. Lex. Hom. p. 332: Ἡμιτελὴς, ἤτοι καθ' ὃν δόμον οὐδέπω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη. || Pass. Herodot. 9, 37 fin.: Οὐ μέντοι γε ἐς τέλος οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον.]

Συγκύρημα, τὸ, Quod forte evenit, Casus. Eust. in Hom. Il. Ω, [530] de doliis, ex quibus Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, scribit, Καὶ οὕτω μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ πίθοι ὁ τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν, μίγμα οὖσαν καὶ σ. ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν, ubi aptissime reddi possit Gall. vocabulo *Rencontre*: præsertim quum et ipsum sit μέσον, et dicatur, *Bonne rencontre*, itidemque *Mauvaise rencontre*. Animadvertendum est autem usum esse Eust. hac voce propter Homericum κύρεται, quod supra exposui in Κύρω. [Id. Opusc. p. 271,

50 : Ὅσα τοῖς νῦν συγκυρήμασι χρήσιμα.] Exp. vero συγκύρημα [ab Hesych.] alia voce Græca συντύχημα. [Cicero Ad Att. 2, 12 : «Sed vide συγκύρημα.» Polyb. 4, 86, 2 : Τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον ἐγένετό τι συγκύρημα τοιοῦτον· et iisdem verbis 32, 9, 6. Dionys. A. R. 9, 38 : Δαιμόνιόν τι κωλύσεως σ. Epit. 12, 22. Jo. Laur. De magistr. 3, 61, p. 262.]

[Συγκύρησις, εως, ἡ, Casus, Eventus. Polyb. 9, 12, 6 : Τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον. Sext. Emp. 1, 141. Kall. Diog. L. 10, 98 : Ἐπισημασίαι δύνανται γενέσθαι καὶ κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν, citat et pro συγκρίσεις ib. 96 restituit Hasius Notitt. Mss. vol. 9, p. 188.]

Συγκυρία, ἡ, dicitur ead. signif. qua συγκύρημα [Casus], sed a Συγκύρω [immo a contr. συγκυρῶ] barytono. [Hippocr. p. 11, 51 : Οἱ δι' ἡδονὴν ἢ δι' ἄλλην τινὰ συγκυρίην ἐπετήδευσαν ὁκότερον αὐτέων· 49, 28 : Τὰ ἀπὸ συγκυρίης.] Luc. 10, 31 : Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ· quæ verba quidam ita interpr., Forte autem sacerdos quidam descendit. Sed non libenter a vet. Interprete discesserim, vertente : Accidit autem, ut sacerdos quidam descenderet. Habet autem hic quoque locum vox illa Gall. *Rencontre*, siquidem apte hic dixerit *Par rencontre :* quod et multo est mollius quam *Par fortune*, quod illi Forte respondet. Posset autem alioqui ap. profanum scriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν κατέβαινεν, Forte fortuna accidit ut etc. Vel, Casu quodam accidit ut. Si quam tamen et hic Casus signif. subesse nomini συγκυρία existimemus, eam meminerimus opponi non divinæ providentiæ, sed iis, quæ certo consilio ab hominibus fiunt. [Confert Hasius in Συγκύρησις cit. Chrysost. de hoc l. dicentem vol. 7, p. 388, 15 : Οὐκ εἶπε κατὰ συντυχίαν, ἀλλὰ κατὰ συγκυρίαν. Κατὰ συντυχίαν γάρ ἐστιν ἀπροόπτως καὶ ἀπροσδοκήτως, ὅταν ἐξ αὐτομάτου τις παραγένηται, κατὰ συγκυρίαν δέ ἐστιν, ὅταν τις κατὰ πρόνοιαν θεοῦ τι ποιήσῃ· et Epiphan. vol. 1, p. 131, C : Κατὰ συγκυρίαν γυνή τις ἐλευθέρα ἔτυχεν ἐν τῷ λουτρῷ· 431, C : Κατὰ τὴν τοιαύτην σ. Nicetas Chon. Ann. p. 7, C : Κατὰ συγκυρίαν ὑπαντιάζοντος· p. 24, A. Cosmas in Maji Spicil. vol. 2, p. 1 et 13. Per diphthongum male in gl. Eur. Med. 1078 ed. Elmsl. a Boiss. cit.] Usus est porro Eust. hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis hisce verbis Homericis [Il. Ψ, 428] : Ἅρματι κύρσας· et [435] : Συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι· scribit enim κύρσαι ἅρματι et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, esse προσκροῦσαι κατά τινα σ. ὁμοῦ γενόμενον. [Conf. Il. p. 376, 12. Id. Opusc. p. 186, 93 : Φέρε προενέγκω τοῖς παροῦσι συγκυρίαν πράγματος παραπεσόντος ἔναγχος.]

[Συγκυριολογέω, Simul dominum appello. Athanas. vol. 2, p. 514 : Τελείως ἐνταῦθα καὶ συμπροσκυνεῖται καὶ συγκυριολογεῖται τῷ υἱῷ.]

[Συγκυρκανάω, Misceo. Epinicus ap. Athen. 10, p. 432, C : Γέροντα Θάσιον τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου.]

[Σύγκυρμα, τὸ, i. q. συγκύρημα. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 57, 9 : Δεινῶν συμπτωμάτων καὶ συγκυρμάτων πονηρῶν ἀπηλλάγμεθα. Margo γρ. συναντημάτων. Boiss. Nicet. Eug. 1, 60 : Ὦ κακῶν συγκυρμάτων. L. Dind.]

[Συγκυρόω, Confirmo. Menander in Walz. Rhett. vol. 9, p. 271, 18 : Ἔρωτας ... φαρμάκοις πόθων τὰς ἀκίδας χρίσαντας, δι' ὧν τὰς ψυχὰς συγκυρώσουσιν ἀναπνεῖν ἀλλήλαις.]

[Σύγκυρσις, εως, ἡ, i. q. συγκύρησις, Occursus. Synes. p. 134, B : Φωναί τε καὶ συγκύρσεις ἐπ' ἄλλῳ γενόμεναι.]

Συγκύρω, q. d. Concido. Sed ap. Hom. pro προσκρούω, Eust. in Il. Ψ, [435] : Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι. Dixerat autem paulo ante, Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας. Ita enim hic ille enarrator, Κύρσει δὲ ἅρματι, inquit, et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, significat προσκροῦσαι, κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. At schol. συγκρούσειαν, addens simile ei esse συντύχωσι. Latine certe Collidi rectius reddideris, quam Impingere, aut Offendere. [Soph. OEd. C. 1404 : Τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ. Eur. Ion.

A 1447 : Πόθεν μοι συνέκυρσ' ἀδόκητος ἁδονά; Andr. 1172 : Αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας. Anna Comn. p. 444, B : Ὅσα τότε ξυνέκυρσε κατὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατεύματος. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 15 : Τοιῷδε τέλει συγκῦρσαι. Ad eandem formam refertur Hesychii gl. corrupta post Συγκυροῦντα posita : Συγκύριται, συντεύξεται.]

[Συγκωθωνίζομαι, Simul lascivio, inebrior. Athen. 1, p. 19, D : Διὰ τί οἱ σπόγγοι συμπίνουσι μὲν, συγκωθωνίζονται δ' οὔ.]

Σύγκωλος, ὁ, ἡ, Solidus : ut in VV. LL. redditur, absque exemplo. Bud. autem affert e Xen. [Ven. 5, 30], de lepore : Σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐλαφρὰ, σύγκωλα, ubi reddit, Compacta, ex Philelpho. [Pollux 5, 69.]

Συγκωμάζω, Una salto. [Pind. Ol. 10, 16 : Συγκωμάξατε, ὦ Μοῖσαι. Posidipp. ap. Athen. 10, p. 414, E : Εἴποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. Lucian. Salt. c. 11. ‖ Simul comessor. Athen. 13, p. 603, E : Ἔπεισεν αὐτὸν συγκωμάσαι αὐτῷ πρὸς Ἀριστοκλέα. Zonaras Annal. vol. 1, p. 254, D.]

B [Συγκωμαστής, ὁ, Compotator. Tzetz. Hist. 6, 895.]

[Σύγκωμος, ὁ, ἡ, Festi socius. Æsch. ap. Plut. Mor. p. 389, A : Μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον Διονύσῳ. Sic enim Porsonus pro σύγκοινον. Eur. Bacch. 1173 : Καί σε δέξομαι σύγκωμον. Aristoph. Ach. 263 : Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε. Meleager Anth. Pal. 12, 83, 3 : Σύγκωμον δὲ Πόθοισι φέρων Κύπριδος μυροφεγγὶς φανίον· Leonid. 5, 206, 5 : Τὸν ἑσπέρον οἰνοποτήρων σύγκωμον.]

[Συγκωμῳδέω, Una comœdias ago. Lucian. Pisc. c. 26 : Μένιππον ἀναπείσας ... ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά.]

[Συγξαίνω, Simul carmino. Plut. Mor. p. 830, C : Τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσαν.]

[Συγξενιτεύω, Simul hospitor. Nicet. Eug. 9, 218, a Boiss. cit. : Τοῦ συξενιτεύσαντος ἡμῖν ὡς ξένοις. Sic enim scriptum, ut solent librarii, a quibus deceptus Schæfer. ad Dionys. p. 332 posuit etiam συξεῖσθαι, et alia alii. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Tim. serm. 14, vol. 4, p. 307, 4, citat Seager. Συνξενιτεύσαντα inscr. Veliterna ap. Marin. *Iscriz. ant.* p. 99.]

C [Συγξέω, Perpolio. Alcidamas De sophist. p. 85 fin. : Ἔτι τοίνυν αἱ λῆθαι περὶ μὲν τοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς ἄδηλον τὴν αἰσχύνην ἔχουσιν· εὐλύτου γὰρ τῆς ἑρμηνείας οὔσης καὶ τῶν ὀνομάτων οὐκ ἀκριβῶς συνεξεσμένων κτλ. Dionys. De comp. vv. p. 169, 4 : Τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις οὐκ ἂν εὕροι τις ἓξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα (apud Thucyd.). Plut. Mor. p. 853, C : Ἡ Μενάνδρου φράσις οὕτω συνέξεσται καὶ συμπέπνευκε. Schol. Pind. Ol. 13, 45 : Τὰ γὰρ συναρμοζόμενα (ξύλα) συγξέεται.]

[Συγξηραίνω, Simul sicco. Galen. De pot. simpll. 3, vol. 2, p. 19, B, 1. Stauv. Grammat. Cram. An. vol. 4, p. 182, 32. Conf. Etym. Gud. p. 187, 9. L. Dind.]

[Συγξυρέω, Simul tondeo. Theod. Prodr. Amar. p. 450. Elberling.; et in Notitt. Mss. vol. 8, p. 119 : Τήμερον τῷ γενείῳ καὶ αἱ λέξεις συνεξυρήθησαν. Boiss.]

[Συγξύω, Corrado, Gl. « Συγξύσας πάντα, Diogen. L. 4, 47, male versum, Concerptis. » Hemst. ‖ Radendi signif. Hippocr. p. 893, A : Ὅταν δὲ ξηρὸν γένηται (τὸ φάρμακον), συγξύσας τρῖψον λεῖον.]

D [Συγχάζω.] Συγχάσαι, Concedere, συγχωρῆσαι, Hesych.

Συγχαίρω, χαρήσομαι, [Congaudeo, Gl.] Una gaudeo et lætor cum amico lætante, Congratulor, Gratulor [Gl.], συνήδομαί τινος ἀγαθοῖς, ut contra ἐπιχαίρω est ἐφήδομαι τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, teste Ammonio etiam. [Æsch. Ag. 793 : Καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι. Aristoph. Pac. 1317 : Πάντα λεὼν ξυγχαίρειν κἀπιχορεύειν· Eq. 1333 : Καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς. Xen. Hier. 5, 4 : Οὐδ' ἂν εὐετηριῶν γενομένων ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραννος· 11, 12 : Πάντας συγχαίροντας ἔχων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς. Plat. Epin. p. 988, B : Οὐ συγχαῖρον ἀγαθῷ γιγνομένῳ. Isocr. Antid. p. 491, 307 : Συγχαίρουσι ταῖς ἀσωτίαις αὐτῶν. Polyb. 15, 5, 13 : Συγχαρεὶς ἐπὶ τῷ πάντας ὑπηκόους πεποιῆσθαι· 30, 10, 1 : Συγχαρησομένους τοῖς στρατηγοῖς ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν. Pro quo σ. τοῖς γ. Diodor. Exc. p. 624, 18.] Dem. [ut scriptor ab Suida cit.] cum gen. dicit [p. 194, 23] συγχαίρω σοι τούτου, Gaudeo tecum eam ob rem, Ea de re tibi gra-

tulor. [(Aristid. vol. 1, p. 329 : Συγχαίροντες τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας.) Absolute idem p. 579, 19 : Οὐδαμοῦ πώποτε Μειδίας τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ, ubi deteriores ἢ τῶν συνευφραινομένων. Æschines p. 34, 9 : Ἐπώμοσε συγχαίρειν τῇ πόλει ὅτι τοιούτους ἄνδρας ἐξέπεμψεν. Aristot. Eth. Nic. 9, 4 init. : Τὸν συγχαίροντα τῷ φίλῳ· 6 : Οὐδὲ συγχαίρουσιν οὐδὲ συναλγοῦσιν οἱ τοιοῦτοι ἑαυτοῖς· et absolute ib. 10 med. Med. συγχαιρόμενοι Nicephorus in Mustoxydis Anecd. p. 2. L. Dindorf.]

[Συγχαλάω, Una relaxo. Clem. Alex. Pæd. 2, p. 221. Kall. Τὰ μὲν οὖν ἀντίαν φορὰν φερόμενα ἀπαντάξαντα εἶτα αὐτοῖς συγχαλᾶν, Archytas H. Stephani Excerpt. p. 81, ap. Al. Morum in N. T. p. 88 (Luc. 6, 45). Schneider. Rufus p. 134 ed. Matth. : Συγχαλῷτο δ' ἂν καὶ τῶν ἑτέρων τὰ στόματα. L. Dind.]

[Συγχαλεπαίνω, Simul irascor, indignor. Memno Photii cod. 224, p. 237, 41 : Συνεχαλέπαινε δὲ καὶ τὸ στράτευμα. L. Dind.]

[Συγχαλκεύω, Simul cudo. Athen. 11, p. 488, F : Τῶν ποτηρίων τινὰ μὲν ἕνα πυθμένα ἔχειν τὸν φυσικὸν καὶ συγκεχαλκευμένον τῷ ὅλῳ ποτηρίῳ· et ib. συγχαλκευόμενον· 503, E. Pollux 5, 4. « Planud. Ovid. Met. 13, 683. » Boiss.]

[Συγχαρακτηρίζω, Simul imprimo notam, Simul designo. Amphiloch. p. 49. Kall.]

[Συγχαράσσω s. Συγχαράττω, Scarifico. Aret. p. 116, 27 : Ἔπειτα ἀμφοτέραισι χερσὶ κινέειν, ὡς ξυγχαράσσοιτο ὑπὸ τῶν ὀδόντων ὁ χῶρος.]

[Συγχαρητικός. V. Συγχαρτικός.]

[Συγχαριάρια, τὰ, Præmia nunciatæ lætitiæ. In Basilic. l. 56, tit. 17 ita concipitur : Περὶ φροντιστῶν δημοσίων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιζόντων καὶ περὶ συγχαριαρίων. Ib. ex l. 1 C. publ. læt. : Οἱ τὰς δημοσίας ἱλαρίας εἴτουν χαρμόσυνα ἐπιφερόμενοι. Ducang. Συγχαρίκια, eadem notione. Theophan. a. 12 Heraclii : Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πέμπει συγχαρίκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανούς. Ubi Miscella, Munera congratulatoria, Cedrenus συγχάρια. Idem. Schol. Aristoph. Pl. 764 : Εὐαγγέλια) συγχαρίκια. || Συγχαριστικός. Epistolici Characteres ed. Epistolograph. Ald. part. 11, p. (*11) versa. Boiss. Natum videtur ex συγχαρητικὸς vel συγχαρτικός, quod v.]

[Συγχαρίζομαι, Gratificor. Plut. Mor. p. 44, D : Τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον καὶ προσφιλές. « Simul dono, gratiam confero, Athanas. vol. 1, p. 261. » Kall.]

[Συγχαρίκιον, Συγχαριστικός. V. Συγχαριάρια.]

[Συγχαρτικός, ή, όν, Gratulatorius. Joseph. B. J. 4, 10, 6 fin. : Πρεσβεῖαι συγχαρτικὰ προσφέρουσαι ψηφίσματα. Sic enim Cardwellus ex nonnullis pro συγχαρητικά. Quod est ap. Zonaram Lex. p. 1688 : Συγχαρητικόν, τὸ μετὰ χαρᾶς. Magis etiam mendosum quod per η scribens citavit Schleusner. ex Philone vol. 1, p. 81, 22 : Συγχαρεῖταί μοι καὶ εὐθὺς συγχαριτικὸν ὕμνον ὑμνήσει. V. autem Συγχαριστικὸς in Συγχαριάρια.]

[Συγχαυνόω, Simul tumescere facio. Tzetz. Hist. 10, 932 : Οὕτω τῇ τῶν χρημάτων δὲ μέθῃ συγχαυνωθέντες. Ebeling.]

[Συγχειλία, ἡ.] Συγχειλίαι, Labiorum compressiones et commissuræ, VV. LL. ex Aristot. Physiogn. [c. 6; Adamant. p. 209.]

Συγχειμάζω, Una hyemo, in hybernis sum. At pass. Συγχειμάζομαι, Una tempestate jactor, tempestate et procellis vexor, hyemali frigore infestor, hyberna frigora perpetior, hyemis incommoda s. injurias sustineo. Aristoph. Pl. [847] : Καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο, sc. τὰ ἐμβάδια.

[Συγχειρίζω, Una cum aliquo administro. Polyb. 6, 2, 14 : Εἰς τοῦτ' ἦλθε παραδοχῆς, ὥστε συνοικεῖν (συνδιοικεῖν) καὶ συγχειρίζειν τῷ Μαρκίῳ τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν.]

[Συγχειροποιέω, Operi manum simul admoveo. Lucian. Lexiph. c. 2 : Καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποιήσας.]

[Συγχειροτονέω, Una eligo, confero. Greg. Nyss. vol. 1, p. 144, A : Πρῶτα ἡμῖν συνεχειροτονήθη ἡ τοῦ ἄρχειν δύναμις. Quod mox ἄρχων κτίσεως ἐχειροτονήθης.]

[Συγχειρουργέω.] Συγχειρουργεῖν extat ap. Isæum [p. 70, 28] : Καὶ τὰς ἑορτὰς ἤγομεν παρ' ἐκεῖνον πάσας, καὶ τὰ ἱερὰ συνεχειρουργοῦμεν καὶ συνετίθεμεν, καὶ τὰ ἄλλα

A συνεποιοῦμεν, Una sacris operabamur. Vide infra θυσίας χειρουργεῖν itidem dictum a Philone. [Idem vol. 2, p. 15, 28 : Πάντων ἕνεκα τοῦ συναινεῖν μόνου οὐ συγχειρουργησάντων τὸ ἀδίκημα. L. D. Philo In Flacc. p. 971 : Συνεχειρούργει ἕκαστα τῶν ἁμαρτανομένων.]

Συγχέω, sive Συγχεύω, Confundo [Gl.], Confundendo misceo, συμμιγνύω. Hom. Il. O, [364] de puero qui in arena prope litus maris ludit : Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, Ἄψ αὖθις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, Rursum confudit. Solent enim castella et turres in arena educere, postea eandem in cumulos turresque eductam arenam dijicere et confundere. [Eadem forma Apollinar. Ps. 139, 9 : Ἴχνια συγχεύειν οἱ μὲν φρεσὶν ὁρμαίνεσκον. Eur. Iph. A. 37 : Δέλτον τε γράφεις καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς. Aristot. De gen. an. 1, 17 fin. : Συγκεχυμένον καὶ οὐ διηρθρωμένον τὸ γράμμα, et H. A. 7, 6 med., συγκεχυμένον μέλαν. Synes. Epist. 132, p. 269, A : Συγκεχύσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Diod. 1, 8 : Τῆς φωνῆς ἀσήμου καὶ συγκεχυμένης οὔσης.] Isæus [p. 52, 26] : Συγχωρούντων B ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, Ut eductos ex situla calculos non numeraret, sed confunderet. [Herodot. 4, 127 : Τυγχάνουσι ἡμῖν ἐόντες τάφοι πατρώιοι· τούτους ἀνευρόντες συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς· 7, 115 : Τὴν ὁδὸν ταύτην οὔτε συγχέουσι Θρήικες οὔτ' ἐπισπείρουσι. Plato Phileb. p. 46, E : Τὰ διακεκριμένα συγχεῖν· Theæt. p. 194, E : Ὑπὸ τοῦ συγχεῖσθαι (τὰ ὑγρὰ) ταχὺ γίγνεται ἀμυδρά· Leg. 3, p. 678, D : Πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἠφάνιστο· Reip. 7, p. 524, B : Οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον· C : Οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα· Crat. p. 388, B : Τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν. Demosth. p. 570, 18 : Τὰ σύμβολα συγχέων. Lucian. Nigrin. c. 31 : Τοὺς ὅρους συγχέουσι· Bis accus. c. 17 : Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν.] || Significat etiam Conturbo, Perturbo, Turbo, ut Hesych. quoque σύγχει exp. τάραττε. Il. I, [608] : Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων· N, [808] : Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. [Democrit. Anth. Plan. 180, 6 : Συγχείσθω θυμὸς Ἐνυαλίου. Soph. Tr. 1229 : C Τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν· OEd. C. 609 : Τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος. Eur. Hel. 1553 : Ἄρχειν γὰρ νεὼς ξένον κελεύσας πάντα συνέχεας τάδε· Bacch. 349 : Ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ· Hipp. 813 : Ἔπαθες εἰργάσω τοσοῦτον ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους· Ion. 615 : Δῶμα συγχέας ἔχῃς· Med. 794 : Δόμον πάντα συγχέασ' Ἰάσονος. Epigr. Anth. Plan. 138, 4 : Πάντα δ' ὁμοῦ συνέχευεν. Herodot. 8, 99 : Ἡ δευτέρη σφι ἀγγελίη ἐπεξελθοῦσα συνέχεε οὕτω· 7, 142 : Κατὰ ταῦτα τὰ ἔπεα συνεχέοντο αἱ γνῶμαι τῶν φαμένων κτλ. Pollux 1, 118 : Ἀποσκοτοῦν τὰ ὄμματα, συγχέαι τὰς ὄψεις, de fulmine; τὰς ψυχὰς 117; 4, 21, συγχέαι τὴν γνώμην (οἷος ῥήτωρ)· et similia alibi.] Philo V. M. 1 : Δεδιὼς μὴ πάντα διὰ πάντων συγχέωσι, Omnia omnibus modis perturbent. Synes. Ep. 130 : Οὐ γὰρ ἐδεήθη χρόνου πρὸς τὸ πάντα ἀνατρέψαι τε καὶ συγχέαι, Ad omnia subvertenda et perturbanda. In Ep. 67, utitur particip. aor. 1 συγχεθεὶς, pro Perturbatus, Fluctuans, Tumultuans : Συγχεθέντα δὲ, inquit, αὖθις καὶ πολλάκις ἀναλαβὼν τε καὶ καταστήσας τὸν δῆ- D μον. [Altera aor. forma Eur. Med. 1005 : Τί ξυγχυθεῖσ' ἕστηκας ἡνίκ' εὐτυχεῖς; Diod. 4, 62 : Ἱππόλυτος συνεχύθη τὴν ψυχήν. Perf. Plato Epist. 7, p. 346, D : Ἐβουλευόμην μάλα συγκεχυμένος.] Rursum Il. O, [366] post similitudinem paulo ante allatam, de puero in arena ludente, et modo castella educente, modo ea confundente, Ὥς ῥά σύ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, Multos labores et ærumnas Græcorum, quas subierunt, confudisti et inanes reddidisti. [II, 471 infra ab HSt. cit.; et Ω, 358 : Σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. Apoll. Rh. 2, 561 : Σὺν δέ σφιν χύτο θυμός.] Idem συγχεῦαι accipit etiam pro συντρίψαι, et Enervare, aut etiam Dejicere et prosternere. Il. O, [472] : Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας· Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ, Μάρναο, Quoniam hæc iratus Danais deus nobis confudit et inutilia reddidit. Od. Θ, [139] : Οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης Ἄνδρα γε συγχεῦαι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, Enervare et opprimere, aut

Prosternere. [De prosternendo et evertendo Plut. Mor. p. 557, B : Τὸν Ἀλέξανδρον τὸ Βραγχιδῶν ἄστυ συγχέαντα. Hemst. Hesychio Συγχέομαι, συντρίβομαι. De fœdere et jurejurando violando Il. Δ, 269 : Ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν Τρῶες· Eur. Hipp. 1063 : Μάτην ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ' οὓς ὤμοσα· Suppl. 311 : Νόμιμα πάσης ξυγχέαντες Ἑλλάδος. Herodot. 7, 136 : Κείνους συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα (cum eod. voc. Antiphon p. 686, 3; 687, 6). Thuc. 5, 39 : Τῶν ξυγχέαι σπευδόντων τὰς σπονδάς. Plato Reip. 2, p. 379, E : Τὴν τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν, ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν. Demosth. p. 635, 23 : Οὐ πάντα συγχεῖς τἀνθρώπινα; 640, 2 : Ὃς ἂν αἴτιος ᾖ τὸν θεσμὸν συγχυθῆναι τόνδε, et ib. : Ὅπως μὴ συγχυθήσεται (ὁ νόμος)· 729, 4 : Ὅλην συγχεῖ τὴν πολιτείαν· 777, 9 : Τοὺς νόμους δεῖ τηρεῖν· εἰ δὲ μή, λέλυται πάντα, συγκέχυται. Dinarch. p. 104, 29 : Συγκεχύσθαι πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει δίκαια. Isocr. p. 379, D : Συγχυθέντων τῶν ὅρκων· Antid. p. 490, 302 : Οὕτως ἀνέστραπται καὶ συγκέχυται πολλὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν. Polyb. 1, 40, 13 : Τὰς τάξεις συγχέοντα καὶ κατασπῶντα τὰς αὐτῶν· 15, 13, 7 : Συνέχεαν ἐπιπεσόντες τὰς τῶν ἀστάτων σημαίας. || Prægnanti quadam signif., ut ap. Latinos Turbare et Græcos ταράττειν, Polyb. 28, 15, 8 : Ἤδη γὰρ τότε συνέβαινε συγκεχύσθαι τὸν περὶ Κοίλης Συρίας πόλεμον, de bello conflando, ut 4, 10, 3 : Σπουδάζοντες συγχέαι τὸν πόλεμον· 15, 2, 4 : Ἐκ παντὸς τρόπου σ. πάλιν τὸν πόλεμον. || Medium ap. Pollucem 7, 128 : Χρώματα συμμίξασθαι, συγχέασθαι. || Iterum HSt. in themate quod fingit :] Συγχύω, idem quod συγχέω, Confundo, Commisceo, Conturbo, aut etiam Perturbo. Hom. Il. Π, [471] : Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφι Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. 3 Reg. 21, [4] de Achabo rege : Ἦλθε πρὸς οἶκον αὐτοῦ συγκεχυμένος καὶ ἐκλελυμένος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὃ ἐλάλησεν πρὸς αὐτὸν Ναβουθ, Perturbatus animo. Unde et uxor ipsius paulo post dicit, Τί τὸ πνεῦμά σου συντετάρακται; Quamobrem spiritus tuus conturbatus est? Reperitur et Συγχύνω, ut χύνω pro χύω. Act. 9, [22] : Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· Confundebat Judæos. [Συγχύνεσθαι Apollon. De pronom. p. 132, C; συγχύνου Ephræm Syr. vol. 1, p. 221, D. Historia Belli Trojani ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 658, δ' : Συγχῦσαι τὴν τοῦ γάμου πανήγυριν. Συγχύσας Greg. Nyss. vol. 2, p. 345, A. Quo de præs. et aor. conf. Lobeck. ad Phryn. p. 726.]

[Συγχήρα, ἡ, Quæ simul vidua est. Constitt. Apost. 3, 13.]

[Συγχηρεύω, Simul vidua sum. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 386, D : Συγχηρευούσας ἐμοὶ νυμφίου κοινοῦ. L. Dind.]

[Συγχιλίαρχος, ὁ, Qui simul cum aliis est tribunus. Joseph. A. J. 19, 1, 5.]

[Συγχίς. V. Σύχχος.]

[Συγχλευάζω, Una vel Pariter illudo, irrideo. Jo. Chrys. In Matth. hom. 87, vol. 2, p. 537, 14 : Ἐπήνουν ἅπαντες, καὶ συνεχλεύαζον, καὶ συνέσκωπτον.]

[Συγχλοάζομαι, Simul vescor, epulor. Pseudo-Chrys. Serm. 78, vol. 7, p. 480, 18 : Συνδιαιτᾶται αὐτῷ, συννέμεται, συγχλοάζεται, εἰσέρχεται, συναναπίπτει τῷ ἤδη πεπτωκότι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Seager.]

Συγχόνδρωσις, εως, ἡ, Quum ossa confervescunt, i. e. coalescunt, cartilaginis interventu, Galen. De ossibus. [Melet. Cram. An. vol. 3, p. 32, 6; 130, 23. L. Dindorf.]

[Συγχορδία, ἡ, Concentus. Soph. fr. Mys. ap. Athen. 4, p. 183, E; 14, p. 635, C : Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφύμνει πηκτίδος συγχορδία. Aristoxen. Harmon. p. 22 med. : Τῶν σ. πλειόνων οὐσῶν, ubi Chordarum complexionem sive systema, Int.]

Σύγχορδος, ὁ, ἡ, idem q. πρόσχορδος [Concordans, Consonus], Hesych. in Ἀντίχορδος.

[Συγχορεία, ἡ, Concentus. Hesychius : Συνῳδία, συγχορεία.]

Συγχορευτής, ὁ, Qui una cum alio tripudiat et ad numeros movetur, una choros exercet s. celebrat, ejusdem chori s. choreæ est. Συγχορεύτρια, ἡ, Quæ una tripudiat, alicui in chorea juncta est et astat, quæ et πρόσχορος. Ambo Pollux [4, 106] ex Aristoph. affert : συγχορευτὴς autem legitur ap. Plat. Leg. [2, p. 653, E : Ἡμῖν οὓς εἴπομεν τοὺς θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι· 665, A : Θεοὺς ἔφαμεν ἐλεοῦντας ἡμᾶς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδωκέναι τόν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας καὶ... Διόνυσον. Xen. H. Gr. 2, 4, 20 : Ξυγχορευταὶ γεγενήμεθα. « Poetaster in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 312, 3; alius ib. p. 340, 21. » Boiss.]

Συγχορεύω, i. q. συναναχορεύω, Una tripudio, cum cantu ad numeros convertor s. salto. [Aristoph. Av. 1761 : Πτερῶν ἐμῶν λαβοῦσα συγχόρευσον. Anacr. 5, 11. Aristot. Polit. 3, 13 fin. Plut. Mor. p. 94, B.]

Συγχορηγέω, Simul præbeo s. subministro, confero, Simul choragus sum, Confero et ipse aliquid in choragium. [Polyb. 4, 46, 5 : Δεόμενοι σφίσι βοηθεῖν καὶ συγχορηγεῖν εἰς τοὺς παρεστῶτας καιρούς· 5, 55, 1 : Ἵνα μήτε συγχορηγεῖν μήτε συμπολεμεῖν τολμῶσι τοῖς ἀποστάταις. Plut. Phocion. c. 30, Cleom. c. 6, etc.]

[Συγχορηγὸς, ὁ, Qui simul choragus est. Improprie Demosth. p. 853, 1 : Μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκεύασται, συγχορηγὸν ἔχων Ὀνήτορα. Cyrill. Alex. In Jo. 17, 2, p. 949. Thes. Assert. 32, p. 268. Angl.]

[Σύγχορος, ὁ, ἡ, Chori socius. Orph. H. 10, 9, Νυμφῶν.]

Σύγχορτος, ὁ, ἡ, Gramine consitus, Herbifer, Herbosus; Vicinus, VV. LL., sed sine exemplo. [Æsch. Suppl. 5 : Δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν. Eur. Andr. 17 : Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας ξύγχορτα ναίω πεδία· Herc. F. 371 : Ξύγχορτοί θ' Ὁμόλας ἔναυλοι. Orph. Arg. 191 : Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος σύγχορτος Μινύαις. Hesychius v. Αὐλῆς, ἐπαύλεως· (Hom. Il. Λ, 773) Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς περιωρισμένῳ· καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα λέγουσιν.]

[Σύγχος. V. Σύχχος.]

Συγχόω, sive Συγχώννυμι, aut Συγχωννύω, Aggero, Aggere communio; Terra aggesta cooperio s. obruo, Contumulo. [Æsch. Pr. 1049 : Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι, κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων ἄστρων διόδους. Diod. 19, 107 fin. : Τοὺς ἀποσφαγέντας εἰς τὰς ἐκτὸς τῶν τειχῶν τάφρους συνέχωσεν. Plut. Sertor. c. 9 med. : Συνέχωσε τὸ μνῆμα· Alex. c. 77 : Εἰς τὸ φρέαρ κατέβαλε καὶ συνέχωσεν.] Greg. Naz. : Ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον, ἀλλὰ μὴ συγχωσθήτω· alludens ad illum qui Matth. 25, [18] a suo hero peregre proficiscente ἓν τάλαντον λαβών, ἀπελθὼν αὐτὸ ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. [« Nonnunquam hoc verbum commode exp. Obstruere, ut συγχοῦν τὴν ὁδὸν, τὰς κρήνας, et similia, ap. Herodot. 4, 140; 8, 171, alibi. » Schweigh. Qui in Lexico : « 1, 68 : Μετρήσας δὲ (τὴν σορὸν) συνέχωσα ὀπίσω· 4, 120 : Τὰς κρήνας συγχοῦν· 9, 49 : Τὴν κρήνην συνέχωσαν. Sed alibi rectius, Solo æquare, destruere, Diruere. Sic 9, 13 : Εἴ κού τι ὀρθὸν ἦν τῶν τειχέων ἢ τῶν οἰκημάτων ἢ τῶν ἱρῶν, πάντα καταβαλὼν καὶ συγχώσας· 8, 144 : Τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπεπρησμένα τε καὶ συγκεχωσμένα· 71 : Συγχώσαντες τὴν Σκιρωνίδα ὁδόν. » V. Συγχέω. Xen. H. Gr. 3, 1, 18 : Ἐπειρᾶτο τὴν κρήνην συγχοῦν.]

[Συγχραίνω, Contamino, Inquino. Const. Manass. Chron. 5907 (ubi nunc τῷ μολυσμῷ τοῦ φόνου κατεχράνθη pro συνεχράνθη). Boiss. Mart. S. Bonif. p. 329. Eustath. Opusc. p. 34, 38 : Συγχρᾶσθαι, συγχραίνεσθαι. L. Dind.]

Συγχράομαι, ad verbum quidem sonat Simul utor, [Coutor, Gl. et Συγκέχρημαι, Coutor,] Una cum alio utor, s. Una cum aliis; sed affertur pro Commercium habeo : ut sc. dicitur, Est mihi usus aliquis tecum. Sic Jo. 4, 9 : Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, ubi vet. Interpr. reddidit, Non enim coutuntur Judæi Samaritanis : quod vocab. barbarum esse constat. Sed fortassis verbum Utuntur non satis apte hujus loci interpretationi adhibere poterimus, quum Uti aliquo, (ut Cic. dicit Uti aliquo plurimum,) non simpliciter Commercii, sed Amicitiæ et familiaritatis signif. habeat. Quod etiam de illo verbali nomine Usus (talem constructionem habente) dici fortassis queat. Tutius igitur fuerit Commercii appellationem hic usurpare. [Utor. Polyb. 1, 8, 1 : Ἕως συνεχρῶντο τῇ Ῥωμαίων συμμαχίᾳ· 32, 7 : Ἐβούλοντο συγχρησθῆναι ταῖς τῶν συμμαχούντων δυνάμεσι· 39, 4 : Ἀχαιοῖς καὶ τῇ τούτων πίστει συνεχρήσαντο πρὸς τὴν τῶν πα-

ρίπτειν κακῶν ἐξαγωγήν· 3, 14, 5 : Ἅμα συγχρησαμένου συνεργωιστῇ τῷ ποταμῷ καὶ τοῖς θηρίοις· 4, 6, 2 : Συγχρώμενοι πρὸς τὴν ἀδυνίαν ταῖς ναυσίν· 5, 69, 9 : Συγχρώμενοι ταῖς τῶν τόπων ὀχυρότησι· eademque signif. simplicis χρῆσθαι 6, 3, 10; 18, 34, 6. Diodor. Exc. p. 575, 34. Euseb. ap. Athanas. vol. 1, p. 241, C : Τούτοις συγχρῆσθαι τοῖς ῥήμασιν. Origenes vol. 1, p. 17, B; 20, A; 28, C, et quos Valck. citat Demetr. De eloc. § 298 (281), Ignat. Epist. p. 18, 3 (21 Smith.). L. D. Una cum aliis concumbo, Joseph. Hypomn. c. 62 : Οἱ τῇ τοῦ Λευίτου γυναικὶ συγχρησάμενοι, ὡς καὶ ὀχληθεῖσαν ἀποθανεῖν. Abutor, Socr. H. E. 4, 28. Schleusn.] Sciendum est porro, a Χράω significante i. q. κιχράω, esse itidem quædam compp. cum compositis a χρῶμαι omnino, quod ad scripturam attinet, convenientia. Quum autem dico a χράω, intellige a voce pass., quæ nobis fingenda est, formata ex χράω. Præsertim vero proxime præcedens compositum locum hic obtinet; quippe quod frequentius, (ut quidem arbitror,) in illa a verbo χράω sumpta signif. reperiatur, quam in ea de qua modo dictum fuit, quam ex compp. a χράω obtinet, sc. quatenus unum est ex verbis a χρῶμαι compositis. Συγχρήσασθαι, inquit Bud., Commodato petere, Utendum rogare, Polyb. Affertur autem ex Eod. 1 : Παρὰ Λοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις· ac fortassis ille ipse est locus quem Bud. intellexit. Sic autem est usus idem auctor et in hoc l. [non diverso a priori ap. Bud. et HSt. 1, 20, 14], Ἔτι δὲ παρὰ τῶν [Παρὰ Ταραντίνων καὶ Λοκρῶν, ἔτι δὲ] Ἐλεατῶν καὶ Νεαπολιτῶν συγχρησάμενοι πεντηκοντόρους καὶ τριήρεις. Sed hic Bayf. vertit, Quum commodato accepissent : non autem, Quum commodato petiissent, s. Utendas rogassent.

[Συγχρηματίζω, Simul appellor, sum. Ptolem. Tetrab. p. 79, 8 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἀπλανῶν συμπαραληψόμεθα τό τε αὐτῷ τῷ ἐκλειπτικῷ τόπῳ συγκεχρηματικότα πρῶτον τῷ λαμπρῷ ἐπὶ τῆς παρῳχημένης κεντρώσεως. Origenes vol. 1, p. 91, B : Ἔπρεπε δὲ τὸν μηδέποτε κεχωρισμένον τοῦ μονογενοῦς συγχρηματίσαι τῷ μονογενεῖ, Una cum unigenito (Deum) appellari, Int. L. Dind.]

[Σύγχρησις, εως, ἡ, Usus. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 157 Blanc. : Ἔχει δὲ καὶ αὐτὴ (terra) σύγχρησιν τῶν πέραν ἐμπορίων. L. D. Vid. l. Athen. ab HSt. in Σύγχυσις cit. Clem. Alex. p. 376.]

[Συγχρηστέον, Utendum. Clem. Strom. p. 854.]

[Συγχρηστηριάζομαι, Simul oraculum consulo. Eust. in Dionys. P. 369; schol. Aristoph. Eq. 1089.]

[Σύγχριμα. V. Σύγχρισμα.]

Συγχρίμπτω, Collido s. Committo et coire facio. Unde συγχριμφθεὶς, quod exp. Collisus, Offensus. Hesych. vero συγχριμφθέντα affert pro συνενεχθέντα.

Σύγχρισμα, τὸ, Unguentum s. Pigmentum quo perungimur s. illinimur. Diosc. 1, 132, de roseis pastillis : Χρῶνται δὲ καὶ λείοις ἐν διαπλάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, Utuntur vero et tritis ad diaplasmata et illitiones, s. perunctiones, ut Marcell. Empir. 1, Perunctiones autem, inquit, quas Græci συγχρίσματα vocant, et ea quæ superposita dolentibus partibus iidem cataplasmata appellant, ejusmodi prosunt. [Oribas. p. 67, 70 ed. Mai., pro quo σύγχριμα p. 69, ut in Matthæi Med. p. 307 fin.; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 180; Paul. Æg. 7, 17.]

[Συγχριστέον, Ungendum. Alex. Trall. 1, p. 28.]

[Συγχριστιανέω, Planud. in Laud. Diom. Ms. Boiss. Pro Συγχριστιανίζω, ut videtur, Simul sum Christianus.]

[Συγχριστὸς, ὁ, Inungendus. Paul. Ægin. 3, 18, p. 58, 13 : Λιπάσματα συγχριστά. L. Dind.]

Συγχρίω, Simul ungo s. lino, Perungo, Illino, Oblino. [Aret. p. 78, 52 : Ξυγχρίειν καὶ τὼ χεῖρε ἀπὸ τῶν ὤμων. L. D. Apoll. Dysc. p. 78. Schæf. Athen. 2, p. 46, A : Συγχρίεσθαι τὴν κεφαλὴν μύρῳ. Valck. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460; 2, p. 304.]

[Συγχροΐζω. V. Συγχρωτίζω.]

[Συγχρονέω, i. q. sequens. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 62, C : Καὶ τὸ τρίτον δὲ δωδεκατημόριον συγχρονήσει ταῖς λοιπαῖς· ubi tamen continuo sequitur συγχρονίζειν, ut præstet —ίσει. L. D. Athen. 13, p. 599, C. Apollon. De constr. p. 205, 1 Bekk. : Οὔτε γὰρ ἀριθμοῦ ἀνθυπαλλαγὴ οὔτε ἄλλου του, ὃ δύναται διελέγξαι τὸ ῥῆμα μὴ συμπληθυνόμενον ἢ συγχρονούμενον, Non cum alio tempore conjunctum. Clem. Alex. p. 382. « Συγχρονεῖν τοῖς ζ' σοφοῖς, Suid. in Φερεκύδης Βάβιος. » Hemst.]

Συγχρονίζω potius a σύγχρονος quam a χρονίζω derivatum videtur, utpote quod significet Contemporaneus et coætaneus sum, Eodem tempore sum s. vigeo. Exp. tamen et Commoror [Gl.], Multum sum temporis, sed sine exemplo. [Priori signif. Sextus Pyrrh. 2, 245, p. 123; Eclogæ Histor. Cram. An. Paris. vol. 2, p. 174, 13, cum dat., ut ap. Eustath. Opusc. p. 334, 21. L. D. Auctor Vitæ Æschyli; Georg. Syncell. p. 164. Schol. Anth. Pal. 7, 22. Boiss.]

Συγχρονισμὸς, ὁ, dicitur τὸ σύγχρονον εἶναι s. συγχρονίζειν, et eorum est, qui concurrunt in idem tempus. Gell. 17, 21, post verba in Χρονικὸς citanda : Easque nunc exceptiones nostras variis diversisque in locis factas, cursim digessimus. Neque enim id nobis negotium fuit, ut acri atque subtili cura excellentium in utraque gente hominum συγχρονισμοὺς componeremus, sed ut noctes istæ quadamtenus his quoque historiæ flosculis leviter injectis aspergerentur.

Σύγχρονος, ὁ, ἡ, Contemporaneus [Gl.], Coævus [Gl.], Coætaneus, Æqualis : itidem ut ὁμόχρονος et ἰσόχρονος : ut illi qui ap. Virg. erant ὁμήλικες et Ætate pares. Apud Nonn. cum gen., Σύγχρονος αἰῶνος, Tempore æqualis ipsi æternitati, i. e. Qui ab ipsa usque æternitate fuit. Idem cum dat. etiam dixit [Jo. c. 9, 14], Ἀλκώπιδι σύγχρονον ὄρφνῃ, eod. sensu, sc. pro Æterno, Qui ab ipsis usque tenebris fuit quæ mundi creationem antecessere.

Σύγχροος, s. Σύγχρους, ὁ, ἡ, Qui unius ejusdemque coloris est, Concolor, i. q. ὁμόχροος vel μονόχροος. [Vel Qui ejusdem est superficiei, ut ὁμόχρους cum λεῖος conjunctum notavimus. Polyb. 3, 46, 6 : Χοῦν ἔφερον ἐπὶ πάσας πολὺν, ἕως ἐπιβάλλοντες ἐξωμοίωσαν, ὁμαλὴν καὶ σύγχρουν ποιοῦντες τῇ ... ὁδῷ.] Plut. [Mor. p. 565, C] : Τούτων ἐκλεανθέντων παντάπασι, τὴν ψυχὴν αὐγοειδῆ καὶ σύγχρουν γίνεσθαι. Per τούτων autem intellexerat, τῶν ποικίλων καὶ παντοδαπῶν χρωμάτων τῶν ψυχῶν, ut paulo ante dixerat; quarundam enim τὸ χρῶμα esse ὄρφνιον [ὀρφνινον] καὶ ῥυπαρὸν, aliarum αἱματωπὸν καὶ διάπυρον, aliarum γλαύκινον. [|| I. q. συγχρωτιζόμενος, Tangens, Conjunctus. Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, D : Ἥ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον σύγχρους ὀρθρινῶν ἥψατο κισσυβίων. Nicander ap. Ælian. N. A. 16, 28 : Ἑῶν ἀπὸ σύγχροα γυίων.]

[Συγχρώζω. V. Συγχρωτίζω.]

[Συγχρωματίζομαι, i. q. συγχρώζομαι. Hermes Trismeg. Pœmandr. 10, p. 28, et 12, p. 33 ed. Colon. Osann.]

[Συγχρωματισμὸς, ὁ, Coloris similitudo. Hesychius : Ἀχροίην, ὁμόχροιαν, συγχρωματισμόν.]

[Συγχρώννυμι, proprie in pictoribus de ea colorandi arte dictum, qua umbram cum luminibus ita componunt, ut horum ad illam transitus et utrorumque conjunctio minus e colorum discrimine quum ipso effectu appareat, Dionys. De comp. vv. c. 23, p. 184, ponit ut significet dictionem Isocrateam omnes virtutes eas habere, quæ sint συνθέσει γλαφυρᾷ et ἀνθηρᾷ propriæ. Hanc autem σύνθεσιν primum ita describit : Ἔοικεν εὐητρίοις ὑφαῖς ἢ γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις, deinde posito Isocrateæ orationis exemplo addit : Ταῦθ' ὅτι συνειλῆπταί τε καὶ συγκέχρωσται ... τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Ernest. Lex. rh. Athenag. Πρ. p. 97, 10 : Ἡνωμένου καὶ συγκεχρωσμένου. Hemst. V. Συγχρωτίζω.]

[Σύγχρωσμα. V. Σύγχωσμα.]

[Συγχρῶτα, Adverso corpore. Artemidor. 1, 79, p. 116 ed. Reiff. : Εἴ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα συγχρῶτα, ὅπερ καὶ κατὰ φύσιν τινὲς λέγουσι, ζῶσαν ἔτι περαίνοι, et ib. paullo ante, et p. 120 med.; 121 med. Boiss.]

Συγχρωτίζω, i. q. χρωτίζω s. χροΐζω : nam schol. Theocr. [10, 18] χροϊξεῖται exp. per συγχρωτισθήσεται. [Ubi de coitu, ut ap. Eust. Il. p. 1069, 1.] Suidas συγχρωτίζεσθαι exp. πλησιάζειν, subjungens hunc l. : Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιττιεῖ, πυνθανομένῳ περὶ βίου, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, ἐχρήσθη, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· jussum sc. fuisse μελέτην ἀσκεῖν, καὶ λόγοις τρέφειν τὴν ψυχήν. Leguntur

eadem ap. Diog. L. initio Vitæ ipsius, p. 238 [7, 2]; refert enim ibi et ipse, ex Hecatone et Apollonio Tyrio, Χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεὸν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. Est igitur hic συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς, s. τοῖς τῶν τετελευτηκότων βιβλίοις, i. q. Luciano ἡ ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσία: nam frequenti eorum lectione et attritione eis conjungimur et eos contingimus. [Hinc Toup. Em. vol. 2, p. 207, in versu Comici ap. schol. Aristoph. Nub. 144: Εἰ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται, restituit συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται. || Forma Συγχρώζω de coitu Eustath. Opusc. p. 296, 25: Μιᾷ μὲν ἕνα τινὰ συγχρωσθῆναι εἴη ἂν μεῖόν τι κακόν. || Forma Συγχροΐζω significatione Colorandi Stob. Fl. Append. vol. 4, p. 24 Gaisf.: Κράτων χρώματά φησιν ἀπὸ τῶν σωμάτων φέρεσθαι συγχροΐζοντ' αὐτοῖς τὸν μεταξὺ ἀέρα. Et forma Συγχρώζω Diod. 2, 52 init.: Σμαράγδους γὰρ καὶ τὰ καλούμενα βηρύλλια... διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θείων βαφὴν καὶ σύνδεσιν συγχρώζεσθαι, ut ib. paullo post τὰς τῶν ὀρνέων μορφὰς ἐπιχρώζεσθαι. Quæ rectius scribantur cum iota subscr. Plut. Mor. p. 934, D: Ὅπου δὲ λίμναις τε καὶ ποταμοῖς δεχομένοις ἥλιον ἐπίσκια χωρία γειτνιῶντα συγχρώζεται καὶ περιλάμπεται. V. autem Συγχρώννυμι.]

[Συγχυλόω, In succum converto. Ps.-Dioscorid. Par. 2, 137: Ὄρνιθος συγχυλωθείσης ζωμός.]

[Σύγχυμος, ὁ, ἡ, In succum conversus. Etym. Gud. et Orion v. Χυλός: Τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δὲ ἀνέψητον ἀσύγχυμον.]

Σύγχυσις, εως, ἡ, Confusio, [Collubium (sic), add. Gl.] Commixtio, Conturbatio; proprie enim est τῶν ὑγρῶν ἕνωσις καὶ μίξις, deinde et ad alia transfertur, ut ap. Diosc. 4: Σύγχυσις τῶν ὀφθαλμῶν ἡ ἐκ πληγῆς, Humoris oculorum confusio ex ictu; s. Oculi ex ictu cruentati, Oculi ex ictu suffusi sanguine. [Σ. ὁράσεως, Caligo, Gl.] Si enim ictus in oculum ingeratur, sanguine suffunduntur, ita ut omnes humores confusi esse ex illa suffusione sanguinis videantur, quam alias ὑπόχυσιν nominant. Σύγχ., inquit Gorr., Vitium oculi confusis secum ejus humoribus: id quod accidit utplurimum ex vehementi plaga, interdum vero et ex uveæ tunicæ inflammatione, ruptis ejus vasis, effusoque humore. Inde pupilla discolor et turbida evadit, et principio quidem major cernitur, tandem vero contabescit minorque seipsa apparet. [Lucian. Nigrin. c. 35: Πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος. De oculis aliter dictum v. infra.] De aliis etiam rebus dicitur, ut Latina quoque vox: veluti si Rerum aut Verborum σύγχυσιν et confusionem vocemus, quum non sunt suo ordine et concinne posita, sed mixta et conturbata. Cic. Ep. ult. ad Attic. 6: Quas quidem quum expectassem jam diu, admiratus sum, ut vidi obsignatam epistolam, brevitatem ejus: ut aperui, rursus σύγχυσιν literularum, quæ solent compositissimæ et clarissimæ esse. Et 7, 8: Sic enim existimat, si ille vel dimisso exercitu consul factus sit, σύγχυσιν τῆς πολιτείας fore. In oratione autem σύγχυσις est Species hyperbati ex omni parte confusi. Mixturam verborum nominat Quintil. 8, 2, afferens hunc versum Virg. in exemplum, Saxa vocant Itali mediis quæ in fluctibus, aras. [Vitium contrarium τῇ σαφηνείᾳ, quod et ἀσάφεια dicitur Hermog. Ἰδ. 1, p. 52. Unde id. 2, p. 372, Antiphontem dicit συγχεῖν τὸν λόγον καὶ ἀσαφεῖν τὰ πολλά. Auctor Rhetor. ad Alexand. p. 254 ex. τοῦ συγκεχυμένως εἰπεῖν hoc ponit: Δεινόν ἐστι τοῦτον τύπτειν τοῦτον. Ἄδηλον γὰρ ἦν, inquit, ὁπότερος ἦν ὁ τύπτων. Conf. schol. Eur. Phœn. 30. Ernest. Lex. rh.] Verum et verborum σύγχυσις dicitur Quum eorum signiff. confunduntur, nec distinguuntur a se invicem. Athen. 11, [p. 477, C]: Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει [sec. conj. Casauboni: libri συγχρήσει] τῶν ὀνομάτων (sc. κισσυβίου et ἀλείσου)· ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ φυλάττει· ponit enim alterum pro altero. [Eustath. Opusc. p. 105, 76: Διαιρῶν τὴν καθ' ὁμωνυμίαν σύγχυσιν. De aliis rebus epigr. Anth. Plan. 300, 4: Ἀχαιῶν στρομβηδὸν νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει. Hippocr. p. 1174, F: Ἡ τῶν ὅλων ξύγχυσις.] Dicitur porro et νόμων atque ὁρκίων σύγχυσις: ut ap. Latinos quoque legimus Fœdus confundere et Jura confundere. Isocr. Paneg. [p. 64, C]: Φυγὰς δὲ καὶ στάσεις καὶ νόμων συγχύσεις. Plut. Alcib. [c. 14]: Ἐβούλευσε σύγχυσιν ὁρκίων. [Plat. Reip. 2, p. 379, E: Τὴν τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν. Pollux 6, 158; πολιτείας 6, 178; 4, 38.] At quum Chæremon [immo Eur. continuo citandus] ap. Athen. 13, [p. 562, E] dicit Amorem δίδυμα τόξα ἐντείνεσθαι Χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς, potius hoc σύγχυσις ad præcedentem signif. pertinet; iis enim verbis innuit ὡς ἔρως μετριάζων μὲν, ἐστὶν εὔχαρις· ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ διαταράττων, χαλεπώτατος. Ex Eur. vero [Iph. A. 552, cujus verba Chæremoni tribuit Ath. modo cit.] σύγχυσις βιοτᾶς pro Perplexitas vitæ. [Andr. 292: Πικρὰν σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει· 959: Εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων· fr. Peliad. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 336: Οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει. Polyb. ap. Athen. 14, p. 615, C (30, 13, 17): Οἱ αὐληταὶ μεγάλην ἐποίησαν σύγχυσιν. Diod. 1, 75: Ἐσομένην ἑώρων τοῦ κοινοῦ βίου σύγχυσιν· 18, 63: Τοιαύτης συγχύσεως ἐπεχούσης τὰ πλήθη· Exc. p. 608, 47: Φυρμὸς καὶ σύγχυσις τῶν κατὰ νόμους δικαίων. Lucian. Jud. voc. c. 4: Συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου.] Animo etiam tribuitur σύγχυσις, quæ Latinis est Conturbatio s. Perturbatio, Turbatio. [Eur. Iph. A. 354: Ὡς δ' ἀνολβον εἶχες ὄμμα σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν χιλίων ἄρχων· 1128: Ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε ξύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων. Similiter de oculis lacrimantis Q. Mæcius Anth. Pal. 5, 130, 2: Τί στυγνὴ, τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινὶ, σκύλματα καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων; Polyb. 14, 5, 8: Διὰ τὴν ταραχὴν καὶ σύγχυσιν ἀνέλπιστον εἶναι τὴν σωτηρίαν. Frequentat etiam Plut. iisdem signiff. Hesychio μίξις, θόρυβος, ἀφανισμός.] Chion Epist.: Τὴν σαυτοῦ σύγχυσιν καὶ πάσης τῆς οἰκίας ἐδήλους μοι. Pro Consternatio quoque affertur ex Hermog. [Thuc. 5, 26 fin.: Ξύγχυσιν τῶν σπονδῶν.]

Συγχυτικὸς, ἡ, ὸν, Confundendi vim habens, Qui confundere solet s. confundit. Plut. [Mor. p. 948, D]: Ἔστι γὰρ ὡς ὄψεως τὸ σκοτεινὸν, οὕτω τὸ ψυχρὸν ἀφῆς συγχυτικὸν, Nam quemadmodum tenebræ oculorum aciem, ita quoque frigus tangendi sensum confundit. [Maximus Conf. vol. 2, p. 80, C: Συγχυτική ἕνωσίς ἐστιν ἡ ἐξ ὑποστάσεων εἰς ὅλου τινὸς ... κατὰ σύνοδον γινομένη σύνθεσις. Theodor. Stud. p. 524, B: Τῆς τῶν Ἀκεφάλων συγχυτικῆς αἱρέσεως. Eustath. Opusc. p. 227, 35. L. D. Athanas. vol. 1, p. 811; 2, p. 56; Orig. C. Cels. p. 357. Angl. || Συγχυτικοὶ, οἱ, hæretici, μίαν φύσιν δοξάζοντες ἐπὶ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ μετὰ τὴν ἕνωσιν τῶν διττῶν φύσεων, inquit Zonaras in Anastasio. V. quæ ubi adnotamus. Ducang. || Adv. Συγχυτικῶς Theodor. Stud. p. 163, E, Zonaras Lex. v. Ἕνωσις. L. Dindorf.]

[Συγχωλαίνω, Simul claudico. Eust. ad Dionys. Per. 742: Ἀλλ' ἔοικε θελῆσαι μᾶλλον συγχωλᾶναι τῷ Ὁμηρικῷ μέτρῳ ἤπερ ἄλλως ὀρθὸν προαγαγεῖν τὸ ἔπος καὶ ἀσφαλτον.]

[Συγχωλεύω, i. q. præcedens. Basil. M. vol. 2, p. 139, D: Οὐδὲ ταῖς συλλαβαῖς συγχωλεύων ὁ λογισμὸς ἑωρᾶτο.]

[Σύγχωμα, τὸ, Strues. Carm. Sibyll. 1, 568, λίθων.]

Συγχωνεύω, Conflo [Gl.], Bud. ex Dem. [Lycurgo p. 164, 29]: Τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες. [Conf. Demosth. p. 615, 12, ubi de coronis aureis. Plut. Flamin. c. 14: Χρυσίου συγκεχωνευμένου. Pollux 7, 107; 9, 85, et Dio Cass. sæpius. « Method. p. 287, 330. » Kall.]

[Συγχώννυμι s. Συγχωννύω. V. Συγχόω.]

Συγχωρέω, [ήσω et ήσομαι, Coeo. Eur. Iph. T. 124: Ὦ πόντου δισσὰς ξυγχωρούσας πέτρας Εὐξείνου ναίοντες.] Concedo: non in ea signif. qua verbum προσχωρῶ supra redditum fuit Concedo, sed in ea qua dicimus aliquid concedere cuipiam. [Soph. Ph. 1343: Ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων. Eur. Hipp. 299: Ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω, ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις· 703: Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις· El. 1052: Γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, ἥτις φρενήρης· Iph. T. 741: Ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται; fr. ap. Plut. Mor. p. 116, F: Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν, σοφός. Proprie de loco concedendo Aristoph. Vesp. 1516: Φέρε νυν ἡμεῖς

αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες· Lys. 1111 : Ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων ξυνεχώρησάν σοι καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν. Id. Nub. 1438 : Κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ· Av. 1685 : Ἡμῖν ἃ λέγεις σὺ πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ. Menander ap. Ammon., p. 137 : Κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι. Herodot. 9, 35 : Συγχωρησάντων καὶ ταῦτα τῶν Σπαρτιητέων. Thuc. 1, 140 : Ὡς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε. Xen. Reip. Lac. 1, 9 : Πολλὰ τοιαῦτα συνεχώρει (Lycurgus circa nuptias). Isocr. p. 130, D : Αἰσχυνθείην ἂν εἰ ἡμεῖς παρὰ τὸ δίκαιον συγχωρήσαιμέν τι περὶ αὐτῆς (τῆς χώρας)· 317, C : Εἰ συγχωρήσαιμι τῷ κατηγόρῳ· 118, D : Ἐπαπειλοῦσιν ὡς εἰ μὴ ταῦτα συγχωρήσομεν ποιησόμενοι τὴν εἰρήνην κατὰ σφᾶς αὐτούς.] Plato De rep. 2, [p. 383, A] : Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν κτλ., quibus respondetur συγχωρῶ. Xen. Cyrop. 6, [3, 20] : Καὶ ὁ Κροῖσος μέντοι μάλα ἄκων συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, Concessit ipsis ut ita instructi ordines essent. [Comm. 2, 7, 14 : Τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι. Sine dat. H. Gr. 3, 2, 30 : Ξυνεχώρησε Φεὰς τε τὸ τεῖχος περιελεῖν καὶ Κυλλήνης καὶ τὰς Τριφυλίδας πόλεις ἀφεῖναι, et ib. 12 : Νομίζειν αὐτὸν συγχωρήσειν αὐτονόμους σφᾶς ἀφιέναι. Ubi de paciscentibus dicitur, qua de signif. HSt. infra in pass., ut 7, 4, 10 : Συνεχώρησαν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην, et absolute 7, 1, 27 : Ἐπεὶ δὲ οὐ συνεχώρουν οἱ Θηβαῖοι. Cum inf. etiam Isæus p. 83, 17 : Ἑκὼν ἐγὼ συγχωρῶ τὸ ἡμικλήριον εἶναι τοῦ παιδός. Pausan. 8, 27, 5 : Οὐ συνεχώρουν τὰ ἄστη τὰ ἀρχαῖα ἐκλιπεῖν. Alia constr. Thuc. 2, 59 : Πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ὥρμηντο ξυγχωρεῖν.] Sic ap. Chrysost. cum infin. : Συγχωρῆσαι δαίμοσιν ἐμβατεύειν εἰς ψυχάς. Usus est autem eod. illo verbo Concedere et Cicero in hujus συγχωρεῖν interpretatione, paulo tamen alium ei usum tribuens; hæc enim Platonis verba in Protag. [p. 337, A] : Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Cic. ita vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo concedatis alter alteri, et inter vos de hujuscemodi rebus controversemini, non concertetis. Cum genit. Herodot. 7, 161 : Εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης.] || Cedo, Non reclamo, Bud., afferens hunc l. Dem. [p. 535, 5] : Ἀλλὰ τοῖς νόμοις καὶ τῇ τῶν ἄλλων βουλήσει συγχωρῶν, ἠνείχετο καὶ νικῶντα καὶ στεφανούμενον τὸν ἐχθρόν. [Et ib. 8 : Ἐν ᾗ αὐτὸς εὐδαίμων ᾔδει γεγονὼς πολιτείᾳ, ταύτῃ συγχωρεῖν τὰ τοιαῦτα ἠξίου. Plat. Phæd. p. 100, C : Τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ ξυγχωρεῖς;] Huic autem interpretationi vicinam præfixerat Bud., sc. Consentio, Assentior, Astipulor, ex Plat. Phædro [p. 94, B] : Πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν, ἢ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασιν; [Antiphon p. 132, 34 : Κἀτ' ἐγὼ συγχωρῶ τῷ τούτων λόγῳ. Andocides p. 23, 32 : Οἱ ῥήτορες τῷ μὲν ὀνόματι τῆς εἰρήνης συγχωροῦσι, τοῖς δ' ἔργοις ἐναντιοῦνται.] Sic συγχωρεῖν τοῖς τοῦ Πλάτωνος δόγμασιν, ap. Philop. Item, Ὁποίῳ ἂν συγχωρήσειε μορίῳ τῆς ἀντιφάσεως. [Polyb. 4, 29, 3 : Ῥᾳδίως ἔπεισε συγχωρεῖν τοῖς παρακαλουμένοις· 14, 2, 5. Aristid. vol. 1, p. 176, 1 : Εἴ τις ἀκριβολογεῖται περὶ τῶν δικαίων καὶ σοφιστὴς εἶναι μᾶλλον βούλεται ἢ τῇ τῶν πραγμάτων φύσει συγχωρεῖν.] Invenitur etiam cum accus.; item cum accus. simul et dativo. Utriusque constr. exempla extant ap. Plat. : ac prioris quidem, in fine l. 2 De rep. [p. 383, A.] Nam illum ita claudit, Παντάπασιν, ἔφη, ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ, καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῴμην. [Soph. p. 249, A : Δεινὸν ἂν λόγον συγχωροῖμεν.] Alterius autem exemplum in hoc extat loco, ejusd. operis l. 1, [p. 338, C] : Τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῇ συγχωρῶ Θρασυμάχῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον, Nequaquam hoc illi assentior, sive de hoc, Nequaquam hoc illi concedo : (ut Cic. dicit, Quis enim tibi illud primum concesserit?) [Xen. Hier. 1, 16 : Τοῦτό σοι πάνυ συγχωρῶ τοὺς ἐπαίνους παρὰ τῶν ἐλευθερωτάτων ἡδίστους εἶναι.] Apud Eund. certe συγχωρῶ, et ὁμολογῶ, s. ξυνομολογῶ, item ξύμφημι, pro uno eodemque ponuntur. Sed prioris illius loci rara exempla inveniri arbitror, in quo habetur, τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ. Atque adeo existimet forsitan aliquis vel deesse infin., (quum paulo ante dictum fuisset, Συγχωρεῖς τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι,) aut certe dativum personæ. Alioqui συγχωρῶ videri queat alio verbo reddendum quam in posteriore l. : possitque fortassis convenire Approbo. Ficinus vertit Accipio : pro quo tolerabilius fuisset Admitto. Quod si et hic libeat uti verbo Concedo, videndum est an dici queat Concedo hanc formam, sicut Concedo quod dicis. [Herodot. 3, 83 : Τούτου εἴπαντος ταῦτα ὡς συνεχώρεον οἱ ἓξ ἐπὶ τούτοισι, οὗτος μὲν δή σφι οὐκ ἐνηγωνίζετο. Xen. Cyrop. 6, 3, 36 : Ἦ καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε, quod mox dicitur ταῦτα ὁρίζεσθαι. Anab. 5, 2, 9 : Ἑλεῖν ἂν ᾤοντο τὸ χωρίον· καὶ ὁ Ξενοφῶν ξυνεχώρησε. Cum duplici accus. Dinarch. p. 91, 12 : Διὰ τί ἐν τῷ δήμῳ συνεχώρεις … θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν;] Συγχωρῶ Bud. reddit etiam Acquiesco, Contentus sum. Lysias [p. 94, 26] : Ἐγὼ δὲ ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν, Non contentus eram adulterii pœna quam ipse sibi statuebat et æstimabat. || Impersonaliter, ut ἐγχωρεῖ, Thuc. 5, 40 : Σπονδὰς ποιησάμενοι, ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ. Quod ap. Xen. Eq. 9, 11 : Οὕτως οὖν δεῖ καὶ παρὰ κραυγὴν καὶ παρὰ σάλπιγγα μήτ' αὐτὸν φαίνεσθαι τεθορυβημένον τῷ ἵππῳ μήτε μὴν ἐκείνῳ θορυβῶδες μηδὲν προσφέρειν, ἀλλ' εἰς τὸ δυνατὸν καὶ ἀναπαύειν ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ ἄριστα καὶ δεῖπνα, εἰ συγχωροίη, προσφέρειν, in ἐγχωροίη mutarunt editores, quo alibi utitur.] || Indulgeo, [Sino, Remitto, Gl.] Gratiam facio, Veniam do : (sed hic quidem ea in signif. qua usurpatur pro Concedere, s. Permittere, ut dicit Liv. in sui operis proœmio : Datur hæc venia antiquitati ut miscendo humana divinis, primordia urbium augustiora faciat. Infra autem de συγχωρῶ pro Veniam do, i. e. Ignosco.) Dem. [p. 1252] : Καὶ ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, ἐδεήθην μὲν ἐγὼ τῶν δικαστῶν μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, ἀλλὰ συγχωρῆσαι, ὅσου παρ' αὐτοὶ ἐτιμῶντο, ταλάντου, ἵνα ἐγὼ μηδένα ἀπεκτονὼς εἴην, Quum in eum vellent capitaliter animadvertere, deprecari cœpi ne quid tale causa mea facerent : et ut ad talentum usque multato, animadversionis gravioris gratiam ei facerent. Ita Bud. (in cujus Comm. perperam legitur posteriore loco gen. θανάτου repetitus pro gen. ταλάντου). Idem interpr. etiam Comiter et per gratiam indulgeo quidpiam, et condono; sed passivæ tantum vocis exemplum affert. At vocis activæ exemplum idoneum habere mihi videtur iste Isocr. locus [p. 135, C], Μηδὲ [μηδὲν] συγχωροῦντες τοῖς πολεμίοις παρὰ τὸ δίκαιον. [Demosth. p. 922, 17 : Ὑμᾶς δεῖ συνεπανορθοῦντας φαίνεσθαι καὶ μὴ συγχωροῦντας τοῖς πονηροῖς. Idem partic. perf. p. 533, 17 : Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγανάκτουν οἱ ἀντιχορηγοὶ καὶ κωλύσειν ἔφασαν, ὡς δ' ἐπληρώθη τὸ θέατρον καὶ τὸν ὄχλον συνειλεγμένον εἶδον…, οὐδεὶς ἥψατο, ἀλλὰ τοσοῦτον τῆς εὐσεβείας ἐν ἑκάστῳ τις ἂν ὑμῶν ἴδοι τὸ συγκεχωρηκὸς, ὥστε κτλ., ubi et qui servarunt et qui cum libris nonnullis melioribus delerunt τὸ ante συγκεχ., ignari fuerunt Aristidis sæpe sic dicentis τὸ συγκεχωρηκὸς de Indulgentia, ut vol. 1, p. 108, 2 : Καὶ τοσούτῳ παρὰ πάντων τετίμηται τῷ συγκεχωρηκότι· 183, 7 : Ὅτ' εἶχε τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀρχὴν καὶ προσόδων ἕνεκα καὶ προεδρίας καὶ τοῦ παρὰ πάντων συγκεχωρηκότος· 519, 9 : Ἡ παρὰ τῶν ἡγεμόνων αἰδὼς καὶ φιλανθρωπία καὶ τὸ συγκεχωρηκός· vol. 2, p. 151, 1 : Τότε τοίνυν αὐτὸν προσεῖπον Ὀλύμπιον, τοσοῦτον ἦν τὸ συγκεχωρηκός.] De eo autem, qui condonat aliquod debitum, legitur ap. Diog. L. in Solone [1, 45] : Ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι. Tale est ap. Dem. : Φησὶ γὰρ δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους. [Jo. Malal. p. 406, 17 : Συνεχώρησε πάσαις ταῖς πραιδευθείσαις ἐπαρχίαις τὰς συντελείας εἰς τέλειον ἐπὶ ἔτη γ'.] || Ignosco, Veniam do, (habet alioqui hoc verbum συγχωρῶ et alteram nominis hujus signif., in qua ad præcedentia potius exempla pertinet,) συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα, Veniam dare peccati, Ignoscere peccato, ex Dem. affertur. Sic ex Chrysost. συγχωρεῖν ἁμαρτήματα : quod exp. etiam Remittere peccata. [Apophth. Patr. in Cotel. Mon. vol. 1, p. 399, C; 400, A.] Annotatur autem et alia constructio, sc. συγχωρῶ σοι τοῦ ἁμαρτήματος, sed absque ullo exemplo. [Συγχώρησον, Ignosce, formula familiaris, hodie *Pardonnez-moi*. Vita Ms. S. Xenes : Σ. μοι, ἀδελφὴ,

ἄνθρωπός εἰμι ἁμαρτωλός· et alibi. Ducang. Mediæ orationi insertum συγχώρησον est in Actis SS. April. vol. 1, p. xvi, B, bis.] || Συγχωρῶ poni etiam pro Simul eo : et id quoque significari verbo Concedo, annotant VV. LL., sed ἀμαρτύρως. [Fort. ex Eur. Hec. 127 : Τὼ Θησείδα... δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν· γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην, ubi est i. q. συμβαίνειν.] Pass. Συγχωρέομαι, Conceditur mihi aliquid, Conceditur per gratiam, et indulgetur. [Plat. Phileb. p. 14, D : Συγκεχωρημένα ὑπὸ πάντων· E : Ποῖα ἕτερα λέγεις μήπω συγκεχωρημένα; 15, A : Τὸ τοιοῦτον συγκεχώρηται, τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. Theophr. C. Pl. 2, 3, 5 : Τοῦτο γὰρ ἀμφισβητεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὡς συγκεχωρημένα τῇ φύσει τίθεται· 5, 3, 3 : Τοῦτο μὲν οὖν συγχωρεῖται τῷ μὴ θαυμαστῷ, Non mirabile habetur. Aliter Diod. 1, 39 med. : Τὸ λέγειν ὡς μέγιστα συμβαίνει τῶν ὀρῶν ὑπάρχειν τὰ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν οὐ μόνον ἀναπόδεικτόν ἐστιν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν πίστιν ἔχει διὰ τῆς ἐναργείας συγχωρουμένην.] Cum infin. Greg. Naz., Συγχωρούμενοι ἀκούειν, Quibus conceditur audire, Quibus gratiæ loco conceditur audire, vel, permittitur. [Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 375, A : Ἕως οὗ συγχωρηθῶσιν σὺν αὐτῷ ὁδεῦσαι.] Cum accus. ap. Dem. : Συνεχωρήθη δ' ὅμως τὴν ἐκδημίαν, Concessa tamen ei fuit peregrinatio, Impetravit ut sibi liceret peregrinari. Synes. Ep. ad Fratrem : Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, Fortasse et primæ nobis partes concederentur, vel indulgerentur. [Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 115, B : Τὰ παραπτώματα συγχωρούμενος. Absolute Eumath. Ism., p. 90, 1 : Ἐπεὶ δ' οὐ συνεχωρούμην τῷ Κρατισθένει καὶ τῷ καιρῷ, Per Cratisthenem tempusque non licuit.] Item συγχωρούμενος, Cui venia datur, Qui venia donatur, Cui ignoscitur. Greg. Naz. : Ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρούμενος. Idem, Μὴ γένου πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος, ὁ τὸ πλέον παρὰ τοῦ δεσπότου συγχωρηθείς. At sine adjectione συγχωρούμενοι in Pand. Gr. sunt ii quorum nomina abolitione principum ex reis exempta sunt. || Συγχωρεῖσθαι autem dicitur aliquid, s. συγκεχωρῆσθαι, aut συγχωρηθῆναι, Quod pactum est et conventum, Quod aliqui pepigerunt, Quod convenit inter aliquos. [Xen. H. Gr. 3, 2, 31 : Τούτων ξυγχωρηθέντων εἰρήνη γίγνεται.] Dem., Συγχωρηθέντων δὲ τούτων, Quum hæc pacta essent, Quum hæc pepigissent, Bud. Sed vix crediderim tamen quod ille addit, συγχωρῶ pro Paciscor poni. [Verti sic licet in ll. Xenoph. in activo citatis, et ap. Demosth. p. 231 ult. : Ἡ τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη διὰ ταῦτ' ἐπράχθη, 985, 22 : Τὰ συγχωρηθέντα χρήματα ἔχουσιν· 1042, 26 : Καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν ὅτι ὁμοίως ἥ τε ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένη κυρία ἐστὶν ἡμέρα καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων συγχωρηθεῖσα;] Συγχωρήσομαι autem fut. med. sæpe in hoc verbo, ut in aliis plerisque, pro activo συγχωρήσω usurpatur. [Præter alios, quos v. supra, constanter forma media utitur Plato, ut Theæt. p. 191, B, etc.]

Συγχώρημα, τὸ, item Συγχώρησις, εως, ἡ, Concessio, [Concedentia, Indulgentia, Remissio, Inducia, huic add. Gl. in Συγχώρησις,] Assensus, Astipulatio. Interdum Ignotio, i. e. Actio ipsa ignoscendi s. dandi veniam, Venia. Chrysost. : Ὅπου γὰρ χάρις, συγχώρησις· ὅπου δὲ συγχώρησις, οὐδεμία κόλασις. [Plato Crat. p. 435, B : Τὴν σιγήν σου ξυγχώρησιν θήσω· Leg. 6, p. 770, C : Ἣν ἡ σ. ἓν ἔχουσα κεφάλαιον· 8, p. 837, E : Δέχεσθαι τὴν τῷ λόγῳ σ. 12, p. 957 : Διὰ ξυγχωρήσεων ἔστιν ὅτε καὶ μάλα ματαίων. Plut. Cat. min. c. 25 fin. : Ὁ Φίλιππος ἔγνω τὴν σ. Altera signif. Epiphan. vol. 1, p. 1103, A : Ἵνα τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων πολλῶν ὄντων συγχώρησιν ποιήσηται. Basil. M. vol. 3, p. 107, A. Alia scriptt. eccles. et Byz. exx. v. ap. Ducang. L. D. || Eust. ad Hom. Il. M, p. 908, ad hæc verba Homeri : Εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, hæc notat : Σχῆμά ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς πολλοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις, ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δεῖν κινδυνεύειν εἴπερ ἦν μὴ θνήσκειν, κατασκευάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θανεῖν ἀνάγκη, κινδυνευτέον εὐκλεῶς. Ernest. Lex. rh.] In VV. LL. affertur ex Plut. Popl. [c. 20] συγχώρησμα τῆς τιμῆς, pro Concessio honoris : sed συγχώρημα a συγχωρῶ, non συγχώρησμα scr. esse, καὶ τυφλῷ δῆλον. [De Polybio Schweigh. Lex. : « Concessio, 5, 67, 8 : Μάλιστα δὲ τὸ κοινὸν ἐπίεζε πάντων τῶν βασιλέων συγχώρημα, καθ' οὗ, καιροὺς ἔκριναν Σελεύκου τὴν ὅλην Συρίαν ὑπάρχειν· 28, 17, 7 : Προφερόμενος τὰ συγχωρήματα τὰ γενόμενα Σελεύκῳ· 4, 6, 7 : Κόρινθον εἶχε κατὰ τὸ τῶν Ἀχαιῶν συγχώρημα. Potestas, Facultas, quæ alicui datur, faciendi aliquid, 6, 13, 3 : Ταύτης τῆς δαπάνης ἡ σύγκλητός ἐστι κυρία, καὶ διὰ ταύτης γίγνεται τὸ σ. τοῖς τιμηταῖς. Λαβεῖν σ. περὶ πρεσβείας 1, 85, 3; 4, 72, 3; et ib. 73, 10 : Λαβόντες παρὰ τῶν Ἑλλήνων σ. διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων· et ib. 80, 10. » Dionys. A. R. 2, 27 : Καὶ πωλεῖν ἐφῆκε τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ, οὐδὲν ἐπιστραφεὶς, εἴ τις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ σ.]

[Συγχώρησις. V. Συγχώρημα.]

Συγχωρητέον, Concedendum est, Fatendum est, ex Plat. Timæo [p. 86, B : Νόσον ψυχῆς ἄνοιαν σ. Phædr. p. 234, E, Soph. p. 249, B, Leg. 2, p. 664, C. Demosth. p. 566, 17 : Ὑβρίζειν δὲ μὴ δῶτε· οὐδενὸς γὰρ πράγματος οὐδ' ἔργου τοῦτο σ. « Dionys. Areop. De div. nom. c. 5, p. 353 Mor. » Boiss. Plur. Soph. Œd. C. 1426 : Ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.] Item adj. Συγχωρητέος : unde, Ἀρχὴ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. VV. LL. ex Luciano [Hermotim. c. 74], Concedendum est ita se habere initium. [Plato Leg. 10, p. 895, A : Κάλλιστα εἶπες συγχωρητέα τε τούτοις.]

[Συγχωρητὴς, ὁ, Qui concedit, veniam dat. Ephræm Syr. vol. 3, p. 248, B; 387, B; 393, A. L. Dind.]

Συγχωρητικὸς, ἡ, ὸν, Ad veniam dandam propensus, Qui libenter ignoscit. [Συγχωρητικὸν σύμφωνον, Pactum de remittendo et non petendo, ap. Harmenop. 5, 9, 29. Ducang. Ephræm Syr. vol. 1, p. 189, E; Theodor. Stud. p. 281, E. L. Dind. || Adv. Συγχωρητικῶς, Orig. C. Cels. 5, p. 266, 274.]

[Συγχωρία, ἡ.] Ξυγχωρίη, Ionice pro συγχωρία ap. Hippocr. ἐν Ἐπαγγελίαις [Παραγγελίαις p. 28, 36 : Ξυγχωρίη ἐγχρονίη νούσου], Concessio, Indulgentia.

[Σύγχωρος, ὁ, ἡ, Confinis, Gl. Ephræm Syr. vol. 3, p. 377, D, F. Cum σύγχορτος confusum ap. Orph. Arg. 190. L. Dind.]

Σύγχωσμα, τὸ, ap. Greg. Naz., ex quo Budæus hunc l., sed sine interpretatione, affert : Αὕτη ἡ τοῦ βαπτίσματος χάρις οὐ κατακλυσμὸν, ὡς πάλαι, τῆς δὲ τοῦ καθ' ἕκαστον ἁμαρτίας κάθαρσιν ἔχουσα, καὶ παντελῆ ῥύψιν τῶν ἀπὸ κακίας ἐπεισελθόντων συγχωσμάτων καὶ μολυσμάτων. Ubi nisi συγχωσμάτων nomine accipiantur Sordes et maculæ, quas contrahunt τὰ συγχωσθέντα ex terra qua aggesta sunt obruta, putarim leg. συγχρωσμάτων.

[Συγχωσμὸς, ὁ, i. q. σύγχωσμα. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 305. Osann.]

[Συγχωστέον, Confundendum. Andr. Cret. p. 131.]

Σύδην, adv. extat ap. Hesych., qui exp. ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, Celeriter et inferendo se cum impetu. Nisi quis malit illud adv. ὁρμητικῶς reddere simpliciter Impetuose, Cum impetu. [Æsch. Pers. 480 : Ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἱροῦνται φυγήν.]

[Συδὺκ, δίκαιος, nomen viri, qui salis usum invenit. Sanchoniatho. Bochart Canaan 2, 2, confert Hebr. צדיק *Sadik*, Justus.]

[Σύεδρα, ων, τὰ, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν γ'. Ὁ πολίτης Συεδρεὺς, Steph. Byz. Strabo 14, p. 669. V. Wessel. ad Hierocl. p. 682.]

[Συεικός. V. Συϊκός.]

Σύειος, α, ον, Suillus, Porcinus, Qui ex sue s. porco est : σ. κρέατα, Suillæ carnes. Athen. 3, [p. 93, C] : Ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ ὀστρέου, ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα. [Lucian. Histor. c. 20 : Συείων καὶ λαγώων προκειμένων. Pollux 6, 33. De retibus Æneas Tact. c. 11, p. 36. L. Dind.]

[Συέννεσις, ὁ, Syennesis, dux Cilicum, ap. Æsch. Pers. 320, Herodot. 7, 98, et al. ap. eund. 1, 74; 5, 118. Sæpius memorat Xenoph. in Anab. 1, 2, 12 etc. et H. Gr. 3, 1, 1; Diod. 14, 20. Cyprius ap. Aristot. H. A. 3, 2 sq.]

[Σύεσσα, καλύβη τις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Συείσσης (sic) γραός τινος, ὑποδεξαμένης τὴν Λητώ. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσαῖος καὶ Συεσσεύς. Καὶ Σύεσσα πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσηνὸς, Steph. Byz.]

Συζάω, [ήσομαι et apud recentiores etiam ήσω, ut ap. Euagrium Cotel. Mon. vol. 3, p. 92, B : Συζήσομεν, sed 93, B : Συζησόμενον,] Convivo [Gl.], Una vivo. [Exc. Phryn. Bekk. An. p. 5, 21 : Ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν, ἐπὶ τοῦ Γλαύκου, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης, Αἰσχύλος. Demosth. p. 363, 4 : Οἷς συζῆν ἀνάγκη τὸν λοιπὸν βίον.] Aristot. Eth. [4, 12 : Ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν· et ib. 13.] 8, [5] : Οἱ δ' ἀποδεχόμενοι ἀλλήλους, μὴ συζῶντες δὲ, εὔνοις ἐοίκασι μᾶλλον, ἢ φίλοις, ubi subaudiri potest dat. ἀλλήλοις. [Ib. 3 : Οὐ πάνυ δ' οἱ τοιοῦτοι οὐδὲ συζῶσι μετ' ἀλλήλων.] Idem Rhet. 1 [immo 2, c. 14 prope fin.], de adolescentibus loquens : Καὶ φιλόφιλοι καὶ φιλέταιροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἡλικιῶν, διὰ τὸ χαίρειν τῷ συζῆν· hoc idem συνημερεύειν vocat, quum dicit, Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ. Sed notandus est elegans hujus verbi usus cum dativis rem inanimam significantibus, quibus junctus non uno redditur modo. Dicunt enim sæpe συζῆν πενίᾳ pro In paupertate vitam degere, quasi sc. Sociam vitæ habere paupertatem. Et συζῶν ἀργίᾳ Basil., Qui vitam in otio degit, otiosam traducit. Et, Συνεζηκὼς ἀρετῇ ἐκ παιδὸς, pro Qui jam inde a pueritia virtutem coluit. Ap. Dem. [p. 13, 10], συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ sunt qui reddant Perpetuo addictum esse, Vivere addictum illi ; ut Chrysost. : Ταῖς προσευχαῖς συζῆν, Precationibus addictum vivere. [Plat. Polit. p. 302, B : Τίς τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν τούτων ἥκιστα χαλεπὴ συζῆν ; Epist. 7, p. 341, C : Ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ τοῦ συζῆν. Mire Lucian. Salt. c. 1 : Βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν.]

Συζευγνύω, vel Συζεύγνυμι, Conjungo, Copulo. [Conjugo, Convincio, his add. Gl. Meleager Anth. Pal. 5, 179, 8 : Εἴ σε πάροικον ψυχῇ συζεύξω. Lucian. Hermotim. c. 41.] Συζεύξασθαι ἅρμα, Jungere currum, Xenoph. Cyrop. 6, [1, 51. Ib. 2, 2, 26 : Ἅρμα δίκαιον ἵππων ἀδίκων συνεζευγμένων]. Συνεζευγμένοι στοχασμοὶ ap. Hermog., Conjunctæ conjecturæ. Et συνεζευγμένον ap. Quintil. 9, 3, [62] dicitur Figura, in qua unum ad verbum plures sententiæ referuntur ; quarum unaquæque desideraret illud, si sola poneretur. Cujus ibi habes exemplum. [De numero Plato Reip. 8, p. 546, C : Ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς. Aristot. Eth. Nic. 10, 5 init. : Πότερον διὰ τὴν ἡδονὴν τὸ ζῆν αἱρούμεθα ἢ διὰ τὸ ζῆν τὴν ἡδονὴν, ἀφείσθω ἐν τῷ παρόντι. Συνεζεῦχθαι γὰρ ταῦτα φαίνεται καὶ χωρισμὸν οὐ δέχεσθαι· 8 init. : Συνέζευκται καὶ ἡ φρόνησις τῇ τοῦ ἤθους ἀρετῇ. Polyb. 8, 6, 2 : Τριήρεσι συνεζευγμέναις πρὸς ἀλλήλας σύνδυο κατὰ τοὺς ἐκτὸς μένους τοίχους.] Et Conjungo, Connubio jungo. [Συζευγνύει αἵματι, Conjungit, Gl. Eur. Alc. 166 : Τῷ μὲν φίλην σύζευξον ἄλοχον· Ion. 343 : Εἰ θεῷ ξυνεζύγη. Manetho 2, 419 : Δούλησι πενιχραῖς ... συνέζευξεν.] Unde συζυγέντες ap. Xen. [Reip. Lac. 2, 13, de venere mascula. De connubio vero OEc. 7, 30 : Συνεπαινεῖ καὶ ὁ νόμος ταῦτα συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα· 9, 5 : Οἱ πονηροὶ (δοῦλοι) συζυγέντες εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται. Aristot. H. A. 7, 6 init. : Συμβαίνει ... γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι μετ' ἀλλήλων συνεζευγμένοις μὴ δύνασθαι τεκνοποιεῖσθαι.] Sic, Τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Basil. [De concumbendo, ut ap. Xen. et infra Συζυγία, Philodem. Anth. Pal. 11, 34, 8 : Καὶ συζεύξατέ μοι φυλάδα παρθενικήν. De bestiis Aristot. H. A. 9, 37 med. : Κατὰ δὲ τὴν ὀχείαν ἁλίσκεται πολλὰ συνεζευγμένα, etsi hoc magis ad priorem pertinet signif.] Item συνεζύγην ex Eur. [Hel. 255 : Τίνι πότμῳ ξυνεζύγην ; Conf. Andr. 98 : Στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ ξυνεζύγην· Hipp. 1389 : Οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης], pro Implicitus sum. [Alc. 482 : Τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ ; Lucian. Ocyp. 129 : Εἰδὼς τὸ δεινὸν ᾧ συνέζευκται κακῷ.]

[Συζευκτικὸς, ή, όν, Conjunctivus, Subjunctivus, Copulativus, Gl. Georg. Pisid. Opif. M. p. 425.]

Σύζευξις, εως, ἡ, Conjunctio, Copulatio, i. q. συνδυασμὸς, Bud., ex libro De generatione et corrupt. 2, p. 154, ut θερμὸν καὶ ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, θερμὸν καὶ ὑγρὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρόν. Et συζυγία pro eod. p. 156. [Plato Reip. 6, p. 508, A : Οὐ σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις καὶ ἡ τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν. Aristot. Eth. Nic. 5, 7 init. : Ἡ τοῦ α ὅρου τῷ γ σύζευξις· 8 init. : Ἡ κατὰ διάμετρον σύζευξις· Polit. 4, 4 prope init. : Εἰ δὴ τοσαῦτα εἴδη μόνον, τούτων δ' εἶεν διαφοραὶ, ... Ὁ τῆς συζεύξεως τῆς τούτων ἀριθμὸς ἐξ ἀνάγκης ποιήσει πλείω γένη ζῴων· et ib. : Αἱ συζεύξεις τῶν ἀναγκαίων μορίων.] Σύζευξις dicitur etiam Conjugium, itidem ut συνδυασμός. Plato Leg. [11, p. 930, B], Σ. ποιεῖσθαι, Conjugium inire. [Aristot. Polit. 7, 16 init.]

Συζέω, unde Σύζεσον, Confervefacito, ex Diosc. [2, 94.]

[Συζημιόω, Simul punio. Aristid. vol. 1, p. 396 : Ζημιοῦσθαι μετὰ τούτων. Liber unus συζημιοῦσθαι. L. D.]

[Σύζησις, εως, ἡ, Convictus. Athanas. vol. 1, p. 2, E : Τῆς τῶν ἁγίων συζήσεως· 97, A : Σὺν αὐτοῖς τῇ ἀγωγῇ τῆς συζήσεως γενόμενος.]

Συζητέω, Una cum aliquo de re aliqua quæro s. disquiro, Una rationes confero ad rei alicujus indagationem, Disputo. [Conquisito, Litigo, Gl.] Plato Cratylo [p. 384, C] : Συζητεῖν μέν τοι ἕτοιμός εἰμι καὶ σοὶ καὶ Κρατύλῳ κοινῇ, postquam dixerat, Οὔκουν οἶδα πῇ ποτε τὸ ἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν τοιούτων. Hipp. maj. [p. 295, B] : Εἰ δὲ βούλει, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει, Una mecum disquire, disputando quære. [Men. p. 90, B : Ἡμῖν συζήτησον περὶ τούτου τοῦ πράγματος.] Diog. L. de Socrate p. 72 [2, 22] : Αὐτόθι δὲ μένων φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγομένοις, ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. Act. 6, [9] : Συζητοῦντες Στεφάνῳ, Disputantes cum Stephano. Et 9, [29] : Συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marc. 1, [27] : Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας, Τί ἐστι τοῦτο ; Ita ut mutuo quærerent inter se. Estque hic συζητεῖν hominum attonitorum, qui mutuo sese rogitant et interpellant. Quum autem in συζητήσει utraque pars interdum idem quærat, interdum quod alius oppugnat, alius tueatur ; fit ut συζητεῖν nonnunquam vertatur Altercari. Beza.

Συζήτησις, εως, ἡ, Disceptatio, Disputatio, qua sc. aliqui inter se de re aliqua quærunt. [Conquæstio, Gl. Ἔν τινι συζητήσει cum Judæis, emend. Orig. C. Cels. p. 42, B. Valck. Nicet. Eugen. 6, 626. Boiss. Cicero Ad fam. 16, 21, 4 : « Non est enim sejunctus jocus a φιλολογίᾳ et quotidiana συζητήσει. » Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 52, D. Act. Apost. 15, 7 : Πολλῆς συζητήσεως γενομένης· pro quo ibid. 2 alii ζητήσεως· 28, 29 : Πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν. Anna Comn. p. 147, C : Τὰς φυσικὰς συζητήσεις. Eustath. Opusc. p. 250, 6 : Τὰ θεολογικὰ νοήματα, δι' ὧν ὡς ἐπίπαν αἱ στρεβλούμεναι συζητήσεις λύονται. Latiori signif. de Vexatione in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 326, a, D ; 328, a, D. L. Dind.]

Συζητητὴς, ὁ, pro Curioso et scrutatore naturæ, ut Bud. interpr. 1 Ad Cor. 1, [20] : Ποῦ σοφὸς, ποῦ γραμματεὺς, ποῦ σ. τοῦ αἰῶνος ; Conquisitor [Gl.], Beza. Qui in hujus mundi arcanis perscrutandis et acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit. [Συνζητητὴς scriptum ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 227, D ; συζ. 402, B. L. Dind.]

Συζοφόω, Una tenebras effundo, Una obscuro. [Vel simpliciter Obscuro.] Ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 290, 2 : Ὅτ' ἐξ ἀήτου Λίβυος ἢ ζαοῦς νότου συνεζοφώθη πόντος.]

[Συζυγέω, Idem jugum subeo. Hesychius : Συζυγεῖν, τὰ ὑποζύγια ὑποφωνεῖν ἐν τῷ ἕλκειν.] Συζυγεῖν et συστοιχεῖν verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam. Polyb. [10, 21, 7] : Ἐφ' ὅσον σ. καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Bud. l. c., ut VV. LL. exp., Ordines suos servarent ; nam συζυγεῖν ibi dicuntur οἱ ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ : ζυγὰ autem ab uno cornu aciei ad alterum ordines instructi. [Latiori signif. Æsch. fr. ap. schol. Hom. Il. Π, 542 : Ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα ; Plut. Mor. p. 1022, E : Αἱ θέσεις τῶν ἀριθμῶν, ἐπιπέδων ἐπιπέδοις καὶ τετραγώνων τετραγώνοις καὶ κύβων κύβοις ἀντιθέτως συζυγούντων. Sextus Adv. log. 1, 151, p. 402 : Τρία γὰρ εἶναι τὰ συζυγοῦντα ἀλλήλοις· et alibi sæpe. Epiphan. vol. 1, p. 792, B : Οὐκέτι Ἑβραϊκῇ, ἀλλὰ Συριακῇ διαλέκτῳ τὸ συζυγοῦν ῥῆμα ἀποτελῶν ἔλεγε, Conjunctum. L. D. Hesychius : Ὄφελες, ὤφειλες, ᾧ συζυγεῖ τὸ ὄφιλον καὶ ὄφελε. Hemst. Signif. grammat., ut infra Σύζυγος, etiam Etym. M. p. 416, 6 : Ἀντωνυμίαν συζυγοῦσαν τῇ ἐμῇ· 616, 24.] Συζυγοῦντα et σύζυγα dicuntur et apud dialecticos conjugata, sicut

συζυγία, Conjugatio, ut mox dicetur. [De conjuge dictum v. in Συνανδρίζομαι. L. Dind.]

Συζυγὴς, ὁ, ἡ, Copulatus et conjunctus, Qui copulari et comparari cum alio potest : σ. ζῶα καὶ ἄζυγῆ, Greg. Naz. et Dionys. Areop., Quæ conjugii copula comparantur et quasi copulantur : τὰ συνδυαζόμενα. Et συζυγεῖς, Conjuges, 3 Macc. [4, 8.]

Συζυγία, ἡ, [Jugale vinculum, Gl.] Conjunctio [Gl.], σύζευξις. [Συνάφεια Hesychio. Eur. Herc. F. 675 : Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας Μούσαις ξυγκαταμιγνὺς, ἡδίσταν ξυζυγίαν. Dionys. De comp. vv. p. 20, 12 : Πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτα ἐστιν, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ· 39, 8 : Τί μετὰ τίνος ἁρμοττόμενον πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν λήψεσθαι συζυγίαν· 41, 8 : Πότερον ἑνικῶς ἢ πληθυντικῶς (τὰ ὀνόματα) λαμβανόμενα κρείττω λήψεται συζυγίαν· 44, 8 : Ἑτέραν συζυγίαν λαβὸν ἄχαρι φαίνεται.] Aristid. : Ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων σ. καὶ συμφωνία. [Idem vol. 2, p. 254.] Peculiariter vero dicitur Conjunctio et Copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur, i. q. σύζευξις et συνδυασμός. [Aristot. H. A. 8, 15 init. : Κατὰ συζυγίας δ' οἱ πετραῖοι φωλοῦσιν οἱ ἄρρενες ταῖς θήλεσιν· 9, 48 fin. : Διατρίβουσι μετ' ἀλλήλων κατὰ συζυγίας οἱ ἄρρενες ταῖς θηλείαις. Theophr. H. Pl. 3, 11, 3 : Ἀφ' ἑνὸς μίσχου κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἕκαστον πέφυκε, συχνὸν διεχουσῶν τῶν συζυγιῶν· eademque formula ib. 13, 5; et 15, 4.] Gregor. : Διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ συζυγίας ἐκ διαστήματος, Bini et bini, Bud. Philo De mundo : Τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου, βραχὺ, καὶ περιττοῦ, ἄρτιον, Eorum quæ conjugatim contraria sunt. [De numeris, ut συζυγέω, Plut. Mor. p. 1017, E.; 1027, E.] Colum. 2, 2 : Qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos Discordantium comparationes tolerabiliter dixerimus. Unde ponitur et pro Par : συζυγίη πτερύγων, Par alarum, Epigr. [Paulli Sil. Anth. Pal. 5, 290, 2; πτερύγων 268, 6. Eur. Hipp. 1131 : Οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει. Plat. Parm. p. 143, D : Συντεθέντος ἑνὸς ὁποιουοῦν ᾑτινιοῦν συζυγίᾳ· Phæd. p. 71, C : Τὴν ἑτέραν συζυγίαν ὧν νῦν δὴ ἔλεγον. Aristot. H. A. 7, 8 fin. : Εἰσὶ δὲ περὶ τὴν συζυγίαν ἑκατέραν τῶν φλεβῶν ὑμένες.] Item et pro Conjunctione matrimoniali s. Conjugio, [Connubium, Matrimonium, add. Gl.] ut συνδυασμὸς, σύζευξις. Gregor. : Κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. [Epiphan. vol. 1, p. 1062, D : Ἄνευ συζυγίας· 1074, C : Τῶν φύσει συζυγιῶν κεκτημένων, nisi κεκτισμένων scripserat. Ib. D : Εἰ δὲ καί εἰσιν ἐν συζυγίᾳ. De concubitu Aristæn. Ep. 2, 22 : Συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας· Paull. Sil. Anth. Pal. 5, 221, 4, Agathias 7, 572, 6, et de bestiis 10, 68, 6.] Est etiam vocab. dialecticum. Cic. Topic. [3, 12; 9, 38] : Ejusdem autem generis verba sunt, quæ orta ab uno varie commutantur : ut Sapiens, Sapienter, Sapientia : hæc verborum conjugatio, συζυγία dicitur. Sed et ap. grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur ut Lat. Conjugationes [Gl., et Συζυγία ῥημάτων, Conjunctivum. Lucill. Anth. Pal. 11, 139, 4]. At συζυγία τροχαϊκὴ, i. est q. trochæus, et συζυγίαι ἰαμβικαί, i. q. διίαμβοι, VV. LL. ex Aristoph. schol. [Grammaticorum vox. Schol. Epict. c. 48. Boiss. Et alii passim.]

[Συζύγιον, τὸ, Jugum, Par. Theodor. Hyrtacen. in Anecd. meis vol. 2, p. 421, 2 : Τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο καὶ σύμπνουν συζύγιον, de monachis duobus. Boiss.]

[Συζύγιος, α, ον, Compar, Gl., nisi l. Σύζυγος. Non minus suspectum idem ap. Eur. Hipp. 1147 : Ἰὼ ἰὼ συζύγιαι Χάριτες, τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρίας γᾶς ... πέμπετε, quod schol. expl. συζευγνύουσαι, γαμήλιοι, ut natum ex συζυγίαν v. 1131, eodemque errore positum pro ζύγιαι, ut ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 54 : Τὴν γαμήλιον Ἥραν συζυγίαν καὶ τελείαν ἐπονομάζουσι, pro ζυγίαν illatum opinati sunt, qui ap. Polluc. 3, 38 : Διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεία ἡ συζυγία, probarent quod Kuhnius ex uno protulit libro ζυγία. Sed tertius accedit testis schol. Hom. Il. Α, 609 : Τῆς Ἥρας τελείας καὶ συζυγίας προσαγορευομένης, nisi hic quoque scribendum ζυγίας, et quartus Jo. Gazæus Tab. Mundi 31, ubi crucem describit : Ὀρθοτενὴς γραμμὴ περιμήκετος ὑψόθεν ἕρπει μεῖζον μῆκος ἔχουσα· κασιγνήτη δέ τις ἄλλη μείων ἀντικέλευθος ἐλαύνεται, ἧς περὶ μέσσα συζυγίης φιλότητος ἔχει σύνδεσμον ἀνάγκης ἔνθεον εἰρήνης σημήιον, nec locum habet subst. συζυγία. L. Dind.]

[Συζυγίτης, ὁ, Conjux. Nicet. Annal. 17, 7, p. 343, A. T.]

Σύζυγος, ὁ, ἡ, Conjunctus, Copulatus. [Compar, Conjux, Gl. Sic Aristot. H. A. 9, 2 init. : Τούτων δ' ἔνιά ἐστιν οὐ μόνον ἀγελαῖα, ἀλλὰ καὶ σύζυγα.] Greg. Naz. Or. de Baptismo : Φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ ἡ τούτου σ. εὐφροσύνη. Nonn. [Jo. c. 14, 36] : Σύζυγός εἰμι τοκῆος, Sum compar patri et æqualis. [Plut. Mor. p. 10, D : Ἀδελφὰ τούτοις καὶ σύζυγα· 11, A : Ἐνάμιλλα τούτοις καὶ σύζυγα. Koenio. Hesychius : Περίζυξ, ὁμόζυγος, σύζυγος. Hemst. Epigr. ap. Jacobs. Anth. Gr. vol. 2, p. 57 : Σύζυγος ἦν μία πᾶσι πατρίς.] At Aristoph. Pl. [945] : Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, Si socium quempiam sumpsero. Et σύζυγα dicuntur Conjugata ap. Dialecticos, quæ et συζυγοῦντα, VV. LL. [In Ind. :] Ξύζυγοι, Attice pro σύζυγοι, Qui ejusdem sunt jugi : quod apud τοὺς τακτικοὺς ἐν τῷ βάθει dicitur, Pollux [1, 127. Æsch. Cho. 599 : Ξυζύγους ὁμαυλίας Ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν. De conjugibus Eur. Alc. 314 : Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσει καλῶς, ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί; 342 : Τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν· 384. De comite Iph. T. 250 : Τῷ ξυζύγῳ δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν; De fratre Tro. 1001 : Κάστορος νεανίου τοῦ ξυζύγου τ' ἔτ' ὄντος, οὐ κατ' ἄστρα πω. || Adv. Συζύγως, Apollon. De pronom. 64, C : Θέμα ἐστίν, ὃ σ. φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών· 92, A : Πῶς οὐχὶ γελοῖον τοσαύτας φωνὰς σ. σεσιγῆσθαι; 127, B. Gregor. Naz. vol. 2, p. 9, D. L. Dind. Proclus In Alcib. p. 21. Creuzer.]

[Συζυγώδης. V. Ζύγωμα.]

[Συζῡμόω var. script. pro ζυμόω ap. schol. Lycophr. 640.]

Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, i. q. ὁμόζυξ, Conjunctus, Conjugatus. Sic dicitur a Plat. Phædro [p. 254, A] alter equus in jugo. [De conjuge Eur. Alc. 921 : Ὡς εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων σύζυγες εἶμεν. Latiori signif. Nonnus Jo. c. 6, 28 : Ἀλλὰ τί ῥέξει ταῦτα πολυγλώσσῳ μεμερισμένα σύζυγι λαῷ· c. 20, 28 : Ὑπὲρ δαπέδοιο δὲ γυμνοῦ σύζυγες ἀλλήλοις λινέους ἐνόησε χιτῶνας. Isocr. Antid. p. 465, 195 : Ἀντίστροφοι καὶ σύζυγες καί σφισιν αὐταῖς ὁμολογούμεναι. L. D. Nemes. De nat. hom. p. 342 cod. Paris. ap. Bast. Ep. crit. p. 155, pro σύζυγον. Boiss.]

[Συζωγραφέω, Simul pingo. Theophyl. Bulg. vol. 3, 541, A.]

[Σύζωμα, τὸ, Cingulum. Æsch. Suppl. 462 : Τί σοι περαίνει μηχανὴ ξυζωμάτων, quas ζώνας dixerat 457.]

[Συζώννῡμι s. Συζωννύω, Cingo, Cingulum induo. Levit. 8, 8 : Συνέζωσεν αὐτόν. Aristoph. Th. 255 : Σύζωσον ἀνύσας· et med. Me cingo, 656 : Ξυζωσαμένας εὖ κἀνδρείως· Lys. 536 : Ξαίνειν ξυζωσάμενος. Geopon. 10, 83, 1 : Συζωσάμενος καὶ ἀνακομβωσάμενος. Maccab. 1, 3, 3 : Συνεζώσατο τὰ σκεύη αὐτοῦ τὰ πολεμικά.]

[Συζωογονέω, Simul vivifico. Eustath. Opusc. p. 263, 9 : Συζωογονεῖν τοὺς περιγείους. L. Dind.]

Συζωοποιέω, q. d. Convivifico, ad verbum : Simul vivifico, Una in vitam revoco. Utitur Paul. Ad Ephes. 2, [5. Greg. Or. 41, p. 674, A. Boiss. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 354, B. L. Dind.]

[Σύζωος, ὁ, ἡ, Simul vivens. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 30, B : Ὡς ζωὴν τὸν σύζωον αὐτῇ λόγον φέρουσα. L. D. Theod. Prodr. Ep. p. 68.]

[Σύζωσμα, (Θεόφραστος) ἐν τῷ Μεταλλικῷ τὸν ἀκμάζοντα χαλκὸν, Hesychius.]

[Συηβόλος, ὁ, ἡ, Sues jaculans. Oppian. Cyn. 2, 27, κούρη, de Atalanta.]

[Συήλη, ἡ.] Συῆλαι, Volutabra suum, Loca cœnosa s. lutosa in quibus sues volutari amant : Hesych. τόποι βορβορώδεις. [Eidem Hesychio Συόαι explicanti βάρβαροι Soping. restituebat βόρβοροι. Conf. etiam Ὑλλός, τόπος συῶν βορβορώδης, et Ὑοχαί, τὸ βορβορῶδες ὕδωρ.]

[Συηναῖος. V. Συήνη in Συηνέω.]

Συηνέω, Sum συώδης s. συϊκὸς, Porco similis sum spurcitia et immunditia. Annotat enim [Photius s.] Suid., Platonem philosophum συηνεῖν usurpare pro

εὐθὺς τι ποιεῖν, et ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι. [Ap. quem nunc ὑηνεῖν, quod v.] Apud eund. [Phot. et] Suid. itidem Συηνία et Κυηνία, ἀμαθία, σκαιότης, Sinistra imperitia, Ineptia : quod ex Pherecrate affert. Eadem hæc leguntur in Lex. meo vet. et ap. Etym., nisi quod pro κυηνία habetur [etiam ap. Phot.] Ὑηνία : quod magis probo quam κυηνία ap. Suid., et alias significaret Canina spurcitia, Canini mores : sicut συηνία s. ὑηνία significat Porcina immunditia, Porcini mores : ὑώδη ἤθη. Hesych. συηνία exp. ταραχή, ἀηδία, addens, ἀπὸ συῶν. || Συηνία, Suidæ [confundenti, ut videtur, cum Συήνη] est etiam πόλις, i. e. Quædam urbs. Sic et Συήνη urbis cujusdam et insulæ nomen est in Ægypto, Strabo [ll. plurimis. Forma Dor. Σοάνα in inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 153, 1], Plin. [Herodot. 2, 28, Theophr. fr. 2 De lapid. 34, Pausan. et al.] Unde Συηναῖος et Συηνίτης, ὁ, Qui ex Syene est, Syene ortus : quorum illud [in inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 189, 2,] ap. [Heliodor. Æth. 9, 6, 8, 9, 10,] Suid. legitur, hoc ap. Plin., qui 36, 8, Syenitæ etiam lapidis meminit : Circa Syenen vero Thebaidis, inquit, Syenites, quem ante Pyrrhopœcilon vocabant. [Diod. 1, 47 : Ἀνδριάντας τρεῖς ἐξ ἑνὸς τοὺς πάντας λίθου τοῦ Συηνίτου. Συηνήτης et τὸ κτητικὸν Συηνητικὸν male ap. Steph. Byz., cujus cod. Vratisl. recte Συηνίτης, quamvis confundens cum seq. nomine Συΐα. Addit autem Steph. dictum ἀπὸ Συήνου Αἰτίου παιδός. De formis Σοήνη et Σουήνη, in cod. Alex. Ezech. 29, 10 ; 30, 6, et alibi, v. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 193. Sed vitiosæ sunt Σουίνη vel Σωίνη in Chronici Pasch. p. 62, 11, cod. Vat. vocalium rationem fere invertente. L. D.] || Porro συήνη a Suida exp. etiam δερματοθήκη. At Συίνη, ἡ συκέα, inquit. Item ap. eum paulo post legitur, Σύϊνον ἔλαιον, καὶ σησάμινον, ᾧ ἐχρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευθέντες. [Spectat Suidas Xen. Anab. 4, 4, 13 : Πολὺ γὰρ ἐνταῦθα εὑρίσκετο χρῖσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σύειον καὶ σησάμινον, ubi liber unus de melioribus σύϊον, tres σύϊνον vel σύϊνον. Quod facile inferri potuit per tria quæ sequuntur adjectiva in ινον. Antiquior enim videtur forma σύειος, ut ὕειος, quam σύινος et ὕινος.] Fortassis autem his verbis, συήνη, δερματοθήκη, intelligit θήκην ἐκ συείου δέρματος, Thecam e corio suillo. Vide Συβήνη paulo post. [Ubi quæ dixit HSt., exhibuimus in Σιβύνη.] Συκνία, Convitium; item Consertio manuum, VV. LL. ex Hesych. [Usus est Epicharmus in ista gradatione de vino, ap. Athen. 2, p. 36, D : Ἐκ κώμου δ' ἐγένετο συκνία, ad quam respicit Hesych. V. Casaub. p. 79. Sed ibi habetur θυκνία. Sopingo. V. Ὑηνία. Forma Συηνία, Plut. Mor. p. 988, E : Παπαῖ, ὦ Γρύλλε, δεινός μοι δοκεῖς γεγονέναι σοφιστής, ὅς γε καὶ νῦν ἐκ τῆς συηνίας φθεγγόμενος οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπικεχείρηκας, Ex suilla cute.]

[Συήνη, Συηνίτης, Συηνός. V. Συηνέω.]

[Σύθας, ὁ, Sythas, fl. Sicyonis, ap. Pausan. 2, 7, 8; 12, 2.]

[Συΐα, πόλις μικρὰ Κρήτης, ἐπίνειον οὖσα τῆς Ἐλύρου. Ὁ πολίτης Συϊάτης καὶ Συϊεύς, Steph. Byz.]

[Συΐδιον, τὸ, Porcellus. Marc. Anton. 10, 10.]

Συϊκός, ἡ, όν, et Σύϊνος, η, ον, Suillus, Porcinus, ex Epigr. [V. Συίνη in Συηνέω.] Sed videtur συϊκὸς, ut συώδης, dici etiam posse Qui sui s. porco similis est immunditie. [Συειχὸν pro ὑειχὸν scriptum in cod. Pollucis 6, 55.] At Σύϊλλος ap. Plut. Popl. [c. 11] cognomen est Latinum, Græcis scriptum literis, sicut et Καπράριος.

[Συίνη. V. Συηνέω.]

[Σύϊνος. V. Συϊκός.]

[Συίς, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τῇ αὐτῆς περιηγήσει, καὶ νομὸς Συίτης, Steph. Byz.]

Συκάζω, Ficus lego, deligo, colligo, carpo. Pollux 7, [143] : Ἐρινάζειν, τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας, εἰς θύλακον κατατίθεσθαι· ἐρινὰ γὰρ τὰ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα, συκάζειν δὲ, τὸ τὰ τῆς συκῆς, Ficos decerpere et in ficariam corbem reponere. Idem tamen l. 1, [242] dixerat, Τὸ τὰ σῦκα συλλέγειν ἢ περικαρπᾶν, συκάζειν λέγουσι. [Et 226 : Τὰς συκᾶς συκάζειν. Phrynich. Bekk. p. 63, 31 : Συκολογεῖν, οὐ μόνον συκάζειν. Xen. Œc. 19, 19 : Ὥσπερ τὰ σῦκα συκάζουσι. Dio Cass. 56, 30 : Σῦκα ἐπὶ δένδροις, ἀφ' ὧν ὁ Αὔγουστος αὐτοχειρίᾳ συκάζειν εἰώθει. Philostr.

A Her. p. 662 med. Eust. Od. p. 1572, 57.] || Hesych. συκάζει exp. σῦκα τρώγει, Ficos comedit; Aristoph. schol. συκάζειν est τὸ τὰ σῦκα ἀποθλίβειν, Ficus premere : item συκοφαντεῖν : qua in signif. dicit accepisse Aristoph. Av. [1699] : Καθ' ὑπόνοιαν, ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε, Ficus colligunt. Hesych. quoque συκάζει exp. συκοφαντεῖ, item δοκιμάζει : necnon κνίζει ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις : qua signif. accipi συκοφαντεῖν etiam, testatur Suid. Referri fortassis huc potest, quod Strattis ap. Athen. 13, [p. 592, D] dicit, Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν Ἰδεῖν με συκάζουσαν εὑναίαν ἔτι, Τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν. [Artemidor. 1, 73, p. 101 fin. : Παρὰ δὲ τὸν καιρὸν φαινόμενα (τὰ σῦκα) συκοφαντίας καὶ ἐπηρείας προσαγορεύει· συκάζειν γὰρ καὶ τὸ ἐπηρεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. || Explorandi signif., quam ponit Hesych., Aristænet. Ep. 1, 22, p. 102 fin. : Οὐδὲν οἶμαι κωλύειν συκάζειν τῆς ἐρωμένης τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεως περὶ σέ. Confert Abresch. Theophyl. Sim. Hist. 3, 7 : Ὁ δὲ στρατηγὸς τῆς Κολχί-
B δος στρατιὰν ἀθροίσας ἐσύκαζεν ὅπως ἔχει γνώμης τὰ τῶν Ῥωμαίων συντάγματα. L. Dind.]

[Συκαί. V. Συκῆ.]

Συκαλίς, ίδος, ἡ, quod tamen inter derivata a σῦκον ultimum locum tenere debuit, Ficedula [Gl.]. Alex. Myndius ap. Athen. 2, [p. 65, B] tradit speciem quandam αἰγιθαλοῦ vocari συκαλίδα eo tempore quo ἀκμάζει τὰ σῦκα : alteram vocari μελαγκόρυφον. Affert autem Athen. ex Epicharmo, ἀγλαὰς συκαλλίδας, ubi dicit metri causa geminari λ [ut ap. Hesychium in Κουτίδες, Κουτίδια. Hemst. Et in Matthæi Med. p. 6 med., ubi σύκαλλος (sic)] : alias enim rectius λ simplici συκαλίδας nominari, ex eo quod ἁλίσκονται τῷ τῶν σύκων καιρῷ. Vide Aristot. H. A. 9, [49] : item 8, 3, ex quo desumpsit Plin. hæc 10, 29 : Alia ratio ficedulis; nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen non nisi autumno habent : postea Melancoryphi nominantur. Innuit igitur, hyeme, vere, æstate vocari Melancoryphos; autumno autem, quum ficus maturescunt et ab iis eduntur, Ficedulas. Unde et Varro Fi-
C cedulam appellatam scribit ex eo, quod ficu pinguis fiat. In quam avem extat hoc Martial. Epigr. [13, 49] : Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus uvis, Cur nomen potius non dedit uva mihi? [Pollux 6, 77 : Συκαλίδας ὀπταί. De accentu Arcad. p. 31, 18.]

[Συκαλόβον, ῥάβδον ποιμενικὴν, Μυσοί, Hesychius v. Καράμβας. Sed scriptura est suspecta.]

[Συκαμεών, Moretum, Gl. Fortasse pro Συκαμινεών.]

Συκαμήδορος, Stultus, Hesychio. [Ap. quem Συκαμήδωρος, μωρός. V. Συκιδαφόρος.]

[Συκαμινέα. V. Συκάμινος.]

[Συκαμινεών. V. Συκαμεών.]

[Συκαμινίτης. V. Συκάμινον.]

[Συκάμινον. V. Συκάμινος.]

[Συκάμινον, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συκαμινίτης, Steph. Byz. Inter Sycamina et Sycaminon variant libri Antonini Itin. p. 149, ubi Surita : « Straboni 16, p. 758, Συκαμίνων πόλις, ut fort. Græcum sit Sycaminon a Sycamina. Plin. 5, 19 : In Phœnice Dorum Sycaminon, promontorium Carmelum. Ptolemæo (5,
D 15, 5), Πτολεμαΐς, Συκάμινος (al. Συκαμινών). » Ἱερὰ Συκάμινος Ægypti ap. Ptolem. 4, 5, 74. Itaque ap. Stephanum scribendum Συκαμίνων πόλις.]

Συκάμινος, ἡ, Morus [Gl. Potius Sycomorus. V. Rosenmüller. *Bibl. Naturgeschichte* 1, p. 281. Dahler.], ut satis patet ex Theophr. H. Pl. 4, 2, ubi τῇ συκαμίνῳ eadem tribuit, quæ Diosc. 1, 182, τῷ συκομόρῳ : nam dicit esse arborem in Ægypto nascentem, aliquatenus similem τῇ ἐν Ἑλλάδι συκαμίνῳ, folio sc., magnitudine et aspectu : fructum autem ferre μέγεθος ἡλίκον σῦκον, καὶ τῇ ὄψει δὲ παραπλήσιον, τῷ χυλῷ δὲ καὶ γλυκύτητι, τοῖς ὀλύνθοις, πλὴν γλυκύτερον πολύ. Quæ eadem sunt cum iis quæ in Συκόμορον ex Diosc. et Plin. afferam : eadem etiam cum iis quæ Athen. refert 2, [p. 51, E], ubi Phanias Aristotelis discipulus τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, ὄντα καὶ αὐτὸν γλυκύτατον καὶ ἥδιστον, ὅτε πεπανθείη. Fructus hujus arboris eod. nomine appellatur. Athen. 2, [p. 50, F] ex Amphide, Ὁ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾷς, [συκάμιν', ὁρᾷς] φέρει· Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μι-

μαίκυλα. [Conf. de hoc l. Pollux 1, 233.] Ubi etiam nota masc. genere legi ὁ συκάμινος, sicut ὁ πρῖνος, ὁ κόμαρος, contra quam ap. Theophr. et Athen. [Alios Theophr. locos v. in indice Schneideri. Diodor. 1, 34 fin. : Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ. « Duplicem sycaminum Ægypto tribuit, quarum altera moris uber, vulgo μορέα et συκόμορος, altera Ægyptia, cujus fructus, ficui persimiles, ipso ex caudice prorumpebant. V. Bodæus ad Theophr. l. c. et 1, 24, Prosp. Alpin. Plant. Ægypt. c. 6. » Wessel. Strabo 17, p. 823 : Ἡ συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σύκῳ γὰρ ἔοικεν· ἄτιμον δ᾽ ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν.] Fructus hujus arboris neutro etiam genere dicitur Συκάμινον, Sycaminum : quod sæpius pro Moro [Gl.] accipitur; ait enim Diphilus Siphnius ap. Athen. [p. 51, F] : Τὰ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται. Et Parthen. itidem, Ἄβρυνα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα· quæ Salmonius vocat βάτια : forsan eo nomine intelligens Mora sylvestria, quæ in rubis proveniunt. Ibid. Athen. dicit, quum omnes usurpent ἁπλῶς appellationem συκαμίνων, Alexandrinos solos μόρα nominare, non autem συκάμινα, τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, quæ nonnulli συκόμορα appellant. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 6 [8, 21 fin.] συκάμινα διδόναι interpr. Mora dare in cibatu. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 4 : Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὂν ὀξύτερόν ἐστιν ἢ λευκόν. Pollux 6, 46 : Συκάμινα· ταῦτα δὲ καὶ μόρα Αἰσχύλος ὠνόμακεν. Photius : Συκάμινα, τὰ μόρα, Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ, Τοῖς συκαμίνοις δ᾽ ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον τὸ πρόσωπον· τὰ δὲ μόρα, Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος, Μόρων νέον τὸ φυτόν. De pigmento etiam Eubulus ap. Athen. 13, p. 557, F : Οὐδ᾽ ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι.] Sed et συκάμινος pro Moro arbore accipitur. Sic enim Galen. 5 τῶν Κατὰ τόπους, c. 19 : Ἡ συκαμίνου, τουτέστι μορέας, γάλα εἰς οἶνον ἐγχέας, Lac sycamini, i. e. mori : h. e. Succum s. Lacrymam ex radice arboris mori incisa manantem; nam τὴν μορέαν ὀπίζεσθαι solere, sicut et τὸ συκόμορον, tradit Diosc. 1, 181, et 182, ubi et ab ipso Morus vocatur Συκαμινέα [Æsop. Fab. 51, p. 187 ed. Genev. 1628. Seager. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 348, A. L. D.], sicuti συκάμινος a Galeno : Μορέα, inquit, ἡ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον : perperam enim in quibusdam codd. legitur ἡ pro ἢ, quod Hermolaus quoque observavit. Et consentit cum superioribus, quod Aetius scribit l. 1 : Μορέας ὁ καρπὸς συκάμινα καὶ συκόμορα καλεῖται συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν. [|| Schol. Aristoph. Ran. 1247 : Σῦκον, εἶδος παθήματος, ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος, ὅ φασιν ἰδιωτικῶς συκάμινον. Ducang. Fici et ani ulcera, Mariscas Latini vocant. Galen. l. 3 De paratu facil. p. 449, 14. Fors. ὦτα]

Συκαμινώδης, ὁ, ἡ, Mori s. Sycamini speciem gerens, Qui est ex genere sycamini s. mori. Phanias ap. Athen. 2, [p. 51, E] : Τὸ μῶρον [μόρον] τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, Exiccata pilula illa, quæ mori s. sycamini speciem gerit.

[Συκαμινών. V. Συκάμινον.]

[Συκάνης. V. Συκιδοφόρος.]

[Συκάριον, τὸ, Ficus, Gl.]

Συκὰς, άδος, ἡ, Ficus novella, quæ non ita pridem pullulavit. Pollux [1, 242] : Αἱ μέντοι νέαι συκαῖ, συκάδες ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.

[Συκάσιος, ὁ, a Comico, ut videtur, fictum voc. ap. Hesychium : Διὶ συκασίῳ, παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Aliter interpr. Eust. Od. p. 1572, 58 : Λέγεται δὲ καὶ Συκάσιος Ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ καθάρσιος· τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο, φασὶν, ἐν καθαρμοῖς. L. Dind.]

Συκαστὴς, ὁ, Qui ficus legit, Sycophanta, Calumniosus delator, Quadruplator, ψευδοκατήγορος. V. Συκοφάντης.

Συκάστρια, ἡ, συκοφάντρια, Hesych., Calumniosa delatrix, Sycophantiosa accusatrix.

[Συκέα, Συκεάτης. V. Συκῆ.]

[Συκεύς. V. Συκῆ.]

[Συκεών. V. Συκοῖν.]

Συκῆ, (per contractionem factum ex Ionico Συκέη [ap. Nicandrum ab Athen. 2, p. 61, A, cit. : Συκέης σκίλεγχος· Herodot. 1, 193 : Οὔτε συκέην οὔτε ἄμπελον· et ib. : Συκίων τρόπον· quod συκέων scribendum animadvertit G. Dindorfius p. xii. Et 4, 23 : Μέγαθος κατὰ συκέην], pro quo lingua communis dicit Συκέα [et Dor. Συκία, in Tab. Heracl. p. 245, 124 : Τὰς ἐλαίας καὶ τὰς συκίας]), ἡ, Ficus, [Ficaria, add. Gl.] : arbor ἡ συκοφόρος. Hom. Od. Ω, [245] : Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη· Η, [116] et Λ, [589] : Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. [Ω, 341 : Συκέας τεσσαράκοντα.] Item συκῆ Ἰνδικὴ, Ficus Indica, Theophr. H. Pl. 1, [7, 3. Conf. de hac et συκῆ Αἰγυπτίᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ, θαλαττίᾳ, Κυπρίᾳ, Λακωνικῇ, Schneider. Ind. Theophr.] Et συκῆ μέλαινα, Ficus nigra, Diosc. 1, 181. Et συκῆ ἀγρία, Ficus agrestis, Caprificus, ap. eund. Diosc. cod. l. c. 184, ad differentiam τῆς ἡμέρου συκῆς, Ficus sativæ : de qua ibid. [Archilochus ap. Athen. 13, p. 594, D : Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη, de Plangone meretrice. Ubi fortasse subest signif. obscœna, quam in Συκάζω, Σῦκον, Συκοφαντέω notavimus, ut in eodem voc. ap. Aristoph. Eccl. 708 : Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς ἐψήφισται προτέροις βινεῖν, ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας διφόρου συκῆς ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι. Id. Pac. 558 : Τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον· et ubi Fructus potius intelligendus, Av. 590 : Εἶθ᾽ οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται. Ceterum plurima de συκῇ Athen. 3, p. 74, C seqq. Ubi refert etiam καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἱερὰν συκῆν τὸν τόπον ἐν ᾧ πρῶτον εὑρέθη. De qua epigr. ap. Pausan. 1, 37, 2 : Ἐνθάδ᾽ ἄναξ ἥρως Φύταλός ποτε δέξατο σεμνὴν Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν, ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει. Xen. OEc. 19, 12 : Συκῆν φυτεύειν. Plato Hipp. maj. p. 291, C : Ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη τορύνη. Aristot. H. A. 3, 20 fin. : Ὀπὸς συκῆς· 5, 32 fin. : Τὰ τῶν συκῶν ἐρινά.] || Συκῆν vocari tradunt et Pini speciem quandam ap. Theophr. H. Pl. 3, [9, 3], ubi Gaza interpr. itidem Ficus. Plin. vero tædarum generi Sycen annumerat, 16, 10. Hæ, inquit, mares duntaxat : ferunt et eam quam Græci συκῆν vocant, odoris gravissimi. Hesychio συκῆ est τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γινόμενον δενδρῶδες. Συκῆ vocatur ab aliquibus et Frutex ille, qui πέπλος alio nomine dicitur, teste Diosc. 4, 264. [Galenus in Exeg. συκῆς ex l. 1 Περὶ γυναικ. pro συκέας positum scribit, et πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης ἐν ἴσῳ τῷ συκέας, τουτέστι συκαμίνου, ὅπερ ἐπιφωνεῖ ὥσπερ ἐξηγούμενός φησι μορέου ῥίζης. Verum συκῶς et πυρίαν vitiose legitur ap. Gal. Subnotatur autem l. p. 633, 28, in uteri aut pudendi muliebris ulceribus καὶ πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ubi tamen Intt. omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quum mori radicem exponat Gal. Aut certe fici Ægyptiæ dicendum esset, quum συκόμορος aut συκάμινος ficus Ægyptia dicatur Plinio 13, 7 ex Theophr. H. Pl. 4, 2. Συκάμινος autem Morus dicitur Græcis, et capitur pro Sycomori tum fructu, tum arbore. Apud Celsum 3, 18, et 5, 18, sycaminus sycomorum Arabicam et arborem Ægyptiam significat, quam Morosycon appellari scribit. At rursus l. 2 Περὶ γυν., συκῆς ῥίζα ἐν μέλιτι adhibetur ab Hipp. ad aquosos sanguinis humores educendos p. 672, 29. Erotian. ap. Hipp. συκῆς ἐρριμμένου (ἐρινεοῦ Gesner.) τῆς ἀγρίας συκῆς exponit. Foes.] || Συκῆ, (ut et σῦκον, σύκωμα, σύκωσις,) Ficus, Marisca, dicitur συκῶδες quoddam ἐξάνθημα s. ἐκβλάστημα, vel συκώδης ὄγκος, Excrescentia carnis, Ulcus ficui simile, de quo vide in Σῦκον, Σύκωμα, Σύκωσις. Diosc. 1, 200, de bulbis edulibus : Ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ, Ficos s. Ulcera quæ a similitudine fici nominantur. Apsyrtus in Hippiatr. : Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκιάν. [Pollux 4, 203.] || Συκῆ et Συκέα sunt etiam nomina propria, illud, feminæ, hoc, urbis, ap. Athen. 3, [p. 78, A]. Unde Συκεάτης Διόνυσος, qui ἐν τῇ Συκέᾳ urbe colebatur. [Συκαὶ, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης, ἡ καθ᾽ ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσα. Στράβων (7, p. 319, ubi est τὸν ὑπὸ τῇ Συκῇ καλούμενον λιμένα) ἑνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν. Οἰκειότερον δὲ, ὡς λέγονται, Συκαὶ καλοῖντ᾽ ἄν· οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται (addit exx.) ... Οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς η λήγει Συκὴ (εἰς ις λήγει Συκὶς cod. Vratisl. et alii), ἀλλ᾽ ἐχρῆν ἢ Συκὰς ἢ Συκήνη (sic) ἢ Συκοῦντα ἢ Συκῶνα καλεῖσθαι. Ἔστι καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν καὶ Κιλικίας. Ἔστι

καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. Φασὶν ἕνα τῶν Τιτάνων Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο. Ὁ πολίτης ὤφειλε Συκαῖος. Ἔστι δὲ νῦν Συκαίτης, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς Συκαῖος, ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης, Steph. Byz. De Syracusana Ahrens. De dial. vol. 2, p. 64 : « Dorienses τῦκον dixisse pro σῦκον concludo ex Syracusarum parte modo Τυχῆ modo Συκῆ appellata. Ea Συκῆ vocatur a Thuc. 6, 98, ubi cod. F Τυκή, Συκὴ a Steph.; ap. Diod. 11, 68 pro Τύχη libri Ἰτύκη, i. e. Τυκῆ. Livii 24, 21, antiquissimi Ticam et Thicam pro Tycham habere videntur. Contra Τύχη Stephano πόλις Σικελίας πλησίον Συρακουσῶν, eamque nominis formam maxime confirmare videtur Cicero Verr. 2, 4, 53 : « Tertia est urbs, quæ quod in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tycha nominata est. » At aut Ciceronem de appellationis origine errare, aut ipsos Siculos mala etymologia deceptos nominis formam paullulum immutasse et fortasse ea ipsa de causa Fortunæ ædem in ea parte exstruxisse certum habeo. Nam ex Tycha neque Τύκα fieri poterat et multo minus Σύκα. »]

Συκηγορία, ἡ, i. q. συκοφαντία, s. ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, Quum quis in dicendo sycophantias struit. Hesych. [Ex Comico, ut videtur.]

Συκία male pro Σικύα, ut ap. Polluc. ex Cratino, Συκίαν ποτιβάλλω σοι, Cucurbitulam applico tibi. Et ap. Demetr. Phal. : Ἐπὶ τῆς συκίας τῆς ἰατρικῆς. De quibus duobus σίκυος et σικύα supra suo loco. [Pro συκία dictum v. in Συκῆ.]

Συκιδαφόρος, ὁ, teste Hesychio dicitur interdum ὁ συκοφάντης, interdum ὁ συκόπρωκτος, Qui nates habet ficosas, Qui in ano habet σῦκα s. συκώματα. Nam et eam partem τῇ συκώσει infestari infra docebo in Σῦκον. Alioqui palpebris frequentius id malum contingit : ut et Galen. Lex. Hippocr. σῦκα simpliciter esse dicit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας. Atque adeo schol. Aristoph. solis palpebris τὸ σύκωμα tribui putavit, ut videre est in iis verbis quæ supra ex eo attuli. Sed nota in illa Hesychii expos. etiam Συκόπρωκτος, de Eo qui ejusmodi morbo laborat. [Photio συκιδαφόρος est ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος. Quæ interpretatio non longe abest ab signif. Stulti, quam voc. Συκαμήδωρος tribuit Hesychius, ut suspicer alterum ex altero ortum, etsi utrumque perinde vitiosum videtur. Nam —φάγος potius exspectes (v. Σιτοφόρος, p. 298, B), ut Συκοπρῶκτος (sic enim scriptum) jam Albertus scribendum conjecit συκοτρώκτης. Ita cum Photii et Hesychii in Συκαμήδωρος interpretationibus conferenda forent ejusdem Hes. glossæ : Κραδαφάγος, συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος· σημαίνει δὲ τὸν ἄγροικον, et quæ in Συκομάμμας dicta sunt, denique tertia Hesychii gl. : Συκάσης, συνετὸς, τῆς συκομορέας, si scribendum ἀσύνετος, reliqua autem ad Συκάμινος sunt referenda. L. D.]

[Συκίδιον, τὸ, dimin. nominis σῦκον, Arbuscula ficus. Aristoph. Pac. 597 : Ὥστε σε τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. Συκίδια, Cucumeres, Gl. Male pro σικύδια.]

[Συκίζω, Ficubus nutrio. Palladas Anth. Pal. 9, 387, 1 : Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων προέθηκας.]

[Συκίνη, ἡ, Sycine. Aristot. H. A. 2, 17 init. : Δασυπόδων τι γένος ἐστὶ καὶ ἄλλοθι καὶ περὶ τὴν λίμνην τὴν Βόλβην ἐν τῇ καλουμένῃ Συκίνῃ.]

Σύκινος, ὁ, ἡ, Ex ficis confectus. Plut. Amat. [p. 752, B] : Εἰ ἔστι τὶς ἔρως χωρὶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ μέθη χωρὶς οἴνου, πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Significat et Ficulnus, de qua signif. modo dictum. [Ubi HSt. :] Σύκινος, ὁ, ἡ, Ficulnus, Ficulneus [Gl.]; ut dicitur Faginus et Fagineus. Aristoph. Vesp. [145] : Καπνὸς ξύλου συκίνου, Fumus ex ligno ficulno [Gl.] : quem καπνῶν δριμύτατον esse ait : quemadmodum et Plut. sub fin. l. 6 Symp. [p. 697, A] scribit τὸ σύκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα· et 5, 8 [9, p. 684, C] esse ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν, ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνόν· κατακαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος· quamobrem etiam quærit, διὰ τί ἡ συκῆ δριμύτατον οὖσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὸν καρπόν; Sed et hoc non leve δριμύτητος testimonium est, quod τὸν τυρὸν πηγνύουσι τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ, qui ob insignem δριμύτητα solus meruit

A ὀπὸς nominari. [Aristoph. ib. 897 : Τίμημα κλῳὸς σύκινος. Plat. Hipp. maj. p. 291, B, ξύλον, et ib. et alibi, τορύνη. Theophr. fr. 3 De igni 72, et Lucian. Alex. c. 74 : Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων (Epicuri scripta). Dio Chrys. Or. 33, vol. 2, p. 31 : Ὅμως ὁ κωμικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαίειν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἑκκαίδεκα, quocum voc. conjungitur etiam ap. Hesych. v. Θυωνίδας, ubi σκυτίνους conjicit HSt. Matthæi Med. p. 349, B, τέφρα.] || Συκίνη μάχαιρα, Hesych. συκοφάντρια : pro quo fortasse leg. συκοφαντία. [Ita Photius, Suidas συκοφάντις.] Aristoph. quoque σύκινον hominem vocat sycophantam, Pl. [946] : Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Ubi κεκαλυμμένως vocat Sycophantam hominem σύκινον, nimirum ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα, inquit schol. Affert tamen Idem et aliam expositionem, dicens σύκινον esse ἴσον τῷ ἀσθενέστατον, [ut ap. Hesych. est Σύκινον, ἀσθενές·] ex eo quod τὸ τῆς συκῆς ξύλον sit ἀσθενὲς καὶ χαῦνον : sicut συκίνη ἐπικουρία dicitur ἡ

B ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. Hæc ille. Legitur autem illud συκίνη ἐπικουρία ap. eund. Aristoph. Lys. [110] : Ὃς ἦν ἂν ἡμῖν συκίνη [σκυτίνη, quod v.] 'πικουρία, Ficulnum adminiculum, i. e. Infirmum et inutile. Itidemque ap. Synes. Ep. 125 : Τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι, Infirmum præsidium. Itidem συκίνους ἄνδρας Theocr. vocat Homines qui labores non adeunt nec tolerant strenue, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Theocr. 10, [43] : Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες· ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός· Ficulni isti homines sunt, i. e. Molles et inutiles. [Ap. Athen. 3, p. 98, F : Λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων, de philosophis. Zenob. 3, 44, συκίνη ναῦς, Prævilis. Suid. : Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη. Valck.] Item Lucian. [Adv. indoct. c. 6] : Χωλὴν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, Clauda ac ficulna mente s. ingenio præditus, i. e. Nullius pretii inutilique ad aliquid excogitandum. Ad hanc τοῦ σύκινος signif. allusisse putatur Horat., ubi Priapum ita loquentem inducit :

C Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. [De signo ficulno Priapi epigr. Anth. Plan. 86, 3 : Σύκινος, οὐ ῥυκάνῃ πεπονημένος. Theocr. Ep. 4, 2 : Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.]

[Συκινόφυλλον, τὸ, Folium ficulneum, Gl.]

[Σύκιον.] Συκιὸν, Galen. Lex. Hippocr. exp. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Decoctum ficuum arefactarum, s. caricarum. [Quam dictionem usurpat Hipp. p. 470, 50 : Ἔπειτα ἀναζέσας σῦκα καὶ ἀποζέσας ἐς ὕδωρ, τρίψας τῆς ῥόου ὀλίγην, διῆναι τῷ συκίῳ τούτῳ, καὶ ἀναγαργαρίζειν ἐὰν δύνηται. Et p. 471, 28 : Ἀναγαργαρίζειν δὲ τῷ συκίῳ, Ficuum decoctum gargariset, aut ad gargarisandum adhibeat. Verum suspecta est mihi lectio apud Galen. et συκίῳ et ἀφεψήματι legendum videtur, aut σύκιον, quemadmodum etiam Varinus scribit. Foes. Ferri certe non potest accentus συκιόν.] At Σύκιον χλοάοντα, quod ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 102, 5] affertur, exponiturque Cucumerem virescentem, mendosum est : quippe pro quo scrib. sit σίκυον.

[Σύκιππος, ὁ, Sycippus, n. viri, in numo Coo ap.

D Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 568.]

Συκὶς, ίδος, ἡ, Plantarium ficus, Semen s. Surculus qui ex ficu avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristoph. enim in Lemniis συκίδας vocavit τὰ φυτευτήρια τῶν σύκων, Pollux [7, 152. Id. Ach. 996 : Πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν, εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων.] || Hesych. συκίδας, τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλίοις συκάς, Quæ ficos s. mariscas habent in podice.

Συκίτης οἶνος, Vinum quod ex ficubus fit : alio nomine κατορχίτης οἶνος nominatum, Diosc. 5, 41, ubi dicit fieri ἐξ ἰσχάδων ἀποβεβρεγμένων. [Epith. Bacchi apud Lacedæmonios, Athen. 3, p. 78, C.]

[Συκοαιτέω.] Συκοαιτεῖν, Adulari, VV. LL. Sed Hesych. habet Σῦκον αἰτεῖν, disjunctim : itidemque Suid., qui expositionis hujus causam etiam affert. [Delendum igitur voc. nihili.]

Συκοβασίλεια, τὰ, Regiæ ficus : τὰ βασίλεια σῦκα. Meminit eorum Athen. 3, [p. 78, A] inter alia multa ficuum genera. [Easdem altero modo, ut σῦκα βασίλεια

μαίκυλα. [Conf. de hoc l. Pollux 1, 233.] Ubi etiam nota masc. genere legi ὁ συκάμινος, sicut ὁ πρῖνος, ὁ κόμαρος, contra quam ap. Theophr. et Athen. [Alios Theophr. locos v. in indice Schneideri. Diodor. 1, 34 fin. : Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ. « Duplicem sycaminum Ægypto tribuit, quarum altera moris uber, vulgo μορέα et συκόμορος, altera Ægyptia, cujus fructus, ficui persimiles, ipso ex caudice prorumpebant. V. Bodæus ad Theophr. l. c. et 1, 24, Prosp. Alpin. Plant. Ægypt. c. 6. » Wessel. Strabo 17, p. 823 : Ἡ συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σύκῳ γὰρ ἔοικεν· ἄτιμον δ' ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν.] Fructus hujus arboris neutro etiam genere dicitur Συκάμινον, Sycaminum : quod sæpius pro Moro [Gl.] accipitur; ait enim Diphilus Siphnius ap. Athen. [p. 51, F] : Τὰ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται. Et Parthen. itidem, Ἄβρυνα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα· quæ Salmonius vocat βάτια : forsan eo nomine intelligens Mora sylvestria, quæ in rubis proveniunt. Ibid. Athen. dicit, quum omnes usurpent ἁπλῶς appellationem συκαμίνων, Alexandrinos solos μόρα nominare, non autem συκάμινα, τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, quæ nonnulli συκόμορα appellant. Gaza certe ap. Aristot. H. A. 6 [8, 21 fin.] συκάμινα διδόναι interpr. Mora dare in cibatu. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 4 : Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὂν ὀξύτερόν ἐστιν ἢ λευκόν. Pollux 6, 46 : Συκάμινα· ταῦτα δὲ καὶ μόρα Αἰσχύλος ὠνόμακεν. Photius : Συκάμινα, τὰ μόρα, Φιλιππίδης Φιλαθηναίῳ, Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον τὸ πρόσωπον· τὰ δὲ μόρα, Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος, Μόρων νέον τὸ φυτόν. De pigmento etiam Eubulus ap. Athen. 13, p. 557, F : Οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι.] Sed et συκάμινος pro Moro arbore accipitur. Sic enim Galen. 5 τῶν Κατὰ τόπους, c. 19 : Ἡ συκαμίνου, τουτέστι μορέας, γάλα εἰς οἶνον ἐγχέας, Lac sycamini, i. e. mori : h. e. Succum s. Lacrymam ex radice arboris mori incisa manantem; nam τὴν μορέαν ὀπίζεσθαι solere, sicut et τὸ συκόμορον, tradit Diosc. 1, 181, et 182, ubi et ab ipso Morus vocatur Συκαμινέα [Æsop. Fab. 51, p. 187 ed. Genev. 1628. Seager. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 348, A. L. D.], sicuti συκάμινος a Galeno : Μορέα, inquit, ἡ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον : perperam enim in quibusdam codd. legitur ἡ pro ἡ, quod Hermolaus quoque observavit. Et consentit cum superioribus, quod Aetius scribit l. 1 : Μορέας ὁ καρπὸς συκάμινα καὶ συκόμορα καλεῖται συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν. [‖ Schol. Aristoph. Ran. 1247 : Σῦκον, εἶδος παθήματος, ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος, ὅ φασιν ἰδιωτικῶς συκάμινον. Ducang. Fici et ani ulcera, Mariscas Latini vocant. Galen. l. 3 De paratu facil. p. 449, 14. Foes. ὑᾶϊ]

Συκαμινώδης, ὁ, ἡ, Mori s. Sycamini speciem gerens, Qui est ex genere sycamini s. mori. Phanias ap. Athen. 2, [p. 51, E] : Τὸ μῶρον [μόρον] τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, Exiccata pilula illa, quæ mori s. sycamini speciem gerit.

[Συκαμινών. V. Συκάμινον.]

[Συκάνης. V. Συκιδαφόρος.]

[Συκάριον, τὸ, Ficus, Gl.]

Συκάς, άδος, ἡ, Ficus novella, quæ non ita pridem pullulavit. Pollux [1, 242] : Αἱ μέντοι νέαι συκαῖ, συκάδες ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.

[Συκάσιος, ὁ, a Comico, ut videtur, fictum voc. ap. Hesychium : Διὶ συκασίῳ, παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Aliter interpr. Eust. Od. p. 1572, 58 : Λέγεται δὲ καὶ Συκάσιος Ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ καθάρσιος· τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο, φασὶν, ἐν καθαρμοῖς. L. Dind.]

Συκαστής, ὁ, Qui ficus legit, Sycophanta, Calumniosus delator, Quadruplator, ψευδοκατήγορος. V. Συκοφάντης.

Συκάστρια, ἡ, συκοφάντρια, Hesych., Calumniosa delatrix, Sycophantiosa accusatrix.

[Συκέα, Συκεάτης. V. Συκῆ.]

[Συκεύς. V. Συκῆ.]

[Συκεών. V. Συκών.]

Συκῆ, (per contractionem factum ex Ionico Συκέη [ap. Nicandrum ab Athen. 2, p. 61, A, cit. : Συκέης στέλεχος· Herodot. 1, 193 : Οὔτε συκέην οὔτε ἄμπελον· et ib. : Συκέων τρόπον· quod συκεέων scribendum animadvertit G. Dindorfius p. xii. Et 4, 23 : Μέγαθος κατὰ συκέην], pro quo lingua communis dicit Συκέα [et Dor. Συκία, in Tab. Heracl. p. 245, 124 : Τὰς ἐλαίας καὶ τὰς συκίας]), ἡ, Ficus, [Ficaria, add. Gl.] : arbor ἡ συκοφόρος. Hom. Od. Ω, [245] : Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη· H, [116] et Λ, [589] : Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. [Ω, 341 : Συκέας τεσσαράκοντα.] Item συκῆ Ἰνδική, Ficus Indica, Theophr. H. Pl. 1, [7, 3. Conf. de hac et συκῆ Αἰγυπτίᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ, θαλαττίᾳ, Κυπρίᾳ, Λακωνικῇ, Schneider. Ind. Theophr.] Et συκῆ μέλαινα, Ficus nigra, Diosc. 1, 181. Et συκῆ ἀγρία, Ficus agrestis, Caprificus, ap. eund. Diosc. eod. l. c. 184, ad differentiam τῆς ἡμέρου συκῆς, Ficus sativæ : de qua ibid. [Archilochus ap. Athen. 13, p. 594, D : Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη, de Plangone meretrice. Ubi fortasse subest signif. obscœna, quam in Συκάζω, Σῦκον, Συκοφαντέω notavimus, ut in eodem voc. ap. Aristoph. Eccl. 708 : Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς ἐψήφισται προτέροις βινεῖν, ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας διφόρου συκῆς ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι. Id. Pac. 558 : Τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον· et ubi Fructus potius intelligendus, Av. 590 : Εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται. Ceterum plurima de συκῇ Athen. 3, p. 74, C seqq. Ubi refert etiam καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἱερὰν συκῆν τὸν τόπον ἐν ᾧ πρῶτον εὑρέθη. De qua epigr. ap. Pausan. 1, 37, 2 : Ἐνθάδ' ἄναξ ἥρως Φύταλός ποτε δέξατο σεμνὴν Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν, ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει. Xen. OEc. 19, 12 : Συκῆν φυτεύειν. Plato Hipp. maj. p. 291, C : Ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη τορύνη. Aristot. H. A. 3, 20 fin. : Ὀπὸς συκῆς· 5, 32 fin. : Τὰ τῶν συκῶν ἐρινᾶ.] ‖ Συκῆν vocari tradunt et Pini speciem quandam ap. Theophr. H. Pl. 3, [9, 3], ubi Gaza interpr. itidem Ficus. Plin. vero tædarum generi Sycen annumerat, 16, 10. Hæ, inquit, mares duntaxat : ferunt et eam quam Græci συκῆν vocant, odoris gravissimi. Hesychio συκῆ est τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. Συκῆ vocatur ab aliquibus et Frutex ille, qui πέπλος alio nomine dicitur, teste Diosc. 4, 264. [Galenus in Exeg. συκῆς ex l. 1 Περὶ γυναικ. pro συκέας positum scribit, et πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης ἐν ἴσῳ τῷ συκέας, τουτέστι συκαμίνου, ὅπερ ἑτέρωθι ὥσπερ ἐξηγούμενός φησι μορέου ῥίζης. Verum συκέας et πυρίαν vitiose legitur ap. Gal. Subnotatur autem l. p. 633, 28, in uteri aut pudendi muliebris ulceribus καὶ πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ubi tamen Intt. omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quum mori radicem exponat Gal. Aut certe fici Ægyptiæ dicendum esset, quum συκόμορος aut συκάμινος ficus Ægyptia dicatur Plinio 13, 7 ex Theophr. H. Pl. 4, 2. Συκάμινος autem Morus dicitur Græcis, et capitur pro Sycomori tum fructu, tum arbore. Apud Celsum 3, 18, et 5, 18, sycaminus sycomorum Arabicam et arborem Ægyptiam significat, quam Morosycon appellari scribit. At rursus l. 2 Περὶ γυν., συκῆς ῥίζα ἐν μέλιτι adhibetur ab Hipp. ad aquosos sanguinis humores educendos p. 672, 29. Erotian. ap. Hipp. συκῆς ἐρριμμένου (ἐρινεοῦ Gesner.) τῆς ἀγρίας συκῆς exponit. Foes.] ‖ Συκῆ, (ut et σῦκον, σύκωμα, σύκωσις,) Ficus, Marisca, dicitur συκῶδες quoddam ἐξάνθημα s. ἐκβλάστημα, vel συκώδης ὄγκος, Excrescentia carnis, Ulcus ficui simile, de quo vide in Σῦκον, Σύκωμα, Σύκωσις. Diosc. 1, 200, de bulbis edulibus : Ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ, Ficos s. Ulcera quæ a similitudine fici nominantur. Apsyrtus in Hippiatr. : Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέρναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκιάν. [Pollux 4, 203.] ‖ Συκῆ et Συκέα sunt etiam nomina propria, illud, feminæ, hoc, urbis, ap. Athen. 3, [p. 78, A]. Unde Συκεάτης Διόνυσος, qui ἐν τῇ Συκέᾳ urbe colebatur. [Συκαί, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσα. Στράβων (7, p. 319, ubi est τὸν ὑπὸ τῇ Συκῇ καλούμενον λιμένα) ἑνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν. Οἰκειότερον δὲ, ὡς λέγονται, Συκαὶ καλοῖντ' ἄν· οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται (addit exx.) ... Οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς η λήγει Συκὴ (sic ις λήγει Συκὶς cod. Vratisl. et alii), ἀλλ' ἐχρῆν ἢ Συκᾶς ἢ Συκήνη (sic) ἢ Συκοῦντα ἢ Συκῶνα καλεῖσθαι. Ἔστι καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν καὶ Κιλικίας. Ἔστι

καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. Φασὶν ἕνα τῶν Τιτάνων Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο. Ὁ πολίτης ὤφειλε Συκαῖος. Ἔστι δὲ νῦν Συκαίτης, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς Συκαῖος, ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης, Steph. Byz. De Syracusana Ahrens. De dial. vol. 2, p. 64 : « Dorienses τῦκον dixisse pro σῦκον concludo ex Syracusarum parte modo Τυχῆ modo Συκῆ appellata. Ea Συκῆ vocatur a Thuc. 6, 98, ubi cod. F Τυκὴ, Συκὴ a Steph.; ap. Diod. 11, 68 pro Τύχη libri Ἰτύκη, i. e. Τυκῆ. Livii 24, 21, antiquissimi Ticam et Thicam pro Tycham habere videntur. Contra Τύχη Stephano πόλις Σικελίας πλησίον Συρακουσῶν, eamque nominis formam maxime confirmare videtur Cicero Verr. 2, 4, 53 : « Tertia est urbs, quæ quod in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tycha nominata est. » At aut Ciceronem de appellationis origine errare, aut ipsos Siculos mala etymologia deceptos nominis formam paullulum immutasse et fortasse ea ipsa de causa Fortunæ ædem in ea parte exstruxisse certum habeo. Nam ex Tycha neque Τύκα fieri poterat et multo minus Σύκα. »]

Συκηγορία, ἡ, i. q. συκοφαντία, s. ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, Quum quis in dicendo sycophantias struit. Hesych. [Ex Comico, ut videtur.]

Συκία male pro Σικύα, ut ap. Polluc. ex Cratino, Συκίαν περιβάλλω σοι, Cucurbitulam applico tibi. Et ap. Demetr. Phal. : Ἐπὶ τῆς συκίας τῆς ἰατρικῆς. De quibus duobus σίκυος et σικύα supra suo loco. [Pro συκέα dictum v. in Συκῆ.]

Συκιδαφόρος, ὁ, teste Hesychio dicitur interdum ὁ συκοφάντης, interdum ὁ συκόπρωκτος, Qui nates habet ficosas, Qui in ano habet σῦκα s. συκώματα. Nam et eam partem τῇ συκώσει infestari infra docebo in Σῦκον. Alioqui palpebris frequentius id malum contingit : ut et Galen. Lex. Hippocr. σῦκα simpliciter esse dicit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας. Atque adeo schol. Aristoph. solis palpebris τὸ σύκωμα tribui putavit, ut videre est in iis verbis quæ supra ex eo attuli. Sed nota in illa Hesychii expos. etiam Συκόπρωκτος, de Eo qui ejusmodi morbo laborat. [Photio συκιδαφόρος est ὁ ἐπὶ παντὶ δυσαρεστούμενος καὶ ἀνάγωγος. Quæ interpretatio non longe abest ab signif. Stulti, quam voc. Συκαμήδωρος tribuit Hesychius, ut suspicer alterum ex altero ortum, etsi utrumque perinde vitiosum videtur. Nam —φάγος potius exspectes (v. Σιτοφόρος, p. 298, B), ut Συκόπρωκτος (sic enim scriptum) jam Albertus scribendum conjecit συκοτρώκτης. Ita cum Photii et Hesychii in Συκαμήδωρος interpretationibus conferenda forent ejusdem Hes. glossæ : Κραδοφάγος, συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος· σημαίνει δὲ τὸν ἄγροικον, et quæ in Συκογάμμας dicta sunt, denique tertia Hesychii gl. : Συκάνης, συνετὸς, τῆς συκομορίας, si scribendum ἀσύνετος, reliqua autem ad Συκάμινος sunt referenda. L. D.]

[Συκίδιον, τὸ, dimin. nominis σῦκον, Arbuscula ficus. Aristoph. Pac. 597 : Ὥστε τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. Συκίδια, Cucumeres, Gl. Male pro σικύδια.]

[Συκίζω, Ficubus nutrio. Palladas Anth. Pal. 9, 387, 1 : Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων προέθηκας.]

[Συκίνη, ἡ, Sycine. Aristot. H. A. 2, 17 init. : Δακτυλίδων τι γένος ἐστὶ καὶ ἄλλοθι καὶ περὶ τὴν λίμνην τὴν Βόλβην ἐν τῇ καλουμένῃ Συκίνῃ.]

Σύκινος, ὁ, ἡ, Ex ficis confectus. Plut. Amat. [p. 752, B] : Εἰ ἔστι τις ἔρως χωρὶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ μέθη χωρὶς οἴνου, πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Significat et Ficulnus, de qua signif. modo dictum. [Ubi HSt. :] Σύκινος, ὁ, ἡ, Ficulnus, Ficulneus [Gl.]; ut dicitur Faginus et Fagineus. Aristoph. Vesp. [145] : Καπνὸς ξύλου συκίνου, Fumus ex ligno ficulno [Gl.] : quem καπνῶν δριμύτατον esse ait : quemadmodum et Plut. sub fin. l. 6 Symp. [p. 697, A] scribit τὸ σύκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα· et 5, 8 [9, p. 684, C] esse ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν, ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνόν· κατακαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος· quamobrem etiam quærit, διὰ τί ἡ συκῆ δριμύτατον οὖσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὸν καρπόν; Sed et hoc non leve δριμύτητος testimonium est, quod τὸν τυρὸν πηγνύουσι τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ, qui ob insignem δριμύτητα solus meruit ὀπὸς nominari. [Aristoph. ib. 897 : Τίμημα κλῳὸς σύκινος. Plat. Hipp. maj. p. 291, B, ξύλον, et ib. et alibi, τορύνη. Theophr. fr. 3 De igni 72, et Lucian. Alex. c. 74 : Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων (Epicuri scripta). Dio Chrys. Or. 33, vol. 2, p. 31 : Ὅμως ὁ κωμικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαίειν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἑκκαίδεκα, quocum voc. conjungitur etiam ap. Hesych. v. Θυωνίδας, ubi σκυτίνους conjicit HSt. Matthæi Med. p. 349, B, τέφρα.] || Συκίνη μάχαιρα, Hesych. συκοφάντρια : pro quo fortasse leg. συκοφαντία. [Ita Photius, Suidas συκοφάντις.] Aristoph. quoque σύκινον hominem vocat sycophantam, Pl. [946] : Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην. Ubi κεκαλυμμένως vocat Sycophantam hominem σύκινον, nimirum ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα, inquit schol. Affert tamen Idem et aliam expositionem, dicens σύκινον esse ἴσον τῷ ἀσθενέστατον, [ut ap. Hesych. est Σύκινον, ἀσθενές·] ex eo quod τὸ τῆς συκῆς ξύλον sit ἀσθενὲς καὶ χαῦνον : sicut συκίνη ἐπικουρία dicitur ἡ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. Hæc ille. Legitur autem illud συκίνη ἐπικουρία ap. eund. Aristoph. Lys. [110] : Οὐδ' ἣν ἂν ἡμῖν συκίνη [σκυτίνη, quod v.] 'πικουρία, Ficulnum adminiculum, i. e. Infirmum et inutile. Itidemque ap. Synes. Ep. 125 : Τὴν συκίνην ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι, Infirmum præsidium. Itidem συκίνους ἄνδρας Theocr. vocat Homines qui labores non adeunt nec tolerant strenue, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Theocr. 10, [43] : Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις Εἴπῃ, Σύκινοι ἄνδρες· ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός· Ficulni isti homines sunt, i. e. Molles et inutiles. [Ap. Athen. 3, p. 98, F : Λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων, de philosophis. Zenob. 3, 44, συκίνη ναῦς, Prævilis. Suid. : Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη. VALCK.] Item Lucian. [Adv. indoct. c. 6] : Χωλὴν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, Clauda ac ficulna mente s. ingenio præditus, i. e. Nullius pretii inutilique ad aliquid excogitandum. Ad hanc τοῦ σύκινος signif. allusisse putatur Horat., ubi Priapum ita loquentem inducit : Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. [De signo ficulno Priapi epigr. Anth. Plan. 86, 3 : Σύκινος, οὐ ῥυκάνῃ πεπονημένος. Theocr. Ep. 4, 2 : Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.]

[Συκινόφυλλον, τὸ, Folium ficulneum, Gl.]

[Σύκιον.] Συκιὸν, Galen. Lex. Hippocr. exp. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, Decoctum ficuum arefactarum, s. caricarum. [Quam dictionem usurpat Hipp. p. 470, 50 : Ἔπειτα ἀναζέσας σῦκα καὶ ἀποζέσας ἐς ὕδωρ, τρίψας τῆς ῥόου ὀλίγην, διεῖναι τῷ συκίῳ τούτῳ, καὶ ἀναγαργαρίζειν ἐὰν δύνηται. Et p. 471, 28 : Ἀναγαργαρίζειν δὲ τῷ συκίῳ, Ficuum decoctum gargariset, aut ad gargarisandum adhibeat. Verum suspecta est mihi lectio apud Galen. et συκίῳ et ἀφεψήματι legendum videtur, aut σύκιον, quemadmodum etiam Varinus scribit. FOES. Ferri certe non potest accentus συκιόν.] At Σύκιον χλοάοντα, quod ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 102, 5] affertur, exponiturque Cucumerem virescentem, mendosum est : quippe pro quo scrib. sit σίκυον.

[Σύκιππος, ὁ, Sycippus, n. viri, in numo Coo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 568.]

Συκὶς, ίδος, ἡ, Plantarium ficus, Semen s. Surculus qui ex ficu avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristoph. enim in Lemniis συκίδας vocavit τὰ φυτευτήρια τῶν σύκων, Pollux [7, 152. Id. Ach. 996 : Πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν, εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων.] || Hesych. συκίδας, τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλίοις συκᾶς, Quæ ficos s. mariscas habent in podice.

Συκίτης οἶνος, Vinum quod ex ficubus fit : alio nomine κατορχίτης οἶνος nominatum, Diosc. 5, 41, ubi dicit fieri ἐξ ἰσχάδων ἀποβεβρεγμένων. [Epith. Bacchi apud Lacedæmonios, Athen. 3, p. 78, C.]

[Συκοαιτέω.] Συκοαιτεῖν, Adulari, VV. LL. Sed Hesych. habet Σῦκον αἰτεῖν, disjunctim : itidemque Suid., qui expositionis hujus causam etiam affert. [Delendum igitur voc. nihili.]

Συκοβασίλεια, τὰ, Regiæ ficus : τὰ βασίλεια σῦκα. Meminit eorum Athen. 3, [p. 78, A] inter alia multa ficuum genera. [Easdem altero modo, ut σῦκα βασίλεια

hoc ipso loco liber unus, vocatas notavimus in Βασίλειος, vol. 2, p. 165, A, et omisso, ut videtur, σῦκα, p. 164, B, et βασιλέως p. 167, B, quod βασιλεως scripsit Bekkerus. Nec videtur ap. Pollucem cogitandum de dittographia proximi φιδάλεως. L. Dind.]

Συκόβιος, ὁ, ἡ, [Ficarius, Gl.] Qui ficis victitat : quales illi ap. Athen., qui μόνα σῦκα προσεφέροντο. Dicitur συκόβιος Is etiam qui victum sibi parat ex συκοφαντίᾳ. Vide Συκοφάντης.

[Συκοκλέπτης, ὁ, Ficuum fur. Eust. ad Od. Δ, 254 : Φαίνει ὁ συκοφάντης τοὺς συκοκλέπτας.]

Συκολογέω, Ficus lego, colligo, σῦκα συλλέγω. Aristoph. [Pac. 1347 : Οἰκήσετε γοῦν καλῶς οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλλὰ συκολογοῦντες. Exc. Phrynichi p. 63, 31 : Συκολογεῖν, οὐ μόνον συκάζειν.] || De ficubus loquor, verba facio, dissero. Athen. [p. 79, A] : Τοσαῦτα τοῦ Μάγνου συκολογήσαντος, Quum hæc de ficubus disseruisset Magnus; fiunt enim ibi de ficuum generibus verba, sc. libro 3.

Συκολόγος, ὁ, ἡ, Qui ficus colligit, ὁ σῦκα συλλέγων, ut Dem. loquitur. Item Qui de ficis loquitur; et Qui indicat ficuum exportatores, συκοφάντης, Calumniator, ut annotabo in Συκοφάντης.

[Συκομαγίς, ίδος, ἡ, genus offæ ex ficis pinsitis (v. Varro R. R. 3, 16, 28 : « Alii uvam passam et ficum quum pinserunt, affundunt sapam, atque ex eo factas offas apponunt »), ap. Eustath. Opusc. p. 259, 12 : Ἀγαθόν τι πέφηνε καὶ ἡ συκομαγίς, ἐν ᾗ πολλῶν ὁμοῦ συμπεφυρμένων οὐκ ἔστι τὸ μὲν ἐκλέγεσθαι, τὸ δ' ἀποκλέγεσθαι, ἀλλ' ὁμοῦ πάντα συμμεμιγμένα καταθοινᾶσθαι εἰς κέρδος τῷ κτησαμένῳ. L. Dind.]

[Συκομάμμας, ὁ, Qui ficus comedit. Schol. Plat. Alcib. 1 p. 73 (387) : Μάμματα τὰ βρώματα καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμᾶν ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιτομάμμας ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. Boiss. V. Συκιδαφόρος.]

[Συκομομορέα, Συκομορίτης. V. Συκόμορον.]

Συκόμορον, τὸ, Ficum dulcedine referens morum, Morus ferens mora fici dulcedine; utrumque enim, et Arbor et Fructus, nomine eo appellantur : alio nomine συκάμινον [quod v.] vocata, ut Diosc. quoque testatur 1, 182 : Συκόμορον· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως· dicit esse δένδρον μέγα, ὅμοιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέᾳ : fructum autem ejus, γλυκύτερον ὀλύνθων. A Plin. vocatur Ficus Ægyptia, 13, 7 : Ficus Ægyptia, arbor moro similis folio, magnitudine, aspectu : pomum fert non ramis, sed caudice ipso; idque ipsum ficus est prædulcis. [Athen. 2, p. 51, B : Συκάμινα δὲ οὐ τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, ἅ τινες συκόμορα λέγουσιν. Valck. Eust. Il. p. 872, 7.] De fructu ipso dicitur συκόμορον ap. Galen. 2 Ad Glauc. quum dicit, Σκευασία διὰ συκομόρου, Compositio medica ex sycomoro. Ead. arbor vocatur et Συκομορέα· [Ap. Zonaram (sed male per αι, ut in libris Geopon. 10, 3, 7), Hesychium in v. et Συκάνης. Ap. Suidam male Συκομορρέα. Ap. eundem Συκόμορος, ἡ, de arbore item duplici ρ, τῆς συκομόρρου ὁ καρπὸς οὐ πεπαίνεται.] Unde et Συκομορίτης οἶνος, Vinum quod conficitur ex sycomoris, quod conditur sycomoris, Diosc. 5, 42, ubi συκομορίτην οἶνον vocat τὸν ἐκ συκομόρων σκευαζόμενον, Quod fit ex sycomoris.

Σῦκον, τὸ, Ficus, intelligendo de fructu arboris. [Hom. Od. H, 121 : Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ (γηράσκει). Batrachom. 31 : Σύκοις καὶ καρύοις.] Xen. Cyrop. 6, [2, 21] : Ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἔλαιον. Demosth. [p. 314, 12] : Σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Athen. 2, [p. 44, C] : Μόνα σῦκα προσφερομένους, Solis ficis victitantes. Eod. lib. [p. 65, C] : Ἁλίσκονται τῷ τῶν σύκων καιρῷ, Capiuntur tempore ficuum : de avium quodam genere, quæ propterea συκαλίδες nominantur. At in Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 377, 4] legitur, Ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα, Ficus maturas, s. potius maturescentes. [Aristot. H. A. 5, 7 : Ὅταν τὰ σῦκα ἄρχηται πεπαίνεσθαι. 8, 21 fin. : Οἱ ἐρέβινθοι καὶ τὰ σῦκα.] Proprie tamen σῦκον sine ulla etiam adjectione, dici volunt de Matura ficu : quoniam immatura dicitur ὄλυνθος, et ea quidem ex ficu sativa; nam Quæ ex sylvestri ficu s. caprifico decerpitur ficus immatura, proprie φήληξ nominatur. [Plato Leg. 8, p. 844, E : Τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα· 845, B : Ξηρῶν σύκων.] Athen. 4 : Σῦκα ξηρά. Sic Plut. Præc. sanit. [p. 131, E] : Σύκων τὰ ξηρά· quæ proprie nominantur ἰσχάδες, ut suo loco docui. [Aristoph. Vesp. 303 : Σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς, quæ ἰσχάδας dicit 297.] Et σῦκα βασίλεια ap. Athen.: ap. quem vide et alia de ficuum generibus, lib. 3, non ita procul ab initio [p. 74, C seqq.], ubi etiam ex Demetrii Ixionis Etymologiarum libro 1 tradit σῦκον dici παρὰ τὸ σεύεσθαι καὶ κύειν. [Et p. 76, B, citat fr. Archilochi : Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα. Et 7, p. 276, F, ex Euripide (ap. Clem. Al. Protr. p. 65) : Τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν. Sæpe memorat etiam Aristoph., ut Pac. 1249 : Τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι. Anon. ap. Cic. Ad Att. 4, 8 b : Σύκῳ μὰ τὴν Δήμητρα σῦκον οὐδὲ ἓν οὕτως ὅμοιον γέγονεν. Alia provv. sunt ap. parœmiogrr. Theocr. 5, 115 : Τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι ποτέονται. Xen. Œc. 19, 19 : Ὥσπερ τὰ σῦκα συκάζουσι, τὸ ὀργῶν ἀεί. Alia v. ap. Schneider. Ind. Theophr.] Vide et Plin., Theophr., Diosc. 1, 184, ap. quem caput præcedens, i. e. 183, inscribitur, Περὶ σύκου τοῦ ἐν Κύπρῳ : quod Ruell. interpr. De ficu Cypria. Intelliguntque ibi σύκου nomine ipsam Arborem, quæ tamen συκῆ potius nominatur. [Signif. obscœna Aristoph. Pac. fin. : Τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. Conf. Συκῆ, Συκάζω, Συκοφαντέω, Συκώδης, et Philipp. Anth. Plan. 240, 8 : Τἀμὰ κατέσθων σῦκα δὸς εὐθύμως ἰσχάδα τὴν ὀπίσω.]

|| Σῦκον sive Σύκωσις, Marisca, Ficus s. Ficatio. Est Tumor a fici similitudine sic dictus. Oribasius ad Eustathium [Paul. Æg. 3, 3], Ficos, inquit, appellant Germina ulcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, atque etiam dolorifica : Σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἑλκώδη, στρογγύλα, ὑπόσκληρα, ἐπερυθῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ὀδύνη. [Conf. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 223, 704. Pollux 4, 200 : Σῦκον σὰρξ ἑλκώσει ἐπανθοῦσα, ἄνωθεν πλατυνομένη, ἐπίπονος, βουβῶνας ἐγείρουσα.] Cels. 6, 3, duo tantum ejus genera facit : quorum alterum dicit esse Ulcus durum, callosum et rotundum, ex quo exiguum quiddam et glutinosum exit, in barba maxime exoriens; alterum vero, humidum et inæquale, ex quo quod exit, plus est et mali odoris, præcipue in capillo proveniens. In utroque autem et fici similitudinem esse et carnem excrescere, et id quidem generale esse. Quod in capite nascitur, tineæ, quæ Achoris nomine comprehenditur, speciem esse Arabes scripto prodiderunt, et esse rotundam ac duram, in cujus superficie rubor sit, intus autem quiddam granis ficuum simile. Quod in mento erumpit, ab humore fit, inquit Galen., non solum crasso, sed participe etiam serosæ et tenuis humiditatis, ob quam etiam facile exulceratur, eoque differt ἀπὸ τοῦ ἰόνθου. Nascitur vero et in ano, sola magnitudine, inquit Aetius, a thymo differens. Thymus enim eminentia est tuberculosa, aspera, subrubra, oblonga, sed parva : ficus autem illa ipsa est, si magnitudine excedit. Latini Mariscam appellant, quam aliqui dicunt esse Ficum præ pinguedine biantem, semenque ostentantem. De hoc morbo intelligendum est, quod scribit Juven., Cæduntur tumidæ medico ridente mariscæ; Martial., Dicemus ficos, Cæciliane, tuos. Est σύκωσις et Oculi vitium, quod Paul. dicit esse medium inter τράχωμα et τύλωσιν : esse enim τράχωμα Asperitatem palpebræ interna parte; sed majorem quidem, ut veluti incisuras habeat, σύκωσιν vocari : vetustiorem vero et quæ jam occalluerit, τύλωσιν. Morbus hic oculi altiores, inquit Aetius, habet eminentias et velut incisas, nec alteri rei quam ficui hianti melius comparari potest. Gorr. [V. locus Aristoph. in Σύκωμα cit. Pollux 2, 65. Hesych., qui ponit etiam σύκωσις. L. D. Galen. in Exeg. exponit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας, spectans Hippocr. p. 1085, H : Ἐπιφύσιες βλεφάρων ἔξωθεν, ἔσωθεν, πολλῶν φθείροντες (sic) τὰς ὄψιας, ἃς σῦκα ἐπονομάζουσιν. Ex Foes. Œcon.]

Συκόπαις, δος, ὁ, ἡ, Qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Erasm. voce Sycophanta, quam inter proverbiales ponit. Scribitur etiam Συκώπαις, sed magis probatur altera scriptura. [Iterum HSt.:] Συκόπαις,

πὸς, ὁ, Puerorum more ficuum studiosus. Sed Athenienses sic vocare Sycophantam, docebo in Συκοφάντης. [Συκοσπάδας a Συκοσπὰς, άδος, vel, quod præstat, συκοσπαδίας, Hemst.]

[Συκοπέδιλος, ὁ, ἡ, voc. fictum, quod alludit ad συκοφάντης et Homericum χρυσοπέδιλος et similia, Aristoph. Eq. 529 : Ἦσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε.]

[Συκοπρατέω, Ficus vendo. Tzetzes Cram. Anecd. vol. 4, p. 77, 7 : Ὁ γοῦν ἐλέγχων ἔκτοτε τινὰ τῶν Ἀθηναίων συκοπρατεῖν (sic) ἐλέγετο δεόντως συκοφάντης. L. Dindorf.]

Συκοπρίστης, ὁ, Ficuum sector, Sordidus, Avarus. Qua signif. et κυμινοπρίστης accipitur. Fortassis in Eum dicitur, qui præ avaritia non ficus integros τῷ συνδείπνῳ apponit, sed particulas.

[Συκοπρωκτος, ὁ, ἡ. V. Συκιδαφόρος.]

Συκοσπαδίας, ὁ, Hesychio est συκοφάντης. Fortasse de Eo dicitur, qui ficuum avulsores indicat. [Ap. schol. Aristoph. pro συκόπαιδας restituit Hemst.]

[Συκοτραγέω, Ficus edo. Theophr. Char. 10 : Συκοτραγῆσαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κήπου. Pollux 6, 40. Et 49 : Ἥπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων.]

[Συκοτραγίδης, ὁ, i. q. sequens. De homine Pario apud Hipponactem et Archilochum Eustath. Od. p. 1828, 11. ἄϊ Hemst.]

[Συκοτράγος, ὁ, ἡ, Qui ficum edit. Ælian. N. A. 17, 31 med. : Συκοτράγα ταῦτα τὰ ζῷά ἐστιν.]

[Συκοτρώκτης, ὁ, i. q. præcedens. Schneider. sine testim. V. Συκιδαφόρος.]

Συκουρὸς, sive Συκωρὸς, ὁ, Ficuum custos, inspector, Qui diligenter speculatur ne quis ficus auferat. [Pollux 7, 140.] Et Συκωρέω, Ficus custodio, Speculor ne quis ficus furtim carpat. Pollux 7, [143] : Καὶ συκωροὶ μὲν οἱ τὰ σῦκα φυλάττοντες καλοῖντ' ἂν, καὶ τὸ ἔργον, συκωρεῖν. || Συκωρὸς accipitur etiam pro συκοφάντης, ut infra in ea voce docebo ex schol. Aristoph. Forsan de Iis ficuum custodibus, qui falso alicui crimen furtim carptarum ficuum intendunt. [Phot. s. Suid. in Σῦκον αἰτεῖν.]

[Συκοφαγέω, Ficus comedo. Theod. Hyrtac. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 31 : Γραῦς μεμαθηκυῖα συκοφαγεῖν. Ebberling.]

[Συκοφάγος, ὁ, ἡ, Qui ficus comedit. Schol. Plat. Alcib. 1 p. 73 (387 ed. Bekk.). Boiss. Hesych. v. Κραδοφάγος. L. Dind.]

Συκοφαντέω, [Vitiligo, Gl.] Sycophantam ago, Sycophantor, ut Plaut. Quanquam hoc me ætatis sycophantari pudet. [Aristoph. Av. 1452 : Πατρῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι· Ach. 828 : Εἰ μὴ τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων· et alibi.] Dem. [p. 268, 1] : Τί οὖν συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; Quid sycophantaris? Quid sycophantias struis? Quid calumniosas commisceris delationes? Quid falsa crimina defers? ut et ap. Lucian. Tim. [c. 53] : Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν, Unde perspicuum est te sycophantari et falso criminari. Apud Athen. 6, [p. 228, A] ex Comico quodam : Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν Ψευδῆ· perpetuo enim versantur in foro sycophantæ ut deferant modo hunc, modo illum. Rursum Dem. [p. 304, 29] : Τὸν ῥήτορα βουλόμενος δικαίως ἐξετάζειν, καὶ μὴ συκοφαντεῖν. In disputationibus quoque et colloquiis consistit τὸ συκοφαντεῖν : ut ap. Plat. [Reip. 1, p. 341, A] cuidam interroganti, Δοκῶ σοι συκοφαντεῖν, respondet alius, Πάνυ μὲν οὖν· οἶδα γάρ με ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι ὡς ἠρόμην. Ibid. : Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει εἴ τι δύνασαι. Quæ verba sic interpr. : Perverte tuis istis cavillationibus, si potes; Calumniose refelle, si potes. Aliquando cum accus. construitur, et significat Sycophantarum more falso defero, Sycophantice accuso et criminor. [Aristoph. Vesp. 1096 : Οὐδὲ συκοφαντήσειν τινά· Av. 1431 : Νεανίας ὢν συκοφαντεῖς τοὺς ξένους· Ach. 519 : Ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Xen. Comm. 2, 9, 5 : Τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα.] Plut. De invidia et odio [p. 537, F] : Τοὺς γοῦν Σωκράτη συκοφαντήσαντας, ὡς εἰς ἔσχατον κακίας ἐληλακότας, οὕτως ἐμίσησαν οἱ πολῖται καὶ ἀπεστράφησαν. Dem. [p. 273, 22] : Τὸν λέγοντά τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν. [Et p. 292, 17 : Μὴ τὰ συμβάντα συκο-

A φάντει· 639, 17 : Συκοφαντοῦμεν τὸ πρᾶγμα.] Aristot. Polit. 5, [c. 4, 1] : Οἱ δημαγωγοὶ ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσι τὸ πλῆθος, Calumniantes divites apud populum, ipsum concitant adversus illos. Et ap. Suidam Diabolus quoque συκοφάντης dicitur, quoniam Deum ἐσυκοφάντησε, φήσας κεκωλυκέναι τοῦ ξύλου τὴν μετάληψιν. Ex Plat. De rep. 1, [p. 341, A] συκοφαντεῖν Θρασύμαχον affertur, pro Illudere Thrasymacho. Ælianus accusativo personæ addidit et gen. rei, cujus crimen alicui sycophantiose objicitur : Ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας, Calumniabatur sycophantiose, Deum negligere res humanas. Lucas copulavit cum accus. rei et gen. personæ, 19, [8] : Εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Si quid cuipiam per calumniam extorsi, reddo quadruplum. [Lysias p. 177, 32 : Ὅτι παρὰ τῶν αἰχμαλώτων τριάκοντα μνᾶς ἐσυκοφάντησεν. Valck. Diodor. 1, 77 init.] Et pass. Συκοφαντοῦμαι, Sycophantiose deferor, Calumniose accusor, Xen. Œc. [11, 21. Lysias ap. Dionys. Jud. Isæi p. 599, 17 : Συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί.]
B Item ex Chrysost. De sacerd. : Συκοφαντηθεὶς ἐπ' ἐγκλήμασι. [Athanas. vol. 1, p. 275, C : Εἰ ἐνόμιζον ἑαυτοὺς συκοφαντεῖσθαι. Vitiose vol. 2, p. 451, E, συκοφαντισθεῖσα, quum altera forma sit ibid. paullo ante.] Rursum activum συκοφαντέω jungitur cum accus. rei. Lucian. Lexiph. [c. 24] : Ἀπέστω καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσει αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς, Calumnieris. [Diodor. 4, 8 : Τοὺς ἀνθρώπους συκοφαντεῖν τὸν ἐπὶ τοῖς καλλίστοις ἔργοις ἔπαινον· Exc. p. 513, 80 : Μὴ συκοφαντεῖν ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν ἀσθένειαν. Dionys. Hal. vol. 6, p. 942, 10 : Τοῖς πάντα συκοφαντεῖν εἰωθόσιν· 1032, 1 : Συκοφαντεῖς τὸ πρᾶγμα· 1062, 1 : Συκοφαντεῖν τὴν διαίρεσιν.] Paulo aliter Plut. C. Colot. [p. 1114, D] : Ταῦτα συκοφαντῶν ἐκ τῆς φωνῆς ὁ Κολώτης, καὶ τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι, τὸν λόγον, Cavillans. Similis est hic locus cuidam Platonico supra citato ex lib. 1 De rep. [Eurip. Epist. 1 init. : Τοὺς δ' ἄλλους αὐτὸ τοῦτο δὴ καὶ μάλιστα συκοφαντεῖν ἐπιχειρήσειν, ὡς ἐπίδειξιν οὖσαν τὸ πρᾶγμα.] || Συκοφαντεῖν Plato comicus et Menander
C acceperunt et pro κνίζειν ἐρωτικῶς, Suid. [et Etym. M. V. quæ de signif. obscœna dicta sunt in Συκάζω, Συκῆ, Σῦκον.]

Συκοφάντημα, τὸ, Crimen quod sycophantiose alicui impingitur, Sycophantia, Calumnia. Plut. Pericle [c. 37] : Πολλοὶ δὲ καὶ συκοφαντήμασι περιέπιπτον. [Æschines p. 33, 19 : Ἐπειδὴ τὸ σ. διέπιπτεν αὐτῷ. Pollux 6, 180. Vita Athanas. Phot. Bibl. p. 479, 5 : Καὶ ἄλλα πάλιν κατὰ Ἀθανασίου συκοφαντήματα ῥάπτεται. L. Dind.]

Συκοφάντης, ὁ, Sycophanta. [Calumniator, Cavillator, Vitiligator, add. Gl.] Athenis Sycophantæ dicebantur Qui indicabant eos qui ficus ex Attica exportassent : (vetitum enim erat olim σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυμαζομένου :) quod hominum genus aliis etiam nominibus, et aliam hujus signif. rationem habentibus, ut videbis in singulis, appellabant [sec. Etym. M. v. Συκοφ.], συκαστὰς, συκοδίφους, συκωρούς, συκολόγους, φιλοσύκους, συκώδεις, συκόπαιδας [συκοσπάδας vel συκοσπαδίας Hemst.]. Quæ vocabula, præsertimque primum illud, συκοφάντης,
D postea dici cœperunt εἰς τοὺς φιλεγκλήμονας, s. τοὺς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦντας καὶ φαίνοντας, s. τοὺς εἰς δίκην εἰσάγοντας more τῶν συκοφαντῶν, qui σμικρῶς θηρεύοντες τοὺς σῦκα ἐξάγοντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, eosque indicabant et in judicium pertrahebant, ut plurimum ex eo vitæ genere victum sibi comparantes : ut inter alia annotat schol. Aristoph. Pl. [879], ubi Δίκαιος ἀνὴρ dicit, Plutum magno pretio a Græcis redimendum esse, εἰ [ὅτι] Τοὺς συκοφάντας ἐξολοῖ κακοὺς κακῶς. Ibid. [872] Carion dicit, Ὡς σοβαρὸς... εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης· δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. Nam ut aliquid pecuniolæ sibi corraderent, convolabant εἰς τὸ δικαστήριον, reosque agebant levissimis de causis, interdum et ficta crimina intendentes : unde et Bud. hæc Dem. C. Mid., Οὔτ' ἀνεκρίνετο ταύτην ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, sic vertit, Neque ille calumniosus delator ad judicium affuit, cujus mihi diem dixerat. [Eosdem multis aliarum fabularum locis notat Aristoph. cum ceteris Comicis. Item Xen. et Plato. Alia Boiss. ad Philostr. Her. p. 320. Jo. Christ. Schleusneri librum

de sycophantis Geræ 1735 editum memorat Sturz.] A Plut. C. Colot. [p. 1120, D] : Πρῶτον αὐτοῖς, ὥσπερ οἱ συκοφάνται, κακούργως χρώμενος τοῖς ὀνόμασι· Polit. præc. : Βοηθεῖν κρινομένῳ πρὸς τοὺς συκοφάντας. Dem. Pro cor. [p. 307, 23] : Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. [Id. p. 264, 6 : Τὸν δόντα τε τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον τῆς χάριτος μὲν ἀποστερεῖν, εἰς δὲ τοὺς συκοφάντας ἄγειν· 1309, 12 : Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν. Lysias p. 171, 14 : Τῶν συκοφαντῶν ἔργον ἐστὶ καὶ τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάναι· ἐκ τούτων γὰρ ἂν μάλιστα χρηματίζοιντο.] Plut. Π. πολυπρ. fin. : Τὸ τῶν συκοφαντῶν γένος esse ἐκ τῆς τῶν πολυπραγμόνων φρατρίας καὶ ἑστίας· quibus adjungit τοὺς ὠτακουστὰς et προσαγωγέας. Ibid. confirmat etymon quod a schol. Aristoph. affertur : scribens, Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ συκοφάντῃ τοὔνομα γεγενῆσθαι, sc. ἐκ τῆς πολυπραγμοσύνης, ajunt : κεκωλυμένου γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Itidem Ister in Atticis, teste Athen. initio l. 3, [p. 74, E], scribit, Οὐδ' ἐξάγεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. Ubi vide et locum quendam Philomnesti, quo idem traditur. Rursum schol. Aristoph. affert et aliam etymi rationem, dicens συκοφάντας quondam fuisse appellatos Qui aliquando fame in Attica grassante λάθρα τὰς συκᾶς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο. Utrumque verum esse potest, prius tamen plures habet approbatores. Paulus ap. Fest. affert et aliud : Sycophantas, inquit, appellatos hac de causa dicunt : Atticos quondam juvenes solitos ajunt in hortos irrumpere, ficosque deligere : quam ob causam lege est constitutum, ut qui id fecisset, capite truncaretur : quam pœnam qui persequerentur ob parvula detrimenta, Sycophantas appellatos.

[Συκοφάντησις, εως, ἡ, i. q. συκοφαντία. Nicet. Ann. 4, p. 74, A : Εὐπορήσειν ἑτέρων συκοφαντήσεων. L. D.]

[Συκοφαντητέος, Cavillandus. Schol. Aristoph. Ran. 53 : Ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα. Ubi recte nunc συκοφαντητά.]

[Συκοφαντητὸς, ἡ, ὸν. Justin. M. Dial. c. Tryph. p. 191, E : Καὶ τὰ τῶν προφητῶν διδάγματα συκοφαντητά ἐστιν, Calumniis patent, Int. V. voc. præced.]

Συκοφαντία, ἡ, Sycophantiosa et calumniosa delatio, accusatio. [Calumnia, Gl.] Interdum, Ars sycophantiose calumniandi, quam quis factitat. [Lysias p. 102, 4 : Ὑμῖν προσήκει συκοφαντίαν καταγιγνώσκειν ὅτι κτλ.] Dem. Pro cor. : Ἵνα καὶ τὰς βλασφημίας συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω. [Id. p. 372, 25 : Τοσοῦτ' ἀπέχω τοῦ συκοφαντίαν τινὰ τοῖς πράγμασι τούτοις προσάγειν· 642, 11 : Ζῶντι μὲν ἐξουσίαν γέγραφε τῷ Χαριδήμῳ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούληται, παθόντος δέ τι τοῖς οἰκείοις συκοφαντίαν δέδωκεν. Æschines p. 47, 21 : Διαβολὴ ἀδελφόν ἐστι καὶ συκοφαντία.] Isocr. : Τίς πώποτε εἰς τοσοῦτον συκοφαντίας ἀφίκετο; [Id. p. 185, C : Ταῖς γραφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις ταῖς δι' αὐτῶν γιγνομέναις· 234, D : Ἀτυχίαι τινές μοι καὶ συκοφαντίαι γεγόνασιν.] Xen. Hell. 2, [3, 11] : Ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας· quod hominum genus propterea συκόδιον appellant. In Pand. συκοφαντία tribus modis fieri traditur : dicitur enim aliquis ἢ συκοφαντεῖν, πλαστῶς κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ἰδίας ὑποθέσεως γινόμενος, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικῶν καὶ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας.

[Συκοφαντίας, ὁ, ventus, quem fingit Aristoph. Eq. 437 : Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ Σ. πνεῖ. Iā]

Συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, Ad sycophantam pertinens, Sycophantæ conveniens, q. d. Calumniosus [Gl.], Calumniatorius. [Criminosus, add. Gl. Demosth. p. 967, 11 : Δίκην οὔτ' ἀναιδεστέραν οὔτε συκοφαντικωτέραν. Theodor. Bals. Cotel. Monum. vol. 3, p. 477, A : Μάτην καὶ συκοφαντικῇ προαιρέσει καταψεύδονται τοῦ ἁγίου πατρὸς οἱ τὰ ῥηθέντα μυθοσκοποῦντες (fortasse μωμοσκ., ut delendum supra sit voc. μυθοσκ.). « Συκοφαντικὸν, Sacramentum s. Juramentum de calumnia, vox etiam JCtorum Græc. Nicetas Metropolita Heracleæ in Respons. : Τὰ ἐγκλήματα οὐ διὰ συκοφαντικοῦ καὶ τελείου λύονται. Occurrit in Jure Græcorum. p. 119, 120 etc. » DUCANG.] Apud Lucian. etiam [Deor. conc. c. 2] homo συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, Natura ad calumniandum propensus, Proclivis natura ad calumniosas delationes. [Philostr. V. Apoll. 7, 27.]

Συκοφαντικῶς, Calumniose, Calumniatorie, More calumniatorum. [Isocr. De antid. p. 496, 330 : Σ. βεβιωκότες.] Bud. Annot. in Ep. συκοφαντικῶς observare, dicit esse Delatoris quadruplatorisque more observare, h. e. diligentissime : propterea quod hujusmodi homines milviuis oculis omnia lustrent, ut prædæ inhiantes. Ulpian. : Neque delatoria curiositas exigatur : συκοφαντικὴ πολυπραγμοσύνη. [Lucian. De hist. scr. c. 10. Eust. Il. p. 106, 18 : Βαλεῖν δὲ καὶ ἐνδιαβαλεῖν τὸ διαμπὰξ βαλεῖν σ. L. DIND.]

[Συκοφάντις, ιδος, ἡ, i. q. sequens. Vita Athanasii Opp. vol. 1, p. xcv : Αὕτη οὖν ἡ συκοφάντις, χρημάτων ὤνιον γενομένη, ἔλεγεν κτλ. Constantin. Basil. Maced. p. 176 ed. Allat. : Μέχρι τίνος ἡ συκοφάντις γλῶσσα δυναμωθήσεται κατ' αὐτοῦ; V. Suidas in Σύκινος cit. L. D.]

Συκοφάντρια, ἡ, Mulier quæ sycophantatur, Quæ B calumniose aliquid defert, Sycophantiosa delatrix s. accusatrix. Aristoph. Pl. [970] : Ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; [V. Σύκινος.]

Συκοφαντώδης, ὁ, ἡ, i. q. συκοφαντικὸς, Delatorius, Sycophanticus. Lysias in proœmio cujusdam Orationis habitæ in Æschinem Socraticum [ap. Athen. 13, p. 611, F] : Οὐκ ἄν ποτ' ᾠήθην, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Αἰσχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχρὰν δίκην δικάσασθαι, νομίζων οὐκ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἐξευρεῖν, Sycophantæ convenientiorem, s. Sycophanta digniorem. [Diod. 15, 40 : Κρίσεις συκοφαντώδεις. Dicæarch. p. 9 ed. Huds. : Οἱ Ἀττικοὶ σ.]

Συκοφαντωδῶς, Sycophantæ more, Sycophantiose, ut Plaut. : Ego nec sycophantiose quidquam ago nec malefice.

[Συκόφᾰσις. V. Συκόφασος.]

Συκόφασος, ὁ, Sycophantiosus s. Calumniosus delator, συκοφάντης, Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 107, 4, ubi cod. recte ἀδίκους] : Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσους ἀδίκως. [Paullo aliter ap. Diog. L. Aristotele (5, 8) : Ἀλλὰ C πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί. Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκους. SEAGER. Quod verum et eadem signif. dictum qua συκοφαντία.]

[Συκοφορεῖον, τὸ, Ficarium, Fiscella, Gl.]

Συκοφορέω, Ficus fero, s. produco, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 9, 563, 4 : Συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους.]

[Συκοφόρος, ὁ, ἡ, Ficus ferens. Codin. Orig. p. 3. Boiss. Strabo 4, p. 178, ἡ συκοφόρος, omisso γῆ.]

[Συκόφυλλον, τὸ, Ficus folium. Hesych. v. Ἀποτιθρίακεν. WAKEF.]

[Συκόω.] Συκόομαι, In ficum vertor, Ficus s. Ficosus fio, q. d. Ficesco : ut dicitur Arboresco, et alia quædam. [Ap. Pallad. Anth. Pal. 9, 487 : Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων προέθηκας ξηρῶν, διψαλέων, Κυπρόθεν ἐρχομένων· ἀλλ' ἐμὲ συκωθέντα μαθὼν ἢ σφάζον ἑτοίμως ἢ σβέσον ἐκ δίψης νάματι τῷ Κυπρίῳ, i. q. συκίζω, Ficubus sagino. V. Jacobs. vol. 10, p. 211 s.]

[Συκούριον, τὸ, oppidum Thessaliæ, ap. Polyb. 27, 8, 15, quod Livio *Sycurium*.]

D [Συκχὰς, άδος, et Συκχὶς, ίδος, ἡ, Soccus. Phanias Anth. Pal. 6, 294, 4 : Τὰν μονόπελμον συκχίδα. Ubi συγχίδα cod. et Suidas. Pollux 7, 86 : Ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα, mira etymologia. Hesychius : Συκχάδες, εἶδος ὑποδήματος. Eodem referri creditur ejusd. gl. vitiosa : Συκχάδαι, ῥάπη. De forma Σύκχος HSt. :] Σύκχοι, Calceamenta Phrygia. Hesych.

Συκώδης, ὁ, ἡ, Similis ficui, Ficosus [Gl.] : σ. βλέφαρα, Palpebræ ficosæ : de morbo eo, de quo supra in Σῦκον. [Oribas. ap. Phot. Bibl. p. 176, 3 : Ἰόνθους καὶ τὰς ἐν τῷ γενείῳ συκώδεις ἐπαναστάσεις. Signif. obscœna, de qua in Σῦκον, schol. Theocr. 5, 114 : Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι ποτίονται) Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.] Accipitur pro συκοφάντης etiam, ut ex schol. Aristoph. in ea voce docui. [Proprie Aristot. H. A. 9, 40 init. : Ἔστι δ' αὐταῖς (apibus) καὶ ἄλλη τροφὴ, ἣν

καλοῦσί τινες κήρινθον· ἔστι δὲ τοῦτο ὑποδεέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον.]

Σύκωμα, τὸ, i. e. συκῶδες βλάστημα, Ficosum germen, Quod fici modo excrescit. In palpebris σύκωμα dicitur Quum in eis fici excrescunt, Quum ficosi tumores in eis pullulant : de quo morbo supra in Σῦκον dictum fuit. Schol. Aristoph. Ran. [1247] : Σῦκον ἢ σύκωμα, καὶ ἰδιωτικῶς συκάμινον, τὸ σάρκωμα ἢ ἕλκος γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει. Ubi nota Συκάμινον quoque nominari id Ulcusculum s. Tumorem : vel quoniam ficus Ægyptiæ, quæ συκάμινος dicitur, fructum referat, vel quoniam mori fructui similis sit, quæ et ipsa συκάμινος appellatur, ut supra docui. Itidem et Nic. Myrepsus συκάμινον accipit, dicens, Confectio remedii sycaminorum : quæ sc. et sycamino imponitur et edenda præbetur, ut decidat. Legimus et ap. Actuar. : Thymos, qui ita per translationem a thymorum corymbis appellantur : quæque σῦκα et συκάμινα nominantur.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, Ficetum, [Ficus, add. Gl.] Area ficaria, Locus in quo ficus plantantur, ficubus consitus. [Jerem. 5, 17. Συκεὼν, pro eodem, Amos. 4, 9.]

[Συκωρέω, Συκωρός. V. Συκουρός.]

Σύκωσις, εως, ἡ, i. q. σύκωμα, [Ficatio, tumor in ano a thymo sola magnitudine differens; Marisca Latinis vocatur. Fors.] : ut supra in Σῦκον quoque docui, quod vide. Cels. 6, 3, dicit esse Ulcus s. Carnis excrescentiam a fici similitudine ita nominatam. [In his partibus quæ pilis conteguntur proveniens, in quo caro quidem excrescit, et id quidem generale est, et sub eo duæ sunt species, quarum una maxime in barba, altera præcipue in capillo enascitur. Σύκωσις quoque idem quod σύκωμα aut σῦκον, Palpebrarum eminentia et tumor cum asperitate, et ficosa palpebra dicitur. Paulo σύκωσις Palpebræ interior aspritudo dicitur in tantum excrescens, ut veluti incisuras habeat, eoque τοῦ τραχώματος differens. At Isagoges auctori p. 386, 15, σύκωσίς ἐστιν ὅταν τὸ ἐντὸς τῶν βλεφάρων σαρκωθεὶη σαρκὶ παραπλήσιον μετὰ ὑπεροχῆς, καὶ ὀφθαλμὸς ἅπας δυσκίνητος ᾖ. Verum mendum esse suspicor et legendum σύκῳ παραπλήσιον, hoc est Ficui simile. Scribit enim Aetius 7, 45, ἡ σύκωσις λεγομένη ὑψηλοτέρας τὰς ἐξοχὰς ἔχει, καὶ οἷον ἐντετμημένας. Καὶ πῃ γὰρ ἄλλῳ ἢ σύκῳ ἔοικε κεχηνότι; Συκώσεις quoque apud Galen. Comm. 2 in lib. 6 Epid. p. 458, 3, τὰς ἡλκωμένας ἐξοχὰς, in palpebris exulceratos tumores aut eminentias habent. Fors.] Galen. De simpl. medic. fac. 11 : Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλας τραχύτητας καλοῦσι συκώσεις [Et lib. 4 τῶν Κατὰ τοπ. p. 206, 14, τραχώματα esse scribit parvas palpebrarum asperitates, magnas vero συκώσεις appellari. Fors.] : quemadmodum et Paul. Ægin. 7, 22, τὰ τραχώματα ἐπιτεινόμενα, ὥστε καὶ οἷον ἐντομὰς ἔχειν, nominari συκώσεις. Scrib. Larg. Comp. medic. c. 4 : Medicamentum liquidum ad palpebrarum veterrimam aspritudinem et excrescentem carnem, quam σύκωσιν vocant ? item Callum durissimum. Συκῆν alii nuncupant id vitium, item συκώδη ἐξανθήματα, συκώδεις ὄγκους : Latini Ficos et Mariscas.

Συκωτὸς, ὁ, Ficatus : σ. ἧπαρ, Ficatum jecur, i. e. Ficuum esu præparatum, ut Gorr. tradit ex Oribasio. Aet. 2, 127, de jecore quorumvis animalium : Ἄμεινον δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλούμενον. Marc. Empir. quoque ficati jecinoris meminit non semel. [Συκωτὸν, Ficatum, Gl. V. Salmas. ad Solin. p. 1319. Ducange. Qui dixit etiam de fornis Byzant. συκότιον et similibus in Συκότι, nondum cognito loco Jo. Malalæ p. 397, 21 : Ἀνακαίραντες αὐτὸν ἐξέβαλον τὰ συκότια αὐτοῦ, ubi mira est annot. Chilmeadi. Conf. autem Coraes ad Ælian. V. H. p. 316, Boiss. *Notices* vol. 11, p. 236. « Συκωτὰ, Ficata, dici possunt edulia quædam delicata ex caricis comparata, quæ propter dulcedinem visceribus, ut hepati, ad voluptatem et nutritionem sunt gratissima, in febribus vero et inflammationibus internis nocentissima, quod in bilem facile vertantur, Galen. Comm. 3 in lib. De rat. vict. p. 75, 52. Fors.]

Συλαγωγέω, Prædas ago, Deprædor, Spolio : Hesych. συλαγωγῶν, ἀπογυμνῶν, Denudans. Eust. quoque p. 520, hujus vocab. meminit : derivans a nomine σύλα

A i. significante q. σκῦλα s. λάφυρα, Spolia, Exuviæ. Sic p. 810, συλήσων exp. σῦλα καὶ λάφυρα ληψόμενος, et ibid., ὑφαιρεῖται τὰ σῦλα. Accipit igitur σῦλον pro Spolio s. Spoliis. [Heliod. Æth. 10, 35 : Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν ἐμὴν θυγατέρα συλαγωγήσας. Aristæn. Ep. 2, 22 : Συλαγωγῆσαι τὸν ἡμέτερον οἶκον. Nicetas Ann. 5, p. 96, D : Τοῦ τὰς παρθένους συλαγωγοῦντος. Eulogius Photii cod. 230, p. 274, 9 : Μάτην τὰ ζιζάνια τὴν σπορὰν ἐκεῖθεν σπουδάζει συλαγωγεῖν. L. D. Apud Tatian. p. 82, 12, pro ὑπὸ τούτων δημαγωγεῖσθε in Mss. legitur συλαγωγεῖσθε : quod licet vulgatum sit elegans, videtur præferendum ob phrasin Pauli Ad Coloss. c. 2, 8. Hemst.]

[Συλαγωγία, ἡ, Spoliatio. Epiphan. vol. 2, p. 56, D : Πεμφθεῖσαν εἰς συλαγωγίαν τῶν ἀρχόντων τῶν τὸν κόσμον τοῦτον κτισάντων.]

[Σύλαιον, πολις, quod ponit Suidas, ex Σύλλιον, i. e. Σύλειον, quod v., depravatum videtur.]

[Σύλακος, ὁ, forma Laconica pro θύλακος, latere visa in Hesychii gll. : Σύλαιον, θύλακον, et fortasse Σύλλιρ, quod v.]

B [Σῦλαξ, ακος, ὁ, Sylax. V. Γῦλαξ.]

Συλάω, Spolio, Deprædor, Depeculor, Compilo. [Dispilo, Expilo, Gl.] Hom. Il. Z, [71] : Νεκροὺς ἄμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας. [De hoc l. v. infra, ubi de constr. cum duplici accus. Plato Reip. 5, p. 469, D : Νεκρὸν συλᾶν.] Aristot. 1 Rhet. [c. 13 init.] : Οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους· Œcon. : Τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα εἰς τὸν Πόντον ἐσύλων. Plato Leg. [12, p. 942, A] : Συλᾶν τὴν πατρίδα, Depeculari et compilare patriam, ut Cic. Fana depeculari : alibi dicens, Apollonium omni argento spoliasti ac depeculatus es. Itidem [9, p. 864, D] συλᾶν τοὺς θεοὺς, Depeculari deos, sc. furandis sacris, s. sacrilegio, τῇ ἱεροσυλίᾳ : ut [Æsch. Pers. 810 : Οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν, et Eur. fr. Danaes ap. Stob. Fl. 16, 6. Id. Rhes. 517, θεῶν ἀνάκτορα, Herodot. 6, 101, ἱρὰ, et Plat. Leg. 9, p. 871, D.] Isocr. Paneg. [p. 73, B]: Τοὺς νεὼς συλᾶν, Fana depeculari. [Id. p. 214, C, τὰ τῶν θεῶν.] Interdum accusativo personæ additur accus. rei, qua aliquis spoliatur : ut ap. Hesiod. Sc. [468]: Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά. Itidem Il. Π

C [500] : Εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι [X, 258 : Ἐπεὶ ἄρ κε σε συλήσω κλυτὰ τεύχεα· Z, 70 : Ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἔναρα) νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε. Eur. Iph. T. 157 : Ἰὼ δαίμων, ὃς τὸν μοῦνόν με κασίγνητον συλᾷς Ἅιδα πέμψας.] Xen. [Hier. 4, 11] : Τύραννοι πλεῖστα συλῶσιν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους. Sic Dem. [p. 931, 21, pass. voce et signif. : Σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, ut videbis in Σύλα. [Et act. p. 616, 19; 756, fin. : Τὴν θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι.] Et Eur. [Iph. A. 1275 : Ἕλληνας ὄντας] συλᾶσθαι λέκτρα [λ. σ. βίᾳ]. Spoliari thalamis. [Tro. 786 : Συλώμεθα σὴν ψυχὴν ἀεικῶς μήτηρ κἀγώ. Æsch. Prom. 761 : Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; Soph. Ph. 413 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ. Isocr. p. 119, D. Συληθεὶς Ἡρακλῆς τὰς βοῦς. || Cum accusat. pers. et genit. rei Eur. Hel. 669 : Τίς γάρ σε δαίμων ἢ πότμος συλᾷ πάτρας ;] Significat etiam Exuo, Adimo, Detraho, Eripio, sc. more eorum qui spoliant s. deprædantur aliquem. Hom. Il. [Z, 28 : Ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα· A, 110 : Ἀπὸ τοῖιν τεύχε' ἐσύλα·] N, [641] : Ὣς εἰπὼν, τὰ

D μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα Συλήσας ἑτάροισι δίδου. Detracta ex corpore arma. Sic H, [77] : Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ, Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. [Pass. Xen. Ven. 1, 15 : Οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ (Æneæ) ἔδοσαν μὴ συληθῆναι. De aliis rebus Pind. Pyth. 12, 16 : Κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας. Æsch. Prom. 83 : Θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. Soph. Œd. C. 922 : Συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν· Ph. 1365. Πατρὸς γέρας συλῶντες. Eur. Phœn. 1474 : Ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν. Plat. Leg. 9, p. 869, B : Τὴν τοῦ γεννητοῦ ψυχὴν συλήσας. Demosth. p. 442, 2 : Τοιούτοις λόγοις σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλήσας καὶ διασύρας. L. D. Γῆρας ἅπαντα συλᾷ τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας, Menand. in Comp. Men. et Phil. p. 357. Lacedæmoniorum ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν, Demad. p. 180, 1. Hemst.] Adde ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 356, 1]: Ζωὴν συλήσας: nam Eripere s. Adimere alieni vitam dicitur ut Vita spoliare aliquem. [Φωνὴν Lucian. ib. 11, 433, 2. Ὄλβον Manetho 3, 52.] Alicubi non tam reddas Adimo, Detraho, quam Furor. [Theognis 347 : Ἀνδρῶν οἳ τἀμὰ

de sycophantis Geræ 1735 editum memorat Sturz.] Plut. C. Colot. [p. 1120, D] : Πρῶτον αὐτοῖς, ὥσπερ οἱ συκοφάνται, κακούργως χρώμενος τοῖς ὀνόμασι· Polit. præc. : Βοηθεῖν κρινομένῳ πρὸς τοὺς συκοφάντας. Dem. Pro cor. [p. 307, 23] : Πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. [Id. p. 264, 6 : Τὸν δόντα τε τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον τῆς χάριτος μὲν ἀποστερεῖν, εἰς δὲ τοὺς συκοφάντας ἄγειν· 1309, 12 : Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν. Lysias p. 171, 14 : Τῶν συκοφαντῶν ἔργον ἐστὶ καὶ τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάνειν· ἐκ τούτων γὰρ ἂν μάλιστα χρηματίζοιντο.] Plut. Π. πολυπρ. fin. : Τὸ τῶν συκοφαντῶν γένος esse ἐκ τῆς τῶν πολυπραγμόνων φρατρίας καὶ ἑστίας· quibus adjungit τοὺς ὠτακουστὰς et προσαγωγέας. Ibid. confirmat etymon quod a schol. Aristoph. affertur : scribens, Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ συκοφάντῃ τοὔνομα γεγενῆσθαι, sc. ἐκ τῆς πολυπραγμοσύνης, ajunt : κεκωλυμένου γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Itidem Ister in Atticis, teste Athen. initio l. 3, [p. 74, E], scribit, Οὐδ' ἐξάγεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. Ubi vide et locum quendam Philomnesti, quo idem traditur. Rursum schol. Aristoph. affert et aliam etymi rationem, dicens συκοφάντας quondam fuisse appellatos Qui aliquando fame in Attica grassante λάθρα τὰς συκᾶς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο. Utrumque verum esse potest, prius tamen plures habet approbatores. Paulus ap. Fest. affert et aliud : Sycophantas, inquit, appellatos hac de causa dicunt : Atticos quondam juvenes solitos ajunt in hortos irrumpere, ficosque deligere : quam ob causam lege est constitutum, ut qui id fecisset, capite truncaretur : quam pœnam qui persequerentur ob parvula detrimenta, Sycophantas appellatos.

[Συκοφάντησις, εως, ἡ, i. q. συκοφαντία. Nicet. Ann. 4, p. 74, A : Εὐπορήσειν ἑτέρων συκοφαντήσεων. L. D.]

[Συκοφαντητέος, Cavillandus. Schol. Aristoph. Ran. 53 : Ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα. Ubi recte nunc συκοφαντητά.]

[Συκοφαντητὸς, ἡ, όν. Justin. M. Dial. c. Tryph. p. 191, E : Καὶ τὰ τῶν προφητῶν διδάγματα συκοφαντητά ἐστιν, Calumniis patent, Int. V. voc. præced.]

Συκοφαντία, ἡ, Sycophantiosa et calumniosa delatio, accusatio. [Calumnia, Gl.] Interdum, Ars sycophantiose calumniandi, quam quis factitat. [Lysias p. 102, 4 : Ὑμῖν προσήκει συκοφαντίαν καταγιγνώσκειν ὅτι κτλ.] Dem. Pro cor. : Ἵνα καὶ τὰς βλασφημίας συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω. [Id. p. 372, 25 : Τοσοῦτ' ἀπέχω τοῦ συκοφαντίαν τινὰ τοῖς πράγμασι τούτοις προσάγειν· 642, 11 : Ζῶντι μὲν ἐξουσίαν γέγραφε τῷ Χαριδήμῳ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούληται, παθόντος δέ τι τοῖς οἰκείοις συκοφαντίαν δέδωκεν. Æschines p. 47, 21 : Διαβολὴ ἀδελφόν ἐστι καὶ συκοφαντία.] Isocr. : Τίς πώποτε εἰς τοσοῦτον συκοφαντίας ἀφίκετο; [Id. p. 185, C : Ταῖς γραφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις ταῖς δι' αὐτῶν γιγνομέναις· 234, D : Ἀτυχίαι τινές μοι καὶ συκοφαντίαι γεγόνασιν.] Xen. Hell. 2, [3, 11] : Ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας· quod hominum genus propterea συκόδιον appellant. In Pand. συκοφαντία tribus modis fieri traditur : dicitur enim aliquis ἢ συκοφαντεῖν, πλαστῶς κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ἰδίας ὑποθέσεως γινόμενος, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικῶν καὶ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας.

[Συκοφαντίας, ὁ, ventus, quem fingit Aristoph. Eq. 437 : Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ Σ. πνεῖ. ἴα]

Συκοφαντικὸς, ἡ, ὸν, Ad sycophantam pertinens, Sycophantæ conveniens, q. d. Calumniosus [Gl.], Calumniatorius. [Criminosus, add. Gl. Demosth. p. 967, 11 : Δίκην οὔτ' ἀναιδεστέραν οὔτε συκοφαντικωτέραν. Theodor. Bals. Cotel. Monum. vol. 3, p. 477, A : Μάτην καὶ συκοφαντικῇ προαιρέσει καταψεύδονται τοῦ ἁγίου πατρὸς οἱ τὰ ῥηθέντα μυθοσκοποῦντες (fortasse μωμοσκ., ut delendum supra sit voc. μυθοσκ.). « Συκοφαντικὸν, Sacramentum s. Juramentum de calumnia, vox etiam JCtorum Græc. Nicetas Metropolita Heracleæ in Respons. : Τὰ ἐγκλήματα οὐ διὰ συκοφαντικοῦ καὶ τελείου λύονται. Occurrit in Jure Græcorom. p. 119, 120 etc. » Ducang.] Apud Lucian. etiam [Deor. conc. c. 2] homo συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, Natura ad calumniandum propensus, Proclivis natura ad calumniosas delationes. [Philostr. V. Apoll. 7, 27.]

Συκοφαντικῶς, Calumniose, Calumniatorie, More calumniatorum. [Isocr. De antid. p. 496, 330 : Σ. βεβιωκότες.] Bud. Annot. in Ep. συκοφαντικῶς observare, dicit esse Delatoris quadruplatorisque more observare, h. e. diligentissime : propterea quod hujusmodi homines milviuis oculis omnia lustrent, ut prædæ inhiantes. Ulpian. : Neque delatoria curiositas exigatur : συκοφαντικὴ πολυπραγμοσύνη. [Lucian. De hist. scr. c. 10. Eust. Il. p. 106, 18 : Βαλεῖν δὲ καὶ ἐνδιαβαλεῖν τὸ διαμπὰξ βαλεῖν σ. L. Dind.]

[Συκοφάντις, ιδος, ἡ, i. q. sequens. Vita Athanasii Opp. vol. 1, p. xcv : Αὕτη οὖν ἡ συκοφάντις, χρημάτων ὤνιον γενομένη, ἔλεγεν κτλ. Constantin. Basil. Maced. p. 176 ed. Allat. : Μέχρι τίνος ἡ συκοφάντις γλῶσσα δυναμωθήσεται κατ' αὐτοῦ ; V. Suidas in Σύκινος cit. L. D.]

Συκοφάντρια, ἡ, Mulier quæ sycophantatur, Quæ calumniose aliquid defert, Sycophantiosa delatrix s. accusatrix. Aristoph. Pl. [970] : Ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; [V. Σύκινος.]

Συκοφαντώδης, ὁ, ἡ, i. q. συκοφαντικὸς, Delatorius, Sycophanticus. Lysias in prœmio cujusdam Orationis habitæ in Æschinem Socraticum [ap. Athen. 13, p. 611, F] : Οὐκ ἄν ποτ' ᾠήθην, ὦ ἄνδρες δικασταί, Αἰσχίνην τολμῆσαι οὕτως αἰσχρὰν δίκην δικάσασθαι, νομίζων οὐκ ἂν ῥᾳδίως αὐτὸν ἑτέραν ταύτης συκοφαντωδεστέραν ἐξευρεῖν, Sycophantæ convenientorem, s. Sycophanta digniorem. [Diod. 15, 40 : Κρίσεις συκοφαντώδεις. Dicæarch. p. 9 ed. Huds. : Οἱ Ἀττικοὶ σ.]

Συκοφαντωδῶς, Sycophantæ more, Sycophantiose, ut Plaut. : Ego nec sycophantiose quidquam ago nec malefice.

[Συκόφασις. V. Συκόφασος.]

Συκόφασος, ὁ, Sycophantiosus s. Calumniosus delator, συκοφάντης, Suid. ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 107, 4, ubi cod. recte ἀδίκους] : Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσους ἀδίκως. [Paullo aliter ap. Diog. L. Aristotele (5, 8) : Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί. Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκους. Seager. Quod verum et eadem signif. dictum qua συκοφαντία.]

[Συκοφορεῖον, τὸ, Ficarium, Fiscella, Gl.]

Συκοφορέω, Ficus fero, s. produco, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 9, 563, 4 : Συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους.]

[Συκοφόρος, ὁ, ἡ, Ficus ferens. Codin. Orig. p. 3. Boiss. Strabo 4, p. 178, ἡ συκοφόρος, omisso γῆ.]

[Συκόφυλλον, τὸ, Ficus folium. Hesych. v. Ἀποτεθρίακεν. Wakef.]

[Συκόω.] Συκόομαι, In ficum vertor, Ficus s. Ficosus fio, q. d. Ficesco : ut dicitur Arboresco, et alia quædam. [Ap. Pallad. Anth. Pal. 9, 487 : Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων προέθηκας ξηρῶν, διψαλέων, Κυπρόθεν ἐρχομένων· ἀλλ' ἐμὲ συκωθέντα μαθὼν ἢ σφάζον ἑτοίμως ἢ σβέσον ἐκ δίψης νάματι τῷ Κυπρίῳ, i. q. συκίζω, Ficubus sagino. V. Jacobs. vol. 10, p. 211 s.]

[Συκύριον, τὸ, oppidum Thessaliæ, ap. Polyb. 27, 8, 15, quod Livio *Sycurium*.]

[Συκχὰς, άδος, et Συκχὶς, ίδος, ἡ, Soccus. Phanias Anth. Pal. 6, 294, 4 : Τὰν μονόπελμον συκχίδα. Ubi συγχίδα cod. et Suidas. Pollux 7, 86 : Ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα, mira etymologia. Hesychius : Συκχάδες, εἶδος ὑποδήματος. Eodem referri creditur ejusd. gl. vitiosa : Συκχάδαι, ῥάπη. De forma Σύκχος HSt. :] Σύκχοι, Calceamenta Phrygia. Hesych.

Συκώδης, ὁ, ἡ, Similis ficui, Ficosus [Gl.] : σ. βλέφαρα, Palpebræ ficosæ : de morbo eo, de quo supra in Σῦκον. [Oribas. ap. Phot. Bibl. p. 176, 3 : Ἰόνθους καὶ τὰς ἐν τῷ γενείῳ συκώδεις ἐπαναστάσεις. Signif. obcœna, de qua in Σῦκον, schol. Theocr. 5, 114 : Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι πετέονται) Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.] Accipitur pro συκοφάντης etiam, ut ex schol. Aristoph. in ea voce docui. [Proprie Aristot. H. A. 9, 40 init. : Ἔστι δ' αὐταῖς (apibus) καὶ ἄλλη τροφὴ, ἣν

καλοῦσί τινες κήρινθον· ἔστι δὲ τοῦτο ὑποδεέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον.]

Σύκωμα, τὸ, i. e. συκῶδες βλάστημα, Ficosum germen, Quod fici modo excrescit. In palpebris σύκωμα dicitur Quum in eis fici excrescunt, Quum ficosi tumores in eis pullulant : de quo morbo supra in Σῦκον dictum fuit. Schol. Aristoph. Ran. [1247] : Σῦκον ἢ σύκωμα, καὶ ἰδιωτικῶς συκάμινον, τὸ σάρκωμα ἢ ἕλκος γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει. Ubi nota Συκάμινον quoque nominari id Ulcusculum s. Tumorem : vel quoniam ficus Ægyptiæ, quæ συκάμινος dicitur, fructum referat, vel quoniam mori fructui similis sit, quæ et ipsa συκάμινος appellatur, ut supra docui. Itidem et Nic. Myrepsus συκάμινον accipit, dicens, Confectio remedii sycaminorum : quæ sc. et sycamino imponitur et edenda præbetur, ut decidat. Legimus et ap. Actuar. : Thymos, qui ita per translationem a thymorum corymbis appellantur : quæque σῦκα et συκάμινα nominantur.

Συκών, ῶνος, ὁ, Ficetum, [Ficus, add. Gl.] Area ficaria, Locus in quo ficus plantantur, ficubus consitus. [Jerem. 5, 17. Συκεών, pro eodem, Amos. 4, 9.]

[Συκωρέω, Συκωρός. V. Συκουρός.]

Σύκωσις, εως, ἡ, i. q. σύκωμα, [Ficatio, tumor in ano a thymo sola magnitudine differens; Marisca Latinis vocatur. Fors.] : ut supra in Σῦκον quoque docui, quod vide. Cels. 6, 3, dicit esse Ulcus s. Carnis excrescentiam a fici similitudine ita nominatam. [In his partibus quæ pilis conteguntur proveniens, in quo caro quidem excrescit, et id quidem generale est, et sub eo duæ sunt species, quarum una maxime in barba, altera præcipue in capillo enascitur. Σύκωσις quoque idem quod σύκωμα aut σῦκον, Palpebrarum eminentia et tumor cum asperitate, et ficosa palpebra dicitur. Paulo σύκωσις Palpebræ interior aspritudo dicitur in tantum excrescens, ut veluti incisuras habeat, eoque τοῦ τραχώματος differens. At Isagoges auctori p. 386, 15, σύκωσίς ἐστιν ὅταν τὸ ἐντὸς τῶν βλεφάρων σαρκωθείη σαρκὶ παραπλήσιον μετὰ ὑπεροχῆς, καὶ ὀφθαλμὸς ἅπας δυσκίνητος ᾖ. Verum mendum esse suspicor et legendum σύκῳ παραπλήσιον, hoc est Ficui simile. Scribit enim Aetius 7, 45, ἡ σύκωσις λεγομένη ὑψηλοτέρας τὰς ἐξοχὰς ἔχει, καὶ οἷον ἐντετμημένας. Καὶ τίνι γὰρ ἄλλῳ ἢ σύκῳ ἔοικε κεχηνότι; Συκώσεις quoque apud Galen. Comm. 2 in lib. 6 Epid. p. 458, 3, τὰς ἡλκωμένας ἐξοχὰς, in palpebris exulceratos tumores aut eminentias habent. Fors.] Galen. De simpl. medic. fac. 11 : Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλας τραχύτητας καλοῦσι συκώσεις [Et lib. 4 τῶν Κατὰ τόπ. p. 206, 14, τραχώματα esse scribit parvas palpebrarum asperitates, magnas vero συκώσεις appellari. Fors.] : quemadmodum et Paul. Ægin. 7, 22, τὰ τραχώματα ἐπιτεινόμενα, ὥστε καὶ οἷον ἐντομὰς ἔχειν, nominari συκώσεις. Scrib. Larg. Comp. medic. c. 4 : Medicamentum liquidum ad palpebrarum veterrimam aspritudinem et excrescentem carnem, quam σύκωσιν vocant : item Callum durissimum. Συκῆν alii nuncupant id vitium, item συκώδη ἐξανθήματα, συκώδεις ὄγκους : Latini Ficos et Mariscas.

Συκωτός, ὁ, Ficatus : σ. ἧπαρ, Ficatum jecur, i. e. Ficuum esu præparatum, ut Gorr. tradit ex Oribasio. Aet. 2, 127, de jecore quorumvis animalium : Ἄμεινον δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλούμενον. Marc. Empir. quoque ficati jecinoris meminit non semel. [Συκωτόν, Ficatum, Gl. V. Salmas. ad Solin. p. 1319. Ducang. Qui dixit etiam de formis Byzant. συκώτιον et similibus in Σικώτι, nondum cognito loco Jo. Malalæ p. 397, 21 : Ἀνακείραντες αὐτὸν ἐξέβαλον τὰ συκώτια αὐτοῦ, ubi mira est annot. Chilmeadi. Conf. autem Coraes ad Ælian. V. H. p. 316, Boiss. *Notices* vol. 11, p. 236. « Συκωτὰ, Ficata, dici possunt edulia quædam delicata ex caricis comparata, quæ propter dulcedinem visceribus, ut hepati, ad voluptatem et nutritionem sunt gratissima, in febribus vero et inflammationibus internis nocentissima, quod in bilem facile vertantur, Galen. Comm. 3 in lib. De rat. vict. p. 75, 52. Fors.]

Συλαγωγέω, Prædas ago, Deprædor, Spolio : Hesych. συλαγωγῶν, ἀπογυμνῶν, Denudans. Eust. quoque p. 520, hujus vocab. meminit : derivans a nomine σύλα

A i. significante q. σκῦλα s. λάφυρα, Spolia, Exuviæ. Sic p. 810, συλήσων exp. σῦλα καὶ λάφυρα ληψόμενος, et ibid., ὑφαιρεῖται τὰ σῦλα. Accipit igitur σῦλον pro Spolio s. Spoliis. [Heliod. Æth. 10, 35 : Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν ἐμὴν θυγατέρα συλαγωγήσας. Aristæn. Ep. 2, 22 : Συλαγωγῆσαι τὸν ἡμέτερον οἶκον. Nicetas Ann. 5, p. 96, D : Τοῦ τὰς παρθένους συλαγωγοῦντος. Eulogius Photii cod. 230, p. 274, 9 : Μάτην τὰ ζιζάνια τὴν σπορὰν ἐκεῖθεν σπουδάζει συλαγωγεῖν. L. D. Apud Tatian. p. 82, 12, pro ὑπὸ τούτων δημαγωγεῖσθε in Mss. legitur συλαγωγεῖσθε : quod licet vulgatum sit elegans, videtur præferendum ob phrasin Pauli Ad Coloss. c. 2, 8. Hemst.]

[Συλαγωγία, ἡ, Spoliatio. Epiphan. vol. 2, p. 56, D : Πεμφθεῖσαν εἰς συλαγωγίαν τῶν ἀρχόντων τῶν τὸν κόσμον τοῦτον κτισάντων.]

[Σύλαιον, πόλις, quod ponit Suidas, ex Σύλλιον, i. e. Σύλειον, quod v., depravatum videtur.]

[Σύλακος, ὁ, forma Laconica pro θύλακος, latere visa in Hesychii gll. : Σύλαιον, θύλακον, et fortasse Σύλλιφ, quod v.]

B [Σύλαξ, ακος, ὁ, Sylax. V. Γύλαξ.]

Συλάω, Spolio, Deprædor, Depeculor, Compilo. [Dispilo, Expilo, Gl.] Hom. Il. Z, [71] : Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας. [De hoc l. v. infra, ubi de constr. cum duplici accus. Plato Reip. 5, p. 469, D : Νεκρὸν συλᾶν.] Aristot. 1 Rhet. [c. 13 init.] : Οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους· OEcon. : Τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα εἰς τὸν Πόντον ἐσύλων. Plato Leg. [12, p. 942, A] : Συλᾶν τὴν πατρίδα, Depeculari et compilare patriam, ut Cic. Fana depeculari : alibi dicens, Apollonium omni argento spoliasti ac depeculatus es. Itidem [9, p. 864, D] συλᾶν τοὺς θεοὺς, Depeculari deos, sc. furandis sacris, s. sacrilegio, τῇ ἱεροσυλίᾳ : ut [Æsch. Pers. 810 : Οὐ θεῶν βρέτη ᾐδοῦντο συλᾶν, et Eur. fr. Danaes ap. Stob. Fl. 16, 6. Id. Rhes. 517, θεῶν ἀνάκτορα, Herodot. 6, 101, ἱρὰ, et Plat. Leg. 9, p. 871, D.] Isocr. Paneg. [p. 73, B] : Τοὺς νεὼς συλᾶν, Fana depeculari. [Id. p. 214, C, τὰ τῶν θεῶν.] Interdum accusativo personæ additur accus. rei, qua aliquis spoliatur : ut ap. Hesiod. Sc. [468] : Κύκνον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά. Itidem Il. Π

C [500] : Εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι [X, 258 : Ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχεα· Z, 70 : Ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἔναρα) νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε. Eur. Iph. T. 157 : Ἰὼ δαίμων, ὃς τὸν μοῦνόν με κασίγνητον συλᾷς Ἅιδᾳ πέμψας.] Xen. [Hier. 4, 11] : Τύραννοι πλεῖστα συλῶσιν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους. Sic Dem. [p. 931, 21, pass. voce et signif. : Σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, ut videbis in Σῦλα. [Et act. p. 616, 19; 756, fin. : Τὴν θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι.] Et Eur. [Iph. A. 1275 : Ἕλληνας ὄντας] συλᾶσθαι λέκτρα [λ. σ. βίᾳ]. Spoliari thalamis. [Tro. 786 : Συλώμεθα τὴν ψυχὴν ἀδίκως μήτηρ κἀγώ. Æsch. Prom. 761 : Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; Soph. Ph. 413 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ. Isocr. p. 119, D : Συληθεὶς Ἡρακλῆς τὰς βοῦς. || Cum accusat. pers. et genit. rei Eur. Hel. 669 : Τίς γάρ σε δαίμων ἢ πότμος συλᾷ πάτρας ;] Significat etiam Exuo, Adimo, Detraho, Eripio, sc. more eorum qui spoliant s. deprædantur aliquem. Hom. Il. [Z, 28 : Ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα· A, 110 : Ἀπὸ τοῖιν τεύχε' ἐσύλα·] N, [641] : Ὣς εἰπὼν, τὰ

D μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα Συλήσας ἑτάροισι δίδου. Detracta ex corpore arma. Sic H, [77] : Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ, Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. [Pass. Xen. Ven. 1, 15 : Οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ (Æneæ) ἔδοσαν μὴ συληθῆναι. De aliis rebus Pind. Pyth. 12, 16 : Κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας. Æsch. Prom. 83 : Θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. Soph. OEd. C. 922 : Συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν· Ph. 1365. Πατρὸς γέρας συλῶντες. Eur. Phœn. 1474 : Ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν. Plat. Leg. 9, p. 869, B : Τὴν τοῦ γεννητοῦ ψυχὴν συλήσας. Demosth. p. 442, 2 : Τοιούτοις λόγοις σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλήσας καὶ διασύρας. L. D. Γῆρας ἅπαντα συλῶν τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας, Menand. in Comp. Men. et Phil. p. 357. Lacedæmoniorum ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν, Demad. p. 180, 1. Hemst.] Adde ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 356, 1] : Ζωὴν συλήσας· nam Eripere s. Adimere alicui vitam dicitur ut Vita spoliare aliquem. [Φωνὴν Lucian. ib. 11, 433, 2. Ὄλβον Manetho 3, 52.] Alicubi non tam reddas Adimo, Detraho, quam Furor. [Theognis 347 : Ἀνδρῶν οἳ τἀμὰ

χρήματ' ἔχουσι βίῃ συλήσαντες. « Οὐδὲ συλᾶται ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων, Bacchyl. apud Stob. Flor. 55, 3. » Hemst. Metaphorice usurpat Pind. Ol. 9, 95 : Συλαθεὶς ἀγυιέων, quod recentiorum scholia exp. ἑαυτὸν λάθρα ἐξαγαγὼν ἀπὸ τῶν ἀγυιείων. Brunck. Eadem constr. Manetho 4, 375 : Συληθεὶς γονέων.] Rursum Hom. Il. Δ, Ἐσύλα τόξον· ib. : Ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, de Pandaro, versib. 105, 116, pro Promebat s. Extrahebat reconditum in theca, Detrahebat s. Demebat pharetræ operculum. [Pass. Eur. Heracl. 242 : Εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν· Hel. 600 : Τί δ' ἔστιν; ἧπου βαρβάρων συλᾶσθ' ὕπο; Ion. 918 : Ὁ δ' ἐμὸς γενέτας οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς· Hipp. 799 : Τέκνων μοι μήτι συλᾶται βίος; Herodot. 6, 118 : Ὁκόθεν σεσυλημένον εἴη (τὸ ἄγαλμα). Isocr. p. 60, D : Ἱερὰ συλώμενα.] ‖ Affertur [in Lex. Septemv.] ex Phalar. Epist. συλᾶν et pro Violare. [Sed ap. illum Ep. 110, p. 320, 94 : Οἱ σεσυλημένοι, de diis dicitur spoliatis, ut ib. p. 318, 70, ἱεροσυλήκατε, et 77, τῶν ἱεροσυληθέντων. L. Dind.]

‖ Συλεύω, i. q. συλάω et συλέω. Hom. Il. E, [48] : Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες, Spoliabant, Exuvias detrahebant, interfecto sc., ut alibi dicit νεκροὺς συλῆσαι. Alibi τεύχεα συλεύσειε [immo συλήσειε] idem Hom. [Il. Δ, 466 etc.] dicit pro ὅπλα ἀποδύσῃ, Arma exuat, detrahat. [Ω, 436 : Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειν. Macedon. Anth. Pal. 5, 231, 3 : Συλεύεις βλεφάρων φάος ὄμμασιν. Ubi cum σκυλεύεις permutatum, ut ap. Symmach. Exod. 3, 22, ubi al. σκυλεύσατε pro συλεύσατε, Hesych. v. Συλᾷ.] Synonymum est σκυλεύειν, de quo supra.

[Συλέα, ἡ, Sylea, f. Corinthi ap. Apollod. 3, 16, 2, 1.]

[Σύλειον, πόλις Φρυγίας, διὰ τῆς ει διφθόγγου, τινὲς δὲ Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Συλειεύς, Steph. Byz. Σύλλειον cod. Scylacis ap. Miller. p. 228. Utramque formam annotat Eust. ad Dionys. 815, idemque tertiam Σύλλιον, quod v. supra et exx. ap. Wessel. ad Hierocl. p. 678, add. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 211, B, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 78, B, LXII. De scriptura vitiosa Σύλλιον apud Suidam et alios v. Schweigh. ad Polyb. 22, 17, 11. Ap. Ptolem. 5, 5, 7, Σίλουον.]

[Συλεύς, έως, ὁ, Syleus, f. Neptuni, ap. Apollod. 2, 6, 3, Diod. 4, 31. Cujus nomine fabulam satyricam scripserat Euripides. ‖ Συλέος πεδίον prope Strymonem memorat Herodot. 7, 115.]

[Συλεύω, Συλέω. V. Συλάω.]

Συλέω, i. q. συλάω. [Sic συλέων et συλέοντες in inscrr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1699, 11; 1702, 10; 1704, 13; 1705, a, 13; 1706, 15. Med. Theocr. 19, 2 : Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον.] Cujus pass. part. ap. Isocr. Nicocl. [p. 33, C] : Διὰ πόλεμον τὸν γεγενημένον πανταχοῦ συλουμένων [συλωμένων] ὑμῶν. [Theodoret. H. E. 1, 1, p. 5, 20 : Λαμπροτάτων ἔργων τὸ κλέος παριδεῖν ὑπὸ τῆς λήθης συλούμενον, sed ubi cod. Savilii per ω. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 435, B : Συλούμενος συνεπήρεν αὐτοῖς. Nisi hic quoque scrib. per ω, etsi recentissimi sic solent immutare verba in αω. Sic enim συλουμένων pro συλωμένων ap. Joseph. p. 836, 17 ed. Hudson., et ἀποσυλοῦσα ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 338, B. Συλοῦσι in Orac. Sib. procem. p. 22, 62. Tertia, sed vitiosa forma est in Gl. : Συλοῖ, Compilat, item pro Συλᾷ. Nam quod ap. Athanas. in Montefalc. Coll. nov. Patr. vol. 2, p. 34, C, est : Αὐτοὶ ὄντες συλωταὶ τῶν ἀλλοτρίων χρημάτων, pro συληταί, ipsum quoque suspectum videtur. L. Dind.]

Σύλη, ἡ, Præda, Spolium, Prædatio, Spoliatio, Expilatio, Compilatio. Harpocr. enim exp. σύλησις ap. Dem. p. 62 [927, 4] : Ὅποι [ὅπου] ἂν μὴ σύλαι [σῦλαι, quod σῦλα scriptum in Augustano et uno de Parisinis] ὦσιν Ἀθηναίοις, Ubi impune expilare Athenienses non possint. Aristot. Œc. 2, [10] : Εἴ τις σύλαν [σῦλον] ἔχει κατὰ πόλεως, Si cui impune liceret compilare urbem aliquam, Si cui jus esset rapinæ adversus urbem aliquam. Cui l. similis hic Dem. p. 64 [931, 23] : Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δίκην ὠφληκότες οὐδεμίαν αὐτοῖς, σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φασηλιτῶν ὄντων· ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων, Perinde ac si eis concessum esset impune

A compilare ac spoliare Athenienses, Prædam agendi ex Atheniensibus data potestas esset. Quibus subjungit, Ἐπειδὰν γὰρ μὴ ἐθέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχοι ὄνομα θέσθαι τοῖς τοιούτοις, ἢ ὅτι ἀφαιροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότρια, explicans iis verbis quid verbo συλᾶν intelligat, sc. ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ ἀλλότρια. [Id. p. 1232, 4 : Μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἔστιν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας.] Rursum Aristot. l. c. : Ὑπὲρ τῶν συλῶν [σύλων] διεδικάσαντο, De direptionibus judicio disceptarunt. Sed nota, in posteriore Dem. l. non συλῶν legi, sed σύλων, atque adeo et ap. Harpocr., a quo locus iste citatur : quasi a nomin. Σύλον [Σῦλον], quod tamen Hesych. exp. ἐνέχυρον, Pignus. [Babrius Fab. 2, 13 : Κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν μήνυτρα σύλων ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη. In σκῦλα corruptum aliquoties est ap. Heliodor. Æth. p. 32, 44, 51, 52 ed. Cor. Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 303, 27 : Σῦλα δοῦναι κατὰ τῆς Χαλκηδονίων πόλεως· ἐπιγράψαι τὴν πόλιν λῃστεῦσαι. (De Chalcedoniis agitur etiam ap. Aristot., ubi l. grammatici compara-
B vit Schneider.) Lysias p. 185, 18 : Ὁρῶν Λακεδαιμονίους μὲν ἀπειλοῦντας, Βοιωτοὺς δὲ σῦλα ποιουμένους, ὅτι οὐ δυνάμεθα δύο τάλαντα ἀποδοῦναι. Argum. Demosth. p. 695, 15 : Ἐγράφη ψήφισμα σῦλα πλοίων πολεμίων εἶναι. L. Dind. Inscr. ap. Gruter. p. 502 : Πρεσβεύσοντας περὶ τῶ σύλω ποθ' ἁμέ. Schneid.] Apud Suidam rectius συλῶν scribitur], qui et ipse eum locum affert; sed perperam συλλήψεις pro συλήσεις. Vide et sequens. [In Ind. :] Σύλα, Direptio, Præda, Spolium, ex Aristot. Vide supra. [Philo vol. 2, p. 349, 31 : Σῦλαι καὶ ἁρπαγαὶ καὶ χρεωκοπίαι. L. Dind.]

Σύλημα, τό, a συλάω s. συλέω dici potest, (ut ἱεροσύλημα ab ἱεροσυλέω,) et significare i. q. σῦλον, Spolia, Exuviæ, Quod spoliando s. exuendo detractum est. [Theodor. Prodr. p. 34, A; 325 med. L. Dind.]

Σύλησις, εως, ἡ, Spoliatio, Depeculatio, Compilatio [Gl.], i. q. σύλη : ut σύλησις τῶν ἱερῶν, Compilatio et spoliatio fanorum, Quum quis depeculatur fana. [Ap. Platonem Leg. 9, p. 853, D. Maximus Καταρχ. 583 : Κτῆσιν δ' ἀλώσειται ἄλλην, ἥτις ἂν ἐκ μεγάρων συλήσιος
C ἰχνεύσειεν.]

[Συλήτειρα, ἡ, Prædatrix. Eur. Herc. F. 377 : Τάν τε χρυσοκάρανον δόρκαν ποικιλόνωτον συλήτειραν ἀγρωστᾶν κτείνας θηροφόνον θεὰν Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει.]

Συλητής, ὁ, Spoliator, Depeculator, Compilator [Gl. Hesychio in gl. : Συλλαβὰς ὁδοῦ τοὺς συλῶντας καὶ ἐκδύοντας, Soping. restituebat συλητάς. Epiphan. vol. 1, p. 336, B : Τούτων πάντων ἐποιήσατο τὴν ἀφαίρεσιν ὁ συλητής. L. Dind.]

[Συλήτρια. V. Σκυλήτρια.]

[Συλήτωρ, ορος, ὁ, i. q. συλητής. Æsch. Suppl. 927 : Οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας. « Nonn. Dion. 24, 306 : Συλήτορα λέκτρων. » Wakef.]

[Συλίονες, ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν δ' Θεσσαλικῶν, Συλίονές θ' εἵπονθ' ὁμοῦ, Steph. Byz. Ms. Vratisl. bis per ει pro ι.]

[Σύλιχος, ὁ, Sylichus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 295, n. 166, 9.]

[Σύλκοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα, Steph. Byz. Pausan. 10, 17, 9. Supra Σολκοί.]

D Συλλᾰβή, ἡ, [Vinculum. Æsch. Suppl. 457 : Ἔχω στρόφους ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων. ‖ Nicomach. Harmon. p. 16 fin. : Τοῖς ὑφ' ἡμῶν δηλωθεῖσιν ἀκόλουθα καὶ οἱ παλαιότατοι ἀπεφαίνοντο, ἁρμονίαν μὲν καλοῦντες τὴν διὰ πασῶν, συλλαβὴν δὲ τὴν διὰ τεσσάρων· πρώτη γὰρ σύλληψις φθόγγων συμφώνων· et in seqq., quibus p. 17 addit l. Philolai : Ἁρμονίας μέγεθος συλλαβὰ καὶ δι' ὀξειᾶν· τὸ δὲ δι' ὀξειᾶν μεῖζον τᾶς συλλαβᾶς ἐπογδόῳ· ἔστι γὰρ ἀπὸ ὑπάτας ἐς μέσαν συλλαβά, ἀπὸ δὲ μέσας ποτὶ νεάταν δι' ὀξειᾶν, ἀπὸ δὲ νεάτας ἐς τρίταν συλλαβά, ἀπὸ δὲ τρίτας ἐς ὑπάταν δι' ὀξειᾶν· τὸ δ' ἐν μέσῳ τρίτας καὶ μέσας ἐπόγδοον, ἁ δὲ συλλαβὰ ἐπίτριτον, τὸ δὲ δι' ὀξειᾶν ἡμιόλιον, τὸ διὰ πασῶν δὲ διπλόον· οὕτως ἁρμονία πέντε ἐπογδόων καὶ δυοῖν διέσεων, δι' ὀξειᾶν τρί' ἐπόγδοα καὶ δίεσις, συλλαβὰ δὲ δύ' ἐπόγδοα καὶ δίεσις. Conf. Stob. Ecl. vol. 1, p. 460—8, Bœckh. Philol. p. 66—8.] Syllaba, quod literas comprehendat. [Apex, Gl.] Lucian. [Scyth. c. 10] : Μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. [Æsch. Sept. 468 : Βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων· fr. Palamed. ap. Stob. Fl. 81,

α : Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβάς τε θεὶς ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι. Philemo ap. Stob. Fl. 36, 18 : Μικρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς. Plato Crat. p. 390, E : Εἴς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβάς· Theæt. p. 203, A : Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα· C : Ἡ πρώτη σ. τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος. Demosth. p. 723, 4 : Ὁ νόμος ὅλος ἀπὸ τῆς πρώτης σ. μέχρι τῆς τελευταίας· et μέχρι τῆς ὑστάτης 734, 23. Æschines p. 73, 32 : Πρὶν περὶ συμμαχίας μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένην· 81, 29 : Εἰ μίαν μόνην σ. παραλλάξειεν. « Dion Chrys. p. 605, C : Παρὰ μίαν συλλαβὴν γενομένης τῆς διαφορᾶς. In voce duarum syllabarum, de literis σ. poni non putat Hemst. ad Lucian. p. 93 fin. » Valck. l. grammat. post Etym. Gud. p. 682. Apollon. De constr. p. 4, 26 : Τὸ α (in ἀλαλητός) δύναται καὶ ἐν πλεονασμῷ συλλαβῆς παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 820, 6 : Κινδυνεύουσιν αἱ μονογράμματοι συλλαβαί, δηλονότι αἱ δι' ἑνὸς φωνήεντος, καταχρηστικῶς εἰρημέναι συλλαβαί· conf. p. 841, 20. Συλλαβὰς συμπλέκειν Pollux 4, 18. || Συλλαβῶν, Adfatibus, Gl., de sacris Affatibus s. rescriptis principum ap. ICtos Gr., ut annotavit Ducang. Idem in App. p. 177 addit Vit. S. Marthæ n. 68 : Ηὐχαρίστησα τῷ ἐπὶ πάντων δεσπότῃ θεῷ, ἐφ' οἷς ἠξιώθην ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τυχεῖν ὑμῶν συλλαβῶν, καὶ μετασχεῖν τῶν θεοπνεύστων ὑμῶν ῥημάτων. « Epistola, Nicet. Eugen. 2, 195, 197, 238, 277. » Boiss. Euagr. Hist. Eccl. 3, 16, p. 349, 11 : Συνοδικαῖς πρὸς τὸν Πέτρον ἐχρήσατο συλλαβαῖς. Mich. Cerull. Cotel. Mon. vol. 2, p. 136, C : Δι' ἡμετέρων συλλαβῶν· 137, A. Theophyl. Hist. 7, 1, p. 166, B : Ὁ πολίαρχος στηλιτεῦσαι τῷ πλήθει τὰς βασιλικὰς συλλαβὰς ἐνεχείρει, quod ib. A dicitur ἐπιστολάς. || « Ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου, quem Menandri versum puto, adductum a Clem. Al. Str. 2, p. 505, 19. Vertunt, Nec absque matre filii conceptio; quomodo συλλαβὴ posita fuerit pro σύλληψις. » Hemst.]

[Συλλαβιαῖος, α, ον, i. q. συλλαβικός. Tzetzes in Cramer. An. vol. 3, p. 323, 30; 324, 2; 325, 4. L. D.]

Συλλαβίζω, Syllabas connecto : ut pueri docentur συλλαβίζειν ap. Lucian. [Gallo c. 23, Pseudol. c. 25, Bis accus. c. 28. Plut. Mor. p. 496, F.]

[Συλλαβικός, ή, όν, Syllabicus. Porphyr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 111 med.: Διὰ τί ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συλλαβικὸς τόνος ἡ βαρεῖα; Adv. Συλλαβικῶς, Etym. M. p. 820, 18, μεγεθύνεσθαι, de augmento. « Psellus in Orac. p. 102, 14. » Boiss.]

[Συλλαβομαχέω, De syllabis contendo. Philo vol. 1, p. 526, 46, ubi vulgo συμμαχοῦντες, al. συμβολομαχοῦντες et συλλαβομαχοῦντες.]

[Συλλαβοπευσιλάληθης, ὁ, in epigr. Hegesandri ap. Athen. 4, p. 162, A, Syllabarum loquax rimator.]

Σύλλαβος, ὁ, Index libri, a comprehendendo, Bud. p. 567, ex Cic. [Ad Att. 4, 4, ubi leg. Σίλλυβος.]

[Συλλαγνεύω, Simul libidinor. Hesych.: Συλλαγνεύσας, συμπορνεύσας.]

[Συλλαγχάνω, λήξομαι, Sorte jungor. Plato Polit. p. 266, C : Τἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ξυνειληχὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ· et ib. E. Tim. p. 18, E : Λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ συλλήξονται. Pollux 3, 149. Plutarcho Mor. p. 363, B, restituebat Wyttenb.]

[Συλλαῖος, ὄνομα κύριον, ap. Suidam, fortasse ex Josepho B. J. 1, 27, 1, ubi Arabs Συλλαῖος. V. etiam Strabo 16, p. 780 sqq.]

Συλλαλέω, Colloquor [Gl. Polyb. 1, 43, 1 : Συλλαλήσαντες αὐτοὶ ἑαυτοῖς ὑπὲρ τοῦ τὴν πόλιν ἐνδοῦναι· 4, 22, 8 : Συλλαλήσαντές τισι.] Marc. 9, [4] : Συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Luc. 4, [36] : Συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους. Matth. 17, [3] : Μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. [Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 392, B : Εὐλαβούμεθα συλλαλῆσαι ἀλλήλοις. Nicet. Chon. 3, p. 54, B : Τὰ ἐφ' ἡλίῳ συλλαλούμενα μάρτυρι.] Sic Act. 25, [12] : Συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in pass. Συλλαλούμενοι καὶ συνεσκεμμένοι, Gregor. p. 253, De quibus simul erat sermo, Bud.

[Συλλάλημα, τὸ, i. q. seq. Hesych. in Συναιρήματα, quod legendum Συναρήματα. Boiss.]

[Συλλάλησις, εως, ἡ, Confabulatio, Philodem. De ira 1, p. 54, i. q. συλλαλία. Passow.]

A [Συλλαλία, ἡ, Colloquium, Gl. Act. SS. Maji vol. 5, p. 353, A.]

Συλλαμβάνω, λήψομαι [et apud recentissimos ψω, ut ap. Achmet. Onir. c. 138 fin. : Ἐκ πορνείας συλλήψεις καὶ τέξεις, Arripio, Gl.], Comprehendo [Gl.], Complector. [Soph. OEd. Taur. 971 : Τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' ᾅδῃ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός· OEd. C. 1384 : Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ, κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς, Secum ferens. Eur. fr. Palamed. ap. Stob. Fl. 9, 13 : Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών. Aristoph. Ran. 1409 : Ἐμβὰς καθήσθω ξυλλαβὼν τὰ βιβλία· Av. 1469 : Ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά· Eq. 650 : Τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια· 1212 : Τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν ξύλλαβε σιωπῇ. Comprimendi signif. Plato Phæd. p. 118 fin. : Ξυνέλαβε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς (Socratis moribundi). Aristoph. Ach. 926 : Ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα. Incerta signif. fr. ap. Phot. s. Suidam v. Πρόσισχε cit. : Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι. Aristot.
B H. A. 9, 39 : Ἕως ἂν συλλάβῃ τὸ στόμα.] Dem. Πρὸς Λεπτ. : Μίαν δ' ἡ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει. [Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 3, 5 : Βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ· Iph. T. 528 : Ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς. Conf. l. ejusd. in Ἐνιαυτὸς cit. Herodot. 3, 82 : Ἑνὶ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν· 7, 16, 3 : Σὺ πᾶν αὐτὸ συλλαβὼν εἴρηκας. Plato Soph. p. 234, B : Εἰς ἓν πάντα ξυλλαβών· Theæt. p. 147, D : Πειραθῆναι ξυλλαβεῖν εἰς ἕν· Polit. p. 263, D : Ξυλλαβὼν εἰς ταὐτό· Gorg. p. 456, A : Ἁπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὑτῇ ἔχει· Men. p. 76, A : Ὅπερ ἂν συλλαβὼν εἴποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. Aristot. Eth. Nic. 2, 6 med. : Ἔνια γὰρ εὐθὺς ὠνόμασται συνειλημμένα μετὰ τῆς φαυλότητος, οἷον ἐπιχαιρεκακία, ἀναισχυντία, φθόνος.] Item pro Prehendo, Comprehendo, i. e. Manum injicio in aliquem. [Pind. Ol. 13, 70 : Παρκείμενον συλλαβὼν τέρας. Soph. Aj. 310 : Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί· Ph. 799 : Συλλαβὼν τῷ Λημνίῳ πυρὶ ἔμπρησον· 979 : Ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με· 1003 : Ξυλλάβετέ γ' αὐτόν. Eur. Rhes. 513 : Τοῦτον ζῶντα συλλαβών· Or. 1189 : Ξυλλάβεθ'
C ὅμηρον τήνδε· 1346 : Οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν; Aristoph. Av. 1205 : Ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται; 1082 : Τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβών· 1086 : Συλληφθέντας ὑπὸ τῶν ὀρνέων. Thuc. 1, 20 : Βουλόμενοι πρὶν ξυλληφθῆναι δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι. Sæpissime sic etiam Xenoph.] Isocrates [p. 100, D] : Συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et Συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, Isocr. [p. 73, A : conf. p. 214, D] et [Diodor. 16, 6,] Lucian. [D. mort. 12, 3], Comprehendere abducendum ad supplicium capitis. [Improprie Plato Polit. p. 275, D : Τὸν πολιτικὸν οὐδαμοῦ συνελάβομεν οὐδ' ὠνομάσαμεν, ἀλλ' ἡμᾶς ἔλαθε κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἐκφυγών· Sophist. p. 235, B : Ἐὰν ἡμᾶς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ, συλλαβεῖν αὐτόν· Lach. p. 194, B : Νοεῖν ἔμοιγε δοκῶ περὶ ἀνδρείας ὅ,τι ἔστιν, οὐκ οἶδα δ' ὅπῃ με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν καὶ εἰπεῖν ὅ,τι ἔστιν.] Apud Aristoph. exp. simpliciter Capere, Accipere, Pl. [1079] : Ξυλλαβὼν τὴν μείρακα. [Eccles. 1137 : Ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ ἄγειν σε καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας. Similiter Soph. Tr. 1153 : Παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει. Eur.
D Ion. 1217 : Θεῖ τ' εὐθὺς ἔξω ξυλλαβὼν θοινάτορας. Aristoph. Vesp. 122 : Εἶτα ξυλλαβὼν νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Herodot. 5, 46 med. : Συλλαβὼν τῆς στρατιῆς τοὺς περιγενομένους ἔσχε Μινώην. Xen. Cyrop. 3, 3, 1 : Ἀπῄει συλλαβὼν τὸ στράτευμα. Schol. ad Pind. Isthm. 7, 18 : Συλλαβεῖν Αἰγείδας, Secum sumere, socios assumere, citat Hemst. Cum pron. reflexivo Soph. Ph. 577 : Ὅσον τάχος ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, Te proripiens. Paullo aliter Eur. Herc. F. 833 : Ἄτεγκτον ξυλλαβοῦσα καρδίαν. Cum genit., ut in signif. Juvandi, Aristoph. Pac. 437 : Χὤστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων.] Invenitur et cum gen. præter accus., ut Lucian. [Pseudol. c. 1] : Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας. Et pass. συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους, ex Plut. pro συλλαμβάνοντες. [Συλλαμβάνομαι, συνέχω, Comprendo, Comprehendo, Opprimo, itemque in act. Gl. Eutecn. Ixeut. 3, 11, p. 196 med. : Μέχρις ἂν αὐτὴν ταῖς χερσὶ συλλάβηται πλησιάσας. Pollux p. 122, 2 ed. Hardt. : Συλλαβόμενος ἀναιρεῖ.] || Comprehendo, Percipio, Intelligo, Consequor cognitio-

nem rei alicujus. Plato Polit. [p. 278, C] : Οὐκοῦν A τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Plutarch. : Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον. Herodot. [2, 56] : Ἐπεί τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν. [Idem 1, 91 fin. : Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθέν· et ibid. : Οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε· 2, 49 : Ἀτρεκέως οὐ πάντα συλλαβὼν τὸν λόγον· 3, 64 fin. : Συλλαβὼν τὸ θεοπρόπιον· 4, 114 : Τὴν φωνὴν τὴν μὲν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες οὐκ ἐδυνέατο μαθεῖν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες συνέλαβον. Plato Soph. p. 218, C : Τὸ δὲ φῦλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν, οὐ πάντων ῥᾷστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἔστιν.] || Suscipio, cujus signif. exemplum ex Plat. affert Bud. p. 567, ubi tamen ξυλλαβέσθαι malim secus exponere. [V. infra in medio.] || Concipio [Gl.], de femina dictum, ap. Aristot. identidem De gener. an. l. 1, [et H. A. 7, 1 med. Medio Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 110, B : Γυνὴ ποτὸν πίνουσα, ὥστε μὴ συλλαμβάνεσθαι· 127, B : Ἐὰν γυνὴ συλλάβηται βρέφος· 131, B.] || Συλλαμβάνω, et interdum etiam συλλαμβάνομαι, Adjuvo, Opitulor, [Suffrago, add. Gl.] Simul incumbo. [Act. βοηθῶ, Suffrago, Gl.] Dicitur autem vel συλλαμβάνω [absolute, vel συλλαμβάνω] σοι, B sine alio casu, vel cum gen. sine dat. : quarum duarum constructt. exempla habes ap. Bud. p. 567 [et ap. Soph. fr. ap. Stob. Fl. 8, 11 : Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει, ut Isocr. p. 1, C. Eur. Rhes. 230 : Ἄπολλον, ξύλλαβε Δαρδανίδαις· Med. 812 : Νόμοις βροτῶν ξυλλαμβάνουσα· fr. Temen. ap. schol. Hom. Il. Δ, 249 : Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει. Aristoph. Pac. 416 : Ξύλλαβε ἡμῖν προθύμως· Lys. 540 : Ἐν τῷ μέρει χἠμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν· Eccl. 861 : Τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν τοὺς εὖ φρονοῦντας. Herodot. 6, 125 : Τοῖσι Λυδοῖσι συμπρήκτωρ τε ἐγίνετο καὶ συνελάμβανε προθύμως· 7, 6 : Συνέλαβε ἄλλα οἱ. Eademque constr. Xen. Cyrop. 3, 1, 28 : Οὓς δὲ γιγνώσκειν δοκοίην ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν, et addito dat. pers. 7, 5, 49 : Εἰ ταῦτα προθύμως σοι συλλάβοιμι· Œc. 13, 10 : Καὶ τάδε συλλαμβάνω αὐτοῖς. Demosth. p. 665, 14 : Τίνος ἕνεκα ἃ βούλεται διαπράξασθαι συλλάβωμεν αὐτῷ; Isæus p. 77 : Ὧ οὐδὲν προσήκει, τούτῳ τὰ ψευδῆ συλλαμβάνει. Diod. Exc. p. 611, 70 : Συλλαμβάνων ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἀφειδῶς.] Aut cum C utroque. Philostr. Heroic. : Συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου, Juvo te in certamine. Sic Aristoph. [Vesp. 734] : Ξυλλαμβάνει (σοι) τοῦ πράγματος. [Eur. Med. 946 : Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.] Nonnunquam cum dat. personæ et dat. rei velut instrumenti. Dem. [p. 231, 25] : Οἳ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτ', ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. [Cum genit. Eur. Iph. A. 160 : Ξύλλαβε μόχθων. Xen. Hipparch. 1, 22 : Καὶ τοῦ καλῶς ὁπλισθῆναι τοὺς ἱππέας οἱ φύλαρχοι ἄν μοι δοκοῦσι μέγιστον συλλαμβάνειν, ubi est var. συμβάλλειν, quod cum μέγιστον, non cum genit. τοῦ convenit, et medio potius dicitur. Absolute Æsch. Cho. 812 : Ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας. Soph. Trach. 1019 : Σὺ δὲ σύλλαβε. Aristoph. Vesp. 400 : Οὐ ξυλλήψεσθε; Eq. 231 : Χὠ θεὸς ξυλλήψεται. Thuc. 1, 118 fin. : Καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι. || Medio Soph. Ph. 282 : Οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο. Aristoph. Lys. 313 : Τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν; Philemo ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 338 : Ἀλλὰ καὶ τῷ τῇ τύχῃ συλλαμβάνεσθαι ῥᾷον ἢ τύχη ποιεῖ. Herodot. 3, D 49 : Οἱ δὲ οὐκ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος. Plato Leg. 4, p. 709, C : Καιρῷ χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μή, μέγα πλεονέκτημα· et cum dat. Theag. p. 129, E. Per tmesin Synes. p. 328, D : Σύν μοι μάκαρες ἐλάβοντο λιτᾶν, imitatus fortasse Plat. Phædr. p. 237, A : Ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Crinagor. Anth. Pal. 9, 559, 5 : Σύν τί μοι ἀλλὰ Μένιππε λάβευ φίλος. L. D.] Invenitur et συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. [ap. Xenoph. Comm. 2, 6, 28]. Et res ipsa etiam dicitur συλλαμβάνειν, pro Conferre, Utilitatem afferre. Xen. Cyrop. 1, [6, 25] : Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει. [|| Med. significatione Comprehendendi Jo. Malal. p. 115, 16 : Συλλαβόμενος τὸν Ὀδυσσέα· 185, 16 : Συνελάβετο τὸν Βρέννον· 19 : Ἐρρύσατο πάντας οὓς συνελάβετο Ῥωμαίους αἰχμαλώτους· aliisque ll. in ind. a me citatis. L. Dind.]

[Συλλάμπω, Una luceo. Synes. Hymn. 5, 13 : Συλλάμψασ' ἀκτὶς πατρί. L. D. Nonn. Jo. c. 1, 6.]

[Σύλλαμψις, εως, ἡ, Luminis coitio. Plut. Mor. p. A 929, C : Φωτίζεσθαι τὴν σελήνην οὐχ ὡς ὕελον ἢ κρύσταλλον ἐλλάμψει καὶ διαφαύσει τοῦ ἡλίου οὔτ' αὖ κατὰ σύλλαμψίν τινα καὶ συναυγασμόν, ὥσπερ αἱ δᾷδες, αὐξομένου τοῦ φωτός. Conf. p. 931, A ; 625, F.]

[Συλλανθάνω, Simul lateo. African. Cest. p. 292, E init. : Λοχῶσιν αὐτοῖς συλλαθεῖν. Cum accus. Geopon. 11, 22, 1 : Συλλαθεῖν ἐπειρᾶτο τὴν Ἥραν καὶ τὸν ἔλεγχον.]

[Σύλλας, α, ὁ, Sulla, n. Rom. viri, ap. Diodorum, Strabonem, Pausaniam, Plut. in Vita ejus et alibi.]

[Συλλατρεύω, Simul servio, colo. Plut. Mor. p. 941, E : Τοὺς τῷ θεῷ νγ' ἔτη συλλατρεύσαντας. Basil. Epist. vol. 3, p. 182. Theodor. Stud. p. 175, B : Συλλατρεύεσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ τῇ ἁγίᾳ Τριάδι· 490, A.]

[Συλλᾰφύσσω, Simul deglutio. Lycophr. 1267 : Τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ.]

[Συλλεαίνω, Levigo. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1090, 18 : Διὰ τὸ μὴ συλλεαίνεσθαι τῷ ἑξῆς. Proprie Aret. p. 77, 5 : Ἀψινθίου χυλὸν ἢ κόμην ξυλλεαίνειν. Matthæi Med. p. 336 : Σμύρνα ἢ λιβανωτὸς ... ἢ καστόριον γλυκεῖ B συλλεανθέντα. Soran. De arte obstetr. p. 84 init. ed. Dietz. : Τὰ λευκὰ τῶν ᾠῶν μετὰ τῶν κοχλίων συλλεανθέντα, Simul contrita, ut infra Συλλειόω. Conf. autem Συλλειαίνω. Oribas. p. 71 ed. Mai. L. Dind.]

[Συλλέγδην, Collectim. Georg. Acropolit. Hist. p. 93, A. Boiss.]

[Σύλλεγμα, τὸ, Caterva, Gl. Inc. Lev. 23, 22. Hesychius : Ἄμοργμα, σύλλεγμα, ἄρτυμα.]

Συλλέγω, et Συλλέγομαι, Colligo. [Collecto, Confero, Gl. De rebus vel hominibus Hom. Il. Σ, 301 : Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. Soph. fr. Hercul. ap. Polluc. 7, 109 ; 10, 110 : Συνέλεγον τὰ ξύλα. Eur. Iph. T. 303 : Ξυλλέγων ἐγχωρίους· El. 81 : Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου, quomodo positum medium v. infra. Idem fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 124, 16 : Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι καὶ τἀχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα; Aristoph. Ach. 398 : Ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια· Ran. 849 : Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας· 1297 : Ἐκ C Μαραθῶνος ἢ πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη; Menander fr. Col. ap. Stob. Fl. 10, 21 : Ὁ μὲν γὰρ αὑτῷ συλλέγει καὶ φείδεται. Theocr. 24, 91 : Συλλέξασα κόνιν πυρός. Herodot. 1, 68 : Τὰ ὀστέα συλλέξας· 93 : Πορνεύονται συλλέγουσαι σφίσι φερνάς· 7, 8, 1 : Διὸ ὑμέας συνέλεξα. Thuc. 4, 77 : Στρατὸν ξυλλέξας. Xen. Anab. 1, 1, 7, στράτευμα· 2, 4, 11, χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα· 4, 3, 11, φρύγανα· Comm. 3, 4, 1, χρήματα, ut Plato Leg. 5, p. 741, E, et similiter alibi. Demosth. p. 328, 11 : Συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς· 522, 12 : Συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ καὶ πονηρίας· 525, 23 : Ἀπήγγελλέ τις μοι περιιόντ' αὐτὸν συλλέγειν καὶ πυνθάνεσθαι τίσι πώποτε συμβέβηκεν ὑβρισθῆναι· 574, 12 : Ἐράνους, οὓς συλλέγουσί τινες· et 1249 fin. Et p. 1269, 10 : Τοὺς ὄρχεις συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Isocr. p. 13, B : Πανταχόθεν τὰ χρήσιμα συλλέγειν.] Plato De rep. 7 [8, p. 568, C] : Συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. [Polit. p. 298, C, Xen. H. Gr. 3, 3, 8, ἐκκλησίαν. Xen. ib. 2, 3, 23, τὴν βουλήν. Et pass. Demosth. p. 775, 23. Id. p. 938, 8, μαθητάς. Diod. 4, 50, στρατιώ- D τας.] Synes. Herculiano : Καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συνέλεγον. Voce autem passiva, et tamen act. itidem signif. usus est [Hom. Il. Σ, 413 : Ὅπλα τε πάντα λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο· Od. B, 292 : Ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. Callim. Dian. 234 : Ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας οὔρεα πλαζομένας Ἀζῆνια.] Herodian. [3, 2, 2] : Ἄγων στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνειλέχατο. At pass. signif. ap. [Aristoph. Av. 294 : Ὅσον συνείλεκται κακὸν ὀρνέων· Eccl. 58 : Ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὁρῶ· 69 : Ὁπότε συλλεγοίμεθα· Lys. 526 : Ταῖσι γυναιξὶν συλλεχθείσαις· Vesp. 1106 : Ξυλλεγέντες καθ' ἑσμούς. Herodot. 1, 81 : Συλλέγεσθαι ἐς Σάρδις· et cum ead. præp. 2, 147. 7, 8, 1 : Ὡς συνελέχθησαν· 9, 50 : Συνελέχθησαν περὶ αὐτέων τουτων· 45 : Καταρρώδηκα μὴ πλεῦνες συλλεχθῆτε. Hippocr. p. 1056, G : Αἷμα συλλέγεται αὐτῷ ἐπὶ τοὺς τιτθούς. Xen. Cyrop. 1, 4, 3 : Ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο· et sæpissime proprie, maxime de copiis. Demosth. p. 131, 5 : Οὐκ ὀλίγων ὄντων ἁμαρτημάτων οὐδ' ἐκ μικροῦ χρόνου συνειλεγμένων· 1267, 24 : Οἱ μεθ' ἡμέ-

ραν μὲν ἐσκυθρωπάκασι, ἐπειδὰν δὲ συλλεγῶσι καὶ μετ' ἀλλήλων γένωνται. Isocr. p. 45, C : Ἐκ πολλῶν ἐθνῶν μιγάδες συλλεγέντες· et similiter Lysias p. 170, 3 : Συλλέγεσθαί φησιν ἀνθρώπους ὡς ἐμὲ πονηροὺς καὶ πολλούς.] Thuc. : Δῆμος ξυνελέγετο· et, Καὶ αὐτοῦ ξυλλεγείς, item, Στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης. [6, 9 : Ἡ ἐκκλησία ξυνελέγη· 8, 66, βουλή· 7, 49.] || Sed et pro Colligo, eo sensu, quo dicitur aliquis Colligere vires. Philo V. M. 1 : Ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Sic ap. auctorem Dialogi qui vocatur Axiochus [p. 365, A] : Καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς φρένας, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν· et [p. 370, E] : Ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι. [Plato Phæd. p. 83, A : Αὐτὴν εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι (τὴν ψυχὴν) παρακελευομένη (ἡ φιλοσοφία).] Possit autem fortassis et Recolligo in hujusmodi ll. exponi. [Eur. Phœn. 850 : Σύλλεξαι σθένος καὶ πνεῦμ' ἄθροισον. « Τὸν νοῦν εἰς ἑαυτὸν συλλεξάμενος, Liban. vol. 4, p. 590, 6. » Hemst. Aliter Sozom. H. E. 3, 14, p. 114, 23 : Ἑστῶτα μὲν κεκυφέναι τὴν κεφαλὴν, κείμενον δὲ τοὺς πόδας συλλέγειν, Contrahere.] || Item alia metaph. Colligo i. e. Ex assumptione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio, Ratiocinor, quod et συλλογίζομαι dicitur. Gregor. : Μετρικήν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν εἰκασμάτων συλλεγομένους, Bud. [Consentio, Assentio, Gl.] || Συλλέγομαι, Comparo, Quæro. [Aristoph. Pl. 503 : Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ, ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· Pac. 1327 : Καὶ τἀγαθὰ πάνθ' ὅσ' ἀπωλέσαμεν συλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς.] Plato Leg. 11, [p. 936, C] : Εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις συλλεγόμενος. [Reip. 8, p. 553, C : Ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται.] Dem. [p. 1351, 9] : Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, Bud. [Conf. p. 1362, 10. Id. p. 574, 19 : Σὺ δὴ πληρωτὴς τοιούτου γεγονὼς ἐράνου σεαυτῷ τοῦτον δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Isocr. Antid. p. 458, 66 : Πολλὰ χρήματα συλλεξόμενος. Et in Ind. :] Συνειλοχέναι, Collegisse. Particip. Συνειλοχὼς, Qui collegit : ut, Συνειλοχὼς οὐσίαν ἱκανὴν, Plutarch. Romulo. [Quæ forma sæpe corrupta in συνειληχὼς, ut ap. Plutarch. Pomp. c. 38, Lucian. De luctu c. 20. V. Λέγω, p. 155, D. || « Συλλέγειν, Collectam agere, in sacram ædem coire, quomodo Colligere usurpant scriptores Latini, ut in Gloss. med. Lat. docuimus. J. Chrysost. Hom. in Cœmeterii nomen : Ἔξωθεν οὖν διὰ τοῦτο συλλεγόμεθα· et alibi. » Ducang.]

[Συλλειαίνω, Complano. Hippocr. ap. Galen. vol. 9, p. 432 : Συνελειαίνετο ταῦτα. V. Συλλεαίνω. L. Dind.]

Συλλείβω, Confundo et misceo, ut vinum quod patera libatur. [Simul stillo. Aristot. Meteor. 1, 13 : Οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι, οἷον σπόγγος πυκνὸς ἐπικρεμάμενος κατὰ μικρὰ μὲν, πολλαχῇ δὲ διαπιδῶσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ.] Et Συλλείβομαι, Ita confundor. Item pro λείβομαι s. καταλείβομαι, Stillo, Fluo, In unum stillo et confluo. Plut. De primo frig. [p. 954, C] : Ὃ δὴ στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, Quam appellant Stygis aquam, de saxo exiliter scatentem, Turn. [Æmil. Paul. c. 14 : Ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἐπίδυε καὶ συνελείβετο. L. D. Hippocr. p. 278, 53 : Συλλείβεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μελῶν σώματος ἐς ταύτην. Agitur autem de semine, quod ex omnibus veluti corporis partibus delibatur, et in vas seminarium confluit. Foes. Aristot. Meteor. 1, 13 : Ἐν τῇ γῇ μικρῶν συλλείβεσθαι τὰς ἀρχὰς τῶν ποταμῶν· De partt. an. 3, 1 med. : Τὸ περίττωμα συλλείβεται εἰς τὴν ὑστέραν. Lucian. Alex. c. 13 : Ὕδωρ αὐτόθεν ποθὲν συλλειβόμενον. Anna Comn. p. 108, B : Εἰς ἕνα τὸ ὕδωρ συλλείβεσθαι τόπον. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 121 fin. : Ἐκ μικρῶν ῥανίδων συλλείβεται τὸ ὕδωρ· 122 fin. : Ἐκεῖθεν συλλειβόμενον τὸ ὕδωρ καὶ συρρέον. L. D.] || Bud. συλλείβεσθαι ap. Plut. Æmylio [c. 14] interpr. Colliquescere, Liquari. [Manetho 5, 198.]

[Συλλεῖνα, ἡ, Syllina, n. mulieris in inscr. Philadelph. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 800, n. 3419, 16 : Αὐρηλία Συλλεῖνα.]

Συλλειόω, Contero, Una tero et frio. [Geopon. 17, 5, 3 : Καύσας ἐλάφου οὐρὰν καὶ συλλειώσας· 13, 14, 1 : Σκίλλα συλλειωθεῖσα ὄξει. Planud. Ovid. Met. 14, 44.]

[Συλλειτουργέω.] Συλλειτουργῶ, ut Συλλειτουργῶ σοι, Eodem quo tu munere fungor. [Pachymeres 11, 20 :

A Πατριάρχην μὲν αὐτὸν μὴ λειτουργεῖν ὅλως, ὡς ἂν μὴ συλλειτουργούντων κατὰ τὸ εἰκὸς διακόνων. Ducang. Athanas. vol. 1, p. 167, A.]

[Συλλειτούργησις, εως, ἡ, ap. Theodor. Stud. p. 288, D : Διὰ τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, Propter mutuam sacrorum societatem, Int. L. Dind.]

Συλλειτουργὸς, ὁ, ἡ, Socius s. Collega in obeundo munere quopiam publico. [Epiphan. vol. 1, p. 303, C, et alibi sæpe.] Et ap. Eccles. scriptt., Eodem munere fungens in ecclesia. Bud. exp. etiam, Socius in sacerdotio, Fungens eodem sacerdotio : ut episcopi se invicem vocabant συλλειτουργοὺς, inquit Idem, qui etiam testatur ap. Theodor. H. E. frequens esse hoc vocab. [Vid. Schleusner. Lex. V. T., ubi Dan. 4, 5, est apud Aquilam, Symm., Theod.]

[Συλλείωσις, εως, ἡ. V. Ἐπίβλησις.]

[Συλλεκτὸς et Σύλλεκτος, Collectitius, Gl. Hesych. v. Συγκλύδων.]

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ, ap. Tragicos, Consors tori s. thalami, ut loquitur Naso, Conjux. [Aliter Eur. Herc. F.
B 1 : Τὸν Διὸς ξύλλεκτρον, de Amphitruone. (Lucian. D. deor. 6, 5 : Συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ καὶ σ. εἶναι τῷ Διί.) Fem. idem ib. 1268 : Ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, de Junone. Lycophr. 115, aliique poetæ. Nicet. Ann. 6, p. 101, B : Τέκνα καὶ συλλέκτρους. Const. Manass. Chron. 5113.]

Σύλλεξις, εως, ἡ, Collectio, Coactio, Copulatio, Bud. p. 665, ex Plat. Timæo [ubi nunc σύλληξις, quod v. Pollux 6, 179, χρημάτων].

[Συλλεσχηνεύω, Confabulor. Appian. Civ. 2, 98 : Συνελεσχήνευε τοῖς παροῦσι.]

[Συλλεὺς, έως, ὁ, Sylleus, n. viri, in inscr. ap. Gorium Inscrr. antiq. vol. 2, p. 22, 23 : Ἀσσυρίου Συλλέος κωμῳδοῦ. Sic enim esse in lapide, ut paullo ante Οἰνέος, testatur Gorius p. 24. Conf. Συλεύς. L. Dind.]

Συλλήβδην, q. d. Comprehensim, In summa, Denique. [Summatim, Gl. Theognis 147 : Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ 'στί. Æsch. Prom. 505 : Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε. Aristoph. Vesp. 657 : Λόγισαι τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξ. τὸν προσιόντα· Pl. 646 : Ὡς ἀγαθά σ. ἅπαντά σοι φέρω. Ps.-De-
C mosth. p. 1351, 13 : Σ. καὶ τὰ σώματα ἀπέδοτο ἁπασῶν.] Legitur et συλλήβδην εἰπεῖν ap. Plat. [Parmenid. p. 166, B, Isocr. p. 28, B, Antid. p. 483, 275], Ut in summa dicam. [Prot. p. 325, C : Ὡς ἔπος εἰπεῖν ξ. τῶν οἴκων ἀνατροπαί. Et alibi similiter. Xen. Œc. 19, 14 : Ἤρου με σ. Isocr. p. 46, C : Σ. τὰς χρείας ἐδίδαξεν. De usu Polybii Schweigh. : « 1, 4, 3 : Τὴν καθόλου καὶ σ. οἰκονομίαν τῶν γεγονότων· 82, 8 : Σ. οὐδέποτε βεβουλευμέναι Καρχηδονίοις οὐδὲν ὑπεναντίον· 15, 6, 5 : Ἀμφοτέρας εἶναι ταύτας καὶ καλλίστας δυναστείας καὶ σ. ὡσανεὶ περιωρισμένας ὑπὸ τῆς φύσεως· 10, 5 : Οὐκ ἂν εἴημεν ἀγενέστατοι καὶ σ. ἀφρονέστατοι πάντων· 18, 24, 3 : Τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίγνεσθαι καὶ σ. ἀπωλείας. » Diod. 1, 63 : Σ. ὥσπερ ὑπὸ θεοῦ τινος τὸ κατασκεύασμα τεθῆναι πᾶν εἰς τὴν ἄμμον, de pyramidibus. Id. Exc. p. 509, 19 : Οὐ μόνον τοῖς ἰδιώταις, ἀλλὰ καὶ σ. ἔθνεσι καὶ δήμοις.]

[Συλλήγω, Simul pereo. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 585, 6 : Τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, εὖτε τελευτὴν εὕρετο, συλλήξας ὁλκάδι καιομένῃ. || Simul vel
D eodem modo terminor. Apollon. De constr. p. 108, 13 : Συνάρξασθαι καὶ συλλῆξαι.]

[Συλληΐζομαι, et in prosa Συλλῄζομαι, Simul deprædor, latrocinor. Eumath. Ism. p. 496 sec. codd. Paris. : Συνέχει τούτους, σφάττει, καταληΐζεται, καὶ ἡμᾶς αὐτοῖς συλληΐζεται, vel potius —λῄζεται.]

Σύλλημμα, τὸ, Collectio : σύλλημμα περὶ τὴν ὀσφὺν, Circa lumbos astrictio, VV. LL. ex Marcello ap. Diosc., sed suspecta est illa scriptura.

[Σύλληξις, εως, ἡ, Consortio. Plato Tim. p. 18, E : Λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι ξυλλήξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγουμένοις αἰτίαν τῆς ξ. Iambl. De myst. 5, 20 : Τῆς κατὰ τὰ μέτρα τῶν στοιχείων συλλήξεως. Plut. Mor. p. 390, B, ibique Wyttenb. Marc. Anton. 3, 11.]

[Συλληπτέον, Comprehendendum, Prehendendum. Eur. Cycl. 472 : Μέγας γὰρ δαλὸς, ὃν ξυλληπτέον. Iambl. De myst. 3, 27, p. 96. || Adjuvandum. Max. Planud. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5 p. 413, A.]

Συλληπτικὸς, ἡ, ὸν, Qui comprehendere potest, s. A complecti, Collectivus : ap. grammaticos συλληπτικὰ nomina, quæ et περιληπτικὰ, Collectiva, grammaticis Latinis : ut δῆμος, s. λαὸς, ὄχλος, χορός. [Eust. Il. p. 219 fin. Σχῆμα σ., de Syllepsi, anon. in Walz. Rhett. vol. 8, p. 666, 20 sq. || Facile concipiens. Aristot. De generat. 2, 8 med. : Οὐ συλληπτικὰ τὰ θήλεα ἐκ τῶν ἀρρένων ἀεί. || Ad conceptum conferens. Aetius l. 16, ap. Phot. cod. 221, p. 180, 25 : Ὑποθυμιάματα συλληπτικά. || Adv. Συλληπτικῶς signif. gramm., schol. Hom. Il. A, 424 : Τὸ δὲ πάντες σ. P, 492 etc. L. D. Suid. v. Συνεκδοχικῶς, Acta Jun. Bacchi p. 190 Combef.; Hesych. v. Συλλήβδην, Moschop. Π. σχεδ. p. 190. Boiss. Scholl. Eur. Phœn. 147, Pind. Pyth. 4, 303, Apoll. Rh. 2, 756. « Συλληπτικώτερον, Eust. Il. p. 5, 7. » Seager. Schol. Pind. Pyth. 4, 306. Boiss.]

[Συλλήπτρια. V. Συλλήπτωρ.]

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, et Συλλήπτρια, ἡ, Adjutor et Adjutrix, Bud. e Xen. [Comm. 2, 1, 32 : Ἀγαθὴ σ. τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων. Συλλήπτωρ, Æsch. Ag. 1516 : Πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Eur. Iph. T. B 95 : Σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου· Or. 1230 : Σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ. Philostr. V. Apoll. 8, 7, 2, p. 329. Xen. Comm. 2, 2, 12 : Ἵνα ἀγαθοῦ τέ σοι γίγνηται σ. καὶ ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι. Eademque constr. Plato Conv. p. 218, D, Leg. 12, p. 968, B. Cum dat. Phæd. p. 82, E : Ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξ. εἴη τῷ δεδέσθαι. Antiphon p. 123, 35 : Σ. καὶ κοινωνὸς τῆς ἁμαρτίας γενόμενος. « Anonymus Περὶ ἀπίστων cap. 7 : Συλλήπτορα ποιεῖται τὸν Δαίδαλον καὶ ὑπουργὸν τῷ ἔρωτι. Virtus agit θεοῦ συλλ. Max. Tyr. p. 161 med. » Valck.]

[Συλλήπτως. V. Καθυστερικῶς.]

Συλληρέω, q. d. Connugor, Una nugor, deliro : ut, Καὶ ληραίνουσι συλληρεῖν ap. Greg. Naz. [Stel. 1, p. 70 Montac.]

[Συλληστεύω, Simul latrocinor. Schol. Lycophr. 7; Eust. ad Dionys. P. 680; Suid. v. Γιγαντώδης. « Africanus ap. Georg. Syncell. p. 296. » Routh.]

[Συλληστής, ὁ, Qui simul latrocinatur, Latro socius. Xen. Eph. 1, 15 init.; Charit. 3, 3.] C

[Συλλήστρια, ἡ, Quæ simul latrocinatur. Aristoph. ap. Polluc. 6, 158.]

Σύλληψις, εως, ἡ, Comprehensio, [Comprehensus, Deprehensio, add. Gl.] Complexio. [Nicomachus Harmon. p. 16 fin. : Συλλαβὴ (quod v.) σύλληψις φθόγγων συμφώνων. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 819, 22 : Σύλληψις φωνηέντων καὶ συμφώνων. Epiphan. vol. 1, p. 825, A : Τὸν ἀπὸ δεκάτης ἡμέρας σελήνης ἀριθμὸν, ἥτις ἐστὶ σύλληψις τοῦ προβάτου καὶ ἀκροστιχὶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τὸ ἀντίτυπον αὐτοῦ πρόβατον ἐλαμβάνετο, Delectus, Int.] Et peculiariter pro Figura quadam apud grammaticos, de qua quum alii, tum Servius [multis locis; v. ind.] ac Donat. [Herodian. Περὶ σχημ. p. 53, 26, et 59, 21 : Σ. ὅταν τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς κἀπὶ θατέρου λαμβάνηται, οἷον, Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεως θεράποντε, Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς· πιθανὸν γὰρ ἦν αὐτῶν τὸν ἕτερον σκάζειν τὸν κατὰ τοῦ ταρσοῦ τετρωμένον· καὶ, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρήκηθεν ἄητον· μόνος γὰρ ὁ βορέας ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἐκπνεῖ κτλ. Conf. Walz. Rhett. D vol. 8, p. 695, 720, 776, et al. ap. Ernest. Lex. rh. || Diversa signif. Chœrob. vol. 1, p. 271, 31 : Ἔχουσιν ἓν σύμφωνον, ὡς τὸ Τιτὰν, πρὸ τοῦ α, ἢ δύο, καὶ ταῦτα ἢ κατὰ σύλληψιν ἢ κατὰ διάστασιν, κατὰ σ. μὲν, ὡς τὸ ἱσμὰν, μεγιστὰν, κατὰ διάστασιν δὲ, ὡς ἐν τῷ πορθὰν, Ἕλλαν· eodemque modo p. 318, 319; 503, 21; 541, 22. Arcad. p. 123, 20; Theognost. Can. p. 13, 16; 18, 15; 35, 7; 42, 10.] || Prehensio, Comprehensio : ξύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. [1, 134], Comprehendere, Manus injicere. [Æschines p. 85, 37 : Τὴν Ἀναξίνου σύλληψιν· 86, 1 : Κατασκόπων συλλήψεις. Polyb. 1, 46, 9, τῆς νεώς· 85, 6, τῶν ἡγεμόνων. Plut. Marcell. c. 20.] || Opitulatio, [βοήθεια, add. Gl.] Auxilium, Plut. || Σύλληψις, Conceptus, [Conceptio, Gl. In quibus ponitur etiam Σύλλημψις, Conceptus,] de femina. [Aristot. H. A. 6, 2 fin. : Αἱ τῶν ὑπηνεμίων ᾠῶν συλλήψεις ταχεῖαι γίγνονται ταῖς πλείσταις τῶν ὀρνίθων. Plut. Rom. c. 12 : Τὴν ἐν τῇ μητρὶ τοῦ Ῥωμύλου σύλληψιν· Mor. p. 905, C, etc. Conf. Jerem. 20, 17. Aquila sec. cod. Coisl.

A Gen. 3, 16 : Τὰς συλλήψεις σου, Partum tuum. || Comprehensio, Intellectus. Suidæ in Ἐνώτισις restitui pro σύνοψις vel σύνηψις. L. Dind.]

[Συλλιάζομαι, Simul agito. Hom. Il. Ψ, 879 : Σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.]

[Συλλιθόω, Una in lapidem muto. Georg. Pis. Acr. p. 15, 36, ubi pass. συλλιθούμενος. L. Dind.]

[Συλλιμώττω, Una esurio. Theophyl. Simoc. Ep. 65. Boiss. Basilius Seleuc. p. 95. Maius.]

[Σύλλιον. V. Σύλειον.]

[Συλλίου cujusdam mentio fit inscr. Spart. apud Bœckh. vol. 1, p. 686, n. 1452.]

[Συλλιπαίνω, Simul liquefacio. Strabo 3, p. 223 : Συλλιπαίνεσθαι οὐ δύναται (σίδηρος) καμινευόμενος ἐν τῇ νήσῳ· v. ibi Casaub. Hemst. Plut. Mor. p. 1011, B : Τὸν συλλιπαινόμενον διὰ τοῦ πυρὸς σίδηρον.]

[Σύλλιρ, θύλακον, Saccum, interpr. Hesychius. Sed forma suspecta. V. Σύλακος.]

[Συλλὶς, ίδος, ἡ, Syllis, nympha, ap. Pausan. 2, 6, 7, ubi Ὑλλὶς conj. Müllerus.]

B Συλλογεὺς, έως, ὁ, Collector, Coactor. Sunt qui et pro ἐρανιστὴς peculiariter accipi putent, sed Pollux distinguit, quem vide 3, c. 26, quod inscribitur περὶ τοῦ συλλέγοντος καὶ τοῦ ἐκχέοντος [§ 129. Conf. id. 6, 107. Legulus, Gl. Lex. rh. Bekkeri An. p. 304, 4 : Συλλογεῖς, ἄρχοντες ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονητοὶ, οἵτινες ἀπεγράφοντο τὰς οὐσίας τῶν ὀλιγαρχικῶν. V. Συλλογὴ et Bœckh. C. I. vol. 1, p. 137 sq. Inscr. Bœot. ib. p. 747, n. 1570, 33, 50. Polyæn. 2, 34 : Συλλογέας τῶν δεκατευομένων καρπῶν.]

[Συλλογευτικὸς, ἡ, ὸν, Sodalitius. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 365, 10; 367, 11, τὸ σ., Pecunia ad συλλόγους agendos.]

Συλλογὴ, ἡ, Collectio [Gl. Æsch. Sept. 666 : Ἀλλ' οὔτε νιν φεύγοντα μητρόθεν σκότον, οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω, οὔτ' ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος Δίκη προσεῖδε. Philemo ap. Stob. Fl. 97, 19, 4 : Ἀεὶ τὸ πλουτεῖν συμφορὰς πολλὰς ἔχει ... πράξεις τε πολλὰς συλλογάς τε τοῦ βίου. Thuc. 3, 110 : Ἐπὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες. Aristot. De partt. an. 3, 1 fin. : Τὸ ῥύγχος τοῖς C μικροῖς γλαφυρὸν πρὸς τὰς σ. τῶν καρπῶν. « Antiphon ap. Stob. Flor. 68, 37 : Ὑπὲρ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἐς τὴν ξυλλογήν. » Valck. Καρπῶν, τροφῆς, Pollux 1, 61, 226. De hominum cœtu Herodot. 5, 105 : Ἡγεμόνα γενέσθαι τῆς συλλογῆς. De copiis contrahendis Xen. Anab. 1, 1, 6 : Ὧδε ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν. De concione convocanda Lysias p. 160, 22 : Συλλογὴν ἐποίει. Pollux 1, 176, στρατεύματος· 4, 44, μαθητῶν.] Affert Bud. ex Plat. Leg. 5, [p. 736, B] : Πεπεράνθω ἡμῖν ἡ ξυλλογή. [Demosth. p. 522, 14 : Συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ καὶ πονηρίας τοσαύτας ὅσας ἀκούσεσθε· ἦν δ' ἡ σ. ῥᾳδία.] VV. LL. exp. et Collecta. Suidæ [et Photio] est etiam nomen ἀρχῆς. [Apud utrumque est genit. Συλλογῆς. Ap. Harpocrat. vero, Συλλογῆς, ὄνομα ἀρχῆς. Ἰσαῖος ἐν τῷ μετοικῷ σαφέστατα δηλοῖ, liber unus συλλογεῖς, quod sive sic sive per η scriptum, videtur verissimum. || « Rhetoribus dicta est eodem fere sensu ἀνακεφαλαίωσις, tamen cum quodam discrimine, quod docuit Ulpian. ad Demosth. Aristocrat. p. 468 : Ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν· ἡ δὲ σ. τῶν D ἀρτίως λεχθέντων μόνον. » Ernest. Lex. || Collectio tributorum. Procop. Anecd. : Τότε λῃστὴς Ἔννομος ὄνομα τὴν συλλογὴν τῶν ἐπὶ τοῖς τιμήμασι τῆς ἀρχῆς καταβεβλημένων χρημάτων οὐκ ἐχούσης τινὰ ἐλπίδα τῆς τῶν ἁμαρτανομένων ἐπιστροφῆς. Ducang.]

[Συλλογίζω, Colligo. Dionys. Hal. vol. 5, p. 417, 8 : Ζεῦξις ἦν ζωγράφος, καὶ παρὰ Κροτωνιατῶν ἐθαυμάζετο, καὶ αὐτῷ τὴν Ἑλένην γράφοντι γυμνὴν γυμνὰς ἰδεῖν τὰς παρ' αὐτοῖς ἔπεμψαν παρθένους, κἀκ πολλῶν μερῶν συλλογίσαντι συνέθηκεν ἡ τέχνη τέλειον καλόν.]

|| Συλλογίζομαι, Colligo, Ratiocinatione colligo, ut ii qui calculis subductis summam conficiunt. [Ratiocinor, Argumentor, Computo, Gl. Herodot. 2, 148 : Εἰ γάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀπόδεξιν συλλογίσαιτο, ἐλάσσονος πόνου τε ἂν καὶ δαπάνης φανείη. Plato Leg. 7, p. 799, A : Τάξαντας πρῶτον μὲν τὰς ἑορτὰς, συλλογισαμένους εἰς τὸν ἐνιαυτὸν ἅστινας ἐν οἷς χρόνοις καὶ οἷστισιν ἑκάστοις τῶν θεῶν γίγνεσθαι χρεών· 12, p. 957, B : Νομοφύλακας χρὴ τὰ πρέποντα τῇ νῦν γεννωμένῃ πολιτείᾳ κατασκευάζειν συλλογισαμένους. Lysias p.

906, 10 : Εἰς τὰς ἄλλας ἑορτὰς ἐλογίσατο αὐτοῖς πλέον ἢ A τετρακισχιλίας δραχμὰς ἀνηλωμένας, ἕτερά τε παμπληθῆ, ἃ πρὸς τὸ κεφάλαιον συνελογίζετο.] Dem. [p. 285, 23]: Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, Qui recta conjectura judicasset et ratione subducta collegisset. [Id. p. 355 fin. : Ἐπειδὰν τοὺς καιροὺς συλλογίσηταί τις ἐφ' ὧν ἐγράφη· 396, 20 : Συλλογίσασθαι βούλομαι τὰ κατηγορημένα ἀπ' ἀρχῆς· 1477, 20 : Τὴν τῆς ἀξίας προσθήκην συλλογιζόμενος τὰ τοιαῦτ' ἐπέκρινεν· 1478, 26 : Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω συλλογίσασθαι· 1484, 23 : Ὧν οὐδὲν ὑμεῖς συλλογίζεσθε· quæ partim referri possunt etiam ad alteram signif. Diod. 1, 5 : Συλλογιζόμενοι τοὺς χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι βασιλευσάντων.] Gregor. : Ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, Ex rerum ordine ratisque temporum vicibus statuens Deum esse mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens. [Epiphan. vol. 1, p. 794, C : Ἄνθρωποι ὄντες τὸν θεὸν συλλογίσασθαι πειρώμενοι· 943, B ; 966, D ; 985, B. Et sine accus. 815, B ; 851, D. Passive, ut videtur, p. 973, B.] Similiter et συλλέγο- B μαι capitur pro Ratiocinor, Colligo : ut Mendose colligis, inquit Stoicus. Hæc et alia Bud. p. 665, qui ap. Aristot. in princ. lib. 7 Metaph. συλλογίζεσθαι interpr. Colligere summam dictorum et rationem : Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. [Isocr. p. 267, B : Ἐκ τῶν πεπραγμένων συλλογισάμενος. Valck. Polyb. 1, 60, 4 : Συλλογισάμενος τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν· 2, 26, 4 : Ἀφορῶντες τὰ πυρὰ τῆς νυκτὸς, καὶ συλλογιζόμενοι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων. Et 3, 93, 3 : Συλλογιζόμενος ἐκ τῶν εἰκότων 9, 30, 8 : Συλλογίσασθαι τὸ μέλλον ἐκ τῶν ἤδη γεγονότων.] Apud Dialecticos accipitur itidem pro Colligo et concludo, Ex assumptione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio. Aristot. [Metaphys. 4, p. 112, 13 : Κατὰ τί παραλελόγισται ἢ συλλελόγισται ἢ τί τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ·] Rhet. 2, [c. 26] : Τὸ μὴ συλλογισάμενον συμπερασματικῶς ὥσπερ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ τελευταῖον εἰπεῖν· 1 : Συλλογιζόμενον, ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι ὁτιοῦν. Sic ap. Themist. et ceteros Logicos. C [Plato Gorg. p. 479, C : Ἆρ' αἰσθάνει τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου ; ἢ βούλει συλλογισώμεθα αὐτά ; 498, E : Συλλόγισαι δὴ, κοινῇ μετ' ἐμοῦ τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων· Phileb. p. 41, C : Συλλογίζου δὴ τὸ γιγνόμενον ἐν τούτοις· Reip. 2, p. 365, A : Ὅσοι εὐφυεῖς ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν ποῖός τις ἂν ὢν ... τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι· 7, p. 516, B : Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ ὅτι οὗτος κτλ.] || Accipitur etiam pro ἀναλογίζομαι, Mecum reputo, Perpendo. [Plato Leg. 2, p. 670, C : Ὅτι δὲ δρῶσι ταῦτα ἀγνοοῦντες αὐτῶν ἕκαστα οὐ συλλογίζονται, Reputant, Intelligunt. Tim. p. 87, C : Ξυμμετριῶν τὰ μὲν σμικρὰ διαισθανόμενοι ξυλλογιζόμεθα, τὰ δὲ κυριώτατα καὶ μέγιστα ἀλογίστως ἔχομεν· Reip. 7, p. 531, D : Ἐὰν ξυλλογισθῇ ταῦτα ᾗ ἐστιν ἀλλήλοις οἰκεῖα. Polyb. 1, 44, 1 : Συλλογιζόμενοι τὰς ἐν ταῖς πολιορκίαις χρείας· et alibi sæpe.] Plut. [Pomp. c. 60], de Cæsare Rubiconem transituro : Αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος. Bud. [Polyb. 3, 98, 3 : Συνελογίσατο παρ' ἑαυτῷ περὶ τῆς τῶν Ἰβήρων προ- D δοσίας συλλογισμὸν βαρβαρικὸν, Consilium cepit. Sequente διότι 1, 26, 10 : Οἱ Ῥωμαῖοι συλλογιζόμενοι διότι τὸν μὲν πλοῦν εἶναι συμβαίνει πελάγιον· 32, 2 : Παραυτίκα συνελογίσατο διότι συμβαίνει τοὺς Καρχηδονίους ... αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν ἡττᾶσθαι. Pass. 14, 4, 4 : Ἦν δὲ αὐτῷ συλλελογισμένον μὴ πρότερον ἐγχειρεῖν ἕως ἂν κτλ. De meditando et philosophando Dio Chr. Or. 35, vol. 2, p. 72 : Βραχμᾶνες ἰδίᾳ τι ξυλλογίζονται καὶ φροντίζουσι, nisi scrib. τε, et vertendum Conveniunt, ut vertebat Schneiderus. || Consuto disputando. Theodoret. H. E. 1, 16, p. 94, 2 : Ἵνα τοῖς ἐν Ῥώμῃ συγκλητικοῖς καυχήσηται, ὡς συλλογισάμενος τὸν βασιλέα. Quod Valesius primum in συλαγωγησάμενος mutandum opinatus deinde defendit ejusd. Theod. loco in Philotheo c. 8 : Τῷ τῆς ἀπολογίας δικαίῳ συλλογισθείς. Et sic Epiphan. vol. 1, p. 477, A : Τοῦ Οὐήρου, ὃς πολλὰ Ἀβειδὰν τὸν Ἀστρονόμον κατὰ εἱμαρμένης λέγων συνελογήσατο, ubi πρὸς Ἀβ. Petavius, scribendum autem συνελογίσατο. Id. p. 918, A : Ἐνταῦθα δι' ὧν ἐνόμισας συλλογίζεσθαι συλλογισθείς· 948, B : Ἐξ αὐτῶν γὰρ ὡς ἐδίδαξε τὸν κόσμον συλλογισμῶν καὶ αὐτὸς συλλογισθήσεται. L. Dind.]

[Συλλογικεύομαι, Greg. Pal. Προσωπ. p. 13.]

Συλλογιμαῖος, α, ον, Collectitius, Collectaneus, Miscellaneus, Confusaneus, Undique collectus, Bud. in Lucian. [Toxar. c. 19] : Συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων. [Phryn. Bekk. An. p. 63, 12 : Σ. φορυτὸς, ἐπί τινος οὐδενὸς ἀξίου ἀνθρώπου. Aristot. Meteor. 2, 1, ex eoque Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 124, A : Τῶν στασίμων ὑδάτων τὰ μέν ἐστι πηγαῖα, τὰ δὲ συλλογιμαῖα. Ponit etiam Suidas. || Adv. Nicetas Ann. p. 150, B : Ἅπερ οἱ πρότερον βασιλεῖς ... συλλογιμαίως ἀπεθησαύρισαν χρήματα.]

Συλλογισμὸς, ὁ, Collectio quæ ratiocinando fit, voc. Arithmeticorum, i. e. Computatio [Pensatio, Argumentatio, Ratiocinatio, add. Gl.] qua subductis calculis summa colligitur : unde συλλογισμοὺς ὑπέχειν, ut λόγον ὑπέχειν, Posito calculo et summulis collectis rationem reddere. [Diod. 17, 94 fin. : Τοῖς παισὶν ἐπιφορὰς ταγματικὰς ἀπένειμε κατὰ τοὺς τῶν πατέρων συλλογισμούς. Permutatum cum λογισμὸς v. ap. Dionys. De comp. verb. p. 158 ed. Gœller., Lucian. Timon. c. 13.] Pisides ap. Suid. : Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις Τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. || Inde ad Dialecticos translatum vocabulum, quod assumptis duabus propositionibus, quasi subductis calculis, tertium aliquid veluti summam inferunt. Quintilianus modo Syllogismum vocat, modo Ratiocinationem : ut 5, 14, ubi docet quid ab epicheremate differat. [Plato Crat. p. 412, A : Σύνεσις δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλ. εἶναι· Theæt. p. 186, D : Ἐν μὲν τοῖς παθήμασιν οὐκ ἔνι ἐπιστήμη, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ.] Aristot. Anal. prior. 1, 1, συλλογισμὸν dicit esse λόγον, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι, vel διὰ τῶν κειμένων, ut Gell. legit 15, 26, addens, Ejus definitionis non videbatur habere incommode facta interpretatio hoc modo, Syllogismus est oratio in qua, consensis quibusdam et concessis, aliud quid quam quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessario conficitur : τεθέντα autem et κείμενα appellat λῆμμα et πρόσληψιν, sumptionem et assumptionem, h. e. majorem et minorem propositionem : at τὸ ἕτερον τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα s. ἐπιφορὰν, conclusionem s. illationem. Complura autem syllogismorum genera traduntur in dialecticis. Hunc vero συλλογισμὸν Aristot. aliquando λογισμὸν appellat, ut De demonstr. 2, 18 : Οἷον δόξα καὶ λογισμός· et Top. 6, 3 : Ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, Contrariorum syllogismorum. Sic et Phys. 2, 8, et alibi. VV. LL. Aliquando συλλογισμὸς accipitur pro quadam sui parte, i. e. pro Eo ipso quod in syllogismo infertur, quæ est conclusio s. complexio. Aristot. De syllog. 2, 17 : Ἀεὶ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεται τῷ πράγματι. Contra Cic. Conclusionem dicit pro ipso syllogismo, De divin. 1 : Conclusio autem rationis ea probatur, in qua ex rebus non dubiis id quod dubitatur efficitur, VV. LL. || Quintil. autem 3, 6, συλλογισμὸν inter species legalis status numerat, ac συλλογισμὸν accipit statum ratiocinativum vel collectivum. De quo plura 7, 9. Idem tradit 9, 2, Rutilium Lupum et Celsum, secutos Gorgiam, συλλογισμὸν posuisse inter schemata et interpretatos esse Collectionem. [Ratiocinatio dicitur genus defensionis qua reus ex verbis legis eruit ea quæ accusationi contraria sint et rei suæ utilia. Conf. Hermog. Part. p. 24, 110. Auctor ad Herenn. l. 4 ita definit : « Quum res propria lege venit in judicium, quæ tamen ab aliis quibusdam legibus similitudinem aucupatur. » Cic. autem Inv. 2, 50 : « R. est quum ex eo quod uspiam est, ad id quod nusquam scriptum est, pervenitur. » Ergo nihil est aliud, quam rei non scriptæ cum scripto collatio : Ἔστι γὰρ, inquit Hermog. l. c. p. 24, συλλογισμὸς ἀγράφου πράγματος πρὸς ἔγγραφον παράθεσις. Ernest. Conf. Minacian. Walz. Rhett. vol. 9, p. 604, 17. V. etiam Συλλογιστέος. « Συλλογισμοὶ, Ratiocinationes medicorum quum de morbis disserunt et disputant, quibus βοηθείην opponit, Auxilium et præsidia. Hippocr. p. 24, 38 : Πολλὰ γὰρ οὐδὲ συλλογισμοῦ, ἀλλὰ βοηθείης δεῖται τῶν πραγμάτων. Dici etiam possunt medicorum Concilia, collocutio-

nes ac deliberationes. Κοινολογίην vocat p. 27, 35, Communem considerationem, et p. 28, 28, ξύλλογον θεραπείης, Curationis consultationem et concilium. » Foes. De usu Polybii Schweigh. Lex. : « Consilium, 3, 81, 11 : Ἐὰν τὸν προεστῶτα ἐν πολέμῳ δυνάμεως χειρώσεταί τις κατὰ τὰς ἐπιβολὰς καὶ συλλογισμούς· 98, 3 : Συνελογίσατο παρ' ἑαυτῷ περὶ τῆς τῶν ὁμήρων προδοσίας συλλογισμὸν Ἰβηρικὸν καὶ βαρβαρικόν· 37, 2, 1 : Προυσίας ὁ βασιλεὺς, εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων, Nec melior ingenio, judicio, consilio. » Add. 10, 24, 8.]

[Συλλογιστέος, α, ον, Computandus, Colligendus. Plato Reip. 7, p. 517, C : Φαίνεται συλλογιστέα εἶναι (ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα) ὡς ἄρα ... αἰτία. Aristot. Topic. 8, 2, 11. Epiphan. vol. 1, p. 948, D : Εἰ τοῦτο διὰ τοῦτο συλλογιστέον. Eust. Il. p. 576, 18 : Σημείωσαι ὅτι σχῆμα ἐνταῦθα ἐστὶ συντομίας, ὃ δὴ λέγεται συλλογισμός· εἰ γὰρ κονιτάλῳ λευκοὶ ἐγένοντο οἱ Ἀχαιοὶ, λευκὴν ἄρα συλλογιστέον εἶναι καὶ ... τὴν ὑποκειμένην γῆν κτλ.]

[Συλλογιστὴς, ὁ, Ratiocinator, Gl.]

[Συλλογιστία, ἡ, Ratiocinatio. Epiphan. vol. 1, p. 975, B : Ἵνα φανῇ διαλεκτικῆς ἐφευρετὴς εἶναι συλλογιστίας. L. Dind.]

Συλλογιστικὸς, ἡ, όν, Ratiocinativus, [Rationalis, Gl.] Syllogisticus : συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item status σ., Status ratiocinativus, Cic., ut testatur Quintil. 5, 10. Et σ. λόγοι ap. Diog. L. in Zenon. p. 346 [7, 78. Definitt. Plat. p. 414, E : Ἀπόδειξις λόγος σ. ἀληθής. Aristot. Metaphys. 3, p. 66, 27 : Περὶ τῶν συλλογιστικῶν ἀρχῶν ἐστιν ἐπισκέψασθαι. Epiphan. vol. 1, p. 534, B : Οὔτι πιστικὸν, ἀλλὰ συλλογιστικόν· 796, B : Ἡ αὐτῶν σ. διάνοια· 931, D : Σ. ματαιοπονίας· 943, B : Αἰτίαν σ.] ‖ Συλλογιστικῶς, More syllogismorum : ut Diog. L. ibidem dicit περαντικοὺς λόγους vocari τοὺς συνάγοντας μὴ σ. [Aristot. Rhet. 2, 24 : Ἔστι δὲ εἰς τὸ τῇ λέξει σ. λέγειν χρήσιμον τὸ συλλογισμῶν πολλῶν κεφάλαια λέγειν. Nemes. De nat. hom. p. 194, 4 : Ἡ ἀφὴ διὰ μέσου τῆς βακτηρίας αἰσθάνεται, ἀλλὰ σ. καὶ μετὰ διανοίας. Theodoret. H. E. 2, 27, p. 112, 24 : Σ. τε καὶ ἀληθῶς ὁ Σιλβανὸς ἔφη. Eustath. Il. p. 81, 12 : Τὸ μέγα ξίφος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ σ. Hermias In Plat. Phædr. p. 106. L. D. Theodor. Metoch. Misc. p. 342 fin. Compar. συλλογιστικώτερον adverb. Zachar. Mytil. Dial. p. 113 meæ ed. Boiss.]

Σύλλογος, ὁ, Concilium, Collectorum hominum circulus. Bud. exp. Colloquentium circulus : necnon Colloquium. [Collocutio, add. Gl.] Item generalius Concilium, Conventus, Consessus, Collegium. Affert et exempla : quibus, ex Thuc., ex quo nulla citat, addere potes ista pro Concilio et Conventu, 1, [67] : Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα, λέγειν ἐκέλευον· 4, [120] : Ξύλλογον τῶν Σκιωναίων ποιήσας· 2, [22] : Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. Item ex Platone [Leg. 11, p. 935, B], Μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενὶ, ubi ξύλλογος κοινὸς exp. Conventus publicus. [Id. Reip. 6, p. 492, B : Ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. Et Gorg. p. 452, E : Ὅστις ἂν πολιτικὸς ξ. γίγνηται· 455, B : Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν· et alibi. Eur. Alc. 951 : Ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς· Iph. A. 514 : Ἅπας Ἀχαιῶν ξύλλογος στρατεύματος· 825 : Τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν ἐς ξύλλογον; Hel. 878 : Ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς ξύλλογός τε σοῦ πέρι ἔσται πάρεδρος Ζηνὶ τῷδ' ἐν ἤματι· Heracl. 335 : Κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι· fr. Autolyc. ap. Athen. 10, p. 413, D : Ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον, οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονάς, de certaminibus athletarum. Fr. Cresphont. ap. Sext. Emp. p. 186 : Ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους τὸν φύντα θρηνεῖν· fr. Æoli ap. Stob. Fl. 45, 13 : Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο. Herodot. 7, 8 : Σύλλογον ἐπίκλητον Περσέων ἐποιέετο· 8, 24 : Σύλλογον ποιησάμενος παντὸς τοῦ στρατεύματος· 74 : Σύλλογος ἐγίνετο· 7, 10, 4 : Τὸν σ. διάλυσον· 3, 73 : Μὴ διαλύεσθαι ἐκ τοῦ σ. τοῦδε. Xen. H. Gr. 4, 1, 39 : Τούτων λεχθέντων διέλυσαν τὸν σύλλογον, ex libris melioribus in διέλυσε τὴν σύνοδον mutatum. (Diodor. 4, 79 : Εἰς σύλλογον προσκαλεσάμενος· 18, 41 : Εἰς σύλλογον ἐλθὼν Εὐμένει.) Anab. 5, 7, 2 : Ξύλλογοι ἐγίγνοντο καὶ κύκλοι ξυνίσταντο· 6, 22 : Ἐν ξυλλόγῳ τῶν στρατιωτῶν ὄντων λέγει τάδε· Œc. 4, 6 : Πάντας ἅμα συνάγων ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. Id. Cyrop. 6, 2, 11 : Εἰς Θύμβραρα, ἔνθα καὶ νῦν ὁ σύλλογος τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων· H. Gr. 7, 1, 39 : Καὶ τοῦτο ἔλεγεν ὅτι οὐδὲ τὸν σύλλογον ἐν Θήβαις δέοι εἶναι. Demosth. p. 378, 24 : Σύλλογοι καὶ λόγοι κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίγνοντο. Isocr. p. 73, D : Ἐν τοῖς συλλόγοις ἔτι καὶ νῦν ἀρὰς ποιοῦνται· 234, D : Εἰπεῖν ἐν συλλόγῳ πολλῶν ἀνθρώπων· Antid. p. 453, 144; 456, 158 : Ἐν τοῖς ἰδίοις σ., quibus contrariæ πανηγύρεις. Aristot. Polit. 5, 11 init., σχολαστικοί. Pausan. 7, 11, 3 : Πόλεις ὁπόταις ἐστὶν οἷός τε πλείστας ἀφεῖσθαι (legendum ἀφαιρεῖσθαι) συλλόγου τοῦ Ἀχαιῶν. Aristid. vol. 1, p. 520 med. : Οὔτε χοροῦ σ. οὔτε πλοῦ κοινωνία. De navibus Andocid. p. 28, 17 : Τὸν σ. τῶν νεῶν παρ' ἡμῖν γενέσθαι. ‖ De animo colligendo Eur. Herc. F. 626 : Σύ τ' ὦ γύναι μοι ξύλλογον ψυχῆς λαβὲ τρόμου τε παῦσαι. V. Συλλογισμός.]

[Συλλογχεύω, Simul hasta transfigo s. vulnero. Theodor. Stud. p. 311, B : Συσταυρωθῆναι, συλλογχευθῆναι δοῦλος δεσπότῃ (Christo). L. Dind.]

[Συλλοιδορέω, Simul convitior. Jerem. 29, 27.]

[Συλλοξοβλεπτέω, Simul oblique intueor. Theodor. Prodr. Ep. 95.]

[Σύλλος. V. Σίλλος.]

[Συλλουκιανιστὴς, ὁ, Qui cum Lucianistis facit. Arius ap. Theodoret. H. E. 1, 5, p. 23, 9 : Συλλουκιανιστὰ ἀληθῶς Εὐσέβιε. Unde σὺν Λουκιανιστᾷ ap. Epiphan. vol. 1, p. 732, A, correxit Petavius. L. Dind.]

Συλλούω, Simul lavo. Et Συλλούομαι, Simul lavor. Plut. [Mor. p. 274, B], de genero et socero, parentibus et filiis : Οὐδὲ συνελούοντο τοπαλαιὸν ἀλλήλοις. [Id. p. 124, C; Lucian. D. mer. 3, 2.]

[Συλλοχάω. V. Συλλοχίζω.]

Συλλοχία, ἡ, Plures λόχοι conjuncti. Galenus συλλοχίας ap. Hippocr. exp. ἀθροίσματα, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων, ubi proprie accipere videtur pro Cohorte collecta, Militibus in cohortem collectis. [Quam vocem usurpat Hipp. p. 259, 34 : Ἕκαστα γὰρ χωρίζεται ῥέποντα κατὰ τὰς συλλοχίας. Agitur enim de excrementis et viis in pueris secundum naturam apertis, per quæ ea expurgantur. Innuere autem videtur per eas vias pueris statim in lucem editis ea excrementa repurgari, quæ sensim et in modum militum in cohortem coactorum, in utero collecta fuerunt. Sic enim locus proprie mihi subindicari et explicari videtur. Exemplaria vero omnia συλλοχείας habent vitiose. Quod effecit ut interpretes partus et puerperii purgamenta acceperint, non expressa eleganti translatione, et Galeni explicatione neglecta. Cornarius certe ad Galeni explicationem respiciens, κατὰ τὰς συλλοχίας ῥέποντα, Juxta modum quo agmina congregantur repentia, dixit. Calvus συλλοχίας συλλήψεις intellexisse videtur, Conceptus. Foes.]

Συλλοχίζω, Concenturio, In decurias colligo. Plutarch. [Galb. c. 15 : Οὓς εἰς ἓν τάγμα συλλοχίσας· Pelop. id. c. 18. Rom. c. 8] : Συλλελοχισμένους [—νην] εἰς ἑκατοστύας, ubi etiam accipi posset pro καταλελοχισμένους, In centurias dispertitos, distributos. [Id. Mor. p. 761, B. Appian. Mithr. c. 48 med., Civ. 5, 3 med. Macc. 1, 4, 28, quod est συνελόχησε, scribendum per ι, ut est apud Suidam, quum per η sit ap. Hesych. et Phot.]

Συλλοχισμὸς, ὁ, in libro De vocab. castrensibus esse dicitur ὅταν τῷ ᾱ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι. [Ὄνομα τακτικὸν Hesychio.]

[Συλλοχίτης, ὁ, Qui ejusdem manipuli est, Commilito manipularius, Herodot. 1, 82. Schweigh. Plutarch. Mor. p. 858, D.]

[Συλλυπέω, Simul dolorem moveo. Aristot. Eth. Nic. 9, 11 med. : Οἱ μὲν ἀνδρώδεις τὴν φύσιν εὐλαβοῦνται συλλυπεῖν τοὺς φίλους αὑτοῖς.]

‖ Συλλυποῦμαι, Condoleo, Condolesco, h. e. Alterius dolore moveor, Ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, ταυτὰ λυποῦμαι, ut Dem., Misereor. [Herodot. 9, 24 :] Συλλυπεύμενοι τῷ πάθει, Miserantes calamitatem. Et [6, 39] συλλυπηθησόμενος, Una doliturus. [Alia futuri forma Plato Reip. 5, p. 462, E :

Ἢ ξυνησθήσεται ἅπασα (ἡ πόλις) ἢ ξυλλυπήσεται. Absolute etiam Antiphon p. 122, 4. Cum dat. pers. Polyb. 7, 3, 2, Diodor. 4, 11.]

Σύλλυσις, εως, ἡ, Compositio litis, controversiæ, dissidii, Compositio, sine adjectione. Diod. S. [Exc. p. 622, 97]: Γενομένων λόγων περὶ συλλύσεως. [12, 4: Διαλεξομένους περὶ σ. 20: Ἥξοντα εἰς σ. καὶ φιλίαν· 25 fin.: Τὴν στάσιν τοιαύτης σ. τυχεῖν συνέβη· 15, 15 fin.: Μίαν αὐτοῖς εἶναι σύλλυσιν, ἐὰν ἐκχωρήσωσι. Inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2265, p. 219, 15, 17, 25, 28. L. D. Schol. Ven. Il. Ψ, 824. Boiss.]

[Συλλυσσάω s. Συλλυττάω, Simul furo. Epigr. Anth. Plan. 83, 3: Συνελυσσήθη χεὶρ ἀνέρι.]

[Συλλυτρωτής, ὁ, ap. Epiphan. vol. 1, p. 178, A: Τὸν δὲ ὅρον τοῦτον (Valentiniani) καὶ συλλυτρωτὴν καὶ καρπιστὴν ... καλοῦσι, Petavius in marg. scribebat σταυρὸν (volebat, opinor, στῦλον, quod est p. 179, C) καὶ λυτρωτήν. L. Dind.]

Συλλύω, q. d. Simul solvo. [Eur. Andr. 723: Ξύλλυε δεσμὰ μητρός.] Sed accipitur pro διαλύω, et quidem in ea hujus verbi signif., qua ponitur pro Compono litem, dissidium. Soph. Aj. p. 72 [1317]: Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, schol. διαλύσων καὶ χωρίσων: sicut ξυνάψων esse ait pro ξυνάψων εἰς τὴν μάχην. In VV. LL. συλλύω exp. Dirimo lites, Pacifico, Reconcilio, συναλλάττω, Transigo; et affertur συλλυθῆναι in hac signif. ex Diodoro [17, 28 med.: Συλλυθῆναι πρὸς τὸν βασιλέα· 3, 63 fin.: Συλλύοντα τὰ νείκη τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων· Excerpt. p. 623, 43: Πρέσβεις συλλύσοντας τὸν πρὸς Φαρνάκην πόλεμον· et medio 12, 4 med.: Ἐφ' οἷς ἂν δύνωνται συλλύσασθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας]: ex quo et σύλλυσις habes supra. [Ap. Æschyl. Cho. 294: Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβὸς, βωμῶν τ' ἀπείργειν ... δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινὰ, ambigua est signif. Pro συγκαταλύειν, Una deversari, accipiebat Porson.] At ex 2 Maccab. [11, 14]: Συλλύεσθαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, pro Consentire omnibus, quæ justa sunt. Et 13, [47] Συνελύθη pro Reconciliatus est. Sed Bud. multo rectius συλλύεσθαι c. 11, accipi ait pro Reconciliari, Transigere discordiam vel bellum: ut συνελύθη c. 13, pro Bellum composuit. [Aristoph., qui dicitur, ap. Athen. 1, p. 21, E: Ὅτι τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα, est i. q. λυτρωσόμενοι, Redempturi.] Scio autem mirum videri posse plerisque, συλλύω i. significare q. διαλύω: quum alioqui hæ præpp. diversam aut etiam contrariam in compositione signif. habeant; at mihi ne mirum itidem videatur, faciunt verba Compono et Dirimo, quorum quum itidem valde diversæ aut etiam pugnantes sint signiff., juncta tamen accusativo Litem aut Controversiam, aut alii cuipiam hujusmodi, eadem loquendi genera efficiunt. Suspicor autem verbo συλλύειν datam esse hanc signif., quod in pacificatione utraque pars simul solvat litem ac dissidium. [I. q. διαλύω. Onesander c. 4, τὰ σώματα.]

[Σύλλων, ὁ, Syllo, n. viri, in inscr. Laodic. C. I. vol. 3, p. 222, n. 4473, ubi Σύλλων. L. Dind.]

[Συλολωπία, ἡ.] Συλωπία, ἡ, legitur ap. Polluc. 7, c. 12 [§ 42], diciturque εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λώπους, perinde ut λωποδύτης. Interpr. Compilatio vestium, s. Furatio vestium: ut sit comp. ex σύλα et λῶπος, facta sync. Νεκροσυλία certe dicitur Expoliatio mortuorum. [Leg. συλολωπία.]

[Σῦλον. V. Σύλη.]

[Συλόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Unguibus spolians. Phanias Anth. Pal. 6, 307, 4, στόνυξ.]

[Σύλος vel Σῦλος inter nomina in υλος ponit Theognost. p. 61, 18.]

[Συλοσῶν, ῶντος, ὁ, Syloson, Polycratis Samii frater, ap. Herodot. 3, 39, 139, 140, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 32, Strab. 14, p. 637 sq.]

[Συλοχρηματέω, Opibus spolio. Basil. M. vol. 3, p. 132.]

[Συλόω. V. Συλάω.]

[Σῦμα, τὸ, forma Lacon. pro θῦμα, Sacrificium, in fœdere Laced. ap. Thuc. 5, 77.]

[Σύμαιθα, πόλις Θετταλίας. Ὁ πολίτης Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν κϐ', Steph. Byz.]

[Σύμαιθος, ὁ, Symæthus, fl. Siciliæ, ap. Thuc. 6, 65, Strab. 6, p. 272. De mensura constat ex epigr.
A Philippi Anth. Pal. 6, 203, 6: Αἴτνης παρωρείησι Συμαίθου πατρός.]

[Συμβάδην, Conjunctis pedibus. Nicet. Annal. 2, 4, p. 41, A: Θήλειαι ὡς ἄρρενες ἱππάζουσαι, καὶ ταῖς ἐφεστρίσιν οὐ σ. τὼ πόδε διαχαλῶσαι, ἀλλὰ περιβάδην ἀνέδην ἐποχούμεναι. Kall. Polluci 6, 175, pro σποράδην ἑστάναι restituebat Bekkerus. ᾰ]

[Συμβαδίζω, Simul eo. Joseph. A. J. 1, 20, 3. « Greg. Naz. p. 37 Montac. Basil. ibid. p. 85. » Boiss. Jo. Chrys. In 1 Ep. ad Cor. serm. 40, vol. 3, p. 519; In 2 Ep. ad Cor. serm. 5, vol. 3, p. 576. Seager. Ælian. N. A. 7, 41. Wakef. Cum dativo Dio Cass. 77, 13; Themistius Or. 1, p. 17, D; 21, p. 263, D, Greg. Nyss. vol. 3, p. 409, D. L. Dind. Figurate dictum in Symeon. Sethi Ichnel. p. 416. Boiss.]

Συμβαίνω, βήσομαι, [Coeo, proprie, ut contrarium sit Diducendo, Xen. Eq. 1, 14: Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειροῦσιν αἱρεῖσθαι. Pollux 3, 91: Συμβεβηκὼς ἄμφω τὼ πόδε. Achill. Tat. 1, 1, p. 5, 17: Ἡ παρθένος (Europa) μέσοις ἐπεκάθητο τοῖς νώτοις
B τοῦ βοὸς, οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ συμβᾶσα τὼ πόδε.] Convenio, Transigo, Paciscor, Fœdus ineo. [Eur. Phœn. 71: Τὼ δὲ ξυμβάντ' ἔταξαν κτλ. 590: Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις. Herodot. 1, 82: Ἐνθαῦτα συνέβησαν ἐς λόγους συνελθόντες ὥστε τριηκοσίους ἑκατέρων μαχέσασθαι. Thuc. 4, 46: Ξυνέβησαν ὥστε τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι. Plat. Prot. p. 337, E: Συμβουλεύω συμβῆναι ἡμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων.] Thuc. [3, 52: Ξυνέβησαν τοῖς Πελοποννησίοις τοιῷδε τρόπῳ· 2, 4]: Ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. [Conf. 1, 117 fin.: Ξυνέβησαν ὑπήκοοι εἶναι. Xen. H. Gr. 6, 2, 36: Τῶν δὲ ἀνδρῶν συνέβη ἑκάστῳ τακτὸν ἀργύριον ἀποτῖσαι.] Alibi cum πρὸς jungit, Ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. [Conf. 3, 27.] Et συνέβησαν εἰς τωὐτὸ ex Herodoto 1, [13]. Et ex Aristoph. [Nub. 67]: Κοινῇ ξυνέβημεν, pro Inter nos convenit. [Vesp. 867: Ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον· Av. 1682: Σφῶ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε.] Ran. [807]: Οὔτε
C γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν [Ἀθηναίοισι συνέβαιν'] Αἰσχύλος, Non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo, vel, Non conveniebat inter Athenienses et Æschylum. Camer. [Gl. ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. Seager. Itaque hic l. ad sequentem potius signif. referendus est. Addito dat. Eur. Med. 735: Λόγοις δὲ συμβάς· Androm. 233: Δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται, τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις. Dionys. A. R. 2, 62 med.: Τὸ τῶν πελατῶν πλῆθος διχῇ μερισθὲν ἑκατέρᾳ συνέβαινε τῶν στάσεων.] Rursum Thuc. [1, 89]: Ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt, vel, Tandem composuerunt, et in fidem recepti sunt. Usurpatur et pass. in signif. Paciscendi, ut Thuc. 4: Ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ. [8, 98 fin.: Ἐπὶ τούτοις ξυμβεβάσθαι. Pollux 8, 140: Ἔξω τι ποιῆσαι τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ συμβαθέντων. Hesychius: Συμβαθὲν, τὸ ἀπὸ συμβάσεως ὁρισθέν. Activum cum accusativo Aristophan. Ran. 175: Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν (vel ἵνα) ξυμβῶ τί σοι. Herodot. 3, 146: Δοκέοντας πάντα συμβεβάναι. Thuc. 4, 22 init.: Οἵτινες ξυμβήσονται κατὰ ἡσυ-
D χίαν ὅ,τι ἂν πείθωσιν ἀλλήλους· 41: Μέχρι οὗ τι ξυμβῶσιν· 8, 98 fin.: Λέγων ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ πόλει τἄλλα ξυμβεβήκασι Λακεδαιμονίοις. Plat. Min. p. 315, E: Ἕως ἂν σύ τε κατὰ σαυτὸν λέγῃς ἃ σοι δοκεῖ καὶ πάλιν ἐγὼ, οὐδὲν μήποτε ξυμβῶμεν.] || Συμβαίνω, Consentio, ut Synes. Ep. 58: Ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente consentiebat. Sic in hoc adespoto l., qui a Suida affertur: Τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα. [Æsch. Cho. 210: Πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις· 580: Νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς, ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. Soph. Tr. 1164: Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα. Eur. Hel. 622: Ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς. Aristoph. Eq. 220: Χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν. Herodot. 1, 116: Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσιος τῇ ἡλικίῃ τοῦ παιδὸς ἐδόκεε συμβαίνειν· 2, 3: Ἐθέλων εἰδέναι εἰ συμβήσονται τοῖσι λόγοισι τοῖσι ἐν Μέμφι. Lysias p. 113, 10: Ξυμβαίνει καὶ ταῦτα τοῖς πρὸ τοῦ· 23: Ἆρά γε ταῦτα

ξυμβαίνει τοῖς ἀπαγγελλομένοις; Schol. Thuc. 4, 4 : Εἰργάζοντο ... λογάδην φέροντες λίθους καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι) ἔνιοι ἀντὶ τοῦ παραπίπτοι καὶ παρατυγχάνοι· ἄμεινον δὲ ὡς ἕκαστοι ἔμελλον συναρμόσεσθαι καὶ συμφωνήσειν πρὸς ἀλλήλους. Nicol. Cabasilas apud Boiss. ad Choric. p. 351, 1 : Οὐ γὰρ συμβαίνει (ὁ Ἐλέου βωμὸς) ταῖς ὑμῶν περὶ τῶν δικαίων ψήφοις· et penult. : Δότε γνώμην συμβαίνουσαν ταῖς ἐκείνου ψήφοις.] Et Συμβαίνει, Convenit, Consentaneum est, Aristot. sæpe : idem συμβαῖνον, Consentaneum, Conveniens, Polit. p. 106. [Nicet. Chon. Ann. p. 3, A : Οὐ μόνον κατὰ τὸν εἰπόντα σοφὸν, ἀλλὰ καὶ συμβαινόν σφισι μάλιστα.]

|| Συμβαίνω, Contingo, Evenio, [Accido, Obtingo, add. Gl.] cui signif. immerito primus dari solet locus; unde τὸ συμβαῖνον, Quod contingit, τὸ συμβὰν s. συμβεβηκὸς, Quod contigit. [Xen. Cyrop. 1, 6, 43 : Δεῖ πρὸς τὰ συμβαίνοντα τούτοις χρῆσθαι· Anab. 3, 1, 10 : Ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ· H. Gr. 7, 1, 24 : Καὶ ἐκ τῶν συμβαινόντων δὲ ἔργων ἐμεγαλύνοντο οἱ Ἀρκάδες· Cyrop. 5, 4, 15 : Ἀξίως τῶν καλῶς συμβάντων.] Interdum vero τὸ συμβαῖνον s. τὸ συμβὰν redditur Eventus. [Æsch. Pers. 802 : Συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ. Soph. El. 262 : Ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν· Tr. 173 : Καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος· 1174 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει. Eur. Iph. T. 148 : Αἵ μοι συμβαίνουσ' ἆται· 1055 : Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα συμβαίη καλῶς. Anon. ap. Aristot. Rhet. 2, 23 : Ἀλλ' εἴπερ ἔστιν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν πιθανὰ, νομίζειν χρή σε καὶ τοὐναντίον ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς. Herodot. 9, 101 : Γεγονέναι δὲ νίκην τῶν Ἑλλήνων ὀρθῶς σφι ἡ φήμη συνέβαινε ἐλθοῦσα. Thuc. 2, 17 : Καί μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχοντο. Xen. Comm. 1, 2, 63 : Πολέμου κακῶς συμβάντος· 3, 5, 17 : Μάλα φοβοῦμαι μή τι μεῖζον κακὸν τῇ πόλει συμβῇ· Cyrop. 5, 5, 19 : Εἴ τι καλὸν κἀγαθὸν συμβαίνοι. Plato Leg. 6, p. 766, B : Ὧ ἂν πλεῖσται ψῆφοι ξυμβῶσι· Prot. p. 346, A : Ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον.] Demosth. [p. 12, 15] : Συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Thuc. 2 : Καὶ ἄλλο πάσχοντας, ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ· 2, [15] : Ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Atheniensibus usuvenerat. [6, 103 : Τοὺς στρατηγοὺς, ἐφ' ὧν αὐτοῖς ταῦτα ξυνέβη· 8, 45 : Δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει. Xen. H. Gr. 6, 4, 12 : Τοῦτο δὲ συμβαίνειν αὐτοῖς οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα τὸ βάθος (De numero, qui redit ex computatione, etiam Aristid. vol. 1, p. 343 med. : Καί μοι λογιζομένῳ ... αἱ πεντακόσιαι μάλιστά πως συνέβαινον δραχμαί)· Hipparch. 2, 5 : Εἴτε ποτὲ δέοι ἐπὶ πολεμίους ἐλαύνειν εἴτ' αὖ καὶ ἀποχωρεῖν καιρὸς συμβαίνοι· Eq. 3, 5 : Πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἥ τε ἄδικος γνάθος καὶ ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά. Plato Crat. p. 398, B : Ἔν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα, Reperitur, Exstat. Alcib. 1 p. 130, C : Λείπεται μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν, Esse.] Demosth. [p. 493 fin. : Μεγάλων εὐεργεσιῶν οὔθ' ἡμῖν συμφέρει συμβαίνειν πολλάκις καιρόν· 1154, 11 : Συμβέβηκέ μοι τριηραρχία· 1319, 10] : Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία. Synes. : Εἴ τι συμβαίη, pro Siquid secus acciderit, Bud. [Aliter cum dat. Moschio De mul. pass. c. 137, p. 85 med. : Αὕτη ἡ νόσος τῆς γυναικὸς τῇ τῶν χυμῶν πλεονεξίᾳ συμβαίνει, Per, Propter.] Sæpe autem cum infin. [Herodot. 6, 103 : Φεύγοντι Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι συνέβη· 7, 166 : Συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης νικᾶν.] Thucyd. 1, [29] : Ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ. Plutarch. [Fab. c. 7] : Τότε ... κακῶς ἀκοῦσαι καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, Contigit ut male audiret et contemptui esset Fabius. Demosth. Philipp. 1 [init.] : Συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, [p. 19, 14] : Βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι, Contingit, ut nobis opus sit. In quibus Demosth. ll. paulo aliter accipitur συμβαίνειν, quam in illo Plut., possumusque et per Fit in illis interpretari. [Xen. Comm. 1, 2, 11 : Καὶ φονεύειν δὲ τοῖς τοιούτοις ἥκιστα συμβαίνει· Ag. 5, 3 : Εἴ ποτε μοχθῆσαι στρατιᾷ συμβαίη· H. Gr. 5, 2, 40 : Οὕτω γὰρ ξυνέβαινεν αὐτῷ κατὰ τὰς πύλας ἰέναι· 6, 2, 28 : Ξυνέβαινε γὰρ τοῖς μὲν πρώτοις ἀφικνουμένοις καθ' ἡσυχίαν ἅπαντα ποιεῖν. Isocr. p. 5, E : Οὕτω τὰ τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς εὑρημένα συμβήσεταί σοι ῥᾳδίως μανθάνειν. Sæpissime sic Polybius et Diodorus, quorum de illo v. Schweigh. Lex.] Interdum vero additur infin., qui abundat : ut Thuc. 3, [89] : Ἄνευ δὲ σεισμοῦ οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι. Hic enim sine γενέσθαι eadem manet sententia. [Xen. Œc. 8, 15 : Εἴτε συμβαίνοι γίγνεσθαι.] At Plato junxit aliquoties hoc verbum cum participio, ut Ep. 7, [p. 328, A, ubi est φιλοσόφους τε καὶ πόλεων ἄρχοντας μεγάλων ξυμβῆναι γενομένους· 330, B :] Ξυνέβη γενόμενος. Ibid. : Τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον. [Et p. 327, B : Τόν τε αὐτοῦ βίον καὶ τὸν τῶν ἄλλων Συρακοσίων ἀμήχανον ἂν μακαριότητι ξυμβῆναι γενόμενον· Phileb. p. 42, D : Πάνθ' ὁπόσα τοιαῦτ' ὀνόματα ἔχει ξυμβαίνει γιγνόμενα· 39, A : Λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν γιγνόμενοι· Leg. 3, p. 682, D; Tim. p. 86, B. Soph. p. 244, D : Συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν· Crat. p. 398, E : Ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν· Reip. 6, p. 490, C : Ὅτι ξυνέβη προσῆκον τούτοις ἀνδρεία. Et cum adjectivo, Reip. 1, p. 329, D : Καὶ γῆρας καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει· Leg. 2, p. 655, E : Οἷς ἂν τὰ τῆς φύσεως ὀρθὰ ξυμβαίνῃ· 671, B : Ὥστε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ παιδεύειν· Gorg. p. 479, C : Ἆρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία. Thuc. 1, 74 init. : Τοιούτου ξυμβάντος τούτου. Aristot. Polit. 2, 5 : Οὐδὲν ἄλλο συμβήσεται νενομοθετημένον. Conf. etiam l. Eur. Hel. 622 in signif. Consentiendi positum.] || Συμβαίνει et συμβέβηκε cum infin. Bud. accipi ait non solum pro Contingit et Evenit, sed et pro Convenit : affertque ex Philone, Διὸ καὶ τὰς ἐκφύσεις αὐτῶν αἰσθητὰς ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις εἶναι συμβέβηκε. Sic et alibi itidem. Vel, inquit, Convenit, i. e. Constat, ut alibi De mundo p. 232. Sic Aristides p. 110. [Plato Theæt. p. 170, C : Ἐξ ἀμφοτέρων που ξυμβαίνει μὴ ἀεὶ ἀληθῆ, ἀλλ' ἀμφότερα αὐτοὺς δοξάζειν· Gorg. p. 459, B : Τοῦτο συμβαίνει ἢ ἄλλο τι ;— Τοῦτο ἐνταῦθά γε συμβαίνει· 498, E : Συλλόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων· Soph. p. 223, B : Ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει. Demosth. p. 360, 5 : Ὀγδόη τοίνυν, ἑβδόμη, ἕκτη, πέμπτη, τετράς· αὐτὸ συμβαίνει εἰς ταύτην εἶναι πέμπτην· 792, 7 : Ἐξ ὧν νῦν δὸ' ἀξιοῖ ταῦτα συμβαίνει. || Interdum conjungitur non cum accusat., sed cum nominativo et infinitivo. Plato Crat. p. 396, B : Συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος ὁ θεὸς εἶναι κτλ. Phæd. p. 67, C : Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει, ὅπερ κτλ.] || Συμβαίνειν pro Succedere ap. Thuc. me legere memini. [Saltem pro Opportune cadere 4, 79 : Ξυνέβη δὲ αὐτοῖς, ὥστε ῥᾷον ἐκ τῆς Πελοποννήσου στρατὸν ἐξαγαγεῖν, ἡ τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ παρόντι κακοπραγία, Opportune illis cecidit præsens L. calamitas ad. Supra dixerat ὀρθῶς ξυμβαίνειν. Brunck. Illa signif. Plat. Leg. 5, p. 744, A : Εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. || Accedendi signif. Eur. Hel. 37 : Τὰ δ' αὖ Διὸς βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς. || Escendo, Gl.]

|| Συμβὰν part. impers. verbi significationem retinet aliquando : ut Synes. Ep. 66 : Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς, Quod si videre contigerit. Συμβὰν alicubi exp. etiam Quum accidisset. [Sæpe sic apud recentiores οὕτω συμβὰν, συμβὰν οὕτω, et similiter, velut ap. Georg. Pachym. vol. 1, p. 12, 3 ed. Bonn. V. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 21, 474. Partic. præs. Isæus p. 47, 40 : Καὶ τῶν διατιθεμένων οἱ πολλοὶ οὐδὲ λέγουσι τοῖς παραγιγνομένοις ὅ,τι διατίθενται ..., τοῦ δὲ συμβαίνοντός ἐστι καὶ γραμματεῖον ἀλλαγῆναι καὶ τἀναντία ... μεταγραφῆναι. Τὸ συμβαῖνον Polyb. 2, 69, 11; τὸ συμβησόμενον 1, 18, 10.]

|| Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Eventus. [Definit Aristot. Metaphys. 4, p. 120, 14. Xen. Cyrop. 4, 2, 25 : Ἢν δὲ νικῶμεν, ὃ πολλοῖς δὴ συμβεβηκὸς κρατοῦσι τὴν τύχην ἀνέτρεψε, φυλάξασθαι δεῖ τὸ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Isocr. p. 86, A : Διὰ τὸ μέγεθος τῶν συμβεβηκότων.] Philo V. M. 1 : Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὠνόμασαν ἀνάθημα, Ex eventu. [Adventitius morbus, Gl.] Et τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ temere et casu eveniunt, VV. LL. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisdem. Et κατὰ συμβεβηκὸς ap. Aristot. ceterosque philosophos, quod vulgo dicitur Per accidens. [Metaphys. 5, p. 123, 25 : Ἐπεὶ τὸ ὂν τὸ ἁπλῶς λεγόμενον λέγεται πολλαχῶς, ὧν ἓν μὲν ἦν τὸ κατὰ συμβεβηκὸς, ἕτερον δὲ τὸ ὡς ἀληθὲς κτλ. De sens. c. 1 fin.

Diod. 1, 72: Ἔχουσαν προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἱεροῦ πεδίου. L. D. Πυρίμαχος λίθος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, Hesych., A proprietate sic dictus. Hemst.] Συμβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aj. [1281]: Ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί· ubi schol. exp. συνελθεῖν. [Eur. Hel. 1007: Ἡ Κύπρις δέ μοι ἵλεως μὲν εἴη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ. Xen. H. Gr. 1, 2, 17: Ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὐτοῖς. Proprie etiam Soph. Tr. 1152: Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ' ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν, Concessit. Plato Crat. p. 426, C: Εἰ οὖν τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὕροι ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν συμβαῖνον, Translatum. || Med. ap. Galen. vol. 10, p. 576: Παραπλήσιαι δὲ ταύτῃ διαθέσεις καὶ αἱ ἀπὸ τῶν δυσκρασιῶν συμβαινόμεναι, sequente paullo post συμβαίνουσι, videtur pro συμβαίνουσαι illatum, ut ap. Plut. Philop. c. 7, συμβαίνοιτο pro συμβαίνοι in nonnullis, et alibi sæpe media pro activis. L. Dind.]

[Συμβάκη, ἡ, Symbace, opp. Armeniæ vel Mediæ, ap. Strab. 11, p. 523.]

Συμβακχεύω, Una bacchor, vel, Una cum aliis Bacchanalia celebro. [Eur. Bacch. 726: Πᾶν συνεβάκχευσ' ὄρος. Plato Phædro p. 234, D: Σοὶ ἑπόμενη καὶ ἑπόμενος συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς. Seager. Philostr. Imag. p. 785: Ἡ γῆ συμβακχεύσει αὐτῷ· 838: Ξυνεξαίρουσιν βοὴν κύνες ἀνδράσιν, ὡς καὶ τὴν ἠχὼ φάναι ξυμβακχεύειν τῇ θήρᾳ.]

[Σύμβακχος, ὁ, ἡ, Bacchandi sodalis, Syndionysiasta. Athen. 10, p. 445, B: Ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάκχους. Schweigh. Eur. Tro. 500: Ὦ σύμβακχε Κασσάνδρα θεοῖς. Ap. Hellad. Phot. Bibl. p. 534, 6: Ὅτι ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις φαρμακοὺς ἄγειν δύο τὸν μὲν ὑπὲρ ἀνδρῶν, τὸν δὲ ὑπὲρ γυναικῶν, πρὸς τὸν καθαρμὸν ἀγομένους· καὶ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν μελαίνας ἰσχάδας περὶ τὸν τράχηλον εἶχε, λευκὰς δ' ἅτερος· συβάκχοι δέ φησιν ὠνομάζοντο, Bekkerus scripsit ex libro uno: ceteri συμβάκχοι (sic). L. Dind.]

[Συμβαλανεύομαι, Simul lavor in balneo. Jo. Laur. De magistr. 3, 62, p. 264: Πορνῶν ταῖς ἀκολάστοις συμβαλανευόμενος. L. Dind.]

[Συμβαλλομάχος, ὁ, ἡ, Commissor pugnæ, Commissor, Gl. Μάχιμος πρὸς φιλονεικίαν Cyrillus in Cram. An. Paris. vol. 4, p. 191, 19, Etym. Gud. p. 514, 48. L. D.]

Συμβάλλω, Conjicio; ut [Aristoph. Pac. 37: Οἱ τὰ σχοινία ... συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας. Xen. Anab. 3, 4, 31: Ἐπιτήδεια πολλὰ εἶχον, ἄλευρα, οἶνον, καὶ κριθὰς ἵπποις συμβεβλημένας πολλάς. Schol. Hom. Il. B, 776: Στραγγουριῶσι (equis) συμβάλλεται (σέλινον). Nicet. Chon. Ann. 2, p. 41, C: Ἀγορὰς αὐτοῖς προτίθεσθαι, ἐξ ὧν ὠνήσονται καὶ ὅσοις ἄνθρωποι τρέφονται καὶ ἵπποις ξυμβέβληνται. Gl. Congero], ap. Theophr. C. Pl. 3, [20, 7] exp. Συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας. Sed frequentius est pro Conjicio metaph., unde Conjectura. [Pind. Nem. 11, 33: Συμβαλεῖν εὐμαρὲς ἦν τότε Πεισάνδρου πάλαι αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεχραμένον ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος. Soph. OEd. Col. 1474: Τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; Eur. Iph. T. 55: Τοὔναρ ὧδε συμβάλλω τόδε· Or. 1394: Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω· Med. 675: Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. Aristoph. Vesp. 72: Νόσον ἀλλόκοτον νοσεῖ, ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι· 50: Οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν ὅτι... οἰχήσεται· Ran. 930: Ῥήμαθ' ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον· Eq. 427: Εὖγε ξυνέβαλεν αὐτό.] Plato Crat. [p. 384, A]: Εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Diosc. citatur, Συμβάλλειν τὰς φύσεις, pro Conjicere, Conjectura consequi. [Conf. de hac ceterisque verbi signiff. Eust. Od. p. 1405, 49.] Sic pass. Συμβάλλομαι. [Plato Reip. 3, p. 398, C: Ξυμβαλέσθαι ποῖ' ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν.] Pausan. Messen. [4, 12, 4]: Οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι [—βαλέσθαι] τὸ εἰρημένον. At Bud. ap. Herodot. 7, [24, 184; 8, 30]: Συμβαλλόμενος εὑρίσκω, uno in loco vertit Conjectura assequens, in altero autem Subducta ratione: de qua signif. postea dicam. [Id. 1, 68: Ἐννώσας τὰ λεγόμενα συνεβάλλετο τὸν Ὀρέστεα τοῦτον εἶναι· et ib.: Συμβαλλόμενος δὲ ταῦτα· 3, 68: Τῇδε συμβαλλόμενος, ὅτι τε κτλ. 6, 107: Συνεβάλετο ἐκ τοῦ ὀνείρου τελευτήσειν· et alibi.] Ut autem συμβάλλω pro Conjicio, et Conjectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor: quam si-

A gnif. ut affinem proxime præcedenti, subjungendam ei putavi: ut ap. Cebet. [§ 33]: Δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. [Συμβαλόντες τὸν χρησμόν, schol. Pind. Isthm. 7, 18. Hemst.] Sic ap. Plutarch. in Amat.: Συνεβάλετο τὴν πρᾶξιν ἐκείνων, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem et συμβαλεῖν in Plat. l. c. aliquis ita accipiendum putarit. At Συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. Fabio [c. 10], quidam interpretandum putant Animo volvens. His addendum censeo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco; ut Herodot. l. cit. a Bud. verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis, quod ibid. habetur, interpret. afferente. Atenim in Herodot. 6, [63, 65]: Συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας, pro Supputare accipi, omnes fatentur. [Id. 2, 31: Τοσοῦτοι συμβαλλομένῳ μῆνες εὑρίσκονται· 4, 101: Ἡ δὲ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληταί μοι. || Expedio, Proficio, Gl. || Συμβάλλεσθαι, Congruere, Convenire, ap. Æsch. Cho. 1012: Μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδ' ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. Φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.]

B || Συμβάλλω, Conjungo; ut δεξιὰς συμβαλεῖν ἀλλήλοισι, Eur. [Iph. A. 58], eo modo, quo Virg. Dextræ conjungere dextram. Sic et Xen. Cyrop. 2, [1, 5]: Συμβαλεῖν φασὶ Γαβαῖον. [Claudendi signif. Æsch. Ag. 15: Τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ (Aristot. H. A. 3, 3 fin.: Καταπίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ βλέφαρα συμβεβληκότες. Pollux 2, 67)· 1294: Ὡς ἀσφάδαστος αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων ὄμμα συμβάλω τόδε. Aliter cum eodem nomine Eur. Iph. A. 455: Τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; Quem vultum conferam i. e. ostendam? Conjungendi s. Connectendi signif. Or. 336: Τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα δάκρυσι συμβάλλει πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων. De scutis inter se pugnantium Phœn. 1405: Συμβαλόντε δ' ἀσπίδας πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης. Xen. H. Gr. 4, 3, 19: Συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο. Plato Conv. p. 184, C: Δεῖ δὴ τὼ νόμω τούτω ξυμβαλεῖν εἰς ταὐτό· Polit. p. 285, A: Ταῦτα τοσοῦτον διαφέροντα συμβάλλουσιν εἰς ταὐτὸν ὅμοια νομίC σαντες. Pollux 9, 127: Ἐπὶ τοὺς πρώτους δύο τῆς λαιᾶς δακτύλους εἰς κύκλον συμβληθέντας, pro quo 2, 137, συγκλεισθέντες 2, 157.] Sed et pro Connecto, Contexo, ex Philostr. Her.: Συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. [De auriculis demittendis Aristot. H. A. 8, 28 med.: Τὰ δὲ ὦτα αἱ αἶγες σπιθαμῆς καὶ παλαιστῆς, καὶ ἔνιαι συμβάλλουσι κάτω τὰ ὦτα πρὸς τὴν γῆν.] Item Commisceo, ut, quum ab Arriano [Ind. c. 8, 5] fluvii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo et Hom. modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Il. E, [774. Et Δ, 453: Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ (fluvii).] Sed et sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signif., ut ap. eund. Arrian. [Exp. 6, 1, 6]: Αὖθις δ' ὁ Ἀκεσίνης οὗτος ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc et συμβάλλοντες ποταμοί, Confluentes. Dicitur vero et de aliis rebus neutra signif. pro Coeo, ut quæ inter se conjunguntur et commiscentur [Soph. OEd. Col. 901: Ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί], et ita exp. ap. Aristot. Probl. s. 3: Συμβάλλει εἰς ταὐτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει. Item in hoc l. Ejusd. de venis loquentis,
D Καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. [Conf. H. A. 3, 3 fin., 4. Theophr. fr. 1 De sens., 52: Τοὺς τύπους ἀνάγκη συμβάλλειν ἑαυτοῖς. Proculus Chrestom. ap. Bekker. præf. schol. Hom. p. 1, 23: Οὐδὲ τοῖς χρόνοις συνέβαλον ἀλλήλοις.] Hinc etiam pro Congredior [Gl.], et Occurro: ut Appian. [Civ. 5, 1]: Ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. [Hom. Od. Φ, 15: Τὼ δὲ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Æsch. Cho. 461: Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ, Δίκα Δίκᾳ· 677: Ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ. Manetho 1, 134: Μήνη φωσφορέουσα καὶ Ἄρεϊ συμβάλλουσα· et ib. 187. Xen. Cyrop. 6, 2, 41: Πρὸς ἐμὲ πάντες συμβάλλετε.] Et Arrian. ξυμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo conjungi et ei occurrere. Hinc Hom. σύμβληντο [Il. Ω, 709: Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων· Od. Ξ, 27: Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες· 39: Ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ· 231: Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο], pro Occurrebant, et particip. συμβλήμενος Od. [Λ, 127,] O, [440 etc.] pro συμβεβλημένος. [Utrumque aor., non perf. esse dixi jam in Βάλλω vol. 2, p. 90, C. Ibidem, D, notavi formam vitiosam Hom. Il. Υ, 335:

A "Οτε κεν ξυμβλήσεαι αὐτῷ, pro ξυμβλήεαι. Tertia persona Od. H, 204 : Εἰ δ' ἄρα τις ξύμβληται ὁδίτης. Inf. Il. Φ, 578 : Πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι.] Ab hac autem signif. est σύμβολος pro Obvio. || Committo, ut committimus aliquos ad certamen. Hom. Il. Γ, [70] : Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ', [ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι· Υ, 55 : Ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον. Philemo in Comp. Men. et Philem. p. 360 : Εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότῃ μὴ συμβάλῃς. Herodot. 3, 32 : Καμβύσεα συμβαλέειν σκύμνον λέοντος σκύλακι κυνός· 5, 1 : Καὶ γὰρ ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ συνέβαλον καὶ κύνα κυνί. Plato Leg. 1, p. 647, C : Ἀναισχυντίᾳ ξυμβάλλοντας αὐτόν.] Sic Συμβάλλειν τὰς δυνάμεις, Plut.; ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν, Xen. [Conv. 4, 9] et Æschin. [p. 8, 22]; κάπρους συμβάλλειν, Pausan. Sed hic addit μαχουμένους. Interdum vero et pro Committo aliquos, i. e. Sibi invicem inimicos reddo; ut Συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. Cyrop. 6, [1, 32]. Jungitur autem συμβάλλειν et cum accus., ut Lat. Committere, veluti quum dicimus Committere pugnam vel prælium, et quidem addito interdum per- B sonæ dat.; ut, συμβάλλω εἰς μάχην, vel συμβάλλω σοι εἰς μάχην. [Cum præp. εἰς Xen. Reip. Lac. 4, 2 : Εἰ τοὺς ἡβῶντας συμβάλλοι εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς.] Sic θανάτῳ ἀγῶνα συμβαλεῖν, ap. Eur. [Alc. 1144. Conf. 504. Bacch. 837 : Ξυμβαλὼν βάκχαις μάχην. Hom. Il. M, 181, in loco supposito : Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα. Lycophr. 555 : Λέοντα ταύρῳ 'συμβαλόντα φύλοπιν· 1447 : Συμβαλὼν ἀλκὴν δορός.] At συμβάλλειν ἔριν [Med. 521] exp. Contentionem inter se exercere. [Ib. 43 : Οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται· El. 906; fr. Dictyis ap. Stob. Fl. 73, 21, 3 : Ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.] Soph. autem [Aj. 1323] hinc, ut opinor, ducto loquendi genere, dixit συμβαλεῖν ἔπη κακά, pro Maledicta regerere, veluti quandam verborum pugnam committendo. [De pugnantibus Hom. Il. Δ, 447, Θ, 61 : Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς.] Sed et συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior, [Lacesso, Aggredior, Confligo, Gl.]; ut [Hom. Il. Π, 565 : Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι. Simonides ap. C Plut. Mor. p. 869, C : Ὅτε πὰρ Σαλαμῖνα Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει. Eur. Heracl. 679 : Πολεμίοισι συμβαλεῖν. Et sæpe tam absolute quam cum dat. pers. Herodotus et Xen., qui etiam Cyrop. 7, 1, 20 : Πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν.] Συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, Polyb. [1, 9, 7, etc.] Cum πρὸς autem junxit Isocr. [p. 54, D] : Ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες. [Συμβάλλω ἐν πολέμῳ, et Συμβάλλω μάχην, Confligo, Gl. Polyb. 3, 56, 6 : Σπεύδων συμβαλεῖν εἰς μάχην· 10, 37, 4 : Συμβαλεῖν πρὸς μάχην τοῖς ὑπεναντίοις. Gemistus Pletho Diod. 16, 4 : Συνέβαλον ἀλλήλοις εἰς μάχην. L. D. Συμβάλλειν εἰς μονομαχίαν πρὸς τὸν Μόψον, Strabo 14, p. 676. Συμβάλλειν τινὶ μάχην, schol. Apoll. Rh. 2, 1012. Hemst. Jo. Malal. p. 459, 6 : Πόλεμον τῶν Μαυρουσίων κατὰ τῶν Ἀφρῶν συμβαλόντων. Pro quo μετὰ est 115, 2, nisi alterutro loco fallit scriptura. || Medio Hom. Il. M, 377 : Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή. Phrynich. Bekk. An. p. 62, 2 : Συμβολεὺς τῶν φίλων, κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς ἔχθραν συμβαλλομένων.]

D || Συμβάλλω, Confero : et quidem tribus diversis signiff., quam etiam ob causam ea, quæ sequuntur, huc reservanda existimavi. Primum ut Confero dicitur pro Contribuo, sic et συμβάλλω [V. l. Aristoph. Eccl. 446 in seq. signif. citatum. Isæus p. 54, 32 : Τριηράρχων τοσούτων κατασταθέντων οὔτ' αὐτὸς ἐτριηράρχησεν οὔθ' ἑτέρῳ συμβέβληκεν ἐν τοιούτοις καιροῖς], vel potius συμβάλλομαι. [Pind. Isthm. 1, 59 : Τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι. Eur. Med. 284 : Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος. Demosthen. p. 691, 16 : Τὸ ἥμισυ τοῦ γένους αὐτοῦ συμβαλλομένου τοῦ ἡμίσεος ... οὐκ ἠξιώκασιν (peregrino patre, sed matre cive natum)· 1031, 14 : Εἰσενεγκούσης μνᾶν, οὐδὲ ταύτης ἀξιοῖ συμβαλέσθαι τὸ μέρος· 1122, 26 : Τῷ πώποτε εἰσήνεγκας ἢ τίνι συμβέβλησαί πω; 1368, 12 : Εἰς ἔκδοσιν ἠξίου τῇ θυγατρὶ συμβαλέσθαι· 1383, 25 : Ἱκανὴν προῖκ' αὐτῇ ὁ νόμος συμβάλλεται.] Xen. [Œc. 7, 13] : Πότερος ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν. Utque sumpta hinc metaph. Confero dicunt Latini pro Prosum, Ad-

A juvo, sic et συμβάλλομαι. [Schol. Theocr. 2, 48. Hemst.] Dicunt autem συμβάλλομαί σοι, et συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, s. εἰς τοῦτο : quorum exempla sunt ap. Herodot., Xen., Plat., qui et De rep. 1, [p. 331, B] nomen μέρος addit : Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. [Conf. Leg. 8, p. 836, D, Xen. Cyrop. 6, 1, 28. Herodot. 4, 50 : Ἐς τοῦτον οὔτε ποταμὸς οὔτε κρήνη οὐδεμία ἐσδιδοῦσα ἐς πλῆθός οἱ συμβάλλεται· et cum accus. paullo ante : Τουτέων καὶ ἄλλων πολλῶν συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὕδωρ· 3, 135 : Ἐς τὰ δῶρα ὁλκάδα οἱ ἔφη συμβαλέεσθαι. Et 8, 61 : Πόλιν γὰρ τὸν Θεμιστοκλέα παρεχόμενον οὕτω ἐκέλευε γνώμας συμβάλλεσθαι, Sententias s. Suffragia conferre. Soph. Œd. Col. 1151 : Λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι. Plat. Erast. p. 135, D : Ἐπακολουθῆσαί τε τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμην· Polit. p. 298, C : Περὶ νόσων γνώμην ξυμβαλέσθαι. Thuc. 3, 45 : Ἡ τύχη οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Xen. Cyrop. 2, 4, 21 : Τοῦτο συμ- B βαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν· H. Gr. 6, 5, 5 : Τρία τάλαντα συνεβάλλοντο αὐτοῖς εἰς τὴν δαπάνην· 7, 1, 35 : Μέγα συνεβάλλετο τῷ Πελοπίδᾳ εἰς τὸ τιμᾶσθαι· et similiter alibi, item Plato, cujus locis supra citatis addere licet Leg. 7, p. 791, C : Μέγα ἡμῖν φῶμεν ξυμβάλλεσθαι· 8, p. 836, B : Βοήθειαν οὐ σμικρὰν ξυμβάλλονται τιθεῖσι νόμους· 10, p. 905, C : Οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι δυνατὸς εἰς εὐδαιμονίαν· Tim. p. 47, C : Μεγίστην ξυμβαλλόμενος εἰς αὐτὰ μοῖραν. (Isocr. p. 61, A : Πλείους συνεβάλετο τριήρεις εἰς τὸν κίνδυνον· 179, A : Θηβαίων μεγίστην δύναμιν εἰς τὸ πεζὸν συμβαλομένων.) Alia constructione Apolog. p. 36, A : Τὸ μὲν μὴ ἀγανακτεῖν ἐπὶ τούτῳ τῷ γεγονότι ἄλλα τε μοι πολλὰ ξυμβάλλεται κτλ. Isocr. p. 143, E : Μέγιστον αὐτοῖς συνεβάλετο πρὸς τὸ καλῶς οἰκεῖν τὴν πόλιν· 156, B : Οὐχ ἐλάχιστον μέρος τὰ γένη ταῦτα συμβάλλεται πρὸς εὐδαιμονίαν· 421, A : Ἡγοῦμαι τὰ διηγγελμένα περὶ τοῦ πατρός σου συμβάλλεσθαι μεγάλην πίστιν πρὸς τὸ δοκεῖν εὖ φρονεῖν σε· 425, D : Τοὺς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτῇ καλὴν συμβαλέσθαι δυναμένους. Lysias p. 194, 30 : Πλεῖστα καὶ κάλλιστα ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευ- C θερίας συνεβάλοντο. L. D. Ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμένων συμβάλλεταί τις ... μερίς, Alexis ap. Athen. 9, p. 379, A. Ταῦτά σοι περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι, Hanc tibi velut symbolam confero, Plato p. 1182, D. Hemst. || Diverso ab his exx. usu Antiphon p. 138, 37 : Πολλὰ δ' ἐστὶ τὰ συμβαλλόμενα τοῖς βουλομένοις τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι, i. e. συλλαμβάνοντα. Demosth. p. 558, 13 : Τοὺς ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξιόντας καὶ συμβαλουμένους τοῖς συμμάχοις. Dionys. A. rh. 1, 3 fin. : Ποταμὸς συμβαλλόμενος τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν χώραν. Eur. Epist. 4 fin. : Ὥστε τὴν μὲν ἰσχὺν καὶ πάνυ σοι συμβάλλεσθαι.] Deinde quemadmodum Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν τινὶ λόγους, Eur. [Iph. A. 830] legitur : pro eadem autem signif. affertur et συμβάλλειν τινὶ εἰς λόγους. [« Sic Act. Apost. c. 4, (15) : Συνέβαλλον [πρὸς] ἀλλήλους. » HSt. Ms. Vind. Medio Xen. Cyr. 2, 2, 21 : Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον. Et sine accus. Anab. 4, 6, 14 : Ἀτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;] Tertio, ut Confero [Gl.] pro Comparo [Gl.] interdum sumitur, sic et συμ- D βάλλω ap. Herodot. cum dat. [ut 2, 10 : Ὥστε εἶναι σμικρὰ ταῦτα μεγάλοισι συμβαλέειν· 3, 160 : Τούτῳ οὐδεὶς ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν· 4, 42 : Εὔρεος πέρι οὐδὲ συμβαλέειν ἀξίη φαίνεταί μοι εἶναι· 53 : Τούτῳ οὐχ οἷά τέ ἐστι συμβαλέειν ἄλλον ποταμόν· et pass. 3, 125 : Οὐδὲ εἷς ἄξιός ἐστι Πολυκράτεϊ μεγαλοπρέπειαν συμβληθῆναι] : ap. Aristot. cum πρὸς, Ethic. 2 : Πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. [Herodot. 4, 50 : Ἐπεὶ ὕδωρ ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν ὁ Νεῖλος πλήθεϊ ἀποκρατέει. Et passivo 3, 95. Plato Theæt. p. 186, B : Ξυμβάλλουσα πρὸς ἄλληλα· et cum dat. Hipp. maj. p. 289, A, B. Absolute Arat. 1146 : Αἰεὶ δ' ἂν παριόντος ἀριθμοίης ἐνιαυτοῦ σήματα, συμβάλλων, εἴ που καὶ ἐπ' ἀστέρι τοίη ἠὼς ἀντέλλοντι φαείνεται ἢ κατιόντι. Γλῶτταν συμβάλλων i. q. ἑρμηνεύς, v. in Συμβολεύς.]

|| Συμβάλλω, Utendum do, Commodo. [Συμβάλλει, μάτην ἐμπιστεύει, Committit, Gl.] Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι et κιχρᾶν exp. in Aristoph. Eccl. [446] : Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη Ἱμάτια, κτλ. Et συμβαλόντα in quodam Arriani l. pro δανεισάμενον ac-

cipi ait. Poterit autem fortasse et in hac signif. ad verbum Confero reduci.

‖ Συμβάλλω τινὶ, Paciscor [Gl.], Contractus conventaque ineo. Bud. p. 619, ex Isocr. [p. 146, D : Οὔτ' ἀπεκρύπτετο τὴν οὐσίαν οὔτ' ὤκνει συμβάλλειν· 402, C : Οἷς μὴ συνέβαλεν ἐγκαλεῖν·] et Dem. [p. 822, 4 : Ὅτι τοίνυν οὐκ ... ἦν τῷ πατρὶ τοῦτο τὸ συμβόλαιον εἰς τἀνδράποδα ἠλιθίως συμβεβλημένον, μεγίστῳ τεκμηρίῳ γνώσεσθε· 7 : Εἰ καί τις ἄλλος ἐβούλετο εἰς ταῦτα συμβάλλειν· 907, 5 : Συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Isæus p. 80, 30 : Ὁ νόμος διαρρήδην κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν μηδὲ γυναικὶ πέρα μεδίμνου κριθῶν.] Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc stipulor, ex eod. Isocr. [p. 402, E : Ἃ μὴ συνέβαλεν. Plato Reip. 4, p. 425, C : Ξυμβολαίων πέρι, ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν· 8, p. 556, B, Leg. 11, p. 922, A. Alcib. 1 p. 125, C : Τῶν συμβαλλόντων ἑαυτοῖς· D : Συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους. Dionys. A. R. 2, 75 init. : Μίαν ἔχει φυλακὴν τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν· 5, 63 init. : Τὰ χρέα τοῖς συμβαλοῦσι διαλῦσαι οὐ δυνάμενοι· 6, 29 init. : Τὰς κατὰ τούτων πράξεις ὑπάρχειν τοῖς δανεισταῖς, ἐφ' οἷς ἕκαστοι συνέβαλον. Medio fœdus Laced. et Argiv. ap. Thuc. 5, 77 : Καττάδε δοκεῖ τᾷ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδαιμονίων ξυμβαλέσθαι ποττὼς Ἀργείως· et ib. fin. : Ἐπιδείξαντας τοῖς ξυμμάχοις ξυμβαλέσθαι, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Xen. Anab. 6, 6, 35 : Κλέανδρος ξυνῆν Ξενοφῶντι φιλικῶς καὶ ξενίαν ξυνεβάλοντο. Sic meliores pro συγκατεβάλλοντο. Ib. 3, 3 : Συνεβάλοντο δὲ καὶ λόφον εἰς ὃν δέοι πάντας ἀλίζεσθαι.]

[Συμβαλλωτὸς, ὁ, ἡ.] Συμβαλλωτὰ texta, quasi ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν. Hermol. in Plin. 8, 48 : Dicebantur vero et Undones quidam Cilicii : forteque ab undis, quales modo videmus in iis textis, quæ tanquam ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, Symballota, i. e. συμβαλλωτὰ, omnes appellamus : ceu origine ab illo vestium genere accepta, de quibus paulo ante Plin. ita scribit : Lanæ et per se coactæ vestem faciunt. Erit enim συμβαλλωτὸν quasi συμβλητόν : i. e. Coacti per se velleris implexu potius quam textu conditum. Hæc ille : ex quibus cognoscimus non tanquam Græcum voc. afferri hoc συμβαλλωτὰ, sed tanquam linguæ vulgaris : etiamsi a Græco verbo συμβάλλειν deductum posse videri dicat.

[Σύμβαλμα, in gl. Suidæ illata libris deterioribus, explicatur v. Βλῆτρον, quod σύμβλημα expl. schol. Hom. Il. O, 678.]

Σύμβᾰμα, τὸ, Eventus [Gl.], Casus fortuitus : ut, quum dicit Eustath. [Od. p. 1396, 53] περιπέτειαν esse τὸ τυχὸν [τυχηρὸν] σύμβαμα. [Συμβεβηκὸς Hesychio.] Et Παρασύμβαμα : sicut dicitur σύμπτωμα et παρασύμπτωμα. Lucian. [Vitt. auct. c. 21] : Ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. [Marc. Antonin. 7, 58. Menag. ad Diog. L. 7, 64. Valck.] ‖ Σύμβαμα, inquit Suid., Propositio ex nomine et verbo perfectam sententiam reddens. Stoici, inquit Priscian. [18, 1, 4], ἀξιώματα et συμβάματα, Dignitates et Congruitates, vocabant has constrr., quæ per nominativum absolvuntur ; ut, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant, h. e. Minus quam congruitates ; ut, Cicero patriam servat. Vide Ammon., ubi σύμβαμα et κατηγόρημα [quomodo interpr. Hesychius], itidemque παρασύμβαμα et παρακατηγόρημα copulat. [Cum κατηγόρημα conjungit etiam Apollon. De constr. p. 31, 8. Conf. id. p. 300, 2. De mensura voc. a perf. βέβαμαι formati conf. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 166, 9 (conf. Etym. M. p. 196, 38). L. Dind.]

[Συμβᾰμᾰτικὸς, ή, όν, Eventualis, Fortuitus. Ptolem. Tetrab. 4, p. 203 penult. : Τῶν πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν θεωρουμένων συμβαματικῶν. L. Dind.]

[Συμβαπτίζω, Simul mergo. Pass. Heliod. Æth. 4, 20, τῷ πάθει.]

[Συμβαρβᾰρίζω, Simul barbarus sum vel barbare loquor. Basil. M. vol. 2, p. 139, C : Οὐ γὰρ συνεβαρβάριζεν ὁ τρόπος τῷ τῆς γλώττης ὀργάνῳ. L. D. Nicet. 21, p. 289. Eust. Il. p. 376, 40.]

[Συμβάρβαρος, ὁ, Socius barbarus. Eustath. Opusc. p. 292, 28 : Ἀποκατέστησαν ταῖς συμβαρβάρων σκηναῖς.]

[Συμβαρύνω, Simul gravo s. accentu gravi scribo. Apollon. Bekk. An. p. 581, 20; Etym. M. p. 743, 1. Steph. B. p. 639 H. Jo. Alex. p. 15, 7; 19, 29. ᾶῡ]

Συμβᾰσείω, Compositionis desiderio teneor. Thuc. [8, 56.]

[Συμβᾰσῐλεὺς, έως, ὁ, Socius regni. Basil. Imp. Præc. 1; Euseb. H. E. 10, 8, p. 395. Kall. Pallad. V. Chrys. p. 29 : Παρακαλοῦσι τὸν βασιλέα (Ὀνόριον) γράψαι τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ καὶ συμβασιλεῖ Ἀρκαδίῳ. Boiss.]

Συμβασιλεύω, Una regno, Simul regno. [Polyb. 30, 2, 4 : Συμβασιλεύει τἀδελφῷ. Plut. Lycurg. c. 5, Num. c. 3, item cum dativo. Improprie, ut supra βασιλεύω, Timoth. 2, 2, 12; Cor. 1, 4, 8. Lucian. D. deor. 16; Julian. Or. 4, p. 148, D.]

Σύμβᾰσις, εως, ἡ, [Ingressus qui fit pedibus conjunctis, et contrarius est διαβάσει, sive diductis, ap. ap. Hippocr. p. 824, D : Ὥστε τῇ χειρὶ τῇ κατὰ τὸ σιναρὸν σκέλος ἐρείδεσθαι ἐς τὸ ἄνω τοῦ μηροῦ ἐφ' ἑκάστῃ ξυμβάσει.] Compositio, Pacificatio. Thuc. 1 [2, 3] : Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν· ibid. [2, 2] : Καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον καὶ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Et [1, 61] : Ξύμβασιν ποιησάμενοι. Et 3, [46] : Ἤ τις ἀποστᾶσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. [Conf. ib. 28. Et 4, 130 fin. : Πόλιν οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν.] Eur. Phœn. [590] : Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε. [Suppl. 739 : Ἐτεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου, μέτρια θέλοντος οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν· Andr. 423 : Ἐς ξύμβασίν σε χρῆν σε σήν τε παῖδ' ἄγειν. Dionys. A. R. 5, 62 med. : Τὰς σ. αὐτοῖς διαιτήσειν.] ‖ Σύμβασις, Josepho sæpe Fœdus, Pactum, Conventum, Bud. [Herodot. 1, 74 : Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν.] Plur. etiam συμβάσεις dicitur, ut Synes. : Τῶν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, ubi exp. Reconciliationes. [Dionys. A. R. 8, 48 med. : Σύμβασις φίλων κατὰ τὸν ἑκούσιον γινομένη τρόπον τῶν ὑπ' ἀνάγκης συγχωρηθέντων βεβαιοτέρα. Accidentia, Gl. Plat. Epist. 11, p. 359, B : Ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων.]

Συμβαστάζω, Simul porto, Simul fero. In VV. LL. Confero : item Comparo, [Conveho, Gl.] Job. 18. [7, 23; 28, 19; Exod. 18, 22, sec. Aquil. Symm. et Theodot. « Appian. Civ. 4, 27. Schol. Eur. Hipp. 469. » Wakef.]

[Συμβατέον, unde plur. ap. schol. Soph. Œd. Col. 1426 : Ἡμῖν δὲ οὐ συμβατέα οὐδὲ συγχωρητέα, Consentiendum, Conveniendum. L. Dind.]

[Συμβᾰτεύω, Coeo, Ineo. Palæph. c. 40, 3 : Ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν, Ad coitum.]

Συμβατήριος, ὁ, pro συμβατικὸς, ut συμβατήριοι λόγοι, Thuc. [5, 76 bis. Dionys. A. R. 2, 45 init. et alibi sæpius. Philo vol. 1, p. 392, 33 : Πρὸς ὃν συμβατηρίους τίθεται σπονδάς· 2, p. 560, 12 : Συμβατηρίων σπονδῶν. Hesychius : Συμβατήριον, εἰρηνικαὶ διαθέσεις.]

Συμβᾰτικὸς λόγος, apud Thuc. [6, 103], Plutarch. [Camill. c. 28], Sermo de pace componenda, Sermo ad compositionem s. pacificationem pertinens, aut de ea tractans. [Joseph. A. J. 18, 4, 5. Polyb. 17, 9, 4 : Τῶν πλείστων εἰς σ. διάθεσιν ἠγμένων. Arrian. Exp. 4, 27, 9 : Οὐδὲν ξυμβατικὸν ἐνεδίδοσαν. Ptolem. Tetrab. 3, p. 117, ἐφόδους.] Et Συμβατικῶς, q. d. Pacificatorie. Plutarch. [Cic. c. 30] : Ὁ δὲ Κλώδιος προσεποιεῖτο συμβατικῶς ἔχειν, q. d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. [Id. Pyrrho c. 18.] Apud Gregor. autem Ep. [197] ad Basil. : Πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς, Concorditer. [‖ Casu fortuito. Euseb. Præp. ev. 6, p. 248, C : Φυσικῶς μὲν κινούμενα, σ. δὲ ἡμῖν προσπίπτοντα.]

[Συμβᾰτὸς, ὁ, ap. Polyb. 9, 2, 4 : Τῷ μὴ συμβατὸν εἶναι τοῖς ἀρχαίοις τὸ τὰς ἐπιγιγνομένας πράξεις ἡμῖν ἐξαγγεῖλαι, Quod non cadit in majores res post ipsorum ætatem gestas enarrare. Accentu proparoxytono Theodor. Metoch. Misc. p. 366 med. : Ὡς ἐν εὐρίποις ἄνω καὶ κάτω στρεφόμεθα καὶ παιζόμεθα ταῖς τῶν ἔξωθεν πραγμάτων ἐπικλύσεσιν ἀεὶ καὶ ταῖς οἴκοι τε καὶ τῶν οἰκείων ἀνωμάλοις τε καὶ συμβάτοις πρὸς ἡμᾶς τε καὶ ἀλλήλους καὶ τὰ παρόνθ' ἑκάστοις πράγματα.]

[Συμβδελύσσω s. Συμβδελύττω, Simul abominor. Theod. Prodr. Rhod. p. 78. Boiss.]

[Συμβεβαιόω, Confirmo. Clem. Alex. Str. p. 569, ἔργῳ.]

Συμβεβηκότως, i. q. κατὰ συμβεβηκὸς, affertur ex Nicom. Arithm. 1.

[Συμβεβηλόω, Simul profano. Nemes. De nat. hom. p. 356 : Ἀνάξιον γὰρ εἶναι τῆς τοιαύτης μακαριότητος τοῖς εὐτελέσι καὶ μικροῖς συγκαταβαίνειν καὶ οἱονεὶ συμβεβηλοῦσθαι ταῖς ὑλικαῖς τε καὶ προαιρετικαῖς ἀτοπίαις· 357.]

[Συμβελής, ὁ, ἡ, Telis confixus, obrutus. Polyb. 1, 40, 13 : Συμβελῆ γιγνόμενα τὰ θηρία διεταράχθη. Conf. Καταβελής.]

[Συμβελτιόω, Una melius facio, Confero ad emendandum. Photius cod. 122, p. 94, 14 : Ἐνιαχοῦ μέντοι ἀριστεύει (Epiphanius in Panar.) ταῖς ἐπιβολαῖς, εἰ καὶ τῶν ῥημάτων αὐτῷ καὶ τῆς συντάξεως οὐδὲν τὸ ἰδίωμα συμβελτιοῦται. L. Dind.]

Συμβιάζω [hoc omittendum erat] s. Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Unde συμβεβιασμένα, Dem. [p. 100, 3], quod exp. Simul occupata. [Longin. De subl. 10, 6 : Καὶ μὴν τὰς προθέσεις ἀσυνθέτους οὔσας συναναγκάσας παρὰ φύσιν καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, Ὑπὲκ θανάτοιο κτλ. Kall. Eunap. Exc. p. 88, 21 ed. Nieb. : Τὴν ἀρετὴν τῆς συγγραφῆς εἰς τόδε συμβιασάμενοι καὶ κατατείναντες. L. Dind.]

Συμβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdusque adduco, Bud.; εἰς φιλίαν ἄγω, Hesych. [Qui addit ἢ συλλαλεῖ. Quomodo interpr. etiam Photius. Herodot. 1, 74 : Οἱ συμβιβάσαντες αὐτούς.] Thuc. [2, 29] : Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις, h. e. συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε : ut Bud. ex Gregorii quodam l. [Epist. 19, p. 782, C. Boiss.] exponit. [Plato Prot. p. 337, E : Συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον. Συνεβίβασαν, Arbitravere, Gl.] Damasc. De elem. concord. : Εἰ μή τις παντοδύναμος δύναμις ταῦτα συνεβίβασε. Ap. Thuc. [schol. 4, 46] συνεβιβάσθησαν, Pacti sunt, Convenerunt. Item συμβιβάσθαι [immo ξυμβεβάσθαι, quod v. in Συμβαίνω] ἐπὶ τούτοις, De his convenisse atque transactum esse. In qua signif. neutr. etiam reperitur ap. Plat. De rep. 6, [p. 504, A] : Μνημονεύεις ... ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης, Inter nos convenit, Bud. || Item Compingo, Coagmento, Bud. Fabri enim lignarii s. tignarii ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Sic ap. Paul. Ad Col. 2, [19] : Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ· ut et Ad Ephes. 4, [16] : Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. || Item Accommodo et ad cohærentiam adduco, Convenire facio, Confero, [Cogo, add. Gl.] Bud. ex Gregor. C. Jul. : Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ Πνεύματος, h. e. συμβαίνειν ἀποφαίνων, Ex variis prophetarum oraculis canticum unum componens et coagmentans. At Act. 9, [22] : Συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eid. Bud. significare videtur Ex collatione sacrorum vaticiniorum docens et probans : quemadmodum ap. Plat. Hipp. min. [p. 369, D] : Διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo, quæ dicta sunt, eaque invicem confero, ut, si consentanea sint, intelligam. || Item Conjicio : sic enim capi Act. 16, [10] Bud. existimat, Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis, quæ nobis acciderant, conjicientes, συμβάλλοντες. || Item Doceo, Instruo, ut Bud. ap. Es. 40, [14] exp., et Suid. itidem διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2 [16] : Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; [Similiter Ocell. c. 3, p. 530, 3 : Εἴπερ ἀληθῶς ὁ λόγος συμβιβάζει μὴ μόνον τὰ μέρη συνυπάρχειν κτλ. Iambl. Vit. Pyth. § 60, p. 122, 1 : Διὰ τούτου συμβιβάζων ὡς διδασκαλίᾳ πάντα περιγίγνεται. Medio Eust. Od. p. 1390, 18 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰς τὸ ἁπλῶς πολὺ τοῦ κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν ὄρος ὕψους τὴν χιονικὴν φαντασίαν συμβιβάσασθαι, Conciliare, Referre. L. D.]

Συμβίβασις, εως, ἡ, πεῖσις, διδαχή, πίστις : ut Hesych. exp. Ap. Suid. vero, Εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος, videtur significare i. q. συμβιβασμός. [Hesych. in Ὅμηρα. Hemst. Copulatio. Ptolem. Tetrab. 4, p. 182 : Περὶ τῆς κατὰ νόμους ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συμβιβάσεως. Artemid. 1, 67 : Πρὸς τὰς φιλίας καὶ συμβιβάσεις, Conciliationes et sim. Schol. Eurip. Phœn. 375, 587. L. Dind.]

[Συμβίβασμα, i. q. sequens et præced., Pactum. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 222, b, B. L. Dind.]

Συμβιβασμός, ὁ, [Conjunctio, Copulatio. Georg. Pisid. Hexaem. 1409 : Καὶ συμβιβασμὸς γίνεται τῶν σχισμάτων. L. D.] Pactum, Transactio [Gl.], Concordia. Διάλυσίς ἐστιν ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Bud. ex Pand. [Conciliatio, Epiphan. Hær. 66, 14 (vol. 1, p. 631, C : Εἰς σ. εἰρήνης). Routh. Iambl. V. P. s. 69, p. 146 fin. : Εἰρήνευσιν καὶ σ.]

[Συμβιβαστέον, Conciliandum. Man. Palæol. Orat. 3, p. 220. Boiss.]

[Συμβιβαστής, ὁ, Conciliator, Gl.]

Συμβιβαστικός, ή, όν, Pacificatorius, Bud. Plutarch. Alcibiade [c. 14] : Καὶ πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἥκειν λέγοντες, Ad quamvis pacificationem, s. ut VV. LL. exp., Ad quodcunque fœdus. [Συμβιβατικὸς (sic) pro συμβατικὸς scriptum in l. Josephi in illo cit.]

Συμβιβάω, Una eo, Comitor : συμπορεύομαι, Hesych. || Item Συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, ap. Eund. Suidas vero συμβιβῶ, in fut. exp. διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω. [Vitii suspecta etiam Hesychii gl. Συμβιβάτω, διδαξάτω. Nam συμβιβασάτω Hammondus. Sed certum ex. Tzetzæ Hist. 4, 439 : Λέγουσα τάδε πρὸς αὐτὴν καὶ συμβιβῶσα τύφῳ.]

Σύμβιος, ὁ, ἡ, Qui alicui convivit, Contubernalis. [Conjux, Gl.] Aristot. Ethic. 9, [11 init. : Οἵ τ' εὐτυχοῦντες δέονται συμβίων. Theophr. C. Pl. 2, 17, 5 : Προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ σύμβια, καθάπερ καὶ τὰ ζῷα, καὶ τὰ φυτὰ τάχ' εἴη. V. Συμβιόω. De marito Anth. Pal. App. 331, 4, de uxore ib. 282, 8, Diod. 4, 46. Pollux 6, 158.]

[Συμβιότευσις, εως, ἡ, Convictus. Eustath. Opusc. p. 16, 14.]

[Συμβιοτεύω, Simul vivo, Convivo. Synes. p. 178, B. Wakef. Andr. Cret. p. 206. Kall. Theodoret. vol. 1, p. 921 Schulz. Theodor. Metoch. Misc. p. 388 med. : Τίς ἂν ὀνείροις πεποιθὼς καὶ συμβιοτεύων καὶ ὅλως ζῶν ὄναρ οὐκ ἂν ἀθλιώτατος ἀνθρώπων εἴη;]

[Συμβίοτος. V. Συμβιωτής.]

Συμβιόω, ώσομαι, Convivo [Gl. Plato Conv. p. 181, D : Ὡς κοινῇ ξυμβιωσόμενοι. Isocr. p. 414, A : Συμβιῶναι ἁπάντων ἥδιστον· et cum dat. Antid. p. 442, 103. Aristot. Eth. Nic. 4, 11 fin. : Πρὸς τὸ συμβιοῦν οἱ χαλεποὶ χείρους. Polyb. 10, 3, 1 et al. cum dat., ubi συμβεβιωκὼς interdum confusum cum συμβεβηκώς. Diodor. Exc. p. 528, 96 : Τὴν συμβιοῦσαν αὐτῷ· l. 4, 54 : Συμβιώσαντα δεκαετῆ χρόνον Μηδείᾳ. Epiphan. vol. 2, p. 143, D : Τατιανὸς οὗτος συνεβίωσε μὲν Ἰουστίνῳ.] Lucian. [Vitt. auct. c. 12] : Συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός· ubi observandum puto horum duorum vv. copulationem, ex quorum posteriore suum συμπόσιον deducunt Græci, quum Latini vocem Convivium ei respondentem ex Convivere deducant, quod priori illi, sc. τῷ συμβιῶναι, omnino respondet. [Eadem forma infinitivi Diog. L. 2, 63 : Συμβιῶναι αὐτὸν τῷ τυράννῳ· partic. 103 : Μαρίῳ συμβιούς.] Jungitur autem dat., vi præp., ut Dem. [p. 313, 5] : Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem ibid. [p. 315, 18] : Ἀγαθῇ δὲ, οὐχ ὁρᾷς; τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in ll. eleganter jungitur dat. rei, sed tanquam dat. personæ; nec vero hic Latine necesse est verbo Vivendi signif. habente reddere, sed possumus et hoc loquendi genere, cum Bud., aut simili quopiam, uti : Egregiam fortunam adeptus. Nego autem esse necesse, alioqui posse et ita reddi non negans; nam et ipse Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egisti. Ille autem ejusdem Dem., Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego sortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearch. ap. Athen. [12, p. 548, D] de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν : ibi enim ita scribitur, Περὶ οὗ φησὶν ὁ Κλέαρχος, ὅτι, διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε, Constanti mente et nunquam delirante vixit. Sic autem et verbo συζῆν Græcos uti observavi : ut quum, v. gr., dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ. [Theophrast. H. Pl. 2, 1, 2 : Καίτοι φασί γέ τινες ἤδη καὶ χάρακος παγείσης καὶ πρὸς τὸν κιττὸν συμβιῶσαι καὶ γενέσθαι δένδρον. De morbo Aret. p. 28, 45 : Ξυμβιοῖ μέσφι θανάτου· 134, 20. V. Σύμβιος.]

Συμβίωσις, εως, ἡ, Convictus. [Conjugium, Convivium, Connubium, Matrimonium; Συμβιώσεως χάριν ζευχθεὶς, Confarreatus, add. Gl.] Inter illos, qui simul vivunt, et contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις : atque adeo redditur etiam Contubernium, item Vitæ consuetudo. Plut. de marito et uxore dixit, in Pericle [c. 24] : Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς. [Ptolem. Tetrab. 3, p. 111, σ. γαμικῆς.] Usus est Cic. Ad Att. 13, [23] : Intelligis profecto, in quo maxime posita sit συμβίωσις. Ceterum redditur etiam Convictio, ex Cic. filio, Epist. ad Tironem : sed in eo l. alii codd. habent Conjunctio : quod non minus aptum videtur. [Polyb. 5, 81, 2; et 32, 11, 10 : Τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς σ. Diodor. 1, 62 : Ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἀστρολόγων συμβιώσεως· 4, 54 : Παραχωρῆσαι τῆς συμβιώσεως· Excerpt. p. 571, 27 : Εἰς σ. ἐλθοῦσα τῷ Μασανάσσῃ, utrobique de Conjugio. « Ἐν συμβιώσει καὶ φρατρίᾳ τοῖς συμβιωταῖς ... ἐπλήθη τῆς φρατρίας, Artemid. 4, 44. » Hemst.]

[Συμβιωτέον, Convivendum. Aristot. Eth. Nic. 8, 14 fin. : Τὸ δὲ πῶς συμβιωτέον ἀνδρὶ πρὸς γυναῖκα καὶ ὅλως φίλῳ πρὸς φίλον οὐδὲν ἕτερον φαίνεται ζητεῖσθαι ἢ πῶς δίκαιον. L. D. Clem. Alex. p. 237. Kall. Stob. Ecl. 2, c. 7, vol. 2, p. 44. Boiss.]

Συμβιωτὴς, ὁ, Convictor, [Conviva, Convivator, add. Gl.] Contubernalis. Cic. [Ad fam. 9, 10] : Sed tamen suavissimum συμβιωτὴν nostrum præstabo integellum. [Polyb. 8, 12, 3 : Σαρδαναπάλλου ἢ τῶν ἐκείνου συμβιωτῶν.] Plut. [Apophthegm. p. 207, C] Mæcenatem συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ, Augusti, appellat. [Lucull. c. 42 med. : Ποιησάμενος φίλον καὶ συμβιωτήν· etc. Julian. Ep. 51, p. 434, A, Καίσαρος. Jacobs.] Diog. L. Zenone Cittieo [7, 19] : Πρὸς δὲ τὸν ὀψοφάγον μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλείποντα κτλ. [Confess. Cyprian. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 229, 2. Philo vol. 2, p. 540, 16 : Συμφοιτητὴς καὶ σ. γενόμενος τῶν θυγατριδῶν τοῦ Σεβαστοῦ. Id. ib. p. 275, 43, ἄνδρα σ., et 4, 40 : Συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀρίστοις. Hase.] Interdum vero Compotorem interpretari possumus, veluti quum de parasito dicitur : ut ap. Athen. [5, p. 220, D; 6, p. 246, D. Suid. in Ἁρποκρατίων, Artemid. 4, 44; 5, 82. Hemst.] In VV. LL. annotatur Eupolin ap. Polluc. [6, 159] pro Contubernali dixisse etiam συμβίωτον : sed συμβιωτὴν, non συμβίωτον, scrib. constat. [Libri συμβίοτοι vel συμβίωτε, quod ad συμβιωταὶ ducere videatur.] Ibid. annotatur scribi etiam Συμβιοτὴς per ο [ap. Suidam], idque rectius : quod plane falsum est.

[Συμβιωτικὸς, ή, όν, Ad communitatem vitæ atque victus pertinens. Greg. Nyss. t. 2, p. 588, C : Ὁμολογίαν τινὰ συμβιωτικὴν καταθεμένη. Hase.]

[Συμβλάπτω, Simul noceo. Eust. Od. p. 1946, 32. Ulpian. ad Dem. C. Lept. p. 87. « Geminus p. 7, A, E. » Hemst. Ideleri Phys. vol. 1, p. 227, 851. L. Dind.]

[Συμβλαστάνω, Simul germino. Marc. Anton. 11, 8 : Ὁ κλάδος ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλαστήσας. Greg. Nyss. vol. 3, p. 208, A : Συνεβλάστησαν ἀλλήλοις τὰ σπέρματα. Wakef. Id. vol. 2, p. 419, C, συνεβλάστησε, et p. 640, A, συνεβλάστησαν. Galen. vol. 19, p. 169, 13 : Ἡ τῶν νεύρων φύσις ... ἅμα τῷ πνεύματι συμβλαστάνουσα. Hase.]

Συμβλαστὴς, ὁ, ἡ, Congerminans. Item Germinationem juvans : sic enim exp. ap. Theophr. C. Pl. 2, 4 : Τούτοις γὰρ ὁ εὔκρατος ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος. [Perperam pro εὐβλαστής.]

[Συμβλασφημέω, Simul dehonesto. Anon. ap. Cramer. An. vol. 3, p. 221, 23 : Τοῦ σιδηρέου βλασφημουμένου καὶ τὸ μέλαν συμβλασφημεῖσθαι. L. Dind.]

[Συμβλήδην, pro συλλήβδην, scriptum ap. Aret. p. 115, 38.]

Σύμβλημα, τὸ, et Σύμβλησις, εως, ἡ, Commissura. In VV. LL. σύμβλησις pro Compago, ex Exodo 26, [24] affertur : et σύμβλημα pro Pessulo, item Solidatione, ex Esaia [41, 7. Σύμβλημα, Commissio; Συμβλήματα, Accidentia; Σύμβλησις, Commissio, Gl. « Σύμβλησις, Collatio, Comparatio, Diog. L. Pyrrho (9, 87) : Δέκατος, ὁ κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σύμβλησιν· καθάπερ τὸ κοῦφον παρὰ τὸ βαρὺ, τὸ ἰσχυρὸν παρὰ τὸ ἀσθενές. » Seager. Clem. Alex. Strom. 2, 76 : Σύνεσις (ἐστὶ) σύμβλησις ἀμετάπτωτος. Hase. Sextus Adv. mathem. 7, 375 et alibi sæpe. I. q. συμβολὴ, Adjumentum, Auxilium. Diog. L. 7, 105 : Ἀξίαν δὲ τὴν μέν τινα λέγουσι σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον, ut mox δύναμιν συμβαλλομένην πρὸς τὸν κατὰ φύσιν. || Permutatum cum ἐξήγησις est ap. Arrian. Exp. 1, 18, 12. V. Σύμβαλμα, Συμβάλησις.]

[Συμβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, Collisus. Orph. Arg. 683 : Ξυμβλῆτες πίπτουσιν (Cyaneæ) ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι.]

[Σύμβλησις. V. Σύμβλημα.]

[Συμβλητέον, Conferendum, Gl.]

Συμβλητικὸς, ή, όν, Qui συμβάλλεσθαι potest, i. e. Conferre. Συμβλητικόν ἐστι πρὸς φαντασίαν, Facit ad visionem, Gaza. [Clem. Alex. p. 468, δύναμις. Kall.]

Συμβλητὸς, ή, όν, Conferendus, Qui conferri et comparari potest. Theocr. [5, 92] : Ἀλλ' οὐ συμβλήτ' ἐστὶ κυνόσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα Πρὸς ῥόδα. [Theophr. C. Pl. 6, 3, 4 : Τὸ πλῆθος οὐ συμβλητοί· quod. ib. dixerat οὐκ ἴσοι.] Alia exempla vide ap. Bud. p. 620, inter quæ unum ex Aristot. [Eth. Nic. 5, 8 med. : Διὸ πάντα συμβλητὰ δεῖ πως εἶναι ὧν ἐστιν ἀλλαγή· Metaph. 10, p. 270, 6 : Καὶ τοῦτο (τὸ πρῶτόν τι) ἢ ἐπὶ τῶν μονάδων εὐθὺς ὑπάρχει καὶ ἔστιν ἀσύμβλητος ὁποιαοῦν μονὰς ὁποιαοῦν μονάδι, ἢ εὐθὺς ἐφεξῆς πᾶσαι καὶ συμβληταὶ ὁποῖαι ὁποιαισοῦν· et ib. : Ἢ τὰς μὲν συμβλητὰς, τὰς δὲ μὴ, οἷον εἰ ἔστι μετὰ τὸ ἓν πρώτη ἡ δυὰς, ἔπειτα ἡ τριὰς καὶ οὕτω δὴ ὁ ἄλλος ἀριθμός· εἰσὶ δὲ συμβληταὶ αἱ ἐν ἑκάστῳ ἀριθμῷ μονάδες κτλ. Et ib. p. 272, 4; 278, 25 : Οὐ σ. εἶναι τοὺς ἀριθμοὺς πρὸς ἀλλήλους], in quo συμβλητὰ vult esse Comparabilia et commutabilia. Quam duplicem signif. ibi non admitto. [Id. Περὶ ἀτόμων γραμμῶν p. 972, 4 : Εἰ δὲ συμβλητὸν τῇ γραμμῇ ἡ στιγμὴ κτλ. Phys. acr. 7, 4 : Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πότερόν ἐστι κίνησις πᾶσα συμβλητὴ ἢ οὔ· et sæpius ib., velut p. 248, 22 : Ὁ μὲν οὖν ἵππος καὶ ὁ κύων συμβλητὰ, πότερον λευκότερον ..., ὕδωρ δὲ καὶ φωνὴ οὔ. Conf. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 46 sq. Τὰ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα interpr. Suidas. || Qui agnosci, conjici potest. Suidas : Συμβλητῇ, δυναμένῃ ἐπιγνωσθῆναι· Βουλῇ κρείττονι καὶ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐδαμῶς συμβλητῇ τρόπον τινὰ τοῦ Ἀλφειοῦ ἀποθανόντος. Quod fr. Æliano tribuit Valck.]

[Συμβλύζω, Simul ebullio. Greg. Thaum. In Orig. p. 12. Kall. Greg. Naz. p. 61 Par. Routh.]

[Συμβλύω, i. q. præcedens. Nonn. Dion. 4, 330 : Ὁππότε φοινήεντι μεμιγμένου αἵματος ὁλκῷ γλώσσης ἀρτιτόμοιο συνέβλυεν αἷμα χορείης.]

[Συμβοάω, ήσομαι, Acclamo. Xen. Cyrop. 7, 5, 26 : Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δ' ἐβόων. Οἱ δὲ συνεβόων αὐτοῖς, ὡς κωμασταὶ ὄντες καὶ αὐτοί. Cum accus. Dio Cass. 41, 58 : Προσέταξαν καὶ ἐκείνοις συμβοῆσαι τὸ πολεμικόν· et alibi sæpe. « Basil. M. vol. 2, p. 64, C. » Boiss. Greg. Nyss. t. 1, p. 758, A : Τῆς συνειδήσεως ἡμῖν συμβοώσης. Athanas. t. 1, part. 2, p. 947, D : Συμπενθούντων τε καὶ συμβοώντων. Greg. Naz. t. 1, p. 306, D : Συνεβόων οἱ συμπλέοντες. Hase. || Convoco. Xen. Cyrop. 3, 2, 6 : Συνεβόων ἀλλήλους, ut Schneider. scripsit pro ἀλλήλοις, conferens Anab. 6, 3, 6.]

Συμβοήθεια, ἡ, Ad auxilium ferendum concursus, Suppetiæ. [Thuc. 2, 82. Wakef.]

Συμβοηθέω, Ad auxilium ferendum convenio. [Aristoph. Lys. 247 : Οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει τοὺς ἄνδρας;] Thuc. [2, 81 fin. : Διὰ τὸ μήπω τοὺς ἄλλους Ἀκαρνᾶνας ξυμβεβοηθηκέναι· 83 init.] 3, [94] : Οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον, πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστραφῆναι. Ibid. [77] : Ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν τινῶν ὀλίγων. [3, 15 : Ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν.] Et 7, [25] : Ἀξιώσοντας συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ, i. e. βοήθειαν πέμπειν, ut schol. exp. [De ope bellica Xen. Anab. 4, 2, 1, etc. et cum dat. Ages. 1, 38 : Συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι· Comm. 2, 4, 6 : Ὁ ἀγαθὸς φίλος ... συμβοηθεῖ. Polyb. 4, 69, 4.]

Συμβοηθὸς, ὁ, ἡ, Qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, Auxiliaris. [Reg. 3, 20, 16 : Συμβοηθοὶ αὐτοῦ. Schleusn. Lex.]

[Σύμβολα, ων, τὰ, Symbola, locus Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 54, 1, a confluentibus fluviis dictus.]

[Συμβολαιογραφέω, Contractus scribo. Leo Allat. Exc. p. 208. Eustath. Opusc. p. 71, 94.]

Συμβολαιογράφος, ὁ, Tabularius, Qui contractus scribit. Bud. ex Pand. [Hesych. Asterius Cotel. Mon. vol. 2, p. 2, B. Jo. Malalas p. 268, 2. V. sequens voc. L. D. Isidor. Pelus. Epist. p. 327, A Morell. : Ὡς οἱ συμβολαιογράφοι ἐν τοῖς προικῴοις γράφουσιν. Hase.]

Συμβόλαιον, τὸ, multo frequentius quam σύμβολον, Pactum, Conventum, et quidem generali signif. [Photius : Συμβόλαια, τὰ συναλλάγματα· οὕτως Μένανδρος. Xen. Hier. 9, 6 : Δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοις.] Dem. [p. 907, 5] : Καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. [Ib. fin. : Οὐ τὸ παράπαν συμβόλαιον ἐξαρνοῦνται μὴ γενέσθαι ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῷ ὑμετέρῳ, ἀλλ' οὐκέτι εἶναί φασι πρὸς ἑαυτοὺς οὐδὲν συμβόλαιον· 298, 3 : Τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβόλαια· 882, 6 : Τὰς δίκας εἶναι τοῖς ναυκλήροις καὶ τοῖς ἐμπόροις τῶν Ἀθήναζε καὶ τῶν Ἀθήνηθεν συμβολαίων· 884, 9 : Ἵνα ἡ ναῦς ἀπόλοιτο καὶ τὰ σ. ἀποστερήσαιεν· 1185, 11 : Σφαλέντος τούτου ἀπώλλυτο καὶ τῷ πατρὶ τὸ σ., ubi res pacti potius dicitur quam ipsum de re pactum. Isocr. p. 283, D : Τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια· 358, B : Τὰ σ. τὰ πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίγνεται. Andocides p. 11, 8 : Τῶν ἰδίων συμβολαίων πράξεις. Et similiter sæpe Dionysius A. R., cujus meminisse sufficit 6, 29 init. : Μὴ ἐξεῖναι γένος αὐτῶν ἀπάγειν πρὸς μηδὲν συμβόλαιον.] Plato [Reip. 4, p. 425, C] : Συμβολαίων πέρι, ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. [Leg. 12, p. 958, C : Ἀνδρὶ ξυμμίξαντι ξυμβόλαια μετρίως.] Isocr. Paneg. [p. 56, C], ἴδια συμβόλαια, Privati contractus, Bud. [Aristot. Eth. Nic. 9, 1 fin. : Ἐνιαχοῦ εἰσὶ νόμοι τῶν ἑκουσίων σ. δίκας μὴ εἶναι· Polit. 3, 3 init. : Τὰ σ. διαλύειν. Polyb. 20, 6, 1, ἰδιωτικά.] Qui etiam addit συμβόλαια et δικαιώματα in Pand. pro eod. accipi, sc. Instrumentis [Gl.] et indiciis, ac probatoriis syngraphis, vel scriptis quibuscunque, ut Testamento. [Contractus, vox JCtis familiaris, cujus vim sic explicat schol. Basilic. scribens : Τὸ μίγμα τῶν βουλευμάτων τῶν συμβαλλόντων προσώπων συμβολὴν λέγεσθαι· διό, inquit, καὶ ἀπὸ ταύτης ἔγγραφον σύνταγμα συμβολὴ καλεῖται, οἷον ὑπόμνημα τῶν συμβαλλόντων ἤτοι συμμιξάντων καὶ συναινεσάντων καὶ εἰς ταὐτὸ τὰς ἰδίας ἀγαγόντων γνώμας. Lex. Ms. Cyrilli : Συμβόλαιον, τὸ γραμματεῖον, ἀφ' οὗ καὶ Συμβολαιογράφος. Quæ postrema vox occurrit in Nov. Justiniani 7, 44 etc. Idem Lex. : Χειρόγραφον, συμβόλαιον, γραμματεῖον. Schol. Ms. Dionis Chrys. Or. de bello et pace : Συμβόλαιά εἰσι τὰ ἐπὶ γάμου γινόμενα γράμματα. Ducang. Georg. Sync. p. 102 : Ὡς ἐκ τούτου δοκεῖν μήποτε διὰ γραμμάτων συμβόλαιά ποτε χρηματίζειν, ἅπερ Βαβυλωνίων εὑρήματα λέγουσιν οἱ νεώτεροι. Idem App. p. 177. Recentiorem esse hanc Instrumenti signif. animadvertit Salmas. De modo usur. p. 424 sq. Ap. Parthen. Erot. c. 3 : Τοῦτον ἡ μήτηρ, ἐπεὶ ἐς ἥβην ἦλθεν, ἀποπέμπεται εἰς Ἰθάκην, συμβόλαιά τινα δοῦσα ἐν δέλτῳ κατεσφραγισμένα, edd. συμβόλια vel σύμβολα, quod aptius videtur.] Συμβόλαιον exp. etiam Commercium, item Negotium. [Eur. Ion. 411 : Ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως ἔλθοιμεν, ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα.] Synes. : Μανθάνουσαι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισὶ συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον. Basil. Ad Candid. : Συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐσχηκέναι. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν, Plutarch. Romulo [Comp. Thes. cum R. c. 6], Communis societas et commercium, VV. LL. [|| Pro σύμβολον, Signum, Documentum, Argumentum, Soph. Ph. 884 : Ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σοι πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. Herodot. 5, 92 : Πιστὸν γάρ οἱ ἦν τὸ σ. Quorum ll. ignarus fuit Marklandus, quum ap. Maxim. Tyr. 21, 4 : Τί δέ ἐστί ποτ' αὐτὸ τὸ τῆς κοινωνίας συμβόλαιον, Pollucis tantum exemplo 8, 140 : Χαρᾶς συμβόλαιον καὶ φιλίας συμβόλαιον, tueretur.]

[Συμβόλαιος, ὁ, ἡ, vel α, ον.] Συμβόλαιος δίκη, Controversia vel Judicium de pacto et contractu. Bud. ex Thuc. [1, 77 init.], ap. quem tamen ipsemet legit συμβολαίαις δίκαις, non συμβολαίοις. [Ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις. Schol., ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς χρείαις. Hesychius : Συμβολαίας δίκας, τὰς κατὰ συμβόλαιον. Idem : Ξυμβολιμαίας δίκας Ἀττικοί, τὰς κατὰ συμβόλαια. Scribendum videtur ξυμβολαίας. L. Dind.]

Συμβολᾱτεύω, Paciscor, Contraho, Hesych. [Qui interpr. συναλλακτεύω. Epicharmo ap. Athen. 9, p. 374, E : Καὶ ταῦτα δή με συμβολατεύειν ἔφη τοῖς Ἀχαιοῖσιν προδιδόμεν τ' ὤμνυέ με τὸν δέλφακα, (ubi significatione Paciscendi ceperat Salmas. De modo usur. p. 425,) i. q. ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν, ut putabat Schneider., qui eadem signif. Xen. Reip. Lac. 2, 5 : Σιτόν γε μὴν ἔταξε τοσοῦτον ἔχοντα συμβουλεύειν τὸν ἄρρενα (εἴρενα) ὡς ὑπὸ πλησμονῆς μήποτε βαρύνεσθαι, cum Porto συμβολεύειν.]

Συμβολεὺς, έως, ὁ, Piscatorium instrumentum, circa quod retia texunt. Sed ap. Hesych. est Συμβουλεύς: quæ scriptura minus recta esse videtur. [Greg. Cor. p. 551 : Σχοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι, et sic Glossæ Herodot. ap. Koen. Hero in Mathem. vett. p. 126, C : Νευρὰς πλέξαντες στοιχηδὸν ἐξ ὀργάνου συμβολίου σχοινίου μήρυμα αὔταρκες ποιήσαντες, ut Schneider. scripsit pro ἐξ ὀργάνου στοιχείου. || Phrynichus Bekk. p. 62, 1 : Συμβολεὺς τῶν φίλων, κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς ἔχθραν συμβαλλομένων. Pollux 5, 154 : Ἑρμηνεὺς καὶ ἑρμηνευτὴς, γλῶτταν συμβάλλων, γλώττης συμβολεύς.]

[Συμβολεύω. V. Συμβολατεύω.]

[Συμβολέω.] Συμβολεῖν et Συμβολῆσαι ap. Hesych. pro Obvium fieri, Occurrere. [Æsch. Sept. 352 : Ξυμβολεῖ φέρων φέροντι. Quod Valck. restituebat etiam in l. Suppl. in Σύμβολος citando, ubi ξυμβόλοισιν in ξυμβολοῦσιν mutabat. Appian. Civ. 4, 65 : Κάσσιος καὶ Βροῦτος συμβολήσαντες ἀλλήλοιν· 85 init. : Ἤει ὡς αὐτῷ συμβολήσων. || Hesychius : Ὁμηρεῦσαι, συμβολῆσαι. V. Ὁμηρεύω.]

Συμβολὴ, ἡ, ipse Actus conjiciendi. Item, sequendo metaph. τοῦ Conjicio signif., Conjectura. Qua in signif. Plut. uti testatur Bud. || Conjunctio, Junctura, Commissura, [Commissum, Commissio, add. Gl.]; ut συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, Ossium juncturæ, Plato Tim. [p. 74, E, Phæd. p. 98, D. Hippocr. p. 1143, 5, τοῦ ἰσχίου· 838, D, ὀστέων.] Et ex Aristot. De partt. anim. 2, [16 fin.] affertur, Συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων, pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. [Συμβολαὶ ἄρθρων, Liniamenta, Gl. De commissura baltei Herodot. 4, 10 : Παραδοῦναι τόξον τε καὶ τὸν ζωστῆρα ἔχοντα ἐπ' ἄκρης τῆς συμβολῆς φιάλην χρυσέην. Xen. Eq. 10, 10 : Ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς. Pollux 2, 36 : Τὸ σύμπαν ὀστοῦν (capitis) ἥρμοσται ἐκ συμβολῶν αἳ καλοῦνται ῥαφαί. « Hesychius : Βλητοὶ, οἱ δὲ γόμφους καὶ συμβολὰς ἀξόνων· et Κραστηρίαι, τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα. Κατὰ τὴν τῶν χιτωνίσκων συμβολὴν Philo Jud. 897, A. Ἡ πρὸς ἄλληλα συμβολὴ Aristeas De LXX Interprr. p. 20, C. » Hemst.] Et συμβολὴ, Locus, ubi confluunt fluvii, velut aquas conjungentes, Concursus confluentium. Bud. [Diodor. 17, 97 : Τὸν πλοῦν ἐποιεῖτο μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν. Inscr. Melit. ap. Ussing. Inscrr. Gr. ined. p. 3, n. 2, 12 : Τοῦ Σκαπεταίου καὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἐν τὰν συμβολάν.] Sic Arrian. [Exp. 6, 4, 6], Ξυμβολὴν τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίνου dixit, et alibi sæpe plur. ξυμβολάς. [Συμβολὴ λίθου ἢ ξύλου, Commissura ; Συμβολὴ συναρμογῆς, Junctura, Gl. Æsch. fr. ap. schol. Soph. OEd. T. 733 : Ἔνθα συμβολὰς τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 29 : Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ.] || Commissio, ut dicuntur aliqui ad certamen committi, s. Parium comparatio ad pugnam. Quam interpret. addit Bud. subjungens ex Herodiano [3, 10, 5] : Δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commissio prælii (si ita dicere liceat, ut dicitur Committere prælium), Conflictus, Congressus, [Congressio, Confligatio, add. Gl. Æsch. Pers. 350 : Ἀρχὴ δὲ ναυσὶ ξυμβολῆς τίς ἦν φράσον. Aristoph. Ach. 1210 : Τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας.] Herodot. [1, 66 : Ἑσσωθέντες τῇ συμβολῇ· 74 : Συμβολῆς γενομένης· 6, 110 : Οὔτι κω συμβολὴν ἐποιέετο], et Xen. [Anab. 6, 5, 32, H. Gr. 4, 2, 21 etc. De literarum concursu et collisione Dionys. Hal. vol. 6, p. 1069, 14 : Κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολάς· 1092, 9 : Ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι. Συμβολὴ στρατοπέδου ponit Pollux 6, 176. « Pachymeres in Declamatione : Ἐκεῖνοι μὲν ὑπενδόντες, ἀλλ' ὑποστάντες τὴν συμβολήν. » Boiss.] || Collatio, quæ fit singulis in commune : ut Athen. 8, [p. 365, D] : Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. [Menand. ap. eund. 6, p. 270, D : Μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος· Dromo p. 240, D : Συμβολὰς οὐ κατατιθείς· Philemo 7, p. 292, C, et Euphron 9, p. 379, E, ἀπὸ συμβολῶν συνάγειν· Alexis 4, p. 134, C, πίνειν. Xenoph. Conv. 1, 16 : Τῇ ψυχῇ παρακελευσάμενος θαρρεῖν, ὅτι ἔσονται συμβολαὶ, πάλιν ἐδείπνει. Pollux 6, 12 : Ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀτ-

καὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας· 123 : Ἀσύμβολος, παρεχόμενος συμβολὰς τὸν γέλωτα.] Et ex Can. 54 Conc. Laod. affertur, Ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν. Et plur. συμβολαί, ut Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quisque conferebat, Collectæ, ut quidam ex Cic. interpr. Sic ap. Athen.: Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο. [Aristoph. Ach. 1211 : Τοῖς χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο; Pollux 8, 157.] Et συμβολαί, Auxilia s. Adjumenta ad bellum, quæ a quopiam conferuntur. Sic ap. Plut. Antonio dicitur iniquum esse a bello mulierem rejicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. || Item pro Pacto, vide Σύμβολον.

[Συμβόλησις, εως, ἡ, Commissura per suturam, i. q. συμβολή. Pollux 2, 37 : Ἡροδότου δὲ φάσκοντος μετὰ τὸν ἐν Πλαταιαῖς φόνον ἐν τοῖς Περσικοῖς νεκροῖς εὑρεθῆναι κεφαλὴν μηδεμίαν σχοῦσαν ῥαφῆς συμβόλησιν. Mihi scribendum σύμβλησιν aut συμβολήν. L. Dind.]

Συμβολικός, ἡ, όν, ab hac συμβόλου signif., Ænigmaticus, Allegoricus : ut συμβολικὴ θεολογία : de quibus vide Bud. p. 621, 622. [Phot. Bibl. p. 191, 39. « At συμβολικὸς κώθων, a subst. ἡ συμβολή, est Compotatio e symbola, nempe ad quam quisque suam confert symbolam, ap. Athen. 12, p. 547, D » Schweigh. Posidipp. Anth. Pal. 5, 134, 2 : Δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις· M. Argent. 6, 248, 4 : Ψήφου συμβολικῆς θύγατερ, de lagena.] Eidem vero alibi Συμβολικὸς est Significativus; et subjungit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, i. e. ἐπινεύειν. [Theo in Walz. Rhett. vol. 1, p. 209, 13 : Παραδείγματι σ.] || Et Συμβολικῶς, Ænigmatice, Allegorice. [Dionys. Hal. vol. 6, p. 1099, 16 : Τὸ δὲ δεῖξαι τὰ πράγματα συμβολικῶς ἀπόχρη. Philo vol. 2, p. 242, 16 : Ἀποπλύνεσθαι ... διείρηται πάνυ σ., et ib. σ. ἀναδιδάσκει. Plut. Mor. p. 511, B : Οἱ σ. ἄνευ φωνῆς ἃ δεῖ φράζοντες. Ammon. In Aristot. De interpr. p. 138, A : Ἀποκρίνασθαι τὸ ναὶ ἢ τὸ οὒ μόνον εἰπόντα καὶ συμβολικῶς κατανεύσαντα μόνον ἢ ἀνανεύσαντα. « Philostr. 3 fin. » Kall. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 450, 6. Boiss. Diog. L. 7, 66. Nemes. De nat. hom. p. 102, 3 Matth. Theon Progymn. ap. Walz. vol. 1, p. 206, 12 : Προφέρονται δὲ (chriæ) αἱ μὲν γνωμολογικῶς ... αἱ δὲ σ., αἱ δὲ τροπικῶς. Simplic. In Aristot. Phys. p. 50, B, de Ægyptiis : Ἣν (τὴν ὕλην) ὕδωρ σ. ἐκάλουν. Hase.] At in VV. LL. Conjecturaliter, i. e. Per comparationem præteritorum et futurorum. Hesych. σεσημειωμένως. [Eust. Il. p. 53 ult. Seager. Comparat. Epiphan. vol. 1, p. 1085, A : Συμβολικώτερον. Item Lucian. Salt. c. 59. Pro quo Συμβολικωτέρως, schol. Lycophr. 212, 356.]

[Συμβολιμαῖος. V. Συμβολαῖος.]

[Συμβόλιον, τό. V. Συμβολεύς.]

[Συμβολιτικὸς (sic), ή, όν, Conjecturalis. Anonym. in meis ad Eunap. notis p. 446 : Ἡ διὰ πταρμῶν συμβολιτικὴ (μαντεία). Boiss.]

[Συμβολογραφέω, Symbolice scribo. Eustath. Opusc. p. 96, 95 : Κατεπιχειροῦσι καὶ τῶν οἰκείων σαρκῶν ἔστιν οὗ οἱ τὴν ἀρετὴν προσποίητοι, καί πως οὕτω συμβολογραφοῦσιν οἱ ἐξώλεις· 179, 51 : Ὁ δακτύλιος οὗτος, τιμίας ἐκεῖθεν τυγχάνων ὕλης, δι' ἧς ὁ ἐν τύπῳ νόμος θεόν τε καὶ τὰ θεῖα συμβολογραφεῖ· 195, 19 : Καὶ συμβολογραφοῦσιν οὗτοι τοὺς ἐν βίῳ μὲν πολυκτήμονι, μηδὲν δὲ πάσχοντι ἀγεννές· 218, 41 : Ψαλμοί, ψυχὴν συμβολογραφοῦντες χαίρουσαν· 232, 22 (v. præfat. p. xvi) : Καὶ τὸ τρυφὴν τοῦ βίου συμβολογραφοῦσιν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, μὴ ὅτι γε ἐπαναινόμενοι σηρικὰ καὶ ἁλουργὰ καὶ λοιπὰ εὐαφῆ φορήματα· 235, 9 : Ἐπεί τοι καὶ ἀτμίδι καπνοῦ ἡ θειοτάτη σοφία τὸ ἅγιον πνεῦμα συμβολογραφεῖ θεωρητικῶς· 239, 18 : Τὸ ἁλουργὸν (χρῶμα σεμνύνεται) ὅτι συμβολογραφεῖ βασιλείαν ὅση τε περὶ γῆν καὶ τὴν ὑπερουράνιον. Pass. p. 193, 11 : Ἡ καθ' ἑαυτὴν ἐκλογὴ τοῦ συμβολογραφουμένου. L. D. Idem Eust. In Joannis Damasc. Hymn. in Pentecost. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, passim; Niceph. Blemm. Exc. Polit. in ejusdem Coll. Vat. vol. 2, p. 667 fin. : Λύσιππος ὁ Σικυώνιος, ὅ,τι ποτέ ἐστιν ὁ χρόνος καλῶς συμβολογραφῶν, κωφὸν αὐτὸν ἠγαλμάτωσεν, ὀπισθοφάλακρον πτερόποδά τε. Osann.]

[Συμβολογράφημα, τὸ, Symbolica scriptio. Eustath. Opusc. p. 193, 5 : Καὶ ἐποίουν ἐκεῖνοι ἄμφω, καὶ οὔτε τὰ σύμβολα παρεωρῶντο, ἐγίνοντο δὲ καὶ τοῦ συμβολογραφήματος μάλιστα.]

A [Συμβολογραφία, ἡ, idem. Eustath. In Jo. Damasc. Hymnos in Pentecost. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 331, ubi male συμβουλ. Osann. Œcum. In Apocal. p. 466, 24 Cramer. Hase.]

[Συμβολογράφος, ὁ, Scriptor symboli. Greg. Nyss. t. 3, p. 228, A, de Evangelio : Ὃ τέσσαρες ἔγραψαν εὐαγγελισταί, ἀνθ' ἑνὸς συμβολογράφου. Hase.]

[Συμβολοδείκτης, ὁ. Inter divinatores et aruspices recensentur in Constitt. Apost. 8, 32, p. 413, ubi schol. : Σ. ὁ διὰ συμβόλου τι ὑποδεικνύων πονηρόν. Ducang. App. Gl. p. 177. Schol. Philostr. in Bekkeri Spec. p. 123. G. Dind.]

Συμβολοκοπέω, Symbolas do in convivia, ut Bud. interpr. in Eccles. 18, [33] : Μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. [Unde fortasse petita gl. Photii Συμβολοκοπῶν, male cum sequenti Σύμβολον conjuncta.] Ex alio autem ejusd. lib. l. affert, Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum. [Comessationes frequento, Philo vol. 1, p. 359, 29. Wakef. Sirach. 9, 13. Antioch. De fornic. p. B 1057, A, ubi perperam cusum, συμβουλοκοπήσῃς. Hase. Eclogæ Legis Mos. Cotel. Mon. vol. 1, p. 14, A : Συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ, ex Deuteron. 21, 20. L. Dind.]

[Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ, Symbolam dans, Collationibus, Comessationibus vacans, Comessator, Aq. Symm. Theod. Prov. 23, 21 ; Aq. Prov. 28, 7. Biel. Thes. Apud Fulgent. Sympolator reperitur pro Symbolator.]

[Συμβολομαντεία, ἡ, Divinatio ex symbolis s. ominibus. Greg. Nyss. Ep. de Pyth. (vol. 2, p. 36, D). Coteler. ad Constitt. Apost. 8, 32. Kall.]

[Συμβολόμαντις, εως, ὁ, Vates ex omine. Anna Comn. p. 284, C : Προηγήσατο δὲ τῆς τῶν τοσούτων λαῶν ἐπελεύσεως ἀκρὶς τῶν μὲν πυρῶν ἀπεχομένη, τοὺς δὲ ἀμπελῶνας δεινῶς κατεσθίουσα. Ἦν δ' ἄρα τοῦτο τὸ σύμβολον, ὡς οἱ τότε συμβολομάντεις ἀπεμαντεύοντο, ὡς ἡ ἔφοδος τοῦ τοσούτου Κελτικοῦ στρατεύματος τῶν μὲν Χριστιανικῶν πραγμάτων ἀπόσχηται, δεινῶς δ' ἐπιβρίσειε κατὰ τῶν βαρβάρων Ἰσμαηλιτῶν κτλ. L. Dind.]

[Συμβολομαχέω. V. Συλλαβομαχέω.]

C [Συμβολομαχία, ἡ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 120 ed. Combef. Boiss.]

Σύμβολον, τὸ, Nota [Gl.], Cic. interprete, ut verbum nota est et signum rei animo conceptæ. Aristot. De sensu [c. 1] : Τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον σύμβολόν ἐστι. Etymologiam, inquit Cic. [Top. 8, 35, Quintil. 1, 6, 28], notationem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristoteles σύμβολον appellat, quod Latinis est Nota. Hæc Cic. Accipi autem σύμβολον pro Signo ab ea τοῦ συμβάλλειν signif., qua pro Conjicio accipitur, Budæo assentior. Ut autem Nota s. Signum late patet, deque variis rebus, deinde et de quibusdam peculiariter dicitur, sic et σύμβολον : ut seqq. exemplis docebo. [Theognis 1150 : Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί, οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα, αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι. Æsch. Ag. 8 : Καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν ἁλώσιμόν τε βάξιν· 315 : Τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τέ σοι λέγω, ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας D ἐμοί. Soph. Œd. T. 221 : Οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον· Ph. 403 : Ἔχοντες σύμβολον σαφὲς λύπης. Eur. Rhes. 219 : Ὀδυσσέως οἴσω κάρα σοι, σύμβολον δ' ἔχων σαφὲς φήσεις Δόλωνα ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν· Hel. 291 : Εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἂν εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἂν μόνοις ἂν ἦν· Ion. 1386 : Τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσ' ἐμοί· El. 578 : Συμβόλοισι γὰρ τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν, de cicatrice. Or. 1130 : Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ᾗ τείνειν χρεών. — Ἑλένην φονεύειν· μανθάνω τὸ σύμβολον· Med. 613 : Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ. Callim. ap. Plutarch. Mor. p. 677, B : Θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος (pinum), et de oleo victorum Panathen. præmio ap. schol. Pind. Nem. 10, 64 : Οὐ κόσμου σ., ἀλλὰ πάλης, aliique. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 46 : Ὡς ἔγνω τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα. Plat. Reip. 2, p. 371, B : Ἀγορὰ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξ. τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται· Epist. 13, p. 360, A : Ἀρχή σοι τῆς ἐπιστολῆς ἔστω καὶ ἅμα ξ. ὅτι παρ' ἐμοῦ ἐστι· 363, A : Περὶ τοῦ ξ. τοῦ περὶ τὰς

ἐπιστολάς. Isocr. p. 50, D : Τοῦτο σύμβολον τῆς παιδεύσεως ἡμῶν ἑκάστου πιστότατον ἀποδεδειγμένον. Diod. 4, 59 init. : Τὰ μυθολογούμενα σύμβολα ἀνῃρημένος, i. q. γνωρίσματα. Pollux 5, 11 : Σύμβολα ἐντετυπωμένα τῇ γῇ· 8, 69 : Ἐκ συμβόλων ἐλεγχθείς. Conf. 8, 79.] Aristid. Panath. : Μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, Magnum est signum præstantiæ hujus civitatis, i. e. Indicium. Plut. Romulo [c. 14] : Ἦν τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως σύμβολον. [Id. Anton. c. 39, τὸ τῆς μάχης σ. « In festo Sciris prælatum σκιάδειον erat σύμβολον τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, Harpocr. in Σκιρόν. » Hemst.] Herodian. 3, [14, 13] : Καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες. [Νούσου Aret. p. 123, 35 ; κακοῦ 119, 32 ; πάθεος 40, 54 ; 47, 4.] Dem. [p. 191, 22] : Σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, Pro indicio et argumento salutis habere. [De nota Aristoph. Av. 1214 : Οὐδὲ ξύμβολον ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών ; Et schol. ib. : Σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν) οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. De navium insignibus Pollux 1, 91. || De signif. Mensuræ v. Bœckh. *Stantsh.* vol. 2, p. 344, sive C. I. vol. 1, p. 165, B, § 2. Photio s. Suidæ μέτρα.] || Peculiariter pro Signo militari, sicut et σημεῖον a generali signif. ad hanc particularem transit. Herodian. 4, [7, 12] : Τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen signif. raram esse puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam sensu dicitur, pro eo sc., quod potius Insigne appellatur, ut Herodian. 2, [13, 19] : Τάς τε ζώνας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες, Polit. interpr. Ceteris militiæ signis. At βασιλείας σύμβολα s. βασιλικὰ σύμβολα aliquot ap. Eund. locis Insignia imperii, Insignia imperatoria, Insignia principatus Idem interpr. Sed Annulum peculiariter vocatum fuisse σύμβολον ex Plin. 33, 1, discimus, ut certæ cujusdam dignitatis signum s. insigne. [S sive Σ incisum in pala annuli statuarum significare σύμβολον conjicit Viscont. Mus. Piocl. t. 3, p. 20 (d). Hase.] Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σύνθημα, Tessera [Gl. et Σύμβολον σύντομον, Tessera], Signum bello, ut dixit Virgil. [Æn. 7, 637], Bello tessera signum : ubi lege Serv. Et Silius eum imitatus, Tacitum dat tessera signum. [Eur. Rhes. 573 : Οἶσθα σύνθημα στρατοῦ ; — Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων.] Ab hujus autem signif. similitudine Symbolum Apostolicum appellatum fuisse existimatur, sc. ut, velut tessera, ad internoscendos veros Christi milites esse posset ; sed aliam et quidem certiorem hujus appellationis rationem vide paulo post. [Brevis fidei confessio religionis continens elementa, inquit Euthymius Zigab. in Panoplia initio. Theodorus Lect. et Cedren. a. 23 Constantii de Petro Fullone Antioch. Patr., καὶ ἐπὶ πάσῃ συνάξει τὸ σύμβολον λέγεσθαι præcepit, et passim. Ducang.] Recentiores autem theologi Symbola vocarunt in sacramentis visibilia signa, ut aquam in baptismo, panem et vinum in cœna Domini : quæ symbola ad rem significatam referuntur, ut in Cœna ad corpus et sanguinem Domini. Quidam tamen Symbolorum appellationem generaliter ad ipsa etiam sacramenta extenderunt. [Sacra cœna, Divina eucharistia. Palladius in Vita Chrysostomi p. 66, de libellis accusationis adversus eund. Chrysost. : Ἔχοντας μὲν ἀληθὲς οὐδὲν πλὴν τούτου ὅτι παρῄνει πᾶσι μετὰ τὴν κοινωνίαν ἀπογεύεσθαι ὕδατος καὶ παστίλου, ἵνα μὴ ἀκουσίως τῷ σιέλῳ ἢ τῷ φλέγματι συνεκπτύσωσί τι τοῦ συμβόλου. Ducang. || Συμπόσιον interpr. Hesychius, ut Συμβολή.]

|| Σύμβολον dicebatur etiam Signum quoddam, vel, magis proprie, Tessera, quam publice dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter et amice acciperentur in oppidis fœderatis, ut scribit Bud., afferens ex Lysia [p. 154, 12] : Λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου [φιάλην χρυσῆν]. Et paulo post, Πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie, inquit, vocari possunt Tesseræ collybisticæ, quas Literas collybicas vocant, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas. Hodie *Lettres de change*, vel *Lettres de banque*. Sed et privatus usus hospitalium tesserarum fuit, ut ex Plauto Pœn. et Cist. liquet. Hinc autem Tertull. De præscrip. Contesserationem hospitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris, inquit Bud., tesseram dari hospitibus dimidiatam, quam quicunque attulisset ad hospitem, continuo agnosci posset, et hospitio accipi, tanquam amicus et vetus hospes. || Σύμβολον præterea, ap. Polluc. 9, [71] accipi putatur pro ea Tessera, quam Numariam Suet. appellat, quæ Gall. *Un mereau*, vel *Un bulletin*. [Dicit Pollux : Εἴη δ' ἂν καὶ τὸ σύμβολον βραχὺ νόμισμα ἢ ἡμίτομον νομίσματος· ὁ γοῦν Ἕρμιππος λέγει, Παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον· ... Τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος ; Κεκάρθαι ἔοικε τὸ ἥμισυ, ὥστε ἢ ἐκ θατέρου μόνου τετυπῶσθαι τοῦτο δεῖ τὸ νομισμάτιον νοεῖσθαι ἢ διαιρεῖσθαι, ὡς ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον, τόν τε πιπράσκοντα καὶ τὸν ὠνούμενον, ἐπὶ συμβόλῳ τοῦ τὸν μέν τι προειληφέναι, τῷ δὲ ἐνοφείλεσθαι. Διελέγχουσι δ' αὐτὸ σμικρόν τι δύνασθαι Ἀριστοφάνης μὲν ... λέγων, Δύ' ὀβολὼ καὶ σύμβολον ὑπὸ τὠπικλίντρῳ, Ἄρχιππος δέ, Παρ' ἔμοιγ' ὢν εἶχεν οὐδὲ σύμβολον.] Meminit autem hic et Tesseræ frumentariæ, cujus et Plin. ac Juvenal., Ulpian. item et Paul. De his lege Bud. Annott. prior. in Pandect. [p. 393.] || Tessera theatralis, quæ, ut in VV. LL. scribitur, in congiariis jaciebatur a principe, largitionisque speciem numerumque notis ostendebat : quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuito obtigerat. Dio [Cass. 49, 43] : Σύμβολα δέ τινα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τῷ μὲν ἀργύριον, τῷ δὲ ἐσθῆτα. [De tessera etiam Aristoph. Pl. 278 : Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν, σὺ δ' οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν. De ecclesiastica Eccl. 297 : Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλησίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν. Demosth. p. 298, 6 : Παραλαμβάνειν ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα τὸ τῆς πόλεως νομίζειν ἕκαστον ὑμῶν δεῖ. Inter σκεύη δικαστικὰ memorat Pollux 8, 16. V. Hesych. in Σύμβολος cit. et Phot. s. Suid., Lex. rhet. Bekk. An. p. 301, 1, ubi dicitur γραμματεῖόν τι, ὃ ἐλάμβανε τῶν δικαστῶν ἕκαστος εἰσιὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅ ἐστι πινάκιον.] || Σύμβολον autem pro Omine, quod sc. rei futuræ signum sit, vide in Σύμβολος. Exp. autem et Præsagium, item Augurium, ut ibid. dicetur. [Auspicium, Gl.] || At σύμβολα Pythagorica ap. Plut. [Mor. p. 727, C] et alios, non simpliciter Signa sunt, sed Occultæ cujuspiam rei signa : unde et Ænigmata quidam interpr. [Alia v. ap. intt. Diog. L. 8, 17 ; Wyttenb. in Ind. Plut. Similiter de oratione figurata vel allegorica Demetr. Eloc. § 243, τὰ σ., quod pluribus explicat Ernest. Lex. rh.] || Σύμβολον, inquit Bud., etiam Similitudinem et quandam naturæ communitatem. Aristot. De gen. et interitu 2, [4] : Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται· ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. Volunt autem quidam Convenientiam naturæ et communitatem sic appellari, ducta ab hospitalibus symbolis metaph. : ut sit velut Societas quædam et necessitudo ex hospitio contracta. Ab hac autem συμβόλου signif. est Gall. *Symboliser* : quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus est receptum. [Similes sunt loci ejusd. Aristot. De gen. anim. 1, 18 init. : Φησὶν (Empedocles) ἐν τῷ ἄρρενι καὶ τῷ θήλει οἷον σύμβολον ἐνεῖναι, ὅλον δ' ἀπ' οὐδετέρου ἀπιέναι· Polit. 4, 9 init. : Ἅμα δὲ δῆλον ἔσται καὶ οἷς ὁρίζονται τὴν δημοκρατίαν εἶτα καὶ τὴν ὀλιγαρχίαν· ληπτέον γὰρ τὴν τούτων διαίρεσιν, ἐκ τούτων ἀφ' ἑκατέρας ὥσπερ σύμβολον λαμβάνοντας συνθετέον. Ubi de triplici usu tesseræ, inter hospites, in commerciis, et largitionibus, v. Schneider. p. 252. L. Dind. || Σύμβολα, Codicilli datorum officiorum, ap. Justinian. in Nov. 81. V. Cujac. ad Nov. 8. || Σύμβολα τῶν ἀριθμῶν, in Nov. 118 Justin. c. 1. Galli *Chiffres* vocant. V. Cujac. Obs. 1, 3 ; 12 ult. || Σύμβολον, Signum, Campana. Typicum Monasterii τῆς Κεχαριτωμένης c. 35 : Τοῦ μικροῦ συμβόλου κρουομένου. Typicum S. Sabæ c. 40, 41, 45, cum eod. verbo. Ducang. || Σύμβολον, i. q. συμβόλαιον, Dio Chrys. vol. 1, p. 169. Wakef. Quod Reisk. defendebat locis Demosth., illos, ut videtur, dicens qui in postrema signif. citati sunt, ubi v.]

|| Σύμβολον, τὸ, Commissura, a συμβάλλω, Committo. Plato Symp. [p. 191, D] : Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτ-

τη, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τμημάτιον [τεμάχιον] dixit. Σύμβολον Commissuram vocare videtur, inquit Bud. : qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse ἀντὶ τοῦ τμῆμα, quasi Tesseram et frustum abscissum. Hæc ille, respiciens, ut opinor, ad id, quod paulo ante ex eo retulimus, tesseram sc. solitam dari hospitibus dimidiatam, quæ Gall. *Taille*, ut huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, et ob id nunc virum et mulierem tanquam tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle. [Itaque delenda signif. Commissuræ.]

|| Σύμβολον, Quod confertur, a συμβάλλω, Confero : Collecta, sicut et συμβολὴ, quidam interpr. Ego tamen nullum ex classicis scriptt. exemplum citatum invenio τοῦ σύμβολον hac in signif. positi : at gen. plur. συμβόλων suppetunt mihi nonnulla; sed quæ non immerito alicui suspecta fuerint, quum facilis accentus lapsus esse potuerit, ex συμβολῶν a συμβολὴ, in συμβόλων a σύμβολον. Legimus tamen ap. Gell. 6, 13, fin., Talia symbola. Et ap. Plaut. ac Terent. non solum Symbolam, sed et Symbolum. Verum hoc ne ibi quidem ap. quosdam suspicione caret. Utut sit, σύμβολον Apostolicum potius ab hac τοῦ συμβάλλω signif., quam ab altera, ad quam id nonnullos referre dixi, appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest; is enim Serm. de Temp. 115, Collationem interpretans, Quia, inquit, collata in unum totius catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Σύμβολον tamen est potius Quod confertur, aut collatum est, quam Collatio [Gl.], si quidem hæc pro ipsa Conferendi actione accipiatur. [Plat. Epist. 13, p. 362, D : Μὴ οὖν σε διαβαλλόντων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οἱ χρῆσθαί σου φάσκοντες· τοῦτο γὰρ οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλὸν πρὸς δόξαν σοι δοκεῖ ξύμβολον εἶναι.]

|| Σύμβολον, Pactum, Conventum, a συμβάλλω, Paciscor. Pro qua signif. ex Aristot. Polit. 2 [3, 9 med.] affertur : [Καὶ γὰρ ἂν Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι καὶ πάντες οἷς ἐστι σύμβολα πρὸς ἀλλήλους, ὡς μιᾶς ἂν πολῖται πόλεως ἦσαν.] Εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν ἐξαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex Eod. autem Rhet. 1, [c. 4, 4] συμβολαὶ, non σύμβολα, cum συνθῆκαι copulatum : Καὶ τίνων ἐξαγωγῆς δέονται καὶ τίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τούτους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται; In quibus ll. paulo aliud σύμβολα et συμβολὰς, quam συνθήκας esse videmus. Harpocr. tamen συνθήκας interpr., sed peculiari signif.; ait enim σύμβολα esse συνθήκας, ἃς ἂν πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. [Addit : Πολλάκις ἐν τῷ ζ' Φιλιππικῶν Δημοσθένης, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. V. Demosth. p. 78, 79, ubi sæpius σύμβολα ποιήσασθαι vel ποιήσασθαι πρὸς πόλιν. Et p. 570, 18, τὰ σ. συγχέων. Antiphon p. 138, 30 : Τοὺς μὲν εἰς τὴν ἤπειρον ἰόντας καὶ δίκας ἀπὸ ξυμβόλων ὑμῖν δικαζομένους. Andocid. p. 31, 27 : Πρὸς μὲν τὰς ἄλλας πόλεις ἐν τοῖς συμβόλοις συντιθέμεθα μὴ ἐξεῖναι μήθ' εἷρξαι μήτε δῆσαι τὸν ἐλεύθερον. Aristot. Polit. 3, 1 init. : Τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσιν. Polyb. 24, 1, 2 : Τοῦ Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὴν κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας· 32, 17, 3 : Ἐβούλοντο τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 125 sq., n. 86, 87. Conf. idem p. 832, B. Pollux 8, 54, 63, 88. Conf. Vales. ad Harpocr. Dionys. Epit. 15, 4 : Καὶ διδόναι τὰ δίκαια καὶ λαμβάνειν μὴ δι' ὅπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων σύμβολα ποιησαμένους πρὸς αὐτούς. Significatione Pacti, de qua v. etiam paullo ante, ubi de l. Dionis Chr., Schweigh. cepit Appian. Civ. 2, 132 fin. : Τὰ δὲ τῷ Καίσαρι πεπραγμένα κυροῦν συμβόλῳ.]

Σύμβολος, ὁ, vel Σύμβολον, τὸ, Omen, quod signum sit rei futuræ. [Pind. Ol. 12, 7 : Σύμβολον δ' οὔπω τις ἐπιχθονίων πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν. Ubi schol. : Σύμβολον ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως. Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρμοὺς ἢ φωνὰς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος, Μετέρχομαί σε σύμβολον ποιούμενος· χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητραν. Hesych. : Συμβόλους τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι· τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ. Schol. Aristoph. Av. 721 : Πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε, ξύμβολον ὄρνιν) Καὶ γὰρ ταῦτα συμβόλους ἐποίουν τὰ πρῶτα συναντῶντα καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντα, item ex Philochoro. Æsch. Prom. 487 : Ἐνοδίους τε συμβόλους γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισα. Aristid. vol. 1, p. 320 fin. : Κατὰ φήμας καὶ κατὰ συμβόλους. Altera forma Ag. 144 : Τερπνὰ τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι, δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα. Nemes. De nat. hom. p. 342 : Τὰ σ. καὶ φῆμαι καὶ κληδόνες.] Synes. [p. 160, C] : Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. [Marin. Vit. Proc. c. 10 fin. : Τίς ἂν ἐγένετο σύμβολος τούτου σαφέστερος;] Gregor. : Ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exp. et Augurium, Auspicium : et affertur ex Plutarcho, Pericle [c. 6] : Τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες. Apud Xenophontem autem Apomnem. 1, [1, 3] dativus συμβόλοις ab utroque nominativo esse potest : Οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. [Apolog. 13 : Οἰωνούς τε καὶ
B φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις ὀνομάζουσι. || Hesychius ponit etiam : Ξύμβολος, μάντις ἢ (ἡ Albert.) εὖ συμβάλλειν δυναμένη.] || Σύμβολος Hesychio est non solum οἰωνὸς, sed etiam Quod datur forum judiciale ingredientibus. [V. Σύμβολον.] || Exp. etiam Obvius. [Æsch. Suppl. 502 : Καὶ συμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεὼν ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. V. Συμβολέω.]

[Συμβόλων λιμὴν, Chersonesi Tauricæ, ap. Strab. 7, p. 308, 309, Ptolem. 3, 6, 2, ubi schol. : Τὸ νῦν λεγόμενον Σύμβολον ἀπὸ Χερσῶνος πόλεως.]

[Συμβόσκω, unde Συμβόσκομαι, Una pascor. (Jes. 11, 6, et sec. nonnullos 65, 25.) Jo. Chrys. Hom. 98, vol. 5, p. 647 : Συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνοῦ. Seager. Germanus Cotel. Mon. vol. 2, p. 472, C : Λύκοις δεινοῖς συμβοσκόμενα. L. Dind.]

[Συμβότης, ὁ, unde Hesychio Συμβόται, συνομόται. Legendum videtur, ut est ap. Photium : Σύμβουλοι, συνωμόται.]

Σύμβοτος, ὁ, ἡ, Compascuus. [Hesychius : Σύμβοτον, σύννομον, σύνηθες.]

C [Συμβουάδδω. Συμβουάδει, ὑπερμαχεῖ. Λάκωνες, Hesych. « Leg. Συμβουάδδει, a βοῦα, ἀγέλη παίδων. » Albert. V. Φουάδδω, et Valck. ad Adoniaz. p. 289, C.]

[Συμβούλαιον, τὸ, Conventio. Menand. Hist. p. 358, 4 ed. Bonn. : Ἐν τοῖς τῆς εἰρήνης συμβουλαίοις. Nisi tamen scrib. συμβολαίοις, quod v. Hase.]

Συμβούλευμα, τὸ, Consilium quod datum est, Consiliatio, a Consilio, quo utitur Horat., et q. d. Consiliamentum. Xen. [Eq. 9, 12] : Κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν θυμοειδῆ ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πόλεμον. [Apolog. 13 : Τὰ τοῦ θεοῦ σ. Plut. Mor. p. 13, A; 797, D : quo l. tamen ex præcedenti συμβούλῳ repetitum conjeci in Ἐνυπατεύω (quod ipsum voc. expungendum, quam recte nunc scriptum sit ὤρθωσεν ὑπατεύων, sublato correctoris additamento διέσωζε). Euagr. H. E. 1, 7, p. 260, 9 : Ταῦτα παρ' ἡμῶν ὡς πρὸς υἱὸν παρὰ πατρὸς συμβουλεύματα. L. Dind.]

Συμβούλευσις, εως, ἡ, i. q. συμβουλὴ, sed parum usitatum. [Definitt. Platon. p. 413, C : Συμβούλευσις παραίνεσις ἑτέρῳ πρὸ πράξεως.]

D [Συμβουλευτέος, α, ον, Consulendus. Thuc. 1, 140 : Ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὁμοῖα καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα. Isocr. Antid. p. 463, 187 : Τοῖς νεωτέροις συμβουλευτέον. L. Dind.]

Συμβουλευτὴς, ὁ, vide Βουλευτής. [Qui consulit alicui, Consultor. Plato Leg. 11, p. 921, A : Ξ. νόμος. Pollux 6, 159, ex Dinarcho. Dio Cass. 59, 26. Acta SS. Jun. vol. 6, p. 60, G : Καλέσας πάντας τοὺς σ. αὐτοῦ. L. Dind.]

Συμβουλευτικὸς, ἡ, όν : ut σ. λόγος, Oratio quæ consilium dat. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, s. hortativa. Apud Aristot. Rhet. 1, [3] : Τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, sc. συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, ἐπιδεικτικόν. Et ap. Hermog., σ. ἰδέα. Latini Genus deliberativum dicunt, voce vicinam signif. habente. [Dionys. A. rh. c. 9, p. 228 et al. ap. Ernest. Lex. rh. Plut. Mor. p. 837, B. Et de oratore ipso p. 743, E; et τὸ συμβουλευτικὸν 744, D. L. Dind. Philodem. in Voll. Herculan. part. 2, col. 31 Oxon. : Τῶν προβλημάτων τὰ μέν ἐστι δικανικὰ, τὰ

δὲ συμβ. Sext. Emp. p. 305, 42 : Τῆς συμβουλευτικῆς τέλος ἐστὶ τὸ συμφέρον. Hase. Consultus, Suasorius; Συμβουλευτικὴ, Suasoria; Συμβουλευτικὸν, Deliberativum, Gl. Plato Leg. 11, p. 921, E : Ξ. (νόμος), οὐ βιαστικός· 930, B. Epiphan. vol. 1, p. 959, C : Συμβουλευτικὸν λογισμόν. Pollux 4, 25. Idem 6, 143 : Ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις τοῖς Δημοσθένους. Philostr. Her. p. 731 fin. : Ἐκπλεύσαντα ὁμοῦ τῷ Φοίνικι μόνα ὑπὸ γήρως τὰ ξυμβουλευτικὰ εἰδότι.] Et Συμβουλευτικῶς, Pollux [4, 26], νουθετικῶς, Dando consilium, Hortative. [Epiphan. vol. 2, p. 173, C : Σ. ἀλλήλοις ἡρμήνευον. Pro quo ap. Cosmam Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 160 fin. : Συμβουλικῶς ἡ Κίρκη πρὸς αὐτὸν τάδε φησίν. L. D. Euseb. De mart. Pal. p. 324, B : Εὖ μάλα συμβουλευτικῶς παρῄνει. Hase.]

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, ut Horat.; Suadeo, Hortor, Auctor sum, ut hoc vel illud facias. [Censeo, Consulto, his add. Gl. Theognis 38 : Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει, καί ποτε φήσεις εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ. Soph. OEd. T. 1370 : Μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. Aristoph. Nub. 793 : Χρηστόν τι συμβουλεύσατε· 794 : Συμβουλεύομεν ... πέμπειν. Per tmesin Callim. Ep. 1, 5 : Εἰ δ' ἄγε σύν μοι βούλευσον ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω. Herodot. 1, 59; 7, 237; 8, 103, cum dat. pers. vel accus. rei vel infinitivo. Et sæpe Xen. et Plato. De scripto Isocr. p. 23, B : Τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα ἅπαντες νομίζουσιν.] Συμβουλεύω σοι ποιεῖν, et συμβουλεύω μὴ ποιεῖν, Dem. Item Συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Plato, Xen., Consilium tibi do hac de re. [Xen. H. Gr. 2, 2, 15 : Περὶ τῶν τειχῶν τῆς καθαιρέσεως οὐδεὶς ἠβούλετο ξυμβουλεύειν· et ib. : Ἐγένετο δὲ ψήφισμα μὴ ἐξεῖναι περὶ τούτων ξυμβουλεύειν· Comm. 3, 6, 10 (ut Isocr. p. 76, C) : Περὶ πολέμου συμβουλεύειν· et alibi. Vect. 4, 30 : Ἔχειν μοι δοκῶ καὶ περὶ τούτου συμβουλεῦσαι ὡς ἂν ἀσφαλέστατα καινοτομοῖτο. Plat. Leg. 9, p. 860, E, Prot. p. 319, D. Alia constr. id. Leg. 3, p. 694, B : Τοὺς εἴς τι δυναμένους συμβουλεύειν. Sed meliores τούς τι.] Apud Isocr. autem cum dat. pers. et accus. rei : Ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας. [Conf. p. 11, E. Xen. Anab. 5, 6, 12 : Οἱ ἄνδρες ᾕρηνται πορείαν ἣν ὑμεῖς ξυμβουλεύετε. Plato Prot. p. 324, C : Συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά.] Et συμβουλὴν συμβουλεύειν in Dionis Ep. ad Perdiccam, inter Plat. Epistt. [5 init. Gorg. p. 520, D.] Unde συμβουλευθεὶς, Cui consilium datum est, Bud. ex OEcum. In Acta p. 43. ‖ Συμβουλεύομαι autem Consilium peto [quæro, Gl.], In consilium adhibeo, Consulo. Xen. Anab. 2, [1, 16] : Συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. [Ib. 1, 7, 2 : Συνεβουλεύετο πῶς ἂν τὴν μάχην ποιοῖτο· Cyrop. 8, 3, 5 : Συνεβουλεύετο αὐτῷ πῶς ἂν ... ποιοῖτο. De diis consulendis 1, 6, 46 : Τῶν συμβουλευομένων ἀνθρώπων· Reip. Lac. 15, 5 : Θεοῖς συμβουλεύσασθαι· Hipparch. 9, 9.] Sic Herodot. [7, 235] : Συμβουλεύεαί μοι. [Plat. Epist. 7, p. 331, A : Ὅταν τίς μοι ξυμβουλεύηται περί τινος· Theag. p. 122, A : Ὧι ἂν ἐγὼ μάλιστ' ἐβουλόμην περὶ τῶν τοιούτων συμβουλεύσασθαι. Et absolute Lach. p. 178, B, Protag. p. 314, A.] Isocr. [p. 9, D] : Ὅταν δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι [συμβούλῳ χρῆσθαι. Περί τινός τινι p. 170, D]. Et cum μετὰ ex Aristoph. Nub. [475] : Συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι, interpr. etiam Tecum commentor de re agenda : quæ interpr. τῷ συμβουλεύομαι, quum jungitur illi præp., magis convenire videtur. [Cum accus. Thuc. 8, 68 init. de Antiphonte : Τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα εἷς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν.] Ex Plat. autem [Epist. 7, p. 330, D] affertur pass. Συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων, pro Consilium haberi de quopiam eorum, quæ conducunt. [Xen. Cyrop. 1, 6, 2 : Τὰ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα. ‖ Medium signif. activa illatum Xen. H. Gr. 6, 5, 34 : Τῶν Λακεδαιμονίων ταῦτα συμβουλευομένων, et συμβουλευομένων αὖ ταῦτα τῶν Ἀθηναίων, correxi bis restituto συμβουλομένων, eandemque adhibui correctionem Demosth. p. 196, 25 : Ὅτε ἠτύχησεν ὁ δῆμος ἡμῶν, συνεβουλεύθησάν τινες αὐτὸν σωθῆναι, reposito συνεβουλήθησαν. Sæpe vero sic peccant Byzantini. Anna Comn. p. 294, C : Τούτοις συμβουλεύσασθαι ὑποθέσθαι· 330, D, item cum inf. 364, D : Κατὰ πρῶτον μὲν λόγον μᾶλλον συμβουλευό-

A μενον τὰ σωτήρια· 478, D : Εἴ μου πεισθῆτε τοῖς λόγοις συμβουλευομένου τὰ λῷονα, etsi 489, A, est ξυνεβούλευε, et 365, D, συμβουλεύειν τὰ λῷονα. Jo. Diac. ad Hesiod. Sc. 338 : Οὕτω συμβουλευσαμένη. Jo. Malal. p. 134, 3. Diodoro Exc. Vat. p. 51 ed. Mai. pro activo intulit eclogarius, ut alibi librarii. L. D.] ‖ Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, Insidior, affertur in VV. LL. ex Lysiæ Peroratione de public. bonorum Niciæ fratris : Καὶ παρακαλούμενος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει.

Συμβουλὴ, ἡ, et Συμβουλία e Xen., Consilium quod alicui datur. A Bud. exp. Consilium, Consultatio, [Deliberium, his add. Gl. in Συμβουλία, et Consultum, Suasorium, Consultatio, Suasio,] Admonitio. [Herodot. 1, 157 : Ἔγνωσαν συμβουλῆς πέρι ἐς θεὸν ἀνῷσαι.] Plato [Theag. p. 122, B : Λέγεταί γε συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι, quod prov. ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων pluribus explicat schol., addito testim. Aristophanis ex Amphiarao. Add. Epist. 5, p. 321, C, Xen. Anab. 5, 6, 4. Qui eadem forma utitur ib.
B 11; Comm. 4, 7, 10 : Ἔρημον γίγνεσθαι συμβουλῆς θεῶν.] Protag. [p. 313, A] : Καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ οἰκείους. [Plat. Phædr. p. 260, D : Εἴ τις ἐμὴ ξυμβουλὴ, κτησάμενος ἐκεῖνο, ubi alii sublata distinctione ἐμῇ ξυμβουλῇ. Epist. 5, p. 322, B : Τῇ ἐκείνου ξυμβουλῇ πράττειν· Gorg. p. 455, E : Ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς· C : Ὅταν στρατηγῶν αἱρέσεως πέρι σ. ᾖ· Leg. 9, p. 858, D : Ὅσοι τὴν αὑτῶν εἰς μνήμην ξυμβουλὴν περὶ βίου κατέθεντο συγγράψαντες· 12, p. 942, A : Στρατειῶν ἕνεκα πολλὴ μὲν ξυμβουλὴ, πολλοὶ δὲ νόμοι γίγνονται· Prot. p. 313, B : Περὶ τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ· A : Εἰς συμβουλὴν τοὺς φίλους παρεκάλεις· 322, D : Ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλῆς· et ib. : Ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν· Leg. 11, p. 918, A : Ταύτης πέρι ξυμπάσης ξυμβουλὴν δόντες· et plur. ib. 7, p. 788, B, et Gorg. p. 520, D : Τὰς ἄλλας συμβουλὰς συμβουλεύειν· Charm. p. 165, A; Epist. 7, p. 331, A. Dionys. A. R. 4, 76 init.] Apud Aristot. Eth. 4, Συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eod. Bud. in-
C terpr. [Altera forma Philemo in Comp. Men. et Phil. p. 365 : Ἀνὴρ γυναικὸς λαμβάνων συμβουλίαν, πεσεῖν δεδοικὼς, βούλεται πάλιν πεσεῖν. Apud Herodotum loco supra cit. libri consentiunt in forma priori, quæ cum altera permutatur 7, 15; 8, 101, 103; ut non improbabilis conjectura sit illo quoque rectius scribi συμβουλίης, ut 3, 1 : Ἐκ συμβουλίης ἀνδρὸς Αἰγυπτίου· et : Ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ· 125 : Πάσης συμβουλίης ἀλογήσας· 4, 97 : Ἀντὶ χρηστῆς συμβουλίης· 7, 51 : Σὺ δέ μευ συμβουλίην ἔνδεξαι· 135 : Οὐκ ἐξ ἴσου γίγνεται ἡ συμβουλίη. Xen. Comm. 1, 3, 4 : Τὴν παρὰ τῶν θεῶν ξυμβουλίαν, et ubi deteriores συμβουλὰς, Cyrop. 1, 6, 2 : Τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας. Plato Leg. 12, p. 965, A : Ὑπηρέταις χρωμένους μετὰ ξυμβουλίας τοῖς νέοις· Demodoc. p. 381, E; 382, E. Demosth. p. 342, 23. Isocr. p. 11, D : Προειλόμην διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἅμα τοῦ τε παρόντος βίου συμβουλίαν ἐξενεγκεῖν καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν. Et sæpe Polybius, Diodorus et alii recentiorum.]

[Συμβουλιογραφεὺς, έως, ὁ, Collegii scriba. Marm.
D Oxon. 2, p. 276 Prid. : Ἰωάννης Ῥουφίνου Σμυρναῖος σ. Osann.]

Συμβούλιον, τὸ, Consilium [Gl.], quod aliqui simul ineunt, Simul initum consilium. Sic Matth. 12, [14] : Συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ. Marc. 3, [6] : Συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ. [Concilium, Collegium, Gl. Utraque signif. Plut. Rom. c. 14 : Κωνσίλιον ἔτι νῦν τὸ συμβούλιον καλοῦσι· Lucull. c. 26 : Ἀπειλῶν μεστὰ ἣν τὰ συμβούλια· et alibi. Charito 7, 3 init. : Παρεκάλεσεν εἰς τὸ συμβούλιον. Epiphan. vol. 1, p. 6, D : Συμβούλιον λαμβάνουσι ... πόλιν οἰκοδομῆσαι. Theodoret. H. E. 2, 19, p. 98 fin. : Εἰς τὸ συμβούλιον ἡμῶν μετήγαγον ἑαυτούς. Inscr. Dymæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 712, n. 1543, 11 : Περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος διήλθομεν ἐν Πάτραις μετὰ τοῦ παρόντος συμβουλίου. L. D. Juris civ. fragmenta ap. Hugon. Jus Antejustin. vol. 1, p. 258. Osann. Maxime in malam partem sumitur, quum de aliquo opprimendo consilium initur. Vita S. Maximi Confess. n. 26 : Σ. ποιησάμενοι βασιλεὺς ἅμα καὶ πατριάρχης οὐδὲν ἧττον ἢ Πιλᾶτος ἢ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τῷ ἐμῷ

Ἰησοῦ. In ejusdem Actis p. 40 : Σ. ποιήσαντες οἱ τῆς ἐκκλησίας ἔπεισαν τὸν βασιλέα ταύτην αὐτοὺς κατακρῖναι τὴν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον ἐξορίαν· aliique cum eodem verbo ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, pro Conspirationem moliri. Ducang.]

[Συμβούλομαι, ήσομαι, Simul volo. Eur. Hec. 373 : Συμβούλου δέ μοι θανεῖν. Plato Cratyl. p. 414, E : Ἐγώ σοι ξυμβούλομαι· Lach. p. 189, A. Et Euthyd. p. 298, B : Οὐκ ἂν συμβουλοίμην· Leg. 4, p. 718, B : Ξυμβουληθέντων θεῶν. Xenophonti et Demostheni pro συμβουλεύομαι restitui in illo. Ps.-Demosth. p. 1393, 7 : Ἐὰν μὴ τοὺς ἀκούοντας συμβουλομένους λάβω.]

Σύμβουλος, ὁ, ἡ, Qui consilium dat, Consiliarius [cui voci : « Consiliarius » superimpositum « ator. » in HSt. Ms. Vindob.], Consultor. [Suasor, his add. Gl. Æsch. Pers. 170 : Σύμβουλοι λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε· 175 : Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς· Cho. 86 : Γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι· Eum. 712 : Καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι. Soph. Ph. 1321 : Σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει. Eur. Suppl. 125 : Ξύμβουλον οὖν μ' ἐπήλθες; Hel. 1019 : Οὐδὲ μωρία ξύμβουλος ἔσομαι τοῦ κασιγνήτου ποτέ. Aristoph. Ach. 651 : Τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας· Nub. 1481 : Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ· Thesm. 921 : Πανοῦργος εἶναί μοι δοκεῖς καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος· Eccl. 518 : Ἵνα τῆς ἀρχῆς ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. Menand. ap. Stob. Fl. 3, 6 : Ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἅμα. V. Στρατηγός. Manetho 4, 307 : Ἀεὶ κακίῃσι γυναικῶν σύμβουλοι· 5, 4 : Σύμβουλον πινυτῆς σοφίης Ἀσκληπιὸν εὑρών. Thuc. 2, 85 : Πέμπουσι δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ Κνήμῳ ξυμβούλους ἐπὶ τὰς ναῦς· 3, 69 : Βρασίδαν ξύμβουλον Ἀλκίδᾳ ἐπεληλυθότα· et 8, 39. Plutarch. Ages. c. 6, Lysand. c. 23. Xenoph. Comm. 1, 4, 15 : Ὅταν πέμπωσι (dii) συμβούλους ὅ,τι χρὴ ποιεῖν καὶ μὴ ποιεῖν· Cyrop. 8, 3, 21 : Θεοὺς γενέσθαι συμβούλους τῶν ἀγαθῶν· 5, 5, 1 : Ὅπως περὶ τῶν ἄλλων σύμβουλος γίγνοιτο· Conv. 8, 39 : Περικλῆς κράτιστος ἐδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι. Fem. H. Gr. 3, 1, 13 : Ἀντετίμα αὐτὴν καὶ ξ. παρεκάλει. Plato Leg. 11, p. 930, E : Γονέων ἀμελεῖν οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος ξ. ποτὲ γένοιτ' ἂν οὐδεὶς οὐδενί· et alibi sæpe.] Dem. [p. 292, 14] : Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, i. e., inquit Bud., Officium et partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere : quia in præteritum non valet consilium. Apud eund. Dem. [p. 226, 4] σύμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. [Cum genit. p. 1443, 1 : Δεῖ δὲ πράξεώς τινος τὸν λέγοντα φανῆναι σύμβουλον. Isocr. p. 9, D : Ὅταν ὑπὲρ σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβούλῳ χρῆσθαι· 23, C : Τούτους (Hesiodum, Theognidem, Phocylidem) ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων.] Dicitur et σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. [Nomen magistratus ap. Thurinos. Aristot. Polit. 5, 7 fin. : Οἱ δ' ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τῶν ἀρχόντων, οἱ καλούμενοι σύμβουλοι κτλ. De Romanorum imperatorum in bello legatis dictum notavit Schweigh. ad Polyb. 6, 35, 4 ; 40, 9, 1. Dionys. A. R. 4, 76 init. ita vertit voc. Consul. V. etiam Συμβότης.]

[Σύμβρα (sic enim pro Σύβρα scribendum sec. ordinem literarum), οὐδετέρως Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν Συβριανός, Steph. Byz. In Lycia ponit Ptolem. 5, 3, 5.]

[Συμβράβευω, Cooperor. Esdr. 3, 9, 14 : Συνεβράβευσαν αὐτοῖς. Una ministro. (Photius et) Suid. : Συμβραβεύσω, συνδιοικήσοι. Wakef.]

[Συμβράζω s. Συμβράσσω, Concutio. Nicet. Ann. 10, 9 : Καγχασμῷ ἀτάκτῳ συνεβράσσοντο. Sic Concutior risu. Macc. 2, 5, 8 : Εἰς Αἴγυπτον συνεβράσθη, Ejectus est. Ap. Athanas. vol. 2, p. 265, D : Τίς μυκώμενον τὸν Τάρταρον καὶ ἐκ πυθμένος αὐτῷ συναβραζομένην τὴν ἄβυσσον ὑποστήσεται, quod Reboantem interpretatur Int., scribendum συμβραζομένην. Non videtur enim συναβραζομένην fuisse. L. D. ‖ Concalefacio. Galen. vol. 14, p. 333, 14 : Ἐμβληθέντος νίτρου συμβρασθέντος. Hase.]

[Συμβρέμω, Simul fremo. Dio Cass. 66, 22 : Ἡ θάλασσα συνέβρεμε.]

[Συμβρέχω, Simul irrigo. Geopon. 13, 3. Boiss. Ga-

A len. vol. 14, p. 399, 14 : Τῷ ὄξει ἐν ἀγγείῳ ξυλίνῳ συμβρέξας. Severian. In creat. mundi t. 7, p. 625, 16 : Ἐὰν συμβραγῇ ἀψίνθῳ. Hase.]

[Συμβροχθίζω, Simul sorbeo. Nil. Epist. p. 117, 7. Pallad. Vita Chrys. p. 102, 23 : Ἐὰν μὴ αὐτοῖς τις συμβροχθίσῃ. Hase.]

[Συμβρύχω, Simul frendo. Iambl. V. P. s. 194, de Timicha Pythagorica : Συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδόντας. Kuster.]

[Συμβυθίζω, Una demergo. Anon. ap. Cramer. An. Paris. vol. 4, p. 297, 25 : Νῦν βάπτω κάραν καὶ συμβυθίζω τοῦ δράκοντος τὴν κάραν. L. D. Pachymeres Declamatione : Συνεβυθίσθην τῷ πλοίῳ. Boiss.]

[Συμβύω, Arcte stipo. Aristoph. Vesp. 1110 : Οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι. Hesych. v. Στάνει. « Const. Manass. Chron. 3542, τὰς ἀκοάς. » Boiss. ῡ]

Σύμβωμος, ὁ, ἡ, Qui in eadem cum alio ara collocatus est, Ejusdem aræ particeps; ut, Σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Bud. adespoton in suo Lex. ascripsit. [Plut. Mor. p. 492, C : Σύμβωμός ἐστιν
B Ἰόλαος αὐτῷ (Herculi)· 679, D : Θεοῖς συννάοις καὶ συμβώμοις· ut ib. 708, C. Arrian. P. Eux. p. 114 Blanc. : Σύνναος καὶ σ. ἔσεσθαι τῷ προπάτορι. L. D. Strabo 11, p. 512. Schol. Pind.; Artemid. On. 2, 39, p. 139. Wakef. Cornut. De nat. deor. p. 134, 6 ed. Osann., de Venere : Παρέδρους δὲ καὶ σ. τὰς Χάριτας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ, καὶ τὸν Ἑρμῆν. Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 208, n. 2230, 8 : Θεοῖς συννάοις καὶ συμβ. εὐχήν. Hase.]

[Σύμενος, ὁ, Symenus, n. pr. statuarii sec. conj. Car. Keilii Anal. epigr. p. 223, ad locum Plinii 34, 8, 91, ubi legitur, Simenus. Hase.]

[Συμεών, ὁ, Symeon, n. Hebræum viri, in V. et N. T., de quo v. Schleusner. Lex. N. T. Scribitur etiam per ι. Recentiores ejusdem nominis plurimos v. ap. Fabric. B. Gr.]

[Σύμη, ἡ, Syme. Νῆσος Καρική, ὡς Στράβων ιδ', καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σύμης τῆς Ἰαλύσου. Καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταποντίς, εἶτα Αἴγλη. Τὸ ἐθνικὸν Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος. Λέγεται καὶ Συμεύς,
C Steph. Byz. Σύμη Herodot. 1, 174, Thuc. 8, 41 seqq., Strab. 14, p. 656, Diod. 5, 53, qui memorat etiam matrem Chthonii, a qua insula dicta. De accentu Arcad. p. 110, 14. Adv. Σύμηθεν Hom. Il. B, 671.]

[Συμμ. in lapidibus scriptio decurtata pro Συμμορία. Franz. Elem. epigr. gr. p. 359. Hase.]

[Σύμμαγμα, τό, videtur appellari ab Hesychio in Εὐθυντηρία massa quædam subacta, quam architecti adhibere solent ad signanda locorum et dirigenda intervalla. Hemst.]

Συμμᾰθητής, ὁ, Condiscipulus [Gl.], Plato [Euthyd. p. 272, C : Ἐκεῖσε ἄλλους συμμαθητάς μοι φοιτᾶν. Unde Pollux 4, 45; 6, 159. Exc. Phryn. Bekk. p. 64, 19 : Συμμαθητάς, οἱ ἀκριβεῖς συμφοιτητάς. L. D. Dositheus Mag. Interpr. p. 91, 19 et 21 ed. Böcking. Epist. eccl. Smyrn. de mart. Polycarpi p. 186, 8 ed. Smith. : Κοινωνούς τε καὶ συμμ. γενέσθαι. Hase.]

Συμμαθητιάω, sicut μαθητιάω a μαθητής, Simul discere cupio, ex Dionys. Areop.

[Συμμαθήτρια, ἡ, Condiscipula. Zachar. papa Opp.
D S. Greg. Magni t. 2, p. 395, B. Hase.]

[Συμμαίνομαι, Simul insanio. Menander fr. Πωλουμ. ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 743 : Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρόν· καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ. Lucian. De salt. c. 83. Joseph. De Macc. 10, 13. « Parœmia ap. Suid. in Μετὰ γάρ. » Boiss. Epiphan. t. 1, p. 937, B. Galen. vol. 2, p. 56, 18 : Οὐχ ἑκόντες ἀλλ', ὡς ἡ παροιμία φησὶ, μαινομένοις ἀναγκασθέντες συμμανῆναι. Hase.]

[Συμμᾰκᾰρίζω, Simul beatum prædico. Athanas. vol. 2, p. 423.]

Συμμᾰλάσσω s. Συμμαλάττω, Una mollio, subigo. [Diosc. 1, 79 : Ἔνιοι δὲ χηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν ἐν τοῖς ὀξυτάτοις ἡλίοις τῷ στύρακι, ubi est var. συνεκμαλάσσουσιν. Chrysipp. ap. Athen. 14, p. 647, E. Etym. M. p. 793, 9 : Συμμάλαξον εἰς ἕν. L. Dindorf.]

Συμμανθάνω, q. d. Condisco [Gl.], Simul disco, Una disco : quam signif. sequuntur derivata quæ habes paulo ante. [Xen. Conv. 2, 20 : Ἵνα σοι ἀντιστοιχῶ τε

καὶ συμμανθάνω.] || Συμμαθεῖν exp. etiam Condocefacere, in Soph. Aj. p. 52 meæ edit. [868] : Πᾶ, πᾶ, πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. Talem autem expos. habes et ap. Suidam, sicut et ap. schol. Sed ego, quamvis ex Eust. docuerim supra simplex etiam μανθάνειν pro διδάσκειν usurpari, malim συμμαθεῖν accipere simplicius pro Cognoscere, Noscere, ut sc. sit, Nullus locus scit me noscere, pro Noscere id quod quæro. Ita dicimus vulgo, *On ne nous y connoist point,* Vel, *On ne nous y veut point connoistre*, de loco ubi etiamsi cognoscamur, non tamen consequi possumus quod quærimus, petimus, sed repulsam patimur. [Rectius explicat Elmslejus, ut sit i. q. ὥστε με συμμαθεῖν.] || Item συμμαθεῖν pro Assuefieri, ex Suida; is enim συμμαθόντι exp. συνεθισθέντι : subjungens hunc l., qui, nisi me fallit memoria, Xenophontis est Anab. [4, 5, 27] : Καὶ πάνυ ἡδὺ ἦν συμμαθόντι τὸ πόμα ἐκ κριθῶν. Sic autem vernacula lingua dicit, *J'ai appris de faire cela*, pro συνειθίσθην, Assuefactus sum, Assuevi. Sed extat et alia lectio in illo Xen. l. [sed vitiosa, συμπαθόντι].

[Σύμμαντις, εως, ὁ, Qui simul vaticinatur. Schol. ad Lycophr. 429 : Τὸν σ. Μόψον. Boiss.]

[Συμμᾰραίνω, Simul marcidum facio, unde Συμμαραίνομαι, Simul marcesco, ap. Epiphan. vol. 1, p. 549, B : Αὐτῷ συμμαρανθεῖσα. L. D. Phlegon. Trall. p. 138, 7 Westerm. : Μαραινομένου δὲ τοῦ χρόνου συμμεμάρανται καὶ τὰ μεγέθη τῶν φύσεων. Hase.]

[Συμμαρμαίρω, Simul corusco. Basil. Isaur. Laud. Stephani p. 311, 4, ubi Combefis. perperam, συμμαρμάρεις. Hase.]

[Συμμάρπτω, Corripio, Comprimo, Una prehendo. Hom. Il. K, 467 : Συμμάρψας δόνακας· Od. I, 289 etc.: Σὺν δὲ δύω μάρψας. Eur. Cycl. 397 : Φῶτε συμμάρψας δύο. Orac. ap. Herodot. 6, 86, et Nicet. Ann. 7, p. 125, A : Εἰσόκε πᾶσαν συμμάρψας ὀλέσῃ γενεήν. Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151, 4 : Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος· Plan. 178, 3 : Χερὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν. Hesychio Συμμάρψας, συλλαβών, δήσας. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 416 : Ἥδετο δὲ τὸ μὲν βασιλίσκον εἶναι, τὸ δὲ ἀσπίδα τὸ συμμαρπτόμενον τούτου τῷ σώματι.]

Συμμαρτῠρέω, Una testor, Simul testificor, Testimonio meo comprobo. [Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 397 : Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν... ἄριστα Γῆ μέλαινα. Soph. El. 1224 : Ὦ φίλτατον φῶς. — Φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ. Et cum dat. Ph. 438 : Ξυμμαρτυρῶ σοι. Eur. fr. Danaes ap. Stob. Fl. 73, 22 : Ξυμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα· Hipp. 286 : Ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς οἷα πέφυκα· Iph. A. 1158 : Ξυμμαρτυρήσεις ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνή· Hel. 1080 : Καὶ μὴν τάδ' ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη ξυμμαρτυρήσει. Thuc. 8, 51 : Ξυνεμαρτύρησε μᾶλλον ταῦτα ἐσαγγείλας.] Xen. Hell. 3, p. 289 [c. 3, 2] : Συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. [Et ibid. 7, 1, 35. Plat. Hipp. maj. p. 282, B, sequente ὡς vel ὅτι. Isocr. p. 47, A : Τὰ πάλαι ῥηθέντα τοῖς παροῦσιν ἔργοις συμμαρτυρεῖ.] Et συμμαρτυρεῖ τούτῳ ex Plutarch. Rom. [Comp. Thes. cum R. c. 6], Huic testimonio est. [Id. Moral. p. 64, C : Συμμαρτυρεῖν, μὴ συνεξαπατᾶν. Euseb. Demonstr. p. 403, A; Contra Marc. p. 105, B. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 19 : Δικαιοσύνην τῇ πράξει συμμαρτυρῶν. Hase.] Item voce pass. ex Plat. Leg. [3, p. 680, D, ubi act. ξυμμαρτυρεῖ, non, quod Lexico Septemv. non recte intellecto putavit HSt.] Συμμαρτυροῦμαί σε, Tibi contestor. [Hesychius : Συμμεμαρτυρημένη, συνειλημμένη.]

[Συμμαρτύρομαι, Contestor, Gl. Jerem. 11, 7; Apoc. 22, 18. ῡ]

[Συμμάρτυρος. V. Σύμμαρτυς.]

[Σύμμαρτυς.] Συμμάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, Qui simul testimonium dicit. [Soph. Ant. 846 : Ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι.] Apud Plat. autem Ep. 2 [p. 311, E] συμμάρτυρα λαβεῖν, exp. Testem sumere, ut i. sit q. Hesiod. dicit ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι. [Phil. p. 12, B : Ἡμεῖς σοι τούτων συμμάρτυρες. « Transl. Euphemiæ Actt. SS. Sept. t. 5, p. 282, 47 : Σὺν τοῖς συμμάρτυσιν. Ib. p. 277, 53 : Πρὸς τὴν ἀδελφήν μου καὶ συμμ. Inscr. christiana a. 1839 Augustoduni reperta, ex restit. Jo. Franzii *Christl. Denkmal von Autun* p. 44 : [Εἰ] συν[μάρτυρός ἐστι χάρις. » Hase. || Forma Συμμάρτυρος Manetho 6, 393 : Εἰ δ' ἄρα καὶ Φαίνων τοῖσιν συμμάρτυρος εἴη· 441.]

[Συμμᾰσάομαι, Simul commanduco. Greg. Naz. vol. 2, p. 192.]

[Συμμαστῖγόω, Simul flagello. Lucian. Adv. indoct. c. 9.]

Συμμᾰχέω, Pugnæ sum socius, Consocio arma, Sum in belli societate, In bello gerendo adjuvo. [Æsch. Pers. 793 : Τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Soph. Ph. 1366 : Εἶτα τοῖσδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων; Thuc. 1, 35 : Τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἥτις μηδαμοῦ ξυμμαχεῖ· 39 : Ἀξιοῦντες οὐ ξυμμαχεῖν, et absolute vel cum dat. sæpe Xen., etiam improprie H. Gr. 2, 4, 14 : Οἱ θεοὶ νῦν φανερῶς ἡμῖν ξυμμαχοῦσι.] Plut. De Herod. mal. [p. 868, E] : Τῇ Ἑλλάδι συμμαχεῖν. At vero Συμμαχοῦμαι, Socios belli habeo, In bello gerendo adjuvor : Ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι, Lucian. [Calumn. c. 22. Greg. Nyss. vol. 1, p. 186, A : Τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ συμμαχουμένοις.] Dicitur vero etiam Συμμάχομαι pro συμμαχῶ, itidem cum dat., ab Herodoto [7, 239 : Τὸ οἰκὸς ἐμοὶ συμμάχεται], et Thuc. [Plat. Leg. 8, p. 699, A. Frequens est etiam ap. Xen. absolute vel cum dat. positum. Cum accus. Orat. c. Neær. p. 1378, 3 : Οἱ συμμαχεσάμενοι τὴν Πλαταιᾶσι μάχην, ut Æschines p. 50, 38 : Τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην συνεμαχεσάμην οὐκ αἰσχρῶς. Aristot. Polit. 4, 15 med. : Τῶν συμμαχεσαμένων πρὸς τὸν δῆμον. Ælian. V. H. 2, 14, N. A. 4, 17.] Utrumque autem, nimirum tam Συμμαχῶ quam Συμμάχομαι, latius interdum ponitur pro Sto a partibus alicujus, Defendo, Tueor, Patrocinor. [Soph. Ant. 740 : Ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. Eur. fr. Pirith. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 336 : Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη. Xen. Hipparch. 1, 3 : Οἱ ἀπειθεῖς ἵπποι τοῖς πολεμίοις μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις συμμαχοῦσι. Plat. Reip. 4, p. 440, C : Ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ· Phileb. p. 14, B : Τῷ ἀληθεστάτῳ δεῖ συμμαχεῖν ἡμᾶς.]

Συμμαχία, ἡ, Societas in bello, Societas belli, Consociatio armorum, Auxilium. [Subsidium, huic add. Gl. Æsch. Ag. 214 : Πῶς λιπόναυς γένωμαι ξυμμαχίας ἁμαρτών; Eur. Rhes. 250 : Ὅς ἐμὰν ξυμμαχίαν ἀτίζει. Aristoph. Pl. 178 : Ἡ ξ. δ' οὐ διά σε τοῖς Αἰγυπτίοις; Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 398, 4 : Καιομένη δὲ δυσμενέων ὑδάτων συμμαχίην ἐκάλει. Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11, 2 : Συνμαχία κ' ἔα ἑκατον ϝέτεα. Thucyd. 1, 43 : Μηδ' ὅτι ναυτικοῦ ξυμμαχίαν μεγάλην διδόασι, τούτῳ ἐφέλκεσθε. Xenoph. H. Gr. 4, 1, 3 : Ξυμμαχίαν ἐποιήσατο· 3, 2, 21 : Ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους. Plato Reip. 5, p. 474, B : Ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ξυμμαχίαν παρέχει· 8, p. 555, A : Ξυμπαρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν.] Κατὰ συμμαχίαν, Synes., Auxilii ferendi causa. Sed frequenter ponitur pro ipso Fœdere societatis, consociationis armorum : unde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα [1, 60; vel τινί, 1, 44, 57], ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, Thucyd. Item, Ἐς τὴν ξ. προσποιεῖσθαί τινα. Et Προσχωρεῖν τινὶ εἰς ξ. [Xenoph. H. Gr. 7, 4, 17 : Προσκεχωρήκεσαν οἱ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν. Thucyd. 3, 65 : Βουλόμενοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι· 4, 19 : Διδόντες εἰρήνην καὶ ξυμμαχίαν. Isocr. p. 51, C : Ὅσον διαφέρουσιν αἱ μείζους τῶν συμμαχιῶν πρὸς τὴν ἀσφάλειαν· 86, C : Τῶν πόλεων τὰς μὲν ταῖς εὐεργεσίαις πρὸς τὴν ἑαυτοῦ συμμαχίαν προσῆκται· 418, B : Ὁρῶ τὰς συμμαχίας τὰς πρὸς αὐτὴν γιγνομένας ταχέως διαλυομένας. Æschines p. 39, 23 : Φαίνεται τῆς σ. ἐκκλείων αὐτόν· 63, 29 : Τὸ τῆς σ. ὄνομα ὑπερέβησαν· 64, 3 : Ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν· 66, 34 : Μὴ διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς σ.] Et plur. ξυμμαχίαι ap. Eund., conjungentem etiam cum ὅρκοι, alibi cum σπονδαί. [Callim. ap. Athen. 13, p. 571, A : Ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.] Bud. συμμαχίαν ap. Polyb. vertit Societatem bellicam, Socialeque fœdus. Sed et pro ipsis Sociis ξυμμαχίαν, sicut τὸ ξυμμαχικὸν, observasse me ap. Thuc. memini. [Pind. Ol. 11, 75 : Συμμαχία θόρυβον παραίθυξε μέγαν. Eur. Rhes. 994 : Καὶ ξυμμαχίᾳ τάδε φράζωμεν. Herodot. 1, 82 : Ἔς τε τὰς ἄλλας ἔπεμπε συμμαχίας καὶ δὴ καὶ ἐς Λακεδαίμονα. Xen. H. Gr. 4, 8, 24; 6, 1, 13. Plato Reip. 8, p. 559, E. Diodor. 12, 81 : Συμμαχίαν ἐξέπεμψαν τριήρεις μ'.]

[Συμμαχία, ἡ, Symmachia, nomen navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92.]

[Συμμαχίδης, ὁ, patron. a Σύμμαχος, in Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 432, 31 : Ἀπόγονος γὰρ ἦν Συμμάχου ἐκείνου, εἰς ὃν εἴρηται, Σύμμαχε Συμμαχίδη πολυσύμμαχε σύμμαχε Ῥώμης. L. Dind.]

Συμμαχικός, ή, όν, Socialis, [Auxiliaris, Auxiliarius, add. Gl.] : σ. πόλεμος [ap. Dionys. Hal. vol. 5, p. 480, 5], Sociale bellum. [Polyb. 9, 23, 7 : Ὅσα μὲν διὰ Κλεομβρότου πράττοιτο, πάντα σ. εἶχε τὴν αἵρεσιν.] Et ξυμμαχικοὶ θεοί, ap. Thuc. 3, [58] Sociales dii, Bud. Ap. eund. Thuc. legitur non semel κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, quod sonat q. d. Juxta socialitatem. Redditur autem Juxta sociale fœdus, societatis fœdus, aut præp. Ex adhibendo, Ex societatis fœdere. [Id. 3, 91 : Οὐκ ἐθέλοντας ἐς τὸ αὐτῶν ξ. ἰέναι. V. Duker. ad 8, 9.] Interdum vero τὸ συμμαχικὸν, dicitur pro ipsis Sociis : ut ex Herodoto [9, 106] affertur, Ἀθηναῖοι τοὺς Σαμίους ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, pro Ascripserunt numero sociorum, In commilitium asciverunt. Sed leg. suspicor προσεποιήσαντο, ut ap. Thuc. habetur, Εἰς συμμαχίαν προσποιεῖσθαι. [Herodot. 6, 9 : Τοὺς ἑωυτοῦ πολιήτας ἀποσχίζων ἀπὸ τοῦ λοιποῦ συμμαχικοῦ. Aristoph. Eccl. 193 : Τὸ ξ. αὖ τοῦθ' ὅτ' ἐσκοπούμεθα, εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν. Thuc. 4, 77 : Τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν. Xen. H. Gr. 7, 1, 39 : Ὡς διαφθείροι τὸ σ. Cyrop. 3, 3, 12 : Ἐδίδασκεν ᾗ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν συμμαχικῶν. Demosth. p. 21 fin.; Polyb. 6, 12, 6; Dionys. A. R. 8, 67; 9, 57 pr. ‖ Adv. Συμμαχικῶς, Isocr. p. 62, C : Σ., ἀλλ' οὐ δεσποτικῶς βουλευόμενοι περὶ αὐτῶν· 186, A : Μὴ δεσποτικῶς, ἀλλὰ σ. αὐτῶν ἐπιστατῶμεν. Eodemque modo Polyb. ap. Suidam v. Καθικόμενοι sive Exc. Vat. p. 408.]

[Συμμαχίς. V. Σύμμαχος.]

Συμμάχομαι, Simul pugno, Socius sum pugnæ; vide in Συμμαχέω.

Σύμμαχος, ὁ, ἡ, Pugnæ socius s. belli, Auxiliator in pugna, [Auxiliaris, Auxiliarius, Socialis, add. Gl. Pind. Isthm. 5, 27 : Ἄγε πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τρωίαν. Archil. ap. Plut. Mor. p. 23, A : Κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ ἵλαος γενοῦ. Anth. Pal. 6, 214, 6 : Πολλὴν δὲ παρασχεῖν σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην. Sæpissime sic etiam Tragici quum de personis tum de rebus vel absolute vel cum dativo tam proprie quam figurate. Thuc. 3, 58 : Ξύμμαχοι ὁμαίχμοις ποτὲ γενομένοις.] Xen. Cyrop. 1, [6, 11] : Ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους· 7, [5, 20] : Ἢν γὰρ ἐνθῶσί τινες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἕξομεν σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον. [Ib. 6, 3, 23 : Τὴν φάλαγγα ὅλην ἐνεργὸν καὶ σύμμαχον ποιήσειν αὐτὴν ἑαυτῇ, et alibi cum verbis ποιεῖσθαι, λαμβάνειν. Fem. Anab. 2, 5, 11 : Τὴν βασιλέως δύναμίν σοι ξύμμαχον οὖσαν· H. Gr. 7, 4, 16 : Μεγάλην ῥώμην τὴν τῶν Ἀρκάδων σύμμαχον ἔχοντας· et alibi cum nominibus urbium vel terrarum.] Plato Epist. 7 [p. 333, D] : Ἦλθον σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον. Xen. de virtute loquens [Comm. 2, 1, 32] : Βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων, ubi animadverte constructionem. Apud Herodian. σύμμαχος δύναμις. [Ps.-Demosth. p. 153, 3 : Τοὺς θεοὺς μεγίστους ὑμῖν ὑπάρχειν συμμάχους. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 63, 24 : Σύμμαχα ὅρκια, ἃ ἄν τις ἐπὶ συμμαχίαν ὀμόσῃ.] Ab Herodoto vocantur etiam fluvii σύμμαχοι, quorum sc. commoditas ad victoriam juvat. Sed σύμμαχοι sæpe redditur simpliciter Socii, ut passim ap. Thuc. Additur vero interdum et Fœderatus, ut 2, [29] : Βουλόμενος Σιτάλκην σφίσι τὸν Τήρεω Θρακῶν βασιλέα σύμμαχον γενέσθαι, Sibi socium fieri et confœderatum. Xen. [Cyrop. 3, 2, 3] dixit etiam [εἰς τὸ πραχθῆναι ταῦτα οὐδὲν οὕτω] μέγα σύμμαχον [ὡς τάχος], pro Magnum auxilium, adjumentum. [Ibid. 20 : Εἰ τὰ ἄκρα ἔχοιτε σύμμαχα (Thucyd. 1, 57 : Εἰ ξύμμαχα ταῦτα ἔχοι τὰ χωρία)· Anab. 2, 4, 7 : Βασιλέα, ᾧ οὕτω πολλά ἐστι τὰ σύμμαχα. Improprie idem Comment. 1, 2, 24 : Κριτίας καὶ Ἀλκιβιάδης ἐδυνάσθην ἐκείνῳ (Socrate) χρώμενοι συμμάχῳ τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν. Herodot. 5, 65 : Συντυχίη τοῖσι μὲν κακή, τοῖσι δὲ σύμμαχος· 7, 6 : Συνέλαβε καὶ ἄλλα οἱ σύμμαχα γενόμενα. Plato Reip. 9, p. 589, B : Ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν· Leg. 9, p. 865, E : Μνήμην ξύμμαχον ἔχων. Isocr. p. 304, C : Τὸ δίκαιον ἔχοντας σύμμαχον, ut Lysias p. 191, 22, et p. 196, 24, συμμάχους ὅρκους καὶ συνθήκας ἔχοντες. Antiphon p. 134, 23, τὸ εἰκός· 139, 34, οἱ πολλοὶ ἀγῶνες τῇ ἀληθείᾳ σ. εἰσι. De liberis Pollux 3, 12. ‖ « Σύμμαχοι Ægyptiis portitores literarum velocissimi pedestres, ap. Liberat. Diac. Brev. c. 23. » Ducang. App. Gl. p. 177.] Sed in fem. dicitur etiam Συμμαχίς, quod sæpe jungitur cum πόλις. Thuc. 1, [98] : Πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχὶς παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη, Urbs socia, fœderata. [Xen. Reip. Ath. 1, 14, 16; Isocr. p. 126, E.] Plut. Camillo [c. 37] : Συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν. Interdum vero dicitur simpliciter συμμαχὶς, relinquiturque subaudiendum subst. pro loco, vel πόλις, vel χώρα, vel γῆ : quo utitur modo non semel Thuc. [5, 36. Xen. H. Gr. 7, 3, 11 : Τοὺς φυγάδας ἀγωγίμους εἶναι ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων· et alii.] Sic in quodam Plebiscito apud Dem. [in Arg. 1 Aristocr.] : Ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐξ ἁπάσης τῶν Ἀθηναίων συμμαχίδος, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere jus esto ex omni loco, urbe, agro, populo Atheniensi fœderato et socio, Bud. [Epigr. ap. Pausan. 5, 10, 4 : Ἐκ Τανάγρας τᾶς Λακεδαιμονίοις συμμαχίδος. De navibus Xen. H. Gr. 1, 6, 29 : Αἱ τῶν ναυάρχων τρεῖς καὶ εἴ τινες ἄλλαι ἦσαν ξυμμαχίδες. L. D. Theon. Progymn. p. 194, 24 et 195, 30 Walz. : Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας, οὖσαν Ἀθηναίων συμμαχίδα. Zonar. Annal. t. 2, p. 248, 8 ed. Bonn. : Τὴν σ. τῶν Ῥωμαίων κατέτρεχον. Sopat. In Hermog. vol. 5, p. 175, 19, πόλιν. Onesand. Strateg. p. 30, 8 Cor., γῆν· 31, 25, χώρας. Hase.]

[Σύμμαχος, ὁ, Symmachus, n. viri, in Tab. Heracl. 1, p. 250, 139. Messanius ap. Diod. 12, 49; Athen. ib. 72, Pausan. 6, 1, 2; 2, 10. Alii in numis et alibi.]

[Συμμαίομαι, Simul feror cupiditate. Quint. 5, 105 : Αἰὶ συμμεμαῶτες.]

[Συμμεγεθύνομαι, Simul magnus fio. Psellus Laude pulicis p. 82 med. : Συναύξεται καὶ συμμεγεθύνεται. ϋ]

[Συμμεγίσταν, ανος, ὁ, Consors principatus. Georg. Sync. p. 231, D : Συσκευασθέντα ὑπὸ τῶν συμμεγιστάνων αὐτοῦ. L. Dind.]

[Συμμεθάλλομαι, Simul transilio. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 540, C : Ὁ τοῖς θείοις ἐκείνοις ἅλμασι τοῖς κατὰ τῶν ἀντικειμένων γεωλόφων γινομένοις συμμεθαλλόμενος. L. D.]

[Συμμεθαρμόζομαι, Apto, Conveniens alteri reddo. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1096, B : Τοῦτο δὲ δή μοι πρῶτον ἐνθυμηθεὶς δοκεῖ συμμεθαρμόζεσθαι ταῖς ὑποθέσεσι τὸν χαρακτῆρα τῆς συνθέσεως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι (Demosthenes).]

[Συμμεθέλκομαι, Simul mecum traho. Eumath. p. 234 : Ἀπέπτη καὶ τοὺς ὕπνους συμμεθελκόμενος· 258 : Συμμεθειλκόμην τοῖς ἕλκουσι· 421 : Τὰς γυναῖκας συμμεθειλκύσατο. « Ξυνεφελκόμενος tres codd. Monac. in primo loco. » Jacobs.]

[Συμμέθεξις, εως, ἡ, Participatio. Aristot. Eth. Eudem. 8, 12. « Const. Manass. Amat. 5, 17. » Boiss.]

[Συμμεθέπω, Una administro, gero. Constant. Rhod. Anth. Pal. 15, 15, 6, σκῆπτρα.]

[Συμμεθίημι, Competo, Gl.]

[Συμμεθίστημι, Simul transpono, et med. Simul transeo vel secedo. Plut. Pyrrh. c. 16 : Ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύρρῳ καὶ τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγοντα καὶ συμμεθιστάμενον ἀεὶ καὶ συγκινούμενον· Mor. p. 53, B : Οὐ δέομαι φίλου συμμεθισταμένου καὶ συνεπινεύοντος· 63, C : Συμμεθίστασθαι τοῖς σώμασιν· 434, B : Ἢ καὶ συνεκλείπειν καὶ συμμεθίστασθαι τὰς τοιαύτας φύσεις· 1006, E : Οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες. Dio Cass. 40, 37; 56, 51. Strabo 1, p. 56 : Μεθισταμένη ἐκεῖσε ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα συμμεθίστα καὶ ... τὴν Ἐρυθράν. Clem. Al. p. 277. L. D. Proclus Hypotyp. p. 132, 32 Halm. Ptol. Almag. t. 2, p. 371, 24 : Συμμεθιστάμενοι τοῖς ἐπικύκλοις. Jo. Chrys. In Psalm. p. 616, 40 Savil : Συναποδημεῖ καὶ συμμεθίσταται τούτοις. Hase.]

[Συμμεθύσκομαι, Simul inebrior. Plut. Mor. p. 97, A; 124, C. Et Συμμεθύω, Heraclit. Epist. p. 58 ed. Comm.; Athen. 1, p. 6, F. Scott. Greg. Nyss. t. 3, p. 45, C. Clem. Al. Pædag. 2, 71 : Ἡμῖν δὲ οὐχ ὁποστιοῦν συμμεθύειν, ἀλλ' οὐδὲ οἰνοῦσθαι ἐπιτέτραπται. Hase.]

[Συμμειδιῶ, Simul subrideo. Psellus Laude cimicis p. 119, 12 a fin. Boiss.]

[Συμμειόω, Simul minuo. Galen. vol. 4, p. 128. Eustath. Il. p. 834, 59 : Συναύξεσθαι αὐτῷ καὶ συμμειοῦσθαι. L. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 4, 23 (182 fin.) : Καὶ ποταμοὶ μὲν συναύξονται καὶ συμμειοῦνται πρὸς τὸ ἐκείνης (lunæ) φῶς. Hase.]

A [Συμμειρακιώδης, ὁ, ἡ, Juvenilis. Lucilius ap. Gellium 18, 8. Boiss. In quo nescias quid sibi velit præpositio : « Ὀχληρῶδεςque (ληρῶδεςque Scaliger) simul totum ac συμμειρακιῶδες. » Conjicio « simul κόμψευμ' ac μειρ. » Dübner.]

[Συμμεῖραξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Adolescens æqualis. Tzetz. Hist. 4, 673. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 8.]

[Συμμελαίνω, Simul nigrum facio. Plut. Mor. p. 587, C : Καπνῷ συμμελανθῆναι τὸ οἰκητήριον. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 492, A : Ἐν νυκτὶ πάντα τῷ ἐπικρατοῦντι συμμελαίνεται ζόφῳ. L. D. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 213 : Ταῖς ὑστέραις νῦν συμμελαίνομαι τύχαις (de muliere quæ sumta atra veste in cœnobium secesserat). Idem Carmine in Andron. Comn. v. 255. Boiss. Figurate Greg. Naz. t. 1, p. 297, C : Τῷ μέλανι τὴν ψυχὴν συμμελαίνεσθαι, et Greg. Nyss. t. 2, p. 948, D : Πάντα τῷ πένθει συνεμελαίνετο. Hase. Phlegon Trall. Mirab. 34 : Ὁπλαὶ δὲ ἦσαν τοῦ ἵππου στερεαὶ καὶ ἐπίξανθοι χαῖται, καίπερ ὑπὸ τῆς ταριχείας συμμελαινόμεναι τῷ δέρματι.]

B [Συμμελανειμονέω, Simul nigram vestem fero. Schol. Jo. Clim. p. 268. Boiss. Basil. M. Or. mor. 12, p. 334.]

[Συμμελανόω, i. q. συμμελαίνω. Orig. In Jerem. p. 265, B. Hase.]

[Συμμελετάω, Simul exerceo vel exerceor. Antiphon p. 124, 25 : Τὸ μειράκιον οὐδενὸς μᾶλλον τῶν συμμελετώντων ἐστὶ τοῦ σκοποῦ ἁμαρτόν· et ib. paullo post. Strato Anth. Pal. 12, 206, 6 : Πρῶτον συμμελετᾶν ἢ μελετᾶν μαθέτω.]

[Συμμελής, ὁ, ἡ, Concinens, Congruus. Ælian. N. A. 5, 13 : Κροτοῦσι κρότον τινὰ ἐμμελῆ τε καὶ συμμελῆ· 9, 29 : Ὅ ἐστι συμμελὲς τοῖς λόγοις τοῖσδε. « Philostr. Icon. 1, p. 779, 14 : Ποδὶ κρούων ξυμμελές. » Hemst. Longin. De invent. ap. Walz. Rhett. Gr. vol. 9, p. 559, 2 : Τὸ μουσικόν τε ... ξύμμετρόν τε καὶ ξ. Hase. Ephræm Syr. vol. 3, p. 344, F : Συμμελῶν ἀδελφῶν. Sine interpret. ponit Pollux 6, 157.]

[Συμμέλπω, Una modulor. Planud. Hymn. Ms. in Diomedem. Boiss.]

[Συμμελῳδέω, idem. Jo. Euchait. in Fest. 62. Boiss. Cæsar. Quæst. 78, p. 196. Anon.] C

[Συμμεμετρημένως, Modice. Hippocr. p. 864, G : Πάντα σ. || « Ad modum congruum. Jo. Chrys. In Ep. ad Philipp. serm. 15, vol. 4, p. 86. » Seager. Pollux 4, 167.]

[Συμμεμιγμένως, Mixtim. Schol. Nicandri Th. 677. L. Dindorf.]

Συμμενία, ἡ, Constantia. VV. LL. [Scribendum foret certe συμμονία.]

Συμμένω, Una maneo, Unitus et conjunctus maneo, permaneo. [Consto, Gl. Aristot. Metaphys. 12, p. 262, 11 : Ἐκείνοις διαιρετοῖς οὖσι τί αἴτιον τοῦ ἓν εἶναι καὶ συμμένειν; Thuc. 7, 80 : Τὸ μὲν Νικίου στράτευμα, ὥσπερ ἡγεῖτο, ξυνέμενέ τε καὶ προὔλαβε πολλῷ. Demosth. p. 101, 7 : Ὅπως τὸ συνεστηκὸς τοῦτο συμμενεῖ στράτευμα. Isocr. p. 71, C : Τῶν στρατιωτῶν συμμεινάντων. Aristot. Eth. Nic. 5, 8 init. : Τῷ ἀντιποιεῖν γὰρ ἀνάλογον συμμένει ἡ πόλις. Polyb. 1, 27, 9 : Τῶν τριαρίων καὶ συμμενόντων καὶ συνεφεδρευόντων τούτοις· 47, 4 : Διὰ τὸ μηδὲν δύνασθαι τῶν ἐμβαλλομένων στῆναι μηδὲ συμμεῖναι τὸ παράπαν.] Synes. Ep. 46 : Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ D προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας. [Jo. Malalas p. 354, 6 : Ἐκ τοῦ οἴκου, ἔνθα συνέμενεν αὐτοῖς.] Item συμμένω βεβαίως, Stabilis in fide maneo, Conjunctus maneo. Item res aliqua συμμένειν dicitur, Quæ suis quasi viribus conjunctis permanet et perdurat constanter. [Herodot. 1, 74 fin. : Ἄνευ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. Thuc. 2, 18 : Ὀλίγον χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία.] Xenoph. Hell. 7, [1, 2] : Ἐπείπερ ἀγαθὸν ὑμῖν ἔδοξε Λακεδαιμονίους φίλους ποιεῖσθαι, δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τοῦτο ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ, ubi etiam reddi potest, Conjuncta maneat. [Plato Phædr. p. 232, B : Χαλεπὸν εἶναι φιλίαν συμμένειν. Ibid. : Ἐὰν ᾖ ἑκατέροις μάλιστα συνοίσει, ταύτῃ καὶ τὰς συνθήκας ποιησώμεθα, οὕτω κατά γε τὸ εἰκὸς μάλιστα συμμένοιμεν ἄν.] Synes. Ep. 66 : Ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατίσχυσε, χρόνον μέν τινα συνέμεινεν ἡ στάσις, Aliquandiu permansit et perduravit seditio. Apud Thuc. autem 8, p. 285 [c. 73] : Ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν, schol. exp. μέχρι δεῦρο μεμένη- A κεν : vel, ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκεν. Strabo 11, p. 525 : Ὥστε συμμένειν (τὸν ὀπὸν) πρὸς τὴν ἀπόθεσιν.]

[Συμμερίζω, Partior. Zonar. in Cotel. Mon. vol. 3, p. 467, A : Τὴν κτίσιν αὐτοῖς συνεμέριζεν· Annal. vol. 1, p. 69, D : Ὃ καὶ νόμος ἔκτοτε γέγονε, συμμερίζειν κελεύων τοῖς μαχομένοις τὰ λάφυρα. Vettius Valens apud Prideaux. ad Marm. Oxon. part. 1, p. 29, fin. : Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ συναιρετισταὶ ... εἰ μή τι ἀμφότεραι αἱ αἱρέσεις συμμεριοῦσι. Et p. 30 fin. L. D. Nicet. Eugen. 1, 315 : Καὶ μηχανᾶται συμμερίζειν εἰς τέλος τοὺς εἰς ἓν ἐμπνέοντας. Boiss.] Συμμερίζομαι, q. d. Compartior [Gl.], Una partem accipio, VV. LL. [Fort. ex Cor. 1, 9, 13 : Τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται. Diodor. Exc. p. 540, 96 : Τὸ πλῆθος ἦν ἑκατέραις συμμεριζόμενον ταῖς γνώμαις. Dionys. Hal. vol. 5, p. 266, 3 : Εἰς πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν συνεμερίσθη αὐτῷ ὁ χρόνος. Ubi alii libri συνεμετρήθη. Utroque autem l. passive dicitur significatione Distribuendi. Active Eumath. Ism. p. 394 fin. : Μεθέλκονται τοὺς παῖδας ἡμᾶς οἱ πατέρες ἑτέρωθεν ὅλην ἡμῖν συμμεριζόμενοι τὴν ψυχήν. Gre- B gor. Nyss. vol. 1, p. 228, C. Nemes. De nat. hom. p. 111 : Συμμερίζεσθαι τοῖς στοιχείοις τὴν ψυχὴν ἐν τῇ γενέσει. L. D. Diog. L. 6, 77 : Ἄλλοι φασὶ πολύπουν κυσὶ συμμερίσασθαι βουλόμενον δηχθῆναι. Valck. Zachar. Mytilen. p. 209 fin. Boiss.]

[Συμμεριμνάω, Simul curam gero. Basil. Seleuc. Sermone 2 in Jonam p. 112. Maius.]

[Συμμεριστέον, Participandum. Greg. Naz. Or. 16, p. 250, C. Boiss.]

Συμμεριστής, ὁ, Particeps. Suid. μερίτην ap. Polyb. exp. συμμεριστήν. [Jo. Chrys. t. 4, p. 879, B : Συμμερισταὶ τῶν ἐκείνοις ἀποκειμένων στεφάνων. Greg. Naz. t. 1, p. 311, A : Τὸν σ. τῆς ψυχῆς. Interpr. : Animæ meæ dimidium. Hase. Improbat Thomas p. 609. Zonar. Annal. vol. 1, p. 69, D : Οὐκ ἤθελον συμμεριστὰς αὐτοῖς καὶ τοὺς διακοσίους γενέσθαι. Niceph. Gregor. 16, 1, p. 161 ed. Bonn. : Ἵν' εἶεν αὐτῷ συμμερισταὶ τῆς μελλούσης φλογός. Ephræm Cæs. 268. L. Dind.]

[Συμμερίστρια, ἡ, Particeps. Schol. Æsch. Pers. 705 : Ξυμμερίστρια τῶν ἐμῶν λέκτρων.]

C [Συμμερίτης, ὁ, i. q. συμμεριστής. Eustath. Opusc. p. 140, 69, et alibi. Schol. Æsch. Sept. 514. L. D. Decret. Alexii Comn. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 106, 28. Hase. ῑ]

[Συμμεσότης, ητος, ἡ, i. q. μεσότης. Iambl. De myster. 5, 18, p. 133 : Οἱ δὲ μέσοι τούτων κατὰ τὰς διαφορὰς τῆς μεταξὺ ξυμμεσότητος, καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς ἁγιστείας διαφόρως διαπονοῦσιν. Recte μεσότητος Galeus annot. p. 274, cui frustra obloquitur J. H. Maius Obs. SS. 4, p. 179.]

[Συμμεσουρανέω, Simul in medio cœlo appareo. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 207, A; 210, A; vol. 2, p. 100, B; 104 C; 105, B, Tetrab. 2, p. 79, B. L. Dind. Procul. Paraphr. Ptol. 2, 8, p. 116. Struv.]

[Συμμεσουράνημα, τὸ, i. q. seq. Ptolem. Almag. t. 2, p. 101, 18 : Ἑῷον σ. ἀληθινόν. Id. ib. p. 103, 24 : Τὸ δέ τι καλεῖται ἑσπερινὸν σ. ἀλ. Halma : *La culmination vraie simultanée du soir.* Hase.]

[Συμμεσουράνησις, εως, ἡ, i. q. τὸ συμμεσουρανεῖν. D Strabo 1, p. 12; Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 208, B; 209, A, B; vol. 2, p. 100, C; 104, B, D; 106, B; 107, A; 112, C, Tetrab. p. 134, 140, 209.]

[Συμμεσουράνιος, ὁ, « Simul in medio cœli comparens; de stellis adhibuit Ptolem. De apparitionibus stellarum non errantium, initio. » J. H. Maius Obs. SS. 4, p. 177.]

[Συμμεταβαίνω, Simul transeo. Joseph. A. J. 15, 6, 6. Lucian. Nigrin. c. 38 : Συμμεταβαίνει τι τοῦ πάθους. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 594, D.]

Συμμεταβάλλω, Una [muto, et intransit.] mutor, ut VV. LL. interpr. [Act. epigr. Anth. Pal. 15, 46, 4 : Νίκη γὰρ βασίλεια μεριζομένη κατὰ δῆμον χρώμασι καὶ πέπλοις συμμετέβαλλε τύχας. Passive Aristot. De gen. anim. 1, 2 fin. : Μικρᾶς ἀρχῆς μετακινουμένης πολλὰ συμμεταβάλλειν εἴωθε· et sæpius in seqq. Eth. Nic. 1, 11 init.] At Συμμεταβάλλομαι ead. VV. LL. ex Æschine [p. 77, 17 : Ἠλεῖοι δ' αὐτοῖς συμμετεβάλλοντο, καὶ Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληναίων], exp. ἀφίσταμαι. [Lucian. Anth. Pal. 10, 35, 4 : Ἢν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι

ρῦος, ἀλλ' ἅμα πάντα ἐχθρά, τύχης ῥιπαῖς συμμεταβαλλόμενα. « Choricius p. 133, 3. » Boiss.]

[Συμμετάγω, Simul abripio. Eustath. Epist. ante Comm. Dionys. p. 75, 32 ed. Bernh. : Τὸν ἀκροατὴν ἑαυτῷ συμμετάγων. Boiss. || Simul transfero. Pseudochrys. t. 8, p. 948, A : Συμμετάγει τοὺς ἀκολουθοῦντας. Proclus Hypotyp. p. 131, 5 Halm. : Εἰς βορρᾶν συμμεταγαγών. Hase. Eustath. Opusc. p. 289, 50 : Τὸ δύνασθαι ἐλέγχειν τὸν στρατηγὸν καὶ συμμετάγειν εἰς τὸ καλόν, Simul traducere. L. Dind.]

[Συμμεταδίδωμι, Communico. Polyb. 4, 5, 9 : Οὔτε τοῖς ἀποκλήτοις συμμεταδόντες· 5, 36, 2 : Ἅμα συμμετιδόναι τῆς ἐπιβολῆς· 12, 16, 6 : Συμμεταδοῦναι τῷ Κοσμοπόλιδι· 23, 14, 7 : Συμμεταδοὺς Ἀπελλεῖ περὶ τῶν ἐνεστώτων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 269, D.]

[Συμμεταίρω, Simul transfero vel migro. Theodor. Prodr. Rhod. p. 306 fin. : Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ξυμμετῆρε πατρίδα. L. Dind.]

Συμμεταίτιος, ὁ, ἡ, ut συναίτιος, Adminiculum primæ causæ, inquit Bud., citans ex Plat. Timæo p. 156 [46, E] : Τὰ μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Supra dixerat συναίτια.

[Συμμετακινέω, Simul transmoveo. Galen. vol. 10, p. 101 : Ἐπ' ὀλίγον αὐτὴν διαστρέφοντα καὶ συμμετακινοῦντα. Eustath. Od. p. 1390, 11 : Τὴν νῆσον περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν ἐκτοπίζει πέλαγος, συμμετακινῶν πιθανῶς τὴν θυγατέρα Καλυψώ. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 627, B : Συμμετακινεῖσθαι τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου. Hase.]

[Συμμετακίρνημι, Simul commisceo. Passiv. Greg. Nyss. t. 1, p. 899, A (vol. 2, p. 67, A) : Συμμετακιρναμένη τῇ ποικιλίᾳ τῆς κινήσεως. Hase.]

[Συμμετακλίνω, Simul inclino. Clem. Alex. p. 201 : Μὴ συμμετακλιθῇς ἐπ' ἀγκῶνα μετ' αὐτῆς, τουτέστι μὴ συνδειπνεῖ πυκνότερον. « Nic. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 203 med. » Boiss. ‡]

[Συμμετακοσμέω, Simul transmuto habitum. Plutarch. Alex. c. 47 : Ἐπεὶ τῶν φίλων ἑώρα Ἡφαιστίωνα μὲν ἐπαινοῦντα καὶ συμμετακοσμούμενον αὐτῷ, Κράτερον τοῖς πατρίοις ἐμμένοντα.]

[Συμμεταλαμβάνω, Participo. Marc. Anton. 9, 39 : Συμμεταλαμβάνουσα τῶν ἐν τῷ σαρκιδίῳ κινήσεων. Gatak. Joseph. A. J. 5, 9, 1. L. Dind. Apollon. Alex. De constr. p. 161, 25 Bekker. Galen. vol. 19, p. 470, 17 : Συμμεταλαμβάνειν τῆς ἀλλήλων ἰδιότητος καὶ ποιότητος. Hase.]

[Συμμετάληψις, εως, ἡ, Participatio. Sym. Sethi Ichnel. p. 28 med. Boiss.]

[Συμμεταλλάττω, Simul muto. Antiochus a Leontio excerptus in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 82. Osann.]

[Συμμεταμορφόω, Una transfiguro. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 72, D : Τῇ πτωχευούσῃ τῆς ἰδίας μορφῆς ὕλῃ συμμεταμορφοῦσθαι το ὁμοιούμενον. L. D. Methodii Homilia in Occursum p. 132 ed. Pantin. Eustath. ad Il. K, 437. David. Armenus ed. Neum. p. 60. Boiss.]

[Συμμετανίσταμαι, Una migro. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 176, C : Κἀκεῖνοι ἐπὶ τῇ κινήσει τοῦ ὁδηγοῦντος συμμετανίσταντο. L. Dind.]

[Συμμετανοέω, Communiter me pœnitet. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 819, D : Τοῖς δεομένοις τοῦ τῆς μετανοίας φαρμάκου συμμετανοεῖν ἐπὶ τῇ κακίᾳ λέγει τὸν κύριον. L. Dind.]

[Συμμεταπίπτω, πεσοῦμαι, Simul mutor. Epigr. Anth. Pal. 9, 584, 14 : Καὶ μὴν ὅτε φθέγγοιτο, σὺν ἠχος τόκα νευραῖς τῷ μεταβαλλομένῳ συμμετέπιπτε τόνῳ. L. D. Æschin. C. Ctes. p. 285, A : Ἀκίνητον γάρ ἐστι καὶ οὐ συμμεταπίπτει τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ. Metaphora sumta est a talis vel tesseris, quæ nunc in hoc nunc in illud latus cadunt. Wolfius mentem Æschinis male expressit. Kuster. Polyb. 9, 23, 8 : Ὥστε καὶ τὰ τῶν πόλεων ἔθη ταῖς τῶν προεστώτων διαφοραῖς συμμεταπίπτειν. L. D. Procop. Epist. 42, p. 432 ed. Maji. Boiss. Galen. vol. 4, p. 160, 3 : Καὶ τὰς τῶν ἀρτηριῶν καὶ φλεβῶν θέσεις συμμεταπεσεῖν. Greg. Naz. t. 1, p. 470, C : Οὐδὲ μετατεθήσεται, οὐδὲ συμμεταπεσεῖται τοῖς καιροῖς. Hase. || « Una excido, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 427, 5. » Kall.]

[Συμμεταπλέκω, ξω, Simul necto vel vinculum transfero. Georg. Pisid. Heracl. 2, 185 : Ἀλλ' ἐκ τέκνων εἰς τέκνα συμμετεπλάκη ὁ δεσμὸς οὗτος. L. Dind.]

Συμμεταποιέω, Una s. Simul commuto, vide Μεταποιέω. [Gregor. Nyss. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 11, C : Συμμεταποιουμένου καὶ τοῦ ὀνόματος.]

[Συμμεταποιόω, Simul qualitatem muto. Nicetas Chon. p. 152, B : Τὸ τῆς Κωνσταντίνου ἀγοραῖον ... ἐκ διαφόρων πολιτεύεται γενῶν καὶ τῇ τῶν τεχνῶν ποικιλίᾳ συμμεταποιοῦται. Neque enim -ποιεῖται scrib. videtur.]

[Συμμεταρρέω, Una fluo. Simplicius In Epictetum p. 81. Maius.]

[Συμμεταρρυθμίζω, Modulor ad, Accommodo. Menand. Hist. p. 351, 6 ed. Bonn. : Φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρέποντι ξυμμεταρρυθμίζειν τὰ πράγματα. Hase.]

[Συμμετασκευάζω, Simul muto. Pletho ap. Hardt. Catal. Bibl. Bavar. vol. 5, p. 115. L. Dind.]

[Συμμεταστέλλομαι, Simul arcesso. Euseb. V. Const. 3, 12, p. 584, 7 : Τοὺς πάντας ἀμελλητὶ συμμετεστειλάμην.]

[Συμμετασχηματίζομαι, Una mutor. Anna Comn. p. 435, A : Συμμετασχηματιζόμενος τοῖς πράγμασι. L. D. Act. Onesander c. 13 : Αἱ ὄψεις τῶν ἡγεμόνων συμμετασχηματίζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ὑποτεταγμένων. Boiss. Æsop. Fab. 109, τοῖς καιροῖς. Seager. Greg. Nyss. t. 2, p. 121, A, πρὸς τὴν κίνησιν. Hase.]

[Συμμετατίθημι, Simul transfero. Jo. Chrys. Hom. 153, vol. 5, p. 928 : Καὶ σὲ συμμετατίθησιν εἰς οὐρανὸν ἀναβαίνων· ἀναβιβάζει καὶ σὲ ἐπὶ τὴν αἰωνίαν ζωήν. Seager. Medio signif. transitiva Polyb. 18, 13, 7 : Διὰ τὸ τῷ μὲν θυρεῷ σκέπειν τὸ σῶμα, συμμετατιθεμένους ἀεὶ πρὸς τὸν τῆς πληγῆς καιρόν. Pass. Simul mutor, 9, 23, 4 : Ἀναγκαζόμενοι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς συμμετατίθεσθαι. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 456, C : Οἷον γὰρ ἂν ᾖ τῇ φύσει τὸ μετεχόμενον, πρὸς τοῦτο ἀνάγκη καὶ τὸ μετέχον συμμετατίθεσθαι· 472, A : Ἀνάγκη πᾶσα συμμετατεθῆναι τῷ κέντρῳ τὸν κύκλον, ubi proprie de transferendo capere licet. L. D. Apoll. Alex. De constr. p. 162, 19 Bekk. : Συμμετατίθεται. Phot. Epist. p. 54, 17 : Συμμετατιθέντας. Hase.]

[Συμμετατρέπω, Simul converto. Theodor. Metoch. Misc. p. 309 med. : Μυρίαν τροπὴν αὐτός τε τρεπόμενος καὶ τοὺς ἀκροωμένους, ὡς ἐγχωρεῖ, συμμετατρέπων.]

Συμμεταφέρω, Simul s. Una transfero; Mecum transfero, ut quidem VV. LL. συμμεταφέροντες exp. Secum transferentes. [Passivo Clem. Alex. p. 171. Plutarch. Mor. p. 901, C; 1071, B. Wakef. Conf. id. Anton. c. 66 : Ἑλκόμενος ὑπὸ τῆς γυναικός, ὥσπερ συμπεφυκὼς καὶ συμμεταφερόμενος. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 84, D : Συμμεταφέρειν ἐπὶ τὰ πράγματα τὴν τῶν ὀνομάτων μάχην. Hase.]

Συμμεταχειρίζομαι, Tracto una cum alio, s. aliis, etc. sequendo signiff. datas verbo μεταχειρίζομαι. At vero in eo l. quem habuisti supra ex Isæo [p. 71, 16], ubi dicit, Τὸ σῶμα ἐκείνου συμμεταχειρίζεσθαι καὶ κοσμῆσαι, videtur esse Una tractare s. administrare corporis sepulturam, s. quæ ad sepulturam pertinent, aut ad exequias.

[Συμμεταχείρισις, εως, ἡ, Tractatio una cum alio. Zonar. in Can. 16. Boiss.]

Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, VV. LL. ex Basil., quæ tamen interpretatio suspecta est. [Basil. t. 2, p. 782, A : Συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς (nauseantibus, in aliudque transeuntibus navigium) ἡ ἀηδία καὶ ἡ χολή. Hase.]

Συμμετέχω, Una cum aliis particeps sum, s. participo. [Eur. Suppl. 648 : Πῶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος ἔστησεν οἵ τε συμμετασχόντες δορός· Bacch. 63 : Βάκχαις συμμετασχήσω χορῶν. Xenoph. Anab. 7, 8, 17, ex libris melioribus restitui μετασχεῖν pro συμμετασχεῖν. Plato Theæt. p. 181, C : Συμμέτεχε καὶ σύ. Et sæpius Plutarch. L. D. Psell. Cantic. Cant. 4, 15. Alciphro 2, 12. Schol. Aristoph. Nub. 360. Nicet. Eugen. 6, 236; 8, 154. Pachymeres Decl. 12, p. 230 : Συμμετέχειν καὶ τῆς εὐφροσύνης ὑμῖν. Boiss. Cornutus N. D. p. 186. Valck. Epiphan. vol. 1, p. 981, A : Οὐ συμμετέχει τῷ γεννήματι τὸ ὁμοούσιον· vol. 2, p. 37, C. Anna Comn. p. 225, A : Συμμετασχεῖν εὐκλείας τοσαύτης. Formam Byzantinam συμμεθέξαι notavi in Ἔχω vol. 3, p. 2628, C. Medio Eumath. Ism. p. 393 : Ἄπολλον, τῷ πατρὶ συμμετάσχου κατὰ πατραλοίου παιδός. || Forma Συμμετίσχω Soph. Ant. 537 : Καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.]

[Συμμετεωρίζω, Una attollo. Strabo 1, p. 56 extr. :

Τῷ μετεωρισμῷ τοῦ ἐδάφους συμμετεωρισθεῖσαν καὶ τὴν θάλατταν. « Niceph. Chumn. Epist. 149. » Boiss. || Συμμετεωρίζομαι, Simul jocor, relaxo animum. Nil. Epist. p. 277, 23. Hase.]

[Συμμετεωροπολέω, Simul in sublimi versor. Philostr. V. Ap. 6, 11, τῷ θεῷ. Kall.]

[Συμμετεωροπορέω, Simul in sublimi gradior, proficiscor. Greg. Nyss. vol. 3, p. 640, B : Συμμετεωροποροῦσι τῇ ἀσωμάτῳ φύσει· 655, D. Waker. Utitur eodem vol. 1, p. 771, B : Ἐπὶ νεφέλης συμμετεωροπορῶν τῷ θεῷ· vol. 2, p. 44, C : Ταῖς ἀσωμάτοις συμμετεωροποροῦσι δυνάμεσι· 185, C; vol. 3, p. 126, B; 496, C. L. Dindorf.]

[Συμμετίσχω. V. Συμμετέχω.]

[Συμμετοικέω, Una sedem muto, migro. Plut. Numæ c. 21 : Συμμμετῴκησεν εἰς Ῥώμην αὐτῷ. Sotionis Parad. c. 39 : Ἐπινήχονται (αἱ νῆσοι) καὶ τῇ τῶν ἀνέμων πνοῇ συμμετοικοῦσι. L. Dind.]

[Συμμετοικίζω, Simul sedem transferre cogo. Eust. Il. p. 77, 4 : Συμμετοικισθέντες εἰς Φθίαν. Seager. Greg. Nyss. t. 1, p. 743, D : Τῆς σαρκὸς τῇ ψυχῇ συμμετοικιζομένης. Hase.]

[Συμμετοχή, ἡ, Participatio. Epiphan. vol. 1, p. 934, D : Κατὰ συμμετοχὴν τοῦ πλουσίου χαριζομένου τῷ ἥσσονι· 936, D : Δέδωκεν ἑτέρᾳ φύσει συμμετοχὴν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως· 1085, C : Δῶρα εἰς συμμετοχὴν τῆς αὐτῆς ἐλπίδος. L. Dind.]

Συμμέτοχος, ὁ, ἡ, Qui una cum aliis est particeps, Qui est ex illis qui sunt participes. [Particulo, Gl.] Paul. autem Ad Ephes. 5, [7] dixit, Μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν, de iis loquens quos υἱοὺς ἀπειθείας appellat, ubi redditur Consortes eorum : a vet. autem Interpr. Participes. [Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 124, 135. Planudes Ovid. Met. 8, 565. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 203, B : Τὰ ἀπεγνωσμένα ἔθνη ... συμμέτοχα τῶν ἁγίων πεποίηκεν ὁ θεός· 888, D; vol. 2, p. 68, C. L. Dind. Phot. Epist. p. 255, 38 : Σύσσωμοι καὶ συμμέτοχοι. Joseph. Bell. Jud. 1, 24, 6 : Συμμέτοχος τοῦ σκέμματος αὐτῷ. Hase.]

Συμμετρέω, Commetior, Una metior. [Modico, Gl. Tab. Heracl. p. 259, 8 : Καθὰ ὥριξαν καὶ συνεμέτρησαν καὶ ἐτέρμαξαν· p. 260, 10 : Συνεμετρήσαμες δὲ ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶ ἀντόμω.] Et Συμμετρέομαι, pro eodem. [Herodot. 4, 158 : Συμμετρησάμενοι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρης νυκτὸς παρῆγον.] Plato Tim. [p. 39, C] : Οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται σκοποῦντες ἀριθμοῖς, i. e., Cic. interpr., Neque nomen appellant, neque inter se numero commetiuntur. Thuc. 3, p. 89 [c. 20] : Κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων· ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, Mensi autem sunt ex coagmentationibus laterum. [Polyb. 9, 15, 3 : Οὕτω γὰρ ἂν μόνως δύναιτο συμμετρεῖσθαι πρὸς λόγον τὰ διανύσματα. Dionys. A. R. 7, 10 med. : Διὰ τὸ νυκτὶ μὲν εἰς ὄρθρον, ἡμέρᾳ δὲ εἰς νύκτα συμμετρεῖσθαι τὰς ἐφόδους. Pollux 9, 117 : Ὄστρακον ἐφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῇ.] Metaphorice quoque capitur. [Gregor. Nyss. in Mai. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 2, B : Ὁπότε ὁ θεὸς οὐ κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ μεγέθους δύναμιν διείλεκται ἡμῖν, ἀλλὰ συμμετρεῖ ταῖς ἀνθρωπίναις ἀκοαῖς τὴν ἑαυτοῦ φωνήν· et paullo post : Καὶ γάρ τοι καὶ τὸ ἀνύποιστον ... μέγεθος αὐτοῦ συμμετρεῖ ταῖς τῶν ἀνθρώπων ὄψεσι. L. D.] Greg. Naz., συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, Meis viribus metior, q. d. Ad mensuram virium mearum exigo. [Poeta ap. Ducang. ad Zonar. vol. 2, p. 122 extr. : Τὸν τῆς ἀδελφῆς συμμετρήσατε στόνον. Nicetas Ann. 7, p. 127, B : Συμμετρήσας τὸ ἔργον βοσκημάτων ἁρπαγαῖς (al. ἀγέλαις) καὶ ποιμνίταις ὀλίγοις Τούρκοις. Cum duplici accus. Planud. ap. Cic. Somn. Scip. c. 22 : Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τῇ συνηθείᾳ ἐνιαυτὸν μόνην τὴν τοῦ ἡλίου, τοῦτο δ' ἐστιν ἑνὸς ἀστέρος, ἀποκατάστασιν συμμετροῦσιν, quod Cicero dixerat : « Homines populariter annum tantummodo solis id est unius astri reditu metiuntur. » || Significatione Moderandi, ut infra pass., Pollux 4, 39 : Φιλόσοφος οἷος φιλοχρηματίαν συμμετρῆσαι, τῦφον συστεῖλαι.] Et, Συμμετρούμενος τῷ μακρῷ χρόνῳ, Cujus ætas cum longi temporis mensura possit comparari, i. e. Longævus, Soph. [OEd. T. 962] : Τῷ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, h. e. μακραίων ἀπέθανε. [Ib. 73 : Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει. Dionys. Hal. vol. 6, p. 982, 11 : Ὁ ῥήτωρ τοῦ :' ἀρκοῦντος στοχάζεται καὶ τοὺς καιροὺς συμμετρεῖται. Aristid. vol. 1, p. 259 : Ἃ δὲ νῦν δρᾶν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ συμμετρήσονται; Plutarch. Mor. p. 982, C : Οὕτω συνεμετρήσατο μὴ βρεχομένων αὐτὸς βρεχόμενος ἐπωάζῃ.] Apud Thuc. autem 2, p. 62 [c. 44] : Ἐν [Καὶ] οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, Valla interpr. Quibus datum est, ut eorum vita feliciter acta pariter et finita censeatur. Alii, In quibus viris conditio vitæ felicitate et morte simul definita et circumscripta est. [Lucian. Gall. c. 27 : Βίος ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ξυμμεμετρημένος· Muscæ enc. c. 4 : Ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται. Medio cum eod. voc. de vita finienda Procop. Gotth. 4, 5, p. 574, A : Ἐπειδὴ ὁ πατὴρ τὸν βίον ξυνεμετρήσατο· et alibi sæpe ipse aliique Byzantini. Theophrast. C. Pl. 6, 18, 3 : Πρὸς εὐωδίαν δὲ αἱ τοιαῦται τροφαὶ συμμετροῦνται. Dionys. l. c. p. 1093, 4 : Μήκει αἱ μὲν θάττους (τῶν περιόδων), ὥστε συμμετρηθῆναι πρὸς ἀνδρὸς πνεῦμα. Quod cum συμμερίζομαι confusum in l. ejusdem in v. illo cit. Ap. Polluc. 3, 88, συμμεμετρημένον, et 9, 24, συμμεμετρημένην πολιν, i. q. σύμμετρος, Modicus. V. paullo ante in activo.]

Συμμέτρησις, εως, ἡ, Commensus, Mensio cum aliqua re comparata. Thuc. 3, p. 89 [c. 20], paulo post ea verba quæ modo in Συμμετρέω citavi : Τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. [Epicur. apud Diog. L. 10, 130 : Τῇ συμμετρήσει καὶ συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων. Hase. Volum. Hercul. part. 1, p. 73, D. Herodotus in Matthæi Med. p. 282 med. : Ἐπὶ πάντων δέ ἐστι τις χρόνου συμμέτρησις.]

[Συμμετρητής, ὁ, Qui metitur. Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6, p. 38 Cotel.]

Συμμετρία, ἡ, [Moderatio, Moderamen, Temperantia, Gl.] Commensus, ut Vitruv. loquitur, Membrorum competentia, ut Gell. Ita enim Vitruv. 3, 1 : Ut etiam in operum perfectionibus singulorum membrorum ad universam figuræ speciem, habeant commensus exactionem. Gellius autem 1, 1 : Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam modificatus est. Sic et alibi. Sed Vitr. alicubi non simpliciter Commensus, sed Commensus proportionis dixit : item Commensum responsum. Quinetiam est ubi et Græcum vocem addiderit, 1, 3 : Membrorumque commensus justas habeat symmetriarum rationes. Bud. cum pro συμμετρία Modulationem quoque dixisse tradit. Quidam ex Plin. Secundo in Ep. ad Lupercum, συμμετρίαν Congruentiam æqualitatemque interpretatur. [Ξυμμετρίη φαρμακείης πρὸς ἀγνοουμένην φύσιν, Hippocr. Ep. p. 1279, 8. Hemst. Xen. Comment. 3, 10, 3 : Πῶς ἂν μιμητὸν εἴη ὃ μήτε συμμετρίαν μήτε χρῶμα ... ἔχει. Plato Tim. p. 66, A : Τοῖς ἐνοῦσιν αὐτόθι μέρεσι γεώδεσι καὶ ὅσα ἀέρος ξυμμετρίαν ἔχοντα· D : Εἴδει οὐδενὶ ξυμβέβηκε ξυμμετρία πρὸς τό τινα σχεῖν ὀσμήν· Phileb. p. 64, E : Μετριότης καὶ ξυμμετρία κάλλος δήπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι· 65, A : Εἰ μὴ μιᾷ δυνάμεθα ἰδέᾳ τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι, σὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλει καὶ ξυμμετρίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, λέγωμεν κτλ. Reip. 7, p. 530, A : Τὴν νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξ. Soph. p. 228, D : Πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα ἢ τοὐναντίον ὑπ' ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν; 235, E : Τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν· Leg. 11, p. 925, A : Τὴν τοῦ τῶν γάμων χρόνου συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν· Tim. p. 87, D : Πρὸς ὑγιείας καὶ νόσους ἀρετάς τε καὶ κακίας οὐδεμία ξυμμετρία καὶ ἀμετρία μείζων ἢ ψυχῆς αὐτῆς πρὸς σῶμα αὐτό· et ib. paullo ante plur. : Ξυμμετριῶν τὰ μὲν σμικρὰ διαισθανόμενοι ξυλλογιζόμεθα· et paullo post, Ἀξύμμετρον ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις· et 69, B etc.] Aristot. Polit. 5, [3 med.] : Ὥσπερ γὰρ σῶμα ἐκ μερῶν σύγκειται, καὶ δεῖ αὐξάνεσθαι ἀνάλογον, ἵνα μένῃ συμμετρία· Polit. 3, [13] : Οὔτε γὰρ γραφεὺς ἐάσειεν ἂν τὸν ὑπερβάλλοντα πόδα τῆς συμμετρίας ἔχειν τὸ ζῷον. Philo V. M. 3 : Τὸ μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ἐν συμμετρίᾳ μερῶν εὐχροίᾳ τε καὶ εὐσαρκίᾳ κεῖται, ubi quidam συμμετρίαν μερῶν interpr. Proportionem partium. At Vitruv. συμμετρίαν gigni a proportione dicit, proportionem autem esse ratæ partis membrorum

totiusque commodulationem, ex qua rationem symmetriarum effici. Cic. dixit Aptam compositionem membrorum. Theophr. : Καὶ πάλιν νοσεῖ ὑποθερμανθέντα· ζητεῖ γὰρ καὶ τούτων τὴν συμμετρίαν· quo pertinent hæc Plinii de hirculatione, morbo vitium, loquentis : Calore hoc evenit intempestivo : quoniam omnia modo constant, certoque temperamento fiunt. [C. Pl. 1, 16, 2 : Τοὺς χυλοὺς ἐκπεπαίνον εἰς συμμετρίαν τῆς ἡμετέρας χρείας· 6, 20, 1 : Τὴν ξ. ἑκάτερα λαμβάνει.] Sic autem et ap. Isocr. commode συμμετρίαν reddemus Modum, quum alibi [p. 191, A : Ἂν καὶ τῇ λέξει καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἔχῃ κακῶς, ὅμως αὐταῖς ταῖς εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι (poetæ) τοὺς ἀκούοντας· 250, B : Σπουδάζων περὶ τὴν τοῦ λόγου σ. 409, C : Οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας], tum ubi dicit [p. 239, D], Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς σ. τῆς συντεταγμένης τοῖς προοιμίοις. [Diodor. 1, 8 fin. : Τοῖς ῥηθεῖσιν ἀρκεσθησόμεθα στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας· 98 fin. : Οὐκ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ὅρασιν φαντασίας τὴν σ. τῶν ἀγαλμάτων κρίνεσθαι. Dionys. A. rh. 10, 4 fin. : Ζητοῦντας (in oratione) πρὸς τῇ σ. καὶ τὴν ἀσφάλειαν.] Sed quum hæc ita sint, qui fit ut Plinius [H. N. 34, 8, 19, 6, in arte plastica] συμμετρίαν nomen Latinum habere neget? an dicemus, cum quibusdam, nimis audacter locutum hic esse Plinium? Imo vero nimis audacter eos Plinium audaciæ insimulasse dicendum est. An enim quia nonnulli verbum aliquod finxerunt, quo vim Græci verbi συμμετρία exprimere conati sunt, sibi sc. canentes, ideo mentitus est Plin., quum nomen Latinum illi tum defuisse scripsit? Sed hoc adeo, mihi fieri verisimile, (fiet autem, ut opinor, verisimile et iis omnibus, qui perspectum exploratumque habuerint quam felici fuerit Plin. ingenio in exprimendis Latine Græcorum scriptorum verbis, in ll. etiam valde senticosis, ut ita dicam, et salebrosis,) venisse in mentem easdem, quæ et ejus posteris interpretationes hujus Græci verbi, sed eas illi minime placuisse : quæ fortasse ne illis quidem ipsis, qui eas excogitarunt, placuissent, si tanto præditi fuissent, quanto ille, judicio. [Polyb. 9, 19, 5 : Περὶ τῆς τῶν κλιμάκων συμμετρίας· 20, 2 : Τηρεῖν τὴν αὐτὴν σ. τῶν ἐν ταῖς παρεμβολαῖς περιειλημμένων. L. D. Cornutus N. D. c. 32, p. 226 : Τὴν τῶν χρόνων πρὸς ἀλλήλους σ. Eust. Od. p. 1688, 2 : Ἐν συμμετρίᾳ σωματικῆς ἀκριβείας. Valck.] || Pollux [7, 54] inter vestes muliebres numerat, et esse dicit, χιτὼν ποδήρης ἁλουργὸς κύκλῳ : vel, ut alibi apud eum habetur, χιτὼν ποδήρης, ἔστε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων. [Hesychio ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρες, οὐκ ἔχον σύρμα.]

[Συμμετριάζω, i. q. συγκαταβαίνω, quod v. Cyrill. Alex. l. 5 c. 5, In Joannem p. 532, de Christo : Συμμετριάσας οἰκονομικῶς ἐξίεισι τὸν λόγον, Singulari consilio sermonem auditorum captui accommodat. Pro ἐξίεισι sine dubio leg. διέξεισι. Suicer. Greg. Naz. t. 1, p. 150, B : Τῷ ὁμοτίμῳ συμμετριάζοντας, Æqualis sui moderationem imitantes. Hase.]

[Συμμετρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. σύμμετρος, ap. Polluc. 9, 24 : Μικρὰν πόλιν ἐπαινῶν ἐρεῖς σύμμετρον, ... συμμετρικὴν, συμμεμετρημένην. L. Dind.]

Σύμμετρος, ὁ, ἡ, q. d. Commensus. Existimavit enim Bud. Commensa dici posse eadem forma, qua Demensa. Esse autem ait, σύμμετρα proprie Ea quæ sunt ejusdem s. paris mensuræ, quæ eadem mensura metimur : et affert ex Alex. Aphr. In Top. p. 206, σύμμετρα vocari τὰ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν. Item, Τὰ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ ἀρκοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα. A Bud. p. 173, σύμμετρα μεγέθη exp. Commensu inter se respondentia, ubi etiam affert ex Aristot., Ὥσπερ τὸ τὴν διάμετρον, σ. εἶναι. [Æsch. Cho. 227 : Κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ· et improprie Cho. 612 : Καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε ξύμμετρόν τε διαὶ βίου μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ, Contemporaneum. Eum. 531 : Ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω. Et similiter ap. Soph. Ant. 387 : Ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Creon ad chorum, qui dixerat de eo, ἐς δέον περᾷ, ut vertere liceat Opportunus, Commodus. Et OEd. T. 84 : Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν· 1113 : Εἰ χρή τι

A κἀμὲ ... σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος κτλ. Eurip. El. 533 : Σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν, εἰ ξύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται· fr. Scironis ap. Polluc. 10, 35 : Σχεδὸν χαμεύνη ξύμμετρος Κορινθίας παιδός. Pallad. Anth. Pal. 7, 607, 3 : Ἀλλομένη δὲ τάχος κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω, ταῖς δαπάναις τὸ ζῆν σύμμετρον εὑρομένη. Xenoph. Ven. 4, 2 : Αἱ κύνες ἔσονται ἐλαφραὶ, σύμμετροι, ποδώκεις· 5, 30 : Πλευρὰς ἐλαφρὰς, συμμέτρους. Plato Tim. p. 67, C : Σύμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς αἴσθησιν· 90, A : Ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα συμμέτρους· Leg. 1, p. 625, D : Ἥδε (ἡ γῆ) ἀνώμαλος καὶ πρὸς τὴν τῶν πεζῇ δρόμων ἄσκησιν μᾶλλον σύμμετρος· Theæt. p. 148, A : Μήκει οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις· 156, D : Ἄλλο τι τῶν τούτῳ ξυμμέτρων. Isocr. p. 57, C : Πῶς ἂν (οἱ λόγοι) γένοιντο σύμμετροι τοιούτοις ἀνδράσιν; 104, D : Πρᾶξιν ἥπερ ἦν τὸν καιρὸν ἔχουσα μάλιστα σύμμετρον τοῖς νῦν λεγομένοις· 260, D : Ἔσται ὁ λόγος σύμμετρος καὶ προσήκων τοῖς πρότερον εἰρημένοις. Theophr. C. Pl.

B 6, 12, 6 : Οὐδὲν κωλύει τὴν ἐν τοῖς φύλλοις κρᾶσιν ἐνίοτε ξύμμετρον εἶναι τῇ γεύσει, τὴν δ' ἐν τοῖς καρποῖς ἀξύμμετρον καὶ σφοδροτέραν ἢ κατὰ στρυφνότητα. L. D. Θηρίοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις σύμμετρος (γῆ), Strab. 15, p. 697. Τράχηλος σύμμετρος τῷ προσώπῳ, Aristæn. 1, 1, p. 4. Σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τὰ μέλη, ib. p. 6. Φωνὴ πάσαις πανηγύρεσι ... σύμμετρος, Aristid. vol. 1, p. 316, B. Hemst.] Ut autem μεγέθη dicuntur esse σύμμετρα inter se, sic et aliquid dicitur esse σύμμετρον τῷ μεγέθει alius rei. Moschion ap. Athen. 5, [p. 207, D] de illa celeberrimi artificii navi Hieronis : Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Quæ Bud. ita vertit : Summa pars navigii gymnasium habebat, ambulationesque laxas proportione magnitudinis suæ. Ibid. : Ἡ δὲ ναῦς πᾶσα οἰκείαις γραφαῖς ἐπεπόνητο· πύργοι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεὼς ὄγκοις. [Polyb. 8, 8, 1 : Ἠφίει λίθους συμμέτρους πρὸς τὸ φεύγειν τοὺς ἀγωνιζομένους· 15, 4 : Σύμμετρον διάστημα πρὸς τὴν ἐπιβολήν.] || Alioqui significat Mo-

C dice temperatum et justæ ac quadratæ magnitudinis : quem etiam ipse (Aristot.) ἀστεῖον vocat Eth. 4, [3], inquit idem Bud. ibid. [Modicus, Gl.] Legimus autem ap. eund. Aristot. Eth. 2, 2, σύμμετρα oppositum τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, et τοῖς πλείοσι, καὶ τοῖς ἐλάττοσι, ubi redditur Moderata; locus autem est hic : Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία, πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα, φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. [Xenoph. OEc. 8, 13 : Οὐκ ἐν μείζονι ἢ ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ συμμέτρῳ. Plat. Tim. p. 86, C : Δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ ξυμμέτρου· et al. Superl. Tim. Locr. p. 101, B : Μέσα δ' ἁ συμμετροτάτα (φωνά). Isocr. p. 4, C : Τὰ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις αὔξεσθαι πεφύκασι. Theophr. C. Pl. 6, 20, 2 : Ξηρότερα τοῦ ξυμμέτρου γίγνεται. Polyb. 1, 32, 1 : Τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον, et alibi. Lucian. Prom. c. 5 : Εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο· Anach. c. 25 : Ἐς τὸ σ. περιγεγραμμένοι.] Plutarch. Sympt. sept. sap. [p. 157, A] : Ὅπως αὐτῇ

D χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον, Ut sibi amiculum texeret aptum et accommodatum. Sic autem in variis auctorum ll. ad varia translatum σύμμετρον dicitur Quod est accommodatum, s. aptum, congruens. [Jo. episc. Carpathi in Narrat. Mss. de Anachoretis : Δύο πραγματευταὶ ἦσαν φίλοι, ὁ εἷς πλούσιος, ἕτερος σύμμετρος, Modice dives. Ducang. De numero Anna Comn. p. 369, A : Μετά τινων συμμέτρων νηῶν. L. Dind.]

|| Συμμέτρως, adv., Moderate, [Mediocriter, Gl.] Modice. Reddi etiam potest Intra modum. [Plato Tim. p. 85, C : Ἵνα σ. λεπτότητος ἴσχοι καὶ πάχους. Isocr. p. 9, B : Σ. τῶν ὑπαρχόντων ἀπολαύων.] Ex Eur. [Alc. 26] affertur pro Satis. Redditur item Congruenter, Convenienter. [Xenoph. Eq. 1, 16 : Πρὸς τὰς κνήμας, ὡς ἂν σ. ἔχῃ, συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. Polyb. 8, 30, 13 : Πρὸς τὸν δέοντα καιρὸν ἧκον, κεχρημένοι τῇ πορείᾳ συμμέτρως, ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι παρόδου ἐπὶ τὴν πόλιν. Diodor. 1, 70 fin. : Τὰ περὶ τὴν δίαιταν οὕτως ὑπῆρχε σ. συντεταγμένα. Proculus De sphæra p. 67 : Αἱ [illegible] τούτων ἑξῆς, συμμέτρως κείμεναι

πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου πάροδον, εὔκρατοι καλοῦνται. Epiphan. vol. 1, p. 539, C : Ὥσπερ ἀνδριὰς πάντα τὰ μέρη σ. ὁ λόγος ἑαυτοῦ λαβών· 549, D : Πάντα τὰ μέλη σ. εἰς κάλλος διακεκοσμημένον. Pollux 5, 167. L. D. Athanas. t. 2, p. 363, 15. Dion. Halicarn. Jud. de Isocr. § 2 : Κέκραται σ. Diog. Laert. 7, 99 : Καλὸν ὅ,τι σ. ἔχει πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν. Galen. vol. 6, p. 402, 12. Id. ib. p. 106, 9 : Εἰ δέ τι σ. ἔχει. Hase. Comparat. Συμμετρότερον, Demosth. p. 1409, 22 : Τῇ τῶν ἀκουόντων δυνάμει σ. φανήσομαι χρώμενος. Seager.]

[Συμμετρότης, ητος, ἡ, i. q. συμμετρία. Galen. vol. 3, p. 152 : Ἔοικε τὴν ὑγίειαν χαρακτηρίζεσθαι τῇ τούτων (τῶν χυμῶν) ἰσότητί τε καὶ συμμετρότητι.]

[Συμμέτρως. V. Σύμμετρος.]

[Συμμηκίζω, Simul prolongo. Nicet. Annal. 17, 9, p. 347, D : Τολμητίαι πολεμισταὶ, καὶ συμμηκιζομένην οἷον τῷ δολιχῷ τῶν δοράτων τὴν ἡλικίαν (staturam) προφαίνοντες.]

[Συμμηνία, ἡ, Interlunium. Arrian. Peripl. maris Erythr. p. 27.]

[Συμμηρία, ἡ, Conjunctio femorum. Soran. De arte obst. c. 77, p. 189 fin. : Προσαναπλασσέτω δὲ καὶ τὸν ὄσχεον ἐκ τῶν συμμηριῶν, ἵνα μὴ θλίβηται, καὶ ὑποβάλλουσα ἔριον κατὰ τῶν μηρῶν οὕτως αὐτὸ ἀποτιθέτω.]

Σύμμηρος, ὁ, ἡ, [Compernis, Gl.] Qui est contractis femoribus : cui opponitur ὁ διαβεβηκώς. Bud. ex Hippiatria [p. 54, 28 : Εἰσὶ δὲ καὶ ἰσχυρότεροι οὗτοι (divaricati) τῶν συμμήρων. Hase. Hippocr. p. 837, D : Ἄνωθεν σαρκώδεές τε καὶ ξύμμηροι].

[Συμμήρυσις. V. Συμμηρύω.]

[Συμμηρυσμὸς, ὁ, Collisio. Doroth. Doctr. p. 797, C : Τοῦ σ. τῶν λογισμῶν. Hase.]

[Συμμηρύω, Contexo. Marc. Anton. 8, 23 : Τὴν πάντων πηγὴν, ἀφ' ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμηρύεται. Unde Συμμήρυσις, εως, ἡ, i. q. σύνθεσις. Idem 4, 40 : Οἵα τις ἡ σύννησις καὶ συμμήρυσις (mundi universi).]

Συμμήστωρ, ορος, ὁ, Consiliarius, Apollon. [Rh. 1, 228 : Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.]

[Συμμητιάομαι.] Συμμητιᾶσθαι, Una consilium inire, consultare, cum aliis consilia agitare, Consilia sua cum alio s. cum aliis communicare. In VV. LL. redditur Dare consilium. [Hom. Il. K, 197 : Αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.]

[Συμμῆτις, ἡ, i. q. συμβουλὴ, voc. ab nonnullis fictum Hom. Il. K, 19.]

[Συμμηχᾰνάομαι, Comparo, Extrico. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 11 : Ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι. Anna Comn. p. 5, A : Πόρους ἐν τοῖς ἀπορωτάτοις ξυμμηχανώμενος. Plut. Alex. c. 72. L. D. Muson. ap. Stob. Floril. 67, 20 : Τὰ πρὸς τὸν βίον ἀλλήλων συμμηχανᾶσθαι. Hase.]

[Συμμῐαίνω, Coinquino, Gl. Joseph. B. J. 4, 6, 3. Baruch 3, 10. Epiphan. vol. 1, p. 735, A : Ἵνα μὴ συμμιανθῇ τῇ τοῦ Ἀρείου κοινωνίᾳ. Ephræm Syr. vol. 2, p. 219, B : Τοῖς συμμιαινομένοις μετὰ τῶν αἱρετικῶν. L. D. Basil. t. 1, p. 320, C : Συμμιαίνων αὐτοῖς ἑαυτόν. Id. t. 2, p. 777, D : Ὁ ἀδελφῇ ἰδίᾳ συμμιανθείς. Hase.]

[Συμμῐαιφονέω, Simul trucido. Heraclit. Epist. p. 58. Boiss.]

[Σύμμῐγα, Mixtim. Herodot. 6, 58 : Σύμμιγα τῇσι γυναιξὶ κόπτονται. Et Συμμίγδην, Nicander Th. 677 : Λάζεο δ' ἔγχλοα φλοιὸν ... κρότωνος συμμίγδην πετάλοισι μελισσοβότοιο. Manetho 4, 266. Anna Comn. p. 229, B; 299, C; Nicet. Ann. p. 243, B. L. Dind.]

[Συμμῐγὴ, ἡ, Mixtura. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 366, A : Ἄνθρωπός ἐστι καλὰ μὲν ἔργα ποιῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἐν αὐτοῖς πονηρὰν συμμιγὴν, ἐν τούτῳ ἀπώλεσε καὶ τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα. L. Dind.]

Συμμῐγὴς, ὁ, ἡ, i. q. infra sequens σύμμικτος. Βοὴ συμμιγὴς, ἵππων καὶ ἀνδρῶν, Aristid. [Soph. Trach. 762 : Τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα. Eur. Cycl. 226 : Τεύχη τε τυρῶν συμμιγῆ. Aristoph. Av. 771 : Κύκνοι ... συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ κρέκοντες. Apoll. Rh. 4, 674 : Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων συμμιγέες μελέων. Plato Phædr. p. 239, C : Ὑπὸ συμμιγεῖ σκιᾷ· Leg. 10, p. 895, C : Κεχωρισμένῳ ἢ καὶ ξυμμιγεῖ. Lucian. Imag. c. 5 : Φυλάττων τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο καὶ ποικίλον.] Et cum dat. ex Eur. [Rheso 431], συμμιγὴς φόνῳ, Permixtus cum cæde. [Æsch. Sept. 741 : Ὦ πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς. Soph. fr. Polyid. ap. Porphyr. De abst. 2, 19, p. 135 : Ἐνῆν δὲ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς, vel ut Clemens Al. Strom. p. 565, σ. ὀλαῖς παγκαρπία. « Τῆς ψυχῆς συμμιγοῦς οὔσης ἔκ τε ῥαθυμίας τε καὶ φόβου etc., Aetius 3, fol. 48, b, 5, 8. » Hemst. Ælian. Hist. anim. vol. 1, p. 359, 19 Jacobs. : Συμμιγὴς ἦχος. Anon. ap. Cramer. Anecd. Gr. Paris. vol. 1, p. 6, 14 : Συμμιγῶν μὲν βίβλων ἀριθμὸς τεσσαράκοντα μυριάδες, ἀμιγῶν δὲ καὶ ἁπλῶν μυριάδες ἐννέα. Quæ commixta volumina Ritschel. De bibliothecis Alexandrinis p. 34, intelligit de universa librorum copia, non exclusis geminis ternisque unius ejusdemque scripti exemplaribus. Alii aliter. Hase.]

Σύμμιγμα, τὸ, Quod commistione constat, ex commistione est, ex commistis rebus coaluit. Plutarch. [Mor. p. 955, A] : Τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σ. καὶ συμφόρημα γεγενημένην. [Conf. p. 922, A.]

Συμμίγνῡμι, vel Συμμιγνύω, Commisceo, Permisceo. [Socio, add. Gl. Pind. Ol. 3, 9 : Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως· Pyth. 9, 74 : Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν αγαθέᾳ Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ. Theognis 64 : Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν σπουδαῖον. Æsch. Ag. 648 : Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Eur. Suppl. 222 : Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν, ἥλκωσας οἴκους· χρῆν γὰρ οὔτε σώματα ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι· 1020 : Σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ πόσει συμμίξασα φίλον. Aristoph. Av. 700 : Πρὶν ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα. Lycophr. 1242 : Σὺν δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατόν. Herodot. 4, 114 init. : Συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα. Xen. Comm. 3, 14, 5 : Ἃ οἱ ὀψοποιοὶ μὴ συμμιγνύουσιν, ὁ συμμιγνύων ἁμαρτάνει. Plato Tim. p. 59, D : Αὐτὸν αὐτῷ ξυμμίγνυσιν· Phileb. p. 61, C : Ἃς προθυμητέον ὡς κάλλιστα συμμιγνύναι· Polit. p. 311, A : Τούτων μέρος ξυμμιγνύντα. Cum εἰς jungit Xenoph. Ven. 5, 5 : Ἡ γῆ ἐξανθοῦσα βλάπτει τὰς κύνας, εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύουσα τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς· et 11, 2 : Συμμιγνύντες εἰς τὸ αὐτό. Plato Phileb. p. 25, D : Συμμίγνυ εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πέρατος γένναν. || Pass. Solon ap. Athen. 15, p. 645, F : Συμμεμιγμένους γύρους φακοῖσι. Theognis 1245 : Οὔποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται. Æsch. Sept. 611 : Ἀνοσίοισι συμμιγεὶς θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν. Eur. Ion. 1017 : Ὁ δ' οὐρανός μοι συμμεμιγμένος δοκεῖ τῇ γῇ φέρεσθαι· fr. ap. Athen. 13, p. 600, A : Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο, φύουσιν ἡμῖν πάντα. Aristoph. A. 701 : Ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς ὠκεανός τε. Lycophr. 677 : Γίγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα. Plato Soph. p. 254, E : Ξυμμιγνυμένω ἐκείνοις· Tim. p. 57, D : Συμμιγνύμενα αὐτά τε πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα. Lysias p. 194, 15 : Ἀκούοντες ἐν ταὐτῷ συμμεμιγμένου Ἑλληνικοῦ καὶ βαρβαρικοῦ παιᾶνος. || Med. Pollux 7, 128 : Χρώματα συμμίξασθαι.] Sæpe autem pro Adjungo s. Conjungo me, Castra castris adjungo, Vires socio. Item in alia Conjunctionis signif., Plato [l. infra cit. in signif. Congrediendi] : Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων· nam licet Bud. exponat Cum Theæteto verba feci, inest tamen et hic quædam Conjunctionis signif. : perinde sc. ac si quis dicat Conjunctio mihi fuit cum Theæteto per verba. Sed et Consortio uti, potest reddi in hujusmodi ll. [De conjugio Aristoph. Thesm. 892 : Βιάζομαι γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμίξαι λέχος.] || Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo, Bud. p. 357, 733. [Eur. Hel. 324 : Σύμμιξον κόρῃ, ὅθενπερ εἴσει πάντα. Thuc. 2, 84 fin. : Αἱ ἐκεῖθεν νῆες, ἃς ἔδει ταύταις ξυμμίξαι. Et sæpissime de copiis conjungendis Xenoph., plerumque cum dat., et cum πρὸς H. Gr. 1, 3, 7 : Φαρνάβαζος οὐ δυνάμενος συμμίξαι πρὸς τὸν Ἱπποκράτην διὰ τὴν στενοχωρίαν. || De coitu, ut infra in forma Συμμίσγω. Plato Leg. 11, p. 930, D : Δούλη ἐὰν συμμίξῃ δούλῳ. Et pass. Critiæ p. 113, D : Αὐτῆς εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθὼν ξυμμίγνυται· Conv. p. 207, B : Περὶ τὸ ξυμμιγῆναι ἀλλήλοις. Herodot. 4, 114 : Γυναῖκα ἔχων ἕκαστος ταύτῃ τῇ πρῶτον συνεμίχθη. Et Jo. Malalas quum sæpe cum dat., tum alia constr. p. 119, 21 : Συμμιγεὶς αὐτῇ πρὸς γάμον· et Georgius ante Malalam p. 20, 16 : Μετὰ πολλῶν συμμιγνύμενος γυναικῶν.] Sæpe vero et pro Manum s. Prælium conserere. [De manibus ipsis Hom. Il. Ψ,

687 : Σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.] Συμμίξομέν τοι, Herodot. [De quo v. in forma Συμμίσγω. Xen. Anab. 4, 6, 24 : Συμμιγνύασιν οἱ κατὰ τὰ ἄκρα, ubi deteriores συμμιγνύουσιν. H. Gr. 4, 2, 23 : Ἔνθα τὸ πρῶτον τοῖς πολεμίοις ξυνέμιξαν· Cyrop. 7, 1, 26 : Ὁμόσε αὐτοῖς τὴν ταχίστην συνεμίγνυεν.] Dici autem et Miscere prælium a Latinis eodem modo, docui in Μίγνυσθαι. [Nicarchus Anth. Pal. 5, 44, 4 : Ἀλλὰ, νέοι, πανδημὶ τὰ ληστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγεθ'· ὁ συμμίξας καὶ καταδὺς πίεται.] Xenoph. dixit etiam [Cyrop. 2, 1, 11] εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, duo synonyma loquendi genera velut in unum permiscens, sc. συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, et εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. [Congredior vel Colloquor cum aliquo, Aristoph. Eccl. 516 : Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί. Seager. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 46 : Καὶ αὐτῷ δὲ Κύρῳ τούτων πολλοὶ πολλάκις συνεμίγνυσαν. Plato Polit. p. 258, A : Θεαιτήτῳ αὐτὸς συνέμιξα χθὲς διὰ λόγων· Menex. p. 243 : E : Ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις ξυνέμιξαν οἱ πολῖται. Demosth. p. 885, 8 : Πονηροῖς ἀνθρώποις συμμίξαι. L. D. Ἄλλου τινὸς τῶν συμμεμιχότων ἡμῖν, Apollon. Perg. Præf. Conic. p. 8 : ita legendum pro συμμεμιχθότων : nam συμμιχθέντων minus placet. Hemst. Phalar. Ep. 56, p. 224, 46 : Συμμεμιχέναι Πυθαγόρᾳ. Eratosth. c. 32 : Ἡφαίστῳ συμμίξαι, Venisse ad V. Et ibid. : Ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς καὶ ἡλίῳ συμμίξας. Valck.]

|| Συμμίσγω, i. q. συμμίγνυμι s. συμμιγνύω, Commisceo. Herodot. [4, 127] neutraliter, Συμμίσγοιμεν ἐς μάχην ὑμῖν, Vobiscum pugnam conseramus. [Id. 1, 127 : Οἱ Μῆδοι στρατευσάμενοι τοῖσι Πέρσῃσι συνέμισγον· 166 : Συμμισγόντων τῇ ναυμαχίῃ· 6, 14 : Συνέμισγον ἀλλήλοισι. Thuc. 7, 6 med. : Ξυνέμισγεν αὐτοῖς. Dionys. A. R. 7, 4 init. : Τὸ χωρίον, ἐν ᾧ συνέμισγον ἀλλήλοις. Signif. Consuescendi, Conversandi, Accedendi ad. Theognis 37 : Ἢν δὲ κακοῖσι συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον· 1165 : Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε. Callim. Epigr. 19, 6 : Φεῦγε θαλάσσῃ συμμίσγειν. Herodot. 1, 123 : Συμμίσγων ἑνὶ ἑκάστῳ· 2, 64 : Ἐθέλων τῇ μητρὶ συμμῖξαι· 4, 151 : Συμμίσγουσι ἀνδρὶ πορφυρέϊ· et alibi sæpe. Idem 2, 138 : Διώρυχες οὐ συμμίσγουσαι ἀλλήλῃσι. Plato Leg. 3, p. 678, C : Ξυμμίσγειν ἀλλήλοις οὐκ ἦν σφόδρα δυνατόν. Polyb. 10, 49, 6 : Κατὰ πορείαν συνέμισγον τοῖς ὑπεναντίοις. Diodor. 2, 37 init. : Συμμίσγοντες ἀλλήλοις ποταμοί.] Apud Hesych. de miscentibus s. commiscentibus corpora ; exp. enim ὁμιλεῖν, item συνουσιάζειν : ubi ὁμιλεῖν alio etiam pertinere potest. [V. supra in Συμμίγνυμι. Activo Hom. H. Merc. 81 : Συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους. Theognis 214 : Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος, ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει. Ubi si ὀργὴν cum συμμίσγων conjungitur, constructio eadem est quæ Herodoti 8, 58 : Θέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμῖξαι, Communicare, et Plat. Leg. 12, p. 958, C : Ξυμμίξαντι ξυμβόλαια μετρίως, Contrahenti negotia.] Passivum Συμμίσγομαι, Hom. Il. B, [753] : Πηνειῷ συμμίσγεται. [Theognis 191 : Σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς. Herodot. 2, 25 : Ὀμβρίου ὕδατος συμμισγομένου πολλοῦ αὐτοῖσι· 6, 138 : Οὔτε συμμίσγεσθαι τοῖσι παισὶ ἤθελον· 7, 203 : Εἶναι θνητὸν οὐδένα τῷ κακὸν οὐ συνεμίχθη. Plato Phileb. p. 23, C : Ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν ἕν τι ξυμμισγόμενον.]

[Συμμικτέον, Miscendum. Plato Leg. 8, p. 828, C : Τὸ τῶν τούτοις ἑπομένων οὐ ξ. Phil. p. 62, E : Ξ. καὶ ταύτας;]

Σύμμικτος, ὁ, ἡ [et η ον, ap. Stob. Fl. 17, 29 : Αἰλιανοῦ ἐκ τῆς συμμίκτης ἱστορίας], Commixtus [Gl.], Permixtus, Miscellaneus [Gl.], Promiscuus. Hesiod. Op. [561, in versibus suspectis] : Εἰσόκεν αὖτις Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ. [Soph. Aj. 53 : Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Eur. fr. Thesei ap. Plutarch. Thes. c. 15 : Σύμμικτον εἶδος, de Minotauro ; fr. Inus ap. Stob. Fl. 10, 23 : Σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ. Nicand. Th. 563 : Σύμμικτα πιεῖν ἢ ἄνδιχα.] Thuc. 4, [106] : Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον· qua signif. dicuntur et σύμμικτοι ἄνθρωποι, ab Eod. [3, 61] pro Convenis, sicut et μιγάδες. [Plato Phil. p. 46, A : Σύμμικτον ἔοικε γίγνεσθαί τι κακόν· Tim. p. 61, A : Τὰ τῶν ξυμμίκτων ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος σωμάτων· Leg. 3, p. 692, A : Ἡ βασιλεία ἐξ

A ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη· 5, p. 738, C : Θυσίας τελεταῖς συμμίκτους κατεστήσαντο. L. D. Lysias p. 631, 4, χαλκώματα. Strono. Ephorus ap. Suid. in Κωρυκαῖος. Hesych. in Σύγκρουμα. Hemst. Lucian. V. H. 2, 5 : Βοὴ σ. ἠκούετο. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 147 Blanc. : Προχωρεῖ εἰς αὐτὴν λιθεία σύμμικτος καὶ ἱμάτια βαρβαρικὰ σύμμικτα γεγναμμένα. Theophanes Chronogr. p. 28, C : Τὰ σύμμικτα συγγραψάμενον. Masc., intellecto στρατὸς vel λαὸς, Nah. 3, 17 : Ὁ σύμμικτός σου· Ezech. 27, 17, Judith. 25, 20. Scribitur autem interdum συμμικτὸς, ut ap. Galen. vol. 7, p. 195. Scribitur interdum per ει, ut in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 150, p. 237, 37 : Χρυσία σύμμεικτα διάλιθα· 45 : Ἀργύριον σύμμεικτον ἄσημον. || Adv. Συμμίκτως, Strabo 1, p. 33 : Κελτοὶ καὶ Ἴβηρες, ἢ συμμίκτως Κελτίβηρες.]

[Συμμῑμέομαι, Simul imitor. Plato Polit. p. 274, D : Καθάπερ ὅλος ὁ κόσμος, ᾧ ξυμμιμούμενοι καὶ ξυνεπόμενοι ζῶμεν.]

[Συμμιμητὴς, ὁ, Imitator. Philipp. 3, 17 : Συμμιμηταί μοι γίνεσθε.]

B [Συμμιμνήσκομαι, unde perf. Συμμέμνημαι, Simul recordor, Demosth. p. 1129, 15 : Ταῦτα συμμέμνησθέ μοι.]

[Συμμινύθω, Simul minuor. Philostr. V. Apoll. 5, 2. ῐῠ]

[Συμμῑνῠρίζω, Simul ploro, Adfleo. Nicet. Eugen. 1, 32 : Ὤμωζον αὐτῶν αἱ τάλαιναι μητέρες καὶ συνεμινύριζον αὐταῖς τὰ βρέφη. L. Dind.]

[Σύμμιξ, ιγος, ponere videtur Herodian. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 285, 18, ubi post disputationem de nn. in ιξ, ιχος, addit : Τὸ σύμμιγος σύνθετόν ἐστιν.]

[Συμμιξία, ἡ, i. q. σύμμιξις. Photius : Συνουσιασμὸς, συμμιξία. Conf. Ἐπιμιξία. L. Dind.]

Σύμμιξις, εως, ἡ, Commistio, Commistura, Consortium. [Plato Phil. p. 23, D : Τῆς σ. τούτων πρὸς ἄλληλα, eademque constr. Polit. p. 309, B. Tim. p. 60, D : Ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος· Soph. p. 264, B : Σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ δόξης.] Unde Plato [Leg. 4, p. 721, A ; 6, p. 771, E, ubi dicit τὴν τῶν γάμων κοινωνίαν καὶ ξ.] copulavit σύμμιξις cum κοινωνία. [Plut. Mor. p. 758,

C D, et alibi sæpe. Aq. Sam. 1, 17, 18. Reg. 2, 14, 14 ; Paralip. 2, 25, 24. || Coitus. Plato Leg. 8, p. 839, A : Περὶ τὰς τῶν γονέων συμμίξεις. De consuetudine in universum Plut. Numæ c. 4 : Καίτοι δοκοῦσιν οὐκ ἀπιθάνως Αἰγύπτιοι διαιρεῖν, ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, ἀνδρὶ δὲ οὐκ ἔστι σύμμιξις πρὸς θεὸν οὐδὲ ὁμιλία σώματος.]

[Συμμίσγω. V. Συμμίγνυμι.]

[Συμμῑσέω, Simul odi. Polyb. 1, 14, 4 : Συμμισεῖν τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθρούς.]

Συμμῑσοπονηρέω, Una improbitatem odi, indignor ob facti iniquitatem. 2 Macc. 4, [36] : Συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

[Συμμνημόνευσις, εως, ἡ, Recordatio quæ fit simul. Sext. Pyrrhon. 3, 108, p. 155 : Ἡ μεταβολὴ συμμνημόνευσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ τε ἐξ οὗ μεταβάλλει καὶ εἰς ὃ μεταβάλλειν λέγεται· idemque alibi sæpe.]

[Συμμνημονεύω, Simul recordor. Plut. Mor. p. 460, A : Δεῖ ταχὺ συμμνημονεύειν τῶν ὁμοίων. Marc. Anton. p. 83, 239, 273, 309. || Pass. Galen. vol. 12, p. 155 :

D Ὁ λόγος ἅπαξ εἰρημένος ἐμοὶ ἀεὶ συμμνημονευέσθω. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 296, D. L. Dind.]

[Συμμνηστέον, Simul recordandum. Eustath. Il. p. 728, 52 : Ὧι σ. καὶ ὅτι κτλ.]

[Συμμογέω, Simul laboro. Oppian. Hal. 5, 567 : Μεμογηότι συμμογέουσα. Nicet. Ann. 6, p. 107, B.]

[Συμμοιράω, Impertior. Marc. Anton. 2, 5 : Τὰ συμμεμοιραμένα, Fato destinata.]

[Συμμοιχεύω, Simul mœchor. Theodor. Stud. p. 278, D : Τῷ μοιχῷ συμμοιχεύσαντες. L. Dind.]

[Σύμμολπος, ὁ, ἡ, Simul canens, Socius cantus. Eur. Ion. 164 : Ἁ φόρμιγξ ἁ Φοίβου σύμμολπος.]

[Συμμολύνω, Coinquino, Gl. Constitt. Apost. 2, p. 224, B : Μὴ δεῖν τοιούτοις συμμολύνεσθαι, ubi al. συναναμίγνυσθαι. Conf. p. 225, C. Dan. 1, 8 cod. Chis. Epiphan. vol. 1, p. 722, B : Ἵνα μὴ συμμολυνθῇ τῷ Ἀρείῳ. L. Dind.]

[Συμμονάζω, Simul monachus sum. Sozom. H. E. 6, 28. Eust. Opusc. p. 161, 24.]

[Συμμοναρχέω, Simul impero s. dominor, Tyran-

nidis socius sum. Appian. Civ. 5, 54 fin. : Τοὺς συμμοναρχήσοντας αὐτῷ. Wakef.]

[Συμμονή, ἡ, Permansio. Marc. Anton. 5, 8. Boiss. Sext. Emp. p. 568, 11 : Τῷ σώματι συμμονῆς ἦσαν αἴτιαι. Hemst. Muson. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 31, 4 : Τὴν σ. χείρω ἐρημίας. Hase. Plut. Mor. p. 1054, F; Porphyr. De abst. 1, 51, p. 87.]

[Σύμμονος, ὁ, ἡ, Permanens. Regg. prosod. 194, p. 462 : Ἔμμονος, σύμμονος.]

[Συμμονόω, unde pass. Solus sum cum aliquo, ap. Joseph. A. J. 3, 4, 1 : Συμμονωθεὶς ἀνεδίδασκεν ἃ χρὴ ποιεῖν· 17, 2, 4 : Ὁπότε ἀλλήλοις συμμονωθεῖεν.]

Συμμορία, ἡ, Decuria, ap. Athenienses, ut Bud. interpr. ap. Dem. et Xen. : cujus hunc locum affert, de Atheniensium ducibus loquentis [Hell. 1, 7, 30] : Καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὐτοῦ ξυμμορίας. In VV. LL. redditur Curia, item Tribus, necnon Munerum societas. [Contubernium, Factio, Collegium, Gl.] Ibid. hæc adduntur : Συμμορίαι, teste Ulpiano In Olynth. 2, [p. 33, E] et Harpocr., Decuriæ sunt munera obeuntium : nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditissimi, qui conferrent pecunias quoties resp. egebat, et armarent atque instruerent viginti classes. Distributi autem erant in singulas sexageni : vocabantque συμμορίαν sexaginta illos. Ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt quæ ibi ex Ulp. et Harpocr. afferuntur : quæ tamen exactius ab his traduntur. [De Ulpiani scholio vide Bœckh. *Staatshaush.* vol. 2, p. 62 seqq., ubi de symmoriarum instituto disserit. Conf. etiam Parreidt. Comment. de Symmoriis. Magdeb. 1836.] Subjungitur ex Dem. In Aphob. [immo Harpocr.], Οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος ὥσπερ παρ' ἡμῖν διῄρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι καὶ εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. Additur, posse dici Lat. Decurias vel Classes : afferturque ex Colum., Separandi sunt aratores a vinitoribus, vinitores ab aratoribus, iique a mediastinis. Classes etiam non majores quam denum hominum faciundæ, quas Decurias appellaverunt antiqui, et maxime probaverunt, quod is numeri modus in opere commodissime custoditur. Ex Dem. : Συμμορίαι εἴκοσι· item [p. 260, 20] ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν. [De symmoriis exstat oratio Demosthenis p. 177 sqq. Ap. Isocr. p. 185, A : Τὰ κακὰ τὰ περὶ τὰς συμμορίας καὶ τὰς ἀντιδόσεις, præbuit Urbinas pro εἰσφοράς. Conf. inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 347, 25, 45; 348, 62; 349, 19, 31; 352, 15; 465, 214. Classes Romanorum ita appellat Dionys. A. R. 4, 18.] Apud Synes., metaph. : Οὗτος ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων. [Id. p. 190, A : Συμμορίαν ἀδελφῶν παρεσχόμεθα. Joseph. A. J. 5, 7, 3 : Δειπνοῦντες κατὰ συμμορίαν. Aristid. vol. 2, p. 20 : Τὰς Ἀσκληπιοῦ συμμορίας. Phot. Bibl. p. 479, 5 : Πρὸς τὸν Μαρεώτην τῆς αὐτῶν συμμορίας ἀποστέλλουσιν. L. D.] Hinc est Συμμορίτης, ap. Polluc. [3, 53; 6, 158; 8, 144], Qui est ejusdem decuriæ. [Ponit etiam Lex. rhet. Bekk. An. p. 300, 31.] Item compos. Συμμοριάρχης, Qui præest τῇ συμμορίᾳ, vel ταῖς συμμορίαις. A Polluce [3, 53] exp. ὁ ἄρχων συμμοριῶν [τῶν συμμοριτῶν. Conf. Bœckh. l. c. p. 70]. Σύμμορος in VV. LL. ex Thuc. [4, 93 : Εἶχον δὲ δεξιὸν μὲν κέρας Θηβαῖοι καὶ οἱ ξύμμοροι αὐτοῖς] affertur, et redditur Socius, ex Vallæ interpr.; sed mendi non immerito suspecta vox illa fuerit, ubicunque in hac signif. legitur. Essetque magis rationi consentaneum scribere σύμμοιρος. [Non magis quam Stephanus scio qui sint σύμμοροι. Harpocr. in Συμμορία ex Hyperide tradit, τοὺς δημοποιήτους Athenis etiam in συμμορίας relatos fuisse, et Pollux 8, 144, ex eod. Hyperide μετοικικῆς συμμορίας ταμίαν memorat. Unde cogitabam, etsi συμμορία proprie ad civitatem Atticam pertinet, tamen Thucydidem fortassis συμμόρους vocasse Eos qui civitate a Thebanis donati erant, vel Inquilinos. Sed nihil affirmo. Dukeb.]

[Συμμορίαρχος. V. Συμμορία.]

[Συμμοριάω, i. q. συμμορίτης sum. Hesychius : Συμμοριῶντας, τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας. Nec videtur scrib. συμμορίτας.]

[Συμμορίτης. V. Συμμορία.]

[Σύμμορος. V. Συμμορία.]

[Συμμορφάζομαι, Formas colligo. Confess. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 225, 24 : Ἐκ τῶν ἄλλων ὅλων συμμορφαζόμενος. Hase.]

[Συμμορφία, ἡ, q. d. Conformitas, Conformatio. Cyrill. Al. t. 5, p. 535, A; 572, C. Id. ib. p. 433, A : Σ. τε καὶ ἐμφέρεια. Hase. Athanas. vol. 2, p. 47, E. L. Dindorf.]

[Συμμορφίζομαι, Conformis fio. Basil. Hom. 22, p. 549 : Συμμορφιζόμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, l. Paulli in Συμμορφόω cit. respiciens (ubi nonnulli συμμορφιζόμενος). Suicer.]

Σύμμορφος, ὁ, ἡ, Conformis [Gl. Nicand. Th. 321 : Ὁ μὲν εἴδει αἱμοῤῥόῳ σύμμορφος]. Paulus Ad Philipp. 3, [21] : Σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cum gen. Idem Ad Rom. 8, [29] : Συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. [Lucian. Amor. c. 39 : Ὁ σύμμορφος ὄχλος θεραπαινίδων. Hemst. Epiphan. vol. 1, p. 891, B; vol. 2, p. 71, A : Τρία ἔμμορφα, τρία σύμμορφα· vol. 2, p. 69, A : Εἰς τὸ γενέσθαι σύμμορφον τῆς δόξης αὐτοῦ. L. D. Mich. Chon. Encom. Is. Angeli § 12. Boiss. Actt. Conc. t. 4, p. 387, C : Συμμόρφου τοῦ σώματος ἡμῖν γενομένου. OEcum. In Apocal. p. 194, 2 Cramer. : Τοῖς συμμόρφοις Χριστοῦ διδασκάλοις. Cyrill. Al. t. 5, p. 644, D : Σύμμορφοι γεγονότες τῷ κατὰ φύσιν υἱῷ. Hase.]

Συμμορφόω, Conformem facio, Eandem formam induco. Et συμμορφόομαι, Conformis fio. Paulus Ad Philipp. 3, [10] : Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. [Jo. Cameniata De exc. Thessal. c. 9, συνεμόρφωσε. Greg. Naz. t. 1, p. 441, A : Συμμορφούμενος τοῖς καιροῖς. OEcum. In Apocal. p. 262, 24 Cramer. : Συμμορφούμενα τῇ ἀφθάρτῳ γεννήσει. Hase. Ps.-Basil. vol. 3, p. 601, B : Τὸ σῶμα τοῖς τῆς ψυχῆς πάθεσι συμμορφοῦσθαι.]

[Συμμόρφωσις, εως ἡ, Conformatio. Theodor. Stud. p. 171, E : Ἡ μὲν γὰρ (imago Christi) διὰ τῆς κατὰ τὴν θείαν γέννησιν συμμορφώσεως εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον εἴληπται. L. Dind.]

[Συμμουσουργέω, Cum alio modulor. Pseudochrys. t. 8, p. 909, A : Συμμουσουργεῖ καὶ συμψελλίζει ἡδέως. Hase.]

[Συμμοχθέω, Adjuvo. Eurip. Iph. T. 690 : Ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις, ταὔτ' ἐστὶν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ κτενῶ. « Greg. Nyss. t. 2, p. 866, A : Συμμοχθεῖ τῇ ψυχῇ, Una laborat. » Hase.]

[Σύμμοχθος, ὁ, ἡ, Simul laborans. Const. Manass. Amat. 1, 52. Boiss.]

[Συμμυέω, Simul initio. Plut. Alex. c. 2 : Τῇ Ὀλυμπιάδι συμμυηθείς.]

[Συμμυολογογραφέω, Tacite per scriptum insinuo. German. CPol. In viv. cruc. p. 242, B Grets. : Συμμυολογογραφεῖ δι' αὐτοῦ τὴν εὐλογίαν. Hase.]

Συμμυολόγος, ὁ, ἡ, Tacens, Hesych. [V. Συμμύω.]

[Σύμμυσις, εως, ἡ, Compressio. Hippocr. p. 263, 53 : Ἀπὸ συμμύσιος (uteri). Theophr. C. Pl. 2, 19, 3, ἀνθῶν, cui contraria δίοιξις.]

[Συμμυσταγωγέω, Una initio. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 1, p. 334. Osann.]

[Συμμυσταγωγός, ὁ, Qui una initiat. Phot. Epist. p. 342, 11 : Τῷ συνιεροφάντῃ καὶ σ. Hase.]

Συμμύστης, ὁ, [Consacraneus, Consecraneus, Gl.] Iisdem sacris initiatus quibus alius s. alii, Socius alicui s. aliquibus in sacrorum initiatione. Συμμῦσται [συμμύσται], Iisdem sacris initiati, inquit Bud., afferens ex Philop. [ad Aristot. 1 τῶν Υ. Α. p. 191. Hemst.] : Ἰδὼν δύο φίλους ἢ συμμύστας, εὐθὺς στοχάσεται ὅτι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροί εἰσιν, ἢ τοῦ αὐτοῦ ἐρῶσι. In VV. LL. Συμμύστης, Consors et socius disciplinæ (ubi Disciplinæ appellatio restringi debuerat, si quidem propria significatio spectetur). [Theodoret. H. E. 1, 20 init. : Εὐσέβιος ὁ τῆς τυραννικῆς ὠμότητος συμμύστης. Phot. cod. 138, p. 97, 20 : Τοῖς συμμύσταις ἐπιδεικνύναι τὸ κύημα. Simeon Metaphr. Vit. Athanas. Opp. vol. 1, p. CXLI, D. Ignat. Epist. p. 14, D ed. Cotel. L. D. Athanas. t. 2, p. 449, D : Ὦ τῶν ἀποστόλων συμμύστα. Pap. Ægypt. ap. Reuvens. *Prem. lettr. à M. Letronne* p. 20 : Μηδενὶ μεταδιδοὺς εἰμὶ (l. εἰ μὴ) τοῖς σοῖς συμμύσταις. Hase.] Item Secretarius, ex Hist. Eccles. 1.

[Σύμμυστις, ἡ, Quæ conscia est mysterii. Figurate Theophyl. Simoc. Hist. p. 79, 13 ed. Bonn. : Ἐκ τῆς συμμύστιδος γῆς. Hase. Consors et socia. Servius ad

Virg. Eclog. 8, 78 : « Hæc Amaryllis ei est quum σύμμυστιν (al. —ιδα) dicunt. » L. Dind.]

Συμμύω, quod passivo verbo reddi solet, Claudor, Clausus sum, Comprimor, Compressus sum. [Hom. Il. Ω, 420 : Σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσσ' ἐτύπη.] Plato [Tim. p. 45, E], de palpebris loquens : Ὅταν ταῦτα ξυμμύσῃ, καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς ἔνδον δύναμιν. [Reip. 7, p. 529, B : Ἐάν τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τούτων τι μανθάνῃ. Lucian. De salt. c. 29 : Οὐ κεχηνὸς, ἀλλὰ συμμεμυκός. « Psellus Monod. in Jo. Patric. p. 349 : Συμμύσας τὰ χείλη. » Boiss. De ore Thom. in Βύειν. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 85, D : Ὄστρεα συμμεμυκότα· 89, E. Πίνα... συμμύει, Claudit. Lucian. Philops. c. 24 : Τὸ χάσμα συνέμυσε, Clausus est. Valck. Geopon. 11, 20, 3 : Τὰ κρίνα οὔπω ἀνεῳγότα, ἀλλ' ἔτι συμμεμυκότα.] Sic συμμύον ὄμμα, Aristot. Idem συμμεμυκὸς et ἀνεπτυγμένον inter se opponit. Eodemque modo συμμύον et ἐκπεπταμένον ap. Theophr. opponuntur. [De quo Schneider. : « Συμμεμυκότα κατὰ τοῦ μίσχου H. Pl. 3, 5, 6; 4, 7, 7 et 8; τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, 4, 11, 4; πληγέντα τὰ ξύλα, 5, 3, 4; opp. διέστανται, 5, 3, 5; τὰ χλωρὰ ξύλα, 5, 6, 3; 7, 4; συμμύειν καὶ ἀνοίγεσθαι, C. Pl. 2, 19, 1. Ὅτα πληγέντα καὶ σχισθέντα συμμύει πάλιν καὶ συμφύεται, 5, 16, 3; συμμεμυκότες οἱ πόροι fr. 9, 22. »] Idem alioqui et verbum διοίγνυσθαι opponit τῷ συμμύειν : Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι. [Aristot. H. A. 4, 8 fin. : Οἱ κτένες συμμύουσιν.] Apud Xen. vero inter se opp. συμμεμυκότες et διαβαίνοντες, Qui sunt compressis cruribus, et Qui contra sunt divaricatis. [Fortasse respicit Eq. 1, 14 : Διαβαίνοντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες.] Apud Aristot. [H. A. 7, 2 init.] : Συμμύουσιν αἱ ὑστέραι, Vulvæ comprimuntur, se contrahunt : ut μύσις τῆς ὑστέρας a quibusdam redditur Contractio vulvæ. [Hippocr. Aph. 5, 51 : Ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστερέων συμμέμυκεν. Et 54 : Ταύτῃσι ἀνάγκη τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ξυμμύειν. Foes. Idem p. 263, 49 : Ὅταν ὁ στόμαχος (τῆς ὑστέρης) ξυμμεμύκῃ. Horapollo Hierogl. 1, 47. Hesychius : Συμβῆσαι (συμμύσαι), σκοτῶσαι. || Improprie Polyb. 31, 8, 8 : Βουλομένη παρελέσθαι καθόλου τὴν ἐλπίδα τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῆς τῶν κατεχομένων σωτηρίας, ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσιν, ubi συμμίξαντες cod. Quo refertur Hesychii gl., de qua HSt. :] Ab Hesych. Συμμύων [συμμύων] exp. σιωπῶν, quod itidem sonat Tacens. [V. Συμμυολόγος.]

[Συμμωραίνω, Una insanio. Schol. Eurip. Phœn. 394 Matth. Osann.]

[Σύμος, ὁ, forma Laconica pro θυμός. Cram. An. vol. 1, p. 197, 8. L. Dind.]

[Συμπαγής, ὁ, ἡ, Compactus. Plato Tim. p. 45, C : Ὅμοιον πρὸς ὅμοιον ξυμπαγὲς γενόμενον· 46, B : Τοῦ πυρὸς τῷ πυρὶ ξυμπαγοῦς γιγνομένου· et absolute p. 56, E. Clem. Alex. Pæd. 3, 5, p. 272 : Οἶκοι τεχνητοί, συμπαγεῖς καὶ περιφόρητοι. Ap. Liban. vol. 1, p. XXVII sive Villoison. Anecd. Gr. vol. 2, p. 12 : Τὰ μὲν τῶν ἀνδρῶν σώματα εὐπαγῆ καὶ εὔτονα, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἔκλυτα καὶ συμπαγῆ, contrarium potius expectes.]

[Συμπαγία, ἡ, i. q. σύμπηξις. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. p. 1100 : Αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ γεῶδές ἐστιν ἡ τοῦ σώματος πῆξις, τὸ δὲ ὑγρὸν καὶ ἐν τούτῳ ἐστί(ν) εἰς συμπαγίαν περίχυσις. V. Συμπηγία.]

Συμπάθεια, ἡ, Consensus in affectu s. affectibus, Convenientia affectuum. A Cic. redditur Convenientia et conjunctio naturæ, Cognatio naturæ et quasi concentus atque consensus, ut videbis in meo Cic. Lex. p. 174, 175, 176. Plin. Consensum membrorum vertit, Consortium autem Cels., teste Bud. Quidam vero et Collegium naturæ ex eod. Plin. afferunt pro interpret. hujus nominis, opponente ei Repugnantiam naturæ. Quum autem reddit Consensum membrorum, significationem ejus restringit. Alex. Aphr. Probl. ult. libri 1, i. e., quod in vulg. edd. postremum est [152] : Ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται ἐχουσῶν τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, Quæ plurimis ex herbis componitur, quæ consensum aliquem cum singulis corporis partibus habeant, Polit. Rectius, meo quidem judicio, quam Gaza, qui ita reddit : Quæ singula membris principalibus subveniunt singulis. Apud Basil. in quadam ad Greg. Epist. redditur Contagiosus consensus, ubi scribit, Τῆς πρὸς τὸ σῶμα σ. τὴν ψυχὴν ἀπορρῆξαι. [Polyb. 22, 11, 12 : Ἐπεὶ δὲ ἐσημειώσαντο τὸν τόπον, καθ' ὃν ἐδήλου τινὰ τῶν χαλκωμάτων διὰ τῆς συμπαθείας, ἀντήχουν γὰρ πρὸς τὸν ἐκτὸς ψόφον κτλ. Geopon. 9, 14, 1 : Ἄξιον μὴ παραλιπεῖν τὴν τῆς ἐλαίας πρὸς τὴν ἄμπελον συμπάθειαν.] De συμπαθείας signif., quam apud Philosophos habet, necnon de ea quam ap. Medicos, ita Gorr. scribit : Συμπάθεια est Duorum naturalis quædam conjunctio et concordia. Eam similitudo vel generis vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel rerum aliarum, conciliat. In plurimis vero causa ignoratur, eamque philosophi et medici etiam sapientissimi ad substantiæ totius familiaritatem atque occultam quandam vim et proprietatem retulerunt. Quam si quis sit qui se nosse profiteatur, non caret arrogantiæ impudentiæque nota. Hujusmodi συμπαθείας exempla permulta a philosophis referuntur, ut magnetis cum ferro, purgantium medicamentorum cum humoribus, elephanti cum homine, hominis cum plerisque animalibus, herbis et fructibus quibus salubriter vescitur. Huic sympathiæ contraria est ἀντιπάθεια, quæ non est aliud quam Cæca rerum inter se discordia. Paulo aliter τῆς συμπαθείας nomen medici usurpant, quum eam distinguunt ἀπὸ τῆς ἰδιοπαθείας. Tunc enim significat Partis alicujus affectionem non proprie quidem et primario vel per se laborantis, sed per societatem et consensum alterius. Id autem duobus modis posse fieri Galen. De locis affectis demonstravit : siquidem vel absolute, vel per privationem ejusmodi sympathia contingit : absolute quidem an positive dicas, nihil refert. Fit autem id sympathiæ genus, quando a parte primario affecta aliquid in aliam velut umbra per viam transit, quod causam morbo præbeat. Id autem tum vapor, tum humor esse potest. Et paulo post, Vide autem ne in distinguenda Idiopathia et Sympathia hallucineris, nec existimes partem omnem per sympathiam affici, quæcunque ab alia afficitur. Destillatio sæpe pleuritidem excitavit, angina versa est in peripneumoniam, dysenteria in lienteriam, febris in abscessum, nec tamen eo casu pleura, nec pulmo, nec ventriculus nec pars abscessu tentata per sympathiam laborant, sed quum et causa affectus et ipsa affectio in iis ipsis partibus hæreant et constiterint, primario et κατ' ἰδιοπάθειαν laborare dicentur. Siquidem sanatis etiam iis partibus a quibus primum affectio profecta est, ipsa nihilominus perseverat, constansque et stabilis est, atque propriam curationem desiderat : quorum neutrum affectui per consensum facto proprium est. Hic enim ita dependet ab alio, ut umbra a corpore. Aliud sympathiæ genus est, quod per privationem fit, tum facultatis in partem aliquam influere solitæ, tum materiæ ad edendam actionem necessariæ. Quum enim affecta parte aliqua, pars alia eo privatur, quod ei naturaliter adesse consuevit, tunc per consensum affecta esse dicitur. Sic digiti per paralysin affecti sunt, quod sentiendi vel movendi facultas ad eos jam non descendit : nullo tamen vitio in digitis per idiopathiam existente, sed quia eo privantur, quod ipsis sanis aderat ad obeundam actionem. Sic et vox s. larynx per sympathiam læditur, si efflatione, vocis materia, privatus sit thorax, quoniam perfossus ipse sit, aut quia intercostales musculi resoluti sint, aut quia spina metaphreni vel cervicis tota affecta sit : quum tamen per eam aphoniam nullum vitium nullaque affectio propria sit vocalium instrumentorum, sed tantum quod laryngi materia vocis desit. Quoties enim parti alicui deest id quod secundum naturam ad actionem ei aderat, jure optimo eam affici dicendum est. Quippe ex ipso verbo συμπάσχειν partem non penitus ab affectu esse liberam, sed ipsam cum alia affici declaratur. Et revera illius actio, vel omnino perit, vel depravatur, vel imminuitur. Nec tamen ideo pars ea ægrotare proprie dicetur, nec talis ejus affectio proprie morbus vocabitur. Siquidem ei pari nec morbus ipse nec morbi causa insidet, nec est necesse partem omnem cujus actio læsa sit, statim etiam morbo teneri. || Commiseratio ejus qui simul cum alio afficitur ejus malo, et q. d. Condolescentia. A Bud. exp. Affici alienis incommodis, afferente ex Chrysost. : Ὁ μὲν μοναχὸς καὶ τῆς συμπαθείας προσδεῖται. Galli plane ad verbum dicunt

Compussion, quod sonat Compassio. [Affectio, Animi dolor, Miseratio, Gl. Dionys. A. R. 2, 27 init. : Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς εἴ τις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ σύνθημα καὶ βαρύτερον ἢ κατὰ τὴν φυσικὴν συμπάθειαν. Anon. ap. Suid. v. Φαντασία (Polybius sec. Casaub.) : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετὰ μεγάλης φαντασίας καὶ συμπαθείας τοῦ δήμου προῆγον ἐπὶ τὰς πράξεις. Diod. 13, 57 : Ὁμοίως παῖδας νηπίους, γυναῖκας, πρεσβύτας ἐφόνευον, οὐδεμίαν συμπάθειαν λαμβάνοντες. Et similiter sæpe Plut. et alii. || « Venia, Absolutio, Remissio. Glossæ Mss., ἐπιχώρησις, συμπάθεια, παραχώρησις. Corona pretiosa : Συμπάθιον, Indulgentia, συγχώρησις. Συμπάθιον, Portio, συμπάθειον, Hieron. Germano. Bulla aurea Alex. Comn. ap. Annam 3, p. 85 : Αὐξήσεις ῥογῶν καὶ προσθήκας δόσεων καὶ συμπαθείας τῶν λεγομένων συνηθειῶν. Paulo ante Συμπαθείαι δημοσιακαὶ ὀφλημάτων. Novella 2 Man. Comn. Imp. l. 2 Juris Græcorom. : Πᾶσα πρόσταξις γεγονυῖα εἴτε περὶ τῶν προκαφωρισμένων εἴτε περὶ κλασμάτων εἴτε περὶ συμπαθειῶν ... εἴτε περὶ στρατιῶν συμπεπαθημένων. Idem Jus l. 2, p. 104 : Ὑποσχόμενον δοῦναι τῷ βασιλεῖ τὴν τοῦ ἐπιτιμίου συμπάθειαν. Codin. Orig. Cpol. 2, 149 : B Ἀπήντησεν αὐτῷ ἐκεῖσε, αἰτῶν λόγον συμπαθείας τοῦ μὴ φοβηθῆναι. Damasc. Studita Homil. 20 : Ἐζήτει συμπάθιον. » Ducang. || Forma poet. Συμπαθίη, cum genit. Antip. Thess. Anth. Plan. 143, 2 : Μηδείης τύπος οὗτος· ἴδ' ὡς τὸ μὲν εἰς χόλον αἴρει ὄμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθίην. Eadem est ap. Aret. p. 7, 16; 22, 16, et συμπαθίη in inscr. Pergam. ap. Bœckh. vol. 2, p. 859, n. 3546, 19. L. Dind.]

[Συμπαθεστέρως. V. Συμπαθῶς.]

Συμπαθέω, Una cum alio afficior, Eodem sum affectu, Affectu s. Affectibus cum alio consentio, aut etiam Natura : sequendo interpret. quam Cic. nomini συμπάθεια tribuit. Aristot. in Physiogn. [p. 62 ed. Fr.] : Δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. [Aret. p. 121, 47 : Ξυμπαθέει κεφαλῇ τὰ μέσα μᾶλλον. Sext. Emp. Adv. astrolog. 4, p. 338 : Συμπαθεῖν τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανίοις.] Plut. De invidia [p. 536, E] : Ταῦτα δὲ, ὥσπερ νοσήματα, συμπαθεῖ ταῖς ἀλλήλων φλεγμοναῖς. [Id. Mor. p. 1096, E.] || Simul C cum alio afficior ejus malis velut meis, Tangunt me alicujus mala tanquam mea. Redditur etiam uno verbo Condolesco, et Commiseror. [Misero (sic), Gl. Phileino ap. Maximum Conf. vol. 2, p. 586, 13 : Ἐκ τοῦ παθεῖν γίνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν· καὶ σοὶ γὰρ ἄλλος συμπαθήσεται παθών.] Plut. in Timol. p. 441 meæ edit. [c. 14] : Οἵ τε πρὸς τὴν μεταβολὴν τρεπόμενοι καὶ συμπαθοῦντες. Utplurimum tamen jungitur dativo, ac tum minime addendum est nomen ei verbo quo ad interpret. hujus utimur. Isocr. [p. 64, B] : Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας. [Dionys. A. R. 10, 6 fin. : Ὅσοι συνεπαθεῖτε ἀρτίως οἰκτιζομένῳ τῷ ἀνδρί· 51 med. : Ἐφ' οἷς ἅπαντες ἡμῖν συμπαθεῖτε. Plut. Cleom. c. 1 : Συμπαθοῦντα τῇ πρὸς τὸν Ἆγιν εὐνοίᾳ καὶ μνήμῃ τῆς γυναικός.] Ad Hebr. [4, 15] : Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν. Ubi redditur, Qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum; quum paulo post, i. e. initio cap. sequentis, scribat, Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι κτλ., de quo l. in Μετριοπαθεῖν D a me dictum est. Idem 10, [34] scribit, Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, ubi quidam τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε interpr. De vinculis meis doluistis : pro quo etiam dici possit Indoluistis vinculis. Sed libentius uterer periphrasi hac Erasmica, aliave simili, Afflictionum, quæ ex vinculis meis contigerunt, participes fuistis. Dixerat enim paulo ante, Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων. [Cum accus. Cantacuzen. 4, 14 : Ἐσυνεπάθησε τοὺς ἐχθρούς σου. Ducang. Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 105, A : Ὁ θεὸς τὸν πόρνον συμπαθεῖ, iterumque ibid. Itaque recentissimi usurparunt etiam passivum, ut Theodor. Stud. p. 184, C, φιλοφρόνως συμπαθηθέντες παρὰ τοῦ ξενοδοχοῦντος. L. Dind.]

Συμπαθὴς, ὁ, ἡ, Cui est idem affectus, Cui sunt iidem affectus, Affectu s. Affectibus cum alio conveniens; brevius, Itidem affectus. [Agathias Anth. Pal. 11, 352, 8 : Ὥστ' ἐμὲ θαυμάζειν πῶς ἄπνοα νεῦρα ταθέντα ἡ φύσις ἀλλήλοις θήκατο συμπαθέα. Aret. p. 23, 7 : Καὶ A γὰρ (κύστις) δυνατωτάτη πάντα ξυμπαθέα ποιῆσαι καὶ νεῦρα καὶ γνώμην.] Plutarch. De def. orac. [p. 432, B] : Ταῦτα γὰρ αὐτῇ μᾶλλον προσήκει, καὶ τούτοις συμπαθής ἐστι· quæ ita ibi redduntur, Quippe quum hæc magis ei affinia sint, et ab his cognatione quadam et consensu afficiatur. Bud. autem simpliciter vertit Consentiens; ex Aristot. [De partt. an. 2, 7 fin.] afferens, Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ἐστι, καὶ ταχεῖαν ποιεῖται τὴν αἴσθησιν, μεταβάλλοντος καὶ πάσχοντος τοῦ περὶ ἐγκέφαλον αἵματος. Sic ap. Synes. : Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις· ubi observa etiam προσήκειν una cum hoc nomine, sicut in eo Plut. l. quem modo protuli. [Theophr. C. Pl. 1, 7, 4 : Τοῦ δ' ἀέρος μεταβάλλοντος καὶ τῆς οἰκείας ὥρας συμπαθῆ τε γίγνεται (τὰ σπέρματα) καὶ βλαστάνει. L. D. Δεῖ τὰν εὐνομουμέναν πόλιν ... συμπαθέα τε καὶ ὁμοιόνομον ἦμεν, Phint. ap. Stob. Fl. 74, 61 post med. Hemst.] || Συμπαθὴς, Qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, Quem tangunt aliena mala tanquam sua, Qui condolescit alicui, B miserans ejus vicem. [Affectuosus, Gl. Polyb. 2, 56, 7 : Σπουδάζων εἰς ἔλεον ἐκκαλεῖσθαι τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ συμπαθεῖς ποιεῖν τοῖς λεγομένοις· 8, 22, 9 : Εἰς τοιαύτην ἀφασίαν ἦλθεν ὥστε τὸ τελευταῖον συμπαθὴς γενέσθαι καὶ δακρῦσαι· 10, 14, 10 : Καὶ γὰρ ἦν εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ θράσος ἐμβαλεῖν καὶ συμπαθεῖς ποιῆσαι τοὺς παρακαλουμένους· 15, 9, 3 : Ἐφ' ἃ τίς οὐκ ἂν ἐπιστήσας συμπαθὴς γένοιτο κατὰ τὴν ἐξήγησιν;] 1 Ep. Petri 3, [8] : Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, ubi vet. Interpres vertit Compatientes : Erasm. Similiter affecti; Beza, vi verbi melius expressa, Mutuo molestiarum sensu affecti. [Comparativo Max. Tyr. Diss. 7, 4 : Τὸ θέατρον τοῦ θεάτρου συμπαθέστερον. Superl. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 153, A : Συμπαθεστάτη φύσις. L. D.] Cum dat. [ut ap. Polyb. l. pr.,] ap. Synes. : Τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, Ecclesiam vicem ejus miserari, Misericordia ejus duci. [Γύναιον δηλαδὴ συμπαθὲς γυναικὶ, Aristæn. Ep. 2, 3, p. 138. Hemst.] In VV. LL. τὸ συμπαθές σου ex Phalar. affertur etiam pro Humanitas tua. C [Miser potius vertendum ap. Tryphiod. 393 : Δεσμά τε συμπαθέων πλέκεται περὶ χερσὶ γυναικῶν νυμφία, de Troadibus. || Transitive Affectum s. Misericordiam movens, Dionys. A. R. 2, 45 fin. : Συναχθέντος δὲ αὐταῖς τοῦ συνεδρίου τῶν προβούλων, καὶ κελεύσαντος τοῦ βασιλέως ὑπὲρ ὧν ἥκουσι λέγειν, ἡ ... τὴν ἡγεμονίαν ἔχουσα τῆς πρεσβείας Ἑρσιλία μακρὰν καὶ συμπαθῆ διεξῆλθε δέησιν, ἀξιοῦσα χαρίσασθαι τὴν εἰρήνην ταῖς δεομέναις ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Sic variat signif. in Ἐλεεινός.]

|| Συμπαθῶς, Cum consensu affectus s. affectuum, Consentiente affectu; Cum convenientia et conjunctione naturæ, etc. sequendo interpret. quam dat Cic. nomini συμπάθεια. [Strabo 3, p. 173 : Κίνησιν ἀποδιδοῦσαν ... σ. τῇ σελήνῃ.] || Συμπαθῶς, Cum commiseratione et quasi condolescentia. Proprie de commiseratione ejus, qui malis alicujus afficitur tanquam suis, et velut una cum eo illis afficitur. [Cicero Ad Att. 12, 44, 1 : « Hirtium aliquid ad te συμπαθῶς de me scripsisse. » Conf. 5, 11, 7. Diog. L. 4, 26 : Λέγων ἐρῳδὰς τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι, ut Euripi-D dem. L. Dind.] Plutarch. De Alexandri fort. [p. 338, E] : Ἀποθανοῦσαν δὲ (Darii uxorem) οὕτω βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ σ. ἐδάκρυσεν (Alexander), ὥστε ἄπιστον αὐτοῦ τὸ σῶφρον ἐν τῷ φιλανθρώπῳ γενέσθαι, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα τὴν χρηστότητα, Defunctæ vero regie usque adeo justa fecit, misericorditerque flevit, ut fidem ejus integritas non faceret præ tanta humanitate, summaque probitas injuriæ arcesseretur, Bud. Idem Plutarch. De educ. lib. [p. 3, C] postquam dixit ipsasmet matres debere suis liberis esse nutrices, hanc rationem reddit : Συμπαθέστερόν τε γὰρ θρέψουσι καὶ διὰ πλείονος ἐπιμελείας, ubi συμπαθέστερον accipitur simplicius pro Majore cum affectu; ita enim malo quam Majore cum caritate, ut quidam interpr. [Συμπαθεστέρως, Misericordius. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 212 : Διατεθεὶς σ. Elberling. Joseph. Ant. J. 7, 10, 5 : Φύσει γὰρ ὢν φιλόστοργος, πρὸς ἐκεῖνον ἔτι μᾶλλον συμπαθῶς εἶχεν. Hase.]

[Συμπάθησις, εως, ἡ, i. q. συμπάθεια, ap. Hippocratem. Schneider.]

[Συμπαθητέον, Commiserandum. Theodor. Stud. p. 334, B. L. Dind.]

[Συμπαθητιάω, i. q. συμπαθέω. Nicet. Annal. 11, 9, p. 218, D: Συμπαθητιῶ ἐν ῥήμασι τοῖς πεπειραμένοις ἐν πράγμασι τοῦ κακοῦ.]

[Συμπαθητικός, ή, όν, Misericors. Andr. Cret. p. 224. Τὸ σ., Athanas. vol. 2, p. 311. Kall. Euthal. Edit. Act. Apost. p. 429; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. p. 140 Combef. Boiss. Euseb. Cat. in Psalm. t. 1, p. 764, 36. Hase. Jo. Chrys. In Genes. or. 44, vol. 1, p. 359, 43. || Adv. Συμπαθητικῶς, Misericorditer, idem In Paul. vol. 8, p. 40, 23. Seager. Jo. Chrysost. Select. p. 338. Boiss. Theodor. Stud. p. 436, A. Hesych. v. Περιπαθῶς. L. Dind.]

[Συμπαθία. V. Συμπάθεια.]

[Συμπαθοπρεπῶς, Ut commiserantem decet. Theodor. Stud. p. 450, B. L. Dind.]

[Συμπαθῶς. V. Συμπαθής.]

[Συμπαιᾶνίζω s.] Συμπαιωνίζω, Simul pæanem cito. Polyb. [2, 29, 6]: Τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιωνίζοντος [συμπαιανίζοντος libri], Simul clamorem tollente, lætum pæana canendo: ut fiebat in victoria. Vide Παιωνίζω et Παιανίζω. [Liban. vol. 2, p. 49. Boiss. Συμπαιανίζω Demosth. p. 380, 27. Seager.]

[Σύμπαιγμος, ὁ, Collusio fraudulenta. Peyron Pap. gr. part. 1, p. 36, 15: Εἴ τινα σ. ποιεῖται. Hase.]

[Συμπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. συμπαιστής. Nicet. Ann. 9, 1, p. 146, B: Παιδαρίοις συμπαίγμοσι.]

Συμπαιγνία, ἡ, Collusio [Gl.]: metaph. ἀπάτη, in Pand. Bud.

[Συμπαιδᾰγωγέω, Simul educo. Themist. Or. 9, p. 124, A: Συμπαιδαγωγήσουσι δέ σε ἐμὸς Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης· et iisdem verbis Or. 18, p. 225, A.]

Συμπαιδεύω, Condoceo, Condocefacio. Xen. OEc. [5, 14]: Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία. Polyb. [6, 44, 9]: Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, Condocefactus in violentia et iræ furore, pro Educatus in violentia etc., perinde ac si dixisset βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος. Potest etiam exponi, Jam inde a pueritia assuefactus violentiæ: ut sc. assuefieri solemus iis quæ in ipsa pueritia docemur. [Simul educo, erudio. Isæus p. 77, 32: Ἐπειδὴ ἐγὼ ὥραν εἶχον παιδεύεσθαι, μετ' ἐκείνου συνεπαιδευόμην· 78, 37: Ἐκτραφέντα ἐν τῷ αὐτῷ καὶ συμπαιδευθέντα Ἀστυφίλῳ. Isocr. p. 193, B: Τούτων μάρτυρας ἄν τις ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν· De antid. p. 460, 172: Γνωριμώτερος ἐν τοῖς ἡλικιώταις καὶ συμπαιδευομένοις. Dionys. A. R. 6, 56: Οἷς συνετράφητε καὶ συνεπαιδεύθητε. Pollux 4, 45. L. D. Joseph. Ant. Jud. 16, 8, 3: Συμπαιδεύσαντας τοὺς υἱούς. Id. Vita c. 2: Συμπαιδευόμενος ἀδελφῷ. Dionys. Jud. de Lysia c. 1: Συνεπαιδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων. Hase.]

Συμπαίζω, ξομαι, Colludo [Gl.], Simul ludo, Una ludo. [Anacreon ap. Dion. Chrys. Or. 2, p. 94 (62 Emper.): Ὦ δαμάλης Ἔρως καὶ Νύμφαι κυανώπιδες πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν. Idem ap. Athen. 13, p. 599, C: Ἔρως Νήνι ποικιλοσαμβάλῳ συμπαίζειν προκαλεῖται. Hase. Soph. OEd. T. 1106: Νυμφᾶν, αἷς πλεῖστα συμπαίζει (Mercurius). Aristoph. Pac. 818: Μοῦσα θεά, μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν· Av. 1098: Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων. Orph. H. 57, 3: Ἔρωτα συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις. Theocr. 11, 77: Πολλαὶ συμπαίσδέν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται. L. D. Anaxandr. Athen. 3, p. 105, F: Συμπαίζει καριδαρίοις μετὰ περδικίων. Valck. Lucian. D. mar. 15, 2: Ὁ Ζεὺς ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν συνέπαιζεν αὐταῖς (Europæ ceterisque puellis)· D. deor. 4, 3: Τὸν συμπαιξόμενόν σοι Ἔρωτα. In Gl. ponitur etiam Συμπαίζεται, Colludit.]

[Συμπαίκτειρα, ἡ, i. q. συμπαίστρια in Συμπαιστής. Orph. Hymn. 28, 9: Ὡρῶν συμπαίκτειρα, de Proserpina, ubi codd. συμπλέκτειρα.]

[Συμπαίκτης, ὁ, i. q. συμπαίκτωρ. Meleager Anth. Pal. 5, 214, 3: Ἀλλ' ἄγε συμπαίκταν δέξαι Πόθον. «Const. Manass. Chron. 5034.» Boiss. Pallad. Hist. Laus. p. 104, A. Hase. Phot. Bibl. p. 100, 21, ubi al. per σ.]

[Συμπαίκτρια. V. Συμπαίστρια.]

Συμπαίκτωρ pro Collusor, dicitur inveniturque et apud ipsum Xen. Cyr. 1, p. 7 [c. 3, 14]: Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας [συμπαίστορας al.] παρέξω· quod ideo est observandum, quia Eust. fut. παίσω Atticum esse tradit, a quo sit συμπαίστωρ, et συμπαίστρια: at παίξω, Doricum, a quo παίγνιον atque ἐμπαιγμός. Quum enim itidem συμπαίκτωρ ex fut. παίξω originem habeat, et tamen ab Attico scriptore Xen. usurpetur, posse et παίξω ap. Atticos reperiri verisimile est; atque adeo παιξοῦνται ex eod. Xen. attuli supra. [Συμπαίκτωρ, Orph. Hymn. 42, 7. Inter συμπαίκτωρ et συμπαίστωρ variatur ap. Meleag. Anth. Pal. 6, 162, 1, et Leonid. Tar. ib. 154, 3.]

Συμπαιστής, et Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, necnon fem. Συμπαίστρια, Collusor, Qui colludit, s. colludere solet, et Quæ colludit. Affertur autem ex Plat. [Min. p. 319, E] συμπαιστής. [Ælian. N. 14, 28. Hemst. Phot. Bibl. p. 100, 21, ubi συμπαίστην, olim συμπαίκτην.] At συμπαίστωρ ex Epigr. [Leonidæ modo cit.]: Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρὸς, Collusorem matris, i. e. Cum matre ludere solitum. Sed exp. etiam Simul nutritus, ex consequente. [Συμπαίστωρ Synes. p. 2, C; Gregor. Naz. vol. 2, p. 4, D; Nicet. Chon. Ann. p. 7, C; Anna Comn. p. 360, D; Eustath. Od. p. 36, 18, ubi miro errore ducit a verbo παίω. L. D. Idem ad Od. Θ, 251. Boiss. Ephr. Syr. p. Τκϛ, v. 23. Hemst. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 366, 27: Χορὸν Ἐρώτων συμπαίστορα. Hase. Altera forma Antonin. Lib. c. 21 init.: Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαίκτρια· 29 init.; 32 init. || Tertia forma ap. Himer. Orat. 20, 6, p. 728: Ἀπόλλωνι μὲν οὖν συγχορευταὶ καὶ ξυμπαίστριες νῦν τε εἰσὶ (Musæ) καὶ ἀεὶ πάντως μελῳδοῦντι παρέπονται, nihili est, neque, ut Wernsdorfius putabat, pro συμπαίστριαι posita, sed in id ipsum mutanda.] At fem. συμπαίστρια extat ap. Aristoph. Ran. [411.]

[Συμπαίστρια, Συμπαίστωρ. V. Συμπαιστής.]

[Συμπαίω, Collido. Soph. El. 727: Πῶλοι μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις. Ubi Ald. συμπταίουσι. Eur. Eur. Hec. 118: Πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων. Thomas p. 674: Συμπαίω, τὸ συγκρούω.]

[Συμπαιωνίζω. V. Συμπαιανίζω.]

Συμπᾰλαίω, Colluctor [Gl.]. Vide Παλαίω. [Plut. Alcib. c. 4: Συμπαλαίοντα καὶ συσκηνοῦντα· Mor. p. 193, D: Συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Epiphan. vol. 1, p. 10, C. L. Dind. Clem. Al. Pædag. 1, 7, 56. Galen. vol. 6, p. 316, 12: Τοῦ συμπαλαίοντος ἀμετρώτερον ἁπαλοῦ. Hase.]

[Συμπᾰλᾰμάομαι, Simul laboro, machinor. Synes. p. 21, C: Καὶ ἵνα ὁ κωλύων αὐτὸς ᾖς, ἐκ τῶν ἐνόντων συμπαλαμήσομαι· 148, B: Κυνηγετοῦντί ποτε συνεπαλαμήσατο μηχανὰς ἐπὶ τὰ σὺν τέχνῃ καὶ θέοντα καὶ κρυπτόμενα τῶν θηρίων.]

[Συμπάλλω, Simul vibro. Pass. Eust. Il. p. 84, 43: Οὕτω καλεῖσθαι (Palladem) ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς συνέπαλτο κεφαλῆς, Prosiluit.]

[Συμπᾰνέλληνες, οἱ, Omnes Panhellenes. Inscr. Æzanit. C. I. vol. 3, p. 7, n. 3833, 9: Τὴν πολιτείαν τῶν Συνπανελλήνων. L. Dind.]

Συμπᾰνηγυρίζω, Una panegyrin agito, Una festum ludosve panegyricos celebro. Exponitur etiam Concelebro, ut πανηγυρίζω est Celebro. [Epictet. Diss. 3, 5, de Deo: Νῦν με θέλεις ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως; ἄπειμι· χάριν σοι ἔχω πᾶσαν, ὅτι ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι, καὶ ἰδεῖν ἔργα τὰ σὰ, καὶ τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι. Celebre Pythagoræ dictum expressit. V. Πανήγυρις. Dionys. A. R. 4, 25 med.: Ἔνθα συνιόντες γυναιξὶν ὁμοῦ καὶ τέκνοις κατὰ τοὺς ἀποδειχθέντας χρόνους, συνέθυόν τε καὶ συνεπανηγύριζον· Art. rhetor. 2, 5, p. 238, 2: Μὴ αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς συμπανηγυρίζοντας καὶ τοὺς συνευφραινομένους παῖδάς τε καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς. Plut. Dion. c. 17: Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε καὶ συνεπανηγύριζε τοῖς ἀρίστοις καὶ πολιτικωτάτοις ἀνδράσιν. Herodian. 2, 7: Ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἠπίως τε ἄρχοντος ἅπασι τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος· 4, 9: Συμπανηγυρίσας αὐτοῖς καὶ συνεορτάσας. Schol. Aristoph. Pac. 341: Θεωροὺς δὲ ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους, συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. Angl. Joseph. A. J. 9, 13, 2: Καὶ γὰρ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς παραγενομένοις εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν τῶν ἀζύμων ἄγειν ἑορτὴν καὶ συμπανηγυρίζειν αὐτοῖς. Clem. Alex. Wakef. Greg.

Naz. Or. 21, p. 379, A; 38, p. 623, B. Boiss. Themist. Or. 16, p. 210, D : Συμπανηγυρίζουσιν ἡμῖν τὴν τοῦ στρατηγοῦ πανήγυριν καὶ συνεορτάζουσι τὰ ἐπινίκια. Gregor. Naz. in Athauas. Opp. vol. 1, p. xciv, D; Act. SS. Jun. vol. 5, p. 424, D. Pollux 1, 34. L. D. Nil. Epist. p. 190, 6 : Τοῖς ἀγγέλοις συμπανηγυρίζοντες. Hase.]

[Συμπανηγυριστὴς, ὁ, Particeps ludorum solennium, sacri. Pollux 7, 34 : Συνεορτασταὶ, συμπανηγυρισταί. « Vita Bacchi jun. p. 125, 18 Combefis. : Συμπανηγυριστὰς καὶ συγχορευτάς. » Hase.]

[Συμπαννυχίζω, Una noctem transigo. Theod. Prodr. Carmen in Andron. Comnen. v. 280. Boiss.]

Συμπᾰνουργέω, Colludo et contechnor, συγκακουργῶ, VV. LL. [Plut. Mor. p. 64, C : Συνεργεῖν δεῖ τῷ φίλῳ, μὴ συμπανουργεῖν.]

[Συμπάντως, Omnino. Compendium Hist. V. T. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 47, B : Πρὸ πάντων καὶ συμπάντως καὶ διὰ πάντων χρὴ τὸν ἀληθῆ Χριστιανὸν ἐπιγνῶναι, τίς θεός. L. Dind.]

[Συμπαραβαδίζω, Una ad latus eo. Themist. Or. 22, p. 272, B. Wakef.]

[Συμπαραβαίνω, Simul transeo, prætergredior. Theophyl. Ad Autol. 2, 27, p. 96. Kall.]

[Συμπαραβάλλω, Comparo cum alio. Ephræm Syr. vol. 3, p. 318, A. L. Dind. Justin. M. Quæst. p. 428.]

[Συμπαραβύω, Simul confercio. Lucian. De merced. cond. c. 32 : Ἔστ' ἂν οὐκέτ' οὔσης καταγωγῆς τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν· Pisc. c. 12 : Μετὰ τούτων ξυμπαραβυσθείς.]

[Συμπαραγγέλλω, Competitor sum.] Συμπαραγγέλλοντες, Dionys. Halic. [A. R. 10, 58 : Καὶ τῶν συμπαραγγελλόντων τοὺς ἀρίστους αἰτιασάμενος], pro Competitoribus. Vide Παραγγέλλω. [Plut. Crass. c. 7 : Καὶ τῷ συμπαραγγέλλειν καὶ συνεξετάζεσθαι τοῖς δεομένοις τι τοῦ δήμου.]

Συμπαραγίγνομαι, γενήσομαι, Simul adsum, Simul advenio. [Herodot. 4, 199 : Ὥστε ἐκπέποται καὶ καταβέβρωται ὁ πρῶτος καρπὸς καὶ ὁ τελευταῖος συμπαραγίγνεται. Wakef. Thuc. 2, 82. Boiss. Id. 6, 92. Demosth. p. 1369, 17; Diodor. 13, 101; 14, 44.] Affertur ex Chrysost. Ep. ad Phil. [Psalm. 82, 7. Paul. Ep. 2 ad Timoth. 4, 16 : Οὐδείς μοι συμπαρεγένετο. Method. Conv. decem virg. p. 293, 9, συμπαραγεγονέναι. Hase.]

[Συμπαραγράφω, Simul ascribo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 431, B : Μωυσῆς εὐθὺς τῇ Γενέσει συμπαραγράψας τὴν Ἔξοδον. Nicephorus ap. Ducang. ad Chron. Pasch. vol. 2, p. 483 ed. Bonn. : Τῆς οἰκείας εἰκόνος ἕνεκεν, ἥν ποτε οἱ ... δημόται τῇ τοῦ Φωκᾶ συμπαρέγραψαν εἰκόνι. L. D. Passiv. Basil. t. 1, p. 1068, B : Ὥσπερ κοινωνὸς τῆς προφητείας συμπαραγράφεται. Hase. Greg. Naz. Stel. 1, p. 45=1, 83.]

[Συμπαράγω, Simul duco. Diodor. 14, 61 : Οὐκέτι δυνατὸν ἦν τὴν πεζὴν στρατιὰν συμπαράγειν παραπλεούσαις ταῖς ναυσίν. « Æneas Gaz. Theophr. p. 13 med. » Boiss. Hippocrat. t. 4, p. 144, 12 Littr. : Χαλαρὴν τὴν γνάθον ἔχειν καὶ ξυμπαράγειν. Interpr., « *la remuer simultanément.* » Hase. ‖ Signif. grammatica Apollon. De pron. p. 40, A : Τὸ ἀλλοδαπὸς τῷ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπὸς ἀντωνυμικοῖς οὖσι τρίτον καθεστὸς συμπαρήχθη. L. Dind.]

[Συμπαραδείκνυμι, Simul ostendo. Greg. Nyss. t. 2, p. 815, B : Τῷ συμπαραδειχθέντι προβάτῳ. Hase.]

[Συμπαραδέχομαι, Simul comprehendo. Basil. M. vol. 3, p. 118, C : Ὁ τὸν πατέρα νοήσας καὶ τὸν υἱὸν τῇ διανοίᾳ συμπαρεδέξατο. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 414, A : Ἅπαν ἐν ἑαυτῷ τὸ θηρίον συμπαρεδέξατο. L. D. Theophylact. p. 390, B. Hase.]

[Συμπαραδηλόω, Simul declaro. Strabo 2, p. 118 : Γεωγραφικὸν πίνακα, συμπαραδηλοῦντα καὶ τὸ ποιόν τι καὶ πόστον μέρος τῆς ὅλης γῆς ἐστι. Scott. Phot. Epist. p. 89, 36 : Ἡ λέξις συμπαραδηλοῦσα. Greg. Nyss. t. 1, p. 322, B : Συμπαρεδήλωσαν. Hase.]

[Συμπαραδίδωμι, Simul trado, committo. Eumath. 7, p. 258 : Συμπαραδοῦναί με τῷ βυθῷ. Proclus Cratylo p. 8. Boiss. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 135. Kall. Pallad. Hist. Laus. p. 985, B, συμπαραδίδωσιν. Hase.]

[Συμπαραδύω vitium scripturæ pro συμπαραφύω, quod v.]

[Συμπαραζεύγνυμι, Adjungo. Manuel Palæol. Panegyr. p. 230, 3. Boiss. Cyrill. Al. t. 5, p. 428, E, συμπαρέζευξε· p. 589, E, συμπαρεζευγμένης. Greg. Nyss. t. 2, p. 882, C. Id. ib. p. 899, D, συμπαραζεύξας. Hase. Quæst. et respons. ad orthod. p. 419, B : Τὰ φαῦλα τῇ ἡμετέρᾳ ζωῇ συμπαρέζευκται.]

Συμπαραθέω, Cursitando assector, ex Dem. [p. 52, 2. Dio Cass. 61, 9 init. : Ἄνδρες ταύροις συμπαραθέοντες. Themist. Or. 23, p. 289, A : Οὐδεὶς αὐτῶν ἕπεταί μοι οὐδὲ συμπαραθεῖ τοῦ τρίβωνος ἐξημμένος. Pollux 5, 85, κυνηγέτης. L. D. Zosim. 3, 14. Boiss. Aristæn. Ep. 1, 16, p. 82. Hemst. Jo. Chrys. t. 1, p. 320, C, συμπαραθέουσιν· Jo. Climac. p. 500, 14, συμπαραθέων· Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 463, 3, συμπαραθεῖν. Hase.]

[Συμπαραθύρω, Colludo, Jocor cum aliquo. Nicetas Chon. Ann. p. 282, C : Ἐγερσιγέλωσιν ἀνθρωπίσκοις συμπαραθύρων. αὖ]

Συμπαραινέω, Simul exhortor, Una cum aliis hortor, vel simpliciter pro παραινῶ. [Soph. fr. Ajacis Locr. ap. Stob. Fl. 114, 6 : Καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι.] Sic Suid. ex Aristoph. affert συμπαραινέσας ἔχω non pro συμπαρῄνεσα, sed pro παρῄνεσα [Av. 852. Ran. 687 : Χρηστὰ τῇ πόλει ξυμπαραινεῖν. « Liban. p. 185. » Wakef.]

[Συμπαραιτέω, Simul deprecor. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 73, ubi est συμπαραιτεῖσθαι. Osann. Apoll. Al. De constr. p. 296, 19. Hase.]

[Συμπαραίτιος, ὁ, ἡ, Qui simul in causa est. Cyrill. Al. C. Jul. 4, p. 147, D : Τοῖς ἄλλοις αὐτὸν συμπαραίτιον γεγενῆσθαι τῶν οὕτως αἰσχρῶν πραγμάτων.]

[Συμπαρακαθέζομαι s.] Συμπαρακαθίζω et συμπαρακαθίζομαι, signif. act. Una (cum aliis) juxta me colloco, Una (cum aliis) assidere mihi jubeo. Dem. [p. 840, 9] : Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν. [Plato Lys. p. 207, B : Συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου. Themist. Or. 22, p. 272, B : Διαλέγεσθαι ἐπιδεξίως καὶ συμπαρακαθέζεσθαι. Altera forma 15, p. 189, C : Συμπαρακαθίζειν ἁγνὴν ἐν ἁγνῷ θρόνῳ.]

[Συμπαρακάθημαι, Una assideo. Confess. Cyprian. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 236, 24 : Πάντες οἱ συμπαρακαθήμενοι. Hase.]

[Συμπαρακᾰλέω.] Συμπαρακαλῶ, Una advoco, exhortor. [Corrogo, Gl. Xen. Cyrop. 3, 3, 21 : Ἔθυε θεοῖς καὶ ᾐτεῖτο· συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας· 8, 1, 38 : Συμπαρεκάλει εἰς ταύτην τὴν θήραν τοὺς σκηπτούχους· H. Gr. 4, 8, 13 : Συμπαρεκάλεσαν καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις.] Plato Ep. 7 [p. 328, A] : Ἱκανώτατοί τε Διονύσιον συμπαρακαλεῖν. [Reip. 8, p. 555, A : Ξυμπαρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν. Polyb. 5, 83, 3 : Θεοδότου καὶ Νικάρχου συμπαρακαλούντων. Plut. Cat. min. c. 46, Poplic. c. 21. Sequente infin. Dinarch. p. 98, 28 : Θεοῖς, οὓς κἀγὼ συμπαρακαλῶ σῶσαι τὴν πατρίδα.]

[Συμπαρακατακλίνω, Simul reclino. Dio Cass. 60, 18 : Ἐκείνοις θεραπαινίδιά τινα συμπαρακατέκλινε, Cum eis concumbere fecit.]

[Συμπαρακαταμίγνυμι, Admisceo. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 395, B : Πληρωθεῖσαν φωτὸς (lunam) ταῖς αὐγαῖς τῆς ἡμέρας τὰς παρ' ἑαυτῆς λαμπηδόνας συμπαρακαταμῖξαι. L. Dind.]

[Συμπαράκειμαι, Simul adjaceo. Epicur. ap. Diog. L. 10, 107 : Πρὸς ἄλληλα θλιβομένων καὶ συμπαρακειμένων. Anna Comn. p. 35, A : Τὰ ξυμπαρακείμενα ᾕρει καὶ ἐπυρπόλει. « Theod. Prodrom. in Spicil. Rom. Maii vol. 5, p. 391, 5. » Boiss. Prochiron Basil. p. 255, 4 Zachar. : Ἐὰν τὰ συμπαρακείμενα ἐμπρήσῃ. Niceph. Phocas Novell. p. 321, B : Τῶν συμπαρακειμένων ἐν τούτῳ πενήτων, Pauperum ei (prædio) vicinorum. Hase. Improprie Eust. Il. p. 477, 42 : Ἡ μυριαχοῦ συμπαρακειμένη θέσις τῶν ῥημάτων καὶ τῶν ἐκεῖθεν γενωμένων ὀνομάτων (ut ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα).]

[Συμπαρακελεύομαι, Cohortor. Isocr. p. 295, D : Οὐ μὴν ἀλλὰ συμπαρακελεύσασθαί γε καὶ συνασκῆσαι μάλιστ' ἂν οἶμαι τὴν τῶν λόγων τῶν πολιτικῶν ἐπιμέλειαν, præbet cod. Urbinas pro συμπαρασκευάσασθαι.]

[Συμπαρακινέω, Simul moveo. Nicet. Paphlag. in Martyrum Triade p. 8 Comb. Boiss.]

[Συμπαράκλητος, ὁ, ἡ, Simul Paracletus. Epiphan. vol. 1, p. 902, C : Ὡς αὐτοῦ τοῦ κυρίου παρακλήτου ὄντος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου συμπαρακλήτου ὄντος ὁμοίως. L. Dind.]

[Συμπαρακμάζω, Simul marcesco, defloresco. Dioscor. 2, 211 : Ληγούσαις συμπαρακμάζει. Hemst.]

Συμπαρακολουθέω, pro παρακολουθῶ, itidem metaphorice, ap. Plat. Politic. [p. 271, C] : Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, Recte atque ordine disputationem prosecutus es. [Ib. p. 308, D : Καθάπερ ὑφαντικὴ τοῖς ξαίνουσι ξυμπαρακολουθοῦσα προστάττει. Xen. Hier. 6, 6 : Ὁ φόβος πάντων τῶν ἡδέων συμπαρακολουθῶν λυμεὼν γίγνεται, ubi Stobæus συμπαρομαρτῶν. Æschines p. 76, 7 : Τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν τῷ ἀνθρώπῳ· 87, 11 : Ὁ ὅρκος συμπαρακολουθῶν αὐτὸν λυπεῖ. Isocr. p. 109, C : Τὴν φήμην τὴν τῷ χρόνῳ συμπαρακολουθοῦσαν. Aristot. H. A. 3, 4 init. : Τὸν δ' αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ τῆς ἐλάττονος φλεβὸς ἴσχισται μέρη, συμπαρακολουθοῦντα τοῖς τῆς μεγάλης. Theophr. C. Pl. 1, 22, 4 : Ἔνια δὲ καὶ συμπαρακολουθεῖ βλαστάνοντα καὶ ἀνθοῦντα πλείω χρόνον. Arrian. Epict. 3, 5, 10, τῇ διοικήσει.]

[Συμπαρακομίζω, Simul affero, adveho, arcesso. Thuc. 8, 41 init. : Νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι τἆλλα πρὸς τὸ ναῦς τοσαύτας ξυμπαρακομίσαι· et pass. 39 fin. : Ἐντεῦθεν δὴ ἀγγελίαν ἔπεμπον ἐπὶ τὰς ἐν τῇ Μιλήτῳ ναῦς τοῦ ξυμπαρακομισθῆναι, Advehi. Diod. 3, 21 med. : Εἶς νήχεται πρὸς τὴν γῆν καὶ προσέλκεται μετάγων τὸ ζῷον ἐπὶ τὴν χέρσον, συμπαρακομιζομένων τῶν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίθεσιν πεπονημένων, Simul comitantibus.]

[Συμπαρακύπτω, Simul caput admoveo. Lucian. Icarom. c. 25 : Συμπαρακύψας καὶ αὐτὸς τῶν εὐχῶν ἐπήκουον.]

Συμπαραλαμβάνω, Una excipio, assumo. [Plato Phædon. p. 65, A : Ἐάν τις τὸ σῶμα ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ· 84, D : Καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν. Plut. Mor. p. 486, C : Οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συμπαραλαμβάνουσι. Aristot. De anima 1, 2 init. : Ἀναγκαῖον τὰς τῶν προτέρων δόξας συμπαραλαμβάνειν. Polyb. 2, 10, 11 : Συμπαραλαβόντες Ἀκαρνάνων ναῦς.] Herodian. 2, [2, 2] : Συμπαραλαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν. [Sic συμπαραληφθείς, Simul cum aliis ad convivium adhibitus, Athen. 4, p. 157, F. Schweigh. Orig. t. 3, p. 700, B : Συμπαρειλῆφθαι. Greg. Naz. t. 1, p. 688, B : Μὴ συμπαραληφθῶμεν. Synes. p. 9, C : Συμπαραλήψομαι. Hase. Συμπαραληφθέντων, Adhibitis, Gl. Dionys. A. R. 7, 55 med. : Ὁ δῆμος αἰτιώτατος ἔσται (σωτηρίας) συμπαραληφθεὶς ἐπὶ τὰ πράγματα.]

[Συμπαραλάμπω, Una colluceo. Greg. Nyss. t. 2, p. 899, D : Τὸν ταῖς πατρικαῖς ἀκτῖσι συμπαραλάμποντα. Hase.]

[Συμπαραληπτέον, Assumendum. Ptolem. Tetrab. p. 79, 2 : Δύο σ. L. Dind.]

[Συμπαραληπτικός, ή, όν, Assumens. Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 15, A : Ὁ γὰρ ὑπερήφανος οὔτε σ. ἑτέρων ἅμα μὲν ὑπ' οἰήσεως ἅμα δὲ διὰ τὸ τοὺς ἄλλους ὑπερφρονεῖν. L. Dind.]

[Συμπαράληπτος, ὁ, ἡ, Qui consociari potest. Orig. t. 1, p. 724, F : Συμπαραλαμβάνοντες τὰ μὴ συμπαράληπτα. Hase.]

[Συμπαράληψις, εως, ἡ, Assumptio. Philo vol. 1, p. 134, 10 : Σχεδὸν ἡ ἀπ' αὐτῶν φλὸξ χαλεπώτερον τὴν ψυχὴν διατίθησι τῆς ἐγγινομένης ὑπ' αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἄνευ συμπαραλήψεως αἰσθητηρίων. Wakef. Basil. M. vol. 3, p. 83, B : Ἐὰν μὴ διὰ τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ συμπαραλήψεως τὴν ἐνανθρώπησιν παραγγείλῃ. L. D. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 320, A. Id. ib. p. 332, A : Κατὰ τὴν σ. τῶν ἱππέων. Clem. Rom. Constitt. apost. 3, 17 : Τοῦ Πνεύματος ἡ σ. Hase.]

[Συμπαραλύω, Simul dissolvo. Anna Comn. p. 406, B : Συμπαραλέλυται τούτοις καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ σοῦ κράτους αἰτήματα. Elberling.]

[Συμπαραμένω, Simul maneo. Hippocr. p. 100, C : Ἢν οἰδήματα συμπαραμείνῃ· 535, 4 : Ξυμπαραμένει ἡ νοῦσος. Thuc. 6, 89. Dionys. Art. rhet. c. 7, 4 extr. Menander ap. Stob. Fl. 69, 4, 5 : Γυνὴ ἀτυχοῦντι συμπαραμένειν. Paul. Ad Phil. 1, 25. Themist. Or. 23, p. 285, A : Τοῦτο συμπαρέμεινε τοῖς ἐκγόνοις. « Planud. Ovid. Met. 5, 563. » Boiss. Futur. Greg. Naz. t. 1, p. 714, C : Συνδιαιωνίσει καὶ συμπαραμενεῖ. Hase.]

[Συμπαραμετρέω, Simul metior. Origenes vol. 1, p. 69, D. Basil. M. vol. 3, p. 60, C : Ἀπαριθμήσομαι ὑμῖν τοὺς προστάτας τοῦ λόγου· συμπαραμετρεῖται δὲ πάντως κατὰ τὸ σιωπώμενον καὶ ὁ χρόνος. Photius in Maji Nova Coll. Vat. vol. 9, p. 100, 1 : Τὸν ῥευστὸν τοῦτον χρόνον καὶ ἐπίκηρον καὶ τοῖς ῥευστοῖς καὶ φθαρτοῖς συμπαραμετρούμενον. L. D. Actt. Concil. t. 3, col. 276, D : Κρίσει θείᾳ συμπαραμετρούσῃ. Hase.]

Συμπαραμίγνυμι, vel Συμπαραμιγνύω, Commisceo, ut exp. in VV. LL. ap. Aristoph. Pl. [719 : Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπόν], tanquam vacante præpos.

[Συμπαραναλίσκω, Simul consumo, debilito, frango, everto. Dio Cass. 47, 39 : Τὸ δημοκρατικὸν συμπαρανάλωσε καὶ τὸ μοναρχικὸν ἐκράτυνε. « Basil. t. 2, p. 1057, D : Συμπαραναλωθήσεται τῷ κεφαλαίῳ καὶ τὸ μέρος. » Hase.]

[Συμπαρανεύω, Annuo, Assentior. Aristot. Rhet. 3, 5 : Πάσχουσιν οἱ ἀκροαταὶ ὅπερ οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς μάντεσιν· ὅταν γὰρ λέγωσιν ἀμφίβολα, συμπαρανεύουσιν. Aristid. vol. 1, p. 354 : Συμπαρένευον τοῖς λεγομένοις.]

[Συμπαρανέω, Simul nato. Aristid. vol. 2, p. 423 : Τοῖς ἰχθύσι συμπαρανεῖν. L. Dind.]

Συμπαρανήχομαι, Simul nato, s. Una ad latus nato. [Lucian. Toxar. c. 20.]

[Συμπαρανομέω, Simul in legem pecco. Joseph. B. J. 4, 6, 5. « Incert. Cat. in Psalm. t. 1, p. 453, 27 : Ἀναγκασθῆναι συμπαρανομεῖν. » Hase.]

Συμπαραπέμπω, Una deduco, prosequor, ut in funere. Greg. Naz. Stelit. 2 [vol. 1, p. 119, D] : Ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι· qua de re παραπέμπω quoque usurpatum habes suo loco. Συμπαραπέμπω itidem pro Una deduco, adveho, importo, habes in Παραπομπή ex Æschine [p. 50, 34 : Συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν ... τὴν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν. Plut. Alex. c. 67 : Ὡς τοῦ θεοῦ συμπαραπέμποντος τὸν κῶμον· Demetr. c. 53, et alibi. L. D. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 370, 11 : Τὴν τύχην ἴδοις ἂν ὥσπερ ἐξ οὐρίας τὸν τούτου βίον συμπαραπέμπουσαν. « Συμπαραπέμπειν τὴν ὄψιν τινί, *Suivre quelqu'un des yeux*, Plut. Ages. c. 32 : Πολὺν χρόνον ἐμβλέψας αὐτῷ καὶ συμπαραπέμψας τὴν ὄψιν. » Brunck. Themist. Or. 7, p. 100, C : Ἀνεξάλειπτον αὐτῶν τὴν ἀγαθὴν μνήμην τῷ παντὶ χρόνῳ συμπαραπέμπουσα.]

[Συμπαραπήγνυμι, Simul adjungo. Jo. Siceliota In Hermog. Id. vol. 6, p. 59, 1 : Τῇ ἀερίῳ (Siciliæ) συμπαραπέπηγεν, ex conj. Walzii. Hase.]

[Συμπαραπίπτω, Simul accido. Pallad. Hist. Laus. p. 137, B. Hase.]

[Συμπαραπλέκω libri nonnulli Plut. Crasso c. 25, ubi al. συμπλέκω.]

Συμπαραπλέω, Simul adnavigo. [Polyb. 5, 68, 9 : Συμπαραπλέοντος ἅμα καὶ Διογνήτου. Diod. 4, 18, L. D. Idem 14, 21. Plut. Demetr. c. 19. Boiss.]

[Συμπαραπληρωματικός, ή, όν, Expletivus. Schol. Aristoph. Ach. 1.]

[Συμπαραπολαύω, Simul particeps fio. Basil. t. 2, p. 587, C : Ἵνα μὴ συμπαραπολαύσῃ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Hase.]

[Συμπαραπόλλυμι s. Συμπαραπολλύω, Simul perdo.] Συμπαραπόλλυμαι, Simul pereo. Dem. [p. 396, 6] : Δεδιὼς, μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ τούτους.

[Συμπαραρρέω, Simul præterfluo. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 100. Osann. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 62, 10 Dronk. Id. ib. p. 61, 14 : Τὸ εἶναι συμπαραρρεῖ τῷ χρόνῳ. Greg. Nyss. t. 1, p. 629, A : Τῇ τοῦ χρόνου συμπαραρρέοντα φύσει. Hase.]

[Συμπαρασκαίρω, Assulto. Συνεφεπόμενον τούτῳ καὶ συμπαρασκαίροντα, καὶ τὰ πολεμικὰ, οἷα τὰ τῶν Ἰταλῶν, παιδευόμενον, Anna Comn. p. 143, D. Boiss. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 4, B. L. Dind.]

Συμπαρασκευάζω, Simul apparo, comparo, paro, Adjuvo in apparando, s. comparando. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 81] : Εἰ δὲ ὧν μὲν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύασεν [—ακεν. Anab. 5, 1, 10 : Δοκεῖ μοι πλοῖα συμπαρασκευάζειν καὶ αὐτόθεν. Ibid. 8 : Ἵνα καὶ τὸ πλῆθος εἰδῶμεν τῶν ἐξιόντων καὶ τῶν μενόντων καὶ ξυμπαρασκευάζωμεν, ἐάν τι δέῃ. Ubi de opitulando dicitur, ut Cyrop. 5, 3, 14, de adjuvandis insidiis : Τὰ ἔνδον ἐκείνου συμπαρασκευάζοντος· 17 : Τέως μὲν συμπαρεσκεύαζεν ὅ,τι δύναιτο τῷ φρουράρχῳ]. Ex Dem. affertur pro Simul efficio. [Dem. p. 280, 8 : Τίς οὖν ὁ ταῦτα συμπαρασκευάσας αὐτῷ; 413, 5 : Ὁμοῦ χιλίους ἱππέας, ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται Φιλίππῳ, συμπαρεσκεύασεν· 681, 22 : Ὃν (τόπον) οὐ συμπαρασκευάσαι καθ' ὑμῶν αὐτῶν ὀφείλετε. Andocides p. 17, 16 : Τοῖς ἐμοὶ νυνὶ ἐπιτιθεμένοις καὶ συμπαρασκευάσασι

τὸν ἀγῶνα. Polyb. 4, 3, 8 : Οὐκ ἔχων τούτοις συμπαρασκευάζειν ὠφελείας. || Med. Isocr. p. 102, D : Συμπαρασκευασάμενος δύναμιν ὅσην οἷός τ' ἦν πλείστην. V. etiam Συμπαρακελεύομαι. L. D. Joseph. A. J. 5, 3, 1.]

[Συμπαρασπείρω, Intersero. Basilius in Coteler. Monum. vol. 1, p. 29, A : Τῷ πλήθει συμπαρέσπαρται καὶ τὸ νόθον. Boiss. Id. Basil. t. 1, p. 70, A : Μυστικῶς συμπαρέσπαρται. Hase.]

[Συμπαρασπίζω, Una milito. Tzetz. Hist. 5, 227 : Τὸν Βούσιριν Ἀνταῖόν τε λαβὼν συμπαρασπίζοντας. Elberl.]

[Συμπαρασπονδέω, Una rumpo pactum s. fœdus. Eust. Il. p. 479, 31 : Τῇ παραβάσει τῶν συνθηκῶν συμπαρασπονδήσασα τῷ Πανδάρῳ (Minerva).]

Συμπαραστᾰτέω, Una a latere sto, adsisto [Galen. vol. 19, p. 172, 6 : Συμπαραστατεῖ τῷ τῶν ὅλων δεσπότῃ. Hase], auxilior, adsum et opitulor, συμμαχῶ, Aristoph. [Ran. 385 : Ἄνασσα συμπαραστάτει· Eccl. 15 : Στοὰς ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς. Æsch. Prom. 218 : Ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Menander ap. Plut. Mor. p. 474, B : Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ, ubi alii scriptores συμπαρίσταται.]

Συμπαραστάτης, ὁ, Qui una a latere adstat, Socius, Adjutor. [Soph. Ph. 675 : Τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.] Aristoph. [Pl. 326] : Ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τἄλλα συμπαραστάται Ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντες τοῦ θεοῦ, i. e. ξύμμαχοι, ut ex seqq. patet, h. e. Ut mihi adsitis et opem feratis, Simul vindices et defensores sitis, Bud. [Joseph. Ant. J. 7, 7, 1 : Τοὺς γὰρ συμπ. ἀναχωρῆσαι. Hase. Pollux 6, 158. Himerius Ecl. 10, 13, p. 190.]

[Συμπαρασύρω, Simul abstraho. Philodem. De musica Voll. Hercul. t. 1, col. 14 : Συμπαρέσυρε καὶ τὸ μέλος. Hase.]

[Συμπαράταξις, εως, ἡ, i. q. τὸ συμπαρατάττεσθαι. Schol. Æsch. Sept. 639.]

[Συμπαρατάσσω, s. Συμπαρατάττω, Theoph. Simoc. Ep. 59. Boiss. Med. Simul in acie consisto. Xen. H. Gr. 3, 5, 22 : Οἱ Ἀθηναῖοι ξυμπαρετάξαντο. Demosth. p. 300, 15 : Δὶς συμπαραταξάμενοι. Lycurg. p. 168, 23 : Τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ ἑαυτοῖς συμπαραταξαμένων. Isocr. p. 271, A : Ἐν ταῖς στρατείαις κατ' ἄνδρα συμπαρατάττεσθαι σφίσιν αὐτοῖς. Liban. vol. 1, p. 415, 11.]

Συμπαρατείνω, Simul extendo, protraho, prorogo. [« Zosim. 3, 16 init. : Προελθόντες δὲ εἰς τὰ πρόσω εἴς τινα τοῦ Εὐφράτου διώρυχα διῆλθον, ἐκτεινομένην μὲν εἰς μῆκος ἄχρι τῆς Ἀσσυρίας, συμπαρατεινομένην δὲ πάσῃ τῇ μέχρι τοῦ Τίγρητος χώρᾳ· ibid. 25, p. 314 : Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀντιπέρας ὄχθην θεωροῦντες ὑψηλοτέραν, καὶ ἅμα θριγγόν τινα συμπαρατεινόμενον κτλ. 4, 10, p. 365 : Τὸ στρατόπεδον τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἴστρου συμπαρατείνας· 4, 38, p. 439. » Majus. Obss. SS. 4, p. 183. Basil. vol. 1, p. 184, C : Συμπαραταθῆναι τῷ βίῳ τὴν μνήμην. Valck. Τὰ οὐράνια σώματα τῷ χρόνῳ παντὶ συμπαρατεινόμενα, Philopon. Περὶ κοσμοπ. p. 210. Hemst. Eunap. p. 20=461 fin. Boiss. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 158 fin. : Μὴ συνηθέντος τῷ τοιούτῳ συμπαραταθῆναι μεγέθει. L. Dind. Galen. vol. 4, p. 318, 12 : Συμπαρατεῖναι δ' αὐτῇ (τῇ ἀρτηρίᾳ) κατὰ τὰ πλάγια τὸν στόμαχον. Hase.]

Συμπαρατηρέω. Una observo, Dem. [p. 204, 19 : Δεῖ δὲ σκοπεῖν μὲν ἀεὶ καὶ πράττειν τὰ δίκαια, συμπαρατηρεῖν δ' ὅπως ἅμα καὶ συμφέροντα ἔσται ταῦτα. Aristid. vol. 2, p. 44 : Οὐ δουλεύει ταῖς τῶν χορευτῶν ἐπιθυμίαις ὁ κορυφαῖος, ἀλλ' εἴ τί που καὶ χαρίζεται, τὸ μηδὲν ἀπᾷσαι συμπαρατηρῶν τῷ χαρίζεσθαι. Sext. Emp. Pyrrh. 2, 100, et alibi sæpe.]

[Συμπαρατήρησις, εως, ἡ, Observatio quæ fit una. Galen. vol. 2, p. 300 : Τῶν φαινομένων κριτήριόν ἐστιν ἡ σ. Sext. Emp. Adv. math. 8, 154.]

[Συμπαρατίθημι, In latere aliorum loco, A latere eis adjungo. Polyb. 2, 66, 7 : Συμπαραθεὶς πεζοὺς τῶν Ἀχαιῶν χιλίους. « Med., Phot. Epist. p. 2. » Kall. Id. ib. p. 125, 30 : Συμπαρατιθέμενον καὶ προαγγελλόμενον. Greg. Nyss. t. 1, p. 465, D, συμπαραθείη. Hase.]

Συμπαρατρέφω, Simul nutrio. Xenoph. [Œc. 5, 5] : Καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τῆς τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα. [Tanquam parasitantes una alit, vertendum esse ad exprimendam præp. παρὰ, animadvertit Schæfer. Ind. ad Greg. Cor. v. Φιλοπονεῖν. Themist. Or. 1, p. 92, C : Ἀφαιρεθεὶς τὴν συνήθη τροφὴν ἠγάπα συμπαρατρεφόμενος τοῖς βοσκήμασι.]

[Συμπαρατρέχω, Simul juxta curro. Plutarch. Cat. maj. c. 5, Arato c. 7. « Nicet. Eugen. 3, 191. Zosimus 5, 3, 8; Nicephor. Chumnus Epist. 66. » Boiss. Athanas. vol. 2, p. 7. Kall. Greg. Nyss. t. 3, p. 98, D : Χρόνοις συμπαρατρέχουσα, Cum tempore decurrens. Hase.]

[Συμπαρατροχάζω, i. q. præcedens. Plutarch. Mor. p. 970, B : Τοῖς ἀνάγουσι ζεύγεσι τοὺς λίθους ὑπαντῶν (mulus) ἀεὶ συνανέστρεφε καὶ συμπαρετρόχαζεν, οἷον ἐγκελευόμενος καὶ παρορμῶν. Wakef.]

[Συμπαραύξω, Simul augeo. Pass. Basil. M. vol. 3, p. 496, C : Τὸ δὲ τῶν πλεονεκτῶν ἀργύριον τῷ χρόνῳ παντὶ συμπαραύξεται.]

[Συμπαραφέρω, Simul transfero. Ptolem. Geogr. 1, 22, 5 : Ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς μεσημβρινοὺς ἐξέσται γράφειν ... τοὺς δὲ παραλλήλους, δι' ὅσων ἂν σύμμετρον ᾖ ἀποχῶν παρατιθεῖσι τὸ καταγράφον αὐτοὺς τῷ τὴν οἰκείαν ἀποχὴν σημαίνοντι τῆς ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ πλευρᾶς ἀριθμῷ καὶ συμπαραφέρουσιν αὐτὸ τῷ κρίκῳ μέχρι τῶν τὰ πέρατα τῆς ἐγνωσμένης γῆς ἀφοριζόντων μεσημβρινῶν. L. Dind.] || Συμπαραφέρομαι, Una transversus auferor, Una abripior. At in VV. LL. συμπαραφερόμενοι, Qui una feruntur : quæ interpretatio cum iis, quæ de παραφέρομαι dicta fuerunt, non convenit. [Una cum aliis prætercurro, Xenoph. De venat. 3, 10 : Φθονερῶς ἄλλαι ἐκκυνοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι. Plutarch. Crass. c. 34 : Ἐξέπεσον τῶν λογισμῶν καὶ συμπαρηνέχθησαν οὐδὲν δεόμενοι τῷ ῥεύματι τῆς φορᾶς ἐκείνης.]

[Συμπαραφυλάσσω s. —άττω, Simul observo. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 393, D : Εἰ ἐπιμελὴς ὑμῖν ἡ τῆς ιδ' ἐστὶ παρατήρησις, συμπαραφυλαττέσθω, φησὶν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἡ πικρὶς καὶ τὸ ἄζυμον. L. Dind.]

[Συμπαραφύομαι, Simul juxta nascor.. Themist. Or. 4, p. 56, A : Συμπαρέφυ δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Ἰλλυριοῖς (tyrannis). Ubi olim male συμπαρέδυ. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 526, B : Ἄκανθαι τῷ ἄνθει συμπαραφυεῖσαι. Phot. Bibl. p. 12, 29 : Εὐστάθιος καὶ Δαδώης καὶ ἕτεροι τούτοις συμπαραφυόμενοι. Etym. M. p. 411, 46 : Ζιζάνιον, τὸ ἄνευ σπορᾶς συμπαραφυόμενον τῷ σίτῳ.]

[Συμπαραχωρέω, Simul cedo. Salmas. ad Solin. p. 1261, B. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 360, D : Τῶν καρπῶν πάντων συμπαραχωρήσειν. Hase.]

Συμπαρεδρεύω, pro παρεδρεύω. [Assideo. Lucian. Navig. c. 31 : Ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον (τετάξομαι), ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας, libri meliores dederunt συμπαρῶσι. Psell. De oper. dæm. p. 85. « Planudes Ovid. Met. 2, 485. » Boiss. Œcum. In Apocalyps. p. 315, 30 ed. Cramer. : Συμπαραδρεύει· et p. 420, 28, συμπαρεδρεῦον. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 364, 21. Figurate Cat. in Psalm. t. 1, p. 478, 43 : Οἷς ἀεὶ συμπαρεδρεύει φόβος. Hase.]

[Συμπάρεδρος, ὁ, ἡ, Consessor. Jo. Chrys. Hom. 117, vol. 5, p. 758. Seager. Phot. Epist. p. 60, 29 : Συμπαρέδρους αὐτῇ καὶ συμψήφους. Hase.]

Συμπάρειμι, ἔσομαι, Simul adsum, Una adsum. [Xen. Reip. Lac. 2, 2 : Ὥστε πολλὴν μὲν αἰδῶ, πολλὴν δὲ πειθὼ ἐκεῖ συμπαρεῖναι· Eq. 11, 12 : Ἀθρόον τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο. Ubi tamen al. συμπαρέποιτο, quod voc. est versu sequenti, et priori loco utrumque fecit suspectum. Demosth. p. 749, 17 : Συμπαρέσεσθαι Ἀνδροτίωνα ἑαυτῷ. In Ind. :] Συμπαρήμην αὐτῷ, Una cum eo aderam, ex Prov. 8, [27. Tob. 12, 12. Xen. H. Gr. 4, 6, 1 : Τῶν Ἀθηναίων ξυμπαρῆσάν τινες αὐτοῖς. Lucian. D. deor. 20, 15 : Καὶ αὐτὴ συμπαροῦσα δεήσομαι. « Eunap. p. 32=467; 39=470; 70=483. » Anon. HSt. in Indice :] Συμπαρεὼν, Συμπαρὼν, Una præsens : vel potius simplic. Præsens. [Xen. Reip. Lac. 12, 3. Polyb. 5, 5, 8, et sæpius.] Sed θεοῦ συμπαρόντος ex Luciano affertur pro eo quod dicitur Instinctu divino. Item συμπαρόντες exp. etiam Fautores. [Christ. patiens 1828 : Συμπαρόντος καὶ λύοντος ἀνίας. Hase.]

[Συμπάρειμι, Simul accedo, transeo, prætereo. Unde imperf.] Συμπαρῄει, Una accedebat. [Xen. H. Gr. 2, 1, 28 : Συμπαρῄει καὶ Θώραξ. Æschines p. 42, 36 : Συμπαρῄει ἐφ' ἵππου.]

[Συμπαρεισάγω, Pariter induco. Greg. Nyss. t. 2, p. 88, A. Hase.]

[Συμπαρεισέρχομαι, Simul intro. Lucian. Tim. c. 28 :

Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 642, A : Ὡς ἂν μὴ τούτου δοθέντος καὶ τὰ λοιπὰ τῆς κτίσεως ἴδια τῇ τοῦ ἑνὸς ὁμολογίᾳ συμπαρεισέλθοι.]

[Συμπαρεισφθείρομαι, Simul irrepo. Joseph. B. J. 4, 3, 3 : Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα συμπαρεισφθείρονται.]

Συμπαρέκτᾰσις, εως, ἡ, Contentio, Collatio, Comparatio : ut Ἀντέκτασις, et Ἀντιπαρέκτασις, synonyma ap. Greg. Naz.

Συμπαρεκτείνω, Simul extendo : συμπαρεκτεινόμενος, Simul extentus. Item Comparo, Contendo : metaphorice ab iis qui aliquid ad latus alicujus extendunt, ut cum eo conferant. Qua signif. dicuntur etiam ἀντεκτείνω, et ἀντιπαρατείνω : item ἀντιπαρατίθημι, ἀντιπαραβάλλω, παραθεωρῶ. [Μείζονι μὴ συμπαρεκτείνου, Suid. in Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Hemst. Unde Greg. Naz. t. 1, p. 456, B : Μὴ σ. πένης ὢν πλουσίῳ. Hase. Diffundo, Euseb. V. C. 2, 58. Mendham. Agapet. Sched. p. 15. Boiss. Marc. Anton. 7, 30, τὴν νόησιν τοῖς λεγομένοις. Gatak. Greg. Nyss. vol. 3, p. 199, B : Ἡ νοερὰ τῆς ψυχῆς φύσις καὶ ἐν τῷ χωρισμῷ τῶν στοιχείων συμπαρεκτεινομένη οὐ διακόπτεται. Wakef. Georg. Pachym. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 572, 8. Boiss. Galen. vol. 4, p. 605 : Συμπαρεκτεινόμενον ὅλῳ τῷ μήκει τῆς ῥάχεως· vol. 7, p. 277. Phot. Bibl. p. 491, 11 : Τῷ περιττῷ μᾶλλον ἢ τῷ μέτρῳ τῆς χρείας συμπαρεκτείνεσθαι. Jo. Antioch. Cotel. Mon. vol. 1, p. 174, B : Τὸ πλημμέλημα τῷ βίῳ παντὶ συμπαρεκτεινόμενον. Euagrius ib. vol. 3, p. 70, C. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 214, D. L. Dind. Orig. t. 3, p. 519, F : Διαρκῆ καὶ συμπαρεκτεινομένην μνήμην. Cleomed. De sublim. p. 93, 15 et 20; 94, 3 et 8; 117, 10; 118, 7; 128, 11; 129, 6 Bak. Id. ib. p. 139, 13, de umbra terræ : Οὐδὲ παντὶ τῷ πλάτει αὐτοῦ (τοῦ ζωδιακοῦ) συμπαρεκτείνεται, Æqualis extenditur. Hase.]

[Συμπαρενεκτέον, Simul prætervehendum. Themist. Or. 22, p. 275, A : Εἴ σε ἄγει προσωτέρω τούτων ἡ τύχη, σ. σοι καὶ τὸν φίλον.]

Συμπαρέπομαι, q. d. Concomitor, Præterea obtingo, accedo, Bud. p. 526, e Xen. [Cyrop. 7, 1, 8 : Ἐν ἴσῳ τούτῳ συμπαρέπου· Eq. 11, 12 : Πάντες ὅσοι συμπαρεπόμενοι. Diod. 13, 14. Improprie Xen. Cyrop. 2, 1, 23 : Ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλαι τιμαὶ συμπαρείποντο· Hier. 8, 5 : Ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἐκ θεῶν τιμή τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ ἄρχοντι. Plat. Leg. 2, p. 667, B : Ὅσοις συμπαρέπεταί τις χάρις· E : Τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις. Apollon. De constr. p. 102, 24; 226, 8.]

[Συμπαρέρπω, Simul præterlabor. Georg. Pisid. B. Avar. v. 42 : Συμπαρέρπων ὁ χρόνος. Boiss.]

[Συμπαρέρχομαι, Concomitor, Maxim. Tyr. Scap. Philo vol. 2, p. 513, 27 : Συμπαρελθεῖν βιασθεῖσα. Hase. Simul prætereo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 657, B : Σημαίνων ὅτι ὁ ὑπερβὰς τὸν υἱὸν τῇ πολυπραγμοσύνῃ καὶ τὴν περὶ τοῦ πατρὸς ἔννοιαν συμπαρέρχεται. L. Dind.]

[Συμπάρευνος, ὁ, ἡ, Socius cubilis. Constant. Manass. Amat. 2, 16 : Δεινὸν καὶ πονηρὸν χρῆμα ψυχὴ (ἐστι) προδότις· ὄφις ἐστὶ συμπάρευνος, ἐγκάτοικος σκορπίος. L. D. Tzetz. Hist. 5, 90.]

Συμπαρέχω, Una præbeo. Xen. [OEc. 5, 6] : Κύνες τε τῇ ἐρημίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι. [Anab, 7, 6, 30 : Ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν· 4, 19 : Ὥστε καὶ τούτῳ φόβον συμπαρέσχε τοῖς πολεμίοις. || Medio Xen. Conv. 8, 43 : Ἡ ἀληθὴς ἀνδραγαθία, ἣν μὴ θεὸς βλάπτῃ, ἀεὶ ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὔκλειαν συμπαρέχεται.]

[Συμπαρηγορέω, Simul consolor. Actt. Eustathii p. 20, 21 Combef. : Συμπαρηγοροῦντας αὐτόν. Hase.]

[Συμπαρήκω, Simul advenio. Plut. Mor. p. 1024, C; 1032, B : Ὅτι τῷ αἰσθητῷ τὸ αἰσθανόμενον καὶ τῷ φανταστῷ τὸ φανταζόμενον ἀνάγκη συνδιανέμεσθαι καὶ συμπαρήκειν, Adhærere, Int.]

[Συμπάρθενος, ἡ, Virgo æqualis, ejusdem ætatis. Ælian. V. H. 12, 1. « Theod. Prodr. p. 134, (289, 294). Nicet. Eugen. 8, 157; 9, 216. » Boiss.]

[Συμπαριππεύω, Simul præterequito. Dio Cass. 63, 2 med. : Καὶ αὐτῷ καὶ γυνὴ συμπαρίππευσε.]

Συμπαρίπτημι [hoc omittendum erat], s. Συμπαρίπταμαι, Simul prætervolo, volo. [Lucian. D. deor. 20, 6 : Συμπαριπτάμην αὐτῷ. Wakef. Greg. Nyss. vol. 1, p. 146, A : Συμπαρίπταται δὲ (homo) τοῖς πτηνοῖς τῇ τοῦ

A νοῦ δυνάμει. L. D. Greg. Naz. t. 1, p. 148, C : Ἀετῷ νεοσσὸς ἐγγύθεν συμπαριπτάμενος. Hase.]

[Συμπαρίστημι, Appono, Adjungo. Pind. Ol. 6, 42 : Πραΰμητίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας. Soph. OEd. C. 1340 : Εἰ σὺ τἠμῇ ξυμπαραστήσει φρενί. Joseph. B. J. 2, 6, 1. Apollon. De constr. p. 235, 11 : Καὶ νῦν δὲ ἐπιτονωτέρᾳ χρησόμεθα φράσει ὑπὲρ τοῦ ταὐτὸν συμπαραστῆσαι, Declarare. « Συμπαρίσταμαι τινὰ, Zonar. vol. 2, p. 100. » Anon. Tit. Odess. ap. Bœckh. vol. 2, p. 78, n. 2056, 8 : Ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολειτῶν συμπαρίσταται. Hase.]

[Συμπαροδεύω, Comitor. Greg. Nyss. vol. 1, p. 130, D : Οἱ τοῦ αἵματος ὀχετοὶ καθάπερ ἐκ πηγῆς τινος τοῦ ἥπατος ἀφορμηθέντες τῷ θερμῷ πνεύματι πανταχῇ κατὰ τὸ σῶμα συμπαροδεύουσι. Boiss. Ib. p. 134, A : Τὸ ὑγρὸν τοῦ θερμοῦ κινήσει συμπαροδεῦον. L. Dind.]

[Συμπαροικέω, Simul peregrinus sum, Peregrinitatis socium me præbeo. Eustàth. Opusc. p. 66, 32 Tafel. Greg. Naz. t. 1, p. 178, C, de Sara : Τὴν προθύμως συμπαροικήσασαν. Hase.]

B Συμπάροικος, ὁ, ἡ, Contubernalis, ex Polluce [6, 159; 9, 37].

[Συμπαροίχομαι, Simul præterii. Sext. Emp. Adv. math. 10, 201, 202, συμπαρῴχηκε.]

[Συμπαρολισθαίνω, Simul præterlabor, illabor. Plut. Mor. p. 699, A : Τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν τοῖς ὑγροῖς συμπαρολισθαινόντων.]

[Συμπαρομαρτέω.] Συμπαρομαρτεῖν ap. Greg. Naz. idem propemodum significans quod παρομαρτέω. Συμπαρομαρτέω, Comitor [Gl.], Assector. Lucian. [Gallo c. 9] : Ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Xen. [OEc. 4, 21] ὀσμὰς etiam, i. e. odores, dixit συμπαρομαρτεῖν τοῖς περιπατοῦσι. [Cyrop. 1, 6, 24 : Τὸ δὲ συνηδόμενόν τε φαίνεσθαι καὶ συναχθόμενον καὶ προφοβούμενον καὶ προνοεῖν πειρώμενον, ἐπὶ ταὐτά πως δεῖ μᾶλλον συμπαρομαρτεῖν, recte ἐπὶ, quod est in versu seq., omittunt libri meliores Stobæi vol. 2, p. 339. Sic 7, 5, 84 : Αὐτόν τινα καλὸν κἀγαθὸν ὑπάρχειν· τοῦτο γὰρ δεῖ συμπαρομαρτεῖν· 8, 7, 7 : Φόβος μοι συμπαρομαρτῶν· Hier. 9, 8 : Ἡ σωφροσύνη πολὺ μᾶλλον C σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμπαρομαρτεῖ. V. Συμπαρακολουθέω. L. D. Aret. p. 48, 42 : Ὅτε ξυμπαρομαρτέει τῇ νούσῳ ὁ ὄγκος. Theophyl. Simoc. Hist. p. 37, A. Boiss. Cyrill. Al. t. 5, p. 506, D, συμπαρομαρτεῖ· 383, B et 578, B, —μαρτεῖν· 522, A et 566, E, —μαρτοῦν· 446, A, τῷ τόκῳ συμπαρομαρτήσει. Alex. Trall. De febr. ed. a Dem. Schina in Mus. crit. 1821, p. 368, 12 : Τῇ φύσει γε συμπαρομαρτοῦν. Hase. Eunap. p. 57=478.]

[Συμπαροξύνω, Simul concito. Xen. OEc. 6, 10 : Συμπαροξύνειν τι ἐδόκει εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι ἡ γεωργία. Plut. Mor. p. 859, F : Συμπαροξῦναι Λακεδαιμονίους κατ' αὐτῶν. Lucian. De calumn. c. 27. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 718, C.]

[Συμπαρορμάω, Simul incito. Athen. 12, p. 519, F. Hemst. Plut. Agid. c. 6, Cic. c. 3, Demetr. c. 39, Mor. p. 859, F. Et var. script. ap. Xen. OEc. 5, 7, ab Stobæo cit.]

[Συμπαροτρύνω, Simul instigo. Schol. Soph. El. 301.]

[Συμπαροχέω, Simul prætervehor, dilabor. Nicet. Dav. In Greg. Naz. p. 84, 7 : Τῷ χρόνῳ συμπαρωχηD κός. Hase.]

[Συμπαρυφίσταμαι, Simul succedo, advenio. Pseudochrys. t. 10, p. 873, C : Τῇ κενοδοξίᾳ γὰρ τὸ τῆς ἀπονοίας συμπαρυφίσταται πάθος. Hase.]

Σύμπᾱς, ᾶσα, ᾶν [v. de mensura neutrius Apollon. Bekk. An. p. 569, 9], Universus, Totus. Sonat autem q. d. Simul totus. Thuc. 2, [60] : Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλέω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Apud Eund. non uno in loco τὸ ξύμπαν pro In summa, Ad summam. Et alicubi [7, 49], Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, Ut in universum dicam, Ut uno verbo dicam. [Quod imitatur Dio Cass. Exc. p. 22, 10 etc. Xen. Anab. 1, 5, 9 : Τὸ δὲ σύμπαν δῆλος ἦν Κῦρος ὡς σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν.] In VV. LL. ex Isocrate [p. 18, B] : Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν δικαίους, ubi redditur itidem In universum. [Herodot. 7, 143 fin. : Τῶν χρησμολόγων, οἳ οὐκ ἔων ναυμαχίην ἀρτέεσθαι, τὸ δὲ σύμπαν εἶναι οὐδὲ χεῖρας ἀνταείρεσθαι. Sæpissime præter alios multos sic etiam Dio Cassius.] Affertur ibi τὸ σύμπαν et pro Universitate [Gl.]

rerum, ex Aristot., quam τὸ πᾶν a philosophis dici docui antea. [Universum, Summa, Gl.] In plur. σύμπαντες, [Universi, Cuncti, Gl.] Omnes, Omnes simul, Bud. ap. Dem. exp. : qui et citat hæc Aristotelis, Οὐχ ὡς ἕκαστον, ἀλλ' ὡς σύμπαντας. [Hom. Il. A, 90 : Συμπάντων Δαναῶν· B, 567 : Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· Φ, 105 : Συμπάντων Τρώων, ubi alii καὶ πάντων. X, 380 : Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι· Od. Γ, 59 : Σύμπασιν Πυλίοισιν· 217 : Σύμπαντες Ἀχαιοί. Solon ap. Diog. L. 1, 52 : Ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει, σύμπασιν δ' ὑμῖν κοῦφος ἔνεστι νόος. Simonid. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 9, p. 232 : Χρόνος σύμπαντα ψήχει καὶ τὰ βιαιότατα. Pind. Ol. 6, 56 : Χρόνῳ σύμπαντι. Æsch. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, A : Ξύμπαντά τ' εἰπών. Soph. OEd. T. 752 : Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες· et alibi sæpe utroque numero, modo cum articulo modo sine. Eur. Hipp. 1280 : Συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμάν, Κύπρι, τῶνδε μόνα κρατύνεις· Hec. 757 : Αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω. Aristoph. Nub. 204 : Τὴν ξύμπασαν (γῆν ἀναμετρεῖσθαι). Apoll. Rh. 4, 1037 : Σύμπασαν εὐφροσύνην βιότοιο. Herodot. 7, 83 : Στρατηγοὶ τοῦ σύμπαντος πεζοῦ. Xen. Anab. 1, 2, 9 : Ἐγένοντο οἱ σύμπαντες μύριοι καὶ χίλιοι· 4, 3, 2 : Ἔπαθον κακὰ ὅσα οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως· H. Gr. 6, 4, 15 : Ὁρῶντες τῶν συμπάντων Λακεδαιμονίων τεθνεῶτας ἐγγὺς χιλίους. Plato Phileb. p. 53, B : Ξύμπασα ἡδονή· Gorg. p. 477, C : Σύμπασα ψυχῆς πονηρία· Soph. p. 219, D : Τὸ λοιπὸν ξύμπαν· Leg. 2, p. 656, E : Οὔτ' ἐν μουσικῇ ξυμπάσῃ· Tim. p. 36, E : Πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον· Soph. p. 236, C : Κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικήν· Reip. 10, p. 616, D : Τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους· 4, p. 421, C : Ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης· 423, D : Ξύμπασα ἡ πόλις. || Pro simplici πᾶς Tzetz. Hist. 9, 256 : Καὶ εὐσεβὴς δὲ σύμπας· 402 : Ὡς Πίνδαρός τε γέγραφε καὶ σύμπας μυθογράφος. Conf. etiam Συνάπας. De accentu Arcad. p. 116, 25. L. Dind.]

[Σύμπασμα, τό.] Συμπάσματα, Ea quibus corpus conspergitur, ut de διαπάσματα dictum fuit. In VV. LL. συμπάσματα exp. Corpori conspersi (rectius inspersi) pulvisculi. Item Aspersiones, s. Aspergines, quæ ob corporis pruritum adinventæ sunt, ex Cæl. Aurel. Chron. 3, 5 et 7.

Συμπάσσω [s. Συμπάττω], Conspergo. [Plut. Mor. p. 89, D : Οὐχ ἑαυτῶν ἀποψῶσι τὰς λοιδορίας, ἀλλὰ συμπάσσουσιν ἀλλήλους· 638, E : Τὸ συμπάσαι τῶν ποιητῶν καὶ καταπάσαι παλῦναι λεγόντων. Soranus De obstetr. p. 274, B.]

[Συμπασχάζω, Paschæ solennia una celebro. Basil. t. 2, p. 1005, B. Hase.]

Συμπάσχω, q. d. Compatior [Gl.], Coafficior, Simul patior, afficior etc., quæ habes supra in Συμπαθέω post Συμπαθής. [Σ. σοι, Doleo vicem tui, et vicem tuam, Gl. Orph. Hymn. 1, 8 : Συμπάσχεις ὠδῖσι.] Bud. postquam συμπάσχειν ad verbum exposuit Coaffici, Consentire, affert hæc, quæ in Vita Thuc. [§ 70] scripta esse dicit, Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. [Galen. Comm. ad Hippocr. Aph. 6, 16 : Τοῖς πάσχουσι μορίοις οὐχ ἁπλῶς ἕτερα συμπάσχειν πέφυκεν. Et ib. : Τοῖς ἀναπνευστικοῖς ὀργάνοις τὸ ἧπαρ συμπάσχει. Fobs. Aret. p. 23, 5 : Κύστις χαλεπή, κὴν ἄλλοισι ξυμπεπόνθῃ. Arrian. Epict. 1, 14, 5 : Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα ἐνδέδεται τοῖς ὅλοις καὶ συμπέπονθεν.] Item ex Gregor., loquente de ostentis quæ pro Christianis apparuerunt : Ταῦτα μὲν ἐκ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἄνω, συμπασχόντων τοῖς ἡμετέροις, κατὰ τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν τε καὶ οἰκείωσιν. In VV. LL. ex Theophrasto : Συμπάσχει ταῖς μεταβολαῖς, pro Mutationes sentit. Sed et diverso usu, cum rei accus. sc., ex Eodem : Συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα· si locus mendo caret. [Plato Reip. 10, p. 605, D : Ἑπόμεθα συμπάσχοντες· Charm. p. 169, C : Οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸν τοῦτο ξυμπάσχουσιν. Aristot. De anima 3, 3 med. : Ὅταν δοξάσωμεν δεινόν τι ἢ φοβερόν, εὐθὺς συμπάσχομεν. Polyb. 4, 7, 3 : Συμπάσχοντες ταῖς τῶν Μεσσηνίων ἀτυχίαις· 15, 19, 4 : Εἰ τοῖς τῆς πατρίδος πράγμασιν ἀληθινῶς συμπάσχει. Diod. 17, 36. || I. q. συμπαθέω, Misereor. Antiatt. Bekk. p. 114, 4 : Συμπάσχειν, τὸ ἐλεεῖν, Ἀντιφάνης Διδύμοις.]

Συμπᾰτᾰγέω, q. d. Constrepo, Simul strepo, fragorem edo s. crepitum aut etiam fremitum : sequendo signiff. datas nomini πάταγος. Exp. etiam Collido, Palma aut Vola aperta quatio, quod Hesych. συμπατάγησαν exp. verbo συνεκρότησαν : addens etiam συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες. [V. Συμπλαταγέω. « Sext. Emp. p. 360, 27 : Χειρῶν συμπαταγουσῶν. » Hemst.]

[Συμπᾰτάσσω, Confligo, Collido. Eur. Suppl. 699 : Καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν ἔκτεινον, ἐκτείνοντο. « Planud. Ovid. Met. 12, 468. » Boiss. Theodor. Prodr. p. 26 init.]

Συμπᾰτέω, Conculco. [Concalco, Gl. Babrius Fab. 28, 1 : Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων. Pollux 7, 37 : Τοῦ δὲ κνάπτειν ἡγεῖται τὸ συμπατῆσαι, addito l. Cratini, in quo Κνάψειν πρὶν συμπατῆσαι. Geopon. 8, 23, 1 : Συμπατήσαντες (τὰς σταφυλάς)· pass. 5, 15, 5; et 9, 11, 3, τὸ φυτόν. L. D. Diog. L. 4, 36 : Τὰς πλίνθους συνεπάτησεν. Wakef. Improprie Clearchus apud Athen. 15, p. 681, C : Ὅρα τοὺς τὸ κοσμοσάνδαλον ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους, οἳ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Valck.] Et pass. Συμπατέομαι, Conculcor : unde συμπατούμενοι ap. Gregor. [t. 1, p. 247, B. Id. ib. p. 303, A : Σφενδονηθέντες καὶ συμπατηθέντες. Zosim. Hist. p. 125, 17 : Ὑπό τε τῶν ἱππέων συμπατούμενον. Hase. Æschines p. 77, 10 : Αὐτίκα μάλα ἤμελλεν συμπατηθήσεσθαι ὑπὸ τῆς ἵππου, similiterque de conculcatis in pugna Polyb. 1, 34, 7 et alibi, Diodorus et alii. Theophr. H. Pl. 8, 7, 5 : Βλαστάνουσι δὲ τῷ ὑστέρῳ ἔτει ἀπὸ τῶν συμπατουμένων (πυρῶν καὶ κριθῶν). In fut. pass. inter συμπατηθησομένου et συμπατησομένου variant libri Luciani Bacch. c. 1.]

[Συμπατήρ, τρός, ὁ, q. d. Compater. Joann. Damasc. ed. Major. Serm. 11, p. 80, 7. Boiss.]

[Συμπάτησις, εως, ἡ, Conculcatio. Georg. Pachym. 4, 20, p. 219, B : Ταῖς παρ' ἀλλήλων συμπατήσεσι κινδυνευόντων. L. D. OEcum. In Apoc. p. 402, 11 Cramer. : Τῇ σ. τῶν βοτρύων. Hase.]

Συμπατριώτης, ὁ, pro πατριώτης, vide in ll. quos protuli in Πατριώτης, ex Polluce [3, 54] et Luciano [Solœc. c. 5. Ex Archippo citant Pollux et Antiatt. Bekk. p. 113, 20. Schol. Aristoph. Av. 367. Theodor. Prodr. p. 305 fin. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 411, B. Et in var. script. pro πατριώτης ap. Athanas. vol. 1, p. 113, B. L. Dind.]

[Συμπαύομαι, Una desino. Invent. cap. Jo. Bapt. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 716, B, συμπεπαῦσθαι. Galen. vol. 4, p. 59, 15 : Ἀεὶ δὲ συμπαυόμενος ὁ μυελὸς τῇ ῥάχει. Hase.]

[Συμπαχύνω, Condenso, Crasso. Hippocr. p. 510, 11 : Ψῦξις γενομένη συνεπάχυνε τὸ γάλα· et pass. 13, τὸ ὑγρὸν συνεπαχύνθη. Demetr. Phal. c. 158. « Psellus Opusc. p. 166, 5 a fin. : Εἰ δέ τις γνῶναι τὰς ἀσωμάτους οὐσίας θελήσειε, μὴ προσχωροίη ταῖς ἐγγὺς ἀσωμάτων φύσεσιν, ἀλλὰ ταῖς τῶν σωμάτων ἀντιλήψεσι συμπαχύνοι οἷον τὴν ψυχικὴν ἐνέργειαν, ἆρ' ἂν οὗτος γνοίη ποτὲ φύσιν ἀσώματον; » Boiss. ἄϋ]

[Συμπεδάω, Compedio, Constingo. Xen. Anab. 4, 4, 11 : Τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιών. Ubi συνεπόδισεν restitui ex libris. Sed συμπεδήσας est ap. Theodor. Prodr. 3, p. 114 init. : Πρὸς ταῦτα μικρὸν συμπεδήσας τὸ στόμα. Et ap. Nicet. Eugen. 1, 69 : Τοὺς ἁλόντας συμπεδήσαντες. L. D. Et ap. Cyrill. Hieros. Catech. p. 41, B. Onesand. Strateg. c. 11 med., p. 60, 23 Cor. : Ὥσπερ ἐν ζωγρείῳ τινὶ συνεπέδησαν τοὺς πολεμίους. Hase. De pass. non recte HSt. :] Συμπεδέομαι, unde Συμπεπεδημένος τὼ πόδε, Pedibus revinctus, Lucian. [Plut. Mor. p. 924, F : Τοῖς αὐτοῦ πεπιεσμένον μέρεσι καὶ συμπεπεδημένον.]

Συμπείθω, Una persuadeo; simpl. pro Persuadeo [Gl.], Adduco, Persuadendo promoveo et flecto. [Thuc. 7, 21 : Ξυνέπειθε καὶ ὁ Ἑρμοκράτης οὐχ ἥκιστα τοῦ ταῖς ναυσὶ μὴ ἀθυμεῖν ἐπιχειρήσειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.] Xen. [Comm. 2, 4, 6] : Τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος. [Cyrop. 2, 2, 24 : Ἡ πονηρία διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν πορευομένη ταύτας ἔχει συμπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν. Plato Leg. 4, p. 720, D : Πρὶν ἄν πῃ ξυμπείσῃ. Isocr. p. 87, D : Ἐπειδὰν μηδὲν ᾖ τὸ συναγωνιζόμενον καὶ συμπεῖθον. Æschines p. 73, 40 : Συνέπεισε τὸν δῆμον μηκέτι βουλεύεσθαι. Lycurg. p. 162, 1 : Οἱ ποιηταὶ μιμούμενοι τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων

ἐκλεξάμενοι μετὰ λόγου καὶ ἀποδείξεως τοὺς ἀνθρώπους συμπείθουσιν.] Dem. [p. 276, 14] : Εἰ τοὺς Θετταλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς. [Aristot. De gen. an. 4, 3 fin. : Συνέπειθε πολλάκις λέγων.] Plut. Cicerone [c. 35] : Συνέπεισεν ἐν φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. [Dionys. A. R. 6, 49 med. : Ὅτι τἀναντία συμπείθουσιν.] Pass. Συμπείθομαι, Persuadeor, Adducor, Persuasione flector et permoveor. [Obsequor, Gl. Æschines p. 64, 1 : Εἰ ταῦθ' οἱ Φιλίππου μὴ συμπεισθήσονται πρέσβεις. Aristot. Reip. 4, 11 fin. : Εἷς γὰρ ἀνὴρ συνεπείσθη μόνος ταύτην ἀποδοῦναι τὴν τάξιν. Polyb. 17, 13, 4 : Τοὺς συμπειθομένους κοινωνεῖν.] Plut. Themist. [c. 23] : Δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, Ab accusatoribus persuasus. Alii sic, In delatorum sententiam veniens : quemadmodum ex Luciano quoque συμπείθονται affertur pro Assentiuntur. Exp. etiam Consentio, Idem sentio. Plut. Pyrrho p. 704 meæ edit. [c. 5. Eunap. p. 23=463; 30=466, 467. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 822, B : Εἰς τὸ συμπείθεσθαι τοῖς ἄλλοις.]

[Συμπεινάω, Simul esurio. Clem. Hom. 13, 18.]

[Σύμπειρος, ὁ, ἡ, Qui idem cum aliquo experitur. Pind. Nem. 7, 10 : Μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν, i. fere q. ἔμπειρον.]

Συμπείρω, Configo. Pass. Συμπείρομαι, Configor, Confodior. Unde συμπεπάρθαι, Confixum s. Confossum esse, Transfixum s. Transfossum esse. [Plut. Camill. c. 41 : Τοὺς δὲ θυρεοὺς συμπεπάρθαι καὶ βαρύνεσθαι τῶν ὑσσῶν ἐφελκομένων· Crass. c. 24 : Τοξεύμασιν ἐντυχόντες καὶ συμπαρέντες. Oppian. Hal. 4, 230 : Ἁλιεὺς δέ μιν αἶψα δοκεύσας χαλκείαις ξυνέπειρεν ἀνακρούων γενύεσσιν. « Quintus 1, 610. » Kall. Basil. t. 1, p. 458, C, συμπεπαρμένος· Cat. in Psalm. t. 1, p. 396, 17, τῶν συμπεπαρμένων σαρκῶν. Joseph. Thessalonic. Or. in cruc. p. 85, C Grets. : Παλάμαι ἥλοις συνεπάρησαν. Hase.]

[Συμπελάζομαι, Congredior. Schol. Eur. Andr. 25.]

[Συμπελτάζομαι, Una cum milite levis armaturæ milito leviter armatus. Synes. p. 12, C : Τῷ πελταστῇ συμπελτασθήσεται.]

Συμπέμπω, Simul mitto. [Pind. Isthm. 4, 70 : Καὶ παρόντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. Æsch. Suppl. 493 : Ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον. Eur. Iph. T. 1208 : Σῶν τέ μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν· 1329 : Ἡμᾶς, οὓς σὺ συμπέμπεις. Herodot. 5, 80; 8, 104. Et sæpius Xen. vel absolute vel cum dat., vel cum præp., H 1, 4, 21 : Μετ' αὐτοῦ Ἀριστοκράτης καὶ Ἀδείμαντος συνεπέμφθησαν. Plat. Reip. 10, p. 620, D : Τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου. || Simul prosequor. Isæus p. 61, 17 : Ἐτόλμησε συμπέμψαι τὴν πομπήν. Lysias p. 500, 1, 7. Et sæpius Dio Cass. L. Dind.]

[Συμπένης, ητος, ὁ, ἡ, Compauper. Greg. Naz. Orat. 16 init. Boiss. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 90, B. L. Dind.]

[Συμπενθέρα, ἡ, Socrus. Anna Comn. p. 54. « Jo. Jejun. Pœnitent. p. 79, E. » Hase.]

[Συμπενθερία, ἡ, Affinitas per matrimonia liberorum. Constantin. De adm. Imp. c. 29 : Συμπενθερίας μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ ἀγάπας ἔχοντες. Balsamon Interrog. 43 : Ἡ συμπενθερία τῶν συντέκνων μέχρι πόσου βαθμοῦ κωλύεται. (Hieremias patr. in Exposit. Ms. graduum cognationis et affinitatis : Ἡ συγγένεια διαιρεῖται εἰς ς', πρώτην τὴν ἐξ αἵματος, δευτέραν τὴν ἐξ ἀγχιστείας, ἤγουν κοινῶς λεγομένης συμπενθερείας (sic), τρίτην τὴν ἐκ τριγενείας, συμπενθερείαν οὖσαν καὶ αὐτήν. Duc. Append. p. 212.) Nomocan. Cotel. n. 492. Ducang. Georg. Lecapen. Grammat. Ms. (p. 69) : Λέγεται δὲ κῆδος καὶ ἡ συγγένεια, ἡ κοινῶς λεγομένη συμπενθερία. Id. Append. p. 177. Anna C. p. 27. Elberl. Schol. Eurip. Hec. 817.]

[Συμπενθεριάζω, Affinitatem contraho per matrimonia liberorum. Constantin. De admin. Imp. c. 13 : Εἰ... ἀτίμων βορείων γενῶν αἰτήσεται συμπενθεριάσαι μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ ἢ θυγατέρα αὐτοῦ εἰς νύμφην λαβεῖν ἢ ἐπιδοῦναι οἰκείαν θυγατέρα· et sæpius ibid. V. ad Annam p. 233, 281, et Gloss. med. Lat. in Consocer. Ducang.]

[Συμπένθερος, ὁ, Consocer. Leo Grammat. in Leone Philos. p. 484 : Ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς Γρηγορᾶν, συμπένθερον ὄντα Ἀνδρονίκου. Idem in Porphyrogen. p. 494 : Νικήτας ὁ σ. Ῥωμανοῦ, etc. Ducang. Codin. Orig. p. 6. Boiss. Anna Comn. p. 28, 30, 37, 67, alibi. Elberling. Συμπενθερὸς male Constantin. Cærim. p. 221, A; Cotel. Mon. vol. 3, p. 500, A. L. Dind.]

[Συμπενθέω, Condoleo. Æsch. Cho. 199 : Ξυμπενθεῖν ἐμοί. Eur. Herc. F. 1390 : Κείρασθε, συμπενθήσατε. Ps.-Demosth. p. 1399, 26 : Συμπεπένθηκε δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ πλεῖστον μέρος. Isocr. p. 176, E : Οὐ συμπενθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας. Lycurg. p. 153, 23 : Τὸν οὐδὲ συμπενθῆσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς τολμήσαντα. Diod. 4, 11 : Πάντων αὐτῷ συλλυπουμένων καὶ συμπενθούντων, et alibi. L. D. Joseph. B. Jud. 2, 6, 2 : Συμπενθῆσαι τὸν Ἡρώδου θάνατον αὐτῷ. Greg. Naz. t. 1, p. 160, B : Ὡς συμπενθήσοντες καὶ συνθρηνήσοντες. Hase. Const. Manass. Amat. 1, 54. Pachymer. Decl. 12, p. 230 : Ἥκω συμπενθήσων ὑμῖν τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀνδρῶν. Boiss.]

[Συμπενθής, ὁ, ἡ, Condolens. Greg. Naz. Or. 16 init. Boiss.]

[Συμπένομαι, Simul pauper sum. Plato Menon. p. 71, B : Συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος.]

[Σύμπεντε, Quinque simul. Hyperid. ap. Harpocr. v. Συμμορία cit. : Ἕως μὲν πλουσιώτατοι σύμπεντε καὶ σύνεξ τριηραρχοῦντες ἀνήλισκον τὴν πόλιν. In Etym. M. σὺν ε'. L. D. Schol. Demosth. vol. 2, p. 55 Reisk. Hase.]

[Συμπεπαίνω, Maturo. Hippocr. p. 1165, B : Φύματα τὰ ὁμαλῶς ξυμπεπαινόμενα. « Rufus Eph. p. 7 ed. Clinch. » Wakef. Oribas. p. 75 ed. Mai. L. Dind.]

[Συμπεπλεγμένως, Conjunctim. Athanas. vol. 1, p. 233. Kall. Galen. vol. 19, p. 489, 1. Interpr. : Haud citra aliorum permixtionem. Hase. Hermias In Plat. Phædr. p. 87; Suidas v. Ἐναλλάγδην.]

[Συμπεπνιγμένως, Ad modum strangulati. Psellus Laude cimicis p. 109, 8 a fin. edit. meæ : Οὐδ' οὕτως ὡς ἔχει σ. ἐκφωνήσει. Boiss.]

Συμπεπτικὸς, ή, όν, Concoquendi facultate præditus. Redditur etiam Concoquens. [Galen. vol. 14, p. 694, 10. Id. ib. p. 764, 10 : Συμπεπτικὰ δὲ τὰ διὰ ῥητίνης καὶ χαλβάνης. Hase.]

Συμπέπτω, sive Συμπέττω, ψω, Concoquo, Conficio. Aristot. [H. A. 9, 40 med.] de apibus : Ἐπικάθηνται δὲ τοῖς κηρίοις καὶ συμπέττουσι. Bud. accipit pro ἐκπέττω, Excoquo, in hoc l. Aristot. H. A. 6, [2, fin.] : Ἐκ τοῦ ᾠοῦ πάλιν συμπεττομένου ἡ τοῦ νεοττοῦ γένεσις. [Ib. 5, 17 : Συμπέψασα ἐν κ' ἡμέραις. Id. De partt. an. 4, 3 init. : Τὸ διηθούμενον τῆς αἱματώδους τροφῆς διὰ τὴν θερμότητα τὴν περὶ τὸν τόπον συμπεττόμενον ... στέαρ γίνεσθαι· Meteor. 4, 2 : Ἡ τροφὴ συμπέττεται διὰ λουτρῶν· 3 fin. : Τότε γὰρ συμβαίνει ἐν τῷ ὑγρῷ θερμότητα πλείω μὲν εἶναι ἢ ὥστε μὴ κινῆσαι, ἐλάττω δὲ ἢ ὥστε ὁμαλῦναι καὶ συμπέψαι. Diosc. 4, 9; Matthæi Med. p. 65 et 73. Forma Συμπέσσω Nemes. De nat. hom. p. 239, 257.]

Συμπεραίνω, Una perficio, Adjuvo ad aliquid peragendum [Eur. Med. 341 : Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα· 886 : Ἐγὼ δ' ἄφρων, ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει. Isocr. p. 76, C : Τυχὸν ἄν τι συνεπέραναν. Theophr. fr. De sens. 89 : Ταῦτα πάντα συμπεραίνει διὰ τὸ... περὶ τοῦ γεώδους ἀφορίζειν. Aristot. De mundo 7, 4 : Κλωθὼ συμπεραίνουσά τε καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. Plut. Anton. c. 48 : Τὸν χρόνον ἔφη τῆς πορείας οὕτω συμπεραίνειν τὸ μέτρον.], συνδιαπράττομαι, ut Bud. exp. ap. Dem. [p. 281, 27] : Συμπεραναμένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. [Nicetas Chon. p. 3, D : Ἐς τόνδε τὸν ἄνακτα τὸ λέγειν συνεπεράναντο. Phot. cod. 221, p. 180, 43 : Τὸ ὅλον ἐνταῦθα συμπερανάμενος βιβλίον. Qui act. p. 179, 8 dixerat συμπεραίνει τὸν λόγον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς πλευρίτιδος· et pass. 178, 40 : Ἁπλῶς ὅσα περιγραφῇ συμπεραίνεται τοῦ στόματος· 177, 17 : Συμπεραίνεται αὐτῷ τὸ βιβλίον εἰς τὸν ις' λόγον. Item Xen. Cyrop. 6, 1, 31 : Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συνεπεραίνετο. Ita meliores : ceteri οὕτως ἐπεραίνετο. Plato Tim. p. 39, D : Τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη· Ep. 4, p. 320, A : Εἰς τὸ ξυμπερανθῆναι.] || Συμπεραίνω et Συμπεραίνομαι, Concludo, Colligo, συνάγω : vox Dialecticorum, ut et περαίνω : qua signif. utitur Aristot. Eth. 1, 3 [1 med. : Ἀγαπητὸν περὶ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας τοιαῦτα καὶ συμπεραίνεσθαι· 7, 5 med. : Ἀνάγκη τὸ συμπερανθὲν φάναι τὴν ψυχήν], necnon Themist. Apud Alex. Aphr. vero Συμπεραίνεται, Efficitur et conclu-

ditur, ut Luc. sæpe loquitur. || Συμπεραίνω, Coitum perago, ut Bud. interpr. ap. Aristot. H. A. 5, [5] : Τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν. At Gaza, Inseritur et in locos tenditur feminarum. [Eur. Or. 1551 : Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, Claustra jungentes et firmantes vectibus vel seris.]

[Συμπεραιόω, Conficio. Phot. Bibl. p. 21, 8 : Ἐν οἷς αὐτοῦ καὶ οἱ δύο συμπεραιοῦνται λόγοι· 304, 8 : Ἓξ ἡμέραι συμπεραιοῦνται. « Una prætereo, Method. p. 346. Terminor, εἴς τι, Clem. Alex. p. 452. » Kall. Συμπεραιοῦν ὅλην διάνοιαν, Demetr. Περὶ ἑρμ. § 2, pro eo, quod interpretamentum est, cod. Ms. συμπληροῦν. Hemst. Stob. Floril. 108, 74 : Συμπεραιώσας τὴν διάλεξιν. Pallad. Vita Chrys. p. 74, 9 : Τὴν κακίαν συμπεραιώσαντες. Philo vol. 2, p. 374, 24, de anno : Περιέχει πάντα συμπεραιούμενος. Hase.]

[Συμπεραίωσις, εως, ἡ, Finis. Clemens Al. p. 623, τοῦ βίου. Kall.]

[Συμπέρανσις, ἡ, Consummatio. Euseb. Dem. ev. p. 419, C : Τῆς εὐαγγελικῆς συμπεράνσεως. Hase.]

[Συμπεραντέον, Concludendum, Finiendum. Julian. Ad Them. p. 266, C. Boiss. Galen. vol. 5, p. 66 : Σ. ἡμῖν τὸν λόγον. L. Dind.]

[Συμπεραντικός, ή, όν, Concludens. Phot. Bibl. p. 154, 15 : Τοὺς τὴν λύσιν ἐπιτελοῦντας λόγους εἰς τὸ σ. ἀπαρτίζεσθαι σχῆμα. L. D. || Adv. Συμπεραντικῶς, in Paraphr. Aristot. Soph. elench. ed. Spengel. Osann.]

Συμπέρασμα, τὸ, Conclusio, [Terminatio, add. Gl.] Connexio, Complexio, Id quod ex positis vel concessis efficitur et concluditur, Ultima pars syllogismi, in qua duo πέρατα, i. e. Termini s. Extrema, relicto medio conjunguntur. [Aristot. Metaphys. 4, p. 89, 1 : Τὰ μέρη τοῦ ὅλου καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ συμπεράσματος. Synes. p. 51, C : Προτάσεις καὶ συμπεράσματα. Scholl. Aristoph. Pl. 563, Plat. Leg. 10, p. 456.] Plut. De solert. anim. [p. 969, B] : Τὸ σ. τοῖς λήμμασιν ἐπιφέροντος. Vide Quint. 5, 14. [|| Consummatio, Finis. Ocellus 1, 3 : Τὸ σ. τῆς μεταβολῆς. Eust. Il. p. 73, 28 : Κορωνίδα ἤτοι σ. καὶ τέλος. Wakef. Greg. Naz. Carm. iamb. 15, 252 : Τὸ σ., τῶν ὄντων λύσις. Julian. Epist. p. 123, 16 Heyler. : Τοῦ συμπεράσματος τὸ πλήρωμα. Hase.]

[Συμπερασματικός, ή, όν, Concludens. De part. ἄρα schol. Eur. Hec. 511, 996, Or. 189. ||] Συμπερασματικῶς, ut συλλογίσασθαι σ., Ratiocinari et syllogismum proponere, in quo concessis vel positis duabus propositionibus infertur conclusio. Aristot. Rhet. 2, [24] : Μὴ συλλογισάμενον σ.

[Συμπερασμός, ὁ, Terminatio, Confectio. Artemid. 3, 58 : Τὸν σ. ἑκάστης χρείας.]

[Συμπεραστικός, ή, όν, Concludens. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 695, D : Σχήματι συμπεραστικῷ. L. D. || Adv. Συμπεραστικῶς, Aristot. Soph. elench. 1, p. 297.]

[Συμπερατόω, Conficio. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 273. Nicetas In Greg. Naz. p. 59 Matth. Boiss. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 36. Elberling.]

[Συμπεράω, Concludo. Plotin. De pulchrid. p. 134 Cr. « Schol. Eur. Or. 1551 : Κλεῖθρα συμπεραίνοντες, ἀντὶ τοῦ συμπερῶντες, συνδέοντες, συγκλείοντες. » Kall.]

[Συμπέρθω, Una vasto. Eur. Hel. 105 : Καὶ ξύν γε πέρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην. Seager.]

Συμπεριάγω et Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι, vel Mecum quoquoversum duco. [Plut. Mor. p. 200, C : Ἀλλὰ καὶ τὸν Λαίλιον ἐπαγγελλόμενος συμπεριάξειν καὶ συναρχαιρεσιάσειν· 878, E : Πνευματούμενος δὲ οὗτος (ὁ ἀὴρ) κατὰ τὴν κίνησιν, καὶ συμπεριλαμβάνων τὰ ἄστρα, συμπεριῆγε ταῦτα, καὶ τὴν νῦν περιφορὰν αὐτῶν μετέωρον ἐφύλαττε.] Xen. Hier. [2, 8], de tyrannis loquens : Αὐτοί τε γοῦν ὡπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι. [Cyrop. 4, 3, 1 : Γυναικῶν ... συμπεριαγομένων. Una veho, Œcon. 8, 12 : Πολλὰ ὅπλα τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει (navis). « Athen. 12, p. 535, C : Στρατηγῶν δὲ συμπεριήγετο αὐτῷ τήν τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν, καὶ Θεοδότην τὴν Ἀττικὴν ἑταίραν. » Valck. Dio Cass. 77, 7 : Καὶ νὴ Δία καὶ ἐλέφαντας πολλοὺς συμπεριήγετο. Plut. Mario c. 11 : Μυριάδες μὲν γὰρ αἱ μάχιμοι τριάκοντα σὺν ὅπλοις ἐχώρουν, ὄχλοι δὲ παίδων καὶ γυναικῶν ἐλέγοντο πολὺ πλείους συμπεριάγεσθαι· Mor. p. 247, E : Ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθὲν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον. Angl. || Simul circumago. Aristot. Meteor. 1, 7 init. : Αὕτη συμπεριάγεται περὶ τὴν γῆν ὑπὸ τῆς φορᾶς. Geopon. 2, 39, 3 : Συμπεριάγονται τῷ ἡλίῳ. L. Dind. Maximi Schol. in Dionys. Areop. p. 316 : Τοῦτο γὰρ μείζονός ἐστι δυνάμεως, τὸ κινουμένου οὐρανοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων στῆναι ἥλιον καὶ σελήνην ἀκινήτους, καὶ μὴ τὴν αὐτὴν φορὰν συγκινηθῆναι τῷ παντὶ, μεθ' οὗ ἀεὶ συμπεριήγοντο. Paulo post : Μᾶλλον δέ φησι πολλῷ θαυμασιώτερον, εἴπερ ὁ μὲν πόλος περιήγετο· τοῦτον γὰρ ἐδήλωσεν, εἰπὼν τῶν ὅλων, καὶ κρειττόνων, καὶ περιεχόντων· ἥλιος δὲ καὶ σελήνη· τὰ γὰρ περιεχόμενα ταῦτα οὐ συμπεριήγετο τῷ περιέχοντι. Angl.]

Συμπεριαγωγός, ὁ, ἡ, Qui adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plato Pol. 7, [p. 532, D] : Καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, ξυνερίθοις καὶ ξυμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις, quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adjutricibus ac ministris quibusdam utens his artibus quas narravimus.

[Συμπεριαιρέω, Simul tollo. Theodor. Stud. p. 304, B. L. Dind.]

[Συμπεριακολουθέω, Vestigiis alicujus inhæreo, huc et illuc, quocunque eat, subsequendo. Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. serm. 4, vol. 3, p. 122 (vol. 10, p. 204 ed. Bened.). Seager.]

[Συμπεριβάλλω, Circumvelo. Maxim. Mart. Comp. eccl. p. 350, C. Galen. vol. 14, p. 402, 6 : Αὐτῷ συμπεριβαλών. Hase.]

[Συμπεριβομβέω, Simul bombito circa aliquem. Themist. Or. 19, p. 233, A : Περιβομβεῖ καὶ συμπεριπέτεται ἑκούσιον τὸ σμῆνος. Nam cod. vidi, qui exhibet συμπεριβ. pro edito περιβ. Boiss. Vicissim idem liber Or. 2, p. 36, B, in iisdem verbis περιβ. pro συμπεριβ.]

[Συμπεριγίγνομαι poni videtur apud Hesychium inter Συμπατάγησαν et Συμπεπερονημένοις ponentem Συμπεριγενόμενον, συμπεριλαμβανόμενον.]

[Συμπεριγράφω, Simul circumscribo. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 14, p. 5 : Διὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἑαυτὴν συμπεριγράφει· et alibi sæpe. Schol. Thuc. 7, 26. Clem. Alex. Str. p. 673, 800. Germanus Cotel. Mon. vol. 2, p. 464, D : Τοῖς οἰκείοις ὅροις συμπεριγράφεται. Theodor. Stud. p. 82, E. L. Dind. Method. Allatii p. 56, 1 = p. 30. Boiss. Phot. Epist. p. 383, 12 : Συμπεριγράφων καὶ συνεκπληρῶν. Greg. Nyss. t. 3, p. 67, A; 71, B et C; 95, B et D; 98, A. Eunom. ib. p. 53, A : Συμπεριγραφομένων τοῖς ἔργοις τῶν ἐνεργειῶν. Hase.]

[Συμπεριδινέω, Simul circumvolvo. Tim. Locr. p. 96, D : Συμπεριδινέεται τᾷ ταυτῶ φορᾷ. Phot. Bibl. p. 210, 29. « Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. vol. 4, p. 358. » Boiss. Achill. Tat. Isag. p. 163, D : Τὰ ἄστρα συμπεριδινούμενα. Hase.]

[Συμπεριδονέω, i. q. præcedens. Cassii Probl. c. 60 : Ἐν τῷ διάγειν τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ τὴν ὑπάλειψιν συμπεριδονούμενον τῷ βολβῷ τὸ κολλύριον λεπτύνεται. L. Dind.]

[Συμπερίδρομος, ὁ, ἡ, Simul circumcurrens. Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 348, 15 : Τὰ μέτρα ταῦτα συμπεριδρόμοις ἅμα πάλιν διαιρεῖ πρὸς τὰ τέσσαρα μέρη. L. D.]

[Συμπεριειλέω, Simul circumvolvo. Oribas. p. 170 med. Mai. : Συμφέρει δὲ μαλάγματος χάριν συμπεριειλεῖν ἔριον λεπτόν. L. Dind.]

[Συμπεριειλημμένως, Epiphan. vol. 1, p. 987, A : Ἔχει γὰρ σ. τὸ θεὸς, Comprehensum. L. Dind.]

[Συμπερίειμι, Simul circueo. Xen. Ven. 10, 4 : Συμπεριιέναι τῇ κυνί. Æneas Tact. c. 38 init. : Ξυμπεριιέναι κύκλῳ τὸ τεῖχος. Lucian. Lapith. c. 17. L. D. Diog. L. 6, 97 : Συμπεριῄει τἀνδρί. Hemst. Athanas. t. 2, p. 468, A : Συμπεριῄει αὐτῷ τῶν ἀνθρώπων τὰ γένη. Joseph. B. Jud. 4, 3, 13 : Σ. τῷ Ἀνάνῳ. Synes. De prov. p. 33, 24 Krabing. : Παρόντες τε καὶ συμπεριιόντες. Hase.]

[Συμπερίειμι, ap. Georg. Nicomed. in Combef. Hist. Monothel. p. 1180, E : Εἰ δὲ καὶ συμπεριεῖναι ταύτῃ τὴν τοῦ Κλωπᾶ καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἐν τῷ σταυρῷ γέγραπται, scribendum συμπαρεῖναι. Conf. Lucas 23, 48. L. D.]

[Συμπεριέλκω, Una circumtraho. Galen. vol. 19, p. 276, 4. Euseb. Præp. ev. p. 836, D. Plutarch. Moral. p. 890, B : Συμπεριελκομένην τῇ κινήσει. Hase.]

[Συμπεριενεκτέον, Simul circumferendum. Socrates Stobæi Flor. 79, 42. Boiss.]

[Συμπεριέρχομαι, Collustro, Colloquor, Gl. Appian. Civ. 5, 20 extr. : Συμπεριῆλθε τὰς Ἄλπεις. Scott. Synes. De insomn. p. 145, C. Boiss. Cleomed. De sublim. p. 74, 9 Bak. : Συμπεριέρχεται μὲν γὰρ ἡ σκιὰ τῆς γῆς τῷ ἡλίῳ, Una circumit. Hase. Greg. Nyss. vol. 1, p. 23, D. L. Dind.]

[Συμπεριέχω, Simul contineo. Dionys. A. R. 3, 43, ubi passivo. Epiphan. vol. 1, p. 981, A : Ὁ γεννητὸς οὐ συμπεριέχει τῷ Πατρὶ τὸ ἀΐδιον.]

[Συμπεριζώννυμι, s. Συμπεριζωννύω, Simul cingo. Med. Athen. 12, p. 551, D : Κινησίαν σανίδα συμπεριζώννυσθαι.]

[Συμπεριθέω, Simul circumcurro. Marc. Antonin. 7, 47 : Περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους ὥσπερ συμπεριθέοντα. Lucian. De merc. cond. c. 24 : Συμπεριθεὶς ἄνω καὶ κάτω. Eugenic. Laud. Trapez. p. 372, 64 : Κυνηγέται κυσὶ καὶ τοῖς κνωδάλοις συμπεριθέοντες.]

[Συμπερίπταμαι, Simul circumvolo. Zosim. 1, 57 : Ταῖς ἀκρίσι συμπεριιπτάμεναι. Jo. Chrysost. Select. p. 322 med. Boiss. Ap. Eustath. Epist. ante schol. in Dionys. p. 75, 34 : Ποιῶν συμπτερύσσεσθαι Δαίδαλος οἷα συμπεριπτάμενον Ἴκαρον, recte liber unus συμπαριπτάμενον. Alioqui συμπεριιπτάμενον scrib. L. Dindorf.]

[Συμπεριίστημι, Circumdo. Niceph. Ant. Vita Sim. Styl. Act. SS. Maii t. 5, p. 311, C : Ὁδηγούμενον καὶ συμπεριιστάμενον. Hase.]

[Συμπερικινέω, Una moveo. Cassius Quæst. 27 : Πάντα συμπερικινεῖσθαι τὰ ἐκτός. Boiss.]

[Συμπερικλείω, Simul includo. Schol. Lucian. Gymn. c. 17. Boiss. Tzetz. Hist. 6, 399 : Τὴν πᾶσαν ἱστορίαν ἐν τῇ παρούσῃ συμπερικλεῖσαι βίβλῳ. Elberling. Phot. Epist. p. 16, 33 : Συμπερικλείομεν τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν. Hase.]

[Συμπερικλώθω, ap. Nicet. Eugen. 7, 206 : Κἂν ὁ βάσκανος μίτος τῆς ἀλάστορος τύχης ἀεὶ τὰ λυπρὰ συμπερικλώθειν θέλῃ, Si mihi Fortuna tristes usque velit fatalibus filis nere casus. Boiss.]

[Συμπεριλαμβάνω, Comprehendo, Gl. Plato Tim. p. 58, A : Ἐπειδὴ συμπεριέλαβε τὰ γένη (ἡ τοῦ παντὸς περίοδος)· 74, D : Νεῦρα, οἷς ξυμπεριλαβὼν ὁ θεὸς ὀστᾶ καὶ μυελὸν κτλ. 83, D : Ξυμπεριληφθέντος ὑπὸ ὑγρότητος. Demosth. p. 235, 16 : Συμπεριλαμβάνοντας καὶ τοὺς ἑκατέρων συμμάχους· 239, 7 : Συμπεριειλημμένων τῶν Φωκέων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις. Polyb. 8, 13, 4 : Τῇ περὶ τῆς Ἑλλάδος ὑποθέσει τὰ πεπραγμένα Φιλίππῳ συμπεριλαβεῖν. Diod. 14, 7 : Συμπεριλαβὼν τῷ τῶν πολιτῶν ὀνόματι τοὺς ἠλευθερωμένους δούλους. Dionys. Hal. vol. 6, p. 784, 2 : Εἴ τι θαυμαστὸν ἑκάστη γῆ φέρει, συμπεριείληφεν ἐν τῇ πραγματείᾳ. Lucian. Phalar. 1, 7 : Τοὺς χρηστοὺς τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. Epiphan. vol. 1, p. 981, B.]

[Συμπεριλάμπω, Simul refulgeo. Euseb. Præp. ev. p. 848, C. Greg. Nyss. t. 1, p. 230, B : Ὁ δὲ χρυσὸς, τοῖς ἄνθεσι τούτοις συμπεριλάμπων. Hase.]

[Συμπεριληπτικός, ή, όν, Comprehendens. Epiphan. vol. 1, p. 779.]

[Συμπερινήχω, Simul undiquaque nato. Basil. Seleuc. Serm. 1 in Davidem p. 120. Maius.]

[Συμπερινοέω, Simul perpendo. Marc. Anton. 8, 36 : Μὴ συμπερινόει ἐπίπονα ὅσα πιθανὸν ἐπιγεγενῆσθαι.]

[Συμπερινοστέω, Simul obambulo. Lucian. Tox. c. 55, Conv. c. 13. Cleomed. 1, p. 60, 5 : Συμπερινοστούσης τῇ σκιᾷ τῆς γῆς. Hemst. Pausan. 5, 14, 10 : Συμπερινοστοῦντα ἡμῖν τὸν λόγον. Euseb. Hist. eccl. p. 50, D, ex Justin. M. p. 69, D : Τὴν συμπερινοστήσασαν αὐτῷ. Joseph. A. J. 3, 6, 1 : Οὐδὲν μεταφερομένου καὶ συμπερινοστοῦντος ναοῦ διέφερε, Templi portabilis et ambulatorii. Hase. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 254, 19. Julian. Ep. 27 fin. : Ταῦτα συμπερινοστεῖ πανταχοῦ. Themist. Or. 11, p. 146, A : Συμπερινοστοῦσι τῷ βασιλεῖ καθάπερ συστρατιῶται. Collustro, Gl. V. Συμπεριέρχομαι.]

[Συμπεριοδεύω, Simul circumagor, circueo. Aristot. De mundo 4, 32 : Πολλαὶ ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατά τινας ὡρισμένους καιρούς. Strabo 17, p. 785, 821. « Theod. Prodromus in Spicil. Rom. Maii vol. 5, p. 391, 12. » Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 642, D : Τῇ τῆς ἀκτῖνος εὐθείᾳ συμπεριοδεύει τὸ σκότος. Hase.]

[Συμπεριορίζω, Circumscribo. Basil. M. vol. 3, p. 432, D : Μὴ συμπεριορίσαντος τοῖς σώμασι τὴν διάνοιαν.]

[Συμπεριπᾰτέω, Una deambulo. Plato Protag. p. 314, E : Ἑξῆς αὐτῷ συμπεριεπάτουν. Athen. 12, p. 545, B; Plut. Mor. p. 182, A, et al.; Lucian. Bis acc. c. 32; Themist. Or. 22, p. 269, B. Justin. Mart. Dial. cum Tryphone init. « Menander Diogenis L. 6, 93 : Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί. » Boiss.]

[Συμπεριπέτομαι, Simul circumvolo. Themist. Or. 19, p. 233, A : Ὧ συμπεριπέτεται ἑκούσιον τὸ σμῆνος. Pro quo συμπέτεται 2, p. 36, B.]

[Συμπεριπίπτω, Simul delabor. Hypsæus ap. Stob. Floril. 92, 10 : Συγκραδαίνεται καὶ συμπεριπίπτει. Hase.]

[Συμπεριπλανάομαι, Una vagor. Anon. in Cramer. Anecd. Ox. vol. 3, p. 167, 8. Boiss.]

[Συμπεριπλέκω, ξω, Circumplico. Pass. Circumplector, Complector. Plut. Crass. c. 25 : Συμπεριπλεκόμενοι τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ἵππων ἐώθουν, ubi al. συμπλεκόμενοι. Aquila et al. Prov. 7, 18 : Συμπεριπλακῶμεν ἐν ἀγάπαις. Epiphan. vol. 1, p. 56, C : Ἐν παραβύστῳ αἰσχρότητι συμπεριπλεκόμενος τῷ γυναίῳ ὁ γόης. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 322, D : Προφητικὰς φωνὰς ταῖς περὶ τοῦ Χριστοῦ μαρτυρίαις συμπεριπεπλεγμένας. Hase.]

[Συμπεριπλέω, Simul circumnavigo. Appian. Civ. 5, 96. « Vita Homeri c. 8. » Elberling.]

[Συμπεριπλοκή, ἡ, Complicatio, Connexio. Lucian. Histor. c. 55 : Τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ τε λέξει μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. Ubi al. συμπλοκῇ. Ps.-Lucian. Amor. c. 53, ubi de Complexu : Αἱ μετὰ τῶν ἐσθήτων συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, item nunc ex codd. receptum περιπλοκαί.]

[Συμπεριποιέω, Concilio, Adjuvo in consequendo. Polyb. 3, 49, 9 : Εἰς τὸ συμπρᾶξαι καὶ συμπεριποιῆσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῷ. Diodor. 11, 81 : Ἠξίουν τοὺς Λακεδαιμονίους τῇ πόλει συμπεριποιῆσαι τὴν ὅλην τῆς Βοιωτίας ἡγεμονίαν. Joseph. A. J. 9, 7, 2, τὴν βασιλείαν τῷ παιδί.]

[Συμπεριπολέω, Simul circueo, obeo, Comitor. Plut. Mor. p. 745, E : Αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς ἕπονται καὶ συμπεριπολοῦσιν· 766, B : Ὁ ὡς ἀληθῶς ἐρωτικὸς διατελεῖ περὶ τὸν αὐτοῦ θεὸν ἄνω χορεύων καὶ συμπεριπολῶν. Joseph. C. Apion. 2, 2; Philo Jud. p. 15; Clem. Alex. p. 654. « Greg. Nyss. (vol. 3, p. 233, D; 234, D) ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 27. » Kall. Greg. Naz. Or. 1, p. 4. « Æneas Gaz. Theophr. p. 10 fin.; Proclus In Alcib. p. 136, 137. » Boiss. Jo. Philopon. De creat. mundi p. 69, 28, de cometis : Συμπεριπολούντων τῷ παντί. Hase.]

[Συμπεριπόλησις, εως, ἡ, Circuitus simul obeuntis, Comitatus. Proculus In Plat. Alcib. p. 138, 1 : Οἶδεν ὁ Σωκράτης ὅτι τὸ φίλαρχον τοῦτο καὶ φιλότιμον ἐκείναις προσήκει ταῖς ψυχαῖς ταῖς οὐρανίας σ. ποτε τυχούσαις κἀκεῖθεν εἰς τὸν περὶ γῆν τόπον ἀφικνουμέναις· In Parmen. 2, p. 82. Cit. Boiss.]

[Συμπερίπολος, ὁ, Circuitor, Qui una cum aliis circumvagatur aut obit negotia, Comes. Inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1728 : Εὔστρατος Ἀλκιδάμου Ἀμβρύσιος συμπεριπόλῳ Πανὶ Νύμφαις. Themist. Or. 34, p. 449, 7 : Τὸν ἄγοντα θεὸν τόδε τὸ πᾶν καὶ τοὺς ἐκείνῳ συμπεριπόλους πρακτικήν τε καὶ πολιτικὴν φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν ῥυομένους τὴν ὅλην φύσιν. L. Dind.]

[Συμπεριπτύσσομαι, Simul complector. Basil. t. 1, p. 620, D, τοὺς παρόντας. Hase.]

[Συμπερισκοπέω, Simul circumspicio. Theod. Prodr. p. 389. Elberling.]

[Συμπερισπάω, Simul circumflecto. Etym. M. p. 171, 39. Boiss. Thalassius Centur. p. 118, C. Hase. Apollon. De constr. p. 335, 18.]

[Συμπεριστέλλω, Tego, Occulto. Polyb. 10, 25, 9 : Συμπεριστέλλοντας τὰς ἁμαρτίας. « Tzetz. Hist. 3, 794, 980. » Boiss.]

Συμπεριστρέφω, Una circumverto, circumago s. circumfero, Aristot. De mundo [c. 2, 6 : Τῶν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ τῷ σύμπαντι οὐρανῷ συμπεριστρέφονται. Plut. Mor. p. 927, C : Τῇ δίνῃ συμπεριστρέφεσθαι. Proculus De sphæra p. 51 : Συμπεριστρέφονται καὶ αὐτοὶ τῇ τοῦ κόσμου κινήσει. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 198. L. D. Gemin. El. astr. p. 21, A. Achill. Tat. Isag. p. 166, 32, de terra : Αὐτὴν συμπεριστρέφεσθαι τῷ παντί.

Pseudo-Eratosth. In Arat. p. 266, B : Συμπεριστρεφόμενοι ὁμοίως τοῖς ἀπλανέσιν ἄστροις. Hase.]

[Συμπερισύρω, Simul circumago. Greg. Nyss. t. 3, p. 146, C : Τὸν ἡμέτερον λόγον συμπερισύροντες. Hase.]

[Συμπερισφίγγω, Circumplector. Theod. Prodr. Amic. Exul. p. 85, v. 63 : Καὶ πάντα πᾶσι συμπερισφίγγων μέρη.]

[Συμπεριτείνω, Simul extendo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 136, A : Τῇ ἐπιφανείᾳ συμπεριτείνεται. Boiss.]

[Συμπεριτειχίζω, Circumvallo. Plut. Timol. c. 9.]

[Συμπεριτέμνω, Circumcido. Anna Comn. p. 284, D : Μὴ συμπεριτεμνόμενον (τὸ γένος τῶν Ἰσμαηλιτῶν) τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη. Elberling.]

Συμπεριτίθημι, Una circumpono. Redditur et Circumdo. [Plut. Nic. c. 5 : Ὁ μάλιστα ταῦτα συντραγῳδῶν καὶ συμπεριτιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ δόξαν. Wakef.]

[Συμπεριτρέπω, Una subverto. Sext. Emp. Pyrrh. 188, p. 108 : Οὐ μόνον τῶν ἄλλων ἕκαστον ἀναιρεῖ, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὴν ἐκείνοις συμπεριτρέπει· ib. 193, pass. : Συμπεριτρεπομένων (τῶν συλλογισμῶν) τῇ ὑπάρξει τῆς ἀποδείξεως· et alibi sæpius. L. D. Constant. Acrop. Laud. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 760, E : Συνναυαγήσας δέ πως καὶ συμπεριτραπείς. Hase.]

[Συμπεριτρέχω, Circumambulo. Lucian. Dem. enc. c. 2 : Πανταχοῦ συμπεριτρέχει. « Basil. t. 1, p. 73, C, de antheliis : Ὅταν συμπεριτρέχωσι τῇ τοῦ ἡλίου φορᾷ. » Hase.]

[Συμπεριτυγχάνω, Simul incido in. Ap. Xen. Anab. 7, 8, 22, ex libris melioribus mutatum in συντυγχάνουσιν. Ælian. V. H. 3, 44 : Νεανίσκοι τρεῖς κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν.]

[Συμπεριφαντάζομαι, Simul imaginor. Marc. Anton. 10, 38 : Μηδέποτε συμπεριφαντάζου τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες καὶ τὰ ὀργάνια ταῦτα.]

Συμπεριφέρω, οίσω, Una circumfero, circumrapio. [Plato Reip. 3, p. 404, C : Ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Aristot. H. A. 5, 15 fin.] In VV. LL. redditur etiam Circumago, et affertur ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 120 extr.] : Συμπεριφέρων αὐτὸν τῇδε κἀκεῖσε. Et pass. Συμπεριφέρομαι, quod Bud. interpr. Una circumferor, circumrapior, subjungens ex Luciano [D. deor. 6, 5] : Οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσών, τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί. [Plato Reip. 10, p. 617, E : Ἐπὶ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν βεβηκέναι Σειρῆνα συμπεριφερομένην· Crat. p. 417, A : Τὰ ὑπὸ τοῦ τοιούτου πραττόμενα συμφέροντά τε καὶ σύμφορα κεκλῆσθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι· 437, A : Μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι (voc. ἐπιστήμη) ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι ξυμπεριφέρεται· Phædr. p. 248, A : Ἡ ψυχὴ συμπεριηνέχθη τὴν περιφοράν. Diog. L. 7, 144 : Τῶν ἄστρων τὰ ἀπλανῆ συμπεριφέρεσθαι τῷ ὅλῳ οὐρανῷ.] Addit συμπεριφέρομαι poni pro Comitor, Coeo, Una huc illucque ventito : cujus signif. exemplum affert istud ex Athen. 12, [p. 548, A] : Φιλικῶς [φυσικῶς legitur] ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι· cetera autem hujus loci verba vide ap. eum, Comm. p. 421. [Polyb. 2, 17, 12 : Ὃς ἂν πλείστους ἔχειν δοκῇ τοὺς θεραπεύοντας καὶ συμπεριφερομένους αὐτῷ· 4, 35, 7 : Οὕτως οἱ δυνάμενοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδεξίως ὁμιλεῖν τοῖς συμπεριφερομένοις οὐ μόνον παρόντες, ἀλλὰ καὶ μακρὰν ἀφεστῶτες ἐγκαταλείπουσί τινα αἰθύγματα. Diodor. 19, 24 : Κατὰ τὴν μέθην συμπεριενεχθεὶς τοῖς εἰς τὸ πίνειν ὁρμήσασιν ἐνέπεσεν εἰς ἀρρωστίαν.] Sed quidam συμπεριφερόμενοι hic interpr. Pocula circumferentes et compotantes, sicut in isto Polybii loco [5, 15, 2] : Προβαίνοντος δὲ τοῦ πότου, κἄπειτα γινομένης ἀκαιρίας καὶ πολυποσίας, ἀναγκασθέντες συμπεριφέρεσθαι, ταχέως ἐξεθεάτρισαν αὐτούς, Una pocula circumferre atque compotare. Sed ego huic interpretationi minime assentior, non solum quod durum sit συμπεριφέρομαι activa signif., (ut durum esset φέρομαι pro φέρω significante Fero, Porto,) sed quod ipsi convivæ pocula circumferre non solerent, quin potius ea illis circumferrentur. Non aliud igitur esse puto συμπεριφέρεσθαι in hoc Polybii loco quam quod vulgo dicimus, *Se laisser aller*, et *faire comme les autres*. Quo pertinet et quod a Budæo additur, sc. συμπεριφέρεσθαι esse interdum Comiter alicui sese dare, et morigerum esse : ex Diog. L. Socrate [2, 34] : Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Ex Eod. subjungit et hoc exemplum, narrante Socratem solitum dicere, Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν θυμοειδῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, Morigerabor, Facilem me præbebo assensorem, Non morosum me exhibebo. Ex eod. Diog. L. Zenone [7, 108] : Γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφούς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις.« [Arrian. Epict. 4, 12, 17 : Ἐπὶ τίνι συμπεριενεχθῆναί ποτε καὶ τίνι, Quibus in rebus et cui obsequendum. Aliisque ll. ap. Schweigh.] Item ex 2 Macc. 9, [27] ubi Antiochus Epiphanes filium sibi successorem designans, ad Judæos ita scribit : Πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει, συμπεριενεχθήσεσθαι ἡμῖν, Confido enim eum, institutæ a me æquitatis humanitatisque retinentem, comiter vobiscum et indulgenter acturum, voluntatibus vestris atque postulatis facilem se præbiturum atque assentientem. Vel, ut ab Interprete versum erat, Comem vobis futurum : pro quo verbo Communem mendose legi cœptum est. [Æschines p. 50, 16 : Τοῖς γὰρ καιροῖς ἀνάγκη συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν. Epiphan. vol. 1, p. 88, D : Συμπεριφερόμενον τοῖς ὑμῶν πάθεσιν ἄνθρωπον.] Annotatur porro in VV. LL. συμπεριφέρεσθαι signif. hanc accepisse ab illa circumpotatione convivali et invitatione mutua, in qua non ad sitim, sed ad nutum alterius circumferri oportebat, qui facilitatis vitæ comitatisque nomen affectaret καὶ εὐτραπελίας. Verum ita pro confesso sumeretur illud significatum, quod verbo συμπεριφέρεσθαι tribuitur ap. Polyb., sed non recte, meo quidem judicio, ut antea docui. Quamobrem potius crediderim verbum συμπεριφέρεσθαι, esse illud nostrum, *Se laisser aller ;* quod dicere solemus de eo, qui ad rem aliquam faciendam sinit se abduci precibus aut etiam solo exemplo alicujus. [De consuetudine viri cum muliere, ut infra Συμπεριφορά, Diodor. 17, 77 : Ἡσθεὶς καὶ προσδεξάμενος τὴν ἔντευξιν αὐτῆς (reginæ Amazonum Alexander) καὶ συμπεριενεχθεὶς ἡμέρας ιγ'.] Sumptam vero esse metaph. ab iis, qui quum sint una cum aliis qui circumaguntur, eidem, ut ita dicam, motui se permittunt, atque adeo permittere coguntur. Affertur autem συμπεριφέρεσθαι ex Epicteto et pro συναναστρέφεσθαι, Una versari. [Μέχρι λόγου συμπεριφέρεσθαι αὐτῷ, Epict. Ench. 16, Arrian. Epict. 1, 29, 64, et alibi. || Cum dat. rei, Mente, intelligentia adsequi aliquid, capere, intelligere, perspectum habere, tenere. Polyb. 3, 10, 2 : Καθάπερ ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις περὶ τούτων δεδηλώκαμεν· ὧν χωρὶς οὐχ οἷόν τε ἦν συμπεριενεχθῆναι δεόντως οὔτε τοῖς νῦν λεγομένοις οὔτε τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθησομένοις ὑφ' ἡμῶν· 34, 3 : Ὑπὲρ οὗ διήλθομεν ἡμεῖς ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ χάριν τοῦ συμπεριφέρεσθαι τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς νῦν μέλλουσι λέγεσθαι· 9, 15, 7 : Τοὺς τῆς νυκτὸς (καιροὺς εἰδέναι) δυσχερές, ἐὰν μή τις ... τῇ τῶν ιβ' ζωδίων οἰκονομίᾳ καὶ τάξει συμπεριφέρηται· et ib. 14, ταῖς καθ' ἡμέραν διαφοραῖς τῶν ἀνατολῶν. Nosse, Satis didicisse imperata facere, 10, 21, 9 : Εἰ συμπεριφέρονται οἱ πολλοὶ τοῖς παραγγελλομένοις. Schweigh. Lex.]

[Συμπεριφθείρομαι, Simul oberro. Lucian. Pseudol. c. 18 : Παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ συμπεριεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. V. Περιφθείρομαι. « Athen. 7, p. 289, C : Αὐτῷ συμπεριεφθείρετο, Erat in ejus comitatu. » Valck.]

Συμπεριφορά, ἡ, quod in VV. LL. exp. Portatio quæ fit circumferendo, Circumportatio, ex Cic., ut sit ἡ ἐν κύκλῳ φορὰ τοῦ κύλικος καὶ πόσις. Sed Bud., harum signiff. mentionem nullam faciens, exp. συμπεριφορά, Comitatus et frequens huc illucque assectatio, affertque ex Polyb. [5, 26, 15] : Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐπὶ μὲν τὰς συνουσίας καὶ τοιαῦτα τῶν τιμῶν παρελαμβάνετο, τῶν δὲ διαβουλίων καὶ τῆς μεθ' ἡμέραν συμπεριφορᾶς οὐ μετεῖχε. In VV. LL. ex eod. Polyb. affertur συμπεριφορὰ pro Deportatione atque exilio, Κατὰ τὴν αὐτοῦ συμπεριφοράν. Sed merito fortasse suspecta hæc interpr. fuerit. [Spectari videtur l. 5, 37, 2 : Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐξῆς σ. ἐγένετό τις αὐτοῖς ὁλοσχερὴς εὔνοια καὶ συνήθεια πρὸς ἀλλήλους, ubi dicitur ut in loco ap. HSt., et 32, 9, 3, et ib. 6 : Τῆς σ. ἐπὶ πολὺ προκοπτούσης, de Consuetu-

dine. Et sic sæpe Arrianus Epict., de quo Schweigh. in Lex., et Diod. 18, 42, Exc. p. 616, 20; qui etiam de Consuetudine amantium 3, 64 : Κατὰ τὴν πρὸς τὴν Ἥραν συμπεριφοράν· 4, 2 : Ταῖς πρὸς τὴν Ἥραν συμπεριφοραῖς (ubi Plutarchi exx. contulit Wessel. p. 233, 11), Exc. p. 520, 42 : Ταῖς ἀρρενικαῖς σ. « Μηδὲ εἰς συμπεριφορὰν ὄχλων καθήσθω, Julian. Or. 6, p. 200, C. » Jacobs. De indulgentia Polyb. 1, 72, 2 : Συγγνώμην τοῖς ἀπόροις ἢ συμπεριφορὰν οὐδ' ἡντινοῦν ἐπ' οὐδενὶ τῶν πραττομένων διδόντες· 24, 2, 10 : Ἅμα διασαφήσοντας τῷ βασιλεῖ διότι τῆς σ. τυγχάνει ταύτης διὰ Δημήτριον. Quo fere modo Arrian. Epict. 3, 14, 7 : Τῶν πραττομένων τὰ μὲν πράττεται κατὰ συμπεριφοράν.]

[Συμπεριφορητὸς, ἡ, ὸν, ap. Apollon. Lex. p. 620, ubi Συμφερτὴ explicat συμπεριφορητὴ, ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας, οἷον συμπεριφερομένη, Se accommodans.]

Συμπεριφράσσω, s. Συμπεριφράττω, Una vel Simul circumsepio, Una circummunio. In VV. LL. exp. Consepio; et συμπεφραγμένον, sed perperam scriptum pro συμπεριπεφραγμένον, Conseptum, ex Colum. At hæc interpret. potius convenit verbo συμφράττω, quam verbo συμπεριφράττω. [Aristot. Physiogn. p. 111. Wakef. Recte libri meliores ap. Bekker. c. 6, p. 811, 8, συμπεφραγμένα, ut est p. 810, 22.]

[Συμπεριφύομαι, Undique concresco. Oribas. De fract. p. 109, 12 : Τὸ τὴν γεννωμένην (σάρκα) συμφύεσθαί τε καὶ συμπεριφύεσθαι πᾶσι τοῖς τῶν ὀστῶν μέρεσιν. Kall.]

[Συμπεριχέω, Simul undiquaque perfundo. Basilius Seleuc. p. 227. Maius.]

[Συμπεριχορεύω, Simul circumsalto. Σ. περὶ τὴν Τριάδα, Andr. Cret. p. 194.]

[Συμπεριψηφίζομαι, ap. Theodoret. H. E. 2, 28, p. 113, 41 : Ὅμως δὲ ἡμεῖς μακροθυμοῦντες ἐπὶ πλείονα χρόνον συμπεριεψηφίσθημεν αὐτοῖς, Vales. scribebat συμπεριηνέχθημεν, quum proxime præcesserit συμψηφίσασθαι.]

[Συμπερονάω, Fibulo, Compingo. Plut. Crass. c. 25 : Ἐπελάυνουσαν ἑαυτῶν χεῖρας θυρεοῖς συμπεπερονημένας. Apollod. Poliorc. p. 29, D. Hesychius : Συμπεπερονημένους, συμπεριβλωμένους, συρραφέντας περόνῃ. Themist. Or. 21, p. 253, A : Οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων.]

[Συμπίσσω. V. Συμπέπτω.]

[Συμπετάννυμι, Simul extendo. Æneas Tact. c. 37 fin.: Χρὴ δύο ἁμαξῶν τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἁμάξης.]

[Συμπέτομαι, Simul volo. Ælian. N. A. 2, 48. Wakef. Philostr. Imag. p. 812 fin. : Νεβροῖς συμπέτεσθαι. « Æneas Gaz. Theophr. p. 15 med.; 19 med. » Boiss.]

[Συμπέττω. V. Συμπέπτω.]

[Συμπεφορημένως, Fartim, Gl.]

[Συμπεφυρμένως, Confuse. V. Ἐμπεφυρμένως. Ubi qui citantur loci, sunt etiam in Cram. An. vol. 3, p. 345, 347. L. Dind.]

[Σύμπεψις, εως, ἡ, Concoctio. Theoph. Nonn. Epit. c. 61. Kall. Athen. in Matth. Med. p. 3, 10. « Galen. De potest. simpl. 2, vol. 2, p. 12; Alex. Trall. 4, p. 222; 8, p. 441. » Struv.]

[Συμπηγία, ἡ, i. q. σύμπηξις. Galen. vol. 8, p. 129 : Τῆς τῶν μορίων τοῦ σώματος συμπηγίας. Oribas. p. 125 med. Mai. : Τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα ... κατὰ συμπηγίαν γεγονός· 129 med. : Ἔν τισιν ὀργάνοις πρὸς ἀσφαλῆ σ. σκελῶν· 130 med. : Ἐγένετο συμπηγία τοῦ τόνου τετράγωνος ὑπομήκης· 131 med.; 156 init.; 159 med. V. Συμπαγία. L. Dind.]

[Σύμπηγμα, τὸ, Compages. Apollodor. Poliorc. p. 28, C : Ἵνα κινῆται ὅλον τὸ σύμπηγμα. L. Dind.]

Συμπήγνυμι, vel Συμπηγνύω, item Συμπήσσω, Compingo, Coagmento. [Collego, Configo, Gl.] Cui opponitur λύω, Solvo, Dissolvo. [Eur. Suppl. 938 : Ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας; — Αὐτοῦ παρ' οἴκους τούσδε συμπήξας τάφον. Theocr. 8, 23 : Πρώαν νιν συνέπαξα (syringem). Plato Tim. p. 73, D : Στέγασμα αὐτῷ ξυμπηγνύς· 85, D : Μετὰ τοῦ ψύχους συμπηγνύναι. Et pass. p. 46, B : Ὅταν μεταπέσῃ ξυμπηγνύμενον ᾧ ξυμπήγνυται φῶς. Aristot. De respir. c. 4 fin. : Ὅταν τὸ πέριξ ᾖ ψυχρὸν, καὶ συνάγῃ καὶ συμπηγνύῃ τὸ σῶμα.] Unde συμπεπηγὼς, Compactus, Coagmentatus, Cohærens. Lucian. De saltat. [c. 77] : Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ

A τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα καὶ συμπεπηγώς· ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη καιρὸς, καὶ συνεστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Συμπήγνυμαι activa quoque signif. accipitur pro Compingo, Coagmento, Compingendo fabricor, Coagmentando ædifico. Appian. Mithridate : Ἐν τούτῳ Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο. [Ib. c. 30. Athen. 1, p. 28, C : Δίφρον συνεπήξατο. Valck. Lucian. Amor. c. 53 : Ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος· D. deor. 25, 3, ἅρμα. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 669, νζ' : Τὸν δούρειον ἵππον συνεπήξατο. || Forma Συμπήσσω Apollodor. Poliorc. p. 34, B : Συμπησσέσθωσαν.] Metaph. quoque signif. usurpatur. [Pind. Nem. 5, 29 : Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον.] Plut. Romulo [Comp. Thesei cum R. c. 6] : Συνέπηξε τὰ γένη, Compegit et commiscuit. Camillo [c. 31 extr.] : Συμπηγνύναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, Eversæ urbis reliquias colligere et coagmentare. ||Concrescere s. Coalescere facio, Cogo, Coagulo, i. q. συνάγω, συγκρίνω. Cujus signif. exemplum ex Hom. vide in Ὀπὸς, supra [vol. 5, p, 2110,
B A]; ubi de lactis coagulatione dicitur. [Συμπήσσω πυτίαν, Coagulo, Gl.] Item συμπήττειν carnes herba incocta dicitur pro Facere ut inter coquendum coeant et in unam massam cogantur : ipsas autem carnes ita inter coquendum συμπηττομένας Latini dicunt Confervere, Confervescere. Diosc. 4, 9, de symphyto petræo : Καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήττει ἑψόμενον σὺν αὐτοῖς· sic enim reponendum pro ἑψόμενα. Unde Plin. 27, 6 : Tanta præstantia est, ut carnes quoque, dum coquuntur, conglutinet addita : unde et Græci nomen imposuere. Rursum Diosc. cap. seq., de altero symphyti genere, quod Πηκτὸν nominatur : Καὶ τὰ κρέα δὲ συνεψόμεναι (αἱ ῥίζαι) συνάγουσι. Itidem cap. seq., de holosteo : Δύναται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν συνεψομένη· de qua herba Plin. 27, 9 : Vulnera quoque conglutinat; nam et carnes coguntur addita. Ubi etiam nota συνάγω et συμπήττω synonymως usurpari [ut ap. Aristot. paullo ante cit.]. Sed perperam ap. Diosc. pro συμπήττει scriptum Συμπέττει, ut ex Plinii quoque verbis liquido apparet. Pass. signif. συμπέπηγε, Coaluit, Con-
C crevit. [Plato Tim. p. 81, B : Ξυμπέπηγε ... ὁ πᾶς ὄγκος αὐτῆς ἁπαλός· 91, A : Μυελὸν ξυμπεπηγότα.] Et ξυμπεπηγώς; ac συμπαγεὶς, Qui coaluit, Concretus. [Plato Tim. p. 55, B : Ἐκ δὶς ἑξήκοντα τῶν στοιχείων ξυμπαγέντων· et ib. : Ἓξ τοιαῦτα ξυμπαγέντα γωνίας ὀκτὼ στερεὰς ἀπετέλεσε· 59, E : Τὸ ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν πάχνη λέγεται· 82, C : Μυελοῦ ὀστοῦ τε καὶ σαρκὸς καὶ νεύρου ξυμπαγέντος· 87, D : Ὅταν ξυμπαγῆτον τούτω. Aristot. H. A. 5, 15 init. : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπαγείη.]

[Συμπήδημα, τὸ, Saltus communis. Hesychius v. Σύναλμα.]

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, Compactus, Coagmentatus, Compactilis, ut Plin. Aristoph. Ran. [800] : Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν, Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε, Ita struent quadrata, ut coeant et coagmententur. [Nunc receptum ξύμπτυκτα, quod v. Dio Cass. 72, 18 : Διείληπτο τὸ θέατρον πᾶν συμπήκτοις τισὶ διαμέτροις. Dor. Philoxenus ap. Athen. 4, p. 147, E : Γάλα σύμπακτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις ἦμεν ἔφασκεν ἁπαλόν.
D L. Dindorf.]

[Συμπὴξ, ῆγος, non addita signif. ponit Theognost. Can. p. 40, 23 : Τὰ εἰς ηξ σύνθετα παρὰ τὸ πήσσω, κλινοπὴξ, ξυμπήξ. L. Dind.]

Σύμπηξις, εως, ἡ, Compactio, Coagmentatio, Conglutinatio, i. q. πῆξις, κόλλησις. [Aristot. De mundo 4, 7 : Ἡ σ. τοῦ ἐνόντος ὑγροῦ.] Herodian. 4, [2, 12] : Ἄλλης μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον ἢ ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων, εἰς σχῆμα οἰκήματος, Nulla prætterquam lignorum ingentium materia compactus in tabernaculi formam. [Epigr. ap. Cocch. Chir. p. 36, 21 : Ἄλλην τε τοῦ σώματος ὀστώδη θέσιν θραύουσαν εἰς σύμπηξιν ἁρμόσαι θέλοι. Nicephorus in Walz. Rhett. vol. 1, p. 436, 16 : Νηῶν σύμπηξις. L. D.] Metaph. vero Plut. De def. orac. [p. 433, D] : Τοιαύτην πρὸς τὸ μαντικὸν πνεῦμα λαμβάνειν σύγκρασιν τὴν ψυχὴν καὶ σύμπηξιν, οἷαν πρὸς τὸ φῶς ἡ ὄψις ὁμοιοπαθὴς γινόμενον, Animum cum divino anhelitu sic temperari atque cohærescere, Turn. [Plut. Mor. p. 95, B; 390, B, ubi v. Wyttenb.]

[Συμπήσσω s. Συμπήττω. V. Συμπήγνυμι.]

[Συμπιάζω s.] Συμπιέζω, Comprimo [Gl.]. Exp. etiam Opprimo. [Plato Soph. p. 247, D : Πᾶν ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ ξυμπιέζειν εἰσίν· Phæd. p. 89, B : Ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας. Aret. p. 84, 21 : Ξυμπιέζειν τὴν λαγόνα πρηέως ἐπὶ γαστέρα. L. D. Συμπιέζειν τὸ στόμα et χαυνοῦν osculi ferendi causa opponuntur ab Ephippo apud Athen. 8, p. 363, C. Hemst. Marc. Argent. Anth. Pal. 5, 128, 2 : Χείλεα δὲ γλυκεροῖς χείλεσι συμπιέσας. Athen. 8, p. 363, C : Τὸ στόμα συμπιέσασα. Pollux 9, 128 : Τὸ σπέρμα τῶν μήλων τοῖς δακτύλοις σ. Xen. Comm. 3, 10, 7 : Τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων (in statuis) συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα. Aristot. Probl. 11, 44 : Συμπιέζεσθαι ἀναγκαῖον τὰς ἀκοὰς διασπωμένου τοῦ σώματος. Dio Cass. 36, 32 : Συνεπιέζετο τὰ μέσα. Geopon. 16, 2, 1 : Γαστέρα συμπεπιεσμένην. || Medio Eustath. Epist. ante schol. in Dionys. p. 74, 11 : Ἡ φιλοσοφία τῆς γῆς τὴν συναλοιφὴν κατανεανιεύεται εἰς βραχὺ κομιδῇ συμπιέσασθαι. L. D. || Συμπιασθῆναι corpus Macerare significat, h. e. emaciari, aut inedia opprimi et vexari, Hippocr. p. 1228, G. Πιάζομαι autem idem quod πιέζομαι indicat, et ap. Herodotum πιασθεὶς πολέμῳ bello vexatus et oppressus dicitur. Idem apud Hesychium πιαζόμενος θλιβόμενος exponitur. Sic πιέζεσθαι ap. Thuc. ταλαιπωρεῖν interdum significat, ut exponit schol. Interdum et πιέζεσθαι λιμῷ et νόσῳ dicitur, Fame premi ac laborare, Morbo vexari et afflictari. Fors.]

[Συμπίεσις, εως, ἡ, Compressio. Plato Cratylo p. 427, A : Τῆς τοῦ δέλτα συμπιέσεως.]

[Συμπίεσμα, τὸ, Manipulus. Eust. Il. p. 1162, 26 : Ἀμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλη συμπίεσμα τῶν δραγμάτων.]

[Συμπιεσμὸς, ὁ, Compressio. Sext. Emp. Adv. math. 9, 82. « Nicet. Eugen. 6, 182. » Boiss.]

Συμπιλέω, Cogo ac constipo, Cogo ac condenso. [Anon. ap. Zonaram Lex. p. 1694 : Συμπιλοῦσι, συσφίγγουσιν. Οἱ δὲ χεῖρας καὶ γόνατα συμπιλοῦσι πρὸς ἑαυτούς.] Plato Tim. aliquanto post l. [in Ἐμπιλέω] citatum, p. 172 [76, C] : Ξυγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, ἣν ἀποχωριζομένη δέρματος ἑκάστη θρὶξ, ψυχθεῖσα συνεπιλήθη. [Ib. p. 45, B : Μάλιστα τὸ μέσον ξυμπιλήσαντες τῶν ὀμμάτων· 49, C : Ἀέρα ξυνιόντα νέφος καὶ ὁμίχλην, ἐκ δὲ τούτων ἔτι μᾶλλον ξυμπιλουμένων ῥέον ὕδωρ· 61, B : Μέχριπερ ἂν ὕδωρ αὐτοῦ τὰ τῆς γῆς διάκενα καὶ βίᾳ ξυμπεπιλημένα κατέχῃ· Polit. p. 281, A : Τὸ τῶν συνεστώτων καὶ συμπεπιλημένων διαλυτικόν.] Bud. interpr. Comprimo, in hoc l. Aristotelis De cœlo 3 : Τὸ γὰρ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπιληθὲν γίνεσθαι βαρύτερον. Idem ex Plut. Demetrio [c. 41] affert hunc l. : Περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένος ἐμβάδας, ubi συμπεπιλημένη πορφύρα dicitur Lana purpurea coacta. Conf. autem hæc verba cum l. quodam Athen. in Πίλημα citato. In Lex. meo vet. συμπεπιλημένος exp. συνεσφιγμένος, Constrictus. [Lucian. Tox. c. 30 : Κόμην αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην. Simplic. In Aristot. Φ. A. 4, f. 155, A : Τὸ ἐκπυρηνίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν τοὺς πυρῆνας τῶν ἐλαιῶν τοῖς δακτύλοις συμπιλουμένους ἐξακοντιζόντων. Dio Cass. 66, 21 : Μὴ συμπεπιλημένας, ἀλλὰ ἀραιὰς τὰς ἀναπνοὰς ἔχων. Aliter Nicetas Ann. p. 131, B : Τῷ ἀρείχῳ ἐκείνῳ πρὸς δέος συνεπιλήθησαν περιζώματι, Vallo in angustias et timorem compulsi sunt.] Porro sicut πιλόω simul ac πιλέω dicitur, ita non modo συμπιλέω, sed et Συμπιλόω, quo Theophr. utitur, Bud. [Schol. Od. Φ, 122 : Ἔναξε) συνεπίλωσεν. Wakef.]

[Σύμπιλημα, τὸ, Quod condensatum est. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 446, 10 : Νόμος ἐστὶ γεωργοῖς, ἐπειδὰν δενδρίῳ θρέψαι στερρὰν κρηπῖδα βεβούληνται, κραδαίνειν τὸ φυτὸν συνεχέστερον· γιγνομένου γὰρ ἀραιοῦσθαι τῇ γῇ τὸ σύμπιλημα καὶ τῷ φιτρῷ παρέχειν παχύνεσθαι. Boiss.]

Σύμπιλησις, εως, ἡ, Coactio et constipatio : proprie Lanæ coactio ac constipatio. Legitur ap. Polluc. 7, c. 30, περὶ πιλοποιοῦ [§ 171. Proprie etiam Eustath. Opusc. p. 269, 10 : Ὠθιζομένου καὶ τῇ συμπιλήσει δυστυχοῦντος. Plut. Mor. p. 390, B : Τῆς ὄψεως γίνεται κρᾶσις καὶ συμπίλησις. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 278, D : Τὸν ἀπὸ... πυρὸς συμπιλήσεως (λόγον). L. Dind.]

[Συμπιλητικὸς, ἡ, ὸν, Constipans, Constringens. Tim. Locr. p. 100, E : Τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον

A καὶ συμπιλατικὸν πόρων ἐστί. Ubi olim συμπιλωτικόν.]

[Συμπιλόω. V. Συμπιλέω.]

[Συμπιμπράω, Comburo. Theod. Prodrom. p. 5. Elberling. Ap. Plut. Agid. c. 13 : Τὰ γραμματεῖα συνθέντες εἰς ἓν ἐνέπρησαν, libri plures συνέπρησαν. L. Dindorf.]

Συμπίνω, πίομαι, Compoto. [Aristoph. Ach. 277 : Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς. Xen. Cyrop. 5, 2, 28 : Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν.] Plut. Symp. 2 [p. 642, F] : Οὐ γὰρ τοῦ φαγεῖν, ὁ Ἀγίας ἔφη, χάριν, οὐδὲ τοῦ πιεῖν, ἀλλὰ τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῷμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους. Plato Minoe [p. 320, A] : Ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην, ubi observa additum dat. ἀλλήλοις. [Leg. 9, p. 881, D : Ἐάν τις τῷ τοιούτῳ, ὅσοι ἐλεύθεροι, συμπίῃ· Conv. p. 213, A : Συμπίεσθε ἢ οὔ; Ps.-Demosth. p. 1352, 27 : Συνέπινε καὶ συνεδείπνει ἐναντίον πολλῶν Νέαιρα αὐτῇ· 1361, 24. Æschin. p. 34, 42 : Συμπιεῖν δεινὸς ἦν.] Lucian. Toxar. [c. 28] : Καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι εἰ συνέπιόν

B ποτε. || Combibo [Gl.], non quidem pro Compoto, ut sc. Combibo sit Simul bibo, sicut in VV. LL. legitur; sed ea signif. qua dicitur ab Ovidio, Ara cruorem Combiberat : ut alios aliorum locos omittam, in quibus idem hujus verbi usus cernitur. Vel Imbibo, i. e. Humorem concipio, Bud. ex Theophr. [H. Pl. 5, 7, 4] : Ἐπεὶ πρός γε τὴν κόλλησιν ἡ ξηροτέρα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γὰρ καὶ νῦν ναυπηγούμενα, καὶ ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει, i. e. Quum humorem imbiberint, comprimuntur, et aquam arcent, rimis astrictis, ut vertit Idem. [Hesychio Συμποθὶν, καταποθὶν, Haustum. || Imperativi formam Æol. Σύμπωθι memorat Etym. M. p. 698, 53.]

Συμπιπράσκω, Una vendo, Venditionis socius sum et particeps. [Addico, Gl. Joseph. A. J. 12, 4, 4, ubi passivum. Wakef.]

Συμπίπτω, πεσοῦμαι, q. d. Simul s. Una cado [Concado, Gl.] (at Concido [Gl.] alium usum habet) : unde ponitur pro In idem desino, Coeo, Competo, Incurro, Bud., qui et σύμπτωσιν esse dicit Incursionem

C rerum eodem desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Aristot. H. A. 1, [16 med.] : Οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν, οἱ δὲ συμπίπτουσι. [Similiter Plato Theæt. p. 195, A : Ἐὰν ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα ἢ ὑπὸ στενοχωρίας, Congesta, Int. Et improprie Tim. p. 45, C : Τὸ προσπῖπτον πρὸς ὃ τῶν ἔξω ξυνέπεσεν· 54, D : Οἷον δὲ ἕκαστον αὐτῶν γέγονεν εἶδος καὶ ἐξ ὅσων ξυμπεσόντων ἀριθμῶν· 75, B : Μάλιστα γὰρ ἂν αὐτὰ πάντων ἔσχεν ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξύστασις, εἴπερ ἅμα ξυμπίπτειν ἠθελησάτην· Euthyd. p. 289, B : Τοιαύτης τινὸς ἡμῖν ἐπιστήμης δεῖ, ἐν ᾗ συμπέπτωκεν ἅμα τό τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. De Polybio Schweigh. : « Αἱ πλευραὶ (τοῦ τριγώνου) αἱ συμπίπτουσαι πρὸς ἀλλήλας, 2, 14, 4; τῶν διόδων ἐνταῦθα συμπιπτουσῶν, 10, 28, 7; συμπίπτουσιν ἀλλήλοις, Miscentur diversi greges, 12, 4, 10 et 13; συμπεσεῖν ἐπὶ τὴν ὑπερβολὴν, Simul pervenire ad, 4, 69, 1; 5, 52, 7. »] Sed et coeuntia animalia dicuntur συμπίπτειν ab eod. Aristot. [H. A. 9, 50 init.] : Κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον, καθ' ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες ὄρνιθες, ubi

D Bud. reddit Hærere. [Concumbo. Nomocan. Cotel. Monum. vol. 1, p. 131, C : Εἴ τις συμπέσῃ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.] || Corruo [Gl., et Labor, Dilabor, Collabor, Ruo. Eur. Herc. F. 905 : Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη. Thuc. 8, 41 : Πόλιν ὑπὸ σεισμοῦ ξυμπεπτωκυῖαν.] Xen. Anab. [5, 2, 24], de æde : Ὡς δὲ αὐτὴ [αὕτη] συνέπιπτεν. [Plato Leg. 7, p. 793, C : Τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα ἐκ μέσου ὑποῤῥέοντα συμπίπτειν εἰς ταὐτὸν ποιεῖ τὰ ξύμπαντα· Phædr. p. 245, E : Πᾶσαν γένεσιν συμπεσοῦσαν στῆναι. Demosth. p. 899, 3 : Συμπεσούσης αὐτῷ τῆς οἰκίας. De obtruncato Dio Cass. 59, 29 : Αὐτοῦ συμπεσόντος. || Accido. Polyb. 39, 3, 1 : Ὁ σεμνὸς Ἀσδρούβας συνέπεσε τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰ γόνατα. De equite lapso Jo. Malal. p. 366, 20 : Ἐν τῷ ἱππάζεσθαι συνέπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου. De rebus ad aures accidentibus Dio Cass. Exc. p. 55, 38 : Οἰμωγαὶ καὶ ὀδυρμοὶ ἐς τὸ συνέδριον συνέπιπτον. || Simul accido, ap. Herodot. 1, 82 : Τοῖσι δὲ κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους· 2, 49 : Οὐ γὰρ δὴ συμπεσέειν γε φήσω τά τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιεύμενα καὶ

τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι· 5, 35 : Συνέπιπτε γὰρ καὶ τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν ἀπῖχθαι ἐκ Σουσέων· 36 : Ἀρισταγόρῃ δὲ συνέπιπτε τοῦ αὐτοῦ χρόνου πάντα ταῦτα συνελθόντα· 8, 15 : Συνέπιπτε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας καὶ τὰς πεζομαχίας, τὰς ἐν Θερμοπύλῃσι· 141 : Καὶ δὴ συνέπιπτε ὥστε ὁμοῦ σφέων γίνεσθαι τὴν κατάστασιν· 9, 100 : Τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπιπτούσης.] || Accido [Gl.], Contingo. [Æsch. Eum. 336 : Θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι. Eur. fr. OEnom. ap. Stob. Fl. 99, 8 : Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως· et fort. Plat. Epist. 1, p. 309, D : Πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων. Xen. Cyrop. 8, 5, 16 : Ἐν ταῖς πορείαις πρὸς τὸ συμπῖπτον ἀεὶ διατάττων ἐπορεύετο· Hipparch. 4, 8 : Πολλὰ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια συμπίπτει, al. ἐμπίπτει. Plato Reip. 6, p. 498, A : Οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου συμπεσόντα· Polit. p. 270, D : Περὶ τούτους ἄλλα τε παθήματα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ξυμπίπτει· 271, C : Τὴν τῶν ἄστρων τε καὶ ἡλίου μεταβολὴν δῆλον ὡς ἐν ἑκατέραις συμπίπτει ταῖς τροπαῖς γίγνεσθαι. Et alibi eadem constr., sed etiam, ut in v. Συμβαίνω variari notavimus, cum participio, Phileb. p. 47, D : Ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα διαφερομένης μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη· Reip. 3, p. 402, D : Ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἔν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα· Leg. 10, p. 889, B : Τύχῃ δὲ φερόμενα τῇ τῆς δυνάμεως ἕκαστα ἑκάστων, ᾗ ξυμπέπτωκεν ἁρμόττοντα οἰκείως πως· et cum adjectivo Tim. p. 82, C : Τὰ δὲ μέγιστα τῶν νοσημάτων τῇδε χαλεπὰ συμπέπτωκεν. Absolute Reip. 5, p. 461, E : Ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ· Leg. 4, p. 709, C : Τῶν ἄλλων ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χώρᾳ ξυντυχεῖν, εἰ μέλλει ποτὲ εὐδαιμόνως οἰκήσειν· Tim. p. 17, A : Ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσεν· Leg. 3, p. 698, C : Διὰ ταῦτα πάνθ' ἡμῖν ξυνέπεσε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σφοδρὰ φιλία· 12, p. 944, A. Ps.-Demosth. p. 805, 24 : Δεῖ δὲ τὸν πολιτευόμενον ὑπὲρ ὑμῶν οὐχὶ τοῖς ἐξαίφνης μετ' ὀργῆς πάθεσιν ὑμῖν συμπίπτουσιν ἐπακολουθεῖν.] Isocr. [p. 22, A] : Θεώρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. [Id. p. 9, A : Μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας· ἐὰν ποτέ σοι συμπέσῃ καιρὸς, ἐξανίστασο πρὸ μέθης. Polyb. 3, 69, 11 : Τούτου δὲ συμπεσόντος.] Galen. Ad Glauc. 1 : Καὶ ἡλικίαις καὶ φύσεσι, καὶ ὥραις ἔτους καὶ κράσεσιν ὑγροτέραις συμπίπτουσιν οἱ ἀμφημερινοὶ πυρετοί. A qua signif. est Σύμπτωμα. At de συνέπεσε juncto cum infin., dixi in Καταλαμβάνω [vol. 4, p. 1118, C], ubi et de κατέλαβε. [Isocr. p. 100, B : Ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπροῖς. Polyb. 1, 53, 4 : Μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχήν.] || Συμπίπτω φόνῳ, Incido in cædem, poetice dictum a Soph. [OEd. T. 113. Et Aj. 429 : Κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, quod sub finem ponit HSt. Eur. Iph. T. 1393 : Ναῦς δ' ἕως μὲν ἐντὸς ἦν λιμένος, ἐχώρει στόμια διαπερῶσα δὲ λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠπείγετο. Herodot. 3, 52 init. : Ἰδών μιν ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἴκτειρε· et alia constructione 9, 55 med. : Ἐς νείκεα συμπεσόντες.] || Recido, Devenio : Ξυνέπεσον [—σεν libri meliores] ἐς τοῦτο ἀνάγκης, Thuc. [1, 49.] || Convenio, Congruo [Gl.], Bud., sine exemplo. [Eur. Troad. 1036 : Ἐμοί σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγου, ἑκουσίως τήνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν ξένας ἐς εὐνάς. L. D. Herodot. 7, 151 : Συμπεσεῖν δὲ τούτοισι καὶ τόνδε τὸν λόγον λέγουσί τινες Ἑλλήνων· ap. quem et alia similia occurrunt exempla. Schweigh. 6, 18 : Ὥστε συμπεσέειν τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ τῷ ἐς Μίλητον γενομένῳ· 9, 101 init. : Καὶ τόδε ἕτερον συνέπεσε γενόμενον. Plato Reip. 5, p. 473, D : Ἐὰν μὴ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία· Leg. 4, p. 712, A : Ὅταν εἰς ταὐτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπέσῃ· Phileb. p. 39, A : Ἡ μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπίπτουσα εἰς ταὐτόν.] || Συμπίπτειν dicuntur et Qui concurrunt et congrediuntur ac confligunt [Gl. Hom. Il. H, 256 : Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω σύν ῥ' ἔπεσον· et Ψ, 687. Et Φ, 387 : Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· Od. E, 295 : Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε. Pind. Isthm. 3, 69 : Συμπεσεῖν ἀκμᾷ βαρύς. Simonides ap. Galen. vol. 5, p. 457 ed. Bas. : Οὐκ ἄν τις οὕτω... ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ. Herodot. 1, 214

A med. : Συμπεσόντας τῇσι αἰχμῇσί τε καὶ τοῖσι ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι.] Συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. [Cyrop. 2, 1, 11, et sine dat. Eq. 8, 11, et Ages. 2, 14. Anab. 1, 9, 6 : Ἄρκτον ποτὲ ἐπιφερομένην οὐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου. Polyb. 1, 45, 8 : Πάντων ἐν βραχεῖ χρόνῳ συμπεσόντων ἀλλήλοις· 3, 73, 6 : Συμπεσεῖν τὰ βαρέα τῶν ὅπλων ἀλλήλοις.] Sic Soph. [Aj. 467] : Ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. [Trach. 20 : Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης. Anon. ap. Suidam : Ἐκέλευον ἐς μάχην συμπίπτειν.] Et, Ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, Thuc. [2, 84], Naves collisum iri inter se. [Conf. Polyb. 1, 50, 3. Xen. Hipparch. 8, 14 : Ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ συμπίπτοιεν ἂν, nisi rectius hic vertitur Concidere, Corruere. Aliter Eur. Or. 1308 : Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν σιδαρέοισι βέλεσιν. De occurrentibus inter se Polyb. 3, 51, 5 : Οἱ ἵπποι ἀντίοι συμπίπτοντες τοῖς ὑποζυγίοις.] || Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida, quum ad habitum suum redit et considit. Hinc τὸ συμπεπτωκός, Quod considit, Cujus tumor considit. Pro qua signif. affertur et προσπε-
B πτωκὸς ex Galeno. Sed et σταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, de uva arefacta, ex Aetio. Contra ἀσύμπτωτον Galeno, Quod præ ariditate non considit et contractum non est. Item pro Contrahi et astringi : ut Xen. [Eq. 1, 10] μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opp. τοῖς συμπεπτωκόσι. [Unde Pollux 1, 190, 191.] Vide Bud. p. 532. [Hippocr. p. 36, 31 : Κρόταφοι ξυμπεπτωκότες. Plato Phæd. p. 80, C : Συμπεσὸν τὸ σῶμα καὶ ταριχευθέν. Aristot. H. A. 3, 2 init. : Ἐν τοῖς τεθνεῶσι τῶν ζῴων ἄδηλος ἡ φύσις τῶν κυριωτάτων φλεβῶν διὰ τὸ συμπίπτειν εὐθὺς ἐξιόντος τοῦ αἵματος. De oculis 6, 3 med. : Ὀψέ ποτε μικροὶ γίγνονται καὶ συμπίπτουσιν. Ibid. paullo post : Ὁ μὲν πρὸς τὸ ἔξω χόριον ὀμφαλὸς τείνων ἀπολύεται τοῦ ζῴου συμπεπτωκώς. Theophr. C. Pl. 1, 4, 4 : Τὸ μέγα καὶ συμπεπτωκὸς, cui contrarium τὸ ἔλαττον καὶ ἀνεῳγμένον. Dio Cass. 60, 33 : Τῆς λίμνης τῆς Φουκίνης συμπεσούσης· 66, 22 : Τῶν ὀρῶν συμπιπτόντων. Geopon. 4, 14, 1, ὀφθαλμούς· 16, 1, 9, ῥῖνας. L. D. Αἱ γνάθοι συμπεπτώκασι Liban. vol. 4, p. 172, 2. Hemst.] Sic et προσπεπτωκότα quidam putant alicubi dici, quæ et συμ-
C πεπτωκότα. [Συνέπεσεν, ἐστύγνασε, Hesych., quod non mutandum. Hemst. HSt. in Ind. :] Συμπεπτωκὼς, Soph. [Aj. 429], σ. κακοῖς, Qui in mala incidit, Malis circumventus. [Imperf. freq. Empedocles 236 : Ταῦτά τε συμπίπτεσκεν ὅπῃ συνέκυρσεν ἕκαστα.]

[Συμπιστεύω, Confido. Joseph. B. J. 1, 26 extr. « Athanas. vol. 2, p. 211. « Kall.]

[Συμπιστόομαι, Comprobo, Confirmo. Sext. Emp. Adv. math. 271, p. 274 : Ὁ δὲ αὐτάρκειαν ὑπαγορεύων συμπιστοῦται τὸ δόγμα ἐκ τοῦ τὸν Εὐριπίδην λέγειν κτλ.]

[Συμπίτνω.] Συμπιτνέω, [Collidor. Æsch. Prom. 432 : Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων· Cho. 299 : Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι.] Accido, Evenio, Contingo. Eur. [Hec. 846] : Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ [συμπίτνει· 1030 : Τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει ὀλέθριον κακόν. Et ib. 966 : Ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι ἐς ταὐτὸν ἥδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν, Obviam fit. Id. fr. Erechth. ap. Plut. Mor. p. 604, E : Οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν (Athenienses) εὖ κεκραμένον, ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ οὔτε χεῖμα συμπίτνει. De forma et ac-
D centu v. in simplici.]

[Συμπλάζομαι, Simul erro. Nicet. Chon. Ann. 1, p. 24, C : Ἡνίκα τῷ πατρὶ συνεπλάζετο. L. Dind.]

[Συμπλανάομαι, Simul erro. Diodor. 3, 58 : Τὸν Μαρσύαν αὐτῇ συμπλανᾶσθαι· 59 : Συμπλανηθῆναι ταύτῃ (Cybelæ Apollinem) μέχρι τῶν Ὑπερβορέων. L. D. Hippolytus Mart. c. M. 1. Plut. Antonio c. 29. Boiss. Id. Mor. p. 750, B. Improprie Polyb. 3, 21, 10 : Συμπλανώμενοι ταῖς ἀγνοίαις καὶ φιλοτιμίαις τῶν συγγραφέων. Int. Gr. Prov. 13, 21 : Ὁ συμπλανώμενος ἄφροσι γνωσθήσεται.]

[Συμπλανητὴς, ὁ, i. q. sequens. Nicetas Ann. 1, p. 21, C : Συνέκδημον καὶ σ. ἔχων. || Fem. Συμπλανῆτις, ιδος, id. 5, p. 93, A : Συνέκδημον καὶ συμπλανῆτιν ἔχουσαν ἀπεσπάσατο ἄκουσαν. L. Dind.]

[Σύμπλανος, ὁ, ἡ, Qui simul circumvagatur. Meleager Anth. Pal. 5, 191, 2 : Κώμων σύμπλανον ὀργάνιον· 165, 2 : Κώμων σύμπλανε, πότνια Νύξ. Marc. Argentar. 6, 248, 8 : Ἀρχαίην σύμπλανον (lagenam).]

[Σύμπλασις, εως, ἡ, Confictio, Gl. Greg. Nyss. vol. 2,

p. 241, B, ubi διάπλασις ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 32.]

[Σύμπλασμα, τὸ, Commentum. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 679. Eustath. Opusc. p. 280, 81 : Οὐκ ἐκτίθεμαι τὰ κατ' ἐκείνων συμπλάσματα.]

Συμπλάσσω, vel potius [in dialecto communi] Συμπλάττω, Fingo, pro simplici πλάττω. Hesiod. [Theog. 571] : Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. [Aristot. H. A. 9, 41 med. : Διὸ καὶ κάθηνται (αἱ μῆτραι) ἐν τοῖς σφηκίοις ἀεὶ, συμπλάττουσαι καὶ διοικοῦσαι τὰ ἔνδον. Plut. Poplic. c. 8 med. : Αἱ πληγαὶ μαλακῶς πιέζουσαι συνήλαυνον εἰς ταὐτὸ καὶ συνέπλαττον. Aristoph. Pac. 869 : Ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται. Plato Charmid. p. 175, D : Ὃ ἡμεῖς πάλαι ξυνομολογοῦντες καὶ ξυμπλάττοντες ἐτιθέμεθα σωφροσύνην εἶναι. Simul fingo. Dio Cass. 50, 5 : Συνεγράφετό τε αὐτῇ καὶ συνεπλάττετο.] Item pro Confingo, Comminiscor [Gl.]. Synes. : Ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι. [Demosth. p. 949, 13 : Πάσας αἰτίας συμπλάσας. Æschines p. 64, 34 : Τῶν μὲν θεῶν συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον κατεψεύσατο. Dio Cass. 46, 19 : Τὰς ἐντολὰς τὰς παρὰ τοῦ δήμου συνέπλασεν. Hesychius : Συμπλάττομεν, ψευδόμεθα. Medium ponere videntur Photius s. Suidas : Συμπλάττεται, ψεύδεται.]

[Συμπλαστουργέω, Una fingo. Photius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 3. Osann.]

[Συμπλάστουργος, ὁ, Qui una fingit. Jo. Damasc. vol. 1, p. 680, E : Πνεῦμα, ἄκτιστον, συμπλάστουργον, σύνθρονον σέθεν. L. D. Eustathius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 350. Osann.]

[Συμπλᾰτᾰγέω, Complodo. Hom. Il. Ψ, 102 : Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, χερσί τε συμπλατάγησεν. Schol. ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησε. Tzetz. Hist. 9, 631, χεῖρας. V. Συμπαταγέω.]

[Συμπλᾰτύνομαι, Simul dilato, amplifico. Basil. Seleuc. p. 40 et 43. Maius.]

[Συμπλέγδην, Implicite. Nonn. Dion. 10, 158 : Συμπλέγδην δὲ πόδεσσιν ἀρηρότα ταρσὰ συνάπτων ... Σειληνὸς ἀλήτης κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἐπεσκίρτησε ῥεέθρῳ.]

[Σύμπλεγμα, τὸ, ap. Plin. 36, 4, 24 : « Praxitelis laudatum est Pergami symplegma, signum nobile, digitis corpori verius quam marmori impressis. » Ib. 55 : « Pana et Olympum luctantes, quod est alterum in terris symplegma nobile, » de statuis duabus inter se implicitis. Alia de hoc voc. v. in Lexx. Lat.]

Συμπλείονες s. Συμπλείους, Simul plures, Complures simul collecti, non sigillatim, Aristot. [Polit. 3, 15 fin : Δεῖ (τὸν βασιλέα) αὐτὸν μὲν ἔχειν ἰσχὺν, εἶναι δὲ τοσαύτην τὴν ἰσχὺν, ὥστε ἑκάστου μὲν καὶ ἑνὸς καὶ συμπλειόνων κρείττω, τοῦ δὲ πλήθους ἥττω.] Ea forma dicitur, qua σύμπαντες, item σύνδυο, et σύντρεις, Duo simul, Tres simul, Bini, Terni. [Aristid. vol. 1, p. 525 : Καὶ πόλεις καὶ σύντρεις καὶ συμπλείους τῶν εἰς ταὐτὸν τελουσῶν. Liber unus πλείους καὶ σύντρεις. Ib. p. 155 : Καὶ τούτοις οὕτως ἀπήντησεν ὥστε συμπέντε καὶ συμπλείω ταῦτ' ἔχειν ἀπαριθμεῖν. L. Dind.]

Συμπλεκὴς, ὁ, ἡ, Connexus, Conjunctus, Copulatus, Nonn. [Jo. c. 6, 38.]

Συμπλεκτικὸς, ἡ, όν, [Contexens. Plato Polit. p. 282, D : Λέγωμεν αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς) τὸ μὲν εἶναι στρεπτικὸν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν. Τέχνη σ. Pollux 7, 207; συμπλεκτικὸν 209.] Conjunctivus [Gl.], Copulativus : σύνδεσμος, Hermog. [Eust. Il. p. 72, 40. Seager. Etym. M. aliique grammatici. Diog. L. 7, 72 : Συμπεπλεγμένων δέ ἐστιν ἀξίωμα ὃ ὑπό τινων συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπέπλεκται.] || Adv. Συμπλεκτικῶς, More copulativorum, Per copulativa, s. copulata, Porphyr. In VV. LL. ex Gellio exp. Copulate : ex Cic. Conserte et contexte; ex Plin. Contextim. [Apollon. De construct. 1, p. 9, 21 : Ὅτε σ. ἀκούεται.]

[Σύμπλεκτος, ὁ, ἡ, Connexus, Complicatus. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 18 : Ὑγροῖς σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτιος (πλατάνιστον). Anna Comn. p. 378, D : Μὴ πρὸς τὸν σεαυτοῦ ὁμόδουλον τὴν κατηγορίαν ταύτην συμπλέκῃς. Exod. 39, 22.]

Συμπλέκω, ξω, Complico, Connecto. [Complecto, Convincio, add. Gl.] Bud. interpr. Consero, Implico, Commisceo, afferens duo exempla ex Polyb. lib. 5, alterum activæ vocis, alterum pass., sc. [c. 105, 9] : Αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς καὶ Λιβυκαῖς, Consertæ fuerunt, et connexas causas habuerunt. [Diod. 16, 42 : Καὶ κατὰ τὴν Κύπρον συνέστη πόλεμος, συμπεπλεγμένας ἔχων τὰς πράξεις τῷ ὑποκειμένῳ πολέμῳ· 20, 55 : Λιβυφοίνικες, οἷς ἀπὸ τῆς συμπεπλεγμένης συγγενείας συνέβη τυχεῖν ταύτης τῆς προσηγορίας. Act. Polyb. 5, 31, 4 : Τοῦ μὴ συμπλέκειν ἀλλήλαις τὰς πράξεις· 105, 4 : Τὰς Ἑλληνικὰς καὶ τὰς Ἰταλικὰς, ἔτι δὲ τὰς Λιβυκὰς πράξεις οὗτος ὁ καιρὸς καὶ τοῦτο τὸ διαβούλιον συνέπλεξε πρῶτον. Proprie Theocr. 18, 34 : Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων. Plato Polit. p. 306, A : Τὴν δὴ βασιλικὴν συμπλοκὴν λεκτέον ποία τ' ἐστὶ καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα ποῖον ἡμῖν ὕφασμα ἀποδίδωσιν· 309, B : Πειρᾶται τοιόνδε τινὰ τρόπον ξυνδεῖν καὶ ξυμπλέκειν. Improprie Plato Soph. p. 242, D : Ἰάδες καὶ Σικελαί τινες ὕστερον μοῦσαι ξυνενόησαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστατον ἀμφότερα· 262, D : Συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι· 268, C : Τοὔνομα συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν. Ps.-Demosth. p. 1335, 17 : Μηδὲ νομίζειν κυριωτέρους δεῖν εἶναι τοὺς νόμους, ἂν εὖ τις τοῖς ὀνόμασι συμπλέξας τοὺς αὐτοὺς ὑμῖν τούτους παράσχηται. Juncus Stob. Fl. vol. 3, p. 439 : Καὶ τὸ κεῖσθαι πόνον ἔχει (seni), συμπεπλεγμένου αὐτῷ τοῦ θανάτου.] Pro Complico, Connecto, Consero, accipitur in Thuc. 4, p. 122 [c. 4] : Τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες. [« Συμπλέκειν τὰς ὑποθέσεις vel τοὺς ἀγῶνας, Commiscere argumenta, genus artificii oratorii, quo plures vel aliæ materiæ, quam frons operis indicat, tractantur, vel res diversæ ab iis, quarum mentionem argumentum libri facit, commemorantur. V. Dionys. A. rhet. c. 8, 7 sqq., p. 287, 8; 9, p. 359, 11. Simili sensu Ulpian. præf. ad Demosth. Thucydidem et Dem. συμπλέκειν τὰ κεφάλαια dicit. » Ex Ernest. Lex. rh.] Pass. Συμπλέκομαι frequenti in usu est. [Proprie Eur. Cycl. 225 : Ἄρνας στρεπταῖς λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένους. Plato Polit. p. 311, B : Τοῦτο δὴ τέλος ὑφάσματος εὐθυπλοκίᾳ ξυμπλακὲν γίγνεσθαι φῶμεν πολιτικῆς πράξεως. Dinarch. p. 92, 28 : Κηρύκεια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν. Theophr. C. Pl. 5, 5, 4 : Ὅταν ἅπαξ συμπλακῇ (τὰ στελέχη), καθάπερ φύσις τις αὕτη μία γίγνεται. Polyb. 1, 23, 6 : Τῶν συμπλεκομένων σκαφῶν.] Significat vero interdum Complexu jungor, etiam Coeo. [Aristot. De generat. an. 1, 23 init. : Τὰ μὴ προϊέμενα σπέρμα πολὺν χρόνον συμπεπλέχθαι πέφυκεν.] Synes. Ep. 140 : Οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι· quem l. Bud. p. 616 citans, ait συμπλέκεσθαι ibi in bonam partem accipi pro Amice complecti et convenire; itidemque in Tabula Ceb. [p. 68 ed. Cor.] : Εὐθὺς ἀναπηδῶσιν αἱ ἡδοναὶ, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, interpr. Idem, Complectuntur et hærent. [Soph. fr. Troili ap. schol. Pind. Nem. 3, 60 : Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους, τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε. Nicet. Ann. 4, p. 69, C : Τῇ γυναικὶ συνεπλέκετο. Achmes Onir. c. 126, p. 86 : Συνεπλάκη μετ' αὐτῆς. Accusativo videtur jungere Eumath. p. 257, 6 : Ὑσμίνη παρθένος, ἣν ὅλην συμπλακεὶς καὶ περιπλακεὶς ὁ πολύτλας ἐγὼ πρὸς τὸν τοῦ σκάφους κατέδυν πυθμένα, nisi potius κατέδυν active dixit, ut alii ἔδυν.] Greg. Naz. Περὶ θεολογίας, συμπλέκεσθαι, et διίστασθαι sibi opposuit, de quatuor anni temporibus loquens : Εὐτάκτως ἐπιγινομένων τε καὶ ἀπογινομένων, καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπλεκομένων ἀλλήλαις καὶ διϊσταμένων· quem l. Bud. p. 1061 afferens, sic interpr. : Statis vicibus succedentium invicem atque decedentium, et tanquam in choro orbem ductitantium, vicissimque eundem dirimentium. [De navibus inter se implicitis Herodot. 8, 84 : Συμπλακείσης τῆς νεὸς καὶ οὐ δυναμένων ἀπαλλαγῆναι. De hominibus divisis et rursus coituris Plato Conv. p. 191, A : Περιβάλλοντες τὰς χεῖρας καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις· B : Τὸ λειφθὲν συνεπλέκετο· 192, A : Συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι.] Anguillæ quoque in coitu συμπλέκονται, ut vidisti in Ὀχεύομαι [vol. 5, p. 2469, B] : quibuscum conf. locum Aristot. et Plinii in Περιπλέκομαι citatum. [V. id. H. A. 5, 6 init.; 8 init. Ælian. N. A. 8, 1; 9, 13, 63.] Συμπλέκομαί τινι, Rem habeo cum aliquo, Est mihi negotium cum aliquo, Bud. p. 617, afferens hunc l. Æschinis [p. 48, 32] : Συμπέπλεγμαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ, de Demosthene, cum quo legationis munere functus erat, i. e. Implicatus sum, Officii necessitate vinctus sum, et, ut Cic. in Divina-

tione loquitur, Sortis necessitudine conjunctus sum, ut quæstor cum consule. Et conjunctio ejusmodi, συμπλοκή. [Eur. Bacch. 800 : Ἀπόρῳ γε τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ. Aristoph. Ach. 704 : Ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ, τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ. Improprie etiam Plato Theæt. p. 202, B : Τὰ δὲ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα, ὥσπερ αὐτὰ πέπλεκται, οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλακέντα λόγον γεγονέναι· Tim. p. 83, D : Ταύτην πᾶσαν τηκεδόνα ἁπαλῆς σαρκὸς μετὰ πνεύματος ξυμπλακεῖσαν λευκὸν εἶναι φλέγμα φαμέν· 80, C : Τούτοις τοῖς παθήμασι πρὸς ἄλληλα συμπλεχθεῖσι· Reip. 7, p. 533, C : Τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπέπλεκται. Aristot. De partt. an. 1, 3 fin. : Ἀδύνατον γὰρ μίαν ὑπάρχειν διαφορὰν τῶν καθ' ἕκαστον διαιρετῶν, ἐάν τε ἁπλᾶ λαμβάνῃ ἐάν τε συμπεπλεγμένα. De luctantibus Herodot. 3, 78 fin. : Συμπλακέντος Γωβρύεω τῷ μάγῳ.] Item hostes in pugna συμπλέκονται, Manus conserunt, Pedem conserunt, Congrediuntur. [Demosth. p. 124, 10 : Οὐχὶ συμπλακέντας διαγωνίζεσθαι.] Bud. p. 616, ex Greg. Naz. : Ἄριστον δ' αὐτοῖς συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, Propius pedem conferre : quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις dicitur. Aliud exemplum ex Plut. ibid. vide. Sic idem Plut. Themistocle [c. 8] : Συμπλεκόμενος τοῖς πολεμίοις· quemadmodum et Polyb. [cujus exx. plurima v. ap. Schweigh.] 16 : Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως, Acriter cum hoste confligere. [Anna Comn. p. 3, A : Εἰ συμπλακήσεται τοῖς βαρβάροις. Pollux 3, 145, συμπλέκεσθαι περὶ βραβείου ἢ ἐπὶ βραβείῳ· 149, παλαισταί· 5, 94, ἄρκτον.] Metaph. autem in Pericle [c. 11] Idem : Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα, Cum Pericle congrediens et in certamen descendens. [Plato Leg. 11, p. 935, C : Ὁ συμπλεκόμενος (disputando). Polyb. 17, 8, 3 : Ἑτοίμους ὄντας πρὸς τὸ συμπλέκεσθαι καὶ μεμψιμοιρεῖν. Lucian. Lapith. c. 30 : Ἐβούλετο συμπλακῆναι τοῖς στωικοῖς.] Verum in hoc loquendi genere non construitur cum dativo solum, sed etiam cum præp. πρὸς suum habente accus., ut ap. eund. Plut. Fabio [c. 25] : Αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. [Polyb. 4, 11, 7 : Πρὸς τὴν οὐραγίαν σ. Aliique multi.] Absolute autem Philo V. M. 7 : Συμπλακεὶς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Commisso prælio, Collatis manibus, Quum manus conseruisset. [Polyb. 2, 65, 13 : Καταπειράζειν καὶ συμπλέκεσθαι. || De bello ipso Demosth. p. 24, 10 : Τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα.] Sed et activa voce ex Polyb. 2, [45, 2] : Συμπλέκειν τὰς χεῖρας, Manus conserere. [Ubi improprie dicitur, ut ib. 47, 6; 5, 104, 1, de viribus jungendis aut societate contrahenda. De aliis rebus Xen. Ven. 5, 6 : Ἔστι δὲ τοῦ χειμῶνος τὰ ἴχνη ὀρθὰ ἐπὶ τὸ πολὺ, τοῦ δ' ἦρος συμπεπλεγμένα. Pollux 5, 12, 66.] Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα ap. Logicos. Gellius 16, 8 : Quod illi συμπεπλεγμένον, nos vel Conjunctum vel Copulatum dicimus; quod hujuscemodi est : P. Scipio Pauli filius, et bis consul fuit et triumphavit, et censura functus est, et collega in censura L. Mummii fuit. In omni autem conjuncto, si unum est mendacium, etiamsi cetera vera sunt, totum esse mendacium dicitur. Ibid. de eo quod συνημμένον, i. e. Adjunctum s. Connexum, dicitur, et eo quod διεζευγμένον, Disjunctum. Plut. De sol. anim. [p. 969, B] : Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις, Axiomatis conjunctis et disjunctis. Item Symp. 8, 9 [p. 732, F. Συλλαβὰς Pollux 4, 18. || Activum signif. neutra Ps.-Eur. Iph. A. 292 : Τῶν ἄσσον ὥρμει πλάταις ἐσχάταισι συμπλέκων δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν. || Medio improprie Eur. fr. Danaes ap. Stob. Flor. 92, 6 : Ἆρ' οἶσθ' ὁθούνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν ... δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν, καὶ συμπλέκονται σπέρμα καὶ γάμους τέκνων; Theodor. Prodr. p. 265.]

Σύμπλεξις, εως, ἡ, Implicatio. Vide Συμπλέκω. [Aristot. De partt. an. 1, 3 fin. : Αὕτη δ' ἐστὶν ἢ τὸ σχιζόπουν μόνον ἢ πᾶσα ἡ σύμπλεξις, ἐὰν διαιρῆται ἄνθρωπον. Galen. vol. 8, p. 183 : Καὶ περὶ τούτων τῶν συμπλέξεων ἀπάρχως διειλεγμένοι. Jo. Damasc. vol. 2, p. 908, C.]

[Σύμπλεος, ὁ, ἡ, Plenus. Hippocr. p. 296, 35 : Ἅπαν τὸ μεταξὺ γῆς τε καὶ οὐρανοῦ πνεύματος σύμπλεόν ἐστι. « Theophyl. Simoc. Epist. 82. » Boiss. V. Ἔμπλεως vol. 3, p. 888, C.]

A [Σύμπλευρος, ὁ, ἡ, ap. Epiphan. vol. 1, p. 768, D : Τὴν σύσσωμον καὶ σύμπλευρον πῶς οὐκ ᾔδει, Quæ ad ejus corpus ac latus accubabat; vol. 2, p. 26, A. Σύμπλευρον de Perna dictum apud Byzantinos recentissimos notavit Ducang. L. Dind.]

Συμπλέω, εύσομαι, q. d. Connavigo, Una navigo, Simul cum alio navigo, Navigationis socius sum. [Eur. Iph. T. 600; El. 1355 : Μηδεὶς ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω· Hel. 1077 : Εἶτ' ἐγὼ ξυμπλεύσομαι. Ps.-Eur. Iph. A. 102 : Συμπλεῖν Ἀχαιοῖς. Herodot. 4, 149 : Οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι. Thuc. 1, 27 fin. : Αὐτοῖς ὀκτὼ ναυσὶ ξυμπλεῖν. Xen. H. Gr. 1, 7, 6, et alii. Improprie Eur. Herc. F. 1225 : Τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θέλει, ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ. Ap. Hesychium : Συμπλευσάντων, ὁμονοησάντων, etiam sequens gl. Συμπνευσμὸς, ὁμόνοια, commendat συμπνευσάντων. || Epica aoristi sec. forma Antiphilus Anth. Pal. 7, 635, 6 : Συνέπλω δ' ἄχρι καὶ Ἀΐδεω.]

[Συμπληγάδες, al. HSt. :] Συμπλήσσω, et Συμπλήττω, cujus pass. Συμπλήττομαι : unde dictæ Συμπληγάδες B insulæ, quod visæ sint συμπλήττεσθαι, i. e. Collidi, et q. d. Compercuti, nisi ab activa voce συμπλήττω deducere malis, quæ itidem sonat q. d. Compercutio; nam inter se concurrere fabulis traditæ sunt. V. Κυάνεος. Eur. κυανέας συμπληγάδας dixit initio Medeæ. [Et ib. 1263, et sing. Iph. T. 242 : Ἥκουσιν ἐς γῆν Κυανέαν Ξυμπληγάδα, ubi κυανεᾶν Συμπληγάδων corrector Aldinus. Ib. 260 : Τὸν ἐσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον· 355 : Διὰ πέτρας Συμπληγάδας· 1389 : Συμπληγάδων ἔσωθεν, et Androm. 795. Lycophr. 1285 : Πέτραι Συμπληγάδες. Strabo 1, p. 21; 3, p. 149, 170.] Vocatæ fuerunt etiam Συνδρομάδες πέτραι, a concurrendo. || Apud Aristot. autem De mundo [c. 2, 10] : Πτώσεις κεραυνῶν μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, Bud. vertit Conflictationes aeriæ opacitatis. [Collisio, Conflictus. Epiphan. vol. 1, p. 23, C : Συμβέβηκε δὲ ἀπὸ τούτου πόλεμον εἶναι καὶ ἔνστασιν καὶ συμπληγάδας ἐθνῶν ἐν ἔθνεσι συρρηγνυμένων, ἑκάστου βιαζομένου τὸ ἴδιον θέλημα προτιμᾶσθαι· 29, B : Ἐντεῦθεν συμπληγάδες ἐγίνοντο, Int. Jurgia. L. Dind.]

C Συμπλήγδην, Cum collisione. [Theocr. 24, 55 : Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα, θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἰάχησαν, Manibus complosis.]

Συμπληθύνω, Una multiplico et augeo. Alii, Simul impleo, Compleo, e Xenoph. Œc. [18, 2 : Τὸ ἐν τῇ γῇ λειφθὲν (τοῦ καλάμου) ἡγοῦμαι καὶ εἰς κόπρον ἐμβληθὲν τὴν κόπρον συμπληθύνειν, ubi priori signif. dicitur.] Itidem exponitur Συμπληθύω. [Plotin. vol. 1, p. 520, 6 : Συμπληθύνουσαν ἑαυτὴν (οὐσίαν). Scriptor de Hæres. Cotel. Mon. vol. 1, p. 310, A : Καὶ τὸ ἐν τῷ διδασκάλῳ θεώρημα, ἓν ὂν τῷ ἰδίῳ λόγῳ, ὅταν ἐν τοῖς διδασκομένοις γίνεται, συμπληθύνεται αὐτοῖς. Apollon. De constr. p. 205, 1 : Τὸ ῥῆμα μὴ συμπληθυνόμενον, de verbo per numeros flexo. || Altera forma Herodot. 4, 48 med. : Οὗτοι μὲν αὐτιγενέες ποταμοὶ Σκυθικοὶ συμπληθύουσι αὐτόν· 50 fin. : Αὕτη ἡ χιὼν ἐσδιδοῦσα ἐς αὐτὸν συμπληθύει. Longin. De subl. 23, 3 : Χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας· ubi Toup. : « Ms. Par. συνεπλήθυσε recte. Anon. ap. Suidam : D Χειμὼν ἐξαίσιος νυκτὸς γενόμενος τὸ ῥεῦμα συνεπλήθυσε. Dio Cass. 51, 17 : Τὰ ἀναθήματα ἀνελομένη συνεπλήθυσε τὰ λάφυρα τοῖς Ῥωμαίοις. » Idem 52, 42 : Τὸ τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσε· 56, 2 : Τὴν πατρίδα συμπληθύετε.]

[Συμπλημμελέω, Simul pecco. Aquila et al. Hos. 4, 15 : Μὴ συμπλημμελήσῃ Ἰούδα.]

[Συμπλημμυρέω, Simul abundo. Greg. Nyss. vol. 3, 3, p. 230, B : Τῆς τρεφούσης χορηγίας τῇ τῶν αὐξανομένων ἐπιδόσει συμπλημμυρούσης. Wakef.]

[Σύμπληξις, εως, ἡ, Collisio. Demetr. De eloc. 207 : Φευκτέον τὰς τῶν μακρῶν στοιχείων συμπλήξεις· 299.]

Συμπλήρης, ὁ, ἡ, Completus, Totus, Bud. ex Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 4, 11, 10.] Item Plenus, ap. Plat. Epinom. [p. 985, A] : Ξυμπλήρης ζώων οὐρανός. [Superl. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 574, C : Ἡμεῖς εἰς τοὐμφανὲς ἕκαστα κατὰ τάξιν ἐκδώσομεν συμπληρεστάτῃ πίστει. Nec videtur scrib. σὺμ πλ. L. Dindorf.]

Συμπληρόω, Compleo, [Conficio, Consummo, Far-

cio, add. Gl.] Expleo. [Herodot. 8, 1 : Ὑπὸ δὲ ἀρετῆς καὶ προθυμίης Πλαταιέες, ἄπειροι τῆς ναυτικῆς ἐόντες, συνεπλήρουν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὰς νέας. Xenoph. H. Gr. 1, 5, 12 : Κόνων ξυμπληρώσας τριήρεις ο΄ ἀντὶ τῶν προτέρων ἐληΐζετο· 4, 8, 33 : Ναῦς πρὸς αἷς εἶχε ξυμπληρώσας ἐξ Ἀβύδου τρεῖς ἄλλας· 6, 2, 12 : Οὐ δυνάμενος αὐτόθεν τὰς ναῦς πληρῶσαι, ἐπὶ νήσων πλεύσας ἐκεῖθεν ἐπειρᾶτο συμπληροῦν· 5, 1, 28 : Ξυνεπληρώθησαν δὲ αἱ νῆες καὶ ἐκ τῆς Ἀριοβαρζάνους. Plato Conv. p. 202, E : Ἐν μέσῳ δὲ ὂν ἀμφοτέρων συμπληροῖ, ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυνδεδέσθαι· Leg. 6, p. 770, B : Τοῦτο δεήσει συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ περιηγηθέν· Tim. p. 92 fin. : Θνητὰ γὰρ καὶ ἀθάνατα ζῷα λαβὼν καὶ ξυμπληρωθεὶς ὅδε ὁ κόσμος· 75, A : Ταῦτα πάντα ξυμπεπλήρωται σαρξίν. Tim. Locr. p. 105, fin. : Τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνθρωπίνων, οἷς ὁ πάντων ἁγεμὼν θεὸς ἐπέτρεψε διοίκησιν κόσμω συμπεπλαρωμένω (sic enim scrib. pro —πληρ.) ἐκ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων τῶν τε ἄλλων ζώων. Aristot. De partt. anim. 4, 12 fin. : Ἐνίοις δ᾽ ἀντὶ τούτων (πλήκτρων) συμπληροῖ τὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν. Theophr. fr. 4 De odor. 45 : Τὸ ῥόδινον συμπληροῖ τοὺς πόρους. Diod. 1, 2 init. : Ἐξ ἁπάντων συμπληρουμένης τῆς εὐδαιμονίας. Diog. L. 10, 128 : Ἕτερον ᾧ τὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀγαθὸν συμπληρωθήσεται. || Med. Plato Tim. p. 35, C : Μετὰ ταῦτα ξυνεπληροῦτο τά τε διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, ubi al. ξυνεπλήρωσε. 36, B : Τῷ τοῦ ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο.]

Συμπλήρωμα, τὸ, Complementum. [Confectio, Consummatio, add. Gl. Tim. Locr. p. 96, B : Δεῖ δ᾽ εἰμέν πως πάντας σὺν τοῖς συμπληρώμασι καὶ τοῖς ἐπογδόοις ὅρους λς΄. Diog. L. 5, 30 : Ἔφη δὲ (Aristot.) τὴν εὐδαιμονίαν συμπλήρωμα ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· et proprie 10, 48 : Διὰ τὸ μὴ δεῖν κατὰ βάθος τὸ σ. γίνεσθαι. Tzetz. Cram. An. vol. 4, p. 11, 8 : Τὰ ὁρικὰ κεφάλαια τὰ τῶν ἀποδεικνύντων μέχρι τοῦ συμπληρώματος ὑπῆρχε τοῦ τῆς γνώμης. L. Dind.]

[Συμπληρωματικὸς, ἡ, ὸν (v. Συμπληρωτικὸς), unde adv. Συμπληρωματικῶς, Plene Eustath. ad Dionys. P. p. 10; Dionys. Areop. p. 21, 37. Kall. Q. d. Expletive. Schol. Hom. Od. Θ, 567, in Cram. An. Paris. vol. 3, p. 457, 16 : Οἱ δὲ ὅτι τέλος ἐπὶ οὐσίας ἢ τάξεως ἢ σ. ἀκουστέον τῶν πρὸς εὐωχίαν. L. Dind.]

Συμπλήρωσις, εως, ἡ, Completio, ipsa Complendi actio. [Perfectio, Consummatio, Gl. Polyb. 5, 90, 4 : Εἰς τὴν εὐκαιρίαν τοῦ τόπου καὶ τὴν ἔξωθεν ἐπιφορὰν καὶ σ. τῆς εὐδαιμονίας. Longin. De subl. 12, 2 : Ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, σ. ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. « Σ. ab Aristide Περὶ πολ. λόγ. p. 651 inter eas dicendi formas numeratur quæ amplitudinem orationis efficiant vel adjuvent : περιβολὴν καὶ αἱ σ. ἐργάζονται, ἅμα τε τὸ προειρημένον συμπληροῦσαι καὶ ἀπαρτίζουσαι καὶ μετάβασιν ἐπὶ τὸ ἑξῆς εἰσαγόμενον παρέχουσαι. Est aliqua recapitulatio priorum cum declinatione ad sequentia. Alio loco p. 658 ad τὴν σαφήνειαν refert : Ὅταν τις μεταβαίνῃ ἀφ᾽ ἑτέρου ἐφ᾽ ἕτερον πρᾶγμα, τοῦ μὲν συμπληρώσει, τοῦ δὲ ἀπαγγελίᾳ χρῆται. » Ernest. Lex. rh. Epiphan. vol. 1, p. 539, C : Ἐπικρατύνουσαι πρὸς σ. διαγωγῆς κρείττονος τὸν ἄνθρωπον. Theodoret. H. E. 1, 10, p. 34, 38 : Ἐπὶ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας τὴν τῆς ἐπιτηρήσεως ταύτης συμπλήρωσιν ἐγγίνεσθαι. De tempore Paralip. 2, 36, 21 : Εἰς σ. ἐτῶν ο΄. Dan. 9, 2 : Εἰς συμπλήρωσιν ἐρημώσεως Ἱερουσαλὴμ ο΄ ἔτη.]

Συμπληρωτικὸς, ἡ, ὸν, Complendi vim habens, Ad complementum faciens, Complens. [Epicur. ap. Diog. L. 10, 131 : Τὸ συνεθίζειν ταῖς ἁπλαῖς διαίταις ὑγιείας ἐστὶ συμπληρωτικόν. Plutarch. Mor. p. 1060, C : Συμπληρωτικὰ τῆς κατὰ φύσιν τελειότητος. Iamblich. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 434 : Εἰσὶ καὶ ἄλλαι τῆς ψυχῆς δυνάμεις, κατ᾽ αὐτὴν μὲν, οὐ μὴν συμπληρωτικαὶ αὐτῆς, ὡς ἡ μνήμη. Plotin. vol. 1, p. 323, 14; 325, 1; vol. 2, p. 1117, 11, Nicomach. Harm. p. 11, A, aliique recentiorum. Iambl. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 201, 25 : Προϋπάρχει αὐτοῖς τὰ συμπληρωματικά, cod. Ciz. ap. Kiessling. post Porphyr. Vit. Pyth. p. 300 recte συμπληρωτικά. Idem vitium ap. Plotin. loco pr. L. D. || Adv. Συμπληρωτικῶς, Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 5, p. 60 ed. Cord. Maius.]

Σύμπλοια, ἡ, q. d. Connavigatio, Navigationis societas : ut ὁμόπλοια.

Συμπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, adj. q. d. Connavigatorius : Συμπλοϊκαὶ φιλίαι, Aristot. Eth. 8, [12] q. d. Connavigatoriæ amicitiæ. I. e., quales esse solent inter simul navigantes, s. inter navigationis socios.

Συμπλοκὴ, ἡ, Complicatio, Connexio, [Amplexus, Complexus, Complexio, Contractus, Gl.] Contextus, ut Cic. : Pennarum contextu tegumenta corpori faciebat. Plato Politico [p. 281, B : Τὸ μὲν τῆς ὑφῆς συμπλοκή τις ἐστί που· 305, E] : Τὴν δὴ βασιλικὴν σ. λεκτέον, ποία τέ ἐστι καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα, ποῖον ὕφασμα ἡμῖν ἀποδίδωσι. [Conf. p. 308, E; 309, E.] In fine libri συνύφανσιν et συμπλοκὴν pro eodem dixit. [Ib. p. 278, B : Παραβάλλοντας ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέραις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς· Soph. 240, C : Κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ ὄντι, καὶ μάλα ἄτοπον· 262, C : Οὐδεμίαν πρᾶξιν ... δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἄν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ· τότε δ᾽ ἥρμοσέ τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ πρώτη συμπλοκή· Theæt. p. 202, B : Ὀνομάτων συμπλοκὴν εἶναι λόγου οὐσίαν. Aristot. De partt. an. 1, 3 fin. : Αὕτη ἤτοι ἁπλῆ ἢ ἐκ συμπλοκῆς τὸ τελευταῖον ἔσται εἶδος· De anima 3, 8 fin. : Σ. γὰρ νοημάτων ἐστὶ τὸ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος. Conf. Anon. Περὶ ὀργῆς Voll. Hercul. part. 1, p. 73, D. De Polybio Schweigh. : « Ἡ ἁπάντων πρὸς ἄλληλα σ., Rerum gestarum connexio, complicatio inter se, 1, 4, 11; 4, 28, 4 sq. Conf. 1, 3, 3. Ἡ σ. τῶν νεῶν 1, 28, 11, Navium hostilium ope corvi, quod συνδεῖν τοῖς κόραξι, 1, 27, 12. »] Dicitur et de Complexu in coitu [Aristot. H. A. 5, 5 : Χρονιωτέρα ἡ σ. τῶν ζωοτόκων. Plato Conv. p. 191, C : Ἵνα ἐν τῇ συμπλοκῇ, ἅμα μὲν εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι, γεννῷεν, ἅμα δ᾽ εἰ καὶ ἄρρην ἄρρενι, πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο. Epiphan. vol. 1, p. 918, D : Ὁ ἄνθρωπος ἐκ σωμάτων συμπλοκῆς], necnon de Manuum consertione in prælio, ut tum apud Lucianum, tum apud Basilium De vita solitaria [vol. 2, p. 782, C. Hase], sed metaph. : Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ, Conflictus litium, ut Bud. interpr. Lucian. De calumnia [c. 26] : Μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, de Bellerophonte. [Plato Leg. 8, p. 833, A : Ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ σύστασις. De Polybio Schweigh. : « 1, 15, 3, 7, 11 et alibi sæpissime; συμπλ. ὁλοσχερεστέρα distinguitur ab ἀκροβολισμῷ, 1, 40, 11; τῶν νεῶν 1, 27, 12; 28, 3, etc. » Diod. 4, 35. Dionys. A. R. 3, 4 med.; 9, 5 fin., Lucian. D. mort. 27, 3. Improprie Phot. Bibl. p. 94, 12 : Ἀσθενὴς ἐν ταῖς κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων συμπλοκαῖς.] Item, Figuræ oratoriæ nomen. Aquila [§ 36, p. 178] interpretatur Connexum, dicens compositam esse ex epanaphora et antistrophe, et utramque orationis speciem circumdare. Nam et incipere sæpius ab una parte orationis, et toties in unam atque eandem desinere, ut, Quis legem tulit? Rullus. Quis tribus sortitus est? Rullus. Quis decemviros creavit? idem Rullus. [Complexio, Auct. ad Herenn. 4, 3. V. Alexand. Περὶ σχημ. p. 583. Dicitur etiam κοινότης Rutilio Lupo, quod v. Ernest. Lex. rh. De συμπλοκῇ ἀγώνων vel ὑποθέσεων, ut in Συμπλέκω-dictum, Dionys. Hal. A. rhet. 8, 8, p. 296, 1 : Δύο μὲν αὗται συμπλοκαί· et in seqq. Idem vol. 6, p. 786, 15 : Εἰ ὑπερεῖδεν (Theopompus) τῆς συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων· et p. 978, 3 : Δυνάμενον καὶ διὰ τῆς συμπλοκῆς τὸ πρᾶγμα δηλῶσαι, de particula copulativa. L. D. Ptolem. Harm. 2, 12, p. 85, B : Ἀναπλοκῆς, καταπλοκῆς, σύρματος, καὶ ὅλως τῆς διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλοκῆς. Schneider.]

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ, Complicatus, Connexus, Nexu conjunctus et copulatus, i. q. συμπλεκής. Nonn. [Jo. c. 6, 32] σύμπλοκον ἱμάσθλην Flagellum dixit ex funiculis lorisque connexum s. contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr., Flagellum nexile. Idem dixit etiam [ibid. c. 19, 28] σταυρῷ σύμπλοκος pro Cruci affixus, προσπαγείς. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 255, 13 : Ῥεῖά τις ἡμερίδος στελέχη δύο σύμπλοκα λύσει· 290, 5 : Εἰμὶ γὰρ ὁ τλήμων φλογὶ σύμπλοκος. Apollinar. Cotel. Mon. vol. 2, p. 88, B : Ἑκάτερον σύμπλοκον καὶ ἑνοειδές.]

Σύμπλοος, et Σύμπλους, ὁ, ἡ, adjective, Qui navigat una, Navigationis socius. [Eur. Hel. 1207 : Ἐμῷ ξύμπλους πόσει· Iph. A. 666. Soph. Ant. 541 : Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. Eur. Heracl. 216 :

Φημὶ γάρ ποτε σύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. « Item substantive, Herodot. 2, 115 : Τοὺς σοὺς συμπλόους, et sic idem 3, 41, συμπλόων. » SCHWEIGH. Xenoph. Comm. 2, 2, 12 ; Plato Reip. 8, p. 556, C ; Demosth. p. 926, 17. Synes. Epist. 90, p. 231, B : Παρὰ τῶν ὡς ἂν εἴποι τις συμπλῶν τοῦ βίου. Scr. σύμπλων, ut ap. Dion. Cass. 42, 4 : Πάντων οἱ τῶν σύμπλων ἀπαγορευόντων · 61, 13 : Τὴν σύμπλουν αὐτῆς ἀποκτεῖναι. De navi Etruscus Anth. Pal. 7, 381, 4 : Ναῦς σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς Ἀΐδην · Julian. Æg. 585, 8 : Σκάφος σύμπλουν ἐς βίον, ἐς θάνατον. Hesychio συνοδιτης.]

[Συμπλουτέω, Pariter s. Una dives sum. Jo. Chrys. Hom. 158, vol. 5, p. 956, 10 : Ὥσπερ πλουτοῦντι αὐτῷ συνεπλούτησεν ἡ δικαιοσύνη, οὕτω καὶ πτωχεύοντι συμπτωχεύσει καὶ ἡ ἀρετή. SEAGER. Holobol. in Anecd. meis vol. 5, p. 164, 4. BOISS.]

[Συμπλουτίζω, Simul dito. Pseudo-Chrys. Serm. 89, vol. 7, p. 519, 35 : Καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν τόκον ἐπλούτησε, καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι. SEAGER.]

[Συμπλωτήρ, ῆρος, ὁ, Simul navigans. Germanus Cotel. Mon. vol. 2, p. 472, A : Τοὺς συμπλωτῆρας. L. DINDORF.]

[Σύμπνευσις, εως, ἡ, Conspiratio, Gl. Consensus, Athanas. vol. 1, p. 445 (vol. 2, p. 29, E Bened.). KALL. Poeta ap. Ducang. ad Zonaram vol. 2, p. 122 extr. : Ἀδελφικὴ σ. L. DIND.]

Συμπνευσμός, ὁ, Conspiratio, Consensus, ὁμόνοια Hesychio.

Συμπνέω, εύσομαι, Conspiro, [Conflo, add. Gl. Proprie Una spiro, spiritum duco. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 595, 3 : Κάτθανε μὲν Θεόδωρος · ἀοιδοπόλων δὲ παλαιῶν πληθὺς οἰχομένη νῦν θάνεν ἀτρεκέως · πᾶσα μὲν ἐμπνείοντι συνέπνεε, πᾶσα δ' ἀπέσβη σβεννυμένου] : metaphorice plerumque pro Uno consensu moliri, ut et συμφυσᾶν. [Æsch. Ag. 195 : Ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων. Συμφωνῶν καὶ οὐκ ἀνθιστάμενος, schol. HEMST. Plato Leg. 4, p. 708, D : Τὸ συμπνεῦσαι καὶ ξυμφυσῆσαι. Demosth. p. 284, 17 : Ὡς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπνευσάντων ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων.] Aristot. Polit. 5, [3] : Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, Donec conspirarit et coierit. [Polyb. 30, 2, 8 : Συμπνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρώμενοι.] Herodian. 8, [5, 15] : Ὅτι Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκοι, Totam Italiam consensisse et conspirasse. Id. 7, [1, 11] : Πολλῶν ἑκατοντάρχων συμπνεόντων · et [5, 13] : Μὴ συμπνεύσαντι ὑμῖν, Si nobiscum non conspiraris. [Plutarch. Mor. p. 2, C : Ταῦτα συνῆλθε καὶ συνέπνευσεν εἰς τὰς τῶν παρ' ἅπασιν ᾀδομένας ψυχάς. Ælian. N. A. 3, 14 : Ὁ ἄρρην καὶ ὁ θηλυκὸς συνδυασθέντες καὶ οἱονεὶ συμπνεύσαντες εἰς γάμον. Anna Comn. p. 176, C : Οὐ μὴν ἡ τύχη πρὸς τούτῳ συνέπνευσεν. L. D. Forma Συμπνείω, Συμπνείουσα γὰρ οὕτω καὶ συνδεδεμένα, Ecphantus Stob. Flor. 48, 64 init. VALCK.]

[Συμπνιγής, ὁ, ἡ, Fervidus. Diod. 3, 51, περίστασις. WAKEF.]

Συμπνίγω, Una suffoco et strangulo, Comprimo in strangulatu. [Lucas 8, 42 : Οἱ ὄχλοι συνέπνιγον (al. συνέθλιβον) αὐτόν, de turba Jesum urgente. Matth. 13, 22 : Ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον. Marc. 4, 7 : Συνέπνιξαν αὐτό (τὸ σπέρμα) · 19 : Αἱ ἐπιθυμίαι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται. Epiphan. vol. 1, p. 313, A. Eustath. Opusc. p. 222, 19.] Pass. Συμπνίγεσθαι, Una suffocari, In unum acervum congesta suffocari. Ap. Suid. : Πνιγεύς, ὁ φοῦρνος, ὁ κρίβανος · κυρίως ὅπου οἱ ἄνθρακες συμπνίγονται. Pro quo ap. schol. Aristoph. simpliciter πνίγονται. Ubi nota et Πνιγεύς. [Theophr. C. Pl. 6, 11, 6 : Πάντων δασυθέντων ἀπόλλυται τὰ δένδρα συμπνιγόμενα καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα δίοδον τῷ πνεύματι. Improprie Lucas 8, 14 : Ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται. ī]

Σύμπνοια, ἡ, Conspiratio [Gl.], pro quo Gell. dicit Conspiratus, i. q. συμπνευσμός. [Aret. p. 131, 31 : Ἐς τὴν ἁπάντων ξύμπνοιαν καὶ ξυνάφειαν. Porphyr. Vit. Pyth. § 49 : Τὸ αἴτιον τῆς σ. καὶ τῆς συμπαθείας τῶν ὅλων.] Herodian. 7, [6, 6] : Τὴν τῶν Λιβύων εἰς ἑαυτὸν σύμπνοιαν, Afrorum erga se consensum, Polit. [Nicet. Chon. 8, p. 129, C : Πρὸς μίαν τραπέσθαι σύμπνοιαν.] Itidem Bud. interpr. Conspiratio, Consensus etiam in bono, remittens ad Plat. Leg. 4, p. 234. [Ubi Συμπνέω, quod v. « Diog. L. 2, 137 : Ἡ πρὸς Ἀσκληπιάδην σύμπνοια. » HEMST. Æneas Gaz. Theophr. p. 54, 7. BOISS.]

Σύμπνοος, et Σύμπνους, ὁ, ἡ, Qui conspiravit. Hippocrates De natura hum. dicit corpus esse σύμπνουν καὶ σύῤῥουν, In quo spiritus conspirent, humoresque confluant. Linacer vertit Conspirabile et confluxile. Respexit huc Galenus, quum dixit lib. 1 Therap. : Λέγοντος Ἱπποκράτους ὀρθῶς ὡς σύμπνουν καὶ σύῤῥουν ἐστὶν ἅπαν τὸ σῶμα, καὶ πάντα συμπαθέα τὰ τῶν ζώων μόρια. Plutarch. De fato p. 651 [574, E] : Τὸ φύσει διοικεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα. [Conf. Porphyr. Vit. Pyth. § 49.] Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 372, 1] : Σῶμα [φέρων σκιοειδὲς] ἀειδὲς [ἀδερκὲς] σύμπνοον αὔρῃ [μήποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι, μή τις ἔσω μυκτῆρος ἀναπνείων σε κομίσσῃ. Par tenui vento vereque umbratile corpus, H. Grotius.] Cui similem l. vide in Πνεῦμα, supra [vol. 6, p. 1254, C. Improprie de conspiratione Nicetas Ann. p. 132, B : Ἐδεδίει τὸ σύμπνουν. Et de amantibus inter se Plutarch. Mor. p. 618, D : Ἵνα ᾖ σύμπνους ἡ φάλαγξ δι' ὅλης ἔμψυχον ἔχουσα δεσμόν. Themist. Or. 6, p. 76, B : Σύμπνους μᾶλλον καὶ ὁμοπαθὴς ἡ Ῥωμαίων ἀρχή. Aret. p. 8, 39 : Ταῦτα ἀλλήλοισι ξυνῳδὰ καὶ ξύμπνοα ἔμμεναι. Aliter Antipater Anth. Pal. 6, 227, 6 : Ἀργύρεόν σοι τόνδε, γενέθλιον ἐς τεὸν ἦμαρ, Πρόκλε, ... κάλαμον πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐμαθίῃ, ubi Toupius σύμπονον, Jacobsius autem interpr. Aspirantem.]

Συμποδηγέω, Una duco s. deduco, et viam commonstro. [Plato Polit. p. 269, C : Τὸ πᾶν τόδε τότε μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ · 270, A : Τότε μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγεῖσθαι θείας αἰτίας.]

Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Item Illaqueo, Irretio. [Supplanto, Gl. Hos. 11, 3 : Καὶ ἐγὼ συνεπόδισα τὸν Ἐφραΐμ, ἀνέλαβον αὐτὸν ἐπὶ τὸν βραχίονά μου, Cappellus interpr. Ego eodem quo Ephraim pede ingressus sum.] Pro Implicare compedibus, ap. Aristoph. Ran. [1512. De nive jumenta impediente dictum v. in Συμπεδάω. Plato Reip. 6, p. 488, C : Τὸν ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας · 10, p. 615, E : Τὸν Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλήν. Xen. Comm. 3, 11, 8 : Δίκτυα ἱστᾶσιν, ἵν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται. Dionys. A. R. 1, 38 med. : Ἀνθρώπων οὓς συμποδίζοντες ἐῤῥίπτουν. Lucian. Ocyp. 149 : Ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμποδισθῆναι μένει.] Apud Plat. pass. Συμποδίζεσθαι metaphorice, in Gorgia [p. 482, E] : Ἐκ ταύτης γὰρ αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν, Adeo illaqueatus est tuis argumentis ut hiscere non ausus sit ultra, Bud. Apud eund. Plat. Theæteto [p. 165, E] : Πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ. [Lucian. Vitt. auct. c. 22 : Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας. Anna Comn. p. 146, B : Ὕβρις εὐθὺς ξυνεπόδιζεν ὕβριν. L. D. Athanas. vol. 1, p. 741 ; 2, p. 249. KALL. Hesychius : Συμποδίζει, κωλύει.]

[Συμποδισμός, ὁ, Impeditio. Nicet. Eugen. 7, 280 : Τῷ σ. τῶν σκελῶν. BOISS. Eust. Opusc. p. 26, 23 : Παλαμᾶσθαι συμποδισμόν, εἴ τις εἰς παλαίστραν ἀντικαταστaίη αὐτῷ, de supplantando. Theodos. Acr. 5, 102 : Συμποδισμὸν ἐμπαρεῖχεν νόμος τοῖς βαρβάροις.]

[Συμποδιστής, ὁ, Qui impedit, irretit. Theodos. Acr. 1, 243 : Εἶχον γὰρ αὐτοὶ συμποδιστὰς καὶ τόπους. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 735, A : Ὦ κοινὲ τῶν εὐδρομούντων συμποδιστά. Ephræm Syr. vol. 3, p. 463, D. Hesychio ὠμὸς ἐκ τοῦ ἴσου. Qua de interpret. parum probabilia intt. L. DIND.]

[Συμποιέω, Adjuvo in facienda re aliqua. De carminibus Aristoph. Thesm. 158 : Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ, ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστυκὼς ἐγώ. Schol. Ran. 1455 : Συνεποίει τὰ δράματα, et συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος τὰ δράματα. Diog. L. 2, 18 : Ἐδόκει συμποιεῖν Εὐριπίδῃ · 4, 20. Lucian. Pseudol. c. 2 : Παρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν, Ut carmine describant. Isæus p. 70, 28 : Τὰ ἱερὰ συν-

εχειρουργοῦμεν καὶ συνετίθεμεν καὶ τἄλλα συνεποιοῦμεν· 71, 33 : Οὐκ ἐκωλυόμην συνθάπτειν, ἀλλὰ πάντα συνεποίουν· 37 ; 73, 21. Andocid. p. 9, 8 : Ὅτι πέπεισμαι ταῦτα συμποιεῖν. Jesa. 37, 11 : Σὺ οὐκ ἤκουσας ἃ ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων, πᾶσαν τὴν γῆν ὡς ἀπώλεσαν, Aquila, Symm., Theod. συνεποίησαν. Esdr. 3, 6, 28 : Ἵνα συμποιῶσι τοῖς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας, Ut una faciant opus. || Per tmesin Thuc. 3, 12 : Μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν. || Med. Facio cum aliquo. Schol. Aristoph. Nub. 856 : Περικλῆς τὰ πολλὰ (τῶν χρημάτων) ἐσφετερίσατο συμποιησάμενος μετὰ Φειδίου. Jo. Malal. p. 181, 8 : Συμποιησαμένων αὐτοῖς καὶ τῶν ἄλλων συγκλητικῶν εἰς τὸ αὐτὸν ἐκβληθῆναι· 217, 19 : Καὶ ἄλλων μετ' αὐτοῦ συμποιησαμένων· et ead. constr. p. 350, 18.]

[Συμποικίλλω, Simul variego. Joseph. A. J. 3, 7, 5 : Ὑφανθεὶς (ὁ ἐφώδης) ἐπὶ βάθος πηχυαῖον ἔκ τε χρωμάτων παντοίων καὶ χρυσοῦ συμπεποικιλμένου.]

[Συμποιμαίνω, Simul pasco. Eur. Alc. 579 : Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέων βαλιαί τε λύγκες κτλ. Gregor. Naz. Encom. Athanas. Opp. Ath. vol. 1, p. cvi, B : Ἡμᾶς εἰ μὲν εἰρηνικῶς κατέχοις καὶ συμποιμαίνοις. (Idem Greg. Or. 7 extr. Boiss. Id. Εἰς Γρηγόριον p. 37 ; Εἰς τὸν ἑ. πατέρα p. 39. Anon.) Cyrill. Vit. Euthym. Cotel. Mon. vol. 2, p. 332, B : Ὥστε αὐτὰ τοῖς ἑαυτοῦ (θρέμμασι) συμποιμαίνειν. Leo Augustus in Combef. Hist. Monothel. p. 1710, D. L. Dind.]

[Συμποίμην, ενος, ὁ, Socius pascendi. Nicet. Eugen. 6, 436 : Τῇ παρθένῳ Χλόῃ γὰρ ἐκ τῶν σπαργάνων ἐρωτικὸν συνῆπτο συμποίμην βρέφος. Greg. Naz. Or. 32 init. Boiss. Theodor. Stud. p. 223, C. L. Dind.]

Συμπολεμέω, Una belligero, Belli gerendi socius sum, i. q. συμμαχέω, In bello gerendo adjuvo, Subsidio sum, Commilito sum, Communiter bellum gero. [Thuc. 1, 18 : Οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν ξυμπολεμησάντων Ἑλλήνων ἡγήσαντο· et ibid. et 65. De militibus Xenoph. H. Gr. 6, 5, 28 : Ἐλευθέρους ἐσομένους ὅσοι συμπολεμήσαιεν (Helotes), et 2, 4, 25. Vectig. 5, 9 : Μὴ συμπολεμοῦντες, ἀλλὰ πρεσβεύοντες, de civitate. Cum dat. Anab. 1, 4, 2 : Συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν· 3, 1, 5 : Ἐδόκει ὁ Κῦρος προθύμως τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὰς Ἀθήνας συμπολεμῆσαι.] Plato Epist. 7 [p. 350, D] : Οὔτ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί. [Reip. 4, p. 422, D : Συμπολεμήσαντες μεθ' ἡμῶν. Demosth. p. 254, 24 : Ἠξίου συμπολεμεῖν τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον· 304, 17 : Συμπολεμεῖν τοὺς Βυζαντίους μεθ' ἡμῶν πρὸς ἐκεῖνον. Theodoret. H. E. 3, 3, p. 125, 18 : Ἀμυήτοις συμπολεμεῖν οὐκ ἀνέξομαι. L. D. Cum accusat. συνεπολέμησεν Ἀμαζόνας, schol. Apoll. Rh. 1, 1289. Hemst. Deuteron. 32, 23 : Τὰ βέλη μου συμπολεμήσω εἰς αὐτούς, al. συντελέσω. Conf. Συνδιαπολεμέω.]

Συμπολεμίζω, Una bellum gero, Belli gerendi socius sum, Adjuvo in bello, i. q. συμπολεμέω.

[Συμπολεύομαι, Coeo, Una vagor, Hesych. Wakef. Act. Theodor. Stud. p. 467, A : Καὶ νῦν ἐκεῖνος μέν ἐστιν ἐν οὐρανῷ συμπολεύων τοῖς ὁμοταγέσιν. L. Dind.]

Συμπολίζω, In civitatem conflo. [Dionys. A. R. 1, 32 med. : Συμπεπολισμένων τῷ τεμένει τῶν πέριξ χωρίων· 71 med. : Τῶν ζ' λόφων τῶν σ. τῇ Ῥώμῃ· 2, 66 : Σ. ἤδη τῶν λόφων ἑνὶ περιβόλῳ. Activo Joseph. B. J. 5, 4, 2.] Strabo 8, [p. 337], de Ægio : Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη. Et [ibid.] de Elide : Ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη.

[Συμπολιορκέω, Simul obsideo. Herodot. 1, 161 : Ἐστρατεύετο ἐπὶ τοὺς συμπολιορκήσοντας Τάβαλον. Demosth. p. 663, 21 : Συμπολιορκεῖν τὰ λοιπὰ τῶν χωρίων. Polyb. 2, 7, 8, ubi pass. Plut. Timol. c. 9.]

[Συμπολιτεία, ἡ, Consociatio in unam rempublicam, ut in Συμπολιτεύω dicetur. Polyb. 2, 41, 12 : Διόπερ οὐδὲ στήλην ὑπάρχειν συμβαίνει τῶν πόλεων τούτων περὶ τῆς σ. 44, 5 : Λυδιάδας ἀπετίθετο τὴν τυραννίδα καὶ μετεσχήκει τῆς ἐθνικῆς συμπολιτείας· 3, 5, 6 : Λακεδαιμονίων τῆς τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτείας ἀποστάντων· 4, 25, 7 ; 17, 2, 4. Diod. Exc. p. 575, 31.]

Συμπολιτεύω, et Συμπολιτεύομαι, Una rempublicam administro. In VV. LL. ex Plat. [Ep. 1, p. 309, A : Πάντες οἱ συμπολιτευόμενοι μεθ' ὑμῶν], pro Versor in eadem gubernatione. Apud Xen. certe συμπολιτεύειν accipi existimo pro Communia habere reip. instituta et jura, H. Gr. 5, [2, 12] ubi de Olynthiis loquens, scribit, Οὗτοι τῶν πόλεων προσηγάγοντο ἔστιν ἃς, ἐφ' ᾧτε τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. Dicerem autem esse etiam Communes habere leges, Communibus uti legibus, nisi præcederent illa verba, τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις. Cic. certe civitati tribuit itidem leges, instituta, et jura : addens et quartum, mores sc. [Ap. Demosth. p. 1431, 22 : Μηδενὶ συμπολιτευόμενοι, Nemini τῶν πολιτευομένων obsequentes, ut interpr. Schæfer. Sed eodem fere modo quo Xenophon Polyb. 2, 43, 1 : Εἴκοσι μὲν ἔτη καὶ πέντε συνεπολιτεύσαντο μεθ' ἑαυτῶν αἱ πόλεις, γραμματέα κοινὸν ἐκ περιόδου προχειριζόμεναι καὶ δύο στρατηγούς· 17, 3, 12 : Κιανούς, παραπλησίως μετ' Αἰτωλῶν συμπολιτευομένους· 23, 8, 9 : Τῆς Αἰγινητῶν ἀκληρίας, ᾗ περιέπεσον διὰ τὸ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτεύεσθαι. Improprie Plut. Cat. min. c. 47 : Ἐκείνοις τοῖς συντρόφοις ἤδη καὶ συμπολιτευομένοις ἀδικήμασι, δωροδοκίαις καὶ δεκασμοῖς.] || Interdum simpliciter pro In eadem republica versor cum alio, s. cum aliis. [Thuc. 8, 47 fin. : Ὅτι βούλεται κατελθὼν αὐτοῖς ξυμπολιτεύειν. Medio Æschin. p. 3, 24 : Ὅλως δὲ ἐν δημοκρατίᾳ τὸν εἰς ὁτιοῦν ὑβριστὴν τοῦτον οὐκ ἐπιτήδειον εἶναι ἡγήσατο συμπολιτεύεσθαι. Isocr. p. 27, C ; 86, B ; 215, A ; 238, E ; Aristot. Polit. 7, 2 init. Dio Chr. Or. 69, vol. 2, p. 372 : Μετὰ κλεπτῶν ... συμπολιτευόμενοι. « Synes. De insomn. p. 145, C. » Boiss.]

Συμπολίτης, ὁ, [Civis, et in Gl. Compatriota, Concivis,] vide Πολίτης. [Æsch. Sept. 605, perperam in libris nonnullis illatum pro ξὺμ πολίταις, habet Eur. Heracl. 826 : Ὦ ξυμπολῖται. De quo Pollux 3, 51 : Ἔποιτο ἂν τούτοις πολίτης· ὁ γὰρ συμπολίτης οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐρ. αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ, ut Phryn. Ecl. p. 172 : Πολίτης λέγε, μὴ συμπολίτης, et schol. Aristoph. Pac. 909 : Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν· ὁ μέντοι Εὐρ. που λέγει, Ὦ σ. Herodian. Philet. p. 475 : Πολίτης, δημότης ... ἄνευ τοῦ σύν· συνέφηβος δὲ ... καὶ συμπότης μετὰ τοῦ σύν ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία, ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως. Quæ repetit Thomas p. 729, qui conf. p. 207. Exx. Ep. ad Ephes. 2, 19 ; Joseph. A. J. lib. 19 ; Ælian. V. H. 3, 24, a Grævio ad Lucian. Solœc. c. 5 citata, augere licet locis Euseb. Præp. 3, p. 134, C, Asterii ap. Phot. Bibl. p. 502, 12 et aliis recentiorum. « Pachymeres in Declamatione : Πολίτης εἶ ; ἀγάπα τὸν συμπολίτην. » Boiss. || Fem. Diodor. Exc. Phot. vol. 2, p. 528, 97 : Σύραν καὶ συμπολῖτιν οὖσαν· Eust. Il. p. 119, 8 : Πολῖτις ἤτοι συμπολῖτις Ἀνδρομάχης· schol. Eur. Phœn. 210 : Συμπολιτίδων ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης. Theodor. Stud. p. 395, A.]

[Συμπολλαπλασιάζω, Multiplico. Pappus in Wallis. Opp. Mathem. vol. 3, p. 609 : Αὗται (οὖν) συμπολλαπλασιαζόμεναι (αἱ μυριάδες) ἐπὶ τὸν ἐκ τῶν ἑκατοντάδων καὶ δεκάδων στερεόν, ποιοῦσι μυριάδας κτλ. Nisi οὖν, quod addidit editor, latet in συν. L. Dind.]

[Σύμπολλοι, αι, α, ut Συμπλείους, Multi s. Complures, ap. Plat. Leg. 10, p. 903, E : Μὴ ξύμπολλα ἐξ ἑνός· Crat. p. 424, E : Ἓν ἐπὶ ἓν καὶ σύμπολλα· Polit. p. 261, E : Τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφήν· Alc. 1 p. 114, B : Ἕνα τε πείθειν καὶ ξυμπόλλους.]

Συμπομπεύω, Una pompam duco. Alii, Ludos concelebro. [Æschines p. 6, 42 : Συνθεμένου αὐτοῖς συμπομπεύειν. Plut. Arat. c. 53. L. D. Arrian. Epict. 4, 1, 104 ; Polyæn. 1, 23, 2 ; Clem. Alex. p. 270. Wakef.]

Συμπονέω, Una laboro, Laborantem juvo, In labore perferendo socius sum. [Condoleo, Gl. Æsch. Prom. 274 : Συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι. Soph. El. 986 : Συμπόνει πατρί· OEd. Col. 1368 : Αἵδ' ἄνδρες οὐ γυναῖκες εἰς τὸ συμπονεῖν. Eur. Rhes. 322 : Οἵτινες πάλαι μὴ ξυμπονοῦσιν· 957 : Ὀφείλων δ' ἦλθε συμπονεῖν ἐμοί· Helen. 329 : Γυναῖκα γὰρ δὴ ξυμπονεῖν γυναικὶ χρή. Cum dat. rei Or. 683 : Καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι. Cum accus. ib. 1224 : Σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους· Ion. 61 : Πολέμιος κλύδων, ὃν ξυμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δόρει. Aristoph. Ach. 695 : Πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα. Xen. Cyrop. 2, 1, 14 : Καὶ οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις πρᾳότεροι συνεστήκασι· 7, 5, 19 : Ὅπως ὅτι ἥδιστα συμπονεῖν καὶ συγκινδυνεύειν ἡμῖν ἐθέλουν· H. Gr. 5, 1, 17 : Ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν. Plato Reip. 7, p. 520, D.

Demosth. p. 27, 4 : Ἄλλο μηδ' ὁτιοῦν συμπονεῖν. Lucian. De merc. cond. c. 14 : Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα.] Attice dicitur Ξυμπονέω, quod ap. Soph. [Ant. 41, Aj. 1379] legitur. [Epiphan. vol. 1, p. 1102, C : Πάντες οἱ τῷ πονήματι συμπονοῦντες. Medio Anna Comn. p. 84, A : Οὐκ ἔφερε μὴ συμπονουμένη ἐπίσης τῇ βασιλείᾳ μου. L. Dind.]

[Συμπονηρεύομαι, Simul improbus sum, Adjuvo improbitatem. Aristoph. Lys. 404 : Ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα ταῖσιν γυναιξὶ καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν. Isocr. De antid. p. 476, 240 : Συμπονηρεύεσθαι καὶ συνεξαμαρτάνειν βουλόμενοι. Exc. Phryn. Bekk. p. 63, 8 : Συμπονηρεύεσθαι, τὸ κοινωνεῖν πονηρίας.]

[Σύμπονος, ὁ, ἡ, Qui una s. conjunctis viribus laborat. Macc. 3, 2, 25, συμπόνων sec. Ald. et Compl., ubi alii fortasse rectius συμποτῶν habent. Schleusn. Lex. V. T. || Assessor, Gl. et in Basilicis. Ducang. Nicephor. Cotel. Mon. vol. 3, p. 463, A : Ταῦτά σοι ὡς συμψύχῳ καὶ συμπόνῳ ἡμεῖς ἀνεπτύξαμεν. Eustath. De intervallis p. 24, α' : Οἱ ἄρχοντες οὐκ ὀφείλουσι τὴν ἐπαρχίαν καταλιμπάνειν ... οὔτε οἱ σύμπονοι οὔτε οἱ δομέστικοι· 17, η' : Τοῖς ἐπάρχοις ἢ τοῖς τούτων συμπόνοις· 58, η' : Ἡ εἰς τοὺς ἄρχοντας Κπόλεως γενομένη δωρεὰ μετὰ διαδοχὴν τῇ πενταετίᾳ κυροῦται· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ συμπόνων αὐτῶν καὶ δομεστίκων. Constantin. Cærim. p. 159, C, D ; 160, A. L. Dind. || Adv. ap. Ps.-Lucian. Ner. c. 3, ubi ξυμπόνως ἅπτεσθαι, Schneider. correxit εὐτόνως.]

[Συμποντίζω, Simul mari mergo. Theod. Prodr. Rhod. p. 70. Boiss.]

[Συμποντόω, i. q. præcedens. Const. Manass. Chron. 411 : Πάντα συμποντούμενα τοῖς βαθυρρόθοις ὄμβροις. Boiss.]

Συμπορεύομαι, Proficiscor cum, Una iter ingredior, Itineris comes sum. [Eur. Iph. T. 1488 : Ξυμπορεύσομαι δ' ἐγώ. Xen. Anab. 1, 3, 5 : Ἐπεὶ ὑμεῖς οὐ βούλεσθε συμπορεύεσθαι· 4, 9 : Ἥδιον καὶ προθυμότερον συνεπορεύοντο. Diodor. 19, 6 init. : Κατέλεξεν εἰς τάξεις τοὺς αὐτῷ πρότερον συμπορευθέντας πρὸς Καρχηδονίους.] Item simpliciter Una cum aliquo eo, Comitor. [Plato Crat. p. 412, A : Συμπορεύεσθαι λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι· Phædr. p. 249, C : Ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ. Aristot. Eth. Nic. 8, 11 med. : Συμπορεύονται ἐπί τινι συμφέροντι.] Luc. 24, [15] : Ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς, Cum ipsis ibat. Et sine casu, Marc. 10, [1] : Καὶ συμπορεύονται πάλιν οἱ ὄχλοι πρὸς αὐτὸν, Una ipsum adeunt, In unum coeuntes accedebant ad ipsum. [De usu Polybii Schweigh. : « Convenire, Congregari, de senatu, 6, 16, 4 ; 29, 9, 6 ; εἰς τὰς πανηγύρεις, 4, 62, 2. Συμπορεύεσθαι, Congredi ad colloquium, absolute, 15, 5, 10 ; 39, 1, 12 ; τοῖ, 18, 17, 5 ; πρός τινα εἰς λόγους, 15, 6, 1 ; πρὸς ἀλλήλους εἰς σύλλογον, 5, 75, 1. » Conf. Plut. Lycurg. c. 6, 14, Eumen. c. 13. De conjugum congressu Plut. Lycurg. c. 15 med. : Πρὸς τὴν νύμφην μετ' εὐλαβείας φοιτῶν, ἅμα καὶ τῆς νύμφης ἐπιτεχνωμένης, ὅπως ἂν λανθάνοντες ἀλλήλοις συμπορεύοιντο. De incolis confluentibus Ages. c. 34 init. : Τῶν ἀρχαίων πολιτῶν πανταχόθεν εἰς αὐτὴν (Messenen) συμπορευομένων.]

[Συμπορθέω, Simul vasto. Eur. Or. 888 : Ταλθύβιος, ὃς τῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας. Strabo 8, p. 352, ubi pass.]

[Συμπορθητὴς, ὁ, Qui simul vastat. Schol. ad Lyc. 222. Boiss.]

Συμπορίζω, Una quæro, acquiro, comparo, Comparo, Conquiro [Gl.]. Thuc. p. 239 [7, 20] : Ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον, ξυμπορίσαντες, Conquirentes, Comparantes sibi, schol. λαβόντες. [Joseph. A. J. 4, 8, 46 : Νόμους συντιθεὶς καὶ τὸν τῆς πολιτείας κόσμον συμπορίζων. Dio Chr. Or. 41, vol. 2, p. 185 : Κτῶνται τἀγαθὰ τῶν φίλων συμποριζόντων αὐτοῖς. L. D. Psellus Opusc. p. 150, 11 : Τί μέγα, εἰ μάθοιμι ὁπόθεν τὸ θαλάττιον ὕδωρ ἁλμυρὸν πέφυκε καὶ πῶς ἐκ τούτου τὰ πρὸς ζωὴν συμπορίσαιμι ; Boiss.] Itidem Συμπορίζομαι accipitur pro συμπορίζω, Dem. [Isocr. p. 47, A] : Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς [αὐτοὶ] συνεπορίσαντο, Sibi compararunt. [Dionys. Halic. A. R. 8, 73 extr. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 292, D. Hemst. Themist. Or. 2, p. 28, C : Συμπορίσασθαι ἵππους. Synes. Epist. 130, p. 266, B : Κἂν κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἀπο-

A δείξεις αὐτῶν ἐκ γεωμετρίας τι συμπορίσωνται. Theodor. Stud. p. 184, A : Τὰ ἐπιτήδεια συμπορίζεσθαι. Nicet. Ann. 7, p. 116, A : Ξυμμαχικὸν συνεπορίσατο ἱκανόν. Pass. Plut. Mar. c. 40 init. : Ταχὺ πάντων συμπορισθέντων. L. Dind.]

Συμπορισμὸς, ὁ, Comparatio, Conquisitio. [Joseph. B. J. 2, 20, 8, τῶν ἐπιτηδείων. Wakef. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 679, B : Ταλάντων οὐκ οἶδ' ὁπόσων συμπορισμοῖς ἁδρὸν εἶναί με καὶ βαθύπλουτον διωμόσατο. L. D.]

[Συμπορνεύω, Una cum alio scortor. Clem. Alex. p. 53. Kall.]

[Σύμπορος, ὁ, Comes. Anon. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7. Kall. Procl. In Alcib. 1 cap. 57, p. 165 : Τὸ σιγῶντα ἕπεσθαι δαιμόνιόν ἐστι· καὶ γὰρ τὸν ἀγαθὸν δαίμονα σύμπορον ἡμῶν εἰώθασι λέγειν. Creuzer.]

[Συμπορπάω, Fibula annecto. Exod. 39, 5 : Τοὺς λίθους σμαράγδου συμπεπορπημένους· Lex. Cyrill., συμπεριδλωμένους· Gloss. in Octot., συρραφέντας περόνῃ. Ap. Hesych. Συμπεπερονημένους, fortasse ex hoc loco. Eunap., ut putabat Hemst, ap. Suid. v. Θώραξ cit. :
B Περόναι εἰσὶ πρὸς ταῖς πλευραῖς πεποιημέναι, αἷς ἑκάτερον τῶν μερῶν συμπορπηθὲν ὅλον σιδηροῦν ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν ἱππέα.]

[Σύμπορπος, ὁ, Fibula nexus. Hesychius : Σύμπορ, ποντὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνα. Σύμπορπον, τὸν Musurus, συμπορπητὸν Casaub., συμπορπωτὸν HSteph., nec defenditur σύμπορπος forma ἑτερόπορπος. Ad μὴ ῥαφαῖς autem Valesius intelligebat ἀλλὰ περόναις.]

[Συμπορσύνω, Comparo, Concilio, Adjuvo. Hippocr. p. 792, G : Συμπορσύνοι ἂν τὴν κατόρθωσιν, εἰ ὁ μὲν ἄνθρωπος ὕπτιος κέοιτο. Unde Erotianus Συμπορσύνοι, συνδῶ (sic). Galenus in Comm. συμπαρασκευάζεσθαι εἰς τὴν κατόρθωσιν. Apoll. Rh. 4, 549 : Σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον.]

Συμποσία, ἡ, quod magis ad verbum et regulariter, ut ita dicam, sonat Compotatio, sicut συμπόσιον dicam sonare Compotamentum, a Polluce quidem [6, 7] ponitur tanquam synonymum nomini πότος, item nomini συσσιτία, atque aliis, sed nullius scriptoris auctori-
C tate confirmatur. [Pind. Pyth. 4, 294 : Συμποσίας ἐφέπων. Anon. ap. Hephæst. p. 41, 9 : Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσσαι, εἰ χρὴ συμποσίας ἐπόνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι. Athen. 5, p. 180, E : Τὸ ἔωλον τῆς συμποσίας οὐκ ἐπιλογιζόμενος. L. D.] In VV. LL. autem affertur ex 3 Macc. [5, 16, 17] : Τὸν τῆς συμποσίας καιρόν. [Aristeas Hist. LXX intt. p. 121, 123 ed. Haverc.]

Συμποσιάζω, Una convivor, convivium celebro. At si reddas Compoto, videbitur sonare simpliciter i. q. συμπίνω. Greg. Naz. Encom. Macc. : Καλὸν μὲν καὶ συνοικοῦντες ἀλλήλοις ἀδελφοὶ καὶ συμποσιάζοντες καὶ συνασπίζοντες. [Deut. 21, 20. « Schol. Pind. Pyth. 4, 521. Heliod. Æth. 5, 28, p. 251. » Wakef. Æneas Gaz. p. 52, 9 a f. Boiss. Zonar. Annal. vol. 1, p. 116, C : Γοδολίαν καὶ τοὺς συμποσιάζοντας· 178, B : Τοῖς αὐτῷ συμποσιάζουσιν. Tzetz. in Lycophr. argum. p. 266.]

[Συμποσιαῖος, α, ον, Convivalis. Eustath. Il. p. 770, 5, ἁμαρτήματα. Wakef. Dubitabat Schneider. an ad συμποσιακὸς revocandum esset.]

Συμποσῐᾰκὸς, ή, ὸν, Convivalis, [Cœnaticus, Gl.] :
D ut συμποσιακὰ προβλήματα s. ζητήματα Plutarchi, quæ et συμποτικὰ ζητήματα appellat, Convivalia problemata, Convivales quæstiones. Legimus tamen et τῶν συμποσιακῶν apud eum lib. 8 sine adjectione : et ita dicetur etiam τὰ συμποσιακὰ substantive. [A συμποτικοῖς distinguit p. 629, D. Didymi Συμποσιακὰ aliquoties citat Steph. Byz. V. index scriptt., Casaub. ad Diog. L. 5, 76. Eustath. Il. p. 89 ult. : Λόγους λαλῶν συμποσιακούς. Adv. p. 1376, 42 : Ὡς ἔπαιξε συμποσιακῶς. L. Dind.]

Συμποσιαρχέω, Præfectus sum convivii, Præsum convivio, Sum magister convivii, modiperator. Utitur Aristot. Polit. [2, 5], item Plutarch. [Mor. p. 620, C] : Ὅ,τε αὖ παντάπασι νήφων, ἀηδὴς καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος.

[Συμποσιάρχης. V. Συμποσίαρχος.]

Συμποσιαρχία, ἡ, q. d. Præfectura convivii. Sunt et qui reddant Magisterium convivii. Bud. vertit Magisterium in convivio, ex Cic. De senect.; apud quem tamen legimus Magisteria, sine adjectione, sed lo-

quendo de conviviis. Est certe συμποσιαρχία, illa quæ vocatur a Plutarcho ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις, ut mox dicam. [Mor. p. 620, A.]

Συμποσίαρχος, et Συμποσιάρχης, ὁ, Convivii præfectus, Convivii magister; Qui modum convivis imponebat, Bud.: quum alii ex Varrone interpretentur uno verbo Modiperator [Gl. in altera forma]. Legitur autem hoc nomen συμποσίαρχος quum apud alios [ut Xenoph. Anab. 6, 1, 30: Ἐὰν σύνδειπνοι συνελθόντες μὴ Λακεδαιμόνιον συμποσίαρχον αἱρῶνται· Diog. L. 8, 64; Polluc. 6, 11], tum ap. Athen. et Plutarch. [qui forma συμποσιάρχῃ utitur Mor. p. 620, F]; apud quem extat etiam locus ex quo συμποσιάρχου officium cognoscere possumus: hic sc. in Apophth. [Lacon. init.]: Ἀγησίλαος ὁ μέγας παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ προσφέροι, Εἰ μὲν πολύς ἐστιν οἶνος, ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν· Symp. 1, [qu. 4] agitatur hæc quæstio, Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι; ubi etiam ejus munus esse dicitur ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις. Sed et ex toto illo libro, quæ ejus essent partes, manifestissimum esse potest. Verum hoc sciendum est, sorte munus illud solitum tribui: quod et in illo Plutarchi Apophth. loco videre est. [V. Hieron. Hartw. Eybe Comment. de symposiarcha ejusque magisterio, Lips. 1742, et J. F. Christ. Magisteria vett. in poculis, ibid. 1745, 1749. Sturz. N. magistratus in inscr. Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 184, n. 2163: Πείσιστρατος ὁ μέγας συμποσιάρχης· et vol. 3, p. 229, n. 4485, 15. L. D. Cum πρύτανις et βουλευτὴς Pocock. Inscrr. p. 24, 30. Schneider.]

Συμποσιαστὴς, ὁ, Convivator.

[Συμποσιαστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. συμποσιακός. Nicet. Eugen. lemmata 3, 151, 162, 173, 207, 217, ἀστεῖσμα. Boiss.]

Συμπόσιον, τὸ, Compotatio, s. potius quod Latini dicunt Convivium, [Comessatum, Convivatio, Cœnula, add. Gl.] sonans alioqui potius q. d. συμβίωσιν: et quidem quod sequatur signif. verbi συμβιῶναι, copulati cum συμπιεῖν, ut vidisti in Συμβιόω. Cic. in l. De senect., aut, si mavis, M. Cato ap. Cic.: Neque enim ipsorum conviviorum delectationes corporis voluptatibus magis quam cœtu amicorum et sermonibus metiebar. Bene enim majores accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, Convivium nominarunt: melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant: ut, quod in eo genere minimum est, id maxime probare videantur. Ubi non dubium est quin Compotatio sit interpretatio nominis συμπόσιον, at vero Concœnatio, nominis σύνδειπνον. Dico autem συμπόσιον esse potius Convivium, quod licet σ. sonet Compotatio, aut, magis etiam ad verbum, Compotamentum, (si cum bona Latinitatis venia fingere hoc, docendi tantum causa, liceat,) dicitur tamen non simpliciter de Compotatione, sed de Compotatione quadam convivali, ut ita dicam. [Theognis 496: Χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι. Pind. Ol. 7, 5: Συμποσίου χάριν· Isthm. 5, 1: Θάλλοντος συμποσίου· Nem. 9, 48: Ἁσυχίαν φιλεῖ συμπόσιον. Lyricus in fr. quod emendavi in Βαθύδενδρος, ap. Plut. Mor. p. 1104, E: Ἔπειτα κείσεται ... συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος. Aristoph. Eq. 529: Ἆισαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε· Vesp. 1005: Ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ ... εἰς ξυμπόσιον· 1260: Ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· Pac. 770: Πᾶς γάρ τις ἐρεῖ κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις. Xenoph. Conv. 6, 5: Ὅταν ἐλέγχῃ τινὰ ἐν τῷ σ. Athen. 5, p. 185, B: Τὸ πρὸς τοὺς ξένους συμπόσιον οἷον εἶναι δεῖ.] Plutarch. Symp. 7, [p. 708, D]: Κοινωνίας γάρ ἐστι καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον. Plato De rep. 2 [p. 363, C]: Εἰς ᾅδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες κτλ. Pro eo autem, quod dicit hic συμπόσιον κατασκευάσαντες, dici etiam possit συμπόσιον συναγαγόντες [ut ap. Athen. 5, p. 186, C, et alios in Συνάγω citandos], quum ap. Athen. [5, p. 192, B] legamus συμποσίου συναγωγή. [Plato Leg. 1, p. 641, A: Συμποσίου ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος τί μέγα ἰδιώταις ἢ τῇ πόλει γίγνοιτ' ἄν; Theag. p. 129, B: Ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου. Demosth. p. 402, 13: Ἐξετάσωμεν δὴ πρὸς τὸ τοῦ Σατύρου τοῦτο συμπόσιον ἕτερον σ. τὸ τούτων ἐν Μακεδονίᾳ γενόμενον.] Sed et συγκροτεῖν συμπόσιον, alicubi me legere memini. [V. Συγκροτέω. Athen. 5, p. 182, A: Παρὰ Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια.] At συμπόσιον διαλῦσαι, Convivium dissolvere, i. e. finire: aut etiam συμπόσιον καταλῦσαι: unde συμποσίου κατάλυσις ap. Xenoph. [Conv. 9, 7.] Et plur. συμπόσια, in frequenti etiam usu, Cyrop. 8, [8, 10]: Ἦν δὲ αὐτοῖς νόμιμον, μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια. [Plato Phædr. p. 276, D: Συμποσίοις ἄρδοντες αὐτούς· et al. Philostr. Her. p. 730 init.: Αὐξηθεὶς πολὺς μὲν ἐν ξυμποσίοις ᾔδετο, πολὺς δὲ ἐν σπουδαῖς.] Demetr. Phal.: Ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις. || Interdum συμπόσιον ipsum Convivii locum [Cœnaculum] significat, ut ex Athen. [5, p. 186; 196, B; 205, C, D, etc.; 12, p. 519, B], necnon ex Polluce [6, 7] patet. [Lucian. D. deor. 24, 1: Σαίρειν τὸ συμπόσιον· V. H. 2, 14: Τὸ συμπόσιον ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται· Epist. Sat. 4, 38: Κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου· Conv. c. 3. Clem. Alex. p. 998 fin.: Συμποσίῳ συνηρεφεῖ. Hesychio τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως.] || Nonnunquam συμπόσιον de ipsis Convivis dicitur, quam itidem signif. habet aliquando Latinum Convivium. [Plutarch. Mor. p. 704, D: Διασείσας καὶ διακωδωνίσας τὸ συμπόσιον· 710, C: Πότου καὶ σίτου λήθη κατελάμβανεν ὑφ' ἡδονῆς τὸ σ. 157, D: Ἐπιστήσαντος τοῦ λόγου τὸ σ.] || Vocarunt præterea συμπόσιον quum alii, tum Plato et Xenoph., [Aristot. ap. Diog. L. 5, 22; Epicurus 10, 119,] ac Lucian., Librum s. Libellum quo convivium a quibusdam agitatum descripserunt. Vide Plut. Symp. init. [Herodiani memorat Eustath. Il. p. 154, 39, Etym. M. p. 420, 36. Adj. Συμπόσιος fingere videtur Etym. M. p. 139, 49.]

[Συμποσόω, Computo. Tzetz. Hist. 13, 448; Anna Comn. p. 37, 108, 204, 310, alibi. Συμποσόομαι, Computor, Athan. vol. 2, p. 101, εἰς εἴκοσι καὶ δύο. Elberl. Eadem constr. Zonaras Annal. vol. 1, p. 177, A. L. Dind. Id. ib. p. 97. Cod. Hafn. (vid. ad Geogr. Gr. minor. ed. Gail. vol. 3, p. 281): Τὰ ... γράμματα ... πάντα ὁμοῦ συμποσοῦνται εἰς ἀριθμὸν κτλ. J. F. Gail.]

[Συμποτάζω, Convivor, i. q. συμποσιάζω. Basil. Cæs. schol. ad Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 89: Ἔπειτά τις τῶν συμποταζόντων, Μετὰ τὴν ἄρνησιν, ἔφη, Χριστὸν ἔτι ἐπικαλεῖσθε; Boiss.]

Συμπότης, ὁ, a tertia præt. verbi συμπίνομαι persona formatur, sicut συμπόσιον et συμποσία, a secunda. Est autem Συμπότης, Compotor, etiam Combibo, [Conviva his add. Gl.] ut Cic., Cum tuis combibonibus Epicureis. [Pind. Ol. 1, 61: Ἀλίκεσσι συμπόταις· Pyth. 6, 53: Συμπόταισιν ὁμιλεῖν. Eurip. Alc. 343: Παύσω ξυμποτῶν ὁμιλίας· Cycl. 540, et sæpius Aristoph. et Plato, Xenoph. Conv. 9, 4, 7. Demosth. p. 1267, 13: Συμπόται ὄντες τούτου. De dicto μισῶ μνάμονα συμπόταν v. in Μνήμων, p. 1119, B.] Athen. 4: Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, ποιεῖ δὲ πολλάκις, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Lucian. [De luctu c. 21]: Σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο.

Συμποτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Compotorius (ut Athen. 11, συμποτικαὶ ὁμιλίαι, Compotorii congressus, Convivales congressus), Ad compotores pertinens, s. potius Ad ipsam compotationem, Ad convivium pertinens, Convivalis: ut [Aristoph. Ach. 1142: Ξυμποτικὰ τὰ πράγματα,] συμποτικοὶ νόμοι [Plato Leg. 2, p. 671, C], et συμποτικὰ ζητήματα, ap. Plutarch.: quæ et συμποσιακὰ vocari modo dixi; et συμποτικαὶ ἀπάται, ap. Lucian. [Prom. c. 8]: Καί τοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς σ. οὔσας οὐ χρή, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν. Item σ. ἀστεΐσματα, in quodam titulo l. 2 Epigr. [c. 47. Ὑπομνήματα, Diog. L. 7, 1.] || Interdum vero συμποτικὸν significat Compotationi conveniens, aptum, Convivio conveniens: qua in signif. quum alii utuntur [ut Plat. Reip. 3, p. 398, E: Τίνες μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ τῶν ἁρμονιῶν; Lucian. Cronosol. c. 16, βιβλίον], tum Plutarch. [Mor. p. 629, D, ubi distinguit ab συμποσιακοῖς.] || Qui novit quomodo se inter compotores gerere debeat, estque illis jucundus, Compotor suavis et jucundus, Conviva jucundus, Qui novit jucunde convivari. Aristoph. Vesp. [1209]: Παῦ', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ

ξυνουσιαστικός. [Polyb. 31, 21, 8 : Ἅτε τοῦ Δημητρίου A συμποτικοῦ φυσικῶς καὶ νεωτέρου παντελῶς ὑπάρχοντος.] Plutarch. Symp. [p. 620, C] : Ὅτι δεῖ τὸν μὲν φυλάκων ἄρχοντα, φυλακικώτατον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, εἶναι, τὸν δὲ συμποτῶν, συμποτικώτατον. Additque talem fore, si neque τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ, neque πρὸς τὸ πίνειν ἐπρόθυμος : item si sit σπουδῆς οἰκεῖος, et παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, sed εὖ πως συγκεκραμένος πρὸς ἀμφότερα, etc. Sic utitur et Lucian. [Merc. cond. c. 30] : Ὥστε ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός. Apud quem tamen est συμποτικὸς et Qui libens ac bene lauteque convivatur, Bud., afferens ex ejus Timone [c. 46] : Χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε· quæ verba sunt parasiti. [Epist. Sat. c. 32 : Τὸ ἥδιστον καὶ συμποτικώτερον (nisi hic quoque leg. —τατον) ἡ ἰσοτιμία ἐστίν. || Adv. Συμποτικῶς, Pollux 6, 20.]

Συμπότις, ιδος, ἡ, item Συμπότρια, Compotrix [Gl.] Terentio.

[Συμποτνιάω vel Συμποτνιάομαι, Collamentor. Theodor. Stud. p. 300, C : Συμπέπονθα, συνεποτνίασα καὶ συνήλγησα· et fut. forma media 210, B : Τίς οὐ συμ- B ποτνιάσεται καὶ συναλγυνθήσεται; L. Dind.]

[Συμπότρια. V. Συμπότις.]

[Σύμπους. Pollux 6, 159 : Εἴρηκε δὲ (Aristophanes) καὶ σύμποδα καὶ συνθήκην. Ap. Strab. 15, p. 704 : Ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ (elephanti) καὶ σύμποδα δεσμεῖ, ubi adverbialiter dici videtur de impediente et irretiente, Casaub. novo voc. συμποδοδεσμεῖ. Schol. Plat. Men. p. 367 fin. : Τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῷα ἔχοντα οὐ διεστηκότας τοὺς πόδας, ἀλλ' ἑστῶτα σύμποδα.]

Συμπραγματεύομαι, Una cum alio s. aliis negotium quodpiam procuro, Una operam navo. Plut. Lycurgo [c. 5] : Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, Qui una operam navavit legibus s. lationi legum. [Cat. maj. c. 21 fin. : Κουιντίωνος τοῖς δανειζομένοις συμπραγματευομένου· Mor. p. 417, A : Τὸν θεὸν παρεῖναι καὶ σ. Aoristi forma pass. Diog. L. 5, 71 : Τὸν δὲ τόπον ὅπως ἁρμόττων ᾖ τῆς καταστάσεως ἐπιβλεψάτω καὶ συμπραγματευθήτω Διόφαντος. L. Dind.]

[Συμπρακτικός, ἡ, όν, i. q. συμπράκτωρ et συμπράκτρια. Ptolem. Tetrab. p. 51 med. : Τότε γὰρ μάλιστα C τῆς δυνάμεως αὐτῶν αὐξανομένης πρὸς ἐνέργειαν διὰ τὸ ὅμοιον καὶ συμπρακτικὸν τῆς τῶν δωδεκατημορίων ὁμοφυοῦς οἰκειώσεως ἰδιοθρονεῖν καὶ λάμπειν λέγονται. L. D.]

[Συμπράκτρια, ἡ, Adjutrix. Schol. Apoll. Rh. 3, 942 : Κύπρις συνεργὸς καὶ σ. τῶν σῶν κινδύνων γενήσεται.]

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, Adjutor, Administer : ut συμπρήκτωρ ap. Herodot. [6, 125.] Quum autem dicatur proprie συμπράκτωρ ἔργου, Adjutor in agenda re aliqua, et administer, ac tanquam Socius facti : a Soph. [OEd. T. 116] dictus etiam est aliquis συμπράκτωρ ὁδοῦ pro Socio itineris, s. Comite [« qui iter cum aliquo facit. » HSt. Ms. Vind.] : Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Sic certe Cic. Administram et Comitem copulavit. [Xenoph. Cyrop. 3, 2, 29 : Ὁ ἄγγελος, ᾧ κελεύω ὑμᾶς ἡγεμόνας δοῦναι καὶ συμπράκτορας γενέσθαι. Antiphon p. 124, 32 : Πάντες ἂν οἱ συμμελετῶντες συμπράκτορες εἶεν τῆς αἰτίας. Aristot. ap. schol. Hom. Il. B, 73 : Συμπράκτορες τῶν φευγόντων. Timæus Lex. p. 40, v. Ἀποδιοπομπεῖσθαι.] Συμπρήκτωρ, Adju- D tor, Administer, Herodot. [l. c.]

[Συμπραξία, ἡ, i. q. σύμπραξις. Schol. Pind. Nem. 10, 6 : Θαρρῶν τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ. Boiss.]

Σύμπραξις, εως, ἡ, Actio ipsa adjuvandi quempiam, Opera quæ præstatur, Opitulatio, Plut. [Mor. p. 478, D : Σωτηρίας ἕνεκα καὶ συμπράξεως κοινῆς. Et ed. Wyttenb. vol. 5, part. 2, p. 705, C : Τὴν αἰτίαν τῆς συμπράξεως. Theodoret. H. E. 1, 12, p. 41, 3 : Ἐμφανῆ σύμπραξιν ἔχειν ἔδοξε τοῖς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν ... ὡμολογημένοις. L. Dind.]

Συμπράσσω, s. Συμπράττω, Una cum alio facio, Socius sum et adjutor in facienda re aliqua, Socium me præbeo rei gerendæ, Operam meam præsto; brevius, Adjuvo, Opitulor. Dicitur autem συμπράττω σοι, s. συμπράττω σοι τόδε [Æsch. Prom. 295 : Σήμαιν' ὅ,τι χρή σοι ξυμπράσσειν. Eur. Iph. T. 980 : Ἥνπερ ἡμῖν ὤρισεν σωτηρίαν σύμπραξον· Heracl. 451 : Οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον. Xen. OEc. 7, 14], aut συμπράττω σοι sequente infin. Dem. : Συνέπραττον τούτοις. [Conf. p. 404, 13; 419, 16.] Soph. [Aj. 1396] : Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπραττε, In ceteris operam tuam præsta, In ceteris sis adjutor s. opituleris. [Tr. 1177 : Δεῖ σ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν. Xen. Comm. 2, 3, 6 : Ὁ ἀγαθὸς φίλος συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων· Cyrop. 5, 5, 44 : Ἱκανωτάτους καὶ φρονεῖν καὶ συμπράττειν, εἴ τι δέοι.] Aristot. Eth. 9, [5] : Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνεθέλουσι, συμπράξειαν δ' ἂν οὐθέν. Plut. Theseo [c. 29] : Συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων. [Lucian. Pseudolog. c. 5 : Συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥᾳδιουργίαν.] Interdum autem cum solo accus. rei. [Thuc. 4, 74 fin. : Ἐξελέξαντο τῶν τε ἐχθρῶν καὶ οἳ ἐδόκουν μάλιστα ξυμπρᾶξαι τὰ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὡς ρ'. Xen. Ag. 7, 7 : Εἰρήνην συμπράττει ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ἡμᾶς ἀλλήλοις πολεμήσειν. Polyb. 33, 5, 7 : Ἐξεῖναι συμπράττειν τῷ Πτολεμαίῳ τὰ κατὰ τὴν κάθοδον.] At cum dat., quem sequitur infin., Xen. [H. Gr. 2, 3, 13] : Οἱ δὲ τριάκοντα ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι συμπρᾶξαι [—πρᾶξαι] ἐλθεῖν· ὁ δὲ πεισθεὶς τούς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Quem l., sicut et illum Aristot., necnon alium Ejusd., ei similem, affert Bud., postquam dixit συμπράττειν esse Aliquid amico conficere. [Absolute Cyrop. 3, 3, 1 : Συνέπεμπον, οὓς ἱκανωτάτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ συμπρᾶξαι καὶ εἰπεῖν ... τὰ προσήκοντα· Anab. 7, 7, 9 : Ἐκέλευε Ξενοφῶντα σὺν αὐτῷ πέμπειν καὶ συμπράξειν ὑπισχνεῖτο. Cum dat. 5, 5, 23 : Συμπράττοντες αὐτῷ ὧν ἐπιθυμεῖ. Et accus. 1, 1, 8 : Ἡ μήτηρ συνέπραττεν αὐτῷ ταῦτα· 7, 4, 13 : Συμπρᾶξαί σφισι τὰς σπονδάς· et similiter alibi. De conjuratis H. Gr. 3, 3, 10 : Οἵτινες εἶεν οἱ ξυμπράττοντες. Et similiter Demosth. p. 437, 11.] Addit autem, inde fieri ut pro Opitulari ponatur et Favere : ut Thuc. [3, 101] : Ξυνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα Ἀμφισσῆς. [Id. 4, 67. Aliæ constrr. sunt Xen. Anab. 5, 4, 9 : Ὑμεῖς τί οἷοί τε ἔσεσθε ἡμῖν ξυμπρᾶξαι περὶ τῆς διόδου; H. Gr. 4, 6, 14 : Ἤλπιζον Ναύπακτον αὐτοῖς ξυμπράξειν ὥστ' ἀπολαβεῖν· Anab. 7, 8, 23 : Συνέπραττον ὥστ' ἐξαίρετα λαμβάνειν· Cyrop. 3, 2, 28. Polyb. 28, 7, 2 : Ὑπέσχοντο συμπράξειν ὑπὲρ τῶν παρακα- C λουμένων. Diod. 4, 63 : Συμπρᾶξαι περὶ ἑτέρας γυναικός. Dionys. A. R. 4, 64 init. : Συνέπραττεν αὐτοῖς περὶ καθόδου. Aliter Eur. Heracl. 27 : Ἐγὼ δὲ σὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς. || Med. schol. Soph. OEd. Col. 639 : Συνοίσομαι) συμπράξομαι, ὡς σὺ βούλει.]

|| Συμπρήσσω, i. q. συμπράσσω, s. συμπράττω. [Medio Herodot. 5, 94 fin. : Ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενέλεῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς.]

Συμπράτης, ὁ, Qui cum alio aliquid vendit. Quod vocab. Lysias usurpavit; dixit enim is συμπράτας, τοὺς σὺν ἄλλοις πιπράσκοντας, Pollux [7, 12. Pro quo ap. grammat. Bekk. An. p. 193, 16 : Συμπρατήρ, ὁ τὰ πωλούμενα ὑφ' ἑτέρου βεβαιῶν. V. Salmas. De usur. p. 563. ā]

[Συμπρεπής, ὁ, ἡ, Decorus, Conveniens. Æsch. Sept. 13 : Ὥστε συμπρεπές· Suppl. 458 : Τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει.]

[Συμπρεπόντως, Decenter. Epiphan. vol. 1, p. 954, D : Ποιεῖ ὃ βούλεται σ. τῇ αὐτοῦ θεότητι· 959, C : Σ. αὐτῷ τὰ πάντα ἔχων· 979, A; 980, D; 982, A; 984, B; 986, D; 1024, C. L. Dind.] D

[Συμπρέπω, Decorus sum, Deceo. Aristæn. Epist. 1, 12, 19 : Σχῆμα συμπρέπον τῇ σωφροσύνῃ· ib. § 69. Epiphan. vol. 1, p. 369, B : Τὴν περιτομὴν τῷ νόμῳ συμπρέπουσαν ἐπιδεῖξε· 938, D : Μία θεότης συμπρέπει· 942, A; 950, B; 976, C, D; 978, A; 980, C; 984, B; 1072, C; vol. 2, p. 84, C; 85, A. Paullo aliter Plut. Philop. c. 11 fin. : Πυλάδην τὸν κιθαρῳδὸν ᾄδοντα τοὺς Τιμοθέου Πέρσας ἐνάρξασθαι, Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον· ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τοῦ περὶ τὴν ποίησιν ὄγκου συμπρέψαντος ἐπίβλεψιν γενέσθαι τοῦ θεάτρου πανταχόθεν εἰς τὸν Φιλοποίμενα· per tmesin Pind. Nem. 3, 64 : Βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει. Schol., ἡ βοὴ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ.]

Συμπρεσβευτής, ὁ, σύμπρεσβυς [hæc forma omittenda erat], Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur, Aristot. Polit. [2, 9 fin. Æschin. p. 24, 10; Lysias p. 806 fin.]

Συμπρεσβεύω, Collega et socius legationis sum,

Communiter legationem obeo, Æschin. [p. 50, fin. : Συμπρεσβεύσαντος ἀπὸ στρατοπέδου μοι δευρί. Demosth. p. 400, 11 etc. Dio Cass. Exc. p. 66, 36. Schol. Hom. Il. I, 640.]

Σύμπρεσβις, εως, ὁ, Legationis collega, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur. Unde ap. Æschin., identidem συμπρέσβεις et [p. 31, 13] συμπρέσβεων, Bud. [Thuc. 1, 91; Xen. Anab. 5, 5, 24; Demosth. p. 400, 6. Joseph. Vita § 13. Ponendus autem sing. Σύμπρεσβυς vel potius Συμπρεσβευτής.]

[Σύμπρεσβυς. V. præced. voc.]

Συμπρεσβύτερος, ὁ, Qui et ipse presbyter est, Qui et ipse ex seniorum et presbyterorum collegio est, Compresbyter, ut Hieron. vocat. Utitur Petr. 1 Epist. 5, [1. « Dionys. Areop. p. 1, tit.; p. 154. » Kall. Athanas. vol. 1, p. 158, C; Epiphan. Epist. ad Acac. init. vol. 1, fol. 1 verso. Phot. Bibl. p. 472, 24.]

[Συμπρεσβύτης, ὁ, Consenex, si dicere licet. Theod. Prodr. p. 413. Elberling. Method. Hom. in occursum p. 152 ed. Pantin. Boiss. ῡ]

Συμπρίαμαι, Coemo. Aristot. Polit. [1, 11 : Συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων. Lysias p. 715 : Πλείω σῖτον συμπρίασθαι.]

[Συμπροάγω, Una deduco, vel procedo. Plut. Philop. c. 21 fin. : Ἐκ τῶν πόλεων καὶ κωμῶν συμπροῆγον εἰς Μεγάλην πόλιν· Agid. c. 29 : Παραφυλάξαντες λελουμένον, ἀπήντησαν καὶ ἠσπάσαντο, καὶ συμπροῆγον ἅμα διαλεγόμενοι καὶ παίζοντες ὡς πρὸς συνήθη καὶ νέον. Dionys. H. De vi Dem. c. 48 : Τοῖς ... συντιθεμένοις τὸ μέρος εἰς αὔξησιν συμπροάγει. « Hierocl. p. 14. » Wakef.]

[Συμπροαιώνιος, ὁ, ἡ, Qui et ipse tempore antiquior est. Eustathius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 212. Osann.]

[Συμπροαύξω, Simul augeo. Hippocr. p. 1006, C : Τοῖσι προαυξέσιν ὁποῖα συμπροαύξεται, Quæ simul increscunt.]

[Συμπροβαίνω, Concresco, Gl.]

[Συμπροβάλλω, s. Συμπροβάλλομαι, Simul produco, creo. Epiphan. vol. 1, p. 175, C : Τὸν δὲ Νοῦν τοῦτον καὶ Μονογενῆ καλοῦσι καὶ Πατέρα καὶ Ἀρχὴν τῶν Πάντων· συμπροβεβλῆσθαι δὲ αὐτῷ Ἀλήθειαν· 179, C : Δορυφόρους τε αὐτῶν εἰς τιμὴν τὴν αὐτῶν ὁμογενεῖς ἀγγέλους συμπροβεβλῆσθαι· 204, C : Συμπροβεβλῆσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἄριστον ἄρχοντα ἐδογμάτισεν. L. D. Irenæus 10, 14, 58. Kall.]

[Συμπροβολή, ἡ, ap. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 94, B : Ἑκάστην γὰρ τοῦ σταυροῦ συμπροβολὴν ἰδίῳ ῥήματι κατονομάζει (Paulus), Crucis porrectionem, Int. L. D.]

[Συμπρόβουλος, ὁ, Collega προβούλου, quod v. Argum. Aristoph. Lysistr. Seager.]

[Συμπρογιγνώσκω, s. Συμπρογινώσκω, Simul prævideo, prospicio. Iambl. De myst. 4, 6.]

[Συμπροδίδωμι, Simul prodo. Æneas Tact. c. 40, p. 35 : Χίου μελλούσης προδίδοσθαι τῶν ἀρχόντων τις συμπροδιδοὺς καὶ ἀπατῶν τοὺς ἄρχοντας. L. Dind.]

[Συμπρόεδρος, ὁ, Collega præsidis. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 143, n. 105, ubi Josephi A. J. 14, 8, 5, et aliarum inscrr. exx. citavit Bœckh. p. 144, A, quibus accedunt inscrr. ap. Ussing. Inscrr. ined. p. 51, n. 55, 8; p. 53, n. 57, 3. L. D. Decr. Att. ap. Diog. L. 7, 10. Boiss.]

Συμπρόειμι, Simul procedo, Simul progredior. Synes. Ep. ad Heliod. : Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη, Una cum annis procedit, i. e. Augetur, Una cum annis fit et amoris progressus. At συμπρόειμι pro Congredior accipi vix credibile est : quam tamen interpret. illi tribuunt VV. LL. [Herodian. 1, 16, 8. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 395, B : Συμπροϊοῦσα κατὰ τὸν ἴδιον δρόμον τῷ νυκτερινῷ διαστήματι (luna). Phot. Bibl. p. 473, 24. L. D. Choricius p. 54, 11 : Συμπροϊόντα τῷ φύσαντι. Boiss.]

[Συμπροέρχομαι, Simul prodeo, procedo. Satyrus ap. Athen. 6, p. 248, F : Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν ὀφθαλμόν. Galen. vol. 4, p. 136 : Συμπροέρχεται τοῖς ἀγγείοις τὸ ἐπίπλοον. L. D. Hierocles Aur. Carm. p. 20 Ashton. Boiss. Liban. vol. 4, p. 174, 22, συμπροελθεῖν. Hemst. Julian. Orat. 4, p. 133, B.]

[Συμπροθυμέω, Excito. Theodor. Stud. p. 225, B : Ἐπιστολὴν συμπροθυμοῦσαν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐνίστασθαι.
A L. D.] Συμπροθυμοῦμαι, Contendo ad idem efficiendum, In eandem causam incumbo. Xen. Cyr. 6, [1, 19] : Συμπροθυμήσεται [—σεσθαι] ταῦτα· Anab. 7, [1, 5] : Συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Bud. [Ib. 3, 1, 9 : Προθυμουμένου τοῦ Προξένου καὶ ὁ Κῦρος συμπρουθυμεῖτο μεῖναι αὐτόν· 7, 2, 24 : Δεόμενός μου συμπροθυμηθῆναι διαβῆναι τὸ στράτευμα· H. Gr. 5, 1, 14 : Ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ καὶ ὑμεῖς συμπροθυμῆσθε· 4, 5 : Ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησάν τε καὶ συμπροθυμουμένου ἐκείνου ταχὺ ἐμεθύσθησαν. Cum infinit. etiam Plat. Lach. p. 200, D, E. L. D. Paullo aliter ap. Philostr. V. Ap. 4, p. 169, 17, adolescens ad Apollonium, Συμπροθυμήθητί μοι, ἔφη, αὔριον ἀναγνώσομαι γάρ τι, Ades mihi et fave recitaturo. Sumtum a Platone Euthyphr. p. 8, E : Αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι. Hemst. Heliod. Æth. 3, 6 fin. : Συμπροθυμήθητι καὶ συνεπίσκεψαι. Cum dat. rei Diod. 14, 41 : Συμπροθυμουμένων καὶ τῶν Συρακουσίων τῇ τοῦ Διονυσίου προαιρέσει. Lucian. Calumn. c. 21 : Ἔνδοθεν πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται πάντα τρόπον τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι.] Sed sciendum est
B Thuc. non solum accus. rei, alicubi vero infin., jungere hoc verbum, sed et dativo personæ nonnunquam [2, 80] pro Adjuvare eum aliqua in re, ut ap. eum exp. : verum si vis verbi exprimenda sit, perinde esse puto ac si diceretur, Alacritatem ejus adjuvare sua. [Cum accus. 8, 1 : Τοῖς ξυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλουν. Plut. Timol. c. 35 : Τἄλλα παρασκευάσας καὶ συμπροθυμηθείς. Nisi absolute dicitur. Alia constr. Dio Chr. Or. 59, vol. 2, p. 307 : Ξυμπροθυμηθεὶς ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν· ubi est var. πρός.]

[Συμπροθυμοποιέομαι, Excito, Animos addo. Theodor. Stud. p. 368, E : Ὅτι χρὴ ἀλλήλους συμπροθυμοποιεῖσθαι τοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνημμένους τῷ φρονήματι τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ. L. Dind.]

[Συμπροΐημι, Simul dimitto. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 439 med. : Τοιοῖσδε συμπροΐησι γράμμασι (τὸν φίλον). Boiss. Ephræmius Patriarch. Cpol. 10381, p. 245. Osann.]

[Συμπροικίζω, Dotem confero, suppedito, Doto.
C Schol. in Demosth. Pro cor. ed. Bekker. p. 326, ad p. 81, 1 : Συνεξέδωκα) συνεπροίκισα. L. Dind.]

[Συμπροκόπτω, Simul proficio, augeor. Nicomach. Arithm. 1, 19, p. 97 med. Ast. : Συμπροκόψει δὲ καὶ ἡ διαφορὰ τούτοις κατὰ τὴν τῶν ἀρτίων φύσιν. Iambl. In Nicom. p. 52, B.]

[Συμπροκύπτω, Simul promineo. Synes. p. 17, C : Καίτοι καὶ ἔργον εὐθὺς συμπροκύπτει τῶν κατὰ φύσιν ἐχόντων βίων ταῖς προβολαῖς. Eust. Opusc. p. 217, 72. L. D. Symeon. Sethi Ichnel. p. 74. Boiss.]

[Συμπρομνάμων, ονος, ὁ, Magistratus ap. Acarnanes. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1, n. 1793, a, 3. V. Προμνάμων.]

[Συμπρονοέω, Simul prospicio. Inscr. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 94, n. 4051, si recte legitur συμπρονοήσαντος. L. Dind.]

Συμπρονομεύω, Sum ductor ad prandium, VV. LL. Sed videndum quomodo hæc cum iis quæ de προνομεύω dicta sunt, convenire possint. [Imo Una pabulatum exeo. Joseph. B. J. 4, 9, 3 : Ὅτι πιστὸς ἐδόκει,
D συμπροενόμευε γοῦν αὐτοῖς ἐξιὼν καὶ συνεπόρθει ... Συμπρονομεῖν pro σὺν προνομαῖς libri deteriores Xenoph. Anab. 5, 1, 7.]

[Συμπροορίζω, Simul ante definio. Gennad. De prædestin. p. 31, 3 Hœsch. Boiss.]

Συμπροπέμπω, Una deduco et comitor, i. q. συμπαραπέμπω. [Aristoph. Ran. 402 sqq. : Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με. Thucyd. 1, 27 : Ναυσὶ σφᾶς ξυμπροπέμψει. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 1 : Συμπροὔπεμπεν αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ· 3, 3, 4 : Ὁ δὲ Ἀρμένιος συμπροὔπεμπε· 8, 4, 27 : Ξυμπροὔπεμψεν αὐτοὺς ἐπὶ τὰς θύρας· H. Gr. 3, 1, 21. Dionys. A. R. 2, 69 init. : Τοῦ κατὰ τὴν πόλιν ὄχλου συμπροπέμποντος· 8, 59 fin. : Συμπροπεμπούσης τὸ σῶμα τῆς πόλεως ὅλης.] Plut. Cat. maj. p. 646 meæ ed. [c. 24] : Σαλωνῖνόν τινα τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ, περόντα καὶ συμπροπέμποντα, de Catone prodeunte in forum. [Crasso c. 16, Pomp. c. 48.]

[Συμπροπηλακίζω, Simul ludibrio habeo. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 183. Kall.]

[Συμπροπίπτω, πεσοῦμαι, Una progredior, exeo.

Polyb. 31, 22, 1 : Παραυτίκα προσποιηθεὶς ὡς ἐπινaύσιος γεγονὼς ἀπηλλάττετο, συμπροπεσόντων αὐτῷ καὶ τῶν φίλων. Similiter idem sæpe προπίπτω de progredientibus s. excedentibus.]

[Συμπροπορεύομαι, Simul prægredior. Deuter. 31, 8 sec. Ald.]

[Συμπροσαγορεύω, Consaluto. Theodor. Stud. p. 285, B : Συμπροσαγορεύοντός σε. L. Dind.]

[Συμπροσάγω, Una adduco. Æneas Tact. c. 10, p. 34 ed. Orell. : Ἵνα μὴ ἐφορῶσιν ἐν ταῖς προσαγωγαῖς τῶν πολεμίων τοὺς αὐτῶν παῖδας συμπροσαγομένους καὶ τὰ ἔσχατα πάσχοντας. Wakef. Galen. vol. 7, p. 211 : Πέφυκε τὸ θερμὸν εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ συμπροσάγειν τὴν τροφήν. L. Dind.]

[Συμπροσβάλλω, Invado, Irruo, Concurro. Jo. Chrys. In Ps. 7, vol. 1, p. 557 : Περίεισι μὲν γὰρ μετὰ πολλοῦ τοῦ θυμοῦ, καθάπερ λέων· ἂν δὲ συμπροσβάλῃ τοῖς τὸν Χριστὸν ἔχουσι ..., οὐδὲ ἀντιβλέψαι δυνήσεται, ἀλλὰ νῶτα δοὺς οἰχήσεται. Seager.]

[Συμπροσδέχομαι, Simul recipio. Acta Synodi Cpol. in Supplementis hist. eccl. a Tafelio editis p. 23. Osann.]

[Συμπρόσειμι, Simul adsum. Ptolem. Tetrab. 4, p. 197, 12 : Ἑρμοῦ συμπροσόντος. L. D.] Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Ps. [93, 20] : Μὴ συμπροσέστω [al. συμπροσίσται] σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ πρόσταγμα, Ne tibi simul etiam sit, Ne particeps sis. Seu, ut interrogative vulg. Hebr. textus versio habet, Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

[Συμπροσέρχομαι, Simul accedo. Procl. Paraphr. Ptol. 4, 5, p. 260, 263. Hierocles Comm. in Pyth. p. 17.]

[Συμπροσεύχομαι, Simul adoro. Jo. Climac. Scala p. 432. Boiss.]

[Συμπροσίσχομαι, Adhæreo. Plutarch. Mor. p. 322, F : Τῆς Εὐτυχίας Τύχης, οἷον ἑλκούσης τὰ πόρρω καὶ κρατούσης συμπροσισχόμενα.]

[Συμπροσκυνέω, Simul adoro. Cyrillus Al. vol. 1, part. 1, p. 327, E; Theodor. Stud. p. 129, A; 412, D; 413, A; Maximus Conf. vol. 2, p. 149, A. Pass. Epiphan. vol. 1, p. 976 : Οὐ συμπροσκυνεῖται αὐτῷ τι τῶν ἐξ οὐκ ὄντων γεγονότων· 984, C; vol. 2, p. 123, A. Theodor. Stud. p. 130, E. L. Dind. Athanas. vol. 1, p. 462; 2, p. 188; Method. p. 444; Andr. Cret. p. 37. Kall. Basil. scholl. in Greg. Naz. Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 88. Boiss.]

[Συμπροσκύνησις, εως, ἡ, Adoratio quæ simul fit. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 466. Osann.]

[Συμπροσκύνητος, ὁ, ἡ, Una adoratus. Epiphan. vol. 1, p. 986, D.]

[Συμπροσλαμβάνω, λήψομαι, Assumo. Tzetz. Cram. An. vol. 4, p. 54, 20 : Καὶ Πλαταιεῖς χιλίους δὲ μόνους συμπροσλαβόντες. L. Dind.]

[Συμπροσμίγνυμι, Convenio, Colloquor. Plato Theæt. p. 183, E : Συμπροσέμιξα τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτῃ.]

[Συμπροσπίπτω, πεσοῦμαι, Una mentem subeo. Marc. Anton. 7, 22; 10, 31; 12, 27. Kall. Galen. vol. 2, p. 306 : Διὰ τοῦτο γάρ τοι καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ἀπὸ ἐγκαύσεως καὶ κρύους καὶ ἁπλῶς ἀπὸ πάντων βλάπτειν πεφυκότων ἀναχωρεῖ, συμπροσπίπτοντος δηλονότι τοῦ συμφέροντος. L. Dind.]

[Συμπροσπλέκομαι, Una manum consero. Daniel. 11, 10.]

[Συμπροστάτης, ὁ, Collega præfecti. Inscr. Sinop. C. I. vol. 3, p. 119, n. 4157, 12 : Οἱ συνπροστάται καὶ ὁ συνέφορος ἐπ' εὐνοίᾳ τῇ εἰς αὐτούς. L. D. Greg. Naz. vol. 2, p. 248. ἄ]

[Συμπροσφέρω, Una affero. Basil. Seleuc. p. 35. Maius.]

[Συμπροσχωρέω, Simul accedo. Pollux 5, 79 : Περὶ δὲ συὸς εἴποις ἂν ... ῥύμῃ ἐπιὼν, ῥόθιος συμπροσχωρῶν. Ita Bekk. pro συμπροχ., quod v.]

[Συμπροτείνω, Simul porrigo. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 328, A. L. Dind.]

[Συμπροτερέω, Simul præverto. Suid. v. Ἡσίοδος.]

[Συμπροτίθημι, Simul præpono. Apollon. De constr. p. 128, 20 : Προθετικαὶ οὖσαι (αἱ ἀντωνυμίαι) συμπροτιθέασι καὶ τὰς πλαγίας. L. Dind.]

[Συμπροτρέπω, Cohortor, Excito. Dionys. A. rh. 7,

A 6, p. 277, 4 : Εἶτα συμπροτρέψεις τοὺς μὲν κατὰ τὸ αἰσχρὸν, τοὺς δὲ κατὰ τὸ καλόν.]

[Συμπροφαίνω, φανῶ, Simul in lucem produco, ostendo. Plotin. vol. 2, p. 1009, 2 : Διὰ τοῦτο δὲ οὐδεμία (σοφία) μείζων, καὶ ἡ αὐτοεπιστήμη ἐνταῦθα πάρεδρος τῷ νῷ, τῷ συμπροφαίνεσθαι, οἷον λέγουσι κατὰ μίμησιν καὶ τῷ Διὶ τὴν Δίκην, Propterea quod simul pullulant, Int. L. Dind.]

[Συμπροφέρω, Simul profero, addo. Schol. Pind. Ol. 3, 81 : Τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰ εἰρημένα μόρια (ἂν, εἰ) συμπροφερόμενα ἔχουσι. Boiss. Simul protraho, ap. Georg. Pachym. Andr. Pal. 4, 25, p. 226, B : Τῷ πατρὶ συμπροφέρων ἐφ' ἱκανὸν τὴν πλάνην κατὰ τὰ βόρεια.]

[Συμπροφητεύω, Una vaticinor. Plutarch. Mor. p. 860, D.]

[Συμπροφήτης, ὁ, Socius propheta. Georg. Sync. p. 406, 6. L. Dind.]

[Συμπροχέω, Simul effundo. De libatione Orph. Arg. 573.]

B [Συμπροχωρέω, Simul procedo. Pollux 1, 215 : Ῥύμῃ συμπροχωρῶν (ἵππος). « Notaras in Anecd. meis vol. 5, p. 121 med. » Boiss. V. Συμπροσχωρέω.]

§ [Συμπροψαύω in Fab. Æsop. 290 recte Coraes p. 190 correxit σὺ προσψαύσῃς.]

[Συμπρῠτᾰνεύω, Simul administro. Schol. Pind. Nem. 11, 1. Boiss.]

Συμπρύτανις, ὁ, Collega ejus qui πρύτανις appellatur, ea forma qua dicitur συμβουλευτής. [Dinarchus ap. Polluc. 6, 159. Kall. Inscr. Rhegina ap. Dorvill. ad Charit. 6, 2, p. 523. L. Dind.]

[Συμπρωτεύω, Simul inter primos sum, principatum teneo. Eust. Opusc. p. 246, 85.]

[Συμπταίω. V. Συμπαίω.]

[Συμπτερόω, Una alis instruo. Longin. De subl. 15, 9 : Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; Eust. Opusc. p. 189, 6 : Εἴπερ εἶχε τῷ τῶν ἐπιθυμιῶν κούφῳ συνεπτερῶσθαι.]

[Συμπτερύσσομαι, i. q. συμπτεροῦμαι. Eustath. ad
C Dionys. P. p. 75, 35 : Ποιῶν συμπτερύσσεσθαι, Δαίδαλος οἷα συμπαριπτάμενον Ἴκαρον.]

[Σύμπτυγμα, τὸ, Plica. Nicetas Chon. p. 247, A : Ἠριθμοῦντο εἰς νη' καὶ πλείω τὰ τοῦ ὑφάσματος συμπτύγματα.]

Συμπτυκτικὸς, ἡ, ὸν, Complicandi et contrahendi vim habens, Astrictivus, Constrictivus, Bud. apud Dionys. Areop., de Pace : Ὥσπερ τισὶ κλείθροις τῶν διῃρημένων συμπτυκτικοῖς τὰ πάντα ὁρίζει καὶ περατοῖ καὶ ἀσφαλίζεται, καὶ οὐκ ἐᾷ διαιρεθέντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἄπειρον.

[Σύμπτυκτος, ὁ, ἡ, Complicatus. Pherecrates ap. Hephæst. p. 56, 6; 102, 2, et schol. Aristoph. Nub. 563 : Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ συμπτύκτοις ἀναπαίστοις. Schol. Pind. Ol. 4 metr. init. : Οἱ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι. Aliter explicant Hephæstio ejusque schol. p. 101, de versibus duobus antispasticis in unum conjunctis, et, quod in parabasi ponerentur, anapæstis a poeta vocatis. Photius p. 2639 : « Pherecrateum trimetrum, quod quidam
D σύμπτυκτον, alii anapæsticum dicunt, monoschematistum est. » Aristoph. Ran. 800 : Καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας, unde citat Pollux 10, 148. Male olim ξύμπηκτα, ut apud Diphilum ab Athen. cit. 9, p. 383, F : Παρατίθημ' ὁλοσχερῆ ἄρν' εἰς μέσον σύμπτυκτον pro συμπηκτὸν vel συμπυκτὸν restituit Dobræus.]

Σύμπτυξις, εως, ἡ, Clausura, Conclusio. Basil. Hom. 10, de cancro ostreis insidiante : Τότε δὴ λάθρα ψηφῖδα παρεμβαλὼν, διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahant. At Plin. 9, 30, polypos scribit insidiari apertis conchis, impositoque lapillo extrahere carnes, illis sese contrahentibus, sed frustra, utpote discuneatis.

Συμπτύσσω, Complico, Claudendo complico : unde [Soph. Tr. 705 : Ἔθηκα συμπτύξασα (vestem in arca),] συνεπτυγμένος, i. q. συμμεμυκὼς, opp. τῷ ἀνεπτυγμένος s. διεπτυγμένος. Dionys. autem Areop. [Eccl. hier. 1, 1, 4] συνεπτυγμένον usurpavit pro Cumulatum, Confertum, In unum coactum. [Nicet. Ann. 7, p. 119, B :

Εὐρυνομένη βραχὺ καὶ συμπτυσσομένη πάλιν (πάροδος). Jo. Diac. Alleg. ad Hesiod. Theog. p. 450 med. : Ἀνατεινόμεναι καὶ συμπτυσσόμεναι. L. Dind.]

Σύμπτωμα, τὸ, Quod accidit, Casus [Gl. Menander ap. Stob. Fl. 107, 3 : Ὅταν τις ὢν ἀνὴρ δίκαιος ἀδίκοις περιπέσῃ συμπτώμασιν]. Thuc. 4, p. 134 meæ ed. [c. 36] : Καὶ γενόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, τῷ ἐν Θερμοπύλαις. Et, Τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Dem. [p. 1295, 20], Quod fortuito accidit. Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus : Ἀπόλλυνται διά τε ἄλλα σ., καὶ ὅταν ἡγεμόνες πολλοὶ γενόμενοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγῃ. Item pro Casu rei alicujus assecla apud eundem Aristot. [H. A. 9, 37 init. : Ἔοικε δὲ συμπτώματι], Bud. p. 531. [Id. De divin. 1 init. : Ἀνάγκη τὰ ἐνύπνια ἢ αἴτια εἶναι ... ἢ συμπτώματα · et ib. Reip. 2, 12 init. : Φαίνεται δ' οὐ κατὰ τὴν Σόλωνος γενέσθαι τοῦτο προαίρεσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ συμπτώματος · Metaphys. fin. : Ἔοικε συμπτώμασιν. Theophr. Metaphys. p. 321, 6. Alia utriusque et aliorum exx. addit Lobeck. ad Phryn. p. 248 : Σ. πολλάκις εὗρον κείμενον ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν λόγῳ. Πόθεν δὲ λαβὼν ἔθηκεν οὐκ οἶδα. Χρὴ οὖν συντυχίαν λέγειν ἢ λύσαντας οὕτω, Συνέπεσεν αὐτῷ τόδε γενέσθαι. Δημ. μέντοι ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου ἅπαξ εἴρηκε τοὔνομα. Quæ non satis vere dici de voc. rariori ap. vett. quam apud recentiores, ceteri ostendunt ll. citati. De Polybio Schweigh. : « Τηρῶν τὸ προειρημένον σ., sc. ut transitus pateret per fluvium incidente certo vento, 1, 75, 8. Regio nomen habens ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σ., A re quæ ibi accidit, 3, 49, 5. Τὸ περὶ τὸν ἀέρα σ., 3, 108, 9. Κατὰ σ., Casu, 5, 24, 2. Ἀδήλου τοῦ σ. ὑπάρχοντος, Quum incertus sit sortis eventus, 6, 38, 4. Tristis eventus, Calamitas, ib. et 1, 35, 2 etc. Τοῖς μεγίστοις συμπτώμασι παλαίειν, 2, 57, 8. Ἀεὶ τὰ μείζω τῶν προσδοκωμένων κακῶν λήθην ἐμποιεῖ τῶν ἐλαττόνων συμπτωμάτων, 30, 5, 3. » Hippocr. Ep. p. 1279, 1 : Ξύμπτωμα τύχης. Hemst.] || Σύμπτωμα in morbo esse accessionem ejus, et differre ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, docet ibid., ex Galeni Therap. 1 : Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα ταῖς κατασκευαῖς, ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα · νοσούντων δὲ, συμπτώματα καλεῖται. Idem : Οὕτως οὖν κἀκεῖνοι συγχωρείτωσαν ἡμῖν, Ἑλληνιστί τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν · ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος. Vide ibid. plura de hac voce. Σύμπτωμα, inquit Gorr., duobus modis dicitur, auctore Galeno : generatim quidem, Quicquid animanti præter naturam accidit, i. e. morbus et causa morbi interna, quæque morbo superveniunt : speciatim vero, Quicquid præter naturam accidit, exceptis morbis et eorum causis. Sic sumptum σύμπτωμα, non aliud est quam affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Hujus tres a Medicis differentiæ assignantur. Aut enim consistit in actionum offensa, aut in corporum ipsorum affectu, aut in retentis vacuatisve immodice. Quorum symptomatum singula varias etiam habent differentias. Siquidem animalium actionum noxæ triplices sunt. Primæ quidem, sensilium : ut visionis, auditionis, gustus, odoratus, tactusque aboliti, debilis aut depravati : vel sunt motricum actionum, vel principum : ut imaginationis, ratiocinationis, et memoriæ similiter abolitæ vel debilis vel depravatæ. Secundæ vero, sunt naturalium : ut attractionis, retentionis, alterationis et expulsionis. Tertiæ vero, vitalium : ut pulsationis abolitæ, debilis aut depravatæ. Eorum autem symptomatum, quæ consistunt in corporum affectionibus, quinque sunt differentiæ, pro sensuum numero. Aut enim etc. [Axioch. p. 364, C : Ἤδη πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆλαι. Aret. p. 28, 9 : Ἢν μίμνῃ ἡ σκοτοδίνη ἢ χρόνῳ μακρῷ τελεωθῇ τοῖσι ἰδίοισι συμπτώμασι. Diod. 1, 59 : Συμπτώματι περιέπεσεν ἰδιάζοντι · ἐστερήθη γὰρ τῆς ὁράσεως · etsi hic l. ad priorem potius referri videtur signif. || De ruina ædium Jo. Malal. p. 487, 7 : Ἐκ τῶν συμπτωμάτων Νικομηδείας καὶ μεθ' ἡμέρας τινὲς ζῶντες ἀνηνέχθησαν. Dio Cass. 60, 33 : Τὸ σ., quod antea dixerat τῆς λίμνης τῆς Φουκίνης συμπεσούσης. L. Dind.]

Συμπτωματικὸς, ἡ, ὸν, Qui est ex accessione morbi : ut dicitur σύμπτωμα, Accessio morbi. [Theodor. Stud. p. 417, B : Εἰσί τινες τῆς σ. συστοιχίας, Nonnulli sunt quorum similis lapsus atque offensio est, Int. || Adv. Συμπτωματικῶς, Casu. Theophr. Metaphys. p. 320, 13 : Τὰ μὲν σ., τὰ δ' ἀνάγκῃ τινί. Ptolem. Tetrab. p. 105 : Ἐπὶ τῶν ἐγνωκότων τὸν τῆς σπορᾶς καιρὸν ἤτοι σ. ἢ καὶ παρατηρητικῶς, Ex symptomatis. L. D. Procl. in Ptol. Tetrab. p. 88. Boiss.]

[Συμπτωσία, ἡ, Archimed. Π. ἑλίκων p. 94, 44 Bas., nisi leg. τᾶς συμπτώσιος. Stauv.]

Σύμπτωσις, εως, ἡ, Casus, sicut σύμπτωμα, Bud. p. 531, ex Aristot. [H. A. 7, 6 : Αἱ μὴ δυνάμεναι συλλαμβάνειν, ἐὰν ἢ διὰ θεραπείαν συλλάβωσιν ἢ δι' ἄλλην τινὰ σύμπτωσιν], ubi exp. etiam Incursio rerum eodem desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Item Contractio, Compressio. In VV. LL. σύμπτωσις τῆς κοιλίας, Ventris compressio, ex Gell. 16, 3. [Galen. De sect. opt. 21, p. 28, 27. Gataker. Vasorum subsidentia et contractio, velut ex evacuationibus contingit, cui opp. διόγκωσις. Neque in solis evacuationibus aut ῥύσει videtur, sed etiam in στεγνώσει et mensium suppressione, ut ibid. scribit Galen., ut neque διόγκωσις in sola suppressione excrementorum, sed in fluxu etiam et excretionibus. Σύμπτωσις etiam Membrorum et corporis collapsionem significat quum corpus concidit aut collabitur, quod ei accidit quum lassitudine aliqua victum est et facultates exsolutæ, quod morbi vehementiam et malitiam indicat, p. 48, 11. Significat etiam membrorum contractionem et concidentiam, et διαλύσει et παρέσει jungitur p. 1136, H. Συμπτώσεις etiam Venarum subsidentias aut compressiones significant, et inanitionem indicant, quæ κενεαγγείη dicitur Hipp. Aph. 2 lib. 1, quoniam, ut scribit Galen., κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις. Aph. 3 lib. 1 : Μηδὲ τὰς ξυμπτώσιας ἐς ἔσχατον ἄγειν, Neque vacuationes eo deducendæ ut vasa in se penitus considant. Συμπτώσιες φλεβῶν dicuntur p. 999, F, et συμπτώσιες simpliciter p. 1138, C, quum venæ concidunt, ut loquitur Celsus 3, 6. Est et σύμπτωσις προσώπου, ubi facies contrahitur aut collabitur, p. 1134, B, et ὄμματος σύμπτωσις, Oculi collapsio, quæ tumori opponitur p. 1138, C. Foes. Conf. Συμπίπτω. Aret. p. 6, 13 : Σύμπτωσις, ἰσχνότης, ὠχρότης · 43, 10 : Ἐπὶ τῇσι ἀθρόῃσι κενώσεσι ἠδὲ τῇσι ἐσχάτῃσι ξυμπτώσεσι ἐξέθανόν ποτε ὑπ' ἀδυναμίης οἱ κάμνοντες · 86, 54 : Ἡ ἑτέρη ξ. ἐστὶ τουτέων ἠδὲ ἐς τὸ ἔσω πίεσις ξὺν ἀγχόνῃ μέζονι · 87, 57 : Ἐπὶ τῆς μετὰ ξυμπτώσιος συνάγχης.] Item q. d. Considentia : ut συμπίπτειν est Considere, dictum de re quæ intumuerat. || Est præterea σύμπτωσις, Concursio, Conflictus, sicut συμπίπτειν, Confligere. Vid. Suid. [Τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν (Symplegadum) ἀπεθέρισεν, Apollodor. 1, 9, 22, 4. Hemst. Τῶν ποταμῶν πρὸς ἀλλήλους, Polyb. 3, 49, 6; τῶν ὀρῶν, 2, 14, 8 : Τοῦ Ἀπεν. πρὸς τὰς Ἄλπεις, ibid. 16, 1. Concursus, Conflictus, 1, 57, 7; 3, 65, 7 etc. Schweigh. Lex. Et anon. ap. Suidam. Hesychius : Χειλιάκρων, αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων. Ptolem. Geogr. 1, 3, 1 : Διὰ τὸ κοινὸν εἶναι τῶν κύκλων κέντρον τὸ τῆς σ. σημεῖον, ut paullo ante εὐθειῶν σημεῖα συμπιπτουσῶν ἀλλήλαις. || I. q. συνέμπτωσις, nisi ita leg. ap. schol. Aristoph. Thesm. 21 : Ὑπονοοῦσί τινες συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, quod paullo ante dixerat συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο. Sed eodem modo inter utrumque verbum variat Apollonius Bekker. Anecd. p. 561, 2 : Ἡ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων σ. εἰς τὰ ἐπιρρήματα πάντως μετὰ τῶν παρεπομένων ἔχει καὶ τὰς γραφὰς συνυπαρχούσας, καθάπερ τὸ ἀτρεκές, συνεμπεσὸν ὀνόματι καὶ γραφὴν καὶ τόνον ἐπηνέγκατο. || Ἐπὶ σωμάτων, Strages; ἐπὶ οἰκοδομῆς, Ruina, Gl. Ead. : Σύμπτωσιν, Occasum. Strab. 14, p. 670, ἐν συμπτώσει τῆς οἰκίας, cit. Hemst. Sext. Emp. Adv. astrol. 91, p. 352 : Ἐν συμπτώσεσιν οἰκιῶν ἀποληφθέντας. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 763, n. 3293, 5 : Ἐν τῇ συνπτώσει τοῦ σεισμοῦ οὕτως αὐτὰ περιειλήφεις. L. D.]

[Συμπτωχεύω, Simul mendicor. Ps.-Basil. vol. 3, p. 614, B : Μὴ τῷ δι' αὐτὴν πτωχεύσαντι κατὰ τὸν βίον συμπτωχεύειν, iterumque ibid. L. D. Jo. Chrys. Hom. 158, vol. 5, p. 956. V. Συμπλουτέω.]

[Σύμπτωχος, ὁ, ἡ, Simul mendicus s. mendicans.

Synes. p. 214, D : Πολλὴν οἶμαι χάριν ὀφείλειν τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συμπτώχους.]

Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cujus pass. Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, Contectus, ap. Diod. S. [17, 116 fin.] : Διά τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διαπλέων.

[Σύμπυκνος, ὁ, ἡ, Densus, Compactus. Xen. Eq. 10, 10 : Καὶ πάντα δὲ ὁπόσα περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ καὶ μὴ σύμπυκνα, ὑγρότερά ἐστιν.]

[Συμπυκνόω, Condenso. Theophr. C. Pl. 5, 4, 3 : Συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι. L. D. Tzetz. Hist. 5, 332 : Λόγους συμπυκνώσαντες. Boiss.]

[Συμπυκτεύω, Colluctor. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 452 fin. : Εἰ κομήτου δράξαιτ' ἂν συμπυκτεύοντος. Boiss.]

[Συμπυνθάνομαι, Simul interrogo, Consulo. Eur. Hel. 328 : Θέλω δὲ κἀγὼ σοὶ ξυνεισελθεῖν δόμους καὶ ξυμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα. Comperio. Eunap. Exc. p. 88, 8 ed. Niebuhr. : Καὶ κατὰ τούσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυνθανόμην ὡς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν.]

[Συμπυρόω, Comburo. Eur. Rhes. 960 : Καὶ νῦν ἕτοιμος τῷδε καὶ τεῦξαι τάφον καὶ ξυμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδήν· Cycl. 308 : Τοὺς λελειμμένους συμπυρώσας· Suppl. 1071 : Σοὶ μὲν οὐ φίλον, ἡμῖν δὲ καὶ τῷ συμπυρουμένῳ πόσει.]

[Συμπυρπολέω, Simul incendo, comburo. Tzetz. Hist. 11, 86 : Σὺν μαθηταῖς δὲ τοῖς αὐτοῦ πολλοῖς συμπυρπολεῖται.]

[Συμπωλέω, Simul vendo. Dio Cass. 59, 21.]

Συμπωρόω, In tophum s. callum cogo. Et pass. Συμπωροῦσθαι, Concrescere s. Coalescere in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem quum συμπωροῦσθαι dicuntur, ex Celso reddere possumus Confervescere; nam ap. eum, Si ossa conferbuerint, Bud. exp. Consolidata fuerint. [Hippocr. p. 539, 45 : Ὅταν ὁ νεαρὸς μὴ ἀφίῃ πάλιν, ἀλλ' αὐτοῦ ξυμπωρωθῇ. Wakef.]

[Συμφαγεῖν.] Συμφάγω, Una comedo, i. q. συγκαταφάγω, sicut συγκατακλίνω et συγκλίνω synonymws usurpantur : συμφάγῃ, Una ederit, Plato Leg. [9, p. 881, D, ἐάν τις τῷ τοιούτῳ σ.] Et συνεφάγομεν, Una edimus. [Lucian. Parasit. c. 59 ; Plut. Mor. p. 643, A. Act. Ap. 10, 4 ; 11, 3, et sæpius in V. T. Epiphan. vol. 1, p. 1100, A.]

[Συμφαιδρύνω, Simul exhilaro. Greg. Naz. vol. 1, p. 52 (p. 6 Montac.).]

[Συμφαίνω, ap. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 213, 39 : Τῷ γὰρ ἑαυτῆς συμφαίνουσα φωσφόρῳ καὶ δύντι συνέδυνεν ἐν τοῖς ἀμφίοις, Una lucens. Boiss. Συμφώνευσα in iisdem versibus ap. Ducang. ad Zonaram vol. 2, p. 122, quod videtur esse συμφανεῖσα. Eunap. p. 18 med. ed. Boiss. : Ἀποδημίας εἰς τὴν Ῥώμην ἔγραψε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτία προσῆν οὔτε τὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος, nisi scrib. ἐνεφαίνετο. Epiphan. vol. 1, p. 929, A : Εἰ τῇ τοῦ γεννήματος οὐσίᾳ συμφαίνεται ὡς οὐσία ἡ ἀγγέννητος ὑπόστασις, Simul apparet. Iambl. In Nicom. p. 114, A. L. Dind.]

[Συμφαιρού, Ægyptiis, Lilium, ap. Interpol. Diosc. c. 522 (3, 106, ubi συμφαιφοῦ). Ducang. Nomen videtur esse mysticum, et συμσναιφοῦ leg., quod Copt. Sanguinem Herculis vel Martis significare potest. Jablonsk.]

[Συμφάνεια, ἡ, Species, Aspectus. Aristeas Hist. LXX intt. p. 113, B : Ἡ δὲ συμφάνεια τούτων ἐμποιεῖ φόβον καὶ ταραχήν, ὥστε νομίζειν εἰς ἕτερον ἐληλυθέναι ἐκτὸς τοῦ κόσμου. L. Dind.]

[Συμφανερόω, Una manifesto. Greg. Naz. Or. εἰς τὸν ἑ. πατέρα p. 60. Anon.]

Συμφανὴς, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus. [Aristot. Probl. 19, 43 : Συμφανῆ ποιοῦσι τὴν τῆς ᾠδῆς ἁμαρτίαν· De anima 1, 2 fin. : Ἐκ τῶν εἰρημένων συμφανές ἐστιν· Eth. 1, 10 fin. : Συμφανὲς δ' ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ λόγου τὸ ζητούμενον. Theophr. C. Pl. 3, 18, 2 : Ἡ τῶν ἄλλων ἰδιότης συμφανεστέρας ἔχει τὰς αἰτίας. Polyb. 2, 25, 5 : Συμφανεῖς γενομένους τοῖς πολεμίοις· 24, 1 : Ἵνα συμφανὴς γένηται ἡλίκοις ἐτόλμησε πράγμασιν ἐπιθέσθαι, et alibi sæpe. Diod. 13, 99 : Ὡς τὸ περὶ τὸν ναύαρχον ἐλάττωμα συμφανὲς ἐγένετο· et quos Hemst. citat Philo Belop. p. 60, 16 ; Sext. Emp. p. 298, 29 ; 352, 5 ; 348, 33 ; p. 254, § 176 ; p. 219, 12 ; Athen. 14, p.

A 633, C. Memno p. 111 ed. Orell.; Clemens Al. Pæd. 3, p. 264. || Adv. superl. « Συμφανέστατα, Eunap. p. 54. » Wakef.]

[Συμφαντάζομαι, Simul appareo. Plut. Mor. p. 392, E : Κινητόν τι καὶ κινουμένῃ συμφανταζόμενον ὕλῃ. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 230 : Ἡ δύναμις, ἅτε δυὰς οὖσα τῷ μὲν ἑνὶ συμφερομένη ἑνοειδὴς γίγνεται, τῷ δὲ ἡνωμένῳ τριπλῆ συμφαντάζεται. Kall.]

[Συμφαντικὸς, ή, όν, ap. Eunap. p. 112 ed. Boiss. fin. : Τά τε λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν ἐθαύμαζεν, εἰ καὶ φαύλως ἐλέγετο, καὶ τὰ δοξαζόμενα κακῶς ἐπῄνει, καθάπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀκούων, ἀλλὰ ἐς τὸ συμφαντικὸν διὰ τὸ μὴ λυπεῖν γεγονώς, corrigendum συμφατικὸν, Ad assentiendum, ex cod. Medic. ap. Boiss. p. LII.]

Σύμφᾰσις, εως, ἡ, a Bud. redditur Multarum stellarum unus emersus et conspectus, ap. Aristot. [Meteor. 1, 6 init. : Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτός φασιν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανήτων ἀστέρων, ὅταν διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν δόξωσι θιγγάνειν ἀλλήλων.] A quibusdam ficto vocab. appellatur Comparentia, et fieri

B dicitur Cum ex multarum stellarum coitu et concursu nova species apparet, qua de re Seneca Quæst. Nat. Plurali autem num. συμφάσεις vocari ajunt Comparentias colorum in iride, i. e. Simul apparentes in iride colores.

[Συμφᾰτικός. V. Συμφαντικός.]

[Συμφατριάζω, Conspiro. Socrates H. E. 1, 6, p. 15, 15. Boiss. Cyrill. Vita Sabæ in Cotel. Monum. vol. 3, p. 362, B : Συμφατριάζει μετὰ Ἰωάννου, ut ib. p. 270, B : Τῶν φατριασάντων ἑξήκοντα. Transitive cum accus., nisi dativus reponendus, Conspirare facio. Simeon Metaphr. Vit. Athanas. Opp. vol. 1, p. CXLI, A : Διηγησάμενος τὰ καθ' ἑαυτὸν, ἐπὶ πλείους τε ἡμέρας συμφατριάσας αὐτοὺς, καὶ συμβούλοις χρησάμενος αὐτοῖς, Versatus cum iis, Int. Eidem ib. p. CXLII, E : Ὅσοι ἐτύγχανον ἀρειανίζοντες, φατρίας συνιστῶσαν κατ' αὐτοῦ, ex libro Palat. restituendum φατρίας συνίστων. Eustath. Opusc. p. 64, 15 : Συνεφαπτομένων καὶ τῶν συμφατριαζόντων. L. Dind.]

[Συμφατριαστὴς, ὁ, Conjuratus. Lex. Ms. Havn. :

C Συνωμόται, συμφατριασταὶ παρὰ τὸν ὅρκον.]

[Συμφέναξ, ᾶκος, ὁ, Socius in impostura. Georg. Alexandr. V. Chrys. p. 221, 20. Seager. Pallad. De vita Jo. Chrys. p. 65. Hemst.]

[Συμφέρδην vitium scripturæ pro συμφύρδην, quod vide.]

[Συμφέρμιος, ὁ, Symphermius, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, 46. L. Dind.]

Συμφερόντως, Commode, Utiliter [Gl. Xen. Comm. 1, 2, 50 : Τοὺς μαινομένους ᾤετο συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς φίλοις· 2, 6, 23 : Δύνανται τὴν ἔριν οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ σ. ἀλλήλοις διατίθεσθαι. Plato Leg. 2, p. 662, A : Μὴ ξ. αὐτῷ.] Et συμφερόντως ἔχων νόμος, Dem. C. Mid., pro συμφέρων. [Isæus p. 84, 11 : Ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις, αἳ τῇ πόλει σ. εἶχον. Isocr. p. 19, E : Φαύλους ἡγοῦ μὴ τοὺς σ. ἡττωμένους· 186, D : Τό γ' ἡμέτερον καλῶς ἕξει καὶ σ. 423, C : Καλῶς αὐτῷ χρῆσθαι καὶ σ. ἀμφοτέροις ἡμῖν. Polyb. 1, 65, 2 : Πόλεμος ἐμφύλιος, ὃν ταχέως καὶ σ. ἐπετέλεσαν· 3, 107, 8 : Ἀνδρωδῶς ἅμα καὶ σ. κεχειρικέναι τὸν πόλεμον.]

D [Συμφέρουσα, ἡ, Sympherusa, n. mulieris, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 435, n. 2608 ; Smyrn. p. 786, n. 3380, 5 ; et al. ap. Ross. *Intell. Bl. d. Hall. Lit.-Z.* 1845, n. 35, p. 284 ; Phlegont. Mirab. c. 8. L. Dind.]

Συμφερτὸς, ἡ, όν, Collatitius, Bud., tradens Greg. Naz. sic uti in Carm. loquentem de Pandora. Hom. Il. N, 237 : Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, ubi scribit Eust. significare poetam, ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ, ὡς οἱ παλαιοί φασι, συνοιστή. Apud Eund. plura de hoc loco habes. (Hic autem observa obiter et nom. Συνοιστὸς, significans itidem Collatitius, licet Hesych. συμφέρον exponat συνοιστόν. [Quod συνοῖσον scribebat Lobeck. ad Phryn. p. 724, ut vicissim Photius Συνοῖσον interpr. συμφέρον, spreta Alberti conjectura Συμφερτὸν, quam tamen confirmat Eust.]) Mihi certe plane videtur huc pertinere iste Ovidii versus, Et

quæ non prosunt singula, multa valent. In VV. LL. A συμφερτὸς redditur In unum collatus, Congestus, Aggestus, Confertus. Et συμφερτὴ πορείη ex Nonno [Jo. c. 4, 143], Iter confertum, quod a multis simul conficitur. [Dion. 5, 387 : Φιλοκλαύτων δὲ γυναικῶν συμφερτὴ ... ἔβρεμεν ἠχώ· 41, 298 : Συμφερτὴν θάλασσαν· 47, 88 : Συμφερταῖς λιβάδεσσι. Nilus Anth. Plan. 247, 4 : Θάμβος ἔχων γελόω πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης συμφερτὸς γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος.]

Συμφερτώδης, in VV. LL. exp. ἀγύρτης : quum potius idem esse videatur cum συμφερτὸς, ubicunque reperiatur. [Fictum ex συρφετώδης, quod v.]

Συμφέρω, συνοίσω, Simul fero, porto, Adjuvo in ferendo s. portando. [Proprie Æsch. Sept. 510 : Ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεούς, de conflicturis inter se. Aristoph. Eccl. 869 : Φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.] Xen. Cyrop. 4, p. 60 meæ ed. [c. 3, 13] : Ὅ,τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. At in VV. LL., Simul fero, i. e. tolero, ex Eur. [Alc. 369 : Καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος συνοίσω τῆσδε· Herc. F. 1366 : Ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά· fr. ap. Clem. B Strom. 4, p. 621 : Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι ξυννοσοῦσ' ἀνέξομαι καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω, ubi notanda constr. cum genit. partitivo. Xen. Anab. 7, 6, 20 : Ὅσῳ μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν τότε πενίαν.] Quibus subjungitur, accipi pro συμπονῶ a Soph. [El. 946 : Ὅρα· πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.—Ὁρῶ· ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Ap. Hippocr. p. 1207, G : Ἡ γλῶσσα δὲ τὸ μανῶδες ξυνήνεγκε, Foes. in interpr., Laxitatem pertulit, Diu laxa et balbutiens permansit.] Interdum συμφέρω est Comporto, Conveho, Cogo in locum quempiam, Congrego. [Æsch. Pers. 528 : Ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. Eur. Herc. F. 488 : Πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος μέλισσα συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους; Xen. Anab. 6, 4, 9 : Τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες ἔθαψαν, et ib. 5, 6. Improprie Comm. 3, 5, 22 : Πολλά οἶμαί σε πανταχόθεν συνενηνοχέναι ὁπόθεν οἷόν τε ἦν μαθεῖν τι ὠφέλιμον. Herodot. 3, 92 : Ἐς τὠυτὸ συμφέροντες διηκόσια τάλαντα ἀπαγίνεον· 7, 152 : Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήια κακὰ ἐς μέσον συνενείκαιεν. Thuc. 1, 99 fin. : Τοῖς μὲν Ἀθη- C ναίοις ηὔξετο τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι συμφέροιεν.] Synes. De insomn. : Ἀλλὰ μὴ παρ' ἑαυτῷ συνενηνοχέναι τῆς τέχνης πάμπολλα θεωρήματα. Affertur et ex Thuc. συμφέρειν χρήματα pro Cumulare pecuniam. Hanc autem signif. sequitur συμφερτός. Dicitur alioqui frequentius συμφορῶ quam συμφέρω, in ea signif. : sicut sc. συμφορητὸς pro συμφερτός.

‖ Συμφέρειν, Conferre, i. e. Utilem esse, vel Utile. [Æsch. Suppl. 753 : Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαίροιάτο. Soph. Phil. 659 : Ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται. Aristoph. [Nub. 590 : Ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει ῥᾳδίως διδάξομεν· Ach. 252 : Τὰς σπονδὰς δέ μοι καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.] Thuc. 3, [71] : Περί τε τῶν πεπραγμένων διδάξοντας ὡς ξυνέφερε. Idem [Demosth. p. 294, 15] : Καὶ ὅτῳ ξυνενηνόχασιν οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς. [Rarius non imperson., ut de deo Soph. Phil. 627 : Ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν, σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός. Similiter, sed de re, Aristoph. Eccl. 475 : Λόγος γέ τοί τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων, ὅσ' ἂν ἀνόητ' D ἢ μῶρα βουλευσώμεθα, ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν. Καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί. Ubi dicitur fere, ut infra Συμφέρομαι de eventu. Xen. Anab. 7, 8, 4 : Συνεβούλευσεν αὐτῷ θύεσθαι, καὶ ἔφη συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Alia constr. H. Gr. 6, 2, 19 : Ἀθύμως ἔχοντες ... συνεξῆλθον· ὅπερ ἥκιστα εἰς μάχην συμφέρει· Conv. 4, 59 : Ὁ ἀγαθὸς μαστροπὸς τὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἀρέσκειν διδάσκοι ἄν. Plat. Reip. 1, p. 342, B : Ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν· Leg. 9, p. 875, A : Τὰ συμφέροντα ἀνθρώποις εἰς πολιτείαν· et Xen. Comm. 3, 4, 11 : Τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα ζητήσει· 2, 2, 5 : Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. Demosth. p. 665, 17 : Οὐδὲ πρὸς δόξαν συμφέρει τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν. Isocr. p. 165, C : Τὴν ἀδικίαν πρὸς τὸν βίον τὸν καθ' ἡμέραν συμφέρουσαν εἶναι. Et de remedio Aristot. H. A. 3, 21 init. : Συμφέρει πρὸς τὰς διαρροίας. Ap. Plat. Leg. 12, p. 952, A : Περὶ μαθημάτων ὁπόσ' ἂν ἐν ταύτῃ τῇ σκέψει δοκῇ συμφέρειν, præp. cum verbo non est constructa, sed adjuncta.]

A Interdum autem συμφέρει tanquam impersonaliter ponitur. [In Ind. :] Συμφέρει, Confert, Expedit [Gl.], Utile est : cum infin., ut [Æsch. Eum. 520 : Ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει. Soph. El. 1440 : Δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ἐννέπειν συμφέροι. Xen. Œc. 16, 3. Plato Conv. p. 182, C : Οὐ συμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων. Isocr. p. 6, D : Ἐὰν ὁμοίως συμφέρῃ τὰς πράξεις σιωπᾶσθαι σοί τε κἀκείνῳ.] Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, Plato De rep. 1, [p. 346, B]. Dicitur etiam τοῦτο συμφέρει μοι, vel, τοῦτο συμφέρει πρὸς ταῦτα. Verum tunc non ponitur itidem impersonaliter; sed reducitur ad Συμφέρω. [V. infra. Aor. Eur. Iph. A. 724 : Συνενέγκαι δ' ὅμως. Aristoph. Pac. 687 : Πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει· Eccl. 472 : Εἰ τῇ πόλει τοῦτο ξυνοίσει· Pl. 38 : Τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν. Xenoph. Reip. Ath. 3, 11 : Ὁποσάκις δ' ἐπεχείρησαν αἱρεῖσθαι τοὺς βελτίστους, οὐ συνήνεγκεν αὐτοῖς. Plato Leg. 3, p. 701, E : Οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς.] — Hinc est partic. Συμφέρον, quod sæpe nominis usum habet. Non enim dicitur B duntaxat [cum dat., Soph. Œd. Col. 1186 : Ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται· 1635 : Τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. Xen. Anab. 6, 1, 26 : Οὔτε ὑμῖν μοι δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Isocr. p. 29, D : Ὁ τοῖς πονηροῖς συμφέρον ἐστί,] Τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκόπει, ut a Plat. De rep. 1, et τὸ τῇ πόλει συμφέρον, ut a Dem., sed etiam τὸ τοῦ ἰατροῦ συμφέρον et τὸ τῆς πόλεως, ut ab Eod. in Or. ad Phil. Epist. : Καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος. Et in Or. pro cor. : Τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον ζητοῦντα. Plato De rep. 1, [p. 338, C] : Τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. [Conf. Polit. p. 296, E. Aliter Soph. Ph. 131 : Δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.] Sic τὸ ἡμέτερον συμφέρον, Xen. [Cyrop. 3, 2, 30.] Et τὸ ἴδιον συμφέρον, Aristot. [Demosth. p. 234, 25 : Τὰ μικρὰ συμφέροντα τῆς πόλεως ἔδει με φυλάττειν;] His autem aliisque hujusmodi in ll. τὸ συμφέρον apte reddetur Commodum [Gl.], Utilitas, et τὰ συμφέροντα, itidem Commoda, Utilitates. [Absolute Soph. Phil. 926 : Τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ· Œd. T. 875 : Ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ C συμφέροντα. Eurip. fr. Polyid. ap. Stob. Fl. 3, 20 : Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν, οὗτος σοφὸς πέφυκε πρὸς τὸ συμφέρον. Xenoph. H. Gr. 4, 6, 13 : Ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ ξυμφέροντος· Reip. Ath. 1, 13 : Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ αὐτοῖς συμφέροντος· Hipparch. 9, 1 : Τὸ συμφέρον ἐκπονεῖν. Paullo aliter Conv. 4, 39 : Ἡδίω τοῦ συμφέροντος, Quam expedit. Isocr. p. 23, E : Ἐναντίας τῷ συμφέροντι τὰς ἡδονὰς ἔχοντες. De Polybio Schweigh. : « Οὐ ταὐτό ἐστι συμφέρον σοὶ καὶ ἐμοί, 17, 14, 10. Ἐναντίως ἄγειν τὸ συμφέρον ἀλλήλοις, 2, 41, 9. Ἐπὶ ταὐτὸ συμφέρον ἄγειν τοὺς Πελοποννησίους, 2, 37, 9. Ταῖς τοῦ συμφέροντος ψήφοις μετρεῖν τὰς φιλίας, 2, 47, 5. Τὰ ἐκ τῆς βοηθείας συμφέροντα, 1, 11, 1. » Cum inf. Aristoph. Pl. 49 : Ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ. Xen. Œc. 13, 2 : Ὅ,τι συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη. Cum subst. Hippocr. p. 48, 38 : Τὰ ξυμφέροντα χωρία κενώσεσιν, Loca accommodata, ut Xen. Ven. 6, 9 : Ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια ... ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα. Aoristo Thuc. 2, 51 init. : D Τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε.]

‖ Συμφέρειν affertur et pro συμφωνεῖν, ex schol. Aristoph. expositione. [Aristoph. Eq. 1233 : Καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ, εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις, ubi schol. συμφωνήσεις. Ran. 1459 : Πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα ξυμφέρει; Συμφέρει, Convenit, Gl. V. l. Aristotelis Eth. in pass. cit.] Et pro Quadrare, Competere, ex Soph. [Aj. 431 : Τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Xen. Cyrop. 8, 4, 21 : Σιμὴ ἄν σοι (γυνὴ) ἰσχυρῶς συμφέροι· 22 : Ψυχρῷ βασιλεῖ ποία τις συνοίσει; Œc. 8, 18 : Θεῖναι ὡς ἑκάστοις συμφέρει. Et cum præp. πρὸς Anab. 7, 3, 37 : Ἐν ταῖς πορείαις ἡγεῖται τοῦ στρατεύματος ὁποῖον ἂν ἀεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρῃ.] Item pro πείθεσθαι, Obsequi, Parere, ex eod. Soph. El. [1465] : Τῷ γὰρ χρόνῳ Νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείττοσι. Similem certe passivi συμφέρεσθαι signif. habebis infra. [Eur. Med. 13 : Αὐτή τε πάντα ξυμφέρουσ' Ἰάσονι, ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία, ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Aristoph.

Lys. 166 : Οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται ἀνὴρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ, ubi tamen impers. potius dici videtur. Paullo aliter Æsch. Eum. 848 : Ὀργὰς ξυνοίσω σοί· γεραιτέρα γὰρ εἶ, Condonabo.]

|| Συμφέρομαι, Simul feror, i. e. moveor, ex Plut. Solone, Συμφέρεται τῷ ἡλίῳ, Una cum sole fertur s. movetur, Sequitur motum solis. [Arat. 291 : Ὁπότ' Αἰγοκερῆι συμφέρετ' Ἠέλιος. Agathias Anth. Pal. 4, ult. 4 : Τὰ γὰρ κενὰ κύδεα φωτῶν ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται. Manetho 6, 319 : Ὅσσοις ἄστρασι Μήνη συμφέρεται. Addito accus. Apoll. Rh. 4, 134 : Λύκοιο, ὅστε Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον.] Et metaph. συμφέρομαί σοι, Sequor te, i. e. tuam sententiam, Tibi assentior, Tecum sentio : oppositum τῷ διαφέρομαι, ap. Aristot. De mundo. [Æsch. Suppl. 243 : Μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν ξυνοίσεται στόχῳ. Ubi συμφωνεῖν interpr. schol. Soph. OEd. Col. 641 : Τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι. Eur. El. 527 : Χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος; Callim. ap. Athen. 7, p. 318, C : Ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται. Asclepiad. Anth. Pal. 12, 105, 4 : Οὐ πολλοῖς εὔκρας εἷς ἑνὶ συμφέρομαι. Thuc. 4, 65 fin. : Αὐτοὶ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνηνέχθησαν γνώμῃ ὥστε ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ πολέμου· 6, 13 : Ψηφίζεσθαι τοὺς μὲν Σικελιώτας τὰ αὑτῶν νεμομένους καθ' αὑτοὺς καὶ ξυμφέρεσθαι.] Plato Leg. 6, [p. 778, D] : Περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην. [Eadem constr. 1, p. 629, C, Theæt. p. 152, E.] Alia autem exempla habet Bud. Affertur ex eodem Plat. συμφερόμεθα, pro Inter nos convenit. [Leg. 11, p. 929, E : Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωνται· Charm. p. 164, D : Ξυμφέρομαι τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα· Conv. p. 187, A : Τὸ ἓν Ἡράκλειτός φησι διαφερόμενον αὐτὸ αὑτῷ ξυμφέρεσθαι, ὥσπερ ἁρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας (Aristot. Eth. Nic. 8, 2 init. : Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν ... γίγνεσθαι)· Soph. p. 242, E : Διαφερόμενον ἀεὶ ξυμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν.] Et ex Herodoto [de quo Schweigh. : « Ἓν τόδε ἴδιον νενομίκασι καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώποισι, 1, 173 fin.; εὗρον οὐδὲ τούτους τοῖσι Ἕλλησι συμφερομένους, 2, 44; συμφέρεται δὲ ὡυτὸς εἶναι τὸν οἱ Ἕλληνες ἀείδουσι, 2, 79 init., Congruit ita ut prorsus idem sit; συμφέρονται δὲ καὶ τόδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Λακεδαιμονίοισι· τόδε μέντοι ἄλλοισι Ἑλλήνων οὐδαμοῖσι συμφέρονται, 2, 80; οὐδὲ οὗτος συμφέρεται περὶ τῆσδε τῆς χώρης Σκύθῃσι, 4, 13. » Id. 1, 196] : Εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο, Si inter eos non conveniebat. [De novis nuptis, ut 4, 114, οὐκ ἂν δυναίμεθα αὐτῇσι συμφέρεσθαι.] Item [4, 154] : Συμφέρονται τὰ ἐπίλοιπα Θηραῖοι Κυρηναίοισι. Pro Convenio te, et Congredior tecum, non solum ab Herodoto, sed et a Plat. usurpari testatur Bud., sed exempla non addens. [Conf. 6, 59, 60. Eadem constr., sed præcedenti signif. Plat. Tim. p. 25, E : Ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπεν· Eryxiæ p. 396, C. Altera Theocr. Ep. 7, 2 : Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῶ Παιήονος υἱὸς ἰητῆρι νούσων ἀνδρὶ συνοισόμενος, ubi al. male συνεσσόμενος, ut ap. Soph. Phil. 1084 : Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει, schol. reddit σὺν ἐμοὶ ἔσῃ, συνελεύσῃ, et Hesychius Συνοίσεται expl. συμπείσεται, συνελεύσεται. Oppian. Hal. 5, 34 : Οὐδὲ θαλάσσης κριοῖς μειλιχίοισι συνοίσεται.] Quandam autem Assentiendi signif. habet συμφέρομαι et quum dicitur συμφέρομαι τοῖς παροῦσι pro Sorti meæ acquiesco, Præsenti rerum statui acquiesco, Præsentem fortunam amplector. Plut. : Δυνάμενον συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεόμενον τῶν περιττῶν, Sorti suæ acquiescentem, et modicis contentum, Qui nihil præcipuum sibi postulat, Bud.; qui etiam subjungit ex Eodem in Timoleonte [c. 15], de Dionysio Corinthi vitam agente : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λόγοι τινὲς αὐτοῦ μνημονεύονται, δι' ὧν ἐδόκει συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀγεννῶς, Non degeneri animo accommodare præsenti fortunæ patientiam. [Plato Crat. p. 419, D : Εὐφροσύνη ... δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ εὖ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ξυμφέρεσθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα εὐφεροσύνην, τό γε δίκαιον. De reconciliatis Dio Cass. 37, 55 : Συνανεχθῆναι σφᾶς· 45, 8 : Ὅταν τίνες ἐκ μεγάλης ἔχθρας συνενεχθῶσι.]

|| Συμφέρομαι habet et aliam Congrediendi signif. : eam sc. qua pro Confligere ponitur. [Æsch. Sept. 636 : Σοὶ ξυμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας. Apoll. Rh. 3, 183 : Φρασσόμεθ' εἴτ' ἄρηι συνοισόμεθ' εἴτε τις ἄλλη μῆτις ἐπίρροθος ἔσται.] Plut. Solone [c. 9] : Πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. [Sæpissime sic etiam Dio Cassius quum proprie tum improprie.] Synes. : Ἐλάττοσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν συνηνέχθησαν. Ex Hesiodo [Sc. 358] affertur etiam συνοισόμεθα πολεμίζειν (nisi potius scrib. sit πτολεμίζειν, ut stet versus), ubi redditur Congrediemur ad præliandum. Virg. autem dicit Congressi in prælia. Sed hoc melius respondet τῷ Συμφέρεσθαι πολεμόνδε, quod ap. Hom. legitur, dicentem alioqui [Il. Λ, 736] et συμφέρεσθαι μάχῃ. [Συμφέρομαι de venereo etiam congressu dicitur. Lucian. Hermot. c. 34, de quadam peregrina muliere quæ Syracusio Geloni oris graveolentiam exprobravit, γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν (legendum videtur κατειπεῖν. L. D.) ὅπως ἔχοι. Brunck.]

|| Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, Unus sum ex multis, Non sum eximius, Bud. p. 419, ex Plut.

|| Συμφέρομαι, Evenio, Contingo, Bud. ibid. ex Herodoto, Luciano, Plut. Potes autem illis exemplis addere hoc ex Thuc. 1, [9] : Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι. [Conf. 8, 83 init. Eur. Heracl. 919 : Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς· καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναν λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι, καὶ τούσδε θεᾶς πόλις καὶ λαὸς ἔσωσ' ἐκείνας. Ubi tamen subest simul notio Concurrendi vel Congruendi, de qua paullo ante. Plato Polit. p. 270, C : Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολλὰς συμφερομένας ἆρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν ζῴων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται. Herodot. 4, 157 : Ταύτην οἰκέοντες δύο ἔτεα, οὐδὲν γάρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, ἀπέπλεον· 8, 86 : Ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι οἷόνπερ ἀπέβη· 7, 8, 1 : Θεός τε οὕτω ἄγει καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον. Aristoph. Nub. 594 : Εἴ τι κἀξημάρτετε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται. Quomodo positum act. v. supra.] Nec non istud, in quo observa verbum hoc cum γενέσθαι, sicut ap. Herodot. 1, [23] : Παθήματά τε συνηνέχθη γενέσθαι. [Ib. 19 : Συνηνείχθη τι τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα· 2, 111 : Συνενειχθῆναι δέ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Cum adv. 5, 82 : Καί σφι ἱδρυσαμένοισι ἄμεινον συνοίσεσθαι· 114 : Καί σφι ποιεῦσι ταῦτα ἄμεινον συνοίσεσθαι· 4, 156 : Θηραίοισι συνεφέρετο παλιγκότως. Alia constr. 6, 50 : Ἤδη νυν καταχαλκοῦ, ὦ κριέ, τὰ κέρεα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Schweigh. Imitatur autem primam constr. Lucian. D. Syr. c. 27.]

|| [In Indice :] Συνενείκω, i. q. συμφέρω : nam ἐνείκω poetice usurpatur pro φέρω. Apud Hesiod. [Sc. 440] : Πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, Collis ei occurrit, in quem defertur. || Συνήνεικε, Profuit, ut [ap. Herodot. 8, 87] συνήνεικε ποιησάσῃ, Ei profuit fecisse. [Id. 9, 37 fin. : Οὐ μέντοι ἔς γε τέλος οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους.] Apud Herodot. non raro et pro Evenit, Contigit, cum infin. : Τάδε οἱ συνήνεικε γενέσθαι. [3, 129 : Συνήνεικε Δαρεῖον στραφῆναι τὸν πόδα· 6, 22 : Τοιόνδε συνήνεικε γενέσθαι· et alibi sæpe. Et 8, 88 init. : Τά τε ἄλλα αὐτῇ συνήνεικε ἐς εὐτυχίην γενόμενα.]

[Συμφέρων, οντος, ὁ, Sympheron, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 315, n. 184, 7; 332, n. 194, 12; 336, n. 201, 22; 374, n. 270, 11; 391, n. 282, 15. Epidaurius ap. Phlegont. Mirab. c. 8. L. Dind.]

Συμφεύγω, ξομαι, Una fugio. [Eur. Heracl. 26 : Ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις· Phœn. 1679 : Ξυμφεύξομαι τῷδε. Plato Phil. p. 43, A : Καὶ σύ μοι ξύμφευγε· Apol. p. 21, A : Ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην. Polyb. 4, 64, 8 : Τὸ Αἰτωλῶν φρόνημα συμπεφευγὸς εἰς τὰς πόλεις ἦγε τὴν ἡσυχίαν. Aliique plurimi recentiorum.]

Σύμφημι, φήσω, q. d. Una cum alio aliquid dico, Simul dico. Qui autem una cum alio dicit quidpiam, illi in eo assentitur. Unde redditur Assentior, Consentio, Astipulor. [Æsch. Prom. 40 : Ξύμφημι, ut Soph. OEd. T. 642, Ph. 1310, et El. 1257 : Ξύμφημι κἀγώ.] Cum dativo personæ, Soph. [Aj. 278] : Ξύμφημι δή σοι. Sic Eur. [Hipp. 266] : Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι, Mihi assentientur quotquot sunt sapientes. Paul. Ad Rom. 7, [16] junxit dativo νόμῳ, qui locum dativi personæ obtinet : Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι

τῷ νόμῳ ὅτι καλός. Sed videri possit hic σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλὸς dictum esse pro σύμφημι τὸν νόμον καλὸν εἶναι. [Paul. Sil. Therm. Pyth. 28 : Τῷ δευτέρῳ σύμφημι. Soph. OEd. T. 553 : Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι. Plato Leg. 8, p. 831, B : Ξυμφαῖμεν ἂν ὑμεῖς τὰ τοιαῦτα δεῖν καὶ νομοθετεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν πόλιν ἅπασαν.] Affertur vero ex Platone [Epist. 7, p. 324, A] et cum fut. infin., Ξύμφημι κοινωνήσειν, et exp. Promitto me socium futurum. [Xen. H. Gr. 5, 2, 5 : Ξυνέφασαν καὶ ταῦτα ποιήσειν. Aliter Vect. 4, 51 : Πραχθέντων ὧν εἴρηκα ξύμφημι ἐγὼ εὐπορωτέραν τὴν πόλιν εἶναι καὶ εὐπειθεστέραν γενέσθαι.] Invenitur certe et cum accus. rei, pro Concedo, Fateor, ut ap. Xen. [Comm. 2, 1, 4 etc.] sæpe legi testatur Bud., Συνέφη καὶ τοῦτο, pro Hoc concessit, Hoc fassus est. Addit ex Eod. [ib. 3, 8, 9] et συμφαῖεν, pro Concessissent. [Plat. Soph. p. 247, A : Καὶ ταῦτα ξύμφασιν· Conv. p. 177, E : Ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ξυνέφασαν· Tim. p. 72, D : Θεοῦ ξυμφήσαντος· Phil. p. 28, E : Βούλει καὶ ἡμεῖς ξυμφήσωμεν;] Ex Plat. quoque [Phæd. p. 102, D], συνέφη pro ὡμολόγησε, συνεχώρησε. Nec non [Reip. 1, p. 342, E] Συνέφησε μόγις, Concessit ægre. Quin etiam ξύμφαθι, pro Concede, Fatere, ex eod. Plat. [Reip. 7, p. 523, A] : Ξύμφαθι, ἢ ἄπειπε. (Extat vero et ap. Xen. hic imper. Σύμφαθι, ita scribentem [Cyrop. 4, 5, 34] : Καὶ ὅ, τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ, ἧπερ γέγραπται, σύμφαθι.) Apud Eund. συνέφη et συγκατετίθετο pro eod. poni docet; at vero ἀντέφη opponi τῷ συνέφη. Itidemque dixisse illum, Τοῦτο δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῇς.

[Σύμφημος, ὁ, ἡ, Congruus, cum dat., Method. p. 423. Kall.]

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, q. d. Qui una cum alio aliquid dicit, Assensor, Astipulator. Ab Hesych. tamen exp. μάρτυς, Testis, quæ signif. affinis esse videtur, quum is qui testis est, assentiatur ei, a quo producitur. At vero altera signif., quæ ab eod. Hesych. datur huic verbo (sc. qua poni dicit pro μάντις, i. e. Vates), quomodo locum habere possit, alii viderint. [V. Σαφήτωρ.]

[Συμφθάνω, Assequor. Suid. v. Σίβυλλα Χαλδαία (s. Prolog. Orac. Sibyll. vol. 1, p. 10, ed. Alexand.) : Τῶν ταχυγράφων οὐ συμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου, Scribarum qui orationis celeritatem scribendo assequi non potuerunt. Schleusn. Athanas. 2, 8, p. 549. Kall. Vita Epiphan. vol. 2, p. 378, B : Ὅπως τάχιον συμφθάσωσιν ἐπὶ τὴν πόλιν, Ut venirent. Simeon Metaphrast. Vit. Athanas. vol. 1, p. cxl, B : Ὡς δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ Μαρεώτῃ πεπραγμένα συνέφθασε, Acciderunt, Supervenerunt. Anastas. Cotel. Mon. vol. 3, p. 430, C : Ἐν τῷ τέλει τῶν μ' ἡμερῶν συνέφθασε καὶ ἡ σωτήριος γέννησις τοῦ κυρίου. Constantin. Cær. p. 157, C : Ὅτε συμφθάσωσι καὶ ἔλθωσιν· 212, B : Μέχρις ἂν συμφθάσωσιν ἅπαντες. ‖ Forma novitia Georg. Sync. p. 144, C : Κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν γενόμενον θερισμὸν σίτου νέου κατὰ τοὺς θερμοτέρους τόπους συμφθάζοντα. L. Dind.]

Σύμφθαρσις, εως, ἡ, in VV. LL. redditur Colluvio; additurque, pro eodem dici et Συμφθορά. Sed hæc expos. non sequitur significationem simplicium φθάρσις et φθορά : quæ vide. [Σύμφθαρσις, Iambl. In Nicom. p. 44, de numeris, ut infra συμφθείρεσθαι de coloribus. Stauv. Schol. ad Hermog. Walz. Rhett. vol. 7, p. 1042 : Τὴν ἀρίστην παρὰ τῷ ῥήτορι τῶν ἰδεῶν ἕνωσίν τε καὶ σύγκρασιν, σύμφθαρσιν ἐκάλεσεν.]

[Σύμφθᾰσις, εως, ἡ, Adventus. Theodor. Stud. p. 434, B : Ταῦτα διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, Εἴ τις μὴ διορθώσηται μετὰ τὴν ὡρισμένην εἰς χρόνου τινὸς σύμφθασιν ἐπιμονήν, τῶν ἁγιασμάτων ὑπὸ θεοῦ εἰς μετάληψιν εἴργεται. L. Dind.]

Συμφθέγγομαι, ξομαι, Colloquor, ut dicitur συλλαλῶ. [Assentior, Consentio, Concino, ap. Plut. Alc. c. 2 fin. : Τὴν λύραν τῷ χρωμένῳ συμφθέγγεσθαι καὶ συνᾴδειν (de concentu musico etiam Dio Cass. 74, 3; Dio Chr. Or. 78, vol. 2, p. 420 : Τῶν κύκνων ἐπιβοώντων καὶ συμφθεγγομένων.)· Mor. p. 55, D : Κόλαξ μόνῳ παρέπεται τῷ βουλομένῳ συνᾴδων ἀεὶ καὶ συμφθεγγόμενος. Zonar. Annal. vol. 1, p. 223, B : Συνεφθέγγοντο αὐτῷ ταῦτα λέγοντι. Phot. Bibl. p. 280, 15 : Τῇ ἱερολογίᾳ συμφθέγγομαι. L. D. Andr. Cret. p. 42, 142, 221; Photius ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 190; vol. 2, p. 113. Kall. Jo. Dam. Ep. ad Theoph. de im. p. 160 Comb. Boiss.]

[Συμφθείρω, ερῶ, Corrumpo, Simul perdo. Eur. Andr. 947 : Ἡ μέν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος. Lucian. Prom. c. 5 fin. : Δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. Pass. Polyb. 6, 5, 6 : Ὅταν φθορὰ γένηται τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ... συμφθειρομένων πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τεχνῶν. Plut. Mor. p. 997, A : Ἐμβρύων ὁμοῦ συμφθαρέντων ἐν ὠδῖσιν. De concubitu Ps.-Lucian. Philopatr. c. 9 : Προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον ἢ κρυφίως συνεφθείρετο (mulier). Epiphan. vol. 1, p. 522, A : Τῆς συμφθαρείσης αὐτῷ γυναικός. Zonar. Cotel. Monum. vol. 2, p. 487, A : Ὡς αὐτῇ συμφθειρόμενος· 490, A : Ταύτην τῷ κληρονόμῳ συμφθείρεσθαι. L. D. In adulterio deprehendor cum aliquo, Suid. v. Ἱλάριος. Schleusner. ‖ Commisceri. Dionys. Halicarn. A. rhet. c. 14, p. 22 edit. Oxon., ubi de litteris duplicibus συνεφθαρμένων ἀλλήλοις γραμμάτων καὶ etc., i. e. litteris invicem commixtis, quo signif. est ap. Plut. Mor. p. 436, B; 708, E. Plura de hoc verbo ejusque significatione notavimus ad scholia Aristoph. Plut. v. 530. Kuster. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 48, vol. 6, p. 1105, 4 : Τὰ μὲν γὰρ συγκέχυται, τὰ δὲ συνέφθαρται· ubi schol. συγκέκραται. De comp. vv. vol. 5, p. 62, 1 : Συνεφθαρμένον ἔχουσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρύ· 78, 7 : Τὸ ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· 171, 5 : Γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις. V. Φθείρω.]

Συμφθίνω, Una diminuor, Simul decresco. [Ælian. N. A. 12, 13. Wakef. Aristot. De gener. an. 2, 6 med. : Συμφθίνει γὰρ (τὰ ὀστᾶ) τῷ σώματι καὶ τοῖς μέρεσιν. Epiphan. vol. 1, p. 549, B : Ἵνα αὐτῷ συμμαρανθεῖσα καὶ συμφθίνασα ἀπόληται. L. Dind.]

[Σύμφθογγος, ὁ, ἡ, Consonus, Concinens. Æsch. Ag. 1187 : Τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς ξύμφθογγος οὐκ εὔφωνος. Joannes Laurent. De mens. p. 76 ed. Rœther. : Ἑπτὰ δὲ καὶ φωνῶν μεταβολαί, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, σύμφθογγος, ψιλή τε καὶ μακρὰ καὶ βραχεῖα.]

[Συμφιβλόω, Fibula connecto. Hesych. v. Συμπεπορνημένους, ubi συμπεφιβλομένους (sic) delevit Musur.]

[Συμφῐλέω, Simul amo. Soph. Ant. 523 : Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.]

[Συμφιλία, ἡ, Amicitia. Epicurus Diogenis § 115, nisi leg. συμφυλία, ut ἀλλοφυλία. Schneider.]

[Συμφιλιάζω, Amicitia jungor. Pseudo-Chrys. Περὶ ψευδοπρ. vol. 7, p. 215, 24 : Οὐδὲ γὰρ ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι. Seager. Ephræm Syr. vol. 3, p. 369, F; 370, A. Achmes Onir. p. 100, D; 116, C, cum dativo. L. D.]

[Συμφιλιόω, Amicum facio. Symeon Sethi Ichnel. p. 102, 110, 115. Boiss. Pass. Ephræm Syr. vol. 1, p. 121, E : Συνεφιλιώθημεν. L. Dind.]

[Συμφιλοδοξέω.] Συμφιλοδοξῶ σοι, Gloriæ tuæ servio. Bud. [Cic. Ad Att. 5, 17.]

[Συμφιλοκᾰλέω, Studium confero. Diod. 3, 59. Brunck. Plut. Sertorio c. 14. Boiss. Id. Mor. p. 53, C. Joseph. A. J. prooem. 2; 11, 8, 2.]

Συμφιλολογέω, Una dissero et philosophor, Cic. Ep. ad Tironem [Ad fam. 16, 21] : Cura ut valeas, ut συμφιλολογεῖν possimus. [Iambl. In Nicom. p. 176, C. L. Dindorf.]

[Συμφιλόλογος, ὁ. Συμφιλόλογον de condiscipulo dicere, δεινῶς βάρβαρον καὶ Αἰγύπτιον judicat Zonaras Lex. p. 1682 s. Favor. in v. Συμφοιτητήν. Male autem apud utrumque —φιλολόγον.]

[Συμφιλομᾰθέω, Simul studeo. Ps.-Dicæarch. p. 2, v. 23 ed. Huds. : Διὸ σεαυτὸν μὴ βραχύ, ὁλοσχερῶς δ' ἐπὶ ταῦτα δοὺς καὶ σπουδάσας συμφιλομάθησον. L. Dind.]

[Συμφιλονεικέω, Simul contendo, certo, A partibus alicujus sto. Plato Protag. p. 336, E : Ἡμᾶς οὐδὲν δεῖ συμφιλονεικεῖν οὔτε Σωκράτει οὔτε Πρωταγόρᾳ. Andocid. p. 31, 39 : Τῶν θεατῶν συμφιλονεικούντων ἐκείνῳ. Dionys. A. R. 6, 57 fin. : Ἀκέραιοί τε καὶ τῶν στάσεων οὐδετέρᾳ συμφιλονεικοῦντες. Plutarch. Arat. c. 3; Strabo 8, p. 381.]

[Συμφιλοπονέω, Simul laboro, operam do. Origenes C. Cels. vol. 1, p. 332, A : Οὐκ οἶδα δ' ὅπως μόνους Ἰουδαίους συκοφαντεῖ, οὐ συγκαταλέγων αὐτῶν τὸ ἔθνος, ὡς εἴτε συμφιλοπονήσαν ἐκείνοις καὶ ὁμοφρονήσαν εἴτε παραπλήσια πολλοῖς δογματίσαν.]

Συμφιλοσοφέω, Una operam do philosophiæ, Una

A philosophor, philosophice disputo. [Aristot. Eth. Nic. 9, 12; Dionys. A. R. 2, 51 med.; Lucian. D. mort. 18, 2, et alibi.] Qua in signif. affertur ex Diog. L. [5, 52; 7, 183; 10, 3, 10, 17, 18, 20], Bud. interpr. Do me alicui philosopho, ap. Plut. Cic. [c. 24]: Ἐπιστολαὶ δὲ παρὰ τοῦ Κικέρωνός εἰσι πρὸς τὸν υἱὸν, ἐγκελευομένου συμφιλοσοφεῖν Κρατίππῳ. [Id. Dion. c. 20. Strabo 16, p. 757: Ὦ (Boetho) συνεφιλοσοφήσαμεν ἡμεῖς τὰ Ἀριστοτέλεια. Hemst. Niceph. Callist. H. E. vol. 1, p. 21, A; Maximus Conf. vol. 2, p. 53, C.]

[Συμφιλοτιμέομαι, Simul studium confero. Diod. 2, 18: Συνιστήσατο κατὰ τὸν ποταμὸν ναυμαχίαν, συμφιλοτιμουμένων καὶ τῶν παρεμβεβληκότων παρὰ τὸ ῥεῖθρον πεζῶν· 11, 43; 17, 100. Polyæn. 3, 9, 25: Μόνον δὲ ὑμεῖς συμφιλοτιμήσασθέ μοι. Et sæpius Plut.]

[Συμφλάω, Contundo. Hippocr. p. 914, F: Τὴν δὲ κεφαλὴν (τοῦ ἐμβρύου), ἣν μὲν δύνασαι κατὰ φύσιν ἔξω ὦσαι, ἣν δὲ μὴ, ξυμφλάσαι· 1159, B: Ἡ ἄγκυρα δάκτυλον καὶ τὸ κάτω ὀστέον ξυνέφλασε δεξιῆς χειρός. Apud Hesychium in gl. Συμπέφιλα, στανόμος, συντεθλιμμένος, ubi Musurus vocabulo portentoso συμπεφυλλιστεB νωμένος, Is. Vossius Συμπεφυμένος, ἐστενωμένος, legendum videtur Συμπεφλασμένος. L. Dind.]

[Συμφλεγμαίνω, Simul inflammor. Aret. p. 109, 7: Συμφλεγμαίνουσι... φλέβες. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 98: Ἡ φρενῖτις φλεγμονή ἐστι τῶν μηνίγγων, ποτὲ μὲν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου συμφλεγμαίνοντος.]

[Συμφλέγω, ξω, Comburo. Eur. Bacch. 595: Σύμφλεγε δώματα. Lycophr. 1157: Ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς· 287: Πεύκαις συμφλεχθήσεται· 740: Κεραυνίᾳ μάστιγι συμφλεχθήσεται. Antiphil. Anth. Pal. 5, 111, 2: Συμφλέξει πάντα. Plut. Mor. p. 770, E, Alex. c. 60. Improprie Max. Tyr. Diss. 13, 4: Ὁ δῆμος Ἀλκιβιάδῃ συνεφλέγετο.]

[Συμφλογίζω, i. q. præcedens. Jesai. 42, 25; Macc. 2, 6, 11.]

[Συμφλυαρέω, Una nugor, cum dat., Marc. Anton. 9, 41. Kall. Schol. Soph. Trach. 442.]

[Συμφοβέω, Simul terreo. Dio Cass. 51, 26: Συμφοβήσας ἐκείνους. Thuc. 6, 101: Προσπεσόντων αὐτῶν ξυνεφοβήθη καὶ ἡ πρώτη φυλακή. V. Συμφύρω.]

C Συμφοιτάω, Una ventito. [Commeo, Gl.] Sed peculiariter dicitur de iis qui una ventitant ad scholam, (unde συμφοιτήσαντες ap. Polluc. [4, 45] οἱ συμπαιδευθέντες,) ideoque redditur, Sum condiscipulus. [Aristoph. Eq. 988: Οἱ παῖδες οἱ ξυνεφοίτων. Xen. Conv. 4, 33: Συμφοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ. Plat. Euthyd. p. 304, E: Ὅπως συμφοιτήσεις παρὰ τὼ ἄνδρε· et absolute p. 272, D; Demosth. p. 1001, 27. Lucian. Adv. ind. c. 3: Τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Plut. Phoc. c. 24 init.: Φίλος ὢν καὶ συμπεφοιτηκώς. Aristid. vol. 1, p. 520 fin.: Ὅσον κέρδος εἰς Ἀσκληπιοῦ συμφοιτῆσαι. De frequentando senatu Dio Cass. 54, 18: Βουλευταὶ ἐς τὸ συνέδριον συνεφοίτων· 55, 3: Ἐς τὰς βουλὰς συμφοιτᾶν et similiter alibi.]

[Συμφοίτησις, εως, ἡ, Condiscipulatus, Gl. Æschin. p. 2, 22: Περὶ τῆς σ. τῶν παίδων. De conventu in senatum Dio Cass. 55, 3, 9. « Congressus venereus, Ælian. N. A. 6, 60. » Wakef.]

Συμφοιτητὴς, ὁ, exp. Condiscipulus; afferturque ex Phal. Epist. [88, p. 250. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 20: D Ξυγχορευταὶ γεγενήμεθα καὶ ξυμφοιτηταί. Plato Phædr. p. 255, A; et Euthyd. p. 272, C: Οἱ ξ. μου. Aristot. Eth. Nic. 8, 14 fin.; Plut. Mor. p. 13, C; Aristid. vol. 1, p. 331; Epiphan. vol. 1, p. 229, A; 2, p. 141, C. Theodoret. H. E. 5, 27, p. 229, 43; Nicet. Chon. 2, p. 39, C. Pollux 4, 45, Phrynich. p. 64, 19 Bekk., Epit. p. 400, et præter alios Zonaras p. 1682, qui Soloni tribuit. Antiatt. Bekk. p. 116, 1: Φοιτητὴν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ συμφοιτητήν.]

[Σύμφοιτος, ὁ, ἡ, Compos. Constantin. Cærim. p. 23, D: Σύμφοιτοι γεγόναμεν τῆς θείας αὐτοῦ (Χριστοῦ) κληρονομίας. Ex σύμφυτος corruptum ap. Origen. Esth. 1, 5; 7, 7 et 8, notavit Schleusn. Lex. L. Dind.]

[Συμφονευτὴς, ὁ, Cædis socius. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 312, 1: Ὁ συμφονευτὴς τοῖς φονευταῖς Στεφάνου. L. Dind.]

[Συμφονεύω, Simul occido. Eur. Hec. 391: Ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε· Ion. 851: Συμφονεύειν παῖδα· 1044.]

A Συμφορὰ, ἡ, Collatio, Congestio, pro quo usitatius est Congestus. Hac autem in signif. videri sumptum a Polemone [4, 12: Τῆς τῶν βελῶν συμφορᾶς], docui ap. eum. [Aret. p. 63, 15: Ὑστέρη ξυμφορὴ νούσων.] Sed et ap. Lucian. Lexiph. [c. 6] de collatitia cœna dicitur: Τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν· sed hoc tanquam a Lexiphane accipiendum esse puto. Vide et ap. Suid. ex Piside [Ἐκ τῆς ἀμέτρου συμφορᾶς τῶν συρμάδων, περὶ χιόνος]. || Συμφορὰ ab ea signif. verbi συμφέρομαι, qua ponitur pro Evenio, Contingo, Accido, [Plato Crat. p. 437, B,] interdum ponitur pro ἀπόβασις, ut quidem schol. Thuc. alicubi [1, 140: Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου] ap. eum exp. [Soph. OEd. T. 44: Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας μάλιστα τῶν βουλευμάτων. Eur. Ion. 536: Τὸν ξυναντήσαντά μοι ξυμφορᾶς τίνος κυρῆσαι;] Invenitur etiam expositum συντυχία, ut Soph. [OEd. T. 33]: Συμφοραῖς βίου, βιωτικαῖς συντυχίαις. [Æsch. Eum. 1020: Μετοικίαν δ' ἐμὴν εὐσεβοῦντες οὔτι μέμψεB σθε συμφορὰς βίου.] Aristoph. certe utens hoc vocab. tanquam medio, i. e. mediam signif. habente, addidit alicubi ἀγαθαῖσιν, Eq. [655]: Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις. [Contra Æsch. Pers. 445: Οἲ 'γὼ τάλαινα ξυμφορᾶς κακῆς, φίλοι. Et cum genit. 436: Τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους· 1028: Πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. Herodot. 1, 41: Ἐγώ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριτι ἐκάθηρα· 7, 190: Ἦν γάρ τις καὶ τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοφόνος· 88: Ἐπὶ συμφορὴν ἐνέπεσε ἀνεθέλητον. Et 1, 32 signif. media: Οὕτω πᾶν ἐστὶ ἄνθρωπος συμφορή.] Usus tamen hujus nominis συμφορὰ passim receptus, signif. illam restringens, ponit non simpliciter pro ἀπόβασις, sed pro κακὴ ἀπόβασις, (si ita loqui liceat, ut dicit Eust., χρηστὴ ἀπόβασις,) i. e. δυστυχία, s. ἀτυχία, Fortuna adversa quæ alicui accidit: unde exp. Calamitas, [Casus, Clades, add. Gl.] Fortuna adversa, Res adversæ, Infortunium. [Pind. Ol. 7, 77: Λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς· Pyth. 8, 91: Συμφορᾷ δεδαιγμένοι. Simonid. ap. Plat. Protag. p. 344, C: Ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεC ναι, ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ. Æsch. Sept. 5: Εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι· Pers. 439: Τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ ἐλθεῖν; Eum. 508: Μηδέ τις κικλησκέτω ξυμφορᾷ τετυμμένος. Et alibi sæpe utroque numero cum ceteris Tragicis, ut notasse sufficiat Soph. Aj. 69: Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· schol. εἰς σ., βλάβην σὴν, vel συμφορὰν οἰκείαν. Eur. Med. 347: Κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους· Phœn. 1672: Οὐκ ἐς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις· Med. 571: Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος· Or. 865: Κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην. Aristoph. Eccl. 488: Μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· Thesm. 179: Ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος· Plut. 774: Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ συμφοράς. Thuc. 2, 61 fin.: Χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι· 5, 32 init.: Ἐνθυμούμενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις ξυμφοράς.] Xen. Cyrop. 4, [6, 5]: Καὶ δῆλος ἦν συναχθόμενός μου τῇ συμφορᾷ. Dem. [p. 533, 11] συμφορὰν et ἀτυχίαν [quæ permutantur ap. Isocr. p. 152, D] pro eod. dicit: Οὗτος ἀστρατείας ἑάλω, καὶ κέχρηται συμφορᾷ· τοῦτον D μετὰ τὴν ἀτυχίαν ταύτην ἐμισθώσατό τις φιλονεικῶν. Ubi observa etiam κέχρηται συμφορᾷ. [Isocr. p. 94, A; Antiphon p. 122, 2.] Apud Eund. legimus συμφορὰς φέρειν. Quod autem ille atque alii [ut Herodot. 1, 42; 3, 41] dicunt συμφορᾷ κεχρημένος, vel συμφορᾷ περιπεσὼν, ab Herodoto [1, 35] dicitur etiam συμφορῇ ἐχόμενος. [Hic quoque al. χρεόμενος. Id. 3, 117: Οὐκ ἔχοντες αὐτῷ χρᾶσθαι συμφορῇ μεγάλῃ διαχρέωνται. Alia constr. 8, 20 fin.: Παρῆν σφι συμφορῇ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα. Aliæ formulæ sunt ap. Xen. H. Gr. 4, 8, 4: Ἐν συμφοραῖς γενομένων φίλων· Ven. 1, 17: Εἴ τῳ συμφοραὶ ἐγίγνοντο ἢ πόλει ἢ βασιλεῖ (ut Plat. Leg. 11, p. 925, E, Phæd. p. 116, A)· Ages. 7, 3: Παρίστατο, εἴ τις σ. συμβαίνοι· Hier. 3, 4: Ὅταν ἀφροδισιασθῇ κατὰ σ. τινὰ γυνὴ, οὐδὲν ἧττον τούτου ἕνεκεν τιμῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες. Plato Reip. 3, p. 387, E: Ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ (ut Antiphon p. 116, 26)· 395, D: Ἐν ξυμφοραῖς ἐχομένην (ut Leg. 10, p. 887, E)· 399, A: Εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος· Leg. 9, p. 877, C: Ὅστις ἂν τοιαύταις ξυμφοραῖς περιπέσῃ· Phæd. p. 84, E: Οὐ ξυμφορὰν

ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην. Isæus p. 106, 23 : Ἀνάγκη A συμφορὰν εἶναι νομίζειν ὅτι τοιοῦτός ἐστιν. Lysias ap. Athen. 12, p. 552, A : Μείζους τὰς σ. προσβάλλοντες (dii). Isocr. p. 62, A : Οὐδεμία (πόλις) τοιαύταις σ. περιέπεσεν· 152, D ; περιβάλλειν p. 67, B. Antiphon p. 118, 2 : Ὑπὸ ὑμῶν οὐκ ἄξιος ἐλεεῖσθαί ἐστιν, ἀκούσιον τῷ παθόντι περιθεὶς τὴν συμφοράν· 116, 15 : Οἰκείαν χρὴ τὴν τιμωρίαν ἡγησαμένους αὐτῷ τούτῳ τὰ τούτου ἀσεβήματα ἀναθέντας ἰδίαν μὲν τὴν σ., καθαρὰν δὲ τὴν πόλιν καταστῆσαι· 121, 2 : Ἐμοὶ οὐκ ἐλάσσω τὴν σ. κατέστησε. Andocides p. 20, 42 : Παραγενομένης τῆς πόλεως ἐπὶ ταύτας τὰς συμφοράς.] At συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, vel συμφορὴν Ionice, Duco calamitatis loco, Pro calamitate habeo. Sic idem Herodot. [4, 79] : Συμφορὴν μεγάλην ἐποιήσαντο, Pro ingenti calamitate duxerunt. [Sic 5, 5 etc. Et 35 fin. : Σ. ποιεύμενος μεγάλην τὴν ἑωυτοῦ κατοχήν· 8, 69 : Συμφορὴν ἐποιεῦντο τοὺς λόγους. Et 5, 90 : Συμφορὴν ἐποιεῦντο διπλῆν. Alia constr. 8, 100 : Ὁρέων συμφορὴν μεγάλην ἐκ τῆς ναυμαχίης ποιεύμενον.] Bud. tamen ap. Lucian. [De m. Peregr. c. 12], Συμφορὰν ποιοῦμαι τὸ πρᾶγμα vertit simpliciter Ægre fero. B Ut porro συμφορὰ et ἀτυχία pro eodem ponuntur, sic συμφορὰ et εὐπραγία sibi opp. : itidemque in plurali, συμφοραὶ et εὐπραγίαι ap. Plat. Leg. [10, p. 887, E] : Ἐν συμφοραῖς καὶ εὐπραγίαις, In adversis rebus et secundis, In adversa fortuna et secunda, s. prospera. [De homine pernicioso Æschin. p. 89, 39 : Οὐκ ἀποπέμψεσθε τὸν ἄνθρωπον, ὡς κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συμφοράν. Dinarch. p. 98, 24. || Crimen. Soph. OEd. T. 99 : Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Plato Leg. 9, p. 854, D : Ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ, ... ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν· 11, p. 934, B : Λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύτης ξυμφορᾶς. || Ap. Demosth. p. 717, 3 : Τὸ δεῖσθαι καὶ μετὰ συμφορᾶς ἱκετεύειν, Reisk. interpr. Miserabiliter, ut homo magna calamitate perculsus. Conferenda videntur vv. Συμφοράζω et Συμφοραίνω.] || Verum invenitur alicubi συμφορὰ significans etiam Alteram fortunam, sc. Secundam, s. Prosperam, ut in isto l. quem Eust. bis affert, sed non addito auctoris nomine [Soph. El. 1230] : Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Quo C ex loco annotat ille συμφορὰν olim significasse χρηστὴν φορὰν, i. e. ἀπόβασιν. Sic certe et ex Eur. affertur pro Successu. [Æsch. Ag. 24 : Τῆσδε συμφορᾶς χάριν· Eum. 897 : Τῷ γὰρ σέβοντι ξυμφορὰς ὀρθώσομεν· 1031 : Ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ· Cho. 1064 : Καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς. Soph. El. 1448 : Ἐξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης. Eur. Alc. 1155 : Χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι· Ion. 587 : Τὴν μὲν ξυμφορὰν ἀσπάζομαι πατέρα σ' ἀνευρών· Hel. 642 : Πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω· 457 : Πρὸς τὰς πάροιθε συμφορὰς εὐδαίμονας.] Quin etiam pro Utilitate, ex Herodoto : si tamen hic fidamus ejus Interpreti. [Pertinet ad σύμφορος.]

[Συμφοράζω, Doleo. Pseudo-Dionis Epist. in Notitt. Ms. vol. 10, part. 2, p. 262 : Συμφοράζει καὶ μετὰ ἀχθηδόνος πολλῆς ἀπολύεται. Boiss. V. Συμφοράω. Schol. Soph. Ant. 528 : Οὕτω καὶ ταύτην διάδηλόν φησι γίνεσθαι ταῖς ὀφρύσι συμφοράζουσαν καὶ τὸ πρόσωπον στυγνὸν D καὶ κατηφέστερον πεποιηκυῖαν. Pass. Ephræm Syr. vol. 3, p. 115, E : Συμφοράζεται σφιγγόμενος ὥσπερ ὑπό τινος σιδήρου (dives senescens), Cruciatur. L. Dind.]

[Συμφοραίνω, Lamentor, Calamitatem meam deploro; non videtur esse Herodoteum verbum; legitur tamen in Vita Hom. c. 14. Schweigh.]

[Συμφοράω, Doleo, Meam vel Alterius calamitatem deploro. Jesaias 13, 8 : Συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς ἕτερον, Condolebunt alter alteri. Schleusn. Lex. Nihil huc pertinere videtur Hesychii gl. ab nonnullis huc relata Συμφυράσουσι. Sed præsens est potius Συμφοράζω, quod v.]

[Συμφορεῖς, οἱ, Comites et adjutores polemarchi, fere iidem qui Romanorum imperatorum Legati. Xen. H. Gr. 6, 4, 14, interfecto polemarcho, οἱ σ. τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι. Sturz. Liber unus σαμφορεῖς.]

Συμφορέω, Confero, Comporto, Conveho, Congero, Congrego [Gl.], Accumulo. [Substruo, Gl. Herodot. 5, 92 fin. : Συμφορήσας ἐς ὄρυγμα (τὸν κόσμον) κατέκαιε·

A 9, 83 : Συνεφόρεον τὰ ὀστέα οἱ Πλαταιέες εἰς ἕνα χῶρον.] Thuc. 6, p. 230 [c. 99] : Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. Xen. Ven. [8, 1] : Συμφοροῦν γὰρ τὴν χιόνα · sub. τὸ πνεῦμα. Dem. [p. 230, 6] : Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας. [Plato Leg. 7, p. 805, E : Εἴς τινα μίαν οἴκησιν ξυμφορήσαντες πάντα χρήματα. Polyb. 22, 24, 1 : Συμφορεῦσαι στεφάνους τῷ Γναίῳ. Lucian. Tim. c. 58 : Ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας· Pisc. c. 22 : Ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων καὶ συμφόρει εἰς ταὐτό. Et alibi. Athanas. vol. 1, p. 258, E : Ἐπειδὴ πρὸς πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς ὁ Ἄρειος καὶ τοῦτο συμπεφόρηκεν ἑαυτῷ ῥημάτιον. Eunap. Proæres. p. 76, A : Πολλά τινα καὶ μεγάλα περὶ αὐτοῦ καταψευσάμενοι καὶ συμφορήσαντες ἐτερατεύσαντο. Alia Wyttenb. ad Plutarch. S. N. V. p. 12, et in Ind. Plutarch. || Medium ponit Pollux 3, 128 : Συμφορῆσαι, συμφορήσασθαι.] Pass. Συμφορέομαι, Conferor, Comportor, Convehor, etc. Unde συμπεφορημένος ap. Dionys. Areop. Congestus. [Theodor. Stud. p. 95, D : Συμπεφορημένος ὁ λόγος ἐκ διαφόρων πατρικῶν μαρτυριῶν.] Apud Plat. [Leg. B 3, p. 693, A] συμπεφορημένοι opp. διαπεφορημένοις. [Phædr. p. 253, E : Εἰκῇ συμπεφορημένος· Phil. p. 64, E : Ξυμπεφορημένη ξυμφορά. Recentiorum exx. de rebus mixtis et undique congestis v. ap. Davis. ad Max. Tyr. 17, 7; Diodor. 16, 80.] Ap. Lucian. de nido dicitur [V. H. 2, 40] : Ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. [De fluviis confluentibus Apoll. Rh. 1, 39 : Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεὺς ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες. Similiter de piscatoribus Oppian. Hal. 1, 39 : Οὐ γὰρ ἀκινήτου γαίης ὕπερ ἀθλεύουσιν, ἀλλ' αἰεὶ κρυερῷ τε καὶ ἄσχετα μαργαίνοντι ὕδατι συμφορέονται. Schol. συγκινοῦνται.] Sed et ipsæ aves dicuntur συμφορεῖσθαι, quando nidos construunt, ubi activa signif. hoc verbum accipitur. Aristot. [H. A. 6, 1] : Ἀλλ' εἰσδυόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος, Sine ullo substramine, Bud.; qui etiam affert talem usum verbi Congero ex Virg. in Palæm., Namque notavi Ipse locum aeriæ quo congessere palumbes. Sic autem Congestus verbale ap. Cic. de C avibus dictum invenitur, ut docebo in Συμφόρησις.

[Συμφορηδὸν, Confertim. Nicet. Ann. p. 243, B : Τὰ δὲ (τῶν σκαφῶν) συμφορηδὸν ἐπιόντα· 403, A : Σ. συνανίπτατai. L. Dind.]

Συμφόρημα, τὸ, Quod congestum est, Congeries. Plut. [Mor. p. 955, A] : Τὴν ἔγγιστα γῆν δρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα. [Philo vol. 1, p. 289, 30 : Σύστημα καὶ σ. κακιῶν. Wakef. Schol. Philostr. Her. p. 681 Ol. : Συμφόρημα ἡ συναγωγὴ, ὥς φαμεν συμφόρημα τῶν ἀγαθῶν. Actuarius in Ideleri Phys. vol. 2, p. 3 fin. : Τοῦ ἐκ τῶν λόγων ἀκαλλοῦς ἀνέχεσθαι συμφορήματος. Ephræm Cæsar. p. 25, v. 973.]

Συμφόρησις, εως, ἡ, significat potius ipsam Congerendi actionem, et q. d. Congestionem, Congestum, ut Cic. De divin. 2, dixit, Avium congestum, non humano satu. Unde exp. etiam Coacervatio. Sed accipitur et pro Re congesta, sicut συμφόρημα, et exp. Multitudo collecta. Ex Plut. Pericle [c. 34] : Συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους. [Othone c. 14. Diog. L. 10, D 59 : Συμφόρησιν ἐκ τούτων γενέσθαι. Plotin. vol. 1, p. 65, 2 : Εἰ μὲν συμφόρησις ἦν ἀγαθῶν καὶ ἀναγκαίων· 2, p. 846, 13 : Μᾶλλον δὲ ἀδύνατον συμφόρησιν σωμάτων ζωὴν ἐργάζεσθαι · 1009, 10 : Τὰς ἐπιστήμας συμφόρησιν νενομίκαμεν προτάσεων εἶναι. Etym. M. : Ἀλινδήθρας, τὰς ἐν τοῖς κηρώμασι κυλίστρας ἢ συμφορήσεις. Ap. Hesychium : Συμφόρησις, συμφορὰ, συντυχία, σύμπτωμα, ἀτυχία, σύναξις, scribendum : Συμφορὰ, συντυχία, σύμπτωμα, ἀτυχία. Συμφόρησις, σύναξις. L. Dind.]

Συμφορητὸς, ὁ, ἡ, et ἡ, ὸν, Congestitius, Congestus : Συμφορητὸς ἐξ ἀλλοτρίων πτερῶν, Lucian. Pseudol. [c. 4.] Apud Aristot. autem in Polit. 3, [c. 11 init.] Συμφορητὰ δεῖπνα, Collatitiæ cœnæ, Collatitia convivia et symbolaria, Bud., i. e. quæ fiunt ex collatis symbolis. Sic συμφορητὸς ἑστίασις ap. Eund. l. eod. [15 med. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 36 fin. p. 1067, 8 : Ὁ σ. ὄχλος· A. R. 3, 10 fin. : Ἅτε νεόκτιστος οὖσα (urbs) καὶ ἐκ πολλῶν συμφορητὸς ἐθνῶν, ubi συμφορητὴ cod. Vat. 4, 62 : Οἱ δὲ νῦν ὄντες (χρησμοὶ Σιβύλλειοι) ἐκ πολλῶν εἰσι συμφόρητοι (sic) τόπων. Diodor. 20, 72 :

Πολλοῦ πλήθους καὶ παντοίου πρὸς τὴν θάλατταν ἀχθέντος ἐπὶ τὴν τιμωρίαν... δάκρυα καὶ δεήσεις καὶ θρῆνος ἐγίνετο συμφορητός ubi est var. ἀφόρητος. Cui non dissimilem notavimus in Ἐμφόρητος. Plut. Mor. p. 288, E : Οὐ γὰρ συμφορητοῦ τινος καὶ κοινοῦ σπέρματος γεγόνασιν (Spurii). Steph. Byz. v. Νίσιβις : Σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγκείμενοι καὶ συμφορητοί. Plotin. vol. 1, p. 643, 8 : Συγκείσεται ἐξ οὗ νῦν καὶ σωρός τις συμφορητὸς ἔσται. « Schol. Hom. Il. N, 237 (ubi interpr. συμφερτή, ut Hesych.). » Wakef.]

[Συμφορίζω, ap. Theodor. Stud. p. 71, A : Τὰς συστατικὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀνελιττόμενος καὶ συμφορίζων, Int. vertit, Animo volvens proferensque in medium. Sed videtur potius i. q. συμφορέω, forma recentiori. L. Dind.]

[Συμφόριον, τὸ, Symphorion, castellum Mithridatis, ap. Dion. Cass. 37, 7, ubi v. Reimar.]

Συμφόριος, Collatus, Mixtus, VV. LL., quoniam Hesych. Συμφορίας habet, quod exp. συμπεφορημένης, et συμμίκτου. [Nisi hic quoque leg. συμφερτῆς.]

[Συμφορὶς, ἴδος, ἡ, Symphoris, n. mulieris in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 523, n. 857, sed dubium et fortasse legendum Σύμφορος, ut sit n. viri.]

[Συμφοροποιὸς, ὁ, ἡ, Calamitates faciens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 726, B : Πῶς οὐχὶ καὶ οἱ ὑπολειφθέντες τῷ φίλῳ τῆς πατρίδος ἐδάφει ὡς ἐχθρῷ καὶ συμφοροποιῷ προσπτύσαντες τῆς ἀλλοτρίας τοὺς κόλπους στέρξουσι ;]

Σύμφορος, ὁ, ἡ, (a συμφέρω significante Confero, i. e. Utilis sum, Prosum,) Utilis, Commodus [Gl. Soph. Ph. 287 : Γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξηύρισκε· OEd. C. 464 : Παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα· 1347 : Εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα. Eur. Med. 779 : Καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα· El. 633 : Δμώων γὰρ ἴδιον τοῦτο, σοὶ δὲ ξύμφορον.] Aristoph. Vesp. [737] : Παρέχων ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. [Conf. 1126. Eccl. 515 : Σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν, ὅ,τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.] Et σύμφορον πρὸς τοῦτο, Xen. [Cyrop. 4, 2, 41. Plato Leg. 6, p. 766, E : Πρὸς τὸ φανερὰν γίγνεσθαι ξύμφορον· et 11, p. 913, C : Εἰς παίδων γενεὰν οὐ ξύμφορα. Cum dat. 7, p. 790, C; Reip. 2, p. 380, C.] Apud quem [Cyr. 7, 5, 4, 17 et Comm. 3, 9, 4] habetur et superl. Συμφορώτατος, itemque ap. Thuc. [8, 96, ubi cum inf. : Οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο] : nec non Aristoph. [Pl. 1162] : Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον. [Eur. Med. 876 : Ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα. Plato Reip. 5, p. 458, B : Ξυμφορώτατα τῇ πόλει· Phil. p. 64, C : Τοῦτο εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν ἐστι ξυμφορώτατον. Isocr. p. 131, C, χωρίον πρὸς τὸν πόλεμον. Comparat. Thuc. 3, 47 : Καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι. Xen. Apol. 29 : Ὁπότερος ἡμῶν καὶ συμφορώτερα καὶ καλλίω ... διαπέπρακται. Polyb. 2, 50, 11; 3, 8, 9; 5, 49, 6.] Apud Hesiod. in genere fem. [Op. 781] : Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθὴ, κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστι. Interdum vero σύμφορος redditur etiam Aptus, Conveniens. Theognis [457] : Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι, Non est res apta, conveniens. Sed potest reddi et hic Utilis. [De homine etiam Xen. Reip. Ath. 2, 19 : Τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φιλοῦσι.] Dixit autem eadem forma Soph. OEd. C. [585] : Θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον. [Fr. Achill. amat. ap. Stob. Fl. 64, 13, 7 : Οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν. Aristoph. Thesm. 139 : Τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ; τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον. Herodot. 8, 60 : Ἐν πελάγεϊ ναυμαχήσεις, ἐς τὸ ἥκιστα ἡμῖν σύμφορόν ἐστι. Thuc. 2, 36 fin. : Τὸν πάντα ὅμιλον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων ξύμφορον εἶναι αὐτῶν ἐπακοῦσαι. De remediis frequens est ap. medicos, ut Aret. p. 74, 7 etc. ‖ Neutr., ut τὸ συμφέρον, Commodum, Thuc. 5, 98 : Τῷ ὑμετέρῳ ξυμφόρῳ ὑπακούειν πείθετε· 3, 47 : Τὸ Κλέωνος τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον τῆς τιμωρίας. Xen. H. Gr. 6, 3, 14 : Ἵνα τοῦ συμφόρου ἐπιμνησθῶ.] ‖ Σύμφορος, Qui simul versatur, Assecla, Comes. Hesiod. [Op. 300] : Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ, Fames ignavo comes est. Hesych. σύμφορος λιμὸς, (quod ex hoc loco eum sumpsisse, nemini dubium esse potest,) exp. ὁ συμπίπτων καὶ συνών. [Similiter Theognis 518 : Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν. Hesiod. Th. 593 : Οὐλομένης πενίης οὐ ξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.]

A Unde adv. Συμφόρως, Commode, Utiliter [Thuc. 3, 40 : Τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι] : σ. ἔχειν, Utile esse, Isocr. Ad Phil. [p. 102, E. Xen. Cyrop. 4, 2, 45 : Ἵνα δυναίμεθα αὐτοῖς σ. χρῆσθαι. Comparat. Xen. H. Gr. 6, 5, 39 : Συμφορώτερον ὑμῖν αὐταῖς βοηθήσαιτε· Ag. 6, 3. Diod. 13, 50 : Θρασύτερον ἢ συμφορώτερον ἀγωνιζομένων.] Apud Xen. [Cyrop. 5, 3, 22] συμφορώτατα, Commodissime, Aptissime. [Et cum dat. H. Gr. 4, 2, 10. Thuc. 8, 43 : Ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα καὶ ξυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται.]

[Σύμφορος, ὁ, Symphorus, n. viri, in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 329, n. 192, 44; 386, n. 277, 3; 393, n. 284, 30, Opuntia p. 856, n. 1755, 12, Thessalonic. vol. 2, p. 59, n. 1969, 7, Corcyr. p. 987, n. 1910, b; et in Anth. Pal. App. 351, 3. L. Dind.]

[Σύμφρα, θυσία τῷ Ἀπόλλωνι τελουμένη, Hesychio, de quo v. conjecturas interpretum.]

Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui una consilia agitat, Consiliarius, Hom. Il. B, [372. Apoll. Rhod. ap. Athen. 3, p. 283, F : Πατρὸς ἐμοῖο φίλου συμφράδμονα θυμὸν

B δέξων, Πομπίλε, σῶζέ με. Julian. Anth. Pal. 9, 365, 7 : Ἵσταται ἀμφαφόων κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν. Tryphiod. 112 : Συμφράδμων Ὀδυσῆι παρίστατο θοῦρις Ἀθήνη. Apollinar. Ps. 1, 4 : Ἀλλ' ἔχεν ἠιθέῳ κραδίην συμφράδμονα θεσμῷ· 13, 8; 52, 8 : Τῶν ἀγαθῶν ἀγνῶτες ἀεὶ συμφράδμονες ἄτης· 48, 27 : Ἀΐδην συμφράδμονας εἷλον· 59, 10 : Εἶπεν ἄναξ ἁγίῳ σφετέρῳ συμφράδμονα μῦθον· 77, 85 : Οὐδ' ἐπὶ συνθεσίῃ σφετέρῃ συμφράδμονα πίστιν, ubi plerumque significat Consentientem, Unanimem. Naumachius 22, συμφράδμονα θέσθαι. Nicet. Ann. 5, p. 96, B : Σ. εἶναι δυνάμενον. Iterum HSt. :] Invenitur autem Συμφράδμων positum et pro Consiliarius. Il. B : Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν. Habet præterea hoc peculiare vox ista συμφράδμων, quod a verbo ducit originem; est enim a συμφράζομαι, sicut φράδμων a φράζομαι. Quo verbo συμφράζομαι utuntur Hom. et Hesiod., ut docebo infra.

Συμφράζομαι, Simul consulto, agito consilia, delibero. [Apoll. Rh. 3, 87 : Εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα, ῥηιδίως μιν ὀίω νοστήσειν.] Sed interdum

C additur accus. βουλὴν s. μῆτιν, aut plur. βουλὰς, et tunc significat simpliciter, Simul agito, ineo, ut Hom. Il. A, [537] : Ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις. [I, 374; Od. Δ, 462.] Hesiod. [Th. 471] : Μῆτιν συμφράσσασθαι. Verum aliquando in συμφράζομαι signif. suam non retinet præp., sed potius vacat. Nisi dicamus συμφράζομαι sonare Mecum reputo, cogito, Apud me cogito. Quod tamen interpretationis genus non satis aptum fuerit, ubi additur dat., ut Od. O, [202] : Νεστορίδης δ' ἄρ' ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν. Hic enim non satis apte addi possit Secum. [H. Merc. 294 : Σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος ... Ἀργειφόντης οἰωνὸν προέηκεν. De re excogitata Soph. Ant. 364 : Νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται (homo). Apoll. Rh. 3, 698 : Εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν. « Ps.-Crates *Notices* vol. 11, p. 32 : Ὅταν ἀπαιτήσῃ παρά τινος ὑμῶν τὸν ὀβολὸν, ὡς τὰ αὐτῶν μεθιέμενοι συμφράζεσθε. » Boiss. ‖ Simul eloquor, pronuntio, appello. Strabo 8, p. 376 : Τά τ' ἐν ἠπείρῳ ταῖς νήσοις συμφράζει, Insulis ea annumerat

D quæ sunt in continente. Pass. Apollon. De constr. p. 42, 15 : Ὑπὸ τὸν αὐτὸν λόγον πίπτει καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις, Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν· κἀπειδὴ οὐχ ἅπασι ταὐτὸ παρείπετο ..., ἀπεμέρισε τοὺς μὲν βουλευτὰς διὰ τὸ τῇ βουλῇ, τοὺς δὲ δημότας διὰ τὸ τῷ δήμῳ, ὥστε πᾶν τὸ συμφραζόμενον εἶναι τοῖς βουλευταῖς καὶ τοῖς δημόταις. Et p. 94, 14 : Τοῦτο γὰρ συμφράζεται· 175, 15 : Τῇ τοῦ συμφραζομένου ἑνώσει. L. D. Apollon. Lex. Hom. v. Ἔργον, ὅταν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, τὴν γεωργίαν δηλοῖ. Boiss. Plutarch. Mor. p. 22, B : Δεῖ δὲ μηδὲ τὰς ἐκ τῶν παρακειμένων ἢ συμφραζομένων ... παραλιπεῖν ἀφορμάς. Aret. p. 29, 35 : Χολῆς τῆς ὀργῆς συμφραζομένης, Bilis quæ simul ira vocatur.]

[Σύμφραξις, εως, ἡ, Condensatio, Obstructio. Theophr. C. Pl. 5, 11, 3 : Οὐ δυνάμενα ἕλκειν (τὰ ζῷα) τὴν πνοὴν οὐδ' ὅλως τῷ πνεύματι χρῆσθαι διὰ τὴν σύμφραξιν καὶ τὴν πύκνωσιν (ὅταν ὑπερπαχυνθῶσιν), ἀποπνίγεται. L. Dind.]

[Σύμφρασις, εως, ἡ, Contextus orationis. Phot. cod.

164, p. 107, 10 : Τῷ τῶν περιόδων σχοινοτενεῖ φορτίζων τὰ βιβλία (Galenus) συγχεῖ καὶ σκοτοῖ τῶν γεγραμμένων τὸν νοῦν, τήν τε σύμφρασιν οἱονεὶ διακόπτων καὶ εἰς ἀκηδίαν ἄγων διὰ τοῦ μακροῦ λήρου τὸν ἀκροατήν. Schol. Basil. in Greg. Naz. *Notices* vol. 11, part. 2, p. 65 : Τῇ συμφράσει τῶν ἀποδείξεων. Schol. Lucian. Bis accus. c. 12 : Οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται. Boiss. Andr. Cret. p. 163. Greg. Nyss. Antirrh. § 8, p. 140. Kall. I. q. συνέπεια, ap. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 3, 28 : Ἐν τῷ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, βαρύνομεν τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀχιλλεὺς διὰ τὴν σύμφρασιν· 6, 7 : Πᾶσα ὀξεῖα ἐπὶ τέλους λέξεως οὖσα ... ἐν τῇ συμφράσει κοιμίζεται εἰς βαρεῖαν. L. D. Chœrob. De trop. p. 29, explicatur in codice Vat. 1405 : Σύμφρασις δὲ ἡ συνακολούθησις τοῦ λόγου ἢ λέξεων σύνθεσις. Absunt hæc ab ed. nov. Walz. Schol. Dionys. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 112 annot. (3) : Τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ ἡ συνακολούθησις τοῦ λόγου. Apud Zonaram Lex. p. 1685 : Σύμφασις δύο ἢ πλειόνων περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὁμοία λύσις ἤγουν συγκατάθεσις καὶ συνομολογία, duo codd. Σύμφρασις. Sed alteri comparandum Συμφατικός. V. etiam Συμφρόνησις.]

Συμφράσσω, sive Συμφράττω, ξω, Consepio, Communio. [Denso, Constipo, Herodot. 4, 73 : Πίλους εἰρινέους ... συμφράξαντες ὡς μάλιστα. Xen. H. Gr. 1, 1, 7 : Ξυμφράξαντες τὰς ναῦς οἱ Πελοποννήσιοι καὶ παραταξάμενοι πρὸς τῇ γῇ ἐμάχοντο. Plato Tim. p. 74, A : Λιθοειδεῖ περιβόλῳ ξυνέφραξεν· E : Ὀλιγίσταις ξυνέφραττε σαρξίν. De usu Polybii Schweigh. : « Συμφράττειν τὰς σαρίσας, Conserere, 2, 69, 9, quæ πύκνωσις τῶν σαρισῶν dicitur 18, 3, 3. Absolute et σ. τοῖς ὅπλοις, Testudinem facere, consertis scutis se tegere, 10, 14, 12; 4, 64, 7, quod τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν dicitur 28, 12, 3. » Diod. 20, 44 : Συνέφραξαν ἑαυτοὺς καὶ συνεξέπεσον. Plut. Ages. c. 18 : Συμφράξαντες πρὸ αὐτοῦ. || De obstruendo Xen. Ven. 6, 9 : Παράδρομα συμφράττων. Plato Phædr. p. 251, E : Ἔλυσε τὰ τότε συμπεφραγμένα. Theoph. fr. 10 De λιποψ. 6 : Συμφράττων καὶ πυκνῶν τοὺς πόρους· C. Pl. 6, 11, 7 : Ξυμφράττονται οἱ πόροι διὰ τὴν πυκνότητα τῆς πιμελῆς. Plut. Æmil. c. 14 med. : Ὅσα ἀργὰ τῆς γῆς συμπέφρακται, τυφλὰ πρὸς γένεσιν ὑδάτων ἐστίν. Ephræm Syr. vol. 2, p. 173, E : Συμφράσσων τῇ χειρὶ στόμα σὺν τῇ ὀσφρήσει. Hesychius : Συμφρασθῆμεν, καταπλησθῆναι, ubi φραχθ. et πλησθ. intt. Συμφράξαι, συμφράσαι.] A cujus pass. them. Συμφράσσομαι est partic. συμπεφραγμένον, Conseptum. [Cujus exx. v. supra. Medio de acie Dio Cass. 62, 12 : Πρὸς τὰ ἅρματα συμφραξάμενοί τινες ἐχώρουν. Nicet. Ann. 7, p. 117, C : Εἴπερ ἔργον ἔθεντο Ῥωμαῖοι συμφράξασθαι. || Conspiro, improprie, Theodoret. H. E. 2, 29, p. 116, 1 : Μεμένηκεν Εὐδοξίῳ συμπεφραγμένος. Agathias Hist. 4, 28 init. : Συμφραξάμενοι ἅπαντες καθαιροῦσί γε (l. τε) αὐτὸν τῆς ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ τῆς Λήθης ἐμβάλλουσι φρούριον. Photius cod. 258, p. 478, 23 : Συμφράττονται δὴ μάλιστα κατ' αὐτοῦ οἱ περὶ Εὐσέβιον. Moschus Cotel. Mon. vol. 2, p. 440, A : Εἰς τὸν τούτου διωγμὸν πᾶσα ἡ οἰκουμένη συνεφράξατο. Theodoretus Opp. vol. 4, p. 1314, A : Κυρίλλου καὶ Μέμνονος συμφραξαμένων. L. Dind.]

[Συμφρέω, Concurro. Georgius Pachymeres Andron. Palæol. 2, 22, p. 112, C : Οὐκ ὀλίγοι ὁμοῦ συμφρήσαντες διεφόρουν ἄρδην τὰ ἴδια. Nisi forte scrib. συμφρονήσαντες. L. Dind.]

Συμφρονέω, Eadem sum mente, Consentio, Assentior, In unam sententiam convenio, Conspiro. Pro cujus signif. exemplo affertur ex Canone 3 Ephesini Concilii, Συμφρονεῖν τῇ ὀρθοδόξῳ συνόδῳ· quum tamen συμφρονεῖν hic sit potius Consentire, vel Assentiri, quam Conspirare. Bud. vero recte, postquam dixit συμφρονῶ esse Consentio, In unam sententiam convenio, Communi consilio delibero, Conspiro, pro In unam sententiam convenio, hunc Greg. Naz. l. affert : Τέλος συμφρονήσας δῆμος ἅπας. [Dionys. A. R. 11, 52 init. : Ἐκτὸς ἑνὸς πάντες οἱ λοιποὶ συμφρονήσαντες. Aristid. vol. 1, p. 558 med. : Περὶ αὐτοῦ μὲν τούτου πάντας συμφρονεῖν ὡς καλὸν ἡ ὁμόνοια. Cum inf. Theodor. Stud. p. 617, ριε', 2 : Ὡς τῷ συνεύνῳ συμφρονησάσης ἴσα, παθεῖν χωρισμὸν ἕνεκα Χριστοῦ.] At pro Delibero communi consilio, usum esse Plut. testatur. Pro Conspiro autem, affert ex Polyb., de Asdrubale Annibalis patre, 3, [8, 3] : Τοὺς δὲ πρώτους ἄνδρας ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος, συμφρονῆσαι καὶ διαστῆναι πρὸς αὐτὸν, Conspirasse contra ejus inceptum tyrannidis. [Et 7, 16, 3 : Συμφρονήσαντες καὶ κοινωσάμενοι περὶ πάντων ἑαυτοῖς. Id. 4, 60, 4 : Συνεφρόνησαν ἀλλήλοις εἰς τὸ ... μὴ συντελεῖν.] Ex eod. scriptore [3, 52, 3] habent VV. LL. Συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, quod interpr. Composita fraude, ubi tamen et Conspirationis signif. retinere potest. [Et ib. 2, 8 : Συμφρονήσαντες ἐπὶ διαιρέσει τῆς τοῦ καταλελειμμένου παιδὸς ἀρχῆς. (Dionys. A. R. 11, 22 init. : Συμφρονήσαντες ἐπὶ φυλακῇ τε ἀλλήλων καὶ μεταστάσει τῆς πολιτείας.) Idem 2, 22, 1 : Τὰ μέγιστα τῶν ἐθνῶν συμφρονήσαντα διεπέμποντο πρὸς τοὺς Γαλάτας· et similiter alibi de fœderatis, ut 2, 38, 9; 39, 6; 41, 1 etc. Accusativo 6, 46, 8 : Κάλλιστα πολιτεύεσθαι καὶ συμφρονεῖν ταὐτά. Dionys. A. R. 2, 51 init. : Οἱ κορυφαιότατοι συμφρονήσαντες· 4, 66. Diod. 1, 89 fin. : Τοῦ πλήθους συμφρονοῦντος κατὰ τῶν ἡγουμένων. Et absolute de gentibus fœderatis 12, 77.] Apud Philon. V. M. 3, Consensionis simul et Conspirationis signif. ei datur : Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, καὶ τὴν πρεσβυτάτην τῶν δύο καὶ δέκα φυλῶν συμφρονεῖν ἀναπείθουσιν· ita enim hæc postrema verba Turn. reddidit : Antiquissimam duodecim tribuum ad consensionem et conspirationem pelliciunt. Idem hæc Ejusd. l. 1 : Ἀλλ' εἰ ὁ θυγατριδοῦς αὐτῷ μὴ συμφρονεῖ, interpr., Sed quod nepos cum ipso non consentiret. [Paciscendi significatione ubi ponitur, ap. Athen. 12, p. 521, A : Ἐναυλώσατο πλοῖον ἐφ' ᾧ ... τὸν ἵππον ἀναλήψεται· τοῦ δὲ οὕτως συμφρονήσαντος, est var. συμφωνήσαντος, quod usitatius, ceterum sæpius cum altero confunditur, ut ap. Dionys. A. R. 1, 61.] || Una intelligentia concipio et comprehendo. Aristot. De mundo [c. 1, 2] : Καὶ τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε. Ita enim hic vertit Bud. Comm. Sed Idem alibi testatur poni et pro Intelligo, Percipio, Conjicio : ut [Polyb. 18, 9, 2 : Παρ' αὐτὸν τὸν τῆς χρείας καιρὸν συμφρονήσας ὃ δέον εἴη ποιεῖν·] Plut. [Pomp. c. 73] : Καὶ προσεκάλει τὸν Πομπήϊον, ἤδη συμφρονῶν τῷ σχήματι τὴν τύχην καὶ μεταβολὴν τοῦ ἀνδρὸς, Percipiens, Conjiciens, Intelligens. Item ex hoc Ejusd. in Antonio [c. 40] : Καὶ τινὲς μὲν ἠγανάκτησαν ὡς ὑπεροριώμενοι, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπεκλάσθη, καὶ συνεφρόνησε τὴν αἰτίαν, Intellexit, συνῆκε, ut Idem ibid. Quibus subjungit ex Eod. in Cæsare [c. 28] : Συμφρονήσαντες οἱ περὶ Κάτωνα, πείθουσι τὴν γερουσίαν, pro Hoc intelligens Cato. Quin etiam in hoc Ejusd. Apophth. loco, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, quum συμφρονήσας primo reddidisset Assentiens ei, postea deleta illa interpretatione, reposuit, Intelligens et conjiciens. Ibid. addit, συμφρονῶ esse κατανοῶ. Ita ille. Ego autem existimo hanc verbi συμφρονεῖν signif. non satis verbis illis exprimi; dici enim συμφρονεῖν non simpliciter Intelligere, sed subesse quandam signif. Cogitationis, in quam non statim, sed tandem venimus : i. e. dici nos συμφρονεῖν, quum cogitatio aliqua subiens animum, aut etiam recordatio rei alicujus, facit ut intelligamus quod prima fronte non intelligebamus. [Dionys. A. R. 5, 9 init. : Εἶθ' ὑποθεμένου τινὸς τῶν φίλων εἴτ' αὐτοὶ συμφρονήσαντες.] Non ignoro alioqui reddi et simpliciter verbo Cogitare, ut Plut. [Mor. p. 150, A] : Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον. [Eadem constr. Dionys. A. R. 1, 61 init. : Συμφρονήσαντες ὡς οὐχ ἱκανὸς βόσκειν πάντας ἔσται ἡ περιοῦσα γῆ· 11, 26 fin. : Οἱ δ' ἄρα συμφρονήσαντες ὡς ἄμαχον εἴη χρῆμα.] Quidam autem συμφρονήσας reddunt Ad se reversus, (tale quid fortassis exprimere volentes, quale est quod de hujus verbi signif. dixi,) ut ap. Plut. Camillo [c. 29] : Συμφρονήσας ὁ Βρέννος ἀπήγαγε τοὺς Κελτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον. Item in illo, quem paulo ante protuli, ex Apophthegmatis, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς. Affertur et cum infin. pro Augurari : ex Eod. in Themistocle [c. 28] : Συμφρονεῖ πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, Auguratur se ad illum mitti. Sed tolerabilius esset verbum Conjicit : quod quorundam locorum interpretationi paulo ante adhiberi vidisti. Alioqui et hic illam Cogitandi signif. habere manifestum est; possitque fortasse commode reddi, Cogitatio hæc illius animum subit. Nisi quis malit, Re perpensa,

arbitratur. Quod porro ad hunc l. attinet, Γυναῖκες ἰδίᾳ πρὸς αὑτὰς συμφρονοῦσαι, cui datur hæc interpret., Mulieres suo privatim judicio permotæ; ego contra συμφρονεῖν hic puto dici mulieres pro Conspirare. Si tamen alio exemplo comprobari et illa signif. possit, de qua dictum fuit, sc. pro Deliberare communi consilio, hic et ipsa locum fortassis habere possit. [Alios Plutarchi locos plurimos v. ap. Wyttenb. in Ind. « Eunap. p. 27=464. » Boiss.]

[Συμφρόνημα, τὸ, Consensus. Theodor. Stud. p. 230, B : Τὰ ἐν τοῖς αὐτουργοῦσι τὰ ἀπηγορευμένα συμφρονήματα. L. Dind.]

Συμφρόνησις, εως, ἡ, Consensio, Consensus, Conspiratio. [Polyb. 2, 37, 8 : Περὶ τοὺς Ἀχαιοὺς παράδοξος αὔξησις καὶ σ. ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς γέγονε. Joseph. A. J. 19, 8, 1 : Δυναστῶν τοσούτων σ. Theo Smyrn. Math. p. 15, B : Οἱ Πυθαγορικοὶ τὴν μουσικήν φασι ... τῶν δίχα φρονούντων συμφρόνησιν. Eustath. Opusc. p. 271, 10 : Ἦν ὁμοῦ ἐν αὐτῷ χρήματα πάντα καὶ ὡς πολυμιγέων ἕνωσις ἦν τις καὶ παρ' αὐτῷ καὶ δίχα φρονεόντων συμφρόνασις. Quæ sunt verba Pythagorei ap. Nicomach. Introd. 2, 19 init., p. 133 : Ἔστι γὰρ ἁρμονία π. ἑ. καὶ δ. φ. σ., ubi v. Ast. p. 299, quæ Philolao tribuit Bœckh. Philol. p. 61. Ceterum ap. Nicom. σύμφρασις, quod nihili, emendatum ex cod.] At Συμφροσύνη eand. signif. habens, verbale non est, sed fit a σύμφρων : ideoque subjungo ei.

[Συμφρονίζω, ap. Joseph. A. J. 1, 4, 4 : Ὅτι μηδ' ὑπὸ τῶν πρώτων ἀπολωλότων συμφρονισθεῖεν, scribendum esse σωφρονισθεῖεν, non debebat dubitare Schneiderus.]

[Συμφροντίζω, Simul curam gero. Lucian. Demosth. enc. c. 25 : Τῆς ἐμῆς ὠδῖνος συμφροντίσαις. Synes. p. 23, C : Ὅταν τοῖς Ῥωμαίων τέλεσι συμφροντίζῃ περὶ τῶν καθεστώτων.]

[Συμφρόνως. V. Σύμφρων.]

Συμφροσύνη, ἡ, Concordia, Consensus, Conspiratio. Appian. B. C. 2, [9] de Crasso, Pompeio et Cæsare : Καί τις αὐτῶν τήνδε τὴν συμφροσύνην συγγραφεὺς Βάρρων ἑνὶ βιβλίῳ περιλαβὼν ἐπέγραψε Τρικάρανον. [Conf. c. 14 fin. ῠ]

[Συμφρουρέω, Simul custodio. Theodor. Stud. p. 257, D : Ὁ συμφρουρούμενός μοι. L. Dind.]

[Σύμφρουρος, ὁ, ἡ, Simul custodiens. Soph. Ph. 1449 : Ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί.]

[Συμφρυάττομαι, ξομαι, Simul superbio. Athanas. 2, p. 4. Kall.]

[Συμφρυγμὸς, ὁ, Ardor. Inc. Levit. 26, 16.]

Συμφρύγω, ξω, [Torreo. Theophr. fr. 3 De igni 62 : Ἡ πλείων θερμότης καταμαραίνουσα καὶ συμφρύγουσα τὴν ἀρχήν. Joseph. De Maccab. 3, 11 : Ἀλλά τις αὐτὸν ἀλόγιστος ἐπιθυμία τοῦ ὕδατος συνέφρυγε καὶ συνέφλεγε. Hesychius : Συγκαχρύσαι, συφρύξαι (συμφρῦξαι),] a quo est συνεφρύγησαν, Tosti s. Arefacti sunt. Redditur etiam Aruerunt. Habebis in Φρύγιον post Φρυγεὺς et Φρύγετρον. Accipi autem ibi videtur pro simplici. [Job. 30, 30 : Τὰ ὀστᾶ συνεφρύγη μου ἀπὸ καύματος· Ps. 101, 4. Ezech. 24, 11 : Ὅπως συμφρυγῇ ὁ χαλκός. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 222, 675 : Δίψα δριμεῖα, γλῶσσα συμπεφρυγμένη. Achmes Onir. c. 48, p. 37 med. : Ἐὰν ἴδῃ ὅτι ἐσχίσθησαν τὰ ὦτα αὐτοῦ ἢ ... συνεφρύγησαν. ῡ L. Dind.]

Σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui eadem est mente qua alius, Concors, Consentiens. [Æsch. Ag. 110 : Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονα ταγάν· Cho. 802 : Κλύετε, σύμφρονες θεοί.] Plato Epist. 7, [p. 324, B] : Οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν περὶ πολιτείας ἐκείνῳ γενέσθαι σύμφρονα ποιήσειε. [Phot. cod. 256, p. 472, 12 : Σύμφρων γάρ ἐστι τῆς συνόδου. Theodor. Stud. p. 42, C : Τῆς γνώμης λαβεῖν σύμφρονα· 535, C. L. Dind. Jo. Eugenicus. Boiss. ‖ Adv. Συμφρόνως βιοῦν τὸν χρόνον, Eadem pietate ætatem traducere, Method. p. 380. Kall.]

[Συμφυὰς, άδος, ἡ, Connexio, Compago. Hippocr. p. 778, E : Οὐδὲ γὰρ ἄλλην οὐδεμίαν ῥηΐδιον ξυμφυάδα κοινὴν δύο ὀστέων κινηθεῖσαν ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ἱδρυθῆναι. Schol. Ven. Hom. Il. Χ, 191 : Θάμνῳ) τῇ συμφυάδι τῶν μικρῶν δένδρων παρὰ τὸ θαμινόν.]

[Συμφυγαδεύω, Una in exilium mitto. Iambl. V. P. 35, p. 218. Phot. Bibl. p. 316, 22.]

[Συμφυγὰς, άδος, ὁ, Exilii comes. Eur. Bacch. 1382 : Ἵνα συμφυγάδας λῃψόμεθ' οἰκτράς. Xen. Hell. 1, 2, 13 : Ἀλκιβιάδην Ἀλκιβιάδου ὄντα ἀνεψιὸν καὶ ξυμφυγάδα. Isocr. p. 349, C; 351, C. Dio Cass. 43, 3.]

[Συμφύγιον, τὸ, Confugium, Gl.]

[Συμφυὴ, ἡ, i. q. σύμφυσις, quod v. Ælian. N. A. 14, 16 init. : Κέρατα μετὰ τὴν πρώτην συμφυὴν ἀλλήλων ἀπηρτημένα καὶ πλάγια. Ap. Plat. Leg. 5, p. 734, E, pro ξυνυφὴν illatum.]

Συμφυὴς, ὁ, ἡ, Congenitus, Ingenitus, Innatus, A natura datus. [Plato Soph. p. 247, D : Τὸ ἐπί τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα ξυμφυὲς γεγονὸς κτλ.] Aristot. Eth. 4, [1] : Καὶ συμφυέστερον ἀνελευθερία τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀσωτίας. Polyb. [6, 10, 3] : Καθάπερ σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρίπες συμφυεῖς εἰσι λύμαι. Paulo post συγγενόμενα appellat. Redditur etiam Adhærens, ut sc. testa adhæret ostreo. [Concretus. Antiphil. Anth. Pal. 6, 252, 4 : Μῆλον ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν. Plato Tim. p. 88, A : Σῶμα ὅταν μέγα σμικρᾷ ξυμφυὲς ἀσθενεῖ τε διανοίᾳ γένηται. Aristot. H. A. 4, 1 fin. : Κτεὶς κοῖλος καὶ οὐ συμφυής· 4, 7 fin. Theophr. quum alibi sæpe tum comparativo fr. 7 De lass. 10 : Συμφυέστερος ὁ μηρός. Aret. p. 33, 52 : Ξυμφυέα μέρεα. Pollux 2, 94 : Πύρρον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν.] Item, Qui coaluit cum aliquo. [Diod. 1, 10 fin. : Ἡμιτελῆ καὶ πρὸς αὐτῇ συμφυῆ τῇ γῇ, ubi abesse poterat præpositio. Id. 2, 49 fin. : Τὸ διατηκόμενον καὶ πηγνύμενον συμφυεῖς ἀπεργάζεται τοίχους. L. D. Συμφυὴς τῇ πέτρᾳ, schol. Hom. ad Od. Μ, 85. Suid. in Δίδυμοι συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς. Asclep. apud Athen. 11, p. 491, F, ubi jungitur cum συνεζευγμένος. Molionidæ Eurytus et Cteatus συμφυεῖς, Apollod. 2, 7, 2, 2. Hemst. Id. 2, 5, 10, 2 : Τριῶν ἔχων (Geryon) ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα. Valck. Geopon. 12, 14, 1 : Καὶ ἔσται θρίδαξ τῶν συνεμβληθέντων σπερμάτων συμφυής.] Afferturque ex Plutarch. Lycurgo [c. 25] : Τῷ κοινῷ συμφυεῖς ὄντες. Metaphorice et ap. Greg. Naz., dicentem de se et Basilio, Ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς, τὸ ἓν βλέποντες, Unanimes, Idem sentientes, Mutuo consentientes. Bud. [Qui est ejusdem generis, Mich. Apost. Prov. 6, 98. Schleusn. Plato Tim. p. 45, D : Συμφυὲς οὐκέτι τῷ πλησίον ἀέρι γιγνόμενον, Cognatum, ut p. 64, D : Τὴν ὄψιν, ἣ δὴ σῶμα ἐν τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη καθ' ἡμέραν ξυμφυὲς ἡμῶν γίγνεσθαι. Leg. 4, p. 721, C : Γένος ἀνθρώπων ἐστί τι ξυμφυὲς τοῦ παντὸς χρόνου. Polyb. 6, 4, 6 : Τρία τὰ τούτοις συμφυῆ (genera imperiorum)· et ib. 8, κακὰ, et 10, 7, κακίαι.]

‖ Συμφυῶς, q. d. Congenite, More eorum quæ congenita sunt, Cum tali coalitu s. coalescentia qualis est rerum congenitarum. [Ælian. N. A. 12, 27 extr. Wakef. Pollux 7, 119 : Λίθους ἁρμόττειν, συναρμόττειν, ἀκριβῶς, συμφυῶς. Cyrill. Alex. l. 1 In Jo. c. 5, p. 46 : Confitemur πατέρα ἐν υἱῷ, ὡς ἐν ὁμοουσίῳ γεννήματι συμφυῶς μέν, κατὰ δὲ μόνην τὴν ἑτερότητα τοῦ εἶναι, καὶ νοεῖσθαι τοῦθ' ὅπερ ἐστὶ μεμερισμένως. Ib. : Μένει γὰρ ὁ πατὴρ τοῦθ' ὅπερ ἐστὶ, κἂν ὑπάρχῃ σ. ἐν υἱῷ κτλ. Suicer. Theodor. Stud. p. 617, ρι', 1 : Ἄννης τὸ σῆμα συμφυῶς ὧδε βλέπεις, Proxime. L. Dind.]

Συμφυΐα, ἡ, Cohærentia s. Connexio duorum quæ coalescunt, vel ipsa Concretio, Coalitus, Bud.; qui etiam utitur hac postrema interpret. ap. Philon. De mundo : Λίθων μὲν οὖν καὶ ξύλων, ἃ δὴ τῆς συμφυΐας ἀπέσπασται, δεσμὸν κραταιότατον ἕξιν εἰργάσατο, sic vertens : Lapidum igitur et liguorum, quæ abstracta sunt a coalitu, vinculum validissimum Deus fecit habitum. Sed et in alio ejusd. scriptoris loco hæc ipsa vox συμφυΐα redditur ab Eod. Coalescentia, ubi is ita scribit, Ἔπειτα ἀμήχανον ἔξω τι σῶμα, τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας σκεδασθῆναι· quæ ille ita reddit : Deinde non est inire rationem qua corpus aliquod ab universi coalescentia direptum usquam dispergi possit. [Plut. Mor. p. 924, E : Πρὸς τὴν γῆν κοινωνίας τινὸς καὶ συμφυΐας· 1080, F : Εἰ δὲ ἁφὴν ἴσχει τῷ ἀσωμάτῳ τὸ σῶμα, καὶ συναφὴν ἕξει καὶ κρᾶσιν καὶ συμφυΐαν· 1112, A, C : Μῖξιν καὶ συμφυΐαν. Theodor. Stud. p. 579, D : Μετὰ τὴν ἐκεῖσε ἔμπτωσιν ἤτοι συμφυΐαν.] Affert præterea ex Greg. Naz. de elementis loquente ante orbem conditum, Τίς κοινωνία τούτων πρὸς ἄλληλα, καὶ συμφυΐα, καὶ σύμπνοια; [Plut. Arat. c. 24 : Καθάπερ τὰ μέρη τοῦ σώματος ζῶντα καὶ συμπνέοντα διὰ τὴν πρὸς

ἄλληλα συμφυίαν.] Item ex Eod. hæc de Trinitate verba : Τριῶν ἀπείρων ἄπειρον συμφυίαν, Naturæ consensum. Ab Eod. in l. Περὶ ἀνθρώπου dici testatur de Coalescentia corporis et mentis. [Sextus Adv. log. 1, 129, p. 398 : Ἐν τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυίας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς.] Apud Dionys. Areop. autem dicit videri significare Consensum naturæ. Sic a Basil. ἀδελφῶν συμφυΐαν vocari ait Fratrum consensum atque concordiam, et addi καὶ συμψυχίαν. Sic Greg. Naz., de se et Basilio : Ὅθεν τε καὶ ὅπως ἡμῖν κἀκ τίνος ἀρχῆς σύνεστι τὸ τῆς φιλίας, εἴτουν συμπνοίας καὶ συμφυΐας, εἰ χρὴ προσειπεῖν οἰκειότερον. [Conf. id. vol. 2, p. 4, D. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 21, D : Ἰσχυρὸν γάρ τι χρῆμα πόθος συγγενείᾳ διυφαινόμενος, κἂν ἀπορραγείη μικρόν τι τῆς συμφυΐας, φιλυπόστροφος ταχέως γίνεται. L. D.] Quidam συμφυΐαν ex Plin. posse reddi putant Unitatem.

[Συμφῠλᾰκίζω, Simul custodio. Theod. Prodr. Rhod. p. 14 med. : Συμπεφυλακίσμεθα. Nicet. Eugen. 2, 8, 56 : Συμπεφυλακισμένοι. Boiss. Theodor. Prodr. p. 246 fin., συμπεφυλάκιστο.]

Συμφυλακίτης, ὁ, pro In eadem custodia detentus, s. In eodem carcere. Quod vocab. Bud. in quodam Carmine extare ait. [Theod. Prodr. p. 38, 109. Fem. Συμφυλακῖτις, ιδος, p. 74, 134. Elberling. Masc. ap. Constantin. Man. Amat. 1, 52. ῑ L. Dindorf.]

[Συμφύλαξ, ακος, ὁ, Custodiæ socius. Thuc. 5, 80 : Ὀλίγοι πρὸς πλείους ὄντες τοὺς ξυμφύλακας. Xen. Cyrop. 8, 1, 10, τῆς εὐδαιμονίας· 6, 11, τῆς ἀρχῆς· 7, 14, τῆς βασιλείας· Hipparch. 7, 6 : Ὁ φόβος δεινὸς δοκεῖ συμφύλαξ εἶναι. Plato Reip. 5, p. 463, B, C.]

[Συμφύλαρχος, ὁ, Compræfectus. Anal. Gr. 1, p. 71. Schleusn. Vita Euthym. Cotel. Mon. vol. 2, p. 281, B : Παρά τινος συμφυλάρχου. ῠ L. Dindorf.]

Συμφῠλάσσω s. Συμφυλάττω, Una custodio, conservo. [Herodot. 7, 172 : Ἡμεῖς ἑτοῖμοί εἰμεν συμφυλάσσειν.] Xen. [Comm. 2, 8, 3], τὴν οὐσίαν, Facultates. [Plato Reip. 5, p. 451, D; 456, B. Var. script. ap. Polyb. 5, 104, 2. Pollux 4, 34, ῥήτωρ συνέχων τὴν πολιτείαν, συμφυλάττων· 146, ἀπόρρητα· 8, 86 : Ὤμνυον συμφυλάξειν τοὺς νόμους.]

Συμφῡλέτης, ὁ, pro φυλέτης; sed minus usitatum esse puto : sicut Contribulis pro Tribulis non satis Latine dici existimatur. Suidas συμφυλετῶν exp. ὁμοεθνῶν et συγγενῶν : at vero ap. Hesych. legitur συμφυλητῶν, sed librarii, ut opinor, errore, pro συμφυλετῶν, habens priorem illam expos. duntaxat. [Thessalon. 1, 2, 14 : Ταὐτὰ ἐπάθετε ἀπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Theodor. Balsam. Cotel. Mon. vol. 3, p. 484, A, Eustath. Opusc. p. 298, 71; Il. p. 1037, 19. Isocrati p. 263, A, illatum pro φυλέτης, quo Atticos uti animadvertunt Herodian. p. 475, Thomas p. 729.]

[Συμφυλέτις, ιδος, ἡ, fem. præcedentis. Isid. Pelus. Epist. 1, 7, p. 3, A. Boiss.]

[Συμφυλία. V. Συμφιλία.]

Σύμφυλος, ὁ, ἡ, idem cum illo ὁμόφυλος, usum metaphoricum habente pro Cognatus; Qui est ejusdem generis. Auctor Axiochi, qui vulgo Platoni ascribitur [p. 366, A] : Ἡ ψυχὴ τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα. Sic in VV. LL. Ἃ δὴ τούτοις ἐστὶ σύμφυλα, Quæ his sunt cognata, [ex Aristot. De mundo 4, 3. Id. De partt. an. 6 init. : Αἱ μέλιτται καὶ τὰ σύμφυλα ζῷα ταύταις]. Eadem annotant, σύμφυλα vocari Quæ cognata sunt, et unius classis, Quæ in uno eodemque sunt ordine. Et ap. Diosc. 1 Præf. : Σύμφυλος καὶ γνώριμος ὕλη, interpr. ex Ruellio quidem, Vernacula cognataque omnibus materia; ex Marc. autem, Communis notaque omnibus materia. Ap. Eund. in Præf. l. 3 : Σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα, Semina domestica, et quæ in quotidiano vitæ usu sunt, ex Marcello : quum Ruellius vertat, Quæ vernacula et inter se cognata censentur. Apud Plut. τὸ σύμφυλον ponitur etiam pro Eo quod est naturæ nostræ accommodatum. [Æmil. c. 1 : Δημόκριτος εὔχεσθαί φησι δεῖν ὅπως τὰ σύμφυλα καὶ τὰ χρηστὰ μᾶλλον ἡμῖν ἐκ τοῦ περιέχοντος ἢ τὰ φαῦλα καὶ τὰ σκαιὰ συμφέρηται· 137, B : Τὰ σύμφυλα καὶ πρόσφορα τῷ σώματι· 661, E : Δεῖ τὸ σύμφυλον στέργειν (in cibis)· 688, C : Οἱ πόροι τὸ σ. ἀναλαμβάνουσιν· 729, B : Συμφύλου νομῆς· 977, C : Οἱ ἀνθίαι τῷ συμφύλῳ βοηθοῦσιν· 991, B : Ἑκάστου γένει ζῴου μία

A τροφὴ σύμφυλός ἐστι. Ptolem. Tetrab. 4, p. 204, 4 : Τῶν ταῖς ἡλικίαις συμφύλων. Eutecnius Ixeut. 3, 1, p. 194 : Τὸν σύμφυλον ὄρνιν ἐπιδεικνύουσι. Euseb. Præp. p. 97 fin. : Διὰ εἰκόνων συμφύλων, cit. Hemst. Hesychius : Σύμφυλον, τάγμα.]

[Συμφῡράω, i. q. συμφύρω, Confundo, Commisceo. Plut. Mor. p. 398, A : Καὶ λίθῳ παντὶ καὶ χαλκῷ συμφυράσομεν (τὸν θεόν)· et ubi al. συμπεφυρμένον, p. 94, D. Dioscor. 1, 65. Method. p. 415. Kall. Eunap. p. 61=479. Boiss. Athen. 11, p. 464, B : Μετὰ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς.]

Συμφύρδην, Commixtim, Permixtim, Confuse, Promiscue. Nicander Ther. [110] : Τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν Συμφύρδην, i. e. συμμεμιγμένως. [Tatian. Adv. Gr. p. 244, A : Καὶ γὰρ τὸ πάντων ἀτοπώτατον τὰς μὴ συγγενεῖς ὑμῶν ἑρμηνείας τετιμήκατε, βαρβαρικαῖς τε φωναῖς ἔσθ' ὅτε καταχρώμενοι συμφύρδην ὑμῶν πεποιήκατε τὴν διάλεκτον, ubi olim συμφέρδην, et συμφύρτην conjecit Maranus. L. Dindorf.]

[Συμφυρμὸς, ὁ, Commixtio. Ezech. 7, 23.]

B [Σύμφυρσις, εως, ἡ, Commixtio, Concretio. Dionys. Areop. p. 18 (29, C). Kall. Maximus Conf. vol. 2, p. 165, A : Κατὰ τὸν φυσικὸν λόγον μεταβολῆς καὶ συμφύρσεως. Theodor. Stud. p. 593, D : Καθαροὺς ποιεῖν τῆς αἱρετικῆς συμφύρσεως. L. Dind.]

[Συμφύρτης, ου, ὁ, Qui confundit. Nicol. Methon. ed. Vœmel. 11, p. 7. Osann.]

Σύμφυρτος, ὁ, ἡ, Commixtus, Confusus. [Eur. Hipp. 1234 : Ξύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα.]

Συμφύρω, Commisceo, Confundo. [Theocr. 22, 111 : Ἀεικέσι πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον. Plato Phil. p. 15, E : Συμφύρων εἰς ἕν. Epiphan. vol. 1, p. 972, B : Συνέφυρας δὲ καὶ συνέμιξας τῷ εὐσεβεῖ τῆς φύσεως νόμῳ. L. D.] Et pass. Συμφύρομαι, Commisceor. [Eur. Med. 1199 : Αἷμα δ' ἐξ ἄκρου ἔσταζε κρατὸς ξυμπεφυρμένον πυρί. Pherecr. ap. Athen. 6, p. 268, E : Πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα. Babrius Fab. 109, 7. Lycophr. 293 : Ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ. 934 : Πύργων Κομαιθοῦς συμπεφυρμένων στρατῷ· schol. συμπεφοβημένων. Plato Phæd. p. 66, C : Ἕως ἂν ξυμπεφυρ- C μένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ· Phil. p. 51, A : Συμπεφυρμένας ὁμοῦ λύπαις. Democritus apud Stob. Fl. vol. 3, p. 294 : Ἀνθρωπίνην βιοτὴν πολλῇσί τε χηρσὶ συμπεφυρμένην καὶ ἀμηχανίῃσιν. Agathias Hist. 4, 28 med. : Πεφύκασι πρὸς τἀναντία πολλάκις συμφύρεσθαι τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν δοκηθέντων ἐκβάσεις. Schol. Pind. Nem. 1, 100 : Τὴν κόμην συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ. Joseph. B. J. 2, 8, 10 : Καθάπερ ἀλλοφύλῳ συμφυρέντας.] Plut. Camillo [c. 32] : Συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν. Diosc. 2, 26 : Κόμμι συμπεφυρμένον αἵματι, Ruell. Gummi cum sanguine subactum. [Οἰδίπους τῇ μητρὶ συμφυρόμενος, Psell. Περὶ Ε. Δ. p. 26, 7. Hemst.]

Συμφῡσάω, [Conflo, Gl.] Una sufflo, inflo. [Theo Smyrn. Mathem. p. 94, A : Τοῦ ὅλου (αὐλοῦ) συμφυσηθέντος· B : Τῷ ὅλῳ συμφυσηθέντων τῶν τριῶν.] Item metaphorice pro Conspiro, si Budæo credimus. Postquam enim συμπνεῖν dixit esse Conspirare, pro Conjurare, et unanimiter quidpiam aggredi : addit id vocari etiam συμφυσᾶν, ab jugo boum significatione tracta. Affertque ex Plat. Leg. 4, [p. 708, D] : Τὸ δ' αὖ παντοδαπὸν ἐς ταυτὸν D συνεῤῥυηκὸς γένος, ὑπακοῦσαι μέν τινων νόμων καινῶν τάχ' ἂν ἐθελήσειε μᾶλλον· τὸ δὲ συμπνεῦσαι, καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος, καθ' ἕνα εἰς ταυτὸ, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρόνου πολλοῦ, καὶ παγχάλεπον. [In Ind. :] Συμφυσώμενα, schol. Aristoph. [Eq. 468] exp. κατασκευαζόμενα, VV. LL. [Plut. Sertor. c. 17, de vento cæcia : Ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ νιφοβόλων συμφυσώμενος ὀρῶν, Collectus efflat.]

[Συμφῠσιόω. Aristot. Categ. 8 : Εἰ μή τις καὶ αὐτῶν τούτων τυγχάνοι διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη συμπεφυσιωμένη, *Made a second nature, a habit.* Seager. Ἐμπεφυσιωμένη Coraes ad Hippocr. Νόμ., quod v. Epiphan. vol. 1, p. 889, B : Ὁ ὑετὸς δένδρεσι καὶ φυτοῖς συμφυσιούμενος σῶμα ἀπεργάζεται, Coalescens. Et iisdem verbis vol. 2, p. 69, B.]

Σύμφῠσις, εως, ἡ, i. q. συμφυΐα, quod proxime præcidit. A Bud. redditur itidem Coalescentia et Coalitio, nec non Concretio, Consociatio, afferente ex Theophr., Ἔνια δὲ καὶ αὐτομάτως λαμβάνει τοιαύτην σύμφυσιν. [Conf. H. Pl. 9, 2, 6; C. Pl. 5, 5, 3; fr. 1 De sens. 79. Plato Tim. p. 77, D : Ὑπὸ τὴν ξύμφυ-

τι τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκός. Aristot. H. A. 2, 17 med.: Ὁ ἐλέφας ἔντερον ἔχει συμφύσεις ἔχον· 5, 15 med.] Apud Medicos autem σύμφυσις est Naturalis ossium unio. [Aristot. H. A. 3, 11 : Ἐπὶ συμφύσει ὀστῶν κεῖται.] Naturalis quidem, ut ait Galen., dicta est, quod quæ parum vel omnino luxata sunt, inter se quidem cohæreant, fractaque inducto callo uniantur, sed non secundum naturam. Est secunda species conjunctionis ossium, siquidem omnia inter se conjunguntur vel κατ' ἄρθρον, vel κατὰ σύμφυσιν. Est autem σύμφυσις ap. Hippocr. [p. 800, A : Ἢν ἡ κάτω γνάθος κατὰ τὴν σ. τὴν κατὰ τὸ γένειον διασπασθῇ· et ibid. et 830, C] i. q. συνάρθρωσις. Suntque συμφύσεως duæ primæ differentiæ; aliqua enim ossa sibi invicem connascuntur, alia materiæ alterius interventu. Quæ enim fungosiora mollioraque sunt, mutuo inter se coalescunt; sicciora vero et duriora, aliorum interventu. Rursus eorum quæ per alia coalescunt, tres sunt differentiæ, συγχόνδρωσις, συννεύρωσις, συσσάρκωσις. Hæc Gorr. [De ulcere coalescente Aret. p. 14, 2 : Ἐπὶ τῇσι ῥήξεσι ἡ σύμφυσις ἑτοιμοτέρη· 13, 57 : Ἐς σύμφυσιν τὸ ἕλκος οὐκ ἀφικνέεται. Id. p. 35, 39 : Εὖτε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅλη ἡ ξύμφυσις ἀθρόον ἀφήλατο, Tota continuitas, et 37, 39 : Πρὸς τῇ ξυμφύσι τοῦ πνεύμονος κατὰ ῥάχιν. Aristot. Metaphys. 4, p. 91, 26 : Διαφέρει δὲ σύμφυσις ἁφῆς· 6, p. 161, 8; 10, p. 239, 15 Br. Epiphan. vol. 1, p. 576, C : Πρὸς τὰς οἰκείας συμφύσεις καὶ ἁρμογὰς τὰ μέλη τηρεῖν τῶν σωμάτων. Geopon. 2, 6, 37 : Πλακώδεις ἔχειν δεῖ τὰς συμφύσεις· 40 : Σ. αἱ ἀνόμοιοι τῶν πετρῶν· 10, 75, 17 : Εἰς τοὺς μεταξὺ κοίλους τόπους ὁ ἀὴρ εἰσδύνων οὐκ ἐᾷ τὴν σύμφυσιν γίνεσθαι.]

Συμφυτεύω, Simul planto s. sero. [Geopon. 5, 15, 6 : Πολὺ δὲ κάλλιον, ἐὰν μὴ συμφυτεύωνται (vites albæ et nigræ).] Metaph. autem affertur συμφυτεῦσαι τοὔργον [ex Soph. OEd. T. 347] pro Simul auctorem fuisse facinoris. Dicitur enim συμφυτεύειν aliquis aliquid, quum ipse quoque simul id gignit et auctor est, ut in lucem edatur. Item aliquid alicui συμπεφυτεῦσθαι dicitur Quod cum illo natum est : unde ap. Xenoph. [Comm. 1, 2, 23] : Συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναί, quod interpr. Ingenitæ animo voluptates. [Per tmesin Pind. Isthm. 5, 11 : Σὺν δέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον.]

Συμφυτικός, ή, όν, Quo fit ut quid coalescat; ut συμφυτικὸν φάρμακον, Galen., sicut et κολλητικόν, Quod coalescere facit. Et συμφυτικὸν κατάπλασμα, ex Aristot. Probl. [1, 32] : Οὕτω γὰρ ἀφλέγματον ἂν εἴη καὶ συμφυτικόν. Perperam vero in VV. LL. Συμφυτικός, Facile coalescens, Unitati opportunus.

Σύμφυτος, ὁ, ἡ, sicut et συμφυής, Congenitus, Ingenitus, Innatus, A natura insitus. [Pind. Isthm. 3, 14 : Ἀρετὰν σύμφυτον. Æsch. Ag. 107. Ib. 151 : Θυσίαν... νεικέων τέκτονα σύμφυτον, pro συμφύτων. Eur. Andr. 954 : Ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν ἐς τὸ σύμφυτον. Lysias p. 118, 31 : Οὕτω σ. αὐτοῖς ἡ δειλία.] Aristot. [H. A. 3, 20 med. : Ταῦτα τὰ ὑγρὰ σχεδὸν ἀεὶ σύμφυτά ἐστι τοῖς ζώοις· Meteor. 4, 5 med. : Ξηραίνεται δὲ ὅσα ἐστὶν ὕδωρ καὶ ὕδατος εἴδη, ἢ ἔχει ὕδωρ εἴτ' ἐπακτὸν εἴτε συμφυές· λέγω δ' ἐπακτὸν μὲν οἷον ἐν ἐρίῳ, σύμφυτον δ' οἷον ἐν γάλακτι·] Metaph. 2 : Ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ τυγχάνει σύμφυτος οὖσα, θαυμαστὸν πῶς λανθάνομεν ἔχοντες τὴν κρατίστην τῶν ἐπιστημῶν· De gener. anim. 1, [17 fin.] : Οὐ γὰρ μόνον τὰ σύμφυτα προσεοικότες τοῖς γονεῦσι γίνονται οἱ παῖδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα· ubi ἐπίκτητα, quæ opp. τοῖς συμφύτοις, sunt ea quæ Latini vocant Adventitia. [De anim. 1, 3 med. : Ὅπως αἴσθησιν σύμφυτον ἁρμονίας ἔχῃ.] Aphthon. Prog. : Καὶ σοφία δὴ τὴν δυναστείαν πιστοῦται· καὶ θεοὶ μὲν αὐτὴν ἐκτήσαντο σύμφυτον. [Ἁπλότης Aristæn. 1, 12. Hemst.] Σύμφυτος a Bud. redditur Qui coire potest, Consociabilis, afferente ex Theophr. 5, [5, 2] : Σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα ὁμογενές, ὅταν ἀφελκωθῇ, καὶ γίνεται μία φύσις. Sic [ap. Plat. Leg. 8, p. 844, A] dicitur αὐχμία esse σύμφυτος τόποις τισί. [Id. 4, p. 710, A : Ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις ξύμφυτον ἐπανθεῖ· Reip. 10, p. 609, A : Σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἑκάστῳ κακόν τε καὶ νόσημα (ut Æschin. p. 65, 15), et ib. : Τὸ ξύμφυτον κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ πονηρία· Definitt. p. 413, C : Ἀρετὴ λογιστικοῦ σύμφυτος· Phil. p. 51, D : Τούτων ξυμφύτους ἡδονὰς ἑπομένας et al. Theophr. fr. 1 De sens. 1. Aristid. vol. 1, p. 11 : Πρὸς τοὺς ἐκείνων (Gigantum) ὄφεις συμφύτους τὸν αὐτῇ σύμφυτον κόσμον ἀντεπήγαγε· 16 : Τοὺς συνεχεῖς καὶ συμφύτους ἐχθρούς.] Paulus Ad Rom. 6, [5] : Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Ubi vet. Interpr. σύμφυτοι reddidit Complantati, Erasm. Insititii. Sed malo cum novissimo Interpr. Cum eo plantati coaluimus. At vero, Σύμφυτός εἰμι τοκῆος, quod Nonni esse puto [Jo. c. 14, 44], redditur Ejusdem cum Patre sum essentiæ. [Σύμφυτος ἀγγέλων, Cognatus angelis, Amphil. p. 23. Kall. || Σύμφυτον, τὸ πολύφυτον, Amœnum, Opacum, Gl. Dio Cass. 40, 29 : Τὸ προάστειον σύμφυτον ἦν. || « Adv. Συμφύτως, Marin. c. 3. » Kall. Alexand. Aphrod., Σ. τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης, cit. Lex. Septemv.]

|| At neutro genere, Σύμφυτον, τὸ, Symphyton herba, παρὰ τὸ συμφύειν, accipiendo pro Conglutinare, et συμπήσσειν s. πηγνύειν : talis enim est ejus facultas. Duorum generum est σύμφυτον, quod Argallicum vocat Cæl. Aurel. Chron. 5, 2 : Symphytum πετραῖον, quod in petris nascatur : quod Coloneam et Halum videtur vocasse Plin. 26, 7 : alterum symphytum majus, quod πηκτὸν dixit appellari Diosc. Mira ejus radicis vis adversus anthraces. Hæc ex VV. LL., quæ ad Diosc. remittunt, 4, 9 et 10. Σύμφυτον etiam dictam fuisse a quibusdam τὴν γλυκύρριζαν, Diosc. auctor est, inquit Gorr., fortasse propter effectus similitudinem. Habet enim symphytum quamplurima glycyrrhizæ affinia, ut recte inter ἀντιβαλλόμενα censeri possint. [Aret. p. 97, 12; 133, 40. Nomine non posito significat Theophr. H. Pl. 9, 18, 2. Σύμφυτον, βοτάνη τις, Gl. Lucian. Tragœdop. 152 : Ἄλλοι κνίδας τρίβουσιν, ἄλλοι σύμφυτον. Hesychius : Σύμφυτος, ἡ νεκτάριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι ἑλένιον, ἔνιοι δὲ μηδικήν. Apsyrt. Hippiatr. p. 181 : Βοτάνη τίς ἐστιν ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ταῖς πέτραις γινομένη, ἣν ἰατρῶν μὲν παῖδες πολύγονον ὀνομάζουσιν, ἰδιῶται δὲ σύμφυτον, καὶ Μακεδόνες ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ ταλάντιον· ἥν καί φασι συνηψημένην διαμεμερισμένοις κρέασιν ἑνοῦν αὐτά· διὸ καὶ σύμφυτος λέγεται κτλ. Erotian. v. Πέπλος, ... ἔνιοι δὲ σύμφυτον.]

Συμφύω, Coalescere facio, Conglutino, Coagmento. Plato Symp. [p. 192, E] : Εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε, ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας, ἕνα γεγονέναι. Quæ verba sunt de amicis qui divelli a sese nequeunt. Hæc Bud., qui addit, Aristot. Meteor. 4, init., pro συγκρίνειν usum hoc verbo esse [Φαίνονται ἐν πᾶσιν ἡ μὲν θερμότης καὶ ψυχρότης ὁρίζουσαι καὶ συμφύουσαι καὶ μεταβάλλουσαι τὰ ὁμογενῆ καὶ τὰ μὴ ὁμογενῆ]. Affertur ex Plat. rursum, in quadam Epist. [6, p. 323, B] : Συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. [Aristot. De partt. anim. 2, 16 fin. : Εἴ τις ἀφελὼν ἀνθρώπου τὰ χείλη καὶ συμφύσας τοὺς ἄνωθεν ὀδόντας χωρὶς καὶ τοὺς κάτωθεν.] Apud Medicos συμφύοντα φάρμακα, Medicamenta quæ coalescere vulnera faciunt : unde συμφυτικὸν φάρμακον. [Intransit. Aret. p. 13, 53 : Συμφύει τρῶμα, Coalescit.] At vero præt. Συμπεφυκέναι, neutraliter, Coaluisse et concrevisse, Congenitum esse. Unde partic. Συμπεφυκὼς, ότος, ὁ, Qui coaluit, Concretus, Congenitus, pro quo affertur etiam Συμπεφυὼς, ex Nonno [Jo. c. 15, 8 et 9. Xen. Cyrop. 4, 3, 18 : Οὐ συμπεφυκὼς διαδήσομαι, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι· οὐκοῦν τοῦτό γε κρεῖττον ἢ συμπεφυκέναι. Plato Phædr. p. 246, D : Τὸν ἀεὶ χρόνον ταῦτα (corpus et animam) συμπεφυκότα· Tim. p. 76, E : Ἐπειδὴ πάντ' ἦν τὰ τοῦ θνητοῦ ζώου ξυμπεφυκότα μέρη καὶ μέλη· Reip. 9, p. 588, D : Ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις· C : Ξυμπεφυκυῖαι ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἕν. Polyb. 4, 32, 9 : Εἴη μὲν οὖν οἱονεὶ συμφῦναι τὴν νῦν ὑπάρχουσαν κατάστασιν Πελοποννησίοις.] Aristot. De gen. an. 4, [4] : Ἓν δὲ εἶναι τὸ ζῷον τὸ τερατῶδες ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν, Aut plura concreta et conflata in unum naturæ opere, Aut plura congenita. Additur et ex Diosc. : Συμπεφυκυῖαι ῥίζαι ἀπὸ κεφαλίου, pro Radices a capite prodeuntes. Sed malim, Una prodeuntes, aut tale quid. [Theophr. H. Pl. 4, 12, 3 : Κεφαλὴ συμπεφυκυῖά πως ἐκ πλειόνων εἰς ταὐτό· 9, 2, 6 : Τὸ ξύλον ἀδύνατον συμφῦναι. Plato Conv. p. 191, A : Ἐπιθυμοῦντες συμφῦναι. Aristot. Eth. Nic. 7, 5 med. : Οἱ πρῶτον μαθόντες συνείρουσι μὲν τοὺς λόγους, ἴσασι δ' οὔπω· δεῖ γὰρ συμφῦναι.] Συμφύομαι, cum

proprie sonet Simul s. Una nascor, redditur tamen potius Coalesco, Conglutinor, Coagmentor. [Hippocr. p. 1257, A, C: Οὐ ξυμφύεται διακοπέν. Plato Reip. 6, p. 503, B: Εἰς ταὐτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει. Aristot. H. A. 1, 13 med.: Δέρμα, ὃ ἐὰν διακοπῇ, οὐ συμφύεται· 3, 13. Geopon. 4, 12, 9: Βεβαιότερον συμφυήσονται τὰ νέα κλήματα· et ibid. 12.] Item Cohæresco. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 174]: Ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σποράς αὐτῆς οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη. Ex Aristot. Polit. συμφύεσθαι pro Sociari conflarique. Et Theophr. συμφύεσθαι de iis dixit, quæ κολλῶνται, inquit Bud., afferens ex illo, Δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι, καὶ μὴ ἐναντία, καθαπερεὶ λίθον καὶ ξύλον. Supra autem dixerat, Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων. Idem συμφύεσθαι esse dicit Una nasci, quasique concorporari, ut Gaza vertit, affertque ex Aristot. De gen. an. 4, [4 init.]: Ἓν δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ τερατῶδες ἢ πλείω συμπεφυκότα δεῖ νομίζειν. [H. A. 2, 17 init.: Ἐνίοις ἑκάτερον τὸ μόριον ἀπήρτηται καὶ οὐ συμπέφυκεν ἡ ἀρχή.] Affert præterea συμφυόμενον et pro Compressum, Conclusum, subjungitque ex eod. Aristot.: Συμβαίνει δὲ πολλάκις πολλοῖς ἤδη τῶν ἀναπήρων εἶναι δοκούντων, ἤδη τετελειωμένοις, τοὺς μὲν συμπεφυκέναι τῶν πόρων, τοὺς δὲ παρεκτετράφθαι· καὶ γὰρ θήλεσιν ἤδη τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν συμπεφυκὸς διετέλεσεν· ἤδη δὲ ὥρας οὔσης τῶν καταμηνίων, ταῖς μὲν αὐτομάτως ἐρράγη, ταῖς δὲ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν διῃρέθη. Sed ego hos ll. plane suspectos habeo, et συμμεμυκέναι pro συμπεφυκέναι, itidemque συμμεμυκὸς pro συμπεφυκὸς reponi debere censeo. [H. A. 4, 4 init.: Τῶν δὲ διθύρων τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ οἱ μύες· ἅπαντα γὰρ τὰ τοιαῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται. Alteri verbo jungit Theophr. C. Pl. 5, 16, 3: Ὅσα πληγέντα καὶ σχισθέντα συμμύει πάλιν καὶ συμφύεται.] Alibi vero affert pro Complector, ex Appiano, ubi de proscriptione loquitur [B. C. 4, 21]: Γνάτιος δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον· καὶ αἱ αὐτῶν κεφαλαὶ ἀπετέτμηντο, καὶ τὰ λοιπὰ σώματα ἔτι συνεπέπλεκτο. In VV. LL. ex Plut. Camillo [c. 27]: Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις, ἐχώρουν ἄνω, pro Innitentes locis præruptis, sursum tendebant.

[Συμφυῶς. V. Συμφυής.]

Συμφωνέω, Simul vocem edo s. sonum, In edenda voce cum alio consentio. [Concino, Consono, Gl. Epigr. Anth. Pal. App. 327, 6: Πακτίδα τὰν φιλέραστον συμφωνεῖν ἐρατοῖς δειξαμένα μέλεσι. Plato Reip. 10, p. 617, B: Ἐκ πασῶν μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν. Callixenus ap. Athen. 5, p. 201, F: Χορὸς ἀνδρῶν ἑξακοσίων, ἐν οἷς κιθαρισταὶ συνεφώνουν τριακόσιοι.] Apud Aristot. est Consonantiam efficio, ut reddit Bud. in hoc ejus Probl. [19, 41] loco: Διὰ τί δὶς μὲν δι' ὀξειῶν ἢ δὶς διὰ τεττάρων οὐ συμφωνεῖ, δὶς διὰ πασῶν δέ; [Συμφωνουμένων de literis consonantibus dictum creditur ap. Dionys. Hal. vol. 6, p. 1091, 5.] Sæpe συμφωνῶ generaliter pro Consentio, ut ap. [Plat. Leg. 1, p. 634, E: Μιᾷ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντας ξυμφωνεῖν ὡς πάντα καλῶς κεῖται· 9, p. 860, E: Τίνα τρόπον ἔγωγε ξυμφωνοίην ἂν τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις; Reip. 3, p. 398, C: Εἴπερ μέλλομεν τοῖς προειρημένοις συμφωνήσειν· Phædr. p. 263, B: Ἐν μὲν τοῖς συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὔ. Et sæpe de rebus, ut ib. p. 270, C: Χρὴ τὸν λόγον ἐξετάζοντα σκοπεῖν εἰ συμφωνεῖ· Crat. p. 420, B: Ἡ γοῦν οἴησις τούτῳ ξυμφωνεῖ· 436, E: Εἰ καὶ τὰ ὀνόματα ξυμφωνεῖ αὐτὰ ἑαυτοῖς, et alibi. Isocr. p. 99, D: Ἔσχε γὰρ διττὰς ἐπιθυμίας, οὐ συμφωνούσας ἀλλήλαις. Dionys. A. R. 2, 47 init.: Περὶ τούτων πάντες συμπεφωνήκασιν.] Aristot. [Eth. Nic. 2, 7 init.: Δέον ἐπὶ τούτων συμφωνεῖν·] Polit. 3, [9 fin.]: Τοὺς μονάρχους συμφωνεῖν ταῖς πόλεσιν. Idem συμφωνεῖν et διαφωνεῖν inter se opponens, dixit Polit. 7, [c. 13]: Ἐνδέχεται γὰρ ταῦτα καὶ συμφωνεῖν ἀλλήλοις καὶ διαφωνεῖν. Sic συμφωνῶ ἐμαυτῷ, Mecum consentio, Mecum non dissideo, (ut Horat. dicit, Qui secum dissidet ipse,) Mihi consto. [Ib. 15 fin.: Ταῦτα γὰρ δεῖ πρὸς ἄλληλα συμφωνεῖν συμφωνίαν τὴν ἀρίστην.] Nonnunquam συμφωνῶ, Convenio [Gl.], i. e. Congruo [Aret. p. 73, 25: Ξυμφωνέειν καὶ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν παραφορήν], ut Luc. 5, [36]: Καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ, Veteri non congruit additamentum, Bud. At vero συμφωνῶ σοι ἐπὶ τούτους, ex Aristot. rursus, pro Conspiro tecum adversus hos: fortassis ex Polit. 3 [6, 10, 4]: Οὐδὲν γὰρ φοβερὸν μή ποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τούτους. [Plato Leg. 3, p. 686, B: Ἡ τότε διάνοια ξυμφωνήσασα εἰς ἓν ἀνυπόστατον ἄν τινα δύναμιν ἔσχε κατὰ πόλεμον.] Sic pass. συνεφωνήθη, Act. 5, [9]: Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου; Quidam interpr. Cur conspiratum est a vobis? sed malo simplicius, Quid est cur convenerit inter vos, vel, Qui factum est ut convenerit etc. Interdum cum accus. rei paulum diverso usu, ut ap. Theophr. C. Pl. 6, 13: Ταῦτα μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, De his inter omnes fere convenit, De his omnes inter se consentiunt. Itidemque passive dicitur συμφωνεῖσθαι id, de quo inter omnes convenit. [Dionys. A. R. 1, 74 med.: Ἡ Κελτῶν ἔφοδος συμφωνεῖται σχεδὸν ὑπὸ πάντων ... γενέσθαι. Diod. 1, 26 fin.: Συμφωνεῖσθαι παρὰ τοῖς πλείστοις ὅτι... ἀνῃρέθησαν· 66 fin.: Οὔτε παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις οὔτε παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι συμφωνεῖται· 3, 66: Αἱ γενέσεις συμφωνοῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ubi deteriores τῶν παλαιῶν· 5, 62 init.: Τὸν ἐπικρατοῦντα καὶ συμφωνούμενον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λόγον· 72 med.: Συμφωνουμένην μαρτυρίαν τῆς ἀθανασίας· 1, 20 fin.: Διὰ τὸ μέγεθος τῶν εὐεργεσιῶν συμπεφωνημένην λαβεῖν παρὰ πᾶσι τὴν ἀθανασίαν· 4, 1 fin.: Τυχεῖν συμφωνουμένης ἀθανασίας· 44 fin.: Συμπεφωνημένην ἱστορίαν· 5, 69 med.: Τὴν ἁρπαγὴν γεγονέναι συμπεφώνηται.] Sic et partic. Συμφωνούμενον ap. Arrian. [Exp. 7, 14, 15], ubi scribit de luctu Alexandri ob Hephæstionem, Ἐκεῖνα δὲ πρὸς πάντων συμφωνούμενα, ἐς τρίτην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡφαιστίωνος ἡμέραν μήτε σίτου γεύσασθαι Ἀλέξανδρον, μήτε τινὰ θεραπείαν ἄλλην θεραπεῦσαι τὸ σῶμα. [Aliter ap. Theophr. C. Pl. 1, 1, 1: Χρὴ συμφωνεῖσθαι τοὺς λόγους τοῖς εἰρημένοις· ubi nulla videtur auctoritas scripturæ συμφωνεῖν, quam præferebat Schneider. Diod. 3, 66 fin.: Πολλοὶ τῶν παλαιῶν παρ' Ἕλλησι μυθογράφων καὶ ποιητῶν συμφωνούμενα τούτοις ἱστοροῦσι, item videtur omnibus esse in libris, in nullo, quod HSt. posuit, σύμφωνα, quo alibi sic utitur Diodorus. Illud dictum ut ὁμολογεῖσθαι, quod v. ‖ De conspirantibus Diod. 12, 80 init.: Ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀργείων οἱ κατ' ἐκλογὴν κεκριμένοι τῶν πολιτῶν χίλιοι συνεφώνησαν, καὶ τὴν μὲν δημοκρατίαν ἔγνωσαν καταλύειν, ἀριστοκρατίαν δ' ἐξ αὑτῶν καθιστάναι, qua signif. usitatius συνεφρόνησαν, quod conjecit Delabarrius.] ‖ Paciscor [Pacto, add. Gl.] Xen. [H. Gr. 1, 3, 9]: Οἱ δὲ λοιποὶ στρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ὑπὲρ Χαλκηδόνος. [Nunc συνεχώρησαν.] Polyb. 2, [15, 6]: Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις οὐ συμφωνοῦντες περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιτηδείων, ἀλλ' ἐρωτῶντες πόσου τὸν ἄνδρα δέχεται. [Conf. 7, 9, 11, et Συμφρονέω. Diod. 14, 26 init.: Ἀνοχὰς ἐποιήσατο· ἐν δὲ ταύταις συνεφώνησεν (vel —σαν) ὥστε αὐτὸν μὲν κτλ. Exc. Vat. p. 124: Τοῦ Μετέλλου πλησιάσαντος τῇ τοῦ Κίννα παρεμβολῇ καὶ συνελθόντος εἰς λόγους συνεφώνησεν ὥστε στρατηγὸν εἶναι τὸν Κένναν, nisi hic quoque leg. —σαν.] Ap. Matth. autem alia constr. 20, [2]: Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ, Pactus autem cum operariis denario in diem, misit eos in vineam suam. At v. 13 pro μετὰ habente suum accus., ponitur dat.: Οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι; Hinc Συμφωνεῖσθαι dicitur quod pacto promittitur. Greg. Naz.: Πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν, Priusquam pacto promissa esset illis merces, de mercede pactum cum illis esset, s. conventum, ut quidam interpr. In Pand. Συμφωνηθὲν ῥητῶς, Certa summa conventum, Expresse conventum, Bud. [Diod. Exc. p. 580, 60: Τοῦ δὲ Περσέως ὁμολογήσαντος μὲν δώσειν, οὐ ποιοῦντος δὲ τὸ συμφωνηθὲν διὰ φιλαργυρίαν.] Interdum illud partic. pro verbali συμφώνησις ponitur: sic τὰ συμφωνηθέντα, Pacta, Conventa, συμφωνήσεις.

[Συμφώνημα, τὸ, Pactum. Schol. Thuc. 7, 33: Κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν) συμφώνημα δηλονότι. L. D. Symbolum, schol. Eur. Or. 1130.]

Συμφώνησις, εως, ἡ, Vocis s. Soni consensus; generalius, Consensus, Concordia, nec non Convenientia. [Socr. H. E. 1, 6, p. 12, 24: Οὐδεμία ἐστὶ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος, οὐδὲ σ. Χριστῷ πρὸς Βελίαρ. L. D.

| Pactum, Contractus. Catal. Offic. M. Eccl. Allatianus, de Protonotario : Σκεψάμενος δὲ καὶ συμφωνήσεις, πράσεις, διαθήκας. Liutprandus in Legat. : « Symphona, i. e. consonantiæ scripta juramento firmata sunt. » Ducang. || De synizesi s. synecphonesi gramm. Cram. An. vol. 4, p. 326, 12 : Σ. ἐστὶν ὁπόταν δύο (συλλαβαὶ) σύμφωνα μεταξὺ ἀλλήλων μὴ ἔχουσαι ἀντὶ μιᾶς παραλαμβάνονται, ὡς ἐν τῷ ἢ οὐχ, πλέων, θεοὶ et similibus. Nisi leg. συνεκφ. L. Dindorf.]

[Συμφωνητής, ὁ, Socius, Sodalis. Apophthegm. Patr. in Petro Pion. n. 3 : Ἔλεγον περὶ τοῦ ἀββᾶ Πέτρου καὶ τοῦ ἀββᾶ Ἐπιμάχου, ὅτι συμφωνηταί εἰσιν εἰς Ῥαϊθοῦ. Ita in Sereno n. 1. Ducang.]

Συμφωνία, ἡ, Convenientia [Gl.] vocum inter se et consensus, Consonantia [Gl.] plurium dissimilium alioqui et disparium vocum s. sonorum, proportione conjunctorum. [Gell. N. A. 3, 10, 13 : « Venas etiam in hominibus, vel potius arterias, medicos musicos dicere ait (Varro) numero moveri septenario : quod ipsi appellant τὴν διὰ τεσσάρων συμφωνίαν, quæ fit in collatione quaternarii numeri. »] Redditur alioqui et Consonantia, sine adjectione, ex Vitruv. Est tamen pro συμφωνία usitatius Concentus [Gl. Et sic Vitr. 1, 1, 9; 5, 4, 7.] Plato Symp. [p. 187, B] : Ἡ γὰρ ἁρμονία, συμφωνία ἐστί· συμφωνία δὲ, ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. [Crat. p. 405, D : Περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται· Reip. 4, p. 430, E : Ξυμφωνίᾳ τινὶ καὶ ἁρμονίᾳ προσέοικε· 7, p. 531, A : Τὰς ἀκουομένας σ. καὶ φθόγγους· C : Τοὺς ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν. Aristot. De anima 3, 2 med. : Εἰ ἡ σ. φωνή τίς ἐστιν, ... λόγος δ' ἡ σ., ἀνάγκη καὶ τὴν ἀκοὴν λόγον τινὰ εἶναι· et plur. De sens. c. 3 med. Conf. Metaphys. 1, p. 31, 5 : Εἰ δ' ὅτι λόγοι ἀριθμῶν τἀνταῦθα, οἷον ἡ σ., δῆλον ὅτι ἐστὶν ἕν γέ τι ὧν εἰσὶ λόγοι· 13, p. 305, 26; 306, 2 Br. Ab ὁμοφωνία, quomodo interpr. Hesychius, distinguit Polit. 2, 5 med. : Ὥσπερ εἴ τις τὴν σ. ποιήσειεν ὁμοφωνίαν· Probl. 19, 39 : Σ. κρᾶσις λόγων ἐχόντων ἐναντίως πρὸς ἄλληλα. (V. Σύμφωνος.) Polyb. 26, 10, 5 : Παρῆν ἐπικωμάζων μετὰ κερατίου καὶ συμφωνίας. Diod. Exc. p. 583, 14 : Τῆς σ. προκαλουμένης, ubi v. Vales. Conf. etiam Plut. Mor. p. 389, D, aliisque ll. plurimis a Wyttenb. indicatis.] Luc. 15, 25 : Ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν. Metaph. ap. Philon. : Τὴν συμφωνίαν τοῦ παντὸς ἐξ ἐναντιωτάτων ἐνηρμοσμένην. Sæpe autem generaliter pro Consensus, [Assensus, Consensio, Consentaneum, Conventum, Pactum, add. Gl., ut schol. Thuc. 1, 37 : Καίτοιγε οὐ προκάθηνται εἰς τὸ δικάζειν συνθήκῃ, ἤγουν συμφωνίᾳ.] Concordia. Unde copulatur etiam cum ὁμόνοια a Plutarcho et Herodiano [3, 13, 8. Stob. Ecl. vol. 2, p. 130 : Συμφωνίαν δὲ εἶναι ὁμοδογματίαν περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον. Plato Leg. 3, p. 689, D : Πῶς ἂν ἄνευ ξυμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ σμικρότατον εἶδος; Οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ξυμφωνιῶν μεγίστη δικαιότατ' ἂν λέγοιτο σοφία· Reip. 3, p. 401, D : Εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα· 9, p. 591, D : Τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμφωνίας ἁρμοττόμενος· et ib. : Τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν· Tim. p. 47, D : Ἡ ἁρμονία ... εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ... ὑπὸ Μουσῶν δέδοται.] Latinis quoque usitatum est vocabulum Symphonia pro illo concentu, (a quo est ap. illos et adj. Symphoniacus;) atque ut συμφωνία metaphorice usurpatur, ita Concentus ab Horat. Epist. 14, l. 1 : Nunc age, quid nostrum concentum dividat, audi. [Damoxenus ap. Athen. 3, p. 103, A : Μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν. *Sur la symphonie des anciens, Mém. de l'A. R.* vol. 4, p. 116. Valck.]

[Συμφωνιακή, ἡ, herba est quam Apulejus interpretatur Apollinarem sive hyoscyamum. Gorræus.]

Σύμφωνος, ὁ, ἡ, Voce conveniens cum alio s. Sono, Voce consentiens, Consonus, Consonans. [Continuus, Gl.] Apud Aristot. Probl. [19, 39] ἦχος σύμφωνος, cui opp. ἀντίφωνος. [De anima 1, 3 med. : Ὅπως τὸ πᾶν φέρηται συμφώνους φοράς· De mundo 5, 3 : Ἴσως δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται καὶ ἐκ τούτων ἀποτελεῖ τὸ σύμφωνον· 4 : Ζωγραφία λευκῶν τε καὶ μελάνων ... ἐγκερασαμένη φύσεις τὰς εἰκόνας τοῖς προηγουμένοις ἀπετέλεσε συμφώνους.] Apud Synes. θροῦς σύμφωνος, ubi scribit,

A Θροῦς ἤρθη πολλὺς καὶ ἥκιστα σύμφωνος. [Hom. H. Merc. 51 : Ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς. Soph. OEd. T. 421 : Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; Epigr. Anth. Pal. 9, 584, 15 : Τούνεκα συμφώνῳ μὲν ἔχω χάριν (ᾠδῷ). Plato Tim. p. 80, A : Φθόγγοι τότε μὲν ἀνάρμοστοι φερόμενοι, τότε δὲ ξύμφωνοι δι' ὁμοιότητα· Leg. 7, p. 812, D : Ὀξύτητα βαρύτητι ξύμφωνον καὶ ἀντίφωνον παρεχομένους· Reip. 7, p. 531, C : Τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὔ· Epin. p. 991, B : Σύμφωνον χρείαν καὶ σύμμετρον ἀπενείματο παιδιᾶς ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας χάριν· quæ etiam ad seq. signif. referre licet. Phileb. p. 56, A : Μουσικὴ τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα.] Generaliter etiam ponitur σύμφωνος pro Consentiens, Concors. [Improprie Pind. Pyth. 1, 70 : Δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν. Soph. OEd. Col. 619 : Τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν. Damoxen. ap. Athen. 3, p. 102, E : Οὐχὶ συμφώνους ἀράς. Pallad. Anth. Pal. 9, 165, 9 : Οὕτως οὐδέποτ' ἐστὶ γυνὴ σύμφωνος ἀκοίτῃ, οὐδὲ καὶ ἐν χρυσέῳ μιγνυμένη δαπέδῳ. Ma-
B netho 1, 295 : Εἰ δὲ Σεληναίης ἑλικώπιδος ἄστατος ἀστὴρ Ἑρμείαν σύμφωνον ἔχοι κατὰ κόσμου ἀταρπόν· 3, 271 : Σχήματι συμφώνῳ· et similiter 289; 6, 107 : Τοῖσι συμφωνον δρόμον ἀνυόντων. Plato Leg. 3, p. 696, C : Τὸν τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας κεκτημένον συμφώνους τοῖς ὀρθοῖς λόγοις καὶ ἑπομένας· 5, p. 746, E : Πάντα ταῦτα ἔμμετρά τε καὶ ἀλλήλοις σύμφωνα δεῖ τόν γε νόμον διατάττειν· Reip. 2, p. 380, C : Οὔτε ξύμφωνα αὐτὰ αὑτοῖς· Crat. p. 395, E : Ἡ τοῦ λίθου ταντάλεια θαυμαστὴ ὡς ξύμφωνος τῷ ὀνόματι (Tantali)· 436, C, item de nominibus. Phileb. p. 11, A : Ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου σύμφωνα· Lach. p. 188, D : Ἡρμοσμένος τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα· Epist. p. 332, D : Φίλους συμφώνους πρὸς ἀρετὴν κτήσασθαι. Aret. p. 62, 40 : Ξύμφωνος γήραϊ αἱμορραγίη. Theophr. Metaphys. p. 310, 16 Br. : Τὸ σύμφωνον αὐτῶν εἰς ὄρεξιν ἰόντων οὐδαμῶς φανερόν· 315, 18 : Ὅτι μάλιστα σύμφωνον ἑαυτῷ καὶ ἀπηρτισμένον· C. Pl. 6, 11, 3 : Τοῦτο μὲν σύμφωνον. De usu Polybii Schweigh. : « Σύμφωνος ἦν τούτοις, Consentiebat cum his, 30, 8, 7. Συμφώνους γενέσθαι περὶ τῶν ἀντιλε-
C γομένων, 17, 9, 5. Ὁμολογούμενον καὶ σύμφωνον ἑαυτὸν κατασκευάσας κατὰ τὸν βίον, 32, 11, 8. Σύμφωνα ἀγγεῖα, Sibi respondentia, similia, 10, 44, 9. Σύμφωνόν ἐστι τούτοις πρὸς ἐκείνους, Consentiunt inter se, 6, 36, 5. Περὶ τούτου ἐγένετο πᾶσι σύμφωνον, 24, 4, 8; 29, 2, 9. » Diodor. 1, 11 : Καὶ τὸν ποιητὴν δὲ λέγειν σύμφωνα τούτοις· 3, 18 : Ἐξηγοῦνται σύμφωνα τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημένοις· 1, 98 fin. : Χωρισθέντες ἀπ' ἀλλήλων σύμφωνα κατασκευάζουσι τὰ μεγέθη τῶν ἔργων οὕτως ἀκριβῶς κτλ. Comparativo Ptolem. Harmon. p. 14, A, B, C, etc., Georg. Sync. p. 179, 6; 385, 4. Superl. Nicomach. Harmon. p. 11, A. || Compactus, Gl. Et Συμφώνῳ, Pactione, Pacto; Σύμφωνος, συνθήκη, Pactum, Compactum, Conventum, Conventiculum, Pactio, Compromissum, Conveniens, Consensum, Placitum.] At Σύμφωνον, τὸ, substantive, Pactum, in Pand. sæpe, inquit Bud. [Arrian. Ep. 1, 19, 27 : Οἱ τὰ σύμφωνα γράφοντες. Sic enim Casaubonus pro τὰς φωνάς. V. Nov. Justiniani 136 : Περὶ σ. γεγραμμένου, et Salmas. De modo usur. p. 516.] Apud grammaticos σύμφωνον,
D subaud. γράμμα, Consonans [Gl.] litera, i. e. Quæ non per se, sed simul cum vocali sonat. [|| Σύμφωνος nomen est medicamenti ad tussim optimi, cujus mentio fit ap. Galen. l. 7 Κατὰ τόπους (vol. 2, p. 265, 2). Descriptio habetur ap. Aet. l. 8. Gorræus. Aret. p. 131, 38 : Ἡ σύμφωνος. L. Dind.]

| Συμφώνως, adv. Conveniente voce, Vocibus inter se convenientibus et consentientibus, [Convenienter, Gl. Damoxenus ap. Athen. 3, p. 103, A : Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ σ. Valck.] Item, Uno consensu, Concorditer. [Plato Epin. p. 974, C : Αὐτοὺς ἄλλους τε ἐξετάσαι συμφώνως διὰ λόγων πάντων. Diodor. 1, 98 : Τὸ ἐν τῇ Σάμῳ ξόανον σ. τῇ τῶν Αἰγυπτίων φιλοτεχνίᾳ διχοτομούμενον· 4, 45 : Οὐ χρὴ θαυμάζειν ἐάν τινα μὴ σ. ἅπασι συγκρίνωμεν· 5, 6 : Συμφώνους ὅρους ἔθεντο τῆς χώρας, Valck. conjicit συμφώνως. 15, 18 : Κατὰ τὴν ἡμέραν ἣν ἀμφότεροι σ. ὑποστήσονται. Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 230, B : Σ. ταῖς ὑπὸ τῶν τηρήσεων κατειλημμέναις· 233, C : Ὡς καὶ ἐντεῦθεν ἐπέχειν τότε συμφώνως τὸν τοῦ Ἄρεως· Geogr. 1, 17, 2 : Ἔνια δ' ἤδη καὶ τοῖς

νῦν ἱστορουμένοις οὐκ ἔχει συμφώνως. Et alii plurimi.] A

[Συμφωνούντως, Convenienter. Plato Leg. 2, p. 662, E : Ἄπορος τοῦ ξ. ἑαυτῷ λέγειν.]

[Συμφώνως. V. Σύμφωνος.]

Συμφωτίζω, Collustro, Simul illumino, Plut. [Mor. p. 893, A : Πολλῶν ἀστέρων συμφωτιζομένων ἀλλήλοις συναυγασμόν. Act. Levit. 10, 11, in cod. uno.]

[Συμψαίρω verbum latere in Hesychii gl. corrupta : Συμψηρᾶ, συμψηλαφᾷ, ut scribendum sit Συμψῆραι, συμψηλαφᾶν, conjecit Albertus.]

[Συμψάλλω, Simul psallo, cano. Greg. Nyss. vol. 3, p. 654, A : Συμψαλλόντων πάντων. Act. SS. Maji vol. 5, p. 324, E; Theodor. Stud. p. 279, C. L. Dind. Greg. Naz. Or. 4, p. 122 extr. Const. Manass. Amat. 7, 18. Boiss. Method. p. 438.]

[Σύμψαλμα, τὸ, Concentus. Schol. Pind. Ol. 3, 11. Vocum copulatio in cantando. Augustin. Enarr. Psalm. 4, 4.]

[Συμψαλτέον, Simul psallendum. Theodor. Stud. p. 259, E : Συμψαλτέον, εἰ ὀρθόδοξος ὁ προσκαλούμενος καὶ οἱ ψαλτῳδοί. L. Dindorf.] B

Σύμψαυσις, εως, ἡ, Contactus. [Aristot. De partt. an. 2, 17 med. : Ἀκανθώδης ἐστὶν οὗτος ὁ τόπος· σύγκειται γὰρ ἐκ τῆς συμψαύσεως τῶν βραγχίων. Ptolem. Harmon. p. 15, B. L. Dind.]

Συμψαύω, Contingo, Tactu mutuo junctus sum : ut συμψαύειν ἀλλήλων dicuntur Quæ sese mutuo contingunt et contactu mutuo juncta sunt. [Xen. Conv. 4, 26 : Ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ μόνον πάντων ἔργων τὸ τοῖς στόμασι συμψαύειν ὁμώνυμον εἶναι τῷ ταῖς ψυχαῖς φιλεῖσθαι ἐντιμότερόν ἐστιν. Quæ verba non esse Xenophontis ostendi in annot. Aristot. H. A. 6, 3 fin. : Τὰ δὲ (τῶν διδύμων ᾠῶν) οὐκ ἔχει ταύτην τὴν διάφυσιν, ἀλλὰ συμψαύουσιν. Theophr. H. Pl. 1, 11, 5; 8, 5, 2. Polyb. 6, 29, 3 : Συμψαυόντων τῶν σχημάτων ἀλλήλοις· 8, 6, 4. Strabo 11, p. 514 : Τοὺς Καδουσίους συμψαύειν Μήδων καὶ Ματιανῶν.]

Συμψάω, Corrado; Radendo complano et adæquo : ut is, qui in arena sedit, eam συμψῆσαι dicitur quum eam leviter manu radens complanat, ne vestigium corporis remaneat, sed deleatur. Aristoph. Nub. [975] : C
Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους (sc. τοὺς παῖδας τοὺς ἐν παιδοτρίβου καθίζοντας) ἔδει συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν· etenim ἐν ψάμμῳ λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο· κατέψων δὲ τὸν τόπον ὅπου ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἥβης ἑαυτῶν καταλείψειαν τοῖς ἐρασταῖς, inquit schol., qui hoc συμψῆσαι exp. etiam συγχέαι : recte, quum et Plutarch. verbo συγχέαι in re simili utatur, nec non verbo ἀφανίσαι et συνταράξαι : ut quum Symp. lib. 8, qu. 7, Pythagoram ait jussisse συνταράττειν ἀναστάντας ἐξ εὐνῆς τὰ στρώματα, καὶ χύτρας τύπον ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν. Et mox, Τῆς χύτρας τὸν τύπον ἀφανίζειν. Et rursum, Τῶν στρωμάτων τὴν συντάραξιν præcepisse, quoniam non deceat ἀνδρὶ συγκεκοιμημένης γυναικὸς χώραν ὁρᾶσθαι, καὶ τύπον ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἀπολειπόμενον. Dicuntur igitur τὰ ἐναπομεμαγμένα etiam s. τὰ ἐκμαγεῖα συμψᾶσθαι, quum delentur rasione aliqua. [Eupolis fr. Δήμ. ap. Suid. v. Ἀργύρειος cit. : Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.] Fluvius quoque aliquem vel aliquid συμψᾷν dicitur, quum ipsum absorbens ex conspectu hominum D
subducit : ita ut non magis appareat quam aliquod ἐκμαγεῖον ἐν ψάμμῳ συμψηθείσῃ καὶ συγχυθείσῃ. Herodot. [1, 189] : Τῶν τις ἱερῶν ἵππων τῶν λευκῶν ὑπὸ ὕβριος ἐσβὰς ἐς τὸν ποταμὸν, διαβαίνειν ἐπειρᾶτο· ὁ δέ μιν συμψήσας, ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων. [Συντρίψας interpr. Gloss. et Suidas.] Sic Iambl. [ap. Suidam] : Βιαζομένους δὲ τοὺς κολυμβητὰς συμψήσας ὁ ποταμὸς ἔφερε κάτω, καὶ οὐκέτι ἀπενόστησαν, [et Euseb. ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 416 : Ὁδὸν ἔχουσαν χαράδρας καὶ κρημνοὺς κατὰ κεφαλῆς ὠθέοντας τοὺς πορευομένους κατὰ τοῦ συμψήσοντος καὶ παρασυρέοντος τοὺς κατενεχθέντας ἐπ' αὐτὸν ποταμοῦ,] ubi videtur esse Ita auferre s. abripere aliquem ut nulla ejus vestigia supersint, non magis quam ejus quod deletum est. [Jerem. 48, 33 : Συνεψήσθη χαρμοσύνη καὶ εὐφροσύνη ἐκ τῆς Μωαβίτιδος, Comminutum vel ablatum est. Phot. s. Suidas : Συνεψήσθη, συνελεπτύνθη (συνεπλατύνθη Hesych.). Al. ib. 22, 9 : Συμψησθεὶς ῥιφήσεται ἐπέκεινα τῆς πύλης Ἱερουσαλήμ, Abreptus abjicietur. Photius et Cyrill. : Συμψισθεὶς, βλαβεὶς,

A
τρωθείς. Συμψηθεὶς male Hesychius, συμησθεὶς Suidas. Jerem. 49, 19 : Ἐὰν μὴ συμψησθῶσι τὰ ἐλάχιστα τῶν προβάτων, Nisi abripiantur. Atque sic scribendum etiam συνεψισμένων, quod est in nonnullis Judic. 5, 21.]

[Συμψέλιον, τὸ, Subsellium. (Συμψέλιον, Scamnum, Gl.) Athanas. in Epist. ad Solitar. : Οἱ χριστομάχοι ἁρπάσαντες τὰ συμψέλλια καὶ τὸν θρόνον καὶ τὴν τράπεζαν. Epiphan. vol. 1, p. 489, D : Ἁρπάζουσι τοὺς τοιούτους ἔνδον καὶ ἐπὶ συμψελίοις δήσαντες μετὰ ἀνάγκης τὸ χειρότευκτον ἐργάζονται. Hanc voc. non intellexit Petavius. V. Gloss. Lat. v. Scamnum. Ducang. Συψέλιον vetus epigr. (Anth. Pal. App. 385) : Χαίρετ' Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταὶ, τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία συψέλια. Idem.]

[Συμψελλίζω, Simul balbutio. Arrian. Epict. 2, 24, 18, τοῖς παιδίοις. L. D. Maxim. Tyr. Diss. 7, 8 : Συμψελλίζειν ἔθνει παίδων ἀνοητοτάτῳ. Valck. Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6, vol. 1, p. 547, 11. Seager. Method. p. 374, 422.]

B
[Συμψελλισμὸς, ὁ, Simul balbutire. Procop. ad D. 1, 31.]

[Συμψεύδομαι, Simul mentior. Polyb. 6, 3, 10 : Ἦ καὶ συμψεύδονται καὶ συγχρῶνται πάντες οἱ μόναρχοι, καθ' ὅσον οἷοί τ' εἰσὶ, τῷ τῆς βασιλείας ὀνόματι. Plut. Mor. p. 508, E : Οὐδὲ συνεψεύσατο βουλομένῳ λανθάνειν. Schol. Aristot. p. 684, 30 : Αἱ ἀντιφάσεις κατὰ Ἀναξαγόραν συμψεύδονται.]

[Συμψευδομαρτῠρέω, Simul falsum edo testimonium. Constantin. De admin. imper. c. 14. Boiss.]

[Συμψηλᾰφάω, Contingo. V. Συμψαίρω.]

[Σύμψημα, τό. Hesychius : Συρματὶς, στρατιὰ ἢ τὰ συμψήματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα, quod Purgamenta vel similiter interpr. HSt. in Συρματὶς, scrib. videtur συμψήγματα.]

Συμψηφίζω, Computo [Gl. in activo et medio], VV. LL. [Activo Act. Apost. 19, 19 : Συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, Computarunt pretia. Aliter Euseb. Laud. Constant. 15, p. 762, 39 : Τὸ θνητὸν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ φθορᾷ καὶ ἀπωλείᾳ συμψηφίσας, Morti addixit. Pass.
C
Epiphan. vol. 2, p. 158, B : Ματθίας ὁ ἀντὶ Ἰούδα ἔσχατον συμψηφισθεὶς μετὰ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Zonaras Annal. vol. 1, p. 133, C : Εἰς τοσοῦτον συμψηφίζονται ἀριθμόν. L. D.] Sed videndum an non accipiatur et pro σύμψηφός εἰμι. [Aristoph. Lys. 142 : Ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, ξυμψήφισαί μοι. Sed ap. Xen H. Gr. 5, 3, 21 : Τὸν ἥμισυν συμψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν, scripsi, ut sententia postulabat, ψηφισάμενοι. Pollux 8, 15 : Συνεψηφίσαντο (judices). Hesychius : Ἐναρίθμιος, συμψηφισθεὶς, καταριθμηθείς. Athanas. vol. 1, p. 123, C : Τοῖς κριθεῖσιν ὑπὲρ ἡμῶν συνεψηφίσαντο μὲν ἐπίσκοποι πλείους τριακοσίων. Passive dictum, ut sit Iisdem suffragiis eligor, v. in Σύμψηφος. In Gl. quod est Συμψηφίζεται, Computat, non videtur scribendum Computatur. L. Dind.]

[Συμψηφισμὸς, ὁ, Computatio. Psellus Synops. Leg. 670 : Ὁ νομικὸς συμψηφισμὸς τῶν χρόνων. L. Dind.]

[Συμψηφιστὴς, οἱ, Computator, Gl.]

Σύμψηφος, ὁ, ἡ, Cujus idem est suffragium, Cujus eadem est sententia. Quæ interpr. data fuit et nomini
D
ὁμόψηφος : verum affertur et alia hujus vocab. interpretatio : at σύμψηφος passim signif. istam habet. Redditur etiam Astipulator, Suffragator. [Computator, Assensor, Gl.] Jungitur autem dativo [rei s.] personæ. [Rufus ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 356 : Καὶ ἡμᾶς συμψήφους χρὴ τῷ θεῷ γενέσθαι]; interdum dativo personæ simul et gen. rei : ut ap. Plat. De rep. [2, p. 380, C] : Σύμψηφός σοί εἰμι τούτου τοῦ νόμου. [Plut. Dion. c. 30 in. : Ῥᾳστώνην στρατειῶν, ὧν ἂν αὐτοὶ σ. γένωνται.] Ex Eod. [Leg. 11, p. 929, B] sine casu, Συμψήφους λαμβάνω, Accipio eos astipulatores, i. e. Habeo eos astipulatores. Quod nihil aliud est quam Mihi astipulantur. [Lach. p. 184, D : Ποτέρῳ σύμψηφος εἶ· Gorg. p. 500, A. Phædr. p. 267, B : Σύμψηφον αὐτῷ γενέσθαι· Leg. 10, p. 907, D : Σύμψηφοι τούτοις τοῖς λόγοις ἐσμέν· 7, p. 811, E : Οὓς ἂν τῷ ἐπαίνῳ συμψήφους ἔχῃ· 12, p. 947, D : Ἐὰν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω σύμψηφον ᾖ. Demosth. p. 206, 14 : Συμψήφους λαβόντες ἐκείνους. Polyb. 3, 90, 6 : Σύμψηφον τοῖς ὄχλοις ποιῶν ἑαυτόν. Diodor. 11, 15 : Ἔπεισεν αὐτῷ συμψήφους γενέσθαι.

Pollux 8, 15 : Ἐπὶ δικαστῶν ὁμόψηφοι ἐγένοντο, σύμψηφοι. || De signif. passiva Ducang. : « Σύμψηφοι Græcis dicti, Qui populi clerique suffragiis simul ad episcopatum eliguntur s. proponuntur... Theodorus Lector Ecl. 1, (13) : Ἀνατολίου τελευτήσαντος Γεννάδιος προχειρίζεται πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας Ἀκακίου τοῦ ὀρφανοτρόφου συμψήφου γινομένου. (Ubi v. Vales. p. 166.) Theophanes p. 116, de electione Palladii episc. Antioch. : Συνεψηφίσθη δὲ καὶ Παλλαδίῳ καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀναστάσιος. Iidem ὑπόψηφοι, ap. Socr. H. E. 5, 5. »]

Συμψήχω, Corrado, Contero, ut ψήχω interdum pro τρίβω et Tero ponitur : unde partic. συνεψηγμένα, Contrita. Bud. ex Diosc.

Συμψιθυρίζω, Una susurro, et q. d. Consusurro. Plut. [Mor. p. 519, F] : Παραβάλλουσι γειτόνων τοίχοις τὰ ὦτα, καὶ συμψιθυρίζουσιν οἰκέταις καὶ γυναίοις.

[Συμψιλόω, Simul spiritu tenui noto. Cram. An. vol. 1, p. 132, 24, Etym. M. p. 317, 46 : Ψιλουμένου μὲν αὐτοῦ συμψιλοῦται.]

[Συμψίω. V. Συμψάω.]

[Συμψοφέω, Collido, Constrepo, Concrepo. Polyb. 1, 34, 2 : Κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη συνεψόφησαν τοῖς ὅπλοις· et cum accus. 11, 30, 1 : Συνεψόφησαν ταῖς μαχαίραις τοὺς θυρεούς· 15, 12, 8, τοῖς ξίφεσι τοὺς θυρεούς. Planud. Ovid. Met. 15, 783.]

[Συμψυχέω, Consentio. Theodor. Stud. p. 305, D : Συμφρονοῦντες, συμψυχοῦντες· 395, E : Συμψυχῶν σοι ἐν κυρίῳ. L. D. Suid. v. Συνθυμεῖν.]

Συμψυχία, ἡ, Unanimitas, Animorum concordia, Greg. Naz. [vol. 2, p. 26, B. Theodor. Stud. p. 469, A : Ὅπου ἡ τοιαύτη σ. πάρεστιν· 532, C : Ἐν τῇ ὁμονοίᾳ, ἐν τῇ συμψυχίᾳ· 539, C : Φίλημα τὸ τῆς συμψυχίας ἀποσῶζον γνώρισμα. L. Dind.]

Σύμψυχος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem animi et sententiæ est, Unanimis, ὁμόψυχος. [Ep. ad Philipp. 2, 2. Nicephorus Cotel. Monum. vol. 3, p. 463, A : Ταῦτά σοι ὡς συμψύχῳ καὶ συμπόνῳ ἡμεῖς ἀνεπτύξαμεν. Theodor. Stud. p. 183, D; 309, E. L. Dind. || Σύμψυχα. Theophanes et Cedrenus a. 5 Pogonati : Πῦρ θαλάσσιον κατασκευάσας τὰ τῶν Ἀράβων σκάφη ἐνέπρησεν καὶ σύμψυχα κατέκαυσεν. Ubi Miscella, Una cum animalibus incendit. Rectius Goarus, Cum ipsis hominibus. Et p. 314 : Καὶ πολλὰ σκάφη ἐποντίσθησαν σύμψυχα. Alibi p. 331 de navibus : Αἱ δὲ εἰς τὸν βυθὸν αὔτανδροι κατεποντίσθησαν. Ducang. Visiones Danielis Mss. : Καὶ εὐθὺς καταποντίσεται συμψύχως ἐν τῷ βυθῷ. Idem App. p. 178. Adverbialiter dicitur etiam σύμψυχα.]

[Συμψυχόω, Cum anima conjungo. Eumath. Ism. p. 270, 2 : Ἡμεῖς δέ σου τὴν μνήμην ὥσπερ συμψυχώσαντες ἑαυτοῖς σὺν αὐτῇ ψυχῇ καὶ ταύτην φυσήσομεν.]

[Συμψύχω, Simul refrigero. Hippocr. p. 244, 15 : Αὐτὸ τὸ ὕδωρ συμψύχεται. « Theodor. Prodr. Carmen in Andronic. Comn. v. 256. » Boiss. ῡ]

Σύν, pro quo Attici dicunt Ξύν, Cum, Una cum. [De forma Ξὺν v. initio literæ Ξ, p. 1631, B—1632, A. Inter utramque formam non solum libri ita variant, ut non multum in iis sit præsidii ad singula constituenda, sed etiam inscrr., ut Attica Ol. 92, 3, ap. Bœckh. vol. 1, p. 220, n. 147, 3, ubi ΚΑΙ ΧΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ, in seqq. semper ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ. Contra in alia ib. p. 116, n. 76, quæ etiam antiquior videtur, constanter est σύν. V. Bœckh. p. 214, A med. De veteribus Atticis Photius : Ξὺν, Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σὺν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια· οὗτοι καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. Tragicis post Porsonum ad Eur. Hec. 112, Med. Add. ad v. 11, ξὺν reponentem, ubi per metrum et numeros liceret, ita fere ξὺν restitutum, ut σὺν præter metri necessitatem relictum sit tantum euphoniæ gratia, velut Soph. Phil. 122 : Ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα, ubi ξυν Triclinius. Elmslejo tamen ad Æsch. Prom. 39 (Edinb. Rev. n. 33, p. 228) συν post brevem vocalem ubique præferendum videbatur, nec nisi versus initio aut metri caussa ponendum ξύν. || In dialecto Æolica, a qua alienum videatur ξὺν, usus ejus nititur exemplis incertis, de quibus nos sub finem, ubi de mensura, et Ahrens. De dial. vol. 1, p. 48. Forma συν est in fr. Alcæi ap. Ahrens. ib. p. 249, 49; 250, 55; Sapphonis p. 257, 1, 27; 259, 5, 1; 267, 67, 2; 272, 102; ap. Theocr. 28, 10; 29, 30, 32, quamvis metro plerisque horum ll. ferente etiam ξύν. Σὺν constanter etiam inscr. antiquissima Elea ap. Bœckh. vol. 1, n. 11. || Doridis antiquioris exx. formæ ξὺν, quæ memorat Ahrens. vol. 2, p. 360, ex Aristoph. Lys. 93 (ubi recte Brunckius συναλίαξε, ut συνθήκα est 1268), et ex fœderibus ap. Thuc. 5, 77, 79, ubi facile consuetudo Thuc. fallere potuit librarios, nullius fere momenti sunt, nec majoris duo ex inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 369, B fin., ubi ne apographa quidem consentiunt, σὺν autem commendant reliqui ejusdem inscr. loci. || Ionicæ antiquiori σὺν, non ξὺν, tribuendum videri animadvertit G. Dindorf. De dial. Herodoti p. 43, etsi non infrequens ejus in libris ξὺν, multo vero frequentius in libris Aretæi, scriptorum Hippocrateorum, aliorumque recentiorum. Ac diserte Photius : Ξύμβαθι, σύμβαθι· ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Homerum quod Heynius ad Il. A, 241, judicavit metri tantum gratia præferre ξὺν, libri parum confirmant, qui in vocc. quibusdam, ut ξυμβλήμενος, ξυνοχῇ, etiam præter metri necessitatem ξὺν fere tuentur : eademque aliorum Epicorum ratio est. In libris Pindari etsi ξὺν apparet interdum, ut in locis vv. Συνάορος et Συνίημι citandis, recte tamen judicari videtur poetam σὺν dixisse, nisi ubi metrum posceret ξύν. || Bœotica forma Σοὺν est in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, n. 1569, III, 38, 39, ut ib. est σούγγραφος et σουγχώρεισις.] Hæc præp. Σὺν solo dat. jungitur, ut Cum ap. Latinos ablativo. [Apud Byzantinos aliosque recentt. etiam genitivo. V. sub finem.] In proverb. Σὺν τῷ κυνὶ, καὶ τὸν ἱμάντα, Una cum cane lorum quoque. Apud Hom. frequens βῆναι, s. νέεσθαι aut φεύγειν σὺν νηυσί : de quo usu dicetur et postea. Il. Δ, 162 : Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Herodian. 3, [7, 12] : Τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ στρατῷ, Cum recentibus s. novis copiis. Σύν τινι εἶναι, pro eo quod Latini dicunt Facere cum aliquo, Stare a partibus alicujus, Favere alicui, Juvare aliquem. Xen. Hell. 3, [1, 18] : Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι· Cyrop. 7, [5, 77] : Τοὺς μὲν οὖν θεοὺς οἴεσθαι χρὴ σὺν ἡμῖν ἔσεσθαι, Nobiscum facturos, Nobis opitulaturos. Conv. [6, 10] : Ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ, Jacta sors Critobulo favit. [Comm. 1, 2, 33 : Μαθεῖν παρ' ὑμῶν πότερον τὴν τῶν λόγων τέχνην σὺν τοῖς ὀρθῶς λεγομένοις εἶναι νομίζοντες ἢ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς ἀπέχεσθαι κελεύετε αὐτῆς· εἰ μὲν γὰρ σὺν τοῖς ὀρθῶς, δῆλον ὅτι ἀφεκτέον ἂν εἴη τοῦ ὀρθῶς λέγειν· εἰ δὲ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς, δῆλον ὅτι πειρατέον ὀρθῶς λέγειν.] Σὺν θεῷ, Deo juvante : ut σὺν θεοῖς, Diis juvantibus, ut Cic. loquitur : quo sensu Virg., Ventis et diis secundis agmen agens : cui contr. est Adversis diis, ap. Juven., ut et Ovid. dicit, Adverso movimus ista deo, et Iratis diis, ut Plaut., Diis meis iratissimis. Hom. Il. Γ, [439] : Ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ, Minerva juvante vicit. Od. [Γ, 2] : Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων, de Ulysse, cui Minerva auxiliabatur quicquid conaretur [Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει prov. ap. parœmiographos et Hesych.] : quamobrem N, [390] Idem dicit, Καί τε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην Σὺν σοὶ, πότνα θεά, Te juvante. [O, 403 : Σὺν δαίμονι.] Quibus in ll. non additur quidem dat. θεῷ, sed subauditur : additur autem in sequentibus, omisso nomine proprio. [Pind. Nem. 8, 17 : Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος· Isthm. 3, 23 : Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος.] Soph. Aj. [779] : Τάχ' ἂν Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι, i. e. μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, Dei auxilio, ope, Deo juvante, vel etiam Dei beneficio : quod in N. T. dicitur διὰ τῆς χάριτος Θεοῦ : ut et ap. Xen. [Œc. 11, 20] accipitur, Ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν θεοῖς ὁρῶμεν. Ambigue autem ludebat Stratonicus citharœdus, quum cuidam interroganti quot haberet discipulos, respondit, σὺν τοῖς θεοῖς, δώδεκα : nec enim volebat dicere se Dei beneficio habere discipulos duodecim; sed, habere se duodecim discipulos una cum diis : i. e., Esse discipulos duodecim numero, si dii quoque, quorum simulacra stabant ἐν τῷ διδασκαλείῳ, in hoc numero comprehenderentur : erant enim ibi novem Musarum statuæ, et una Apollinis. Huic σὺν θεῷ respondere ajunt, quod Terent. Adelph. dixit, Est, diis gratia, unde hæc fiant. Itidem accipi potest

in hoc l. ejusd. Xen. Cyr. 5, [5, 19] : Νίκης γενομένης σὺν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας, Quum nos Dei beneficio victoriam obtinuerimus. Nisi malis, Deo juvante, Dei auxilio. Vel etiam, Deo ita volente : ut accipitur in proverbiali hoc senario [Soph. Aj. 383], Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται· quem Erasm. sic vertit, Deo volente quisque ridet atque flet. Alioqui σὺν θεῷ redditur etiam Deo benevolente, propitio, favente. Thuc. 1, [86 fin.]: Ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Diis benevolentibus et secundis invadamus eos qui injuriis nos lacessiverunt. [Cum plur. etiam Hom. Il. Ω, 430 : Πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν. Pind. Ol. 8, 14, Isthm. 1, 6, et sæpe Tragici.] Quæ verba sic etiam resolvere queas, Invadamus eos qui nobis injuriam intulerunt, prius deos precati ut nobis adsint et adversarios nostros nobiscum debellent. Qualis resolutio et in sequentibus exemplis locum habet. Synes. Ep. 143 : Μεθ' ἃς σὺν Θεῷ ὁδοῦ ἕξομαι, Iter ingrediar Deo volente, Iter ingrediar, et precabor Deum ut id ipsum meum iter prosperet. Sic et alibi ; Epist. 126 : Καὶ ἀγνὰ σκεύη προευτρεπίζομαι, σὺν Θεῷ δὲ εἴην ἐπιβαλλόμενος, Faxit autem Deus ut prospere id aggrediar. Aliquando additur δὲ, et est παρενθετικὸν, præsertim quum sequitur εἰπεῖν, aut εἰρήσεται, vel εἰρήσθω. Synes. Ep. 132 : Κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, (σὺν Θεῷ δ' εἰρήσθω,) θαῤῥῶ, Cum bona Dei venia dictum sit, Absit verbo invidia. Volunt enim deprecandæ invidiæ causa παρεμβεβλῆσθαι, sicut quum dicitur, Σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω· item, Ἀπείη δ' ἡ Ἀδράστεια, s. φθόνος ἀπέστω. Sic ap. Aristoph. Pl. [115] : Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,) Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Quod perinde esse puto ac si quis ita loqueretur, Hoc autem ita dicetur a me, ut interim Deum mihi optem propitium, vel sperem. Vel, Quod tamen absque numinis ope, s. favore, absit ut sperare ausim, vel mihi polliceri. At quidam exp. Faxit Deus ut eveniat quod dico. Plato itidem parentheticῶς usurpat σὺν θεῷ εἰπεῖν, omisso δὲ, sed ita tamen ut illud εἰπεῖν supervacuum sit : ut in Epist. [4, p. 320, C] : Ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ (σὺν θεῷ εἰπεῖν) ῥᾴδιον ἔσται, Facile erit, Deo juvante. Vel etiam, Modo Deus non adversetur. Idem hoc ipsum σὺν θεῷ εἰπεῖν posuit pro eo quod hodie dicimus, Dei beneficio, Deo bene vertente. Itidem in Epist. [ib. B] : Τὰ μὲν οὖν εἰς τὸ παρὸν, σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, Ea autem in præsentia, Dei quidem beneficio, bene se habent. Ex Herodoto autem affertur de Crœso, Σὺν θεῷ εἰρημένον, pro Quod divino instinctu dictum est. [Eadem signif. Pind. Nem. 6, 25 : Σὺν θεοῦ τύχᾳ· fr. post Isthm. : Σὺν θεῶν αἴσᾳ.] Σὺν νόμῳ, Secundum leges. Quo genere loquendi utitur Plato Leg. [11, p. 924, A], necnon Xen., qui dicit [Cyrop. 1, 3, 16], Σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, Secundum legem judicium ferre, i. e. Ita ut leges jubent, non contra leges. [Similiter dicuntur σὺν δίκῃ vel τῷ δικαίῳ, τύχῃ, ἀληθείᾳ, ὀργῇ, ὕβρει, δόλῳ, ἀλκῇ, κέρδει, φθόνῳ, χαρᾷ, τάχει, φόβῳ, τέχνῃ, et alia apud Tragicos et ceteros omnes : quæ partim notata sunt in illis vocc.] Item σὺν τῷ χρόνῳ, Progressu temporis. Gallice eodem plane modo dicimus *Avec le temps*. Sonant enim hæc, Cum tempore. [V. Χρόνος. « Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ, Duris apud Steph. B. in Ἔφεσος. » Hemst.] Alicubi σὺν, veluti supervacanea, non redditur Lat. præpositione Cum : ut in l. illo quem supra ex Hom. citavi, Σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, Magno suo malo pœnas luerunt : quemadmodum et ap. Xen. [Cyrop. 3, 1, 34] : Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, Tuo commodo pœnas sumere, Ad tuum commodum pœnas exigere, Pœnas exigere prout tibi expedit. [Et ibid. σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, et alibi σὺν τῷ δικαίῳ, καλῷ, γενναίῳ, ἀδίκῳ. Æsch. Ag. 156 : Τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξε. Et contra σὺν κακῷ Soph. El. 530, et alia similia.] Quibus additur et hoc Thuc. [1, 84], ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν, Laude incitare. [Et ibid. : Ἤν τις ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ· et ξὺν χαλεπότητι. Æsch. Pers. 470 : Ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ· 755 : Πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ· Sept. 885 : Διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ, et quæ alia hujus sunt generis.] Alicubi contra omissum subauditur. Thuc. 4, p. 147 [c. 78] : Πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, Cum mille et septingentis militibus

A armatis. Et p. 148 [c. 83] : Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου, Cum exercitu. Observavi autem et in nonnullis scriptorum Latinorum ll. omissam itidem præp. Cum, nisi me memoria fallit. Sunt qui huic loquendi generi addant et hoc Thuc. 4, p. 146 [c. 75] : Δέκα ναυσὶν ἐς τὸν πόντον ἐσεπεπλεύκει· quoniam sc. Hom. frequentissime dicit σὺν νηυσὶ, ut Il. B, 74, Φεύγειν σὺν νηυσί· 140 : Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν· 236 : Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Sed his in ll. σὺν accipiunt pro ἐν, In. At præp. σὺν omissæ ante αὐτῷ vel αὐτοῖς, ut ap. Xen. Cyrop. 3, [13, 19] : Ἧκεν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις, exempla habes supra in Αὐτός. [Conf. de præp. addita et omissa ante vel post αὐτὸς Lobeck. ad Phryn. p. 100. Interdum interponitur καὶ, ut in inscr. C. I. vol. 3, p. 15, n. 3863 : Ζηνοδότῳ τῷ γαμβρῷ μου σὺν καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ. || Per anastrophen Hom. Od. O, 410 : Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν. H. Apoll. 165 : Ἱλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν. Quintus 10, 425 : Ὣ σὺν ἐώλπειν ... βιότου κλυτὸν οὐδὸν ἱκέσθαι. Sæpe etiam
B per tmesin dirimitur, interpositis partt. ῥα, de quo v. intt. Hesychii v. Σύῤῥα in annot. et Auct., vel τε et aliis.]

|| Σὺν interdum absolute et sine casu ponitur adverbialiter, adjuncto δὲ aut καὶ, pro Pariter, Una, Simul, Simul et, Pariter et. [Apoll. Rh. 1, 74 : Σὺν καὶ τρίτος ἦεν Ὀϊλεύς. Dionys. Per. 843 : Σὺν καὶ παρθενικαὶ ... σκαίρουσιν.] Nicand. Ther. 8 : Κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνίγρους Ἑρπηστὰς ἔχιάς τε. Itidem et Πρὸς δὲ usurpatur, ut videre poteris in Στύππη. [Manetho 2, 82 : Σὺν καὶ χείρεσσι κάρηνα. Athen. 2, p. 49, A : Εἰ μὴ τὴν Διογένους βακτηρίαν σὺν καὶ τὼ πόδε ἀριθμῶν τρίποδα προσηγόρευσε. Æsch. Ag. 586 : Δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν εἰκὸς μάλιστα, ξὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ. Soph. El. 299 : Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών· et similiter 746 ; Ant. 85 : Σὺν δ' αὔτως ἐγώ· 432 ; Aj. 1288 : Σὺν δ' ἐγὼ παρών· et ib. 958 : Γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς· Eur. Herc. F. 785 : Δίρκα θ' ἁ καλλιρρέεθρος σύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι πατρὸς
C ὕδωρ βᾶτε λιποῦσαι· Orph. H. prœm. 27 : Σύν τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας· nisi fallit scriptura, pariterque in epigr. Anth. Pal. 7, 330, 3 : Τὴν σορὸν αὐτὸς ἑαυτῷ θῆκεν, σύν τε, γυναικὶ, et his quoque ll. scribendum δὲ, ut ap. Ariston. ib. 6, 306, 7, est, σὺν δὲ θυείαν. Ap. Apoll. Rh., sæpius usum similiter illo σὺν δὲ, schol. 3, 700 : Ὄμοσον, ὅττι τοι εἶπω σιγήσειν ἐν θυμῷ σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι, accepit pro συνδρήστειρα vel συνεργός. Σύν τε, ubi solum sufficiebat σὺν, ponit Quintus 6, 193 : Αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ Τηλεφίδης ἀνόρουσε καὶ ἐς στρατὸν εὐρὺν ἵκανε σύν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν· 380 : Ἐλαίης, ἥν τε βίη ποταμοῖο κατὰ ῥόον ἠχήεντα σύν τ' ὄχθης ἐλάσῃσι, deceptus fortasse locis antiquiorum, ut Callim. Lav. Min. 139 : Δέχεσθε τὰν θεὸν σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς. Sed probabilius est σύν γ' esse scribendum et ap. Quintum et ap. Manethonem, ubi similiter ponitur σύν τε, particula τε aut redundante aut non necessaria, ut 1, 107, 110 ; 5, 63 ; 6, 466, 563. Hoc autem σύν γε frequentat Niceph. Greg. Hist. Byz., ut 1, 2, p. 8, C : Βαλδουῖνός τε καὶ οἱ σύν γε αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν διαλαχόν-
D τες· 12, 8, p. 373, F : Τὰς ἁπάντων χειροῦμαι σύν γε θεῷ διαθέσεις καὶ γνώμας· quod restituendum 9, 14, p. 285, B : Τὰ τῆς γνώμης τοῦ τοιούτου βασιλέως γνωρίσματα ξύν τε ἄλλοις καὶ ἡ τῆς ἀλώπεκος ἐδείκνυ εἰκών. Sic idem μετά γε pro simplici μετά. Quod cum σὺν pleonastice conjungere solet Constantin. Man. Chron. 1933 : Καὶ σὺν αὐτῇ καὶ μετ' αὐτῆς ἐπέφαινεν ἀνθρώποις· et 2621, 3920, 4892 ; et 4132 : Καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ. || Singularis est usus ap. intt. Græcos V. T., de quibus Schleusner. Lex. : « Cohel. 2, 17 : Ἐμίσησα σὺν τὴν ζωὴν, Odi vitam. Sic ib. 3, 11, ubi v. schol. ap. Montef. in Hexapl. (17 : Σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ θεός· ubi adv. pro ὁμοῦ·) 4, 3 ; 8, 15, 17. Aquila Gen. 1, 1 : Ἐν κεφαλαίῳ ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν· 16 : Καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς ... σὺν τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν καὶ σὺν τὸν φωστῆρα τὸν μικρόν· et ib. 27. Cohel. 9, 15 : Οὐκ ἐμνήσθη σὺν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πένητος ἐκείνου. » Conf. quæ de illo σὺν interdum depravato in locis hujusmodi (ut in σὺ ap. Aquilam Gen. 20, 10) disputat Coteler. ad Patr. Apost. vol. 1,

p. 110. || Genitivo jungunt Byzantini. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 38, D : Σὺν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐγχειριδίου. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 945, B : Σὺν τοῦ ὅρους· C : Σὺν τῶν κληρονόμων· et : Σὺν τῶν παίδων· et sæpius in seqq. Diploma PP. Basilii sec. 12 ap. Montefalc. Palæogr. p. 404 fin. : Μακαρισμάρια σὺν τῶν φωταγωγιῶν. Quanquam sic jam inscr. Bospor. a. p. C. 130 ap. Bœckh. vol. 2, p. 155, n. 2114, c : Σεύηρος Σωκράτου Τιανὸς σὺν γυναικὸς Μελιτίνης et alia ib. d, iisdem verbis : ut vix dubitem in Phanagor. ib. p. 163, n. 2127, 4 : Ηὖν δὲ συνηρώων χῶρον ἔχοις φθίμενος, recte corrigi νῦν δὲ σὺν ἡρώων· quum nihili esse videatur ηὖν, quod retulimus in Ἐΰς vol. 3, p. 2441, A (pariterque εὖς, de quo ib., in εἷς mutandum ap. Herodianum ex conjectura Lehrsii).]

|| Σὺν in compositione quoque, Communionis signif. habens, accipitur pro Simul, Una, Pariter, Communiter : ut in σύσσιτος, συστράτηγος, et similibus aliis. Aliquando significat Contractionem s. Coitionem leniter s. sensim procedentem : ut in σύνοξυς, quo significatur Qui sensim in mucronem coit, Sensim in mucronem desinens, itidem et in σύστομος, ac similibus. Interdum adjuvat vim verbi, gratiamque addit : ut in συντελῶ, Ad consummationem confero. Nonnunquam vacat, et ornatus causa additum est, ut in συμπαιδεύω : quemadmodum et Lat. Con vacat in Condocefacio, Commemini. Porro ultima hujus præp. litera ν in compositione aliquando vertitur in γ, sequente alio γ, vel κ aut χ, [vel ξ,] ut in συγγάλακτος, συγκάθεδρος, συγχωρέω, [συγξέω, quod v.] : aliquando in λ, sequente alio λ, ut in συλλαμβάνω : aliquando in μ, ut ante β, μ, π, φ, veluti in συμβαίνω, σύμμετρος, συμπάσχω, συμφύω : aliquando in ρ, ut ante ρ, velut in συῤῥάπτω : interdum in σ, ut sequente σ cum vocali, velut in σύσσωμος, σύσσιτος : interdum omittitur, sequente ζ, σκ, σπ, στ, σφ, σχ, ut in σύζυγος, σύσκηνος, σύστασις, σύστημα, συσφίγγω, συσχολάζω. At immutatum permanet sequente vocali aut diphthongo, item sequente δ, θ, ν, τ. [Producto υ, quod in ceteris dialectis corripitur, forma ξῦν usus videtur Theocr. in carmine Æolico 28, 25 : Δώρῳ ξῦν ὀλίγῳ· quocum præter alia consonantis in præpositionibus ab Æolibus duplicatæ (si quis ξυννολίγῳ præferat) exempla, Ahrens. De dial. vol. 1, p. 57, contulit ξῦνοίκην ap. Sapph. in fr. ap. Stob. Fl. 71, 4, et alia valde incerta. L. Dind.]

[Συνααρὼν, ῶνος, ὁ, Collega Aaronis in sacerdotio, Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 82, 4. Boiss.]

[Συνᾰβολέω, Occurro, Obviam fio. Hesychius : Συνηβόλησεν, ἀπήντησεν, ut Babrius Fab. 61, 3 : Καὶ πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις. Conf. Συμβολέω.]

[Συνᾰγαλλιάομαι, Simul lætor. Eust. Opusc. p. 221, 80 : Οὐκ ἐνθυμεῖται δὲ ὁ τοιοῦτος μοναχὸς οὐδὲ τὴν τοῦ βίου κατάγνωσιν, ἣν καταψαλλομένην ἀκούων συνηγαλλιᾶτο καὶ συγκατεγίνωσκεν. L. Dind.]

[Συναγαλλίασις, εως, ἡ, Communis lætitia, exsultatio. Theodor. Stud. p. 482, C : Καταξιῶσαι τῆς τε τοῦ υἱοῦ σου συνοψίσεως καὶ συναγαλλιάσεως αἰωνίου. Ita L. Dindorf.]

[Συνᾰγάλλομαι, Una exsulto. Gregor. Naz. vol. 1, p. 703, A : Πάντα γὰρ εἰς καλὸν τῇ πανηγύρει συντρέχει καὶ συναγάλλεται. Valck. Id. In Julianum Invect. 1, p. 10 : Συναγάλλεται τοῖς τοῦ Θεοῦ τέκνοις εὐφραινομένοις. Angl. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 337 med. Boiss. Pamphilus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 284, B fin. : Τέρμασι πᾶσιν ἀειζώοις τε θεῷ συναγάλλεις (l. —λει). Zonaras Annal. vol. 1, p. 13, B : Τὸ πανάγιον πνεῦμα τούτοις (τοῖς βάθεσι) τῆς θεότητος... συναγαλλόμενον. Ephræm Syr. vol. 1, p. 13, A. L. D.]

[Συνάγαμαι, Simul admiror. Dionys. Areop. Epist. 7, p. 443, 2. ᾶᾶ Boiss.]

[Συνᾰγᾰνακτέω s.] Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. [Menander ap. Stob. Fl. 113, 9, 5 : Συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκείως ὁρᾷ ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφρονεῖν. Polyb. 2, 59, 5 : Εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν· 4, 7, 3 : Συναγανακτοῦντες τοῖς Πατραιεῦσι· 76, 5 ; 6, 6, 6. Dionys. A. R. 10, 6 fin. ; 11, 39 med. Lucian. Abd. c. 9 ; Strabo 4, p. 195, et sæpissime Plut.]

A Συναγανάκτησις, εως, ἡ, [Indignatio communis ;] Condolescentia, Bud. apud Aristot. [H. A. 9, 7 med. : Ἔτι δὲ περὶ τὴν ὠδῖνα δεινὴ ἡ τοῦ ἄρρενος θεραπεία καὶ συναγανάκτησις. Dionys. A. R. 7, 45 : Εἰκότως ἀγανακτοῦμεν καὶ βοηθείας τινὸς οἰόμεθα δεῖν οὐκ ἄνευ τῆς ὑμετέρας συναγανακτήσεως τυχεῖν.]

[Συνᾰγᾰπάω, Amore communi prosequor. Polyb. 1, 14, 4 : Συναγαπᾶν τοὺς φίλους· Exc. Vat. p. 5 ed. Heys. : Συμμισεῖν τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθροὺς καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους. Eust. Opusc. p. 226, 52 : Ὁ κατ' ἐξαίρετον ἠγαπημένος, ἀλλά γε καὶ συνηγαπημένος παντὶ μερικῶς ἐκλεκτῷ.]

[Συναγγελίζομαι, Lucian. Antioch. in Routhii Reliq. Sacr. vol. 3, p. 285. Boiss.]

[Συναγγέλλω, Simul nuntio. || = I. q. ἀγγέλλω. Zosim. 4, 55 : Τούτων τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ συναγγελθέντων· 5, 14 : Ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα τῷ βασιλεύοντι συνηγγέλθη. » J. H. Maius. Ap. Dionys. A. R. 10, 26 med. : Τούτων δὲ ἅμα συναγγελλομένων, nunc προσαγγ. ex cod. Vat. legitur.]

B Συνάγγελος, ὁ, ἡ, Qui una mittitur nuntius. [Herodot. 7, 230 : Τὸν σ. αὐτοῦ ἀπικόμενον ἐς τὴν μάχην ἀποθανεῖν.]

[Σύναγγος, Ἡρωδιανὸς ἕκτῳ φησὶ, Σύναγγος, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συνάγγιος, ὡς Σίγγιος, Steph. Byz.]

Συνᾰγείρω, γερῶ, Colligo, Congrego. [Συναγείρω, Agglomero, Gl. Pollux 3, 128. Aristoph. Pl. 584 : Ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει. Theocr. 22, 76 : Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους. Orph. Arg. 69 : Συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας. Epigr. Anth. Pal. 9, 590, 1 : Ἡ τέχνη συνάγειρεν ἃ μὴ φύσις. Herodot. 1, 4 : Στόλον μέγαν συναγεῖραι. Thuc. 4, 75 : Ξυναγείραντες ἀπὸ τῶν ξυμμάχων στρατιάν. Xen. Cyrop. 8, 6, 19 : Συνήγειρε στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα· Anab. 1, 5, 9 : Τοσούτῳ πλέον συναγείρεσθαι βασιλεῖ στράτευμα· Vect. 4, 40 : Πλειόνων συναγειρομένων ἀνθρώπων· Hier. 1, 11 : Ἔνθα τὰ ἀξιοθεατότατα δοκεῖ ἀνθρώποις συναγείρεσθαι. Plato Critiæ p. 121, C : Ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς

C τὴν ... οἴκησιν. Æschines p. 66, 9 : Συναγείρας ἐξ ἁπάσης τῆς Εὐβοίας στρατόπεδον. Isocr. p. 58, D : Ἅπαντας τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας συναγείρας. Polyb. 2, 18, 7 : Συναγείραντες τοὺς συμμάχους. Antonin. Lib. c. 2, p. 14 : Συνήγειρεν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σῦν. De re Lysias p. 911, 3 : Τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε.] Luciano frequens [Nigrin. c. 7 : Τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων· De d. Syria c. 36 : Οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι]. Utitur et Hom. [Il. Δ, 90 : Πολὺν βίοτον συναγείρων (ut Manetho 3, 321)· Υ, 21 : Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα·] Od. Ξ, [323, Τ, 293] : Ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς· [Ο, 680, quod erat συναγείρεται ἵππους, nunc συναείρεται scriptum, quod v. Apoll. Rh. 1, 1233 : Ἀμηχανίῃ δὲ μόλις συναγείρατο θυμόν. Manetho 2, 249 : Χρήματα καὶ δασμοὺς συναγειρόμενον βασιλεῦσιν. Et forma epica aor. sec. Hom. Il. Λ, 687 : Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες δαίτρευον· quod præsenti dicitur Ω, 802 : Αὐτὰρ ἔπειτα εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα· ubi plerique —γειράμενοι, quod transitiva si-

D gnif. dicitur. Orph. Lith. 322 : Λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους. Tryphiod. 144. Aratus 793 : Χειμῶνος συναγειρομένοιο. Sed eidem 752 : Γινώσκεις τάδε καὶ σύ· τὰ γὰρ συναείδεται ἤδη ἐννεακαίδεκα κύκλα φαεινοῦ ἠελίοιο, ὅσσα τ' ἀπὸ ζώνης εἰς ἔσχατον Ὠρίωνα νὺξ ἐπιδινεῖται, quod Buttmannus ex libris nonnullis restituebat συναγείρεται, scribendum potius συναείρεται, quod cum altero confusum etiam ap. Hom. l. modo cit. et a poeta erudito non alienum. Improprie Plato Protag. p. 328, D : Μόγις πως ἐμαυτὸν ὡσπερεὶ ξυναγείρας εἶπον (Aristid. vol. 1, p. 300 : Κατὰ μικρὸν οὕτω συνηγειρόμην μόλις τε καὶ χαλεπῶς)· Phæd. p. 67, C : Ἐθίσαι τὴν ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὑτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι· Charm. p. 156, D : Ἀνεθάρρησά τε καί μοι κατὰ σμικρὸν πάλιν ἡ θρασύτης ξυνηγείρετο καὶ ἀνεζωπυρούμην. Theocr. 15, 57 : Θάρσει, Πραξινόα. — Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη. Et similiter Christodor. Ecphr. 7 : Δριμὺ μένος ξυνάγειρεν. Constantin. Orat. ad SS. cœtum p. 680, 24 : Συναγείραντες εἰς ἑαυτοὺς καὶ οἱονεὶ συστείλαντες τὸν νοῦν. Perf. συναγήγερκας ponit Theo-

dor. Prodr. p. 181 med.; συναγηγερμένοι Phot. s. Suid. Utriusque temporis partic. Hesychius. L. Dind.]

Συνᾰγελάζω, i. q. ἀγελάζω. Exponitur et Consocio. Bud. συναγελάζεσθαι exponit Gregatim vivere, in Aphr. De anima 2 : Ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ᾽ ἔχειν φαμὲν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει ἂν ἔχοι κοινωνικὸς εἶναι. [Aristot. H. A. 9, 2 init. : Τῶν ἰχθύων οἱ μὲν συναγελάζονται μετ᾽ ἀλλήλων καὶ φίλοι εἰσίν· et sæpius in seqq. Polyb. 6, 5, 7. Plut. Mor. p. 917, C; 979, F. Ælian. N. A. 1, 2. De pueris Plut. Camill. c. 10 init. : Βουλόμενοι συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ᾽ ἀλλήλων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς παῖδας. Ps.-Plut. Mor. p. 40, A : Τὴν διάνοιαν, τοὺς μὲν ἐπαινοῦντας φεύγουσαν, προστρέχουσαν δὲ καὶ συναγελαζομένην τοῖς ψέγουσι τὰ εἰρημένα. Hesychius : Συναγελάζονται, συνδιαιτῶνται. Et Μονιὸς, ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος.]

Συναγελασμὸς, ὁ, Aggregatio, [Congregatio, add. Gl.] Armenti s. gregis in eundem locum congregatio. In Geop. [16, 1, 10] habetur in propria significatione : Ἔν τε τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος, pro quibus habetur ap. Varron., Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit, etc. [Plut. Mor. p. 980, A.] || Συναγελασμὸς in VV. LL. vertitur etiam Consociatio, ex Cic. [Plut. Comp. Lycurg. cum Num. c. 4 init. : Ἐπιστασίαις παίδων καὶ συναγελασμοῖς. « Porphyr. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 55 : Ἐκ τοῦ σ. καὶ τῆς κοινωνίας. » Wakef. Hippodam. ib. vol. 2, p. 125. Iambl. In Nicom. p. 114, D. Valck.]

Συναγελαστικὸς, ή, όν, Congregabilis, ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ et ἀγελαῖα, supra. [Porphyr. De abst. 3, 11. Artemid. 2, 20, p. 174 : Διὰ τὸ σ. αὐτῶν.] Eust. [Il. p. 1051 extr.] : Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα. [De hominibus id. Opusc. p. 21, 73; et 63, 38 : Συναγελαστικόν τι καὶ οἱ ἀγαπῶντες. Hierocl. Stob. Flor. vol. 3, p. 10 : Ἡ φύσις σ. ἡμᾶς ἀπειργάσατο. Nemes. De nat. hom. c. 1, p. 22 : Φύσει συναγελαστικὸν ζῷον γέγονεν ὁ ἄνθρωπος.]

[Συναγέννητος, ὁ, ἡ, Simul non natus. Theodoret. H. E. 1, 5, p. 22, 34 : Συναγέννητον τὸν υἱὸν λεγόντων. Athanas. vol. 1, p. 730, B; 739, C, bis; Epiphan. vol. 1, p. 733, B : Σ. τῷ Πατρί. Simplici ν Phot. Bibl. p. 303, 38. L. D. Justinus Mart. p. 158 ed. Par.]

[Συνᾰγερμὸς, ὁ, Congregatio, Collectio. Pollux 3, 129 : Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμός· 9, 142. Porphyr. ap. Stob. Ecl. 1, 52, p. 1036 Heer. : Ὁ λογισμὸς, συναγερμὸς ὢν μνήμης. Ex Olympiod. In Plat. Phædon. citat Bekker. Ind. Anecd. V. Συναγυρμός.]

[Συναγερτικὸς, ἡ, όν, Congregans. Maximus Conf. vol. 2, p. 154, A : Θέλημά ἐστι φυσικὸν ἡ ἁπλῶς καὶ ὡσαύτως ἔχουσα τῶν κατὰ φύσιν συστατικῶν ὁρμή τε καὶ ἔφεσις· θέλημα δὲ γνωμικὸν ἡ τῶν καθ᾽ ἡδονὴν συναγερτικῶν ποιὰ καὶ διάφορος κίνησίς τε καὶ ὄρεξις. Sed leg. videtur συνεγ. L. Dind.]

[Συνᾰγῐάζω, Simul sanctifico. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 663, C : Ὃς ἐπειδὴ ἅπαξ πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπάσατο... τὴν ἐπίκηρον τῆς σαρκὸς φύσιν ..., ἀεὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ συναγιάζει τὸ κοινὸν τῆς φύσεως. L. Dind.]

[Συνᾰγῑνέω, Colligo. Arrian. Ind. 8, 10 : Τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλόν οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ ἑωυτοῦ εἶναι κόσμον.]

[Συνάγιος, ὁ, Simul sanctus. Epiphan. vol. 1, p. 891, B : Τρία ἅγια, τρία συνάγια· vol. 2, p. 71, A. L. D. Cæsar. Quæst. 3, p. 16.]

Συνάγκεια, ας, ἡ, Convallis [Gl.], Locus, in quo duæ valles inter se conveniunt. Ita redditur in VV. et hoc certe sensu συνάγκεια et Convallis plane sibi respondent; sed alii tam late patere existimant συναγκείας, quam μισαγκείας significationem. Suid. tamen συνάγκειαν exponit σύνδενδρον τόπον, quod convenit cum illo Theophr. loco [H. Pl. 2, 4, 8], Συνάγκειαν φυτεύειν, quo sensu Convallis virens a Virg. dicitur. [Diod. 3, 68 fin. : Ὥστε τὸν ἥλιον μὴ διαλάμπειν διὰ τὴν συνάγκειαν· 4, 84 : Συναγκείας δένδρων οὔσης· 5, 19 : Δένδρα πρὸς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι διαίτας ἔχοντα συναγκείας· 43 init. : Συνάγκειαι δένδρων ὑψηλῶν· 19, 21 : Δένδρων φυσικὰς συναγκείας.] Eidem in litera ξ, est Ξυνάγκεια, ὁ κοῖλος τόπος, ut Convallis dicitur cava ab eodem Virg. [Georg. 2, 186, afferenti etiam ex Arriano : Ὁ δὲ ὑποA τεμόμενος αὐτὸν ἐν ξυναγκείᾳ τινὶ, βάλλει κατὰ νώτου τὸν ἄνθρωπον. Idem in Μισγάγκεια : Ξυνάγκεια δὲ λέγεται ὡσαύτως ὁ κοῖλος τόπος. Ubi est var. ξυναγγ., ut Babr. 27, 2 : Ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ (συνεχείᾳ Furia n. 355, quocum confunditur etiam Diodori l. primo) κοίλη, pro συναγκείᾳ, Lacuna. Leon. Tarent. Anth. 6, 188, 5 : Ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο (Pan). Polyb. 18, 14, 5 : Συναγκείας, ὀφρῦς. Plut. Timol. c. 28. Strabo 12, p. 535 extr. : Διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου.]

[Σύναγκος, τὸ, i. q. συνάγκεια, ap. Themist. Orat. 11, p. 151, D : Καὶ οὔτε πέτραι αὐτὰς ἀνείργουσιν, οὔτε συνάγκη, οὔτε ὀρῶν κορυφαὶ ἠλιβάτων, οὔτε κρημνοὶ ἀπορρῶγες, οὔτε φάραγγες ἀφεγγεῖς. Nisi scrib. συνάγκειαι.]

[Συναγλᾰΐζω, Simul exorno. De oratione Eustath. Il. p. 1053, 45 : Τῷ ἀγλαῷ ... συναγλαΐζει τὴν γραφήν· Od. p. 1569, 58 : Ὅτι δὲ συναγλαΐζει κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι, καὶ γλυκέως φράζει τὰ καλὰ, δῆλόν ἐστιν.]

Σύναγμα, τὸ, Sedimentum lotii, quasi Collectio. B A Galeno exp. ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Citatur ex Hippocr. Epid. 6, [sect. 3 Aph. 11 : Τὸ μετ᾽ οὔρησιν παιδίοισι μᾶλλον, Post mictionem coitio pueris magis contingit. Ubi τὸ μετ᾽ οὔρησιν σύναγμα, Post mictionem coitionem aut concretionem, calculum in vesica puerorum vocat, eorum quæ in vesica post mictionem remanent, concretionem et subsidentiam intelligens, atque adeo calculum, qui ex illa subsidentia post mictionem in vesica relicta gignitur. Illicque τὸ σύναγμα τὴν σύστασιν καὶ πῆξιν significat, ut exponit ibidem Galen., ut sit σύστασις καὶ ὑπόθεσις τῶν ἐν κύστει μετὰ τὴν οὔρησιν, Eorum quæ post urinæ mictionem remanent, concretio quædam ac depositio aut subsidentia. Σύναγμα etiam agnoscit ex l. 7 Epid. p. 1230, D, sed σύστημα passim legitur. Foes. Conf. Salmas. De calculo p. 212 seqq. L. D. || Congregatio. Schol. Eurip. Hec. 310 : Ἐὰν πάλιν γένηται σύναγμα στρατοῦ καὶ ἀνάγκη τῶν πολεμίων. Boiss. Cohel. 12, 11 sec. cod. Alex. συναγμάτων, schol. συνταγμάτων, συναντημάτων. Schleusner.]

C [Συναγνεύω, Simul castus sum. Porphyr. De abstin. 4, 6, p. 311, 1 : Ὅτι μὴ πρὸς τὰς ἀναγκαίας συναγνεύουσι χρείας.]

[Συναγνοέω, Simul nescio. Hierocl. In Pyth. p. 153. L. Dind.]

[Συνάγνῡμι, Confringo.] Συνέαξα, Confregi; nam ab ἄγω est ἔαξα, unde συνέαξα, præpositione assumpta. Hom. Od. Ξ, [383] : Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι. [Il. Λ, 113 : Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν· Ν, 166 : Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε· Ψ, 497 : Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σύν θ᾽ ἅρματα ἆξαι. Quintus 6, 288 : Ὃν κρατερῆς συνέαξε χέρεσσιν.]

[Συνᾰγοράζω, Coemo, Gl. Athen. 1, p. 6, A : Μαθὼν ὅτι πᾶν εἰς γάμους συνηγόρασται· 6, p. 214, E : Ὁτὲ μὲν γὰρ ἐφιλοσόφει, καὶ τὰ Περιπατητικὰ καὶ τὴν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκην καὶ ἄλλας συνηγόραζε συχνάς. Ps.-Plut. p. 796, D, De fluv. 7, 3.]

[Συνᾰγόρευσις, εως, ἡ, Causæ defensio, Patrocinium. Pollux 4, 26 : Συνηγορία, συναγόρευσις.]

D Συναγορεύω, Astipulor, Assentior. Συναγορεύω σοι ταῦτα, Thucyd., In his tibi assentior, q. d. Tecum dico. || Ap. Xenoph. Συναγορεύω, Tueor et defendo [Gl.] sententiam aliquam, Bud. [Cyrop. 2, 2, 20 : Συναγορευόντων ὑμῶν· 21 : Καὶ συναγορεύειν ταῦτα ἔφασαν χρῆναι· 4, 3, 15 : Συναγορεύων αὐτῷ ὧδε ἔλεξεν· 7, 5, 57 : Ἐπεὶ δὲ Χρυσάντας ταῦτα ἔλεξε, συνηγόρευον αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ πολλοί. Sequente infinitivo H. Gr. 5, 2, 20 : Ἐκ τούτου πολλοὶ ξυνηγόρευον στρατιὰν ποιεῖν· 6, 5, 48 : Οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Et part. ὡς Cyrop. 6, 2, 24 : Συνηγόρευον πολλοὶ ὡς χρεὼν εἴη πορεύεσθαι. Lysias p. 398, B : Πότερον συνηγόρευες ἢ ἀντέλεγες;] Est etiam συναγορεύω Tueor causam alicujus, Patrocinor, quod et συνηγορῶ. Athen. p. 249 [13, p. 590, D] : Ὑπερίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. Thucyd. [6, 6 fin.: Τῶν τε Ἐγεσταίων πολλάκις λεγόντων καὶ τῶν ξυναγορευόντων αὐτοῖς·] p. 288 [8, 84] : Καὶ ἠπείλησε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις. [Xen. H. Gr. 3, 3, 3 : Λεωτυχίδῃ ξυναγορεύων εἶπεν· 5, 16 : Τῶν Ἀθηναίων πάμπολλοι ξυνηγόρευον. Demosth. p. 194,

22 : Εἰ οἷόν τε τοῦτ' εἰπεῖν τῷ συναγορεύοντι τῇ σωτηρίᾳ αὐτῶν· 1207 fin.: Αὐτῶν τε λεγόντων καὶ τῶν συναγορευόντων αὐτοῖς.] Ap. Philon., οἱ συναγορεύοντες, Qui causas agunt. [Isocr. p. 69, B : Οὐδ' εἰ συναγορεύουσι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις· 82, C : Συναγορεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν· 159, C : Συναγορεύοντες ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις· 116, B : Τοὺς μὲν συναγορεύοντας οἷς οἱ πολέμιοι προστάττουσι. Plut., qui similiter sæpius activo, passivo sic Mor. p. 841, E : Ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸ φῆσαι Λυκοῦργον ἔδοξεν βοήθημα εἶναι τῷ συναγορευομένῳ. Appian. Præf. fin.: Δίκαις ἐν Ῥώμῃ συναγορεύσας.] [Citatur præterea ex Plut. Fabio [c. 18] : Ὅσα μέντοι πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν, ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο, Quæ vates fieri mandabant : sed suspecta est hæc interpretatio. [Vertendum, Suadebant. Improprie Phalaris Epist. 5, p. 28 : Καὶ μὴν καὶ τὸ πυρωτέρους ἐᾶν πολλοὺς ὑπάρχειν, ᾔδειν ἐμοὶ συναγορεῦσον.]

[Συναγραυλέω, Una ruri vivo. Dionys. A. R. 1, 39 : Τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συναγραυλεῖν συνεκάλει.]

[Συναγρεύω, Una venor. Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 337, 4 : Συναγρεύω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.]

[Συναγριαίνω, Una ferocio. Themist. Or. 15, p. 191, C : Καίτοι ὁ στρατὸς οὗτος οὐ συνηγρίαινε πρὸς τὸν Χρύσην τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ ἐπευφήμησαν ἅπαντες. Wakef.]

Συναγρίς, ίδος, ἡ, Piscis nomen. Vide Aristot. [H. A. 2, 13; et 16, cum annot. Camus.] et Athen. [7, p. 322, B, F; 323, A, cum annot. Schweigh. et Casaub.; 327, D. Hesych. : Συναγρίδα, θαλάσσιος ἰχθύς.] « Vermis species in Orat. S. Tryphonis ex cod. Colbert. 6041 : Κάμπη, σκωληκοκάμπη, βροῦχος, συναγρίς. Aliter in Euchologio Goari p. 697. » Ducang.]

[Συναγρυπνέω, Simul vigilo. Clem. Alex. p. 43; Andr. Cret. p. 101. Aristæn. 2, ep. ult. Kall. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 14, vol. 3, p. 330. Seager. Philostr. Ep. 44, p. 934.]

[Συναγρώσσω, Una venor. Nonn. Dion. 11, 75 : Μίμνε μοι ἀγρώσσοντι συναγρώσσων Διονύσῳ· 302 : Οὐκέτι Βασσαρίδεσσι φιλοκροτάλοισι κελεύεις, οὐκέτι θηρεύοντι συναγρώσσεις Διονύσῳ. Wakef.]

[Συνάγυρμος, ὁ, Collectio. Plato Polit. p. 272, C : Εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ᾔσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως. Eust. Od. p. 1430, 37 : Πλάτων δὲ ἐν Πολιτικοῖς καὶ τὴν ἄθροισιν, ἀγυρμόν φησιν, εἰπὼν συναγυρμὸν φρονήσεως. Simplex ponit etiam Etym. v. Ἀγερμός. Damasc. Vita Isidori ap. Suid. in v. et in Συριανὸς cit.: Ἀτιμάζειν δὲ οὐδένα ἠξίου πρὸς συναγυρμὸν τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης· pro quo ap. Photium Bibl. p. 337, 26 : Καὶ ἄλλους δ' ἐν μέσῳ τοῦ χρόνου πολὺν θησαυρὸν συλλέξαι λέγει ἐπιστήμης θεοπρεποῦς. Dionys. A. R. 12, in Exc. Escorial. p. xxxi med. ed. Didot. : Χρήματα δοὺς ἐκ τῶν ἰδίων ἐς συναγυρμοὺς τροφῆς.]

[Συνάγυρτος, ὁ, Collectus.] Συνάγυρτον ὕδωρ, Plat. Leg. [8, p. 845, E : Ἂν τις διαφθείρῃ ἑκὼν ὕδωρ ἀλλότριον, εἴτε καὶ πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτόν. Conf. Hesychius : Ἀγυρτοὺς, συναθροιστούς. Quod tuetur ordo literarum, etsi cetera ἀγύρτας potius poscunt. V. tamen Συναθροιστικός.]

Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, ἡ, nomina sunt a posterioribus medicis inventa, quibus totidem Anginæ [Gl., et Suffocatio] species designarent. Quæ ita describuntur a Paulo Ægin. Prima, quum interni τῆς φάρυγγος, Faucium, musculi inflammati sunt, (voco autem fauces internum oris locum ubi simul conveniunt gutturis gulæque extrema;) atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος, Gutturis, inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, quum externi ejusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorr., qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit, quam Galenum. Addit esse et quintam Anginæ speciem, luxatis et prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, ex casu evenientem, et fere incurabilem. Eam autem scribit Aet. proprie κυνάγχην a veteribus appellatam fuisse, quod lingua propter luxatum ver-

A ticulum a sua radice mota et propriis sedibus excedente, factaque multum difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare et respirare, et canum in morem linguam exerere. [Aetius l. 8, ap. Phot. Bibl. p. 178, 41 : Ἡ κυνάγχη καὶ συνάγχη περὶ τὸν φάρυγγα συνιστάμενα πάθη.] Idem Gorr. tradit κυνάγχην sibi videri significare ap. Hippocr. morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu et spirandi difficultate. [Κυνάγχη aut συνάγχη Angina dicitur, gutturis affectio cum suffocationis sensu et spirandi difficultate. Hippocr. p. 45, 4, κυνάγχας in tres species distinguit, primamque facit, ubi internorum gutturis musculorum inflammatio ægrum occupat, neque in faucibus aut cervice tumor apparet, quæ omnium periculosissima est et citissime necat, propriеque κυνάγχη nominatur. Secundam vero ubi tumor et rubor fauces occupat cum magno dolore, affectis internis faucium musculis, quam συνάγχην peculiari nomine recentiores appellant. Tertiam quoque ubi non solum fauces, sed et cervicem rubor oc-
B cupat, affectis externis τῆς φάρυγγος musculis, quam παρασυνάγχην recentiores, Galenus etiam συνάγχην vocari scribit. At Galenus l. 4 De loc. aff. c. 5 κυνάγχας ab Hipp. vocari vult omnes gutturis affectus, qui deteriorem spirationem reddunt, easque in quattuor species distinguit. Primam quidem ubi interni faucium musculi inflammatione tentantur, quam proprie συνάγχην nominant; alteram quum neque fauces neque reliquæ oris partes, neque externarum partium ulla, verum interni laryngis musculi inflammationem concipiunt, κυνάγχην peculiariter vocant (Paulus 3, 27 tertiam speciem facit). Tertiam quum exteriores faucium musculi inflammatione laborant, παρασυνάγχη dicitur et Paulo secundum genus constituitur. Quartum genus est ubi gutturis tum externæ tum internæ partes similiter affectæ sunt, et παρακυνάγχη nominatur. Sunt autem ista recentiorum nomina, quum antiqui κυνάγχην aut συνάγχην tantum appellarent, ut vult Galen., qui hæc distincta anginæ genera etiam agnoscit, Comm. ad Aphor. 4, 34 : Λοιπὸς ὁ λάρυγξ ἐστὶν ὁ
C τὴν αἰφνίδιον πνίγα δυνάμενος ποιῆσαι, ἐπειδὴ στενοῦταί τε κατὰ τοῦτον ὁ τοῦ πνεύμονος πόρος, οἵ τ' ἔνδον αὐτοῦ μύες ἅμα τῷ περιέχοντι χιτῶνι φλεγμαίνοντες ἀποκλεῖσαι δύνανται τὴν ὁδὸν τοῦ πνεύματος. Ὀνομάζουσι δὲ ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν οὐ διὰ τοῦ σ συνάγχην, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ κυνάγχην, οἷς ἀρέσκει τὴν τοῦ φάρυγγος φλεγμονὴν διὰ τοῦ σ συνάγχην, ἔνιοι δὲ καὶ παρασυνάγχην καὶ παρακυνάγχην ὀνομάζουσι, παρασυνάγχην μὲν ὅταν τῶν ἐπικειμένων τῇ φάρυγγι μυῶν γένηται φλεγμονὴ, παρακυνάγχην δὲ ὅταν ἔξωθεν τοῦ λάρυγγος. Est et quintum anginæ genus, ubi luxatæ cervicis vertebræ ad anteriora prominent cavumque efficiunt, pueris ex casu obveniens, ut scribit Paulus, fereque incurabile. In eo musculi interdum soli qui cum vertebris communicant, tumore præter naturam afficiuntur, interdum etiam ibi tuberculum obnascitur vel gula pariter vitiatur. Nonnunquam quoque musculi qui gulam gutturi conjungunt, quinetiam proprii aliquando gutturis musculi qui ipsum aperiunt, oblæduntur. Quod anginæ genus, etsi rarum est, describitur tamen Hipp.
D amplissime p. 1016, F, G; Aph. 3, 26; 4, 35; p. 74, A; 162, 2. Galeno etiam commemoratur De loc. aff. l. 4, et Comm. 1 in Prorrh. p. 174, 36, Hipp. p. 68, B. Eam anginam proprie veteribus κυνάγχην fuisse appellatam scribit Aet., quod propter luxatam cervicis vertebram lingua sua radice emota et suis sedibus excedente, cogantur ægri aperto ore perpetuo hiare, et canum more linguam exserere. Κυναγχικοὺς vocat Hipp. Epid. 2 et Galen. Comm. 1 in Prorrh. Anginam, quam σύναγχον vocat, duplicem statuit Hipp. p. 397, 28, pituitosam unam et alteram biliosam. P. 464, 12 etiam κυνάγχη describitur rursusque p. 469, 31, triplex statuitur, et p. 490, 20, κυνάγχη et παρακυνάγχη nominatur. Ut vel inde facile colligas κυνάγχην veteres appellasse omnem oris, faucium et adjacentium partium affectum cum spirandi difficultate conjunctum, quod etiam scriptis tradit Galen. Κύναγχον etiam vocat p. 419, 2, quam κυνάγχην alias, cujus etiam quattuor genera videntur obiter ab Hipp. attingi Epid. 6, 7, 2, et 2, 2. De angina quoque multa scribuntur p. 167,

G; 175, A, et postea. Est et proprie dictæ κυνάγχης vere expressus typus Epid. 3, ægr. 7. Ἡ συνάγχη dicitur Gal. τῶν κατὰ τὴν φάρυγγα μερῶν φλεγμονὴ, Comm. 4 in l. De rat. vict. in morb. ac. p. 92, 44, Hipp. p. 396, 36. Et auct. Def. med. p. 397, 23 : Συνάγχη ἐστὶ πάθος περὶ τράχηλον ὀξὺ, χαλεπὸν πνιγμῷ τὸν παθόντα ἐξάγον, aut συνάγχη ἐστὶ φλεγμονὴ τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ τραχήλου, ὥστε ἐξογκοῦσθαι τὰ μέρη, τοῖς δὲ ἔνδοθεν τῶν παρισθμίων, ὥστε συμπάσχειν τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ δυσπνεῖν. Aret. autem Acut. 1, 7 : Ἡ συνάγχη κάτοξυ μὲν τὸ πάθος· ἀναπνοῆς γὰρ ἡ πίεσις· δύο δὲ τὰ εἴδεα· ἢ γὰρ τῶν ὀργάνων τῶν τῆς ἀναπνοῆς ἐστι φλεγμονὴ, ἢ μοῦνον τοῦ πνεύματος πάθος, ἐφ' ωὑτέου τὴν αἰτίην ἴσχοντος ... Συνάγχη δὲ καὶ κυνάγχη τῇδε καλέεται ἤτοι τῷ συνεχέϊ πάθεϊ τῶνδε τῶν ζώων ἢ τῷ ξυνήθεϊ τῆς προβολῆς τῆς γλώσσης... Συνάγχην τήνδε καλέομεν, οἷον συννεύουσαν ἔνδον καὶ ἄγχουσαν. Duas species describit ib. De quattuor anginæ speciebus agit etiam Trallianus lib. 4, cap. 1, et Actuarius lib. 2 Περὶ διαγν. παθ. cap. 19, et Aetius cap. 47, lib. 4, Tetrab. 2, ubi certe ex Galeno hujusmodi species, sed parum exacte, mihi describi videntur. Neque vero admodum sunt accurata, aut his quæ scripsimus consentanea, quæ de angina hunc in modum dicuntur Celso cap. 4, lib. 4. Ut hoc autem morbi genus circa totam cervicem, sic alterum æque pestiferum acutumque in faucibus esse consuevit. Nostri Anginam vocant, apud Græcos nomen prout species est. Interdum enim neque rubor, neque tumor ullus apparet, sed corpus aridum est, vix spiritus trahitur, membra solvuntur, id συνάγχην vocant. Interdum lingua faucesque cum rubore intumescunt, vox nihil significat, oculi vertuntur, facies pallet, singultusque est, id ὡς συνάγχη vocatur. Illa communia sunt, æger non cibum devorare, non potionem potest, spiritus ejus includitur. Levius est, ubi tumor tantummodo, et rubor est, cetera non sequuntur, id παρασυνάγχην appellant. Foes. Lucian. Pseudol. c. 27 : Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, ubi est var. κυν. Aret. p. 5, 7, 17, 25; 6, 13; 86, 49. Plut. Demosth. c. 25 : Οἱ δ' εὐφυεῖς χλευάζοντες οὐχ ὑπὸ συνάγχης ἔφραζον, ἀλλ' ὑπ' ἀργυράγχης εἰλῆφθαι. Quod scomma Demadi tribuit Pollux 7, 104. Conf. Gell. N. A. 11, 9, 1. Pollux 2, 103 : Καὶ κυνάγχη καὶ συνάγχη· 4, 199 : Συνάγχη, φλεγμονὴ περὶ ἐπιγλωσσίδα καὶ φάρυγγα, σύντονος, ὀδυνηρά· κυνάγχη, πνιγμὸς ὑπὸ νύκτα γιγνόμενος, ἐπενεχθέντος ἐπὶ βρόγχον ὑγροῦ παχέος καὶ γλίσχρου, μάλιστα ἐπὶ παιδίων· 5, 53 : Νοσήματα μέντοι κυνῶν, τρία, λύσσα, ποδάγρα, κυνάγχη· ἀλλ' ἡ μὲν ποδάγρα, οὐ πάντη ἀνίατος, ἡ δὲ λύσσα δυσίατος, ἡ δὲ κυνάγχη εἰς θάνατον φέρει (Aristot. H. A. 8, 22)· 5, 65 : Ἀπὸ δὲ κυνῶν ὀνόματα, κυνῆ, κυνηγετική, κυνάγχη. De altera forma HSt. :] Κυνάγχη, et Παρακυνάγχη, vide Συνάγχη post Ἄγχω. || Κυνάγχη, Collare canum, Epigr., VV. LL. [Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 3, ubi κυνακτὰν cod. Pal. De accentu Arcad. p. 103, 5.]

Συναγχικὸς, ἡ, ὸν, et Κυναγχικὸς, ἡ, ὸν, fit a συνάγχη et κυνάγχη, et de Eo dicitur, qui laborat anginæ specie, quæ Synanche appellatur. Galen. Ad Glauc. [V. Συνάγχη med. Per σ Aret. p. 88, 10, Diosc. 1, 66; 5, 21, 126, Oribas. p. 75 ed. Mai., Geopon. 12, 31, 9. Altera forma præter alios medicos sæpius Galen. vol. 9, p. 402, et alibi. L. Dind.]

[Συνάγχω, unde Συνάγχομαι, Suffocor, Comprimor, Constringor. Sap. 17, 11 : Συναγχομένη τῇ συνειδήσει.]

Συνάγω, ξω, Conduco, i. e. Congrego, Colligo, [Cogo, Congero, Recolligo, Confero, Aggrego, Redigo, Concilio, Corrado, Aduno, Coaduno, Conflo; Σύναγέ σε, Densa te, Gl. Hom. Od. Ε, 291 : Ὣς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον· Ξ, 285 : Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι. Batr. 133 : Βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο·] ut συνάγειν ἐκκλησίαν, ap. Thuc. [2, 60. Idem 1, 120 init. : Ἡμᾶς ἐς τοῦτο νῦν ξυνήγαγον. Pollux 8, 95 : Οἱ πρυτάνεις συνάγουσι τὴν βουλὴν ὁσημέραι.] Sic Herodian. 7, [1, 12] : Οὗτος διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτοῦ χεῖρα. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, Summam colligere, ap. Aristot. [Metaphys. 7 init. : Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίσασθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον τέλος ἐπιθεῖναι. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, n. 2335, 28 : Τὸ συναχθὲν ἐκ τῆς ἐπιεικεστάτης ψήφου κεφάλαιον. De computando Dionys. A. R. 4, 6 med. : Ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ τῶν ἐτῶν τοῦτο συνάγεται τὸ πλῆθος. Ptolem. Comp. vol. 2, p. 191, D : Συνάγεται ἐτῶν υπγ'. Georg. Sync. p. 36, A : Ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς γεννήσεως Ἀβρὰμ συνῆξεν ἔτη ,γρπδ'· et ibid. Et p. 38, D : Ὁ χρόνος τῆς βασιλείας συνῆξε σάρους ρκ'· 197, C : Εὐσέβιος τὴν α' Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Ἰωαθὰμ συνάγει τοῦ μετὰ η' ἔτη βασιλεύσαντος τοῦ Ἰούδα· 207, C : Τὰ μὲν καθόλου ἔτη τὰ αὐτὰ συνάγοντες υκδ'· 217, B : Ὁ αὐτὸς χρόνος συνάγεται. Theophil. Institt. 2, 19, 429 : Τὸ συναγόμενον ἤγουν τὸ ἀποτέλεσμα.] Et ex Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In unum colligere, vel redigere [Eadem formula Plato Polit. p. 308, C, Phileb. p. 23, E; 25, D; Aristot. De partt. anim. 2, 16 med.]; ex Thuc., συνάγειν εἰς ὀλίγον. [1, 63 : Ξυναγαγόντι τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ὡς ἐς ἐλάχιστον χωρίον. Quod schol. cum sequenti δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτίδαιαν jungendum opinatur. Ceterum conf. dicenda paullo post in signiff. Contrahendi et Cogendi.] Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, ap. Demosth. [p. 524, 1], Conflare invidiam, ad verbum, ex Cicerone, Colligere invidiam. [Μῖσος, Athen. 6, p. 261, B. Eur. Phœn. 1579 : Πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεός. Aristoph. Lys. 585 : Κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν. Menander ap. Stob. Fl. 22, 19, 5 : Οὐδ' ἂν συναγάγῃς τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα. Palladas Anth. Pal. 10, 6, 3 : Τὸν πλοῦτον συνάγεις δαπανῶν χρόνον. Xen. Comm. 3, 10, 2 : Ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἑκάστου κάλλιστα· 4, 2, 8 : Πολλὰ γράμματα συνῆχας τῶν σοφῶν ἀνδρῶν· Cyrop. 4, 6, 12 : Τὸ νόμισμα ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ· Anab. 6, 2, 8 : Τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον. Plato Soph. p. 251, D : Ἢ πάντα εἰς ταὐτὸν ξυνάγωμεν; 230, B : Εἶθ' ἅτε πλανωμένων τὰς δόξας ῥᾳδίως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταὐτὸν τιθέασι παρ' ἀλλήλας· Reip. 6, p. 488, A : Δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα· Leg. 7, p. 811, A : Ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες. Isocr. p. 319, B : Τὰς πράξεις τὰς ἐν τοῖς πολέμοις συναγαγεῖν ἐβουλήθησαν· 285, D : Τὰς πράξεις καὶ τὰς μάχας συναγαγόντα πάσας. Appian. Hispan. c. 63 : Καί μοι δοκεῖ τὸν Οὐριάτθου πόλεμον... συναγαγεῖν, ἀναθέμενον εἴ τι τοῦ αὐτοῦ χρόνου περὶ Ἰβηρίαν ἄλλο ἐγίγνετο· quod c. 66 dicit : Καὶ συνάξω καὶ τόνδε τὸν πόλεμον ἐς ἕν· Civ. 1, 34 : Καὶ αὐτὸν (τὸν συμμαχικὸν πόλεμον) διὰ τάδε συνήγαγον ἐς τήνδε τὴν συγγραφήν· Pun. 2 fin. : Τὰ ἐν Λιβύῃ γενόμενα ἥδε ἡ γραφὴ συνάγει. De messe Polyb. 12, 2, 5 : Ἐπὰν δὲ πεπανθῇ (ὁ καρπὸς τοῦ λωτοῦ), συνάγουσιν. Pollux 1, 225, τοὺς καρπούς. « Strabo 4, p. 195 : Συνάγειν τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων. » Hemst.] || Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari, quod et ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat ex Philopono In Proclum; qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, ex Them. [Diog. L. 9, 76 : Ἡ δὲ παντὶ λόγῳ φωνὴ καὶ αὕτη συνάγει τὴν ἐποχήν. Arrian. Epict. 2, 1, 3 : Τὰ ἀσύνακτα συνάγοντας. Sextus Emp. Pyrrh. 1, 106 : Ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι κτλ., et ib. 137; 2, 149, et alibi.] || Συνάγειν, Contrahere [Gl.] quod apertum est, i. e. Claudere, quo sensu διοίγειν et συνάγειν, itidemque διοίγεσθαι et συνάγεσθαι opponuntur ab Aristot. [H. A. 2, 11 fin., 12 fin.; 5, 16. Diosc. 3, 8 : Ἔστι δὲ καὶ τραυματική (ἡ ῥίζα)· συνάγει γὰρ καὶ κολλᾷ· et ib. : Καὶ τὰ ἑψόμενα δὲ κρέα συνάγει. Pollux 10, 25, τὴν θύραν.] Vide Bud. Comm. p. 387. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Nub. [582, Pl. 756], Contrahere supercilia. [V. Ὀφρύς, p. 2462, C, D. Pollux 2, 49; 4, 146. Ar. Ran. 823 : Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων. Pollux 4, 149.] Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, ap. Plut. [Comp. Dionis cum Bruto c. 5.] Et συνάγειν τὰ ὦτα [Aristoph. Eq. 1348 : Τὰ δ' ὦτα γ' ἄν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο, ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο. Pollux 5, 168 : Συστρέψαι τὸ σῶμα, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι], ap. Xenoph. [Ven. 3, 5. Et Aristoph. Ach. 83 : Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν; — Τῇ πανσελήνῳ. Xen. Anab. 1, 5, 10 : Διφθέρας, ἃς εἶχον σκεπάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου, εἶτα συνῆγον καὶ συνέσπων· Ven. 6, 9 : Τὰ ἀκρωλένια συνάγων. Thuc. 2, 84 init. : Περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον. V. quæ de simili l. dicta sunt initio. Plato

Tim. p. 65, D : Ὅσα ξυνάγει τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει· 66, C : Ὁπόταν τὰ μὲν ξυνάγῃ, τὰ δὲ χαλᾷ· 76, A : Οἷον ἅμα ξυναγαγοῦσα· 85, D : Ἃς (ἶνας) ὅταν τις πρὸς ἀλλήλας ξυναγάγῃ· Polit. p. 310, E : Τὸ εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Tim. Locr. p. 101, C : Τὸ ψυχρὸν συνάγειν τὰν ἀφὰν δύναται, καὶ τὸ μὲν στρυφνὸν συνάγεν τὰν γεῦσιν, τὸ δὲ δριμὺ διαιρῆν πέφυκε· B : Φωνὰ ἃ μὲν πολλὰ καὶ κεχυμένα μεγάλα, ἃ δὲ ὀλίγα καὶ συναγμένα μικρά· 101, A : Στερροτέραιν ἢ ὡς συνάγεσθαι καὶ διίστασθαι. Aristot. De anima 1, 2 init. : Τὸ συνάγον καὶ πηγνύον· et alibi. Sæpe sic etiam Ptolem. Geogr., ut 1, 20, 7 : Τὰς μὲν διαστάσεις ἐκτείνων, τὰς δὲ ἐπ' ἔλαττον συνάγων, et alibi. De Polybio Schweigh. in Lex. : « Colligo in arctum, in angustius, In brevius spatium contraho : τὴν πόλιν, 5, 93, 5; τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ταμιεῖον, 6, 32, 4. Συνηγμένος ταῖς ὕλαις τόπος, Locus ob sylvas angustus, 5, 7, 10. Ὁ αὐλὼν συνάγεται εἰς στενὸν ὑπὸ τῶν ὀρῶν, 5, 45, 9. Hinc translate, Τῆς ὥρας συναγούσης ἅπαντας, Hora diei in arctum cogente omnes, premente, urgente, sc. ut de receptu cogitarent, 5, 24, 1. Conf. Συγκλείω. Εἰς τοῦτο συνήγοντο τῇ σιτοδείᾳ, ὥστε κτλ., Eo redigebantur fame, 1, 18, 10. Συναγόμενοι τῷ λιμῷ, Fame pressi, 1, 18, 7; ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, 1, 84, 9. » Similiter Appian. Hannib. c. 60 : Τοὺς ἄνδρας ἐμπλήσας κακῶν μυρίων καὶ ἐς κίνδυνον ἔσχατον πολλάκις συναγαγών.] Suid. [ex Polyb. l. c. 1, 18, 7] : Συναγομένων λιμῷ τῶν Καρχηδονίων, exp. στενοχωρουμένων. [Conf. Plut. Sull. c. 12.] || Ex Herodoto citatur in VV. LL. συνάγοντες πρώρην, pro Proram acuminantes. [1, 194 : Οὔτε πρύμνην ἀποκρίνοντες, οὔτε πρώρην συνάγοντες, « Neque puppim discernentes, nec proram acuminantes, s. In acumen cogentes et contrahentes » Abresch. Diluc. Thuc. p. 743. Id. 4, 52 : Συνάγουσι δὲ τὰ τέρματα ὅ τε Τύρης καὶ ὁ Ὕπανις κατ' Ἀλάζωνας· τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἀποστρέψας ἑκάτερος ῥέει εὐρύνων τὸ μέσον· 7, 23 : Προβαίνοντος δὲ τοῦ ἔργου συνῆγον αἰεὶ (τὴν διώρυχα). Theophr. H. Pl. 3, 10, 5 : Ἰνῶν ἐξεχουσῶν καὶ εἰς ὀξὺ συναγομένων. Aristot. H. A. 1, 17 init. : Τὸ ἄκρον εἰς ὀξὺ συνῆκται. Diod. 17, 82 med. : Ἐκ πλίνθων εἰς ὀξὺ συνηγμένων. L. D. Callixen. apud Athen. 11, p. 474, E : Ποτήριον ἐπιμηκὲς συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς. Hemst. Et ib. p. 477, E : Εἰς στενὸν συνῆχθαι.] Ap. Suid. εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, In acutum gracilescens. Bud. Vide in Συναγωγή. [Similiter Demosth. p. 1445, 26 : Τὸν τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρότατον συνάγοντες σωφρονεῖν ἔμοιγε δοκεῖτε.] || Συνάγω, Intendo, Augeo. Gregor. : Ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud. [Impropie, Deduco rem, Induco quem ad aliquid, Xen. H. Gr. 6, 5, 6 : Τῶν Τεγεατῶν οἱ μὲν περὶ τὸν Καλλίβιον καὶ Πρόξενον συνῆγον ἐπὶ τὸ συνιέναι τε πᾶν τὸ Ἀρκαδικὸν καὶ ὅ,τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι. Ubi est var. ἐνῆγον, quod v. Pass. Demosth. p. 433, 8 : Τοῦτο δ' οὐκ ἦν εὔπορον· συνῆκτο γὰρ αὐτῷ τὰ πράγματα, ὥσπερ ἐκ τύχης, εἰς καιρὸν τοιοῦτον, ὥστε ἢ μηδὲν ... διαπράξασθαι ἢ ἀνάγκην εἶναι ψεύσασθαι.]

|| Συνάγειν, Conjungere, Consociare. Aristot. De mundo [c. 5, 3] : Τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit [Comm. 2, 6, 36], συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. [Hom. H. Merc. 507 : Ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε. Æsch. Sept. 756 : Παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις, de OEdipo et Iocasta. Plato Reip. 5, p. 459, E : Ἑορταί, ἐν αἷς ξυνάξομεν τάς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους. « Strabo 2, p. 122 : Αἱ χρεῖαι συνάγουσιν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα. » Hemst.] Et Herodian. 4, [10, 5] : Ἀρχὰς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν. [Xen. Conv. 4, 64 : Γάμους ἐπιτηδείους συνάγειν.] Ap. Synes. συνάγεσθαι et χωρίζεσθαι opponuntur. [Hom. Il. Γ, 269 : Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον.] Ap. Hom. [Il. Ξ, 448; Π, 764] συνάγειν ὑσμίνην, et [B, 381; Τ, 275] συνάγειν Ἄρηα, pro Conserere pugnam, Consociare pugnam. [Il. E, 861; Ξ, 149 : Ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος. Archilochus ap. Plut. Thes. c. 5 : Εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ ἐν πεδίῳ. Isocr. p. 57, D : Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινα συναγαγεῖν. De pugnantibus inter se Æsch. Sept. 508 : Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν.]

|| Συνάγειν, Compotare, unde Συναγώγιον, Compotatio, vide paulo post in Συναγώγιον. [Menander ap. Athen. 6, p. 248, A : Ἀστεῖον τὸ μὴ συνάγειν γυναῖκας μηδὲ ἑστιᾶν ὄχλον. L. D. Συνάγειν συμπόσια, Strab.

A 14, p. 640. Hemst. Pollux 6, 8. Hesychius : Συνάγειν, μετ' ἀλλήλων πίνειν. Συναγίσκεο, συναγώγιον, συμπόσιον ἔθου. Sic enim Musurus, quum in cod. Συναγέσκεο ponatur post Συναγελάζονται, addito ἰσχνοπρεπεῖς, quæ interpretatio si conveniret, signif. obtineret Contrahendi, quam supra notavimus in locutionibus συνάγεσθαι λιμῷ et sim. Sed videtur participium verbi συνάγεσθαι aut tale quid excidisse. Eidem pro Συνάγουσι, συνεληλυθότως σπείρουσι, Coraes in Suppl. Schneid. Lex. p. 178 restituit συνεληλυθότες πίνουσι. || De cogenda hominum vel animalium multitudine Soph. fr. Polyx. ap. Strab. 10, p. 470 : Ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπολεῖ. Eur. Bacch. 562 : Ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων σύναγεν δένδρεα μούσαις, σύναγεν θῆρας ἀγρώτας. Herodot. 7, 60 : Συναγαγόντες ἐς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων. Thuc. 4, 125 : Ξυναγαγὼν καὶ αὐτὸς ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς ὁπλίτας. Conf. quæ de locis ejusdem diximus in signiff. Colligendi et Contrahendi. Xenoph. Anab. 3, 5, 14 : Συναγαγόντες τοὺς ἑαλωκότας ἤλεγχον. Et alibi sæpe similiter de copiis
B contrahendis aut convocandis in concionem aut consilium. Plato Leg. 4, p. 707, E : Οὐ γάρ που τὸν βουλόμενόν γε Ἑλλήνων συνάγετε. Demosth. p. 341, 12 : Ἃς (πλεονεξίας) ἵνα κωλύηθ' οἱ νόμοι συνήγαγον ὑμᾶς. Isocr. p. 242, D : Τριήρεις συναγαγὼν τριακοσίας καὶ χιλίας. Dionys. A. R. 3, 33 med. : Συνῆκτο τοῖς Σαβίνοις τὸ στράτευμα. Perfrequens in N. T. pass. signif. Conveniendi, ut Matth. 13, 2 : Συνήχθησαν πρὸς αὐτόν· etc. v. ap. Schleusner. || De re ap. Plat. Reip. 2, p. 365, D : Ἐπὶ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε καὶ ἑταιρείας συνάξομεν· Polit. p. 311, C : Ὁπόταν ὁμονοίᾳ καὶ φιλίᾳ κοινὸν ξυναγαγοῦσα αὐτῶν τὸν βίον ἡ βασιλικὴ τέχνη συνέχῃ· Leg. 1, p. 625, E : Ἐπεὶ καὶ τὰ ξυσσίτια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν. Demosth. p. 431, 25 : Τῆς τοὺς θιάσους συναγούσης. Isocr. p. 41, A, τὰς πανηγύρεις· 56, D, τὰς ἑταιρείας.] Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Popl. [c. 9.] Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc, qua pro Concilio ponitur, et quidem apud Herodian. potissimum, ut, Στασιάζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συν-
C άγειν ἐπειρᾶτο, 4, [3, 9]. Sic et 3, [15, 13] : Ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο. Et eod. lib. [c. 10, 8] : Ὁ δὲ Σεβῆρος ταῦτα πυνθανόμενος συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τἀπρῶτα ἐπειρᾶτο. In alio autem ejusdem libri loco [c. 13, 8] addit εἰς φιλίαν, scribens, Αὐτὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν. [Demosth. p. 1335, ult. : Τὸν συναγαγόντ' αὐτούς, Qui eos reconciliaret. P. 1360, 6 : Συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι καὶ ἔπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς, Reconciliabant. Similiter Eur. Hel. 644 : Τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγεν. Aristoph. Ran. 453 : Τὸν ἡμέτερον τρόπον τὸν καλλιχορώτατον παίζοντες, ὃν ὄλβιαι Μοῖραι ξυνάγουσιν· Ach. 991 : Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών. Theocr. 6, 2 : Δαμοίτας χὠ Δάφνις εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν... συνάγαγον. Xen. Cyrop. 5, 3, 20 : Τοῖς θεοῖς χάριν ὀφείλειν ὅτι σοί με συνήγαγον. Plat. Epist. 2, p. 311, A : Ταῦτα μιμούμενοι οἱ ποιηταὶ Κρέοντα καὶ Τειρεσίαν συνάγουσι. Æschines p. 47, 26 : Μὴ σύναγε εἰς ταὐτὸν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις. || Hospitio accipio.
D Matth. 25, 35 : Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με· ibid. 38, 43. Omissum est εἰς οἰκίαν, ut est Jud. 19, 15 : Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν, et ib. 18. Sam. 2, 11, 29 : Συνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Schleusn. Lex. De usu improprio Se colligendi Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 564, D : « Ἑαυτὸν τῷ λογίζεσθαι συνήγαγε. Satis erat dicere ἑαυτὸν συνήγαγε, ut vulgo dicitur Colligere se, v. c. ap. Plat. Protag. p. 328, D, συναγείρειν ἑαυτόν, Ælian. H. A. 9, 43, ἀθροίζειν ἑαυτόν. Verum Plut. hic non e communi consuetudine, sed e philosophorum usu loquitur, a quibus Congregatio mentis in se ipsam sæpissime veluti sapientiæ studium celebratur. V. Plat. Phædone p. 80, E. Philo J. Migrat. Abr. p. 418, D : Ὁ νοῦς εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφει. Porphyr. De gradibus ap. Stob. p. 91, Gatak. ad Marc. Anton. 7, 28. » Plut. Philopœm. c. 20 : Συναγαγὼν μόλις ἑαυτὸν ὑπ' ἀσθενείας ἀνεκάθιζε. Abresch. Diluc. Thuc. 5, 9, p. 500 : « Τὸν λογισμὸν συνάγειν ap. Jo. Chrys. vol. 2 Opp. p. 292, D, pro quo συνάγειν ἑαυτὸν ap. Charit. 4, p. 67 : Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις ὁ Μιθριδάτης

συναγαγὼν ἑαυτὸν, i. e. Colligens se, ut Cic. Ad famil. 5, 18. Basil. vol. 1, p. 22, D : Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε. Niceph. Bryenn. 3, 25 : Συναγαγὼν ἑαυτὸν καὶ γνοὺς ὅπη κακοῦ φέρεται. Jo. Chrys. vol. 2 Opp. p. 800 : Ὅλην ἑαυτὴν συναγαγοῦσα καὶ συντείνουσα τὴν διάνοιαν, et συνάγειν τὴν διάνοιαν idem sæpe vol. 1 Opp. p. 345; vol. 2, p. 336. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας, vol. 5 Opp. p. 697 extr., quod p. 337 ult. συνηρμένη διάνοια. Nisi forte dederat συνηρημένη, aut συνηγμένη. Homil. 60 in Jo. p. 393, A : Τὸν νοῦν συνάγειν εἰς ἑαυτὸν, quod vol. 2 Opp. p. 800, πάντοθεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν συλλέγειν. « Marinus Vita Proc. p. 51 = 17 : Καὶ οὕτως ἐκ πάντων ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἡ τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς ψυχὴ, ἀφίστατο σχεδὸν τοῦ σώματος, ἔτι ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι δοκοῦσα· quod mox τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἐστράφθαι. « Damascius Suidæ v. Σαραπίων : Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω καὶ τὸ ἀμερέστερον. Plotinus Enn. 1, 2, 5, de anima : Ἀπὸ μὲν δὴ σώματος, ἴσως μὲν καὶ τοῖς οἷον τόποις, συνάγουσαν πρὸς ἑαυτήν. » Boiss. Eust. Il. p. 819, 32 : Ἑαυτὸν ὁ ἥρως συνήγαγε· Od. p. 1580, 7 : Συνάγων καὶ ἀνακτώμενος ψυχήν. Cicero De div. p. 62. Emend. Pythag. p. 30, F. Valck. || Signif. neutra Congrediendi Theocr. 22, 82 : Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας, ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. Quod suspectum fuit ap. Polyb. 11, 18, 4 : Συναγαγὼν ἐκ μεταβολῆς ὁ Φιλοποίμην αὐτῷ. || Simul duco. Argum. Soph. Phil. v. 9 : Πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν (Neoptolemum et Phil.). Tim. Locr. p. 98, E : Συνάγεται τᾷ περιφορᾷ τῶ παντὸς, Simul fertur. || Adduco, Confero ad aliquid. Appian. Civ. 1, 101 init. : Ὀφέλλαν τὸν τὸ τέλος αὐτῷ τῆς νίκης συναγαγόντα· 5, 13 : Τὸ ἀσφαλὲς ἡ χρεία συνῆγεν ἀμφοτέροις παρ' ἀλλήλων, Securitatem mutuam præstabat necessitas. Ib. 145 : Τοῦ χρόνου συνάγοντος αὐτὰ ἐς τέλος, quod suspectum fuit Schweigh. || « Συνάγειν, Synaxin celebrare, In ecclesiam coire, ἐκκλησιάζειν. Athanas. Apol. ad Constantium p. 683 : Ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος... συνῆγεν ἐκεῖ... καὶ συνάγων οὐκ ἠμέλει τῆς οἰκοδομῆς. Infra : Ὁ μακαρίτης σου ἀδελφὸς ἐν Ἀκυληΐᾳ τοιαύτης οὔσης συνάξεως συνήχθη. Et in Apolog. 2 De fuga sua p. 747 : Μηδὲ αὐτὸν πρεσβύτερον γεγενῆσθαί ποτε... μηδὲ συναχθῆναι αὐτόν ποτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς πρεσβύτερον. V. Sozom. 8, 3, Vales. ad Euseb. Vit. Constant. 3, 65, 67. » Ducang. De plusquamperf. et perf. inf. HSt. in Ind. :] Συναγηόχει [ap. Hesych., cujus cod. συνηγηόχει], Comportarat, Collegerat [pro quo συναγηοχήκει Georg. Acropolit. p. 68, A]; unde infin. συναγηοχέναι, a verbo συνάγω, ut ex ἄγω est ἀγήοχα, quod v. inter Anomala. [Συναγήοχε Plut. Mor. p. 700, D; συναγήοχας Sirac. 25, 5; συναγηόχαμεν Aristot. Œcon. 2, 1; Diosc. 1, p. 2, D; συναγηοχότας Iambl. Vit. Pyth. 35, p. 498. Pro quo in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, n. 2448, p. 362, II, 10; III, 12, συναγάγοχα, et partic. συναγαγοχεῖα p. 361, I, 28, ut ἑστακεῖα et ἐπιτετελακεῖα. Fut. συναχθησοῦνται ib. p. 361, I, 26. Ibidem est forma media aor. sec. p. 361, I, 29 : Ὥστε συναγαγέσθαι τὸ κοινὸν ἐν τῷ Μουσείῳ. Et forma medii aoristi prioris ibid. in Deliaca n. 2271, p. 229, 10 : Ἁπάντων τῶν ἐλευσομένων ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων συναξαμένων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, Quum omnes convenissent. Ejusdem aoristi prioris activi exx. recentiorum v. supra. Quibus addere licet Theodor. Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 9, A : Συνῆξε τὰς ὀφρῦς· Hermet. post Jo. Laurent. De mens. p. 330 : Σύναξον ταύτην τὴν βοτάνην. Schol. Thuc. 1, 63; 2, 77 med. L. Dind.]

Συναγωγεὺς, έως, ὁ, Collector, Coactor. Lysias [p. 412 fin.] : Συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν. [Hinc, ut videtur, Eust. Od. p. 1660, 45 : Τοῦ δὲ ὁμοῦ ὀμόσαι πολλῶν ὄντων συνθέτων, ἐνθυμητέον ἐνταῦθα τὸν συνωμότην, περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι συνωμότης μὲν, ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος, ξυναγωγεὺς δὲ, ὁ τοὺς τοιούτους ὑποδεχόμενος.] Item, Congregator et Conciliator [Gl.], ap. Plat. Symp. [p. 191, D] : Ἔστι δὴ οὖν ἐκ τοσούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. [Hierocl. ad Aur. Carm. Pyth. p. 88 : Συναγωγεὺς πάντων ὁ νόμος. Hemst. Aristid. vol. 1, p. 251 : Τῶν πανταχόθεν φιλοκάλων καὶ γενναίων οὗτός ἐστι συναγωγεύς· vol. 2, p. 317 : Εἰς τοὺς Πλάτωνος λόγους ἀφορῶντας, ὥσπερ τινὰς συναγωγέας. Greg. Nyss. vol. 1, p. 464, A : Ὁ τῆς φιλίας ταύτης συναγωγεύς. L. D. Hadrianus Walz. Rhet. vol. 1, p. 530, 20 : Προσῆν δὲ τούτοις ἐγὼ τῆς μοιχείας συναγωγεὺς, ὁ τοῦ κάλλους ἑρμηνεύς. Princeps synagogæ, Lucian. De m. Peregr. c. 11 : Καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. Max. Tyr. Diss. 7, 3 : Τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐὰν ἀποστήσῃς τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ συναγωγέα λόγον. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 151 : Ὡς τοῦ παντὸς οὖν συναγωγεύς· 274 : Θεὸν ἐφίστησι τοῦ παντὸς καὶ ποιητὴν καὶ συναγωγέα. Procul. in Hesiod. p. 30, b : Οἰκείως ὁ Ἑρμῆς εἴληπται συναγωγεὺς τῶν δύο ψυχῶν, τῆς ἀλόγου καὶ λογικῆς, εἰς τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν· μέσος γάρ ἐστιν ὡς ἄγγελος. || Musculi adducentes aut adstrictorii dicuntur Hippocr. p. 278, 35 : Πιέσασα τοὺς ξυναγωγέας, ubi podicis σφιγκτῆρα intelligere videtur. Foes.]

Συναγωγὴ, ἡ, Collectio, Congregatio, [Aggregatio, Conventio, Collectus, huic add. Gl.] ipse Colligendi s. congregandi actus. Thuc. 2, [18] συναγωγὴν πολέμου appellat Collectionem eorum quæ ad bellum pertinent : Δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, quod quidam interpr. Quum videretur in bello contrahendo mollior ac remissior esse. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, n. 76, 9 : Ἄχρις συναγωγῆς δὲ τῶν λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω. Aristot. Polit. 6, 1 init. : Τὰς συναγωγὰς αὐτῶν τῶν εἰρημένων (qui de rebus civitatis consulunt). Polyb. 4, 7, 6 : Ἀνεδύετο τὴν ἔξοδον καὶ καθόλου τὴν σ. τῶν ὄχλων. Diodor. 18, 27 init. : Ἱππέων ἴλας μιμουμένας τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι συναγωγάς. Pollux 9, 143 : Τάχα δὲ καὶ συναγωγὴ καὶ συλλογὴ καὶ θίασος καὶ χορός.] || Συναγωγὴ, Cœtus [Gl.], Concilium [Gl.], Conventus. In N. T. dicitur peculiariter de conventu Judæorum s. loco ipso in quem convenire solebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium [Gl.] interpretatus est. Matth. 10, 17, συνεδρίων et συναγωγῶν fit mentio : Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Ubi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, ut συναγωγὰς Judæorum fuisse. [Socrates H. E. 7, 13 : Ἐπὶ τὰς σ. τῶν Ἰουδαίων παραγενόμενος· οὕτω γὰρ τοὺς εὐκτηρίους αὐτῶν ὀνομάζουσι τόπους. Ducang. Plura de usu eccles. Suicer. et Schleusner. Lex. N. T. De patribus et matribus συναγωγῆς vel συναγωγῶν v. Wesseling. De Jud. Archont. p. 2 sq. De loco quo Christianorum sacri conventus fierent, Jacob. 2, 2. De cœtu ipso Act. 3, 43 : Λυθείσης τῆς συναγωγῆς. Improprie Apoc. 2, 9; 3, 9, σ. τοῦ Σατανᾶ. Eadem signif. Pollux 9, 143 : Ναυτῶν σ. Diog. L. 2, 129 : Ἡ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν σ.] Hinc ἀποσυνάγωγος et ἀρχισυνάγωγος, de quibus supra. [Conciliatio, Conjunctio. Plato Theæt. p. 150, A : Διὰ τὴν ἄδικον ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ᾗ δὴ προαγωγεία ὄνομα. Et Phædr. p. 266, B : Τούτων τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν.] || Συναγωγὴ, Cumulus, Acervus. Basil. Homil. 4 in Hexaem. : Παρέλκοι ἂν τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. [De messe Polyb. 1, 17, 9 : Ἀκμαζούσης τῆς τοῦ σίτου συναγωγῆς. Id. 27, 12, 2 : Ἐγίγνετο ἐπιμελῶς περὶ συναγωγὴν χρημάτων. Diod. 5, 21 fin. : Τὴν σ. τῶν σιτικῶν καρπῶν ποιοῦνται. Plut. Lycurg. c. 24 : Χρηματισμοῦ συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη· Mor. p. 94, C : Χρημάτων συναγωγῆς· 776, D : Δεινὸς ἦν περὶ ζήτησιν ὑδάτων καὶ συναγωγήν. Gen. 1, 9 : Συναχθήτω τὸ ὕδωρ εἰς σ. μίαν. Jes. 19, 6; 37, 25, σ. ὕδατος. Job. 18, 17 : Ἐπὶ συναγωγὴν λίθων κοιμᾶται. Pollux 1, 226 : Οἴνου σ. Athen. 5, p. 203, E : Περὶ βιβλίων πλήθους καὶ βιβλιοθηκῶν κατασκευῆς καὶ τῆς εἰς τὸ Μουσεῖον συναγωγῆς τί δεῖ καὶ λέγειν;] || Συναγωγὴ, Contractio, ut [ap. Isocr. p. 197, E] : Σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς. [Πτύσιος, Aret. p. 12, 12; ἀγγείων 97, 23; χειλέων 31; ὑμενίων 111, 22. Aliter Plato Reip. 7, p. 526, D : Συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς.] Συναγωγὴ, Conclusio, συμπέρασμα, ut συνάγειν est συμπεραίνειν, ap. Themist. [Sextus Emp. Pyrrh. 2, 143 : Ἡ ἀπόδειξις καὶ λόγος εἶναι ὀφείλει καὶ συνακτικὸς καὶ ἀληθὴς καὶ ἄδηλον ἔχων συμπέρασμα ... καὶ διὰ τοῦτο εἶναι λέγεται ἀπόδειξις λόγος δι' ὁμολογουμένων λημ-

μάτων κατὰ συναγωγὴν ἐπιφορὰν ἀκαλύπτων ἄδηλον· et 170. || De cogendo in arctum vel acutum, Theophr. H. Pl. 3, 10, 5 : Εἰς ὀξύτερον τὴν σ. ἔχον καὶ μακρότερον. Diod. 1, 63 med. : Συναγωγὴν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς· 3, 40. Plut. Mor. p. 411, A; Strabo 2, p. 116; 8, p. 335; 12, p. 536. Athen. De mach. p. 4; Apollod. Poliorc. p. 38, A. || « Ἀνακεφαλαίωσις, Recapitulatio. — Huc et pertinet, quæ Græcis συναγωγὴ dicitur, Latinis Collectio, si quis enumerat quæ contra dicta sunt, et quæ ipse dixit. Conf. Cic. Brut. 88, Quintil. 6, 1, p. 267. Cicero De invent. 1, 52, Enumerationem vocat. » Ernest. Lex. rhet. || Collectio, de libris aliisque scriptis. Dionys. A. R. 2, 27 med. : Οἱ λαβόντες παρὰ τοῦ δήμου τὴν ἐξουσίαν τῆς συναγωγῆς τε καὶ ἀναγραφῆς τῶν νόμων δέκα ἄνδρες. Plut. Mor. p. 1131, F : Ἡρακλείδης ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἐν μουσικῇ· 1132, F : Ἀλέξανδρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν περὶ Φρυγίας. Antonin. Liberal. inscr. : Μεταμορφώσεων συναγωγή. Porphyr. Vita Plotini s. Longin. fr. 5, 5 : Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης καὶ Δημόκριτος καὶ Προκλῖνος· 7 : Οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Antig. Caryst. c. 32 : Ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους σ. Sed ap. Arrian. Epict. 2, 17, 40 : Πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου, Schweigh. εἰσαγωγάς. Cicero Ad Att. 9, 13, 3 : « Συναγωγὴ consiliorum tuorum non est a me collecta ad querelam, sed magis ad consolationem meam. » 16, 5, 5 : « Mearum epistolarum nulla est συναγωγή. »]

[Συναγωγία, ἡ, ap. Plut. Mor. p. 632, E : Ἀντισθένους τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν καὶ μαστροπείαν καὶ συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας, Wyttenb. corrigebat μ. καὶ προαγωγείαν ὀν., ut est ap. Xen. Conv. 4, 61, 62.]

Συναγώγιμος, ὁ, ἡ, Collectilis, Collatitius, [Collativus, Gl.] ut συναγώγιμα δεῖπνα ap. Athen. 8, [p. 365, B, C]. Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia convivia, Quæ ex collatis symbolis fiunt, vel Collectitia, quæ ex collectis symbolis. [Vide Eust. in Συνάγω citatum.]

Συναγώγιον, τὸ, Convivium, Compotatio, ut συνάγειν est Compotare. Athen. 8, [p. 365, D] : Ἔλεγον δὲ Συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ Συναγώγιον τὸ συμπόσιον. [Συναγώγιον, συμπόσιον ἔθου, Hesychius, cui gl. Musurus præfixit Συναγέσκεο in cod. post Συναγελάζονται positum, ut diximus in Συνάγω.] Sed convivium intelligendum est quod ex symbolis fit. Addit enim Athen., interjecto Menandri loco, Μή ποτε δὲ τοῦτ' ἐστιν τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide Συναγώγιμα δεῖπνα proxime. [De Judæorum synagogis Philo vol. 2, p. 591, 46 : Ἵνα ἐπιτρέπουσι τοῖς Ἰουδαίοις μόνοις εἰς τὰ συναγώγια ἔρχεσθαι· vol. 1, p. 675, 27 : Καθιδεῖσθε ἐν τοῖς συναγωγίοις ὑμῶν καὶ τὸν εἰωθότα θίασον ἀγείροντες. Wakef. In inscr. ex Lapi Dissert. in Severæ martyris epitaph. p. 51 repetita, ubi Μαθητὴς σοφῶν καὶ πατὴρ συναγωγων, ex literarum ductibus συναγωγίων restituebat Wesseling. De Jud. arch. p. 2. Pollux 6, 7. Eust. Il. p. 1085, 41. L. Dind.]

Συναγωγὸς, ὁ, ἡ, Collectivus, Aptus ad colligendum vel conjungendum. Plato Timæo [p. 31, C] : Δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculumque desiderant. [Prot. p. 322, C : Πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν ... φιλίας συναγωγοί.] Συναγωγὸς, Collectivus, ap. Areopagitam, inquit Bud. Porphyrius : Συναγωγὸν γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ γένος, Congregativum. [Philo vol. 2, p. 255, 35 : Ἡ σ. μέλιττα· 202, 25 : Λόγον δοῦσα σ. εἰς ἁρμονίαν καὶ κρᾶσιν ἠθῶν. Sextus Emp. Adv. math. 9, 8 : Τὴν κινητικὴν καὶ συναγωγὸν τῶν ὄντων αἰτίαν· 10 : Τὴν φιλίαν ὡς συναγωγὸν αἰτίαν. Hemst. Iamblich. ap. Stob. Ecl. vol. p. 402 : Συναγωγὸς αἰτία. Aret. p. 79, 17 : Φυσέων γὰρ συναγωγὸν λήθαργος. Dio Chrys. Or. 48, vol. 2, p. 239, λόγος φιλίας σ., ut Etym. M. in Συσσίτιον. V. Plut. in Συναγωνία cit. Theolog. arithm. p. 35, A : Ἐφ' ὅσον ψυχὴ πάρεστι σ. αὐτοῖς. Jo. Laurent. De mens. p. 16 ed. Rœth. : Ἡ δεκὰς πάντων οὖσα συναγωγός τε καὶ συνακτική. Hesychius : Συνέστιοι, συναγωγοὶ, ὁμοτράπεζοι.

A Superl. Aristid. vol. 1, p. 5 : Ἔρωτά τε καὶ Ἀνάγκην δύο τούτω συναγωγοτάτω τε καὶ ἰσχυροτάτω.]

[Συναγωγὸς, ὁ, Synagogus, cogn. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 329, n. 192, b, 19.]

Συναγωνιάω, Una cum alio anxius sum, Anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. [Cic. Ad Att. 5, 12 : « Hortensium, cui valde συνηγωνίων. » Polyb. 3, 43, 8 : Τῶν δὲ στρατοπέδων ἀμφοτέρων ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους παρὰ τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ παρεστώτων, καὶ τῶν μὲν ἰδίων συναγωνιώντων καὶ παρακαλούντων μετὰ κραυγῆς, τῶν δὲ κατὰ πρόσωπον βαρβάρων παιανιζόντων· quod satis vindicat Diod. 17, 100 : Τῶν μὲν Μακεδόνων ὁμοεθνῶν ὄντων τῷ Κορράγῳ καὶ τοῦ βασιλέως φιλοτιμουμένου, τῶν δὲ Ἑλλήνων τῷ Διωξίππῳ συναγωνιώντων· et schol. Hom. Il. Ψ, 383.] Plut. De Socr. dæmonio [p. 587, A] : Αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι. [Id. Mor. p. 486, B. Cum dat. Agesil. c. 25 init., Anton. c. 77. « Dio Chr. Or. 2, vol. 1, p. 101. » Wakef.]

B Συναγωνίζομαι, Una cum alio certo, q. d. Concerto [Gl.], Certantem adjuvo, Certaminis socius sum. Ponitur pro Opem fero, [Opitulor, Gl.] Auxilior. Thuc. 1, [123] : Καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἁπάσης ξυναγωνιουμένης. Sic et alibi sæpe ap. Eund. [ut 1, 143; 3, 64, ubi cum dat. Xen. Cyrop. 4, 5, 49. Plat. Alcib. 1 p. 119, E : Συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους. Demosth. p. 231, 20 : Τί οὖν συνηγωνίσατο αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὑμᾶς; 576, 7 : Οὐδείς ἐστιν ὅστις ἐμοὶ τῶν λεγόντων συναγωνίζεται· 622, 4 : Ἐὰν ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν, συναγωνίσησθέ μοι καὶ προθύμως ἀκούσητε· 1052, fin. : Αὐτοὺς μὲν ἑαυτοῖς συναγωνίζεσθαι καὶ ὁμολογεῖν ἅπαντα· et infra : Τοῦτον τὸν τρόπον ἐπιβουλευσάντων καὶ συναγωνιζομένων ἀλλήλοις ἐφ' ἡμᾶς· 1478, 13 : Ὁ δῆμος, ᾧ συναγωνίζεται τῶν δημοτῶν ἕκαστος. Diod. 1, 24 init. : Τοῖς θεοῖς συνηγωνίσατο τὸν πρὸς τοὺς Γίγαντας πόλεμον· et ead. phrasi l. 3 fin.] Συναγωνίζομαι τούτοις, ap. Demosth., Ad hæc conficienda operam meam una impendo. [P. 1464, 10 : Δεῖ πάντας τοῖς δόξασι συναγωνίζεσθαι· 18 : Τῶν συνηγω-
C νισμένων τοῖς καθεστηκόσι. Alia constr. id. p. 233, 19 : Καὶ γὰρ ἐκ τούτων εἴσεσθε τίς ἦν ὁ Φιλίππῳ πάντα συναγωνιζόμενος. Dionys. A. R. 4, 4 fin. : Ἐμοῦ γε ἕνεκα τῆς εἰς τοῦτό σοι συναγωνισαμένης. Ap. Plut. Arat. c. 19 : Τίς γὰρ οὐκ ἂν θαυμάσειε καὶ συναγωνίσαιτο ἔτι νῦν τῇ μεγαλοψυχίᾳ τοῦ ἀνδρός; dicitur fere ut συναγωνιάω, quod v. || De choro Aristot. Poet. c. 18 ult. : Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου καὶ συναγωνίζεσθαι μὴ ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.] || Συναγωνίζομαι, ap. eund. Dem. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. [P. 872, 20 : Οὐχ ὡς διάφορος, ἀλλ' ὡς οἰκειότατος πάντων τὴν πρὸς ἐμὲ δίκην αὐτῷ συνηγωνίζετο· 1179, 5 : Εἰ μὴ μετὰ σοῦ κοινῇ συνηγωνιζόμην. Isæus p. 64, 20.] Qua in significatione citatur et ex Plat. Epist. [1, p. 309, B] πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio juvi. [De rebus Isocr. p. 1, C : Ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον· 91, C : Τούτων σοι συναγωνιζομένων. Antiphon p. 140, 25.]

[Συναγώνισμα, τὸ, Adjumentum. Polyb. 10, 43, 2 :
D Ὅτι μὲν οὖν ὁ καιρὸς ἐν πᾶσι μεγάλην ἔχει μερίδα πρὸς τὰς ἐπιβολὰς, μεγίστην δ' ἐν τοῖς πολεμικοῖς, παντὶ δῆλον· τῶν δὲ πρὸς τοῦτο συναγωνισμάτων πλείστην ἔχουσι δύναμιν οἱ πυρσοί.]

[Συναγωνισμὸς, ὁ, Auxilium. Joann. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 234 med. : Ἐκεῖνος μόνος γενναῖος ὢν τὴν ψυχὴν εἰς συναγωνισμὸν ἦλθε τῆς ἀληθείας. Boiss.]

Συναγωνιστὴς, ὁ, Certaminis socius, Certamini opitulans. [Lucill. Anth. Pal. 11, 80, 1 : Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν Ἆπιν. Demosth. p. 239, 21 : Ὁ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ συνεργὸς καὶ συναγωνιστής· 245, 18 : Οὓς συναγωνιστὰς καὶ συνεργοὺς λαβών· 1059, 10 : Οἳ ἦσαν ἀλλήλοις συναγωνισταί· 1464, 21 : Ὁ τοιοῦτος φόβος προθύμους συναγωνιστὰς ποιεῖ. Isocr. p. 70, B : Τοιοῦτον λαβὼν συναγωνιστήν. Et similiter alibi. Æschines p. 52, 37 : Τῆς ὑμετέρας ἀδείας συναγωνιστάς· 66, 23 : Τῆς τυραννίδος ἐλπίζων συναγωνιστὴν Φίλιππον λήψεσθαι. « Λαβὼν σ. πρὸς τοῦτο Ἐδεκῶνα, Polyb. 3, 34, 2. Σ. ἀπροφάσιστος, 10, 34, 9 : Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, 3, 14, 5. »

Schweigh. Lex. Diod. 1, 21, aliique recentiorum. De caussæ patrono Dio Cass. 40, 54. Pollux 1, 152, etc.]

Συνάδελφος, ὁ, Qui fratrem s. fratres habet; nam Xen. [Comm. 2, 3, 4] τοὺς συναδέλφους ὄντας opp. τοῖς ἀναδέλφοις. [Epiphan. vol. 1, p. 515, B : Οὐ συνάδελφος ὢν Πατρί· 796, A; 901, D seq., 976, C; vol. 2, p. 12, B, C. L. Dind. Homo ejusdem artis, professionis, muneris, Gall. *Confrère*. Nomocan. Cotel. n. 475 : Οἱ τεχνῖται οἱ ψέγοντες τὰς τέχνας τῶν συναδελφῶν αὐτῶν. Ducang. Pro σὺν ἀδελφοῖς in var. script. Num. 8, 26.]

[Συναδέσποτος, ὁ, ἡ, Qui una cum alio est sine domino sive auctore. Eustath. in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 336. Osann.]

[Συναδηλέω, Simul obscuro. Sext. Emp. Adv. math. 8, 2 : Μηδενὸς ὄντος σαφοῦς κριτηρίου κατ' ἀνάγκην συναδηλεῖται καὶ τὸ ἀληθές.]

Συνᾰδῐκέω, Injuriæ inferendæ socius sum. [Thuc. 1, 37 : Ἵνα μὴ ξυναδικήσωσιν ἑτέροις· 39 : Οὐ ξυμμαχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν. Xen. Anab. 2, 6, 27 : Τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς. Plato Reip. 6, p. 496, D.] Dem. [p. 915, 14] : Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Qui tibi socius est injuriæ et fraudis, Bud. [Id. p. 556, 6 : Ἐπὶ τοῖς εἰς τὸν χορὸν γεγενημένοις ἀδικήμασιν ἡ φυλὴ συνηδίκηται· 10 : Ἐφ' ἅπασι τούτοις ὁ θεὸς συνηδίκηται· 1296, 8 : Οὐχ ἧττον ὑμῶν συνηδικημένος· 1300, 10 : Εἰ συναδικηθείημεν.]

[Συνᾳδόντως, Congruenter. Epiphan. vol. 1, p. 60, A : Συνᾳδόντως τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ φησίν· 363, B : Σ. ἔλεγε τῷ ἑαυτοῦ Κυρίῳ· 374, B; vol. 2, p. 173, A, C. L. Dind.]

[Συναδοξέω, Simul dehonestor. Plut. Mor. p. 96, A : Μὴ συναδοξεῖν καὶ συναπεχθάνεσθαι. Agathias Hist. 5, 24 fin.]

Συνᾴδω, ᾴσομαι, Concino [Gl.], Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διᾴδω, ut in illo Heracliti loco, qui citatus fuit in Διᾴδω. [Aristoph. Av. 858 : Συνᾳδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδάν. Plato Reip. 4, p. 432, A; Æschines p. 49, 42; 50, 3, 7. Achilles Tat. 1, 5, p. 9, 29 : Τὰς χορδὰς ἔκρουε καὶ συνῇδε τοῖς κρούμασι.] Metaphorice ponitur pro Consentio, Astipulor [vel Convenio, Quadro, Soph. Œd. T. 1113 : Ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος. Aristoph. Lys. 1088 : Αὕτη ξυνᾴδει χἀτέρα ταύτῃ νόσος] : unde [Plato Gorg. p. 461, A : Οὐ συνᾴδειν τὰ λεγόμενα· Prot. p. 333, A : Οὐ συνᾴδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις· Phileb. p. 92, C : Οὗτος ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνᾴσεται;] Aristot. συνᾴδειν et διαφωνεῖν opponit : Καὶ συνᾳδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ λόγους ὑποληπτέον, Bud. interpr. Et ii probandi sunt, quorum opera dictis consentanea sunt. [Id. Eth. Nic. 1, 8 init. : Τῷ ἀληθεῖ πάντα συνᾴδει τὰ ὑπάρχοντα. Polyb. 1, 15, 9 : Ταῦτα συνᾴδειν ἀλλήλοις οὐ δύναται. Lucian. Histor. c. 23 : Συνᾷδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα· Parasit. c. 14 : Εἰ συνᾴδει ὁ περὶ αὐτῆς λόγος. Pollux 4, 63. ‖ Forma poet. Theocr. 10, 24 : Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα.]

[Συναεθλευτής. V. Συναθλητής.]

[Συναεθλεύω. V. Συναθλεύω.]

[Συνάεθλος. V. Σύναθλος.]

[Συναείδω. V. Συνᾴδω.]

[Συναείρω. V. Συναίρω.]

[Συναείτης. V. Σύναος.]

[Συναέω vel potius Συνάω s. Συνάημι, quibus de formis v. in simpl. Ἄημι, spectare Hesychii gll. : Συνδεῖ, συντηρεῖ, συγκοιμᾶται, Συνδέσαι, συγκοιμηθῆναι, ut scrib. sit Συναεῖ vel Συνάει, Συναέσαι, animadvertit Albertus. Συντηρεῖ tamen refertur ad συνδεῖ. Hinc autem signiff. in simplici positis nova accedit Dormiendi, et compositi Concumbendi.]

[Συνάζω pro συνάγω, Colligo. Theophylact. Hierodiac. Homil. 13, p. 252 : Ὅτι συνάζει μαθητὰς καὶ πλῆθος λαοῦ. Ducang. Leg. συνάγει.]

[Συναηδίζομαι, Simul moleste fero. Philo vol. 1, p. 405, 45 : Διὰ τοῦ ὁμοφώνου συνήδετο καὶ συναηδίζετο. Boiss.]

[Συναθετέω, Simul rejicio, suppositum judico. Phot. Bibl. p. 512, 9 : Ὃν γὰρ ἐξ ἀναστάσεως δεσπότην ἐδέξατο, τῇ τῆς ἀναστάσεως βλέπει συναθετούμενον δόξῃ. L. D. Schol. Aristoph. Ran. 1500.]

[Συναθλεύω. V. Συναθλέω.]

Συναθλέω, Simul certo, Sum particeps certaminis, s. socius, aut adjutor. [Philipp. 1, 27 : Μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου, Unanimi consensu operam dantes observationi religionis Christianæ, s. propagationem religionis Christianæ adjuvantes. Ibid. 4, 3 : Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι. Schleusn. Lex.] Ex Chrysost. De sacerdot. [Eunap. p. 109 ed. Boiss. : Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολύ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλιπεν. Theodoret. H. E. 3, 10, p. 130, 45 : Τῶν συναθλησάντων αὐτῷ μειρακίων τὰ λείψανα, de martyribus. L. D. « Res συνηθλημένη dicitur quam quis exercitatione callet. Diodor. 3, 4, de hieroglyphica scriptura : Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἡ γραμματικὴ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκείμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφομένων (nisi leg. γραφ., ut alibi dixi. L. D.) καὶ μεταφορᾶς μνήμῃ συνηθλημένης. (Schol. : Τουτέστιν ἀπὸ τροπῆς καὶ τύπων ζώων τινῶν ἀπομνημονευομένων τοῖς πᾶσι καθεκάστην κοινότητα.) » Brunck. ‖ Ead. signif. dicitur « Συναθλεύω, unde συνήθλευσαν, cum accusativo, τὸν ἀγῶνα, l. 37, p. 210, l. 14; p. 410, l. 23. » Maittair. Ind. ad Marm. Oxon. p. 658, ed. 1732. ‖ Forma Συναεθλεύω Theodor. Metoch. Misc. p. 756, 3 : Καρχηδὼν τῇ μεγάλῃ τύχῃ καὶ τῷ κράτει Ῥωμαίων ἐφάμιλλος συναεθλεύσασα. L. Dind.]

[Συναθλητής, ὁ, i. q. seq. Acta Jun. Bacchi ed. Combef. p. 125. Boiss. Euseb. H. E. 3, 4 fin. : Παύλου συνεργὸς καὶ σ. Pro quo Συναεθλευτής Eust. Opusc. p. 307, 12 : Ὦ πολῖται καὶ δι' ὅλων συναεθλευταί.]

[Σύναθλος, ὁ, ἡ, ut ap. Phot. Bibl. p. 475, 30 : Ἀθανάσιον τὸν σύναθλον λαβών· Nicet. Eugen. 5, 346, a Boiss. cit., et anon. Cram. An. Paris. vol. 4, p. 312, 3, sive forma poet.] Συνάεθλος, ὁ, ἡ, Certaminis socius, Certaminis adjutor. [Oppian. Cyn. 195 : Θυμαίνων, συνάεθλος, ἀρήιος, ὄμβριμος ἵππος. Nonn. Dion. 2, 338 : Γνωτὸν ἐμὸν συνάεθλον· 29, 23 : Καὶ συνάεθλον ἑῆς οὐκ ἤθελε χάρμης ἀστεροπὴν Κρονίωνος· Jo. c. 8, 21 : Ὑψιμέδοντα τοκῆα, ξυνὸν ἐμὸν συνάεθλον· et alibi. L. D. Joann. Memph. Epigr. in Gregor. Naz. : Γρηγόριον συνάεθλον ἀμαιμακέτου Βασιλείου. Boiss. In prosa Theodor. Stud. p. 52, D : Ὀπαδῷ τοῦ πατρὸς καὶ συναέθλῳ. L. Dindorf.]

[Συναθρέω, Contemplor, Perpendo. Nicet. 16, p. 315, A : Συναθροῦσα τῷ νῷ καὶ συλλαμβάνουσα ὅσα κατερρέθη αὐτῆς.]

Συναθροίζω, Coacervo, Colligo, [Glomero, Congero, Conglomero, Conglobo, Aggero, Congrego, Concilio; Συνήθροισεν, Illexerit, Collegerit, Contraxit; Συναθροίζεται, Compingitur; Συναθροισθέντες, Agglomerati; Συνηθροισμένος, Concretus, Conglomeratus, Congregatus, Gl. Aristoph. Lys. 585 : Τὸ κάταγμα λαβόντας δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν. Manetho 2, 227 : Πρήξιος ἐκ πάσης συναθροίζοντας πολὺν ὄλβον. Xen. Anab. 7, 2, 8 : Συναθροίζειν τῶν διεσπαρμένων ὡς ἂν πλείστους δύνηται. Plato Tim. p. 44, D : Ὑπηρεσίαν αὐτῷ ξυναθροίσαντες· Menex. p. 243, B : Ξυναθροῖσαι ἐπὶ τὴν πόλιν πάντας Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους. Lysias p. 194, 2 : Συνήθροιζον καὶ τὸ τῶν ἄλλων συμμάχων ναυτικόν.] Synes. Epist. 141 : Ἐπεὶ τότε μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν. [Pollux 1, 174 : Λάφυρα συναθροῖσαι· 5, 168 : Συστρέψαι τὸ σῶμα, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι· 6, 8 : Συναγαγεῖν συμπόσιον, συναθροῖσαι. Id. 9, 101 : Εἰ μ' συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. Pass. Eur. Rhes. 604 : Οὐδ' ἐγγὺς ἧσται κοὐ συνήθροισται στρατῷ. Thucyd. 2, 99 : Ξυνηθροίζοντο ἐν τῇ Δοβήρῳ. Xenoph. Anab. 6, 5, 30 : Τοὺς Βιθυνοὺς ἱππέας συναθροιζομένους (εἶδον).] Platoni in Phædone [p. 80, E], Συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1, Animus a negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. Sunt qui ex Claudiano, initio libri 1 De raptu Pros., interpretentur Mens congesta, ubi tamen Congesta aliam etiam expositionem admittit. [Ib. p. 70, A : Εἴπερ εἴη που αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ξυνηθροισμένη ἡ ψυχή· Tim. p. 25, B : Αὕτη πᾶσα ξυναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις· 56, C : Ξυναθροισθέντων πολλῶν· Reip. 4 p. 422, D : Ἐὰν εἰς μίαν πόλιν συναθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα· 8, p. 563, D : Τὸ κεφάλαιον πάντων τούτων ξυνηθροισμένων. Lycurg. p. 163, 34 : Τὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος συνηθροισμένην τῇ πόλει δόξαν κατῄσχυνεν. Aristot.

H. A. 7, 2 init. : Ὅσαις συναθροίζεται ἰκμὰς τοσαύτη. Diod. 13, 98 fin. : Τῶν νεῶν συνηθροισμένων εἰς ἕνα τόπον et 99 init. ‖ Med. Pollux 3, 128 : Συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι· 4, 29 : Χρήματα συναθροίσασθαι· et in var. script. pro ἀθρ. 8, 135.]

Συνάθροισις, εως, ἡ, et Συναθροισμὸς, ὁ, Coacervatio, Congeries. Est tamen Συνάθροισις potius ipse Coacervandi actus, at Συναθροισμὸς declarat et Id quod coacervatum est, ideoque recte exp. Congeries. [Conglomeratio, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Agmen, Congestio; Τὰς συναθροίσεις, Cœtus, Gl. Epiphan. vol. 1, p. 232, A : Εἰς περισσοτέραν καὶ ἀγυρτώδη συνάθροισιν ἐπήρθη. De congregatione schol. Soph. OEd. C. 555. Altera forma Plut. Mor. p. 884, D : Ἐμπεδοκλῆς καὶ Ἐπίκουρος καὶ πάντες ὅσοι κατὰ συναθροισμὸν τῶν λεπτομερῶν σωμάτων κοσμοποιοῦσι. L. D. Babrius Fab. 28. Schneid.] ‖ Συναθροισμὸς est etiam nomen figuræ ap. rhetores. Quintil. 8, 4, [27] postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, et exemplum attulit, subjungit, Simile est hoc figuræ, quam συναθροισμὸν vocant; sed illic plurium rerum est congeries, hic unius multiplicatio. Vide ibi exemplum : vide et ap. Rutil. Lup. [Συναθροισμὸς, Congeries, συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον. Alexandr. Περὶ σχημ. p. 577 ; vide v. Ἀθροισμός. Auctore Rutilio Lup. 1, p. 5, et singulis in verbis, et plurium verborum conjunctione hæc figura fieri potest. Pertinet ad Amplificationem. Ernest. Lex. rh. Utramque formam ponit Pollux 3, 129.]

[Συνάθροισμα, τὸ, Aggregatio, Gl. Athanas. vol. 2, p. 224, B : Τὸ ἄδικον τοῦ παρανόμου συναθροίσματος τῶν Ἰουδαίων. L. D. Apollon. Lex. Hom. : Ἀγορὰ, ἡ ἐκκλησία, τὸ πλῆθος καὶ ὁ τόπος καὶ τὸ συνάθροισμα. Zonaras : Ὁμήγυρις, συνάθροισμα. Hesychius : Συνακτήριον, συνάθροισμα.]

[Συναθροισμός. V. Συνάθροισις.]

[Συναθροιστέον, Colligendum. Psellus p. 121 fin.; 122, 8 edit. meæ. Boiss.]

[Συναθροιστὴς, ὁ, Qui congregat. Hesychius : Ἀγρετῇ, συναθροισθῇ, i. e. ἀγρέτῃ, συναθροιστῇ, ut animadvertit Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 2, p. 66. L. Dind.]

[Συναθροιστικὸς, ἡ, ὸν, Colligens. Hesychius : Ἀγυρτὰς, συναθροιστοὺς, μάντεις, ὡς Ἀππίων. Ἀγυρτικοὺς, συναθροιστικοὺς, intt., ut Plut. Lycurg. c. 9 : Μάντις ἀγυρτικός.]

[Συναθύρω, Colludo. Moschus 2, 30 : Φίλας ἐπεδίζετ' ἑταίρας, τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν. ἄυ]

Συναΐγδην, Simul, Uno impetu, Suid. [Et Zonaras ex l. Hesiodi in Συναΐκτην cit. Ubi nunc γδ ex codd. et Etym. M. p. 41, 31. Conf. Ἀΐγδην.]

[Συναϊδιάζω, Una sum æternus. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 534, C : Τὸ συναϊδιάζον τοῦ λόγου. ἄϊ L. Dind.]

Συναΐδιος, Coæternus, Una æternus, ut Christus a Theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων. [Const. Manass. Chron. 1930 : Ὁ συναΐδιος Πατρὶ καὶ κοσμοκτίστωρ Λόγος. Epiphan. vol. 1, p. 984, D : Οὔτε σύγχρονα οὔτε συναΐδια· 998, D. Gregorio Nyss. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 3, A : Πῶς οὖν τῷ πατρὶ συναει. . ζόμενον τὸν υἱὸν εἶναι καὶ γεγεννῆσθαι ἐπιγέγραπται, restituendum videtur συναΐδιον καὶ συνεργαζόμενον. Conf. ib. p. 2, D, et 3, D. Ephræm Syr. vol. 3, p. 523, D; Max. Conf. vol. 2, p. 147, D. ‖ Adv. Eulog. Phot. Bibl. cod. 230, p. 280, 28 : Ἐξ οὗ τὸ πνεῦμα συναϊδίως ἐκπορεύεται. Zonaras Annal. vol. 1, p. 13, B : Τὸ τὰ βάθη τῆς θεότητος διερευνῶν πανάγιον πνεῦμα καὶ τούτοις συναϊδίως ἐπεντρυφῶν. L. Dind.]

[Συναϊδιότης, ητος, ἡ, q. d. Coæternitas. Chron. Pasch. p. 304, B : Τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ συναϊδιότητος τὸ ἀκατάληπτον. L. Dind.]

[Συναϊδίως. V. Συναΐδιος.]

[Συναιθριάζω, pro διαιθριάζω, libri nonnulli Xen. Anab. 4, 4, 10.]

[Συναιθύσσω, Simul quatior, jactor. Nonn. Dion. 10, 183 : Αἰγυρῷ δὲ συναιθύσσοντες ἀήτῃ ἄσθματι κουφίζοντο (capilli).]

[Συναικλία, ἡ.] Συναικλίαι, Convivia, q. d. Concœnationes. Vide Ἀΐκλον. [Alcman ap. Athen. 4, p. 140, C : Κηπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κηπὶ ταῖς συναικλίαις (ut

A corr. Schweigh. pro —κλείαις), οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν.]

Συναΐκτην, Simul irruebant. Hesiod. [Sc. 189] : Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες. [V. Συναΐγδην.]

Σύναιμος, ὁ, ἡ, Consanguineus [Gl.], ad verbum, συγγενὴς, Hesych., Eustath. [Soph. Ant. 659 : Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον· 794 : Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας· OEd. Col. 943 : Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων. Eur. Phœn. 817 : Ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθε, de Iocasta. Athen. 10, p. 452, C : Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν.] Sed Σύναιμος, et Ὅμαιμος appellatur etiam Frater peculiariter, et quidem frequentius, vel Soror. Soph. [Aj. 727] : Τὸν τοῦ μανέντος... Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, posito Attice ξ pro σ. [Ib. 977 : Ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί· Ant. 198 : Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε· OEd. C. 1355 : Ὁ σὸς ξύναιμος. Eur. Iph. T. 774, et alibi. Phocyl. 42.] Et ἡ ξύναιμος, Soror, ap. Eund. Antig. [488. El. 156 : Οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ
B γονᾷ ξύναιμος.] Hesych. [et Phot.] σύναιμος exponit duntaxat ἀδελφός. Sed ὅμαιμοι esse dicit et ἀδελφοὶ, et συγγενεῖς, et addit ὁμόαιμοι. Sunt autem poetica hæc tria [σύναιμος, ὅμαιμος, αὐθόμαιμος], sicut et quæ in μων terminantur synonyma συναίμων et ὁμαίμων, de quibus paulo post. [Improprie Archias Anth. Pal. 6, 16, 1 : Σοὶ τάδε, Πὰν σκοπιῆτα, παναίολα δῶρα σύναιμα τρίζυγες ἐκ τρισσᾶς θέντο λινοστασίας, δίκτυα μὲν Δᾶμις θηρῶν, Πίγρης δὲ πετεινῶν λαιμοπέδας, Κλείτωρ δ' εἰναλίφοιτα λίνα. Ponit Pollux 3, 23. In prosa Themist. Or. 2, p. 38, C : Τοὺς συναίμους τὰ ὅπλα κινεῖν.]

Συναίμων, ονος, ὁ, ἡ, Consanguineus, Frater, i. q. σύναιμος et poeticum itidem, ut in hoc versu [Phocyl. 194] : Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν [κτεάνων συνομαίμοσιν codd.] εἰς ἔριν ἔλθῃς. [Suidas et gramm. Bachm. vol. 1, p. 374, 11 : Συναίμονος, ἀδελφοῦ. Soph. Aj. 1312 τοῦ σοῦ ξυναίμονος pro θ' ὁμαίμονος conjecit G. Dindorf.]

Συναίνεσις, εως, ἡ, Comprobatio, Assensus. [Consensio, Consensus, add. Gl. Plut. Mor. p. 258, B : Ὡς
C παρὰ τῷ θεῷ τῆς σ. καὶ καταπιστώσεως γενησομένης. Timotheus in Cotel. Monum. vol. 3, p. 394, C : Τὴν τοῦ φόνου συναίνεσιν. Eustath. De intervallis p. 49 : Ἐὰν μετὰ δύο ἔτη τῆς ἀντιφωνήσεως δευτέραν ποιήσῃ συναίνεσιν. Theophil. Inst. 1, 10, 152; 14, 264. L. D. Herennio Comment. in Aristot. Metaphys. ap. Ruhnk. ad Longin. 44, 4 : Ἀδιερευνήτοις καὶ ἀνεξετάστοις συνέσεσί τε καὶ ἀρνήσεσι χρῆται, Toup. restituebat συναινέσεσι.]

[Συναινετέον, Assentiendum, Laudandum, Comprobandum. Philo vol. 2, p. 343, 19 : Τούτους οὐ συναινετέον· 344, 29 : Λέγοντι σ. L. Dind.]

Συναινέτης, ου, ὁ, Comprobator, Qui assentitur.

Συναινέω, Assentior, [Assentio, Consentio, Congruo, Gl.] item Comprobo, Approbo. [Æsch. Ag. 484 : Γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι· 1208 : Ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθετον νόμῳ; — Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Soph. El. 402 : Σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί; 1280 : Ξυναινεῖς; Ph. 122 : Ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; — Σάφ' ἴσθ', ἐπεί-
D περ εἰσάπαξ συνῄνεσα· fr. Lacæn. ap. Priscian. 18, 24, 197 : Θεοῖς ἄρ' οὔποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν, ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν, ξυναινέσω τοιαῦτα. Callim. ap. Priscian. 1, 3, 11. Herodot. 5, 92 fin. : Ἴστε ὑμῖν Κορινθίους γε οὐ συναινέοντας. Plato Reip. 3, p. 393, E : Οἱ μὲν ἄλλοι συνῄνουν. Polyb. 1, 67, 11 : Ἃ δὲ καὶ συναινέσαντας ἐνίοτε τῷ στρατηγῷ (συνέβαινεν) τἀναντία πρὸς τοὺς πολλοὺς ἀναγγέλλειν· 2, 2 : Τῶν Καρχηδονίων ὀλίγοι μὲν ἦσαν οἱ συναινοῦντες μὴ παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας. Sextus Emp. Adv. math. 7, 417 : Ἵνα μὴ ταύτῃ (τῇ φαντασίᾳ) συναινέσαντες προπέσωμεν· 10, 69 : Μηθετέρῳ συναινεῖν. Dio Cass. Exc. p. 23, 85 : Ὁ δὲ Φάβιος πρὸς οὐδέτερον αὐτῷ συνῄνεσεν· 57, 1 : Μὴ πρὸς τὸ βουλόμενον συναινοῦντές οἱ.] Philo De V. M. 1 : Ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι. Ap. Xen. autem cum dat. personæ et accus. rei, Cyrop. 8, [5, 19] : Βούλομαι δὲ, ἔφη, σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς ταῦτά σοι συναινέσαι. [Conf. 4, 2, 20 : Ὁ μὲν οὕτως εἶπεν· οἱ δ' ἄλλοι πάντες ταῦτα συνῄνουν· 5, 3, 23 : Ταῦτα μὲν οὕτω συνῄνεσεν ὁ Κῦρος· Anab. 7, 7, 31 : Ἐὰν

οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ δεῖσθαι τῆς στρατιᾶς συναινέσωσιν αὐτοῖς ταῦτα.] Ut putet fortasse aliquis accus. regi posse a sub. præpos. κατά. [Regitur a verbo ipso, ut ceteris locis et Eur. Rhes. 172 : Ἑλὼν Ἀχαιοὺς δῶρά μοι ξυναίνεσον. Apoll. Rh. 4, 463 : Καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεον ἀλλήλοισιν. Cum inf. Xen. Cyrop. 7, 2, 14 : Ταῦτα οὕτω συνήνεσε ποιεῖν, ὥσπερ ἔλεξεν· et 4, 4, 9, ut vertere liceat Promittere. Cum accus. pers. Macc. 3, 6, 41 : Συναινέσας αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἔγραψεν αὐτοῖς ἐπιστολήν, ubi tamen Alex. αὐτοῖς.]

[Συναινίττομαι, ζομαι, Simul significo per ænigma. Anna Comn. p. 55, D : Εἶχε δὲ ὁ λόγος μεταξύ που καί τι ἀστειότατον, τὴν τοιαύτην πρᾶξιν αὐτοῦ συναινιττόμενον. L. D. Hermias In Plat. Phædr. cod. Bodl. 3036, fol. 27 (p. 67 ed. Ast.) : Αἰνιξάμενος κἀκεῖσε τὴν τοῦ γενέσθαι παρὰ τὸν Λυσίαν αἰτίαν, κἀντεῦθεν τὴν τοῦ ἀπογενέσθαι συναινιξάμενος. Cramer.]

Σύναινος, ὁ, ἡ, pro ὅμαινος; exponitur enim ὁμόδοξος ab Hesychio, Qui ejusdem est opinionis, non ut in VV. LL. exp. hic, Laudis particeps. [Just. Martyr. p. 265=143, A : Οἷς ἐγὼ οὐ σύναινός εἰμι.]

[Συναίνυμαι, Colligo, Comprehendo. Hom. Il. Φ, 502 : Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα, πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.]

[Συναίρεμα, τὸ, Contractio, vox grammat. Eustath. Od. p. 1447, 52 : Διὰ τί μὴ ἐκ τοῦ δῖς δῖος τὸ συναίρεμα τῆς γενικῆς οἷος γέγονεν, ἀλλὰ οἱός. || Olympiod. In Plat. Phileb. fol. 162 : Ὅτι οὐ τὸ συναίρεμα τῶν τριῶν μονάδων ἐστὶν ἡ μία ἀρχή· et mox τὸ μικτὸν συναίρεμα πάντων. Cramer. Psellus p. 128, 1 edit. meæ. Boiss.]

Συναίρεσις, εως, ἡ, Contractio, Complexio. [Συναίρεσις frugum, ap. Athen. 11, p. 489, F; alias συγκομιδή. Valck. Ap. Plut. Mor. p. 924, F : Ἡ πρὸς τὴν γῆν τῶν ἐνταῦθα συναίρεσις καὶ σύστασις, Wyttenb. συνέρεισις. Longin. De subl. 10, 3 : Ἡ εἰς ταὐτὸ συναίρεσις. De contrahendo in arctum Ptolem. Geogr. 1, 8, 4 : Παρατίθεται δὲ αἰτίας τῆς συναιρέσεως, quod 3 dixerat συναιρεῖ τὸν ἐκκείμενον σταδιασμὸν εἰς ἐλάττονα τοῦ ἡμίσεως. Et ibid. 9, 6. Eustath. Opusc. p. 143, 43 : Μετρήσω σοι ὡς ἐν συναιρέσει ἐς ὅσα τὸ ἱερὸν ἐκνεύει.] Ex Gregor. Naz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, pro Complexus numeri. || Συναίρεσις, apud Græcos grammaticos Figuræ nomen, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, ut quum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, ex Δημοσθένεϊ fit Δημοσθένει : sic ex πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις, inquit Eustath., δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintil. 1, 5, in Europaï διαίρεσιν esse dicit, quæ contrarium vitium sit ei, quod συναίρεσις et συναλοιφὴ vocetur, ut Phæthon, hoc in versu, Quum te flagranti dejectum fulmine Phæthon. [« Latine vocari dicit Complexionem. » HSt. Ms. Vind.] Ab iisdem grammaticis Græcis συναιρεῖσθαι dicitur vox, in qua fit hujusmodi συναίρεσις. Animadvertendum est autem συναίρεσιν pro Contractione opponi τῇ διαιρέσει, ut συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ : ita quidem ut præpositiones in his res contrarias declarent.

[Συναιρεσιώτης, ὁ, Assecla, Sodalis. Phot. cod. 137, p. 97, 2 : Τοῖς συναιρεσιώταις Εὐνομίου· 212, p. 169, 33 : Τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τινὶ συναιρεσιώτῃ Λευκίῳ Τοδέρωνι. L. D. || Fem. Συναιρεσιῶτις, ιδος, Philostorg. 5, 4, p. 494; 5, 5, p. 499.]

[Συναιρετέον, Contrahendum. Soran. De arte obstetr. p. 209 ed. Dietz. : Συναιρετέον δὲ καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τούτων (adolescentum 14-21 annorum), ubi ὑφαιρετέον scribendum videtur, ut paullo post ὑφαιρετέον καὶ τὰς τροφάς. Plotin. vol. 1, p. 605, 16 : Καὶ συναιρετέον τὸ ἀεὶ εἰς ἀδιάστατον δύναμιν. L. Dind.]

[Συναιρέτης, ὁ, q. d. Contractor. Gregor. Naz. vol. 2, p. 19, B : Οἱ τῆς ἀριύστου Τριάδος συναρέται (sic), οἱ τῆς ἀτμήτου φύσεως διαιρέται, Trinitatem qui sacram male contrahunt, Int.]

[Συναιρετίζω, Hæresin s. Sectam sequor. Theodor. Stud. p. 247, D : Τοῦ βασιλέως ἄλλο θέλοντος, ἤγουν μοιχεύειν ἢ αἱρετίζειν, καὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα μὴ συντίθεσθαι τὴν μερίδα μετὰ μοιχοῦ νομοθετουμένων μηδὲ συναιρετίζειν. L. D. Nicet. 3, p. 54, B : Ὡς συναιρετίζων μοναχῷ τινι Νήφωνι.]

[Συναιρετικίζω, Una sum hæreticus. Theodor. Prodr. in Iambis : Εἰ μὲν τὸ λεχθὲν αἱρετικίζειν λέγεις, συναιρετικίζοιμι τοῖς λελεγμένοις.]

[Συναιρετικὸς, ἡ, ὸν, Comprehendens. Damasc. De princip. p. 209; Herennius philos. in Maii Auctt. class. vol. 9, p. 585. Osann.]

[Συναιρετιστὴς, ὁ, Sectator. Vettius Valens ap. Prideaux. ad Marm. Oxon. part. 1, p. 29 fin. : Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ συναιρετισταὶ συμπαρόντες. L. Dind.]

Συναιρέω, Simul everto, Simul profligo, quasi συναγαγὼν ἀφανίζω, ut ex quopiam grammatico in VV. LL. habetur, quem, quicunque fuerit, ad hunc Thuc. locum, aut similem quempiam respexisse puto, 2, [51] : Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα, Sed omnia simul profligabat, vel, Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabantur, ut ego in mea edit. hunc l. verti, totum a Valla pessime et intellectum et Latine redditum. Sic usus est et passiva voce, 8, p. 271 [c. 24] : Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, Simul universa eversum iri. Nisi quis otiosam esse hic velit præpositionem. [Soph. Tr. 884 : Τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; De urbe simul capienda Herodot. 5, 44 med. : Συστρατεύεσθαί τε Δωριέα καὶ συνελεῖν τὴν Σύβαριν, et 45 init., συνελόντα. Isocr. Antid. p. 491, 307 : Αἱ μέλλουσαι καὶ τὸν ἄλλον οἶκον συναιρήσειν. Antonin. Lib. c. 39, p. 260 : Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. Plutarch. Lysand. c. 14 init. : Συνέμιξεν Ἄγιδι καὶ Παυσανίᾳ, ὡς ταχὺ συναιρήσων τὴν πόλιν, videtur eodem modo dictum, ut Pericl. c. 27 init. : Περιετείχιζε δαπάνῃ καὶ χρόνῳ μᾶλλον ἢ τραύμασι καὶ κινδύνοις τῶν πολιτῶν περιγενέσθαι καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν βουλόμενος, non ut sit Simul capere. Pomp. c. 12 : Τοὺς πολεμίους συνεῖλε. Eunap. p. 53 fin. ed. Boiss. : Πάντα ὅσα ὑπὲρ τὸν Ῥῆνον ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος. Absumendi s. Conficiendi signif. Dio Cass. 37, 13 : Τὸ φάρμακον καίτοι θανάσιμον ὂν οὐ συνεῖλεν αὐτόν· 40, 23 : Τὸ καῦμα καὶ τὸ δίψος δεινῶς τοὺς λοιποὺς συνῄρει· 50, 35 : Ἐπεὶ τὰ σκάφη τὸ πῦρ συνῄρει· 78, 23 : Ὑπὸ τοῦ καρκίνου συναιρουμένη, ubi vulgo male συναιρομένη. || Conjicio, Colligo. Plutarch. Lysand. c. 22 med. : Ὁ δὲ Ἆγις χρόνου μὲν λογισμῷ τὸ πρᾶγμα συνελὼν, ὡς οὐ κυήσειεν ἐξ αὐτοῦ, παρημέλει τοῦ Λεωτυχίδου.]

|| Συναιρέω, Contraho in unum. Item, Simul complector, quasi contrahendo. Hom. Od. Υ, 95 : Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν, ubi Eustath. exp. συνάξας et συνειλήσας, Quum contraxisset et convolvisset. Qui tamen Lat. interpretati sunt, reddidere Corripiens. Idem Eustath. affert et hunc versum ex Il. Π, 740 : Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον, ubi σύνελεν itidem positum esse ait pro συνήγαγεν. Quod ita videtur intellexisse, ut Hom. dicat supercilia coiisse, utpote disrupto osse quod interstitium constituebat. Brevium tamen scholiorum auctor exp. συνέτριψε, quem vulgo sequuntur exponentes Confregit. Utrobique autem Eustath. admonet hinc esse dicta a grammaticis τὰ συνῃρημένα, et συναίρεσις. In illo certe Hom. loco, sequendo Eustath. expositionem, σύνελεν esse crediderim interpretandum Commisit, ut quum dicit Celsus oras alicujus plagæ committere suturis. [Diod. 15, 44 init. : Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων συνεῖλε τὰς ἀσπίδας· 17, 116 init. : Ἡ πεπρωμένη συνῄρει τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῷ συγκεχωρημένον τοῦ ζῆν χρόνον. Plut. Mar. c. 8 : Πολλὴν ὁδὸν συνελών· Mor. p. 759, C : Ταχὺ συναιρεῖ πολλὴν ὁδόν· 966, F : Συναιρεῖν εἰς ταὐτὰ καὶ συνάγειν τὸ θήρατρον· Brut. c. 36 : Εἰ συνέλοι τὴν χρείαν· Sertor. c. 13 : Ἡμέραις δυσὶ συναιρήσων τὴν πολιορκίαν· Lysand. c. 11 : Συνῃρηκὼς ὥρᾳ μιᾷ χρόνου μήκιστον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων· Mar. c. 45 init. : Συνῃρηκὼς τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον. Philo Belop. p. 50 med. : Αὔξοντας καὶ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον. Longin. De subl. 44, 5 : Οὐ μόνον κωλύει τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναιρεῖ. Sic enim Ruhnk. pro συνάροι, unde alii συνάγει. Ptolem. præter l. in Συναίρεσις cit. ib. 9, 8 : Ὅθεν ὁ Μαρῖνος μέχρι μόνου τοῦ χειμερινοῦ τροπικοῦ συνεῖλε τὴν διάστασιν. Damasc. ap. Suid. v. Σαραπίων cit. : Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω.] Huc referendum συναιρεῖν de

sermone dictum, ut [Agathem. Geogr. 1, p. 196: Τὴν τοῦ παντὸς συνελεῖν πραγματείαν. Hemst. Lucian. Phal. 1 c. 6: Συνελόντες τὸν μέσῳ.] Thuc.: Πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, Contrahens in pauca, Complexus paucis. [Id. 2, 41.] Idem 3, [c. 40 med.]: Ἐν δὲ ξυνελὼν λέγω, πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ κτλ., ubi sunt qui ἓν cum ξυνελὼν jungunt, sed male, ut ex aliis locis apparet. Sic 6, [80]: Ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ Συρακούσιοι. [1, 70: Εἴ τις αὐτοὺς ξυνελὼν φαίη πεφυκέναι κτλ.] Gregor.: Συνελὼν δὲ φαίην ἂν οὐκ ἀπεικότως. Quod et per accus. et per dat. etiam dicitur. Gregor. In Julian. 1: Καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τοιούτων κτλ. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν [Clearch. ap. Athen. 13, p. 611, B. Hemst.]; et συνελόντι δὲ φάναι. Interdum autem additur ὡς, ut ap. Xenoph. [Comm. 3, 8, 10; Ages. 5, 3]: Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. [Anab. 3, 1, 38: Ἄνευ γὰρ ἀρχόντων οὐδὲν ἂν οὔτε καλὸν οὔτε ἀγαθὸν γένοιτο, ὡς μὲν συνελόντι εἰπεῖν, οὐδαμοῦ, ἐν δὲ δὴ τοῖς πολεμικοῖς παντάπασιν· Comm. 4, 3, 7: Ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται· H. Gr. 7, 5, 6: Ὡς δὲ σ. εἰπεῖν, πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις (λογιζόμενος), ὅ,τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι.] Nonnunquam vero brevitatis gratia omittitur infin., ut apud Isæum: Συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κτλ. Interdum et nomin. per se ponitur, ut ap. Gregor.: Συνελὼν ὅσον συνδέχεται, Breviter colligens, Dicens quam brevissime fieri potest, ut Bud. interpr. Pro eodem dicitur ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel potius ἑνὶ δὲ λόγῳ, sine verbo. Latini dicunt, Ut uno verbo absolvam, Ut semel dicam, vel Ut semel omnia dicam, Ut semel finiam, Ut paucis complectar. [Pass. Plato Phædr. p. 249, B: Ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. Polyb. 10, 11, 4: Νῦν δὲ (ὁ περίβολος τῆς πόλεως) καὶ μᾶλλον ἔτι συνῄρηται. Diod. 20, 51 init.: Ταχὺ τὸ διεῖργον διάστημα συνῃρέθη. Et cum eodem voc. Sextus Emp. Adv. math. 7, 212, 215.]

‖ Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Contrahor. Ita in VV. LL., ubi ex Phalar. [Ep. 97, p. 284] affertur, Συναιρούμενος ἠσθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ, ubi ἠσθέσθη suspectum est [pro ἠχθέσθη positum errore typogr., συναιρούμενος autem vertendum Correptus], et ex Plutarch. in Numa, Συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι. Crediderim autem esse potius exponendum hic συναιρεῖσθαι verbo Contrahi, sed metaphorice sumpto, ut quum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. [Timol. c. 9 fin.: Ὡς τοῦ πολέμου μικρὸν ἀπολείποντος συνῃρῆσθαι, Pene confecto. Et similiter alibi sæpe, ut dictum in activo. ‖ Συναιρεῖσθαι autem quid sit grammaticis, vide in Συναίρεσις.

‖ Συναιρεῖσθαι, alia etiam signif. ponitur ab Aristot. Rhet. 1, [c. 1]: Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι, πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνῄρηται πολλάκις, ubi Victor. συνῄρηται interpr. Simul aptum connexumque est, ut πρὸς οὓς, sit σὺν τῇ κρίσει ὧν, quam expositionem verbi συναιρεῖσθαι, et ut novam et ut violentam, suspectam habeo; lectoremque moneo, ut consideret annon, quemadmodum συναιρῶ respondet interdum Latino Contraho, sumpto in propria signif., sic et συναιρεῖσθαι hic respondere illi metaphoricam signif. habenti possit, i. e. sicut Contrahi amicitia et odium dicitur, ita hic τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συνῄρηται dictum sit, ut sit κρίνουσι πρὸς ἐκείνους πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν, Apud illos, quibuscum vel amicitia contracta est vel odium. Sed quod sequitur, καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον, non æque commodam interpretationem admittere fateor, nisi et hic συνῄρηται τὸ συμφέρον dici quis putet, ut a Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui et hoc ipsum v. συνῄρηται non immerito fortasse alicui suspectum fuerit. [Nunc ex libris συνήρτηται.]

[Συναίρημα, τὸ, Conversatio. Hesychius: Συναιρήματα, ἐρωτήματα, συλλαλήματα. Wakef. Collata ejusd. gl. Συναίρεσθαι, συνερωτᾶν, pro quo Συνερέσθαι Photius et ipse suo loco, hoc quoque voc. per ε scribendum videtur.]

Συναίρω, αρῶ, Una cum alio attollo, Adjuvo in attollendo. Item, Cum alio tollo, i. e. aufero, Mecum tollo, ut ap. Aristot. De gener. anim. 2, [7]: Ἔτι ὅταν

A συναίρῃ ἄλλα περιττώματα. Bud. Comm. p. 528. [Exod. 23, 5: Ἐὰν ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐχθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ. Plutarch. Mor. p. 659, A: Τοὺς δὲ (nisi leg. τούς τε) πυροὺς οἱ γεωργοῦντες σπεύδουσι φθίνοντος τοῦ μηνὸς ἐκ τῆς ἅλω συναίρειν. Ubi συσσαίρειν vertisse videri Xylandrum annotat Wyttenb. Simplex sic est p. 701, C: Τοὺς καρποὺς, κἂν ἐπὶ τῆς ἅλω διαμείνωσι πλείω χρόνον ὑπαίθριοι καὶ γυμνοὶ, μᾶλλον ἀτεράμονας γίγνεσθαι λέγουσι τῶν εὐθὺς αἱρομένων.] ‖ Συναίρειν et Συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18, [23; 25, 19, et ubi omittitur ex præcedentibus repetendum λόγον 18, 24] pro Conferre rationem cum servis, vel potius Conferre rationes, ut loquitur Cic. Ad Att. 5. Ac certe pluralem numerum in his omnibus loquendi generibus Latinius usurpari puto quam singularem. [Etym. M. v. Λέσχη. Hemst. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 404, C: Μήτε ἀσπαζόμενον μήτε ὅλως θέλοντα συνᾶραι λόγον μεθ' ἡμῶν. Ubi vertere licet Conserere. Qua fere signif. Hom. Il. K, 499: Λύε μώνυ-B χας ἵππους, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, et O, 680: Ἐπεὶ ἐκ πολίων πίσυρας συναείρεται ἵππους. Conf. HSt. v. Ἀείρω. (Photius: Ξυναίρεται, συνάπτεται.) ‖ Eadem forma ut sit Simul attollo, elevo, Hom. Il. Ω, 590: Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην· Od. I, 332: Ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας. ‖ Med. proprie Plutarch. Lysand. c. 15 fin.: Ἐπεὶ Αὐτόλυκον τὴν βακτηρίαν διαράμενος παίσειν ἔμελλεν, ὁ δὲ τῶν σκελῶν συναράμενος ἀνέτρεψεν αὐτὸν, οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος. Qua signif. usitatius est simplex. Activo sic Synes. p. 118, C: Τὴν πληγὴν φθάσας συναίρει τε καὶ καταβάλλει, ubi tamen quivis reponat συναιρεῖ. Hermias In Plat. Phædr. p. 87.]

‖ Συναίρω, et frequentius Συναίρομαι, Adjuvo, Opitulor, συμπράττω. Cum dat. personæ, aut qui ejus locum obtineat. [Dio Cass. Exc. p. 55, 66: Πλεῖστοι γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τῶν μέσων, κἂν μηδὲ ἑτέροις ὦσι συναίροντες; l. 46, 3: Τῷ δὲ δὴ Καίσαρι, οὗ καὶ τὸν πατέρα ἀπέκτεινε, συναίρει.] Philop. In Procl. 2: Ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγειλάμενοι. Ubi Bud. vel Opitulari vel Astipulari C posse verti existimat. Est autem observandus contra id, quod a Varino ex quopiam grammatico affertur, συναίρω videlicet non inveniri. Quod an generaliter dictum sit, an intellexerit συναίρω non dici ut συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certe multo usitatius esse constat. [Proprie, ut vertendum sit Simul suscipio, Jungo, Æsch. Prom. 650: Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν θέλει. Quod recte schol. A interpr. συνουσιάσαι, male alter συμβοηθῆσαι αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην. Eur. Rhes. 495: Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλὰ μηνίων στρατηλάταισιν οὐ συναίρεται δόρυ. Dionys. A. R. 7, 19 med.: Οἱ πλεῖστοι τῶν συναραμένων τὰ ὅπλα δημοτῶν. De conspirantibus Xenoph. Reip. Ath. 2, 2: Τοῖς δὲ κατὰ θάλατταν ἀρχομένοις, ὅσοι νησιῶταί εἰσιν, οὐχ οἷόν τε συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ τὰς πόλεις.] Plut. [Comp. Dionis cum Brut. c. 3 fin.: Μόνος τῶν ἐπὶ Καίσαρα συναραμένων·] Galba [c. 18]: Τοὺς Γαλάτας Οὐίνδικι συναραμένους. [Mor. p. 863, E: Ἀργεῖοι οὐ συναράμενοι τοῖς Ἕλλησιν. Appian. c. 38: Τὰ ἔθνη τὰ συναράμενα D αὐτῷ.] Herodian. 7, [7, 11]: Συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Ibid., Μηδεὶς αὐτῷ συνάρηται. Et 3, [19, 13]: Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Jungitur autem et cum accus. rei, necnon cum genit.: licet accusativi tantum Bud. meminerit. [Athanas. vol. 1, p. 195, A: Μηδὲ συνάρασθαι τῇ τῶν περὶ Εὐσέβιον σκέψει. Addito accus., ut Demosth. infra cit., Lucian. Charid. c. 12: Πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς μὴ καὶ αὐτοὺς ... πᾶν ὅ,τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; L. D. Pausan. 3, 1, 7: Θήρᾳ συνήραντο ἐς ἀποικίαν. Eutoc. ad Archim. Περὶ σφ. κ. K, p. 1: Τῇ ἐμῇ σπουδῇ συνάρασθαι. Hemst. Ptolem. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 148, 40: Συναράμενος τοῖς λῃσταῖς κατὰ τοῦ δεσπότου, Conspiratione cum latronibus in dominum inita. Brunck.] Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, Te adjuvo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo, q. d. Tecum subeo periculum, vel Suscipio. Utriusque constructionis ap. Thuc. exempla reperio. Nam 4, p. 124 [c. 10 init.] scribit, Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Ubi schol. exp. συνεφαψάμενοι. Sic autem alibi

[5, 28], Ἀργεῖοι οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. A [Dionys. A. R. 5, 3 med. : Ὡς καὶ τῶν ἄλλων Οὐολούσκων συναρουμένων σφίσι τοῦ πολέμου· 6, 25 init. : Τὸ δημοτικὸν συνάρασθαι τοῦ πολέμου· 6, 76 med. : Εἴτε μὴ συναροίμεθα τῶν ἀγώνων ὑμῖν· 7, 64, med. : Οἱ συναράμενοι τοῦ ἔργου. Aliique multi recentiorum.] At 2, p. 71 [c. 71] : Μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem constr. Demosth. Ol. 1 [p. 16, 5] dixit, Ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα. [Id. p. 1449, 14 : Ὃς δυνήσεται σῶσαι τὰ παρόντα μηδενὸς ὑμῶν μηδὲν συναραμένου. Alia constr. Dio Cass. 45, 15 init. : Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐν τῷ ἄστει τὴν χάριν τὴν τοῦ Καίσαρος συνήροντο.] Herodian. genitivo rei et ipse junxit 7, [5, 16] : Ἢν μὲν ἡμῶν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ· hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, Ἢν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τῶν κινδύνων ἡμῶν. Alioqui συνάρῃ ἡμῖν dicendum fuisset. Sed schol. Thuc. in illo lib. 4, [10] loco Ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου positum ait pro ξυναράμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον. Ac profecto si resolvatur compositum in simplex, per accus. duntaxat re- B solvi potest, ut sit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quasi αἴρομαι σύν σοι τὸν κίνδυνον. [Absolute Demosth. p. 1443, 5 : Τοὺς συναιρομένους ὑμᾶς. Cum præp. πρὸς Dio Cass. 37, 49 : Πρὸς οὐδὲν αὐτῷ συνήρατο· 40, 15 : Ὁ οὐρανὸς ἥ τε χώρα αὐτοῖς συναίρεται πρὸς ἀμφότερα· 56, 44 : Οὐκ ἐλάχιστον αὐτῷ πρὸς εὐδοξίαν καὶ τὸ πολυχρόνιον τῆς ἡγεμονίας συνήρατο.] Observandum est autem συναίρεσθαι pro Opitulari eodem respectu dici, quo συλλαμβάνω et συνεφάπτομαι. Sciendum est autem aor. ἆραι et ἄρασθαι inveniri etiam cum α non habente ι subscriptum [quod locum habet tantum in imperf.], et quidem frequentius. Sic et in ceteris modis, idque itidem in compos. [Pollux 1, 152 : Μετέχοντες ἔχθρας, συναιρόμενοι.]

Συναισθάνομαι, αισθήσομαι, Una cum alio sentio, i. e. Sensu percipio. [Aristot. H. A. 4, 8 med. : Τὰ ἔντομα ὄντα πόρρω συναισθάνεται· Eth. Nic. 9, 9 fin. : Συναισθανόμενοι τοῦ καθ' αὑτὸ ἀγαθοῦ ἥδονται. Polyb. 5, 72, 5 : Ἐπεὶ συνῄσθετο ἀδύνατον οὖσαν τὴν εἰς τοὔμπροσθεν πορείαν.] Plutarch. de civili caritate loquens [Solon. c. C 18], Συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, Consentiscere et συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicujus una tangi. [Mor. p. 54, A, et alibi sæpissime.] In VV. LL. perperam exp. συναισθάνομαι, Consentio. [Eunap. p. 38. Boiss. Themist. Or. 1, p. 7, C : Τῆς δὲ Καμβύσου μανίας φῦλα ὁμοῦ καὶ ἔθνη ξυνῄσθετο· 10, p. 137, A.] ‖ Dionys. theologus, Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνησθήμεθα καὶ ἴσμεν, Nobis conscii nostri sumus et sic novimus. Bud. [Aoristi forma passiva vel apud recentiores rara Origenes vol. 1, p. 222, A : Εἰ μὴ ἄρα, κἂν μὴ ἅγιός τις ᾖ, ἀδικήσωμεν δὲ αὐτόν, δέδοται συναισθηθέντας τῆς εἰς αὐτὸν ἁμαρτίας τὸ δεηθῆναι καὶ τοῦ τοιούτου, ἵν' ἡμῖν ἠδικηκόσι συγγνώμην ἀπονείμῃ. L. Dind.]

Συναίσθησις, εως, ἡ, medicorum verbum, Galen. Therap. 13, init., q. d. Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur et ex Diosc. 8, 2, συναίσθησις κνησμώδης pro Sensu pruriginis. Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici, quo solemus in vernaculo sermone dicere, *Je me sen malade.* [Plutarch. Mor. p. 75, A : D Τὴν αὐτοῦ βελτιουμένου σ. 76, B. Sextus Adv. math. 9, 68 : Εἰ ἄψυχος ἦν ὁ Τιτυός, πῶς οὐδεμίαν σ. ἔχων ὑπὸ τιμωρίαν ἔπιπτεν; Soranus Obstetr. p. 19 : Εἰς κοπώδη συναίσθησιν καταπυκνοῦται (ἡ ὑστέρα)· 41, D; 42, A et seqq. Aret. p. 22, 26; 52, 10. L. D. Sensus perceptio, Hierocles p. 254. Communis perceptio, Clem. Alex. p. 330. Wakef. Jo. Antioch. Cotel. Mon. vol. 1, p. 187, B : Εἰ δὲ καί ποτε εἰς μικρὰν συναίσθησιν ἔλθωσιν.]

[Συναισθητικὸς, ή, όν, Sensualis. Plotin. vol. 1, p. 200, 2 : Εἰς αὐτὴν συναισθητικὴ καὶ συννοητικὴ καὶ ζωτικὴ καὶ οὐδαμοῦ ἔξω. L. Dind.]

Συναΐσσω, Simul irruo; unde ap. Hesiod. συναΐκτην [Sc. 189] : Καί τε συναΐκτην [συναΐγδην, quod v.] ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, Simul irruebant, vel potius In se mutuo irruebant. [Apoll. Rh. 4, 112 : Συνήϊξαν δὲ γυναῖκες ἀμφίπολοι. Quintus 2, 456 : Τύπτον ἀλλήλων ἀσπίδας πυκνὰ συναΐσσοντες.]

[Συναισχύνω, ὑνῶ, Una, Simul fœdo, inficio. Max. Tyr. p. 217 : Ὥσπερ γὰρ τῷ μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναισχῦναι τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης.]

[Συναίτης, ὁ. V. Αἴτης.]

[Συναιτιάομαι, Simul culpo. Plut. Fab. c. 8 : Τοῦ Φαβίου κατηγορῶν οὐ μαλακίαν οὐδ' ἀνανδρίαν, ἀλλ' ἤδη προδοσίαν, συναιτιώμενος ἅμα καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν τοὺς δυνατωτάτους ἐπαγαγέσθαι τὸν πόλεμον.]

Συναίτιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei, vel Qui ex parte in causa est, et auctor. [Æsch. Ag. 1116 : Ἡ ξυναιτία φόνου.] Xenopho [Cyrop. 1, [4, 15] : Ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινὸς συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demosth. Pro cor. [p. 298, 25] : Τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλεύεσθαι πραχθέντων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. [Ib. p. 246, 11 : Τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν. Isocr. p. 89, A : Τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν Ἡρακλεῖ συναιτίαν γενέσθαι τῆς ἀθανασίας.] Plato in Pol. [p. 281, D] circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν αἴτιον [αἰτίαν. Gorg. p. 519, B : Οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ἴσως συναιτίων. Ceterum forma fem. duplici dixit Polit. p. 281, C : Συναιτίας εἶναι παντὸς ὑφάσματος· E : Πάσας ξυναιτίους εἴπωμεν· et ib., Τὴν μὲν συναίτιον, et ταύτας ξυναιτίους· et 287, D, πάσας συναιτίους· Epist. 7, p. 329, C : Ὡς συναίτιον τῆς Δίωνος ἐπιβουλῆς· Leg. 11, p. 936, D.] Theophr. C. Pl. 5 : Πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenoph. loco, συναίτιος exp. simpliciter Auctor, perinde ac si pro αἴτιος acciperetur. [Idem ib. 5, 5, 33 : Οὐδὲν συναίτιος ὢν τῶν ἀγαθῶν· quomodo dicitur etiam αἴτιός τι vel οὐδὲν addito genitivo rei. Isocr. Antid. p. 442, 102 : Τῶν πεπραγμένων ἐκείνοις μηδὲν συναίτιος ἐγενόμην.]

‖ Συναίτιον substant. Causa adjutrix, vel Adjuvans causa. [Tim. Locr. p. 93 : Τὸν μὲν τᾶς τἀγαθοῦ φύσιος εἶμεν θεόν τε ὀνυμαίνεσθαι ἀρχάν τε τῶν ἀρίστων, τὰ δ' ἑπόμενά τε καὶ συναίτια ὄντα εἰς ἀνάγκαν ἀνάγεσθαι.] Cicero συναίτια interpr. Adjuvantes causæ, p. 188 Cic. Lex. Item, Adjuvantia causarum et Quæ rerum adjuvant causas, p. 38. Verum si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam ex Sexto philosopho subjungere visum est, quum eleganter eam describat, sed in opere, quod nondum in publicum prodiit, in ipsa quidem certe auctoris lingua. Sic igitur Pyrrh. 3, 2 : Τούτων δὲ τῶν αἰτίων οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά· καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. Οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναί φασι τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναί φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥᾳστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoscens operis hujus Interpretationem, quam aliquot abhinc annis edidi, ita verti : Harum autem causarum aliæ, ut illorum bona pars existimat, sunt συνεκτικαὶ, quasi dicas Continentes, aliæ συναίτιοι, q. d. Concausales, aliæ συνεργοὶ, i. e. Adjutrices, q. d. Cooperatrices. Et συνεκτικὰ quidem αἴτια esse volunt causas, quæ quum adsunt, adest et effectus : quum tolluntur, is tollitur : quum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam, quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendum effectum affert. Et hoc modo unumquemque boum aratrum trahentium, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus : et quum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Hactenus Sextus, ap. quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adjuvantem causam, judicandum lectori relinquo : certe si ita συναίτιον interpretatus esset, quod sibi verbum ad συνεργοῦ interpretationem

reliquisset non video. [Clem. Alex. Strom. p. 376 : Οὐκ αἴτιον τιθέμενοι τὸ συναίτιον· et paullo post : Ὃ δὲ μεθ' ἑτέρου ποιεῖ ἀτελὲς ὂν καθ' αὑτὸ ἐνεργεῖν, συνεργὸν φαμὲν καὶ συναίτιον ἀπὸ τοῦ συναιτίου αἴτιον ὑπάρχειν, ἀπὸ τοῦ ἑτέρῳ συνελθεῖν αἴτιον γίγνεσθαι ὠνομασμένον· p. 932 : Εἰ μή τι καὶ τὸ συναίτιον αἴτιον. Et post plura p. 933 et 934 de discrimine vocc. supra ab Sexto positorum : Διαφέρει δὲ τοῦ συναιτίου τὸ συνεργὸν ἐν τῷ τὸ μὲν συναίτιον κατ' ἰδίαν μὴ ποιοῦντος τὸ ἀποτέλεσμα παρέχειν, τὸ δὲ συνεργὸν ἐν τῷ κατ' ἰδίαν μὴ ποιεῖν, ἑτέρῳ δὲ προσερχόμενον τῷ κατ' ἰδίαν ποιοῦντι συνεργεῖ αὐτῷ πρὸς τὸ σφοδρότατον γίνεσθαι τὸ ἀποτέλεσμα.]

[Συναιχμάζω, Una bellum gero, Intersum bello s. prœlio. « Nonn. Dion. 2, 201 : Ζηνὶ συναιχμάζοντες. » Wakef. Idem 29, 32. Anon. Epigr. Anth. Pal. 15, 50, 4.]

[Συναιχμαλωτεύω, i. q. sequens. Zonaras Annal. vol. 1, p. 22, B : Λὼτ τοῖς Σοδομίταις συνηχμαλωτεύετο. L. Dind.]

[Συναιχμαλωτίζω, Simul capio. Sextus Emp. Adv. gramm. 295 : Δημάδης πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων συναιχμαλωτισθείς. Theolog. ar. p. 40, B. L. Dind. Nicet. Eug. 7, 168; Const. Manass. Amator. 1, 52. Boiss.]

[Συναιχμαλωτις, ιδος, ἡ, Captivitatis socia. Conon Photii cod. 186, p. 133, 8 : Ἄλλα τε ταῖς συναιχμαλώτισιν εἰποῦσα. L. D. Schol. Soph. Trach. 318.]

Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ, Concaptivus [Gl.], Captivitatis socius. [Lucian. Asin. c. 27.] Paul. Ad Rom. 1, 7 : Τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. [Eumath. Ism. p. 293. Boiss. Theod. Prodr. p. 134 init.; anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 107, A, τύχη 357, B, βίβλος. L. D.] In VV. LL. habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptivus, tanquam ab ἔχμα, ut illic scribitur, quum alioqui aperte mendosa sit hæc scriptura, ideoque minime quæri debuerit ejus derivatio.

Σύναιχμος, ὁ, ἡ, i. q. ὁμαιχμος. Nam σύναιχμος quoque exp. σύμμαχος a [Photio,] Suida et Hesych.

[Συναιωνίζω, Simul æternus sum. Lex. Ms. cod. Paris. 2562 fol. 202 verso : Γνῶσιν οὐχ ὕστερον αὐτῷ ἐπιγενομένην, ἀλλὰ συναιωνίζουσαν καὶ συμπαρεκτεινομένην ἀεί.]

[Συναιώνιος, ὁ, Simul æternus. Eust. Opusc. p. 126, 63 : Ἐποίησεν ἂν ἡμᾶς (ὁ θεὸς) συναιωνίους. L. Dind.]

[Συναιωρέομαι, Una attollor in altum. Plat. Phæd. p. 112, B : Ξυναιωρούμενον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα. Plut. Num. c. 7 : Καραδοκούντων καὶ συναιωρουμένων τῷ μέλλοντι. « Aristæn. 1, 3, p. 13 ed. meæ : Πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων. » Boiss.]

Συναιώρησις, εως, ἡ, affertur pro simpl. αἰώρησις, ab αἰωρέω, quod vide. [Communis sublatio s. levatio. Plat. Tim. p. 80, D : Τέμνοντος μὲν τὰ σιτία τοῦ πυρὸς, αἰωρουμένου δὲ ἐντὸς τῷ πνεύματι ξυνεπομένου, τὰς φλέβας δὲ ἐκ τῆς κοιλίας τῇ ξυναιωρήσει πληροῦντος.]

[Συνακαταληπτέω, Simul mente non comprehendo. Sextus Emp. Adv. mathem. 11, 38 : Τῷ μὴ γιγνώσκοντι τοῦτον (τὸν βοῦν), συνακαταληπτεῖται καὶ τὸ μυκᾶσθαι· Adv. gramm. 243.]

[Συνακέφαλος, ὁ, ἡ, Qui simul est sine capite. Theodor. Stud. p. 64, B : Βαρσανούφιον καὶ Ἡσαΐαν καὶ Δωρόθεον, τοὺς τῶν Ἀκεφάλων (hæreticorum sic dictorum) συνακεφάλους. L. Dind.]

Συνακμάζω, Simul vigeo et ætate floreo, ut συνήκμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exp. etiam Temporibus ejus floruit, s. claruit. Sic [Plut. Lycurg. c. 1] συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruisse. [Ti. Gracch. c. 3, et alii. Inolesco, Coalesco, Gl.] || Metaphorice etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη, Epigr. [Anth. Pal. 11, 417, 3] : Ἀλλ' αἰεὶ πεπόνηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην. [Polyb. 16, 28, 1 : Ἐμοὶ δοκεῖ τὸ μὲν ἄρξασθαι καλῶς καὶ συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν ἐπὶ πολλῶν ἤδη γεγονέναι· 32, 12, 6 : Συνηκμακυῖαν τῷ βίῳ καὶ τῇ τύχῃ τῇ Σκιπίωνος (Æmiliam). Lucian. Amor. c. 35 : Ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. Plut. Pomp. c. 1. Συνακμησάντων pro συνακμασ. male ap. Phot. C. Manich. in Wolf. Anecd. vol. 1, p. 55.]

[Συνακμαστὴς, ὁ, Qui eodem tempore floret. Epiphan. vol. 1, p. 716, D : Σύγχρονος ἦν καὶ συνακμαστὴς τοῦ προειρημένου. Boiss.]

[Συνᾰκολασταίνω.] Est autem συνακολασταίνειν τινὶ, Una cum aliquo intemperanter vivere. Plut. Demetrio [c. 24] : Ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμίᾳ καὶ Δημοῖ ... ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολασταίνοι, Proterve et libidinose viveret, et in omni lascivia versaretur, Bud., omittens præp. σὺν interpretationem. [Sulla c. 2 et alibi. Theodor. Metoch. Misc. p. 68, 1, et alibi.]

Συνακολουθέω, [Consequor, Gl.] Simul sequor, sed malim Euntem sequor, Comitor, Assector. [Aristoph. Ran. 399 : Δεῦρο συνακολούθει πρὸς τὴν θεόν· Pl. 43 : Πείθειν ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε. Xen. Conv. 1, 7 : Ὡς δὲ πάνυ ἀχθόμενος φανερὸς ἦν, εἰ μὴ ἕψοιντο (ad convivium invitantibus), συνηκολούθησαν· Anab. 2, 5, 30 : Συνηκολούθησαν δὲ ὡς εἰς ἀγορὰν καὶ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν ὡς διακόσιοι· 3, 1, 4 : Ξενοφῶν, ὃς οὔτε στρατηγὸς οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης ὢν συνηκολούθει (ut Thuc. 2, 96 med. : Τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν)· 7, 7, 11 : Εἰ μὲν πρόσθεν ἠπιστάμην, οὐδ' ἂν συνηκολούθησά σοι· Cyr. 3, 1, 42 : Οὐδ' ἂν σκευοφόρον με δέῃ σοι συνακολουθεῖν· 8, 7, 5 : Ἐκάλεσε τοὺς παῖδας· οἱ δ' ἔτυχον συνηκολουθηκότες αὐτῷ. Orat. c. Neær. p. 1352, 10 : Συνηκολούθει καὶ Νέαιρα· et cum dat. ib. 25. Isocr. p. 97, A; 119, E, de sociis in bello. Et p. 194, C : Ὥσπερ θεῷ συνακολουθοῦντες. Æschines p. 41, 9 : Συνηκολούθουν αὐτῷ ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.] Plato Epist. 7 [p. 349, A] : Ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysium, i. e. Sequere nos euntes ad Dionysium. Vel, Nobiscum veni ad Dionysium. [Aristot. H. A. 9, 40 med. : Τὸν βασιλέα, ἐὰν συνακολουθήσῃ, διαφθείρουσιν (apes)· 48 fin. : Συνακολουθοῦσιν εἰς βυθόν (delphines piscem persequentes). De re Maccab. 2, 2, 4 : Τὴν σκηνὴν καὶ τὴν κιβωτὸν αὐτῷ συνακολουθεῖν.] Isocrates Areop. [p. 140 fin.] : Συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις [πλούτοις] καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. recte dixeris Stultitia divites comitatur. [Aristot. Eth. Nic. 1, 11 init. : Εἰ συνακολουθοίημεν ταῖς τύχαις. Theophr. H. Pl. 7, 2, 9 : Τὴν φύσιν, ἧπερ συνηκολούθηκε τῇ ὥρᾳ. Diod. 18, 1 : Τὸν μέλλοντα συντόμως αὐτῷ συνακολουθήσειν θάνατον.] In VV. LL. citatur ex Plat. Leg. [1, p. 629, A] : Συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ, ubi malo σου. [Quum verba sint : Καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε, inutilis est correctio. Phileb. p. 25, C : Σὺ δέ μοι συνακολούθησον τῷ λόγῳ· Soph. p. 224, E : Τῷ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν· Leg. 10, p. 890, E : Τί δ' οὐ χαλεπά τε ἐστι ξυνακολουθεῖν λόγοις οὕτως εἰς πλήθη λεγόμενα μήκη τε αὖ κέκτηται διωλύγια; Epin. p. 988, B : Οἶδεν ὅτι διδάσκοντος αὐτοῦ ξυνακολουθήσει καὶ μαθήσεται τὰ διδασκόμενα· et alibi.] Et ex Eod. ibid., Τοῦτο συνακολουθῶ, Hoc concedo. [7, p. 792, C : Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγὼ Κλεινίᾳ ξυνακολουθήσαιμ' ἄν· 12, p. 963, A : Κάλλιστ' ἐπακολουθεῖς, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ ξυνακολούθει.] In iisdem exp. Correspondeo. [Constr. cum μετὰ ex Menandri Παρακαταθήκῃ ex. affert gramm. Bekk. An. p. 368, 10 : Συνακολούθει μεθ' ἡμῶν. Plato Reip. 5, p. 464, A : Μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνακολουθεῖν τάς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ. Diod. 13, 62 fin. : Τοὺς συμμάχους ἀπέστειλεν εἰς τὰς πατρίδας, μεθ' ὧν καὶ Καμπανοὶ συνηκολούθησαν. Similiter Num. 32, 11 : Συνηκολούθησαν ὀπίσω μου.] || Apud Athen. 1, [p. 5, F] συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicujus sequi, Alicujus factum imitari : Ἔφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀψοποιοῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατιθῶσι, καὶ μόνος καταναλίσκῃ αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων.

[Συνακολούθησις, εως, ἡ, Obsequentia. Athanas. in Montefalcon. Collect. Nova Patr. vol. 2, p. 80, D : Ἑτοιμασία καρδίας ἡ οἷον ὑπόσχεσις τῶν τῆς ψυχῆς κινημάτων πρὸς συνακολούθησιν τοῦ θεοῦ. Schol. Dionys. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 112, 3 : Τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ ἡ συνακολούθησις τοῦ λόγου, Consecutio. L. D. Lexicon cod. Paris. 345, fol. 139, a. Osann.]

Συνακολουθία, ἡ, Correspondentia.

Συνακόλουθος, ὁ, ἡ, Comes. Item Correspondens, ut quidam interpr.

[Συνᾰκοντίζω, Pariter, Simul jaculor. Antiphon p. 124, 31 : Οὐδενὸς μᾶλλον τῶν συνακοντιζόντων μέτοχός ἐστι τοῦ φόνου. Synes. p. 12, C : Συνακοντιεῖ τῷ γυμνήτῃ. Pass. Confodior jaculis s. telis. Polyb. 1, 34, 7 : Οἱ λοιποὶ συνηκοντίσθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἱππέων· 40,

12 : Συνακοντιζομένων ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς· ut act. 43, 6 : Βάλλοντες τοῖς λίθοις καὶ συνακοντίζοντες ἀπεδίωξαν. Diod. 17, 58 : Τῶν ἁρμάτων τὰ μὲν συνηκοντίσθη, τὰ δὲ διεξέπεσεν.]

Συνακούω, ούσομαι, Simul audio. [Xen. Anab. 5, 4, 31 : Ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων ξυνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως· H. Gr. 2, 4, 36 : Ἡδέως ταῦτα καὶ Ναυκλείδης ἔφορος ὢν ξυνήκουεν. L. D. Aristob. apud Euseb. Præp. ev. p. 378, A. Hemst. Aristot. De cœlo 2, 9, init. : Τὸ μὴ συνακούειν ἡμᾶς τῆς φωνῆς ταύτης. Dionys. A. R. 11, 35 init. : Οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι συνήκουον τῶν λόγων, eademque constructione Athen. 6, p. 249, E. Plut. Pyrrh. c. 5 : Ἐχρῆτο λαλιᾷ περὶ τούτων οὐδένα συνακούειν οἰόμενος· Mor. p. 594, A. Dio Cass. 46, 41 : Συνακούσας σφίσι τὰ ἐπεσταλμένα. L. D. Greg. Naz. Or. 20, p. 332 Bill. Boiss. Pass. Eust. Opusc. p. 270, 58 : Συνακουέσθω δὲ καὶ ὅτι ἐξώλεσε. Ponit Pollux 4, 45. || Subaudio. Sextus Emp. Adv. math. 7, 239 : Τοιαύτης δ' οὔσης καὶ τῆσδε τῆς ἐνστάσεως, πάλιν ἐπὶ τὰς συνεμφάσεις οἱ στωικοὶ ἀνατρέχουσι, λέγοντες τῷ ὅρῳ δεῖν τῆς φαντασίας συνακούειν τὸ κατὰ πεῖσιν.]

Συνακρατίζομαι, Una jento, jentaculum sumo, offulas meraco imbutas in jentaculo comedo. Antiphanes ap. Athen. 1, [p. 11, C] : Ἄριστον ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος ποιεῖ, Συνακρατίσασθαί πως ἔχεις μετ' ἐμοῦ, Mecum jentare potes, offulas meraco intinctas sumere.

[Συνακροάομαι, Una audio. Plato Menex. p. 235, B : Ξένοι τινὲς ἕπονται καὶ ξυνακροῶνται· Sisyph. p. 387, B : Ὅπως ἂν ξυνηκροῶ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ. « Philo J. Clem. Alex. Strom. p. 323 : Λέγων συνακροᾶται πολλάκις τοῖς ἐπακούουσιν αὐτοῦ. » Wakef.]

[Συνακροατὴς, ὁ, q. d. Coauditor. Ignat. Martyr. 48, vol. 2 Patr. Apost. p. 159, § 3.]

[Συνακτέον, Colligendum, Cogendum, Contrahendum. Hippocr. p. 51, 29 : Συνακτέον οὖν ὅσαι μὲν ἐφ' οἵοισιν ὕδασιν ἢ ἀνέμοισιν αἱ νοῦσοι ἐπισημαίνουσιν. Plato Reip. 7, p. 537, C : Τὰ χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων. Aristot. Polit. 6, 4 fin. : Φυλαί τε γὰρ ἕτεραι ποιητέαι πλείους καὶ φρατρίαι, καὶ τὰ τῶν ἰδίων ἱερῶν συνακτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινά· Rhet. 1, 15 : Ἐνταῦθα οὖν συνακτέον καὶ τὸ ἐπιορκεῖν ὅτι ἐστὶ τὸ τῇ διανοίᾳ, ἀλλ' οὐ τῷ στόματι. Eust. Il. p. 628, 24 : Συνακτέον δ' ἐντεῦθεν, καὶ ὡς οὐ μόνον ἅρματος ἄντυξ ἐστὶν, εἴ γε καὶ ἀσπίδος λέγεται. Lucian. Hist. c. 47 : Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα καὶ ἐφορῶντα.]

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, proprie Collector, vel Contractor et Astrictor. Peculiariter sic vocatur Subligaculi s. Femoralium quoddam genus, quod ita describitur ab Josepho A. J. [3, 7, 1] : Ὅταν δὲ προσίῃ ταῖς ἱερουργίαις ὁ ἱερεὺς, ἡγνευκὼς ἣν ὁ νόμος ἁγνείαν προσαγορεύει, πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν μαναχασὴν λεγόμενον· βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς εἰργνύμενον, ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας· ἀποτέμνεται δὲ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τελευτῆσαν ἄχρι τῆς λαγόνος περὶ αὐτὴν ἀποσφίγγεται. [Pro εἰργνύμενον Coccejus εἰργασμένον. Contextum Hieron. et Epiphanius.]

Συνακτήριον, τὸ, Accumulatio, Cumulus, συνάθροισμα, Hesych. [Conventiculum, Conciliabulum. Theophan. a. 38 Justiniani. Ducang. Conventus, Congregatio. Ephræm Syr. ap. Phot. Bibl. cod. 228, p. 248, 40 : Ὅτι τὰ παρὰ ταύτην (τὴν τοῦ θεοῦ ἐκκλησίαν) συνακτήρια λῃστῶν ἐστι σπήλαια. Vita Athanas. ap. eund. cod. 258, p. 482, 39 : Μίαν ἐκκλησίαν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀρειανοῖς δοθῆναι συνακτήριον. Timotheus in Cotel. Mon. vol. 3, p. 410, C : Ἐν Κπόλει ἔχειν αὐτοὺς συνακτήριον. L. Dind.]

[Συνακτήριος, ὁ, Congregans. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 1, p. 9, A, 2 : Τῶν τῆς ἐκκλησίας συνακτηρίων κωδώνων, de campanis. L. Dind.]

Συνακτικὸς, ή, όν, [Conciliabundus, Gl.] Collectivus, Coactivus, Congregativus, Aptus ad colligendum s. cogendum; unde Συνακτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi. [Theolog. arithm. c. 3, p. 16, C : Ἐναντίων καὶ οὐχ ὁμοίων συνακτικὰ καὶ ἑνωτικὰ ταῦτα. Diotogenes Stob. Fl. vol. 2, p. 318 init. : Ἐντὶ γὰρ ἁ δικαιότας κοινωνίας συνεκτικὰ καὶ συνακτικὰ, nisi prius ex dittographia natum. Jo. Laurent. De mens. p. 16 ed. Rœther. : Ἡ δεκὰς πάντων οὖσα συναγωγός τε καὶ συνακτική τε καὶ ἀποτελεστική· ubi tamen leg. συνεκτικὴ, quod v. Sic paullo post : Τρίτα τὰ συνεκτικὰ, τέταρτα τὰ τελεσιουργά. Ptolem. Harmon. p. 30, A : Ἔστι δὲ μαλακώτερον μὲν τὸ συνακτικώτερον τοῦ ἤθους, συντονώτερον δὲ τὸ διαστατικώτερον, ubi est var. συνεκτ. Epict. Ench. c. 44 : Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι· ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. Ἐγώ σου λογιώτερος· ἐγώ σου ἄρα κρείσσων. Ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτοί, Ἐγώ σου πλουσιώτερός εἰμι· ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων κτλ. Schweigh. : « Verte Concludentes, Concludendi vim habentes. Utique autem συνακτικοὶ legendum præeuntibus optimis libris, et sic volente usu. Conf. Sext. Emp. Pyrrh. 2, 137 : Τῶν δὲ λόγων οἱ μέν εἰσι συνακτικοὶ, οἱ δὲ ἀσύνακτοι· συνακτικοὶ μὲν, ὅταν τὸ συνημμένον τὸ ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν τοῦ λόγου λημμάτων συμπεπλεγμένου, λῆγον δὲ εἰς τὴν ἐπιφορὰν αὐτοῦ ὑγιὲς ᾖ κτλ., quæ v. (et ib. 145, 151 seqq.); Adv. mathem. 8, 120, 303. » || Adv. Συνακτικῶς, Collective, Conclusive. Sext. Pyrrh. 2, 170 : Εἰ τοίνυν ἡ ἀπόδειξις λόγος εἶναι λέγεται κατὰ συναγωγὴν, τουτέστι συνακτικῶς κτλ.]

[Συνακτὸς, ή, όν, Coactus, Confertus, Collectus. Hesychius : Συμφερτὴ (quod v.), συμφορητὴ, συνακτή. Conf. Eust. in Συνάξιμος cit. Porph. De abst. 1, 42, p. 71 : Ὕδωρ ὀλίγον συνακτὸν, ἐάν τι δέξηται ῥυπαρὸν, εὐθέως μιαίνεται. Wakef. V. Συνακτικός.]

[Συναλάλαγμα, τὸ, Conjuncta vociferatio. Job. 39, 25 (ubi al. σὺν ἅλματι). Kall.]

[Συνᾰλᾰλάζω, Simul acclamo. Eur. Herc. F. 11 : Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατὴρ, ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε λωτῷ συνηλάλαξαν. Recte Reiskius ῆς. De pugnantium clamore Polyb. 1, 34, 2; 2, 69, 7 etc. Plut. Mar. c. 22, et alibi sæpe. « Philostr. Her. p. 741 Ol. = 239. » Boiss. African. Cest. p. 292, B, init. ex cod. corrigendus. L. Dind.]

[Συνᾰλάομαι, Una erro. Manetho 4, 290 : Τούτοις ἄμμιγα πᾶσι Κρόνου συναλώμενος ἀστήρ. Wakef. Diog. L. 6, 20 : Συναλᾶσθαι τῷ πατρί. Hemst.]

Συναλγέω, Condoleo [Gl.], Una doleo, συναλγῶ σοι, Doleo tuam vicem. [Æsch. Prom. 288 : Ταῖς σαῖς ■ τύχαις ἴσθι συναλγῶ.] Apud Soph. [Aj. 283] cum accus. rei : Τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας. [Id. ib. 255 : Πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. Eur. Rhes. 807 : Συναλγεῖ σοῖς κακοῖς· Alcest. 633, Herc. F. 1202, fr. Andromed. ap. Stob. Fl. 112, 2. Menander ap. Stob. Flor. 113, 13. Plato Reip. 5, p. 462, D : Ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη. Axioch. p. 366, A, Demosth. p. 321, 19 : Τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. Antiphon p. 122, 4; Aristot. Eth. Nic. 9, 4 init., Rhet. 2, 4. Diod. 13, 22 med. : Ἔχειν τοὺς συναλγήσοντας· 15, 51 med. : Συνήλγουν αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς προσδοκωμέναις συμφοραῖς· et sæpissime Plut. Jo. Actuar. De urinis 6, 6, 2 : Ἤδη συναλγοῦντος τοῦ ἥπατος. Pollux 5, 129.]

[Συναλγηδὼν, όνος, ἡ.] Συναλγηδόνες, ex Eurip. [Suppl. 74] affertur in VV. LL. pro Comploratores. Sed hoc voce ista non posse significari, apparet ex simplici ἀλγηδών : cujus signiff. suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse ap. Eurip. credibile est. [Non aliter scriptum, recteque versum, nisi quod genus fem. poni debebat.]

[Συνάλγησις, εως, ἡ, Doloris communio. Theodor. Stud. p. 358, E : Ἐξηγόρησα ὑμῖν τὸ πάθος, εἰδὼς ἐφιεμένους μαθεῖν εἰς συνάλγησιν. L. Dind.]

[Σύναλγος, ὁ, ἡ, Condolens. Act. SS. April. vol. 1, p. XXIII, C. L. Dind.]

[Συναλγύνω, ὕνῶ, Condolere facio. Oppian. Hal. 1, 726 : Αὐτοὺς δὲ συναλγύνουσι νομῆας. Theodor. Stud. p. 210, B : Τίς οὐ συμποτνιάσεται καὶ συναλγυνθήσεται ἐπὶ τῷ τεμνομένῳ; ῡ]

[Συναλδὴς, ὁ, ἡ, Simul augescens, Simul incrementum capiens. Nicand. Al. 622. Wakef.]

Συνᾰλεαίνω, Concalefacio, Calorem adjuvo, ap. Plut. [Mor. p. 691, E.] Exp. et Confoveo, ex Catone.

[Συνάλειμμα, τὸ, Unctio, Unguentum. Soranus De arte obstetr. p. 50, B : Συναλείμματι ἀποθεραπευτέον· 274, A : Τὰ σώματα τονοῦμεν διὰ συναλειμμάτων θερμοτέρων. Herodotus in Matthæi Med. p. 306. L. Dind.]

[Συνᾰλειπτικὸς, ή, όν, Ad synalœphen pertinens.

Eust. Il. p. 25, 33 : Διὰ τὸ ταχὺ καὶ οἷον συναλειπτικὸν A καὶ ἐπίτροχον καὶ οὕτω στενόλογον τῆς συνεκφωνήσεως. Seager. Compendiarius. Eustath. Epist. ante Comm. in Dionys. p. 79, 8 : Ὡς εἰπεῖν, γεωγράφος ὢν συναλειπτικὸς, ut ad v. 1039 fin. dicit : Διὰ τὸ τὴν ὅλην αὐτοῦ περιήγησιν συνοπτικὴν εἶναι ... τὰ πάνυ πολλὰ εἰς κομιδῇ βραχὺ συναλείφουσαι. ‖ Adv. Συναλειπτικῶς, Per synalœphen. Eust. Il. p. 834, 5. Sextus Emp. Adv. grammat. 165 : Ἡ κατὰ τὰς σ. ἐκφερομένας λέξεις τινῶν πρόσθεσις.]

[Συναλειπτὸς, ὁ, ἡ, Contractus. Grammat. Cram. An. vol. 2, p. 412, 4 : Τὰ εἰς γη δισύλλαβα συναλειπτὰ ὄντα. L. Dind.]

Συναλείφω, ψω, Coungo, Simul ungo, Collino. [Ungo. Plut. Pomp c. 73 : Ὑπέλυσε καὶ συνήλειψε· Mor. p. 1094, B. Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 18, A. Soranus Obstetr. p. 45 fin. : Συναλείφειν ἐλαίῳ. L. D.] Frequenter autem metaphorice ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In unum contraho. Quam ap. Theologos præsertim signif. reperio. Gregor. De Theol. 1, [vol. 1, p. 490, B. Hemst.] : Ἑνοῦμεν B δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibid. dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in signif. τοῦ συναλείφειν ibid. dicit συναιρεῖν. Idem συναλείφεσθαι et χωρίζεσθαι opponit : Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς τιμᾶται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται. Et in iis, quæ ab Eod. subjunguntur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τέμνειν, χωρίζειν : Τίσιν οὖν ὀργισθῇ πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chrysost. In Ep. ad Cor. 1, p. 195 : Ὁρᾷς ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν δείκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου, οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hic dicit Chrys. τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, sic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damascenus dixit, ut paulo post docebo : ubi et grammaticorum συναλοιφὴν, simulque quod sit eorum συναλείφειν, exponam. [Ubi v. de usu verbi.] Hæc autem tot exempla congessi, ut ostendam temere expuncta ex novissimis VV. LL. fuisse paucula quædam, quæ in præcedentibus de hac signif. habebantur. C

‡ Συναλείφω, pro ἐξαλείφω metaphorice sumpto, citatur ex Aristot. Rhet. 2, [6 init] : Τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα, κολακείας· καὶ τὸ τἀγαθὰ μὲν ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, Vitiosa vero obscurare, et quasi inducere et delere, s. obliterare. [Theophr. C. Pl. 3, 28 : Ἡ γῆ ἡ ὑγρὰ καὶ πηλώδης, ἐὰν ξηρανθῇ, ξυναλείφει καὶ οὐ διαδίδωσιν. Aristot. Meteor. 2, 7 : Τὰ ἄνω (τῆς γῆς) συναληλίφθαι διὰ τοὺς ὄμβρους. Nicet. Ann. 3, p. 51, B : Εἶχε μὲν ἀριθμῷ καὶ τούτους πολλούς, εἰς ἄνδρα δ' οὐδένα συναλειφομένους ἀγαθὸν πρὸς φύλακα πόλεως. Aliter dictum v. in Συναλειπτικός.]

[Συναλέω, Commolo, Comminuo. Geopon. 15, 2, 23 : Ὁμοῦ ταῖς σαρξὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες. Συναλοῶντες Schneider. in Lex. Quomodo ap. Dionem Cass. συνήλου pro —λόα scriptum v. in Συναλοάω.]

Συνᾰληθεύω, neutrum, ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ap. Aristot., Simul esse veras propositiones. [Plut. Mor. p. 53, B : Φίλου συναληθεύοντος καὶ συνεπικρίνοντος. Wakef. Olympiodor. In Plat. Alcib. § 13. Creuzer. Schol. Aristot. Metaphys. p. 684, 29 : Δείξας D ὅτι κατὰ μὲν Ἡράκλειτον συναληθεύουσιν αἱ ἀντιφάσεις, κατὰ δὲ Ἀναξαγόραν συμψεύδονται. L. Dind.]

[Συνᾰλήθω, Commolo, Gl.]

[Συνᾰλητεύω, Simul oberro. Heliod. Æth. 6, 7, p. 233 (=274). Boiss.]

[Συναλθάσσομαι, Coalesco. Hippocr. p. 758, H : Φλαύρως ξυναλθάσσεται τὰ ἄρθρα τὰ κινηθέντα.]

[Συνάλθομαι, Coalesco. Hippocr. p. 792, D : Εἴ τις τῇ ἐπιδέσει χρῷτο τῇ νομίμῃ τοῦ ταχέως συναλθεσθῆναι εἵνεκα. Wakef. Ad formam Lobeck. in Buttm. Gramm. vol. 2, p. 107, confert ἀχθεσθῆναι.]

[Συνᾰλιάζω, i. q. συναλίζω, Congrego. Aristoph. Lys. 93 : Τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον τὸν τᾶν γυναικῶν;]

Συνᾰλίζω, compositum usitatius quam simplex ἁλίζω. Herodot. 2, [111] συναλίσαι et συναγαγεῖν aperte pro eodem ponit; nam quum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη κτλ., paucis interjectis verbis, subjungit, consueta sibi repetitione utens, ἐς ταύτην

A συναλίσαντα, perinde ac si dixisset ἐς ταύτην συναγαγόντα. In cujus loci interpret. Latina utendum censerem particula Inquam, hoc modo : Quum inquam in unam eas urbem congregasset, vel coegisset. [Idem 1, 125 : Τὰ μὲν τῶν γενέων συνάλισε (sic enim hic et infra α interdum ponitur pro η)· 176 : Συνήλισαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τάς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας· 7, 13 : Συναλίσας τοὺς καὶ πρότερον συνέλεξε.] Usus est hoc verbo et Xen. Cyrop. 1, [4, 14] : Ἐξάγει ἐπὶ θήραν· καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας. [H. Gr. 1, 1, 30 : Τοὺς ἐπιεικεστάτους ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρῲ καὶ πρὸς ἑσπέραν συναλίζων πρὸς τὴν σκηνήν. Themist. Or. 4, p. 57, C : Συναλίζει ὑμῖν τὰς νομίμους (ἡδονὰς) πανταχόθεν. Theodoret. H. E. 3, 3 : Ἅπασαν συναλίσας τὴν στρατιάν· 20 init. « Eunap. p. 45=472. » Boiss.] Passiva vox est Συναλίζομαι, Congregor. [Herodot. 1, 62 : Οὗτοι συνηλίζοντο· 5, 102 : Συνηλίζοντο καὶ ἐβοήθεον· 15 : Πυθόμενοι συναλίσθαι τοὺς Παίονας. Xen. Anab. 7, 3, 48 : Συνηλίσθησαν ἀνδράποδα μὲν ὡς χίλια, βόες δὲ δισχίλιοι. Joseph. B. J. 3, 7, 8; 9, 4.] B Lucian. De luctu [c. 7] : Ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. [Philops. c. 12 : Ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν. Iambl. Vit. Pyth. p. 118 ed. Kiessl. : Συναλιζομένων τόπων θέας ἕνεκα. Nicetas Ann. 7, p. 120, A.] At vero ap. Luc. Act. Apost. [1, 4] : Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. activa pro συναλίζων : vertit enim Congregans, addens etiam, In idem loci, et in suis annott. Cyrillum ait in opere, quo exp. dictiones sacrarum scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, a v. ἁλία, quæ Concilium s. Congregationem significat. Quod autem ad veteris Interpretis expos. attinet, vertentis συναλιζόμενος, Convescens, Chrysost. quoque vel potius eum quicunque est auctor commentariorum illi ascriptorum, ita intellexisse ostendit. Quæ si cui probantur, expendat, inquit, num συναλίζεσθαι dicatur a salis communione, juxta prov. Salem s. mensam ne prætereas. Hæc Erasm., et alia, quæ ap. eum lege. Beza quoque cum illo interpr. Congregans : quam certe et ego veram esse interpret. puto hujus vocabuli συναλιζόμενος, C si veram in eo et germanam scripturam habemus : qua de re dubito, et magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas, quas in illius expos. reddam rationes, infra. [Eadem confusa Ps. 140, 4 : Μὴ συναλισθῶ ἐν ταῖς τερπνότησιν αὐτῶν, ubi συναυλισθῶ Origenes, et ap. Iambl. l. c., ubi v. Kuster., et Plut. infra cit. Συναλίζεται, Convestitur (sic), Gl. Hippocr. p. 278, 55 : Τὸ δὲ πλεῖστον ἀπὸ τοῦ μυελοῦ τοῦτο συναλίζεται. Plut. Mor. p. 902, D : Ἐπὶ τῶν κοσκινευόντων συναλίζεται τὰ ὁμοιοσχήμονα. Macrob. Sat. 1, 17 : Συναλισθέντος πολλοῦ πυρός.]

‖ Συνᾰλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr. : vide supra, et in Συναυλίζομαι, ab Αὐλή. [Αὐτοῖς συναλιζόμεθα, Clem. Homil. 13, § 4. Ibid. sæpe ἁλῶν μεταλαβεῖν, et § 8, κοινῇ ἁλῶν καὶ τραπέζης μεταλαβεῖν. Em. 15, § 11. Valck. Sic Manetho 5, 339 : Πῆμα λυγρῷ γαμέτῃ συναλιζόμενον κακόηθες, de uxore mala.]

[Συνᾰλίσγω, Una inquino. Euseb. Præp. ev. 8, p. 372, B : Μηδενὶ συναλισγόμενοι μηδὲ ὁμιλοῦντες φαύλῳ. D Wakef. Aristeas De lxx intt. p. 277 (116 ed. Hav.). Struv.]

[Συνᾰλίσκομαι, Simul capior. Ælian. N. A. 11, 12 : Τῶν συνεαλωκότων ἰχθύων. Wakef. Plut. Comp. Dionis cum Bruto c. 3 : Σώσαντα τῶν συνεαλωκότων ὅσους ἐβούλετο. Diog. L. 2, 105 : Φαίδων Ἠλεῖος συνεάλω τῇ πατρίδι. Theodoret. H. E. 2, 19, p. 98, 48 : Τῆς τοιαύτης ἑταιρίας συναλισκομένους εὑρόντες Γερμάνιόν τινα καὶ Αὐξέντιον. L. Dind.]

[Συνᾰλισμὸς, ὁ, Congregatio, ut legendum in Tzetz. Exeg. in Il. p. 44, 4 : Τὸν ἐν Αὐλίδι συναυλισμὸν τοῦ στρατοῦ. Angl.]

[Συναλιφή. V. Συναλοιφή.]

[Συναλλαγέω, ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 302, F : Πάλιν γὰρ τὴν κατ' ἀλλήλων νεικίαν (quod v.) ἐπιχειρήσαντες οἱ ἀλλόφυλοι, συναλλαγεῖν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην ἠθέλησεν, scrib. videtur συναγαγεῖν potius quam συναλλάττειν. L. Dindorf.]

Συναλλᾰγή, ἡ, Commercium [Gl. Pollux 5, 143]. Item Conciliatio. [Soph. OEd. T. 34 : Ἀνδρῶν δὲ πρῶ-

τον ἔν τε συμφοραῖς βίου κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς. Accessus, ib. 960 : Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα. — Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; nempe συναλλάττειν interdum Congredi, Rem habere cum aliquo, significat. Αἰτία, Casus, OEd. C. 410 : Ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος. — Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς; » Seager. Trach. 845.] Apud Soph. [Aj. 739 : Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων] ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, exp. In commercio sermonis. Sed malim In commutandis verbis. Sic enim Latini dicunt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpretari, quam cum Bud. Verba facere. [Eur. Hipp. 652 : Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς ... λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες ἐς ξυναλλαγάς· Suppl. 602 : Στράτευμα πᾶ Παλλάδος κριθήσεται; — Διὰ δορὸς εἶπας ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς; De induciis Thuc. 3, 82 med. : Ὅρκοι εἴ που ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς· 4, 20 init. : Ἡμῖν καλῶς ἔχει ἀμφοτέροις ἡ ξυναλλαγή. Xen. Cyrop. 3, 1, 40 : Φιλοφρονηθέντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐκ συναλλαγῆς· H. Gr. 6, 5, 8 : Διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν. Latiori signif. Artemid. 2, 20 med.: Καὶ πρὸς φιλίας δὲ καὶ κοινωνίας καὶ συναλλαγὰς πάσας εἰσὶν ἀγαθαὶ (columbæ) διὰ τὸ συναγελαστικὸν αὐτῶν. Clemens Al. Pæd. p. 128 : Ἣν ὁ λόγος ἔχει πρὸς τὸ βάπτισμα κοινωνίαν, ταύτην ἔχει τὸ γάλα συναλλαγὴν πρὸς τὸ ὕδωρ. De connubio Dionys. A. R. 1, 60 init. : Μίξαντες τοῦ τε ἐπιχωρίου καὶ τοῦ ἐπήλυδος γένους τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ συναλλαγαῖς γάμου. Dio Cass. 54, 16 : Τὰς τῶν γάμων σ. De contractibus Dionys. A. R. 6, 22 init. : Τῶν περὶ τὰς συναλλαγὰς ἀμφισβητημάτων, ut conj. Sylburg., quum διαλλαγὰς vel συνδιαλλαγὰς sit in libris, quorum neutrum sic dicitur. Ptolem. Tetrab. 2, p. 66 fin. : Σ. καὶ πραγματείας. Gl. Contractus. « Aquila sec. ed. sec. Ezech. 16, 8, συναλλαγῆς, i. e. juxta Hieronymum, Sponsalium et temporis nuptiarum. » Schleusn. Clemens Al. Strom. 3, p. 538 : Τῆς κατὰ γάμον σ. Routh.]

[Συναλλάγιον, τὸ, Pactum, Contractus. Constantin. Porph. De admin. Imp. c. 13 : Συνεστήσατο καὶ μετὰ τοῦ Χαγάνου Χαζαρίου γαμικὸν συναλλάγιον, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα ἐδέξατο. Ducang.]

Συνάλλαγμα, τὸ, Commercium, Id proprie quod permutatione exercetur. Item Contractus. [Mercimonium, Cautio, his add. Gl. Conf. intt. Theophili Institt. 3, 2, 238. Pollux 5, 143; 8, 140. Demosth. p. 766, 3 : Ἀργύριον μὲν νόμισμ' εἶναι τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων ἕνεκα τοῖς ἰδιώταις εὑρημένον· 869, 22 : Οὐδὲ πρὸς ἄλλον οὐδ' ἂν εἰς οὐδένα τοιοῦτο συνάλλαγμα ποιούμενος ἀμαρτύρως ἂν ἔπραξεν· 896, 10 : Τῶν σ. ἀφεῖμεν ἀλλήλους. Dionys. A. R. 2, 75 med.: Ὁπότε ὑπὲρ ἀμαρτύρου συναλλάγματος ἀμφίλογόν τι γένοιτο ἑνὶ πρὸς ἕνα· 6, 22 fin. : Τῶν μὲν οὐδὲ τοὺς τόκους ἀφιέναι, τῶν δὲ μηδ' αὐτὰ τὰ συναλλάγματα διαλύειν· 24 init. : Τῶν συναλλαγμάτων τὰς ἀναπράξεις ἐπιτρέπειν τοῖς δεδανεικόσιν. Maccab. 1, 13, 42 : Γράφειν ἐν ταῖς συγγραφαῖς καὶ συναλλάγμασιν. Jes. 58, 6.] Ulpianus : Contractum autem, i. e. ultro citroque obligationem, quam Græci συνάλλαγμα vocant; veluti Emptionem, Venditionem; Locationem, Conductionem; Societatem. Aristot. Ethic. 5, [c. 5 et 7] duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια et ἀκούσια, Voluntaria et non voluntaria : voluntaria esse tradens, ut Emptionem, Venditionem, Fœnerationem, etc., non voluntaria, ut Furtum, Homicidium, Veneficium. Ubi Bud. συναλλάγματα vertit Commercia, quum potius, ut quidam annotarunt, generaliori voce Actiones verti debuisset. [Conf. id. ib. 2, 1, Polit. 4, 16 med.; 6 fin., Rhet. 1, 1 med. « Negotia inter homines mutua, Contractus, tum Lites ex contractibus natæ, controversiæ, Polyb. 23, 2, 11 et 17. Διήκουε τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν γενομένων σ., 26, 10, 7. Κριταὶ τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν σ., 6, 17, 7. Κατὰ τὰς οὐσίας ἐνδεδεμένοι εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν σ., 13, 1, 3. » Schweigh. Lex. Julian. p. 262, C : Οὐδὲ ἐλπίζων πρὸς αὐτοὺς ἕξειν ἰδιωτικὸν σ. Wakef. Latiori signif. Hippocr. p. 19, 24 : Πρὸς δὲ ἰητρὸν οὐ μικρὰ συναλλάγματα τοῖσι νοσοῦσίν ἐστιν.] || Συνάλλαγμα, peculiari signif. γαμικὸν συμβόλαιον, ut scribit Hesych.; nam repono ap. eum γαμικὸν pro σαμικόν. [Artemid. 2, 65 fin. : Καὶ ἡ πωλοῦσά τι, συνάλλαγμα, ὥσπερ ἐν γάμῳ, κατὰ τὴν πρᾶσιν ποιήσεται πρός τινα· 4, 30 med. : Οὔτε εἶχέ τι ὃ πωλήσει, ἵν' ὥσπερ γαμουμένη ἄλλῳ συνάλλαγμα ποιήσῃ (al. —σηται). Hemst.] Ad hanc autem signif. pertinet Eurip. loco [in Συναλλάσσω] citato : Συναλλαχθεῖσαν γάμοις. [Et συναλλαγὴ γάμου ap. Dionys. in illo cit.] Ab eod. Hesych. exp. et σύναξις.

Συναλλαγματικὸς, ή, όν, Commercialis. Vel, Ad contractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 256, B : Μηδὲ τῇ τῶν μισθῶν ἐλπίδι τὸ ἀγαθὸν ἐνεργεῖν, πραγματευτικῇ τινι καὶ συναλλαγματικῇ διαθέσει κατεμπορευομένους τῆς ἐναρέτου ζωῆς. L. D. Schol. Thuc. 1, 77 : Ἐν ταῖς ξυμβολαίαις δίκαις) ταῖς συναλλαγματικαῖς χρείαις.] Et Συναλλαγματικῶς, Per commercia, vel Per synallagmata, i. e. contractus.

[Συναλλαγμὸς, ὁ, Commutatio. Theodor. Stud. p. 580, E : Ἴδε ὁ μακάριος συναλλαγμὸς, βραχείαις θλίψεσι... θεὸν γενέσθαι. L. Dind.]

[Συναλλακτεύω, Contractum facio. Hesychius : Συμβολατεύειν, συναλλα(κ)τεύειν.]

Συναλλακτὴς, ὁ, Conciliator. A Basilio autem p. 283 [vol. 2, p. 57, D. Hemst.], inquit Bud., pro Consorte et socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. e. paciscente. [Ita Greg. Nyss. vol. 1, p. 753, B. Eust. Opusc. p. 93, 38 : Ὀρθῶς μὲν ἀγαπῶντες ὁ φίλος, ὁ κοινωνὸς, ὁ ὁμογενὴς, σώζουσι τοὺς φίλους, τοὺς συναλλάκτας (sic), τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους. Hesychio φιλιαστής.] In VV. LL. male uno in loco Συναλκτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur; quasi utrumque dici possit; quum contra illud prius ex manifesto errore prodierit.

Συναλλακτικὸς, ή, όν, Conciliativus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliandum aptus s. efficax. Item Commercialis, ut συναλλακτικὸς νόμος, Commercialis lex, i. e. Ad commercia pertinens, vel ad contractus. [Dionys. A. R. 4, 13 init. De hominibus Ptolem. Tetrab. 2, p. 66, B : Διὸ μᾶλλον οὗτοι τῶν ἄλλων ἐμπορικώτεροι καὶ συναλλακτικοί. L. D. || Adverb. Συναλλακτικῶς, Eustath. in Maii Spicil. vol. 5, p. 330. Osann.]

Συνάλλαξις, εως, ἡ, idem quod συνάλλαγμα. Citatur et pro Commutatione, [Commercio] ex Plat. Leg. [8, p. 850, A : Ὡς οὐκέτι δίκης οὔσης τῶν τοιούτων πέρι συναλλάξεων.]

[Συνάλλαξις, ἡ, Synallaxis, n. nymphæ ap. Pausan. 6, 22, 7, ubi plerique Συνάλλασις. Suspectum fuit Lobeckio Pathol. p. 510.]

[Συναλλάσσω s.] Συναλλάττω, Paciscor cum aliquo, Contraho [Gl.] pactiones, proprie autem Paciscor, intercedente aliqua commutatione s. permutatione, ap. Aristot. Ethic. [8, 15 med.] : Ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et ap. Eund. [ibid.] συναλλάττειν et διαλύεσθαι, Contrahere pactiones et contractas dissolvere. [Cambio, Gl. Demosth. p. 760, 12 : Τὸ εἶδος τῶν νόμων, δι' ὧν χρώμεθα ἀλλήλοις καὶ συναλλάττομεν· 867, 11 : Τοιοῦτο πρᾶγμα συναλλάττων ὁστισοῦν ἕλοιτ' ἂν ἑτέρῳ μᾶλλον ὀφείλειν, ἢ κηδεστῇ τὴν προῖκα μὴ ἀποδοῦναι. Dionys. A. R. 6, 22 med. : Μὴ μόνον οἳ διὰ τὸν πόλεμον ἀφῃρέθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ ἃ δεομένοις τισὶ τῶν πολιτῶν ἐν εἰρήνῃ συνήλλαξαν ἀπολωλέναι. Theophil. Institt. 1, 21, 310.] Συναλλάττω generaliori signif., ut Lat. Commercium habere cum aliquo, pro Congredi cum aliquo, Rem habere : atque adeo pro Verba facere, ap. Soph. OEd. T. [1130] : Ἦ ξυναλλάξας τί πω; [Ib. 1110 : Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω, πρέσβυ, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. Eur. Heracl. 4 : Ὁ δ' ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον πόλει τ' ἄχρηστος καὶ συναλλάσσειν βαρύς. Plut. Dion. c. 8 : Κατεμέμφοντο ὁμιλίας ὡς ἀγροικότερον καὶ βαρύτερον πολιτικῶν χρειῶν τοῖς δεομένοις συναλλάττοντα· Mor. p. 12, E : Προχείρως οὐ δεῖ συναλλάσσειν, ubi tamen vertere licet Pacisci.] V. Bud. p. 619, et Συναλλαγὴ paulo ante. [Pollux 5, 143; 8, 140.] || Συναλλάττω, [Conjungo, Consocio. Æsch. Sept. 597 : Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.] Conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. [Συνήλλαξεν, Concrepat, Gl. Xen. Vect. 5, 8 : Ἔστι μὲν πειρᾶσθαι διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, ἔστι δὲ συναλλάττειν, εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν.] Soph. [Aj. 493] : Εὐνῆς τε τῆς σῆς ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί. Et ap. Eur. [Andr. 1245] : Συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις. [V. HSt. in Συνάλλαγμα.

« Coire hanc vocem interpr. Zonaras et Balsamon ad Can. 69 Epist. S. Basilii ad Amphilochium. » Ducang.] Interdum et pro Reconcilio; ut Thuc. 1, [24]: Ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. [Plato Leg. 11, p. 930, A: Ἐὰν ξυναλλάττειν δύνωνται. Dio Cass. Exc. p. 16, 8: Τῶν πολιτῶν στασιαζόντων τούτους συνήλλαξε· l. 37, 55: Καὶ αὐτοὺς ἐκείνους συνήλλαξεν· 77, 2: Ἐφ' ᾧ καὶ συναλλάξουσι.] Et ap. Eund. passivum Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari. [4, 19: Ἢν μετρίως ξυναλλαγῇ· 8, 90: Ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Xen. Anab. 1, 2, 1: Τῷ Ἀριστίππῳ συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι· H. Gr. 2, 4, 43: Ἔπεισαν ξυναλλαγῆναι. Dio Cass. Exc. p. 69, 96: Τὴν ἐλπίδα, ὡς καὶ συναλλαγησομένων. Pollux 1, 153.]

[Συναλληγορέω, Simul allegorice loquor. Origenes vol. 1, p. 181, D, ubi pass. συναλληγορουμένους. L. D.]

[Συναλλοιόω, Simul immuto, diversum reddo. Galen. vol. 2, p. 229: Συναλλοιοῦντες ἑαυτοῖς τοὺς κατὰ τὸ σῶμα χυμούς. L. D. Aristot. (Phys. 4); Hierocles (In Pythag. p. 70). Wakef. Gregor. Nyss. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 11, D: Συνηλλοιώθη πάντως ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα. Et præs. vol. 1, p. 395, A; 2, p. 67, A; 94, C. Et συνηλλοιῶσθαι 108, D; 111, C. Iamblich. De myst. p. 13, 17. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol. 1, p. 206, B: Τοῦ κινοῦντος ἀηδισθέντος συναλλοιοῦται καὶ τὸ κινούμενον. L. Dind.]

[Συνάλλομαι, Una salio; Gl. Consilio. Lucian. Anach. c. 4: Ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι. Plut. Mario c. 19: Κρούοντες τὰ ὅπλα καὶ συναλλόμενοι πάντες· Mor. p. 970, D: Τοῖς ἄλλοις (equis) συνήλλετο. « Artemid. 1, 57: Συνάλλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνίδιον. » Wakef.]

[Σύναλμα, τὸ, Saltus communis. Hesychius: Συνάλματα, συμπηδήματα.]

[Συναλλοτριόω, Simul abalieno. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 690, D: Τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πάντως ἐπωνυμίας συνηλλοτρίωται. L. Dind.]

[Σύναλμος, ὁ, ἡ, Valde salsus. Macho ap. Athen. 13, p. 580, D: Λοπάδας συνάλμους, Patinas valde salsas. Schweigh.]

[Συναλοάω s.] Συναλοιάω, ap. Athen. 8 [12, p. 524, A, ubi Heraclides Pont. loquitur: Συναγαγὼν ὁ δῆμος τὰ τέκνα τῶν φυγόντων] εἰς ἀλωνίας, βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Nisi forte leg. est συνηλόησαν, quum poetica esse videatur hæc literæ ι interjectio. [Theocr. 22, 128: Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον, μέχρι συνηλοίησε παρήια. Oppian. Hal. 3, 575: Δούροις κρᾶτα συνηλοίησαν· Cyn. 1, 268: Ὀστὰ συνηλοίησαν. Quintus 11, 472: Συνηλοίητο δὲ πάντα ὀστέα καὶ θοὰ γυῖα· ubi libri συνηλλοίωτο. Plut. Marcell. c. 15: Οἱ λίθοι τὴν βάσιν συνηλόησαν. Joseph. B. J. 3, 10, 4: Πολλοὺς συνηλόα ἱππηδῶν, ubi al. per οι. Dioni Cass. 56, 14: Τοὺς Ῥωμαίους διέσπα ἀπ' ἀλλήλων καὶ συνήλου, Reimarus restituebat συνηλοία vel συνηλόα. V. Συναλέω. Συνηλοίησε cod. Chis. Dan. 2, 45.]

[Συνάλογος. V. Συνανάλογος.]

Συνᾰλοιφὴ, ἡ, Counctio. Frequenter autem Commixtionem significat et quidem ap. eosdem potissimum ap. quos et συναλείφειν poni pro Commiscere et Confundere, docui. Damasc. De Trinit.: Ἑνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως. Supra autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. [Epiphan. vol. 1, p. 483, A: Διὰ τὸ μὴ νομίζεσθαι συναλιφὴν εἶναι πρὸς τὸν υἱὸν τὸ ἅγιον Πνεῦμα· 488, C: Πῶς γὰρ ἠδύνατο Πέτρος καὶ Ἰωάννης καὶ οἱ καθεξῆς εἶναι ἓν, ὡς κατὰ συναλιφήν; 514, D: Οὐ συναλιφὴ ἡ Τριάς· 515, D; 517, B; 612, A; 615, A, B; 794, A; eadem semper orthographia per ι, quæ frequens etiam in libris grammaticorum, ut Etym. M. et aliorum. Diserte testatur Eust. Od. p. 1561 init. Altera forma Epiphan. vol. 1, p. 883, D: Ἵνα μὴ συναλοιφὴν ποιήσωμεν τὸν υἱὸν πρὸς Πατέρα· 884, B; 901, C, D; 918, B; 940, B; 964, A; 1094, D; 1098, C; 2, p. 10, A: Συναλοιφὴ ὢν τῷ Πατρί· ib. D; 11, B, D; 15, D; 52, C; 87, A; 88, A.] || Huc pertinet et illa signif., quam ap. grammaticos habet συναλοιφὴ, pro Duarum vocalium in unam syllabam coalescentia. Quintil. [1, 5, 17: « Contrarium vitium, quod συναίρεσιν et συναλοιφὴν Græci vocant, nos Complexionem dicimus, » (ut Phaethon disyllabum).] 9,

A 4, [36]: Nam et coeuntes literæ, quæ συναλοιφὴ dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem. Auctor libelli qui inscribitur Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, postquam dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῇ contrariam, addit, Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διηρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Trypho, aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur, [et qui illa repetunt, ut Chœrob. vol. 2, p. 846,] συναλοιφὴν esse tradens, Δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσιν καταβολῇ τόνων, ejus septem modos enumerat; quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλίψιν, et κατὰ κρᾶσιν, et κατὰ συναίρεσιν: quatuor compositos, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κτλ. At Eust. συναλοιφὴν scribens sine ε [« ο, nimirum συναλιφὴν » HSt. Ms. Vind.], vult ea significari κρᾶσιν et συναίρεσιν, p. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdam ejusdem grammatici locis. Sic et ap. Suid. quum alibi, tum ubi scribit, Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, quod ab eo falso tradi, alibi docui. Sic autem et verbo συνα-

B λείφειν ejusque passivo utuntur iidem scriptores (de grammaticis loquor), ut quum dicunt τὸ α καὶ τὸ ο εἰς ω συναλείφεται, pro κιρνᾶται. [Dionys. Hal. vol. 5, p. 160, 11: Ἡ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβὰς, ἔξ ἀφώνου τε καὶ δυοῖν συνεστῶσα φωνηέντων· 157, 2: Οὐ συναλείφεται δ' οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοις· 6, p. 1070, 10: Ὡς μηδὲν τῶν ἐπιφερομένων συναλείφεσθαι· 1090, 12: Τὰ φύσιν οὐκ ἔχοντα συναλείφεσθαι. L. D. Schol. Eur. Hec. 955 Matth.: Ἐπεὶ ἡ οι δίφθογγος κουφίζεται καὶ συναλείφεται. Boiss. Schol. Hom. Il. Δ, 43; Ω, 425, Eust. Il. p. 211, 31; E, v. 117, aliique grammatici. Substant. ap. Dionys. Hal. De comp. vv. p. 43, 1: Ταῖς συναλοιφαῖς ἠλάττωκε· 155, 9: Συναλοιφῇ κερασθέντα· 200, 4: Εἰ διαλύσειέ τις τὴν συναλοιφήν. Sextus Emp. Adv. math. 1, 161: Τοῖς κατὰ συναλοιφὴν ἐκφερομένοις. Eademque formula Strabo 8, p. 370, et sæpe grammatici, ut schol. Soph. OEd. Col. 504, 1588, ubi per ι. Steph. Byz.: Ἐρύθεια ... λέγεται καὶ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς τὸ Ἀγάμεια Ἀγάμη καὶ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη.]

[Σύνᾰλος, ὁ, ἡ, Consalaneus, Consalineus, Gl. In

C Lex. Hederic. vertitur Commensalis, Convictor. Angl.]

[Σύναλος, ὁ, Synalus, dux Carthag. ap. Plut. Dion. c. 25 sq., qui Diodoro Πάραλος.]

[Συναλύω, Simul vagor et temere exspatior. Plut. Anton. c. 29: Συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε. « Philostr. p. 410. » Wakef.]

[Συναλωνιάζω. Suidas: Συναλωνιάζειν· καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους ἑορτὴν ἦγον, καὶ θυσίας ἐποίουν.]

[Σύναμα.] Συνάμα, q. d. Simul una. Ponitur pro ἅμα. [Theocr. 25, 126: Τοῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι σύναμ' ἐστιχόωντο. Damaget. Anth. Pal. 7, 9, 2: Ὅτῳ σύναμ' ἕσπετο πέτρη. Lucian. Piscat. c. 51: Σύναμα πολλοὶ τρύγουσι· Apol. c. 15: Σύναμα πάντες· Bis acc. 11: Τοὺς ξύναμα πολλούς· Timon. c. 23: Πλουσιώτερον σύναμα Κροίσων ἑκκαίδεκα· Harmonid. c. 3 med.: Σύναμα πάντων συνειλεγμένων· De merc. cond. c. 1: Σύναμα πολλοί. Sext. Emp. Adv. math. 11, 159: Σύναμα τῷ βραχεῖαν ἰδεῖν αἵματος ῥύσιν ὠχριᾷ. Suidas v. Τιμαγένης, ab Hemst. cit. Scribitur interdum σὺν ἅμα vel συνάμα. Divise Meleager Anth. Pal. 4, 1, 27: Σὺν δ' ἅμα καὶ

D γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου.]

[Συναμαθύνω, Una perdo, deleo. Apoll. Rh. 3, 295: Τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο δαλοῦ ἀνεγρόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει. ἀᾱῡ]

Συνᾰμαρτάνω, ήσομαι, Simul erro, Una erro, Phalar. [Plut. Mor. p. 53, C: Οὐ συναμαρτάνειν. Epiphan. vol. 2, p. 92, B: Μὴ παρόντος τοῦ συναμαρτήσαντος σώματος. L. Dind.]

[Συναμάομαι, Congero, Corrado, Coacervo. Apoll. Rh. 3, 154: Ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο. Συναμησάμενος, Etym. M. p. 83, 3. Evagr. H. E. 4, 27.]

[Συνᾰμείβω, Commuto, Transmuto. Joann. Hierosol. Vita Joann. Damasc. p. 273, 3 ed. Major. (vol. 1, p. v, A ed. Lequien.): Θηρίοις μάχεσθαι καὶ συναμείβειν τὴν φυσικὴν ἡμερότητα εἰς θηριώδη ὠμότητα. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 102, D. L. Dind.]

[Συνᾰμιλλάομαι, Certo cum alio. Plut. Mor. p. 786, E: Συναμιλλώμενος ἔπαινος εὐνοίας δικαίας ἡγεμών. Naucratius ap. Sirmond. Opp. vol. 5, fol. h recto fin. ed. Venet.: Τίς ἰχνηλάτησε τοὺς τῶν ἁγίων βίους καὶ ἀκο-

ρίστως τούτοις συνημιλλήθη; Bandur. Imp. Orient. vol. 2, p. 663, A : Συναμιλλωμένων. L. Dind.]

[Συνάμιλλος, ὁ, ἡ, Certans cum alio. Act. SS. Maji vol. 5, p. 359, A ; Τῶν πνευματικῶν ἀγώνων συνάμιλλον, Commilitonem. L. Dind.]

Σύναμμα, τὸ, Copula, Vinculum. Plut. [Alex. c. 18]: Τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Utitur et Aristot. [De generat. anim. 5, 7 fin. : Οὐχ ὥσπερ τινὲς ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς τοὺς ὄρχεις εἶναι σύναμμα πολλῶν ἀρχῶν· De partt. anim. 4, 10 : Εἰ μέλλει ἰσχυρῶς ὥσπερ σύναμμα ἰσχυρὸν συνδεῖν. Diog. L. 7, 191 : (Chrysippus) Περὶ τῶν συναμμάτων πρὸς Ἀπολλωνίδην, cujus ib. 190 memorat scripta Συνημμένων πιθανῶν, Περὶ ἀληθοῦς συνημμένου. L. Dind.]

[Συναμμᾰτίζω, Vincio. Schol. Nicand. Al. 381 : Συναμματιζομένου ἐντέρου. Wakef.]

[Συναμοργὸς, quod ponit Hesychii gl. : Ξυναμοργὸς, δεξαμενὴ, suspectum est.]

[Συναμπέχω, Occultum teneo. Æsch. Prom. 520 : Ἦπού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις· schol. κατέχεις παρὰ σαυτῷ, καὶ οὐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν. Brunck.]

[Συναμπίσχω, Contego. Med. Contego mihi, Eur. Herc. F. 1111 : Πάτερ, τί κλαίεις καὶ συναμπίσχει κόρας;]

Συναμπρεύω, Una traho, ut jumenta trahunt plaustrum, In trahendo adjuvo. Aristot. H. A. 6, [24] de mulo Atheniensi loquens : Ὃς καὶ ἀφειμένος ἤδη διὰ γῆρας, συναμπρεύων, παραπορευόμενος, παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον, de quo loquens Plin. dixit, Senecta cedentia jumenta comitatu nisuque exhortaretur. Plut. Cat. Majore [c. 5], idem commemorans, dixit : Τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἁμάξας ὑποζυγίοις εἰς Ἀκρόπολιν συμπαρατρέχειν, καὶ προηγεῖσθαι, καθάπερ ἐγκελευομένην καὶ συνεξορμῶσαν. Quidam συναμπρεύω interpr. Una funem helciumque traho.

Συναμύνω, υνῶ, Una opitulor. [Ps.-] Eur. [Iph. A. 62 : Ὅτου γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη, τούτῳ συναμυνεῖν. Joseph. B. J. 2, 20, 7 : Τῷ πονοῦντι συναμύνειν, al. συμπαθεῖν. « Med., Eratosth. c. 12. Ælian. N. A. 3, 46 : Τὸ θήριον ὡς ἀδικούμενον συνημύνετο.» Wakef. ᾰῡ]

[Συναμφιάζω, Simul tego. Clearchus ap. Athen. 6, p. 256, F : Τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι λεπτῷ ληδίῳ συνημφιακώς. Schweigh.]

[Συναμφιβάλλω, Simul dubito. Eust. Il. p. 316, 28 : Περὶ πάσας δὲ ἢ τὰς γοῦν πλείους Ἐφύρας ἱστορεῖται Σελλήεις ῥέειν ποταμὸς, συναμφιβαλλόμενος καὶ αὐτὸς, ὅτε που Ἐφύρα ἀμφιβάλλεται.]

[Συναμφότερος, α, ον.] Συναμφότερον, q. d. Simul utrumque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, Utrumque. [Agathias Anth. Pal. 11, 354, 6 : Ἐν δὲ νοητοῖς τακτέον ἢ ληπτοῖς ἢ τὸ συναμφότερον.] Plato Ep. 8 [p. 353, B] : Εἴτε [τὸ] ξυναμφότερον. [Phileb. p. 21, E : Ὁ ξυναμφότερος (βίος)· Soph. p. 250, C : Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ στάσις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν· Tim. p. 87, E : Περὶ τοῦ ξυναμφοτέρου· Conv. p. 209, B : Ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον· Reip. 4, p. 400, C : Ξυναμφότερόν τι· Alc. 1 p. 130, A : Ψυχὴν ἢ σῶμα ἢ ξυναμφότερον. Ast. Demosth. p. 22, 6 : Ἐφάνη τι τοῦτο συναμφότερον. Theophr. H. Pl. 9, 11, 9 : Τὸ σ. ὅσον ὀξύβαφον. Polyb. 3, 46, 1 : Πήξαντες σχεδίας, δύο πρὸς ἀλλήλας ζεύξαντες, ἤρεισαν ἀμφοτέρας εἰς τὴν γῆν, πλάτος ἐχούσας τὸ συναμφότερον ὡς ν' πόδας. Lucian. D. mort. 3, 2 fin. : Ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστι μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι; Cum articulo Sextus Emp. Adv. Log. 1, 72, et alibi sæpe.] Sic συναμφοτέρου ap. Aristot. [Metaphys. 10, p. 221, 2] et Galen. Ξυναμφότερον, inquit Bud. p. 527, num. sing. licet ἀμφότεροι tantum dicatur plur. [Exx. singularis v. in Ἀμφότερος.] Quibus verbis ita refragantur VV. LL., ut nullum tamen afferant exemplum, quod illis opponant. [In Lex. Septemv. citatur l. Plat. Ep. ab HSt. supra repetitus. Plur. Theognis 820 : Ἔνθα συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου, ubi nonnulli σὺν ἀμφοτέρους ... λάβοι. Dionys. Anth. Pal. 5, 81, 2 : Τί πωλεῖς σαυτὴν ἢ τὰ ῥόδα ἠὲ συναμφότερα; Herodot. 1, 147 : Οἱ μὲν Λυκίους, οἱ δὲ Καύκωνας, οἱ δὲ καὶ συναμφοτέρους· 3, 97 ; 8, 46. Xen. Conv. 8, 30.] Thuc. [3, 107] : Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, Qui simul juncti, ad quadringentos erant. Ap. Eund., Συναμφότεραι νῆες. [Plato Phileb. p. 46, C : Ἡδονὰς τὰ ξυναμφότερα ἐπικαλουμένας· et Hipp. maj. p. 303, B. Sine articulo Reip. 7, p. 534, A.] Demosth. : Ἃ συναμφότερα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχρῶς. [Isæus p. 88, 22 : Ἐδάφη μὲν ταῦτα, ἀφ' ὧν ἡ μίσθωσις τοῦ μὲν ἀγροῦ ιδ' μναῖ, τῶν δὲ οἰκιῶν γ', αἳ νε' μναῖ συναμφότερα γίγνονται· ubi συναμφότεραι Reiskius, quum posset etiam ἅ. Sed neutrum videtur sollicitandum. || Adv. Συναμφοτέρως Epiphan. vol. 2, p. 173, D : Διὰ τῶν λημνίσκων ὡσαύτως ἐδήλωσε τῶν παρά τισιν ἐκ τῶν οβ' ἑρμηνευτῶν σ. εὑρεθεισῶν. L. Dind.]

Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo, Utrique, vel Utraque. [Apoll. Rh. 4, 134 : Οἱ δὲ συνάμφω... εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν. Plato Polit. p. 278, C, ubi sine art. Diog. L. 3, 42 : Δακτύλιον καὶ ἐνώτιον ἄγοντα συνάμφω δ' δραχμάς.] Polyb. 1, [63, 5] : Ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Ubi observa præfixum esse articulum. [Ut ap. ap. eund. 2, 24, 4 ; 11 ; 65, 9 : Συμμάχων δὲ μεθ' ἑκατέρων ἦσαν οἱ συνάμφω πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, δισχίλιοι δ' ἱππεῖς.] Philo De mundo : Συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, Utrumque expendentes, de re statuere, Bud. interpr. [Cum artic. Plotin. vol. 1, p. 294, 1 : Τὸ ὅλον οὖν νόει καὶ τὸ συνάμφω. Aristot. Metaphys. 7, p. 168, 3 Br. : Ὁμοίως δὲ καὶ οἵους Ἀρχύτας ἀπεδέχετο ὅρους· τοῦ συνάμφω γάρ εἰσιν· οἷον, Τί ἐστι νηνεμία· ἠρεμία ἐν πλήθει ἀέρος. Indeclinabile, ut ἄμφω, est ap. Polyb. 2, 24, 11 : Ἰαπύγων καὶ Μεσσηνίων συνάμφω πεζοὶ μὲν πέντε μυριάδες, ἱππεῖς δὲ μύριοι σὺν ἑξακισχιλίοις· 65, 9 : Τῶν προειρημένων λόφων συνάμφω τάφρον καὶ χάρακα προβαλόμενος. Strab. 2, p. 82 : Ὥστε τοῦ συνάμφω ͵β καὶ ρ' γίνεσθαι· 107 : Ὅτι ἔλαττόν ἐστι τοῦ συνάμφω, τῆς τε Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας· et ib. : Ἐλαττοῦται τῶν (al. τοῦ) συνάμφω μήκους. Similiter id. 1, p. 44 : Δὶς γενέσθαι τὴν παλίρροιαν κατὰ τὸν συνάμφω χρόνον τὸν ἐξ ἡμέρας καὶ νυκτός. Iambl. In Nicom. p. 157 : Συνάμφω τῶν ἄκρων. L. Dind.]

Συναναβαίνω, βήσομαι, Simul ascendo. [Conscendo, Gl. Herodot. 7, 6 : Συναναβὰς, ὅκως ἀπίκοιτο ἐς ὄψιν τὴν βασιλέος. Xen. Anab. 1, 3, 18 : Τῶν πρόσθεν τούτῳ συναναβάντων, de copiis Cyri adversus regem profecti. De ascendentibus in locum editum 5, 4, 16. De Cyri expeditionis sociis etiam Isocr. p. 70, E ; 71, B, Dionys. Hal. vol. 6, p. 778, 2. Lucian. Charid. c. 19 : Ἠξίου αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἅρμα· 24 : Τὸν εἰς Ἴλιόν ποτε συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς. Strabo 2, p. 118 : Συναναβάντες μέχρι Συήνης· 11, p. 504 ; 17, p. 806. Marc. 15, 41 ; Act. Ap. 13, 31. De aliis rebus Strabo 17, p. 817 : Συναναβαίνει καὶ συνταπεινοῦται τῷ ποταμῷ τὸ ἐν τῷ φρέατι ὕδωρ. Maximus Conf. vol. 2, p. 124, A : Τὸν ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν αὐτῷ συναναβαίνοντα. Gregor. Nyss. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 21 fin. : Οὐ δυνατόν ἐστι συναναβῆναι τῇ διανοίᾳ τὸν λόγον. L. D. Choricius p. 169, 11 : Συναναβάντες αὐτῷ πρὸς τὰ μετέωρα. Boiss.]

[Συναναβακχεύω, Simul bacchor. Liban. vol. 1, p. 546, 24 : Συναναβακχεύσας τοῖς Ἑρμοῦ τε καὶ Διὸς ὀπαδοῖς. Boiss.]

[Συναναβάλλομαι, Simul incipio. Eust. Opusc. p. 131, 58 : Τοῦ ψάλλοντος καὶ τῷ μεγάλῳ Δαυὶδ τὴν καλὴν ἀοιδὴν συναναβαλλομένου. L. Dind.]

[Συναναβιβάζω, Simul ascendere facio. Inc. Genes. 50, 25. Schleusn. Lex. Simul attollo. Oribas. p. 161 fin. ed. Mai. : Ἀναβιβαζομένη ἡ χελώνη συναναβιβάζει τὴν σπάθην· et iisdem verbis 164 fin. L. Dind.]

Συναναβλαστάνω, ήσω, Una germina protrudo. Theophr. H. Pl. 3, 6 [4, 2] : Αὐτῶν δὲ τῶν καθέκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἷον ἀνδράχνη. Ubi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum urbanis germinare incipiunt. [Philo vol. 1, p. 344, 12, et p. 444, 42, aor. συνανεβλάστησεν. Wakef. Præs. Allat. Græc. Orthod. vol. 2, p. 705, A. L. Dind.]

[Συναναβλύζω, Simul ebullio. Binii Conc. 2, p. 25. Kall. Eustath. Opusc. p. 171, 69 : Τῷ συναναβλύζοντι αἵματι.]

[Συναναβοάω, ήσομαι, Simul vociferor. Xen. Cyrop. 5, 1, 6 : Συνανεβόησαν δὲ καὶ αἱ δμωαί.]

[Συναναβόσκω, ήσω, Simul pasco, nutrio. Plut. Mor. p. 409, A : Τοῖς Δελφοῖς ἡ Πυλαία συνηβᾷ καὶ συναναβόσκεται.]

[Συναναγαλλίασις, Symeon. Sethi Ichnel. p. 224 et Συναναγάλλω, Pachymer. Declam. 12, p. 230 : Συνῆλθον ἂν κἀγὼ τοῖς πολλοῖς συναναγάλλειν τὸν αἴτιον a Boiss. citt., scrib. Συναγ.]

[Συναναγιγνώσκω s. Συναναγινώσκω, γνώσομαι, Simul lego. Plut. Mor. p. 97, A : Φιλολόγοις συναναγινώσκοντος· 180, D; Alex. c. 39. Phot. Bibl. p. 120, 14 : Καίτοι αὐτὴν ἡμεῖς ταῖς ἄλλαις συνανέγνωμεν (librum 12 Theopompi)· et pass. p. 145, 35; 161, 30; 164, 14.] A

Συναναγκάζω, Simul cogo. [Concogo, Gl. Demosth. p. 1324, 3 : Ἐὰν ἀναγκάζοντος ἐμοῦ συναναγκάζητε.] Vel pro simplici Cogo. [Demosth. p. 1425, 19 : Τὸ συναναγκάζειν τὸν παριόντα ἃ βούλεσθε λέγειν. Isocr. p. 58, E : Οὐ πρότερον ἐπαύσατο (Xerxes) πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηνάγκασεν ὃ πάντες θρυλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης. Aristot. Polit. 1, 8 med. : Ὡς ἂν ἡ χρεία συναναγκάζῃ.] Polyb. [6, 39, 6] : Συναναγκάζουσι τὸν σώσαντα στεφανοῦν. Et in pass. [Eur. Iph. A. 395 : Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ συνηναγκασμένους.] Καὶ νόμῳ συνηναγκασμένοι. Xen. [Hier. 3, 9 : Οἵτινες ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων μάλιστα φιλεῖν καὶ ν. σ. οὕτω μισοῦνται· Cyrop. 7, 5, 60, ubi φύσει συνηναγκάσθαι φιλεῖν, meliores ἠναγκάσθαι. Demosth. p. 803, 24 : Τῶν νόμων ἢ προαιρουμένους ἢ συναναγκαζομένους ἡττᾶσθαι.» Eunap. p. 38= B 469.» Boiss.]

[Συναναγκασμὸς, ὁ, Necessitas. Iambl. Protr. p. 326 : Ταῦτα γὰρ ὑπὸ μαθημάτων καὶ ἐπιστήμονος θεωρίας ἠσφαλισμένα ἀληθῆ καὶ ἀδιάψευστα μόνον ὑπάρχει, ἀποδείξει παντοίᾳ καὶ συναναγκασμῷ ὠχυρωμένα.]

[Συνανάγνωσις, εως, ἡ, Simul instituta lectio. Plut. Mor. p. 700, B : Ἐν ταῖς Πλατωνικαῖς συναναγνώσεσι. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 278, B : Τὰ προτέλεια τῆς συναναγνώσεως τῆς Πλάτωνος φιλοσοφίας. Nicomach. Introd. ar. 2, 21 init. : Τὸν περὶ ἀναλογιῶν τόπον, ἀναγκαιότατον ὄντα ... οὐχ ἥκιστα καὶ εἰς τὰς τῶν παλαιῶν συναναγνώσεις. Phot. cod. 150, p. 99, 4 : Δῆλον δ' ὅτι εἰς τὰς τῶν ῥητορικῶν λόγων συναναγνώσεις τὰ μέγιστα ἡ πραγματεία συμβάλλοιτ' ἄν· 153, p. 100, 2 : Οὐδὲν ἔλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναναγνώσεις χρήσιμον· 168, p. 116, 35 : Καὶ τῆς τροπῆς δὲ ἡ κατ' ἔμφασιν καὶ οἰκείωσιν μεταχείρισις τῆς Ἰωάννου συνουσίας καὶ συναναγνώσεως οὐκ ἐλάχιστον ὑπάρχει τεκμήριον. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 372, D. L. Dindorf.] C

[Συναναγορεύω, Simul declaro. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 2, p. 42, 4 : Οὕτως οἱονεὶ συνουσίωταί σοι δικαιοσύνη καὶ συνανηγόρευται. Boiss.]

[Συναναγράφω, ψω, Simul perscribo. Diod. 17, 1 : Ἐν ταύτῃ τὰς συνεχεῖς πράξεις ἀναγράφοντες ἀρξόμεθα μὲν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας, περιλαβόντες δὲ τὰ τούτῳ τῷ βασιλεῖ πραχθέντα ... συναναγράψομεν καὶ τὰ ἅμα τούτοις πραχθέντα, ubi liber unus ἀναγρ. Phot. Bibl. cod. 181, p. 126, 11; et pass. cod. 231, p. 287, 39. Æschines p. 39, 10 : Συναναγραφῆναι Κερσοβλέπτην ἐν τοῖς ὑμετέροις συμμάχοις.]

Συναναγυμνόω, Simul nudo, VV. LL. [Plut. Comp. Lycurgi et Numæ c. 3 : Συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. Sextus Emp. Adv. log. 2, 274 : Ἡ μεῖς ἴσμεν μνημονικοὶ τῶν συναναγυμνωθέντων αὐτῷ.]

[Συνανάγω, ξω, Abduco, vel jubeo aliquem ἀναχωρῆσαι, i. e. secedere. Συναναχθέντες εἰς τὴν Σίκκαν, Polyb. 1, 66, 10, coll. § 6, Siccam abducti, Quum universi, prout jussi erant, Siccam se recepissent. Schweigh. Lex. « Ælian. N. A. 10, 34, συνανήχθησαν. Eust.» D Wakef. Jo. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 317 fin.: Συνανήγαγε γὰρ ἡμᾶς εἰς οὐρανοὺς ἀνερχόμενος. Boiss. || Una celebro. Philo p. 328, A, θυσίαν. || Pass. Simul vehor. Demosth. p. 910, 27 : Εὐδαιμόνιζον τὸν Φορμίωνα ὅτι οὔτε συνανήχθη οὔτ' ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν οὐδέν.]

[Συναναδείκνυμι, ξω, Simul declaro. Zosim. 1, 24, p. 34, βασιλέα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 6, C; 88, D. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 4, B. L. Dind.]

[Συναναδέχομαι, δέξομαι, Simul suscipio, perfero. Polyb. 16, 5, 6 : Συναναδεξαμένου τὸν ἐνεστῶτα κίνδυνον εὐψύχως.]

[Συναναδίδωμι, δώσω, Simul do. Lucian. Conviv. c. 15 : Δραχμὰς δύο συνανέδωκε μετὰ τῆς φιάλης.] Συναναδίδομαι, quasi Una distribuor, vel Una digeror, Aphrod. in Probl. : Συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. [Jo. Actuar. De urinis 3, 6, 4 : Οἱ συναναδιδόμενοι φαῦλοι χυμοί· 4, 15, 1, 2; 5, 8, 13. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 638, B. L. Dind.]

[Συναναδίπλωσις, εως, ἡ, Conduplicatio, Gl.]

[Συναναζεύγνῦμι, s. Συναναζευγνύω, ξω, Una cum alio recedo. Plut. Eumene c. 3 fine.]

Συναναζέω, pro Confervefacio, Fervere facio, vide paulo ante ex Diosc. [In Ind.:] Συνανάζεσον, Confervefacito, ex Diosc. 1, 33. Pro eodem vero affertur et σύζεσον, ex 2, 94.

[Συναναζητέω, Simul quæro. Heliod. 6, 7, p. 234 : Ἕπεσθαι καὶ συναναζητεῖν. Boiss.]

[Συναναζῦμόω, Simul fermento. Eustath. Opusc. p. 105, 1 : Κατὰ τὰ συνανεζυμωμένα ἢ συντετηκότα τῶν σωμάτων. L. Dind.]

[Συναναζωπῦρέω, Simul flammam excito, Simul resuscito. Menand. Exc. p. 367, 14 : Ὥσπερ φάρμακον ἐν ἕλκει προσπλαττόμενον καταβιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ δὲ τὴν ὑγείαν τῷ νοσοῦντι. L. Dind.]

[Συναναθάλλω, Una cresco. Greg. Nyss. vol. 1, p. 172, C : Τῶν δὲ κλάδων τοῦ θάμνου καθάπερ ἐν δρόσῳ τῇ φλογὶ συναναθαλλόντων· 497, D. L. Dind.]

[Συναναθεματίζω, Simul damno. Phot. Bibl. cod. 231, p. 286, 26 : Τοῖς ἄλλοις αἱρετικοῖς συναναθεματίζεται ὁ Σύρος Ἰάκωβος. L. Dind.]

[Συναναθρηνέω, Una ejulatum tollo. Xen. Eph. 3, 3 init. : Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ συνανεθρήνησεν ὁ Ἱππόθοος λέγων, Ὦ πατέρες ἐμοί.]

[Συναναίρεσις, εως, ἡ, Sublatio communis. Sextus Emp. Adv. phys. 2, 267 : Συναναίρεσιν ἀλλήλων περιεῖχεν.]

Συναναιρέω, Simul perimo, Simul aufero. [Dionys. A. R. 8, 25 med. : Συναναιρεῖν τοῖς ἐχθροῖς τὰ φίλια. Aristid. vol. 1, p. 411 : Συνανελεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους τούτοις.] Citat Bud. ex Alex. Aphrod. In Top. et Porphyrio in Isagoge. [Simul tollo. Isocr. p. 407, C : Τοιούτους ἀγῶνας, ἐν οἷς κατορθώσας μὲν οὐδὲν ἂν ἦσθα μέγα διαπεπραγμένος, τελευτήσας δὲ τὸν βίον ἅπασαν ἂν τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν συνανεῖλες. Antiphon p. 134, 22 : Ἤδη τεθνεῶτα συνανελεῖν μοι. Polyb. 5, 11, 5 : Οὐδὲ συναναιρεῖν τὰ μηδὲν ἀδικοῦντα τοῖς ἠδικηκόσι. Theolog. arithm. p. 12 med. : Τὸ συναναιρεῖν καὶ συναναιρεῖσθαι· 17 fin. Nicom. Introd. ar. 1, 4. || Simul oraculum edo, Oraculo confirmo. Plato Reip. 7, p. 540, C : Ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ. Unde Aristid. vol. 2, p. 11.] In VV. LL. habetur et passiva vox Συναναιροῦμαι exposita Colligo, omissa signif. præpositionis σὺν, et fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio. [Simul tollor, Lycurg. p. 155, 32 : Ὥσπερ ἀνθρώπῳ ζῶντι μὲν ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξαι μεταπεσεῖν, τελευτήσαντι δὲ συναναιρεῖται πάντα, δι' ὧν ἄν τις εὐδαιμονήσειεν. Sextus Adv. log. 2, 164 : Ἐὰν τὸ ἕτερον αὐτῶν ἀνέλωμεν, καὶ τὸ λειπόμενον συναναιρεθήσεται· Adv. phys. 2, 100, Adv. geom. 94. Simul occidor. Plut. Alexand. c. 49 : Τῷ τρίτῳ συναναιρεθέντα.]

[Συνανακαλέω scripturæ vitium pro συνανακλίνω, quod v.]

[Συνανακάμπτω, ψω, Simul revertor. Polyb. 8, 29, 6 : Ἐπεὶ δὲ συνανακάμψαντες ἀποκατέστησαν αὐτὸν εἰς οἶκον. Nisi hic quoque est Deambulo, ut ap. Diog. L. 2, 127 : Ἱεροκλέους συνανακάμπτοντος αὐτῷ ἐπὶ Ἀμφιαράου, et 139 : Ἀνακάμπτων ἐπυνθάνετο τῶν ἐξιόντων τί εἴη παρακείμενον· 5, 2 : Μέχρι ἀλείμματος ἀνακάμπτοντα.]

Συνανάκειμαι, Simul accumbo s. Discumbo. Legitur ap. Matth. [9, 10; 14, 9] et Marc. [2, 15; 6, 22, 26. Luc. 7, 49; 14, 10, 15. Macc. 3, 5, 39. « Const. Manass. Chron. 3377, 3395. Zonar. in Routhii Reliq. SS. vol. 3, p. 469. Acta S. Eliæ p. 158.» Boiss. Ephræm Syr. vol. 2, p. 95, D, et cum dat. Vita Euthymii Cotel. Mon. vol. 2, p. 318, C. L. Dind.]

Συνανακεράννῦμι, sive [poet.] Συνανακεράω, Una permisceo, Commisceo. Lucian. [Gallo c. 26] : Πίνειν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, Aconito permixtam. Cui, dum misceretur et dilueretur, simul et aconitum admixtum fuit, Cui quum aqua misceretur, aconitum una permixtum fuit. [Hesychius : Συνανακραθεῖσα, συγκερασθεῖσα. Hermippus ap. Schneider. præf. ad Theophr. vol. 1, p. XXVI med. : Οὔτε γὰρ ἡ γῆ ἔτι ὁμοίως ἂν συνανακραθείη τῷ ὕδατι. L. D.] || Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι, Quæ unum cinnum efficiunt, coalescunt et eodem quasi temperamento uniuntur. Greg. [Naz. Or. 35, p. 575, A] : Καὶ γενόμενος ἄνθρωπος ὁ κάτω, Θεὸς, ἐπειδὴ συνανεκράθη Θεῷ, Coaluit. Sic vero et κρᾶμα dicitur de simili Concretione et coagmentione. [De

synecphonesi, in qua τῇ φωνῇ τοῦ ἑνὸς συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου, Eust. Il. p. 11, 32. Plut. Themist. c. 29: Τοὺς ὕστερον βασιλεῖς, ἐφ' ὧν μᾶλλον αἱ Περσικαὶ πράξεις ταῖς Ἑλληνικαῖς συνανεκράθησαν. Medio Philo vol. 2, p. 315, 35: Ἐδωδίμοις τισὶν ἀναμίξας καὶ συνανακερασάμενος (veneno). L. Dind.]

[Συνανακεφαλαιόω, Colligo, Computo. Dionys. Hal. vol. 6, p. 837, 16: Ἐν τῇ ε' βίβλῳ συνανακεφαλαιῶν τοὺς χρόνους (Thucyd.).]

[Συνανακηρύσσω, s. Συνανακηρύττω, ξω, Simul declaro. Phot. Bibl. cod. 229, p. 255, 22: Συνανακηρύττοντα καὶ τὸ ἡμῖν ὁμοούσιον.]

[Συνανακῑνέω, Simul moveo. Geopon. 9, 41, 2.]

[Συνανακιρνάω s. Συνανακίρνημι, unde forma media] Συνανακίρναμαι, Una permisceo, i. q. συνανακεράννυμι: unde συνανακιρνάμενος ap. Eust. [Gemin. El. Astr. p. 8, A: Ὤφειλε μάλιστα συναναχρωτίζεσθαι καὶ συνανακιρνᾶσθαι τοῖς πλησιάζουσι ζωδίοις. Hemst. Ubi fort. scribendum —κίρνασθαι, ut ap. Heronem Spirit. p. 148, D, συνανακιρνᾶται καὶ γίνεται καὶ αὐτὸ γῆ, scribere licet —κίρναται. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 684, B: Δουλείας συνανακιρνωμένης τῇ κυριότητι. Nisi hic quoque fallit scriptura. Id. in Maii Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 19, C: Μίξιν τινὰ τῶν ἐναντίων καὶ συμπλοκὴν τοῦ κτιστοῦ πρὸς τὸ ἄκτιστον συνανακιρναμένων. Eadem forma Sextus Emp. Pyrrh. 3, 59: Τῷ ὕδατι συνανακίρνασθαι τὸ κώνειον.]

[Συνανακλίνω, Simul recumbere, accumbere, concumbere facio. Pass. Concubo, Gl., vel Concumbo, Simul accumbo. Lucian. Asin. c. 3: Ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ· τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν. L. D. Eumath. Ism. 1, p. 14 fin.: Συνανακέκλιταί μοι καὶ Κρατισθένης· 29: Συνανακλινόμενος ἡμῖν καὶ πίνων τοῦ νέκταρος· 5, p. 165 init.: Καὶ ἡμεῖς συνανεκλινόμεθα, item de cœnantibus. Act. 5, p. 146: Ὁ δὲ (ὄνειρος) μοι καὶ συνανέκλινε ταύτῃ (—ην vel με), καὶ στρωμνὴν ἐρωτικῶν χαρίτων ὑπέστρωσε. Clemens Al. Pæd. p. 271: Αἱ ἀστειότεραι ὄρνεις Ἰνδικοὺς καὶ ταῶνας Μηδικοὺς ἐκτρέφουσι καὶ συνανακλίνονται τοῖς φοξοῖς παίζουσαι. Συνανακληθῆναι male ap. Constantin. Cærim. p. 429, D. « Procl. Arch. Cp. p. 77. Euseb. V. C. 1, 15. » Boiss.]

[Συνανάκλῐσις, εως, ἡ, Concubitus. Eust. Opusc. p. 153, 40: Τί μοι λέγειν ἀθροισμοὺς καὶ συνανακλίσεις πνευματικάς;]

[Συνανακοινόω, Communico. Theodor. Metoch. Misc. p. 798 med.: Συνανακοινούμενοι τοῖς ἄλλοις. Theoph. Simoc. 8, 1.]

[Συνανακομίζω, ίσω, ιῶ, et med. Συνακομίζομαι, Adjuvo in instaurando, Simul instauro, ap. Polyb. 4, 25, 8: Συνανακομιεῖσθαι τοῖς Ἀμφικτυόσιν ἔγραψαν τοὺς νόμους καὶ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν ἐξουσίαν, ἣν Αἰτωλοὶ παρήρηνται νῦν.]

[Συνανακόπτω, ψω, Simul tundo. Oribas. p. 10 ed. Mai.: Συνανακεκομμένης λιβανωτοῦ μάννης. L. Dind.]

[Συνανακουφίζω, ίσω, ιῶ, Simul elevo. Nicephorus Walz. Rhett. vol. 1, p. 470, 23: Τάχα που καὶ τοῖς πτεροῖς (ὁ Ἔρως) Ἱππομένει συνανεκούφιζεν. L. D. Nilus Epist. 246 ed. 1657. Boiss.]

[Συνανάκρᾶσις, εως, ἡ, Mistura. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 75, D: Διὰ τούτων πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἡ τοῦ νοῦ συνανάκρασις γίνεται· 116, D; 541, B: Διὰ τῆς πρὸς τὴν φύσιν ἡμῶν συνανακράσεως. Eust. Opusc. p. 243, 67. Theodor. Stud. p. 477, E. L. Dind. Zachar. Mytil. Dial. p. 221, 10 a fine. Boiss.]

[Συνανακρατικὸς, ή, όν, Commiscens. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 447, ἑνώσεως. Osann.]

[Συνανακράω, forma novitia pro συνανακεράννυμι, ap. Theodor. Stud. p. 575, B: Ἀγαπητικῶς συνανακρᾶσθαι. L. D. Photius Lex.: Συμφύρεται, συμμίγνυται, συνανακρᾶται. Boiss.]

[Συνανακρίνω, Una exploro. Dionys. Areop. p. 288. Kall. Idem Epist. 7, p. 443, 2. Boiss. Theodor. Stud. p. 460, B: Τὰ περὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν οὕτως συνανακρίνεται. L. Dind.]

[Συνανακτίζω, Simul reædifico, renovo. Athanas. vol. 2, p. 455.]

[Συνανακυκλέω, Simul revolvo. Plato Polit. p. 271, B: Συνανακυκλουμένους εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως.]

[Συνανακυλίω, unde Συνανακυλίομαι, Simul volutor. Diogen. Epist. 6 in *Notices* vol. 10, p. 245: Ἀθλήσει τις καλοῦ συνανακυλιομένου αὐτόματος ἐστύθη. Schneid.]

[Συνανακύπτω, ψω, Simul caput effero. Themist. Or. 18, p. 223, C: Τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συνανακύπτει. « Phot. Epist. 245, p. 375 med. » Boiss.]

[Συναναλαμβάνω, λήψομαι, Simul sumo, comprehendo. Plut. Mor. p. 214, F: Κρατῶν δὲ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὑπέφαινε διστα γμὸν ... μέχρι τῷ ἥπατι συναναληφθέντες ἐτυπώθησαν οἱ τῶν γραμμάτων χαρακτῆρες. L. D. Athen. 3, p. 113, D: Ὁ δὲ στρεπτίκιος ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι. Hemst. Aquila Exod. 9, 24. Chron. Pasch. p. 403, 11.]

[Συναναλάμπω, ψω, Simul luceo, splendeo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 136, D: Τὴν τῆς ψυχῆς δύναμιν, ἀμυδρότερον μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἐκφαινομένην, καθεξῆς δὲ τῇ τοῦ ὀργάνου τελειώσει συναναλάμπουσαν. Boiss. Ib. p. 477, C. Philo vol. 2, p. 141, 18. L. Dind.]

Συναναλίσκω, λώσω, Una sumptum facio. Xen. Apomn. 2, [4, 6] de vero amico loquens: Συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων. [Demosth. p. 12, 12: Ἂν μὲν γὰρ ὅσα ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἂν δ' ἀναλώσας λάθῃ, συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν· 1220, 2: Τῶν τε ἀνηλωμένων τὸ μέρος ἀπέδοσαν τῷ Μνησιλόχῳ, καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου, ὅσα ἐδεῖτο, εἰς τὴν ναῦν συνανήλισκον. Seager. Epiphan. vol. 1, p. 191, A: Συναναλωθήσεσθαι αὐτῷ. ‖ Simul consumo, comedo. Aristot. Eth. Nic. 8, 4: Τοὺς ἅλας συναναλῶσαι. Ps.-Athanas. in Montefalc. Collect. nova Patr. vol. 2, p. 54, E: Ἐσθίοντες τὸν ἄρτον συναναλίσκομεν τῷ λόγῳ καὶ τὸ μέλι· 55, A: Λαμβάνω τὸ πρόβατον καὶ συναναλίσκω αὐτὸ τῷ λόγῳ. L. Dind.]

[Συνανάλογος, ὁ, ἡ, Comparabilis, Similis. Clemens Al. Strom. p. 787: Ἀλλ' εἰ καὶ περίεργος εἶ, ἐκλαβε θάτερον τῶν ἰχθύων τὴν ἐγκύκλιον, τὸν λοιπὸν δὲ αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐπαναβεβηκυῖαν μηνύειν φιλοσοφίαν, αἳ δῆτα συνάλογοι λόγον τοῦ κυριακοῦ. « Interpres legit συνανάλογοι, et vertit, Quæ scilicet cum ipsius domini verbo comparantur. » Sylburg.]

[Συναναμᾰλάσσω, s. Συναναμαλάττω, Simul contero. Diosc. Parab. 2, 20: Ἀράχνας τὰ ζῷα τρία συναναμαλάξας.]

[Συναναμέλπω, ψω, Simul cano. Ælian. N. A. 11, 1: Ἐνταῦθα καὶ οἱ κύκνοι συναναμέλπουσι.]

Συναναμίγνῡμι, ξω, Simul immisceo, quod et συμμίγνυμι dicitur. [Athen. 5, p. 177, B: Ξενοφῶν καὶ τινας ἰδιώτας συνανέμιξε. Plut. Philopœm. c. 21: Ὡς συνανεμίχθησαν αὐτοῖς οἱ πρεσβύτεροι. Lucian. Charon. c. 15: Τούτων ἡ ἄγνοια ξυναναμέμικται αὐτοῖς. Hos. 7, 8: Ἐφραὶμ τοῖς λαοῖς αὐτοῦ συνανεμίγνυτο. Cor. 1, 5, 9, 11; Thess. 2, 3, 14. Zonaras Ann. vol. 1, p. 87, A; 98, D. Theodor. Stud. p. 592, E. Ephræm Syr. vol. 2, p. 77, C: Μετὰ μεθυσῶν ... μὴ συναναμίγνυσαι. « Eust. Il. p. 109, 26. » Seager. Schol. Il. A, 317. In συναντιμ. male mutavit Matthæus Med. p. 159, ubi cod. συνανταμ. L. D. ‖ Forma Συναναμίσγω, ap. Stephanum Scholl. in Hippocr. ed. Dietz. p. 170. Osann.]

[Συναναμιμνήσκω, μνήσω, Simul admoneo. Plut. Mor. p. 397, E: Κἀγὼ τῶν ὁμοίων ἅμα συνανεμίμνησκον. Συναναμιμνήσκομαι, Una recordor. Plato Leg. 10, p. 897, E: Ἣν συναναμνησθεὶς ὑμῖν ἐγὼ κοινῇ τὴν ἀπόκρισιν ποιήσομαι.]

Συνανάμιξις, εως, ἡ, Commixtio. [Consociatio. Daniel. 11, 23: Ἀπὸ τῶν συναναμίξεων πατρὸς αὐτοῦ (al. πρὸς αὐτὸν) ποιήσει δόλον.]

[Συναναμίσγω. V. Συναναμίγνυμι.]

[Συνανανεόω, Simul instauro. Polyb. Exc. Vat. p. 383: Οὐ γὰρ μόνον τὰς εὐνοίας, ἀλλὰ καὶ τὰς ξενίας καὶ τὰς συγγενείας τῶν δεσποτῶν οἱ δουλεύσαντες, ὅταν εὐτυχήσωσι παραδόξως καὶ χρόνος ἐπιγένηται, πειρῶνται προσποιεῖσθαι καὶ συνανανεοῦσθαι. L. Dind.]

[Συναναπάλλω, Simul vibro. Philostr. Imag. p. 799 init.: Κουφίζουσα θάτερον τοῖν σκελοῖν, ὃ χρὴ συναναπάλλεσθαι καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ. Ubi al. συναναβάλλεσθαι, συνεφάλλεσθαι.]

[Συναναπαύω.] Συναναπαύομαι, Simul quiesco, requiesco, Una cum alio quiesco: et quidem intelligendo vel simpliciter, vel pro Quietem capio, ut loquuntur poetæ, i. e. Somnum. Unde dicitur etiam συναναπαύεσθαι γυναικί. [Concumbo. Dionys. A. rh. 9,

3, p. 325, 7 : Τὸ συναναπαύσασθαι τῇ γυναικί. Plut. Mor. ed. Wyttenb. vol. 5, part. 2, p. 756, C : Τοῦ Διὸς ἐκεῖ τῇ Λητοῖ συναναπαυομένου· aliisque ll. multis, ab ipso citatis in Ind. De muliere p. 179, E, Romul. c. 5. De bestiis Jes. 11, 6 : Πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφῳ. Ponit etiam Pollux 5, 92.] At vero Sapient. 8, [16] itidem dicitur προσαναπαύσομαι αὐτῇ, nove pro συναναπαύσομαι : nisi forte hæc vera est lectio. [V. Προσαναπαύομαι. ‖Improprie Rom. 15, 32 : Ἵνα συναναπαύσωμαι ὑμῖν, Ut una vobiscum voluptatem capiam. Schleusner. Hegesipp. ap. Euseb. H. E. 4, 22, p. 182, 6 : Συνδιέτριψα τοῖς Κορινθίοις ἡμέρας ἱκανάς, ἐν αἷς συνανεπάημεν τῷ ὀρθῷ λόγῳ, Mutuam ex recta fide consolationem cepimus, Int. L. Dind.]

[Συναναπείθω, σω, Simul suadeo, hortor. Thuc. 6, 88 : Ὅπως καὶ ἐκείνους ξυναναπείθοιεν ... ὠφελίαν τινὰ πέμπειν. Plut. Poplic. c. 21 med. et alibi sæpe. L. D. Isocrat. Paneg. p. 50, A. Maius. Josephi Vita 76. Boiss.]

Συναναπέμπω, ψω, Simul transmitto, ita VV. LL. non sequendo verbi signif. ἀναπέμπω, quod vide. [Plut. Romul. c. 28 : Οὐδὲν οὖν δεῖ τὰ σώματα τῶν ἀγαθῶν συναναπέμπειν παρὰ φύσιν εἰς οὐρανόν, Simul mittere sursum. Passivo Synes. p. 143, B. Theophil. Inst. 3, 3, 95 : Εἰ γὰρ εἴη ὁμαιμος ἀδελφή, συναναπέμπεται, τουτέστιν ἐξ ἴσου κληρονομεῖ· 6, 154 : Εἰ συμβῇ τελευτῆσαι τὸν κλούσιον ἀπελεύθερον, υἱὸν ἕνα ἤγουν μίαν ἔχοντα θυγατέρα, ἐπὶ διαθήκῃ, συνανέπεμπε τῷ υἱῷ μου ἤγουν τῇ θυγατρὶ ὁ Πάπιος τὸν πάτρωνα, Ad hereditatem admittebat. L. Dind.]

[Συναναπέτομαι, Simul evolo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 725, C : Τίς δώσει μοι πτέρυγας ἐκείνας, πρὸς τὸ δυνηθῆναι τῷ ὕψει τῆς τῶν ῥημάτων μεγαλοφυΐας συναναπτῆναι κατὰ διάνοιαν. Conf. Συνανίπταμαι. L. Dind.]

[Συναναπηδάω, Simul exsilio. Aristot. Mirab. c. 139 : Πίσσαν ἐκ τῆς γῆς συναναπηδῶσαν τοῖς ὕδασιν. Sed al. ἐναπ. Appian. Hispan. c. 88 : Φεύγουσιν ἐς τὸν λόφον συνανεπήδα.]

[Συναναπιέζω, Simul exprimo. Hero Spirit. p. 164, D : Τὸ μέλλον συναναπιέζεσθαι ὑγρόν. L. Dind.]

[Συναναπίμπλημι, Simul repleo. Joseph. B. J. 7, 8, 7 : Ἕως δέ εἰσιν ἐν σώματι θνητῷ δεδεμέναι (αἱ ψυχαί), καὶ τῶν τούτου κακῶν συναναπίμπλανται. Max. Tyr. Diss. 18, 9, vol. 1, p. 353 : Ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης, Imbui.]

[Συναναπίπτω, πεσοῦμαι, Concubo, Gl. Simul accumbo (sc. epulis), Jo. Chrys. In Joann. hom. 21, vol. 2, p. 638, 24. Seager. Epiphan. vol. 1, p. 344, C : Ἀνέπεσεν ὁ σωτήρ, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι μετ' αὐτοῦ. Εἰ ἀνέπεσε, καὶ συνανέπεσον. L. Dind.]

[Συναναπλάσσω s. Συναναπλάττω, άσω, Simul effingo. Maxim. Tyr. Diss. 24, 5; Greg. Nyss. vol. 1, p. 550, A.]

Συναναπλέκω, ξω, Simul implico. [Lucian. Gall. c. 13 : Συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ κόμαι. Aquila Job. 39, 13 : Πτερύγιον αἰνούντων συναναπλέκει. Eust. Op. p. 316, 58 : Οὕτω τὸν Κέκροπα δράκοντος ὁλκῷ συνανέπλεξεν. Theophil. Inst. 2, 1, 53 : Προφάσει τοῦ ξύλου τοῦ συναναπλακέντος τῷ ἐμῷ οἰκοδομήματι. Mauric. Strateg. 4, 4, p. 116 fin. : Συναναπλέκεσθαι τοῖς φεύγουσιν, Permisceri. L. D. Eumath. Ism. 9, p. 345 fin. : Ἡ Ῥοδόπη συνεπλάκη μοι καὶ κατεφίλησε. Boiss. Improprie Longin. De subl. 20, 1 : Ὁποῖα τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ (del.) ἀσύνδετα.]

[Συναναπληρόω, Simul repleo. Theophr. H. Pl. 4, 13, 4 : Τὰς ἀμπέλους μακροβιωτάτας εἶναι, τῷ μὴ φύειν ἑτέρας, ἀλλ' ἐξ αὑτῶν ἀεὶ συναναπληροῦσθαι. Polyb. 23, 18, 7 : Τὸ τῆς προθυμίας τῆς ἐκείνων λαμπρὸν τῷ τῆς ὑπεροχῆς τῶν βασιλέων ἀξιώματι συναναπληροῦντες. Plut. Mor. p. 795, B : Ἐνίοις καὶ συναναπληρῶν μετ' εὐφημίας τὸ ἐλλεῖπον, Supplens. Anon. De Nili increm. post Athenæi l. 2, fin., ubi al. συναναφέρειν. Hero Autom. p. 264, D : Διάθεσις ἄλλη ἐφαίνετο ζῳδίων, συναναπληροῦσα τοὺς ὑποκειμένους μύθους τοῖς ἑξῆς. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 72, D.]

[Συναναπλόω, Simul explico. Damascius De princip. p. 196 fin. : Εἰ μὴ τῇ ἐκείνου ἑνώσει συναναπλώσειεν ἑαυτήν. Osann.]

[Συναναπνέω, Simul spiro. Basil. Mac. Præc. cap. 66. Boiss.]

[Συναναπράσσω s. Συναναπράττω, ξω, In exigendo adjuvo. Xen. Anab. 7, 7, 14 : Εἴ ποτε δεδέηται ἡ στρατιὰ συναναπρᾶξαι τὸν μισθὸν ἢ παρ' ἑκόντος ἢ παρ' ἄκοντος Σεύθου.]

[Συναναπτάω, forma novitia ex aor. ficta, pro συναναπέτομαι s. συνανίπταμαι, in Vita Athanasii vol. 1, p. xcviii, E, ut ib. προαναπτᾶν. L. Dind.]

[Συναναπτερόω, Simul volare facio. Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. serm. 13, vol. 3, p. 108 (vol. 10, p. 180 ed. Bened.). Seager. 3 Maccab. 2, 33, et ibid. 2, c. 8, p. 178. Anon.]

Συναναρπάζω, σω, Simul rapio vel corripio, trahendo sursum. Redditur etiam Simul rapio sursum et traho. [Ephræm Syr. vol. 1; p. 221, D : Τὸ νῦν συνανηρπάγης. L. Dind.]

[Συναναρριπτέω, Simul sursum jacio. Lucian. Zeux. c. 10 : Εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες, συμπατοῦντες καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις.]

[Συναναρτάω, Simul suspendo, ap. Dion. Cass. 38, 24, ubi συνανήρτηται, recte Reimarus συνανήρηται.]

[Συνάναρχος, ὁ, ἡ, Simul principio carens. Epigr. Anth. Pal. 1, 24, 1 : Συνάναρχε τεῷ πατρί. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 31, B : Πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Athanas. vol. 1, p. 238, B; 739, C. Zonaras Cotel. Mon. vol. 3, p. 472, A. L. Dind. Eugenius Ecphras. p. 336 fine; Psell. In Cantic. Cant. ad c. 3, 4. Boiss. Jo. Chrys. Hom. 124, vol. 5, p. 816 : Ἐγώ εἰμι ὁ συνάναρχος τοῦ πατρὸς λόγος, τῆς ἀκτίστης ἀρχῆς ὁ κλάδος. Seager.]

[Συνανασκάπτω, ψω, Effodio. Strabo 8, p. 381 : Τὰ ἐρείπια κινοῦντες καὶ τοὺς τάφους συνανασκάπτοντες.]

[Συνανασκευάζω, Simul everto. Sext. Emp. Adv. math. 7, 214 : Ἡ ἀντιμαρτύρησις μαχόμενόν τί ἐστι τῇ οὐκ ἀντιμαρτυρήσει· ἦν γὰρ συνανασκευὴ τοῦ φαινομένου τῷ ὑποσταθέντι ἀδήλῳ, οἷον ὁ στωικὸς λέγει μὴ εἶναι κενόν, ἄδηλόν τι ἀξιῶν· τούτῳ δὲ οὕτως ὑποσταθέντι ὀφείλει τὸ φαινόμενον συνανασκευάζεσθαι, φημὶ δ' ἡ κίνησις. Sic enim Gassendus pro ἀνασκευή. Galen. vol. 2, p. 303 : Οὗ ἀνασκευαζομένου ἐξ ἀνάγκης τι συνανασκευάζεται, ubi male Int. Asseritur.]

[Συνανασκευή, ἡ, Communis eversio. V. Συνανασκευάζω.]

[Συνασκιρτάω, Una exulto. Cyrill. Alex. Hom. 9, p. 95. Mendham.]

[Συνανασπάω, Simul extraho. Lucian. Catapl. c. 18 : Καὶ σύ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον, ubi olim συνανάρπασον. « Jo. Chrys. In Genes. p. 226. » Kall.]

Συνανασπίζω, ίσω, Simul dimico, VV. LL. [Pro συνασπίζω.]

[Συνανάσσω, ξω, Simul regno. Ephræm Chron. 2704, 2738. Boiss. Inscrr. ap. Pocock. Inscr. p. 26, n. 40, Chandl. Inscrr. ant. 10, p. 5 (Anthol. Pal. Append. 336, 20). Ps.-Callisth. p. 22, annot. 19 ed. Didot.]

[Συναναστεφανόω, Simul corono. Andr. Cret. p. 195. Kall.]

[Συναναστομόω, Simul os aperio. Signif. neutra Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 37, 4 : Λέγεται δὲ συνορίζειν τοῖς ἀπεστραμμένοις μέρεσι τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καθ' ἣν ἡ παρακειμένη λίμνη Μαιῶτις εἰς τὸν Ὠκεανὸν συναναστομοῦσα. Nisi leg. συναναστομοῦται, ut Galen. vol. 4, p. 76 : Πᾶν ἐνταῦθα καταναλίσκεται συναναστομούμενον· et ib. 78. V. Συστομόω. L. Dind.]

Συναναστρέφω, ψω, [Converto, Gl.] Una reverto, refero pedem, retrocedo s. convertor [Gl.]. Plut. Galba [c. 25], Συνανέστρεφον πάντες, Una omnes convertebantur, referebant pedem. [Conf. c. 10. Aquila Genes. 30, 8 : Συνανέστρεψέν με ὁ θεὸς καὶ συνανεστράφην.] At pass. Συναναστρέφομαι, Conversor [Gl.] cum aliquo, Versor cum aliquo et congredior. [Diod. 3, 58 init. : Συναναστρέφεσθαι αὐτῇ καὶ φιλίαν ἔχειν ἐπὶ πλέον φασὶ Μαρσύαν. Arrian. Epict. 3, 13, 5 : Ἡδέως συναναστρέφεσθαι ἀνθρώποις· 4, 1, 85 : Ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ συναναστραφείς. Aliique multi recentiorum.] Plut. Lycurgo [c. 17] : Συναναστρέφομαί σοι, Tecum versor.

Συναναστροφή, ἡ, Reversio, qua sc. aliquis cum aliquo aut aliquibus pedem refert; [Conversio, Gl.] Conversatio, i. e. Consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit, ut quum Plin. dicit, Ne cui frequen-

tior conversatio sit suspecta. [Diod. 3, 18 fin.: Χωρὶς ἀδικήματος ἀλλοφύλοις ζῴοις ἡ σ. γίνεται μετ' εἰρήνης καὶ πάσης εὐλαβείας· 4, 4 fin.: Κατὰ τὰς φίλων σ. καὶ εὐωχίας. Arrian. Epict. 1, 9, 5: Κοινωνεῖν μόνον ταῦτα πέφυκε τῷ θεῷ τῆς σ. 2, 16, 24; et 4, 11, 31: Τὰ μακροτάτω τῆς ἀνθρωπίνης σ. ἀπεληλαμένα. Maccab. 3, 2, 31, 33; 3, 5. Sapient. 8, 16. Epiphan. vol. 1, p. 1103, C: Χηροσύνη μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀχράντου συναναστροφῆς. Anna Comn. p. 128, B: Διὰ τὴν τῶν ἀπίστων συναναστροφήν. Ptolem. Tetrab. 4, p. 194, 7: Συναναστροφὰς καὶ λόγους καὶ ἐπιστήμας. Eustath. Opusc. p. 349, 21.]

[Συναναςώζω, Adjuvo in recuperando vel conservando. Polyb. 3, 77, 6: Τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν, ἣν ἀπολωλεκότες ἕκαστοι τυγχάνουσι, συναναςώσων· 4, 25, 6. Strabo 10, p. 480; Plut. Mor. p. 538, B; 644, C; 749, A.]

[Συνανατείνω, τενῶ, Simul extendo. Galen. vol. 4, p. 145: Προϊόντων δὲ ἀεὶ μετεώρων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν βουβώνων, συνανατεινόμενον αὐτοῖς τὸ περιτόναιον ἐν κύκλῳ περιλαμβάνει. Detorqueo. Epiphan. vol. 1, p. 362, B: Τὴν μαρτυρίαν εἰς ἑαυτὸν συνανέτεινε, Falso ad institutum suum transtulit, Int. L. D. Phot. (et Suidas, cujus liber unus συνανέτειλον, unde —λαν Bernhard.) v. Συνανέσχον (ubi neutra signif. dici videtur). Schleusn.]

Συνανατέλλω, Una orior, de quo in Ἐπιτολή. [Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 100, B; 104, C; 106, B; 107, C; 108, A, C. Ptolem. Tetrab. 2, p. 79, B, aliique scriptt. astronomici. L. D. Euseb. V. Const. 1, 43. Schol. Arati 137, 177. Boiss. Ælian. V. H. 13, 1, p. 783: Συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων. || Forma poet. Nonnus Dion. (1, 175 et) 3, 431: Συναντέλλουσα Σελήνη. Boiss.] Συνανατέλλομαι, Coorior, Simul orior s. exorior. [Ptolem. De appar. fix. init. Mai.]

[Συνανατήκω, ξω, Colliquefacio. Plut. Pomp. c. 8: Ὥσπερ ὁ ῥέων καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς τῷ πεπηγότι καὶ ψυχρῷ περιχυθεὶς λέγεται τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ συνανατήκειν.]

[Συνανατίθημι, θήσω, Simul impono. Porphyr. Vit. Pyth. p. 42: Φορτίον συνανατιθέναι μὲν τοῖς βαστάζουσι, συγκαθελεῖν δὲ μή. Iambl. V. P. 18, 87: Οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ πονεῖν, συνανατιθέναι δέ. Lucian. Phalar. 2 c. 7: Δέον θύειν καὶ ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν καὶ συνανατιθέναι, εἴ πέμψειέ τις, Simul dedicare.]

[Συνανατολή, ἡ, Communis ortus sideris. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 67, A; 96, A; 208, A; 2, p. 100, D; 101, A; 103, A, B; 104, B etc. L. D. Strabo 1, p. 12, Chrestom. p. 1205, A Alm. =311 Cor.]

[Συνανατρέπω, ψω, Una subverto. Amphiloch. p. 42. Συνανατρέπομαι, Simul refutor, Orig. C. Cels. p. 74. Kall. Nicet. Chon. 16, p. 240.]

[Συνανατρέφω, θρέψω, Simul educo. Schol. Hom. Il. A, 39: Παρὰ τὸ ἐρίφῳ αὐτὸν συνανατραφῆναι. Conon Photii Bibl. p. 134, 1: Ἀρνάσι Λίνος συνανετράφη. Epiphan. vol. 2, p. 62, D: Διὰ τὸ συνανατραφῆναι αὐτῷ. L. D. Zosim. 5, 3: Τοῖς αὐτοῦ παισὶ συναναστρεφόμενοι, ubi Leuncl. συνανατρεφ. « Suid. v. Ἀδερ. Clem. Alex. p. 58. » Kall.]

[Συνανατρέχω, θρέξομαι, δραμοῦμαι, Simul decurso. Plut. Alex. 15: Τὴν Ἀχιλλέως στήλην ἀλειψάμενος λίπα, καὶ μετὰ τῶν ἑταίρων συναναδραμὼν γυμνὸς κτλ.]

Συνανατρίβω, ψω, Simul contero, Contritum permisceo. Pass. autem Συνανατρίβομαι exp. Versor cum, Conflictor cum; sed sine exemplo. [Diog. L. 7, 22: Εἰς τὸν τῶν πτωχῶν τόπον ἐκάθιζεν αὐτὸν, ὥστε συνανατρίβεσθαι τοῖς ῥάκεσιν αὐτῶν. Wakef. Epictet. Ench. 33, 6: Ἐὰν ὁ ἑταῖρος ᾖ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συνανατριβόμενον αὐτῷ μολύνεσθαι ἀνάγκη. Diogenis Epist. nova 6, p. 244: Συνανατρίβεσθαι αὐτῷ νομίμως.]

[Συνανάτροφος, ὁ, ἡ, i. q. σύντροφος, Simul enutritus. Schol. ad Lycophr. 264. Boiss. Hesych. v. Σύντροφον. L. Dind.]

[Συναναφαίνω, Simul ostendo. Pass. Lucian. De salt. c. 7: Ὄρχησιν τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 597, A; 2, p. 428, A; 434, D. L. Dind. Euseb. V. C. 2, 7. Planud. Dial. ined. De grammatica. Heliod. 6, 5, Basil. schol. in Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 2, part. 2, p. 65. Anon. in Anecd. meis vol. 1, p. 13 med. Boiss. Philostorg. H. E. 12, 8; Demetr. Phal. 6; Eust. Opusc. p. 197, 82. Theodor. Stud. p. 411, A, συναναφᾶναι.]

[Συναναφαιρέω, Una aufero. Geopon. 12, 39, 2 (ubi recte alii συναφ.). Wakef.]

Συναναφέρω, ανοίσω, Simul subveho, eveho. [Aristot. Meteor. 1, 3 fin.: Ἄλλα συναναφέρεται τῷ ἀναθυμιωμένῳ πυρί. Plut. Mor. p. 451, A: Ὥσπερ ἐκ ῥίζης τοῦ παθητικοῦ τῆς σαρκὸς ἀναβλαστάνοντος καὶ συναναφέροντος τὴν ποιότητα.] Greg. Naz.: Συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον. [Polyb. 5, 32, 4: Πῶς δὲ οἷόντε συγκεφαλαιώσασθαι πράγματα δεόντως, μὴ συναναφέροντα τὴν ἀρχὴν, πόθεν ἢ πῶς ἢ διὰ τί πρὸς τὰς ἐνεστώσας ἀφῖκται πράξεις; Initia simul repetentem. Epiphan. vol. 1, p. 387, A: Εἰ μὴ γὰρ ἔμελλε τὸ θνητὸν ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν καὶ τὸ φθαρτὸν ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, οὐκ ἂν ὁ ἀθάνατος θανεῖν ἦλθεν, ἵνα ἐν αὐτῷ πάθῃ καὶ κοιμηθεὶς τὸ τριήμερον ἀναστῇ καὶ συνανέγκῃ ἐν ἑαυτῷ τῇ θεότητι καὶ τῇ αὐτοῦ δόξῃ. Inter hoc et συνηνέχθη et ἀνενέχθη variant libri Josephi A. J. 13, 16, 5. De V. T. Schleusner.: « Gen. 50, 25; Exod. 13, 19: Συνανοίσετε τὰ ὀστᾶ μου ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν (v. intt. Hesychii in v.). Sam. 2, 6, 18: Συνετέλεσε Δαυὶδ συναναφέρων τὰς ὁλοκαυτώσεις καὶ τὰς εἰρηνικὰς, Offerre. » Proprie etiam Ptolem. Mathem. Comp. 2, 7, vol. 1, p. 90, A: Οἱ συναναφερόμενοι τοῦ ἰσημερινοῦ χρόνοι· D: Αἱ ἴσον ἀπέχουσαι τοῦ αὐτοῦ ἰσημερινοῦ σημείου περιφέρειαι ταῖς ἴσαις ἀεὶ τοῦ ἰσημερινοῦ κύκλου περιφερείαις συναναφέρονται· et sæpius in seqq.; 207, A. Clemens Al. Strom. in Theodoti Exc. p. 343, 2 Sylb.: Καθὸ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν (siderum) ἔφθακεν τῇ τοῦ κόσμου κινήσει συναφερόμενον, τῶν κατ' αὐτὴν τὴν ῥοπὴν γεννωμένων εἴληχεν τὴν ἐπικράτειαν. L. Dindorf.]

[Συναναφθέγγομαι, έγξομαι, Una exclamo. Plut. Mario c. 19: Τῶν στρατῶν ἑκατέροις ἀνὰ μέρος συναναφθεγγομένων.]

Συναναφλέγω, ξω, Simul uro, Concremo. [Philo vol. 2, p. 27, 8: Τοῖς ἐκείνων σώμασιν ... συναναφλεχθῆναι. Wakef. Al. συγκαταφλ.]

[Συναναφορά, ἡ, Relatio. Marc. Anton. 3, 13: Οὔτε γὰρ ἀνθρώπινόν τι ἄνευ τῆς ἐπὶ τὰ θεῖα συναναφορᾶς εὖ πράξεις οὔτε ἔμπαλιν. || Ascensus communis. Ptolem. Math. Comp. 2, 7, vol. 1, p. 90, A: Περὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἐγκεκλιμένης σφαίρας τὸν διὰ μέσου τῶν ζωδίων κύκλου καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ συναναφορῶν· et ib. p. 92, C: Τὰς κατὰ μέρος συναναφοράς· 3, 8, p. 208, A. L. Dind. Synes. p. 310, B: Τὰς σ., τουτέστι ταῖς πόσαις τοῦ ζῳδιακοῦ μοίραις αἱ πόσαι τοῦ ἰσημερινοῦ τὸν αὐτὸν ἰσημερινὸν διεξέρχονται. Dabler.]

[Συναναφυράω s.] Συναναφύρω, cujus pass. Συναναφύρομαι magis est in usu, et eo quidem peculiari. Dicitur enim aliquis cum scortis συναναφύρεσθαι, ea signif. qua Latini dicunt Cum scortis volutari. Quod quum dico, non ignoro illud Volutari, si verbum verbo reddendum sit, respondere potius τῷ καλινδεῖσθαι, s. κυλινδεῖσθαι: sed ὁ συγκυλινδούμενος ἑταίρᾳ, is etiam συναναφύρεται, et vicissim. Quin etiam μίγνυσθαι γυναικὶ dicant Græci, itidemque legatur ap. Virg. Mixta deo mulier: hoc tamen verbo consulto abstineo. Lucian. [De gymn. c. 1: Ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι· Epist. Sat. c. 28]: Παισὶν ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Facit autem hic locus pro mea quadam emendatione loci Athenæi [13, p. 567, A] vel potius loci scriptoris cujusdam [Hyperidis] ap. Athen., ubi pro συναναφώρῃ reposui συναναφύρῃ. Ita enim ibi legitur, (si quidem hoc pro illo reponatur,) Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. [« Stephani emendationem firmarunt scripti libri et recepit Casaub., nullam mentionem faciens soceri, qui præiverat. » Schweigh. Greg. Thess. Hom. p. 63 Matth. Boiss. Hos. 4, 15: Συνανεφύροντο· Ezech. 22, 6. Schleusn. Lex. Pseudo-Basil. vol. 3, p. 608, C: Οὐ δεῖ (virginem) ἐν ταῖς τριόδοις τοῦ βίου τῷ λοιπῷ πλήθει συναναφυρομένην εὑρίσκεσθαι. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 348, A: Λογίζομαι ὅτι ἔχει τὸ σῶμα κίνησιν φυσικὴν συναναφυρεῖσαν αὐτῷ. Hermias In Plat. Phædr. p. 102. Act. Constant. Man. Amat. 5, 32: Θεοὶ γὰρ ἄκρατον οὐδὲν νέμουσι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ συναναφύρουσι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φαῦλα. || Forma Συναναφυράω, Dioscor. 1, 65 init.: Συναναφύρα. ῡ L. Dind.]

[Συναναφύω, Simul genero. Pass. Simul nascor. Clem. Alex. p. 648 : Συνανέφυσαν τῷ πυρῷ. Idem p. p. 888 : Τοῖς κηπευομένοις λαχάνοις συναναφύονται καὶ πόαι. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 95. Kall. Const. Manass. Chron. 2642 : Οὐδέ τις εὐποτμία μὴ συναναφυόμενον ἔχουσα καὶ τὸ κνίζον. Boiss.]

[Συναναφωνέω, Simul vocem edo. Eustath. Opusc. p. 153, 30 : Ἵνα συναφωνήσῃ μαρτυρικῷ λόγῳ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔαρ ὑπάνοιξις. L. Dind.]

[Συναναχαλάω, Simul relaxo. Soranus De art. obstetr. c. 9, p. 26 med. ed. Dietz. : Ἡ περὶ τὰ γυναικεῖα μόρια συγκίνησις ἐν τοῖς ἀφροδισίοις συναναχαλᾷ τὸν ὄγκον ὅλον. L. Dind.]

[Συναναχέω, Simul affundo. Heliod. Æth. 5, 16 : Λόγων ἥδυσμα τῷ πότῳ συναναχέων. « Συναναχέομαι, Confundor, Eumath. 6, p. 228 ed. Teuch. » Schleusn. Sed ibi συνεκχεῖται tres codd. Mon. Jacobs. Gregor. Nyss. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 10, C : Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον οὔτε κατὰ τὸ ἀγέννητον τῷ πατρὶ οὔτε κατὰ τὸ μονογενὲς τῷ υἱῷ συναναχεόμενον. Epiphan. vol. 1, p. 204, C : Τὸν Ἰησοῦν ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ συστελέντος ἀπὸ τῆς Μητρὸς αὐτῶν συναναχυθέντος τοῖς ὅλοις προβεβλῆσθαί φασι, Una cum universitate profusi, Int. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 459, A. L. Dind.]

Συναναχορεύω, Una tripudio et choreas celebro, Una ad cantum s. numerum circumagor et moveor. Metaphorice Aristot. De mundo [c. 2, 2] : Ὁ οὐρανὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως, pro Cum his quasi ad numeros circumfertur et convertitur, ut choream ductitans. Bud. Lex.

Συναναχρέμπτομαι, Una exscreo, Una cum screatu egero. Lucian. [Gallo c. 10] : Συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.

[Συναναχρώζω s.] Συναναχρώννυμι, q. d. Concoloro. Et pass. Συναναχρώννυμαι, Concoloror, Quasi ex conjunctione cum alio colorem accipio, vel inficior. Plut. [Mor. p. 4, A] : Ἵνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς, ἀποφέρωνταί τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος, i. e. συναναστρεφόμενοι καὶ σύντροφοι γενόμενοι, ut paulo ante loquitur, i. e. Conversantes et conviventes; ex Barbarorum enim et pravorum hominum commercio atque convictu facile aliquis vitium aliquod contrahit : metaphora ab iis qui contactu colorantur. [Conf. Mor. p. 975, E : Τὰ ἐν τῇ γῇ ζῷα συναναχρωννύμενα τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσιν· Agid. c. 10 : Μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς πολίταις τρυφῆς ... ἐντέκωσι ζῆλον. Eustath. Opusc. p. 152, 62 : Τὸ μὴ συναναχρώννυσθαι μυσαροῖς 246, 58. Mich. Apost. Prov. 3, 33. Aor. Diod. 3, 16 init. : Τὰς μὲν σάρκας ἐπί τινος λεωπετρίας κατατιθέμενοι πατοῦσιν ἐπιμελῶς ἐφ' ἱκανὸν χρόνον καὶ καταμίσγουσι τὸν τοῦ παλιούρου καρπόν· τούτου γὰρ συναναχρωσθέντος τὸ πᾶν γίνεται χρῶμα κολλῶδες. Ubi est gl. συναχθέντος. || Priori forma Geopon. 6, 2, 6 : Αἱ ῥίζαι λυμαίνονται περιπλεκόμεναι καὶ συναναχρώζουσαι τῆς ἀπ' αὐτῶν ὀσμῆς· 10, 1, 1 : Ὁ πέριξ ἀὴρ συναναχρωζόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς, Affectus.]

Συνανάχρωσις, εως, ἡ, q. Concoloratio : ap. eund. Plut. [Mor. p. 680, E] itidem pro Contagio, quale est corporum quæ ex mutuo contactu colorem aliquem imbibunt.

[Συναναχρωτίζω, i. q. συναναχρώννυμι. Gemin. Elem. astron. p. 7, E : Συναναχρωτίζεσθαι καὶ συνανακιρνᾶσθαι τοῖς πλησιάζουσι ζῳδίοις. Hemst.]

[Συναναχωρέω, Simul recedo. Plato Lach. p. 181, B : Ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ συνανεχώρει.]

[Συνανδάνω, Simul placeo, Complaceo. Aoristo Phocylides 178 : Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί. Seager.]

[Συνανδρᾰγᾰθέω, Una fortiter pugno. Diod. 1, 55 : Ἡ συνανδραγαθήσασα δύναμις.]

[Συνανδρίζομαι, Cum viro versor, rem habeo. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 678, λα' : Ἡ Πρωτεσιλάου σύνευνος Λαοδάμεια ... κατάγει πρὸς ᾅδην αὐτήν· ἐκεῖ νύμφη καλὴ τὸν καλὸν νυμφίον ζητοῦσα καὶ συνανδρίζεται καὶ συζυγεῖ τῷ συνεύνῳ. L. Dind.]

[Συνανδρόομαι, Una adolesco s. cresco. Hippocr. p. 92, G : Ὁκόσοισι ἂν ἀπὸ παιδὸς συμβῇ καὶ συνανδρωθῇ τὸ νόσημα. Joseph. B. J. 1, 23, 1 : Συνήνδρωτο δ' αὐτῶν ταῖς ἡλικίαις ἡ διάθεσις.]

[Συνάνειμι, Una ascendo. Ælian. N. A. 6, 63 : Συν-

A ανιόντες τὴν ἡλικίαν καὶ ὁ παῖς ἦν μειράκιον καὶ ὁ σύντροφος ὑπέρμεγας ἤδη ἦν, Simul adolescentes. Niceph. Chumnus Boiss. Anecd. vol. 2, p. 35, 6 : Οἱονεὶ τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος μὴ χωρεῖν τὸ σῶμα δυνάμενον συνανὸν αὐτῇ τοῦτο καὶ συνεπηύξανεν. Bryenn. Harmon. p. 382, B : Συνανιόντων ἢ συγκατιόντων ἐν ταῖς ἐπιτάσεσιν ἢ ἀνέσεσιν τῶν βαρέων τοῖς ὀξέσιν ἢ τῶν ὀξέων τοῖς βαρέσιν (φθόγγων). Acta SS. Maji vol. 5, p. 364, D. Greg. Nyss. vol. 1, p. 278, B. L. Dind.]

Συνανείργω, ξω, Una inhibeo. [Aristot. De anima 1, 2 init. p. 404, 14 : Κωλύειν γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τοῖς ζῴοις ἐκκρίνεσθαι, συνανείργοντα τὸ συνάγον καὶ πηγνύον.]

Συνανέλκω, ξω, Simul in altum traho. [Philo vol. 2, p. 513. Wakef. Idem De mundo § 19, p. 621 : Τὸ μὲν δὴ πυρῶν συνανέλκον γῆν. Boiss. Schol. Aristoph. Pac. 708, Συνανειλκύσθησαν, ubi est var. συνελκύσθησαν (sic), unde poetæ ib. 417 ξυνανέλκυσον pro ξυνέλκυσον restituendum conjecit G. Dindorf.]

[Συνανέρχομαι, Una redeo. Apoll. Rh. 2, 913 : Ἐκ B πολέμοιο ἂψ ἀνιών, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆι. Schol. Hom. Il. A, 417 : Εἰ δὲ συνανέλθοι αὐτοῖς. || Una venio. Theodoret. H. E. 3, 14, p. 133, 41 : Συνανῆλθε δὲ καὶ ὁ τούτου πατήρ. || Una ascendo. Arat. 561 : Αἰεὶ γὰρ τάων γε μιῇ συνανέρχεται αὐτὸς ἥλιος. Epiphan. vol. 1, p. 911, D : Πρινὴ δὲ τοῦ ἀναβῆναι τὸν Σωτῆρα εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδεὶς ἀναβέβηκεν, ἕως ὅτι αὐτῷ συνανῆλθον. Schol. Aristoph. Pac. 706. De Xenophonte schol. Plat. Alc. 1 p. 389 : Κύρῳ συνανελθὼν ἐπὶ τὸν Ἀρτοξέρξην. Nicet. Chon. [Ann. p. 128, B. L. Dind. Basil. schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2, in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 107 : Συνανελθὼν μετὰ μυρίων Ἑλλήνων. Boiss.]

[Συνανέχω, Simul orior, exsto. Aristot. Meteor. 3, 2 med. : Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας συνανασχόντες δύο παρήλιοι διετέλεσαν μέχρι δυσμῶν. Themist. Or. 3, p. 42, B : Αἱ νῖκαι ἡλίῳ συνανασχοῦσαι. Eunap. p. 100 Boiss. : Παλαιστίνης Καισάρεια τὸν Ἀκάκιον ἤνεγκε καὶ ἦν συνανασχὼν τῷ Λιβανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· iterumque ibid. Greg. Nyss. vol. 1, p. 704, D. V. etiam Συνανα- C τείνω. || Simul sustineo. Anon. ap. Ducang. Gloss. v. Σανάδιον p. 1389 fin. : Φοροῦντα χρυσῆν ἐρυθρὰν τὴν καλύπτραν, ἣν δῶρον αὐτῷ συνανέχοντι κράτος ἄναξ ὁ λαμπρὸς παρέσχεν Ἀνδρόνικος. || Forma Συνανίσχω Eugenius Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 24, b, B : Καὶ συνανίσχον ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 21, C. De fluviis Istro vicinis Ælian. N. A. 14, 23 : Οἱονεὶ δορυφοροῦντες συνανίσχουσιν. Philostr. Imag. p. 831 fin. : Πώλου ἐφαπτομένη συνανίσχοντος (e mari). Aret. p. 101, 69 : Καὶ ἐπὶ τοῖσι δὲ συνανέχειν. Sed ubi al. τοῖσδεσιν ἀνέχειν, τοῖσιν ἀνέχειν, Abstinere.]

[Συνανηβάω. HSt. in Ἀνηβάω :] Per metaph. Recreor, Renovor, Revigesco, Bud., citans ex Themist. Or. 6 [18, p. 223, C] : Ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συνανακύπτει, καὶ τὸ γῆρας συνανατοξύεται. Habet tamen συνανηβᾷ idem præfixam aliam præp. σύν. Ut συνανηβάω sit Simul rejuvenesco, renovor, revigesco.

[Συνανήκω, ξω, Pertineo. Phot. Bibl. p. 162, 22 : Παραινέσεις εἰς τὸν πνευματικὸν συνανήκουσαι βίον.]

D Συνανθέω, Simul floreo, Una floreo. [Theophr. fr. 4 De odor. 63 : Ὁ οἶνος ἅμα τῇ σταφυλῇ δοκεῖ συνανθεῖν. L. D. Philostr.; Etym. M. Wakef. Improprie Polyb. 6, 44, 2 : Ἡ Ἀθηναίων πολιτεία, πλεονάκις μὲν ἴσως, ἐκφανέστατα δὲ τῇ Θεμιστοκλέους ἀρετῇ συνανθήσασα, ταχέως τῆς ἐναντίας μεταβολῆς ἔλαβε πεῖραν. L. D. Xen. Eph. 1, 1 : Συνήνθει αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά. Hemst. Aliter Joseph. A. J. 3, 6, 2 fin. : Ὕφος ἦν πορφύρας καὶ φοίνικος σὺν ὑακίνθῳ καὶ βύσσῳ πεποιημένον, πολλῶν αὐτῷ συνανθούντων καὶ ποικίλων, Multis variisque ornatum picturis. L. Dind.]

[Συνανθομολογέομαι, Simul assentior. Aristeas Hist. LXX intt. p. 311 Dal. (p. 126 Hav.). Struv.]

Συνανθρωπεύω, et Συνανθρωπεύομαι, Cum hominibus consuesco et conversor. [Aristoteles H. A. 5, 8 med. : Τῶν συνανθρωπευομένων ζῴων· 6, 18 med.; 8, 14 init.] Theophr. De plant. 3, [2, 2] : Καὶ τὰ μὲν, ἄγρια, τὰ δ', ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζῴων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσιον. [C. Pl. 1, 18, 3. Act. Porphyr. De abst. 1, 36, p. 60; 4, 22, p. 379.]

Theologi quoque quum Christi hominis aut Angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur, sicut et eo, quod suo loco positum, 'Ενανθρωπῆσαι. Synes. Κατ' Ἀνδρονίκου : Καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντι, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβῆναι τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Συνανθρωπίζω et Συνανθρωπέω huic synonyma sunt.

Συνανθρωπέω, Cum hominibus conversor et consuesco. Plut. [Mor. p. 823, B] : Ἀλλ' ἴσος καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷον δημοτεύειν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis, ut Bud. scribit in Comm., significat Hominem plebicolam et ad popularitatem se componentem. [Porphyr. De abst. 1, 14 : Τῶν συνανθρωπούντων (θηρίων)· 20; 3, 9.]

Συνανθρωπίζω, ίσω, Cum hominibus versor, i. q. συνανθρωπεύω et συνανθρωπέω. Athen. [13, p. 611, C] de canibus loquens : Τό τε συνανθρωπίζον ζῶον καὶ οἰκουρόν. [Aristot. H. A. 1, 1 fin. : Τὰ δὲ συνανθρωπίζει, οἷον περιστερά.]

[Συνανθρωπιστικὸς, ή, όν, Qui cum hominibus versatur et degit. Basil. Hexaem. 8, vol. 1, p. 73, C : Συναιθρωπιστικοί τινες τῶν ὀρνίθων εἰσί.]

[Συνάνθρωπος, ὁ, ἡ, Homo cum homine vivens. Eust. Opusc. p. 117, 57 : Ἂν ποτνιάσηται τὸν συνάνθρωπον. L. Dind.]

[Συνανθρωπότης, ητος, ἡ, ap. Anastas. Sin. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 311, C : Ὁμοίως καὶ τὸ Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ἐκ ψυχικῆς συνανθρωπότητος καὶ θελήσεως ἐνεργεῖται, Stratico vertit, Ex spiritali hominis parte voluntateque. L. Dind.]

[Συνανιάω.] Συνανιάομαι, Simul mœrore afficior. [Pollux 5, 129 : Τὸ δὲ συνανιᾶσθαι ἑτέρας ἐστὶ χρείας (quam συνάχθεσθαι et συναλγεῖν). L. D. Synes. p. 186, C. Schol. Æsch. Pr. 411. Wakef. Anna Comn. p. 46, C : Λυπουμένη συνανιᾶσθαι. L. Dind.]

[Συνανίημι, Simul remitto. Philo vol. 2, p. 23, 15 : Ἐν ταῖς ἀνέσεσι συνανίεται.]

[Συνανίπταμαι.] Συνανίπτημι, Simul in altum evolo, volo. Greg. [Naz. Encom. in Athanas. Opp. . 'han. vol. 1, p. xcviii, E] : Ὥσπερ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτὰν, καὶ οὐδὲ νῦν ἔτι λήγει συνανιπτάμενον. [Theodor. Stud. p. 574, E : Ζήλῳ τῶν προηθληκότων συνανιπτάμενον. L. Dind.]

Συνανίστημι, Una exurgere facio. Xen. Conv. [9, 5] : Ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. [Simul excito, instauro, Xen. H. Gr. 4, 8, 9 : Λέγοντος ὡς συναναστήσοι τά τε μακρὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τεῖχος. || Forma novitia Eugenius in Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 24, A : Μεσουρανοῦντι συνανιστᾷ τὴν χάραν. L. D.] || Neutraliter autem acceptum [in aor. sec. et pass.] significat Una consurgo : unde [Xen. Anab. 7, 3, 35 : Συνανέστη ὁ Σεύθης· et cum dat. Cyrop. 5, 1, 4. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 594, A; 629, A,] Συναναστῶμεν, Una surgamus, resurgamus. [Nectarius p. 4, 11 edit. 1554. Boiss. Lucian. Philops. c. 18 : Ἐοικότα ξυναναστησαμένῳ μετὰ τῆς βολῆς. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 482, C : Τὰ δὲ νῦν διὰ σαρκὸς ἡμῖν ἐνοχλοῦντα πάθη τοῖς σώμασιν ἐκείνοις οὐ συνανίσταται. L. Dind.]

[Συνανίσχω. V. Συνανέχω.]

[Συνανιχνεύω, Simul investigo. Ælian. N. A. 10, 45, τὸν παῖδα.]

[Συνανοηταίνω, Simul ineptio. Theodor. Metoch. Misc. p. 68, 1; 638, 1. Schol. Eur. Phœn. 394, 395. L. Dindorf.]

[Συνανοίγνυμι s. Συνανοιγνύω s. Συνανοίγω, Simul aperio. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, n. 76, 16 : Συνανοιγόντων καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας. Themist. Or. 20, p. 235, C : Ἅπαντα συνανεώγνυτο τῶν σοφῶν τὰ ἀνάκτορα.]

[Συνανοιμώζω, Una ejulor. Appian. Pun. c. 91 : Ἀνῴμωζον ὡς ἐπ' ὀλέθρῳ σαφεῖ· καὶ οἱ ἐπὶ τείχους ἀκούοντες συνανῴμωζον αὐτοῖς.]

[Συνανολολύζω, Simul ejulo, lugubriter canto. Const. Manass. Chron. 5345 : Στρουθίον μουσικὸν ... συνανωλόλυζεν περὶ τοῦ νεανίου. Boiss.]

[Συνανομολογέομαι, ap. Euseb. H. E. 7, 23, p. 348, 35 : Ἀνεδείχθη καὶ συνανωμολογήθη παρὰ πάντων ὁ Γαλλιῆνος, Communi omnium consensu approbatus est.]

[Συνανταγωνίζομαι, Una pugno contra. Var. script. Plat. Alc. 1 p. 119, D, ubi pro συνανταγωνίζεσθαι nunc ἀξιοῦν ἀνταγ.]

[Συνανταίρω, Simul rebello. Eulogius ap. Phot. Bibl. cod. 230, p. 282, 10 : Συνανταῖρέ τε ὁ λαὸς καὶ συνεστασίασε. L. Dind.]

Συναντάω, [ήσω, Jesaiæ 34, 14 : Συναντήσουσι δαιμόνια ὀνοκενταύροις· et apud recentiores : v. infra] ήσομαι, Occurro, [Obvio, add. Gl.] s. Obvius fio, Incido in aliquem. [Hom. Od. Π, 333 : Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβός. Eurip. Ion. 536 : Τὸν συναντήσαντά μοι — Τίνα συνάντησιν; 787 : Ὅτῳ ξυναντήσειεν ... πρώτῳ· Iph. Taur. 1211 : Μὴ συναντῷεν φόνῳ; Aristoph. Av. 137 : Ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται· Ach. 1187, et sæpius recentiores poetæ. Ion ap. Athen. 13, p. 603, F : Σοφοκλεῖ συνήντησα. Xen. Anab. 1, 8, 15 : Ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι· 7, 2, 5 : Ἀποπλέοντι συναντᾷ. Philippus ap. Demosth. p. 280, 10 : Συναντᾶτε μετὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν Φωκίδα· 14 : Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι πανδημεὶ χρησόμεθα. Polyb. 1, 52, 6 : Προσλαβὼν τὰ συνηντηκότα τῶν πλοίων ἀπὸ ... Σικελίας· 3, 93, 9 : Ἐάν που συναντῶσι πρὸς τὰς ὑπερβολάς· 5, 3, 3 : Συναντᾶν εἰς Κεφαλληνίαν. Plut. Pomp. c. 33 : Συνήντησε τῷ Πομπηίῳ. Ps.-Luc. Philopatr. c. 1 : Ἦ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας. Judith. 1, 6 : Συνήντησαν πρὸς αὐτόν. Jos. 11, 20 : Συναντᾶν εἰς πόλεμον. Macc. 1, 11, 64 : Συνήντησεν αὐτοῖς, item de pugnaturo. || Cum accus. Lesbonax Περὶ σχημ. p. 182 : Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων ... συνήντησέ με, ἀντὶ τοῦ μοι. Iambl. ap. Phot. Bibl. cod. 94, p. 76, 21 : Συναντῶσιν ἀγόμενον Σόραιχον ἐπὶ Γάρμον. Ephræm Syr. vol. 3, p. 506, C : Τί συναντήσει ἡμᾶς; aliique recentiorum. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. 801.] Hesiod. [Th. 877] : Οἳ κείνῃσι συναντῶσι [—σιν κατὰ πόντον. Alii libri συναντῶνται vel —τῶντες, unde συνάντωνται restitui]. Et Συναντῶμαι [immo Συνάντομαι, et quidem apud poetas] pass. [med.] pro eodem. [Hom. Il. Ρ, 134 : Λέων, ᾧ συναντήσωνται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες. Ubi est var. συναντήσονται, exspectes autem συναντήσωσιν, ut δυσωρήσονται pro δυσωρήσωσιν illatum Χ, 183.] Herodian. 1, [17, 8] : Κατὰ δέ τινα δαίμονα συνήντηται [συνήντα cod. Ven.] τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciam. || Συναντῶ et Συναντῶμαι pro Evenio. Laert. Diogene [6, 38] : Εἴωθε λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις κτλ. [Plut. Sull. c. 2 : Συνήντησεν αὐτῷ τὸ τοιοῦτον. Act. Ap. 20, 22 : Τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσαντά μοι μὴ εἰδώς. || Convenio, Concurro. Georg. Sync. p. 176, A : Ἵνα καὶ αἱ γενεαὶ προσφόρως καὶ τὰ υμ' ἔτη ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐπὶ τὴν τοῦ ναοῦ κατασκευὴν καὶ Σολομῶνα ... συναντήσωσιν· 204, D : Πρὸς τὸ ϛ' ἔτος Ἐζεκίου καὶ αὐτὸ ἀρχόμενον συναντᾷ τὸ θ' ἔτος Ὠσηὲ καὶ αὐτὸ πληρούμενον.] Item συναντήσεται ex Eccl. 2, [15] vide in Συνάντημα. [Jes. 8, 14 : Οὐχ ὡς λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε· 14, 5 : Συναντήσεται γὰρ τοῖς ποιοῦσι τὸ δίκαιον. Et eadem futuri forma Greg. Nyss. vol. 1, p. 420, D; 422, C. || Med. Polyb. 22, 7, 14 : Διεσάφουν τὰ συναντώμενα παρὰ τῶν περὶ τὸν Ἀντίπατρον, Responsa, ut ἀπαντᾶσθαι interdum i. est q. Responderi. Inscr. ap. Chishull. p. 103 : Ἡ συναντωμένη ἡμῖν εὐμένεια παρὰ τοῦ δαιμονίου. Achill. Tat. 5, 1 init. : Ἀνιόντι μοι συνηντᾶτο εὐθὺς τῆς πόλεως ἀστράπτον κάλλος καί μου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγέμισεν ἡδονῆς. Aristæn. Epist. 1, 12 init. : Ὅπου ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλῃ, πανταχοῦ κάλλος αὐτῷ συναντᾶται καὶ κάλλους ἐφάπτεται, nisi fallit scriptura, pro συνήντα τε et συναντᾷ vel σ. τε. Conf. tamen de hoc et ceteris compositis Lobeck. ad Phryn. l. infra cit.] || Συναντέω etiam dicitur, ut ap. [Apoll. Rh. 4, 1485 : Ἠώεσι φερβομένοισι συνήντεες·] Nonn. [Jo. c. 11, 72] : Μάρθα ποσὶ φθαμένοισι συνήντεεν.

|| Συνάντομαι, Occurro; i. q. συναντάω in prosa. [Hom. Il. Η, 22 : Ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην· et Φ, 34 etc., συνήντετο· et Od. Ο, 538 : Ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι· et alibi. V. Hesiod. in Συναντάω cit. Archiloch. ap. Ammon. p. 7 v. Αἶνος cit. : Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο. Pind. Ol. 2, 43 : Ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾷον μόριμος υἱὸς συναντόμενος· et improprie 106 : Αἶνον ἔβα κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος· Isthm. 2 init. : Οἱ μὲν πάλαι φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι. Eur. Ion.

831 : Ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο. Callim. Ap. 99 : Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο· Dian. 161 : Ἔτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι. Theocr. 8, 1, aliique poetæ. In prosa Antonin. Lib. c. 35, p. 238 : Λύκοι συναντόμενοι. Eustath. Opusc. p. 283, 58 : Οὐκ ἔστι γὰρ ὅπου συνήντετό τι δεῖμα ἐκείνοις. Sed de antiquioribus verum quod Phrynich. Epit. p. 288 dicit poeticam esse formam συνάντομαι. L. Dind.]

[Συναντέω. V. Συναντάω.]

[Συναντή, ἡ, i. q. συνάντησις. 2 Reg. 5, 26, sec. Vat. et ed. Ald. : Εἰς συναντήν σοι, ubi al. εἰς συνάντησιν. Add. 1 Reg. 18, 16, ubi εἰς συνάντησιν. Schleusn. Lex.]

Συνάντημα, τὸ, Occursus, Eventus. [Exod. 9, 14 : Ἐν τῷ νῦν καιρῷ ἐγὼ ἐξαποστέλλω πάντα τὰ συναντήματά μου εἰς τὴν καρδίαν σου.] Eccl. 2, [15] : Ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, i. e. ad verbum, Eventus amentis mihi eveniet. Vide Bud. Comm. p. 690. [Alia exx. v. ap. Schleusner. Nicetas Ann. 3, p. 63, D : Ἀναπίπτειν ἐν τοῖς δεινοῖς συναντήμασιν· et ib. paullo post. Act. SS. Maji vol. 5, p. 370, D; Eustath. Opusc. p. 324, 16, et alii recentiorum.]

[Συνάντησις, εως, ἡ, Occursus. Eur. Ion. 535 : Τὸν συναντήσαντά μοι — Τίνα συνάντησιν; Dionys. A. R. 4, 66 : Οὔτε προσαγορεύσασα κατὰ τὰς συναντήσεις οὐδένα τῶν ἀσπαζομένων. Epiphan. vol. 1, p. 440, C. Hippocr. p. 15, 8. Εἰς συνάντησιν, Obviam, Gl. V. Συναντή. Genes. 14, 17 : Ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν αὐτῷ· et alibi in V. et N. T. || Apud Astrologos de occursu stellarum dictum explicat Salmas. De annis climact. p. 297—300. Ptolem. Tetrab. 1, p. 35, 1 : Ἐπὶ μιᾶς εὐθείας ποιεῖται τὰς συναντήσεις.]

Συναντιάζω, άσω, Occurro, i. q. συναντάω in prosa : unde συνηντίαζον ap. Soph. [OEd. T. 804 : Ἐνταῦθά μοι κῆρύξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς ξυνηντίαζον.]

[Συναντιβάλλω, Comparo. Clem. Alex. Str. 1, p. 410 : Συνέπνευσαν αἱ πᾶσαι ἑρμηνεῖαι συναντιβληθεῖσαι.]

Συναντιλαμβάνομαι, λήψομαι, q. d. Una capesso, suscipio, incumbo (in rem aliquam). Accipitur autem pro Adjuvo, Opitulor, in N. T. : Luc. 10, 40 : Εἰπὲ οὖν αὐτῇ, ἵνα μοι συναντιλάβηται, ubi vet. etiam Interpres recte, Ut me adjuvet. Apud Paul. autem Ad Rom. 8, 26 : Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, itidem ille vertit Adjuvat infirmitatem nostram, legens sc. τῇ ἀσθενείᾳ, quam etiam lectionem in duobus nostris exempll. annotavi, quum aptius esset Opitulatur infirmitati nostræ, Auxiliatur. Quidam autem interpr. Una sublevat infirmitatem nostram, infirmitates nostras : ut dicatur Spiritus συναντιλαμβάνεσθαι quasi Vicissim onus attollere ex altera parte. [Gloss. Alberti p. 104 : Συναντιλαμβάνει (immo —εται), συνεπισχύει.] Itidemque in illo altero l., qui legitur Luc. 10, Ἵνα μοι συναντιλαμβάνηται, interpr. etiam, Una mecum manus admoveat (operi) : ut sit itidem metaph. sumpta ab oneribus, quæ utrimque admotis manibus sublevantur. Sed hæc τοῦ συναντιλαμβάνομαι signif. nullo confirmatur exemplo. [Ps. 88, 21 : Ἡ χείρ μου συναντιλήψεται αὐτῷ. Exod. 18, 22 : Συναντιλήψονταί σοι. Num. 11, 17 : Συναντιλήψονται μετὰ σου τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ· et alibi. Schleusn. Lex. Diodor. 14, 8 init. : Δεόμενοι κατὰ θάλατταν συναντιλαβέσθαι τῆς ἐλευθερίας. L. D. Const. Manass. Chron. 6415. Theoph. Simoc. Ep. 59 (ubi al. τῶν πόνων συλλαμβάνου pro συναντιλαμβάνου). Schol. Luciani Icarom. c. 24. Method. Conviv. p. 233, συναντιληψομένη. Boiss.]

[Συναντιλήπτωρ, ορος, ὁ, Adjutor. Epiphan. vol. 1, p. 562, D : Συναντιλήπτορα καὶ συναγωνιστὴν αἱροῦμαί σε.]

Συναντίληψις, εως, ἡ, Areth., Opitulatio, Auxilium. [Emend. Antonin. 1, 10 (ubi συνδιάληψις). Valck. Eustath. Opusc. p. 7, 23 : Ἐχομένην συναντίληψιν. L. D.]

[Συναντιτίθημι, θήσω, Simul oppono. Matthæus Camar. Or. 2, p. 216, 4 : Πρὸς ταῦτα δὴ καὶ ἀντετίθει καὶ τὰ ἀντιτιθέμενα πειρώμενος ἦν ἐπιλύεσθαι καὶ ἡμεῖς συναντετίθεμέν τε αὐτῷ καὶ τὰ τῶν ἐπιλύσεων ἐξηλέγχομεν. L. Dindorf.]

[Συναντλέω, Simul exantlo. Eur. Ion. 199 : Ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς κοινοὺς αἰρόμενος πόνους Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ.]

A [Συνάντομαι. V. Συναντάω.]

[Συνανυμνέω, Concelebro. Jobius Photii cod. 222, p. 182, 13 : Οὐκοῦν οὐκ ἐξίστησι τῶν ἔργων τὸν πατέρα, ἃ λέγεται πράττειν ὁ υἱὸς, συνεισάγει δὲ μᾶλλον καὶ συνανυμνεῖ. L. Dind.]

[Συνανύτω. V. Συνανύω.]

[Συνανυψόω, Simul exalto. Andr. Cret. p. 102, 105. Kall. Greg. Naz. Or. 38, p. 621. Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. Boiss. Photii Amphiloch. p. 753 ed. Wolf. : Συνανυψοῖ ἑαυτῷ τὸ ὕψος. Schleusn. Job. Phot. Bibl. p. 195, 27. Gretser. Opp. vol. 3, p. 298, B. L. Dind.]

[Συνανύω, et Συνανύτω, Simul efficio, perago, pervenio. Altera forma Æsch. Ag. 1123 : Ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγὼν, ἅτε καιρία πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς. Aoristo Plutarch. Alcib. c. 27 : Κατὰ τύχην εἰς τοῦτο καιροῦ συνήνυσε πλέων ιη' τριήρεσιν· Lysand. c. 9 : Τῷ πεζῷ στρατῷ συνανύσας εἰς τὸ αὐτὸ προσέβαλε τοῖς τείχεσιν. Appian. Pun. c. 47 : Τῶν δυνηθέντων σὺν αὐτῷ συνανύσαι τὸν δρόμον. Cum tertia Συν-
B άνω Hesychius : Ξυνάνεσθαι, συνανύεσθαι. ἀῦ]

[Συνανωθέω, Una extollo s. sursum compello. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 590, B : Ἡ περὶ αὐτὴν σὰρξ συνεπήρθη ὑπὸ τῆς θεϊκῆς ἀθανασίας, ἀπὸ τῆς φθορᾶς συνανωσθεῖσα ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον. L. Dind.]

[Συναξάριον, τό. Συναξάρια sunt Vitæ Sanctorum et Martyrum in compendium redactæ, et succincta expositio solennitatis, de qua agitur. Antequam Menæa aliique Græcorum libri ecclesiastici typis evulgarentur, omnibusque paterent, similes discursus et Sanctorum vitæ peculiari libro dispositæ, peculiare quoque sibi volumen poscebant, ut etiam ad hæc tempore ex Mss. colligitur : postquam vero omnibus communia facta sunt, Synaxaria ejuscemodi una cum libris, officiis inservientibus, edita sunt. Dicuntur συναξάρια a συνάγω, quasi diceres Collectiones. Res siquidem latius patentes et longa narrationum serie prolixæ in angustiores terminos colliguntur et contrahuntur. Gennadius c. 5 : Τοῦτο ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ ἁγίου Μαξίμου γέγραπται, καὶ ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος.
C Sæpius in Typico et alibi ejus mentio. Meursius duplicia fuisse notat, et hæc quidem Xanthopuli dici, illa Triodii, observatque ex ipso Triodio, Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὰ τοῦ Τριῳδίου Συναξάρια. At negat Allatius (De templis ecclesiæ Græcæ p. 92) hoc inde colligi. Probat ex Prologo Synaxariorum, qui ita concipitur : Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια εἰς τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τοῦ Τριῳδίου μίαν ἑκάστην αὐτῶν αἰτιολογοῦντα, πῶς ποτὲ κατ' ἀρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἐτάχθησαν μετά τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν ἁγίων πάντων. Ergo Synaxaria hæc Xanthopuli fuere ab eo in solennitatibus Triodii confecta, et Triodio locis suis inserta, quæ a Publicani Dominica incipiunt, et finiunt in Dominica omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria Triodii et Pentecostarii, non quia diversa ab iis quæ Xanthopulus composuit, sed quia Triodio et Pentecostario assuuntur, Xanthopuli sunt,
D et frustra alia in his duobus libris quæres. Sic item dicimus Troparia et Canones Triodii et Pentecostarii, quia in Triodio et Pentecostario habeantur, licet eorum auctores alii atque alii fuere. Non itaque alia Xanthopuli Synaxaria, alia Triodii, sed ea quæ Triodii esse asseruntur, quæ in Triodio leguntur, Xanthopuli erunt, quia auctor eorum Xanthopulus fuit, qui in illis pleraque ex recentiorum Græcorum penu inspersit, digna animadversione ecclesiastica. Hoc confirmat Gennad. c. 2 De Azymo, asseveratque præterea ea in Constantinopolitana Ecclesia non legi : Ὡς ἂν δὲ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου μνησθῶ, ἔπεισί μοι καὶ σφόδρα γελᾶν, ὃς ἐφιλοτιμήθη μὲν συγγράψαι τὰ ἐν τῷ Τριῳδίῳ νῦν εὑρισκόμενα Συναξάρια· τῇ ῥύμῃ δὲ τῆς κακίας τοῦ σχίσματος κινηθεὶς ἔγραψε καὶ περὶ τῆς προκειμένης ἡμῖν ὑποθέσεως μεγάλα καὶ θαυμαστά· ὅτι δὲ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐκ ἀνεγινώσκοντο, ἴσασι πάντες, καὶ οὐ δεῖ με περαιτέρω προβαίνειν. Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ πόλει τινὲς κατέταξαν ἐν τῷ Τριῳδίῳ, ὡς εὑρίσκονται. Suicer.]

[Συναξαριστής, ὁ, Synaxariorum scriptor, ap. Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1, p. 104, et Theophylactum Hierodiac. p. 154. Index Ms. Biblioth. Monast. S. Trinit. insulæ Chalces : Συναξαριστὴς μῆνας ἔχων ἕξ. Infra : Συναξαριστὴς χειμῶνος. Ducang.]

[Συνάξιμος, ὁ, ἡ, i. q. συνακτός. Eustath. Il. p. 881, 45 : Συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι, ἀφ' ὧν συμβολή τε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ, Ξυνάγωμεν Ἄρηα, καὶ Συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ, ὅ ἐστι συνοιστὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτή· 929, 34 : Ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι συνοιστή.]

[Συναξιόω, Simul dignor. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 15 : Ὁ θεὸς, ὥσπερ σὺ ἠξίους, συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων.]

Σύναξις, εως, ἡ, Collectio, Congregatio, Conventus. Eust. p. 1335 : Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, Αὖτο δ' ἀγών. [Schol. Eurip. Hec. 311 : Ἄθροισις, συναγωγὴ, σύναξις. Σύναξις, Collectum; Αἱ συνάξεις, Conventicula, Gl. Achmes Onir. c. 210, p. 185, A : Εἰς σύναξιν καὶ παρασκευὴν λαοῦ ἐν πολέμῳ.] ‖ Σύναξις peculiariter dictus est a quibusdam Theologis Conventus qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini, item Celebratio ipsius cœnæ. [Proprie σύναξις, ut observat Casaub., idem prorsus est ac συναγωγὴ, nam et Synaxis et Synagoga ab eodem verbo deducuntur. Sed videntur primi Christiani de industria vocis formationem novam usurpasse, ut discrimen ponerent inter Christianas Synaxes, et Judaicas Synagogas. Nam ante principium Christianismi parum usitata fuit voc. σύναξις (quippe ductum ab inusitato veteribus aoristo ἆξαι), neque apud vetustiorem aliquem scriptorem observatur, quum apud omnes veteres Græcos nomen συναγωγὴ sit usu tritissimum. Confirmat hoc analogiæ observatio in vv. similibus. Exempli gratia, ἀπαγωγὴν dixerunt veteres, ἄπαξιν nemo. Dixerunt ἀγωγὴ, non ἄξις : ἀναγωγὴ, non ἄναξις : εἰσαγωγὴ, non εἴσαξις : ἐξαγωγὴ, non ἔξαξις. Ita in multis aliis. Hinc dubitandum non videtur, quin v. σύναξις vel ab Hellenistis primo fuerit excogitatum, ut alia multa, vel a novis Christianis, propter supra allatam causam, usurpatum. Est tamen ubi etiam pro Synagoga Judaica ponitur. Theophyl. In Matth. 27, 62, p. 176 : Οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν ἀλλόφυλον Πιλάτον συνάγονται, ἀντὶ τῆς νενομισμένης συνάξεως, Loco Synagogæ, quam lex ordinarat. Alioqui illud verissimum est, primos Christianos nomen σύναξις usurpasse, ut cœtus suos ipso etiam nomine discernerent a Synagogis Judaicis, vel hæreticorum. Nam auctor est Epiphan. in disputatione contra Ebionitas, hæreticos, de quibus ibi loquitur, suos conventus appellasse Synagogam, non Ecclesiam, et suos præpositos Archisynagogos. Sed videamus loca, ubi σύναξις notat Congregationem populi. Apud Chrysost. legas ὀλιγάνθρωπος et πολυάνθρωπος σύναξις. Idem Homil. 29 in Act. p. 777 : Τί κόπτομαι εἰκῇ καὶ ληρῶ, εἰ μέλλοιτε ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένειν, εἰ μηδὲν αἱ συνάξεις εἰς ὑμᾶς ἐργάζονται ἀγαθόν; Ναὶ, φασὶν, εὐχόμεθα. Καὶ τί τοῦτο ἂν ᾖ χωρὶς ἔργων; Idem Hom. 14, vol. 5, dicit καταλιμπάνειν τὰς συνάξεις, Conventus deserere. Idem Hom. 5 in Matth. p. 30 : Οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς συνάξεως ἀναχωροῦντας εἰς τὰ μὴ προσήκοντα τῇ συνάξει ἐμβάλλειν ἑαυτοὺς πράγματα· ἀλλ' εὐθέως οἴκαδε ἐλθόντας τὸ βιβλίον μεταχειρίζεσθαι, καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς τῶν εἰρημένων καλεῖν συλλογῆς, καὶ τότε τῶν βιωτικῶν ἅπτεσθαι πραγμάτων. In his tamen veterum scriptorum locis, ubi v. σύναξις occurrit, judicio opus est. Nam quod affirmat Dionys. Areop., ut post videbimus, ipsam Cœnæ Dominicæ celebrationem, Synaxin peculiari nomine appellari, verum id quidem est, sed non ubique locum habet. Ipse Dionys. in tractatu De sacramentis sic semper accipit. Itaque observat Pachymer. σύναξιν Dionysio non significare Congregationem populi, ut ipsius ætate ea vox accipiebatur, sed Conjunctionem cum Christo, quæ fit per hujus Sacramenti participationem; sic enim ille ad Eccl. Hier. 3, p. 266 : Σύναξιν νοητέον, οὐ τὴν τοῦ λαοῦ, καθὼς τὴν λέξιν σήμερον ἐκλαμβάνονται, ἀλλὰ τὴν πρὸς Θεὸν συναγωγὴν καὶ κοινωνίαν. Et clarius ad c. 4, p. 294 : Σημείωσαι ὅτι σύναξιν μόνην τὴν λειτουργίαν φησὶ, καθ' ἣν τῶν θείων μυστηρίων κοινωνοῦσιν οἱ ἄξιοι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ τὸ ὄνομα λαμβάνει, οὐ διὰ τὸ συνάγεσθαι τὸν λαὸν, καθὼς οἰηθείη τις, ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἓν κοινωνίαν, καθ' ἣν τῷ σωτῆρι Χριστῷ, ὡς μέλη τῇ κεφαλῇ, συναγόμεθα. Hæc observatio vera est; nam ipsum Deum, qui per Sacramenta hanc conjunctionem operatur, Dionys. συναγωγὸν propterea appellat, Hier. Cœl. p. 2 : Καὶ ἐπιστρέφει ἡμᾶς πρὸς τὴν τοῦ συναγωγοῦ πατρὸς ἑνότητα καὶ θεοποιὸν ἁπλότητα. Aliis tamen scriptt. vv. συνάγειν et σύναξις simpliciter usurpantur de Conventibus Christianis, sine respectu ad Eucharistiam. Exempla quædam jam vidimus : alia adhuc addimus. Cyrill. Hierosolymit. Catechesi 18, p. 177 : Ἐκκλησία καλεῖται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκκαλεῖσθαι, καὶ ὁμοῦ συνάγειν. Αἰσθητὴ σύναξις, Sensilis conventus, ap. Basil. M. Homil. 1 in Ps. 28, p. 171 : Ὁ θεοποιῶν κοιλίαν, ἢ δόξαν, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, ὃ πάντων μᾶλλον τετίμηκεν, οὔτε προσκυνεῖ τῷ Κυρίῳ, οὔτε ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶ τῇ ἁγίᾳ, κἂν ἄξιος τῶν αἰσθητῶν συνάξεων εἶναι δοκῇ. Hic αἰσθητὴ σύναξις est, quam Theologi appellant Ecclesiam visibilem. Aliquando diserte Synaxis distinguitur a celebratione Sacramenti. Socrates 5, 22, p. 249, B, de Ecclesia Alexandrina : Πάντα τὰ συνάξεως γίνεται, δίχα τῆς τῶν μυστηρίων τελετῆς, Omnia, quæ ad conventum Ecclesiasticum pertinent, fiunt, excepta mysteriorum celebratione. (Acclamation. in Concil. Cp. sub Mena Act. 5 : Κήρυξον τὴν σύναξιν, ἄγωμεν, εἰσέλθωμεν ἔσω εἰς τὴν Θεοτόκον. Ducang. Eustath. Opusc. p. 82, 62 : Τῆς ἱερᾶς ἀποσχίζῃ συνάξεως· et alibi.) Vide Casaub. Exerc. 16, 42. Eodem sensu vocatur σύλλογος. Chrysost. Hom. 5, vol. 5, p. 18, καθημερινοὺς συλλόγους dicit. Homil. 11 ejusdem Tomi : Οἱ σύλλογοι καὶ αἱ διατριβαὶ αἱ κοιναί. Apud Justin. M. Apolog. ad Anton. Pium p. 162 συνέλευσις vocatur : Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένῃ ἡμέρᾳ, πάντων κατὰ πόλεις ἢ ἀγροὺς μενόντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις γίνεται. Mox : Τὴν δὲ τοῦ ἡλίου ἡμέραν κοινῇ πάντες τὴν συνέλευσιν ποιούμεθα. — Cœna Domini vocatur σύναξις, idque frequentissime. Loca ex Dionysio Areop. et ejus Paraphrasta Pachymere jam consideravimus. Addimus alia. Dionysii Areop. c. 3 Hier. Eccl., p. 240, hunc habet titulum, Περὶ τῶν ἐν συνάξει τελουμένων. In ipso hujus capitis contextu etiam vocatur σύναξις. Σύναξις φρικωδεστάτη vocatur a Chrysost.; σύναξις ἁγία ab eodem, Hom. 11 de statuis. Suicer. Thes. Σύναξις τῶν μαρτύρων in Conc. Gangrensi can. 20, Concilium martyrum, et in epist. ejusd. Conc. de Eustathianis : Τὰς σ. τῶν μαρτύρων, ubi Balsamon, ἐν μνήμαις ἁγίων μαρτύρων ἐγίνοντο συνάξεις καὶ πανηγύρεις ἔν τισι ναοῖς. Ducang.]

[Συνάοιδος, ὁ, ἡ, Simul canens. Eur. Herc. F. 786 : Συναοιδοὶ νύμφαι. Scribendum autem συνάοιδος, ut ἐπάοιδος, λυράοιδος, νεάοιδος, quæ v.]

[Συνάορ. V. Συναορέω.]

Συνᾱορέω, Comitor, Sum comes. Pindar. [ap. Plat. Reip. 1, p. 331, E] : Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ Ἐλπὶς, a nomine Συνάορος, quod Comitem significat. [Sic id. Nem. 4, 5 : Εὐλογία φόρμιγγι συνάορος. V. Συνήορος. Schol. Plat. interpr. συνήρτηται.] Proprie tamen de Uxore dici existimatur. Nec solum de Uxore, sed etiam de Marito dicitur. Vide Hesych. et Eustath. [De marito Eur. Or. 1136 : Νύμφας ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων. De uxore ib. 654, 1556, 1566, Alc. 824, et alibi sæpe. Maximum Καταρχ. 115 addit Hemst. Cicero Ad Att. 6, 5, 1 : Τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς. Hesychii gll. sunt : Συνάορος, σύζυγος, γυνὴ, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη. Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα, γαμετήν. Ξυνάοροι, ἀδελφοὶ, ἀδελφαί. Ξυνάωρ, εὐναία δάμαρ, γυνὴ, ἄλοχος, post Ξυναυλία, sed ante Ξυναόρων, ἀνδρῶν. Ξυνάοροι, ἀδελφοὶ, post Ξυνερέται. Forma Ξυνάορ (sic enim scribendum cum Alberto), etiam ab Suida posita : Συνάορος, τῆς γαμετῆς, est in orac. ap. Eunap. p. 27 fin. : Ἦν δ' αὖ ποιμαίνῃς μήλων νομὸν ἠδ' ἔτι ταύρων, δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν ἔμμεναι ἀθανάτοισι. Et sic dicitur Ἄορες et Ὦρες quæ v.]

[Συνάορος. V. Συναορέω.]

[Σύναος, Synaus, urbs Phrygiæ Magnæ, unde gent. Συναεῖται. V. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 172, Letronn.

Journ. des Sav. 1845, *Sept.* p. 561. De scriptura Σύνναπις v. Wesseling. ad Hierocl. p. 668.]

[Συναπαγορεύω, Simul veto. Niceph. Chumnus Epist. 89. Boiss.]

Συναπάγω, ξω, Simul abduco, Simul abripio. [Xen. Hist. Gr. 5, 1, 23 : Τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν ... καὶ τῶν τριήρων τρεῖς ἢ τέτταρας συναπαγαγεῖν ἐκέλευσε· Cyrop. 8, 3, 23 : Ἵππον ἔδωκε ... καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὶ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅποι κελεύσειε. Exod. 14, 6 : Πάντα τὸν λαὸν συναπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ.] Unde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior, ut Ad Galat. 2, [13] : Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum simulationem. Indicat Barnabam impetu et exemplo potius abreptum quam judicio fuisse impulsum. Beza. Sic et 2 Pet. 3, [17] : Ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, Ne illorum nefariorum errore abducti, excidatis a propria stabilitate. [Clementis et Epiphanii exx. similia v. ap. Schleusner. et intt. Psellus De oper. dæm. p. 26 : Ἴσθι γάρ, καὶ πάνυ γε ἴσθι, ὡς οὐ μόνον τῆς ἀπαιδεύτου καὶ ἀμούσου μοίρας, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῆς πεπαιδευμένης, εἰς ταῦτα συναπαχθήσονται, Præcipites ea in mala feruntur.] At vero Ad Rom. cap. 12, [16], minus usitato genere loquendi dictum est, Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. Interpr. reddidit, Non alta sapientes, sed humilibus consentientes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto ac si dixisset, Sinentes vos ab illis quocunque velint duci, eandemque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistentes. [Vita Euthymii in Monum. Coteler. vol. 2, p. 272, B : Συναπήχθη Θεοδοσίῳ. Boiss. Proprie Nicetas Ann. 5, p. 95, C : Συναπήχθη τοῖς πατριώταις εἰς Σικελίαν αἰχμάλωτος.]

[Συναπαθανατίζω, Simul immortalem reddo. Pleth. Schol. in Orac. Mag. p. 84 (37, 10). Struv.]

[Συναπαθίζω, Simul expertem affectus reddo. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 424 : Συναπαθίζει αὐτὴν ἑαυτῷ (θεὸς σάρκα). Osann.]

[Συναπαιδευτέω, Simul ineptio. Schol. Eur. Phœn. 394, ubi interpr. συνασοφεῖν. L. Dind.]

Συναπαίρω, Simul abeo, Simul migro. [Diodor. 5, 49 : Συναπῆραι εἰς Φρυγίαν· et absolute 59. Lucian. Bis accus. c. 27 : Μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα· Toxar. c. 18 : Συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Dio Cass. 43, 45, aliique plurimi recentiorum. Clemens Al. Protr. p. 75 : Συναπαίρει δὲ ἡμῖν ἐνθένδε τὰ ἔργα τὰ ἀστεῖα.]

[Συναπαλλάσσω s. Συναπαλλάττω, ξω, Simul libero, unde pass. Greg. Nyss. vol. 3, p. 252, D : Εἰ δὲ ἐκτὸς ἑκατέρου γένοιτο τούτων, συναπαλλαγήσεται πάντως καὶ τοῦ μιασμοῦ. L. D. Una morior. Euseb. H. E. p. 269. Wakef.]

[Συναπαντάω, ήσομαι, Simul occurro, convenio. Aristot. De mirab. c. 57 : Συναπαντήσαντος εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 604, C : Πόρῃ τινὶ συναπήντηκεν.]

Συναπαντίζω, Concurro. Themist. 32 : Διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν ἐς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. [An legendum συναπαρτίζουσι ? V. Strab. in Συναπαρτίζω cit. Angl.]

[Συναπαρνέομαι, Simul nego. Theodor. Stud. p. 363, E : Διὰ τῶν εἰκόνων ἀριδήλως συναπαρνούμενοι τὰ πρωτότυπα. L. Dind.]

[Συναπαρτάω, Simul suspendo. Basil. M. vol. 1, p. 466, D : Τοὺς κοσύμβους συναπηρτημένους τοῖς κώδωσι τοῖς χρυσοῖς.]

Συναπαρτίζω, ίσω, ιῶ, i. q. ἀπαρτίζω. [Strabo 13, p. 616 : Ἀπὸ Μηθύμνης εἰς Μαλίαν τὸ νοτιώτατον ἄκρον ἐν δεξιᾷ ἔχουσι τὴν νῆσον, καθ' ὃ αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσι, Respondent.] Bud. p. 735, ex Themist. : Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. [Transitive, ut videtur, Dionys. De comp. vv. p. 212, 16 : Δεῖ τὰ κῶλα ἐν διαστήμασι ποιεῖν συμμέτροις, μὴ συναπαρτίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διατέμνοντα τὸ μέτρον· et quem Wakef. cit. schol. Arati 544 : Διαφέρει δὲ ζῴδιον δωδεκατημορίου τῷ μὴ συναπαρτίζειν ἕκαστον ζῴδιον τὸ δωδέκατον τοῦ ζῳδιακοῦ,

A ἀλλ' ἔνια μὲν ἐλλείπειν, ὅπου δὲ ὑπερβάλλειν. Dionys. ib. p. 149, 5 : Περιόδους συντιθέναι συναπαρτιζούσας ἑαυταῖς τὸν νοῦν τὰ πολλὰ μὲν οὐδὲ βούλεται (ὁ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας χαρακτήρ)· De adm. vi Dem. c. 39, p. 1072, 9 : Τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας οἰκεῖόν ἐστι καὶ τὸ τὰς περιόδους εἶναι ... μήτε συναπαρτιζούσας ἑαυταῖς τὸν νοῦν μήτε κτλ., h. e., ut διάνοια τῷ κώλῳ ὅλῳ ὅλη comprehendatur, velut Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται, quod ex. ponit Demetr. Eloc. § 2. Anna Comn. p. 106, A : Τὸν λεγόμενον Πελαγολιμένα συναπαρτίσαντες, et iisdem verbis p. 160, D. Ap. Soran. De arte obstetr. p. 208 fin. Dietz. : Συναπηρτυκότες πάντα τὸν λόγον, scribendum per ι. Cosmas Hieros. Grets. Opp. vol. 3, p. 296, A : Ἐξ ὧν ἡ τῆς ψυχῆς συναπαρτίζεται ὁλομέλεια. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 88, C; 102, D. Photius Bibl. p. 144, 19; et cod. unus p. 536, 24. L. D.] Chrysost. : Τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται. [Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 270, 304. Boiss. Clem. Al. Strom. 5, p. 644 : Ἡ ἐξαιρέτως ἐποικοδομουμένη (πίστις) συναπαρτίζεται τῇ ἐκ μαθήσεως περιγινομένῃ. Wakef.
B HSt. in Ind. :] Συναπηρτισμένος, Perfectus, Consummatus. Hesych. et Suid. exp. πεπληρωμένως.

[Συναπάρχομαι, ξομαι, Simul incipio. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 386 ult. : Τοῦ θρήνου συναπάρχεσθαι. L. Dind.]

[Συνάπᾶς, ᾶσα, ᾶν, i. q. σύμπας, quod vide. Herodot. 2, 39 : Αἰγύπτῳ τῇ συναπάσῃ· 112 : Ὁ χῶρος οὗτος ὁ συνάπας· 7, 187 : Οὗτος μὲν δὴ τοῦ συνάπαντος τοῦ Ξέρξεω στρατεύματος ἀριθμός· 9, 45 : Ἐκηδόμην συναπάσης τῆς Ἑλλάδος· et plur. 1, 98 · Κύκλων ἐόντων τῶν συναπάντων ἑπτά· 135 : Ἦρχε τὰ ἔθνεα ἀλλήλων, συναπάντων μὲν Μῆδοι· 178 : Οὗτοι στάδιοι γίνονται συνάπαντες ὀγδώκοντα καὶ τετρακόσιοι· 5, 49 : Ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι· 6, 128 : Καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ καὶ συνάπασι. Plato Soph. p. 224, A : Μουσικὴν ξυνάπασαν· 233, D : Δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξυνάπαντα ἐπίστασθαι πράγματα· Phil. p. 13, E : Αἱ ξυνάπασαι ἐπιστῆμαι· Polit. p. 305, C : Ξυναπάσας τὰς εἰρημένας ἐπιστήμας· Tim. p. 43, C : Αἱ καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις ξυνάπασαι κέκληνται.]

[Συνᾰπᾰτάω, Simul decipio. Plut. Comp. Nic. et
C Crass. c. 4 : Οὐ συνηπατήθη ταῖς ἐλπίσι τῶν πολιτῶν. Epiphan. vol. 1, p. 68; Jo. Chrys. In Gen. or. 17, vol. 1, p. 105, 107. Phot. C. Man. 1, 17. Theodor. Metoch. Misc. p. 313, A.]

Συναπαυγάζομαι, [Simul effulgeo]. Basil. : Ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ ἀνέλαμψε, καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 36, B, ubi ἅμα τε ἡ φλόξ. L. Dind.]

[Συναπειλέω et έομαι, Simul minor. Lucian. Demon. c. 15 : Ἀγανακτήσαντος καὶ συναπειλήσαντος. Schol. Hom. Il. Δ, 452 : Καὶ τὸ κοίλωμα μισγάγκεια εἴρηται, τραχυνόμενον τῇ ὀνοματοποιίᾳ καὶ συναπειλοῦν τῷ ῥεύματι. Eustath. Il. p. 67, 3 : Οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις συναπειλεῖται. L. Dind.]

[Συνάπειμι, Simul abeo. Xenoph. Anab. 2, 2, 1 : Εἰ βούλεσθε συναπιέναι. Lysias p. 134, 32 : Ἕτοιμοι ἦσαν συναπιέναι.] Συναπίασι, Simul abeunt, s. discedunt. [Greg. Naz. Stel. 1, p. 3 Montac. Boiss. Anna Comn. p. 52, A : Συναπῄεσαν· 419, B. Jo. Actuar. De urinis 6, 12, 24 : Συναπήει τῷ συμπτώματι ὁ ἄνθρωπος, Immortuus est. L. Dind.]

D [Συνάπειμι, έσομαι, Simul absum. Theodulus magist. in Anecd. meis vol. 2, p. 210, 1 : Συναπέσται καὶ ὁ λοιπὸς ὁρμαθὸς τῶν κακῶν. Boiss.]

[Συναπειπεῖν, Simul negare. Nicephori P. CP. Disp. cum Leone Armeno ex Theodoro Grapto p. 160. Boiss. Improprie Deficere, Eur. Iph. T. 1371 : Ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν (libri ὥστε ξυνάπτειν) καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.]

[Συναπείργω, ξω, Simul arceo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 690, C : Ὥστε τοῖς πᾶσι καὶ τὸν μονογενῆ θεὸν τοῦ ἀγαθοῦ συναπείργεσθαι. L. Dind.]

[Συναπεκδύω, Simul exuo. Orig. Exh. ad Mart. p. 208 Wetst. Struv. Med. Eustath. Opusc. p. 189, 82 : Οἱ γυμνῆται οἱ τῷ ἱματισμῷ καὶ περιεργίαν πᾶσαν συναπεκδυσάμενοι.]

Συναπελαύνω, ελάσω, Una expello. [Alexander Aphrod. Probl. 2, 35. Aret. p. 126, 7 : Ξυναπηλάθη πάντα τῆς νούσου τὰ ἴχνια.]

[Συναπελέγχω, ξω, Una coarguo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 316, C : Δῆλον γὰρ ὅτι περὶ τὰ μέγιστα ... τῆς

πονηρίας φωραθείσης καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τῇ δυνάμει συναπελέγχεται· et ib. paullo ante 620, B; 701, A. L. Dind.]

[Συναπελεύθερος, ὁ, Collibertus, Gl. Zonar. Annal. vol. 2, p. 183.]

[Συναπεμπολάω, Simul vendo. Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 141 : Τὸ ξύριον καὶ τὸ καυτήριον οὐ συναπημπόληται. Boiss.]

[Συναπέραντος, ὁ, ἡ, Simul infinitus. Phot. Bibl. p. 303, 26, 36, 37. Method. p. 342, 344. Kall.]

Συναπεργάζομαι, άσομαι, Una cum alio vel aliis efficio, s. conficio, Simul efficio, In re aliqua efficienda juvo. [Plato Reip. 4, p. 443, E : Ὀνομάζοντα δικαίαν καὶ καλὴν πρᾶξιν ἣ ἂν ταύτην τὴν ἕξιν σώζῃ τε καὶ συναπεργάζηται· Tim. p. 38, E : Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἑαυτῷ πρέπουσαν ἕκαστον ἀφίκετο φορὰν τῶν ὅσα ἔδει ξυναπεργάζεσθαι χρόνον.] In VV. LL. exp. In re conficienda meam operam accommodo, Actioni subservio : ut fabularum actores scriptoresve συναπεργάζεσθαι dicuntur cum gestu, habitu, totaque actione, rem quæ geritur, ita referunt et imitatione repræsentant, ut hæc subjecta oculis appareat, nec narrari sed fieri videatur. Aristot. Poet. [c. 17] : Δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον· ubi tamen interpres τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι vertit, Elocutione construere. Ibid. : Ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. [Plutarch. Mor. p. 316, E : Συνελθούσας ἐπιτελειῶσαι καὶ συναπεργάσασθαι τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων τὸ κάλλιστον. Greg. Nyss. vol. 2, p. 449, C.] Affertur vero Συναπεργαζόμενος ex Eodem et pass. signif. Rhet. 2, [8] : Ἀνάγκη τοὺς συναπεργαζομένους, σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ἐλεεινοτέρους εἶναι. Sed activa signif. convenire fortasse possit.

Συναπερείδω, σω, Impingo, Infligo : ut Συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, Bud. p. 701, ex Plut. Cicerone [c. 21, ubi συνεπερ. Coraes, quod v.].

[Συναπέρχομαι, ελεύσομαι, Simul abscedo. Aristot. Meteor. 4, 6 med. : Μεθ' οὗ τὸ ὑγρὸν συναπέρχεται συνεξατμίζον. Aret. p. 52, 18 : Ξυναπέρχεται τῶν σαρκῶν ἐς τὰ οὖρα μυρία. Et similiter de excrementis in Matthæi Med. p. 197 ult. Maximus Tyr. Diss. 2, 1, p. 19 : Τῇ τοῦ βεβαίου ἀπουσίᾳ καὶ τὸ ἀγαθὸν τῆς ἡδονῆς συναπέρχεται. Symmach. Cohel. 5, 14 : Ὃ συναπελεύσεται, Quod morientem comitabitur, ut in Vita Athanasii vol. 1, p. xcix, B. Basil. Epist. vol. 3, p. 323, C : Ἐγὼ μὲν οὔτε τοὺς συναπερχομένους αὐτῷ ὁρῶ. Greg. Nyss. vol. 2, p. 699, A. Anna Comn. p. 312, B. Theodor. Stud. p. 261, B : Καὶ τοὺς ἐν βαθμῷ συναπελθόντας τοῖς ἀνυποτάκτοις. L. D. Simul cum aliquo, eodem fere tempore intereo, Eunap. p. 58=478. Schol. Luciani Jov. Trag. c. 15. Etym. M. p. 482. Boiss.]

[Συναπευθύνω, Simul dirigo, corrigo. Plut. Mor. p. 426, C : Ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, ὥσπερ οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσιν, ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν (l. βιατὰν, ut in Ἐμπλέω dictum, aut βίαιον, ut p. 1103, C, ubi quod est ἐπερχόμενον ad σπερχόμενον ducit) πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπὰς, ... οὕτως ἐπιέναι τῶν κόσμων ἄλλοτε ἄλλον, ἡδονῇ τε τῆς θέας ἀγομένους καὶ τῇ φύσει συναπευθύνοντας ἕκαστον. Sed hic quoque scripsisse videtur συνεπευθύνοντας, quod v. Oribas. Maji p. 101 : Ἅμα συναπευθύνουσα τὸν διαστραφέντα μυκτῆρα. L. Dind.]

[Συναπεχθάνομαι, Simul inimicor. Plut. Mor. p. 96, A : Οὐκ ἔστι φίλων μὴ συναπεχθάνεσθαι. Dativo jungi annotat Suidas.]

[Συναπέχω, τινὸς, Disto ab aliquo. Cod. Hamburg. Damascii De princ. p. 204. Osann.]

[Συναπηχέω, ap. Polyæn. 8, 23, 3 : Οἱ δὲ ἡμίσεις κάτωθεν ἀντηλάλαξαν, καὶ τὰ ὄρη πανταχόθεν συναπηχήσαντα ἀμήχανον δεῖμα ἐνέβαλε τοῖς βαρβάροις. Hemst. Scribendum συνεπηχήσαντα. L. Dind.]

[Συναπλόω, Simul explico, evolvo. Callistr. Stat. p. 904 : Ὁ χαλκὸς ὁτὲ μὲν βοστρύχων οὔλων πλοκαῖς συνεξελιττόμενος, ὁτὲ δὲ θελούσῃ τῇ τριχὶ ἐκταδὸν κατὰ νώτου χεθῆναι συναπλούμενος. || Improprie Herodian. Περὶ σχημ. p. 63, 25 : Ἀνταπόδοσις δὲ φράσις ἀνταποδιδομένη τῇ παραβολῇ καὶ συναπλοῦσα τοῖς πραττομένοις αὐτήν· (Il. K, 487 : Ὡς δὲ λέων ... ἐνορούσῃ), ὣς μὲν Θρήικας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός. L. Dind.]

[Συναποβαίνω, βήσομαι, Simul escendo, abeo. Herodot. 6, 92 : Αἰγιναῖαι νέες ἀνάγκῃ λαμφθεῖσαι ὑπὸ Κλεομένεος ἔσχον τε ἐς τὴν Ἀργολίδα χώρην καὶ συναπέβησαν Λακεδαιμονίοισι (Æginetæ)· συναπέβησαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνίων νεῶν ἄνδρες τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἐσβολῇ. Philostr. V. Apoll. 3, 15 init. : Ὁπόσα τῷ Ἡλίῳ ξυναποβαίνοντες τῆς γῆς δρῶσιν. « Choricius p. 170, 5 : Συναποβῶμεν τῷ Πριάμῳ. » Boiss.]

Συναποβάλλω, Simul abjicio, vel Simul amitto. [Diod. 3, 7 : Ἐπὰν ὁ βασιλεὺς μέρος τι τοῦ σώματος πηρωθῇ, ἅπαντας τοὺς συνήθεις συναποβάλλειν τοῦτο κατὰ προαίρεσιν. Plut. Philopœm. c. 21 fin. : Οἰομένην συναποβεβληκέναι (urbem morte Philop.) τὸ πρωτεύειν ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς. « Schol. Od. B, 20. » Wakef. Abjiciendi signif. Eustath. Opusc. p. 34, 26 : Τούς τε πυραγρικοὺς καρκίνους ῥίπτουσι, καὶ συναποβάλλουσι δὲ καὶ τὰς σφύρας. || Medio, ut solent recentiores etiam in simplici, signif. Simul perdendi, Greg. Nyss. vol. 3, p. 253, B : Πάντα ὅσα τοῦ ἀλόγου δέρματος περὶ ἡμᾶς ἦν ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ χιτῶνος συναποβαλλόμεθα. Nicephorus Chumnus Boiss. Anecd. vol. 5, p. 304 med. : Μηδὲ δεῖν ἡμᾶς θεοῦ δούλους ὄντας πρὸς ἀλλήλους μηδαμῶς μάχεσθαι, εἰρήνης δ' ἕνεκεν συναποβάλλεσθαι καὶ τὸν χιτῶνα τοῖς πειρωμένοις λαβεῖν τὸ ἱμάτιον. Theodor. Stud. p. 365, E : Ὁ μὴ δεχόμενος τὴν ἱστορίαν συναπεβάλετο τὸν μάρτυρα δηλονότι. Pass. p. 51, C : Τῇ ἐκβολῇ τοῦ ἀκαθάρτου συναπεβλήθησαν ἄμφω καὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν ὄνυχες τῆς πασχούσης. L. Dind.]

[Συναποβιάζομαι, άσομαι, Arceo, Coerceo. Aristot. H. A. 7, 1 init. : Γίγνεται δὲ τοῦτο (τὸ τραγίζειν) μᾶλλον τοῖς πειρωμένοις ἀφροδισιάζειν· τοῖς γὰρ περὶ ταῦτα προθυμουμένοις καὶ μεταβάλλουσιν αἱ φωναὶ εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν φωνήν, ἀπεχομένοις δὲ τοὐναντίον· ἐὰν δὲ καὶ συναποβιάζωνται ταῖς ἐπιμελείαις, ὅπερ ποιοῦσιν ἔνιοι τῶν περὶ τὰς χορείας σπουδαζόντων, καὶ μέχρι πόρρω διαμένει· Probl. 33, 5 : Κατέπνιξε καὶ συναπεβιάσατο. L. Dind.]

[Συναπόβλητος, ὁ, ἡ, Simul abjiciendus. Athanas. vol. 2, p. 377, C : Ἡ δὲ τῆς φιλαργυρίας νόσος ἔξωθεν ἐπερχομένη εὐχερέστερον ἐκκόπτεσθαι δύναται, εἰ ἐπιμελείας τύχοι καὶ προσοχῆς, ἀμεληθεῖσα δὲ ὀλεθριωτέρα τῶν ἄλλων παθῶν καὶ συναπόβλητος γίνεται. Exspectes δυσαπόβλητος. Sic ap. Joseph. A. J. 18, 2, 4 variatur inter συνδιάθετος et δυσδιάθετος.]

[Συναποβράζω, σω, Simul quatio. Max. Planud. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 321, 9 : Σταφίδας καὶ τζίντζιφα συναποβράσας ζουλάπιον ποίησον καὶ πότιζε τὸν πάσχοντα. L. Dindorf.]

[Συναποβρέχω, ξω, Simul madefacio, immergo. Diosc. 1, 57 : Οἱ δὲ ἀντὶ μὲν καλάμου καρδάμωμον, ἀντὶ δὲ τῆς κυπείρου ξυλοβάλσαμον συναποβρέχουσιν.]

[Συναπογεννάω, Una genero. Basil. M. vol. 1, p. 8, A : Πάντως δὲ καὶ εἴ τι τούτων μέσον, συναπεγεννήθη τοῖς πέρασιν· 3, p. 478, B : Παραπλησίως τοῖς ἀλόγοις συναπογεννηθῆναι πάντα ὁ δημιουργὸς ἡμῶν οὐ συνεχώρησεν. Quæ ad verbum fere centoni suo inseruisse Nicolaum Muzan fugit Bandinium Bibl. Med. vol. 1, p. 17, B fin., ex quo Basilio restituendum μᾶλλόν πως ἀγαπᾶται pro προσαγαπᾶται, quod nihili est. L. D. Athanas. vol. 1, p. 100, B : Συναπεγεννήθη ἐκ τοῦ πατρὸς ἀϊδίως. Kall. Plotin. p. 749, B : Τὴν αἰτίαν συναπογεννῶσιν ἕκαστον μέρος ἑκάστου εἶναι. (Conf. p. 672, B : Μετὰ τοῦ εἰδώλου ἑκάστου καὶ εἴδωλον ἀριθμοῦ συναπογεννῶμεν.) Creuzer. Zacharias Mytil. p. 185 fin. Boiss.]

[Συναπογίγνομαι, γενήσομαι, Simul evanesco, absum. Anon. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 607, 29 : Εἰ δ' ἄπεστι ταῦτα, κἀκεῖνα συναπογίγνεται. L. D. Didym. De Trinit. 2, 3. Routh.]

[Συναπογινώσκω, Simul despero. Theod. Prodr. De sapientia p. 6, 4 : Συναπεγνωσμένος. Boiss.]

[Συναπογραπτέον, Assentiendum. Cic. Ad Att. 9, 4, 2 : Εἰ καὶ μὴ δοκιμάζοντα τὴν διὰ πολέμου κατάλυσιν τῆς τυραννίδος, συναπογραπτέον ὅμως τοῖς ἀρίστοις; Wakef.]

[Συναπογράφω.] Συναπογράφομαι, [Simul describo. Ptolem. Geogr. 1, 1, 1 : Ἡ χωρογραφία μὲν ἀποτεμνομένη τοὺς κατὰ μέρος τόπους χωρὶς ἕκαστον καὶ καθ' αὑτὸν ἐκτίθεται, συναπογραφομένη πάντα σχεδὸν καὶ τὰ σμικρότατα τῶν ἐμπεριλαμβανομένων. « Eustath. Epist. ante Comment. ad Dionys. p. 78, 30 Bernh. (ubi describens verba Ptolemæi act. ponit συναπογράφει καὶ τὰ βραχύτατα.) » Boiss.] Mittor ad suffragia magistratus gratia. [Plutarch. Paul. Æm. c. 3 : Πρώτην τῶν ἐπι-

φανῶν ἀρχῶν ἀγορανομίαν μετελθὼν προεκρίθη δέκα δυεῖν ἀνδρῶν συναπαγραψαμένων.] Vide Ἀπογράφομαι. [Schneidero dubiæ auctoritatis hoc verbum, aut certe iste illius significatus visus erat. Nihil vero habet hujus verbi forma, quod analogiæ repugnet. Significat autem proprie, Inscribo me cum aliquo, Ascribo alicui, Nomen meum profiteor cum illo. Et ita fere usurpavit Posidon. ap. Athen. 6, p. 214, E : Συναπεγράφετο τῷ Ἀθηνίωνι, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως ὄντι, Ascripsit se, i. e. Socium se adjunxit, Athenioni, quippe qui ejusdem erat sectæ; nempe uterque Peripateticus. Similiter Athen. 9, p. 385, C : Συναπογραφόμενος αὐτῷ, Assentiens ei, Probans illius rationem, Idem consilium proferens. Schweigh. Sext. Emp. Adv. mathem. 10, 45 : Οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς συναπεγράψαντο καὶ ἄλλοι παμπληθεῖς.]

[Συναπογυμνόω, Simul denudo. Schol. Hesiodi Op. 753 : Μὴ δεῖν συναπογυμνοῦσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς ἄνδρας. Athanas. in Combefis. Auct. Patr. novo p. 541, D : Ἔδει γὰρ συναπογυμνοῦσθαι τῷ ᾅδῃ τὸν τάφον.]

[Συναποδείκνυμι s. Συναποδεικνύω, ξω, Simul demonstro, ostendo. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 1, p. 60, A : Ἑξῆς δ' ἂν εἴη συναποδεῖξαι ... τὰς πηλικότητας· 2, p. 346, A : Ἐπειδὴ συναποδείκνυται καὶ τὰ τῶν ἐπικύκλων ἀποστήματα· p. 384, A : Τὰς γινομένας διαφορὰς προαιρούμεθα συναποδεικνύειν· Harmon. p. 16 ult. : Τῶν δὲ ἐμμελῶν ὁ μὲν τονιαῖος ἐπόγδοος ὢν ἐντεῦθεν συναπεδείχθη. L. D. Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. Serm. 16, vol. 3, p. 138 : Τούτου γὰρ δειχθέντος καὶ ἐκεῖνο συναποδέδεικται. Seager. Id. In Matth. 2, p. 444. Greg. Nyss. vol. 3, p. 118. Euclid. 13, 14. Wakef. Zachar. Mytil. Dial. p. 114, 4; 196, 7 a fine. Boiss. Anna Comn. p. 468, B. Anon. ap. Suidam v. Δεῖξαι.]

[Συναπόδειξις, εως, ἡ, Communis demonstratio. Plutarch. Mor. ed. Wyttenb. vol. 5, part. 2, p. 740, C : Ὅτι ἐστι τὰ εἴδη παρενδείκνυταί πως (Plato) ὑποτιθέμενος αὐτὰ συναποδείξει. L. Dind.]

[Συναποδεκατόω, Simul decimo. Georg. Sync. p. 112, D : Τοῦτον ἀφιέρωσε τῷ θεῷ, συναποδεκατώσας αὐτῷ πάντα τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἀναθέμενος τῷ θεῷ. L. D.]

[Συναποδέρω, ερῶ, Simul cutem s. pellem detraho. Galen. vol. 4, p. 83 : Εἰσὶν ἴδιαι ῥίζαι τῶν ἐπιπολῆς χώρων, ἃς συναποδέροντες τῷ δέρματι διαφθείρουσιν· 73 : Χωρίσας τὸ δέρμα τῆς συναποδερομένης ὑμενώδους οὐσίας αὐτῷ· 92 : Ὁ μῦς ἀφανίζεται συναποδερόμενος· 7, p. 413 : Ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τεταμένος ὑμὴν ὁ καὶ συναποδερόμενος αὐτῷ. L. Dind.]

Συναποδημέω, Simul peregrinor, Peregrinationis socius sum, Comitor eum, qui ex populo suo peregre proficiscitur. [Aristot. Polit. 5, 11 post med. Diod. 4, 4 : Φασὶ καὶ τὰς Μούσας αὐτῷ συναποδημεῖν· et ib. 30, 45; 17, 49. Plutarch. Crass. c. 3 et alibi sæpe. Lucian. Dial. mer. 9, 1 : Συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ. « Athen. 12, p. 549, D. » Strong. Apollinar. Cotel. Mon. vol. 2, p. 91, A. Improprie Liban. vol. 1, p. 10, 8 : Συναπεδήμησέ μοι τὸ κακόν. L. Dind.]

Συναπόδημος, ὁ, ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui una cum alio a populo s. gente sua abest. [Aristot. Reip. 2, 5 : Αἱ τῶν συναποδήμων κοινωνίαι.]

[Συναποδιδράσκω, δράσομαι, Simul aufugio.] Συναποδρᾶναι, Una fugere, Aristoph. [Ran. 81 : Κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι. Ps.-Basil. vol. 3, p. 611, A : Συναπέδρα δὲ τοῖς λοιποῖς καὶ τὰ πρὸς τὴν πολύχουν τοῦ παρόντος βίου ἁμαρτίαν πολύπλοκα δίκτυα. Zonaras Annal. vol. 1, p. 225, A : Συναποδράντος ἐκ Ῥώμης αὐτῷ· vol. 2, p. 12, D, futuri forma act. συναποδράσοντας. L. Dind.]

[Συναποδίδωμι, δώσω, Simul reddo. Sext. Emp. Adv. mathem. 8, 1, p. 458 : Ὅσα μὲν ἀπορητικῶς εἴωθε λέγεσθαι ... διὰ τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος ἐπεληλύθαμεν· συναποδόντες δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν κτλ. Id. ib. 10, 237, p. 672 : Ἕκαστον τῶν συναποδοθέντων τῷ χρόνῳ ἀσωμάτων ἠπόρηται. Ptolem. Geogr. 1, 1, 4 : Τῇ μὲν χωρογραφίᾳ συναποδιδόναι καὶ τὰ μικρομερέστερα τῶν ἰδιωμάτων, τῇ δὲ γεωγραφίᾳ τὰς χώρας αὐτὰς μετὰ τῶν καθόλου περικειμένων· 2, 4 : Ἡ τῶν σταδιασμῶν ἀναμέτρησις οὐ βεβαίαν ἐμποιεῖ τοῦ ἀληθοῦς κατάληψιν διὰ τὸ σπανίως ἰθυτενέσι περιπίπτειν πορείαις, ἐκτροπῶν πολλῶν συναποδιδομένων καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ

A κατὰ τοὺς πλοῦς. L. D. || Συναποδίδομαι, Simul vendo. Dio Cass. 59, 21 : Τὸ ἀξίωμα συναπεδίδοτο. Papyr. Æg. a Bœckhio ed. p. 4, 11, 8 : Παμώνθου τοῦ συναποδομένου, cit. Boiss. Pass. Greg. Nyss. vol. 1, p. 406, B : Ἀνάγκη γὰρ πᾶσα καὶ κτῆμα τοῦ πωλουμένου συναποδίδοσθαι. L. Dindorf.]

[Συναποδοκιμάζω, σω, Simul improbo, rejicio. Xenoph. OEc. 6, 5 : Πάσας τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας.]

[Συναποδοκιμαστέον, Simul improbandum, rejiciendum. Eust. Il. p. 185 extr. Seager.]

[Συναποδύρομαι, Simul deploro. Joseph. C. Apion. 2, 26 : Πᾶσι τοῖς παριοῦσι θαπτομένου τινὸς καὶ συνελθεῖν καὶ συναποδύρασθαι ἐποίησε νόμιμον. ῡ]

[Συναποδύω, et pass. Συναποδύομαι.] Συναποδύονται, Simul exuuntur, se exuunt, vestem exuunt. [De pugnantibus inter se Athen. 1, p. 15, C : Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς καὶ Κτησίβιος, καὶ πολλοὶ αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου φίλων. Plutarch. Mor. p. 94, C : Εἰς B ἀγῶνα πάσης τύχης συναποδυομένους, ubi alios ejus ll. v. ap. Wyttenb. || Improprie Philostr. V. Ap. 6, 11, p. 246, A : Ἐγυμνώθητε μὲν σκευῆς, ὁπόση ἐκεῖθεν, ὥσπερ ξυναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 623, A : Ὁ συναποδυσάμενος τὴν ἡδονήν τε καὶ τὴν λύπην μετὰ τοῦ σώματος. Menander ap. Suid. v. Μένανδρος p. 439, 9 Nieb. : Καὶ παλαίστραις ἐναπεδυόμην, καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεχές. Plutarch. Mor. p. 406, E : Ἐπεὶ τοῦ βίου μεταβολὴν ἅμα ταῖς τύχαις λαμβάνοντος ἐξωθοῦσα τὸ περιττὸν ἡ χρεία κρωβύλους τε χρυσοῦς ἀφῄρει καὶ ξυστίδας ἀπημφίαζε, οὕτω τοῦ λόγου συμμεταβάλλοντος ἅμα καὶ συναποδυομένου κατέβη μὲν ἀπὸ τῶν μέτρων ὥσπερ ὀχημάτων ἡ ἱστορία.]

[Συναποθεόω, Simul deifico. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 97, D : Διὰ τῆς ἀναληφθείσης παρ' αὐτοῦ (Christo) καὶ συναποθεωθείσης σαρκός. Συναποθεωρηθῇ male p. 105, A, pro —θεωθῇ. L. Dind.]

[Συναποθλίβω, ψω, Simul exprimo. Diosc. 4, 157 : Ἔνιοι δὲ καὶ τὰ φύλλα συναποθλίβουσιν.]

C Συναποθνήσκω, θανοῦμαι, Commorior [Gl. Herodot. 5, 47 : Συνέσπετο Δωριέϊ καὶ συναπέθανε.] Xen. Cyr. 8, [7, 22] : Ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει. [H. Gr. 4, 8, 39 : Τῶν Λακεδαιμονίων ὡς ιϐ' μαχόμενοι συναπέθανον· OEc. 4, 19. Plato Phæd. p. 88, D : Τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή. Æschin. p. 75, 19; Aristot. Rhet. 2, 6 fin. Diod. 17, 28 : Συναποθανεῖν τῇ τῆς πατρίδος ἐλευθερίᾳ. Lucian. De lapsu inter salut. c. 3 : Φειδιππίδης λέγεται εἰπεῖν, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ.] Terent. prol. Adelph. : Συναποθνήσκοντες Diphili comœdia est, Eam Commorientes Plautus fecit fabulam : scio tamen solere illic Synapthonescontes scribi literis Latinis. Apud Athen. [6, p. 249, B] commemorantur οἱ συζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, sc. Soldurii, quorum Cæsar in Comment. [B. G. 3, 22] meminit. [Plut. Anton. c. 71 : Σύνοδον συνέταξαν, ἣν συναποθανουμένων ἐκάλουν· ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. De re Hippocr. p. 1246, A : Ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι (senibus) χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει. Aristot. D H. A. 10, 7 bis, τὸ πάθος. Aret. p. 31, 21; 84, 9; 133, 32. Diodor. 1, 2 : Ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς συναποθνήσκει καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον. Gorgias ap. Planud. Walz. Rhett. vol. 5, p. 550, 14 : Τοιγαροῦν αὐτῶν ἀποθανόντων ὁ πόθος οὐ συναπέθανεν. Isocr. p. 425, C : Πεφύκασιν αἱ περὶ τὴν ῥώμην καὶ τὸ τάχος δυνάμεις συναποθνήσκειν τοῖς σώμασιν. Diodor. 15, 79 : Εὐθέως καὶ τὰ τῶν Θηβαίων πράγματα τῇ τούτου (Epaminondæ) τελευτῇ συναπέθανεν.]

[Συναποθρηνέω, Simul deploro, lugeo. Basil. Hom. De humil. p. 238. Boiss.]

[Συναποικίζω, ίσω, ιῶ, Simul in coloniam deduco. Lucian. Navig. c. 3 : Ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν (Thucydides) ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῴκισαν.]

[Συναποίχομαι, Simul discedo. Aret. p. 121, 16 : Ξυναποίχεται τῷ πρόσθεν ἤδεϊ.]

Συναποκαθαίρω, Simul purgo. [Dioscor. 1, 7 init. : Οὐ γὰρ συναποκαθαίρεται τῷ ἀχυρώδει καὶ ἀλλοτρίῳ τὸ εὔχρηστον. L. Dind.]

[Συναποκαθιστάνω s. Συναποκαθίστημι, καταστήσω, Simul restituo. Schol. Aristot. De cœlo p. 503, A, fin. ed. Berol.: Ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ τί δήποτε καθ' ἕκαστον ἀστέρα τὴν πρώτην σφαῖραν τάττουσιν ὁμοίως τῇ ἀπλανεῖ καὶ ἰσοταχῶς κινουμένην, καὶ τὰς μετ' αὐτὴν πάσας μέχρι τῆς τὸν ἀστέρα ἐχούσης τῇ ἀπλανεῖ συναποκαθιστώσας· εἰ γὰρ διαδίδωσιν ἡ ὑπερκειμένη ταῖς ὑποκειμέναις τὸ τῆς οἰκείας κινήσεως εἶδος, διὰ τί μὴ τὴν ἀπλανῆ λέγομεν ἰσχυροτάτην ... πασῶν οὖσαν πάσας τὰς ὑφ' ἑαυτὴν ἑαυτῇ συναποκαθιστάνειν; Pass. Ptolem. Harmon. p. 40, B: Συναποκαθισταμένων τῶν ὑπαγομένων μεγαθίων· Math. Comp. vol. 2, p. 370, C: Ὥστε αἱ τῶν ἐκκέντρων ἐγκλίσεις κινούμεναι καὶ αὐταὶ συναποκαθίστανται ταῖς περιόδοις· 162, A. Galen. vol. 8, p. 324: Αἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων βλάβαι ταχὺ συναποκαθίστανται ... καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ σφυγμοὶ συναποκαθίστανται. L. D. Proculus Institutt. theol. § 209, p. 314: Παθαινομέναις τε συμπάσχει καὶ κεκαθαρμέναις συναποκαθίσταται, Restituitur in pristinum statum. Creuzer.]

[Συναποκᾰλέω, Voco, Appello. Plutarch. Mor. ed. Wyttenb. vol. 5, part. 2, p. 712, B: Ὀρθῶς ἄρα καὶ Ἀριστοτέλης, τὴν ἀνθρώπου ψυχὴν δύναμιν συναποκαλῶν, ὅτι ποτὲ μὲν λογίζεται, ποτὲ δ' οὔ. L. Dind.]

[Συναποκάμνω, καμοῦμαι, Simul delassor. Eurip. Iph. T. 1371: Ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.]

[Συναποκατάστᾰσις, εως, ἡ, Restitutio, Revolutio. Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 121, B: Τὰς ἑκάστου τῶν πέντε πλανωμένων ἔγγιστα συναποκαταστάσεις· 179, B; Tetrab. p. 7. Schol. Aristot. in Συναποκαθιστάνω cit. Conf. Vettius Valens ap. Salmas. De annis climact. p. 470, ubi de restitutione s. revolutione curriculi stellarum ad idem σχῆμα dicitur. Schol. Plat. Reip. 8, p. 414 fin.: Καὶ εἴη ἂν τῆς τῶν ἐν αὐτῷ (τῷ κόσμῳ) πάντων ἀσωμάτων κινήσεως καὶ σωματικῶν πασῶν κοινῆς συναποκαταστάσεως μέτρον παντελές. Procul. Paraphr. Ptol. 1, 2, p. 10.]

[Συναπόκειμαι legebatur ap. Soph. OEd. C. 1750, ubi nunc ξύν' ἀπόκειται.]

[Συναποκείρω, Simul tondeo. Med. improprie Philostorg. H. E. 9, 17: Τὸ πλεῖστόν τε καὶ ἄριστον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς συναποκειράμενος, Quum simul perdidisset.]

[Συναποκεντέω, Una obtrunco. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 268, D: Μίμησαι τὸν γνήσιόν σου πατέρα, ὃς κατὰ τὸν ζηλωτὴν Φινεὲς τῇ μιᾷ πληγῇ τοῦ ἐλέγχου τὸν μαθητὴν τῷ διδασκάλῳ συναπεκέντησεν. L. Dind.]

[Συναποκηρύσσω s. —κηρύττω, ξω, Simul venundandum proclamo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 406, D: Οὐκοῦν συναποκηρυχθήσεται αὐτῷ δηλαδὴ καὶ ἡ ὑπάρχουσα κτίσις. L. Dind.]

[Συναποκινδῡνεύω, Simul periclitor. Longin. 22, 4: Τὸν ἀκροατὴν συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας. Heliod. Æth. 6, 7: Ἀλλοτρίαις τύχαις καὶ ἄκοντα συναποκινδυνεύειν.]

[Συναποκλαίομαι, κλαύσομαι, Simul defleo. Nicet. Eugen. 4, 329: Ὡς συναπεκλαύσαντο τὴν δυστυχίαν. Boiss.]

[Συναποκλείω, Simul includo, secludo. « Samuel. 1, 1, 5, 6, pro συναπέκλισεν in cod. Alex. leg. —εισεν. » Schleusn. Lex. Jo. Chrys. Hom. 92, vol. 5, p. 624. Seager. Greg. Nyss. vol. 1, p. 750, B: Μακρὰς ἐτῶν περιόδους ἐν ματαιότητι τῶν ἐλπίδων ταῖς ἀποθήκαις συναποκλείων· 810, A. Cosmas Hierosol. in Maji Spicil. vol. 2, p. 142 fin.: Ὁ Νῶε ἐκ πάντων τῶν θηρίων καὶ κτηνῶν ... συναποκλείσας εἰς τὴν κιβωτὸν ἑαυτῷ τοῦ κατακλυσμοῦ διέσωσεν. Aliter Achmes Onir. c. 141, p. 106 med.: Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι φρέαρ μόνον ἑαυτῷ συναπέκλεισεν, μόνος ὠφεληθήσεται. L. D. Tzetz. ad Lycophr. 811: Συναπεκλείσθη αὐτῷ ἔν τινι οἰκήματι.]

[Συναποκληρόω, Simul sorte attribuo. Joann. Hierosol. Vita Joann. Damasc. p. 237 fin. ed. Major. (vol. 1, p. v, C ed. Lequien.): Τούτοις καί τις συναπεκληρώθη ἀνὴρ σχῆμα ἠμφιεσμένος μοναδικὸν, Horum sortis particeps et socius fuit, Int. Boiss.]

[Συναποκλίνω, Simul declino, inclino. Liban. vol. 4, p. 1088, 14: Ἡ δέ οἱ δειρὴ τῷ παντὶ συναπεκλίνη προσώπῳ. Pass. p. 1115, 12. Plut. Mor. p. 790, E: Δημαγωγῶν καὶ στρατηγῶν ἀγωνιζομένων ἐμπειρίαις ἅμα καὶ τύχαις συναποκλίνων ἐπ' ἀμφότερα. Joseph. B. J. 1,

A 24, 2: Τούτοις Ἡρώδης ἐξαγριούμενος, ὅσον ὑφῄρει καθ' ἡμέραν τῆς πρὸς τὰ μειράκια στοργῆς, τοσοῦτον Ἀντιπάτρῳ προσετίθει. Συναπέκλιναν δὲ καὶ τῶν κατὰ τὸ βασίλειον οἱ μὲν ἑκόντες, οἱ δὲ ἐξ ἐπιτάγματος.]

Συναποκλύζω, Simul abluo. [Diosc. Ther. c. 2, p. 424, D: Πολὺ αἷμα προχεόμενον δύναταί τι καὶ τοῦ ἰοῦ συναποκλύζειν. Wakef.]

[Συναποκομίζω, ίσω, ιῶ, Simul apporto, defero. Diod. 1, 20: Ἐπανελθόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον συναποκομίσαι δῶρα πανταχόθεν τὰ κράτιστα· 3, 15 med.: Ἡ θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει, καὶ λάβρῳ καὶ πολλῷ κύματι συναποκομίζει πρὸς τὴν χέρσον ἄπιστον πλῆθος παντοίων ἰχθύων.]

[Συναποκόπτω, ψω, Simul abscindo, præcido. Plut. Mor. p. 529, C: Εὐλαβεῖται μὴ λάθῃ τούτοις συναποκόψας τὸ αἰδούμενον. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 416, C: Ἡ τοῦ υἱοῦ ἀϊδιότης ἐπὶ τὸ ἄνω συναπεκόπτετο· 747, A: Συναποκόπτεται πάντως καὶ ἡ τοῦ διαμαρτεῖν ἀνάγκη. Apollon. Bekk. An. p. 523, 6: Εἰ συναπεκέκοπτο τὸ ρ. L. Dindorf.]

B [Συναποκρίνω, Simul secerno. Aristot. H. A. 7, 1 med.: Συναποκρινομένων τῶν τοιούτων τοῖς μὲν ἐν τῷ σπέρματι, ταῖς δ' ἐν τοῖς καταμηνίοις. Soranus De arte obstetr. p. 89 med. ed. Dietz.: Συναποκριθέντων καὶ τῶν δευτέρων. Jo. Actuar. De urinis 4, 17, 5: Τὰ οὖρα τὰ τοιαῦτα συναποκριθέντα. L. D.] Συναποκρίνομαι, Simul respondeo. Colludo, VV. LL. [Cæsar. Quæst. 78, p. 186. Anon.]

[Συναποκρύπτω, ψω, Simul abscondo. Liban. vol. 4, p. 1082, 20: Τὸ δὲ στέρνον Ἀνταίῳ συναποκρύπτεται. L. D. Aphthon. Progymn. p. 106 Commel.; Niceph. Basil. in Leon. Allatii Exc. p. 171. Boiss. Ep. Jerem. 5, 41.]

[Συναποκτείνω, Simul occido. Æschin. p. 48, 3: Ὃν μετὰ Ἀριστάρχου συναπέκτεινας. Antiphon p. 134, 8. Cum dat. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 12, 67: Ἀπειλήσας δούλῳ τινὶ συναποκτενεῖν. || Forma Συναποκτίννυμι, Aristot. Eth. Eudem. 7, 12 fin.: Διὸ ἐνίοτε τοὺς ἐρωμένους συναποκτιννύασιν. Dionys. A. R. 8, 80 prope fin.: Συναποκτίννυσθαι τοῖς πατράσι δικαιοῦσιν.]

C [Συναποκῡέω, Simul pario. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 789, D: Πτερνιστὴς ἐκ τοῦ σχήματος, ᾧ συναπεκυήθη, προσηγορεύθη. L. Dind.]

[Συναποκῡλίω, Simul mecum voluto. Schol. Ven. Hom. Il. Ψ, 730: Συναπεκύλισεν ἑαυτῷ τὸν ἀντίπαλον. Boiss.]

Συναπολαμβάνω, λήψομαι, Simul recipio. [Una accipio, Xenoph. Anab. 7, 7, 40: Ὄμνυμι δέ σοι μηδὲ ἀποδιδόντος δέξασθαι ἄν, εἰ μὴ καὶ οἱ στρατιῶται ἔμελλον τὰ ἑαυτῶν συναπολαμβάνειν.]

[Συναπολάμπω, ψω, Simul emico, effulgeo, refulgeo, resplendeo.] Utitur Lucian. verbo ἀπολάμπω, et alio geminatam habente præp. [De domo c. 7: Τὴν ὠλένην στιλπνοτέραν φαίνεσθαι] συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ. [Gall. c. 13: Αἱ κόμαι συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσῷ καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ.]

Συναπολαύω, σομαι, Simul fruor, Una cum alio fruor, q. d. Fruitionis sum particeps. [Aristot. Eth. Eud. 7, 12: Ὅταν μηθενὸς ἐνδεεῖς ὦμεν, τότε τοὺς συναπολαυσομένους ζητοῦσι πάντες· H. A. 9, 39 fin.: Ἐργάζεται

D καὶ θηρεύει ἡ θήλεια, ὁ δ' ἄρρην συναπολαύει. Theophrast. C. Pl. 6, 8, 3: Συναπολαύει τι καὶ τοῦ πέριξ ὁ χυμός.] Interdum in malam partem, sicut et ἀπολαύω [Aristot. Reip. 5, 4 init.: Αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν. Themist. Or. 1, p. 7, B, νόσου· 14, A, et al.]: unde Gaza ap. Aristot. Probl., Συναπολαύει τῶν μερῶν, vertit Partium vitia haurit. [Plutarch. Mor. p. 50, A: Τῆς φιλίας παρούσης καὶ συναπολαυούσης. Lucian. Encom. muscæ c. 8: Συναπολαύει πάντων. Diodor. Exc. Vat. p. 22 init. ed. Mai.: Παρεκάλει τὸν Σόλωνα τῶν τῆς τυραννίδος ἀγαθῶν συναπολαύειν. Ephræm Syr. vol. 3, p. 196, B: Συναπολαύοντος αὐτοῖς τῆς φθορᾶς. Euseb. In Esaiam p. 507, C: Συναπήλαυον τοῖς κακοῖς οἱ δηλούμενοι, augmento vitioso, de quo v. in Ἀπολαύω. Aristæn. Ep. 1, 3 et 4; 2, 19, cit. Boiss. L. Dind.]

Συναπολείπω, ψω, Simul derelinquo, Simul destituo. [Diod. 19, 69: Συναπέλιπε δ' αὐτῷ πεζοὺς μὲν ξένους μυρίους, Μακεδόνας δὲ δισχιλίους. || Simul deficio. Theophr. C. Pl. 2, 19, 3: Συναπολείπει καὶ τὸ θερμόν.]

[Συναπολήγω, ξω, Simul desino. Cum accus., ut sit Finio, Termino, Philostr. Her. p. 670 : Τὴν κεφαλὴν μὲν πρὸς τὴν ἤπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας ξυναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ· Imag. p. 841 : Ὁ ταρσὸς καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις. Themist. Or. 3, p. 47, A : Οἰομένων τῷ σῷ πατρὶ συναπολήξειν τὴν τῆς πόλεως εὐδαιμονίαν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 5, A ; 134, C. Eustath. ad Dionys. p. 104, Opusc. p. 112, 81.]

[Συναπόλλῡμι s. Συναπολλύω, ολέσω, ολῶ, Simul perdo. Diod. 3, 26 med. : Καὶ τὸν Αἰθίοπα συναπόλλυσι. Plutarch. Phocion. c. 2 : Συναπόλλυσι τὸν λέγοντα· Mor. p. 158, D. Dio Cass. 47, 5 : Τοὺς φιλτάτους κοινῇ συναπώλεσεν. Thuc. 6, 12 : Πταίσαντάς που τοὺς φίλους ξυναπολέσαι, pro —λέσθαι restituebat Reiskius. Demosth. p. 907, 14 : Οὐ συναπολέσαντα τὰ χρήματα ἐν τῇ νηΐ. Antiphon p. 139, 7 : Συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὑτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους. Lucian. Jov. Trag. c. 32 : Ξυναπολέσαι ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους. Plutarch. Cat. min. c. 38. Genes. 18, 23 : Μὴ συναπολέσῃς δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς. Joseph. B. J. 4, 2, 5 : Ἄμεινον εἶναι μετέωρον ἐν φόβῳ τὸν αἴτιον καταλιπεῖν ἢ τινα τῶν οὐκ ἀξίων αὐτῷ συναπολεῖν, ubi præs. vel aor. desideratur. || Signif. passiva, nisi fallit scriptura, Euseb. In Esaiam p. 500, C : Εἰ καὶ μὴ συναπώλεσε τῷ πλήθει, ὅμως γοῦν τοὺς αὐτοῦ παῖδας εὗρεν ἑαυτοῦ φονέας.] Συναπόλλυμαι, Simul pereo. [Thuc. 2, 60 init. : Διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται. Plato Critiæ p. 121, A : Κἀκείνῃ ξυναπόλλυται τούτοις· Lys. p. 221, B : Τοῖς κακοῖς συναπόλλυσθαι. Lysias p. 128, 20 : Εἰ τῶν ἀδίκως τεθνεώτων οἱ φίλοι συναπώλλυντο. Quod pro συναπολλύοιντο restituendum Dioni Cass. 66, 6 fin. Plutarch. Phocion. c. 36 : Τῷ Φωκίωνι συναπολλύμενος· Sull. c. 29 : Αἴσχιστα τοῖς ἑαυτοῦ συναπολούμενον πολίταις. « Eunapius p. 67=482. » Boiss.] Συναπώλετο, Simul periit. [Ex Archiæ epigr. Anth. Pal. 7, 139, 3 : Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο, vel Palladæ ib. 607, 5 : Συναπώλετο ταῖς δαπάναισιν. Plut. Lucull. c. 29; Diog. L. 10, 65; Zosimus 5, 8 et 14.]

Συναπολογέομαι, Patrocinor, ap. [Demosth. p. 707, 15 : Αἱρεῖσθαι τοὺς συναπολογουμένους τὸν δῆμον τοῖς νόμοις· 749, 22 : Εἰ πάρεισι καὶ συναπολογήσεται· 787, 11 : Ὁ ἀδελφὸς οὑτοσὶ ὁ νῦν συναπολογησόμενος·] Æschin. [Dionys. A. R. 7, 54 med. « Liban. 185. » Wakef.]

[Συναπολούω, Simul abluo. Med. Act. SS. Maji vol. 5, p. 389, B : Λοῦσαι, ἔφη· συναπολούσει γὰρ ἐκεῖ καὶ τὴν λέπραν. L. D. Olympiodorus Ms. ap. Hœfer. *Hist. de la Chimie* vol. 1, p. 502. Osann.]

[Συναπολύω, Simul absolvo. Sextus Emp. Adv. math. 11, 66, p. 703 : Ἐὰν δέῃ τοὺς μὲν ὑγιαίνοντας ὑπηρετεῖν τῷ τυράννῳ καὶ διὰ τοῦτο ἀναιρεῖσθαι, τοὺς δὲ νοσοῦντας ἀπολυομένους τῆς ὑπηρεσίας συναπολύεσθαι καὶ τῆς ἀναιρέσεως. Hemst. Theodoret. H. E. 1, 31 : Συναπέλυσε δὲ καὶ τῶν εὐνουστέρων ἀρχόντων τινάς· ubi tamen al. συναπέστειλε. L. Dind.]

[Συναπομαλάσσω s. Συναπομαλάττω, unde Συναπομαλάττομαι, Una mollesco. Aristæn. Ep. 1, 1, p. 6 : Οὕτω σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαΐδος τὰ μέλη ὡς ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ μέλη τῷ περιπτυσσομένῳ δοκεῖν· τὰ γὰρ οὖν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἁπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί, καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς ἀγκάλαις ὑπείκει. Boiss.]

Συναπομαραίνω, Una marcescere facio, Una vel Simul contabefacio. [Pass. Xenophon. Conv. 8, 14 : Τοῦ τῆς ὥρας ἄνθους ἀπολείποντος ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι. Plutarch. Philop. c. 18 init. : Ὡς γὰρ αἱ νόσοι ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις συναπομαραίνεσθαι δοκοῦσιν, οὕτως ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἐπιλειπούσης τῆς δυνάμεως ἔληγε τὸ φιλόνεικον. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 25, B. L. Dind.]

[Συναπομειόω, Simul extenuo, Schneidero suspectum, et fortasse fictum ex συναυξομειόω.]

[Συναπομένω, Simul remaneo. Jo. Climac. Scala p. 229. Boiss.]

[Συναπονεκρόω, Simul mortifico. Greg. Naz. Or. 16, p. 722. Sozom. H. E. 6, 27, p. 255, 35 : Ἐν τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος καὶ τὴν θεότητα συναπονεκρωθῆναι τῷ σώματι, et iisdem verbis Timotheus in Cotel. Mon. vol. 3, p. 396, A.]

Συναπονεύω, Simul innuo, nuto. Affertur ex Thuc. [7, 71 : Τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ ξυναπονεύοντες. Quod schol. expl. συνεξομοιοῦντες τὰ σώματα τῇ περὶ τῶν γινομένων προσδοκίᾳ. Plut. Mor. p. 347, B, pro συμπνέων ex loco Thuc. restituit Wyttenb. Id. ib. p. 780, B : Βάσει γὰρ οὐ κειμένῃ πρὸς ὀρθὰς (γωνίας) ἐξουσίαν ἐποικοδομοῦντες ὑψηλὴν (ἡγεμόνες ἀπαίδευτοι) συναπονεύουσι. Pollux 4, 95. « Philostr. jun. Icon. 14, p. 886 : Ἡ κόμη ξυναπονεύουσα ταῖς τοῦ ἰούλου ἀρχαῖς. » Boiss. Liban. vol. 4, p. 1067, 3 : Δειρὴ συναπονεύει τῇ κεφαλῇ· et ib. 1094, 2; 1119, 12; 1120, 18. Maximus Tyr. Diss. 8, vol. 1, p. 181 : Ὁρῶ τὴν εἱμαρμένην τῶν ἀνδρῶν συναπονεύουσαν τῇ Διὸς δεξιᾷ. L. Dind.]

[Συναπονίναμαι, Simul utilitatem capio ex re aliqua. Themist. Or. 4, p. 58, B : Τῆς μὲν Ἀλεξάνδρου εὐτυχίας Πέλλα οὐδὲν συναπώνατο ἢ συναπέλαυσεν.]

[Συναπονοέομαι, Simul furo, deliro. Diodor. Exc. p. 598, 71 : Ἀριστονίκου μὲν ἀντιποιησαμένου τῆς βασιλείας, τῶν δὲ δούλων συναπονοησαμένων ἐκείνῳ. Aoristi forma pass. Joseph. A. J. 5, 2, 9 : Συναπενοήθησαν γὰρ αὐτοῖς ὡς ἀμυνόμενοι βιαζομένους. Philo vol. 2, p, 118, 36; 132, 19; 342, 2. Præs. p. 160, 45; 320, 39.]

[Συναποξενόω, Simul alieno. Theod. Prodr. p. 14 (1, 140 : Ἀποξενωθεὶς τῆς ἐνεγκούσης, φέρε· ἔχεις γὰρ ἡμᾶς συναπεξενωμένους). Boiss.]

[Συναποξύω, Simul abstergo. Themist. Or. 18, p. 223, C : Τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ τὸ γῆρας συναποξύεται. ῡ]

[Συναποπαύομαι, Simul cesso. Matthæi Med. p. 103 med. : Τοῦ πυρετοῦ συναποπαυομένου.]

[Συναποπέμπω, ψω, Simul mitto. Xen. Cyrop. 3, 1, 2 : Καὶ κόσμον δὲ συναπέπεμπε. Sed libri meliores συνέπεμπε.]

[Συναποπέτομαι, Simul avolo. Basil. M. vol. 3, p. 519, A : Καὶ αὐτὴ συναπέπτη (avis). Greg. Nyss. vol. 2, p. 413, C. Eumath. Ism. p. 69, A : Συναπέπτη δέ μου καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς. Act. SS. Maji vol. 5, p. 329, B. L. Dindorf.]

[Συναποπετρόω, Simul lapideum facio, lapidis instar induro. Nicephorus De reb. post Mauric. p. 43, D : Ὥστε τοὺς μεγίστους καὶ πλείστους καὶ ἔτι τὸν παράκτιον χῶρον τῷ πάγει συναποπετρωθῆναι.]

[Συναποπήγνῡμι, ξω, Simul compingo. Georg. Sync. p. 85, C : Ἰχθύων γένη, ἃ ἐπὶ τῶν κατὰ τὰ ὄρη κοιλωμάτων συναποπαγῆναι τῇ ἰλύϊ ..., συνέβη. Boiss.]

[Συναποπλέω, πλεύσομαι, Simul navigo, discedo, proficiscor. Zosimus 4, 43 init. : Συναπέπλει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ. « Const. Manass. Chron. 2816, συναπέπλευσε. » Boiss. Tzetz. ad Lycophr. 175. Maxim. Planudes Æsopo p. 72.]

[Συναποπνέω, εύσω, Simul exhalo. Anna Comn. p. 504, B : Συναποπνεύσει καὶ ἡ βασιλὶς τὴν ψυχήν. Elberling.]

[Συναποπτύω, Simul exspuo. Oribas. Maji p. 67 : Συναποπτύεται αὐτῷ πολλάκις χόλιον. L. Dind.]

[Συναπορέω, Simul dubito, quæro. Sextus Emp. Pyrrh. 2, 21 : Δοκεῖ γάρ πως συναπορεῖσθαι τούτῳ καὶ τὰ λοιπά· Adv. math. 10, 5 : Συναπορηθήσεται καὶ ἡ περὶ τοῦ κενοῦ σκέψις· 17 : Εἰ γὰρ ἀπορεῖται τὸ ἐξ οὗ ἀνάγκη συνηπορῆσθαι καὶ τὸ ἐν ᾧ· 11, 236 : Καὶ γὰρ ὁ τεχνίτης συνηπόρηται ἡμῖν τοῖς τῆς τέχνης θεωρήμασιν· et iisdem verbis Adv. math. 33, p. 222. Et Adv. geom. 82, p. 325 : Οἷς ἀπόροις οὖσι συναπορεῖται καὶ τὸ στερεὸν σῶμα.]

[Συναπορρέω, ρυήσομαι, Una defluo. Plut. Mor. p. 1005, E : Τὸ ὕδωρ συναπορρεῖ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν. « Anna Comn. p. 447. » Elberling. Aster. Homil. p. 66 Ruben. (85, E Combef. : Οἱ κόλακες τῷ πλούτῳ συναπερρύησαν.) Boiss. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 375, B : Ὅσος ἀρετῆς πλοῦτος, ὅσον χύμα σοφίας ἑνὶ τετελευτηκότι ἀνδρὶ συναπέρρευσε. Transit. Act. SS. Mart. vol. 2, p. 698, E : Ἰάσεις συναπορρέουσα. L. D.]

[Συναπορρήγνῡμι s. Συναπορρηγνύω, et Συναπορρήσσω s. Συναπορρήττω, ξω, Simul abrumpo. Plut. Mario c. 12 : Σπεύδοντες ἀφελέσθαι βίᾳ τὸ χρυσοῦν ἐλλόβιον ἅμα τὸν λοβὸν συναπέρρηξαν. Joseph. B. J. 5, 6, 4 : Οὐδὲ γὰρ εὐθέως συνεκινδύνευε τῷ πύργῳ προύχοντι πολὺ καὶ μὴ δυναμένῳ συναπορρῆξαί τι ῥᾳδίως τοῦ περιβόλου. Ps.-Basil. vol. 3, p. 611, A : Συναπέρρηξε τῷ ζυγῷ καὶ τὴν ἐκ τῆς κατάρας ὀδύνην. Gregor. Naz. Opp. Athanas. vol. 1, p. xcviii, D : Συναπορρήγνυται καὶ τῶν λαῶν οὐκ ἐλάχιστον. Niceph. Greg. Hist. Byz. 6, 4, p. 108,

D : Συναπορρήγνυνται δὲ καὶ οἱ τούτῳ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀρχιερέων φιλούμενοι. « Schol. Nicand. Al. 483 : Ἵνα τῆς κοιλίας φερομένης καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου κακὸν συναπορραγῇ. » Wakef. Zonaras Lex. p. 1692 : Συναπορρωγότα (sic), συνδιασπασθέντα.]

[Συναπορρίπτω, ψω, Simul abjicio. Alex. Trall. 7, p. 101=307.]

[Συναπορρύπτομαι, Simul sordibus me purgo, abstergo. Philostr. Her. p. 676, A : Καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐντετύπωται τῷ μηρῷ· τὸ γὰρ τραῦμα συναπορρύψασθαί φησι τῷ σώματι. Ubi olim per ι.]

[Συναποσβέννῡμι s. Συναποσβεννύω, σβέσω, Simul exstinguo. Antipater Thess. Anth. Pal. 7, 367, 3 : Ὄμμασι δὲ πνοιὴν συναπέσβεσε μοῦνον ἰδόντος κούρην. Diodor. Exc. Phot. p. 541, 22 : Τέλεον τῇ ἐμφυλίῳ συναπέσβη στάσει ὁ Μαρσικὸς πόλεμος. Plut. Marcell. c. 24 : Περιμένοντα τῇ Ῥώμῃ μαραινομένῃ συναποσβῆναι τὸν πόλεμον. Dio Cass. 37, 14 : Τὸ πολέμιον αὐτοῦ συναπεσβηκέναι τῇ ψυχῇ νομίζων. Themist. Or. 26, p. 324, C : Συναποσβέννυται τῷ γεννήσαντι (ὁ λόγος). L. D. Libanius vol. 4, p. 787, 4 : Ἔρωτος δὲ πεπαυμένου συναποσβέννυται καὶ θυμός. Jacobs. Andr. Cret. p. 55; Euseb. Hist. Eccl. p. 121; Cyrill. Hier. p. 28. Kall. Niceph. Blemm. in Leonis Allatii Exc. p. 171. Choricius p. 227, 1. Boiss. Theophil. Institt. 2, 20, 479 : Ἀνῃρημένων ἐκείνων καὶ ταῦτα συναποσβέννυται. Eust. Il. p. 14, 36.]

[Συναποσεμνύνω, Simul effero laudibus, prædico. Diodor. 1, 92 fin. : Τὸ δὲ πλῆθος ἐπευφημεῖ καὶ συναποσεμνύνει τὴν δόξαν τοῦ τετελευτηκότος. Ubi optimi ἀποσεμνύνει. ῡ]

[Συναποσπάω, Simul abstraho, detraho, extraho. Apollodor. 2, 7, 7, 12 : Συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ (Herculi Nessi veneno tinctam tunicam exuenti). Julian. Epist. 17, p. 384, B : Μή τις αὐτὸ (τὸ μικρὸν δένδρον) μετὰ τοῦ μεγάλου συναποσπάσῃ. Zenob. Prov. 1, 33, p. 11, cit. Boiss. Pass. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 82, A. L. Dind.]

[Συναποστάζω, ξω, Simul destillo. Himerius Orat. 1, 19 fin. : Πειθὼ κατὰ τῶν χειλέων σκηνώσασα τὴν ἑαυτῆς χάριν συναποστάζει τοῖς ῥήμασιν. Mendham.]

[Συναποστᾰσιάζω, i. q. sequens. Aster. Cotel. Mon. vol. 2, p. 75, C : Ὁ Ἀβεσσαλὼμ, ἐν τοῖς συναποστασιάσασιν αὐτῷ λανθάνειν οἰόμενος. V. Ἀποστασιάζω. L. D.]

[Συναποστᾰτέω, Simul deficio (a Deo et vera fide), Arethas p. 948. Maius. Photius in Maii Collect. Vat. vol. 1, p. 326. Osann. Var. script. ap. Annam Comn. p. 56, A, συναποστατῆσαι pro συνακολουθῆσαι. || Transitive, Simul ad deficiendum induco, Georg. Syncell. p. 138, A : Κατὰ Μωυσέως ἀνέστησαν, συναποστατήσαντες ἀρχηγοὺς ἄνδρας σν΄. Sed facillima est correctio —στήσαντες. L. Dind.]

Συναποστάτης, ὁ, Qui simul desciscit, Defectionis socius. Synes. Ep. 66 : Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς σ. κοινὰ, Cum illis, qui simul defecerunt, communia sunt. [Diod. 15, 66 : Μετὰ τῶν συναποστατῶν Εἱλώτων, nisi —στάντων scripserat. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 705, D : Ὁ ἀποστάτης θεοῦ Ἰουλιανὸς ἄλλον Ἰουλιανὸν συναποστάτην αὐτοῦ καὶ συγγενῆ ἐκπέμψας. ᾰ L. Dind.]

[Συναποστατικὸς, ή, όν, adj. ejusd. signif., cujus præced. subst. Euthymius Zygab. De Bogomilis p. 13 ed. Gieseler. : Μετὰ τῶν συναποστατικῶν δυνάμεων. L. Dind.]

[Συναποστέλλω, ελῶ, Una mitto. Xen. Cyr. 3, 3, 4, Hell. 5, 2, 37, στρατιάν. Demosth. p. 53, 5 : Ὅποι μέρος τι τῆς πόλεως συναποσταλῇ. Isæus p. 59, 8 : Ὁ κηδεστὴς Χαιρέας παρὼν συναπέστελλεν αὐτόν. Plut. Cic. c. 18 : Συναπέστελλον μετ' αὐτῶν πρὸς τὸν Κατιλίναν Τίτον. Liban. vol. 1, p. 379, 6, a Boiss. cit. Phalar. Epist. 4, p. 16, 92. Exod. 33, 2, 12; Cor. 2, 12, 18. « Andr. Cret. p. 163; Athanas. vol. 1, p. 353, 354. » Kall.]

[Συναποστενόω, Simul angusto, exile reddo. Liban. vol. 4, p. 806, 32 : Εἰ γὰρ ἐστενοχωρημένην ἔγραφε τὴν ἀντίδοσιν, πάντως ἂν συναποστενώσας καὶ τοὺς τυραννοκτονήσοντας ἔλαθεν· ὅθεν κοινῆς δεῆσαν τῆς τυραννοκτονίας κοινὰς καὶ τὰς δωρεὰς ἐπιφιλοτιμεῖται.]

[Συναποστερέω, Simul eripio, privo. Plato Leg. 12, p. 948, C : Σμικρὰ δεχόμενοι (dii) θύματα πολλὰ συναποστεροῦσι χρήματα. Demosth. p. 864, 16 : Ἐπειδὴ οὖν συναποστερεῖ τέ με τῶν ὄντων τῷ ἑαυτοῦ κηδεστῇ· 872, 21 : Κἀμὲ μὲν συναποστερῆσαι μετ' ἐκείνου τῶν πατρῴων ἐπεχείρησε.]

[Συναπόστολος, ὁ, Socius apostoli. Const. Apost. 7, 2. Kall. Hippolytus vol. 1, p. 248, F. L. Dind.]

[Συναποσχίζω, ίσω, Simul abscindo. Ps.-Basil. vol. 3, p. 610, B : Εἶτα ἐντεῦθεν τὰς τῶν τέκνων παραφυάδας βλαστήσασα (viro nupta) ἑκάστῳ τῶν τικτομένων συναποσχίζεται τὴν ψυχήν. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 121, B : Τὴν καρδίαν αὐτῆς τῷ τεχθέντι συναποσχίζεσθαι.]

[Συναποσώζω, Simul servo. Maximus Conf. vol. 2, p. 125, C : Σώζεται ἡ κατ' οὐσίαν διαφορὰ, συναποσώζουσα κυρίως αὐτῇ καὶ τὴν τῶν οὐσιωδῶς προσόντων ταῖς φύσεσι. L. Dind.]

[Συναποτείνω, τενῶ, Æqualiter extendo. Himer. ap. Phot. Bibl. p. 364, 2 (Or. 2, 22) : Ὦ τὸ Μαραθῶνος ὄνομα τοῖς ἡλίου δρόμοις συναποτείνοντες, Æquantes.]

[Συναποτελέω, Simul absolvo, perficio. Plato Polit. p. 258, E : Συναποτελοῦσι τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν σώματα· Epin. p. 986, C : Ἐν ᾧ διέρχεται τὸν αὑτοῦ πόλον, ξυναποτελῶν κόσμον ὃν ἔταξε λόγος. Pass. Greg. Nyss. vol. 3, p. 248, A : Τῶν ἀπὸ γενέσεως λώβῃ τινὶ συναποτελεσθέντων ἐν διαστρόφοις (nisi leg. ἐνδιαστρόφοις) τοῖς μέλεσι. Act. ib. p. 433, B. L. Dind.]

[Συναποτέμνω, τεμῶ, Simul abscindo. Rufus p. 132 ed. Matth. : Συναποτέμνεται τῷ διδύμῳ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 675, B : Τὸν υἱὸν τῆς τοῦ πατρὸς φύσεως ἀλλοτριοῦντες συναποτέμνουσι καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς. L. D. Andr. Cret. p. 192. Kall.]

[Συναποτερμᾰτίζω, Simul termino. Schol. Hom. Od. Τ, 242 : Τερμιόεντα) οἱ μὲν τέλειον συναποτερματιζόμενον ὅλῳ τῷ σώματι, ποδήρη.]

[Συναποτεφρόω, Simul in cineres redigo. Jo. Laur. De magistr. 3, 70, p. 282 : Συναπετεφρώθη τὰ συνημμένα. L. Dind.]

[Συναποτίθημι, θήσω, et Συναποτίθεμαι, θήσομαι, Simul depono. Plut. Mor. p. 37, D : Ἔνιοι τῶν νέων ἅμα τῷ παιδικὸν ἱμάτιον ἀποθέσθαι συναποθέμενοι τὸ αἰδεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Julian. Or. 1, p. 46, B : Τὰς ἐπιμελείας τῶν κοινῶν συναπέθεντο τοῖς σώμασι. Zosim. 4, 12 : Ἐπιτιθέμενος τυραννίδι, συναπέθετο ταύτῃ τὸν βίον. Absolute Appian. Civ. 2, 32 fin. : Περιεῖχε δ' ἡ γραφὴ (Cæsaris) πρόκλησιν, ὅτι θέλοι Πομπηίῳ συναποθέσθαι, ἄρχοντος δ' ἔτι ἐκείνου οὔτε ἀποθήσεσθαι καὶ τιμωρὸς αὐτίκα... ἀφίξεσθαι, quanquam repeti licet quod præcesserat, Τὰ ἄλλα αὐτὸν ἔθνη καὶ στρατόπεδα ἀποθήσεσθαι.]

Συναποτίκτω, τέξω, τέξομαι, Una cum partu edo. [Plato Theæt. p. 156, E : Μεταξὺ φερομένων τῆς μὲν ὄψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς δὲ λευκότητος πρὸς τοῦ συναποτίκτοντος τὸ χρῶμα. Sextus Emp. Adv. astrolog. 89, p. 352 : Οὐδεὶς Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι γέγονεν ἴσος, πολλῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην συναποτεχθέντων αὐτῷ· 100, p. 354 : Τοὺς τῷ ἐπιγείῳ λέοντι συναποτεχθέντας. Pollux 2, 50 : Συναποτίκτονται αὗται αἱ (τῶν ὀφρύων) τρίχες, ὥσπερ καὶ αἱ ἐν βλεφάροις. L. D. Plut. Coriol. c. 1 : Τὴν φύσιν ... πολλὰ τοῖς χρηστοῖς ὁμοῦ φαῦλα συναποτίκτειν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 630. Wakef. Basil. Seleuc. Orat. 13, p. 74, D. Nic. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 316, 4. Boiss. Gregor. Naz. in Matthæi Lectt Mosq. vol. 2, p. 40 fin.]

[Συναποτίλλω, τιλῶ, Simul avello. Diosc. 1, 7 : Συναποτιλλομένης αὐτῷ πόας.]

[Συναποτίνω, ίσω, Simul solvo. Inscr. Melitææ ap. Ussing. Inscr. Gr. ined. p. 2, n. 2, 18 : Καὶ τὰ δάνεια συναποτινόντω ὅσα κα ἁ πόλις ὀφείλῃ. L. Dind.]

[Συναποτρέπω, ψω, Simul averto. Epist. Socr. p. 6 Orell. Boiss.]

[Συναποτροχάζω, σω, Simul aufugio. Suidas s. gramm. Bekk. Anecd. p. 427, 30 : Ἀποθρέξεις, συναποτροχάσεις. Οὕτω Πλάτων. Boiss.]

[Συναποφαίνω, ανῶ, Simul ostendo, reddo. Phot. Bibl. cod. 214, p. 172, 38 : Σαθρὰν αὐτῇ (opinioni suæ) βάθραν ὑποθεὶς εὐπερίτρεπτον αὐτὴν συναπέφηνεν. Theodor. Stud. p. 95, D : Κατὰ τὸ σιωπώμενον συναπέφηνεν ὅτι κτλ. || Συναποφαίνομαι, Simul affirmo, declaro, profiteor, Assentior. Æschines p. 33, 32 : Συναποφηναμένου κἀμοῦ τι τοιοῦτον, ὡς μνημονικῶς εἴποι. Isocr. p. 288, D : Ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ καὶ τοὺς παρόντας ἀξιώσαντος ἀποφήνασθαι περὶ ὧν παρεκλήθησαν, ... συναπεφαίνοντο καὶ συνεβούλευόν μοι ποιεῖν ἅπερ ἐκεῖνος

παρήνεσεν. Polyb. 4, 31, 5; 40, 5, 2, item cum inf. Strabo 2, p. 77 : Συναποφαίνεται τοῖς εἰποῦσιν Ἐρατοσθένης· et sæpius in seqq. 6, p. 271 : Συναποφαίνεται τῷ Πινδάρῳ ταῦτα καὶ Τίμαιος· 14, p. 686 : Συναποφαίνεται δέ πως καὶ Μεγασθένης τῷ λόγῳ τούτῳ· 689 : Καὶ ὁ Μεγ. οὕτω συναποφαίνεται. Appian. Civ. 1, 30 med. : Συναποφηναμένου ταῦτα καὶ τοῦ Μετέλλου. Quod Plut. Mor. p. 63, C, pro συνεπιφαινόμενον (ἀεὶ τὸν κόλακα φοράσεις) restituerunt intt. « Hippocr. Aph. 4, 76, var. lect. » Boiss.]

[Συναπόφασις, εως, ἡ, Communis negatio. Aristot. Metaphys. 9, p. 203, 28 Brand.: Ἡ μὲν γὰρ ἀντικειμένων σ. ἔστιν ὧν ἔστι μεταξύ τι καὶ διάστημά τι πέφυκεν εἶναι· τῶν δ' οὐκ ἔστι διαφορά· ἐν ἄλλῳ γὰρ γένει ὧν αἱ συναποφάσεις· ὥστ' οὐχ ἓν τὸ ἀποκείμενον.]

[Συναποφέρω, αποίσω, Simul aufero. Alciphron Ep. 2, 3, 74 : Ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω. Boiss. Plut. Mor. p. 626, B : Πολλὰ τῶν γεωδῶν καὶ θολερῶν συναποφέρεται τῇ ὀσμῇ. Simul abripio. Galen. vol. 5, p. 116, D : Συναποφέρει τὸν ἀναβάτην (equus). Hemst. Demades Ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας p. 272 Reisk.: Κρεῖττον γὰρ ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥεύματι. Seager. Clem. Al. Strom. 2, p. 487 : Διακρίνειν τὰς φαντασίας καὶ μὴ συναποφέρεσθαι αὐταῖς· 7, p. 868 : Οὐ συναποφέρεται τοῖς ἀλλοτρίοις αὐτοῦ. Schol. Eur. Or. 345 : Ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς ἰδίοις κακοῖς καὶ συναποφέρομαι τὴν ψυχήν. || Medio Athen. 6, p. 273, F : Νῦν δὲ τὴν ἐκλογὴν τῶν χρησίμων ποιούμενοι παρὰ τῶν ἐναντίων συναποφέρονται καὶ τὰ μοχθηρὰ ζηλώματα. Ap. grammaticos, ut infra Συνεκδρομὴ et Συνεκτρέχω, quæ v. Theognost. Can. p. 50, 6 : Συναπηνέχθη αὐτοῖς καὶ τὸ μέλεος· 102, 2.]

[Συναποφεύγω, ξομαι, Simul effugio. Ps.-Basil. vol. 3, p. 611, B : Συναπέφυγεν ἅμα καὶ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως φυομένην κακίαν.]

[Συναποφθίνω, Simul perdo. Oppian. Hal. 5, 576 : Παῖδά τε καὶ γενέτειραν ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ· 587 : Ὣς ἄρα καὶ δελφῖνι νέῳ συναπέφθιτο μήτηρ.]

[Συναποφύομαι, Simul enascor. Galen. vol. 4, p. 530 : Ἅπασι γὰρ τοῖς ἀπ' ἐγκεφάλου νεύροις συναποφύεταί τις μοῖρα τῆς χοριοειδοῦς μήνιγγος· et sæpius in seqq. L. Dind.]

[Συναποχράομαι, Simul abutor, i. e. utor. Anon. ap. Suid. v. Ἀποχρησάμενος cit. : Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπεύδοντες συνάψαι καὶ συναποχρήσασθαι ταῖς τῶν βαρβάρων ὁρμαῖς. Quæ Polybii putavit Kusterus. Cujus si sunt, mirum nisi hic quoque, ut solet, scripserit ἀποχρήσασθαι. L. Dind.]

[Συναποχωρέω, ήσομαι, Simul abscedo, abeo. Polyb. 30, 10, 5 : Τοὺς ἅμα τούτῳ συναποχωρήσαντας πρὸς αὐτούς, de iis qui ad alios defecerant. Diod. 19, 80 : Συναποχωρεῖν ἠναγκάζετο (cum fugientibus).]

[Συναπτέον, Conjungendum. Aristot. Phys. acr. 8, 3, p. 254, 16 : Τὸ δὲ πάντα ἀξιοῦν ὁτὲ μὲν ἠρεμεῖν, ὁτὲ δὲ κινεῖσθαι, τοῦτ' ἤδη συναπτέον πρὸς τοὺς πάλαι λόγους. Greg. Nys. vol. 3, p. 338, A : Σ. ἐπὶ κεφαλαίῳ τὸν λόγον. Oribas. Maii p. 63 med. : Διὸ καὶ συναπτέον δευτέραν καὶ τρίτην δριμυφαγίαν. L. D. Schol. Pind. Pyth. 1, 38; 2, 16. Boiss. Triclin. ad Soph. Œd. T. 224 : Τὸ ἃ δ' αἰτεῖς πρὸς τὸ λάβοις συναπτέον.]

[Συναπτή, ἡ, Græcis dicitur quod Lat. scriptt. ecclesiastici Collectam vocant, orationem quæ inter psalmos aut alias quasvis prolixiores preces a Diacono utplurimum pronuntiatur et Psalmos invicem connectit... Typicum S. Sabæ c. 2 : Εἶτα ποιεῖ συναπτὴν καὶ ἐκφωνεῖ κτλ. Aliique multi scriptt. eccles. ap. Suicer. et Ducang., qui etiam de συναπτῇ μεγάλῃ et μικρᾷ et συναπτῇ αἰτήσεως vel αἰτήσεων exx. attulit. V. Reisk. ad Constantin. p. 201 ed. Bonn.]

[Συναπτήριον, τὸ, Vinculum. Theodor. Stud. p. 234, D Grets. : Σταυρὸς, οὐρανοῦ καὶ γῆς εἰρηνοβράβευτον συναπτήριον.]

[Συνάπτης, ὁ, Copulator. Theodor. Stud. p. 216, E : Ὁ τῶν θείων μυστηρίων καταπατητὴς καὶ τῆς ἀθέσμου συμπλοκῆς συνάπτης καὶ κατασφραγιστής. L. Dind.]

Συναπτικὸς, ή, όν, Colligatorius, Colligandi vim habens : cui opponitur χωριστικός. [Copulativus, Conjugalis, Gl. Theodor. Stud. p. 479, E : Τὸ συναπτικὸν τοῦ γένους.] Unde Συναπτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, quod exp. Subcontinuativa conjunctio. [Ut part. εἰ ap. Plut. Mor. p. 386, F, et omisso σύνδεσμος Cram. An. vol. 1, p. 184, 5. Schol. Hom. Il. N, 154. Priscian. 18, 10, 81. Apollon. Bekk. An. p. 501, 10 : Οἱ συναπτικοὶ (σύνδεσμοι) ἀπὸ τῆς φωνῆς (τὴν ὀνομασίαν ἔσχον) ἐπεὶ κατὰ συνάφειαν τὸ ἐπιφερόμενον αἰτοῦσι. L. Dind.]

|| Adv. Συναπτικῶς, Conjunctim. Theodor. Stud. p. 79, B : Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ κυριακοῦ σώματος τῇ φυσικῇ συναφείᾳ ἡ θεότης συναπτικῶς καὶ προσκυνεῖται καὶ δοξάζεται. Schol. Hesiod. Sc. 189 : Ὠρέγοντο παρ' ἀλλήλους συναπτικῶς. L. D. Schol. Hom. Od. B, 169 : Ἄφαρ) συναπτικῶς, εὐθέως, Continuo. Eust. συναπτῶς.]

Συναπτὸς, ή, όν, et ὁ, ἡ, Continuus, [Connexus add. Gl.] ut συναπτὸς ἐνιαυτὸς, Continuus annus, [vel χρόνοι συναπτοὶ, Anni continui, et μῆνες atque ἡμέραι, ut ap. Harmenop. 1, 2, 51] in Pand. sæpe, ut inquit Bud. [Psell. Synops. 706 : Περὶ ἀναργυρίας δὲ παραγραφόμενός τις δύ' ἔτη ἕξει συναπτά. Id. 1371 : Οἱ μέρει συναπτοὶ, Vicini. Theod. Bals. Cotel. Mon. vol. 2, p. 510, C : Συναπτὴν νηστείαν.] Ap. Aristoph. autem [Eccl. 508] : Χαλᾶτε [Χάλα] συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικὰς, schol. exp. τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, Quæ colligant et connectunt. [Conjunctus, ap. Anastas. Sin. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 308, A med. : Τότε μὲν χωριστὰς θεοῦ τὰς ἑαυτῆς δυνάμεις ἔσχε, νῦν δὲ συναπτὸς θεοῦ. Simplic. In Aristot. Ausc. 4, p. 128, B, τὰ δύσλυτα καὶ συναπτὰ κλινίδια, Plicatilia, et Aristot. Rhet. ad Alex. c. 32 : Συναπτὰς ποιήσομεν τὰς πράξεις, contulit Lobeck. Paralip. p. 497. || Adv. Συναπτῶς, Junctim. Eust. Il. p. 158, 39 (in Συναπτικῶς citatus). Theophilus Institt. 2, 10, 239 : Μιᾷ ὑφῇ συναπτῶς. Nicetas Ann. 7, p. 117, C : Τοῖς προηγουμένοις συναπτῶς ἐφέπεσθαι τάγμασι· 15, p. 293, C : Καὶ αὐτὸ σ. τὸ τῆς ἐκκλησίας πλήρωμα τῇ νέᾳ τυραννίδι συμβαίνει. Theodor. Balsam. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 3, p. 76, B : Μὴ σ. ἐκφωνεῖσθαι τοὺς ψαλμοὺς, ἀλλὰ διὰ μέσου γίνεσθαι καὶ ἀναγνώσεις. L. Dind.]

Συνάπτω, ψω, Colligo, Conjungo. [Adnecto, Jungo, Coaduno, Continuo, Condenso, Committo, Combino, Unio, Copulo, huic add. Gl. Eur. Phœn. 37 : Καὶ ξυνάπτετον πόδα ἐς ταὐτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ· Ion. 538 : Πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν· Bacch. 198 : Ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα· Phœn. 105, Iph. A. 832. Iph. T. 375 : Οὐ κασιγνήτῃ στόμα συνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς· Bacch. 747 : Ἢ σε ξυνάψαι βλέφαρα βασιλείοις κόραις· Hipp. 515 : Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου σημεῖον ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο λαβεῖν ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν· Iph. T. 489 : Δύ' ἐξ ἑνὸς κακὼ ξυνάπτει. Aristoph. Thesm. 955 : Χειρὶ σύναπτε χεῖρα (Pollux 9, 122 : Τὼ χεῖρε συνάπτει)· Eccl. 787 : Καὶ δὴ μὲν οὖν τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε. Meleag. Anth. Pal. 12, 256, 7 : Χρυσάνθῃ δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν. Bion 2, 5 : Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων. Tryphiod. 81 : Ἰσχία τε γλουτοῖσιν ἀλιαθηροῖσι συνῆψε. Nonnus Dionys. 1, 467 : Ἡδυμελῆ δὲ οὐρανίῃ φόρμιγγι τεὴν σύριγγα συνάψω· 2, 145 : Οὐκ ἐθέλω παρὰ Κύδνον, ὅθι προχοῇσι συνάψω παρθενικῆς δυσέρωτος ἐμὸν φιλοπάρθενον ὕδωρ. Xen. Cyrop. 7, 5, 4 : Ἐπεὶ δὲ πορευόμενοι ἑκατέρωθεν συνῆψαν τὰ ἄκρα. Plat. Tim. p. 75, D : Ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρῳ· Euthyd. p. 298, C : Οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις; (quo de prov. v. in Λίνον vol. 5, p. 311, A.) Reip. 8, p. 546, A : Ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας· 9, p. 588, D : Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα· Leg. 3, p. 698, D : Συνάψαντες τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικήν· 10, p. 900, B : Συνάψαντες τὸν ἑξῆς λόγον ᾧ διεπερανάμεθα. Ps.-Demosth. p. 1392, 21 : Προαιροῦμαι τῆς εὐγενείας ... μνησθεὶς ὡς τάχιστα συνάψαι τὸν λόγον πρὸς τὰ τοῖσδε πεπραγμένα. Aristot. Metaphys. 12, p. 287, 3 Brand.: Αἴτιον τοῦ συνάψαι ταῦτα εἰς ταὐτόν. Heraclitus ap. Aristot. De mundo 5, 5 : Συνάψειας οὖλα καὶ οὐχὶ οὖλα. Polyb. 1, 75, 4 : Τὸν αὐχένα τὸν συνάπτοντα τὴν Καρχηδόνα πρὸς τὴν Λιβύην· et alibi modo sic modo cum dat.] Synes. Ep. 57 : Τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plut. Lycurgo [c. 21 med.] : Συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem Othone [c. 7 extr.] : Καὶ συνῆψε τοῖς περὶ Καικίνναν· De liberis educ. [p. 8, F] : Ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω, Conjungam, Contexam : vel Adjungam, Attexam. [De

appropinquantibus Eur. Phœn. 1101 : Καὶ τάφρου πέλας A δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός. Musgr. : « Ad verbum, Cursu conjunxerunt urbem Thebanam, ut vallo contigua esset. Sic solent Græci velocitatem significare. » Similiter ib. 674 : Σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ (Spartos terrigenas)· Hel. 544 : Οὐχ ὡς δρομαία πῶλος ἢ βάκχη θεοῦ τάφῳ ξυνάψω κῶλον ; Ion. 570 : Συνῆψ' ἐμοί σε· 663 : Ἐξιόντι μοι ἴχνος συνῆψας πρῶτος· 792 : Τῷ συνῆψ' ἴχνος ποδὸς πόσις ταλαίνης ; De vinciendo Eur. Bacch. 545 : Ὅς ἐμ' ἐν βρόχοισι τὸν τοῦ Βρομίου τάχα ξυνάψει· 615 : Οὐδέ σου ξυνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις ; Et similiter improprie de implicando ib. 1304 : Ὑμῖν ἐγένεθ' ὅμοιος οὐ σέβων θεόν· τοιγὰρ ξυνῆψε πάντας ἐς μίαν βλάβην· vel de conjungendo ib. 133 : Εἰς δὲ χορεύματα συνῆψαν τριετηρίδων. Et de referendo Iph. T. 59 : Οὐδ' αὖ συνάψαι τοὔναρ ἐς φίλους ἔχω. Aliter ap. Aristoph. Ach. 686 : Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασιν. Ubi Elmsl. : « Accipiendum de brevi concisoque dicendi genere vel de verborum syllabarumque contractione. Sic Theopomp. ap. B Athen. 10, p. 423, A : Ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον. Sc. ἠρίσταμεν usurpavit pro ἠριστήκαμεν. »] Et metaph. Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας, Philostr. Ep. Sed et συνάπτειν per se pro συνάπτειν εἰς εὔνοιαν. Xen. [Comm. 2, 6, 22] : Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Sic Lat. Conjuncti homines, et Conjunctio. [Reip. Lac. 6, 3 : Καὶ κυνῶν δὲ θηρευτικῶν συνῆψε κοινωνίαν· ὥστε οἱ μὲν δεόμενοι παρακαλοῦσιν ἐπὶ θήραν, ὁ δὲ μὴ αὐτὸς σχολάζων ἡδέως ἐκπέμπει.] Quinetiam ut Conjunctio de affinitate dicitur interdum, sic et συνάπτειν interdum ad eam pertinet ; ut συνάπτω γάμον [quod Copulo interpr. Gl., vel γάμους], Eur. [Phœn. 1049, Iph. T. 1228, Ion. 941], et κῆδός σοι συνάψαι, ap. Eund. [Andr. 620, 648, Herc. F. 477. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 30, 26. Eur. Suppl. 134 : Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις· Herc. F. 1317 : Οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος, συνῆψαν ; Phœn. 49 : Τούτῳ ξυνάπτειν λέκτρα· Ion. 807 : Κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ· fr. OEnei ap. schol. Aristot. Rhet. 3, 16 : Παῖδα δ' Ἀδράστου C λαβὼν συνῆψε γένναν. Et de hominibus matrimonio conjungendis Alciphr. Ep. 1, 6 init. : Οἵ με ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ. De amicitia Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2345, 10 : Φιλίαν οὐ βουλόμενοι συνάψαι πρὸς ἐμέ.] || Συνάπτω Bud. non solum Conjungo et Consero [Gl.] exp. (addunt VV. LL. et Copulo [Gl.], Coagmento), sed etiam Coalescere facio, Ferrumino [Gl.], Conglutino, ap. Theophr. [Pollux 7, 124 : Τοῖς μὲν χυτοῖς χρὴ τὰ οἰκοδομήματα κολλᾶν, συνάπτειν.] Sed exemplum significatione Conserendi nullum affert Bud. : quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν μάχην, ap. Plut. [Aristid. c. 9, etc. Æsch. Pers. 336 : Περσικῷ στρατεύματι μάχην συνάψαι. Eur. Suppl. 144 : Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε Πολυνείκης θ' ἅμα· Heracl. 831 : Συνῆψαν ἀλλήλοις μάχην· Alc. 502, 1140, Phœn. 1230, Heracl. 808. Herodot. 6, 108, et sæpissime Xen., ut Anab. 1, 5, 16 etc. Apollod. 1, 9, 18, 1 : Μάχην συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας], quod Lat. Conserere prælium, Manus conserere. Ead. autem forma D συνάπτοντες ἱππομαχίαν Ἀμαζόσι, ap. Aristid. Sic et συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, [Eur. Hel. 55, Rhes. 428 ; ἀλκὴν Suppl. 683] vel πρός σε, Thuc. [Eur. Heracl. 459 : Τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν μάμαθεῖ φρονήματι.] Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plut. Pericle [c. 22, Crass. c. 25 bis, et al. Polyb. 1, 76, 6 : Συνῆπτον εἰς τὰς χεῖρας ἐρρωμένως, nisi delendus art. Diod. 19, 74 : Ἐξ ἐφόδου συνῆψεν εἰς χεῖρας. Eadem signif. Eur. Or. 1482 : Φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν· Phœn. 1192 : Ὁπλῖταί τ' εἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα ξυνῆψαν ἔγχη.] Sed et συνάπτω σοι sine adjunctione, ead. signif., sc. pro Prælium consero, Confligo tecum, Congredior. [Eur. Phœn. 1380 : Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν συνῆψαν· Bacch. 52. Herodot. 4, 80. Polyb. 1, 76, 2.] Plut. Antonio [c. 39] : Τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. [Id. Thes. c. 27, Demetr. c. 48, etc.] In quibus loquendi generibus videri potest subintelligi accus. μάχην, aut alius hujusmodi : at, quum dicitur συνάπτω σοι εἰς

A χεῖρας, tunc vix possit accus. itidem subintelligi : ideoque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optime autem respondet συνάπτειν hac in signif. Gallico verbo *Attaquer*, quum dicitur *S'attaquer* : nam, ut hodie proferatur et pronuntietur *S'attaquer*, pro *S'attacher*, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit. Jam vero ut συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere, i. e. Confligere [vel Bellum concitare, ut Herodot. 1, 18 : Οὗτος γὰρ καὶ ὁ τὸν πόλεμον ἦν συνάψας. Deut. 2, 4 : Μὴ συνάψητε πρὸς αὐτοὺς πόλεμον· 14 : Μηδὲ συνάψητε αὐτοῖς εἰς πόλεμον], sic etiam συνάπτειν τινὰς est Committere aliquos ad prælium, ut Plut. Alcibiade [c. 14], Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, ubi exp. etiam, Quum Pericles eos ad bellum excitasset. [Soph. Aj. 1317 : Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Schol., αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην. Al. male, μεθ' ἡμῶν λύσων τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀργήν, ἀλλὰ μὴ συνάψων καὶ τὴν σὴν τῇ ἐκείνου. Eur. Suppl. 480 : Ἐλπὶς βροτοῖς κάκιστον, ἣ πολλὰς πόλεις ξυνῆψ', ἄγουσα ... θυμὸν εἰς ὑπερβολάς. Herodot. 5, 65 : Μελλόντων δὲ συνάψειν τὰ στρατόπεδα ἐς B μάχην. Ap. Polyb. 1, 76, 2 : Ἐπεὶ εἰς συνάπτον (vel τὸ συνάπτον) ἧκον ἀλλήλοις, Intra teli jactum, al. συνάπτειν.] || Συνάπτω exp. etiam Contraho, non solum in supradictis illis loquendi generibus συνάπτω γάμον et συνάπτω κῆδος, sed et in aliis, ut in συνάπτειν κακά τινι [immo κακὰ κακοῖς] ap. Eur. [Herc. F. 1213], ubi tamen exp. etiam Invehere, item Cumulare. [Med. 1232 : Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ ... κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι. Æsch. Ag. 1609 : Πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας. Eur. Hel. 1034 : Τοὐνθένδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χρὴ κοινὴν ξυνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.] Item in quodam Theophr. loco [H. Pl. 9 ?] συνάπτειν μέλη, Contrahere membra et comprimere. || Quinetiam συνάπτω neutraliter, Bud. tamen dicit passive, pro Hæreo, ap. Eund. [H. Pl. 4, 8, 6] : Ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem vero Theophr. [ib. 1, 7, 3] συνάπτειν cum eod. dat. pro Contingere dicit. [Id. C. Pl. 4, 7, 5 : Ἣ καὶ συνάπτουσι πρὸς τὸν λοβόν. Æsch. Pers. 885 : Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων. Eur. C Heracl. 429 : Ἐοίγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν· Hippol. 188 : Τῷ δὲ συνάπτει λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος. Epicur. ap. Plut. Mor. p. 1054, C : Παντελῶς ἂν αὐτῷ συνάπτοι ἡ φθορά. Pollux 5, 62 : Ὠμοπλάται τοῖς ὤμοις συνάπτουσαι.] Sic Aristot. H. A. [2, 17 init. : Ἣ συνάπτει τὰ βράγχια ἀλλήλοις· et infra : Εὐθὺς πρὸς τὸ στόμα συνάπτει ἡ κοιλία·] 3, [7] : Αὗται δὲ συνάπτουσι περὶ τὰς ἰγνύας ταῖς ἑτέραις φλεψίν. Et Herodot. [2, 75 : Τὸ πεδίον] συνάπτει τῷ [Αἰγυπτίῳ] πεδίῳ, pro Planitiei contiguus est. Aristot. [De respir. c. 17 init. : Ἐν ᾧ τό τε ἄνω καὶ τὸ κάτω συνάπτει· Reip. 3, 3 init. : Συνάπτει πρὸς τὴν εἰρημένην πρότερον ἀμφισβήτησιν·] De anim. 2 : Συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Jungitur hypogastrio. In VV. LL. [ex Eur. Suppl. 1014 : Ὁρῶ δὴ τελευτάν, ἵν' ἕστακα,] Τύχη δέ μοι συνάπτει ποδός, exp. Fortuna me pede contingit. [Felici casu huc delata sum, recte interpretatur Matthiæ.] Exp. συνάπτειν et Coire [Gl.] ; ut ap. eund. Aristot. [H. A. 2, 17] : Πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in unum coeuntes. [De sideribus, ut infra Συναφή, Manetho 1, 225 : Ἤν D πως φωσφορέουσα Σελήνη τῷδε συνάπτῃ· 272 etc. Plato Leg. 6, p. 758, A : Δεῖ δὴ δι' ἡμέρας τε εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτὸς συνάπτειν πρὸς ἡμέραν ἄρχοντας ἄρχουσι, Succedere. Epist. 8, p. 353, D : Καὶ πέρας οὐδὲν ποτε τελεῖται, ξυνάπτει δὲ ἀεὶ παλαιὰ τελευτὴ δοκοῦσα ἀρχῇ φυομένη νέᾳ. Improprie etiam Aristot. Eth. Nic. 8, 5 fin. : Οὐ πάνυ δ' αὗται συνάπτουσιν (αἱ φιλίαι), οὐδὲ γίγνονται οἱ αὐτοὶ φίλοι διὰ τὸ χρήσιμον καὶ διὰ τὸ ἡδύ. De Polybio Schweigh. in Lex. : « Εἰς καιρὸν τοῦτον συνῆψαν, Advenerunt, 3, 19, 2. Συνάπτειν τοῖς ἄκροις, Ad summitates montium pervenire, pertingere, 3, 93, 5 ; τοῖς τόποις 5, 41, 7 ; συνάψαι τοῖς πολεμίοις, Consequi, Attingere, 3, 83, 6 ; τοῖς ἱππεῦσι, 3, 53, 6 ; συνῆψαν τοῖς αὐτῶν ἱππεῦσι, 5, 14, 5. Γεωλόφοι συνάπτοντες τῷ ποταμῷ, 3, 67, 9. De tempore, τῶν μακρῶν τούτων συναπτόντων τοῖς ὑφ' ἡμῶν ἱστορεῖσθαι μέλλουσι, 2, 71, 2 ; 6, 58, 1. Ὧι (bello) συνάπτειν τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν πραχθέντα, 1, 13, 3. Cum præp. συνάπτειν πρός τινα, Propius accedere, 3, 84, 1 ; πρὸς τὴν παρεμβολὴν 3, 53, 10. Οἱ ἀπὸ τῆς οὐραγίας ἀσφαλῶς συνῆψαν πρὸς τὸ στρατό-

πεδίον, 5, 14, 7. Οὗ συνάπτει τὰ Γαλατικὰ πεδία πρὸς τὴν ἄλλην Ἰταλίαν, 3, 86, 2. Ὄρος συνάπτον πρὸς τὰ Δρέπανα 1, 55, 7. » V. quæ continuo sequuntur. Dionys. A. R. 3, 40 med.: Εὐρύνεται (fluvius) τῇ θαλάττῃ συνάπτων· 68 med.: Συνάπτουσιν ἀλλήλαις (sedes in Circo). Diodor. 3, 38: Τὰ περὶ τὴν ταύταις (Æthiopiæ et Troglodyt.) συνάπτουσαν· 15, 91: Καταλαβὼν αὐτοὺς ἤδη συνάπτοντας τοῖς πολεμίοις. Accusativo Jesai. 15, 8: Συνῆψε γὰρ ἡ βοὴ τὸ ὅριον τῆς Μωαβίτιδος. Aliter Sirac. 35, 16: Δέησις αὐτοῦ ἕως τῶν νεφελῶν συνάψει· Jos. 17, 10: Συνάψουσιν ἐπὶ βορρᾶν. De hac signif. Strabo 1, p. 56: Τὸ δὴ τεναγίζειν τὸν λεχθέντα τόπον συνάπτοντα τῷ τῆς Ἐρυθρᾶς κόλπῳ ἀμφίβολόν ἐστιν, ἐπειδὴ τὸ συνάπτειν σημαίνει καὶ τὸ σύνεγγυς καὶ τὸ ψαύειν.] Sed et cum accus. ὅρκους redditur hoc eod. verbo nam συνάπτειν ὅρκους interpr. Jurejurando coire. [Eur. Phœn. 1241: Ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμενεῖν. Ps.-Eur. Iph. A. 58. ‖ De referendis sermonibus Soph. El. 21: Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον λόγοισιν. Eur. Phœn. 702: Ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών· Suppl. 566: Βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; Aristoph. Lys. 468: Τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις συνάπτεις;]

‖ Συνάπτω, Convenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud., afferens ex Aristot. Metaph. 7 [init.]: Τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Comm. p. 615. Καὶ εἴ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπορίαν ταύτην, Theophr. C. Pl. 4, [12, 2], Si quid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. *Qui y attouche*, i. e. Eam attingit. [Ib. 6, 1, 2: Εἰ μὴ ἄρα καὶ ταῦτα συνάπτει πως εἰς τὰς δυνάμεις κἀκείνων λέγεται χάριν, Pertinent ad.]

‖ Συνάπτω, Appropinquo, Advento, Appeto. Polyb. 5, [66, 2; 2, 54, 13]: Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. [Sic συνάψαντος τοῦ χρόνου τῶν ἀρχαιρεσιῶν, 2, 2, 8; τοῦ καιροῦ 6, 36, 1; τῆς ὥρας 10, 40, 12. Διὰ τὸ συνάπτειν τὴν τῆς Πλειάδος δύσιν, 3, 54, 1.] Et [5, 66, 4: Τοὺς πρέσβεις ἐξέπεμψε, παραγγείλας διασαφεῖν αὐτῷ τὰ δόξαντα ... καὶ] συνάπτειν ἐς Σελεύκειαν. Vide Bud. Comm. p. 614. [V. de usu Polybii paullo ante. Etiam Urgeo, de tempore dictum. Pind. Pyth. 4, 247: Ὥρα γὰρ συνάπτει, Hora enim urget: schol., καιρὸς γάρ με ἐπείγει. Brunck.]

‖ Συνάπτομαι pass. Colligor, Connector, Conjungor. [Xen. Œc. 5, 3: Ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ. Plato Soph. p. 245, E: Συνάπτεται ἕτερον ἐξ ἄλλου· 253, D: Μίαν (ἰδέαν) δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἑνὶ ξυνημμένην· Phæd. p. 60, B: Ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένω δύ' ὄντε· Tim. p. 70, E: Καὶ κατέδησαν δὴ τὸ τοιοῦτον ἐνταῦθα ὡς θρέμμα ἄγριον, τρέφειν δὲ ξυνημμένον ἀναγκαῖον· 78, E: Ὁπόταν εἴσω καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον ἕπηται. Diod. 5, 7 med.: Ἰσονόμους τοῖς ἐπ' ἀμφότερα στομίοις συνημμένους. Improprie rursus Epiphan. vol. 2, p. 18, C: Σεκουνδιανοί, οἷς συνάπτεται Ἐπιφάνιος· et similiter D; 19, B. Nicolaus in Walz. Rhett. vol. 1, p. 325, 20: Κἂν γὰρ ὦσιν Ἕλληνες κἂν γενόμενοι τύχωσι βάρβαροι, πρὸς ἕνα κοινὸν συνάπτονται νόμον, τὸ πατέρας τιμᾶν, καὶ διεστηκότες οἷς πολιτεύονται, συνάπτονται δι' ὧν πατέρων παράγονται. L. D. Longus p. 98, 1: Συνῆπται φιλία. Hemst.] Unde et συνημμένος, Conjunctus, Connexus. Synes. Ep. 19: Ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ. [Pollux 6, 113: Τοὺς γείτονας ἐρεῖς ... συνημμένους.] Apud Gregor.: Λόγος πᾶσι συνημμένος, Ratio omnibus conjuncta et quasi inhærens. [Philosophi quid dicant συνημμένον (Gellius 16, 8, 9: « Quod Græci συνημμένον ἀξίωμα dicunt, alii nostrorum Adjunctum, alii Connexum dixerunt ») explicat Sextus Emp. Adv. math. 8, 109: Λαμβανέσθω δὲ ἐκ τούτων ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ καλούμενον συνημμένον. Τοῦτο τοίνυν συνέστηκεν ἐξ ἀξιώματος διαφορουμένου ἢ ἐξ ἀξιωμάτων διαφερόντων διὰ τοῦ εἰ ἢ εἴπερ συνδέσμου, οἷον ἐκ διαφορουμένου μὲν ἀξιώματος καὶ τοῦ εἰ συνδέσμου συνέστηκε τὸ τοιοῦτον συνημμένον, Εἰ ἡμέρα ἐστὶν, ἡμέρα ἐστιν· ἐκ διαφερόντων δὲ ἀξιωμάτων καὶ διὰ τοῦ εἴπερ συνδέσμου τὸ οὕτως ἔχον, Εἴπερ ἡμέρα ἐστι, φῶς ἐστι. Τῶν ἐν τῷ συνημμένῳ ἀξιωμάτων τὸ μετὰ τὸν εἰ ἢ τὸν εἴπερ σύνδεσμον τεταγμένον ἡγούμενόν τε καὶ πρῶτον καλεῖται, τὸ δὲ λῆγόν τε καὶ δεύτερον. Et ib. 111, de eo quod dicit ἀληθὲς vel ὑγιὲς, aliisque multis locis. Idem de eodem

A agens Adv. gramm. 309, p. 285, Callimachi citat epigr.: Κόρακες τεγέων ἔπι, Κοῖα συνῆπται, κρώζουσιν, ubi eadem dicitur signif. Conf. Wyttenb. ad Plutarch. Mor. p. 43, C, Creuzer. ad Proc. In Alcib. c. 86, Diog. L. 2, 135. Similia sunt apud eundem 7, 193, 194, 196, 198. Nicom. Introd. ar. 2, 21. De verbis sequentibus Dionys. De adm. vi Demosth. c. 14, p. 998, 8, post verba ejus quædam allata: Καὶ τὰ συναπτόμενα τούτοις. In musica, ut in Συναφὴ dicetur, Plutarch. Mor. p. 430, F: Ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἡρμοσμένον ἐν πέντε τετραχόρδων θέσεσιν ὁρᾶται τῶν ὑπάτων καὶ μέσων καὶ συνημμένων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων· et iisdem verbis p. 1029, A. Conf. 1137, C. Et passim ceteri Musici.] Ex Anthol. affertur, Ἄρνεσι γὰρ θήλεια συνάπτεται, pro Congruit: ex Aphthonio autem, Συνήφθην Λητοῖ, pro Congressus sum cum Latona, q. d. Commistus sum. [Epigr. in Aristotelem Anth. Pal. App. 321: Σμικρὸς, φαλακρὸς, τραυλὸς ὁ Σταγειρίτης, λάγνος, προγάστωρ, παλλακαῖς συνημμένος. Nonnus Dion. 2, 310: Ὀψιγάμῳ δὲ συναπτομένην Ἐφιάλτῃ
B Παλλάδα ληιδίην νυμφεύσομαι. Liban. vol. 4, p. 787, 10: Τῷ μὴ δεδιέναι ὅτι πρὸς γάμον ἡ παῖς καὶ ἑτέρῳ τινὶ συναφθείη· 1096, 11: Πρὸς γάμον ἠνάγκασας σπουδάζειν τὸν οὐκ εἰδότα συνάπτεσθαι, de eunucho. Ib. 1111, 4: Ἐξ ἀπάτης τῇ παιδὶ (Tyroni) Ποσειδῶν συναπτόμενος. Conf. p. 1137, 10, 17, 21; 1138, 3 sq. Ap. Theophil. Inst. 1, 10, 152, οἱ συναπτόμενοι, Qui nuptiis junguntur; Ῥωμαῖος Ῥωμαίᾳ συναπτόμενος 164; συνάπτεσθαι ἀλλήλοις πρὸς γάμον 169; πρόσωπα ἐκ γάμων ἡμῖν συνημμένα 162, Affines; συναπτόμενοι ἡμῖν ἐξ ἀρρενογονίας 159.] Apud Herodot. [7, 158]: Συνῆπτό μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, *Attacher une querelle*: pro quo dicitur *Attaquer*, ut paulo ante admonui. [Maccab. 1, 9, 13: Ἐγένετο ὁ πόλεμος συνημμένος ἀπὸ πρωΐθεν ἕως ἑσπέρας.] ‖ Συνάψασθαι med. itidem pro Contrahere; ut συνάψασθαι κῆδος Thuc. [2, 29: Εἰκὸς δὲ καὶ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Dio Cass. 41, 57 fin. Pollux 3, 46], Contrahere affini-
C tatem. Sic, [Οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι] συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, Lucian. [Herodot. c. 5. Diod. 13, 32 fin.: Ἐὰν τοὺς αἰχμαλώτους ἀφέντες φιλίαν συνάπτησθε. Contraria de re Demosth. p. 1018, 8: Οὗτος δ' ἐμοὶ μετὰ Μενεκλέους ἐπιβουλεύσας καὶ ἐξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος. Aliam locutionem ponit Pollux 8, 135: Συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι. Proprie Jungere ap. Joseph. A. J. 9, 7, 2 fin.: Καθωπλισμένους ἔστησεν ἐν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν συναψαμένους τὴν χεῖρα. ‖ Adjuvo, Opitulor. Æsch. Pers. 724: Γνώμης δέ πού τις δαιμόνων συνήψατο· 743: Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς συνάπτεται. Soph. ap. Plut. Timol. c. 36: Ὦ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; Eur. Hel. 1444: Ἕλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς συμφορὰς σπουδῇ σύναψαι. Dionys. A. R. 6, 25: Συνήπτοντο αὐτοῖς τοῦ κινδύνου Ἕρνικες· 10, 2 init.: Συνήπτετο τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς καὶ τὰ θεῖα δείματα προσγενόμενα. L. D. Αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, Suid. in Ἀμφιδρόμια. Hemst. Aliter Polyb. 15, 28, 8: Πρόδηλον εἶναι πᾶσι τὸν ὄλεθρον, ἐὰν μὴ συνάψωνται τοῦ καιροῦ, Occasionem pre-
D hendant. Nisi scrib. sit νῦν ἅψωνται, ut sequitur νῦν μάλιστα.]

[Συναπτῶς. V. Συναπτός.]

Συναπωθέω, Simul expello, Una repello. [Lucian. Tox. c. 19: Τῆς νεὼς ἐπικλυσθείσης καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος. Med. Georg. Nicomed. in Combefis. Auctar. Patr. novo vol. 1, p. 1026, C: Ἔδει τὸν ἀήθη ... κόσμον συναπωθεῖσθαι, ἀποπέμπειν. L. Dind.]

[Συνᾰρᾰρίσκω, Coagmento, Conjungo. Aor. primo Quintus 3, 100: Λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ ἀντιθέῳ Πηλῆι συνάρσαμεν. Aliam aoristi formam, aut, si quis pro perf. habere malit transitiva signif. posito, Apollonio Rh. restituendam dixi loco in Συναράσσω cit. De perf. neutra signif. posito HSt.:] Συνάρηρα, unde particip. συναρηρὼς, ap. Apoll. Arg. 2, [1112]: Θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata. [2, 497: Γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ, νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα. Hom. H. Apoll. 164: Οὕτω σφὶν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή. Manetho 3, 405: Ἄλλη γάρ θ' ἑτέρη

γενέθλη ἄρεσις συνάρηρεν. Nonnus Jo. c. 14, 37 : Οὔπω A πίστιν ἔχεις ὅτι σύζυγός εἰμι τοκῆος, καὶ γενέτης μεθέπει με μιῇ συναρηρότα μορφῇ.] Συναραρυῖα phalanx, ap. Lucian. [Zeux. c. 8] exp. συνηρμοσμένη.

Συνἄράσσω, [s. Συναράττω,] άξω, Collido, συγκρούω [Hesychio], Confringo, Bud. [Compulso, Gl. Per tmesin Hom. Il. M, 384, Od. M, 412 : Σὺν δ' ὀστέ' ἄραξεν, πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· Ψ, 673 : Σὺν δ' ὀστέ' ἀράξω· Od. I, 498 : Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα· E, 426 : Σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη. Eur. Herc. F. 1142 : Ἡ γὰρ συνήραξ' οἶκον ... ἐμόν; Dionys. A. R. 5, 15 : Συναράττουσι τοὺς ἵππους ἐξ ἐναντίας ἐλαύνοντες· 8, 59 init. : Συναράττοντες τοῖς λίθοις ἀποκτιννύουσιν.] Lucian. [V. H. 1, 30] : Οὐ μέντοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. [Anach. c. 1 : Τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. Joseph. B. J. 3, 9, 3 : Τὰς μὲν πρὸς ἀλλήλαις τῶν νεῶν αὐτόθι συνήραξε, τὰς δὲ πρὸς ταῖς πέτραις, ubi al. συνέρραξε. Dio Cass. 50, 32 : Τὰς κώπας συναράσσοντες. Tzetz. Hist. 9, 58 : Καὶ πόλεμον βαρύτατον ἐκείνοις συναράσσει· eademque phrasi Anna Comn. p. 210, B.] Sic in pass. [Herodot. 2, 60 : Ἐνθαῦτα μάχη ξύλοισι καρτερὴ γίνεται, κεφαλάς τε συναράσσονται· 7, 170 : Συναραχθέντων τῶν πλοίων. Lucian. V. H. 1, 41] : Πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, Invicem vel mutuo collidebantur et confringebantur. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 516, D : Χεῖρες ἀλλήλαις συναρασσόμεναι.] Arrian. Exp. 5, [20, 15] : Ἐποκειλάντων πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων, ubi Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendandum censet. [Plut. Mor. p. 503, E : Ὁρᾶτε τὸν πολὺν καὶ παμμιγῆ τοῦτον τὸν ἐνταῦθα συνηραγμένον καὶ κυκώμενον ὄχλον περὶ τὸ βῆμα.] Huc pertinet etiam συναρήρακται ap. Hesych. pro συγκέκοπται. Συναράττω est etiam Confligo, vel Confligor, Bud. Comm. Aristot. De mundo [c. 5, 11] : Συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. [Dio Cass. 73, 15 : Καὶ σφίσιν αὐτοῖς συναράξουσι.] Est autem hoc verbum, ut Bud. in Comm. annotat, τῶν διττολογουμένων : συναράσσω enim et συρράσσω reperitur. [Quæ etiam in libris sæpe confusa, ut Josephi l. supra cit., Diodor. 20, 51 med. || Συναράσσω est etiam συναρμόζω, ut in hoc Apollonii Rh. 3, 1317 : Μεσσηγὺ δ' ἀείρας χάλκεον ἱστοβοῆα θοῇ συνάρασσε κορώνῃ. Brunck. C Et 6, 613 : Εὖτέ μιν Ἄργος γόμφοισιν συνάρασσε. Scribendum esse συνάρηρε dixi in Γόμφος vol. 2, p. 707, A. V. quæ dicentur in simplici. L. Dind.]

[Συνἄραχνόω, ap. Hippocr. p. 662, 34 : Ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται, vertitur, Tenuibus veluti araneorum telis implicatur. Foes. p. 729 : « Sic quidem legunt exempll. Cornarius tamen ξυναραχνιοῦται mihi legisse videtur, quod sit ἀραχνιοῦν Galeno λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσματα διαπλέκειν. Sed certe vitium subesse videtur, ac mihi arridet Vatic. membranarum lectio ξυναρθμοῦται, » quod v.]

Συναρέσκει, impersonaliter, [Complacet, Gl.] Complacitum est, ut Terent. et Plaut. loquuntur. Demosth. [p. 404, 12] : Καὶ συνήρεσκε ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον αὐτῷ, i. e. Bud. interpr. Et jam mihi complacita sunt. Xen. [Hell. 2, 3, 42] : Οὐδέ γε τὸ φρουροὺς μισθώσασθαι, συνήρεσκέ μοι. [Epiphan. vol. 1, p. 363, D. Hesych. v. Ἐπιανδάνει. Aoristo Menander p. 311, 22 Nieb. : Ξυνήρεσε Τιβερίῳ. « Libanius vol. 4, p. 96, 17. » Boiss. Aristeas De LXX intt. p. 124 ed. Hav. Fut. Cosmas D Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 98, A : Ξυναρέσουσιν αὐτοῖς. || De persona, ut Συνευδοκέω, Probo, inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 499, 8 : Ἃ ἔδωκας ἄχρι λόγου συναρέσκων. || Transitive Apoll. Rh. 3, 901 : Εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν (ubi liber unus συναρέσσεται ἥδε μενοινή)· 4, 373 : Καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν. Medio 3, 1100 : Αἴθε γὰρ ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως ἀμφ' αὐτῆς, ὧς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη. Præs. « Nicom. Harm. p. 36, A : Ὧι δὴ καὶ ὁ Πτολεμαῖος συναρέσκεται. » Wakef. Sextus Adv. mathem. 10, 60 : Οἱ μὴ συναρεσκόμενοι τῷ εἶναί τινα ἀμερῆ. Oribas. p. 137 init. Mai. : Τούτῳ ἐγὼ τῷ καταρτισμῷ οὐ συναρέσκομαι. L. Dindorf.]

Συναρήγω, ξω, Simul auxilior. At in VV. LL. simpl. Auxilior. [Sic anon. in Crameri An. Paris. vol. 4, p. 382, 33 : Συναρήξατε προθύμως. Nicetas Chon. Ann. p. 5, D : Συναρηγούσης αὐτῆς· 6, p. 105, B. Theodor. Prodr. p. 86 fin. Tzetz. Exeg. Il. p. 84, 16. L. Dind.]

[Συνάρηρα. V. Συναραρίσκω.]

A [Συναρθμέω, Congruo, Assentior. Apoll. Rh. 4, 418 : Εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι οἴοθεν οἷον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσι.]

[Συνάρθμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἄρθμιος, Conjunctus, Concors, Amicus. Oppian. Hal. 5, 423 : Τὸ καὶ φιλότητι γενέθλης κέχρηνται, μέγα δ' εἰσὶ συνάρθμιοι ἀλλήλοισιν.]

[Συναρθμόω. Συναρθμοῦται, συναρμόζεται, quod est Coaptatur, Conjungitur, Cohæret, exponit Galen. in Exeg. apud Hippocratem. Idem etiam Erotianus, et συνενοῦται, quod est, Unitur, Jungitur : additque, ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ εὔνοια καὶ ἡ φιλία, quod per amicitiam fiat voluntatum conjunctio atque unio. Quod testatur Callimachi testimonio, Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέρους καὶ φιλίαν ἔταμον. At quædam Erotiani exempll. συναριθμοῦται et ἀριθμὸς legunt, ut et Galeni quædam συναρθροῦται. Quod facit ut mihi vero sit simile ap. Hipp. alicubi συναρθμοῦται pro συναρθροῦται veteres legisse. Foes. Qui non meminerat eorum quæ v. in Συναραχνόω.]

Σύναρθρος, ὁ, ἡ, Articulo copulatus. Apud Hesych. B vox est grammatica μετὰ ἄρθρου [τοῦ] προηγουμένου τῶν ὀνομάτων. [Idem (s. Apollon. Lex. Hom. p. 324) : Ἧ ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικὸν δοτικῆς πτώσεως σημαντικὸν ἢ καὶ ἀντωνυμίαν σύναρθρον τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἑῇ· iterumque in proxima ante hanc gl. Ἧ. Ammon. De diff. p. 49 : Τὸ δὲ ἐμοῖο σύναρθρον, Τοῦ ἐμοῖο παιδός· 129 : Ἡ δὲ σεῖο οὐ σύναρθρος. Schol. Hom. Il. T, 105. Schæf. Apollon. De constr. p. 60, 3 : Τὰς καλουμένας συνάρθρους ἀντωνυμίας· et alibi sæpe. Cram. An. vol. 1, p. 48, 30 ; 192, 20. Galen. vol. 12, p. 60 : Βιαίως (l. βίαιος) δὲ ἡ ἐξήγησις αὕτη κατὰ τὸ καλούμενον σύναρθρον εἶδος τῆς ἑρμηνείας. || Adv. Συνάρθρως. Allat. Gr. Orthod. vol. 2, p. 775, D. L. Dind.]

Συναρθρόω, ώσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1. [Hippocr. Mochl. init. : Ἄρθρα ... ἄλλα ἀλλοίως συνηρθρωμένα. Galen. vol. 4, p. 169 : Αἱ συναρθρούμεναι πρὸς αὐτὸ πλευραί· ib. : Ἀμφοτέρας συναρθροῦσθαι· 170 : Τὸ ἄνω πέρας τοῦ στέρνου τῇ πρώτῃ ἀεὶ συναρθροῦται πλευρᾷ· et in seqq. L. D. Theodoret. vol. 4, p. 37. Wakef. Cum articulo conjungo, ut C Σύναρθρος, Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 49, 3 : Συναρθροῦμεν, οἷον τοῦ λεοντομάχου, et ib. 6. L. Dind.]

[Συνάρθρως. V. Σύναρθρος.]

Συνάρθρωσις, εως, ἡ, Compages ossium, Camer. Συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, ut Cic. vocat.

|| Συνάρθρωσις, inquit Gorr., est Compositio κατ' ἄρθρον ossium, quæ nec valide nec manifesto, sed obscure et difficulter moventur. Cujus species tres sunt, ῥαφή, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo ante scribit σύμφυσιν et συνάρθρωσιν ap. Hippocr. idem esse. [Συνάρθρωσις, Coarticulatio, est naturalis ossium junctura Hippocrati, quæ obscurum aut nullum aliquando motum habent : ut διάρθρωσις eorum ossium naturalis junctura, quæ evidentem habent motum, ut scribit Galenus Comm. in lib. 2 De art. p. 600, 52. Foes. Hippocr. Mochl. p. 842, B, τῶν σπονδύλων. Galen. vol. 4, p. 10 : Διαφοραὶ δὲ τοῦ μὲν ἄρθρου δύο εἰσί, διάρθρωσίς τε καὶ συνάρθρωσις· ἀλλήλων δὲ διαλλάττουσι τῷ τῆς κινήσεως ποσῷ· ἡ μὲν γὰρ διάρθρωσις ὀστῶν ἐστι σύνταξις D ἐναργῆ τὴν πρὸς ἄλληλα κίνησιν ἐχόντων, ἡ δὲ σ. ὀστῶν μὲν καὶ αὐτὴ σύνθεσίς ἐστιν, οὐ μὴν ἐναργῆ γε κίνησιν οὐδὲ μεγάλην, ἀλλ' ἀμυδράν τε καὶ δυσφώρατον ἐχόντων, et in seqq. et p. 169, 170. Aret. p. 37, 9 ; Melet. Cram. An. vol. 3, p. 130, 22. L. Dind.]

[Συναρία, συνοδία ἀλλόφυλος Hesychio. Soping. συγκυρία.]

[Συνἄριθμέω, Annumero, Connumero, Gl. Isæus p. 52, 26 : Συγχωρούντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογένης. Seager. Vita Euthymii Monum. Coteler. vol. 2, p. 245. Boiss. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 704, A ; Zonaras Annal. vol. 1, p. 31, B. Schol. Eur. Hec. 1183. Ap. Theodor. Bals. Cotel. Mon. vol. 3, p. 479, C : Συναριθμοῖ καὶ ἐξισοῖ ἑαυτόν, leg. συναριθμεῖ. || Pass. Plat. Phil. p. 23, D : Ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς κατ' εἴδη διιστὰς καὶ συναριθμούμενος. Aristot. Eth. Nic. 1, 5 fin. ; 2, 3 med. : Ταῦτα πρὸς μὲν τὸ τὰς ἄλλας τέχνας ἔχειν οὐ συναριθμεῖται. Plut. Mor. p. 1018, F, cum dat., et cum præp. Brut. c. 29 : Ἐν Βρούτοις καὶ Κασσίοις συνα-

ριθμεῖσθαι δυνάμενος. Themist. Or. 16, p. 203, D : Τούτῳ τῷ μέτρῳ συναριθμήσεται τοὔνομα τοῦ σοῦ στρατηγοῦ. Pro quo Jo. Chrys. ab Seagero cit. Hom. 154, vol. 5, p. 931 : Κατ' ἀριθμὸν ψυχῶν ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμηθήσεται εἰς πρόβατον. || Medio Æschines p. 41, 22 : Ὡς δ' ἦμεν ἐν Μακεδονίᾳ, ... ἀνεγνώσθη μὲν τὸ ψήφισμα καθ' ὃ ἐπρεσβεύσαμεν, καὶ τὰ προστεταγμένα ἡμῖν πρὸς τῷ τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν συνηριθμούμεθα· 45, 19 : Καὶ λογισμόν τινα ἡμερῶν συνηριθμεῖτο πρὸς ὑμᾶς, ἐν αἷς ἐγὼ κτλ.]

[Συναρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio. Athen. 11, p. 490, C : Τὴν τῶν ἄλλων ἄστρων συναρίθμησιν. Scott. Annumeratio, ap. Phot. Bibl. p. 193, 11 : Ἡ τούτων τῷ πατρὶ συναρίθμησις. Altera signif. Theodor. Stud. p. 211, B : Συναριθμήσεως τῶν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀναπαυομένων βρεφῶν ἁγίων. Greg. Nyss. vol. 3, p. 451, D : Τῆς σ. τῶν πρωτοτόκων, iterumque ib., Computationis, ut ap. Georg. Sync. p. 234, D ; 236, A. Theolog. arithm. p. 37 med. : Ἡ σ. τοῦ κόσμου ὀνόματος ἑξακόσιά ἐστιν. L. Dind.]

[Συναριθμητέος, α, ον, Annumerandus. Plotin. vol. 1, p. 66, 4 : Οὐδὲ συναριθμητέα τῷ τέλει. L. Dind.]

[Συναρίθμιος, ὁ, i. q. sequens. Præf. ad Ps.-Aristot. De plant. p. 814, 31 : Ταῖς λοιπαῖς Ἀριστοτελικαῖς δέλτοις συναρίθμιον. Epiphan. vol. 1, p. 70, A : Τοῦτον συναρίθμιον ἀγγέλοις τάττων. Eust. Opusc. p. 359, 55 : Συναρίθμιον τοῖς ὑπὸ σέ. Cyrill. Vit. Sabæ in Cotel. Mon. vol. 3, p. 223, B : Τῇ αὐτόθι συνοδίᾳ συναρίθμιος γεγονώς. Niceph. Greg. Hist. Byz. 10, 3, p. 296, E. Theodor. Stud. p. 99, C. L. Dind.]

Συνάριθμος, ὁ, ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem numero continetur et eum auget. [Ps.-Simonid. Anth. Pal. 7, 431, 1 : Οἵδε τριηκόσιοι ... τοῖς συναρίθμοις Ἰναχίδαις (item trecentis) μαρνάμενοι.] Citatur ex Phalar. [Epist. 95 : Ἵνα μὴ καὶ σὺ συνάριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γεννηθέντων (ἐνεθέντων Lobeck.) γένῃ. L. D. Symeon Sethi Ichnel. p. 4. Boiss.] Συνήριθμος, Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 7, 389, 3 : Τέσσαρας, οὓς Ἀΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ. « Quattuor dies quattuor filiis attulerunt mortem. » Jacobs.]

Συναριστάω, Simul prandeo. [Aristoph. Av. 1486 : Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι ξυναριστῶσι. Æschines p. 7, 1 : Ἐν συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα. Lucian. Asin. c. 50 : Τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν· et alii recentiorum.] Est autem Menandri fabula, inscripta Συναριστῶσαι, ap. Polluc. [qui 6, 101 ponit etiam συνηρίστησα], Athen. [et alios. || Forma novitia Jo. Malalas p. 356, 1 : Συναριστοῦντα αὐτοῖς.]

[Συναριστεύω, Simul cum alio præmium reporto, excello. Eur. Tro. 801 : Ἔβας τῷ τοξοφόρῳ συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνας γόνῳ. Maxim. Tyr. Diss. 25, 4 med. Theodoret. H. E. 4, 30, p. 187, 44 : Συνηρίστευεν αὐτοῖς καὶ Πέτρος. L. Dind.]

Συνάριστος, ὁ, ἡ, Compransor, Qui simul prandet, Xen. [Scripturæ vitium pro ἀνάριστος ap. Polluc. 6, 101, hoc e Xen. citantem. Lucian. tamen Asin. c. 21 : Δεδιὼς ἐμὲ τὸν συνάριστον. ā]

[Συναρκέομαι, Sufficio, Satisfacio. Cum dat., Theophr. Char. 3 : Ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν διαγινώσκουσιν, Cum iis durare, Pati, Ferre, Acquiescere. Seager.]

[Συναρμογή, ἡ, Apta compositio, Concinnitas. Tim. Locr. p. 95, B : Τὰ καττὰν ἀρίσταν ἀναλογίαν συντεθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ οὔτε κρατεῖ ἀλλάλων ἐκ μέρεος οὔτε κρατέεται, ὡς τὰ μὲν αὔξαν, τὰ δὲ φθίσιν λαμβάνεν, μένει δ' ἐν συναρμογᾷ ἀδιαλύτῳ κατὰ λόγον ἄριστον. Theo Smyrn. Mathem. p. 15, B : Οἱ Πυθαγορικοὶ ... τὴν μουσικήν φασιν ἐναντίων συναρμογήν· 16, B. Porphyr. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 112 : Συνέπειά ἐστιν ἡ σ. τῶν λέξεων. Plut. Mor. p. 1007, D : Ἀναγκαίαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχων συμπλοκὴν καὶ συναρμογὴν ὁ χρόνος· Æmil. c. 32 : Τὴν θέσιν (armorum in triumpho ductorum) ἐκ τέχνης καὶ συναρμογῆς. Diotogenes Stob. Fl. vol. 2, p. 316 : Εἰδότα (regem) διότι τῶ πλάτεος, ᾧ δέδωκεν ὁ θεὸς αὐτῷ τὰν ἡγεμονίαν, ἁ συναρμογὰ ποτ' αὐτὸν ὀφείλει συναρμοσθῆμεν. Improprie etiam Ptolem. Tetrab. 3, p. 111 : Ὁ περὶ συνεπιπλοκῶν καὶ συναρμογῶν φίλων (λόγος). De conjunctione siderum id. p. 69, 70. Et ossium Oribas. p. 96 fin. ed. Mai. : Οὗτος ὁ ἐπίδεσμος εὔθετεῖ πρὸς τὴν τῶν διεσταμένων ὀστέων συναρμογήν. L. D.]

Συναρμόζω, vel [Attice] Συναρμόττω, q. d. Coapto, Coagmento, Concinno, [Compingo, Compaginio, Augmento, huic add. Gl.] Apte compono : ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. Comm. 1, [4, 8] pass. : Τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. [Id. Ven. 5, 31 : Ἔστιν οὖν ἀδύνατον μὴ οὐκ εἶναι ἐκ τοιούτων συνηρμοσμένον (σῶμα) ἰσχυρόν· Conv. 3, 1 : Συνηρμοσμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν. Improprie Apolog. 16 : Δικαιότερον δὲ τίνα ἂν εἰκότως νομίσαιτε τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου; Plato Tim. p. 54, C : Γίγνεται ἐκ τῶν τριγώνων γένη δ', γ' μὲν ἐξ ἑνὸς τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίσους ἔχοντος, τὸ δὲ τέταρτον ἓν μόνον ἐκ τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου ξυναρμοσθέν· 56, C : Αὐτῆς τὰ μέρη πάλιν ξυναρμοσθέντα αὐτὰ αὑτοῖς· 81, D : Ἐπειδὰν οἱ ξυναρμοσθέντες μηκέτι ἀντέχωσι δεσμοὶ τῷ πόνῳ διεσταμένοι· 56, C : Ξυνηρμόσθαι ταῦτα ἀνὰ λόγον· Reip. 3, p. 411, E : Ὅπως ἂν ἀλλήλοιν ξυναρμοσθῆτον. Ps.-Demosth. p. 154, 16 : Εὑρίσκω τῷ Φιλίππῳ καὶ τὰ τῆς ἰδίας ἀρχῆς οὐ συνηρμοσμένα καλῶς οὐδ' οἰκείως. Lysias ap. Suid. v. Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα cit. : Ὤμην ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι. Polyb. 1, 26, 16 : Συναρμοσθέντων πάντων κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τὸ ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τάξεως ἔμβολον. Plut. Æmil. c. 4 fin. : Εἰρήνῃ καὶ πίστει συνηρμοσμένην ἀπολιπὼν τὴν ἐπαρχίαν. Conf. Diotog. in Συναρμογή cit. || Med. Plato Tim. p. 53, E : Τὰ διαφέροντα κάλλει σωμάτων δ' γένη συναρμόσασθαι· Polit. p. 309, C : Τὸ τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος θείῳ ξυναρμοσαμένη δεσμῷ· Tim. Locr. p. 99, A : Δυσὶ δὴ μέσοις δύο ἄκρα ξυναρμόξατο. Eratosth. Catast. c. 24 : Κατέβαλε (—έλαβε Heyn.) δὲ αὐτὴν (lyram) Ἀπόλλων καὶ συναρμοσάμενος ᾠδὴν Ὀρφεῖ δέδωκεν. Ubi ᾠδὴν delet Heynius. Diotogenes ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 316 : Ὅθεν ὡς λύραν καὶ πόλιν εὐνομουμέναν δεῖ συναρμόσασθαι βασιλέα. De conjugio Callicratidas ib. vol. 3, p. 182 : Οὕτως οὖν δεῖ καὶ γάμον συναρμόζεσθαι ποτὶ τὸν ἴδιον τόνον τᾶς ψυχᾶς· anon. in Boiss. An. vol. 4, p. 448, 19 : Ὡς τῷ καλλίστῳ τῶν ἀνδρῶν ... οὐκ ἦν μὴ συναρμόσασθαι τὴν γυναικῶν καλλίστην τὸν τὰ καλὰ συνάπτοντα. Euagr. Hist. eccl. 1, 1, p. 250, 22 : Ἤδη τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τὸν πρόσφατον ἀποθεμένης ῥύπον ... τῷ τε ἐραστῇ νυμφίῳ συναρμοζομένης.] Plut. Solone [c. 15], Συναρμόσασθαι πρὸς [τὸ] ἄριστον τὴν πόλιν. [Comp. Lyc. et Numæ fine : Σοφίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ πάντας (τοὺς ἀρίστους) καλῶς συναγαγόμενον καὶ συναρμόσαντα. Signif. neutra Se accommodandi cum dat. Max. Tyr. Diss. 7, 2, vol. 1, p. 104 : Ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος ξυναρμοζόμενος τοῖς πάθεσι. Diog. L. 4, 37 : Ἅπαντι συναρμόσασθαι καιρῷ. Socrates ap. Stob. Fl. 4, 60 : Οὔθ' οἱ ἄμουσοι τοῖς ὀργάνοις οὔθ' οἱ ἀπαίδευτοι ταῖς ἀτυχίαις δύνανται συναρμόσασθαι. Phot. Bibl. p. 282, 42 : Παραινεῖ ... τῇ ἑνότητι τῆς ἐκκλησίας συναρμόζεσθαι.] Ex Eur. autem [Iph. T. 1167] affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, Conjunxit [clausit] oculos. [Id. Phœn. 1451 : Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερί, Claude palpebras moribundi. Epigr. Anth. Pal. 9, 362, 9 : Ἡ δέ σε (Arethusa Alpheum) κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβοῦσα χείλεα μὲν στομάτεσσι συνήρμοσεν. Pind. Nem. 10, 12 : Πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ. Æsch. Eum. 494 : Νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων, εἰ κρατήσει δίκα τε καὶ βλάβα τοῦδε ματροκτόνου· πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς. Eur. Hel. 233 : Ὀλόμενον σκάφος συναρμόσας ὁ Πριαμίδας· Tro. 11 : Ἐγκύμον' ἵππον ξυναρμόσας, et de eodem equo Trojano Tryphiod. 80 : Νῶτα δ' ὁμοῦ λαγόνεσσι συνήρμοσε καὶ ῥάχιν ὑγρήν. Plato Tim. p. 32, B : Τὰ δὲ στερεὰ μία μὲν οὐδέποτε, δύο δὲ ἀεὶ μεσότητες συναρμόττουσι· 35, B : Τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταὐτὸν ξυναρμόττων βίᾳ· Leg. 1, p. 628, A : Ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων· Reip. 7, p. 519, A : Συναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ· Crat. p. 414, B : Συναρμόσας ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἅλλεσθαι τοὔνομα (θάλλειν)· Polit. p. 269, C : Ζῷον ὂν καὶ φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς· Reip. 4, p. 443, D : Συναρμόσαντα τρία ὄντα, ὥσπερ ὅρους τρεῖς ἁρμονίας ἀτεχνῶς. Isocr. p. 312, C : Τοσαύτας ἰδέας καὶ τοσοῦτον ἀλλήλων ἀφεστώσας συναρμόσαι καὶ συναγαγεῖν. Dionys. A. R. 2, 24 med. : Ἄνδρα συναρμόσαντες εἰς γυναῖκα μίαν. De verbis id. De comp. vv. p. 51, 10 : Καὶ ταύτας (periodos) χρὴ τάς τε προηγουμένας καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν· De adm. vi Dem. 40, p.

1075, 13 : Οὐδ' ἀπερισκέπτως συναρμόττειν θάτερα τοῖς ἑτέροις. Longin. De subl. 39, 3; 40, 3. Pollux 7, 119, λίθους· conf. 124.] ‖Συναρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Quadro. Xen. [Comm. 2, 6, 20] : Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. [Ib. 24 : Ἄδικοί τι καὶ πονηροὶ ἂν εἶεν καὶ ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι· et 25. Cyrop. 8, 4, 21 : Τῷ εὖ δεδειπνηκότι ἀδειπνος ἂν συναρμόζοι; 19 : Ὁποῖος ἂν γάμος ἑκάστῳ συναρμόσειε· et ib.: Ποίαν τινά μοι γυναῖκα οἴει συναρμόσειν κάλλιστα; 7, 5, 60 : Τοὺς ἔχοντας γυναῖκας συναρμοζούσας.] Συναρμόττουσι ap. Plat. Timæo [p. 32, B], Cic. vertit Copulantur. [Qui in l. Plat. paullo ante citato constr. act. in passivam convertit. Aristot. Metaphys. 1, p. 18, 5 : Εἰς τὴν νῦν σκέψιν οὐδαμῶς συναρμόττει ὁ λόγος. L. D. Marc. Anton. 4, 18 : Πᾶν μοι συναρμόζει, ὅ σοι εὐάρμοστον. Gataker.]

[Συναρμολογέω.] Συναρμολογῶ, pro cod., quod etiam exp. Congruente proportionum ratione construo. [Compagino, Compingo, Gl.; et Συναρμολογούμενον, Compaginem. Greg. Nyss. vol. 2, p. 16, A : Συναρμολογῶν καὶ συμβιβάζων τοὺς πάντας εἰς ἃ πέφυκεν ἕκαστος. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 656, D : Συνάγεις μοι τὰ ὀστᾶ καὶ συναρμολογεῖς τὴν διάλυσιν. Eust. Opusc. p. 184, 48 : Συναρμολογείτω θείαν οἰκοδομήν.] Ad Ephes. 2, 21 : Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Et 4, 16 : Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον κτλ., utrobique pro Congruenter coagmentato. [Unde Greg. Nyss. vol. 1, p. 587, A; 664, A; 2, p. 15, D; 3, p. 299, A; Epiphan. vol. 1, p. 413, B. Eust. Opusc. p. 62, 71 : Ὡς μέρη καὶ μέλη θεοῦ ὄντας, εἰς μίαν συναρμολογούμενα συμφυΐαν τε καὶ συνάφειαν. Petrus Cotel. Mon. vol. 2, p. 115, A : Δι' ὀρθοδόξου καὶ μιᾶς πίστεως συναρμολογούμεναι. L. Dind.]

[Συναρμονιάω, Coapto. Schol. Aristoph. Eq. 461 : Γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες οἱ συνείροντες καὶ συναρμονιῶντες καὶ συνέχοντες.]

[Σύναρμος, ὁ, ἡ, Congruus, Coaptatus. Philo Belop. p. 64, B : Ἐργασθέντες δὲ (οἱ μεσοστάται) σύναρμοι συντίθενται. Idem De sept. mirac. c. 2 : Σύναρμον καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον, ὥστε δοκεῖν ὅλου τοῦ κατασκευάσματος μίαν εἶναι πέτρας συμφυΐαν.]

[Συνάρμοσις, εως, ἡ, Compaginatus, Gl. Porphyr. In Ptolem. Harmon. p. 264, D : Τὸ δ' ἐμμελὲς ὅτι σύναψιν καὶ συνάρμοσιν σημαίνειν βούλεται, καὶ τοῦτο γνώριμον, Concinuitatem. L. D. Nov. Const. L. Imp.]

[Συναρμοστέον, Accommodandum, Aptandum. Plato Tim. p. 18, C : Ὡς τὰς φύσεις ταῖς ἀνδράσι παραπλησίως εἴη ξυναρμοστέον. Iambl. In Nicom. p. 151, A. L. Dind. Schol. ad Pind. Ol. 9, 85 Heyn. Boiss.]

Συναρμοστής, ὁ, Coagmentator, Concinnator. [Lucian. Somn. c. 2 : Λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστήν.] Ex Greg. Naz. autem affertur pro Conciliator, Ἐγὼ τούτου συναρμοστής, ἐγὼ νυμφοστόλος. [Theo Smyrn. Math. p. 15, B : Καὶ γὰρ ὁ θεὸς συναρμοστὴς τῶν διαφωνούντων καὶ τοῦτο μέγιστον ἔργον θεοῦ ... τὰ ἐχθρὰ φίλα ποιεῖν. Gretser. Opp. vol. 2, p. 73, D. L. Dind.] At ex Luciano Anachars. [c. 14] πολιτείας συναρμοστήν, Reip. moderatorem. Sed exp. etiam συναρμοστής, Simul præfectus, Collega illius magistratus, quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum hujus signif. non additur.

[Συναρμοστία, ἡ, Congruentia, Convenientia. Nov. Const. L. Imp. « Tzetzes ineditus : Πᾶσα συναρμοστία. » Boiss.]

[Συναρμοστικός, ἡ, όν, Coagmentativus, Copulativus, Concinnandi vim habens. Diotogenes Stob. Fl. vol. 2, p. 318 : Συναρμοστικὰ κοινωνίας πολιτικᾶς. L. D. Hermias In Plat. Phædr. p. 106. Iambl. Myst. 4, 12. Nov. Const. L. Imp.]

[Συναρμοττόντως, Congruenter, Apte. Plato Leg. 12, p. 967, E : Ὃς ἂν μὴ χρήσηται πρὸς τὰ τῶν ἠθῶν ἐπιτηδεύματα καὶ νόμιμα συναρμοττόντως.]

[Συναρνέομαι, Simul nego. Theodor. Stud. p. 137, E : Χριστὸν δυσειπεῖν καὶ συναρνεῖσθαι νόει. Pro quo συναργεῖσθαι perperam ap. Gretser. Opp. vol. 3, Man. tiss. p. 71, B. L. Dind.]

[Σύναρξις, εως, ἡ, Hesychio συνουσία καὶ τὰ ὅμοια. Idem : Συνάρξει, συμπράξει, βοηθήσει, συλλαβεῖ (sic), ἑνώσει, et Συμπράξει, βοηθήσει, συνάρξει, συλλαβεῖ.]

[Συναρπάγη, ἡ, Obreptio, Gl. Vox JCtorum in Basilicis. V. Cujacium ad Nov. 13. Ducang. Ephræm Syr. vol. 3, p. 484, D : Τὰ ἑκούσιά μου πταίσματα καὶ τὰ ἀκούσια τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ ἐκ συναρπαγῆς καὶ ἀπροσεξίας καὶ πολλῆς μου ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας. Male Int., Abstractione. Dicitur enim, ut infra Συναρπάζω, de eo qui falli se patitur. Euseb. Comm. in Esaiam p. 369, D, ed. Montefalc. : Τοὺς κατὰ συναρπαγὴν καὶ διαστροφὴν τῶν διδασκάλων ἠπατημένους, quum ap. Esaiam sit 3, 13 : Ἁρπαγὴ τοῦ πτωχοῦ ἐν τοῖς οἴκοις μου. L. D. Direptio, Rapina. Symmach. Ps. 34, 20 : Οὐ γὰρ εἰς εἰρήνην λαλοῦσιν, ἀλλὰ περὶ συναρπαγῆς ἐν τῇ γῇ λόγους δολίους λογίζονται. Can. Apost. 32. Athenag. De resurrect. p. 333, B : Κατὰ συναρπαγὴν καὶ κλοπήν.]

Συναρπάζω, [άσω, præter Ps.-Eur. Iph. A. 535, Lucian. D. deor. 1, 8 : Συναρπάσω αὐτήν,] Corripio [Gl. Æsch. Pers. 195 : Ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράττει καὶ ξυναρπάζει βίᾳ ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον. Soph. El. 1150 : Πάντα γὰρ ξυναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας· Aj. 840 : Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν· OEd. C. 819 : Παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα· Aj. 498 : Βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο. Eur. Hec. 1163 : Αἱ δὲ πολεμίων δίκην ξυναρπάσασαι τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας καὶ κῶλα· Or. 1493 : Ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν ξυνήρπασαν· Bacch. 443 : Βάκχας ἃς συνήρπασας· et 729.] Aristoph. [Lys. 437 : Οὐ ξυναρπάσει μέσην· Ran. 1344 : Τὸν ἀλεκτρυόνα μου συναρπάσασα φρούδη Γλύκη·] Nub. [775] : Ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. [Epigr. Anth. Pal. App. 259, 1 : Νύμφαι χρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο. Xen. Cyrop. 2, 4, 14 : Κατιδὼν τὸν λαγὼ συναρπάσας ἐξῆρε· H. Gr. 5, 1, 22 : Ἐμπόρους τέ τινας καὶ ναυκλήρους ξυναρπάσαντες· Comm. 1, 4, 8 : Νοῦν οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι; Lysias p. 163, 5 : Οὗτοι οἱ βίᾳ ἐκ τῆς ὁδοῦ συναρπάζοντες ἡμᾶς· et 444, 9, aliique quivis similiter. Æneas Tact. c. 4 fin. : Ὅσους δ' ἂν (l. δὴ) δύναιντο τῶν ἐπιφανεστάτων συναρπάζειν εἰς τὰ πλοῖα.] Apud Sophocl. Aj. [16] : Ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente, pro Statim mente percipere. Quæ signif. vereor ne falso in VV. LL. tribuatur verbo ἁρπάζω per se posito. [Simylus ap. Stob. Fl. 60, 4 : Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίγνεται τέχνης ἄτερ πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενὶ οὔτε πάλι τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη. Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων εἰς ταὐτὸν ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν εὐφυῆ, χρόνον, κριτὴν τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι. Wakef. Ubi alter cod. τριβήν. « Passivo Eunap. p. 58=478; 63=480; 67=483; act. p. 104=498. » Boiss. ‖ Improprie ap. Callim. Epigr. 31, 5 : Εὔξίθεός σε συνήρπασε· καὶ σὺ παρελθὼν τὸν καλὸν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέρους, de eo qui amore correptus contabesceret. Asclepiades Anthol. Pal. 5, 210, 1 : Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν. Prov. 6, 25 : Μηδὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν σῶν βλεφάρων. Apollon. De constr. p. 165, 9 : Τὸ γὰρ Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, συνήρπασται εἰς κτητικὴν σύνταξιν. Improprie etiam Ps.-Eur. Iph. A. 535 : Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω, ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις ξυναρπάσουσι καὶ κατασκάψουσι γῆν. Quod non defenditur loco Xen. Cyrop. 4, 2, 26 : Ὁ κρατῶν ἅμα πάντα συνήρπακε καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ χρήματα καὶ πᾶσαν τὴν χώραν. ‖ Quod ap. eundem Ps.-Eur. est ib. 528 : Οὔκουν δοκεῖ νιν (Ulixem) στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο, κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κἄτα ψεύδομαι Ἀρτέμιδι θύσειν· οἷς ξυναρπάσας στρατὸν σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους κόρην σφάξαι κελεύσει, ipsum quoque dignum grammatico Byzantino, cujus emblema esse illam Agamemnonis perorationem animadvertit G. Dindorfius. Sic Ulpian. ad Demosth. p. 379, D : Συναρπάζειν τοὺς ἀκούοντας· schol. Aristoph. Nub. 317 : Κροῦσιν δὲ τὸ ἀπατῆσαι καὶ παραλογίσασθαι τὸν ἀκούοντα, οἷον παρακρούσασθαι καὶ συναρπάσαι, quos ll. citavit Hemst., Valck. autem Longin. De subl. 16, 2 : Οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο (Demosth.). Pass. Nicolaus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 406, B med. : Πρὸς τὸ μὴ συναρπάζεσθαι τοὺς ἀναγινώσκοντας ὑπὸ τῆς πειθανάγκης. Quibus conf. quæ infra dicentur de signif. Fallendi s. Latendi, et quam Gl. ponunt Obripio (Obrepo), Obrepto, de qua in Συναρπαγή. Reitz. Gloss.

Theophil. : « Συναρπάζων ἄρχοντι, Subrepens, Obrepens, Basilic. in l. 29 D. ad L. Corn. de Falsis. Theophilus sine casu 4, 13, 325, 329, 337. Primo loco, ἡττήθην ἐγὼ αὐτὸς συναρπαγείς, Victus fui ipse circumventus. Altero, εἰ μὴ δυνηθῶ συναρπάσαι. Tertio, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἢ συναρπάζω καὶ νικῶ τὴν δίκην ἢ κτλ. » || « Συναρπάζω interdum accipitur pro Sumere aliquid pro concesso, quod tamen nondum concessum vel probatum est, vel quod vulgo dicitur petere principium. Ulpian. In Dem. Olynth. 1, p. 10 : Ὁ δὲ τοῦτο ὥσπερ ὁμολογούμενον συναρπάσας, et mox, Μηδέπω γὰρ συστήσας πότερον, συναρπάσας τοῦτο ὡς ὁμολογούμενον. Origen. Contra Cels. p. 26 ed. Cantab., et p. 90, 91 et 222. » Kuster. Similiter Harpocratio : Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν φησιν οὕτως « Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούεται. » Ἤτοι οὖν γραφικὸν ἁμάρτημά ἐστιν ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. Ubi Vales. confert Lucian. Jov. Trag. c. 38 : Αὐτό που τὸ ζητούμενον συναρπάζεις· Basil. Epist. 401, de Sophistis : Τῇ ἐρωτήσει τοῦ καθόλου τὸ πᾶν συναρπάζουσι, et Sext. Emp. Pyrrh. 1, 90 : Πρὶν ἄρξασθαι τῆς κρίσεως τὰ φαινόμενα συναρπάζουσιν· 2, 35 : Τὸ ζητούμενον συναρπασθήσεται· 57 : Τὸ ζητούμενον συναρπάσουσιν· et alibi sæpissime sic loquutum. Diversa vero signif. Abscondendi et pass. Latendi dicitur, quod idem confert ap. schol. Hermog. p. 402 : Συναρπάζεται τῷ δοκεῖν ἐκ τῆς διακοπῆς ὁ ποιητικὸς ῥυθμός· et ib. : Ὅταν τοῖς ὀνόμασι συναρπασθῇ τὰ κῶλα. Quibus Valck. addit Longin. fr. 3, 4 : Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει στίχον ἡρωικὸν πληρούμενον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. Lucian. De domo c. 16 : Λανθάνει ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν καὶ ἀμαυροῦται καὶ συναρπάζεται. Aristid. Quint. De mus. 2, p. 92 med. : Τὸν φθόγγον πρὶν ἐκφωνηθῆναι συναρπάζου.]

[Συναρπακτικῶς, Corripiendo. Didymus De Trinit. 2, 3. Routh.]

[Συναρρωστέω, Simul ægroto. Cyrill. Alex. In c. 1 Sophoniæ p. 585 : Εἰς τὴν τοῦ σώματος κεφαλὴν ἀλγήματος γεγονότος, συναισθάνεσθαί τε αὐτῇ καὶ συναρρωστεῖν ἀναγκαῖον τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν. Suicer.]

[Σύναρσις, εως, ἡ, Auxilium. Zonaras : Σύναρσις, βοήθεια, συγκρότησις, ut Suidas Συνδιαφέρειν interpr. συγκροτεῖν. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 19, D : Ἐκ τῶν γηΐνων ὀρόφων προφαινόμενοι καὶ πολλὴν ἐντεῦθεν τὴν σ. ἔχοντες· 7, p. 115, B. Ms. ap. Morell. Bibl. Ms. p. 277 : Θεοῦ συνάρσει. Eustath. Opusc. p. 54, 80 : Λογιστέον δὲ εἰς παρεκβάσεων (Pindari) σύναρσιν (nisi hic quidem Sequendi dicitur signif. aut scribendum συνάρτησιν, ut præcesserat τῆς παρεκβάσεως τῆς μὲν ἀπηρτημένης, τῆς δὲ κολλωμένης, et est p. 56, 59 : Χρώμενος ταῖς μὲν τῶν παρεκβάσεων οὐ κατά τινα ἐκφανεστάτην συνάρτησιν) καὶ τὰς τῶν φυλῶν μνήμας· 138, 4 : Συμμετρήσει τῷ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ φόβου καιρῷ καὶ τὴν σύναρσιν. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 795, 24 : Εὐλόγως λέγεται φωνήεντα ὡς μὴ χρῄζοντα συνάρσεως ἑτέρου τινὸς εἰς τὸ ἐκφωνηθῆναι, multique alii recentiorum. L. D. Pachymeres Declam. p. 54 : Ζητεῖν ἄλλην παρ' ἐκείνου τῇ πόλει σύναρσιν. Boiss.] Σύναρσις, ab Hesych. exp. συναφὴ et ἁρμονία. [Quibus in Συναρὶς interponitur φίλος (φιλότης Albert.).]

Συναρτάω, Appendo, Annecto. [Anna Comn. p. 106, A : Συναρτήσαντες τὰ μείζονα τῶν πλοίων. Photius : Συναρτήσαντες, συνάψαντες. Hesychius : Συναρτῶν, συνάπτων.] Pro qua signif. affertur in VV. LL. συναρτήσας γένος, ex Eur. Med. [564. Cognati συνηρτημένοι αὐτῷ, Epist. Socrat. p. 19, 1. Valck. Pollux 8, 151 : Συμφρονεῖν, συνηρτῆσθαι.] Et Συναρτῶμαι, Appendor, Annector, Connector; ut συνήρτηται τῇ φλεβί, Venæ connectitur, Aristot. De anim. 1, [c. 16 et sæpius ibid. Et 17 med. : Πρὸς τὴν ῥάχιν συνηρτημέναι. Eademque constr. Apollon. De constr. p. 12, 11 : Ποῖα ῥήματα πρὸς τὰς εὐθείας μόνον συναρτᾶται. Theophr. H. Pl. 4, 7, 5 : Τὸ ἐντὸς συνελίττεται καθάπερ συνηρτημένον πᾶσιν. Plutarch. Mor. p. 34, C : Λόγον κοινὸν οὐ χρὴ περιορᾶν ἑνὶ πράγματι συνηρτημένον· 745, B : Συνηρτῆσθαι πάσας καὶ συντετάχθαι.] Item συνηρτῆσθαι, Adhærere. [Thuc. 7, 70 : Ξυνετύγχανε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν δύο περὶ μίαν καὶ ἔστιν ᾗ καὶ πλείους ναῦς κατ' ἀνάγκην ξυνηρτῆσθαι. Plut. Mor. p. 752, B : Ἀνθρώπους ὥσπερ οἱ κύνες ἐκ μορίων συνηρτῆσθαι.] || Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. ex Plut. [Τὰ γενησόμενα τοῖς γιγνομένοις ἕπεται καὶ συνήρτηται] p. 734. [Id. Marcell. c. 24 : Μάρκελλον Ἀννίβᾳ συνηρτημένον κινεῖν· Num. c. 20 : Ἀεί τινι συνηρτημένης πολέμῳ τῆς ἡγεμονίας· Sertor. c. 12 : Ὀρειβατεῖν καὶ συνηρτῆσθαι διώξεσι καὶ φυγαῖς· Pomp. c. 51 : Δοκῶν πορρωτάτω τῆς Ῥώμης ἀπεῖναι καὶ συνηρτῆσθαι Βέλγαις καὶ Σουήβοις. Unde Eunap. Exc. p. 76, 19, de bello ipso : Συνηρτῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος, ut Niebuhrius scripsit pro συνηρῆσθαι. Improprie Aristot. Eth. Nic. 10, 8 : Συνηρτημέναι δ' αὗται (αἱ ἀρεταὶ) καὶ τοῖς πάθεσι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 6, A : Συνηρτημένην καὶ ἀκόλουθον θεωρίαν.]

Συνάρτησις, εως, ἡ, Connexio rerum et colligatio, quum una ab altera dependet. [Philo Belop. p. 95, A : Ἵνα μὴ αἱ συναρτήσεις τῶν σανίδων διακόπτωνται ὑπὸ τῶν βελῶν. L. D. Procul. In Alcib. p. 280, 7 : Διὰ τὴν σωμάτων συνάρτησιν. Creuzer.] Bud. ἀκολουθίαν exp. ap. Plut. Vide p. 734. [Fabric. ad Sext. Pyrrh. 2, 111, p. 92 : « Οἱ δὲ τὴν συνάρτησιν συνεισάγοντες ὑγιές εἶναί φασι συνημμένον, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῷ ἐν αὐτῷ λήγοντι μάχηται τῷ ἐν αὐτῷ ἡγουμένῳ. Plut. Mor. p. 387, A, συνάρτησιν, ἔμφασιν atque σχέσιν conjungit : Ὅτι, εἰ ἡμέρα, φῶς ἐστιν, οὐδὲν ἄλλο συνίησι πλὴν ἄνθρωπος, ἡγουμένου καὶ λήγοντος, ἐμφάσεώς τε καὶ συναρτήσεως τούτων πρὸς ἄλληλα καὶ σχέσεως καὶ διαφορᾶς μόνος ἔχων ἔννοιαν. Hoc autem l. Sextus τῇ ἐμφάσει κρίνεσθαι a συναρτήσει distinguit, vocatque si consequens cum antecedente non modo nexum habeat, sed in eo lateat ac comprehendatur. » Διαρτήσει contraria ap. eund. Adv. math. 8, 430. Apollon. De constr. p. 16, 19 : Καὶ μέχρι ῥήματος ἡ τούτου συνάρτησίς ἐστι, de articulo cum infinitivo conjuncto, ut supra Συναρτάω. V. Σύναρσις.]

[Συναρτίζω, Colligo. Hesychius : Συνηρτίζοντο, συνηθροίζοντο.]

[Συναρτύνω s.] Συναρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. [Hesychius ceterique : Συνήρτυες, συνήρμοττες. De medicamentis conficiendis in Matthæi Med. p. 23 fin. : Τέμνεται δὲ καὶ πλύνεται ὀπῷ τε Κυρηναϊκῷ καὶ πηγάνῳ, ἅλμῃ καὶ ὄξει συναρτύεται.] Apud Apoll. Arg. 2, [1077] : Ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, exp. Instruentes. Legitur autem et συναρτύναντες. [I. q. ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα, v. 1063. Medio 4, 355 : Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν ἀμφ' ἐμοί; ubi al. συναρτύνεσθε. ῡῠ]

Συναρχαιρεσιάζω, σω, In petitione adjuvo, Candidato faveo et adsum, Bud. [Plut. Pomp. c. 44, et aliis ll., quos collegit Wyttenb. ad Mor. p. 97, A.]

[Συναρχάριοι, οἱ, Connovitii. Ephræm Syr. vol. 1, p. 305, A : Ἀδελφός τις ἦν βαλὼν ἀρχὰς ἐν κοινοβίῳ, καὶ ἦν σιωπῶν ἀεί ... καὶ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ οἱ συναρχάριοι, Μὴ γὰρ ἀπὸ εὐλαβείας οὐ λαλεῖ; L. Dind.]

[Συναρχία, ἡ, Collegium, Gl.] Et Συναρχίαι συνιοῦσαι, Collecti magistratus, VV. LL. [Ex Aristot. Reip. 4, 14 med. : Καὶ ἐν ἄλλαις δὲ πολιτείαις βουλεύονται αἱ συναρχίαι συνιοῦσαι, Convenientes, Coeuntes. Decretum Ætolorum ap. Eust. Il. p. 279, 40 : Μιλασίοις καὶ ταῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις ἐπιστέλλομεν οἱ Αἰτωλοί. Polyb. 4, 4, 2 : Ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας (Messenii)· 27, 2, 11 : Ἐχρημάτισαν ταῖς σ. ταῖς τῶν Ἀχαιῶν· 38, 5, 4 : Τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς σ., qui οἱ συνάρχοντες dicuntur 24, 12, 6. Æneas Tact. c. 4, p. 23, 2 : Ἀπήντων πολλοὶ τῶν Μεγαρέων αἵ τε συναρχίαι καὶ οἱ ἄλλοι. Strabo 15, p. 708 : Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικά. Memorantur etiam in inscrr., ut Spartanis, de quibus v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 610; Ancyr. vol. 3, p. 93, n. 4048; Ægostenica *Bulletino di corrisp. archeolog.* 1843, p. 170. Item in numis, de quibus Eckhel. D. N. vol. 2, p. 574. In quibus quum additur n. viri, ut Ἀττάλου, Παιωνίου, Μύωνος συναρχία, Eckh. conjicit hunc esse magistratum eponymum, συναρχία autem i. esse q. in numis Tarsi et Anazarbi κοινοβούλιον, quum Spanhemius συναρχίαν interpretatus esset Totum archontum collegium. De triumviratu Dio Cass. 53, 2 : Ἐν τῇ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ τε Λεπίδου συναρχίᾳ· 47, 4 : Ἀφ' οὗ τῆς πρὸς ἐκείνους (Anton. et Lepidum) συναρχίας ἀπηλλάγη (Octavianus).

Digitized by Google

L. D. Addit. Esther 13, 3 : Πρὸς τὸ μὴ κατατείνεσθαι A τὴν ὑφ' ἡμῶν κατευθυνομένην ἀμέμπτως συναρχίαν; Commune imperium.]

[Συναρχία, ἡ, Synarchia, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 915, n. 558, c. L. Dind.]

[Συναρχιεράομαι, Simul sum ἀρχιερεὺς s. ἀρχιέρεια vel pontifex, summus s. summa sacerdos. Inscr. Isaur. C. I. vol. 3, p. 197, n. 4385, 12 : Συναρχιερασαμένης αὐτῷ (τῷ ἀρχιερασαμένῳ) καὶ Αὐρηλίας Ἀθηναΐδος τῆς γυναικός. L. Dind.]

[Συναρχίνη, ἡ, i. q. ἡ σύναρχος, in inscr. Attica seculi Antoninorum, ap. Ross. Inscrr. ined. fasc. 2 præf. p. 2 med., ubi per ει, ut ἀρχείνη in alia ibid. Quod dicitur ut ἰατρίνη et al. ῑ L. Dind.]

[Συναρχομένως, Eodem modo incipiendo. Vid. Συνάρχομαι. Etym. M. v. Εἴωθα s. grammaticus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 363, 23 : Ἔστιν ἔθω ... ὁ μέσος παρακείμενος ἔθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω γέγονεν εἴωθα καὶ ἔωθα συναρχομένως· 412, 24 : Σέσωστο : Διὰ τί ἀπέβαλεν τὸ κατ' ἀρχὴν φωνῆεν τὸ ε; Οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ συναρχομένως ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις B ἐνεστῶσι διὰ τὸ συνάρχεσθαι ταῖς μετοχαῖς· vol. 1, p. 294, 24 : Ἐνείκεις καὶ νείκεις συναρχομένως· Anecd. Paris. vol. 3, p. 339, 25 : Ἐμερμήριζε καὶ συναρχομένως μερμήριζε. L. Dind.]

Σύναρχος, ὁ, ἡ, i. q. συνάρχων, Collega. [Aristot. Reip. 3, 16 fin. : Τοὺς τῇ ἀρχῇ φίλους ποιοῦνται συνάρχους. Dio Cass. 67, 15 : Οὔτε ὁ Νωρβανὸς οὔθ' ὁ σ. Πετρώνιος. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 657, n. 1345 : Τὸ ἀνάλωμα τῶν συνάρχων αὐτοῦ· Corcyr. vol. 2, p. 26, n. 1847, 2; 1848, 1849. Alia exx. v. ap. Eckhel. l. in Συναρχία cit. L. Dind.]

Συνάρχω, ξω, Una impero, s. dominor, Una magistratu fungor, Collega [Gl.] sum in magistratu. [Thuc. 1, 62 : Καλλίας ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ ξυνάρχοντες. Xen. H. Gr. 1, 7, 17 : Ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας· et 7, 1, 46. Anab. 6, 1, 23 : Τιμασίωνι μᾶλλον συνάρχειν ἂν ἐθελῆσαι. Plato Reip. 5, p. 463, B : Τῶν ξυναρχόντων· Polit. p. 272, E : Πάντες οἱ κατὰ τοὺς τόπους συνάρχοντες τῷ μεγίστῳ δαίμονι θεοί· Alc. 1 p. 130, B : Μὴ συνάρχοντος τοῦ ἑτέρου ... τὸ ξυναμφότερον ἄρχειν.] Demosth. [p. C 578, 11; 762, 13. Lysias p. 125, 6; 175, 42, aliique oratores, et historici. Conf. etiam inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 137, n. 99, 4, 6; 111, 7, 9; et n. 1341, 1; 1345, 13; 1356, 5. Aristot. Reip. 2, 10 fin. De collegis imperatoris, consulis, dictatoris s. magistro equitum Polyb. 1, 53, 1; 10, 6, 7; 3, 70, 2; 88, 7, etc. Conf. Συναρχία. Monum. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 90, VII, 8 : Τῶν συναρξάντων μοι. Dio Cass. 40, 50 : Ἵνα μὴ Καῖσαρ αὐτῷ συνάρξῃ· 57, 20 : Συνάρξαντές οἱ. || Adjuvo. V. Σύναρξις. ||Συνάρχομαι, Simul vel Similiter incipio. V. Greg. Cor. p. 404 et locos grammaticorum ib. p. 405 et in Συναρχομένως citatos. Gramm. Cram. Anecd. vol. 4, p. 176, 10 : Οἱ ποιηταὶ πολλάκις συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. Chron. Pasch. p. 26, 11 : Τὴν πρώτην κηἐτηρίδα τοῦ ἡλίου τὴν συναρξαμένην τῇ γενέσει τοῦ κόσμου· et ib. 23, 22. Theodor. Prodr. Grets. Opp. vol. 3, p. 312, A. L. Dind.]

Συνᾰρωγὸς, ὁ, ἡ, Auxiliator. [Hom. H. Mart. 8, 4 : Συναρωγὲ Θέμιστος.] Epigr. [Philippi Thess. Anth. Pal. 6, 259, 3 : Τιμῶν σε χάριν τίνος; Ὡς συναρωγὸν ἐν στα- D δίοις.]

[Συνᾰσεβέω, Simul impius sum. Antiphon p. 125, 28 : Συνασεβοῦντες τῷ ταῦτα δρῶντι. Diod. 16, 62. Philo vol. 2, p. 195, 36, ubi συνασέβει μοι codd. pro ἀσέβει. Zonar. Annal. vol. 1, p. 102, A. « Schol. Eur. Or. 1084. Athanas. vol. 1, p. 573, 628; Orig. C. Cels. p. 17; Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 176. » Kall.]

[Συνᾰσελγαίνω, Simul lascivio, libidinor, luxurior. Dio Cass. 79, 19 : Τῶν συνασελγαινόντων αὐτῷ. Basil. M. vol. 2, p. 64, D : Ἵνα κατ' ἰσομοιρίαν ἀλλήλοις συνασελγαίνωσι (convivæ). L. D. Zonar. Annal. vol. 2, p. 181; 14, p. 221; 22, p. 314. Anon. Const. Apost. 2, 8, (218). Kall.]

[Συνασθενέω, Simul ægroto, vacillo. Cum dat. Firmus Epist. 3 (Murat. An. vol. 4, p. 283). Boiss. Greg. Nyss. vol. 3, p. 264, A : Τρόπον τινὰ συνασθενήσας τῇ ἡμετέρᾳ ἀσθενείᾳ. Joannes Euchait. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 632 fin. : Συνασθενεῖ γὰρ καὶ λόγος τῷ σαρκίῳ. L. Dind.]

A [Συνασκέω, Simul exerceo. Demosth. p. 450, 6 : Ἔτι τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα ἢ εὐφωνίαν ἤ τι τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ χρηστοῦ καὶ φιλοτίμου γεγενημένον ἀνθρώπου, συγχαίρειν καὶ συνασκεῖν ἅπαντας δεῖ, Exercitio ejus favere, In excolendo, elaborando adjuvare. Seager. Aret. p. 62, 13 : Ἢν δὲ καί κοτε ἐπαρκέσῃ μὲν ἡ φύσις, συνασκήσῃ δὲ καὶ ὁ ἰητρός.] Συνασκήσει, fut. verbi Συνασκέω, Erotian. ap. Hippocr. exp. συναρμόσει. [Isocr. p. 295, D : Ὅλως μὲν γὰρ οὐδεμίαν ἡγοῦμαι τοιαύτην εἶναι τέχνην, ἥτις τοῖς κακῶς πεφυκόσι πρὸς ἀρετὴν σωφροσύνην ἂν καὶ δικαιοσύνην ἐμποιήσειεν· οὐ μὴν ἀλλὰ συμπαρακελεύσασθαί γε καὶ συνασκῆσαι μάλιστ' ἂν οἶμαι τὴν τῶν λόγων τῶν πολιτικῶν ἐπιμέλειαν, ubi olim συμπαρασκευάσασθαι, Comparare, qua fere signif. dicitur etiam συνασκῆσαι, adjuncta notione exercitandi. Dionys. De comp. vv. fin. : Τοῦθ' ἕξεις δῶρον ἡμέτερον, πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βουληθείης ἐν χερσί τε αὐτὸ συνεχῶς ἔχειν καὶ συνασκεῖν αὐτὸ ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις, ubi al. αὐταῖς pro αὐτὸ ταῖς, unde ταῖς Sylb., αὐτὸν (αὑτόν) B Schæfer. Id. De Lysia c. 11, p. 476, 2 : Τοῖς ἀναγινώσκουσι τὸν Λυσίαν ὑποθείμην ἂν ... ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν, Tacito affectu tacitum sensum exercere. Cum accus. pers. id. A. rh. 7, 4, p. 273, 7 : Διὰ τῶν γυμνικῶν συνασκοῦντες (ἡμᾶς) εἰς τοὺς πολέμους. Diog. L. 2, 72 : Τὰ ἄριστα ὑπετίθετο τῇ θυγατρὶ Ἀρήτῃ, συνασκῶν αὐτὴν ὑπεροπτικὴν τοῦ πλείονος εἶναι· 4, 67 : Γράμματά τε ἐποίησε (nisi leg. ἔπεισε) μαθεῖν καὶ συνήσκει τὸν ἄνδρα· 6, 23 : Πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν· 8, 13 : Συνασκῶν καὶ συνεθίζων εἰς εὐκολίαν βίου τοὺς ἀνθρώπους. Eunap. p. 78, a Boiss. cit. : Ἡφαιστίων ἦν ἀφανὴς ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενος καὶ συνασκῶν ἑαυτὸν περὶ τοὺς λόγους. Pass. Sext. Adv. gramm. 190, p. 257 : Ὁ συνασκηθεὶς μάλιστα καὶ τριβεὶς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Plut. Cleom. c. 20 init. : Συμπλέκεσθαι πρὸς φάλαγγα συνησκημένην. Sic fere Συνησκημένος, Agitatus, Gl. Cum dat. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 437, A : Ὅταν τις τρόποις ἀγαθοῖς εὐσεβείας συνασκηθῇ. Cum præp. Soran. Vit. Hippocr. p. 1297, 54 : Συνασκηθεὶς ἐν τῇ ἰατρικῇ καὶ τοῖς ἐγκυκλίοις μαθήμασι. Clem. Al. C Strom. p. 577 : Ὡς δι' εὐζωίας γνωστικῆς εἰς ἕξιν ἀϊδίου συνασκηθῆναι ζωῆς. Phalar. Epist. 1, p. 6, 30 : Τὴν ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι; Signif. Simul exercitandi Diog. Laert. 3, 29 : Μειρακίου τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἐρασθῆναι. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 540, C : Τοῦ δὲ τοῖς λογάσι τῶν ἀνδρῶν περί τινος τῶν κατὰ φιλοσοφίαν διασκοπουμένου καὶ συνασκουμένου, ubi συνδιασκοπουμένου exspectes. Et fort. ap. Theodor. Stud. p. 70, A : Ταῖς μετὰ σοῦ συνασκουμέναις. Sed ap. Philon. vol. 2, p. 242, 20 : Κακὸν ἐπὶ λύμῃ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων συγκροτούμενόν τε καὶ συνασκούμενον, recte Mangei. συναυξόμενον. L. D. Maneth. 4, 345 : Πευκῆέν τε λίπασμα συνασκοῦντας σὺν ἐλαίῳ μόχθον πισσήεντα πονήσονται παλάμῃσιν. Ubi Conjungendi significatione dici videtur.]

Συνάσκησις, εως, ἡ, Continentia, in VV. LL. Quæ signif. habetur et in primis Lexx.; sed nullum ejus affertur exemplum. [Exercitatio, Dionys. A. R. 2, 74 : Τὰ μὲν ἐγγράφοις περιληφθέντα νόμοις, τὰ δ' ἔξω γραφῆς εἰς ἐπιτηδεύσεις ἀχθέντα καὶ συνασκήσεις χρονίους. Sextus D Adv. math. 7, 146 : Ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ αὐλητοῦ ἢ ψάλτου δάκτυλοι τεχνικὴν μὲν εἶχον ἐνέργειαν ... ἐκ τῆς πρὸς τὸν λογισμὸν συνασκήσεως ἀπαρτιζομένην· 11, 248 : Ἔκ τινος σ. καὶ τριβῆς. Clem. Al. Strom. 1, p. 317 : Κατὰ τὴν τοῦ λαμβάνοντος δύναμιν, ἢ δὴ ἐκ συνασκήσεως· 2, p. 443 : Τοῖς μὲν ὁμοῦ τῷ θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι πάρεστιν, ἐκ σ. ηὐξηκόσι τοῦτο. Phot. Bibl. cod. 184, p. 128, 20 : Πολλὴν σ. τῆς μαγικῆς ἀθροιζόμενος. Theodor. Metoch. Misc. p. 734, B : Τῇ περὶ τὰ πολέμια συνασκήσει.]

[Συνασκητὴς, ὁ, Socius exercitationis. Joannes monachus in Anecd. meis vol. 4, p. 160, 2 : Οἱ συνασκηταί μου καὶ συστρατιῶται. Boiss.]

[Συνασμενίζω, Simul lætor. Clem. Alex. Strom. 1, 1; Method. p. 401. Kall. Etym. M. p. 155, 25 : Συνασμένιζε, τὸ συνευφραίνου.]

[Συνασμενισμὸς, ὁ, Gaudium commune. Philo ap. Jo. Damasc. p. 782; Pallad. V. Chrys. p. 188. Kall. Hist. Laus. p. 156.]

[Συνασοφέω, Simul desipio. Eur. Phœn. 397 : Καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. Quod Valc-

kenario aliisque suspectum fuit : sed dicitur, ut simillimum significatione, nec forma (nisi quod ducitur ab adjectivo verbali, non, ut σοφὸς, primitivo) dissimile ἀσυνετεῖν. Respicit autem Tzetz. Exeg. Il. p. 91, 14 : Συνασοφοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τοῖς μὴ σοφοῖς. L. D.]

[Συνασπάζομαι, Una saluto, complector. Heliodor. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 416, C : Τὸν αὐτὸν βίον αὐτῷ συνασπαζόμενοι. L. Dind.]

Συνασπιδόω, i. q. συνασπίζω. Xen. Hell. 7, [4, 23] : Οἱ δ' Ἀρκάδες ἀθρόοι συνασπιδοῦντες. [Ib. 3, 5, 11 : Ἂν φανεροὶ γενώμεθα ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς ξυνασπιδοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις.]

Συνασπίζω, ίσω, ιῶ, Confertis clypeis pugno, Testudine facta pugno, Testudine succedens pugno; ut Bud. ex Liv. exp. [Perf. et aor. Polyb. 4, 64, 6; 12, 21, 3. Paullo aliter Diod. 4, 16 : Ἑαυταῖς συνασπίζουσαι πᾶσαι τότε κατεκόπησαν. Ubi recte Wessel. : « Parmæ objectu invicem se defendentes, ut feminæ illæ quæ sumptis clypeis συνήσπιζον τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, 17, 84, pro quo παρασπίζειν Appian. Civ. 3, 70. » Plutarch. Romul. c. 18 fin., Pelopid. c. 4 et al. Appian. Civ. 4, 14. Anna Comn. p. 68, A : Συνησπικότες ἵσταντο· 115, C; 142, B; 153, C. Philostr. Her. p. 712 init. : Ἔχαιρε τῷ Παλαμήδει ξυνασπίζοντι.] Lucian. [Pisc. c. 1] : Πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν. [Improprie Eur. Cycl. 39 : Ὅτε Βακχίῳ κώμῳ συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους προσῆτε. Schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 7, p. 355, 22 : Φασὶν οἱ Μινουκιανῷ συνασπίζοντες, quod infra συνηγοροῦντες M. || Transitive Joseph. B. J. 4, 1, 5 med. : Συνασπίζει μὲν τοὺς ἅμα αὐτῷ τά τε σώματα καὶ τὰς πανοπλίας, Testudinem facere jubet. Intransitive τῶν συνησπικότων dixerat 3, 7, 28. || Med. Sextus Adv. math. 7, 328 : Ἢ ὅτι ἐλάσσους εἰσὶν οἱ καὶ τούτῳ συνασπίζονται, Opitulantur. Anna Comn. p. 11, C : Πυκνὰ συνασπισαμένους ἐμπίπτειν. L. Dind.]

Συνασπισμὸς, ὁ, Quum confertis clypeis pugna initur : ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. [s. gramm. Bibl. Coisl. p. 508; Ælian. Tact. c. 11. Arrian. Tact. c. 11 : Σ. δὲ ἐπειδὰν εἰς τοσόνδε πυκνώσῃς τὴν φάλαγγα ὡς διὰ τὴν συνέχειαν μηδὲ κλίσιν τὴν ἐφ' ἑκάτερα ἔτ' ἐγχωρεῖν τὴν τάξιν.] Συνασπισμὸν Bud. vult esse ap. Cæsar. in hoc l. : Confertissima acie phalange facta successerunt. Et ap. Liv. [34, 39] : Sublatis super capita scutis, continuatis ita inter se, ut non modo ad cæcos ictus, sed nec ad inferendum quidem ex propinquo telum, loci quicquam esset, testudine facta subibant. Sic Hom. Il. N, [130] : Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. [Diod. 16, 3 : Ἐπενόησε δὲ (Philippus) καὶ τὴν τῆς φάλαγγος πυκνότητα καὶ κατασκευὴν, μιμησάμενος τὸν ἐν Τροίᾳ τῶν ἡρώων συνασπισμόν. Plutarch. Timol. c. 27 et alibi sæpe. Anna Comn. p. 89, D : Τὸν ἀρραγῆ συνασπισμόν· 133, B : Ἵν' οὕτω τὸ συνεχὲς διακόπτηται τοῦ συνασπισμοῦ τῶν Λατίνων· 139, C; 196, A; 198, A. Anon. ap. Suid. v. Ἠρήρειστο. || Signif. Auxilii, ut συνασπίζω, Theodor. Metoch. Misc. p. 794, A : Οἷς μάλιστα δεῖ συμμαχίας ... καὶ συνασπισμοῦ πλείονος. Anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 143, A init. : Εἰς συνασπισμὸν μὲν τοῦ ἀληθοῦς, ἀποτροπὴν δὲ τοῦ ψεύδους. Pollux 1, 152 : Φιλία, συμμαχία, κοινωνία, συνασπισμός.]

Συνασπιστὴς, ὁ, Qui una sic pugnat, Commilito. [Soph. OEd. C. 379 : Προσλαμβάνει κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους. Antip. Thess. Anth. Plan. 184, 1, Διόνυσος Πείσωνι. Appian. ap. Suidam v. Ὤσατο ἑαυτόν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 346, B. Permutatum cum παρασπιστὴς ap. Appian. Civ. 2, 95. Pollux 1, 152; 7, 155.]

[Συναστατέω, Simul instabilis sum. Georg. Pisid. Pers. 3, 162 : Τῆς καρδίας γὰρ ἀστάτως κινουμένης συναστατούσας εἶχε καὶ τὰς ἐλπίδας.]

[Συνασταχύω, Simul germino. Arat. 1049 : Τηλοτέρω δ' αὐχμοῖο συνασταχύοιεν ἄρουραι. ἄϋ]

[Συνάστερος, ὁ, ἡ, Eodem sidere natus. Greg. Naz. vol. 2, p. 167, 19 : Εἷς βασιλεὺς πλεόνεσσι συνάστερος, ὧν ὁ μὲν ἐσθλὸς, ὃς δὲ κακὸς, ῥήτηρ τις, ὁ δ' ἔμπορος.]

[Συναστρᾰγᾰλίζω, Simul talis ludo. Maxim. Tyr. Diss. 9, 6 init. : Γέρων ἀνὴρ καὶ φιλόσοφος συναστραγαλίζων τοῖς παισίν.]

Συναστράπτω, ψω, Pariter corusco, ex Greg. Naz. affertur. [Nonn. Dion. 1, 457 : Ἀντὶ δὲ λόχμης αἰθερίαις ἐρίφοισι συναστράπτοι σέο ποίμνη. L. D. 3, 428. Wakef. Id. Jo. c. 6, 190 : Συναστράπτοντα τοκῆι ... ἀνθρώπου ... υἷα· et c. 13, 4.]

[Συναστρέω. V. Συναστρόω.]

[Συναστρία, ἡ, Constellatio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 77, A : Τὸ οἴεσθαι τὰς πόλεων εἱμαρμένας ἐν τοῖς τῶν σεισμῶν καταπτώμασι τὰς συναστρίας ποιεῖν, ὡς ἔξω τοῦ εἰκότος ὁ λόγος ἐστὶν, ἐντεῦθεν ἄν τις κατίδοι. || Simultas. Ptolem. Tetrab. 4, p. 193 med. : Ἐπὶ τῶν κατὰ χρόνους τισὶ συνισταμένων προσκαίρων συναστριῶν τε καὶ ἐναντιώσεων· et 194 med. L. D. Procli Paraphr. Ptol. p. 267.]

[Συναστρόω, q. d. Constellor. Pseudo-Callisth. ap. Bernard. ad Psell. De lapid. p. 6. Boiss. In ed. Didot. p. 4, annot. 3 fin. : Τῆς δὲ (Ὀλυμπιάδος) εἰρηκυίας, Νεκτανεβὼς ψηφίζει τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν αὐτῆς γένεσιν, εἰ συναστρεῖ. L. Dind.]

[Συνασφᾰλίζομαι, schol. Hom. Od. H, 45 (?). Wakef. Justin. Mart. Apolog. 1, p. 67, B : Ὁμολογήσαντα καὶ συνασφαλισάμενον περὶ τοῦ τοιούτου, Confitentem et probantem, Int. Jacobs.]

[Συνασχᾰλάω, s.] Συνασχάλλω, Condoleo. [Æsch. Prom. 161 : Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι· 243, 303. « Eustath. Od. p. 1940, 59 : Οὐ συνασχάλλειν ἤθελεν ἀνεσκολοπισμένῳ τῷ Προμηθεῖ. » Valck.]

[Συνασχημονέω, Simul me dedecoro. Plutarch. Mor. p. 64, D : Πόθεν τὸ ... συνασχημονεῖν αἱρετόν ἐστι; Dio Cass. 79, 13 fin. : Πρὸς τοὺς συνασχημονοῦντάς οἱ διεφέρετο. L. Dind. Constant. Manass. Chron. 614, 1782. Boiss.]

[Συνασχολέομαι, Simul curo. Plutarch. Philopœm. c. 4 : Περὶ τὰ δημόσια τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἄρχουσι συνησχολεῖτο· Mor. p. 95, D : Τῷ δεῖνι φίλους ἑστιῶντι συνησχολουμένην· et absolute E.]

[Συνασώματος, ὁ, ἡ, Simul incorporeus. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 30, B : Ὥσπερ τι σῶμα ἡ ἀσώματος τὰ συνασώματα αὐτῇ μέλη συμφυῆ ἔχουσα. L. Dind.]

[Συνασωτεύομαι, Una dissolute et luxuriose vivo, Orig. C. Cels. 3, p. 152, (157, 492). Seager.]

[Συνατενίζω, Contueor, Gl.]

[Συνατῑμάζω, Simul dehonoro, negligo. Joseph. C. Apion. 1, 26. « Theodor. Stud. De honore magg. p. 226 ed. Majorani. Schol. Ven. Hom. Il. A, 43. » Boiss. Et ib. 138. Philo vol. 2, p. 201, 2. Greg. Nyss. vol. 2, p. 703, C. Pass. Plutarch. Agid. c. 17 : Συνατιμάζεσθαι τοῖς ἐμαυτῆς ἐγενόμην. Diog. L. 6, 73. L. Dind.]

[Συνατῑμάω s. Συνατῑμόω, i. q. præcedens. Plutarch. Tit. c. 19 init. : Ἀπήλασε τῆς βουλῆς τὸν Λεύκιον, ὑπατικοῦ μὲν ἀξιώματος ὄντα, συνατιμοῦσθαι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ δοκοῦντος αὐτῷ. Forma priori, de qua v. in simplici, Eustath. Il. p. 66, 21 : Λυπεῖ γὰρ πάντως τὸν ἥρωα τὸ συνατιμᾶσθαι αὐτῷ τοὺς φιλτάτους.]

[Συνᾰτῐτάλλω, Simul nutrio. Oppian. Cyn. 4, 239 : Σὺν δ' ἄρ' ὁμῶς ἀτίτηλε καὶ Αὐτονόη καὶ Ἀγαύη.]

[Συνατμίζω, Simul evaporo. Diog. L. 6, 73 : Διά τινων ἀδήλων πόρων εἰσκρινομένων καὶ συνατμιζομένων.]

[Συνατονέω, Simul debilitor. Jo. Actuar. De diagn. 1, 18 in Ideleri Phys. vol. 2, p. 370, 26 : Συνητονηκέναι δὲ καὶ τὰ τῆς ῥώμης. L. Dind.]

[Συνατροφέω, Simul desino nutriri. Galen. vol. 12, p. 322 : Συνατροφῆσαι δ' αὐτῷ καὶ τὸν πῆχυν. Soranus De arte obst. p. 184, 2 : Συνατροφεῖ καὶ τὰ περὶ τοὺς μαστούς. « Theod. Prodr. p. 354. » Elberling.]

[Συνατῠχέω.] Συνατυχεῖν, Una fortunam adversam pati, infortunatum esse. [Lycurgus p. 166, 27 : Κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν συνατυχοῦντες. Seager. Diod. 13, 52 : Συνατυχοῦντα τοῖς πολεμίοις· 90. Plutarch. Agid. c. 17 et alibi. Synes. p. 235, C. Phalaris Epist. 67, p. 202, 24.]

[Συνατυχὴς, ὁ, ἡ, Simul infelix. Tzetz. Exeg. Il. p. 78, 9 : Ὁ ἐμοὶ συνατυχὴς Ὅμηρος.]

[Συναυαίνω, ανῶ, Simul exsicco. Eur. Cycl. 456 : Κυκλώπος δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, καὶ συναυανῶ κόρας. Hippocr. p. 420, 36; 460, 6; 648, 18. Plat. Phædr. p. 251, D : Τὰ τῶν διεξόδων στόματα συναυαινόμενα μύσαντα ἀποκλείει τὴν βλάστην.]

[Συναυγάζω, σω, Simul luceo. Mauricius Strateg. 9, p. 203, B : Ἐν νυκτὶ τῆς σελήνης συναυγαζούσης. L. D.

Schol. cod. Paris. 1761 Philostr. Imag. 2, 5, p. 816 : Προσανθεῖ) συναυγάζει.]

[Συναυγασμὸς, ὁ, Radiorum s. Lucis ex variis locis in unum confluxus s. concursus, Collucentia, Collustratio. Plutarch. Mor. p. 893, A : Δημόκριτος (circulum lacteum) πολλῶν καὶ μικρῶν καὶ συνεχῶν ἀστέρων συμφωτιζομένων ἀλλήλοις συναυγασμόν· et similiter B; 929, B : Φωτίζεσθαι τὴν σελήνην κατὰ σύλλαμψίν τινα καὶ συναυγασμόν.]

Συναύγεια, ἡ, Corradiantia, Bud. interpr. ap. Plutarch. De plac. phil. [p. 901, C] : Πλάτων κατὰ συναύγειαν τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οἴεται. [Nemes. De nat. hom. p. 141 (180). Wakef. Schneider. Eclogg. Physs. p. 246. Creuzer. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1108.]

Συναυδάω, q. d. Simul loquor, Consentio, Assentior : eadem forma qua et σύμφημι pro Assentior ponitur. Item ap. Soph. [Aj. 943] pro Confiteor. [Theophrast. Metaphys. p. 315, 11 ed. Brand. : Δοκεῖ δὲ καὶ ἡ αἴσθησις τρόπον τινὰ συναυδᾶν.]

[Συναῦθις, Andr. Cret. p. 36, B. Kall.]

[Συναυλέω, Una cano tibia, Una cano. Athen. 14, p. 617, B : Τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς. Lucian. De domo c. 16 : Ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν.]

Συναυλία, vel Ξυναυλία, ἡ, Consonantia, συμφωνία Hesychio, i. e. Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus. [Idem in Ξυναυλία infra cit. ponit interpret. priorem schol. Arist.] Aristoph. schol. ξυναυλίαν vocat, quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia ξυμφωνεῖ. Athen. 14, [p. 618, B] : Ξυναυλία ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Ibid. : Περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπεὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς [ἡ] συναυλία ἔθελγεν. [Antiphanes ib. B : Ποίαν, φράσον γὰρ, ἧδε τὴν συναυλίαν ταύτην; Soph. fr. Acris. ap. Hesych. v. Βίδην cit. : Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν. Plato Leg. 6, p. 765, B : Ὁ λαχὼν τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον τῶν ἀφικομένων εἰς κρίσιν μονῳδιῶν τε καὶ συναυλιῶν. Pollux 4, 83 : Ἀθήνησι δὲ καὶ συναυλία τις ἐκαλεῖτο· συμφωνία τις αὕτη τῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων· οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν. Et 107 : Ἐπὶ δὲ χοροῦ καὶ συμφωνία καὶ συνῳδία καὶ συναυλία. Aristid. vol. 1, p. 261 : Ποῖαι συναυλίαι καὶ συνῳδίαι χορῶν· et 545. Schol. ad Gregor. Naz. Stelit. 2, p. 106 : Συναυλία ἐστὶν, ἡνίκα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα εἴτε ὅμοιον εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένας αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένας.] Transfertur etiam ad fletum et lamenta, ut ap. Aristoph. Eq. [9] : Δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. [Anon. in Cram. An. Paris. vol. 4, p. 321, 25 : Τῶν δικαστῶν οἱ θρόνοι ξυναυλίαν κλαίουσιν ἠρημωμένοι. L. D. Philostr. Imag. p. 787 : Λέγεται ξυναυλίαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος). Liban. De Nicomedia bello subversa vol. 3, p. 344, 5 : Νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πένθους. Diversa in re Aristid. vol. 2, p. 412, 13 : Ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων· præcesserat, καὶ ὅπτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατόπιν τοῦ χοροῦ. Hemst. ad Lucian. D. mar. 3, 2. Qui quod in l. Luciani : Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην (Alpheus ad Arethusam), καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ καὶ ἓν ὕδωρ γίγνεσθε, librorum, ut nunc constat, optimorum et antiquissimorum scripturam ξυναναμίγνυσο repudiavit, ut eruditioris vulgatæ interpretamentum, non attendit vulgare vitium ξυναυλ— pro ξυναλ— (nam unus de optimis ξυναλίᾳ μίγνυσο) effecisse ut ita depravaretur, quod vel ex conjectura dudum reponendum fuerat ξυναναμίγνυσο. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 387, A : Οὕτω γὰρ τραγικώτερον περιστήσομαι κύκλον εἰς ξυναυλίαν πένθους κοινοῦ.] Synes. Ep. ad Fratr. [4, p. 159=161, D] : Νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. [Æsch. Sept. 838 : Δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός. Hesychius : Ξυναυλίαν, πᾶν πρᾶγμα δισσὸν, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται. « Unde Æsch. fratrum duorum μονομαχίαν, ξυναυλίαν dixit. » Heins. Lynceus ap. Athen. 3, p. 109, E : Τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν, ὥστε ὁμοῦ προσδιαζόμενος θαυμαστόν τι συντελεῖ.]

Συναυλία, ἡ, Cohabitatio, ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. Συναυλίαν ἄγει τις, pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud. in Aristot. Polit. [7, 16 med. : Χειμῶνος τὴν σ. ποιεῖσθαι ταύτην], Contubernium conjugale exp. [Anaxandrides (fort. in Γεροντομανίᾳ) ap. Athen. 2, p. 48, A : Τρίκλινον δ' εὐθέως συνήγετο καὶ συναυλίαι γέροντι.] Sic Gregor. : Κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 605, B : Πνευματικῆς ἐπικαίρου ἄμφω συναυλίας ἠξίωνται. L. Dind.]

Συναυλίζομαι, Una cubo, proprie, Una commoror, Contubernalis sum, Eodem utor contubernio. Act. Apost. 1, [4] : Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς κτλ., ut quidem in nonnullis vett. codd. legitur, et ap. Epiphan. quoque, necnon apud quosdam alios Eccles. scriptt. Græcos. Multo tamen frequentior est altera lectio συναλιζόμενος, de cujus duplici expos. dixi in Ἁλία. Ego vero nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quod συναλιζόμενος pro συναλίζων, i. e. Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix ullis auribus tolerabile : deinde quod h. v. ne activo quidem videatur usurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur : postremo quod non satis apte hic Christus congregare eos dicatur, quum præcesserit Ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων κτλ.· imo quoddam hic esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναλιζόμενος pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam majus dixerit aliquis in illius v. usu esse τὸ φιλόκαινον et minime Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen utatur quisque judicio. [Epiphan. vol. 1, p. 1100, A : Συνηυλίσθη μετ' αὐτῶν μ' ἡμέρας· vol. 2, p. 137, C : Συνεσθίων καὶ συναυλιζόμενος. Anna C. p. 272, C : Συναυλιζόμενος τούτοις. Prov. 22, 24 : Φίλῳ ὀργίλῳ μὴ συναυλίζου. Anastas. Sin. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 302, A, init. : Αἱρούμενοι μᾶλλον συνδυάζειν καὶ συναυλίζεσθαι τοῖς τὰ εἴδωλα προσκυνοῦσιν. Acta SS. Junii vol. 5, p. 22, B, 15 : Κοσμικαῖς γυναιξὶν συναυλισθῆναί σε οὐκ ἐποίησα. Greg. Nyss. vol. 1, p. 445, D : Αὐλαὶ δ' ἂν εἶεν τοῦ κυρίου αἱ ἀρεταὶ, αἷς συναυλίζεται ὁ λόγος καὶ πᾶς ὁ τῷ λόγῳ ἑπόμενος. L. D. Μᾶλλον ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν, Phalar. Ep. 34. Etymol. M. p. 287, 16 : Συναυλίζονται Κέκροπι. Hemst.] || Συναυλίζομαι quoque accipitur et pro Congregor, Convenio. Proprie Convenio ad idem habitaculum. Lucian. : Ἐπεὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et Xen. Cyrop. 1, [2, 15] : Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exp. Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. [Babrius Fab. 106, 6 : Θηρῶν ὅμιλος ἡμέροις συνηυλίσθη.] Usus est autem et act. Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, [1, 30] : Συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ. [Utrumque pro συναλ., quod v. Vicissim Interpreti Ps. 140, 4, in Montefalc. Hexapl. 1, p. 648, συναυλισθῶ pro συναλισθῶ ex Cyrillo restituit Valck. Anim. ad Ammon. p. 68.]

[Συναύλισις, εως, ἡ, Cohabitatio. Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, p. 283, D : Προσιόντας δεχόμενος ὅρκους ἀπῄτει πιστῆς προσεδρίας καὶ ξυναυλίσεως.]

[Συναυλισμὸς vitium scripturæ pro Συναλισμός, q. v.]

[Συναυλιστήριον, τὸ, Cubile. Hesych. v. Συόδαυνοι. Wakef. Sed v. Συοβαύβαλοι.]

Σύναυλος, ὁ, ἡ, Consonus, σύμφωνος : sic enim etiam quidam exp., ut ξύναυλος βοὰ, Aristoph. [Ran. 212 : Ξύναυλον ὕμνων βοάν. Eur. El. 879 : Ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ. Anacreont. 61, 10 : Ἅτε τις κύκνος Καΰστρου πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων ἀνέμου σύναυλον ἠχήν.]

[Σύναυλος, ὁ, ἡ, Cohabitans. Soph. Œd. T. 1126 : Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; de pastore. Aj. 611 : Θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος. Sic ξύσσιτος et ξυγγενής. Valck.]

[Συναυξάνω. V. Συναύξω.]

[Συναύξησις, εως, ἡ, Coauctio, Gl. Aristot. H. A. 9, 37 fin. : Περὶ γενέσεως καὶ συναυξήσεως τοῦ ὀστράκου ἀκριβῶς μὲν οὔπω ὦπται. Polyb. 1, 6, 3 : Λαβόντες οἷον ἀρχὴν τῆς συναυξήσεως (Romani post urbem a Gallis captam). Soranus De arte obstetr. p. 198 fin. : Ἐκ τῆς κατὰ βραχὺ συναυξήσεως (infans) μελετήσει τὴν ἐπίβασιν. In σύναυξις corruptum in Matthæi Med. p. 76, 3.]

[Συναυξομειόομαι, Simul cresco et decresco. Epit. Strabonis 17, p. 1302, 29 ed. Falc. : Ὅτι ἐν πόλει

Ἐλεφαντίνῃ κρήνη ἐστὶν, συμπάσχουσα ταῖς τοῦ Νείλου

A

ποταμοῦ ἀναβάσεσι, συναυξομειουμένη αὐτῷ. L. Dind.]

Συναύξω, [Coaugeo, Gl.] s. Συναυξάνω, ήσω, Simul augeo. [Anna Comn. p. 437, C : Τὰς ἀλγηδόνας συνηύξανε.] Et in pass. Συναυξάνομαι, Simul cresco s. augeor, Cum aliquo cresco s. accresco. [Συναύξομαι, Inolesco, Gl. Eur. Electr. 544 : Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι. Herodot. 3, 134 : Αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες· ubi sunt varr. αὐξομένῳ et συναυξάνονται. Xen. Cyrop. 8, 7, 6 : Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι συναυξανομένην καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Demosth. p. 107, 27 : Συναυξάνεσθαι δεῖ τὴν πόλιν τοῖς τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν πολιτεύμασι. Plut. Mor. p. 805, F : Πρεσβυτέρῳ συναυξανόμενος. Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 547, B : Τῷ χρόνῳ συναυξανόμενα. (Choricius Anecd. Villois. vol. 2, p. 64 med. = p. 124, 5 meæ edit. Boiss.) Altera forma Xenoph. Comm. 4, 3, 6 : Ὕδωρ ἡμῖν παρέχειν οὕτω πολλοῦ ἄξιον, ὥστε φύειν τε καὶ συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα τὰ χρήσιμα ἡμῖν· Œc. 3, 10 : Συνεργοὺς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους· et alibi. Eq. 1, 16 : Πρὸς τὰς κνήμας

B

συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. Dionys. A. rh. 7, 6, p. 276, 12 : Συναύξεται τοῖς στεφάνοις καὶ ἡ δόξα. Plutarch. Mor. p. 85, E : Ἡ ἐλπὶς τῷ πλούτῳ συναύξει τὴν φιλοπλουτίαν. Theophr. H. Pl. 9, 19, 3 : Τὰ τοιαῦτα συναύξειν βουλομένων ἐστὶ τὰς ἑαυτῶν τέχνας. Ubi dicitur ut ap. Polyb. 6, 15, 7 : Τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι ... τὸ συνέδριον ἔχει τὴν δύναμιν (triumpho decernendo). Id. 32, 5, 7 : Ἐφιλοποιεῖτο καὶ συνηῦξε τὸν Ἄτταλον. Aor. 10, 35, 5 : Συνηύξησε τὰς πεζικὰς δυνάμεις. Plut. Sertor. c. 9 : Τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην συνηύξησε· Philopœm. c. 1 : Συνηύξησε τῇ δόξῃ τὴν δύναμιν. Pro quo quod est ap. Themist. Or. 11, p. 153, C : Συναύξαις μὲν τὴν φιλανθρωπίαν τῷ βασιλεῖ, συναύξαις δὲ τῇ φιλανθρωπίᾳ τὸν χρόνον, scribendum συναύξοις, quod in illud abiit propter vicina ποιήσαις et παραστήσαις. Id. 7, p. 86, D : Τῆς καινουργίας αὐτοὺς (servos belli servilis auctores) συναυξούσης. Pass. Isocr. p. 3, C : Ἡ τῆς ἀρετῆς κτῆσις, οἷς ἂν ἀκιβδήλως ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ, μόνη συγγηράσκει· 193, C : Ἀνδρὶ γινομένῳ ταῦτα πάντα συνηυξήθη.] Herodian. 1,

C

[12, 8] : Οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθείς τε τῷ Κομμόδῳ, Quum in domum imperatoriam servitio esset traditus, et cum ipso Commodo accrevisset, Politian. || Augeo, Locupleto, Uberiorem reddo. Aristot. sæpe utitur in Eth. : Ἡ δὲ ἡδονὴ συναύξει τὴν ἐνέργειαν ut 10, [4] : Ἡ δὲ ἡδονὴ τελειοῖ τὰς ἐνεργείας. Ib. [5] : Συναύξει γὰρ τὴν ἐνέργειαν ἡ οἰκεία ἡδονή. Bud. [Quo referre licet etiam plures de locis supra citatis, et Aristid. vol. 1, p. 197 : Οὐ φθόνον ἔχειν τῇ πόλει, ἀλλὰ συναύξειν ἐκ τῶν ἐνόντων· Plut. Timol. c. 3 : Ἃ δ' ἡ φύσις ἐξέφερεν ἀστεῖα καταχοσμῶν καὶ συναύξων· Sull. c. 6 med. : Συναύξων καὶ συνεπιθειάζων τὰ πραττόμενα τῆς τύχης ἐξῆπτεν, et similia. || Signif. neutra utriusque formæ est in Gl. : Συναύξει, Concrescit, et ap. Photium s. Suidam : Συνήκμαζε, συνηύξανε.]

[Συναυτοκρατορέω, Simul impero. Nicet. Chon. Ann. p. 173, D : Ἐπὶ θρόνου καθίσας συναυτοκρατοροίη τῷ κατὰ ἥλικα βασιλεῖ.]

[Συναυχμέω, Simul areo, horreo. Liban. vol. 4, p. 1117, 20 : Συναυχμεῖ (ἡ κόμη τῷ γενείῳ). Jacobs.]

D

[Συναφαιρέω, Una eximo. Συναφαιρέομαι, Una detraho s. aufero. Thuc. 8, 92 : Ἑτοῖμος ἔφη εἶναι ξυναφαιρησόμενος ἰέναι ἤδη. Demetr. Phal. c. 29 et 220. Maximus Tyr. Diss. 2, 1, p. 18 : Τῆς γῆς εἰ ἀφέλοι τις τὴν ἕδραν, συναφεῖλεν αὐτῆς καὶ τὸ εἶναι· iterumque ib. Nicet. Ann. 5, p. 96, B : Συναφελεῖν τὸν ἰόν. Apollon. Bekk. Anecd. p. 523, 6 : Εἰ τὸ ρ συναφῄρητο. Anna Comn. p. 26, D : Ἅμα τῇ πληγῇ καὶ τὴν ψυχὴν συναφῄρητο.]

[Συναφανίζω, Simul deleo. Dionys. A. R. 1, 1 : Μνημεῖα τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς καταλιπεῖν, ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν. Strabo 6, p. 257; 12, p. 578 fin.; 17, p. 831. Joseph. A. J. 18, 2. » Athenagoras p. 19 (=332 ed. Bened.); Nectar. Hom. p. 5. Schol. Eurip. Phœn. 884. Planud. Ovid. Met. 13, 437. » Boiss. Jo. Chrys. Περὶ μετανοίας 2, vol. 6, p. 770, 12. Seager. Greg. Naz. Or. 10, p. 169. Strong.]

[Συναφανιστὴς, ὁ, Qui simul delet. Schol. ad Lycophr. 222. Boiss.]

A

[Συναφαντόω, Simul aboleo. Nicet. Chon. Ann. p. 295, C : Ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν ἀγγελωνυμίαν παρωσάμενος Κομνηνὸς ἐπελέγετο, εἴτε τὸ ἐπώνυμον ἀδοξῶν οἷα ὑβριζάνον πρὸς τὸ Κομνηνικὸν κλέϊσμα, εἴτε συναφαντῶν τῷ δαιμόνι καὶ τὴν ἐκείνου ἐπίκλησιν. Ubi tamen non obstat ἀδοξῶν quominus legatur συναφανιῶν. L. Dind.]

[Συναφαυαίνω, Simul exsicco. Method. Conv. p. 103. Routh.]

[Συνάφεια. V. Συναφή.]

[Συνάφεσις, εως, ἡ, Communis emissio. Hesych. v. Ἁματροχεῖν, τῶν ἁρμάτων συνάφεσις. || Concursus. Schol. Hom. Od. K, 515 : Συνάφεσις καὶ εἰς ταὐτὸ συμβολὴ τῶν ποταμῶν. Hesych. v. Ξύνεσιν. L. Dind.]

[Συναφεψέω, Simul coquo. Diosc. Parab. 2.]

Συναφὴ, ἡ, et Συνάφεια, i. q. συνάψις [quæ ita differunt, ut Σύναψις sit Actio conjungentis, Συναφὴ Conjunctio conjuncti vel conjungendi, Συνάφεια Status conjuncti : v. Lobeck. ad Phryn. p. 497], Conjunctio, Connexio, et q. d. Coalescentia : cui opponitur διάζευξις [Συναφὴ, Series, Conjunctio, Conjugium, Copu-

B

latus; Συνάφεια, Contextus, Continuatio, Series, Condensatio; Συναφία, Contextus, Conjunctio, Continuatio, Consortium, Copulatio; Συναφὰ, Coagmenta, Gl. Theophr. Metaphys. p. 308, 8 Brand. : Ἀρχὴ δὲ ποτέρα συναφή τις καὶ οἷον κοινωνία· 309, 1 : Οὔτ' ἄγαν εὔσημος ἡ συναφὴ τοῖς αἰσθητοῖς· fr. 3 De igni 33 : Διὰ τὴν σ. καὶ κατάμιξιν· C. Pl. 4, 12, 8 : Τῆς πρὸς ἀλλήλους συναφῆς. Plut. Lysand. c. 19 : Γραμμάτων συναφὴν οὐκ ἐχόντων· Alexand. c. 35; Mor. p. 1080, F. De oratione conjungenda Mor. p. 1011, B. De loco quo quid conjungitur s. Commissura, p. 1079, D : Τὰς πλευρὰς κατὰ τὴν σ. κεκλιμένας· Polyb. 6, 23, 11 : Ἐν τῷ πυθμένι καὶ τῇ πρὸς τὸ ξύλον συναφῇ. Aliter id. 12, 8, 10 : Τῶν μισθοφόρων ἀνάγκη καὶ τῶν ἱππέων τὴν συναφὴν κατὰ μέσον ὑπάρχειν τὸν τόπον. De confluente fluviorum duorum ap. Ptolem. Geogr. 3, 16, 8 : Ἡ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν συναφὴ αὐτοῦ (Pamisi)· 4, 7, 22, etc.], ut Plutarch. [Mor. p. 491, B] : Καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. [De συναφῇ in musica Bacchius p. 30, B ed. Meibom. : Συναφή ἐστιν,

C

ὅταν δυοῖν τετραχόρδων ἑξῆς κειμένων ἐπίκοινος φθόγγος ὢν τοῦ μὲν βαρυτέρου τετραχόρδου ὀξύτερος εἴη τῇ διὰ τεσσάρων, τοῦ δὲ ὀξυτέρου βαρύτερος τῇ τε διὰ τεσσάρων συμφωνίᾳ (τῇ διὰ τεσσάρων συμφωνίᾳ, τοῦ δὲ ὀξυτέρου βαρύτερος Bryenn. Harm. p. 504, D)· καὶ τὰ ἤθη τῶν φθόγγων πρὸς ἄλληλα τὴν διὰ τεσσάρων συμφωνίαν ἀποτελοῖ (τὰ ἤθη κατὰ τὴν δ. τ. σ. πρὸς ἄλληλα Bryenn.). Συναφαὶ δέ εἰσι τρεῖς· συνῆπται γὰρ τῷ ὑπατῶν τὸ μέσων, καὶ τῷ μέσων τὸ συνημμένων, καὶ τῷ διεζευγμένων τὸ ὑπερβολαίων. Τὸ μὲν οὖν ὑπατῶν καὶ μέσων συνάπτει ἡ ὑπάτη μέσων, κοινὸς ὢν αὐτῶν φθόγγος· τὸ δὲ μέσων καὶ συνημμένων κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἡ μέση συνάπτει· ὡς ὁμοίως δὲ καὶ τὸ διεζευγμένων καὶ τὸ ὑπερβολαίων συνάπτει ἡ νήτη διεζευγμένων. Bryennius l. c. : Συναφαὶ δέ εἰσιν ἐν τῇ τοῦ ὀργάνου αἰσθητῇ ἁρμονίᾳ τρεῖς, βαρυτάτη, ὀξυτάτη, μέση. Βαρυτάτη μέν ἐστιν ἡ γενομένη ἀπὸ τῆς ὑπάτης τῶν μέσων ..., ὀξυτάτη δὲ ἡ γινομένη πάλιν ἀπὸ τῆς νήτης τῶν διεζευγμένων ..., μέση δὲ ἡ γινομένη πάλιν ἀπὸ τῆς μέσης κτλ. Gaudent. Harm. p. 8, A : Δύο τοίνυν ἐποίουν οἱ παλαιοὶ συστήματα τέλεια, τὸ μὲν κατὰ

D

συναφὴν καλοῦντες, τὸ δὲ κατὰ διάζευξιν. Ὅτε μὲν οὖν τὸ κατὰ συναφὴν σύστημα ἐποίουν, ἐφεξῆς ἐτίθεσαν τῇ μέσῃ τρίτην συνημμένων νητῶν, ἡμιτονίῳ τῆς μέσης ἀπέχουσαν κτλ. Ceterum sæpe memoratur etiam ap. ceteros Musicos συναφὴ et ἐπισυναφὴ atque ὑποσυναφή. || Timæus Lex. Plat. p. 94 aliique gramm. : Εἶεν, συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. || Aliter Cleomedes Cycl. theor. 1, p. 23 : Κατὰ τὴν συναφὴν τοῦ ἀέρος πρὸς τὸν αἰθέρα εἶναι λέγεται (luna). V. etiam Σύνδεσμος. Manetho 1, 74 : Ἑρμείας Φαέθων τε μεσουρανέοντες ἔθηκαν ἄνδρα μέγα πλούτῳ γαυρούμενον εὐτεχνίῃ τε, καὶ φιλίην παρέχουσι πρὸς ἀνέρας ἡγεμονῆας, καὶ δόξῃ μεγάλῃ γαυρούμενον, αἴκεν ἴδῃαι εὐκέραον Μήνην συναφὴν τούτοις ἐπέχουσαν· 108 : Ἢν συναφὴν πρώτοιο λάβῃ πολιοῖο Κρόνοιο· 2, 439 : Μήνη δ' οἷον τοῖσιν παρεοῦσα ῥέξει ἐν δισσῇσιν ἀπορροίαις συναφαῖς τε· quibuscum conf. 477 : Εἰ δέ τ' ἀπορρείῃ μὲν ἀπ' Ἄρεος, εἰ δὲ συνάπτῃ κυδίστῳ Κρονίδῃ, πολυόλβους τῆμος ἔτευξε... Ταῦτα δὲ καὶ Κυθέρη συναφὴν τεύχους' ἀπ' Ἄρεος ῥέζει· 481 : Ἠελίῳ δ' οἵῳ συναφὴν τεύχουσα Σελήνη ἐκπτωσίν τε

τίθησι βίου· et alibi sæpe. L. D. Τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφή, Hesych. in Προσβολή. Hemst. Hierocles p. 24. Wakef.] Interdum συναφὴ peculiariter dicitur de Commistione corporum maris et feminæ : unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, Voluptas quæ est in coitu. [Coitus, ap. Moschion. De morbis mulierum c. 25. Ducang. Schol. Aristoph. Pl. 990.] || Συνάφεια, idem, uti dixi : quod Basil. usurpavit de Conjunctione conjugali; nam virum et uxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βιόν. Chrysost. συνάφειαν μέλους dixit metaphorice loquens : Τί τῶν πάντων οὐ πρακτέον ἡμῖν ὥστε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῦ μέλους ἡμῖν συντελοῦντα ἀνακτήσασθαι; Ut revocemus ad Ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum, Bud. [Theophil. Institt. 1, 2, 17 : Ἀρρενός τε καὶ θηλείας συνάφεια, ὅπερ ἡμεῖς γάμον προσαγορεύομεν· 1, 9, 149. De cognatione Sopater in Walz. Rhett. vol. 8, p. 126, 4 : Μηδεμίαν ὅλως ἔχειν πρὸς γένος συνάφειαν. Phalar. Epist. 142 : Ἡ συνάφεια τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους. Aliter Plut. Demetr. c. 5 init. : Αἱ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν τόπων συνάφειαι. L. D. Hesych. (qui interpr. σύζευξις cum Photio, et ἕνωσις) in Τραπεζῆες. Ἡ πάντων ξύμπνοια καὶ ξυνάφεια, Aret. p. 131, D, de rebus inter se commixtis. Hemst. Plut. Vit. Hom. s. 96, p. 1134 : Ἀδελφοὶ μὲν οὖν ἔδοξαν (Juppiter et Juno) διὰ τὴν συνάφειαν καὶ τὴν κατά τι ὁμοιότητα. || Verborum multorum ejusdem generis et casus conjunctio et cumulatio (et quidem copula nexorum, ut, Ἐστρατεύοντο Ἕλληνές τε καὶ Κᾶρες καὶ Λύκιοι καὶ Πάμφυλοι καὶ Φρύγες) ap. Demetr. § 63, deinde Contextus et continuatio sermonis § 181, ubi et εἱρμὸν vocat et antea συνειρμὸν τῶν λόγων. Ernest. Lex. rh. Herodian. Περὶ σχημ. init. : Πάντα ἁπλῶς ἃ τὴν τοῦ καταλλήλου συνάφειαν ἀπαιτεῖ. || Metrici συνάφειαν dicunt numeri continuationem, ut syllabæ ancipites et hiatus in fine versus locum non habeant. V. Marius Vict. 2, 8, 11; 3, 10, 7, 15; Terentian. v. 1516, 1517. 2071 sq. L. Dind.]

Συναφὴς, ὁ, ἡ, Conjunctus, Contiguus, συναφὴν ἔχων. [Aristot. De mundo 3, 6 : Ὁ Ὠκεανὸς ἀναχεῖται, μεγάλους περιλαμβάνων κόλπους, ἀλλήλοις συναφεῖς. Dionys. A. R. 9, 24 med. : Ὥστε συναφὲς εἶναι δοκεῖν τοῖς πρόσωθεν ὁρῶσι τὸ σέλας· A. rh. 7, 1 init. : Ἀκόλουθος ἂν εἴη καὶ ὡς εἴποι (l. ἂν εἴποι, idemque restituendum Dioni Chr. l. in Ἔπω vol. 3, p. 1946, C, cit. ex ll. similibus vol. 1, p. 97; 2, p. 5) τις συναφὴς ὁ… λόγος. L. D. Ξυναφέα ἀλλήλοισι νεφροί τε καὶ κῶλον, Aret. p. 130, D. Hemst. Joseph. B. J. 3, 5, 7. Wakef. Conf. ad Plotin. p. 445 B supra. Creuzer. || Adv. Συναφῶς, Nicet. Chon. Ann. p. 331, B : Ἕτερ' ἄττα πολίσματα ἐπὶ τῷδε σ. ἐχειρώσαντο.]

[Συναφιδρύω, Simul colloco (statuam). Schol. Pind. Nem. 1, 3 : Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ὁ Ἀλφεὺς τῇ Ἀρτέμιδι συναφίδρυται. Boiss.]

[Συναφίημι, φήσω, Simul dimitto, immitto. Polyb. 11, 12, 7 : Ὁ Μαχανίδας ἠναγκάζετο … συναφεῖναι τοὺς παρ' αὐτοῦ Ταραντίνους. Diodor. 17, 104 : Ἐκπώματα χρυσᾶ κατεπόντισε ταῖς σπονδαῖς συναφιείς. Plut. Mor. p. 674, C : Συναφεῖναι τὸ δελφάκιον εἰς τὸ μέσον.]

[Συναφικνέομαι, ίξομαι, Una advenio cum aliquo. Diog. L. 10, 47 : Οὐ μὴν τὸ κάτω φερόμενον σῶμα ἐπὶ τοὺς πλείους τόπους ἀφικνεῖται συναφικνούμενον ὅθεν δήποθεν. Zonaras Annal. vol. 1, p. 214, B : Αὐτὸς δὲ μετ' ὀλίγον εἰς Πτολεμαΐδα συναφικέσθαι αὐτῷ. Jo. Actuar. De diagn. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 353, 12 : Ἐπειδή σοι εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ γένους ἡμῶν στελλομένῳ πρεσβείαν ἐπὶ τοὺς ὑπερβορείους Σκύθας … μηδὲ τῆς ἀφ' ἡμῶν σοι δεῖν ἐδόκει ἐπικουρίας λείπεσθαι, ἀλλά τι καὶ τῆς ἡμετέρας σοι συναφικέσθαι τέχνης, Tecum proficisci. Activum in Gretseri Opp. vol. 3, p. 339, A : Μεσότητι τῶν νηστειῶν τὸ πανσέβαστον ξύλον τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι τὰ ἑαυτῶν παθήματα τοῖς Χριστοῦ παθήμασιν ἀξίως συναφικνοῦσι, ubi aliud vertit Int., Conjungunt. L. Dind.]

[Συναφίπταμαι, Simul avolo. Georg. Lapitha *Notices* vol. 13, p. 61, 1255 : Οἷς πάντως συναφίπταται καὶ ὁ πρὸς ταῦτα πόθος. L. Dind.]

[Συναφιστάνω et Συναφιστάω vel] Συναφίστημι, αποστήσω, [Una abstraho. Clemens Al. Strom. 7, p. 854 : Συναφιστάνειν τῷ λόγῳ τὸ σῶμα τῆς γῆς. Joseph. B. J. 1, 24, 2 : Πάντες ἐθεράπευον Ἀντίπατρον ἤδη· συναφίστα δὲ ἕκαστον τὰ τοῦ βασιλέως προστάγματα, παραγγείλαντος τοῖς τιμιωτάτοις μήτε προσιέναι μήτε προσέχειν τοῖς περὶ Ἀλέξανδρον] vel Συναφίσταμαι, Una deficio, Simul descisco. Unde est [aor. pr. ap. Thuc. 1, 56 : Δείσας μὴ τοὺς ἄλλους ξυναποστήσωσι,] partic. συναποστάντες [Ξυναποστῆναι 1, 57, ξυναπέστησαν 115 et al. Utroque aor. et perf. sæpe utitur etiam Dio Cass. Perf. ξυναφεστῶτα χωρία Thuc. 1, 59], Thuc. [1, 104 fin.] Συναπίστασθαι, Simul deficere, rebellare, Herodot. [5, 104] pro συναφίστασθαι. [Συναπισταίατο, Herodot. 5, 37.] Συναπέστη, Simul defecit. Vide Ἀφίστημι. [Job. ap. Phot. Bibl. p. 185, 25 : Ὁ ἐκπεσὼν Ἑωσφόρος καὶ ὅσον αὐτῷ συναπέστη φῦλον δαιμόνιον. || De rebus i. q. Cesso. Theophil. Inst. 2, 13, 310 : Τοῦ νόμου μηκέτι σωζομένου συναφίσταται καὶ ἡ φύσις. Et sic act. de desistente vel decedente Theodoret. H. E. 3, 11, p. 131, 34 : Συναποστῆναι ἔφη καὶ τὸν τὴν ψυχαγωγίαν προσφέροντα. L. Dindorf.]

[Συναφομοιόω, Simul assimilo. Plut. Mor. p. 52, E : Καθωμιλεῖ τῷ συναφομοιοῦν καὶ συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἅπασιν (quæ juncta etiam Aristid. c. 6 init.)· 51, D : Ὥσπερ τῶν θηρίων ὅσα πεφυκότα τὴν χρόαν τρέπεσθαι συναφομοιοῦται τοῖς ὑποκειμένοις ὑλήμασι· et ib. 53, D. L. Dind. Τὰ τοῖς τόποις συναφομοιούμενα, Antigon. Ἱστ. Π. Σ. c. 29. Euagr. H. E. 1, p. 277, 31. Hemst.]

[Συναφορίζω, ίσω, ιῶ, Una separo. Plut. Mor. p. 425, B : Πλείονας ποιοῦντας χωρὶς ἀλλήλων κόσμους ἅμα τοῖς ὅλοις τὰ μέρη συναφορίζειν καὶ συνδιαιρεῖν οὐκ ἄτοπον. « Συναφορίζομαι, Una segregor. Dionys. Areop. p. 208. » Kall.]

[Συναφραίνω, Una desipio. Cyrill. Al. C. Julian. 7, p. 233, B : Συναφραίνειν αὐτοῖς καὶ ἡμᾶς.]

[Συνάφραστος, ὁ, ἡ, Simul inenarrabilis. Georg. Pisid. Opif. 1767 : Τὸν σὸν υἱὸν τὸν συνάφραστον λόγον.]

[Συναφυπνίζομαι, Simul expergiscor. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 819, D : Καθάπερ ἐξ ὕπνου τινὸς διαναστᾶσι συνανίστασθαι τὸν θεὸν καὶ συναφυπνίζεσθαι λέγει. L. D.]

[Συναφῶς. V. Συναφής.]

Συνάχθομαι, αχθεσθήσομαι, Condolesco [Gl.], Vicem alicujus doleo. [Herodot. 8, 142 : Πιεζευμένοισι ὑμῖν συναχθόμεθα. Xen. Cyr. 1, 6, 24 : Συναχθόμενον, ἤν τι κακὸν συμβαίνῃ· Conv. 8, 18 : Συνάχθεσθαι ἤν τι σφάλμα προσπίπτῃ· Cyr. 4, 6, 6 : Συναχθόμενός μου τῇ συμφορᾷ· 8, 2, 2 : Συναχθόμενος ἐπὶ τοῖς κακοῖς. Demosth. p. 317, 20, et cum dat. τῇ πόλει p. 491, 10, uti συναχθεσθείην et p. 1248, 14 : Συναχθεσθεὶς ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ τῇ τούτου· 1340, 24 : Συνάχθεσθαι τοῖς γεγενημένοις· 1476, 5 : Τοῖς παισὶ δ' ὡς ἀνάξια πάσχουσι συνάχθονται.] Isocr. [p. 7, D] : Ἀτυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. [Id. p. 64, B : Ἑτέρῳ συναχθεσθῆναι· 137, B : Τοῖς παθοῦσι συνηχθέσθησαν. Clearchus ap. Athen. 8, p. 351, A, a Valck. cit.] Idem, Συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων. [Alia constr. Alciphr. Ep. 1, 31 init. : Οὐ τοσοῦτόν σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην. Phalaris Epist. 85 init. : Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων. Theophr. Char. c. 29 : Οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἂν τοὺς τοιούτους προώμεθα.]

[Συνάχνυμαι, Condoleo. Nonn. Dion. 11, 213 : Ἀχνυμένου Βρομίοιο συνάχνυται ὄμπνια Δηώ. Quintus 2, 625 : Συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη Νὺξ παιδὶ φίλῃ.]

[Συναχρειόω, Una cum alio inutile reddo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 430, A : Εἰ λείποι τῷ καιρῷ τὸ μέτρον ἢ τῷ μέτρῳ ἡ εὐκαιρία, τῷ λείποντι πάντως καὶ τὸ παρὸν συνηχρείωται· 3, 102, C. Eust. Opusc. p. 115, 68. L. Dindorf.]

[Συνάχρονος, ὁ, ἡ, Qui simul est æternus. Anth. Pal. 1, 23, 1 : Ἀθανάτου πατρὸς υἱὲ συνάχρονε. Boiss.]

Σύναψις, εως, ἡ, Conjunctio, Connexio. A Bud. exp. Cohærentia ap. Aristot. Metaph. 10 fin. : Ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo [p. 40, C], Ἔν τε ταῖς συνάψεσι, Cic. reddidit, Quumque inter se pene contingant; ut videbis p. 29 mei Lex. Cic. [Theæt. p. 195, C : Ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν. Aristot. H. A. 1, 17 med. : Διὰ τὴν σ. δέχονται (οἱ πόροι) τὸ πνεῦμα· 3, 3 med. : Πρὸς τὴν σ. τῆς ἀορτῆς· De partt. an. 3, 4 fin. : Τοῦ ἥπατος (παθήματα) περὶ τὴν σ. τῇ μεγάλῃ φλεβί. Plut. Mor. p. 558, F : Ἔχουσι γάρ τινας αἱ δυνάμεις ἀναφορὰς … ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ συνάψεις.] In VV. LL. σύναψις τῶν χειρῶν ex Bud. Epp. prior. exp.

Consertio manuum; sed et σύναψις sine adjunctione, A
Prælium. [Suidas v. Ἀ ἆ ... εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο. || Coaptatio. Porphyr. In Ptolem. Harmon. p. 264, D : Τὸ δ' ἐμμελὲς, ὅτι σύναψιν καὶ συνάρμοσιν σημαίνειν βούλεται, καὶ τοῦτο γνώριμον. || Conspiratio. Reg. 1, 16, 20 : Τὰς συνάψεις αὐτοῦ, ἃς συνῆψεν. De conjugio Theodor. Stud. p. 13, E : Ἀνοσίαν εἰδὼς τὴν σύναψιν. L. Dind.]

[Συνάω. V. Συναέω.]

Συνδαΐζω, Simul occido. Soph. [Aj. 361] : Ἀλλά με συνδάϊξον.

[Συνδαίνυμι, Simul epulis celebro. Eur. Hel. 1439 : Ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοὶ στέλλῃ πρὸς οἴκους. L. D. || Συνδαίνυμαι, Simul, Eodem cibo vescor. Satyrus ap. Athen. 6, p. 248, F, nisi ibi pro συνδαινύμενος leg. fuerit συνδακνόμενος. Schweigh.]

[Συνδαιτᾰλεύς, έως, ὁ.] Συνδαιταλεῖς, Coepulones, Convivæ, Athen. 8, ἄνδρες. [Suidas v. Δαιταλεῖς.]

[Συνδαίτης, ὁ, Conviva. Lucian. Epist. Sat. c. 36 : Ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι, quod in aliis libris in συνδιαιτητὴν vel συνδιαίτην corruptum. B
|| Fem. restituit Heringa Orph. H. in Venerem 54, 11 : Νυμφιδία σὺν δαιτὶ, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα, scribens σύνδαιτι θεῶν. Sed recte Gesn. animadvertit dici, ut ib. 8, τερπομένη θαλίῃσι.]

[Συνδαιτυμὼν, όνος, ὁ, Conviva, pro σύνδειπνος scriptum in libro Vat. Xen. Cyrop. 8, 2, 3.]

[Συνδαίτωρ, ορος, ὁ, Conviva. Æsch. Eum. 346 : Ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος.]

Συνδάκνω, δήξομαι, Commordeo, unde part. συνδακών, Corrodens. [Cercid. ap. Diogen. L. 6, 77 : Χεῖλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας καὶ τὸ πνεῦμα συνδακών. Hemst. Xen. Eq. 6, 9 : Συνδάκνοντι τὸ στόμιον. Aristot. H. A. 9, 6 med.; 37 med. V. etiam Συνδαίνυμι. Improprie Jobi. 11, 12 : Ὡς δὲ συνεδήχθησαν, διέτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, Compuncti sunt oculi, dolore.]

[Σύνδακρυς, ὁ, ἡ, Lacrimabundus. Vita Barlaam ap. Boiss. An. vol. 4, p. 271 med. : Σ. γενόμενος. Cyrill. Vit. Sabæ Cotel. Monum. vol. 3, p. 273, B : Σ. γεγονὼς εἶπεν· 325, B : Σ. γενόμενος ἔφη. Memorat etiam Etym. C
M. cod. V. « Andr. Cret. p. 74. Clem. Epit. de gest. Petri 75. » Kall. Socr. H. E. 4, 23, σ. ἐγένετο.]

Συνδακρύω, Collacrymor [Collacrimo, Gl. Eur. Iph. A. 1242 : Ἀδελφὲ, μικρὸς μὲν σύγ' ἐπίκουρος φίλοις, ὅμως δὲ συνδάκρυσον. L. D. Συνδακρύειν τῷ πάθει, Clearch. apud Athen. 14, p. 619, D. Hemst.] Una lacrymor. Plut. [Mor. p. 599, B] : Οὐ γὰρ συνδακρυόντων καὶ συνεπιθρηνούντων, ὥσπερ χορῶν τραγικῶν, ἐν τοῖς ἀβουλήτοις, χρείαν ἔχομεν. [Lucull. c. 29. Zonaras Annal. vol. 1, p. 244, D. Medio Ephræm Syr. vol. 1, p. 17, A : Συνδακρυόμενος εἶπε πρὸς αὐτήν. L. Dind.]

[Συνδᾰμάζω, Domo, Oppugno. Nicet. Eugen. 5, 268 : Ἕως ποτε σχῇς, ἀγριαίνουσα Τύχη, κινεῖν καθ' ἡμῶν μηχανὰς πολυτρόπους καὶ συνδαμάζειν ἀλλεπαλλήλοις πνοαῖς; Boiss.]

[Συνδάμνᾰμαι, Domor, Opprimor. Nicander Al. 173 : Καὶ γὰρ δὴ πνοιαῖς συνδάμναται ἐχθραῖς. Greg. Naz. vol. 2, p. 62.]

[Συνδᾰνείζομαι, Simul mutuor. Plut. Eum. c. 13 : Ἐσκήψατο χρημάτων δεῖσθαι καὶ συνεδανείσατο τάλαντα D
πολλὰ παρὰ τῶν μάλιστα μισούντων αὐτόν.]

Συνδᾰπᾰνάω, Una consumo. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 195, B : Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τῇ ἀφαιρέσει τῶν σωματικῶν ἰδιωμάτων συνδαπανώμενος. Wakef. Id. vol. 1, p. 206, B : Ὡς ἂν ἐπιλίποι τὸ κακὸν τῷ τῆς ἀρχῆς ὀλέθρῳ συνδαπανώμενον. L. Dind.]

[Συνδασύνω, ὑνῶ, Simul aspiro. Etym. M. p. 317, 47 : Δασυνομένου συνδασύνεται.]

[Συνδειαίνω scripturæ vitium pro Συνδυαίνω, q. v.]

[Συνδεδεμένως, Conjunctim. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 217 : Καὶ σ. ἄμφω καὶ ἀσυνδέτως. Schol. OEd. T. 344 : Σ. τὸν ἑξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. Boiss.]

[Συνδείδω, δείσομαι, Simul metuo. Appian. Civ. 2, 141 med. : Εὔνοια γὰρ ἐς τυράννους γίγνεται δορυφόρων ἐκ τοῦ συναδικεῖν καὶ συνδεδιέναι.]

Συνδειπνέω, Concœno. Xen. Cyrop. 8, [4, 2] : Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθισε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο, ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. [H. Gr. 4, 1, 6 : Ἑσπέρας ξυνεδείπνουν αὐτῷ. Plato Conv. p. 217, C : Προκαλοῦμαι αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν· 174, E : Ὅπως συνδειπνήσεις. Demosth. p. 400, 20 : Ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες οἱ πρυτάνεις θύουσιν ἑκάστοτε κοινῇ καὶ συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις· 554, 19 : Μεθ' ἡμῶν συνδεδειπνηκώς. Isæus p. 39, 24 : Οὐδὲ αἱ γαμεταὶ γυναῖκες συνδειπνεῖν ἀξιοῦσι μετὰ τῶν ἀλλοτρίων. Æschines p. 33, 29.] Athen. 5, [p. 186, A] : Συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα. [Lucian. Conv. c. 1 : Συνδείπνει μεθ' ἡμῶν.]

[Συνδείπνιον, τὸ, Convivium. Callim. Cer. 72 : Οὔτε μιν εἰς ἐράνους οὔτε ξυνδείπνια πέμπον αἰδόμενοι γονέες. Diod. 14, 42 init. : Πρὸς τὰ συνδείπνια παρελάμβανε, nisi σύνδειπνα scripserat, quod v. Athen. 4, p. 140, C : Οὕτω (συναικλίαις) τὰ συνδείπνια καλῶν.]

Σύνδειπνον, τὸ, Concœnatio, ut Cic. Ad fam. Convivium, Bud. Plut. [Mor. p. 679, A] : Σύνδειπνον δὲ χρηστὸν οὐκ ἂν γένοιτο καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων. [Et alibi sæpe.] Athen. 8, [p. 365, B] : Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας. [(Σύνδειπνα καὶ συμπόσια· καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι, Photius.) Φησὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐπὶ τὸ σύνδειπνον κεκλημένον. Καὶ Πλάτων (comicus) δέ φησι, Τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις. (Apud philosophum erat Conv. p. 172, B : Τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων. Quod ex libris in δείπνῳ mutatum. Themist. Or. 29, p. 348, A : Πλάτων ἐν τῷ συνδείπνῳ.) Καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ, Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον. Διόπερ τινὲς καὶ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι Σύνδειπνον. Quomodo ap. ipsum scriptum in epit. 1, p. 17, D, et Jo. Stobæum aliosque recentiores grammaticos; Σύνδειπνοι vero ap. Athen. 15, p. 679, A; 686, A, et Cicer. Ad Q. F. 2, 16. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 271 : Οἰκίαν μεγάλην εἰς τὸ σύνδειπνον. Diodor. 18, 46 : Κατὰ τὰ σύνδειπνα παραλαμβάνων ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις· eodemque cum verbo in Exc. Escorial. p. 33, 2 Feder., et sec. conj. Reiskii loco in Συνδείπνιον posito. De loco convivii, ut putabat Valck., Lucian. Conv. c. 35 : Ῥῖψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον. Pollux 6, 7.]

Σύνδειπνος, ὁ, ἡ, Concœnator, Conviva, [Concœna, Gl. Eur. Ion. 1172 : Γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολύν. Aristias ap. Athen. 15, p. 686, A. Femin. Marcus Argentar. Anth. Pal. 9, 229, 1 : Ἀρχαίη σύνδειπνε ... λάγυνε.] Compransorem Cic. dixit de Prandio. Xen. Cyrop. 2, [2, 28] : Κατανοήσας γάρ τινα τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. [3, 2, 25 : Συνδείπνους ἔλαβεν ἀμφοτέρους πρὸς ἑαυτόν· 5, 2, 6 : Καὶ τὸν Γωβρύαν σύνδειπνον παρέλαβεν· Anab. 2, 5, 27 : Μένειν τε αὐτὸν ἐκέλευσε καὶ σύνδειπνον ἐποιήσατο· 6, 1, 30 : Ἐὰν σύνδειπνοι συνελθόντες μὴ Λακεδαιμόνιον συμποσίαρχον αἱρῶνται.] Lucian. [De luctu c. 21] : Ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. [Id. Merc. cond. c. 15.] Plut. Symp. [p. 660, B] : Καὶ ἄπεισι τῇ γαστρὶ σύνδειπνος, οὐ τῇ ψυχῇ γεγονώς. [Pollux 6, 12, 101.]

[Συνδεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Superstitionis socius. Cyrill. Alex. C. Jul. 3, p. 84, C; 4, p. 125, B.]

[Συνδεκάζω, σω, Corrumpo. Xen. Reip. Ath. 3, 7 : Ὥστε καὶ διασκευάσασθαι ῥᾴδιον ἔσται πρὸς ὀλίγους δικαστὰς καὶ συνδεκάσαι πολὺ ἧττον δικαίως δικάζειν, ut Schneider. post alios correxit codd. scripturam συνδικάζειν. Demosth. p. 1137, 1 : Ἐάν τις συνδεκάζῃ τὴν Ἡλιαίαν, ubi item libri per ι, ut ap. Æschin. p. 12, 25, ubi alii per ε. Plut. Pericle c. 9. Pollux 6, 152 : Τὰ δικαστήρια συνδεκάζειν· 8, 121.]

[Συνδεκατίζω vitium scripturæ pro Ἐνδεκάζω, q. v.]

[Συνδενδρία, ἡ, Arbustum. Eust. Od. p. 1652, 16 : Ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυός. Kall.]

[Σύνδενδρος, ὁ, ἡ, Arbusculosus, Ramosus Virg. in Bucolicis, Gl. Polyb. 12, 4, 2 : Διὰ τὸ σύνδενδρον εἶναι τὴν νῆσον. Diod. 5, 65 : Τῶν ὀρῶν τοὺς συνδένδρους τόπους, et cum eod. nomine Suidas v. Λειμακέστεροι. Pollux 1, 239, χωρίον. « Hesych. v. Ἀφελής. » Kall. Schol. Soph. Aj. 1237, aliique grammatici. || Neutr. absolute Ps.-Plut. Parall. p. 310, E : Ἔν τινι καταχρυσεῖσα συνδένδρῳ. Wakef.]

[Συνδενδρόω, unde pass. Una arboresco, ap. Liban. vol. 4, p. 1020, 16 : Οὖσα δένδρον τοὔνομα (Daphne) συνδεδένδρωται καὶ τὸ βούλημα. Schneid. Theodor.

Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 10. Boiss.]

Συνδέομαι, Una precor s. oro. Plato [Parm. p. 136, E : Ἐγὼ Σωκράτει συνδέομαι, ἵνα καὶ αὐτὸς διακούσω διὰ χρόνου·] Epist. [3, p. 318, C] : Μετὰ τοῦ Θεοδότου καὶ Εὐρυβίου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα. [Demosth. p. 962, 1 : Δεῖται καὶ ἡμεῖς συνδεόμεθα οἱ ἐπιτήδειοι ταῦθ' ὑμῶν. Plut. Cæs. c. 66 med. : Περὶ ἀδελφοῦ φυγάδος συνδεησόμενοι· Demetr. c. 51 : Συνεδέοντο ταῦτα πόλεις πολλαί. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 38, 96 : Τὰ παιδία ἐς τὸ πλῆθος παρῆγε συνδεόμενα· 38, 4 : Τὸν ὅμιλον συνδεηθῆναί οἱ ἔπεισεν. Epiphan. vol. 1, p. 178, A : Συνδεηθῆναι αὐτῷ καὶ τοὺς λοιποὺς αἰῶνας. L. Dind.]

[Σύνδερμον, τὸ, ap. Tzetz. ad Lycophr. 88 : Ὠῷ δὲ παρεικάζει τὴν γαστέρα αὐτῆς (Ledæ), ὅτι ἐν ἐξ αὐτῆς σύνδερμον ἐγεννήθη, ὃ δέρμα καὶ φυλακτήριον αὐτοῖς ἐποίησαν (Castor, Pollux, Helena), Una membrana. Kall.]

[Συνδέρω, Simul verbero. Theodor. Stud. p. 379, A : Ἐν τῷ δέρεσθαι συνδερόμενόν σοι τῇ διαθέσει. L. D.]

Σύνδεσις, εως, ἡ, Colligatio. [Σύνδεσις δέρματος, Cutis colligatio, coarctatio, adstrictio, connexio dicitur Hippocrati Aph. 1 sect. 3 lib. 6 Epid., ubi συναγωγὴν καὶ σφίγξιν, hoc est, Contractionem et constrictionem, exponit Galen. Isque locus ab eo mihi subindicari, videtur in Exeg. (p. 572), ubi scribitur, Σύνδεσις, δηλοῦται ποτὲ καὶ ἡ οἷον πυκνότης καὶ ἡ σφίγξις, Hac voce significatur interdum velut densatio quædam aut constrictio. Foes. Plato Tim. p. 43, D : Τὰς τῶν ἡμιολίων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων μεσότητας καὶ ξυνδέσεις. Pollux 8, 152 : Σύνδεσμος· ἡ γὰρ σύνδεσις σκληρὸν, κἂν Πλάτωνος ᾖ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 351 sq. Aliter Diod. 5, 113 : Τὸν ἐκ τῶν ἑλῶν κάλαμον, ᾧ χρῆσθαι νομίζουσιν πρὸς τὴν τῆς κονίας σύνδεσιν. Plut. Mor. p. 697, B : Πρὸς τὴν σ. ἀντιπράττουσιν (οἱ ἅλες)· διαλύειν γὰρ μάλιστα πεφύκασι· et vol. 5, part. 2, p. 739, A ed. Wyttenb. : Ὅτι ἔοικεν ἡ πρὸς τὸ σῶμα σύνδεσις (animæ) ἐπιληψίᾳ. Pollux 7, 33 : Καίρωσιν τὴν σύνδεσιν (τοῦ στήμονος. V. Συνδέω). Schol. Hom. Il. Δ, 133 : Ἄνωθεν τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ζώματος καὶ τοῦ θώρακος ζώνη ἐπέκειτο συσφίγγουσα τὰ πάντα. Improprie Ps.-Basil. vol. 3, p. 598, C : Οὔτε ἀναγκασθεὶς διὰ τῆς πρὸς αὐτὸ συνδέσεως.]

[Σύνδεσμα, τὸ, Vinculum. Eur. Hipp. 199 : Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα· Bacch. 697 : Ὅσαισιν ἁμμάτων σύνδεσμ' ἐλέλυτο· Med. 1193 : Ἀλλ' ἀραρότως σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε (coronæ). Quod dicitur ut Ἐπίδεσμα, quod v., neque per metaplasmum formatum videtur a Σύνδεσμος.]

Συνδεσμεύω, Colligo, Connecto, Polyb. [3, 42, 8 : Τὰ μὲν συμπηγνύντες τῶν ξύλων, τὰ δὲ συνδεσμεύοντες. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 844, 27 : Σύνδεσμος δὲ ἐπειδὴ συνδεσμεύει.]

[Συνδεσμέω, Colligo, Annecto, Gl. Charito 2, 2 med. : Τὴν κόμην συνεδέσμουν. « Method. in Etym. M. v. Ἀμαμαξύς. » Kall. Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust. p. 74. Scholl. Theocr. 10, 44, Hom. Il. Σ, 553. Niceph. Chumnus Epist. 150, p. 172 : Πεδεῖσθαι καὶ συνδεσμεῖσθαι. Boiss. Xystus in Cotel. Mon. vol. 1, p. 44, B : Οὓς συνδεσμεῖ πνευματικὴ χάρις. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 954, 7 : Οὐδὲν ἄλλο μέρος λόγου συνδεσμεῖ ἔννοιαν εὐτάκτως. Eust. Od. I, 427.]

[Συνδεσμικὸς, ἡ, ὸν, Ad conjunctionem pertinens. Apollon. Bekk. An. p. 502, 11 : Αἱ μὲν συνδεσμικαὶ διαφοραὶ αὗται· 510, 8 : Συνδεσμικὰς δύο (signiff.)· et ibid. 9, 18; 511, 17; De constr. p. 202, 19. L. D. Συνδεσμικὸν ἐπίρρημα, Basil. schol. in Greg. Naz., Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 96. Boiss.]

[Συνδέσμιος, ὁ, ἡ, Convinctus, Gl. Methodius ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 243, C : Τοὺς ἐστιγμένους ... προσεῖπεν ὁ ζώθαπτος ὡς συνδεσμίους. L. D. Const. Manass. Chron. 4917. Pro quo σύνδεσμος Symeon Metaphrasta in Anecd. meis vol. 5, p. 23, 17; 24, 7. Boiss. Sic dicitur Σιδηροδέσμιος, —μος, —μώτης.]

[Συνδεσμοειδὴς, ὁ, ἡ, Conjunctioni similis. Apollon. Bekk. An. vol. 2, p. 480, 8 : Εἰ δεόντως αἱ ... προθέσεις ... προθετικοὶ σύνδεσμοι καλοῦνται ἢ κατ' ἐνίους συνδεσμοειδῆ μόρια.]

Σύνδεσμος, ὁ, Colligatio, [Conjunctum, Nodus, add. Gl.] Conjunctio, Vinculum, Copula. [Thuc. 2, 75 : Ξύνδεσμος δ' ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα τοῦ μὴ ὑψηλὸν γιγνόμενον ἀσθενὲς εἶναι τὸ οἰκοδόμημα· 2, 102 med. : Τό τε γὰρ ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερὸν, αἵ τε νῆσοι πυκναὶ καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως τῷ μὴ σκεδάννυσθαι σύνδεσμοι γίγνονται. L. Dind. Reg. 1, 6, 10 : Συνέσχε τὸν σύνδεσμον ἐν ξύλοις κεδρίνοις· Job. 41, 7 : Σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὥσπερ σμυρίτης λίθος· Dan. 5, 6 : Οἱ σύνδεσμοι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ διελύοντο. Symmach. Habac. 2, 11 : Σύνδεσμος οἰκίας ξύλινος. Schleusn. Lex. Polyæn. 8, 67 : Σύνδεσμοι μηχανημάτων τῶν γυναικῶν αἱ τρίχες. Hesychius : Στεγανώματα τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι. Hemst. Improprie Plato Polit. p. 310, A : Καθάπερ εἴπομεν τοῦτον θειότερον εἶναι τὸν ξύνδεσμον ἀρετῆς μερῶν φύσεως ἀνομοίων καὶ ἐπὶ τἀναντία φερομένων· Reip. 7, p. 520, A : Καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς (τοῖς ἀνδράσι) ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως· Leg. 11, p. 921, C : Νόμος ὁ βοηθῶν ἔστω τῷ τῆς πόλεως ξυνδέσμῳ μετὰ θεῶν· Reip. 10, p. 616, C : Εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ. Aristot. Metaphys. 7, p. 174, 17 : Οἱ δέ φασι σύνθεσιν ἢ σύνδεσμον ψυχῆς σώματι τὸ ζῆν· 19 : Τὸ ὑγιαίνειν ἔσται ... σύνδεσμος ἢ σύνθεσις ψυχῆς καὶ ὑγιείας· Eth. Nic. 8, 14 fin. : Σύνδεσμος δὲ τὰ τέκνα δοκεῖ εἶναι (conjugum). Plut. Mor. p. 491, A : Σ. ἔσται τῆς φιλαδελφίας (communis amicus). Aristid. vol. 1, p. 373 : Σύνδεσμος τῆς ἀρχῆς καθεστήξει (Sicilia)· vol. 2, p. 106 : Σύνδεσμον τὴν ῥητορικὴν τοῦ παντὸς ὀρθῶς ἂν εἴποι τις.] Ut σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Ad Ephes. 4, [3. Coloss. 2, 19 : Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα, διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, Omnis Christianorum cœtus mutuorum charitatis officiorum vinculis arctissime conjunctus est. Ib. 3, 14 : Τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. Simplicius In Epict. Ench. c. 37, p. 334 Schw. amicitiam σύνδεσμον πασῶν τῶν ἀρετῶν esse dicit. Schleusn. Lex. N. T. Themist. Or. 22, p. 275, C : Τὸ συνδιατρίβειν ἀλλήλοις πολλοῦ ἄξιον εἰς τὸν σύνδεσμον. Conf. Pollux 8, 152, Hesych., qui interpr. ὁμόνοια. Epiphan. vol. 1, p. 797, A : Διὰ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀληθείας· 884, A. Ib. 823, D : Τοῦ λόγου ὁ σ., Nexus orationis, Int. 875, B : Τὸν σ. τῆς ἀληθινῆς ὁμολογίας. L. D. || In deteriorem partem de Conspiratione et conjuratione, Reg. 2, 11, 14; 12, 20; Jerem. 11, 9; Paral. 2, 23, 13. Gloss. in l. 4 Reg., ἄνταρσις, ἐπιβουλή. || Improprie Act. 8, 23 : Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα, Hominem ex omnium scelerum importunitate concretum. Eadem conjuncta Jes. 58, 6 : Λέγει κύριος, ἀλλὰ λῦε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, h. e. Vinculum quod alios injuste constringit. Dan. 5, 12 : Λύων συνδέσμους, Res intricatas. Ex Schleusneri Lexx. V. et N. T. Ἐν συνδέσμῳ τινὶ τῆς ὅλης γῆς κεῖται Alexandria, Dio Chrys. p. 372, B. Valck. Similiter de Cpoli Niceph. Callist. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 128, D : Τὸν κοινὸν ἑῴας καὶ ἑσπερίου λήξεως σύνδεσμον. L. D.] Et ap. grammaticos σύνδεσμοι, Copulæ, Copulativæ particulæ. [Σύνδεσμος, τὸ μέρος τοῦ λόγου, Conjunctio, Copulatio, Gl. Lucill. Anth. Pal. 11, 139, 4. Quo alludit Palladas 9, 175, 6 : Μηδέ μ' ἐάσῃς συνδέσμῳ πενίης τὸν βίον ἐξανύσαι, ut ib. 2 ludit in v. πτῶσις πενίης. L. D. « Copula, v. c. καί. Aristot. Rhet. 3, 6, Demetr. Eloc. § 63, Longin. 21, 12. Conjunctio. Dionys. De compos. c. 2. Conf. Quintil. 1, 4, 18. Sic et Aristot. (Rhet. 3, 5,) Poet. c. 20, ubi definitur Vox significationis expers, quæ neque absentia sua impedit, neque præsentia facit vocem significativam et vel in principio vel in medio vel in fine ponitur, ut μέν, ἤτοι, δή. Sed ad συνδέσμους idem etiam præpositiones refert, quoad cum aliis verbis componuntur et connectuntur. » Ernest. Lex. rhet. Aristot. De partt. an. 1, 3 fin. : Ὥσπερ συνδέσμῳ τὸν λόγον ἕνα ποιοῦντας. Lucian. Jud. voc. c. 6; Plutarch. Mor. p. 1009, C. Diog. Laert. 7, 71, de conj. ἐπεί, et 72, συμπλεκτικῶν συνδέσμων de part. καί. Et grammatici passim quum de copulis tum de ceteris Conjunctionibus. De præpositione Dionys. De comp. vv. p. 155, 8, 9, ubi de præp. ἐν, et p. 157, 7 : Τοῖς Ἐπί γε συνδέσμοις, εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγούμενον καλεῖν. Apollonius, cujus De conjunctionibus liber editus est in Bekk. Anecd. p. 479—526, disputans p. 480, 5 : Εἰ δεόντως αἱ καλούμεναι παρὰ τοῖς γραμματικοῖς προθέσεις παρὰ τοῖς Στωικοῖς προθετικοὶ σύνδεσμοι καλοῦνται ἢ κατ' ἐνίους συνδεσμοειδῆ μόρια, dicit : Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἀντιλέγων πρὸς

τοὺς φάσκοντας, ὡς οἱ σύνδεσμοι οὐ δηλοῦσι μέν τι, αὐτὸ δὲ μόνον τὴν φράσιν συνδέουσι, φησὶν ὡς διαφέρει τὸ ἐπιδοῦναι τοῦ ἀποδοῦναι, ὡς τὸ ἀπαιτεῖν τοῦ προσαιτεῖν, καὶ ἄλλας τινὰς τοιαύτας συντάξεις, ἤδη πιστούμενος ὅτι ἓν μέρος λόγου ἥ τε πρόθεσις καὶ ὁ σύνδεσμος κτλ.] Et σύνδεσμος ἐπουράνιος, Stella quædam, Cœlestis nodus, Cic. interpr. ap. Arat. [245, ubi est : Καὶ τὰ μὲν εἷς ἀστὴρ ἐπέχει καλός τε μέγας τε, ὃν ῥά τε καὶ σύνδεσμον ὑπούραιον καλέουσιν.] Item Σύνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, VV. LL. ex Aphr. Probl. 2 [Manetho 2, 498 : Κὴν ἐπὶ συνδέσμου βαίνῃ (luna)· 4, 546 : Ἣν δὲ Σεληναίη κατέχῃ πάμμηνα κέλευθα, συνδέσμους ῥυσμοῖο· 5, 127 : Σύνδεσμος Μήνης ὀλοώτατός ἐστι βροτοῖσιν· 6, 601 : Ἢν δ' ἐπὶ συνδέσμου Μήνη θέῃ Ἄρεος ἄντα. Conf. Galen. Prognost. vol. 8, p. 902 et seqq. Cleomedes Cycl. th. 2, 5, p. 138 : Ὁ τῆς σελήνης (κύκλος) ὑποβέβληται τῷ ζῳδιακῷ, παρ' ὅλον αὐτὸν ἐγκεκλιμένος. Καὶ γὰρ τοῦ βορείου ἐφάπτεται... καὶ τοῦ νοτίου ὁμοίως· ὥστε ... τὸν διὰ μέσου κατὰ δύο σημεῖα τέμνει ἀναγκαίως... Ταύτας οὖν τὰς τομὰς οἱ μὲν συναφὰς, οἱ δὲ συνδέσμους καλοῦσιν. ‖Salmas. De annis climact. p. 185 : « Ἀναβιβάζων Græcis Mathematicis est ἐκλειπτικὸς τόπος, ut καταβιβάζων qui ei ex diametro oppositus est. Uterque etiam dicitur σύνδεσμος ἐκλειπτικός.» ‖ Fasciculus, ap. Herodian. 4, 12, 11 : Προσκομίζουσι τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν.] Item Σύνδεσμος, Pars nervosa artus committens, in iisd. Vide Gorr. [Σύνδεσμοι Ligamenta dicuntur, quæ et νεῦρα συνδετικὰ, h. e. nervi colligantes, vocantur. Galen. Comm. 4 in libr. De art. p. 653, 27 : Διαφέρει δ' οὐδὲν εἴτε σύνδεσμον ὀνομάζειν αὐτὸν, εἴτε νεῦρον συνδετικόν· ὅσοι γὰρ τῶν συνδέσμων εἰσὶ στρογγύλοι κατὰ νεύρου ἰδέαν, ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀνατομικοῖς νεῦρα συνδετικὰ προσαγορεύειν αὐτούς. Foes. Tim. Locr. p. 100, B : Συνδέσμοις ποττὰν κίνασιν τοῖς νεύροις συνᾶψε τὰ ἄρθρα. Ps.-Aristot. H. A. 10, 7 med. : Ἡ κίνησις τῶν συνδέσμων ὠδίς ἐστιν. Pollux 2, 234 : Νεῦρα δ' ἐστὶ σύνδεσμος ὀστῶν.]

[Σύνδεσμος, ὁ, ἡ. V. Συνδέσμιος.]

Συνδεσμώτης, ὁ, Qui una vinctus est, tanquam præcedente Συνδεσμόω. [Thuc. 6, 60 ; Plato Reip. 7, p. 516, C; Dio Cass. 68, 22 fin. Leon. Allat. Exc. p. 180. Argum. Zonaræ Annal. vol. 2, p. 321, IX.]

Συνδεσποτεία, ἡ, Dominii societas, Dominium duobus commune. [Greg. Naz. Or. 44, p. 713, B. Boiss.]

[Συνδεσπότης, ὁ, Communis dominus. Joann. Hierosol. Vita Joann. Damasc. p. 241 m. ed. Major. (vol. 1, p. VII, A : Κοινωνόν σε τοῦ οἴκου μου τίθημι καὶ συνδέσποτον (sic) κατ' ἐμέ.) Boiss. V. Συγγαμβρικός.]

[Συνδετέος, α, ον, Colligandus. Aristoph. Eccl. 785 : Ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. Hippocr. p. 837, E : Οἱ μηροὶ συνδετέοι πρὸς ἀλλήλους.]

[Συνδέτης, ὁ, i. q. συνδεσμώτης et σύνδετος, sigillatim Miles cum captivo eadem catena colligatus, Athen. 5, p. 213, B. Schweigh. Martyr. Arethæ Anecd. vol. 5, p. 57, 6 : Οἱ ἑπτὰ συνδέται αὐτοῦ. Boiss. Suidas : Συνδέτας, συνδεδεμένους, addito ex., in quo est : Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας. De forma conf. Schæfer. ad Dionys. p. 307. ‖ I. q. συνδετικὸς, Nicet. Chon. Ann. p. 317, B : Ὅσα καὶ λίθος τῶν διεστώτων συνδέτης ἀκρόγωνος. Criminat. Græc. adv. Lat. Cotel. Monum. vol. 3, p. 518, C : Εἷς ἀκρογωνιαῖος λίθος συνδέτης τῶν πλαγίων εὑρίσκεται. L. Dind.]

Συνδετικὸς, ή, όν, Colligatorius, Vim colligandi habens. [Plutarch. Comp. Lycurg. et Num. c. 4 fin. : Τὸ σ. ἐν αὐτῇ, τὴν παιδείαν, οὐκ ἔχουσα· Mor. p. 908, B : Οἱ δὲ μαθητικοὶ τοὺς η' μῆνας ἀσυνδέτους φασὶν εἶναι πάσης γενέσεως, τοὺς δὲ ζ' συνδετικοὺς, quæ pluribus persequitur in seqq., de mensibus ad partum sociabilibus. De conjunctionibus Dionys. Hal. vol. 6, p. 791, 14 : Ἐν τοῖς συνδετικοῖς μορίοις· 862, 12; 868, 7. Greg. Nyss. vol. 1, p. 228, A : Αἱ συνδετικαὶ τούτων ἑκατέρων ἐπωμίδες· 710, A : Τὸ συνδετικὸν τῆς ἑνότητος ταύτης. Eust. Opusc. p. 194, 59 : Διειργόμενος μεσολαβήμασιν, ὅσα καὶ συνδετικοῖς ὁ κάλαμος γόνασιν. Et cum genit. Theodor. Prodr. p. 141 fin.]

Σύνδετος, ὁ, ἡ, Colligatus. Soph. Aj. [296] : Συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους. [Et ib. 65. Gen. neutro de fasciis Eur. Ion. 1390 : Ὦ στέμματα καὶ σύνδεθ', οἷσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα. Plato Polit. p. 279, E : Τῶν δὲ συνθέτων (περικαλυμμάτων) τὰ μὲν τρητὰ, τὰ δὲ ἄνευ τρήσεως

A ξυνδετά· et ibid. : Τὰ δὲ (τῶν τριχίνων) αὐτὰ αὑτοῖς συνδετά. Quo respicit Pollux 7, 208, apud quem σύνδετα, ut ap. Hermet. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 748, 4 : Ἄνεσις καὶ ἄφεσίς ἐστι τῶν συνδέτων μελῶν. Conf. Lobeck. Paralip. p. 491.]

[Συνδεύω, Simul subigo. Quintus 4, 213 : Συνδεύσαντες ἀλείφασιν.]

Συνδέω, Colligo, Simul ligo, Connecto. [Palmo, huic add. Gl. Hom. Il. A, 399 : Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι· N, 599 : Αὐτὴν δὲ ξυνέδησε σφενδόνῃ· Od. K, 168 : Συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου· X, 189 : Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ. (Ut de vino Hesiod. ap. Athen. 10, p. 428, C : Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε δεσμοῖς ἀφράστοισιν.) H. Merc. 82 : Τῶν (ὄζων) τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης. Soph. Aj. 62 : Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν· Phil. 1016 : Νῦν ἐμὲ συνδήσας νοεῖς ἄγειν. Eur. Cycl. 238 : Κἄπειτα συνδήσαντες· 238 : Συνδήσαντες ἐς τἀδώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες· Ps.-Eur. Iph. A. 110 : Ἐς τήνδε δέλτον, ἣν λύοντα καὶ συνδοῦντά μ' εἰσεῖδες. Ari-
B stoph. Ran. 605 : Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον· Lys. 442 : Ταύτην προτέραν ξύνδησον· Eq. 1053 : Ὅς σοι ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους. Isidor. Æg. Anth. Pal. 9, 94, 3 : Ἀλλ' ὅγ' ἐφ' ὑπνώοντα πεσὼν (polypus) συνέδησε λαγωόν. Lycophr. 1247 : Γυῖα συνδήσας λύγοις. Xen. H. Gr. 2, 4, 8 : Τὸν ἐξιόντα ἀεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. De implicando Cyrop. 1, 6, 40 : Τῷ σφοδρῶς φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν συνέδει (lepus). Plato Tim. p. 32, A : Τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν· 84, A : Τὸ σάρκας ὀστοῖς ξυνδοῦν ὁπόταν νοσήσῃ· Euthyphr. p. 4, C : Ξυνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ· Theæt. p. 160, B : Ἐπείπερ ἡμῶν ἡ ἀνάγκη τὴν οὐσίαν συνδεῖ μὲν, συνδεῖ δὲ οὐδενὶ τῶν ἄλλων οὐδ' αὖ ἡμῖν αὐτοῖς· Soph. p. 268, C : Οὐκοῦν συνδήσωμεν αὐτοῦ τοὔνομα, συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν; Phæd. p. 99, C : Τἀγαθὸν καὶ δέον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν. Polyb. 1, 22, 9 : Ὅτε ταῖς σανίσιν ἐμπαγέντες οἱ κόρακες ὁμοῦ συνδήσαιεν τὰς ναῦς· 27 : Συνδεῖν τοῖς κόραξι τοὺς ἅπαξ ἐγγίσαντας. Lucianus De dea Syr. c. 29 : Ἕδρην συνδέων καλιὴν ἵζάνει. Pollux 7, 33 : Τὸ συνδῆσαι τὸν στήμονα καιρῶσαι
C λέγειν χρή (v. Σύνδεσις)· 124 : Τοῖς μὲν χυτοῖς χρὴ τὰ οἰκοδομήματα συνδεῖν.] Aristot. De mundo [c. 6, 20] : Φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. [Alligo, Dio Cass. 40, 9 : Συνέδησε τὰ γράμματα ἀκοντίῳ. Improprie Alciphr. Ep. 3, 49 init. : Ὦ δαῖμον, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων.] Sæpe pro Conjungo et consocio, Concilio. [Eur. Phœn. 538 : Ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχοις ξυνδεῖ. Plato Reip. 5, p. 462, B : Ἔχομεν οὖν τι ... μεῖζον ἀγαθὸν (πόλει) τοῦ ὃ ἂν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν; — Οὐκοῦν ἡ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ; Leg. 9, p. 875, A : Τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ξυνδεῖ, τὸ δὲ ἴδιον διασπᾷ τὰς πόλεις· 7, p. 793, C : Ἃ δὴ διανοουμένους ἡμᾶς δεῖ τὴν πόλιν καινὴν οὖσαν πάντῃ ξυνδεῖν· 6, p. 776, A : Ἐν ταῖς φιλίαις ἐὰν μὲν πόθος ἐνῇ τις, κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα ἤδη. Dio Cass. 41, 57 fin. : Ὅσα ἡ φύσις τὸ αἷμα αὐτῶν μίξασα συνέδησε, ταῦτα τῇ ἀπλήστῳ τῆς δυναστείας ἐπιθυμίᾳ διέλυον καὶ διέσπων. Pollux 4, 34 : Ῥήτωρ συνέχων τὴν πολιτείαν, συνδέων. Aliter Sirac. 33, 4 : Σύν-
D δησον παιδείαν, « Contrahe eruditionem in pauca sc. verba, ut interpr. Grotius. Alii, Compara doctrinam. » Schleusn.] Gregor. : Ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστάς. Idem, Καὶ πεῖραν διδοὺς καὶ λαμβάνων, πλέον ἐμαυτῷ συνέδησα, Mihi conciliavi. Plato Epist. [6, p. 323, B] : Συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. [In Ind. :] Συνδέομαι, Colligor, Una ligor s. vincior. [Plato Leg. 7, p. 793, D : Πᾶσι γὰρ τοῖς τοιούτοις πόλις ξυνδεῖται· Polit. p. 279, E : Τουτοισὶ τοῖς ἐκ τῶν ἑαυτοῖς συνδουμένων ἐργασθεῖσιν ἀμυντηρίοις καὶ σκεπάσμασι τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν· Tim. p. 31, C : Δεσμῶν κάλλιστος, ὃς ἂν αὑτὸν καὶ τὰ ξυνδούμενα ὅτι μάλιστα ἓν ποιῇ· 73, B : Τῆς ψυχῆς τῷ σώματι ξυνδουμένης· Tim. Locr. p. 99, A : Εἰ ἐπίπεδον εἴη τὸ συνδεόμενον. Dio Cass. 74, 10 med. : Λίθοις πλαξὶ χαλκαῖς συνδουμένοις. Themist. Or. 1, p. 5, C : Ἔστι δὲ καὶ βασιλέως ἴδιος καὶ βασιλικὴ (ἀρετὴ) παρὰ τὰς ἄλλας, εἰς ἣν ξυνδοῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ ὥσπερ εἰς μίαν κορυφὴν ἀνημμέναι· 11, p. 146, C : Φιλανθρωπία βασιλέως ἴδιος κόσμος καὶ ἐμπρέπων ὑπὲρ τὰς ἀρετὰς τὰς λοιπὰς, εἰς ἣν

A συνδεῖσθαι ἁπάσας ἐστὶν ἀναγκαῖον, ἢ μηδὲν αὐτῶν ὄφελος εἶναι, εἰ καὶ ὑπάρχοιεν. Hesychius : Συνδούμενος, συνδεδεμένος, συνυπάρχων, συνών.] Unde [imperf. Plat. Tim. p. 41, B : Μείζονος ἔτι δεσμοῦ λαχόντες ἐκείνων, οἷς ὅτ' ἐγίγνεσθε ξυνεδεῖσθε. Aor. p. 37, A : Ψυχὴ ἔκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν καὶ ἀνὰ λόγον μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα· Euthyphr. p. 9, A : Ξυνδεθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότου. Aristot. H. A. 3, 5 med. : Συνδέδενται νεύροις.] Συνδεδεμένος, Colligatus, Annexus. [Xen. Cyrop. 4, 2, 32 : Ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα· Eq. 12, 7 : Τῷ γε μὴν βραχίονι τὸ ὥσπερ κνημὶς παρατιθέμενον ἀρκεῖν βέλτιον ἡμῖν δοκεῖ εἶναι ἢ συνδεθὲν ὅπλῳ. Improprie sic etiam Ven. 4, 1 : Ἰσχία στρογγύλα, ὄπισθεν σαρκώδη, ἄνωθεν δὲ μὴ συνδεδεμένα· ut ap. Arrian. Ven. 5, 9. Plato Conv. p. 202, E : Ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὑτῷ ξυνδεδέσθαι. Polyb. 1, 23, 10 : Ὥστε κατ' ἀνάγκην τοὺς ἐγγίσαντας συνδεδέσθαι. Schol. Hom. Il. Δ, 133 : Τὰ πρὸς ταῖς λαγόσι μέρη τοῦ θώρακος διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι ἀλλήλοις πτερύγια καλεῖται. Diod. 2, 8 med. : Τοῖς δὲ κίοσι πρὸ τῶν τὸ ῥεῦμα δεχομένων πλευρῶν γωνίας προκατεσκεύασεν, ἐχούσας τὴν ἀπορροὴν περιφερῆ καὶ συνδεδεμέ- B νην κατ' ὀλίγον ἕως τοῦ κατὰ τὸν κίονα πλάτους, qua signif. usitatius συνηγμένην. Ap. Pausan. 9, 39, 11 : Τὸ λοιπὸν σῶμα ἐφειλκύσθη τε καὶ τοῖς γόνασιν ἐπέδραμεν, ὥσπερ ποταμῶν ὁ μέγιστος καὶ ὠκύτατος συνδεθέντα ὑπὸ δίνης ἀποκρύψειεν ἂν ἄνθρωπον, Hemst. suspicabatur συσχεθέντα. Improprie Eunap. Exc. p. 44, 5 ed. Nieb. : Ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν. Et aliter Pollux 6, 141 : Ἐπιπόνως, ταλαιπώρως, λογογραφικῶς συντεταγμένα, συνδεδεμένα. Et 8, 151 : Συμφρονεῖν, συνηρτῆσθαι, συνδεδέσθαι. || Med. Eur. Andr. 832 : Τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις, Tege te. Tim. Locr. p. 99, A : Δι' ἀέρος δὲ καὶ ὕδατος συνεδήσατο δεσμῷ κρατίστῳ. Plato Polit. p. 310, B : Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ περὶ ταῦτα οὐκ ὀρθῶς ξυνδοῦνται πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν, ubi alii pro pass. habuerunt. Themist. Or. 4, p. 59, A : Αἵματι πάνυ ἀγχοῦ προσχόμενον ἔτι προσηγάγετο ἐγγυτέρω τῇ ἐκ τοῦ γάμου κηδείᾳ καὶ συνεδήσατο πρὸς τὴν πόλιν δεσμῷ ἀναγκαίῳ. L. Dind.]

[Σύνδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus. Aristot. Poet. c. 7 fin. : C Μέχρι τοῦ σύνδηλος εἶναι. Plut. Pyrrh. c. 34 fin. : Σύνδηλον ἦν τὸ γεγονὸς πλείοσι. Schol. Arati 259 : Τῶν ζ' ὀνομάτων λέγων τὸν κατάλογον σύνδηλός ἐστι συναινῶν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ καὶ συντιθέμενος.]

[Συνδηλόω, Simul ostendo, declaro. Aristot. Rhet. 2, 21 fin. : Δεῖ δὲ τῇ λέξει τὴν προαίρεσιν συνδηλοῦν. Theophr. H. Pl. 1, 1, 8 : Τὰς διαφορὰς ἐκ τούτων ληπτέον, ἐξ ὧν καὶ ἡ ὅλη μορφὴ συνδηλοῦται.]

Συνδημᾰγωγέω, Una concilio gratiam, Ad conciliandam gratiam juvo, Plutarch. ap. Bud. [Pomp. c. 2 init. : Καὶ τὴν ὄψιν ἔσχεν οὐ μετρίως συνδημαγωγοῦσαν· Cæs. c. 5 : Ταῦτα ἤνεγκεν αὐτῷ χάριν τινὰ καὶ συνεδημαγώγησε τοῦ πάθει τοὺς πολλοὺς ὡς ἥμερον ἄνδρα ἀγαπᾶν.] Vide Δημοκόπος. [Appian. Civ. 3, 24 init. : Ἐμμίσθων γάρ τινων ἀνακραγόντων κατακαλεῖν Βροῦτόν τε καὶ Κάσσιον, ἐπεὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῖς θέατρον συνεδημαγωγεῖτο ἐς τὸν ἔλεον, ἐσέδραμον ἀθρόοι. Wakef.]

[Συνδημηγορέω, Simul pro concione loquor. Theophyl. Simoc. Hist. p. 11, B. Boiss.]

Συνδημιουργέω, Una condo s. fabricor. [Hierocles D p. 284. Wakef. Iamblichus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1068 : Ἀγγέλοις συνδημιουργοῦσι τὰ ὅλα. Epiphan. vol. 1, p. 66, A : Ὁ πατὴρ συγκαλεῖται τὸν υἱὸν συνδημιουργεῖν τὸν ἄνθρωπον· vol. 2, p. 21, B. L. Dind. Methodius in Phot. Bibl. p. 305, 24. Hermias In Plat. Phædr. p. 134.]

Συνδημιουργὸς, ὁ, ἡ, ex Plat. [Leg. 2, p. 671, D : Τούτων τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας καὶ συνδημιουργούς] affertur pro Eo qui in fungendo hoc munere est administer. [Qui una fabricatur s. creat. Epiphan. vol. 1, p. 616, A : Ὁ Υἱὸς γέγονε σ. τῷ Πατρί· 778, A; vol. 2, p. 33, C, D. Max. Conf. vol. 2, p. 162, B. L. D.]

[Συνδημότης, ὁ, Popularis, non esse dicendum, sed δημότης, præcipiunt Herodian. p. 475 Piers., 471 Lob., Thomas p. 207, 729, schol. Aristoph. Pac. 909. « Ὦ ἄνδρες πολῖται, καὶ συνδημόται, Pachymeres in Declam. » Boiss.]

[Συνδιαβαίνω, βήσομαι, Simul transeo, trajicio. Thuc. 6, 101 : Μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων ἀποθνήσκει. Xenoph. Anab. 7, 1, 4 : Ἐκέλευσεν αὐτὸν συνδιαβάντα ... ἀπαλλάττεσθαι. Plutarch. Sertor. c. 12 : Συμμίκτοις Λιβύων αὐτῷ συνδιαβᾶσι. Dio Cass. 40, 18 : Οὐκ ἠθέλησε τὸν Εὐφράτην αὐτῷ συνδιαβῆναι.]

[Συνδιαβάλλω, βαλῶ, Simul trajicio. Thuc. 6, 44 : Πολλὰ καὶ ἄλλα πλοῖα, ἃ τότε πάντα ἐκ τῆς Κερκύρας ξυνδιέβαλλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. Schol. συνδιεπεραιώθη. || Simul calumnior. Thuc. 6, 61 : Καὶ ὁ μὲν, ἔχων τὴν ἑαυτοῦ ναῦν, καὶ οἱ ξυνδιαβεβλημένοι ἀπέπλεον κατὰ τῆς Σαλαμινίας ἐκ τῆς Σικελίας ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας. Ps.-Demosth. p. 1404 fin. : Δι' ἀτύχημά τι καὶ τὰ καλῶς πεφυκότα συνδιέβαλον αὐτῷ· 1000, 1 : Γραφάς τινας πέφευγεν, ἐφ' αἷς οὐδὲν αἴτιος ὢν ἐγὼ συνδιαβάλλομαι. Lysias p. 128, 40 : Συνωφελεῖσθαι μὲν ὑμᾶς οὐκ ἠξίουν, συνδιαβάλλεσθαι δ' ἠνάγκαζον. Diod. 13, 5. Liban. vol. 2, p. 439, 7. Act. in var. script. Plutarch. Comp. Aristid. c. Cat. c. 3. « Photius Epist. 30. » Wakef.]

[Συνδιαβαπτίζομαι, Convitiando certo, ap. Ps.-Dem. p. 782, 25 : Καθ' ἕνα ὑμῶν δίκην λαμβάνει συκοφαντῶν, εἰσπράττων, αἰτῶν ἀργύρια· οὐχὶ μὰ Δία τοὺς λέγοντας, οὗτοι γὰρ ἐπίστανται τούτῳ συνδιαβαπτίζεσθαι, ἀλλὰ τοὺς ἰδιώτας καὶ τοὺς ἀπείρους, S a manu antiqua et alii libri, unus in marg. οἶμαι συνδιαπληκτίζεσθαι. Reliqui διαβαπτίζεσθαι, quod v. Sic alibi apud eundem συνδιαλύειν, συνδιατρίβειν, συγκατασκευάζειν illata pro simplicibus compositis. Duplici tamen sic utitur Greg. Nyss. vol. 1, p. 188, C : Καὶ τοὺς μὴ συνδιαβαπτιζομένους ἔτι ταῖς ἀνθρωπίναις ἀπάταις αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἡ ἄστατός τε καὶ πεφορημένη κίνησις ἀφ' ἑαυτῆς ἀπωθεῖθαι, Si quis turbini ac procellis humanæ vitæ resistit nec se obrui patitur, Int. Id. vol. 2, p. 677, A : Μηκέτι συνδιαβαπτίζειν (male expressum —διαπτ—) τὸν λόγον τοῖς ὁμοίοις κακοῖς. L. Dind.]

[Συνδιαβαστάζω, Simul perfero. Eust. Od. p. 1603, 61 : Συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ καὶ φροντίδα τινά.]

Συνδιαβῐβάζω, βάσω, βῶ, Una traduco. Vide Διαβιβάζω. [Xen. H. Gr. 6, 2, 10 : Ἐδεήθησαν συνδιαβιβάσαι τούτους. Plato Leg. 10, p. 892, E : Συνδιαβιβάζειν ἐμπειρίᾳ. Plut. Lucull. c. 4.]

[Συνδιαβρέχω, ξω, Simul irrigo, madefacio. Galen. vol. 6, p. 176 Chart. Boiss.]

Συνδιαγιγνώσκω s. Συνδιαγινώσκω, γνώσομαι, in VV. LL. redditur Assentior. Affertur enim ex Herodoto συνδιαγινώσκω σοι pro Assentior tibi; sed non indicato loco. [Thuc. 2, 64 : Ἐμὲ δι' ὀργῆς ἔχετε, ᾧ καὶ αὐτοὶ ξυνδιέγνωτε πολεμεῖν. Simul caussam cognosco vel judico, Dio Cass. 43, 25 init. : Πρότερον καὶ ἐκ τοῦ ὁμίλου τινὲς συνδιεγίγνωσκον αὐτοῖς (senatoribus et equitibus). « Theophilus De fabr. hom. p. 11, 10. » Boiss.]

[Συνδιαγνωμονέω, Assentior. Eustath. Il. p. 341, 8 : Ἡρωδιανὸς δὲ τοῖς ἀπηλεγέως κατακρίνουσι συνδιαγνωμονῶν λέγει ὅτι οἱ μὲν τὸ διετής ὀξυτόνως προηνέγκαντο, οἱ δὲ βαρυτόνως. L. Dind. Idem sentio. Acta Synodi Cpol. in Supplementis hist. eccles. a Tafelio editis p. 19. Osann.]

[Συνδιαγράφω, ψω, Simul expungo, tollo. « Συνδιαγράφομαι, Greg. Nyss. Antirrh. 133 (vol. 2, p. 323, B : Ὅλος ὁ τῆς οὐσίας αὐτῷ συνδιαγράφεται λόγος). » Kall. Eustath. Opusc. p. 270, 36 : Οἷς δὲ στρεβλῷ κανόνι συνδιαγράφῃ τῷ τοῦ δεσπόζοντος Ἀνδρονίκου.]

Συνδιάγω, ξω, Simul dego. Συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in Præfat. lib. 1, [p. 2]. Ap. Aristot. Rhet. 2, [c. 4 post init.] : Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, Jucundos in convictu. [Eth. Nic. 8, 6 fin. : Συνδιάγειν μετ' ἀλλήλων οὐκ ἔστι μὴ ἡδεῖς ὄντας· 9, 4 med. : Συνδιάγειν ὁ τοιοῦτος (σπουδαῖος) ἑαυτῷ βούλεται. Cum dat. rei Plut. Mor. p. 993, C : Ἐπιθυμίαις ἀνόμοις συνδιάγοντας. Absolute Alcib. c. 37, Cat. maj. c. 25. Suidas v. Συνδιοίσεις. Hesychius : Συνδιημέρευσαν, τὴν ἡμέραν συνδιῆγον. Συνδιαιωνίζειν, συνδιάγειν εἰς αἰῶνας.]

[Συνδιᾰγωγὴ, ἡ, Commercium, Consuetudo cum aliis. Greg. Nyss. vol. 2, p. 181, A. Hemst. Id. vol. 1, p. 172, A. Τῆς μετὰ τῶν πολλῶν σ. 832, B. L. Dind. Nilus Epist. 265 ed. 1657. Boiss. Just. Mart. Dial. p. 266=231 : Μὴ κοινωνεῖν αὐτοῖς τῆς τοιαύτης συνδιαγωγῆς. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 169 : Αἱ ἀγελαῖαι συνδιαγωγαί. Theodor. Metoch. Misc. p. 378 med. et alibi.]

[Συνδιαδέχομαι, ξομαι, Simul excipio. Aristid. vol. 2, p. 353. L. Dind.]

[Συνδιαδίδωμι, δώσω, Simul transmitto. Galen. De potest. simpll. 2, vol. 2, p. 9, 27. Struv. Simul distribuo, divulgo. Greg. Nyss. vol. 1, p. 515, B : Ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ἡ ὀσμὴ τοῦ ἔργου συνδιαδοθήσεται τῷ τοῦ εὐαγγελίου κηρύγματι. Jo. Actuar. De diagn. 1, 38, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 397, 32 : Εἰ μή που συνδιαδοθείσης τῇ γαστρὶ καὶ τοῖς εντέροις τῆς βλάβης διάρροιά τις ἐπιγένοιτο, Diffusa. Conf. id. De urin. 5, 4, 12 : Πνεύματος συνδιαδοθέντος τοῖς οὐρητικοῖς ἀγγείοις· 7, 13, 2. L. Dind.]

[Συνδιαδορατίζω, Simul hasta transfigo. Theodoretus ap. Baudin. Bibl. Med. vol. 1, p. 111, B fin. : Φινεὲς τὸν Ἰσραηλίτην τῇ Μαδιανίτιδι συνδιαδορατίσας. L. Dindorf.]

[Συνδιαζάω, ζήσω, Una vitam ago, traduco. Jo. Chrys. In Ep. ad Tit. serm. 6, vol. 4, p. 409. Seager. Ephræm Syr. vol. 1, p. 192, A. L. Dind.]

[Συνδιαζεύγνυμι. Συνδιέζευκται legitur apud Aristoxenum Harm. 3 init., p. 58, sed recte Meibomius p. 120 animadvertit legendum esse διέζευκται. Osann.]

[Συνδιαθερμαίνω, ανῶ, Simul calefacio. Hippocr. p. 458, 10 : Συνδιαθερμαίνεται καὶ τοῦ φλέγματος καὶ τῆς χολῆς τὸ ἐν τῷ αἵματι συμμεμιγμένον. Jo. Actuar. De urin. 5, 4, 13, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 118, 16 : Συνδιαθερμανθέντων.]

[Συνδιάθεσις, εως, ἡ, Affectio communis. Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 10, p. 145. Kall. Id. vol. 1, p. 76, B : Τοῦ ἠρεμοῦντος μέρους πρὸς τὸ κινούμενον συνδιάθεσις· 98, A : Συνδιάθεσίν τινα καὶ ἀνάκρασιν· 265, B : Ἑρμηνεύειν τῇ μελῳδίᾳ τὴν τῶν λεγομένων διάνοιαν βούλεται τῇ κοινῇ συνδιαθέσει. Eidem ib. p. 396, A, pro διάθεσιν reddit codex ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 85, (1). Add. Theodor. Stud. p. 460, B. L. Dind. Euseb. H. E. 7, 24, p. 272. Anon.]

[Συνδιαθέω, θεύσομαι, Simul s. Certatim curro. Plato Polit. p. 266, C : Μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων.]

[Συνδιαθλεύω, Simul perfero, ap. Euagr. H. E. 1, 13, p. 267, 39 : Τὸ πολυύμνητον καὶ συνδιαθλεῦσαν σῶμα, Nicephorus pro διαθλ. L. Dind.]

[Συνδιαθλέω, idem. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 383 med. Boiss.]

Συνδιαιρέω, Simul divido, Simul distinguo, apud Greg. Naz. [Ex eoque Phot. Bibl. p. 285, 6, idemque p. 279, 10 : Εἰς ἀκοινωνήτους ἀρχὰς συνδιῄρηται. Niceph. Greg. Hist. Byz. 10, 8, p. 315, A. Plut. Mor. p. 425, B : Τὸ δὲ πλείονας ποιοῦντας χωρὶς ἀλλήλων κόσμους ἅμα τοῖς ὅλοις τὰ μέρη συναφορίζειν καὶ συνδιαιρεῖν οὐκ ἄτοπον. Pass. Procul. Institt. theol. c. 123, a Creuzero cit. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 17, D; 26, D. || Med. « Gregor. Nyss. vol. 2, p. 181, B : Κοινωνὸς ἦν τῇ μητρὶ τῶν πόνων, συνδιαιρουμένη τὰς φροντίδας, nisi legendum συνδιαιρομένη. » Hemst. Nihil mutandum. Zonar. Annal. vol. 1, p. 31, B : Συνδιαιρούμενοι τούτοις τὴν Χαναναίαν. L. Dind.]

[Συνδίαιτα, ἡ, Convictus. Theophyl. Ad Autol. 2, 28. Kall.]

[Συνδιαιτάω, Simul compono (litem). Themist. Or. 11, p. 146, B : Σὺν σοὶ περαιουμένην φιλοσοφίαν καὶ συνδιαιτῶσαν αὐτῷ τὰς σπονδὰς καὶ τὴν εἰρήνην. Pollux 8, 129. Medii significatione ed. Complut. Sirac. 37, 4, συνδιαιτᾷ pro ἥδεται. || Συνδιαιτάομαι s.] Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Contubernalis sum. [Commoror, Conversor, Gl. Thuc. 2, 50 : Οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι. Plato Leg. 11, p. 929, D : Πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων· Tim. p. 18, B : Ξυνδιαιτωμένους μετ' ἀλλήλων ζῆν. Isocr. Antid. p. 440, 93 : Ἔτη τρία συνδιαιτηθέντων. Dionys. A. R. 10, 53; Lucian. V. H. 2, 10. Athanas. vol. 1, p. 3, B : Συνδιαιτᾶσθαι τοῖς ἀξίοις. Epiphan. vol. 1, p. 401, C. De Cleopatræ cum Cæsare consuetudine Dio Cass. 42, 44. Themist. Or. 8, p. 101, B : Τούτοις ὅλαις γλυκεῖα συνδιαιτᾶται· D : Ὅστις ἂν σοι ῥηθῇ παρ' ἡμῶν λόγος, παρέστηκεν ἀεὶ καὶ συνδιαιτᾶται· 13, p. 166, B : Βασιλείαν συνθακοῦσαν φιλοσοφίᾳ καὶ τριβώνιον ἁλουργίδι συνδιαιτώμενον.] Plut. Lyc. [c. 11, Num. c. 4, etc.] Sic Chrysost. : Ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται.

[Συνδιαίτησις, εως, ἡ, Convictus. Plut. Dion. c. 16 : Συνδιαιτήσει ἐθισθεὶς ὑπομένειν τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ καὶ τὸν λόγον· Anton. c. 27, et al.; et de bestiis Mor. p. 975, E. Arrian. Exp. 4, 7, 6 : Ὑπαχθῆναι Ἀλέξανδρον ἐς ζῆλον τῆς κατὰ τοὺς βαρβάρους βασιλέας οὐκ ἴσης ἐς τοὺς ὑπηκόους ξυνδιαιτήσεως. Joseph. A. J. 1, 1, 2. Clemens Al. Pæd. p. 297 : Τὴν μετὰ τῶν φαύλων σ. ἀνθρώπων.]

Συνδιαιτητής, ὁ, Contubernalis. [Lucian. Epist. Sat. c. 36. Schol. Aristoph. Pl. 602. || Ap. Demosth. p. 892, 25 : Ἀπεῖπε τῷ Ἀριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι παρὰ τὰς συνθήκας καθ' αὑτοῦ ἄνευ τῶν συνδιαιτητῶν· 902, 22, Qui pariter cum aliis arbitri officio fungitur. Seager. Unde Pollux 8, 64, 129.]

[Συνδίαιτος, ὁ, ἡ, i. q. συνδιαιτητής. Antonin. Lib. c. 30, p. 200 : Ἐποιήσαντο συνδίαιτον ἑταιρίδα. Schol. Hom. Od. A, 238. Cum gen. Epiphan. vol. 2, p. 29 : Συνδιαίτοις γενομένοις ἀγγέλων· Tzetz. Hist. 5, 464 : Θεῶν τελῶν συνδίαιτος. Cum dat. Theo Sm. Mathem. p. 19, A : Κατὰ τὸ θεοφιλὲς καὶ θεοῖς συνδίαιτον. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 126 : Θεοὶ ἐστιοῦχοι καὶ συνδίαιτοι ἡμῖν. Tatian. C. Græcos p. 255, B, τὸ πνεῦμα τῇ ψυχῇ.]

Συνδιαιωνίζω, Una sum æternus, Æternitate cum alio s. aliis fruor. Greg. Orat. in Pentec. : Συνδιαιωνίσειν καὶ συμπαραμενεῖν. Ab Hesych. exp. συνδιάγειν εἰς αἰῶνας. [Philo vol. 1, p. 524, 46 : Ἵνα διαιωνίζωσιν αἱ χάριτες αὐτοῦ τῷ λαβόντι γυναῖκα· cod. Vatic. συνδ., ut est vol. 2, p. 151, 29 : Συνδιαιωνίζων ἡλίῳ καὶ σελήνῃ· 216, 27, et 224, 29 : Αἱ πρόσοδοι συνδιαιωνίζουσαι τῷ κόσμῳ. Chrysost. p. 5. Euseb. Præp. p. 105, D. Wakef. Athenag. De resurrect. § 12, p. 325, D. Joann. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 217 med. Boiss. Eustath. Opusc. p. 171, 69.]

[Συνδιακαίω, καύσω, Simul peruro. Plutarch. Mor. p. 752, D : Συνδιακεκαυμένῳ καὶ γέμοντι πυρός.]

[Συνδιάκειμαι, Facio cum aliquo. Themist. Or. 22, p. 270, B : Λεγέτω ἡμῖν ἐκεῖνος ὁ τὸ πλῆθος ἐν φιλίᾳ τιμῶν, ὅταν τῶν πολλῶν αὐτοῦ φίλων τοῖς αὐτοῖς οἱ μὲν χαίρωσιν, οἱ δὲ ἄχθωνται, ποτέροις συνδιακείσεται. L. Dind.]

[Συνδιακινδυνεύω, Simul periclitor. Herodot. 7, 220 : Ἐπεὶ ᾔσθετο τοὺς συμμάχους οὐκ ἐθέλοντας συνδιακινδυνεύειν. Plato Lach. p. 189, B : Ἣ (ἡμέρᾳ) μετ' ἐμοῦ συνδιεκινδύνευσας. Herodes in Oratt. Att. Reisk. vol. 8, p. 43. « Greg. Naz. Epist. 22, p. 785, D. » Boiss.]

[Συνδιακομίζομαι, Simul trajicio. Polyb. 3, 43, 4 : Πλῆθος ἱκανὸν ἵππων συνδιακομίζεσθαι. Plutarch. Brut. c. 37.]

[Συνδιᾱκονέω, Simul ministro. Epiphan. vol. 1, p. 892, A : Λέγω Χριστὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας θεοῦ εἰς τὸ πληρῶσαι τὰς ἐπαγγελίας, συνδιακονεῖν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παρειλήφαμεν ἐκ θείων γραφῶν οὕτως· vol. 2, p. 71, D. L. Dind. Basilius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 677. Osann.]

[Συνδιάκονος, ὁ, ἡ, Socius famulus, Socia famula. Posidippus Athenæi 9, p. 376, E. Fem. Clem. Al. Strom. p. 536. || Signif. ecclesiastica de diaconis Epiphan. vol. 1, p. 1108, Athanas. vol. 1, p. 183, E, Eustath. Opusc. p. 340, 88. L. D. Constantinus M. in Conc. Nicæn. Act. 2, 7, p. 74, se vocat συνδιάκονον Episcopum. Suicer.]

[Συνδιακόπτω, ψω, Simul discindo. Oribas. De fract. 7, p. 86 : Συνδιακεκομμένου τοῦ περικρανίου ὑμένος. Kall.]

Συνδιακοσμέω, Simul ordino, compono. [Plato Leg. 4, p. 712, B : Ὁ δὲ (θεὸς) ἔλθοι συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους. Plutarch. Lycurgo c. 23, τὴν ἑορτήν· Num. c. 1, τὴν πολιτείαν· Solon. c. 26, τὴν πόλιν.]

[Συνδιακριβόω, Simul diligenter exsequor. Athanas. vol. 1, p. 695. Kall.]

[Συνδιακρίνω, ινῶ, Simul discerno. Aristot. De Xenophane vol. 2, p. 977, 4 : Συμμισγομένων καὶ συνδιακρινομένων ἀλλήλοις. Eustath. monachus Maji Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 283, A : Συνδιακρίνειν καὶ συνδιαστέλλειν τὴν μίαν φύσιν εἰς δύο φύσεις. L. D. || Simul dijudico. Tim. Locr. p. 104, E : Ἅπαντα δὲ ταῦτα ἐν δευτέρᾳ περιόδῳ ἁ Νέμεσις συνδιέκρινε σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε.]

[Συνδιάκτορος, ὁ, ap. Lucian. Char. c. 1, ab Charone vocatur Mercurius, ut socius in mortuis ad inferos traducendis.]

[Συνδιακῠβερνάω, Simul guberno. Plato Polit. p.

304, A : Ὅση ῥητορεία ξυνδιακυβερνᾷ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις. Anna Comn. p. 83, A : Συνδιακυβέρνα τῷ υἱῷ.]

[Συνδιαλαμβάνω, λήψομαι, Una delibero, perpendo. Polyb. 16, 25, 1 : Ἐλθεῖν Ἀθήναζε χάριν τοῦ συνδιαλαβεῖν περὶ τῶν ἐνεστώτων. Ptolem. Tetrab. 1, p. 8 fin. : Ὧν ἕκαστον εἰ μὴ συνδιαλαμβάνηται ταῖς ἀπὸ τοῦ περιέχοντος αἰτίαις.]

[Συνδιαλάμπω, ψω, Una luceo, splendeo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 477, A : Τὸν πολύτιμον τῶν ἀρετῶν περίκειται πλοῦτον τῇ λαμπηδόνι τῆς δόξης συνδιαλάμποντα. L. Dind.]

[Συνδιαλέγομαι, Colloquor, Gl. Athen. 3, p. 97, D : Ἐξονυχίζεις πάντα τοῖς συνδιαλεγομένοις. Theodor. Stud. p. 552, A.]

[Συνδιάληψις, εως, ἡ, Communis deliberatio. Marc. Anton. 1, 10 : Ἐν τρόπῳ συνδιαλήψεως περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Gataker.]

[Συνδιαλικμάω, Simul ventilo, vanno. Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 244. Boiss.]

[Συνδιαλλἄγή, ἡ, Reconciliatio. Dionys. A. R. 6, 22 init., ubi συνδιαλλαγὰς, cod. Vatic. διαλλαγὰς, Sylb. συναλλαγάς.]

[Συνδιαλλάσσω s.] Συνδιαλλάττω, ξω, Concilio, Reconcilio. [Demosth. p. 353, 14 : Ἵνα συνδιαλλάττωσιν. Plut. Lysand. c. 8, Cat. min. c. 35. || Simul muto. Apollon. Bekk. An. p. 572, 4 : Εὔλογον δὲ καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ ἐπιρρήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ.]

[Συνδιαλοιδορέω, Simul convitior. Maximus Conf. vol. 2, p. 142, D : Ταύτην ὡς μισόκαλοι διαλοιδοροῦντες συνδιαλοιδορεῖτε κἀκείνας. L. Dind.]

[Συνδιαλῡμαίνομαι, ἀνοῦμαι, Simul perdo. Dionys. A. R. 1, 23 : Ἡ ἐξημβλοῦτο τὰ ἔμβρυα ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἔστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιαλυμηνάμενα.]

[Συνδιαλύω, Simul concilio, solvo. Demosth. p. 897, 28 : Τὸν Φώκριτον καὶ ἐμὲ οὐδενὸς κυρίους ἔφησεν εἶναι ἀλλ' ἢ τοῦ συνδιαλῦσαι. Sed S διαλῦσαι. Aristæn. Epist. 1, 5, p. 26 fin. : Εἰς τοσαύτην πρᾳότητα συνδιέλυσε τὴν ὀργὴν ὡς τοὐναντίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ. Pass. Plutarch. Mor. p. 823, E : Δόξαν ταῖς σκηναῖς ὁμοῦ συνδιαλυομένην· 1107, B : Ἄχρι οὗ συνδιαλυθῶσι τῷ κόσμῳ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 107, D : Ἕκαστον τούτων εἰ ὑφαιρεθείη, πᾶς ὁ τοῦ σώματος συνδιαλύεται λόγος· vol. 3, p. 197, C; 215, A. « Æneas Gaz. p. 69, 544; Gemist. Pletho Laud. Cleopæ § 32. » Boiss. || Med. Simul solvo. Lucian. Demosth. enc. c. 45 : Ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην.]

[Συνδιαμαρτάνω, ήσομαι, Simul erro. Aphthon. Fab. 35. Boiss.]

[Συνδιαμάχομαι, Simul pugno cum aliquo. Plato Philebo p. 66, E : Ὡς ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῷ πρὸς ἡδονὴν ξυνδιαμαχοίμην. Schol. Luciani Vit. auct. c. 14.]

[Συνδιαμένω, Simul permaneo, maneo. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 53 : Συνδιαμένειν παρακαλεῖτε. Aristot. Eth. Eud. 7, 1 fin. : Ἔνιοι οὐδὲ τοῖς συνδιαμένουσιν ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἀξιοῦσι πιστεύειν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 352, C : Πρὸς τὸ διηνεκὲς τοῖς οὖσι συνδιαμένουσα· 502, B.]

[Συνδιαμετρέω, Simul admetior. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 227, D : Εἰ δ' εἰς αἰώνιόν τι διάστημα ἡ ἄσχετος ἐκείνη ὀδύνη παραταθείη, τίς ἐκ τῆς ὕστερον ἐλπίδος ὑπολέλειπται παραμυθία, ᾧ πρὸς ὅλον αἰῶνα συνδιαμετρεῖται ἡ κόλασις. L. Dind.]

Συνδιαμνημονεύω, Recordor, VV. LL. [Æschin. p. 3, 25 : Κἀκεῖνό μοι συνδιαμνημονεύσατε ὅτι κτλ. Aster. Hom. p. 35 (44, E : Καί μοι συνδιαμνημόνευσον, εἴ τις φιλοίστωρ). Boiss. Demosth. p. 347, 3 : Πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν, ἂν ἀληθῆ λέγω.]

[Συνδιανέμω, Simul distribuo, unde pass. Galen. vol. 4, p. 81 : Δίχα σχισθὲν ἐν ἑκατέρῳ τῷ μέρει τῆς ἀρτηρίας, καὶ αὐτῆς δίχα σχισθείσης, συμπαραφέρεταί τε καὶ συνδιανέμεται. Plutarch. Mor. p. 1024, C; 1032, A : Τῷ αἰσθητῷ τὸ αἰσθανόμενον καὶ τῷ φανταστῷ τὸ φανταζόμενον ἀνάγκη συνδιανέμεσθαι καὶ συμπαρήκειν, Comitari, Int. Et p. 1082, B : Πέρας δὲ κινήσεως ἀνῃρῆσθαι καὶ ἀρχὴν, μηδενὸς ἔργου πρῶτον γεγονέναι μηδ' ἔσχατον ἔσεσθαι μηδὲν, τῷ χρόνῳ τῶν πράξεων συνδιανεμομένων. « Clemens Al. Strom. 7, p. 702 : Εἰσὶ γὰρ συνδιανενεμημένοι προστάξει θεία ἄγγελοι κατὰ ἔθνη. » Boiss.]

[Συνδιανεύω, Simul nuto. Plutarch. Mor. p. 63, B : Συνδιανεύειν τῷ προσώπῳ. « Polyb. 1, 23, 10 : Πάντῃ καὶ πάντως ἀντιπεριισταμένων καὶ συνδιανευόντων τῶν ὀργάνων οὕτως, ὥστε κατ' ἀνάγκην τοὺς ἐγγίσαντας συνδεδέσθαι, Simul nutantibus, In omnes partes spectantibus et undique imminentibus. (Præcesserat 8 : Ἐξέκλινον καὶ διένευον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολάς.) 3, 38, 5 : Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς ὁράσεως εἰθίσμεθα συνεπιστρέφειν ἀεὶ τὰ πρόσωπα πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἔνδειξιν ὑποδεικνύμενον, οὕτω καὶ τῇ διανοίᾳ χρὴ συνδιανεύειν καὶ συρρέπειν ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ τοῦ λόγου συνεπιδεικνυμένους, Convertere se. » Schweigh.]

[Συνδιανήχομαι, ξομαι, Simul nato. Sotion Stobæi Flor. 14, 10, p. 332 : Οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι. Boiss.]

[Συνδιανίστημι, αναστήσω, Simul surgere facio, excito. Jo. Chrys. vol. 6, p. 186. Seager. Id. Homil. 11 ad pop. Antioch. vol. 1, p. 21; Adv. vituperatt. vitæ monast. 3, vol. 4, p. 400; Hom. 15 in Matth. vol. 7, p. 183 ed. Bened. Anon.]

[Συνδιανοέομαι, Simul delibero. Polyb. 2, 54, 14 : Αὐτὸς τοῖς Ἀχαιοῖς διελέγετο καὶ συνδιενοεῖτο περὶ τῶν ἐνεστώτων· 3, 68, 15, περὶ τῶν παρόντων. Et 31, 20, 7 : Συνδιανοηθῆναι πῶς ἂν χειρισθείη τὰ κατὰ τὸν δρασμόν.]

[Συνδιανυκτερεύω, Simul pernocto. Plut. 5, p. 211 R. (?). Basil. vol. 3, p. 340, A : Συνδιανυκτερεύων αὐταῖς ἐν ταῖς προσευχαῖς. Euseb. V. Const. 4, c. 57, p. 458. Anna Comn. p. 599, C. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 405. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 1, p. 8, C. Niceph. Gregor. Hist. Byz. 8, 5, p. 187, A.]

[Συνδιαπείρω, Simul transfigo. Planud. Ovid. Met. 12, 331. Boiss.]

[Συνδιαπέμπω, ψω, Simul transmitto. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 438, 5. Boiss.]

Συνδιαπεραίνω, ἀνῶ, Una absolvo. Plato Gorg. [p. 506, B] : Ἐπεὶ σὺ οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεράναι [—ᾶναι] τὸν λόγον. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 837, B, παιδιάν. L. D.]

[Συνδιαπεραιόομαι, Simul trajicio. Basil. Epist. 223, p. 337, D : Ὥστε αὐτῷ συνδιαπεραιωθῆναι τὸν βραχὺν τοῦτον τοῦ βίου κλύδωνα. Schol. Thuc. 6, 44.]

[Συνδιαπεράω, i. q. præcedens. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 165, A : Ὁ Ἰσραὴλ τὴν θάλασσαν διεπέρασεν ἄβροχος καὶ τούτῳ συνδιαπερῶν ὁ Αἰγύπτιος ὑποβρύχιος ἦν. L. D.]

[Συνδιαπέτομαι, Simul pervolo. Plato Theæt. p. 199, E : Ἀνεπιστημοσύνας ὁμοῦ συνδιαπετομένας ἐν τῇ ψυχῇ (i star avium).]

[Συνδιαπήγνῡμι, ξω, Compingo. Soran. De arte obstetr. c. 83, p. 199, 1 ed. Dietz. : Μέχρις οὖν συνδιαπαγῇ τὸ νήπιον, μόνῳ διατρεφέσθω γάλακτι. L. Dind.]

[Συνδιαπιπράσκω, Una vendo. Theophil. Inst. 2, 12, 282 : Ἐὰν πολλοῖς ἐποφείλων τις ὑποστῇ διάπρασιν ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ κρεδιτώρων, τὸ μὲν τοῦ παιδὸς συνδιαπιπράσκεται πεκούλιον. L. Dind.]

[Συνδιαπίπτω, πεσοῦμαι, Simul intercido. Phot. cod. 176, p. 120, 13 : Καὶ τὴν δωδεκάτην (Theopompi historiam) συνδιαπεπτωκέναι, ut ib. 8 διαπεπτωκέναι. L. Dindorf.]

[Συνδιαπλέκω, ξω, Simul attexo, Implico, Connecto. Iamblich. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, 864 : Συνδιαπλεκομένην τῷ κόσμῳ. L. Dind. Phot. Bibl. p. 167, 29 : Καλὰ δὲ καὶ ὠφέλιμα τῇ παραινέσει συνδιαπλέκεται θεωρήματα· C. Manich. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 118 : Καὶ εἴ τι ἄλλο τούτοις συνήρτηταί τε καὶ συνδιαπλέκεται· vol. 2, p. 179. Act. ib. p. 81 : Συνδιαπλέκει δὲ καὶ πρὸς τίνας αἱ ἐπαγγελίαι. Kall. Nicet. Chon. Ann. p. 316, D : Ἐνδεδόναι τῷ Μεσοποταμίτῃ θεῷ καὶ βασιλεῖ νεῷ τε καὶ ἀρχείοις συνδιαπλέκεσθαι, i. quod paullo ante dixerat καὶ θεῷ ἱερᾶσθαι καὶ κοσμικαῖς προσπλέκεσθαι πραγματείαις, Implicari.]

[Συνδιαπλέω, πλεύσομαι, Una navigando transeo, trajicio. Lucian. Bis acc. c. 27. Georg. Pisid. Bell. Avar. v. 211.]

[Συνδιαπληκτίζομαι, Colluctor, Pugno cum aliquo. Ap. Ps.-Demosth. in Συνδιαβαπτίζομαι cit. unus liber in marg. : οἶμαι συνδιαπληκτίζεσθαι. Basil. M. vol. 2, p. 351, D : Οὔτε γὰρ μάχεσθαι οὔτε συνδιαπληκτίζεσθαι τοῖς ἀγνωμονοῦσιν εὐπρεπὲς ἡμῖν.]

[Συνδιαπνέω, Simul difflo. Stob. Ecl. phys. 1, 54. Greg. Nyss. vol. 1, p. 75, B : Ἡ λιγνυώδης ἐκείνη παχύτης συνδιαπνεῖται τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 42, 18 : Ἡ λιγνυώδης ἐκείνη παχύτης ... συνδιαπνεῖται τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος.]

[Συνδιαπολεμέω, Simul bellum gero, pugno, milito. Thuc. 8, 13 : Ἑκκαίδεκα νῆες αἱ μετὰ Γυλίππου ξυνδιαπολεμήσασαι. Curtii Inscrr. duodecim p. 29, 10 : Συνδιεπολέμησαν τὸν πόλεμον. L. Dind.]

[Συνδιαπονέω, Simul laboro. Plato Soph. p. 218, B : Ἐμὸν ἡλικιώτην, ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ οὐκ ἄηθες· Leg. 8, p. 842, E : Ὅσοι περὶ αὐτὴν ταύτην διαπονοῦσιν.]

Συνδιαπορέω, Una dubito, quæro, Simul quæstionem habeo, in quæstionem voco. [Dionys. A. R. 11, 23 : Συνδιαπορεῖν σφίσιν ἠξίουν ὑπὲρ τῶν ἐπὶ στρατοπέδου. Plutarch. Mor. p. 63, B : Ἐν τῷ συνδιαπορεῖν (amicis)· Aristid. c. 11 : Μεθ' ὧν διαλεγόμενος καὶ συνδιαπορεῖ· Pomp. c. 75 : Συνδιηπόρησε βραχέα περὶ τῆς προνοίας· Cæs. c. 32 : Πολλὰ τῶν φίλων τοῖς παροῦσι συνδιηπόρησεν.]

[Συνδιαπράσσω s.] Συνδιαπράττω, ξω, Una conficio, s. efficio. Affertur et pro Una administro, ex Luciano De luctu [c. 6] : Συνδιαπράττουσι τὴν ἀρχήν. [Id. Apol. c. 12 : Τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν· Bis acc. c. 2 : Ὁπόσοι τι ἡμῖν ξυνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς· D. deor. 24, 1 : Καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον (Mercurium). Isocr. p. 48, A : Ἐπειδὴ τὰ μέγιστα συνδιέπραξε. Med. Simul negotior, transigo. Xenoph. Anab. 4, 8, 24 : Συνδιεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων.]

[Συνδιαρθρόω, Una digero, compono. Aristot. Met. 1, 7, p. 25, 25 : Εἴ τις ἀκολουθήσειε συνδιαρθρῶν ἃ βούλεται λέγειν. Routh. Inter διήρθρωσε et συνδιήρθρωσε variatur ap. Phot. Bibl. p. 468, 23. L. Dind.]

[Συνδιαρκέω, Simul duro, permaneo. Themist. Or. 5, p. 68, B : Οἱ μὲν Χέοπος νόμοι καὶ αἱ Καμβύσου μόγις τοῖς θεμένοις αὐτοὺς συνδιήρκεσαν.]

[Συνδιαρρέω, ρυήσομαι, Simul perfluo. Diod. 3, 22 : Μὴ δύνασθαι τοῖς ὑγροῖς συνδιαρρεῖν (pisces captos), Una cum aquis effluere. || Simul diffluo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 572, C : Ἀέρος γεννήματα τῷ πατρὶ ἐοικότα καὶ συνδιαρρέοντα ῥέοντι. L. Dind.]

[Συνδιαρρήγνυμι s. —ρήσσω vel —ρήττω, Simul dirumpo. Philostorg. H. E. 7, 10, p. 507. Stauv.]

[Συνδιασείω, Concutio, Gl. Simul concutio. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 156, A : Καὶ τὸ τῆς ψυχῆς γαληναῖον καὶ ἥσυχον δι' ἑνός τινος παρεμπεσόντος εἰς αὐτὴν πάθους ὅλον συνδιεσείσθη. L. Dind.]

[Συνδιασήπω, ψω, Simul putrefacio. Galen. vol. 7, p. 114 : Συνδιασήποντας ὅσων ἂν ἐφάψωνται· pass. p. 146. Boiss.]

Συνδιασκέπτομαι, Simul considero et disquiro. [Plato Prot. p. 349, B : Τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι.] Greg. Naz. [Philo vol. 1, p. 515; Joseph. A. J. 6, 6, 2. Wakef. Nicetas Chon. Ann. 2, p. 41, D : Συνδιασκέπτεται κοινῇ περὶ τῶν κοινῶν. Alex. Comn. Cotel. Mon. vol. 2, p. 195, A : Τῇ ὑμετέρᾳ ἁγιότητι περὶ τούτων συνδιασκεψαμένη. Vita Athanas. ap. Phot. Bibl. cod. 258, p. 480, 29 : Συνδιασκέψασθαι ἃ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συνεσκεύαστο. « Nicephor. Gregoras Dialogo Florent. p. 520 ed. Jahn. Anonymus inter Chumni Epistolas Ep. 38. » Boiss. Præsentis, ut in Σκέπτομαι dictum, forma antiquioribus usitata Plato Protag. p. 361, D : Μετὰ σοῦ ἂν ἥδιστα ταῦτα συνδιασκοποίην. L. D. Συνδιασκοπέω αὐτοῖς τὰς γραφάς, Amphiloch. p. 175. Una considero, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 1. Kall. Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 277, 36. Medio Plat. Reip. 5, p. 458, B : Πειράσομαί σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι· Eryx. p. 399, E. V. Συνασκέω sub finem.]

[Συνδιάσκεψις, εως, ἡ, Consultatio. Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, p. 264, A : Σύνοδοι καὶ συνδιασκέψεις.]

[Συνδιασκοπέω. V. Συνδιασκέπτομαι.]

[Συνδιασπαράττω, ξω, Una dilacero. Basilius Seleuc. p. 205. Maius.]

[Συνδιασπάω, Simul distraho, discerpo. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 167; Damascius ap. eund. vol. 3, p. 201 (p. 347 Kopp.). Kall. Greg. Nyss. vol. 1, p. 76, C. Zonaras v. Συναπερρωγότα p. 1692.]

[Συνδιαστέλλω, ελῶ, Simul discerno. Apollon. De constr. p. 103, 26 : Ἵνα μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ χαρακτῆρος συνδιαστείλῃ τὸ γένος. Eustath. mon. in Maji Nova Collect. Vat. vol. 7, p. 283, a, B : Συνδιακρίνειν καὶ συνδιαστέλλειν τὴν μίαν φύσιν εἰς δύο φύσεις. L. Dind.]

[Συνδιαστρέφω, ψω, Simul perverto, detorqueo. Eust. Opusc. p. 224, 43 : Συνδιαστρέφουσι τοὺς ὁμιλητάς. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 778, B : Μακάριος δὲ ὁ τῇ τοῦ
A πέλας κακίᾳ μὴ συνδιαστρέψας τὸ εὔσχημον. Vita Syncl. paullo post cit. : Συνδιαστρέψεις, τουτέστι συνελκύσεις αὐτὸν πρὸς ἑαυτόν. Passivo Plutarch. Mor. p. 466, F : Συνδιαστρέφεται τῷ ποδὶ τὸ ὑπόδημα· 648, B, Lysand. c. 17 med. Greg. Nyss. vol. 2, p. 98, A : Συνδιαστρέφεται αὐτῷ (τῷ σώματι ἡ ψυχή)· et ib. B. Vita Syncleticæ Cotel. Mon. vol. 1, p. 245, C : Μετὰ τῶν στρεβλῶν συνδιαστραφῆναι. L. Dind.]

[Συνδιασύρω, Simul perstringo. Leontius in Maji Coll. Vat. vol. 7, p. 150. Osann.]

[Συνδιασχηματίζομαι, Configuror. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 117, 14 : Εἰ οὖν μὴ παρῆσαν αἱ χεῖρες τῷ σώματι, πῶς ἂν ἔναρθρος ἐνεσημάνθη φωνή, τῆς κατασκευῆς τῶν κατὰ στόμα μορίων οὐ συνδιασχηματιζομένης πρὸς τὴν χρείαν τοῦ φθόγγου; L. Dind.]

[Συνδιασχίζω, σω, Simul discindo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 827, D : Αἰώνων τινῶν ἑτερότητας καὶ διαφορὰς συνδιασχιζούσας τῇ ἑτερότητι ἑαυτῶν καὶ τὴν περὶ θεοῦ φαντασίαν· 831, A : Οὐ τὸ ὑποκείμενον ταῖς ἐννοίαις ταύταις συνδιασχίζοντες· vol. 3, p. 198, B, C; 279, C;
B 393, B. Maximus Conf. vol. 1, p. 403, D. Eustath. Opusc. p. 207, 35, τὴν μέριμναν. L. Dind.]

[Συνδιασώζω, Simul servo. Thuc. 4, 62 : Ἢ δοκεῖτε, εἴ τῴ τι ἔστιν ἀγαθὸν ἢ εἴ τῳ τὰ ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παῦσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι; 6, 89 : Ὅπερ ἐδέξατό τις, τοῦτο ξυνδιασώζειν· 7, 57 : Τοῖς μὲν ξυγκτησόμενοι τὴν χώραν ἐλθόντες, τοῖς δὲ ξυνδιασώσοντες. Plato Conv. p. 220, E : Συνδιέσωσε καὶ τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ. Demosth. p. 840, 16 : Συνδιασῶσαί μοι τὴν οὐσίαν. Isocr. p. 388, E. Liban. vol. 4, p. 36, 9; 708, 11. « Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, p. 165, 254. Schol. Eur. Or. 235. » Kall. Diog. L. 10, 17; Stob. Fl. 68, 31; Joseph. A. J. 4, 8, 30. Wakef. Gregor. Naz. Epist. 22, p. 785, D; Procop. B. Pers. 1, p. 14, 8. Nicet. Eugen. 6, 156. Boiss. Jo. Chrys. In Matth. hom. 76, vol. 2, p. 474, 22. Seager. Act. et pass. Greg. Nyss. vol. 1, p. 27, A; 3, p. 97, D; 154, A. || Medio Phot. Bibl. p. 491, 42 : Καὶ ὁ κατὰ Μειδίου δὲ καὶ κατ' Αἰσχίνου λόγος αἰτίαν ἴσχει τὸ μὴ τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα ἀρετὴν τῷ Δημοσθενικῷ συνδιασώσασθαι
C χαρακτῆρι. L. Dind.]

Συνδιαταλαιπωρέω, Simul ærumnas et labores perfero, Simul laboro et in ærumna sum, i. q. συνταλαιπωρέω. [Plato Crit. p. 45, D : Ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα (liberos) καὶ παιδεύοντα.]

[Συνδιαταράσσω s. Συνδιαταράττω, ξω, Simul perturbo, disjicio. Plutarch. Demetr. c. 28 : Τὴν τότε σύστασιν ὥσπερ ὀρνίθων σπερμολόγων συνδρομὴν ἑνὶ λίθῳ καὶ ψόφῳ συνδιαταράξειν.]

[Συνδιατάσσω s. —τάττω, ξω, Hierocles De provid: p. 262. Anon.]

[Συνδιατείνω, Simul intendo, contendo, pertendo. Plutarch. Mor. p. 63, C : Ὡς γὰρ οἱ μαθηματικοὶ τὰς ἐπιφανείας καὶ τὰς γραμμὰς λέγουσι μήτε κάμπτεσθαι μήτε διατείνεσθαι ... ἀσωμάτους οὔσας, συγκάμπτεσθαι δὲ καὶ συνδιατείνεσθαι ... τοῖς σώμασιν. Ap. Basil. M. vol. 2, p. 351, D : Οὔτε γὰρ μάχεσθαι οὔτε συνδιαπληκτίζεσθαι τοῖς ἀγνωμονοῦσιν εὐπρεπὲς ἡμῖν, al. συνδιατείνεσθαι.]

[Συνδιατελέω, Simul persevero, permaneo. Plato Phæd. p. 91, B : Ἡ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ, ἀλλ'
D ὀλίγον ὕστερον ἀπολεῖται. Demosth. p. 1412 fin. : Τὴν συνδιατελοῦσαν τοῖς ἔχουσιν φιλοσοφίαν.]

[Συνδιατέμνω, μῶ, Una disseco. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 831, B : Τὸ ἀΐδιον τῆς θείας ζωῆς ... τῇ διαφορᾷ τῶν ὀνομάτων συνδιατέμνεται· vol. 3, p. 199, B, συνδιετμήθη. L. D. Leontius in Maii Coll. Vat. vol. 9, p. 413. Osann.]

[Συνδιατηρέω, Una custodio, conservo. Polyb. 2, 58, 3, τὴν κατάστασιν. Aristid. vol. 1, p. 212 : Μὴ συνδιατηρῆσαι τὰς ὑπολοίπους ἀφορμάς· 456 : Τοὺς συνδιατηρήσοντας τὴν Σπάρτην αὐτήν. Themist. Or. 16, p. 212, D : Τὰ δυστυχῆ μειράκια οὐχ ὅσον ... ἀπολωλότα συνδιετήρησας καὶ διεφύλαξας.]

[Συνδιατίθημι, θήσω, Simul dispono. Plutarch. Timol. c. 24 med. : Εἰς τὰς Συρακούσας ἐπανῆλθε τοῖς νομοθέταις τὰ κυριώτατα καὶ κάλλιστα συνδιαθήσων· Lycurg. c. 1 : Ἰφίτῳ συνακμάσαι καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν. Dio Cass. 50, 5 : Τὰς πανηγύρεις οἱ συνετίθει· 53, 31 : Τὴν ἑορτὴν συνδιαθεὶς λαμπρῶς. Phot. Bibl. p. 95, 13 : Καὶ τὴν ἐπιβουλὴν συνδιέθηκε. » Joann.

Eugenicus Ecphrasi p. 343 meæ edit. » Boiss. || Afficio. Longin. De subl. 7, 3 : Ὅταν ὑπ' ἀνδρὸς ἔμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκουόμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ ... οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη· 39, 3 : Πρὸς ὄγκον τε καὶ ἀξίωμα καὶ ὕψος καὶ πᾶν ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει ἡμᾶς ἑκάστοτε συνδιατιθέναι. || Passivo, Una cum aliquo afficior. Sextus Adv. math. 9, 80 : Δακτύλου τεμνομένου τὸ ὅλον συνδιατίθεται σῶμα. Plutarch. Mor. p. 443, B : Εἰ τὸ θυμούμενον ἐν ἡμῖν ... ὑπακούειν τε τῷ φρονοῦντι καὶ πάσχειν ὑπ' αὐτοῦ καὶ συνδιατίθεσθαι πέφυκεν. L. D. Diog. L. 4, 18 : Ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτῷ (Polemoni) τε καὶ Κράτητι, τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι· 7, 108 : Συγγενῶν ἀφροντιστεῖν, φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι. Wakef. Synesius De insomn. p. 148, 3. Boiss. Suid. v. Ἀνάμνησις. Athanas. vol. 1, p. 755, 757. Disponor, ibid. p. 758. Kall. Id. Athanas. in Montefalc. Coll. nova Patr. vol. 2, p. 29, A : Μοιχεύει γυναῖκα τῇ καρδίᾳ ἐκεῖνος ὁ συνδιατιθέμενος τῇ πράξει, ἀπεκώλυσε δὲ τὸν τοιοῦτον ἢ τόπος ἢ χρόνος ἢ φόβος. L. D. Basil. M. vol. 3, p. 601, B : Τὸ σῶμα συνδιατιθέμενον τοῖς ἐν διανοίᾳ κινήμασι. Hemst. Basil. Cæs. schol. in Greg. Naz. *Notices* vol. 11, part. 2, p. 121. Boiss. Schol. Pind. Pyth. 1, 17 : Γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσεν.]

[Συνδιατρανόω, Simul declaro, explico. Phot. Bibl. cod. 230, p. 277, 33 : Ἓν εἶναι τὸ πρόσωπον οὐ συνδιετράνωσαν.]

Συνδιατρέπομαι, ψομαι, Una pudefio et confundor. Plutarch. [Mor. p. 528, E] : Τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ συνεξατονοῦντος, Una cum anima erubescente, confusoque et tenorem non servante.

[Συνδιατρέφω, ψω, Simul nutrio. Ælian. N. A. 3, 45 : Τοὺς ἄρρενας τὰ νεόττια συνδιατρέφειν ταῖς θηλείαις.]

[Συνδιατριβή, ἡ, Commoratio cum aliquo, Contubernium. Pseudo-Chrys. Serm. 21, vol. 7, p. 299, 28 : Ὁμόσκηνος ἄνθρωπος, εἰς ὁμοιότητα καὶ συνδιατριβὴν ἡμετέραν κατελθών. Seager. Epiphan. vol. 1, p. 158, D : Ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἅμα αὐτοῖς συνδιατριβῆς. Anna Comn. p. 334, A. Elberling. Philo fragm. p. 671. Boiss. Greg. Thaum. in Orig. p. 21. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, p. 245. Kall. Eustath. ad Il. Z, 202. Theodor. Metoch. Misc. p. 554 med.]

Συνδιατρίβω, ψω, idem cum posteriore προσδιατρίβω, significante Commoror [Gl.] apud, Commoror cum, Versor cum, Consuetudinem habeo cum, Congredior, [Comitor, huic add. Gl.] i. q. συνδιάγω et συνδιημερεύω : in qua signif. cum dat. construitur. [Cratinus ap. Plutarch. Cim. c. 10 : Κίμωνι ... αἰῶνα πάντα συνδιατρίψεις. Xenoph. Comm. 1, 4, 1 : Συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι· et cum dat. 1, 2, 3. Plato Conv. p. 172, C : Ἀφ' οὗ ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω· Theag. p. 128, B. Lys. p. 204, C : Ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι. Isæus p. 73, 11 : Συνδιατρίβειν ἐκώλυε. Diodor. 12, 13.] Isocr. vero cum μετὰ suum gen. habente junxit, vacante præp. σὺν, quum sine illa etiam dicatur διατρίβειν μετά τινος. Sic igitur Isocr. [p. 20, B] : Μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις, Quibuscum jucundissime sis versaturus s. victurus. [Plato Theag. p. 129, E : Τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιατριβόντων. Polyb. 4, 87, 2.] Idem pro ἐνδιατρίβειν, cum dat. [p. 23, C] : Αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, Volunt in mutua dementia immorari, et alter alterius stultitiæ insistere. [Et p. 206, D : Εἴ τις ἀθροίσας τὰς ἀρετὰς τὰς ἐκείνου καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσας παραδοίη θεωρεῖν ὑμῖν καὶ συνδιατρίβειν αὐταῖς· 73, E : Τῶν μύθων ἥδιστα συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωικοῖς καὶ Περσικοῖς. Idem p. 285, C : Ἢν λάβωσι χρόνον, ὥστε συνδιατρῖψαι σφίσιν αὐτοῖς. Cum accus. Æschin. p. 21, 1 : Περὶ τῶν διατριβῶν, ἃς συνδιέτριβον ἀλλήλοις.]

[Συνδιατριπτέον, Una commorandum. Clem. Alex. p. 268 inscr. : Τίσι συνδιατριπτέον. Wakef.]

[Συνδιατυπόω, Conformo. Append. Stob. Fl. vol. 4, p. 24 : Σχήματα συνδιατυποῦντά πως αὐτοῖς τὸν ἀέρα. L. Dindorf.]

[Συνδιαφαίνομαι, Simul pelluceo. Stephanus schol. in Hippocr. p. 107 ed. Dietz. Osann.]

[Συνδιαφανίζω in var. script. Strab. l. pr. in Συναφανίζω cit.]

Συνδιαφέρω, διοίσω, Cum alio perfero, tolero, sustineo, Adjuvo in tolerando. Συνδιαφέρειν, inquit Bud., Cum alio tolerare, ut συμπάσχειν, et συνάχθεσθαι. [Aristoph. Eq. 597 : Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν ἐσβολάς τε καὶ μάχας. Plutarch. Brut. c. 12 fin. : Ἔσχον ἐν ἑαυτοῖς καὶ κατεσιώπησαν καὶ συνδιήνεγκαν (arcanum), ut ib. c. 13 : Εἰ μήτε σοι πάθος ἀπόρρητον συνδιοίσω. Id. Mor. p. 491, D : Φίλοις συνδιενεγκοῦσιν ἀποδημίαν ἢ στρατείαν· et similiter alibi.] Synes. : Εὐθὺς ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ παρακαθιζῆσαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφοράν. [Ejusd. l. ex Epist. 118 citat Suidas. « Liban. vol. 2, p. 306, 10 : Καὶ τὰ δυσκολώτερα τῇ πόλει συνδιενεγκεῖν. Pachym. Declam. 11, p. 209 : Συνδιαφέρειν τὴν συμφορὰν πάσχοντι. Schol. Soph. El. 941, Lucian. Pro merc. cond. c. 12. » Boiss.] Sed affertur ex Herodoto [1, 18; 5, 79, 99, Dionys. A. R. 1, 20, 42, 52; 3, 1; 8, 41; Pausan. 1, 39, 5] et συνδιαφέρω τὸν πόλεμον. [Suidas : Συνδιέφερε, συνεκρότει, συνηγωνίζετο. Proprie de vento Lucian. Histor. scr. c. 45 : Ποιητικοῦ τινος ἀνέμου συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. || Med. signif. Pugnandi, in var. scr. ap. Lucian. Vit. auct. c. 14, ap. Solanum ad schol.]

[Συνδιαφεύγω, ξομαι, Simul effugio. Dio Cass. 48, 44 : Μεθ' οὗ συνδιέφυγεν.]

Συνδιαφθείρω, ερῶ, Simul s. Una corrumpo, etc. [Isocr. p. 167, D : Τίς γὰρ ἄλλοθεν ἐπελθὼν καὶ μήπω συνδιεφθαρμένος ἡμῖν ... οὐκ ἂν μαίνεσθαι ἡμᾶς νομίσειεν; Dinarch. p. 99, 35; 110, 37. Aristot. H. A. 7, 4 med. : Τὰ ὕστερον συλληφθέντα συνδιαφθείρει τὸ προϋπάρχον. Dionys. A. R. 3, 36 med. : Συνδιαφθαρεὶς τῷ σώματι τὰς φρένας. Plutarch. Cimon. c. 7 : Τῇ πόλει πῦρ ἐνεῖναι καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Dio Cass. 77, 23 : Συχνοὶ ἀγνοίᾳ συνδιεφθάρησαν. Perf. sec. Diod. Exc. Photii p. 541, 45 : Ἕως καὶ αὐτὰ (τὰ λείψανα) συνδιέφθορε τοῖς ἄλλοις. Zonaras Annal. vol. 1, p. 89, D : Συνδιέφθειρεν ἐκείνῳ καὶ ἑαυτόν· 105, A : Οἱ φύλαρχοι συνδιεφθάρησαν· 265 C : Τοῖς σώμασι συνδιαφθείρεσθαι τὰς ψυχάς. Synes. Ep. 105, p. 249, B : Τὸν κόσμον καὶ τἄλλα μέρη συνδιαφθείρεσθαι. Ps.-Basil. vol. 3, p. 601, B : Ἀνάγκη τοῦ ἐρωμένου ἀχωρίστως αὐτῇ μιγνυμένου κατὰ διάνοιαν καὶ τὸ σῶμα φθειρομένη τῇ δεσποίνῃ συνδιαφθείρεσθαι. Sozom. H. E. 2, 25, p. 79, 19 : Γυναῖκά τινα, ᾗ δῶρα ἐπὶ ἀσελγείᾳ δεδωκέναι καὶ νύκτωρ οἰκούσῃ συνδιαφθαρῆναι ἐνεκαλεῖτο, de concubitu vel stupro, ut Συνδιαφθορά. L. Dind.]

[Συνδιαφθορά, ἡ, Concubitus, Stuprum. Cod. Justin. 1, 3, 45 : Μηδὲ εἶναι γνησίους τοὺς ἐκ τοιαύτης ἀτόπου συνδιαφθορᾶς (de clericorum matrimoniis loquitur) τεχθέντας ἢ τικτομένους. V. Συνδιαφθείρω. L. Dind.]

[Συνδιαφορέω, Simul dissipo. Longin. De subl. 40, 1 : Τὰ μεγάλα σκεδασθέντα ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος. Jo. Actuar. De urin. 5, 10, 24 : Τοῦ φυσικοῦ συνδιαφορουμένου θερμοῦ αἱ κατὰ φύσιν πέψεις ἀποτυγχάνουσι.]

[Συνδιαφυλάσσω s. Συνδιαφυλάττω, ξω, Conservo, In custodiendo adjuvo. Lycurg. p. 168, 15 : Τοῖς τείχεσιν ... ἃ μόνος τῶν πολιτῶν οὐ συνδιεφύλαξε. Kall. Polyb. 7, 3, 7; 31, 19, 11, τὴν ἀρχήν τινι. Plut. Comp. Dionis c. Bruto c. 3 : Φίλος ὢν ὤρθου τὰ πράγματα καὶ συνδιεφύλαττεν· Mor. p. 720, E : Νυκτὸς τὰς φωνὰς πρὸς τῷ μεγέθει τὴν τρανότητα καθαρῶς συνδιαφυλάττειν. Phot. Bibl. cod. 183, p. 128, 20 : Καὶ ταῖς λέξεσι δὲ, ὅπου δυνατὸν, τὴν ἐγγύτητα καὶ ὁμοιότητα συνδιαφυλάσσει.]

[Συνδιαχειμάζω, σω, Simul hiberno, hiemem transigo. Plutarch. Ages. c. 40 : Συνδιαχειμάσαι μετ' αὐτοῦ· Anton. c. 37 : Σπεύδοντα ἐκείνῃ (Cleopatræ) συνδιαχειμάσαι.]

[Συνδιαχειρίζω, ίσω, ιῶ, Una perficio, conficio. Herodot. 9, 103 : Ἔτι δὲ μαχομένων τῶν Περσέων ἀπίκοντο Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ συνδιεχείριζον.]

[Συνδιαχέω, Simul diffundo. Plutarch. Mor. p. 953, E : Τὸ εἰς ὕδωρ ἐμπεσὸν καθυγραίνεται συνδιαχεόμενον. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 760, B : Φωνὴν τῷ φθόγγῳ συνδιαχεομένην· in Maji Nova Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 8, C : Μύρου ὀδωδὴ ἀέρι ἐνδιαχυθεῖσα ... τῷ δοκεῖν μὲν συνδιακέχυται. L. Dind.]

[Συνδιαχρώζω, Mixtim coloro. Medio Nicet. Eugen. 1, 148 : Ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ῥόδα καὶ συνδιεχρώ-

σατο, καθὰ ζωγράφος, ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἡ φύσις. Cit. Boiss.]

[Συνδιαχωρίζω, ίσω, ιῶ, Simul secerno. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 567, A : Δύο ἀπ' ἀλλήλων διακρίνας ὀνόματα καὶ τὰ δι' αὐτῶν σημαινόμενα συνδιαχωρίσας τῷ λόγῳ. Pass. vol. 3, p. 11, C : Συνδιαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων. Maximus Conf. vol. 2, p. 157, C. L. Dind. Basil. vol. 3, p. 280, C : Συνδιαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων αἱ ἐνέργειαι.]

[Συνδιαψελλίζομαι, Communiter balbutio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 818, A : Οἷά τις μήτηρ εὔσπλαγχνος τοῖς ἀσήμοις τῶν νηπίων κνυζήμασι συνδιαψελλιζομένη. Tertia pers. si posita esset, accuratius exprimi posset vis præp. διὰ, Inter se balbutiunt. L. Dind.]

[Συνδιδασκαλίτης, ὁ, Socius magistri. Ignat. Ep. ad Eph. s. 3, p. 12, C ed. Cotel. : Ὑμῖν προσλαλῶ ὡς συνδιδασκαλίταις μου. ῐ Kall.]

[Συνδιδάσκω, ξω, Simul doceo. Schol. Aristoph. Thesm. 1021 : Συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ (Andromeda Eurip.). L. Dind.]

Συνδίδωμι, δώσω, q. d. Do simul, Do unum in locum. [Aret. p. 126, 50 : Καὶ γάρ τι ξηρὸν ἐς τὰ ἕλκεα ξυνδίδωσι ἕλμη. Plut. Mor. p. 660, C : Λόγος γὰρ αὐτῷ (vino) τὸ φιλάνθρωπον καὶ ἠθοποιὸν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος ἐποχετεύει καὶ συνδίδωσιν· 898, B : Ἔφορος κατὰ θέρος φησὶν ἀναχαλᾶσθαι τὴν ὅλην Αἴγυπτον καὶ οἱονεὶ ἐξιδροῦν τὸ πολὺ νᾶμα· συνδίδωσι δ' αὐτῇ καὶ ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Λιβύη παρὰ τὸ ἀραιὸν καὶ ὑπόψαμμον. Greg. Nyss. vol. 3, p. 92, D : Ἡ τοῦ μέρους ἀνάστασις ἐπὶ τὸ πᾶν διεξέρχεται, κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ ἡνωμένον τῆς φύσεως ἐκ τοῦ μέρους ἐπὶ τὸ ὅλον συνδιδομένη.] Unde pro Congrego accipitur : sicut Bud. pass. συνδίδοσθαι exp. Congregari, in Basil. Hexaem. p. 30 : Ἀλλὰ τότε τῆς εὐρυχωρίας τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, ἐπ' αὐτὴν συνεδόθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex Eodem affert συνδιδόμενον ὕδωρ et διαδιδόμενον ut contraria. [Itaque non erat quod in Matthæi Med. p. 205 med. : Γίνεται δὲ καὶ τοιάδε τις ἀμφὶ τὴν κύστιν νόσος. Οὖρα οὐκ ὀλίγα συνδίδεται μὲν ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς αὐτὴν, editor συνδιηθεῖται mallet quam συνδίδοται, aut ib. p. 68 ult. sollicitaret : Τὸ συνήθως ἐπ' αὐτῶν συνδιδόμενον ὑγρὸν, similiter positum in loco quem ipse citat, et p. 226 : Παντὸς εἰς ἕνα τόπον συνδιδομένου. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 382 : Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς συνδίδοσθαι τὸ ῥεῦμα εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, ubi Cass. Probl. 82 : Πλειόνων συνδιδομένων ὄγκων εἰς τὰς τῶν βρόγχων κοιλότητας, confert Bernard. Aretæus non solum pass. sic p. 51, 52 : Ξυνδίδοται ἐς κύστιν ἡ πλήμμυρα, sed etiam act. ead. signif. p. 3, 25 : Ξυνδιδοῖ τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν. || Simul pono, concedo. Bryenn. Harmon. p. 478, B : Δέονται δὲ ἡμῖν ἀκριβῶς καὶ αἱ τῶν διειλημμένων πέντε τόνων μέσαι· συνδεδομένας ἄρα πως αὐτόθεν ἔχοιμεν ἂν καὶ τὰς νήτας. L. D.] || Pro ἐνδίδωμι accipi videtur, i. e. Langueo, vel, ut vertit Theodor. pro Subsido, Consido, ap. Aristot. Problem. 4, [2] : Διὰ τί τῶν πλείοσιν ἀφροδισίοις χρωμένων ἐπιδηλότατα συνδίδωσι τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία, Bud. Exp. etiam λεπτύνομαι, et hanc expos. ex eod. l. confirmari scribit. [Συνδιδόναι est Remittere, Relaxare ; ἀνιέναι, χαλᾶν, καὶ μὴ τείνειν exponit Galenus Comm. 3 in Hipp. l. Κατ' ἰητρ. p. 748, D, cui συντείνειν opponitur, quod est Intendere, Contendere, ut et ibidem apud Hipp. συνδιδόντα καὶ συντείνοντα, Laxiora et contentiora. Foes. Aret. p. 41, 26 : Τοῖσδε καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, ῥηϊδίως τε ἀλθέξεται πάντα· 42 : Ἢν ἅπαντα ξυνδιδῷ· 111, 22 : Ξυνδιδοῖ γὰρ τὰ ὑμένια ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγήν· et 64, 45, 50, οἱ ὑμένες. Geopon. 13, 8, 6 : Συνδίδωσιν ἑλκόμενος (serpens).]

[Συνδιεκβάλλω, βαλῶ, Simul ejicio. Galen. vol. 4, p. 516.]

[Συνδιεκκύπτω, ψω, Simul promineo. Eustath. Il. p. 1114, 25 : Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν συνδιεκκύψασα τῇ κεφαλῇ.]

[Συνδιεκπίπτω, πεσοῦμαι, Simul perrumpo. Plut. Popl. c. 19 : Τρεῖς τινες οἰκέται συνδιεκπεσόντες ἔσωζον αὐτήν. Galen. vol. 7, p. 455 : Λιγνὺς συνδιεκπίπτουσα τοῖς ἀγγείοις, et paullo post ἀρτηρίας καὶ φλέβας συνεκπιπτούσας.]

[Συνδιελαύνω, ελάσω, Simul transigo vitam. Themist. De præf. p. 40 ed. Maji (456 Dind.) : Ἐκ παίδων εἰς ἐφήβους καὶ ἐξ ἐφήβων εἰς ἄνδρας καὶ ἐξ ἀνδρῶν

A εἰς τουτὶ τὸ γῆρας τῇ τῆς πόλεως εὐνοίᾳ συνδιελήλακα. Boiss. Una transfigo. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 351, A : Πολλάκις τῇ ῥύμῃ τῆς χειρὸς ὁ δήμιος μιᾷ τοῦ ξίφους ὁρμῇ τὸ τέκνον τῇ μητρὶ συνδιήλασε. L. Dind.]

[Συνδιεξάγω, ξω, Simul deduco. Greg. Nyss. vol. 1, p. 295, D : Ὥσπερ γὰρ ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων μόνος ὁ ἦχος τῆς μελῳδίας προσπίπτει ταῖς ἀκοαῖς, αὐτὰ δὲ τὰ μελῳδούμενα ῥήματα οὐ διαρθροῦται τοῖς φθόγγοις, ἐν δὲ τῇ ᾠδῇ τὸ συναμφότερον γίνεται, καὶ ὁ τοῦ μέλους ῥυθμὸς καὶ τῶν ῥημάτων ἡ δύναμις συνδιεξαγομένη μετὰ τοῦ μέλους. || Simul duco. Leonis Augusti hom. in Combefis. Hist. Monothel. p. 1750, D : Ἀλλὰ σύγε παράσχοις λυσιτελῶς αὐτοῖς τε καὶ ἡμῖν ποιμαίνειν τὸ ποίμνιον, αὐτὴ καὶ συμποιμαίνουσα καὶ συνδιεξάγουσα. L. Dind.]

[Συνδιέξειμι, Simul percurro. De perquirente Xen. Comm. 4, 7, 8 : Μέχρι δὲ τοῦ ὠφελίμου πάντα καὶ αὐτὸς συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξῄει τοῖς συνοῦσι. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 652, D.]

[Συνδιεξέρχομαι, ελεύσομαι, Simul transeo vel exeo. Hesychius : Συνδιεξέρχου, συνεκπέρα.]

B [Συνδιεξυφαίνω, Simul pertexo. Symeon Metaphr. Anecd. meis vol. 5, p. 468, 9 : Τὸν τῆς συμβουλῆς τῷ ἁγίῳ καὶ παραινέσεως συνδιεξύφαινον λόγον. Vita S. Abercii inedita. Boiss.]

[Συνδιέπω, Simul administro. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 321, B : Τὰ ἐν χερσὶ πράγματα ταῖς μεγάλαις ἀρχαῖς συνδιέποντος. Zonaras Annal. vol. 1, p. 182, C : Συνδιεῖπε τῷ βασιλεῖ τὴν ἀρχήν.]

[Συνδιερευνάω, Simul perquiro, perscrutor. Basil. M. vol. 3, p. 3, C : Τῷ συνδιερευνῶντι ἡμῖν ἀδελφῷ. « Medio Notaras in Anecd. meis vol. 5, p. 122, 8. » Boiss. Libanius Μονῳδίᾳ vol. 1, p. 516, 15. Jacobs. Pollux 5, 85, de venatore.]

[Συνδιέρχομαι, ελεύσομαι, Simul transeo, percurro. Galen. vol. 8, p. 83 : Τὰ συμβεβηκότα ἰδίως αὐτῷ συνδιέρχεσθαι τὸν ἐννοηματικόν. Suidas in Παραγγέλλων.]

Συνδιηθέω, Simul percolo, Simul transmitto per colum. [Plato Tim. p. 66, E : Τότε γὰρ ὀσμὴ οὐδεμία ξυνδιηθεῖται. Unde Galen. vol. 4, p. 492.]

[Συνδιήκω, ξω, Simul venio, Comitor. Eustath. C Opusc. p. 201, 18 : Ἐλθεῖν δὲ ἐξ ὑπερορίων ἀγνῶτας ἄνδρας καὶ θελῆσαι δεινὰ παθεῖν, ὅσα τῷ τῆς ὁδοιπορίας μακρῷ συνδιήκει· 84 : Τῇ δὲ τοιαύτῃ σεμνότητι καὶ τὸ τῆς χροιᾶς καλὸν συνδιῆκεν· 207, 14 : Καὶ ἦν ἐπὶ πᾶσι τὸ βασιλικὸν τοῦτο προμηθὲς ἱκανὸν καὶ συνδιῆκε τοῖς ὅλοις.]

Συνδιημέρευσις, εως, ἡ, Consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, Conversatio. Plutarch. Demetrio p. 288 [c. 32] : Ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κοινολογίαι καὶ σ. ἀφρούρων καὶ ἀνόπλων, Totos dies conversabantur sine præsidiis, Bud.

Συνδιημερεύω, Una diem totum, totos dies transigo, Versor cum aliquo, Utor consuetudine alicujus. [Xenoph. Conv. 4, 44 : Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν.] Aristot. Rhet. 2, [4 post init.] : Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι. [Eth. Nic. 8, 15 init.; 9, 4 fin. : Ζητοῦσιν οἱ μοχθηροὶ μεθ' ὧν συνδιημερεύσουσιν· Eth. Eud. 7, 1 init.] Et, Συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις, Plutarch. Lycurgo [c. 15]. Idem [Sull. c. 26], Ῥαθυμῶν ἅμα καὶ σ. τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, Totos dies conterens cum illis. Bud. [Alios ejus ll. v. ap. D Wyttenb. ad Mor. p. 94, F.] Usus est et Cic. Ad Att. 8, [9. Athen. 13, p. 588, E. Hemst. Et sæpius Lucianus aliique recentiorum. « Pachymeres Declam. 11, p. 213 : Ὁ υἱὸς ταῖς χαμαιτύπαις συνδιημέρευεν. » Boiss.]

[Συνδιικνέομαι, ίξομαι, i. q. συνδιήκω, quod v. Eustath. Opusc. p. 205, 79 : Ὁ αὐτοκράτωρ τοῖς τε ὑψηλοτάτοις ἐξῄρετο φιλοσοφήμασιν, συνδιικνεῖτο δὲ μεγαλοπρεπῶς καὶ τοῖς ὅσα περὶ γῆν καὶ κατ' ἄνθρωπον· 213, 34 : Ἵνα διαπαντὸς ὢν βασιλεὺς συνδιικνούμενον φέρῃ ταῖς ἡλικίαις ἁπάσαις τὸ τοῖς βασιλεῦσι πρέπον εὐεργετικόν.]

[Συνδιίστημι, διαστήσω, Simul disjungo. Synes. Ep. 137, p. 274, D : Αὐτὸς δὲ, εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν, συνδιέστησας καὶ τῷ τόπῳ τὴν γνώμην. Hemst. Jo. Cantacuz. Hist. 1, 3, p. 16. Boiss.]

Συνδικάζω, Una judico, Plato Leg. [6, p. 768, B : Ὁ ἀκοινώνητος ὢν ἐξουσίας τοῦ συνδικάζειν. Lysias p. 184, 10 : Νόμον ἀποδεῖξαι ὡς χρὴ καὶ τὴν βουλὴν συνδικάζειν· 23. Dionys. A. R. 5, 32 fin.; Lucian. Pisc. c. 17. Plut. Mor. p. 95, C : Ὁ κρινόμενος (παρακαλῶν) συνδικεῖν, ὁ δὲ κρίνων συνδικάζειν. Dio Cass. 74, 9, et

alibi. || Improprie Paul. Sil. In therm. Pyth. 11 : Ὅσον φύσις παιδεύει, καὶ πεῖρα συνδικάζει. || Pass. Simul discepto, Basil. M. vol. 2, p. 351, D : Οὔτε γὰρ μάχεσθαι οὔτε συνδιαπληκτίζεσθαι τοῖς ἀγνωμονοῦσιν εὐπρεπὲς ἡμῖν. Codex Voss. συνδικάζεσθαι. Thomas p. 821 : Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Pollux 8, 24.]

[Συνδικᾰσία, ἡ, Commune judicium. Pollux 8, 24.]

[Συνδικαστής, ὁ, Collega in judicio. Aristoph. Vesp. 197, 215, 233, 266, 430.]

Συνδικέω, [Defendo, Gl.] Causam alterius defendo, Patrocinor, Bud.; ut [Æsch. Eum. 579 : Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον καὶ ξυνδικήσων αὐτός. Eur. Med. 158 : Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει. Xen. Comm. 1, 2, 51 : Τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι. Demosth. p. 885, 24; 1127, 1, cum dat. Andocid. p. 19, 31,] συνδικεῖν ἄλλῳ ap. Plat. Leg. 11, [p. 937, E. Ib. et p. 938, B, absolute. Dio Cass. 42, 35 : Ἧς γὰρ (Cleopatræ Cæsar) δικαστὴς πρότερον ἠξιοῦτο εἶναι, τότε ταύτῃ συνεδίκει.] Et ap. Plut. De Herod. [p. 866, F] : Θετταλοὺς Θηβαίοις συνδικοῦντας. Sic σ. νόμῳ et συναγορεύειν pro eod. posuit Dem., h. e. Legem suadere et legi patrocinari, ut Bud. Comm. p. 89, annotat : paulo ante tradens, συνδικεῖν, opp. τῷ ἀντιδικεῖν, esse Ab eadem causa dicere, et patrocinium suum in causam communem conferre. [Alia constr. in inscr. Spart. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 618, n. 1241, 28 : Συνδικῶν ἐπὶ τοὺς νόμους. Quo de munere Spart. v. in Σύνδικος. L. D.] || Συνδικεῖν dicuntur quoque Defensores civitatum, quos Græci, ut in Pand. est, Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu, ut ibi Bud. exp., Advocati, aut Causidici plures vel Oratores, qui ut Patroni ad communem causam defendendam mittuntur. Dem. [p. 503, 18] : Μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autem *Syndiquer* est Rationem vitæ reposcere. Apud quos et *Syndiques* in usu esse, infra dicetur. [Alia lex apud Æschin. p. 3, 33 et 42 : Ἐάν τις Ἀθηναῖος ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ ... μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ. Conf. Pollux 4, 30. Inscr. Jotap. C. I. vol. 3, p. 205, n. 4415, 8 : Συνδικήσαντος πιστῶς. V. Σύνδικος. Dio Cass. 78, 13 : Τῷ βασιλικῷ συνδεδικηκότα, Fisci advocatus fuerat. L. Dind.]

Συνδίκη, ἡ, Commune patrocinium, Lis s. Causa communis, Quum aliquis cum aliquo eand. causam sustinet.

Συνδικία, ἡ, Causæ patrocinium. Plato Leg. 11, [p. 938, B] de Patrono, qui animos judicum pervertere conatur : Γραφέσθω μὲν ὁ βουλόμενος αὐτὸν κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, judicii corrupti aut prævaricationis. Bud. [De συνδικίᾳ μεγάλῃ in inscr. Spart. v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 611. L. D.]

*[Συνδικοπαθέω, Epist. Diogenis p. 344 ed. Aurel. Allobr. : Συνουσίας περαίνετε, ἐκ τῶν ἐναντίων περαίνεσθε, συνδικοπαθεῖτε. Ubi muliebria patimini, γυναικοπαθεῖτε, recte Int.]

Σύνδικος, ὁ, ἡ, Qui in causa patrocinatur. [Defensor, Infenditor, Gl.] Isocr. Ægin. [p. 387, A] : Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο, τὸν δὲ παρ' αὐτοῖς κείμενον, σύνδικον εἶχον. Et subst. Qui eandem causam defendit, Bud.; ὁ ἐν ταῖς δίκαις βοηθός, Hesych. Σύνδικοι, inquit Bud. Comm., dicuntur οἱ συνειπόντες ἐν ταῖς δευτερολογίαις, h. e. Qui in secundis actionibus causam defendunt, ut in causa Corn. Balbi Cicero. Et in Lex. : Σύνδικοι, Actores, ut διεκδικηταί, Actores universitatis, Plures oratores eandem causam agentes. [De Furiis Æsch. Eum. 761 : Μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν· Suppl. 726 : Ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών, item de diis. Plato Leg. 11, p. 929, E : Γιγνέσθωσαν τῷ γραφομένῳ μάρτυρες ἅμα καὶ ξύνδικοι. Plut. Mor. p. 435, F : Μάρτυρα καὶ σύνδικον ὁμοῦ Πλάτωνα παριστάμενος· 752, C : Δαφναίῳ συνδίκους ἡμᾶς προστίθησιν.] Dem. Or. in Lept. [p. 501, 22] : Ἥρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλισθ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες, i. e. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandem causam incumbunt. Id. ib. [p. 503, 15] : Πολλάκις εἷς ἕκαστος πρότερόν τισι πράγμασι σύνδικος γέγονε. [Conf. de his legum patronis χειροτονουμένοις Wolf. Prol. ad Leptin. p. 136 sq. Id. p. 689, 6 : Ὑμεῖς τοὺς τὰ μέγιστ' ἀδικοῦντας καὶ φανερῶς ἐξελεγχομένους, ἂν ἓν ἢ δύο ἀστεῖα εἴπωσι καὶ παρὰ τῶν φυλετῶν τινες ᾑρημένοι σύνδικοι δεηθῶσιν, ἀφίετε. Ubi dicuntur privati causarum patroni, electi vel a tribulibus, ut hic et ap. Andocid. De myst. fin., vel ab reis. V. Schœmann. *Attisch. Process* p. 708 et Wolf. l. c. Χειροτονουμένους quosdam συνδίκους memorat etiam Decretum Hadriani ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 425, n. 355, 56 : Ἐὰν δὲ ἐκκαλέσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον, χειροτονείτω συνδίκους ὁ δῆμος.] || Et qui a singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Unde Συνδικῶ. Bud. Comm. Dem. [p. 271, 22], de Aristide ab Atheniensibus Syndico s. Patrono creato, ut pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas : Χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ. [Conf. p. 272, 7.] Inde factum, ut Syndici civitatum appellati sint. Hermog. Jurisc. 1 de Muneribus et Honoribus in Pand., eum honorem inter personalia munera numerat. In quibusdam autem Galliæ locis *Syndiques* appellantur Ii ex populo, qui communia negotia procurant, *Les procureurs d'une communauté*. [V. Συνδίοικος. Συνήγορος βουλῆς Hesychio. || Alii ap. Harpocrat. : Σύνδικοι· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους φησίν, Οἱ μετὰ τὰ ἐκ Πειραιῶς, ὡς ἐγὼ ἀκούω, σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέρετο. Καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δεξίππου, εἰ γνήσιος, ... Πρὸς τοὺς συνδίκους ἀπογραφὰς ἀπογράφειν. Μήποτ' οὖν ἀρχή τις ἦν καθεσταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον. Ubi Lysiæ ll. p. 146, 11; 149, 8; 154, 40, contulit Vales., quibus addendus videtur p. 151, 34. V. *Att. Process* p. 111. || In inscrr. Spartanis qui memorantur σύνδικοι vel simpliciter vel addito θεοῦ Λυκούργου, ἐπὶ τὴν μεγάλην συνδικίαν, ἐπὶ τὰ ἔθη, ἐπὶ τοὺς νόμους, dubium est utrum judices an magistratus fuerint. V. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 610—1. || Forma Bœot. Σούνδικος est in inscr. Orchom. ap. Leak. *Travels in North. Greece* vol. 2, n. 37, 9. || Ap. Pind. Ol. 9, 105 : Σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος ἐνναλία δ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν, schol. interpr. σύμψηφος, et, ut Hesychius, σύμφωνος, vel κριτὴς κοινός ἐστιν αὐτῷ εἰς τὴν πολλὴν νίκην ὁ τάφος τοῦ Ἰολάου, denique μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῦ τῇ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ τοῦ Ἰολάου τάφος. Pyth. 1, init. : Χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον. Schol. συνῳδόν, σύντροπον. Sed est potius Commune utrisque, ut adv. Συνδίκως est Communiter, Una cum, ap. Æsch. Ag. 1601 : Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ, οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος, non, ut interpretes opinantur, Jure vel Juste. Ita πανδίκως dicitur pro πάντως.]

[Σύνδικος pro Σίνδικος v. in Σινδοί.]

[Συνδινέω, Circumago. Zonaras Annal. vol. 2, p. 5, A : Κἀκεῖνος μέγα τι καὶ γοερὸν μυκησάμενος καὶ τρόμῳ συνδινηθεὶς καταπέπτωκε, Vertigine circumactus. L. D.]

[Συνδιογκόω, Simul inflo, et pass. Simul tumeo. Soranus Obstetr. p. 12, 6 ed. Dietz. : Μεγεθυνομένης (τῆς μήτρας) ἐν ταῖς ἀκμαῖς καὶ οἱ μαστοὶ συνδιογκοῦνται. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 629, A : Κυμάτων δίκην τῶν ἐγκορυφουμένων τοῖς ὕδασιν, ἃ πρὸς καιρὸν τῇ κινήσει τῶν ἀνέμων συνδιογκούμενα ἀβέβαιον εἰς διαμονὴν ἔχει τὸν ὄγκον. L. Dind.]

[Συνδιοίγω, Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comn. v. 144. Boiss.]

[Συνδιοικέω, Simul administro. Demosth. p. 750, 11 : Καὶ τοῦτον προὐβάλετο, ἵν', ἔφη, συνδιοικῇ μοι. Isæus p. 64, 15 : Συνδιῴκει τὰ ἐκείνου. Polybio 6, 2, 14, pro συνοικεῖν καὶ συγχειρίζειν τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν, restituit Portus. Plut. Mor. p. 95, C : Ὁ πιπράσκων ἢ ἀγοράζων συνδιοικεῖν (παρακαλῶν)· Oth. c. 17 : Ἀπελεύθερον, ᾧ συνδιῴκησε τὰ περὶ τοὺς συγκλητικούς. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 10, 4 : Συνεκάλει, οὐ μὴν ὥστε καὶ συνδιοικεῖν τι τῶν ἀναγκαίων· et l. 65, 22. Themist. Or. 15, p. 189, C : Συνδιοικοῦσάν σοι τὰ ἀνθρώπινα. Schol. Eur. Hipp. 293 : Συνδιοικήσουσιν, ἀποκαταστήσουσι, θεραπεύσουσι τὴν μοιχείαν. || Med. Theophr. Char. c. 21 : Ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ τὰ ἱερά, Sacra cum prytanibus administrare.]

[Συνδιοικονομέω, Simul administro. Gregor. Nyss vol. 2, p. 181, B : Πᾶσαν αὐτῇ συνδιῳκονόμει τὴν ἐπικειμένην φροντίδα. L. Dind.]

[Συνδίοικος, ὁ, ap. schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 4, p. 275, 3 : Οἱ συνδίοικοι τῆς πόλεως, scribendum σύνοικοι. L. Dind.]

[Συνδιόλλυμαι, Simul perdo. Eur. fr. OEd. ap. Stob. Flor. 38, 9 : Ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 30, E. Procop. H. Arc. c. 18, p. 56, B : Ταύτας (urbes) σεισμῷ τε καταπεσεῖν καὶ τοῖς ᾠκημένοις σχεδόν τι πᾶσι ξυνδιολωλέναι τετύχηκεν. « Συνδιόλλυμαι, Greg. Naz. in Catalogo Clark. p. 39, 5. » Boiss.]

[Συνδιοπτάνομαι, Simul intueor. Eust. Opusc. p. 164, 22 : Ἐθέλουσι δὲ καὶ τὰ κατ' ὄναρ αὐτῷ συνδιοπτάνεσθαι. ᾶ]

[Συνδιοράω, Simul perspicio. Isocr. p. 80, C : Αὐτοὺς χρὴ συνδιορᾶν ὅσης ἂν εὐδαιμονίας τύχοιμεν. Ubi olim συνορᾶν.]

[Συνδιορθόω, Simul corrigo, dirigo, emendo. Hippocr. p. 753, D : Τῷ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν ἀθρόον ξυνδιορθοῦντα, ἀλλὰ κατὰ μέρος. Iambl. Vit. Pyth. 19, p. 92 : Ἐκέλευσε μένειν αὐτοῦ καὶ συνδιορθοῦν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Porphyr. Vit. Plotin. c. 1, p. XLIX, 18 : Συνδιορθοῦντος εἰς ὁμοιότητα τὸ ἴχνος τοῦ Ἀμελίου.]

[Συνδιορθρίζω, Simul mane surgo. Basil. M. Homil. 8 in Hexaem. vol. 1, p. 77, E : Πῶς ἐπ' ἔργα σε διεγείρει ὁ σύνοικος ὄρνις ... ὁδοιπόροις συνδιορθρίζων.]

[Συνδιορίζομαι, Simul distinguo. Strabo 2, p. 96 : Τοὺς περισκίους καὶ τοὺς ἀμφισκίους οὕτως ἂν ἄριστα διοριζομένους συνδιορίζεται.]

[Συνδιπλόω, Conduplico. Galen. in Συνδυαίνω cit.]

Συνδισκεύω, Colludo disco, Ludo disco cum alio. [Lucian. D. deor. 14, 2 : Δισκεύειν ἐμάνθανε κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ.]

[Συνδιυλίζω, Simul percolo. Clem. Alex. p. 979, ex Theodoto : Χριστὸς, ἐν ᾧ συνδιυλίσθη κατὰ δύναμιν καὶ τὰ σπέρματα συνελθόντα αὐτῷ εἰς τὸ πλήρωμα. Kall.]

[Συνδιψάω, Una sitio. Aristot. Eth. Eud. 7, 6 med. : Διψῶντι συνδιψῆν. L. Dind.]

[Συνδιωκομένως, Raptim. Clem. Alex. p. 205 : Σ. καὶ τροχαλῶς ὁμιλεῖν.]

[Συνδιώκω, ξω, ξομαι, Simul persequor, Compello. Thuc. 1, 135 : Οἱ δὲ πεισθέντες (ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος) πέμπουσι μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἑτοίμων ὄντων ξυνδιώκειν, ἄνδρας οἷς εἴρητο ἄγειν ὅπου ἂν περιτύχωσιν· 8, 17 : Ὃς ἔτυχεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ιϛ' ναυσὶν ἄρτι παρὼν καὶ ξυνδιώκων. Polyb. 1, 17, 13 : Τοὺς λοιποὺς συνδιώξων εἰς τὴν πόλιν· et pass. 8, 2. Diodor. 2, 25 : Συνεδίωξεν εἰς τὴν παρεμβολήν· et alibi sæpe. Chrysermus ap. Stob. Fl. 39, 31 ; Lucian. Hist. c. 39 ; Joseph. A. J. 4, 5, 2 ; Parthen. 15, 4. De persequendo in judicio Demosth. p. 1068 fin. : Συνδιώκειν καὶ ἀνεψιῶν παῖδας. Improprie Aret. p. 5, 53 : Ὑπὸ τῆς πνιγὸς συνδιωκόμενοι ἀμαυροῦνται. || « Τὸ συνδεδιωγμένον τοῦ πάθους, Affectus celeritas et vehementia, quæ fit oratione ἀσυνδέτως pronuntiata. Longin. c. 21. » Ernest. Lex. rh. Id. 43, 5 : Οὐ δεῖ καταντᾶν ἐν ταῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης συνδιωκώμεθα.]

[Συνδίωξις, εως, ἡ, Persecutio. Schol. Hom. Il. P, 597. Kall.]

[Συνδογματίζω, Simul decerno. Photius in Maji Coll. Vat. vol. 1, p. 270. Osann.]

[Συνδοιάζω, Συνδοιασμὸς, vitia scripturæ pro Συνδυάζω, Συνδυασμός.]

[Συνδοκέω.] Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoque videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda. [Eur. Iph. T. 71 : Σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών. Aristoph. Lys. 167 : Εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χἠμῖν ξυνδοκεῖ· et iisdem fere verbis Av. 1630. Ib. 811 : Ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ· 197 : Εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.] Thuc. [6, 44 : Ὅ,τι ἂν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἰταλιώταις ξυνδοκῇ·] 8 : Ὁ δὲ εἴπερ καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν. [Et simil. in fœdere ap. Polyb. 1, 62, 8. Xen. Cyrop. 1, 6, 8 : Συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμέγεθες εἶναι ἔργον· 3, 3, 18 : Ὡς οἵ τε μάντεις φασὶ καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ· 2, 2, 21 : Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον· 28 : Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα· 3, 3, 25 : Ἐπεὶ ταῦτα συνέδοξε τῷ Κυαξάρῃ, et alibi.] Plato [Soph. p. 235, B : Κἀμοὶ τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ ξυνδοκεῖ· Prot. p. 331, B : Ὅρα εἰ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως· 340, B : Εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί· Reip. 5, p. 460, E : Ἆρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί ; Leg.

A 6, p. 781, D : Εἰ καὶ σφῷν ξυνδοκεῖ ἀκούειν· Epin. p. 196, A : Κακὸς ἑαυτῷ ... ἐν δίκῃ ξυνεδόκει λέγεσθαι· Hipp. maj. p. 283, B : Πολλοῖς συνδοκεῖ ὅτι τὸν σοφὸν αὐτὸν αὑτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι· Tim. p. 75, C : Ξυνέδοξε τοῦ πλείονος βίου τὸν ἐλάττονα παντὶ αἱρετέον· et alibi.] Epist. 7 : Ἐμοὶ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ. [Ib. 8, p. 357, C.] Συνδοκεῖν, inquit Bud., dicitur, quod inter multos convenit et communiter placet, ubi exemplum ex Dem. [p. 594 ult.] addit. Affert et ex Isocr. [p. 47, A] : Περὶ οὗ [περὶ τίνων χρὴ μᾶλλον πιστεύειν ἢ περὶ ὧν ὅ τε θεὸς ἀναιρεῖ καὶ] πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo convenit. [Aristot. De anim. 1, 3 fin. : Καθάπερ εἰωθέ τε λέγεσθαι καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ· Reip. 2, 11 : Κατά τινα διάνοιαν, ἣ συνδοκεῖ τοῖς πολλοῖς· 7, 10 : Περὶ συσσιτίων συνδοκεῖ πᾶσι, χρήσιμον εἶναι ... ὑπάρχειν. Συνδοκεῖ, Consentit, Gl.] Ex Pand. τὰ συνδόξαντα, Conventa et compacta. Vide Bud. Comm. p. 364. Idem alibi συνδόξασα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, status ; ἡμέρα ἀποτεταγμένη, συντεθειμένη. [Partic. absolute posito Xen. H. Gr. 2, 3, 51 : Ξυν-
B δοκοῦν ἅπασιν ὑμῖν· Cyrop. 4, 5, 53 : Ὡς καὶ ἐμοὶ τοῦτο συνδοκοῦν· sed ubi meliores ὡς ἐμοὶ τούτου συνδοκοῦντος. 8, 1, 8 : Συνδόξαν πᾶσι τοῖς ἀρίστοις· 5, 28 : Συνδόξαν τῷ πατρὶ γαμεῖ· H. Gr. 5, 1, 1. Anna C. p. 276, A : Ἀμφοῖν τούτου συνδόξαντος, et alibi. Dionys. A. R. 6, 44 init. : Οὐκ ἐμοὶ συνδοκοῦντα πεποίθατε. Dio Cass. 48, 23 fin. : Ὡς καὶ τῷ Ἀντωνίῳ συνδοκοῦν. || Pass. Plato Phædr. p. 267, D : Τὸ τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσιν ἔοικε συνδεδογμένον εἶναι· Leg. 2, p. 659, D : Τοῖς ἐπιεικεστάτοις ξυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθός ἐστιν (ὁ λόγος)· 4, p. 719, C : Τοῖς ἄλλοις πᾶσι ξυνδεδογμένος (μῦθος). Hesychius : Συνδοτικὸν, συνδεδογμένον. Ubi συνδοκτικὸν intt., ut est ap. Hesych. et in Lex. Ms. Havn. : Ἤδικτον, συνδοκτικόν. Sed scrib. potius συνδεδομένον et συνδοτικὸν, ut Ἤδικτον sit pro *Indictum*, Tributum. V. Ducang. Gll. Gr. et Lat. || « Aliter Numenius ap. Euseb. Præp. 14, 5 : Ὁμολογήσαντες εἶναι σοφῷ συνδεδογμένοι, Consentire. » Stauv.]

Συνδοκιμάζω, Simul exploro, probo, ex Isocr. Ad Nic. [p. 20, C : Ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς ἔχῃς τοὺς
C συνδοκιμάσοντας. Plato Theæt. p. 197, B : Ὃ δοκεῖ ἀκούσας συνδοκίμαζε· Tim. p. 20, D : Ὃν λόγον καὶ νῦν λέγει ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Plut. Aristid. c. 22, Mor. p. 62, E.]

[Συνδοκτικόν. V. Συνδοκέω.]

[Συνδολιχεύω, Simul curro. Improprie Jo. Damasc. vol. 2, p. 908, D : Τῷ παντὶ αἰῶνι συνδολιχεύειν πεποίηκε. L. Dindorf.]

[Συνδολοπλοκέω, Simul dolos necto. Constantin. Manass. Chron. 5519 : Συσκεψάμενος αὐτοῖς καὶ συνδολοπλοκήσας.]

[Συνδολόω, ap. Niceph. Progymn. Walz. Rhett. vol. 1, p. 498, 20 : Οὐκ οἶδεν ὁ μάντις τὰ ἐν ποσὶ, Ζεὺς γὰρ αὐτῷ συνεδόλου τὸ μαντικὸν, scribendum συνεθόλου, quod voc. v. L. Dind.]

[Συνδονέω, Concutio. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876 : Ἐν δ' ὑπέρῳ μίξας συνδονέων μυχόθεν αἴνυσο. L. D. Greg. Naz. vol. 2, p. 11, C, 231, 118. Const. Manass. Chron. 4823, 5089. Procopius soph. in notis meis ad Marin. p. 76 ; Choricius p. 141. Boiss. Hip-
D pocr. Epist. p. 1289, 36 : Συνδονεύμενα εἰλεῖται περὶ κοιλίην ἔντερα. Schol. Hom. Il. Υ, 391 : Τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι εἰλειδίοις (f. ἀνέμοις). Cosmas Topogr. Christ. p. 151, D : Διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὡς συνδονουμένης πάσης τῆς κτίσεως ἐν αὐτῷ, Quasi in eo versaretur. L. Dind.]

Συνδοξάζω, q. d. Conglorifico, Simul glorifico, honoro. [Origenes vol. 1, p. 91, B. Ignat. Epist. p. 6 ed. Smith. Theodoret. H. E. 4, 3, p. 151, 33 : Συνεδόξασαν αὐτὸ (τὸ Πνεῦμα) τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ ἐν τῇ μιᾷ τῆς ἁγίας Τριάδος πίστει. L. D.] Unde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Gregor., Qui pari honore afficitur. [Rom. 8, 17 : Ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν, Ut insignis felicitatis una cum Christo participes reddamur. Schleusn. Epiphan. vol. 1, p. 922, B : Ὡς μὴ συνδοξαζομένου τοῦ Πνεύματος Πατρί· vol. 2, p. 3, D ; 123, A. Eustath. Opusc. p. 231, 15.] Συνδοξάζομαι, unde Συνδεδοξασμένος, ab ea nominis δόξα signif., qua ponitur pro Sententia s. Opinione, Aristot. Polit. 5, 9 [med.] : Συνδεδοξασμένοι νόμοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, Simul omnium sententiis

approbatæ leges. [Epiphanius vol. 2, p. 90, D : Τοὺς Ἕλληνας τὸ αὐτὸ νομίζειν τε καὶ συνδοξάζειν. L. Dind. || « I. q. συνδοκέω. Porphyr. Stob. Fl. 1, 88 (p. 55.) » Anon.]

[Συνδοξολογέω, i. q. præcedens. Ms. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 507, C : Ἀγγέλων συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα. Origenes vol. 1, p. 271, B : Τοῦ θεοῦ διὰ Χριστοῦ συνδοξολογουμένου ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι συνυμνουμένῳ. L. D. Jo. Chrys. vol. 4, p. 529 ed. Ben. Anon.]

Σύνδορπος, ὁ, ἡ, Concœnator, Conviva, σύνδειπνος. [Lycophr. 135 : Οὐδὲ τὸν ξένοις σύνδορπον Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον.] Nonn. [Jo. c. 13, 84 : Ἡμετέρῃ σ. ἐπεσκίρτησε τραπέζῃ.]

[Συνδορυφορέω, Constipo, Gl.]

[Συνδορυφόρος, ὁ, Socius satellitii. Jo. Chrys. Hom. 117, vol. 5, p. 758 : Οὐκ ἐπὶ γῆς οἱ πιστοὶ στήσονται, ἀλλ' ἐν τῷ ἀέρι συμπάρεδροι καὶ συνδορυφόροι τοῦ μεγίστου βήματος. Seager.]

[Συνδοσία, ἡ, Contributio. Hypomnesticon Alex. Comn. ap. Tafel. De Thessalon. p. 465 fin. : Ἔπειτα καὶ συνδοσίας πλωίμων καὶ πλωίμους διδόναι, ὅσους ἡμῖν ἐπέθηκεν ἡ ἀπογραφὴ τοῦ χρηματίσαντος λογοθέτου τοῦ δρόμου ... καὶ μὴ πλείους αὐτῶν, μήτε ἀντὶ τῶν ἐπιβαλλόντων ἡμῖν πλωίμων ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπογραφῆς συνδοσίας ἀπαιτεῖν ἄνευ ὁρισμοῦ. Georg. Pachym. Andron. Pal. 3, p. 142, C : Ἦν δὲ συχνὸν τὸ τῆς συνδοσίας διὰ τὴν σπάνιν τῶν χρημάτων· 4, p. 202, B : Συχνῶν συνδοσιῶν γινομένων· et alibi. L. Dind.]

[Σύνδοσις, εως, ἡ, i. q. præcedens, ap. Georg. ib. 3, p. 146, A : Τὸν λαὸν ζημίαις βαρούμενον καὶ συνδόσεσιν. || Aliter ap. Jo. Laurent. De mens. p. 232 ed. Rœth. a Boiss. cit. : Λαβὼν βῶλον (Romulus) ἐκ τῶν ἔξω τῆς πόλεως μερῶν σὺν καὶ τοῖς πρὸς τῶν ἄλλων ἐπικομιζομένοις ἐπὶ τὴν πόλιν ἠκόντιζε, ταύτῃ οἰωνισάμενος διὰ παντὸς αὐτὴν ἐκ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπαυξηθῆναι συνδόσεως, Perpetuo extraneorum confluxu, Int. Ita supra συνδίδοσθαι de aquis. || Apud medicos, ut συνδίδοσθαι, de effusione. Aret. p. 6, 4 : Ἐνίοισι δὲ ἐς πνεύμονα ἡ ξύνδοσις ῥηιδίως· 9, 11, aliisque locis ap. Ermerins. p. 496. L. D.]

[Συνδοτήρ, ῆρος, ὁ, Qui simul cum alio dat s. largitur. De filio Dei Cyrill. Al. In Jo. 16, 24, l. 11, p. 936 : Σ. τῆς εἰς ἡμᾶς εὐλογίας εὑρίσκεται· ad 17, 2, l. 11, c. 4, p. 949 : Σ. καὶ συγχορηγὸς ὑπάρχει τῷ ἰδίῳ γεννήτορι τῶν θείων τε καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων· et cum eod. voc. συγχ. conjunctum Thesaur. Assert. 32, p. 268. Ex Suiceri Thes.]

[Συνδότης, ὁ, Collator, Contribuens. Constantin. Cærim. p. 402, A : Μὴ δίδοσθαι τοῖς στρατευομένοις τήρωνας συνδότας ὡς περιουσίοις· B : Ἐὰν δὲ παντελῶς ἐξαπορῶσιν καὶ οὐ δύνανται οὐδὲ μετὰ τῶν διδομένων αὐτοῖς συνδοτῶν τὴν ἰδίαν στρατείαν ἐξυπηρετεῖν. L. Dind.]

[Συνδοτικός. V. Συνδοκέω. Significatione eadem fere qua Ἐνδοτικὸς vel Συνενδοτικὸς, ut sit Concedens, Flexibilis, Hippocrati p. 812, G, ex libris restituit Littreus vol. 4, p. 200 : Σκολιαίνεται μὲν οὖν ῥάχις καὶ ὑγιαίνουσι κατὰ πολλοὺς τρόπους· καὶ γὰρ ἐν τῇ φύσι καὶ ἐν τῇ χρήσι οὕτως ἔχει· ἀτὰρ καὶ ὑπὸ γήραος καὶ ὑπὸ ὀδυνημάτων ξυνδοτική ἐστι, ubi legebatur ὀδ., ἐπεὶ ξυνδετική ἐστι. Conf. Συνδίδωμι sub finem. L. Dind.]

[Συνδουλαγωγέω, Simul servum abduco. Eumath. Ism. 4, p. 134.]

[Συνδουλεία, ἡ, Schneider. sine testim.]

Συνδουλεύω, Conservio, Una servio. [Συνδουλεύοντες ex Dinarcho citat Pollux 3, 82. Dio Cass. 50, 22 med. : Παρὸν καὶ ἐκείνοις τὴν ἐλευθερίαν παρασχεῖν, συνδουλεῦσαι μᾶλλον αὐτοῖς ἐθελῆσαι.] Sed in Eur. Hec. [203 : Οὐκέτι σοι παῖς ἅδ'] οὐκέτι δὴ γήρᾳ δειλαίῳ ξυνδουλεύσω, interpr. Comitem vel Sociam habebo meæ senectutis servitutem. [Immo, Senectutis tuæ servitii socia ero : sunt enim verba Polyxenæ ad Hecubam.]

[Συνδούλη. V. Σύνδουλος.]

[Συνδουλικὸς, ή, όν, adj. ab σύνδουλος. Jo. Chrys. Serm. 67, vol. 6, p. 694. Seager.]

[Συνδουλογρᾰφέω, Servis ascribo. Eumath. Ism. 11, p. 413 : Καὶ τέλος (Ἔρως) ἐμπίπτει μου τῇ ψυχῇ καὶ συνδουλογραφεῖ με τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Kall. V. Δουλογράφιον.]

Σύνδουλος, η, ον, et ὁ, ἡ, Conservus, [Conlibertus, add. Gl.] Qui eundem dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, ut Pollux [3, 82] exponere quosdam annotat. Atticum esse hoc vocab. negat [Mœris p. 273,] Thom. M. [p. 649], sed pro eo dici ὁμόδουλος [quomodo interpr. Hesych.] : Pollux tamen [l. c.] ex Eur. [Med. 64 : Μὴ κρύπτε σύνδουλον σέθεν, gen. fem., ut Androm. 64 : Ὦ φιλτάτη σύνδουλε· masc. Ion. 1109,] et Lysia citat. [Aristoph. Pac. 745 ; Herodot. 1, 110 ; 2, 134 ; Aristot. Eth. Nic. 7, 6 med. Theopompi ap. Athen. 11, p. 471, A, et Luciani Asin. c. 46, testim. addunt intt. Mœridis.] Usitatum est in N. T. [De conservo Matth. 18, 28 etc. De collega (in tradenda relig. Christ.) Coloss. 1, 7 : Ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου ἡμῶν (conf. Eustath. Opusc. p. 340, 88, 92)· ib. 4, 7 : Σ. ἐν κυρίῳ. Hinc in vers. Alex. Esr. 4, 7, 9 etc. De sociis ejusdem religionis et cultus dei Apoc. 6, 11 : Οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν· 19, 10 ; 22, 9. Ex Schleusn. Lex. Neutro Epiphan. vol. 1, p. 532, B : Τὰ ὅλα προσκυνεῖν σύνδουλα ὄντα. || Novitia forma feminina, ap. Herodot. l. pr. ex cod. correcta, Babr. Fab. 3, 6 : Χίμαιρα συνδούλη. Ephræm Syr. vol. 3, p. 545, A. L. Dindorf.]

[Συνδρᾱμᾰτουργέω, Simul fabulam adorno. Anna Comn. p. 488, A : Συμπαρῆν δ' ἄρα τούτῳ ἐν πᾶσι καὶ συνεδραματούργει καὶ ὁ τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος. L. Dind.]

[Συνδρᾱπετεύω, Una aufugio. Phot. Epist. 5, p. 222. Boiss.]

[Συνδράσσω s. Συνδράττω, Simul prehendo. Quintus 13, 185 : Τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοόν. Medio schol. Aristid. p. 107 ed. Frommel.]

[Συνδράστειρα, ἡ, i. q. συνεργὸς, ap. Apoll. Rh. 3, 700 : Σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι, agnoscebat schol.]

Συνδράω, ex Eur. affertur pro Adjuvo. [Simul facio, Andr. 40 : Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε· 337 : Τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος· Hec. 871 : Ξύνισθι μὲν γάρ, συνδράσῃς δὲ μή· Or. 406 : Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον· 1535 : Πυλάδην τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι. Soph. El. 1030 : Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν· 1025 : Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. Aristoph. Eccl. 16 : Καὶ ταῦτα συνδρῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον. Thuc. 6, 64 : Εἶναι δὲ ταῦτα τοὺς ξυνδράσοντας πολλοὺς Καταναίων. Themist. Or. 4, p. 59, A : Συνασπίζοντα, συνδρῶντα. « Philo Jud. p. 121, D. » Hemst.]

[Συνδρομάδες s. Συνδρομάδες πέτραι, αἱ, Symplegades, de quibus v. in Σύνδρομος. Eur. Iph. T. 421 : Πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας ... ἐπέρασαν. Theocr. 13, 22 : Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς.]

[Συνδρομὰς, άδος, ἡ, Concurrens. Eratosthenes Anth. Pal. App. 25, 6 : Μέσας ὅτε τέρμασιν ἄκροις συνδρομάδας δισσῶν ἐντὸς ἕλῃς κανόνων, intell. γραμμάς. Pollux 10, 24 : Ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις πέπραται θύρα διάπριστος καὶ θύραι συνδρομάδες.]

Συνδρομή, ἡ, Concursus, [Caterva, add. Gl.] Cursus plurium in unum eundemque locum. [Hesychius v. Συνήλυσις. V. Valcken. ad Ammon. v. Ἀματροχία p. 12. Schol. Hom. Il. K, 344. Thomas p. 344.] Aristot. Rhet. 3, [10 finem versus] : Εὐλαβεῖσθαι μὴ πολλὰς ποιήσωσι τὰς συνδρομὰς ἐκκλησίας. Quibus Cephisodoti verbis (ex eo enim affert) intelligit Conciones turbulentas propter concursum multitudinis. [Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, E : Αὐτόκλητος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ὄχλων συνδρομή. Pollux 9, 143, κυβερνητῶν. Polyb. 1, 67, 2 : Διαφορὰ καὶ στάσις ἐγεννᾶτο καὶ συνδρομαὶ συνεχεῖς ἐγίγνοντο· 69, 11. Diod. 13, 87 : Ἀπὸ συνδρομῆς εἰς ἐκκλησίαν τὰ πλήθη συνῆλθε· 3, 71 : Τὴν τῶν Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν συνδρομήν· 17, 101. Id. 15, 90 : Τηλικαύτης σ. κατὰ τῶν Περσῶν γενομένης (hostium undique exorientium) καὶ ὁ βασιλεὺς παρεσκευάζετο τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. V. et N. T. exx. v. ap. Schleusner. Improprie Theodor. Stud. p. 242, C : Πάντων τῶν διὰ συνδρομῆς καὶ εὐδοκίας ἐν τῇδε τῇ παραβάσει τὴν μερίδα θεμένων, Cooperando et approbando, Int. V. Σύνδρομος sub finem.] Et ap. Galen. Ad Glauc. 1 : Ἡ καλουμένη πληθωρικὴ συνδρομή, Concursus notarum indicantium plenitudinem humorum. Nam medici Empirici Symptomatum concursum συνδρομὰς vocabant, teste eod. Galeno Meth. 2 [vol. 7, p. 323, F ; 338, A, etc. Hemst.] : Οὕτω γὰρ ἀξιοῦσιν ὀνομάζειν αὐτὸ τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα. Gorr. esse dicit multorum symptomatum s. signorum cumulum, qui aliquid faciendum præscribit : proprium Empiricorum. Nam qui experientia sola, inquit, rem

investigat, tales concursus respicit, et quæ accidisse viderit, in unum colligit; quumque sæpe eadem viderit uno in morbo, omnia memoriæ commendat; atque ubi ex hac observatione multos concursus fuerit expertus, tunc quæ in multis concursibus, quæ item in uno tantum evenisse comperit, diligenter observat, atque ita demum in communium et propriorum cognitionem venit, quam consequitur signorum in vi et efficacia diversitatis animadversio. Quod enim in multis concursibus fuit observatum, majorem vim habet. Inde Empiricorum συνδρομὴ πληθωρικὴ, περιπνευμονικὴ, συναγχικὴ, ἐπιληπτικὴ, et reliquæ. Vide plura ap. Eund. [Definitur Galeno De plenit. τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα, Symptomatum collectio, p. 342, 34; et ἄθροισμα τῶν συμπληρούντων αὐτὴν ἁπάντων ib. p. 349, 17, 38, Collectio eorum omnium signorum quæ ipsam conficiunt, idque ex Empiricorum præceptione. Velut συνδρομὴ πληθωρικὴ est Coacervatio et concursus symptomatum omnium quæ plenitudinem constituunt, qualia sunt corporis gravitas, ad motum pigrities, corporis tumor, rubor, venarum tensio. Galen. ib. p. 349, 6, et l. De sectis ad eos qui introducuntur p. 1, 22. Idem l. 2 τῶν Κατὰ τόπ., συνδρομὰς esse scribit τὰ τῶν συμπτωμάτων ἀθροίσματα φαινομένων ἐναργῶς ἅπασιν, p. 175, 58. Et rursus Comm. 1 in lib. Κατ' ἰητρ. p. 663, 56 : Συνδρομαί εἰσι συμπτωμάτων ἀθροίσματα. Foes. Aret. p. 93, 23 : Τοῖσι παλαιοτέροισι ἰητροῖσι ἰδέη τις ξυνδρομῆς πλευρῖτις ἐκικλήσκετο, χολῆς ἔκκρισις ἐοῦσα ξὺν πόνῳ πλευροῦ. Plut. Mor. p. 695, A : Οὐ γὰρ εἶναι λιμὸν τὴν βουλιμίαν, ἀλλὰ πάθος ἐν στομάχῳ διὰ συνδρομὴν λιμοῦ λιποψυχίαν ποιοῦν. || De freto, ut supra Συνδρομάδες de symplegadibus, Lycophr. 649 : Στενήν τε πορθμοῦ συνδρομὴν Τυρσηνικοῦ. || De aliis rebus Strabo ab Hemst. cit. 5, p. 235 init. : Συνδρομή τις ἀγαθῶν· Proculus In Plat. Alcib. p. 123 : Τῆς σ. ταύτης (de qua v. in Σύνδρομος). Ap. Chœrob. p. 128, 24 : Ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἡ κατὰ συνδρομὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἀκαματοχάρμαν εἰς ν, præstat fortasse συνεκδρομὴν, quod v. || « Concessio, i. q. συγχώρησις. Jo. Chrys. In Jo. c. 7, homil. 50, vol. 2, p. 763. » Seager. A qua distinguit Jo. Sicel. schol. in Hermog. Walz. Rhett. vol. 6, qui p. 359, 18 : Σ. δέ ἐστι καὶ συγχώρησις τὸ συντρέχειν τοῦ ἀντιδίκου τῇ προτάσει, ἔπειτα ἐξ ὑποστροφῆς εἰς τὸ ἐναντίον αὐτὸν περιάγειν, sed addit p. 360, 1 : Διαφέρει δὲ συνδρομὴ καὶ συγχώρησις· εἴ τι μὲν γὰρ συγχώρησις, τοῦτο καὶ συνδρομὴ, οὐ μὴν τὸ ἀνάπαλιν· quod pluribus explicat in seqq. L. D. « Συνδρομὴ, Occupationis concessio, quæ et συγχώρησις, Hermog. Περὶ ἰδ. 2, p. 194. Conf. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 654. Itaque locum habere potest λύσις κατὰ συνδρομὴν, ubi objectio adversarii refutatur hac concessione, quam rem sequitur exceptio aliqua et limitatio : v. exemplum ejus formæ ap. Sopatr. Διαιρ. p. 402. » Ernest. Lex. rhet. Ap. Leon. phil. Anth. Pal. 9, 203, 9 : Μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν, τὴν τοῦ λόγου δὲ πρῶτα συνδρομὴν μάθε, de Achillis Tatii scripto erotico, Jacobs. interpr., Historiæ finem, quo omnes ejus tendunt partes.]

Σύνδρομος, ὁ, ἡ, Concurrens, In unum idemque currens. [Pind. Pyth. 4, 208 : Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον ἐκφυγεῖν πετρᾶν. Polystratus Anth. Pal. 7, 297, 2 : Διπλῆν Ἰσθμοῦ σύνδρομον ἠιόνα. Improprie Procul. In Plat. Alcib. p. 123 : Δεῖ σύνδρομόν πως εἶναι τὴν τελειότητα τοῦ διδόντος τῇ ἐπιτηδειότητι τοῦ δεχομένου.] Apollon. σύνδρομα πετράων vocat Petras quæ inter se concurrisse feruntur fabulis, quæ et Συνδρομάδες dicuntur et Συμπληγάδες, ut supra docui in Κυάνεος, in Arg. 2, [346] : Ἢν δὲ φύγητε Σύνδρομα πετράων, ubi schol. σύνδρομα substantive exp. σύνοδον, Concursum. || Qui una cum aliquo currit, Cursus socius. [Callim. Lav. Min. 110 : Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος ἔσσεται. Nonnus Dion. 1, 361 : Σύνδρομον ἀντέλλοντα παρέρχεται Ἡνιοχῆα· 2, 202 : Σύνδρομος ὄμβρῳ· 3, 431 : Σύνδρομος Ἠελίοιο. Pollux 3, 148.] Comes. Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 7, 585, 5] : Τῆνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. [Philipp. Thess. ib. 6, 251, 8 : Ἀνθ' ὧν ἱλήκοις, ἐπὶ δ' ἱστία πέμψον ἀήτην οὔριον Ἀκτιακοὺς σύνδρομον εἰς λιμένας. Plotin. vol. 1, p. 9, 16 : Συνδρόμου ὄντος τοῦ ἀνθρώπου τῇ λογικῇ ψυχῇ, ὅταν λογιζώμεθα, ἡμεῖς λογιζόμεθα. || Adverbialiter Bianor App. 276, 1 : Ἔστησεν Περίανδρος Ἀρίονος εἰκόνα ταύτην καὶ τὸν ἀπολλυμένῳ σύνδρομα νηξάμενον εἰνάλιον δελφῖνα. Plato Polit. p. 266, C : Ξύνδρομα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν ... ἄριστα γεγυμνασμένῳ. (Themistius Or. 2, p. 34, B : Πλάτων ξύνδρομα πορεύεσθαι ὑπολαμβάνει τὸν ἀληθινὸν βασιλέα καὶ τὸν φιλόσοφον.) Idem Leg. 8, p. 844, E : Πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν ἀρκτούρῳ ξύνδρομον· Epin. p. 990, B : Κατανοεῖν δεῖ τὸν ἥλιον ... καὶ τούτῳ τοὺς ξυνδρόμους (ἀστέρας). || I. q. βοηδρόμος, Qui opitulaturus concurrit, ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 6, D : Τῶν ἀσθενῶν προνοητὴς καὶ τῶν ἐν περισπασμῷ πρῶτος σύνδρομος. Improprie Eulog. Phot. Bibl. cod. 230, p. 269, 17 : Τὸ δύο φύσεις ὁμολογεῖν σύνδρομόν ἐστι τῇ εὐσεβῶς δοξαζούσῃ γνώμῃ μίαν φύσιν κτλ. 277, 15 : Ἅτε δὴ σύνδρομα εἰδὼς τὰ εἰρημένα τῇ καθ' ὑπόστασιν ἑνώσει φωνῇ. Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 504, 21 : Σύνδρομος ἡ θεραπεία τῷ τραύματι. Suidæ s. Photio σύμφωνος. L. D. || Adv. Συνδρόμως, Congruenter. Æsch. Ag. 1184 : Καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων. Ps.-Aristot. H. A. 10, 5 : Τὰ πρὸς ἀλλήλους μὴ σ. ἔχειν.]

[Σύνδρομος, ὁ, Concursus (viarum). Strabo 15, p. 705 : Νέαρχος δὲ καὶ ποδάγρας ἐν ταῖς θήραις τίθεσθαι κατά τινας συνδρόμους.]

[Σύνδρομος, ὁ, Syndromus, n. viri, in inscr. Att. ap. Ross. *Demen* p. 21, 4, 17.]

[Συνδρόμως. V. Σύνδρομος.]

Συνδυάζω, q. d. Combino, Copulo. [Confactum facio, Gl.] Aristot. Eth. 5, [c. 6 fin.] : Καὶ ἐναλλὰξ ἄρα, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ, ὥστε καὶ τὸ ὅλον πρὸς ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει· postea appellat σύζευξιν, Bud. Et Polit. 6, [c. 7 init.] : Οἱ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. [Conf. De partt. an. 2, 10 med.] Unde in pass. ap. Eund. [Metaphys. 6, p. 35, 6 : Τῶν οὐχ ἁπλῶν, ἀλλὰ συνδεδυασμένων· 7, p. 167, 13 : Οὐσία οὐδὲν τούτων οὐδὲ συνδυαζόμενον· De longæv. c. 4 fin. : Ὥστε καὶ συνδυασθέντων ἐν τοῖς ἐναίμοις καὶ πεζοῖς τὰ μακροβιώτατα τῶν ζῴων ἐστίν· Reip. 4, 16 fin. : Τὰ αὐτὰ συνδυαζόμενα, λέγω δ' οἷον τὰ μὲν ἐκ πάντων, τὰ δ' ἐκ τινῶν, τὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν· et similiter 6, 1 init., de variis rerumpubl. formis inter se copulatis, οἷον ἂν τὸ μὲν βουλευόμενον καὶ τὸ περὶ τὰς ἀρχαιρεσίας ὀλιγαρχικῶς ᾖ συντεταγμένον, τὰ δὲ περὶ τὰ δικαστήρια ἀριστοκρατικῶς, et vicissim, quem ibidem dicit συνδυασμόν. Rhet. 1 fin. : Ἐπεὶ δὲ καθ' ἕκαστον δῆλον πῶς λεκτέον, καὶ συνδυαζόμενον πῶς λεκτέον δῆλον· Eth. Nic. 4, 3 init. : Τὰ μὲν οὖν τῆς ἀσωτίας (vitia in dando nimium et accipiendo) οὐ πάνυ συνδυάζεται. Et iisdem verbis 8, 5 fin.] De gener. et corrupt. : Τὰ δὲ ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, i. e. συζευχθῆναι, ut alibi loquitur. [H. A. 9, 2 init. : Τούτων δ' ἔνιά ἐστιν οὐ μόνον ἀγελαῖα, ἀλλὰ καὶ σύζυγα· τὰ γὰρ λοιπὰ συνδυάζεται μὲν ἅπαντα κτλ. Eust. Opusc. p. 258, 91 : Ἄλλο γάρ τι ἅπαν ἔλαιον προσθήκῃ τινὶ συνδυάζεται (ut ἀμυγδάλινον etc.)· 295, 1 : Ὁ μέν τις νεκρὸς ἄνθρωπος ὄνῳ κειμένῳ συνεδυάζετο.] Polit. 6 [1, 2 init.] : Ἀνάγκη δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλύ τε καὶ ἄρρεν. [H. A. 5, 1 fin. : Ἐκ τούτων συνδυαζομένων γίγνεται μέν τι· De gener. an. 1, 1 : Ὅσα γίγνεται ἐκ ζῴων συνδυαζομένων· Eth. Eud. 7, 10 med. : Οὐχ ὥσπερ τἄλλα ποτὲ συνδυάζεται (homo) καὶ τῷ τυχόντι καὶ θήλει καὶ ἄρρενι. Plato Leg. 8, p. 840, D : Ὀρνίθων, οἳ, ὅταν εἰς τοῦτο ἡλικίας ἔλθωσι, συνδυασθέντες ἄρρην θηλείᾳ κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρρενι ... ζῶσιν. Act. Dionys. A. rh. 2, 2, p. 235, 4 : Ζεὺς καὶ Ἥρα πρῶτοι ζευγνύντες τε καὶ συνδυάζοντες.] Et de Coitu ap. Xen. Venat. [5, 6] : Τὸ γὰρ θηρίον συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην τὴν ὥραν. [De canibus etiam Pollux 5, 51, et bestiis, 92. L. D. Συνδυασθῆναι κόρῃ τινὶ, Aspas. ad Arist. Eth. Nic. 7, f. 125, b; 126, a. Hemst. Improprie Eustath. Opusc. p. 98, 11 : Ψεύδει, ᾧ συνδυάζεται φαύλη σύνοικος ἡ ὑπόκρισις, πολυτεκνοῦσα ἐν κακοῖς.] || Neutr. quoque capitur pro ipso pass. in propria signif. s. metaph. pro Conjunctionis vinculo copulor, Conversor, Consuetudinem et commercium habeo, ut Ps. 140, [4] : Οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. [Cum dat. Sextus Adv. math. 9, 254 : Εἰ δὲ συνδυάζοι τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. L. D. Polyb. 4, 38, 6, Γαλάταις, Societatem jungo cum Gallis. Schweigh.

Absolute 3o, 5, 8 : Οὐκ ἐβούλοντο συνδυάζειν οὐδὲ προ- A
καταλαμβάνειν σφᾶς αὐτοὺς ὅρκοις καὶ συνθήκαις. Anastas.
Sin. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 300, A init. :
Συνδυάζειν καὶ συναυλίζεσθαι τοῖς τὰ εἴδωλα προσκυνοῦσιν.
« Pachym. Declam. 1, p. 4. » Boiss. ‖ Colludo (Gl. in
Συνδοιάζω). Epiphan. l. 1 Contra hær. : Ἐκεῖσε τοίνυν
συνδοιάσαντες καὶ συμβούλιον ποιησάμενοι μετ' ἀλλήλων.
Justinian. Nov. 130 : Τινὲς τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχῶν
συνδυαζόμενοι πολλάκις τοῖς διασώζουσι, τὸ ἡμέτερον στράτευμα μὴ ἑτοιμάσωσι τὰς δαπάνας κτλ. Ducang. V. Casaub. ad Sueton. Cæs. c. 20.]

[Συνδυαίνω.] Συνδεαίνω, Duplico, Conduplico ; nam pass. συνδεαίνεται Galen. [Gl. p. 572] exp. συνδιπλοῦται. Sed pro συνδεαίν. legitur etiam συνδυαίν. [Legendum συνδυαίνεται. Συνδυαίνειν ut συνδυάζειν. Hemst.]

[Συνδυάς, άδος, ἡ, Compar, Conjux. Eur. Alc. 476 : Τοιαύτης εἴη μοι κῦρσαι ξυνδυάδος φιλίας ἀλόχου.]

[Συνδύἄσις, εως, ἡ, i. q. συνδυασμός. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 77, B. L. Dind.]

[Συνδύασμα, τὸ, Conjunctio. Alcin. Intr. p. 100.]

Συνδυασμὸς, ὁ, Combinatio, Copulatio, Conjunctio. B
Aristot. Polit. 4, [c. 15 fin.] : Ὥστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο σ. [Et ib. 4 med. : Ὅταν ληφθῶσι τούτων πάντες οἱ ἐνδεχόμενοι σ. Synes. p. 7, B : Τοῦ σ. τῶν ἀρετῶν. L. D. Plotin. p. 625, c. 10 init. Creuzer.] ‖ Γάμος etiam, ut Pollux [3, 44] scribit, vocari potest σ. et σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ut σ. ponatur pro Copula conjugali. Aristot. Polit. 7, 16 : Ὁ γὰρ τῶν νέων σ. φαῦλος πρὸς τεκνοποιίαν, de juvenis mariti et uxoris conjunctione, quod paulo post σύζευξιν et συναυλίαν appellat. ‖ Imo et ipse Coitus venereus [Hippocr. p. 657, 3 : Ὅ,τι ἂν ὁ ἀνὴρ μεθίῃ ἐκ συνδυασμοῦ, ἔξεισι. Aristot. H. A. 11 init. : Ὅσα ἐκ συνδυασμοῦ τίκτει ζῷον ἢ ᾠὸν ἢ σκώληκα· 5, 1 init. : Ἐκ σ. γίγνονται· 2 init. : Τὸν ἐνδεχόμενον ποιοῦνται σ. τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων· De generat. an. 1, 1, De partt. an. 4, 10 med.] Athen. 7 : Ἔνιοι δὲ τῶν κεστρέων οὐ γίνονται ἐκ σ., ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. [Τίς τῶν Ἀφροδισιαστικῶν σ.; Quodnam genus Venerei concubitus? Athen. 10, p. 457, D. Strong. Epiphan. vol. 1, 750, A, B ; 855, B.
‖ Collusio, Gl., et in Συνδοιασμὸς, Collusio, Collu- C
dium, Compactum. ‖ Συνδυασμὸς Asceticis quid sit, ita docet Jo. Climacus Grad. 18, ubi ait esse, Τὸ συλλαλῆσαι τῷ πανέντι (sic) κατὰ πάθος ἢ ἀπαθῶς. Ducang. V. etiam intt. Hesychii v. Κατὰ συνδ(υ)ασμόν.]

[Συνδυαστέον, Conspirandum. Act. SS. Maji vol. 5, p. 320, D : Ἀδελφῷ περί τινος φαύλου πράγματος μὴ συνδυαστέον. L. Dindorf.]

Συνδυαστικὸς, ή, όν, Ad copulationem et conjunctionem aptus, Copulatione et conjunctione gaudens. Aristot. Eth. 8, [14 fin.] : Ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζῴοις. [Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 11.]

[Συνδῠνᾰμέω, Simul valeo. Herennius philos. in Maji Auct. Class. vol. 9, p. 580 : Διὸ μετὰ τὴν ὕπαρξιν ἡ οὐσία, ὅτι συνδυναμεῖ καὶ ἐνεργεῖ. Osann.]

[Συνδῠνᾰμόω, Corroboro. Epiphan. vol. 2, p. 86, C : Συνδυναμώσας σῶμα γήινον τῇ θεότητι εἰς μίαν δύναμιν ἥνωσεν. L. Dindorf.]

Συνδυναστεύω, vide Παρυφίσταμαι. [I. q. παραδυνα-
στεύω, Athen. 6, p. 249 B, τῷ βασιλεῖ, Potestatem regis D
participo, Cum illo regno. Schweigh. Achmes Onir. c. 94, p. 65, A : Εἰ μέν ἐστι βασιλεὺς, ἡ χαρὰ αὐτοῦ μεγαλύνεται καὶ ὁ κατασχὼν γνοὺς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, συνδυναστεύσει αὐτοῦ, nisi hic quoque scr. αὐτῷ. L. D.]

[Συνδύνω. V. Συνδύω.]

Σύνδυο, Duo simul, Bini. [Hom. H. Ven. 74 : Οἱ δ' ἅμα πάντες σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους· et per tmesin Il. K, 224 : Σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν. Pind. Pyth. 3, 81 : Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. Herodot. 4, 66 : Ὅσοι δὲ ἂν αὐτῶν καὶ κάρτα πολλοὺς ἄνδρας ἀραιρηκότες ἔωσι, οὗτοι δὲ σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Xen. Anab. 6, 3, 2 : Ὁποία μείζων ἐδόκει (κώμη) εἶναι, σύνδυο λόχους ἦγον οἱ στρατηγοί. Plato Leg. 12, p. 962, E : Οἱ δὲ καὶ ξύνδυο νομοθετοῦνται· Tim. p. 54, D : Ξύνδυο τοιούτων κατὰ διάμετρον ξυντιθεμένων· Parm. p. 143, D : Τούτων ἄρα ἐπείπερ ξύνδυο ἕκαστα συμβαίνει εἶναι· Hipp. maj. p. 282, E : Ἢ ἄλλους σύνδυο τῶν σοφιστῶν.] Dem. [p. 564, 22] : Σ. ἦμεν τριήραρχοι. Dorio Athenæi [8, p. 337,

D] : Καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σ. Et σ. γεννηθέντες, Gemini, Bud. [Polyb. 8, 6, 2 : Πεντήρεσι συνεζευγμέναις πρὸς ἀλλήλας σύνδυο. Dionys. A. R. 10, 32 : Εἰσὶ δὲ οἱ σύνδυο καὶ σύντρεις (Vat. et al. τρεῖς) καὶ ἔτι πλείους συνιόντες οἰκίαν κατεσκευάζοντο μίαν.]

[Συνδυστῠχέω, Simul infelix sum. Eur. Or. 1099 : Ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ. Isæus p. 56, 16 : Συνεξέπλευσα καὶ συνεδυστύχησα. Schol. Aristoph. Pl. 174 : Δυστυχοῦντας ἀνάγκη συνδυστυχεῖν. « Georg. Lapitha Poem. mor. *Notices* vol. 12, v. 1418. » Boiss. Pro δυστυχεῖν per proximum συντυχεῖν illatum libris nonnullis Josephi A. J. 16, 4, 1 : Καιρὸν αἰτησάμενος ἐπὶ μεγάλοις οἷς ἐδόκει δυστυχεῖν, frustra tuetur Ernest. Opusc. philol. p. 405 ed. sec.]

[Συνδυστυχὴς, ὁ, ἡ, Simul infelix. Tzetz. Exeg. Il. p. 78, 9 : Ὁ ἐμοὶ ... συνδυστυχὴς Ὅμηρος. L. Dind.]

[Συνδυσφημέω, Una calumnior. Phot. C. Manich. 3, 17 (ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 93). Schleusn.]

[Συνδυσχεραίνω, Una ægre fero. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 203, D : Κἀμοῦ συνδυσχεραίνοντος ἐπὶ τῇ ἀμελείᾳ.
B L. Dindorf.]

[Συνδυσωπέω, Simul peto. Eustath. Opusc. p. 320, 72 : Συνδυσωπεῖ δὲ ταῦτα καὶ αὐτός.]

[Συνδύω, Simul mergo, occidere facio. Συνδύνω, Simul occido. Theophr. fr. 6 De signis 1, 2 : Ὅταν ἅμα συνδύνῃ τῷ ἡλίῳ τὸ ἄστρον. Marc. Anton. 8, 45, συνδυομένη ψυχὴ, Compressa. « Eumath. Ism. 11, p. 258 : Συμπαραδῦναί με τῷ βυθῷ καὶ συνδῦσαι τοῖς κύμασιν. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 213, in Συμφαίνω cit. » Boiss.]

[Συνδώδεκα, Simul duodecim, Duodeni. Eur. Tro. 1076 : Φρυγῶν τε ζάθεοι σελᾶναι συνδώδεκα.]

[Συνεαρίζω, ap. Plut. Mor. p. 959, C : Ἔδοξέ μοι τὸ ῥητορικὸν ἐγεῖραι διὰ χρόνου, χαριζόμενος καὶ συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις, Pierson. ad Mœrin p. 77 corrigebat συνοαρίζων.]

Συνεγγίζω, ίσω, ιῶ, Appropinquo [Gl.], Coeo, συνάπτω. Diosc. 3, 95 : Συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, Æstatis exitu quum appetit autumnus. Id. 2, 98 : Ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος,
C συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo interstitio, ubi pollex brachiali committitur, Ruell. [Polyb. 1, 23, 8 : Ἐν τῷ συνεγγίζειν θεωροῦντες τὸ συμβεβηκός· 3, 69, 13 : Τοὺς συνεγγίσαντας τῷ χάρακι. Diod. 3, 72 : Συνεγγιζούσης τῆς δυνάμεως τῇ πόλει· 2, 51 med. : Ἡ συνεγγίζουσα χώρα. Ptolem. Geogr. 3, 1, 44 : Τὰ Ἀπέννινα ὄρη τῷ Ἀδρίᾳ συνεγγίζοντα φέρεται. Diotog. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 317 : Συνεγγίζοντα τοῖς θεοῖς. Alia exx. indicat Schleusner. Lex. V. T. Cum dat. construi annotat Suidas.]

[Συνεγγισμὸς, ὁ, Appropinquatio, Propinquitas. Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 120, D : Ταῖς κατὰ κόλλησιν ἢ μέγαν συνεγγισμὸν ἀστέρων (τηρήσεσιν)· Geogr. 1, 13, 1 : Κατὰ συνεγγισμὸν τῶν ἐπιβολῶν· 2, 1, 2 : Τὰς τῶν μὴ ἐφοδευθέντων τόπων μοιρογραφίας... ὁλοσχερέστερον ἐπιλελογίσθαι κατὰ συνεγγισμὸν τῶν πρὸς τὸ ἀξιοπιστότερον εἰλημμένων θέσεων· Tetrab. 4, p. 209, C : Ἀνάλογον τῷ πρὸς τὰ κέντρα συνεγγισμῷ. Sextus Pyrrh. 3, 66 : Τοὺς πρὸς ἡμᾶς σ. (solis, ut Adv. math. 10, 67). Soran. Obstetr. p. 78 med. : Πρὸς λόγον τοῦ σ. τῆς
D ἀποτέξεως. L. D. Arrian. Epict. 1, 4, 8 : Ἄλλο μέν τι τὴν ἀρετὴν ἐπιφέρειν ὁμολογοῦμεν, ἄλλο δὲ τὸν συνεγγισμὸν, τὴν προκοπὴν ἀποφαίνομεν. Wakef.]

[Συνέγγιστα. V. Σύνεγγυς.]

[Συνέγγονος, ὁ, Nepos, ut videtur, in inscr. Lesbia ap. Bœckh. vol. 2, p. 200, n. 2210, 3 : Κατεσκεύασα τὸν ληνὸν ἑαυτῷ καὶ τῇ συνβίῳ καὶ τοῖς συνεγγόνοις. L. Dind.]

[Συνεγγράφω, ψω, Simul inscribo, ascribo. Plutarch. Mor. p. 763, E : Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσιν εἰς θεοὺς ποιητῶν οἱ κράτιστοι. L. D. Anonym. in Bandini Anecd. p. 112 (s. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 499, A, 14 : Τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν μεγίστων ποιμένων βλέπων τὸν ἄνδρα μηδαμῶς λελειμμένον, ἐνταῦθα τούτοις εἰκότως συνεγγράφω. Est autem hic anon. Jo. Euchaitensis ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 309 fin. L. D.). Boiss. Dionys. A. R. 6, 84 init. : Οἱ ἄλλοι βουλευταὶ, ὅσοι τῷ ψηφίσματι συνεγγραφήσονται.]

[Συνεγγῠάω, Simul despondeo. Plut. Cat. min. c. 25 fin. : Οὐκ ἀνεγγύησε (scr. ἐνεγύησε) τὴν Μαρκίαν ἢ παρόντος τοῦ Κάτωνος αὐτοῦ καὶ συνεγγυῶντος. ‖ Med. Simul atte-

stor. Philo vol. 2, p. 60, 13 : Ἐγγυᾶταί μου τὸν λόγον Διονύσιος, συνεγγυᾶται καὶ Κροῖσος. L. Dind.] A

[Συνεγγυητὴς, ὁ, Confidejussor. Theophil. Instit. 3, 20, 344 : Ἡ τῶν ἐγγυητῶν ἀπορία τοὺς συνεγγυητὰς βαρύνει.]

Σύνεγγυς, Prope. [Hedylus ap. Athen. 7, p. 297, C : Τὰ σύνεγγυς Αἴτνης. Thuc. 4, 24 : Ξύνεγγυς κειμένου τοῦ τε Ῥηγίου τῆς τε Μεσσήνης. Xen. H. Gr. 6, 5, 17 : Στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς, μάλα σύνεγγυς καὶ κύκλῳ ὄρη ἔχοντα. Theophr. H. Pl. 8, 2, 11 : Οὐ μικρὰν ποιοῦσι διαφορὰν οἱ τόποι, καίπερ ἔνιοι σ. ὄντες· 8, 6, 5 : Σ. ἡ τελείωσις.] Aristot. [H. A. 5, 5 fin. : Τοῖς δὲ μὴ ἔχουσι κύστιν ὁ αὐτὸς καὶ τῆς ξηρᾶς περιττώσεως πόρος ἔξωθεν· ἔσωθεν δὲ σύνεγγυς ἀλλήλων·] Polit. 2 : Σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, Inter se proximæ sunt. [Metaphys. 2, p. 60, 4 : Σύνεγγυς τούτων ἐστὶ τὸ διαπορῆσαι.] Plut. Symp. [4 init., p. 659, F, ubi nunc aliter] : Σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτικῶν, Quum propinquus esset negotiis civium. Aristot. Rhetor. : Τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, Quæ sunt propinqua iis, quæ insunt. [Cum dat. etiam De partt. an. B 2, 9 fin. versus : Σ. δὲ κατὰ τὴν ἀφήν ἐστι τοῖς ὀστοῖς καὶ τὰ τοιάδε τῶν μορίων οἷον ὄνυχές τε καὶ ὁπλαί. Theophr. C. Pl. 1, 14, 3 : Βλαστάνει σ. αὐτοῖς κατὰ μίαν ὥραν. Polyb. 1, 74, 14, qui cum genit. 1, 51, 1. Diod. 12, 11 init. : Τὴν σ. τῇ πόλει χώραν.] Pol. 1, [c. 9 finem versus] : Αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῶν, In causa est vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς χρηματιστικῆς, Bud. [Dio Cass. 52, 42 fin. : Διὰ τὸ σύνεγγυς. Cominus, Continuum, Gl. « Notandæ sunt formulæ ejusmodi, qualis est ap. Athen. 13, p. 594, F, ex Dicæarcho : Μνῆμα οἷον οὐχ ἕτερον οὐδὲ σύνεγγυς οὐδέν ἐστι τῷ μεγέθει, Monumentum, cujus cum magnitudine multum abest ut aliud quodcunque possit conferri. Quam in sententiam alias simpl. vocab. οὐδ' ἐγγὺς frequentatur. » Schweigh. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 422, 5 : Ἢ τὰ οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης Χίῳ ; Theophr. C. Pl. 6, 11, 9 : Ἡ αὐτὴ δὲ (ἡ addidit Schneid.) καὶ (hoc delendum) σ. αἰτία καὶ διὰ τί ὄζα οὐκ ἔχει τὰ νέα. | Superl. Συνέγγιστα Plut. Mor. p. 619, D : Οὐκ ἀπήρτηται τῶν σ. τόπων.]

Συνεγείρω, γερῶ, Simul excito. [Plut. Mor. p. 117, C : Πᾶσα πρόφασις ἱκανὴ πρὸς τὸ τὰς λύπας καὶ τοὺς θρήνους συνεγείρειν, ubi al. συναγ. De revocando in vitam Ephes. 2, 6 : Καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς συνήγειρε.] At pro Simul levo, ex Phocylide [132 : Κτῆνος κὴν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, συνέγειρε, ubi al. συνέγειρον vel συνέγειραι, fort. pro συνεγεῖραι. Quod præceptum est etiam Exodi 23, 5, ubi variatur inter συναρεῖς (τὸν γόμον), ἐγερεῖς, συνεγερεῖς] affertur. [Ponit etiam Suidas. Pass. Συνεγείρομαι, Consurgo, Gl. Improprie de hominibus baptismo se obstringentibus ad agendam vitam Christianæ religioni consentaneam, Coloss. 2, 12 : Ἐν ᾧ (baptismo) καὶ συνηγέρθητε, quasi sepulti. Ib. 3, 1 : Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε. Eadem constr. Jesaiæ 14, 9 : Συνηγέρθησάν σοι πάντες οἱ γίγαντες. « Eunap. p. 74=485 : Τῇ νεότητι τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα κεκμηκὸς συνηγείρετο. » Boiss.]

[Συνεγερτικός. V. Συναγερτικός.]

[Συνεγκλείω, Simul includo. Nicet. Eugen. 2, 38 : Τὸν συνεγκεκλεισμένον. Theod. Prodr. Rhod. p. 129 D med. Boiss.]

[Συνεγκλίνω. V. Συνεκκλίνω.]

[Συνεγκλῖτικὸς, ἡ, ὸν, Qui simul inclinat accentum. Herodian. Περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων ap. Bekker. Anecd. p. 1142 : Συνεγκλιτικόν ἐστι σύνταξις δυοῖν ἢ πλειόνων μορίων ἐγκλιτικῶν ἐπαλλήλων ὀξυνομένων, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, Ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει.... Εἴρηται δὲ συνεγκλιτικὸν διὰ τὸ σὺν ἐγκλιτικῷ παραλαμβανόμενον διεγείρειν τὴν ὑπερκειμένην ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως ὀξεῖαν. L. Dindorf.]

[Συνεγκωμιάζω, Collaudo, Gl.]

[Συνεγχυλίζω, in Matthæi Med. p. 42 med. : Εὐβοϊκὰ κάρυα συνεγχυλιζόμενα μετὰ τῆς κέγχρου ῥόφημα γένοιτ' ἂν τοῖς πυρέσσουσιν, vertitur In succum redactæ.]

Συνέδρα, ἡ, Latinum Statio ab Hesych. in v. [et in Ἕδρα et Στάσις] redditur : item Græcum στάσις. E Xen. [Comm. 4, 2, 3] affertur, Τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν. [Ubi nunc συνεδρίας. Sed in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 24, 95 : Καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βουλὰν ἐν τᾷ πράτᾳ συνέδρᾳ, nisi hic quoque fallit apographum. L. Dindorf.]

[Συνεδρεία, ἡ, Consessus, s. Actus considendi, a verbo Συνεδρεύω, ut Προσεδρεία, quod v., Assidendi. Inscr. Æzanit. Phryg. C. I. vol. 3, p. 6 et 7, n. 3832, 7, et 3833, 11 : Παρὰ πάντα τὸν τῆς συνεδρείας χρόνον. Ap. Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 18 fin. Oxon. : .ΠΙ ΣΥΝΕΔΡΕΙΑ scriptum videtur pro ἐπὶ συνεδρείᾳ, fortasse etiam versu præced. ΔΙΑΒΑΗΘΕΙΣ pro διαβληθείς. L. Dind.]

[Συνεδρευτὴς, ὁ, i. q. σύνεδρος. Ignat. Epist. 2, p. 8=22. Struv.]

Συνεδρεύω, [Concilio, Gl.] Consideo, eo sensu, quo dixit Ovid. Metam. Consedere duces. A Bud. exp. etiam Assideo in consessu. Item Sum ejusdem curiæ, Sum collega, Sum ejusdem ordinis. Idem συνεδρεύοντες a Dem. dici tradit de curia Areopagi : sicut et συνέδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum consessum. [Ps.-Dem. p. 215, 20 : Ἔστι γὰρ ἐν ταῖς συνθήκαις ἐπιμελεῖσθαι τοὺς συνεδρεύοντας καὶ τοὺς ἐπὶ τῇ κοινῇ φυλακῇ τεταγμένους ὅπως ἐν ταῖς κοινωνούσαις πόλεσι τῆς εἰρήνης μὴ γίγνωνται θάνατοι· 133, 6 : Ἀντιλέγουσιν ὑπὲρ τοῦ ποῦ συνεδρεύσουσι. Æschines p. 66, 39 : Ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεδρεύειν Ἀθήνησι Χαλκιδέας. Et 64, 18 : Παρὰ δὲ τοῦ Κερσοβλέπτου σύνεδρος οὐκ ἐκάθητο· γράψας δὲ τοὺς συνεδρεύοντας ὀμνύναι τὸν Κερσοβλέπτην οὐ συνεδρεύοντα ἐξέκλεισε τῶν ὅρκων, i. e. οὐκ ἔχοντα vel οὐ πέμψαντα σύνεδρον. Diod. 1, 66 : Συνεδρεύσαντες ἐν Μέμφει· et similiter 11, 15, 55. Aliter 14, 16 init. : Ἀναλαβὼν τὸ συνεδρεῦον πλῆθος, ubi συνδραμὸν exspectatur.] A Polyb. autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consilia agitantes, Consultantes. [2, 26, 4 : Οἱ τῶν Γαλατῶν ἡγεμόνες ... συνήδρευον· 3, 68, 15 : Αὐτὸς ἐπιμελῶς συνήδρευε τῷ Ποπλίῳ, τὰ μὲν ἤδη γεγονότα πυνθανόμενος, περὶ δὲ τῶν παρόντων συνδιανοούμενος· 5, 102, 8 : Πέμπειν τὰς συμμαχίδας πόλεις τοὺς συνεδρεύσοντας· 40, 4, 6 : Οὐδὲ συνεδρεύσαντες τοῖς λεγομένοις οὐ προσεῖχον. L. D. Athen. 6, p. 260, A : Οἷς συνήδρευε περὶ τῶν μεγίστων βουλευόμενος. Valck. Improprie Aristot. Metaphys. 1, p. 19, 1 : Ἐκ μὲν οὖν τῶν εἰρημένων καὶ παρὰ τῶν συνηδρευκότων C ἤδη τῷ λόγῳ σοφῶν τοσαῦτα παρειλήφαμεν. Longin. De subl. 10, 1 : Ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα. Galen. vol. 7, p. 192 : Τὸ κῶμα φρενιτικοῖς συνεδρεύειν· 208 : Ὁ τοῖς σφοδροῖς ῥίγεσι συνεδρεύων κλόνος· 214 : Ἀνάγκη ῥιγός τε καὶ φρίκην συνεδρεῦσαι. Oribas. p. 32 ed. Mai. : Οἷς πυρετοὶ συνεδρεύουσιν· 197 : Ἕλκος, ᾧ συνεδρεύει φλεγμονή. Conf. Rufus p. 125, 217, 220, 235 ed. Matth., Herodot. in ejusd. Med. p. 71, et ib. 202. ‖ « Συνεδρεύοντα Dionysio De comp. c. 5, p. 35, 1, sunt eæ partes orationis quæ modum, locum, tempus significant et verbis opponuntur : unde sic dicuntur adverbia, quia semper illas res declarant. » Ernest. Lex. rhet. Dionys. ib. p. 96, 14 : Τά τε ἤθη καὶ τὰ πάθη καὶ αἱ διαθέσεις καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις. Plut. Mor. p. 886, A : Περὶ ἀρχῶν καὶ στοιχείων καὶ τῶν συνεδρευόντων αὐτοῖς. Schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 4, p. 355, 7 : Ἀπὸ τῶν περιστατικῶν λέγει· ταῦτα δὲ τὰ περιστατικὰ καὶ συνεδρεύοντα καλεῖται διὰ τὸ παντὶ παρεῖναι πράγματι· πᾶν γὰρ τὸ πραχθὲν καὶ ὑπό τινος D πέπρακται καὶ κατὰ τρόπον τινὰ καὶ χρόνῳ τινὶ κτλ. L. D.]

Συνεδρία, ἡ, [Statio, Gl.] Consessus : vide Συνέδριον [et Συνέδρα. Æschines p. 67, 1 : Τὰς συνεδρίας καὶ τὰς συντάξεις, ἐξ ὧν ἰσχύσειν ὁ πόλεμος ἤμελλεν, ἄρδην ἀπέδοτο· et ib. 8, quod paullo ante dixerat μισθὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεδρεύειν Ἀθήνησι Χαλκιδέας. Polyb. 18, 37, 2 : Ἡ μετὰ τῶν φίλων συνεδρία, ubi συνεδρεία Casaub. Dio Cass. 50, 3 init. : Τοῖς μὴ δι' εὔλογόν τινα αἰτίαν τῆς συνεδρίας ἀπολειπομένοις, ubi diphthongum e Xiphilino correxit Sturz., quanquam diversa permiscens ad 36, 34, p. 265. Inter eadem variatur 58, 10 med. : Τούτῳ οὐδὲ τῆς αὐτῆς συνεδρίας κοινωνεῖν ἤθελον, et Judith. 6, 1, 14 ; 11, 9. Suidæ ἡ καθέδρα.] ‖ Verb. augurale, vide Διεδρία. [Æsch. Prom. 492 : Πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι (avium). Aristot. Eth. Eud. 7, 2, p. 1236, 10 : Ὡς οἱ μάντεις τὰς συνεδρείας καὶ διεδρείας λέγουσι· H. A. 9, 1 med. : Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις ... ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι, δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνοῦντα

πρὸς ἄλληλα. Simplex ι, quod prætulit jam Sylburg. ad Eth. p. 287, præstat etiam in prosa, si ducitur ab σύνεδρος, non ab συνεδρεύω.]

Συνεδριάζω, Consilium agito, vel Sum in eodem conventiculo, ex Salom. Parab. [3, 32] affertur : Παράνομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάζει. [Phot. Bibl. p. 480, 28 : Συνεδριάσαι τοῖς περὶ Εὐσέβιον· 481, 27 : Τὸ δὲ δυσσεβὲς συνεδριάσαντες αὖθις γράφουσί τε τὸν ἀναίτιον αἰτίαις ἀτόποις ἁλῶναι κτλ. Simeon Metaphr. Vit. Athanas. Opp. vol. 1, p. CXXXIX : Συνεδριάσαντος καὶ τοῦ ἄρχοντος τῆς ἐπαρχίας καὶ ἑτέρων πλειόνων ἐν τέλει ὄντων. Zonar. Annal. vol. 1, p. 252, A, Alex. Comn. Cotel. Mon. vol. 2, p. 193, A, aliique recentiorum. Pass. Theodor. Stud. p. 461, E : Διὰ τοῦτο ἀπεδοκιμάσθη τὰ ἐπὶ τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου καὶ Λέοντος βασιλικῷ κράτει καὶ θράσει συνεδριασθέντα τε καὶ βατταρισθέντα, Quæ in conciliabulo acta sunt, Int. L. DIND.]

[Συνεδριακὸς, ἡ, ὸν, unde συνεδριακὴ πολιτεία, Quæ publici concilii opera regitur, Polyb. 31, 12, 12 : Συνέβαινε γὰρ τοὺς Μακεδόνας, ἀήθεις ὄντας δημοκρατικῆς καὶ σ. πολιτείας, στασιάζειν πρὸς αὑτούς. SCHWEIGH.]

Συνεδριάομαι, Consideo. [Apoll. Rh. 1, 328 : Τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.]

Συνέδριον, τὸ, Consessus, Concilium. [Conciliabulum, add. Gl. Herodot. 8, 56 : Οἱ διαλυθέντες ἐκ τοῦ συνεδρίου ἐσέβαινον ἐς τὰς νέας· 75 : Λαθὼν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ συνεδρίου. Xen. H. Gr. 1, 1, 31 : Ἑρμοκράτης τὰ πολλὰ ἐν τῷ συνεδρίῳ εὐδόξει· 2, 4, 23 : Οἱ τριάκοντα ξυνεκάθηντο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ· 7, 1, 39 : Οὐδ' εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζειν. Plato Prot. p. 317, D : Βούλεσθε συνέδριον κατασκευάσωμεν; Ps.-Demosth. p. 1324, 11 : Ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ σ. ἡ φάσις· 1373, 12 : Τὸν Στέφανον ἀπελαύνει ἀπὸ τοῦ σ., quod paullo post dicit τῆς παρεδρίας. Lysias p. 114, 38 : Ἐάν τις ἀρχὴν ἐν τῷ συνεδρίῳ λοιδορῇ· 115, 6 : Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ λοιδοροῦντας ζημιοῦν, et paullo post μὴ ἐλθὼν εἰς τὸ συνέδριον. Aliique oratores.] Præcipue autem ita vocatur Consessus judicum : unde Æschin. [p. 13, 11; Dinarch. p. 91, 15, et alibi sæpe. Alciphr. Ep. 3, 43, 72] sic appellat Areopagum. Sed et Collegium Bud. ap. Eund. interpr. [Conventus legatorum ex populis Græciæ Athenis. Ἑβδομήκοντα καὶ πέντε πόλεις συμμαχίδας ἀποβεβληκέναι, ἃς ἐκτήσατο Τιμόθεος καὶ κατέστησεν εἰς τὸ συνέδριον, p. 37, 12. Οὐ μόνοι οἱ τριήραρχοι, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἐν τῇ πόλει συνεδρίων ὑπὸ τὴν τῶν δικαστηρίων ἔρχεται ψῆφον, p. 56, 29. Εἰρήνην ποιήσασθαι μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων, p. 61 ult., et 62, 2, μετασχεῖν Ἑλληνικοῦ συνεδρίου. Εὐβοϊκὸν μὲν τῷ λόγῳ σ. εἰς Χαλκίδα συνάγων, p. 66, 21; 67, 12. Μετέστην ἐκ τοῦ σ. p. 70, 39. Ἡμερῶν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι καὶ τὸ σ. τὸ τῶν Ἑλλήνων συλλέγεσθαι, p. 89, 42. REISK. Demosth. p. 232, 19 : Ὡς ἐγὼ πρὸς τῷ τῆς εἰρήνης αἴτιος γεγενῆσθαι καὶ κεκωλυκὼς εἴην τὴν πόλιν μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων αὐτὴν ποιήσασθαι. Conf. de Amphictyonico aliisque Græcorum συνεδρίοις Hermann. Antiq. Gr. s. 12, 12; 35, 7. De Achaico Pausan. 2, 1, 2; 7, 7, 1; et de eodem aliisque 7, 16, 9; 24, 4.] Apud Herodian., qui alicubi et gen. τῆς βουλῆς addit, Polit. vertit Curiam. [Athen. 5, p. 192, A : Τὸ Πλάτωνος συμπόσιον οὐ συνέδριόν ἐστιν, οὐ βουλευτήριον. VALCK. De senatu Rom. Polyb. 1, 11, 1 etc. Οἱ τοῦ σ., Senatores, 33, 1, 4. De senatu Carthag. 1, 31, 8; 3, 33, 4. De concilio imperatoris 36, 4, 4. Τὸ σ. τῶν Ἀμφικτυόνων 40, 6, 6. Τὰ τῶν Πυθαγορείων σ. 2, 39, 1. SCHWEIGH. Lex. Diod. 2, 5 : Πρῶτος ἦν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ συνεδρίου· 25 : Συνήγαγον τῶν φίλων σ. Dio Cass. quum alibi sæpissime tum 37, 26 : Τὰ τῷ συνεδρίῳ δόξαντα· 46, 6 : Συνέδριόν τι κατασκευάσας ἐνταῦθα, ὥσπερ αἱ πόρναι τὸν δώσοντά τι ἀεὶ ἀναμένεις. De N. T., ubi modo de magno Judæorum Hierosolymitano, modo de minoribus in urbibus singulis Judææ, v. Schleusner. Lex.] Sed ipsum quoque, in quem conveniunt senatores, locum significat [Photius : Σ. καὶ τὸ χωρίον καὶ τοὺς θώκους ἐν οἷς συνεδρεύουσιν Ἀττικοὶ καλοῦσιν] : ut ap. Eund. [7, 10, 5] : Συνῆλθον οὖν οὐκ εἰς τὸ σύνηθες σ., ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς νεὼν Καπετωλίου. Aristot. De mundo [c. 6, 25] : Βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἐξίασιν εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα. [Dio Cass. 40, 49 : Ἔκαυσαν τὸ συνέδριον, et alibi. Alia exx. v. ap. Schleusn. Lex. N. T.] Hinc συνέδριον alio nom. Græco exp. βου-

A λευτήριον, i. e. Locus in quem convenit Senatus. In VV. LL. ponitur et συνεδρία in priore illa συνεδρίου signif., sed sine exemplo.

Σύνεδρος, ὁ, Consessor [Ps.-Eur. Iph. A. 192 : Κατεῖδον δὲ δύ' Αἴαντε συνέδρω ... Πρωτεσίλαόν τ' ἐπὶ θάκοις πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖσι] : ut πάρεδρος, Assessor [Gl.]. Redditur tamen etiam Assessor [Assessor, in Basilicis. DUCANG.] a Bud. ap. Philostr. : Σύνεδρον καὶ κοινωνὸν τῆς ἐν δικαστηρίῳ γνώμης. [Soph. OEd. C. 1382 : Εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Herodot. 3, 34 : Πρότερον γὰρ δὴ ἄρα Περσέων οἱ συνέδρων ἐόντων καὶ Κροίσου εἴρετο Καμβύσης κτλ. Thuc. 4, 22 : Ξυνέδρους σφίσιν ἐκέλευον ἑλέσθαι, οἵτινες λέγοντες καὶ ἀκούοντες περὶ ἑκάστου ξυμβήσονται κατὰ ἡσυχίαν. Demosth. p. 747, 4 : Οὐδ' ἀρχὴν καταστήσω, ὥστ' ἄρχειν ὑπεύθυνον ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς καὶ τῶν θ' ἀρχόντων καὶ ... πρεσβείας καὶ συνέδρων· Epist. p. 1491, 3 : Τοὺς τῶν συμμάχων συνέδρους. Isocr. p. 165, A : Ἣν βιαζώμεθα τὰς πόλεις συντάξεις διδόναι καὶ συνέδρους ἐνθάδε πέμπειν. Idem p. 151, D : Εἰ περὶ πραγμάτων ἀγνοουμένων καὶ B μὴ κοινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἑλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας κτλ.] Idem σύνεδροι, sicut et συνεδρεύοντες, ap. Æschin. p. 61, interpr. Qui concilium celebrant. [Assessor in concilio sociorum Græcorum p. 32, 27. Σύνεδροι, Concilium legatorum a populis Græciæ Athenas, p. 36, 2. Σύνεδροι τῶν συμμάχων p. 39, 31. (Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 302, 14.) Τοὺς ἐκ τῶν πόλεων συνέδρους παρ' ὑμῶν μὲν ἀνέστησαν, πάλιν δὲ εἰς Χαλκίδα καὶ τὸ καλούμενον Εὐβοϊκὸν συνέδριον συνήγαγον, p. 67, 12. REISK. Similiter sæpe Polybius, Diod. et alii.] Herodian. 1, [5, 17] : Ὀπαδὸς ἤδη καὶ σ. ἐστι θεῶν, Consors est consessorque deorum, Polit. Idem vero alibi ap. Eund. reddit etiam Consiliarium [Gl.]. Apud Thuc. σύνεδροι qui et καθήμενοι. Apud Soph. Aj. [749] σύνεδρος κύκλος exp. Corona considentium principum. At σύνεδρος voc. augurale vide in Δίεδρος et Διεδρία [et Συνεδρία. De ave etiam Antonin. Lib. c. 7, p. 52 : Οὐ γίνεται σ. οὗτος ὁ ἐρωδιὸς ἄνθῳ. Conf. Arnald. De diis παρέδρ. p. 46. ‖ Improprie, ut συνεδρεύων, Longin. De subl. 1, 1 : C Σύνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετῇ καὶ ἣν καλοῦσιν αὔξησιν, Cohæret.]

Συνεείκοσι, Simul viginti : ut dicitur σύνδυο et σύντρεις, Hom. [Od. Ξ, 98.]

[Συνεζευγμένως, Junctim, Gl. Schol. Aristoph. Av. 305.]

[Συνέζομαι, εδοῦμαι, Consido, unde Συνεδεῖσθαι, συγκαθῆσθαι, Hesychius et Photius s. Suidas, quod —καθεδεῖσθαι potius dicendum. Perf. in schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1210 : Συνήμονας τοὺς συνήθεις καὶ ἑταίρους ἀπὸ τοῦ συνῆσθαι, ubi vet. συνεῖναι. L. DIND.]

[Συνεθελητὴς s. Συνθελητὴς, ὁ, Qui cum alio conspirat, ejusdem est voluntatis. Cyrill. Al. In Hos. 4, 12, p. 74 : Συνθελητὴν τοῖς πλανωμένοις ἀποφαίνει τὸν Παιδευτήν. De filio dei, i. q. ἰσογνώμων. Id. In Jo. 14, 21, l. 10, p. 828 : Ὥσπερ ὁ υἱὸς ὁμοούσιός ἐστιν, οὕτω καὶ συνεθελητὴς τῷ ἰδίῳ γεννήτορι· in c. 8, l. 2, p. 239, τῷ γεννήσαντι. SUICER.]

[Συνεθέλω. V. Συνθέλω.]

Συνεθίζω, Consuefacio. [Consuesco, add. Gl. Thuc. D 4, 34 : Ξυνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι. Xen. Comm. 3, 14, 6 : Ὁ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπει. Plato Reip. 9, p. 589, A : Ὥστε μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν· 7, p. 520, C : Ξυνεθιζόμενοι μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε· Polit. p. 285, A : Διὰ τὸ μὴ κατ' εἴδη συνειθίσθαι σκοπεῖν· Soph. p. 236, D, ubi συνειθισμένον. Demosth. p. 169, 28 : Εἰ τὰ βέλτιστα ἀκούειν ὑμᾶς συνεθίζω· 690, 12 : Συνεθίζοντες ὑμᾶς ὑμῶν μὲν αὐτῶν καταφρονεῖν. Aristot. H. A. 6, 12 fin. : Ἄγει τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας, συνεθίζουσα κατὰ μικρόν· 6, 19 init. : Συνεθίζουσι τοῦτο δρᾶν ἐκ νέων.] Æsch. C. Ctes. [p. 74, 18] : Καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. [Id. p. 4, 17 : Βουλόμενος συνεθίσαι τούτους ... λέγειν· 74, 11 : Συνείθισθε ἤδη ... ἀκούειν.] Isocr. [p. 22, C] : Συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, Consuescere eadem sentire. [Dinarch. p. 97, 15 : Τὸν ἐν τοῖς μικροῖς συνεθιζόμενον ἀδικεῖν. Lysias p. 92, 31 : Καὶ οὕτως ἤδη συνειθισμένον ἦν. Theophr. H. Pl. 9, 17, 1 : Ἁπάντων τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθι-

σμένοις. Polyb. 10, 21, 1 : Κινήσεις αἷς ἔδει συνειθίσθαι τοὺς ἱππεῖς. Συνειθισμένος, Consuetus, Gl.]

Συνεθισμὸς, ὁ, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio. [Plotin. p. 20, G, ibique annot. Creuzer. Joseph. Rhacend. Walz. Rhett. vol. 3, p. 468, 6 : Διὰ σ. τῶν κακῶν. Eustath. Opusc. p. 187, 55. « Niceph. Gregoras Dialogo Florentio p. 512 ed. Jahn. » Boiss.]

[Συνεθιστέον, Assuescendum. Plato Reip. 5, p. 520, C : Ξυνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε. Synes. p. 23, B : Σ. αὐτουργεῖν τὰς νίκας. || Assuefaciendum. Plut. Mor. p. 522, D : Διὸ καὶ πρὸς ταῦτα συνεθιστέον αὐτάς. Idem ibid. p. 11, C. Themist. Or. 22, p. 265, C : Ἡμῖν ... σ. αὐτοὺς ὄχλον ἀνέχεσθαι.]

[Σύνεθνος, ὁ, ἡ, Popularis. Cyrill. Scythop. Vit. Sabæ Cotel. Mon. vol. 3, p. 339, C : Ἔστειψαν ἑαυτοῖς Ἰουλιανόν τινα σύνεθνον αὐτῶν. Vita Epiphanii vol. 2, p. 319, C. L. Dindorf.]

Συνειδέω, Mihi sum conscius. Sed hoc præsens parum est usitatum. Συνείσομαι, fut. tanquam a Συνείδομαι : ut εἴσομαι dicitur tanquam ab Εἴδομαι. Est autem συνείσομαι, Mihi [vel alii] conscius ero. [Aristoph. Vesp. 999 : Πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι; Eccl. 17 : Ἀνθ' ὧν συνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα.] Xen. Hell. 2, [4, 17] : Συνείσεται ἕκαστος ἑαυτῷ τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν. [Aristid. vol. 1, p. 560 : Ὅσῳ πλείους οἱ συνεισόμενοι. Lucian. De domo c. 4 : Οὐκ ᾐσχύνετο παρθένους συνεισομένας τὰ παιδεραστικά.] Est et aliud fut. ejusd. signif. Συνειδήσω [infra]. || Σύνοιδα, Mihi [vel alii] conscius sum. [Æsch. Cho. 216 : Καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; — Σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. Soph. El. 93 : Ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνῶ πατέρα· Ant. 266 : Τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ· Œd. T. 250 : Οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος· 330 : Ξυνειδὼς οὐ φράσεις· 704 : Αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; Œd. Col. 948 : Μήτε τῷ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι· fr. ap. Stob. Fl. 24, 4 : Ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ συνειδῇ. Eur. Med. 495 : Ἐπεὶ ξύνοισθά γ' οὐκ εὔορκος ὤν· Or. 396 : Ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος· Hipp. 40 : Ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον· 425 : Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, ... ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά· Ion. 288 : Ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά· 956 : Οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου; Herc. F. 368 : Ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας· fr. Telephi ap. Dionys. De comp. vv. p. 220, 5 : Ξύνοιδ' ὄρος Παρθένιον· Heracl. 1001 : Ξυνειδότα ἔχθραν πατρῴαν· Electr. 43 : Ἣν οὔποθ' ἁνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις, ᾔσχυνεν εὐνῇ· 88 : Οὐδενὸς ξυνειδότος. Aristoph. Eq. 184 : Ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν· 595 : Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι· Ran. 960 : Ξυνειδότες γὰρ οὗτοι ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· Thesm. 475 : Δύ' ἡμῶν ἢ τρία κακὰ ξυνειδὼς· 477 : Ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεινά· 553 : Οὐδέπω εἴρηχ' ὅσα ξύνοιδα· Pl. 214 : Κἀκεῖνος οὖν σύνοιδε ταῦτα· Lys. 541 : Πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ. Herodot. 9, 60 : Συνοίδαμεν δὲ ὑμῖν ἐοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι· 8, 113 : Εἴ τέοισί τι χρηστὸν συνῄδεε πεποιημένον· 9, 58 : Ἐπαινεόντων τούτους τοῖσί τι συνῄδεατε. Thuc. 1, 73 : Τὰ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε. Xen. Anab. 2, 5, 7 : Ὅστις τούτων σύνοιδεν αὑτῷ παρημεληκώς· 7, 6, 11 : Ἐν ᾧ πλείστην προθυμίαν ἐμαυτῷ γε δοκῶ συνειδέναι περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος· Cyrop. 1, 5, 11 : Σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες· 6, 4 : Συνειδέναι σαυτῷ δοκεῖ οὐπώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν· 3, 3, 38 : Εἰκότως ἂν ἤδη καὶ ἑαυτῷ συνειδείη τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν· H. Gr. 2, 3, 12 : Ὅσοι ξυνῄδεσαν ἑαυτοῖς μὴ ὄντες τοιοῦτοι.] Plato Apol. [p. 21, B] : Οὐ [οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν] σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plut. Π. εὐθυμ. [p. 476, F, ex Eur. Or. l. c.] : Ὅτι σ. δεινὰ εἰργασμένος. Dicitur vero et συνειδείην, ac συνειδῶ, item συνειδέναι et συνειδώς. Isocr. Ad Phil. [p. 98, A] : Ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξαμαρτάνων. Xen. Apol. Socr. [24] : Πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν. [Plato Phædr. p. 235, C : Συνειδὼς ἐμαυτῷ ἀμαθίαν.] Sed et συνειδήσεις, Isocr. [p. 5, B.] Invenitur etiam Σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Vide Bud. p. 21. Sciendum est autem dici per dat. itidem, Σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. [Xen. Conv. 4, 62 : Τί μοι σύνοισθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ; Demosth. p. 406, 2 : Ἀσθενὲς τὸ συνειδέναι πεπρακόσιν αὐτοῖς τὰ πράγματα. Polyb. 1, 62, 7 : Διὰ τὸ συνειδέναι τοῖς σφετέροις πράγμασι τετρυμένοις καὶ κάμνουσιν ἤδη τῷ πολέμῳ. Phalar. Epist. 7 init. : Συνειδότα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις· ubi constr. cum dat. rei ut recentiorem notat Lennep.] Et cum particip. præs. Isocr. Areop. : Σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. [Xen. Œc. 3, 7 : Ἐγώ σοι σύνοιδα ... καὶ πάνυ πρῷ ἀνισταμένῳ καὶ πάνυ μακρὰν ὁδὸν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀναπείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι, ubi libri ad accusativos aberrarunt. Qui defenduntur loco Plat. Leg. 6, p. 773, B : Κοσμίων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὑτῷ ξυνειδότα ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον. Idem ib. 9, p. 870, D : Ὅταν ᾖ τῳ πραττόμενα ἢ πεπραγμένα ἃ μηδένα βούλονταί σφισι ξυνειδέναι γιγνόμενα ἢ γεγονότα. Cum accus. etiam Ps.-Demosth. p. 1201, 23 : Συνειδώς με ἀληθῆ ἐγκαλοῦντα· 1408, 10 : Συνειδὼς τῶν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους μετέχοντας· 1367, 22 : Τὴν δὲ μητέρα αὐτῆς συνειδέναι πλησιάζουσαν αὐτῷ. Antiphon p. 112, 25 : Ἀνδράποδα, ἃ συνῄδει ταύτην θάνατον μηχανωμένην. Et alii. Cum dat. Plato Phæd. p. 92, E : Ἐγὼ τοῖς λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι· Apol. p. 34, B : Τὸν ὀρθὸν λόγον, ὃν ξυνίσασι Μελήτῳ μὲν ψευδομένῳ, ἐμοὶ δὲ ἀληθεύοντι· Conv. p. 193, E : Εἰ μὴ ξυνῄδειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά· 216, B : Ξύνοιδα ἐμαυτῷ ἀντιλέγειν οὐ δυναμένῳ· Reip. 10, p. 607, C : Ξύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς.] Interdum autem sine particip. Σύνοιδά σοι τοῦτο, Xen. [Comm. 2, 7, 1 : Ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ· Cyrop. 3, 1, 9 : Συνίσασί σοι πάντα ὅσα ἔπραξας· Hist. Gr. 3, 3, 6 : Σφίσι μὲν οὐ πάνυ πολλοὶ, ἀξιόπιστοι δὲ συνειδεῖεν. Plato Theæt. p. 206, A : Ἐξ ὧν αὐτὸς σύνοιδα σαυτῷ ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει· Prot. p. 348, B : Ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα συνειδῶμεν. Demosth. p. 739, 22 : Προπηλακίζουσα τὸ πλῆθος, ὅτι σύνοιδεν αὐτῶν ἑκάστοις τὰ ἐν τῇ πενίᾳ καὶ νεότητι ἐπιτηδεύματα· 1472, 16 : Τὴν πατρίδα, εἰς ἣν τοσαύτην εὔνοιαν ἐμαυτῷ σύνοιδα. Alia constr. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 459, A : Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι, ταχέως λέγειν χρή· 6 : Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξυνοιδά τι. Et alia Xen. Cyn. 3, 7 : Προάγουσι συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσιν. Plato Conv. p. 216, A : Ξύνοιδ' ἐμαυτῷ ὅτι οὐκ ἂν καρτερήσαιμι· Phædr. p. 257, D : Σύνοισθά που καὶ αὐτὸς ὅτι οἱ μέγιστα δυνάμενοι αἰσχύνονται λόγους γράφειν· Ion. p. 533, C : Ἐκεῖνο ἐμαυτῷ σύνοιδα ὅτι περὶ Ὁμήρου κάλλιστα λέγω. Et Soph. p. 232, C : Ἐν ταῖς ἰδίαις συνουσίαις ξύνισμεν ὡς αὐτοί τε ἀντειπεῖν δεινοὶ κτλ. Et rursus alia Xen. Anab. 7, 6, 18 : Πάρεστι δὲ καὶ αὐτὸς καὶ ἀκούων σύνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ. Et Isocr. p. 360, D : Τὸν παῖδα, ὃς συνῄδει περὶ τῶν χρημάτων. Cum dat. rei, schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 4, p. 355 fin. : Μέχρι τοῦ συνειδέναι τὴν γυναῖκα τῷ φόνῳ ἵσταται.] Hinc ὁ συνειδὼς, Conscius [Thuc. 1, 20 med. : Τῶν ξυνειδότων σφίσιν· 4, 68 : Κατηγορεύει τις ξυνειδώς. Xen. H. Gr. 3, 3, 6 : Τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν· Comm. 2, 9, 6 : Συνειδὼς αὐτῷ πολλὰ καὶ πονηρά. Plat. Reip. 1, p. 331, A : Τῷ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι· Leg. 5, p. 742, B : Ὁ ξυνειδὼς καὶ μὴ φράζων· 6, p. 766, E : Τοὺς φίλους τε καὶ ξυνειδότας ὅτι μάλιστα τὰς ἀμφισβητουμένας πράξεις· et alii quivis iisdem constructt., quæ supra notatæ sunt.] Et τὸ συνειδὸς, Conscientia [Gl. Demosth. p. 263, 18 : Ὁμοίως παρ' ὑμῶν ἑκάστῳ τὸ συνειδὸς ὑπάρχειν μοι. « Orph. H. 62, 5 : Ἄθραυστος τὸ συνειδός. Pausan. 7, 10, 10 : Ὑπὸ συνειδότος ἐπαρρησιάζετο ἀγαθοῦ. Euseb. H. E. p. 491, 24. » Hemst. Heliod. Æth. 6, 7, p. 235, 3 : Μετὰ ἀγαθοῦ τοῦ συνειδότος. Ps.-Basil. vol. 3, p. 615, B : Κατήγορον τοῦ φαύλου συνειδότος (al. τὸ συνειδὸς) ἔνδον ἔχουσα. Dicitur etiam absolute tam in bonam partem, ut ap. Plut. Mor. p. 85, C, quam contra, ut p. 556, A. Plura v. ap. Suicer. Sine art. de conscio culpæ schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 4, p. 355 fin. : Κρίνεται συνειδότος ἡ γυνή. L. D.] Plut. Popl. [c. 4] : Ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος. [Mor. p. 84, D : Τῷ συνειδότι τοῦ ἐνδεοῦς.]

Συνείδησις, εως, ἡ, Conscientia [Gl. Dionys. Hal. vol. 6, p. 825, 15 : Μηδὲν ἑκουσίως ψεύδεσθαι μηδὲ μιαίνειν τὴν αὐτοῦ συνείδησιν. Diod. 4, 65 : Διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ μύσους εἰς μανίαν περιέστη. Lucian. Amor. c. 49 : Οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. L. D. Θεοὺς σέβεσθαι συνειδήσει, Dosith. 3, 17, p. 877. Hemst. Cohel. 10, 20 : Ἐν τῇ συνειδήσει σου, Te conscio, aut

potius, Ne in cogitatione quidem tua. Sap. Sal. 17, 11 : Πονηρία συνεχομένη τῇ συνειδήσει. Schleusner. Lex. V. T. Act. 23, 11 : Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας· 24, 16 : Ἀπρόσκοπον συνείδησιν πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Timoth. 1, 1, 5 : Ἐκ συνειδήσεως ἀγαθῆς· 3, 9 : Ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει· et ib. 1, 3. Hebr. 10, 2 : Διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας. || Aliter cum genit. Petr. 1, 2, 19 : Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας πάσχων ἀδίκως. || Et rursus aliter Cor. 1, 8, 7 : Ἡ συνείδησις τῶν εἰδώλων, Opinio de idolis, ubi al. συνήθεια. Ib. 10, 28 : Διὰ τὴν συνείδησιν, de eadem, coll. v. 29 : Συνείδησιν δὲ λέγω οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου. Cor. 2, 4, 2 : Συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, Commendamus nos ad bonam hominum opinionem. Ib. 5, 11 : Ἐν ταῖς συνειδήσεσιν ὑμῶν, Ex vestro judicio. Et 1, 8, 10 : Οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν, Opinio ejus. Ib. 10, 29 : Ἵνα τί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ἀπὸ ἄλλης συνειδήσεως, Ab aliis aliter sentientibus. Ex Schleusneri Lex. N. T.]

[Συνειδοποιέω, Simul specifico. (V. Εἰδοποιέω etc.) Ap. Bryenn. Harmon. p. 379, A, B, συμπάσχειν καὶ συνειδοποιεῖσθαι, Int. vertit Compati et Coassimilari. L. D. Damasc. De princip. p. 319. Osann.]

[Συνεικάζω, Comparo. Athen. 9, p. 391, B : Χαίρουσι δὲ οἱ σκῶπες καὶ ὁμοιότητι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡμεῖς σκώπτειν καλοῦμεν τὸ συνεικάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι τῶν σκωπτομένων. Conf. Εἰκάζω et Σκώπτω. L. D. Ps.-Callisth. (p. 27 ed. Didot. in var. script. ex cod. C) : Καὶ οὐκ ἦν αὐτὸν συνεικάσαι οὐδενὶ ἢ (l. εἰ) μὴ τῷ Διί. Berger de Xivry. Pass. Ptolem. Tetrab. 3, p. 120 : Λοιπὸν δὲ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον αὐτῶν εἴ τις ἔτι πολυπραγμονοίη, συνεικάζοιτ' ἂν καὶ ἐνταῦθα πάλιν τοῦ διδόντος ἀστέρος ὑποτιθεμένου κατὰ τὸν ὡροσκοπικὸν λόγον· 3, p. 121 lin. : Τοῦ μὲν πλήθους ἀπὸ τοῦ τὸ ἰδίωμα ποιοῦντος ἀστέρος ἀριθμοῦ συνεικαζομένου. L. Dind.]

[Συνείκοσι. V. Συνεείκοσι.]

[Συνείκω, ξω, Cedo, Concedo. Polyb. 5, 71, 10 : Συνείξαντες οἱ κατὰ τὴν πολιν διὰ τὴν ἀνυδρίαν παρέδοσαν αὐτούς· 32, 19, 3 : Συνείξαντες τῷ καιρῷ. Plut. Phocion. c. 2 : Λόγοι προσηνεῖς καὶ συνείκοντες. Joseph. Macc. 8, 5 : Συνείξαντάς μου τῇ συμβουλίᾳ. Diod. 2, 8 med. : Αἱ περιφέρειαι τῇ τοῦ ῥεύματος βίᾳ συνείκουσαι. Anon. ap. Suid. in v. : Συνείκοντος τοῦ ξύλου πρὸς τὴν πληγήν. Soran. p. 47, ϛ' ed. Cocch., τὸ καταγὲν ὀστοῦν.]

[Συνειλᾰπῐνάζω, Simul convivor, epulor. Nonnus Dion. 11, 76 : Εἰλαπίνης ψαύοντι συνειλαπίναζε Λυαίῳ· 20, 22.]

Συνειλέω, [Convolvo. Herodot. 4, 67 : Συνειλέουσι τὰς ῥάβδους ὀπίσω. Lucian. Vit. auct. c. 14 : Ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλά κως ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται. Involvo, De merc. cond. c. 26 : Τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν. De vulpecula dolose convoluta Ælian. N. A. 6, 64.] Coarcto, Cogo. Theophr. C. Pl. 3, 19 [14, 8 : Ἵνα μὴ] ἥ τε περιοῦσα τροφὴ συνειληθεῖσα ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὔξει [αὔξῃ] τὸν βότρυν, Coactum alimentum, Gaza. [Congrego, Compello et Includo, Herodot. 3, 45 : Τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας. Schweigh. Xen. H. Gr. 7, 2, 8 : Οἱ δὲ ὠθούμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο. Joseph. B. J. 4, 8, 4 init. : Εἴς τινα κώμην συνειλοῦται· 5, 3, 1 : Περὶ τὸν ναὸν συνειλούμενοι. Plut. Alex. c. 60 : Γενομένης δὲ τροπῆς ἑκατέρωθεν ἀναχωρεῖν ἀεὶ πρὸς τὰ θηρία καὶ συνειλεῖσθαι τοὺς ἐκβιαζομένους· Mor. p. 928, D : Τοῦ αἰθέρος τὸ πυκνωθὲν καὶ συνειληθέν. Aret. p. 34, 53 : Κύστις ξυνειλέεται ἐς ἑωυτέην. Menander Prot. p. 142, D : Ἰσόγραφα συνειληθέντα. Improprie Sextus Adv. math. 7, 304 : Μείζονι συνειληθήσονται ἀπορίᾳ. Hesychius : Συνειλέοντες (—λοέντες cod.), συλλαβόντες. Συνειλοῦνται, συστρέφονται. (Unde Photio pro Συνειρημένον, συνεστραμμένον, restituendum videtur συνειλημένον.) Formæ barytonæ, de qua v. in simplici, exx. sunt ap. eund. : Συνείλας, συνειλήσας. Συνειλόμενα, συστρεφόμενα. Aristid. Q. De mus. 2, p. 92 : Τὸ φωνητικὸν συνίλλον ὄργανον (τὸ ο), codex Oxon. συνεῖλον.]

[Συνειλημμένως, Copulate, Conjunctim. Dionys. Areop. De div. nom. c. 5, p. 566, B : Ἀσχέτως καὶ σ.

A καὶ ἑνιαίως, Incomprehense et copula
ter. Maius.]
[Συνείλησις, εως, ἡ, Contractio. Æli
de vulpecula dolose in gyrum convol
[Συνειλίσσω. V. Συνελίσσω.]
[Συνειλύω, Convolvo, Contego. Etym
παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύσω, τὸ συνειλύω, γέγο
ἔλυτρον.]
[Συνείλω. V. Συνειλέω.]
[Συνείμαρμαι.] Συνειμαρμένα, Fato
consequentia et comitantia : Conf
Plut. [Mor. p. 569, F] : Ἔστι τε εἱμαρ
καὶ ταῦτα πάντα ἐκείνοις συνειμαρμένα.
p. 271 : Οὔτε γὰρ ἐκείνη (ἡ θάλαττα)
ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίγνεται, ὡς συνε
σὺν αὐτοῖς εἰς ῥοῦν αὐτὴν ἔχειν τὸ μέγ
Οὐ μὴν ἀλλ' ἐκείνοις μὲν ἐκ παλαιοῦ τὸ
δυστυχίας συνείμαρται.]
Σύνειμι, ἔσομαι, Una sum. [Æsch.
δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη ξ
B τόλμῳ φρένας. Soph. Œd. T. 275 : Ὑ
Καδμείοις ... ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ
εἰσαεὶ θεοί· 863 : Εἴ μοι ξυνείη φέροντι μ
ἁγνείαν λόγων· Aj. 700 : Ὅπως μοι
ἰάψῃς, de Pane. 705 : Ἄναξ Ἀπόλλων
παντὸς εὔφρων· Trach. 515 : Μόνα δ' ε
Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.] Herodian.
καὶ αὐτῷ δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς
φίλοις, Et amicis, qui cum eo erant. I
citur et σύνειμι συνουσίᾳ : ut Xen. [
Ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις, α
τῆς πόλεως πράττουσι, In conventibus,
una cum iis, qui rempub. administra
quos celebro una cum etc. || Conve
suetudinem habeo. [Soph. Trach. 19
οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ ξύνεστιν· El. 264 :
πατρὸς ξύνειμι· 276 : Τῷ μιάστορι ξύνεσ
ξύνει· 652 : Φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξυ
Πῶς οὕτω πάλαι ξυνὼν μ' ἔληθες; et
Eur. [Hipp. 85 : Σοὶ καὶ ξύνειμι· 948]
C [Et fr. ap. Athen. 13, p. 561, B : Τοῖς
τοῦδε πόνων μήτε συνείην· Alc. 475 :
πος δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη· Androm. 206
πιτηδεία κυρεῖς· Hel. 297 : Ὅταν π
γυναικί.] Aristoph. [Av. 413 : Ξυνοικεῖ
ναι τὸ πᾶν· 1486 : Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθ
καὶ ξύνεισιν· Vesp. 236 : Ἡνίκ' ἐν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· Vesp. 1256
ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς· Av. 650 :
τοσὶ ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετο
Μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισι. [Plato
Μετὰ δὲ νέων ἀεὶ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν
constr. Lucian. D. deor. 4, 2. Xen.
Κλέανδρος ξυνῆν Ξενοφῶντι φιλικῶς· C
Σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις
10 : Τὸ λοιπὸν ἀεὶ τῆς ἡμέρας ἦν ὅπου
συνέσεσθαι· Conv. 2, 10 : Εἰ ταύτην ὑπ
γε ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις συνέσομαι·
συνῆν μὲν ἡλικιώτας, συνῆν δὲ ἐμαυτῷ, δ
θυμήσαιμι.] Plutarch. [Mor. p. 777, F
D τοῦ τὰ κοινὰ πράττειν καὶ συνὼν ἑαυτῷ·]
[p. 10, A] : Ἔτι τοίνυν οἱ παῖδες ἀμισε
συνοῦσι, Sodalibus : nam οἱ συνόντες su
conversantur. [Partic. Aristoph. Ve
ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος· Eq. 1
μνήστεια ποιῶν καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ· Ve
Βρασίδᾳ· 1221 : Τούτοις ξυνὼν τὰ σκόλι'
Av. 200 : Ξυνὼν πολὺν χρόνον· 418 : Π
κρατεῖν τὸν ἐχθρόν. Xen. Conv. 8, 27 : Ἀ
ἀποδεῖξαι (et de convivis 1, 15 ; 6, 2)
Τοιγαροῦν αὐτῷ οἱ μὲν καλοί τε κἀγαθ
εὖνοι ἦσαν· 23 : Τῶν συνόντων πάντων
λέγετο. De militibus Cyrop. 8, 2, 2 :
συνόντων· Ages. 5, 2 : Εὐνὴν εἰ μὴ τῶν
τάτην ἔχοι, αἰδούμενος· H. Gr. 7, 3, 5
οἰκείως τοῖς ἄρχουσι συνόντα.] Dem.
Συνεῖναι ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν
contubernio alternis diebus futuram,
Plat. Apol. p. 25, B : Ἐάνπερ ξυνῶσι
ποις.] || Συνεῖναι, Disserere, Sermocina

convivio disceptare, Disputare, Commentari, ut philosophi inter se faciunt. Bud. ex Plat. Prot. [p. 347, E : Ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν· αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. [Ita sæpissime Xen. de Socrate ejusque discipulis, Comm. 1, 2, 24 etc., Conv. 4, 44. De sophista Cyrop. 3, 1, 14. Item Plato, ut Conv. p. 176, E : Ἡμᾶς διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι· Prot. p. 336, B : Συνεῖναι ἀλλήλοις διαλεγομένους· 347, C : Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ· et ib. : Διὰ τῆς τῶν αὐλῶν φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν· et alibi.] ‖ Συνεῖναι de mare et femina dictum, est Rem s. Consuetudinem habere, Consuescere. [Partim de consuetudine partim de conjugio. Aristoph. Eccl. 38 : Ὁ γὰρ ἀνὴρ, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ, τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνε μ' ἐν τοῖς στρώμασιν· 340 : Καὶ γὰρ ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ, φρούδη 'στι· 898 : Τὸν φίλον, ᾧπερ ξυνείην· Pac. 863 : Ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι.] Xen. Cyrop. 3, [1, 39] : Ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. [Comm. 3, 11, 1 : Γυναικὸς καλῆς καὶ οἵας συνεῖναι τῷ πείθοντι· Hier. 1, 26 : Ὅ,τι ἂν κάλλιστον ἴδητε, τούτῳ συνεῖναι· Reip. Lac. 1, 5 : Οὕτω συνόντων ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν· Conv. 4, 57 : Οἷς ἂν συνῇ. Plato Crat. p. 404, D : Διόπερ καὶ σύνεστιν αὐτῇ (Proserpinæ) ὁ Ἅδης. De bestiis Aristot. H. A. 5, 2 fin. : Συνοῦσαι κράζουσιν. ‖ De conjunctione siderum Manetho 1, 78 : Ἠέλιος δ' ἦν τῷδε συνῇ· 271 : Εἰ δὲ Κρόνῳ καὶ Ἄρηι συνῇ κερόεσσα Σελήνη· 3, 2 : Ὅσσα μὲν ἀλλήλων οἴκοις τελέουσι βροτοῖσιν ἀστέρες Ἠελίῳ τε πυριπλήθοντι συνόντες, ὁππόσα καὶ κεραῆς συναφαῖς τεύχουσι Σελήνης, ἐν προτέραις σελίδεσσι μάλ' ἀτρεκέως κατέλεξα· 234 : Ζηνὶ συνὼν Κρόνος αἰπύς· et alibi sæpe. Conf. autem seq. Σύνειμι.] ‖ Cum aliquo facere, A partibus alicujus stare. [Eur. Hec. 879 : Τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους; Herc. F. 129 : Τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ ξυνῆν ποτε. Aristoph. Av. 704 : Τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν.] Thuc. 4, [83] : Ἀδικήσειν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ ξυνέσται Ἀρριβαίῳ· et [c. 18] : Μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσονται. ‖ I. fere q. προσεῖναι, Præterea s. Insuper esse; sic enim accipit Soph. schol. illud Aj. [609] : Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, i. e. ὥσπερ δεύτερόν μοί ἐστι κακὸν, Et præterea mihi Ajax est tanquam imminens athleta, s. Præterea instat et imminet mihi Ajax tanquam insurgens athleta. ‖ Copulatur interdum cum rebus inanimatis, et tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor : interdum commodius per verb. [Hom. Od. H, 27 : Ἦ γὰρ ἔμελλεν ἔτι ξυνέσεσθαι διζυῖ πολλῇ. Aristoph. Ran. 959 : Οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν.] Greg. Naz., συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, Circa nomina versari : συνεῖναι ταῖς βίβλοις, Commercium et consuetudinem habere cum libris, Versari inter libros, Legere libros. [Xen. OEcon. 15, 12 : Οὕτω καὶ τὰ ἤθη γενναιοτάτους τοὺς αὐτῇ συνόντας ἡ γεωργία ἔοικε παρέχεσθαι. Plato Reip. 6, p. 495, C : Τοὺς ὀνειδίζοντας ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ (philosophiæ) οἱ μὲν οὐδενὸς, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσιν· Hipp. maj. p. 283, C : Πότερον ἡ σοφία ἡ σὴ οὐχ οἵα τοὺς συνόντας αὐτῇ ... βελτίους ποιεῖν;] Synes. De insomn. [p. 132, C] : Οἱ μετὰ φιλοσόφου φύσεως αὐτῷ συνεσόμενοι, Qui ingenio philosophico eum legent. Idem [p. 177, D] : Καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίσιν [ἐλπίσιν], In bona spe sis, Bona spe fovearis. Aristoph. [Nub. 1404 : Γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις· Vesp. 1460 : Καίτοι πολλοὶ τοῦτ' ἔπαθον· ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων μετεβάλοντο τοὺς τρόπους·] Plut. [321] : Ξυνεῖναι κόπῳ, Labores adire. [Id. fr. ap. Polluc. 2, 189 : Ἵνα ξυνῶσιν ᾧπερ ἥδεσθον βίῳ. Plato Reip. 10, p. 617, E : Αἱρείσθω βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης.] Lucian. [De luctu c. 7] : Τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους, Honeste victuros. [Id. Hermot. c. 8, τῇ ἀρετῇ· Bis accus. c. 3, εὐδαιμονίᾳ.] Et in malam partem ap. Eund. Apolog. [c. 12], συνεῖναι φαύλῳ βίῳ, Turpem et sordidam vitam agere. Sic apud Eundem : Συνὼν μυρίαις ἀνίαις. [Et ἀπορίᾳ Cronos. c. 11; πενίᾳ Tim. c. 12; νόσῳ Lexiph. c. 18. Plutarch. Alcib. c. 23 med. : Μάζῃ συνόντα.] Dicitur et ὀνείρῳ, λιμῷ, νόσῳ συνὼν, pro Somnians, Esuriens, Ægrotans. [Æsch. Pers. 177 : Πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασιν ξύνειμ', ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν Ἰαόνων γῆν οἴχεται. Soph. El. 600 : Ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου· 611 : Ὁρῶ μένος πνέουσαν, εἰ δὲ σὺν δίκῃ (τῷ μένει) ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ· OEd. T. 303 : Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν. Thuc. 4, 18 med. : Οἵτινες τὸν πόλεμον νομίσωσι μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι. Schol., οἱ νομίζοντες τὸν πόλεμον, μὴ καθ' ὃ μέρος ἄν τις αὐτοῦ μεταχειρίζηται, οἷον ναυμαχῶν ἢ πεζομαχῶν, κατὰ τοῦτο συντυγχάνειν, ἀλλ' ὡς ἂν ἡ τύχη ἡγῆται τοῦ πολέμου. Plato Leg. 2, p. 656, B : Ὅταν τις πονηροῖς ἤθεσι ξυνὼν κακῶν ἀνθρώπων μὴ μισῇ· 7, p. 791, B : Ἅπασα ψυχὴ δείμασι ξυνοῦσα ἐκ νέων μᾶλλον ἂν διὰ φόβων ἐθίζοιτο γίγνεσθαι· Reip. 9, p. 586, A : Οἱ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες· B : Ἆρ' οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις; Dio Cass. 50, 27 med. : Οἵοις ἄν τις ἐπιτηδεύμασι συνῇ· 55, 18 : Τὸν ἀνηκέστῳ τινὶ καὶ διαρκεῖ πονηρίᾳ συνόντα· 56, 40, ταῖς φροντίσι. ‖ Inversa phrasi Soph. Aj. 338 : Τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι· OEd. C. 7 : Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει· 946 : Ὅτῳ γάμοι ξυνόντες ηὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων· 1244 : Τόνδε ... ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι· Ant. 372 : Ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστιν· fr. ap. Stob. Flor. 117, 4 : Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος. Eur. Tro. 677 : Ἐμοὶ γὰρ οὐδ', ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς, ξύνεστιν ἐλπίς· fr. ap. Plut. Mor. p. 36, C : Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι (σωφροσύνα). Dio Cass. 42, 1 fin. : Οὐ γὰρ ἐθέλουσιν οἱ λογισμοὶ τοῖς φόβοις συνεῖναι.]

Σύνειμι, Coeo [Plato Tim. p. 58, A : Ἡ τοῦ παντὸς περίοδος κυκλοτερὴς οὖσα καὶ πρὸς αὑτὴν πεφυκυῖα βούλεσθαι ξυνιέναι], quod et Ad arma coeo, Congredior, Infesto marte congredior s. concurro. Hom. Il. Z, [120] : Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. [Ξ, 393 : Οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ· Π, 476 : Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο.] Hesiod. Theog. [686] : Οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et [Convenio vel] Congredior colloquendi [vel conversandi] causa. [Thuc. 2, 10 : Ξυνῄεσαν τὰ δύο μέρη ἀπὸ πόλεως ἑκάστης ἐς τὸν Ἰσθμόν· 15 : Οὐ ξυνῄεσαν βουλευσόμενοι ὡς τὸν βασιλέα. Plato Leg. 5, p. 736, C : Τοὺς κακοὺς εἰς τὴν νῦν πόλιν ὡς πολιτευσομένους ξυνιέναι· 6, p. 773, A : Εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι· Reip. 1, p. 329, A : Οἱ πλεῖστοι ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες· Conv. p. 191, A : Ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὑτοῦ ξυνῄει.] Dem. [p. 272 extr.] : Τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et συνῄεσαν ἐς λόγους, In colloquium ventitabant. Unde partic. Συνιὼν, Concurrens, In unum conveniens, ut συνιόντος ὄχλου. [Hom. Il. Δ, 446 : Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο. Herodot. 1, 62 : Ἐς τὠυτὸ συνιόντες. Plato Tim. p. 49, C : Ἀέρα ξυνιόντα καὶ πυκνούμενον· 57, B : Τῶν ἄλλων τι ξυνιὸν γενῶν· 76, A : Ξυνιὸν αὐτὸ πρὸς αὑτό· Soph. p. 248, A : Ἀπὸ τῶν πρὸς ἄλληλα ξυνιόντων· Reip. 6, p. 493, D : Τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργήν· Conv. p. 184, E : Τούτων ξυνιόντων εἰς ταὐτὸν τῶν νόμων· Epist. 2, p. 310, E : Ξυνιέναι εἰς ταὐτό· Leg. 6, p. 773, A : Ταῖς ξυνιούσαις ἑστίαις· ut 12, p. 962, C : Τὸν σύλλογον, ὃν εἶπες νῦν δὴ νύκτωρ δεῖν ξυνιέναι· et Conv. p. 197, D : Τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι.] ‖ Congrediens et concurrens infesto animo, Hom. [Il. Υ, 66 : Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.] Et συνιόντες μάχονται, Pugnam inter se conserunt. [Thuc. 2, 8 : Ἡ ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων.] ‖ Συνιόντα χρήματα, Proventus pecuniæ, VV. LL. [Herodot. 1, 64 : Χρημάτων τῶν μὲν αὐτόθεν, τῶν δὲ ἀπὸ Στρυμόνος ποταμοῦ συνιόντων· 4, 1 : Χρημάτων μεγάλων συνιόντων. ‖ De Symplegadibus Apoll. Rh. 2, 1191 : Πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν. Et similiter Dionys. Per. 154, 396. ‖ Aliter Theophr. C. Pl. 2, 19, 3 : Συμμύει μὲν γὰρ (τὰ ἄνθη) ξυνιόντος (scr. συνιόντος) καὶ οἷον πηγνυμένου τοῦ ὑγροῦ, ἀνοίγεται δὲ πάλιν διαχεομένου καὶ ἀνιέντος. ‖ De sideribus, ut συνεῖναι, ap. Maneth. 2, 423 : Ἄρης Ἠελίῳ συνιών· 472 : Καὶ δὲ δέσιν θνητοῖσι πόρεν κείνῳ συνιοῦσα (præcesserat 465 : Φαύλη καὶ κερόεσσα συνάπτουσ' Ἄρεϊ Μήνη· 473) : Ἶσα δὲ καὶ συνιούσῃ ἀπορρείουσ' ἀπὸ Θούρου· 3, 329 : Εἰ δ' Ἄρης συνίῃσιν

ὁμοῦ καλῇ Κυθερείῃ· et alibi, nisi quis fallere scripturam putet, ut 4, 598. In Ind. :] Συνιέναι, Convenire, Congredi : ut συνίτην, σύνισαν, Congrediebantur. Apud Hesiod. [Th. 831] συνιέμεν pro illo συνιέναι, significante Congredi : Θεοῖσι συνιέμεν. [Immo ab Συνίημι, significante Intelligo, quod v. Diod. 17, 77 fin. : Αὗται δὲ (αἱ παλλακίδες) ἑκάστης νυκτὸς περιῄεσαν τὴν κλίνην τοῦ βασιλέως (Alexandri M.), ἵνα τὴν ἐκλογὴν αὐτὸς ποιήσηται τῆς μελλούσης αὐτῷ συνιέναι, Schæf. scribendum conjecit συνεῖναι, ut συνιούσης pro συνούσης illatum Dionys. A. R. 4, 10 fin. Aristot. H. A. 5, 2 init. : Οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθουρητικὰ συνιόντα πυγηδόν· et paullo post, ὄπισθεν συνιόντες, ut 6, 33.] Affertur et συνιέναι πρὸς τὴν γῆν ex Aristot. Probl., pro Corruere in terram. At Συνιέναι, Intelligere, a Συνίημι.

[Σύνειξις, εως, ἡ, Cessio. Soranus De sign. fract. p. 51, 1 : Ἐμπίεσμα διὰ τῆς κοιλότητος καὶ τῆς συνείξεως. L. DINDORF.]

Συνειπεῖν, [Simul dicere, Testari. Eur. Hipp. 557 : Ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας, συνείποιτ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει.] B Cum aliquo dicere, i. e. Alicui assentiri, patrocinari. [Xen. Cyrop. 4, 2, 46 : Ὁ μὲν οὕτως εἶπε· συνεῖπε δ' αὐτῷ Ὑστάσπης· 8, 3, 5 : Ὅς ποτε καὶ περὶ τοῦ τιμᾶσθαι ἕκαστον συνεῖπε.] Dem. [p. 434, 27 : Χειροτονεῖν ἃ συνεῖπε μὲν οὗτος, ἔγραψε δ' ὁ βδελυρὸς Φιλοκράτης·] Olymp. : Ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοί τινα συνειπεῖν. [Æschines p. 67, 24 : Παρεκάλει Δημοσθένην καὶ συνειπεῖν ἠξίου. Lysias p. 123, 13 : Τί ἄν ποτε ποιήσαις συνειπών; Isocr. p. 399 fin. : Εἴ τις τῶν παρόντων ἔχει τί μοι συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω· 412, B : Πολλοὶ πυνθάνονται παρ' ἐμοῦ πότερον ἐγώ σοι παρῄνεσα ποιεῖσθαι τὴν στρατείαν ... ἢ σοῦ διανοηθέντος συνεῖπον. Polyb. 23, 8, 13 : Ὥστε μὴ τολμῆσαι μηδένα συνειπεῖν τῷ βασιλεῖ. V. Συνερέω.] Sic Plut. Themist. : Συνεῖπε ταῖς πόλεσι. [Alcib. c. 16, τῷ ψηφίσματι· Cic. c. 21, γνώμῃ· ib. 48 et al. δίκην. || Med. Inter se consentire, Dionys. A. R. 5, 48 fin. : Ῥωμαίων αἱ γυναῖκες ἅπασαι συνειπάμεναι ... ἐνιαύσιον ἐπένθησαν χρόνον· 51 fin. : Δούλων συχνῶν συνειπαμένων τάς τ' ἄκρας καταλαβέσθαι καὶ ... ἐμπρῆσαι τὴν πόλιν.] C

[Συνείργνυμι s.] Συνείργω, Concludo, Cohibeo, Coerceo, In custodia teneo, act. cum accus., VV. LL. [Dio Cass. 79, 13 : Ἔτι πλείοσιν (mulieribus) συνείργνυτο. Plut. Mor. p. 491, E : Συνειργνύναι νομίμοις κηδεύμασιν· 138, B : Μετὰ τὸν πάτριον θεσμὸν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια συνειργνυμένοις ἐφήρμοσεν, de novis nuptis. Ubi al. συνειργμένοις. Id. p. 989, A : Ὁ Μενδήσιος τράγος πολλαῖς καὶ καλαῖς συνειργνύμενος γυναιξίν· Alexand. c. 2 : Συνείρχθησαν εἰς τὸν θάλαμον· Romul. c. 5 : Τῷ θεῷ τὴν Λαρεντίαν συνεῖρξεν. Id. Mor. p. 398, B : Ὁ θεὸς εἰ μὴ συνείρξει φέρων ἑαυτὸν εἰς ἅπαντα· 493, D : Ὥσπερ ἐν δεσμῷ συνειργμένα· 926, C : Ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνείρκται βραδεῖ ταχεῖα (iisdemque verbis Aristid. Q. De mus. 3, p. 157, B)· et 1023, C. De conjectis in carcerem Crass. c. 8 : Συνειρχθέντες ἐπὶ τῷ μονομαχεῖν. Photius s. Suidas : Συνείρκτο, συνεφυλάττετο, συνεδέδετο.] Eustathio est Colligo, συνδεσμέω. Vide Συνείργω [in Συνέργω].

Συνειρμὸς, ὁ, Continuata series, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal. [c. 180] : Ἐν τῷ σ. τῶν λόγων. D

[Σύνειρξις, εως, ἡ, Constrictio. Aster. Hom. p. 71 (89, C ed. Combefis. : Ἡ τοῦ νόμου σύνειξις [conjugum]). Boiss. In loco a Stephano (v. Συνερκτικὸς) ex Aristoph. (Eq. 1378) citato, Brunck. scribi vult ξυνειρκτικὸς, a ξυνείρω. Sed derivatur a ξυνείργω, et sensus alter (est enim obscœna ambiguitas), Qui amplexu arcto comprimere solet, esse videtur. SEAGER.]

Συνείρω, [Consero, Necto, Gl.] Connecto [Aristoph. Av. 1079 : Ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ. De corona Plut. Mor. p. 41, E. Aristid. vol. 1, p. 143. De spinis quas conserit halcyon Plut. Mor. p. 494, B], Cohærenti serie continuo : ut [Plat. Polit. p. 267, A : Ξυνείρωμεν τὸν λόγον τοῦ ὀνόματος τῆς τοῦ πολιτικοῦ τέχνης] σ. λόγους, Continuo sermonem, Continua oratione utor, Bud. Dem. [p. 328, 12] : Καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Cui simile e Xen. affert Bud. [qui Pollucem 4, 27 (conf. 113) cum Xen. confudit; cum ἀπνευστὶ etiam ap. Dion. Chrys. Or. 33, vol. 2, p. 3], Συνείραι ἀπνευστὶ περιόδους· addens, Quintil. id dicere Connectere et continuare verba; Declamare, Ciceronem. [Aristot. Eth. Nic. 7, 5 med. : Οἱ πρῶτοι μαθόντες συνείρουσι μὲν τοὺς λόγους, ἴσασι δ' οὔπω. Themist. Or. 20, p. 238, A. Polyb. 10, 47, 9 : Ὅταν θεωρῇ τὸ παιδάριον ζ' καὶ ε' στίχους συνεῖρον. Diod. 16, 76 fin. : Τὰς ἑξῆς πράξεις συνείρει. Lucian. D. mort. 2, 2 : Τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων· Tim. c. 9 : Λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων· Bacch. c. 7 : Ῥήσεις μακρὰς συνείρειν· et al. Dio Chrys. Or. 34, vol. 2, p. 49 : Ἂν ῥήματα τῶν πολλῶν ὁπωσδὴ θᾶττον συνείρωσιν. Suidas v. Δίκη : Τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. Anna Comn. p. 293, D : Αἰτίαν αἰτίᾳ συνείρων. Ammonio v. Λαλεῖν p. 137 λόγον συνείροντα pro συνείροντα restituit Toup. Emend. vol. 2, p. 70. || Aliter Xen. Ven. 6, 21 : Ὅπου δ' ἂν ᾖ αὐταῖς (canibus) ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ, καὶ ἀπὸ τούτου συνείρειν, μέχρι ἂν σαφῶς γνωρίσωσιν (canes), ἐγκελεύοντα καὶ θωπεύοντα. Schneider. : « Intelliguntur κύκλοι (quod voc. præcesserat) : brevioribus circulis semper acceditur ad retia. » Liber unus συνείργειν, frequenti confusione. Aristot. De generat. an. 2, 5 med. : Ὅταν ἀρχὴ γένηται κινήσεως, ὥσπερ ἐν τοῖς αὐτομάτοις θαύμασι, συνείρεται τὸ ἐφεξῆς.] Lucian. [Nigrin. c. 8] : Τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν διαφθείρων, Male continuans : quod alibi [Conv. c. 4], Δοκεῖ ἐκχέαι πάντα, συνείρων, ἀμυστί. Interdum sine casu ponitur pro Continua orationis serie dissero, Perpetua oratione declamo : ut ap. eund. Lucian. [Somn. c. 8 : Ταῦτα εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα· Rhet. præc. c. 18 : Ἔπειγε καὶ σύνειρε· Prom. c. 5] : Σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, Orationem perpetuam ordire. [Plato Crat. p. 425, B : Ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλον ᾖ. Isocr. Antid. p. 465, 197 : Συνείρειν καθ' ἓν ἕκαστον ὧν ἔμαθον ἀναγκάζουσιν. Aristot. Metaphys. 3 init. : Οἱ μὲν πάντα ἀκριβῶς (exponi volunt), τοὺς δὲ λυπεῖ τὸ ἀκριβὲς, ἢ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι συνείρειν ἢ διὰ τὴν μικρολογίαν· 13 fin. : Μηδένα τρόπον δύνασθαι συνεῖραι· De longæv. c. 2 fin. : Οὕτω συνείρουσιν εἰς τὸ πρόσω. Aristid. vol. 1, p. 326 : Συνείρειν οὕτως ὡς ἕπεσθαι μόλις τοὺς ἀκροωμένους.] Aristot. De gen. anim. [1, 2] : Λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, Sermone continuato. In quibus ll. accus. λόγους aut λόγον subaudiri potest. Συνείρομαι pass. Continuor. Aristot. De gener. et corr. 2, scribit Deum ἐντελεχῆ ποιῆσαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maxime συνείροιτο τὸ εἶναι, i. e. Continuari possit et perpetua esse generatio. [Metaphys. 1, p. 16, 13 Br. : Προσεγλίχοντο τοῦ συνειρομένην πᾶσαν αὐτοῖς εἶναι τὴν πραγματείαν. Aristid. vol. 1, p. 529 : Πάνθ', ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰ κάλλιστα συνείρετο. Suidas : Συνειρμένον, συμπεπλεγμένον. Eust. Op. p. 142, 14.] || Συνείρω neutr. quoque accipitur, ut συνάπτω, pro Cohæreo. [Xen. Cyr. 7, 5, 6 : Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἐδόκουν εἶναι, ξυνεῖρον ἀπιόντες, ἔστε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο. Plato Leg. 2, p. 654, A : Χορηγεῖν ἡμῶν τούτους, ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλοις ξυνείροντας. Sic enim correctum quod legebatur ἀλλήλους.] Aristot. Meteor. 2, [c. 5] de partibus Indiæ exterioris : Διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ita conjungi non possunt, ut continuus sit terræ habitabilis ambitus : cui opp. est διωρίσθαι, Definitum et terminatum esse. Idem De gener. et corr. 1 : Ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπιπολὺ δύνανται συνείρειν, Hujusmodi principia statuere et ponere, quæ diu consentanea esse possint et cohærere. Ib. : Τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν, Quæ causa sit generationis continuæ, ut nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς καὶ γενέσεως, h. e. συνεχῶς ἔχειν. Hæc et alia Bud. Comm. p. 538, 559. [Aristid. vol. 2, p. 358 : Τοῦ χειμῶνος πολλῷ μείζους καὶ βιαιότεροι βορέαι συνείρουσι καὶ νέφη πάντα κινοῦσι.]

Συνεισάγω, ξω, Simul introduco [s. importo. Xen. Cyrop. 3, 2, 24 : Τὰ ἐπιτήδεια συνεισῆγον], vel Mecum intromitto. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγον αὐτῇ, Chrysost. Exponitur et Confero, eo sensu quo dicitur Conferre in commune, ap. Synes. Epist. 44 [init.] : Καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι [sic] τινὰ γνώμην, Conferre aliquam sententiam, vel aliquod consilium. [Substituere huic l.

liceret ejusd. l. p. 109, D : Κοινωσαμένων καὶ συνεισαγαγόντων ἡμῶν μὲν τὴν εὐγένειαν, ὑμῶν δὲ τὰς χεῖρας, nisi hic quoque συνεισενεγκόντων præstare videretur. Plutarch. Mor. p. 91, B : Ἡ ἔχθρα συνεισάγουσα τῷ μίσει φθόνον, ζηλοτυπίαν ... ἐναπολείπει. Similiter ut infra συνεισέρχομαι, Sextus Pyrrh. 2, 86 : Εἰ τὸ γενικώτατον πάντων τὸ τὶ ψεῦδός ἐστι, καὶ πάντα τὰ κατὰ μέρος ἔσται ψευδῆ καὶ οὐδὲν ἀληθές. Ὧ συνεισάγεται τὸ μηδὲν εἶναι ψεῦδος. Et ibid. : Εἰ δὲ ἀληθές ἐστι τὸ τὶ, πάντα ἔσται ἀληθῆ. Ὧ συνεισάγεται πάλιν τὸ μηδὲν εἶναι ἀληθές· et alibi sæpe. De lege Dio Cass. 38, 14 : Ὁ νόμος οὐκ ἐδόκει ἐπ' αὐτῷ τίθεσθαι, ἀλλὰ κατὰ πάντων ἁπλῶς ... συνεισήγετο.]

[Συνεισακτέος, α, ον, Simul introducendus. Eust. in Il. Wakef. Neutro Origenes vol. 1, p. 181, A. Max. Planud. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 443, A : Ἀναπολήσας ἐγὼ κατὰ νοῦν, ὡς πλεῖστοι δὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς τῶν ἠθῶν ὁδοῦ παρατρέπονται, συλληπτέον εἶναι καὶ γνώμην συνεισακτέον ᾠήθην δεῖν ταῖς σφῶν ὑπολήψεσιν. L. Dindorf.]

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, Simul introductus, Qui una cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3 Concilii Nicæni, pro Aliunde importato et externo. || Peculiari autem signif. dicebatur Socius Sociave cœlibatus, sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam. Quod genus olim in usu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii, quem Bud. Comm. p. 113 affert. Et συνεισάγω verbum ejusdem rei significativum, ibidem. [Vox Antiochenorum, ut testatur Euseb. H. E. 7, 30 : Τὰς σ. αὐτοῦ γυναῖκας, ὡς οἱ Ἀντιοχεῖς ὀνομάζουσι. Synodus Nicæna Can. 3 : Ἀπηγόρευσε καθόλου ἡ μεγάλη σύνοδος μήτε ἐπισκόπῳ ... μήτε ὅλως τινὶ ἐν κλήρῳ ἐξεῖναι συνείσακτον ἔχειν. Ad quæ v. Zonaras et Balsamon, et præter alios Epiphan. vol. 1, p. 521, C; 522, A; 1043, B, Athanas. vol. 2, p. 361, A; Basil. vol. 3, p. 149, C. || Sed et συνεισάκτους Spurios videtur appellare Eudocia (p. 306 sive Eustath. Od. p. 1954, 8) : Πιθανὸν τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι, Νηρεΐδας δὲ τὰς συνεισάκτους. Ex Ducang. Gl., quocum conf. Suicer. Add. Muratorii De synisactis diss. post Anecd. Gr. p. 218 et Basilii scriptum Περὶ τῶν σ. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 460 sq. L. Dind.]

[Συνεισάλλομαι, αλοῦμαι, Simul irrumpo. Synes. Epist. 35, p. 179, B : Οὐκ ἂν αὐτὸν λάθοι δημόσιος ἐπὶ διαθήκῃ καλούμενος, ἀλλὰ συνεισάλλεται. L. Dind.]

Συνεισβαίνω, βήσομαι, Simul ingredior, Una cum aliis ingredior : Ὅσοι ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος, Eur. [Med. 477. Æsch. Sept. 602 : Ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς. Antiphon p. 139, 7 : Συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον.]

Συνεισβάλλω, βαλῶ, ea signif., qua εἰσβάλλει πυρετὸς, ut supra dictum est, Simul aggredior, s. invado. Galen. Ad Glauc. : Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν. [Matthæi Med. p. 76, 2 : Εἴ τισιν ἐν τοῖς παροξυσμοῖς ἄλγος σφοδρὸν συνεισβάλλει· conf. p. 130 med. Herodot. 9, 17 : Συνεσέβαλον ἐς Ἀθήνας. Thucyd. 2, 31 : Μέτοικοι ξυνεσέβαλον οὐκ ἐλάσσους. Xenoph. H. Gr. 6, 5, 22 : Συνεισβεβλήκεσαν ἐς τὴν Ἀρκαδίαν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων· Cyrop. 7, 1, 30 : Συνεισέβαλον αὐτῷ καὶ οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι· iterumque ibid. de impetu in pugna. De invadendo Demosth. p. 16, 21; Isocr. p. 302, C. || Simul ingredior. Maximus Tyr. Diss. 3, 9 init. : Εἰ καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῷ συνεισέβαλλε (Diogeni in dolium). Wakef.]

[Συνεισβολὴ, ἡ, Impetus qui fit simul. Eustath. Il. p. 76, 10 : Μάχη ἡ τῶν ἀνδρῶν σ.]

[Συνεισδέω, Binii Conc. Gen. 2, p. 62. Kall.]

[Συνεισδύνω, Simul penetro. Nicet. Eugen. 7, 148; 8, 42. Boiss. Id. 4, 54. Aristot. Mirab. c. 103.]

[Συνείσειμι, Simul intro. Aristot. De respir. c. 4 init. : Εἰσιόντος τοῦ ἀέρος συνεισιόντα ταῦτα. Plut. Mor. p. 674, D : Ἀθρόοις συνεισιοῦσι παντοδαποῖς ἀκροάμασι· 713, C : Ἡδονὴν ἐν οἴνῳ συνεισιοῦσαν. Dio Cass. fr. Peiresc. p. 45, 6 : Ἐς τὸ τάφρευμα συνεισιόντες· 60, 23 med. : Ὁσάκις ἂν ἐς τὸ συνέδριον αὐτῷ συνεσίῃ. Hierocl. Pyth. p. 241. L. D. Nicet. Paphl. in Hyacinthi Laud. p. 10. Boiss.]

[Συνεισελαύνω, ελάσω, Simul intro, invehor. Plut. Artox. c. 13 : Ὥστε ταχὺ μυριάδας ἑπτὰ περὶ αὐτὸν γενέσθαι καὶ συνεισελάσαι πάλιν εἰς τὸ στρατόπεδον· Mor. p. 814, D. || Transitive Simul compello intus, Theodor. Stud. p. 601, ς', 3 : Συνεισελαύνει τοὺς γυρευτὰς εἰς μέσον. L. Dind.]

[Συνεισένεξις, εως, ἡ, Collatio, Gl.]

Συνεισέρχομαι, ελεύσομαι, Una ingredior. [Eur. Hel. 327 : Θέλω δὲ κἀγὼ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους· 1083 : Ἐς οἴκους σοὶ συνεισελθεῖν. Thucyd. 4, 57 : Ξυνεσελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος οὐκ ἠθέλησαν. Xenoph. Anab. 4, 5, 10 : Πρὸς τὸν κωμάρχην συνεισέρχονται εἰς τὸ ἔρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις. Andocides p. 31, 15 : Πείσας συνεισελθεῖν οἴκαδε. Dinarch. p. 97, 27 : Συνεισέρχεται τοῖς φυγάσιν εἰς Μέγαρα. Plutarch. Phocion. c. 22 : Συνεισελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον· Demetr. c. 36 med. : Συνεισελθεῖν εἰς τὸν ἀνδρῶνα. Joann. 6, 22 : Συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς εἰς τὸ πλοῖον. Epiphan. vol. 1, p. 911, C : Συνεισελθόντων ἐν τῷ ἁγίῳ νυμφῶνι· D : Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ συνεισῆλθον αὐτῷ πρῶτον. De rebus, ut sit Simul accedo, Sextus Pyrrh. 1, 10 : Πῶς δὲ τῇ ἐποχῇ συνεισέρχεται ἡ ἀταραξία ἐν τοῖς περὶ τέλους ὑπομνήσομεν· 2, 50 : Ὧ συνεισέρχεται τὸ μὴ δεῖν ἡμᾶς τῇ αἰσθήσει μόνῃ προσέχειν· 57 : Ὧ σ. τὸ μὴ δεῖν μόνῃ τῇ διανοίᾳ προσέχειν· et 116; Adv. mathem. 7, 363 : Ὧ λοιπὸν σ. τὸ μὴ δύνασθαι ... ὁμοιοπαθεῖν. Liban. vol. 4, p. 1062, 19 : Ἅμα δὲ τῷ γάμῳ καὶ δόξα βελτίων συνεισέρχεται. L. D. Sirac. 39, 2 : Ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται, Penetrabit s. In ea inquiret. Schleusn. Lex.]

[Συνεισευπορέω, Suppedito. Athen. 9, p. 367, B : Ἡμεῖς οὖν σοι τοσαῦτα ζητοῦντι συνεισευπορήσαμεν.]

[Συνεισηγέομαι, Simul introduco, subjicio. Plut. Mor. p. 795, B : Ὑποτιθέμενος καὶ συνεισηγούμενος εὐμενῶς λόγους τε χρηστοὺς καὶ πολιτεύματα.]

[Συνεισθέω, θεύσομαι, Simul incurro. Cyrill. Al. In c. 2 Micheæ p. 409 : Τῆς ἀγαθουργίας οἱ τρόποι τῇ τῆς φαυλότητος ἀνατροπῇ συνεισθέοντες.]

[Συνεσθόρνῦμι, Simul insilio, poni videtur apud Hesychium, si quidem συνεισθορεῖ nunc præcedenti voc. annexum lemma est glossæ sine interpretatione Συνεισθόρῃ. L. Dind.]

[Συνεισκατοικέω, Simul inhabito. Hippocr. p. 1289, 6 : Ὁ ἐγκέφαλος ὑμέσι νευρώδεσι συνεισκατοικέων. Scribendum videtur νευρώδεσιν (vel —σι) ἐγκατοικέων. L. D.]

[Συνεισκομίζω, ίσω, ιῶ, Simul infero. Cyrill. C. Jul. p. 291, C : Τὸν περὶ τοῦ υἱοῦ συνεισκεκομίσθαι λόγον.]

[Συνεισκρίνω, ινῶ, Simul immisceo, indo, insero. Plutarch. Mor. p. 902, A : Ἐμπεδοκλῆς ταῖς ἀναπνοαῖς ταῖς ἀπὸ τοῦ πνεύματος συνεισκρίνεσθαι τὴν ὀδμήν. Theodor. Stud. p. 579, E : Τὸ κατ' αὐτὴν λατρευτὸν τῇ τριαδικῇ λατρείᾳ συνεισκρίνειν· pass. p. 580, A.]

[Συνεισπέμπω, ψω, Simul immitto, libri Æliani V. H. 12, 43, ubi Coraes : Τοῖς δούλοις, οὓς συνεξέπεμπον τοῖς υἱοῖς οἱ πατέρες, συναγωνιουμένους ἐν τοῖς γυμνασίοις.]

[Συνεισπηδάω, πηδήσομαι, Simul insilio, intro. Appian. Mithr. c. 98 : Φεύγουσι τάχ' ἂν καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον συνεισεπήδησαν. « Const. Manass. Chron. 1400. » Boiss.]

Συνεισπίπτω, πεσοῦμαι, Simul irruo, irrumpo. At in VV. LL. affertur ex Plutarcho [Coriol. c. 8] : Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, pro Persequens fugientes : quum ille significare voluerit fortasse, Simul irruens in fugientes. [Bruto c. 42. Herodot. 3, 55 : Μοῦνοι συνεσπεσόντες φεύγουσι ἐς τὸ τεῖχος τοῖσι Σαμίοισι· 9, 102. Xenoph. Anab. 7, 1, 18 : Συνεισπίπτει εἴσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ· H. Gr. 4, 7, 6 : Δείσαντες μὴ συνεισπέσοιεν κατὰ τὰς πύλας οἱ Λακεδαιμόνιοι· 7, 2, 7. Polyb. 4, 71, 12; Dionys. A. R. 6, 92. Aristoph. Eccl. 1095 : Ξυνεισπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ. Lysias p. 97, 38. || Simul incido. Xenoph. Anab. 5, 7, 25 : Ξυνεισέπεσον δὲ καὶ ἡμῶν αὐτῶν τινες (εἰς τὴν θάλατταν). Dio Cass. 57, 1 : Ἐς τὸν ποταμὸν συνεσπεσών.]

[Συνεισπλέω, πλεύσομαι, Simul navigo in. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 16 : Καλλικρατίδας ξυνεισέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα. « Eunap. p. 74=485. » Boiss.]

Συνεισποιέω, Una ascisco, adopto [vel potius Insinuo et sim. : v. Εἰσποιέω, vol. 3, p. 335, B]. Plut. [Mor. p. 808, D] : Ἔτι τοίνυν ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν, ubi tamen est potius pro εἰσποιεῖν, Bud. [Ibid. p. 482, E : Δεῖ δὲ ὑπουργίαις καὶ χάρισι συνεισποιεῖν ἀμωσγέπως τὸν ἀδελ-

A φόν· 484, D : Συνεπικοσμοῦντα τῇ δόξῃ καὶ συνεισποιοῦντα (fratrem) ταῖς φιλίαις.]

Συνεισπορεύομαι, Una ingredior, proficiscor in. [Dionys. A. R. 9, 52 prope fin. : Τὸ ἔθος τὸ συνεισπορευόμενον ἅμα τούτῳ.]

[Συνεισπράσσω s. Συνεισπράττω, ξω, Simul exigo debitum. Demosth. p. 1205, 9 : Δέομαι ὑμῶν συνεισπρᾶξαί μοι τοὺς ὀφείλοντας ἅ μοι ὁ πατὴρ κατέλιπεν. Dionys. A. R. 10, 11 init., σ. τιμωρίας. Dio Cass. 48, 43, σ. τὰ χρήματα.]

[Συνεισρέω, ῥυήσομαι, Simul influo, irrepo. Ælian. N. A. 1, 12 (?). Joseph. B. J. 2, 17, 6 : Συνεισρυέντας πολλοὺς τῶν σικαρίων. Nilus in Cotel. Mon. vol. 3, p. 193, B : Μήποτε τῇ παραδοχῇ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνεισρυῇ.]

[Συνειστρέχω, θρέξω et θρέξομαι, vel δραμοῦμαι, Simul incurro. Æneas Tact. c. 39, p. 113 : Συνεισδραμεῖν εἰς τὴν πόλιν· et ib. : Τοὺς τῶν πολεμίων συνειστρέχοντας. Appian. Pun. c. 113 : Ἐς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης συνεσέδραμον. « Tzetz. Hist. 12, 290. » Elberling.]

B Συνεισφέρω, οἴσω, Simul infero, confero. [Collationem facio, Congero, huic add. Gl. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 5 : Ξυγκαλέσας τοὺς Χίους χρήματα ἐκέλευσε ξυνεισενεγκεῖν. Dionys. A. R. 4, 11 init. : Ἀπὸ τῶν τιμημάτων τὰς εἰσφορὰς συνεσφέρειν. Et sim. Plut. Poplic. c. 16, 23. Ptolem. Geogr. 1, 6, 2 : Εἰκότως προήχθημεν ὅσον ᾠόμεθα δεῖν τῇ τἀνδρὸς πραγματείᾳ συνεισενεγκεῖν ἐπὶ τὸ εὐλογώτερον καὶ εὐχρηστότερον. Themist. Or. 7, p. 88, A : Πρὸς τὸ κρατῆσαι ῥοπήν τινα συνεισήνεγκαν. Georg. Walz. Rhett. vol. 1, p. 560, 30 : Τὸ ἐξ ἑαυτῶν συνεισφέροντες· 564, 12 : Δεῖ δὲ τὸ ἀφ' ἑαυτῶν συνεισενεγκεῖν μόνον. Pollux 3, 35; 4, 29; 8, 157. « Eunap. p. 69 =483. » Boiss.] Bud. vero ait poni et simpliciter pro εἰσφέρειν, a Gregor. Naz., quum alibi, tum in hoc l. Or. 2 in Jul. : Τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν, ἅπαντας τοὺς περὶ τὸ σῶμα περιελομένας κόσμους, ἑτοίμως συνεισφέρειν τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς κόλποις τὸν χοῦν ἐκφερούσας. [Dicitur de mulieribus communiter conferentibus.] Affertur autem in VV. LL. Συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον, ubi videtur esse Simul cum eo ferentes legem. [Epiphan. vol. 1, p. 965, A : Γέννημα συνεισφέρον τῇ ἑαυτοῦ C οὐσίᾳ τὸν αἴτιον· et συνεισφέρεσθαι 966, A, et 996, B : Τί ἐκ τούτων τῷ βίῳ συνεισενεγκάμενοι ἀγνοῶ λέγειν. Eadem forma Alciphr. Ep. 3, 35 : Συνεισηνέγκατο ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον. L. Dind.]

[Συνεισφθείρομαι, Simul irrumpo. Vita S. Abercii inedita. Boiss.]

Συνεισφορὰ, ἡ, quod redditur Collatio, [Congeries, add. Gl.] Collecta. Sed ita exponendo, vacabit præp. σύν. [Collatio bonorum, ap. Harmenopul. et al. JC. Ducang. Inscr. Trajanopol. C. I. vol. 3, p. 206, n. 4422 : Ἐπικτᾶς Μάπει τὸ ἡρῷον ἐκ τῶν ἰδίων κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ Χρηστίωνι Ὀρέστου μόνῳ· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἐπικτᾶ οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον πτῶμα ἰσθεῖναι διὰ τὸ τὸν Χρηστίωνα συνισφορὰν δεδωκέναι· Phænesia ib. p. 247, n. 4551, A, 17 : Οὔτε γὰρ συνεισφοράν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις καὶ ξενῶνα ἔχοντες οὐ δύνασθε ἀναγκασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις τοὺς ξένους. Greg. Nyss. vol. 1, p. 128, A : Τὴν παρ' ἑκάστου συνεισφοράν. Jo. Cp. patriarcha ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 76, D : Εἰ δέ τινα τῶν μοναστηρίων τύπον εἶχον ἐκ παλαιοῦ D συνεισφορὰν συνεισφέρειν ταῖς μητροπόλεσιν. Schol. Thuc. 2, 43 : Κάλλιστον ἔρανον) καλλίστην σ. V. grammaticos in Ἐράνιον (nisi leg. ἔρανον) et Ἔρανος p. 1962, D, citatos. Pollux 8, 157. De frugibus colligendis Samar. Exod. 23, 16 : Ἑορτὴν συντελείας ἐπ' ἐξόδου τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ἔργων σου τῶν ἐκ τοῦ ἀγροῦ σου, ubi pro συντελείας, Aquila συλλογῆς, Symmachus συγκομιδῆς, Samar. συνεισφορᾶς.]

[Συνεισφρέω, Simul intromitto. Hesychius et reliqui : Συνεισέφρησεν, συνεισήνεγκεν.]

[Συνεκβαίνω, βήσομαι, Simul exeo, escendo. Xen. Anab. 4, 3, 22 : Οἱ δὲ στρατιῶται ἐδόων μὴ ἀπολείπεσθαι, ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος. De navigantibus Strabo 15, p. 726. « Eunap. p. 36=468. Nicet. Eugen. 4, 62. » Boiss.]

Συνεκβάλλω, βαλῶ, Una ejicio. [Xenoph. H. Gr. 3, 2, 13 : Συνεκβάλλειν τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς βασιλέως· 6, 5, 33 : Αὐτοί τε γὰρ ἔφασαν τοὺς τυράννους συνεκβαλεῖν Ἀθήνηθεν. Polyb. 3, 49, 10; 7, 4, 2. Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 253, C : Δασεῖαι δέ εἰσι τῶν φωνῶν ὅσαις ἔσωθεν τὸ πνεῦμα εὐθέως συνεκβάλλομεν μετὰ τῶν φθόγγων. Eustath. ad Dionys. 283 : Συνεκβάλλουσι τὸ λιμναῖον (ὕδωρ) οἱ ἄνεμοι, quod passive dicit Strabo 3, p. 175, συνεκβάλλεσθαι τὸ λιμναῖον ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Improprie Sextus Adv. math. 8, 364 : Ἀλλ' ὁ λόγος ἐκ τῶν φαινομένων τὴν πίστιν λαμβάνων ἐν τῷ ταῦτα κινεῖν καὶ ἑαυτὸν συνεκβάλλει. Diod. 5, 61. Plutarch. Poplic. c. 1 : Συνεξέβαλε τοὺς βασιλεῖς· 3 : Μὴ προέσθαι τὴν εἰρήνην ἕνεκα χρημάτων, ἀλλὰ συνεκβάλλειν καὶ ταῦτα τοῖς τυράννοις· et similiter alibi. Mor. p. 54, A : Ἐγὼ δὲ οἶδα καὶ συνεκβαλόντα γαμετὴν, ὡς ὁ φίλος ἀπεπέμψατο τὴν ἑαυτοῦ· et cum eodem voc. p. 64, F. Id. p. 158, F : Ἐκεῖνο δὲ οὐ λέγεις ὅτι καὶ τὸν ὕπνον ἅμα τῇ τροφῇ συνεκβάλλομεν. Et p. 698, F : Ὅμηρον, ὃς τοσοῦτον ἀποδέει τοῦ τὸ ὑγρὸν ἀπελαύνειν ... τῆς ἀρτηρίας, ὥστε καὶ τὸ σιτίον ὁμοῦ συνεκβαλεῖν ἐνταῦθα. « Confluo, Ælian. N. A. 14, 23, fluvii συνεκβάλλουσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. » Wakef.]

[Συνεκβιβάζω, βάσω, βῶ, Una extraho. Xen. Anab. 1, 5, 7, τὰς ἁμάξας.]

B [Συνεκβλύζω, Simul ebullio. Vita S. Abercii inedita. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 475, 9. Boiss.]

[Συνεκβοάω, ήσομαι, Simul exclamo. Herodian. 2, 2, 21 : Συνεξεβόησαν καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον τὸν Περτίνακα. Dio Cass. 39, 19 init. : Ἵνα συνεκβοῷεν ὅτι Πομπήιος.]

[Συνεκβοηθέω, Simul erumpo ad opem ferendam. Diod. Exc. p. 511, 70 : Συνεκβοηθήσαντος τοῦ βασιλέως τοῖς πολιορκουμένοις.]

[Συνεκβράζω vel —βράσσω s. —βράττω, σω, Simul ejicio cum fervore vel impetu. Lycophro 898 : Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην ναύταις συνεκβράσουσι Βορραῖαι πνοαί. || « Pass. Macc. 2, 5, 8 : Εἰς Αἴγυπτον συνεξεβράσθη. Sic enim pro συνεβράσθη (Alex. et Compl. ἐξεβράσθη) bene leg. conjicit Mai. Obs. S. 4, p. 175, ejusque emendatio firmari potest ex Lexico Cyrilli Ms. Brem. : Συνεξεβράσθη, συνεξεβλήθη (sic etiam Hesych.), συνεξερρίφη. » Schleusner. Lex.]

[Συνεκδαπανάω, Simul absumo. Galen. vol. 10, p. C 342 : Μήπως τῷ μοχθηρῷ χυμῷ συνεκδαπανήσῃς καὶ τὸν χρηστόν. L. Dind.]

[Συνεκδέχομαι, δέξομαι, Simul excipio. Plutarch. Mor. p. 482, E : Ὅπου μὲν ὀργὴ, συνεκδέχεσθαι καὶ συνυποδύεσθαι· 662, B : Συνεκδέχεται καὶ συνεκτιθηνεῖται (voluptas) τὸν κάμνοντα. Simul intelligo, Sext. Pyrrh. 1, 200 : Οὕτω δὲ φερόμεθα καὶ ὅταν λέγωμεν, Πάντα ἐστὶν ἀκατάληπτα· καὶ γὰρ τὸ πάντα ὁμοίως ἐξηγούμεθα καὶ τὸ ἐμοὶ συνεκδεχόμεθα· et ib. 202. Procul. ad Hesiod. Op. 382, p. 204 Gaisf. : Ἐὰν μὴ οὕτω συνεκδεξώμεθα. Eustath. Il. p. 145, 5 : Διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι καὶ συλλαμβάνεσθαι ἤγουν συννοεῖσθαι ταῖς ὀφρύσι τὴν ὅλην κεφαλήν. Cit. Wakef. et Seager. Pass. Cornutus N. D. c. 30, p. 215 : Τοιοῦτόν τι (τὸ πεπαίνεσθαι καὶ τελειοῦσθαι τὸν οἶνον) ἐκ τοῦ μηροῦ (quo Bacchus insutus fuit) συνεκδέχεσθαι. || Ap. Pallad. Hist. Laus. p. 340 fin. : Συνεκδεχόμενοι τὴν ἀνάλυσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, Exspectantes. L. Dind.]

[Συνεκδημέω, In itinere comitor, Gl. Ephorus ap. Athen. 6, p. 233, A : Ἐρασθεῖσα συνεξεδήμησεν. Plut. D Cat. min. c. 4 fin. : Τῶν φίλων οἱ συνεκδημοῦντες. Eustath. Il. p. 657, 57. Marin. V. Proculi c. 9. « Fab. Æsop. 190, p. 121, 5 Cor. Aster. Homil. p. 42 Rub. » Boiss. Symeon Metaphr. V. Chrys. p. 427. Seager. Theodoret. 4, 14, p. 164, 37.]

[Συνεκδημητικὸς, ή, όν, unde apud Polluc. 2, 88 : Παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνεκδημητικῷ. Wakef.]

[Συνεκδημία, ἡ, Comitatus, Gl.]

Συνέκδημος, ὁ, ἡ, Peregrinationis s. Discessus ex populo suo socius. Et simpl. συνοδοιπόρος Hesychio, Comes [Gl.]. Plutarch. Othone [c. 5] : Καταλέγων δὲ τῶν ἐν τέλει τοὺς συνεκδήμους. Sic Acta 19, [29], συνεκδήμους Παύλου, Comites Pauli. [Conf. Corinth. 2, 8, 19. Phot. cod. 256, p. 471, 27 : Συνέκδημον ἔχων τὸν ἅγιον Παῦλον. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 21, C; 5, p. 23, B, et fem. A.] Et metaph. ap. [Plutarch. Mor. p. 100, E : Βαρεῖα σ. οὖσα (ἡ ἰδία κακία)·] Gregor. : Θεωρίαν συνέκδημον πρὸς τὰ ἐκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ πρᾶξιν θεωρίας· apud quem, Καὶ τοῦ τέλους ἐπαπαρίσθησαν

ὡς ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul ex vita excedentes. [Palæph. 46, 4. Wakef.]

[Συνέκδημος, ὁ, Synecdemus, n. viri, in inscr. Chelidon. C. I. vol. 3, p. 166, n. 4322; Cyzic. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 60 sive Bœckh. C. I. vol. 2, p. 927, n. 3665, 14. L. Dind.]

[Συνεκδιδάσκω, ξω, Simul doceo. Photius in Maji Coll. Vat. vol. 1, p. 266. Osann.]

Συνεκδίδωμι, δώσω, de puella dictum, Simul do nuptum, s. colloco, i. e. Adjuvo ad collocandam puellam. [Pollux 3, 35, τὸ συνεισενεγκεῖν εἰς τὴν ἔκδοσιν συνεκδοῦναι.] Dem. [p. 316, 4 : Εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα· 1124, 14], et Lysias [p. 157, 18] ap. Bud. Sic Plutarch. [Pericl. c. 24 : Ἐκείνην μὲν ἑτέρῳ βουλομένην συνεξέδωκεν· Rom. c. 16 :] Συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας. [Lucian. Demosth. enc. c. 45 : Τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας. Med. ap. Dionys. A. R. 2, 10 : Τοὺς πελάτας ἔδει τοῖς ἑαυτῶν προστάταις θυγατέρας συνεκδίδοσθαι γαμουμένας, pro διδόναι, ut videtur. || Simul trado. Plutarch. Demosth. c. 23 fin. : Τὸν περὶ τῶν προβάτων λόγον, ὡς τοῖς λύκοις τοὺς κύνας ἐξέδωκαν, διηγησάμενος ... ἔφη ... οὕτως ἐν ἡμῖν λανθάνετε πάντας αὐτοὺς συνεκδιδόντες. || Simul ejicio. Plut. Mor. p. 699, B : Οὐδὲν ἧττον τῷ πλεύμονι προσῆκόν ἐστιν ἢ τῷ στομάχῳ συνεκδιδόναι τὸ ἄλφιτον καὶ τὸ κρίμνον. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 190, A : Τῷ πυκνῷ τοῦ ἄσθματος καὶ τῷ συνεκδιδομένῳ μετὰ τῆς ἀναπνοῆς στεναγμῷ τὸ πάθος ἐπιγινώσκουσα. L. Dind.]

[Συνέκδοσις, εως, ἡ, Conjuncta editio. Phot. Bibl. fin. : Μέχρι τῆς παρούσης τῶν ἀνεγνωσμένων ὡς ἐν τύπῳ συνεκδόσεως, de Bibliotheca sua conjunctim quasi edente quæ legisset. L. Dind.]

Συνεκδοχὴ, ἡ, [Perceptio, Gl.] figura grammatica, quam et Latini Synecdochen appellarunt. [Eustath. Il. p. 145, 6. Hesychio, ὅταν τις ἀπὸ μέρους παραλάβῃ.] Fabius 8, 6, de hac loquens : Hæc variare sermonem potest : ut ex uno plures intelligamus, parte totum, specie genus, præcedentibus sequentia, vel contra. Omnia liberiora [vel omnia hæc contra. Liberior hæc] poetis quam oratoribus : nam prosa ut mucronem pro gladio, et tectum pro domo recipiet : ita non puppim pro navi, nec abietem pro tabellis. Et rursus ut pro gladio ferrum, ita non pro equo quadrupedem. Maxime autem in ornando [orando] valebit numerorum illa libertas. Nam et Livius sæpe sic dicit, Romanus prælio victor : quum Romanos vicisse significat. Et contra Cicero Ad Brutum, Populo, inquit, imposuimus, et oratores visi sumus : quum de se tantum loqueretur. Vide plura ibid. [Conf. 9, 3, 58. Aristid. Q. De mus. 2, p. 84, A : Μέγεθος καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς. Plutarch. Vit. Hom. c. 22. Clemens Al. Strom. 5, p. 680. Anon. Περὶ συνεκδοχῆς in Walz. Rhett. vol. 8, p. 691 sq.; Boisson. An. vol. 3, p. 297.]

Συνεκδοχικὸς, ἡ, ὸν, Synecdochen habens. Gaza synecdochicam constructionem esse vult, quum dicitur ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. [Athanas. vol. 2, p. 418.] Invenitur et adv. Συνεκδοχικῶς, Synecdochice, Per synecdochen. [Diod. 5, 31 : Κατὰ δὲ τὰς ὁμιλίας βραχυλόγοι καὶ αἰνιγματίαι καὶ τὰ πολλὰ αἰνιττόμενοι συνεκδοχικῶς. Ubi tamen glossemati similia sunt postrema. Eust. Il. p. 145, 4. Schol. Theocr. 7, 82. Hesychio et aliis συλληπτικῶς. « Schol. ad Epict. Enchir. 22. Schol. Pind. Ol. 12 extr. » Boiss.] Schol. Apollonii : Συνεκδοχικῶς τίθησιν ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος δήμους ἀντὶ τῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. Quidam Συνεκδοχὴ interpretantur Comprehensio, itidemque Συνεκδοχικῶς, Comprehensim : sed Συνεκδέχομαι, unde est συνεκδοχὴ, sonat potius Una excipio, s. recipio. [Gregor. Naz. Or. 51, p. 743, D. Boiss.]

[Συνεκδρομὴ, ἡ, Similitudo, apud grammaticos, de vocabulis s. formis ad aliorum analogiam a regula deflectentibus. Apollon. Bekk. An. p. 552, 29 : Τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ συνεκδρομὴν ῥήματός φασι κεκλίσθαι· 553, 3; 554, 11, 13, 16. (Conf. gramm. Cramer. An. vol. 4, p. 369, 15, et Συνδρομή.) Id. p. 587, 4 : Καὶ ἄλλα μόρια, ὀφείλοντα κατὰ ἀκολουθίαν τινὰ ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι, συνεκδρομῇ γραφῆς παρακολουθήσαντα ἀπέφευγε τὸν δέοντα τόνον· 615, 24 : Συνεκδρομῇ τῶν φωνῶν. L. D. Eust. Il. p. 341, 23 : Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. Etym. M. locis in indice citt. V. Συνεκτρέχω et Συναποφέρομαι.]

[Συνεκδρομικῶς, similiter ut alii gramm. συνεκδρομῇ, dicit schol. Thuc. 1, 10 : Τῆς ξυμπάσης (Πελοποννήσου) ἡγοῦνται) Ἰστέον ὅτι τῆς Ἀργολικῆς οὐκ ἦρξαν, ἀλλὰ σ. εἶπε.]

[Συνέκδρομος, ὁ, ἡ, Simul excurrens. De spiritu S. Georg. Pisid. Opif. 1798 : Τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας τῆς πατροφεγγοῦς τοῦ Λόγου θεαρχίας. Ad quæ v. Foggin. p. 204. Cit. Kall.]

Συνεκδύομαι, Una vel Simul exuo, depono, Bud. [Cum accus. Herodot. 1, 8 : Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή· unde Plutarch. Mor. p. 37, C. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 575, C : Τὰ σημεῖα τῆς διαφορᾶς ταύτης μετὰ ὅλου τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου συνεκδυόμεθα. Polyæn. 2, 31, 2 : Μιᾶς τῶν ἀλωπέκων λαβόμενος τῆς οὐρᾶς συνεξεδύετο αὐτῇ (Aristomenes ex fovea), Simul erepsit. « Nicet. Eugen. 7, 155 : Καὶ Βάρζον εἰσέδυμεν ἄστυ σὺν δρόμῳ· ὃ καὶ συνεξέδυμεν. » Boiss. Cum genit. id. 3, 107 : Εἴθε μὴ συνεξέδυν ... τῆς Φθίας πύλης.]

[Συνεκθειάζω, Simul inter deos refero. Plutarch. Mor. p. 492, E : Ἔθρεψε τὸ βρέφος καὶ συνεξεθείασεν.]

Συνεκθερμαίνω, ανῶ, Concalfacio, ubi præp. auget signif. Plutarch. [Pomp. c. 8] : Καὶ τοῦ Μετέλλου τὸ μάχιμον καὶ θαρσαλέον ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπισε καὶ συνεξεθέρμαινε. Qua signif. et συνεκκαίειν dicitur. Bud. [Galen. vol. 7, p. 146 : Θερμασία συνεκθερμαίνουσα ὅσα πρῶτα ψαύει τῶν φλεγμαινόντων μορίων. Pass. Pallad. De febr. p. 16. L. Dind.]

[Συνεκθέω, θεύσομαι, Simul excurro. Appian. Mithr. c. 49 : Οἱ ἡγεμόνες αὐτῷ κινδυνεύοντι συνεξέθεον ἐκ τῶν ἰδίων τάξεων.]

Συνεκθηλύνω, υνῶ, Una effemino. [Clearch. apud Athen. 15, p. 687, A. Hemst.]

[Συνεκθλίβω, ψω, Simul exprimo. Plutarch. Mor. p. 1005, A : Συνεκθλίβει τὸ ὑγρὸν εἰς τὴν σικύαν. Passivo Aristot. Probl. 4, 2. Dioscor. 1, 47 : Μιγνυμένου ἐλαίου καὶ συνεκθλιβομένου. || Simul supprimo pronuntiando. Schol. Hephæst. p. 20 : Οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοὶ δισύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε. L. Dind.]

[Συνεκθνήσκω, θανοῦμαι, Simul morior. Eur. Cycl. 571 : Συνεκθανεῖν δὲ σπῶντα χρὴ τῷ πώματι. Theodor. Prodr. Rhod. p. 214 med. : Συνεκθάνοιτε.]

[Συνεκθόρνυμαι, Simul exsilio. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 292 : Συνεξέθορον ἔνοπλοι. Boiss.]

[Συνεκκαίδεκα, Simul sedecim, Seni deni. Demosth. p. 260, 27 : Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἐκ τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα λειτουργεῖν· 261, 24 : Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα.]

[Συνεκκαίω, καύσω, Simul incendo. Polyb. 3, 14, 3 : Οὓς ἠρέθισαν μάλιστα μὲν οἱ φυγάδες, συνεξέκαυσαν δὲ καὶ οἱ διασωθέντες. Plutarch. Pelopid. c. 19 fin. : Συνεκκαίει τὸν θυμὸν ἡ μετ' ἀλλήλων ἅμιλλα· et Cæs. c. 44 fin. Id. Alex. c. 35 : Τὸν μεταξὺ ἀέρα συνεκκαίειν.]

[Συνεκκαλέομαι, Simul provoco, excito. Polyb. 18, 2, 11 : Εὐρώστως κινδυνευόντων καὶ συνεκκαλουμένων τοὺς Ἰταλικοὺς πρὸς τὴν χρείαν· Exc. Vat. p. 378 : Συνεκκαλεῖται καὶ παρορμᾷ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Plutarch. Mor. p. 917, C : Ἀνάμνησιν ποιεῖ τῶν ἀφροδισίων καὶ συνεκκαλεῖται τὴν ὄρεξιν.]

[Συνεκκάμνω, καμοῦμαι, Simul elaboro. Themist. Or. 3, p. 42, D : Οὐ λέγω ὅσα ἄρτι καθισταμένῃ τὴν ἀρχὴν τῇδε τῇ πόλει συνεπόρισέ τε καὶ συνεξέκαμε. L. D.]

[Συνέκκειμαι, Simul expositus sum. Longus 4, 18 : Ὅτι εὗρον ἐκκείμενον ἐρῶ (infantem) καὶ ὅσα εὗρον συνεκκείμενα δείξω· et paullo post : Γνωρίσματα συνεκκείμενα. Heliod. Æth. 2, 31 init. : Συνεξέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ λίθων ὅρμος.]

[Συνεκκενόω, Simul evacuo. Nilus Narat. p. 12. Basil. in Greg. Naz. Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 100 : Τὰ δὲ κατέρρει τῶν σπλάγχνων τῇ κόπρῳ συνεκκενούμενα. Boiss. Eustath. Opusc. p. 286, 78 : Ὅθεν συνεξεκενώθησαν ἡμῖν ἅπασαι αἱ ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει ἐλπίδες.]

[Συνεκκεντέω, Confodio. Macc. 2, 5, 26 : Συνεξεκέντησε τοὺς ἐξελθόντας ἐπὶ θεωρίαν. Schleusn. Theodor. Prodr. Tetrast. p. 56. Const. Manass. Chron. p. 83 (?). Boiss. Simul confodio. Eustath. Opusc. p. 269, 5 : Βρέφη συνεκκεντούμενα ταῖς φερούσαις ἀγκάλαις.]

A [Συνεκκλέπτω, ψω, Simul suffuror, eripio. Eur. El. 364 : Ὅδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σοὺς, de rustico, qui Electram ad speciem tantum duxisset in matrimonium. Hel. 1370 : Ἡ συνεκκλέπτουσα Πρωτέως κόρη· Tro. 1018 : Σὲ δ' ἐπὶ ναῦς Ἀχαϊκὰς πέμψαι συνεκκλέψασα.]

Συνεκκλησιάζω, Simul concioni intersum, Concionis commune jus habeo : quæ posterior interpret. est etiam Cam. [Plutarch. Solon. c. 18 : Θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας] : exp. præterea Idem Ecclesiæ assentior, Ejusdem sum ecclesiæ, VV. LL. [Clem. Alex. p. 214. Wakef. Theodorus Lect. p. 570, 9 : Δανιὴλ τῷ λαῷ καὶ Ἀκακίῳ συνεκκλησίαζεν. Jo. Antioch. Cotel. Mon. vol. 1, p. 186, B : Καί εἰσι λοιπὸν ἀναμὶξ κοσμικοί τε καὶ κοσμικαὶ δοῦλοι καὶ δουλίδες μετὰ τῶν μοναζουσῶν συζῶντες καὶ συνεκκλησιαζόμενοι. L. D. Theodor. Prodr. Vit. auct. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 129. Boiss.]

[Συνεκκλησίᾰσις, εως, ἡ, Communio ecclesiæ. Georg. B Pachym. Andron. Pal. 1, p. 27, E : Τοὺς τῆς ἐκκλησίας συγγνώμην αἰτεῖν καὶ οὕτως ἀξίους νομίζεσθαι τῆς σ.]

[Συνεκκλησιαστὴς, ὁ, Qui simul interest concioni. Pollux 6, 157, inter composita cum σύν.]

[Συνεκκλητικαὶ, Epistolæ accusatoriæ, criminatoriæ : est enim ἐκκλητεύειν Vocare in jus. Synodicum adversus tragœdiam Irenæi c. 95 : « Sed deliberavimus potius ego et sanctissimus Andreas Episcopus, non synecclilicis litteris, sed amicabilibus, hæc tuæ innotescere sanctitati. » Ducang.]

[Συνεκκλίνω, ῐνῶ, Simul declino. Pass. Diod. 3, 26 : Τὸ νευροκοπηθὲν ζῷον ... συνεκκλινόμενον ἐπὶ τὸν πεπονθότα τόπον πίπτει. Sed ubi Inclinandi signif. poscit συνεγκλινόμενον, ut eidem in Ἔκκλιμα restitui ἔγκλιμα. ῐ L. Dindorf.]

[Συνεκκλύζω, Simul eluo. Aristot. De color. c. 5, p. 795, 6 : Διὰ γὰρ τούτων τὸ ὑγρὸν διηθούμενον καὶ μεθ' ἑαυτοῦ συνεκκλύζον ἁπάσας λαμβάνει τὰς τῶν χρωμάτων δυνάμεις· De generat. an. 1, 19 fin. : Ὁτὲ δὲ συνεκκλύζεται (ἡ ὕλη) διὰ τὸ πλῆθος. Diosc. 2, 123 : Ἵνα μὴ συνC εκκλύζηται τὸ νόστιμον.]

[Συνεκκολυμβάω, Simul enato. Galen. Protr. 5, p. 6, A ; 15, C. Hemst.]

[Συνεκκομίζω, ίσω, ιῶ, Simul tolero, perfero. Eur. El. 73 : Δεῖ δή με... συνεκκομίζειν σοι πόνους, Opem tibi ferre in tolerandis laboribus, Una tolerare. Vid. P. Victorii Var. lectt. p. 121, c. 6. Brunck. Or. 685 : Καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ ξυνεκκομίζειν· Hipp. 465 : Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι ξυνεκκομίζειν Κύπριν; || Simul effero. Isocr. p. 388, C : Φυγῆς ἡμῖν γενομένης ἐκ τῆς πόλεως ... συνεξεκόμισ' αὐτῷ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασιν. Strabo 15, p. 731 : Τὰ δὲ Δαρείῳ φυγόντι ἐκ τῆς Μηδίας συνεκκομισθέντα τάλαντα ω' διήρπασαν. Phylarchus ap. Athen. 13, p. 606, F : Τῶν συνεκκομιζόντων (e mari) τὸν Κοίρανον (δελφίνων). De mortuo Plut. C. Gracch. c. 14 med. : Ἡ Ῥωμαίων βουλὴ θρηνοῦσα καὶ συνεκκομίζουσα μισθωτὸν ἄνθρωπον· et pass. Pelopid. c. 34 med.]

[Συνεκκόπτω, ψω, Simul excido. Xen. Anab. 4, 8, 8 : D Οἱ Μάκρωνες τὰ δένδρα συνεξέκοπτον. Improprie Plut. Mor. p. 1101, C : Μὴ συνεκκόπτειν μηδὲ τυφλοῦν τὴν πίστιν. « Greg. Naz. Or. 10, vol. 1, p. 163, D : Ταῖς ῥίζαις ἀναιρουμέναις συνεκκόπτειν καὶ τὰ βλαστήματα. » Strong. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 426, 23. Boiss. Climac. p. 144.]

[Συνεκκρίνω, ῐνῶ, Simul excerno. Aristot. De generat. an. 2, 4 init. : Ὅτι τὰς ἐξόδους αὐτῶν ἠθροισμένῳ τῷ πνεύματι συνεκκρίνουσιν· 1, 19 med. : Λειότερα τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων ἐστὶ διὰ τὸ συνεκκρίνεσθαι τὴν εἰς ταῦτα περίττωσιν ἐν τοῖς καταμηνίοις. Diodor. 17, 103 med. : Διὰ τῆς νοτίδος συνεκκρίνεσθαι τὸν τῶν θηρίων ἰόν. Plut. Crass. c. 33 fin. Jo. Actuar. De diagn. 1, 38, p. 409, 8 ; 53, p. 411, 33 ed. Ideler. ῑ]

[Συνεκκρούω, Simul ejicio, deturbo. Plut. Cæs. c. 33 fin. : Εἴασε δ' οὐδεὶς τὸν ἄνδρα χρήσασθαι τοῖς ἑαυτοῦ λογισμοῖς, ἀλλ' ὑπ' ἀγγελμάτων πολλῶν ... συνεκκρουσθεὶς τῇ πάντων φορᾷ ψηφίζεται ταραχὴν ὁρᾶν, Conturbatus.]

[Συνεκλᾰλέω, Simul eloquor. Eust. Il. p. 728, 55 : A Ἔθος εἶναι Ἀττικοῖς συνεκλαλεῖν ποτε τῷ ῥήματι περιττῶς καὶ τὸ ἐκεῖθεν ὄνομα.]

[Συνεκλαμβάνω, λήψομαι, Simul excipio. Euagr. H. E. 2, 18, p. 312, 1 : Τῆς τῶν πεπραγμένων ἀναγνώσεως προϊούσης καὶ τινων ῥήσεων ὡς πλαστῶν ἐπιλαβομένων ἐνίων τῶν ἐπισκόπων, ἐρωτηθεὶς ... τίνες τῶν ὑπογραφόντων αὐτῷ τηνικαῦτα συνεξελάμβανον κτλ. Anon. Συνεκλαμβάνομαι in var. lect. pro συλλαμβάνομαι ap. Plotin. p. 100, A, vol. 1, p. 186, 4. Creuzer. Ptolem. Harm. 2, 3, p. 53 fin. : Συνεκλαμβανομένων τοῖς συμφώνοις καὶ τῶν ὁμοφωνιῶν. L. Dind.]

[Συνεκλάμπω, ψω, Simul effulgeo. Plut. Mor. p. 627, D : Αὐτή τε ἡ θάλαττα προσραινομένη ταῖς φλοξὶ συνεκλάμπει· 922, D : Ἀμαυροῦσθαι ἢ συνεκλάμπειν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμβανομένης σελήνης. Longin. De subl. 44, 3 : Τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων ... τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 520, D : Τῷ ὀφθέντι ἐν αὐτῇ φωτὶ συνεξέλαμψε· 596, A. Anna Comn. p. 427, A : Τὸ πῦρ συνεξέλαμπεν. L. D. Basil. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisf. Catal. Clark. B p. 103. Boiss.]

Συνεκλεαίνω, ανῶ, Simul tero et comminuo. [Diosc. Alexiph. c. 4 : Συνεκλεανθέντων αὐτῷ στροβίλων. Wakef. Oribas. p. 70 ed. Mai. L. Dind.]

[Συνεκλέγω, ξω, unde med. ap. Lucian. Epist. Sat. c. 28 : Ἡ φθόην ἢ ὕδερον οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς, in cod. Gorlic. recte scriptum συνελέξαντο.]

[Συνεκλειόω, Simul contero. Alex. Trall. 7, p. 336 ; Galen. De comp. med. sec. loc. 2, vol. 2, p. 101, 43. Struv.]

Συνεκλείπω, ψω, Simul deficio. [Strabo 10, p. 455 : Ποτὲ δὲ συνεκλείπουσιν (οἱ ἀρκτικοί). Plut. Comp. Lycurgi cum Numa c. 4 fin. : Νομᾷ δὲ ὅπερ ἦν τέλος τῆς πολιτείας, ἐν εἰρήνῃ καὶ φιλίᾳ τὴν Ῥώμην ὑπάρχειν, εὐθὺς συνεξέλειπε· Mor. p. 415, E : Συνεκλείπειν τοῖς ὑγροῖς τὰς Νύμφας· 418, C : Τοῖς περὶ τὰ μαντεῖα καὶ χρηστήρια τεταγμένοις δαιμονίοις ἐκλείπουσι συνεκλείπει τὰ τοιαῦτα· 434, B ; 777, A. Greg. Nyss. vol. 3, p. 327, A : Ἀναγκαίως τῷ χωρισμῷ τοῦ φωτὸς καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆς συνεξέλιC πεν. Horap. Hierogl. 1, 25 : Ὡς καὶ ἐκλείποντι τῷ ποταμῷ συνεκλείπειν (ranas). Jo. Alex. Τον. p. 25, 4 : Συνεκλείπει τῇ εὐθείᾳ ἡ αἰτιατική. L. D. Theod. Prodr. Rhod. p. 122. Boiss.]

[Συνεκλεκτὸς, ἡ, όν.] Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, 1 Petri, c. ult. in fine, Una electa ecclesia, vel Vobiscum electa. Redditur etiam, Ejusdem electionis consors. [Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή, Salutat vos ecclesia Christiana Babylonica, ut suppl. sit ἐκκλησία, quod addiderunt Syrus, Arabs, et Vulg. Int. V. Ἐκλέγω et Ἐκλεκτός. Schleusner. Lex.]

[Συνεκλύω, Simul solvo. Macedon. Anth. Pal. 6, 56, 4 : Τῷ δὲ καρηβαρέοντι δορὴν, τρίχα, κισσὸν, ὀπώρην, πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλέλυται. Plut. Mor. p. 596, A : Συνεκλελυμένοι τοῖς σώμασι τὰς ψυχάς. Longin. De subl. 39, 4 : Τῷ μήκει συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τοῦ ὕψους τὸ ἀπότομον. Cum genit. Greg. Nyss. vol. 2, p. 184, D : Καθάπερ αἱ διὰ θανάτου τῶν σωμάτων ἐκλυθεῖσαι ψυχαὶ καὶ τῶν κατὰ τὸν βίον τοῦτον μεριμνῶν συνεκλύονται.]

D [Συνεκμαίνω, Simul in furorem ago, irrito. Eust. Opusc. p. 278, 25 : Ὡσεὶ καὶ μεμηνυῖα βυσσόθεν ἐκυκᾶτο καὶ τὸν Ἀνδρόνικον συνεξέμαινε.]

[Σῠνεκμᾰλάσσω s. Συνεκμαλάττω. V. Συμμαλάσσω.]

[Συνεκμᾰχέω, Una pugno. Aristoph. Lys. 1154 : Πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν, πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους, ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι.]

[Συνεκμοχλεύω, Simul vectibus excutio. Aristoph. Lys. 430 : Οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ'; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω.]

[Συνεκνήχομαι, ξομαι, Simul enato. Basil. vol. 3, p. 471, E : Ἀρετῆς ὑμῖν ἐπιμελητέον, ἣ καὶ ναυαγήσαντι συνεκνήχεται.]

Συνεκπέμπω, ψω, Una emitto. Xen. Hell. 7, p. 367 [c. 2, 18 : Τοὺς ἀχρείους συνεκπέμψαι εἰς τὴν Πελλήνην· Œc. 7, 35 : Οἷς ἔξω τὸ ἔργον ἢ τῶν οἰκετῶν, τούτους συνεκπέμπειν. Plato Tim. p. 92, A : Τὸ πῶμα ξυνεκπέμπει. Lucian. Asin. c. 29 : Καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην. Maximus Tyr. Diss. 21, 9, vol. 1, p. 414 : Ξενοφῶντα...

συνεκπέμπει (cum Apolline) ὁ Σωκράτης ἐκ τῆς πολλῆς σχολῆς ἐπὶ στρατείαν. Plut. Themist. c. 17 : Τριακοσίους τῶν νέων πομπούς ἄχρι τῶν ὅρων συνεξέπεμψαν· Timol. c. 2, πρέσβεις εἰς Πελοπόννησον· Cat. maj. c. 3 init. : Ταμίας αὐτῷ συνεκπεμφθείς· Mar. c. 40 fin. : Συνεκπεμφθεὶς ὑπ' αὐτῆς (pellice regis) ἀπέδρα, de clam emisso, ut Pomp. c. 10 med. : Ὅσους ἐξῆν περιεώρα λανθάνοντας, ἐνίους δὲ καὶ συνεξέπεμψε. Nicetas Ann. 3, p. 63, B : Συνεκπέμπεταί οἱ· 65 : Συνεκπέμπει τὰ χρήματα τοῖς πιστοτάτοις· 7, p. 125, A. L. D. Μή τινα τῇ ψυχῇ συνεκπέμψαι φωνήν, script. apud Suid. in Φιμοῖ. Hemst. Eunap. p. 63=480. Libanius vol. 4, p. 85, 27. Boiss. Med. Theodor. Stud. p. 319, B : Ἐτόλμησα καὶ τὸ γράμμα ἀποστεῖλαι καὶ Διονύσιον τὸν ποθεινότατον ἀδελφὸν συνεκπέμψασθαι. L. Dind.]

[Συνεκπεπαίνω, ανῶ, Simul maturo, Maturitatem adjuvo. Plut. Mor. p. 700, F : Τὸ τῶν ἀγρίων ἐρινεῶν, ἃ ταῖς ἡμέροις περιαπτόμενα συκαῖς ἀπορρεῖν οὐκ ἐᾷ τὸν καρπόν, ἀλλὰ συνέχει καὶ συνεκπεπαίνει.]

[Συνεκπεράω, Una evado, exeo. Xen. Cyneg. 4, 5 : Διωκέτωσαν (canes) συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγῶ πάντῃ. Aretæus p. 65, 5 : Συνεκπεράσας ὁ τῆς ὑστέρης χιτών. Hesychius : Συνδιεξέρχου, συνεκπέρα.]

[Συνεκπέσσω s.] Συνεκπέττω, Ad consummationem concoquo: ut Bud. videtur velle exponere ap. Theophr. [C. Pl. 4, 9, 5 : Ὁ δὲ Ποντικὸς (πυρὸς) κουφότατος καὶ σκληρότατος... ὅτι καὶ τὰ σπέρματα καὶ τὰ ἐδάφη κουφότερα καὶ ἡ χιὼν συνεκπέττει μᾶλλον.] Significare etiam potest, Ad concoctionem perduco, adjuvo. [Plut. Mor. p. 647, D : Ὥστε ἀμβλύνεσθαι καὶ συνεκπέττεσθαι τὸ κραιπαλῶδες· 648, F : Συνεκπέττοντα (τὸν κιττὸν) τὸν ἄκρατον· 664, E : Συνεκπέττει τὸ ὑγρόν· 676, B : Συνεκπέττειν (τὴν ἄργιλον) τὸν οἶνον· 938, F : Συνεκπέττει τὰς ἀπὸ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις (luna). Ælian. V. H. 12, 37.]

[Συνεκπηδάω, Simul exsilio. Philostr. Her. p. 733.]

[Συνεκπιέζω, Premo, Gl. Unde verb. Συνεκπιεστέον, Geopon. 3, 7, 1.]

[Συνεκπικραίνω, ανῶ, Una exacerbo. Plut. Mor. p. 468, B : Ἀντιχαλεπαίνειν καὶ συνεκπικραίνεσθαι τοῖς ἐκείνων πάθεσι καὶ νοσήμασι.]

[Συνεκπίμπλημι, Una expleo. Athenagor. De resurrect. p. 54 (47). Maius.]

[Συνεκπίμπρημι, πρήσω, Simul accendo. Aristot. Meteor. 3, 1 med. : Συνεκπίμπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ τριψει χρωματίζων. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 150 fin. : Τὸν πλησίον ἀέρα συνεκπίμπρησιν.]

Συνεκπίνω, πίομαι, Simul ebibo, Una etiam ebibo, Pariter ebibo. [Xen. Anab. 7, 3, 32, συνεξέπιε.] Aristoph. Pl. [1084] : Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα· ubi συνεκποτέα ponitur pro συνεκποτέον, more Attico, ut Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι, ap. Thucyd., pro πολεμιστέον εἶναι.

Συνεκπίπτω, πεσοῦμαι, Simul elabor. [Plato Tim. p. 84, B : Αἱ ἐκ τῶν ῥιζῶν ξυνεκπίπτουσαι (σάρκες). Aristot. H. A. 7, 10 init. : Ἐὰν καὶ τὸ ὕστερον συνεκπέσῃ. Aliter Lucian. Hist. conscr. c. 62 : Ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἔγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος κτλ. Id. Lexiph. c. 21 : Ἡ σιληπορδία μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος.] Plut. De primo frigido [p. 946, A] : Ὁ γὰρ ἀτμός, ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίησιν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει, Vapor enim, quem effervescentes remittunt aquæ, cum discessu caloris emigrat, Turn. Apud Eund. Symp. [4, 2, p. 664, D] : Ὅτι ταῖς βρονταῖς πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον, pro Simul decidit. At in VV. LL. affertur Plut. Pericle [c. 20] : Περικλῆς οὐ συνεχώρει ταῖς ὁρμαῖς τῶν πολιτῶν, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις [ἐπαιρομένων Αἰγύπτου τε πάλιν ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ κινεῖν τῆς βασιλέως ἀρχῆς τὰ πρὸς θαλάττῃ], pro Non indulgebat cupiditatibus civium etc. Sed, si mendo caret l., alia quærenda est interpret., quæ non tam longe a propria hujus verbi signif. recedat. [Vertendum cum Int. Simul ablatus est, ut Phocion. c. 6 init. : Νωθρὸς ὢν ὁ Χαβρίας καὶ δυσκίνητος ἄλλως ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα ...καὶ συνεξέ-

A πιπτε τοῖς θρασυτάτοις παραβολώτερον. Proprie Mor. p. 1045, D : Ὑποθέμενος δύο δρομεῖς ὁμοῦ συνεκπίπτειν ἀλλήλοις· Pelop. c. 32 init. : Ὡς δὲ οὗτοι (οἱ ἱππεῖς) ἐκράτουν καὶ συνεξέπεσον εἰς τὸ πεδίον τοῖς φεύγουσιν· Lysand. c. 28 fin. : Πρὸς τὰ τραχέα τοῖς πολεμίοις συνεκπεσόντες· Lucull. c. 17 med. : Συνεξέπεσεν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τοῖς πολλοῖς ἀναμεμιγμένος· quod Alex. c. 43 init. : Ἡ μὲν οὖν προθυμία πάντων ἦν ὁμοία· μόνους δέ φασιν ἑξήκοντα συνεκπεσεῖν εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν πολεμίων, Schæfer. scribebat συνεισπ. Aliter Anton. c. 32 init. : Ὑπεδέξατο γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα τῇ Φουλβίᾳ συνεκπεσοῦσαν· Arat. c. 2 : Ἐν τῇ περὶ τὴν οἰκίαν ταραχῇ συνεκπεσὼν τοῖς φεύγουσιν ὁ παῖς. De re Lycurg. c. 9 med. : Μετὰ δὲ τοῦτο τῶν ἀχρήστων καὶ περισσῶν ἐποιεῖτο τεχνῶν ξενηλασίαν. Ἔμελλον δέ που καὶ μηδενὸς ἐξελαύνοντος αἱ πολλαὶ τῷ κοινῷ νομίσματι συνεκπεσεῖσθαι διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων. Aliter Longin. De subl. 41, 1 : Πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες.] In Iisd., ex Aristot. De mundo [c. 4] : Ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν,
B pro, Hæc naturæ vi ab humida expiratione evenire comparatum est. [Similiter Plato Theæt. p. 156, B : Αἴσθησις ἀεὶ συνεκπίπτουσα καὶ γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. « Item, de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit, cum alio, Herodot. 5, 22 : Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, Quum stadio esset certaturus, sors ei excidit cum primo. De sententiis consentientibus, 1, 206 : Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον· 8, 49 : Αἱ πλεῖσται γνῶμαι συνεξέπιπτον, seq. inf., Pleræque sententiæ in hoc consentiebant ut etc. E quo intelligitur illa phrasis 8, 123 : Οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον Θεμιστοκλέα κρίνοντες, Plerique in hoc consenserunt, ut Themistoclem nominarent. » Schweigh. Schol. Aristid. Ms. p. 298. Valck. De fabula scenica cadente et histrionis inepti culpa explosa Lucian. Nigrin. c. 8 : Ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα.]

Συνεκπλέω, πλεύσομαι, Simul enavigo, solvo. [Thuc. 4, 3 : Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ξυνεκπλεῦσαι. L. D. Ps.-Demosth. p. 1187, 22 : Ἑξήκοντα τριηράρχοις τοῖς συνεκπλεύσασιν
C αὐτῷ. Lysias p. 461, 2, 9, 13; 481, 8 Reisk. Isæus p. 56, 16 : Ὅμως δὲ δεομένων τούτων καὶ συνεξέπλευσα καὶ συνεδυστύχησα, καὶ ἑάλωμεν εἰς τοὺς πολεμίους. Seager. Philippidis mediæ poetæ comœdiæ Συνεκπλέουσαν citat Pollux 9, 30, Συμπλεούσας Athenæus. Lucian. D. deor. 20, 15 : Ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα ξένῳ συνεκπλεῦσαι· 23, 1 : Συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ· aliique recentiorum. ‖ Forma Συνεκπλώω Herodot. 1, 5 : Ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι.]

Συνεκπληρόω, Una expleo, suppleo, Compleo. [Συνεκπληροῦν τὰς ὁρμὰς τῶν δυνάμεων, Indulgere cupiditati, Polyb. 3, 78, 5. Τὸ ἐλλιπὲς (i. q. ἐκπληροῦν), Supplere, 16, 28, 2. Τὸ καταλειφθὲν ἐν ἐπαγγελίᾳ, Explere fidem promissorum, 32, 9, 1. Συνεκπληροῦν τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ τόλμῃ τὴν ἐπιβολήν, Rem susceptam prudenter et fortiter perficere, 14, 4, 3. » Schweigh. Lex.]

[Συνεκπλήσσω s. Συνεκπλήττω, ξω, Una percello. Plut. Mor. p. 41, C : Τὰ πηδήματα τῶν παρόντων συνεκπλήττει τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον.]

D [Συνεκπλώω. V. Συνεκπλέω.]

Συνεκπνέω, πνεύσομαι, Simul expiro, animam efflo, Eur. Iph. T. [684 : Χρὴ συνεκπνεῦσαί μέ σοι. Lucian. Pro lapsu inter salut. c. 3 : Συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. Hist. Belli Troj. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 677, λα' : Συνεκπνεύσασα τῷ ἀνδρί. De re Lucian. Amor. c. 47 : Ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσεν.]

[Συνεκποιέω, unde med. Συνεκποιέομαι, Contentus sum, Satis habeo. Polyb. 6, 49, 7 : Ἕως τῆς τῶν ἀστυγειτόνων... ἀρχῆς ἐφίεντο (Lacedæmonii), συνεξεποιοῦντο ταῖς ἐκ τῆς Λακωνικῆς αὐτῆς ἐπαρκείαις καὶ χορηγίαις. Conf. Ἐκποιεῖσθαι.]

[Συνεκπολεμέω, Simul expugno. Diodor. 15, 25 : Συνεκπολεμῆσαι τὴν Καδμείαν· 16, 43 : Τὴν Αἴγυπτον συνεκπολεμήσειν. V. T. ll. v. ap. Schleusn. Eust. Opusc. p. 307, 29 : Συνεκπολεμούσης αὐτῷ καὶ τῆς ἀρᾶς.]

Συνεκπολεμόω, Una hostem reddo, ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Suidas, quum πολεμῶσαι exposuisset πολέμιον καταστῆσαι, subjungit

hunc l. : Ἔστειλαν δὲ οἱ Τοῦρκοι πρὸς [ὡς] Ἰουστινιανὸν A [—νοῦ liber unus] πρεσβείαν, ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαί γε αὐτὸν Πέρσαις, Ad bellum contra Persas secum gerendum, Ad se juvandos in bello contra Persas gerendo, aut suscipiendo. [Basil. M. vol. 3, p. 6, D : Αἱ φωναὶ ἀλλήλαις οὐκ ἀντιτάσσονται οὐδ' ὥσπερ ἐν πολέμῳ πρὸς ἀντίπαλον τάξιν ἀποκριθεῖσαι συνεκπολεμοῦσι τὰς φύσεις αἷς προσεχώρησαν. L. Dind.]

[Συνεκπομπεύω libri nonnulli Suidæ v. Συνεκποτέα pro hoc ipso voc.]

[Συνεκπονέω, Simul elaboro, laboro, quæro, Laborantem juvo, Adjuvo. Eur. Ion. 740 : Αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ· fr. Andromed. ap. Athen. 13, p. 561, C : Ἡ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει· Iph. T. 1063 : Σιγήσαθ' ἡμῖν καὶ συνεκπονήσατε φυγάς· Hel. 1378 : Ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν· 1406 : Θεοί δὲ σοί τε δοῖεν οἷ' ἐγὼ θέλω καὶ τῷ ξένῳ τῷδ', ὅτι συνεκπονεῖ τάδε· et absolute Ion. 850 : Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω καὶ συμφονεύειν παῖδα. Plut. Mor. p. 807, C : Ἀρχιτέκτων ἐκλέγεται ὑπουργοὺς B καὶ χειροτέχνας, οἳ μὴ διαφθεροῦσιν αὐτοῦ τὸ ἔργον, ἀλλ' ἄριστα συνεκπονήσουσιν· 808, D : Βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι καὶ συνεκπονεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. Strabo 16, p. 738 : Τῇ καμήλῳ τῇ συνεκπεπονηκυίᾳ μάλιστα τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς ἐρήμου. Dio Chr. Or. 12, vol. 1, p. 395 : Συνεξανύειν καὶ συνεκπονεῖν.]

[Συνεκπονητέον, Una elaborandum. Clem. Alex. Str. p. 453.]

[Συνεκπορεύομαι, Simul progredior. Judic. 11, 3 : Συνεξεπορεύοντο μετ' αὐτοῦ· ubi al. ἐξῆλθον. 13, 25 : Συνεκπορεύεσθαι αὐτῷ.]

[Συνεκπορευτὸς, ὁ, vox Theol., Qui una procedit. Theophr. Chemicus in Fabr. B. Gr. 12, p. 763 ed. pr. Boiss.]

Συνεκπορίζω, ίσω, ιῶ, Simul subministro, [Xen. Anab. 5, 8, 25, Εἰ δέ τῳ ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξεπόρισά τι, restitutum a Porsono confirmavit codex Mediceus. Ceteri συνεξεπόρησα, συνεπόρησα, συνεξευπόρησα. Plut. Mor. p. 73, E : Ὅθεν οὔτε ἀρνουμένους δεῖ πικρῶς ἐξελέγχειν οὔτε κωλύειν ἀπολογουμένους, ἀλλὰ καὶ προφάσεις C εὐσχήμονας ἁμωσγέπως συνεκπορίζειν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 80, C : Ταῖς οἰκείαις περινοίαις τὰς πρὸς τὸ ποθούμενον ἀφορμὰς συνεκπορίζειν τῷ σώματι.]

[Συνεκπορνεύω, Una effuse scortor. Jer. 3, 1 sec. Compl. συνεξεπόρνευσας, quæ lectio fortasse orta est ex ἐξεπόρνευσας, quod reliqui libri habent. Schleusn. Lex.]

[Συνεκποτέος. V. Συνεκπίνω.]

[Συνεκπράσσομαι s. Συνεκπράττομαι, Una cum alio ulciscor. Herodot. 7, 169 : Οὐ συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν θάνατον. Schweigh.]

[Συνεκπτύω, Simul exspuo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 423, D : Τοῦ φαρμάκου τοῦ συνεκπτυομένου μετὰ τοῦ μέλιτος. L. D. Theod. Prod. Ep. p. 74. Pallad. Vita Chrysost. p. 66.]

[Συνεκπῡρόω, Concalefacio. Plato Tim. p. 65, E : Ξυνεκπυρούμενα καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν. Pallad. De febr. p. 14 med. : Ἧττον ἑτοίμως τῷ πνεύματι συνεκπυροῦται τὰ ὑγρά. L. Dind.]

[Συνεκρέω, Una effluo. Aretæus p. 63, 30 : Καὶ D αἱμάλωψ κοτὲ τῷ πύῳ συνεκρέει. Jo. Actuar. De diagn. 1, 52, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 411, 21 : Οὐκ ὀλίγου τοῦ ζωτικοῦ συνεκρέοντος πνεύματος. Zonaras Annal. vol. 2, p. 23, B : Συνεξερρύη δὲ τῇ κόπρῳ καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ δειλαίου. L. D. Clem. Alex. p. 10. Συνεκρυεὶς Strom. 1, p. 375. Tabe diffluo, Andr. Cret. p. 246. Kall. Simul effluo, pereo, Epictet. ap. Stob. Flor. 5, 95, ὁ ἔπαινος. Schweigh.]

[Συνεκρήγνῡμαι, Simul erumpo. Jo. Actuar. De diagn. 1, 56, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 413, 21 : Καί που τῆς λαγόνος ἀποκορυφουμένης τῆς μήτρας ἔκρηξις ἐκεῖθεν τῶν λυπούντων γίνεται ἐνίοις· συνεκρήγνυται δὲ τὸ πλέον καὶ ἡ ψυχὴ τῷ πάθει. L. Dindorf.]

[Συνεκριζόω, Una exstirpo. Greg. Nyss. vol. 3, p. 208, D. Wakef.]

[Συνεκροφέω, Simul exsorbeo. Max. Tyr. Diss. 20, 4, vol. 1, p. 385 : Τοῦ οἴνου ἄδην συνεκροφεῖν. Wakef. Leo Diac. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 280. Theod. Prodr. Rhod. p. 101 med. Boiss.]

A [Συνεκσπάω, Simul evello. Acta SS. Junii vol. 5, p. 276, E : Σὰρξ τοῖς ἀμφίοις συνεκσπασθεῖσα. L. Dind.]

[Συνεκστρᾰτεύω, Simul exercitum educo, expeditionem suscipio. Joseph. A. J. 7, 10, 1. « Georg. Pachym. Walz. vol. 4, p. 565, 30. » Boiss. Tzetz. Hist. 5, 831, Anna Comn. p. 3, A, cum dat. Hist. Belli Troj. in Maji Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 665, C; 669, C, aliique recentiorum. L. Dind.]

[Συνεκσφίγγω, ξω, Simul constringo. Nicet. Eugen. 1, 72 : Ὁ καὶ συνεξέσφικτο δεσμοῖς ἀλύτοις. Boiss.]

[Συνεκσώζω, Simul servo ex. Soph. Œd. C. 566 : Ξένον ξυνεκσώζειν. Antiphon p. 140, 28 : Ἐν γὰρ τῷ τοιούτῳ ἤδη καὶ τὸ σῶμα ἀπειρηκὸς ἡ ψυχὴ συνεξέσωσεν. Arrian. Exp. 6, 30, 3.]

[Συνεκτᾰνύω, Simul extendo. Apollon. Cit. De artic. p. 44, 8 ed. Dietz. : Ἢν μὴ συνεκτανύσωσι καὶ τὸ κατὰ τὸν βουβῶνα ἄρθρον. L. Dind.]

[Συνεκτᾰπεινόω, Simul submitto. Plut. Mor. p. 529, E : Τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν.]

[Συνεκτᾰράσσω s. Συνεκταράττω, ξω, Simul conturbo. B Schneider. sine testim.]

[Συνεκτάσσω s. Συνεκτάττω, ξω, Una cum aliis ducibus aciem instruo. Xen. Cyrop. 6, 3, 18 : Συνεξέταττον παρὼν αὐτοῖς.]

[Συνεκτείνω, Simul extendo. Heraclit. Alleg. Hom. p. 174 Schow. : Ἐνίκησε δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ἄρην καὶ κατὰ γῆς ἐξέτεινεν ... ἀμέλει συνεξέτεινεν αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην, Prostravit. Philo J. p. 371. « Una prorogo, Zosim. 4, 33, p. 422 : Συνεκτείνων τῷ τῆς πόλεως μεγέθει τὴν τῆς τρυφῆς ἀμετρίαν. » Maii Obss. SS. 4, p. 212. « Euseb. V. C. 3, 50. » Boiss. Adæquo, Athanas. vol. 1, 426. Kall. Idem ap. Montefalc. Coll. nov. Patr. vol. 2, p. 47, E : Συνεκτείνεσθαι δὲ καὶ συντρέχειν αὐτῷ πανταχοῦ ἀδύνατον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 214, C : Ἡ γαστὴρ οὐ τῇ ἀπληστίᾳ τῆς παρασκευῆς συνεκτείνεται· 391, A : Ἡ περιουσία τῆς ἐπιθυμίας συνεξετείνετο· et similiter 394, D. Fab. Æsop. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 30, LXVII : Τοῖς μεγίστοις μὴ συνεκτείνεσθαι. Plut. Mor. p. 901, B : Τοῦ περὶ τὸν μεταξὺ ἀέρα (φωτὸς), εὐδιάχυτον ὄντα καὶ εὔτρεπτον, συνεκτεινομένου τῷ πυρώδει C τῆς ὄψεως.]

Συνεκτελέω, Ad consummationem confero, Bud. ap. Theophr. [C. Pl. 1, 13, 9 : Οὐδὲν τῶν δικαρπούντων ὅμοιον γίγνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ὡς ὁρμὴν μόνον τοῦ φυτοῦ λαμβάνοντος, οὐ συνεκτελέσαντος δὲ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος. Aristid. vol. 1, p. 442 : Τί δὴ λοιπὸν συνεκτελέσαι τὰ πράγματα τοῖς Θηβαίοις. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 8.]

[Συνεκτέμνω, τεμῶ, Simul exseco, excido. Plut. Mor. p. 159, C : Ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιον συνεκτεμεῖν ἀδικίᾳ κοιλίαν καὶ στόμαχον καὶ ἧπαρ;]

[Συνεκτέον, Continendum. Xen. Cyrop. 7, 5, 70 : Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγίγνωσκε σ. εἶναι.]

[Συνεκτίθημι, θήσω, Una cum aliis expono. Plut. Mor. p. 27, C : Τῶν χρημάτων, ἃ συνεξέθηκαν οἱ Φαίακες αὐτῷ (Ulixi). Schol. Harl. Hom. Od. N, 69. Longus Past. 1, 3; ubi v. Vill. p. 280. Sextus Adv. mathem. 8, 480 : Οἷον ὡς τὸ πῦρ δαπανῆσαν τὴν ὕλην καὶ ἑαυτὸ συμφθείρει καὶ ὃν τρόπον τὰ καθαρτικὰ, ἐξελάσαντα τῶν σωμάτων τὰ ὑγρὰ, καὶ αὐτὰ συνεκτίθησιν, i. q. alibi D dicit συνεξάγει.]

[Συνεκτῐθηνέομαι, Simul nutrio, foveo. Plut. Mor. p. 321, D : Οἷα δέ φασι τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ συνεκτιθηνεῖσθαι· 662, B : Συνεκδέχεται καὶ συνεκτιθηνεῖται (ἡ ἡδονὴ) τὸν κάμνοντα, πολλῷ τῷ οἰκείῳ καὶ κατὰ φύσιν ἐξαμαυροῦσα τὸ ἀλλότριον.]

Συνεκτικὸς, ή, όν, Cohibendi, i. e. Continendi vim habens. Cicero De fato [c. 9] quæ Græci appellant αἴτια συνεκτικὰ, Latine reddit Causas cohibentes in se efficientiam naturalem. [Jo. Actuar. 2, 5, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 441, 32 : Ἀπὸ τῶν καθολικῶν καὶ σ. αἰτίων. Sextus Pyrrh. 3, 25 : Τούτων δὲ τῶν αἰτίων οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ συναίτια, τὰ δὲ συνεργὰ, καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ αἰρομένων αἴρεται καὶ μειουμένων μειοῦται· οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης αἴτιον εἶναί φασι τοῦ πνιγμοῦ· idemque alibi sæpe comparat. et superl.] Plut. [Mor. p. 946, C] : Ἀλλ' ἐμβριθὲς καὶ βέβαιον, ὑπὸ ῥώμης συνερειστικὸν καὶ συνεκτικὸν

[ἰχυούσης] τόνον, Sed robore valens atque firma, in quo A momentum atque vigor insit coercendi atque cohibendi, Turn. [Ib. p. 659, B : Αἱ δὲ σηπόμεναι σάρκες οὐδὲν ἄλλο πάσχουσιν ἢ τοῦ συνεκτικοῦ πνεύματος μεταβάλλοντος εἰς ὑγρὸν ἐξαεροῦνται καὶ ῥέουσιν· 668, E : Ὥσπερ οἱ προσαγορευθέντες Ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι συνεκτικώτατον εἶναι τοῦ βίου τὸ ἐλπίζειν ἀποφαίνονται· et similiter alibi.] Synes. Ep. 67 : Κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν ἡ φιλαδελφία καὶ τὸ εἴσω γενέσθαι τῶν νόμων εὐαγγελικῶν, οἱ συνεκτικωτάτην τῶν ἐντολῶν τὴν ἀγαπητικὴν διάθεσιν ἀπεφήναντο, Qui maxime continere Evangelica præcepta caritatis affectum pronuntiarunt. Atque ita caritas aliter dicitur συνεκτικὴ, quam a Paulo infra, Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, Constringit nos, Constrictos tenet. [Epiphan. vol. 1, p. 768, B : Ὡς καὶ πολλάκις εἰς τὸ συνεκτικὸν κατερχόμενοι ἀπὸ ὁμοιωμάτων καὶ παραδειγμάτων... τὴν σαφήνειαν ... παριστῶντες οὐ διελείψαμεν, Ad rei de qua agitur illustrationem et explicationem, Int. Plerisque autem horum et similium ll. apta signif. quam ponit Hesych. cum aliis lexicogrr. in superl., κεφαλαιώδης, ubi Albert. com- B parat Philon. vol. 1, p. 2, 23 : Χρησμοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνεκτικώτατα τῶν τῆς φύσεως ἀναδιδαχθείς.] || Continens et in statu suo aliquid conservans, Vim habens continendi et tuendi, ap. Gregor. : Θεὸς ποιητικὴ αἰτία καὶ σ. τῶν πάντων, Bud., addens, Aristot. quoque Deum vocare αἰτίαν τῶν ὅλων σ. || Συνεκτικὸν εἰς αὑτὸ, Seipsum colligens et contrahens, VV. LL. ex Aristot. Probl. || Constans, i. e. Compactus, ut Bud. ap. Theophr. C. Pl. 4, [13, 2] : Πυκνότερα (σπέρματα) καὶ συνεκτικώτερα [nunc ξυνεστηκότα], Constantiora spissioraque semina. Σ. αἰτία dicitur etiam Causa continens apud Medicos, quam Abditam et morbos continentem vocat Celsus, h. e., ut Cam. exp., Causa conjuncta cum morbo, i. e. In morbi rationem implicata : ut grumus in meatu urinali : seu, ut ex Galeno VV. LL. definiunt, Quæ præsens præsentem facit morbum, discedens separataque tollit : qualis est in vesica calculus. In VV. LL. σ. αἴτιον dicitur Primaria causa, et reliquarum essentiam continens, unde illi nomen, esseque generationis rei alicujus C causa, complectens sub se tria causarum genera : utilitatem, cujus gratia aliquid fit; facultatem, cujus ope efficitur; et instrumenta, per quæ : hanc Stoicos invexisse : Galen. autem eam non admisisse nisi interdum, ut odiosam de nominibus altercationem evitaret. Galen. Adv. Jul. [Anna Comn. p. 437, C : Ἔστω τρίτη τις αἰτία τῆς νόσου τοῦ βασιλέως οὐ προκαταρκτικὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ συνεκτικωτάτη κατὰ τοὺς παῖδας τῶν ἰατρῶν.] Vide Προσεχὴς αἰτία. [Iambl. V. P. p. 448. Daniel 6, 4 : Οἱ τακτικοὶ καὶ σατράπαι, Symmachus ἄρχοντες, Aquila συνεκτικοὶ pro τακτικοί.]

Συνεκτικῶς, Summatim, Cam. Comprehensim. [Zonaras p. 1694, προδήλως, ἀληθῶς, ἢ κεφαλαιωδῶς. Procul. In Plat. Alcib. p. 52, 6. L. Dind.]

Συνεκτίκτω, Una cum partu edo, Una partum edo, Ad partum confero et conduco. [Aristot. Pol. 1, 8 med. : Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζῴων τοσαύτην τροφὴν ὡς ἱκανὴν εἶναι μέχρι οὗ ἂν δύνηται αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθέν. Wakef. Theophr. H. Pl. 1, 1, 3 : Ἐν τοῖς ζῴοις τὰ μὲν συνεκτίκτεται, τὰ δὲ D συναποκαθαίρεται. L. Dind.]

[Συνεκτικῶς. V. Συνεκτικός.]

[Συνεκτῑμάω, Una honoro. Athanas. vol. 2, p. 466, C : Ἀλλ᾽ ὅγε πᾶς τῶν ἀποστόλων συνεκτιμᾶται χορός. L. Dindorf.]

Συνεκτιννύω, Una exolvo, Simul persolvo. Plut. Rom. [c. 13] : Συνεκτιννύοντες τὰ χρέα, Simul æs alienum dissolventes. [Alii libri συνεκτίνοντες, de qua forma HSt. :] Συνεκτίνω, σω, Simul persolvo, Una pendo. [Plato Leg. 9, p. 855, B : Ἐὰν μή τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν συνεκτίνοντες ἀπελευθεροῦν. Demosth. p. 1254, 27 : Ὡμολόγησαν αὐτοὶ συνεκτίσειν. Et de tertia quam ex fut. finxit :] Συνεκτίω, Simul solvo, Una exolvo. [Plut. Camill. c. 12. Aristid. vol. 1, p. 289, B. Hemst. Et ib. p. 564.]

[Συνεκτοκίζω, Parturire facio. Symm. Esaiæ 66, 9 : Μὴ ἐγὼ ὁ καθίζων ἐπὶ τὸ τεκεῖν οὐκ ἐκτοκίζω, εἶπεν κύριος, ἢ ἐγὼ ὁ συνεκτοκίζων καὶ συνέξω, εἶπεν ὁ θεός σου. Schleusn.

[Συνεκτρᾰχηλίζω, Obtorto quasi collo abripio. Plut. Mor. p. 802, D : Ὤχετο βίᾳ φερόμενος εἰς Σικελίαν καὶ συνεκτραχηλιζόμενος.]

[Συνεκτραχύνω, Simul exaspero. Pass. Plut. Sull. c. 16 : Ὁ Ἄσσος συμπίπτων τῷ Κηφισῷ καὶ συνεκτραχυνόμενος, Torrentior factus. ᾱῡ]

[Συνεκτρέπω, ψω, Simul transversum ago. Georg. Pisid. Heracl. 2, 35 : Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν καὶ τὰ τοῦ δήμου θράσει συνεκτραπέντα τοῦ τυράννου τῇ μέθῃ ἔνοικον εἶχε τῶν μελῶν ἀταξίαν. Legitur etiam ap. Proculum In Ptolem. Tetrab. p. 4, A, sed ap. Ptolem. p. 2, 3, συντρ. L. D.]

Συνεκτρέφω, θρέψω, Simul enutrio et educo, i. fere q. συντρέφω. [Plato Conv. p. 209, C : Τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ᾽ ἐκείνου· Menex. p. 249, A, τοὺς παῖδας.] Eur. [Iph. T. 711] : Συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Una mecum enutritus et educatus, ἐμοὶ σύντροφος s. ὁμότροφος γεγονώς. [Andoc. p. 7, 29 : Συνεκτραφεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ ἐκ παιδός. Valck. Plut. Thes. c. 34, Romul. c. 4. Improprie Brut. c. 31 : Πάντα τρόπον ἐξερεθίζοντες καὶ συνεκτρέφοντες (flammam). Lucian. Amor. c. 32 fin. : Ἵν᾽ ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται. Paral. 2, 10, 8 : Τῶν παιδαρίων τῶν συνεκτραφέντων μετ᾽ αὐτοῦ.] At συνεκτεθραμμένα invenitur expositum non solum Simul educata, sed et Quæ coaluerunt : absque exemplo tamen. Activum autem συνεκτρέφω exp. præterea Ad nutricationem confero.

[Συνεκτρέχω, θρέξω, θρέξομαι, δραμοῦμαι, Una excurro s. procurro ex acie in hostem. Xenophon Hist. Gr. 4, 3, 17 : Πάντες οὗτοι τῶν συνεκδραμόντων ἐγίγνοντο. Joseph. Ant. Jud. 5, 2, 11. Aliter Lucian. Charon. c. 3 : Ὁπόταν τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ᾽ ἀγνοίας κελεύετε ... συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι. Improprie Similis fio excrescendo s. excurrendo. Theophr. C. Pl. 5, 6, 11 : Μέγεθος δὲ γίνεται φακῶν καὶ ἐρεβίνθων, τῶν μὲν, ἐὰν ἐν βολίτῳ φυτεύηται τὸ σπέρμα· συνεκτρέχει γὰρ τῇ θερμότητι καὶ ξηρότητι· τῶν δ᾽ ἐρεβίνθων κτλ. Et figuratius Polyb. 5, 33, 7 : Τὸ μὲν τῷ λόγῳ τῶν μεγίστων ἔργων ἀντιποιήσασθαι τελείως ἐστὶ ῥᾴδιον, τὸ δὲ τοῖς πράγμασιν ἐφικέσθαι τινὸς τῶν καλῶν οὐκ εὐμαρές· διὸ καὶ τὸ μὲν ἐν μέσῳ κεῖται καὶ πᾶσι κοινὸν ... ὑπάρχει· τὸ δὲ καὶ λίαν ἐστὶ σπάνιον καὶ σπανίοις συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον· 10, 40, 6 : Δικαίως ἄν τις ἐπεσημήνατο τὴν μεγαλοψυχίαν τἀνδρὸς (Scipionis), ᾗ κομιδῇ νέος ὢν καὶ τῆς τύχης αὐτῷ συνεκδραμούσης ἐπὶ τοσοῦτον ... ὅμως ἐν ἑαυτῷ διέμεινε. Plut. Cat. maj. c. 3 : Ἐκ τούτου δὲ λαμπρὸς ὢν ἤδη καὶ περιφανὴς αὐτῷ τῷ Οὐαλερίῳ περὶ τὰς μεγίστας συνεξέδραμεν ἀρχὰς ὕπατός τε μετ᾽ ἐκείνου καὶ πάλιν τιμητὴς γενόμενος· Mor. p. 558, B : Δεῖ γὰρ ... μηδὲ τὴν κόλασιν οἴεσθαι δεῖν ἀπαυδᾶν καὶ προαπολείπειν ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, ἀλλὰ συνεκτρέχειν ἐκείνῃ τὸ κατ᾽ ἀξίαν ἀντιστρόφως ἀποδιδούσῃ· 723, B : Τὴν ἰσότητα τῶν φύλλων, οἷον ἀντανισταμένων ἀεὶ καὶ συνεκτρεχόντων, ἀγῶνι καὶ ἁμίλλῃ παραπλήσιόν τι ποιεῖν φάσκοντες· 933, E : Εἰπόντος τοῦτο τοῦ Λευκίου, συνεξέδραμον ἅμα πως τῷ λόγῳ ὅ τε Φαρνάκης καὶ ὁ Ἀπολλωνίδης. Confert Wyttenb. ad l. sec. Callicratidam ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 183 : Οὕτως οὖν δεῖ καὶ γάμον συναρμόζεσθαι ποτὶ τὸν ἴδιον τόνον τᾶς ψυχᾶς, ὅπως μὴ μόνον ἐν εὐτυχίᾳ συνεκτρέχειν ἀλλάλοις δυνατοὶ ὦντι. Dionys. H. vol. 5, p. 218, 1 : Οὐ συνεκτρέχον οὐδὲ τοῦτο τῷ στίχῳ. Athanas. vol. 1, p. 309, C : Εἰς τὴν κεχρεωστημένην θρησκείαν συνεκτρέχειν διδάξειας τὸν δῆμον. Ap. grammaticos, ut Συνεκδρομὴ, quod v., Apollon. Bekk. An. p. 587, 10 : Ἐπεὶ ἅπαξ αἱ εἰς σας λήγουσαι μετοχαὶ βαρύνονται τῷ ι παραληγόμεναι, γεμίσας, λεπίσας, λακτίσας, συνεξέδραμε καὶ ἡ ἴσας τοῖς τοιούτοις· Etym. M. v. Χλούνης, Eustath. Il. p. 769, 28. L. Dind.]

Συνεκτρίβω, ψω, Simul extero. [Sap. 11, 19 : Ὧν οὐ μόνον ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρίψαι αὐτοὺς, Exterminare. Schleusn. Niceph. Chumnus post Plotin. De pulchr. ed. Creuz. p. 436, 4 Boiss. Jo. Geometra ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 66, A med. : Εἰ μὴ δι᾽ ὀργὴν βαρβάρων παραφρόνων μακροχρονούντων μὴ συνεκτρίψωσί σε. Nathanael Antithet. adv. Plotin. vol. 2, p. 1424 med. : Τῆς μνήμης ὥσπερ ἐκτριβείσης καὶ ἡ τῆς ἐπιστήμης συνεκτέτριπται γνῶσις. ῑ L. Dind.]

[Συνέκτροφος, ὁ, Simul enutritus s. educatus. Macc. 1, 1, 7 : Τοὺς συνεκτρόφους αὐτοῦ. Cod. Vatic. συντρόφους. Conf. Συνανάτροφος.]

[Συνεκτυφλόω, Simul occæco. Theodor. Stud. p. 391, B : Φιλονεικοῦσι πάντας συνεκτυφλωθῆναι αὐτοῖς. L. D.]

[Συνεκφαίνω, Simul declaro, significo. Plut. Mor. p. 33, D : Ὁ Ζήνων ἐπανορθούμενος τὸ τοῦ Σοφοκλέους, Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου'στι δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ, μετέγραφεν, οὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ, τῷ ἐλευθέρῳ συνεκφαίνων τὸν ἀδεῆ καὶ μεγαλόφρονα καὶ ἀταπείνωτον. Appian. Civ. 1, 39 init.: Ἐκραγείσης τῆς ἀποστάσεως ἅπαντα ὅσα τοῖς Ἀσκλαίοις ἔθνη γείτονα ἦν, συνεξέφανε τὴν παρασκευήν, pro —φηνε, ut sæpius in libris recentiorum. Pass. Basil. M. vol. 3, p. 4, D, ubi al. συνεμφ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 776, B : Ὥσπερ τῇ ἐξάψει τῆς φλογὸς καὶ ἡ αὐγὴ συνεκφαίνεται. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 657, E : Τὸ μισόθεον αὐτῶν τῇ ἀτιμίᾳ τῶν τοῦ θεοῦ δούλων ἀναγκαίως συνεκφαινόμενον. L. D. Andr. Cret. p. 42. Achill. Tat. 1, 15, τὸ κάλλος. Kall.]

[Συνεκφαντικὸς, ή, όν, Qui simul declarat. Etym. M. p. 30, 8 : Εἴδη τοῦ κτητικοῦ τρία, οἰκειωτικὸν μὲν τὸ οἰκείωσιν ἔχον πρὸς τόπον, οἷον οὐράνιος ..., συνεκφαντικὸν τὸ συνεκφαῖνόν τι μεθ' ἑαυτοῦ, οἷον γραμματικός· συνεκφαίνει γὰρ τὴν γραμματικήν, καὶ ἀστρονομικὸς ὁμοίως καὶ ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος. Wakef. Ubi scribendum ῥητορικὸς καὶ φιλοσοφικὸς ostendunt Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 436, 29. Conf. autem schol. Dionys. Bekker. Anecd. p. 853, 1, 3. Zonaras Lex. p. 1690 : Συνεκφαντικόν, τὸ συνεκφαῖνον τῇ τέχνῃ εἴτε γραμματικὸν εἴτε φιλόσοφον. L. Dind.]

[Συνεκφέρω, εξοίσω, Simul effero. De sepeliendo, Thuc. 2, 34 : Ξυνεκφέρει δὲ ὁ βουλόμενος καὶ ἀστῶν καὶ ξένων· Dio Cass. 56, 42; 57, 14. Phylarch. ap. Athen. 13, p. 606, F : Ὡσεὶ συνεκφερόντων καὶ συγκηδευόντων τὸν ἄνθρωπον. De duce saucio ex pugna eripiendo Plut. Sertor. c. 21 init. : Προθέμενοι τοὺς θυρεοὺς καὶ συνεξενεγκόντες εὐρώστως ἐξωθοῦσι τοὺς Ἴβηρας. || Simul egero, ejicio. Plut. Mor. p. 453, D : Οὐ γὰρ ὡς ἐλλέβορον δεῖ θεραπεύσαντα συνεκφέρειν τῷ νοσήματι τὸν λόγον. || Simul exprimo, exsero, ut sit i. fere q. συνεκφαίνω. Plut. Mor. p. 25, C : Διὸ καὶ κακίας καὶ ἀρετῆς σημεῖα μεμιγμένα ταῖς πράξεσιν ἡ μὴ παντάπασι τῆς ἀληθείας ὀλιγωροῦσα μίμησις συνεκφέρει· 335, B : Μόνος γὰρ οὗτος (Lysippus) κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ (Alexandri) καὶ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τὴν ἀρετήν· Demetr. c. 20 fin. : Δημητρίου καὶ τὸ βάναυσον ἦν βασιλικὸν καὶ μέγεθος ἡ μέθοδος εἶχεν, ἅμα τῷ περιττῷ καὶ φιλοτέχνῳ τῶν ἔργων ὕψος τι διανοίας καὶ φρονήματος συνεκφερόντων. || Simul perfero, Adjuvo in perferendo. Eur. fr. Dict. ap. Stob. Fl. 83, 16 : Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν, παῖδάς τε πατρί. || Pass. Simul abripior, auferor. Diod. 1, 76 : Θεωρεῖσθαι γοῦν τοὺς ἐπαινουμένους ἐν τῷ κρίνειν πολλάκις ἢ δι' ἀπάτην ἢ διὰ ψυχαγωγίαν ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸν ἔλεον πάθος συνεκφερομένους τῇ δυνάμει τῶν συνηγορούντων· 17, 70 : Ἔνιοι τὰς τῶν ἐπιβαλλόντων τοῖς ἀμφισβητουμένοις χεῖρας ἀπέκοπτον, συνεκφερόμενοι τοῖς θυμοῖς. Plut. Æmil. c. 22 fin. : Ὑφ' ἡδονῆς ἀκρατῶς τῇ νίκῃ συνεξενεχθείς· Agesil. c. 23 fin., τῇ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ φιλονεικίᾳ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 721, A : Ταῖς τῶν ἀνταγωνιστῶν βλασφημίαις συνεκφερόμενος. Asterius p. 101, D ed. Combef., τῇ ὁρμῇ τῶν γερόντων.]

[Συνεκφεύγω, ξομαι, Simul effugio. Philostr. Imag. 2, 2, p. 813 : Καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἱρήσεις, πολλοὺς δὲ ἄνδρας, ἀποκτενεῖς, θέων, ὅσα καὶ συνεκφεύγοντες, ubi sunt varr. θεὸν et συνεκφεύγοντας, nec locus videtur huic composito.]

[Συνεκφλεγμαίνω, ανῶ, Simul inflammor. Theophr. fr. 7 De lass. 12 : Χαλεπώτεροι δ' οἱ περὶ τὸν θώρακα τόποι τῶν κάτω, διότι ἐγγυτέρω τοῦ πνευματικοῦ τόπου· συμβαίνει οὖν ταχὺ συνεκφλεγμαίνειν.]

[Συνέκφοβος, ὁ, ἡ, Simul perterrefaciens. Andr. Cret. p. 219, C : Ὅτι μὲν καὶ ἡ ὀπτασία συνέκφοβος. Kall.]

[Συνεκφοιτάω, Simul exeo et frequento. Themist. Or. 24, p. 304, B : Οἱ δὲ οὕτως εἰσὶ τῆς μητρὸς γνήσιοι καὶ χορείας ἐρῶντες, ὥστε πολλάκις καὶ τοὺς ἀδελφοὺς συνεκφοιτᾶν εἰς τὰ συνήθη σφίσι θέατρα ἀναπείθουσι.]

[Συνεκφορὰ, ἡ, Communis sepultura. Æneas Tact. c. 17 init. p. 52 : Περὶ τὰς πανδήμους νεωλκίας καὶ τὰς συνεκφορὰς τῶν τελευτησάντων. L. D. || Pronuntiatio simultanea. Dionys. H. De comp. vv. p. 166, 8 R. : Οὐ προτάττεται τὸ σ τοῦ ξ κατὰ συνεκφορὰν τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην.]

[Συνεκφορέω, Simul effero. Heliod. Æth. 4, 17 fin. : Οὐκ ὀλίγα τῶν ἐπίπλων, ὅσα κατὰ βούλησιν ἦν τῇ κόρῃ, συνεκφορήσαντες. Leo Diac. 5, 1 fin. : Μεγάλας ὠφελείας... ἐκ τῶν βασιλικῶν ταμείων συνεκφορήσαντα.]

[Συνεκφροντίζω, Curarum particeps sum. Gregor. Naz. in Testamento suo, quod in appendice ad tomum primum legitur : Εὐαγρίῳ τῷ διακόνῳ πολλά μοι συγκαμόντι καὶ συνεκφροντίσαντι ... χάριν ὁμολογῶ. Maius.]

[Συνέκφρᾶσις, εως, ἡ, Athanas. vol. 1, p. 817. Kall.]

[Συνεκφύω, Simul gigno. Philostr. Imag. 2, p. 852 : Τὰ ὅπλα συνεκφῦναί οἱ (Minervæ). Galen. vol. 18, part. 2, p. 941 Kühn. : Συνεκφύεται αὐτῇ τις ἑτέρα συζυγία μυῶν.]

Συνεκφωνέω, Una enuntio, pronuntio. [Longin. De subl. 38, 3 : Μήποτ' οὖν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί· γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως, ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 795, D : Πᾶς ὁ κατάλογος κατὰ τὸ σιωπώμενον τῷ ἑνὶ συνεκφωνεῖται. Epiphan. vol. 1, p. 930, C : Οὐδὲ τὸ συνεκφωνεῖσθαι τῷ θεῷ καὶ πατρὶ ἀνέχεται· 985, B; 986, B. L. Dind. Athenag. p. 186. Euseb. H. E. p. 237. Perperam ap. Suid. legi in Ἀέτιος vult Kuster. Kall. Una exclamo. Achill. Tat. 1, 12 : Ἅμα δὲ αὐτοῦ λέγοντος συνεξεφώνησεν ὁ οἰκέτης, Τέθνηκε Χαρικλῆς. Boiss. De synizesi Eust. Il. p. 11, 32; 12, 12; 22, 44, etc.]

[Συνεκφώνησις, εως, ἡ, Pronuntiatio communis. Clem. Strom. 1, p. 374 : Ἂν γὰρ προαναφώνησίν τις εἴπῃ καὶ συνεκφώνησιν αἰτιάσηται, προφητείας εἴδη λέγει· 7, p. 854 : Κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς εὐχῆς σ. Ap. grammaticos de synizesi, ut Eust. Il. p. 11, 30, 42; 12, 13; 25, 34, etc.]

[Συνεκφωτίζω, Simul illustro. Plut. Mor. p. 806, A : Ὥσπερ τὰ πρὸς ἥλιον ὑφιστάμενα σώματα τὸ λαμπρῦνον αὐτοὺς πάλιν ἀφ' ἑαυτῶν αὔξοντες καὶ συνεκφωτίζοντες.]

[Συνεκχέω, Simul effundo. Eutolmius Anth. Pal. 7, 608, 2 : Υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππη κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν. Tryphiodor. 628 : Ἀτρείδης δῴξας Δηίφοβον κατέμαρψε, μέσην κατὰ (καὶ Merrick.) γαστέρα τύψας ἧπαρ ὀλισθηρῇσι συνεξέχεεν χολάδεσσιν. Aretæus p. 71, 31 : Πολλὸν καὶ τοῦ ἰοῦ συνεκχεῖν τῷ γάλακτι. Pass. Diodor. 3, 29, πλῆθος ἰχῶρος. Pass. de effusa multitudine hominum Polyb. 9, 9, 7 : Λακεδαιμόνιοι τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν Σπάρτην ἔσωσαν· 11, 14, 7 : Ἀκρατῶς καὶ μειρακιωδῶς συνεκχυθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ μισθοφόροις. Acta SS. Maji vol. 5, p. 321, B : Ὥσπερ αὐτῷ καὶ καρδίας τοῖς δάκρυσι συνεκχεομένης. L. Dind.]

[Συνεκχῡμόω.] Συνεκχυμοῦν, Coeffundere, h. e. Naturam effundentem et vacuationes molientem adjuvare et incitare, Hippocr. Epid. 6, [2, 6]. Ita Gorr. At VV. LL. exp. Succis miscere, quoniam Galen. Lex. Hippocr. Vocum, ait esse συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς. [Quam expos. in Comment. videtur adumbrare, quum ἐργάσασθαι τὸ ὅμοιον exprimit ἀναμίξαι τῷ κενουμένῳ καλῶς χυμῷ τὸ ὅμοιον. Idem etiam ib. συνεκχυμῶσαι ἐξομοιῶσαι καὶ συνεγκρῖναι explicat. Foes.]

[Συνέλᾰσις, εως, ἡ, Compulsio, Gl. Forma novitia Συνελασία, ἡ, Mauric. Strateg. p. 86 fin., sed perperam pro σὺν ἐλασίᾳ. L. Dind.]

Συνελαύνω, άσω, Astringo, Compello, [Compulso, Adigo, Adegito, Cohicio, Arto, huic add. Gl.] Cogo, In angustum redigo. [Cogendi signif. Hom. H. Merc. 106 : Καὶ τὰς μὲν (βοῦς) συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀθρό' ἰούσας· Il. Λ, 677 : Ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν. Altera signif., ut sit Contraho, H. Merc. 240 : Ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε. Compellendi signif. Agathias Anth. Pal. 7, 614, 10 : Μέσφα μιν εἰς ὀλοὴν χῆρα συνηλασάτην. Xen. Cyrop. 1, 4, 14 : Συνελάσας εἰς τὰ ἱππάσιμα χωρία τὰ θηρία. Lucian. Hermotim. c. 63 : Περιέρχει με καὶ συνελαύνεις ἐς στενόν. Pass. Manetho 5, 87 : Ἦτοι γὰρ κολάσει συνελαυνόμενοι βεβάρηνται. Arat. 176 : Λαιοῦ δὲ κεράατος ἄκρον καὶ πόδα δεξιτερὸν παρακειμένου Ἡνιόχοιο εἷς ἀστὴρ ἐπίχει, συνεληλάμενοι δὲ φέρονται, quo de accentu dixi in simplici (ubi add. Apoll. l. c. p. 545, 11; 549, 7, qui

A

hoc ipsum ponit compositum, et necessarium dicit acc. proparoxyt.) : al. συνεληλαμένοι, ut ap. Polyb. 4, 48, 2 : Εἶχε δὲ βραχεῖαν τότε ῥοπὴν, ὡς ἂν ὑπ' Ἀχαιοῦ συνεληλαμένος εἰς τὴν πατρῴαν ἀρχήν. Id. 18, 5, 6 : Οὐκέτι συνηλάθησαν ἕως εἰς τοὺς ἐπιπέδους τόπους, ubi al. συνηλάσθ., de qua forma item in simplici. Aretæus p. 11, 6 : Σφυγμοὶ ... πυκνότατοι, ὁκοῖόν τι συνεληλαμένοι, Conferti quasi. Plusquamperf. omissa redupl. Maccab. 2, 4, 26 : Εἰς τὴν Ἀμμανῖτιν συνήλαστο. Ib. 2, 5, 5 : Τῶν ἐπὶ τῷ τείχει συνελασθέντων, ut ib. 2, 4, 22 : Πάντας εἰς φυγὴν συνήλασαν.] Plut. De pr. frig. [p. 949, C] : Συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aere loquens, i. e. Corpora frigore compellens. Phoc. [c. 13] : Συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου, σφιγγομέναις ἑκατέρωθι ταῖς θαλάσσαις· Cæs. [c. 17] : Ἐν ὁδῷ ποτε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, Συνηλαύνετο εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. [Improprie Theophil. Instt. 1, 2, 38 : Πείσας εἰς φιλίαν συνήλασε· 24, 338 : Captis pignoribus ἔχουν ἐπαιτήσει ἐνεχύρων εἰς τοῦτο συνελαθήσονται. Anna C. p. 367, D : Τοῖς τούτου λόγοις συνελαθείς. Zonaras in

B

Dion. Cass. 79, 16 fin. : Ἐς τοσαύτην συνηλάθη ἀσέλγειαν. Alciphr. Ep. 3, 34 : Εἰς ἀπορίαν συνηλάθη.] || Neutr. pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte. Hom. [Il. X, 129] : Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, i. e. συνελθεῖν εἰς ἔριν. [Eadem phrasi, sed act. signif. Committendi, Φ, 394 : Τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; et, ut videtur, Υ, 134 : Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. Apoll. Rh. 1, 1026 : Σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν ἐξίῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός.] || Act. Committo. Hom. [Od. Σ, 38] : Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα. [V. in signif. proxime prægressa. || Aliter Od. Σ, 98 : Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, Collisit.]

[Συνελαφρίζω, Simul levo, Allevo. Greg. Naz. vol. 2, p. 8, D : Συνελαφρίζειν τοὺς πόνους.]

[Συνελέγχω, ξω, Coarguo, Confuto, Gl. Arrian. Exp. 6, 29, 17 : Οὐδὲ ἄλλῃ πῃ ξυνηλέγχοντο ξυνειδότες τῷ ἔργῳ. Apollon. De constr. p. 207, 5 : Πᾶσαι αἱ ἐγκλίσεις τὸ ἀκατάλληλον συνελέγχουσι· De conjunctt. in Bekk.

C

An. p. 522, 9. || Comparo. Achmes Onir. c. 127, p. 91 med. : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἠγόρασε κόρην καὶ συνέλεγξεν (sic) αὐτὴν τῇ συμβίῳ αὐτοῦ.]

[Συνελεύθερος, ὁ, Simul liber. Nicet. Eugen. 9, 46 : Συναιχμάλωτε, συνελεύθερε. Boiss.]

Συνελευθερόω, Una in libertatem assero. [Herodot. 5, 46 : Συνελευθέρου Σελινουσίους τοῦ μουνάρχου· 7, 157 : Βοήθει τε τοῖσι ἐλευθεροῦσι τὴν Ἑλλάδα καὶ συνελευθέρου. Thuc. 2, 72 : Αὐτοί τε αὐτονομεῖσθε καὶ τοὺς ἄλλους ξυνελευθεροῦτε· 3, 13, 62; 6, 56. Ps.-Demosth. C. Neær. p. 1377, 21; Plut. Timol. c. 10 fin. Philopœm. c. 8 med. : Συνελευθεροῦν ἀπὸ τῶν τυραννικῶν. Pass. Theophil. Instt. 1, 10, 184 : Συνηλευθερώθη τις τῇ οἰκείᾳ ἀδελφῇ· 186.]

Συνέλευσις, εως, ἡ, Conventus, [Conventio, Conventum, Cœtus, Coitio, Gl.] Concursus. [Psalm. 1, 5 : Ἐν βουλῇ δικαίων, Symm. συνελεύσει, ut Aquila ib. 1, 1. Locum conventus significat Judic. 9, 46, 49. Schleusner. Lex. Hesych. in Δοῦλος, τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν. Hemst. Eust. Opusc. p. 125,

D

22 : Τριχῇ διασχίζων τὸ τῆς ἄρτι σ. αἴτιον. L. D. Jo. Chrys. In Genes. c. 1 serm. 4, vol. 1, p. 17. Seager. Ptolem. Geogr. 1, 9, 5 : Τὴν συνέλευσιν τῶν ῥινοκερώτων· Tetrab. 4, p. 205, C : Τὴν τῶν ἀφροδισίων συνέλευσιν. Argum. Eur. Phœniss. 2 med. : Τὸν περὶ τῆς τῇ μητρὶ συνελεύσεως χρησμόν. Argum. Zonaræ Annal. vol. 2, p. 320, VII : Συνέλευσις Ἰακὼβ πρὸς Λείαν καὶ τεκνογονία αὐτῆς. Epiphan. vol. 1, p. 1049, A : Ἡ σ. (Mariæ)· 1092, D : Κατὰ τὰς ἐναγεῖς τῆς πανδήμου τῶν πεπλανημένων συνελεύσεως τελετάς. Simeon Metaphr. Vit. Athanas. Opp. vol. 1, p. CXLVIII, B : Εἰς συνέλευσιν τῶν ὀρθῶς εἰς Χριστὸν πιστευόντων. L. Dind. Consultatio, in Basilicis t. 1, p. 477. Consolidatio, vox JC. Ita schol. Ms. Theophili Antecess. Institt. de usufructu. Ducang. Improprie Sextus Pyrrh. 3, 40 : Τὸ σῶμα ἤτοι οὐδὲν παρὰ ταῦτα εἶναι λέξουσιν ἢ ἕτερόν τι παρὰ τὴν συνέλευσιν τῶν προειρημένων· 90 : Ἡ δεκὰς οὔτε ἕτερόν τί ἐστι παρὰ τὰς δέκα μονάδας οὔτε τις τῶν μονάδων, ἀλλ' ἡ συνέλευσις πασῶν τῶν μονάδων· Adv. mathem. 9, 251 : Σ. τοῦ τε ἡλίου καὶ τοῦ κηροῦ· 370, τῶν γραμμῶν· et similiter 10, 44; Adv. geom. 84. Plutarch. Mor. p. 1112, C. De columnarum serie Joseph. B. J. 3, 6, 3 : Τοῦ δὲ κατὰ δύσιν τοίχου κίονες μὲν ἓξ ἦσαν· συνῄεσαν δ' ἀλλήλοις ἀκριβῶς ἅπαντες, ὥστε μεμυκότων τῶν ἁρμῶν ὡς ἕνα δοκεῖν εἶναι τοῖχον αὐτῶν τὴν συνέλευσιν.]

[Συνελευστικὸς, ή, όν, Ad conveniendum aptus, efficax. Plutarch. Mor. p. 757, C : Τὸ δὲ φιλητικὸν καὶ κοινωνικὸν καὶ συνελευστικὸν ἄθεόν ἐστι;]

[Συνέλευστος, ὁ, ἡ, Qui convenit. Cyrilli Lex.]

[Συνεληλυθότως legitur in Hesychii gl. corrupta Συνάγουσι.]

Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio, Bud. ex Dionys. Areop. [De div. nom. 4, 2, p. 356, A : Αἱ τῶν οἰκείων ἑκάστης δυνάμεως φρουραὶ καὶ περὶ ἑαυτὰς ἀμετάπτωτοι συνελίξεις.]

[Συνελίσσω s.] Συνελίττω, ξω, Convolvo, Bud. ex Theophr. [H. Pl. 4, 7, 5] : Τὸ δ' ἐντὸς συνελίττεται καθάπερ συνηρτημένον. Aristot. [H. A. 2, 11 init.] : Κέρκον δ' ἔχει μακρὰν σφόδρα εἰς λεπτὸν καθήκουσαν, καὶ συνελιττομένην ἐπιπολὺ καθάπερ ἱμάντα, Chamæleonti cauda prælonga in tenuitatem desinens, et implicans se viperinis orbibus, Plin. [Aret. p. 122, 51 : Ξυνελίσσεται γὰρ τῷ κύκλῳ (τὸ πνεῦμα). Schol. Plat. Reip. 8, p. 415, 1 : Καὶ εἴη ἂν (χρόνος) τῆς τῶν ἐν αὐτῷ πάντων ἀσωμάτων κινήσεως καὶ σωματικῶν πασῶν κοινῆς συναποκαταστάσεως μέτρον παντελὲς, ὃ δὴ πολλάκις συνελισσόμενον ποιεῖ τὸν ἄπειρον χρόνον. L. Dind.]

[Συνελκόω, Simul saucio, ulcero. Soranus De arte obstetr. p. 258, 3 : Διὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς φλεγμονῆς σφίγξιν συνελκοῦται. L. Dind.]

[Συνελκυστέον, Contrahendum. Xenoph. Ages. 9, 4 : Σ. αὐτῷ (regi Pers.) ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα.]

Συνέλκω, ξω, κύσω, Contraho [Gl. Aristoph. Pac. 469, libri contra metrum συνέλκετον. Photius : Συνέλκειν τὰς ὀφρῦς, ἀντὶ τοῦ συνάγειν, οὕτως Ἀντιφάνης (qui altero verbo utitur in fr. ap. Athen. 6, p. 225, F). Christodor. Ecphr. 6 : Μανίῃ δὲ κεκυφότα νῶτα συνέλκων. Plato Conv. p. 190, E : Συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Galen. vol. 7, p. 518 : Ἑτέρας συνελκομένας τὰ κῶλα. Strabo 3, p. 173 : Εἴη ἄν τινα τῶν ῥεόντων ὑδάτων, ἃ κατ' ἄλλους μὲν πόρους ἔχει τὴν ἔκρυσιν ..., κατ' ἄλλους δὲ συνέλκεται πρὸς τὸ τῆς θαλάττης βάθος. Matthæi Med. p. 177, B : Τὸν στόμαχον συνελκόμενον ὑπὸ τῆς λυγγός· 178, B. Improprie Plato Theæt. p. 181, A : Ὅταν ὑπ' ἀμφοτέρων ληφθέντες ἕλκωνται εἰς τἀναντία ... καὶ ἐὰν μέν τι φαίνωνται λέγοντες, συνέλξομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς. De aor. HSt. :] Συνελκύω, Contraho. Aristoph. [Nub. 584] : Ὁ δ' ἥλιος Τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας. [Pac. 417 : Ξύλλαβε ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον. Xenoph. Ages. 2, 15 : Συνελκύσαντες τοὺς νεκροὺς εἴσω φάλαγγος. Ps. 27, 3 : Μὴ συνελκύσῃς μετὰ ἁμαρτωλῶν τὴν ψυχήν μου. Med. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 32, D : Οὕτως ὁ τὸ πνεῦμα ἑλκύσας δι' αὐτοῦ καὶ τὸν υἱὸν καὶ τὸν πατέρα συνειλκύσατο, quæ forma usitatior in comp. συνεφέλκεσθαι. Pass. Procop. in Maji Class. Auct. vol. 9, p. 45, Comm. in Prov. 6, 25 : Μηδὲ διὰ τῶν προσκαλουμένων σου πρὸς μῖξιν αἰσχρὰν βλεφάρων αὐτῆς συνελκυσθῇς ταχέως. L. Dind.]

[Συνελπίζω, Spero. Photius et Suidas v. Λύκος ἔχανεν quod ponunt : Ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν, ceteri parœmiographi dicunt ἐλπιζόντων μὲν, unde μὲν ἐλπιζόντων Hemst., quod invertendum.]

[Συνεμβαίνω, βήσω transit., βήσομαι intransit., Simul s. Pariter ingredior, introeo. Polyb. 1, 20, 7 : Ὥρμησαν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐπὶ τὸ συνεμβαίνειν τοῖς Καρχηδονίοις εἰς τὴν θάλατταν. « Συνεμβαίνειν (τινὶ) εἰς τὸν πόλεμον, Bellum pariter suscipere, Belli societatem inire cum aliquo, 29, 3, 8. Sic leg. 29, 3, 7, pro συμβαίνειν, et 16, 26, 6, pro συμβαίνειν εἰς τὴν ἀπέχθειαν (Φιλίππου) ἅμα Ῥοδίοις. » Schweigh. Lex. Lucian. Navig. c. 15 : Συνεμβησόμεθά σοι (navigaturo). Schol. Aristoph. Ran. 186. Improprie Longin. De subl. 9, 10 : Τοῦ μαθεῖν χάριν ὡς εἰς τὰ ἡρωικὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει (Hom.)· 13, 4 : Οὐδ' ἂν ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις (Homero Plato).]

[Συνεμβάλλω, βαλῶ, Simul injicio. Aristoph. Lys. A
246 : Ὑμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς. || Simul irruo, irrumpo. Xen. H. Gr. 7, 4, 22 : Καὶ οἱ ἱππεῖς συνεμβάλλειν ἐπειρῶντο. Demosth. p. 299, 10 : Συνεμβαλόντας εἰς τὴν Ἀττικήν· et ubi al. συνεισβαλεῖν 304, 9. Polyb. 4, 16, 10 : Ὑπέσχετο συνεμβαλεῖν ὁμόσε τοῖς Αἰτωλοῖς εἰς τὴν Ἀχαΐαν. Anna Comn. p. 450, A : Καὶ ἄλλων ἐς ταὐτὸ ποταμῶν συνεμβεβληκότων. L. Dind.]

[Συνεμβιβάζω, Simul impono, intromitto, in navem recipio. Diod. 20, 68 : Ἔκρινεν οὖν μετ' ὀλίγων λάθρᾳ ποιήσασθαι τὴν ἀναγωγὴν καὶ συνενεβίβασε τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν. Sic enim scripsi pro συνεβίβασε. L. D. Tzetz. Hist. 5, p. 90.]

[Συνεμβολή, ἡ, Communis ictus. Æsch. Pers. 396 : Εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ ἔπαισαν ἅλμην. Quod Ag. 984, ubi πρυμνησίων ξυνεμβόλοις, restituit Schneid.]

[Συνεμέω, Simul vomo. Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, p. 50 = Notitt. Mss. vol. 6, p. 547 : Συνεμέσας χολήν. Boiss.] B

Συνεμπάσσω s. Συνεμπάττω, σω, Simul inspergo. [Diosc. 5, 85 init. Hemst.]

[Συνεμπείρω, Una infligo. Planud. Ovid. Met. 12, 387 : Τῷ μετώπῳ πληγήσεσθαι μέλλοντι τὴν δεξιὰν ἐπιτέθεικε καὶ τῷ μετώπῳ ἡ χεὶρ συνεμπείρεται. Boiss.]

[Συνεμπίπρημι, πρήσω, Simul incendo, comburo. Eur. Rhes. 489 : Συνεμπρῆσαι νεῶν πρῴρας. Strabo 14, p. 640 ; 15, p. 717.]

Συνεμπίπτω, πεσοῦμαι, Simul incido, Incurro. [Lucian. D. mort. 10, 4 : Καὶ τὸν τῦφον ἀπόρριψον καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα· De m. Peregr. c. 24 : Συνεμπεσὼν ἐς τὸ πῦρ. Cum συνεκπ. confunditur Plut. Mor. p. 50, E ; cum συμπίπτω Demetr. c. 34, Brut. c. 42, Mor. p. 994, D, et fortasse 399, E : Ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως οὕτω πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συνεμπεσόντων ἀπετελέσθη τὸ βιβλίον, ut ib. et D, συνέπεσε κατὰ τύχην. Item ap. Aret. p. 19, 4, ubi τάδε τοῖσι ἐντέροισι ξυμπίπτει restituit Ermerins. Longin. De subl. 10, 6 : Τῷ συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν. Ap. grammaticos, ut Συνέμπτω- C
σις, quod v. Apollon. De advv. p. 566, 23 : Καθὸ συνεμπίπτει ὀνόματι. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 126, 2 : Ἔδω ῥῆμα, καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἐσθίω, πλεονάζει τὸ υ καὶ γίνεται εὔδω. L. D. Schol. Aristoph. Nub. 651. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 814, 14. Philem. Lex. 35, p. 12 ; Herodian. Philet. p. 432. Boiss.]

[Συνεμπλέκω, ξω, Una implico. Plut. Mor. p. 71, F : Ἐπιεικέστατος ἂν εἴη τρόπος ὁ συνεμπλέκων καὶ συμπεριλαμβάνων ἀμηγέπῃ τῷ ἐγκλήματι τὸν παρρησιαζόμενον. Joseph. B. J. 7, 11, 2 : Τὴν γυναῖκα ταῖς αἰτίαις συνεμπλέξας. Theod. Prodr. p. 170 fin.]

[Συνεμπνέω, εύσομαι, Simul inspiro, spiro. Longin. De subl. 9, 11 : Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς πέπονθεν ἢ Μαίνεται ὡς ὅτ' Ἄρης κτλ.]

[Συνέμπνους, ὁ, ἡ, Simul inspiratus. Nicet. Eug. 4, 372 : Ὦ συνεργοὶ καὶ συνέμπνοοι φίλαι. Boiss.]

[Συνεμποδίζω : unde ξυνεμπόδιζεν, male pro ξυνεπόδιζεν, ap. Annam Comn. p. 146, C.] D

[Συνεμπολάω, Simul vendo. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 150 : Τοῖς ἀγοραίοις βίοις συνεμποληθησόμενον. Elberling.]

[Συνεμπορεύομαι, Simul exerceo mercaturam. Synes. p. 145, C ; 147, D.] Συναμπορεύω, Congredior, Una eo, Succurro laboranti, VV. LL., sed absque ullo testimonio : adeo ut hæc non immerito suspecta sint ; præsertimque quum sequatur Συνάμπορος pro Coambulone s. Comite, ex Nonno : pro quo reponendum esse constat συνέμπορος.

[Συνεμπορία, ἡ, Pregrinatio. Maximus Planud. Bœthii 1 metr. 1, 6 ed. Web. Osann.]

Συνέμπορος, ὁ, ἡ, non est Mercaturæ s. Negotiationis socius [Commercator, Gl.], sed Comes et Itineris socius, i. q. σύνοδος s. συνοδοιπόρος. [Æsch. Suppl. 939 : Αὐτός χοἱ ξυνέμποροι σέθεν· Cho. 208 : Αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ ξυνεμπόρου τινός· et ib. 713. Et 733 : Λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος. Soph. Tr. 318, Ph. 542. Eur. Hel. 1538 ubi Μενέλεῳ ξυνέμποροι, et fem. Bacch. 57, item cum dat. Cum genit. Aristoph. Ran. 396 : Νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας. Callimachus ap. Stob. Fl. 113, 6 : Ἄνδρα συνέμπορον. Antiphilus Anth. Pal. 9, 415, 1 : Ἤμην καὶ προπάροιθε συνέμπορος ἀνέρι κέρδους· 7, 635, 3 : Ναῦν πιστὴν ἰχθυβολεῦντι συνέμπορον· Macedon. 5, 238, 5 : Οὗτος (gladius) ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος· Antip. Sid. 7, 413, 6 : Οὐλὰς δὲ σκίπωνι συνέμπορος. Lucian. Tragœdop. v. 206 : Ἀλλ' ἔστι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος.] Plato Phæd. p. 57 [108, B] : Ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ οὔτε ξ., οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι. Idem : Καθαρῶς τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα, Deosque comites simul ac duces nacta. Itidem Greg. Naz. : Λαβὼν ὁδοῦ κοινωνὸν καὶ σ. [Id. vol. 2, p. 14, D : Τὸν χρυσὸν εἶχεν εἰς ἅπανθ' ὑπηρέτην πιστὸν συνεργὸν, γνήσιον συνέμπορον· 120, C : Πομπὸς δ' ὥσπερ ἰόντι συνέμπορος ἦεν ὁδοῖο· 127, D : Ἀλλὰ, μάκαρ, καὶ ἐμοὶ (addendum videtur σὺ) συνέμπορος ἐλθὲ καλεῦντι. Præf. Apollinar. Metaphr. Ps. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 63, A fin. : Λιγυρὴν ἠσπάσσατο μολπὴν γήραος εὐφήμοιο συνέμπορον αἰὲν ἔλεσθαι, et Apoll. ipse cum dat. 25, 8 ; cum genit., 112, 15. Frequentat etiam Nonnus.] Utitur et Plut. Theseo [c. 18. Themist. Or. 13, p. 178, C : Οὐκοῦν οὐδὲ ἐμοὶ ἀπ' ἐλπίδος σύμπλῳ γεγενῆσθαι ὑμῖν καὶ συνεμπόρῳ.] Proprie vero συνέμπορος dici videtur Qui eadem navi conductitia trajicit, ab ea signif. τοῦ ἔμπορος, qua Hom. utitur : vel derivatum ex ἔμπορος, Viator.

[Συνεμπρέπω, ψω, Convenio. Andr. Cret. p. 230, D : Καὶ οὐκ ἄν τις εἰκάσαιτο θεοῦ μεγαλοδωρεὰν τῷ οἰκείῳ τῆς ἑαυτοῦ χειρὸς συνεμπρέπουσαν πλάσματι. Kall. Usitatum est συμπρέπουσαν. L. Dind.]

[Συνέμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Coincidentia, Concursus. Longin. fr. 3, 4 : Τὰς τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν, Metrorum ad alia metra delabentium exempla. Schol. Aristoph. Thesm. 21 : Συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο, et paullo post, ὥσπερ ὑπονοοῦσί τινες συνεμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, de communi ambobus versu vel sententia, in quam uterque incidisset. Eust. Opusc. p. 169, 79 : Αὐτόματος νοημάτων συνέμπτωσις. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 148, 25 : Διαλαμβάνει περὶ συνεμπτώσεως ἱστορικῆς, ὡς κτλ. Apud grammaticos de formis duabus ejusdem soni, sed diversæ signif., ut νικῶ præs. act. et imperat. pass. Apollon. De advv. p. 565, 16 : Πίστις τὴν σ. τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν· 28 ; 569, 27 ; 615, 29, pro quo σύμπτωσις 561, 1 ; 610, 1. De constr. p. 210, 1 : Συνέμπτωσιν ἐπεδέχετο τὴν τοῦ παρατατικοῦ, et sæpius in seqq., 52, 5 : Πρὸς τὴν σ. τῶν γενῶν μηδὲ τὸ τῶν ἄρθρων χρὴ παραδέχεσθαι, ὅτι τριγενές· et ib. 10, 13 etc. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 31. L. D. Eust. Il. p. 87, 21 ; 659, 37, Od. p. 1383, 38. « Etym. M. p. 101 et al. » Boiss.]

Συνεμφαίνω, φανῶ, Simul ostendo, significo, refero. Theophr. : Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γευομένοις ὀσμὴν, Odorem quendam una cum sapore referunt. Plura vide ap. Bud. p. 524. [Qui addit l. ejusd. C. Pl. 6, 6, 3 : Πάντα γὰρ ἐν τῇ γενέσει τῶν χυλῶν μεταβάλλει κατὰ τὴν πέψιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους χυμοὺς, ... καὶ τὰ μὲν εἰς πλείους, τὰ δ' εἰς ἐλάττους· τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πικροῦ, καθάπερ ἐλαία συνεμφαίνουσα πρὸς τὸν στρυφνὸν, i. e. In gustu referens saporem ligni sui, h. e. una cum sapore acerbo referens succum ligni olivæ. Id. H. Pl. 3, 8, 1 : Ὑπὲρ ὧν λεκτέον ἅμα συνεμφαίνοντας καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς τῶν μὴ φανερῶν καὶ γνωρίμων. Diodor. 3, 3 fin. : Τοῦτο τὸ παράσημον ἔοικε συνεμφαίνειν ὅτι κτλ. Sextus Adv. mathem. 7, 233 pass. et bis activo. Athen. 14, p. 663, C : Συνεμφῆναι βουλόμενος ὁ Ἄλεξις τὴν ἀκολασίαν ... προσέθηκε τὸ λέπεσθαι. Longin. De subl. 22, 3 : Δημοσθένης πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογύου λέγειν συνεμφαίνων. Epiphan. vol. 1, p. 929, A : Οὐκ ἔξωθεν συνεμφαίνουσα τὸ ἀπρόσιτον· p. 976, A : Εἰ τῇ τοῦ γεννήματος οὐσίᾳ συνεμφαίνεται ὡς αἰτία ἡ ἀγέννητος ὑπόστασις· et ib. B, C. Permutatum cum συνεκφαίνω ap. Basil. vol. 3, p. 4, D. L. Dindorf.]

[Συνεμφανίζω, ίσω, ιῶ, Simul declaro. Aristid. Q. De mus. 2, p. 84, B : Ἀπρεποῦς δ' ὄντος τοῦ τῆς ἀσπίδος ὀνόματος, ὡς εἰς ἀνδρότητα τὸ συνεμφανίζον μέγεθος βοῶν

ὀνόμασι. Ὡς δὲ ἁδρότητα συνεμφανίζων τὸ μέγεθος Heyn. ad Il. M, 137.]

[Συνέμφᾰσις, εως, ἡ, Significatio. Sextus Adv. math. 7, 239 : Ἐπὶ τὰς συνεμφάσεις οἱ Στωικοὶ ἀνατρέχουσι, λέγοντες τῷ ὅρῳ δεῖν τῆς φαντασίας συνακούειν τὸ κατὰ πεῖσιν, Ad subintelligenda, Fabricius. Athen. 7, p. 325, B : Οἰκειοῦσιν Ἀφροδίτῃ φαλαρίδα ... κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ. Clemens Al. Strom. 5, p. 680, 2 : Ἄλλως τε καὶ πάνθ' ὅσα διά τινος παρακαλύμματος ὑποφαίνεται μείζονά τε καὶ σεμνοτέραν δείκνυσι τὴν ἀλήθειαν, καθάπερ τὰ μὲν ὤρια διαφαίνοντα τοῦ ὕδατος, αἱ μορφαὶ δὲ διὰ τῶν παρακαλυμμάτων συνεμφάσεις τινὰς αὐταῖς προσχαριζομένων. Eustath. Il. p. 87, 11.]

[Συνεμφέρω, ενοίσω. Marc. Anton. 3, 4 : Ἡ γὰρ ἑκάστῳ νεμομένη μοῖρα συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρει. « Locus obscurus, eoque magis, quod vocabula ista nusquam alibi deprendisse meminerim. Forsan tamen hoc voluit, Et præscriptum est, a mundi sc. administratore Deo, et conducit etiam, ut idem sit τὸ συνεμφέρει quod τὸ συμφέρει : vel, Et in nos infertur, et nos etiam secum fert, eo nimirum, quo destinamur. » Gataker. Simul feror in. Jo. Actuar. De urin. 1, 16 : Ποτὲ μὲν οἷα τὰ κρίμνα συνεμφέρεταί τινα τοῖς παρυφισταμένοις. L. Dind.]

[Συνεμφορέω, Simul infero. Hermippus dialogus p. 6 ed. Bloch. : Πλεῖστον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως συνεμφορήσας. Osann.]

[Συνεμφύω, Simul ingenero. Galen. vol. 4, p. 76 : Αἱ προειρημέναι τῶν νεύρων εἰς ἕκαστον μῦν ἐκφύσεις συνεμφυομένην ἔχουσιν ἑκατέρας αὐτῶν ἀπόφυσιν. L. Dind.]

[Συνενδείκνυμι s. Συνενδεικνύω.] Συνενδείκνυμαι, Conjunctam indicationem habeo, Indicationi confero, q. d. Simul indico. Galen. Therap. 9 [vol. 10, p. 210] : Εὐλόγως δή που τὰ μὲν συνενδείκνυται τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δὲ ἀντενδείκνυται [Prius verbum συνενδ. exstat et ap. Basil. vol. 3, p. 50, C, et ap. Galen. De comp. med. s. loc. 1, vol. 2, p. 98, B, 32; p. 100, B, 55; p. 101, 28. Stauv. Greg. Nyss. vol. 2, p. 485, B : Ἵνα μὴ τῇ ἰδιότητι τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν συνενδείξηται· 612, D; 634, A. 690, C : Ὡς ὁ μόνον γελαστικὸν εἶναι λέγων τὸν ἄνθρωπον τὸ μηδὲν τῶν λοιπῶν ζώων τῆς ἰδιότητος ταύτης μετέχειν συνενεδείξατο· et pass. vol. 1, p. 580, D : Μειδίαμα στόματος διὰ τῆς τῶν ὀδόντων ὑπογραφῆς συνενδείκνυσθαι· vol. 2, p. 39, C : Δῆλον ὅτι τῇ ἀρχῇ συνενδείκνυται καὶ τὸ ὑποχείριον τάγμα. Pass. Simul appareo, ut videtur, Athanas. Montef. Coll. Nov. vol. 2, p. 31, A : Οὐδὲ Χριστῷ συνενδείκνυσθαι πέφυκεν ὁ διάβολος. L. D.]

[Συνενδεκατίζω vitium scripturæ pro ἐνδεκάζω in libris nonnullis Demosth. p. 1335, 7.]

[Συνένδεσις, εως, ἡ, Illigatio communis. Schol. Hom. Il. Δ, 133 : Δίπλοος ἤντετο θώρηξ) Διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶμα συνένδησιν (sic) τοῦ χαλκοῦ θώρακος. Sequitur σύνδεσις per ε, quomodo scrib. etiam συνένδησις. L. Dind.]

Συνενδιάω, Una versor, VV. LL. : quæ non sequuntur signif. ipsius verbi ἐνδιάω s. ἐνδιάζω. [Nonn. Jo. c. 20, 14 : Κατηπιόωντι δὲ Πέτρῳ ἀγγελίην ἑτέρῳ τε συνενδιάοντι μαθητῇ ... μιῇ ξυνώσατο φωνῇ ἀμφὶ τάφου κενεοῖο.]

Συνενδίδωμι, δώσω, Una cedo, ea signif., qua dicitur Cedo pro Non obnitor. [Diod. 17, 43 : Τοὺς δ' ἐκ τῶν πετροβόλων φερομένους λίθους δεχόμενοι μαλακαῖς τισι καὶ συνενδιδούσαις κατασκευαῖς ἐπραΰνον. Strabo 1, p. 51 : Τὸ τὰ αὐτὰ ἐδάφη ποτὲ μὲν μετεωρίζεσθαι, ποτὲ δ' αὖ ταπεινοῦσθαι, καὶ συνεξαίρειν ἢ συνενδιδόναι τὸ πέλαγος. Plut. Pericl. c. 15 init. : Ὑπείκειν καὶ συνενδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις ὥσπερ πνοαῖς· Cæs. c. 31 init. : Ἔπειθε τοὺς Καίσαρος φίλους συνενδιδόντας ... ποιεῖσθαι τὰς διαλύσεις. Themist. Or. 1, p. 15, D : Οὐ συνενδούσης ὁλοκλήρου τῆς ψυχῆς τῷ κινήματι.]

[Συνένδοσις, εως, ἡ, Laxatio. Plut. Mor. p. 680, A : Τὴν σ. τῆς στρωμνῆς.]

Συνενδύω, Simul induo. [Arrian. Exp. Alex. 1, 25, 3 : Τὸν θώρακα συνενδὺς, ex seq. συνηκολούθησεν natum conjicit Dübnerus.]

[Συνένεξις, εως, ἡ, Accommodatio. Eust. Op. p. 7, 26 : Λαλιὰν εὐπαίδευτον, συνένεξιν ἀστικὴν, συνδρομὴν ἀσκύλιστον.]

[Συνενθάπτω, ψω, Una sepelio. Inscriptiones Tloenses C. I. vol. 3, p. 139, n. 4244, 5; 140, n. 4247, 5.]

[Συνενθουσιάζω, Simul furo. Diod. 4, 3 : Ταῖς παρ-

A θένοις νόμιμον εἶναι θυρσοφορεῖν καὶ συνενθουσιάζειν. ‖ Forma Συνενθουσιάω, Polyb. 38, 4, 7 : Θεάτρου ἐπειλημμένος συνενθουσιῶντος καὶ παρεστηκότος ταῖς διανοίαις. Strabo 3, p. 147 : Ποσειδώνιος συνενθουσιᾷ ταῖς ὑπερβολαῖς. Longin. De subl. 13, 2 : Τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει· 32, 4 : Διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι. Plut. Coriol. c. 17, C. Gracch. c. 1, et alibi. Eunap. Maxim. p. 49 Boiss. : Ὁμοψύχους Μαξίμῳ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν. Maximus Tyr. Diss. 7, 8, vol. 1, p. 122. Ælian. ap. Suid. v. Ῥιπίζεται.]

[Συνεννέα, οἱ, sec. Mar. Victorin. 1, 4, 110 : Novensiles, quos Græci συνεννέα, post Novendii. L. D.]

[Συνεννοέω, Simul cogito. Nicet. Eugen. 6, 382 : Συνεννόει μοι τοῖς προλοίποις τῶν πάλαι τὸν Ἀρσάκης ἔρωτα πρὸς Θεαγένην. Boiss. Theod. Prodr. Ἀποδ. Φιλ. v. 260 : Συνεννοῶ δὲ καὶ τὸ μέλλον οὗ δράμῃ. Med. Eust. Il. p. 71, 29 : Συνεννοησάμενος καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ τραγικοῦ· et pass. p. 145, 4. L. Dind.]

[Συνεννοητέον, Simul cogitandum, intelligendum. Eust. Il. p. 262, 23.]

B Συνενόω, [Unio. Sextus Adv. math. 9, 130 : Ἰδοὺ γὰρ καὶ διὰ τῶν λίθων καὶ διὰ τῶν φυτῶν πεφοίτηκέ τι πνεῦμα, ὥστε ἡμᾶς αὐτοῖς συνενοῦσθαι· et perf. Pyrrhon. 3, 43 bis. Epiphan. vol. 1, p. 487, B; 517, A. L. Dind. Planud. Metris Boethii p. 55, 5. Boiss.] Unde præt. pass. συνήνωται ap. Greg. Naz. : Συνήνωται τῷ πατρὶ, Cum patre unitus est, Unione quadam cum patre junctus est. [Didym. ap. schol. Pind. Nem. 11, 1. Boiss. Συνηνωμένος, Cohærens, Continuatus, Gl. Quod Galen. Exeg. p. 574 ponit Συνηνωμένα, τὰ συνόντα, in Aldina σιώνομα, in aliis libris σύννομα scriptum traditur. Τὰ omittunt cod. Dorv. et Mosq.]

Συνέντᾰσις, εως, ἡ, Contentio quæ simul fit. Aut potius vacat præp. σύν. [Plut. Mor. p. 589, A : Οὐδὲ ὁ τῆς κινήσεως καὶ συνεντάσεως ... τρόπος χαλεπὸς ... συνορθῆναι, καθ' ὃν ἡ ψυχὴ νοήσασα ἐφέλκεται ταῖς ὁρμαῖς τὸν ὄγκον· 901, D : Χρύσιππος κατὰ τὴν σ. τοῦ μεταξὺ ἀέρος ὁρᾶν ἡμᾶς. Pro quo male συνένστασιν App. Stob. Fl. vol. 4, p. 25. Matthæi Med. p. 108 : Μετὰ συνεντάσεως τῶν σκελῶν. L. Dind.]

C [Συνεντάσσω s. Συνεντάττω, ξω, Simul insero. Phot. Bibl. cod. 150, p. 100, 21 : Ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ.]

[Συνενταφιάζω, Theod. Prodr. Ep. p. 9.]

[Συνεντείνω, τενῶ, Simul intendo. Soranus Obstetr. p. 88 fin. ed. Dietz. : Παραινετέον αὐταῖς συνεντείνειν τὸ πνεῦμα. Musonius ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 410 : Ὅσα μὲν γὰρ ἔργα πάνυ ἐντείνει τὸ σῶμα καὶ κάμπτει, ταῦτα καὶ τὴν ψυχὴν ἀναγκάζει πρὸς αὐτοῖς εἶναι μόνοις ἢ μάλιστα συνεντεινομένην τῷ σώματι. L. Dind.]

[Συνέντευξις, εως, ἡ, i. q. συντυχία, quod v. Hesychius : Συντυχία, σ.]

Συνέντης, ὁ, Hesychio συνεργός. [Conf. Αὐθέντης s. Αὐτοέντης.]

[Συνεντρυφάω, Simul luxurior. Theoph. Bulg. vol. 3, p. 706.]

[Συνεντυμβεύω, Simul sepelio. Nicet. Urb. capt. p. 409, A : Συνεντυμβεύσαντές σφισιν ἱππάρια.]

[Συνενυπόστατος, ὁ, ἡ, Consubstantialis. Leontius in Maji Coll. Vat. vol. 9, p. 596 post med. : Τῆς σαρ-
D κὸς, ταυτὸν δὲ ἐστιν εἰπεῖν καὶ τοῦ ἀνθρώπου, συνενυπόστατος ἡ θεότης ἐν Χριστῷ· et in seqq. Osann.]

[Συνενυφαίνω, ανῶ, Una intexo, contexo. Exod. 36, 17, συνενυφάνθη sec. cod. 32 Holm. Schleusn. Lex.]

[Συνένωσις, εως, ἡ, Unio, Conjunctio in unum. Epiphan. vol. 1, p. 487, A : Μίαν ἑνότητα σημαίνων τῆς τοῦ Λόγου συνενώσεως· 805, A : Συνένωσιν τῆς αὐτοῦ θεότητος· D : Ἐν τῇ σ. τοῦ θεοῦ λόγου· 1082, D. L. Dind.]

[Σύνεξ, Seni. Hyperides ap. Harpocrat. v. Συμμορία. L. Dind.]

Συνεξάγω, ξω, Simul educo, ut συνεξάγω στρατὸν, Copias simul educo. [Dio Cass. 55, 29 : Τὸ πολὺ τοῦ στρατοῦ συνεξήγαγε. Plato Theæt. p. 157, D : Ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω. Plut. Mor. p. 787, F : Φίλους καὶ συναγωνιστὰς, οὓς οὔτε συνεξάγειν ἑαυτῷ πάντας ἐνδέχεται, καθάπερ διδασκάλῳ χορὸν, οὔτ' ἐγκαταλιπεῖν δίκαιον· 977, C : Τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι τὰς οὐρὰς παραδόντες ἔξωθεν ἕλκουσι ... καὶ συνεξάγουσι 1000, E : Ὅθεν οὐδὲν ἐδίδασκε Σωκράτης, ἀλλ' ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀποριῶν ... συνεξῆγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις. Dio Cass. 76,

11 fin.: Καὶ χρήματα δὲ πολλὰ συνεξήγαγε.] Exponitur etiam, Simul expello. [Συνεξάγω ἐμαυτόν, Simul me interficio. Appian. Civ. 4, 23 med.: Καὶ τῆσδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανέ τε καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν. || Pass. epigr. Anth. Plan. 128: Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστου ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆστιν ὁμαιμοσύνης· τῆς δὲ χολωομένης καὶ ἀδελφεὸν εἰσοροώσης οἴκτῳ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται, Simul abripitur. Conf. Ἐξάγω. Proprie Theophr. C. Pl. 4, 13, 6: Ὁ ἥλιος, ὅταν ἀναλάμψῃ, συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα· et ib. 5. Sextus Pyrrh. 1, 206: Καθάπερ τὰ καθαρτικὰ τῶν φαρμάκων καὶ ἑαυτὰ τοῖς χυμοῖς συνεξάγει· et 2, 188. Jo. Actuar. De diagn. 1, 38, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 398, 6: Χολῆς, ἡ δὴ καὶ ὑστάτη μετὰ τούτους ἐνίοτε συνεξάγεται· et act. ib. 40, p. 400, 2: Ἡ διάρροια συνεξήγαγε τοῖς ἀπεπτηθεῖσι τὰ δέοντα· 50, p. 410, 30: Ὥστ' ἤδη αἷμά τε καὶ πύον συνεξάγεσθαι τοῖς οὔροις.]

[Συνεξαιθερόω, Una æthereum, purum reddo. Synes. p. 141, B: Συνεξαιθεροῖτο ἂν καὶ συναναπέμποιτο. Wakef. Jo. Lydus De mens. 3, 10, 27, p. 47: Ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοί, συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ.]

[Συνεξαιθριάζω.] Συνεξαιθριασθεὶς, Sub dio una positus, Diosc. 3, 163.

Συνεξαιματόω, Una cruento. Philo De V. M. 1: Συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι. [Philo J. vol. 2, p. 96, 22. Wakef.]

Συνεξαιρέω, [Simul excipio, de apro, ap. Herodot. 1, 36: Συνεξελεῖν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης. Præcessit, Ὡς ἄν μιν (aprum) ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρης. Hemst. Antonin. Lib. c. 41, p. 286: Οὐκ ἔφασαν, εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι. L. D.] Una diripio, s. populor, Adjuvo in diripiendo. [Eurip. Ion. 61: Ξυνεξελὼν δόρει· 1044: Ὃν συμφόνευε καὶ συνεξαίρει δόμων· Tro. 24: Ἥρας Ἀθάνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 12: Συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίαν. Isocr. p. 192, C: Αἴας ἐπειδὴ Τροίαν ξυνεξεῖλεν. Æschines p. 32, 28: Ἀμφίπολιν τὴν Ἀθηναίων συνεξαιρεῖν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἀθηναίους.] Demosth.: Ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὀμωμόκει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν. [Polyb. 17, 4, 7: Κιανοῖς δ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπολέμησα, Προυσίου δὲ πολεμοῦντος βοηθῶν ἐκείνῳ συνεξεῖλον αὐτούς. Dionys. A. R. 10, 16 med., τὰ φρούρια. Plut. Lucull. c. 3 med.: Συνεξελεῖν ἔχθιστον καὶ πολεμιώτατον βασιλέων. Aristid. vol. 1, p. 425, 21: Μὴ τοίνυν αὐτοὺς (Laced.) συνεξέλητε Θηβαίοις· et ib. 11; 453, 1. || Medio Simul eximo, Xen. Cyn. 5, 28: Οἱ φόβοι τῶν κυνῶν συνεξαιροῦνται τὸ προνοεῖσθαι (leporibus). Polyb. 5, 11, 5: Οὐδὲ συναναιρεῖν τὰ μηδὲν ἀδικοῦντα τοῖς ἠδικηκόσιν, ἀλλὰ συσσώζειν μᾶλλον καὶ συνεξαιρεῖσθαι τοῖς ἀναιτίοις τοὺς δοκοῦντας ἀδικεῖν.]

[Συνεξαίρω, αρῶ, Simul extollo, tollo. Plut. Pericl. c. 4 fin.: Ὁ δὲ πλεῖστα Περικλεῖ συγγενόμενος καὶ μάλιστα … μετεωρίσας καὶ συνεξάρας τὸ ἀξίωμα τοῦ ἤθους Ἀναξαγόρας ἦν· Mor. p. 819, F: Τὸ παρὰ τῶν ὄχλων ῥόθιον πολλάκις συνεξαῖρον αὐτὴν (τὴν φιλοτιμίαν) ἀκατάσχετον ποιεῖ. Proprie Mor. p. 690, A: Τὰ ὑπὸ ξηρότητος … βαρέα μιγνύμενον (τὸ ὑγρὸν) ἀναπέμπει καὶ συνεξαίρει. Ed. Compl. Job. 4, 21: Συνεξῆρε τὸ ὑπόλειμμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς. || Signif. neutra συνεξᾶραι μετὰ τῆς ἀποικίας, Simul exire, proficisci cum colonia, Polyb. 12, 5, 8, i. q. συνεξελθεῖν, coll. ibid. 7: Τὸ τῶν Κελτῶν πλῆθος συνεξηρκὸς ταῖς τῶν Καρχηδονίων ἐλπίσι, 3, 68, 8, quod exhibet cod. Reg. B, Casaub. interpr. Galli ad spem Carthag. sublatis animis; Ernestus, Spe fortunæ Pœnorum dati. Schweigh. Lex. Strabo 10, p. 459: Οἱ συνεξάραντες εἰς τὸ Δουλίχιον τῷ Φυλεῖ· 16, p. 760: Συνεξῆραν αὐτῷ πολλοὶ τιμῶντες τὸ θεῖον. Nicetas Ann. 2, p. 41, A: Ἡ τούτοις συνεξάρασα μοῖρα ἐθνῶν. Signif. item neutra Simul se attollendi Strabo 1, p. 51: Συνεξαίρειν ἢ συνενδιδόναι τὸ πέλαγος. || Pass. Diodor. 17, 72 med.: Τοῦ βασιλέως συνεξαρθέντος τοῖς λόγοις· unde Excerpt. p. 631, 44 correxi quod erat τοῦ δήμου συνεξαιρουμένου ταῖς δεήσεσι. Lucian. De dom. c. 4: Ἐμοιγ' οὖν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη. Proprie Plut. Anton. c. 12: Συνεξαρθεὶς ὑπὸ τῶν συνθεόντων, Sublevatus, et sec. conj. Casauboni Strabo 3, p. 173: Συνεξαίρονται μὲν

A ἐκείνῃ (τὰ ὕδατα τῇ θαλάττῃ), ὥστε πλημμυρεῖν, ubi vulgo συνεξαίροντα ἐκείνην.]

[Συνεξακολουθέω, Consequor, Simul subsequor. « Συνεξακολουθεῖ αὐτῷ ὄνειδος παρὰ τοῖς εὖ φρονοῦσι, Polyb. 2, 7, 3; ἔλεος παρὰ τῶν Ἑλλήνων, 2, 58, 11; ἔπαινος καὶ συγκατάθεσις, ib. Τοῦτό μοι συνεξηκολούθησε, Hoc consecutus sum, Hoc mihi contigit, 3, 63, 11; 17, 14, 15; 15, 5. Συνεξηκολούθει αὐτῷ ἀσέλγεια, Inerat ei, 37, 2, 4. Τὰ συνεξακολουθοῦντα τούτοις, 3, 109, 9; 55, 3. Τὰ τέλη (τῶν πραγμάτων) συνεξακολουθεῖ ταῖς Ῥωμαίων προθέσεσι, Respondent, 18, 15, 12. » Schweigh. Lex. Sextus Adv. mathem. 8, 333, p. 522: Εἰ μίαν εἴχομεν πρόληψιν, κἂν ταύτῃ συνεξακολουθήσαντες. Jo. Actuar. De diagn. 1, 30, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 379, 6: Ἐκεῖνα (τὰ κατὰ φύσιν) οἷου καὶ ἀσφαλέστερα, συνεξακολουθοῦντα δηλαδὴ τοῖς ὑγιεινοῖς· 38, p. 398, 25: Ἢν μὴ ὁ ζωτικὸς συνεξακολουθοίη τόνος. Ap. grammaticos, ut Συνεκτρέχω et Συνεκδρομή. V. Eust. in Συνεξακολούθησις cit. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 97, 29, Etym. M. ind.]

[Συνεξακολούθησις, εως, ἡ, Consequentia. Eust. Il. B p. 630, 22: Παχίων πάσσον, ἐλαχίων ἔλασσον, οἷς ἀναλογίας δίκην συνεξακολουθῆσαν καὶ τὸ ἔσσον … γέγονεν ἄσσον· ὡς δὲ πολλὰς λέξεις καινοτομεῖ καὶ ἡ συνεξακολούθησις δῆλον καὶ ἐκ τοῦ υἱάσι· τοῦτο γὰρ συνεξέδραμε τοῖς συγγενικοῖς τῷ πατράσι καὶ μητράσιν. L. Dind.]

[Συνεξακοντίζω, Simul jaculor. Eust. Il. p. 1108, 3: Ἐγκέφαλος δὲ συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος. Wakef.]

[Συνεξακουστέον, Simul intelligendum, Subaudiendum. Schol. in cod. Strab. ap. Falconer. vol. 1, p. 427 fin.: Συνεξακουστέον τὸ δοκεῖ. L. Dind.]

[Συνεξακούω, σομαι, Simul exaudio. Soph. Trach. 371: Καὶ ταῦτα πολλοὶ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί. Plut. Mor. p. 720, D: Ἐζητοῦμεν ἡμεῖς διὰ τί τῶν ἔξωθεν συνεξακούουσιν οἱ ἐντὸς, οἱ δ' ἔξω τῶν ἐντὸς οὐχ ὁμοίως. Niceph. Call. ap. Bandin. vol. 1, p. 447, A: Τῷ εὐαγγελίῳ τὸν ἑαυτῆς φθόγγον συνεξακούεσθαι. L. D. Orig. C. Cels. 1, p. 19 (343, A). Seager. || Simul intelligo, Subaudio. Eust. Il. p. 769, 59: Ὅρα ὅτι ἐν τῷ παραρρητοὶ ἐπέεσσι περιττῶς κεῖνται τὰ ἔπη, ὡς συνεξακουόμενα C τῷ παραρρητοί. L. D. Basil. Cæsar. Schol. in Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 135. Schol. Dionys. in Bekkeri Anecd. p. 791, 792, sæpius. Boiss. || Simul intelligo. Sextus Adv. mathem. 7, 241: Ὅπερ οὐκέτ' ἔστιν ἐπὶ τῆς κατὰ τὰς αὐξήσεις ἢ θρέψεις ἑτεροιώσεως συνεξακούειν. Jo. Actuar. De diagn. 2, 41, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 463, 29: Εἴ που δέ τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι ἐξετάζων εὕροις λεῖπον τοῦ γράμματος, ἤτοι τὴν βραχυλογίαν οἴου ταῦτ' ἀφῃρημέναι ἤπως κἀκεῖνο τοῖς ῥηθεῖσι συνεξακούεσθαι. Eust. Opusc. p. 145, 58; 316, 36. L. Dind.]

[Συνεξαλείφω, ψω, Simul deleo. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 657, D: Ὁ τῇ ἀναιρέσει τῆς ὀργῆς συνεξαλείψας τὸν φόνον. L. D. Plut. Cat. min. c. 17 fin.: Ἡδομένων πάντων καὶ νομιζόντων συνεξαλείφεσθαι τὴν τότε τυραννίδα. Greg. Nyss. vol. 3, p. 195, A: Συνεξαλειφθῆναι τούτους καὶ τὸ ζητούμενον. Wakef.]

[Συνεξαλλάσσω s. Συνεξαλλάττω, ξω, Una muto. Athenag. p. 188 (De resurrect. p. 45). Greg. Nyss. vol. 3, p. 632, C. Wakef. Idem vol. 1, p. 214, D: D Τῷ πολυειδεῖ τῆς ποιότητος συνεξαλλάσσων τὴν δύναμιν· 517, A: Συνεξαλλάσσει τῷ χρόνῳ τὸ ἄνθος· 615, B. Et vol. 2, p. 67, A: Τὰς ἐνεργείας τῇ κινήσει τῶν ἄστρων συνεξαλλάσσουσα. Eust. Opusc. p. 159, 64. L. Dind.]

[Συνεξάλλομαι, Una exsilio s. exsulto, Una prosilio. Eust. Il. p. 837, 26: Συνεξαλλόμενος ἐκείνῳ.]

Συνεξαμαρτάνω, ήσομαι, Una erro, Una delinquo. [Thuc. 3, 43: Τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιοῦτε, καὶ οὐ τὰς ὑμετέρας αὐτῶν, εἰ πολλαὶ οὖσαι ξυνεξήμαρτον. Ps.-Demosth. p. 1407, 2.] Isocr. [p. 12, A; 23, B]: Τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Consuetudinem habere cum iis, qui una vel simul delinquunt. [Id. p. 119, E: Νεώτατος ὢν οὐ ξυνεξήμαρτε τοῖς ἀδελφοῖς. Antiph. p. 138, 18. Dio Cass. 41, 27. Dativo rei jungit Polyb. 5, 11, 1: Τοῖς Αἰτωλῶν ἀσεβήμασι συνεξαμαρτάνων διὰ τὸν θυμὸν καὶ κακῷ κακὸν ἰώμενος. Alia constr. Plut. Lysand. c. 5: Συνεξαμαρτάνων αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἐκείνων πλεονεξίας.]

[Συνεξαμείβω, Una permuto. Babrius Fab. 59, 15, τόπους ἄλλους. Boiss.]

[Συνεξαμιλλάομαι, Contendo cum aliquo. Plut. Mor. p. 137, C, in Συνεξανύτω cit.]

[Συνεξαναλίσκω, Simul consumo. Dionys. A. R. 4, 23 : Καταμισθοφοροῦσα συνεξαναλωθῇ τοῖς χρήμασιν.]

[Συνεξαναπληρόω, Compleo, Repleo. Hippocr. p. 915, H : Αὐτὸς δὲ ὁ πνεύμων συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν.]

[Συνεξανθέω, Una effloresco s. enascor. Plut. Mor. p. 434, B : Πάντων τούτων οἱ περὶ Ἀριστοτέλην δημιουργὸν ἐν τῇ γῇ τὴν ἀναθυμίασιν ἀποφαίνουσιν, ᾗ καὶ συνεκλείπειν ... καὶ συνεξανθεῖν τὰς τοιαύτας φύσεις ἀναγκαῖόν ἐστιν. « Symeo Magister Ep. 3. » Boiss.]

[Συνεξανίημι, Simul remitto. Soranus Obstetr. p. 19, B : Συνεξανίεται γὰρ αὐτῇ (τῇ τῆς ψυχῆς διαχύσει) τὸ σῶμα. L. Dind.]

[Συνεξανίστημι, αναστήσω, Simul excito, suscito. Plut. Mor. p. 44, D : Ἀεὶ δὲ λυπεῖ τοὺς ἀκροωμένους, ἀνασοβῶν καὶ συνεξανιστὰς παρὰ γνώμην, οἷον ἑλκομένους βίᾳ δι' αἰδῶ.] Συνεξανίσταμαι, Una consurgo, exurgo. [Xen. Cyrop. 8, 4, 27 : Ἐξανισταμένων δ' αὐτῶν ἐξανέστη καὶ ὁ Κῦρος, al. συνεξανέστη.] Plut. [Mor. p. 805, E : Τούτων γὰρ ἕκαστος, ὥσπερ] οἱ κιττοὶ τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται, [προσδραμὼν, καὶ ἀνδρὶ πρεσβυτέρῳ, ἔτι νέος καὶ ἄδοξος ἐνδόξῳ... κατερριζωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν,] Hederæ prævalidas arbores circumplexæ, una consurgunt. [Ib. p. 791, A : Νέοι γὰρ ὄντες πρεσβυτέροις ἐπιβάλλοντες, εἶτα οἷον παραβλαστάνοντες καὶ συνεξανιστάμενοι ταῖς ἐκείνων πολιτείαις καὶ πράξεσιν ἐμπειρίαν καὶ συνήθειαν ἐκτῶντο πρὸς τὰ κοινὰ μετὰ δόξης· 125, C : Τὰς ἐκ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ σῶμα κατιούσας ἐπιθυμίας καὶ καταβιαζομένας τοῖς ἐκείνης ὑπηρετεῖν καὶ συνεξανίστασθαι πάθεσιν οὐδεμία μηχανὴ τὸ μὴ σφοδροτάτας βλάβας ... ἐναπολιπεῖν· 782, B : Ἐν τοῖς ἀσθενέσι καὶ τοῖς ταπεινοῖς ... τῷ ἀδυνάτῳ μιγνύμενον τὸ ἀνόητον ... ὥσπερ ὀνείρασι φαύλοις τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν διαταράττει, συνεξαναστῆναι ταῖς ἐπιθυμίαις μὴ δυναμένην· Cæs. c. 8 init. : Τούτων δὲ νεανικῶς ἐναντιωθέντων, Κάτωνος δὲ καὶ... συνεξαναστάντος ἐρρωμένως· Cat. min. c. 59 fin. : Αὐτῆς τῆς Ῥώμης οὔπω παντάπασι δεδεγμένης τὸν χαλινὸν, ἀλλ' ἀναξιοπαθούσης καὶ συνεξανισταμένης πρὸς πᾶσαν μεταβολήν· Ti. Gracch. c. 10 init. : Δῆμον ἐνθουσιῶντα καὶ συνεξανιστάμενον· Demosth. c. 18 fin. : Ὀρθὴν τὴν Ἑλλάδα γενέσθαι καὶ συνεξαναστῆναι πρὸς τὸ μέλλον· et similiter 24 init.] Polyb. 16, [9, 4] : Ἠνάγκασε μὲν τὴν αὐτοῦ πατρίδα συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς, Temporis occasionem sequi, Bayf. [Eidem 3, 34, 9, pro συνεξισταμένων, quod v., restituebat Gronov. Proprie Plut. Pyrrh. c. 11 : Πύρρος τούτοις ἅμα συνεξαναστὰς ἐπὶ Βέροιαν ἦλθε· Demetr. c. 36 fin. : Ὡς ἐκεῖνος ἐξανέστη μεταξὺ δειπνῶν, φοβηθεὶς συνεξανέστη· Fab. c. 16 fin. : Τὴν δεξιὰν ἐμβαλὼν καὶ συνεξαναστάς· Sertor. c. 26 fin. : Ἀναστρέψαντος πρὸς τὴν πληγὴν καὶ συνεξανισταμένου· Alex. c. 16 med. : Συμπεπτωκότων δ' αὐτῶν ὁ Σπιθριδάτης ὑποστήσας ἐκ πλαγίων τὸν ἵππον καὶ μετὰ σπουδῆς συνεξαναστὰς κοπίδι βαρβαρικῇ κατήνεγκε· ubi v. Coraes. || Simul rebello. Dio Cass. 71, 28 : Τὰ ἔθνη τὰ τῷ Κασσίῳ συνεξαναστάντα.]

Συνεξανοίγω, ξω, Simul aperio. [Joseph. B. J. 5, 42, 2 : Μία γὰρ ἐλπὶς ἦν σωτηρίας ἑκάστῳ τὸ συνεξανοίγειν τῷ Τίτῳ μὴ φθάσαντι (al. καὶ μὴ et φθάσαντα) κυκλωθῆναι, in Big. legitur συνεξανύτειν. Hemst. Ita Laur. ap. Cardwellum, quo usus videtur Bigotius. Nec ferri posse videtur συνεξανοίγειν. Leontius ap. Phot. Bibl. p. 506, 1 : Τὸ ἐμὸν στόμα τῷ τάφῳ συνεξανοίξει Λαζάρου. L. Dind.]

[Συνεξαντλέω, Una vel Simul exhaurio. Schneid. sine testim.]

Συνεξᾰνύτω [s. Συνεξανύω], Simul perficio, Una conficio. [Plut. Mor. p. 137, C : Προσβιαζόμενοι θνητὸν ἀθανάτῳ καὶ γηγενὲς Ὀλυμπίῳ συνεξαμιλλᾶσθαι καὶ συνεξανύτειν· 298, A : Ὁ μὲν Χαλκιδικὸς προεξέδραμεν..., ὁ δ' Ἄνδριος οὐ συνεξανύτων ἠκόντισε τὸ δόρυ. V. Συνεξανοίγω. Altera forma Dio Chr. Or. 12, vol. 1, p. 395 : Ἀλλὰ γὰρ εἰκὸς τοὺς πεπαιδευμένους, ὧν λόγον τινὰ ἄξιον ἔχειν, συνεξανύειν καὶ συνεκπονεῖν, μέχρι ἂν ὥσπερ ἐκ καμπῆς τινος καὶ δυσχωρίας καταστήσωμεν εἰς εὐθεῖαν τὸν λόγον.]

Συνεξᾰπᾰτάω, Simul decipio, Dem. [p. 202, 14 : Συνεξηπατημένων ὑμῶν· 673, 2 : Εἰ μὴ συνεξηπάτων αὐτοί· et ib. 12; et pass. p. 1424, 5. Dionys. A. R. 6, 41; A. rh. 8, 6, p. 291, 9. Diod. 20, 66; Plut. Pyrrho c. 5, et alibi. Batonis mediæ poetæ comœdiæ fabula Συνεξαπατῶν citatur ab Athenæo.]

[Συνεξαποστέλλω, στελῶ, Simul mitto. Polyb. 16, 21, 6; 13, 14, 11 : Τῶν ἅμα τούτῳ συνεξαποσταλησομένων φίλων. Diod. 14, 20 : Ἕνα τῶν υἱῶν τῷ Κύρῳ συνεξαπέστειλε. Anna Comn. p. 423, B.]

[Συνεξάπτω, ψω, Simul accendo. Plut. Mor. p. 433, D : Ψυχῆς τὸ μαντικὸν ὥσπερ ὄμμα δεῖται τοῦ ξυνεξάπτοντος οἰκείου καὶ συνεπιθήγοντος· 929, B : Συνεξάπτει τὸ φῶς. Marc. Anton. 9, 9. Heliod. Æth. 7, 9 : Οἷον συνεξάπτοντος τὸν ἔρωτα. Clem. Alex. p. 274, 321. Wakef.]

[Συνεξᾰριθμέω, Annumero, Connumero. Diodor. 15, 53 : Ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας συνεξαριθμούμενος. Joseph. B. J. 3, 4, 2.]

[Συνεξαρκέω, Sufficio, Satis magnus sum. Strabo 14, p. 648 : Τοῦ πλάτους τῆς βάσεως μὴ συνεξαρκοῦντος. « Si vera est, ut videtur, Coraii emend., legentis συνεξαρκεῖν pro συνεξάρχειν, Axiochi p. 368, D. » Boiss.]

[Συνεξαρνέομαι, Simul infitior. Athanas. vol. 1, p. 512 (2, p. 44, C, Benedict.) Kall.]

[Συνεξάρχω, ξω, Ducem me præbeo. Axioch. p. 368, D : Μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν, modo ne lectio sit vitiata. Hemst. Συνεξαίρειν proponit idem ap. Luzac. De Socr. cive p. 112. V. Συνεξαρκέω. Nihil mutandum. V. Ἐξάρχω. Simul dux sum, ap. Georg. Sync. p. 241, C : Συνεξάρχοντος αὐτῷ καὶ ἀρχιερατεύοντος Ἰησοῦ. L. D.]

[Συνεξαστράπτω, ψω, Simul effulgeo. Phot. Bibl. p. 195, 27 : Ἡ τῶν πραγμάτων λαμπρότης οὐ πάντως ποιεῖ συνεξαστράπτειν καὶ τὰ πράγματα· 469, 11 : Ἦν δ' αὐτῷ καὶ ὁ βίος συνεξαστράπτων τοῖς δόγμασι.]

Συνεξατμίζω, Mecum exhalando aufero, Bud. Aristot. Meteor. [4, 1] : Ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ᾖ κεχωρισμένον αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ὑγρὸν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται [Conf. ib. 5 et 6, De partt. an. 2, 4 init. et fin. Jo. Actuar. De diagn. 1, 40, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 401, 21 : Συνεξατμιζομένου ταῖς ἐκκρίσεσι τοῦ θερμοῦ.]

[Συνεξατονέω, Simul langueo, deficio. Plut. Mor. p. 528, E : Τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνεξατονοῦντος.]

Συνεξαυαίνω, Simul arefacio, Simul exicco.

[Συνεξαφανίζω, ίσω, ιῶ, Simul deleo. Athanas. vol. 1, p. 851; 2, p. 235.]

[Συνεξεγείρω, γερῶ, Simul expergefacio, excito. Polyb. 4, 47, 3 : Οἱ Ῥόδιοι συνεξεγερθέντες ἅμα μὲν διὰ τὴν σφετέραν βλάβην, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν πέλας ἐλάττωσιν.]

[Συνέξειμι, Simul exeo. Thuc. 3, 113 : Μετὰ τῶν Μαντινέων καὶ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεξῄεσαν ἄσπονδοι. Xen. Cyrop. 1, 4, 15 : Συνεξῄει τῷ Κύρῳ· Conv. 9, 1 : Ὁ πατὴρ αὐτῷ συνεξιὼν εἶπε. Lucian. Amor. c. 46 : Ἐξιόντι αὐτῷ συνεξιέναι. Dio Cass. 58, 7. Jo. Actuar. De diagn. 1, 56, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 413, 33 : Συνεξιόντος τοῦ θερμοῦ τῷ αἵματι. Figuratius Aret. p. 28, 39 : Ἐξηλάθη δέ κοτε ὑπ' εὐτυχίης (epilepsia) δι' ἄλλης ἡλικίης μέζονος, εὖτε τῷ κάλλεϊ συνέξεισι τῆς ὥρης.]

[Συνεξειπεῖν, Simul eloqui. Jo. Cameniat. Exc. Thessalon. p. 255, D : Ἅπερ οὐκ ἔδει τοῖς θρήνοις συνεξειπεῖν. L. Dind.]

Συνεξελαύνω, ελάσω, ελῶ, Simul expello. [Æsch. Ag. 1606 : Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' (δύ') ἀθλίῳ πατρὶ ξυνεξελαύνει. Epigr. Anth. Pal. 9, 715, 2 : Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς. Greg. Nyss. vol. 1, p. 657, D : Τῷ ἀφανισμῷ τῆς ἐπιθυμίας συνεξελαύνων τῆς μοιχείας τὸ ἄγος. L. D. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 50. Boiss.]

[Συνεξελεύθερος, ὁ, Collibertus. Dio Cass. 60, 15 : Οἱ συνεξελεύθεροι αὐτοῦ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 453, n. 418, 4. L. Dind.]

[Συνεξελίσσω, s. Συνεξελίττω, ξω, Simul explico. Callistr. Stat. 11, p. 904 : Ὁ χαλκὸς εὐτραφῆ καὶ λιπῶσαν ἐπεδείκνυτο τὴν σάρκα καὶ πρὸς τὴν τῆς τριχὸς μίμησιν μεθηρμόζετο, ὁτὲ μὲν βοστρύχων οὔλων πλοκαῖς συνεξελιττόμενος κτλ.]

[Συνεξέλκω, ξω, κύσω, Simul produco. Apollon. De pron. p. 117, p. 117, B : Ἔστι γὰρ μυρία, ἅπερ οὐ παρῆκται, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος, ὥσπερ καί τινα συνεξειλκυσμένα τισὶ παραγωγαῖς.]

[Συνεξεμέω, Simul evomo. Aristot. H. A. 5, 15 med. : Ἐὰν γὰρ πρότερον ἀποθάνῃ, συνεξεμεῖ τὸ ἄνθος. Greg.

Nyss. vol. 1, p. 411, C : Τῇ τοῦ ἀγκίστρου ὁλκῇ συνεξέμεσε, pro συνεξήμεσε. Theodor. Prodr. Rhod. 6, p. 238, B : Ψυχὰς συνεξεμοῦντες οἷς πεπώκεσαν. Pass. Jo. Actuar. De diagn. 1, 38, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 397, 26 : Ἤδε μὲν (ἡ χολὴ) συνεξεμεθείη ἂν πᾶσα τοῖς βρώμασιν.]

[Συνεξεργάζομαι, Simul conficio. Aristid. vol. 1, p. 412 : Πῶς οὐ πολλῷ σχετλιώτερον αὐτοὺς συνεξεργάσασθαι τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θηβαίοις; L. Dind.]

[Συνεξερεύθω, Simul rubeo. Hippocr. p. 175, C : Ὁκόσοισι δὲ συνεξερευθείη (sic) ἥ τε φάρυγξ καὶ ὁ αὐχὴν καὶ τὸ στῆθος χρονιώτερα. Scr. —ρεύθει. V. Ἐρευθέω.]

[Συνεξερευνάομαι, Simul perscrutor. Plato Theæteto p. 155, E : Ἐάν σοι ἀνδρὸς ... τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ... συνεξερευνήσωμαι. Act. anon. Combefis. Hist. Monothel. p. 581, A : Συνεξερεύνα (τὸ χρυσίον) καὶ ὁ Σπυρίδων.]

[Συνεξερύω, Simul extraho, detraho. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 57, 2 : Σοὶ τόδε, πενταίχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ἀκμαῖς, ἀκροχανὲς, φοινῷ κρατὶ συνεξερύσας, ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πὰν, Τεῦκρος Ἄραψ.]

Συνεξέρχομαι, ελεύσομαι, Simul exeo, Una exeo. [Eur. Hec. 1012 : Σῶσαί σε χρήμαθ' οἷς συνεξῆλθον θέλω. Thuc. 8, 61 : Λέοντα, ἄνδρα Σπαρτιάτην, ὃς Ἀντισθένει ἐπιβάτης ξυνεξῆλθε. Xen. Anab. 7, 8, 11 : Συνεξέρχονται δὲ αὐτῷ καὶ ἄλλοι· H. Gr. 3, 4, 2; 6, 2, 19. Artemid. 1, 2 init. : Ἀνδρὸς ᾧ μεθ' ἡμέραν συνεξελθεῖν εἰς θήραν προέθετο. Demosth. p. 567, 22. Plut. Cat. maj. c. 12 : Μανίῳ Ἀκιλίῳ χιλιαρχῶν ἐπ' Ἀντίοχον συνεξῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Aristot. H. A. 7, 10 init. : Ἐὰν μὴ συνεξέλθῃ εὐθὺς τὸ ὕστερον. Improprie Sextus Adv. mathem. 7, 421, p. 453 : Οὕτω συνεξέρχεται τῇ ψευδεῖ καὶ ἀκαταλήπτῳ φαντασίᾳ ... ἡ καταληπτική.]

Συνεξετάζω : unde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano [Charid. c. 6]. Idem ap. Dem. p. 231 [556, 16] : Καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου, interpr. Assectatores hujus, subjungitque ex Plut. hæc, quæ de Dem. scribit [Comp. Demosth. et Cic. c. 1 init.] : Ὑπερβαλλόμενος ἐνεργείᾳ καὶ δεινότητι τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν δικῶν συνεξεταζομένους. Rursum ex Dem. συνεξετάζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert p. 240 [576, 12] : Ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τοὺς ῥήτορας ὄψεσθε ἐφεξῆς. Vide Ἐξετάζω. [Plut. Æmil. 38 init. : Τοῖς πρώτοις καὶ κρατίστοις ἀεὶ συνεξετάζεσθαι περὶ τὴν πολιτείαν· Crass. c. 7. Τῷ συμπαραγγέλλειν καὶ συνεξετάζεσθαι τοῖς δεομένοις τι τοῦ δήμου κτώμενος δύναμιν· Phocion. c. 10 fin. : Ὥστε καὶ κινδυνεύουσι συνεξετάζεσθαι τοῖς διαφόροις· Agid. c. 17 fin. : Ἐγὼ τοῦτον ἀφειλόμην τότε σοὶ συνεξετασθεῖσα· Ps.-Plut. Vit. x oratt. p. 849, D : Καὶ δίκῃ Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ συνεξητάσθη. Lucian. Pro imag. c. 15 : Ἐγὼ δὲ καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμός εἰμι ἐπὶ τῆς δίκης. Dio Cass. 55, 4 : Φίλῳ τινὶ δίκην φεύγοντι συνεξητάσθη. Idem sæpissime dicit συνεξετάζεσθαί τινι de sociantibus se aut alioqui annumerandis, in locis ab Reimaro citatis in Ind., ut Appian. Civ. 4, 130 fin. : Ὅτι συνεξετάζεσθαι Κασσίῳ καὶ Βρούτῳ δυνάμενος, ὑπηρέτης γένοιτο Ὀκταουίου. Pollux 1, 152, ut synonyma ponit φίλοι et συνεξεταζόμενοι· 5, 85, συμπροθυμούμενος et συνεξετ. Anna Comn. p. 86, B : Ὁπόταν ἐκείνη ταῖς νεωτέραις συνεξητάζετο γυναιξὶ, θαῦμα ἄντικρυς ἦν. Nicetas Chon. Ann. 2, p. 43, D : Ποταμὸς θαλάσσαις θέλων συνεξετάζεσθαι, καὶ ποταμὸς οὐκέτ' ἀνεχόμενος εἶναι, ubi licet etiam verti Certare, ut infra.] || Συνεξετάζειν videtur esse Contendere, παραθεωρεῖν, Bud., sed l. non proferens. [Simul examino. Plato Leg. 10, p. 900, D : Κοινῇ συνεξεταζόντων τίνα λέγοντες ἀρετὴν αὐτῶν ὁμολογοῦμεν αὐτοὺς ἀγαθοὺς εἶναι. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 376, D : Εἰ τὴν γραφικὴν συνήθειαν ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ κρεῖττον νοουμένων συνεξετάσαιμεν· 523, C : Τὴν ῥῆσιν τῷ προκειμένῳ συνεξετάσαντες· vol. 3, p. 66, D. Origenes vol. 1, p. 26, B : Συνεξετάζοντες πάσας τὰς ἐκδόσεις ἀλλήλαις. Dio Chr. Or. 12, vol. 1, p. 407 : Τὸ δέ γε τῆς ἐμῆς ἐργασίας (Jovem Phidiæ) οὐκ ἄν τις οὐδὲ μανεὶς ἀφομοιώσειεν οὐδενὶ θνητῷ πρὸς κάλλος ἢ μέγεθος συνεξεταζόμενον. || Contendendi i. e. Certandi signif. positum putavit Hemst. ad Lucian. De mort. 12, 2, ab Alciphr. Ep. 3, 54 init. : Τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις;]

[Συνεξέτασις, εως, ἡ, Examen per comparationem, vel omnis Disquisitio. Athanas. vol. 2, p. 227, F :

A Ἀναλογίσασθαι τὴν περὶ τοῦ υἱοῦ συνεξ[…]
Nyss. vol. 1, p. 427, C : Ὅσα ἐκ τῆς παρ[…]
συνεξετάσεως τῆς τοῦ καλοῦ καὶ χείρονος
μαθήκαμεν ἀναγνώσεως· vol. 2, p. 794
αὐτὸν τοῦ λόγου συνεξετάσεως 808, B. M
vol. 1, p. 594, B : Οὐ πάντα γὰρ πᾶσιν
ἀλλὰ καὶ πολλῆς τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖς δε
ἐξετάσεως, εἰ καὶ δοκεῖ ἁπλούστερον εἰρῆσθα
vol. 1, p. 960, A : Θεοῦ τὴν σοφίαν τὴν
συνεξέτασιν καὶ πάντα λογισμόν.]

[Συνεξευπορέω, Simul suppedito, Adj
ditando. Proculus in Maji Auct. class.
med. : Τὸ γὰρ ἀφ' ἑκάστου τά τε τῇ Π
σύμφωνα καὶ τοῖς ἀνελέγκτοις τῆς ἐπιστήμ
ρεῖν μέγας εἶναί μοι φαίνεται καὶ οὐχ ὁ τ
εἴ τι καὶ αὐτὸν συνεξευπορῆσαι δυναίμεθ
καὶ τοσούτοις τοῖς ἔμπροσθεν ἔτι μείζονο
σθαι ... περιωπῆς. L. Dind.]

Συνεξευρίσκω, ρήσω, Simul adinvenio
Una excogito. [Eur. Heracl. 420 : Συ
B αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε. Ari
601 : Καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν. Archimed
v. 41 : Ταῦτα συνεξευρὼν καὶ ἐνὶ πραπ
καὶ πληθέων ἀποδούς, ὦ ξένε, πάντα μέτρ
νικηφόρος· nisi scrib. σύγ' ἐξευρών.] Dion
[5, p. 322, A] : Τοὺς γὰρ τῆς μοναρχία
ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν. [Charito 2, 10 me
ἐξεύρῃ τινὰ τέχνην. Dionys. H. Rhet. ve
Τίνα δ' ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα πειράσομ
ἂν οἷός τε ὦ, ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο
tamen ἐξευρεῖν est in aliis. A. R. 3, 7
τοὺς ἥρωας συνεξευρεῖν αὐτῷ τὰς ὗς. Plu
C : Συνεξευρεῖν τὸν αἴτιον τοῦ θανάτου
Pollux 5, 10, 85.]

[Συνεξεύχομαι, ξομαι, Una glorior de,
lodem. De ira 1, p. 60. Passov.]

[Συνεξηγέομαι, Simul expono, demon
De pronom. p. 13, A : Συνεξηγούμενον γ
ἡ δεῖξις.]

[Συνεξημερόω, Simul mansuefacio.
C 16 : Τρέπων ἐπὶ γεωργίαν τὸν δῆμον ἅμα
ἐξημερούμενον.]

[Συνεξηχέω, Simul cano. Euseb. H. E
70, 4 : Ὡς ἑνὸς μετὰ ῥυθμοῦ κοσμίως ἐ
λοιποὶ καθ' ἡσυχίαν ἀκροώμενοι τῶν ὕμνω
τια συνεξηχοῦσιν.]

[Συνεξιάομαι, Simul sano. Galen. v
Ἅπαντα ταῦτα τὰς διαθέσεις ἰώμενα συνε
νας αὐτῶν. L. Dind.]

[Συνεξιδρόω, Simul exsudo. Aristot.
Διὰ τί τὰ πολλὰ τῶν μύρων συνεξιδροῦσαι δ

[Συνεξικμάζω, Simul edo humorem.
De sudor. 13 : Ἔνιοι, ὅταν πλείω π
ἔχουσι· διὰ γὰρ τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώμ
προσοῦσα καὶ θερμαίνουσα συνεξικμάζει
μετὰ τοῦ ἱδρῶτος. V. Aristot. in Ἐξικμά

[Συνεξιππάζομαι, σομαι, Una equo a
ap. Phot. Bibl. p. 231 extr.]

[Σύνεξις, εως, ἡ, Conjunctio. Georg.
185 : Καὶ τὸ τριφεγγὲς τῆς ἁγιστείας σέλ
D μόζουσι κύριον σέβας, δεικνύντες εὐσύνο
καὶ τῇ συνέξει τοῦ θεορρύτου λόγου. V. Σ

[Συνεξισάζω, Coæquo. Athanas. vol.
Οὐκ αἰδεῖσθε τὰ δοῦλα συνεξισάζοντες τῇ εὐ
δος· 423, A. L. Dind. Method. ap. All
thodii fragm. ap. Allat. ad Conviv. p. 3

Συνεξισόω, Coæquo. [Dionys. Hal. vo
Οὐδὲ τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν συνεξισῶ
Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 1005, A :
τὸ ποίημα συνεξισοῦντες τῷ ποιητῇ. P
10 : Τὴν ἀνωτάτην ἐπιφάνειαν συνεξισου
βόλῳ. Dionys. A. R. 10, 16 med. : Δ
ἔνθα συνεξισωθήσεσθαι ἔμελλε τῷ πολλῷ
medes Cycl. theor. 2, p. 119, 3 : Εἰ δ'
τινὰς τῶν ὑψηλοτέρων συνεξισοῦντο τῷ ἡλί
Sextus Pyrrh. 2, 60, Adv. gramm. 167
1, p. 973, C : Διὰ τὸ μὴ συνεξισοῦσθα
ματι. L. Dind.]

[Συνεξίστημι. Συνεξίστασθαί τινι, Para
dere ad pugnandum cum aliquo, Pol

Digitized by

Εὐθύμως τῶν ὄχλων αὐτῷ συνεξισταμένων· ubi Gronov. συνανέξιστ, quæ confusa etiam 5, 39, 4.]

[Συνεξιχνεύω, Simul investigo. Plut. Cic. c. 18 fin.: Πολλοὺς ἔχων ἔξωθεν ἐπισκοποῦντας τὰ πραττόμενα καὶ συνεξιχνεύοντας αὐτῷ.]

[Συνεξογκόω, Simul extumesco. Jo. Actuarius De diagn. 1, 47, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 407, 30: Τυμπάνου δίκην συνεξογκοῦντος ἐν ταῖς κρούσεσι τοῦ ἐπιγαστρίου τοῦ κάμνοντος. L. Dind.]

[Συνεξοδεύω, Simul vado, ambulo. Satyrus ap. Athen. 6, p. 248, F: Σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ.]

[Συνεξόζω, Simul oleo. Theophr. fr. 4 De odor. 62: Ἔνια δὲ καὶ εἰς οὔρησιν ἄγει, συνεξόζειν ποιοῦντα αὐτά.]

[Συνεξοκέλλω, Simul evehor. Plut. Mor. p. 985, C: Οὐκ οἶδα ὅπως πρὸς τοῖς δελφῖσιν ἔλαθον πορρωτέρω τοῦ πιθανοῦ συνεξοκείλας εἰς τὸν Ὀδυσσέα καὶ Κοίρανον.]

[Συνεξολισθαίνω, s. Συνεξολισθάνω, Simul elabor. Manetho 5, 43: Ἦν δ' ἀτόνως λεύσσειε, συνεξώλισθεν ἅπαντα· et, ubi metro adversatur, 27.]

[Συνεξόλλυμι, Simul perdo. Theoph. Bulg. Ep. 1. Boiss. Greg. Naz. vol. 1, p. 761, A: Ἀσέβεια δὲ πᾶσα ἀνθρώπου συνεξόλλυται.]

Συνεξομοιόω, Assimulo, Simulacrum et effigiem exprimo, Ad imitationem effingo, et consimilem reddo. [Theophr. C. Pl. 1, 9, 3: Καὶ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται· 4, 11, 5: Τάχα δὲ καὶ τὰ γένη ποιοῦσιν αἱ χῶραι ἤτοι πάντα ἢ ἔνια· συνεξομοιοῦσι γάρ πως ἑαυταῖς ... καὶ πρὸς τὸ ἀχρήσιμον. Polyb. 4, 21, 1: Ὧι (τῷ περιέχοντι) συνεξομοιοῦσθαι πεφύκαμεν πάντες ἄνθρωποι· 31, 26, 4: Συνεξομοιωθέντος τούτου (Cneji Merulæ) τοῖς πρότερον, Quum hic priorum exemplum sequeretur. Longin. De subl. 39, 2: Ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατήν.] Plut. Polit. præc. [p. 800, A]: Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοί, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς, ὑποδύονται. [Ib. p. 807, B, et alibi sæpe. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 102, C: Καθάπερ γὰρ μικρὰ ζύμη, καθώς φησιν ὁ Ἀπόστολος, ὅλον τὸ φύραμα πρὸς ἑαυτὴν συνεξομοιοῖ. Schol. Thuc. 7, 71: Συνεξομοιοῦντες τὰ σώματα τῇ περὶ τῶν γιγνομένων προσδοκίᾳ. Jo. Actuar. De diagn. 2, 41, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 462, 34: Συνεξομοιουμένης τῆς τρεφομένης τῇ λοιπῇ σαρκί. L. D. Suidas in v. Μετὰ γάρ. Boiss.]

[Συνεξομοίωσις, εως, ἡ, Assimilatio, Similitudo. Eust. Od. p. 1541, 39: Οὐκ ἄρα (polypus) τὴν σ. τὴν πρὸς τοὺς τόπους φρονίμως αὐτὸς ποιεῖ, ἀλλ' ὁ φόβος ἀληθῶς αὐτὸν ἀλλοιοῖ· Opusc. p. 351, 12: Μή σε τοῦτο γοῦν τὸ μέρος ὕδατι παρεικάσω διὰ τὴν τοῦ ἤθους συνεξομοίωσιν.]

[Συνεξοπλίζομαι, Simul armis instruor, ad bellum accingor, in Nov. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Συνεξορθιάζω, σω, Simul erigo. Plut. Mor. p. 998, E: Σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ... ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ, συνεξορθιάζουσα φόβῳ.]

[Συνεξορίζω, Simul elimino. Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 196 Combef. Boiss. Schol. Eur. Phœn. 1673.]

Συνεξορμάω, [Una excito. Isocr. p. 216, C: Ὅμως τούτους ξυνεξώρμησαν καὶ συνέπεμψαν (dii filios suos ad Trojam quamvis occubituros). Aristot. Meteor. 2, 5: Ὁ ἥλιος καὶ παύει καὶ συνεξορμᾷ τὰ πνεύματα. Plut. Mor. p. 406, D: Αὐτός τε (ὁ θεὸς) φαντασίας ἐνεδίδου καὶ συνεξώρμα τὸ σοβαρὸν καὶ λόγιον· 685, E: Τὴν ἁλμυρίδα συνεξορμᾶν τὰ ζῷα πρὸς τοὺς συνδυασμούς· 757, D: Δορκάδας μὲν θηρεύουσι, καὶ λαγωοὺς ἀγρότερός τις συνεπιθωύσσει καὶ συνεξορμᾷ· Poplic. c. 21 med.: Κινεῖν καὶ συνεξορμᾶν τὴν στάσιν· Camill. c. 37 med.: Συνεξορμῶντος ἅμα ταξιάρχους· et alibi.] Una erumpo. Nam ἐξορμᾶν dicens Bud. significare Erumpere, affert e Xen. Œc. [17, 12]: Ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δή που συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ· et [14]: Τί γάρ, ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν; [Cyrop. 1, 4, 20, ubi al. ἐξορμᾷ. 7, 1, 29: Συνεξώρμησαν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἁρματηλάται. Polyb. 1, 47, 7: Θεωρῶν αὐτῷ τὴν τετρήρη συνεξορμήσασαν· 8, 21, 6: Οἱ μέλλοντες αὐτῷ συνεξορμᾶν. Plut. Mor. p. 62, F: Ἐνδίδωσι καὶ συνεξορμᾷ τῇ ἐπιθυμίᾳ, ubi v. Wyttenb. Themist. Or. 34, p. 460, 20: Εἰ καλούμενος μὴ συνεξώρμησα. Jo. Actuar. De diagn. 1, 40, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 400, 25: Τοῦ χρωννύντος ἐπὶ τὸ δέρμα συνεξορμῶντος χυμοῦ. « Eunapius p. 29=465. » Boiss. Med. Dio Cass. 41, 9 init.: Ἐν τῇ τῶν τε ὑπάτων καὶ τῶν ἄλλων τῶν συνεξορμωμένων σφίσιν ἐξόδῳ.]

[Συνεξορούω, Simul erumpo. Clearch. ap. Athen. 8, p. 332, D, de pisce quodam: Καὶ ὅταν ᾖ γαλήνη, συνεξορούσας τῷ κύματι. Kuster.]

[Συνεξορύσσω s. Συνεξορύττω, ξω, Simul effodio, Novell. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Συνεξορχέομαι, Simul explodo. Synesius Calvit. p. 69, A. Boiss. Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 153: Συνεξορχεῖσθαι καὶ τὰ τῆς χάριτος. Kall. Theodor. Metoch. Misc. p. 334, 5: Μηδὲ συνεξορχούμενος οἷς συνῆν ὑπ' ἀνάγκης δή τινος ἀνθρώποις μηδὲ συνακολασταίνων, Simul exsultans, lasciviens. V. Ἐξορχέομαι.]

[Συνεξοστρακίζω, Una in exilium pello, Abrogo ex legibus auctoratus, Exulare facio, in Nov. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Συνεξοτρύνω, Simul excito, stimulo. Themist. Or. 21, p. 256, A: Μὴ κεντεῖν τε καὶ διολλύειν τὸν τὰ αὐτὰ ἀγαπῶντα, ἀλλὰ κυδαίνειν τε καὶ ... συνεξορμᾶν καὶ συνεξοτρύνειν· et fortasse 33, p. 295, B, ubi συνεξορμᾶν καὶ συνοτρύνειν.]

[Συνεξουδενέω s. Συνεξουθενέω, Simul annihilo. Pass. Allat. Græc. Orthod. vol. 2, p. 79, A. L. Dind.]

Συνεξουρέω, Simul emitto mejendo. In VV. LL. Una reddo urinam, ex Alex. Aphr. [Hippocr. Aph. 4, 76. Boiss.]

[Συνεξυβρίζω, Una convitiis proscindo. Phot. C. Man. 3, 17; 4, 20, sive Wolf. Anecd. Gr. 2, p. 95 et 207. Schleusn.]

[Συνεξυγραίνω, Simul liquefacio. Plut. Mor. p. 752, D: Ὁ χαλκὸς ὑπὸ τοῦ πεπυρωμένου χαλκοῦ ἀνατήκεται καὶ ῥεῖ συνεξυγραινόμενος.]

[Συνεξυμνέω, Simul hymno celebro. Themist. Or. 8, p. 102, B: Συνεξυμνῶν τὸν θεὸν τὸν μηκύνοντα τὴν εὐπραγίαν.]

[Συνεξυπάγομαι, Simul educo. Anna Comn. p. 354, A: Συνεξυπήγετο καὶ τὴν βασιλίδα. G. Dind.]

[Συνεξυφαίνω, Pertexo. Andr. Cret. p. 296. Kall. Melet. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 140, 23: Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Θεολόγου συνεξυφανῶ σοι ῥήματα· 10, 17: Ἡ δὲ ψυχὴ ἀρχῆθεν σὺν τῇ σπορᾷ τῷ σώματι συνεξυφαίνεται, ubi al. ἐξυφ. Bryenn. Harmon. p. 362, B, μέλος. Cosmas Topogr. Christ. p. 203, E; Niceph. Callist. H. E. 1, p. 18, B. L. Dind. Anna Comn. p. 448, B: Ἀφ' ὧν ἁπάντων τὸ τῆς ἀληθείας ἅπαν σῶμα συνεξυφαίνεται. Elberling.]

[Συνεξωθέω, Simul expello. Hippocr. p. 364, 54: Τὸ συνεστηκὸς θερμαινόμενον λεπτύνεταί τε καὶ συνεξωθέεται ἐκ τῆς σαρκὸς ἔξω ἐπὶ τὸ δέρμα, ὅπερ ἱδρὼς καλέεται θερμός. Strabo 4, p. 204: Αἱ κατολισθάνουσαι πλάκες τῶν κρυστάλλων ἄνωθεν ἐξαίσιοι, συνοδίαν ὅλην ἀπολαμβάνειν δυνάμεναι καὶ συνεξωθεῖν εἰς τὰς ὑποπιπτούσας φάραγγας. Plut. Mor. p. 819, F: Τὸ παρὰ τῶν ὄχλων ῥόθιον πολλάκις συνεξαῖρον αὐτὴν (τὴν φιλοτιμίαν) καὶ συνεξωθοῦν τοῖς ἐπαίνοις· 984, E: Ὁ μὲν παῖς ἀπορρυεὶς ἐξέλιπεν, ὁ δὲ δελφὶν ὑπολαβὼν ἅμα τῷ νεκρῷ συνεξέωσεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν· 1110, F: Λέληθε τὸν Δημόκριτον τὸν Ἐπίκουρον ἐκ τοῦ ζῆν συνεξωθῶν. Phot. Bibl. cod. 127, p. 95, 43: Τῶν συνασεβησάντων αὐτῷ καὶ συνεξωσθέντων. Niceph. Greg. Hist. Byz. 24, 2, p. 717, A: Τούτων (τῶν λόγων καὶ ᾀσμάτων) οὐδὲν οὐδαμῇ συνεξώθησαν. L. D. Libanius vol. 1, p. 565, 22. Boiss.]

[Συνεξωραΐζω, Simul exorno. Eust. Od. p. 1598, 49: Χρυσήνιον δὲ τὸν Ἄρην λέγει, συνεξωραΐζων αὐτὸν οὕτω τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.]

Συνεορτάζω, σω, Una festum celebro. [Concelebro, Gl. Diod. 4, 4 fin.: Τοὺς συνεορτάζοντας. Plut. Mor. p. 666, D: Συνεώρταζεν ἡμῖν. Dio Cass. 57, 11; 59, 8: Γάμους, οὓς Πείσωνι συνεώρταζε. Themist. Or. 34, p. 466, 4: Συνεορτάζοντας τὰ καθ' ἑαυτῶν ἐπινίκια. Alciphr. Ep. 1, 4: Λήναια ταῖς πλουσίαις Ἀθηναίων συνεορτάζουσα. Aristid. vol. 1, p. 269, 8; 289, 14. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 276, E: Τοῖς ἄλλοις συνεορτάσων. L. D. Niceph. Chumnus Epist. 136. Boiss. Pollux 1, 34.]

Συνεορταστής, ὁ, Qui festum una celebrat Plat.

[Leg. 2, p. 653, D : Μούσας Ἀπόλλωνά τε μουσηγέτην καὶ Διόνυσον ξυνεορταστὰς ἔδοσαν. Pollux 1, 34.]

[Συνεοχμός. V. Συνοχμός.]

[Συνεπάγω.] Συνεπάγομαι, Una mecum duco. [Plut. Cat. maj. c. 17 init. : Μειράκιον ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε καὶ συνεπήγετο. Dio Cass. 41, 7 fin. : Ὅτι μὴ καὶ ἐκεῖνα συνεπηγάγοντο· 72, 14 : Κἂν ἐξέφυγεν, εἰ μὴ παιδικά τινα συνεπῆκτο. Achill. Tat. 6, 9, p. 140, 4 : Πῶς ἐνταῦθα συνεπηγόμην. Anna Comn. p. 209, A : Δυνάμεις πολλὰς συνεπαγόμενος.] At vero συνεπάγω redditur Colligo, Constringo, Adduco, in VV. LL. [Simul induco, incito. Thuc. 3, 11 : Τὰ κράτιστα ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον· schol. παρελάμβανον. 4, 1 : Καὶ ἐσεβεβλήκεσαν ἅμα ἐς τὴν Ῥηγίνων οἱ Λοκροὶ πανστρατιᾷ, ἵνα μὴ ἐπιβοηθῶσι τοῖς Μεσσηνίοις, ἅμα δὲ καὶ ξυνεπαγόντων Ῥηγίνων φυγάδων, οἳ ἦσαν παρ' αὐτοῖς. || Simul affero. Jo. Actuar. De diagn. 1, 40, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 400, 37 : Οἷοι μὲν οἱ χυμοὶ ... καί τινα εὐφορίαν συνεπάγοντες ταῖς ἐκκρίσεσιν πάντως ἂν εἶεν ἀγαθοὶ φαινόμενοι. Pro medio illatum Dioni Cass. 37, 29, jam Reiskius ex libris corrigendum animadvertit. Pass. Anna Comn. p. 206, B : Συνεπαγομένων αὐτῷ νηῶν.]

[Συνεπάγωνίζομαι. Polyb. 3, 118, 6 : Ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης, sc. κατὰ Ῥωμαίων, Præter ea quæ jam acciderunt, nova certamina Romanis ciente fortuna, i. e. Nova mala inducente. Schweigh. Lex. « Pallad. Vit. Jo. Chrys. p. 35. » Boiss.]

[Συνεπαείδω s.] Συνεπᾴδω, Simul incanto, Una cum alio incanto. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 4 : Συνεπᾴδοντές τινα ἐπῳδήν.] Et τοῦτο συνεπᾴδω, Hoc simul accino. [Concento, Gl. Eur. Iph. A. 1491 : Ὦ νεάνιδες, συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον.]

Συνεπαινέω, Collaudo [Gl. Aristot. Rhet. 3, 14 med. : Ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς οἴεσθαι δεῖ ποιεῖν συνεπαινεῖσθαι τὸν ἀκροατήν.] Accipitur pro Comprobo, Astipulor, Assentior, συγκαταινῶ. [Æsch. Sept. 1073 : Ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Antiatt. Bekk. p. 113, 33 : Συνεπαινεῖν, ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φιλιππίδης. Herodot. 7, 15 : Ὄνειρον φαντάζεταί μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιέειν με ταῦτα. Ubi nonnulli συνέπαινον ἐόν. Thuc. 4, 91 : Τῶν ἄλλων Βοιωταρχῶν οὐ ξυνεπαινούντων μάχεσθαι. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 34 : Οἱ δὲ πάντες συνεπῄνουν ἰσχυρῶς ταῦτα ποιεῖν. Cum acc. Anab. 7, 3, 36 : Συνεπῄνουν ταῦτα οἱ στρατηγοί· OEc. 7, 30 : Συνεπαινεῖ καὶ ὁ νόμος ταῦτα· Hipparch. 5, 14 : Σὺν τῷ θεῷ πράττειν συμβουλεύω, ἵνα καὶ ἡ τύχη συνεπαινῇ· et absolute H. Gr. 2, 2, 22; Plat. Menex. p. 246, A. Hipp. min. p. 363, A : Οὐχὶ ἢ συνεπαινεῖς τι τῶν εἰρημένων ἢ καὶ ἐλέγχεις; Demosth. p. 288, 6; et p. 1438, 9 : Ἔστι μὲν οὖν τὸ κοινὸν ἔθος τῶν πλείστων τοὺς μὲν συνεπαινοῦντας ἑαυτοῖς ὅ,τι ἂν πράττωσι φιλεῖν. Dio Cass. 38, 7 init. : Μηδέποτε αὐτὸν συνεπαινέσειν.] Plut. : Τοὺς μετασχόντας τοῦ φόνου καὶ τοὺς συνεπαινέσαντας ἀπῴκισαν εἰς Λευκανίαν. Apud Herodot. οὐ συνεπαινέω, Dissentio, vel Dissuadeo. Hinc Συνέπαινος, ὁ, ἡ, quod adjective ponitur, non substantive, ut ἔπαινος, ideoque tanquam posterius verbo hic a me ponitur, sicut et Συγκάταινος post Συγκαταινῶ, Astipulator, Qui assentitur aut comprobat, ut συνέπαινός εἰμι τῷδε, pro Comprobo hoc. [Herodot. 3, 119 : Μεταπέμπων ἕκαστον ἀπεπειρᾶτο γνώμης, εἰ συνέπαινοί εἰσι τῷ πεποιημένῳ· 5, 20 : Συνέπαινοι γὰρ ἦσαν οἱ Πέρσαι· 31 fin. : Δεῖ δὲ τούτοισι καὶ αὐτὸν βασιλέα συνέπαινον γίνεσθαι· 32 : Ὡς οἱ ὑπερθέντι συνέπαινος καὶ αὐτὸς Δαρεῖος ἐγένετο. Dio Cass. 57, 15 fin. : Ἡ βουλὴ συνέπαινος Πείσωνι γενομένη.]

[Συνέπαινος. V. Συνεπαινέω.]

Συνεπαίρω, [Contollo, Gl.] Una attollo, Adjuvo in attollendo. [Xenoph. Eq. 7, 2 : Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν. Aristot. H. A. 6, 22 fin. : Ἔδει δὲ τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν. Improprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 290, B : Τῇ μεγαλωσύνῃ αὐτοῦ τὸν εὔφημον ἦχον οἷόν τινι μεγαλοφώνῳ σάλπιγγι συνεπαίροντα· 221, D : Εἶτα δέχεται τῇ ἀκοῇ τὰς τῶν σαλπίγγων φωνάς, τῷ ὕψει τῆς ἀνόδου συνεπαιρόμενος.] Exp. etiam Una excito, et citatur e Xenoph. OEcon. [5, 5. Idem Conv. 8, 24 : Ὅ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει καὶ ὁ ... ἔρως κεντρίζει ... παρρησιάζεσθαι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 273, B : Ὁ συνεπαίρων ἑαυτῷ τὸν διὰ τριῶν ἤδη ἀνόδων μέγαν γενόμενον· 2, p. 184, B; 189, D. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 435, B : Συλούμενος συνεπῆρεν αὐτοῖς. Pass. Lucian. Hist. conscr. c. 45 : Ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη. Plut. Coriol. c. 12 : Τὸ θορυβοῦν μάλιστα καὶ συνεπηρμένον τοῖς δημαγωγοῖς. Joseph. B. J. procem. 2 : Ἅπαν τὸ ὁμόφυλον ἡμῖν συνεπαρθήσεσθαί σφισιν. « Choricius p. 171, S. » Boiss.] Apud Nazianz. : Τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Una cum cruce attollitur. Apud Eundem, Συνεπαίρῃ τοῖς νοουμένοις, interpretantur, Ad ea, quæ sola mente videri possunt, penetres.

Συνεπαισθάνομαι, Una sensum et fructum percipio, ut exp. Bud. in hoc Gregorii loco : Ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

[Συνεπαιτιάομαι.] Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel Una accuso. [Thuc. 1, 135 : Ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα.] Plutarch. Pericle [c. 10 med.] : Οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ, Quos Laconismi simul accusabat. [Plut. Alex. c. 55 : Τὸν Καλλισθένην συνεπαιτιασάμενος· Ti. Gracch. c. 8.]

[Συνεπαιωρέομαι, Una suspensus sum, feror. Plut. Alex. c. 33 : Ἀετὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου συνεπαιωρούμενον.]

[Συνεπακολουθέω, Simul sequor. Hippocr. p. 274, 40 : Δι' αὐτέων τουτέων τῶν ἐντέρων ὧν ξυνεπακολουθεῖ. Plato Phæd. p. 81, D : Τῇ τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ. Strabo 8, p. 380 : Λέγεται Ἀρχίᾳ τοὺς πλείστους συνεπακολουθῆσαι. « Plutarch. Alex. c. 41 fin. : Ὡμολόγησε Τελεσίππας ἐρᾶν καὶ συνεπακολουθεῖν ἐπὶ θάλασσαν ἀπιούσης ἐκείνης. Rei accip. scriptt. p. 36. Ocell. Luc. c. 2. » Wakef. Soranus De arte obst. c. 9, p. 26, 10. Boiss.]

[Συνεπακουστέον, Arati schol. 431. Boiss. Sic etiam codex Par.; sed recte correctum συνυπακ.]

[Συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ, Venationis comes s. socius. Eustath. Od. p. 1688, 24 : Τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπὶ θήραν ὑποπτεύει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ Κέφαλος συχνάκις ἀποδημῶν.]

[Συνεπαλαλάζω, ξω, Simul tollo clamorem. De præliantibus Joseph. B. J. 4, 5, 1 : Οἱ δὲ ζηλωταὶ τοῖς Ἰδουμαίοις συνεπηλάλαζον.]

[Συνεπαλείφω, ψω, Simul instigo. Ephræm Chron. 5781 : Συνεπαλείφουσαν αὐτοὺς πρὸς τόδε δυάδ' ἀδελφῶν. Boiss.]

[Συνεπαμύνω, υνῶ, Opitulor, Adjuvo. Thuc. 6, 56 : Καὶ ἔδει ἄρξαι μὲν αὐτούς, ξυνεπαμύνειν δὲ εὐθὺς τὰ πρὸς τοὺς δορυφόρους ἐκείνους. Appian. Civ. 3, 32 : Συνεπαμῦναι τοὺς φονέας τιμωρουμένῳ. Constantin. Them. p. 1465, D ed. Meurs. Phot. Bibl. p. 269, 12. ἄῦ]

[Συνεπάνειμι, Simul redeo. Niceph. Greg. Hist. Byz. 11, 9, p. 342, A : Ἐπανιόντι τῷ βασιλεῖ συνεπανῄει καὶ ὁ τοῦ τελευτήσαν[...]ος κόντου Κεφαλληνίας υἱός. L. Dind.]

[Συνεπανέρχο[...]αι, ελεύσομαι, Simul redeo. Synes. p. 21, B : Σωφ[...]οσύνης ἐπανελθούσης συνεπανελθεῖν αὐτῇ τὰ παλαιὰ καλά. Boiss.]

[Συνεπανθέω, [...]imul effloresco. Basil. Macedo Præc. c. 63. Boiss.]

[Συνεπανίστη[...]ι, αναστήσω, Una excito. Præs. act. pro aor. sec. [...]. Theodot. Nahum. 1, 11, ubi συνε[...]πανιστάντας et [...]-τάντων pro συνεπαναστ., quod ἐπεγειρομένους LXX. [...]ss. et aor. sec. Una surgo. Herodot. 1, 59 : Συνεπα[...]στάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν· [...], 61 : Ἦν οἱ ἀδελφεός, τὸν εἰπέ οἱ συνε[...]παναστῆναι· 84 [...] Γαμέειν δὲ μὴ ἐξεῖναι ἄλλοθεν τῷ βασιλέϊ ἢ ἐκ τῶν συ[...]παναστάντων. Thuc. 1, 132 : Ἦν ξυνεπαναστῶσι. Cu[...] dat. pers. hostis Dionys. A. R. 6, 74 med. : Συνεπα[...]στάντες τοὺς μὲν ἐξηλάσαμεν. Et cum dat. pers. socii [...]io Cass. 51, 21 med. : Συνεπαναστάντας αὐτοῖς ἔχει[...]σατο· 54, 30 fin.]

[Συνεπανορθό[...], Simul erigo, adjuvo in instaurando. Polyb. 30, 18, [...], πόλιν ἐπταικυῖαν.]

Συνεπαπερεί[...], Una simul impingo, Bud. p. 701. [Ex l. Plutarc[...] Cæs. in Συνερείδω citato.]

[Συνεπαρήγω[...]ξω, Juvo, Auxilior. Anna Comn. p. 91, B : Δυνάμε[...] πολλὰς συλλέγων συνεπαρηγούσας. L. D. Eustath. Il. p[...]ο, 25 : Δοκοῦσιν οὗτοι συνεπαρήγειν τι τοῖς τοξεύουσι.]

[Συνέπαρσις[...]ς, ἡ, Elatio. Theodor. Stud. p. 453, E. L. Dind.]

Digitized by Google

[Συνεπαρτάω, quod esse videtur apud Hesychium : Συνεπαρτημένος, συνημμένος, ex συναπηρτημένος corruptum conjicio. L. Dind.]

[Συνεπασκέω, Simul exercito adversus. Aristid. vol. 1, p. 452, 13 : Τὴν ἀδοξίαν, εἰ πρὸς ὃν πρότερον μετὰ τῶν τὰ δίκαια φρονούντων Ἑλλήνων παρετάττοντο, τοῦτον νῦν Θηβαίοις συνεπασκήσουσιν αὐτοί, intell. ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Ubi est var. συνασκήσουσιν.]

[Συνεπαυγάζω, σω, Una luceo. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 207 : Ὦ συνεπαυγάσασα τῷ πρόσθεν βίῳ ταῖς ὑστέραις νῦν συμμελαίνομαι τύχαις. Boiss.]

[Συνεπαυξάνω s. Συνεπαύξω, Simul adaugeo. Inscript. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 631, n. 3045, 22 : Καὶ τὰ εἰς ὑμᾶς φιλάνθρωπα πειρασόμεθα συνεπαύξειν. Dio Cass. 39, 25 prope fin. : Τὸ ἄρτι προφαινόμενον συνεπαύξοντας · 44, 39 : Καὶ τούτοις τὰ πρϋπάρχοντα συνεπηύξησε. ‖ Priori forma Niceph. Chumnus in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 35, 7, ab ipso cit. : Τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος τὸ σῶμα συνεπηύξανεν.]

[Συνεπαφίημι, φήσω, Simul immitto. Joseph. B. J. 3, 7, 28 : Συνεπαφιέντες καὶ τὰ ἀγγεῖα βρασσόμενα τῇ θέρμῃ.]

[Συνεπεγείρω, γερῶ, Simul excito. Basil. vol. 3, p. 218, A : Τοὺς λοιποὺς συνεπήγειρας. Orac. Sib. 1, p. 143 : Συνεπηγείροντο δ' ἀῆται. « Nicet. 14, p. 221. » Anon.]

Συνέπεια, ἡ, Contextus verborum. [Schol. Dionys. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 112, 3 : Τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ συνακολούθησις τοῦ λόγου.] Dicitur a grammaticis aliquod vocab. esse ἐν τῇ συνεπείᾳ, quum in fine sententiæ non ponitur. Quidam ex σὺν et ἕπομαι, non ex ἔπος, deductum putarunt. [Proculus ad Hesiod. 1, p. 14. « Ἐν συνεπείᾳ λόγου, Chœrobosc. De ν ἐφελκυστικῷ. » Hemst. Conf. index Etym. M. Schol. Hom. Il. H, 255 : Τοὺς στίχους τούτους οὐ προσίενται ἔνιοι, ὥσπερ οὐδὲ Ζηνόδοτος, ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ κτλ. Apollon. De constr. p. 41, 25 : Τοῦ ῥήματος τοῦ χαίρειν, περὶ οὗ τῆς συντάξεως καὶ ὅλως τὰ τῆς συνεπείας κατὰ τὸ δέον εἰρήσεται. De orationis compositione, ut σύνθεσις et συνθήκη, Phot. Bibl. cod. 83 fin. : Τὴν ἐπὶ τὸ τραχύτερον ῥέπουσαν θεραπεύει συνέπειαν (Dionys. Hal.). L. Dind.]

[Συνεπείγω, ξω, Simul urgeo, act. et med. Simul festino. Aret. p. 83, 5 : Ἢν δὲ πυρετοὶ ὀξέες ἔωσι ... καὶ ἐς τὸν κίνδυνον οἵδε ξυνεπείγωσι, πρὸς τούσδε χρὴ τὴν δίαιταν ... ἁρμόζεσθαι · 89, 49 : Ἡ ὀδύνη τοῦ ὑπεζωκότος ξυνεπείγει ἐπὶ τὸ κάκιον · 92, 5 : Ἢν ξυνεπείγῃ τὸ ἄλγος · 93, 17 : Ἢν δύσπνοια ξυνεπείγῃ · 96, 42, αἱμορραγίη · 98, 27, ἡ φορή · 104, 30 : Ἢν δὲ ξυνεπείγῃ πάντα, ἱδρώς, καὶ ἔντασις, λὺγξ κτλ. Aliter id. p. 95, 57 : Χρὴ ὧν τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος ξυνεπείγειν μᾶλλον ἀρήγοντα · et med. 92, 8 : Ἄριστος δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην (καιρός) · πρόσθεν δὲ μὴ ξυνεπειχθείης. Eunap. Ædes. p. 27 fin. ed. Boiss. : Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν · ὁ δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρή, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπείγετο. L. D. Idem p. 42 : Ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς φέρειν συνεπείγεται. Boiss. Ælian. N. A. 14, 23 med.]

[Συνέπειμι, Simul accedo, aggredior. Thuc. 3, 63 : Οὔκουν χρῆν τὰ πρὸς ἡμᾶς μόνον ὑμᾶς ἐπάγεσθαι αὐτούς, καὶ μὴ ξυνεπιέναι μετ' αὐτῶν ἄλλους.]

[Συνέπειξις, εως, ἡ, Festinatio. Nicomach. Harmon. 1 init., p. 2 fin. : Ὑπὸ τῆς ὁδοιπορικῆς ἀκαταστασίας καὶ συνεπείξεως. L. D. Id. p. 12 Meib. Conf. Franz. De musicis Græcis p. 9. Osann.]

[Συνεπείσειμι, Simul insuper intro. Polybius apud Athen. 14, p. 615, D : Ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις.]

[Συνεπεισκυκλέω, Simul introduco. Phot. cod. 187, p. 145, 41 : Καὶ οὐδὲν αὐτοὺς λάθοι ἂν τῶν θεωρημάτων, ἃ συνεπεισκυκλεῖ Νικόμαχος τῷ περὶ ἀριθμῶν πόνῳ.]

[Συνεπεισπίπτω, πεσοῦμαι, Simul irrumpo. Plutarch. Fab. c. 17 : Συνεπεισπεσεῖν ἅμα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων εἰς τὴν πόλιν.]

[Συνεπεισρέω, Simul influo. Hermes Trismeg. Pœmand. 9, p. 24. Osann.]

[Συνεπεισφέρω, οίσω, Simul infero. Med. Συνεπεισφέρομαι, Simul intromitto, Xenoph. H. Gr. 6, 5, 43 : Οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν

A μᾶλλον ἢ ζῶντες συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι, nunc ex libris in ἐπεισφέρεσθαι mutatum.]

[Συνεπεκπίνω, πίομαι, Simul ebibo. Hedylus Anth. Pal. 6, 292, 3. Boiss.]

[Συνεπεκτείνω, τενῶ, Simul extendo, prorogo. Aristæn. Ep. 2, 15 fin. : Ἀλλ' ἐπὶ μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συγκοιμήσει καί μοι (scr. κἀμοὶ) συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 237, A : Ἡ ψυχὴ τῇ τῶν οὐρανίων ἐπιθυμίᾳ συνεπεκτεινομένη τοῖς ἔμπροσθεν · 512, A. Proprie Galen. vol. 4, p. 119 : Συνεπεκτείνεται παντὶ τῷ κατ' ἐπιγάστριον χωρίῳ. L. D. Amphiloch. p. 82, A : Τὸ ἀλάβαστρον παντὶ τῷ αἰῶνι συνεπεκτείνεται. Kall.]

[Συνεπελαφρίζω, ίσω, ιῶ, i. q. sequens. Matthæi Med. p. 204, A : Ἐν ταῖς νόσοις συμπάσχει καὶ ἐν ταῖς ἰάσεσι συνεπελαφρίζεται · ubi Philonis p. 745, D, ἡ δὲ γῆ συνεπελαφρισθεῖσα, ex. addit Matth. L. Dind.]

[Συνεπελαφρύνω, υνῶ, Simul allevo. Herodot. 1, 18 : Τοῖσι δὲ Μιλησίοισι οὐδαμοὶ Ἰώνων τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι. ῡ]

B [Συνεπεμβαίνω ταῖς ἀτυχίαις τινός, Insulto calamitati alicujus, Calamitate alicujus abutor ad addendam afflicto afflictionem, Polyb. 30, 9, 21. Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς, Temporibus utor in mutuam perniciem, Adversis rebus alterius insidior insultoque, 20, 11, 7. Imitatio Demosthenis, qui Mid. p. 138, ἐπεμβαίνειν τοῖς καιροῖς dixit. Ernest. et Schweigh. Lex. Aristid. vol. 1, p. 471, 19 : Οὔτ' οὖν ἐκείνοις συνεπεμβῆναι καλόν.]

[Συνεπεξάγω, Simul educo. Petrus Magister in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 604 initio, in loco lacero · ... καὶ θεραπείαις ταῖς προσηκούσαις τροπώσασθαι τὸν πόλεμον · ἢν δὲ ἐπιμείνωσιν ἀδικεῖν βουλόμενοι, οὐδ' οὕτως (ἂν) ἀναγκαία εἴη μαντεία, ἀλλὰ συνεπεξάγει ἀρχή. Τίς (Εἷς) γὰρ καθ' Ὅμηρον οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Ubi si de educendo in aciem agitur, legendum videtur συνεπεξάγειν χρή. L. Dind.]

[Συνεπεξεργάζομαι, Simul conficio. Aristid. vol. 2, p. 175, 3 : Σχεδὸν τῶν Ἀθηναίων κἀκεῖ (ad Platæas) τὰ πλεῖστα συνεπεξεργασαμένων.]

Συνεπερείδω, σω, Simul infigo, etc. [Plutarch. Marc.

C c. 7 : Ὥρμησεν ἐπὶ τὸν ἄνδρα καὶ τῷ δόρατι διακόψας τὸν θώρακα καὶ συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου · Philopœm. c. 10 fin. : Διαλαβὼν τὸ ξυστὸν ἐκ χειρὸς ὠθεῖ καὶ περιτρέπει τὸν ἄνδρα συνεπερείσας · Brut. c. 52 init. : Παρεκάλει τῇ χειρὶ συνεφάψασθαι τοῦ ξίφους αὐτῷ καὶ συνεπερεῖσαι τὴν πληγήν · Cæs. c. 8 init. : Τούτων δὲ νεανικῶς ἐναντιωθέντων, Κάτωνος δὲ καὶ τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπερείσαντος αὐτῷ καὶ συγκατεξαναστάντος ἐρρωμένως (v. Συναπερείδω) · Mor. p. 939, B : Ἔπειτα πρὸς μὲν ἡμᾶς καθίησι (sol splendorem) δι' ἀέρος θολεροῦ καὶ συνεπερείδοντος θερμότητα ταῖς ἀναθυμιάσεσι τρεφομένην. ‖ Συνεπερείδομαι, Connitor, Gl.]

[Συνεπερίζω, ίσω, Certo, Contendo. Philippus Anth. Pal. 9, 709, 5 : Ἁ δὲ τέχνα ποταμῷ συνεπήριχεν. Boiss.]

[Συνεπέρχομαι, ελεύσομαι, Simul supervenio. Georg. Pisid. Bell. Avar. 413 : Κἀμοὶ δὲ μίξις συνεπῆλθε καὶ μάχη. L. Dind.]

[Συνεπευδοκέω, Acquiesco, Comprobo. Nicet. Ann. p. 222, B; 279, B : Συνεπευδοκεῖν τοῖς τελουμένοις · 250, C.]

D Συνεπευθύνω, Una dirigo, rego, moderor, Adjuvo in dirigendo. In VV. LL. ἀδεσπότως affertur, Τοῦ θεοῦ συνεπευθύνοντος, pro Numinis instinctu. [Plut. Rom. c. 7 : Θεοῦ συμπαρόντος καὶ συνεπευθύνοντος ἀρχὰς μεγάλων πραγμάτων · Mor. p. 1026, F, ante ed. Paris., quæ sic : Θεοῦ συνεπιστρέφοντος καὶ συναπευθύνοντος, q. v.]

Συνεπευφημέω, Una cum aliis fausta acclamatione approbo, etc. [Diodor. 1, 72 : Αἱ πρὸς τὴν ἐκφορὰν συνηγμέναι μυριάδες τῶν ὄχλων ἀκούουσαι συνεπευφήμουν, εἰ τύχοι καλῶς βεβιωκώς (rex Ægypti); 17, 72 med. Anon. ap. Suid. v. Ἐπιθειασμοί.]

[Συνεπεύχομαι, ξομαι, Simul precor. Aristoph. Thesm. 951 : Πολλάκις αὐταῖν (Thesmophoris) ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ. Thuc. 6, 32 : Ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος. Xenoph. Anab. 3, 2, 9 : Συνεπεύξασθαι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν κατὰ δύναμιν. Plutarch. Mor. p. 708, C : Καθάπερ οἱ θεῷ θύοντες ἅμα συμβώμοις καὶ συννάοις κοινῶς συνεπεύχονται. « Symeon. Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 480, 10. » Boiss.]

[Συνεπέχω, εφέξω, Simul obtineo, Consequor. Iamblich. In Nicom. p. 8, C : Διὰ τοῦτ' εἰκότως ταῖς προσαχθείσαις δυσὶν ἐπιστήμαις ἕτεραί τινες δύο συνεπέσχον καὶ συνεφήψαντο τῆς ... θεωρίας. L. Dind.]

[Συνεπηρεάζω, Una vexo, Calumnior. Vita Athanas. ap. Phot. cod. 258, p. 481, 31 : Οἰκουμενικῇ συνόδῳ τὰ περὶ αὐτοὺς (nisi leg. αὐτοῦ) τε καὶ τῆς συνεπηρεαζομένης πίστεως ἐπικριθῆναι. L. Dind.]

Συνεπηχέω, Uno sonitu s. Una voce acclamo vel accino; Budæo Consona voce accino præeunti, quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. De mundo [c. 6] : Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Consona voce totus chorus auspicanti præsuli accinit, s. admurmurat. [Maximus Tyr. Diss. 7, 7, vol. 1, p. 117 : Ἀρξαμένου αὐλεῖν συνεπήχουν πρὸς τὸ ἐνδόσιμον δίκην χοροῦ.] Xenoph. Cyrop. 3, [3, 58] : Ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· 7, [1, 25] : Ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός. [Dio Cass. 39, 19 : Τῶν μὲν ἐξαρχόντων, τῶν δὲ συνεπηχούντων σφίσιν· 56, 35 : Ἐμοῦ ὥσπερ ἐν χορῷ τινι τὰ κεφάλαια ἀποσημαίνοντος, καὶ ὑμῶν τὰ λοιπὰ συνεπηχούντων.] Bud. interpr. Admurmuro, Applaudo, ap. Themist. p. 119, in post. pag. [Or. 18, p. 218, B; 20, p. 236, C.] Plut. [Mor. p. 44, D] : Οἷον ἑλκομένους βίᾳ δι' αἰδῶ καὶ συνεπηχοῦντας. [Choricius p. 181 : Οἱ δέ σοι συνεπήχουν καὶ συνωργίαζον. Boiss. De conclavi resonante Lucian. De domo c. 3 : Οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος ... ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, et Dio Cass. 73, 13 : Τὰ πέριξ οἰκοδομήματα φρικῶδές τι συνεπήχησαν· 66, 22 : Ὁ οὐρανὸς συνεπήχει. V. Συναπηχέω. L. D. Conf. Plotin. p. 208, D, cum annot. Creuzer.]

[Συνεπιβαίνω, βήσομαι, Simul ascendo, adeo. Aristot. H. A. 8, 2 finem versus : Ὁ δὲ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ, καὶ ὅταν ἡ τρίγλη κινήσασα τὸν πηλὸν ἀπέλθῃ, ἐπικαταβὰς νέμεται καὶ τοὺς ἀσθενεστέρους ἑαυτοῦ κωλύει συνεπιβαίνειν. Polyb. 10, 13, 8 : Ἔνιαι συνετρίβοντο τῶν κλιμάκων, πολλῶν ἅμα διὰ τὸ μέγεθος συνεπιβαινόντων. Plut. Ti. Gracch. c. 4 : Συνεπιβῆναι (τοῦ τείχους). Longin. De subl. 15, 4 : Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος; De navibus conscendendis Eumath. p. 278, a Boiss. cit. « Antiphon p. 117, 41 : Δέομαι δ' ὑμῶν ... μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει, περιιδεῖν ἀδίκως καὶ ἀθέως διαφθαρέντα με ὑπ' αὐτῶν, Nolite cum his inimicis meis mihi insultantibus cervices meas superbo et protervo pede conculcare, Reisk. » Seager.]

Συνεπιβάλλω, βαλῶ, Competo, Incurro eodem. Polyb. 2, [56, 4] : Ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrunt in ea tempora, de quibus ego scribo. Bud. [Anna Comn. p. 369, B : Συνεπέβαλε τι καὶ τὸ τῆς τύχης αὐτῷ. Pro συνεπέλαβε. || Simul considero, Marc. Antonin. 3, 11 : Οὐδὲν οὕτω μεγαλοφροσύνης ποιητικόν, ὡς τὸ ἐλέγχειν ὁδῷ καὶ ἀληθείᾳ ἕκαστον τῶν βίῳ ὑποπιπτόντων δύνασθαι καὶ τὸ ἀεὶ οὕτως εἰς αὐτὰ ὁρᾶν, ὥστε συνεπιβάλλειν, ὁποίῳ τινὶ τῷ κόσμῳ ὁποίαν τινὰ τοῦτο χρείαν παρεχόμενον τίνα μὲν ἔχει ἀξίαν κτλ. Schweigh. Cujus v. annot. ad Polyb. 3, 38, 4 : Ταῦτα εἰρήσθω μοι χάριν τοῦ μὴ τελέως ἀνυπότακτον εἶναι τοῖς ἀπείροις τῶν τόπων τὴν διήγησιν, ἀλλὰ κατά γε τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς συνεπιβάλλειν καὶ φέρειν ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τὸ λεγόμενον. Sextus Adv. math. 7, 348 : Ὡς ὁ ἀρχιτέκτων κρίνει τό τε εὐθὺ καὶ στρεβλὸν καὶ χωρὶς τοῦ ἐπιβάλλειν τῇ κατασκευῇ τῶν κριτηρίων, οὕτως ἐχρῆν καὶ τὴν διάνοιαν ... πολλῷ πρότερον τῇ ἑαυτῆς φύσει συνεπιβάλλειν· 8, 162 : Ἵνα τοῦτο νοήσωμεν, συνεπιβάλλειν δεῖ καὶ ἐκείνῳ· Adv. rhet. 67, Adv. geom. 58.] At Συνεπιβάλλομαι, Una aggredior, cum gen. rei et dat. personæ. Lucian. [Prometh. c. 13] : Συνεπιβάλλεσθαί [συνεπιλαβέσθαι] μοι τοῦ ἔργου, Una mecum opus aggredi. [Simul adjicior. Ptolem. Harmon. p. 26, B : Ποιῆσαι τόνους ἕξ, μὴ συνεπιβαλλομένων μέντοι τῶν προηρμοσμένων φθόγγων. Ubi al. συνεπιλαμβανομένων. L. Dind.]

[Συνεπιβλάπτω, ψω.] Συνεπιβλάπτομαι, Una lædor, ex Aristot. Polit. [2, 9 med. : Ὥστε καὶ ταύτῃ συνεπιβλάπτεσθαι τὴν πολιτείαν.]

[Συνεπιβλέπω, ψομαι, Simul dispicio. Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 19 : Καὶ αὐτὴν συνεπιβλέπειν τὸ πόθεν καὶ πῶς. Simul inspicio, Galen. vol. 8, p. 320 : Ἐπιδεικνύντος μου σφαλλομένους τοὺς ἄνευ τοῦ συνεπιβλέπειν τὸ μέγεθος ... ἀποφαινομένους τι. L. Dind.]

[Συνεπιβοάω, Simul inclamo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 678, D : Ἔστι δ' οὓς καὶ ἐν τῇ πόλει εὑρὼν ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις δεομένους τοῦ βασιλέως συνεπιβοᾶν πείθει, ὥστε δυσφημεῖν τὸ ἐμὸν ὄνομα.]

[Συνεπιβοηθέω, Simul opitulor. Act. SS. Maji vol. 5, p. 375, A. L. Dind. Greg. Thaum. in Orig. 8. Kall.]

Συνεπιβουλεύω, Una insidior. [Xen. H. Gr. 5, 4, 22 : Συλλαβόντες ἐφύλασσον, ὡς καὶ τούτους συνεπιβουλεύοντας. Isæus p. 61, 39 : Τοῖς ἄλλοις συνεπιβουλεύσας τοῖς τοῦ Εὐκτήμονος χρήμασι. Diod. 5, 50; Plut. Mor. p. 65, C; Dionys. A. R. 3, 29; 4, 40 med.]

[Συνεπιγαυρόω, Simul erigo. Plut. Mor. p. 746, D : Τὸ φιλότιμον δὲ ἡ Κλειὼ μάλιστα κυδαίνειν καὶ συνεπιγαυροῦν εἴληχεν· 796, A : Θεραπεύουσι γὰρ ἀεὶ καὶ διώκουσιν αὐτοὺς (senes Spartanos) οἱ νέοι, τὸ κόσμιον καὶ τὸ γενναῖον αὔξοντας καὶ συνεπιγαυροῦντας ἄνευ φθόνου.]

[Συνεπιγελάω, Simul irrideo. Ammon. in Ἐπιχαίρειν, ubi ἐπιγελᾶν Valck. Boiss.]

[Συνεπιγίγνομαι, γενήσομαι, Simul accedo. Diod. Exc. p. 520, 25 : Ἔπειτα τῶν πυρετῶν μεγάλων συνεπιγινομένων. Polyb. p. 609. Wakef. Gregor. in Matth. Lectt. Mosq. vol. 2, p. 40 fin. : Ὡς οὐκ ἀφ' ἑνὸς καὶ μόνου τρόπου αἱ τοιαῦται τῇ φύσει φυσικαὶ συνεπιγίνονται ... γνῶμαι.]

[Συνεπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Socius cognitoris. Just. M. Apol. 1, 73; 2, 91 (p. 77 ed. Bened.) : Τὴν σύγκλητον καὶ τὸν δῆμον συνεπιγνώμονας ταύτης τῆς ἀξιώσεως παραλαβεῖν.]

Συνεπιγραφεύς, έως, ὁ, Qui una fungitur munere ἐπιγραφέως [Tributum describendi. Isocr. p. 367 : Ὑπὲρ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων. V. Ἐπιγραφεύς.]

Συνεπιγράφω, Simul inscribo [Proprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 291, D : Πάλιν ἐφ' ἑτέρων καὶ ἄλλα τινὰ τούτοις συνεπιγράφεται (Psalmis David.). Ps.-Diog. *Notices* vol. 10, part. 2, p. 252, a Boiss. cit. : Τὸν Ἡρακλέα οὐκ ἐξαλείψω, συνεπιγράφω δὲ τὴν Δικαιοσύνην], i. e. Simul auctorem esse dico. Plut. [Mor. p. 816, D] : Ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, Consortem laudis faciunt, Laudem impertiunt, Bud. [Diod. Exc. p. 562, 73 : Ἔσπευδε δὲ καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ χάριν συνεπιγράψαι ταῖς εὐεργεσίαις. Clemens Al. Str. 7, p. 860 : Σφαλερὸν γὰρ τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι. || Med. Probo. « Θεωρῶν ... τούτοις ἅπασι ... καὶ τὸν Ἄτταλον συνεπιγραφόμενον, Subscribentem, Hipparch. In Arati Phæn. 1, p. 172, B; 173, A; 178, A, B» Hemst. Philo vol. 1, p. 464, 22 : Μωσῆς τῇ ἐν τοῖς μέρεσι κοινωνίᾳ καὶ συμπαθείᾳ τοῦ παντὸς ἔοικε συνεπιγράφεσθαι. Wakef. Eust. Il. Υ, 298 : Εἰ μάτην ὁ Αἰνείας ἀναίτιος ὢν θανεῖται, οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος. Ap. schol. male συνεγράφη.]

[Συνεπιδείκνυμι, s. Συνεπιδεικνύω, ξω, Simul ostendo. Polyb. 3, 38, 5 : Τῇ διανοίᾳ χρὴ ... συρρέπειν ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ τοῦ λόγου συνεπιδεικνυμένους. « Pass. etiam ap. Joseph. A. J. 14, 8, 1 med. Suid. v. Προτείνειν. » Wakef.]

[Συνεπιδέχομαι, ξομαι, Comprehendo. Theodorus Mopsuest. in Maji Coll. Vat. vol. 6, p. 306. Osann.]

[Συνεπιδέω, Simul deligo. Hippocr. p. 748, G : Τὸ ἕτερον σκέλος τῷ ὑγιεῖ συνεπιδεῖν. Oribas. p. 45, 106 ed. Mai., aliique medici.]

[Συνεπιδημέω, Simul peregre advenio, assum. Strabo 15, p. 685. Joseph. A. J. 6, 1, 2 : Ὡς ὑπερδικοῦντος αὐτὴν τοῦ θεοῦ καὶ συνεπιδημησάντων αὐτῇ διὰ τοῦτο τῶν δεινῶν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 590, A : Κατὰ ταὐτὸν ἀλλήλοις συνεπιδημούντων τῷ βίῳ. Permutatum cum συναποδ. ap. Diod. 17, 49 med.]

[Συνεπιδίδωμι, δώσω, Simul præbeo. Polyb. 7, 16, 2 : Ἠξίου Θεόδοτον καὶ Διονύσιον συνεπιδοῦναι σφᾶς καὶ κοινωνῆσαι τῆς ἐπιβολῆς· 32, 10, 5 : Ἐγὼ δὲ κἂν αὐτὸς ἡδέως σοι συνεπιδοίην ἐμαυτὸν καὶ συνεργὸς γενοίμην· 21, 10 : Τότε συνεπέδωκαν αὐτοὺς εἰς τὸ συνεπισχύειν. Dionys. A. R. 3, 15 : Ἐὰν ἑκόντες συνεπιδιδῶσιν ἐκεῖνοι τὰ σώματα προκινδυνεῦσαι τῆς πατρίδος. M. Antonin. 4, 34 : Ἑκὼν σεαυτὸν τῇ Κλωθοῖ συνεπιδίδου. Plut. Mor. p. 448, D. Themist. Or. 7, p. 90, A : Ὅτι σοι χρηστὰ νοοῦντι τὴν χεῖρα συνεπέδωκεν ὁ θεός. « Schol. Pind. Pyth. 3, 183 : Συνεπιδιδόναι τὴν ψυχὴν ταῖς ἀπὸ τῶν θεῶν εὐπρα-

γίαις. » Hemst. Epiphan. vol. 1, p. 29, B : Συνεπιδοῦναι βοήθειαν Ἰουδαίοις. Συνεπιδιδοὺς ponit Pollux 8, 157. || Simul augeor, cresco. Greg. Nyss. vol. 1, p. 125, E : Οὕτω καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἐνέργεια ... συνεπιδίδωσι καὶ συναύξεται· 302, A : Συνεπιδοὺς εἰς κάλλος καὶ εὔπνοιαν (οἶνος)· vol. 3, p. 230, A : Ἀμφοτέρων ἀλλήλοις συνεπιδιδόντων. L. Dind.] A

[Συνεπιδράσσομαι s. —δράττομαι, ξομαι, Simul prehendo. Eustath. Opusc. p. 279, 30 : Τῶν αὐτῆς ἡνιῶν συνεπιδράξασθαι.]

[Συνεπιζητέω, Simul disquiro. Aristæn. 2, 3 init. : Τί οὖν οὗτος ἔγημε κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν μηδὲν δεόμενος γυναικός; ἢ ἵνα ... νύκτωρ αὐτῷ συνεπιζητήσω τοὺς νόμους; Boiss.]

[Συνεπιθειάζω, Simul divinum facio. Plut. Sull. c. 6 : Σύλλας δὲ οὐ μόνον ἡδέως προσιέμενος τὸν τοιοῦτον εὐδαιμονισμὸν καὶ ζῆλον, ἀλλὰ καὶ συναύξων καὶ συνεπιθειάζων τὰ πραττόμενα τῆς τύχης ἐξῆπτεν· Mor. p. 409, C : Οὐκ ἔστιν ἄλλως τηλικαύτην καὶ τοσαύτην μεταβολὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γενέσθαι δι' ἀνθρωπίνης ἐπιμελείας μὴ θεοῦ παρόντος ἐνταῦθα καὶ συνεπιθειάζοντος τὸ χρηστήριον, Divino B nomine afflantis. « Greg. Naz. C. Jul. p. 6 Mont. » Boiss.]

[Συνεπίθεσις, εως, ἡ, Dolus. Aquila Pss. 118, 118.]

[Συνεπιθεωρέω, Simul specto, considero. Sextus Adv. mathem. 7, 46 : Ἀνάγκη γάρ ἐστι ζητοῦντας περὶ τῆς τούτου ὑπάρξεως συνεπιθεωρεῖν καὶ ὅ,τι ἐστιν. Eulog. Phot. Bibl. cod. 230, p. 277, 28 : Τῶν συνελθόντων συνεπιθεωροῦντα τὸ ἀσύγχυτον· Job. cod. 222, p. 188, 29 : Κἀκεῖνο δέ μοι συνεπιθεώρει. Greg. Nyss. vol. 2, p. 327, D : Τοῦ θεοῦ τὴν οὐσίαν, ἀχώριστον ἔχουσαν καὶ συνεπιθεωρουμένην ἑαυτῇ τὴν ἐνέργειαν· 3, p. 265, C. Jo. Actuar. De urinis 3, 10, 1 : Ἔσθ' ὅτε ψήγματά τινα συνεπιθεωροῦνται τοῖς παρυφισταμένοις. L. D. Domnin. in Anecd. meis vol. 4, p. 417, F. Boiss.]

[Συνεπιθήγω, ξω, Simul acuo. Plut. Mor. p. 433, D : Ψυχῆς τὸ μαντικὸν ὥσπερ ὄμμα δεῖται τοῦ συνεξάπτοντος οἰκείου καὶ συνεπιθήγοντος.]

[Συνεπιθορυβέω, Simul adstrepo, admurmuro. Plut. Mor. p. 531, C : Ἐπαινέσεις καὶ συνεπιθορυβήσεις τοῖς κολακεύουσι;] C

Συνεπιθρηνέω, q. d. Collamentor. [Communiter lamentor. Marc. Anton. 7, 25. Plut. Mor. p. 56, A; 61, E, et alibi.]

[Συνεπιθρήνησις, εως, ἡ, q. d. Collamentatio, Communis lamentatio. Plut. Mor. p. 610, B : Κακῶν γυναικῶν εἰσόδους καὶ φωνὰς καὶ συνεπιθρηνήσεις.]

[Συνεπίθρυψις, εως, ἡ, Communis luxuria. Plut. Mor. p. 1092, D : Τὰς ἐπὶ σαρκὶ ... τῆς ψυχῆς διαχύσεις ... σωματικὰς ἡδονὰς, οἷον ἐπιμειδιάσεις καὶ συνεπιθρύψεις προσεικοι τῆς ψυχῆς.]

Συνεπιθυμέω, Una cupio. [Xen. Hipparch. 1, 8 : Ἀγαθόν μοι δοκεῖ εἶναι τοὺς μὲν φυλάρχους παρασκευάζειν συνεπιθυμεῖν σοι τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ. Themist. Or. 22, p. 266, C.]

Συνεπιθυμητὴς, ap. Plat. [Clitoph. p. 408, C], ut συνεραστής. Habetur et ap. Polluc. [3, 69.]

[Συνεπιθωΰσσω, ξω, Simul incito. Plut. Mor. p. 757, D : Θηρεύουσιν ἀγρότερός τις συνεπιθωΰσσει καὶ συνεξορμᾷ θεός.]

[Συνεπικάθημαι, Simul assideo vel insideo. Eumath. 1, p. 10 : Συνεπεκάθητο τῷ φρέατι περὶ τὸ στεφάνωμα.] D

[Συνεπικαίω, καύσω, Simul aduro. Theophr. C. Pl. 5, 17, 6 : Χαλεπαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συνεπικαίουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.]

[Συνεπικαλέομαι, Simul invoco. Greg. Nyss. vol. 3, p. 611, B : Οὐκ ἐπικέκληται μόνον τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις συνεπικαλεῖσθαι ἐδίδαξεν. L. D. Arrian. Exp. 6, p. 382. Maius.]

[Συνεπίκειμαι, Simul incumbo, impetum facio. Aristoph. Eq. 267 : Ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς.]

[Συνεπικερδαίνω, Simul lucror. Athanas. vol. 2, p. 417, C : Ἢ ἄλλο τι τῶν χαμαιπετῶν καὶ προσκαίρων συνεπικερδήσοντες τῷ παιδί.]

[Συνεπικεράννυμι, Admisceo. Philostorg. H. E. 4, 9. Συνεπικοιρανέω, Procul. Paraphr. Ptolem. 3, 16, p. 207 Struv.]

Συνεπικλάω, Confringo. [Plut. Philopœm. c. 9 : Τῆς αἰσθήσεως συνεπικλώσης τὴν διάνοιαν.]

[Συνεπικλύζω, σω, Simul inundo. Gregor. Naz. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 2, p. 38 fin. : Ὥσπερ οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τοῖς ὕδασι ζῶντες διὰ τῶν ἐν μήτρᾳ συνεπικλυζομένων χυμῶν καὶ ὑδάτων εἰς ζωογονίαν ψυχαγωγοῦνται.]

[Συνεπικοινωνέω, Participo. Jo. Actuar. De diagn. 1, 27, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 376, 3 : Κἂν συνεπικοινωνῶσι τῷ ἥπατι τοῦ πάθους οἱ νεφροί. L. Dind.]

[Συνεπικομίζω, Phot. Epist. 5, p. 233 fin. Boiss.]

[Συνεπικόπτω, ψω, Simul incido, interseco. Greg. Nyss. vol. 1, p. 393, B : Αὐχένος τε λυγισμοὶ καὶ φωνῆς παράλογος θρύψις, συνεπικοπτομένη τῇ κλάσει τοῦ πνεύματος, τί ἂν ἄλλο εἴη τοῦτο καὶ οὐ παράνοια;]

Συνεπικοσμέω, Una orno, Ad ornatum addendum juvo. In VV. LL. redditur Cohonesto et visendum reddo, in Xen. [Hier. 8, 6] : Αὐτὸ γὰρ τὸ τετιμῆσθαι, μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀναφαίνειν. [Dionys. A. R. 11, 39 fin. : Συνεπεκόσμουν τοῖς προσφόροις δωρήμασι τὴν ἐκκομιδήν. Plut. Mor. p. 484, D, E; 805, E. Marc. Antonin. 3, 2; Lucian. Zeux. c. 2; Philo vol. 2, p. 28, 11.]

[Συνεπικούρειοι, οἱ, Qui simul sunt de Epicuri secta, Socii Epicurei. Arrian. Epict. 2, 20, 13.]

Συνεπικουρέω, Una succurro, Una opitulor. Xen. Hierone [3, 2] : Συνήδονται δ' ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, συνεπικουροῦσι δ' ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι. [Cyrop. 1, 6, 24 : Συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν. Diod. 17, 36 : Ἠξίουν συνεπικουρῆσαι τοῖς ἑαυτῶν ἀκληρήμασιν, ubi al. ἐπικ. Sextus Adv. astrol. 32 : Τῶν πέντε ἡλίῳ μὲν συμφωνεῖν καὶ συνεπικουρεῖν φασὶ Κρόνον τε καὶ Δία καὶ Ἑρμῆν. Theodor. Stud. p. 461, D; 508, E.]

[Συνεπικουρία, ἡ, Auxilium simul datum. Leonis Imper. Paneg. in Chrys. p. 272.]

Συνεπικουφίζω, ίσω, ιῶ, Una cum aliquo sublevo, Ad sublevandum adjuvo. Qua in signif. dicitur et Συγκουφίζω. [Plut. Camill. c. 25 init. : Τοῖς φελλοῖς ἐφεὶς τὸ σῶμα καὶ συνεπικουφίζων· Eumen. c. 9 init. : Τὸ μὲν οὖν εὐτυχεῖν καὶ τοὺς φύσει μικροὺς συνεπικουφίζει τοῖς φρονήμασιν, ὥστε φαίνεσθαί τι μέγεθος περὶ αὐτούς· Artox. c. 24 fin. : Ὥστε τοὺς ἄλλους πτεροῦσθαι καὶ συνεπικουφίζεσθαι τὴν ἐκείνου προθυμίαν καὶ ῥώμην ὁρῶντας. L. D. Philo vol. 2, p. 364, 34. Clem. Alex. Wakef.]

Συνεπικραδαίνω, Una concutio. Xen. Venat. [6, 16], de canibus : Ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπικραδαίνουσι. Motu crebro concutere corpus, dicunt Latini.

[Συνεπικρίνω, ινῶ, Una dijudico. Plato Leg. 7, p. 792, C : Ξυνεπίκρινε ἡμᾶς. Plut. Mor. p. 53, C : Οὐ δέομαι φίλου ... συνεπινεύοντος, ἀλλὰ συναληθεύοντος καὶ συνεπικρίνοντος. Longin. De subl. 1, 2 : Αὐτὸς δ' ἡμῖν τὰ ἐπὶ μέρους συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα. Ptolem. Tetrab. 3, p. 146, B : Συνεφορῶντας καὶ συνεπικρίνοντας. ī]

[Συνεπίκρισις, εως, ἡ, Approbatio. Photius in Maji Coll. Vat. vol. 1, p. 338 : Ἔτι δεῖται τῆς διὰ τῶν λογικῶν κατασκευῆς καὶ συνεπικρίσεως. Osann.]

Συνεπικροτέω, Simul applaudo. [Plut. Mor. p. 56, B : Ἐπαινοῦσι καὶ συνεπικροτοῦσι· 63, A : Θεάτρου συνεπικροτοῦντος.]

Συνεπικρύπτω, ψω, Simul occulto. [Plut. Timol. c. 10. Boiss. Alcib. c. 28 med., Comp. Nic. et Crass. c. 1.]

Συνεπικύπτω, ψω, unde συνεπικεκυφέναι, Simul incumbere, VV. LL.

Συνεπικυρόω, Simul s. Una comprobo. Polyb. [6, 16, 2] : Ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Sed Bud. vertit, Nisi populus jusserit et sciverit, quod senatus censuit. Qui etiam scribit συνεπικυροῦν dici, quum major auctoritas vel potestas probat, quod minor censuit. [Id. 4, 30, 2, τὸ δόγμα· 22, 7, 3, τὰς ὁμολογίας. Plut. Marc. c. 25, τὴν γνώμην· Cæs. c. 14 med. : Συνεπεκύρου τῷ δήμῳ τοὺς νόμους.]

[Συνεπικωκύω, Simul ploro. Anna Comn. p. 504, A : Συνεπεκώκυον. Elberling.]

[Συνεπικωμάζω, σω, Simul bacchor, Comessor. Satyrus ap. Athen. 12, p. 534, E : Ἐπικωμάσας ποτὲ ὡς Ἄνυτον, συνεπικωμάζοντος αὐτῷ τῶν ἑταίρων ἑνός. Sextus Adv. mus. 8 : Ὁ Πυθαγόρας μειράκια ὑπὸ μέθης ἐκβεβακχευμένα ποτὲ θεασάμενος ὡς μηδὲν τῶν μεμηνότων διαφέρειν (nisi leg. διέφερε), παρήνεσε τῷ συνεπικωμάζοντι τούτους αὐλητῇ τὸ σπονδεῖον αὐτοῖς ἐπαυλῆσαι μέλος.]

[Συνεπιλαμβάνω et] Συνεπιλαμβάνομαι, λήψομαι, q. d. Una prehendo, Simul capesso. Ponitur autem pro Adjuvo, Opitulor. Lucian. [Prom. c. 13]: Τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου· q. d. Esse mihi adjutricem operis, pro Adjuvare me in opere. Sic Herodot. [3, 148 : Συνεπελάβοντο τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, ὥστε γενέσθαι, καὶ Κορίνθιοι προθύμως· 5, 45] : Συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ [Σ. π.]. Thuc. [3, 74 : Αἱ γυναῖκες αὐτοῖς τολμηρῶς ξυνεπελάβοντο· 6, 70 : Ὥστε τοῖς μὲν πρῶτον μαχομένοις καὶ ἐλάχιστα πολέμῳ ὡμιληκόσι καὶ τοῦτο ξυνεπιλαβέσθαι τοῦ φόβου·] 8 : Ξυνεπιλαβέσθαι τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως· 1, [115]: Ξυνεπελαμβάνοντο, sine casu. [Polybii exx. plura earundem constrr. v. ap. Schweigh., Diodori ap. Wessel.] In VV. LL. ex Plut. Camillo [c. 33], Συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, pro Certamen simul aggrediuntur. Et Συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως, ex Plat. Timæo [per errorem], pro Disciplinam simul capessit; nam ibi a typographo omissam fuisse puto particulam Simul. Item Συνεπιλαμβάνω ap. Thuc. ead. signif. 2, [8] : Ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πολίτης, εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. [Maximus Tyr. Diss. 21, 4, vol. 1, p. 403 : Σύ μοι δοκεῖς καὶ νεὼς ἐπιβὰς μὴ ὅτι κυβερνήτης γενέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ ἐρέτης, οὐδέ τις διαθεόντων καὶ ξυνεπιλαμβανόντων τῇ σωτηρίᾳ τῆς νεώς· 19, 4, p. 364 : Συνεπιλαμβάνει δέ τι αὐτῷ καὶ τὰ μέρη· 16, 8, p. 305 : Ξυνεπιλαμβάνουσι δὲ πρὸς ἀσφάλειαν ἑκατέρῳ ἑκάτερος· 14, 7, p. 263 : Τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου, ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. Συνεπιλαβεῖν ponit Pollux 4, 30. « Jo. Eugenicus Ecphrasi p. 343 meæ ed. » Boiss.]

[Συνεπιλαμπρύνω, υνῶ, Simul alacrem reddo. Plut. Mor. p. 795, A : Συνεξορμῶν πρὸς τὰ καλὰ καὶ συνεπιλαμπρύνων τὸ φρόνημα. ῦ]

[Συνεπιλάμπω, ψω, Simul luceo. Theophr. C. Pl. 4, 4, 13 : Ἐὰν ἥλιοι συνεπιλάμψωσιν.]

[Συνεπιλέγομαι, ξομαι, Una lego. Heliod. Æth. 10, 13, p. 408 Cor. : Πλησίον παρεῖναι καὶ συνεπιλέγεσθαι τοὺς γυμνοσοφιστὰς παρακαλέσας. « Conf. Misc. Obss. 6, p. 399. » Boiss. || Pass. Dictis addor, ap. Euseb. Præp. 5, p. 224, D : Τὸ βοώμενον ἐκεῖνο (oraculum, cujus verba sequuntur), καὶ τὰ τούτοις συνεπιλεγόμενα. L. D.]

[Συνεπιλείπω, ψω, Simul deficio. Plotin. vol. 2, p. 1228, 2 : Ἵνα τῷ μεγέθει τοῦ ὄγκου συνεπιλείπῃ. Iambl. V. P. p. 202 : Τότε συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένους. Greg. Nyss. vol. 1, p. 184, C : Ἡ μνήμη τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως συνεπέλειψεν.]

[Συνεπιλεκτέον, Una dicendum, addendum. Eust. Od. p. 1406, 50 : Τούτοις δὴ σ. καὶ ὅτι τὸ βάλλειν ποτὲ μὲν φυλάσσει τὸ α κτλ.]

[Συνεπιλογίζομαι, Simul computo. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 73, B : Πρόχειρόν ἐστι τούτων δεδομένων τὸ σ. τίσι ... ὁ ἥλιος κατὰ κορυφὴν γίνεται· 385, A : Καὶ τὰς ἐφεξῆς μοίρας ἐξ ἑτοίμου συνεπιλογιούμεθα· 410, D; 414, C; vol. 2, p. 383, A : Συνεπιλελογισμένης τῆς παραχωρήσεως· 389, B : Καὶ πρὸ ὁδοῦ ἂν εἴη συνεπιλελογισμένας ἔχειν τὰς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐγκλίσεων συναγομένας πλατικὰς παρόδους. Unde Συνεπιλογιστέον, Ptol. ib. vol. 2, p. 405, C : Καὶ ταύτην σ. ἀπὸ τῆς πηλικότητος. L. D. Eust. Il. p. 366, 31 : Σ. καὶ τὰς τοῦ Κροίσου χρυσᾶς πλίνθους.]

Συνεπιμαρτυρέω, Una testimonium tribuo, perhibeo. Aristot. De mundo [c. 6]: Συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας, ubi exp. Hujus autem rei elogium est mortalium consensus. [Polyb. 26, 9, 4 : Παρόντων καὶ Θετταλῶν καὶ συνεπιμαρτυρούντων τοῖς Δαρδανίοις. Sextus Adv. log. 2, 323 : Γνόντες τὴν τούτου ὕπαρξιν συνεπιμαρτυροῦσαν τῷ λόγῳ. L. D. Athen. 13, p. 595, E. Hemst. Saracenica Sylb. p. 67. Boiss. Euseb. In Esaiam p. 404, B : Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θεοῦ σημείοις. Anna Comn. p. 354, D : Παρέξομαι τοῖς λόγοις συνεπιμαρτυροῦντα τὰ πράγματα. Jo. Actuarius De diagn. 1, 8, in Idel. Phys. vol. 2, p. 362, 27, et 31, p. 381, 15 : Συνεπιμαρτυρουσῶν εἰς τοῦτο καὶ τῶν... χροιῶν· De urinis 5, 3, 6 : Αἱ ποιότητες συνεπιμαρτυρηθεῖεν ἂν ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς χρώμασι συνεπιμαρτυρουμένων ποιοτήτων· et act. ib. 6, 1. ||Simul commendo, Collaudo. Plut. Mor. p. 486, C : Καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν... οὐδὲ τῶν ἰατρῶν οἱ περὶ δίαιταν τοῖς

A χειρουργοῖς, ἀλλὰ καὶ συμπαραλαμβάνουσι καὶ συνεπιμαρτυροῦσι· 539, D : Ἀναγκαζόμεθα συνεφάπτεσθαι παρὰ γνώμην τῶν ἐπαίνων καὶ συνεπιμαρτυρεῖν· 542, C : Τῷ ἕτερον ἐπαινοῦντι χαίρουσι πολλάκις καὶ συνεπιμαρτυροῦσι προθύμως.]

[Συνεπιμαρτύρησις, εως, ἡ, Contestatio, Confirmatio. M. Antonin. 1, 10 : Ἐν τρόπῳ ἀποκρίσεως ἢ συνεπιμαρτυρήσεως. ῦ]

[Συνεπιμαρτύρομαι, Simul testor. Phot. Bibl. cod. 183, p. 128, 25 : Αἱ ἐπιγραφαὶ συνεπιμαρτύρονται τοῖς εἰρημένοις· 222, p. 199, 20 : Τῶν σοφῶν πατέρων ἡμῶν μικροῦ πᾶς ὁ χορὸς συνεπιμαρτύρεται. ῦ]

[Συνεπιμαχέω, Auxilior in oppugnando. Constitt. Apost. 2, 17 init. p. 227, D : Οὐ δυνήσονται οἱ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον συνεπιμαχεῖν τῷ ἐπισκόπῳ. L. Dind.]

[Συνεπιμειδιάω, Arrideo. Plut. Mor. p. 672, E : Συνεπιμειδιᾶν πάθεσι.]

[Συνεπιμέλεια, ἡ, Cura communis. Theodor. Metoch. Misc. p. 598 init. : Ἃ πολλῆς τέως ἠξίουν συνεπιμελείας καὶ σπουδῆς, nisi deleta syllaba male iterata leg. ἐπι-
B μελείας, ut sequitur. L. Dind.]

[Συνεπιμελέομαι s.] Συνεπιμελοῦμαι, Simul curam gero, curo, Una cum alio curam gero, curo. Xen. [Comm. 2, 8, 3] : Τῷ δεομένῳ τοῦ συνεπιμελησομένου. [Anab. 6, 1, 22 : Ὅτε ἤρχετο ἐπὶ τὸ συνεπιμελεῖσθαι τῆς στρατιᾶς καθίστασθαι· OEc. 4, 3 : Φίλων καὶ πόλεως συνεπιμελεῖσθαι· ib. 5, βασιλέα τὸν Περσῶν γεωργίας τι συνεπιμελεῖσθαι· Cyrop. 5, 4, 17 : Ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι συνεπεμελεῖτο. Plato Leg. 6, p. 754, C : Δεῖν συνεπιμεληθῆναι ὅπως αἱ ἀρχαὶ καταστῶσι. Demosth. p. 1168, 17 : Ὅπως ἂν συνεπιμελῆται μεθ' ἡμῶν ἁπάντων ὧν προσῆκεν. Perf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, n. 115, 13.]

[Συνεπιμελητής, ὁ, Qui simul curat, Curarum socius. Xen. Cyrop. 5, 4, 17 : Ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσι συνεπεμελεῖτο, παραλαμβάνων Περσῶν τῶν ὁμοτίμων συνεπιμελητάς. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 151, n. 109, 2 : Ὁ ταμίας καὶ οἱ συνεπιμεληταί.]

[Συνεπιμερίζω, ίσω, ιῶ, Simul impertio. Eust. Il. p. 100, 5 : Τὸ ἤδη κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις
C (præt., præs. et fut.) συνεπιμερίζεται· 828, 13 : Τῶν δώδεκα τοῦ χρυσοῦ ῥάβδων αἱ μὲν δέκα συνεπεμερίζοντο ταῖς κυανέαις, αἱ δὲ δύο κτλ. Activo id. Opusc. p. 326, 48; med. 204, 36; pass. 315, 45. « Zachar. Mytil. Dial. p. 191, 6. » Boiss.]

[« Συνεπιμετρέω, Ad mensuram addo, in Nov. Const. » Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[Συνεπιμίγνυμι, ξω, Simul admisceo. Aristæn. Ep. 1, 10, p. 49 : Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων οὐ μόλιβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ. Jo. Actuar. De diagn. 1, 35, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 389, 5 : Συνεπιμίγνυνταί γε μὴν τὸ πλέον οἱ χυμοί. Basilius Cotel. Mon. vol. 2, p. 98, A : Ἀενάῳ ποταμῷ συνεπιμιγνύμενα.]

[Συνεπιμιμνήσκομαι, μνησθήσομαι, Simul recordor, mentionem facio. Cod. Angel. ap. Heeren. præf. ad Stob. vol. 1, p. XLIII med. : Καὶ ἀποφθεγμάτων συνεπεμνήσθην. L. Dind.]

Συνεπινεύω, pro Annuo, Assentior. [Inscr. Com. ap. Bœckh. vol. 2, p. 849, n. 3524, 20 : Ταὶς δὲ τοῖς ἀγάθοισι τῶν ἀνδρῶν πρεποίσαις ἀτμενιζοίσᾳ χάρᾳ συνεπίνευσε
D τείμαις, sive sic scribitur, ut sit accus., sive ταῖς, quum utroque modo construatur etiam ἐπινεύω], ex Plut. Apophth. [p. 242, B] : Συνεπινεύει τῇ φθορᾷ. [Conf. id. Mor. p. 47, D; 53, D, et ubi cum dat. 58, A; 70, A. Philo vol. 2, p. 17, 23, aliique recentiorum. « Eunap. p. 49=474. » Boiss.]

[Συνεπινήχομαι, ξομαι, Simul in superficie nato. Aristæn. 1, 3, p. 14. Jo. Actuar. De urinis 7, 13, 5 : Τινὰ συνεπινηχόμενα ἐρυθρὰ ψήγματα.]

[Συνεπινοέω, Simul intelligo s. cogito. Polyb. 8, 17, 2 : Συνεπινοήσας πῶς καὶ τίνι τρόπῳ δύναται σῶσαι τὸν Ἀχαιόν. Sextus Adv. log. 2, 161 : Ψιλοῖς γὰρ αὐτοῖς... ἐπιβάλλομεν καὶ δίχα τοῦ ἑτερόν τι συνεπινοεῖν. « Jo. Chrys. In Jo. hom. 7, vol. 2, p. 586, 5. » Seager. Greg. Nyss. vol. 2, p. 655, D : Πατέρα λέγοντες υἱὸν τῇ φωνῇ συνεπινοοῦμεν· 360, A : Οὔτε συνεπινοεῖται τῇ ἀϊδιότητι τοῦ δημιουργοῦ τὰ γενόμενα· 364, A : Ὁ μονογενὴς υἱὸς τῷ πατρὶ συνεπινοεῖται· ib. D; p. 514, B; 556, D. Scriptor De hær. Cotel. Monum. vol. 1, p. 315, A : Τὸ τῆς ὑποστάσεως ὄνομα συνεπινοουμένας

Digitized by Google

ἴχει καὶ τὰς ἐπιγινομένας ἰδιότητας. Anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 288, B : Συνεπινοουμένου τοῦ υἱοῦ τῷ τε προάγοντι πατρὶ καὶ τῷ προϊόντι πνεύματι. Est idem pass. in loco lacero Philodemi Voll. Hercul. part. 1, p. 23, 8 Oxon. L. D. Erotian. v. Ξυνιέναι p. 262. Boiss.]

[Συνεπινοητέον, Simul intelligendum, cogitandum. Eustath. ad Il. 7, 99. Boiss. Id. K, 499, p. 821, 1; Od. N, 245.]

[Συνεπιορκέω, Simul pejero. Plut. Mor. p. 808, A : Δεῖ γὰρ οὐκ ἄχρι τοῦ βωμοῦ φίλον εἶναι τῷ μὴ συνεπιορκεῖν, ὥς ποτε Περικλῆς εἶπεν, ἀλλ' ἄχρι παντὸς νόμου καὶ δικαίου.]

[Συνεπιπάσχω, Una afficior super aliqua re. Plut. Mor. p. 1037, A : Ὥσπερ ἐν δίκῃ μετὰ πάθους τινὸς συνεπιπάσχων.]

[Συνεπιπλέκω, ξω, Connecto. Philippus Anth. Pal. 4, 2, 13 : Εὐήνῳ δάφνην συνεπίπλεκε. Cyrillus Alex. vol. 1, part. 1, p. 48, E. Eust. Il. p. 837, 22; pass. Od. p. 1410, 32. « Pass., Permisceor, cum dat., African. ap. Euseb. H. E. 1, 7 : Συνεπεπλάκη γὰρ ἀλλήλοις τὰ γένη. » Kall. Ubi al. συνεπλάκη. V. Routh. Reliq. S. vol. 2, p. 217. L. D. Hermias In Plat. Phædr. p. 153.]

[Συνεπιπλέω, πλεύσομαι, Simul navigo. Demosth. p. 1224, 27 : Καὶ τῷ σώματι κινδυνεύων συνεπιπλέων.]

[Συνεπιπλοκή, ἡ, Connexio. Ptolem. Tetrab. 3, p. 111 : Ὁ περὶ συνεπιπλοκῶν καὶ συναρμογῶν φίλων (λόγος)· 4, p. 194, 8 : Συνεπιπλοκὰς τὰς δι' ἔρωτας· 181, 4 : Γάμων καὶ συνεπιπλοκῶν ἑρμηνέας· 193, ult. : Συνεπιπλοκὰς διὰ συγγενῶν προσώπων. L. Dind.]

[Συνεπιπολάζω, άσω, Simul in superficie nato. Basilius Seleuc. p. 46. Maius.]

Συνεπιπονέω, Simul illaboro, simpl. laboro. Xen. Cyrop. 5, p. 80 [c. 4, 17] : Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν [ἐπιπονεῖν] ἐθέλουσι.

[Συνεπιπρεσβεύω, Simul legationem obeo, intercedo. Theodor. Stud. p. 347, C : Καὶ αὐτὸς συνεπιπρεσβεύων καὶ ἐκλιπαρῶν εἰς πέρας ἐνεχθῆναι ταῦτα. L. Dind.]

[Συνεπιρραπίζω, Simul castigo. Photius Bibl. cod. 223, p. 208, 19 : Ἅμα τὴν τῆς εἱμαρμένης κατασείων δόξαν καὶ τὴν Βαρδησάνου συνεπιρραπίζει.]

[Συνεπιρρέπω, ψω, Simul propendeo. Plut. Phocion. c. 2 : Τὸ συνεφελκόμενον … καὶ συνεπιρρέπον, si ita leg. pro —ρέπουσιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 455, C : Κἂν εἴπῃ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῇ εὐχροίᾳ τοῦ φαινομένου τὸ καλὸν εἶναι, συνεπιρρέπει τούτῳ καὶ ἡ διάνοια. L. Dind.]

[Συνεπιρρέω, ρεύσομαι, Una adfluo, advenio. Dionys. H. 10, 16 (post συνέρρεον) : Συνεπιρρέοντος καὶ τοῦ κατ' ἀγροὺς διατρίβοντος ὄχλου. Una defluo. Plut. Mor. p. 696, D : Τὸ ἔλαιον συνεπιρρεῖ πορρωτάτω δι' ὑγρότητα τῶν μερῶν κινουμένων. « Vita S. Abercii inedita. Symeon Metaphrast. in Anecd. meis vol. 5, p. 469, 4. » Boiss.]

[Συνεπιρρώννυμι, ρώσω, Corroboro, Confirmo. Plut. Alex. c. 33 : Παρεκάλει τοὺς θεοὺς … ἀμῦναι καὶ συνεπιρρῶσαι τοὺς Ἕλληνας· Brut. c. 49, et in var. script. Cæs. fin. Longin. De subl. 11, 2 : Εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιρρωννύμενον.]

[Συνεπισείω, Simul concutio. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 590, A : Ποῦ ἡ εὐπροσήγορος δεξιὰ τῇ τοῦ στόματος εὐλογίᾳ τοὺς δακτύλους συνεπισείουσα; L. Dind.]

[Συνεπισημαίνω, ανῶ, Simul significo, portendo. Plut. Mor. p. 398, B : Ἀριστοτέλης μόνον Ὅμηρον ἔλεγε κινούμενα ὀνόματα ποιεῖν διὰ τὴν ἐνάργειαν· ἐγὼ δὲ φαίην ἂν καὶ τῶν ἀναθημάτων τὰ ἐνταυθοῖ μάλιστα συγκινεῖσθαι καὶ συνεπισημαίνειν τῇ τοῦ θεοῦ προνοίᾳ. || Med. Συνεπισημαίνομαι, Noto, Reprehendo. Polyb. 4, 24, 5 : Ὁ Φίλιππος τὰ μὲν κατ' ἰδίαν τῶν συμμάχων εἰς αὐτοὺς ἀδικήματα καθήκειν ἔφησεν αὐτῷ μέχρι λόγου καὶ γραμμάτων διορθοῦν καὶ συνεπισημαίνεσθαι. De applaudentibus, ut Ἐπισημαίνομαι, quod v., Diod. 17, 25 init. : Ὁμοῦ δὲ αἵ τε σάλπιγγες ἐσήμαινον παρ' ἀμφοτέροις τὸ πολεμικὸν καὶ βοὴ πανταχόθεν ἐγίνετο, συνεπισημαινομένων τῶν στρατιωτῶν τὰς παρ' ἑκατέρων ἀνδραγαθίας. Sic enim ex libro uno scripsi pro ταῖς ἀνδραγαθίαις.]

Συνεπισκέπτομαι, ψομαι, Una inspicio, lustro et recenseo. Unde pass. voce simul ac signif. Num. 1, [47] : Οἱ δὲ Λευῖται ἐκ τῆς φυλῆς πατρίας αὐτῶν οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, Non una censi sunt, quum nomina ceterorum filiorum Israelis recenserentur. || Una considero et dispicio, Plato Apol. [p. 27, A : Ξυνεπισκέψασθε δὲ, ὦ ἄνδρες, ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν· Hipp. maj. p. 296, B : Ἀλλά μοι τόδε συνεπίσκεψαι· Crat. p. 422, C : Δεῦρο αὖ συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ, μή τι παραλήσω· et ib. συνεπισκέψομαι. Aristot. Mor. Magn. 2, 6 init. « Philo vol. 1, p. 155; Joseph. A. J. 11, 5, 4. » Wakef. Præs. Συνεπισκέπτου Galen. vol. 2, p. 201. L. Dind.]

[Συνεπισκευάζω, σω, Simul perficio. Procul. Paraphr. Ptol. 1, 2, p. 14.]

[Συνεπισκοπέω, Una perpendo. Xen. Comm. 4, 7, 8 : Πάντα συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξῄει τοῖς συνοῦσι. Lucian. Icarom. c. 11 : Συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Plut. Mor. p. 83, E : Ταῦτα συνεπισκόπει καὶ αὐτός· 714, C. Strabo 2, p. 94; 8, p. 349 init. Med. Galen. vol. 10, p. 223 : Συνεπισκοπουμένοις αὐτῷ (τῷ πυρετῷ) φύσιν καὶ ἡλικίαν καὶ ἔθος. Pass. id. vol. 4, p. 178 : Φανέντος δὲ τοῦ νεύρου συνεπισκοπεῖσθαί πως αὐτῷ τήν τε φλέβα καὶ τὴν ἀρτηρίαν. « Philo V. Mos. 2, § 1, p. 135. » Boiss.]

[Συνεπίσκοπος, ὁ, Coepiscopus. Athanas. vol. 1, p. 444, 567. Kall. Canon. Conc. Ephes. ap. Routh. Scriptt. eccles. opusc. vol. 2, p. 394. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 583, E. Basilius in Cotel. Monum. vol. 1, p. 42, 44, et alii. L. Dind.]

[Συνεπισκοτέω, Simul offusco, obscuro. Actuar. De diagn. 2, 7, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 447, 27 : Λεπτῶν ὑγρῶν σύστημα, ὃ … νυκτὸς συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. L. D.]

[Συνεπισκυθρωπάζω, σω, Una mœreo. Plut. Mor. p. 672, E : Συνεπιμειδιᾶν πάθεσι καὶ πάλιν αὖ συνεπισκυθρωπάζειν.]

Συνεπισπάω, Una attraho. In VV. LL. redditur Corripio, Convello. [Plut. Crass. c. 19 med. : Ἵππος βίᾳ συνεπισπάσας τὸν ἡνίοχον εἰς τὸ ῥεῖθρον.] Συνεπισπάομαι, Simul s. Una attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ἐπισπῶμαι, Attraho, Allicio, Bud. ex Aristot. Probl. [11, 62] : Ὥστε οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. [Ibid. 23, 4. Jo. Actuar. De diagn. 1, 28, in Ideleri Phys vol. 2, p. 378, 9 : Συνεπισπωμένων τὸν ὀρρὸν τῶν νεφρῶν.] Et e Xen. Cyrop. 2, [2, 24] : Ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu et qualibet illecebra. [Plato Soph. p. 236, D : Ἤ σε οἷον ῥύμη τις … συνεπεσπάσατο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; Tim. p. 44, A : Ἂν αἰσθήσεις … ξυνεπισπάσωνται καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν κύτος· Reip. 5, p. 451, A : Μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι. Demosth. p. 411, 2 : Δέδοικα μὴ τότε μὲν συνεπισπάσησθέ με τὸν μηδ' ὁτιοῦν ἀδικοῦντα. Polyb. 26, 3, 13 : Συνεπισπασάμενος τὰ κατὰ Μεσσηνίους, ὑπὲρ ὧν οὐδ' ἐνεκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι· 30, 6, 7 : Μὴ δυναμένων συνεπισπᾶσθαι τοὺς ἰδίους πολίτας … πρὸς τὴν αὐτῶν γνώμην· idemque, ut videtur, ap. Suid. v. Καπύη cit. : Ἡ Καπύη τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις. Diod. 19, 42 : Συνεπεσπάσατο καὶ τῶν ἄλλων εἰς χιλίους πεντακοσίους.]

Συνεπισπεύδω, σω, Una accelero. Apud Suidam : Ὁ δὲ ἐκέλευε τοὺς κρατίστους συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας. [E Xen. Anab. 1, 5, 8.]

Συνεπίσταμαι, Sum conscius, Scio. [Xen. H. Gr. 5, 4, 19 : Τὼ δύο στρατηγὼ, ὣ συνηπιστάσθην τὴν τοῦ Μέλλωνος ἐπανάστασιν. Plato Leg. 7, p. 821, C : Τὸν ἥλιον καὶ σελήνην δρῶντας ταῦθ' ἃ ἀεὶ πάντες ξυνεπιστάμεθα.] Gorgias : Πῶς γάρ; οἵτινες ἀπιστότατον ἔργον συνηπίσταντό μοι πεποιηκότι, Quomodo apud eos securus essem, qui me perfidissimum opus perpetrasse nossent? Sic Lucian. [Catapl. c. 23] : Συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δράσαντι. [Et ib. 27, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ· V. H. 2, 31 : Οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην· Cal. c. 9.] Ita dicitur ut σύνοιδα. [Aristæn. 2, 15 : Τοὺς ἀλλήλων, ὦ φιλτάτη, συνεπιστάμεθα πόθους. Eunap. p. 65=481. Boiss. Suid. in v. Ἐπαγγέλλει. Angl. Synes. p. 3, B : Οἷς ἡμεῖς τε σύ τε σαυτῷ συνεπίστασαι. L. Dindorf.]

[Συνεπίστασις, εως, ἡ, Curatio communis. Iambl. V. Pyth. p. 390 Kiessl. : Συνεπίστασις καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς νεωτέρους, pro quo συνεπίτασις p. 144.]

[Συνεπιστατέω, Simul præsum. Plato Reip. 7, p. 528, C : Εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ ἐντίμως ἄγουσα

αὐτά. Eust. Il. p. 797, 43 : Συνεπιστατοῦντα τοῖς φύλαξι.]

[Συνεπιστέλλω, λῶ, Simul mando, literis perscribo. Lucian. Cronos. c. 15 : Ἐπαχθὲς δὲ μηδὲν συνεπιστελλέτω.]

[Συνεπιστενάζω, ξω, i. q. sequens. Epictet. Ench. c. 16 : Μὴ ὄκνει καὶ συνεπιστενάξαι.]

Συνεπιστένω, Congemisco, Condoleo. [Plut. Galba c. 23 init. Boiss.]

Συνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, Conscius. Zonaras Lex. v. Συνίστωρ, p. 1683. L. Dind.]

[Συνεπιστρᾰτεύω, Simul bello peto. Thuc. 5, 48 : Ξυνεπιστρατεύειν μηδενί. Dem. p. 61, 10 : Οὐ συνεπιστρατεύσειν οὐδετέροις. Æschin. p. 38, 29; Dio Cass. 46, 36 ; Aristid. vol. 1, p. 416.]

Συνεπιστρέφω, ψω, [Una circumago. Plato Reip. 10, p. 617, A : Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν· Tim. p. 84, D : Τὸ πνεῦμα τὰ τῶν φλεβῶν διαβιαζόμενον καὶ ξυνεπιστρέφον αὐτά. Plut. Mor. p. 745, B : Συνεπιστρέφουσαν τὰ θνητὰ τοῖς θεοῖς καὶ τὰ περίγεια τοῖς οὐρανίοις.] Una converto, convertor et revertor. [Active Plut. Mor. p. 38, E : Τὰ μὲν γὰρ ἀγγεῖα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐγχεομένων ἐπικλίνουσι καὶ συνεπιστρέφουσιν, ἵν' ἔγχυσις ἀληθῶς, μὴ ἔκχυσις γένηται, Obvertunt. 87, F : Τοὺς περὶ Διόνυσον τεχνίτας ὁρῶμεν ἐκλελυμένους ... ἀγωνιζομένους ἐν τοῖς θεάτροις ἐφ' ἑαυτῶν· ὅταν δὲ ἅμιλλα καὶ ἀγὼν γένηται πρὸς ἑτέρους, οὐ μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄργανα μᾶλλον συνεπιστρέφουσι, χορδολογοῦντες κτλ. 542, C : Συνοικειοῦν καὶ συνεπιστρέφειν πρὸς ἑαυτοὺς τὸν ἀκροατήν· 614, A : Τῶν ἀληθινῶν φιλοσόφων καὶ τὰ σκώμματα ... τοὺς μὴ παντελῶς ἀτρώτους κινοῦσιν ἀμωσγέπως καὶ συνεπιστρέφουσιν.] Ex Plut. Numa [c. 13] affertur, Κεραῖαι συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, pro Apices densitate inter se conversi, frequenter invicem convoluti. [Active ib. c. 14 : Συνεπιστρέφουσα καὶ κατακοσμοῦσα τοὺς προστυγχάνοντας, Attentos reddens.] Ex Eod. ibid. [Comp. Lycurgi cum Numa c. 4] : Συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, pro Uti iisdem moribus. [Philo V. M. 2, 54, p. 137. Boiss.]

[Συνεπισυνάπτω, Insuper annecto, Insuper conjungo. Nov. Const. Imp. L.]

[Συνεπισύρω, Simul traho. Niceph. Blemm. Epit. p. 133. Jo. Actuar. De spiritu anim. 1, 11, in Ideleri Phys. vol. 1, p. 332, 9 : Ἐπὶ φαντασίαν καὶ αἴσθησιν ῥέπουσα (ψυχὴ) ταῖς πλάναις τούτων συνεπισύρεται. Med. ib. p. 331, 16 : Συνεπισύρεται ἕκαστου πρὸς ἑαυτὸ νικῶν τὸ ἕτερον. Galen. vol. 4, p. 494 : Ἡ ῥύμη συνεπισύρεται πολλὰ τῶν κατὰ μόνας ἀδυνατούντων διελθεῖν· 7, p. 159. Greg. Nyss. vol. 1, p. 833, D : Ὅλον συνεπισυρομένη τοῦ βίου τὸ ἄχθος. L. Dind.]

[Συνεπισφάττω, ξω, Una neco super. Parthen. c. 6 : Πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, ᾤετο συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. Boiss.]

[Συνεπισφρᾱγίζω s. Συνεπισφραγίζομαι, Simul obsigno, Comprobo. Theodor. Stud. p. 461, D : Βασιλέων δὲ καὶ ἡγεμόνων τὸ συνεπικυρεῖν καὶ συνεπισφραγίζειν τὰ δεδογμένα. Epiphan. vol. 1, p. 179, B : Τοῦ Πατρὸς συνεπισφραγιζομένου. « Iren. p. 12, 14. » Kall.]

Συνεπισχύω, [Adjuvo, Gl.] pro Viribus meis aliquem adjuvo, Auxilior : [Hesychius συμβοηθεῖ,] Suid. συνεπισχύσας, συναγωνισάμενος, δύναμιν παρασχών, in hoc, quem ex anonymo profert, loco : Ἀλλ' ὑφορώμενος μὴ Φιλίππῳ συνεπισχύσας, ἐμπόδιον γένηται τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ. Sed male ap. eum utrobique legitur συνεπισχήσας cum η. Apud Xen. autem Bud. exp. Confirmare, Suppetias ferre, ubi dicit [Comm. 2, 4, 6], de vero amico loquens, Καὶ ἄν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέῃ, συνεπισχύει· ἄν τέ τις φόβος ταράττῃ, συμβοηθεῖ, Vires sufficit amico ad beneficium. [Συνεπισχύειν τινί, Partes alicujus tueri etc. Polyb. 6, 6, 10; 18, 24, 11 et alibi sæpe. Ταῖς πλεονεξίαις τινός, 28, 5, 5. Κατά τινος, 6, 8, 1. Schweigh. Lex. Apollon. De constr. p. 106, 16; 143, 17, et cum dat. 119, 26; 129, 23. L. Dindorf.]

[Συνεπίτασις. V. Συνεπίστασις.]

Συνεπιταχύνω, υνῶ, Una accelero, ut συνεπισπεύδω. [Plut. Mor. p. 1005, A ; Agid. c. 7. ἄυ]

Συνεπιτείνω, τενῶ, Una intendo, vel etiam simpliciter Intendo, Adaugeo, ut i. sit q. ἐπιτείνω. Basil., de Jobo A loquens : Ἀλλ' οὔτε τῶν φίλων τῶν εἰς παραμυθίαν ἡκόντων, ἐπεμβαινόντων αὐτῷ καὶ συνεπιτεινόντων τὰ ἀλγεινά, παρωξύνθη. Aristot. vero neutrali s. passiva signif. usurpavit verbum activum, De insomn. [2 fin.] : Καὶ ταῦτ' ἐνίοτε συνεπιτείνει τοῖς πάθεσιν οὕτως, ὥστ', ἂν μὲν μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λανθάνειν ὅτι ψεῦδος· de visis febri laborantium, i. e. Simul intenduntur, Una augentur : ubi præp. vim suam retinet. Bud. p. 530. [Plut. Mor. p. 451, E : Τὰ τῶν παθῶν θρέμματα τῷ λογισμῷ συμπαρόντα καὶ συνεπιτείνοντα ταῖς ἀρεταῖς. Polyb. 3, 13, 1 : Συνεπέτεινε δ' αὐτῶν τὴν ὀργὴν τὰ κατὰ Σαρδόνα. Plut. Mor. p. 537, F : Αἱ πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μῖσος· 691, B : Τὴν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος συνεπιτείνει καὶ ὁ λίθος· 1020, C : Τοῦ διαγράμματος ὅλου συνεπιτεινομένου τῷ πρώτῳ τῶν ἀριθμῶν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 392, C : Ὁ προσθεὶς ἑαυτῷ γνῶσιν συνεπιτείνει πάντως τῇ μαθήσει τὸν πόνον· 483, A ; vol. 3, p. 228, B. Pass. vol. 1, p. 239, B : Πᾶσα ἐπιθυμία ἀεὶ τῷ δρόμῳ τῷ πρὸς τὸ καλὸν ἱεμένῳ συνεπιτείνεται.]

Συνεπιτελέω, Ad consummationem confero, ut συνεκτελέω. B [Xen. Ages. 2, 17 : Οἴκαδε ἀπελθὼν εἰς τὰ Ὑακίνθια τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει. Plut. Pericl. c. 13 med. : Τὴν θεὸν συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Aristot. Meteor. 4, 2 med. : Κἂν διά τινος τῶν ἐκτὸς βοηθείας συνεπιτελεσθῇ. Jo. Actuar. De urinis 4, 13, 3.]

[Συνεπιτέλλω, τελῶ, Simul orior. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 472 med. ed. Gaisf. : Παραίτιον γίνεσθαι (Sirium) τῆς τῶν καυμάτων ἐπιτάσεως, ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ. L. D. Basilius schol. Greg. Naz. in notis meis ad Choric. p. 330, 8. Boiss.]

[Συνεπιτέμνω, τεμῶ, Simul compendifacio. Eust. Il. p. 1167, 62 : Ἡ κατὰ τὸν ἴρηκα παραβολὴ συνεπιτέτμηται τῇ πραγματικῇ γοργότητι.]

Συνεπιτίθημι, θήσω, Simul impono. [Plut. Mor. p. 728, C : Μηδενὸς ἀφαιρεῖν βάρος, συνεπιτιθέναι δέ.] At Συνεπιτίθεμαι, Simul aggredior, Una adorior et invado, irruo [Thuc. 1, 23 : Ταῦτα γὰρ πάντα (αὐχμοί, λιμοί, νόσος) μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ξυνεπέθετο· 3, 54 : Τῷ δὲ (Medo) ξυνεπιθέμενοι τότε ἐς ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος C μόνοι Βοιωτῶν· 6, 10 : Τάχα δ' ἂν ἴσως, εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν, καὶ πάνυ ἂν ξυνεπιθεῖντο μετὰ Σικελιωτῶν· 56 : Τοὺς ξυνεπιθησομένους τῷ ἔργῳ], συνεπιτίθεσθαι τοῖς καιροῖς Bud. interpr. Arripere occasionem, Uti occasione oblata. Polyb. 5, [87, 2] de Antiocho victo : Ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιόν, μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς· pro quo eum dicit paulo post dixisse ἐπιλῆφθαι τῆς ἀφορμῆς. [Conf. 3, 15, 10.] Et rursum [105, 8], de Romanis secundo bello Punico implicatis : Δεδιότες τὴν τοῦ Φιλίππου τόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτοὺς καιροῖς. [Xen. Cyrop. 4, 2, 3 : Ἔδοξεν αὐτοῖς νῦν καλὸν εἶναι ἀποστῆναι, εἰ θέλοιεν οἱ ἀμφὶ Κῦρον συνεπιθέσθαι. Plato Phil. p. 16, A : Μή σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα. Isæus p. 59, 17. Polyb. 5, 78, 4 : Ἠγωνία μὴ πρὸς τὸν Ἀχαιὸν συναπονεύσαντες συνεπίθωνται τοῖς αὐτοῦ πράγμασιν· 6, 43, 4 : Τῷ τῶν συμμάχων πρὸς αὐτοὺς μίσει συνεπιθέμενοι. Diod. 1, 21 init. : Τῶν συνεπιθεμένων. Id. 20, 33 fin. : Συνεπιθέμενοι τῷ καιρῷ· 20, 104 init. Sed Exc. p. 511, 27 : Δόλῳ φιλίαν συνεπιθέμενος, scrib. συντιθέμενος vel συνθέμενος. D Plut. Sol. c. 12 med. : Ταύταις ταῖς ταραχαῖς καὶ Μεγαρέων συνεπιθεμένων. Aliter Demetr. c. 47 init. : Τέλος καὶ νόσον τῷ λιμῷ συνεπιτιθεμένης, ὥσπερ εἴωθεν. Photius in Cotel. Mon. vol. 2, p. 164, C : Τὸν δὲ λιμὸς συνεπιτιθέμενος ἀπάγῃ τῆς πατρίδος. Cum accus. Numer. 12, 11 : Καὶ εἶπεν Ἀαρὼν πρὸς Μωυσῆν, Δέομαι, κύριε, μὴ συνεπιθῇ ἡμῖν ἁμαρτίαν, διότι ἠγνοήσαμεν καθότι ἡμάρτομεν· et cum præp. Obd. 13 : Μὴ συνεπιθῇ ἐπὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἀπωλείας αὐτῶν. Et aliter Zachar. 1, 15 : Καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνεπιθέμενα, ἀνθ' ὧν μὲν ἐγὼ ὠργίσθην μεγάλα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο εἰς κακά. L. Dind.]

[Συνεπιτῑμάω, Simul castigo. Plut. Lysand. c. 15 : Οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλὰ καὶ συνεπετίμησε.]

[Συνεπιτρέπω, ψω, Simul permitto. Joseph. A. J. 16, 6, 7 : Ὑμᾶς οὖν βούλομαι εἰδέναι ἐμὲ τοῖς τοῦ Σεβαστοῦ καὶ Ἀγρίππα βουλήμασι συνεπιτρέπειν αὐτοῖς χρῆσθαι κατὰ τὰ πάτρια χωρὶς ἐμποδισμοῦ.]

[Συνεπιτρέχω, θρέξομαι, δραμοῦμαι, Simul percurro.

Schol. Hom. Il. H, 256, Cram. An. Paris. vol. 3, p. 10, 26 : Σημείωσαι ὅτι καὶ ἐνταῦθα δυσὶ συντομωτάταις Ὅμηρος χρῆται παραβολαῖς προσηκόντως τῷ καιρῷ συνεπιτρέχων οἷον τῷ λόγῳ καὶ στενοχωρῶν αὐτὸν τοῖς φραζομένοις. L. D. Rhett. Gr. vol. 7, c. 20, B. Walz.]

[Συνεπιτρίβω, ψω, Simul everto, perdo. Xen. Anab. 5, 8, 20 : Ἱκανὰ γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ μικρὰ ἁμαρτηθέντα πάντα συνεπιτρῖψαι.]

[Συνεπιτροπεύω, Simul curo. Olympiod. In Plat. Alcib. prior. p. 60 : Αἱ τελειότεραι ψυχαὶ συνεπιτροπεύουσι τὰ τῇδε τῷ θεῷ. Creuzer.]

[Συνεπίτροπος, ὁ, Qui simul est tutor. Demosth. p. 818, 2, 19.]

[Συνεπιτροχάζω, σω, Simul festino. Eust. Od. p. 1719, 13 : Ἐν δὲ τῷ, Ὦ φίλοι, λείπει τὸ εἰπὼν, συνεπιτροχασθέντος τοῦ λόγου τῷ τε καιρῷ καὶ τῇ τοῦ λαλοῦντος Ὀδυσσέως σπουδῇ.]

[Συνεπιτυφόω, Simul inflo, ad fastum incito. Plut. Mor. p. 58, B : Ἐπαινέσαι καὶ συνεπιτυφῶσαι βουλόμενος.]

[Συνεπιφαίνω.] Συνεπιφαίνομαι, Simul appareo s. exorior. [Plut. Anton. c. 83 init. : Ἡ χάρις συνεπεφαίνετο τοῖς κινήμασι τοῦ προσώπου (Cleopatræ)· Mor. p. 767, B. Jo. Actuar. De urinis 2, 3, 3 : Τὰ δὲ παρυφιστάμενα τὴν ἀρχὴν οὐ ῥαδίως φαίνεται, ἐπειδὰν δ' ἤδη τὰ οὖρα ψύχηται, καὶ αὐτὰ δὴ συνεπιφαίνεται. Quomodo legendum videtur 3, 13, 15 : Τοῖς γε μὴν γονορρυέσι πυκνότεραι μὲν τοῖς οὔροις ἐπιφαίνονται πομφόλυγες περὶ τὴν στεφάνην, ἐνίοτε δὲ καί τινα συνεπιφέρεται ταύταις πάνυ βραχύτατα σωμάτια. Sic 4, 20, 3 : Τοῖς οὔροις ἐνίοτε συνεπιφαίνονται τρίχες· 7, 13, 5 : Συνεπιφαίνεται τοῖς παρυφισταμένοις καί τινα ψήγματα. L. D. Schol. Eur. Phœn. 93 : Διὸ οὐ συνεπιφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον. Wakef.] At in VV. LL. redditur Sententiam dico cum aliis : quod potius est συναποφαίνομαι. [Ex Plut. Mor. p. 63, C : Οὕτω τὸν κόλακα φωράσεις ἀεὶ συνεπιφάσκοντα καὶ συνεπιφαινόμενον. Ubi συναποφ. jam Reiskius.]

[Συνεπιφάσκω, Dictis alterius assentior. Plut. Mor. p. 63, C : Τὸν κόλακα φωράσεις ἀεὶ συνεπιφάσκοντα.]

Συνεπιφέρω, εποίσω, Una s. Simul infero. [Dionys. De Lysia c. 18, p. 493, 2 : Τὴν πίστιν συνεπιφέρουσιν (αἱ διηγήσεις). Plut. Pomp. c. 2 init. : Καὶ τοὔνομα (Alexandri) πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων οὐκ ἔφευγεν ὁ Πομπήιος. Eulog. Phot. Bibl. cod. 230, p. 276, 30 : Εἴ τις δύο φύσεις ἀδιαιρέτους λέγοι μὴ συνεπιφέρων τὸ καθ' ὑπόστασιν. || Pass. Diod. 13, 45 : Θεωροῦντες τὰς ἑαυτῶν ναῦς πλαγίας συνεπιφερομένας ταῖς τῶν πολεμίων τριήρεσι. Jo. Actuar. De urinis 4, 4, 13 : Φυσικῆς ὑγρότητος συνεπιφερομένης τῇ τοσαύτῃ τῶν ὑγρῶν ῥύμῃ. ||Medio Anna Comn. p. 55, B : Ἐγὼ δὲ τάχιον ὑμᾶς καταλήψομαι, τὰ προσόντα μοι χρήματα συνεπιφερόμενος· 99, A. L. Dind.]

[Συνεπιφθέγγομαι, γξομαι, Simul acclamo, accino. Plut. Timol. c. 27 fin. : Εἴτε δαιμονίου τινὸς συνεπιφθεγξαμένου· Mor. p. 713, A : Συνεπιφθέγγεται (ὁ αὐλὸς) τῷ παιᾶνι τὸ θεῖον. « Dionys. Areop. p. 78; Euseb. H. E. p. 255. » Kall. Theodor. Stud. p. 541, E. L. Dindorf.]

[Συνεπιφορτίζω, Simul onus impono, Sublevo in onere tollendo. Plut. Mor. p. 728, C : Μηδενὸς ἀφαιρεῖν βάρος, συνεπιτιθέναι δὲ καὶ συνεπιφορτίζειν.]

[Συνεπιφωνέω, Simul acclamo. Aristeas Hist. LXX intt. p. 130, B : Συνεπιφωνησάντων δὲ πάντων, χαρᾶς ἐπληρώθη τὸ συμπόσιον. L. Dind.]

[Συνεπιχαίρω, χαρήσομαι, Simul gaudeo. Achmes Onir. c. 151, p. 122, A. L. Dind.]

[Συνεπιχειρέω, Simul adorior. Polyb. 3, 84, 1 : Συνεπιχειρεῖ πανταχόθεν ἅμα τοῖς πολεμίοις.]

[Συνεπιχειρονομέω, unde ap. Diod. Exc. Val. p. 593, 14 : Οἱ δ' ἀνόσιον φόνον ἐπιτελεσάμενοι συνέδραμον ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες ἄλλην κατὰ τῶν Μαραθηνῶν ἐπιβουλὴν ἀσεβῆ κατεστήσαντο, quod Malum malo cumulantes, vertit Valesius. V. Ἐπιχειρονομέω.]

[Συνεπιχωρέω, Simul accedo, Accedo. Inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, n. 2270, 34 : Χειροτονῆσαι πρέσβεις ἤδη τρεῖς, οἵτινες ἐπελθόντες ἐπὶ τὴν Ἀθήνησιν βουλὴν καὶ ἐκκλησίαν παρακαλέσουσι τὸν δῆμον συνεπιχωρῆσαι τοῖς ἐψηφισμένοις Εὐβούλῳ φιλανθρώποις. L. Dind.]

[Συνεπιχωριάζω, σω, Simul sum in loco. Greg. Nyss. vol. 1, p. 619, C : Τὰ ἀλλήλοις ἀντικείμενα (nisi addendum ἐν) τῷ αὐτῷ μετ' ἀλλήλων συνεπιχωριάζειν φύσιν οὐκ ἔχει. L. Dind.]

[Συνεπιψεύδομαι, σομαι, Simul mentior. Callim. Dian. 223 : Οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται (Centaurorum peremptorum). Lucian. D. meretr. 13, 5 : Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι δρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας.]

Συνεπιψηφίζω, ίσω, ιῶ, Una cum aliis suffragio meo confirmo s. comprobo. Aristot. Polit. 2, [c. 10 med.] : Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες· κυρία δ' οὐδενός ἐστιν ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κόσμοις. Quem tamen l. affert Bud., postquam dixit συνεπιψηφίζω esse Auctoritatem accommodo, Auctor fio. Potuit certe Aristot. hic verbo ἐπιψηφίζειν uti : ideoque vacare hic præp. in συνεπιψηφίζειν, non immerito quis dixerit, sicut et in aliis bicompp. interdum nihil aliud quam gratiam orationi addit. [Polyb. 22, 15, 1 : Δόξαντος δὲ τῷ συνεδρίῳ καὶ τοῦ δήμου συνεπιψηφίσαντος. Plut. Mor. p. 511, F : Καλῶς ἔχει συνεπαινέσαντα καὶ συνεπιψηφίσαντα δόξαν εὐμενοῦς ἀνθρώπου λαβεῖν. Medio Athanas. vol. 1, p. 167, E. L. Dind. Pachymeres in Anecd. meis vol. 5, p. 371, 18 : Εἰ ζῆν ὑμᾶς ὅπλων χωρὶς ἀσφαλὲς, κατ' ἐμοῦ συνεπιψηφίσασθε. Boiss.]

[Συνέποικος, ὁ, ἡ, Popularis, Civis. Georg. Acropolit. Hist. p. 42, B. Boiss.]

[Συνεποκέλλω, Simul appello. Plut. Mor. p. 161, A : Συνεποκείλαντες (δελφῖνες) ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον.]

Συνέπομαι, et Συνέσπομαι, ἕψομαι, [Sequor. Soph. OEd. T. 1125 : Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην. Eur. Hipp. 1231 : Ταῦρος ἄντυγι ξυνείπετο. Apoll. Rh. 3, 365 : Ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι. Theocr. 13, 17 : Οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. Manetho 6, 85 : Εἰ τῷ μὲν δὴ Φαίνων, τῇ δ' αὖ Πυρόεις συνέπηται.] Sum comes et assecla, Plato subinde, Bud. [Xen. Anab. 3, 1, 2 : Τῶν λοχαγῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν οἱ συνεπόμενοι, et alibi sæpissime modo absolute modo cum dat., ut Conv. 1, 2 : Συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Νικήρατος. Thuc. 3, 38 : Μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι, μετὰ δεδοκιμασμένου δὲ μὴ ξυνέπεσθαι ἐθέλειν. Plato Soph. p. 238, E : Ξυνέπει; — Ξυνέπομαι, i. q. ib. ξυνίης τοι; Phil. p. 24, D : Ἔστι δ' οὐ ῥάδια ταῦτα ξυνέπεσθαι· Tim. p. 53, C : Νῦν δ' οὖν τὴν διάταξιν αὐτῶν ἐπιχειρητέον ... δηλοῦν· ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παίδευσιν ὁδῶν ..., ξυνέψεσθε. Et similiter sæpe de rebus vel personis, absolute vel cum dat., ut Leg. 3, p. 679, E : Λελέχθω δὴ ταῦτα ἡμῖν καὶ τὰ τούτοις ξυνεπόμενα· 11, p. 916, D : Τῷ νόμῳ ξυνεπόμενος· et alibi. « Eunap. p. 57=478. » Boiss.] Idem Plato in Epist. ad Dionis propinquos [7, p. 326, C] : Καὶ ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα ξυνέπεται τῷ βίῳ, quod Cic. vertit, Ceteraque, quæ comitantur hanc vitam. [Partic. cum genit. Leg. 10, p. 899, C : Καὶ τἆλλα ὁπόσα τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν.] In VV. LL. Consectarium Idem dixisse annotatur, quod Græci τὸ συνεπόμενον. [Aristot. Eth. Nic. 4, 12 med. : Τοῖς δ' ἀποβαίνουσιν, ἐὰν ᾖ μείζω, συνεπόμενος.] Invenitur et ξυνέσποντο ap. Thuc. [1, 60; 3, 94. Æsch. Ag. 955 : Αὕτη δὲ (Cassandra) ἐμοὶ ξυνέσπετο. Soph. OEd. T. 1523 : Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν. Καὶ γὰρ ἁκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο. Epigr. Anth. Pal. 9, 571, 5 : Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο. Herodot. 5, 47 : Συνέσπετο Δωριέϊ Φίλιππος οἰκηίῃ τριήρεϊ· et ib. paullo ante; 8, 103 : Νόθοι τινὲς παῖδές οἱ συνέσποντο. Ξυνέσπηται, Plato Leg. 4, p. 706, A. Novitia forma aor. Anna Comn. p. 61, C : Συνέψασθαί οἱ. || Divise Hom. Od. K, 436 : Σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεὺς, nisi σὺν capiendum adverbialiter.]

[Συνεπόμνυμι, ομοῦμαι, Simul adjuro. Aristoph. Lys. 237 : Ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; Xen. Anab. 7, 6, 19 : Συνεπόμνυμι μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι.]

Συνεποπτεύω, Simul inspicio. [Themist. Or. 20, p. 235, C. Wakef.]

[Συνεποτρύνω, Simul incito. Soph. El. 299 : Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρὼν, nisi adverbialiter positum σύν.]

Συνεπούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio, Cica-

tricis inductio. Aristot. Probl. 1, 49 : Τὰ δὲ καθαρὰ (sc. ἕλκη) συνεπουλώσεως δεῖται μόνον.

Συνεπουρίζω, Una impello s. propello, ventum secundum immittens. Sed et ipse ventus συνεπουρίζειν dicitur, quum comitatur euntes, et spirat secundus : ut Virg., Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Aristot. H. A. 8, [13] : Ἂν μὲν οὖν νότιος ὁ χειμὼν ᾖ, βραδύτερον ἐκπλέουσιν· ἂν δὲ βόρειος, θᾶττον, διὰ τὸ [τὸ] πνεῦμα συνεπουρίζειν, Eo quod ipse ventus flatu suo a puppi surgens euntes prosequatur, Eo quod ventus spiret secundus. Idem De cœlo 3, [c. 2 prope fin.] loquens de motu secundum naturam et præter naturam : Καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, Et vero motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus et pone impellens. [Id. Mechan. c. 23 med. p. 855, 13 Berol. : Συνεπουρίζει γὰρ ἡ τῆς πλευρᾶς (φορὰ) τὴν ἐπὶ τῆς διαμέτρου· 20 : Συνεπουρίζεται οὖν ἡ ἑτέρα καὶ ὅσῳ ἂν ὀξυτέρα ἡ γωνία, τοσούτῳ μᾶλλον. L. D. Mich. Apost. c. 8, 67 : Ὅθεν (ex v. οὐρία) καὶ τὸ συνεπουρίζειν ἀπὸ τῶν ὄπισθεν πνεόντων καὶ τὴν ναῦν ὠθούντων ἀνέμων μετείληπται. Hemst.]

[Συνεποχέομαι, Una vehor. Phot. cod. 257, p. 475, 22 : Συνεποχούμενος τῷ ὑπάρχῳ εἰς τὴν τοῦ θεοῦ ἐκκλησίαν παρεισδύεται. L. Dind.]

[Συνέποχος, ὁ, ἡ, Qui simul equo vehitur. Eust. Opusc. p. 174, 77 : Εἰ δὲ καὶ ὡς ἐπὶ σωτηρίου ἱππασίας μεταρσιοῦνται, συνέποχοι δοκοῦντες εἶναι τῷ ῥυομένῳ μάρτυρι.]

Συνεπτυγμένως, Confertim, Cumulate, Astricte. Eccles. Hierarch. : Τὸ ἐκείναις ἑνιαίως τε καὶ συνεπτυγμένως δωρηθέν· cui opp., Ἡμῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβόλων διαδωρηθέν. Bud. p. 321. [Const. Porphyr. in Allatii Exc. p. 264. Isaac. Porphyr. Paralipom. p. 304 Allat. In lemmate codicis 356 ap. Matth. Notitia codd. Mosq. p. 238. Boiss. Zonaræ Lex. p. 1694, ἡνωμένως, συνηγμένως. Eust. Opusc. p. 93, 79; 147, 2.]

[Συνεπωάζω, Simul ovis incubo. Aristot. H. A. 5, 27 : Συνεπωάζει γὰρ τῇ θηλείᾳ.]

[Συνεπωθέω, Simul impello. Plut. Mor. p. 1005, A : Συνεπωθεῖ τὸ σιτίον· 1128, C : Ὡς ἂν ἐκ τῆς ἀνακοπῆς περίρροια συνεπωθῇ τὸ πορθμεῖον. Arrian. Epict. 3, 7, 23 : Συνεπωθοῦσαν ἡμᾶς ἐπ' αὐτὰ καὶ ἐπιρρωννύουσαν (philosophiam). Galen. vol. 10, p. 164 : Συνεπωθοῦντες ἅμα καὶ συναναφέροντες τὴν τροφήν. L. D. Philo vol. 2, p. 99, 42, ubi pass. Wakef. Eust. Il. p. 186, 3 : Τοῦ τυχιδίου ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος.]

[Συνέραμαι. V. Συνεράω.]

Συνερᾰνίζω, sicut et simplex ἐρανίζω, interdum est Colligo, Cogo, Congero. Isocr. Ad Phil. [p. 110, B] : Ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας. [Codex Urbinas : Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην οἷόν τ' εἶναι συνερᾶσαι (corr. συγκεράσαι) τοὺς λόγους ἅπαντας. V. Συνεράω.] Idem putat Bud. significare et in isto Greg. Naz. loco, ubi de auctoritatibus propheticis loquens, quibus in orat. sua utitur, hæc scribit : Ὅπως ἂν ἕκαστον ἐπίῃ τῇ μνήμῃ τῶν συμπληρούντων μοι τὴν ᾠδήν, καὶ συνερανιζόντων τὸν χαριστήριον λόγον· sed non lubenter Budæo de illa signif. isti loco danda assentior. Aristot. De gener. anim. 3, 1 : Κἂν πολλὰ συνερανίσας [συνεράσας, quod v.] τις ᾠὰ εἰς κύστιν, ἤ τι τοιοῦτον, ἕψῃ πυρί, Si quis ova multa in folliculum congesserit. [Pollux 4, 43 : Ἐρανίζεσθαι, συνερανίζειν, de sophistis, et alibi. Lucian. Lexiph. c. 17 : Τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας κατήντλησάς μου. Plut. Mor. p. 963, B : Εἰ μὴ πολλὰ τοὺς νεανίσκους... προσεδόκων τὸν μὲν ἐκ γῆς τὸν δὲ ἐκ θαλάττης ἐνταῦθα συνερανίσειν. Greg. Nyss. vol. 2, p. 815, B : Τὰς πανταχόθεν ψίχας ῥημάτων τε καὶ νοημάτων τῷ ἰδίῳ συνερανίζει πόνῳ. L. D. Clemens Al. p. 733, 12; 785, 2. Valck.] || Συνερανίζω habet et alteram verbi ἐρανίζω signif., qua ponitur pro Confero symbolam; vel generalius, Confero, Contribuo. Affertur autem et sine accusativi adjectione positum, ex Diog. L. Arcesila [4, 38], ubi de ejus liberalitate loquitur : Συχνοῖς τε φίλοις ἐπήρκει, καὶ πολλοῖς συνηράνιζε. Ubi Bud. vertit, Pecuniam necessariam conficiebat. Idem interpr. Opitulor ad aliquid conficiendum, afferens ex Appiano [Civ. 2, 9], Τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, Inter se ita conjuncti erant, ut quod uni opus esset, alii ad id perficiendum operas darent, et conficerent. [Longino De subl. 20, 1 : Ὅταν δύο ἢ τρία οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τὴν ἰσχύν, τὴν πειθώ, τὸ κάλλος, restituebat Toupius. Sed recte sic dictum simplex, ubi add. hic locus.] In VV. LL. συνερανίζω redditur etiam Mutua convivia agito, et uno verbo Mutito ex Gellio. Sed illa signif. verbi συνερανίζειν nullo nec exemplo nec teste ibi probatur. Sicubi autem extat, dicendum erit sequi eam nominis ἔρανος signif., cui primus locus datus fuit, et qua Hom. utitur. Pass. Συνερανίζομαι, Congeror, Colligor. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur [p. 369, A] : Ὡς ἂν συνηρανισμένον ἐκ συγκλύδων ὄχλου. [Sextus Adv. log. 1, 295 : Τὸ ἐκ τούτων συνηρανισμένον ὁ ὄγκος ἐστί. Plut. Mor. p. 663, B : Τὸ οὕτω παμμιγὲς σῶμα ὡς τὸ ἡμέτερον ἐκ ποικίλης ὕλης λόγον ἔχει μᾶλλον ἢ ἁπλῆς συνερανίζεσθαι· et alibi. Sæpe sic etiam Greg. Nyss., ut vol. 1, p. 400, C; 513, B; vol. 2, p. 15, A; vol. 3, p. 325, B.] Dionys. H. De Isocrate [p. 541, 9] : Τοσοῦτον δὲ Λυσίου λείπεται κατὰ ταύτην τὴν ἀρετήν, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων τὰ συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις, Congesta, Adornata, Composita, quasique Coagmentata, Bud. Sed parum mihi istæ interprr. placent; ac potius mutata orationis forma vertendum ita censuerim, Corpora in quæ corrogati fuerunt ornatus ascititii. Vel, Corpora corrogatis ornatibus et emendicatis prædita. [Κόσμους ἐπιθέτους recte Wolfius. Hemst. Ejusd. De comp. vv. p. 48, 8 : Τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὁ ἀνὴρ γράφει, τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι; Cumulatam vertit Int., ut recte habere videatur dat. in altero loco.] Dicitur item aliquid συνερανίζεσθαι pro Conferri, ut ap. Philon. De mundo [vol. 2, p. 491, 30] : Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) συνερανισθέντων, Quum omnia ad complementum ejus in unum coierint. [Medio Plut. Ages. c. 35 fin. : Ἀναγκαζόμενος ἐνοχλεῖν τοῖς κατὰ πόλιν φίλοις καὶ δανείζεσθαι καὶ συνερανίζεσθαι. Joseph. Rhacend. Walz. Rhett. vol. 3, p. 471, 13. L. D. Psellus Opusc. p. 52, 3 : Ὁπόσα τοιαῦτα τῶν βιβλίων ἐστίν, εἰς τὴν ὅλην συνηρανιζόμην παρασκευήν. Boiss. Cyrill. Vit. Sabæ Cotel. Mon. vol. 3, p. 220, B : Ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα συνερανισάμην (sic, συνεραντάμην ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 646, B) μόλις. L. Dind.]

[Συνερᾰνισμός, ὁ, Collectio. Plut. Mor. p. 992, A : Χαίρειν ἐῶσα τὸν παρ' ἑτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συνερανισμόν.]

[Συνερανιστής, ὁ, Sodalis. Inscr. Rhod. C. I. vol. 2, p. 392[b], n. 2525[b], 11, Aa, 46 : Στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν συνερανιστᾶν τῶν εὐεργετηθέντων ὑπ' αὐτοῦ χρυσέοις στεφάνοις. L. Dind.]

[Συνερανιστός, ὁ, ἡ, Simul collatus. Crobylus Athenæi 6, p. 248, B : Αὐτὸν γοῦν τρέφων τὰ πλεῖστα συνερανιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ. Ubi de parasito dictum i. est fere q. συνερανιστής, sed passive ponitur.]

[Συνεραστής, ὁ, Amoris socius, In amore adjutor. Timocles comicus ap. Athen. 6, p. 237, E. Schweigh. Xen. Conv. 8, 41 : Ἀγαθῶν γὰρ φύσει καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων ἀεί ποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ὢν διατελῶ. Pollux 3, 69; 4, 45; 6, 157. Theodoret. H. E. 2, 24, p. 107, 18 : Τοὺς συνεραστὰς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνήθροιζον, ubi alii συνεργάτας vel ἐραστάς. V. Vales. et Reading. L. D. Pachymeres p. 18, 4 meæ edit. Boiss.]

Συνεράω, Simul amo, In amore juvo : ut accipi videtur συνερᾶσθαι a Moscho [7, 8] in hoc loco : Καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι [συνέρασθαι a Συνέραμαι]. Sic Ovid. : Flumina deberent juvenes in amore juvare. [Eur. Andr. 223 : Ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τι σε σφάλλοι Κύπρις. Quæ sunt verba Andromachæ de Hectore. L. D. Plut. Ages. c. 20, συνήρα καὶ συνέπραττε, ubi hoc priori verbo interpretamento est. Brunck. Conf. id. Alexand. c. 41 fin. : Ἡμᾶς συνερῶντας ἔχεις· Mor. p. 754, E : Τοὺς συνερῶντας αὐτῇ. Prima signif. Theocr. 29, 32 : Καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν. Scolion ap. Athen. 15, p. 695, D : Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει. Menandri fabula fuit Συνερῶσα. Aor. Dio Cass. 51, 8 : Ὅσα συνηράσθησάν ποτε (Cæsar et Antonius).]

[Συνεράω, Simul fundo, Confundo, Colligo. Aristot. De gener. an. 3, 1 fin. : Κἂν πολλὰ συνεράσας τις ᾠὰ

εἰς κίστιν ἢ τι τοιοῦτον ἕψῃ, vel ut est H. A. 6, 2 fin., συναφέσῃ καὶ ἕψῃ, ubi est var. συνερανίσας vel συνερανίσῃ, ut in l. Isocr. in illo cit., ubi improprie dicitur. V. autem HSt. in Ἔρανος, p. 1963, A, B.]

Συνεργάζομαι, Conficio, Subigo, Bud. p. 530, ex Theophr. [C. Pl. 3, 12, 1 : Οὐ γὰρ γύρους, ἀλλ' ἅμα πᾶσαν ὀρυκτέον, ἵν' ὡς μάλιστα συνεργασθεῖσα δέχηται τὸ ὕδωρ· H. Pl. 6, 3, 3 : Ἴδιον δὲ τὸ φεύγειν τὴν ἐργαζομένην καὶ ἀεὶ συνεργαζομένης καὶ συνημερουμένης ἐξαναχωρεῖν. De medicamentis subigendis et conficiendis Matthæi Med. p. 258, 2 : Πάνυ γὰρ ψυχρῷ ὕδατι βραχεὶς καὶ συνεργασθεὶς ῥοδίνῳ ὁ ἄρτος ἐπιπλάττεται· 262, 10 : Ἀλφίτων πάλη συνεργασθεῖσα χυλῷ ἑλίκων ἀμπέλου· 263, 4 : Ὅταν συνεργασθῇ καλῶς τῷ μέλιτι· 265, 14; 271, 23.] Οὐ συνειργασμένοι λίθοι, ex Thuc. [1, 93], Lapides non coagmentati, politi, VV. LL. [Conficio, Lucian. Gall. c. 24 : Κἀκείνων γὰρ ἕκαστος ἔκτοθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος. || Cooperor, Gl. Soph. Ant. 41 : Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει. Epigr. Anth. Pal. 9, 807, 6 : Σεργίου ἀρχιερῆος ἐπουρανίῃσιν ἐφετμαῖς τοῦτο συνειργάσθη ἔργον ἐπιχθονίων, Confectum est. Xen. Cyrop. 7, 1, 33 : Αἱ ἀσπίδες πρὸς τὸ ὠθεῖσθαι συνεργάζονται πρὸς τοῖς ὤμοις οὖσαι. Theophr. fr. 7 De lass. 15 : Ἡ ὁμοιότης συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ τὴν κίνησιν εἶναι. Polyb. 34, 10, 13, ap. Strab. 4, p. 208 : Συνεργασαμένων δὲ τοῖς βαρβάροις τῶν Ἰταλιωτῶν, et paullo post ἐκβαλόντας τοὺς συνεργασαμένους (in aurifodinis). Lucian. Prom. c. 3 : Συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ· Demosth. enc. 38 : Τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν ξυνειργασμένῃ. Maximus Tyr. Diss. 10, 8, vol. 1, p. 183, 4 : Ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει, ἀλλ' οὐκ Ἀχιλλεῖ μόνῳ πάσῃ διαπύρῳ χρείᾳ συντάττεται καὶ συνεργάζεται.]

[Συνεργᾰσία, ἡ, Ergastulum. Diodor. 20, 13 : Παρηγγέλκεισαν ἀλλήλοις ζωγρεῖν ὡς πλείστους καὶ δήσαντας εἰς συνεργασίαν ἐμβαλεῖν· Exc. p. 600, 51 : Τοὺς μὲν πέδαις δεσμεύων εἰς τὰς συνεργασίας ἐνέβαλλε. || Collegium. Inscr. Smyrn. C. I. vol. 2, p. 715, n. 3154 : Ἡ συνεργασία τῶν ἀργυροκόπων καὶ χρυσοχόων Ἀθηνᾶν ἐπισκευάσασα ἀποκατέστησε τῇ πατρίδι· p. 766, n. 3304, 9 : Εἴ τίς ποτε δοκιμασθεὶς ἐκεῖ τεθήσεται ὑπὸ τῆς συνεργασίας. L. Dind.]

Συνεργάτης, ὁ, Operis socius, Adjutor [Soph. Ph. 93 : Πεμφθείς σοι ξυνεργάτης] : σ. σκότος, Eur. [Hipp. 417 : Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην· Bacch. 1146 : Τὸν ξυνεργάτην ἄγρας· Androm. 476, ὕμνου. Maximus Tyr. Diss. 21, 4, vol. 1, p. 401, item cum genit. Zonaras Ann. vol. 1, p. 279, D; Act. SS. April. vol. 1, p. xiv, B. V. Συνεραστής. ᾰ]

[Συνεργατίνης, i. q. συνεργάτης. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 295, 10 : Σῆμα δὲ τῷδ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος. ᾰῑ]

[Συνεργᾶτις, ιδος, ἡ, Operis socia. Eur. El. 100 : Φόνου συνεργάτιν λαβών. Cocchii Chirurg. p. 36, B, 2. Maximus Conf. vol. 2, p. 44, B; 53, A. Theodor. Prodr. p. 193 fin. L. D. Philo p. 876, E : Συνεργάτιδες εἰρήνης τέχναι. Hemst.]

[Συνεργεῖον, Συνέργιον, τὸ, Officina, Gl. et corrupte Συνεργιν, Offinita. Alio accentu Jo. Malalas p. 299, 22 : Ἠνάγκαζε τὰ συνέργεια Ῥώμης ὑπουργεῖν τῷ κτίσματι. Et p. 246, 16 : Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐκούφισεν ἀπὸ τῶν συνεργιῶν ἤτοι συστημάτων τῆς Ἀντιοχέων πόλεως τῆς Συρίας τὴν λειτουργίαν ἣν παρεῖχον ὑπὲρ καπνοῦ, ubi scr. συνεργίων, et, ut videtur, συνέργιον. L. D. Glossator in Fabr. Bibl. Gr. vol. 12, p. 527, n. 64. Boiss.]

Συνεργέω, Adjuvo, Prosum, Confero. [Suppedito, Gl. Eur. Hel. 1427 : Βούλει ξυνεργῶν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον; Xen. Comm. 2, 6, 21 : Δέονται ἀλλήλων καὶ ἐλεοῦσι καὶ συνεργοῦντες ὠφελοῦσι· et cum dat. ib. 3, 18 : Τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν· 9, 8 : Τοῖς πονηροῖς συνεργοῦντα· 4, 3, 12, et addito accus. 3, 5, 16 : Ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς τὰ συμφέροντα ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλοις. Demosth. p. 799, 11 : Ἐπολιτεύοντο οὐχὶ τοῖς πονηροτάτοις καὶ συκοφάνταις συνεργεῖν διδόντες ἑαυτούς. Æschines p. 54, 33 : Τὰς τῶν στρατηγῶν συνηγορίας, οἱ ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον συνεργοῦντές τισι τῶν ῥητόρων λυμαίνονται τὴν πολιτείαν. Aristot. Eth. Nic. 9, 11 fin. : Ἰέναι ... εἰς τὰς εὐτυχίας

A συνεργοῦντα μὲν προθύμως.] Theophr. C. Pl. [4, 6, 8 : Διὸ καὶ αὕτη τις ἂν εἴη συνεργοῦσα πίστις· 11, 3 : Μέγα δὲ καὶ ἡ ὥρα συνεργεῖ· Et cum πρὸς 8, 3; fr. 7 De lass. 16], πρὸς εὐτροφίαν. Plut. [Mor. p. 658, F], πρὸς εὐτοκίαν. [Ap. Philodem. De musica col. 6, 38 : Τὸ δὲ τῶν ἀθλημάτων γένος οὐθ' ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖται ... οὔτ' ἀγαθὸν ἔχει τι τοῖς ὅλοις οὔτε συνεργεῖται πρὸς τοὺς ἄλλους, leg. videtur συνεργεῖ τι, ut Lucian. Jov. conf. c. 4 : Τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην.] Et cum εἰς, Philo De mundo : Οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. [Polyb. 11, 9, 1. Et cum πρὸς 3, 97, 5, et similiter sæpius Diodorus aliique. Idem cum dat. 4, 25 : Τὴν Περσεφόνην ἔπεισε συνεργῆσαι ταῖς ἐπιθυμίαις. Alia constr. Xen. Eph. 2, 3 med. : Ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Et sine præp. Heliod. Æth. 9, 11, p. 367, 7 : Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες. Pass. Dionys. A. R. 9, 23 fin. : Τῶν ἐφεστηκότων κατόπιν ἐμπτώσει πολλῇ συνεργούμενοι. Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 15, 5 : Τῶν συνεργουμένων ὑφ' ἑνὸς καὶ πλειόνων. Plut. Mor. p.
B 626, D : Ὥστε κοινωνεῖν καὶ συνεργεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· Vit. X oratt. p. 840, B : Τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνου συνεργούμενον ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι. Greg. Nyss. vol. 2, p. 507, B : Οὐκ ἄνευ αἰτίας μεγάλης ἡ τοιαύτη συνεργεῖται οἰκονομία. Euseb. Comm. in Esaiam p. 375, E : Ὡς γὰρ οἱ τοῦ σώματος (ὀφθαλμοὶ) ὑπὸ τῆς ἔξωθεν χορηγουμένης τοῦ φωτὸς αὐγῆς συνεργοῦνται εἰς τὸ βλέπειν τὰ αἰσθητά.] Rursum Plut. βοηθεῖν et συνεργεῖν copulavit in Coriol. [c. 32.]

[Συνέργημα, τὸ, Adjumentum, Auxilium. Polyb. 2, 42, 4 : Τὰ δι' ἐκείνων (τῶν συμμάχων) συνεργήματα γεγονότα· 3, 99, 9 : Ἱκανοῦ τινος ἐκ τῆς τύχης γεγονότος συνεργήματος τοῖς Ῥωμαίοις· 5, 36, 9 : Πρὸς τὴν ἐπίνοιαν ταύτην ἐχρήσατο συνεργήματι τοιούτῳ τινί· 15, 27, 1 : Ἐγένετο ἐξ αὐτῶν συνέργημα πρὸς τὴν ὀργὴν ἐπιτεῖναι· 23, 2, 3 : Ἐγένετό τι συνέργημα τοῖς τὰ βέλτιστα αἱρουμένοις ἐκ ταὐτομάτου τοιοῦτον. Ἐνεργήματα et συνεργήματα conjungit 30, 4, 13. Theolog. arithm. p. 7 fin. quod est de monade : Ἑκάστου ἀριθμοῦ συνέργημα, suspectum fuit Astio. Philodem. De musica col. 7,
C 8 : Διότι περιῃρημένης ὀρχήσεως ἐκ τῶν δραμάτων οὐδὲν ἔχομεν ἔλαττον, ἐπειδήπερ οὐδὲν ἦν ἐν οὐδεμιᾷ πρὸς τὸ καλὸν καὶ γενναῖον συνέργημα. L. Dind.]

[Συνεργὴς, ὁ, ἡ, i. q. συνεργητικός. Aristeas De LXX intt. p. 125 med. : Τὸ συνεργὲς εὐνόως γινόμενον ὡς ἐξ ἑαυτοῦ ἀδιάλυτον πρὸς ἅπαντα.]

[Συνεργητέον, Opitulandum, Adjuvandum. Soranus Obstetr. p. 266, A : Διὰ τῶν ἀνετικῶν σ. τῇ τελείᾳ ἐκβολῇ. L. Dind.]

[Συνεργητὴς, ὁ, i. q. συνεργός. Apollonid. Anth. Pal. 7, 693, 4 : Χῶσαν δέ μ' ὅσσος λαὸς ἦν συνεργήτης.]

[Συνεργητικὸς, ή, όν, Adjuvans. Marc. Anton. 6, 42 : Λοιπὸν οὖν σύνες, εἰς τίνας ἑαυτὸν κατατάσσεις· ἐκεῖνος μὲν γὰρ πάντως σοι καλῶς χρήσεται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν, καὶ παραδέξεταί σε εἰς μέρος τι τῶν συνεργῶν καὶ συνεργητικῶν. Arrian. Epict. 2, 22, 20 : Τὸν συνεργητικόν· 4, 4, 18 : Τὸ συνεργητικόν. Ptolem. Tetrab. 2, p. 80, A : Συνεργητικὰ πρὸς τὰς εὐετηρίας. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 245, 19.]

[Συνεργία, ἡ, Mutua opera, Auxilium, Sodalitium.
D Demosth. p. 1285, 16 : Ὅθενπερ οὐχ ἥκιστα συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν. Dinarch. p. 104, 32 : Εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίγνεται συνεργία περὶ τὸν Ἁρπάλου κατάπλουν. Polyb. 8, 35, 10 : Διὰ τὴν τῶν Καρχηδονίων συνεργίαν. Philodem. De musica col. 6, 28 : Ἀλλὰ μὴν ἱκανὰ καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς πολέμους συνεργίας προγέγραπται. Athanas. in Montefalc. Coll. nova Patr. vol. 2, p. 40, C : Οὔτε μὴν ἡ σελήνη ἐκτίσθη εἰς κακοποιίαν, ἀλλ' εἰς συνεργίαν καλῶν καὶ ὠφελίμων πραγμάτων· 46, E : Ἐπειδήπερ ἔχρῃζε τῆς παρ' ἑτέρων συνεργίας. Per diphthongum male ap. anon. in Ideler. Phys. vol. 2, p. 196, 9, Greg. Nyss. vol. 1, p. 382, C : Τοῖς χείλεσιν ἡ πρὸς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ λεγομένου συνέργεια· 749, D; 764, A; 834, B; vol. 2, p. 41, A. Per ι idem vol. 1, p. 465, D : Σκεύη τινὰ πρὸς τὴν τῆς τροφῆς συνεργίαν ἐπιτηδείως ἔχοντα, Ad apparanda alimenta. L. Dind.]

[Συνέργιον. V. Συνεργεῖον.]

[Συνεργολάβος, ὁ, Socius operis conducendi. Strabo 8, p. 354 : Ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ καὶ συνεργολάβος.]

[Συνεργοπονέω, Simul opus facio. Sextus Adv. math. 9, 41 : Συνωφελοῦσι γὰρ ἡμῶν τὸν βίον τῶν ἀλόγων ζώων τὰ πολλά· συνεργοπονεῖ γὰρ ἡμῖν.]

Συνεργὸς, ὁ, ἡ, [Confector, Gl.] q. d. Cooperator, In opere faciendo juvans, Adjutor. [Lucian. Asin. c. 45 : Τὸν κῆπον αὐτοῦ συνεργῷ τινι ἀπέδωκε γεωργεῖν.] Plut. Pericl. [c. 31] : Μένωνά τινα τῶν Φειδίου συνεργῶν πείσαντες. Philo De mundo : Σ. ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. [Pind. Ol. 8, 32 : Καλέσαντο συνεργὸν τείχεος. Eur. Or. 1446, et fem. Med. 395, et cum dat. Hipp. 523, ut Hel. 1111 : Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός. Thuc. 3, 63 : Τοῖς ἀδικοῦσιν ἄλλους ξ. κατέστητε· 8, 92 : Ὁ ξ. Ἀργεῖος ἄνθρωπος. Xen. Anab. 1, 9, 20 : Ὅσους ἱκανοὺς κρίνειε συνεργοὺς εἶναι ὅ,τι τυγχάνοι βουλόμενος κατεργάζεσθαι· Ven. 3, 7 : Θρασεῖαι δ' αἳ οὐκ ἐῶσι τῶν συνεργῶν τὰς σοφὰς (canes) εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι· Comm. 2, 1, 32 : Ἀγαπητὴ σ. τεχνίταις· 3, 3 : Οἰκέτας ὠνοῦνται, ἵνα συνεργοὺς ἔχωσι.] Sæpe cum gen. generaliter pro Adjutore [Eur. Hipp. 676 : Ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων· Med. 845 : Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς· et fem. Bacch. 512. Aristoph. Eq. 588 : Ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις ἡμετέραν ξυνεργὸν Νίκην. Alia constr. Eur. Ion. 48 : Καὶ θεὸς συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ μὴ 'κπεσεῖν δόμων.] Xen. Cyrop. 3, [3, 9], σ. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ· 2, [4, 10] : Συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος. [Comm. 2, 6, 26 : Κοινωνοῖς καὶ συνεργοῖς τῶν πράξεων· Anab. 1, 9, 21 : Καὶ αὐτὸς ἐπειρᾶτο συνεργὸς τοῖς φίλοις κράτιστος εἶναι τούτου ὅτου ἕκαστον αἰσθάνοιτο ἐπιθυμοῦντα. Et alia constr. Conv. 8, 38 : Ὅντιν' ἡγοῖτο εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτιστον· Œc. 3, 10 : Γυναιξὶ τοὺς μὲν οὕτω χρωμένους, ὥστε συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους· Comm. 4, 3, 10 : Δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων εἴς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται· et cum πρὸς ib. 7 : Τὸ πῦρ... συνεργὸν πρὸς πᾶσαν τέχνην· et similiter sæpe de rebus vel hominibus Plato, Demosth. et alii. De rebus Aristot. Eth. Nic. 1, 10 med. : Τῶν δὲ λοιπῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν ὑπάρχειν ἀναγκαῖον, τὰ δὲ συνεργὰ καὶ χρήσιμα πέφυκεν. Polyb. 1, 81, 10; 2, 38, 8, et sæpius Diod. De discrimine inter συνεργὰ, συνεκτικὰ, συναίτια v. Συναίτιος. De accentu Eust. Od. p. 1967, 32 : Σύνεργος μὲν ὁ συγκάμνων τεχνίτης, συνεργὸς δὲ ὁ βοηθός· Ammonius p. 131 : Σύνεργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Σύνεργος δὲ προπαροξυτόνως ὁ τὸ αὐτὸ μετιὼν, οἷον ... σύντεχνος. Quæ repetunt Thomas p. 822 et Moschop. Συνεργὸς tantum novit Arcad. p. 88, 17. In edd. sæpe contra codd. positum σύνεργος notavit Bast. Ep. cr. p. 208.]

Συνέργω, ξω, Concludo, In unum concludo, Budæo Copulo ap. Plat. Tim. p. 149 [p. 34, C] : Οὐ γὰρ ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, h. e. Animam mundi ab ipso corpore regi noluit, quum animam condito mundo misceret. [Reip. 5, p. 461, B : Ὁ αὐτὸς νόμος, ἐάν τις τῶν ἔτι γεννώντων μὴ ξυνέρξαντος ἄρχοντος ἅπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν, Non copulante. Soph. Aj. 593 : Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; Non coercebitis, Comprehendetis? De via obstruenda s. impedienda Tab. Heracl. 1, p. 223, 85 : Οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀράσοντι οὐδὲ συνέρξοντι. Pass. Themist. Or. 21, p. 248, A : Γάμος δὲ ἱερὸς τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς τῇ ἀρίστῃ τῶν γυναικῶν συνερχθέντος τε καὶ συζυγέντος. Hesychius : Συνέρξαι, συγκαθίσαι μετά τινος, ἢ συγκαθεῖρξαί τινι.] Συνεέργω, poetice pro eod. Hom. Od. I, [427] de ovibus : Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, i. e. συνεῖργον, συνεδέσμουν, Eust. [M, 424 : Τῷ (ἐπιτόνῳ) ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν· Ξ, 72 : Ὣς εἰπὼν ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα. Apoll. Rh. 2, 201 : Ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. Musæus 163 : Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα. Christodor. Ecphr. 62 : Εἰσοπίσω μὲν βόστρυχον ἀκερσέκομον ἑῆς συνέεργεν ἐθείρης. Apollinar. Ps. 16, 21 : Ἀπρήκτοιο χόρου σφετέρην συνέεργον ἀλοιφήν. Pass. perf. Arat. 466 : Σήματα δ' εὖ μάλα πᾶσιν ἐπιρρήδην παράκειται πολλά τε καὶ σχεδόθεν πάντῃ συνεεργμένα πάντα. Συνεερμένα Buttmannus. Hesychius : Συνεῖρκτο, ἐδέδετο. ‖Aor. forma Συνεέργαθον Hom. Il. Ξ, 36 : Ἠιόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι. Christod. Ecphr. 18 : Ἱστάμενος δὲ χεῖρε περιπλέγδην συνεέργαθεν. L. D.]

Συνέρδω, ξω, Simul facio, operam do. Apud Soph. pro Adjuvo, quam signif. habet itidem verb. πράττω nonnunquam. [El. 350 : Οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. Fut. Trach. 83 : Ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ οὐκ εἶ ξυνέρξων;]

Συνερείδω, σω, [Comprimo. Hom. Od. Λ, 426 : Σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι· Oppian. Hal. 1, 110 : Σὺν δὲ στόμα πάμπαν ἐρείδει· Eur., fere ut infra pass., Bacch. 96 : Κατὰ δὲ μηρῷ καλύψας (Bacchum) χρυσέαισιν συνερείδει περόναις κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας.] Defigo, Impingo, Incumbo [Theocr. 22, 68 : Τίς γὰρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας; Hippocr. p. 157, A : Ὀδόντας συνερίζειν ἢ πρίειν, pro συνερείδειν, quod est 670, 11; 671, 10 : Τοὺς ὀδόνται συνερείδει, Collidit (ut in Matth. Med. p. 180, 4, 11; 210, 14, τὰ σκέλη). P. 1159, C : Συνερειδόμεναι γνάθοι, quod ib. D, dicit γένυες ξυνήπτοντο, ut Hesychius Συνερίσαντα interpr. συνάψαντα. Aret. p. 4, 9 : Ὁ ἰσθμὸς συνερείδεται· 36 : Χεῖρας συνηρεισμέναι. Act. idem signif. pass. p. 2, 35 : Γλῶσσα προμήκης, ὡς καὶ κίνδυνον τρώματος μεγάλου γίγνεσθαι ἢ ἀποτομῆς, εἴ κοτε σπασμῷ συνερείσουσι οἱ ὀδόντες· 4, 27 : Γένυς τὰ πολλὰ διίσταται, σπάνιον δὲ εὖτε συνερείδει τῇ ἄνω. Polyb. 12, 21, 3 : Εἰ συνήσπισαν κατὰ τὸν ποιητὴν οὕτως ὥστε συνερεῖσαι πρὸς ἀλλήλους. Diod. 13, 46 : Ὁπότε συνερείσειαν αἱ ναῦς, et cum eodem voc. Plut. Themist. c. 14. Id. Arat. c. 22 fin. : Τέλος συνερείσαντες ἐξωθοῦσι τοὺς πολεμίους. Transitive Mor. p. 618, F : Σωσικλῆς καὶ Μόδεστος ἐνταῦθα συνερείδοντες ἔπος παρ' ἔπος ἐξωπύρουν φλόγα. Intransitive rursus Soran. Cocch. Chir. p. 47, σλθ' : Καθὸ συνήρεικεν ἀλλήλοις τὰ χείλη.] Impressionem facio, Bud. p. 702, ex Polyb. [5, 84, 2 : Ὀλίγα τινὰ τῶν παρὰ Πτολεμαίου (θηρίων) συνήρεισε τοῖς ἐναντίοις· fr. ap. Suid. v. Συνερεισάντων cit. : Τῶν Μακεδόνων συνερεισάντων τοῖς βαρβάροις, idemque, ut conjecit Vales., ap. Suid. v. Καταβολή. Improprie Plut. Mor. p. 600, D : Ἐγγὺς ἁπτομένους καὶ συνερείδοντας τὸν λογισμόν.] Et pass. Infigor : ut, Χέρας δεσμοῖς ... συνερεισθέντες, Eur. [Iph. T. 456], Infixi manus vinculis, Habentes manus infixas. [Diod. 2, 8 : Τοὺς συνερειδομένους λίθους τόρμοις σιδηροῖς διελάμβανε.]

[Συνερειπόω. V. Συνεριπόω.]

[Συνερείπω, ψω, Everto. Alcidamas Περὶ σοφιστ. p. 87 : Ἀναγκαῖον ἢ μηδὲν χρῆσθαι τοῖς ἀπὸ τῆς τύχης ἐνθυμήμασι δοθεῖσιν ἢ χρώμενον διαλύειν καὶ συνερείπειν τὴν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν.]

[Συνέρεισις, εως, ἡ, Collisio. Hippocr. p. 1215, F : Ὀδόντων ξυνέρεισις. Etym. M. p. 215, 48. Soranus in Cocchii Chirurgis p. 47, σλθ' : Καμάρωσίς ἐστι δυοῖν ὀστέων ἀνάκλασις πρὸς ἄλληλα τὴν συνέρεισιν ποιησαμένων· 51, σνδ' : Συνέρεισις τοῦ μήκους. Greg. Nyss. vol. 2, p. 238, A : Τράπεζα, ἡ τῶν γονάτων συνέρεισις, Contracta genua, Int. L. Dind.]

Συνερειστικὸς, ή, όν, ap. Plut. [Mor. p. 954, D] : Ἀλλ' ἑδραῖον, ὡς ὁ κύβος, καὶ σ., Sed stabile est, suoque nixu se continens, Turn. [Ib. p. 946, C : Ἐμβριθὲς καὶ βέβαιον, ὑπὸ ῥώμης συνερειστικὸν καὶ συνεκτικὸν ἐχούσης τόνον.]

Συνερέσσω [s. Συνερέττω], Simul remigo. [Hesychius : Συνερέσσειν, συλλέγειν συγκεχυμένως (—νους Jens.). Συνερέσσουσι, συγκέχυνται. Sed cod. Συνερέσειν et Συνερέ.ουσι. Συνερέειν et Συνερέουσι Vossius, ut poscit ordo literarum.]

[Συνερετμέω. V. Συνηρετμέω.]

[Συνερέω.] Συνερῶ, Patrocinabor, Defendam, ex Dem. [p. 605, 27 : Ἀρχίαν οἶμαι συνερεῖν αὐτοῖς· 503, 19 : Τοὺς δὴ συνεροῦντας νόμῳ. « Συνεροῦντες ap. Xen. Cyrop. 8, 1, 6, ἀνίσταντο συνεροῦντες, videtur esse præs. temporis, Adsentientes, Dicta comprobantes, Suffragantes, tanquam a th. Συνερέω. » Schweigh. Immo hic quoque est fut., ut 2, 2, 22 : Ἄνδρα οἶδα καὶ τοῦ δήμου, ὃς συνερεῖ. Juliano p. 32, C, pro συνεργεῖν restituit Wyttenb. Bibl. crit. vol. 3, part. 2, p. 40.] Συνείρηκα, Patrocinatus sum. Et συνειρηκὼς, Patrocinatus. [Demosth. p. 202, 4 : Ἀμφότεροί μοι δοκοῦσιν ἁμαρτάνειν καὶ οἱ τοῖς Ἀρκάσι καὶ οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις συνειρηκότες. Dionys. A. R. 11, 19; Aristid. vol. 1, p. 465.]

[Συνέρημα. V. Συναίρημα.]

Συνερίζω, Contendo, φιλονεικῶ. [Suid. in libris deterioribus, addito δοτικῇ. Maccab. 2, 8, 30 : Τῶν περὶ Τιμόθεον καὶ Βακχίδην συνεριζόντων ὑπὲρ τοὺς δισμυρίους αὐτῶν ἀνεῖλον, sed ubi sunt varr. συνερίσαντες et συνερείσαντες, Confligentes, Connixi, Conferti. Perf. συν-

εrήρειν restituebat Buttm. l. in Συνεπερίζω citato. Conf. A
autem Συνερείδω.]

Συνέριθος, ὁ, ἡ, Qui lanificium simul exercet, Lanificii socius, In lanificio socius, s. potius Socia, sequendo id quod dixi in Ἔριθος. Interdum vero generalius Socia alicujus operis, s. in aliquo opere, quodcunque sit. Ab Hesych. συνέριθοι exp. συνυφαίνουσαι, Simul texentes : item συνεργοί. (In qua expositione vocab. Συνεργοὶ sonat Simul opus facientes.) Hom. Od. Z, init. [32] : Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι· ubi Eust. annotat, συνέριθον proprie, sicut et ἔριθον, esse τὴν συνεργαζομένην ἔριον : sed καταχρηστικῶς ita vocari καὶ τὴν ἁπλῶς συνεργαζομένην. Obiter autem observa et quæ ad simplex ἔριθος pertinentia hic ab Eust. dicuntur : sc. ἔριθον proprie esse τὴν ἐργαζομένην τὸ ἔριον. Quod enim scribit, συνέριθον proprie, sicut et ἔριθον, esse τὴν συνεργαζομένην ἔριον, ita intelligi debet. [Aristoph. Pac. 785 : Ἢν δέ σε (Musam) Καρκίνος ἐλθὼν ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι, μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθῃς συνέριθος αὐτοῖς. Callim. Epigr. 17, 3 : Κρηθίδα τὰν πολύμυθον, ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον. Apoll. Rh. 3, B
942 : Κύπριδος, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων ἔσσεται. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 726, 3 : Καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον ἤεισεν· Philipp. Thess. 9, 89, 3 : Λιμὸν δίζυρὴν ἀπαμυνομένη πολυγήρως Νικὼ σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας· ὤλετο δ' ἐκ θάλπους· τῇ δ' ἐκ (δ' αἱ Jacobs.) καλάμης συνέριθοι νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων· App. 298 : Πίστιν ἔχων βασίλειαν ἐμῶν μενέων συνέριθον, σοί, μάκαρ Ὑψίμεδον, τόνδ' ἱερὸν ἔκτισα νηόν. Musæus 11 : Ὄττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων (λύχνος). Apollinar. Ps. 37, 39 : Καί με δίκης συνέριθον ἀπεσβολίησιν ἔβαλλον· 118, 74 : Σεῖο δικαιοσύνην βιότου συνέριθον ἑλοίμην· 279 : Δυσνομίην ἐλατῆρες ἐμοὶ συνέριθον ἔχεσκον. Plato Leg. 10, p. 889, D : Ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι· Reip. 7, p. 533, D. Origenes vol. 1, p. 30, D. L. Dind. Juncus ap. Stob. Flor. 117, 9 (vol. 3, p. 447) : Σύμμαχός τε καὶ σ. ἡ νεότης γίνεται. Hemst. Alia recentiorum exx. v. ap. Ruknk. ad Tim. p. 242. Timoclis mediæ poetæ comœdiæ fabulam Συνερίθους ap. Stob. Fl. 125, 10, ubi Τιμοκλέους Συνεργαὶ, latere opinatur Meinek. Com. vol. 1, p. 433.] C

[Συνερῖπόω, Simul everto.] Συνεριπῶ, et pass. Συνεριποῦμαι. Greg. [Nyss.] De homine [vol. 1, p. 109, D], ubi de Hierusalem eversa loquitur : Τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηριπώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem Ἐριπόω post Ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quod ut ἐρείπιον est a præs. ἐρείπω, sic ἐριπῶ ab aor. ἤριπον : in quo Eust. mihi assentitur. Hoc vero quum ita sit, ἐριπῶ, ut habet idem Eust., non ἐρειπῶ scrib. esse liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Gregor. l. legatur συνερειπώθη. [V. dicta in simplici.]

Συνερκτικὸς, ἡ, ὸν, a verbo συνείρειν, ut quidem vult schol. Aristoph. Eq. [1378, et Suid.], Συνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς, scribens, συνερκτικὸς esse ὁ συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. Ideoque interpr. quidam, Facile orationes connectens et componens. Sed aptior afferri potuit interpretatio sumpta ex signif. τοῦ συνείρειν, si modo hinc deduci putandum est, quod vide. [Ita scribendum συνερτικὸς, ut conjecit G. Dindorfius.]

[Συνερμηνεύω, Una interpretor. Gregor. Nyss. vol. D
1, p. 418, A : Ἀπὸ μέρους γὰρ ἅπαν τὸ ἀγαθὸν περιλαμβάνει τῷ τῆς σοφίας ὀνόματι καὶ τῇ ἀφροσύνῃ πᾶσαν κακοῦ φύσιν συνερμηνεύει· vol. 2, p. 559, A : Ὡς ἂν καὶ τοῦτο τοῖς προειρημένοις συνερμηνεύοιτο. L. Dind.]

Σύνερξις, εως, ἡ, Copulatio. [Copula, Gl. Συνέρξει, τῇ οἷον συγκλείσει exp. Galen. in Exeg. ap. Hippocr., quod est Conclusione. Foes.] Plato Tim., de copulatione viri et uxoris in nuptiis, p. 142 [p. 18, D] : Ἆρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς [τὴν] τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν; pro quo ibid. σύλλεξιν [σύλληξιν] dicit. Bud. Citat idem Bud. et ex Rep. 5, [p. 460, A : Ἐφ' ἑκάστης συνέρξεως, de eadem copulatione. Pollux 3, 44. Dio Cass. 50, 32 fin. : Οὐκέτ' ἐξ ἴσου σφίσιν ἐν τῇ συνέρξει ἠγωνίζοντο, quippe manu ferrea Constricti. « Plotin. p. 458, D : Σώματος συνέρξει. » Creuzer.]

Συνέρομαι, Interrogo; συνερωτῶ, Hesych. [Qui cum Suida Συνέρεσθαι, συνερωτᾶν, et Συναίρεσθαι cum ead. interpr., συνερέσθαι recte Photius.]

Σύνερος, Conjux, VV. LL. [Pro συνέορος.]

[Συνερπύζω, i. q. sequens. Oppian. Hal. 1, 328 : Εὖτε γὰρ ἀθρήσωσι λελειμμένον ὀρφανὸν αὔτως ὄστρακον, οἰκητῆρος ἀνέστιον οἰχομένοιο, αἱ δ' εἴσω καταδῦσαι … ὅν κτήσαντο μέλαθρον· τῷ δὲ συνερπύζουσι καὶ ἔνδοθεν ἕρκος ἄγουσιν.]

[Συνέρπω, Conrepo, Gl. Agathias Anth. Pal. 4, ult. 5 : Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κεῖθι συνέρπει κἀνθάδε μιμνάζει, Illuc comitatur mortuos. Arrian. Epict. 2, 24, 18 : Τὰ παιδία τὰ πιθανὰ τίνα οὐκ ἐκκαλεῖται πρὸς τὸ συμπαίζειν αὐτοῖς καὶ συνέρπειν; L. Dind.]

[Συνερύω, Contraho.] Συνείρυε, Contrahebat, Epigr. [Christod. Ecphr. 14 : Λασίης δὲ συνείρυε κύκλα παρειῆς, οἷα πολυτροχάλοισιν ἀεθλεύων ἀγορῆσιν. Fig. Diog. L. 2, 112. Pass. perf. συνείρυται Hesychio in gl. Συνείρ. ται, συνέσπασται, post Is. Vossium restituebat Schow.]

Συνέρχομαι, ελεύσομαι, Convenio, [Intervenio, Subvenio, Coeo, add. Gl.] In unum et eundem locum venio. [Eur. Bacch. 714 : Ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν. Aristoph. Lys. 25 : Ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν· 39 : Ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε· 621 : Τῶν Λακώνων τινὲς δεῦρο συνεληλυθότες ἄνδρες ἐς Κλεισθένους· Eq. 1300 : Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον· Pac. 632 : Ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς. Thuc. 1, 69 : Μόλις δὲ νῦν ξυνήλθομεν· 124 : Εἰ γνωθησόμεθα ξυνελθόντες μὲν, ἀμύνεσθαι δὲ οὐ τολμῶντες· 2, 17 : Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις· 3, 107 : Οἱ Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἀμφιλόχων ὀλίγοι ἐς τὸ Ἄργος ἤδη ξυνεληλυθότες· 111 : Ὅσοι ἐτύγχανον οὕτως ἀθρόοι ξυνελθόντες.] Thuc. 5, p. 183 : Πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον. Xen. Cyrop. 6, [1, 6] : Ὡς δὲ πάντες συνῆλθον οὓς ἔδει. [Idemque alibi sæpe de convenientibus ad consultandum, cœnandum, proficiscendum, depugnandum, ut H. Gr. 7, 5, 26 : Συνεληλυθυίας σχεδὸν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. Demosth. p. 532, 8 : Τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἃς συνερχόμεθα ἐπὶ τὸν ἀγῶνα κατὰ τὰς μαντείας. Isocr. p. 159, B : Τὸ μὲν οὖν μέγεθος, ὑπὲρ ὧν συνεληλύθαμεν, τηλικοῦτόν ἐστιν. Polyb. 1, 78, 6 : Συνῆλθον εἰς τὰς χεῖρας, de collocuturis. De redeuntibus in gratiam Plut. Mor. p. 481, C : Αἱ μὲν ὑπὸ χρείας συνημμέναι φιλίαι, κἂν διαστῶσιν, οὐ χαλεπῶς αὖθις ἀναλαμβάνουσιν, ἀδελφοὶ δὲ τοῦ κατὰ φύσιν ἐκπεσόντες οὔτοι ῥᾳδίως συνέρχονται, κἂν συνέλθωσι, ῥυπαρὰν καὶ ὕποπτον οὐλὴν αἱ διαλύσεις ἐφέλκονται.] Plato De rep. rep. 1, [p. 329, A] addidit εἰς ταυτὸ, scribens, Πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. [Xen. Reip. Ath. 2, 2; Isocr. p. 49, B. Plut. Mor. p. 752, E, de nuptis.] Eoque prior Thuc. paulo post l. modo citatum eadem verba adjecit, nisi quod pro εἰς ταυτὸ habet εἰς τὸ αὐτό. Latini quoque Convenire et Convenire in unum, ead. signif. dicunt. Quum autem ibi a Thuc. simpliciter de conventu dicatur, eorum sc., qui ad consultandum de re aliqua conveniunt, quo etiam sensu ibid. habetur ξυγκαθήμενοι, miror cur schol. ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες exp. ἑνωθέντες : nec illi assentiri ullo modo possum. Sed nec 2, p. 56 [c. 22] illi subscribo, ξυνελθόντας exponenti συστάντας : Περικλῆς δὲ, ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας, καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν· τήν τε πόλιν κτλ. Quæ sic interpretor : At Pericles quum eos in præsentia irritatos esse, et recte non sentire animadverteret, suam contra de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet, eos nec in concionem nec in ullum (aliud) concilium vocavit, ne forte ubi convenissent, ira potius quam certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hic ξυνελθόντας referri ad id, quod dixerat, ἐκκλησίαν et σύλλογον ποιεῖν, ideoque simpl. accipi, non videt? Ideo autem hoc probare volui, ne lectores multas quum hujus schol., tum aliorum exposs. a me prætermitti mirentur; nam ut multas mihi properanti s. potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consulto prætermittere profiteor. [Eur. Phœn. 462 : Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ, ἐς ἓν ξυνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ.] Ut autem ad signif. τοῦ συνέρχομαι revertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano 3, [4, 4] : Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὸν

Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον, Concurrit, Polit. [Plat. Theæt. p. 154, D : Ξυνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην.] Huc autem pertinet dissimile quidem, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo utitur Thuc. 5, p. 189 [c. 74] : Μάχη ... ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη, ἐν ᾗ ἀξιολογώταται πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων στρατοί. Rursum vero ab Herodiano res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt. [Συνέλθῃ, Fuat; Συνελθὸν τάγμα, Stipata cohors, Gl. De re Soph. Tr. 619 : Ἐπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κἀμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ. Eur. Tro. 1155 : Ὡς σύντομ' ἡμῖν τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ εἰς ἓν ξυνελθόντ' οἴκαδ' ὁρμίσῃ πλάτην. Aristoph. Ran. 47 : Τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην; Herodot. 7, 97 : Τριηκόντεροι δὲ καὶ πεντηκόντεροι καὶ κέρκουροι καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα μικρὰ συνελθόντα ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισχίλια· 6, 77 : Ταῦτα δὴ πάντα συνελθόντα τοῖσι Ἀργείοισι φόβον παρεῖχε. Plut. Camill. c. 13 fin. : Εἴτε τῆς τύχης οὕτω συνελθούσης εἴτε καὶ θεῶν τινος ἔργον ἐστί. Sed ap. Diod. Exc. Val. p. 574, 69, οὗ συνελθόντος correxi συντελεσθέντος, ut ib. p. 583, 27, τούτων συνελθόντων ex Polybio Valesius.] || Interdum etiam συνέρχεσθαι de unico dicitur homine [Orph. H. 57 : Ἀλλά, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου] ut σ. εἰς βουλήν, quod ex Plat. Leg. [2, p. 674, B] affertur. Quod eo fortasse modo dictum est, quo a Plauto, In urbem crebro convenio, pro Venio. Apud Dem. autem [p. 273, 9] quidam testes ab eo producti, dicunt se εἰδέναι Αἰσχίνην ... συνερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat vero Dem. paulo ante de ead. re : Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Unde quum sint ejusdem signif. et naturæ συνέρχεσθαι et συνιέναι, non dubium est, quin ut συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινός, sic et συνέρχεσθαί τινι dicatur : sed συνέρχεσθαί τινι ad Lat. Convenire accedit, junctum accusativo personæ : at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri potest esse ellipsis : ut sit pro σ. τινὶ εἰς οἰκίαν, quod resolvatur, ἔρχεσθαι σύν τινι εἰς οἰκίαν. [Zonaras Annal. vol. 2, p. 41, D : Συγκροτηθείσης ἐν Ἐφέσῳ συνόδου σ' πατέρων, ἧς ἐξῆρχεν ... Κύριλλος, ἐπέχων καὶ τὸν τόπον Κελεστίνου, μὴ δυνηθέντος συνελθεῖν δι' ἀσθένειαν.] In VV. LL. conspirationis etiam signif. datur huic verbo : et ita συνέρχομαι esset ad verbum Coco, a quo Coitionem facere dicitur, sed sine exemplo : nec certe in illo Dem. l. ad hanc usque signif. extendi potest. [Demosth. p. 231, 18 : Ἵνα μὴ τοῦτο γένοιτο μηδὲ συνέλθοιεν αἱ πόλεις.] In iisdem affertur ex Soph. [OEd. T. 572] : Ξυνῆλθέ σοι, pro Ἔλαβέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. [Cum dat. rei Eur. Hel. 1469 : Χρόνῳ ξυνελθοῦσα χοροῖς ἢ κώμοις Ὑακίνθου· et aliter Arat. 151 : Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι. Plato Theæt. p. 157, A : Οὔτε γὰρ ποιοῦν ἐστί τι, πρὶν ἂν τῷ πάσχοντι ξυνέλθῃ, οὔτε πάσχον, πρὶν ἂν τῷ ποιοῦντι· τό τέ τινι ξυνελθὸν καὶ ποιοῦν ἄλλῳ αὖ προσπεσὸν πάσχον ἀνεφάνη· Tim. p. 32, C : Εἰς ταυτὸν αὐτῷ ξυνελθόν· 68, C : Λαμπρῷ λευκὸν ξυνελθόν. Plut. Mor. p. 306, E : Ἐὰν τὸ τιμιώτατον ἐμβάλῃ, συνελεύσεσθαι (τὸ χάσμα)· 481, C : Τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐγκόλλον, ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν.] Item cum acc. sine præp. ex eod. poeta [Aj. 491] : Ξυνῆλθον τὸ σὸν λέχος, pro Conveni ad tuum cubile. [Aliter Thuc. 1, 3 fin. : Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι ξυνῆλθον, quod schol. expl. συνεστράτευσαν.] At ex Plut. regulariter cum εἰς, in Camillo, Συνῆλθον εἰς λόγους, pro In colloquia convenerunt. [Diod. 5, 78 : Συνερχόμενον εἰς λόγους αὐτῷ.] Sed Lat. dicendum est potius In colloquium venerunt. || In iisd. LL., aut certe in nonnullis eorum, affertur, sed ἀδεσπότως, Ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus : quod et Coire ad verbum, et Matthæi l. additur, 1, [18] : Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, ut qui hanc etiam interpret. admittat, et quidem eam sequente Erasmo. At ego ei minime assentior, nec video cur minus usitatam signif., imo etiam cujus nullum certum exemplum affertur, et minus loco convenientem, magis usitatæ et magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, propter ea etiam absurda, quæ alteram interpret. A consequuntur, et exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Quum (in easdem ædes) convenissent. Gallice aptissime redderetur, *Avant qu'ils fussent en ménage :* quo loquendi genere peculiariter significat Contubernium mariti et uxoris. At quidam ambiguum v. Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpr., Priusquam ipsi coivissent : quasi vero Coivissent de viro et uxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione. [De gentibus duabus matrimonio junctis Plato Charm. p. 157, E : Ποῖαι δύο οἰκίαι συνελθοῦσαι εἰς ταὐτὸν... καλλίω ἂν καὶ ἀμείνω γεννήσειαν ἢ ἐξ ὧν σὺ γέγονας. Xen. Comm. 2, 2, 4 : Γυναικῶν, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. Nisi hoc quoque dicitur ut OEc. 10, 4 : Οὐκοῦν συνεληλύθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσαντες ἀλλήλοις; Diod. 3, 58 fin. : Συνελθοῦσαν εἰς ὁμιλίαν αὐτῷ λάθρᾳ καὶ γενομένην ἔγκυον. Strabo 15, p. 735 : Τούτοις καὶ μητράσι συνέρχεσθαι πάτριον νενόμισται. L. D. Phintys ap. Stob. Flor. 74, 61 (vol. 3, p. 84 extr.) : Συνελεύσεσθαι ἐπὶ κοινωνίᾳ βίῳ τε καὶ τέκνων γενέσει. Hemst. Sic Plut. B Mor. p. 753, F : Ἄδοξοι καὶ πένητες πλουσίαις γυναιξὶ καὶ λαμπραῖς συνελθόντες οὐ διεφθάρησαν. Zonar. Annal. vol. 1, p. 25, B : Τῇ Βάλλᾳ συνέρχεται, καὶ παιδίον ἐξ Ἰακὼβ ἡ Βάλλα γεννᾷ. De bestiis Aristot. H. A. 5, 8 init. || Per tmesin Arat. 967 : Καί που κόρακες δίους σταλαγμοὺς (σταλαγμοὺς conjeci in illo voc.) φωνῇ ἐμιμήσαντο σὺν ὕδατος ἐρχομένοιο.] Συνελήλυθα, tanquam a Συνελεύθω, pro quo dicitur Συνέρχομαι.

[Συνέρως, ωτος, ὁ, Syneros, n. viri, ap. Galen. vol. 13, p. 447; al. Euseb. H. E. 5, 13; in inscr. Coa ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 392, n. 2522. L. Dind.]

Συνερωτάω, q. d. Simul interrogo. Sed hoc comp. eam signif. verbi ἐρωτῶ habere comperi, quam Dialecticis peculiarem esse antea docui [in Ἐρωτάω]. Sextus Philosophus Πυῤῥωνείων Ὑποτυπώσεων 3, 13, quo disputat an sit ἀπόδειξις, hæc inter alia scribit : Ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· ἤτοι δέ ἐστιν ἀπόδειξις, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις· ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. Eundemque prorsus usum dans simplici C verbo ἐρωτᾷν, quem dedit illi comp. συνερωτᾷν, subjungit, Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ τοῖς ἀντικειμένοις ἑπόμενον, οὐ μόνον ἀληθές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον· ἀντίκειται δὲ ταῦτα ἀλλήλοις, ἔστιν ἀπόδειξις, οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις· ὧν ἑκατέρῳ ἀκολουθεῖ τὸ εἶναι ἀπόδειξις· ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις. [Alios locos plurimos, in quibus activo interdum additur accus. vel dat. personæ, v. in Indice Bekkeri v. Ἐρωτᾷν et Συνερωτᾷν, Schweigh. Ind. Arrian. v. Ἐρωτ.] Videmus autem his in ll. ἐρωτᾷν et συνερωτᾷν de eo dici, qui syllogismo s. ratiocinatione utitur. Posse tamen ἐρωτᾷν ad verbum reddi Interrogare, patet ex loco Cic. quem attuli, quum de illo ἐρωτᾷν agerem. Ibi enim, Sic interrogant, non aliud est quam τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, vel συνερωτῶσι. Cur autem hoc vocent ἐρωτᾷν, non liquet : suspicor quidem certe eo respici, quod is qui syllogismo usus est, s. per syllogismum aliquid proposuit, solitus sit interrogare, id sibi tanquam verum concedatur, necne. Fortassis etiam ἐρωτᾷν primo dici solebat tum demum, quum oratio ejus D qui ratiocinatione utebatur, ab interrogatione incipiebat, ut Diog. L. Stilpone p. 90 meæ ed. [2, 116] : Τοῦτόν φασι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τοῦ Φειδίου τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι, Ἆρά γε ἡ τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶ, θεός ἐστι; φήσαντος δέ, ναί· Αὕτη δέ γε, εἶπεν, οὐκ ἔστι Διός, ἀλλὰ Φειδίου· συγχωρουμένου δέ, Οὐκ ἄρα, εἶπεν, αὐτὴ θεός ἐστιν. Ubi τοιοῦτόν τινα λόγον ἐρωτῆσαι Interpres reddidit, Ita compellasse quendam; Erasmus, Ita percontatum esse; ego malim, Talem interrogationem proposuisse. Ceterum quandoquidem et de verbo ἐρωτῶ hic ago, addendum est hoc quoque iis quæ de hac ejus signif. dicta sunt, quam cum comp. συνερωτῶ communem habet : ejus etiam passivum verbum hanc illius significationem sequi. Unde est ap. Sextum Philos. in illo eod. l., Οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, Argumenta adversus demonstrationem allata, s. Syllogismi allati, etc. Aut etiam, Quæ adversus demonstrationem proposita fuerunt. Quamvis enim Cic. ἐρωτᾷν ad verbum verterit Interrogare, de ratiocinante loquens, s. utente syllogismo, vereor

tamen ut possint illa verba ἠρωτημένοι λόγοι κατὰ τῆς ἀποδείξεως, reddi itidem, Quæ adversus demonstrationem interrogata fuerunt. Quod ego tamen aliorum judicio relinquo. Interim autem observetur hic usus partic. Ἠρωτημένος. [Lucian. Hist. c. 17 : Ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ φροιμίου περιόδῳ συνηρώτησε τοὺς ἀναγινώσκοντας λόγον πάνσοφον, et paullo post : Εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος, καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον· Bis accus. c. 20 : Εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη· 22 : Ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. — Ἐρώτησον· ἀποκρινοῦμαι γάρ. Cic. Acad. 1, 2, De fato 12, Senec. Epist. 48, confert Schneider.]

[Συνερώτησις, εως, ἡ, Ratiocinatio. Sextus Pyrrh. 2, 160 : Τῆς σ. τοιαύτης γινομένης· 163 : Οὐ δοθήσεται κατὰ τὴν τοῦ λόγου σ. 253 : Ἐν τῇ συνερωτήσει τοῦ σωρίτου· multisque aliis ll. ap. Bekker. Ind.]

[Συνερωτητέον, Ratiocinandum. Sextus Pyrrh. 2, 251 : Κοινότερον οὕτω σ.]

Συνεσθίω, Una comedo, vescor, Simul cibum capio. [Plut. Mor. p. 1128, B. Epiphan. vol. 2, p. 137, C. Nicephorus Cotel. Monum. vol. 3, p. 447, B; 449, C, 450, C, etc. Ps.-Callisth. 1, 10, p. 10, 5 ed. Didot. Psellus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 257, 11 : Μηδὲν ἕτερον μετ' αὐτοῦ συνεσθίειν.]

[Συνέσιος, ὁ, Synesius, episcopus Ptolemaidis, cujus scripta quædam supersunt. Scriptores cognomines recenset Fabric. in Bibliotheca Græca. Alii sunt apud Annam Comn. p. 202, B, C, sq., in inscrr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 296 sq., C. I. vol. 3, p. 156, n. 4300[b]. L. Dind.]

Σύνεσις, sive Ξύνεσις, εως, ἡ, Coitio, qua duæ res in unam coeunt et quasi committuntur : συμβολὴ εἰς ταυτό. Hom. Od. K, [515] : Ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. [Iambl. In Nicom. p. 133, B : Διὰ τὴν σύνεσιν τῶν δύο γραμμῶν ἐφ' ἓν σημεῖον. Valck. Sic accipiendum ἡ τῶν ὅλων σύνεσις apud Clem. Al. Str. 5, p. 674, 16. Hemst.] || Intelligentia, [Prudentia, Sapientia, add. Gl.] Perspicax animi facultas, qua committere res inter se potest et discernere, seu, ut Bud. interpr., Perspicacia et prudentia in judicando. [Zonaras Lex. p. 1686 : Σ., λογικὴ διάγνωσις ἢ κρίσις ὀρθὴ περὶ τῶν ὑφ' ἑτέρων λεγομένων αἱρετῶν ἢ φευκτῶν. Σ. ἐστιν, ἀφ' ἧς κρίνομεν καλῶς τὰ ὑπὸ ἄλλων λεγόμενα, περὶ ὧν ἐστιν ἡ φρόνησις ἐπιτακτική. Aristot. H. A. 8, 1 init. : Τῆς περὶ τὴν διάνοιαν συνέσεως ἔνεισιν ἐν πολλοῖς αὐτῶν (τῶν ζώων) ὁμοιότητες.] Aristot. Eth. 1, fin. tres ponit virtutes διανοητικὰς, σοφίαν, σύνεσιν, φρόνησιν. At 6, 10, inter φρόνησιν et σύνεσιν distinguit, φρόνησιν esse dicens ἐπιτακτικὴν, ejusque finem esse quid facto opus sit aut non opus sit : ξύνεσιν autem esse solum κριτικήν : ac ξύνεσιν et εὐξυνεσίαν idem esse. Quid autem sit, declarat his verbis : Ἔστι δ' οὔτε τὸ ἔχειν τὴν φρόνησιν, οὔτε τὸ λαμβάνειν, ἡ σύνεσις· ἀλλ' ὥσπερ τὸ μανθάνειν λέγεται συνιέναι, ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ, οὕτως ἐν τῷ χρῆσθαι τῇ δόξῃ ἐπὶ τὸ κρίνειν περὶ τούτων, περὶ ὧν ἡ φρόνησίς ἐστιν, ἄλλου λέγοντος, καὶ κρίνειν καλῶς. Ibid. [11] tradit σύνεσιν non prorsus idem esse cum ἐπιστήμῃ, δόξῃ, nec item particularem aliquam scientiam, nec etiam περὶ τῶν ἀεὶ ὄντων καὶ ἀκινήτων, nec περὶ τῶν γιγνομένων ὁτουοῦν, sed περὶ ὧν ἀπορήσειεν ἄν τις, καὶ βουλεύσαιτο : atque ita versari circa eadem circa quæ ἡ φρόνησις : quomodo autem differant φρόνησις ipsa et σύνεσις, ex Eod. jam indicatum est. [Eur. Suppl. quum dixisset 203 : Αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο, πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, 210 dicit : Ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένει, et utramque animi facultatem ita distinguit, ut σύνεσις sit intelligentis, φρόνησις cogitantis.] Plato Cratylo [p. 412, A] etym. hujus vocabuli his verbis tradit : Σύνεσις δ' αὖ οὕτω μὲν δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι· ὅταν δὲ συνιέναι λέγῃ, ταυτὸν παντάπασι συμβαίνει τῷ ἐπίστασθαι λεγόμενον. At hoc ξυνιέναι non a ξυνίημι præcedente esse vult, sed a ξύνειμι : unde subjicit, Συμπορεύεσθαι γὰρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι· ita ut hic intelligenda sit Facultas animi, quæ ξύνεισι τοῖς πράγμασι, perspiciens et discernens quid faciendum sit, quid non. Id quod hic Dem. l. declarat [p. 1394, 4] : Ἔστι γὰρ, ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σ., πέρας δὲ ἀνδρεία· καὶ τῇ μὲν δοκιμάζεται τί

A πρακτέον ἐστὶ, τῇ δὲ σώζεται· sicut Idem [p. 269, 23] scribit, Τῇ σ. καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεσθαι. [Ps.-Dem. p. 1477, 11 : Τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. Æschines p. 90, 31 : Ὦ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ἀρετὴ καὶ σύνεσις καὶ παιδεία.] Sicut vero ibi Dem. conjungit σ. cum ἀνδρείᾳ, ita Thuc. 4, p. 148 [c. 81] dixit Βρασίδου ἀρετὴ καὶ ξ. Ad cujus imitationem Bud. ap. Cic. Verr., Minuisti copias majorum virtute ac sapientia comparatas, ita vertit, Ἐκόλουσας τὰς δυνάμεις τὰς [τῇ] τῶν προγόνων ἀρετῇ καὶ σ. προσκεκτημένας. Thuc. 1, [138] describens φύσεως ἰσχὺν in Themistocle : Οἰκείᾳ γὰρ ξ., καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, Suopte ingenio, quod doctrina neque exercuerat neque auxerat, præsentium et improvisarum rerum brevissima deliberatione egregius erat æstimator. [Ib. 140 init. : Μηδὲ κατορθοῦντας τῆς ξ. μεταποιεῖσθαι· 2, 62 : Τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ἐχυρωτέραν παρέχεται· 3, 82 : Ἀπάτη περιγενόμενος B ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε· 3, 97 fin. : Οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ ξύνεσιν περὶ τῶν παρόντων ἐς τὸν βίον ἄλλοις ὁμοιοῦνται. Eur. Or. 1524 : Σώζει σε σύνεσις· Herc. F. 655 : Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις καὶ σοφία, κατ' ἄνδρας δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον· Hipp. 1105 : Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων· Iph. A. 375 : Ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἢν ἔχων τύχῃ· Tro. (ut omittam versus Euripide indignos 667 sq. : Καίτοι τὸ θηριῶδες ἄφθογγόν τ' ἔφυ ξυνέσει τ' ἄχρηστον·) 669 : Σὲ δ', ὦ φίλ' Ἕκτορ, εἶχον ἄνδρ' ἀρκοῦντά μοι ξυνέσει, γένει, πλούτῳ τε κἀνδρείᾳ μέγαν, ubi distinguendum post μοι. Aristoph. Ran. 893 : Καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι· 1483 : Μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν ἠκριβωμένην. Menander Stob. Fl. 37, 2 : Ὡς ἡδὺ συνέσει χρηστότης κεκραμένη. Epigr. Auth. Pal. App. 347 : Σύνεσιν Ἰσωκράτους. Manetho 5, 303 : Καὶ μαγικῇ συνέσει πέπιθεν τὰ πνεύματα φεύγειν. Herodot. 7, 49 : Οὔτε στρατὸν τοῦτον, ὅστις γε σύνεσιν ἔχει, μέμφοιτ' ἄν. Xen. Cyrop. 4, 5, 23 : Καὶ ξύνεσιν φαίνει μοι ἔχειν· Ven. 13, 14 : Ὥστε τῷ κυνηγέτῃ μάτην οἱ πόνοι γίγνονται, ἐὰν μὴ μείζονι φιλοπονίᾳ καὶ C πολλῇ συνέσει κρατήσῃ αὐτῶν. Plato Crat. p. 411, A : Ἐπισκεπτέον φρόνησιν καὶ σύνεσιν καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην· Phil. p. 19, D : Νοῦν, ἐπιστήμην, σύνεσιν· Polit. p. 259, C : Πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. Diod. 11, 12 : Διὰ σύνεσιν καὶ στρατηγίαν.] Lucian. [Hist. conscr. c. 34] in historico optimo duo κορυφαιότατα requirit, σύνεσιν πολιτικὴν [quam memorat etiam Aristot. Polit. 4, 4 med.] et δύναμιν ἑρμηνευτικήν : quam σύνεσιν esse vult ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον. Basil. Homil. 9 : Ποίαν οὐχὶ σ. λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? [De certa quadam scientia Aristot. Polit. 8 extr. p. 1342, 8 : Τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν σύνεσιν ταύτην. Cum genit. rei Plato Crat. p. 412, C : Δικαιοσύνη ὅτι ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα ῥᾴδιον συμβαλεῖν. Diodor. 1, 1 init. : Ἡ διὰ τῆς ἱστορίας περιγινομένη σύνεσις τῶν ἀλλοτρίων ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων. Aristid. Q. De mus. 2, p. 60, C : Εἰ μὴ καὶ τῶν ἐκεῖθι καλῶν σ. τε ἔχοι καὶ κατάληψιν. Longin. fr. 7, 3 : Καίπερ ἀκριβῆ σύνεσιν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες. D Athanas. Caten. in Psalmos ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 34, A med. : Τοῦ παλαιοῦ τῶν Ἰουδαίων δήμου κατηγορῶν ..., παρορμῶν δὲ ἡμᾶς ἐπὶ τὴν σ. τῶν ἐπιφερομένων, συνέσεως τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο (Psalmi 77). Alia constr. Plat. Amat. p. 136, A : Εἰς ξύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι.] || Thuc. 1, p. 25 [c. 75] : Καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε, καὶ γνώμης ξ., ἀρχῆς τε ἧς ἔχομεν, schol. προαιρέσεως. || Sicut συνίημι accipitur aliquando pro Conscius sum, sic σ. etiam pro Conscientia. Herodian. 4, [7, 1] : Τοιαῦτα δὴ πράττων, ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων σ. ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Polit. interpr., His actis stimulante malorum conscientia, vitamque perosus urbanam, de Antonino Caracalla. Sic accipit etiam Eur. Or. [390], ubi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; respondet Orestes, Ἡ ξύνεσις· ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος. [Menander ap. Stob. Fl. 24, 3 : Ὁ συνιστορῶν αὑτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος, ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Polyb. 18, 26, 13 : Οὐδεὶς οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατή-

γορος δεινὸς ὡς ἡ σ. ἡ ἐγκατοικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς. ‖Compellatio honorifica ap. anon. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 412, C: Τοῖς πρὸ μικροῦ μοι σταλεῖσι τῆς σῆς συνέσεως γράμμασιν ἐντετυχηκώς. Et ap. Basilium in Epistolis et alios. L. Dind.]

[Σύνεσις, εως, ἡ, Synesis, n. mulieris, in inscr. Pinar. C. I. vol. 3, p. 143, n. 4255, 4: Κλαυδίῳ Ἑρμᾷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Συνέσει. L. Dind.]

Συνεσκευασμένως, Collectim, Confertim, Simul, Bud. ex Greg. Naz. [Xen. Œc. 11, 19]: Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως [—νοις al.] χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι κτλ.

[Συνεσκιασμένως, Obscure. Anastas. Cotel. Monum. vol. 3, p. 434, B: Οὐ σ., ἀλλὰ τρανῶς καὶ φανερῶς λέγεται 435, A. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 39, C. L. Dind. Jo. Chrys. In Esai. 7, vol. 1, p. 1076, 43: Προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον, καὶ σ. ἐπαγγεῖλαι ἔδει. Seager. Athanas. vol. 2, p. 178. Kall. Anna Comn. p. 147, D. Boiss. Nicet. Chon. cod. barbarogr. p. 638, 24: Ἀμυδρῶς) σ. Theophyl. vol. 3, p. 28.]

[Συνεσπειραμένως, Confertim. Procl. In Parm. 2, p. 88. Boiss. Anna Comn. p. 450, D. Elberling. Hermias In Plat. Phædr. p. 114, 122.]

[Συνεσπουδασμένως, Studiose. Eunap. Ædes. p. 35 fin.: Τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος, ἐν ᾗ τετέλεστο, μάλιστα φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ σ. παρέδοσαν.]

Συνεσταλμένως, Correpte, Correpta syllaba. Athen. 9, [p. 393, B]: Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, Ὄρτυγες οἰκογενεῖς, quum paulo ante dixisset Atticos mediam syllabam vocabuli ὄρτυγας ἐκτείνειν, i. e. Producere, ut in Δοίδυκα, Κήρυκα. [Id. 3, p. 106, B. « (Harpocrat. s.) Suid. v. Ῥυτά. Meletius De fabr. hominis in Cram. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 3, 4. » Boiss. De animo demisso et contracto Pollux 3, 137.]

[Συνεστέον, Conversandum. Plato Protag. p. 313, B: Ὡς ἤδη διεγνωκὼς ὅτι πάντως συνεστέον Πρωταγόρᾳ.]

[Συνεστηκότως, Animo contracto. Aristot. Polit 8, 5 fin.: Εὐθὺς γὰρ ἡ τῶν ἁρμονιῶν διέστηκε φύσις, ὥστε ἀκούοντας πρὸς μὲν ἐνίας ἔχειν ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον (διατίθεσθαι).]

[Συνεστία, ἡ.] Συνεστίη, Convivium, VV. LL. ex Herodoto [6, 128: Μετὰ δὲ κατέχων ἐνιαυτὸν διεπειρᾶτο αὐτῶν ... καὶ ἑκάστῳ ἰὼν ἐς συνουσίην καὶ συνάπασι, καὶ ἐς γυμνάσιά τε ἐξαγινέων ὅσοι ἦσαν αὐτῶν νεώτεροι, καὶ τό γε μέγιστον ἐν τῇ συνεστίῃ διεπειρᾶτο. Ὅσον γὰρ κατεῖχε χρόνον αὐτούς, τοῦτον πάντα ἐποίεε καὶ ἅμα ἐξείνιζε μεγαλοπρεπέως. Ubi συνέσει liber Sancroft., συνεστοῖ Passionei correctus, ξυνεστίῃ Flor. Συνεστοῖ probat Schweigh. in Lex., quod συνιστίῃ dicturus fuisse videatur Herodotus, nisi verum esset alterum, cui Ἀπιστὼ confert et Εὐιστὼ, quod ap. Aratum in εὐετύι corruptum notavimus vol. 3, p. 2252, C, mendo non dissimili, sed ap. illum nato fortasse ex εὐετίῃ. Συνεστὼ quum formetur ab σύνειμι nihilque differat a præcedenti συνουσία, suspectum foret etiamsi majorem haberet quam ab libro nullius fere fidei auctoritatem. Συνεστίη autem quum non magis ferendum videatur, Herodotum scripsisse arbitror τῇσι ἱστιήσιες. L. Dind.]

[Συνεστίασις, εως, ἡ, Convivium, Gl. Dionys. A. R. 4, 49; Phot. Bibl. p. 18, 36; Theodor. Stud. p. 259, D; 477, D; 587, D, E. Nicephorus Cotel. Mon. vol. 3, p. 457, C; 458, B; 459, B, seqq.]

[Συνεστιάτωρ, ορος, ὁ, Convictor, Convivator, Gl. Georg. Sync. p. 437, 12. Act. SS. Mart. vol. 2, p. 700, A. a L. Dind.]

Συνεστιάω, Una excipio convivio, epulo. [Agathias Anth. Pal. 4, 3, 24: Πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾶν πλέον, de Anthologia ex variorum poetarum carminibus composita.] Συνεστιῶμαι, Una epulor. [Convivo, Convivor, Gl. Demosth. p. 400, 25: Ἡ βουλὴ ταὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε, συνειστιάθη. Isæus p. 45, 7: Ἐν τῇ δεκάτῃ τῇ ταύτης κληθέντας συνεστιᾶσθαι. Plut. Thes. c. 22. Lucian. D. mar. 5, 1: Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· et alibi. Athen. 11, p. 477, C. Nicephorus Cotel. Mon. vol. 3, p. 461, C: Ὁ συνεστιαθείς. Fab. Æsop. n. 227 Cor.: Εἰ βούλει, σήμερον συνεστιαθῶμεν ὁμοῦ.]

Συνέστιος, ὁ, ἡ, Domesticus, Contubernalis [Conviva, Gl.] Oppian. Cyn. 3, [118]: Πᾶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι. [De bestiis etiam Tryphiodor. 608: Οἰωνοὶ δὲ κύνες τε κατὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλοι ἠέριοι πεζοί τε συνέστιοι εἰλαπιναστaί. Aliter Æsch. Ag. 704: Ξυνεστίου Διός, Jovis hospitalis. Sept. 773: Τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσοίδ' ἐθαύμασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι πόλεος; Cives. Soph. Œd. T. 249: Οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος. Eur. Alc. 1151: Μεῖνον παρ' ἡμῖν καὶ ξυνέστιος γενοῦ· El. 784: Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ συνεστίους ἐμοὶ θοίνῃ γενέσθαι. Apoll. Rh. 1, 1319: Ναίειν ἀθανάτοισι συνέστιον. Marcellus Anth. Pal. App. 50, 31: Καὶ γὰρ Ἀθηναίη Ἐριχθόνιον βασιλῆα νηῷ ἐγκατέθηκε συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν. Marc. Argent. Anth. Pal. 6, 248, 3: Λάγυνε συνέστιε δαιτὸς ἐίσης· anon. 7, 41: Ὦ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις, χαῖρε καὶ εἰν Ἀΐδεω σώμασι Καλλίμαχε· Æl. Gall. Anth. Plan. 89, 1: Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος (Tantalus). Christodor. Ecphr. 361: Χαρίτεσσι συνέστιος. Orph. H. 39, 10: Βρομίοιο συνέστιος, de Cerere. Apollinar. Ps. 93, 33: Καί κεν ἐμὸς πεπότητο συνέστιος Ἄϊδι θυμός· 119, 8: Κηδᾶρος καλύβῃσι συνέστια δώματα πήξας, aliique poetæ. Plato Leg. 9, p. 868, D: Μηδὲ ξυνέστιον ... γίγνεσθαι ποτὲ μηδὲ κοινωνὸν ἱερῶν· et E. Euthyphr. p. 4, B: Ἐάνπερ ὁ κτείνας συνέστιός σοι καὶ ὁμοτράπεζος ᾖ· Ep. 7, p. 350, C: Σύσσιτον καὶ συνέστιον. Vita Athanas. Opp. vol. 1, p. cxiv: Ἀρχέλαον ἄνδρα τῶν αὐτῷ συνεστίων καὶ ὁμορόφων, et Simeon ib. cxliii, B. Origenes vol. 1, p. 247, E: Κοινωνούντων τοῖς ἀγγέλοις καὶ οἱονεὶ συνεστίων αὐτοῖς γινομένων. L. Dind.]

[Συνεστραμμένως, Confertim. Aristot. Rhet. 2, 24 init.: Καὶ τὸ τοῖς ἐνθυμήμασι τὸ σ. καὶ ἀντικειμένως εἰπεῖν φαίνεται ἐνθύμημα. Nicolaus Muzan ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 17, b, B: Ἔστι δὲ τοῦ μὲν λόγου τῆς γνώσεως χρεία πρὸς τὸ θεωρεῖν τοῦ πνεύματος τὰ ἀπόρρητα, τοῦ δὲ λόγου τῆς σοφίας πρὸς τὸ κατασκευάσαι καὶ ἐξεργάσασθαι τὰ συνεστραμμένως ἐν βραχυλογίαις ἐκδεδομένα. Eust. Il. p. 1082, 6: Σ. δ ἐστι γοργῶς εἴρηται. Suidas: Εἰληδὸν, σ.]

[Συνεστώ. V. Συνεστίη.]

[Συνεσφιγμένως, Confertim. Anna Comn. p. 476, D: Ἐπεὶ μὴ ἀποχρώσης τῆς πεδιάδος σ. τὰς σκηνὰς ἐπήξατο. Elberling.]

[Συνεταίρα, ἡ, Amica. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 219, D: Ταῖς συνεταίραις ταύτην συνεῖναι φήσασα. L. Dind.]

[Συνεταιρέω.] Συνεταιροῦμαι, Sodalitatem ineo cum aliquo. Ex Bud. affertur συνεταιρούμενός σοι, pro Sodalis tuus. [Æschin. Epist. p. 124.]

[Συνεταιρίζομαι, Amicitiam ineo, Amicum facio. Aq. Ps. 107, 11. Phot. Bibl. p. 473, 30: Συνεταιρίζεται Εὐσέβιον.]

[Συνεταιρίς, ίδος, ἡ, Amica. « Lemma ep. Anth. Pal. 7, 710, et ipsum epigr. quod est Erinnæ. » Boiss. lxx Judic. 11, 37, αἱ σ. μου· 30, αὐτῆς. Athanas. in Montefalc. Coll. nov. vol. 2, p. 61, B.]

[Συνέταιρος, ὁ, Socius, Amicus. Herodot. 7, 193: Ἔνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονός τε καὶ τῶν συνεταίρων ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα. Theodor. Stud. p. 65, E; 370, D. Pro σύνεδρος illatum Themist. Or. 6, p. 82, A.]

[Συνετέω, ap. Hippocr. Gland. c. 5, p. 273, 12: Καὶ ἡ γνώμη τοῦ ἰητροῦ, καὶ ἦν ἀγαθὸς καὶ ἦν ἀγχίνοος, τὰ πολλὰ ξυνετέει τῆς προφάσιος, scrib. ξυνετὴ, quod v.)

[Συνέτη, ἡ, Synete, n. servæ, Anth. Pal. 14, 123, 11. Quo confirmatur sententia Curtii Inscrr. Att. xii, 21, n. 7, 21, Συνέτη item esse n. servæ. Conf. Σύνετος et fort. Σύνετον. L. Dind.]

Συνετής, Intelligens, i. q. συνετὸς, VV. LL. [Fictum ex vitio scripturæ, quale est ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 447, B: Οὐκ εἰδὼς ὅτι δι' ὧν ἐπινοεῖ κατασκευάζειν τὸ ἄτοπον, διὰ τούτων συνετὴς τῆς ἀληθείας εὑρίσκεται, quod Veritatis patronus ac defensor vertit Int. et asterisco notavit. Συνέτης, in Hesychii gl.: Ξυνιρέται, συνερέται, συνεταί, συμπολῖται, restituebat Hemst. ad Aristoph. Plut. v. 1083, p. 407, in duas dividens.]

Συνετίζω, ίσω, ιῶ, Intelligentem reddo, Facio intelligere. [Nehem. 8, 11: Οἱ συνετίζοντες τὸν λαόν. Ps. 31, 10: Συνετιῶ σε. Symmach. Gen. 3, 5, συνετισθήσονται, et ib. 7, συνετίσθησαν, aliosque V. T. indicat Schleusner.] Dionys. Areop. Et Gregor.: Συνετίζων τὰς

ἀκοάς. Ab Hesych. exp. σοφίζω. [Const. Manass. Chron. 2715. Vid. Anecd. mea vol. 3, p. 15, not. 1. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 414, C : Ὁ κατὰ πάντα τρόπον ἡμᾶς συνετίζων· 481, A : Ἡ θεία Γραφὴ ἡμᾶς συνετίζει τοῦ μὴ ἄλλον καὶ ἄλλον θεὸν ἡγεῖσθαι· 598, A : Συνετίσατο τὸν Ὠριγένην· 13, B : Εἰ γὰρ εἱμαρμένης τὸ σοφίζεσθαι, τὸ συνετίζεσθαι, τὸ λογικὸν γεννᾶσθαι καὶ ἄλογον, παυσάσθων νόμοι. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 584, B : Ἐν πᾶσι συνετίζοντός σε τοῦ κυρίου. Ephræm Syr. vol. 1, p. 226, F; Maximus Conf. vol. 2, p. 28, D; Theod. Stud. p. 95, C; Act. SS. April. vol. 2, p. 972, F; Maji vol. 5, p. 322, D, Allat. Gr. Orthod. vol. 2, p. 658, C. L. Dind.]

[Συνετιστής, ὁ, Qui intelligentem reddit. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxiv, B : Τὸν συνετιστὴν τῶν ἀσυνέτων. L. Dind.]

[Συνετόβουλος, ὁ, ἡ, Qui prudenter consulit. Schol. Eur. Hec. 128, ad ποικιλόφρων.]

[Σύνετον, ἡ, Synetum, n. mulieris, in inscr. ap. Curt. Inscrr. xii, p. 25 : Ξύνετον Ἡρακλεῶτις. V. Συνέτη. L. Dindorf.]

Συνετὸς, ἡ, ὸν, Qui commissus est, Committi s. Coire in unum potest : σ. χιτὼν, ὁ συμβλητὸς, Hesych. ‖ Qui intelligi potest. [Theognis 1078 : Πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης· 1164 : Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται· ubi Stob. Fl. 3, 19, ἀνδρὸς et εὐξύνετος, quod εὐξυνέτου potius esse videtur quam εὐξυνέτοις. Ac sæpe Theognis in hujusmodi sententiis singulari utitur ἀνδρός. Herodot. 2, 57 : Ἐπείτε τὰ συνετά σφι αὔδα ἡ γυνή.] Synes. De insomn. : Οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι σ. φθέγγεται, Non omnibus nota loquuntur. Sic ap. Lucian. quoque usurpatur. Et itidem in Epist. Aristot. ad Alexandrum conquerentem quod libros acroamaticos edidisset : Ἴσθι οὖν αὐτοὺς καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους· ξυνετοὶ γάρ εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν· i. e., Gellio interprete, Neque editos scito esse, neque non editos : quoniam iis solis, qui nos audiunt, cognobiles erunt. Cui suæ interpretationi subjicit, Hoc ego verbum ξυνετοὶ γάρ εἰσι, quærens uno itidem verbo dicere, aliud non reperi quam quod est scriptum a Marco Catone in 6 Originum : Itaque ego, inquit, cognobiliorem cognitionem esse arbitror. ‖ Frequentius active capitur pro Intelligens, Perspicax, Prudens [Sollers huic add. Gl.] in judicando. [Pind. Ol. 2, 93 : Βέλη φωνᾶντα συνετοῖσιν· Pyth. 5, 107 : Ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί. Soph. OEd. T. 499 : Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες. Eur. Iph. T. 1092, Or. 921, Phœn. 1507. Aristoph. Eccl. 204, Ran. 1490, et ib. 876 : Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Euenus ap. Athen. 9, p. 367, E : Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ. Eubulus ap. eund. 10, p. 449, F : Ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων. Heliod. Æth. 10, 29 : Καὶ τοῖς συνετοῖς ἀσύνετα φθέγγομαι. Maximus Tyr. Diss. 22, 4, vol. 1, p. 427 : Συνετὰ συνετοῖς λέγων. Alcæus Messen. Anth. Pal. 7, 429, 10 : Φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος· Apollonid. 11, 25, 6 : Ἡ συνετὴ (θρὶξ) κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων· Philodem. 5, 112 et 11, 41, 4 : Συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης· ut anon. Append. n. 244, 4 : Τὴν συνετὸν ψυχὴν μακάρων εἰς ἀέρα δοῦσα, mirum sit nisi scripserit συνετὴν, qua forma utitur etiam Niceph. Greg. Hist. Byz. 8, 7, p. 198, A. Xen. Cyrop. 2, 1, 31; 8, 3, 5.] Thuc. [1, 79 fin. : Ἀρχίδαμος ἀνὴρ καὶ ξυνετὸς δοκῶν εἶναι καὶ σώφρων·] 6, p. 211 [c. 39] : Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετούς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς· [3, 82 : Ἐπιβουλεύσας δέ τις τυχὼν (ἐνομίσθη) ξυνετός· 4, 10 : Μηδεὶς ὑμῶν ἐν τῇ τοιᾷδε ἀνάγκῃ ξυνετὸς βουλέσθω δοκεῖν εἶναι μᾶλλον ἢ ἀπερισκέπτως εὔελπις·] 1, p. 44 [c. 138] : Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι, Vel maxime ex eo sui dans specimen, quod perspicax et prudens esset : de Themistocle, de quo vide ejusd. Thuc. l. paulo ante in Σύνεσις. [Id. 3, 37 : Οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις· 1, 74 init. : Ἄνδρα στρατηγὸν ξυνετώτατον.] Plut. An seni capessenda resp. [p. 797, C] de Agide : Ἐδόκει γὰρ ἔμφρων ἀνὴρ εἶναι, καὶ σ. ἱστορεῖται. [Comparat. etiam Aristot. H. A. 9, 1 fin. Superl. Heliod. Æth. 10, 39 init. De peritis linguæ latinæ Polyb. 3, 22, 3 : Τηλικαύτη ἡ διαφορὰ γέγονε τῆς διαλέκτου καὶ παρὰ Ῥωμαίοις … ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἔνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν.] Et ap. Thuc. rursus [1, 84], σ. τὰ ἀχρεῖα, Inutiliter solertes, VV. LL. [Dionys. A. R. 4, 45 : Ἐδόκει τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις.] In iisd. ex Luciano affertur συνετὸς constructum cum gen. : Σ. τῶν καλῶς ἐχόντων, Prudentes rerum honestarum. [V. Συνετέω. Eur. Or. 1406 : Ξυνετὸς πολέμου. Maximus Tyr. Diss. 8, 4, p. 135 : Τὸ δὲ βαρβαρικὸν ὁμοίως ἅπαντες μὲν ξυνετοὶ τοῦ θεοῦ· 41, 5, p. 288 : Φύσιν συνετὴν θεοῦ.] Τὸ συνετὸν neutr. substantive aliquando capitur pro σύνεσις. [Eur. Or. 1180 : Ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν· fr. Alexand. ap. Stob. Fl. 86, 2 : Τὸ συνετὸν ὁ θεὸς δίδωσιν. Dionys. Hal. vol. 6, p. 915, 14 : Πολλὰς δυνάμενος διανοίας παρασχέσθαι (Thucydidis) τὸ συνετὸν ἐχούσας πονηρόν.] Thuc. 3, [82 : Τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν (ἐνομίσθη) πρὸς πᾶν ἀργόν. Schol. τὸ μετὰ συνέσεως ἔρχεσθαι ἐπὶ πᾶν ἔργον· 83] : Τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξ., Et adversariorum perspicaciam, prudentiam. 2, [15] : Γενόμενος μετὰ τοῦ ξ. καὶ δυνατὸς, Prudens juxta ac potens. [Plut. Thes. c. 2 : Μετὰ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες. Geopon. 15, 3, 1 : Ἡ μέλιττα σύνεγγυς ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ συνετόν.] ‖ Sciens : sicut ξυνιέναι pro ἐπίστασθαι accipi Plato et Aristot. testantur. Eur. Iph. A. [1255] : Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μή, Ego et ubi miseratione opus sit scio, et ubi non. [Mire dictum, ut quum plurima ibidem sint non Euripidea, partim jam notata, partim nondum, hæc quoque et quæ sequuntur suspecta sint. ‖ Scitus. Eurip. Phœn. 498 : Ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν· Iphig. Aul. 466 : Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται οὐ συνετὰ συνετῶς· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος· qui tamen versus non sunt Euripidis, nec 653, 654 : Συνετὰ λέγουσα κτλ. Lucian. Bacch. c. 7 : Συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια … διεξέρχονται (dicta)· Dial. mort. 6, 3 : Ταῦτα μὲν πολὺ συνετώτερα γίνεται ἤπερ σοὶ δοκεῖ. Epiphan. vol. 1, p. 1057, B : Διὰ συνετῆς θεοῦ διδασκαλίας. Anna Comn. p. 152, C : Βουλὴν βουλεύεται γενναίαν ἅμα καὶ συνετήν· et cum eod. voc. p. 284, A. L. Dindorf.]

Συνετῶς, Intelligenter, Prudenter. [Sapienter, add. Gl. V. Ps.-Eur. in Συνετὸς cit. Aristoph. Vesp. 633 : Σ. λέγοντος. Polyb. 1, 36, 2 : Φρονίμως καὶ σ. βουλευσάμενος. Post Εὖγε interponunt libri nonnulli Lucian. Jov. Trag. c. 46, quod εὐσυνέτως potius scribendum foret. Epiphan. vol. 1, p. 351, B : Ὁ σ. τὴν παραβολὴν τοῦ αἰνίγματος ποιησάμενος. Amphiloch. ap. Cotel. Mon. vol. 2, p. 101, B : Τοῖς συνετῶς ἀναγινώσκουσιν. ‖ Ut intelligi possit, Intelligibiliter. Plut. Sull. c. 27 init. : Φθεγξαμένου μόλις οὐδὲν συνετῶς (τοῦ σατύρου), ἀλλὰ τραχεῖάν τινα … φωνὴν ἀφέντος. L. D. Comp. Συνετωτέρως, Prudentius. Jo. Chrys. In Joann. hom. 58, vol. 2, p. 792. Seager. Superl. Συνετώτατα, Prudentissime. Niceph. Greg. Hist. Byz. 11, 2, p. 325, E : Συνέστειλε συνετώτατα. L. Dind.]

[Σύνετος, ὁ, Synetus, n. viri, in inscr. Lytti Cretæ C. I. vol. 2, p. 436, n. 2609, 1. Servi Anth. Pal. 14, 123, 12. V. Συνέτη.]

[Συνετῠμολογέω, Originem verbi indico. Tzetzes ad Hesiodi Op. 54 : Καθὰ συνετυμολογοῦντες ἔφημεν.]

[Συνετῶς, Συνετωτέρως. V. Συνετός.]

[Συνευαγγελιολῠτέω, Simul evangelium destruo. Theodor. Stud. p. 278, D : Τῷ εὐαγγελιολύτῃ συνευαγγελιολυτήσαντες κυνικῶς. L. Dind.]

[Συνευᾰρεστέω, Assentior, Probo. Inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 361, n. 2448, I, 5 : Συνευαρεστούσας καὶ τᾶς θυγατρός. Med. Diodor. Exc. Vat. p. 131 ed. Mai. : Τῶν βίβλων τινὲς πρὸ τοῦ διορθωθῆναι … προεξεδόθησαν, οὔπω συνευαρεστουμένων ἡμῶν τῇ γραφῇ. L. D.]

[Συνευαστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. σύμβακχος, Qui simul bacchatur. Orph. H. 1, 34 : Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας.]

[Συνευγνωμονέω, Æqui bonique consulo. Athanas. vol. 1, p. 110.]

[Συνευδαιμονέω, Simul sum beatus, Communi felicitate fruor. Xen. H. Gr. 15, 1, 16 : Ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν. Lucian. Hermot. c. 10 : Ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ. « Theodorus Hyrtac. Epist. 78 fin. » Boiss.]

[Συνευδοκέω.] Συνευδοκεῖν, cum dat., Assentior, Con-

sentio [Gl.], Athen. Sic et Acta 8, [1] : Συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Luc. 11, [48. Inscr. Delph. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 61, n. 12, 4 : Συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Ξένωνος. Diod. 4, 24 : Καίπερ κατὰ τοὺς ἔμπροσθεν χρόνους οὐδεμίαν θυσίαν προσδεχόμενος, τότε πρῶτον συνευδόκησε· 11, 57 med. : Πάντων συνευδοκησάντων. Greg. Nyss. vol. 2, p. 168, D : Συνευδοκῶν τοῖς φονεύουσιν. Epiphan. vol. 1, p. 354, B : Τὸ μὴ συνευδοκεῖν τὸν ἄρχοντα τῷ ἀρχὴν ἐσχηκότι· vol. 2, p. 137, B. Cum infin. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 93, A med. : Καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ συνευδοκῶν διὰ χρημάτων τὰς εἰσδοχὰς γίνεσθαι· et absolute ib. B fin., et cum dat., p. 95, B fin. Συνευδοκῶ ponit etiam Pollux 6, 117. ‖Impers. Συνευδοκεῖ, Invicem videtur, Complacet, Gl. ‖Med. Theages ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 32 : Ὄκκαν τὸ μὲν ἄγηται, τὸ δ' ἕπηται, ἀμφότερα δὲ συνευδοκῆται καὶ συνομολογῆται ἀλλάλοις, nisi leg. —δοκῇ τε καὶ, quod voluit fort. etiam Valck. in Mss., qui hunc l. ascripsit ut emendandum. Pass. Synod. Constitutio Joannis patr. Cpol. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 77, B med. : Ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὁπόσα μὴ συνευδοκῶνται τοῖς B αὐτουργίοις συναριθμούμενα, μένειν τὰς ἐκδόσεις. Diod. 18, 49 : Οὐ μὴν ὁ Κάσσανδρός γε τῇ τάξει συνευδοκήθη. L. Dind.]

[Συνευδοκητὴς, ὁ, Qui assentitur, comprobat. Cyrillus Al. In Jo. 2, 7, p. 239, ad c. 5, 30 : Ἀναγκαίως ὁ υἱὸς συνευδοκητὴν ὥσπερ τινὰ καὶ συγκατανεύοντα τῷ πατρὶ πρὸς τὴν ἐφ' ὥπερ ἂν δόξειε ψῆφον ἑαυτὸν εἰσφέρει, μὴ δύνασθαί τι δρᾶν ἐξηγούμενος ὃ μὴ πάντως ἐστὶ κατὰ γνώμην τοῦ πατρός. Suicer.]

Συνεύδω, Condormio, Una dormio, Una cubo. [Soph. El. 587 : Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ.] Eur. [Andr. 172 : Ἡ παιδὶ πατρὸς ... τολμᾷς ξυνεύδειν· El. 1145 : Ὧπερ ξυνηῦδες ἐν φάει. Aliter Æsch. Ag. 894 : Ἐξηγειρόμην ... ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.]

[Συνευημερέω, Simul vigeo. Plut. Coriol. c. 4 fin. : Ἀμφοτέρων ἀπέλαυσε τῶν γονέων συνηδομένων καὶ συνευημερούντων.]

[Συνευθυμέομαι, Simul lætor, hilaris sum. Themist. Or. 8, p. 102, D : Τὸ συνευθυμεῖσθαι τοῖς δρωμένοις.] C

[Συνευθύνω, Simul corrigo. Themist. Or. 27, p. 338, B : Διαιροῦνται οὖν ὅ τε Ἐπιμηθεὺς καὶ ὁ Προμηθεὺς τὸ ἔργον, καὶ ὁ μὲν τὰ ζῷα διέπλαττε καὶ ξυνεύθυνε μίσγων ἐκ γῆς καὶ πυρός.]

[Συνευκαιρέω, Vaco. Schol. Lucian. Icarom. c. 1 : Τερατείαις τε συνευκαιρῶν καὶ εἰς μηδὲν ὑγιοῦς διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων.]

[Συνευκοσμεῖν γυμνικοὺς ἀγῶνας, Una adornare, lapis apud Gruter. p. 327, 24. Hemst.]

[Συνευλογέω, Simul benedico. Theodor. Stud. p. 282, E. Act. SS. April. vol. 2, p. 977, F. L. Dind.]

[Συνευνάζω, Concumbere facio. Apollod. 2, 4, 10, 1 : Ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιόντι νυκτὸς ἑκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. Ps.-Basil. vol. 3, p. 614, D : Δεῖ τὴν παρθένον τὸ μὲν σῶμα, ὥσπερ τινὰ ναὸν ἢ παστὸν τοῦ νυμφίου ἔχειν εὐτρεπισμένον, τὴν δὲ ψυχὴν ἐν (hoc delet Hemst. ad Xen. Eph. p. 197) τούτῳ αὐτῷ νύμφην καθαρὰν συνευνάζειν. Eust. Il. p. 978, 19 : Τὸν Δία οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συνευνάζει ὁ μῦθος. Diogenian. 2, 72 : Τοῖς πρεσβυτέροις νέαν συνευνάζειν. Nicetas Chon. 8, p. 130, C : Τὸν υἱὸν D συνευνάσαι τῇ οἰκείᾳ θυγατρί. Zonar. Annal. vol. 1, p. 24, D : Τὴν πρεσβυτέραν τῶν θυγατέρων συνευνάζει τῷ Ἰακώβ· 25, A : Τῇ Ῥαχὴλ συνευνάζεται, et ib. C; 171, A; 183, C. Et p. 74, B : Μετὰ τῆς γυναικὸς συνευνάζεσθαι. Apollod. 1, 9, 17, 2 bis; 2, 4, 10, 2; 3, 4, 3, 1. Lucian. Asin. c. 52 : Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Aoristo Pind. Pyth. 4, 254 : Καὶ συνηύνασθεν. Soph. Œd. T. 982 : Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. Apollod. 1, 4, 4; 3, 1, 1, 5. ‖ Act. signif. Concumbendi in versu corrupto Maneth. 5, 216 : Εἰ δὲ γυναῖκα λάβοις ἐν ἀρσενικοῖσιν ἔχουσαν Μήνην Ἠελιόν τε, νόει τὸ σχῆμ' ὅ,τι δηλοῖ· ἀνδρῶν ἔργα τελοῦσαν γυναιξίν τε συνευνάζουσαν, ut altera forma in versu item vitioso 2, 277 : Ἠὲ πολυμνήστοισι συνευνῶσιν φιλότητος εἰὲν κλεπτομένης.]

[Συνεύνᾰσις, εως, ἡ, Concubitus. Nicet. Ann. p. 353 : Τὸ τῆς σ. φίλτρον.]

[Συνευναστήριον, τὸ, Coitus. Eutecnii Metaphr. Oppiani p. 13.]

A [Συνευναστικὸς, ἡ, ὸν, var. scr. ap. Diogenian. 1, 61, pro συνδυαστικός. Boiss. Constant Manass. ap. Belin. de Ballu ad Oppian. p. XII.]

[Συνευνάτειρα, ἡ, ad explicandum εἰνάτειρ fingit schol. Hom. Il. Z, 378, Cram. An. Paris. vol. 3, p. 220, 26. L. Dind.]

Συνευνάω, Una sopio. Unde in pass. ex Phalar. [Epist. 135 fin.] συνευνηθείην, pro Somnum una caperem. Item συνευνηθεὶς, Qui concubuit. [Herodot. 6, 69 : Ἦλθέ μοι (matri Democedis) φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι συνευνηθὲν δὲ κτλ., et ib. infra : Ἐλθόντα καὶ συνευνηθέντα. Lucian. V. H. 2, 46 : Συνευνηθεῖσαι. Nicol. Dam. Exc. p. 496 fin. Schol. Harl. Hom. Od. Π, 35. De activi signif. neutra v. Συνευνάζω fin.]

[Συνευνετέω, Concumbo. Tzetz. Hist. 9, 36 : Ὦ στεφηφόρε Νίνε, εἴπερ παρῆν Σεμίραμις, ἥπερ συνευνητεῖ μοι. Scribendum videtur συνευνετεῖ. L. Dind.]

[Συνευνέτης, ὁ, Maritus. Eur. Med. 240 : Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ· Hipp. 416, et alibi sæpe. Tzetz. Hist. 9, 94; Theodor. Prodr. Ἀποδ. Φιλ. p. B 87, v. 194. Photius et Suidas. L. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 228, 16. In fragm. Aristophanis *Journ. des Sav.* 1832, p. 243, Σὺ δὲ ξυνέζης εἰς τὰ πόλλ' Εὐριπίδου, Rossignol. p. 247 conjicit legend., ξυνευνέτης τὰ πόλλ' Εὐρ. Hase.]

[Συνευνέτις. V. Σύνευνος.]

[Συνεύνη, ἡ, Conjux. Inscr. quam Astypalææ descripsisse fertur Villois. ap. Bœckh. vol. 2, p. 387, n. 2498 : Ὦ συνεύνα χρηστὰ χαῖρε. Suspectum ejusdem ex. est Meleagri Anth. Pal. 5, 195, 1, ubi σύνευναι ζηνοφίλαν, ab aliis in συνεύνᾳ Ζηνοφίλᾳ, ab aliis aliter mutatum. V. Lobeck. Paralip. p. 473.]

[Συνευνητέω. V. Συνευνετέω.]

Συνεύνιος, i. q. σύνευνος [sec. Hesychium, Photium, Suidam : Συνεύνιον, σύγκοιτον. Sed recte Cyrillus σύνευνον.]

[Συνευνομέω. V. Συννομέω.]

Σύνευνος, ὁ, ἡ, [Conjux, Concubina, Gl.] et Συνευνέτις, ιδος, ἡ, i. q. εὐνέτης et εὐνέτις. [Pind. Ol. 1, 88 : Παρθένον σ. Æsch. Prom. 865 : Μίαν δὲ παίδων ἵμερος C θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι σύνευνον· Ag. 1116 : Ἄρκυς ἡ ξύνευνος· eodemque gen. 1442.] Ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρ', Soph. [Aj. 1300. Ant. 651 : Γυνὴ κακὴ ξύνευνος. Eur. Med. 1001 : Ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ. Anna Comn. p. 72, C : Τὴν ἰδίαν σύνευνον. Zonaras Annal. vol. 1, p. 49, B : Ὅπως συνεύνους σχοῖεν αὐτάς. Masc. gen. Aristoph. Eccl. 953, Orph. Arg. 471. Julian. Ægypt. Anth. Pal. 7, 599, 3; 600, 5. Et utraque signif. sæpe Manetho. Altera forma Eur. Androm. 908 : Τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνευνέτιν. Leonidas Tar. Anth. Plan. 182, 8, Διὸς σ. Epiphan. vol. 1, p. 214, B : Σιγὴν συνευνέτιν αὐτῷ προσάπτουσιν. Tzetz. Hist. 10, 960, schol. Exeg. Il. p. 140, 18. De bestiis Eugenius ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 28, A, 14 : Οὐ σὺ καθιστᾷς ἄρνα σύνδειπνον λύκῳ καὶ βοῦν σύνευνον θηρίοις ἀνημέροις. L. Dind.]

[Συνευπᾰθέω, Simul genio indulgeo. Greg. Nyss. vol. 3, p. 418, A : Τίς γὰρ οὕτως ἀνόητος... ῥήτωρ, ὡς κληθεὶς εἰς φαιδρότητα γάμου ἀποστῆναι μὲν τῶν ἁρμοδίων λόγων καὶ γλαφυρῶν, συνευπαθούντων ταῖς τῆς πανηγύρεως D χάρισι, γοερὰ δὲ μέλη θρηνεῖν καὶ τὰ ἐκ τραγῳδίας κακὰ τῶν παστάδων κατολοφύρεσθαι; L. Dind.]

[Συνευπαίδευτος, ὁ, ἡ, ap. Aret. p. 117, 7 : Γυμνάσια ὀρθὰ ἐς στέρνα καὶ ὤμους, χειρονομίη, ἁλτήρων βολὴ, ἔξαλσις, καὶ ἡ ξυνευπαίδευτος ἐν τούτοις ἀνείλησις, ubi ξὺν, cui nullus hic locus, fortasse ad proximum ἐν ascriptum fuerat.]

[Συνευπάσχω verbum, quod ex Demosth. p. 105, 23, 26; 149, 7, 10, ubi συνευπεπονθὼς, illatum erat in Lexica, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 619 sq. V. Συνευφράσσασθαι.]

Συνευπορέω, Una comparo, Adjuvo aliquem in comparando s. acquirendo. Συνευπορεῖν, inquit Bud. p. 328, dicitur Qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendam et inveniendam : cujus exemplum subjungit ibi ex Dem. [p. 980, fin. : Τοὺς ταῦτα συνευπορήσαντας.] Item et hoc ex Eod. [p. 894, 10] : Ἐδεῖτό μου τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι, Ut conficerem sibi s. curarem, sc. οὐχ οἷός τε ὢν διαλῦσαι τὸ ὀφειλόμενον. Sic Dinarchus [p. 97, 32] : Συνευπορῶν καθ'

ὅσον δυνατὸς ἦν τῷ ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος. Antipho [Lycurg. p. 167, 33] pro Conferre dixit: Εἴ τις πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε. Bud. ibid. Συνευπορῶ significat etiam generaliter Operam meam accommodo alicui, suppedito. [Aret. p. 113, 44 : Χρὴ δὲ καὶ αὐτόν τινα ξυνευπορέειν, μὴ πάντα ἀλλοτρίῃ ξυγγραφῇ προσίσχοντα τὸν νόον.] Plut. Lycurgo [c. 15 : Τῆς] νύμφης ἐπιτεχνωμένης καὶ συνευπορούσης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλοις συμπορεύοιντο, Sponsa moliente et una suam operam accommodante, s. suppeditante, quo tempestive et clam convenirent : quomodo accipi posset etiam l. citato ex Dinarcho. [Cum genit. Demosth. p. 94, 21 : Συνευποροῦντας ἐκείνῳ χρημάτων καὶ συναγωνιζομένους· 1309, 18 : Συμπραγενόμενος αὐτῷ δοκιμαζομένῳ καὶ συνευπορήσας ἀναλωμάτων. Isæus p. 87, 39 : Καί τινα κακίαν κατηγοροῦντα ὡς ἐγὼ τεττάρων οὐσῶν Στρατοκλέους θυγατέρων οὐδεμιᾷ τολμῶ συνευπορῆσαι προικός.] || Συνευποροῦμαι, eadem signif. usurpatur qua συνευπορῶ, sicut εὐποροῦμαι et ἀποροῦμαι eadem qua εὐπορῶ et ἀπορῶ. Isocr. Paneg. [p. 47, A]: Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνευπορήσαντο· sic enim leg. esse tradit Bud. p. 329. [Immo, ut legitur, συνεπορίσαντο.]

Συνευρίσκω, ρήσω, Una invenio. [Lucian. Jov. trag. c. 5 : Τί πράττοιμεν ἄν; Ξυνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ πόρον. L. D. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 817, 1 : Τοῖς τραχέσι συνευρισκόμενα (τὰ ὑγρὰ γράμματα), Simul cum asperis reperta, i. e. Conjuncta. Boiss. Basil. imp. Prochir. p. 244, 10 Zachar. : Τῇ τοιαύτῃ γυναικὶ τὸν τοιοῦτον συνευρεθέντα. Horapoll. Hierogl. 2, 103, de anguilla : Αὕτη γὰρ οὐδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκεται. Hase. Maximus Conf. vol. 2, p. 159, A : Παρουσία Γρηγορίου καὶ τῶν συνευρεθέντων αὐτῷ ὁσιωτάτων ἐπισκόπων, Qui una præsentes erant, aderant. V. Εὕρισκω. L. Dind.]

[Συνευρυθμίζομαι, Concinnor. Ignat. p. 26=31, 5 : Συνευρύθμισται γὰρ ταῖς ἐντολαῖς ὡς χορδαῖς κιθάρα. V. post. Kall.]

[Συνευρύνω, υνῶ, Simul dilato. Basilius Seleuc. p. 252. Maius. Philo vol. 1, p. 209, 6 : Τοῖς πέρασι τοῦ παντὸς συνευρύνεται. Hase.]

[Συνευσχημονέω, Simul decenter ago. Plut. Mor. p. 442, F : Ἐπτηξε τὸ ἐπιθυμοῦν ἁψαμένου τοῦ λόγου καὶ τὸ σῶμα τὰ μέρη συνευσχημονοῦντα τῇ κρίσει παρέσχε.]

[Συνευτελίζω, Una vile reddo. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 69, A : Ὡς καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐνεργείας αὐτοῦ τῇ πρὸς τὸ ταπεινὸν ἐπιμιξίᾳ συνευτελίζεσθαι. L. Dind.]

[Συνευτυχέω, Simul felix sum. Eur. Hipp. 1119 : Ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον μεταβαλλομένα χρόνον ἀεὶ βίον συνευτυχοίην. Strabo 10, p. 478; 13, p. 623. Arrian. Epict. 3, 24, 1. Pollux 3, 102.]

[Συνευφημέω, Simul fausta acclamo. Diodor. 5, 49 init. quod legebatur : Τοὺς δ' ἄλλους θεοὺς συνευφημοῦντας αὐξῆσαι τὸν γάμον, ex libris melioribus correxi εὐφημοῦντας συναυξῆσαι. Plut. Mor. p. 272, A : Τιμῶντες οἱ λοιποὶ τὸν Ταλάσιον καὶ συνευχόμενοι καὶ συνευφημοῦντες εἵποντο. Maximus Tyr. Diss. 7, 2, vol. 1, p. 104 : Ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος ξυναρμοζόμενος τοῖς πάθεσι, καὶ πεπαίνων μὲν τὰ σκυθρωπά, συνευφημῶν δὲ τοῖς φαιδροτέροις. Euseb. Laud. Constant. p. 716, 29 : Οὐ νεμεσήσει δὲ παρὼν βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ συνευφημήσει τῇ θεολογίᾳ. Nicetas Chon. Ann. p. 12, A : Συνευφημεῖσθαί οἱ παρεῖχεν, ὁπηνίκα Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν συνειλεγμένων ὄχλων ἀνηγορεύετο, Salutari, Acclamationibus excipi. L. D. Philo vol. 2, p. 58, 13 : Συνεπαινούντων δὲ καὶ συνευφημούντων. Hase.]

Συνευφραίνομαι, quasi dicas Collætor, Congaudeo. Cui contr. συλλυποῦμαι, συνανιῶμαι, συναλγῶ, ex Polluce [Dionys. A. rh. 2, 5, p. 238, 1 : Μὴ αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς ... συνευφραινομένους. Herodian. 2, 9, 16. Wakef. Hesych. in Συγκροτεῖ et Συγκρούεται. Hemst. Nic. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 337 med. Boiss. Greg. Nyss. vol. 2, p. 176, A : Συνευφραίνεσθαι χαίρουσιν· 3, p. 168, D. Cyrillus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 129, A med. : Παρόντι συνευφρανθῆναι. Cosmas Topogr. Christ. p. 152, D : Οἱ ἄγγελοι λευχειμονοῦντες συνηυφραίνοντο τοῖς ἀνθρώποις, εὐαγγελιζόμενοι τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς γυναῖκας. Pollux 5, 129 L. Dind. Clemens Alexandr. Strom. 2, 6, 31 : Ἁγνῶς συνευφραίνονται. Idem Pæd. 1, 5, 22 : Παίζειν καὶ συνευφραίνεσθαι. Actt. Conc. t. 3, col. 737 : Συνευφρανθέντες ἡμῖν. Achmes Oniroer. p. 36, 16, συνευφρανθήσεται. Hase.]

[Συνευφράσσασθαι, Apoll. Rh. 3, 918 : Ἅμα δέ σφισιν εἵπετο Μόψος Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰοῦσιν, scrib. divisim, ut est in melioribus, σὺν εὖ φρ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 624.]

[Συνευχαριστέω, Simul gratias ago. Theodor. Stud. p. 514, D : Εὐχαριστῶ καὶ συνευχαριστῶ σοι. L. Dind.]

[Συνευχή, ἡ, Comprecatio. Charito 6, 2 init. : Συνευχαὶ δὲ καὶ ἐπιβοήσεις μυρίαι τῶν σπευδόντων ἑκατέροις ἐπευφημούντων· 8, 6 fin. versus : Εὐφημίαι τε καὶ ἔπαινοι καὶ συνευχαὶ πυκναὶ παρ' ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλους.]

Συνεύχομαι, ξομαι, [Coopto, Gl.] Una cum alio precor, Simul vota facio; Bene precor alicui, Exitum felicem opto, Bud. ex Plut. p. 242. [Dion. c. 19 init. : Μεγάλης (ἐνέπλησεν) ἐλπίδος Σικελίαν συνευχομένην καὶ συμφιλοτιμουμένην.] Idem ex Gregor. affert, Ἐμὸς ὁ πόλεμος· ἐγὼ βαλλοίμην· σὺ δὲ εἰρήνευε, τῷ πολεμοῦντι συνευχόμενος, χεῖρας διδοὺς διὰ τῆς πίστεως, interpr. Votis tamen mihi favens, Precationibus me adjuvans. Addit legi inter sententias Aristot. : Μὴ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν τοῖς φίλοις συνεύχεσθαι· pro Optare amicis. Sic autem dici ut συνήδομαι, συνάχθομαι, συνοργίζομαι. [Eur. Iph. T. 1221 : Εἰ γὰρ ὡς θέλω καθαρμὸς ὅδε πέσοι.— Συνεύχομαι· Hel. 646 : Ταὐτὰ δὴ ξυνεύχομαι. Aristoph. Thesm. 352 : Ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει ... τάδ' εὔγματα γενέσθαι. Xen. Œc. 7, 8 : Καὶ ἡ γυνή σοι συνέθυε καὶ συνηύχετο τὰ αὐτὰ ταῦτα; Plato Phædr. p. 257, B : Συνεύχομαί σοι ... ταῦτα γίγνεσθαι· 279, C : Καὶ ἐμοὶ ταῦτα συνεύχου· Leg. 3, p. 687, D : Τοῖς φίλοις ξυνευχοίμεθ' ἂν ταὐτὰ ἅπερ ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσιν· E : Παῖς πατρὶ ξυνεύξεται; 10, p. 909, E : Συνευξάσθω δὲ αὐτός τε καὶ ὃς ἂν ἐθέλῃ μετ' αὐτοῦ ξυνεύξασθαι· Epin. p. 980, C : Συνεύχου μόνον. Demosth. p. 471, 22 : Ταῦτα μὲν εὐχέσθω τοῖς θεοῖς κἀγὼ συνεύχομαι. Epiphan. vol. 1, p. 605, D : Μὴ συνευξάμενοι τοῖς ... παραπεπτωκόσι· 1094, D : Οὐδενὶ ὅλως συνευχόμενος· 147, A. Pollux 5, 129 : Συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθά.]

[Συνευωδιάζω, Simul bene oleo. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 681, 48 : Οἷόν τινος θυμιάματος τῆς τῶν ἔργων φαιδρότητος συνευωδιαζούσης. Ubi perperam per o in tertia. Hase.]

Συνευωχέομαι, Una epulor. [Convivo, Gl. Lucian. V. H. 2, 15 : Συνευωχεῖται αὐτοῖς· Icarom. c. 28, Epist. Sat. c. 36. Pollux 1, 34. L. D. Aristæn. 1, 3, in tit. epistolæ : Συνευωχηθέντες ἀλλήλοις. Boiss. Prisc. Hist. p. 189, 11 ed. Bonn. : Συνευωχεῖσθαι ἡμῖν οὐκ ἦγε σχολήν. Joseph. Ant. J. 4, 8, 7. Id. ib. 1, 3, 5 : Συνευωχεῖτο τοῖς οἰκείοις. Hase.]

[Συνευωχητής, ὁ, Conviva. Schol. Hom. Il. P, 577. Hemst.]

Συνεφάπτομαι, ψομαι, Simul capesso, Simul suscipio et aggredior, ut in Ἐφάπτομαι dictum fuit. [Pind. Ol. 11, 101 : Ἐγὼ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ. Herodot. 7, 158 : Αὐτοὶ δὲ ἐμεῦ πρότερον δεηθέντος βαρβαρικοῦ στρατοῦ συνεπάψασθαι, οὔτε ἤλθετε βοηθήσοντες κτλ. Æschin. p. 39, 16 : Οὐδὲ γιγνώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν.] Sic Plut. [Philopœm. c. 2] : Παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάψασθαι. Sic ap. Eund. Pericle [c. 13] : Τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. [Mor. p. 757, E : Ἀνδρὶ τὸ κάλλιστον ἐπιχειροῦντι θήραμα φιλίαν ἑλεῖν οὔτε θεὸς οὔτε δαίμων ... συνεφάπτεται τῆς ὁρμῆς.] Subaudi autem dat. personæ; nam proprie dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exp. etiam Adjuvo te in opere. Chrysost. : Θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῖν, Nostros labores sublevat. Lucian. [Hist. conscr. c. 14] : Παρακαλοῦντες τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. [Ps.-Lucian. Amor. c. 6 : Συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας.] Plut. Galba [c. 27] : Πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, Qui ceteris in perpetranda cæde adjutores non fuerant. Vel, Qui operam suam in perpetranda cæde non præstiterant. Verti etiam potest, Qui manus cædis immunes habebant, præsertim quum ἐφάπτεσθαι paulo aliter ap. Athen., ubi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, Simul cum aliis voluptatem capessere, ut ejus fautores. Bud. tamen simpl. Simul capessere et suscipere exp. Athenæi autem locus est

hic : Καὶ τῶν Στωϊκῶν τινὲς συνεψήφαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς. || Συνεφάπτομαι, inquit Bud., minus est quam συναίρομαι, quasi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo : non etiam Tollo et in humeros suscipio. Hæc quidem ille; sed ego et συναίρεσθαι et συνεφάπτεσθαι et συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diversis metaphoris indifferenter a Græcis scriptoribus pro Adjuvare s. Opitulari poni observavi.

[Συνεφαρμόζω, Accommodo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 639, A : Εἰ γὰρ καθ' ὁμοιότητα κτίσεως καὶ τὴν τοῦ μονογενοῦς ὕπαρξιν ἔκ τινος καταλαμβανομένης ἀρχῆς ὑποτίθεσθαί τις ἀξιώσειε, κατ' ἀνάγκην πάντα κατὰ τὴν τῶν λοιπῶν ἀκολουθίαν τῷ περὶ τούτου λόγῳ συνεφαρμόσει. L. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 284, 3 : Ταῦτα συνεφαρμόζειν. Hase. Adjungo. Schol. Aristoph. Av. 424.]

[Συνεφεδρεύω, Simul sum in subsidiis. Polyb. 1, 27, 9 : Τῶν τριαρίων συμμενόντων καὶ συνεφεδρευόντων τούτοις. Simul præsidio sum, observo, 2, 12, 3 : Ὁ Ποστούμιος στρατόπεδον ἀθροίσας παρεχείμαζε, συνεφεδρεύων τῷ τε τῶν Ἀρδιαίων ἔθνει καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς δεδωκόσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν πίστιν· 31, 13, 6 : Προσεπαγγελλόμενος ἀκολουθήσειν μετὰ δυνάμεως καὶ συνεφεδρεύσειν τοῖς καιροῖς, ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ... ἀσφαλῶς.]

Συνεφέλκω, κύσω, ἕλξω, Simul attraho. Plato [Phæd. p. 80, E] : Ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ. [Epist. 7, p. 335, B : Ἀνοσιουργία, ἣν ἀναγκαῖον τῷ ἀδικήσαντι συνεφέλκειν ἐπί τε γῇ στρεφομένῳ καὶ ὑπὸ γῆς νοστήσαντι. Aristot. De anima 1, 3 fin. : Συνεφέλκειν καὶ κινεῖν τὸ σῶμα πᾶν· Meteor. 1, 3 fin. versus : Ῥεῖ δὲ κύκλῳ (aer) διὰ τὸ συνεφέλκεσθαι τῇ τοῦ ὅλου περιφορᾷ. Theophr. C. Pl. 4, 13, 5 : Ὁ ἥλιος συνεξάγει τὴν οἰκείαν ὑγρότητα συνεφελκομένην. Diod. 20, 25 med. : Συνεφειλκύσθη τῇ φορᾷ. L. D. Τῆς κοινῆς ἐννοίας τοῦτο συνεφελκούσης, Seren. De sect. cyl. p. 2. Hemst. Symeon Metaphr. in Anecd. meis vol. 5, p. 57, col. 1, f. Boiss.] Et Συνεφέλκομαι pro eodem. Chrysostomus : Συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ σωφροσύνην. Bud. p. 316. [Longin. De subl. 32, 1 : Ὁ τῆς χρείας καιρὸς τὴν πολυπλήθειαν ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα συνεφέλκεται. Plutarch. Mor. p. 735, A : Ἐμφάσεις συνεφέλκεσθαι· 529, C : Οὕτω δεῖ τὴν δυσωπίαν κινεῖν, δεδιότας συνεφελκύσασθαι τὰ ὁμοροῦντα τῆς αἰδοῦς· et alibi. Rufus p. 35 ed. Matth. : Σμικρὰ τῶν ἐκεῖθεν συνεφέλκεται. Aret. p. 41, 48 : Καὶ τάδε ξυνεφέλκεται κάτω. Jo. Actuar. De urinis 5, 6, 9 : Τὰ περιττὰ συνεφέλκονται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 484, D : Τινὸς ἀΰλου δυνάμεως τῇ τοῦ πνεύματος ὁλκῇ τὴν τοῦ Χριστοῦ συνεφελκομένης εὐωδίαν· 2, p. 711, D : Πᾶσαν τὴν ... φύσιν πρὸς τὴν αὐτὴν χάριν συνεφειλκύσατο. Anna Comn. p. 487, A : Συνεφελκόμενος μαθητρίας τινὰ γύναια. L. D. Proclus Chrestom. p. 484. Planudes Ovid. Met. 2, 71. Eumath. Ism. p. 77, A : Ἂν ἐπέχῃ τὴν κύλικα, καὶ τὴν χεῖρα τῆς κόρης τῷ ποτηρίῳ συνεφελκύσομαι. Συνεφελκυσάμενος Eunap. p. 102=498, 1. Boiss. Athenag. p. 46, A : Ἢν συνεφελκύσηταί τι φαρμακῶδες. Synes. p. 17, D : Πάντα συνεφελκύσασθαι. German. CPol. In cruc. p. 237, D Grets., συνεφελκιζόμενα, si recte scriptum. Hase.]

[Συνεφέπομαι, ἕψομαι, Simul subsequor. Xenoph. Anab. 4, 8, 18 : Συνεφείπετο αὐτοῖς καὶ τὸ Ἀρκαδικὸν ὁπλιτικόν· Cyrop. 3, 3, 61 : Συνεφείπετο δὲ καὶ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ· 6, 4, 10 : Λαθοῦσα αὐτὸν (uxor) συνεφείπετο. Plato Leg. 3, p. 701, A : Ξυνεφέσπετο δὲ ἐλευθερία· Critiæ p. 107, B : Ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω, τῇδέ μοι συνεπισπέσθε· Soph. p. 254, C : Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῇδε σκοποῦντες· Tim. p. 42, C : Τῇ ταὐτοῦ περιόδῳ ξυνεπισπόμενος, ubi libri, ut solent, per ω. Anna Comn. p. 38, A : Πάλιν αὐτὸν συνεφεπόμενον εἶχε· 104, B; 106, A; 139, D, etc. Aoristo Orph. Arg. 182 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμὼν συνεφέσπετο. Xenoph. Anab. 7, 4, 6 : Ξενοφῶντα τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους λαβόντα συνεπισπέσθαι.] Συνεπισπόμενος, Sequens. [Herodot. 9, 102 : Συνεπισπόμενοι συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος.] Plato Epist. 7, [p. 344, D] : Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῳ ξυνεπισπ.

[Συνέφεσις, εως, ἡ, Hesych. in Ξύνεσις. V. Σύνεσις.]

[Συνεφευρίσκω, ρήσω, Simul invenio. Greg. Nyss. vol. 2, p. 73, C : Ἤ τινα καὶ λόγον τῇ παρατηρήσει ταύτῃ συνεφευρίσκουσιν. L. Dind.]

Συνεφηβεύω, Una pubesco, adolesco. Plut. [Mor. p. 816, A] : Τὸ συστρατεύσασθαι καὶ συνεφηβεῦσαι, φιλίας ἀρχὴν τιθέμενοι· τὸ δὲ συστρατηγεῖν καὶ συνάρχειν, ἔχθρας αἴτιον λαμβάνοντες.

Συνέφηβος, ὁ, Qui una pubescit, Pubertatis et adolescentiæ socius, Æqualis. [Epigr. Anth. Pal. App. 351, 3 : Τόνδε ... Φιλότιμον ... Σύμφορος ἀνέστησεν συνέφηβος. Manetho 5, 299 : Ἢ κλοπίμως φθείρουσι λέχη δισσῶν συνεφήβων. Æschines p. 7, 37; 50, 33. Συνεφήβους scripserant Comici Apollodorus, Euphron, Menander, Συνέφηβον (nisi leg. —βους) Philemo. Frequens voc. etiam in inscrr. et ap. recentiores. L. D.]

[Συνεφίαζεν, εἶα ἐκάλει· ὠνόμασται καὶ συνεφόρμα, Hesychius. Quod si est ab εἶα vel εἶα, dicendum potius συνεπειάζειν. Literarum ordo ferret etiam Συνεφεύαζεν, cui comparandum foret Ἐφευάζω, quod supra diximus suspectum esse.]

[Συνεφιζάνω, Simul insideo. Eumath. 1, p. 10 : Αἰγωὸς τῷ κύκλῳ συνεφιζάνει.]

[Συνεφιστάνω s.] Συνεφίστημι, συνεπιστήσω, Una præficio. [Diod. 17, 84 fin. : Ὁ Ἀλέξανδρος τόν τε ἀχρεῖον καὶ ἄνοπλον ὄχλον καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ὑπολειφθείσας ἀπάγων τοὺς ἱππεῖς συνεπέστησε, Custodes addidit.] Unde συνεφεστὼς, Una præfectus, Qui una præest. Thuc. 2, [75] : Λακεδαιμονίων δέ [τε] οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἠνάγκαζον ἐς τὸ ἔργον, Præpositi autem erant operi Lacedæmonii, qui peregrinis singularum civitatum militibus duces erant, atque opus urgebant. || Una animum attendo, animum adverto. [Forma Συνεφιστάνω, Polyb. 9, 2, 7 : Οἱ συνεφιστάνοντες ἐπιμελῶς ἡμῶν τοῖς ὑπομνήμασι· 7, 13, 2 : Τοὺς συνεφιστάνοντας τῇ πραγματείᾳ· et absolute 4, 8, 8; 6, 32, 2; Exc. Vat. p. 379 ed. Mai.] Polyb. 3, [9, 4] : Ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα. [Id. 4, 40, 10 : Τοῖς μέντοι βραχέα συνεπιστήσασι καὶ νῦν ἐστι δῆλον τὸ γιγνόμενον. Et 3, 59, 6 : Τοὺς φιλοπευστοῦντας ὁλοσχερέστερον βουλευσόμεθα συνεπιστῆσαι περὶ τῶν προειρημένων, Attentos reddere ad, Docere. Cum ἐπὶ, ut supra, 11, 19, 2 : Συνεπιστήσας αὐτὸν ἐπὶ τὰς καθόλου καὶ τὰς κατὰ μέρος μάχας. Cum accus. 2, 58, 13 : Ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγνοίας οὐδὲ τὸ παρακείμενον ἠδυνήθη συνεπιστῆσαι, Ducere. Activum transit. 10, 41, 6 : Δοκεῖ μοι τὰς τοιαύτας περιστάσεις εὐλόγως ἄν τις ἐπισημήνασθαι καὶ συνεφιστάνειν τοὺς ἀναγινώσκοντας.] || Συνεφίσταμαι, Una adsisto, adsto, adsum. Diosc. 7, 1 : Τὸ συνεφιστάμενον τῷ ἀποτελεσματικῷ, Quod adest causæ finem et effectum per se facienti, VV. LL. [Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 219 : Καθ' ὕπνους ἐφίσταται, καὶ διάκονος μετ' αὐτοῦ συνεφίσταται Ἰωάννης. Boiss. Greg. Nyss. vol. 1, p. 596, A : Καθάπερ ἐπὶ τῆς κτίσεως ... συνεπέστη τῷ προστακτικῷ ῥήματι τὸ στερέωμα, Verbo imperante constitit firmamentum.] || Una insurgo. Act. 16, [22] : Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, Una insurrexit turba adversus eos. [Apud Hesychium Συνέπεσε, ἐστύγνασεν, Συνεπέστη, συνέβη, συνέτυχεν, interpretationes utriusque glossæ invertunt intt.]

[Συνεφοδιάζω, Simul instruo, adjuvo. Ptolem. Tetrab. 1, p. 47, C : Συνεφοδιαζούσης καὶ τῆς αὐτῶν τῶν ὁρίων ἀναγραφῆς. Hase.]

[Συνεφοράω, συνεπόψομαι, Simul inspicio. Ptolem. Tetrab. 3, p. 146, C : Ἅπαντα συνεφορῶντας. Themist. Or. 9, p. 122, D : Δῆλον γὰρ ὅτι σὲ γινόμενον ἐφορῶσαι (αἱ Μοῦσαι) συνεπεῖδόν σοι καὶ τὸν φύσαντα. L. Dind.]

[Συνεφορμάω, Simul incito. Hesych. v. Συνεφίαζεν. Angl. Jo. Cameniat. De exc. Thessal. c. 28 : Διὰ πάσης ἐκείνης τῆς ἡμέρας συνεφορμήσαντες, Simul irruentes. Hase.]

[Συνέφορος, ὁ, Socius s. Collega inspectoris. Inscr. Sinop. C. I. vol. 3, p. 119, n. 4157, 13 : Οἱ συμπροστάται καὶ ὁ συνέφο[ρος]. L. Dind.]

Συνέχεια, ἡ, Continuitas, Perpetuitas, Assiduitas. [Frequentia, Continuatio, Gl. Prima ap. HSt. signif. Aristot. De partt. an. 2, 7 init. : Ἔχει συνέχειαν οὐδεμίαν πρὸς τὰ αἰσθητικὰ μόρια· H. A. 6, 1 fin. : Ὥστ' εἶναι διὰ τὴν σ. ὥσπερ ὁρμαθὸν νεοττῶν· 8, 1. Frequens est etiam ap. Theophr., de quo v. Schneid. Ind. Jo. Actuar. De diagn. 2, 6, in Idel. Phys. vol. 2, p. 443, 30 : Ταῦτα δὲ (τὰ νεῦρα τῶν ὀφθαλμῶν) καὶ πεπονθότα διά τινα δυσκρασίαν ἢ ἔμφραξιν ἢ συνεχείας λύσιν τοῦ μὴ ὁρᾶν

A ἡ κακῶς ἡμᾶς δρᾷν αἰτία γίνεται, ut ib. 5, p. 442, 24, συνεχείας διαιρέσεις· De urinis 5, 2, 7.] Synes. : Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Quo tandem modo par esse curis potero perpetuitate consertis, Bud. [Polyb. 5, 100, 2 : Ἐπεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τῶν ἀκροβολισμῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν βελῶν οἱ μὲν ἔπεσον· 8, 17, 5 : Οἵτινες τῇ συνεχείᾳ τῶν ὑπὸ τὸν Καμβύλον τεταγμένων ἀνδρῶν ἐτηροῦντο, ubi dubium Assiduitas an Continua series dicatur. Diod. 4, 13 : Τῇ συνεχείᾳ τοῦ χρόνου (et ubi alii rectius συνηθείᾳ 5, 39)· 11, 5 med. : Φασὶ γὰρ ἀενάους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Matthæi Med. p. 123, 15 : Ἀφιᾶσι τὴν σφαῖραν μετὰ σφοδρότητος καὶ συνεχείας· Herodot. ib. p. 131, 20 : Ἐπὶ τῶν ἐν ἀδιασκόπῳ (l. —διακόπῳ) συνεχείᾳ νοσούντων.] Herodian. 8, [5, 3] : Τῇ τε σ. τῆς μάχης πεῖραν καὶ θάρσος ὁμοῦ προσλαμβάνοντες, Assiduitate pugnandi peritiam pariter audaciamque consecuti. In Orat. περὶ στεφάνου [p. 301, 14] significat etiam Assiduitatem et sedulitatem. Cam. Item Crebritas, Densitas. Herodian. 7, [2, 11] : Τῆς σ. τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη, Densitate illa arborum, Polit. A Suida B quoque πυκνότης exp. [Συνεχείας δηλωτικὸν, Frequentativum, Gl. De oratione, ut sit i. q. συνέπεια, Plato Soph. p. 261, E : Τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι ξυναρμόττει, τὰ δὲ τῇ συνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμοστεῖ· 262, C : Κατὰ ταύτην τὴν συνέχειαν οὐδείς πω ξυνέστη λόγος. Aliter Lucian. Demosth. enc. c. 32 : Ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων. Ernest. Lex. rhet. : « Continuatio et Contextus sermonis, ap. Demetr. § 118, quam et συνάφειαν, συνειρμὸν, et Photius cod. 164 σύμφρασιν appellat. (Charax Bekk. Anecd. p. 1150 fin. : Αἱ λέξεις αἱ ὀξύτονοι ἐν τῇ συνεχείᾳ κοιμίζουσαι τοὺς τόνους ἐγκλινόμεναι καλοῦνται· et ibid. 1151, 1152. L. D.) || Ὀνομάτων συνέχεια, ap. Dionys. Cens. scriptt. V, 2 (vol. 5, p. 433, 4) videtur eadem esse quæ συζυγία vel σύνθεσις τῶν ὀνομάτων. Ulpianus autem ad Demosth. Olynth. 1, p. 5, συνέχειαν ὀνομ. eam plurium verborum compositionem dicit quæ fit per asyndeton, ut quum Demosthenes has urbes : Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδαιαν, Μεθώνην, Ἰλλυριοὺς, Θρᾴκην, sine copula enunciat. || Συνέχεια C γραμμάτων sc. φωνηέντων, Demetrio § 68 dicitur pro συγκρούσει, Concursu vocalium. || Σ. περιόδων, Continuatio, h. e. perpetuus usus periodorum in oratione et consuetudo quædam periodice dicendi. Eam Photius cod. 265 Demosthenis elocutioni propriam judicat. » De oratore etiam Pollux, ut συνεχὴς et συνεχῶς, 4, 21 : Δίκην ποταμοῦ ῥέων, κατὰ χιόνα τὴν συνέχειαν· 22 : Συνέχεια, πυκνότης. Φωνῆς συνέχεια ap. Aristid. Q. De mus. p. 46, A ; 54, A.]

[Συνέχεσις. V. Σύνεξις.]

[Συνεχεστέρως. V. Συνεχής.]

Συνεχής, ὁ, ἡ, Continuus [Gl.], Continens, Cohærens, Perpetuus : proprie autem Continuus s. Continens. [Assiduus, Frequens, Frequentatus, Gl. Et, Ἡ συνεχής, Celeberrima.] Aristot. Phys. 6 : Συνεχῆ μὲν, ὧν τὰ ἔσχατα ἕν· ἁπτόμενα δὲ, ὧν ἅμα· ἐφεξῆς δὲ, ὧν μηδὲν μεταξὺ συγγενὲς, Continua, ea sunt quorum extremitates unum sunt; at ea tangunt se inter se, quorum extremitates simul sunt : ea vero deinceps sequuntur, quibus nihil ejusdem generis interjectum D est. Ib. : Ἀδύνατον ἐξ ἀδιαιρέτων εἶναί τι σ., Continuum quicquam ex individuis constare nullo modo potest. Et Metaph. 10, fin. : Τὸ σ., ὅπερ ἐχόμενόν τι ἢ ἁπτόμενον· λέγεται δὲ συνεχὲς, ὅταν ταυτὸ γένηται καὶ ἓν τὸ ἑκατέρου πέρας οἷς ἅπτονται καὶ συνέχονται, Continuum est aliquid quod cohæret vel contingit. Dicitur autem tum denique aliquid alicui continuatum esse, quum unum idemque sunt extrema utriusque eorum, quæ inter se apta sunt et contingunt. [Eur. Hipp. 226 : Τί σοι κρηναίων νασμῶν ἔρασαι; πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχὴς κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν. Plato Tim. p. 84, E : Τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα.] Thuc. 3, [21] de habitaculis custodum intra duos Peloponnesiaci muri ambitus ædificatis : Ἦν ξυνεχῆ, ὥστε ἓν φαίνεσθαι τεῖχος παχὺ, Continua, ita ut solus murus videretur. [Plato Phæd. p. 110, D : Ὥστε ἕν τι αὐτῆς εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι· Reip. 10, p. 616, E : Νῶτον συνεχὲς ἑνὸς σφονδύλου. Aristot. H. A. 1, 16 fin. versus : Ὁ στόμαχος ἤρτηται μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐχόμενος τῆς ἀρτηρίας, συνεχὴς ὢν πρός τε τὴν ῥάχιν καὶ τὴν ἀρτηρίαν ὑμενώδεσι δεσμοῖς. Et alii quivis. De strangulato Lucian. Lexiph. c. 11 : Ἀπωλώλει ἂν, εἰ μὴ ... ἀπηγχόνισα αὐτὸν, ... βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγα.] Sic Philo V. M. 2 : Συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, Continentiaque conclavia architectatus, Turn. Athen. 5, [p. 194, D] describens pompam Antiochi : Μεθ' οὓς Μυσοὶ πεντακισχίλιοι σ. ἦσαν, Quos continuo ordine sequebantur. Aristot. De mundo [c. 2] : Συνεχῆ δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν θέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος, Contiguam huic globo posituram. Ibid. [c. 3] dat. ei copulavit : Συνεχὲς δὲ αὐτῷ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, Conjunctum ei est, vel Continens est. [Cum genit. Strabo 16, p. 776 : Συνεχῆ δὲ τοῦ Ποσιδείου φοινικῶνα εἶναι εὔυδρον.] Plato Epist. 3, [p. 318, E] : Ὁ λόγος ἥκει μοι σ. τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ, Continuata et [non] interrupta serie cohærens cum eo, de quo jam sermo est. [Theophr. C. Pl. 6, 3, 3 : Ἡ σκέψις συνεχὴς οὖσα τοῖς πρότερον.] Themist. p. 38 : Ἡ χεὶρ σ. τῷ σώματι, Hærens s. Cohærens. De σ. αἰτία vide in Προσεχής, et Συνεκτικός. [Plato Leg. 5, p. 738, A : Οὐ πλείους μιᾶς δεουσῶν ἑξήκοντα δύναιτ' ἂν τέμνεσθαι τομῶν, ξυνεχεῖς δὲ ἀπὸ μιᾶς μέχρι τῶν δέκα. Demosth. p. 1460 fin. : Οἱ συνεχεῖς οἵδε.] Συνεχῆ etiam aliqua dicuntur temporis respectu. [Anaxandridas ap. Stob. Fl. 29, 12 : Τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὑρίσκει τέλος. Thuc. 5, 85 : Ξυνεχεῖ ῥήσει· 7, 81 : Ἐν πόνῳ ξυνεχεστέρῳ ὤν. Xenoph. Ages. 1, 4 : Αὕτη μόνη διαμένει συνεχὴς βασιλεία· Conv. 8, 18 : Ἦν δὲ κάμῃ ὁπότερος οὖν, πολὺ συνεχεστέραν τὴν συνουσίαν ἔχειν· Comm. 4, 5, 9 : Κωλύει τοῖς ἀναγκαιοτάτοις τε καὶ συνεχεστάτοις ἀξιολόγως ἥδεσθαι. Plato Leg. 1, p. 625, E : Πόλεμος ἀεὶ πᾶσι διὰ βίου ξυνεχής ἐστι· Tim. p. 86, A : Τὸ ἐκ πυρὸς ὑπερβολῆς μάλιστα νοσῆσαν σῶμα ξυνεχῆ καύματα καὶ πυρετοὺς ἀπεργάζεται.] Dem. [p. 231, 23] : Πόλεμον σ. καὶ μακρὸν, Bellum continuum et diuturnum. [Id. p. 367, 18. Et 49, 2 : Παρασκευῇ συνεχεῖ.] Et σ. πυρετὸς, Febris continua, Cels.; Febris perpetua, Plin. : cujus a principio ad finem unica est accessio in multos dies producta, vel in qua nunquam febris intermittit : ut Gorr. tradit, duas ejus species, pituitosa, biliosa, melancholica. [Συνεχέες πυρετοὶ, Febres continuæ dicuntur Hippocrati, quæ assidue affligunt nihilque remittunt, in Epid. sæpe. Quibus etiam addit interdum, Τὸ μὲν ὅλον οὐ διαλείποντες, ut p. 940, F; 945, C, ut certius eas ab intermittentibus secernat. Quod etiam dissertissimis verbis facit p. 961, G, quum scribit, Πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσιν, νύκτα ἔχουσιν, ἡμέρην διαλείπουσιν. Ubi scribit Galenus, Καὶ τὸ τοῦ συνεχοῦς ὄνομα καὶ τὸ τοῦ διαλείποντος οἱ παλαιοὶ διττῶς φαίνονται χρώμενοι· συνεχεῖς γοῦν ὀνομάζουσι πυρετοὺς, ἐνίοτε μὲν ἅπαντας ὅσοι μὴ λήγουσιν εἰς ἀπυρεξίαν, ἐνίοτε δ' οὐχ ἅπαντας τοὺς μὴ λήγοντας εἰς ἀπυρεξίαν, ἀλλ' ἐκείνους μόνους ἐξαιρέτως, ὅσοι μηδεμίαν ἴσχουσι μεταβολὴν ἄχρι κρίσεως. Οὕτω δὲ καὶ διαλείποντας ἐνίοτε μὲν ἐκείνους μόνους ὀνομάζουσι τοὺς εἰς ἀπυρεξίαν παυομένους, ἐνίοτε δὲ τοὺς μὴ παυομένους εἰς ἀπυρεξίαν, ἀξιολόγους δὲ μεταβολὰς ποιουμένους τῶν κατὰ μέρος παροξυσμῶν, εἰς ἀρχήν τε καὶ ἀνάβασιν, ἀκμήν τε καὶ παρακμήν· ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν, τοὺς μηδεμίαν ἀξιόλογον ἴσχοντας μεταβολὴν, οὐ συνεχεῖς, ἀλλὰ συνόχους ὀνομάζουσι, συνεχεῖς δὲ μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς, τούτους οἱ παλαιοὶ ποτὲ μὲν συνεχεῖς ὀνομάζουσι, ποτὲ δὲ διαλείποντας. Εἰσὶ γὰρ ὄντως ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεχῶν καὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων· εἰκότως οὖν, ὅταν μὲν τοῖς συνόχοις παραβάλλωνται, διαλείποντες καλοῦνται, ὅταν δὲ τοῖς εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι, συνεχεῖς. Galenus quoque l. 2 De cris. c. 2 συνεχῆ πυρετὸν vocat τὸν εἰς ἀπυρεξίαν, πρὶν τελέως λυθῆναι, μὴ παυόμενον, κἂν παρακμή τις αἰσθητὴ φαίνηται. Ex quibus liquido constat συνεχοῦς nomine ap. Hippocr. et vett. medicos σύνοχον etiam contineri. Quod longe apertius indicat Galen. Comm. in l. 1 Epid. (p. 961, G) p. 379, 13 his verbis : Ὅπως δ' ἂν ἀκούῃς εἰρῆσθαι τὸν συνεχῆ πυρετὸν, ἀληθής ἐστιν ὁ λόγος· ὀξύτατοι γὰρ νόσοι καὶ μέγισται καὶ χαλεπώταται κατά τε τοὺς ἰδίους λεγομένους συνόχους γίνονται πυρετοὺς καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους οὐδὲν ἧττον, ὅσοι διὰ τῶν κατὰ μέρος προέρχονται παροξυσμῶν, ἀρχὰς καὶ ἀναβάσεις,

A ἀκμὰς καὶ παρακμὰς ποιούμενοι σαφεῖς, ἄνευ τοῦ λήγειν εἰς ἀπυρεξίαν, ὑπὲρ ὧν ἄμεινον ἀκούειν νῦν, ἐπειδὴ καὶ τοὺς συνόχους ἐν τούτοις περιέχεσθαι συμβέβηκεν, οὐ μὴν ἐν τοῖς συνόχοις γε τούτους. Ἐὰν οὖν ἀκούσῃ τις περὶ μόνων τῶν συνόχων εἰρῆσθαι τὸν λόγον, ἐξαιρεῖσθαι δόξῃ τοὺς ἄλλους συνεχεῖς, ὥστ' οὐ κινδυνώδεις ὄντας οὔτε σφοδροὺς οὔτ' ὀξεῖς. Ac rursus l. 2 De diff. febr. c. 2 febrem continuam in synochon et συνεχῆ communi generis nomine continuam dictam, dividit Galen. et συνόχους esse vult, hoc est continentes, quarum tempus in unam accessionem ab initio ad finem usque porrigitur. Quod etiam scribit l. 9 Meth. med. c. 2, ubi τοῦ συνόχου nomen non recte dici scribit, sed ad explicandam ejusmodi febris ideam veluti solœcismum esse commissum. At vero quum in his quæ adjecta sunt ad lib. De natura humana τοῦ συνόχου nomen aliquoties usurpetur pro febre continua, ibi tamen scribit Galen. id recentiorum nomen esse, Hippocratemque perpetuo συνεχῆ febrem, non σύνοχον dicere, indeque suspecta illa omnia facit. De synocho febre multa et scitu dignissima v. ap. Gorræum. Foes. Jo. Actuar. B De diagn. 2, 1, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 421, 15 : Καὶ συνόχους μὲν ἰδίως καλοῦμεν τοὺς ἐπὶ ὑπερζέσει τοῦ αἵματος ἀναπτομένους πυρετούς, συνεχεῖς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐπὶ σήψει διαφόρων συνισταμένους χυμῶν.] || Creber, Frequens, Assiduus. Alex. Aphr. : Μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ σ. νοσήματα· μεγίστη δέ, τὰ σπάνια, Parva habitus depravatio crebros et frequentes morbos affert. Plutarch. Camillo : Συνεχὴς ἦν τοῖς περὶ τὸ βῆμα θορύβοις, In concione frequens tumultus excitabat. Pericle [c. 7] : Ὁ δὲ καὶ τοῦ δήμου τὸ σ. φεύγων καὶ κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν, Cum populo crebram et fere continuam consuetudinem s. conversationem. Quo sensu Æschin. [p. 85, 16] : Εἰ μὴ συνεχῶς, ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. Polyb. 3, [106, 4] : Τοὺς δὲ κατὰ μέρος ἀκροβολισμοὺς ὡς ἐνεργοτάτους ποιεῖσθαι καὶ συνεχεστάτους, Velitaribus tumultuariisque pugnis quam creberrimis, et prope continuis. Herodian. 6, [2, 19] : Πολέμοις τε σ. τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης, Frequentibus bellis attrito Macedonum robore. 7, [3, 6] : Ἐπὶ προφάσει C τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας σ. χορηγίας, Assiduam erga milites largitionem prætendebat. [Plat. Axioch. p. 365, A : Ποῦ τὰ πρόσθεν αὐχήματα καὶ αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν; 367, A : Στρατεῖαι καὶ συνεχεῖς ἀγῶνες. || Assiduus, de hominibus, Xenoph. Œc. 21, 9 : Ὃς ἂν δύνηται προθύμους καὶ ἐντεταμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον καὶ συνεχεῖς, οὗτοι δὴ οἱ ἀνύτοντές εἰσιν ἐπὶ τἀγαθά. De oratore, ut supra συνέχεια et infra συνεχῶς, Pollux 4, 20; 6, 147, conjungit cum πυκνός. Similiter idem 4, 72 de tibia, εὔγλωττος, εὔστομος, πυκνός, συνεχής, cui contraria ἀραιός, διάβροχος. Et 4, 94, φθέγμα κηρύκων συνεχές, διηνεκές. || De usu neutrius apud Polyb. Schweigh. Lex. : « Κατὰ τὸ συνεχές, de loco et situ, Continuo tractu, 2, 14, 4 et 6. De tempore, ᾧ κατὰ τὸ σ. ὑποδείξομεν, Post quæ proxime, statim docebimus, 3, 2, 6. Τούτοις κατὰ τὸ σ. 7, 18, 6. Κατὰ τὸ σ. τῆς προκατασκευῆς ἥκομεν ἐπὶ κτλ., In serie rerum, 2, 37, 2. Εἴχετο κατὰ τὸ σ. τῶν ἑξῆς, 2, 54, 8. Κατὰ τὸ σ. ἐπολιόρκουν, 2, 2, 7; ἐπολέμουν 20, 4, 4 etc. » Diodor. 13, 97 init. : Κατὰ τὸ σ. ἐλατ- D τώμασι περιπίπτοντες, et alibi.] Unde adv. Συνεχὲς et Συνεχέως, seu Συννεχὲς et Συννεχέως : in prosa autem Συνεχῶς : Continenter, [Assidue, Continuatim, Frequenter, Identidem, add. Gl. Et Συνεχῶς λέγει, Dicassit,] Sine intermissione. [Aristoph. Eq. 21 : Λέγε δή, μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών. Pind. Isthm. 3, 83 : Συνεχὲς παννυχίζει. Lucian. Somn. c. 4 : Συνεχὲς ἀνολολύζων. Diog. L. 2, 32, ὠρχεῖτο, et ib. 36, ἀκούων· et 4, 64; 6, 7, 61, 82; 7, 22; 9, 64, 67, 94.] Hom. Od. I, [74] : Δύω νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεί, Duas noctes duosque dies continenter. Ubi Eustath. annotat, quum prima præter morem producatur, fuisse qui auderent τὸ ἀμετάβολον duplicare, sicut in ἐννέπω. [Il. M, 25 : Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές. Callim. Apoll. 60; Arat. 20; Theocr. 20, 12; Nicand. Al. 584; Orph. Arg. 519, 1133.] Apoll. Arg. 2, [736] : Ἔνθεν ἀϋτμὴ Πηγυλίς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς [« Συννεχὲς » HSt. Ms. Vind.], ἀργινόεσσαν αἰὲν περιτέτροφε πάχνην, de specu infero, ubi

A glacialis et frigidus flatus ex gelido recessu spirans continenter et perpetuo albentem pruinam fovet. [Adj. duplici ν scriptum ap. Eudociam Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 235, 127 : Ἀτὰρ δόλον αὖτε δέδορκα συννεχέα κρύφιον δολεροῖς ἐπέεσσι κομῶντα.] Hesiod. Theog. [636] : Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς, Continenter decem annos belligerabant : ut Cæs., Pugnat continenter horas quinque. [Apoll. Rh. 1, 1271; 2, 189. Nicand. Al. 304. Eur. Iph. A. 1008 : Ὄναιο συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν. Aristoph. Ran. 915 : Ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν. Epigr. Anth. Pal. App. 184, 1 : Εὐφρανθεὶς συνεχῶς. Manetho 5, 294 : Τιμῶνται συνεχῶς. Herodot. 1, 67 : Κατὰ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον· 7, 16, 3 : Εἰ ἐπιφοιτήσειε σ.] Thuc. 2, [1 : Ξυνεχῶς ἐπολέμουν· 75] : Ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας ξυνεχῶς, Continenter dies noctesque septuaginta, vel, Dies noctesque continuas. 5, [24] : Ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχῶς γενόμενος, Decem hos annos continenter gestum. Xen. [Comm. B 1, 4, 12] : Συνεχῶς μέχρι γήρως, Continenter usque ad senectutem. [H. Gr. 4, 6, 5 : Κόπτων ξυνεχῶς τὴν χώραν· 7, 1, 33 : Συνεχῶς βουλευόμενοι ἐνόμισαν. Plato Reip. 7, p. 528, C : Ξ. ζητούμενα· Soph. p. 262, A : Ἐξ ὀνομάτων μόνων σ. λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος· Leg. 4, p. 706, A : Ὅτῳ ἂν σ. τούτων τῶν ἀεὶ καλῶν τε ξυνάπτηται μόνῳ· 7, p. 807, E : Σχεδὸν ἀρξάμενον ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἀεὶ ξ. ἕω, ut Herodot. supra cit. et Aristot. Meteor. 2, 3 fin. ἀεὶ σ.; 2, 5 med., σ. ἀεί. Demosth. p. 328, 3 : Συνεχῶς λέγοντος.] Æschin. [p. 85, 16] : Εἰ μὴ συνεχῶς ἀλλὰ διαλείπων πρὸς τὸν δῆμον προσέρχομαι. [De oratore dictum, ut συνεχής, cum πυκνῶς conjungit Pollux 4, 23.] Aristot. [H. A. 9, 40], de apibus : Συνεχῶς ἐργάζονται, Continenter et sine intermissione opus faciunt, seu, ut Plin. scribit, Nullus otio perit dies apibus. [De situ Polyb. 2, 14, 8 : Ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια παρήκουσα συνεχῶς μέχρι κτλ. Strabo 16, p. 774 : Συνεχῶς δ' εἰσὶ ποταμίαι πλείους.] Item Crebro, Frequenter. Aretæus, Κάρτα ξυνεχέως, Sæpe admodum. [Steph. Byz. v. Αἱμονία : Ἡρωδιανός C φησιν ὅτι τοῖς συνοικισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά. Ubi pariter atque ap. Hephæst. p. 15, 17, 20 perperam συχνῶς (sic) cum Hemsterh. reponebat Gavel. in Misc. Obss. nov. vol. 4, p. 236. Photius : Ναίχι· τούτῳ χρῶνται συνεχῶς. Frustra Valck. ad Callim. Eleg. p. 21, οὐ συνεχῶς vel συχνῶς. V. Ναίχι. L. D. Συνεχθῶς pro συνεχῶς, Eudocia p. 295, ex abbreviatura male intellecta. Bast.] Et συνεχέστατα, Frequentissime, Sæpissime [Gl.], Assidue. E Xenoph. [Comm. 4, 2, 6. Epiphan. vol. 1, p. 616, D : Παρὰ δρύας ἐμφωλεύει σ. vol. 2, p. 133, C : Ἐν νηστείαις σ. βιοῦντας. Comparat. Συνεχέστερον, Sæpius, Continentius, Gl. Apollon. De pron. p. 82, C : Συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμοῦ. Geopon. 10, 18, 5. Συνεχεστέρως, schol. Lycophr. 365. L. D. Hippiatr. p. 160, 16 : Ὃ συμβαίνει τοῖς πρεσβυτέροις συνεχεστέρως. Superl. συνεχέστατα. Jo. Damasc. t. 1, p. 79, B. Hase.]

Συνεχθαίρω, Simul odio prosequor, Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 6, 20, 6 : Ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς παναληθέα μορφήν, τῆς δὲ συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον.]

D [Συνεχθραίνω, i. q. præcedens. Plutarch. Mor. p. 490, F : Τὸ συμφιλεῖν καὶ συνεχθραίνειν. Scott. Basil. t. 2, p. 708, B : Σ. τοῖς ἐχθροῖς, Cum (propinquorum) inimicis pariter inimicitias genere. Hase.]

[Συνέχθω, Simul odi. Soph. Ant. 523 : Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν. Unde citat Plutarch. Mor. p. 53, C.]

Συνεχίζω, Continuo, Conjungo, Bud. ex Philop. In 2 Poster. p. 226 : Ἔστι τις ὅρος, καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο γενέσεις. [Jo. Actuar. De diagn. 1, 14, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 365, 24 : Ὥσπερ δὴ καὶ πυκνὸν μέν φαμεν τὸν συνεχίζοντα τὰς κινήσεις (σφυγμόν). Theodor. Prodr. Rhod. p. 94 med. : Συνεχίζων τὸν λόγον. Συνεχίζητ(αι) esse videtur ap. Philodem. Voll. Herc. part. 1, p. 102, C. Anna Comn. p. 115, C : Χώραν αὐτοῖς διδόναι ἐφ' ἑκάτερα σχιζομένους εἶτα αὖθις συνεχίζεσθαι καὶ συνησπικότας πορεύεσθαι· 138, D : Λόχμαι τινὲς πρὸς αὐτὰς συνεχίζονται. L. D. Niceph. Blemm. Epit. p. 43.]

[Συνεχισμός, ὁ, Continuatio, Assiduitas. Matthæi Med. p. 285, 13 : Τρόπος γὰρ τῆς ἀποθεραπείας ἐστὶ

τῆς τροφῆς καὶ τὸ βαλανεῖον, ἀναρμόστως μὲν ἐν συνεχεισμῷ (sic), τῆς (l. τὴν) δὲ κατὰ τοὺς τοιούτους καιροὺς ἐπιτήδευσιν οὐκ ἄτοπον ἔχων (l. —ον). L. Dind.]

[Συνεχιστέον fort. leg. pro συνεσχιστέον (sic codd.) ap. Theodor. Prodr. p. 238 fin. (6, 74) : Τοῦ γὰρ λόγου τὸ σῶμα σ. Boiss.]

[Συνεχόντως, i. q. συνεχῶς. Hippiatr. p. 106, 15 : Ἐκκορρίζειν αὐτὸν σ. Hase.]

Συνέχω, ξω, Cohibeo, i. e. Contineo [Gl.] : Cicero De fato [c. 9], τὸ συνέχον αἴτιον, quod usitatius συνεκτικόν, vertit Causam in se cohibentem efficientiam naturalem, per Cohibentem intelligens Continentem. [Idem Ad Att. 9, 7, 1 : « Recreatum enim me non queo dicere. Sed plane τὸ συνέχον effecisti. » L. Dind. Τὸ συνέχον, Quod præcipuum, maximum est, rem ipsam vel caput caussæ continet, Polyb. 2, 12, 3; 52, 4; 3, 51, 13 etc. Plur. τὰ συνέχοντα τεθεωρηκέναι, Præcipua, 6, 46, 6. Cum genit. τὸ συνέχον τῆς προτροπῆς, Præcipuum argumentum cohortationis, 4, 5, 5; τῆς ἐννοίας τῆς ἐν ταῖς συνθήκαις, 3, 29, 9; τῶν ὁμολογηθέντων, 10, 38, 5; τῆς ἐκκλησίας, Caput rei agendæ in concione, 28, 4, 2; τοῦ δόγματος, 18, 27, 2; τῶν ἐγγράπτων, 3, 27, 1. Ἐν τούτοις κεῖται τὸ συνέχον τῆς σωτηρίας, 10, 47, 11. Τὸ συνέχον τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ ἦν ὅτι, Præcipua caussa quæ eum impellebat, 18, 22, 3, ut Τὸ σ. αὐτοῖς τῆς ὑπομονῆς τοῦ πολέμου, 4, 51, 1. Schweigh. Lex. Exc. Vat. p. 372 : Παρασιωπᾶν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων. L. Dindorf.] Apud Rhetores autem dicitur τὸ συνέχον causæ, quod quidam Continens ad verbum reddiderunt, quasi summam rei, et id, in quo res tota vertitur. Nonnulli Firmamentum, alii Firmissimam argumentationem appellarunt, Fabius 3, 11. [V. Anon. De rhet. ed. Fisch. et A. Sturm. ad Hermog. Partitt. p. 35, ubi ait : Τὸ σ. dicitur id quod contra rationem defensoris opponitur, ut firmamentum. Id quia actionem ipsam continet et tuetur, συνέχον appellatur. Sopater ad h. l. p. 53 : Συνέχον λέγεται ἡ ἀπολογία παρὰ τὸ εἰς αὐτὸν συνάγεσθαι τὸν λόγον. Conf. Herenn. 1, 16, Cic. Top. 95. Ernest. Lex. rh.] Et pro Continere, quod vulgo *Entretenir*. [Συνέχω pro Continere, *Entretenir*, immo potius pro Continuare, Thuc. 6, 14 : Ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν, Pauci nautarum navem remigando ex portu educunt, et remigationem continuant. In eadem continuationis significatione verbum συνέχω absol. ponitur. Chrys. : Οἱ πόλεμοι συνέχουσι, pro συνεχεῖς εἰσιν. Brunck. Hesiod. Sc. 315 : Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανός, πλήθοντι ἐοικώς· πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον.] Xenoph. Cyrop. 8, p. 140 [c. 7, 22] : Οἳ (θεοὶ) καὶ τήνδε τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ, καὶ ἀγήρατον καὶ ἀναμάρτητον κτλ. [Comm. 4, 3, 13 : Ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων.] Quem usum imitans Philo dixit, de re eadem loquens, V. M. 3 : Ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατήρ, γῆν καὶ οὐρανόν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἑκάστου, συνέχων καὶ διακρατῶν. [Eur. Suppl. 312 : Τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις, τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς· Bacch. 1309 : Ὦ δῶμ' ἀνέβλεφ', ὃς συνεῖχες, ὦ τέκνον, τοὐμὸν μέλαθρον· 391 : Ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας βίοτος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτόν τε μένει καὶ συνέχει δώματα. Xenoph. Anab. 7, 2, 8 : Κελεύει πλεῦσαι ἐπὶ τὸ στράτευμα καὶ συνέχειν τε αὐτὸ καὶ συναθροίζειν ... ὡς ἂν πλείστους δύνηται. Plato Phæd. p. 98, D : Τὰ ὀστᾶ μετὰ δέρματος, ὃ ξυνέχει αὐτά· 99, C : Ἄτλαντα ἰσχυρότερον καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα· Reip. 4, p. 440, E : Καθάπερ ἐν τῇ πόλει ξυνεῖχεν αὐτὴν τρία ὄντα γένη· 10, p. 616, C : Εἶναι τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, πᾶσαν ξυνέχον τὴν περιφοράν· Leg. 12, p. 945, D : Αὐθέστης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα ξυνεχούσης εἰς ἓν δίκης· Polit. p. 311, C : Ὁπόταν πάντας συνέχῃ (ἡ βασιλικὴ τέχνη) τούτῳ τῷ πλέγματι· Hipp. min. p. 374, D : Οὐκοῦν ... πάσας τὰς αἰσθήσεις εἰς λόγος συνέχειν Soph. p. 242, E : Ὡς τὸ ὂν πολλά τε καὶ ἕν ἐστιν, ἔχθρᾳ δὲ καὶ φιλίᾳ συνέχεται· Phæd. p. 86, B : Ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν. Demosth. p. 437, 1 : Τὴν πόλιν συνέχειν· 700, 15 : Ἃ δοκεῖ συνέχειν τὴν πολιτείαν· 108 ult. : Τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν συνέχειν· 154, 7 : Ὅταν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συνέχηται, et sim. alii, ut Polyb., de quo Schweigh. : « Τὴν δύναμιν συνεῖχεν ἐν τῷ χάρακι, 10, 39, 1; τοὺς πολιτικοὺς ἐν ἀποστήματι συνεῖχε, Urbanas copias ex aliquo intervallo continuit, 1, 9, 4. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς δυνάμεως συνεῖχεν ἐφ' αὑτόν, 3, 101, 8. Τοῖς ἀδήλοις φόβοις τὰ πλήθη συνέχειν, 6, 56, 11. Τὸ πολίτευμα ἐν δημοκρατίᾳ συνέχειν, 2, 41, 6. Τοῦτο συνέχει τὰ Ῥωμαίων πράγματα, 6, 56, 7. Συνέχειν τὰ κατὰ Σικελίαν, 1, 17, 3; τὴν ἐξουσίαν, 39, 2, 13. » Pollux 4, 34, in ἐπαίνῳ ῥήτορος, συνέχων τὴν πολιτείαν, συνδέων. Diod. 16, 61 : Συνέχων τοὺς στρατιώτας ἐκ τῶν ἱεροσυληθέντων λειψάνων. Suidas : Συνεῖχεν, ἐξήσκει, ἐγύμναζε. Διόδωρος· Ὁ δὲ συνεῖχεν αὐτοὺς εἶναι στρατιώτας, παράδειγμα ὑποθεὶς ἑαυτόν. Quod scribendum conjeci ἐν στρατείαις. Plutarch. Cleom. c. 34 : Τοῦ μὲν βασιλέως οὐκ εἰσακούοντος, ἀλλ' ἐν γυναιξὶ καὶ θιάσοις καὶ κώμοις συνέχοντος ἑαυτόν· Mor. p. 714, B : Τὰ πλείστη χρησάμενα τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ γένη ... ἐν οἴνῳ τὰς ἀρχὰς συνεῖχε. Et contra Sol. c. 22 : Τοὺς πολίτας συνέχειν ἐν τοῖς ὅπλοις· Mor. p. 193, E. (Ælian. V. H. 14, 49 : Καὶ Ἀρχίδαμον ἀπέκτεινεν, ὅτι προστάξαντος αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν ἑαυτόν, ὁ δὲ ἀπεδύσατο.) Alia constr. Mor. p. 785, D : Ὅμοιόν ἐστι τῷ γυναικὸς ἐλευθέρας καὶ σώφρονος ἔνδυμα περισπάσαντα καὶ περίζωμα δόντα συνέχειν ἐπὶ καπηλείου. Id. Camill. c. 23 : Ὥπλισε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ πάντας καὶ συνεῖχε τοῦ τείχους ἐντός· Cim. c. 18 : Περὶ Κύπρον συνέχων τὸ ναυτικόν· et similiter alibi. Pericl. c. 21 : Ὅτι δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων συνεῖχεν ἐμαρτύρησεν αὐτῷ τὰ γενόμενα. Aliter Strabo 14, p. 650 : Ἐν τῇ πατρίδι δύο σχολὰς συνεῖχε, πρωῒ μὲν τὴν ῥητορικήν, δείλης δὲ τὴν γραμματικήν. || De amasiis vel amicis, Athen. 13, p. 563, E : Θρυλεῖτε γὰρ ὅτι δεῖ μὴ τῶν σωμάτων, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς ἐρᾶν· οἵτινες μέχρι ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν δεῖν λέγοντες συνέχειν τοὺς ἐρωμένους· Macho ib. p. 578, F : Τῆς Μανίας ἤρα Λεοντίσκος ποτὲ ὁ παγκρατιαστὴς καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος γαμετῆς τρόπον γυναικός.] || Constringo, Colligo (intellige autem Colligo primæ conjugationis). [Manetho 5, 197 : Ἡνίκα δ' ἡ βασίλεια μέσση συνέχοιτο Σελήνη.] Συνείχοντο δεσμοῖς, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 43, E] vertit, Colligati erant vinculis. Plin. autem reddit Cohærere, quum hæc Aristotelis [H. A. 5, 2 fin.] de vitulis marinis, Καὶ συνέχονται ἐν τῇ ὀχείᾳ πολὺν χρόνον, reddit, Initu canum modo cohærent. [Id. 4, 10 init. : Ἀνέλκουσιν οἱ ἁλιεῖς ὥσπερ σφαῖραν συνεχομένων αὐτῶν. Herodot. 1, 214 : Μετὰ δέ, ὥς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο, συμπεσόντας τῇσι αἰχμῇσί τε καὶ τοῖσι ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι.] Interdum etiam per Comprimo [Gl.], Comprimo et constringo, vertitur. [Tento, Presso, Comprendo, Coarto, Compello, Coerceo, Gl. Pind. Pyth. 1, 19 : Κίων δ' οὐρανία συνέχει νιφόεσσ' Αἴτνα (Typhonem). Eur. Rhes. 59 : Εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, πρὶν ναῦς πυρῶσαι, Nisi cohibuissent. Hesychius : Μακροσηγία (Μακρὸν ὀχῆα Bentl.), τὸν μακρόν, τὸν συνέχοντα. L. D. Idem : Οὐ συνέσχεν ὀργήν, οὐ κατεκράτησεν ὀργήν. Hemst. Significatione Urgendi Heliodor. Æth. 4, 15, p. 159, 21 : Συνέχειν γὰρ δεήσει τοὺς γάμους, ἕως τὸ κατηναγκασμένον τῆς ἐπιθυμίας ἀμετάβλητον ἔχει παρὰ τῆς τέχνης ἡ κόρη· 10, 33 init. : Οὐ δοκιμάζων ἐν συνέχοντι τῷ καιρῷ τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύων.] Aristoph. Nub. [966] : Τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας. [Vesp. 95 : Ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφον γ' ἔχειν εἰωθέναι τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται. Similiter Liban. vol. 4, p. 1089, 17 : Τὰ δὲ μετὰ τὸν μαζὸν συνέχει ζωστήρ· 1090, 23 : Ζωστὴρ χιτῶνα συνέχων διπλοῦν· 1093, 16 : Μίτρα συνέχει τὴν κόμην· et 1115, 15, 30; 1118, 31.] Apud Lucam autem 8, 45 : Οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, vet. Interpres συνέχουσι reddit Comprimunt, alii Constringunt. Act. 7, 57 : Συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, utraque Interpr. reddit Continuerunt aures; ubi malim Compresserunt. Jam vero et metaph. 2 Ad Cor. 5, 14 : Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, redditur etiam Constringit. Sed paulo fortasse significantius fuerit, Constrictos tenet : nec male, opinor, et ap. Luc. 19, 43, συνέξουσι eodem modo vertetur. [Cum accus. pers. etiam Aristoph. Lys. 1265 : Ἀγρότερ' Ἄρταμι σηροκτόνε, μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ, ποττὰς σπονδάς, ὡς συνέχῃς πολὺν ἀμὲ χρόνον.] Talem autem τοῦ Teneo usum cum partic. puto me et in aliis quibusdam compp. annotasse. Itidem

et συνέχομαι Luc. 12, Constringor, ubi vet. Interpr. Coarctor. At vero ap. Paul. Ad Philipp. 1, 23, συνέχομαι utraque Interpretatio reddit Coarctor : Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, significans Se duplici desiderio correptum esse, et quasi constrictum teneri. Sæpe autem jungitur dativo, et quidem modo huic, modo illi. Act. 18, 5 : Συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, ubi redditur Constringebatur; malim Correptus erat, Correptus tenebatur. Sunt autem qui putent κατέχεσθαι sine adjectione etiam dici hac signif., sc. pro Correptum esse spiritu, i. e. spiritus afflatu : unde κάτοχοι. [De hominibus aliter Lucian. D. mort. 10, 12 : Ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία ... κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· Toxar. c. 39 : Ἥ τε λεία περιηλαύνετο καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο.] At συνέχεσθαι νόσῳ, verti etiam potest simpl. Teneri morbo [Thuc. 2, 49 med. : Τῇ δίψῃ ἀπαύστῳ ξυνεχόμενοι. Plato Leg. 4, p. 714, A, Gorg. p. 512, A, νοσήματι s. νοσήμασι· Reip. 9, p. 574, A, ὠδῖσί τε καὶ ὀδύναις] : atque ita in act. etiam συνέχοντες, Luc. 22, 63, exp. simpl. Tenentes : quin etiam συνέχεσθαι προθυμίᾳ, φόβῳ, Chrysost., ut Lat. Teneri desiderio, metu. At κακοῖς [Demosth. p. 396, 22; 1472, 18], Isocr. [p. 84, A], verti potest Premi malis. Sed et aliquis vel alicujus animus dicitur συνέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, quod Lat. Captum esse, Obligari, Opprimi, Oppressus esse, superstitione. Tale est autem et quod dixit Plutarch. Sol. [c. 12] : Τὸ βαρβαρικὸν, ᾧ συνείχοντο αἱ πλεῖσται γυναῖκες. [Æsch. Prom. 656 : Τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι ξυνειχόμην δύστηνος. Eurip. Heracl. 634 : Φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ᾗ ξυνειχόμην. Aristoph. Eccl. 1096 : Ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν. Menander ap. Stob. Fl. 38, 11 : Αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις ἀεί. Herodot. 6, 12 fin. : Τὴν μέλλουσαν δουληίην ὑπομεῖναι μᾶλλον ἢ τῇ παρεούσῃ συνέχεσθαι. Xenoph. Œc. 1, 22 : Ἀμηχανίαις συνέχονται. Plato Leg. 9, p. 863, C, ἀγνοίᾳ· 12, p. 944, E, ὀνείδει· Soph. p. 236, E, ἐναντιολογίᾳ· 250, D, ἀπορίᾳ· Leg. 7, p. 791, E : Τῷ κλάειν μᾶλλον τῶν ἄλλων συνέχεται (homo). Polyb. 3, 62, 4 : Τῷ λιμῷ συνέσχηντο· ut 4, 17, 4 : Συνέβαινε τοὺς Κυναιθεῖς ἐκ πολλῶν χρόνων ἐν ... μεγάλαις συνεσχῆσθαι στάσεσι, ubi suspecta fuit præp. 1, 7, 9 : Οὐ μὴν εἶχον ποιεῖν οὐδὲν διὰ τὸ συνέχεσθαι τοῖς προειρημένοις πολέμοις. Aristid. Q. De mus. 2, p. 62, C : Νωθρείας ἢ συνείχετο. Diog. L. 7, 185 : Γέλωτι συσχεθέντα τελευτῆσαι. Subscriptio cod. sec. XI ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 203, init. : Ἱδρῶτι πολλῷ καὶ πόνῳ συσχεθέντι μόγις εὕρομεν τὸ ἥδυτατον τέλος, ubi leg. videtur —θέντες. Fut. Ps.-Demosth. p. 1484, 23 : Ἅμα ἀδοξίᾳ καὶ ἀπορίᾳ καὶ φόβῳ συνέξομαι. Aristid. vol. 2, p. 194, 6 : Πράγμασιν οἵοις συνέσχετο. Cum accus. Liban. vol. 4, p. 778, 14 : Λύπῃ συσχεθεὶς τὴν φωνὴν, ab Jacobs cit. L. Dindorf. Epicurus K. Δ. § 1 (apud Diogen. Laert. 10, 139) : Οὔτε ὀργαῖς οὔτε χάριτι συνέχεται, Nec ira nec gratia tangitur. Hemst. Omisso dativo Vita Epiphanii vol. 2, p. 318, B : Συνείχετο δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ πῶς διαθρέψαι Ἐπιφάνιον, ubi τὸ positum sic ut in Ὁ diximus p. 1708, A, nisi leg. τῷ aut excidit voc. quale φροντίδι. || Cum dat. personæ Herodot. 3, 131 init. : Πατρὶ συνείχετο ἐν Κρότωνι ὀργὴν χαλεπῷ· τοῦτον ἐπείτε οὐκ ἐδύνατο φέρειν, ἀπολιπὼν οἴχετο ἐς Αἴγιναν. || Cum præp. Plato Theæt. p. 165, B : Τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχόμενος· Tim. p. 43, E : Ὥστε μετ' ἀλλήλων μόγις ξυνεχομένας φέρεσθαι.] || Συνέχω, pro simpl. ἔχω, Habeo. Hom. Od. K, [42] : Οἴκαδε νισσόμεθα, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Sic autem et συνέχοντες simpl. pro Tenentes, paulo ante protuli. || Neutr. pro Coeo, Convenio : ut Bud. Gazam sequens vertit ap. Aristot. [H. A. 4, 5 med.] : Συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Accepit autem hunc usum ex Hom. : eos quidem sequendo, qui Il. Υ, [478] : Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες, eodem modo reddunt. [Alii enim transitive interpr., ut ib. 415 : Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον· Δ, 133 : Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον. Alia constr. Sextus Pyrrh. 1, 145 : Δέκατός ἐστι τρόπος, ὃς καὶ μάλιστα συνέχει πρὸς τὰ ἠθικὰ, Pertinet ad, ubi πρὸς suspectum habebat Schneider. Lex.] || Συνέχομαι, Contineor, Colligor, Constringor, etc., vide supra cum Συνέχω. [Opprimor, Premor; Συνεχόμενοι, Destricti (sic), Gl. Diversa ab superioribus exx. constructione Jo. Actuar. De diagn. 2, 3, in Ideleri Phys. vol. 2, p. 434, 24 : Τὰ φυτὰ παραπλήσια πάσχει καὶ φυλλορροεῖ ἐντεῦθεν, ὥσπερ αὖα γεγονότα τῷ ἐξικμασθῆναι τὸ πολὺ τῆς ἐν αὐτοῖς ὑγρότητος, καὶ πρὸς ἑαυτὰ λοιπὸν συνέχεται, καὶ τὸ λειπόμενον τῆς φυσικῆς δυνάμεως αὖθις ἀναλαμβάνει.]

[Συνεχῶς. V. Συνεχής.]

[Συνεψάω s. Συνεψέω. V. Συνέψω.]

[Συνέψημα, τὸ, Coctura s. Coctum quod simul apponitur. Galen. vol. 6, p. 531, 17 : Καὶ χωρὶς τοῦ συνεψ. ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται. Hase.]

[Συνεψητέον, Una coquendum. Geopon. 14, 24, 2 : Σ. αὐτοῖς κέγχρον.]

Συνεψία, ἡ, ab Hesych. esse dicitur συμπλέκτρια vel συνομιλήτρια. [Συνεψήτρια vel Συνεψιάστρια, συμπαίκτρια Hemst. Posius συνεψιάτρια.] Ex hoc autem nom. deductum verb. συνεψιάζω [Συνεψιάω], exp. συμπαίζω, Colludo, Simul ludo, a Suida : afferente hunc versum ex Epigr. [Paulli Sil. Anth. Pal. 5, 288, 1] : Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα [συνεψιάουσα cod. Pal. et in versu Paulli cod. Voss. Suidæ] Χαρικλώ. [V. Ἑψιάομαι.]

[Συνεψιάω. V. Συνεψία.]

Συνέψω, εψήσω, Simul coquo, Galen. Ad Glauc. Et τῶν Κατὰ τόπ. 7 : Συνέψουσι μέχρις οὗ ποσῶς συστραφῇ. [Diosc. 2, 148 : Συνέψουσι δὲ αὐτῇ (κράμβῃ) τὰ λιπαρὰ τῶν κρεῶν. Boiss. Lucian. Jov. Trag. c. 30 : Καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ξυνέψεται. Matthæi Med. p. 33, 7 : Ἡ κατὰ μικρὰ διαιρουμένη καὶ συνεψωμένη (κολοκύνθη), quod scr. per ο. Plutarch. Mor. p. 658, D : Οἱ ἰατροὶ μάλιστα τῇ κληματίνῃ τὰ συνεψόμενα τῶν φαρμάκων ὑποχλιαίνουσιν. Hippocr. p. 407, 22 : Ὁκόταν συνεψηθῇ. Anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 195, 3 : Εἰ συνεψηθήσεται.] Et συνεψόμενον, Concoctum, Bud. ex Theophr. p. 140. [Concoquo, Gl. Theophrast. C. Pl. 6, 18, 9 : Τὸ μὲν (ἔδαφος) ξηρὸν, ὁ δ' ἀὴρ μαλακός· ἄμφω δὲ ταῦτα εἰς πέψιν, ὁ μὲν τῷ συνέψειν, ὁ δὲ τῷ καθυγραίνειν· 1, 21, 2 : Εἴπερ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ὥρας συνέψεται· 2, 4 : Ὑπὸ τοῦ ἡλίου συνεψόμενον. || De formis Συνεψάω (in loco supra cit.) et Συνεψέω dictum in simplici. Συνεψεῖν et συνεψείσθω, quæ ap. Aret. p. 221, 11; 170, 13, servavit Ermerins., ipsa dialecti ratio non minus redarguit quam formas ἑψεῖν ἑψοῦσα ἑψείσθω, indicatas in Ind. p. 472; quas in barytonas mutandas esse ostendit ἑψόμενα ib. citatum. Sed συνεψοῦντες Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 210, 4, ut omittam συνεψοῦσιν Geopon. 8, 36, 2, 3 et alibi. L. D. Philo vol. 2, p. 399, 31 et 39 : Τὸν γάλακτι μητρῴῳ κρέα συνέψοντα. Συνεψήσας Galen. vol. 14, p. 386, 5 et 533, 3; συνεψείσθωσαν ib. p. 581, 6. Hase.]

[Συνήβασμα, τὸ, Conspiratio, συνωμοσία. In Corona pretiosa συνηβασμὸς exponitur Pactum, συνθήκη. Duc. Qui scriptt. græcobarbarorum exx. adjecit.]

[Συνηβάω, Simul pubesco, Cum pubere conversor. Simonidi ap. Athen. 15, p. 694, E, illatum erat pro ἡβᾶν, fortasse ex scolio p. 695, D : Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα. Anacreon ap. schol. Aristoph. Av. 1372 : Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ (παῖς add. Porson.) ἐθέλει συνηβᾶν. Idem, ut videtur, ap. Maximum Tyr. Diss. 24, 9 prope fin. : Ἔραμαι γέ τοι συνηβᾶν· χαρίεν γὰρ ἴσχεις ἦθος. Oppian. Hal. 5, 471 : Ἠΐθεον δελφῖνι συνηβώοντας ἑταίρους. Schol. ἀνατρεφομένους, nisi ἀναστρεφομένους scripserat. Hesychius : Συνῇ, συμπαίζῃ, συνακμάζει. Συνηβᾷ Barnesius ad Anacr. Plutarch. Mor. p. 409, A : Ὡς τοῖς Δελφοῖς ἡ Πυλαία συνηβᾷ καὶ συναναβόσκεται.]

Συνηβολία, ἡ, Occursus, pro συμβολία. Item Casus, vel Successus, ut exp. Camer. in Apollon. [Rh. 2, 1159] : Ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο. Est autem η pleonasticum. [Etym. M. p. 357, 29; 735, 13. Conf. Συναβολέω.]

[Σύνηβος, ὁ, ἡ, Æqualis adolescentis. Eur. Herc. F. 438 : Εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων δόρυ τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμᾷ Καδμείων τε σύνηβοι, τέκεσιν ἂν παρέσταν.]

[Συνηγεμονικός, ἡ, όν, Simul principatum tenens. Greg. Naz. vol. 1, p. 741, D : Τέλειον οὖν ἡμέτερον

νοῦς καὶ ἡγεμονικὸν, ἀλλὰ ψυχῆς καὶ σώματος οὐχ ἁπλῶς τέλειον, θεοῦ δὲ δοῦλον καὶ ὑποχείριον, ἀλλ' οὐ συνηγεμονικὸν οὐδὲ ὁμότιμον.]

[Συνηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, Collega imperii. Nicet. Chon. Annal. p. 179, C : Τῷ συνηγεμόνι Βρανᾷ.]

[Συνηγέομαι, Simul præsum. Diod. 14, 81 fin. : Τὴν ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ λαβεῖν εἰς τὸν πόλεμον συνηγησόμενον ὃν ἂν προαιρῆται Περσῶν. Simul præeo, moderor, duco. Eustath. Il. p. 342, 12 : Σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα.]

[Συνηγήτωρ, ορος, ὁ, Collega s. Socius imperii. Theodor. Bals. Cotel. Monum. vol. 3, p. 492, C : Οἱ συστρατιῶται καὶ συνηγήτορες. L. Dind.]

[Συνηγμένως, Confertim, Conjunctim, Simul. Hesychius : Ἀθρόως, συνηγμένως, ὁμοῦ. Nisi leg. συνημμένως, quanquam συνηγμένους est in gl. præcedenti. Ita certe leg. videtur ap. schol. Hom. Cram. An. vol. 4, p. 407, 29 : Τότε γὰρ Ὅμηρος τὰ περιεχόμενα εἴδη ἐπιφέρει διὰ τοῦ τε συνδέσμου, ὅτε συνηγμένως αὐτὰ δηλοῦν βούλεται, οὐ μὴν ὅτε διῃρημένως. Sed alterum etiam Tzetz. Hist. 11, 123 : Οὐ συνηγμένως δὲ αὐτὰ εἰπὼν, ὡς Ἑρμογένης. L. D. Συνημμένως scribendum etiam ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 105, A, ubi ed., συνηγμένως μετ' ἀλλήλων. Hase.]

Συνηγορέω, Patrocinor [Gl.], Patrocinio meo defendo, Causam ago, s. defendo, Adsum [Gl.] alicui. [Aristoph. Nub. 1089 : Συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων; Ach. 685 : Ὁ δὲ νεανίαν ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν ἐς τάχος παίει. Plato Leg. 11, p. 937, A : Γυναικὶ δὲ ἐξέστω ἐλευθέρᾳ μαρτυρεῖν καὶ συνηγορεῖν· et B.] Utitur Demosth. cum dativo [p. 1232 fin. : Ἡ νῦν τοῖσδ' ἐπὶ μισθῷ συνηγοροῦντες], itidemque utuntur alii. [Æschin. p. 30, 12 : Παρελθόντες δ' αὐτοῖς συνηγόρουν Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐχ Αἰσχίνης. Cum dat. rei Isocr. p. 10, C : Μηδενὶ πονηρῷ πράγματι μήτε παρίστασο μήτε συνηγόρει. Polyb. 26, 3, 3 : Τοῖς αὐτοῖς δόγμασι συνηγοροῦντας.] Sed invenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, ap. Aristot. Rhet. [Demosth. p. 1233, 18 : Προσποιοῦνται ὑπὲρ τοῦ δικαίου συνηγορεῖν. Ducangius : « Συνηγορεῖν, Postulare, in Basilic. 8, 1, 1 : Συνηγορεῖν ἐστι τὸ προθεῖναι τὴν οἰκείαν ἐν δικαστηρίῳ θέλησιν ἢ τὴν τοῦ φίλου παρὰ τῷ ἔχοντι δικαιοδοσίαν ἢ τῇ ἑτέρου θελήσει ἀντειπεῖν, et iisdem fere verbis schol. l. 21, p. 560. »] Interdum συνηγορῶ est Assentior, Astipulor, apud ipsum etiam Demosth. Sic Soph. Trachin. [817 : Οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα] ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hic enim ξυνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipularis, non autem Patrocinaris. Legitur autem et interrogative hic versus. [Schol. συνᾴδεις. Plutarch. Mario c. 4 : Τοῦ δὲ πρὸς Μέτελλον τραπομένου, καὶ γνώμην ἐρωτῶντος, Μέτελλος μὲν ἀναστὰς συνηγόρει τῷ ὑπάτῳ, Assensus est.] Affertur et pass. Συνηγοροῦμαι, pro Defendor patrocinio. [Asterius Cotel. Mon. vol. 2, p. 10, C : Βασιλεύεις τοῦ συνηγόρου καὶ τῆς συνηγορουμένης. Cum συναγορεύω confunditur ap. Isocr. p. 302, E, Lucian. D. mer. 3, 2.]

[Συνηγόρημα, τὸ, Patrocinium, Denfensio caussæ. Dio Cass. 37, 33 : Ὁ γὰρ Κικέρων, πολὺ δυνάμενος, συχνούς τε ἐκ τῶν συνηγορημάτων τοὺς μὲν οἰκειούμενος, τοὺς δὲ ἐκφοβῶν, πολλοὺς τοὺς διαγγέλλοντάς οἱ τὰ τοιαῦτα ἴσχε· 47, 11 : Ποπίλιος δὲ δὴ Λαινᾶς τὸν Κικέρωνα τὸν Μάρκον ἀπέκτεινε, καίπερ εὐεργέτην αὐτοῦ ἐκ συνηγορήματος ὄντα· 55, 4; 78, 11.]

[Συνηγορητέον, Patrocinandum. Sextus Adv. rhet. 11 : Μοιχῷ συνηγορητέον. « Id. Sextus Adv. gramm. p. 290, 30 : Μοιχῷ σ. ἢ ἱεροσύλῳ. » Hase. Plutarch.; Clem. Alex. Wakef.]

Συνηγορία, ἡ, [Advocatio, Gl.] Patrocinium, Defensio causæ. Synes. : Μᾶλλον δὲ ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν ἐν γράμμασιν. [« Συνηγορία est titulus partis illius in Orationis in Neæram, quam Apollodorus, Theomnesto genero suo succenturiatum veniens, recitat a p. 1350, 9, ad finem oratione usque. » Reisk. Ind. Demosth. Harpocratio : Κλιμάζει, Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορία, Αἰσχίνης κατὰ Δεινίου, ubi Vales. : « Leg. Συνηγορία Αἰσχίνου (immo Αἰσχίνῃ). Sic enim inscribitur ea Oratio Dinarchi, teste Harpocr. in Πινάκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege e Dionys. H. Sic inscriptæ ejusdem rhetoris orationes a Dionysio ibid. memorantur plures, ut Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ

A ἀνδραπόδου βλάβης, et Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι Συνηγορία. Suid. : Κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ λέγων. Leg. Συνηγορίᾳ. Hæ συνηγορίαι dicebantur a συνηγόροις, Advocatis, quos sibi amicos et magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare solebant. Sic ap. Isocr. C. Lochit. fine : Εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοι συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æschin. Π. παραπρ. fine, et K. Κτησιφ. init. (p. 54, 33 : Τὰς τῶν στρατηγῶν συνηγορίας, οἳ ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον συνεργοῦντές τισι τῶν ῥητόρων λυμαίνονται τὴν πολιτείαν), Isæus init. Orat. » V. Matthiæ De judic. Athen. in Misc. philol. part. 3, vol. 1, p. 267, n. 51. Alciphr. Ep. 1, 31 : Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παροξύνεται. Et paullo post de Hyperide Phrynen defendente. Charito 1, 13 : Ὅτι τὸ μὲν ἄδηλον συνηγορίας ἔχει χρείαν, ἡ δὲ ὄψις αὐτὴν συνίστησιν. Angl. Eust. Opusc. p. 267, 11 : Ὡς δὲ ἡλίσκοντο ἐπιορκίας οἱ Σκύθαι, προβάλλονται
B εἰς συνηγορίαν τὴν κατὰ μόνας ἡμέραν.]

Συνηγορικός, ή, όν, Pertinens ad συνηγορίαν. At vero τὸ συνηγορικὸν substant. Patrocinii merces, drachma videlicet. Aristoph. Vesp. [691] : Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. [Philo vol. 1, p. 302, 15 : Ῥητορικῆς τὸ σ. καὶ ἔμμισθον εἶδος. Hase. V. Συνήγορος. Pollux 4, 25 : Δικανικὸς, συνηγορικὸς, κατήγορος, συνήγορος. || Adv. Συνηγορικῶς, ib. 26, δικανικῶς, σ.]

Συνήγορος, ὁ, ἡ, Advocatus [Gl.], Patronus [causæ, Rogatus, Actor, add. Gl.], ex eo ita dictus, quod veluti loquatur cum eo, cujus causam defendit et tuetur, ut docui in Συναγορεύω. [Æsch. Ag. 831 : Καί φημι ταῦτα καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις. Soph. Tr. 1165 : Μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα. Aristoph. Ach. 715 : Τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος, τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος· et alibi. Isocr. p. 297, C : Ὥστε μὴ μόνον ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα πρὸς τούτους, ἀλλὰ καὶ τῶν ῥητόρων πρὸς τοὺς δυνατωτάτους, οὓς αὐτοῖς οὗτοι παρεσκευάσαντο συνηγόρους.] Æschin. In Ctesiph. : Ἐγὼ δὲ
C πρὸς τὰς τούτων τέχνας παρέξομαι συνηγόρους τοὺς νόμους τοὺς ὑμετέρους. Fuisse autem συνήγορον et a parte accusatoris, ex eodem patet [p. 82, 22] : Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι. [Id. p. 52, 2 : Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα, καὶ κάλει τὸν Τεμενίδην καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας καὶ Φωκίωνα τὸν στρατηγὸν, μήπω συνήγορον, ἂν μὴ τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται. V. gll. grammaticorum infra citandas. Frequens est etiam ap. ceteros oratores, ut Demosth. p. 1137, 5 : Ἐάν τις σ. ὢν λαμβάνῃ χρήματα ἐπὶ ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις ἢ δημοσίαις· 1349 fin. : Συνήγορόν με κελεῦσαι καλέσαι τῷ ἀγῶνι τούτῳ Ἀπολλόδωρον. Lycurg. p. 155, 22, et alios quosvis. Fem. Lucian. Bis accus. c. 17 init. : Ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς μέθης.] Sed et magistratus quidam appellationem συνηγόρων habebat; erant autem decem, κληρωτοί. Meminit Aristot. et Harpocr. [Συνήγοροι, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους Γραφὴν Ἀπολογίᾳ, καὶ ἐν τῷ Περὶ τοῦ Λινδίων Φόρου. Ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς
D χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, quæ repetit Photius, qui interpr. etiam προστάτης, ut Hesych. et Suidas (addentes hic et Photius ὑπέρ τινων λέγων), pro suæ ætatis consuetudine, ut animadvertit Elmsl. ad Eur. Med. v. 155, p. 107, quum antiquitus συνηγόρου officium esset non reum sed accusatorem adjuvare, συνδίκου reum. Idem Photius : Συνήγοροι, οὐ μόνον οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες Ἀθήνησιν· et Lex. rhet. Bekk. An. p. 301, 4 : Συνήγοροι, ἄρχοντες ἦσαν κληρωτοὶ, οἳ τοῖς λογισταῖς ἐβοήθουν πρὸς τὰς εὐθύνας τῶν ἀρξάντων τινὰ ἀρχὴν, ἢ οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες. Aristot. Reip. 6, 8 med. : Ἐπεὶ δὲ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηθὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον· καλοῦσι δὲ τούτους οἱ μὲν εὐθύνους, οἱ δὲ λογιστὰς, οἱ δὲ ἐξεταστὰς, οἱ δὲ συνηγόρους. Ubi v. Schneider. vol. 2, p. 503 seq., schol. Aristoph. Vesp. l. in Συνηγορικὸς citato, quem diversa miscere animadvertit Schœmann. De comit. p. 108 sq. Distinguendi autem magi-

stratus κληρωτοὶ ab συνηγόροις χειροτονουμένοις s. Advocatis ap. Harpocr. supra cit. De advocatis legum, qui supra Σύνδικοι, Demosth. p. 711, 18 : Ἤδει γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης), ὅτι τὰς ἄλλας, ἃς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακάς, ἔστι πολλαχῇ διακρούσασθαι· τοὺς συνηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, οὐκ ἄν τις παῖσαί τις σιωπᾶν. « Erant quoque συνήγοροι magistratus Thebani. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 747, n. 1570, 26 : Βουλευόμενοι περὶ τῆς κατασκευῆς μετὰ πολεμάρχων καὶ σ. τῆς πόλεως. » Hase. Conf. etiam Ducang. de συνηγόροις τοῦ ταμιείου, τῆς ἐκκλησίας apud Byzantinos.] A

Συνήδομαι, ησθήσομαι, Una cum alio voluptate et gaudio afficior, Gratulor, [Congratulor, add. Gl. Eur. Ion. 728 : Ὡς μοι συνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ θέσπισμα παίδων ἐς γονὰς ἐφθέγξατο. Plato Reip. 5, p. 462, E : Ἡ πόλις ἢ ξυνησθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται.] Xen. Cyrop. 1, [6, 24] : Συνηδόμενόν τε φαίνεσθαι, ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίνῃ, καὶ συναχθόμενον, ἤν τι κακόν, ubi συνήδεσθαι et συνάχθεσθαι sibi opp., ut ἥδεσθαι et ἄχθεσθαι supra. [Comm. 3, 11, 10 : Καλόν τι πράξαντος σφόδρα (hoc ex seq. versu illatum videtur) συνησθῆναι. B Dat. jungit Cyrop. 4, 1, 7 : Συνησθεὶς ἐκείνῳ κοινῇ· 8, 7, 27. Præp. ἐπὶ ib. 2, 2 : Συνηδόμενος μὲν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, συναχθόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς κακοῖς· Hier. 3, 2; et Conv. 8, 18, ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεσι. Aristot. Rhet. 2, 4 init. : Ἀνάγκη φίλον εἶναι τὸν συνηδόμενον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ συναλγοῦντα τοῖς λυπηροῖς.] Isocr. Ad Phil. : Τούτοις ὑπέρ σου πραττομένοις ἅπαντες συνησθήσονται. [Conf. p. 84, A.] Dem. [p. 579, 19] : Οὐδαμοῦ ... τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμῳ, sc. quando nuntiabatur aliquid τοιοῦτον οἷον εὐφρᾶναι πάντας. [|| Gratulor. Xen. Anab. 5, 5, 8 : Ἔπεμψεν ἡμᾶς ἡ πόλις ξυνησθησομένους ὅτι ... σεσωσμένοι πάρεστε· 7, 8, 1 : Οὗτος συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐσέσωστο.] Herodian. 2, [8, 13] : Ἐπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, Gratulatum miserunt. Sic Appianus [ap. Suidam] : Πρέσβεις ἔπεμψαν συνηδόμενοι τῷ γεγονότι. [Quæ Schweigh. vol. 3, p. 523, referebat ad l. Appiani Macedon. xv, vol. 1, p. 530, 83 : Ῥόδιοι πρέσβεις ἐς Μάρκιον ἔπεμψαν, συνηδόμενοι τῶν γεγονότων Περσεῖ, et Appianum ex Suida corrigebat. Sed Suidas potius C corrigendus ex gramm. Bekkeri An. p. 174, 14 : Συνηδόμενοι γενικῇ, Ἀππιανὸς δ' Αἰγυπτίων, Συνηδόμενοι τῶν γεγονότων.] Aliquando dat. pers. additur gen. rei. Synes. : Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, Gratulatus sum de. [Inscr. Æzanit. C. I. vol. 3, p. 6, n. 3832, 5 : Ὑμῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων πολιτῶν κτήσεως ἀκόλουθον ὑπολαμβάνοντες. Aristæn. Ep. 1, 19, p. 93 fin. : Γέγονα παρὰ τῇ Πυθιάδι καὶ πάντων ἀγαθῶν συνηδόμην αὐτῇ. L. D.] Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. [Sic interpr. Hesychius.] Isocr. [p. 176, C] : Συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς· sicut supra ex Eod. [l. c.] attuli, Ἐφησθησόμενοι [συνησθησόμενοι Urbinas : HStephan. quod hoc loco posuit συνηδόμενοι duxit e Lex. Septemv., id autem ex Polluce 3, 102 : Ἰσ. δ' ἔφη, Συνηδόμενοι ταῖς ἡμ. σ., ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι] ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. [Soph. Œd. C. 1398 : Οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.] Eur. [Rhes. 958] : Οὐ μὴν θανόντι ... συνήδομαι, Non lætor super ejus morte, ob ejus mortem, ut præp. exprimatur : alioqui Latinius dicitur Lætor D ejus morte. [Med. 136 : Οὐδὲ συνήδομαι ἄλγεσι δώματος· Hipp. 1286 : Τί τάλας τοῖσδε συνήδει, παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας; || Pro simplici ἥδομαι Rom. 7, 22 : Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον. || « Forma activa Pseudochrys. t. 8, p. 961, A : Τοῖς δὲ καρποῖς τελείως συνήδω, ubi interpr., Delector. » Hase.]

Συνηδύνω, ὑνῶ, Una exhilaro et jucundum reddo, Oblecto. Aristot. Eth. [4, 6] : Ὡς δεῖ, ὁμιλήσει· ἀναφέρων δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, στοχάσεται τοῦ μὴ λυπεῖν, ἢ συνηδύνειν. Idem [ibid.] : Αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ εὐλαβούμενος, Lætificare, Exhilarare : sic alibi sæpe. Bud. [Proprie Dulcem reddo. Plut. Mor. p. 668, E : Τὸν ἄρτον οὗτος (sal) ἐμμιγνύμενος συνηδύνει· 131, F.] Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. ex Plut. [Mor. p. 661, B] : Καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκεται διὰ τὸ μικτήν τινα καὶ συνηδυσμένην τροφὴν προσφέρεσθαι. [Nil. Epist. p. 176, 16 : Μὴ συνδύαζε μηδὲ συνηδύνου. Hase. ῡ]

Συνήθεια, ἡ, Consuetudo. [Assuetudo, add. Gl. Sextus Pyrrh. hyp. 1, 146 : Ἔθος ἢ συνήθεια (οὐ διαιρεῖ γὰρ) πολλῶν ἀνθρώπων κοινὴ πράγματός τινος παραδοχή. Hom. H. Merc. 485 : Συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν (cithara), quibus contrarium est quod sequitur ἐργασίην φεύγουσα δυήπαθον. Menander ap. Stob. Fl. 43, 31 : Ἔργον ἐστί, Φανία, μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ. Xen. Ven. 12, 4 : Ἡ συνήθεια τοῦ ἔργου παρέξει αὐτοῖς πλέον τι εἰδέναι. Plato Leg. 9, p. 865, E : Ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον· Theæt. p. 157, B : Ὑπὸ συνηθείας· 168, B : Ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων· Reip. 10, p. 620, A : Κατὰ συνήθειαν τοῦ προτέρου βίου· Ep. 3, p. 315, B : Κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν· Leg. 2, p. 655, E : Παρὰ φύσιν ἤ τινα ξυνήθειαν· 656, D : Καλὰ μέλη δεῖ μεταχειρίζεσθαι ταῖς συνηθείαις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι νέους. Demosth. p. 342, 10 : Δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποιήκῃ· 1397, 13 : Χρηστῶν ἐπιτηδευμάτων συνήθεια. Æschin. p. 23, 37 : Εἰς σ. τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι. Polyb. 1, 42, 7 : Εἴσπλους πολλῆς δεόμενος ἐμπειρίας καὶ συνηθείας· 40, 10, 2 : Μέχρι οὗ συνήθειαν ἔχωσι τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς νόμοις. Plut. Mor. p. 791, A : Συνήθειαν ἐκτῶντο πρὸς τὰ κοινὰ μετὰ δόξης. De dialectis Sextus Adv. grammat. 228 : Πολλαὶ γάρ, φασίν, εἰσὶ συνήθειαι, καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων· 229. Et sæpissime ap. grammaticos ἡ συνήθεια de dialecto vulgari s. κοινῇ, ut Chœrob. p. 112, 28, etc.] Synes. : Ἀξιώτερόν ἐστι προτιμηθῆναι τῆς σ. τὸ χρήσιμον. Lucianus : Τῆς πάλαι σ. Plut. : Ὥστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς σ. Herodian. [7, 9, 7] : Πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης συνηθείᾳ ἑτοίμην. [Jo. 18, 39 : Ἔστι δὲ σ. ὑμῖν, ἵνα ἕνα ὑμῶν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα. Cor. 1, 11, 16 : Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην σ. οὐκ ἔχομεν. Plurima de συνηθείᾳ congessit Suicer. Thes. || Familiaritas, Gl. Isocr. p. 2, A : Ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνηθείαις· et ib. : Τὰς τῶν φαύλων συνηθείας· B : Σημεῖον τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας. Æschines p. 31, 18 : Διατριβαὶ καὶ συνήθειαι μεθ' ὑμῶν ἐλευθέριοι· 48, 27 : Τῇ τῶν φίλων συνηθείᾳ. Ps.-Demosth. p. 1467, 19 : Τῆς τῶν οἰκειοτάτων συνηθείας ἀποστερηθῆναι. Aristot. H. A. 9, 4 init. : Αἱ δὲ βόες καὶ νέμονται καθ' ἑταιρείας καὶ συνηθείας. Cum præp. πρὸς etiam Polyb. 1, 43, 4; 31, 22, 3. De convivio 31, 21, 8 : Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης, ubi συνουσίας suspicabatur Schweigh. De sodalitio, ut Aristot. supra cit., 35, 4, 14 : Προσεπορεύοντο κατὰ συστρέμματα καὶ συνηθείας. Diod. 14, 12 fin. : Εἰς συνήθειαν ἐλθὼν Κύρῳ. De consuetudine Venerea Xen. Cyr. 6, 1, 31 : Ληφθεὶς ἔρωτι ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνηθείας, ubi deteriores συνουσίας, quod v. Quanquam Hesychius vicissim Συνουσία interpretatur συνήθεια. L. D. Sostratus ap. Stob. Flor. 64, 33 : Συνήθειαν ἔχειν μετὰ ἑτέρας γυναικός. Hemst. || Consuetudo, Tributum, Vectigal. Κέρδη, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πεποίηκεν ἡ συνήθεια, ap. Synes. Epist. 62. Novella Leonis et Alexandri in Jure Græcorom. l. 2 : Καὶ παρασχεῖν τὸ τελούμενον ἐμφυτευτικὸν τέλος καὶ τὴν συνήθειαν. Idem Leo in Tact. c. 19, 18 : Παραγγελλέτω καὶ τοῖς ἄρχουσι μηδένα τῶν ὑπ' αὐτοῖς στρατιωτῶν ἀδικεῖν ἢ τὸ οἱονοῦν δῶρον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν ἢ τὰς λεγομένας συνηθείας. Ib. p. 120, 123 Nov. Is. et Alex. Comn. Περὶ τῶν ὑπὲρ χειροτονίας διδομένων συνηθειῶν καὶ περὶ τοῦ κανονικοῦ· et aliis multis ll. similiter. || Stipendia. Gl. Salarium, ὀψώνιον, παροχή, συνήθεια, ἀλατικόν. Mauricius Strat. 1, 2 : Καὶ ἔχειν ταῦτα πάντας μὲν ἀναλόγως πρός τε τὴν ἑκάστου ποιότητα καὶ τὰς χορηγουμένας αὐτοῖς χρυσικὰς συνηθείας, i. e. Stipendia in pecunia numerata, quæ infra vocat χρυσικὴν ῥόγαν. Ita συνήθειαι Salaria judicum et scribarum dicuntur in Nov. Constantini Porph. Περὶ συνηθειῶν et περὶ συνηθειῶν περὶ σκρίβα. V. Gloss. Lat. v. *Consuetudo*. Ducang. De stato Olympiorum ludicro Jo. Malal. p. 396, 5 : Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας κατὰ τὸ ἔθος ἡ συνήθεια τῶν Ὀλυμπίων ἡ λεγομένη.] || Συνήθειαι in plur. Menses dicuntur, VV. LL. [Menstrua mulierum, ἔμμηνα, in Caponario Jo. Monachi p. 112, in Pœnitentiali anon. ap. Morinum p. 120 et in Nomocan. Cotel. locis citt. Gloss. Lat. v. *Consuetudo*. Alibi ἔθος s. τὸ εἰθισμένον. Ducang. || De forma Συνηθία Arcad. p. 195, 21 : Συνήθεια καὶ συνηθία. Chœrobosc. in Gram. An. vol. 2, p. 182, 15,

et ib. p. 299, 31. Inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 533, n. 5187, 29, συνηθιῶν, de stipendiis militaribus. L. D.]

[Συνηθέω, Una colo, i. e. Per colum mitto. Passiv. Galen. vol. 19, p. 649, 17 : Συνηθεῖταί τι καὶ παχύτερον. Hase.]

Συνήθης, ὁ, ἡ, Consuetus. [Assuetus, Consuetudinarius, Sollemnis, add. Gl. Soph. El. 903 : Ἐμπαίει τι μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα· Ph. 894 : Τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος. Ps.-Soph. Tr. 88 : Ὁ ξυνήθης πότμος πατρός. Eur. Rhes. 609 : Φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· Alc. 40 : Σύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμέ. Menander fr. Androg. ap. Stob. Fl. 44, 5 : Τὸ γὰρ σύνηθες οὐδαμοῦ παροπτέον. Apollonid. Anth. Pal. 9, 287, 5 : Χειρὶ συνήθης κράντορος· Dioscorid. 7, 285, 1 : Τὰ συνήθη τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσετ' Ἀλεξιμένους· Agathias 7, 574, 1 : Θεσμοὶ μὲν μεμέληντο συνήθεες Ἀγαθονίκῳ· anon. 7, 494, 2 : Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρὴς θάνεν, ᾧ, φίλε Νηρεῦ, δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύνηθες ὕδωρ. Cum genit. Coluth. 169 : Εἴξατέ μοι, πολέμοιο συνήθεες. Cum dat. Manetho 4, 293 : Κεραμουργούς, ἀεὶ καμάτοισι συνήθεις· 476 : Ὀδύνῃσι συνήθεις. Thuc. 1, 6 init. : Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει καὶ ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο· 6, 55 : Διὰ τὸ πρότερον ξύνηθες τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές, ubi schol., διὰ τὸ ἐκ μακροῦ χρόνου τοῖς μὲν πολίταις σύνηθες ἐμπεποιηκέναι τοῦ φοβεῖσθαι αὐτὸν, τοῖς δορυφόροις δὲ τοῦ φυλάττειν, cui licebat dicere etiam τὸ φ. Xen. Comm. 3, 14, 6 : Μὴ παρόντων γὰρ πολλῶν μειονεκτεῖν ἄν τι δοκοίη, ποθῶν τὸ σύνηθες. Plato Tim. p. 21, B : Τὸ τῆς ἑορτῆς σύνηθες ἑκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς παισίν, de Apaturiis. Leg. 5, p. 739, A : Διὰ τὸ μὴ σύνηθες νομοθέτῃ· 6, p. 752, C : Ἱκανῶς ξυνήθεις αὐτοῖς γενόμενοι (pueri legibus)· 7, p. 797, E : Πᾶσι ποτοῖς καὶ πόνοις ξυνήθη γιγνόμενα (σώματα), et ib. διαίτῃ, Reip. 7, p. 517, D, σκότῳ· et similiter de rebus vel hominibus alii quivis.] Plutarch. Lycurgo : Συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, Consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus, Familiares eis faciens. Idem, σ. νόσος. Synes. : Οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetr. : Μικρότερον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, Pro consuetudine agere : τὰ σ. ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, Justa facere. [Cum inf. Plat. Leg. 2, p. 666, D : Ἡμεῖς καὶ οἵδε οὐκ ἄλλην τινὰ δυναίμεθα ᾠδὴν ἢ ἣν ἐν τοῖς χοροῖς ἐμάθομεν ξυνήθεις ᾄδειν γενόμενοι. Polyb. 1, 74, 9 : Συνήθεις ἐκ τῶν κατὰ Σικελίαν ἀγώνων πολλάκις ... ὑποχωρεῖν. Apollon. De pron. p. 62, A : Ἡ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι. De oratione prosa id. De constr. p. 122, 18 : Ἐκ μὲν τοῦ συνήθους λόγου ... ἐκ δὲ τοῦ ποιητικοῦ.] ‖ Familiaris [Gl. Hesiod. Th. 230 : Νείκεά τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε Δυσνομίην Ἄτην τε συνήθεας ἀλλήλοισιν. Thuc. 1, 71 fin. : Οὔτε γὰρ ὅσια ἂν ποιοῖμεν μεταβαλλόμενοι οὔτε ξυνηθεστέρους ἂν ἄλλους εὕροιμεν. Xen. Comm. 4, 8, 2 : Ἅπασι τοῖς συνήθεσι· Cyr. 2, 3, 7 : Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης καὶ ἀρεστὸς ἀνήρ. Plato Reip. 2, p. 375, E : Πρὸς τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους· et cum dat. Lach. p. 188, A, Crit. p. 43, A, Isocr. p. 289, C. Cum genit. Diod. 19, 47.] Plut. Sympos. [initio] : Συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi Plut. : Ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. : Οἱ συνήθεις ἑταῖροι. [Accentum genit. plur. συνήθων præcipit Arcad. p. 136, 24, Chœrob. vol. 2, p. 459, 21. Συνηθῶν scriptum ap. Dionys. Hal. vol. 5, p. 332, 6. Recte ap. Diog. L. 4, 54 : Εἷς τῶν συνήθων αὐτῷ· 5, 70.]

‖ Συνήθως, Pro more, consuetudine. [Sollemniter, Gl. Æschines p. 45, 28 : Ἡ τοῖς ἀπορουμένοις στρατοπέδοις σ. παρακολουθοῦσα στάσις.] Plut. Galba [c. 15] : Ἐξαπατώμενοι σ. ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων. [Conf. Num. c. 15 med., Mor. p. 973, C. Apoll. Lex. Hom. p. 726 : Ὧδε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οὐδέποτε σ. ἡμῖν κεῖται. Epiphan. vol. 1, p. 992, D. De usu et consuetudine hominum inter se, Plut. Lysand. c. 13 : Πρὸς ἐκεῖνον οὐκ ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι σ. De accentu barytono Arcad. p. 136, 25. L. D. Theod. Mopsvest. In Ep. ad Rom. p. 91, 25 Fritzsch. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 18, 30 et 20, 25 Huds. : Ἐξαρτίζεται σ. Id. ib. p. 18, 31 : Σ. πλοῖα πέμπεται. Hase. ‖ Comparativo Damasc. De princ. p. 5, 3 ed. Kopp. : Εἰ πάντα εἴποιμεν συνηθέστερον. L. Dind.]

[Συνηθία. V. Συνήθεια.]

[Συνηθίζω, Consuesco. Jo. Climac. p. 224, 35, σεσυνηθίκαμεν, ubi tamen codd. aliquot συνειθίκαμεν, a συνεθίζω. At ib. p. 294, 10, legitur item σεσυνηθίκαμεν· 236, 34, σεσυνηθικώς· 269, 30, τοὺς σεσυνηθικότας. Antioch. Homil. p. 1108, D, συνηθιζόμενος. Hase.]

[Συνηθικός, ή, όν, adj. ab adj. Συνήθης, Consuetus, Solitus. Demetr. Hierosoph. p. 39, 7 : Δεσμευθῆναι τὸ συνηθικόν. Cosmas Hierosolym. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 3, p. 272, A ; 4, p. 477, C : Ἄλλοι μὲν ἄλλα τῶν ψαλμῶν ἔχουσι λόγων εἴδη, ὁ δὲ παρὼν καὶ πρώτιστος εἶδος διττὸν ἐπέχει, διδακτικὸν, συνηθικόν· καὶ τοῦτο σκοπητέον. Διδάσκει γὰρ κτλ. L. Dind.]

[Συνηθικῶς, i. q. συνήθως. Marcus Erem. De pœnit. p. 914, A. Hase.]

[Συνήθως. V. Συνήθης.]

[Συνηκολουθηκότως, Consequenter. Chrysippus ap. Galen. vol. 1, p. 274 ed. Basil. Osann.]

Συνήκοος, ὁ, ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, ut exponit Camer. ap. Plat., quod Pollux [2, 82] dicat, Φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής· Πλάτων δὲ ξυνήκοος· καὶ εἰσακοῦσαι. [Conf. id. 4, 44.] At in VV. LL. exp. Coauditor, atque ita non erit otiosa præpositio, et citatur hic locus [Platonis Leg. 4, p. 711, E], non nominato ejus auctore : Συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων. [Plut. Mor. p. 678, E : Συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος· Num. c. 20 : Οἱ συνήκοοι τῶν λόγων· Pyrrh. c. 5 fin. Themist. Or. 33, p. 366, B.]

Συνήκω, ξω, [Convenio. Manetho 4, 393 : Ἡ μετὰ χηρείην μήτηρ πατρὶ τοῦδε συνήξει. Thuc. 5, 87 : Εἰ λογιούμενοι ξυνήκετε. Xen. Vect. 4, 44 : Εἰ καὶ ἐν μέσῳ τούτων γένοιτο ἐπὶ τῷ ὑψηλοτάτῳ Βήσης τρίτον ἔρυμα, συνήκοι ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν.] Desino. Aristot. [H. A. 1, 16 med.] : Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, In acutum desinentes, Mucronata specie. Redditur etiam, In acutum compressa specie. [Theophr. H. Pl. 3, 11, 1 : Τὰ σχίσμαθ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα· et ib. 12, 7, et alibi.] In VV. LL. est etiam συνήκει, Conducit. [Hesychius inter Συνείχανα et Συνείλας : Συνήκει, συμφέρει. Sorani Obstetr. p. 116 fin. ed. Dietz. : Τῇ χειρὶ συνθλάσαντα τὴν κεφαλὴν συνήκει εὐμαρῶς ἀπαλῶν ἐκ τῶν σωμάτων ὄντων, εἰ δὲ μὴ, τῷ σπαθίῳ καὶ τὸ κρανίον διαιρεῖν καλὸν, ex. suspectum est. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 22, 121 : Ὅσα μὲν ποτὶ τὸ κοινὸν συνήκει, si recte ita legitur pro συνοικεῖ. L. Dind.]

[Συνηλικιώτης, ὁ, Æqualis, Gl. Dionys. A. R. 10, 49 init.; Diod. 1, 53 fin. Sed utroque loco libri optimi præbuerunt ἡλικιώτης. Alciphr. Ep. 1, 12. Galat. 1, 14. Inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 434, n. 4929, sive ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 61, n. 86, 8. Euthymius ap. Tafel. De Thessalon. p. 400, 5. Theodor. Stud. p. 486, B. L. Dind. Evang. Thomæ Isr. t. 1, p. 288, 9 Thil. : Ἀγαπᾶν συνηλικιώτας. Hase. ‖ Fem. Georg. Nicomed. in Combefis. Auct. Patr. vol. 1, p. 1122, A : Παῖδα τὴν συνηλικιῶτιν. L. Dind.]

[Συνήλικος, ὁ, ἡ, i. q. seq. si lectio sana in Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. p. 852, 21 : Ὑπό τινος συνηλίκου μειρακίου. Hase.]

Συνῆλιξ, κος, ὁ, ἡ, Coævus, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἧλιξ, ἰσῆλιξ, ὁμῆλιξ, Pollux [6, 159] ex Eupol. [fr. Μαρικ. ap. Plut. Niciæ c. 1. Æsch. Pers. 784 : Ἐμοὶ ξυνήλικες. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 711, 7 : Ἀλγειναὶ δ' ἐκάμοντο συνάλικες. Antiatt. Bekk. p. 113, 22 : Συνήλικα, Ἀναξίλας Βοτρυλίωνι. Vita Euthymii in Cotel. Monum. vol. 4, p. 10, B : Πολλοὺς τῶν συνηλίκων.] Συνήλικα παιδάρια, Coævi pueri, Daniel. [1, 10.]

[Συνηλόω, Conclavo, Gl. Polyæn. 7, 21, 3 : Συνήλωσε πρὸς ἀλλήλας. Hemst. Philo Belop. p. 57, 34, συνηλοῦν· ib. 26, συνηλωμένον· p. 64, 2, συνηλωθήτωσαν. Hase.]

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ, cujus plur. Συνήλυδες, Convenæ [Gl.]. Ex Nonno affertur pro Comites. [Jo. c. 2, 65 : Αὐτὸς ὁμοῦ γνωτοί τε συνήλυδες· 17, 75 : Ἡμῖν ὄφρα γένοιντο συνήλυδες ἐκγεγαῶτες· 19, 134 : Ἐγγύθι δὲ σταυροῖο συνήλυδες ἦσαν ἑταῖροι. V. autem Σύγκλυς.]

Συνηλυσίη, ἡ, Conventus, Cœtus, ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 665, 4. Forma Συνήλυσις, εως, ἡ, Synes. Anth. Pal. App. 92, 8 : Δέξο ζωοφόρου λοξώσιας, οὐδέ σε λήσει κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως.

Clemens Al. Pæd. p. 165 : Τὴν σ. ταύτην, de qua antea τὰς ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης συναγωγάς· 167 : Μελετήσας ἐνθένδε ἁγίαν συνήλυσιν· conf. p. 298, Strom. p. 898. Gregor. Naz. vol. 2, p. 10, C (De vita sua 609). Hesychius : Συνήλυσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό.]

[Συνήλωσις, εως, ἡ, Conclavatio, Gl.]

Συνημέρευσις, εως, ἡ, Conversatio, Consuetudo quotidiana cum aliquo.

Συνημερευτής, ὁ, Is, quocum est nobis consuetudo quotidiana; Is, quo familiariter utimur. Budæo Socius, Sodalis, Assiduus comes, in Aristot. Pol. 5, [11] : Καὶ τὸ χρῆσθαι συσσίτοις καὶ σ. ξενικοῖς, μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, τυραννικόν.

Συνημερεύω, i. q. συνδιημερεύω, de quo dictum supra fuit. Aristot. Eth. 8, [6 med.] : Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ, Uti eo familiariter, Bud. [Ib. 3 fin.; 6 fin.] Xen. [Comm. 1, 4, 1] : Ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. [Plato Phædr. p. 240, B : Εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον· Conv. p. 217, B : Διαλεχθείς μοι καὶ συνημερεύσας. Isocr. p. 414, A. Aristot. et Plut. exx. addit Wyttenb. ad Mor. p. 94, F. L. Dind. Philo vol. 2, p. 300, 19. Id. vol. 1, p. 484, 33 : Κἂν συνημερεύων μηδ' ἀχαρὲς ἀπολείπηται. Hase.]

[Συνημερόω.] Συνημερούμενος, Qui commansuefit, Qui una mansuefit. [Theophr. H. Pl. 6, 3, 3 : Ἴδιον δὲ τὸ φεύγειν τὴν ἐργαζομένην (silphium)· καὶ δὴ συνεργαζομένης καὶ ἀεὶ συνημερουμένης ἐξαναχωρεῖν. L. Dind.]

[Συνημμένως, Continuatim, Gl. Conjunctim. Greg. Nyss. vol. 3, p. 36, D : Κἂν λόγῳ διακρίνῃς τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἡ φύσις οὐ παραδέχεται τὴν διάκρισιν, ἀλλὰ σ. νοεῖται μετὰ τοῦ ἑτέρου τὸ ἕτερον. Id. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 15, D; 16, B. Nicol. Smyrn. ap. Schneider. Ecl. phys. vol. 1, p. 479 fin. : Σ. κειμένον τοῦ ἀντίχειρος. Schol. Thuc. 5, 24 : Ξυνεχῶς) συνημμένως. V. Συνηγμένως. L. D. Hesych.; Galen. Wakef. Schol. Æsch. Cho. 540. Boiss. Just. Mart. t. 3, part. 1, p. 14, 17 et 16, 16 Ott. Athanas. t. 2, p. 357, F : Σ. καὶ ἅμα. Per oxymorum Greg. Naz. t. 1, p. 210, A : Διαιρούμενα σ., Conjunctim divisa. Hase.]

Συνημοσύνη, ἡ, Societatis aut Fœderis sanctio, Pactum, συνθήκη, ὅρκοι, συμβόλαια, Hesych. [quorum postremum in συμβουλία corruptum ap. Suidam]; συμβίβασις, Eust. : παρὰ τὸ εἰς ταυτὸν ἐφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. [Παρὰ τὴν ἕσιν Photius, Suid. in Συνήμονας, Zon. in Συνημοσύνας.] Hom. Il. [X, 261] : Μή μοι, Ἕκτορ ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, inquit Achilles ad Hectorem, qui promittebat se, si ipsum occideret, corpus Achæis redditurum, et idem ab Achille petebat : ac dixerat, Ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Paulo post vero Achilles, verbis illis prius citatis subjicit, Οὔτε τι νῶϊν ὅρκια ἔσσονται· ita ut ἁρμονίαι, συνημοσύναι et ὅρκια idem sint : ac specialiter συνημοσύναι, Pacta, quibus interposito juramento coitur : alibi συνθεσίας vocat. Eust. [Ap. Theognin 284 : Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε συνημοσύνῃ, al. φιλημοσύνῃ. Apoll. Rh. 1, 300 : Θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης ἠδὲ θεοπροπίῃσιν· 3, 1105 : Ἑλλάδι που τάδε καλὰ συνημοσύνας ἀλεγύνειν. Apollinar. Ps. 24, 21 : Μαρτυρίην μεθέπουσι συνημοσύνην τε θεοῖο. ὑ]

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ, Socius, Amicus, συναγωνιστής, παρὰ τὴν ἕσιν, Suid. Apoll. Arg. 4, [1209] : Βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπὰς, Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας, Recipere sedibus suis ut amicos et socios, ac permittere ut ibi habitarent. Vel etiam Confœderatos; nam συνέσθαι ac συνημοσύνη id quoque significant : schol. exp. συνήθεις καὶ ἑταίρους, derivans a συνεῖναι [συνῆσθαι Paris., ut Etym.]. Suidas ab ἧμαι quoque derivari scribit, ut sit σύνεδρος : priorem tamen expos. et derivationem magis probat. [Eidem et Photio συναγωνιστής, συνήθης, ἑταῖρος. Epigr. in inscr. Pholegandria ap. Bœckh. vol. 2, p. 360, n. 2445, 6 : Καὶ λείπω τὸν γλυκὺν ἀέλιον, ἀνίκ' ἔδει με γονεῦσι τίνειν χάριν· ἡ δὲ συνήμων λάθα εἰς ἀφανῆ τόνδε [μ' ἔκρυψε τάφον]. L. Dind.]

[Συνήνεμος, ὁ, ἡ, Ventis expositus. Pollux 5, 110 : Κατήνεμον, συνήνεμον. «Heraclit. A. H. p. 453 : Τὰς συνηνέμους ἐλπίδας.» Valck.]

[Συνηνιοχέω, Una veho. Schol. Aristoph. Nub. 25. Boiss. Eunap. Ædes. p. 34 fin. : Πάντα οὕτως ἐξήγγει-

A λε ... ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 532, D : Ἥτις συνηνιοχοῦσα τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ τὴν τοσαύτην ἀρχήν. L. Dind.]

[Συνηνωμένως, Conjunctim. Epiphan. vol. 1, p. 936, A : Τῇ ὁμοουσιότητι ἐκ τοῦ τετάχθαι σ. L. D. Tzetz. Hist. 12, 60.]

[Συνήορος.] Συνήορος, ὁ, ἡ, pro quo et σύνηρος in VV. LL. mendose legitur, itidem ab ἀείρω significante συζευγνύω, inquit Eust. in hunc versum Homeri Od. Θ, [99] : Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, Congruens, et velut apto quodam vinculo ei annexa. [Conf. Συνάορος.] Vide Eust. p. 1587. [Hesychio συνηρμοσμένη, συνήθης.] In VV. LL. συνήορος exp. etiam Consors, Compar, et φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, Epuli conjuga et socia. [V. Συνάορος.] Et ap. Nonn. [Jo. c. 4, 116], συνήορα γούνατα, Consociata genua, et paria s. comparia. [Apollinar. Ps. 105, 11 : Ἀθανάτου κλήροιο συνήορον αἶνον ἔχοντες· 118, 114 : Πάντων, σεῖο, μάκαρ, δμώων γε συνήορος ἦα. Scribendum autem συνήορος, ut συνάορος, etsi formæ Atticæ quoque interdum scri-
B buntur per α. Conf. Μετήορος. || Heteroclitam formam, tanquam a Συνήωρ, citat Boiss. ex oraculo metrico ap. Eunap. p. 27=465 : Σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν ἔμμεναι.]

[Συνηπειρώτης, ὁ, Qui pariter Epirota est. Varro De re rust. 2, 5 init. Maius.]

[Συνηπεροπεύω, Simul blandior. Aristoph. Lys. 842 : Καὶ μὴν ἐγὼ ξυνηπεροπεύσω.]

[Συνηρεμέω, Simul quiesco. Hero Spirit. p. 154, D : Γεγονέτω οὖν ἐν μιᾷ ἐπιφανείᾳ τὰ ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑγρά· ἠρεμήσει ἄρα· ὥστε καὶ τὸ ἐν τῷ σίφωνι συνηρεμήσει αὐτοῖς. L. Dind.]

[Συνηρετέω. V. Συνηρετμέω.]

[Συνηρέτης, ὁ, Qui una remigat. Improprie ap. Photium : Ξυνηρέτης, σύμφωνος, ὡς ὁ ἐναντίος ἀντηρέτης.]

[Συνηρετμέω.] Verb. item Συνηρετμεῖν ejusdem formæ [cujus εὐήρετμος, φιλήρετμος etc.], q. d. Corremigare, Una remigare; metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Convenire. [Soph. Aj.
C 1329 : Ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν; Vitiosam scripturam Ξυνηρεμεῖν habuit Triclinius. Pro ἐξυπηρετεῖν illatum notavimus in illo. Ap. Soph. Lobeckius ξυνηρετεῖν, idem restituens Hesychio : Ξυνηρετίσεις (—ήσεις), συνήσεις (συνοίσει), συζυγήσεις, quod ab συνηρέτης formatur ut ὑπηρετεῖν ab ὑπηρέτης, quum συνηρετμεῖν non magis Græcum sit quam ὑπηρετμεῖν. V. Συνηρεφέω. In Ind. :] Συνερετμέω, Simul remigo. [Vitiose, ut in libris nonnullis Soph.]

[Συνηρέφεια, ἡ, Opacitas. Nicet. Eug. 4, 39. Boiss. Restituendum Appiano Civ. 4, 103 : Οὐ γνωσθήσεσθαι διὰ τὴν συνηρεφίαν οὐδὲ οἰωνοῖς. L. Dind.]

Συνηρεφέω, Opaco, Inumbro. Theophr. [H. Pl. 3, 1, 5], de fluvio alveum mutante loquens, eo exundante : Καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει τοσαύτην ὕλην συγγενῆ τοῖς τόποις, ὥστε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, Locum opacare, Bud. [Eur. fr. Phaeth. ap. Stob. Fl. 93, 2 : Τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τῷδ' αἴτιον; ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ, τυφλὰς
D ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης; Theodor. Stud. p. 6, A : Ἃ (δένδρα) καὶ κύκλῳ συνηρεφοῦντα ... μηνοειδῆ τὸν τόπον ἀποτελοῦσιν. Huc refertur quod ponit Hesychius : Συνρεφετῶν, συνσκεπῶν, ut scribatur Συνηρεφῶν, συσκέπων.]

Συνηρεφής, ὁ, ἡ, Tectus umbra spissa tanquam tecto, Umbrosus, Opacus. [Amœnus, Gl. Antiphilus Anth. Pal. 3 : Σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι Νύμφαι. Herodot. 1, 110 : Χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφής· 7, 111 : Οὔρεα ἴδῃσί τε παντοίῃσι καὶ χιόνι συνηρεφέα. Aristot. H. A. 4, 3 fin. : Μεῖζον ἔχει (τὸ ἐπικάλυμμα) ἡ θήλεια καὶ ... συνηρεφέστερον· et 5, 17. Diod. 20, 41 med. : Ἄντρον κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφές. Athen. 5, p. 196, D. Plut. Poplic. c. 22 init., Marcell. c. 29 fin., Lucull. c. 32 init., de locis, et Lucull. c. 49 fin., ὕλην. De arbore Jo. Diac. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 375, 126 : Εἰς δένδρον εὐσκιόφυλλον συνηρεφὲς τοῖς πρυμνοῖς (πρέμνοις).] Ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, Lucian. [Anach. c. 18, Philops. c. 22], pro In opaco sumus, in umbra. [Id. Navig. c. 20 : Εἴ πού τι

A συνηρεφές.] Sic et Straboni [5, p. 244, ἀγρίᾳ ὕλῃ] συνηρεφῆ dici Opacum scribit Bud. [Synes. p. 75, C : Συνηρεφεῖς ὕλαι. Julian. Epist. p. 142, 9 Heyl. : Ὁδοῦ συνηρεφοῦς καὶ ἐπισκίου. Hase. Improprie Eurip. Or. 957 : Ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ. Galeno in Exeg. p. 572, Συνηρεφὲς, ἐπικεκαλυμμένον, συνεσκιασμένον. Ἐστεγασμένον Suidæ et Zonaræ, eidemque σύσκιον. ‖ Adv. Συνηρεφῶς, Nicet. Eugen. 6, 9.]

[Συνηρεφία. V. Συνηρέφεια.]

[Συνῃρημένως, Conjunctim. Photius cod. 240, p. 323, 9 : Σ. καὶ ὁμοῦ γενέσθαι τὸν οὐρανόν. Conf. schol. Eur. Hec. 963 Matth. Breviter, ut videtur, apud Simplicium in *The philological Museum* vol. 2, p. 591 med. : Καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' βιβλίῳ ταύτης τῆς πραγματείας περὶ τῶν ἐν αὐτῇ λεγομένων σ. ἐκθέμενος ... οὔ φησιν εἰρηκέναι. L. D. Jo. Philop. De cr. mundi p. 10, 9; 11, 14. Id. ib. p. 139, 2 : Ἅπερ σ. ὅλατε φησὶ, Comprehensim. Hase. Ammon. De diff. p. 63, 11. ‖ Contracte, Per contractionem. Hesy- B chius in v. Ἅλιον Boiss. Eust. Od. p. 1410, 4.]

[Συνήρης, ὁ, ἡ.] Συνηρὲς, Hesychio σύσκιον, sed videndum ne pro συνηρὲς reponi debeat συνηρεφές. [Sic alii grammatici. Accentu paroxytono ap. Suidam sine interpr. : Συνήρης. Δαῖτα συνήρεα ap. Nicand. Al. 512 schol. expl. συνημμένην, συνηρμοσμένην. Conf. Κατήρης.]

[Συνήριθμος. V. Συνάριθμος.]

[Συνηρμοσμένως, Apte, Convenienter. Marc. Anton. 4, 45, σ. συντέτακται τὰ ὄντα.]

[Συνήρως, ὁ, voc. fictum ab nonnullis in inscr. de qua in Σὺν sub finem.]

[Συνησθημένως, Cum conscientia, Cogitate. Orig. t. 1, p. 444, A. Euseb. Cat. in Psalm. t. 1, p. 115, 11 : Νηφαλίως καὶ σ. Hase]

[Συνήσθησις, εως, ἡ, Congratulatio, vertitur Appian. Civ. 5, 69 init. : Ὁ δ' Ἀντώνιος ἐδίδασκε τοὺς Λίβωνος οἰκείους Λίβωνα καλεῖν ἐκ Σικελίας ἐπὶ συνησθήσει τοῦ κήδους, ubi recte Musgrav. συνθέσει, ut c. 33 med. eadem de re est συνθέσθαι Σκριβωνίᾳ τῇ Λίβωνος ἀδελφῇ, C et ipsius voc. forma poscit non Græca.]

[Συνησχημένως, Polite, Gl.]

[Συνησσάομαι s. Συνηττάομαι, Simul vincor. Xen. Cyrop. 6, 4, 14 : Τῶν πολεμίων οἱ πολλοὶ μὲν συνήττηνται μεθ' αὐτῶν. Schneid. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 747, B : Ἥττηται δ' ὁ τύραννος, καὶ συνήττηνται οἱ ἀόρατοι συνασπισταί. Hase.]

[Συνησυχάζω, Simul quiesco. Jo. Chrys. Hom. 130, vol. 5, p. 835. Seager. Philo vol. 2, p. 168, 32 : Καὶ τὰ κατὰ μέρος ὡς εἰκὸς συνησυχάζειν. Hase.]

[Συνήχεια, ἡ, Sonus. Schol. Hom. Od. I, 394 : Σιγμοῦ, ὅ ἐστι συνεχείας, quod esse putatur συνηχείας. L. Dind.]

Συνηχέω, Consono, [Concrepo, Gl. Agathias Anth. Pal. 11, 352, 13 : Τοὔνεκέν εἰσιν ἀδελφὰ (τὰ νευρία) καὶ ὡς ξύμφυλα συνηχεῖ ξυγγενὲς ἀλλήλων φθέγμα μεριζόμενα. Aristot. De audib. p. 801, 9 : Ὥσπερ καὶ τὰ χαλκεῖα καὶ τὰ κέρατα συνηχοῦντα ποιεῖ τοὺς ἀπὸ τῶν ὀργάνων φθόγγους σαφεστέρους. Plutarch. C. Gracch. c. 3 init. : Ὄχλου τοσούτου συρρέοντος ὡς τοῦ πεδίου μὴ δεξαμέ- D νου τὸ πλῆθος ἀπὸ τῶν τεγῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς φωνὰς συνηχεῖν· Anton. c. 18 init. : Τὰς σάλπιγγας ἐκέλευε συνηχούσας ἀφαιρεῖσθαι τὸ κατακούεσθαι τὸν Ἀντώνιον. Aristænetus Epist. 2, 5 : Εὖγε τῆς φωνῆς, εὖγε τῆς λύρας, ὡς ἄμφω μουσικώτατα συνηχεῖ. Dio Cass. 51, 9 : Τοὺς σαλπιγκτὰς συνηχεῖν κελεύσας.] Philo V. M. 1 : Ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, Quum utrumque velut in musico instrumento concinentem exigeret. Eod. l. : Ἕνα θρῆνον (συνέβη) ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα συνηχῆσαι κατὰ πάσης τῆς χώρας, Ut uno fletu tota regio personaret. Et συνηχοῦντες τόποι ap. architectos Consonantes loci, de quibus vide in Ἀντηχέω. [Polyb. 2, 29, 6 : Τηλικαύτην καὶ τοιαύτην συνέβαινε γενέσθαι κραυγὴν ὥστε μὴ μόνον τὰς σάλπιγγας καὶ τὰς δυνάμεις ἀλλὰ καὶ τοὺς παρακειμένους τόπους συνηχοῦντας ἐξ αὐτῶν δοκεῖν προΐεσθαι φωνήν. Theophr. Char. c. 7, 3 : Φθεγγόμενοι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργαστήρια. Dio Cass. 48, 37 : Ὥστε καὶ τὰ ὄρη συνηχῆσαι. « Et pass. verbi forma, Posidonius ap. Athen. 5, p. 210, F, et 12, p. 527, E : Ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι, Ut tota oppida talibus strepitibus personarent. » Schweigh. Dionys. De comp. vv. p. 80, 2 : Μέσως δέ πως διατίθησι τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχούμενα, τό τε μ καὶ τὸ ν.]

[Συνήχησις, εως, ἡ, Concentus. Plut. Mor. p. 1021, B : Ἐν ταῖς συμφωνίαις ἡδέως προσίεται τὴν σ. ἡ αἴσθησις. Porphyr. In Ptolem. p. 242, D : Πῶς ἂν συνήχησις γένοιτο; L. D. Philo vol. 2, p. 226, 49. Wakef. Zonaras Lex. v. Ὑμέναιος.]

[Συνήωρ. V. Συνήορος.]

[Συνθακεύω, i. q. seq. Nicet. Eugenian. a Phil. Lebas suppletus lib. 6, p. 19. Boiss.]

[Συνθᾱκέω, Assideo. Eur. Heracl. 994 : Καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεί. Themist. Or. 25, p. 310, D.]

Σύνθᾱκος, ὁ, ἡ, Consessor, συγκάθεδρος, Hesych.; σύνθρονος [Phot. et] Suid. [In Ind. :] Ξύνθακος, Attice pro σύνθακος, Consessor, Eadem sede residens, σύνθρονος, συγκάθεδρος. [Soph. OEd. C. 1267 : Ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι. Eur. Hipp. 1093 : Ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων Λητοῦς κόρη, σύνθακε, συγκύναγε· Or. 1637 : Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς ξύνθακος ἔσται (Helena). Hermias In Plat. Phædr. p. 166.]

[Συνθᾰλᾰμεύομαι, Simul in thalamo versor. Nicephorus Walz. Rhett. vol. 1, p. 470, 4 : Μετατάξομαι καὶ πρὸς Ἀφροδίτην καὶ ξυνθαλαμεύσομαι. L. Dind.]

[Συνθάλλω, Simul floreo. Georg. Sync. p. 122, A : Θάμνον βάτου πυροειδῶς ἐξάπτοντα καὶ τοῖς κλάδοις ὡς ἐν δρόσῳ συνθάλλοντα. L. Dind.]

[Συνθαλπτέον, Fovendum. Geopon. 16, 4, 3 : Σ. αὐτόν.]

Συνθάλπω, ψω, q. d. Confoveo, Concalefacio : in quo itidem vacat præp., sicut et in pass. partic. Concalefactus. Sed metaph. usurpatur ab Æsch. Prom. p. 43 [685] : Μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ad verbum, Ne me foveas mendaciis; pro Ne mentiendo foveas mihi spem inanem. Sic enim reddi posse existimo; aut certe ita, Ne solari me velis mentiendo : ut eam signif. habeat συνθάλπω, quam et simplici θάλπω dat Hesych., sc. τὸ παραμυθοῦμαι. At vero ap. Aristoph. [Eq. 210] θαλφθῇ junctum itidem dat. λόγοις, exp. ἐξαπατηθῇ. [Plutarch. Mor. p. 974, C : Καθάπερ λύκοι καὶ λέοντες, ὅταν κρεῶν γένωνται διακορεῖς, ἡσυχίαν ἄγουσι κατακείμενοι καὶ συνθάλποντες ἑαυτούς· 134, A : Ὁ τὸ μὲν σῶμα συνθάλπων καὶ συνέχων μετὰ τὸ δεῖπνον. Geopon. 19, 2, 8 : Στρωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα, ὥστε κοίτην μαλακὴν ἔχειν καὶ συνθάλπεσθαι. L. D. Galen. vol. 19, p. 360, 15, de jecore : Τῇ παραθέσει συνθάλπον αὐτήν (τὴν κοιλίαν). Hase.]

[Συνθαμβέω, Simul stupeo. Plat. Ion. p. 365, B : Συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις.]

[Συνθᾰνᾰτόω, Simul neco. Nicet. Eugen. 9, 213. Boiss. Eulogius in Combefisii Auctar. Patr. novo p. 664, C : Συνθαπτόμενον, ἀλλ' οὐ συνθανατούμενον. L. D.]

Συνθάπτω, ψω, Consepelio, Una sepelio. [Æsch. Sept. 1027 : Ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ. Soph. Aj. 1378. Eur. Hel. 1545 : Ἆρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάπτετε; Phœn. 1658 : Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ; Alc. 149 : Κόσμος γ' ἕτοιμος ᾧ σφε συνθάψει πόσις. Herodot. 5, 5 : Σφαχθεῖσα συνθάπτεται τῷ ἀνδρί. Thuc. 1, 8 : Γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεθαμμένῃ. Plato Leg. 10, p. 909, C : Ἐάν τις ἐλεύθερος συνθάπτῃ (damnatum), aliique multi. Improprie Lycurg. p. 154, 14 : Συνετάφη τοῖς τούτων σώμασιν ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερία. Demad. p. 180, 9 : Τῷ Ἐπαμεινώνδου σώματι συνέθαψε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων ὁ καιρός. Epiphan. vol. 1, p. 521, D : Ἵνα τῇ πονηρίᾳ συνθάπτωνται. L. D. In N. T. συνθάπτεσθαι τῷ Χριστῷ, Instar Christi mori s. renuntiare vitio, Rom. 6, 4 : Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, Cum Christo veluti sepulti sumus per baptismum. Coloss. 2, 12 : Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι.] Gregor. : Συνθαπτόμενοι Χριστῷ. [Gregor. Naz. Or. 41, p. 674, B; Or. 38, p. 624, 2. Boiss. Orig. t. 3, p. 686, B. Theod. Mopsvest. In Ep. ad Rom. p. 55, 2 Fritzsch. Figurate Amphiloch. p. 32, B : Ἡ τὴν μνήμην συνθάψασα τῷ συζύγῳ. Hase.]

[Συνθαυμάζω, άσομαι, Simul admiror. Plato Theæt. p. 162, C : Ἆρα οὐ συνθαυμάζεις εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀνα-

φανήσει μηδὲν χείρων; Liber unus θαυμάζεις. « Eunap. p. 38=469. » Boiss.]

[Συνθαυματουργέω, Simul miracula edo. Isid. Pel. 1, 16, p. 5, D. Boiss.]

[Συνθεάζω, Simul lymphatus sum. Diod. 4, 51 init.: Πάντων προσκυνούντων καὶ τιμώντων τὴν θεὸν (Dianam) θυσίαις καὶ τὸ σύνολον τῆς πόλεως ἁπάσης συνθεαζούσης. Nisi συνενθεαζούσης scripsit, ut alibi dixit συνενθουσιάζειν. L. Dind.]

Συνθεάομαι, [Simul inspicio, specto. Xen. Anab. 6, 4, 15: Παραγγείλας παρεῖναι ὡς συνθεασόμενον τὰ ἱερὰ ἔθυε· OEc. 3, 7: Ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀναπείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι. Plato Lach. p. 178, A: Οὗ ἕνεκα ὑμᾶς ἐκελεύσαμεν συνθεάσασθαι· Leg. 12, p. 967, E: Τά κατὰ τὴν Μοῦσαν τούτοις τῆς κοινωνίας συνθεασάμενος. Antiphon p. 124, 27: Οὐ ταῦτα τοῖς συνθεωμένοις δρῶν. Dio Cass. 54, 14, 30, etc.] Conspicor. Polyb. 16, [6, 7]: Ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, Conspecta in lembis poculorum multitudine. Id. 1, [27, 7]: Τῶν γὰρ Ῥωμαίων συνθεασαμένων ἐπὶ λεπτὸν ἐκτεταμένους τοὺς Καρχηδονίους. [Sic ib. 25, 1; 40, 7 etc. Exc. Vat. p. 376 Mai.: Οὐχ οἷόντε περιλαβεῖν οὐδὲ συνθεάσασθαι τῇ ψυχῇ τὸ κάλλιστον θέαμα τῶν γεγονότων. In συνθεωρούμενοι corruptum erat 7; 4, 8. L. D. Imperf. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 461, 13 Gaisf.: Εἰς θέατρον ἀναβαίνων ξυνεθεᾶτο τῷ δήμῳ. Hase.]

Συνθεατής, ὁ, Qui simul spectat, Spectationis socius s. consors. [Plato Reip. 7, p. 523, A; Lach. p. 179, E. Pollux 2, 55; 6, 158. Epiphan. vol. 2, p. 106, B: Τοῖς τῆς ἀληθείας ἐγκυκληταῖς συνθεαταὶ γινόμενοι. L. Dind.]

Συνθεάτρια, ἡ, Quæ simul spectat, Pollux [4, 121; 6, 158] ex Aristoph. [10, 67 ex Σκηνὰς καταλ. Conf. 2, 56. Procop. Anecd. c. 9, p. 28, C. ᾱ]

Συνθεία, ἡ, q. d. Divinitatis communio, Eadem divinitas. [Ap. scriptores Eccles., « velut Greg. Naz. t. 1, p. 363, D. » Hase.]

[Συνθελητής s. Συνεθελητής, ὁ, Qui cum alio conspirat, ejusdem est voluntatis. Cyrill. Al. In Hos. 4, 12, p. 74: Συνθελητὴν τοῖς πλανωμένοις ἀποφαίνει τὸν παιδευτήν. De filio dei, i. q. ἰσογνώμων. Idem Cyr. l. 10 In Jo. 14, 21, p. 828: Ὥσπερ ὁ υἱὸς ὁμοούσιός ἐστιν, οὕτω καὶ συνεθελητὴς τῷ ἰδίῳ γεννήτορι· l. 2 In Jo. 8, p. 239: Φιλοπάτορα καὶ συνεθελητὴν τῷ γεννήσαντι κατὰ πάντα σαφῶς ἀποφαίνει. Suicer. Priori forma Maximus Conf. vol. 2, p. 39, D. L. Dind. Συνθελητὴς item Actt. Concc. t. 3, col. 864, 48; 1181, 57 et 59; 1220, 45. Hase.]

Συνθέλω [et Συνεθέλω, ήσω,] Simul volo. [Soph. OEd. C. 1344: Καὶ ταῦτα μὲν σοῦ ξυνθέλοντος ἔστι μοι κομπεῖν· fr. Pelei ap. Aristoph. Av. 852: Ὁμορροθῶ, συνθέλω. Eur. Herc. F. 832, Tro. 62.] Aristot. Eth. 9, [5]: Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνθέλουσιν. [Altera forma Xen. Hipparch. 9, 7: Ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν. Platon. Epist. 1, p. 309, A; Antiphon p. 122, 4. Æneas Tact. c. 28 med.: Τῶν ἐν τῇ πόλει τινῶν συνεθελόντων· 29 init.: Ἔσωθέν τινων συνθελόντων. Deuteron. 13, 8: Οὐ συνθελήσεις αὐτῷ καὶ οὐκ εἰσακούσῃ αὐτοῦ. L. D. Cyrill. Al. t. 5, part. 1, p. 557, A: Τὸ συνθελῆσαι καὶ ταῦτα βούλεσθαι. Hase.]

[Σύνθεμα. V. Σύνθημα.]

[Συνθεμιστεύω, Simul jus dico. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 215: Θεόφιλος συνθεμιστεύει τούτοις καὶ οὐδέν τι ψήφισμα βεβαιοῦται μὴ κἀκείνου συγκατανεύσαντος. Elberling. Mich. Chon. in Encomio Is. Angeli § 8. Boiss.]

[Συνθεοκατηγορέω, Simul deum accuso. Theodor. Stud. p. 278, D: Τῷ θεοκατηγόρῳ συνθεοκατηγορήσαντες. L. Dind.]

[Συνθεολογέω, Simul assero deitatem. Cyrill. Al. In Jo. 1, 2, p. 15: Ὁ πατὴρ ἐν ἰδίᾳ ἐστὶν ὑποστάσει καὶ ὁ υἱὸς ὡσαύτως, συνθεολογουμένου δηλονότι τοῦ ἁγίου πνεύματος. Id. in Thes. assert. 1, p. 12: Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν ἡμετέραν ἡ δυὰς σημαίνεται, συνόντος δηλονότι καὶ συνθεολογουμένου τοῦ ἁγίου πνεύματος· et assert. 31, p. 282: Ἐκ πατρὸς καὶ ἐν πατρὶ φυσικῶς ὑπάρχων υἱὸς, ἔχων τε αὖ πάλιν ἐν ἑαυτῷ τὸν πατέρα, συνθεολογεῖται καὶ συνδοξάζεται. Suicer. Eulog. Phot. Bibl. cod. 230, p. 279, 1: Τῇ ἀϊδίῳ μονότητι θεολογοῦντες ταύτην (τὴν ἑνάδα) ἐν τρισὶν αὐτὴν συνθεολογοῦμεν ὑποστάσεσιν. L. D. Ipse Phot. Epist. in Auct. noviss. Combef. p. 536, C: Ἐκείνου συνθεολογοῦντος ἡμῖν τὴν εὐσέβειαν, Illo una nobiscum rectam de pietate sententiam ferente. Hase.]

[Σύνθεος, ὁ, ἡ, Qui est cum deo, Simul-deus. Anastas. Sinaita ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 308, A med.: Ἡ τοῦ Ἐμμανουὴλ ψυχὴ ἔνθεον καὶ σύνθεον καὶ ὁμόθεον τὴν οὐσίωσιν ἔσχεν· et ibid. infra: Τὰς ἑαυτῆς δυνάμεις ἔσχε ... συνθέους. L. D. Id. Anastas. Hodeg. p. 242, 28; 256, 9; 328, 25: Ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀνθρωπότης ὅλη δι' ὅλου ὁλόθεος, καὶ ἔνθεος, καὶ σύνθ. Interpr., Deo cognata. Hase.]

[Συνθεραπαινίς, ίδος, ἡ, Conserva. Clem. Al. Strom. 1, p. 335, ubi σὴν θεραπαινίδα præbuit cod.]

[Συνθεραπεύω, Una colo. Philostr. V. Apoll. 6, p. 270: Θεραπεύσοντα τὰς ἐκείνου θύρας, ᾧ ξυνθεραπευθήσῃ. Scott. || Una curo. Leo Phil. Consp. med. p. 161, 9 Ermerins.: Συνθεραπεύεται τοῖς εἰρημένοις πάθεσιν. Hase.]

[Συνθεράπων, οντος, ὁ, Conservus. Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 69, p. 391; 72, p. 393; 3, 17, 24. Boiss. Theodoret. H. E. p. 34, 18. L. Dind.]

Συνθερίζω, ίσω, ιῶ, Una meto, messem facio. Aristoph. Ach. [948]: Ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συνθέριζε. Paulo ante vero dixerat, Μέλλω γέ τοι θερίδδεν. [Anon. ap. Heeren. *Bibl. der alt. Lit.* part. 7, p. 10: Ἠνάγκαζε τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ. L. D. Socrates H. E. 1, 7, p. 16, 17.]

Συνθερμαίνω, Concalefacio. [Aristot. H. A. 6, 4 med.: Συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι. Theophr. C. Pl. 1, 3, 4: Ὅταν συρροῆς γενομένης συνθερμανθῇ τοῦτο καὶ πεφθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου. L. D. Joseph. A. J. 7, 14, 3: Συγκοιμωμένη τῷ βασιλεῖ συνεθέρμαινεν αὐτόν. Geopon. 17, 17, 3; 20, 5. Wakef. Hippiatr. p. 231, 17, συνθερμάνας. Alex. Trall. De febr. ed. a Dem. Schina Mus. crit. a. 1821, p. 374, 29. Id. ib. p. 375, 15: Τὸ ὕδωρ ἐκείνῳ ξυνθερμαινέσθω. Hase.] Unde Συνθερμαντικὴ δύναμις, ap. Galen., Vis concalfactoria, ut Plin. VV. LL.

[Συνθερμαντικός. V. Συνθερμαίνω.]

Συνθεσίη, ἡ, Pactum, Fœdus, quod sc. aliqui συνέθεντο. Poetis i. q. συνθήκη. [Apoll. Rh. 4, 340: Συνθεσίῃ μέγα νεῖκος ἀλευάμενοι ἐτάμοντο· 404: Ἠὲ δὲ συνθεσίῃ κρανέει δόλον· 436: Εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἵκηται συνθεσίῃ· 453: Ἦμος δ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ' ἐλίποντο συνθεσίῃ. Posidipp. ap. Athen. 10, p. 412, E: Καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηόνιον βοῦν. Nonnus Jo. c. 9, 115. Et sæpissime Apollinar. Ps.] Hom. Il. B, [339]: Ποῦ [πῇ] δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; [(Ubi schol. memorat accentum συνθεσιαὶ τῆς μεταγενεστέρας Ἀτθίδος.) E, 319: Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· ubi schol. et Eust. interpr. ἐντολὰς, παραινέσεις. Apoll. Rh. 1, 340: Νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι· 4, 378: Οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς ἄμφω συνθεσίας· 1042: Δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια. Orph. Arg. 304: Ὅρκια συνθεσιάων· 348. Coluth. 308. Anon. ap. Suidam. L. D. Greg. Naz. Carm. 64, 36: Ὦ θείου βιότου τηλόθι συνθεσίαι. Hase. || Continuatio, Gl., pro quo supra Συνέχεια.]

Σύνθεσις, ἡ, [Pactum, i. q. συνθεσία. Pind. Pyth. 4, 168: Σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες· fr. ap. Stob. Fl. 11, 3: Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ὤνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει, si ita hic dicitur. Diod. 16, 50 med.: Συνέθετο πρὸς αὐτὸν κοινοπραγίαν, καὶ δοὺς ὅρκους καὶ λαβὼν περὶ τούτων συνετέλεσε (nisi διετέλεσε scrib.) τὴν σύνθεσιν φυλάττων μέχρι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς· 19, 100: Ἐπὶ τῇ συνθέσει τῇ πρὸς τοὺς Ναβαταίους. Similiter 13, 112 init.: Καὶ γὰρ ὑπελάμβανον αὐτὸν ἐκ συνθέσεως τοῦτο πεποιηκέναι, Ex composito. Plut. Sull. c. 35 fin.: Ὁμολογίαι καὶ συνθέσεις περὶ γάμων. V. Συνήσθησις.] Compositio. [Structura, add. Gl.] Demetr. Phalar. [§ 11]: Καθόλου γὰρ οὐδὲν ἡ περίοδός ἐστι πλὴν σύνθεσις ποιά· nam ex pluribus membris compositis efficitur periodus. Meminit Idem [§ 4] et ξηρᾶς τινος συνθέσεως, qualem esse dicit in his Hippocr.: Ὁ βίος, βραχύς· ἡ τέχνη, μακρά· ὁ καιρὸς, ὀξύς· eamque statuit ἐν τῇ τῶν κώλων μικρότητι. [Ib. § 8: Παράδειγμα δὲ βραχείας συνθέσεως τὸ, Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ.] Dicitur et de alia qua-

vis compositione [ut literarum apud Æsch. Prom. 460 : Γραμμάτων τε συνθέσεις· et Aristoxen. Rhythm. p. 274 ed. Morell. Stephanus Alex. Ideler. Phys. vol. 2, p. 227, 16 : Τίνες αὗται τῶν συλλαβῶν αἱ προάγουσαι συνθέσεις; Et Democritus ap. Clem. Alexandr. Strom. 1, p. 357 : Γραμμέων συνθέσιος. Et orationis, ap. Isocr. p. 210, B : Τοσούτῳ χαλεπωτέραν ἔχουσι τὴν σύνθεσιν. Et carminis ap. Hephæst. p. 53 Gaisf. : Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς Πλειάδος, ἑξαμέτρῳ (choriambico) συνέθηκεν ὅλον ποίημα... Τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φ. λέγων, Καινογράφου συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς. Diod. 5, 74 init. : Ταῖς Μούσαις δοθῆναι τὴν τῶν ἐπῶν σύνθεσιν. Philodem. Voll. Hercul. part. 1, p. 103, 11 ed. Oxon. : Συλλογισμ(ῶ)ν συνθέσεις. De scripto ipso Hippocr. p. 562, 24 : Ἀρχή μοι τῆς ξυνθέσιος τῶν αἰειγενέων ἰητρικῆς. De compositione musica Plutarch. De mus. p. 1143, A, D, F], coagmentatione, aut commissura [Plato Reipubl. 7, p. 533, B : Αἱ ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων ... εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφαται· 10, p. 611, B : Οὐ ῥᾴδιον ἀΐδιον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν ἐφάνη ἡ ψυχή. Plut. Mor. p. 744, B : Σύνθεσιν ἐκ δυεῖν τριγώνων τριάδος καὶ ἑξάδος. Idem p. 416, B : Ὁ τῶν ͵ϛψκ´ (ἀριθμὸς) τὴν γένεσιν ἔσχηκε συνθέσει κτλ. 429, B. 1017, E : Ποιήσουσιν ἀριθμοὺς ἐπιφανεῖς κατά τε σύνθεσιν καὶ πολλαπλασιασμὸν ἐξ ἀλλήλων· κατὰ σύνθεσιν οὕτως· τὰ δύο καὶ τρία πέντε γίνεται (conf. p. 1019, A)· C : Συνθέσει τριῶν κύβων] : quum ab Hesych. quoque exponatur ἁρμονία [Plat. Phæd. p. 92, E : Ἁρμονίᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει], κόλλησις : cui Aristot. opponit διαίρεσιν, alii διάλυσιν : et ait δεικνύναι ὑπεροχὴν πολλήν, atque ἀρχὴν φαίνεσθαι μεγάλων καὶ αἴτιον : copulat autem cum ea μίξιν, Polit. 4, 8 [9 init., ubi de civitate componenda et constituenda agit. Id. Metaphys. 7, p. 166, 16 : Τὰ μὲν συνθέσει λέγεται τῆς ὕλης, ὥσπερ ὅσα κράσει, καθάπερ μελίκρατον· 167, 24 : Τῶν μὲν σύνθεσις, τῶν δ' ἡ μίξις· 7, p. 168, 26 : Οὐ φαίνεται δὴ ζητοῦσιν ἡ συλλαβὴ ἐκ τῶν στοιχείων οὖσα καὶ συνθέσεως, οὐδ' ἡ οἰκία πλίνθοι τε καὶ σύνθεσις· καὶ τοῦτο ὀρθῶς· οὐ γάρ ἐστιν ἡ σ. οὐδ' ἡ μίξις ἐκ τούτων ὧν ἐστιν ἡ σ. ἢ μίξις· 8, p. 174, 17 : Οἱ δὲ (λέγουσι) σύνθεσιν ἢ σύνδεσμον ψυχῆς τῷ σώματι τὸ ζῆν.] Dicunt esse et Orationis quandam σύνθεσιν, Aptam sc. et concinnam modis omnibus verborum structuram ac collocationem, per quam ita componantur et construantur verba, ut non asper eorum concursus sit nec hiulcus, sed quodammodo coagmentatus et lævis : eamque esse, de qua Cic. multa disseruit De orat. 3, et Quintil. 4, 9. [Plato Crat. p. 431, B : Λόγοι ἡ τούτων (ῥημάτων καὶ ὀνομάτων) σύνθεσίς ἐστιν· Soph. p. 263, D. Æschines p. 48, 37 : Ἐν δὲ εὐτυχοῦμεν οἱ μηδὲν ἀδικοῦντες, ὅτι πρὸς τῇ τερατείᾳ τοῦ τρόπου καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων συνθέσει νοῦν οὐκ ἔχει· 74, 1 : Ὡς τοὺς Βοιωτοὺς ἔργῳ κακῶς πάσχοντας τὴν τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν τῶν Δημοσθένους ἀγαπήσοντας. Plutarch. Mor. p. 747, D : Πολλὰς δὲ καὶ συνθέσεις τῶν ὀνομάτων κατὰ μέλη μιμητικῶς σχηματίζουσιν, ὡς Εὐριπίδης, Ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος. Id. Vit. Hom. c. 15 : Ἡ τῆς συνθέσεως (ἐκτροπὴ καλεῖται) σχῆμα· 27, 36. « De ea singularis libellus est Dionysii Hal. : conf. inprimis c. (2,) 7. Eadem etiam συζυγία et σύνταξις dicitur Dionysio l. cit. c. 4, p. 29, 30, et alibi passim. Ex ejus disciplina omnis τέχνη συνθετική, quam vocat, continetur tribus rebus : συζυγίᾳ, Verborum collocatione ; σχηματισμῷ, Verborum conformatione, et μετασκευῇ, Transfiguratione : conf. Sturm. De periodis c. 13, p. 39 ; conf. Auct. Rhet. ad Alexandr. p. 253, ubi περὶ συνθέσεως ὀνομάτων præcipit. Longin. c. 39, Aristid. Περὶ πολ. λογ. p. 661. Hinc et absolute συνθέσθαι dicitur ap. Diog. L. in Mened. 12 : Ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος, In componenda oratione tam accurate elaborans, ut a nullo superaretur. » Ernest. Lex. rh. Alia de συνθέσει v. in locis Rhetorum indicatis apud Walz. vol. 9, p. 709.] Est vero et προτάσεων quædam σύνθεσις, Compositio, de qua Budæus p. 198 : Ἀνάλυσις autem, inquit, vocatur quasi Retextio complexionis, h. e. τοῦ συμπεράσματος : estque con-

A traria τῇ συνθέσει, quæ a quibusdam confessis ordiens, desinit in id quod quæstionis est : ut si propositum sit demonstrare quonam pacto τὸ τρίγωνον ἰσόπλευρον constituatur, id διὰ τῶν προτάσεων περαίνεται· Analyticus vero id in quod desinit σύνθεσις, ut confessum sumit, h. e. τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως : et eo usque τὸ συντεθὲν retexit, quoad invenerit τὰς προτάσεις δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Ubi etiam nota Ἀνάλυσις. [Plut. Mor. p. 1011, E : Τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα, ποιοῦντα τὴν πρώτην τό τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευκεν.] Est et grammaticæ figuræ nomen ; tradunt enim vocari σύνθεσιν, quum verbo pluralis numeri jungitur nomen singularis numeri, sed multitudinem significans : ut Virg., Pars in frusta secant ; Livius, Turba circumfusa fremebant. [Frequens ap. grammaticos etiam de vocc. compositis, ut ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 699, 27 sq. Proprie Aristot. Eth. Nic. 10, 3 init. : Ἡ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· De partt. an.
B 2, 15 : Εἰσὶ δ' αἱ μὲν ὀφρύες ἐπὶ συνθέσει ὀστῶν. (Dio Chr. Or. 32, vol. 2, p. 3 : Ὀστέων συνθέσεις καὶ παραθέσεις.) Theophr. H. Pl. 5, 5, 2 : Μήτραν δὲ πάντα μὲν ἔχειν φασὶν οἱ τέκτονες, φανερὰν δ' εἶναι μάλιστα ἐν τῇ ἐλάτῃ· φαίνεσθαι γὰρ οἷον φλοιώδη τινὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς τῶν κύκλων. Diod. 1, 63 med. : Τὴν ἐξ ἀρχῆς σύνθεσιν (τῶν λίθων). L. D. Κέραμοι ἐπηλλαγμένοι τὴν σύνθεσιν, schol. Apoll. Rh. 2, 1077. Hemst.] || Res etiam plures inter se compositæ σύνθεσις nominantur : ut σύνθεσιν vasorum vocant multa ejusd. generis vasa ita composita, ut alterum alteri includi queat : velut ap. Stat. Sylv. 4, [9, 44] : Aut unam dare σύνθεσιν quid horres Alborum calicum atque caccaborum? Et ap. JCtos σύνθεσις dicitur Tota vestis in vestiario composita. Scævola in l. Titia, de Auro et Arg. Legato : Semproniæ coopertoria tibiana, et tunicas tres cum palliolis quæ elegerit, dari volo. Quæro an ex universa veste, i. e. ex synthesi, tunicas singulas et palliola Sempronia eligere possit. Brodæus quoque in suis Misc. id testatur, et ante eum Bud., qui ex Pand. et
C hunc l. affert : Synthesin, i. e. Omnem possessionem, prædiorum. Alioqui σύνθεσις de certo etiam quodam vestis genere dicitur. Martial. [14, 1] : Synthesibus dum gaudet eques, dominusque senatus. Suet. Nerone [c. 51] : Ac plerumque synthesin [al. synthesinam] indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus. [Vestem cœnatoriam synthesin agnoscere sibi visus est in statua Viscont. Mus. Pioclem. t. 4, p. 30 (b), tab. 15, et in typo ib. p. 52, tab. 25. Hase. Athanas. vol. 2, p. 261, F : Δείκνυσί μοι παῖδα νεανίσκον ἐνδεδυμένον σύνθεσιν ἐνδυμάτων κροκέων, ubi Hermæ Past. interpres lat., Pastorem vestitum synthesin vestimentorum colore coccineo. Aliter Plat. Polit. p. 280, B : Τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν· C : Τὴν τρήσει καὶ ῥαφῇ χρωμένην σύνθεσιν, ἧς ἡ πλείστη σκυτοτομική. L. D. || Quam medici Latini Compositionem vocant, ea esse σύνθεσις videtur Hesychio in Φάρμακον. Τὰ δηλητήρια συνθέσεις εἰσὶν ὑλικαί, Tatian. p. 67, 17. Hemst. Diod. 4, 45 init. : Φιλότεχνον εἰς φαρμάκων θανασίμων συνθέ-
D σεις γενομένην. Plut. Mor. p. 1071, E ; Theophr. fr. 4 De odor. 47 : Κατισχναίνειν δὲ δοκεῖ τὸ ῥόδον καὶ τὴν σύνθετον ὀσμήν· ὅταν γὰρ ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος, ῥοδίζουσι τὰς συνθέσεις· 57 : Τὰ περὶ τὴν τῶν ξηρῶν μίξιν, ἐξ ὧν τὰ διαπάσματα καὶ αἱ συνθέσεις· 58. Ib. 69 : Τὰς σ. ποιοῦσαι ἐκ τῶν ἀρωμάτων. Qui flores et odores etsi ad arcam vestiariam referuntur in seqq. : Θαυμαστὴν δ' ὀσμὴν λαμβάνει τὰ ἱμάτια εἰς ταῦτα τιθέμενα, nihil tamen hæc σύνθεσις pertinet ad signif. Vestiarii ap. HSt. paullo ante. Ps.-Lucian. Amor. c. 39, τῶν διαπασμάτων συνθέσεις. De frugibus condiendis et condendis Σύνθεσις καλλίστη ἐλαιῶν, Geopon. 9, 28, inscr. et 2, et in seqq. capp. δι' ὀξυμέλιτος, γλεύκους. Ib. 14, 7, 18 : Μετὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ᾠῶν ἐμβιβαστέον τὰς ὄρνεις. Et 20, 8, σύνθεσις τοῦ δελέατος. Gl. interpr. etiam Confixio. Quod Confectio scrib. videtur, nisi dicitur, ut Confixilis machina apud Appulejum. L. Dind.]

[Συνθεσπιῳδέω, Vaticinor. Mich. Choniat. Encomio Is. Angeli § 8, p. 22 ed. Tafel. Osann.]

Συνθετέον, Componendum est, Componere oportet.

[Plato Crat. p. 434, B : Ἔστι δὲ ἐξ ὧν συνθετέον στοιχεῖα; Aristot. Polit. 4, 9 init. : Ἐκ τούτων ἀφ' ἑκατέρας ὥσπερ σύμβολον λαμβάνοντας συνθετέον. « Geopon. 14, 7, 11. » Boiss.]

Συνθέτης, ὁ, Compositor, Auctor, ex Platonis Legib. [4, p. 722, E : Τῶν δὲ ὄντως νόμων ὄντων… οὐδεὶς πώποτε οὔτ' εἶπέ τι προοίμιον οὔτε ξυνθέτης γενόμενος ἐξήνεγκεν εἰς τὸ φῶς. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 36 init. : Τὸ περιττὸν εἶναι συνθέτην ὀνομάτων τὸν Δημοσθένην (conf. Æschin. in Σύνθεσις cit.). Pausan. 10, 26, 1, Himer. Ecl. 13, 27, p. 228, λόγων. Pollux 6, 123, σκωμμάτων. Ælian. N. A. 15, 19 : Θεόκριτος ὁ τῶν νομευτικῶν παιγνίων συνθέτης. L. D. Greg. Naz. Carm. de vita sua 786 : Ὡς ἂν σοφιστής, τῶν κακῶν καὶ σ. Pausan. 4, 1, 5, de Methapo : Τελετῆς δὲ καὶ ὀργίων παντοίων σ. Hase.]

[Συνθετίζομαι, Compono, Orno. Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Μετὰ ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ κόρῳ κόμας συνθετιζόμενοι καὶ γυναικείας ἐσθῆτας ἀναλαμβάνοντες. Scribendum εὐθετιζόμενοι, quod v. L. Dind.]

Συνθετικὸς, ή, όν, Qui componere et construere novit. [Plato Polit. p. 308, C : Τις τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν (de quibus v. l. ejusd. in Σύνθεσις cit.). De orationis componendæ scientia Dionys. De comp. vv. c. 6 init. p. 39, 6 : Δοκεῖ μοι τῆς σ. ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι· et c. 7, p. 43, 10; 9 fin. p. 51, 14.] Lucian. [Hist. conscr. c. 47] : Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Ubi τῷ συντιθέναι synonyma s. saltem affinia facit συναθροίζειν et σωματοποιεῖν τὰ ἀκαλλῆ καὶ ἀδιάρθρωτα. Loquitur autem de Historico qui multa multis modis narrari audit. [Sextus Adv. math. 9, 291 : Αἱ συνθετικαὶ τῆς γραμμῆς στιγμαί. Comparat. Jo. Damasc. vol. 1, p. 72, C : Ἀναλυτικὴ ἡ τὸ συνθετικώτερον ἀναλύουσα εἰς τὰ ἁπλούστερα, ubi passive cepit Int.]

[Συνθετισμὸς, ὁ, Coaptatio. Galen. vol. 14, p. 781, 4 : Συνθέσεως μὲν εἴδη, σ. τῶν κατεαγότων ὀστέων. Hase.]

Σύνθετος [vel Συνθετὸς], ὁ, ἡ [et η, ον, vel ή, όν], Compositus [Gl. Xen. Cyrop. 4, 3, 21 : Ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι; Plato Phil. p. 29, E : Σῶμα σύνθετον ὂν ἐκ τῶν αὐτῶν· Polit. p. 279, D : Περικαλύμματα σύνθετα· Soph. p. 219, A : Τὸ περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστὸν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν· Phæd. p. 92, A : Τὸ ἁρμονίαν εἶναι ξύνθετον πρᾶγμα· Reip. 3, p. 400, B : Οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ (ῥυθμὸν) ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷον. Aristot. H. A. 1, 1 init. : Τῶν ἐν τοῖς ζῴοις μορίων τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα, τὰ δὲ σύνθετα· Metaphys. 2, 5 init. : Ὕδωρ καὶ γῆ καὶ πῦρ καὶ ἀὴρ, ἐξ ὧν τὰ σύνθετα σώματα συνέστηκε. Lucian. D. mort. 3, 2 : Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.] Interdum etiam Concretus, Coagmentatus : σύνθετα ap. grammaticos, Demetr. Phaler. atque Athen., Nomina composita : ut δορύπυρος, παραπλὴξ, χαμαιτύπη, et hujusmodi alia. [V. infra.] Itidem ἔργον s. κρᾶμα σύνθετον dicitur. Herodian. 3, [1, 14], de muro Byzantino : Πεποιημένῳ μυλίτου λίθου εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτη συναφείᾳ καὶ κολλήσει, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν πεποιῆσθαι, Quadrato lapide constructus adeo tenui junctura fuit, ut nemini compositum opus videretur. Greg. Naz. : Τοῦ συνθέτου καὶ βρίθοντος κράματος· de corpore humano, quod concretum est et deorsum vergit suo nutu. [Σύνθετα, Compacta, Colligata et coacta alvi recrementa dicuntur, qualia in vehementi ardore alvi omni humiditate exsucta et repressa demittuntur. Ideoque τὰ μέλανα simul junguntur, ap. Hippocr. p. 133, A. Foes. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 434, B med. : Ἡ βιβλιακὴ σύνθετος διαρτία ἀνθρωπικὸν σύγκριμα μικτὸν δεικνύει. Aretæus p. 117, 13 : Φάρμακα ξυναλείφοντα, ὡς τὸ ξύνθετον τὸ διὰ τῆς λιμνήστιδος καὶ εὐφορβίου. L. D. Hesych. : Φάρικον, φάρμακον σύνθετον. Hemst. « Σύνθετος λέξις, Mixtum et temperatum ex humili, vel tenui, sublimique dicendi genus, quod et τὸ μέσον vocatur. Dionys. De vi Demosth. c. 3, p. 958. Σύνθετα ὀνόματα, Verba composita, Demetr. Eloc. § 91, a quibus tamen sejungit τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, in quibus audacior et vasta compositio est, ut et κατ' ἐξοχὴν veteres συνθέτους λόγους nominarent : vide Suid. in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, et quæ ad ejusdem glossam Ἴων Χῖος Kust. ex Bentl. Epist. ad Millium laudat. » Ernest. Lex. rhet. Athen. 10, p. 445, B : Πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν (Antheas Lindius), ᾗ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. Valck. Hesychius v. Σάμου cum præp. κατά : Πάντοτε αὐτὴν Σάμου καλεῖ καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον. De rhythmis Aristid. Q. De mus. 1, p. 35 fin., 37, 40, 41, 42, 52, 56, 57. Plut. De mus. p. 1135, B : Δύο διάτονα, τὸ μὲν ἀσύνθετον, τὸ δὲ σύνθετον. Sextus Emp. Adv. math. 8, 135 : Τῶν φωνῶν αἱ μέν εἰσιν ἁπλαῖ, αἱ δὲ σύνθετοι· 9, 291, γραμμή.] Invenitur scriptum etiam Συνθετὸς, cujus fem. συνθετή, Aristot. Poet. [c. 20] : Ἔστι δέ τις καὶ συνθετὴ ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου. [Accentu barytono Metaphys. 4, 24, p. 1023, 2 : Ἐκ τῆς αἰσθητῆς γὰρ ὕλης ἡ συνθέτη οὐσία, ubi est var. σύνθετος, ut De anima 2, 1, p. 412, 16, ubi plerique οὐσία συνθέτη. Συνθέτη φύσις ex Proculo In Tim. 2, p. 104, addit Lobeck. Paralip. p. 476. Altero Lysias ap. Athen. 5, p. 210, A : Ἔστι γὰρ συνθετή (ἡ ἐγγυθήκη). Hesychius : Συνθετὰ, συντεθειμένα. || Improprie, Fictus, Æsch. Prom. 686 : Ξυνθάλπει μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους. De pacto aut conspiratione Herodot. 3, 86 : Ἐπιγενόμενα δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ ἐτελέωσέ μιν, ὥσπερ ἐκ συνθέτου τευ γενόμενα. Unde Thomas p. 822. || Adv. Συνθέτως, Composite. Strabo 13, p. 618 : Καλοῦνται δ' Ἑκατερόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος. Eustath. Il. p. 103, 22; 106, 17, etc. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 221, 635, et alii grammatici. « Schol. Rhesi 41. » Boiss. Galen. vol. 6, p. 549, 1 : Λίνου σπέρματος, ὃ καὶ σ. ὀνομάζουσι λινόσπερμον. Hase.]

Συνθέω, εύσομαι, Concurro, [συντρέχω interpr. Erotian. p. 340. Lucian. Tim. c. 45 : Πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι· Necyom. c. 19, Toxar. c. 16.] Plut. [Mor. p. 666, C] : Τὰ θρέμματα διδάσκουσι, βροντῆς γενομένης, οἱ ποιμένες εἰς ταυτὸ σ. καὶ συννεύειν, In unum concurrere et compelli seu contrahi. [Conf. Aristot. H. A. 9, 3 med. Id. 4, 8 med. : Ἵνα φοβηθέντες συνθέωσιν ἐς ταυτό.] Herodian. 4, [4, 13] : Πάντες ἐκπληγέντες συνέθεον· 8, [6, 17] : Ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες, ὥσπερ ἐκκλησιάσοντες, Veluti futura concione, frequentes concurrebant. [Pollux 9, 145. Improprie Xen. Eq. 10, 10 : Ὑγρὸν μὲν γάρ ἐστιν (ἐν τῷ χαλινῷ), ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολάς, ὥστε ῥᾳδίως κάμπτεσθαι… ἢν δὲ χαλεπῶς ἕκαστα τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθέῃ, τοῦτ' ἔστι σκληρὸν εἶναι. Aret. p. 90, 6 : Εἴσω γὰρ τὰ ὑγρὰ ξυνθέει. || Una curro. Dio Chr. Or. 4, vol. 1, p. 179 : Ταῖς τοῦ πνεύματος αὔραις συνθέοντας. Pollux 1, 196 : Τοῖς ἀνέμοις συνθέων· 5, 85, κυνηγέτης. Synes. p. 12, C : Πεζῷ συνθεύσεται. « Eunap. p. 111=501. » Boiss. || Improprie Procedo, Hom. Od. Υ, 245 : Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, Τηλεμάχοιο φόνος. Unde Hesychius. Convenio, Aristid. vol. 2, p. 350 : Τοῦτο δ' εἰ τὰ μάλιστα δυνατόν ἐστιν, οὐδὲν μᾶλλον τῷ γε Ἐφόρου λόγῳ συνθεῖ. Ap. Polluc. 8, 151, sic positum post συννοεῖν delevit Bekker. L. Dind.]

[Συνθεωρέω, Concerno, Gl. Simpliciter Considero vel Contemplor, Video, Perspicio, ap. Demosth. p. 808, 3 : Οὕτω δ' ἂν ἀκριβέστατα συνθεωρήσαιτε τὸ τοῖς κειμένοις νόμοις πείθεσθαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστι. Theophr. H. Pl. 1, 14, 4 : Ἡ χρῆσις κοινὴ οὖσα συνθεωρεῖν ποιεῖ τὰς διαφοράς· Charact. procem. init. : Ἐγὼ συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ χρόνου τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Polyb. Exc. Vat. p. 377 ed. Mai. : Οἱ πολλοὶ μὴ δυνάμενοι τοὺς καιροὺς μηδὲ τὰς αἰτίας καιρῶν ἑκάστων ἀκριβῶς συνθεωρεῖν· 1, 9, 3 : Συνθεωρῶν τοὺς ἀρχαίους μισθοφόρους καχέκτας ὄντας· et alibi sæpissime. Diog. L. 10, 95, 97, 102, 116. Geopon. 2, 6, 35 : Δεῖ δὲ καὶ τῶν ἐδάφων τὰ γένη συνθεωρεῖν. Pass. Polyb. 3, 32, 5 : Τὰς καταλλήλους πράξεις, ὧν ἐκ παραθέσεως συνθεωρουμένων καὶ συγκρινομένων· 4, 20, 3 : Τὰ καλῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπινενοημένα καὶ φυσικῶς συντεθεωρημένα περὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀρκαδίαν, Quæ convenienter naturæ observata fuerant. Diog. L. 10, 116 : Ταῦτα γὰρ μάλιστα συνθεωρούμενα ῥᾳδίως τὰς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος αἰτίας συνορᾶν ποιήσει. Eulogius Photii Bibl. p. 275, 40 : Ἐξ ὧν τὸ ὅλον τῶν μερῶν τὰς κλήσεις κυρίως ἀναδέχεται, ἐξ ἐκείνων καὶ ἡ μία φύσις συνθεωρηθήσεται. || Simul specto

vero ap. Aristot. De partt. an. 1, 5 init.: Καὶ γὰρ ἂν εἴη παράλογον καὶ ἄτοπον εἰ τὰς εἰκόνας αὐτῶν θεωροῦντες χαίρομεν ὅτι τὴν δημιουργήσασαν τέχνην συνθεωροῦμεν. Sextus Pyrrh. hyp. 1, 124 : Μῖγμα ἔκ τε τοῦ ἐκτὸς καὶ τοῦ ᾧ συνθεωρεῖται· 135, 136, 167. || Simul sum θεωρὸς s. legatus. Aristoph. Vesp. 1187 : Ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.]

[Συνθεωρητέον, Spectandum. Epicur. Diog. L. 10, 96 : Καὶ ὧδε τοὺς οἰκείους ἀλλήλοις τρόπους σ. L. D. Eustath. Opusc. p. 270, 49. Boiss.]

[Συνθέωρος, ὁ, ἡ, Collega theori s. legati. Pollux 2, 55. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 226, n. 2270, 9 : Ἀρχιθέωρός τε αἱρεθεὶς καὶ μετὰ τοῦ ὑοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνθεώρων πάντα καλῶς καὶ πρεπόντως βραβεύσας. Ap. Poll. male συνθεωρός. L. Dind.]

[Συνθήγω, ξω, Acuo, Irrito. Eur. Hipp. 689 : Οὗτος ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας.]

[Συνθηκάριος, ὁ, in Conc. Cp. sub Mena act. 5 : Ἔξω βάλε τὸν συνθηκάριον καὶ Μανιχαῖον ... Καθάρισον τὰς ἐκκλησίας· μετὰ σοῦ ἐστι, καὶ συνθηκίζει τοὺς ἐπισκόπους. Editio Binii συνθηκάρην, quæ vox Conjuratorem significat s. Eum qui cum altero pactum inivit ut alium opprimat; Galli dicunt *Comploter*. Pachymeres 3, 10 : Ὅρκος δ' ἐκεῖνος συνθεσίαι καὶ ἐμπεδώσεις φρικταὶ etc. et 11, 22. Manethon apotelesmaticus Ms. : Ἡνιόχους, κοντιστάς, συνθηκαρίους, ἀθέους etc. V. Gloss. Lat. v. *Sinthicia* et infra Συνθηκίζειν. Ducang.]

Συνθήκη, ἡ, i. q. σύνθεσις, Compositio, Coagmentatio, Structura. Lucian. [Hist. conscr. c. 46] : Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, τραχὺ γάρ, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα. [Phot. Bibl. cod. 182, p. 127, 12 : Ἔστι δὲ τὰ ὑπομνήματα ταῦτα εἰς ἔσχατον χυδαιότητος λέξει τε καὶ διανοίᾳ καὶ συνθήκῃ ... ἐλαύνοντα. Eust. Il. p. 40 extr. : Ἴσχυε τῆς χάσμης ἀπαλλαγεὶς ἀπαθῆ τὴν συνθήκην τοῦ στίχου τέλεον ποιῆσαι. Gramm. Bekk. Anecd. p. 368, 25 : Συγγραφαὶ αἱ σ. Jo. Actuarius De urinis 5, 13, 16 : Οὕτω προσήκουσαν τὴν ἐκ τῶν κεφαλαίων ὁ λόγος ἀπολαύει συνθήκην· 20, 8 : Ἀποχρῶσαν ἂν ὁ λόγος τὴν ἐν πᾶσι σχοίη σ. Thessalonicus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 434, B : Τοῦ φιλοπονήσαντος τὴν συνθήκην τῆς βίβλου (τῆς) προκειμένης. Zonaras Annal. vol. 2, p. 28, A : Τινὰ τῶν τῆς τάξεως τοῦ ἐκεῖσε δικαστηρίου διανυκτερεύσαντα ... συνθήκην ἀστέρων ἐν οὐρανῷ θεάσασθαι γράμματα ἐκτυποῦσαν λέγοντα Σήμερον ἐν Περσίδι Ἰουλιανὸς ἀναιρεῖται. L. D. Compositio et structura verborum, quoad concursum vocalium aut consonantium, Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 36. Ernest. Lex. rh. Alia v. in locis Rhetorum indicatis ap. Walz. vol. 9, p. 709.] || Sed rarior hæc est signif. Frequentius enim accipitur pro Pactum, [Compactio, Pactio, Conceptum, Sponsio, Fides, Compactum, huic add. Gl.] Conventum, Fœdus [Gl. Et Συνθῆκαι, Sponsalia] : a συντίθεσθαι significante Pacisci et convenire inter se, Fœdus inire. [Æsch. Cho. 550 : Αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς. Aristoph. Lys. 1268 : Φιλία τ' αἰὲς εὔπορος εἴη ταῖς συνθήκαις. Plato Crat. p. 433, E : Εἶναι ταύτην ὀρθότητα ὀνόματος ξυνθήκην.] Aristot. Polit. 3, [9 med.] : Ὁ νόμος συνθήκη καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Conventum et veluti sponsor quidam inter cives juris unicuique sui obtinendi. [Id. Rhet. 1, 15 med. : Ἡ συνθήκη νόμος ἐστὶν ἴδιος καὶ κατὰ μέρος, καὶ αἱ μὲν συνθῆκαι οὐ ποιοῦσι τὸν νόμον κύριον, οἱ δὲ νόμοι τὰς κατὰ τὸν νόμον συνθήκας, καὶ ὅλως αὐτὸς ὁ νόμος συνθήκη τίς ἐστιν, ὥστε ὅστις ἀπιστεῖ ἢ ἀναιρεῖ συνθήκην τοὺς νόμους ἀναιρεῖ. V. Demosth. infra ap. HSt.] Quam συνθήκην Alex. Aphr. in 2 De anima dicit videri esse ζήτησίν τινα τοῦ δικαίου. Et quidam ap. Diog. L. ait ipsam justitiam esse συνθήκην τινὰ ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι. Isocr. vero in Paneg. [p. 77, E] eas demum συνθήκας esse censet, αἵτινες ἂν ἴσως καὶ κοινῶς ἔχωσι. Frequentissimus usus est pl. numeri; nec enim solum dicunt κατὰ συνθήκην [Thuc. 1, 78 fin. : Τὰ διάφορα δίκῃ λύεσθαι κατὰ τὴν ξυνθήκην. Et plurali 1, 144 bis. Plat. Theæt. p. 183, C], sed etiam ἐπὶ συνθήκαις : quibus opponunt παρὰ συνθήκας. Aristot. Eth. 5, [5] : Οἷον ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Ex compacto et veluti in commune conditione lata, Civili consensu et

A instituto, Bud. p. 521, ubi affert et alium Ejusd. locum. [Plat. Crit. p. 52, D : Παρὰ τὰς ξ.] Philostr. Ep. 46 : Εἰ δὲ δοκεῖ, φέρε, ἐπὶ συνθήκαις γενέσθω τὸ πρᾶγμα, Paciscamur et conveniamus inter nos, Ex compacto transigatur inter nos negotium. [Ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις, Athen. 9, p. 386, E. Κατὰ τὰς 6, p. 387, E. Hemst. Pollux 3, 6 : Ὅσοι τὴν οἰκειότητα τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐκ συνθήκης ἔχουσιν. Plat. Leg. 9, p. 879, A : Ἐκ συνθήκης. Isocr. p. 78, C : Ἐκ τῶν σ. Aliæ constrr. et locutiones sunt ap. Xen. Comm. 4, 4, 17 : Συνθήκας περὶ εἰρήνης· Cyrop. 3, 1, 21 : Οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. Plato Crit. p. 54, C : Ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβάς. Thuc. 8, 36 : Αἱ πρῶται ξυνθῆκαι αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι. Xen. Cyrop. 5, 4, 27 : Καὶ ἐγένοντο συνθῆκαι τοῖς μὲν ἐργαζομένοις εἰρήνην εἶναι, τοῖς δ' ὁπλοφόροις πόλεμον· H. Gr. 7, 5, 4 : Λέγοντες ὅτι συνθῆκαι σφίσιν αὐτοῖς εἶεν, εἴ τις ἐπὶ Θήβας ἴοι βοηθεῖν· ἐπ' ἄλλους δὲ στρατεύειν οὐκ εἶναι ἐν ταῖς συνθήκαις. Æschines p. 33, 40 : Εἰς συνθήκην τινὰ ἡμᾶς κατέκλεισεν.] Dem. : Αἱ συνθῆκαι, καθ' ἃς ἐμίσθωσε, Conditio-
B nes quibus locavit. Idem, Καὶ τοῦτο παρὰ συνθήκας ἃς συνέθετο πρὸς ἐμέ, Contra fidem pacti et contractus, Contra conditiones quibus pacti sumus. Ubi etiam nota συντίθεσθαι συνθήκας πρός τινα. [Dinarch. p. 101, 12 : Ἔθετο συνθήκας μετὰ τοῦ δήμου.] Cui synonymum est συνθήκας ποιεῖσθαι πρός τινα. Polyb. 1, [17, 6] : Πρὸς τὸν Ἱέρωνα ποιησάμενοι τὰς συνθήκας, Qui fœdus inierant cum Hierone. [Xen. H. Gr. 7, 1, 2 : Ἐὰν ᾗ ἑκατέροις μάλιστα συνοίσει, ταύτῃ καὶ τὰς συνθήκας ποιησώμεθα. Lucian. V. H. 1, 20 init. : Κατὰ τάδε σ. ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται πρὸς Σεληνίτας.] Et Plut. in Problem. Rom. dicit imperatorem Romanum μὴ ποιεῖσθαι συνθήκας μηδὲ ὁμολογίας μετὰ μέσον ἡμέρας. [Aristoph. Pac. 1065 : Οἵτινες ... συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις. Activo Xen. Reip. Laced. 15, 1 : Βούλομαι δὲ καὶ ἃς βασιλεῖ πρὸς τὴν πόλιν συνθήκας ὁ Λυκοῦργος ἐποίησε διηγήσασθαι.] Atque ut ποιεῖσθαι συνθήκας dicitur, ita ἐμμένειν συνθήκαις, quod et εὐσυνθετεῖν vocatur, i. e. Stare pactis, Servare fœdus. Isocr. Paneg. [p. 57, A] : Ταῖς δὲ συνθήκαις ὥσπερ ἀνάγκαις ἐμμέ-
C νειν ἀξιοῦντες. Contra [Æschin. p. 23, 30 : Οὗτος ὑπερβαίνει τὰς σ.] Dem. Pro cor. [p. 282, 12] : Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας, καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ τὴν εἰρήνην, παραβαίνων τὰς κοινὰς πίστεις. [Isocr. p. 371, B; ἀναιρεῖν 365, A, B. Et Xen. Cyrop. 5, 2, 10 : Οὔτε συνθήκας ἂν ψευδοίμην ἑκὼν εἶναι· et Ages. 1, 12. Genitivo jungitur in Epist. Philippi Demosth. p. 251, 10 : Σηλυβριανοῖς τοῖς ὑπ' ἐμοῦ μὲν πολιορκουμένοις, οὐ συμπεριειλημμένοις δὲ ἐν ταῖς τῆς φιλίας κοινῇ κειμέναις ἡμῖν συνθήκαις. Diod. 1, 66 init. : Συνθήκας γραψάμενοι περὶ τῆς ... πίστεως.] Verum διὰ τριῶν τελοῦνται αἱ συνθῆκαι, schol. Aristoph. ait, sc. λόγων, ἔργων, χειρῶν : ac διὰ λόγων quidem, veluti quæ δι' ὅρκων fiunt; δι' ἔργων vero, quoniam διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσιῶν : at διὰ χειρῶν, quod αἱ πίστεις διὰ δεξιῶν γίνονται, ut Hom. docet, quum Il. B, [341] ait, Καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν. || Ipsæ etiam tabulæ, quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur. Dem. [p. 1170] : Συγχωρῶ ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ [—θὶ] ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, Pacti tabulas transactionisque
D inter nos factæ, apud Androclidem depositas, huc in judicium proferri et aperiri. Itidem accipiunt ap. Aristot. Rhet. 1, [c. 16, 4] : Ὁποῖοι γὰρ ἂν τινες ὦσιν οἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ φυλάττοντες, τούτοις αἱ συνθῆκαι πισταί εἰσι· quem sic interpretantur : Quales enim fama et existimatione fuerint qui obsignarunt aut custodiunt tabulas quibus pacta continentur, talis opinio de ipsis tabulis erit. || Συνθήκη est etiam Consensus, Assensus, Astipulatio. Dem. [p. 774, 21 : Πᾶς ἐστι νόμος] ἐπανόρθωμα τῶν ἀκουσίων καὶ ἑκουσίων ἁμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινή, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν πόλει, Communis consensus civitatis [Immo hic quoque est Pactum totius inter se civitatis. V. II. Aristot. initio citatos]. Basil. : Τῇ πρὸς τὸ κακὸν συνθήκῃ, Assensu et astipulatione, Bud. p. 620, ubi etiam addit, eum alibi συνθήκην et ὑπογραφὴν pro eod. dixisse. Talem fere usum habet nomen Σύνθημα ap. Athen. 6, [p. 215, D] : Ἡ ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτην παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία; Ubi negatur Socrates στρατεύ-

σασθαι, quum Plato ter eum militasse tradat. Negatur, inquam, ut cui πλὴν τρίβωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν. Proverbiali autem illi senario in verbis Athenæi, simile est hoc dictum in 2 Ad Cor. 6, [16] : Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; [|| Pactum, Professio monachica, vox Patribus Græcis familiaris. Basil. in Epist. ad Virgin. lapsam : Αὐτὰς ἀπαρνῇ τὰς πρὸς τὸν ἀληθινὸν νυμφίον συνθήκας οὔτε εἶναι παρθένος οὔτε ὑποσχέσθαι ποτὲ βοῶσα. Ephrem. in lib. Ms. De perfectione vitæ monast. : Σὺ μὴ ἀποπηδήσῃς ἀπὸ τῶν συνθηκῶν ὧν συνέθου χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Aliique multi Byzantini ap. Ducang. || Pro θήκη positum ap. Liban. vol. 1, p. 253, 12 : Εἰ γὰρ δὴ μήτε ὄψεται τοὺς ἐν ταῖς συνθήκαις ἐκείνους μήτε λεγόντων τι καὶ παραινούντων ἀκούσεται, Reiskius more ævi dictum putabat.]

[Συνθηκίζω, Pignore deposito certo, Gallis *Gager*. Balsamon ad Nomocan. Photii 13, 29 : Ὡσαύτως οὐδὲ τὸ συνθηκίζειν τοὺς πλουσίους μέχρις ἑνὸς νομίσματος. Infra : Καὶ ἐπὶ τῷ πεμπτῷ δὲ παιγνίῳ τῶν ἐπιτετραμμένων συνθηκίζειν καθὼς τοῖς μέρεσι δόξει καὶ οὐ μέχρι νομίσματος ἑνὸς κατὰ τὴν παλαιὰν νομοθεσίαν. V. Συνθηκάριος. Ducang.]

[Συνθηκοποιέω s. Συνθηκοποιέομαι, Inducias facio. Apollon. Lex. Hom. et Hesych. v. Σύνθεο, συνθηκοποίησον et συνθηκοποίησαι, nisi altera forma Apollonio quoque restituenda, qua utitur etiam Etym. M. p. 663, 51 : Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμαυτὸν συνθηκοδοτήσομαι· et Hesych. iterum in Περιδώσομαι.]

Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τὰς συνθήκας φυλάσσων, Cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. e. Tabulæ pactorum et conventorum, vel etiam fœderis. Nonnullis Sequester; quibusdam etiam Depositarius : qui potius esset παρακαταθηκοφύλαξ. [Sculna, Sequester, Gl. Schol. Hom. Il. Ψ, 486 : Ἵστορα, μάρτυρα, σ. L. D. Schol. Apoll. Rh. 4, 1558. Wakef. Hesych. in (Ἵστορας et) Κοινοκαθέτας. Hemst. Planud. V. Æsopi p. 58 ed. Frob. Boiss.]

Σύνθημα, τὸ, i. q. συγκείμενον, Compositum [Plat. Gorg. p. 492, C : Τῇ ἀληθείᾳ ὧδ' ἔχει· τρυφὴ καὶ ἀκολασία ἐλευθερία, ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχῃ, τοῦτ' ἐστὶν ἀρετή τε καὶ εὐδαιμονία· τὰ δὲ ἄλλα ταῦτ' ἐστὶ τὰ καλλωπίσματα τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα, ἀνθρώπων φλυαρία καὶ οὐδενὸς ἄξια. Socrates H. E. 1, 7 fin. p. 18, 22 : Τὴν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἁπάντων ὁμονοίας ... ὀφειλομένην χάριν ἐπ' εὐφήμοις λόγων συνθήμασιν ὁμολογῆσαι τῷ κρείττονι, Unanimi laudum concentu, Int.] Constitutum, Compactum : ea quidem in signif. qua dicitur Ex composito, constituto, compacto, De compacto; vel, adverbialiter, Composito, Constituto, Condicto. [De testamento Soph. Tr. 158 : Ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ', ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ ... οὔπω φράσαι.] Dicuntur enim aliqui facere aliquid ἐκ συνθήματος, quum id ex composito et compacto faciunt, i. e. postquam inter se constituerunt et pacti sunt se stato momento id facturos. [Herodot. 6, 121 : Οὐκ ἐνδέκομαι τὸν λόγον Ἀλκμεωνίδας ἄν κοτε ἀναδέξαι Πέρσῃσι ἐκ συνθήματος ἀσπίδα.] Quod Pausan. dicit ἀπὸ συγκειμένου. [Herodot. 5, 74 : Οἱ Βοιωτοὶ ἀπὸ συνθήματος Οἰνόην αἱρέουσι καὶ Ὑσιάς. Lucian. Toxar. c. 17 init. : Ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ εἴτε ἄλλως αἰσθόμενος εἴτε καὶ ἀπὸ σ. τῆς γυναικὸς ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου τὴν αὔλειον ἀποκλείειν ἐκέλευε. Ubi est var. συνθήκης. Aliique multi. Pro quo ap. Hadrian. Walz. Rhett. vol. 1, p. 528, 21 : Ποταμὸς ὑπὸ συνθήματος ῥεῖν προσετάττετο.] Gregor. Naz. : Ἐκ παρασκευῆς εἰς ταὐτὸ συνελθόντες ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος. Ubi σύνθημα verti etiam potest Signum; nam ἐκ συνθήματος dicuntur facere etiam qui dato signo illud faciunt : velut in stadio aut bello, eruptionis signo dato excurritur. Sic Virg. Æn. 5 : Intenti expectant signum. Et rursum, Signum clamore paratis Æpytides longe dedit, insonuitque flagello. Et iterum, Signoque repente Corripiunt spatia audito. Liv. : Signo dato concursum est ad arma. Et ita ἀφ' ἑνὸς συνθήματος et ἐφ' ἑνὶ συνθήματι, Turn. et Polit. verterunt Signo dato : ille ap. Philon., hic ap. Herodian. Apud Philon. V. M. 3, de tribu Levitica : Τοῦ κηρύγματος ἐπακούσασα, καθάπερ ἀφ' ἑνὸς συνθήματος ἔθει μετὰ πολλῆς σπουδῆς· 1 : Μιᾷ ἡμέρᾳ ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς συνθήματος ἀγεληδὸν διαφθείρονται, Tanquam dato signo. Apud Herodian. vero 2, [13, 7] : Πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, Dato signo repente comprehenduntur omnes. Ubi σύνθημα est σημεῖον ἀφορμῆς : utpote quo dato s. sublato excurritur : quod σύμβολον etiam et σύμβλημα dicitur, nec non σημεῖον et σύσσημον. [Hedylus Anth. Pal. App. 30, 5 : Οὐ πολέμου σύνθημα, διὰ χρυσέου δὲ γεγωνεῖ κώδωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης.] Atque ut Latine Dare signum dicitur, et vicissim Accipere signum, ita Græce διδόναι [ap. Polluc. 1, 163, et ib. ἐπιδιῆλθον] s. ἐνδιδόναι σύνθημα et δέξασθαι : aut etiam περιμένειν, ut Virg. dicit Intenti expectant signum. Lucian. De saltat. [c. 10] : Καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. Polyb. : Ἐξαίρων σύνθημα, Signo sublato. [De Polybio Schweigh. : « Τοῖς ἐν τῇ πόλει συνέθετο ὅταν αὐτοῖς αἴρῃ τὸ σ., 5, 22, 2. Τὸ σ. τὸν καιρὸν τῆς ἐπιθέσεως ἐδήλωσε, 1, 45, 5. Σημήνας διὰ τῶν σ. in pugna navali, 1, 50. 8. Ἀρθέντος τοῦ σ. 1, 27, 10; 51, 1; 5, 21, 2 etc. Ἀποδιδόναι 2, 67, 2 et sæpissime. Σ. ἁπλοῦν καὶ διπλοῦν (et παρασύνθημα) 9, 17, 9. » V. Æneas Tact. c. 20, p. 61; 21; 24, p. 76, 77; 25, p. 78.] Plut. : Συνθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, Signo pugnæ utrimque dato. [Herodot. 8, 7 : Αὐτοὶ οὐκ ἐν νόῳ ἔχοντες ταύτης τῆς ἡμέρης τοῖσι Ἕλλησι ἐπιθήσεσθαι, οὐδὲ πρότερον ἢ τὸ σύνθημά σφι ἔμελλε φανήσεσθαι παρὰ τῶν περιπλεόντων ὡς ἡκόντων. Quibuscum conf. Xen. H. Gr. 2, 1, 2 : Ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι· οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι κάλαμον φέρειν ἐδόκει ... Πυθόμενος δὲ τὸ ξ. ὁ Ἐτεόνικος κτλ. 5, 4, 6 : Ἦν γὰρ σ., ἐπεὶ καθίζοιντο, παίειν· Anab. 4, 6, 20 : Σύνθημα ἐποιήσαντο, ὁπότε ἔχοιεν τὰ ἄκρα, πυρὰ καίειν πολλά. Improprie Polyb. 29, 11, 3 : Πρότερον ἀπαξιῶν τὸ τῆς φιλίας σύνθημα ποιεῖν πρὶν ἢ τὴν προαίρεσιν ἐπιγνῶναι τοῦ δεξιουμένου, i. e. ἀσπάζεσθαι ib. 6 et δεξιοῦσθαι.] Metaphorice Synes. Ep. 105 : Ὑποδύσομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα καταδέξομαι, Tanquam signum divinitus mihi datum, i. e. Dei nutum ac numen. Ep. 67 : Κἀκεῖ περιμενῶ τοῦ ποιητέου τὸ σύνθημα, Illic expectabo signum quo edocear quid mihi faciendum sit. Et aliquanto post, Περιμενέτω τῆς συγγνώμης τὸ σύνθημα. [De face Thuc. 4, 112 : Ἰδὼν τὸ ξύνθημα, de quo 111 τὸ σημεῖον τοῦ πυρός.] Item et σημεῖον τὸ ἐκ φρυκτωριῶν διὰ πυρσείας διδόμενον, vocatur σύνθημα a Polyb. [10, 43, 6], i. e. Signum quod ex specula aliqua datur igni : de quo Virg. Æn. 2 : Flammas quum regia puppis Extulerat. || [Insigne, Sigillum, Gl. Σύμβολον interpr. schol. Soph. Œd. C. 46 : Τί δ' ἐστὶ τοῦτο;— Ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς, ubi dicit : Σύμβολόν μοι τῆς συμφορᾶς, τὸ καταντῆσαί με εἰς Ἐρινύων ἱερόν. Idem ad 1593 : Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα) οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἣς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους πρὸ τῆς εἰς Ἅδου καταβάσεως.] Item σύνθημα, ut σύμβολον, dicitur Signum quod imperator exercitus suis militibus dat, quo invicem se agnoscant. Tesseram id Latini vocant. Virgil. : It bello tessera signum. Silius : Tacitum dat tessera signum. [Eur. Rhes. 517 : Ξύνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος· 572 : Οἶσθα σύνθημα στρατοῦ; 684 : Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα; 763 : Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς ἤνυσ' Ἑκτόρεια χείρ, ξύνθημα λέξας, ηὕδομεν· Phœn. 1140 : Ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων. Herodot. 9, 98 : Ἐπεὰν συμμίσγωμεν, μεμνῆσθαι ... τοῦ συνθήματος Ἥβης.] Xen. Cyrop. 7, [1, 10] : Ταῦτα εἰπών, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας, Ζεῦ σῶτερ [Ζεὺς σωτὴρ] καὶ ἡγεμών, ἐπορεύετο. Aliud ex Cyrop. [3, 3, 58 : Παρηγγύα σύνθημα, Ζεὺς ξύμμαχος καὶ ἡγεμών] exemplum habes ap. Bud. p. 521. [Anab. 1, 8, 16 : Εἶπεν ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται δεύτερον ἤδη. Καὶ ὃς ἐθαύμασε τίς παραγγέλλει καὶ ἤρετο ὅ,τι εἴη τὸ σύνθημα. Ὁ δ' ἀπεκρίνατο ὅτι Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη· 6, 5, 25 : Ἐκ τούτου σύνθημα παρῄει Ζεὺς σωτήρ, Ἡρακλῆς ἡγεμών· 7, 3, 34 : Ὥρα νυκτοφύλακας καθιστάναι καὶ σύνθημα παραδιδόναι· 39 : Σύνθημα δ' εἶπον Ἀθηναίαν κατὰ τὴν συγγένειαν.] Itidem Antiochus cognomento Σωτὴρ apud Lucian. [Laps. inter salut. c. 9] cum Galatis conflicturus, in somnis vidit Alexandrum sibi astantem κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ Ὑγιαίνειν· καὶ ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησεν. [Bacch. c. 4 : Τὸ μὲν σ. ἦν ἅπασι τὸ εὐοῖ· Navig. c. 36 : Τὸ μὲν σ. ἔστω Ἐνυάλιος.] De eadem tessera vide insignem locum Thuc. 7, p. 248 [c. 44. Dinarch.

p. 109, 31 : Οὗτος ἐξαγγελεῖ τοῖς πολεμίοις σύνθημα καθ' ὑμῶν φήνας. Diod. 11, 10 med. : Μήτε ἡγεμόνος παραγγελίαν μήτε συνθήματος ἐρώτησιν ὑπάρχειν. Aliique historici.] Itemque σύνθημα dicitur Tessera, quam vigilibus s. excubitoribus dat tesserarius, quem Circuitorem Latinorum quidam appellant, Græci ἔφοδον. Polyb. [6, 36, 6] de castrametatione Romanorum : Τῶν δ' ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα· κἂν μὲν ᾖ πάντα δεδομένα χωρὶς ἐγκλήματος, ἀπαλλάττονται πάλιν. Quæ συνθήματα ibi ostendit fuisse Taleolas ligneas inscriptas literis; nam subjungit, Ὁ δὲ (sc. ὁ χιλίαρχος) δίδωσι τούτοις πάλιν ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα τελέως, ἔχοντα χαρακτῆρα· quæ ξυλήφια ibid. κάρφη appellat. [Conf. ib. 34, 7 seq.] Itidem Dion in Augusto scribit Fulviam Antonii uxorem ense accingi solitam, et militibus σύνθημα διδόναι : ut Liv. 7 : Tessera per castra a Livio consule data erat. Ipsi autem milites τὸ σύνθημα ᾔτουν, i. e. Tesseram s. Signum petebant, a ducibus suis. Suet. id Signum petere dicit, ut patet ex loco quodam in Πόθος allato. || Præterea σύνθημα nominatur Signum militare, ut Liv. vocat, s. Signum minans pugnam, ut Lucan., i. e. Vexillum : quod σημαία quoque et σημεῖον alio vocabulo nominatur. Greg. Naz.: Τολμᾷ δὲ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον. [Diod. 1, 86 fin. : Τὸ παλαιὸν οἱ κατ' Αἴγυπτον διὰ τὴν ἀταξίαν τὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ πολλαῖς μάχαις ... ἡττηθέντες ἐπενόησαν σ. φορεῖν ἐπὶ τῶν ταγμάτων. Φασὶν οὖν κατασκευάσαντας εἰκόνας τῶν ζώων ἃ νῦν τιμῶσι καὶ πήξαντας ἐπὶ κοντῶν φορεῖν τοὺς ἡγεμόνας.] || Item sunt quædam ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, Signa et notæ arcanæ, quibus utuntur in secretioribus epistolis et scripturis. Polyb. [8, 19, 4] : Καὶ παραυτίκα τῷ Ἀριανῷ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολὰς γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἔθος ἦν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν· ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Ubi συνθηματικῶς γράφειν est quod dicitur etiam διὰ σημείων, et Per notas. Cic. Ad Att. [13, 32]: Parum intellexti, credo, quia διὰ σημείων scripseram. Suet. Cæs. : Ad Ciceronem, item ad familiares, domesticis de rebus : in quibus si qua occultius perferenda, per notas scripsit. Rursum Cic.: Reliquis epistolis tantum faciam ut notam apponam, quæ mihi tecum convenit. Bud. in Comm. p. 522, Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα tradit Notas quasdam fuisse epistolares, indices et commendatrices eorum qui eas reddebant. Ubi etiam quendam Greg. Naz. locum citat, in quo Julianus dicitur esse æmulatus τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν φιλανθρωπίαν Christianorum episcoporum : ut Sozomenus Tripertitæ Hist. 6 de eod. scribit, Præcipue vero æmulatus esse dicitur notas literarum episcopalium, quibus solent inter se scribentes commendare peregrinos; et, quo proficiscantur, et unde veniant, indicare. Gratianus Dimissorias literas vocavit, alii Formatas, ut ibid. tradit idem Bud., qui earum mentionem fieri dicit in Constitutionibus Chalced. Concilii : quæ autem ratio et forma earum fuerit, describi ap. Gratian. Distinct. 73. Et fortasse hujusmodi σύνθημα intellectum fuisse ab Hieronymo, quum in Ep. ad Julianum scripsit, Jam dimisso synthemate equus publicus sternebatur. Apud Polyb. [8, 17, 9, coll. 19, 8] certe Συνθήματα καὶ πίστεις λαβὼν πρὸς Νικόμαχον, Interpres vertit, Acceptis literis commendatitiis facturisque fidem. Alibi vero idem Polyb. dicit, Ἔχων σύνθημα καὶ γράμματα. In Pand. autem Græcis, inquit ibid., συνθήματα vocantur διπλώματα, quæ iis dabantur qui cursu publico utebantur, cujus est mentio 22 Codic. Justin. [Evectio, Gl. Pallad. Vit. Chrysost. p. 31 : Καὶ ὑπομνηστικὸν τῆς συνόδου πάσης δύσεως δημοσίοις συνθήμασιν ἀπεστάλκασιν εἰς Κπολιν. Extat formula Evectionis ap. Athanas. Apol. 2 de fuga sua p. 787. V. eund. in Epist. ad Solit. p. 821. Greg. Naz. Contra Julian. sic vocat literas Formatas : Ἐν ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρῄζοντας παραπέμπομεν. Ducang.] || Aliæ etiam notæ et signa nominantur συνθήματα. Synes. Ep. 127 : Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Signum et notam Ægyptiæ præfecturæ. Atque ut Cic. dixit no-

A mina esse rerum notas, ita Plato Cratylo [p. 433, E] : Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, καὶ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προειδόσι δὲ, τὰ πράγματα. Quæ σύμβολα etiam nominantur, ut suo loco docui. Et p. 621 : Eadem, inquit, σύμβολα dicuntur etiam συνθήματα, h. e. ἀλληγορήματα, de quibus Dionys. Areop. ita scribit : Μὴ γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα τῶν συνθημάτων ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀναπεπλάσθαι, Non enim existimare nos oportet, quæ figurate divinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumque sensum exaudienda, quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ intelligentiæ, scientiæque non pervulgatæ. Vide et Συνθήκη. [Sextus Pyrrh. hyp. 3, 201 : Αἱ πλείστοις συνιοῦσαι (ap. Ægyptios) καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐτοῖς σεμνολογήματος· 203 : Τὸ ἐλλόβια ἔχειν τοὺς ἄρρενας παρ' ἐνίοις τῶν βαρβάρων εὐγενείας ἐστὶ σύνθημα· iterumque ibid. Anon. Cramer. An. vol. 3, p. 188, 3 : Καίτοι ἐπῳδάς τε καὶ συνδέσμους καὶ συνθήματα πάμπολλα συνειλοχὼς πολυσύμφορα ... οὐδὲν ἐκ τούτων διεπραξάμην. L. D. Συνθήματα Hesychius interpr. μαθήματα, ποιήματα.
B Unde τὰ πολεμικὰ Homeri συνθήματα apud Julian. Ep. 15, Præcepta bellica intelligit Petav., quasi idem sonaret συνθήματα atque συνθῆκαι. Schweigh. De altera forma HSt. :] Σύνθεμα, τὸ, Signum quod ex composito datur; σημεῖον ἀφορμῆς, σύμβλημα, Hesych., qui συνθέματος quoque exp. σημείου. Eid. tamen est etiam δραματούργημα. Exp. vero non solum Signum, Tessera, [Sigillum, Evectio, de qua interpret. v. in forma priori, huic add. Gl.] sed etiam Pactum. Sed et quandam commercii signif. videri possit habere in hoc l., quem Suidas sine expositione affert : Τὸ μήτ' εὐδιάλλακτον μήτ' ἄλλο μηδὲν εἶναι σύνθεμα φιλανθρωπίας. [V. Hedylus in Σύνθημα cit. Gregor. Naz. vol. 2, p. 252, B, in hymno ad Deum : Εἰς σὲ δὲ πάντα σύνθεμα σὸν νοέοντα λαλεῖ σιγώμενον ὕμνον, Cuncta tuum numen capientia, Int. Tuas quum norint leges, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 58, A, ubi hunc hymnum tanquam anonymi edidit, versu in edd. Gregorii omisso auctum. || Compositum, de voc. ex duobus conflato. Eust. Il. p. 340, 35 : Εἰ καὶ εὕρηται παρὰ τοῖς
C ὕστερον Ἀττικοῖς θηλυκὸν σύνθεμα ἐκ τοῦ ἔτους εἰς ι λῆγον. L. D. || LXX Eccles. 12, 11 : Οἳ παρὰ τῶν συνθεμάτων ἐδόθησαν, ubi Vulgata : Qui a conciliis dati sunt. Hase.]

[Συνθηματιαῖος, α, ον.] Συνθηματιαῖοι στέφανοι Aristophani sunt quos recentiores vocarunt ἐκδοτικοὺς, teste Suida, qui hunc versum ex eo affert : Πλέξας στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσι. Cujus loci [Athen. 15, p. 680, C, et] Pollux quoque meminit l. 8 [7, 200], ubi scribit Aristophanem [Thesm. 465] συνθηματιαίους στεφάνους nominasse ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν, inquit, ἐκδημοσίους λέγουσι. Pro quo ἐκδημοσίους ex Suida [et schol.] forsan reponendum ἐκδοτικούς [ἐκδοσίμους Athen. l. c. et codd. Hesychio οἱ ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδεδομένοι, ἐκδόσιμοι] : ut significet eos στεφάνους, qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat, et ἐργολαβοῦνται ab eo qui conficit. [« Coronæ locatitiæ, quas aliquis faciendas locarat, pacta mercede. » Brunck.]

[Συνθηματίζω, Signum do. Nicetas Chon. Ann. p. 102, D : Τὸ μὲν ἀνακλητικὸν ἡ σάλπιγξ διατόρως συνεθη-
D μάτιζε. Schol. Hom. Il. Θ, 75 Cram. An. Paris. vol. 3, p. 32, 10 s. Eust. Il. p. 700, 13 a Wakef. cit. : Αἱ βρονταὶ εἶεν ἂν κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματιζούσας. Id. Opusc. p. 301, 68 : Τὸ περὶ τὴν μητρόπολιν συνθηματίζον ξύλον τὴν ἱερὰν σύναξιν. L. D. German. CPol. Or. in cruc. p. 244, D Grets. : Συνθηματίζοντα τοῖς πιστοῖς τὴν πρὸς τὸν βασιλέα συνδρομήν. Hase. || Med. Paciscor, Constituo. Nicet. Chon. Ann. p. 71, C : Παιδιᾶς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων δορατισμῶν.]

Συνθηματικός, ἡ, ὸν, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, Literæ quæ διὰ σημείων scribuntur, ut hodie eæ quæ per hostica loca et bello infesta mittuntur. [Polyb. 8, 18, 9 : Ἔχοντα παρά τε τοῦ Νικομάχου καὶ Μελαγκόμα συνθηματικὰ γράμματα.] Et Συνθηματικῶς γράφειν, Per notas scribere, διὰ σημείων γράφειν. [Polyb. 8, 19, 4 : Τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολὰς γεγραμμένας σ. Unde Suidas.] Vide Σύνθημα.

[Συνθημάτιον, τὸ, Tesserula, Gl.]

[Συνθηρατὴς, ὁ, Qui simul venatur. Xen. Comm. 3, 11, 15 : Τί οὐ σύ μοι ἐγένου σ. τῶν φίλων;]

[Συνθηράω, Simul venor. Xen. Anab. 5, 3, 10 : Οἱ δὲ βουλόμενοι καὶ ἄνδρες ξυνεθήρων· et cum dat. Cyrop. 3, 1, 14, 21, et sine 4, 6, 3. L. D. Parthen. Narr. am. p. 112, 4 Teucher. : Ὁμοιωθεὶς κόρῃ συνεθήρα αὐτῇ. Hase. Pass. Soph. Ph. 1005 : Ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. Schol., ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι.]

Συνθηρευτής, ὁ, q. d. Convenator, Venationis socius. [Xen. Cyrop. 2, 4, 15 : Συνθηρευτάς τινας τῶν παίδων σοι γενέσθαι αὐτοῦ. Themist. Or. 21, p. 254, D.]

[Συνθηρεύω, Simul venor. Improprie Eur. fr. ap. Plut. Mor. p. 604, D : Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα, γῆς δέλεαρ ἔχοντες τῆσδε, συνθηρεύομεν, si recte ita legitur. Plat. Reip. 5, p. 451, D; 466, C : Ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας. Plut. Mor. p. 799, D, Anton. c. 29. Cum accus. Theodoret. H. E. 4, 12, p. 163, 20. « Συνθηρεύειν τοὺς κονιορτοὺς καὶ τὰ κάρφη dicitur τὸ λιπαρὸν a Diocl. apud Galen. vol. 13, p. 35, B. » Hemst. Medio Aristoph. Thesm. 156 : Ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.]

Σύνθηρος, ὁ, ἡ, Venationis socius. Xen. [Comm. 2, 6, 35] : Οἶμαί σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σ. τῶν ἀγαθῶν φίλων, Commodum tibi ad venandos amicos fore socium, Socium venationis amicorum. [Cyrop. 3, 1, 7 : Τιγράνης, ὃς καὶ σ. ποτε ἐγένετο τῷ Κύρῳ. Apollod. 3, 8, 2, 3 : Σ. Ἀρτέμιδος οὖσα. L. D. Schol. Arat. ad Phæn. v. 322 : Τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος. Hemst. Pollux 5, 9; 6, 158, et de canibus 5, 47, 63.]

[Συνθητεύω, Simul servio. Eust. Il. p. 1338, 63 : Μετὰ Ποσειδῶνος συνθητεύσας τῷ Λαομέδοντι. L. Dind.]

[Συνθιασεύω, Simul thiasum duco. Strabo 10, p. 471 : Δημοσθένης διαβάλλων τὴν Αἰσχίνου μητέρα καὶ αὐτὸν ὡς τελούσῃ τῇ μητρὶ συνόντα καὶ συνθιασεύοντα πολλάκις.]

[Συνθιασωτεύω, i. q. præcedens. Method. Conv. virg. p. 146, 15 : Συνθιασωτεύειν ἔνθα. Hase.]

Συνθιασώτης, ὁ, Consors τοῦ θιάσου. Et plur. συνθιασῶται, qui et θιασῶται. Redditur autem et Sodales. Apud Aristoph. Pl. [508] jocose, Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν, Consortes delirii. Vide Θιασώτης. [Cum συγχορευτής conjungit Themist. Or. 4, p. 53, D; 15, p. 185, B. Pro σύνθιασος præbuit cod. schol. Eur. Phœn. 796. Phot. cod. 256, p. 473, 26 : Τῆς δυσσεβείας καὶ τῆς ἀνδρογύνου φύσεως συνθιασῶται. L. Dind. Proprie Athen. p. 362, E : Καλεῖται δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἔρανος καὶ θίασος, καὶ οἱ συνιόντες ἐρανισταὶ καὶ συνθ. Clem. Al. Protrept. 8, 79 : Τοὺς συνθ. τοῦ Μωϋσέως. Theophyl. Simoc. Hist. p. 274, 2 Bonn. : Καθικετεύουσι συνθιασώτην γενέσθαι τῆς πανηγύρεως, Ut festum cum ipsis ageret. Hase.]

[Συνθιγγάνω, Contingo. Themist. Or. 20, p. 235, B : Χάριτες συνεθίγγανον τῆς τελετῆς. Wakef. Nicet. Chon. Ann. 4, p. 77, B : Τοῦ Ἄρεος συνεθίγγανεν. L. Dind.]

[Συνθλασμός, ὁ, Contusio. Hesychius : Γομφιασμὸν, συνθλασμὸν ἢ συντριμμὸν ὀδόντων. L. Dind.]

[Συνθλάσσω s. Συνθλάττω, i. q. sequens. Aristæn. 1, 16, p. 89. Boiss. Leo Diac. 9, 2, p. 89, D : Ἰσχύϊ χειρὸς τὴν κορύνην καταφέρων αὐτῇ κυνῇ καὶ τὴν ταύτῃ περιστελλομένην συνέθλαττε κεφαλήν. Quod συνέθλα vel συνέθλασε scribendum videbatur Hasio. Schol. Æsch. Pers. 410 : Συνέθλαττον πάντα κωπήρη στόλον. V. Θλάσσω, quæ forma tamen non videtur usurpata fuisse. L. Dindorf.]

Συνθλάω, Confringo, Contundo. [Collido, Gl. Diod. 2, 57 init. : Συνθλάσαντες καὶ τρίψαντες ἐμπείρως ταῖς χερσὶ (τὸν καρπὸν τοῦ καλάμου). Plut. Alex. c. 19 : Λίθος, ἐφ' οὗ τὴν κεφαλὴν καταθέντες ἑτέρῳ λίθῳ παίουσι καὶ πιέζουσιν, ἄχρι οὗ συνθλάσωσι τὸ πρόσωπον. Frequens est ap. LXX. L. D. Eratosth. Catast. c. 11 : Θυμωθεὶς ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτὸν (τὸν καρκίνον). Alexis ap. Athen. 11, p. 466, E : Ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα (ποτήριον). Valck. Manetho 5, 201 : Βίῃ συνθλωμένου ὀστᾶ. Matth. 21, 44 : Ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται. Athanas. in Montefalc. Coll. nov. Patr. vol. 2, p. 76, C : Συνθλωμένων (τῶν ὀδόντων) εὐκαταφρόνητα γίνεται (τὰ θηρία). Συνθλασθῶσιν, Oblidantur, Gl. « Schol. Æsch. Pers. 194. Planudes Ovid. Met. 12, 349. » Boiss.]

Συνθλίϐω, ψω, Comprimo. [Comprendo, add. Gl. Aristot. Rhet. 1, 5 med. : Πιέζοντα ἢ συνθλίϐοντα. Plut. Mor. p. 692, A : Τῆς κροκίδος οὐκ ἐώσης ἐπιπεσεῖν βαρὺ τὸ ἱμάτιον οὐδὲ συνθλῖψαι τὴν χαυνότητα τῆς χιόνος. Marc. 5, 24 : Καὶ συνέθλιϐον αὐτόν· 31 : Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίϐοντά σε, de turba circumfusa et urgente. Nicetas Eugen. 4, 320 : Εἰ τῆς μελίττης συνθλίϐει τὸ κεντρίον. Pass. Aristot. H. A. 5, 28 : Μαλακὰ οὕτως ὥστε συνθλίϐεσθαι.] Plut. De primo frig. [p. 949, E] : Ὥστε συντρίϐειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποϐιαζόμενον εἰς ἑαυτὸ, καὶ συνθλιϐόμενον, Ut aqua contracta in se atque compressa naves elidat, Turn. [Idem Mor. p. 427, D : Τὸ ἀέρος (στοιχεῖον) αὖ κερματιζόμενον εἰς δύο πυρὸς διακρίνεται σώματα, συνθλιϐόμενον δ' αὖθις αὐτῷ καὶ συμπῖπτον εἰς ὕδατος ἰδέαν ἄπεισιν· 430, C : Ἀὴρ ἐκ πυρὸς συνωσθέντος καὶ συνθλιϐέντος εἰς ὀκτάεδρον· 408, E : Τοῖς εἰς στενὸν συνθλιϐεῖσι ῥεύμασιν· et sim. 683, C. Et p. 721, C : Ὁ χαλκὸς οὐ πολλοῖς συντεθλιμμένος ἐπαλλήλοις σώμασιν. Συντεθλιμμένος, ἤγουν συνεπτυγμένος ἄργυρος, Collisum argentum, Gl. Nicet. Ann. 2, p. 40, C : Περὶ ταῖς πύλαις συνθλίϐεσθαι· 7, p. 117, A. Aor. Plato Tim. p. 91, E : Προμήκεις τε καὶ παντοίας ἔσχον τὰς κορυφὰς, ὅπῃ συνεθλίφθησαν ὑπὸ ἀργίας ἑκάστων αἱ περιφοραί. L. D. Strabo 5, p. 240 med. : Ἤτοι μεταστάσεις τῶν κατὰ βάθους ὑγρῶν σποράδην καὶ ἀδήλως γίνονται, πάλιν δ' ἐπισυρρέουσιν, ἢ τελέως ἐκλείπουσιν αἱ πηγαὶ καὶ πάλιν συνθλίϐονται, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀμενάνου συμβαίνειν φασὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος· ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ πάλιν ῥεῖ. Sensus non satis clarus. V. Casaub. Conf. 8, p. 379 : Φασὶ δὲ καὶ ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινῶν φλεϐίων συνθλίϐεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην. Hemst. Videri posset scribendum συλλείϐονται et συλλείϐεσθαι, quod et Plut. Mor. p. 951, C : Ὅθεν ἥκιστα τὰς χιόνας καὶ τὸ συνθλιϐόμενον ὑγρὸν ἀπ' αὐτῶν οἱ σφόδρα ψυχροῦ δεόμενοι κινοῦσιν, alteri recte substituit Wyttenb., et Luciani Alexand. c. 13 : Συνειστήκει δ' ἐν αὐτοῖς ὕδωρ ἢ αὐτόθεν ποθὲν συλλειϐόμενον ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν, libri conservarunt, in aliis in συνθλιϐόμενον corruptum. Sed v. Ἀναθλίϐω. L. Dind.]

[Σύνθλιψις, εως, ἡ, Compressio. Longin. De subl. 10, 6 : Τῇ τοῦ ἔπους (præp. ὑπὲκ) συνθλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο. De animo Theodor. Stud. p. 301, A : Ἐν τῇ μετανοίᾳ τῆς σ. σου, quod Dolore vertit Int. L. D. Aristot. p. 471, 1 : Καίτοι τότ' ἐχρῆν τὸν θύραθεν εἰσιόντα (aerem) κωλύειν τὴν σύνθλ. Hase. Schol. Hom. Il. O, 624 (?). Schneid.]

Συνθνήσκω, θανοῦμαι, Commorior, i. q. συναποθνήσκω, de quo supra. [Æsch. Ag. 819 : Συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς· 1139 : Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. Cho. 979 : Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ ξυνθανεῖσθαι.] Soph. Phil. [1443] : Ἡ γὰρ εὐσέϐεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται. [Sophocles orationem Herculis apte clauserat verbis his : Τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεϐεῖν τὰ πρὸς θεούς. Quæ sequuntur : Ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς· ἡ γὰρ εὐσέϐεια κτλ., grammatici esse appendicem admodum ineptam dixi jam in Μέγας p. 654, C. Ceterum proprie Soph. Tr. 720 : Δέδοκται κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα· 798 : Θανόντι συνθανεῖν· et alibi, pariterque Eur., etiam improprie fr. Temen. ap. Stob. Fl. 1, 4, 3 : Κακοῖσι δὲ ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός. Lucian. D. mort. 27, 3 : Ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει. L. D. Hippiatr. p. 124, 12, de equitibus in Alpium transitu frigore exstinctis : Εἰ δὲ καὶ ὁ ἵππος συντεθνήκοι. Christus pat. 887 : Οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον. Greg. Naz. Carm. 3, 566 : Χριστῷ συνθανέειν γὰρ ἐέλδομαι. Schol. Jo. Tzetzæ Chiliad. 4, 295 : Τὸ συντεθνήκει ἰωνικῶς· συνετεθνήκει γὰρ ὤφειλεν. Hase.]

[Συνθοινάτωρ, ορος, ὁ, i. q. sequens. Eur. El. 638. ᾱ]

Συνθοίνιος, ὁ, Conviva. VV. LL. [Fictum videtur ex sequenti.]

Σύνθοινος, ὁ, ἡ, Conviva, Concœnator, ut σύνδειπνος. Herodicus ap. Athen. [6, p. 234, E] : Τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκομεν τὸν παράσιτον, ἱερόν τι χρῆμα, καὶ τῷ σ. παρόμοιον.

Συνθολόω, pro θολόω. [Obfusco. Gregor. Naz. Orat. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατ. p. 59. Anon. Liban. vol. 1, p. 619, B : Λύπη συνθολοῦσα τὴν γνώμην ἀχλύν τινα καὶ τοῖς ὄμμασιν ἐπιφέρει. L. D. Theod. Prodr. p. 81, 101. Niceph. Walzii Rhett. vol. 1, p. 425, 3. Boiss. Georg.

Pis. Hexaem. 12 : Καὶ τοῦ λογισμοῦ συνθολοῖ τοὺς ἀστέρας. Id. Contra Sever. 173 : Τὸν οἶνον συνθολώσας· et passiv. Hexaem. 1744, συνθολωθείς. Hase. Niceph. Greg. Hist. Byz. 8, 5, p. 189, B : Συνθολοῦσα τὰς περιόδους τῶν λογισμῶν. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 226, 815. Anna Comn. p. 119, C : Συνεθολώθη τοὺς λογισμούς. V. Συνδολόω. L. Dind.]

[Συνθόλωσις, εως, ἡ, Conturbatio. Tzetz. Hist. 8, 887 : Μελαγχολία λογισμοῦ σ. βαθεῖα. Elberling. Conf. Creuz. Melet. p. 41, not. 8. Boiss.]

[Συνθόρνυμαι, Assilio. Ælian. N.A. 5, 7 : Ἀνὰ κράτος ἀποδιδράσκων (πίθηκος) ὥρμησεν εὐθὺ δένδρου, οἱ δὲ (αἴλουροι) καὶ αὐτοὶ συνέθορον ὤκιστα.]

[Συνθορυβέω, Conturbo. Diod. 13, 101 fin. : Τοὺς ἀπολογουμένους συνθορυβοῦντες οὐκ ἠνείχοντο τῶν λόγων. «Planudes Ovid. Met. 1, 199. Eustath. ad Il. Δ, p. 494, 22. Sed vide Matthiæ ad Eurip. Med. 51.» Boiss.]

[Συνθρανόω, Concutio. Eur. Bacch. 633 : Συντεθράνωται δ' ἅπαν (δῶμα), Hesychius interpr. συμπέπτωκε.]

[Συνθράσσω s. Συνθράττω, ξω, Conturbo, «Lacesso». Planudes Ovid. Met. 9, 38 : Τὰ σκέλη ... πανταχόθεν συνθράττει. Boiss.]

Συνθραύω, Confringo [Gl. Eur. Or. 1569 : Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν. Lycophr. 436 : Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάρα· 1109 : Χαλυβδικῷ κνώδοντι συντεθραυσμένη. Xen. Ages. 2, 14 : Δόρατα συντεθραυσμένα. Polyb. 8, 18, 9 : Συνθραύεσθαι τοὔργανον. Philosteph. ap. Athen. 7, p. 298, A : Αἱ πρύμναι συνεθραύσθησαν. Dio Cass. 44, 18 : Εἰκὼν αὐτοῦ τις κατέπεσεν ἀπὸ ταὐτομάτου καὶ συνεθραύσθη· 50, 33 : Τὰς κώπας συνέθραυον. Plut. Aristid. c. 18 : Ταῖς χερσὶ συνέθραυον τὰ πλεῖστα τῶν δορατίων. Soranus Obstetr. p. 116 fin. : Συνθραύειν τὰ ὀστάρια. Anna Comn. p. 163, A : Τινὰ τῶν πλοίων τῇ ψάμμῳ προσαράξαντα συνθραυσθῆναι. Germanus Cotel. Mon. vol. 2, p. 464, A : Ἐν ἑαυτῷ συνθραύων τὰ κύματα. Quod συντριβήσεται dicitur in l. Jobi 38, 11. Improprie Nicephorus in Walzii Rhett. vol. 1, p. 488, 28 : Ἡ τῶν Περσῶν ὀφρῦς ξυνεθραύετο. L. D. In marmoribus ab Herode Attico Polydeucioni dicatis ap. Bœckh. vol. 1, p. 541, n. 989, 23; p. 542, n. 990, 15; p. 543, n. 991, a, 12 : Μηδὲ λωβήσασθαι μηδὲν, ἢ ἀποκροῦσαι ἢ συνθραῦσαι ἢ συγχέαι τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχήματος. Hase.]

[Συνθρηνέω, Simul deploro, lamentor. Basil. M. vol. 2, p. 65, D, 5. Const. Manass. Chron. 5346. Schol. Jo. Climac. p. 268. Boiss. Greg. Naz. t. 1, p. 27, D : Συνθρηνεῖ τοῖς πάσχουσιν. Id. ib. p. 405, C : Οὐ καλέσω τὰς συνθρηνούσας· p. 160, B, ὡς συμπενθήσοντας. Vita Nili jun. p. 94, 3 : Συνθρηνεῖν αὐτῷ. Theodos. Diac. De exp. Cretæ 1, 260 : Κύζικε συνθρήνησον. Hase.]

[Συνθρηνήτρια, ἡ, Lamentorum socia. Paraphr. Eur. Or. 126 in cod. Matthæi ap. Beck. vol. 3, p. 1033. L. D. Schol. Eur. Phœn. 1514. Boiss.]

Σύνθρηνος, ὁ, ἡ, Luctus s. Lamentorum socius, Aristot. [Eth. Nic. 9, 11. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 407, 8 : Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτη σύνθρηνος (Sappho). Tzetz. Hist. 9, 631 : Συμπλαταγοῦντα χεῖράς τε καὶ σύνθρηνον βοῶντα. L. D.] Vide Θρηνητικός.

[Συνθριαμβεύω, Simul triumpho. Plut. Mario c. 44 : Κάτλος Λουτάτιος Μαρίῳ συνάρξας καὶ συνθριαμβεύσας ἀπὸ Κίμβρων· Lucull. c. 36 : Στρατιώτας ,αφ' ἀπέλιπε συνθριαμβεύσοντας. L. D. Origenes Exh. ad Mart. p. 208. Struv.]

[Συνθρίζω, Concido. Unde Συνέθρισε Hesychio συνέτεμε.]

[Συνθρόησις, εως, ἡ, Perturbatio. Sext. Adv. math. 9, 169 : Ἐν συνθροήσει τινὶ καὶ κινήματι.]

[Συνθρονεύω, Eodem in throno sedeo. Athanas. t. 2, p. 414, F : Τῷ πατρὶ συνθρονεύοντα καὶ συγκαθεζόμενον. Hase.]

[Σύνθρονον, τὸ, Sacerdotum et Ecclesiæ ministrorum sacra facientium subsellia mediam in Bematis concha Sacram mensam ambientia, in quorum medio, retro ipsum altare, eminet Patriarchæ vel Episcopi sedes ac thronus excelsior, quemadmodum σύνθρονον describit Euseb. H. E. 10, 4, et Constantinus in Basilio n. 83 ed. Combef. Georg. Hamart. in Chron. Ms. de Euthymio patr. Cpol. : Ὃς ἅμα τῇ χειροτονίᾳ, πρὶν ἢ ἐλθεῖν εἰς τὸ σύνθρονον κτλ. Martyr. S. Petri archiep. Alexandr. p. 217 : Τῷ ἀρχιερατικῷ συνθρόνῳ ἐνίδρυσαν. Synaxaria Colbert. 4 Dec. : Τῷ συνθρόνῳ προσαναβιβάζουσιν. Aliique multi Byzantini. Ducang. Criminat. Græc. adv. Lat. Cotel. Monum. vol. 3, p. 510, B : Ἐπὶ τοῦ λεγομένου συνθρόνου καθίσασα.]

Σύνθρονος, ὁ, ἡ, Qui eodem in throno sedet. [Adsessor, Gl. Julianus Æg. Anth. Pal. 9, 445, 6 : Ἀρχομένων γὰρ πλοῦτον ὅτι στυγέεις σύνθρονος οἶδε Δίκη· Meleager 12, 257, 8 : Οὔλα δ' ἐγὼ καμφθεῖσα δρακοντείοισιν ἀώτοις σύνθρονος ἵδρυμαι τέρμασιν εὐμαθίης, de libri coronide. Epigr. ib. 1, 24, 1 : Σύνθρονε καὶ συνάναρχε τεῷ πατρὶ, de Christo. Orph. H. 10, 4 : Ἐλθὲ, μάκαρ, σύνθρονος Ὥραις, de Pane. Diod. 16, 92 fin., 95 init. Lucian. De m. Peregr. c. 29. Patrum exx. v. ap. Suicer. L. D. Σύνθρονος Regis ut Joseph. Testam. Levi 13, p. 168. Origen. C. Cels. 3, p. 143, A : Εὐσέβειαν καὶ τὰς συνθρόνους ταύτης ἀρετάς. Valck. Sumpsit Orig. ex Philone, ubi vol. 1, p. 136, 25 : Δικαιοσύνη καὶ φρόνησις, καὶ αἱ σύνθρ. ταύτης ἀρεταί. Inscr. ap. van Dal. De idolol. p. 278 : Ἀντινόῳ, συνθρόνῳ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν. Hase. V. Σύνθυρος.]

Σύνθροος, ὁ, ἡ, Consonus : ut σ. ἠχὼ [Nonn. Dion. 16, 355, Jo. c. 12, 58 etc.], Echo consona : quippe quæ sonantibus sonum similem assonat. [Bianor Anth. Pal. 9, 308, 3 : Αὐτίκα μιν (Arionem) κιθάρῃ λιγυηχέϊ δέξατο δελφὶν σύνθροον. Paulus Sil. Descr. S. Soph. 165.]

Συνθρύπτω, ψω, Deliciis frango, Delicatum s. Mollem reddo. At vero in Act. 21, 13 : Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ubi redditur a vet. Interpr. Affligentes cor meum ; ab aliis rectius, Comminuentes cor meum; ego tamen malim, Cor meum molle reddentes (nam Latini interdum Cor molle dicunt) vel Cor meum mollescere facientes. Aut certe, Animi mei robur frangentes. [Zonaras Annal. vol. 1, p. 30, B : Ἰδὼν, καὶ συνθρυπτόμενος, ἵνα μὴ δακρύων καταφανὴς γένοιτο. Jo. Chrysost. in Cotel. Mon. vol. 3, p. 153, A : Παύλου οὐ συνθρύπτεται ἡ καρδία. L. D. Basil. M. t. 1, p. 523, D; 700, C. Theod. Prodr. Rhod. et Dosicl. 6, p. 253 : Τινὶ παραρραχθεῖσα μυχίῳ πέτρῳ Συνθρύπτεται μέν. Hase.]

Συνθυμέω, Simul irascor, vel Unanimis et concors sum, Ejusdem animi sum, συμψυχῶ. Utraque expos. Suidæ est [Συνθυμεῖν, συνοργίζεσθαι ἢ συμψυχεῖν. Sed liber optimus nihil nisi lemma] : posterior tamen, verisimilior videtur propter verbi terminationem : secundum priorem vero dicendum foret συνθυμόω a θυμόω, quod active potius acciperetur, pro Simul ad iram concito. Itaque συνθυμέω neutri formam habet, ut ἐπιθυμέω, et cetera, quasi a σύνθυμος, Unanimis, Concors, ὁμόθυμος. [Hesychius : Συνθυμεῖν, συμπείθεσθαι. Photius : Σύνθυμοι (συνθυμεῖν), συμπείθεσθαι· οὕτως Ἐπίχαρμος. Ap. Suidam συνοργίζεσθαι indocti grammatici videtur additamentum. ‖ «Συνθυμοῦμαι, ap. Choric. p. 165 : Συνθυμοῦται τῷ δεσπότῃ.» Boiss.]

[Συνθυμόω. V. Συνθυμέω.]

[Συνθυραυλέω, Simul excubo. Synes. p. 15, E : Στρατιῶται τὰ πολλὰ συνθυραυλοῦντες.]

[Σύνθυρος, ὁ, ἡ, Vicinus. Euagr. H. E. 5, 19, p. 446, 25 : Ἀμαθίαν δὲ τοῦ θράσους τὴν μητέρα καὶ δειλίαν τὴν ἀπῳκισμένην καὶ σύνθυρον αὐτῇ οὕτως ἀπώσατο, ὡς τὸ μὲν κινδύνευμα εὐβουλίαν εἶναι κτλ. Pro quibus Niceph. 18, 8, δειλίαν τὴν ἀπῳκισμένην καὶ σύνθρονον αὐτῇ, pessime, ut opinatur Valesius, qui αὐτῷ pro αὐτῇ volebat, miro judicio, quum verissima videatur Nicephori, mendosissima Euagrii librorum scriptura.]

[Συνθυσιάζω, Simul sacrifico. Eulogius Phot. cod. 280, p. 536, 33 : Ἄβελ τῷ Κάϊν πλεῖστον ἐν πᾶσι διενηνοχὼς συνεθυσίαζε. L. Dind.]

[Συνθύτης, ὁ, Qui simul sacra facit. Apollod. 2, 7, 2, 4 : Ἠλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας. Inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, n. 1193, 16 : Καταστᾶσαι δὲ καὶ θεωροδόκον ὅστις ὑποδέξεται παραγινομένους τοὺς συνθύτας. L. D. Epist. Socr. p. 43, 6. Valck. Greg. Naz. t. 2, p. 251, A. Id. ib. Carm. iamb. 13, 16 : Οἱ συνθύται μου δυσμενεῖς, Collegæ in sacerdotio. Hase. Mœris p. 185 : Θεωροὶ οἱ τὰς θυσίας ἀπάγοντες εἰς τὰ κοινὰ ἱερὰ καὶ τὰ μαντεῖα Ἀττικοὶ, θεαταὶ ἢ συνθύται Ἕλληνες. ὑ]

Συνθύω, Una sacrifico, sacra facio. [Eur. El. 795 :

Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεών. Xen. Œc. 7, 8 : Καὶ ἡ γυνή σοι συνέθυε.] Dem. [p. 300, 24] : Συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. [P. 1313, 26 : Ἔδει ἄν με καὶ αὐτὸν θύειν... καὶ τοῦτον μετ' ἐμοῦ συνθύειν, et in seqq.] Æschin. [p. 61, 2] : Καὶ περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῆς νεὼς, καὶ συσσιτῶν καὶ σ. καὶ συσπένδων. [Id. p. 71, 9. Isæus p. 70, 23. Polyb. 4, 49, 3 : Βυζαντίους εἰς τοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἀγῶνας τοὺς συνθύσοντας ἐξαπεσταλκέναι. L. D. Pausan. 7, 4, 10 : Ὡς σφᾶς καὶ Ἴωσι δέοι συνθύειν ἐς Πανιώνιον. Joseph. Contra Ap. 2, 13, de sacerdotibus Ægyptiis : Οὐ μὴν οὐδὲ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων οὐδὲ εἷς συνθύει τοῖς θεοῖς. Hase.]

[Συνθοικεύω, i. q. sequens. Nicetas Ann. 5, p. 86, D : Ὡς καὶ συνθηρεύειν καὶ συνθωκεύειν ἐκείνῳ. L. Dind.]

[Συνθωκέω, Assideo. Joseph. A. J. 15, 3, 8 med. : Συνθωκῶν ἐν ταῖς διαγνώσεσιν. Hemst.]

[Σύνθωκος, ὁ, ἡ, Consessor, Assessor. Synes. H. 5, 53 : Μήκιστον πατρὸς κῦδος καὶ τὰν σύνθωκον πνοιάν, Socium solii Spiritum S. Œnomao ap. Euseb. Præp. p. 223, C : Δοκεῖ δέ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἐσχηκέναι τιτθὴν οὐδὲ σὺν θώκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικέναι, Valck. ad Herodot. 6, 63, restituebat σύνθωκος. Ib. D quod est : Ἔτι φήσω τοῦ αὐτοῦ εἶναι σὺν θώκου τοῦτον, Vigerus scripsit συνθώκου, ut sit Consessus. Sic Pollux 9, 46 : Τῶν δὲ πόλεως μερῶν καὶ παστάδες, συσσίτια, συμπόσια, ... προεξέδραι, θῶκοι, καὶ ὡς Σώφρων φησὶ σύνθωκοι.]

[Συνιαίνω, Simul oblecto. Oppian. Cyn. 3, 167 : Θυμὸν δ' ἑσπομένοιο συνιαίνουσι νομῆος. Schneid. Greg. Naz. Carm. 2, 7 : Ἀρχομένου δ' ὕμνοιο συνιαίνοισθε μὲν, ἁγνοί. Hase.]

[Συνιαύω, Concumbo. Schol. Vict. Hom. Il. I, 336.]

[Συνιδιάζω, σω, Approprio. Apollon. De constr. 1, 12, p. 42, 10 : Δεόντως ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἡ πρόσθεσίς ἐστι τοῦ ἄρθρου, συνιδιάζουσα τὸ ἐπιθετικὸν τῷ κυρίῳ ὀνόματι. Pro quo liber unus συνοικειουμένη. Signif. neutra 1, 19, p. 49, 15 : Περισσὸν ζητεῖν εἰ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστί. Πῶς οὖν κατελέχθη πρὸς πάντων; Φαίην ἂν συνεκδρομῇ τῶν ἄλλων πτώσεων, ἐπεὶ τὰ ταύταις συνιδιάσαντα ἄρθρα ἐκαλεῖτο, ᾧ λόγῳ συλλαβαὶ καὶ αἱ μονογράμματοι· ἦν δὲ ἴδιον κλητικῆς τὸ ὦ.]

Συνιδρόω, Consudo, Una sudo. [Pallad. Vita Chrys. p. 102, 23 : Ἐὰν μὴ αὐτοῖς τις συνιδρώσῃ. Hase. Fatisco sudore, vel simpl. Sudo, Diod. 3, 28 med. : Ὅταν δ' ἐν νηνεμίᾳ διώκηται, ταχὺ συνιδρουσῶν τῶν πτερύγων ἀδυνατεῖ χρήσασθαι τοῖς τῆς φύσεως προτερήμασι. Geopon. 18, 8, 5 : Συνιδροῦντος τοῦ κειρομένου.]

[Συνιδρύω, Simul statuam alicujus pono. Appian. Civ. 5, 132 : Καὶ ἦν ὁ Καῖσαρ ἐτῶν ἐς τότε κη', καὶ αὐτὸν αἱ πόλεις τοῖς σφετέροις θεοῖς συνίδρυον. Schol. Aristoph. Ran. 326 : Συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. L. D. Athen. p. 561, D : Κατὰ γυμνάσια αὐτὸν (τὸν Ἔρωτα) συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. Med. Schol. Pind. Pyth. 3, 137 : Αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς Θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα. Hase.]

[Συνίδρωσις, εως, ἡ, Sudatio. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 8 : Πρὸς τὰς τῶν μασχαλῶν δυσωδίας καὶ συνιδρώσεις. L. Dind.]

[Συνιεράομαι, Simul sacerdotio fungor. Plut. Mor. p. 276, E : Συνιερᾶται μὲν ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Sozom. H. E. 2, 20 med. item cum dat. Phot. Bibl. cod. 182, p. 127, 31 : Οἱ τοῖς ἐπιτετυχόσι συνιέναι καὶ συνιερᾶσθαι οὐκ ἠνέσχοντο. L. Dind.]

[Συνιερατεύω. V. Συνιεριτεύω.]

[Συνιέρεια, ἡ, Sacerdotis socia. Procul. Chrestom. Phot. Bibl. cod. 239, p. 322, 4 : Αἱ περὶ τὸ τέμενος συνιέρειαι. L. Dind.]

[Συνιερεὺς, έως, ὁ, Sacerdotis collega. Plut. Æmil. Paul. c. 3, Mor. p. 700, E. Dio Cass. 40, 62, et al. sæpe. « Synes. Epist. p. 210, A : Θαρσῆσαι τὴν τοῦ συνιερέως ἀνάρρησιν. » Hase. Eust. Il. p. 34, 24. Basilius in Cotel. Mon. vol. 1, p. 43, A; 44, C.]

[Συνιερεύω, i. q. seq. Greg. Naz. t. 1, p. 31, B : Χριστῷ συνιερεύσοντα. Hase.]

[Συνιεριτεύω, Simul sum sacerdos. Inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 517, n. 5130 : Ἀρχίππαν Πτολεμαίου συνιεριτεύουσαν Πτολεμαίῳ. Similis forma in seq. n. 5131, 1, ἰαριτεύοντα, et 5134, 1, ἱεριτεύων. Forma vulgaris dialecti Συνιερατεύω Theodor. Stud. p. 288, D :

Ἐπειδὴ προφανῶς τῷ Ῥωμαίων προέδρῳ συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισιάριοι ἀποσταλέντες. L. Dind.]

[Συνιεροποιέω, Una sacra facio. Isæus p. 71, 5.]

Συνιεροποιὸς, ὁ, ἡ, Qui una sacra facit, Collega sacrorum. Affertur ex Dinarcho [ap. Polluc. 6, 159] in VV. LL., ubi perperam legitur συνεροποιός.

[Συνίερος, ὁ, ἡ, Simul cum alio vel iisdem sacris fruens. Plut. Mor. p. 753, E : Ἡ σύνναος καὶ συνίερος τοῦ Ἔρωτος ἐν Δελφοῖς.]

[Συνιερουργέω, Simul sacra facio. Dionys. A. R. 4, 14 fin. : Τοὺς δούλους συνιερουργεῖν. Philo vol. 2, p. 170, 38 : Ἅμα τῷ παντὶ ἔθνει συνιερουργεῖν. Theodor. Stud. p. 279, C : Ἐάνπερ... ἢ τῷ οἰκείῳ ἐπισκόπῳ εἴτε τινὶ ἄλλῳ συνιερουργῇ. L. D. Plutarch. Mor. p. 292, D, de hosiis apud Delphos : Τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσιν οὗτοι, καὶ συνιερουργοῦσιν. Hase.]

[Συνιερουργία, ἡ, Sacrorum faciendorum societas, peragendorum communio. Theodor. Stud. p. 239, D : Ἐν τῇ τοῦ μοιχοζεύκτου παραδοχῇ καὶ συνιερουργίᾳ. L. Dind.]

[Συνιερουργὸς, ὁ, Sacrorum faciendorum socius. Theodor. Stud. p. 271, B : Σ. αὐτοῖς ὄντα καὶ πρότερον. L. Dind.]

[Συνιέω. V. Συνίημι.]

Συνιζάνω, Consido [Gl. Theocr. 22, 112 : Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον. Theophr. fr. 4 De odor. 29 : Συνιζάνειν δ' εἰς βυθὸν τὴν σμύρναν. Lucian. V. H. 1, 29 : Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος καὶ συνιζάνοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Theophil. De corp. hum. fabr. 5, 36, p. 260, 10 ed. Greenhill. : Ὑπολείπεται δὲ τὸ γλίσχρον ὑγρὸν, εἰς ἑαυτὸ συνιζάνον.] Plut. Symp. [4, 2, p. 665, B] : Τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα, τὸ δὲ ξύλον ἄθικτον καὶ ἀπαθὲς εὑρεθῆναι, Argentum consedisse, Liquefactum collapsum esse. Poplic. [c. 13 init.] : Πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, Condensari et considere s. coire lutum in igne. Synes. Ep. 133 : Τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγονατίοις συνιζάνει, Internodiis subsidunt et graciles sunt. [Greg. Naz. t. 1, p. 903, B : Τῶν σκιῶν τὰς μεσημβρινὰς, ὧν συνιζάνει τὰ μήκη. De arteria Theophil. Protosp. p. 11, 19 Ermerius. : Ἡ γὰρ εἰς ἑαυτὴν συνιζάνει πανταχόθεν, ἢ διαστέλλεται πανταχόσε. Hase.] Galen. : Τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες, Poros, qui consederant, Budæo Poros compressos. [Hoc pertinet ad Συνίζω. Proprie schol. Clement. Al. Pæd. 3, p. 264 : Λορδουμένους, οἱονεὶ τὰ ὀπίσθια τῶν ψυῶν συνιζάνοντας.]

Συνίζησις, εως, ἡ, [Consessus. Eust. Opusc. p. 58, 70 : Ὁ ἑσμὸς δηλοῖ τὴν βοτρυδὸν συνίζησιν τῶν μελισσῶν. Zonaræ p. 1685, συνέλευσις.] Sedimentum, Considentia terræ, quæ et Labes dicitur a Cic., Bud. ap. Aristot. De mundo [c. 4] : Τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χασματίαι λέγονται, Qui terræ labes vel considentias in cavernas faciunt, terra sc. non aperta sursum; Terræ motus, qui labes terræ relinquunt in cava subsidentis; ut Cic. De divin. : Tantos terræmotus factos esse, ut multis locis labes factæ sint, terræque desederint. [Strab. 1, p. 54 : Συνιζήσεις καὶ μικραὶ καὶ μεγάλαι (γῆς) γένοιντ' ἄν. Plut. Crass. c. 2 med. : Συνιζήσεις διὰ βάρος καὶ πλῆθος οἰκοδομημάτων.] Alexander Aphr. Probl. 1. 2 : Ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γενέσθαι τῶν σωμάτων, Mœror, ut corpora subsidant, efficit. [Phot. cod. 265, p. 492, 32 : Τὴν παρὰ φύσιν τῶν πόρων συνίζησιν.] || Apud grammaticos dicitur quum duæ vocales aut vocalis et diphthongus in unam syllabam quasi considunt : ut Hom. [Il. E, 349] : Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic [Γ, 152] : Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι et [Α, 1] : Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic, Ἀλλὰ τεὸν [Ἀλλ' ἐμὸν Od. I, 33] οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον. Alio nomine figura hæc dicitur συνεκφώνησις. [Præter alios grammaticos Etym. M. in v. De syncope id. p. 279, 8 : Δυάκις καὶ τριάκις, καὶ κατὰ συνίζησιν δὶς ἢ τρίς.]

Συνίζω, ιζήσω, Consido. [Herodot. 6, 58 : Οὐδ' ἀρχαιρεσίη συνίζει, Non agitur consessus magistratuum. Schweigh. Improprie Plato Tim. p. 92, D : Ταπεινούμενος (ὁ σπλὴν) εἰς ταὐτὸν ξυνίζει.] Aristot. [De respir. c. 17 fin. : Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν πνεύμονα μακρὰν αἴρειν ἄνω καὶ συνίζειν· 19 : Τῶν βραγχίων αἰρομένων καὶ συνιζόντων· 21 med.] Probl. 2, 10 [20 sive Theophr.

fr. 9 De sudor. 25] : Πονούντων μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσώμεναι, τοὺς πόρους συμμεμυκέναι ποιοῦσι· παυσαμένων δὲ, συνίζειν. [Id. 21, 9 : Τὸ ἄλφιτον βρεχθὲν συνίζει. Aret. p. 55, 31 : Ἢν δὲ κενωθῇ (τὸ ἕλκος) ξυνίζει. Jo. Actuar. De diagn. 2, 7 in Ideleri Phys. vol. 2, p. 448, 33 : Τοῦ μὲν τῶν κινούντων μυῶν συνιζηκότος. Dio Cass. 66, 21 : Τὸ ἔμπυρον πᾶν (Vesuvii) κοῖλον ἐκ τοῦ συνίζειν γέγονεν. L. D. Clem. Al. p. 187, 20 : Συνιζηκυίας τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ στῆθος. Hemst. Signif. grammatica, ut συνίζησις, Apollon. De constr. 1, 2, p. 7, 28 : Καὶ δύο συλλαβαὶ εἰς μίαν συνίζουσιν, ἡνίκα παρὰ τὴν γήραϊ τρισύλλαβον δισύλλαβόν φαμεν τὴν γήρᾳ· 8, 6 : Καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ κηρεσσιφορήτους. L. Dind.]

Συνίημι, ήσω, Committo. Ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Hom. Il. A, [8], Commisit ad pugnam. Sed aptius, Commisit inter se. Eust. exp. συνέβαλε, συνέπλεξε πρὸς ἔριν. [H, 210 : Ἀνέρας, οὕστε Κρονίων θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι. Musaeus 18 : Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντου γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστὸν ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον, Unum utrique immisit telum. Quod offendit Lennepium Anim. ad Coluth. c. 2, p. 81. Job. 38, 31 : Συνῆκας δὲ δεσμὸν Πλειάδος καὶ φραγμὸν Ὠρίωνος ἤνοιξας ; Aquila συνάψεις μόρια Πλειάδος.] || Audio, Intelligo. Hom. [Il. O, 442 : Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε. Hesiod. Th. 831 : Παντοίην ὄπ' ἱεῖσαι ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν.] Od. [A, 271 : Εἰ δ' ἄγε νυν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων· O, 391 : Σιγῇ νῦν ξυνίει. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 9 : Αὐτός σοι φράζει ἑκατηβόλος, ἀλλὰ συνίει. Soph. Tr. 90 : Εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆ· νῦν δ' ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω κτλ. Quanquam postrema non videntur Sophoclea. Od.] Z, [289] : Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος [Θ, 241 : Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος· I, 378 : Ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος ὅ,ττι κεν εἴπω. Soph. Ant. 1218 : Ἀθρήσατ' εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημ' ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Aristoph. Pac. 603 : Ταμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα], ubi Eust. annotat jungi etiam genitivo Attice : in hoc autem I., Il. B, [182, K, 512] : Ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, ait dubiam esse constructionem, utrum sc. ξυνέηκε φωνησάσης ὄπα, an ξυνέηκε ὄπα φωνησάσης. [Vera est altera. Sed cum genit. ib. 26 : Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Ω, 133 : Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Od. Σ, 34 : Τοῖιν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο. Orac. ap. Herodot. 1, 47 : Καὶ κωφοῦ συνίημι. Et ipse 4, 114 : Ἐπεὶ δὲ συνῆκαν ἀλλήλων (Amazones et Scythæ linguis diversis loquentes). V. sub finem in forma Ξύνιον. Theognis 1240 : Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε. Ubi scribendum esse ξυνίει non erat quod dubitaret Buttm. Gramm. vol. 1, p. 543 sq. annot. V. infra in Ξύνιον. Thuc. 1, 3 : Ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν.] Herodian. 4, [10, 12] : Μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν· eo sensu, quo dicitur aliquis non intelligere sermonem s. linguam, cujus imperitus est. Ib. [15, 15] : Συνεὶς ὅτι etc., Postquam intellexit s. Rescivit. Item pro Intelligo, [Perspicio, Percipio, huic add. Gl.] Animadverto, Sentio. [Theognis 419 : Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· 904 : Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει· ubi i. est q. συνετοῖς. Et 1284 : Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ· 1306 : Τοῦτο συνεὶς χάλασον δεσμοῦ. Pind. Pyth. 3, 80 : Λόγων συνίμεν κορυφάν· Nem. 4, 31 : Λόγον ὁ μὴ συνιείς· fr. ap. schol. Pyth. 2, 127 : Σύνες ὅ τοι λέγω. Æsch. Pers. 361 : Οὐ ξυνεὶς δόλον Ἕλληνος ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον· Cho. 887 : Ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων· Ag. 1112 : Οὔπω ξυνῆκα· 1243 : Τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν ξυνῆκα καὶ πέφρικα· Suppl. 467 : Ξυνῆκας. Soph. El. 131 : Οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε· 1347 : Τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ, πρὸς θεῶν φράσον.— Οὐχὶ ξυνίης ; 1479 : Οἴμοι ξυνῆκα τοὔπος· Tr. 1121 : Ὡς ἔγω νοσῶν οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι· Aj. 99 : Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ· et similiter alibi. Œd. T. 988 : Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. — Μέγας, ξυνίημι. Eur. fr. Polyid. ap. Stob. Fl. 95, 7 : Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δόκει ξυνιέναι· et sæpissime aoristo.] Aristoph. [Ach. 101 : Ξυνήκαθ' ὃ λέγει ; Lys. 1016 : Ταῦτα μέντοι ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί ;] Pl. [45] : Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ ;

A [Philemon ap. Athen. 14, p. 659, B : Ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν ὧνπερ λέγει συνίημι. Herodot. 1, 24 : Τὸν δὲ (Arionem) συνέντα τοῦτο (se in mare præcipitatum iri) λίσσεσθαι· 3, 46 : Τὰ ὕστερα (dicta) οὐ συνιέναι· 63 : Ἐγώ μοι δοκέω συνιέναι τὸ γεγονὸς τοῦτο· 5, 80 : Ἐγώ μοι δοκέω συνιέναι τὸ ἐθέλει λέγειν ἡμῖν τὸ μαντήιον· ib. 92, 3 : Τὸ γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν· συνέντες δὲ καὶ τοῦτο κτλ., et ib. 7 : Συνιεὶς τὸ ποιηθέν· 9, 98 : Πάντως γὰρ οὐδὲν συνήσουσι Πέρσαι τῶν ἐγὼ ὑμῖν ἐντέλλομαι. Xen. Cyrop. 1, 6, 2 : Ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας συνείης. Et sæpissime Plato et alii quivis.] Plut. [Cæs. c. 69] : Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον. Et cum gen. [Plato Theæt. p. 196, E : Ὡς τι συνιέντες ἀλλήλων· Leg. 7, p. 791, E : Τὰ μήπω φωνῆς ξυνιέντα παιδία.] Lucian. [quum alibi tum Tim. c. 26 : Καὶ σὺ ἂν ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ· Somn. c. 12] : Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, Simulatque intellexit quod erat melius. [Anach. c. 15, τοῦ βελτίονος. Maximus Tyr. Diss. 5, 5, vol. 1, p. 74 : Μᾶλλον αἰσθήσῃ τῆς ἀρετῆς καὶ συνήσεις τῆς εὐτυχίας· 6,
B p. 75 : Μὴ συνιέναι τῆς εὐτυχίας· 17, 10, p. 333 : Οὐ μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ... συνίοι ἄν τις νόμου καὶ ἄρχοντος· 19, 4, p. 366 : Τῆς νόσου ξυνείς. Et ib. 3, p. 362 : Ξυνιέναι ἀτόπου λέβητος ἑψομένου ἐν Λυδοῖς. Id. 10, 9, p. 182 : Συνίημι Ἀθηνᾶς νῦν μὲν τῷ Ἀχιλλεῖ ξυνισταμένης..., ξυνίημι καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.] Sic Pausan. [3, 7, 7 : Μηδὲ ἀρχὴν συνεὶς αὐτῶν (τῶν ἐπῶν).] Interdum vero sine casu : Συνίετε καθ' ὃν τρόπον κελεύει, Dem. Interdum vero cum partic., ut συνίημι εὖ πάσχων, καταγελώμενος. Item cum infin. ap. Herodian. [1, 13, 10.] Συνίημι, Scio, Plato cum accus., Bud. : afferens et συνῆκα pro Conscius sum, ex Luciano [D. deor. 2, 1] : Οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναιξὶ διά σε γεγενημένος, Neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse, Neque unquam aliqua me amavit per te, quod sciam quidem. Et alibi itidem. [Eadem constr. id. Tim. c. 8 : Οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Alia constr. Soph. Tr. 868 : Ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι. Aristoph. Av. 946 : Ξυνίημ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν. Herodot. 9,
C 110 : Συνῆκε γὰρ τοῦ εἵνεκεν ἐδέετο. Absolute Aristoph. Ran. 957 : Νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν. Cum adverbio Xen. Anab. 7, 6, 8 : Ξυνίει δὲ καὶ αὐτὸς ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα.] Aristot. [in Σύνεσις citatus] pro μανθάνειν etiam poni testatur, Eth. [6, 11, sed ὅταν χρῆται τῇ ἐπιστήμῃ.] A Dem. certe alicubi hæc duo ead. signif. posita observavi. [Calleo, Xen. H. Gr. 1, 6, 4 : Πολλάκις ἀντ' ἐπιτηδείων γενομένων καὶ ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικὰ... ἀπείρους θαλάττης πέμποντες.] || Σύνεσθαι, Pacisci, Transigere. Hom. Il. N, [381] : Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ, i. e. συνθῶμεν ἢ συμβῶμεν, Eust. [Aristarchum scripsisse συνώμεθα annotat schol.] || Ξύνετο, ap. Hom. tanquam a ξυνίεμαι, pro ᾔσθετο : Od. Δ, 76 : Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, ubi tamen legi et ξύνθετο admonet, sed addens, ἴσως οὐ καλῶς : quum tamen in textu, qui ejus Commentariis insertus est, hæc ipsa lectio habeatur. At ego in mea edit. ne mentione quidem hanc alteram γραφὴν dignatus sum ; utpote quam certo mendosam existimarem, admirans
D etiam cur diceret Eust. ἴσως. || Συνιεῖν, pro συνιέναι dictum fuisse tradit Eust. [Theognis 565 : Τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν· 1237 : Ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος, ubi codex συνιδεῖν.] Reperitur certe συνιεῖ pro Intelligit. [Συνιεὶς in versu Diphili ap. Athen. 6, p. 228, A, ab Schweigh. cit., nunc scriptum συνίῃς. Sic ap. Plat. Soph. p. 238, E ; 243, B, variatur inter ξυνίῃς et ξυνιεῖς. Quam formam alienam ab Atticis recte judicat Buttm. Gramm. vol. 1, p. 543. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 418, B : Ὁ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸς συνιεῖ τοὺς ἀγαθὸν ἐργαζομένους.] Συνιῶν [συνιῶν] pro συνιείς, Intelligens, ap. LXX Sap. 9, [11]. Sic συνιοῦσι in N. T. [Cor. 2, 10, 12.] Sic ὁ συνιῶν, οἱ συνιοῦντες ap. eosd. Interprr., qui etiam utuntur sine adjectione, ut Lat. Vir intelligens. [Epiphan. vol. 2, p. 46, D bis : Τοῖς συνιοῦσι. Ita συνιεῖν Ephræm Syr. vol. 1, p. 90, F ; συνιεῖ Theod. Stud. p. 95, C ; συνιῶν 247, E ; 248, B ; 484, E ; συνιοῦσιν 122, E ; συνιόντας 355, D, pro συνιοῦντας, quomodo sæpe peccatur in libris, pariterque vitioso accentu barytono, ut ap. Epiphan. vol.

1, p. 891, A : Συνίω τὸ λυτρούμενόν με μυστήριον πίστει, ἀκοῇ μόνῃ, φιλίᾳ τῇ πρὸς τὸν ἐλθόντα πρὸς ἐμέ. Regula Fidei ap. Irenæum Routh. Opusc. eccles. vol. 2, p. 692 fin.: Διὰ τί ἀόρατος ὢν ἐφάνη τοῖς προφήταις ὁ θεὸς οὐκ ἐν μιᾷ ἰδέᾳ ἀλλὰ ἄλλως ἄλλος συνιεῖν.] At ἐὰν συνιῇς, Si intelligas, in Cebet. Tabula, ubi tamen συνίῃς vulg. editt. habent, et ξυνιῶσι ap. Xen. [?], putantur esse ut τιθῇς et τιθῶσι. [Etiam libri Platonis Prot. p. 325, C, variant inter ξυνίῃ et ξυνιῇ et similiter in aliis compositis, ut Ἀφίημι, Ἐξίημι, Ἐφίημι, Παρίημι. V. Buttm. Gr. vol. 1, p. 543 et ad Soph. Phil. 705. Vitiosas putabat formas non circumflexas Gœttling. De acc. p. 78.] || At ξύνιον ap. Hom. tanquam a ξυνίω, Il. Α, 273 [Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιεν πείθοντό τε μύθῳ. Sic enim cod. Ven. et schol. : Ξύνιεν· οὕτως ἡ Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε ξύνιεν, ὡς Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν (Γ, 1. Aptius comparatur μέθιεν Od. Φ, 377, ubi male μεθίεν). Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ιζ' ὁ Ἡρωδιανός. Quod ξύνιον Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 301, 9, et codd. Etym. M. p. 612, 4, partim a Ξυνίω ducunt, ut sit pro ἐξύνιον, partim a Συνιῶ, cujus imperf. sit συνίουν, aor. sec. σύνιον. Ξύνιεν vero ex ξυνίεσαν contractum formatur a Ξυνίημ, quod est in libris Luciani omnibus Philops. c. 39 : Καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι ἄχθονται· ubi Reitz. συνίειν, quod est in uno D. deor. 6, 2, in aliis συνῄειν, συνήειν, συνίην, ut ap. Achill. Tat. 1, 9 init. : Τελευτῶν δὲ τῷ λόγῳ συνίειν ἀσχημονῶν. Greg. Nyss. vol. 2, p. 65, A : Οὐ συνίειν τῶν λεγομένων οὐδέν. De utraque forma in hoc et ceteris compositis v. Buttm. v. Ἵημι Gr. vol. 1, p. 542. Ἵειν probasse Herodianum testatur Chœrob. vol. 2, p. 866, 7. || Auristi prioris forma barbara est ap. Ephræm. in Cotel. Mon. vol. 3, p. 55, C : Ὁ συνήσας τὴν χάριν καὶ βοήσας ὡς Ἰακὼβ, ut ἀφήσας ap. Moschum vol. 2, p. 442, B. L. Dind. In Ind. :] Σύνες, Intellige, Attice ξύνες. [V. Pind. supra cit. Ephræm Syr. vol. 2, p. 50, D : Σύνετε, ἀδελφοί μου.] Συνείς, Qui intellexit s. animadvertit. Συνήσω, Intelligam. [Plat. Prot. p. 325, E, Tim. p. 71, A.] Συνῆκα, Intellexi [Gl.]. Ξυνῆκα, ξυνέηκα. Attice et Ionice. [Ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα, Alcæus et Anacreon ap. Etym. M., qui confert Attica tempora πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, παρηνώχληκα. Sed συνῆκα est aor., ut recte vocat idem Etym. p. 317, 53; perf. vero συνεῖκα, ap. Polyb. 5, 101, 2 : Διὰ τὸ μηδέν πω συνεικέναι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ γεγονότων. L. Dind.]

[Συνικετεύω, Una supplico. Plut. Aristid. c. 4, Agid. c. 11, 17, Cic. c. 31, cum dat. vel absolute. Charito 2, 7 med. L. D. Phot. Bibl. p. 446, 39. « Basil. Sel. V. Thecl. p. 238 ed. 1622. Ulpian. In Dem. Mid. p. 151, B ed. Basil. 1572. » Boiss.]

[Συνικέτης, ὁ, Qui una supplicat. Jo. Malalas p. 124, 5, 7 : Συνικέτας γενέσθαι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος. L. Dind.]

Συνικμάζω, Humecto. Unde pass. Συνικμάζεσθαι ap. Theophr. p. 189, Humectari, Humidum fieri, Madefieri, Bud. [C. Pl. 4, 13, 6 : Ὅταν δὲ εἰς θωμοὺς συντεθῇ (ὁ σῖτος), συνικμάζεται· fr. 2 De lapid. 2, 11.]

[Συνικνέομαι, ἵξομαι, Pertineo ad. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 med. : Ἄτοπον δὲ καὶ τὸ μηδὲν μηδ' ἐπί τινα χρόνον συνικνεῖσθαι τὰ τῶν ἐκγόνων τοῖς γονεῦσι· fin. : Τῶν συμβαινόντων τῶν μὲν μᾶλλον συνικνουμένων τῶν δ' ἧττον. Routh. Theophr. C. Pl. 2, 4, 4 : Ὥστε τὸ οὐράνιον ὕδωρ συνικνεῖσθαι πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ, Schneider. μὴ διικνεῖσθαι.]

[Συνίλλω, Convolvo. Eubulo ap. Athen. 15, p. 679, B, restituebat Schweigh., ubi συνιλλεσται. V. Συνειλέω. L. Dind.]

[Συνιπόω, Comprimo. Gl. : Συνειπῶ, Comprimo.]

[Συνιππάζομαι, Una equito. Plut. Mor. p. 1043, D : Συνιππαζομένου Σκύθαις. Zonaras Annal. vol. 1, p. 250, D : Δύο τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως κατ' ὀργὴν αὐτοῦ ἀπεωσμένοι τοῖς περὶ Ἀλέξανδρον συνιππάζοντο. Anna Comn. p. 478, C : Συνιππαζόμενος τούτοις. Niceph. Call. H. E. vol. 1, p. 16, D. L. Dind. Joseph. Ant. J. 15, 6, 7; 16, 9, 3. Id. B. J. 1, 20, 3, de Herode : Συνιππάσατο (Augusto) ποιουμένῳ περὶ Πτολεμαΐδα τῆς δυνάμεως ἐξέτασιν. Hase.]

[Συνίππαρχος, ὁ, Collega magistri equitum. Herodot. 7, 88.]

[Συνιππεύς, έως, ὁ, Socius eques. Demosth. p. 558, 23 : Εἰ ἐποίεις ταῦτα ἅ σέ φασιν οἱ συνιππεῖς, i. q. 2,

A τῶν συστρατευσαμένων ἱππέων. Pro ἱππεῖς sic nonnulli p. 571, 6. Pollux 6, 158.]

[Συνιππεύω, i. q. συνιππάζομαι. Dio Cass. 50, 5 init.; 76, 14 med. Synes. p. 12, C : Ἔνθα καὶ ἱππεῖ συνιππεύσει. L. Dind.]

[Συνιππία, ἀγέλη ἵππων, Equitium, Gl.]

[Σύνιππος, ὁ, ἡ, Una cum equo. Tzetz. Hist. 3, 868 : Ἐῶ δὲ καὶ τὸν Κούρτιον ... σύνιππον τῷ λάκκῳ πεπτωκότα. Elberling.]

[Συνίπταμαι, Simul volo. Clemens Al. Protr. p. 75 : Συναπαίρει δὲ ἡμῖν ἐνθένδε τὰ ἔργα τὰ ἀστεῖα καὶ συνίπταται τῷ τῆς ἀληθείας πτερῷ. Eutecnius qui dicitur Paraphr. Dionys. Ixeut. 1, 26 : Οἱ ὄρτυγες συνίπτανται ἀλλήλοις καὶ μιᾷ τὴν θάλασσαν ὁρμῇ παραμείβουσι. Male συνήπτανται in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 31, 5. L. D. Sanchuniath. ap. Euseb. Pr. ev. p. 39, B : Τοῖς δὲ λοιποῖς θεοῖς δύο ἑκάστῳ πτερώματα ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ὅτι δὴ συνίπταντο τῷ Κρόνῳ. Hase.]

[Συνισάζω, Exæquo. V. Σταφυλίζω.]

Συνίσημι, [i. q. συνειδέω, quod v.] inusitatum, a
B quo sunt συνίσασι, et σύνισμεν, necnon σύνιστε : aliaque nonnulla tempora inveniuntur. Est autem συνίσημι i. q. σύνοιδα, Conscius sum.

[Συνισθμίζω, Isthmo jungo. Scymnus Orb. descr. 370 : Εἶτ' ἐστὶν Ἀδριακὴ θάλαττα λεγομένη. Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν θέσιν, ὡς δὴ συνισθμίζουσα πρὸς τὴν Ἰονικὴν νήσους ἔχει ταῖς Κυκλάσιν ἐμφερεστάτας.]

[Συνισόω, Coæquo. Theodor. Stud. p. 406, C : Ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος τὴν ἀξίαν καὶ τῇδε συνισουμένην ἔχων. L. Dind.]

[Συνιστάνω s. Συνιστάω. V. Συνίστημι.]

Συνίστημι, συστήσω, Constituo. [Xen. Ven. 6, 12 : Δήσαντα δ' ἐκ τῆς ὕλης τὰς κύνας, ἑκάστην χωρίς, ὥστ' ἂν εὔλυτοι ὦσι, συνιστάναι τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα, ὡς εἴρηται. Legendum ὦσιν, ἱστάναι, ut 5 : Τὰς ἄρκυς ἱστάτω.] Plato Tim. [p. 53, B : Τὸ δὲ ᾗ δυνατὸν ὡς κάλλιστα ἄριστά τε ἐξ οὐχ οὕτως ἐχόντων τὸν θεὸν αὐτὰ ξυνιστάναι· 91, A : Ζῷον τὸ μὲν ἐν ἡμῖν, τὸ δ' ἐν ταῖς γυναιξὶν συστήσαντες ἔμψυχον· 41, D :] Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, Quum constituisset. Cicero passiva voce reddidit, Toto
C igitur omni constituto. [Conv. p. 186, E : Συνέστησε τὴν ἡμετέραν τέχνην. Aristot. Reip. 2, 6 fin. : Ἐκ δημοκρατίας καὶ μοναρχίας συνιστάναι τὴν πολιτείαν· 3, 18 : Πόλιν συστήσειεν ἄν τις ἀριστοκρατουμένην ἢ βασιλευομένην. Et forma Συνιστάω Plato Tim. p. 33, A : Ἃ ξυνιστᾷ τὰ σώματα. Matthæi Med. p. 259, 2 : Ἕψοντα εἰς τὸ μέτριον συνιστᾶν πάχος. Jo. Actuar. De urin. 1, 1 init. : Τριῶν ὄντων τῶν μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην συνιστώντων ζωήν. Stephanus Alexandr. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 225, 24 : Ἐνεργὸν πρᾶξιν συνιστᾷ τὸ νοούμενον. Conon ap. Phot. Bibl. cod. 186, p. 141, 26 : Καλύβη, ἣν ἐκ φορυτῶν καὶ νέων φρυγάνων συνιστῶντες διασώζουσιν. L. Dind. Jo. Damasc. t. 1, p. 14, C et 450, C, συνιστᾷ· 24, C, συνιστῶσι· 42, A, διαφορὰς τὰς συνιστώσας αὐτά (genera et species). Hase. Imperf. Polyb. 3, 43, 11 : Ἀννίβας εὐθέως τοὺς πρώτους ἀποβαίνοντας συνίστα, In acie collocavit. Qua signif. aor. utitur ib. 18, 2 : Ἐπιλέξας τοὺς ἀνδρωδεστάτους συνέστησε τούτους εἰς τὴν Φάρον. Dionys. A. R. 8, 18 init. : Τοὺς ἐκ τῆς τροπῆς σκεδασθέντας ἀναλαβὼν συνίστα
D τε καὶ παρεθάρρυνε. Alia exx. v. infra. Tertia forma Συνιστάνω, cujus plura exx. v. infra in signif. Commendandi, Constantin. post Euseb. H. E. c. 11, p. 687, 34 : Συνιστάνουσα ἀγαλμάτων πλάσματα.] Polyb. 2, [24, 6] : Ἐξαπέλεκυν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες, ut Lat. Constituere regem, judicem etc. [Id. 15, 5, 5 : Συστήσας αὐτοῖς χιλίαρχον· 16, 9, 1 : Κλεωναῖον ἡγεμόνα συστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ταῖς δυνάμεσι· 20, 3, 7 : Τοῖς δ' Ἠλείοις ἐξαπέστειλε χιλίους πεζοὺς, ἡγεμόνα συστήσας Εὐφάνη τὸν Κρῆτα· 3, 42, 6 : Ἐξαποστέλλει μέρος τι τῆς δυνάμεως, συστήσας καθηγεμόνας ἐγχωρίους· pro quo 41, 9, συστήσας μετ' αὐτῶν καθηγεμόνας ἅμα καὶ συναγωνιστὰς Κελτούς· 2, 1, 5 : Καρχηδόνιοι Ἀμίλκαν ἐξαπέστελλον δυνάμεις συστήσαντες εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἰβηρίαν τόπους· 5, 94, 1 : Αὐτὸς μὲν ἧκε πρὸς τὴν τῶν Ἀχαιῶν σύνοδον, τοὺς δὲ μισθοφόρους συνέστησε Λύκῳ· 7, 16, 2 : Θεόδοτον αὐτῷ καὶ Διονύσιον παρακελεύσαντα συστῆσαι. Ubi Adjungendi potius signif. dicitur, quæ locum habet etiam in ceteris exx.] Idem [1, 5, 2; 2, 1, 1] : Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, Quum jam

constitnissent et firmassent res Italiæ. [V. sub finem in medio.] Item pro Constituo, i. e. Astruo, Bud. afferens ex Basil. : Ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ· et reddens, Astruit, Confirmat. Sic ap. Alex. Aphr. : Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Ad hanc signif. refert Paul. Ad Rom. 3, [5] : Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν, Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι. [Aliter de philosophis Aristot. De anima 1, 2 fin.: Ἐπειδὴ γὰρ ἡ ψυχὴ πάντα γιγνώσκει, συνιστᾶσιν αὐτὴν ἐκ πασῶν τῶν ἀρχῶν· et infra : Τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν ἐναντίων συνιστᾶσιν.] Affert vero et simplex ἱστῶμεν ex Eodem pro συνίσταμεν, ita dictum ut Lat. Constituere remp. pro Stabilire labantem, Constituere majestatem. [Aliter Demosth. p. 1285, 6 : Παλιγκαπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου καὶ αὐτὸς καὶ οὗτοι μετ' αὐτοῦ, Constituens, s. Intendens et accendens pretia.] || Constituo, in ea signif., qua ponitur pro In unum concilio et consocio : Συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Isocr. [p. 93, D. Id. p. 88, C.: Φημὶ γὰρ χρῆναί σε ... πειραθῆναι διαλλάξαι τήν τε πόλιν τὴν Ἀργείων καὶ τὴν Λακεδαιμονίων καὶ τὴν Θηβαίων καὶ τὴν ἡμετέραν. Ἢν γὰρ ταύτας συστῆσαι δυνηθῇς, οὐ χαλεπῶς καὶ τὰς ἄλλας ὁμονοεῖν ποιήσεις.] Ceterum ut pro Astruo et Confirmo accipitur, sic etiam pro Constituo in loco et firmo, cujus signif. exemplum affert Idem p. 498, ex Polyb.

|| Συνίστημι, ut Astruo, sic et Construo interdum sonat, quam signif. habet et sub voce pass. nonnunquam. [Plat. Tim. p. 73, E : Τὸ ὀστοῦν ξυνίστησιν ὧδε· Polit. p. 308, C : Εἴ τις πρᾶγμα ἐκ μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινων ξυνίστησιν.] Aristot. [H. A. 9, 41] : Καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς οἷον τετραθύρους, Construunt favos suos quadrifores. Fingo, Formo, Creo, Coagmento [Gl.], Cogo redditur. Plato Timæo [p. 29, D], de mundi creatione loquens : Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε, Cic. vertit Fingere : Cujusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem secutus sit. Sic Prometheus ap. Lucian. [Prom. c. 12] dicitur ζῶά τινα συστήσασθαι. [Ib. c. 16 : Τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· Hermotim. c. 20 : Ἥφαιστος ἄνθρωπον συνεστήσατο. V. sub finem in medio. Cum dat. Plato Reip. 3, p. 412, A : Τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάντα. || Perf. signif. transitiva Συνέστακα, Sextus Adv. math. 7, 109 : Τοῖς τὰ πάντα συνεστακόσιν ἀριθμοῖς· aliisque ll. ap. Bekk. in Ind.] || Concrescere facio, ap. Aristot. Potest vero alicubi et Spisso verti; nam hæc Hippocratis [p. 1245, 8], Αἱ βόρειοι καταστάσιες τά τε σώματα συνιστῶσι, καὶ εὔτονα καὶ εὐκίνητα ποιέουσι, Celsus vertit, Aquilo sanum corpus spissat, et mobilius atque expeditius reddit. [Xen. Ven. 5, 3 : Χείρω δὲ καὶ τὰ νότια ποιεῖ (τὰ ἴχνη)· ὑγραίνοντα γὰρ διαχεῖ· τὰ δὲ βόρεια, ἐὰν ᾖ ἄλυτα, συνίστησι καὶ σώζει. Theophr. C. Pl. 1, 8, 3 : Συνίστησι γὰρ τὰ πνεύματα καὶ τὰ ψύχη καὶ ὅλως ὁ προσπίπτων ἀήρ. De usu pass. Schneider. : « Καρπὸς συνεστηκὼς καθάπερ εἰς σφαῖραν, H. Pl. 3, 18, 6. Τὸ θῆλυ συνεστηκὸς μᾶλλον, 6, 2, 6. Συνεστηκότων καὶ ἰσχυόντων καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν δένδρων, C. Pl. 2, 2, 3. Συνεστῶτα δένδρα, 2, 1, 5. Μετὰ Πλειάδος δύσιν εἶναι συνεστηκότα μάλιστα, 3, 13, 2. Τὰ ἕνα σπέρματα συνεστηκότα καὶ οἷον αὐτὰ αὑτῶν εὐπεπτότερα, 4, 3, 4. Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου καὶ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων (τῶν κυάμων), 4, 12, 9. Ξηρότερα, πυκνότερα καὶ συνεστηκότα μᾶλλον, H. Pl. 4, 13, 1, ubi erat συνεκτικώτερα. De nive (ut ap. Polyb. 3, 55, 5 : Ἐπὶ τὴν ὑποκάτω καὶ συνεστηκυῖαν) διαδυομένην καὶ δάκνουσαν τῷ συνεστάναι μᾶλλον, ib. 5, 13, 7; συνεστηκυῖα ῥητίνη, 9, 2, 2. Συνεστηκυῖα καὶ ἀθρόος ἡ δύναμις fr. 3 De igni 12. » Pass. Aristot. H. A. 3, 6 fin. : Παραπλησίως συνίσταται (τὸ αἷμα)· 5, 22 : Συνίσταται τὸ μέλι πεττόμενον· quibuscum conf. ll. in pass. citandos. Lucian. Necyom. c. 15 : Εὑρίσκομεν τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας· Anach. c. 29 : Ἕλοιο ἂν συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον ἢ θρύπτεσθαι καὶ διαρρεῖν. Pollux 1, 251 : Πηγνύναι τὸ γάλα καὶ συνιστάναι.] || Nec solum Coagmento, Cogo, Concrescere facio, Spisso; sed etiam Contraho, Corrugo, Obduco. Plutarch. Symp. [p. 152, B] : Ὁ δ' οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον.

|| Συνίστημι, Conflo, Communi consensu comparo, Unaniniter molior. Isocr. Hel. Enc. [p. 217, E] : Ὑπὲρ δὲ ταύτης (οἱ Ἕλληνες) τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον, Tantum conflaverunt bellum. [Polyb. 2, 1, 1; 3, 17, 5.] Dem. [p. 191, 13] : Καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ἡμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. At Plut. Fabio [c. 19] : Τοῦ πρὸς τὸν Ἀννίβαν πολέμου συνίστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας, pro Prima belli certamina inibat. Polyb. 3, [106, 4] : Ὁλοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, redditur, Nequaquam de summa rerum uno prælio periclitari. [Id. 11, 31, 5 : Δι' αὐτῶν Ῥωμαίων συστήσασθαι τὸν κίνδυνον. Diod. 1, 18, παρατάξεις καὶ κινδύνους· 11, 15, ἀγῶνα. Activo Apollodor. 2, 5, 11, 3 : Ἄρεος τοῦτον ἐκδικοῦντος καὶ συνιστάντος μονομαχίαν.] Sic pass. signif. συνεστηκέναι [vel συστῆναι] πόλεμος dicitur, Conflatum esse bellum s. exortum esse, exarsisse [Thuc. 1, 15 : Κατὰ γῆν πόλεμος οὐδεὶς ξυνέστη. Demosth. p. 230, 27 : Τοῦ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου. Polybii exx. v. ap. Schweigh.] : quarum signiff. exempla habes ap. Bud. p. 498 : ubi et συνεστήσαντο πόλεμον ex 2 Macc. pro Conseruerunt pugnam. [Μάχην Apollod. 2, 5, 10, 7.] Ut autem συνίστασθαι πόλεμον, ἀγῶνα, μάχην, sic etiam συνίστασθαι πολιορκίαν, Polyb. [1, 30, 5 etc.] : quod exp. πολιορκεῖν, Obsidere. [Πρᾶξιν 3, 50, 7; 4, 18, 1; 5, 96, 4; et perf. συνεσταμένος, 4, 71, 6. Diod. 17, 79 init.; 18, 62 med., ἐπιβουλήν· 18, 49, κυνηγίαν.] || De Conjuratione etiam usurpari ostendit Bud. ibid., atque hinc συνισταμένους vocari Conjuratos et coeuntes, ac fœdus ineuntes et consociatos. [V. infra in pass.] Seq. autem pag. ab Æschine [p. 44, 23] συνεστηκότα [ἐπὶ τὴν πόλιν] docet appellari Conjuratum, et qui consilium proditionis iniit. [Sic ἐπὶ τὰ κοινὰ p. 46, 21; ἐφ' ὑμᾶς 52, 25; συστάντες ἐπὶ τὸ δημόσιον, p. 62, 5, 14.] Huc pertinet Plut. συνιστάναι τοὺς ἀναιρήσοντας, pro Conflare interfectorum manum, cui dicto subest aliqua Conjurationis signif., vel, ut quidam vertunt, Apponere interfectores, Bud. Decuriare ex Cic. [Conjuro, Gl.] Idem συνίστημι ait significare interdum Ad defectionem, res novas solicito : Pausan. [2, 9, 3] : Τοῦτον συνέβη δεθῆναι, καταγνωσθέντα Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπὶ τὸν βασιλέα συνιστάναι.

|| Συνίστημι, Commendo [Gl. in Συνίστημι et Συνιστάω, et add. παρατίθημι et Addisto. Sic fere Lucill. Anth. Pal. 11, 139, 2 : Τὸν δ' υἱὸν τούτῳ (grammatico) φὴς σὺ συνεστακέναι. Xenoph. Conv. 4, 63 : Πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν τὸν Ἡρακλεώτην ξένον, ἐπεί με ἐποίησας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ, συνέστησάς μοι αὐτόν· OEc. 3, 14 : Συστήσω δέ σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, ἣ ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι ταῦτα πάντα ἐπιδείξει· Cyrop. 3, 5, 57 : Καὶ εὐθὺς ἄγων πρὸς τοὺς ταξιάρχους συνέστησεν αὐτούς· 7, 3, 12 : Ἐγώ σε καὶ τἄλλα τιμήσω καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς· Comm. 1, 6, 14 : Καὶ ἄλλους συνίστημι, παρ' ὧν ἂν ἡγῶμαι ὠφελήσεσθαί τι αὐτοὺς εἰς ἀρετήν. Plato Theag. p. 123, B : Οὐκ ἐθέλει σε συνεστάναι παρ' ὧν ἂν σὺ σοφὸς γένοιο· Charm. p. 155, B : Εἰπὼν ὅτι βούλομαι αὐτὸν ἰατρῷ συστῆσαι περὶ τῆς ἀσθενείας. Quibus ll. omnibus tamen non tam Commendandi quam Adducendi, Adjungendi vel, de qua HSt. in pass., Conciliandi signif. obtinet.] Plutarch. [Mor. p. 533, C] : Ξενοκράτει δ' ἔγραψε παραινῶν ἐπιμελέστερον τολοιπὸν ἐξετάζειν, οὓς συνίστησι. Synes. : Καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων. Basil. διαβάλλειν et συνιστᾶν opponit. [Aristid. Q. De mus. 2, p. 70 med. : Ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω λάθοι τις ἂν ἀποδοκιμάζων μᾶλλον, ὅσον εἰς τὴν παροῦσαν σκέψιν, ἢ συνιστὰς τὸν ῥήτορα (Ciceronem).] Frequens est certe et συνιστάνειν apud Paulum [Cor. 2, 3, 1; 5, 12; 10, 12] in hac Commendandi signif. [Hesychius : Συνιστάνειν, ἐπαινεῖν.] In hoc autem Diog. L. l. : Ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, Bud. συνέστησε vertit Conciliavit et commendavit. Exponiturque verbum συνιστάναι illis duobus Latinis et ap. Dem. [p. 1192, 1] : Ὃν συνίστη οὗτος τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ· ibid. [15] : Ὧ συνέστησεν οὗτος τὸν πατέρα τὸν ἐμόν. [Alia exx. indicat Reisk.] Sed utplurimum redditur solo verbo Commendare : pro quo et Tradere affertur non solum ex Cic., sed etiam ex Horat. Metaphorice quoque dixit Synes. : Ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, Simonides Hieronem posteritati commendavit : eo modo, quo Cic. dicit Commendare sempiternæ gloriæ et im-

A mortalitati. [Polyb. et aoristo sæpe, ut 10, 18, 2; 31, 20, 9; 22, 12, et præs. Συνιστάνω imperf. 4, 82, 5 : Συνίστανε καὶ τῷ Φιλίππῳ· inf. 32, 15, 8 : Διὰ τούτων συνιστάνειν ἑαυτοὺς ἐπειρῶντο τοῖς πολλοῖς. || Eadem forma, quam Gl. in Συνστάνει (sic) interpr. Constituit, id. cum accus. rei, ut sit Ob oculos ponere, Docere, Exponere, 4, 5, 8 : Συνίστανε τὴν ἐξακολουθήσασαν εὔνοιάν σφισι παρὰ τοῦ τῶν Αἰτωλῶν πλήθους· i. q. 5, ὑπὸ τὴν ὄψιν ἐτίθει. 5, 67, 9 : Οἱ δὲ παρὰ Πτολεμαίου τἀναντία τούτων ἐπειρῶντο συνιστάνειν· 28, 17, 6 : Δι' ὧν ἐπειρῶντο συνιστάνειν τῶν ἐν Συρίᾳ βασιλέων ὑπάρχουσαν κτῆσιν. Seq. ὅτι 3, 108, 4. Eadem signif. Diod. 13, 91 fin. : Συγκατηγόρησε δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπισημοτάτων πολιτῶν, συνιστὰς αὐτοὺς οἰκείους ὄντας ὀλιγαρχίας· 14, 45 med. : Ἅμα δὲ συνίστα δεινὸν εἶναι περιορᾶν κτλ.] || Notum facio s. Nobilem : quæ signif. velut annexa est proxime præcedenti : adeo ut etiam posteriorem illum Synesii l., in quo dicitur Simonides Hieronem συστῆσαι posteritati, Bud. afferat in exemplum illius signif., qua sc. ponitur pro Notum facio; sic tamen ut illi loco hæc subjungat, His verbis

B significat poemate Simonidis Hierona illustratum et posteritatis memoriæ commendatum. || Quoniam item qui aliquem commendant, de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare, hinc quidam factum esse annotant, ut pro Testificari accipiatur, Approbare, eo sensu, quo dicitur Aliquid approbare alicui. Ac pro Testificari quidem Bud. p. 500, ex Dem. affert; at pro Approbare in illa signif. sumpto, citatur ex 2 Ad Cor. 6, [4] : Ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, Nos approbantes aliis, i. e. nostra facta ac dicta, s. vitam nostram. Sic vero et 7, [11] : Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, quidam Approbastis, itidem interpr.; sed rectius alii, Testatum fecistis. [Rom. 3, 5 : Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; 5, 8 : Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεὸς ὅτι Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Affinis significationi Commendandi est signif. Hortandi, ap. Demosth. p. 1029, 26 : Τὸν Λεωκράτην συνέστησε· 1032, 27 : Συστήσαντος

C ἀποδοῦναι. || Concito. Herodot. 3, 84 : Τοῦ δὲ εἵνεκεν ἐβούλευσάν οἱ δίδοσθαι ταῦτα, ὅτι ἐβούλευσέ τε πρῶτος τὸ πρῆγμα καὶ συνέστησε αὐτούς (conjuratos)· 6, 74 : Ἀπικόμενος ἐς τὴν Ἀρκαδίην νεώτερα ἔπρησσε πρήγματα, συνιστὰς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, ἄλλους τε ὅρκους προσάγων σφι καὶ δὴ κτλ. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 26 : Ὁ δὲ Κῦρος γιγνώσκων ὅτι οἴχοιτο συστήσων, εἴ τι δύναιτο, ἀντίπαλον ἑαυτῷ, ἀντιπαρεσκευάζετο ἐρρωμένως· H. Gr. 3, 5, 2 : Ἐπεὶ δὲ ταύτας εἰς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, συνίστασαν καὶ τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας· ut pass. signif. 4, 2, 1 : Ἐπεὶ ᾔσθοντο τὰς μεγίστας πόλεις ξυνεστηκυίας ἐπὶ πολέμῳ πρὸς ἑαυτάς. V. infra in signif. Consociandi. Ps.-Demosth. p. 1137, 4 : Ἐάν τις ἑταιρείαν συνιστῇ. Dionys. A. R. 8, 78 fin. : Τά τε φίλια διαβάλλων καὶ τὰ ἐχθρὰ συνιστάς· 6, 61 init. : Τὸ ἐν τῇ πόλει δημοτικὸν ἐπ' ἐμοὶ συνιστάντες. || Compono. Herodot. 3, 71 : Αὐτοῦ τούτου εἵνεκεν ἥκω σπουδῇ, ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον. || Adjungo, Subjicio. Herodot. 1, 103 : Οὗτός ἐστι ὁ τὴν Ἅλυος ποταμοῦ ἄνω Ἀσίην πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ.]

D || Συνίσταμαι, Consto : ut ἐκ διαφόρων συνίσταται, Diversis ex rebus constat. [Eur. fr. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 634 : Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως, ubi postrema glossematis speciem habere dictum jam in Ὅπῃ, p. 2077, C. Xenoph. Comm. 3, 6, 14 : Ἡ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε· 7, 6 : Ἐκ τούτων ἁπάντων ἡ ἐκκλησία συνίσταται· et pass. Hipparch. 9, 7 : Πεζὸν ἐνεργότατον, εἰ συσταθείη ἐξ ἀνδρῶν τῶν ἐναντιωτάτων τοῖς πολεμίοις. Plat. Tim. p. 25, A : Μεγάλη συνέστη δύναμις βασιλέων· 45, C : Ἓν σῶμα ξυνέστη· 56, B : Ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστός· 59, C : Χαλκὸς ξυσταθεὶς γέγονε· 54, C : Πολλὰ σμικρὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ξυστήσεται· Leg. 3, p. 685, C : Τὴν συσταθεῖσαν σύνταξιν.] Aristot. Poet. [c. 7, 8] : Καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἔκ τινων. Est συνίσταμαι, inquit Bud., ἀρχὴν λαμβάνω, et ὕπαρξιν ἔχω καὶ φύσιν εἰς τὸ εἶναι, Consto, Componor, quæ signif. nota est. Quidam συνεστάναι exp. etiam Compactum esse, vel Coagmentatum [Aristot. Poet. c. 8, 4; 14, 2; 25, 8, 9], et ap. Aristot. Poet. [c. 17] :

A Τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους, Rite compositas fabulas. [Eur. Iph. A. 87 : Ἠθροισμένου δὲ καὶ ξυνεστῶτος στρατοῦ ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα. Xenoph. Anab. 7, 6, 26 : Οὔτε ἱππικὸν οὔτε πελταστικὸν ἔτι ἐγὼ συνεστηκὸς κατέλαβον παρ' ὑμῖν. De fugatis 6, 5, 28 : Τὸ δεξιὸν, ἅτε οὐ σφόδρα διωκόμενον, ἐπὶ λόφου συνέστη· 30 : Ἐπεὶ εἶδον οἱ Ἕλληνες τὸ Φαρναβάζου ἱππικὸν ἔτι συνεστηκός. Demosth. p. 92, 23, δύναμις· 93 fin., συνεστηκός.] Apud Polyb. 2, [68, 8] : Προσδεξάμενοι δ' ἀκεραίους ἅμα καὶ συνεστώσας τὰς σπείρας, Constantes et consistentes cohortes, i. e. Non dissipatas, sed plenas et integras. Et ap. Plat. De rep. 8, [p. 546, A] : Χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν, Ita constantem et constitutam civitatem. Hæc illi. At ego in hoc postremo l. πόλιν οὕτω συστᾶσαν vertere malim Urbem, quæ ita coaluit. Fortasse autem et συνεστώσας σπείρας aliter potius reddi debuit quam Constantes cohortes. Huc certe pertinere videtur Herodian. [6, 7, 2] : Στρατὸς μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστώς, ἀλλ' ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Quod dicit modo Idem

B alibi [3, 1, 5] συνεστὸς στρατιωτικὸν, quod a Polit. redditur Ordinatum. Hoc tamen Ejusdem [6, 5, 6], Οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, vertit, Neque stativis castris exercitus habent. At vero συνεστῶσαν δύναμιν [1, 9, 22] interpr. Incolumem potentiam. [Lucian. D. mer. 13, 1 : Ἐπὶ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν ... σπασάμενος τὴν σπάθην. || Ap. Demosth. p. 605, 3 : Εἰ δὲ γενήσεται τοῦτο καὶ τῶν ἠθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε, ubi est var. παρεστηκότων, Reisk. interpr. aut Constantes s. Perpetuos aut Conspirantes inter se.] || Sed hæc Theophrasti, de culicibus : Καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης, vertit Plin., Videntur nasci ex humore tunc dulci subdito corticibus. [Id. C. Pl. 4, 4, 7 : Ἐπομβρίαις φύεσθαι καὶ συνίστασθαι τὴν αἶραν· 10 : Καὶ ἄνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίσταται τῶν ... φυτῶν. Aristot. H. A. 5, 31 init. : Ὅπου ἂν κόπρος ξηρὰ γένηται, ἐνταῦθα συνίστανται ψύλλαι· 6, 10 init. : Οὐ πρὸς τῷ ὑποζώματι ἐνίοις συνίσταται τὰ ᾠά· et similiter alibi, ut Metaphys. 6, p. 144, 31 : Ὁμοίως

C καὶ τὰ φύσει συνιστάμενα τούτοις ἔχει.]

|| Συνίσταμαι, Consto, [Adsisto, Constituo, quod ad activum potius pertinet, Congredior, add. Gl. Qua postrema signif. de pugnantibus inter se Æsch. Sept. 435 : Τοιῷδε φωτὶ πέμπε τίς ξυστήσεται· 509 : Ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται; 672 : Εἶμι καὶ ξυστήσομαι αὐτός. Eur. Suppl. 847 : Ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ· Phœn. 755 : Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορί. Sed Menander ap. Stob. Fl. 38, 11 : Ὁ φθονερὸς αὑτῷ πολέμιος συνίσταται, scripsisse videtur καθίσταται, cui alterum substituit librarius ex versu seq., αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις ἀεί. Rufinus Anth. Pal. 5, 93, 3 : Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι. Conf. quæ infra dicuntur de Herodoto. Polyb. 14, 8, 9 : Ἐμάχοντο συστάντες τοῖς Ῥωμαίοις· et ὁμόσε συστάντες 30, 7, 3. Diod. 3, 37 fin. : Ὥστε καὶ τοῖς ἐλέφασιν εἰς ἀλκὴν συνίστασθαι. L. D. Apollodor. 2, p. 147 : Συστὰς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. Hemst.] Coeo, Cœtus habeo. Affertur autem Consto ad hanc signif. pertinens, ex Plauto Capt. : Constant,

D conferunt sermones inter se. Item ex Sallust., Multitudinem procul hostium constare viderunt. [Aristoph. Eq. 863 : Ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· Lys. 577 : Καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους.] Thuc. 2, [88] : Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνιστάμενοι· 3, [70] : Ξυνίσταντό τε, καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια ... τόν τε Πειθίαν κτείνουσι. Qui l. similis omnino isti l. 8, [65] : Ξυστάντες τινὲς τῶν νεωτέρων, κρύφα ἀποκτείνουσι. Xen. Anab. 5, [7, 2] : Σύλλογοι ἐγίγνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. [H. Gr. 2, 1, 1 : Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι· 3, 17 : Πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία· 4, 4, 1 : Συνιστάμενοι ἐδίδασκον ταῦτα ἀλλήλους· 3 : Τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ· 5, 17 : Συνίστανται ἐπὶ γήλοφον· 6, 1, 4 : Ἐάν τι χαλεπὸν ὑμῖν ἐν τῇ Θετταλίᾳ ξυνιστῆται, σημαίνειν· 7, 1, 43 : Οἱ ἐκπεσόντες συστάντες ταχὺ ... κατῆλθον· Anab. 6, 2, 11 : Συστάντες καὶ στρατηγοὺς ἑλόμενοι· et ib. 12, συνέστησαν· et de hostili consociatione 5, 7, 16 : Ξυστάντες οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἰσχυρῶν τόπων βάλλοντες καὶ

παίοντες· 7, 3, 47 : Δέδοικα μὴ συστάντες ἀθρόοι που κακόν τι ἐργάσωνται οἱ πολέμιοι. De consuetudine Diodor. 2, 24 init. : Τοῖς τε ἡγεμόσι τῶν ἄλλων ἐθνῶν συνίστατο καὶ πρὸς τὰς ἑστιάσεις ... παρελάμβανε.] Quo pertinet Συνίσταμαι, pro Conjuro, Conspiro. [Demosth. p. 885, 2 : Ἐργαστήρια μοχθηρῶν ἀνθρώπων συνεστηκότων ἐν τῷ Πειραιεῖ· 917, 3 : Συνίσταται μετὰ τοῦ Λάμπιδος· 978, 6 : Τὸ ἐργαστήριον τῶν συνεστώτων· 980, 19 : Τοῖς συνεστῶσι μεθ' αὑτοῦ μάρτυσι· 1136, 26 : Ἐξαπατῶν τοὺς δικαστὰς, συνιστάμενος δ' ἐπὶ ταῖς δίκαις· 1137, 1 : Ἐάν τις συνίστηται ἢ συνδεκάζῃ τὴν ἡλιαίαν ἢ τῶν δικαστηρίων τι· 1302, 25 : Οἱ τούτῳ συνεστῶτες.] Οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, Plutarch. Alicubi vero συνίστανται simpliciter pro Congregari. Synes : Καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν. [Luc. 9, 32 : Τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ. Reg. 1, 17, 26 : Εἶπε πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς συνεστηκότας μετ' αὐτοῦ. Xenoph. Vect. 4, 23 : Ἦν τὸ πρῶτον συστῇ διακόσια καὶ χίλια ἀνδράποδα. Vel Una consistere, ut Xenoph. Ven. 6, 16 : Συνιστάμεναι ταχὺ, διιστάμεναι (canes)· Cyrop. 2, 1, 29 : Καὶ πρὸς τὸ ἀλλήλοις δὲ πρᾳοτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι, ὅτι καὶ οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις πρᾳότεροι συνεστήκασι. Plat. Lys. p. 203, A : Ἀθρόοις συνεστῶσι. || Cum accusat. Soph. Tr. 28 : Αἰεὶ γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστάσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Cum dat. Œd. C. 514 : Ἀλγηδόνος ᾧ ξυνέστας. Quo referre licet exempla Herodotea in signif. Pugnandi paullo post memoranda. || Consociandi s. Assistendi signif. Xenoph. Vect. 4, 32 : Ἰδιώτας συνισταμένους καὶ κοινουμένους τὴν τύχην ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν. Maximus Tyr. Diss. 10, 8, vol. 1, p. 182 : Συνίημι δὲ καὶ Ἀθηνᾶς νῦν μὲν τῷ Ἀχιλλεῖ ξυνισταμένης· 14, 7, p. 263 : Τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν, ut ib. 6, p. 261 dixerat : Τινὰς δαιμονίους δυνάμεις καὶ συνισταμένας τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐμοιροτάτοις καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ, et p. 259 : Ὁμήρῳ τὸ δαιμόνιον συνίσταται οὔτε ἐνὶ οὔτ' ἐφ' ἑνί.] Consocior ad bellum. Thuc. 1 init. : Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, ubi tamen exp. et simplicius Cum alterutris se conjungere, Conjurare. [6, 33 : Πάντα γὰρ ὑπὸ δέους ξυνίσταται. Et 1, 15 : Οὐ γὰρ ξυνειστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις ὑπήκοοι. Schol., αἱ ἐλάττους πόλεις οὐ συνεμάχουν ταῖς μεγάλαις ἀνυπήκοοι οὖσαι. 8, 66 : Τὸ ξυνεστηκὸς πολὺ πλέον ἡγούμενοι εἶναι ἢ ὅσον ἐτύγχανεν ὄν.] Xen. Hell. [4, 8, 2 : Κίνδυνος εἴη μὴ καὶ οἱ Ἕλληνες, εἰ ταῦτα αἴσθοιντο, συσταῖεν·] 7, [5, 18] : Συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ Ἀρκάδας, καὶ Ἀχαιούς. [Ages. 2, 23 : Συνεστηκότων ἤδη Βοιωτῶν τε πάντων καὶ Ἀρκάδων· Cyrop. 1, 5, 3 : Ὡς μεγάλα τε εἴη ταῦτα ἔθνη καὶ ἰσχυρὰ καὶ συνεστηκότα εἰς τὸ αὐτό· 4 : Ἐπεὶ ᾐσθάνετο τὴν παρασκευὴν τῶν συνισταμένων ἐφ' ἑαυτόν. Et similiter 1, 1, 2 : Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τὸν νομέα· ἄνθρωποι δὲ ἐπ' οὐδένας μᾶλλον συνίστανται ἢ ἐπὶ (imperantes). Polyb. 4, 1, 6 : Τίνες αὐτοῖς (Achæis) πρῶτοι συνέστησαν. Aret. p. 27, 5 : Ἀτὰρ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος.] Dicitur vero et ipsum bellum συνίστασθαι, ut docui in Συνίστημι, pro Conflatum esse. Dicitur itidem ἀγὼν [et πόλεμος] συνίστασθαι. Polyb. 2, [69, 1] : Περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, quod redditur, De eorum libertate certamen constare : ego malim, Certamen institutum esse, vel susceptum, aut certamen iniri. [Συνίστασθαι 1, 26, 3.] Plutarch. Romulo, Συνισταμένων ἀγώνων, exp. Collato prælio, Pugna commissa. Sed ap. Herodian. [5, 4, 12] : Ἔτι τῆς μάχης συνιστώσης, Polit. vertit Stante adhuc acie. [Hom. Il. Ξ, 97 : Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες· ὃς κέλεαι πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν. Herodot. 1, 74 : Τῆς μάχης συνεστεώσης τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Cujus de usu addit Schweigh. in Lex. : « Συνεστηκέναι s. συνεστάναι ap. Her. Ex adverso stare, Oppositum et Contrarium esse, Pugnare, Contendere cum aliquo. (V. paullo ante in signif. Congrediendi.) Sic συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν, Contendentibus, Altercantibus inter se, 8, 79, quippe inter quos ὠθισμὸς λόγων πολλὸς erat c. 78. Sic βουλόμενοι τοὺς Ἀθηναίους ἔχειν πόνους συνεστεῶτας Βοιωτοῖσι, Bellis cum B. implicitos, 6, 108. Alibi ad verbum συνεστάναι diserte adjicitur μαχομένους. [Velut 1, 214 :

A Χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνεστάναι μαχομένους καὶ οὐδετέρους ἐθέλειν φεύγειν. De pugnantibus 6, 29 : Ὡς ἐμάχοντο οἱ Ἕλληνες τοῖσι Πέρσῃσι, οἱ μὲν συνέστασαν χρόνον ἐπὶ πολλόν.) Similiter γνῶμαι dicuntur συνεστάναι, Inter se pugnare, Oppositæ esse, 1, 208 : Γνῶμαι αὗται συνέστησαν· 4, 132 : Συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω· 7, 142 : Γνῶμαι αἵδε συνεστηκυῖαι μάλιστα. Homo cum fame s. ærumnis colluctans dicitur συστῆναι, ut λιμῷ συνεστεῶτας 7, 170; λιμῷ συστάντας καὶ καμάτῳ 9, 89; οἱ μὲν τοιούτῳ πόνῳ συνέστασαν 8, 74. » V. paullo ante in signif. Coeundi.] Sic vero συνίστασθαι redditur simplici Stare et ap. Thuc. 1, [90] : Ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον ὅσοις ξυνειστήκει ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους.

|| Συνίσταμαι, Consisto [Gl.]. Et συνεστηκὸς, Quod consistere potest : συνεστηκὸς ζήτημα, Quæstio, quæ consistere potest, i. e., ita controversiam facere in judicio, ut ab utraque parte argumenta et probationes in medium adduci possint, et inde existere id, quod κρινόμενον dicitur. [Eur. Iph. A. 54 : Δειναὶ δ' B ἀπειλαὶ καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος ξυνίστατο. Demosth. p. 245, 24 : Ἐν τοιαύτῃ ἀγνοίᾳ τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ τῶν ἁπάντων Ἑλλήνων. || Συνέστηκα, Consisto, Adsisto; Συνεστηκὼς, Constans, Gl. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 54 : Ἐπεὶ δὲ πάντα συνειστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους. Plat. Soph. p. 246, C : Μάχη τις ἀεὶ ξυνέστηκε. Id. Leg. 7, p. 817, B : Ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου βίου.] || Συνεστηκὼς, Compactus, Solidus, Non fluxus, Bud. ex Aristot. [H. A. 8, 13 init.] : Διὸ καὶ σάρκας συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσγείων ἰχθύων. [V. in activo non longe ab initio. Συνεστὼς, Compos, Compos mentis, Gl. Christodor. Ecphr. 20 : Συνιστάμεναι δὲ παρειαὶ ἀνέρος ἀμφιέλισσον ἐμαντεύοντο μενοινήν, de imagine Aristotelis. Et 237, de statua Milonis : Δοιοὶ δὲ συνισταμένων παλαμάων εὐρέες ἐσφήκωντο βραχίονες. De usu Hippocr. Foes. : « Συνίστασθαι κοιλίη dicitur Hippocrati ubi alvus subsistit aut cogitur, neque diffluit, cui διαλύεσθαι opponitur, et de alvo per liquida et effusa effertur. Lib. 3 Epid. ægr. 1 post. st. pest. : Τὰ κατὰ κοιλίην συνιστάμενα καὶ πάλιν C διαλυόμενα. Ib., κοιλίη οὐ συνίστατο, et, κοιλίη ξυνέστη χρόνον οὐ συχνόν· et, Τούτῳ κοιλίη ξυνεχέως ἀπὸ τῆς πρώτης ὑγρὴ χολώδεσιν, ὑγροῖσι, πολλοῖσιν ἦν, ἢ ξυνισταμένη, ἐν ζέουσι καὶ ἀπέπτοισιν. (Conf. Matth. Med. p. 40, 4 : Οἷς συνεστήκασιν αἱ κοιλίαι καὶ μὴ ἐκταράσσονται· 46, 10 : Τὰς συνεστηκυίας κοιλίας.) Συνεστηκὸς διαχώρημα, Alvi egestio compacta et coacta dicitur, constans, cohærens, consistens, quæ suam consistentiam et figuram retinet, nec diffluit aut divellitur, quod facit liquida, humescens et aquea. P. 39, 54 et p. 216, G, διαχώρημα μαλθακόν τε καὶ συνεστηκὸς, Dejectio mollis et constans probatur. Istam secundum naturam excrementorum consistentiam sic explicat Galenus : Ὥστε μήτε σκληρὰ παντελῶς εἶναι ὡς λιθώδη, μήθ' ὑγρὰ τελέως ὡς δύνασθαι διαρρεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μαλακὰ, μέχρι τοῦ μένειν ἔτι συνεστῶτα. P. 218, H, quoque συνιστάμενα διαχωρήματα et ἐξυγραινόμενα inter se opponuntur, Coacta et perliquida alvi excrementa. Διαχωρήματα συνεστηκότα et κόπρανα συνεστηκότα dicuntur ægr. 3 lib. 3 Epid., et ægr. 3 D post. st. pest. Et p. 183, C, Συνεστηκότα μικρὰ κοιλίη ὑποχωρέει. » Xen. Ven. 7, 8 : Ἐντεινόμεναι (canes) ῥήγνυνται, οὔπω ἔχουσαι συνεστῶτα τὰ σώματα· 9, 5 : Ταχὺ γὰρ τὸ ὑγρὸν, ὃ ἔχων ἐν ἑαυτῷ (hinnulus), ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον ποιεῖ ἀποχωρεῖν αὐτόν. Thomas M. p. 823 : Συνίσταται καὶ ἀντὶ τοῦ πέπηγεν, ᾧ ἐναντίον τὸ χαυνοῦται, οἷον, Συνέστη παρὰ τὸ ψῦχος κρύσταλλος. || Improprie Rufus p. 201 Matth. : Συνεστηκότα τε λογισμὸν διαλύει καὶ ὀργῆς ἀκράτου ἐπανίησι.] || Cic. præterea ξυνίστασθαι in Plat. Timæo [p. 31, C] reddit Cohærere.

|| Συνίσταμαί σοι, q. d. Sto tecum, Sto a te, a partibus tuis, Budæo Astipulor tibi, Sto a partibus tuis, afferenti ex Themist. In Phys. 4 : Ἐπισκεπτέον τοίνυν ἃ λέγουσιν οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ. Huic συνίσταμαι, i. e. habenti istam signif., opponuntur ἀνθίσταμαι et ἐνίσταμαι.

|| Συνίσταμαι, Commendor, ut συνίστημι, Commendo. [Xenoph. Anab. 3, 1, 8 : Ὁ Ξενοφῶν συνεστάθη Κύρῳ· 6, 1, 23 : Ἐξ Ἐφέσου ὡρμᾶτο Κύρῳ συσταθη-

σόμενος. Cujusmodi locis sæpe verti licet etiam Adjungi s. Se adjungere, sistere alicui, ut Polyb. 15, 5, 6, ὁ συσταθείς, de quo ib. 5, συστήσας αὐτοῖς χιλίαρχον· 33, 16, 2 : Τῇ συγκλήτῳ συσταθῆναι· 1, 78, 7 : Παρεῖναι συσταθησόμενος αὐτῷ καὶ κοινωνήσων παντὸς ἔργου.] Isocr. Ad Phil. [p. 413, A] : Μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν συσταθῆναι δι' ἡμῶν. [Demosth. p. 1241, 9 : Μήτε συσταθῆναι αὐτὸν τῷ πατρὶ ὑπὸ τοῦ Λύκωνος.] Synes. : Ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, Mihi a toto commendatus est senatu. In illo autem Isocr. l. datur verbo συσταθῆναι Conciliationis etiam signif. : sicut συνίστημι non solum Commendo, sed et Concilio significare dictum est : sic enim redditur, In primis optassem eum tibi per nos commendatum esse et conciliatum.

|| Συσταθῆναι exp. etiam Studiose excipi, coli atque in contubernium admitti. Diog. L. : Ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι. Vide Σύστασις. [|| Medio, Compono, Constituo, Condo. Plato Phædr. p. 269, C : Τὸ ὅλον συνίστασθαι· Phil. p. 26, A : Μουσικὴν ξύμπασαν συνεστήσατο, et Tim. p. 32, B, οὐρανὸν ὁρατόν· 69, C, πᾶν τόδε· Epin. p. 979, C : Μῆνας πρὸς τὸν ἐνιαυτὸν ξυνεστήσατο· Leg. 7, p. 796, A : Καὶ δὴ τά γε κατὰ πάλην ἃ μὲν Ἀνταῖος ἢ Κερκύων ἐν τέχναις ἑαυτῶν ξυνεστήσαντο, ἢ πυγμὴν Ἐπειὸς ἢ Ἄμυκος, οὐκ ἄξια λόγῳ κοσμεῖν· 3, p. 702, D : Συστησώμεθα πόλιν· Polit. p. 308, D, cum eodem voc. Gorg. p. 504, A : Ἕως ἂν τὸ ἅπαν συστήσηται πρᾶγμα· Reip. 6, p. 493, B : Εἰ καταμαθὼν ταῦτα πάντα ... σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο· 7, p. 530, A : Ὡς οἷόν τε κάλλιστα τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι· Leg. 7, p. 802, C : Ὄρχησίν τε καὶ ᾠδὴν καὶ πᾶσαν χορείαν συστήσασθαι κατὰ τὸν αὑτῶν νοῦν. Polyb. 2, 13, 3 : Ὃν θεωροῦντες μείζω συνιστάμενον δυναστείαν· 3, 2, 6 : Τὸν ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συστησόμεθα λόγον· 20, 9, 7 : Οἱ Αἰτωλοὶ συνίσταντο τὴν δικαιολογίαν. Apollod. 3, 14, 6, 9 : Τῶν Παναθηναίων τὴν ἑορτὴν συνεστήσατο. Diod. 5, 48 : Κτίσαι πόλιν καὶ τὸ βασίλειον τὸ περὶ Τροίαν συστήσασθαι. || Cum accus. pers., ut supra act., Polyb. 1, 25, 5 : Ὥρμησαν ἐπὶ τὸ συνίστασθαι ναυτικὰς δυνάμεις· 2, 1, 2. Et 4, 60, 2 : Ὁ Ἄρατος οὔτε τὸ ξενικὸν ἐδύνατο συνίστασθαι· et ib. 5 et 9, μισθοφόρους. Et ut sit Adjungo, ut in act., 10, 18, 15 : Συστήσεσθαι δὲ καὶ πρὸς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν πιστοὺς ἄνδρας. Diod. 2, 1 med. : Συστησάμενος στρατόπεδον ἀξιόλογον· 4, 60 med., ναυτικὴν δύναμιν. V. ll. Polybii et Luciani ab HSt. in activo sub initium citt. Jo. Actuar. De urinis 4, 1, 2 : Ταύτῃ τοῦ καθ' ἕκαστον συνεστήσατο τὴν ζωὴν (ἡ φύσις). L. Dind.]

Συνιστορέω, Conscius sum : σύνοιδα, Hesych. [Phot. et Suid. In ejusdem gl. a Musuro omissa Οὐ συνέστορα, οὐκ οἶδα, Schow. p. 605 corrigebat οὐ συνιστορῶ. Menander ap. Stob. Fl. 24, 3 : Ὁ συνιστορῶν αὑτῷ τι. Peyron. Papyr. 1, p. 173, 31 : Συνιστοροῦντες ἑαυτοῖς οὐθὲν βέβαιον ἔχουσι· et ib. 40, 11. L. D. Ptolem. Geogr. 1, 17, 5 : Ὅτι πρὸς ἀνατολάς ἐστιν ὁ πλοῦς ... συνιστορούντων. Interpr. : Siquidem unum idemque tradunt. Hase. Eustath. Il. p. 265, 35 : Ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντό τινες ἄρτοι ... συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος. Aristeas De lxx Intt. p. 118, 125 ed. Hav. Scott. || Repræsento, Pingo. Actt. Conc. t. 4, col. 90, C, de pictura evanida renovanda : Ἡ ὕλη ὅπου καὶ γράφεται, οὐ καταβάλλεται, ἀλλ' ἐν αὐτῇ συνιστορεῖται. Hase.]

[Συνιστουργός, ὁ, ἡ, Simul texens. Lex. Ms. Havn. : Συνέριθον, συνεργόν, συνιστουργόν.]

Συνίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Conscius [Conscia, add. Gl.] : σύμβουλος, συμπράκτωρ, συγγνώστης. Conscius, Testis. Thuc. 2, [74] : Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε. Redditur et Consors. Vide Hesych. [Cum accus. Æsch. Ag. 1090 : Μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα αὐτόφονα κακά (στέγην). Soph. Ant. 542 : Ὧν τοὔργον Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες· Ph. 1293 : Ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες. Eur. Suppl. 1174 : Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ οἵ τ' ἐν οὐρανῷ θεοί, οἵων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι. Philodem. Anth. Pal. 5, 4, 1 : Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λύχνον· et de eadem lucerna Statyll. Flacc. 5, 1 : Συνίστορα πιστὸν ἐρώτων· Meleager ibid. 8, 1 : Νὺξ ἱερὴ καὶ λύχνε, συνίστορας οὔτινας ἄλλους ὅρκοις, ἀλλ' ὑμέας εἱλόμεθ' ἀμφότεροι. Polyb. 28, 17, 13 : Βούλεσθαι τούτων συνίστορας εἶναι καὶ μάρτυρας τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτάς· 30, 8, 1 : Τοὺς πολίτας συνίστορας ἔχοντες πάντων. || Sciens. Jo. Actuar. De urin. 2, 3, 5 : Τὸν ἀκριβῆ τῆς τέχνης συνίστορα. L. D. Paul. Alex. Apotelesm. p. 51, 13 : Φαρμάκων συνίστορας. Euseb. Contra Hierocl. p. 520, B : Οὐ γὰρ δὴ καὶ τούτων, ὡς ἔφη, Δάμις ἡμῖν ξυνίστωρ ἀφίξεται. Hase.]

[Συνίστωρ, ορος, ὁ, Synistor, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, n. 268, 30. L. D.]

[Συνισχναίνω, ανῶ, Simul attenuo. Hippocr. p. 306, 19 : Αἱ φλέβες κακοῦνται ... καὶ μέρος τι συνισχναίνονται. Antyllus in Matth. Med. p. 95, 3 : Ἀναλόγως τὸ λοιπὸν σῶμα συνισχναίνεσθαι τοῖς προειρημένοις μέρεσι. Improprie Eur. Iph. A. 694 : Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχνανεῖ.]

Συνισχυρίζω, sicut et Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, VV. LL., sed sine exemplo : alioqui idem usus est præpositionis, et eadem compositionis forma, quæ in Lat. Corroboro. [Xenoph. Cyrop. 2, 2, 26 : Ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἳ ἂν ὑμῖν δοκῶσι μάλιστα συνισχυριεῖν τε ὑμᾶς καὶ συγκοσμήσειν, τούτους λαμβάνετε. Συνισχυρίζεται, Confortiat, Gl.]

Συνισχύω, Corroboro, Confirmo, Suppetias ferendo roboro, VV. LL. [Athanas. vol. 1, p. 65, F : Διὰ τοῦτο ὡς μὲν ζωὴ καὶ δύναμις ὢν συνίσχυεν ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα (Christus moriens). L. Dind.]

Συνίσχω, i. q. συνέχω, Cohibeo, etc. [Plato Gorg. p. 479, A : Τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος. Nicet. Ann. 7, p. 116, A : Κοιλιακῷ συνισχόμενοι νοσήματι. L. D. Perf. Συνισχημένος, Planudes Ovid. Met. 4, 186. Boiss. Nicetas Ann. 7, p. 119, D : Ἕως ἰξύος καὶ τραχήλου συνισχημένοι τοῖς πτώμασιν. L. D. Encom. Leontii Actt. SS. Jun. t. 3, p. 565, A, ubi perperam cusum, Τοὺς δ' ἀπιστίᾳ συνισχυμένους. Hase.]

[Συνιχνεύω, Simul vestigo. Nonn. Dion. 16, 193 : Τίπτε σὺ μοῦνος παρθένον ἰχνεύοντι συνιχνεύεις Διονύσῳ;]

[Σύνναδα, ων, τά, Synnada. Steph. Byz. : Σ., πόλις Φρυγίας, καὶ Δοκίμεια κώμη ἐπέκεινα αὐτῆς (καὶ τὸ λατόμιον τοῦ Συνναδικοῦ λίθου· οὕτω μὲν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ex Strab. 12, p. 577, supplet Heinsius ad schol. Hesiod. Op. 278) οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμίτην καὶ Δοκιμαῖον. Λέγουσι δὲ Ἀκάμαντα μετὰ τὰ Τρωικὰ ἀποπλανηθέντα ἐλθεῖν εἰς Φρυγίαν καὶ καταλαβεῖν πολιορκούμενον τὸν τῶν τόπων δυνάστην καὶ βοηθήσαντα αὐτῷ λαβεῖν χώραν καὶ κτίσαι πόλιν· συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Μακεδόνων κατὰ τὴν Ἀσίαν τὸ μὲν πρῶτον αὐτὴν ἀπὸ τῆς συναγωγῆς Συνναία προσαγορεῦσαι, μετὰ δὲ ταῦτα παρεφθαρμένως ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Σύνναδα κληθῆναι. Ὁ πολίτης Συνναδεύς· οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος λέγεται. Memorant urbem Ptolem. 5, 2, 24, Strabo 12, p. 576, Hierocl. Synecd. p. 677. Simplici ν, ut ap. Ptolem., male Συνάδων ap. Athen. 13, p. 574, F, Euseb. H. E. 6, 19, ubi v. Vales., in Menologio Gr. vol. 3, p. 8, D ed. Alban., ap. Theodor. Stud. p. 574, D, schol. Hesiodi l. supra cit. Numos Συνναδων et Συνναδεων vel Συνναδεις inscriptos v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 172 seqq., Holsten. ad Steph. Byz., qui de gentili : « Non tantum Συνναδεύς, sed etiam Συναδηνὸς dicebatur. Hinc in Actis Conc. Cp. sub Flaviano Marinianus episc. τῆς Συναδηνῶν πόλεως. (Et Συναδηνῷ Nicol. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 107, B, et Θεόδωρος ὁ Συναδηνὸς ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. inde ab. 8, 4, p. 185. Altera forma Conc. Cp. a. 680 ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 865—6 med. et Συνναδεὺς in inscr. metrica *Bullettino* Dec. 1843, p. 197, etsi mediam corripiunt poetæ Latini.) Possessiva Συννάδιος et Συνναδικός. Inscr. ant. Arundel. (C. I. vol. 2, p. 712, n. 3148, 41) Συνναδίους κίονας commemorat p. 36. Συνναδικὸν λίθον Strabo l. c. » || « In numo musei Cæsarei est luculentum CΥΝΝΑΔΙC, ex quo apparet hanc urbem in recto quoque dictam Συννάδις. » Eckhel. l. c. p. 173. Nisi hoc est pro Συνναδεῖς, ut supra. Synnas, adis, interdum Latini. L. Dind.]

[Συνναία. V. Σύνναδα.]

Συνναίω, Cohabito, i. e. Simul habito. [Æsch. Sept. 195 : Τοιαῦτα δ' ἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις. Soph. El. 241, et cum dat. Tr. 1237 : Κρεῖσσον θανεῖν ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ· Ph. 892 : Οὔπι νηὶ γὰρ δὴ λιςπόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.] Apoll. Arg. 2, [657] : Μη-

τίρι συνναίεσκεν. Verum ab hoc non συνναιέτης aut συνναέτης, sed Σύνναιος habemus ap. Hesych.; exp. enim σύνοικος, Cohabitator : pro quo dicitur potius Contubernalis. [Apud Hesychium ordo literarum fert etiam σύνναος. Συνναίοις θεοῖς exhibet Pocock. Inscrr. ant. p. 88 init. (Franz. C. I. vol. 3, p. 92, n. 4042, 2 : Διὶ Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι καὶ τοῖς συνναίοις θεοῖς. Hase.) Inter α et αι variant apographa Orell. Inscrr. vol. 1, p. 340, n. 1895. L. Dind.]

[Σύνναος, ὁ, ἡ, Qui in eodem templo colitur. Epigr. Anth. Pal. App. 143, 1 : Δεσποίνῃ Νεμέσει καὶ συννάοισι θεοῖσιν. Cicero Ad Att. 12, 45, 3 : « De Cæsare vicino scripseram ad te ... Eum σύνναον Quirino malo quam Saluti. » Plutarch. Mor. p. 668, F : Δήμητρος σύνναος ὁ Ποσειδῶν· 679, D : Θεοῖς συννάοις καὶ συμβώμοις· 708, C : Ξυμβώμοις καὶ συννάοις· et fem. p. 753, E : Ἡ δὲ σ. καὶ συνίερος τοῦ Ἔρωτος· et ed. Wytteub. vol. 5, part. 2, p. 756, C : Ὁμοβώμιον θέσθαι καὶ σύνναον. Dio Cass. 55, 1 : Τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίνου τῶν τε συννάων αὐτοῦ (ναόν). Frequens est etiam in inscrr., ut C. I. vol. 2, p. 208, n. 2230, 7 : Ἴσιδι, Σεράπιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρποκράτει, θεοῖς συννάοις καὶ συμβώμοις εὐχήν· vol. 3, p. 92, n. 4042, 1; Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 18 (ubi v. Letr.), 30, 50. Improprie Synes. Epist. 1 init. : Ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας καὶ τῆς συννάου ταύτῃ ποιητικῆς. L. Dind.]

[Σύνναος, i. q. Σύναος, quod v.]

[Συννάσσω, ξω, Comprimo, Constipo. Herodot. 7, 60 : Συννάξαντες (sic enim haud dubie leg. [cum Reiskio] pro vulgato συνάξαντες) ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, Hac (hominum myriade) quam arctissime fieri potuit constipata. Schweigh.]

[Συνναυᾱγέω, Simul facio naufragium. Tabula Farnes. ap. Reines. Inscr. Cl. 4, 12, p. 347, 100 sive Murator. Thes. Inscrr. vol. 1, p. LX : Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ Ἡρακλεῖ συνναυαγοῦντες. L. D. Æsop. Fab. 247. Theod. Prodr. p. 269, B. Elberling. Figurate Const. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 760, E : Συνναυαγήσας δέ πως καὶ συμπεριτραπείς. Hase.]

[Συνναυβάτης, ὁ, i. q. συνναύτης. Soph. Ph. 565. ᾰ]

[Συνναύκληρος, ὁ, ap. Lucian. Tragœdop. 328 vitium scripturæ pro σύγκληρος.]

Συνναυμᾰχέω, Una navali prælio decerto, Navalis belli s. certaminis socius sum. [Argum. Aristoph. Ranarum et ib. v. 702 : Ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ. Thuc. 1, 73 med. : Ἐν Σαλαμῖνι ξυνναυμαχῆσαι. Cum dat. Herodot. 8, 44. Ps.-Demosth. p. 1377, 18. L. D. Polyæn. 8, 53. Wakef.]

[Συνναυσθλόομαι, Simul trajicio, Hesychio συνδιαπεραιοῦμαι.]

[Συνναύτης, ὁ, Navigationis socius. Soph. Aj. 902; Eur. Cycl. 425, 705; Plato Reip. 3, p. 389, C, Polit. p. 297, A, Alcib. 1 p. 119, D; 135, A. Lucian. Jov. Trag. c. 47. « Clem. Al. Protr. 9, 118 : Φεύγωμεν, ὦ συνναῦται, φεύγωμεν τὸ κῦμα τοῦτο. » Hase. Etym. M. v. Ἑταῖρος.]

Συννεάζω, Una juvenesco s. adolesco, Una cum aliquo juventutem s. adolescentiam transigo. [Eur. fr. Dan. ap. Stob. Fl. 71, 7, 6 : Καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.] Alciphr. [2, 3] : Καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς συνθάνοιμεν. [Philostr. V. Soph. 2, 10, p. 603, 34 : Ξυννεάζων μᾶλλον ἢ ἐπιπλήττων. Hemst. Mich. Acom. Panegyr. p. 56, 25 Tafel., de civitatibus : Τῷ νέῳ σοι βασιλεῖ συννεάζουσιν. Hase.]

[Συννεανίας, ὁ, Juvenis sodalis. Nicet. Eugen. 3, 109; 9, 45. ᾱῐᾱ]

[Συννεανιεύομαι, Simul juveniliter lascivio. Dio Cass. 51, 8 : Ὅσα συνενεανιεύσαντο ἀλλήλοις· 72, 4.]

[Συννεκρόω, Simul eneco, mortifico. Greg. Naz. Or. 38, p. 624, 2; Or. 41, p. 673 fin., 674, A; 42, p. 696, C. Psell. In Cant. Cantic. 1, 5, 7, 38; 3, 6. Boiss. Nicet. Ann. 7, p. 118, D : Ὁ λοιπὸς συννεκροῦται ὁλκός. Et iisdem verbis de serpente Greg. Nyss. vol. 3, p. 90, A; 342, D. L. Dind. Anon. Laud. calvitii p. 44, 19 Miller. : Τὰ φύλλα, συννεκρωθέντα οἷον τῇ τούτων μητρὶ γῇ. Hase.]

[Συννέκρωσις, εως, ἡ, Communis mortificatio. Gregor. Naz. vol. 1, p. 659, C.]

A [Συννέμησις, ἡ, Contributio. Plutarch. Mor. p. 393, A : Ἀλλὰ γινόμενα πάντα καὶ φθειρόμενα, κατὰ τὴν πρὸς τὸν χρόνον συνν. Interpr. : Juxta eorum cum tempore comparationem. Quæ inde transcripsit Euseb. Pr. ev. p. 529, B. Hase.]

[Συννέμω, νεμῶ, Compasco, Contribuo, Gl. Contribuo, Adjungo, Plut. Rom. c. 16 : Τούτου οὐκ ἔστιν ὅ,τι μᾶλλον ηὔξησε τὴν Ῥώμην, ἀεὶ προσποιοῦσαν ἑαυτῇ καὶ συννέμουσαν ὧν κρατήσειεν· Mor. p. 422, F : Πλάτων ἔοικε τὰ κάλλιστα καὶ πρῶτα σωμάτων εἴδη καὶ σχήματα συννέμων ταῖς τοῦ ὅλου διαφοραῖς πέντε κόσμους καλεῖν· 424, A : Ὁ περὶ ἕκαστον λόγος ἐγκρατὴς ὢν τῆς συννενεμημένης ὕλης οὐδὲν ἔκφορον ἐάσει ... ἐμπεσεῖν εἰς ἄλλον· 744, F : Οὐ γὰρ οἶμαι τοὺς ποιηματικοὺς καὶ τοὺς ἀστρολογικοὺς ἐγκαλεῖν ἡμῖν ὡς παραλείπουσι τὰς τέχνας αὐτῶν, εἰδότας οὐδὲν ἧττον ἡμῶν ἀστρολογίᾳ, ποιητικὴν δὲ μουσικῇ συννεμομένην.] Συννέμομαι, Compascor, Una pascor. [Vitiose Gl. : Συννέμωμαι, Compesco, is.] Aristot. H. A. 6, [18] : Ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ
B ὀχεύειν. Huic autem συννέμεσθαι opp. τὸ ἐκκρίνεσθαι in iis quæ proxime sequuntur. Subjungit enim, Ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν.

[Συννευρία, ἡ, i. q. seq. Demetr. Hieracosoph. p. 70 ult. : Πρὸς κατάρρουν ἐπιστημόνως χρή σε διδόναι κρέας ἐκ τῆς τοῦ τραχήλου συννευρίας. L. Dind.]

Συννεύρωσις, εως, ἡ, Siccorum et durorum ossium σύμφυσις, nervorum interventu. Nervos autem intelligere oportet, non veros, quoniam nulla ossa, eorum interventu, opinor, coalescunt, sed tendones, ligamenta, et alia nervosa membranosaque corpora. Gorr. [Galen. vol. 4, p. 11 : Τῷ μέντοι βουλομένῳ τοῖς νεωτέρων χρήσασθαι (ὀνόμασι) καλεῖν ἔξεστι συγχόνδρωσιν μὲν τὴν διὰ χόνδρου σύμφυσιν, συννεύρωσιν δὲ τὴν διὰ νεύρου, συσσάρκωσιν δὲ τὴν διὰ σαρκός. Quæ jungit etiam Melet. Cram. An. vol. 3, p. 32, 7; 130, 23. L. Dind.]

Σύννευσις, εως, ἡ, ponitur in Vergendi signif. [Strabo 4, p. 199 : Εἰκὸς εἶναί τινα σύννευσιν ἐκ τῆς παραλλήλου θέσεως τῷ ποταμῷ πρὸς τὸ ὄρος. Plutarch. Mor. p. 428, A : Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον, οὐ ποιοῦν
C πρὸς ἐκεῖνο σύννευσιν οὐδὲ σύγκρασιν ἑνωτικήν. Max. Tyr. Diss. 21, 5, p. 406 : Ἢ τὰ μὲν ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ξυνδέδεται καὶ ἕστηκε καὶ μένει ... τὸν δὲ ξύμπαντα βίον οὐχ ἡγῇ τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὰ ξυννεύσεως τῶν ἐν αὐτῷ μερῶν;] Alex. Aphr. Probl. 2, [11] : Πρὸς μέγαν κανθόν ἐστι σύννευσις τῆς κόρης, exp., Ad angulum magnum oculi vergit pupilla. [Strabo p. 117, B : Οὐδ' ἐκφανής ἐστιν, ὥσπερ ἡ περιφέρεια, οὕτω καὶ ἡ σ. Interpr. : *La convergence de ces méridiens n'est pas à beaucoup près aussi sensible*. Hase. Soranus in Cocchii Chirurg. p. 48, 13 : Ἐν τῇ συννεύσει τὴν ὑπεροχὴν ... εὑρίσκομεν. Et De arte obstetr. p. 284 fin. ed. Dietz.] || Consensus, Conspiratio, Bud. ex Dionys. Areop., ut συννεύω pro Consentio, Conspiro, ex eo mox proferam. [Polyb. 2, 40, 5 : Διαλυθέντος τοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνους ἀρχὴ πάλιν ἐγένετο καὶ σύννευσις τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλας. Aristænet. Epist. 1, 4, p. 22 fin. Ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου. L. D. Psellus Opusc. p. 187 med. : Τῆς
D εἰς τὸ αὐτὸ θέλημα συμπνοίας τε καὶ συννεύσεως. Boiss. De iis qui currum inæqualiter trahunt Theophyl. Simoc. Hist. p. 265, 20 Bonn. : Διὰ τὸ μὴ μίαν σύνν. τοὺς ἐπὶ τούτῳ τεταγμένους ποιήσασθαι. Greg. Naz. t. 1, p. 449, B, εὐνοίας τε καὶ συνν. Id. ib. p. 561, A : Πρὸς μίαν σύνν. τοῦ τὰ πάντα δημιουργήσαντος, Ad unum nutum. Hase. De signif. Sollicitationis ad concubitum v. in Συννεύω fin.]

Συννεύω, In me vergo, Contrahor, Bud. ap. Alex. Aphr., cujus locos apud eum vide, p. 529. Idem in Lex. suo scribit, a Plutarcho [Demetr. c. 21 init.] dici de re quæ in altitudinem aut in longitudinem paulatim gracilescit et contrahitur : Εἰς κορυφὴν συννεύουσαν [—σα] ταῖς ἄνω πλευραῖς στενοτέραν τῆς βάσεως. [Theophr. fr. 3 De igni, 51 : Διὰ τὸ εἰς ὀξὺ συννεύειν. Aret. p. 4, 35 : Κεφαλὴ ἐς θώρηκα συννενευκυῖα. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 66, B : Πάντων πρὸς ἄλληλα τῶν μερῶν συννευόντων.] In VV. LL. perperam habetur συνεύειν unico ν scriptum, manavit autem hic error ex primo omnium Lex., in quo est quidem συνεύω unico

ν, sed ita ut decidisse alterum manifestissimum sit artis typographicæ peritis, utpote spatio, in quo positum id fuerat, manente vacuo; exp. autem et ibi Vergere, Deorsum aspicere, ex Basil. : Εἰς γῆν συννενευκὸς ὄμμα [Greg. Nyss. vol. 1, p. 164, B : Ἐγεννήθη τὸ πρόβατον νέμεσθαι, κάτω ἔχει τὴν κεφαλὴν συννεύουσαν] · et ex Luciano [Anach. c. 1] : Ὠθοῦσιν ἀλλήλους συννενευκότες. [Ib. c. 24 : Ὅσοι αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσι.] Ibid. simpliciter pro Respicere : ex Epigr. [Anth. Plan. 135, 4] συνένευκεν [συνένευσεν : alterum ex VV. LL. invitus repetiit HSt.] ἐπὶ ξίφος · et ex Plutarch. Numa [c. 9], Συννεύει εἰς ἓν ἐκ τῆς περιφερείας κέντρον. [Mor. p. 428, B : Εἰ μὴ μίαν τις ἀπολείποι συμπεφυκυῖαν αὐτῇ καὶ συννεύουσαν (φύσιν) · 666, C : Τὰ θρέμματα βροντῆς γενομένης εἰς ταὐτὸ συνθεῖν καὶ συννεύειν · 924, D : Εἰ πᾶν σῶμα ἐμβριθὲς εἰς τὸ αὐτὸ συννεύει. Polyb. 3, 32, 7 : Πολλὰς καὶ ποικίλας ἐσχηκότα διαθέσεις, πάσας δὲ συννευούσας πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Diod. 3, 44 init. : Συννεύει μὲν γὰρ (ὁ κόλπος) εἰς τὸν μυχὸν τῆς χώρας.] Sed et cum accus. pro Demittere, Deorsum vertere, ex Luciano [Philopatr. c. 1] : Τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας. [Anna Comn. p. 145, D : Συννενεύκει ὁ λόγος αὐτῷ τὰς ὀφρῦς.] Et ex Alex. Aphr. [1, 69] : Οἱ αἰδούμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς συννενεύκασι. Ceterum in his omnibus ll. ibi servatur idem ille scripturæ error, sc. habentis unicum ν : scribi enim debet duplici, præterquam in illo ex Epigr. l. : ibi enim propter versum, ablatum esse alterum credibile est, si tamen cetera verba ibi ita habentur : nam quoto Epigrr. lib. id legatur, ascriptum non est. [Cum dat. Manetho 4, 310 : Ὁππότε δ' ἂν τούτοισι Κρόνου βλαβεραυγέος ἀστὴρ συννεύῃ κατὰ χῶρον ἀνοικείοισι κελεύθοις · 392 : Σχῆμα δ' Ἄρης ἐπὶ τοῖσιν ὅταν πυριμάρμαρος ἀστὴρ Κύπριδι συννεύσῃ.] || Descendo, ibid. ex Alex. Aphr. : Κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, Paulatim in anteriorem partem descendit. || Consentio, Conspiro, Bud. ex Dionys. Areop. Itidem vero pro Consentio affertur in VV. LL. ex Plutarch. [Num. c. 6 init. : Οὐκ ὄντος ἑτέρου πρὸς ὃν ἀμφότεραι συννεύσουσιν αἱ στάσεις. Soph. Œd. T. 1510 : Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί. Musonius Stob. Fl. vol. 3, p. 7 fin. : Μελίσση, ἣ οὐ δύναται μόνη ζῆν, ἀπόλλυται γὰρ μονωθεῖσα, πρὸς ἓν δὲ καὶ κοινὸν ἔργον τῶν ὁμοφύλων συννένευκε. Nicetas Eugen. 3, 224 : Σύννευε τοῖς φιλοῦσι, μέτρια φρόνει. Greg. Nyss. vol. 2, p. 549, A : Πάλιν οἱ φίλτατοι καὶ τούτῳ συννεύουσιν. || Transitive apud recentissimos, Sollicito ad concubitum. Thomas p. 700 : Πειρῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ συννεύω αἰτιατικῇ συντασσόμενον ... Πειρῶμαι ... καὶ τὸ συννεύω ... καὶ πειρῶμαι τὸ συννεύομαι ... καὶ πείρασις ἡ σύννευσις · similiterque Suidas et Moschop. Περὶ σχεδ. p. 194, quæ aliis in libris simplici ν scripta, ut infra in Συνουσιάζω, quod v. L. D. Pass. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 482, B : Συννενευμένος τῷ βλέμματι. Hemst.]

Συννέφεια, ἡ, Nubium congregatio s. collectio in unum. Paulo ante post Ἐπίνεψις [in l. Aristot. Probl. 26, 38 : Διὰ τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν ἤτοι συννέφειαν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν, ubi pro ἤτοι σ. optimus liber Paris. in marg. manu recentiori ἀντὶ τοῦ συννέφειαν, ut constet non secludendum sed ejiciendum fuisse glossema ἤτοι σ. notatum jam ab Levesquio *Notices* vol. 7, p. 158. L. D.] vehementes noti dicuntur facere ἐπινέφειαν, cogere s. colligere nubes, quarum collectionem ut plurimum sequitur pluvia : ut Virg. G. 1, Et fœdam glomerant tempestatem imbribus atris Collectæ ex alto nubes. [Job. 3, 5. Schol. Aristoph. Nub. 582. Basil. M. vol. 3, p. 475, E. Συννεφία male Nemes. De nat. hom. p. 112 Matth. Jo. Lydus De ostentis p. 248, 5. Epiphan. vol, 1, p. 500, D, Olympiod. ap. Phot. p. 61, 28, ab Hemst. cit. Etym. M. p. 236, 29, ubi recte liber unus per ει. « Jo. Chrys. qui dicitur in oratione quadam inedita : Τῶν κακῶν συννέφεια. » Boiss.]

[Συννέφελος, ὁ, ἡ, Nubilus. Thuc. 8, 42 : Καὶ αὐτῷ ὑετός τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα πλάνησιν ... παρέσχε. Alciphr. Ep. 1, 10. Pollux 1, 113, ἀήρ · 5, 110, χωρίον. Photius s. Suidas in seq. v. cit.]

Συννεφέω, Nubes cogo, colligo, συννέφειαν ποιῶ, ut Aristotelem loqui dictum est. Citatur ex Aristoph. [Av. 1502.] Sic Genes. 9, [14] : Καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, Quum super terram nubes congregavero, Quum coactis nubibus cœlum obduxero. [Symmach. Job. 37, 21 : Συννεφήσει τὸν ἀέρα · Paral. 2, 26, 20. Epiphan. vol. 1, p. 648, B.] Accipiturque active ut præcedens ἐπινεφέω. Capitur etiam neutraliter, pro Coactis nubibus obscuror, Obnubilor, Nubilo, ut Varro dicit, Nubilat aer; Nubilor, quo idem Varro utitur. Aristot. Rhet. 2, [19] : Εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὗσαι, Si nubes cogantur, verisimile est consecuturam pluviam. Item Obfuscor, Obtenebror, Caligine obducor : sicut et Obnubilari de aliis rebus quam de cœlo dicitur. Plutarch. [Mor. p. 641, D] : Τοῖς ἐπὶ τῶν λύχνων φαινομένοις μύκησι συγχεῖσθαι καὶ συννεφεῖν τὸ περιέχον. [Eur. fr. Danaes ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 218, 7 : Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννεφεῖ (scriptum συννέφει) πάλιν, ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν. Et cum accus. El. 1078 : Εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, κεχαρμένην, εἰ δ' ἧσσον' εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα. Philostr. V. Soph. 1, 18, p. 507 : Ὁ δ' αὖ συννενοφώς τε ἐφαίνετο καὶ βαρὺς τὴν ὀφρῦν. Dio Cass. 55, 11 : Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο διὰ τί συννένοφεν. Et Hesychius : Συννένοφεν, ἐσκυθρώπακεν. Ξυννενοφυῖαν, σκυθρωπήν. Quo de perf. Photius s. Suidas : Ξυννένοφε, ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν · Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ, Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ · καὶ ἐν Νήσοις, Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει, ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα. Quo referri gll. gramm. in Νίφω positas nomen Aristoph. ap. Orion. p. 181, 11 persuadet. Etsi autem hoc perf. formatur tanquam a præs. barytono, nullum tamen ejusmodi thema fuisse diximus jam in simplici sec. Eustath. Il. p. 127, 32, ubi de Aristophaneo νένοφα disputat : ut etiam Ἐπινέφω, de quo in Ἐπινεφέω, semper circumflectendum videatur. L. D.] Reperitur etiam Συννεφόω, Coactis nubibus obscuro, in metaphorica signif., ut συννεφής, paulo post, de eo cujus frons s. supercilia veluti coactis nubibus caligant : ut contra serenus vultus homini minime perturbato nec mœsto tribuitur. Eurip. El. [1078], συννεφοῦν ὄμματα. [Ibi legitur συννεφοῦσαν, quod æque potest a συννεφεῖν proficisci. Hemst. Quod v. Sed Eustath. Opusc. p. 339, 27 : Τί τὸ πρόσωπον συννεφοῖς; et Hesychius : Νενόφαι, νενόφωται, συνέφεται, pro νένοφε, νενέφωται, συννενέφωται.] De ejusmodi nube vultus in Νέφος quoque dictum est, et in Νεφέλη.

Συννεφής, ὁ, ἡ, [Nubilus, Gl. Theophr. fr. 5 De ventis, 2 : Διὸ καὶ πυκνότατος καὶ συννεφέστατος ὁ ἀήρ. Polyb. 9, 16, 3 : Ὁ καπνώδης καὶ συννεφὴς ἀήρ · 15, 12 : Ἐν ταῖς συννεφέσι νυξί. Diod. 5, 25 : Ἐν ταῖς συννεφέσιν ἡμέραις. Plutarch. Sull. c. 38 : Τῆς ἡμέρας συννεφοῦς ἕωθεν οὔσης. Strabo 10, p. 455 : Συννεφῆ καιρόν.] Collectas nubes s. coactas et congregatas habens. Herodian. 1, [6, 3] : Ὥρα κρυερὰ ἀεὶ καὶ σ., Quæ perpetuis rigoribus nubibusque obtinetur, Polit. [Pollux 1, 113, ἀήρ.] Homo autem συννεφὴς dicitur, Cujus frons s. supercilium tetricis obductum est nubibus, Cujus frontem mœstissima nubes asperat : qua metaph. νέφος quoque usurpari dictum est. Eur. Phœn. [1318] : Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα. [Philostr. jun. Imag. p. 889 : Ξυμπεπτωκότι διὰ τὴν νόσον τῷ προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρῦν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων. Nicetas Chon. Ann. 1, p. 32, A : Σ. τὴν ὀφρύν. Meleager Anth. Pal. 12, 159, 5 : Ἤν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς. Aristot. Physiogn. p. 134 Fr. : Οἱ συννεφὲς ἔχοντες (μέτωπον) · 135 : Ἡ συννεφὴς ἕξις αὐθάδειαν ἐμφαίνει. Dio Chr. Or. 4, vol. 1, p. 169 : Σκυθρωπός τε καὶ συννεφὴς ἰδεῖν. Ælian. ap. Suidam v. Μάρκος Ἀπίκιος cit. : Ἐπὶ τούτῳ συννεφὴς ἦν ἄχει πληγεὶς τὴν ψυχήν. Heraclit. Alleg. Hom. p. 460 : Ἀποκρουσαμένη τὸ συννεφὲς τῆς ἀηδίας. Themist. Or. 7, p. 90, B : Ἀεὶ συννεφής, ἐφελκόμενος τὰς ὀφρῦς · 15, p. 192, A; 21, p. 263, D.] At Deut. 33, [28] : Καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτῷ συννεφὴς δρόσῳ, exp. Cœlum caligans rore : sicut Ciceroni νέφος est Caligo.

[Συννεφία. V. Συννέφεια.]

[Σύννεφος, ὁ, ἡ, i. q. συννεφής. Joseph. Ant. J. 18, 8, 6 : Εἰ καὶ σύννεφόν ποτε θεάσαιντο τὸν οὐρανόν. Hase.]

[Συννεχές, Συννεχέως. V. Συνεχής.]

[Συννέω, s. Συννήθω, Simul neo. Marc. Anton. 4,

34 : Ἑκὼν σεαυτὸν τῇ Κλωθοῖ συνεπιδίδου, παρέχων συννῆσαι, οἷστισί ποτε πράγμασι βούλεται. Unde subst. Σύννησις, ib. 40 : Πῶς πάντα πάντων τῶν γινομένων συναίτια, καὶ οἵα τις ἡ σύννησις καὶ συμμήρυσις, Connexus s. contextus.]

Συννέω, sive Συννήω [hoc omittendum erat], In unum acervum seu cumulum congero, Coacervo. [Herodot. 1, 34 fin. : Ἀκόντια καὶ τοιαῦτα πάντα ἐς τοὺς θαλάμους συνένησε· 86 init.; 7, 107 med. : Συννήσας πυρὴν μεγάλην. Arrian. Exp. 5, 24, 1 : Τοῦ χάρακος τοῦ κεκομμένου τε καὶ οὐ καταπηχθέντος συννῆσαι ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ. Dio Cass. 39, 10 : Βιβλίον τι ἀπόρρητον συνέθηκε, ... πολλὰ δὲ δὴ καὶ δεινὰ ἐς αὐτὸ καὶ περὶ ἐκείνων καὶ περὶ ἄλλων τινῶν συνένησε· 59, 6 : Γράμματα τὰ περὶ αὐτῶν συννήσας κατέκαυσεν· 54, 21, ubi libri συννενεμημένα vel συνηνωμένα, Leoncl. συννενημένα.] Eustath. p. 689, ex Herodoto [4, 62] : Συννενέαται φρυγάνων φάκελλοι, In acervum congesti sunt. [2, 135 : Οἳ (ὀδελοὶ) καὶ νῦν ἔτι συννενέαται.] Est autem ibi præt. perf. Ion. pro συννένηνται, sicut εἰρέαται pro εἴρηνται. In VV. LL. perperam συνινέαται scribitur uno ν, et exp. Aggeruntur. [Thuc. 7, 87 init. : Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων. Quod in συνηνεγμένος corruptum apud Alexin Athen. 13, p. 562, B. Procopius Hist. p. 146, A; 359, D; 415, C; 419, B.]

[Συννέω, Simul nato. Lucian. Toxar. c. 20 et cum dat. Philops. c. 34 : Καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις. Ælian. H. A. p. 23 (?) ed. Gron. Wakef.]

[Συννεωκόρος, ὁ, ἡ, Socius æditaus, Collega æditui. Theod. Prodr. p. 46 fin. Elberling.]

[Συννεωτερίζω, ίσω, ιῶ, Simul res novas molior. Strabo 6, p. 287 : Συνενεωτέρισαν τοῖς Καρχηδονίοις οἵ θ' Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες· 14, p. 668 : Τῷ ἐκείνου νεωτερισμῷ συνενεωτέρισαν καὶ ἄλλοι. Procop. Hist. p. 566, D : Μέγας αἰὼν ἀεὶ ξυννεωτερίζων τοῖς πράγμασι τὰ πολλὰ τῶν καθεστώτων· 593, D. Pass. Philo ap. Euseb. Præp. 8, 11, p. 379, B : Ἐσσαίων γοῦν κομιδῇ νήπιος οὐδείς, ἀλλ' οὐδὲ πρωτογένειος ἢ μειράκιον, ἐπεὶ τά γε τούτων ἀβέβαια ἤθη τῷ τῆς ἡλικίας ἀτελεῖ συννεωτερίζονται, ubi sunt varr. συννεωτερίζουσαι, συννεωτερίζοντα, unde —ζουσι ducere licet.]

[Συννεώτερος, ὁ, Æqualis juvenis. Nilus Epist. 2, p. 25 ed. 1657 : Ἡ τῶν συννεωτέρων ὁμιλία. Boiss. Jo. Malalas p. 181, 17 : Τὸν υἱὸν τοῦ Βρούτου τὸν φίλον ὄντα καὶ συννεώτερον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἄρρουνς. L. Dind.]

[Συννηπιάζω, σω, Simul sum infans. Athanas. vol. 1, p. 612, de humana Christi natura : Πότε συνανεστράφη τοῖς ἀνθρώποις, εἰ μὴ ὅτε συνεγεννήθη μετ' αὐτῶν ἐκ γυναικὸς καὶ συνενηπίασε. » Id. Athanas. Cat. in Jerem. t. 3, p. 246, B. » Hase. Cum pueris pueriliter me gero, Cyrill. Al. In Jo. 2, 8, p. 237, ad 5, 30 : Οἰκονομικῶς ὁ σωτὴρ συννηπιάζει αὐτοῖς, quod Ammonius dicit συγκαταβάσει χρῆσθαι. Cit. Suicer. Iren. fr. 6, Cyrill. Hieros. p. 104, Kall.]

[Σύννησις, εως, ἡ. V. Συννέω.]

[Συννηστεύω, Communiter jejuno. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 654, A : Συννηστευόντων τῷ κυρίῳ. Isaac. Cathol. ap. Combefis. Hist. Monothel. p. 345, B. L. Dind. Just. Mart. t. 1, p. 258, 1 Ott. (p. 71, D) : Ἡμῶν συνευχομένων καὶ συννηστευόντων αὐτοῖς. Hase.]

[Συννήφω, olim lectio vitiosa ap. Philostr. V. Soph. 1, 18, p. 507, ubi voci συννενηφὼς, Sobrius, hodie recte substitutum συννενοφώς. V. Συννεφέω. Hase.]

[Συννήχομαι, ξομαι, Connato, Gl. Aristoph. Eccl. 1104 : Ὅστις τοιούτοις θηρίοις (vetulis) ξυννήξομαι. Plutarch. Mor. p. 984, E : Συνέπαιζε γὰρ αὐτῷ καὶ συνενήχετο καθ' ἡμέραν (δελφίς). Lucian. V. H. 1, 33; Xenoph. Ephes. 3, 2, p. 56, 1. Zonaras Annal. vol. 1, p. 236, B.]

[Συννικάω, Simul vinco. Eur. Alc. 1103 : Νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί. Xenoph. Cyrop. 6, 4, 14 : Συννενικήκατε μετ' ἀλλήλων· H. Gr. 7, 5, 25 : Συννενικηκότες τοῖς ἱππεῦσιν. Dio Cass. 37, 21; passiv. id. 49, 10.]

Συννοέω, q. d. Mecum ipse intelligo, Mecum cogito, s. reputo, Apud me æstimo, Mente revolvo, Animadverto, Considero, Perpendo, Meditor. [Phryn. Bekk p. 63, 20 : Συννοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐννοεῖν. Soph. Œd. C. 453 : Τοῦτ' ἐγῷδα τῆσδέ τε μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν

A τε τἀξ ἐμοῦ παλαίφατα.] Cujus verbi significationem ap. Plat. haberi, testatur Bud., qui etiam tradit sonare quasi quis dicat Mecum ipse intelligo. [Theæt. p. 164, A : Οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· Soph. p. 226, D : Ὡς ἐγὼ ξυννοῶ· 238, C : Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς· Phil. p. 44, E : Πότερον οὕτως ἂν μᾶλλον συννοήσαιμεν; Polit. p. 270, B : Λογισάμενοι ξυννοήσωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων· 280, B : Εἰ ξυννοεῖς τὴν οἰκειότητα· Leg. 1, p. 634, E : Γέρων εἴ τίς τι ξυννοεῖ τῶν παρ' ἡμῖν· 3, p. 699, B : Μίαν σωτηρίαν ξυνενόουν· 4, p. 712, D : Ξυννοῶν τὴν ἐν Λακεδαίμονι πολιτείαν· Phædr. p. 241, C : Ταῦτα χρὴ ξυννοεῖν· Polit. p. 280, B : Μὴ δυνάμενος ξυννοεῖν ὅτι ... Leg. 8, p. 835, D : Ξυννοήσαντα τί τις χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει. Ex Ast. Lex.] Idem ex Synesio [Epist. 4, p. 162, D] affert, Συννενοηκότων δὲ ἡμῶν καὶ ἀνακεκραγότων, οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, ubi vertit, Considerantibus, Cogitantibus et intentis. Ap. Plutarchum autem [Mor. p. 225, E], Οἱ δὲ συννοήσαντες, οὐκ ἠνέσχοντο λαβεῖν, Re apud se æstimata et perpensa. Ali-
B cubi vero συννοῶ est Intelligo : ut ap. Plat. in Epinomide [p. 990, C] : Τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν. [Ib. p. 976, B : Ὅταν τινά τις ξυννοῇ ῥᾳδίως μανθάνοντα. Aristot. H. A. 8, 17 med. : Ὥστε δοκεῖν γίγνεσθαι τυφλοὺς τοῖς μὴ συννοοῦσι τὸ πάθος· Reip. 3, 13 post med. : Συννοῆσαι τὸν Θρασύβουλον ὅτι δεῖ τοὺς ὑπερέχοντας ἄνδρας ἀναιρεῖν. Polyb. 1, 48, 3 : Συννοήσαντες τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως· 4, 64, 6 : Συννοήσας αὐτῶν τὴν ἐπιβολήν· 8, 22, 6 : Συννοήσας τὸ γιγνόμενον· et de animadvertendo 2 : Καίπερ γὰρ ὢν Κρής, καὶ πᾶν ἄν τι κατὰ τοῦ πέλας ὑποπτεύσας, ὅμως οὐκ ἠδύνατο διὰ τὸ σκότος συννοῆσαι τὸν Ἀχαιὸν οὐχ οἷον τίς ἐστιν, ἀλλ' οὐδὲ καθάπαξ εἰ πάρεστιν. A cernendo distinguit 1, 48, 6 : Τοιαύτην γὰρ ἔκπληξιν παρίστα τὸ συμβαῖνον τοῖς βοηθοῦσιν, ὥστε μήτε συννοῆσαι μήτε συνιδεῖν δύνασθαι τὸ γιγνόμενον, ἀλλ' ἀποσκοτουμένους ... οὐκ ὀλίγους ἀπόλλυσθαι. Sequente part. 1, 30, 9 : Συννοήσαντες οἱ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμόνες ἐμπείρως ὅτι τὸ φοβερώτατον τῆς δυνάμεως ἠχρείωται. Similiterque alii recentiorum. Cum accus. pers. Dio Cass. 57, 1 med. : Πολλοὺς οὐδὲν ἄλλο σφίσιν
C ἢ ὅτι συνενόησαν αὐτὸν ἐγκαλέσαι ἔχων ἀπέκτεινεν. Ap. Hippocr. Epist. p. 1284, 50 : Ξυννοέοντας ἐπιβουλίην, Struentes insidias.] Invenitur et pass. [med.] Συννοοῦμαι pro act. συννοῶ. [Eur. Or. 634 : Ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ· Ion. 644 : Ταῦτα συννοούμενος κρείσσω νομίζω τἀνθάδ' ἢ τἀκεῖ. Aristoph. Ran. 598 : Ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.] Alcib. I, 2 [init.] : Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος. [Et ib. : Τί ἄν τις ξυννοοῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύννοιαν. Passivo Sextus Pyrrh. hyp. 3, 27 : Συνυπάρχειν καὶ συννοεῖσθαι ἀλλήλοις. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 203, 5 : Ὁμοίως δὲ καὶ παντὸς τριγώνου καὶ ἐπιπέδου καὶ στερεοῦ σχήματος διὰ γραμμῶν τιθέντος (l. τεθέντος) τὸ αὐτὸ συννοείσθω. L. Dind.]

[Συννοητικὸς, ἡ, ὸν, Considerans, Conscius. Plotin. vol. 1, p. 200, 3 : Εἰς αὐτὴν συναισθητικὴ καὶ συννοητικὴ καὶ ζωτικὴ (κίνησις). L. Dind.]

[Συννοητὸς, ὁ, Intelligendus. Just. Mart. Dial. p. 152, 10=109 ed. Bened. Schneid.]

D Σύννοια, ἡ, Cogitatio ejus qui secum aliquid reputat, vel Cogitatio intus condita, ut vertit Bud. : veluti [ap. Plat. Reip. 9, p. 571, D : Εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος· Leg. 7, p. 790, A : Τὰ τῶν δεσποτῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἐν ταῖς πόλεσιν ἤθη τάχ' ἂν ἀκούσαντα εἰς σύννοιαν ἀφίκοιτ' ἂν τὴν ὀρθήν· Alc. 2 p. 138, A : Καὶ τί ἄν τις ξυννοοῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύννοιαν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ κτλ.] in Luciano [Pisc. c. 13] : Καὶ ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσα. [Cronosol. c. 11 : Ἰδών με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ubi est var. συννοίαις, scribendumque videri possit συννοίᾳ, ut ap. Eur., sed gen. est Scyth. c. 6 : Οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ· Amor. c. 18; et Navig. c. 11 : Φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινὸς οὐ μικρὸν πρᾶγμα. Alia phrasi Macrob. c. 2 : Σκεπτόμενος κατ' ἐμαυτὸν εἰς σύννοιαν ἦλθον. Genit. etiam Alciphr. 3, 67 : Ἐπὶ συννοίας γενόμενον.] Ex ejusd. Bud. Epistt. prioribus affertur in VV. LL. Εἰς σύννοιαν καθέστηκα pro Mentis compos factus sum. At ἐπὶ συννοίας ἔχω, pro Mecum considero, quod ibid. affertur sine auctoris nomine,

magis cum illo Luciani loco convenit. [Æsch. Prom. A 435 : Συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ. Soph. Ant. 279 : Ἄναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδ' ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Eur. Or. 632 : Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Andr. 805 : Συννοίᾳ θ' ἅμα οἷον δέδρακεν ἔργον· Heracl. 382 : Ὦ παῖ, τί μοι σύννοιαν ὄμμασιν φέρων ἥκεις; L. D. Συννοίῃ ἐχόμενος, Cogitabundus, Herodot. 1, 88. Schweigh. Aristid. vol. 1, p. 335 : Ἐγὼ δὲ συννοίᾳ εἰχόμην.] Accipitur autem σύννοια et pro Intelligentia, sicut συννοῶ pro Intelligo, a Plat. Epinomide [p. 987, C. In deteriorem partem, ut apud Hesychium, λύπη, Definitt. Plat. p. 415, A : Σύννοια διάνοια μετὰ λύπης ἄνευ λόγου. Philo vol. 2, p. 23, 7 : Ὀφθαλμοὶ συννοίας γέμουσι καὶ κατηφείας· et eadem formula 54, 30; 65, 39; vel μεστὸς 160, 21; 169, 34 et al. Plut. Mor. p. 140, A : Δεῖ τὴν γυναῖκα κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ συννοίας καὶ γέλωτος. L. D. Gregor. Naz. Stel. 2, p. 107 Montac. : Ἀναλάβωμεν ... σύννοιαν ἀντὶ γέλωτος. Boiss. Ap. Mœrin p. 105 : Βρενθύεσθαι, τὸ μετὰ συννοίας ἐπαίρεσθαι Ἀττικοί.]

[Συννομεύς, έως, ὁ, Compastor, Gl. Schol. Theocr. B 9, 28 : Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως. L. Dind.]

[Συννομέω, ap. Plutarch. Mor. p. 1065, F : Ὁ δὲ Πατρῷος καὶ Ὕπατος καὶ Θεμίστιος Ζεὺς ... οὐ δρᾶμα δήπου μέγα καὶ ποικίλον ... δημιουργῶν τὸν κόσμον, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἄστυ κοινὸν, συννομησομένων μετὰ δίκης καὶ ἀρετῆς ὁμολογουμένως καὶ μακαρίως, τί πρὸς τὸ κάλλιστον τοῦτο καὶ σεμνότατον τέλος ἐδεῖτο λῃστῶν; Turn. et Vulc. scribunt συνευνομησομένων.]

[Συννομή, ἡ, Communis pastio. Plato Polit. p. 268, C : Οὐκοῦν ὀρθῶς ὀλίγον ἔμπροσθεν ἐφοβήθημεν ὑποπτεύσαντες μὴ λέγοντες μέν τι τυγχάνοιμεν σχῆμα βασιλικὸν, οὐ μὴν ἀπειργασμένοι γε εἰμέν πω δι' ἀκριβείας τὸν πολιτικὸν, ἕως ἂν τοὺς περικεχυμένους αὐτῷ καὶ τῆς συννομῆς αὐτῷ ἀντιποιουμένους περιελόντες καὶ χωρίσαντες ἀπ' ἐκείνων καθαρὸν μόνον αὐτὸν ἀποφήνωμεν; Qui se pastores esse ut ille profitentur. Ubi vulgo συννομικῆς. Leg. 5, p. 737, E : Πεντάκις μὲν χίλιοι ἔστωσαν καὶ τετταράκοντα, ἀριθμοῦ τινος ἕνεκα προσήκοντος, γεωμόροι τε καὶ ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ· γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθήτω, γενόμενα ἀνὴρ καὶ κλῆρος ξὺν νομῇ, Pari- C sinus A ξυννομή, quod de communi distributione capiendum foret. Ξύννομα conjecit Astius.]

[Συννομίζω, ίσω, ιῶ, Consentio. Plat. Min. p. 316, D : Ταῦτα δήπου πολλὴ ἀνάγκη ἐστὶ τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὐτοῖς ξυννομίζειν καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους.]

[Συννομικός. V. Συννομή.]

[Συννόμιον, τὸ, Locus compascuus. Theodor. Metoch. Misc. p. 213, 9 : Τοῖς μὲν γεωργίαι, τοῖς δὲ θρεμμάτων ἀγέλαι καὶ συννόμια· 488 fin. : Τὸ κατὰ φύσιν ἀνθρώποις κοινωνικὸν καὶ ἀγελαῖον ὁμοῦ, καὶ τἀνθρώπινα συννόμια, ἃ καὶ λόγοι θεῖοι καὶ φύσις διδάσκουσι.]

[Συννομοθετέω.] Συννομοθετῶ, Una leges fero, Socius sum in ferendis legibus, Bud. ex quodam Psephismate ap. Dem. [p. 708 fin.] : Συννομοθετεῖν δὲ καὶ τὴν βουλήν. [Plato Leg. 8, p. 833, E : Συννομοθετεῖν κελεύειν τίς νικᾷν ἄρα δίκαιος κτλ. Theophan. Chronogr. p. 12, D. L. Dind.]

[Συννομοθέτης, ὁ, Legislator collega. Greg. Naz. Or. 12, p. 146, D. Maius.]

[Σύννομος, ὁ, ἡ.] Ut συννέμεσθαι dicuntur animalia, D ita et Σύννομα εἶναι. Est enim Σύννομος, Qui iisdem pascuis utitur, Qui in agro compascuo iisdem pabulis utitur. Ap. Aristoph. [Av. 209, 1756; Antonin. Lib. c. 6 et 14] de avi : quum tamen de equo potius dicatur, tauro, aut alio animali talibus pascuis utente. [Soph. Ph. 1436 : Ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε. Theocr. 8, 56 : Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν. Plato Leg. 2, p. 666, E : Λαβὼν ὑμῶν οὐδεὶς τὸν αὑτοῦ παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα ἱπποκόμον τε ἐπέστησεν ἰδίᾳ κτλ. Critiæ p. 110, B : Πάνθ' ὅσα ξύννομα ζῷα θήλεα καὶ ὅσα ἄρρενα.] Ap. Aristot. de tauro l. 6, [18] : Ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις. [Sic sæpius ib. et de equis 9, 4 init. Plutarch. Mor. p. 93, E : Σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῷον, οὐκ ἀγελαῖον. Ubi Wyttenb. comparat p. 329, B : Ἵνα μὴ κατὰ πόλεις μηδὲ κατὰ δήμους οἰκῶμεν, εἷς δὲ βίος ᾖ καὶ κόσμος ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης, animadvertitque σύννομον priori l. redigi a communione

A pastus ad arctiorem societatem vitæ et procreandæ sobolis. Philo vol. 2, p. 202, 23 : Ἀγελαστικὸν καὶ σύννομον ζῷον τὸ ἡμερώτατον ἡ φύσις γεννήσασα, de homine. Lucian. De Syr. dea c. 54 : Τούνεκα αὐτέοισι σύννομοί εἰσι (columbæ)· et de bestiis inter se Asin. c. 28.] Sed metaphorice de hominibus quoque usurpatur qui una educati fuerunt aut educantur, aut saltem qui sunt contubernales, vel sodales. [Pind. Isthm. 3, 17 : Ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι. Æsch. Sept. 354 : Ξυμβολεῖ φέρων φέροντι καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ ξύννομον θέλων ἔχειν (in urbe capta diripienda)· Cho. 598 : Ἔρωτας ἀταισι συννόμους βροτῶν· Pers. 703 : Τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομε. Soph. El. 600 : Ἐκ σοῦ τοῦ τε συννόμου, item de conjuge, ut OEd. C. 340 : Οἱ μὲν ἄρσενες, αἱ δὲ σύννομοι. De bestiis Apollon. Rh. 4, 1339 : Λέων ὣς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται.] Ap. Plutarch. Lycurgo [c. 16] σύννομοι παῖδες. [Aristid. vol. 1, p. 298 : Ἄρτι ἥκω παρὰ τοῦ συννόμου, τὸν Φιλάδελφον λέγων. Themist. Or. 22, p. 280, B : Ὑποκρίσεως κακίας συννόμου δαίμονος.] Gregor. loquens de B se et Basilio, distractis, quum ille Athenis discessit : Οὐδὲν γὰρ οὕτω λυπηρὸν ὡς τοῖς ἐκεῖσε συννόμοις, Ἀθηνῶν καὶ ἀλλήλων τέμνεσθαι. Idem de Basilio, tanquam de equo, loquens, utendo comparatione Homerica, ita scribit : Ἀλλ' ἐπιμείναντά με ταῖς Ἀθήναις χρόνον οὐ συχνὸν ποιεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἵππον ὁ πόθος· καὶ δεσμὰ ῥήξας τῶν κατεχόντων, κροαίνων κατὰ πεδίων, πρὸς τὸν σύννομον ἐφερόμην. In Epigr. σύννομος Ἀπόλλωνι Ἀθήνη. [Agathias Anth. Pal. 4, 3, 61 : Σύννομον Ἀδριάδεσσιν ἀναπλέξασα χορείην Φασιὰς εἱλίσσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφη. Nonnus Jo. c. 20, 19 : Σύννομος ὑμῖν εἰρήνη.] Ap. Plat. in Timæo [p. 42, B], σύννομον ἄστρον dicitur esse alicui, quod convenientem cum eo naturam habet, ut quidam interpr. Cic. vertit, Astrum quo cum aptum fuerit. [Iambl. Protr. c. 12, p. 174, 1 : Ἐὰν δὲ τῆς οὐρανίας ὁδοῦ λαβώμεθα καὶ περὶ τὸ σύννομον ἄστρον τὴν ζωὴν τὴν ἑαυτῶν ἀπερείσωμεν.] Ab eod. Plat. σύννομοι Qui sunt ejusdem ordinis, Gregales : ut pedes pediti, eques equiti : ut Bud. tradit. [Leg. 11, p. 925, C : Ἄπαις δὲ ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν τὸ παράπαν ὃς C ἂν μὴ διαθέμενος τελευτᾷ, τὰ μὲν ἄλλα περὶ τοῦ τοιούτου κατὰ τὸν ἔμπροσθεν ἐχέτω νόμον, θήλεια δὲ καὶ ἄρρην, οἷον ξύννομοι, ἴτωσαν ἐκ τοῦ γένους εἰς τὸν ἐξηρημωμένον ἑκάστοτε οἶκον· 12, p. 943, B : Εἰσάγειν μὲν ὁπλίτας μὲν εἰς τοὺς ὁπλίτας, ἱππέας δὲ εἰς τοὺς ἱππέας καὶ τοὺς ἄλλους δὲ κατὰ ταὐτὰ εἰς τοὺς αὐτῶν ξυννόμους. De rebus Polit. p. 289, B : Γένος τε γὰρ ἐν αὐτοῖς ταῦτα οὐδὲν ἔχει μέγα ξύννομον· Leg. 11, p. 930, A : Βαθύτερα δὴ τούτοις καὶ πρᾳότερα τρόπων ἤθη ξύννομα πειρᾶσθαι προσαρμόττειν. Dionys. A. R. 1, 39 fin. versus : Ὡς τῆς συννόμου φωνῆς τε καὶ ὀσμῆς αἱ ἔντοσθεν (boves) ᾔσθοντο.] Ap. Eurip. [Hip. 979] cum genit. : Θαλάσσης σύννομοι Σκιρωνίδες ... πέτραι. [Hel. 1488 : Ὦ πταναὶ δολιχαύχενες, σύννομοι νεφέων δρόμου. Aristoph. Av. 678 : Πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν ὕμνων, ξύντροφ' ἀηδοῖ.] At Galen. ap. Hippocr. σύννομα exp. τὰ συνόντα, ut VV. LL. annotant. [Hesychius : Σύννομα, σύνδρομα, ὁμόφρονα. Suidas : Συννόμων, μεγάλων, ὁμοίων. (Rectius dixisset ὁμοίως μεγάλων.) Ἐξηριθμήσατο τοὺς δόμους· ἦν γὰρ ἐκ συννόμων λίθων ᾠκοδομημένος, ὥστε καὶ λίαν εὐσυλλόγι- D στον εἶναι τὴν ἀπὸ γῆς τῶν ἐπάλξεων ἀπόστασιν. Quod Polybii fragmentum esse de turri Syracusarum loquentis conjicit Schweighæuserus vol. 5, p. 33. Strabo 5, p. 235 : Οἱ ὑπόνομοι συννόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντες· 17, p. 817 : Ἔστι δὲ τὸ Νειλομέτριον συννόμῳ λίθῳ κατεσκευασμένον ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τοῦ Νείλου φρέαρ. Heliodor. Æth. 9, 22 init. : Τὴν φρεατίαν τὸ Νειλομέτριον ἐδείκνυσαν συννόμῳ καὶ ξεστῷ λίθῳ κατεσκευασμένον. Saxa quadrata vertit Casaub. ad l. alt. Strab. et Salm. Plin. Ex. p. 268, b, B.]

[Συννοσέω, Simul ægroto. Proprie et improprie Eur. fr. OEdip. ap. Clem. Al. Strom. p. 621 : Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι· Andr. 948 : Ἡ δ' ἀμπλακοῦσα συννοσεῖν αὐτῇ θέλει· Iph. A. 407 : Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν· fr. ap. Stob. App. vol. 4, p. 20 : Νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ. Aristot. De generat. anim. 5, 4 init. : Ἐκ νενοσηκότος τοῦ δέρματος καὶ ἡ θρὶξ συννοσεῖ. Plut. Sol. c. 20 init. : Μὴ συναλγεῖν μηδὲ συννοσεῖν τῇ πατρίδι· Alex. c. 9 med. : Τῆς βασιλείας τῇ γυναικωνίτιδι συννοσούσης· Mor. p. 733, D : Φθορᾶς

ὑπό τε σεισμῶν καὶ αὐχμῶν καὶ ὄμβρων, αἷς καὶ τὰ πνεύματα καὶ τὰ νάματα συννοσεῖν ἀνάγκη καὶ συμμεταβάλλειν· 997, B : Συννοσεῖ γὰρ ἀλλήλοις τὰ αἰσθητήρια. Lucian. Amor. c. 46. Dio Cass. 38, 21. « Hippocr. Epist. ad Dionys. init. p. 1276, 15. » Boiss. Philo vol. 2, p. 598, 19 et 548, 24, de Caligula ægrotante : Τὸ γὰρ μέρη πάντα τῆς οἰκουμένης αὐτῷ συνενόσησεν. Joseph. B. J. 4, 7, 2, συνενόσει· 4, 2, 1, συνενόσουν· 3, 1, 2, καὶ τὰ πέριξ ἔθνη συννοσοῦντα, Simili insania correpta. Proprie Artemid. p. 290, 23 Reiff. : Τὸ αὐτὸ πάσχειν, καὶ ὅλως συννοσεῖν ἢ συναλγεῖν. Hase.]

Σύννους, ὁ, ἡ, Cogitabundus, Meditabundus [Gl. Aristot. Reip. 2, 7 circa fin. : Ταῦτα εἰπὼν ἐποίησε τὸν Αὐτοφραδάτην σύννουν γενόμενον παύσασθαι τῆς πολιορκίας] : quales sunt homines tristes, aut graves, aut severi. Isocr. tamen τὸν σύννουν distinguens ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ, scribit τὸν σκυθρωπὸν videri αὐθάδη : at τὸν σύννουν, videri φρόνιμον. Ejus verba sunt in Oratione ad Demonicum [p. 5, A] : Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. [Athen. 8, p. 363, B : Προσηγόρευον τὸν μὴ σκυθρωπὸν καὶ σύννουν ἱλαρόν. Hippocr. Epist. p. 1277, 30 : Σύννους καὶ πεφροντικὼς καταδαρθών. Hemst. Dionys. A. R. 4, 66 init. : Σύννους καὶ κατηφής (Lucretia). Plut. Themist. c. 3 : Τῆς Μιλτιάδου στρατηγίας διαβοηθείσης σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ· Cic. c. 4 fin. : Σύννουν καθέζεσθαι πολὺν χρόνον· Comp. Demosth. c. Cic. c. 1 fin. : Τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν· et alibi sæpe. Lucian. Jov. Trag. c. 1 : Τί σύννους κατὰ μόνας σαυτῷ λαλεῖς; Dio Cass. 64, 13 : Ἀνεπύθετο ὅ,τι σύννους εἴη.] Gregor. autem τὸν σύννουν opposuit τῷ γελοιαστῇ. [V. Γελοιαστής.] Invenitur et Græca expositio τοῦ σύννους, qua dicitur esse ὁ νενηφὼς, καὶ ἀεί τι σκεπτόμενος, καὶ μὴ τὸν νοῦν ἔχων διαχεόμενον. Sed VV. LL. hujus expositionis fines prætergredientia, σύννους exponunt non solum Cujus animus non vagatur : sed etiam Qui secum est, Qui est apud se, Ad se rediens, Mentis compos. [Georg. Pis. Bell. Abar. 419 : Ἄλλος δὲ σύννους προσλαλῶν τῷ συμμάχῳ. Eunap. p. 15, 26 : Ἡγεῖτο ἀπιὼν, καὶ σ. ἦν· ad quem l. conf. Boisson. ib. p. 188. Hase.]

[Συννοῶν, ὁ, Synnoon, Ptolichi statuarii Æginetæ magister, Pausan. 6, 9, 1.]

[Συννυκτερεύω, Simul pernocto. Plut. Dion. c. 55 : Μετεπέμψατο τοὺς φίλους καὶ παραμένειν ἐδεῖτο καὶ συννυκτερεύειν. Quo ipso ex l. supra positum συνδιανυκτερεύειν, quod multo usitatius. « Achilles Tat. p. 407. » Maius.]

[Συννυμφεύω, Jure sponsalicio copulo. Passiv. Basil. M. t. 1, p. 853, D : Ὦ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων συνενυμφεύθη. Hase.]

[Συννύμφη. V. Σύννυμφος.]

[Συννυμφοκόμος, ὁ, ἡ, Qui sponsam simul ornat. Eur. Iph. A. 48 : Σῆ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει φερνὴν συννυμφοκόμον τε δίκαιον.]

[Σύννυμφος, ὁ, ἡ, Consponsus, Janitrix, Gl. Hesych. et Etym. M. v. Εἰνάτερες et Ἰδὲ νυοί. Schol. Hom. Il. Z, 378 in Cram. An. Paris. vol. 3, p. 220, 25 et 28 : Εἰνάτερές αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι. « Uxor fratris mariti, Connupta, Connurus. Ruth. 1, 15, ubi sec. Bos. pro συννύμφου alii libri συννύμφης. » Schleusn. Lex. Eustath. Il. p. 648, 43 : Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει· Εἰνάτερες, αἱ ταῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινὲς φασίν. Hase.]

[Συννυμφοστολέω, Simul sponsam deduco ad sponsum. Eumath. Ism. 11, p. 438 fin. : Ἐγὼ δ' ἔχαιρον οὕτω λαμπρῶς καὶ λίαν φιλοτίμως νυμφοστολούμενος, καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ τὴν Ἰσμήνην Ἔρως συνενυμφοστόλησέ μοι πολυτελῶς.]

[Συνόαρος, ὁ, ἡ, fingit Etym. M. v. Συνάορος.]

[Συνογκάομαι, Simul rudo. Arrian. Epict. 2, 24, 18, p. 337 : Ὄνῳ δέ τίς προθυμεῖται συμπαίζειν ἢ συνογκᾶσθαι; Kall.]

[Συνογκόω, Simul intumescere facio. Soran. De obstetr. p. 78 ed. Dietz. : Συνογκοῦται μετὰ βουβώνων (τὸ ἐφήβαιον). Liban. vol. 4, p. 1092, 3 : Παρειαὶ δὲ διδοῦσαι (l. δ' ἐνδιδοῦσαι) καὶ συνωγκωμέναι τῷ κάτωθεν πνεύματι. L. D. Niceph. Basilac. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 521, 17, ubi ancilla ex domino gravida : Ὤγκωταί μοι τὰ τῆς γαστρὸς, καὶ συνογκοῦταί μοι

A τὸ τῆς δεσποίνης ζηλότυπον. Hase. Leo Allat. p. 248.]

[Συνοδεία. V. Συνοδία.]

[Συνόδευσις, εως, ἡ, i. q. συνοδία. Eust. Od. O, 505 : Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πᾶν δῶρον τὸ ὑπὲρ συνοδεύσεως καλῶς ἂν λέγοιτο ὁδοιπόριον.]

[Συνοδευτής, Hesych. Wakef. Pro συμφοιτητής cod. Nicetæ Chon. 2, p. 39, C. L. Dind.]

Συνοδεύω, Itineris socius sum, Una iter facio, Comes sum, [Συνοδεύων, Comes, Gl.] Comitor. [Convenio, huic add. Gl.] VV. LL. exp. etiam Concurro. [Plut. Pomp. c. 40 init. : Αὐτὸς ὥσπερ ἀεὶ πεζὸς ἐβάδιζεν, οἱ δὲ φίλοι συνώδευον ἵπποις χρώμενοι· Anton. c. 13 init. : Συσκηνοῦντος αὐτῷ καὶ συνοδεύοντος· Mor. p. 609, D : Μέμνημαι ἀπὸ θαλάττης ξένους μοι συνοδεύσαντας. Lucian. De m. Peregr. c. 24 : Οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα. Greg. Nyss. vol. 3, p. 442, D : Οὐ γὰρ ἔστιν ἀνελθεῖν ἐπὶ τὸ ὄρος ἐκεῖνο, εἰ μὴ ταῖς ἀρεταῖς συνοδεύσειε. Epiphan. vol. 1, p. 401, C : Γυναιξὶ συνοδεύοντες καὶ συνδιαιτώμενοι. Acta SS. Junii vol. 6, p. 65, C : Ὁ συνοδεύσας τοῖς ἁγίοις
B Ἀποστόλοις.] || Luna etiam συνοδεύειν dicitur, quando cum sole coit, s. quum in coitu est. [Cleomedes Cycl. th. 1, p. 23 : Συνοδεύει τῷ ἡλίῳ (luna)· 2, p. 116 : Ὁπόταν συνοδεύσασα (al. συνοδεύουσα) τῷ ἡλίῳ ἡ σελήνη ... ὑποδράμῃ. Plut. Mor. p. 891, F : Συνοδεύουσαν Ἡλίῳ Σελήνην.] Theon Schol. Arati : Συνοδεύουσα γὰρ, πλησίον τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν φαίνεται. [De aliis sideribus Manetho 5, 62 : Μειλίχιος Κρονίδης κατὰ πάντα Κρόνῳ συνοδεύων· 111 : Ὁπόταν Παφίη συνοδεύῃ (luna)· 274 : Ἑρμείης ἢν Ζηνὶ μόνῳ συνοδεύῃ. || Improprie Sap. Sal. 6, 23 : Οὐ μὴ παροδεύσω τὴν ἀλήθειαν, οὔτε μὴν φθόνῳ τετηκότι συνοδεύσω. Aliter Apollon. De constr. 1, 19, p. 48, 19 : Φησὶ γοῦν ὁ Τρύφων, καθότι ἡ κλητικὴ ὄνομα, κἂν δεύτερον πρόσωπον ᾖ, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστὶ συνοδεῦον τῇ συνηρτημένῃ κλητικῇ· 43, p. 85, 19 : Τὰ προτακτικὰ τῶν ἄρθρων συνοδεύει τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὴν αὐτὴν μετοχὴν, Ἄνθρωπος περιπατεῖ, Ἀνθρώπου ᾄδοντος ἤκουσα· 2, 10, p. 114, 22 : Οὕτω τὸ μόριον ἐξαιρέτως ἀπηνέγκατο τὴν δεῖξιν ἥτις συνώδευσε κατὰ συζυγίαν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ἄχρι
C τοῦ τρίτου. L. Dind.]

[Συνοδηγία, ἡ, ap. Stephan. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 231, 13 : Ἵνα τὸ σύγγραμμα συνοδηγίᾳ τῇ παρ' αὐτοῦ (θεοῦ) ἐκπεράνω, scribendum σὺν ὁδηγίᾳ. L. Dind.]

Συνοδία, ἡ, Conjunctio in via, vel Iter commune, Eam. Suidæ [ubi male συνοδεία, sed al. per ι] τὸ μετά τινος συμπεριπατεῖν, Comitatus. [Conventus, huic add. Gl.]. In iambo gnomico, Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί· ubi etiam reddi potest Congressum, Commercium, Colloquium. [Cic. Ad Att. 10, 7 : « Præclara συνοδία. » Plut. Galb. c. 20 : Ἐν τῇ συνοδίᾳ καὶ συνηθείᾳ τὸν Οὐίνιον ἐξεθεράπευσεν· Mor. p. 48, A ; 242, B ; 783, C. Appian. Civ. 1, 96. Arrian. Epict. 4, 1, 91, 93. Luc. 2, 44 : Ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 95, A med. : Τύπος προσευχῆς τοῖς ἐν συνοδίᾳ καὶ διαγωγῇ τῶν ἐν ἐκκλησίαις συναγομένων. Ephræm Syr. vol. 2, p. 110, B : Ἐν συνοδίᾳ ἀδελφῶν πλειόνων. Euagrius Cotel. Mon. vol. 3, p. 71, A : Ἐν κοινοβίοις ἢ συνοδίαις. || De familia s. gente Nehem. 7, 5 : Συνῆρα τοὺς ἐντίμους καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν
D λαὸν εἰς συνοδίας· 64 : Οὗτοι ἐζήτησαν γραφὴν ἑαυτῶν τῆς συνοδίας· 5 : Εὗρον βιβλίον τῆς συνοδίας. || De Comitatu s. Comitibus ipsis, quomodo verti licet etiam ap. Cic., inscrr. Palmyr. C. I. vol. 3, p. 228, n. 4485, 6 : Ἀνακομίσαντα τὰς συνοδίας ἐξ ἰδίων· 229, n. 4486, 4 : Ἀνακομίσαντα τὴν συνοδίαν προῖκα ἐξ ἰδίων, ubi de mercatorum carvanis. Strabo 4, p. 204 : Αἱ κατολισθάνουσαι πλάκες τῶν κρυστάλλων ἄνωθεν ἐξαίσιοι, συνοδίαν ὅλην ἀπολαμβάνειν δυνάμεναι· 11, p. 528 : Ὅπου φασὶ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὀρῶν πολλάκις καὶ συνοδίας ὅλας ἐν τῇ χιόνι καταπίνεσθαι. Greg. Nyss. vol. 3, p. 646, C : Ἐγὼ καὶ ἡ μετ' ἐμοῦ συνοδία· 650, A : Ἄσμενοι τὴν συνοδίαν ἡμῶν κατελάβομεν. Menolog. in Actis SS. Junii vol. 6, p. 11, v : Μαρκιανὸς καὶ Νίκανδρος μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῶν ὑπῆρχον ἐκ χώρας Αἰγύπτου. Et similiter Jo. Antioch. Cotel. Mon. vol. 1, p. 173, C : Συνοδία ἁγία τὰ ἐν κόσμῳ τε καὶ ἑαυτὴν ἀπαρνησαμένη. Cyrill. ib. vol. 2, p. 273, B : Δύο τινὲς τῆς Ἐλπιδίου συνοδίας. L. D. Evang. Thomæ p. 314, 6 Thil. : Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ ἐνόμισαν αὐτὸν ἐν τῇ σ. εἶναι· ex Luca 2, 44. Syn-

tipas p. 108, 19 Boisson. : Συνοδίας καὶ ξυναυλίας. Hase.]

[Συνοδιάζω, Ad synodum convoco. Basil. M. t. 2, p. 740, B : Ἐπισκόπους, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν τοὺς ἄνδρας συνήθως συνοδιάζοντας. Hase.]

[Συνοδιάρχης, ὁ, Dux συνοδίας, quod v. Inscr. Palmyr. C. I. vol. 3, p. 229, n. 4489, 3 : Νεσῆ Ἀλᾶ ... συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι. L. Dind.]

[Συνοδικάριος, ὁ, Qui ad synodum proficiscitur episcopus vel episcopi vicarius. VI Synodus act. 18 : Ἀντίγραφον θείας σάκρας ... σταλεῖσα διὰ τῶν ἐκεῖθεν ἀποσταλέντων συνοδικαρίων, p. 213, 216 ed. 1618. In Opp. Maximi t. 2, p. 116 : Ἀπορία Θεοδώρου διακόνου Βυζαντίου ῥήτορος καὶ συνοδικαρίου Παύλου ἀρχιεπισκόπου Κπόλεως. Ducang.]

[Συνοδικός, ή, όν, Synodicus, Ad synodum pertinens. Thessalonicus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 434, B fin.: Τὴν ἑπτάκαυλον συνοδικὴν λυχνίαν· et ib. A fin. : Τῆς σ. ἐπιστολῆς, et : Ἐκ τοῦ συνοδικοῦ τοῦ ἀναγινωσκομένου ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ. De quo Ducang.: « Συνοδική, συνοδικόν, Epistola a Patribus Synodi ad Summum Pontificem vel alios episcopos missa, qua decretorum in Concilio ratio et series exponitur. Interdum etiam ita appellatur Epistola a recens electis episcopis de fide sua ad Summum Pontificem aut Metropolitam missa. Codex canonum eccles. Afric. c. 90 : Ἐπεὶ καὶ τὴν συνοδικὴν τῆς ὑμετέρας ἁγιωσύνης τῷ ἁγιωτάτῳ γέροντι Ξανθίππῳ ὡς ἀνήγαγον. Conc. Ephes. part. 1, c. 14 : Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ καίτοι βουληθεὶς συνοδικῷ γράμματι φανερὸν αὐτῷ καταστῆσαι ὅτι ταῦτα λέγοντι καὶ φρονοῦντι κοινωνεῖν οὐ δυνάμεθα· aliique multi Byz. modo addito modo omisso γράμμα. Et τόμος συνοδικὸς in Novella Constant. Porphyrog. in Apostatas et ap. Leon. Grammat. p. 506. || Συνοδικὸν peculiari appellatione donatur Synodalis illa sententia promulgata in Conc. Cp. C. Iconomachos Theodora et Michaele f. Imperantibus... Typicum Sabæ c. 12 : Ἀπερχόμεθα ἐν τόπῳ ὡρισμένῳ, ὅπου δεῖ ἀναγινώσκειν τὸ σ., et al. || Συνοδικοὶ et Συνοδῖται dicti Catholici qui Synodum Calchedon. admittebant. Apophth. Patr. in Phoca n. 1 : Καὶ εὐθέως σὺν τῷ λόγῳ εὑρέθη πρὸ τῶν θυρῶν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων τῶν συνοδικῶν. Leontius De sectis act. 5 : Ἰουστινιανοῦ βασιλεύσαντος καὶ τῶν συνοδιτῶν ὄντος· infra : Ὀφείλων ἢ πεῖσαι γενέσθαι συνοδίτην ἢ καθελεῖν αὐτόν. Ducang. || De signif. astrologica Salmas. De annis climact. p. 310 : « Σύνοδος et Πανσέληνος passim de Luna dicuntur. Unde et συνοδικαὶ γενέσεις vel συνοδικὰ Themata quæ circa conjunctionem Solis et Lunæ Horoscopum habuerit.»] Sed et ipsa luna dicitur Συνοδική, quum in congressu s. coitu est, s. quando in eadem cœli parte et eodem signo soli subjicitur. Julio Materno [3, 6 med., 4 præf. fin.] Synodica itidem dicitur. [Id. 2, 8 : « Stellæ autem quinque, scilicet Saturni, Jovis, Martis, Veneris, et Mercurii, matutinæ fiunt aut vespertinæ, aut occidentales seu absconsæ, quæ a Græcis ἀφανεῖς τε καὶ συνοδικοὶ dicuntur aut ἀκρόνυκτοι. Qua autem ratione tales fiant vel qua ex caussa hæc accipiant nomina, nunc explicemus. Matutinæ sunt in ortu quæ præcedentes Solis ortum oriuntur; vespertinæ vero in ortu quæ orientem Solem sequuntur; absconsæ autem quas Solis orbis tegit; ἀκρόνυκτοι quæ tunc oriuntur quum Sol occidit. » De nocte in σύνοδον incidente Synes. Epist. 4, p. 166, C : Καὶ ἴσϑέ γε πολλὰ κατὰ τὴν συνοδικὴν νύκτα, de qua dixerat μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πολυθρυλήτων τυχαίων, ἃ μηδείς ποτε, φασὶ, πλέων ἐθάρσησε.]

[Συνοδικῶς, Justin. Epist. p. 94. Kall. Theodoret. H. E. 2, 9, p. 85, 10 : Ἀντιβολῶν κελεῦσαι τὸν βασιλέα μὴ συνοδικῶς, ἀλλὰ δικαστικῶς ἐξετασθῆναι τὸ παράνομον τόλμημα. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 79, A med. : Ἀθεμιτογαμίαν, ἥτις θεοῦ χάριτι κανονικῶς καὶ νομίμως συνοδικῶς ἐκωλύθη. L. D. Actt. Concc. t. 3, col. 724, E : Κυρῶσαι σ. τὴν εὐσέβειαν. Decr. Alexii Comn. ap. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 110, 10, de statutis lectionibus : Τοῖς σ. ἐπ' ἄμβωνος ἀναγινωσκομένοις. Contra Phot. Epist. p. 48, 21, de dogmatibus : Τῶν ἤδη κατάκρισιν σ. δεδεγμένων. Hase.]

Συνόδιον, τὸ, a σύνοδος, Coitus lunæ cum sole, Interlunium, i. e. Tempus illud quo luna nec interdiu nec noctu apparet; tunc enim cum sole coire fingitur. Plin. 16, 39 : Inter omnes convenit, utilissime in coitu lunæ : quem diem alii Interlunium, alii Silentis lunæ appellant. Varro Intermenstruum appellat : quo tempore illunes noctes sunt. Virgilio Silentia lunæ : Apuleio Noctis illuminum tempus, et illuna caligo.

[Συνόδιος, ὁ, Synodius, n. viri, in Vita Euthymii ap. Cotel. Mon. vol. 2, p. 205, C; 233, B; vol. 4, p. 9 fin. L. Dind.]

Συνοδίτης, ὁ, Comes, i. q. σύνοδος, Epigr. [Anth. Pal. App. 252, 4 : M. Σεμπρώνιος Νικοκράτης, ἤμην ποτὲ μουσικὸς ἀνήρ, ποιητὴς καὶ κιθαριστής, μάλιστα δὲ καὶ συνοδίτης. Peregrinantium comitem intelligebat etiam Jacobsius. Synodo adscriptum cum Fabretto Montefalc. Palæogr. p. 171, confertque inscr. ap. Gruter. p. cccxxx : « M. Aurelio Augusti liberto. Pantomimo sui temporis primo; Sacerdoti Synhodi, Apollinis Parasito. » Et addit : « Nicocratem igitur eidem synhodo s. collegio adjectum et Apollinis parasitum fuisse putamus; ideoque συνοδίτην dici : ubi advertas σύνοδον pro conviviis sæpius accipi. »] At l. 6 Cod. de Episc. συνοδῖται dicuntur Monachi. VV. LL. [Συνοδῖται, Conventuales, alii a monachis, ut sunt in Ecclesia Latina Patres oratorii, et similes οἱ ἐν συνοδίᾳ ζῶντες, ap. Symeon. Mag. in Collectaneis. Collectio constitut. Eccl. l. 1 Cod. Just. in Paratitl. ad tit. 3, p. 1266 : Μηδεὶς κληρικὸς ἢ μοναχὸς ἢ καλούμενος Συνοδίτης ἁρπαζέτω ἢ κατεχέτω τὸν κατάκριτον. Ita fere p. 1270, 1273. Ducang. Conf. etiam Συνοδικὸς sub finem. Cod. Theod. 11, 30, 57. || Damasc. Vita Isid. ap. Phot. Bibl. p. 349, 27 : Καὶ δὴ Σεβῆρος ... διηγεῖτο ὅτι λίθον ἐθεάσατο ἐν ᾧ σελήνης ἐγένετο σχήματα ... πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης· ὅθεν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους καλεῖ συνοδίτας. V. Σύνοδος. i]

[Συνοδοιπορέω, Viæ s. Itineris comes sum. Lucian. Hermotim. c. 13 : Τί οὐ διηγεῖ μοι ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς συνοδοιποροίην ὑμῖν; 29 : Εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν. Athanas. vol. 2, p. 226, F : Ἀναλογίσασθαι θέλησον τὴν περὶ τοῦ υἱοῦ συνοδοιπορήσασαν συνεξέτασιν, Quæ in itinere disputata sunt. L. D. Prisc. Hist. p. 210, 14 Bonn. : Οὔτε συνοδοιπορεῖν οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠνέσχετο. Phot. Epist. p. 192, 23 : Συνοδ. καὶ συνδιαφέρειν πόνους καὶ λύπας. Anon. De inv. cap. S. Jo. Bapt. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 717, D : Τοὺς συνοδοιποροῦντάς σοι. Leont. Neap. Vita Sim. Sali ib. Jul. t. 1, p. 151, B : Συνοδοιπορήσας αὐτῷ. Hase.]

[Συνοδοιπορία, ἡ, Commune iter. Babr. Fab. 110 epimyth. : Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον πρὸς τὸν ἐν ἑτοιμασίᾳ ὄντα καὶ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὔκαιρος. L. Dind.]

Συνοδοιπόρος, ὁ, ἡ, Comes [Gl.], pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Utitur Hesych. quum σύνοδος exp. συνοδοιπόρος. [Xen. Comm. 2, 2, 12 : Συνοδοιπόρον ἢ σύμπλουν. Pollux 6, 158. Lucian. Dial. mort. 27, 7; Dio Chr. Or. 78, vol. 2, p. 429. Synes. p. 5, B; Athanas. vol. 2, p. 171, B. « Hierocl. Philog. p. 294, 5 Boisson. Anon. Vita Eliæ Spel. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 850, F : Ὁ ἀγύμναστος καὶ ἀφερέπονος συνοδ. τοῦ ὁσίου. Schol. Sophocl. Œdip. reg. 212, ὁμόστολον interpretatur, ὁμοδίαιτον, συνόμιλον, συνοδ. » Hase. Fem. Moschus Cotel. Mon. vol. 2, p. 438, A : Τὴν σὴν βοήθειαν συνοδοιπόρον ἔχων ἀπέρχομαι.]

[Συνοδοντίς, Συνοδοντίτης. V. Συνόδους.]

[Συνοδοπανσέληνος, ἡ, Plenilunium coeuntis lunæ. Theo ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 40, B : Περὶ συνοδοπανσελήνων. Isaac Argyrus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 493, A : Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ συντάξει τοὺς τῶν συνοδοπανσελήνων κανόνας πρὸς Αἰγυπτιακὰ ἔτη καὶ πρὸς τὸν δι' Ἀλεξανδρείας μεσημβρινὸν ὁ Πτολεμαῖος ἐπραγματεύσατο. L. Dind.]

Σύνοδος, ἡ, Coitus, Congressus, Conventus : quæ diversis signiff. dicuntur : ut σύνοδος solis et lunæ, Lat. Coitus. Plut. Solone [c. 25], τὸ πρὸ συνόδου μόριον, Pars quæ solis et lunæ coitum antecedit, ejus sc. diei quæ ἕνη καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo [c. 12], σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, Luna in coitu et congressu cum sole deficiens : quod et συνόδιον. [Id. Mor. p. 269, C : Σύνοδον ποιησαμένη πρὸς ἥλιον (σελήνη)· 320, B. Manetho 1, 185 :

Ὅσσαι δ' ἂν κεν ἔχωσιν ὑπὲκ συνόδοιο φυγοῦσαν Μήνην A
φωσφορέουσαν ἔτ' ἔμπεδον ὀρνυμένην τε· 351 : Μήνην εἰ
συνόδοισι Κρόνος φίλος ἀγκαλίσαιτο· 5, 35 : Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς, ἐν συνόδῳ, βασιλῶ, μεγάλους παρέχει βασιλῆας· αὐτίκα δ' ἐν συνόδῳ Μακεδὼν βασιλεὺς ἐγενήθη· 38 : Καὶ σὺ δέ γ' ἐν συνόδῳ, ἀλλ' οὐκ αὐτῇ ἐνὶ ὥρῃ. Multis de συνόδῳ stellarum disputans Salmas. De annis climact. p. 307 sqq. negat p. 309 sq. σύνοδον unquam absolute dici nisi de Cœtu s. Conjunctione Solis et Lunæ, sed ubi de aliorum planetarum conjunctionibus, nomina stellarum addi.] Et ξύνοδοι μηνῶν ap. Cam. ex Aristot. De gen. anim. 2, [4 post init.] Interlunia. [Theophr. fr. 5 De ventis, 17 : Καὶ αἱ σύνοδοι τῶν μηνῶν χειμεριώτεραι· 6 De sign. 1, 5 : Αἱ σύνοδοι τῶν μηνῶν χειμέριοί εἰσιν.] Item ap. Synes. [Epist. 4, p. 166, B] : Μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς σ. τῶν ἀστέρων. [Xen. Anab. 6, 4, 9 : Ἐπειδὴ δὲ ὑστέρα ἡμέρα ἐγένετο τῆς εἰς ταὐτὸν συνόδου.] Maris quoque et feminæ σ. dicitur, quod Coitus etiam Latinis. [Σ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, Concubitum, Gl. Aristot. H. A. 5, 5 fin.: Ἡ δὲ ἀληθινὴ σύνοδος τῶν B
φοξίνων ἰχθύων ὀλιγάκις ὁρᾶται διὰ τὸ ταχέως ἀπολύεσθαι παραπισόντας. Plut. Lycurg. c. 48 : Ἡ τοιαύτη σ. (qualem Lyc. instituit) ἐγκρατείας καὶ σωφροσύνης ἄσκησις ἦν· Mor. p. 261, A, B; 750, B. L. Dind. Clearch. ap. Athen. 13, p. 555, D : Ἀνέδειξε τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων. Philo vol. 2, p. 48, 22 : Πρὸ συνόδων νομίμων. Hemst. Et ib. p. 21, 12. Cum genit. p. 229, 28 : Τοῖς δὲ τῆς δευτέρας τάξεως ὑπανῆκε τὰ περὶ συνόδου γυναικῶν.] Lucian., ἡ πρὸς γυναῖκας σ. Dicuntur etiam σύνοδοι, Cœtus et congressus celebres, ut sunt vel sacrificiorum vel conviviorum. [Plato Theæt. p. 173, D: Σύνοδοι καὶ δεῖπνα.] Dem. Contra Midiam : Ἀποκτείνοντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, Inter epulas in conventuque publico. Thuc. 3, [104]: Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν, ὅτι ἦν καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ, Conventus et celebritas. [Plato Leg. 6, p. 771, D : Θυσιῶν πέρι ξυνόδους ποιώμεθα· Conv. p. 197, C : Τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι ἐν ἑορταῖς, ἐν θυσίαις, ἐν χοροῖς γιγνόμενος ἡγεμών. Dionys. A. R. 4, 15 med.] Aristot. C
Eth. 8, 9 : Αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι ξύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδάς. Et ap. Diog. L. in Epicuri Testamento [10, 18] : Καὶ εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου κατατεταγμένην. Quæ Cic. ita reddidit, Itemque omnibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas, qui una secum philosophati sunt, ut et sui et Metrodori memoria colatur. [Ἀνθρώπων συνέλευσις, Conventus, Cœtus, Concilium, Conventio, Gl. Aristoph. Ran. fin. : Ἀργαλέων ἐν ὅπλοις ξυνόδων. Xen. Comm. 3, 5, 16 : Μάλιστα πάντων ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδοις καὶ ταῖς κοιναῖς διαφέρονται καὶ πλείστας δίκας ἀλλήλοις δικάζονται (Athenienses). Demosth. p. 1266, 9 : Ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ πρὸς τῷ διαιτητῇ. Et similiter ap. alios quosvis.] Vocatur præterea σύνοδος Cœtus et conciliabulum deliberandi aut decernendi causa institutum. [Eur. Hec. 109 : Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ λέγεται δόξαι. Aristoph. Thesm. 301 : Ἐκκλησίαν τήνδε καὶ σύνοδον τὴν νῦν κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι· Eq. 477 : Τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐν τῇ πόλει. Herodot. 9, 27 init.: Ἐπιστάμεθα σύνοδον τήνδε μάχης εἵνεκα συλλεγῆναι.] Thuc. 1, [119] : Ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γινομένης [γεν.], Quum concilium habere Eur. 1, [96] : Ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο· et [97] : Ξύμμαχοι ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλεύοντες, In communibus conventibus deliberantes. Et ap. Cam. ex Eod. [5, 7], Ἐκ τῶν ξυνόδων, Per congressus s. conventus. Et ex 8, [79] : Δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διαναυμαχεῖν, Quum placuisset, habito conventu, navali prælio decernere. Aliquando vero ἀπὸ ξυνόδου redditur Concorditer, Uno totius conciliabuli consensu, ἀπὸ ὁμονοίας. [Plato Phædr. p. 268, A : Ἐν πλήθους συνόδοις· Leg. 1, p. 640, A : Ἐν πάσαις ξυνόδοις καὶ κοινωνίαις πράξεων. Polyb. 24, 12, 12.] Nonnunquam accipitur pro Conjunctio qua animi aliquorum coeunt et sociantur. Ex Greg. Naz. : Συνόδῳ τούτων, Horum conjunctione. Sic accipiendum videtur et ap. Isocr. Ad Nic. [p. 38, A] : Ἑταιρείας μὴ ποιεῖτε μήτε συνόδους

ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης. [De collegiis artificum inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 417, n. 349 : Ψήφισμα τῆς ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνείνης θυμελικῆς περιπολιστικῆς μεγάλης συνόδου τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον... (τεχνιτῶν). Et similiter aliæ ib. citatæ : Ἡ φιλοσέβαστος καὶ φιλορώμαιος Ἀλεξανδρέων περιπολιστικὴ εὐσεβὴς σύνοδος· et : Ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Βρεισέα Διόνυσον τεχνειτῶν καὶ μυστῶν.] || Congressus hostilis s. Conflictus, Cam. ex Thuc. 5, [70] : Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, Posthæc prælium committebatur. [Ib. 71 init. : Τὰ στρατόπεδα ποιεῖ μὲν καὶ ἅπαντα τοῦτο· ἐπὶ τὰ δεξιὰ κέρατα αὐτῶν ἐν ταῖς ξυνόδοις μᾶλλον ἐξωθεῖται. Xen. Anab. 1, 10, 7 : Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγεν.] Herodian. 3, [4, 7] : Συνέβη δὲ καὶ τῶν στρατοπέδων τοῦ Σεβήρου τε καὶ Νίγρου μὴ τὴν σ. μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην ὁμοίαν τῆς τύχης, Congressum in eo loco. [Plut. Camill. c. 17 fin. : Διὰ τὸ τὴν σύνοδον ὀξεῖαν γενέσθαι. L. D. Sunt vero etiam χρημάτων σύνοδοι, i. q. πρόσοδοι, Reditus pecuniarum, ap. Herodot. 1, 64. Schweigh. || De faucibus s. angustiis, Eur. Iph. T. 393 : Κυάνεαι Κυάνεαι σύνοδοι θαλάσσας, ἂν οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν Εὔξεινον ἐπ' οἶδμα διεπέρασεν Ἰοῦς. Plato Tim. p. 60, B : Ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων, Ad oris angustos meatus. || De rebus inter se coeuntibus, concrescentibus s. compactis, Plato Phæd. p. 97, A : Ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι· Tim. p. 58, B : Ἡ τῆς πιλήσεως ξύνοδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ· 61, A : Τὴν ὕδατος ξύνοδον τὴν μὲν βιαιοτάτην πῦρ μόνον, τὴν δὲ ἀσθενεστέραν ἀμφότερα, πῦρ τε καὶ ἀήρ, διαχεῖτον· 89, B : Πᾶσα ξύστασις νόσων τρόπον τινὰ τῇ τῶν ζῴων φύσει προσέοικε· καὶ γὰρ ἡ τούτων ξύνοδος ἔχουσα τεταγμένους τοῦ βίου γίγνεται χρόνους. || De contractione Etym. M. p. 678, 44, v. Ποῖ, ubi al. συναιρέσει.] || Σύνοδος, ὁ, ἡ, Comes [Comitatus, huic add. Gl.] itineris, Qui cum aliquo iter facit, συνοδοιπόρος, Hesych. Per hoc exp. itidem ὁδοιπόρο; ap. Hom. [Vide ne rectius acute scribatur ὁ Συνοδὸς, Viæ comes, sicut τὸν συνοδὸν habent scripti libri omnes ap. Epictet. Diss. 2, 14, 8, ubi quidem conf. quæ notavi. Schweigh. Ib. 3, 21, 5; 4, 1, 97. Antiphilus Anth. Pal. 7, 635, 2 : Ναῦν Ἱεροκλείδης ἴσχεν σύγγηρον, ὁμόπλουν, τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον. Manetho 5, 58 : Ἣν στείχωσι δ' ὁμοῦ σύνοδοι ἢ εἰς ἕνα χῶρον. Ignat. Epist. p. 14, A ed. Cotel. : Ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες. Acta SS. Junii vol. 6, p. 65, C : Ὁ συνοδεύσας τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις σύνοδός μου γενοῦ ἐν τῇ ὁδῷ. Etym. M. v. Πομπός. Hesychius : Ξύνοδα, σύνοδα, sed ubi ordo literarum poscit Ξυνωδά. L. D. Ἡσ. κ. Ὁμ. Ἀγ. p. 327 (p. 73 ed. Paris.) : Ξένος σύνοδος τοῦ Ἡσιόδου. Hemst.]

Συνόδους, δοντος, ὁ, ἡ, Cui dentes continui sunt. Aristot. [H. A. 8, 6] : Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ [σπάσει (πίνει)], οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin., Quibus continui dentes, sorbent, ut equi, boves. [Ælian. N. A. 11, 37 : Συνόδοντα βοῦς, πρόβατον, αἶξ. V. schol. Oppiani infra cit. HSt. post Σινόδους :] At Σινόδους, Piscis nom. Athen. 7, [p. 322, B] ex Archestrato : Αὐτὰρ σινόδοντα μὲν, ὃν ζητεῖ παχὺν εἶναι. Qui et Συνόδους dicitur. Numenius Halieut. ibid. : Ἠὲ μέγαν συνόδοντα καὶ ἀρνευτὴν ἵππουρον. [Dicit Ath. : Συνόδοντες καὶ Συναγρίς. Καὶ τούτων Ἐπίχαρμος μέμνηται, Συναγρίδας μαζούς τε συνόδοντάς τ' ἐρυθροποικίλους. Καὶ Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ διὰ τοῦ υ λέγων φησίν, Ἠ λευκὴν συνόδοντα βόηκάς τε τρικκούς τε, καὶ πάλιν, Ἠὲ κτλ. Σινόδοντα δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τοῦ ἰῶτα Δωρίων, ἔτι δὲ Ἀρχέστρ. ἐν τούτοις, Αὐτὰρ τὸν σινόδοντα μὲν κτλ. (Sic enim libri meliores cum articulo.) Ἀντιφάνης δὲ ἐν Ἀρχιστράτῃ, Τίς δ' ἐγχέλειον ἂν φάγοι ἢ κρανίον σινόδοντος;] Denticem quidam interpr. [Συνόδους, ὁ ἰχθύς, Dentis, Dentex, Gl. Oppian. Hal. 1, 170 : Σιμοί τε γλαυκοί τε καὶ ἀλκησταὶ συνόδοντες. Ubi schol., πυκνόδοντες, alter : Συνόδοντές εἰσι βοῦς, πρόβατα, αἶγες, καὶ εἴ τι συμβέβηκε στέαρ ἔχειν, ἀλλ' οὐ πιμελήν· διαφέρει γὰρ πιμελὴ στέατος. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ σῦς ὁ χοῖρος καὶ τοῦ ὀδοὺς, οἱονεὶ οἱ ἔχοντες ὀδόντας χοίρων, quo modo συόδοντες dicendum fuisset. Artemid. 2, 14, p. 165. Pollux 6, 50. L. D. Ovid. Halieut. 107 : « Et rutilus pagur, et fulvi synodontes. » Aristot. H. A. 8,

2 : Σαρκοφαγεῖ δὲ καὶ ὁ σινόδων, καὶ τὰ μαλάκια κατεσθίει· πολλάκις δὲ καὶ οὗτος καὶ ἡ χάννα ἐκβάλλουσι τὰς κοιλίας· ejusque ventriculum interdum in ore inveniri item refert Galen. vol. 2, p. 173, 12. Conf. Artedi Synonymia piscium ed. Schneider. p. 93 et 346. Συνόδοντα Sparum Denticem L. esse opinatur Bussemaker. ad Schol. Oppian. p. 659. Hase.] Et Συνοδοντὶς, itidem Piscis ap. Athen. 6, [p. 312, B.] Et 8, [p. 356, F] quum de pelamide dixisset, addit, Ἡ δὲ μείζων, συνοδοντὶς καλεῖται. Et Συνοδοντίτης λίθος, ὁ, Gemma ex cerebro piscium, qui Synodontes vocantur, Plin. libro ult. c. 7.

[Συνοδυνάομαι, Una dolore afficior. Sirac. 30, 10. « Joann. monach. in Anecdot. meis vol. 4, p. 191, 13. » Boiss.]

[Συνοδύρομαι, Una lamentor. Coluth. 326 : Ἔννεπε δακρυχέουσι, συνωδύροντο δὲ παῖδες. Plato Menex. p. 247, C. Plut. Mor. p. 56, A. Greg. Nyss. vol. 2, p. 176, A. L. Dind. Basil. M. t. 1, p. 379, C : Συμπενθεῖν καὶ συνοδύρεσθαι. Greg. Naz. t. 1, p. 145, B : Ἵνα τοῖς προφήταις τὰ αὐτὰ συνοδύρωμαι, Ut eadem iisdem verbis deplorem. Hase.]

Συνόζω, Una redoleo. [Aristot. Probl. 12, 4 : Τὰ μεμιγμένα αὐτοῖς συνόζει ἐν οἷς ἐστίν. Gregor. Naz. vol. 2, p. 240, A, 167 : Συνόζειν οἷς κακοῖς. L. Dind. ‖ Vita Nili jun. p. 70, 16, Συνώζησε τὴν ἐκκλησίαν, si lectio sana, videtur esse, Fœtore opplevit, a Συνοζέω. Hase.]

Συνοιδέω, Una intumesco [vel simpl. Intumesco]. Philo V. M. l. 1 [vol. 2, p. 101, 1] : Τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσι, In tumore erant, Turn. [Euseb. Præp. ev. p. 20, A. Hase. Mnesitheus in Matthæi Med. p. 213 med. : Συνοιδεῖ ταχέως ὁ τόπος οὗτος. Diod. 1, 7 med. : Ἔπειτα διὰ τὴν θερμασίαν ἀναζυμουμένης τῆς ἐπιφανείας συνοιδῆσαί τινα τῶν ὑγρῶν κατὰ πολλοὺς τόπους καὶ γενέσθαι περὶ αὐτὰ σηπεδόνας ὑμέσι λεπτοῖς περιεχομένας.]

[Συνοίδησις, εως, ἡ, Tumor, fortasse restituendum Sorano Obstetr. p. 273, 7 ed. Dietz. : Τὰ δὲ τῆς συνοικήσεως τισὶ μὲν ἀεὶ διαμένει, τισὶ δὲ διὰ χρόνου γίνεται. Mnesitheus in Matthæi Med. p. 211 fin. : Φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐντὸς τόπον γινομένη τοῦ δακτυλίου καὶ συνοίδησις, ὥστε τὴν ὑγρότητα τὴν πιεζομένην μὴ δύνασθαι πόρρω προϊέναι τῆς συνοιδήσεως ἀντιπραττούσης. L. Dind.]

Συνοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Benevolentiam alicujus comparo. Plut. Numa [c. 8] : Συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Virum viro familiarem reddentes et adjungentes. Concilio redditur in Plut. ibid. : Συνῳκείωσε τῇ τροφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας. [Ib. c. 9 fin. : Τὸ ἄκαρπον καὶ ἄγονον τῇ παρθενίᾳ συνοικειοῦντες.] Similiter et Turn. interpr. Plut. [Mor. p. 1014, A] : Ἔπειτα τὰς λέξεις ἐπάξω, συνοικειῶν ἅμα τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἀπόδειξιν, Deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter et argumentatione concilianda. [Ib. p. 355, B : Οὐ γὰρ τὸν κύνα κυρίως Ἑρμῆν λέγουσιν, ἀλλὰ τοῦ ζῴου τὸ φυλακτικὸν ... τῷ λογιωτάτῳ τῶν θεῶν συνοικειοῦσιν. Polyb. 5, 21, 5 : Ὃ δὴ καὶ παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν πειρώμεθα ποιεῖν, συνάπτοντες καὶ συνοικειοῦντες ἀεὶ τοὺς ἀγνοουμένους τῶν τόπων τοῖς γνωριζομένοις καὶ παραδιδομένοις. Lucian. Salt. c. 67 : Δεῖ συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων· Anach. c. 24 : Συνοικειοῦντες τὰ σώματα ταῖς ὥραις ἑκάσταις.] Pass. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In VV. LL. Sum addictus et peculiaris, Sum proprius, Accommodor. [Proprie et improprie Aristot. Eth. Nic. 8, 14 init. : Μᾶλλον συνῳκείωται τὸ ἀφ' οὗ τῷ γεννηθέντι ἢ τὸ γενόμενον τῷ ποιήσαντι· ib. : Ἀνεψιοὶ καὶ οἱ λοιποὶ συγγενεῖς ἐκ τούτων συνῳκείωνται· 10, 1 init. : Μάλιστα γὰρ δοκεῖ συνῳκειῶσθαι (ἡ ἡδονὴ) τῷ γένει ἡμῶν· 5 post init. : Συνῳκειῶσθαι τῶν ἡδονῶν ἑκάστην τῇ ἐνεργείᾳ ἣν τελειοῖ. Polyb. 22, 3, 8 : Ἀντιόχου σπουδάζοντος ἡμῖν θυγατέρα δοῦναι καὶ συνοικειωθῆναι τοῖς ὅλοις. Diod. Exc. p. 562, 68 : Συνῳκειωμένον αὐτῷ, Affinem. De re deo consecrata schol. Soph. OEd. C. 681 : Ὅτι τοῦ φρίττειν καὶ ναρκᾶν εἰσιν αἱ δαίμονες αἴτιαι, ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συνῳκειῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς (narcissum Furiis). Significatione astrologica, de qua in Συνοικείωσις, Sextus Adv. astrolog. 95, p. 353 : Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ὁρμώμενοι δυνάμεως δυσωπήσομεν αὐτοὺς καὶ ἐν οἷς συνοικειοῦν θέλουσι τοῖς τῶν ζῳδίων τύποις τάς τε μορφὰς καὶ A τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, οἷον ὅταν λέγωσιν, ὁ ἐν λέοντι γεννηθεὶς ἀνδρεῖος ἔσται, ὁ δὲ ἐν παρθένῳ τετανόθριξ. Ptolem. Tetrab. 1, p. 51 med. : Ὅταν κατὰ δύο ἢ καὶ πλείους τῶν προεκτεθειμένων τρόπων συνῳκειωμένοι τυγχάνωσι τοῖς τόποις, ἐν οἷς καταλαμβάνονται· 2, p. 55, B; 60 fin.; 61 med.; 63 fin. seqq. L. Dind.]

Συνοικείωσις, εως, ἡ, Conciliatio. [Signif. astrologica Ptolem. Tetrab. 1, p. 50 med. : Ἐκεῖνο δὲ ἐπιστάσεως ἄξιον τυγχάνον οὐ παραλείψομεν, ὅτι καὶ τὰς τῶν ιβ' μορίων ἀρχὰς ἀπὸ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τῶν τροπικῶν σημείων εὔλογόν ἐστι ποιεῖσθαι, καὶ τῶν συγγραφέων τοῦτό πως ἐμφανισάντων, καὶ μάλιστα διότι τὰς φύσεις καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς συνοικειώσεις αὐτῶν ὁρῶμεν ἐκ τῶν προαποδεδειγμένων ἀπὸ τῶν τροπικῶν καὶ ἰσημερινῶν ἀρχῶν καὶ ἀπ' ἄλλου τινὸς ἔχοντας τὴν αἰτίαν· et ib. fin. : Αἱ μὲν οὖν συνοικειώσεις τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ιβ' μορίων σχεδὸν ἂν εἶεν τοσαῦται· 51 med. : Χαίρειν δέ φασιν αὐτοὺς, ὅταν καὶ μὴ πρὸς αὐτοὺς ᾖ ἡ συνοικείωσις τῶν περιεχόντων ζῳδίων· 2, p. 55 init. : Τῶν ἀστέρων πρὸς ἕκαστα τῶν κλιμάτων συνοικειώσεως· 58 fin., 63 init. etc. B L. D.] ‖ Figura ap. Rhetores, de qua Rutil. Lup. De figur. sent. 2, [9] : Hoc schema docet diversas res conjungere, et communi opinioni cum ratione adversari ; et habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi. [Eo sensu auctor Rhet. ad Alex. p. 242, τὸ ἐγκωμιαστικὸν εἶδος dicit esse προαιρέσεων καὶ πράξεων καὶ λόγων ἐνδόξων αὔξησιν καὶ μὴ προσόντων συνοικείωσιν. Eadem fere vis est τῆς ταπεινώσεως τῶν ἐνδόξων, in genere dicendi ψεκτικῷ, ubi bona sunt elevanda et mala exaggeranda. Itaque qui aliquem laudat, ea quæ minus utilia sunt laudationi vel laude minus digna tractare debet per συνοικείωσιν, ita ut ex sententia Rutilii laudem ex vitio exprimat. Ernest. Lex. rhet.] Exempla autem hujus schematis ex Hyperide, Lysia, et Dem. ibi profert. Quintil. 9, 3 : Συνοικείωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat, Tam deest avaro quod habet, quam quod non habet. Huic diversam esse volunt Distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολὴν, qua similia discernuntur.

[Συνοικεσία, ἡ, i. q. συνοίκησις. Greg. Naz. Epigr. C 208 Murat. Conf. Cosmas Hierosol. in Maji Spicil. vol. 2, p. 129 sq.]

Συνοικέσιον, τὸ, Connubium, Conjugium, Matrimonium [Συνοικέσιον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, his duobus interpr., et Συνοικέσιον πολλῶν, Contubernium, add. Gl.], ex Can. 27 Conc. Chalced. [Greg. Naz. : Τὸ πρῶτον σ. νόμος, τὸ δεύτερον συγχώρησις, τὸ τρίτον παρανομία, τὸ τέταρτον χοιρώδης βίος· Damascium Photii p. 352, 10, et alia Byzantinorum exx. addit Ducang. Socr. Hist. Eccl. 2, 43, Basil. M. Epist. ad Amphil. p. 30, schol. Aristoph. Eq. 399 Lobeck. ad Phryn. p. 516 sq. « Jo. Chrys. In Gen. hom. 26, vol. 1, p. 196, 34. » Seager. Menander Walz. Rhett. vol. 9, p. 204, 9 : Γάμων καὶ συνοικεσίων. Eust. Il. p. 290 (?).]

Συνοικέτης, ὁ, Qui in eadem domo habitat, Familiaris, Contubernalis, σύνοικος, Hesych. [Conservus, ap. Nicet. Eug. 6, 110 : Ἐγώ τε καὶ Κλέανδρος οἱ συνοικέται. Theodor. Prodr. p. 18 init. L. Dind.]

Συνοικέω, Una habito. [Commaneo, Cohabito, Gl. Epigr. Hom. 48 s. Εἰρεσ. 12 : Οὐ γὰρ συνοικήσοντες D ἐνθάδ' ἤλθομεν. (Quocum conf. Thuc. 6, 63 : Ἐφύβριζον εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς ἥκοιεν, coll. Plut. Niciæ c. 16.) Æsch. Cho. 909 : Πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί ; Soph. OEd. T. 57 : Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Aristoph. Av. 414 : Ξυνοικεῖν τέ σοι καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν· Pl. 437 : Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πολλ' ἔτη. Herodot. 4, 148 init. : Ἐπὶ τούτους λαὸν ἔστελλε, συνοικήσων τούτοισι καὶ οὐδαμῶς ἐξελῶν αὐτοὺς, ἀλλὰ κάρτα οἰκηιεύμενος. V. Συνοικίζω. Xen. H. Gr. 2, 3, 5 : Λεοντῖνοι Συρακοσίοις ξυνοικοῦντες ἀπέστησαν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν. Plato Leg. 5, p. 740, E : Ἐπίχυσις ὑπερβάλλουσα πολιτῶν διὰ φιλοφροσύνην τὴν τῶν ξυνοικούντων ἀλλήλοις· 8, p. 848, A : Τοῖς ξένοις, οἵ τέ τινες ἂν τῶν μετοικούντων ὦσι ξυνοικοῦντες· et de habitante eandem domum Reip. 9, p. 577, A : Ξυνῳκηκότος ἐν τῷ αὐτῷ. Et de civibus Aristot. Reip. 3, 5 fin. ; 5, 3 med. : Τροιζηνίοις Ἀχαιοὶ συνῴκησαν Σύβαριν· et ibid.] Plut. [Rom. c. 9 init. : Συνοικεῖν ἰδίᾳ μετ' αὐτῶν·] Numa, Συνοικοῦσι [immo συνοικίσαντες est cap. 2] τὴν πόλιν, Urbem simul habi-

tant. Et passiva signif. συνοικουμένη χώρα, Regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta, Budæus p. 156, e Xenophonte [Œc. 4, 8.] Ad verbum sonaret, Quæ a multis simul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. [HSt. in Ind.:] Συνοικουμένη γῆ, Terra non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta; simpl. Terra habitata, Bud. in Xen. l. c.: Καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην τε τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν οὖσαν τὴν γῆν, δώροις κοσμεῖ. [Plato Critiæ p. 117, E: Τοῦτο δὴ (τὸ τῆς διώρυχος στόμα) συνῳκεῖτο μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων. Strabo 6, p. 270: Τὸ συνοικούμενον τὸ πρὸς τῇ νήσῳ τῇ Ὀρτυγίᾳ μέρος. Plut. Num. c. 15 init.: Τὸν Ἀβεντῖνον λόφον οὔπω συνοικούμενον· Mor. p. 552, E: Ὅπως αἱ Θῆβαι συνοικῶνται πάλιν. Lucian. V. H. 2, 44: Νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος, συνοικουμένη.] Συνοικεῖν dicuntur etiam Qui eadem domo utuntur, Qui contubernales sunt, Qui in eadem domo habitant, et sibi familiari consuetudine devincti sunt. Plut. [Mor. p. 142, F]: Ὁ δὲ τῶν συγκαθευδόντων (sc. γάμος coaluit) ἐκ διεστώτων, οὓς συνοικεῖν ἄν τις ἀλλήλοις, οὐ συμβιοῦν νομίσειεν. [Conjungit quæ hic distinguit Mor. p. 789, B: Τὸν πάλαι συνοικοῦντα καὶ συμβιοῦντα, de conjuge. V. Wyttenb. ad l. pr.] Metaph. autem dicitur [res alicui vel] aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, quæ ei familiaris est. [Soph. Tr. 1055: Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν (ἀμφίβληστρον) ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· Ph. 1168: Οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ (ἡ νόσος)· Œd. C. 1238: Γῆρας, ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. Eur. Andr. 237: Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι· Hipp. 162: Φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν· fr. Æoli ap. Stob. Fl. 91, 21, 4: Ὧ δ' ἂν ἐν δόμοις χρόνον συνοικῇ πλεῖστον (τὰ χρήματα), οὗτος εὐγενής. Lycophr. 957: Μολόντας εἰς γῆν ἕσπερον Λαιστρυγόνων, ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία. Schol. συνυπάρχει. Orph. H. 63, 10: Ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν τοῖς νομίμοις (νόμος). Plut. Mor. p. 100, E: Συνοικοῦσα τοῖς σπλάγχνοις κακία· 683, A: Εἴδωλα συνοικοῦντα τοῖς βασκαινομένοις· 989, D: Ἐπιθυμίαις οὔτε πολλαῖς συνοικούσαις οὔτε ἀλλοτρίαις.] Ex Eur. [Hipp. 1220]: Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν [ἱππικοῖσιν Valck.] ἤθεσι, Peritus disciplinæ equestris. [Heracl. 996: Ὅπως διώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ· fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 55, 4, 2: Μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ γήρᾳ συνοικοίην. Plat. Reip. 9, p. 587, C: Δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ· et ib.: Ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώλῳ ξυνοικοῖ ἄν· Alc. 1 p. 118, B: Ἀμαθίᾳ ξυνοικεῖς τῇ αἰσχίστῃ· Gorg. p. 479, B: Ὅσῳ ἀθλιώτερόν ἐστι μὴ ὑγιοῦς σώματος μὴ ὑγιεῖ ψυχῇ συνοικεῖν· Leg. 3, p. 679, B: Ἧι δ' ἂν ξυνοικίᾳ μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία, σχεδὸν ἐν ταύτῃ γενναιότατα ἤθη γίγνοιτ' ἄν· 5, p. 728, D: Ἰχνεῦσαι καὶ ἑλεῖν τὸ πάντων ἄριστον καὶ ἑλόντα αὖ κοινῇ ξυνοικεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον· Menex. p. 246, E: Οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχὺς δειλῷ καὶ κακῷ ξυνοικοῦντα πρέποντα φαίνεται ἀλλ' ἀπρεπῆ· Polit. p. 303, A: Μοναρχία ἄνομος χαλεπὴ καὶ βαρυτάτη ξυνοικῆσαι. Aristid. vol. 1, p. 519: Τάξει τῇ βελτίστῃ συνοικεῖ. De constellatione stellarum Manetho 5, 165: Ἀλλ' ὅταν ἡ Παφίη Ἑρμῇ στείχουσα συνοικῇ.] || Συνοικεῖν etiam dicuntur Qui connubio juncti sunt; ac de uxore usitatius pro Nubere: sicut contra συνοικίζειν, Nuptum dare. [Συνοικῶσαι, Maritæ, Gl. Sappho ap. Stob. Fl. 71, 4: Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοίκην ἔοισα γεραιτέρα. Eur. Hel. 1655: Συνοικῆσαι πόσει· Andr. 18: Πηλεῖ ξυνῴκει Θέτις· Med. 1385, Alc. 364, 734, Iph. T. 524, 915. Herodoti exx. v. ap. Schweigh. Quibus accedunt Xen. Cyrop. 4, 4, 10, Reip. Laced. 1, 8. Plat. Reip. 5, p. 456, B; 457, D et alii.] Bud. p. 156, ex Dem.: Οὐκ ἐᾷ (sc. lex) τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ. Aliud ibid. exemplum affert. Sic Lucian., Συνοικέουσα τῷ ἀνδρί. Plut. Pericle [c. 24]: Συνῳκηκυῖαν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio juncta, Quam Hipponicus uxorem habuerat. Sic Isæus: Προσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγυτάτω γένους συνοικεῖν, πάσχει δεινότατα, Quum autem ipsa cum omni pecunia proximo agnato nubere jure deberet. Sic et Herodian. 6, [1, 19.] De viro autem

A ap. [Eur. Med. 242: Κἂν ἡμῖν πόσις ξυνοικῇ· 1002: Ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ. Aristoph. Pac. 708: Ἐν τοῖς ἀγροῖς ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς. Herodoti exx. v. ap. Schweigh. Plato Critiæ p. 113, D: Γυναικὶ συνοικῶν Λευκίππῃ. Isocr. p. 192, B; 216, A.] Demosth. In Neær. p. 230: Ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. [Ibid. p. 1374, 21: Ἐπειδὰν ἕλῃ τὸν μοιχόν, μὴ ἐξέστω τῷ ἑλόντι συνοικεῖν τῇ γυναικί· 1386, 16: Τὸ γὰρ συνοικεῖν τοῦτ' ἔστιν ὃς ἂν παιδοποιῆται καὶ εἰσάγῃ εἰς τε τοὺς φράτερας καὶ δημότας τοὺς υἱεῖς.] De marito ap. Isocr. quoque in Areop. dici testatur Bud. [De utrisque Pollux 3, 44. Pass. Eclogæ Leg. Mos. Cotel. Eccl. mon. vol. 1, p. 15, B: Εἰσελεύσῃ πρὸς αὐτὴν καὶ συνοικηθήσῃ αὐτῇ, καὶ ἔσται σου γυνή. || De consuetudine sine conjugio usurpati quæ præter alios exx. attulit Luzac. Lectt. Att. p. 25, primum legis ap. Ps.-Demosth. modo cit., tum Lysiæ ap. Athen. 12, p. 535, A, denique Diod. 12, 18, mirum est vel memorari potuisse, quum omnia ad conjugium referantur. Sic etiam Lucian. D. deor. 20, 3 fin. et Dio Cass. 67, 3: Τῇ Ἰουλίᾳ B ἀπαρακαλυπτότερον ὡς γαμετῇ συνῴκει.] || Exp. etiam Adhæreo, Implicor. [Sic accipere licet de rebus positum ap. Plat. Phileb. p. 63, C: Πάντων γενῶν ἄριστον συνοικεῖν ἡμῖν τὸ τοῦ γιγνώσκειν τά τε ἄλλα τε πάντα κτλ.]

Συνοίκημα, τὸ, Contubernium. Pro Cœnaculo et cœnacularia domo citat Bud. ex Plut., quo sensu supra συνοικία. [Metonymice pro οἱ συνοικήτορες posuit Herodot. 7, 156: Νομίσας δῆμον εἶναι σ. ἀχαριτώτατον. Schweigh.]

Συνοίκησις, εως, ἡ, Habitatio conjuncta, Frequentia habitatorum, qua sc. multi simul habitant. Thuc. 3, [3]: Τήν τε ξυνοίκησιν [ξυνοίκισιν] καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν, ubi exp. Frequentationem illam familiarum, Frequentiam habitatorum. [Plato Leg. 4, p. 713, A: Τῶν γὰρ δὴ πόλεων, ὧν ἔμπροσθε τὰς ξυνοικήσεις διήλθομεν, ἔτι προτέρα τούτων πάμπολυ λέγεταί τις ἀρχή τε καὶ οἴκησις γεγονέναι ἐπὶ Κρόνου μάλ' εὐδαίμων, ἧς μίμημα ἔχουσά ἐστιν ἥτις τῶν νῦν ἄριστα οἰκεῖται· 5, p. 739, B: Δοῦναι αἵρεσιν ἑκάστῳ τῷ τῆς συνοικήσεως κυρίῳ· 6, p. C 752, E: Τῶν ἀφικομένων εἰς τὴν ξυνοίκησιν ταύτην. Dio Chr. Or. 39, vol. 2, p. 155: Πλήθους συνοικήσει τῶν φανερωτάτων (urbium).] Item Contubernium, Familiaris consuetudo [Plato Reip. 7, p. 520, C: Καταβατέον ἐν μέρει ἑκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν· Leg. 5, p. 735, B: Πᾶσαν ἀγέλην ποιμὴν καὶ βουκόλος ... παραλαβὼν οὐκ ἄλλως δήποτε ἐπιχειρήσῃ θεραπεύειν ἢ πρῶτον μὲν τὸν ἑκάστῃ προσήκοντα καθαρμὸν καθάρῃ τῇ ξυνοικήσει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 201, C: Ἀπαλλάσσονται τῆς πονηρᾶς αὐτῶν σ.], Consortium et Connubium; συνοίκησιν ποιεῖσθαι, Connubium quærere, VV. LL. [ex Plat. Leg. 11, p. 930, A. Dio Cass. 50, 3: Τὴν τῆς Ὀκταουίας συνοίκησιν ἀπεῖπε· 60, 32: Τὴν Παυλῖναν τὴν Λολλίαν, ἐπειδὴ ἐλπίδα τινὰ ἐς τὴν τοῦ Κλαυδίου συνοίκησιν ἐσχήκει. Pollux 3, 44. L. D. «Maxim. Tyr. Diss. 22, 4.» Wakef.]

[Συνοικητήρ, ῆρος, ὁ, Contubernalis. Simonid. De mul. 102: Λιμὸν ἐχθρὸν συνοικητῆρα. Boiss.]

[Συνοικήτωρ, i. q. præcedens. Æsch. Eum. 833: Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί. Ammon. p. 101 v. D Οἰκίζεται.]

Συνοικία, ἡ, Contubernium, [i. e. Communis habitatio. Æsch. Eum. 916: Δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν· Suppl. 267: Δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.] Plures domus eodem loco conjunctæ; significat enim πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων. [Pollux 9, 39: Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων οἰκίαι καὶ συνοικίαι, καὶ οἰκίας περίδρομος, ὡς ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνης, Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς συνοικίας.] Plato autem Civitatem appellavit συνοικίαν propter domiciliorum conjunctionem: quod Juvenal. expressit, in Sat. 15: Ædificare domos, laribus conjungere nostris Tectum aliud, tutos vicino limine somnos Ut collata daret fiducia. Plato inquam, De rep. 2, [p. 369, C]: Πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθούς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. [Conf. Leg. 2, p. 664, A; 3, p. 679, B; 681, B; 5, p. 746, A.] Συνοικία, inquit Bud. p. 156, etiam διαφέρει τῆς περιαμφόδου οἰκίας καὶ τῆς διαλαύρου, ut Latine Domus ab Insula urbana. [Insula, Gl.] Locum autem, quem ibi ex Herodiano [7, 12, 13]

affert, de urbe Roma, habes supra in Ξυλεία: ubi tamen Polit., Διὰ πυκνότητα τῶν ξυνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον, vertit, Partim crebritate insularum, partim lignea materia: συνοικίαν sc. accipiens pro Insula urbana. [Dio Cass. 54, 4: Οἱ τὰς συνοικίας (Romæ) νύκτωρ φυλάσσοντες κωδωνοφοροῦσιν.] Bud. autem pro Pluribus ædibus conjunctis, quas nullus vicus separat, s. domibus contiguis, ut alii appellant: sicut et Thuc. 3, [74]: Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς σ. [Philemo ap. Stob. Fl. 91, 13, 5: Πρὸς τοῦθ' ἃ βούλει πάντα σοι γενήσεται, φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, συνοικίαι. Polyb. 16, 11, 1: Πορθῶν τὰ φρούρια καὶ τὰς κατὰ τὴν χώραν συνοικίας. Lucian. Catapl. c. 15: Ἐγὼ ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν et sim. Epist. Sat. c. 21, Fugit. c. 20. Plut. Mor. p. 280, E: Διὰ τῆς συνοικίας ἢ τῆς γειτνιάσεως διεξελθεῖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενον· Galb. c. 13 fin.: Οὐκ ἂν οἴεσθαι μίαν ἐν Ῥώμῃ συνοικίαν Καίσαρα προσειπεῖν Νυμφίδιον. Dio Chr. Or. 7, vol. 1, p. 256: Τῶν συνοικίας τε μεγάλας καὶ ναῦς κεκτημένων. Iambl. V. Pyth. c. 3 fin.: Εἰς τὰς ἐγγὺς διεσώθη συνοικίας. Per ει male ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 398, D.] || Cœnacularia domus, ut quæ sigillatim inquilinis locetur, Bud. p. 156, afferens etiam exempla duo ex [Carystio Pergameno ap.] Athen. [12, p. 542, F: Ὡς δ' ἐπλούτησε. (Demetrius Phal.), τοσαῦτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν ὥστε χαρισαμένου τῷ Μοσχίωνι τὰ λείψανα Μοσχίων ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο· et ib.: Τὰ χωρία καὶ τὰς συνοικίας ἐπρίαντο οἱ ἐπίτροποι. Xen. Reip. Ath. 1, 17: Πρὸς δὲ τούτοις ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων τάδε κερδαίνει τῶν δικῶν Ἀθήνησιν οὐσῶν τοῖς συμμάχοις ... εἴ τῳ συνοικία ἐστὶν, ἄμεινον πράττει. Aristoph. Eq. 1001: Ἐμοὶ δ' ὑπερῷον καὶ ξυνοικία δύο· Thesm. 273: Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. — Τί μᾶλλον ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν.] Æschin. [p. 17, 28] clare docet quid συνοικία sit: Ὅπου γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν, διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦμεν, ubi videtur accipere potius pro ipso Contubernio, i. e. Contubernalium cohabitatione: ita ut non solum significet eam Contubernalium conjunctam habitationem, sed etiam Domum ipsam in qua plures inquilini sunt contubernales: talis autem est Cœnacularia domus. [Id. p. 6 fin.: Εὑρίσκουσι τοῦτον ἐν συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα· 15, 4: Οὐκ ἔστι τούτῳ λοιπὸν οὐδὲν, οὐκ οἰκία, οὐ συνοικία.] Dem. [p. 1250, 27]: Τίθημι οὖν τὴν σ. ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ ὧν αὐτὸς οὗτος προὐξένησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambotades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ, Bud. [Demosth. p. 946, 6: Ὅσα ἐπὶ γῇ καὶ συνοικίαις δεδανεικὼς ἦν· 955, 11; 1110, 12, σ. ἑκατὸν μνῶν. Plut. Sull. c. 1 fin.: Ἀπελευθερικὸς ἄνθρωπος ὠνείδισε τὸν Σύλλαν, ὅτι πολὺν χρόνον ἐν μιᾷ συνοικίᾳ διῃτῶντο φέροντες ἐνοίκιον· Alexand. c. 15 init.: Ἀπονεῖμαι τῷ μὲν ἀγρὸν, τῷ δὲ κώμην, τῷ δὲ συνοικίας πρόσοδον ἢ λιμένος. Alciphr. Ep. 3, 50: Συνοικίας ἢ ἀγρούς. Aristid. vol. 1, p. 103: Ὥσπερ ἐν συνοικίᾳ τῇ πάσῃ γῇ ζῶντες. Harpocratio v. Ναύκληρος: Τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας.] Peculiariter vero συνοικίαν esse volunt Imam domus ejusmodi partem: at Διῆρες, Summam; sic enim Bud. ex quodam gramm.: Διῆρες, Ἀττικῶς τὸ ὑπερῷον· τὸ δὲ κατώγαιον, ξυνοικία λέγεται. [Conclavia, Conclavum, Gl.] Isæus, inquit idem Bud. l. c., p. 53 [58, 21] pro Caupona posuisse videtur: Ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶκος ὤνιος. Ead. p.: Τὰ πολλὰ διέτριβεν ἐν τῇ σ. Apud eund. tamen Isæum p. 49 [53, 31] συνοικία pro οἶκος accipi videtur, ubi ait, Ἠξίου παραδιδόναι αὐτῷ τὴν σ., ἣν εἶχεν ἀντὶ τῆς προικός· nam paulo ante dicit, Ἀντὶ δὲ τῆς προικὸς τὴν οἰκίαν αὐτῷ τὴν ἐν Κεραμεικῷ παρέδωκε. [De cauponis Æneas Tact. c. 30: Προνοεῖν δὲ καὶ τὰ ἐπὶ πράσει εἰσαγόμενα καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκτιθέμενα ὅπλα τά τε ἐπὶ τῶν καπηλείων καὶ παντοπωλείων ... ὅπως μηδενὶ ἕτοιμα ᾖ τῶν βουλομένων νεωτερίζειν· εὔηθες γὰρ τῶν μὲν ἀφικνουμένων ἀνδρῶν παραιρεῖσθαι τὰ ὅπλα, ἐν δὲ τῇ ἀγορᾷ καὶ ταῖς συνοικίαις ἀθρόα ὑπάρχειν.]

Συνοίκια, ων, τὰ, Athenis Festum erat in honorem Thesei, quod ceterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, Athenis uno instituto concilio et una curia, cunctos collocasset. Thuc. 2, p. 54 [c. 15]: Καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι, q. d. Contubernia s. Contubernalia. [Steph. Byz.: Ἀθῆναι ... ἡ ἐν Ἀττικῇ, περὶ ἧς φησι Χάραξ ὅτι ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο. Schol. Aristid. p. 388 Fromm. V. Μετοίκια. L. D.] Συνοίκια pro Contuberniis videtur accepisse Athen. 7, [p. 276, B] de festo quodam loquens, quod λαγυνοφορία dicitur, in quo δειπνοῦσι κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὑτῶν φέροντες πίνουσι· ex Eratosthene, Συνοίκιά γε ταῦτα ῥυπαρά· ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἕωλον καὶ οὐδαμῶς εὐπρεπῆ παρατιθεμένων.

[Συνοικίδιον, τὸ, Habitatiuncula. Aristot. Stob. Flor. 118, 29: Ὥσπερ ἐκ σαπροῦ καὶ ῥέοντος συνοικιδίου ἀσμένως ἀπαλλάττομαι, ubi vulg. οἰκιδίου. Boiss.]

Συνοικίζω, ίσω, ιῶ, Una colloco, habitare facio. [Theognetus ap. Athen. 3, p. 104, C: Οἴῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν. Plato Leg. 8, p. 848, E: Ἐν τῇ κώμῃ δὲ ἑκάστῃ τὰ πρόσφορα γεωργοῖσι γένη τῶν δημιουργῶν συνοικίζειν. Lucian. Asin. c. 41: Οἱ δὲ τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ συνοικίσαντες. Alciphr. Ep. 1, 20: Μὴ τοὺς μὲν διηνεκεῖ φυλάττετε εὐτυχίᾳ, τοὺς δὲ τῷ λοιμῷ συνοικίζετε.] Sed hoc verbum, magis quam cetera ejusdem ordinis, significationem ab οἶκος retinet interdum; quippe quod nonnunquam ponatur pro Ejusdem domus participem facio, In eadem domo habitare facio, Contubernio conjungo, mihi jungo, Contubernalem facio [Marito, Gl.]: et quidem peculiariter de contubernio conjugali: sicut et συνοικεῖν dicuntur maritus et uxor. [Eur. fr. Protesil. ap. Phot. s. Suidam v. Πενθερὰ cit.: Ἄξιος δ' ἐμὸς γαμβρὸς κέκληται, παῖδά μοι ξυνοικίσας. Et alia constr. Herc. F. 68: Κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας. Plato Soph. p. 242, D: Δύο δὲ ἕτερος εἰπών, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι· Reip. 8, p. 546, D: Ὅταν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρόν.] Isocr. Ægin. [p. 391, C]: Ἔτι δὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν, οὐ μόνον τῶν αὑτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν ἐμοὶ συνοικίσας, τῆς δὲ υἱόν με εἰσποιήσας. Sic Gregor.: Ταύτην συνοίκισον σεαυτῷ, Hanc tibi junge matrimonio, connubio. Interdum vero et pro Nuptum dare. Polyb. [10, 19, 6]: Τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὁπόταν [ᾧ ποτ' ἂν] προαιρῆται, Nuptui dare, Bud.; sed malim uti verbo Collocare, utpote viciniore. [Id. 16, 13, 1: Τοὺς δούλους συνῴκισε ταῖς τῶν δεσποτῶν γυναιξὶ καὶ θυγατράσιν. Diod. 4, 27: Συνοικίσαι (filiam) τῷ ἀδελφῷ· et fut. 2, 6 fin., συνοικιεῖν. Pass. Eclogæ Leg. Mos. Cotel. Mon. vol. 1, p. 17, C: Κοιμώμενος μετὰ γυναικὸς συνῳκισμένης ἀνδρί. || Medium ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 172, B: Συνοικίζεται αὐτῷ τὴν θυγατέρα, mendosum videtur pro συνοικίζει τε. L. D.] || Urbem civibus frequento, Condo civitatem. [Eur. Hec. 1139: Ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ συνοικίσῃ πάλιν. Thuc. 2, 15: Θησεὺς καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνῴκισε πάντας. Ps.-Demosth. p. 1370, 16: Ἐπειδὴ Θησεὺς συνῴκισεν αὐτούς.] Bud. ex Plut. Et [Thuc. 3, 2] συνοικίζειν τὴν Λέσβον εἰς Μιτυλήνην, Incolas cogere in illam urbem. Bud. p. 156. [Sic vero etiam ap. Herodot. 4, 159, vera videtur scriptura, quam exhibet editio HSt. συνοικίσοντας, non συνοικήσοντας, Κυρηναίοισι Λιβύην, Cum Cyrenæis Libyam colonis frequentaturos, ubi συνοικίζειν idem valet ac συγκτίζειν, 4, 156. Schweigh. Qui sic etiam in Lex. Sed recte habet alterum, quod v. Æschines p. 69, 29: Τὸν λιμένα πάλιν ἐτείχισαν καὶ συνῴκισαν. Polyb. 18, 34, 7: Λυσιμαχεῖς ἀναστάτους γεγονότας κατάγων καὶ συνοικίζων. Diod. 1, 28 init.: Συνοικίσαι τὴν ἀρχαιοτάτην τῶν παρ' Ἕλλησι πόλεων Ἄργος, et al. Arrian. Exp. 4, 3, 17: Ξυνοικίσας ἐς αὐτὴν (Græcos et barbaros). Strabo 12, p. 544: Ὁμώνυμος τῇ συνῳκικυίᾳ πόλις (Amastris). Pass. Thuc. 1, 10: Οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, κατὰ κώμας δὲ ... οἰκισθείσης. Xen. Reip. Ath. 2, 2: Τοῖς κατὰ γῆν ἀρχομένοις οἷόν τ' ἐστὶν ἐκ μικρῶν πόλεων συνοικισθέντας ἀθρόους μάχεσθαι. Demosth. p. 425, 18:

Οὔπω Χαλκιδέων πάντων εἰς ἓν συνῳκισμένων. Lycurg. p. 155, 43 : Μεσσήνην πεντακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον ἐκ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων συνοικισθεῖσαν. Isocr. De antid. p. 439, 38 : Συνοικίζεσθαι κατὰ πόλεις. Polyb. 2, 55, 7 : Οὕτως αὐτὴν (Megalopolin) πικρῶς διέφθειρε καὶ δυσμενῶς, ὥστε μηδ' ἐλπίσαι μηδένα διότι δύναιτ' ἂν συνοικισθῆναι πάλιν· 4, 25, 4 : Ἄρτι συνοικιζομένῃ τῇ Μεγαλοπόλει· 5, 90, 3 : Τὸν χρόνον ἀφ' οὗ συμβαίνει τὴν πόλιν αὐτῶν συνῳκίσθαι. Ap. Dion. Chr. Or. 36, vol. 2, p. 76 : Τῶν μὲν οὐκέτι συνοικισθεισῶν πόλεων, τῶν δὲ φαύλως, Wyttenb. in Ind. Plut. v. Συνοικέω maluisse videtur συνοικηθεισῶν, ut sequitur συνῴκησαν. Dio Cass. 38, 1 init. : Τὰ πλεῖστα τῆς Ἰταλίας ἠρημωμένα αὖθις συνῳκίζετο, et al. || Medio Suidas : Συνῴκησε, τὸ σύνοικον μετ' αὐτοῦ ἔλαβε, συνῳκίσατο δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἦξε.]

[Συνοίκισις, εως, ἡ, i. q. sequens. Thuc. 3, 3 in Συνοίκησις cit. Arrian. Exp. 4, 3, 17 : Ὅστις τῶν προσοικούντων βαρβάρων μετέσχε τῆς ξυνοικίσεως. L. D.]

Συνοικισμός, ὁ, Cohabitatio, Contubernium. Philo De V. M. l. 3 [vol. 2, p. 159, 8] : Ὡς μηδ' ἴχνος ὑπολείπεσθαι τοῦ πάλαι σ., ubi tamen redditur simpl. Cohabitationis. [De urbibus condendis vel instaurandis Polyb. 4, 33, 7 : Μετὰ τὸν Μεγάλης πόλεως καὶ Μεσσήνης συνοικισμόν. Plut. Rom. c. 9 : Ὁρμήσασι πρὸς τὸν συνοικισμὸν (Romæ) αὐτοῖς εὐθὺς ἦν διαφορὰ περὶ τοῦ τόπου· Solon. c. 26, Pelopid. c. 31 init. Dio Chr. Or. 45, vol. 2, p. 211; Iambl. V. Pyth. p. 498 Kiessl. De conjugibus Plut. Solon. c. 20 med. : Οὐ γὰρ ἐβούλετο μισθοφόρον οὐδ' ὤνιον εἶναι τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τεκνώσει καὶ χάριτι καὶ φιλότητι γίνεσθαι τὸν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνοικισμόν.]

[Συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ, Conditor. Pind. Ol. 6, 6 : Συνοικιστὴρ τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν· fr. ap. Apollon. De constr. 2, 18 fin. : Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἐσδέξαι τεμενοῦχον. Lycophr. 964 : Τρισσῶν συνοικιστῆρα καὶ κτίστην τόπων. || Forma Συνοικιστής, Steph. Byz. v. Αἰμονία. L. Dind.]

[Συνοικοδεσποτέω, Una sum dominus domicilii, geniture præsum, ap. Genethliacos. V. Οἰκοδεσποτέω. Ptolem. Tetrab. 2, p. 61 fin. : Τοὺς συνοικοδεσποτήσαντας ἀστέρας· 66, A; pass. p. 59, συνοικοδεσποτεῖται ὑπὸ τοῦ ς; et sæpius ibid., 68, 71. L. D. Procl. Paraphr. Ptolem. p. 58, 85, 86, 89, 157. Subst. Συνοικοδεσποτεία, p. 56, 58, quod scrib. —τία, ut Οἰκοδεσποτία.]

[Συνοικοδεσπότης, ὁ, Qui una est dominus domicilii, genituræ præest. Ptolem. Tetrab. 2, p. 63. L. Dind.]

[Συνοικοδεσποτία. V. Συνοικοδεσποτέω.]

Συνοικοδομέω, Una ædifico. [Coædifico, Plut. Comp. Thes. cum Rom. c. 4 : Θησεὺς ἐκ πολλῶν συντιθεὶς καὶ συνοικοδομῶν ἓν οἰκητήριον. Epiphan. vol. 1, p. 29, B, συνοικοδομῆσαι. Diod. 13, 82 med. : Συνῳκοδομοῦντο οἱ κίονες τοῖς τοίχοις, ubi est i. q. ἐνῳκοδόμηντο, nisi ita scribendum. Dio Cass. 39, 61 init. : Αἱ οἰκίαι ἐκ πλίνθων συνῳκοδομημέναι ἦσαν· 40, 24 fin. : Βωμὸν ἐκ λίθων ξεστῶν συνῳκοδομημένον· 68, 13 : Αἱ κρηπῖδες ἀψῖσι συνῳκοδόμηνται· 74, 10 : Ὁ θώραξ αὐτῶν (mœnium Byzantii) λίθοις τετραπέδοις παχέσι συνῳκοδόμητο. Philo vol. 2, p. 291, 4 : Αἱ πόλεις οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἦσαν συνῳκοδομημέναι, κατὰ τὰς ἐν ἀγροῖς ἐπαύλεις τῶν κτητόρων πλουμένων τὰς διατριβάς.] Ephes. 2, [22] : Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, In quo et vos una ædificamini. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 287, B : Ἐὰν ἐλλείπῃ τὸ ἕτερον τῶν οἰκοδομημάτων, ἤτοι τῆς … εὐσχημοσύνης τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι μὴ συνοικοδομουμένης κτλ. || Obstruo. Diod. 3, 37 init. : Τὸ προϋπάρχον τοῦ φωλεοῦ στόμα λίθοις εὐμεγέθεσι καὶ γῇ συνῳκοδόμησαν. Cum συνοικονομέω confusum v. in ipso.]

[Συνοικονομέω, Simul domum administro, administro, dispenso. Diog. Laert. 5, 56 in testamento Theophrasti : Ἐπειδὴ οὔτε ἐκείνοις ἑταίρων ῥᾴδιον ὂν συνοικονομεῖν. Inscr. Iliaca ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 883, n. 3597, b, 4 : Αἱρεῖσθαι δὲ καὶ ἀ[γορανόμον … τὸν δὲ αὐτὸν καὶ συνοικονομεῖν [ὤνη]σιν καὶ πρᾶσιν. Longin. De subl. 10, 7 fin. pro συνοικοδ. illatum correxit Ruhnk. L. D. Max. Tyr. Diss. 22, 5 fin. : Ἡ ψυχὴ μονονουχὶ τῷ Διὶ συνοικονομοῦσα τὰ ὄντα. Schneider. Olympiodor. In Phæd. ap. Bekker. Ind. Anecd.]

Σύνοικος, ὁ, ἡ, Ejusdem domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis. [Contubernarius, ὁ ἅμα οἰκῶν, Cohabitator; ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Conjunx, Gl. Æsch. Sept. 188 : Μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει· Cho. 1005 : Τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις· Suppl. 415 : Τὸν πανώλεθρον θεὸν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα· Ag. 1626 : Ὁ δυσφιλὴς σκότῳ λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται. Proprie Soph. Ant. 451 : Ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη· El. 818, et improprie 785 : Ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι· Œd. T. 1206 : Τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου; Œd. C. 1134 : Ὧ τίς οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος; Scolion Ariphronis ap. Athen. 15, p. 702, A : Ὑγίεια, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης.] Aristoph. [Pl. 1147] : Ἀλλὰ ξύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με, Me contubernalem suscipite, Domus vestræ participem me reddite. [Ran. 1342 : Ἰὼ ξύνοικοι. Plato Leg. 3, p. 696, B : Ξύνοικον ἢ γείτονα· 4, p. 708, A : Τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξασθαι ξυνοίκους· 7, p. 791, D : Ἡ σφοδρὰ δούλωσις ἀνεπιτηδείους ξυνοίκους ἀποτελεῖ· 9, p. 880, C : Ξένος ὢν καὶ μὴ ξύνοικος· 11, p. 920, A : Ὅπως ὡς ἄριστος ἡμῖν ᾖ ξύνοικος ἐν τῇ πόλει. Dinarch. p. 101, 18 : Αὗται αἱ σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὀρέστην ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ κρίσει γενομένῃ καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνοίκους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. Diod. 1, 92 fin. : Παρακαλοῦσι τοὺς κάτω θεοὺς σύνοικον δέξασθαι τοῖς εὐσεβέσι. Plut. Camill. c. 6 init. : Προσηύχετο τῇ θεῷ εὐμενῆ γενέσθαι σύνοικον τοῖς λαχοῦσι τὴν Ῥώμην θεοῖς. Superl. Lucian. Pisc. c. 17 : Τὼ θεραπαινιδίω συνοικοτάτω μοι ὄντε, in libris nonnullis legitur pro εὐνοϊκωτάτω.] Plutarch. De deo Socr. [p. 584, A], loquens de paupertate : Ῥάστη φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη σ. Herodian. 1, [12, 6] : Ζώων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων, Animantium quæ inter homines agitant. [Antonin. Lib. c. 11 fin. : Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις. Valck. Plut. Mor. p. 974, D : Σύντροφον ἤδη ἔχειν καὶ σύνοικον (tigrin hœdum). Demetr. Hieracosoph. p. 2, 6 : Τῶν συνοίκων τε καὶ τετραπόδων ἐπεμελήσαντο.] Sed magis proprie Helena ap. Isocr. [p. 218, C] Menelaum θεὸν ἀντὶ θνητοῦ ποιήσασα, σύνοικον αὐτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατεστήσατο, Perpetuo quasi contubernio sibi devinxit. Idem in Panath. [p. 270, B] dixit, Συνοίκους ἔχειν τῇ πόλει τοὺς στασιάσαντας καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων πλὴν τῶν ἀρχόντων. Plato supra in Ἄοικος [Conv. p. 203, C] dixit etiam ἐνδείᾳ σ., Qui in pauperie versatur, et Epist. 7 [4, p. 321, C] : Ἡ δ' αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος, Solitudinis quasi contubernium amat. [Reip. 2, p. 367, A : Δεδιὼς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ᾖ. Id. Phil. p. 63, D : Ἆρ' ἔτι προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι; Critiæ p. 107, D : Διὰ τὴν ἀεὶ ξύνοικον κατανόησιν· Tim. p. 57, B : Πρὶν ἂν ἐκ πολλῶν αὐτοῦ ξύνοικον μείνῃ· Leg. 9, p. 870, C : Φθόνους ἐντίκτουσα χαλεποὺς ξυνοίκους. Xen. Conv. 8, 24 : Ὁ ἀεὶ σ. ἐμοὶ ἔρως. Plut. Marcell. c. 21 init. : Ἐπὶ τὸν ἐγχώριον καὶ σύνοικον πόλεμον· Crass. c. 2 init. : Τὰς συγγενεῖς καὶ συνοίκους τῆς Ῥώμης κῆρας ἐμπρησμοὺς καὶ συνιζήσεις· Marcell. c. 17 fin. : Ὑπ' οἰκείας δή τινος καὶ συνοίκου σειρῆνος· Timol. c. 37 : Καθαρὰν τὴν Σικελίαν ὀκτὼ ἀϊδίων καὶ συνοίκων κακῶν καὶ νοσημάτων παραδοὺς τοῖς κατοικοῦσιν· Mor. p. 609, F : Ὅταν γένηται σύντροφον καὶ σύνοικον (τὸ πένθος)· et similiter Lucian. Cronosol. c. 14. Orph. H. 76, 4 : Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχαῖσι σύνοικον. L. D. Ap. Suid. in Ὑηνεία, δειλίᾳ σ. et in Ψυχή. Valck.] || Σύνοικοι, inquit Bud. in Pand., sunt Convenæ diversis ex locis eodem coeuntes ad urbem conjunctis ædificiis condendam : qui alio nomine σύγκλυδες appellantur : quare συνοικίαν Plato Civitatem appellat, propter domiciliorum conjunctionem. Alias tamen σύνοικοι dicuntur Qui in eadem regione aut urbe habitant. [Eur. Heracl. 80 : Ὅδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν ξύνοικον ἤλθες λαόν; Lycophr. 754 : Ἀστῷ σύνοικος Θρῃκίας Ἀνθηδόνος ἔσται· 1022 : Κρᾶθις δὲ γείτων … συνοίκους δέξεται Κόλχων Πόλαις. Herodot. 1, 57 : Πελασγῶν, οἳ σύνοικοι ἐγένοντο Ἀθηναίοισι· 7, 73 : Σύνοικοι ἔσαν Μακεδόσι.] Thuc. 4, p. 142 [c. 64] : Γείτονας ὄντας καὶ ξυνοίκους μιᾶς χώρας, Cohabitatores unius ejusdemque regionis. Id. 2, [68] : Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ, ξυνοίκους ἐπηγάγοντο, ubi redditur, Municipes asciverunt. [Lycurg. p. 168, 33 : Οὗτος ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ σύνοικος ὑμῶν γενήσεται. Isocr.

p. 270, B : Τοὺς ἄλλους συνοίκους ἔχειν ἐν τῇ πόλει τοὺς στασιάσαντας. Aristot. Reip. 5, 3 med. : Ὅσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους, οἱ πλεῖστοι ἐστασίασαν. Plut. Timol. c. 23 : Ἐδεήθησαν ἐκ Κορίνθου παραλαβεῖν συνοίκους.] Pausan.: Ἀνάσταντες δὲ σύνοικοι γεγόνασιν Ἀργείοις, q. d. Contubernales, Cohabitatores. At Bud. simplicius interpr., Sedibus suis exciti, Argos migrarunt. [De vicinis Polyb. 34, 9, 2, ap. Strab. 3, p. 139 : Τοὺς δ' ἐνοικοῦντας Τουρδετανούς τε καὶ Τουρδούλους προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν τοὺς αὐτοὺς νομίζοντες, οἱ δ' ἑτέρους, ὧν ἐστι καὶ Πολύβιος, συνοίκους φήσας τοῖς Τουρδετανοῖς πρὸς ἄρκτον τοὺς Τουρδούλους. Sic enim Int. Sed rectius hic quoque de ejusdem terræ incolis capitur. Aptior huic signif. l. Plut. Pericl. c. 19 : Ἡ χώρα βαρβαρικαῖς ἀναμεμιγμένη γειτνιάσεσι καὶ γέμουσα λῃστηρίων ὁμόρων καὶ συνοίκων, nisi hic quoque altera locum haberet. Conf. Aristid. vol. 1, p. 520 : Εἶναί τινας ὥσπερ ἀστυγείτονας χρόνῳ συνοίκους γεγενημένους. Pollux 9, 37 : Τοὺς μὲν δὴ γείτονας καὶ προσοίκους καὶ συνοίκους ... ἐρεῖς, ut Thuc. supra cit.]

[Συνοικουρέω, Simul domi maneo. Dionys. A. R. 8, 46 fin. Plut. Mor. p. 769, C : Ὅπως εὐμενὴς συνοικουρῇ τῷ γάμῳ ὁ ἀνήρ. Niceph. Callist. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 453, B med. : Αὕτη μικρὸν τῇ παρθένῳ συνοικουρήσασα. « Synes. De insomn. p. 145, C. » Boiss. Improprie Philo Belop. p. 60, 25 : Ὁ ἰὸς ... δι' ὅλου συνοικουρῶν. Hemst.]

Συνοίκουρος, ὁ, ἡ, Socius in custodienda domo. At Euripidi [Hipp. 1069], σ. κακῶν, quasi Contubernalis malorum, i. e. Consors malorum.

Συνοικτίζω, ίσω, ιῶ, Commisero, ut συνοικτίζω σε, Xen. [Cyrop. 4, 6, 6 : Ὁ πατὴρ αὐτοῦ συνῴκτισέ με.]

Συνοίμιον, τὸ, Suidæ προοίμιον est.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ, Consonus, Qui uno concentu a multis canitur. Apoll. Arg. 2, [161] : Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν, schol. συνῴδιον [συνῳδὸν Etym. M.], ab οἴμη derivans : Consonum hymnum Orpheæ citharæ, σύμφωνον, συνῳδόν.

[Συνοιμώζω, Simul ejulo. Schol. Hom. Il. Ψ, 14 : Ἦρξε μὲν τῆς οἰμωγῆς Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ συνῴμωξαν. L. D. Theod. Prodromus Carmen in Andronic. Comn. v. 252. Boiss.]

[Συνοινοχοεύω, Simul vinum fundo, pincerna sum. Eumath. Ism. 10, p. 377, 1 : Ἰσμήνῃ τῇ συνοινοχοευούσῃ συνέπαιζον.]

Συνοίομαι, Una puto, Etiam ego sic arbitror, h. e. Assentior. Plato De rep. [6, p. 500, A : Καὶ ἐγὼ ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει·] 7, [p. 517, C] : Συνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Et [ib.], Ἴθι δὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι, Age igitur, et hoc quoque assentire, s. concede. Ita ξυνοίεσθαι et ὁμολογεῖν idem erunt. [Theæt. p. 171, A : Εἰ δὲ αὐτὸς μὲν ᾤετο, τὸ δὲ πλῆθος μὴ συνοίεται.]

Συνοίσει, fut. verbi Συμφέρει, significantis Confert, Prodest, Utile est. [Συνοίσειν, Conferre, Expedire, Gl.] Apud Soph. autem in Ajace [431] : Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ; exp. Quadraturum esse, Conveniens fore, q. d. Fore ut eodem tenderet. [Συνοίσοντα, Profutura, Gl.] At pass. Συνοίσομαι, Congrediar : ap. Hesiod. [Sc. 358] sequente etiam infin. πτολεμίζειν. Ex Herodoto autem affertur cum dat. [6, 50] : Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, Occursurus magno malo. Ex Eod. pro alia signif. affertur ; nam [4, 15] Ἄμεινον συνοίσεσθαι αὐτοῖς, redditur, Cum ipsis melius actum iri. Apud Aristoph. vero in Nub. [594] : Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται, Res in reip. utilitatem vertetur. [Hæc ex Ind. recipienda erant in Συμφέρω, ubi pleraque suis locis sunt memorata. Add. autem Lex. rh. Bekk. An. p. 300, 16 : Συνοίσειν, τὸ εἰς ταὐτὸ συμφέρειν, Ταραντῖνοι.]

[Συνοιστός, ὁ, Congruus. Apollon. De advv. p. 533, 2 : Φαμὲν δὲ ἢ καθολικῶς συνεῖναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐπιρρήματα ἢ μερικῶς, ἐπεὶ τινὰ μὲν συνοιστά ἐστι σημασίας οὐκ ἀντικειμένης ἁπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσιν, ἅπασι τοῖς προσώποις, ὡς ἕνεκα ὑποδείγματος τὸ καλῶς ἔστι παραλαμβάνειν, τὸ οὕτως κτλ. 541, 27 : Τοῖς δὲ ὀνόμασι μᾶλλον τὰ ῥήματα συνοιστά ἐστιν, ὡς ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα. Conf. autem Συμφερτός. L. Dind.]

[Συνοίχομαι, χήσομαι, Simul abeo, absum. Nicet. Eugen. 6, 78. Suidas. Planud. Laud. Diomedis Ms. Boiss. Eumath. Ism. p. 377 med. : Ἡ Ἰσμήνη τῇ Ῥοδόπῃ παρείπετο καὶ ταύτῃ συνῴχετο. Theodor. Prodr. p. 237 fin. : Συνοίχονται γάμοι. Fut. Schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 7, part. 1, p. 463 fin. : Συνιδὼν ὁ Δημοσθένης ὅτι ἐὰν τὴν ὕβριν ἐκβάλῃ, καὶ τὸ δημόσιον συνοιχήσεται. Theodor. Metoch. Misc. p. 541, 10. Hesychio s. Photio συναναιρεθήσεται. L. Dind.]

Συνοκλάζω, Genibus flexis consido, Genuo succiduo me submitto. Basil. Homil. 9, de elephante : Συνοκλάζοντος καὶ διανισταμένου κουφίζει τὸ βάρος μὴ ἐξαρκούντων. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 281, B : Ἀπέστη τοῦ φωτὸς τὸ ἀνθρώπινον καὶ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν συνώκλασεν, i. q. Declinavit.] || Hesych. συνοκλάζει, ζεῖ, Fervet. [Joseph. B. J. 3, 7, 25 : Πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βελῶν συνοκλάσαντας καλύπτεσθαι. Wakef.]

[Συνόκτω, Simul octo, Octoni. Sopater ap. Athen. 15, p. 702, B : Κρεανομοῦμαι καὶ τὸν ἐκ Τυρρηνίας οἶνον συνόκτω λαμβάνειν ἐπίσταμαι. L. Dind.]

Συνοκωχή, ἡ, i. q. συνοχή : sicut pro ἀνοχή dici ἀνακωχή, et κατακωχή pro κατοχή [vel potius ἀνοκωχή etc., ut ostendit ipsum συνοκωχή, quod effugit depravationem in —ακωχή, quæ ceteras præpositiones in ι desinentes jam antiquitus invasit] supra annotatum est : συνοχή, σύνοδος καὶ οἷον σύμπτωσίς τις, Erotian. Ap. Hippocr. De ossibus [p. 275, 24 : Καὶ ἀποσχίδας ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει παρ' ἑκάστην πλευρὴν παρατεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι στήθεος συνοκωχῆς], τοῦ στήθεος σ., Pectoris commissura et compages, s. potius σύμπτωσις. VV. LL. Συνοκωχή, νόσος, λοιδορία, μάχη, Hesych.

[Συνοκωχῶς. V. Συνοχωκώς.]

[Συνολισθαίνω, ήσω, Simul labor. Dioscor. Parab. 2, p. 125, F : Συνολισθαίνει διὰ τῆς ἕδρας. Hemst. Dionys. De comp. vv. p. 143, 7 : Οὐ δὴ διάστασις αἰσθητὴ μὴ διηρτημένων λέξεων, ἀλλὰ συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται. Strabo 4, p. 182 : Συνολισθεῖν εἰς τὰ κοῖλα τῶν χωρίων (τοὺς λίθους). Plut. Pericl. c. 6 med. : Τὸν ἐγκέφαλον ὀξὺν ὥσπερ ᾠὸν ἐκ τοῦ παντὸς ἀγγείου συνωλισθηκότα κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· Alex. c. 60 init. : Αὐτοὺς δὲ δέξασθαι τὸ μέσον (τοῦ ῥεύματος) οὐ βεβαίως, ἅτε δὴ συνολισθάνον καὶ περιρρηγνύμενον· Mor. p. 766, E : Εἴδωλα κινεῖν καὶ γαργαλίζειν τὸν ὄγκον εἰς σπέρμα συνολισθάνοντα τοῖς σχηματισμοῖς· 807, D : Οὐ δεῖ συνολισθάνειν αὐτοῖς παραβαίνουσιν· 1077, B : Ὑποχωρεῖν τὸ μέγεθος καὶ συνολισθάνειν· ubi plerique per αι, quod l. Alex. ex libris correctum.]

Συνολκή, ἡ, Contractio, ut σ. χειλέων, Contractio labiorum, ex Diosc. [Oribas. p. 44 med. ed. Mai. : Ἔστι μὲν οὖν συνολκὴ σωμάτων φύσει καμπτομένων καὶ ἐκτεινομένων. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 40, 10, et Gregor. Nyss. vol. 1, p. 134, B : Μυῶν συνολκή. Matthæi Med. p. 168, 8 : Εἰς κίνδυνον συνολκῆς καθιστῶσιν· 170, 22 : Λύγγας, συνολκάς· et explicatius 177 seq. Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 237, 1213 : Σχιλῶν συνολκή. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 172, ab Hemst. cit. : Πρὸς τὴν ὑποδεδειγμένην οἷον συνολκὴν τῶν κύκλων. Nathanael Antithet. adv. Plotin. vol. 2, p. 1420, 2 : Τί δὲ καὶ παθὼν ἀπαθὴς καὶ ἀδιαίρετος καὶ ἀμερὴς ἂν ἐπὶ συναιρέσεις καὶ συνολκὰς ἥξει ; Hesychio et al. Συνολκή, ἀναπνευστική, ἀναληπτική, ex Sap. 15, 15 : Ῥῖνες εἰς συνολκὴν ἀέρος.]

[Συνόλλυμι, ολέσω, ολῶ, Simul perdo. Bion 1, 29 : Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος. Eur. Hel. 103 : Αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ. Gregor. Naz. vol. 2, p. 240, C, 190. Perf. Eumath. Ism. 10, p. 390 med. : Ὑμῖν δ' ἡμεῖς συνολώλαμεν. L. Dind.]

[Συνολοθρεύω, Simul perdo. Theod. Prodr. Ep. p. 67.]

[Συνολολύζω, ξω, Simul ululo. Xen. Anab. 4, 3, 19 : Ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες· πολλαὶ γὰρ ἦσαν ἑταῖραι ἐν τῷ στρατεύματι. V. Ὀλολύζω.]

[Σύνολος, η, ον, et ὁ, ἡ, Universus. Plato Polit. p. 299, D : Καὶ στρατηγικῆς καὶ ξυμπάσης ἡστινοσοῦν θηρευτικῆς καὶ γραφικῆς ἢ ξυμπάσης μέρος ὁτιοῦν μιμητικῆς καὶ τεκτονικῆς καὶ ξυνόλης ὁποιασοῦν σκευουργίας ἢ καὶ γεωργίας καὶ τῆς περὶ τὰ φυτὰ ξυνόλης τέχνης. Aristot. Metaph. 6, 11, p. 1037, 26 Bekk. : Τῆς συνόλης, ubi al. συνόλου sed συνόλῳ οὐσίᾳ omnes ib. 32. (Formæ

συνόλη ex. Nicom. Introd. ar. 2, 14, 53, p. 126 addit Lobeck. Paral. p. 471.) H. A. 1, 7 init. : Τὸ σῶμα τὸ σύνολον· De partt. an. 1, 5 fin., σῶμα et paullo post πρόσωπον, et sæpius Metaph. l. c.] Σύνολον, Aristot. Metaph. 2 [p. 52, 3 Br.] : Εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι εἶναι παρὰ τὸ σύνολον, τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος, Ipsum ex materia et forma constans. [Ib. p. 42, 9 : Πότερον ἔστι τι παρὰ τὸ σύνολον· λέγω δὲ τὸ σύνολον, ὅταν κατηγορηθῇ τι τῆς ὕλης· ἢ οὐθέν· 52, 11 : Ἅμα δὲ καὶ πῶς γίγνεται ἡ ὕλη τούτων ἕκαστον καὶ ἔστι τὸ σύνολον ἄμφω ταῦτα;] 6 : Λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφήν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δ' ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον· i. e. autem τὸ σύνολον, cujus est ὁρισμός. Hæc Bud. p. 527, ubi σύνολον et συναμφότερον synonyma facit. Et mox, τὸ σύνολον dicitur etiam τὸ ἐξ ἀμφοῖν, Substantia ipsa concreta et formata. Aristot.: Τὴν μὲν τοίνυν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς, ἀφετέον. Quibus locis Aristot. similis est quidam Themistii De anima 2 init. [Adverbialiter H. A. 5, 16 fin.: Πυκνόν ἐστι πᾶν ... καὶ τὸ σύνολον πλευμονῶδες· 8 init. : Τὸ σ. οὐχ αἱ αὐταὶ πᾶσιν· et al.] Isocr. τὸ σύνολον videtur accepisse pro Universum, Summa, Panath. [p. 278, B] : Ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνδρείας, καὶ πρὸς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὸ σύνολον [καὶ συνόλως nunc] τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐπιμελείας. Bud. l. cit., Ponitur, inquit, et pro σύμπαν et pro παράπαν. [Menander ap. Polluc. 10, 12 : Ὅσ' ἐστὶ μαλακὰ συλλαβὼν ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα. Philemo ap. Stob. Fl. 2, 26 : Ὦ πῶς πονηρόν ἐστιν ἀνθρώπου φύσις τὸ σύνολον. Plato Leg. 1, p. 654, B : Χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστιν· Soph. p. 220, B : Τοῦ ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἁλιευτική. L. D. Τὸ σύνολον ὕδωρ Ephor. ap. Macrob. Sat. 5, 18. Hemst.] Theophr. C. Pl. 2, [3, 3] : Ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, εὔπνουν εἶναι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, Ut in universum autem dicam : pro quo ibid. ἐπίπαν dixit. [Diod. Exc. p. 539, 43 : Πάντα δεξιῶς καὶ κατὰ μίμησιν τὸ σύνολον φάναι τῆς Ῥωμαϊκῆς τάξεως διαθέμενοι. Id. et alibi sæpius et 1, 2 fin.: Ὁρᾶσθαι γὰρ αὐτὴν (historiam) προτρεπομένην ἐπὶ δικαιοσύνην, κατηγοροῦσαν τῶν φαύλων, ἐγκωμιάζουσαν τοὺς ἀγαθούς, τὸ σύνολον ἐμπειρίαν μεγίστην περιποιοῦσαν τοῖς ἐντυγχάνουσι· quod in simili loco 14, 66, in οὖν ὅλον depravatum correxi.] Dem. C. Dionysod. : Τὸ μέν τοι σύνολον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, In universum vero nequaquam expungemus, Bud. [Conf. Ps.-Dem. p. 1407, 24 : Τὸ σύνολον τοιοῦτος εἶ οἷος κτλ.] Et Cebes [c. 40] : Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾷν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους, In universum autem, Denique autem. Sic et τὸ ὅλον δὲ, supra. [Adv. Συνόλως, In universum, In summa, Summatim. Isocr. p. 278, B : Πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνδρείας καὶ τὴν ὁμόνοιαν καὶ συνόλως τὴν περὶ τὸν πόλεμον ἐπιμέλειαν. Ubi deteriores τὸ σύνολον. Athen. 1, p. 31, B. Philo vol. 2, p. 166, 17; 208, 12, al. Themist. Or. 26, p. 327, C. Clem. Al. p. 401. « Andr. Cret. p. 247. » Kall.]

Συνολοφύρομαι, Una lamentor s. lugeo, aut gemo. [Theon Progymn. n. 87 Cam. Angl. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalonic. p. 387, 7. ῡ L. Dind.]

[Συνόλως. V. Σύνολος.]

[Συνόμαιμος, ὁ, ἡ, Frater, Soror. Orph. Arg. 1191. Epigr. inter Marm. Oxon. p. 78 : Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι. Hemst. Schol. Eur. Alcest. 410. Boiss.]

Συνομαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Frater, Soror. [Æsch. Prom. 410 : Τὰν σὰν ξυνομαιμόνων τε τιμάν.] Eurip. [Iph. T. 848, Hel. 640. Mosch. 4, 52. Epigr. Anth. Pal. App. 257, 27.]

[Συνομαλύνω, Complano. Plut. Timol. c. 22 : Τὸν τόπον συνομαλύνας ἐνῳκοδόμησε τὰ δικαστήρια· ubi est var. συνομαλίσας. Sull. c. 14.]

Συνομαρτέω, Sequor, Comitor, συνακολουθῶ, Hesych. [ap. quem συνομαρτεύει repetitur post συνομαρτεῖ. Perictyone Stob. Fl. vol. 3, p. 187 : Οἷς ἐκεῖνος ἀξιοῖ συγγενέσι τε καὶ φίλοισι ξυνομαρτέουσα. Philo vol. 2, p. 266, 8, cum dat., ut Plut. Mor. p. 786, E : Χάρις εὐμενὴς ἡ συνομαρτοῦσα τοῖς ἔργοις. L. D. Solon fr. 5, 55. Boiss. Julian. p. 421, B. Hemst. Themist. Or. 19, p. 233, B; 29, p. 347, A. Clem. Alex. Str. 6, p. 641. Iambl. De myst. 3, 27, p. 96. Theodor. Prodr. p. 169 init. Per tmesin Eurip. Or. 950 : Ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι.]

[Συνομβρίζω, ίσω, ιῶ, Pluvia inundo, Inundo. Plut. Eusebii Præp. ev. 3, 1, p. 86, C, vol. 5, p. 761, B ed. Wyttenb. : Ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα. V. Βρίζω et Ξύλον.]

[Σύνομβρος, ὁ, ἡ, Cum pluvia conjunctus, Pluvialis, Pluviosus. Etym. M. v. Ζάλη, p. 407, 31, πνοή. Hemst.]

[Συνόμευνος, ὁ, ἡ, Conjux, Tori socius vel socia. Epigr. Anth. Anth. Pal. 3, 3, 1, ubi ξύνευνον, Jacobsius ξυνόμευνον. Append. 244, 8; 384, 13; Franz. C. I. vol. 3, p. 265, n. 4622, 4. Orph. H. 26, 12.]

[Συνομήθης, ὁ, ἡ, Qui iisdem utitur moribus, vel Familiaris, Consuetus. Antip. Sidon. Anth. Pal. 6, 206, 9 : Αἱ συνομήθεις ἅλικες οὐρανίη δῶρα Κυθηριάδι.]

[Συνομῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Æqualis. Theocr. 18, 22 : Ἄμμες δ' αἱ πᾶσαι συνομάλικες. Bion 15, 29 : Ἥσθη δ' οὐκ ἄλλᾳ συνομάλικι. Poeta anon. Cram. An. vol. 4, p. 382, 32. De bestiis Simias Anth. Pal. 7, 203, 3. Etym. M. p. 291, 38; 371, 51.]

[Συνομηρεύω, Simul obses sum cum aliquo. Polyb. 21, 9, 9 : Τοὺς ἅμα τούτῳ συνομηρεύοντας νεανίσκους.]

[Συνομήρης, ὁ, ἡ, Conjunctus. Nicand. Al. 449 : Ἔνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐκτίσσαντο πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεες. Schol. συνερχόμεναι βοτρυδόν (apes). Male edd. ante Parisinam συνομηρέες.]

Συνομιλέω, Conversor, etc. pro simpl. ὁμιλῶ, Colloquor [Gl.], Confabulor. [Act. 10, 27. Epiphan. vol. 1, p. 600, A; 1048, A : Συνομιλεῖν θεῷ. Zonaras Annal. vol. 1, p. 254, C. Tzetz. Hist. 3, 377 : Δι' ἑρμηνέως τε αὐτοῖς πολλὰ συνομιλήσας. L. Dind.]

[Συνομιλήτρια, ἡ, Sodalis. Hesych. V. Συνεψία. Wakef.]

[Συνομιλία, ἡ, Consuetudo. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 242, 16 : Τῆς θεοῦ σ. ἀξιούμενοι. Theodor. Stud. p. 7, A : Ψυχῆς παράκλησιν τὴν τοῦδε συνομιλίαν ἐκέκτητο. Cod. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 95, B fin. : Ὅτι βλαβερά ἐστιν ἡ συνομιλία τῶν μοναχῶν μετὰ τῶν κοσμικῶν. Georg. Nicomed. in Combefis. Novo Auct. Patr. p. 1161, B : Κύκλῳ τὸν σταυρὸν κατέχοντες τῆς ἐγγυτάτω καὶ στάσεως καὶ συνομιλίας τὴν μυρίαθλον ἀπήγαγον μητέρα. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 17, A. L. Dind. Schol. Synes. Epist. 4, p. 166, C, in cod. Coisl. ap. Boiss. ad Philostr. p. 297. Schær.]

Συνόμιλος, ὁ, ἡ, quod verbale quidem non est, sicut nec ὁμιλία, ac compositum προσομιλία : sequitur tamen, sicut et illa, significationem verbi. Exp. enim Confabulator, Congerro. [V. Ὅμιλος.] Hesych. autem habet, Συνόμιλος, σύλλογος, si modo ita scripsit [σύγγονος et σύμμαχος infeliciter Fæhs. Observ. in Hesych.], et σύντροφος. Sic autem et εὐόμιλος a nominis ὅμιλος significatione deflectit. [Clem. Alex. Protr. p. 52. Etym. M. (v. Ἵστωρ et Συνάορος). Wakef. Greg. Nyss. vol. 1, p. 157, D : Τὸν θεῷ συνόμιλον· 3, p. 460, A : Μωυσῆς τοῦ θεοῦ σ., eademque constr. 604, B. Epiphan. vol. 1, p. 523, D : Ἠλίας ἐν πόλεσι τάχιον οὐκ εἰσῄει οὐδὲ μετὰ γυναικῶν συνόμιλος ἐγίνετο. Leontius in Combef. Novo Auct. Patr. p. 721, E : Ἰδιώτην, ἄπορον, ἰχθύων συνόμιλον. L. D. Cyrillus V. Euthymii p. 11 fin. : Ἑταῖροι συνόμιλοι. Mich. Syncell. Laudatione Dionysii Ar. p. 345 antepen. : Συνηλικιώτης καὶ σ. Boiss. Schol. Soph. OEd. T. 212.]

Συνόμνυμι, vel Συνομνύω, ομοῦμαι, Conjuro [Gl. in utraque forma], si modo Conjuro usurpare licet pro Una cum aliis juro, Simul juro. Thuc. 2, [72] : Ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν· 5, [48] : Οὐ ξυνώμοσαν, ἀρκεῖν δ' ἔφασαν. [Ib. 38 : Γενέσθαι ὅρκους ταῖς πόλεσιν ὅσαι βούλονται ἐπ' ὠφελίᾳ σφίσι ξυνομνύναι· et ib. : Τοῖς ἐκείνων ἀφεστῶσι Κορινθίοις ξυνομνύντες.] Ex Eod. habemus Ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον· quo in exemplo manifestior etiam et certior est illa signif. quam in præcedentibus : licet nec de iis ipse quidem ullo modo dubitem. Affertur autem et cum infin., Συνωμόσαμεν βοηθεῖν, ubi exp. Jurejurando promisimus ferre opem. Sed malim, Jurejurando nobis mutuo promisimus. Ad verbum, Una juravimus, i. e. Uno consensu. Affertur tamen ex Hermog. cum infin. itidem, ubi exp. verbo Conspirare, de qua signif. mox dicetur, Δέκα νέοι συνώμοσαν μὴ γῆμαι, Conspirarunt

ad cœlibatum. [Lycurg. p. 165, 34 : Ἀποκτείνειν συνώμοσαν. Cum accus. Soph. Ph. 1367 : Ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους. Aristoph. Eq. 478 : Ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ, καὶ πάνθ' ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνώμνυτε. Plut. Brut. c. 12 fin. : Μήθ' ὅρκον συνομόσαντες μήτε πίστιν καθ' ἱερῶν λαβόντες. Cum præp. περὶ Diod. 4, 53 med. : Συνομοσάντων δὲ τῶν ἀριστέων περὶ τῆς συμμαχίας. Simpl. Simul juro, Xen. Conv. 9, 6 : Οὕτως ἐπομνυούσης, ὥστε μὴ μόνον τὸν Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρόντας συνομόσαι ἂν ἦ μὴν τὸν παῖδα καὶ τὴν παῖδα ὑπ' ἀλλήλων φιλεῖσθαι.] || Conjuro, Conspiro. [Æsch. Ag. 650 : Ξυνώμοσαν γὰρ ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην· Cho. 978 : Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί.] Dem. [p. 1052, 4 : Συνομόσαντες καὶ συνθήκας γράψαντες πρὸς ἀλλήλους· 1062, 5 : Ὅτε συνώμοσαν ἀλλήλοις· 1319, 1] : Συνώμνυον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες, quum paulo supra συνώμνυον [συνέστησαν] pro eod. dixisset, Bud. Sic ap. Philostr. præpositioni ἐπὶ jungitur : Συνομνύναι ἐπὶ τὸν ἄνδρα. [Cum dat. Herodot. 7, 235 : Πάντων Πελοποννησίων συνομοσάντων ἐπὶ σοί.] Et partic. συνομόσαντες vel συνωμοκότες sine adjectione pro Conjurati, Qui conspirarunt. Sciendum est autem in VV. LL. male poni ω in hoc verbo pro ο : scribitur enim in illis συνωμώσαμεν et συνώμωσαν ac συνωμώσαντες, pro συνωμόσαμεν et συνώμοσαν, ac συνομόσαντες : item συνωμωκότες pro συνωμοκότες : quod affertur ex Thuc. : fuerit autem partic. præt. συνώμοκα, pro quo tamen alioqui usitatius esse puto præt. Atticum συνομώμοκα, ut in verbo simplici ὀμώμοκα usitatius quam ὤμοκα. [||Pass. Aristoph. Lys. 1007 : Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται. || Med. Plut. Alcib. c. 14 med. : Εἶτ' ἐκείνους μὲν οὐκ ἔπεισε φίλος ὢν Βοιωτοῖς μὴ συνόμνυσθαι μηδὲ Κορινθίοις· Sertor. c. 27 fin. : Τῶν τῷ Περπέννᾳ συνομοσαμένων· Aristid. c. 13 : Συνωμόσαντο καταλύσειν τὸν δῆμον· et absolute ib. c. 23, συνομοσάμενοι. Dio Cass. 39, 1 : Συνεβουλεύσαντό τε ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ συνωμόσαντο. Pollux 6, 158, συνομνύμενος, ut in fr. anon. ap. Herodian. Περὶ σχημ. p. 58, 26.]

[Συνομοδίτης, ὁ, Comes viæ. Poeta ap. Cramer. An. Paris. vol. 4, p. 383, 21 : Δότε μοι συνομοδίτην τὸν ἔρωτα συλλαλοῦντα. ῑ L. Dind.]

[Συνομοζυγέω, Conjugor. Constantin. Man. Chron. 2446 : Τοῦ συνομοζυγοῦντος, de marito. L. D. Incertus in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 49. Boiss.]

[Συνομόθρονος, ὁ, ἡ, In eodem considens solio regio. Constantin. Cærimon. p. 223, D : Θεός σοι ἔδωκεν κλάδους συνομοθρόνας (sic), de filiis imperatoris.]

Συνομοιοπᾰθέω eadem significatione [qua Ὁμοιοπαθέω, Similiter afficior,] dicitur ab Aristot. [Rhet. 3, 7 : Συνομοιοπαθεῖ ὁ ἀκούων ἀεὶ τῷ παθητικῶς λέγοντι, ubi συνομοπαθεῖ Paris. unus et liber Victorii. Quod alteri præfert Buhlius. V. Ὁμοιοπαθέω.]

[Συνομοιόω, Assimilo. Dionys. A. R. 4, 3. Plut. Mor. p. 1003, A : Τὸ σῶμα τοῦ κόσμου γένεσιν ἔσχεν ὑπὸ τῆς ψυχῆς καὶ κατασχηματιζόμενον καὶ συνομοιούμενον· 1054, A. Athanas. vol. 2, p. 376.]

[Συνομοκέρατος, ὁ, ap. Theodor. Stud. p. 64, C : Τοὺς τῶν Ἀκεφάλων (hæreticorum sic dictorum) συνακεφάλους καὶ τοῦ λεγομένου Δεκακεράτου συνομοκερώτους (sic, pro —άτους, ut videtur), Decacerati (Decem cornuum hæresis) quasi Concornes, Int. L. Dind.]

Συνομολογέω, Simul sentio, Assentior : vel Fateor, Confiteor [Gl.], quum dicitur συνομολογῶ σοι. [Herodot. 2, 55 fin. : Συνωμολόγεον δέ σφι καὶ οἱ ἄλλοι.] Xen. [OEc. 1, 13] : Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν [ἀφ' ὧν τις ὠφελεῖσθαι δύναται, χρήματα εἶναι· et ead. constr. 21, 2 : Τοῦτο δὴ συνομολογῶ σοι ... πολὺ διαφέρειν.] Ex Eod. [Conv. 4, 56] : Ἵνα εἰδῶμεν ὅσα συνομολογοῦμεν, Quæ inter nos conveniunt, Bud., cujus sunt et præcedentes interpretationes. [De disputantibus etiam OEc. 6, 2 sq., Comm. 2, 2, 3.] Tale est, Ταῦτα συνωμολογήσαμεν, De his inter nos convenit, De his consensimus. [Xen. Anab. 5, 7, 15 : Ταῦτα ξυνωμολόγησαν αὐτῷ οἱ ἐκ τοῦ πλοίου σύσκηνοι· 7, 5, 10 : Συνωμολόγουν τῷ Τιμασίωνι· 8, 3 : Συνωμολόγει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν.] Apud Plat. De rep. [1, p. 342, D] : Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα, Hæc confessus est, s. concessit, Non negavit hæc. Ex Eod. [Tim. p. 26, A] : Συνομολογῶ σοι τὰ ἐπιταχθέντα, Consentio tuis jussis, s. tuo imperio. [Phæd. p. 91, D : Συνωμολογείτην ταῦτ' εἶναι ἄμφω· Leg. 9, p. 859, D : Περὶ δικαιοσύνης πάντες πως ξυνομολογοῦμεν πάντα εἶναι ταῦτα καλά· Theag. p. 122, B : Συνομολογήσωμεν τί ποτε οἰόμεθα τοῦτ' εἶναι. Demosth. p. 1059, 10 : Συνομολογοῦντας ἑαυτῷ ἔχων τοὺς κοινωνούς. Plutarch. Mor. p. 742, E : Πάντων ἀποδεχομένων καὶ συνομολογούντων. Sextus Pyrrh. hyp. 2, 85 : Ἢν ψευδῆ ταύτην (τὴν ἀπόδειξιν) βούληται φέρειν. Lucianus Jov. trag. c. 39 : Ποιητὴν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες σοι ξυνομολογήσουσι.] Item pass. voce, sed activa signif. Συνομολογούμεθα ταῦτα, De his consentimus, Plato [Leg. 6, p. 770, E : Ταῦτα ἡμεῖς τε ἔμπροσθεν ξυνωμολογησάμεθα καὶ νῦν ἡμεῖς ἐπαινεῖτε· 2, p. 660, D : Φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα τὰ νῦν, de disputantibus disserendoque ut de re conveniat efficientibus, ut diximus in Ὁμολογοῦμαι. Soph. p. 218, C : Δεῖ δὲ ἀεὶ παντὸς πέρι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τοὔνομα μόνον συνομολογήσασθαι χωρὶς λόγου. Significatione Conveniendi s. Paciscendi Epist. 8, p. 356, B : Τρεῖς δ' ὄντας βασιλέας ... ξυνομολογησάμενοι ... καταστήσασθε τρόπῳ τινὶ τοιῷδε.] At pass. significatione ap. Xen. Cyrop. [3, 2, 26] : Ταῦτα [οὕτω] συνωμολογεῖτο, De his ita conveniebat. [H. Gr. 7, 1, 2 : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα σχεδόν τι συνωμολόγηται, περὶ δὲ τῆς ἡγεμονίας νῦν ἡ σκέψις· 2, 5 : Ἐπεὶ ταῦτα συνωμολογήθη. De disputantibus Plato Polit. p. 284, C : Τούτου μὴ ξυνομολογηθέντος· et alibi. Phileb. p. 41, D : Οὐκοῦν καὶ τόδε εἴρηται καὶ συνωμολογημένον ἡμῖν ἔμπροσθε κεῖται ; Isocr. p. 25, A : Χρὴ ἀφέμενον τῶν ἀμφισβητουμένων ἐπὶ τοῦ συνομολογουμένου λαμβάνειν αὐτῶν τὸν ἔλεγχον. Polyb. 3, 21, 2 : Τὰς συνθήκας ἤδη συνωμολογημένας ὑπὸ Λυταστίου ... τὸν δῆμον ἀκύρους ποιῆσαι. Sextus Adv. log. 2, 289 : Συνομολογηθέντος ὅτι ἡ ἀπόδειξις κατὰ γένος ἐστὶ σημεῖον. Greg. Nyss. vol. 2, p. 106, B : Οὐδὲν περιττὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ γεγενῆσθαι συμφώνως πᾶσι συνωμολόγηται.] Συνομολογῶ cum infin. Xenoph. [Cyrop. 3, 1, 10] : Συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, Convenisti te daturum tributum. Nisi potius dicendum est, Convenit inter nos te daturum tributum, Pactus es. [De paciscentibus cum accus. absolute, ib. 5, 3, 15; 7, 1, 44.] Sic ex Plat. Epist. 7, [p. 338, A] affertur, Συνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι pro Pacti sumus, Inter nos convenit, vel Inter nos pacto convenit. [Eunap. p. 28=465. Boiss.]

[Συνομολογία, ἡ, Conventio. Plato Soph. p. 252, A : Ταχὺ ταύτῃ τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν· Leg. 12, p. 966, A : Εἰ δὲ δεῖ ἢ μή, πρῶτον βεβαιωσώμεθα τῇ ξυνομολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Nicetas Ann. 7, p. 122, C, de induciis s. pace.]

[Συνομόλογος, ὁ, ἡ, Qui consentit. Clem. Al. Strom. 5, p. 673, 34 : Συνομόλογοι τοιᾶσδε δόξης καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης.]

[Συνομολογουμένως, Consentiendo, Consensu. Eust. De engastrim. p. 406, 1. Boiss.]

[Συνομονοέω, Consentio. Nicetas Chon. Ann. p. 316, A : Παντὸς τοῦ ἐκ συγγενείας τῷ βασιλεῖ συνωμονοηκότος.]

[Συνομοπᾰθέω, Simul s. Eodem modo afficior. Plutarch. Alcib. c. 23 : Ἦν γὰρ μία δεινότης αὕτη τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος· Mor. p. 96, F : Συνομοπαθεῖν ὥσπερ μιᾶς ψυχῆς ἐν πλείοσι διῃρημένης σώμασι. V. Συνομοιοπαθέω.]

Συνομορέω, Conterminus sum. [Act. 18, 7. Constantin. Them. p. 1449, B ed. Meurs. Cosmas Hierosol. in Maji Spicil. vol. 2, p. 58, 4 : Τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀνησιφόρου συνομοροῦσαν εἶχε τὴν οἰκίαν. L. Dind.]

Συνόμορος, ὁ, ἡ, i. q. ὅμορος, Conterminus, Contiguus. [Confinis, Gl. Andr. Cret. p. 203, D : Συνομόρους καὶ γείτονας. Kall.]

[Συνόμοσις. V. Συνωμοσία.]

[Συνομοταγέω, ap. Soran. De obstetr. 9, p. 25 med. ed. Dietz. : Ἐπὶ (l. ἐπεὶ) γὰρ τῶν ἀρρένων οἱ μένοντες ἄφθοροι ... ὑγιεινότερον διαβιοῦσιν, ἀκολουθόν ἐστι καὶ ταῖς θηλείαις ὑγιεινὴν ἐν τῷ καθόλου συνομοταγεῖν τὴν παρθενίαν, vitii suspectum est, et fort. ex συνομολογεῖν corruptum.]

[Συνομοφρονέω, Consentio. Theodor. Stud. p. 398, E : Οἷς συνομοφρονοῦσι δηλαδὴ πάντες οἱ ἅγιοι. L. Dind.]

[Συνομωνυμέω, Idem significo. Schol. Aristoph. Ran. 497 : Συνομωνυμεῖ τὸ δεῦρο.]

[Συνομώνυμος, ὁ, ἡ, Cognominis. Achæus ap. Athen. 4, p. 173, D : Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 206, 9 : Πατρὸς Ἀριστοτέλους συνομώνυμος. Schneid. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 11 Mai. : Καὶ ἄστυ κτίζε πόληος πὰρ προχοὰς ποταμοῖο Γέλα συνομώνυμον ἁγνοῦ. Sic enim corrigendum quod ed. Rom. exhibet συνώνυμον ἁγνόν. L. Dind.]

[Συνονειρώσσω s. Συνονειρώττω, ξω, Simul somnio. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 601, C : Καὶ ὕπαρ καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους τὰ ἐρωτικὰ ὀνειρωττούσῃ καὶ αὐτὸ ταύτῃ (τῇ ψυχῇ) συνονειρώττειν.]

[Συνονομάζω, σω, Simul nomino, Cognomino. Greg. Nyss. vol. 1, p. 88, B : Οὐ συνωνομάσθη τῷ κτίσματι νῦν ὁ Ἀδάμ· 309, A : Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ᾧ συνονομαζόμεθα οἱ πεπιστευκότες· 2, p. 416, C : Κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀεὶ τῷ πατρὶ συνονομαζόμενος· 527, D; 610, B; 803, D; 831, B ; vol. 3, p. 113, A; 247, B, et alibi. L. D. Gregor. Naz. Antirrh. adv. Apoll. 10, p. 146, 192. Elberling. Athanas. vol. 1, p. 351. Kall. Pachym. Declam. p. 8, 6. Boiss.]

Συνοξύνω, ὑνῶ, In acutum sensim extenuo, σύνοξυ reddo, εἰς ὀξὺ συνάγω, ut Theophr. loquitur. Polyb., de pilo Romano loquens [6, 22, 4] : Τὸ δὲ κέντρον σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως κάμπτεσθαι. Bud. p. 529. Sunt qui συνοξύνειν esse existiment, quod Virg. Inspicare dicit, Georg. 1 : Hyberni ad luminis ignes Pervigilat, ferroque faces inspicat acuto. Ubi Serv. Inspicat exp. Incidit ad spicæ et aristarum imaginem. [|| Simul acuo s. accentu acuto noto. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 38, 1 : Διὸ καὶ συνοξύνονται τοῖς ὀνόμασιν. Apollon. De adv. p. 559, 12 : Ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ ὡς συνοξυνθήσεται τὸ ἤ. Ubi ὀξ. codex, non item ferendum hic ut in Etym. M. p. 743, 1 : Συμβαρύνεται καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρσενικοῖς, ab Schæf. cit. Schol. Harl. Hom. Od. 1, 429 in Cram. An. Paris. vol. 3, p. 463, 5. ῠ L. Dind.]

Σύνοξυς, ὀξεια, υ, Cujus anguli in mucronem coeunt, Sensim mucronatus, In mucronem desinens. Theophrast. H. Pl. 1, [6, 8] : Ἡ μὲν γὰρ ῥίζα λεπτοτέρα πρὸς τῷ πόῤῥω καὶ ἀεὶ σύνοξυς, Sensim gracilescens, Semper in acutum tendens, ut σύστομος dicitur Qui est ore compresso, Bud.

[Συνοπᾱδέω, Comitor. Georg. Pachym. Mich. Pal. 4, p. 199, A : Οὐ γὰρ εἰῶντο τῷ πατριάρχῃ συνοπαδεῖν.]

Συνοπᾱδὸς, ὁ, ἡ, i. q. ὀπαδὸς, Comes, Assecla, Sectator. Telestes ap. Athen. 14, [p. 626, A] de Phrygibus, qui Græcos tibia canere docuerunt : Πρῶτοι παρὰ κρητῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς συνοπαδοὶ, Qui primi convivia Græcorum cum suis tibiis sectabantur, assectabantur. [Plato Phædr. p. 248, C : Ψυχὴ θεῷ ξυνοπαδὸς γενομένη· Soph. p. 216, B : Τὸν ξένιον θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον. Themist. Or. 21, p. 247, D. Fem. Iambl. Vit. Pyth. 8, p. 5 : Τὴν Πυθαγόρου ψυχὴν ... συνοπαδὸν καταπεπέμφθαι. Themist. Or. 22, p. 280, B : Ἑρμῆς ξυνοπαδοῦ. Clemens Al. Pæd. 3, p. 277. Anna Comn. p. 352, A : Τὴν βασιλίδα συνοπαδὸν εἶναι τῷ αὐτοκράτορι. Neutro gen. Themist. Or. 23, p. 293, A : Τοὔνομα οὐξοδαπὸν τῷ Τριβωνίῳ, ubi οὐ ξυνοπαδὸν Harduinus. L. D.] Pro Comes utitur et Dionys. Areop. [De eccles. hier. 2, 3, 4, p. 171, D : Συνοπαδὸν ἡγεμόνος ἐνθέου], teste Bud. [Forma Συνοπηδὸς, Panyasis Athenæi 1, p. 37, A : Οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ ... πάσῃ συνοπηδὸν ἀνίῃ, pro quo πάσης ... ἀοιδῆς Stob. Apoll. Rh. 4, 745 : Ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἰοῦσα. Manetho 6, 582 : Πενίην συνοπηδὸν ἔχοντες. Apollinar. Ps. 62, 16 : Ἴχνει σῷ ξυνοπηδὸν ἐμὸν φίλον ἦτορ ἐρείσθη.]

[Συνοπάων, ονος, ὁ, ἡ, Comes. Orph. H. 30, 5 : Μητρὸς ἀρειομανοῦς συνοπάονες. ᾱ]

[Συνοπλίζομαι, Simul armor, arma fero, Opitulor. Pollux 1, 152 : Ἄλλης δὲ χρείας φίλοι, σύμμαχοι, συνεξεταζόμενοι, συνοπλιζόμενοι, συμπολεμοῦντες. Nilus Photii Bibl. cod. 276, p. 512, 6 : Ὡς οὖν ὑπὲρ βλάβης κοινῆς πρὸς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως ὁπλισώμεθα πόλεμον, ἄλην λαβόντες ἡμῖν συνοπλιζομένην τὴν κτίσιν. L. Dind.]

[Συνοπλῑτεύω, Una cum milite gravis armaturæ milito graviter armatus. Synes. p. 12, C : Συνοπλιτεύσει τῷ ὁπλίτῃ. Zonaras Annal. vol. 1, 330, A : Τοῖς Λατίνοις συνοπλιτεύοντες. L. Dind.]

[Συνοπλίτης, ὁ, Socius militis gravis armaturæ. Ephræm Cæs. 9504, p. 224. Osann.]

[Σύνοπλος, ὁ, ἡ, Armorum socius. Eur. Herc. F. 128 : Ὦ σύνοπλα δόρατα νέα νέῳ ξυνῆν ποτε. Cyrillus Al. In Zachar. c. 9, p. 742 : Συνασπιστὴν καὶ σύνοπλον αὐτοῖς παρίστησιν ἐναργῶς ὁ λόγος τὸν τῶν ὅλων θεόν.]

[Συνοπλοφορέω, Simul arma fero. Themist. Or. 4, p. 59, A : Συνοπλοφοροῦντα, συνασπίζοντα.]

Σύνοπος, ὁ, a συνέπομαι; quod σύνοπος Hesych. exp. σύνοδος : est autem id σύνοδος accipiendum pro Comes, συνοδοιπόρος, ut exp. alibi.

[Συνοπτάω, Simul asso, torreo. Hippolochus ap. Athen. 4, p. 129, B : Ἦσαν γὰρ αὐτῷ συνωπτημέναι κίχλαι καὶ μῆτραι. Heraclid. Lemb. ib. 8, p. 333, B : Μετὰ τῶν ἐδεσμάτων εὑρίσκοντο συνεψόμενοι καὶ συνοπτώμενοι οἱ βάτραχοι.]

[Συνοπτέον, Compendiose considerandum. Hippocr. p. 19, 31 : Τὰ δὲ εἰς τὴν ἰητρικὴν τέχνην παραγγέλματα δι' ὧν ἔστιν εἶναι τεχνικὸν, ἀπ' ἀρχῆς συνοπτέον. L. D.]

Συνοπτικὸς, ή, όν, Perspicax. Plato [Reip. 2, p. 537, C] : Ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, διαλεκτικός· ὁ δὲ μὴ, οὔ. Sic Bud., annotans a Dionys. quoque Areop. eodem modo usurpari. [Τὸ συνοπτικὸν, Perspicacitas, Gl.] || Σ. ὅρος, Compendiose collecta definitio, Universalis et non enucleata, Bud. ex Dionys. Areop. [Anonymi Συνοπτικὸν σύνταγμα φιλοσοφίας ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 142, B med. L. D. || Adv. Συνοπτικῶς, schol. Lycophr. 408. Marinus Proclo c. 13. Boiss. Dionys. Areop. Div. nom. 3, 3, p. 184. Athanas. vol. 2, p. 66. Kall. Georg. Sync. p. 264, C. Procul. In Ptolem. Tetrab. p. 9 fin. Tzetz. Hist. 11, 341. German. Cotel. Mon. vol. 2, p. 480, A. Comparat. Ms. ap. Miller. *Catalogue des Mss. Gr. de l'Escurial* p. 436, B : Εἴρηται δὲ τροπάριον μὲν συνοπτικώτερον, εἶτα καὶ πλατυκώτερον. L. Dind.]

Συνόπτομαι [præsens ponendum Συνοράω, cujus fut. συνόψομαι], Conspicio. Unde συνώφθη, Conspectus s. Deprehensus est. Et συνῶπται, Cognitum et compertum est, Visum et exploratum est. Aristot. [H. A. 6, 35] : Οὐδέν πω συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν, Cognitum et perspectum est, Bud. [Ib. 5, 32 fin. : Ὅ,τι δ' ἐξ αὐτοῦ γίγνεται τῶν πτερωτῶν ζῴων, οὔπω συνῶπται· 9, 50 fin. : Ἐπὶ δὲ τῶν ἀγρίων οὐδέν πω συνῶπται. Theophr. H. Pl. 9, 10, 2 : Τὸν δὲ λευκὸν ἐλλέβορον νέμεσθαι τὰ πρόβατα καὶ ἐκ τούτου πρῶτον συνοφθῆναι τὴν δύναμιν· C. Pl. 3, 17, 7 : Ἐξ ἀρχῆς οὕτω συνώφθη κατὰ σύμπτωμα.] Pro Videre, Perspicere, Deprehendere et intelligere accipitur a Polyb. [6, 3, 4] : Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Non mediocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quæ in ipsa eximia sunt et præstantia. [Id. 1, 4, 7 : Καθόλου ἔμοιγε δοκοῦσιν οἱ πεπεισμένοι διὰ τῆς κατὰ μέρος ἱστορίας μετρίως συνόψεσθαι τὰ ὅλα· 12, 7 : Ἀναγκαῖον ὑπελάβομεν ... τοῖς μέλλουσι καὶ τὸ κεφάλαιον ... συνόψεσθαι.]

Σύνοπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Qui conspici et cerni potest. Aristot. Polit. 2, 10 : Καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἀλλήλοις μὲν εὐσυνόπτους ὄντας, πρὸς δὲ τὴν τῶν Κορινθίων χώραν τοῦ μὲν συνόπτου, τοῦ δ' οὐ συνόπτου. Vide et Ἄποπτος. [Polyb. 2, 28, 9 : Ἅπασιν ὢν σύνοπτος· 7, 17, 4 : Τοῖς ἐκ τοῦ στρατοπέδου σ. ἦν ἡ τόλμα· 11, 20, 9 : Γενόμενος σ. Dionys. A. R. 9, 24 fin. : Ὄρος ἐξ οὗ σύνοπτός ἐστιν ἡ Ῥώμη. Plut. Timol. c. 27 init. : Σύνοπτον οὐδὲν ἦν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Pausan. 1, 28, 2 : Ἀπὸ Σουνίου προσπλέουσίν ἐστιν ἤδη σύνοπτα. Æschin. Epist. 1, p. 660 : Ὡς δὲ ἐν συνόπτῳ ἦμεν ἤδη, ἀντιπνεῖ πνεῦμα Λιβυκόν. Justin. Mart. p. 109 ed. Bened.] Hesychio σύνοπτος est non solum ὁρατὸς, sed etiam εὐνόητος, Qui facile cognosci et intelligi potest, Perspicuus et dilucidus.

Σύνοπτρον, Hesych. exp. σύνοψις ἄστρων : quod nonnulli interpr. Contemplatio siderum; sed videtur alia signif. accipi.

[Συνόρᾱσις, εως, ἡ, Conspectus. Clem. Alex. Strom. 6, p. 692 : Ὥσπερ ἐπὶ τῶν θεάτρων γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑκάστου μερῶν κατὰ τὴν ἐνόρασίν τε καὶ περιόρασιν καὶ συνόρασιν, τοῦτο ἐπὶ τοῦ θεοῦ γίνεται.]

[Συνορᾶτικὸς, ή, όν, Aptus ad perspiciendum, Perspiciens. Stob. Ecl. phys. 1, 6. Arrian. Epict. 1, 6, 1. Ptolem. Tetrab. p. 10 med. : Τῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ τῶν θείων γινόμεθα συνορατικοί. Plutarch. vol. 5, p. 770 ed. Wyttenb. : Μέση δὲ τούτων ἡ τοῦ συνορατικοῦ μὲν τῶν ἀμεινόνων οὐκ οὖσα δύναμις, ἐπακολουθητικὴ δὲ τοῦ συνορῶντος. L. Dind.]

[Συνορᾶτὸς, ὁ, Conspicuus. Vettius Valens ap. Prideaux ad Marm. Oxon. part. 1, p. 29, D : Συνορατὸν τοῦ ζωδίου κύριον ἐν ποίῳ ζωδίῳ τέτευχε. Scrib. συνόρα τὸν τοῦ ζ. κ. L. Dind.]

Συνοράω, ad verbum, Conspicio [Gl.], Conspicor. Xenoph. Anab. 4, 1, 11 : Οἱ Καρδοῦχοι πυρὰ πολλὰ ἔκαιον κύκλῳ ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ συνεώρων ἀλλήλους· 5, 2, 13 : Ἀλλήλους μὲν δὴ ξυνεώρων. L. D. Artemid. ap. Athen. 15, p. 637, E : Εἴ τις μὴ ξυνορώη ... ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον κρίνοι. Hemst. V. HSt. sub finem.] Sed frequentius pro Perspicio [Gl.], Animadverto, Intelligo [Menander ap. Stob. Fl. 23, 3 : Οὐδεὶς ἐφ' αὑτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλε, σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὄψεται. Plato Phædr. p. 265, D : Εἰς μίαν ἰδέαν συνορῶντα ἄγειν τὰ πολλαχῇ διεσπαρμένα· Leg. 12, p. 965, B : Πρὸς ἐκεῖνο συντάξασθαι πάντα ξυνορῶντα· Epin. p. 979, A : Πάντα ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ἤρξατο συνορᾶν· Demodoc. p. 381, E : Ξυνορᾶν ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν· iterumque ibid. Demosth. p. 1122, 16 : Τοῦτον ἡγοῦμαι συνεορακέναι καὶ λελογίσθαι παρ' αὑτῷ ὅτι κτλ. Quæ conjungit etiam Aristot. Rhet. 1, 2 med. : Ἐν τοῖς τοιούτοις ἀκροαταῖς οἳ οὐ δύνανται διὰ πολλῶν συνορᾶν οὐδὲ λογίζεσθαι πόρρωθεν· Eth. Nic. 3, 11 med. : Δοκεῖ εἶναι πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου, ἃ μάλιστα συνεοράκασιν οὗτοι· Poet. c. 24 init. : Δύνασθαι γὰρ δεῖ συνορᾶσθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος (carminis epici).] Αὐτοὺς οὖν χρὴ συνορᾷν ὅσης ἂν εὐδαιμονίας τύχοιμεν εἰ τὸν πόλεμον τὸν νῦν περὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας ποιησαίμεθα. Qui l. a Bud. affertur, non citato nomine auctoris. [Ex Isocr. p. 80, C. Alia constr. Aristoxenus Rhythm. p. 270 Mor. : Ἐπάγειν δὲ δεῖ τὴν αἴσθησιν ἐνθένδε περὶ τῆς εἰρημένης ὁμοιότητος, πειρωμένους συνορᾶν καὶ περὶ ἑκατέρου τῶν εἰρημένων, οἷον τοῦ τε ῥυθμοῦ καὶ τοῦ ῥυθμιζομένου.] Legimus vero et ap. Isocr. [p. 16, B] συνιδεῖν in hac signif., sc. pro Perspicere, Intelligere : ubi scribit, Εἰ μὲν ἔσται τὸ δῶρον ἄξιον τῆς ὑποθέσεως, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. [De eodem aoristo Hst. in Ind. :] Συνιδεῖν, Perspicere, Considerare. [Ap. Theognin 1237 : Ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιδεῖν ἔπος, nunc scriptum συνιεῖν. Xenoph. Anab. 1, 5, 9 : Καὶ συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει μὲν χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ οὖσα, τοῖς δὲ μήκεσι τῶν ὁδῶν ... ἀσθενής. Plat. Phil. p. 32, D : Πρῶτον τόδε ξυνίδωμεν· Leg. 10, p. 904, B : Ταῦτα πάντα ξυνιδών· et alibi. Epin. p. 973, C : Ξύνιδε ἄν σοι δοκῶ ... καλῶς λέγειν. Isocr. p. 30, B : Ὅτι ἡδίων ἐστὶ καὶ διὰ τούτων συνιδεῖν ῥᾴδιόν ἐστι· 93, C : Κἂν δυνηθῇ συνιδεῖν ὅτι ταῦτα διοικεῖς κτλ. 262, E : Ὥστε μηδέν' ἂν δυνηθῆναι συνιδεῖν μήτε τοὺς χρησίμους μήτε τοὺς ἀχρήστους αὐτῶν (τῶν νόμων)· et ibid. : Ἱκανὸς τοῖς χρῆσθαι μέλλουσι καὶ ῥᾳδίους συνιδεῖν. Demosth. p. 17, 7 : Πάντα ταῦτα δεῖ συνιδόντας ἅπαντας βοηθεῖν· Or. c. Neær. p. 1351, 6 : Δεινὴ φύσιν μικρῶν παιδίων συνιδεῖν εὐπρεπῆ. Aristot. Metaphys. 1, p. 12, 12 Br. : Τῶν ἓν φασκόντων εἶναι τὸ πᾶν οὐδενὶ συνέβη τὴν τοιαύτην συνιδεῖν αἰτίαν, πλὴν εἰ ἄρα Παρμενίδῃ. Theophr. Metaphys. p. 317, 13 : Τὸ ἐν πλείοσι τὸ αὐτὸ συνιδεῖν ἐπιστήμης. Polyb. 1, 4, 6 : Ὅπερ ἐκ μὲν τῶν κατὰ μέρος γραφόντων τὰς ἱστορίας οὐχ οἷόν τε συνιδεῖν· et de conspiciendo 1, 23, 3 : Συνιδόντες οἱ Καρχηδόνιοι (τὸν στόλον)· et alibi sæpe. Memno Photii cod. 224, p. 223, 24 : Πράγματα μὲν συνιδεῖν ἱκανὸς, ἐξικέσθαι δὲ πρὸς τὰ συνεωραμένα δραστήριος. || Apud Byzantinos Statuo, Censeo, Decerno. « Præsenti Concil. Chalcedon. 2, p. 542, A : Συνορῶ τὸν Ἴβαν φιλανθρωπίας τυχεῖν. Constant. Cærim. p. 234, B : Ὅτε συνορᾷς, ἀσπάζομαί σε. Concil. Chalcedon. 2, p. 562, A : Εἰ συνορᾷ ἡ ἁγία σύνοδος· 639, E : Ξυνορῶμεν πρὸ πάντων μὲν τὰ πρωτεῖα τῷ τῆς πρεσβύτιδος Ῥώμης ἀρχιεπισκόπῳ φυλάττεσθαι. Conc. Cp. sub Mena 2, p. 1259, C : Συνορῶμεν αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ σώματος τῶν ἐκκλησιῶν. Conc. OEcum. sexto 3, p. 1197, A : Τοὺς μεταμεληθέντας συνορῶμεν εἰς τοὺς ἰδίους καθεσθῆναι τόπους. Conc. Trall. s. quinisexto 3, p. 1661, A : Συνορῶμεν ὥστε. » Hasius ad Leon. Diac. p. 234 Par. Aor. Jo. Malal. p. 274, 15 : Καὶ ἀντέγραψεν αὐτῷ ἡ σύγκλητος ἀπὸ Ῥώμης ἅπαντα ποιῆσαι ὡς δ' ἂν βούληται καὶ αὐτὸς συνίδῃ συμφέρειν τῇ Ῥωμανίᾳ. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 2 : Συνεῖδον γράψαι. Aliique plurimi ap. Hasium l. c., qui etiam pass. aor. exx. citat ex Conc. OEc. sexto 3, p. 1163, C : Τὸ συνεωραθὲν παρὰ τῆς ἁγίας συνόδου· 1328, D : Κατὰ τὰ συνεωραθέντα παρὰ τῆς ἁγίας συνόδου. Ubi notandum est vitiosum augmentum.] Apud Polyb. autem συνορῶν est potius Animadvertens [1, 28, 7] : Ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τοὺς τριαρίους καὶ τὰς ἱππηγοὺς ἀγῶνα, ubi exponi etiam potest Cernens. Apud Eundem [l. in Συνόπτομαι cit.] legitur, Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλοι τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι. [Ἐπ' ἐμαυτοῦ τι συνεώρων, Aristid. vol. 2, p. 316, 12, Mecum consideravi. Valck.] At Συνῶπται, item Σύνοψις et Συνοπτικὸς, vide in Συνόπτομαι. [Medio Nicetas Chon. 1, p. 27 C : Βασιλεὺς καὶ τὴν προτέραν τομὴν αἰτίαν τοῦ ξύμπαντος κακοῦ ξυνορώμενος. L. Dind.]

[Συνοργιάζω, Simul orgia s. sacra deorum celebro. Plutarch. Mor. p. 944, C : Οὐκ ἀεὶ δὲ διατρίβουσιν ἐπ' αὐτὴν (lunam) οἱ δαίμονες, ἀλλὰ ... ταῖς ἀνωτάτω συμπάρεισι καὶ συνοργιάζουσι τῶν τελετῶν. Aristid. De mus. 2, p. 71, 1 : Ἰδίᾳ τε εὐωχίαις κοινῇ τε ἐν ἁπάσαις τελεταῖς σφίσι συνοργιαζούσῃ (μουσικῇ). Quo de l. conf. Mai. Class. auct. vol. 1, p. 321. Themist. Or. 20, p. 236, C : Οὐδὲ γὰρ τῆς σκηνῆς ἀπείχετο τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ θαμὰ μὲν Μένανδρος ... θαμὰ δ' Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς συνεπήχουν τε καὶ συνωργίαζον. L. D. Schol. Hom. Il. Z, 131 : Ἐτύγχανον αὐτῷ συνοργιάζουσαι (nutrices Bacchi). Hemst. Choricius p. 181 : Οἱ δέ σοι συνεπήχουν καὶ συνωργίαζον. Boiss.]

[Συνοργίζομαι, οῦμαι, Simul irascor. Callim. Cer. 72 : Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος. Demosth. p. 516, 7 : Ὑπὲρ τούτων ἀγανακτήσας καὶ συνοργισθείς· 547, 6 : Τούτῳ οὐδὲ συνοργισθήσεσθε. Polyb. 3, 31, 9; 22, 14, 4; Plutarch. Mor. p. 63, C; Lucian. Abdic. c. 9. L. D. Συνοργιζομένους λαβὼν τοὺς δικαστὰς Liban. vol. 4, p. 376, 32. Hemst. Συνοργιοῦνται τῷ πατρὶ, idem vol. 4, p. 847, 29. Jacobs.]

[Συνορέγομαι, ξομαι, Simul appeto. Arrian. Epict. 2, 17, 23 : Ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα καὶ τοιούτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ· 4, 7, 20. Simplic. p. 14 et 19. Kall.]

Συνορέω, Conterminus sum : συνοροῦσαι δυνάμεις, Conterminæ potestates, ut Isocr. ὅμορον δύναμιν dicit. [Συνοροῦσα χώρα, Polyb. 1, 8, 1; (5, 55, 1). Conf. Συνορίζω. Schweigh. Strabo 8, p. 388 : Ἡ Φάρα συνορεῖ τῇ Δυμαίᾳ Plutarch. Demetr. c. 7 : Τὰ συνοροῦντα τοῖς Ἰνδοῖς ἔθνη.]

[Συνορθιάζω, Simul erigor. Philo vol. 1, p. 319, 10 : Παιδευτικώτατα οὖν εἴρηται τὸ, Πεσεῖται ἱππεὺς, ἵν' εἴτις ἀποπίπτῃ μὲν κακῶν, ἐγείρηται δὴ ἀγαθοῖς ἐπερειδόμενος καὶ συνορθιάζῃ. Sed Mangei. conjicit συνορθιασθῇ.]

[Συνορθόω, Simul erigo, recte gero. Arrian. Exp. 3, 9, 16 : Ἐν τῷ καθ' αὑτὸν ἕκαστον καὶ τὸ πᾶν μεμνῆσθαι ... ξυνορθούμενον.]

[Σύνορθρος, ὁ, ἡ, Matutinus simul cum aliquo. Æsch. Ag. 254 : Τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς.]

Συνορία, ἡ, Confinium [Gl.] : τὸ ὅμορον, ut Thuc. loquitur. Suidæ ἡ πλησιότης. [Inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 206, 3 (sive C. I. vol. 3, p. 494, n. 5100, 4) : Θεῷ μεγίστῳ Ἑρμῇ Παῦτνουφιδι Αἰγύπτου συνορίην (sic) καὶ Αἰθιόπων μετέχοντι· ubi Letr. confert Arrian. Peripl. m. Erythr. fin. p. 37 Huds., 178 Blanc. : Κατ' ἔτος δὲ παραγίνεται ἐπὶ τὴν συνορίαν τῆς Θίνας ἔθνος τι· et ib. : Εἶτ' ἐνεπιμένουσιν (vel εἶτεν ἐπιμένουσιν) ἐπί τινα τόπον τῆς συνορίας αὐτῶν· et Collimitium s. Terram in confiniis sitam dici animadvertit. In inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, n. 2554, 139 : Εἰς τὸν Σπινόεντα κὴς τὰν Συνονίαν, si recte legitur Συνορίαν, loci nomen videtur. || Formam neutram ponit Herodian. Epim. p. 173, 4 : Συνόριον, ὁμόριον, καὶ τὰ ὅμοια. L. Dind.]

[Συνοριγνάομαι.] Συνοριγνώμενοι, Cupientes. Suidas συνοριγνώμενοι exp. ἐπιθυμοῦντες, et ἐπεκτεινόμενοι : subjungens hunc l., Οἱ δὲ, τοῦ πλείονος καὶ πρόσω συνοριγνώμενοι, προῆγον ἐπὶ Παμφυλίας.

Συνορίζω, ίσω, ιῶ, opp. τῷ διορίζω, Confinio jungo,

A Confinia facio, Dirempta copulo, et quasi Iisdem limitibus concludo. Aristot. De cœlo 3, [c. 8 post med.] loquens de igne : Δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν ἢ διακρίνειν. Et mox, Τὸ γὰρ συνορίζειν καὶ ἑνοῦν, τοῦ πυρός. Bud. p. 710. [Ptolem. Harmon. p. 22, C : Τῇ τε φύσει συνωρισμένα καὶ λόγου κοινοῦ τετυχηκότα. L. D. Usurpatur vero etiam neutraliter pro Συνορέω, σύνορός εἰμι. Sic Diodor. 1, 30, τὰ συνορίζοντα τούτοις. Schweigh. Eid. 17, 4, Τὰ συνορίζοντα τῶν ἐθνῶν restitui, ut est alibi apud eum, pro τοὺς συνορίζοντας. 14, 44 : Πολλὴν τῆς συνοριζούσης χώρας. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 37, 1 Huds. : Λέγεται δὲ καὶ συνορίζειν τοῖς ἀπεστραμμένοις μέρεσι τοῦ Πόντου. Etym. M. p. 693, 34 : Πρύμνη τὸ συνορίζον τινὶ πέρατι. L. Dind.]

Συνορίνω, Concito, Commoveo : supra in simpl. Ὀρίνω ex Hom. Il. Ω, [467] : Ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. Vide ibi locum. [Pass. Δ, 332 : Οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν.] Apoll. Arg. 3, [56] : Νῶιν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ, pro ταράσσεται, θορυβεῖται, Conturbatur. [ῑ] B

[Συνόριον. V. Συνορία.]

[Σύνορκος, ὁ, ἡ, Conjuratus, Communi jurejurando obstrictus, Fœdere conjunctus. Xenoph. Vectig. 5, 9 : Εἰ δὲ καὶ ὅπως τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν αὐτόνομον ὥσπερ πρόσθεν γένοιτο, φανεροὶ εἴητε ἐπιμελούμενοι, μὴ συμπολεμοῦντες ἀλλὰ πρεσβεύοντες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν οἶμαι θαυμαστὸν εἶναι, εἰ καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ὁμογνώμονάς τε καὶ συνόρκους καὶ συμμάχους λάβοιτε ἐπ' ἐκείνους κτλ.]

[Συνορμὰς, άδος, ἡ, Concurrens, unde Συνορμάδες, eædem quæ supra συνδρομάδες, Symplegades, ap. schol. Eur. Med. 2 : Τὰς δὲ Συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησίν. Quæ cum sequentibus verbis permiscens Tzetz. ad Lycophr. 1285 Eratostheni ascribit usum vocabuli.]

[Συνορμάω, Concurro, Competo, Gl. Phalar. Epist. 15, p. 80 : Ἐρωτώμεναι ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλὴν εἰ συνῄδεσαν τοῖς ἀνδράσιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμηθῆναι τυραννοκτονεῖν, ubi συνορμῆσαι ex aliis libris recepit Lennepius. Transitive Simul excito, Plutarch. C Mor. p. 1129, E : Ὁ ἥλιος ἀνασχὼν καὶ καθάπερ εἰς ταὐτὸ συμμίξας ἐπέστρεψε καὶ συνώρμησε τῷ φωτὶ τὰς πράξεις καὶ τὰς νοήσεις τὰς ἁπάντων.]

[Συνορμέω, Simul appello (intransit.). Polyb. 5, 68, 6 : Ὁμοῦ συνορμούσης αὐτῷ καὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως· 101, 1 : Τῶν ἰδίων τινὰ πλοίων ἐν Λευκάδι συνορμήσαντα· 110, 2 : Συνωρμηκέναι τινὰς αὐτοῖς πλέοντας ἀπὸ πορθμοῦ.]

Συνορμίζω, ίσω, ιῶ, Simul in stationem applico, s. appello. [Xenoph. H. Gr. 1, 1, 17 : Οἱ Πελοποννήσιοι ἔφυγον πρὸς τὴν γῆν καὶ συνορμίσαντες τὰς ναῦς ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις. Polyb. 3, 96, 14 : Αὐτοῦ συνορμίσας τὸν στόλον· 5, 3, 5 : Τὰς ναῦς συνορμίσας. Dio Cass. 48, 47.]

[Συνόρνυμαι, Simul proficiscor. Æsch. Ag. 430 : Ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις.]

Σύνορος, ὁ, ἡ, [Contermiuus, Affinis,] i. q. ὅμορος et πρόσορος : vide Ἐφόριος. [Theophr. H. Pl. 3, 3, 6 : Ἐν συνόρῳ χώρᾳ· 8, 8, 7 : Τῶν χωρίων ἔνια σύνορα. Plutarch. Lysand. c. 29 fin. : Τόπον καθ' ὃν ἡ Βοιωτία D τῇ Ἀττικῇ σύνορός ἐστιν. Demosth. c. 17 fin. : Χώραν σύνορον τῆς Ἀττικῆς.] Aristot. [Eth. Nic. 8, 12 med., de τιμοκρατίᾳ et δημοκρατίᾳ] : Σύνοροι γάρ εἰσιν αὗται, Conterminæ, Confines, Affines. [De respir. c. 21 fin. : Ἐπεὶ ὅτι γε σύνορος ἡ πραγματεία (ἰατροῦ καὶ φυσικοῦ) μέχρι τινός ἐστι μαρτυρεῖ τὸ γινόμενον. || Forma Σύνουρος Æsch. Ag. 495 : Μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε. || Substantive Anna Comn. p. 339, C : Μέχρις αὐτῶν συνόρων Τριπόλεως ἐφθακώς. L. Dind.]

Συνορούω, Gressu citato s. Cum impetu concurro. Apoll. Arg. 2, [88] : Αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, pro ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Συνοροφόω, Contego, Concamero, Lucian. [Amor. c. 13 : Ἃ (de arboribus earumque frondibus loqui videtur) ταῖς κόμαις ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν.]

[Συνορχέομαι, Una salto, tripudio. Lucian. Salt. c. 11 ; Plutarch. Mor. p. 52, B ; 613, A. « Philostr. c. 21, p. 159. » Kall. Eumath. Ism. 10, p. 401.]

[Συνοσφραίνω, Ol faciendum simul præbeo. Galen. vol. 13, p. 578 : Ἀρτίδιον συνοσφραίνοντες. L. Dind.]

[Συνοτρύνω, υνῶ, Concito. Themist. Or. 23, p. 295, B : Συνεξορμᾶν καὶ συνοτρύνειν οὓς ἂν (hoc del.) φυομένους πρὸς ἀρετὴν, nisi hic quoque scripserat συνεξοτρύνειν. ῡ]

[Συνουλέω, Cicatriso (Cicatrico Koen. ad Gregor. p. 492), Cicatricem facio, Gl.]

[Συνουλόω, Cicatricem contraho, coire facio. [Galen. vol. 1, p. 344, 28. Geopon. 12, 12, 2. Wakef. Soranus De obstetr. p. 217, A : Συνουλωθέντων τῶν ἑλκῶν. L. D. Gregor. Naz. Encom. in Athanas. Opp. Ath. vol. 1, p. ci, C : Τάχιστα τοῦ διεστῶτος συνουλωθέντος, ὥσπερ ἐν σώματι. Eustath. Od. p. 1957, 17 : Ἀπορίαις διασπαράξαντες, εἶτα καὶ λύσεσιν οἷον συνουλώσαντες. Cit. Valck. Act. idem Opusc. p. 293, 89.]

Συνούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio. Jerem. 33, 6. Oribas. p. 8 ed. Maji. Geopon. 4, 13, 4. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 460, C. Theodor. Prodr. p. 171 med. L. Dind.]

Συνουλωτικὸς, ἡ, ὸν, Cicatricem contrahere potens : σ. φάρμακον, quod et ἐπουλωτικὸν et ἀπουλωτικόν. [Hesychius : Συνουλωτικὴ, φαρμακίς.]

[Σύνουρος. V. Σύνορος.]

Συνουσία, ἡ, [Proprie q. d. Coessentia, Aristot. Metaphys. 7 fin. : Οἱ δὲ συνουσίαν ψυχῆς, οἱ δὲ σύνθεσιν ἢ σύνδεσμον ψυχῆς σώματι τὸ ζῆν ... Καὶ γὰρ τὸ ὑγιαίνειν ἔσται ἢ συνουσία ἢ σύνδεσμος ἢ σύνθεσις ψυχῆς καὶ ὑγιείας. Theophr. H. Pl. 1, 2, 1 : Ἡ μὲν οὖν συνουσία καὶ ἡ ὕλη φύσις ἐν τούτοις, Schneiderum οὐσία scripsisse pœnituit in Indice, etsi alibi οὐσία et φύσις conjungit Th., facileque συν potuit nasci ex οὖν.] Conversatio, Consuetudo familiaris. [Æsch. Eum. 285 : Πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ. Soph. OEd. C. 63 : Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον· quod schol. expl. τῷ ἔργῳ, τῇ πείρᾳ, ut si τιμώμενα ad cultum numinum antea memoratorum refertur, ξυνουσία sit i. fere q. ξυνηθεία. Ibid. 647 : Ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων. — Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας, schol. explicat, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. Ph. 520 : Ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ· 936 : Ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων· fr. Ajac. Locr. ap. schol. Aristoph. Thesm. infra cit. et Aristid. vol. 2, p. 288 : Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. Aristoph. Nub. 649 : Εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ· Av. 324 : Ἀνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας· Thesm. 21 : Οἷόν τί πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. Herodot. 2, 78 init. : Ἐν τῇσι συνουσίῃσι τοῖσι εὐδαίμοσι αὐτέων, ἐπεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται κτλ. 6, 128 : Ἑνὶ ἑκάστῳ ἰὼν ἐς συνουσίην καὶ συνάπασι. Et sæpissime Xenoph. et Plato, ut notasse sufficiat Comm. 1, 2, 13 : Τὴν πρὸς Σωκράτην σ. αὐτοῖν· et 38. Conv. 8, 11 : Ὅτι σε ὁρῶ τὸν πατέρα αὐτοῦ παραλαμβάνοντα εἰς τὰς πρὸς τοῦτον συνουσίας· ut Plat. Phædr. p. 232, C : Διόπερ καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν ἐρωμένων συνουσίας ἀποτρέπουσι· Phæd. p. 111, B : Τοιαύτας ξυνουσίας γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς.] Isocr. Paneg. [p. 49, E] : Φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας καὶ σ. εὐτυχεῖν παντοδαπαῖς [ἐντυχεῖν παντοδαπωτάταις]. Plutarch. [Mor. p. 147, C] : Χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς, ἄχρι τε νῦν καὶ σ. ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, Adhibens consuetudinem hominum prudentum. || Congressus, Colloquium, Cœtus, Conventus. [Coitio, Conventio, Conventiculum, Gl. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4 : Ἐν ταῖς συνουσίαις πάμπαν ἐπίχαρις· 2, 2, 1 : Οὐδὲν διοίσειν ἡμῶν οὔτε ἐν ταῖς συνουσίαις οὔτε ὅταν ἀγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους δέῃ· et ib. : Ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι· 2, 3, 8 : Ὁρῶ ὁμοίας συνουσίας πάντας ἀξιουμένους· 7, 5, 52 : Ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία τῆς ἐμῆς καὶ σῆς συνουσίας· Comm. 3, 7, 3 : Ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι· Anab. 2, 5, 6 : Τὰς τοιαύτας ἀγνωμοσύνας νομίζων συνουσίαις μάλιστα ἂν παύεσθαι. Plat. Soph. p. 217, D : Μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν.] Synes. Ep. 137 : Πλείστοις μὲν συνὼν, ἐπ' ἀνθρωπικαῖς δὲ κοινωνίαις τὰς σ. ποιούμενος, Congressus instituens. Σ. ποιεῖσθαι πρός τινα, Ep. 57. Plato Gorg. [p. 457, C] : Διαλύεσθαι τὰς σ., Colloquia et conventus dirimere. [Διαλύειν Lach. p. 201, C.] Isocr. Ad Phil. [p. 404, A] : Τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖ-

σθαι σ., ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, Non per literas colloqui, sed coram. [Id. p. 221, B : Τόθ' ἡμῖν ἐξέσται διὰ πλειόνων ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν. Hemst.] Aristot. Pol. 5, [11 post init.] : Τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη σ. καὶ σύλλογος, Cœtus, Conventus. || Disputatio. Bud. ex Plat. Protag. [p. 335, B] : Οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα [τὴν] σ. ἡμῖν γίγνεσθαι. Unde mox subjicit, Ἀλλ' ἐπειδὰν σὺ βούλει διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, τότε σοὶ διαλέξομαι. [Ib. ead. p. C : Ἵνα σ. ἐγίγνετο· 338 : Ἵνα συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίγνωνται.] || Convivium. Bud. ex Platon. Symp. [p. 176, E] : Μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι σ. [Xenoph. Comm. 1, 5, 4 : Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις. Quo referre licet Herodoti 2, 78 supra cit. Isocr. p. 9, A : Μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας· De antid. p. 491, 305 : Ἐν πότοις καὶ συνουσίαις τὴν ἡλικίαν διάγειν. Polyb. 4, 20, 10, et alibi sæpe. Ap. Parthen. Erot. 24, 2 : Ἐπὶ πολὺν οἶνον ἐτράπετο καὶ συνουσίαν, Legrand. συμποσίαν.] Plut. Symp. : Σ. ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, Cœtus instituunt convivales. || Consuetudo venerea, Coitus. [Συνουσία κοίτης et Concubitus, add. Gl. Menander ap. Plut. Mor. vol. 5, p. 565 ed. Wyttenb., 5 : Ἀλλ' ἡδονή τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται συνουσίας;] Xen. Cyr. 6, [1, 31] : Προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. [Libri meliores συνηθείας, quæ confusa etiam ap. Plutarch. Pericl. c. 6 init. Hesychius autem Ξυνουσία interpr. συνήθεια. Cum genit. Œc. 9, 11 : Ἐγκρατεστάτη ἀνδρῶν συνουσίας. Plat. Leg. 8, p. 838, A : Εἴργονται τῆς τῶν καλῶν συνουσίας οὐκ ἄκοντες· E : Τοῦ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τῇ τῆς παιδογονίας συνουσίᾳ· Conv. p. 192, C : Οὐδὲ γὰρ ἂν δόξειε τοῦτ' εἶναι ἡ τῶν ἀφροδισίων συνουσία· 206, C : Ἡ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν· et alibi. Demosth. p. 1371, 22 : Εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Diod. 2, 23 med. : Ἐχρῆτο ταῖς ἐπ' ἀμφότερα συνουσίαις ἀνέδην.] Herodian. 1, [17, 12] de Marcia Commodi concubina : Ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο. Plutarch. De def. orac. [p. 438, C] : Συνουσίας ἁγνὸν τὸ σῶμα, A rebus venereis castum. Aristot. Pol. [2, 9 ante med.] : Σ. ἡ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας. [(Eadem constr. Philo vol. 2, p. 211, 36; 381, 29.) De camelis H. A. 9, 47.] Plutarch. De garrul. [p. 503, C] : Πρὸς τὰς σ. εὐκατάφοροι, Proni et proclives ad res venereas. Probl. : Πρὸς τὰς σ. παρορμᾷ, Ad res venereas incitat; Symp. [p. 685, A], de salibus : Ὡς ἐπὶ σ. ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. [Artemid. 1, 16 med. : Οὐ γὰρ ἄνευ συνουσίας ἀφροδισίου γάλα ἂν ἔχοι. De consuetudine cum aliis rebus, Pollux 10, 57 : Εἰ ἐπὶ τὴν πρὸς τὰ βιβλία συνουσίαν τις τράποιτο.] || Ἀντὶ τοῦ οὐσία. Theophr. H. Pl. : Ἡ μὲν οὖν σ. καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τούτοις. VV. LL. [V. sub initium.]

Συνουσιάζω, In eundem cœtum convenio, Coeo [Συνουσιάζω γυναικί, Cubito, Concumbo, huic add. Gl. Theopomp. ap.] Athen. 12, [p. 517, F] : Ἐπειδὰν δὲ συνουσιάζωσι καθ' ἑταιρείας [ἢ κατὰ συγγενείας, ποιοῦσιν οὕτως. Πρῶτον μὲν ὅταν παύσωνται πίνοντες καὶ μέλλωσι καθεύδειν, εἰσάγουσι παρ' αὐτοὺς οἱ διάκονοι ... ὁτὲ μὲν ἑταίρας, ὁτὲ δὲ παῖδας πάνυ καλούς, ὁτὲ δὲ καὶ γυναῖκας· ὅταν δὲ τούτων ἀπολαύσωσιν, αὖθις νεανίσκους ἀκμάζοντας, οἳ πλησιάζουσιν αὐτοῖς ἐκείνοις. Ἀφροδισιάζουσι δὲ καὶ ποιοῦνται τὰς συνουσίας ὁτὲ μὲν ὁρῶντες ἀλλήλους κτλ. Unde intelligitur qua signif. dictum sit συνουσιάζωσι, ab eodem Theopompo ibid. p. 526, E; 531, C, sic positum, et Plutarch. Alex. c. 22, Mor. p. 906, A, ubi de mulieribus. Cum præp. Clemens Al. Strom. 3, p. 537 : Συνουσιάζει πρὸς τὸ μὴ παρόν. Cum dat. Nicet. Ann. 4, p. 69, A : Ὁ μὲν ἀδελφοῦ θυγατρὶ συνουσίαζεν. Scriptor de Hæres. Cotel. Mon. vol. 1, p. 331, A, C. Ap. Achmet. Onir. c. 46 fin. p. 36 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι οὔρησεν ἐν σκεύει ἀργυρέῳ, εἰ μὲν ἢ βασιλεὺς ἢ τῶν μεγιστάνων, τῇ καλλίονι τῶν θεραπαινίδων ἑαυτὸν συνουσιάσει, mendam indicare videntur asterisci ante τῶν et ἑαυτὸν positi in ed. Rigalt. Ap. Xenoph. Eph. 2, 9 init. : Τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει, ubi συνευνάζειν Hemst., συνοικίζειν Jacobsius, transitive dictum de Copulando, ut apud Theophylactum Hist. 4, 6, p. 98, C : Περόνας σιδηρᾶς ἀνθρακεύσαντες καὶ μάλα καρτερῶς ταύτας συνουσιάσαντες τῷ πυρί, quem con-

A tulit Lobeck. ad Ajac. p. 384. Cum accus. vero significatione Concumbendi Achmes ib. c. 275, p. 253 med. : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι πολεμῶν αὐτὴν (hyænam) δόρατι ἔσφαξε βίᾳ, τὴν τοιούτην γυναῖκα συνουσιάσει. Et de Sollicitando schol. Lugd. B. Aristoph. Pl. 1068 : Πειρῶ) συνουσιάζει σε, et omisso accus. Rav. ib. 150 : Πειρῶν) προσβάλλων ἢ συνουσιάζων. Utrobique alii libri συνεύω, de quo v. in Συνεύω.]

Συνουσιασμὸς, ὁ, Coitus. Suid. [Plutarch. Mor. p. 1, D. Sir. 23, 6. Joseph. Maccab. § 3.]

Συνουσιαστὴς, ὁ, Qui familiariter cum aliquo congreditur, aliquo utitur, Discipulus. Plutarch. De puer. educ. [p. 8, B] : Ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο σ. Xenoph. [Comm. 1, 6, 1] : Βουλόμενος τοὺς σ. αὐτοῦ παρελέσθαι, Ab eo volens avertere discipulos. [Plato Min. p. 319, E : Ὀαριστὴς σ. ἐστιν ἐν λόγοις· et ibid. : Συνουσιαστὴν τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Μίνων. Dionys. H. Lysiæ c. 3, p. 458, 5 : Γοργίας καὶ τῶν ἐκείνου συνουσιαστῶν οἱ περὶ Λικύμνιόν τε καὶ Πῶλον. Pollux 4, 44; 6, 8. L. D. Justinus M. in Dial. cum Tryphone p. 219 : Διελέχθην αὐτῷ βουλόμενος ἀκροατὴς αὐτοῦ καὶ σ. γενέσθαι. Suicer. Photius Bibl. p. 100, 28 : Τοῦτον καὶ φίλον καὶ συνουσιαστὴν τῶν καλῶν λαβεῖν. || Συνουσιασταί, Apollinaristæ hæretici, contra quos scripsere Theodorus episc. Antioch. ad Heraclid. et Cyrillus episc. Alexandrinus. Ducang. Dicti autem sunt ita quod unam esse dicerent Christi naturam, ex duabus, divina et humana, mixtam et temperatam. V. Suicer.]

Συνουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Facilis ad congressus familiares, cœtus convivales. Aristoph. Vesp. [1208] : Παῦ, ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός. [Pollux 6, 28. || Libidinosus et coitum appetens. Philo vol. 2, p. 22, 39 : Θηρίων τὰ γαστριμαργοῦντα καὶ συνουσιαστικώτατα. L. D. Methodius p. 282 Allat.=159 : Μέλη τὰ συνουσιαστικά. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 98, 8. Eust. Il. p. 827, 33. Suidas vv. Ἀστυάνασσα, σχημάτων, et Καταδακτυλικός.]

[Συνούσιος, ὁ, ἡ, ap. Epiphan. vol. 2, p. 10, D : Υἱὸς ὁμοούσιος τῷ πατρί, οὐ συνούσιος, ἀλλ' ὁμοούσιος, C Consubstantialis, non συνούσιος i. e. Simul substantia, Int. L. Dind.]

[Συνουσιόω.] Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere et conjunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 121], ex quo affertur in VV. LL.. Συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 331, B : Κατὰ τὴν τῶν ἐλάφων φύσιν, οἷς ἀφανιστικὴ τῶν ἑρπετῶν συνουσίωται δύναμις· 355, D : Ἄνθρωπός τις ὢν καὶ θυμὸν συνουσιωμένον ἔχων τῇ φύσει· et similiter 754, A; 752, C; vol. 3, p. 147, A; 191, D; 200, B; 201, B; 202, A. Timotheus Cotel. Mon. vol. 3, p. 396, A : Σάρκα προαιώνιον καὶ συνουσιωμένην· 401, B : Τὰς ῥίζας τῶν ἁμαρτιῶν τὰς συνουσιωμένας ἀρχῆθεν τοῖς ἀνθρώποις· 402, C. Hermias In Plat. Phædr. p. 131 ed. Ast. L. Dind.]

[Συνουσίωσις, εως, ἡ, q. d. Consubstantiatio. Maximus Conf. vol. 2, p. 24, B : Τῆς Ἀπολιναρίου συγχύσεως καὶ τῆς Εὐτυχοῦς συνουσιώσεως ἐπικυρῶσαι τὸ μύσος, Velut dicas Essentiarum conflatum, Int. Ib. D 45, A : Τὴν Εὐτυχοῦς καὶ Ἀπολιναρίου συνουσίωσιν· 113, B. Hesychio μίξις τις, ἕνωσις, συγγαμία, συντυχία. L. Dind. Ephræm in Photii Bibl. cod. 229, p. 250, 41.]

[Συνουσιώτης, ὁ, ap. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 562, B : Τοῖς Χριστοῦ γνησίοις συνουσιώταις, de Christi discipulis s. fidelibus, pro συνουσιασταῖς. L. Dind.]

[Συνουτάω, Simul vulnero. Nonn. Dion. 29, 150 : Λοίγιον ἕλκος ἔχοντι συνουτήθην Ὑμεναίῳ.]

[Συνοφρυόω.] Συνοφρυόομαι, Supercilia corrugo s. contraho, τὰς ὀφρῦς συνάγω. Unde συνωφρυωμένος, Qui est fronte obducta s. adducta, Vultuosus, Bud. Et Pollux 1 [2, 50] : Καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι, ἐπὶ τῶν λυπουμένων· sicut Hesychio quoque Συνωφρυωμένος est λυπούμενος. [Soph. Tr. 869 : Ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι. Eur. Alc. 777 : Στυγνῷ προσώπῳ καὶ ξυνωφρυωμένῳ· 800 : Τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις. Ælian. V. H. 14, 22 : Ἐπὶ τοῖς σκυθρωποῖς καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστος συνωφρυωμένος ἦν δῆλος.]

Σύνοφρυς, ὁ, ἡ, Qui supercilia corrugat s. συνάγει, i. e. Habens συνωφρυωμένον πρόσωπον, Tristis, συννεφής, Frontem nubecula obductam habens. Alias σύνοφρυς dicitur etiam Qui supercilia attollit, ὁ ἐπηρκὼς καὶ ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ex quo intelligitur Superbus, i. e. μεγαλόφρων, μεγάλαυχος, Hesych. [Theocr. 28, 70: Κήμὶ γὰρ ἐκ τὤντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα. Eustath. Opusc. p. 110, 72: Εἰ δὲ τοξοποιῶ τὰς ὀφρῦς... σύνοφρυς ἐντεῦθεν γινόμενος καὶ κατ' ἐμαυτοῦ δεινός. L. D. Dio Chr. Or. 33, vol. 2, p. 27: Προσάγουσιν αὐτῷ σκληρόν τινα τὸ σῶμα καὶ σύνοφρυν ἄνθρωπον. Isaac. Porphyrog. ap. Rutgers. V. L. p. 511 fin.: Ὁ Ὀδυσσεὺς σύνοφρυς. Paulus dicitur σύνοφρυς in Actis Theclæ p. 95. Valck. De superciliis natura conjunctis Aristot. Physiogn. p. 149 Fr.: Οἱ δὲ συνόφρυες δυσάνιοι· ἀναφέρεται ἐπὶ τὴν τοῦ πάθους ὁμοιότητα· Polemo p. 194: Οἱ δὲ σφόδρα συνόφρυες ἀνιαροί· pro quo δασόφρυες Adamantius. Anacreont. 15=28, 16: Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι διάκοπτε μηδὲ μίσγε, ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη τὸ λεληθότως συνόφρυν βλεφάρων ἴτυν κελαινήν. Pollux 2, 49: Καὶ σύνοφρυς ἀνὴρ καὶ γυνή· τὸν δὲ τοιοῦτον μιξόφρυν ὁ Κρατῖνος καλεῖ. De accentu Arcad. p. 92, 6.]

Συνοφρύωμα, τὸ, a συνοφρυοῦμαι derivatum, Pars ea frontis in qua supercilia concurrunt s. coeunt, Ubi corrugantur et contrahuntur supercilia, Ubi frons corrugatur: quo vocabulo utitur schol. Homeri [Il. P, 136], quum Ἐπισκύνιον esse dicit [ut Etym. M.] τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ σ. τοῦ μετώπου: unde et συνόφρυες s. μιξόφρυες dicuntur Quorum supercilia coeunt, quæ alioqui solent τῷ μεσοφρύῳ discriminari.

[Συνοχεύς, έως, ὁ, Continens. Gl., ὁ συνέχων. Julian. Or. 5, p. 165, D: Τὸν νοερὸν θεὸν τὸν τῶν ἐνύλων καὶ ὑπὸ σελήνην εἰδῶν συνοχέα. Schneid. Anon. Cram. An. vol. 3, p. 181, 24, Chaldæorum describens theologiam: Αἱ δὲ πηγαὶ τῶν ἀφθέγκτων διαιροῦσι τοὺς κόσμους τριχῶς, τὸν ἐμπύριον, τὸν αἰθέριον, τὸν ὑλαῖον· μετὰ δὲ τὰς ἴυγγας τάττουσι τοὺς συνοχέας αὐτῶν, τρεῖς δὲ αὐτοὺς ὄντας λέγουσι δὲ τὰς μὲν ἀφθέγκτους ἴυγγας δημιουργικὰς τῆς τῶν ἁπάντων ἑνώσεως, τοὺς δὲ συνοχέας τὰς προόδους τοῦ πλήθους ἐνίζειν καὶ ποιεῖν τὸν τῶν θεῶν σύνδεσμον· μέσον γὰρ αὐτῶν τὸ κέντρον ἐπήξαντο· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται (sic) συνοχεῖς· 182: Καὶ αἱ μὲν ἴυγγες μονάδες εἰσὶ μόνον, οἱ δὲ συνοχεῖς μονάδες προφαίνουσαι τὸ πλῆθος. Jo. Damasc. vol. 2, p. 910, D: Ὁ τῶν οὐρανῶν δημιουργός τε καὶ συνοχεύς. Conf. Porphyr. ante Iambl. De myst. p. 8, 38, Petr. Sic. Hist. Manich. p. 4, Gretser. Opp. vol. 2, p. 146, D. ‖ Continuus, Assiduus, Horapoll. Hierogl. 2, 116: Πῶς ἄνθρωπον συνοχέα καὶ ἑνωτικόν; Ἄνθρωπον συνοχέα καὶ ἑνωτικὸν βουλόμενοι σημῆναι λύραν ζωγραφοῦσιν· αὕτη γὰρ συνέχειαν φυλάττει τῶν ἰδίων χρωμάτων. L. Dind.]

Συνοχέω, Una veho. Pass. Συνοχέομαι, [Conveho (sic), Gl.] Una vehor: ut [schol. Aristoph. Av. 1740], Πάροχος, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, Quod eodem vehiculo vehatur cum sponso et sponsa. [Plut. Anton. c. 11 init.: Κομιζόμενος ἐπὶ ζεύγους Ἀντώνιον εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ συνοχούμενον· Galb. c. 20: Βαδίζοντι συνοχούμενος. Sozom. H. E. 3, 9, p. 104, 23: Συνοχούμενον αὐτῷ Μακεδόνιον ἔχων. L. Dind.]

[Συνοχέω, Contineo. Eustath. Opusc. p. 349, 7: Καὶ οὕτως ἡμῖν τὴν ἐκ λύπης διάλυσιν συνόχει. Συνοχῶ, ήσω, fingit schol. Lips. Hom. Il. B, 218, ut Etym. M. v. Συνοχωκότε.]

Συνοχή, sive Ξυνοχή, ἡ, [Comprehensio tenentis aliquid. Philostr. V. Apoll. 4, p. 168, 9: Τὸ ἀπρὶξ τῶν δακτύλων ἐν τῇ ξυνοχῇ τῆς ῥόας. Hemst.] Continuatio, Cam.; Continua cohærentia s. commissura, qua duæ res in unum coeunt, junguntur: species τῆς συνάψεως, non autem contra συνοχή, genus τῆς συνάψεως: ut Suid. docet, et Aristot. supra τὰ συνεχῆ et ἁπτόμενα et τὰ ἐφεξῆς distinxit. Ea vero signif. supra ab Aristot. dicuntur οἱ κόλποι εἰς ἓν συνέχειν, et ab Hom. itidem οἱ τένοντες συνέχειν. [Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 408: Ἀπολλόδωρος κίνησιν εἶναι μεταβολὴν κατὰ τόπον ἢ σχῆμα, σχέσιν δὲ συνοχὴν κατὰ τόπον ἢ σχῆμα. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 13 init., p. 364, D: Τῆς ἀλλήλων συνοχῆς, Mutuæ cohærentiæ. Suidas ex Alex. Aphrod. in l. 4 Top. p. 162: Συνοχή, εἶδος τῆς συνάψεως, ὥστε ἁμαρτάνει ὁ τῆς συνάψεως γένος τὴν συνοχὴν ἀποδιδούς. Οὐ γὰρ πᾶν τὸ συναπτόμενον συνέχεται, συνάπτεται γὰρ καὶ τὰ ἁπτόμενα μόνον, οὐ μὴν καὶ συνέχεται· οὐ πᾶν μέντοι τὸ συνεχόμενον συνάπτεται· ὥστε ἐπιπλέον τὸ συνάπτεσθαι τοῦ συνέχεσθαι.] ‖ [Pressus, Compressus, Coercitio, Cohibentia, Continentia, Comprehensus, Pressura, Gl. De Continentia Eustath. Opusc. p. 209, 21: Εἰς ἐπιθυμιῶν συνοχήν. Aliter Plut. Mor. p. 881, B: Ὅλον ὂν περὶ τὴν συνοχὴν τῆς ἰδίας εὐδαιμονίας· 886, E: Οὐ μὴν φθαρησόμενόν γε τὸν κόσμον προνοίᾳ καὶ συνοχῇ θεοῦ· Chrysippus ap. eund. p. 1054, F: Ἐπὶ τὴν συμμονὴν καὶ τὴν συνοχὴν τὴν ἑαυτοῦ· 1055, B: Τὰς τάσεις καὶ συνοχάς.] Coarctatio, In angustum contractio, ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσις, κλεισοῦρα, στενότης, ut Eust. exp. ap. Hom. Il. Ψ, [329]: Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Ubi via coarctatur et in angustum contrahitur. Loquitur autem ibi de ligno, quod Achilles terminum σταδιοδρομίας statuerat: unde Eust. annotat συνοχὴν antiquis dictum fuisse τὸ τῶν σταδίων σιγματοειδές, ὁποῖον μάλιστα τὸ κατὰ τὸν καμπτῆρα, εἴτουν τὴν νύσσαν. Apoll. Arg. [4, 629: Ἄμμιγα δ' ὕδωρ ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον·] 2, [317]: Πέτρας... Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι, In ore maris, angustiis maris, ubi in angustum coarctatur. 1, [1006]: Ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο Ἑξείης, In aditu, ostio, ore, portus, ut Cic.; ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ πρώτῳ τοῦ λιμένος, schol. [Id. 1, 744: Ἐκ δέ οἱ ὤμου πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο. De palpebris Coluth. 73: Διακρίνειν δὲ θεάων κάλλεο καὶ βλεφάρων ξυνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων. Ap. Arrian. Epict. 4, 11, 12: Ἀμήχανον μὴ ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτος καὶ τῆς κατὰ τὴν ἐσθῆτα συνοχῆς ὑπολείπεσθαί τι περὶ τὸ σῶμα ῥυπαρὸν καὶ δεόμενον ἀποκαθάρσεως, de vestium applicatione ad corpus.] Est etiam vocab. militare, affinem præcedentibus signif. habens [in libello Τάξις παλαιὰ inscripto p. 941 ed. Londin.]: Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχή, πρᾶγμα [φράγμα Suidas v. Διχοτομία], ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται. [Symmach. Job. 38, 16, de fonte s. aquarum scaturigine. Prov. 30, 16: Συνοχὴ μήτρας.] ‖ Sed et pro Auimi angustia et anxietate ponitur, quum sc. ex rebus adversis constringitur, et in angustias redigitur, ex quibus expedire se nequit: seu, ut Hesych. exp., ἀσθένεια, ἀδημονία, ταραχή. Lucæ 21, [25]: Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σ. ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, Et in terra angustia gentium in consilii inopia. 2 Cor. 2, [4]: Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ σ. καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, Ex multa oppressione et anxietate cordis scripsi vobis. [Conf. Schleusner. Lex. V. T. Constant. Man. Amat. 4, 16: Ἂν ἦν ἀνθρώποις δυνατὸν πάντας ὁμοῦ γενέσθαι καὶ τὰς ἰδίας ἕκαστον πικρίας καὶ τὰς θλίψεις καὶ τῆς ψυχῆς τὴν συνοχὴν εἰς μέσον καταθεῖναι. Similiter Greg. Nyss. vol. 2, p. 189, C: Τὴν συνοχὴν τοῦ ἄσθματος κρύπτειν πως ἐβιάζετο. De carcere Manetho 1, 313: Εἰς συνοχὰς ἥξουσι σιδηρήεντά τε δεσμά· 2, 282: Τῷ δὴ καὶ κρίσιας καὶ νείκεα πολλάκις ἔσχον σὺν σφετέραις ἀλόχοις καὶ αὐτῶν εἵνεκα δηθὰ ἐν συνοχῇσι γένοντο· 3, 203: Πλέοσιν δ' ἔτι καὶ συνοχῇσιν εἱρκτῇσίν τ' ἐπέδησε γυναικείης ἕνεκ' ἄτης· 6, 208: Ἐν συνοχῇσι γένοντ' ἠδ' αὖ καὶ δεσμὸν ἔτλησαν· 605: Συνοχῇσιν ἔδησεν· 669: Οἱ δὲ καὶ ἐν συνοχῇσι καὶ ἐν δεσμοῖς ἐγένοντο. L. D. Ὁ φυλακισμὸς in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843. Ducang.] ‖ In bello dicitur Congressus s. Conflictus hostilis. Apoll. Arg. 1, [159] de Periclymeno: Ὅττι κεν ἀρήσαιτο Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο. [De συνοχῇ coriarii Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 477, B: Ἡ ὀπῶ βαλσάμου ἡ συνοχῇ δυσώδει τῇ βυρσοδευτικῇ (l. —δεψικῇ). L. Dind.]

Συνοχηδὸν, Stricte, Arcte, Tenaciter, συλλήβδην, VV. LL. [Archias Anth. Pal. 9, 343, 3: Καὶ τὰς μὲν (κίχλας) συνοχηδὸν ἀνέκδρομος ὤχμασε θῶμιγξ.]

[Συνοχικός, ή, όν, Continens, i. q. συνεκτικός. Dionys. Areop. De div. nom. 4, 10, p. 361, D: Τούτων οὖν καὶ τῶν αἰσθητῶν ἐν τῷδε τῷ παντὶ τριῶν κινήσεων... αἴτιόν ἐστι καὶ συνοχικὸν καὶ πέρας τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. L. D. Vim habens continendi. Philoponus: Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἡ τῶν ζώντων ζωὴ καὶ τῶν ὄντων οὐσία πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ συνοχικὴν ἀγαθότητα.]

[Συνοχίτης, ὁ, vel Συνοχῖτις, ιδος, ἡ, lapis ap. Plin. N. H. 37, 11, 73 fin.: « Synochitide umbras inferorum evocatas teneri. » Eademque forma cod. Bamberg. in indice libri 37, p. 466: Synochitis. Sed in textu idem p. 502: « Synochites quem detinere umbras inferum evocatas adfirmant. » Vitiose Isid. Orig. 16, 15, 22: « Synochitidæ u. i. e. teneri ajunt. » Non dissimile nomen Synechitim de galactite est in eod. cod. Bamb. ib. 10, 59, ubi Monac. *sinephitim*, vulgo *synophitim*, alii *synephitim* scripserunt.]

[Συνοχμάζω, σω, Constringo. Lucian. Tragœdop. 215: Διόπερ κραταιοῖς συνοχμάσας δεσμῷ πόδα.]

Συνοχμὸς, et Συνεοχμὸς, ὁ, pleon. Att. τοῦ ε, i. q. συνοχή, Junctura, qua duo inter se coeunt et continua quadam cohærentia copulantur. Hom. Il. Ξ, [465]: Τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ. Ead. signif. idem Hom. τένοντας συνέχειν supra dixit, et Aristot. itidem κόλπους εἰς ἓν συνέχειν. At συνοχμὸς ὁδοῦ i. q. στενωπὸς, Eust.

Σύνοχος, ὁ, ἡ, [Continens, Continuus. Congruus, Eur. Bacch. 160: Λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος εἰς ὄρος· Hel. 172: Αἰλίνοις κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα, πάθεσι πάθεα, μέλεσι μέλεα.] Febris continuæ species, nullis distincta accessionibus; in hoc enim differt ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς πυρετοῦ, quæ itidem species est συνεχοῦς, generis sui nomine donata, quod συνεχὴς mutationes habeat, pro humoris, a quo gignitur, specie: verum ὁ σύνοχος nullas ejusmodi mutationes habet, quæ accessiones videri possint, sed unicam modo accessionem a principio usque ad finem nullis exacerbationibus distinctam. Cujus tres statuuntur differentiæ: aut enim perpetua illa accessio sibi æqualis similisque perseverat, totoque febris curriculo similiter viget, neque crescens neque decrescens: quæ σύνοχος ὁμότονος s. ἀκμαστικὸς appellatur: aut a mediocribus initiis progreditur ad majora et increscit, dicta ἀναβατικὸς atque ἐπακμαστικός: aut ab initio ad finem semper decrescit, quam παρακμαστικὸν appellant. Hæc inter alia Gorr. Galen. De crit. diebus 3: Σ., πυρετὸν οὕτως ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ διὰ τρίτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις. Alex. Aphr. Probl. 2, 10: Σ. ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὕπαρξιν, ἄφθονον ἔχων τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, Continens febris, quia sanguine abundante provenit, nullam obtinet intermissionem, VV. LL.

Συνοχωκὼς, Coarctatus, In angustum contractus s. compressus, In angustum coiens, συμπεπτωκὼς Eust., ἐπισυμπεπτωκὼς Hesychio. Hom. Il. B, [217] de Thersite: Τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Citat Erotian. quoque ex Hippocr. [Ap. Erotian. p. 336, pro Συνοχωκὸς recte Foes. Συνοκωχή, quod v., ut poscit interpr.] Putatur autem fieri Συνοχόω a συνοχή, quod Coarctationem et in angustum contractionem ac σύμπτωσιν significare diximus: unde hoc partic., litera ω, quæ augmentum præteriti est, in ο verso per systolen Ionicam. [Συνοχωκότε. Ita apud Homerum in omnibus præter Florentinam et Aldinam 1 legitur, sed pessime. Hæ autem habent συνοκωχότε. V. Valcken. ad Ammon. p. 24. Brunck. Ante Valck. Homero συνοκωχότε ex Hesychio, qui non Συνοχωκότε ponit, sed Συνοκωχότε, ἐπισυμπεπτωκότε;· συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις, vindicaverat Dorvill. Obss. Misc. vol. 1, p. 114. Cujus testimonium nec librorum Homeri aut recentiorum grammaticorum, de quibus v. Heyn., testimonia elevare poterunt nec quæ pro forma συνόχωκα dixit Buttm. Gr. § 85, 5. Quinto 7, 501: Δέος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς τείχεος ὡς ἤδη συνοκωχότος ἐν κονίῃσιν, pro συνωχοκότος restituit Rhodomannus.]

[Συνοψιασμὸς, ὁ, i. q. συνοψισμός. Typicum S. Sabæ p. 70. Ducang.]

[Συνοψίζω, σω, In compendium redigo. Anon. Gram. Anecd. vol. 3, p. 185, 30: Ὀλίγα τῶν αὐτοῦ συνοψίσας. Athanas. vol. 2, p. 584, B: Μικρά τινα συνοψίσας τῶν χρησίμων καὶ λυσιτελῶν. Jo. Pediasimus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 399, C: Συνοψίσω σοι τὸν περὶ τούτων λόγον. Psellus Synops. Leg. 6: Ὅθεν ἐγώ σοι τὰ πολλὰ τοῦ λόγου συνοψίσας. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 434, A med.: Κεφαλαιώδεις ἔλεγχοι τοῦ παρὰ

A Λατίνοις δόγματος... συνοψισθέντες ἐκ τῶν διὰ πλάτους γεγραμμένων. L. D. Doxopater in Walzii Rhett. vol. 6, p. 29, 13. V. Bloch. Misc. Hafniens. t. 2, fasc. 1, p. 154. Boiss. Hermias In Plat. Phædr. p. 157, 203. Passim ap. Balsamon. In Nomocanonem Photii. || In conspectum alicujus venio, εἰς ὄψιν ἔρχομαι, ap. Leon. grammat. in Theophilo p. 452. Pass. Theophanes a. 6 Apsimari: Ἠτήσατο τῷ τῶν Χαζάρων Χαγάνῳ συνοψισθῆναι· et a. 24 Copronymi. Idem Leo grammat. in Basilio p. 473: Φώτιος δὲ τοῦτον Βασιλείῳ βασιλεῖ μεσιτεύει καὶ συνοψίζει, In conspectum admittit. Contraria ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖν, ἀποσυνοψίζειν et —εσθαι. Ex Ducang. Gl. Theodor. Stud. p. 184, C: Κρυπτῶς συνοψισθέντες καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ἐν ταὐτῷ μείναντες· 311, E: Συνοψισθῆναι αὐτῷ, eademque constr. p. 387, A, Hierocl. Facet. XXVIII, et XVII in var. L. Dindorf.]

Σύνοψις, εως, ἡ, Conspectus. Polyb. [14, 10, 3]: Ἐβουλεύετο καταστρατοπεδεῦσαι τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, In conspectu. [40, 5, 6: Στρεβλῶν ἐν συνόψει
B πάντας ἀλλήλων. Diodori Exc. p. 508, 28: Τῶν στόλων εἰς σύνοψιν ἐλθόντων.] 1, [4, 1]: Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, quasi In unum conspectum omnia reducere, i. e., Facere ut omnia simul conspiciantur et cernantur, Uno in conspectu proponere. Unde σύνοψις accipitur pro Dilucido compendio, quo res late diffusa, omnis in conspectum simul datur, et breviter ob oculos ponitur. Galen.: Εἰς ὀλίγα κεφάλαια συνόψεως ἕνεκα πᾶν ἀθροίσαντες, ubi Bud. Ut compendiosius dicantur; vel, Ut facilius intelligantur: nam et pro Intelligentia accipit Idem ap. Plat. [Reip. 7, p. 537, C, unde Pollux 6, 159]: Εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων [Leg. 9, p. 858, C: Γένοιτο γοῦν ἂν κατὰ φύσιν μᾶλλον ἡμῖν ἡ σύνοψις τῶν νόμων, quod Compendiariam legum conspectionem vertit Int. Dionys. De comp. vv. c. 21 init., p. 145, 14: Ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ οὔτ' εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν δυναμένας οὔτ' εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ· De Thuc. p. 821, 11: Ὡς μείζονος ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ (historiæ
C universalis)], annotans eod. modo usurpari a Dionys. Areop. p. 215. [Taxatio, Opinio, Æstimatio, Gl.] Σύνοψις, inquit idem Bud., Conspectus, Collustratio, quæ est, quum oculis circumspicimus. Polyb. [6, 27, 1]: Τούτου τοῦ τόπου τὸ ἐπιτηδειότατον εἰς σύνοψιν ἅμα καὶ παραγγελίαν ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ καταλαμβάνει. [Inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 446—7, n. 4957, 55: Τῆς δ' αὐτῆς κακοτεχνίας ἐστὶν καὶ ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις οὐ πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβασιν καὶ τὴν βεβρεγμένην γῆν, ἀλλὰ πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν ἀναβάσεων· 58: Οὐ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφομένων ἡ ἀπαίτησις ἔσται.] || Suidæ σύνοψις est ἡ κατὰ πρόσωπον ὁμιλία, sicque exp. Idem l. Polybii priorem. [|| Compendium, de qua signif. HSt. supra et Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. 38, ap. Plut. Mor. p. 1057, C: Σύνοψις τοῦ ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωικοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσι, multosque recentiorum in libris sic inscriptis. Item Conspectus s. Delineatio futuri operis, ap. Euseb. V. Const. 3, 35 fin.: Ἃ δ' ἂν νομίσειας εἶναι τιμιώτερά τε καὶ χρησιμώτερα αὐτῆς
D συνόψεως γενομένης, πρὸς ἡμᾶς γράψαι σπούδασον, ubi Vales. confert Athanas. Apolog. p. 803: Φρόντισον ἐν τάχει τὴν σύνοψιν ποιησάμενος εἰς τὴν τάξιν ἀνενεγκεῖν.]

[Συνόψισις, εως, ἡ, Conspectus. Theodor. Stud. p. 482, C: Καταξιῶσαι τῆς τοῦ υἱοῦ σου συνοψίσεως. L. D.]

[Συνοψισμὸς, ὁ, Conspectus. Theodor. Stud. p. 339, C: Μὴ ἐπιτυχών μου τοῦ συνοψισμοῦ. L. Dind.]

[Συνοψοφᾰγέω, Una cum alio obsonia comedo. Plut. Mor. p. 124, C.]

Συντᾰγή, ἡ, Ordinatio; Signum, Præceptum, VV. LL. [Judic. 20, 38: Σημεῖον ἦν ἀνενέγκαι αὐτοὺς σύσσημον καπνοῦ, ubi al. συνταγὴ pro σημεῖον, et alia V. T. intt. exx. annotavit Schleusner. Iambl. V. Pyth. § 185, p. 384 Kiessl.: Πρὸς τὰς συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, de pactis conventis. De præceptis medicorum Artemid. 2, 44 fin.: Πολλοὺς ὀνείρους ἀναγραψαμένων καὶ μάλιστα συνταγὰς καὶ θεραπείας τὰς ἀπὸ Σαράπιδος δοθείσας· 5, 89: Ἔδοξέ τις νοσῶν τὸν στόμαχον καὶ συνταγῆς

δεόμενος παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄναρ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ εἰσιέναι. » Jo. Chrys. In Ps. 118, vol. 1, p. 978, 19. » SEAGER. Pactum, Athanas. vol. 2, p. 297. KALL. Constitutio. Συνταγὴ μετὰ παραγγελίας, Condictio, in Gl. Vox J. C. DUCANG.]

Σύνταγμα, τὸ, Certus militum numerus, sed proprie quum instructa est acies, et stant in procinctu: licet Plutarch. et alii generalius uti videantur. Conveniet autem hæc signif. cum illa, quæ participiis συνταξάμενος et συντεταγμένος data fuit. [Τὸ παρ' Ἀννίβου σ. τῶν ἱππέων, Polyb. 9, 3, 9; τὰ σ. τῶν ἱππέων, 10, 15, 6. Τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σ. τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις κοόρτις, 11, 23, 1. SCHWEIGH. Strabo 10, p. 480: Πλήθει τῶν ἐν γυμνασίοις καὶ μάχαις ταῖς κατὰ σύνταγμα, ex Ephoro. HEMST. Pollux 1, 127, 175. De cœtu Lucian. Timon c. 58: Βλεψίας καὶ Γνίφων καὶ ὅλως τὸ σ. τῶν οἰμωξομένων. L. D. Phot. C. Manich. 1, 4. SCHLEUSN.] Est etiam descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, et in classes distributio, Pensitatio annua ad bellum gerendum. [De copiis, Xenoph. H. Gr. 3, 4, 2: Ἦν αὐτῷ δῶσι τριάκοντα μὲν Σπαρτιατῶν, εἰς ἑξακισχιλίους δὲ τὸ ξύνταγμα τῶν ξυμμάχων. Et similiter 5, 2, 20. V. Σύνταξις. Æschines p. 67, 60: Εἶναι δὲ τὸ σύνταγμα χρημάτων μὲν εἰς ρ' νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα κτλ.] Σύνταγμα est præterea Constitutio, Ordinatio. Τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. [p. 145, B; 264, C. Polyb. 6, 50, 2: Οὔτε ἐστὶν οὔτε γέγονεν οὐδὲν αἱρετώτερον τοῦ Λακωνικοῦ καταστήματος καὶ συντάγματος. ‖ Aliter Diodor. 1, 74: Ἔστι δ' ἕτερα συντάγματα τῆς πολιτείας γ', τό τε τῶν νομέων καὶ τὸ τῶν γεωργῶν, ἔτι δὲ τὸ τῶν τεχνιτῶν, de civium ordinibus s. classibus.] ‖ Interdum vero σύνταγμα est Volumen compositum. [Σ. ἐπὶ βιβλίου, Constitutum, Constitutio, Gl. Diodor. 1, 3 fin.: Διὰ τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὸ πλῆθος τῶν συνταγμάτων. De musicis Aristot. Polit. 4, 3 fin.: Τίθενται εἴδη δύο, τὴν δωριστὶ καὶ τὴν φρυγιστὶ (harmoniam), τὰ δὲ ἄλλα συντάγματα τὰ μὲν Δώρια τὰ δὲ Φρύγια καλοῦσιν.] Unde Συνταγματικὸς, ή, όν, ut συνταγματικὸν opus, de quo lege Bud. p. 641.

[Συνταγματαρχέω, Dux sum agminis. Philo vol. 2, p. 66, 28: Μόνον οὐ συνταγματαρχῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀλείφων ἐπὶ δυσμενεία. WAKEF.]

Συνταγματάρχης, ὁ, Qui præest illi militum numero qui σύνταγμα dicitur. [Lucian. Bacch. c. 2, Pseudol. c. 18.] Vide Suid. [Ammon. p. 131. Sozom. Hist. Eccl. (3, 14 fin.) 6, 6; 8, 4. MENDHAM. Anna Comn. p. 379, D; 474, B; 481, B. L. DIND. Psellus p. 121, 10 edit. meæ. ‖ Cujus munus Συνταγματαρχία, ἡ. Arrian. Tact. p. 31. BOISS.]

[Συνταγματαρχία. V. præced.]

[Συνταγμάτιον, τὸ, Opusculum, Athanas. vol. 1, p. 160, 684. KALL. Athan. Ep. ad Serap. p. 702. Phot. Bibl. p. 226. Eustath. ad Dionys. v. 1. BOISS. Epiphan. vol. 1, p. 276, D; 277, B; 924, A; 931, A. L. DINDORF.]

[Συντακής, ὁ, ἡ, Tabe consumtus. Philostr. V. S. 2, p. 565: Ἐτελεύτα μὲν οὖν ἀμφὶ τὰ ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα συντακὴς γενόμενος. Abresch. ad Cattier. p. 90 corr. συντακεὶς γενόμενος, Tabe confectus, pro συντακής, ideo quia nullum hujus formæ adjectivum isto a verbo productum novi. Locutionis plura exempla dedit Duc. Thuc. p. 346. Dicitur γυιοτακής, Membra tabefaciens, ψυχοτακής. BAST. Ξυντακεὶς (sic) liber unus, quocum γενόμενος non satis conveuit, etiamsi transponatur.]

[Συντακτέον, de medicis, ut infra Συντάσσω, Ordinandum. Soranus Obstetr. p. 20, B: Ταῦτα μὲν σ. ἐπὶ τῆς ἤδη καταπαυομένης (καθάρσεως)· 273, B: Καὶ νῦν δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς θεραπείας ὡς ἐπὶ στεγνῆς συντακτέον. ‖ Componendum. Sextus Adv. phys. 1, 367, p. 622: Κατὰ δὲ τὰς τῶν μαθηματικῶν ἐννοίας νῦν σ. τὸ προκείμενον. L. D. ‖ Construendum. Tzetz. ad Lyc. 914. KALL. Schol. Eur. Hec. 949. BOISS. Eust. Od. p. 20, 48 ed. Bas.]

[Συντακτήρ, Etym. M. p. 421, 24 ponit, ut primitivum sequentis συντακτήριος.]

[Συντακτήριος. V. Συντακτικός.]

[Συντάκτης, ὁ, Compositor. (V. Συντακτικός.) Epiphan. vol. 1, p. 398, C: Ὠριγένους τοῦ καὶ Ἀδαμαντίου τοῦ Συντάκτου· eodemque accentu p. 520, C. (V. Μεταφραστής.) Pro quo vol. 2, p. 146, B: Ὠριγενιανοὶ ἄλλοι τοῦ καὶ Ἀδάμαντος τοῦ Συντακτικοῦ. L. DIND.]

Συντακτικὸς, ή, όν, et Συντακτήριος, dictus est Origenes quasi Compositor, s. potius quasi Quadam componendi libros facultate valens: quod plurimos libros composuerit. [Ita Suidas in priori voc. V. Συντάκτης. Adject., Componendi s. Ordinandi vim habens, Theo Smyrn. Mathem. p. 15, B ed Bulliald.: Οὐ γὰρ ῥυθμῶν μόνων καὶ μέλους συντακτικὴν (τὴν μουσικήν φασιν οἱ Πυθαγορικοὶ), ἀλλ' ἁπλῶς παντὸς συστήματος. L. D.] In VV. LL. συντακτικοῦ αὐτοκράτωρ, Cui pensionum solvendarum cura est commissa: ex Bud. Annott. in Epistt. poster. Idem in Comm. scribit librum illum stipendiarium et breviarium, quem Statum regis vocamus, ἀναγραφὴν συντακτικὴν dici posse. [Συντακτικὸς λόγος, Oratio valedictoria, Menander Διαιρ. ἐπιδ. p. 636; (Συντακτικὸς omisso λόγος et Σ. λαλιὰ Menander ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 309, 3; 255, 13; et omisso λαλιὰ 313, 2. Himer Ecl. 11, p. 24, 16 ed. Dübner.: Ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους συντακτικῆς, ὅτε ἐξῄει ἐπὶ Κόρινθον. L. D.) συντάξασθαι enim media ætate dixerunt pro Valedicere, quando iter faciamus, vel ex patria alium in locum abeamus, Dorv. ad Charit. p. 151, interpp. ad Hesych. et Kust. ad Suid. Συντακτήριον appellat Phot. Bibl. cod. 165, ubi similia genera orationum vel declamationum recensentur Himerii sophistæ: aliis ἐξιτήριος λόγος. ERNEST. Lex. rhet. Συντακτήριον in Vita Ms. S. Dalmati pro Valedictione. Theophanes Cerameus Homil. 6: Καὶ μόλις ἐπισκήπτοντα τῇ μητρὶ τὰ τελευταῖα καὶ συντακτήρια. Συντακτικὸς λόγος s. συντακτήριος, in Lex. Ms. Cyrilli et Gl. cod. Reg. 930: Συντακτήριοι οἱ ἐν ἐξόδοις ταῖς τῶν πόλεων ἐπὶ τῶν ἀρχόντων ἀποχαιρετισμοί, οἷος ὁ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Inter epistolas Mss. Pselli 94 inscribitur συντακτήριος πρὸς τὸν βασιλέα. V. Scylitzen p. 835, 842, Franc. Scorsum ad eundem Theophanem, H. Vales. ad Euseb. l. 1 de Vita Constant. c. 21; 3, 21, et ad Euagrii 4, 40, et Suic. in Thes. eccl. DUCANG. Zonaras Annal. vol. 2, p. 36, D: Τὸν συντακτήριον ὁ ἅγιος (Gregorius) συγγραψάμενος καὶ δημοσίᾳ ἀναγνοὺς ἐξέστη τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα ἐπανῆλθε.]

[Συντακτὸς, ὁ, Compositus, Constructus. Diog. L. 7, 58: Ῥῆμα δέ ἐστι μέρος λόγου σημαῖνον ἀσύνθετον κατηγόρημα, ὡς ὁ Διογένης, ἢ, ὥς τινες, στοιχεῖον λόγου ἄπτωτον, σημαῖνόν τι συντακτὸν περί τινος ἢ τινων, οἷον Γράφω, Λέγω· 64: Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα τὸ κατά τινος ἀγορευόμενον ἢ πρᾶγμα συντακτὸν περί τινος ἢ τινων, ὡς οἱ περὶ Ἀπολλόδωρόν φασιν, ἢ λεκτὸν ἐλλιπὲς, συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν.]

Συνταλαιπωρέω, Una miser sum, una in miseriis et ærumnis versor, Phalar. [Soph. OEd. C. 1136: Τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε. Aristoph. Lys. 1221: Χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν. Aret. p. 14, 22: Ξυνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ. Niceph. Gregor. Hist. Byz. 12, 5, p. 363, D: Συνταλαιπωρεῖν εἰδότα κατά τε τὰς ὑπαίθρους καὶ χειμερίας στρατοπεδείας αὐτοῖς.]

[Συνταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Simul miser. Clem. Epist. de gest. Petri § 86. KALL.]

[Συνταλασιουργέω, Simul exerceo lanificium. Clearchus ap. Athen. 2, p. 516, B: Τοῦ Μίδου ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος.]

[Συνταμιείας, ὁ, pro συνταμίας, Collega quæstoris, ap. Dion. Cass. 48, 21, ut ib. et alibi apud eum ταμιείας pro ταμίας, frustra defendit Reimarus. ῑᾱ]

[Συντάμνω. V. Συντέμνω.]

[Συντανύω, Una tendo. Pind. Pyth. 1, 87: Πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ. ᾰῡ]

Σύνταξις, εως, ἡ, [Photio β' πραγμάτων ἕνωσις, καὶ τὸ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα. Quæ referri ad signif. Tributi ostendit Etym. M. addens l. Demosth. p. 14, 27 paullo post cit.] est non solum Descriptio ad stipendium conferendum, et illa pensitatio annua, sicut et σύνταγμα: sed et ipsum Stipendium, et φόρος, Tributum. Sic διδόναι σύνταξιν, item συντάξεις τελεῖν ex Æschine [p. 66, 40, et sæpius in seqq. sine illo verbo] affertur: ex Isocr. [p. 140, B; 256, E], συντάξεις ὑποτελεῖν. [Διδόναι id. p. 165, A, De antid. p. 450, 131. Conf. Hyperid. ap. Harpocr. infra cit.

Demosth. p. 95, 8 : Ἡμεῖς οὔτε χρήματα εἰσφέρειν βουλόμεθα οὔτε αὐτοὶ στρατεύεσθαι τολμῶμεν οὔτε τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι δυνάμεθα οὔτε τὰς συντάξεις Διοπείθει δίδομεν· et ibid. 20, τὰς σ. Δ. δώσετε. V. locum p. 182, 24 in Συντάσσω cit. De tributo sociis imposito p. 60, 11 : Ἐν μὲν οὖν ἔγωγε πρῶτον ὑπάρχειν φημὶ δεῖν, ὅπως εἴτε συμμάχους εἴτε σύνταξιν εἴτ' ἄλλο τι βούλεταί τις κατασκευάζειν τῇ πόλει, τὴν ὑπάρχουσαν εἰρήνην μὴ λύων τοῦτο ποιήσει· 305, 17 : Δύναμιν εἶχεν ἡ πόλις τοὺς νησιώτας, χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς ι' καὶ μ' τάλαντα. Harpocrat. : Ἔλεγον καὶ τοὺς φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν ι' Φιλιππικῶν. Ὑπερίδης Δηλιακῷ, Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες ἡμεῖς ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. Conf. Lex. rhet. Bekk. p. 300, 18. Ps.-Demosth. p. 1334, 12; Isocr. De antid. p. 447, 119. Polyb. 22, 27, 2 : Ὅσαι πρότερον ὑπετέλουν Ἀντιόχῳ φόρον ..., ὅσαι δ' Ἀττάλῳ σύνταξιν ἐτέλουν, ταύταις ἐπέταξαν τὸν αὐτὸν Εὐμένει διδόναι φόρον.] Aristides autem ad vocem συντάξεις addit genitivos χρημάτων et νεῶν [ut Demosth. l. cit. De copiis, ut supra σύνταγμα, Xenoph. H. Gr. 5, 2, 37 : Καὶ ἐκπέμπουσι Τελευτίαν μὲν ἁρμοστήν, τὴν δ' εἰς τοὺς μυρίους ξύνταξιν αὐτοί τε ἅπαντες ξυνεξέπεμπον καὶ εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας διέπεμπον κτλ.] Dicuntur συντάξεις et Annua quæ dantur a principibus, Bud. [Vel quæ penduntur principibus. Lucian. Alexand. c. 57 : Πρέσβεις παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως ἐς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως.] At Polit. ap. Herodian. [1, 6, 24] συντάξεις reddidit Præmia, quidam Stipendia. [Lucian. Dial. mer. 15, 3 : Περίμεινον τὴν σ., ὁπόταν ἀπολάβω τὴν μισθοφοράν. Diodor. 5, 46 : Οἱ στρατιῶται λαμβάνοντες τὰς μεμερισμένας συντάξεις φυλάττουσι τὴν χώραν· 1, 75 med. : Συντάξεις δὲ τῶν ἀναγκαίων παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς μὲν δικασταῖς ἱκαναὶ πρὸς διατροφὴν ἐχορηγοῦντο, τῷ δὲ ἀρχιδικαστῇ πολλαπλάσιοι. De pensione vel reditu Plutarch. Lucull. c. 2 fin. : Δαπάνην καὶ σ. οὐχ ὅσην ἐδίδου τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρεῖχεν· Alex. c. 21 init. : Συντάξεις μείζονας ἐκαρποῦντο τῶν προτέρων.] Idem ex Synesio affert, Εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, pro In nullum ordinem descriptus, In nullam classem contributus. [Conf. Σύνταγμα. Diodor. 1, 86 : Γνωρίζειν ἕκαστον ἧς εἴη συντάξεως, ubi τάξεως deteriores, ut præcesserat ταγμάτων. V. Lucian. Judic. vocc. c. 3, ubi item συντάξεις post τάξεως.] Quin etiam pro Volumine composito poni σύνταξιν, sicut et σύνταγμα, docet Idem. Vide et Suid. tum de hac signif., tum de alia [s. Harpocrat. supra cit. Qui verbis illic positis præmiserat : Σύνταξις ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις (διοίκησις Valesius)· Δημοσθένης (p. 14, 27)· Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα. (Pro quo τάξιν p. 38, 15, εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν τὴν αὐτὴν τοῦ λαβεῖν, τοῦ στρατεύεσθαι, τοῦ δικάζειν.) Quomodo dici in Orat. περὶ συντάξεως inter Demostheneas p. 166 seqq. (ubi p. 168, 22, eadem fere verba), animadvertunt intt. || « Pactum, Conventio. Κατὰ τὴν σ., Prout convenerat, Polyb. 5, 3, 3; 8, 18, 5. Τὰ χρήματα τὰ κατὰ τὰς συντάξεις ὁμολογηθέντα, 5, 95, 1. » Schweigh. || De acie instruenda ad recensum copiarum, Thuc. 6, 42 init. : Ἐπεξέτασιν (al. libri ἐπ' ἐξέτασιν, sed præstare videtur ἐξέτασιν, ut ap. Xenoph. continuo cit., et Thuc. paullo ante et alibi semper) τοῦ στρατεύματος καὶ ξύνταξιν οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο. Xenoph. Cyr. 2, 4, 1 : Ἐξέτασιν δέ ποτε πάντων τοῦ Κύρου ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ σύνταξιν. Et similiter H. Gr. 7, 5, 22 : Ὑπὸ τοῖς ὑψηλοῖς ἔθετο τὰ ὅπλα, ὥστε εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ· τοῦτο δὲ ποιήσας ἔλυσε μὲν τῶν πλείστων πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευήν, ἔλυσε δὲ τὴν ἐν ταῖς συντάξεσιν, nisi scr. τάξεσιν, ut sequitur. Singulari rursus Cyrop. 8, 1, 14 : Οὕτω δὴ σκοπῶν πῶς ἂν τά τε οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι καὶ ἡ σχολὴ γένοιτο κατενόησέ πως τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν κτλ. Aristot. Pol. 4, 13 fin. : Ἄνευ συντάξεως ἄχρηστον τὸ ὁπλιτικόν. De classe Polyb. 1, 21, 10, ut alibi sæpe de peditatu. || De aliis rebus, Plato Tim. p. 24, C : Ταύτην τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατῴκισεν, de Minerva terram condente. Leg. 3, p. 685, C : Καθάπερ νῦν τὸν μέγαν βασιλέα φοβούμεθα ἡμεῖς, καὶ τότε ἐκεί-

A νην τὴν συσταθεῖσαν σύνταξιν ἐδέδισαν οἱ τότε, de regno Assyriorum. (Quocum conferri licet Lucian. Demosth. enc. c. 36 : Συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς, quod ἐπισυμμαχίας scribendum.) Ibid. 5, p. 747, A : Δεῖ τὸν νομοθέτην προστάττειν τοῖς πολίταις ... τούτων (numerorum) μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς συντάξεως· Reip. 5, p. 462, C : Ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα ... εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ᾔσθετο· 9, p. 591, D : Τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει σύνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν. Isocr. p. 224, E : Πρὸς τὴν σύνταξιν, δι' ἧς τήν τε βασιλείαν καὶ τὴν ἄλλην πολιτείαν διαφυλάττουσιν (Ægyptii), οὕτω καλῶς ἔχοντας. Aristot. Pol. 7, 2 fin. : Ἧς (πόλεως) τῆς πολιτείας ἡ σύνταξις οὐ πρὸς πόλεμον οὐδὲ πρὸς τὸ κρατεῖν ἔσται τῶν πολεμίων. Diodor. 1 init. : Πάντας ἀνθρώπους ... τόποις καὶ χρόνοις διεστηκότας, ἐφιλοτιμήθησαν (historiæ universalis scriptores) ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σ. ἀγαγεῖν. Id. 1, 7 init. : Τὸν κόσμον περιλαβεῖν ἅπασαν τὴν δρωμένην ἐν αὐτῷ σύνταξιν. || Ἐπὶ βιβλίου, Series, Constitutum, Volumen, Gl. « Compositio, Expositio, Scriptio. Ἔγγραπτον ποιεῖν τὴν σ. τῆς δικαιολογίας, Polyb. 30, 4, 11; ἡ τῶν κατὰ μέρος σ., 8, 4, 5 et 11; ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σ., 1, 4, 2. Opus historicum, Historia, 1, 3, 2; 3, 1, 1; 4, 2, 1; 8, 4, 5; 11, 1. Αἱ πρὸ τοῦ συντάξεις, Libri superiores, 11, 2, 3, Suid. in v. » Schweigh. Lex. Diodor. 1, 3 init. : Τινὲς δ' εἰς τοὺς διαδόχους ἢ τοὺς ἐπιγόνους κατέστρεψαν τὰς συντάξεις· et paullo post bis, μιᾶς συντάξεως περιγραφή. Quod cum ἱστορία per dittographiam, ut videtur, conjunctum et confusum 14, 117 fin.; 15, 95 fin. L. D. || Mandatum. Passio S. Basilei episcopi Amaseæ n. 18 : Καὶ Ἐλπιδηφόρος, Ὑμεῖς, ἔφη, τὸν κόπον καὶ τὴν σύνταξιν πεπληρώκατε. Ducang. || Cœnaculum, Gl.] Est denique σύνταξις et grammaticorum vox pro ea, quam Priscianus vocavit et Constructionem et Ordinationem partium orationis. [Palladas Anth. Pal. 9, 171, 4 : Σύνταξις γάρ ἐμοὶ καὶ θάνατον παρέχει. Apollonii Alexandrini supersunt libri quattuor Περὶ συντάξεως. Plut. Mor. p. 731, E; 1119, F, et grammatici sæpe. || De syllabis recte componendis Theodos. ap. Bekker. Anecd. p. 1127 med. : Τῆς δὲ ὀρθογραφίας εἴδη τρία, σύνταξις, ποιότης καὶ ποσότης. Καὶ σ. μέν ἐστιν ὅταν ζητῶμεν ποίᾳ συλλαβῇ συντάξωμεν τὰ στοιχεῖα, οἷον ἐν τῷ ἀσθενὴς τὸ σ πότερον ληκτικόν ἐστι τῆς προτέρας συλλαβῆς ἢ ἀρκτικὸν τῆς δευτέρας. Etym. M. p. 252, 45 : Τὸ δὲ γ (in Δέγμενος) εἰς γ μετεβλήθη, τῆς συντάξεως οὕτως ἀπαιτούσης. || I. q. συνέπεια, Series orationis, Continuatio verborum. Schol. Hom. Il. Π, 85 : Τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶν ἐγκλιτικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον. L. D.] Denique σύνταξις appellatur et Ossium inter se compositio, a Galeno.

[Συντᾰπεινόω, Simul humilem facio, deprimo. Strabo 17, p. 817. Iambl. Protr. 21, p. 153. « Theodos. Diac. Acr. 5, 111. Jo. Chrys. ap. Casaub. ad Athen. 5, 4, p. 21 ed. Schweigh. Nilus in Cotel. Monum. vol. 3, p. 191, A. » Boiss. Greg. Nyss. vol. 2, p. 189, C.]

Συντάραξις, εως, ἡ, Conturbatio, Confusio. [Aristot. Probl. 1, 4 : Διὰ τί ... ἐμέτοις οὐ δεῖ χρῆσθαι; ἢ ἵνα μὴ γένηται συντάραξις. Ap. Hippocr. p. 17, 22 : Ἐν τῇσι ἀνακομιδῇσι τῇσι ἐκ τῶν νούσων, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇσι νούσοισι τῇσι μακρῇσι γίνονται πολλαὶ ξυνταράξιες, recte Littreus vol. 1, p. 624 ex codd. pro συμπαρατάξιες. Plut. Mor. p. 728, B : Ἡ τῶν στρωμάτων σ. L. D.]

[Συντᾰράσσω s.] Συνταράττω, ξω, Conturbo, [Concito, Commoveo, Consterno add. Gl.] Perturbo. Hom. Il. Α, 582 : Ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμὶν δαῖτα ταράξῃ, Conturbet nobis convivium. Ubi tmesis est metri causa. [Ο, 86 : Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε. Æsch. Prom. 1088 : Ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ. Eur. Heracl. 378 : Μή μοι δορὶ συνταράξῃς τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν πόλιν· Iph. T. 557 : Ὦ συνταραχθεὶς οἶκος. Aristoph. Nub. 1037 : Καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα κἀπεθύμουν ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι· Pac. 319 : Ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν· Lys. 7 : Τί συντετάραξαι;] Utuntur et prosæ scriptores : ut Plut. De Herod. [p. 861, F] : Καὶ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰς ἡμέρας καὶ πάντα τὰ πράγματα συνταράσσεις. [Herodot. 9, 49 : Τὴν κρήνην συνετάραξαν καὶ συνέχωσαν. Et impropr. 3, 38 : Ἵνα μὴ συνταράξῃ τὴν Ἑλλάδα. Thuc. 2, 52 : Νόμοι πάντες ξυνεταράχθη-

σιν· (3, 84 : Ξυνταραχθέντος τοῦ βίου ἐς τὸν καιρὸν τοῦτον τῇ πόλει.) Xen. H. Gr. 3, 4, 7 : Ἅτε συντεταραγμένων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν πολιτειῶν καὶ οὔτε δημοκρατίας ἔτι οὔσης οὔτε δεκαρχίας. Plato Tim. p. 85, A : Ξυνταράττον (τὰς περιφορὰς τὸ λευκὸν φλέγμα)· Leg. 7, p. 798, A : Συνταραχθεὶς ὑπὸ νόσων. Demosth. p. 714, 25 : Πάντα τὰ πράγματα συνταράξαι· 1277, 25 : Ἵνα μὴ πάντα ἅμα συνταράξας λέγω· Ps.-Dem. 1404, 24 : Ἡ διὰ ῥᾳθυμίαν τοῦ σώματος ἅπασαν συνετάραξαν τὴν ὑπάρχουσαν εὐπρέπειαν· 775, 18 : Πᾶς ὁ τῆς πόλεως καὶ τῶν νόμων κόσμος συνταράττεται καὶ διαφθείρεται τὸ κατὰ τοῦτον. Andocid. p. 9, 37 : Τὴν πόλιν ὅλην συνταράξας. Æschin. p. 42, 8 : Ἀπαγορεύω μὴ συνταράττειν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πόλεις. Isocr. p. 71, C : Συνταράξων τὸ στρατόπεδον. Polyb. 2, 68, 4 : Τὰ ἐκείνων στίφη συνταράττειν καὶ διαλύειν. Dionys. Isæi c. 14, p. 613, 3 : Μὴ συνταράξωσι τὴν σαφήνειαν· 18, p. 624, 18 : Αἱ ὁμοιότητες συνταράξουσιν αὐτοῦ τὴν γνώμην. Et alii. Prægnanti signif., ut alia ejusmodi verba, ap. Polyb. 4, 14, 4 : Κινεῖν τὰ καθεστῶτα καὶ συνταράξαι τὸν πόλεμον. Plut. Aristid. c. 20 init. : Εἰ βούλονται μὴ συνταράξαι πόλεμον ἐμφύλιον. V. Ταράσσω. Pollux 1, 117 : Ἀστραπὴ ἐπέσχε τὰ ὄμματα, ἐτάραξε, συνετάραξεν, ἐξέπληξε τὰς ψυχάς, et alibi.]

[Συνταργανόω, Concludo, Includo. Lycophro 1101 : Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένας. Schol.: Εἶδος σαγήνης· ὡς ἐν δικτύῳ συμπεπλεγμένος, συνδεδεμένος, συγκεκλεισμένος. V. Σαργάνη, Ταργάνη.]

Σύνταρρος, ὁ, ἡ, Qui cum aliquo conjunctus ταρρὸν efficit : ut σύνταρρα δένδρα dicuntur Quorum radices mutuo implexæ cratem quandam conficiunt et sepem, ut in Ταρρὸς docebo. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 2; 10, 7.]

[Συνταρρόομαι, Fio σύνταρρος, quod v. Theophr. C. Pl. 3, 7, 7 : Ὥστε συνταρροῦσθαι τὰ χωρία, ut Scaliger correxit codd. scripturam συνταράττεσθαι.]

Σύντᾰσις, εως, ἡ, Contentio, etiam Distentio, cui opp. χάλασις, Laxatio et remissio : ut σύντασις νεύρων ap. Diosc. 3, Distentio nervorum, quem σπασμὸν etiam vocant : item δέρματος σύντασις, Cutis distentio, s. contentio. Hippocr. : Δέρματος σκληροῦ μάλθαξις, συντεταγμένου δὲ χάλασις. [Id. p. 823, G : Νεύρων ξυντάσιας.] Et σύντασις τοῦ αἰδοίου, quod Gaza Tentiginem vertit. Affertur et, Σύντασις γίνεται τῶν σκελῶν, pro Crura contenduntur. Dicitur autem σύντασις fieri a motu, substantia, qualitate. A motu et impulsu quidem, principii externi vel interni validiore tensione, ut vocis contentio et distentio nervorum. A substantia vero, veluti tentigo priapi a flatuosa substantia : at cutis, a materiæ copia. A qualitate, ut calore, vel siccitate : quod in phlegmone et inflammatione accidit. [Aristot. Probl. 10, 13. Seager. Plato Phileb. p. 46, D : Ἀγανάκτησιν καὶ ξύντασιν ἀγρίαν ποιεῖ· Conv. p. 206, B : Ἐν τίνι πράξει ἡ σπουδὴ καὶ ἡ σύντασις ἔρως ἂν καλοῖτο; Dio Cass. 43, 37 : Τῇ τῆς ψυχῆς συντάσει. Plutarch. Mor. p. 63, F : Σύντασιν προσώπου· 347, B, γνώμης. V. Σύστασις.]

Συντάσσω, vel Συντάττω, ξω, q. d. Una cum aliis colloco et ordino. [Signif. Una collocandi Xen. præter l. modo cit. H. Gr. 1, 2, 15, iterum 7, 5, 24 : Ἁμίππους πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς· Cyrop. 6, 4, 14 : Συντέτραφθε καὶ συντέταχθε ἐν τῷ αὐτῷ· Vect. 2, 3 : Εἰ οἱ πολῖται μετ' ἀλλήλων στρατεύοιντο μᾶλλον ἢ εἰ συντάττοιντο αὐτοῖς, ὥσπερ νῦν, Λυδοὶ καὶ Φρύγες· 4 : Πρὸς τῷ ἀγαθῷ τῷ τούτους ἐκ τοῦ συντάττεσθαι ἀφεθῆναι. Et de conjuratis H. Gr. 3, 3, 7 : Οἱ συντεταγμένοι ἡμῶν (vel ἡμῖν) αὐτοὶ ὅπλα κεκτήμεθα. Plato Leg. 10, p. 906, E : Ἡνιόχοις ἐν ἁμίλλῃ συντεταγμένοις. Et cum dat. p. 903, D : Ἐπεὶ δὲ ἀεὶ ψυχὴ συντεταγμένη σώματι τοτὲ μὲν ἄλλῳ, τοτὲ δὲ ἄλλῳ μεταβάλλει παντοίας μεταβολάς. Lucian. Demosth. enc. c. 46 : Ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, εἰ μετὰ ... Δημάδου συνεταττόμην. ‖ De aliis rebus, Compono, Condo, Ordino. Xen. Comm. 1, 4, 13 : Τίνος γὰρ ἄλλου ζῴου ψυχὴ θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ᾔσθηται ὅτι εἰσί; 4, 3, 13 : Ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων. Plato Gorg. p. 504, A : Οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἰατροὶ κοσμοῦσί που τὸ σῶμα καὶ συντάττουσιν· Phil. p. 30, C : Αἰτία οὐ φαύλη, κοσμοῦσά τε καὶ συντάττουσα ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας· 28, D : Τὸ ὅλον ... νοῦν καὶ φρόνησίν τινα θαυμαστὴν συντάττουσαν διακυβερνᾶν· Leg. 1, p. 625, C :
A Κατὰ τί τὰ ξυσσίτιά τε ὑμῖν συντέταχεν ὁ νόμος καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὅπλων ἕξιν· 634, B : Ποῦ δὴ τοῦτ' ἐστὶ ταὐτὸν περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; 7, p. 817, E : Ταῦτ' οὖν ἔστω... συντεταγμένα νόμοις ἔθη. De fraudibus componendis Demosth. p. 70, 3 : Ἐκ πάντων πάντα πραγματεύεται κατὰ τῆς πόλεως συντάττων· 888, 26, ubi meliores συντεθεικότος præbuerunt pro συντεταχότος. Æschin. p. 52, 36 : Ἧκει ψευδῆ συντάξας καθ' ἡμῶν κατηγορίαν. Ad hanc potius quam ad Imperandi signif. referendum quod libri meliores præbent Diod. 1, 68 init. : Ὑπολαβόντες αὐτὸν ἐπ' ἀπωλείᾳ συντάξαι τὴν στρατείαν, ἀπέστησαν, pro συστήσασθαι. Aliter Pausan. 8, 30, 5 : Συντάξαντος πρώτου Πελοπόννησον τὴν πᾶσαν ἐς τὸν ὀνομασθέντα Ἀχαϊκὸν σύλλογον.] Dicitur autem et ipsum de ordinatione aciei : unde [Herodot. 7, 78 : Τούτους συνέτασσον ἄρχοντες οἵδε. Xen. H. Gr. 1, 2, 15 : Ἐν δὲ τῇ Λαμψάκῳ συντάττοντος Ἀλκιβιάδου τὸ στράτευμα πᾶν οἱ πρότεροι στρατιῶται οὐκ ἐβούλοντο τοῖς μετὰ Θρασύλου συντάττεσθαι. Et 4, 8, 28. Reip. Lac. 13, 7. De navibus H. Gr. 1, 5, 13 : Τότε δὴ
B καὶ πάσας ξυντάξας ἐξέπλει. De equis Hipparch. 1, 15 : Οὐδὲ γὰρ συντάττειν τοὺς τοιούτους (λακτίζοντας) δυνατόν. Plato Critiæ p. 120, D : Ταύτην δὴ τοσαύτην καὶ τοιαύτην δύναμιν ἐν ἐκείνοις τότε οὖσαν τοῖς τόποις ὁ θεὸς ἐπὶ τούσδε αὖ τοὺς τόπους ξυντάξας ἐκόμισεν. Isocr. p. 131, E : Στρατόπεδον οἷον ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων οὐδεὶς ἂν συντάξειεν. Polyb. 1, 73, 2, τοὺς ἵππους· 11, 10, 9, τοὺς ὄχλους.] Συνταξάμενος, Acie instructa et agmine iter faciens, ap. [Aristoph. Lys. 452 : Ὁμόσε χωρῶμεν αὐτοῖς, ὦ Σκύθαι, συνταξάμενοι·] Xen. [Cyrop. 2, 4, 32; 3, 3, 29, et alibi sæpe. De duce H. Gr. 2, 4, 34 : Ἐκεῖ ξυνταξάμενος παντελῶς βαθεῖαν τὴν φάλαγγα ἦγεν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους· 5, 2, 39 : Ἐκεῖθεν ξυνταξάμενος ἐπορεύετο· 7, 5, 21. De navibus 6, 2, 3 : Συνετάττοντο εἰς ἑξήκοντα ναῦς ἀπ' αὐτῆς τε τῆς Λακεδαίμονος καὶ Κορίνθου κτλ. Et pass. 1, 5, 10 : Ἐπεὶ αὐτῷ τὸ ναυτικὸν συνετέτακτο. Isocr. p. 127, A : Ὀλίγους περὶ αὐτὸν τῶν πολιορκουμένων συνταξάμενος], itidemque συντεταγμένος ap. Thuc. [3, 108 fin. : Οὗτοι μάλιστα ξυντεταγμένοι παντὸς τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησαν. Demosth. p. 585, 27 :
C Τῷ μεθ' ὅπλων εἶναι συντεταγμένοι. Polyb. 2, 29, 1 : Τὴν χρείαν τοῦ συντεταγμένου· 3, 19, 5 : Ἔφοδον ἐνεργὸν καὶ συντεταγμένην.] Sed et συντεταγμένη φάλαγξ, ex Plut. Lyc. [Eur. Herc. F. 191 : Ἀνὴρ ὁπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μἀγαθοῖς αὐτὸς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας. Ps.-Demosth. C. Neær. p. 1378, 26 : Προσεβοήθουν καὶ αὐτοὶ καὶ συνετάττοντο. Diodor. 15, 17 : Ἔχων ἐπιλέκτους τοὺς συντεταγμένους.] Huc pertinet, quod ex Æschine affertur [p. 67, 28] : Συντεταγμένους ἐπὶ Φίλιππον εἶναι, pro Paratos ad bellum ei inferendum, tanquam acie jam instructa. [Συντεταγμένος, Præparatus, Gl. Sed ap. Æsch. quæ adduntur ostendunt dici ut act. ib. 16 : Εἶπε γὰρ ὡς ἥκοι ἐκ Πελοποννήσου νεωστὶ σύνταγμα συντάξας εἰς ρ' ταλάντων πρόσοδον ἐπὶ Φίλιππον.] Sic adv. Συντεταγμένως, quasi Composito agmine, Bud., qui et præsens συνταττόμενος interpr. Compositus. [Anna Comn. p. 14, C : Οὐ κατὰ φάλαγγα σ. ἐπῄεσαν ἅμα πάντες. Epiphan. vol. 2, p. 130, C : Αὕτη ἡ ἀνακεφαλαίωσις ἐν τρισὶ μὲν βιβλίοις ὑποκειμένη σ. Euseb. In Esaiam p. 482, C :
D Μὴ ὑπτίως μηδὲ παρέργως προσέχειν τοῖς λεγομένοις, διεγηγερμένως τε (l. δὲ) καὶ σ. Pollux 1, 157. Verbo de agmine utitur etiam Xen. H. Gr. 8, 6, 14 : Πᾶσαι δὲ αἱ πορεῖαι συντεταγμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰσί.] Sed milites συνταττόμενοι dicuntur et Qui ad stipendium conferendum ordine descripti sunt, et in classes distributi, ut Idem testatur. [Figurate dictum sæpe contrarium est verbo ἀποτάσσομαι, ut in ll. ap. Suicer. v. Ἀποτάσσομαι et Eust. Opusc. p. 234, 10 : Τίνι δὲ συνταξάμενοι τίσιν ἀπετάξαντο.] Habet vero συντάττομαι et aliam Componendi signif.; ponitur enim pro Compono librum et scribo, ut idem Bud. probat ex Plat. [Leg. 1, p. 625, E : Πάνθ' ὁ νομοθέτης πρὸς τοῦτο βλέπων συνετάττετο. Qui l. tamen pertinet potius ad signif. Constituendi, de qua infra], et Dionys. H. [Lysiæ c. 14 fin. : Ἰδίαν περὶ τοῦ ῥήτορος πραγματείαν συνταττόμενος. Et c. 24, p. 500, 6 : Ἅπαντες τοῦτο παραγγέλλουσιν οἱ συνταξάμενοι τὰς τέχνας. Et λόγον vol. 6, p. 755, 2, λόγους p. 956, 9, ἐπὶ λόγοις ἔργα p. 1112, 7. Plut. Cat. maj. c. 25 : Συνετάττετο λόγους παντοδαποὺς καὶ ἱστο-

A ρίας. Activo Polyb. 2, 40, 4 : Περὶ τῶν ἰδίων συντεταχέναι πράξεων ὑπομνηματισμούς. Medio 1, 3, 9; 3, 1, 2; 9, 2, 2. Diodor. 1, 3 fin., 69 fin.; 4, 25 init. Activo rursus Lucian. Philops. c. 32 : Ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων. Passivo Plat. Leg. 11, p. 930, E : Προοίμιον εἰς τὰς τῶν γεννησάντων τιμάς τε καὶ ἀτιμίας ὀρθῶς συντεταγμένον. Æschin. p. 82, 32 : Ἐπειδὰν διεξέλθῃ τὸ σ. αὐτῷ προοίμιον.] At signif., quæ ab eo subjungitur, verbi συντάττομαι, pro Ejusdem ordinis sum et notæ, s. classis, Eadem dignitate sum præditus, ex Greg. Naz. [De Sp. S. : Ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον], sequitur eam de qua primo loco dixi; nam qui est ejusdem ordinis, est velut collocatus una cum aliis. V. et Ἀσύντακτος. || Συντάττω, Instituo : oppositum habens καταλύω. Bud. ex Plut. Antonio [c. 71 : Ἐκείνην τὴν σύνοδον κατέλυσαν, ἑτέραν δὲ συνέταξαν. Improprie etiam Thuc. 5, 9 med. : Ἐν τῷ ἀνειμένῳ αὐτῶν τῆς γνώμης καὶ πρὶν ξυνταχθῆναι μᾶλλον τὴν δόξαν. Xen. H. Gr. 4, 8, 22 : Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ Θίβρωνος μᾶλλόν τε συντεταγμένος· οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, B ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ εἴη ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν.] Item Constituo, Comparo, Constitutum habeo et compositum [Συνταγέν, Constitutum, Gl. Et vitiose Συντάττειν, Construere] : ex Æschine [p. 31, 8] : Συνετάξαμεν [πρὸς addit Reisk.] ἡμᾶς αὐτούς, ὅταν προσίωμεν Φιλίππῳ, τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, Ita inter nos comparavimus et constituimus. || [Med. Συντάσσομαι μετὰ παραγγελίας, Condico; Συντάσσεται, Condicit; Συντάττομαι, Constituo, Perago, Pango, Gl.] Idem ex Dem. [p. 708, 18] : Πάντα συνταξάμενοι ἔπραττον, Omnia ex composito fecerunt atque de industria. [Id. p. 344 fin. : Προσελθὼν ἐμοὶ μετὰ ταῦτα συνετάττετο κοινῇ πρεσβεύειν· 815, 11 : Εἰς γὰρ τὴν συμμορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ συνετάξαντο κατὰ τὰς κε' μνᾶς φ' δραχμὰς εἰσφέρειν· 838, 9 : Τὴν εἰσφορὰν οὐχ οἷόν τε γενέσθαι τοσαύτην ὅσην ὑμεῖς συνετάξασθε πρὸς τὴν συμμορίαν. (Ubi dicitur de æstimando et constituendo, ut Σύνταξις.) Pass. in Or. inter Demosth. Περὶ συντάξεως p. 167, 6 : Περὶ τοῦ συνταχθῆναι καὶ παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐκκλησίαν ἀποδοῦναι· 168, 21 : Φημὶ δεῖν ὑμᾶς συντε- C τάχθαι καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαβεῖν καὶ τοῦ ποιεῖν ἃ προσήκει σύνταξιν εἶναι· 25 : Διελέχθην δ' ὑμῖν περὶ τούτων καὶ πρότερον, καὶ διεξῆλθον ὡς ἂν συνταχθείητε οἵ τε ὁπλῖται καὶ οἱ ἱππεῖς· 169, 6 : Πόλιν τοσούτους ὁπλίτας ἔχουσαν καὶ τριήρεις καὶ ἱππέας καὶ χρημάτων πρόσοδον συντετάχθαι καὶ παρεσκευάσθαι. Dem. p. 182, 24 : Καὶ τὰ μὲν σώματα οὕτω συντετάχθαι φημὶ δεῖν· δι' ὃ δ', εἴσεσθε, ἐπειδὰν ὅλον τὸν τρόπον τῆς συντάξεως ἀκούσητε· 183, 6 : Ἵν' ὑμῖν καὶ τὰ χρήματα ᾖ συντεταγμένα. Plato Leg. 1, præter l. paullo ante cit., p. 626, A : Τὸν Κρητῶν νομοθέτην, ὡς εἰς τὸν πόλεμον ἅπαντα τὰ νόμιμα ἡμῖν ἀποβλέπων συνετάξατο· 6, p. 781, B : Πάντα συντάξασθαι κοινῇ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσιν ἐπιτηδεύματα· et similiter 12, p. 965, B. Paullo aliter Phædr. p. 263, E : Πρὸς τοῦτο ἤδη ξυνταξάμενος πάντα τὸν ὕστερον λόγον διεπεράνατο· et Leg. 5, p. 745, D : Νείμασθαι καὶ τοὺς ἄνδρας δώδεκα μέρη τὴν τῆς ἄλλης οὐσίας εἰς ἴσα ὅτι μάλιστα τὰ δώδεκα μέρη συνταξάμενον, ἀπογραφῆς πάντων γενομένης. Æschin. p. 14, 33 : Καί τι καὶ εἰς τροφὴν συνταξάμενος ἐδίδου τῷ Ἀριγνώτῳ. Lycurg. p. 162, 23 : Μεθ' οὗ D (Τυρταίου) ... καὶ τὴν περὶ τοὺς νέους ἐπιμέλειαν συνετάξαντο. Xenoph. Anab. 7, 1, 35 pro συντίθεται inferunt libri deteriores. « Τινὶ seq. inf. Polyb. 8, 26, 5; 9, 18, 1; πρὸς ἀλλήλους, 3, 67, 1; πρός τινα seq. inf. 5, 92, 7; 4, 15, 6; πρός τινα ὅσους δεήσει, 4, 15, 4; ἡμέραν πρός τινα, 9, 17, 1. Pass. ὁ συνταχθεὶς τόπος, Locus de quo convenerat, 9, 17, 2; τὸ συνταχθὲν, 8, 30, 10; 9, 18, 4; κατὰ τὸ συντεταγμένον, 3, 42, 9; 43, 6 etc. » Schweigh. Lex. Diodor. 4, 42 : Συνταξάμενον μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀπολήψεσθαι.] || Συντάττω interdum pro Jubeo, Impero; affert enim Suidas ex Polyb. συντάξας sequente infin. pro ἐντειλάμενος, affert et pro ὁρίσας. [Similiter sæpius Hesychius. De Polybio Schweigh. Lex. : « 3, 50, 9 : Συντάξας τὰ πυρὰ καίειν· 5, 16, 4; 8, 21, 9 etc. Med. 32, 13, 7 : Πυθομένου εἴ τι συνετέτακτο Σκιπίων αὐτῷ περὶ χρημάτων. » (Quod reprehendere videtur Lucian. Pseudolog. c. 5 : Λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόγον δέ, ἔφη, Ξενοφῶν εἶπε, συνετάξατο, ubi passivi exx. contulit Grævius.) Xen. Cy-

A rop. 5, 3, 46 : Ὁπόσοις συνέταττεν ... ὀνομάζων ἐνετέλλετο, cujus loci tamen incerta scriptura. Ib. 8, 2, 3 : Συνέταξεν ὅπως ὅμοια παρατίθοιτο· 6, 8 : Δασμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους. Epist. Philippi ap. Demosth. p. 251, 11 : Ταῦτα συνετάχθη τῷ ναυάρχῳ. Dinarch. p. 91, 25 : Καθάπερ συνέταξεν ὁ δῆμος.] Alicubi et de Medico legi, jubente aliquid ægroto dari : quod nos vulgo dicimus *Ordonner*, quod est Lat. Ordinare, uti dixi alibi, habente primam verbi τάττειν signif., sicut etiam *Ordonnance du medecin*. Et quemadmodum dicimus *Le medecin a ordonné qu'on luy baille ceste viande*, vel *Le medecin lui a ordonné ceste viande*, sic etiam utrumque verbi συντάττειν usum in eadem re observasse mihi videor. Posterioris certe exemplum ap. Plut. Apophth. [p. 204, B] : Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρός. [Diodor. 1, 70 fin. : Καθόλου δὲ τὰ περὶ τὴν δίαιταν οὕτως ὑπῆρχε συμμέτρως συντεταγμένα, ὥστε δοκεῖν μὴ νομοθέτην ἀλλὰ τὸν ἄριστον τῶν ἰατρῶν συντεταχέναι τῆς ὑγιείας στοχαζόμενον.] Apud grammaticos autem συντάττω, quod vulgo Construo. B Vide Σύνταξις. [Dionys. De comp. vv. p. 34, 5 : Ἡγεῖται ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἕπεται δὲ τὰ ῥήματα πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἀληθὴς ἔδοξεν εἶναί μοι. Ἕτερα γοῦν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Hom.) κείμενα ἐναντίως συντεταγμένα ἢ ταῦτα συντέτακται. De constrr. σ. μετὰ γενικῆς vel σ. γενικῇ ubique obviis v. Bast. ad Greg. p. 45. De alia Schæfer. ib. : « Συντάσσειν ἀπὸ — εἰς, Thomas p. 817 : Συντάσσονται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν· Favorinus v. Μέλει : Συντάσσεται δὲ διπλῶς, ἰωνικῶς μὲν ἀπὸ δοτικῆς εἰς εὐθεῖαν, ἀττικῶς δὲ ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. Elliptice id. Thomas p. 853 : Ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν· schol. Philostr. Her. p. 595 Boiss. : Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. » || Med. ap. recentiores, Valedico. Palladas Anth. Pal. 9, 171, 3 : Λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν. Athanas. vol. 1, p. 171, A : Ἀνῆλθον εἰς Ῥώμην συντάξασθαι τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ἐπισκόπῳ. L. D. Ap. Hesychium exp. ἀσπάσασθαι. Conc. Calchedon. act. 1 : Καὶ ἡμεῖς συνταξάμενοι ἐξέλθωμεν. Cyrill. Scythopolit. in Vita S. Euthymii n. 54 : Ἔπειτα μέντοι συνταξάμενος αὐτῷ καὶ Συνόδιος ἀπαίρει τῆς Λαύ- C ρας· et n. 57, 84, 101. Vita Ms. S. Dalmati : Συνταξάμενος δὲ αὐτῇ καὶ τὸ τέλειον τακτήριον ἀποδοὺς ἀπέλυσεν αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν· aliique multi. Ducang.]

Συντᾰτέον, sive Ξυντατέον (ut ξυντείνω dicitur Attice pro συντείνω), Contendendum s. Connitendum est, Omnes nervi intendendi. Plato Epist. 7, [p. 340, C] : Ξυντατέον εἶναι, Omni conatu nitendum esse.

Συντᾰτικὸς, ή, όν, Contendendi s. Contrahendi vim habens : cui opp. χαλαστικὸς, ut patet ex Galeno Meth. 4 : Τά τε ὑγραίνοντα καὶ θερμαίνοντα φάρμακα, καὶ ταῦτα δὴ τὰ συνήθως ἅπασιν ὀνομαζόμενα χαλαστικά, καὶ τούτων, ὅσα βραχὺ μὲν πρὸς τὸ ξηρότερον ἀποκεχώρηκεν, οὔπω δὲ σαφῶς οὐδ' ἐναργῶς ἐστὶ συντατικά. Ubi Linacer vertit Contrahentia, quod alii improbant : quamvis affinem signif. habeant συντείνειν et σπᾶν, ut patet ex συντάσει νεύρων, quæ alio nomine σπασμὸς vocatur, i.e. Contractio, s. Conductio, ut Cæl. Aurel. appellat : alii Distentionem rigoremque nervorum vocant. Plut. certe, Συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον, dicit pro Adducit et contrahit vultum.

D Σύντᾰφος, ὁ, ἡ, Sepulcrum commune habens, Contumulatus, Plato Leg. [9, p. 873, D : Τάφους εἶναι κατὰ μόνας μηδὲ μεθ' ἑνὸς ξυντάφου.]

Συντᾰχύνω, Una accelero; simpliciter Accelero, Properare cogo, Urgeo. [Herodot. 3, 71 : Τὴν ἐπιχείρησιν μὴ οὕτω συντάχυνε. Et absque accus. Festino, Ad finem propero, 2, 133 : Ἐκ τοῦ χρηστηρίου αὐτῷ δεύτερα ἐλθεῖν λέγοντα τούτων εἵνεκα καὶ συνταχύνειν αὐτῷ τὸν βίον. Schweigh. 3, 72 : Ἐπείτε ἡμέας συνταχύνειν ἀναγκάζεις. Cum accus. sæpius conjungit etiam Dio Cassius. Rufus ed. Matth. p. 62.]

[Συντέγγω, γξω, Simul irrigo. Etym. M. Wakef.]

[Συντεθειμένως, Composite, Concinne. Pachymeres Declam. : Ἀπεριέργως καὶ μὴ συντεθειμένως καὶ πονηρῶς. Boiss.]

Συντείνω, ενῶ, Contendo [Gl.] : proprie ea signif. qua arcus dicitur contendi. Cui opp. χαλᾶν, s. ἀνιέναι, Laxare et remittere. [Contendo s. Intendo, Eur. Bacch. 872 : Ἡνίκ' ἂν φοβερὸν φύγῃ (νεβρὸς) θήραμ' ἔξω φυλακᾶς, θωΰσσων δὲ κυναγέτας συντείνῃ δρόμημα κυνῶν·

El. 113, 128 : Σύντειν', ὥρα ποδὸς ὁρμὰν, ὦ ἔμβα κατακλαίουσα. Et aliter Hipp. 257 : Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι· Iph. T. 207 : Νυκτὸς κείνας ἐξ ἇς λοχίαν στερρὰν παιδείαν Μοῖραι συντείνουσιν θεαί. Plato Phæd. p. 98, D : Χαλῶντα καὶ συντείνοντα τὰ νεῦρα· Phil. p. 47, A : Τὸ τῆς ἡδονῆς πολὺ πλέον ἐγκεχυμένον συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ· Euthyphr. p. 12, A : Ἀλλ', ὦ μακάριε, ξύντεινε σαυτόν· καὶ γὰρ οὐδὲ χαλεπὸν κατανοῆσαι ὃ λέγω· et pass. Reip. 9, p. 590, B : Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφιῶδες αὔξηται καὶ συντείνηται ἀναρμόστως. Theophr. fr. 5 De vent. 56 : Τὰ δὲ βόρεια ποιεῖ τινα συμμετρίαν, ὥστε καὶ ἰσχύειν καὶ συντείνεσθαι, et ib. antea. Aret. p. 89, 35 : Τὰ νεῦρα ξυντείνεται. Dionys. De adm. vi Dem. c. 2, p. 957 : Δύναται ἡ μὲν συστρέψαι καὶ συντεῖναι τὸν νοῦν, ἡ δὲ ἀνεῖναι καὶ μαλάξαι. Pollux 3, 120 : Σύντονος, συντεταμένος. Act. signif. neutra Plut. Dion. c. 45 : Συντείνοντος τοῦ κακοῦ μᾶλλον.] Item pro Contendo, i. e. Laboro s. Nitor efficere, Annitor, et omnes nervos intendo ut ad exitum perducam. Plato [Soph. p. 239, B : Ὅ,τι μάλιστα δύνασαι συντείνας· Crat. p. 398, E : Οὐδ' εἴ τι οἷός τ' ἂν εἴην εὑρεῖν, οὐ συντείνω, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σὲ μᾶλλον εὑρήσειν ἢ ἐμαυτόν· similiterque] Epist. [3, p. 316, E] : Αὐτὸ τοῦτο [τοῦτο αὐτὸ] ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. [Cum præp. ἐπὶ Polit. p. 294, B : Τὸν νόμον ὁρῶμεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ξυντείνοντα· 309, B : Τὰς ἐπ' ἀνδρείαν μᾶλλον ξυντεινούσας φύσεις· cum πρὸς Leg. 5, p. 731, A : Ὁ φθονερὸς τῇ τῶν ἄλλων διαβολῇ δεῖν οἰόμενος ὑπερέχειν... ἧττον συντείνει πρὸς ἀρετὴν τὴν ἀληθῆ.] Qua in signif. vox passiva etiam usurpatur, ut ap. Plat. De rep. 6, [p. 504, E] : Πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ἕξει. Et Plut. Περὶ φιλοπλ. [p. 524, B] de avaro dicit, Οὐ γίνεται μεστὸς, ἀλλ' ἐπ' ἄλλα συντέταται καὶ ἀγρυπνεῖ. Ubi etiam possis interpretari Attentus est s. Intentus est aliis sibi semper comparandis. E Xen. certe [OEcon. 2, 18] affertur συντεταμένη γνώμη pro Animo intento. [Plato Euthyd. p. 288, D : Ἐλεήσαιτέ με συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα· Leg. 11, p. 935, C : Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περί του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ, συντεταμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί. C « Eunap. p. 24=463 : Τῶν τις περὶ τὸ καλούμενον μάθημα συντεταμένων. » Boiss.] Ex quo partic. est adv. Συντεταμένως, Contente, i. e. Enixe, Magnopere, Maximopere. [Aristoph. Pl. 325 : Ὁτιὴ προθύμως ἥκετε καὶ σ. κοὐ κατεβλακευμένως.] Plato Epist. 7 [p. 338, B] : Σ. ἐδεῖτο ἡμῶν, Maximopere a nobis petebat, Enixis precibus a nobis contendebat. [Et Reip. 6, p. p. 499, A, Phil. p. 59, A, ζητεῖν· Apol. p. 23, E, λέγοντες. Xen. OEc. 20, 22 : Τοῖς σ. γεωργοῦσι. Jo. Chrys. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 281, A med. : Σ. τὸν θεὸν ἐλιτάνευε.] ‖ Contendo, ea signif. qua dicitur Cursu s. Cursum contendo : itidem ut κατατείνω supra. [Phryn. p. 64, 18 Bekk. : Συντείνειν, τὸ τρέχειν συντεταμένως.] Philo V. M. 1 : Συντείνας ᾔει, Contento cursu ferebatur. Et aliquanto post, Οὐδὲν τάχους ἀνεὶς ἐπεξῄει, καὶ συντείνων ἔσπευδεν, Maxima celeritate persequi contendebat. Sic Plut. [Mor. p. 587, E] : Καὶ σὲ μήτε κατ' οἶκον εὑρὼν, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε, Ac quanta potui velocitate D huc ad vos contendi. Item aliquid dicitur συντείνειν εἴς τι, i. e. Tendere ad id, et cursum suum velut eo dirigere, Spectare, Pertinere : quomodo et κατατείνειν et τείνειν. [Vergo, Gl.] Aristot. Eth. 6 : Τὰ πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, Ad intentionem nobis propositam spectantia, Ad scopum nobis præfixum tendentia; vel etiam Ducentia, Iter nostrum dirigentia. Et Polit. 7, [c. 2 extr.] : Πρός τι τέλος δεῖ τὴν ἀρίστην πολιτείαν συντείνειν. [Rhet. 2, 2 init. : Καὶ τὰ κακὰ καὶ τἀγαθὰ ... καὶ τὰ συντείνοντα πρὸς αὐτά· et alibi. Isocr. p. 420, A : Τὰς πράξεις σκεπτέον, ὅπως συντενοῦσι πρὸς τὰς ὑποθέσεις τὰς ἐξ ἀρχῆς γενομένας. Et alibi. Cum *præp.* εἰς Xen. Ages. 7, 1 : Ὡς γε μὴν φιλόπολις ἦν ... μακρὸν ἂν εἴη γράφειν· οἶμαι γὰρ οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ ὅ,τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει. Plato Crat. p. 403, B : Τὰ δ' ἐμοὶ δοκεῖ πάντα ἐς ταὐτόν τι συντείνειν, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ὄνομα· et ead. constr. Theæt. p. 184, D; Leg. 7, p. 813, E; 10, p. 903, C; Definitt. p. 415, D.] Et Dem. [p. 145, 22] : Ἕν, εἰς ὃ

A πάντα γε συντείνει, λέξω, Ad quod cetera omnia tendunt. Cui similem l. habes Pro cor. [p. 299, 17 : Ἄλλα πολλὰ, εἰς ταὐτὰ δὲ πάντα συντείνοντ' ἔλεγον. Isocr. p. 187, C.] Alioquin aliquis dicitur συντείνειν negotia sua εἴς τι pro Dirigere, ut Plato Gorg. [p. 507, D] : Καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, Dirigentem eo omnia et sua et publica. [Reip. 9, p. 591, C : Οὐκοῦν ὅ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὑτοῦ εἰς τοῦτο συντείνας βιώσεται· Leg. 8, p. 830, D : Χορούς τε εἰς ταῦτα καὶ γυμναστικὴν πᾶσαν ξυντείνων· 1, p. 641, E : Ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν οὕτως, ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειρώμενον ἀμῶς γέ πως ξυντεῖναι τὸν λόγον· Polit. p. 308, A : Ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὑτῶν ξυντείνοντες πόλεις· Leg. 10, p. 903, C : Πᾶς ἰατρὸς καὶ πᾶς ἔντεχνος δημιουργὸς παντὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, πρὸς τὸ κοινῇ ξυντεῖνον βέλτιστον.] ‖ Incito, Urgeo, Impensius cohortor, ex Plat. Epist. 7, [p. 340, C] : Ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησι. [Leg. 7, p. 800, D : Ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάταις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων

B ψυχάς· 10, p. 887, C : Ἐπειδὴ προθύμως συντείνεις.] Itidem pro Incitans, Instigans, accipi potest ap. Isocr. Ad Phil. [p. 110, B] : Τὰ συντείνοντα καὶ προτρέποντα πρὸς τὸν πόλεμον τοῦτον. Nisi malis, Tendentia : ut sit, Quæ et per se ipsa ad hoc bellum spectant tenduntque, et alios ad id suscipiendum cohortantur. ‖ Σ. πρόσωπον dicitur aliquid pro Adducere s. Conducere, ut Cæl. Aurel. Conductionem vocat, quem Græci σπασμόν. Plut. De def. orac. [p. 412, E] : Ταῦτα γὰρ ἴσως καὶ τὰ τοιαῦτα συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον, Hæc enim et his similia vultum adducunt et contrahunt, Turn.

Συντειχίζω, ίσω, ιῶ, Extruendi muri socius sum, Adjutorem et socium me præbeo in ædificando muro, etiam Simul munio, Xen. [Cyrop. 3, 2, 24 : Συνετείχιζον ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον· H. Gr. 4, 8, 10; 6, 5, 5, ubi συντειχιοῦντας. Longin. De subl. 10 fin. : Τῇ πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα.]

Συντεκμαίρω, Συντεκμαίρομαι, Conjicio, Conjecturam facio : Suid. συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος : afferens ex Eunapio, Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ

C συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων. [Thuc. 2, 76 init. : Ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα ὑφεῖλκον αὖθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν. Xen. H. Gr. 7, 1, 15 : Συντεκμηράμενοι ἡνίκ' ἂν ᾤοντο ὁρμηθέντες κατανύσαι· Conv. 2, 8 : Τροχοὺς ἀνερρίπτει δινουμένους, συντεκμαιρομένη ὅσον ἔδει ῥιπτεῖν ὕψος, ὡς ἐν ῥυθμῷ δέχεσθαι αὐτούς. Hippocr. p. 37, 3 : Ἢν ἐν ἀρχῇ τῆς νούσου τὸ πρόσωπον τοιοῦτον ᾖ καὶ μήπω οἷόντε ᾖ τοῖσιν ἄλλοισι σημείοισι ξυντεκμαίρεσθαι. Aret. p. 81, 35 : Ξυντεκμαίρεσθαι ἐν τῇ σμικρῇ ἀποπληξίῃ καὶ τὰ πάρετα μέρεα. Severus De clyst. p. 42 fin. ed. Dietz. : Δεῖ γὰρ τὸν ἐγχειροῦντα πρὸς βοήθειαν μὴ ἐνὶ μόνῳ ἀποβλέπειν τῷ παθόντι, ἀλλὰ συντεκμαίρεσθαι μὲν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ φαρμάκου, διαγινώσκειν δὲ καὶ κτλ.]

[Συντεκμηριόομαι, i. q. præcedens. Eunap. V. Soph. p. 6 ed. Boiss. : Νεμεσάτω δὲ μηδὲ, εἴ γε καὶ ἡμεῖς οὕτως ἀναγράφοντες τοὺς χρόνους ἀφ' ὧν γε ἦν δυνατὸν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προσήκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπιβησόμεθα.]

D [Συντέκνη, ἡ, Commater. Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 95, A : Ἐπὶ τῆς αὐτῆς συντέκνου καὶ τῆς συντέκνης αὐτῶν γενήσεται μιασμός· 99, A. L. Dind.]

[Συντεκνία, ἡ, Compaternitas, Affinitas spiritualis. Constantinus Adm. Imp. c. 32 : Δόλῳ ἐπελθόντες οἱ Βούλγαροι καὶ συντεκνίαν μετ' αὐτοῦ ποιησάμενοι ἠπάτησαν αὐτόν. Mandatum ad Archimandritas in Jure Græcorom. et ap. Habertum in Archieratico p. 575 : Τὰς λεγομένας συντεκνίας τέλεον ἐκκόπτειν, aliique Byzant. Ducang. Theodor. Studita in Tollii Itin. Ital. p. 184. Schleusn. Nomocan. l. c. p. 118, A. L. Dind.]

[Συντέκνισσα, ἡ, i. q. συντέκνη. Jo. Mon. in Canonario : Ἔστι δὲ ἡ πνευματικὴ αἱμομιξία εἰς δύο διῃρημένη, εἰς ἣν τις ἐδέξατο θυγατέρα καὶ εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἰδίαν συντέκνισσαν. Anonymi Pœnitentialis : Ἔπεσες εἰς συντέκνισσάν σου. Ducang.]

Συντεκνοποιέω, Una liberos procreo : ut ap. Xen. Apomn. [2, 2, 5] quidam legunt, Ὁ ἀνὴρ τὴν συντεκνοποιήσουσαν ἑαυτῷ τρέφει· quoniam ipsa etiam femina pars est τῆς τεκνοποιΐας.

[Σύντεκνος, ὁ, Compater, Pater spiritualis. Constantin. Admin. Imp. c. 26 : Ὕστερον δὲ τοῦ Βεριγγέρη ἀπελθόντος εἰς Βερόναν ἀπέκτειναν αὐτὸν Φαλάμβερτος ὁ σύντεκνος αὐτοῦ· c. 32 : Εἰρήνευσε δὲ καὶ μετὰ Συμεὼν τοῦ ἄρχοντος Βουλγαρίας, ὥστε καὶ σύντεκνον αὐτὸν ἐποίησε. Leo grammat. p. 457, aliique multi. || Conciliator nuptiarum, Paranymphus, πληρωτὴς τοῦ γάμου, in indice ad Nicetam (p. 672 ed. Bonn.), ὁ τῆς σωφροσύνης καὶ ἁρμονίας ἀνάδοχος, ap. Symeon. Thessalonic. Euchologium p. 382 : Εἶτα ἀλλάσσουσιν οἱ παράνυμφοι, ἤγουν οἱ κοινῶς λεγόμενοι σύντεκνοι, τὰ δακτυλίδια τῶν νεονύμφων. Adde p. 392, 404, 405. Nomocanon Coteler. n. 197. Ita autem appellari παράνυμφον ait Goarus p. 398, a spe prolis ex conjugio, quod promoveat, concepta. Ducang.]

[Συντεκνόω, Gigno. Aristoph. Th. 15 : Αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο καὶ ζῷ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα.]

Συντεκταίνομαι, Confabricor, Una molior, struo, compono. Vel pro simplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. [Rh. 1, 1295 : Νόσφιν ἑταίρων, οἵ τόνγε δόλον συνετεκτήναντο. Quintus 4, 132 : Γάμον, τόν ῥά οἱ ἀθάνατοι μάκαρες συνετεκτήναντο. Per tmesin Hom. Il. K, 10 : Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο. Plato Tim. p. 30 : Διὰ δὴ τὸν λογισμὸν τόνδε νοῦν μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ ἐν σώματι ξυνιστὰς τὸ πᾶν ξυνετεκταίνετο· 45, B : Τῶν δὲ ὀργάνων πρῶτον μὲν φωσφόρα ξυνετεκτήναντο ὄμματα. Sextus Adv. phys. 1, 106.]

[Συντελέθω, Una sum. Pind. Pyth. 9, 59 : Λιβύα δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται. Schol., ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευήν. Al., κατασκευάζειν ἢ οἰκονομεῖν. Et, συντελοῦσαν αὐτῇ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς καὶ ἐν τῇ νομῇ καὶ νεμήσει, συναύξουσαν αὐτῇ καὶ τὰς φυτείας καὶ τὰ κυνηγέσια.]

Συντέλεια, ἡ, [Actio aliquid conferendi. Plat. Leg. 10, p. 905, B : Οὐκ εἰδὼς αὐτῶν (τῶν θεῶν) τὴν συντέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. Dionys. A. rh. 1, 1 init. : Συντέλεια δὲ ἡ εἰς τὰς πανηγύρεις παρὰ μὲν τῶν πλουσίων δαπάναι χρημάτων, παρὰ δὲ τῶν ἀρχόντων κόσμος περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορία. Conf. l. ejusd. infra cit. in seq. signif.] Munus in decuria sua conferendi, Bud. ap. Dem. [p. 464, 1, ubi nihil est nisi Collatio, Contributio : Τότε δ' ἂν μικρᾶς συντελείας ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἑκάστῳ γιγνομένης οὐδὲν ἔπασχε δεινὸν οὐδείς· 306, 18 : Χρημάτων ὅσων (vel ὅσην) ἠδυνήθην ἐγὼ πλείστην ἐποίησα συντέλειαν. Harpocr. in Συντελής : Τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ τοῦ Σαμοθρᾴκων φόρου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ubi non solum συντελὴς est l. in Συντελής cit., sed etiam συντέλεια p. 261, 16 : Εἰσήνεγκε νόμον εἰς τὸ τριηραρχικὸν ἀντὶ τοῦ προτέρου, καθ' ὃν αἱ συντέλειαι ἦσαν τῶν τριηράρχων· 24 : Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν· 262, 7 : Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἔστω καὶ οἷς ἐλάττων οὐσία ἐστὶ τῶν ι' ταλάντων, εἰς συντέλειαν συναγομένοις εἰς τὰ ι' τάλαντα· cui formulæ similis est p. 463, 24 : Εἰ δὲ δὴ τὰ μάλιστα ἐπέλειπον οἱ χορηγεῖν οἷοί τε, πότερον κρεῖττον ἦν εἰς συντέλειαν ἀγαγεῖν τὰς χορηγίας, ὥσπερ τὰς τριηραρχίας κτλ., perperam accepta ab Lex. Sept., quod paullo post sequitur HSt. Significat enim Collationem instituere plurium ad id cui singuli impares sint. Similiter autem de alia societate Polyb. 5, 94, 1 : Τοὺς μισθοφόρους συνέστησε Λύκῳ διὰ τὸ τοῦτον ὑποστράτηγον εἶναι τότε τῆς συντελείας τῆς πατρικῆς. Ubi Reisk. i. esse annotat q. πλῆθος εἰς ἓν χωρίον καὶ πρᾶγμα συντελοῦν. Dio Cass. 54, 30 fin. : Ἀνδριᾶσιν ἐκ συντελείας ἐτίμησαν· 55, 12 : Εἴτε διὰ τὴν συντέλειαν τὴν παρὰ τοῦ δήμου οἱ γενομένην. Et Pausan. 9, 3, 6 : Τῶν δὲ πολισμάτων ὁπόσα ἐστὶν ἐλάσσονος λόγου, συντέλειαν αἱροῦνται (ad Dædala celebranda). Pollux 8, 157; 9, 157.] Ab Eod. exp. etiam Communitas et consortium, eorum sc. qui ejusdem gentis concilio et communi attributi sunt. [Ex Pausan. 7, 15, 2 : Ἀγγέλους παρὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπέστελλεν, ἀφιέναι κελεύων τῆς πρὸς σφᾶς συντελείας Λακεδαιμονίους, ubi delevi τῆς πρὸς, ab omnibus omissa codd. ib. 9, 5 : Καὶ συντελείας μὲν Λακεδαιμονίους ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν οὐκ ἀξιᾶσι. Ap. eund. ib. 3, 5 : Λεβεδίοις δὲ ἐποίησε μὲν Λυσίμαχος ἀνάστατον τὴν πόλιν, ἵνα δὴ συντέλεια ἐς μέγεθος τῇ Ἐφέσῳ γένοιτο, ex conj. restitutum pro συντελείας μ., et 8, 30, 3 : Ἐκομίσθη ἐς (signum Apollinis) ἐκ τῆς Φιγαλέων συντέλεια ἐς κόσμον τῇ Μεγάλῃ πόλει, pro συντελείας· collatis quæ sunt 8, 31, 9 : Ὑπὸ τούτῳ τῷ λόφῳ Βάθυλλος καλουμένη πηγὴ, συντελεῖ καὶ αὕτη τῷ ποταμῷ Ἑλίσσοντι ἐς μέγεθος, ubi non item scrib. videtur συντέλεια. Diodor. 5, 80 fin. : Ὑπὸ μίαν ἀγαγεῖν σ. τὰ ἔθνη· 11, 78 fin. : Ἠναγκάσθησαν εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων συντέλειαν καταταχθῆναι· 88 fin. : Τὰς πόλεις ἁπάσας εἰς μίαν καὶ κοινὴν ἤγαγε συντέλειαν. Plut. Comp. Philopœm. et Flamin. c. 1 : Φιλοποίμην τῆς πατρίδος δι' ὀργὴν ἀφείλετο τὴν περιοικίδα συντέλειαν. || Ap. Æsch. Sept. 251 : Ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα, de cœtu deorum; ut 220, πανήγυρις.] In VV. LL. esse dicitur quam Papinianus Contributionem vocat. [Συντέλειαι δημοσίαι, Fiscalium tributorum præstationes, in Nov. Inst. 17, 8; Nov. 128, c. 12. Τὰς συντελείας κουφίσας αὐτοῖς, ap. Socr. H. E. 4, 24. Καιρὸς συντελείας ap. Theophyl. Bulg. Epist. 41. Συντέλεια, Capitatio, in l. 19 Basilic. tit. 8, 17. Συντέλειαι βοῶν, ap. Cedrenum p. 367. Ἀπαιτήσεις τῶν δημοσίων συντελειῶν, ap. Balsamon. Can. 21 Apost. V. Scylitz. p. 367. Ducang.] Ibid. redditur Pensitatio, Collatio [Tributum, Pensio, add. Gl.]; et affertur ex Dem. : Εἰς συντέλειαν ἄγειν pro Vectigales et stipendiarios facere. [V. paullo ante. Dio Cass. 42, 6 fin. : Ἐς φόρου συντέλειαν· 56, 28 fin. : Ἐπί τε τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐπὶ τὰς οἰκίας τὴν συντέλειαν ἤγαγε· 65, 66 : Τὰ ἐκ τῶν συντελειῶν ἐποφληθέντα.] Alioqui συντέλεια significat etiam Finem et rerum consummationem [τὸ συμπλήρωμα, Gl.], ut συντέλεια τοῦ αἰῶνος, ap. Matth. Vide Bud. Comm. p. 624, 627. Sed VV. LL. συντέλεια exp. etiam, Utilitas, Maturitas, Perfectio, quæ exposs. suspectæ sunt, ac præsertim duæ priores. [Functio, Fusio, Gl. « Effectio, Perfectio, Finis, cui contraria ἐπιβολὴ, Polyb. 1, 3, 3; ἀρχὴ, 3, 1, 5; καταστροφὴ καὶ συντέλεια, 3, 1, 9. Ἡ τῶν προκειμένων σ. 6, 15, 2. Πρὸς τὴν ἐπίνοιαν ὥρμησαν καὶ πρὸς τὴν σ. ἐξίκοντο τῆς τῶν ὅλων ἀρχῆς, 1, 3, 10. Τὴν σ. ἔχειν, Perfici, 1, 4, 3; 2, 37, 10; εἰς σ. ἐλθεῖν, 2, 40, 6; συντελείας τυγχάνει ἡ πρόθεσις, 15, 23, 10; σ. ἐπιθεῖναι vel ἐπιθέσθαι τοῖς ἔργοις, 11, 33, 7; 39, 2, 2; σ. λαμβάνει ὁ πόλεμος, 4, 28, 35; ὁ κίνδυνος 18, 10, 1; τὸ τεῖχος 8, 35, 10; τοὔργον 36, 11; τὸ πρᾶγμα 22, 12, 13; τὰ σκάφη 1, 38, 6; Δεῖ γίγνεσθαι διέξοδον καὶ συντέλειαν τῶν πρὸς ἀλλήλους, Finem faciendum litium, 28, 2, 2. » Schweigh. Lex. Diodor. 1, 4 init. : Τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι τυγχάνει συντελείας· 13, 14 init. : Τοῖς ἔργοις ἐπέθηκαν συντέλειαν. Ejusd. in Exc. Escorial. ed. Feder. p. 21, 5, quod est : Ἐφιλοτιμήθη τὴν τοῦ δράματος συντέλειαν πρὸς τέλος ἄγειν, nisi eclogario debetur, conferendum cum illo varie tentato 16, 19, ἐκ τῆς μέθης μεθύοντες· et 17, 110, τῇ καινότητι τῆς καινοτομίας. Dionys. A. R. 4, 22 init. : Μετὰ τὴν σ. τῶν τιμήσεων· 61 med. : Ἡ πόλις αὐτὸν (τὸν ναὸν) εἰς σ. ἐξειργάσατο. Idem A. rh. 2, 1, p. 234, 1 : Ἔστω σοι ὥσπερ τι δῶρον παρ' ἐμοῦ εἰς συντέλειάν τε καὶ κόσμον τῶν γάμων. Quod tamen rectius fortasse refertur ad signif. præcedentem. Strabo 17, p. 804 : Καὶ οὗτος δὲ δόξῃ ψευδεῖ πεισθεὶς ἀφῆκε τὸ ἔργον περὶ συντέλειαν ἤδη. Ocellus Luc. p. 517 Gal. : Δυνάμει πρὸ τῆς γενέσεως, συντελείᾳ δὲ γενόμενα καὶ λαβόντα φύσιν. De tempore præterito ut συντελικὸς ap. grammat. Demetr. Eloc. § 214 : Τὸ ἀπωλόμην ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυμαι ἐναργέστερον αὐτῇ τῇ συντελείᾳ ἐστί. Etym. M. p. 472, 23 : Οὐ γὰρ παράτασιν σημαίνει τὸ Οἱ δ' ἷξον, ἀλλὰ συντέλειαν.] In Iisd., ex 1 Reg. 20, [41] : Ἔκλαυσεν ἕκαστος ἕως συντελείας μεγάλης, pro Vehementer uterque flevit. [« Quod est ap. Hesychium : Συντελείας, κακίας, affine hisce est (νῖκος pro τέλος vel διαφθορὰ dicto et similibus) et commode illustrari potest ex Jud. 20, 40 : Ἀνέβη συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐρανοῦ· κακίαν vocaverat 34. Ita συντελεῖν pro ἐξολοθρεύειν Reg. 1, 15, 18. » Muncker. ad Antonin. Lib. c. 6, p. 42.]

[Συντελειόω, Simul perficio. Clem. Alex. Str. 5, p. 644. Ptolem. Tetrab. p. 209 med. : Τοῦ συντελειουμένου ζῳδίου. || Altera forma Polyæn. 8 proœm. : Συντετελεωμένης τῆς συντάξεως, ἣν ὑπεσχόμην. L. Dind.]

[Συντελείωσις, Perfectio. Clem. Alex. Str. 4, p. 623. Apollon. De constr. fol. v. 7.]

[Συντελεόω. V. Συντελειόω.]

[Συντελεσιουργία, ἡ, Elaboratio, Perfectio. Pollux 9, 157.]

[Συντέλεσις, εως, ἡ, Perfectio. Dan. 9, 27; Amos. 1, 14; Aq. Ps. 118, 96.]

[Συντέλεσμα, τὸ, Vectigal, Gl. Esdr. 4, 13: Φόρον καὶ πρᾶξιν καὶ συντέλεσμα οὐ δώσουσιν. ‖ Completio, Finis, Præf. ad Bruti Epist.]

[Συντελεσμὸς, ὁ, Perfectio. Nicet. Chon. Ann. p. 357, B: Ὁ Ἀλέξιος οὐχ ὅπως οὐκ ἐδυσχέραινεν, ἀλλὰ καὶ συντελεσμὸν ἐπηύχετο τοῦ παντός. L. Dind.]

[Συντελεστέω, Ptolem. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 3, p. 429. Cramer.]

[Συντελεστὴς, ὁ, HSt. in Συντελέω:] Videndum autem an hanc verbi signif. retineat nomen Συντελεστὴς, ὁ, ut dicatur de Eo qui simul cum alio idem festum celebrat: ut quidam hanc vocem intellexerunt. Aliis esse putatur, Qui simul cum alio initiat, a τελέσαι, Initiare: unde τελεστὴς, Initiator. In VV. LL. συντελεστὴς redditur Municeps [ex Prisciano l. infra cit.], Consummator; atque hac in signif. dicunt esse usum Greg. Naz. de Christo. Locum tamen non afferunt; sed eum esse puto hunc, Ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ὁ συντελεστὴς καὶ μεταποιητής. Sed non dubito quin hic συντελεστὴς aliam etiam interpret. admittat. [De deo rerum omnium auctore subscr. cod. ap. Fabric. Cod. pseudepigr. vol. 2, p. 362, 4: Τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν θεῷ χάρις, et in aliis ap. Bachmann. præf. ad Lycophr. p. xxvii, Cramer. Anecd. vol. 2, p. 165, 14. L. D.] Affert Bud. et fem. Συντελέστρια, quod interpr. Municeps, ex Prisciano [5, 7, 40: « Municeps ὁ σ. καὶ ἡ σ. » ‖ Tributarius, Oblator, Gl. « Eadem, Συντελεσταῖς, Conlatoribus (ita leg. pro Condatoribus); iidem qui Euagrio 5, 13, δασμολογίαν συντελοῦντες dicuntur, συντελεῖς nude ib. 8; 3, 42 et in Constit. Anastasii ap. Cujac. ad leg. 8 Cod. de Exact. tribut. Gl. Funguntur, Διατελοῦσιν, συντελοῦσιν. Συντελοῦντες, ap. Synes. Epist. 79. Nos *Contribuables aux tailles* vulgo appellamus. Ejusmodi Συντελεσταὶ occurrunt passim: in Chronic. Alexandr. a. 20 Constantini M., ap. Leon. in Tact. c. 19, 35, Rufum in Legg. milit. s. 23 et Mauric. Strat. 1, 7, ap. quos perperam Rutgers. V. L. 2, 11, Caculam militarem et Leunclavius Collectorem interpretantur; præterea ap. Socr. H. E. 4, 24; in Nov. Justiniani 7, 10; 17, 9; 128, 5; Nov. Romani Sen. De potent. etc., in Basilic. t. 2, p. 230, et alibi, etc. Ducang. Vita Sabæ ap. Cotel. Mon. vol. 3, p. 304, A: Τοῖς κατὰ Ἱεροσόλυμα συντελεσταῖς. V. etiam Συντέρμων. L. Dind.]

[Συντελεστικὸς, ή, όν, Perfectus, Præteritus. Sext. Emp. Adv. math. 10, 91: Καὶ δὴ ἔνιοι μὲν ἀδύνατον εἶναι φασι τῶν συντελεστικῶν ἀληθῶν ὄντων ψευδῆ εἶναι τὰ παρατατικὰ τούτων· 92, 97. (Ptolem. Harmon. p. 34, B: Διὰ τὸ συντελεστικὸν αὐτῆς πασῶν τῶν διαστάσεων.) Adv. Συντελεστικῶς, 10, 101.]

[Συντελέστρια. V. Συντελεστής.]

[Συντελευτάω, Simul morior. Diod. 3, 7: Συντελευτᾶν ἑκουσίως. « Libanius vol. 4, p. 781, 22; 788, 25. » Boiss.]

Συντελέω, q. d. Simul ad finem tendo, Ad eundem finem tendo, Una tendo. Aristot. De partt. anim. 3, [7 init.]: Τὸ δ' αἴτιον ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν. Herodian. 2, [2, 15]: Οὐδ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου αἰτία· διάφοροι δὲ οὖσαι, εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Interdum vero συντελεῖν, est In eandem gentem contribui, Ejusdem gentis concilio et communi attribui. Bud. ex Pausan. Phoc. [c. 8, 3]: Μάγνητας μὲν οὖν καὶ Φθιώτας Θεσσαλοῖς συντελεῖν [omittunt verbum libri plerique, quod cum ἐς potius construit Pausan., ut ibid. 5]: Achaic.: Οὐ βουλομένους ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. [Ibid. 7, 2, ἐς Ἀχαιούς· 8, 27, 4: Ἐκ τῶν συντελούντων ἐς Ὀρχομενόν. Dativo jungit Isocr. p. 298, A: Ὅτι συντελεῖν αὐτοῖς οὐκ ἠθέλομεν· B: Μὴ πεισθεῖσαν τὴν Πλαταιέων πόλιν, ἀλλὰ βιασθεῖσαν Θηβαίοις συντελεῖν· sed ib. C: Συντελεῖν εἰς τὰς Θήβας. Polyb. 4, 60, 4: Τὰς κοινὰς εἰσφορὰς τοῖς Ἀχαιοῖς συντελεῖν. Lucian. Deor. conc. c. 15: Ὅσοι ἀξιοῦσι συντελεῖν ἐς τὸ συνέδριον.] Ab Eod. συντελεῖν redditur Censeri, Annumerari, ap. Dem. [p. 691, 18]: Ἀλλ' εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ οὗτος συντελεῖ. [Isocr. p. 277,

A B: Ἐπειδὰν εἰς ἄνδρας συντελῶσιν.] Ceterum ille verbi Contribui usus extat quum ap. alios, tum ap. Plin.: ut, Contribuuntur in eam oram Icositani, et, Contributi Megarensibus. Liv. etiam Contribuere se; scribens, Epirotis Ambraciam placebat aggredi, quæ tum contribuerat se Ætolis. Existimo porro συντελεῖν pro Contribui accipi ex eo, quod qui contributi sunt, illi συντελοῦσι, Contribuunt ea signif., qua et nostro sermone dicimus *Contribuer*. Nam hæc quoque signif. datur verbo συντελεῖν [Pollux 4, 46; 8, 157]: nec affertur solum συντελεῖν φόρους et συντελεῖν εἰσφορὰς pro Contribuere, Conferre [Συντελῶ τέλος τι, Attribuo, Gl.]; sed et συντελεῖν sine adjectione [Æschin. p. 67, 17: Διελογίζετο ὅσον ἑκάστους ἔδει συντελεῖν], ex Dem. [p. 465, 23]: Συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. [Dio Cass. 63, 18: Πᾶν τὸ ἱππικὸν ἠναγκάσθη συντελέσαι σφίσι τὸ ἀνάλωμα· et alibi.] Atque adeo ap. Thucyd. [4, 76], Ξυντελεῖ εἰς Ὀρχομενὸν, quidam interpr. Vectigalis est Orchomeni, quum alioqui, sequendo alteram illam interpret., συντελεῖν εἰς Ὀρχομενὸν possit

B reddi, Contribui Orchomeno, Contributum esse Orchomeno. [Id. 2, 15 fin.: Μιᾷ πόλει, ἢ ἁπάντων ξυντελούντων ἐς αὐτὴν μεγάλη γενομένη κτλ., de Athenis a Theseo conditis. Xen. H. Gr. 7, 4, 12. Aliter Xen. Cyrop. 6, 1, 50: Ὁρῶν ὁ Ἀβραδάτας σπουδάζοντα τὸν Κῦρον περὶ τὰ δρεπανηφόρα ἅρματα ἐπειρᾶτο συντελεῖν αὐτῷ εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα ἐκ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἑαυτοῦ ὅμοια ἐκείνῳ. Lucian. Tim. c. 4: Οὐ θύοντος ἔτι σοί τινος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν· Alexand. c. 36: Οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες· De salt. c. 63: Πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα· Bis accus. c. 1: Πάντα ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἕκαστοι ξυντελοῦντες.] Jam vero ut Conferre, quo reddi aliquando συντελεῖν, modo dictum est, interdum significat Prodesse; ita et συντελεῖν hunc interdum usum habere sciendum est. [Aristot. De generat. an. 1, 1 med.: Τῶν μορίων τὰ πρὸς τὴν γένεσιν συντελοῦντα τοῖς ζῴοις· et ib. 13 fin.] Alex. In l. 1 Top.

C tomo 2: Ἡ γὰρ εὐπορία τῶν προτάσεων συντελεῖ καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν διαλεκτικῶν λόγων εὐπορίαν. Tale est, Τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, Non parum prodest, confert: ut accipiatur ὀλίγα adverbialiter: alioqui sonabit ad verbum, Non pauca confert. Alicubi autem redditur potius Pertinere, Spectare, quam Conferre, Prodesse: licet et hæc interpr. locum habere posse videatur: ut ap. Plut. Lycurgo [c. 25]: Τὰ πρὸς χρηματισμὸν συντελοῦντα. ‖ Συντελεῖν, Consummare, [Conficio, add. Gl. Demosth. p. 183, 13: Ὅπως, ἂν μὲν ὑμῖν ρ' δέῃ τριήρων, τὴν μὲν δαπάνην ἑξήκοντα τάλαντα συντελῇ, ἂν δὲ διακοσίων, λ' μὲν ᾖ τάλαντα τὴν δαπάνην συντελοῦντα,] Perficere, Peragere. [Plat. Axioch. p. 371, D: Τὰς ἁγιστείας ἐκεῖσε συντελοῦσι. Diodor. 11, 29 init.: Τὸν ἐλευθέριον ἀγῶνα συντελεῖν· 16, 91 med., γάμους· 17, 16, θυσίας et πανήγυριν· 3, 73 init., τὰς τῶν θεῶν τιμάς. Et de aliis rebus quibusvis conficiendis, ut ap. Demosth. p. 522, 4: Ἐμοῦ συντελέσαντος αὐτά (στέφανον καὶ ἱμάτιον)· Lysiam ap. Polluc. 7, 120: Τοῦ γείσου συντετελεσμένου. Theophr. H. Pl. 5, 3, 5: Τὰς

D θύρας συνετέλεσαν. Polyb. 1, 21, 3, συντελεσθῆναι τὰς ναῦς.] Unde pass. Συντελεῖσθαι, Perfici, Peragi. [Epist. Philippi ap. Demosth. p. 251, 16: Πολλῷ μᾶλλον φιλοτιμουμένων τοῦτο συντετελέσθαι ἢ τοῖς Σηλυβριανοῖς βοηθῆσαι.] Polyb. [6, 53, 1]: Συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, Dum funus peragitur. Cui simile est hoc ex Plut. Apophth. [p. 235, C]: Συντελουμένου ἀγῶνος. [« Act. et pass. Polyb. τὴν ἐπίνοιαν 4, 81, 3; τὰς συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συντελεῖν ἐν κοινῷ ἱερῷ, 2, 39, 6. Et συνετελεῖτο ὁ κίνδυνος 2, 69, 1; τὰ συντελούμενα 3, 112, 8; 4, 18, 6, Quæ agebantur, gerebantur. » Ex Schweigh. Lex. Diodor. 1, 1: Κοινὸν χρηματιστήριον τῶν συντετελεσμένων· et act. ib. 3 init.: Τὴν ὑπόστασιν τῆς ἐπιβολῆς οὐ συνετέλεσαν· 12, 26 init.: Τῆς νομοθεσίας ἀσυντελέστου γενομένης οἱ ὕπατοι συνετέλεσαν αὐτήν. Lucian. V. H. 2, 23: Τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου. Et cum eod. voc. sæpius Strabo, ut 17, p. 795, 796, 807.] Ex Aristot. autem affertur, Σωτὴρ ἁπάντων καὶ γενέτωρ τῶν ὅπως δήποτε συντελουμένων ὁ θεὸς, pro Utcunque perfectorum. Sed alii interpr. Omnium quæ ullo modo effi-

ciuntur. At συντελεῖν δίκην in VV. LL. affertur ex Dionys. H. pro Conficere judicium, Reum peragere. ‖ Συντελεῖν, Simul s. Una celebrare diem festum, Bud. ap. Diog. L. At VV. LL. συντελεῖν τὸν ἀγῶνα ex Plut. [Rom. c. 19, al.] afferunt pro tanquam simpliciter significans Celebrare ludos. [‖ Medium ubi erat Demosth. p. 277, 16 : Δίκην κατὰ τῆς πόλεως συντελέσασθαι, libri meliores præbuerunt τελέσασθαι. Polyb. 1, 9, 6 : Συντελεσάμενος τὸ προκείμενον· 70, 8 : Συντελεσάμενοι τὰ προειρημένα· 5, 100, 9 : Ἤδη αὐτοῦ συντετελεσμένου τὰ κατὰ τὰς Θήβας. Diodor. 1, 59 init.: Πρᾶξιν πολεμικὴν ἢ μνήμης ἀξίαν οὐδ' ἡντινοῦν συνετελέσατο. L. Dind.]

Συντελὴς, ὁ, ἡ, Simul tributum pendens, Eodem tributum s. collectam conferens, Bud. ap. Dem. [p. 261, 5 : Ὁ τῆς μιᾶς (τριήρους) ἕκτος καὶ δέκατος πρότερον συντελής· οὐδὲ γὰρ τριηράρχους ἔτι ὠνόμαζον ἑαυτοὺς ἀλλὰ συντελεῖς· 564, 27 : Ὅτε πρῶτον σ' καὶ ,β πεποιήκατε συντελεῖς ὑμεῖς. Cum genit. pers. sæpe in inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 547, 550—4. Pollux 8, 156, 157.] In VV. LL. ex Eod. affertur Συντελῆ ἑαυτῷ ποιεῖν pro Efficere sibi vectigalem. [P. 198, 5 : Μηδὲ Σηλυβρίαν, πόλιν ὑμετέραν ποτὲ σύμμαχον οὖσαν, ὡς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν. V. Συντελεστής. De provincialibus tributa pendentibus Theodoret. Epist. 42, vol. 4, p. 1100, 1101 Schulz., Euagr. H. E, 3, 42, p. 378, 1; 5, 8, p. 434, 23, qui Collatores vocantur in Codice, ut annotavit Valesius.] Ib. ex Aristot. [De partt. an. 3, 14 init.]: Περὶ [τῆς διαφορᾶς τῆς κοιλίας καὶ] τῶν συντελῶν μορίων, pro De partibus eodem pertinentibus. [Latiori signif. Æsch. Ag. 532 : Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, Conjuncta vel imperio ejus parens. V. Συντέλεια. ‖ Photius s. Suidas interpr. etiam χρήσιμος, Utilis. V. Συντελέω.]

Συντελικὸς, ἡ, ὸν, Valens ad reddendum aliquid perfectum : συντελικὰ τῆς τέχνης, ex Hermog. Affertur ex Eod. Συντελικὸς τῆς τροπῆς, pro Efficax s. Conferens ad efficiendum tropum. [Συντελικὴ στάσις, Rhetoribus dictus Status conjecturalis, quoniam is est de facto, et τὸ συντελικὸν significat Quicquid ad tempus præteritum aut factum aliquod pertinet, ut apud grammaticos ὁ χρόνος συντελικὸς, ῥῆμα συντελικὸν, Tempus, Verbum præteritum, (Perfectum, Gl.) et ὑπερσυντελικὸς χρόνος, Tempus plusquamperfectum : vide Στοχασμὸς, et Capperoner. in Præf. ad Quintil. p. 19, et fusius de illa voce disputantem ad Quintil. 3, 6, p. 171. Ernest. Lex. rh. Τὸ συντελικὸν, Contributi, Polyb. 40, 3, 4 : Πατρεῖς καὶ τὸ μετὰ τούτων συντελικόν. De præterito apud grammaticos, ut Apollon. continuo cit. ‖ Adv. Συντελικῶς, In perfecto vel præterito. Apollon. Lex. Hom. v. Ἰών : Πορευόμενος ἢ συντελικῶς ἐλθὼν, ἐπεὶ πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ων λήγουσα ἐστιν συντελική. Schol. Hom. Il. A, 600 : Ποιπνύσαντα, αἱ πᾶσαι συντελικῶς· I, 578 : Ἡ διπλῆ, ὅτι συντελικῶς τὸ ἑλέσθαι, ubi de signif. dubitabat Heyn.]

[Συντελούντως, Absolvendo, Conferendo. Heraclianus in Maji Coll. Vat. vol. 6, p. 12. Osann.]

Συντέμνω, τεμῶ, [Simul seco. Eulogius in Combefis. Auct. Patr. novo p. 668, E : Οὐκ ἐντρέπη, ὦ αἱρετικὲ, ἥλιον ἐν δένδρῳ τυγχάνοντα, καὶ τὸ μὲν δένδρον τεμνόμενον, τὸν δὲ ἥλιον οὔτε χωριζόμενον οὔτε συντεμνομενον; L. D.] Conscindo [De sutore Xen. Cyrop. 8, 2, 5 : Ὁ χιτῶνας (calceorum) μόνον συντέμνων. Improprie de dividendo Plato Polit. p. 261, A : Ἀλλ' ἐπακολουθῶν σύντεμνε (præcesserat, παλιν αὖ διαιρεῖν ἀναγκαῖον, εἴ τινα τομὴν ἔτι ἔχομεν ὑπείκουσαν ἐν τούτῳ)· Soph. p. 227, D : Πειράσομαί σοι συντέμνειν (præcesserat πειρώμενος τὸ λεχθὲν διχῆ τέμνειν), Simul dividere], Concido [Gl.]; Præcido, Contraho in angustum, Diminuo, Decurto. [Æsch. Eum. 227 : Τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. Et de regione Suppl. 258 : Ὁρίζομαι δὲ τήνδε Περραιβῶν χθόνα Πίνδου τε τἀπέκεινα, Παιόνων πέλας ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὅρος ὑγρᾶς θαλάσσης. Soph. Ant. 1103 : Συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι. Eur. Rhes. 450 : Θατέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον εἶμι, συντεμὼν τοὺς σοὺς πόνους.] Thuc. [7, 36 : Τὰς πρῴρας ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον·] 8, p. 277 [c. 45]: Τὴν μισθοφορίαν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι, i. e. εἰς ὀλίγον συνέστειλε, schol. [Id. ib. 86 med. : Εἰ ἐς εὐτέλειάν τι ξυντέτμηται, ὥστε τοὺς στρατευομένους μᾶλλον ἔχειν τροφὴν, πάνυ ἐπαινεῖν. Xen. Hier. 4, 9 : Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν εἰς τὰ καθ' ἡμέραν ὅπῃ βούλονται, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται· αἱ γὰρ μέγισται αὐτοῖς δαπάναι… εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἰσι· τὸ δὲ τούτων (τι add. Stob.) συντέμνειν ὄλεθρος δοκεῖ εἶναι.] Itidem in oratione aliquis συντέμνει, quæ brevitatis causa contrahit. [Compendio, Gl. Soph. fr. Ulix. ap. schol. Pind. Isthm. 5, 86 : Μῦθος γὰρ ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς. Eur. Tro. 441 : Ὡς δὲ συντέμω, ζῶν εἶσ' ἐς ᾅδην· Hec. 1180 : Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς ἢ νῦν λέγων τίς ἐστιν ἢ μέλλει λέγειν, ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω· γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει τοιόνδε· fr. Æoli ap. Aristoph. Thesm. 178 : Σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς· Iph. A. 1249 : Ἓν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον· τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν, τὰ νέρθε δ' οὐδέν. Plato Prot. p. 334, D : Σύντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει· Ep. 3, p. 318, B : Πολλὰ ἔχων εἰπεῖν διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν συντέμνω. Æschin. p. 32, 23: Ἀνάγκη συντέμνειν τοὺς λόγους. Lucian. Bis accus. c. 28 : Τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντέμνων.] Quo pertinet quod ex Eur. [l. postremo] affertur εἰς ἓν συντεμοῦσα, pro, Unico verbo summam rei colligens. Et hoc Aristoph. Ran. [1262] : Εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ. Item hoc Mnesimachi ap. Athen. 8, [p. 359, C] : Πῶς ἔτι μετριώτερ', ὦ δαιμόνιε, πῶς; σύντεμνε, Quonam modo? breviter quæso mihi expone; vel, Paucis recense. Sic συντεμόντι dicunt nonnunquam pro Ut breviter omnia complectar, Ut paucis omnia dicam, Ut uno verbo summam rei efferam. Veluti Comicus quidam [Anaxilas] ap. Athen. 13, [p. 558, E] quum meretricem vocasset scyllam, charybdin, sphingem, dracænam, chimæram, harpyiam, tandem inquit, Συντεμόντι δ' οὐδὲ ἓν Ἔσθ' ἑταίρας, ὅσα πέρ ἐστι θηρί', ἐξωλέστερον, Atque ut brevibus dicam omnia, vel, paucis; s. Ut omnia in unum contraham, nihil perniciosius est meretrice. Cui simile est συνελόντι δ' εἰπεῖν, et ἑνὶ δὲ λόγῳ. [Συντέμνειν, Brevibus aliquid absolvere, cui contrarium est τὸ διατρίβειν, Pluribus immorari in aliqua re. Sic Menand. Διαιρ. p. 617 : Συντέμνειν τὰ ἐγκώμια καὶ μηδὲν διατρίβειν. Sic Phot. cod. 66 in Nicephori historia τὸ συντετμημένον, Nimiam brevitatem, reprehendit : conf. interpp. ad Hesych. Συντεταμένου, συγκεκομμένου, συντόμως εἰρημένου. Ernest. Lex. rh. De aliis rebus pass. Epiphan. vol. 1, p. 1082, D : Τὸ πᾶν τοῦ χρόνου συντετμήθη εἰς τὸν τῶν ξβ' γενεῶν· D : Τὴν τοῦ αἰῶνος συντέλειαν συντεμνομένην. Med. Soph. fr. ap. Stob. Fl. 63, 6, penult.: Ἄνευ δορὸς ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα. De forma Ion. HSt.] Συντάμνω, Concido, Contraho. [Neutraliter ponitur ap. Herodot. 5, 41 : Τοῦ χρόνου συντάμνοντος, pro συνταμνομένου, Quum exiguum relinqueretur temporis spatium. Brunck. Id. 7, 123 : Συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, sc. ὁδὸν, Brevi cursu contendens.]

[Συντερᾰτεύομαι, Una (cum alio) mira narro. Eust. in Dionys. P. 526 : Ἀρριανὸς … φησὶν ὅτι Δῆλος ἡ πάλαι πλωτὴ οὖσα … καὶ ἄλλοι δὲ συντερατευόμενοι αὐτῷ φασὶ κτλ.]

[Συντερετίζω. Theophr. Char. c. 20 : Καὶ αὐλούμενος δὲ κροτῆσαι ταῖς χερσὶ μόνος τῶν ἄλλων καὶ συντερετίζειν, Tibicines si audiat, unus inter omnes manibus plaudere, atque eorum etiam modulos inepta imitatione effingere. Seager.]

[Συντερμονέω, Conterminus sum. Cum dat. Polyb. 1, 6, 4; 2, 21, 9; 4, 30, 3. Schweigh. Lex.]

Συντέρμων, ονος, ὁ, ἡ, Conterminus, Finitimus, Vicinus : σ. στῆλαι, Epigr. [Anth. Plan. 185, 3], Conterminæ columnæ. Eodemque modo [Photio et] Suidæ συντέρμων est πλησιόχωρος. Hesychio autem συντελέστης [συντελεστής. Quod fortasse pertinuit ad omissum Συντελὴς aliamve similem glossam].

[Συντέρπω, ψω, Simul oblecto. Schol. Aristoph. Lys. 227 : Κακῶς παρέξω) συνουσιάσαι αὐτῷ δηλονότι, καὶ οὐ συντερφθήσομαι.]

[Συντετελεσμένως, Perfecte, Absolute. Philodem. De ira 1, p. 68. Passov.]

[Συντετηρημένως, Accurate. Papyrus in Leemans. Pap. Gr. p. 11, et Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 333. Osann.]

[Συντετμημένως, Concise, Breviter. Theophylact. vol. 4, p. 1. « Tzetz. Hist. 2, 489. » Elberling. Acta SS. Jun. vol. 5, p. 417, A : Τοσαῦτα σ. ἡμῖν εἴρηται. Euagr. in Cotel. Mon. vol. 3, p. 70, B. Schol. Thuc. 8, 52. L. Dindorf.]

[Συντετραίνω. V. Συντιτράω.]

[Σύντευξις. V. Συντυχία.]

Συντεχνάζω, ex Plut. [Timol. c. 10] affertur pro Colludo. Intellige autem Colludo ea signif. qua Ulpian. dicit, Si libertinus per collusionem fuerit pronuntiatus ingenuus.

[Συντεχνάομαι, Consilio adjuvo. Plut. Demetr. c. 43.]

[Συντέχνης. V. Σύντεχνος.]

[Συντεχνητεύω, Simul artificio utor. Heraclit. Epist. 7, p. 57. Boiss. Pro Συντεχνιτεύω.]

[Συντεχνίτης, ὁ, Ejusdem artis confector, Gl. ĭ]

Σύντεχνος, ὁ, i. q. ὁμότεχνος, Aristoph. [Ran. 763] et Pollux [7, 7 : Καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι· Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. Improbant Photius v. Ὁμότεχνος, et Thomas p. 649, qui usurpat p. 822. L. D. Plato Polit. p. 274, C. Seager. Suid. v. Ἀρίσταρχος. Schleusner. Confuraneus, Gl. || Forma Συντέχνης Stephanus Alexandr. Ideler. Phys. vol. 2, p. 210, 32, ubi cum genitivo. L. Dind.]

Σύντηγμα, τὸ, q. d. Colliquamentum, Id quod a corpore deteritur liquescendo, vel quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, VV. LL., quæ afferunt ex Aristot. De gener. 1, [18 post med.] : Λέγω δὲ περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δὲ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. [Et sæpe in seqq., et 19. V. Σύντηξις.] Item ex Probl. Ejusd. [5, 32] : Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κίνησιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν. [De somno c. 3 post init. : Τὸ σύντηγμα γίνεται ὥσπερ τροφὴ ἄπεπτος. Galen. vol. 6, p. 99 : Εἴ τι περίττωμα καὶ σύντηγμα πρὸς τοῦ δέρματος ἔνδον ἴσχοιτο· et paullo post : Σύντηγμα σαρκός.]

[Συντηκτικός. V. Σύντηξις.]

Συντήκω, ξω, [Colliquefacio. Antiphon ap. Harpocrat. v. Γρυπάνιον cit. : Καίον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον γρυπάνιον ποιεῖ.] Liquatum jungo et unio, vel commisceo : veluti faber plumbum, stannum, ferrum, æs, συντήκειν dicitur, quum in unum vas conjecta colliquefacit et conflat, ita ut in unam massam et corpus coeant illa diversæ materiæ metalla. [Plato Tim. p. 43, A : Πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες. Theophr. C. Pl. 6, 13, 2 : Ὥστε τὰ μὲν συντήκειν καὶ διακρίνειν, τὰ δὲ μή.] Metaph. plerumque pro Conflo et Coalescere facio in unum. Synes. Ep. 140 : Συντήξας τῇ τέχνῃ καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς ἀντερῶντας· 152 : Ἥφαιστον τέχνῃ συντακῆναί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι. Quibus in ll. allusit ad Plat. Symp. [p. 192, E] : Ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. Eodemque fortasse respexit Plut. in Sympos. sept. sap. [p. 156, D] : Τοῖς σώμασιν ὑφ' ἡδονῆς ἅμα συμμιγνύουσα καὶ συντήκουσα τὰς ψυχάς. Rursum Plato Symp. [p. 183, E] : Ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς. [Et p. 162, E, τῷ ἐρωμένῳ.] Ubi συντήκεσθαι et προστήκεσθαι vicinam admodum habent signif. : nisi quod τῶν συντακέντων major est unio quam τῶν προστετηκότων : atque adeo unum fiunt, quæ conflata et colliquefacta sunt, ut quæ in unum corpus et unam massam coalescant : quod non itidem accidit ἐν τοῖς προστηκομένοις, utpote in quibus alterum alteri tantum hæreat. Cic. verbum Colliquefacio et ipse posuit pro Liquefactum misceo, Mixtum liquefacio, sed in propria signif., quum dixit, Si totum venenum colliquefactum in potione esset. [Eur. Suppl. 1030 : Γαμέτας συντηχθεὶς ἀλόχῳ· Or. 805 : Ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ θυραῖος ὢν, μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος· fr. Œdip. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 621 : Πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ, ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται· ap. Aristot. Eth. Eud. 7, 2 fin. : Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ. Hesychius : Συντέτηκα, προσανάκειμαι.] Alias συντήκω ponitur etiam pro κατατήκω, Colliquefacio [Plato Tim. p. 83, B : Ὅταν νέα ξυντακῇ σὰρξ ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. Aristot. De gen. anim. 1, 18 post med. : Συντηκόμενον δὲ φθείρεται πᾶν καὶ ἐξίσταται τῆς φύσεως. V. Σύντηγμα, Σύντηξις, Συντηκτικός. H. A. 8, 30 fin. : Πολὺ γὰρ συντήκεται τῆς σαρκός· De respir. c. 17 med. : Συντήκεται αὐτὸ ὑφ' αὑτοῦ (τὸ θερμόν)], i. e. Liquefaciendo consumo : veluti quum a Xen. nix dicitur συντήκεσθαι, quæ ab Hom. κατατήκεσθαι, Cyneg. p. 576 [c. 8, 1] : Ἔστι δὲ, ὅταν μὲν ἐπινίφῃ, καὶ ᾖ βόρρειον [βόρειον], τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα· οὐ γὰρ ταχὺ συντήκεται· ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ὀλίγον χρόνον· ταχὺ γὰρ διαχεῖται· ubi διαχεῖσθαι et συντήκεσθαι synonyma sunt, ut Diffundi et Colliquescere. Item ap. Medicos συντήκοντες πυρετοὶ, Qui corpus hominis quasi colliquefaciunt et contabefaciunt : de quibus paulo infra in Συντηκτικὸς dicam. Galen. 10 Therap. fin. : Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ μαρασμώδεις πυρετοὶ πάντες ἐκ τοῦ τῶν συντηκόντων γένους. [Aret. p. 43, 54 : Ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον· 49, 2 : Ἠδὲ ἐς τὸ ὕδωρ ξυντήκουσα ἕξις· 36, 35 : Ἀναβήσσοντα, ξυντετηκότα· 37 : Ξυντετήκασι πυρετοῖσι χρονίοισι. Συντήκομαι, Maceo, Gl. « Λεπτύνεσθαι et ἰσχνοῦσθαι, ut exponit Galenus Comm. ad Aph. 28 lib. 2. Idem τοὺς ὁπωσοῦν συντηκομένους eos qui quomodocunque tabefiunt, aut extrema macie consumuntur, intelligit Comm. ad Aph. 10 lib. 3. Sic τὰ συντακέντα ap. Hippocr. p. 748, G, partes Colliquatas aut colliquefactas, et contabefactas significant, hoc est extenuatas, et ob alimenti inopiam graciliores effectas. Τὰ λελεπτυσμένα exponit ibid. » Foes. Theophr. fr. 4 De odor. 59 : Συντηκομένων καὶ καμνόντων σωμάτων· 9 De sudor. 11 : Ὥσπερ συντηκομένης σαρκός.] Et a Plut. Cic. [c. 48] συντετηκὼς [τὸ πρόσωπον] dicitur [Emaciatus, Gl.], Qui tabe et macie extenuatus consumptusque est. [Anton. c. 84.] Alioquin et Συντετηκὼς πράγματί τινι est aliquis ut προστετηκὼς, i. e. Ita affixus et addictus, ut avelli inde nequeat. Quæ hujus verbi signif. primæ illi quam huic secundæ vicinior est. [Absolute Eur. Med. 25 : Κεῖται δ' ἄσιτος σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι, τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον· schol. συντηκομένη. Addito accus. Iph. A. 398 : Ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις ἄνομα δρῶντα κοὐ δίκαια παῖδας οὓς ἐγεινάμην. Pass. Or. 283 : Μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν· 34 : Ἀγρίᾳ συντακεὶς νόσῳ· Suppl. 1106 : Ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ· Med. 689 : Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε; El. 240 : Δέμας λύπαις γε συντετηκός.]

Σύντηξις, εως, ἡ, et Συντηκτικὸς, ή, όν : quorum illud Colliquationem significat, vel Contabefactionem : hoc vero, Cui colliquandi s. contabefaciendi vis inest. [Aristot. De partt. an. 4, 2 med. : Ἔοικεν ἡ χολὴ, καθάπερ ἡ κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα γινομένη περίττωμά τί ἐστιν ἢ σύντηξις κτλ. De gen. anim. 1, 19 med. : Φανερὸν δὲ καὶ ὅτι ὅσοις σύντηξις γίγνεται σπερματικὴ, καὶ τοῦτο περίττωμά ἐστιν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο, ὅταν ἀναλύηται εἰς τὸ προσελθὸν, ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος εὐθύς· ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπελθὸν τῷ πρώτῳ προστεθέντι. Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ τελευταῖον περίττωμα τῷ πρώτῳ συντήγματι ταὐτόν ἐστιν. Theophr. C. Pl. 1, 22, 6 : Ὅσα κατὰ τὰς προσφορὰς τοῖς σώμασι θερμότητάς τινας ἐμποιεῖ καὶ πέψεις ἢ συντήξεις· fr. 7 De lass. 1 : Ὑπερβολὴ συντήξεως διὰ κίνησιν.] Medici σύντηξιν vocant Consumptionem ex tabe, quæ sensim fit, colliquefacta solida substantia : ut Oribas. Ad Eunap. 3, 6, dicit, Ἐπειδὰν χυμὸς παραπλήσιος τῇ ξανθῇ χολῇ διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, πυῤῥότερος τῇ χρόᾳ, καὶ δυσώδης, καὶ γλοιώδης τὴν σύστασιν, καὶ ἐλαιώδης ὀφθῆναι, tunc sciendum esse τὴν πιμελὴν, καὶ τὴν νεοπαγῆ σάρκα τήκεσθαι πρὸς τοῦ πυρετοῦ διακαεστάτου καὶ σφοδροτάτου τυγχάνοντος· χρονίσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ τῶν στερεῶν αὐτῶν γίνεσθαι σύντηξιν. Unde συντηκτικὸς πυρετὸς vocatur ille, a quo ἡ σύντηξις proficiscitur : de quo hæc inter alia Gorr. : Συντηκτικὸς, s. συντήκων πυρετὸς, Febris colliquativa s. colliquans : quæ est ardentissima, pinguedinem, carnes, ipsamque solidarum partium substantiam fusam et liquatam calore, per ventrem effundens : omnium gravissima periculosissimaque, ut quæ animal ipsum aliquando interimat, priusquam solida fibrosaque corpora liquentur : summam inducens maciem, quemadmodum et febres marasmodes. Sed in

eo differunt, quod quæ portio carnis per febres marasmodes colliquatur, ea semper vaporis vice digeritur per insensilem transpiratum : per febres autem colliquantes, humoris biliosi, fulvi, graveolentis crassique specie defluit in ventrem. Idem σύντηξιν, i. e. Colliquationem, dicit morbum esse, in quo venter excernit humorem biliosum a toto corpore confluentem, fulvum, graveolentem, crassitudine strigmentorum vel olei aut adipis : viderique esse symptoma febris malignæ et ardentissimæ, quæ tum pinguedinem, tum mollem etiam carnem tabefacit et colliquat, ac, si diutius perseveret, ipsam etiam partium solidarum substantiam. Vide et alia apud eum, et ap. Galen. Therap. 10 fin. [Hanc febrem expressisse videtur Hippocr. p. 405, 28 : Ὁκόσοι κοιλίας τὰς κάτω θερμὰς ἔχουσι, καὶ δριμέα τὰ ὑποχωρήματα καὶ ἀνώμαλα διέρχεται ὑπὸ ξυντήξεως αὐτέοισιν. Ubi etiam scribit Galen., Σύντηξις μὲν γίνεται διὰ πυρετὸν κακοήθη τηκομένης τῆς πιμελῆς, ἢ καὶ σαρκὸς τῆς ἁπαλῆς. Hujusmodi vero colliquationis excrementa per febres pestilentes apparent, velut p. 1089, F, adscribuntur ab Hipp. ξυντήξιες κακαὶ, et p. 946, G. Ubi σύντηξις eam colliquationem indicat, qua confluentibus per ventrem humoribus corpus paulatim emarcescit. Περιῤῥοίας dicunt, et in abscessuum genere qui fiunt κατ' ἔκρουν reponuntur. Et testatur Galen. Comm. in ægr. 1 lib. 3 Epid. post st. pest. in longissima apud Pergamenos peste omnes fere colliquationis excrementa dejecisse. Σύντηξις etiam antiquis dicebatur in excretionum genere eadem quæ ῥύσις Methodicorum. Et σύντηξιν ac ἔκκρισιν distinguebant antiqui virium robore et tolerandi facilitate, ut facit Hippocr. aph. 2 et 25 lib. 1, Galen. De optima secta p. 28, 20. Neque vero colliquationis signa in solis dejectionibus, verum etiam in urinis apparent. Scriptum namque p. 40, 53 : Καὶ τὰς λιπαρότητας δὲ τὰς ἄνω ἐφισταμένας ἀραχνοειδέας μέμφεσθαι· ξυντήξιος γὰρ σημεῖα. Foes. Aret. p. 22, 46 : Οἱ νοσέοντες καταγίγνονται ἐς σύντηξιν ὑποφερόμενοι· 42, 38 : Σαρκῶν ξυντήξιες· 43, 18; 47, 17; 48, 5.] Nec febris solum illa dicitur συντηκτικὴ, ut quæ συντήκει τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος, verum etiam qui ea febri s. συντήξει laborat, συντηκτικὸς nominatur, i. e. Qui συντήξει vel obnoxius est, vel ab ea exhaustus et emaciatus : ut quum Plin. 28, 9, dicit, In Arcadia bubulum lac bibunt phthisici, syntecticique, et cachectæ. [Aret. p. 43, 19 : Καὶ τούσδε ἐκίκλησκον ξυντηκτικοὺς τοὺς ἐπὶ ἕλκεσι ἥπατι ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας.] Idem et syntexeως vocabulo utitur, 21, 25 : Tali sorbitionis genere emendantur syntexes. Item συντηκτικὰ φάρμακα, Medicamenta quæ vim habent colliquefaciendi, ut quorum natura ignea est et fervida. Galen. 6 Simpl. Med., de herba Sabina, quam βράθυν vocant, συντηκτικὸν καὶ φλογῶδες ὑπάρχει· sic enim quidam reponunt pro συντατικὸν, quod in vulg. ed. habetur : præsertim quum Diosc. quoque 1, 105, dicat eam herbam esse δριμεῖαν et πυρωτικὴν, ac μίγνυσθαι τοῖς θερμαντικοῖς χρίσμασι. [Sed alia notione, nempe passiva, συντηκτικὸς dicitur polypus Aristoteli H. A. 9, 37, et Athenæo 7, p. 317, nempe quod sit Tabi obnoxius, quod Facile tabescat et dissolvatur. Schweigh. Idem De somno c. 3 post init. : Ὁ μὲν γὰρ κόπος συντηκτικόν· De respir. c. 20 init. : Κατάψυξιν περιττωματικὴν ἢ συντηκτικήν. Σύντηξις ἥπατος Rufus ed. Matth. p. 6, idemque p. 79. Ælian. N. A. 6, 3 : Ἐκ δὲ τῆς συντήξεως τῆς ἄγαν συνέπτυκται τὸ ἔντερον αὐτῇ (ursæ). De colliquatione aliter schol. Nicand. Al. 59 : Τὴν ἐκ τῆς ἑψήσεως σύντηξιν τῶν ὀρνιθείων σαρκῶν. Similiter Hippocr. p. 402, 22 : Ἐπειδὰν ξυντήξιες ὠμῶν γένωνται. || Altera signif., quæ prima posita est in Συντήκω, ut sit Conjunctio, Eust. Opusc. p. 234, 18 : Οἱ τοιοῦτοι πάσης κοσμικῆς ἀπηλλάγησαν ἐπιθυμίας, καὶ τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν, ἀνθρώπων δηλαδὴ καὶ παθῶν, οἷς οἱ ἐμπαθεῖς μικροῦ δεῖν καὶ συνουσιώμεθα κατὰ σύντηξιν τὴν ἐκ φαύλων συνηθειῶν· 279, 14 : Ἓν μένος πνέοντες καὶ οἷον δι' ἀλλήλων ἥκοντες κατά τινα σύντηξιν ἤθους. L. D. Philo vol. 1, p. 256, 5 : Προγενομένης φιλίας καὶ τῆς πρὸς τὸ ποθούμενον συντήξεως. Cicero Ad Att. 10, 8, 9. « Sit στοργὴ, sit summa σύντηξις. »]

Συντηρέω, Conservo, [Tueor, huic add. Gl.] Observo. [Polyb. 4, 60, 10 : Τὰ πρὸς τὴν κοινὴν πολιτείαν
A δίκαια συντηρεῖν· 31, 6, 5 : Ἡ σύγκλητος οὐκ ἐξέφαινε τὴν ἑαυτῆς γνώμην, ἀλλὰ συνετήρει παρ' ἑαυτῇ. Plutarch. Marcell. c. 12 : Διδάξας πόῤῥωθεν συντηροῦσι παίειν τοὺς Καρχηδονίους. Eustath. Il. p. 763, 12 : Εὐριπίδης ἐν Φοίνιξι ἄπταιστον τὸν ἥρωα συντηρεῖ. « Matth. 9, 17, Luc. 5, 38 : Καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται, de utribus novis et musto repletis, cui contrarium ἀπολοῦνται. Marc. 6, 20, συνετήρει, Tuebatur, ne læderetur. Luc. 2, 19 : Συνετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, quod 51 dicitur διετήρει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Dan. 7, 28 : Τὸ ῥῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου συνετήρησα. Sir. 2, 16 : Συντηρήσουσι τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· 4, 23 : Συντήρησον καιρόν· 13, 15 : Ὁ μὴ συντηρῶν λόγους· 17, 16 : Χάριν ἀνθρώπου ὡς κόρην συντηρήσει· 28, 3, ὀργήν· 39, 2 : Διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει. Dan. 3, 23 sec. : Αὐτοὶ δὲ συνετηρήθησαν, In vita conservati sunt. » Schleusner. Lex. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 2, p. 356, D : Ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἀδιαφόρου συντηρουμένης· 361, A : Μηδὲ τὴν γε εὐθεῖαν τὴν αὐτὴν ἀεὶ συντηρεῖσθαι. L. Dind.]

Συντήρησις, εως, ἡ, Conservatio. Greg. Naz. : Τῆς
B ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησις, Vinculum quo anima cum corpore cohæret et conservatur. [Eumath. Ism. 11, p. 445, 2 : Φυτὸν ὁμώνυμον αὐτομάτως γεννᾷ, (δάφνην) εἰς μνήμης συντήρησιν. Symeon Seth. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 264, A fin. : Τὰ μέγιστα πρὸς τὴν τῆς ὑγείας συντήρησιν λυσιτελούσης. Eustath. Opusc. p. 116, 44 : Πρὸς φυλακὴν καὶ συντήρησιν· 279, 55 cum eod. voc. plurali. L. D. Ap. Hieron. In Ezechiel. c. 1, p. 316, Scintilla conscientiæ. Creuzer.] Item συντήρησιν dici ajunt Partem animæ quæ semper adversatur vitiis. Exp. etiam Attentio, Attenta observatio.

Συντηρητικὸς, ἡ, ὸν, Conservandi vim habens, Qui conservare solet, Conservator, Greg. Naz. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 794, B : Τὴν πεῖναν, ὡς σ. οὖσαν τῆς ζωῆς ἡμῶν οὐκ ἐξώρισεν· vol. 3, p. 23, D; 67, A; 285, D; 398, B; 471, A. Schol. in cod. Gregor. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 276, A init. : Συντηρητικὸν τῆς τοιαύτης γενομένης αὐτοῖς διαπλάσεως. L. D.] Item Συντήριος reperitur pro συντηρητικὸς, ap. Herodian. 1, [12, 3] de Laurento : Εὐψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ
C μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσιν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ, συντήριον εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Nec non et Συντήρια affertur pro Ludi et sacrificia diis facta pro salute. Sed videndum ne in Herodiani illo loco scrib. sit σωτήριον [ut nunc scriptum], itidemque σωτήρια, quod significat Sacrificia pro salute, pro hoc συντήρια : nam valde mihi suspectum est utrumque, præsertim quum nulla alia ejus generis derivata sint a τηρέω.

Συντίθημι, θήσω, Compono [ἐπὶ συνθέσεως, add. Gl.], interdum etiam Conjungo, Concinno. [Constipo, Gl. De ore comprimendo Eurip. Cycl. 625 : Σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε, συνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ. De nubibus constipandis fr. Dan. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 218, 4 : Οὗτος (æther) θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας χειμῶνά τ' αὔξει συντιθεὶς πυκνὸν νέφος· Suppl. 1126 : Φέρω ... ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη, βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπερ, ἐν δ' ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς. Herodot. 7, 36 : Πεντηκοντέρους καὶ τριήρεας συνθέντες, et ib., συνθέντες ἀγκύρας. Thuc. 4,
D 4 init. : Εἰργάζοντο σιδήρια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, λογάδην δὲ φέροντες λίθους, καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Xenoph. Comm. 3, 1, 7 : Ἐν μέσῳ δὲ αἵ τε πλίνθοι καὶ τὰ ξύλα, ὥσπερ ἐν οἰκοδομίᾳ συντίθεται. (Pausan. 9, 3, 7 : Ξύλα τετράγωνα ἁρμόζοντες πρὸς ἄλληλα συντιθέασι κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ λίθων ἐποιοῦντο οἰκοδομίαν.) H. Gr. 2, 3, 20 : Ἀνακομίσαντες (τὰ ὅπλα) εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ· Œc. 10, 11 : Ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι· Cyrop. 8, 5, 4 : Συντίθησι μὲν ἕκαστος σκεύη, οἷσπερ τέτακται χρῆσθαι. De calceis, ut videtur, consuendis 8, 2, 5 : Ἔστι δὲ ἔνθα καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων, ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων, ὁ δέ γε τούτων οὐδὲν ποιῶν, ἀλλὰ συντιθεὶς ταῦτα. Ubi interpretum de sententia dubitationes componit Hesychius : Καττύεται, συντίθεται, τὸ τῶν βυρσῶν περικόσμιον συσκευάζεται, ὡς ἐκ τῶν κασσυμάτων, etiamsi gl. referatur ad Aristoph. Eq. 314, ubi figurate dictum eodem verbo interpr. schol. Aliter Cyn. 5, 10 : Τὰ πρόσθεν σκέλη τὰ πλεῖστα συνθεὶς καὶ ἐκτείνας. || Improprie Soph. El.

673 : Τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω. Eur. fr. Protesil. ap. Stob. Fl. 69, 9 : Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός· Hec. 1184 : Μηδὲν θρασύνου μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος· Med. 747 : Ὄμνυ πέδον γῆς πατέρα δ' Ἥλιον πατρὸς τοὐμοῦ θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος· Iph. T. 1016 : Ἅπαντα γὰρ συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν· El. 95 : Δυοῖν ἅμιλλαν ξυντιθείς· et pass. Tro. 909 : Συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος κτενεῖ νιν οὕτως ὥστε μηδαμῶς φυγεῖν. De inani spectro componendo Hel. 34 : Εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο. Aristoph. Vesp. 693 : Ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα. Xen. Œc. 7, 18 : Ἐμοὶ οἱ θεοὶ δοκοῦσι πολὺ διεσκεμμένως μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν· Comm. 4, 2, 34 : Κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. — Εἴγε μή τις αὐτὸ ἐξ ἀμφιλόγων ἀγαθῶν συντιθείη. De computando Demosth. p. 819, 2 : Γίγνεται δ' ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ πρόσεργον τῶν δέκα, μάλιστα τρία τάλαντα· 853, 19 : Οὐχ ἓν τίμημα συνθείς. Aliter Isæus p. 70, 29 : Ταύτης (τῆς θυσίας) ἡμεῖς ἐκοινωνοῦμεν καὶ τὰ ἱερὰ συνεχειρουργοῦμεν καὶ συνετίθεμεν καὶ τἄλλα συνεποιοῦμεν.] Aristot. Rhet. 2 : Τὸ διῃρημένον συντιθέντα λέγειν, ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. [Quibuscum conf. Metaphys. 3, p. 84, 10 : Ὅταν μὲν ὡδὶ συνθῇ (ἡ διάνοια) φᾶσα ἢ ἀποφᾶσα, ὅταν δὲ ὡδί, ψεύδεται· 4, p. 119, 10 : Τῷ μὴ συγκεῖσθαι ἢ ἀδύνατον εἶναι συντεθῆναι· 8, p. 190, 20 : Διῄρηται καὶ ἀδύνατα συντεθῆναι.] Plato [Soph. p. 252, A : Ὅσοι τοτὲ μὲν ξυντιθέασι τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν, et mox ἐκ τούτων συντιθέντες·] Tim. [p. 33, D, ubi paullo aliter] Ὁ ταῦτα συνθείς, Qui ista junxit et condidit, Cic. p. 20 mei Lex. Cic. [Ib. p. 69, D : Τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν· 72 : Οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος· Polit. p. 259, D : Τὴν ἄρα πολιτικὴν καὶ πολιτικὸν καὶ βασιλικὴν καὶ βασιλικὸν εἰς ταὐτὸν ὡς ἓν πάντα ταῦτα ξυνθήσομεν; 276, E : Εἰς ταὐτὸν βασιλέα καὶ τύραννον συνέθεμεν· Leg. 2, p. 669, D : Πάντας ψόφους εἰς ταὐτὸ οὐκ ἄν ποτε ξυνθεῖεν· Phæd. p. 77, C : Εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν τε τὸν λόγον εἰς ταὐτὸν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν· Soph. p. 262, E : Λέξω τοίνυν σοι λόγον, συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. Id. Tim. p. 74, C : Ἐξ ὀξέος καὶ ἁλμυροῦ ξυνθεὶς ζύμωμα.] Theophr. vero, Diosc. et alii Medici συντιθέναι φάρμακον, ut Latini etiam Componere medicamenta, dicunt. [Severus De clyst. p. 15 ed. Dietz. : Ὁ διὰ τοῦ σεύτλου συντιθέμενος κλυστήρ· et ib. : Τὸ διὰ τοῦ κενταυρίου συντιθέμενον φάρμακον, et sæpius p. 19.] Item τέχνην vel scriptum aliquod dicitur συντιθέναι aliquis, ut Latine etiam Componere. [Plat. Epist. 7, p. 341, B : Γεγραφέναι περὶ ὧν τότε ἤκουσε, συνθέντα ὡς αὑτοῦ τέχνην.] Aristot. Rhet. 1, [c. 1], Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, Qui oratorias artes componunt s. conscribunt : ut Cic. Bruto, Totumque se ad artes componendas transtulisse. [Plat. Phædr. p. 260, B : Συντιθεὶς λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου· 278, C : Εἴ τις ἄλλος συντίθησι λόγους· et ib. : Εἴ τις ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ᾠδῇ συντέθεικε· 228, A : Ἃ Λυσίας κατὰ σχολὴν συνέθηκε· Euthyd. p. 305, C : Δεινοὺς λόγους συντιθέναι· Menex. p. 236, B : Ὅτε συνετίθει τὸν ἐπιτάφιον λόγον· Leg. 2, p. 669, C : Μέλος ἐλευθέρων καὶ σχήματα ξυνθεῖσαι· 7, p. 812, B : Τοῦ τὴν μελῳδίαν ξυνθέντος ποιητοῦ· 816, C : Μετὰ τῆς ἄλλης μουσικῆς τὴν ὄρχησιν συνθέντα· Apol. p. 27, A : Ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι· Crat. p. 434, A, ζωγράφημα. Ib. p. 425, A : Συλλαβὰς συντιθέντες, ἐξ ὧν τά τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθεται· et infra : Συνέθεσαν οὕτως ᾗπερ σύγκειται οἱ παλαιοί.] Isocr. [p. 284, B et alibi, λόγον·] Ad Nic. [p. 16, B] : Πολλὰ καὶ τῶν ἐμμέτρων ποιημάτων καὶ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων ἔτι ἐν ταῖς διανοίαις ὄντα τῶν συντιθέντων, Eorum qui ea componunt. [Id. p. 195, D : Οὗτοι (poetæ) οὐ μόνον τῶν γεγενημένων (καθόδων) τὰς καλλίστας ἡμῖν ἀπαγγέλλουσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὑτῶν καινὰς συντιθέασιν.] Sic Thuc. 1, p. 32, [c. 97], de scriptoribus qui suam ætatem præcesserant : Ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά· pro quo ξυντιθέναι ibid. dicit γράφειν. [Ibid. 21 init. : Οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. De cantu lusciniæ Æsch. Suppl. 65 : Ἀηδόνος, ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων, ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν. Ps.-Eur. Bacch. 297 : Χρόνῳ δέ νιν (Bacchum) βροτοὶ τραφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός ὄνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεὸς Ἥρᾳ ποθ' ὡμήρευσε, συνθέντες λόγον. Aristoph. Ran. 1057 : Πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;] At Dem. [p. 277, 5] : Λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. [275, 26 : Καὶ γὰρ εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὄψεσθε. Ps.-Dem. p. 778, 22 : Ψευδεῖς αἰτίας συντιθείς. Isocr. p. 348, A : Ἀμφοτέρας ταύτας συνθέντες τὰς αἰτίας, item de fictis.] Nam συντιθέναι aliquis dicitur aliquid pro Dolose componere, ut Plaut. Componere mendacia, fallaciam, Liv. Composita fraude. [Soph. Œd. T. 401 : Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὡ συνθεὶς τάδε ἀγηλατήσειν. Eur. Ion. 833 : Κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ, οἳ συντιθέντες τἄδικ' εἶτα μηχαναῖς κοσμοῦσι. Plato Reip. 2, p. 377, D : Μύθους τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες.] Antiphon [p. 142, 22 : Μηχανῶνται ἐπ' ἐμὲ λόγους ψευδεῖς συντιθέντες καὶ διαβάλλοντες τὰ εἰς τὴν πόλιν· 132, 26] : Οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμαυτοῦ, Composuerunt et machinati sunt adversum me, ut Tibull. Insidias alicui componere. [Andocid. p. 1, 32 : Οἱ μὲν ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύσαντες καὶ συνθέντες τὴν κατηγορίαν ἐποιήσαντο.] Sic Synes. Ep. 44 : Οἱ ταῦτα συνθέντες ἐπί σοι, Qui ista composuerunt in te, et de te sparserunt. Item συντιθέναι πραγματείαν, Conficere negotium. Ex Plutarcho Themist. [c. 12] : Συνετίθει τὴν περὶ τὸν Σίκινον πραγματείαν, Negotium confecit. Præterea ex Soph. [Aj. 303] : Συντιθεὶς γέλων πολύν, pro Risum magnum movens, excitans, ῥήματα καταγέλαστα λέγων : quæ expos. scholiastæ ascribitur. At Componi risus alia signif. a Tibull. dicitur, 3, 7 : Non bene mendaci risus componitur ore : pro Os in mendaces risus componi non bene potest, Risus ore mendaci non bene simulatur. [Similia sunt Pausan. 10, 16, 2 : Συνέθηκε τὰ ὀνόματα ὁ Πολύγνωτος. Medii signif. ponunt Gl. : Συντίθημι, συναινῶ, Pacto, Paciscor, Pago, Compago, Consentio. || Singularis est usus Polybii, de quo Schweigh. : « Συντιθέναι τινί τι, Tradere alicui aliquid curandum, perferendum, 28, 18, 3 : Πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην ἐξέπεμπεν ... συνθεὶς ρ' καὶ ν' τάλαντα. Συνθεὶς Ἀντιπάτρῳ τὰ τούτων ὀστᾶ, 5, 10, 4 ; συνθεὶς τὴν ἐπιστολὴν ἀλείπτῃ τινὶ 8, 19, 4. || Id. 28, 15, 14 : Τότε δὴ τελέως οἱ περὶ τὸν Δείνωνα συνέθεσαν ἐν κακοῖς μεγάλοις εἶναι τοὺς Ῥωμαίους, Intelligebant, Colligebant, Conjiciebant. In eandem sententiam Suidas : Συνέθηκεν, ὑπέλαβεν, ὑπενόησε· Τοῦτο συνέθηκεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκ λογισμῶν εἴκασε τὸ γινόμενον. » || Aliter rursus Diodor. 13, 52 : Λάκωσι μὲν ὁ πόλεμος πολλοὺς συνέθηκε συμμάχους, Conciliavit. Aor. pr. forma novitia anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 265, A fin. : Ὀθονίῳ δὲ συνθήσας χρῖε τὸ μέτωπον. L. Dind.]

|| Pass. Συντίθεμαι, signiff. activi sequitur, i. e. Componor. [Συντεθειμένον, Compactum, Commissum, Gl. Herodot. 7, 184 fin. : Τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον. Plato Crat. p. 434, A : Εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρμακεῖα, ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγραφούμενα· 425, A : Συλλαβὰς συντιθέντες, ἐξ ὧν τά τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθεται· 396, A : Συντιθέμενα εἰς ἓν (vv. Ζῆνα et Δία) δηλοῖ τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ· Polit. p. 288, E : Σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἴδη γενῶν· Reip. 7, p. 533, B : Πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε καὶ συντιθεμένων· 10, p. 618, C : Πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα· Phæd. p. 92, B : Οὐ ... πρότερον ἦν ἁρμονία ξυγκειμένη πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι· et alibi sæpe eadem constr.] Theophr. 9, 16, de aconito veneno : Συντίθεσθαι δὲ τρόπον τινὰ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι· mox, Συντίθεσθαι δὲ ὥστε κατὰ χρόνους τακτοὺς ἀναιρεῖν, Ita vero componi ut statis temporibus interimat. Ubi etiam activa voce usus fuerat, et dixerat, Τοὺς ἰατροὺς οὐκ ἐπισταμένους συντιθέναι, Qui componere venenum illud nesciunt. Et Diosc. 1, [172] de corno : Συντιθέμενον καὶ εἰς ἕψημα καὶ εἰς βρῶσιν, Sive in defruto sive in cibo compositum conditumque exhibeatur. Item Componor, i. e. Compono et accommodo me. Lucian. De calumn. [c. 19] : Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε, πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. Frequentior usus est hujus vocis, ut et mediæ, in activa signif. [Proprie, ut ap. Herodot. in pass.

paullo ante, Xenoph. H. Gr. 4, 8, 20 : Ἐπεὶ δ' ἦλθον εἰς Λακεδαίμονα οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐδίδασκον ὡς οὐκ ἄξιον εἴη περιιδεῖν Ἀθηναίους Ῥόδον καταστρεψαμένους καὶ τοσαύτην δύναμιν συνθεμένους.] Dicunt enim συντίθεσθαί τινι, vel πρός τινα, pro Fœdus et societatem inire cum aliquo. [Herodot. 3, 157 : Ἐποίεε τάπερ τῷ Δαρείῳ συνεθήκατο· 9, 53 : Ποιεῦντες τὰ συνεθήκαντο τοῖσι ἄλλοισι Ἕλλησι. Xenoph. Anab. 1, 9, 7 : Εἴ τῳ σπείσαιτο καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι, ubi al. συνθεῖτο, qua de var. v. in Τίθημι. Ag. 1, 12 : Θαρροῦντας συντίθεσθαι αὐτῷ, εἴ τι βούλοιτο.] Thuc. 8, p. 274 [c. 37] : Ἢν δέ τις τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dem. [p. 291, 4] : Συνθέσθαι δὲ πρὸς αὐτοὺς, καὶ συμμαχίαν καὶ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι. [Aristot. Pol. 1, 9 post init. : Διὸ πρὸς τὰς ἀλλαγὰς τοιοῦτόν τι συνέθεντο πρὸς σφᾶς αὐτοὺς διδόναι καὶ λαμβάνειν. Diod. 1, 98 : Ὅταν περὶ τοῦ μεγέθους οἱ τεχνῖται πρὸς ἀλλήλους συνθῶνται· 4, 61 med.] Quibus in ll. potest subaudiri accus. συμμαχίαν vel φιλίαν [Xenoph. Anab. 2, 5, 8], quem adjecit idem Thuc., quum dixit, Ξυνετίθετό σφι ξυμμαχίαν, Societate cum eis composuit, ut Sallust. Societatem componere cum latronibus. [Conf. 1, 115.] Et rursum, Ξυνεθήκατο φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, Cum iisdem amicitiam inivit. [Isocr. Antid. p. 446, 109 : Ταύτην συνθέσθαι τὴν εἰρήνην. Pausan. 7, 7, 4 : Ἀντιγόνῳ συνέθετο εἰρήνην.] Item aliqui dicuntur συντίθεσθαι, quum inter se paciscuntur, Quum inter eos convenit aliqua de re, inter se constituunt aliquid. [Paciscor, Depaciscor, Pago, Spondeo, Gl. Herodot. 6, 115 : Τούτους συνθεμένους τοῖσι Πέρσῃσι ἀναδέξαι ἀσπίδα. Plato Crat. p. 435, D : Τί ἄλλο ἢ αὐτὸς σαυτῷ ξυνέθου;] In qua signif. interdum cum ὡς construitur verbum illud. Xenoph. Hell. 6, [2, 21] : Ἐνταῦθα κατέστησε τοὺς σκοπούς· κἀκείνοις μὲν συνέθετο, προσπλεόντων καὶ ὁρμούντων τῶν πολεμίων, ὡς δέοι σημαίνειν, Cum eis convenit ut signum daret : quod σύνθημα dicitur. Et 2, [1, 1] : Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. [Et aliter 5, 4, 2 : Πιστὰ δοὺς καὶ λαβὼν συνέθετο ὡς δεῖ ἕκαστα γίγνεσθαι. L. D. Galen. vol. 7, p. 519, D : Ἑταίρᾳ συνθέμενος, ὡς ... ἀφίκηται. Hemst.] Interdum cum infin. [Pind. Pyth. 11, 41 : Εἰ μισθῷ συνέθεο παρέχειν. Herodot. 9, 7 fin. : Συνθέμενοι ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι· 53 : Νομίσας αὐτοὺς ἐς τὸν χῶρον ἰέναι ἐς τὸν συνεθήκαντο.] Plato De rep. 2, [p. 359, A] : Ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι, Componere inter se et transigere ut neque inferant injuriam neque accipiant. [Criton. p. 52, D : Ξυνθήκας τε καὶ ὁμολογίας καθ' ἃς ἡμῖν συνέθου πολιτεύεσθαι (vel –σεσθαι)· Crat. p. 383, A : Οὐ τοῦτο εἶναι ὄνομα ὃ ἄν τινες ξυνθέμενοι καλεῖν καλῶσι.] Synes. Ep. 104 : Συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν, Inter nos pacti. Sic Herodian. 1, [17, 16] : Συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, Constituunt. Id. 5, [3, 23] : Ὡς δὲ συνέθετο νύκτωρ ἀνοίξειν τὰς πύλας. Ubi passivam potius signif. habet, quemadmodum et in priore l. Xenoph. Hell. 6, pro Convenit et constitutum est inter ipsos. [Immo activam, ut 3, 5, 6 : Ξυνετίθετο παρέσεσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέραν· et ib. 25. 4, 8, 15 : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφοβοῦντο συνθέσθαι αὐτονόμους τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους εἶναι. (Theophr. H. Pl. 9, 17, 2 : Συνθέμενος μηδὲν πείσεσθαι.) 7, 4, 3 : Συνθέμενος ἀποβιβάσαι (navem) ὅποι αὐτὸς κελεύοι, et 15 : Συνθέμενοι τοῖς Ἀρκάσιν ἐπιβοηθεῖν· Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐλευθέρους ἀμφοτέρους εἶναι συνετίθεντο· 8, 5, 25 : Θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ συνθέσθαι ... σὲ μὲν βοηθήσειν, ὑμᾶς δὲ βοηθήσειν· OEc. 7, 2 : Εἰ μὴ ξένους τινὰς συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε· Anab. 4, 2, 1.] Nonnunquam cum accus. [Aristoph. Lys. 178 : Ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα. Herodot. 7, 145 : Πέμπειν ἀγγέλους ὁμαιχμίην συνθησομένους πρὸς τὸν Πέρσην· 8, 128 : Προσέχοντί οἱ συντίθεται προδοσίην. Thuc. 3, 114 fin. : Ταῦτα ξυνθέμενοι διέλυσαν τὸν πόλεμον. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 21 : Ἡμεῖς οὐδ' ὁτιοῦν ὧν Ἀστυάγης συνέθετο παραβαίνομεν· Reip. Ath. 2, 17 : Ἅττα ἂν ὁ δῆμος συνθῆται· Comm. 4, 4, 13 : Νόμους πόλεως νομίζεις, ἃ οἱ πολῖται συνθέμενοι ἅ τε δεῖ ποιεῖν καὶ ὧν ἀπέχεσθαι ἐγράψαντο· et al. sæpissime.] Plutarch. Alcib. [c. 30] : Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, Et hæc inter se composuerant. Aristot. Rhet. 1, [c. 16, 2] : Κελεύει κύρια εἶναι ἅττ' ἂν σύνθωνται. Et ex Thuc., Ξυνθέμενοι ἡμέραν, Quum diem constituissent : unde συντεθειμένη ἡμέρα, quæ et τεταγμένη, Dies stata s. constituta. [Xenoph. Cyrop. 7, 4, 4 : Ἀμφοτέροις νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν· Anab. 5, 1, 12 : Ναῦλον ξυνθέσθαι. Plato Gorg. p. 520, C : Μὴ συνθέμενος αὐτῷ μισθόν.] Diciturque aliquis etiam συντίθεσθαί τι πρός τινα. Xenoph. [H. Gr. 6, 3, 5] : Συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο πρῶτον, ἀκολουθεῖν ὅποι ἂν ὑμεῖς ἡγῆσθε, De hoc prius cum fœderatis sociisque civitatibus convenite atque transigite. Alex. Aphr. locum de latronum societate vide ap. Bud. p. 520, ubi συνθέσθαι interpr. Communi consensu aliquid in in commune statuere. [Pausan. 1, 9, 7 : Συνέθετο πρὸς Δρομιχαίτην εἰρήνην. Absolute Pind. Nem. 4, 75 : Κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν συνθέμενος. Xenoph. Comm. 2, 6, 25 : Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι δῆλόν ἐστιν ὅτι εἰ ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, πάντας ἂν τοὺς ἀγῶνας οὗτοι ἐνίκων· Eq. 8, 10 : Ἢν δύο ἱππότα συντιθεμένω ὁ μὲν φεύγῃ, ὁ δὲ διώκῃ· OEc. 12, 2 : Ἐπεὶ συνέθου τοῖς ξένοις, ἀναμένεις αὐτούς. Plato Crat. p. 433, E : Τὸ ξυνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα καὶ δηλοῦν τοῖς ξυνθεμένοις· et ibid. : Ἐάν τις ξυνθῆται ὥσπερ νῦν ξύγκειται. Latiori signif. Xenoph. H. Gr. 6, 1, 17 : Ἀπιόντα συντίθεσθαι αὐτὸν ἐκέλευον ὅπῃ δύναιτο ἄριστα τά τε ἑαυτοῦ καὶ τὰ τῆς πόλεως. Apollinar. Ps. 2, 1 : Τίφθ' ὑπεροπλίην κενεόφρονα σύνθετο φῦλα; Composuerunt, ubi LXX, Ἱνατί ἐφρύαξαν ἔθνη; ‖ Pass. Plato Phædr. p. 254, D : Ἐλθόντος τοῦ συντεθέντος χρόνου.] ‖ Significat etiam Astipulor et assentior. [Callim. Epigr. 1, 14 : Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος (Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα). Lysias ap. Harpocrat. v. Καρκίνος cit. : Συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητής. Dionys. H. De Isocr. c. 18, p. 577, 5 : Οὔτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι οὔτ' Ἀφαρεῖ συντίθεμαι.] Pausan. [4, 15, 2] : Ῥιανῷ μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῶς κατά γε τοῦτο συνθήσομαι. Alia exempla affert Bud. ibid. [Restituendum fortasse eidem 1, 41, 4 : Οὐκ ἔχω ὅπως εὕρωμαι πάντα σφίσιν, ut scribatur σύνθωμαι. Epiphan. vol. 1, p 983, D : Κἀκεῖνοι δὲ αὐτῷ συντιθέσθωσαν τοῦτο ἔχειν κτλ. 984, A. L. Dind.] ‖ Συντίθεσθαι, Attendere, Animum advertere, προσέχειν, κατὰ νοῦν λαμβάνειν. Hom. Od. O, [317] et Ω, [264] : Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον· Il. Τ, [84] : Αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθον δ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, Animum advortite. [Od. O, 27 : Ἄλλο δέ τοί γε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.] Et cum accus. Od. A, [328] : Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν. [P, 153 : Ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον· Υ, 92 : Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο.] Il. H, [44] : Σύνθετο θυμῷ βουλήν, Animadvertit et intellexit. [Pind. Pyth. 4, 277 : Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυνε. Schol. σύνες. Cum genit. Apollinar. Ps. 117, 39, 56 : Ἄφθιτε, κυδαίνω σε, ἐμῆς ὅτι σύνθεο φωνῆς, qui cum accus. 49, 46; 93, 15. L. Dind.]

[Συντίκτω, τέξομαι, Simul pario, gigno. Procul. Paraphr. Ptolem. Tetrabibl. p. 139 (l. 140) ult. : Ἐκ γενετῆς συντίκτεται αὐτοῖς τὰ σίνη. Improprie, nisi fallit scriptura, Gregor. Nyss. vol. 3, p. 28, A : Τὴν οὖν τοιαύτην διαφορὰν ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος λέγοντες, ὡς τὸ μὲν αἴτιον, τὸ δὲ ἐξ αἰτίου εἶναι πιστεύειν, οὐκέτ' ἂν ἐν τῷ κοινῷ τῆς φύσεως τὸν τῶν ὑποστάσεων λόγον συντίκτειν αἰτιαθείημεν, Confundamus, Int. L. D. Aret. p. 123, 40 : Συντίκτει ἥδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα τῇ ἑκάστῃ ἡλικίῃ. « Tzetz. ad Lyc. 492. » Kall.]

[Συντίλλω, τιλῶ, Simul vello, depilo. Strato Anth. Pal. 12, 27, 6 : Οὐδὲ μάτην τίλλεσθαι ἀναίτιον ὄρνιν ἔοικεν ἢ συντιλλέσθω, Δῆλιε, καὶ Πολέμων.]

Συντιμάω, i. q. ἐπιτιμάω, Pretium augeo, Carius indico. Dem. p. 203 [1285] : Ὅθεν περ οὐχ ἥκιστα συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον ἐκ τῶν τοιούτων [« ἐπιστολῶν ἢ » add. HSt. Ms. Vind.] συνεργιῶν, Auctum est pretium frumenti, Bud. [Πολλῆς τιμῆς ἐγένετο, Suid.] Sic et ἐπιτιμηθῆναι affertur pro Magno æstimari res venales. At p. 19 [815, 19], inquit idem Bud., Πρῶτον μὲν οὖν ὡς συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν, παρέξομαι τούτων μάρτυρας, accepit συνετιμήσαντο pro eo, quod pagina præcedente dixerat συνετάξαντο : i. e. Ex census mei professione æstimationem collationis nomine pupillari fecerant. [Vel ut Reisk., Curarunt sibi hunc censum scribi meo nomine. Id. p. 838, 26 : Ταῦθ' οὗτοι πρὸς ιε' ταλάντους οἴκους συνε-

τιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ. Activo ad Hom. Il. Ψ, 703 : Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τίον Ἀχαιοί, schol. Vict. συνετίμων. Med. Gl. : Συντιμῶμαι, Æstimo; Συντιμᾶται, Æstimat. ‖ Simul colo. Apollodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 56 : Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημείᾳ τῇ Ἀθηνᾷ (Prometheus), καθάπερ ὁ Ἥφαιστος. Qua signif. positum ap. Lysiam p. 189, 40, vitii suspectum fuit Reiskio. L. Dind.]

Συντίμησις, εως, ἡ, Indicatura, Pretium. 4 Reg. 12, [4] : Ἀργύριον συντιμήσεως ἀνδρὸς, ἀργύριον συντιμήσεως ψυχῶν, Argentum pretium viri, argentum pretium animarum, i. e. Argentum quod offertur pro pretio viri, Quo vir redimitur. Levit c. ult. [18] : Ἀνθυφαιρεθήσεται ἀπὸ τῆς συντιμήσεως αὐτοῦ, Detrahetur ex pretio quo æstimatus fuit. [Ibid. 4. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 450, B; 455, A, B, D. L. Dind.]

[Συντιμωρέω.] Συντιμωρεῖν, Hippocrati De morb. acut. 1, est συμπράττειν et λυσιτελεῖν, teste Galeno, VV. LL. [Prosum, Opitulor, Aret. p. 20, 3, τῷ πνεύμονι· 48, 35, ἄλλοισι ἄμφω ἐς τὸ κακόν· 52, 31, ἀλλήλοισι δίψος καὶ ποτόν· 109, 12 : Καὶ ἰσχουρίη ἐπὶ φλεγμασίῃ γίνεται ξυντιμωρέουσα τῷ ὀξεῖ τῆς φλεγμασίης, Intendens.]

Συντινάσσω, [s. Συντινάττω], ξω, Concutio [Gl.], Conquasso, Aristot. De mundo [c. 4, 27 : Πνεῦμα μετὰ βίας αὐτὴν (τὴν γῆν) συνετίναξε. Theocr. 22, 90 : Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, Concitavit. « Quintus 12, 192. » Wakef. Soranus Obstetr. p. 46, B : Τὸ σπέρμα μὴ συντινασσόμενον ὑπὸ τῶν κινεῖν δυναμένων. Plutarch. Mor. p. 1089, E : Πῶς οἷόν τε τῆς βάσεως τινασσομένης μὴ συντινάττεσθαι τὸ ἐνόν; L. Dind.]

[Συντίνω, unde Gl. : Συντίνει, Habetur, quod suspectum. Pro συνεκτίνω, nisi ita legendum, Simul solvo, ap. Themist. De præf. p. 461, 22 : Τῷ δὲ συνέδωκε (συνεξέδωκε Majus) θυγατέρας, τῷ δὲ ξυνέτισε χρέος ἀναγκαῖον. L. Dind.]

[Συντιταίνω, Simul tendo. Hippocr. p. 637, 39 : Ἐς τὰς γαστροκνημίας αἰεὶ τῷ μηρῷ ξυντιταίνει. Aret. p. 64, 37, τὴν ὑστέρην· 104, 31 : Ἢν πόδες ξυντιταίνωνται, de contrahendo.]

Συντιτράω sive [hoc omittendum] Συντράω, τρήσω, Perforo. [Hippocr. p. 286, 51 : Ἐς τὰ αἰδοῖα ξυντέτρηνται οἱ οὐρητῆρες. Plato Tim. p. 91, A : Τὴν τοῦ ποτοῦ διέξοδον ξυνέτρησαν εἰς τὸν μυελὸν ξυμπεπηγότα· Critiæ p. 115 D : Διώρυχα ἐπὶ τὸν ἐξωτάτω τροχὸν ξυνέτρησαν· E : Ὁ μέγιστος τῶν τροχῶν, εἰς ὃν ἡ θάλαττα συνετέτρητο· Phæd. p. 111, D : Τούτους τοὺς τόπους πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετρῆσθαι. Demosth. p. 977, 22 : Τὰς μεταλλικὰς εἶναι δίκας τοῖς κοινωνοῦσι μετάλλου καὶ τοῖς εἰς ἕτερον συντρήσασιν. Aristot. H. A. 3, 3 med. : Συντέτρηνται αὗται (αἱ κοιλίαι) πᾶσαι πρὸς τὸν πλεύμονα· De respir c. 7 fin. : Συντετρημένων τῶν μυκτήρων· Probl. 15, 2 : Διὰ τὸ συντετρῆσθαι τὴν ὄσφρησιν τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανόν. Diodor. 3, 19 : Αὐλῶνας πρὸς ἀλλήλους συντετρημένους· et 44, φάραγγας. Plut. Mor. p. 502, D : Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται. ‖ Forma Συντετραίνω, Herodot. 2, 11 : Ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μυχούς.]

[Συντιτρώσκω, τρώσω, Vulnero. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 18 : Αὐτόν τε συνέτρωσαν καὶ δύο ἀπέκτειναν. Diodor. 20, 46, ubi pass., ut ap. Dion. Cass. 44, 17, Plut. Alex. c. 63. De navibus Plutarch. Alcib. c. 27.]

[Συντλῆναι, Simul tolerare. Eur. Alc. 411 : Συνέτλας.]

[Σύντμησις, εως, ἡ, i. q. συγκοπή, signif. grammatica. Schol. Pind. Nem. 3, 1 : Ἱερομηνίαν λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερονουμηνίαν. Boiss.]

[Συντολμάω, Audeo. Eunap. fr. Legat. p. 481 ed. Boiss. : Πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν ἔπαθεν· et ib. : Ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος ἐπανάστασις ἐξαπιναίως συντολμηθεῖσα. L. D. Idem V. Soph. p. 99=496. Boiss. Suid. in Φαιάν. Hemst.]

[Συντολυπεύω, Una perficio, Nicet. Ann. Præf. p. 4, A, τὰς μάχας.]

[Συντομὰς, άδος, ἡ, putatur esse in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287, n. 162, 14 : Συντομὰς Ἀμφιτροπῆσιν ... ὁδὸς, signif. incerta.]

[Συντομάχη, ἡ. Suidas : Συντομάχη. Οἱ δὲ ἐκυρίευσαν τῆς Συντομάχης.]

[Συντομή, ἡ, Decisum, Decretum. Aq. Es. 28, 22. ‖ Deminutio. Dio Cass. 78, 28, τῆς μισθοφορᾶς.]

Συντομία, ἡ, Concisa s. Succincta brevitas, Compendium, [Brevitas, huic add. Gl. Plato Phædr. p. 267, B, λόγων. Lycurg. p. 161, 44 : Οἱ νόμοι διὰ τὴν συντομίαν οὐ διδάσκουσιν, ἀλλ' ἐπιτάττουσιν ἃ δεῖ ποιεῖν.] Aristot. Rhet. 3, [c. 6 init.] : Εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε, τὸ λόγῳ χρῆσθαι ἀντὶ ὀνόματος· εἰς δὲ συντομίαν, τὸ ἐναντίον· ubi nota τὴν τῆς λέξεως συντομίαν opponi τῷ ὄγκῳ. [V. Σύντομος. Diog. L. 7, 59 : Σ. ἐστὶ λέξις αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα περιέχουσα πρὸς δήλωσιν τοῦ πράγματος. Diodor. 1, 41 fin. : Ἵνα μὴ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν προκειμένην συντομίαν ὑπερβαίνωσιν. Dionys. A. rh. 10, 4, p. 377, 8 : Παρελθόντες, συντομίαν τινὰ τοῦτο νομίζοντες, τὴν ἀπόλειψιν. Pollux 4, 22; 6, 150. Aliique recentiorum. Schol. Aristoph. Vesp. 716 fin. : Ἐν συντομίᾳ, ut infra ἐν συντόμῳ. L. D. In re musica συντομία est Tenuitas sonorum et Macilentia, ap. Athen. 14, p. 638, A. Schweigh. Permutatum cum συντονία v. in illo.]

[Συντομίζω, ίσω, ιῶ, i. q. συντέμνω. Suidas : Συντόμισον, συνάγαγε συντόμως.]

[Συντομικὸς, ή, όν.] Συντομική pro Ars consuendi, miror unde afferant VV. LL., qua signif. diceretur potius σκυτοτομική. [Nisi conferendum συντέμνω de sutoribus dictum, quod v.]

[Συντόμιον, τό. Συντόμια, τὰ, recentioribus i. q. Tessera, καλάμια, τά. V. Salmas. ad Scriptt. H. A. p. 375. Schneider. Συντομία (—τόμια), hæc Tessera, singulariter non dicitur, Gl. Jo. Malalas p. 289, 6 : Ῥίψας τῷ δήμῳ καλαμίων συντόμια πολλὰ ἄρτων διαιωνιζόντων· et ubi καλάμων p. 322, 19. L. Dind.]

[Συντομόδακρυς, ὁ, ἡ, Phœnix ille Homericus ap. Tzetz. ineditum. Boiss.]

[Συντομολογία, ἡ, Brevitas orationis, Brevis oratio. Athanas. vol. 2, p. 243, A : Συνέκοψαν οἱ ὀνοματοθέται τὴν πολυλεξίαν καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν σ.]

[Συντομολόγος, ὁ, ἡ, Breviloquus, Paris ap. Tzetz. ined. Exeg. Il. Boiss.]

Σύντομος, ὁ, ἡ, Concisus, Brevis, Compendiarius, [Compendiosus, huic add. Gl.] Succinctus : σ. λόγος, Oratio concisa et brevis ac succincta [Æsch. Pers. 698 : Σύντομον λέγων (μῦθον). Soph. OEd. T. 710 : Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα· Ant. 446 : Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα. Eur. Tro. 1154 : Ἀλλ' εἶμ' ὀρυκτὸν τῷδ' ἀναρρήξων τάφον, ὡς σύντομ' ἡμῖν τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ ἐς ἓν ξυνελθόντ' οἴκαδ' ὁρμίσῃ πλάτην· Heracl. 784 : Μύθους σοί τε συντομωτάτους κλύειν. Isocr. p. 32, C : Πολὺ τούτου συντομώτερος ὁ λόγος. Diodor. 11, 24 med. : Σύντομον ποιησάμενοι τὴν ἀπόφασιν. Dionys. A. R. 11, 58 med. : Ἡ συντομωτέρα διάγνωσις], quemadmodum et Aristot. Rhet. 3, [c. 12 fin.] : Ἄν τε γὰρ ἀδολεσχῇ ἡ λέξις, οὐ σαφὴς, οὐδὲ ἂν σύντομος. Plutarch. De orac. Pyth. [p. 408, C] : Περιφράσεις καὶ γλώσσας ἐπάγειν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως. [Σύντομον, τὸ, Brevitas orationis, Dionys. Censur. scriptt. 3, 1 : eadem συντομία, ut Dionys. Ep. ad Pomp. c. 3, p. 775. Auct. Συνοπτ. παραδόσ. p. 24 : Ἡ συντομία τῆς μεγαλοφυΐας ἔργον τοῦ ῥήτορος· conf. Demetr. Eloc. § 103, Longin. 42, ubi opponitur brevitas vitiosa συγκοπή dicta. Sic et Latini Brevia et Abrupta distinguere solebant, ut illud in laude, hoc in vitio ponerent. Seneca Controv. 2 Præf. de Fabiani oratione : Quædam tam subito desinunt, ut non Brevia sint, sed Abrupta. Conf. Plin. Epist. 1, 20, ubi Amputata et Abscissa. Quintil. 4, 2, p. 183 : « Græcorum aliqui aliud Circumcisam expositionem, i. e. σύντομον, aliud Brevem putarunt, quod illa supervacuis careret, hæc possit aliquid ex necessariis desiderare. Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur, quam oportet. » Plin. Ep. 5, 6, 42 : « Sciat scriptor, si materiæ immoratur, non esse longum; longissimum, si aliquid arcessit atque attrahit : » conf. seqq. Ernest. Lex. rhet. Aristot. Metaph. 6, p. 162, 22 Br. : Ἀλλὰ τοῦτο κοινόν τε κατὰ πάντων καὶ σύντομον. De homine Callim. Epigr. 12, 1 : Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξω. Æschin. p. 34, 36 : Θορυβησάντων δ' ἐπ' αὐτῷ τῶν μὲν ὡς δεινός τις εἴη καὶ σύντομος. Sext. Emp. p. 293, 25 : Πρεσβευτὴς συντομώτερος, cit. Hemst. De oratore Pollux 4, 20; 6, 149.] Thuc. 7, [42] : Ξυντομωτάτην διαπολέμησιν ἡγεῖται, Putat brevi debellatum iri, se intra breve tem-

A

pus bello defuncturum. Itidem σύντομος ὁδὸς, Via brevis et compendiaria [Gl.]; superl. ap. Xenoph. [Anab. 2, 6, 22] συντομωτάτη ὁδὸς, Brevissima via. [Comparat. Cyrop. 1, 6, 21, 22. Diod. 2, 13 sub fin. : Σύντομον ποιήσασθαι τὴν ὁδόν· et ibid. iterum.] Sic dixit Aristoph. Ran. [123] : Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη, Semita compendiaria, eademque trita. Rursum Xenoph., sed omisso subst. [H. Gr. 7, 2, 13 : Ὥστε τὴν σύντομον πρὸς τοὺς Πελληνέας ἀφικέσθαι· et superl. 5, 21], Cyr. 8, [5, 13] : Τὴν συντομωτάτην ἐφ' ἕκαστον ἔθεον· ut et Aristot. De gener. anim. 4, [c. 4 prope init.] : Τὴν σύντομον παρείς, Omissa brevi et compendiaria via. [Herodot. 5, 17 : Ἔστι δὲ ἐκ τῆς Πρασιάδος λίμνης σύντομος κάρτα ἐς τὴν Μακεδονίην. Neutro 1, 185 fin. : Τῇ αἵ τε ἐσβολαὶ ἔσαν καὶ τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ· 4, 136 med. : Τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ ἐπιστάμενοι· et superl. 7, 121 : Ταύτῃ γὰρ ἐπυνθάνετο συντομώτατον εἶναι. Thuc. 2, 97 init. : Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα, νηὶ στρογγύλῃ δ' ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν· ὁδῷ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. Xenoph. Cyn. 5, 17 :

B

Χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους (lepores)· τὰ γὰρ σύντομα ἴσασι. Polyb. 3, 78, 6 : Τὴν διὰ τῶν ἑλῶν (ἐμβολὴν) σύντομον. Idem 18, 7, 1 : Σύντομον ποιούμενος τὴν πρὸς τοὺς λόγους ἀνάβασιν· 11, 1, 1 : Συντομωτέραν συνέβη γενέσθαι τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν εἰς Ἰταλίαν.] Porro et σύντομος πορεία dicitur pro Brevi et compendario itinere. Plutarch. Erotico [p. 759, D] : Σύντονον ὁμοῦ καὶ σύντομον εὑρίσκεται [εὑρηκέναι] πορείαν ἐπ' ἀρετήν. [Comparat Valck. ad Hipp. 1361, Clem. Al. Pæd. 1, 3 fin. p. 103 : Τὰς συντόμους ὁδοὺς καὶ συντόνους εἰς ἀϊδιότητα γνωρίσωμεν.] Verum ap. Philon. V. M. 3 : Συντόμῳ ῥύμῃ φέρεται ἐπὶ τὸν βωμὸν, pro illo συντόμῳ puto rescr. esse συντόνῳ, Contento impetu (seu, ut Turn. vertit, Rapido impetu) aræ illabitur. [De Nemesi brevi post consequuta Stat. Flacc. Anth. Pal. 12, 12, 2 : Ἄρτι γενειάζων ὁ καλὸς καὶ στερρὸς ἐρασταῖς παιδὸς ἐρᾷ Λάδων· σύντομος ἡ Νέμεσις. Diod. 11, 89 : Τοῖς ἐπιορκήσασι σύντομος ἡ τοῦ δαιμονίου κόλασις ἀκολουθεῖ. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 166, 1 : Θάνατον ἀπειλεῖ σύντομον (apoplexia). Alia locutione Epiphan. vol. 2,

C

p. 138, C : Ἔσται δέ μοι ὁ λόγος ἕως ὧδε περὶ τῶν κ' αἱρέσεων καὶ τῆς κατὰ ἀκολουθίαν ἐν συντόμῳ εὐαγγελικῆς τοῦ κόσμου φωταγωγίας. Sic supra ἐν ἐπιτόμῳ. L. D.]

‖ Συντόμως, Concise, Breviter, [Cæsariatim, huic add. Gl.] Succincte, Compendiose. [Æsch. Ag. 629 : Μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐρημίσω· Eum. 415 : Πεύσει τὰ πάντα συντόμως· 585 : Λέξομεν δὲ συντόμως. Isocr. p. 4, C : Ἐγώ σοι πειράσομαι σ. ὑποθέσθαι· 34, A, et alibi, δηλῶσαι· 196, B, εἰπεῖν. Æschines p. 34, 38 : Ὡς σ. καὶ τἄλλα πάντα ἀπαγγελῶ.] Aristot. Rhet. 3 : Οὐ τῷ εὖ, ἢ τῷ ταχὺ, ἢ τῷ σ., ἀλλὰ τῷ μετρίως. Xen. Œc. [12, 19, et Plato Tim. p. 25, E] : Ὡς δὲ σ. εἰπεῖν, Ut breviter dicam et concise. Qua signif. paulo ante habuimus, συντεμόντι δέ. [Aristot. Metaphys. 1, p 22, 7 Br. : Σ. καὶ κεφαλαιωδῶς ἐπεληλύθαμεν.] Plutarch. De orac. Pyth. [p. 408, E] : Σ. καὶ ἁπλῶς καὶ δι' εὐθείας τὰ πλεῖστα φράζουσιν. Isocr. Archid. : Ἀναγκαῖον ἦν συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι περὶ τούτων. Sic in Epist. Philippi ap. Dem. [p. 161, 11] : Εἰ δεῖ πάντα τἄλλα παραλιπόντα, συντόμως εἰπεῖν. Item συντομώτατόν

D

γ' εἰπεῖν, parentheticως, pro Ut omnia paucis complectar, uno verbo dicam. Alexis ap. Athen. 13, [p. 562, B] : Καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι Τὸν ἔρωτα, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν, ὅσοι Τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. [De aliis rebus Theoph. Nonn. vol. 1, p. 234 : Ἄλλο (φάρμακον) σ. σκευαζόμενον.] ‖ Interdum συντόμως Actutum, Continuo, Ex vestigio [Soph. Œd. T. 810 : Συντόμως σκήπτρῳ τυπεὶς ... ἐκκυλίνδεται. Hippocr. p. 152, C : Πελιαινόμενον βλέφαρον σ. θανάσιμον· 1154, A : Ὁ ὀφθαλμὸς διέμεινε καὶ ὑγιὴς ἐγένετο ξυντόμως· 1247, E : Κατάρροι σ. ἀπολλύντες. Xen. H. Gr. 3, 4, 15 : Ἐποίησεν οὕτω ταῦτα ξυντόμως πράττεσθαι ὥσπερ ἄν τις τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανούμενον προθύμως ζητοίη. Polyb. 8, 18, 7 : Διόπερ ἀμφότεροι Κρῆτες ὄντες κατηνέχθησαν ἐπὶ τὴν αὐτὴν γνώμην. Diod. 1, 95 : Οὐ γὰρ βούλεσθαι λυπηθῆναι σ. ἑαυτόν. Joseph. A. J. 8, 9, 7 : Εἰ σ. διώξουσι, καταλήψεσθαι], ex [Machone ap.] Athen. [8, p. 349, A] de Stratonico : Συντόμως ἀπεκρίνατο, Actutum respondit. [Interpungitur προσπυνθανομένων δ' ὅ,τι πολὺν πίνων ἀεὶ οἶνον ἐμεθύσθη συντόμως, ἀπεκρίνατο, ut antea σ. πιὼν καθεῦδε. Συντόνως aliquando maluisse videtur Valck., qui in illo ascripserit « σ. et συντόμως confusa em. in Athen. p. 349. »] Ibid. : Συντόμως πιὼν ἐκάθευδε, Sine mora obdormivit. [Polyæn. 5, 2, 22, σ. ἐπανελθών. Artem. ap. Athen. 15, p. 637, C. Suid. in Μοτάριον. Hemst.] Et schol. Aristoph. φαύλως fieri dicit Attice πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γιγνόμενον, Quod fit expedite et temporis compendio. [‖ Comparat. Isæus p. 83, 11 : Ταύτας ποιεῖ τὰς ἀγχιστείας ὁ νομοθέτης μόνας συντομωτέρως τοῖς ῥήμασιν ἢ ἐγὼ φράζω, ut Reiskius pro —ρας, quod etiam συντομωτέροις scribere licet. Alioqui malis συντομώτερον, quod pro συντομωτέρως ex codd. restitutum ap. Isocr. p. 53, D, est p. 195, C. Superl. Isocr. p. 214, A : Ὡς ἂν δύνωμαι συντομώτατα διελθεῖν. Cosmas Topogr. Christ. p. 272, E : Οὓς συντομώτατα ὁ κύριος πλανωμένους ἤλεγξε. L. Dind. Eustath. Il. p. 988, 62. Boiss. Συντομωτάτως, Soph. Œd. C. 1579 : Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα. Ubi

B

collato l. Alexidis ab HSt. supra cit. συντομώτατον suspicabatur Elmslejus, quum superlativi adverbia in ως Atticis minus sint usitata quam comparativi.]

[Συντομουργὸς, ὁ, ἡ, Pisid. Opif. p. 422, λεπτουργία, In minutis rebus concisa operatio.]

[Συντονάριος, Pedicularius, Gl. V. Voss. in Etym.]

Συντονία, ἡ, Contentio, Continuus ac non interruptus tenor. [Galen. Comm. 4 in l. De rat. vict. in morb. ac. p. 105, 25, Hipp. p. 401, 29, συντονίην κατὰ τὰς φλέβας exp. πύκνωσιν, Densitatem. Fors. Plato Tim. p. 84, E : Ἃ δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα τέτανοί τε καὶ ὀπισθότονοι προσερρήθησαν.] Συντονίᾳ πολλῇ τροχάζειν, Contentissimo cursu progredi, Cursu admodum contendere, Cursum magnopere intendere. Et διανοίας συντονία, Animi contentio : cui opp. ἄνεσις s. ῥᾳθυμία. [Definitt. Platon. p. 414, A : Ἔννοια συντονία διανοίας· 413, D : Πρόσεξις συντονία ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν.] Sic Aristot. [qui Rhet. 1, 11 init. : Τὰς ἐπιμελείας καὶ τὰς σπουδὰς καὶ τὰς συντονίας λυπηράς·] Polit. 8, [7] dicit, Πρὸς ἄνεσίν τε

C

καὶ πρὸς τὴν τῆς συντονίας ἀνάπαυσιν· H. A. 5, [2 med.; 6, 29] dicit, Συντονία τοῦ αἰδοίου, Genitalis membri rigor, Tentigo penis, ut Gaza vertit. [Pro συντονίαν, quod ap. Athen. 14, p. 638, A, legebatur, συντομίαν Mss. Schweigh. Proclus In Alcib. 1 cap. 19. Creuzer. Hermias in Plat. Phædr. p. 136 ed. Ast. Eustath. Opusc. p. 290, 6 : Τοιαύτην συντονίαν μάχης οἱ τῆς πόλεως ἥρμοττον. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 128 : Οἱ μὲν μετὰ ἱλαρότητος, οἱ δὲ μετὰ ὀργῆς καὶ συντονίας. Hesych. in Cotel. Monum. vol. 3, p. 2, C. ‖ Congruentia, Convenientia. Diog. L. 7, 140 : Ἐν [?] τῷ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κενὸν ἀλλ' ἡνῶσθαι αὐτόν· τοῦτο γὰρ ἀναγκάζειν τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν καὶ συντονίαν.]

[Συντονολυδιστὶ, Harmoniâ Lydiâ intentâ. Plato Reip. 3, p. 398, E : Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι; λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ καὶ τοιαῦταί τινες. Pollux 4, 78 : Καὶ ἁρμονία μὲν αὐλητικὴ δωριστὶ καὶ φρυγιστὶ καὶ Λύδιος καὶ Ἰωνικὴ καὶ σύντονος λυδιστὶ (συντονολυδιστὶ Bœckh. De metris Pind.

D

p. 259, 11), ἣν Ἄνθιππος ἐξεῦρεν. Ex Plat. repetit Aristid. De mus. p. 22, A. L. Dind.]

Σύντονος, ὁ, ἡ, Contentus, i. e. Qui cum animi et virium contentione fit. Interdum etiam Acer, Vehemens, Concitatus, Rigidus : Hesych. ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, συνεχής. [Soph. Tr. 923 : Τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον. Eur. Bacch. 126 : Ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι· Bacch. 1091 : Ἦξαν πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονα ποδῶν ἔχουσαι συντόνοις δρομήμασι. Hippocr. p. 155, A : Σύντονος πόνος· 143, G : Περὶ μέτωπον καὶ κροτάφους ὄντος τοῦ πόνου καὶ συντόνου, ubi male scribi σύντομος notavit Foes., ut 182, H, συντομώτεραι θέρμαι. Aret. p. 15, 2 : Βὴξ σύντονος καὶ μόλις ἀνάγουσα. Plato Leg. 5, p. 734, A : Σ. ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας. Tim. Locr. p. 102, E, ὀργαί· 104, C, δείματα. Plat. Tim. p. 74, D : Συντονωτέραν δύναμιν σαρκῶν. Aristot. H. A. 6, 2 fin. : Ὅταν ἕψῃ μαλακῶς καὶ μὴ συντόνῳ τῷ πυρί.] Herodian. 2, [11, 2] : Συντόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Acri diligentia : vel etiam

Contenta festinatione. Philo V. M. 3 : Ἕνεκα τῆς συντόνου περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεγυμνοῦτο, Ad contentam administrationis celeritatem, Turn. Item et σύντονος [ὁμοῦ καὶ σύντομος] πορεία ἐπ' ἀρετὴν, Plut. Erot. [p. 759, D], Iter contentum, in quo nihil de virium ac cursus contentione remittitur, sed pergitur ὁμοτόνως, i. e. uno eodemque semper tenore. [Polyb. 5, 47, 4 : Σύντονον ποιούμενος τὴν πορείαν· 33, 8, 8 : Χρησάμενος συντόνῳ προσβολῇ. Diod. 17, 32 fin. : Προῆγεν ἐπ' αὐτὸν σύντομον τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος, ubi σύντονον Wessel, ut alibi dixit σ. πορεία et similia, libris ad alterum aberrantibus, ut 20, 108.] Sic ἱππασίαι σύντονοι ap. Galen., Equitationes contentæ et acres; et ap. Philostr. σύντονος κίνησις, Motus contentus s. concitatus. [Ὄρχημα Pollux 4, 100.] Item σύντονος ἁρμονία ap. Musicos, Contenta, Cujus soni s. toni contenti sunt, s. vehementes et concitati, non laxi et remissi. [Pollux 4, 78, de quo tamen v. Συντονολυδιστί.] Aristot. Polit. 8, [7 fin.] : Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις. [Ib. paullo ante : Τῶν μελῶν τὰ σύντονα.] Et Pratinas ap. Athen. 14, [p. 624, F] : Μὴ [μήτε] σύντονον δίωκε μήτ' ἀνειμένην [μήτε τὰν ἀνειμέναν] Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων Ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει. [Plat. Soph. p. 242, E : Αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν, αἱ δὲ μαλακώτεραι...] Sic σύντονος λύρα ap. Plut. An seni capess. resp. [p. 793, B] ea est, cujus fides contentum et vehementem sonum edunt. Rursum Aristot. Polit. 4, [3 fin.] τὰς συντονωτέρας καὶ δεσποτικωτέρας τῆς πολιτείας ἁρμονίας opponit ταῖς ἀνειμέναις καὶ μαλακαῖς. [Et 5, 4 fin. : Ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ εὐδοκιμήσασα ἐν τοῖς Μηδικοῖς ἔδοξε συντονωτέραν ποιῆσαι τὴν πολιτείαν.] Ubi nota τῷ συντόνῳ opponi τὸ μαλακὸν, sicut et in hoc iambo, Σὺ δ' ἕψε μαλακῷ καὶ μὴ [μηδὲ] συντόνῳ πυρὶ, Igni molli et languido, s. remisso : cui συντόνῳ πυρὶ supra opp. ἄτονον. [Pausan. 7, 13, 2 : Καταδρομαῖς μᾶλλον καὶ ἁρπαγαῖς ἐκ τῆς χώρας ἢ συντόνῳ πολιορκίᾳ.] Item homo aliquis σύντονος dicitur, i. e. Acer, Vehemens, Qui sc. in actionibus suis nihil de virium contentione remittit, sed inceptum perpetuo tenore exequitur. Aristot. Eth. 4, 3 : Οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ περὶ ὀλίγα σπουδάζων· οὐδὲ σύντονος, ὁ μηθὲν μέγα οἰόμενος· Neque enim festinare solet is, qui paucis rebus studet, neque vehementer contendere, cui nihil magnum esse videtur. Et Plato Symp. [p. 203, D] de Amore, Ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. At τὸ σύντονον substantive ponitur pro ἡ συντονία, Contentio. Xen. Cyneg. [6, 7] : Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ σύντονον, Figere varos pronos ita convenit, ut retium erectorum contentionem contineant, Bud. Comm. p. 347. [Σύντονος λέξις, Dictio incitata, vehemens, contraria τῇ ἀνειμένῃ, Remissæ. Dionys. De vi dic. Dem. 8, p. 975. Apud Menandr. Διαιρ. p. 627 sibi opponuntur λόγος σύντονος et ἄνετος vel συγγραφικός : conf. Aristid. Περὶ ἀφελ. λόγου p. 673, et alibi passim. Schol. in Aphthon. ed. Ald., τὸν σύντονον τρόπον τοῦ φράζεσθαι, Acre et vehemens proloquendi genus μετὰ σφοδροῦ τοῦ πνεύματος, opponit τῷ ἀνειμένῳ, ὅς ἐστιν ὁ διαλεκτικὸς καὶ διδασκαλικὸς καὶ συμβουλευτικός. Ernest. Lex. Porphyr. Vita Plotin. 14, p. LXIV, 6 : Ἐν δὲ τῷ γράφειν σύντονος γέγονε καὶ πολύνους, βραχύς τε καὶ νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσι. Creuzer.] Adverbialiter vero usurpantur Σύντονον et Σύντονα. Eur. [Hipp. 1361], Σύντονα ἕλκετε, Trahite eodem tenore, Contento virium nixu, i. e. Valide, Non languide, nec remisse. Alii, Æquali nixu. Et ap. Philostr. σύντονον βλέπει, Contentum tuetur, ut Niger vertit; s. Acriter. [|| Congruus, Conveniens, Consentaneus. Ps.-Eur. Iph. A. 116 : Λέγε καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.] Alioquin regulare adv. Συντόνως, Contente, i. e. Summa cum contentione, Ita ut nihil remittas de contentione; Acriter, Vehementer, Enixe, Continuo et perpetuo tenore. [Plato Phædr. p. 253, A : Σ. πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν· Tim. p. 88, A : Ὅταν εἴς τινας μαθήσεις καὶ ζητήσεις συντόνως ἴῃ· Leg. 6, p. 752, D : Σ. ἐπιμεληθῆναι· Reip. 7, p. 539, D : Μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως· 10, p. 619, B : Σ. ζῶντι. Polyb. 5, 70, 6 : Προῆγε συντόνως· 8, 28, 4 : Ἐχρῆτο τῇ πορείᾳ συντόνως· nisi leg. συντόνῳ.] Plut. Galba, Σ. ἐβάδιζε. [Ibid. c. 16 : Ἀπαιτεῖσθαι συντόνως κελεύσας.] Sic Lucian. [Navig. c. 35] : Σ. ὁδεύοντας· ut dicitur σύντονος πορεία. Synes. Ep. 101 : Ἀνδρὶ σ. ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, Homini qui magno studio atque contentione exercet philosophiam. [Pollux 3, 121. Comparat. Aristot. Polit. 5, 10 fin. versus : Συντονώτερον ἐπιτίθενται. « Superl. Συντονώτατα, Eunap. p. 113. » Boiss. || Συντονωτέρως, Theophr. fr. 5 De ventis 58 : Ἅμα δὲ καὶ μᾶλλον ἰσχύουσι καὶ συντονωτέρως τοῖς βορείοις. L. D. Tzetz. Hist. 12, 342. Elberling. V. Συντόμως.]

[Συντονόω, Corroboro. Alex. Trall. 8, p. 501 : Ἐπίθεμα τὸν σπλῆνα συντονοῦν· et ib. 498, συντονοῦμεν· et vitiose τὸν σπλῆνα συντομεῖν p. 493. || Eodem accentu noto. Apollon. De constr. p. 342, 16 : Ἃ δὴ (adverbia in ως) ἔφαμεν συνυπάρχειν καὶ συντονοῦσθαι ταῖς τοιαύταις γενικαῖς (in ων). Id. De advv. Bekk. An. p. 585, 8 : Τὸ τοὺς τῷ ῶς συνετονώθη.]

[Συντοξεύω, Simul sagitto, Sagittis peto. Eunap. Ædes. p. 29 (465) : Ἐπειδὴ παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκειτο τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ συντοξεύοντος, ὅς τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμένην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετόξευσε καὶ διέφθειρε.]

[Συντορμόω, Clavo compingo. Philo Belop. p. 75, fin. συντετορμωμένα αὐτοῖς, scripsit Schneiderus quod illic legitur συντετορμένα, Int. autem vertit συντετορνευμένα.]

[Συντορῡνάω, Tudicula misceo. Philumenus in Matthæi Med. p. 223 : Συντορυνηθέντος σφαῖραι γίνονται.]

[Συντρᾰγῳδέω, Una tragœdiam ago. Lucian. Alex. c. 12 : Συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. Plut. Mor. p. 771, A, Themist. c. 24, Niciæ c. 5.]

[Συντρανίζω, ap. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 607, C : Ἔστι δὲ ὅπου καὶ ὁ Ἑβραῖος Φίλων τὰ ἴσα πάσχει, ἐκ τῶν ἰδίων πόνων συντρανίζων αὐτῷ τὰ λεξείδια, quod Complanans vertit Int., scribendum esse συνερανίζων animadvertit Coteler. ad Monum. vol. 1, p. 796, B. L. Dindorf.]

[Συντρᾱνόω, Una distinguo. Philo vol. 2, p. 271, 37 : Οὓς ἐχρῆν ὀργάνων τῷ καλλίστῳ, ᾧ φωνὴ καὶ λόγος, τὰ βιωφελέστατα καὶ κοινωνίας αἴτια, συντετράνωται, πρὸς τιμὴν καταχρῆσθαι τοῦ πάντων αἰτίου. Wakef.]

[Συντράπεζος, ὁ, ἡ, Mensæ socius. Eur. Andr. 658 : Καὶ τήνδε γ' εἰσέρχει σὺ ταὐτὸν εἰς στέγος καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον; Babrius Fab. 74, 7. Xen. Anab. 1, 9, 31 : Πάντες οἱ ... φίλοι καὶ συντράπεζοι (Cyri). Pollux 6, 12, 157. « Themist. De præf. p. 46 ed. Maji (459, 4 Lips.) : Σύνεδρον ἐποιήσατο καὶ συντράπεζον. » Boiss. ᾰ]

[Συντραυλίζω, Simul balbutio. Clemens Al. Pæd. p. 117 : Συντραυλίζων τοῖς νηπίοις.]

Σύντρεις, Simul tres, Terni. Hom. Od. I, [429] : Σύντρεις αἰνύμενος. Vide Συμπλείονες. [Plato Tim. p. 54, E : Κατὰ σύντρεις γωνίας. Plut. Mor. p. 567, B. Lucian. Demosth. enc. c. 21. Aristid. vol. 1, p. 113, 525. Nicet. Chon. Ann. 2, p. 43, B. Schol. Philostr. Her. p. 419 ed. Boiss., qui agit de scriptura conjuncta et divisa. Σύντρια, Dio Cass. 53, 12.]

[Συντρέπω, ψω, Converto. Reg. 1, 16, 9 : Συνέτρεψεν ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ubi alii συνέστρεψεν. V. et Drac. p. 35, schol. Hom. Il. P, 278. Schleusn. Lex. || Συντρέπομαι, Una mutor. Marc. Anton. 10, 24. Kall. Sic act. Aret. p. 29, 29, συντρέπει τὴν γνώμην· et pass. p. 30, 36, συντρέπεται τοῦ σκήνεος ἐς πονηρὸν ἡ ἕξις· 124, 47, αἱ αἰσθήσιες ξυντρέπονται. Signif. Una convertendi, Iambl. Myst. 6, 4. Id. Protr. p. 376 : Ὅτι συντρέπεται τῷ ἡλίῳ τὰ τοιαῦτα φυτά. Conf. Procul. In Ptolem. Tetrab. p. 20 med.]

Συντρέφω, θρέψω, Simul alo, nutrio et educo, i. q. συνεκτρέφω. [Eur. Tro. 665 in versibus interpolatis : Ἀλλ' οὐδὲ πῶλος, ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγόν· Hel. 1036 : Χρόνιος εἶ κατὰ στέγας καὶ συντέθραψαι προσπόλοισι βασιλέως. Hippocr. p. 306, 24 : Κίνδυνος δὲ ξυντραφῆναι καὶ ξυναυξηθῆναι, ἢν μὴ θεραπευθῶσι τοῖσι ἐπιτηδείοισι· 307, 23 : Ὧ δὲ ἀπὸ παιδίου συνηύξηται καὶ συντέτροφεν, item de morbo. Xen. Cyrop. 1, 3, 2 : Ἠσπάζετο αὐτὸν, ὥσπερ ἂν εἴ τις πάλαι συντεθραμμένος ... ἀσπάζοιτο· 34 : Ἐν τῷ αἰδεῖσθαι ἀλλήλους

συντεθραμμένοι· 6, 4, 14. Et 2, 1, 28, τὰ θηρία τὰ συντρεφόμενα. Isæus p. 78, 2 : Συνετράφην ἐκείνῳ ἐκ παιδίου. Diod. 1, 53 init. : Ὑπολαμβάνων τοὺς μάλιστα συντραφέντας ... εὐνουστάτους ἔσεσθαι, nisi transpositum est μάλιστα. Cum dat. rei id. 1, 74 init. : Ἐκ νηπίου συντρεφόμενοι ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις· 2, 29 : Ἐκ παίδων συντρεφόμενοι τοῖς μαθήμασι· 60 : Ὡς κακούργους καὶ πονηροῖς ἔθεσι συντεθραμμένους· 11, 72 : Συντεθραμμένοι τυραννίδι.] Plato Leg. [6, p. 752, C.] Sic Plut. De solert. anim. [p. 973, B] loquens de lusciniis, Φαυλότερον ᾄδουσιν ὅσαις συμβέβηκε μικραῖς ἁλούσαις ἀποτρόφοις τῶν μητέρων γενέσθαι· διδάσκονται γὰρ αἱ συντρεφόμεναι καὶ μανθάνουσιν. [De bestiis etiam Aristot. De generat. an. 2, 6 post med. : Τοῖς συντρεφομένοις ζώοις· H. A. 9, 29, 50 a, fin. || Simul i. e. Insuper alo. Xen. Comm. 4, 3, 6 : Τὸ ὕδωρ συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα τὰ χρήσιμα ἡμῖν, συντρέφειν δὲ καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς· Œc. 5, 5 : Τὸν ἵππον ἱκανωτάτη ἡ γεωργία συντρέφειν. || Colligo, Gl. Coagulo. Plato Phæd. p. 96, B : Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται, pro συνίσταται. Tim. p. 75, A : Ἡ ἐξ ἀνάγκης γιγνομένη καὶ ξυντρεφομένη φύσις οὐδαμῇ προσδέχεται πυκνὸν ὀστοῦν. « Συντρέφεσθαι dicitur materia ignea in regionibus aeris sublimioribus ap. Eudoc. p. 179; cum dat. Suid. v. Νηΐτης : Κινδύνοις μὴ πάνυ συντραφέντες. » Schleusn. Pass. Simul habito, Cohabito. Dioscor. Anth. Pal. 12, 42, 6 : Οὐδὲ γὰρ αἰδὼς οὐδ' ἔλεος δαπάνῳ κόλλοπι συντρέφεται.]

Συντρέχω, Concurro, [Succurro, add. Gl.] In unum curro, Eodem curro. Fut. Συνθρέξω [Apud veteres θρέξομαι vel δραμοῦμαι. Soph. Œd. C. 160 : Κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, schol. συγκιρνᾶται· fr. Thes. ap. Athen. 10, p. 454, C : Γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο, αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν. Improprie etiam Herodotus 1, 87 : Ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμέειν ἐξαπίνης νέφεα. Proprie Xenoph. Anab. 5, 7, 4 : Συνέδραμον καὶ μάλα ἑτοίμως· 7, 6, 6 : Ἄσμενοι συνδραμοῦνται· Cyn. 6, 16 : Συντρέχουσαι φιλοπόνως, de canibus, nisi hoc ad seq. signif. refertur. Plato Polit. p. 266, C : Τἀνθρώπινον ἡμῶν ἅμα γένος ξυνειληχὸς καὶ ξυνδεδραμηκὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ. Lycurg. p. 149, 40 : Συνδραμόντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Æschin. p. 9, 15 : Ὄχλου συνδραμόντος. Isocr. quum sæpius proprie tum improprie p. 130, B : Οὐδὲν ὅ,τι τῶν δεινῶν ἢ χαλεπῶν οὐκ ἐνταῦθα συνδεδράμηκεν.] Herodian. 7, [5, 17] : Συνδραμόντων ἤδη καὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν πόλιν. Plut. Alcib. [c. 32] : Πρὸς δ' ἐκεῖνον συντρέχοντες ἐβόων, ἠσπάζοντο, παρέπεμπον, ἐστεφάνουν προσιόντες· Cimone : Ἐκ τῶν ἀγρῶν συνέδραμον πανταχόθεν. [Simul s. eodem curro, Agath. Anth. Pal. 7, 551, 6 : Ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην. Xen. Cyrop. 2, 2, 9 : Ὁ μὲν δὴ ἔτρεχεν ... καὶ ὁ ἄλλος δὲ πᾶς λόχος ἰδὼν ἐκεῖνον συνέτρεχεν. || De hostili concursu Polyb. 2, 33, 5 : Συνδραμόντων εἰς τὰς χεῖρας· 7, 6 : Συνδραμόντων ἐπ' αὐτοὺς τῶν ὁμοεθνῶν. || Simul currendo certo. Paraphr. Hesiod. Scut. 200, p. 55, 1 : Μέλλω γὰρ συνδραμεῖν διὰ δίφρου τῷ τῆς Ἱπποδαμείας πατρὶ Οἰνομάῳ. || Improprie, Contrahor. « Hippocr. p. 775, C : Μὴ ξυνδεδραμήκοιεν οἱ μύες, In se ipsos non concurrant, contrahantur. Quod ibid. ξυνδεῖν, Colligare, dicitur. Solent enim in fracturis contracti musculi veluti fractum membrum colligare, præcipue ubi ossa plurimum inter se cesserunt, ideoque operosior et laboriosior extensio videri. » Foes. Xen. Cyn. 10, 17 : Οὕτω δὲ πολλή ἡ δύναμίς ἐστιν αὐτοῦ (apri) ὥστε καὶ ἃ οὐκ ἂν οἴοιτό τις πρόσεστιν αὐτῷ· τεθνεῶτος γὰρ εὐθὺς ἐάν τις ἐπὶ τὸν ὀδόντα ἐπιθῇ τρίχας, συντρέχουσιν· οὕτως εἰσὶ θερμοί. Unde Pollux 5, 80.] || Significat etiam Convenio, Consentaneus sum, Consentio : ut Lat. Concurro quoque. [Competo, Gl. Æschyl. fr. ap. Euseb. Præp. 13, 3 : Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Soph. Tr. 295 : Πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν· 880 : Εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει· schol., τίνι θανάτῳ συνέπεσεν. Eur. Or. 1215 : Τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει· Ion. 547 : Τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. Herodot. 1, 53 : Τῶν μαντηίων ἀμφοτέρων ἐς τὠυτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον. Xen. Cyrop. 8, 2, 27 : Ὥσπερ νόμον κατεστήσατο, ὅσα διακρίσεως δέοιτο, τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς, i. e. ἑαυτοῖς, in judicibus eligendis. Ps.-Demosth. p. 214, 7 : Ὅτ' εἰς ταὐτὸ τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκεν. Similiter sæpe Polybius, de quo Schweigh. : « Τῆς τῶν ὄχλων ὁρμῆς συντρεχούσης εἰς τὸ διάδημα περιθέσθαι, 4, 48, 10. Τοιαύτης συνδραμούσης προθυμίας αὐτῷ, 8, 17, 6. Ἑκατέρων τούτων ὁμοῦ συντρεχόντων εἰς μίαν ψυχὴν, 6, 48, 4. Οἱ χρόνοι συντρέχουσι, 4, 2, 2. Συνδραμόντων περὶ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς, de rebus in idem tempus incidentibus, 5, 94, 9. Κατὰ τὴν πρόθεσιν συντρέχει αὐτῷ τὰ πράγματα, Prospere succedunt, 3, 43, 11. Ἵνα συνδράμῃ τὰ τοῦ βίου πρὸς τὸ τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν, Ut suppetat vita, 3, 5, 7. Conf. Συνεκτρέχω. » Lucian. Demonact. c. 24 : Οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς συντρέχει τοῖς ἄλλοις τῷ πάθει αὐτοῦ· Dial. mer. 10, 4 : Ὥστε καὶ ἐκ τούτου συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.] Plut. Fabio [c. 4] : Λέγεται συνδραμεῖν ἔνια τῶν ἐναποκειμένων ἐν αὐταῖς λογίων πρὸς τὰς τύχας καὶ τὰς πράξεις ἐκείνας. Philo V. M. 1 : Συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα ἐξεῦρον, Consentientia rebus vocabula invenerunt. Cic. : Si quid tale accidisset, ut non concurrerent nomina. [Photius : Συνάδων, ἁρμόττων, συντρέχων, ὁμοφωνῶν. Συντρέχοντες fabulæ fuerunt Alexidis et Sophili comicorum. Athanas. in Montefalc. Coll. nova Patr. vol. 2, p. 47, E : Συνεκτείνεσθαι καὶ συντρέχειν αὐτῷ πανταχοῦ, et ibid. : Οὔτε πανταχοῦ αὐτῷ ὄντι συνδραμεῖν οἷόν τε. || Evenio, Contingo. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 441, B med. : Ὅσα μέχρι τῆς ζωηφόρου αὐτῆς (B. Virginis) συνέδραμε τελευτῆς. L. D. Συντρέχειν pro συμβαίνειν passim usurpat Moschion De morbis mulierum (ut c. 21 med. : Ἐπωφελῶς ταῖς γυναιξὶν ἡ κάθαρσις συντρέχει· 29, 56). Ducang.]

Σύντρησις, εως, ἡ, Perforatio, Foramen. Aristot. [H. A. 1, 16 med.] : Σύντρησις τῶν μυκτήρων, Meatus et foramina narium. [Id. 2, 17 med. : Κατὰ τοῦ στομάχου τῇ θέσει τὴν σύντρησιν· De respir. c. 16 init. : Ὃν τρόπον ἡ καρδία τὴν σ. ἔχει πρὸς τὸν πνεύμονα. Diod. Exc. p. 521, 71 : Δέρματος περιειληφότος τὴν φύσιν σύντρησις ἐγεγένητο. Leo philos. Consp. medic. p. 161 Ermerins. : Ἀφωνία γίνεται ἐξαιρέτως διὰ σύντρησιν τοῦ σώματος.]

[Σύντρητος, ὁ, ἡ, Perforatus. Sine interpretatione ponit Suidas.]

[Συντριαινόω, Tridente concutio. Eur. Herc. F. 946 : Ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πάλιν. Plato com. ap. Eustath. Il. p. 66, 34 sive schol. Hom. Cram. An. Paris. vol. 3, p. 274, 26 : Συντριαινοῦν πάντα.]

Συντριβή, ἡ, i. q. σύντριψις et συντριμμὸς s. σύντριμμα, Contritio [Gl.], Contusio. [Eust. Opusc. p. 154, 58 : Τῇ τῶν δραγμάτων συντριβῇ τὰς ἀποθήκας μεστὰς ἐποιεῖτο, εἴ τινές που καὶ εἶχον κενώματα.] Prov. 16, [18] : Πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη, Contritionem præcedit superbia, ruinam autem exaltatio spiritus, ut habet vulg. Versio : nam Deus solet injuriosos conterere et contundere, et pessundare atque evertere eos qui mala animo suo meditantur. [Jo. Chrys. In Matth. hom. 3, vol. 2, p. 18, 37 : Εἴσῃ αὐτοῦ τὴν σ. τῆς ψυχῆς. Seager. Mauric. Strat. 7, 1, p. 135 : Ἡ μὲν γὰρ ἀσφάλειαν καὶ ὠφέλειαν ἄγει τοῖς ταύτῃ καλῶς κεχρημένοις, ἡ δὲ συντριβὴν καὶ ἐπιζήμιον δαπάνην. Devotio. Euchololog. p. 624 : Ψαλλόντων ἐν συντριβῇ ἀνεπαῶς τὸν ν', ἤγουν Ἐλέησόν με ὁ θεός. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 472, B : Σ. καὶ ταπείνωσιν. L. Dind.]

Συντρἴβής, ὁ, ἡ, dicitur Qui conversatur cum aliquo : Hesych. συντριβής, συνδιατρίβουσα, συνοῦσα. [Assuetus, Procop. Hist. Goth. p. 633, B : Ξυντριβέσι γεγενημένοις τῷ τῆς ἀταξίας κακῷ· De ædif. p. 39, A. L. Dindorf.]

Συντρίβω, ψω, Simul tero. Dicitur aliquis πυρεῖα συντρίβειν, quum igniarium igniario terit, ut flamma inde exteratur; s. quum duo igniaria collidit, ut inde excudatur ignis. Lucian. [Ver. Hist. 1, 32] : Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα, Igne ex silicibus collisis concepto. Qua signif. dicitur etiam προστρίβειν πυρεῖον πυρείῳ : ut quum Etym. πυρήϊα esse dicit τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ. Nec non et παρατρίβειν, ut Synes. : Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον. Item Contero, Contundo, [Conficio, Tribulo,

Conflicto, Concutio, Contribulo, Obtrito, Altero, Gl.] Comminuo, Confringo. [Eur. Cycl. 705 : Ἐπεί σε τῆσδ' ἀπορρήξας πέτρας αὐτοῖσι συνναύταισι συντρίψω βαλών. Aristoph. Ach. 284 : Τὴν χύτραν συντρίψετε· Nub. 1127 : Τοῦ τέγους τὴν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν· Vesp. 1050 : Ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται, εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν (instar currus in certamine). Id. Pac. 71 : Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς. (Lucian. Char. c. 5 : Ξυντριβέντες τῶν κρανίων, ubi constr. Atticam, de qua rursus infra, notavit schol.) Menand. ap. Plut. Mor. p. 103, D : Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά (homo) fr. ap. schol. ad l. Arist. Ach., ἀσπίδα συντετριμμένην. Thuc. 4, 11 fin.: Τοὺς τριηράρχους καὶ κυβερνήτας... ἀποκνοῦντας καὶ φυλασσομένους τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσιν. Diod. 13, 67 init.: Τῶν πλοίων τὰ συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς· 16 init. : Πολλάκις τὰς ἰδίας ἔχοντες ναῦς συντετριμμένας· et quod proprie pariter atque improprie capi licet, 12, 28 init.: Βουλόμενος εἰς τέλος συντρῖψαι τὸν τῶν ἐναντίων στόλον.] Xen. Hell. 3, p. 292 [c. 4, 14] : Ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἔπαισάν τινας, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα. [Cyrop. 6, 1, 29 : Τροχοῖς ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥᾳδίως συντρίβηται· Anab. 4, 7, 4 : Ἅμα δ' ἔδειξε συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ χεῖρας. Plat. Men. p. 77, A : Παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες· Hipp. maj. p. 290, E : Συντρίψασα τὴν χύτραν· Reip. 10, p. 611, D : Τεθεάμεθα διακείμενον αὐτὸ ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι τὰ δὲ συντετρῖφθαι καὶ παντελῶς λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Lysias p. 97, 10 : Βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον· 98, 7 : Συντριβόμεθα τὰς κεφαλὰς ἅπαντες. Andocid. p. 9, 6, τὴν κλεῖν συνετρίβην. Et cum genitivo, ut supra, Isocr. p. 381, B : Ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν ἠτιῶντο τὸν Κρατῖνον συντρῖψαι τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Demosth. p. 845, 18 : Τὸν λάκκον συντρίψας· 293, 5 : Πονησάντων τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως. Et τὰ σκευάρια Æschin. p. 9, 8. Aristot. H. A. 6, 9, τὰ ᾠά. Pollux 4, 187 : Ὀστοῦν κατεᾶχθαι, συντετρῖφθαι.] Plut. De primo frigido : Ἂν ἀφεθῶσιν ἐπὶ τὴν γῆν, κατάγνυσθαι καὶ συντρίβεσθαι, Si in terram dimittantur, frangi atque comminui. Sic et plagis aliquis dicitur συντρίβεσθαι, Contundi et fere conteri : ut ap. Greg. Naz. Συντετριμμένον καταδεσμῶν, Plagis contusum et vulneribus confossum obligans. [Pollux 8, 77 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττων, τὸ πρόσωπον συντρίβων. || Improprie Attero, Xen. Œc. 20, 21 : Τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους πολὺ μᾶλλον ταῦτά ἐστιν ἢ αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι. Demad. p. 180, 6 : Τὴν ἐλπίδα τῶν ζώντων συνέτριψεν ἡ συμφορὰ τῶν ἀποθανόντων. Et aliter Demosth. p. 142, 22 : Ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ δυσχεραίνεται; || Pro συνδιατρίβω, Simul versor, ap. Niceph. Bryenn. Hist. 2, 4, p. 42, C : Ἐπεὶ δὲ συνετρίβετο τούτοις ὁ Φράγγος.] Alioquin συντρίβεσθαι accipitur etiam pro Dolore et tristitia veluti conteri et contundi, ut in Fragmentis Polybii : et plus est quam λυπεῖσθαι. [Fatigor, Gl. De Polybio Schweigh. : « Συντρίβειν τινὰ, Frangere opes et auctoritatem alicujus, 26, 3, 6. Frangere animum, terrere, 26, 3, 14; 29, 5, 3. Cædere hostem, 5, 47, 1 ; 95, 11. Pass. συντρίβεσθαι, συντριβῆναι, Animo frangi, 5, 58, 13, intell. τῇ διανοίᾳ, quod additur 21, 10, 2; 31, 8, 11. » Diodor. 2, 46 med. : Τὸ ἔθνος τοῦτο τελέως συντρῖψαι· 11, 78 : Συντριβέντες τοῖς φρονήμασι· et 16, 80 fin., ταῖς ψυχαῖς· 4, 66 init.; 16, 59 fin., ταῖς ἐλπίσι. De hostibus in pugna dictum 15, 17 init.: Ὡς τὸ ἕτερον κέρας συνετέτραπτο, restituit Reiskius.] Plut. De aud. [p. 47, A] : Δεῖ πάσχειν μέντοι καὶ δάκνεσθαι, μὴ συντρίβεσθαι δὲ μηδὲ ἀθυμεῖν τὸν ἐλεγχόμενον. Cui adde quod ap. Luc. est 4, [18] : Ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, Quorum cor contritum est. Unde σύντριψις pœnitentiæ comes ap. Christ. Theologos. Sed et in præcedente signif. passim obvium est συντρίβειν in N. T.: ut Marc. 14, [3] : Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. [Greg. Naz. vol. 1, p. 311, D : Γήρᾳ καὶ νόσῳ συντετριμμένος. Dio Chr. Or. 32, vol. 2, p. 683 : Ὥσπερ κακοὶ καὶ περίεργοι μάγειροι συντρίψαντες τοὺς νόμους ἰδιώτας καὶ λίχνους ἀκροατὰς κινοῦσιν. Valck. Quod ap. Euseb. Comm. in Esaiam p. 557, A ed. Montefalc. est : Τότε γοῦν καὶ ἐσυντρίβη, scribendum συνετρίβη, ut alibi est ap. eundem, etsi recentissimis non inusitatum duplex augmentum. ῑ]

[Συντριηραρχέω, Simul triremi præfectus sum. Lysias p. 107, 21 : Ἕτεροι συνετριηράρχουν ὑμῖν· 907 fin. Isocr. p. 382, E.]

[Συντριηράρχημα, τὸ, Quod ab συντριηράρχῳ confertur. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 484, 91 : Παρὰ Διοδώρου τοῦ Σίμου Παια(νιῶς) συντριηράρχημα ἀπελάβομεν (338 drachmas). L. Dind.]

[Συντριήραρχος, ὁ, Simul triremi præfectus. Demosth. p. 566, 24; 1145, 23; 1162 fin.; 1218, 14.]

Σύντριμμα, τὸ, et Συντριμμὸς, Contritio, Contusio, Confractio. Paulus Ad Rom. 3, [16] : Ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέαι αἷμα· σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, Contritio et calamitas in viis eorum. Qui locus desumptus est ex Es. 59, [7]. Item σύντριμμα χειρὸς dicitur ἡ συντετριμμένη χείρ, Manus contrita s. contusa, ut Hesych. συντρίβει exp. συνθλᾷ : Levit. 21, [19] : Ἢ χωλὸς ἢ κολοβόχειρ, ἢ ἄνθρωπος ᾧ ἐὰν ᾖ ἐν αὐτῷ σύντριμμα χειρὸς ἢ σύντριμμα ποδός. [Epiphan. vol. 1, p. 401, A; Greg. Nyss. vol. 3, p. 357, D. Proprie præter gramm. in Ἐαγμα citt. Aristot. De audib. p. 802, 34 : Ὅταν κρούσωσιν ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου, κατὰ τὸ ἕτερον ὁ ἦχος φέρεται συνεχὴς, ἐὰν μή τι ἔχῃ σύντριμμα τὸ ξύλον. L. D.] Metaph. et allegorice 2 Reg. 22, [5] : Περιέσχον με συντριμμοὶ θανάτου, Circumdederunt me contritiones mortis. I. e. Mors me circumdedit, et telis suis veluti contudit ac contrivit. Itidemque ap. Sophoniam prophetam 1, [11] et Jerem. 4, [20. Basil. M. vol. 2, p. 350, D : Καρδίας συντριμμός. Proprie Hesychius : Γομφιασμὸν, συνθλασμὸν ἢ συντριμμόν. Greg. Nyss. vol. 2, p. 251, B : Τῶν πλακῶν συντριμμός. L. D.] || Hesych. vero σύντριμμα exp. ἁμάρτημα, quod mihi suspectum mendi est. [|| Fragmentum. Greg. Nyss. vol. 3, p. 215, D : Κἂν συντριβείη, πάλιν οὐδὲν ἧττον γνώριμα ἀπὸ τῶν σ. τοῖς κεκτημένοις ἔσται· 216, D. L. Dind.]

[Συντριπτικὸς, ἡ, ὸν, Conterens. Eust. Opusc. p. 222, 21 : Συμπνίγεις, ἄγχεις, αἰκίζεις, κολάζεις, ὑπερβαίνων εὐμεθόδως τὴν θλιπτικὴν ἐνέργειαν, ἵνα συντριπτικὸς ἀποκαταστὰς καὶ ἀπρόσιτος ἔχῃς τοῖς ἀλλοτρίοις ἐμπλατύνεσθαι.]

[Σύντριχος, ὁ, ἡ, Crinitus, Villosus. Schol. Philostr. Her. p. 404 : Δέρματα σύντριχα. Boiss.]

[Σύντριψ, ῖβος, ὁ, n. propr. fictum a verbo συντρίβω, q. d. Confragus, ap. Hom. Epigr. 14, 9 : Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας, Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην, Ὠμόδαμόν τε.]

Σύντριψις, εως, ἡ, Contritio, i. q. συντριμμὸς significans. Vox est Theologica, ap. Greg. Naz. et alios, ut quum pœnitentiam metiuntur cognitione peccati, conversione ab eodem peccato ad Deum, contritione cordis extremoque ob peccatum dolore, et emendatione vitæ anteactæ. [Jos. 10, 10.]

[Συντρομάζω, σω, Contremisco. Historia Asseneth, uxoris Josephi, in Fabric. Cod. pseudepigr. V. T. vol. 2, p. 94 fin. : Συνετρόμαζεν τὸ σῶμα αὐτῆς. Mai.]

[Σύντρομος, ὁ, ἡ, Tremens. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 603, D : Σ. γενόμενος. L. D. Amphiloch. p. 198. Clem. Ep. de gestis Petri § 75. Mart. S. Bonif. p. 346. Kall. Συντόμως duo codd. Mon. ap. Eumath. De Ismen. p. 390 Teuch., ubi ed. συντρόμως. Jacobs.]

[Συντροφεύω, Comitor. Anon. astronomus Ms. : Καλὸν συντροφεῦσαι, πραγματεύσασθαι. Ducang. Qui agit etiam de aliis hujus stirpis vocc. sic usurpatis a scriptt. Græcobarbaris.]

Συντροφέω, in Epigr. Simul alor et educor, συντρέφομαι. [Συντροφοῦντος suspectum legitur Theophr. C. Pl. 3, 5, 2.]

[Συντρόφη, ἡ, Syntrophe, n. mulieris, in inscr. Tloensi C. I. vol. 3, p. 139, n. 4244, 4. L. Dind.]

Συντροφία, ἡ, Communis educatio, s. Nutritionis educationisque communitas, i. e. Simul educari, Convictus, Sodalitium. [Polyb. 6, 5, 10 : Ἐπειδὰν τοῖς συστήμασι διὰ τὸν χρόνον ὑπογένηται σ. καὶ συνήθεια· Exc. Vat. p. 426 : Εἰκότως ἄν τις τῆς τότε ἀγεννείας τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν σπάδοντα καὶ τὴν τούτου συντροφίαν ἀναφέροι. Quo confirmatur Wesselingii conjectura Diodoro hæc repetenti in Exc. p. 580, 46, restituenti συντρο-

φίαν pro συστροφίαν, quod eximendum etiam Dionysio Jud. Dinarch. c. 7, p. 644, 7 : Δύο τρόπους τῆς διαφορᾶς καὶ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μιμήσεως εὕροι τις ἄν· ὧν ὁ μὲν φυσικός τέ ἐστι καὶ ἐκ πολλῆς κατηχήσεως καὶ συστροφίας λαμβανόμενος. Quo improprie sic utitur Strabo 8, p. 337 : Διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ δόξαν καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς. Dionys. A. R. 6, 74 fin. : Ἑταιρίας τε καὶ συντροφίας ἀναμιμνήσκοντες. Plut. De educ. puer. p. 3, D. Greg. Nyss. vol. 1, p. 454, B; 783, C; vol. 3, p. 623, B. ‖ I. q. σύντροφος. Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 216, 6 : Τίς παρὰ πόντῳ πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης, de delphine in litus ejecto. Conf. de signiff. Familiarium s. Sociorum et Amicorum, et Societatis vel Comitatus ap. Byzantinos præter Ducang. in Συντροφεύω cit. Mullach. ad Demetrii Zeni Paraphr. Batrachomyom. p. 101. L. Dind.]

[Συντροφικός, ἡ, όν, i. q. σύντροφος. Syntip. Narrat. p. 123. Boiss.]

Σύντροφος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ συντεθραμμένος s. ὁ συνεκτραφείς, Qui simul nutritus et educatus est, ὁμότροφος. [Concibus, Collactaneus, Gl.] Et ex consequente Contubernalis, Sodalis. [Aristoph. Av. 679 : Ξύντροφ' ἀηδοῖ· Ach. 989 : Κύπριδι ... ξύντροφε Διαλλαγή. Alexidis, Damoxeni, Diphili, Posidippi fabulæ fuerunt Σύντροφοι. Meleager Anth. Pal. 5, 178, 10 : Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε. Diod. 1, 53 med. : Συστρατευσμένων καὶ τῶν συντρόφων (regis).] Synes. Ep. 34 : Ῥήτορι τῷ συντρόφῳ, Qui mecum nutritus est, vixit, Contubernali meo. [Cum genit. Polyb. 5, 9, 4; et absolute 31, 21, 2.] Xen. [Comm. 2, 3, 4] : Τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. [Plat. Leg. 12, p. 949, C : Οὐ γὰρ καταγηράσουσιν οὐδ' ἐννεοττεύοντες ἐν τῇ πόλει ... τοιούτους ἄλλους κυρίους τῆς χώρας παρέξονται ξυντρόφους· Polit. p. 267, E : Εἴ τις τῶν ἄλλων τὸ τέχνης ὄνομα ἔχων κοινῇ τῆς ἀγέλης ξύντροφος εἶναί φησι. Aristot. H. A. 9, 44 : Πρὸς τὰ σύντροφα φιλοπαίγμων (leo). Pausan. 7, 13, 2 : Οὔτε τὸ θηρίον τοῦτό ἐστιν ἀνθρώποις σύντροφον (lupus). Lucian. Lexiph. c. 6, ὄρνις.] Plut. Symp. 4 [p. 669, D] : Καὶ τὰ πλεῖστα πεποιημένα συνήθη καὶ σύντροφα ταῖς διαίταις, Familiaria et victus societate sibi conjuncta. Camillo [c. 28], σύντροφος δίαιτα. Sic et τὸ σύντροφον dicitur Convictus, ἡ συσσιτία, s. τὸ συντρέφεσθαι. [Plato Polit. p. 273, B : Τούτων δὲ αὐτῷ τὸ σωματοειδὲς αἴτιον τὸ τῆς πάλαι ποτὲ φύσεως ξύντροφον.] Aristot. Eth. 8, [12] : Μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, Ad amicitiam conciliandam multum confert et educationis communitas et ætatis competentia. [Id. De partt. an. 1, 5 init. : Περὶ δὲ τῶν φθαρτῶν φυτῶν τε καὶ ζῴων εὐποροῦμεν μᾶλλον πρὸς τὴν γνῶσιν διὰ τὸ σύντροφον.] Metaphorice plerumque accipitur σύντροφος, ut quum Plut. Lycurgo dicit, Συντρόφους ποιῶν ταῖς τοιαύταις ὄψεσι καὶ συνήθεις τοὺς νέους, pro Innutriens et insuefaciens. [Ib. c. 16.] Id. De aud. [p. 37, F] : Οἱ ἐκ μετοίκων σύντροφοι καὶ συνήθεις ὄντες τῶν νόμων. Ubi etiam nota cum gen. construi, ut et ap. Athen. 6, [p. 271, E] : Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων. [Ead. constr. improprie Eubulus ap. Athen. 3, p. 108, B : Τηγάνῳ τε σύντροφα ... μειρακύλλια, ubi τηγάνῳ τε συντρυφᾷ 6, p. 228, F. Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 26, 6 : Ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης, de Anacreonte. Id. 423, 2 : Τὰν μέθας σύντροφον. (Antiphil. 6, 257, 6 : Δημήτηρ δὲ Μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.) Orph. H. 74, 1 : Σύντροφε Διωνύσου, de manna. Polyb. 1, 74, 9 : Οἱ μισθοφόροι σύντροφοι γεγονότες τῆς Βάρκα τόλμης. De terra Eust. Opusc. p. 311, 1 : Ἕως τῆς φίλης ἐγενόμεθα γῆς καὶ τῆς συντρόφου ἀγορᾶς. De vitis palmite insitivo Geopon. 4, 13, 2 : Διαζῇ τὸ κλῆμα τῇ ὑποδεξαμένῃ αὐτὸ ἀμπέλῳ σύντροφον καὶ συμφυὲς γινόμενον.] Rursum cum dat. Greg. Naz. σύντροφος ἁπλότητι, Simplicitati innutritus et assuefactus, Simplicitati assuetus s. insuetus : ut et Παιδείᾳ σύντροφος ἀνὴρ ap. Lucian. [Nigrin. c. 12 : Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι· Pseudol. c. 16 : Παμπόνηρος ἄνθρωπος, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφος. Koehl. De merc. cond. c. 20 : Ἐκ παίδων κολακείᾳ σ. Nigrin. c. 15 : Κολακείᾳ καὶ δουλείᾳ σ.] Cui opp. ἀπότροφος. [Eur. Iph. T. 1119 : Ἐν γὰρ ἀνάγκαις οὐ κάμνει σύντροφος ὤν. Epigr. Anth. Plan. 363, 4 : Ὦ νίκη σύντροφος ἀθάνατος· Eugen. 308, 1 : Τὸν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι σύντροφον Ἀνακρείοντα· Pal. 12, 99, 4 : Ἀκέραιον σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα. Herodot. 7, 102 : Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστι. Plutarch. Cat. maj. c. 2 : Αὐτουργίᾳ καὶ διαίτῃ σώφρονι καὶ στρατείαις σύντροφον σῶμα. De Hippocr. Foes. : « Σύντροφα, οἰκεῖα, exp. Galen. Comm. 2 in l. Κατ' ἰητρεῖον p. 685, 34, ubi σύντροφα dicuntur succi, quibus fasciæ imbutæ sunt, quique singulis affectionibus conveniunt et accommodantur, quibus veluti sunt connutritæ ac quodammodo assuetæ. De epilepsia p. 307, 18, ἡ νοῦσος ἐκ παιδίου σύντροφος. » Similiter Thucyd. 2, 50 : Καὶ ἐν τῷδε ἐδήλωσε μάλιστα ἄλλο τι ὂν ἢ τῶν ξυντρόφων τι, de morbis usu cognitis. Polyb. 4, 20, 7 : Τοὺς πρώτους Ἀρκάδων εἰς τὴν ὅλην πολιτείαν τὴν μουσικὴν παραλαβεῖν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε μὴ μόνον παισὶν οὖσιν, ἀλλὰ καὶ νεανίσκοις γενομένοις ἕως τριάκοντ' ἐτῶν κατ' ἀνάγκην σύντροφον ποιεῖν αὐτήν. L. D. Σύντροφον Ἀθηναίοις, Usitatum, Suid. in Αὐτοῖς ταλάροις. Hemst. Natura insitus, Suid. v. Κρατερός. Schleusn. Socius, Comes itineris. Zacharias Papa Dial. 3, 24 : Σύντροφε, διὰ τί τοσοῦτον τάχιον ἀνέστης; Ducang. V. Συντροφεύω, Συντροφία. ‖ Active dictum videtur in emblemate codicis Meermanniani Xen. Comm. 4, 3, 8 : Ἀέρα οὐ μόνον πρόμαχον καὶ σύντροφον ζωῆς, Simul alentem s. conservantem. Quod qui pro simplici τροφὸν dictum putavit Ruhnk., quoniam Ælianus ap. Suid. πνεῦμα dixit τροφὴν ζωῆς, rectius comparaturus erat Plat. Leg. 8, p. 845, D : Πνεύματα, τοῖς ὕδασι ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. Improprie Hippocr. p. 744, C : Ὀθόνια ἔγχυμα χυμῷ, ᾧ ἕκαστα σύντροφα, quod Galen. Comm. p. 688 et Foes. exp. Accommodata, Convenientia. Sic Συντρόφως p. 773, H : Τοῖσι μὲν γὰρ ἐπιδέξια ἐπιδεῖν ξυντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπαριστερά.]

Συντροχάζω, σω, Concurro, Occurro, Obvius fio. [Prima signif. Plut. Ages. c. 36 : Συνετρόχαζον ἅπαντες ἐπὶ τὴν θέαν· Pomp. c. 41 : Συνετρόχαζον πρὸς τὸν Πομπήιον· Brut. c. 50. L. D. Plotin. p. 163. Creuzer. Hesychius ante Συγκυρεῖ : Συγκινεῖν, συζυγεῖν, συντροχάζειν.] In Lex. meo vet. exp. non solum καταντῆσαι, sed etiam πληρωθῆναι. [Hesychius : Συντροχάσει, καταντήσει, πληρώσει.] Diciturque esse μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τροχῶν : quæ ap. [Phot. et] Suid. quoque leguntur, nec non ap. Etym. [Meleager Anth. Pal. 7, 417, 4 : Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσας χάρισιν. « Dicit poeta se in eodem cum Menippo cucurrisse stadio. » Jacobs. Eust. Opusc. p. 226, 88 : Συντροχάζειν ὡς ὁ θεὸς βραβεύει. « Eunap. p. 55=477. » Boiss.]

Συντροχάω, Concurro, Occurro. [Manetho 2, 492 : Συντροχάουσα ἀρίστη (luna).]

[Σύντροχος, ὁ, ἡ, Concurrens, Congruus, Similis. Nicet. Chon. fragm. Fabric. Bibl. Gr. vol. 6, p. 417 : Καὶ τὰ μὲν οὕτως ἦσαν ὑπ' ἀλλήλων νεκρούμενα, καὶ κοινὴ μὲν ἀμφοῖν ἡ ἅμιλλα, κοινὴ δὲ καὶ ἡ ἄμυνα, ἰσοπαλὴς δὲ ἡ νίκη, σύντροχος δὲ καὶ ὁ θάνατος. Mai. Tzetz. Hist. 12, 187. Elberl. Eust. Opusc. p. 191, 23 : Τῷ δὲ τοιούτῳ σύντροχος καὶ ὁ πολὺς ἔπαινος.]

[Συντρυγάω, Simul vindemio. Geopon. 5, 17, 3 : Δροσαλλίς, ἣν καὶ συντρυγῶσί τινες τῇ Ἀμινίῳ.]

[Συντρυφάω, Simul luxurior. Dio Cass. 48, 27. Gregor. Naz. Or. 23. V. Σύντροφος.]

[Συντρώγω, ξομαι, Simul vescor. Tzetz. Hist. 10, 638 : Ἄρτον τυχόντα ... συντρώγοντα (Catonem cum famulis). Elberling.]

Συντυγχάνω, τεύξομαι [ap. Phot. et Suid. et Hesychium], Concurro, Occurro, Obviam fio. [Soph. Œd. T. 122 : Λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν. Eur. Rhes. 864 : Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατακτάνῃ; Heracl. 638 : Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ; Hec. 1182 : Γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει τοιόνδ' (ut mulieres)· ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.] Aristoph. [Nub. 608] : Ἡ σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, Nobis obviam facta. [Vesp. 1323 : Τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ· Ach. 846 : Κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει· Av. 1489 : Τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν· Ran. 198 : Οἴμοι κακόδαιμον, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών; Schol. τίνι οἰωνῷ συνέτ. Herodot. 4, 14 : Συντυχεῖν οἱ ἰόντι ἐπὶ Κυζίκου. Xenoph. Comm. 2, 3, 16 : Οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται; Anab.

1, 10, 8 : Εἰς τὸ στρατόπεδον ἀφικόμενος τὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ συντυγχάνει βασιλεῖ· Cyr. 5, 4, 15 : Διεσπαρμένοις τοῖς ἵπποις αὐτοῦ ὁ Ἀσσύριος συντυγχάνει· Conv. 1, 4 : Εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα. Plato Tim. p. 56, B : Γῆ ξυντυγχάνουσα πυρί· D : Ξυντυχόντα τὰ μέρη πάλιν ξυναρμοσθέντα· Leg. 6, p. 762, D : Κολαζέσθω πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος· Lys. p. 203, A : Συνέτυχον Ἱπποθάλει. Demosth. p. 439, 3, et fut. p. 585, 12 : Οὔτ' εἰ φίλος οὔτ' εἰ μὴ φίλος αὐτῷ συντεύξεταί τις. Antiphon p. 119, 38 : Νεκροῖς ἀσπαίρουσι συντυχόντα.] Item συντυχεῖν τινι dicimur Quum convenimus eum, et congredimur. Luc. 8, [19] : Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, Non poterant eum convenire propter turbam, adire præ turba, Tanta eum circumstabat hominum turba ut ad eum pervenire non possent, quamobrem Matth. et Marcus dicunt eos ἑστηκέναι ἔξω ζητοῦντας αὐτῷ λαλῆσαι. [Hanc signif. improbare videtur Photius : Συντυχεῖν, οὐ τὸ ἐντυχεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτομάτου περιπεσεῖν.] Alioquin συντυγχάνω exp. etiam Colloquor, Congredior, Conversor, Commercium et consuetudinem habeo : quomodo ἐντυγχάνειν accipi, supra docui. [Xenoph. Cyr. 1, 4, 4 : Ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι ὁπότε συντυγχάνοι τοῖς πρεσβυτέροις. Palladas Anth. Pal. 9, 508, 2 : Ὅταν θέλῃ τις ἡμέραν ἰδεῖν καλήν, συντυγχάνων σοι γίγνεται καλήμερος· τοὐναντίον δὲ καί τις εἰ θέλοι παθεῖν, μὴ συντυχών σοι γίγνεται κακήμερος. ‖ Ap. Xenoph. Eq. 1, 1 : Συνέγραψε μὲν οὖν καὶ Σίμων περὶ ἱππικῆς· ἡμεῖς γε μέντοι ὅσοις συνετύχομεν ταὐτὰ γνόντες ἐκείνῳ οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, HSt. ἐν ὅσοις, Schneid. ἐνετύχομεν. « Canon Pœnitentialis Ms. S. Joannis Chrysost. nomen præferens : Εἴτις συντυγχάνει ἐν τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας, ἐστὶν ἐπικατάρατος.» Ducang.] Rursum nobis συντυγχανάιν dicuntur Quæ nobis contingunt s. accidunt, Quæ fors nobis objicit : unde τὰ συντυγχάνοντα, Ea quæ accidunt et contingunt, Casus, Fortuiti eventus. [Æsch. Sept. 274 : Εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης. Soph. Ph. 683 : Οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν.] Xenoph. [Comm. 1, 6, 7] : Τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μελετᾶν καρτερεῖν, Ea quæ accidunt corpori, accidere possunt, ut offensiones, Bud. Et Soph. dicit [Aj. 313] : Πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος, i. e. πᾶν τὸ συμβὰν, Quicquid accidisset. [Herodot. 8, 136 : Τὰ κατὰ τὴν θάλασσαν συντυχόντα σφι παθήματα. Plato Leg. 4, p. 709, C : Ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χώρᾳ ξυντυχεῖν. Isocr. p. 396, E : Μηδ' ὑπὲρ τοῦ συντυχόντος μόνον ... δίκην παρ' αὐτῶν λαμβάνειν.] At ὁ συντυχὼν κίνδυνος exp. Quodcunque periculum, Quodcunque fors obtulerit : sicut τὸ συντυχὸν dicitur Quicquid forte occurrerit. [Xenoph. Ages. 9, 3 : Πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἤσθιεν. Pollux 5, 106.] Invenitur et πρὸς τὸ συντυχὸν, quod Bud. ap. Plutarch. Othone [c. 9] interpr. In eventum fortunæ, præcipitem casum : Ὥσπερ ἀπὸ κρημνοῦ μεθεῖναι τὰ πράγματα πρὸς τὸ συντυχόν. [Ib. c. 13, πρὸς τὰ συντυγχάνοντα.] VV. LL. in Ejusdem Camillo interpr. Pro re nata. [Cum negatione Herodot. 1, 51 : Οὐ γὰρ τὸ συντυχὸν φαίνεταί μοι ἔργον εἶναι. Sequente infinitivo Thuc. 7, 70 fin. : Ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δ' αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι. ‖ Cum genit. Soph. Ph. 320 : Ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας· OEd. C. 1482 : Ἐναισίου δὲ συντύχοιμι, ubi est var. ἐναισίῳ. Schol. Thuc. 3, 45 med. : Οἱ ξυντυχόντες τοῦ μέσου, ἤτοι μήτε πένητες μήτε πλούσιοι ὄντες. L. Dind.]

[Σύντυμβος, ὁ, ἡ, Una sepultus. Nicet. Eugen. l. 6 a Basso suppletus p. 16 (sive *Bibl. de l'École des chartes* vol. 2, p. 420). ‖ Subst. Συντυμβία, ἡ, ibid. Boiss.]

[Συντυμβωρυχέω, Simul busta eruo. Lucian. Lexiph. c. 2.]

[Συντῠπόω, Conformo, Conformem efficio. Simpl. Comm. in Epict. Euchir. p. 263 Schn.=418 Schw. : Οἱ περὶ τῶν τοιούτων λόγοι ... συντυποῦσιν ἑαυτοῖς τὴν ζωήν. Schweigh. Simul effingo, excudo, exprimo. Sozom. H. E. 1, 8 fin. p. 20, 15 : Πλαττομένῳ τε ἐν νομίσμασι καὶ εἰκόσι γραφομένῳ ἐκέλευσεν ἀεὶ συγγράφεσθαι τοῦτο τὸ θεῖον σύμβολον (crucem Constantinus M.). L. Dindorf.]

[Συντῠραννέω, Simul impero. Joseph. A. J. 19, 1,

A 16. Strabo 13, p. 610. « Euseb. H. E. p. 312. » Kall.]

[Συντυραννοκτονέω, Una tyrannum interficio. Lucian. Tyrann. c. 7 : Συντετυραννοκτονηκότος.]

Συντύραννος, ὁ, ἡ, Tyrannici dominatus particeps, Socius in tyrannide : ut συμβασιλεὺς dicitur Socius in regno.

[Συντῡρευτής, ὁ, Socius in struendis insidiis vel fraudibus componendis. Const. Manass. Chron. 4169 : Συμπράκτορα, συντυρευτὴν τῶν δολοπλοκημάτων.]

[Συντῡρεύω, Una machinor. Theodorit. Hist. Eccl. 1, p. 555. Wakef.]

Συντῡρόω, In caseum cogo et condenso, Coagulo. Aristoph. metaphorice et per jocum usus est hoc verbo Eq. [477] : Ὑμῶν, inquit, ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ, Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει, Καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνόμνυτε, Καὶ τὰκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα. Ubi schol. συντυρούμενα exp. συμπηγνύμενα : quoniam sc. apud Bœotos multi fiebant casei. Bud. pro μηχανώμενα accipi posse ait, ut τυρεύεσθαι accipi infra dicam, interpretans Ex

B composito facta, Composita, Structa. [V. vocc. proxime præcedentia.]

[Συντυφλόω, Simul occæco. Tzetz. Hist. 3, 221 : Ἐκτυφλουμένης δίκης γὰρ τὰ πάντα συντυφλοῦνται· 4, 43.]

[Συντύφω. Ælian. N. A. 13, 17 : Αὐχένα καρτερὸν, ὥσπεροῦν καὶ συντύφοντά οἱ, habet aulopius. Corruptum puto. Hemst. ῡ]

[Συντῠχέω, i. q. συντυγχάνω. Hesych. v. Συμφέρει, συντυχεῖ, συντυγχάνει. Wakef. Nisi dittographia est proximi verbi, scribendum videtur συντρέχει, ut ap. Photium in Συνᾴδων. L. Dind.]

[Συντύχη, ἡ, Syntyche, n. mulieris, Ad Philipp. 4, 2.]

[Συντύχημα, τὸ, Casus. Photius : Σ., συντυχία· οὕτως Ἀπολλων (Ἀπολλόδωρος). L. D. Hesych. v. Συγκύρημα. Routh. Amphiloch. p. 92. Kall.]

Συντῠχία, ἡ, et Σύντευξις, εως, ἡ, [Marc. Anton. 3, 11 : Τὴν τοιαύτην σύντευξιν καὶ τύχην. Kall.] Colloquium, [ἡ ἔντευξις, Conventus, add. Gl.] Congressus. Ambo ap. [Phot. et] Suid., qui hoc per illud exponit,

C veluti notius, atque adeo et frequentius; raro enim hoc, illud sæpius occurrit. [Hesychius : Συντυχία, συνέντευξις. Nisi scr. σύντευξις.] Synes. Ep. 100 : Ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθε ἀλλήλους. Cui loco duos similes habes in Ἐντυχία et Ἔντευξις. Et συντυχία ἐρωτικὴ, Consortium amatorium, Congressus amatorius. [Ephræm Syr. vol. 2, p. 61, C : Φεῦγε ἀεὶ συντυχίας ἐπιβλαβεῖς.] ‖ Eventus, Casus. [Ἡ κατὰ τύχην ἔκβασις, add. Gl. Pind. Isthm. 1, 38 : Ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ· Pyth. 1, 36 : Ὁ δὲ λόγος ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει, ubi de victoria. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 70 : Τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι συντυχίην ἀγαθήν. Soph. Ant. 157 : Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας ... νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ. Eur. Herc. F. 766 : Μεταλλαγαὶ συντυχίας ἔτεκον ἔτεκον ἀοιδάς· El. 1358 : Χαίρειν ὅστις δύναται καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει· Hec. 215 : Θανεῖν μοι ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν· fr. Philoct. ap. Stob. Floril. 120, 10 : Πρίν τινα

D συντυχίαν ἢ κτεάτεσσιν ἐμοῖς ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι· Tro 1119 : Καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσι χθονὶ συντυχίαι. Aristoph. Av. 544 : Σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ. Antistius Anth. Pal. 6, 237, 2 : Τοίης εἵνεκα συντυχίης. Similiter sæpe Herodot., de quo Schweigh. : « Σ. δεινῆς καὶ μεγάλης αὐτὸν καταλαβούσης, 3, 43; ἐν ᾧ δὲ οὗτοι ταῦτα ἐβουλεύοντο, ἐγίνετο κατὰ συντυχίην τάδε, 3, 74; συντυχίη τις τοιαύτη ἐπεγένετο, 3, 121; συντυχίῃ ταύτῃ χρησαμένη, 5, 41; καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφίῃ, 1, 68; νῦν δὲ σ. τοῖσι μὲν κακὴ ἐπεγένετο, τοῖσι δὲ σύμμαχος, 5, 65; εὔχετο μηδεμίην οἱ συντυχίην τοιαύτην γενέσθαι, ἥ μιν παύσει, 7, 54; κατὰ συντυχίην Μεγαρέες ἔτυχον ταχθέντες, 9, 21; εἴτε κατὰ συντυχίην θεοῦ ποιεῦντος, 6, 91. »] In qua signif. frequens ap. Thuc. 1, [33 init. : Γενήσεται δὲ ὑμῖν πειθομένοις καλὴ ἡ ξυντυχία κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας χρείας·] 3, [45 : Αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ... ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· 82 med. : Ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται·] 7, [57 init.] : Ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον ἢ ἀνάγκης ἔσχον [ἀνάγκῃ

ἴσχεν]. Schol., ὡς ἑκάστοις συνέτυχεν ἢ διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον ἢ ἐξ ἀνάγκης στρατεύεσθαι. Et rursum 3, [112]: A
Ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξυντυχίᾳ, In eo casu, Quum hæc acciderent, Quum hæc forte gererentur. Philo V. M. 3: Κατὰ συντυχίας ἀβουλήτους, Casu aliquo, non voluntate. [Idem De sacrif. vol. 2, p. 251, 21, et aliis ll. apud Hasium in v. Ἀβούλητος.] Et paulo ante, Εἰ ταῖς αὐταῖς χρήσαιντο συντυχίαις, Si idem eis casus eveniret, accideret s. contingeret. [Plato Phædr. p. 248, C: Ὅταν τινὶ συντυχίᾳ χρησαμένη ... βαρυνθῇ. Polyb. 10, 32, 3: Ὑπεστάλκεισαν κατά τινα συντυχίαν ὑπὸ τὸν λόφον. Lucian. De Syr. dea c. 32: Οὔνομα δέ οἱ (lapidi λυχνὶς dicto) τοῦ ἔργου ἡ συντυχίη. L. D. Συντυχία ἀέρος, Fortuita aeris temperies, Heracl. Alleg. 11, p. 40. Schleusn.]

Συντυχίζω, Coacervo, Cumulo, Accumulo, συσσωρεύω, Hesych. Sed suspectum est illud συντυχίζω.

[Συντυχικὸς, ἡ, ὸν, Fortuitus. Plut. Mor. p. 611, A: Αἱ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης τροπαὶ μεγάλας ἀποκλίσεις οὐ ποιοῦσιν οὐδὲ ἐπιφέρουσι συντυχικὰς ὀλισθήσεις τοῦ βίου. Greg. Nyss. vol. 1, p. 187, A: Τὴν σ. τοῦ ἀνδρὸς γέννησιν· 2, B
p. 73, C. L. Dind. Id. vol. 3, p. 237, A. Wakef. Ib. p. 340, D. Euseb. Præp. ev. 1, 7: Σ. τινὰ καὶ αὐτόματον εἰσηγησάμενος τὴν τοῦ παντὸς διακόσμησιν.]

‖ Adv. Συντυχικῶς, Greg. Nyss. vol. 2, p. 394, D: Καθάπερ ἐξ ἀποκληρώσεως τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος σ. προσγενομένου. L. D. Amphil. p. 17. Orig. C. Cels. p. 219 (4, p. 213). Kall.]

[Συνυβρίζω, ίσω, ιῶ, Simul contumelia afficio. Jo. Chrys. In Jo. hom. 39, vol. 2, p. 714, 14: Δύο βασιλέων ὄντων, εἰ ὁ εἷς ὑβρίζοιτο, συνυβρίζεται καὶ ὁ ἕτερος. Seager. Plut. Mor. p. 631, F, ubi item pass. Kall. Schol. Ven. Hom. Il. A. 138. Greg. Naz. Epist. 198, p. 895, C. Boiss. Idem vol. 1, p. 788.]

[Συνυγραίνομαι, Simul madidus fio. Galen. De pot. simpl. 3, vol. 2, p. 19, b, 1 Ald. Stauv.]

[Συνυθλέω, Una nugor. Lucian. Lexiph. c. 14: Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυθλήσομεν.]

[Συνυλακτέω, Simul latro. Nonn. Dion. 3, 175; 36, 196. Kall.]

[Σύνυλος, ὁ, ἡ, Qui est cum silva vel prope sil- C
vam. Cosmas Hierosol. Maji Spicil. vol. 2, p. 50, D: Χθαμαλωτέραν καὶ γειτνιῶσαν καὶ σύνυλον καταναλώσει ῥᾷον· πόρρω δὲ καὶ τῆς ὕλης αἰωτέραν ἀμήχανον προσπελάσαι, si vera scriptura. L. Dind.]

[Συνυμεναιόω, Simul hymenæum celebro. Plutarch. Mor. p. 138, B: Οἶμαι καὶ τὸν λόγον ... συνυμεναιοῦντα χρήσιμον ἄν τι ποιῆσαι.]

[Συνυμνέω, Concano, Gl. Schol. Theocr. 10, 24. Synes. H. 3, 93, 131. Boiss. Clem. Alex. p. 93 init. Kall. Pass. Origenes vol. 1, p. 271, B. L. Dind.]

[Συνυμνῳδός, ὁ, Collega hymnodus. Inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 721, n. 3170, 16: Τοῖς γνησίοις συνυμνῳδοῖς θεοῦ Ἀδριανοῦ τὸν βωμὸν [καθιε]ρῶν. Erant enim hymnodi ab Hadriano instituti. L. Dind.]

[Συνυπάγω, ξω, Subjicio, Addo, Annecto, i. q. συνυποφέρω, verbum gramm. Scholl. Soph. El. 147, Eur. Orest. 741, 852; Moschop. ad Hesiod. p. 137, a. Cyrill. Vit. Sabæ in Monum. Eccl. Gr. vol. 3, p. 227, C: Οὐδενὶ παντελῶς συνυπήχθη. Pachymeres Declam. 8, p. 141, 6. Boiss. Anna Comn. p. 360, A: Συνυ- D
πήχθησαν δὲ τῇ τούτων βουλῇ καὶ ὁ Σκληρὸς καὶ ὁ Ξηρός. L. Dind.]

[Συνυπακουστέον, Simul intelligendum. Strabo 9, p. 431. «Scholl. Luciani Tim. 27, Eur. Or. 234. » Boiss.]

Συνυπακούω, [ακούσομαι, i. q. ὑπακούω, Obedio, Pareo, Morem gero. « Οὐχ οἷός τ' ἦν ἐθελοντὴς συνυπακούειν, Polyb. 25, 9, 7; τινὶ, 5, 56, 9; 21, 2, 4; πρός τι, in aliqua re, 1, 66, 7; τινὶ εἰς τὰ μέτρια τῶν ἀξιουμένων, æquis postulatis alicujus, 26, 1, 2. Οὐδενὸς συνυπακούοντος (hostibus ad pugnam provocantibus), 9, 3, 2. » Schweigh. Lex. Diod. 18, 9 fin.: Ἀσμένως συνυπακουσάντων (ad bellum sollicitantibus).] A grammaticis Græcis dicitur pro ὑπακούω, sicut a Latinis Subaudio, quum videlicet dicunt se subaudire aliquod vocabulum, quod extrinsecus assumunt. [Epiphan. vol. 1, p. 198, C: Καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συζυγιῶν ἠρκέσθη τῇ τῶν ἀρρένων προσηγορίᾳ, ὁμοίως δυναμένων κἀκείνων συνυπακούεσθαι. L. D. Scholl. Pind. Pyth. 4, 52; 12, 49, Luciani Paras. c. 1, Apollonii Rh. Par. 1, 76, Theocriti 1, 71; 8, 50. Boiss. Eust. Il. p. 901, 11.] At in VV. LL. exponentibus Una subaudio et intelligo, affertur ex Phalar. Epist. [131]: Τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τὴν τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

[Συνύπαρκτος, ὁ, ἡ. Qui simul est, exstat. Epiphan. vol. 1, p. 891, B: Τρία ὑπαρκτὰ, τρία συνύπαρκτα. L. Dindorf.]

[Συνύπαρξις, εως, ἡ. Coexistentia. Sextus Pyrrh. hyp. 2, 199: Τὴν σ. τοῦ ἡμέραν εἶναι καὶ τοῦ φῶς εἶναι συνάγοντος τοῦ εἰ ἡμέρα ἐστι, φῶς ἐστι· et ib. infra. De trinitate ap. Ps.-Justin. M. Quæst. et Resp. 129, p. 497, B; 139, p. 502, D, Jobium Phot. Bibl. cod. 222, p. 192, 40. L. Dind.]

Συνύπαρχος, ὁ, ἡ, q. d. Compræfectus, Collega ejus qui est ὕπαρχος.

Συνυπάρχω, ξω, Simul sum, vel Una sum. [Polyb. 28, 18, 3: Μεταξὺ τῶν ἰλῶν ἑκάστης συνυπάρχειν δεῖ διάστημα. Schweigh. Sextus Pyrrh. hyp. 2, 144: Τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀλλήλοις οὐ συνυπάρχει· et alibi sæpissime. Plut. Mor. p. 472, B: Τινὰ οὐδὲ συνυπάρχειν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπεναντιοῦσθαι πέφυκεν ἀλλήλοις τῶν σπουδαζομένων· et alibi.] Philo De mundo: Ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δεικνὺς ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας. [Idem ibid. § 19, p. 620: Ἀναγκαῖον ἀνθρώποις συνυπάρξαι τὰς τέχνας. Boiss. Heliodor. Æth. 9, 9 med.: Τὰ ἄλλα στοιχεῖα συνυπάρχειν. ‖ Aliter Epiphan. vol. 1, p. 463, A: Ἀνέστη Θεόδοτός τις ... καὶ ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσι ταῖς προειρημέναις συγγενόμενός τε καὶ συνυπάρξας, Eodem tempore vixit. L. Dind.]

Συνυπατεύω, Socius sum et collega in gerendo consulatu. [Plut. Poplic. c. 1: Ἐλπίζων μετὰ τὸν Βροῦτον αἱρεθήσεσθαι καὶ συνυπατεύσειν διήμαρτεν· Fab. Max. c. 25 fin.: Κράσσον τὸν συνυπατεύοντα τῷ Σκιπίωνι· et alibi. Dio Cass. 51, 4 med.]

Συνύπατος, ὁ, Collega in consulatu, Consularis imperii particeps. [Dionys. A. R. 6, 22; Dio Cass. 78, 14.]

[Συνύπειμι, Simul subsum. Ocellus De univ. c. 3 init.: Ἀεὶ τῆς διακοσμήσεως οὔσης ἀνάγκη καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα καὶ τὰ ἐνδιακεκοσμημένα συνυπεῖναι. L. Dind.]

[Συνυπεξούσιος, ὁ, ἡ, Qui una cum alio in potestate est. Theophil. Institt. 2, 10, 246: Εἰ δύο ἦσαν συνυπεξούσιοι ἀδελφοί.]

[Συνυπερβάλλω, Una transeo, trajicio. Polyb. 4, 48, 6: Ἅμα τούτῳ συνυπερέβαλε τὸν Ταῦρον.]

[Συνυπηρετέω, Simul servio, Adjuvo. Plato Leg. 11, p. 934, B: Ταὐτὸν δ' ἔργον δρῶντα ξυνυπηρετεῖν δεῖ τῷ νομοθέτῃ τὸν δικαστήν. Aristot. De partt. anim. 4, 9 med.: Ὥσπερ γὰρ τοῖς τετράποσι τὰ ὀπίσθια ἰσχυρότερα κῶλα, καὶ ταύταις μέγιστοι οἱ κάτωθεν· τὸ γὰρ φορτίον οὗτοι ἔχουσι καὶ κινοῦσι μάλιστα, καὶ οἱ ἔσχατοι δύο μείζους τῶν μέσων, ὅτι τούτοις συνυπηρετοῦσιν.]

[Συνυπηχέω, Una concino. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 340, B: Ἵνα τῆς ἀκοῆς τῶν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐμπεφραγμένων διανοιχθείσης μία γένηται σύμφωνος ἑορτὴ, ... πρὸς τὰς ἐξεχούσας ... δυνάμεις συνυπηχοῦσα. L. D. Himer. Or. 18, 4: Ἄδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα.]

[Συνυπνόω, Concumbo. Epiphan. vol. 1, p. 418, A: Συνυπνωκέναι αὐτῇ (Christum).]

[Συνυποβάλλω, « Prosum, Confero ad quid, Clem. Alex. Str. p. 924, 44, nisi leg. συνεπιβάλλω. » Ernest. Lex. ‖ Simul subjicio. Plut. Mor. ed. Wyttenb. vol. 5, part. 2, p. 694, A: Ἡ δὲ κοινότης τοῦ λόγου καὶ τὰ λοιπὰ πάθη ζητήσει συναποβάλλει, φθόνον καὶ ἡδονήν. Συνυποβάλλει Wyttenb., quum συναποβάλλειν voluissent Tyrwhittus et Schneiderus, cujus editionem Wyttenb. non viderat. ‖ Adjicio. Phot. cod. 222, p. 180, 35: Ἀνεγνώσθη βιβλίον Ἰωβίου μοναχοῦ ἐν λόγοις μὲν θ', κεφαλαίοις δὲ μ' καὶ ε', οἷς συνυποβάλλει καί τινα ἕτερα. Ib. p. 189, 11. L. Dind.]

[Συνυπογράφω, ψω, Simul subscribo. Theodoret. H. E. 1, 4, p. 21, 16: Τῷ τόμῳ συνυπογραψάντων· 2, 28, p. 113, 30: Συνυπογράψαι ταῖς περὶ αὐτοῦ ψήφοις ἐξενεχθείσαις. Kall. Phot. Bibl. cod. 118, p. 93, 9. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 709, A. L. Dind. ‖ Med. Una assentior. Philo vol. 2, p. 600, 5: Ἢ μόνως ὑπελάμβανε μήτε συγκινεῖν Ἰουδαίους μήτε δύνασθαι συνυπογράψασθαι. Socr. H. E. p. 23. Wakef.]

[Συνυποδείκνυμι, s. Συνυποδεικνύω, ξω, Ostendo, Demonstro, Doceo. Polyb. 1, 27, 1 : Παρακαλέσαντες τὰ πλήθη διὰ βραχέων καὶ συνυποδείξαντες ὅτι νικήσαντες κτλ. 3, 48, 7 : Ἥρωά τινά φασιν ἐπιφανέντα συνυποδεῖξαι τὰς ὁδοὺς αὐτοῖς· 5, 98, 11 : Πειρασόμεθα συνυποδεικνύειν πῶς κτλ. 17, 15, 12 : Ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις φήμη τιμωρὸς αὐτοῖς (proditoribus) ἕπεται, πάσι συνεργοῦσα καὶ συνυποδεικνύουσα τοῖς κακόν τι κατ' ἐκείνων βουλευομένους. Suspectum συνυπέδειξε in l. Diodori 11, 6 fin., etiam dittographia vitioso.]

[Συνυποδεικτέον, Una monstrandum. Polyb. 5, 21, 4 : Σ. ἂν εἴη τὴν φύσιν καὶ τάξιν αὐτῶν.]

[Συνυποδέχομαι, ξομαι, Simul excipio. Schol. Theocr. 7, 149 : Ποιεῖ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. Boiss.]

[Συνυποδύομαι, Simul subeo. Plut. Brut. c. 18 fin.: Οὐκ ἀξιῶν τῆς αἰτίας μὴ μετέχοντας αὐτοὺς συνυποδύεσθαι τὸν κίνδυνον· Mor. p. 542, B : Λανθάνει γὰρ οὕτω τὸν ἀκροατὴν τοῖς ἰδίοις ἐπαίνοις συνυποδυόμενον. L. D. Auctor Argum. Leptineæ orat. Dem. Boiss.]

[Συνυποζεύγνυμι s. Συνυποζευγνύω, ξω, Simul currui jungo. Athen. 12, p. 533, D : Ἑταίρας δ' συνυπέζευξεν ὡς ἵππους.]

[Συνυπόκειμαι, κείσομαι, Simul subjaceo. Liban. vol. 4, p. 38, 3 : Δεῖ συνυποκεῖσθαι τοῖς ἀποβαίνουσι τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος. Boiss.]

[Συνυποκορίζω, ίσω, ιῶ, Simul diminuo. Eust. Il. p. 1283, 40 : Τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν συνυποκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου. Συνυποκορίζομαι, p. 1390, 19 (?).]

[Συνυποκουφίζω, ίσω, ιῶ, Simul sublevo. Greg. Naz. Or. ἐπιταφ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατ. p. 66. Anon.]

Συνυποκρίνομαι, ινοῦμαι, Simul simulo. Vide Ὑποκρίνομαι. [Polyb. 3, 52, 6 : Συνυπεκρίθη τίθεσθαι φιλίαν πρὸς αὐτούς. Plut. Mario c. 14 fin.: Φανερὸς μὲν ἦν ἀπιθάνως συνυποκρινόμενος τὸ προσποίημα τῷ Μαρίῳ· 17 fin. Galat. 2, 13. « Harpocr. v. Ἴσχανδρος. Planud. V. Æsop. p. 48, 50 ed. Froben. 1530. » Boiss. Jo. Chrys. Serm. 40, vol. 5, p. 267, 23. Seager.]

[Συνυπόκρισις, εως, ἡ, Simulatio. Polyb. Exc. Leg.]

[Συνυπολαμβάνω, λήψομαι, Simul sublevo, Sustento. Geopon. 15, 3, 8 : Κάμνοντα αὐτὸν (regem apis) συνυπολαμβάνει.]

[Συνυπολήγω, ξω, Simul desino. Photius in Maji Coll. Vat. vol. 9, p. 717, 8 : Τῆς παρασκευῆς ταῖς τοῦ ἡλίου δυσμαῖς συνυπολη γούσης. Osann.]

[Συνυπονοέω, Simul intelligo, cogito. Polyb. 4, 24, 2 : Τοὺς ἀκούοντας αὐτοὺς συνυπονοεῖν χρὴ, διότι ... εἰκός ἐστιν κτλ.]

[Συνυποπίπτω, πεσοῦμαι, Simul cado sub. Ap. Sextum Adv. math. 8, 165 : Οὔτε λευκότερόν τι δυνατὸν ἐστι γνωρίζειν μὴ συνυποπίπτοντος τοῦ οὗ λευκότερόν ἐστι· 174 : Οὐ δύναται τῶν ἐπ' ἴσης συνυποπιπτόντων ἀλλήλοις τὸ μὲν σημεῖον εἶναι τὸ δὲ σημειωτὸν, ἀλλὰ πάντῃ τε καὶ πάντως διὰ τὴν ἐναργῆ ἀμφοτέρων συνυπόπτωσιν μήτε σημεῖόν τι ἐξ αὐτῶν ὑπάρχειν μήτε σημειωτὸν, τοῦ μὲν μὴ ἔχοντος ὃ ἐκκαλύψει, τοῦ δὲ μὴ χρῄζοντος τοῦ ἐκκαλύψοντος, Simul intelligi.]

[Συνυποπτεύω, Simul suspicor, Suspicor. Polyb. 14, 4, 8 : Τῶν Νομάδων οὐδεὶς ἁπλῶς συνυπώπτευσε τὸ γιγνόμενον.]

[Συνυπόπτωσις, εως, ἡ, Communis intellectus. Sextus Adv. math. 8, 174, in Συνυποπίπτω cit.]

[Συνυποσπάω, Una subtraho. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 416, B : Πάντα συνυφήρηται τὰ τοιαῦτα σημεῖα καὶ συνυπεσπάσθη μετὰ τοῦ χρόνου. L. Dind.]

[Συνυπόστασις, εως, ἡ, Communis substantia, q. d. Coexistentia. Plotin. p. 695, B; 732, B. Creuzer.]

[Συνυπόστατος, ὁ, ἡ, Consubstantialis. Epiphan. vol. 1, p. 891, B : Τρία ἐνυπόστατα, τρία συνυπόστατα ἀλλήλοις συνόντα. Quod excidit vol. 2, p. 71, B, ubi eadem. L. Dind.]

[Συνυποστέλλω, ελῶ, Simul contraho, Contraho. Sextus Adv. math. 9, 262 : Εἰ γὰρ τὸ ὅλον τοῦ μέρους ἅπτεται, ἔσται καὶ τὸ ὅλον συνυποστελλόμενον τῷ μέρει μέρος καὶ τὸ μέρος ἀντιπαρεκτεινόμενον τῷ ὅλῳ ὅλον. Maximus Tyr. Diss. 21, 10, vol. 1, p. 416 : Συνυποσταλεὶς ὑπὸ τειχίον.]

[Συνυποστηρίζω, ίσω, ίξω, Simul suffulcio. Basil. M.

A vol. 3, p. 191, A (sive 484, C) : Οὔτε γὰρ ἂν πούς ἀσφαλῶς βαδίσειε μὴ συνυποστηρίζοντος τοῦ ἑτέρου.]

[Συνυποστρέφω, ψω, Una revertor. Zonaras Annal. vol. 1, p. 31, C : Τῶν ἀδελφῶν δεδιότων συνυποστρέφειν αὐτῷ. L. Dind.]

[Συνυποτάσσω s. Συνυποτάττω, ξω, unde med. Simul obedio, subsequor. Hesychius : Ἀτιμογέλας, ὁ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποταττόμενος.]

[Συνυποτίθεμαι, Simul pono, sumo. Axioch. p. 370, A : Μὴ συνυποτιθέμενος μίαν αἴσθησιν. ‖ Simul subjicio. Plut. Cat. min. c. 66 init. : Παρεκάλει τὸν Κάτωνα λόγον αὐτῷ συνυποθέσθαι πιθανόν.]

[Συνυποτυπόομαι, Simul imaginor. Phot. Epist. p. 2, § 5. Kall.]

Συνυπουργέω, Una subservio, Una operam confero. [Lucian. Bis accus. c. 17 : Ξυναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ συνυπουργεῖ.] 2 Ad Cor. 1, [11. Epiphan. vol. 1, p. 984, C : Συνυπουργεῖ τῷ πατρί. L. Dind.]

[Συνυποφαίνω, φανῶ, Simul ostendo, prodo. Phot.
B cod. 172, p. 119, 26 : Ἡ δὲ φράσις αὐτῷ (Jo. Chrys.) καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ εὔρουν ἐνδείκνυται, τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων καὶ τὴν τῶν παραδειγμάτων προσφυεστάτην εὐπορίαν συνυποφαίνουσα. Cum συνεπιφ. confusum ap. Plut. Anton. c. 83 med. L. Dind.]

[Συνυποφέρω, υποίσω, Simul sustineo. Schol. Eur. Or. 1 : Συνυποφέρει τῷ ἀδελφῷ τὴν τύχην.]

[Συνυποφύομαι, Una subnascor. Plut. Mor. p. 554, A : Ἡσιόδου λέγοντος ... τιμωρίαν ἀδικίας πάθην ... ἡλικιῶτιν ἐκ τῆς αὐτῆς ὁμόθεν χώρας καὶ ῥίζης συνυποφυομένην.]

Συνυποχωρέω, Una retrocedo, etc. sequendo signiff. verbi ὑποχωρῶ. [Plut. Mor. p. 247, B, τὸ κῦμα.]

Συνυφαίνω, Contexo [Gl.], etiam Attexo. [Proprie Intexo, Aristot. H. A. 9, 39 post init. : Ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, εἶτα συνυφαίνει, de aranea. Pollux 7, 48 : Πορφυρομιγὴς δὲ ἐσθὴς καὶ χλαμὺς οὐχ ᾗ συνύφαντο ἡ πορφύρα, ἀλλ' ᾗ ἐξ ἐρέου φαιοῦ οὔσῃ κατ' ἀρχὰς μέμικτο. Et minus proprie Ælian. N. A. 9, 17 : Συνυφασμένα, in nido alcyonis. Et 15, 3 fin. :
C Ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται (thynni), quam mox dicit τὴν τῶν σωμάτων συναφήν. Figuratius vero Hom. Od. N, 303 : Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω· et Herodot. 5, 105 : Τὸν δὲ ἡγεμόνα γενέσθαι τῆς συλλογῆς, ὥστε ταῦτα συνυφανθῆναι, Ἀρισταγόρην. Plut. Lysand. c. 26 init. : Ταύτην λαβὼν ὁ Λύσανδρος ἀρχὴν τὰ λοιπὰ παρ' ἑαυτοῦ προσετεκταίνετο καὶ συνύφαινεν.] Lucian. [Hist. scr. c. 48] metaphorice usurpat : Ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. Itidem Philo De mundo : Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Nobis deinde attexenda sunt, quæ ei sunt consentanea. V. M. 1, in exordio itidem : Τὰ γὰρ λεγόμενα τοῖς ἀναγινωσκομένοις ἀεὶ συνύφαινον, Fando audita cum iis quæ legerentur semper contexebant. 3 : Περὶ δὲ τῶν δευτέρων αὐτίκα πειράσομαι δηλοῦν, συνυφήνας αὐτοῖς καὶ τὸ τρίτον εἶδος, Tertiam eis speciem contexens. Eod. l. passive, Τῷ συνυφάνθαι γένεσι τοῖς αὐτοῖς, Quod generibus eisdem intexta sint, ut
D et Plato Tim. [p. 69, A] : Ἐξ ὧν δεῖ τὸν ἐπίλοιπον λόγον ξυνυφανθῆναι, Contextum esse. Idem vero et active de Politica dixit [Polit. p. 305, E], Τὴν πάντα ξυνυφαίνουσαν. [Dionys. De comp. vv. c. 18, p. 120, 12 : Καὶ οὐ λέγω τοῦτο ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος οὐ κέχρηταί ποτε καὶ τοῖς ἀγεννεστέροις ῥυθμοῖς, ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὺς καὶ συνυφάγκασι διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας· c. 23, p. 170, 14 : Συνηλεῖφθαι ἀλλήλοις καὶ συνυφάνται τὰ μόρια τῆς λέξεως· 171, 12 : Τὰ κῶλα τοῖς κώλοις συνυφάνθαι. Plut. Mor. p. 1025, B : Τὸ πᾶν συνύφηνεν ἓν τῆς ψυχῆς εἶδος. Epiphan. vol. 1, p. 976, A : Οὐκ ἔξωθεν συνυφαίνουσα τὸ ἀπρόσιτον. ‖ Medio Plato Tim. p. 78, B : Πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι ξυνυφηνάμενος. Photius cod. 222, p. 186, 31 : Ταῦτα δὴ καὶ ἕτερα τοιαῦτα συνυφηνάμενος ἀπαρτίζει τὸ κεφάλαιον· pass. ib. p. 190, 28 : Τοιαῦτα αὐτῷ ... συνυφαίνεται. Activo id. cod. 221, p. 180, 28, et alibi. ‖ Simul texo. Menander ap. schol. cod. Bembini Terent. Heautont. 2, 3, 51 : Καὶ θεραπαινὶς ἦν μία· αὕτη συνύφαινεν ῥυπαρῶς διακειμένη. Schol. Plat. Leg. 10, p.

456 : Συνέριθοι ... ἢ συνυφαίνουσαι. Hesychius ceterique lexicogrr. in Συνέριθος.]

[Συνυφαιρέομαι, Simul aufero. Greg. Nyss. vol. 2, p. 416, B : Πάντα συνυφήρηται τὰ τοιαῦτα σημεῖα· vol. 3, p. 45, B. L. Dind.]

Συνύφανσις, εως, ἡ, Contextus, i. e., inquit Bud., Opus contextum, ut Digesta in Pand. Græcis. Sic Συνυφὴ infra. V. et Ὕφανσις. [Plato Polit. p. 310, E : Τοῦτο γὰρ ἓν καὶ ὅλον ἐστὶ βασιλικῆς ξυνυφάνσεως ἔργον.]

[Συνύφασμα, τὸ, Contextus, Gl.]

[Συνύφεια, ἡ, i. q. sequens. (Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 497.) Aristot. H. A. 9, 40 med. : Αἱ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν κηρίων πρὸς τὰ σμήνη συνύφειαι.]

Συνυφὴ, ἡ, Contextus s. Contextio. Plato Leg. 5, [p. 734, E] : Καθάπερ οὖν δή τινα ξυνυφὴν ἢ καὶ πλέγμ' ἄλλ' ὁτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἷόν τ' ἐστὶ τήν τε συνυφὴν [ἐφυφὴν meliores et Pollux 7, 29. V. Victor. ad Aristot. Polit. 2, 6] καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι, διαφέρειν δ' ἀναγκαῖον τὸ τῶν στημόνων πρὸς ἀρετὴν γένος, ἰσχυρότερόν τε καί τινα βεβαιότητα ἐν τοῖς τρόποις εἰληφός· Epin. p. 975, A : Ἡ τῶν οἰκήσεων ξυνυφὴ καὶ ξύμπασα οἰκοδομία. Max. Tyr. Diss. 26, 5, vol. 2, p. 21 : Φλεγμαίνων σῶμα σώματι ἀναμιγνύειν καὶ προσφυόμενος οὔτε τινὰ εὐσχήμονα οὔτε νόμιμον οὔτε ἐρωτικὴν τῷ ὄντι ξυνυφήν. Proprie Exod. 28, 27 ; 39, 19.]

Συνυφὴς, ὁ, ἡ, Contextus. Aristot. H. A. 9, 37, de nautilo pisce : Ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος [ita HSt. cum Lex. Septemv., ut fallatur Schneiderus Sylburgio tribuens illatum λέπος pro scriptura codd. ἐπὶ] τι συνυφὲς, ὅμοιον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων· πλὴν ἐκείνοις μὲν, παχὺ, τούτοις δὲ, λεπτὸν τοῦτο καὶ ἀραχνῶδές ἐστι· quem piscem Athen. 7, scribit μεταξὺ τῶν δύο πλεκτανῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχειν διαπεφυκότα, ὡς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες. Plin. vero 9, 29, inter duo prima brachia membranam habere miræ tenuitatis tradit. [De telis apum Arist. ib. 40 med. : Ἄρχονται δὲ τῶν ἱστῶν ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους, καὶ κάτω συνυφεῖς ποιοῦσιν ἕως τοῦ ἐδάφους ἱστοὺς πολλούς.]

[Συνυφίστημι, υποστήσω, Una exstare facio. Athanas. vol. 1, p. 730, A : Τὰς δόξας συνυποστήσαντος αὐτῷ τοῦ πατρός.] Συνυφίσταμαι, Una subsisto, i. e. Una sum in rerum natura. Pro quo συνυφίσταμαι dici aliquando et παρυφίσταμαι, ut παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω, Bud. [Nemes. De nat. hom. p. 136 : Ὄγκῳ γὰρ τόπος συνυφίσταται. Julian. Orat. 4, p. 133, C : Εἰ συμπροῆλθον καὶ συνυπέστησαν αὐτῷ. Wakef. Sallustius De diis 7, p. 256 : Ἡλίῳ καὶ πυρὶ συνυφίσταται φῶς· 13, p. 266. Sextus Pyrrh. hyp. 3, 26 : Τὸ αἴτιον ἤτοι συνυφίστασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι ἢ προϋφίστασθαι· 27. Adv. math. 8, 273. Phot. Bibl. cod. 240, p. 323, 11, 19, 20. ‖ Συνυφίστασθαί τινι πάντα, Omnia suscipere ac ferre cum aliquo et pro illo, Polyb. 4, 32, 7.]

Συνυψόω, Simul exalto, Una extollo et in altum eveho. [Clem. Alex. p. 780. Wakef.]

[Συνῳδέω, i. q. συνᾴδω. Ecphantus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 323 : Ἐκ τούτων κοινὸν ἀγαθὸν εὐαρμοστία τις, καὶ τῶν πολλῶν ὁμοφωνία μετὰ πειθοῦς συνῳδούσας. Sed codd. συνῳδοίσας et συνῳδήσας, unde συνᾳδοίσας Gaisf. Suid.: Συνῳδηκὼς, συντραγῳδῶν.]

[Συνῳδὴ, ἡ, Concentus, Gl.]

Συνῳδία, ἡ, Concentus [Gl.], Lucian. Icarom. A Suida exp. ἡ ψαλμῳδία. Hesych. autem [male] habet συνῳδεία cum ει, quod exp. συγχορεία. [Suidas : Συνοδεία, τὸ μετά τινος συμπεριπατεῖν, συνῳδία δὲ, ἡ ψαλμῳδία. Plato Leg. 8, p. 837, E : Ἔοικα τυχεῖν τῆς σῆς ξυνῳδίας. Aristid. vol. 1, p. 261 : Ποῖαι συναυλίαι καὶ συνῳδίαι χορῶν ; Pollux 4, 107. Clem. Alex. Strom. p. 644 : Τὸ γὰρ ὅλον ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία τῆς ἀμφοῖν πίστεως εἰς ἓν πέρας καταγίνεται, τὴν σωτηρίαν· 784 : Τήν τε ὑποβεβηκυῖαν τὴν καθ' ἕκαστον προφήτην κατὰ τὰς μεταπηδήσεις τῶν προσώπων συνῳδίαν· 803 : Κανὼν δὲ ἐκκλησιαστικὸς, ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία νόμου τε καὶ προφητῶν τῇ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν παραδιδομένῃ διαθήκῃ. ‖ Forma Συναοιδία Onatas Stob. Ecl. vol. 1, p. 96 Heer.: Οὐκέτι δύναιντο συντετάχθαι τοὶ ἀρχόμενοι ποτὶ τὸ ἔργον ἀπολειφθέντες ἁγεμόνος, ὥσπερ ᾠδᾶ ἀοιδοὶ ποτὶ συναοιδίαν. L. Dind.]

[Συνωδίνω, Simul doleo. Eur. Hel. 727 : Κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν καὶ ξυγγέγηθε καὶ ξυνωδίνει κακοῖς. T.]

Συνῳδὸς, ὁ, ἡ, Concinens, Consonus, Cantus socius. [Concentor, Gl., quæ male σύνῳδος. Eur. Phœn. 1518 : Τίς ἄρ' ὄρνις ... ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός; Or. 133 : Αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοί· Suppl. 73 : Ἴτ' ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς· Hel. 174 : Μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδὰ πέμψειε Φερσέφασσα. Alcæus Messen. Anth. Plan. 226, 3 : Ἐκ δὲ συνῳδοῦ κλάζε (Pan) κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην.] Suidæ σύμφωνος. [Qui Æliani verba apponit : Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνᾴδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τε καὶ συμμελὲς ἀναμέλπων.] Lucian. [De sacrif. c. 5] : Καὶ παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς [ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν. De sonis consonis Dionys. De comp. vv. c. 22, p. 158, 5 : Οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ' εὐκέραστον τὸν ἦχον· 161, 14.] Apud Aristot. Eth. 1, συνῳδὸς, Non absonus, Congruus. [Eth. Nic. 1, 8 post init.: Τοῖς λέγουσι τὴν ἀρετὴν ἢ ἀρετήν τινα συνῳδός ἐστιν ὁ λόγος· 10, 1 fin. : Συνῳδοὶ ὄντες τοῖς ἔργοις οἱ λόγοι πιστεύονται.] Apud Aristoph. [Av. 634], Συνῳδά σοι φρονῶ, Tibi astipulor, συνᾴδω σοι. [Eur. Med. 1007 : Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις· et similiter 1269. Herodot. 5, 92 : Καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν ἐὸν συνῳδὸν τῷ Ἠετίωνος (oraculum). Plato Phæd. p. 92, C : Πρέπει, εἴπερ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Lucian. Nigrin. c. 14 : Φιλοσοφίᾳ συνῳδὸν τὴν τοιαύτην διατριβήν· De sacrif. c. 10. Plut. Mor. p. 6, A : Σύμφωνος καὶ συνῳδὸς καὶ ἡ Σωκράτους ἀπόκρισις ταύτῃ φαίνεται. Quæ conjungit etiam p. 116, C. Aret. p. 8, 39 : Χρὴ δὲ ταῦτα ἀλλήλοισι ξυνῳδὰ ἔμμεναι· 91, 22 : Ὁκόσα πεπέρι ξυνῳδά· 115, 10 : Ὧδε μέντοι πάσῃσι τῇσι χρονίῃσι νούσοισι ξυνῳδόν.]

Συνωθέω, Simul detrudo. Herodian. 4, [9, 16] : Ὅσοι γὰρ ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες συνωθοῦντο, περιπλεκόμενοι συγκαθεῖλκον αὐτούς· nam impliciti militibus, qui ipsos cum cetera cadaverum turba in foveam detrudebant s. dejiciebant terra obruendos, eos una secum trahebant. Cic., Eodem ceteros piratas contrudi imperarat ; Cato, Contrudi in dolia plena vinaceorum. Itidem pro Contrudo [Gl.] s. Trudendo et impellendo in unum locum cogo. Xen. [Œc. 18, 8] : Συνώσας τὸν καθαρὸν σῖτον, ἵν' ὑπερφέρεταί μοι τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω. Alioqui accipitur et pro Cogo [Gl.], Coarcto, Compello. [Compingo, add. Gl. Plato Tim. p. 58, B : Ἡ ξύνοδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ· 53, A : Πάλιν εἰς ταὐτὸν ξυνωθεῖν· 59, A : Εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἕδρας ξ. 60, B : Ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοτερόν· E : Ξυνέωσεν αὐτὸν εἰς τὰς ἕδρας· 59, A : Ξυνωθούμενος· 59, E : Ξυνέωσται ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό· 60, E : Ξυνωσθεῖσα ὑπ' ἀέρος· 85, E : Εἰς τὴν κάτω ξυνωσθεῖσα κοιλίαν. Ast. Lucian. Bis accus. c. 21 med.: Ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον· Anach. c. 1 : Συνωθεῖ κάτω ἐς τὸν πηλόν.] Aristot. De respir. [c. 20] : Τὸ δὲ θερμὸν ὑποφεῦγον καὶ συστελλόμενον ποιεῖ τὴν κίνησιν εἰς μικρὸν συνωθούμενον, i. e. συνελκυνόμενον, στενοχωρούμενον. Significat συνωθεῖν s. συνωθεῖσθαι etiam Trudendo impellendove conturbare. Polyb. 5, [84, 7] : Τῶν δὲ θηρίων διαταραχθέντων, καὶ τὰς πρὸ αὐτῶν τάξεις συνωθουμένων. Nisi et hic συνωθεῖσθαι velis accipere pro Cogere, s. Compellere in angustum, Coarctare; nam subjungit τὸ ἄγημα πιεζόμενον κλῖναι. [Passive id. 3, 74, 2 : Ἐτράπησαν καὶ συνωθοῦντο κατὰ τὸν διωγμὸν πρὸς τὸν ὑποκείμενον ποταμόν. Improprie Lucian. Tox. c. 14 : Οἱ κόλακες ὑπεκωμῴδουν συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρικλείας· Jov. Trag. c. 7 : Πόρρω ξυνωσθέντες. L. D. Aristotelem absumtis facultatibus paternis ἐπὶ τὸ στρατεύεσθαι συνεῶσθαι, Ad militiam esse compulsum, scripsit Epicurus teste Aristocle apud Euseb. P. E. 15, p. 791, B. Ὧν καὶ ὁ Πλούταρχός ἐστιν εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν συνωθῶν καὶ τὸν Ἀπολλώνιον, Proculus Euclid. A, p. 35, 13. Αἰδοῖ τε ἅμα καὶ χρείᾳ συνωθούμενος, Zosim. 5, 46, 9. Hemst. Eunap. p. 39 = 467. Boiss. Frequentant etiam Plut. et Dio Cass.]

Συνώθησις, et Σύνωσις, εως, ἡ, Compulsio ejusmodi, Coarctio. [Plato Tim. p. 62, B : Ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοτερὸν ... ἀκίνητα δι' ὁμαλότητα καὶ τὴν ξύνωσιν ἀπεργαζόμενα πήγνυσιν.] Aristot. De respir. [c. 20] paulo ante locum in Συνωθέω citatum : Πήδησις μὲν οὖν ἐστι

τῆς καρδίας, σύνωσις τοῦ θερμοῦ τοῦ ἐν αὐτῇ διὰ τὴν κατάψυξιν περιττωματικὴν ἢ συντηκτικήν. [Et ib. fin.: Ἄντωσις πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν. Id. Phys. acr. 7, 2, p. 243, 3 : Δίωσις καὶ σύνωσις· 5 : Ἡ σ. ἕλξις, et ib. 7 et plur. συνώσεις, 9. L. D. Diog. L. 10, 106.]

[Συνωθίζω, i. q. συνωθέω. Jo. Chrys. Ad Olymp. ep. 13, vol. 7, p. 94, 38 : Ὑπὸ τοῦ φόβου συνωθισθεὶς, ... διανέστην τεταλαιπωρημένος. Seager. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 230 fin. Boiss.]

[Συνωθισμὸς, ὁ, i. q. συνώθησις. Jo. Cameniat. Excid. Thessalon. p. 249 fin. : Τῷ σ. πιέζοντες ἀλλήλους καὶ τὴν διέξοδον ἀποφράττοντες. L. D. Var. script. ap. Plat. Reip. 7, p. 533, D.]

Συνωμία, vel Συνωμίασις, Scapularum contractio, qua interscapilium, i. e. scapularum discrimen et intercapedo, confunditur : quod morbo fit, aut casu s. prolapsione. Ita VV. LL., ubi perperam συνωμοίασις scriptum est. De equis legitur in Hippiatria, Ἱππίατροι ἐν τοῖς ἵπποις συνωμίαν καλοῦσι τὴν τῶν ἀμφοτέρων ὤμων ἐκβολὴν καὶ παραγωγήν. Apsyrtus ibidem utitur vocab. συνωμίασις. Budæus συνωμίαν esse dicit Compagem humerorum vel armorum, h. e. qua humeri committuntur. Vide Κάτωμος [ubi post l. ex iisd. Hipp. : Ἔστω μὴ κάτωμος (asinus), συνωμίαν τε ὑψηλοτέραν ἐχέτω καὶ ἴσην, addit :] « In præced. l. nota Συνωμία, quod valet Compago humerorum vel armorum, h. e. qua humeri committuntur, teste Bud. » [Συνωμία, Scapula ; Συνωμίαι, Scapulæ, Gl. Polyb. 12, 25, 3 : Τῆς θυρίδος διαμενούσης περὶ τὰς συνωμίας (tauri Phalaridei), δι' ἧς συνέβαινε καθίεσθαι τοὺς ἐπὶ τὴν τιμωρίαν. Geopon. 19, 6, 3 : Ὅταν τὰ περὶ τὸν αὐχένα καὶ τὰς συνωμίας ἔχωσι μεγάλα (apri).]

Συνωμοσία, ἡ, vel Συνομοσία (nam et hæc [vitiosa] scriptura invenitur), Conjuratio, Conspiratio. [Suidas diserte : Συνόμοσις· Συνωμοσία δέ. Epigr. Anth. Pal. 11, 25, 2 : Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς κοινὴν ἀλλήλοις θέντο συνωμοσίην. Thuc. 3, 64 init. : Μὴ προφέρετε τὴν τότε γενομένην ξυνωμοσίαν· 6, 60 init. : Πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι et cum genit. 6, 27 : Τοῦ τε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι καὶ ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι (Hermarum mutilatio). Eidem 8, 49 : Οἱ δὲ ξυλλεγέντες τῶν ἐν τῇ ξυμμαχίᾳ, Bekkerus recte restituit ξυνωμοσίᾳ.] Herodian. 7, [1, 11] : Συνομοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη. [Cum eodem verbo Lucian. Phalar. 1 c. 4.] Et plur. Aristoph. Eq. [476] : Ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ· quibus addit, Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει. [Thuc. 8, 81 med. : Ἵνα οἵ τε οἴκοι τὴν ὀλιγαρχίαν ἔχοντες φοβοῖντο αὐτὸν (Alcibiadem) καὶ μᾶλλον αἱ ξυνωμοσίαι διαλυθεῖεν. Ubi dicitur de conjuratis, ut ib. 54 : Τὰς ξυνωμοσίας, αἵπερ ἐτύγχανον πρότερον ἐν τῇ πόλει οὖσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς, ἁπάσας ἐπελθὼν καὶ παρακελευσάμενος ὅπως ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι καταλύσωσι τὸν δῆμον.] Plato Apol. [p. 36, B] ξυνωμοσίας et στάσεις copulavit ; De rep. 2, [p. 365, D] ξυνωμοσίας et ἑταιρείας. Sed invenitur scriptum et cum o in secunda etiam syllaba. Apud Thuc. [l. pr.] ξυνωμοσία exp. a schol. ἔνορκος ξυμμαχία. [Polyb. 1, 70, 6 : Συνωμοσίας ἀσεβεῖς ποιησάμενοι· 5, 2, 8 : Ποιεῖται συνωμοσίαν πρὸς τοὺς κτλ. Diod. 1, 66. Et 2, 21 med. : Ἀφορμὰς παρέχεται πρὸς ἀπόστασιν καὶ συνωμοσίαν κατὰ τῶν ἡγουμένων.]

[Συνωμόσιον, τὸ, Mutuum jusjurandum, Conjuratio, i. q. συνωμοσία. Dionys. A. R. 10, 31 : Τοῦτο φυλάττοντες τὸ σ. Longus Past. 4, p. 137 fin. Schæf. : Τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον ἀνέκρινεν εἰ παρθένος ἐστί (Chloe)· τοῦ δὲ ὀμόσαντος μηδὲν γεγονέναι φιλήματος καὶ ὅρκων πλέον ἡσθεὶς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ κατέκλινεν αὐτούς. Simeon Metaphr. Vit. Athan. Opp. vol. 1, p. cxxxvii, E : Σ. οἱ μ' ἄνδρες κατ' αὐτοῦ ἐποίουν. Συνωμόσια, Conjuratio, Perduellio, Gl., nisi scr. —μοσία. Vitiosum etiam τοὺς συνωμοσίους de conjuratis ap. schol. Aristoph. Av. 1075. L. Dind.]

Συνωμότης, ὁ, Conjuratus [Gl.], Qui conspiravit, Conjurationis socius, particeps. Et plur. Συνωμόται, Conjurati, Conjurationis socii, participes. [Soph. OEd. Col. 1302 : Συνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται.] Aristoph. Vesp. [345 : Εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν· 506] : Αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης

A ὤν, καὶ φρονῶν τυραννίδα· et [953] : Κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε, καὶ ξυνωμότης. Est tamen usitatius hoc nomen in plurali. [Aristoph. Eq. 452 : Τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται· 257 : Ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν· 628 : Ξυνωμότας λέγων· 862 : Ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας. Herodot. 7, 148 init. : Οἱ συνωμόται Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Πέρσῃ. Polyb. 15, 27, 5 : Συνωμότας κατέγραφον.] Thuc. 8, p. 285 [c. 73] : Ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους ξυνωμόται. [Conf. 6, 57. Plato Epist. 7, p. 351, A : Ξυνωμότας συναγαγών.] Cum gen. personæ, Plut. Galba, Συνωμοτῶν αὐτοῦ, q. d. Conjuratorum ejus, pro Eorum qui cum eo conjurarant, conjurationem fecerant. Sed et cum gen. rei ap. Herodian. 4, [14, 4] : Οἳ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑπωπτεύθησαν. [Improprie Æsch. Eum. 127 : Ὕπνος πόνος τε κύριοι ξυνωμόται.]

[Συνωμοτικὸς, unde Συνωμοτικῶς, Facta conjuratione, Plut. Mor. p. 813, A. Wakef.]

[Συνωμότις, ιδος, ἡ, Conjurata. Nicet. Annal. 17, 6.]

Συνώμοτον, τὸ, Conjuratio, Jusjurandum de conjuratione datum. Thuc. 2, [74] : Ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον. [Thomas p. 825 : Συνώμοτον οὐ μόνον τὸ ἐκ συνωμοσίας γινόμενον ἢ βούλευμα ἢ ἔργον ἤ τι τοιοῦτον, ὅπερ καὶ τριγενές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ συνωμοσία, addito l. Thuc. Dionys. A. R. 6, 34 med. : Ἐγίνετο πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ τὸ τῶν συνωμοτῶν ἐν ἀψιμαχίαις λόγων τε καὶ ἔργων ἐμφανές. Recte libri meliores τὸ συνώμοτον. Dio Cass. 37, 39 : Ἐλπίδα τοῦ κατὰ τὸ συνωμοτὸν ἐθελοκακήσειν ἔσχεν.] At vero Συνωμοτὸς, ὁ, in VV. LL. [male] pro Συνωμότης.

Συνωνέομαι, Coemo. [Comparo, add. Gl. Herodot. 1, 27 : Νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην. Xen. H. Gr. 5, 4, 56 : Ἐν ᾧ ἐκεῖνοι συνεωνοῦντο τὸν σῖτον. Plato Soph. p. 224, B : Τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον. Demosth. p. 175, 11 : Οἱ δὲ γῆν συνεωνημένοι γεωργοῦσι· 689, 22. Lysias p. 164, 35 : Τοὺς σιτοπώλας συνωνεῖσθαι τὸν σῖτον· 165, 16 : Ὁ συνεωνημένος (σῖτος). Lucian. Adv. ind. c. 1 : Σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων.] Herodian. 1, [12, 9] : Καὶ σίτου πλεῖστον συνωνούμενος καὶ ἀποκλείων, Plurimum frumenti coemens et recondens. Itidem συνεωνήσαντο χώρας affertur [ex Plut. Solon. c. 15 fin.] pro Coemerunt agros : et [ex Brut. c. 21] Συνεωνημένος pro Eo qui coemit [vel coemtus est. V. Markland. ad l. sec. Lysiæ p. 720.]

[Συνωνὴ, ἡ, Comparatio, Commercio, Coemtio, Gl. Pro Annona occurrit semel atque iterum ap. Procop. in Hist. arc., ubi Alemannus restituendum putat ἀνωνώνη. Hunc vide p. 99, 100 ed. l. Nov. Justini de sacris domib. c. 6 : Εἰ συνωνήν τινα εἰδῶν γενέσθαι συμβαίνῃ. Ita pro Comparatione frumenti vel specierum hæc vox usurpatur in Basilicis 56, 9. V. Cujac. Obs. 1, 35. Ducang. Jo. Laur. De magistr. 3, 70, p. 278 : Οὐκ οὔσης αὐτοῖς περιουσίας διὰ τὰς συνωνάς. V. Συνωνέομαι. L. Dind.]

[Συνωνητὴς, ὁ, Comparator, Commerciarius, Gl.]

[Συνωνητὸς, ὁ, Coemtus. Cod. Theodos. p. 819 ed. Berol. Schæf.]

Συνωνυμέω, pro συνώνυμός εἰμι, s. συνώνυμον : ut quum dicunt grammatici [Anon. V. Hom. p. 295] συνωνυμεῖ τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ, pro Nomen hoc θοὸν cum nomine ὀξὺ convenit significatione. [Athen. 1, p. 11, E : Μήποτε δὲ καὶ συνωνυμεῖ τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ.] Et συνωνυμεῖν pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι. [Schol. Aristoph. Pl. 388 : Συνωνυμεῖ ἡ λέξις. « Philo vol. 1, p. 304, 29 : Τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως συνωνυμούσας προσρήσεις. » Wakef. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 304. Kall. Greg. Nyss. ap. Mai. Nov. Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 5, C : Ἐπικατάρατος ὠνόμασται τῇ συμπαθείᾳ συνωνυμῆσαι ἡμῖν ἑλόμενος. L. Dind.]

Συνωνυμία, ἡ, Nominis communio, [Hesychius Cotel. Mon. vol. 3, p. 39, C : Εὑρίσκομεν πολλὴν εἶναι συνωνυμίαν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, ὥσπερ καὶ νῦν συμβαίνει· ὅθεν καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς θεοτόκου τῷ αὐτῷ ἐκέκλητο ὀνόματι καὶ Μαρία Ἰακώβου κτλ. L. D.] Nominis cum alio communio in significatione, Nominum inter se communio. [Quinct. Institt. 8, 3, 16 : Quum idem frequentissime plura significent, quod συνωνυμία vocatur. L. D. Jo. Chrys. In Jo. c. 1 hom. 14, vol. 2, p. 609, 7. Seager.] Vel, Diversa vocabula idem significantia. Rom. Aquila [38, p. 180] inter Schemata orationis

συνωνυμίαν numerans, Synonymia, inquit, communio nominis. Utimur autem eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare, ideoque in ejusdem significationem plura conferuntur : ut si dicas, Prostravit, afflixit, perculit. [Conf. Quinct. l. c. 9, 3, 45.] ‖Συνωνυμία Dialecticis, quum pluribus eadem definitio convenit : ut hominis definitio, Socrati, Platoni, ac ceteris. Vel, Quum eidem et nomen et nominis definitio recte tribuitur : ut homini animantis. Alioqui est ὁμωνυμία : ut pictus Mercurius, s. Mercurii simulacrum habet quidem idem nomen, sed cui definitio non convenit. VV. LL. Vide Συνώνυμος.

Συνώνυμος, ὁ, ἡ, [Cognominis. Eur. Hel. 495 : Λακεδαίμονος δὲ γαῖα τίς ξυνώνυμος Τροίας τε; Polyb. 9, 27, 5 : Ὁ συνώνυμος τῇ πόλει ποταμός. Philo vol. 1, p. 214, 19 : Φόβον καὶ λύπην, τὴν μὲν τοῦ στένειν, τὸν δὲ τοῦ τρέμειν συνώνυμον], ut συνώνυμος λέξις, Nomen s. Vocabulum communem cum alio significationem habens, Vocabulum cum alio significatione conveniens. Nam συνώνυμα vocabula sunt hæc, quæ et πολυώνυμα vocata tradit Eust. [Il. p. 8, 20], βροτὸς, μέροψ, ἄνθρωπος : itidem, ξίφος, ἄορ, σπάθη, φάσγανον : sic etiam, θυμὸς, χόλος, ὀργή. Apud Theophr. H. Pl. 9, συνώνυμοι redditur a Gaza Nominis consortes. [Aristot. Categ. c. 5, p. 3, b, 7 : Συνώνυμα δὲ ἦν ὧν καὶ τοὔνομα κοινὸν καὶ ὁ λόγος ὁ αὐτός· Metaphys. 1, p. 20, 18 : Κατὰ μέθεξιν εἶναι τὰ πολλὰ τῶν συνωνύμων τοῖς εἴδεσι.] Apud Aristot. legitur sing. num. συνώνυμος, Eth. 5, 2 : Ὥστε φανερὸν ὅτι ἐστί τις ἀδικία παρὰ τὴν ὅλην ἄλλη ἐν μέρει συνώνυμος, ubi quidam ex vet. Interpr. reddiderunt Univoca, quum potuissent et Latinius et apertius reddere, Eodem nomine appellata, vel communi. Aut, Communionem nominis habens. Sic autem differre traduntur συνώνυμα et ὁμώνυμα : ut συνώνυμα quidem sint, Idem significantia nomina, ut ea quæ paulo ante protuli, cujusmodi ap. Lat. Ensis, Gladius, Mucro; at ὁμώνυμα non ejusdem signif., sed idem nomen habentia : ut homo pictus et homo vivus hominis voce ὁμωνύμως comprehenduntur. [Aristot. Categ. init. : Ὁμώνυμα, ὧν ὄνομα μόνον κοινὸν, ὁ δὲ κατὰ τοὔνομα λόγος ἕτερος, οἷον ζῷον ὅ τε ἄνθρωπος καὶ τὸ γεγραμμένον· συνώνυμα δὲ etc., quæ v. supra.] Martianus Capella, si qua ejus esse debet auctoritas, Æquivocum dixit ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμου : scribens Æquivocum esse quando multarum rerum unum est nomen, sed non eadem definitio : ut leo. Nam quantum ad nomen attinet, inquit, verus et pictus et cœlestis, leo dicitur : quantum ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, et aliter cœlestis. (Sic autem et Eustath. postquam dixit, Βοῦς γὰρ ὁ ἐργατικὸς τοπρῶτον ἐκλήθη· καὶ κύων δὲ, ὁ χερσαῖος· ὁ δὲ συνώνυμος θαλάσσιος βοῦς, καὶ ὁ ἔνυγρος κύων, ὕστερον ἐξ ὁμοιότητός τινος τὰς τοιαύτας ἔλαχον κλήσεις· subjungit, Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε· καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύνοδον ἢ σύγχυσιν ἤθροισεν.) At ἀντὶ τοῦ συνωνύμου dixit Plurivocum; scribit enim esse Plurivocum, quando multis nominibus una res dicitur, ut gladius; nam et ensis, inquit, et mucro idem significant. Cujus verba ideo etiam profero, quod in VV. LL. falso annotetur eum ὁμώνυμα vocare Plurivoca. At vero Aristot. [Categ. c. 1, p. 1, a, 6] συνώνυμα esse dicit, ὧν τό, τε ὄνομα κοινὸν, καὶ ὁ κατὰ τοὔνομα λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός· οἷον, ζῶον, ὅ,τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς· τούτων γὰρ ἑκάτερον κοινῷ ὀνόματι προσαγορεύεται ζῶον. [Seleucum Alex. Περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς scripsisse tradit Suidas v. Σέλ.]

‖Συνωνύμως, Communi s. Eadem diversorum vocabulorum significatione; Vocabulis inter se significatione convenientibus, ut quum dicuntur aliqua vocabula pro eodem poni συνωνύμως. [Aristot. Categ. 5, p. 3, a, 34 : Ὑπάρχει δὲ ταῖς οὐσίαις καὶ ταῖς διαφοραῖς τὸ πάντα σ. ἀπ' αὐτῶν λέγεσθαι· b, 9. Discrimen inter σ. et ὁμωνύμως, de quo in Συνώνυμος, explicat etiam Porphyr. Isag. in Aristot. Categ. c. 3, p. 6, 20 ed. Sylb. Polyb. 3, 33, 11 : Βαλιαρεῖς, οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας, ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης σ. καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι καὶ τὴν νῆσον. Plut. Mor. p. 876, A.] Plut. : Λέγεται δὲ σ. ἀὴρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina significatione conveniunt.

Συνωνυμούντως, i. q. συνωνύμως, Communi s. Eadem diversorum vocabulorum significatione, Vocabulis inter se significatione convenientibus.

[Συνωνύμως. V. Συνώνυμος.]

Συνωριαστὴς, ὁ, a Συνωρὶς significante Bigas, significans Bigarum aurigam, s. agitatorem, ap. Lucian. [Zeux. c. 9 : Ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς], s. Aurigam in prælio qui ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam Bigarium interpr. ut Trigarium dixit Plin.

[Συνωρίζω, ίσω, ιῶ, Biga jungo. Ælian. N. A. 15, 24 init. : Συνωρίζουσιν αὐτούς (τοὺς βοῦς). Improprie signif. pass. Jungor. Nicander ap. Athen. 15, p. 683, D : Ὄφρα δύο κροκόεντες... μέσσα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου. Manetho 4, 453 : Ἰχθύσιν ἢ Διδύμοισι συνωρίζουσι κατ' αἴθρην. Med. cum accus. Eur. Bacch. 198 : Ἰδού, ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα, nisi jungenda ξύναπτε χέρα.]

Συνωρικεύομαι, ab nomine Συνωρὶς, quod significat Bigis vehor. Dicitur autem et Ξυνωρικεύομαι, ut ξυνωρὶς Attice pro συνωρίς. Aristoph. Nub. [14] : Ὁ δὲ, κόμην ἔχων, Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, ubi schol. exp., Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. [Imitatur Theophylact. Simoc. Ep. 65, p. 71 Boiss.] At VV. LL. perperam scriptum habent Συνωριεύομαι, itidemque perverse interpr., Sursum et deorsum vehor, nullum hujus signif. testimonium afferentia. Sed non dubium est quin ex illis schol. verbis petita sit, male intellectis.

Συνωρὶς, ίδος, ἡ, vel Ξυνωρὶς, Attice, Bijuges equi, Par equorum aut mulorum currum trahentium, quos et Conjuges quidam vocari posse existimant. Dicitur autem συνωρὶς a v. συναείρω, Eustathio etiam teste, (ideoque συνωρὶς appellari quasi συναορὶς dicendum fuerit, ut συνάορος inde deduci videmus,) qui συζυγίαν ἵππων esse tradit. Hesych. quoque συζυγίαν esse ait, sed hanc expositionem ap. eum præcedit alia, qua dicit esse ἅρμα ἐκ δύο ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore et propria signif. illam ἵππων συζυγίαν declaret. Quod etiam Suid. tradit, qui, postquam συνωρὶς exposuit συζυγία et δυάς, addit, κυρίως δὲ, ἵπποι δύο συνεζευγμένοι· sicut κέλης est ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχούμενος, καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerumque alterum illud significat, videlicet ἅρμα ἐκ δύο ἵππων, quo etiam modo ab Hesych. exponi dixi, Currum, quem bijuges equi trahunt. Quem fortasse Bijugum vocare possimus, eo modo quo Virg. Quadrijugum currum dixit. Bigas [Gl.] uno verbo nominare licebit, qua forma Trigas etiam et Quadrigas Latini dicunt. Quidam interpr. et Carpentum. [Eur. Rhes. 987 : Πληροῦτ' αὐχένας ξυνωρίδων· Phœn. 448 : Ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων· ubi schol., τοὺς ἱππέας τοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν ἁρμάτων δηλοῖ· ξυνωρίδας τὰ ἅρματα. Sed vitium esse videtur in verbis poetæ. Idem in fabula satyrica Scirone ap. Polluc. 9, 75 : Καὶ τὰς μὲν (meretricum Corinthiarum) ἄξει, πῶλον ἢν διδῷς ἕνα (dicit πῶλον νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον), τὰς δὲ ξυνωρίδα, de numis duobus. Aristoph. Nub. 1302 : Αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν. Alius poeta ap. Eustath. Od. p. 1539, 31 : Ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδας. Plato Critiæ p. 119, B : Ξυνωρίδα χωρὶς δίφρου· Apolog. p. 36, D : Εἴτις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπίασιν. Polyb. 2, 23, 4; 28, 5 (Diod. 5, 29, Lucian. Zeux. c. 85) de essedis Gallorum; 31, 3, 11 : Ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. Diod. 1, 57 init. : Ἱππάσιμος οὖσα καὶ ταῖς συνωρίσιν ἔμβατος. Dionys. A. R. 7, 73 init. : Δυσὶν ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρίς, τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος.] Plut. in Sept. sap. symp. [p. 146, D] : Τῶν δὲ κεκλημένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμημένη προσήχθη. Invenitur item nonnunquam ἅρμα καὶ συνωρίς, ut ap. Athen. : Καὶ δίχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες πεντεκαίδεκα. [Dio Cass. 51, 22 med. : Ἄνδρες ἐπί τε κελήτων καὶ ἐπὶ συνωρίδων τῶν τε τεθρίππων ἀντηγωνίσαντο.] Interdum vero dicitur συνωρὶς πώλων, vel [Pausan. 10, 7, 3] συνωρὶς πωλική. Luc. Timone [c. 50] : Νενίκηκε δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ ξυνωρίδι πωλικῇ. Pausan. Eliac. 1 [5, 8, 10 : Δρόμος δὲ δύο ἵππων τελείων συνωρὶς κληθεῖσα ... ἐτέθη.] Συνέθεσαν [προσέθεσαν conjeci præf. p.

15, ut est ap. Diod. 13, 75 pr., Eusebium et Xen. H. Gr. 1, 2, 1 : Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστή, ᾗ προστεθεῖσα ξυνωρὶς ἐνίκα Εὐαγόρου Ἠλείου] δὲ ὕστερον καὶ τὴν ξυνωρίδα [καὶ συνωρίδα] πώλων, καὶ πῶλον κέλητα. [Conf. 10, 7, 8.] Ideo autem adjectio hæc ponitur, quod hoc nomine significentur etiam bigæ mulares, non solum equestres, ut ap. eund. Pausan. [5, 9, 2] legimus, Ἦν μὲν [γὰρ] δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα, ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα.

|| Συνωρὶς dictum est proprie significare Bijuges equos, s. Par equorum aut mulorum, qua in signif. redditur etiam Jugum, ut videlicet dicitur Jugum boum, atque ita Bud. interpretatur, afferens ex Athen., Συνωρίδες ὄνων καὶ τράγων καὶ στρουθῶν. Quod autem ad metaphoricam signif. attinet, Idem annotat Plat. Phædro [p. 246, B] συνωρίδα in homine constituisse. Et Gregor. ξυνωρίδα vocasse Par amicorum, indissolubili vinculo conjunctum, h. e. ζεῦγος φιλικόν. Et Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν appellasse Concordiam amicorum. Vide Comm. p. 821. [Æsch. Cho. 982 : Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα· Ag. 643 : Διλογχον ἄτην φοινίαν ξυνωρίδα· fr. ap. schol. Hom. Il. Π, 542 : Ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα; Soph. Œd. Col. 895 : Τέκνων ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. Eur. Med. 1145 : Τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα· Phœn. 1085 : Ζῇ σοι ξυνωρὶς ἐς τόδ' ἡμέρας τέκνων· 1618 : Εὔτεκνος ξυνωρὶς… οὐκ ἔστι μοι· Bacch. 324 : Ἐγὼ (Tiresias) καὶ Κάδμος, πολιὰ ξυνωρίς. Leo philos. Anth. Pal. 9, 202, 1, ubi vocat. ὦ σοφὴ ξυνωρί. Agathias Anth. Plan. 41, 3. Nonnus Jo. c. 1, 139 : Συνωρίδα δίζυγον ἀνδρῶν· c. 20, 52. Themist. Or. 6, p. 82, A : Ξ. αὐτοκρατόρων· et alibi. || Συνωρίς, meretrix Λύχνος ἐπικαλουμένη memoratur Athen. 13, p. 583, E, et Diphili comœdia ejus nomine inscripta 6, p. 247, A et alibi. De P. Galesinii et Baronii errore ex Jo. Chrys. Hom. 4 de Lazaro verbis : Καὶ ξυνωρίδος τῶν ἁγίων μαρτύρων, martyrem fingentium Synoridem v. Fabric. B. G. vol. 10, p. 155 Harl. N. navis ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. L. D.]

Σύνωρος, ὁ, ἡ, affertur, quod redditur Consonus, Cognatus, quoniam Hesych. σύνωρον exp. σύμφωνον, et ὁμολογούμενον : item συγγενῆ.

[Σύνωσις. V. Συνώθησις.]

Συνωφελέω, Una prosum s. adjuvo, Commodo [Gl.], Confero. [Soph. Phil. 871 : Μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.] Xen. [Anab. 3, 2, 27 : Συνωφελοῦσι δ' οὐδὲν (αἱ σκηναὶ) οὔτε εἰς τὸ μάχεσθαι οὔτ' εἰς τὸ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν·] Œc. [2, 14 : Μηδέν με συνωφελῆσαι εἰς τὸ ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ… ἀναγκαῖα· 4, 1 : Καὶ αὐτὸς δὲ ὅ,τι δύνασαι συνωφέλει εἰς ταῦτα διδάσκων· 18, 2 : Συνωφελεῖν τὴν γῆν εἰς κόπρον ἐμβληθέν. Sextus Adv. phys. 1, 40, p. 558 : Λίμνας καὶ ποταμοὺς καὶ εἴ τινα ἄλλα συνωφελεῖν ἡμᾶς πέφυκεν· 41, p. 559 : Συνωφελοῦσιν ἡμῶν τὸν βίον· Adv. mus. 28, p. 363. Lysias p. 128, 40 : Συνωφελεῖσθαι ὑμᾶς οὐκ ἠξίουν.]

Συνωχᾰδὸν, i. e. συνεχῶς, Continenter, Continuo. Hesiod. Theog. [689] : Ἀμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν. Sic Aristoph. Eq. [21] : Μόλωμεν ξυνεχές. [Quintus 14, 517. Schneid. Apollon. Bekk. An. p. 609, 30. L. Dind.]

[Συνωχριάω, Simul palleo. Theod. Prodr. Ep. f. 95.]

[Συόαι. V. Συήλη, quorum utrumque scribendum foret Συοχή, si recte scribi constaret Ὑοχή, de quo ibid.]

Συοβαύβαλοι, συῶν αὐλιστήρια καὶ κοιμητήρια, Subilia, Loca ubi sues stabulantur s. dormiunt, Haræ, ap. Hesych. [et Photium, qui ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται. Pro quo ap. Eustath. Od. p. 1761, 28 : Παρὰ Κρατίνῳ τὸ, Λογος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς αμαθὴς συβαύβαλος.]

Συοβοιωτοὶ, οἱ Βοιωτοὶ σύες, ap. Hesych. [et Photium, qui σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί], Porcini Bœoti; nam irridebantur Bœoti ob porcinos mores et immunditias. [Ex Cratino ap. schol. Pind. Ol. 6, 152, emendato a Porsono præf. ad Hec. p. LVII.]

[Συοβόσιον. V. Συβόσιον. Vitiose Συοβόσκιον, grammat. in Eichenfeldtii Anal. Gr. p. 102, ab Osanno citatus.]

[Συοβόσκης, ὁ, Subulcus. Hesych. v. Ὑοβότης.]

[Συοβοσκὸς, ὁ, et Συοφορβὸς, ὁ, Subulcus, Porcinus, Gl., sed contra ordinem literarum Συνβοσκὸς, Συνφορβός.]

Συογάστωρ, Hesych. exp. συοφορβὸς, i. e. Subulcus, dicens esse et ὄνομα βαρβαρικόν. [Codex Συργάστωρ, ut poscit ordo alph., quem propter expl. συοφορβὸς violavit Musurus.] At in Lex. meo vet. legitur Σύργαστρος, ὑοφορβὸς, ἐργάτης. Quæ verba ap. Etym. quoque habentur [et qui ὑφορβὸς Photium. Utramque formam recte habere ostendit Alciphr. utraque usus priori, ut videtur, signif. Ep. 3, 18 : Τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων ἥκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ· ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία καὶ τὸν συνέργαστρον· εἰ βούλοιο δὲ καὶ τὴν κύνα. Quod scribendum σύργαστρον ex ep. 19, qua respondet invitatus : Ἡ μὲν γυνὴ καὶ τὰ παιδία εἰς σὲ βαδιοῦνται καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μικρὸν οἶκον φυλάξομεν, ubi cod. Vat. σύγγαστρος. 63 : Τοῦτο τὸ παιδίον μετὰ τῶν σπαργάνων ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάστορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. || Simile est epith. Jovis Συργαστης in numis Tianorum Bithyniæ, de quo Eckhel. D. N. vol. 2, p. 438 : « ZEYC CYPΓACTHC (in numis) Domitiani, Trajani, Antoninorum. Pro CYPΓACTHC Vaillantius constanter iis locis quibus numos ipsos describit, legit EYPΓACTHC, at p. 295 scribit ZYPΓACTHC et ΣYPΓAΣTHΣ… At in numis in museo Cæsareo manifestum est CYPΓACTHC… Forte dixeris CYPΓACTHC dictum pro συνεργαστης, quasi Cooperator » etc., in quibus nonnulla de numinum συνεργίᾳ, additque : « Huc pertinet Gruteri p. 107, 3, SVRGASTEO. MAGNO. Sed quale fuerit istud numen, lapis in incerto relinquit. » Rectius fortasse huc refertur, si locus conjecturæ, Hesychii ὄνομα βαρβαρικὸν, quum etym. quam ponit Eckhel. admitti non possit. Aliam ponit Holobolus schol. in Aram Dosiadæ, formam Σύργαστρος de serpente usurpantis Anth. Pal. 15, 26, 14 : Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας) ὁ σ. ἡ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ συρόμενος, ut Etym. M. v. Ἑρπετὸν dicit, κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν συρογάστρων ζώων, et in cod. Voss. v. Ὁλκὸς, ap. Gaisf. p. 1767, C, Τὸ σῶμα τῶν συρογάστρων (de compendio v. add. p. 2469) ζώων. Ubi cod. Pal. Anth. σύγγαστρος, ut Vat. l. pr. Alciphr. L. Dindorf.]

[Συοδήλητος, ὁ, ἡ, Ab apro peremptus. Aglaias Byzant. *Revue de philologie* vol. 2, p. 17, 10 : Τοῦ συοδηλήτου. Schol. p. 19 : Τοῦ ὑπὸ συὸς διεφθαρμένου· οὗτος δέ ἐστιν ὁ Ἄδωνις. V. Συοπλήξ. L. Dind.]

[Συοθήρας, ὁ, Aprorum venator. Philostr. Imag. 2, 17. Stesichori Συοθήρας citat Athen. 3, p. 95, D.]

[Συοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, Sues nutriens. Greg. Naz. vol. 2, p. 119 : Μηδ' αὐτὸς ἴδοι συοθρέμμονα φορβήν.]

Συοκτᾰσίη, ἡ, Suis mactatio, cædes, Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 7, 421, 12.] Item Συοκτονία similiter pro Porcorum cæde affertur ex Dionys. Per. [853.]

[Συοκτόνος, ὁ, ἡ, Aprum interficiens. Callim. Dian. 216, de Atalanta; Epigr. 35, 1, de Hercule. Nonn. Dion. 1, 27; 48, 765. Tzetz. ad Lycophr. 492, δόρυ.]

[Συοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Ab apro confossus. Ps.-Callisthenes c. 12, in cod. A, p. 11 med. ed. Didot. : Ἡ γὰρ φιλοθάλαμος Ἀφροδίτη… ἀπολέσει σοι ὑπληγὸν Ἄδωνιν. Ἀπολέσει συοπλῆγα Ἄδ. C. Müllerus. Nisi quis præstare putet συοδήλητον, totidem fere literis constans. L. Dind.]

[Συορύγχαι, βλαπτικοί, Hesych., quod συορύγχαι scribebat Salmasius.]

Συοτρόφος, ὁ, Qui sues alit, porcos alit. Exp. etiam Apros nutriens. [Joseph. B. J. 1, 21, 13. Schol. Hom. Od. N, 404. Wakef.]

Συοφόντης, ὁ, Suum interfector. Fem. Συοφόντις, ιδος, Suum s. Aprorum interfectrix. Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 194, 3] in Venatores : Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφοντίσι [—φόντισι] Μάρκος Μηδὲν ἑλὼν, αὐτὸς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν, Cum venabulis, quibus antea apros conficiebat.

[Συοφορβέω, Sues pasco. Longin. De subl. 9, 14 : Τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους.]

[Συοφορβία, ἡ. V. Συφόρβιον.]

Συοφόρβιον, τὸ, Grex suum qui pascuntur. Itidem Hesych. συοφόρβια exp. συῶν ἀγέλαι : addens et longe aliam interpret. ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί. [Aristot. H.

A. 6, 18 init. : Ἐξελαύνοντος ἐκ τῶν συοφορβίων, ubi est var. —βείων. Ap. Dionys. A. R. 1, 79 med. pro συφορβίων cod. Vat. συοφ., ut est ib. συοφορβοῖς. De penultima per ι scripta gramm. Cram. An. vol. 2, p. 309, 15. V. Συφόρβιον.] A

Συοφορβός, ὁ, Suum pastor, Suillum gregem pascens, Subulcus, σῦς τρέφων, ut exp. Hesych. [Polyb. 12, 4, 6, ubi συφορβοὶ Casaub. Dionys. A. R. 1, 79 med., et 84 fin. in cod. Vat., ubi vulgo συφ. « Nicol. Damasc. p. 465 Val. » Wakef.]

[Συπαληττὸς, Sypalettus. Δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. (Eadem Hesych. et ap. quem Συγγαληττὸς Photius.) Ὁ δημότης Συπαλήττιος. Ἐκ τόπου Συπαληττόθεν, (εἰς τόπον add. Vrat.) Συπαληττόνδε, Συπαληττοῖ, Steph. Byz. Gent. Συπαλήττιος præter Hesych., qui expl. κακούργους, habent Isæus p. 79, 20, inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 232. Συπαλληττεὺς Diog. L. 7, 12. L. D.]

[Συππινάλων συμβίωσις in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 776, n. 3304, 4, quid sit aut quod significet collegium non constat.]

[Σῦρ, ρὸς, τὸ, Onus. Theognost. Can. p. 133, 29 : B Εἰς υρ μονοσύλλαβα δύο ἐστίν· σῦρ τὸ φορτίον καὶ πῦρ τὸ στοιχεῖον· ἀμφότερα δὲ κλίνεται διὰ τοῦ ρος. Quod φυρτὸν potius significare putabat Lobeck. Paralip. p. 77. Nisi ipsius subest error. Herodianus enim Περὶ μον. λ. p. 5, 16, postquam de πῦρ dixerat : Τούτῳ οὐδὲν πέφυκεν ὁμοίως λεγόμενον οὐδέτερον, addit : Οὐ μὴν ὅτι καὶ σῦρ τί ἐστιν· οὕτω γὰρ ἐλέγετο πρότερον ἡ Φοινίκη· τοῦτο γὰρ ἀπεξενωμένον ἐστὶ καὶ ἐν ἱστορίᾳ κείμενον κτλ. et 12, 21 : Τὸ δὲ Σῦρ οὐ σύνηθες παρὰ Ἕλλησιν, ἀλλ' ἱστορίας ἐχόμενον, ἄλλως τε οὐδ' ἄντικρυς οὐδέτερον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ Φοινίκη. L. Dind.]

Σύραι, vel Συρίαι, Lacernæ quædam s. Lænæ crassæ; nam συρίαν Hesych. esse ait παχεῖαν χλαῖναν : vel ἀπὸ τῆς σισύρνης, vel quoniam in Cappadocia fiunt : hos autem esse Syros. [Idem : Σύραι, πολυτελεῖς. Quod tamen ex seq. gl. Συρακοσία τράπεζα, πολυτελής natum videtur.] Vide Polluc. [10, 64, ubi utraque forma] : ex quo [7, 69] affertur et σύρον [nunc συρίαν] ἱμάτιον. [Ib. 61 : Ἣν δὲ συρίαν οἱ πολλοὶ, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί.] In VV. LL. σύραι, exp. Parvæ vilesque C lacernæ, ex Aristoph. schol. [de quo v. in Σισύρα], qui tamen habet σισύραι, non σύραι. Afferturque ex Dione Cassio 37 [fin.] : Θέατρον πρὸς πανήγυρίν τινα ἐκ συρῶν [Σύρων, pro quo ξύλων Lipsius] ᾠκοδομημένον ἀνετράπη.

[Σύρα. V. Συράκουσαι, Σύροι.]

[Σῦρα. V. Σῦρος.]

[Σύραινα, ἡ, Syræna, n. mulieris, in inscr. Attaliæ C. I. vol. 3, p. 170, n. 4341, C : Αὐρ. Συραίνη. L. D.]

[Συράκοσαι, Συρακόσιος, Συρακοσσίς. V. Συράκουσαι.]

[Συράκουσαι, αἱ, Syracusæ. Πόλις Σικελίας μεγίστη, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου ... Φασὶ δὲ Μύσκελλον τὸν Κρότωνος οἰκιστὴν καὶ τὸν ταύτης Ἀρχίαν Πυθοῖ χρηστηριαζομένους ἐρωτηθῆναι ἐκ τῆς Πυθίας πότερον βούλονται πλοῦτον ἔχειν ἢ ὑγίειαν, καὶ Μύσκελλον μὲν ὑγιαίνειν, Ἀρχίαν δὲ πλουτεῖν εἰπεῖν, καὶ τῷ μὲν δοῦναι κτίσαι Συράκουσαν, τῷ δὲ Κρότωνα· καὶ συμβῆναι τοὺς Κροτωνιάτας ὑγιεινὴν οἰκῆσαι τὴν πόλιν καὶ ἀθλητὰς εἶναι, Συρακουσίους δὲ πλουτεῖν ἐπὶ τοσοῦτον ὡς καὶ παροιμίαν ἐκπεσεῖν ἐπὶ τῶν πολυτελῶν τὴν Οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς D Συρακουσίων δεκάτη. Τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος καὶ Συρακουσία τὸ θηλυκόν. Καὶ λίμνη τις καλεῖται Συρακώ. (Quod n. v.) Καὶ Συρακοσεύς, Steph. Byz. Idem in Ἀκράγαντες de nominis origine : Φησὶ Δοῦρις ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν κτλ. Scymnus Orb. descr. 280 : Ἀρχίας ... ὁ Κορίνθιος μετὰ Δωριέων κατῴκισεν ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς λεγομένας. Quem lacum Vibius Sequester De flumin. Tyracam vocat, ut Συκῆν Syracusanam supra diximus etiam Tycam vocari. Aliam originem comminiscitur Chœrob. Can. p. 751, 10 : Ὁ Ἀρχίας ἀπελθὼν ᾤκησεν ἐν τῇ Σικελίᾳ καὶ ᾠκοδόμησε τὰς Συρρακούσας ἐπ' ὀνόματι Σύρας καὶ Ἀκούσης τῶν θυγατέρων αὐτοῦ. Genes. 4, p. 56, A : Τὰς Συρακούσας, αἷς ὄνομα ἀπό τινων κτισασῶν ταύτας Ἀρχίου θυγατρῶν Σύρας καὶ Κόσσης, ἢ ἀπό τινος ἐκεῖσε λίμνης ἢ ἀπὸ τῆς πρὶν μὲν κρήνης Συρακοῦς, νῦν δὲ Ἀρεθούσης. || De orthographia Theognost. Can. p. 56, 28 : Συρακόσσιος· οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Καθόλου A διὰ δύο σσ καὶ διὰ τοῦ ο γράφων τὸ ὄνομα παραδίδωσι. Quod duplex σ neque in numis conspicitur neque in prosa usitatum, nisi quod Thucydidis librum Vaticanum plerumque Συρακόσσιοι vel Συρακούσσιοι exhibere annotavit Bekker. ad 3, 86, et librarii sic solent etiam ap. alios, ut Isocr. p. 95, B, Phot. paullo post cit. De urbe Pind. Ol. 6, 6 et 92, Nem. 1, 2 : Συρακοσσᾶν· Pyth. 3, 70 : Συρακόσσαισι (ut Theocr. Epigr. 17, 5), et simplici σ Pyth. 2, 1 : Συράκοσαι. Et gent. Συρακόσιος Ol. 1, 23; 6, 18, Pyth. 1, 73, Eurip. epigr. ap. Plut. Niciæ c. 17 fin., Aristoph. fr. Dætal. ap. Athen. 12, p. 527, C, τράπεζα, de qua Hesych. et Phot., et sæpius Bucolici, Συρηκόσιος Theocr. 8, 1; 22, 2, epigr. C. I. vol. 3, p. 575, n. 5408, 1; Herodot. 7, 154 sq., et ib. Συρήκουσαι. Eadem forma quum jam esset ap. Xen. in Conv. 2, 1 etc., correxi quod Anab. 1, 2, 9; 10, 14 et in H. Gr. erat Συρακούσιος, exemptum jam etiam Platoni Reip. 3, p. 404, D : Συρακοσίαν τράπεζαν, de qua in Τράπεζα, et alibi. Neque Aristot. Polit. 5, 3 med. et 10 fin. scripserat Συρακούσιοι B (Συρακόσιοι est Rhet. 2, 6 fin.), quod ne Polybio quidem aut Diodoro esse relinquendum ipsæ librorum varietates ostendunt. Συρακόσιος etiam inscrr. C. I. vol. 3, p. 564, n. 5397; 565, n. 5368; 595, n. 5491; 629, n. 5639. Portum Corsicæ Συρακόσιον memorat Diod. 5, 13, 3. Eidem eclogarius affinxit formas Συράκοσα et Συράκοσαι Exc. Hœsch. p. 490, 491, 495, 496, 497, ut librarii Συράκουσα 13, 75, 2 : Παρεκόμισεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν Συράκουσαν· 14, 14, 2 : Διὰ τὸ συνορίζειν αὐτὰς τῇ Συρακούσῃ, pro Συρακοσίαν et Συρακοσίᾳ, quod est 16, 82 fin., ubi v. Wessel. Συράκουσα Procop. Goth. p. 326, D, Constantin. Them. 2, p. 28, Tzetz. Hist. 12, 48, Genes. 4, p. 55, E; 56, B. Act. SS. Junii vol. 5, p. 413, A. Συράκουσσα Arcad. p. 97, 18. || Viri n. Συρακόσιος est ap. Aristoph. Av. 1297, ubi Phrynichi et Eupolidis locos citat schol. Alexidis fabula Συρακούσιος ap. Stob. Fl. 108, 47, quod per ο scribendum foret, si ipsum nomen satis certum esset. L. Dindorf.]

[Συρακὼ, οῦς, ἡ, Syraco, locus prope Syracusas, C ap. Steph. Byz. et Genesium in Συράκουσαι citt. Syracusas ipsas sic dixisse Epicharmum tradit Strabo 8, p. 364 : Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν Αἰ (vel Αἶ, quod supra apud nos casu est omissum), Συρακὼ δὲ τὰς Συρακούσας. Unde Etym. M. : Συρακοῦς· Καὶ τὰς κλεινὰς Συρακὼς, ἀποβολῇ ἐκ τοῦ Συρακούσας, Holsten. ad Steph. Byz. restituit τᾶς κλεινᾶς.]

[Συραστρηνὴ, ἡ, regio Indiæ circa sinum Canthi, ap. Ptolem. 7, 1, 2, 55.]

[Συραττικὸς, ἡ, ὸν, Syrus Atticus vel atticissans. Athen. 9, p. 368, C : Οἱ δ' Ἀττικοὶ, Συραττικὰ Οὐλπιανὲ, καὶ ἔμβαμμα λέγουσιν.]

[Συραύλιον, τὸ, Gl. Mss. ex cod. Reg. 1673 : Κύπελλον, ποτήριον μετὰ συραυλίου, κισσίμιον. Ducang. Scr. κισσύβιον.]

[Συρβανὴ, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος δ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Συρβανὸς, Steph. Byz.]

[Σύρβα. V. Σύρβη.]

Σύρβη, ἡ, Tumultus. [V. Τύρβη.] Ab Hesych. dicitur esse etiam αὐλοθήκη. [Quod alibi dicitur significare D Συβήνη, de quo in Σιβύνη. Integra Hesychii gl. est : Συρβηνεύς· Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις· ἤτοι αὐλητής· σύρβη γὰρ ἡ αὐλ. Ἢ ταραχώδης.] In VV. LL. scribitur esse et Vox qua subulci ad sues utuntur : quod tamen ex Suidæ verbis non certo colligi posse videtur. [Suidas : Σύρβη, τάραχος. Συρβηνεὺς, ὁ ταραχώδης, ἀπὸ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου· ἢ πένης, διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενὰς ἔχειν. Καὶ Συρβηνέων χορὸς ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης ἀπὸ τοῦ τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνουμένου· διὸ τάττεται ἡ παροιμία Συρβήνης χορὸς ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Et : Συώδεις ἀπὸ τοῦ τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνουμένου. Eadem Photius in Συρβηνεὺς et Συώδης, glossa una in duas discerpta. Quibus tertia ap. hunc præmittitur : Συρβάβυττα, καὶ τὸν τάραχον τύρβη· ὡς Ἀριστοφάνης, quam post ἐπιφωνουμένου ponendam fuisse apparet ex Hesychiano Σύρβα, de quo HSt. infra, et Zenob. 6, 1 : Σύρβηνος (al. Συρβήνης) χορός· αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν· ἀπὸ τοῦ τινας τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνεῖν Σύρβας (sic)· Σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον, et Etym. M., quod in ceteris consentiens cum Suida et Photio sic :

A Συρβάδυττα, τὸν τάραχον· καὶ Σύρβη, ὡς Ἀρ. ὁ γρ. Memoratur autem Συρβηναίων χορὸς ap. Athen. 15, p. 669, B; 671, C, et explicatur verbis Clearchi p. 697, F : Ὁ Σ. χορὸς, ὧν ἕκαστον τὸ δοκοῦν ἑαυτῷ κατᾷσαι δεῖ, προσέχων οὐδὲν τῷ προκαθημένῳ καὶ διδάσκοντι τὸν χορὸν, ἀλλ' αὐτὸς πολὺ τούτων ἀτακτότερός ἐστι θεατής.] Apud quem legitur et Συρβηνίων χορὸς, necnon Συρβήνη χορὸς, proverbialiter dicta, ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Sed repone Συρβήνης χορός. Illud autem συρβηνεὺς est ταραχώδης, aut etiam αὐλητής : ut ex illo et Hesych. intelliges. Habent autem VV. LL. et Συρβᾷν, quod interpr. Tumultuari, Incompositum esse. Sed ap. Hesych. invenio Σύρβα, μετὰ θορύβου. [Quasi adv. : conf. Τύρβα.] Apud Eund.: Σύρβη, παρὰ τοῖς μεταλλικοῖς.

[Συργαστής, Σύργαστρος, Συργάστωρ. V. Συογάστωρ.]

[Σύργις, ὁ, Syrgis, fl. in lacum Mæotin se effundens, Herodot. 4, 123.]

Σύρδην, Tractim. Exp. etiam Impetuose, Funditus; atque ita usurpasse dicitur Eur. Rheso [58 : Πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί. Æsch. Pers. 54 : Βαβυλὼν πάμμικτον ὄχλον πέμπει σύρδην. Nicetas Ann. 7, p. 119, C : Ἀνέμου πνεύσαντος καὶ θῖνα βαθεῖαν ἐκ τῆς ἐκεῖσε ψαμμώδους μετεωρίσαντος γῆς σύρδην ἐμπίπτουσαν. L. Dind.] B

[Συρέμβολος. V. Συριγγοέμβολος.]

[Σύρη, πλῆθος, Hesych. « Æolicum, quemadmodum πασσυρὶ pro παμπληθεί. » Hemsterh.]

Συρία, vide in Σύρα. Est etiam Herba apibus grata, ut annotatur ex Aristot. H. A. 9, 40. [Ubi est πόαν Μηδικὴν, Συρίαν, quod ad πόαν refertur.] Est et nom. unius ex Cycladibus, VV. LL. tradunt. [De qua v. in Σῦρος, de Syria Asiæ in Σύροι.] At Συριακὸς λίθος, Syriacus lapis, qui etiam Ἰουδαϊκὸς λίθος, necnon Τηκόλιθος. [Alia v. in Σύροι.]

[Συριανὸς, ὁ, Syrius, ubi legitur, ap. schol. Theocr. 10, 26 : Σύραν καλέοντί τυ πάντες) Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, ipsa forma librarii errorem prodit pro Συρίαν vel Σύραν. || Syrianus, Alexandrinus, Proculi magister, de quo Fabric. B. Gr. 12 L. Dind.]

[Συριάρχης, ὁ. Sacerdos provinciæ Syriæ; Συριαρχία, ἡ, Dignitas Συριάρχου, ap. schol. Basilic. ad l. 38, p. 28, 29. Acta Martyrii SS. Tarachi, Probi et Andronici c. 10 : Ἐκέλευσεν λέαιναν τὴν ἀποσταλεῖσαν αὐτῷ παρὰ Ἡρώδου τοῦ Ἀντιοχέως Συριάρχου ἀφεθῆναι. V. Gothofred. ad l. 1 Cod. Theod. de Præd. Senator. Ducang. V. Chilmead. ad Jo. Malalam p. 289 ed. Bonn. L. D.] C

[Συριγγέμβολος. V. Συριγγοέμβολος.]

[Συριγγιακὸς, ἡ, ὸν, Fistularis. Leo philos. Consp. medic. c. 22, p. 139 ed. Ermerins. : Καίουσί τινες τῷ συριγγιακῷ καυτῆρι. L. Dind.]

Συριγγίας, ὁ, Fistularis : σ. κάλαμος, Fistularis calamus, de quo in Σῦριγξ, ex Theophr. [H. Pl. 4, 11, 10] et Plinio. [Quod in σύριγγας corruptum Geopon. 2, 6, 23.] Diosc. 1, 115, de calami s. arundinis generibus : Ἄλλος δὲ, συριγγίας, πολύσαρκος, πυκνογόνατος· vocat hunc Scriptorium calamum. [12]

[Συριγγίδιον, τὸ, diminut. diminutivi συρίγγιον, nisi ita legendum, ap. Heron. Spirit. p. 170, A : Ἐχέτω δὲ πλείονα συριγγίδια. L. Dind.]

Συρίγγιον, τὸ, Fistulula, i. e. Parva fistula. [Σ. ἐκ καλάμου, Canna, Gl.] Plut. [Mor. p. 456, A] scribit Caio Graccho oratori, τὸν τρόπον ὄντι χαλεπῷ, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, fuisse ἡρμοσμένον συρίγγιον, ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν [χολῇ] ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἄγουσιν· ὃ ἔχων ὁ οἰκέτης αὐτοῦ λέγοντος ὄπισθεν ἑστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον. [Schol. Hom. Il. Π, 408 : Αἱ γὰρ ὁρμιαὶ λιναῖ, περὶ ἃς ἧπτον συρίγγια κεράτινα, ἵνα μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. Hero Spirit. p. 169, A : Ἔστω δὲ καὶ συρίγγιον τῶν εἰθισμένων φθέγγεσθαι et ib.; 195, B, C; 198, D; 200, D; 208, D; 209, A; 214, A, B; 220, A; 221, C. V. Συριγγίδιον.] || Item συρίγγιον dicitur Modiolus rotæ, Foramen illud, in quod axis inseritur, et in quo volvitur, τροχοῦ κένωμα, Hesych. Itidem et σύριγξ accipitur, ut mox docebo. [Συρίγγια εἰς ἃ τὰ πτερὰ ἐμβάλλεται, Hesych. in in Κρανῇ. Hemst. || Σ., τὸ ἕλκος, Gl. De ulcere fistuloso aut cavernoso in pectore dicitur Hippocr. Epid. 6, 8, 50 : Ὦ τὸ συρίγγιον ἐπανερρήγνυτο. Foes.] D

Συριγγὶς, ίδος, ἡ, Fistularis : σ. κασσία, quæ et συριγγώδης, vide Σῦριγξ.

[Συριγγίτης, ὁ, Gemmæ species. Plin. 37, 10, 67 : « Syringitis stipulæ internodio similis perpetua fistula cavatur, » ubi al. —tes. Memorat etiam Psellus in Ideleri Phys. vol. 1, p. 244, 11 : Τὸν Σακόδιον καὶ Σ.]

Συριγγοέμβολος, ὁ, vel Συριγγέμβολος (utroque enim modo ap. Eust. scribitur), Canalis subterraneus, quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πορίζονται οἱ πολιορκούμενοι, ut Eust. [Il. p. 1189, 48] tradit, quem, ut addit, ἡ παράκοπος ὁμιλία τζιρέμβολον [τζερέμβολον cod. Paris. schol. Hom. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 223, 33] παραλαλεῖ. Compositum ex σύριγξ et ἔμβολος. Et Συρέμβολος, ὁ, per sync. τοῖς κοινολεκτοῦσιν idem est, ut Eust. alibi docet.

[Συριγγοτόμος, ὁ, ἡ, Fistulam secans. Galen. vol. 10, p. 140 : Ἐπιτήδεια δ' ἐστὶν εἰς τὴν τοιαύτην τομὴν τὰ καλούμενα συριγγοτόμα. Anon. post Severum De clyst. ed. Dietz. p. 48, 7 : Συριγγοτόμον. Oribas. p. 23 ed. Mai. Paul. Æg. 6, 78 : Σπαθίῳ τῷ συριγγοτόμῳ. Syringotomio Veget. 3, 27, 2.]

[Συριγγόφωνος, ὁ, ἡ, Ut fistula sonans. Cæsar. Quæst. 78, p. 218. Anon.]

Συριγγόω, In fistulam excavo. Unde pass. Συριγγοῦσθαι, In fistulam excavari. [In fistulam abire et degenerare, Fistulam contrahere. Hippocr. p. 43, 7, de abscessibus : Καὶ συριγγοῦνται. Ἐκσυριγγοῦνται dicitur eadem in re p. 180, D. Rursus p. 883, D, de tuberculo rupto : Ἐπὴν δὲ τοῦτο γένηται, συριγγοῦται καὶ ἰχωρέει. Est et συριγγοῦν Fistulam facere et in fistulam cavare, velut p. 277, 55 : Ἐντεῦθεν δὲ ἐς τὸ στόμα ἐσυρίγγωκεν. Et p. 279, 17, de vena : Σεσυρίγγωκε φλέβα, unde ἀποσυριγγώσασα deducitur, et ἀπεσυριγγώθη, quæ antea ex Erotiano apud Hippocr. exposuimus et indicavimus. Hoc vero verbo συριγγοῦσθαι per translationem utitur Hipp. ut oblongas cavitates in animantium corporibus exortas indicet, quæ musicis instrumentis (fistulas omnes appellant) similes sunt, ut scribit Galen. Comm. 2 in Progn. p. 149, 48, Hippocr. p. 43, 7, et Comm. in sect. 24 l. 3 Περὶ χυμῶν. Foes. Diodor. Exc. Photii p. 521, 94 : Αὕτη τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως ἀποδεδειγμένον ταῖς γυναιξὶ πόρον ἄτρητον εἶχε, παρὰ δὲ τὸν καλούμενον κτένα συριγγωθέντος ἐκ γενετῆς τὰς περιττώσεις τῶν ὑγρῶν ἐξέκρινεν· 11 : Τὸν σεσυριγγωμένον τόπον. Leo philos. Consp. p. 139 ed. Ermerins. : Ἔστι δ' ὅτε ῥήγνυται καὶ συριγγοῦται εἰς τὸν κανθόν. In συρρηγνύμενον corruptum in nonnullis ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 217.] In Hippiatr. : Εὐχερῶς γὰρ συριγγοῦται ὁ τόπος. [Paul. Æg. 6, 78 : Ὅταν βαθεῖα τυγχάνῃ τὸν σφιγκτῆρα σεσυριγγωκυῖα.]

Συριγγώδης, ὁ, ἡ, Fistulosus, Fistularis, Fistulæ figuram gerens : σ. κασσία, ap. Pharmacopœos et Medicos, Cassia fistularis, quæ ab aliis κάλαμος vocatur, i. e. Arundo, s. potius Indica canna. [V. Σῦριγξ.] Est autem Arbor magna, juglandis folio, fistulis prælongis ac teretibus, utrimque fastigiatis, colore rubro nigricantibus, duum fere pedum proceritate, nigra intus carne, gustu prædulci, plane medicato, ligneis distinguentibus membranis, ossibus siliquarum, intercursantibus laminis intus carnosis, quas parietinæ disclundunt. Ignota fuit Dioscoridis, Plinii, et Galeni ætatibus, ut inter alia Gorr. tradit, qui eam ab Actuario vocari κασσίαν μέλαιναν ait. [Συριγγῶδες dicitur quod est Fistulosum aut cavernosum, et κατατετρημένον, Perforatum, exponit Erotianus apud Hippocr. Quam etiam dictionem apud eundem agnoscit Galenus, ut antea diximus in Σηραγγώδης. Sic enim scribitur p. 1222, D, de tuberculo ani : Καὶ ἔξω συριγγῶδες ἐγένετο, Et foras fistulosum erumpebat, aut perforatum erat. Et rursus p. 1210, D, ῥευματῶδες καὶ συριγγῶδες, Fluxio cum fistula dicitur. Etiam p. 1153, A, ὀστέα κατὰ μικρὸν συριγγώδεα, sunt Ossa in fistulam cavata aut perforata ex putredine. Foes. Oribas. p. 196, 5 : Κοιλότητας, ὅσαι συριγγώδεις εἰσὶ καὶ βαθεῖαι. Gramm. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 437, 18 : Ἐρίπναι, οἱ συριγγώδεις καὶ παρατεταμένοι τόποι, δι' ὧν μεγάλαι πνοαὶ εἰσδύουσιν. L. D. Euseb. Hist. Eccl. 8, 16, Ἕλκος. Mendham. Etym. M. p. 374, 29. Wakef.]

[Συρίγγωμα, τὸ, Fistula. Inc. medicaster in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 234. Osann.]

[Συρίγγωσις, εως, ἡ, Fistulæ abscessus. Antyllus Oribasii p. 16 ed. Mai. Osann.]

A [Συριγκτής. V. Συρικτής.]

[Σύριγμα, τὸ, i. q. συριγμός. De cantu fistulæ Eur. Bacch. 952 : Μὴ σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἱδρύματα καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα. Aristoph. Ach. 554 : Τὸ νεώριον δ' (ἦν πλέον) αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων. Pollux 4, 83 : Μέρη αὐλημάτων κρούματα, συρίγματα, τερετίσματα. Et improprie Orph. H. 33, 25 : Πᾶνα ... ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα. De sibilo Dionys. De comp. vv. c. 14, p. 79, 8 : Ἐκφωνεῖται τὸ σ. τοῦ πνεύματος ... περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ σύριγμα. Infra Σύρισμα. De utraque forma v. Συρικτής.]

[Συριγματώδης, ὁ, ἡ, Sibilo similis. Casii Probl. 82, ἦχος. V. Συριγμός.]

Συριγμὸς, ὁ, Sibilus [Gl.], Sonitus ille s. Vox aut Stridor qui sibilando editur, Sonitus ille quo aliquis exibilatur. [Xen. Conv. 6, 5 : Τῷ ἐλεγχομένῳ εἶναι ἂν πρέπειν συριγμόν. Polyb. 30, 20, 6 : Τοὺς σ. τοὺς ἐν ταῖς κοιναῖς πανηγύρεσι τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς χλευασμούς. Dio Chrys. Or. 33, p. 27 : Οὔτε κλωσμὸς οὔτε ποππυσμὸς οὔτε συριγμός ἐστιν.] Plut. [Mor. p. 813, F] : Ἡ γὰρ ἔκπτωσις B οὐ φέρει συριγμὸν οὐδὲ χλευασμόν. [Cic. c. 13, ubi contrarius κρότῳ.] Dicitur et συριγμὸς τῶν ὤτων, quum veluti sibilus quidam auditur in auribus, Tinnitus et sonitus aurium, Diosc. 1. Et 2, 96, de felle : Πρὸς συριγμοὺς, sc. τῶν ὤτων, s. τοὺς ἐν ὠσὶ, Ad sibilos aurium, Ruell. Cap. 101, dicit Ἤχους τοὺς ἐν ὠσί. [V. Συρισμός.] Elephantibus etiam tribuitur συριγμὸς, quod interpr. Barritus, ap. Arrian. [Exp. 5, 17, 12] : Ὡς δὲ καματηρά τε τὰ θηρία καὶ οὐκ ἔτι αὐτοῖς ἐρρωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, ἀλλὰ συριγμῷ μόνον διαχρώμενα, ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, Tantum barrientes et rudentes. Sed magis proprie homini tribuitur, item et serpentibus. Aristot. [H. A. 4, 9 post init.] : Ὅσα μὲν ᾠοτόκα ἐστὶν, ἀφίησι φωνὴν, ἀσθενῆ μέντοι· καὶ τὰ μὲν, συριγμὸν, ὥσπερ οἱ ὄφεις· τὰ δὲ συριγμὸν μικρὸν, ὥσπερ αἱ χελῶναι· Plin. : Ova parientibus sibilus, serpentibus longus, testudini abruptus. [Conf. ib. paullo ante : Ψοφεῖ οἷον συριγμόν. Diod. 3, 36 : Συριγμὸν ἐξαίσιον ἠφίει. Dionys. De comp. vv. c. 14, p. 80, 6 : Θηριώδους C γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμός ... ib. p. 72, 6 : Ῥοῖζον ἢ συριγμὸν ἢ ποππυσμόν· 16, p. 95, 3 : Συριγμὸν (Ms. ap. Gœller. συρμὸν) κάλων· ut in cod. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. XIII : Κάλων συριγμὸς, cui Virgilii Stridorem rudentum confert Uptonus. Συριγμοὺς et ποππυσμοὺς jungit etiam schol. Dionys. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 104, (1), aliis σιγμὸν ponentibus, quem cum ῥοίζῳ componit Sextus Adv. math. 1, 102, p. 238. V. Σίξις, ibidemque σιγμὸς explicatum συριγμός.]

[Σῦριγξ.] Σύριγξ, ιγγος, ἡ, Fistula, [ὁ αὐλὸς add. Gl.] et quidem pastoria, proprie. Plut. De sollert. anim. [p. 961, E] loquens de cervis, Κηλοῦνται σύριγξιν, quos Aristot. itidem dicit καταχηλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων· et Plin. Mulceri fistula pastorali et cantu. Apud eund. Plut. Symp. 7 [p. 713, B] pastores pecora σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι, Fistulis et buccinis. Xen. [Plato] Symp. [p. 215, B] : Σειληνοὺς σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας. [Plato Reip. 3, p. 397, A : Αὐλῶν καὶ συρίγγων φωνάς· 399, D : Κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σῦριγξ ἄν τις εἴη.] Aristot. D Poet. [c. 1, 5] : Ἡ τῶν συρίγγων τέχνη. Hom. Il. K, [13, H. Merc. 509] : Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, Tibiarum et fistularum. [Σ, 526 : Νομῆες τερπόμενοι σύριγξι.] Rursum Plutarch. Artoxerxe : Πολλὴ δὲ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν, ᾠδῆς τε καὶ ψαλμοῦ. Hesiod. Sc. [278] : Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδήν. [Soph. Phil. 213 : Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων. Frequens etiam ap. Eur. cum vocc. ἰὰ, ἰαχὴ, πνοὴ, φωνὴ, et ap. Bucolicos. Callim. Dian. 242 : Ὑπήεισαν δὲ λιγεῖαι λεπταλέον σύριγγες. Apoll. Rh. 1, 577 : Σύριγγι λιγείῃ καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος.] Item σύριγξ ἐκ καλάμων, ap. Polluc. [4, 67 et alia multa 69], quæ Aristophani dicitur σύριγξ καλαμίνη. [Id. ib. 77 : Ἡ δὲ ἐκ καλάμων σῦριγξ Κελτοῖς προσήκει καὶ τοῖς ἐν Ὠκεανῷ νησιώταις. Eur. Iph. A. 1038 : Συρίγγων ὑπὸ καλαμοεσσᾶν. Athen. 4, p. 184, A : Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ... τὴν μὲν μονοκάλαμον σύριγγα Ἑρμῆν εὑρεῖν, τινὰς δ' ἱστορεῖν Σεύθην καὶ Ῥωνάκην τοὺς Μήδους, τὴν δὲ πολυκάλαμον Σειληνὸν, Μαρσύαν δὲ τὴν κηρόδετον. Quibus præmiserat Syringem a A Marsya Celænis inventam esse. Diod. 3, 58 init. : Τὴν πολυκάλαμον σύριγγα πρώτην ἐπινοῆσαι (Cybelen). Coraes ad Heliodor. Æth. 5, 14, vol. 2, p. 179 : « Σύριγγα δοκεῖ λέγειν ἐνταῦθα συνωνύμως ὃν ἀνωτέρω ᾐνίξατο Πλαγίαυλον, καὶ Βίων δὲ Πανὸς εὕρημα λέγων τὸν Πλαγίαυλον (Γ, 7), Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα, τὸν αὐτὸν ἔοικεν ὑπολαμβάνειν εἶναι τῇ Σύριγγι· τῆς σύριγγος γὰρ εὑρετὴς ὁ Πὰν, ἧς τὸν μῦθον διὰ μακρῶν ἀφηγήσαντο Λόγγος (βιβλ. B) καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (βιβλ. H) καὶ ἄλλοι. Θεόκριτος δὲ διαφορὰν οἶδε Πλαγιαύλου δὲ καὶ Σύριγγος (K, 28), Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω, κἢν αὐλῷ λαλέω κἢν δώνακι κἢν πλαγιαύλῳ. »] Virg., Disparibus septem compacta cicutis Fistula ; Ovid., Dispar septenis fistula cannis. [Σῦριγξ inscriptum carmen Theocriti figuram ejus referens Anth. Pal. 15, 21. Conf. schol. Dionys. Bekk. An. p. 735, 4. || De sibilo, ut συριγμὸς, Plato Leg. 3, p. 700, C : Τὸ δὲ κῦρος τούτων γνῶναι ... οὐ σῦριγξ ἦν οὐδέ τινες ἄμουσοι βοαὶ πλήθους.] Σύριγξ a Theophr. vocatur etiam Arundo fistularis, H. Pl. 4, 12 : Καὶ ὁ μὲν κοῖ- B λος, ὃν καλοῦσί τινες σύριγγα· οὐδὲν γὰρ ἔχει ξύλου καὶ σαρκός. Sed fortasse ibi leg. συριγγίαν, ut ap. Diosc. Sic certe Plin. 16, 36 : Calamus vero alius, totus concavus, quem Syringiam vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. [Epiphan. vol. 1, p. 599, C : Ποῦ δὲ ἐν τοιούτῳ κόκκῳ τῷ σμικροτάτῳ καὶ ῥίζαι καὶ βάσεις καὶ καλάμη ... καὶ αἱ τοσαῦται σύριγγες ;] || Σύριγξ vocatur etiam ὁ ἔξωθεν φλοιὸς κασσίας τῆς συριγγίδος, Exterior cassiæ fistularis cortex. Galen. De antid. 1, 14, τὴν συριγγίδα ὀνομαζομένην κασσίαν omnibus esse notam ait, et τὸν μὲν ἔξωθεν φλοιὸν, ὅνπερ καὶ σύριγγα καλοῦσι, ἰσχυρὸν ἔχειν κατ' ὀσμήν τε καὶ γεῦσιν, τὸ δ' ἔνδον, ἀσθενέστατον. Ibid. dicit, Andromachi filium nomini κασσία addidisse nomen σύριγξ, et dixisse κασσία σύριγξ, atque postea obtinuisse apud Pharmacopœos ut sic appellaretur. Ab Actuario quoque [Meth. med. 5, 2] vocari σύριγξ τῆς κασσίας dicitur, esseque quam Nic. Myrepsus [De antid. 1, 77] κανέλλαν [ab Ital. *Cannella*, gr. καλαμίσκος. V. Coraes ad Heliodor. vol. 2, C p. 352] vocat, proxime ad cinnamomum accedentem. [De utriusque discrimine conf. Rhodius ad Scribon. Compos. med. c. 36, p. 75.] Vide et Συριγγώδης κασσία. || Pro Fistula alvearis apum dicitur accepisse Greg. Naz. Or. || Curruum rotæ etiam ipsæ σύριγγας habent, i. e. Foramina fistulam imitantia sua cavitate, in quæ axis inseritur. Latini Modiolos appellant, Græci et χοινικίδας et πλήμνας, item χνόας et ὀπὰς τῶν τροχῶν. Pollux [1, 144] : Τὸ δὲ κενὸν τοῦ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι, σύριγξ. [Æsch. Sept. 205 : Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι· Suppl. 181 : Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι. Soph. El. 721 : Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. De σύριγγι in machina Hero Belop. p. 135, D : Ἡ δὲ σῦριγξ, ἐν ᾧ (sic) ἐστιν ἡ διώστρα καὶ τὸ χελώνιον καὶ ἡ χεὶρ, ἐπὶ μὲν τῶν εὐθυτόνων σῦριγξ κέκληται, ἐπὶ δὲ τῶν παλιντόνων κλιμακὶς κτλ.] Eurip. [Hipp. 1234] : Σύριγγες ἄνω τροχῶν ἐπήδων, Fistulæ s. Modioli rotarum subsiliebant. Vocantur et [Ps.-Eur. Iph. A. 230] σύριγγες ἁρμάτειοι. [Callim. Lav. Min. 14 : Συρίγγων D αἰὼ φθόγγον ὑπαξονίων.] || A fistulæ similitudine σῦριγξ vocatur etiam ἡ δουροδόκη, Vagina s. Receptaculum hastæ ; est enim longum, teres, tenue, concavum, in modum fistulæ. Hom. Il. T, 387 : Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· schol. [et Hesych.] exp. δορατοθήκης. || Σύριγγες vocantur etiam Siphones. Soph. σύριγγας nominavit Venas grandiores colli, quæ ipso collo truncato sanguinem effundunt, sub finem Ajacis [1412] : Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Metaph. esse potest a canalibus, qui et ipsi nominantur a canna, cui vocabulo Canna σῦριγξ synonymum est : ut ap. Vitruv. 10, 15 : Canaliculi (qui Græce σῦριγξ dicitur) longitudo, foraminum XIX. Sic enim reponit Turn. pro στρὶξ. Quod tamen στρὶξ ap. Vitruv. aliis quoque in locis legitur, non semel. [De aliis venis Empedocles ap. Aristot. De respir. c. 7 med. : Ὧδε δ' ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ· πᾶσι λίφαιμοι σαρκῶν σύριγγες πύματον κατὰ σῶμα τέτανται, quas Arist. paullo ante dicit φλέβας τινὰς, ἐν αἷς ἔνεστι μὲν αἷμα, οὐ μέντοι πλήρεις εἰσὶν αἵματος κτλ. De elephanti

proboscide Aret. p. 68, 28 : Χρέεται δὲ τὸ ζῶον ἐς ἀναπνοὴν ὅκως ῥινὶ τῇδε τῇ σύριγγι.] || Σύριγξ dicitur etiam illa sive Fistula sive Canalis quo dorsi medulla continetur. Pollux [2, 180] : Ἡ μέν τοι διὰ τῶν σπονδύλων [σφονδύλων] πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. Idem [2, 305] et pulmoni quasdam σύριγγας tribuit, quas esse dicit λεπτὰς ἀποφύσεις, εἰς ἃς σχίζεται : et alio nomine vocari βράγχια et ἀορτάς. [Aristot. H. A. 1, 17 med. : Ἅπας μὲν (ὁ πλεύμων) ἐστὶ σομφός, παρ' ἑκάστην δὲ τὴν σύριγγα πόροι φέρουσι τῆς μεγάλης φλεβός· De respir. c. 15 : Αἴτιον τοῦ ἀναπνεῖν ὁ πνεύμων σομφὸς ὢν καὶ συρίγγων πλήρης.] || Item Σύριγξ ap. Medicos dicitur Sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens, cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus tenuis excernitur. Est autem vel cæca, quæ osculum in profundo, sinum ad superficiem habet : vel occulta, quæ et os et sinum obtinet in profundo, ut inter alia tradit Gorr. Vide Galen. 2 Ad Glauc. [lib. De tumor. præter nat., auct. Definit. med. p. 400, 56]; item Paul. Ægin. [4, 49; 6, 77], Oribas., Aet., Actuar. Et ap. Latinos Celsus 5, 28, ubi dicit, Nonnunquam autem ex ejusmodi abscessibus et ex aliis ulcerum generibus fistulæ oriuntur. Id nomen est ulceri alto, angusto, calloso. Vide ibid. plura fistularum genera. Frequenter autem occurrit hæc vox ap. Diosc. [Sextus Adv. math. 1, 314, p. 286. Pollux 4, 191 : Σύριγξ ἕλκος στενὸν πρόμηκες, ἔσωθεν μὲν μυξώδει σαρκί, ἔξωθεν δὲ τυλώδει κατειλημμένον.] Itidem Plut. dicit [Mor. p. 60, A], Ἀνθρώπου σώματα καὶ σύριγγας ἔχοντος. [Σ. σύριγγας, Fistula, Gl. « De fistulis ani conf. Hippocr. l. Περὶ συρίγγων, et Co. præn. p. 200, D. Σύριγξ ἥπατος p. 580, 44; 607, 55; 629, 9; τοῦ πλεύμονος p. 478, 25. » Foes. Et sæpe alii medici, ut Rufus p. 237 ed. Matth., Antyllus ejusd. Med. p. 315 fin., Leo philos. Consp. med. p. 153 ed. Ermerins.] || Σύριγγες dicuntur etiam Concavi sub terra meatus, Cavernæ in terra longæ in modum fistulæ s. canalis : Suid. διώρυξ ἐπιμήκης, Fossa oblonga, quæ sub terra ducta est; afferens hunc l. : Καὶ τούτους κελεύει σύριγγα βαθεῖαν ὑπὸ τὸν λόφον τρήσασθαι. [Κατατρήσεις εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι Hesychio. Polyb. 9, 41, 9 : Ἀπὸ τῆς παρεμβολῆς ὡς πρὸς τὰς χελώνας τὰς χωστρίδας πεποίηντο σύριγγες κατάστεγοι· 15, 30, 6 : Ἀνέβαινεν εἰς τὴν σύριγγα τὴν μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου καὶ τῆς παλαίστρας κειμένην καὶ φέρουσαν ἐπὶ τὴν τοῦ θεάτρου πάροδον· 31, 3 : Τὰς πρώτας τῆς πρώτης σύριγγος ἐξέβαλλον θύρας· 22, 11, 8 : Ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας ἐλάνθανον τοὺς ἔνδον φέροντες ἔξω τὸν χοῦν διὰ τῆς σύριγγος· fr. ap. Suidam v. Τύλος cit. : Τῆς πέτρας αὐτοῖς εὐχρηστίαν παρεχούσης διὰ τὸ δεῖν τρῆμα ποιεῖν τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σ. τὴν προσαγομένην. Diod. 2, 10 : Ὑπὸ ταῖς ἀναβάσεσιν ᾠκοδόμηντο σύριγγες, et infra. 17, 43 : Τὴν ἀνὰ μέσον τῶν τειχῶν σύριγγα λίθων καὶ χώματος ἐπλήρουν, ubi Ælian. N. A. 6, 43; 16, 14 (quo l. in σήραγγες abierat), et alia de Ægyptiis in urbe Thebarum confert Wessel., quibus add. Pausan. 1, 42, 3, Phryn. Bekk. p. 64, 11.] Itidem ap. Aristot. De mundo [c. 4] : Πνεῦμα παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας γῆς, Spiritus qui aberrans insinuarit se in abstrusos quosdam terræ et cæcos meatus, Bud. || Fibula. Apoll. Arg. 4, [1646] de Talo : Ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος Σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τήν [τῆς Brunck.] γε λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο. [Περόνη interpr. etiam schol. Sed est potius Vena, ut supra.]

[Σύριγξ, ιγγος, ἡ, Syrinx, caput Hyrcaniæ. Polyb. 10, 31, 6 : Τὴν προσαγορευομένην Σύριγγα πόλιν, ἣν συνέβαινε κεῖσθαι οὐ μακρὰν τῆς Τάμβρακος, εἶναι δὲ τῆς Ὑρκανίας ὡσανεὶ βασίλειον. || Nympha ap. anon. De transformat. in *Bibl. d. alten Lit. u. Kunst* part. 6 fin. L. Dind.]

[Σύριγξις, εως, ἡ, Fistulæ cantus. Schol. Eur. Or. 145 : Φωνεῖ μοι ὡς πνοὴ συρίγξεως δόνακος. Quod σύριξις potius dicendum. V. Σαλπιγκτής p. 44, D.]

Συρίζω, [ξομαι, Lucian. Bis accus. c. 12 : Συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν. V. Συρίσσω. Act. Hero Spirit. p. 194, D : Ὁ δράκων συρίσει. Συριῶ ponit gramm. Cram. An. vol. 4, p. 195, 24], i. q. συρίττω, Fistula cano, Fistulo, διὰ σύριγγος μέλπω : ut σαλπίζειν, διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, schol. Theocr. [1, 3. Eur. Iph. T. 1125 : Συρίζων θ' ὁ κηροδέτας κάλαμος οὐρείου Πανὸς κώ-
A παις ἐπιθωΰξει· Ion. 501 : Ὅταν συρίζῃς, ὦ Πάν· Alc. 576 : Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίους· Ps.-Eur. Iph. A. 577 : Βάρβαρα συρίζων. Orph. fr. ap. Jo. Diac. ad Hesiodi Alleg. p. 495 : Ζεὺς δέ τε πάντων ἐστὶ θεὸς πάντων τε κεραστὴς πνεύμασι συρίζων φωναῖσί τε ἀερομίκτοις. Lucian. Dial. deor. 20, 6 : Ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· 22, 3 : Συρίζω πάνυ καπυρόν.] Pro quo Dorice Συρίσδω, Theocr. 1, [3 etc.] : Ἀδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες [al. τυρίσδες, quod hyperdoricum, ut alia ejusmodi ap. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 65.], Dulce canis fistula. [De vento Babrius Fab. 114, 4 : Ἀνέμου δὲ συρίσαντος.] || Alioqui Συρίζω significat κατὰ Σύρους λέγω vel φρονῶ, Syre loquor, ago. [Sextus Adv. math. 1, 314, p. 286 : Ἐβαρβάριζεν ἀντὶ τοῦ ἐσύριζε κείμενον· βάρβαροι γὰρ οἱ Σύροι. Lucian. De merced. cond. c. 10 : Κακῶς συρίζοντι. Schol. Theocr. 1, 3.] Exp. etiam, Syrorum more molliculus sum. Tunc autem a Σύρος derivatum est [et corripit υ]. || Συρίζω significat etiam Sibilo [Gl. in Συρίζω et Σύρισον], itidem et συρίττω.
[Sic fere Æsch. Prom. 355 : Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς
B ἀνέστη θεοῖς, σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον· Sept. 463 : Φιμοὶ δὲ (equorum) συρίζουσι βάρβαρον τρόπον μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. Eurip. Iph. T. 430 : Συριζόντων κατὰ πρύμναν εὐναίων πηδαλίων. V. Συρίσσω. De serpente Orph. Lith. 138 : Συρίζων βοώντος ἐμῆς πολὺ μεῖζον αὐτῆς. Hippocr. p. 477, 21 : Συρίζει (sputum) ἐν τῇ φάρυγγι λεπτόν. V. Ὑποσυρίζω. || Cum dat. Sibilando voco. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 474, B : Συρίσωμεν αὐτῇ· C : Συρίζοντες αὐτῇ. Qui ibidem dicitur συριγμός. Schol. Hom. Il. K, 502 : Ῥοίζησεν) ἀνάρθρως ἐφώνησεν, ὃ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν, vel ἄναρθρον καὶ βαρβαρικὴν φωνὴν μιμούμενος, ὥστε μηδένα τῶν πολεμίων, εἰ τύχοι τις ἐγρηγορὼν, αἰσθέσθαι. L. Dind.]

Συριηγενής, ὁ, ἡ, Syrus origine s. genere, In Syria natus, Syrus. Συριηγενὲς ἅρμα in quodam carmine [oraculo] ap. Herodot. [7, 140. Orph. Lith. 259, Εὐφρήταο.]

[Συρίηθεν. V. Σύροι fine.]

[Συρικὸν, τὸ, Sandyx. « Syricum (vero dicitur) pi-
C gmentum quod Phœnices in Rubri maris littoribus colligunt, inquit Isidorus 19, 17. Rubri coloris pigmentum exponitur in Gloss. Arabicolat. Neophytus mon. Ms. : Σῶρι καὶ τὸ Συρικὸν, ὃ καὶ Σάνδυξ λέγεται. Alibi : Ὁ παρὰ τοῖς ζωγράφοις συρικοῦν, τοῦτο τοῖς ἰατροῖς Σάνδυξ λέγεται. Jo. Damasc. Orat. in Constantin. Caballinum p. 675 συρικὸν colorem etiam facit, quem μέλανι opponit. V. Ζακούλ (et Σάνδυξ). » Ducang.]

[Συρικός. V. Σύροι sub finem.]

[Συρικτήρ, ῆρος, ὁ, ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 5, 206, 7 : Ἡδὺν συρικτῆρα (δόνακα), ut Brunck. male scripsit pro συριστῆρα, vel] Συρικτής, ὁ, Sibilator; Fistulator, Qui tuba canit, Tubicen. [Altera signif. Theocr. 7, 28; 8, 9, 34. Quod semel iterumque est uno alterove in libro συρικτής, unde repetit Tzetzes Exeg. Il. p. 130, 29, probabat Dorvill. ad Char. p. 660, ut σαλπιγκτής, quocum conjungitur apud Photium in Ἀσπήτειν, sed quem alteram utriusque formam posuisse ostendit præmissum διὰ τοῦ κ, ut dictum in Σαλπιγκτής p. 44, D. Idem vitium in deterioribus Suidæ (nam meliores
D omittunt) v. Ἀεργηλή citantis l. Macedonii Anth. Pal. 6, 73, 1. Antistius ibid. 237, 8 : Εἵνεκα τοῦδε πλοχμοὶ συρικτᾶν κεῖνται ἀπ' ἀκρεμόνων, i. e. Susurrantium, ut sæpe Argutus apud Latinos. De sole dictum Orph. H. 7, 11 : Κοσμοκράτωρ, συρικτά, conferendum cum σύριγμα et συρίζω in Orphicis de ventis a Pane et Jove motis. Pravo accentu schol. Aristoph. Pl. 689 : Συρίξας δὲ οὕτω μόνως φασὶν Ἀττικοὶ καὶ συρίκτης καὶ σύριγμα καὶ οὐ συρίσας. Errat enim Valck. ad Adon. p. 280, A, et Rœver. p. 34, formas hujusmodi in κτας barytonas faciens, quum vel in libris pleræque sint oxytonæ, nisi quod apud Theocritum Πυθαγορίκτας et Μουσίκτης male scriptum apud Hesychium, et apud eundem et alios Τρηματίκτης, quod v. L. Dind.]

[Σύρινθος, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Συρίνθιος, ὡς Ὀλύνθιος· τὸ θηλυκὸν Συρινθία, Steph. Byz.]

[Συριόθεν. V. Σύροι.]

[Σύριον, τὸ, Syrupus, Gl.]

[Σύριος. V. Σύροι.]

[Σύρις, στρούθιον, Radicula, apud Afros, App.

Diosc. 447 (2, 137, sed ibi θορπάθ). Hebr. שרש *Sores*, Radix. Bochart Canaan 2, 15. Angl.]

[Συρίσδω. V. Συρίζω.]

[Σῦρίσκα, ἡ, Syrisca, n. mulieris in inscr. Æg. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 28, Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1982, 1. L. Dind.]

Συρίσκος, ὁ, [Pultorium Gl.] vel Ὑρίσκος, Vas quoddam ex vimine aliave materia contextum, in quod ficus imponebant, Hesych. [ἀγγεῖόν τι πλεκτόν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλουσι· τινὲς δὲ ὑρίσκον. Pro ἄρριχος dicebant et ἄρσιχος. Dein litera transposita ἄρισχος et ἄρισκος, pro quo et ὕρισχος, ὕρισσος, et συρίσκος dixerunt. Qua de re notavit magnus Casaub. Animadv. in Athen. 3, 4 (p. 154). Phrynichus (Bekk. p. 67, 15): Ὕρισχος, ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίσχον καλοῦσι· ἔστι δὲ πρόκανόν τι, ἐν ᾧ σῦκα καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρουσι, κοφίνῳ ἐμφερές. Hinc Lat. Riscus, quod fere perspexit V. D. ad Hesych. Pierson. ad Mœr. p. 56. Συρίσκος Pollux 7, 174; σύρισσος 10, 129, quod cum ὕρισσος confert Hemsterh. V. Σύριχος.]

[Συρίσκος, ὁ, Syriscus, Syrus a Derceto Assyriorum regina amatus, ap. Tzetzen Hist. 9, 503, 505. L. D. ‖ Ὑποκοριστικὸν nominis Syrus, ap. Terent. Ad. 5, 1, 1, ubi Syrus : « Edepol, Syrisce, te curasti molliter. »]

[Σύρισμα, τὸ, i. q. σύριγμα vel συριγμὸς et συρισμός. Basilius ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 461, b, A : Δι' ἑνὸς δολεροῦ ῥήματος ἢ χειλέων συρίσματος (mulieris). L. D. Hesychius : Ἄσθμα, πνοὴ βιαία, σύρισμα. Var. scr. pro σύριγμα ap. Longum p. 56, 9 Vill.]

Σῦρισμός, ὁ, i. q. συριγμός, ut συρίσαι i. q. συρίξαι, Sibilus, Stridor. Lucian. [Anach. c. 32] : Λόγχη βαρεῖα μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη. [Schol. Dionys. Bekk. Anecd. vol. 2, p. 771, 15. Pro συριγμὸς Jerem. 25, 9, præbet Georg. Sync. p. 234, B. Variant etiam codd. schol. Theocr. 1, 3. Nec Luciano concedendum videtur συρισμός. De aurium sonitu Theophan. Nonn. vol. 1, p. 296 : Ποιεῖ καὶ μάλιστα τοῦτο πρὸς τοὺς χρονίους ἤχους καὶ συρισμούς, ubi Alex. Trall. 3, 2, p. 171, 8; 3, p. 184, 11, συριγμούς. L. Dind.]

[Σύρισσος. V. Συρίσκος.]

Σῦρίσσω sive Συρίττω, ξομαι, Sibilo [Gl. in Συρίττω], Sibilum edo [Aristoph. Pl. 689 : Συρίξας ἐγὼ ὡς παρείας ὢν ὄφις. Orph. Arg. 993 : Ἂν δ' ὀλοὸν σύριζε (draco). V. Συρίζω. Plato Theæt. p. 203, B : Ψόφος τις μόνον οἷον συριττούσης τῆς γλώττης, de litera σ], Sibilo ejicio, Exibilo, sicut Explodo dicitur pro Manuum plausu aliquem ejicio. [Schol. Theocr. 1, 3 : Συρίττω δὲ (contra quam συρίζω) ἐπὶ συρισμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως, καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς· οἷον συρίττω τινὰ ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. De explodendo συρίττω ponit Pollux 4, 122, de dracone 5, 90. Antiquiorem formam Συρίζω facit Lucian. Jud. voc. c. 10 : Ἀφείλετο (τὸ ταῦ) τοῦ ζῆτα τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν. Greg. Cor. p. 154 : Τὸ συρίζειν συρίττειν (dicunt Attici).] Dem. [p. 315, 10] : Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· ubi tamen redditur et Sibilabam. Id. [p. 586, 16] : Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. Lucian. Deor. conc. c. 13 : Ἀχθομένους μοι λέγοντι καὶ συρίττοντας. Alciphr. Ep. 3, 71.] Plut. Apophthegm. [p. 179, A] : Συρίττουσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίοις. Et pass. voce ac signif. ap. Æschin. [p. 64, 29] : Ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, Ita ut et exibilaretur. [Id. p. 86, 41 : Ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον στεφανῶτε, οὐκ οἴεσθε ἐν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι; Axioch. p. 368, D : Δήμου παίγνιον συριττόμενον. Plut. Mor. p. 795, D : Συριττόμενον ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ. Lucian. Nigr. c. 8 : Τῶν συριττομένων καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα (ὑποκριτῶν)· Pro imag. c. 29. Fut. medii] Lucian. [Nigrin. c. 10] : Μνησικακήσω [τε] παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι. Apud Eundem legitur et συρίσαι, ut πλάσαι a πλάττω : nisi potius reponendum συρίξαι [Harmonid. c. 2] : Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί εἰσι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, Multi sunt qui plaudant et sibilent, s. explodant et exibilent. [V. de utraque forma schol. Aristoph. in Συρικτὴς cit.] ‖ Fistulo, Fistula cano. Aristot. [H. A. 9, 5 extr.], de cervis : Καταχηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων, Plin. Mulcentur fistula pastorali et cantu. [Forma Συρίσσω Ephræm Syr. vol. 2, p. 13, F. L. Dindorf.]

[Συριστήρ. V. Συρικτήρ.]

Συριστής, ὁ, Grus mas, γέρανος ἄῤῥην, Hesych. [‖ Fistulator, Gl. Lucian. De Syr. d. c. 43.]

[Συριστὶ, Lingua Syria. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 11 : Τοὺς σ. ἐπισταμένους. Plutarch. Anton. c. 46; Lucian. Alex. c. 51. V. T. locos v. ap. Schleusner. Zonar. Annal. vol. 1, p. 164, D, ὁμιλεῖν. Menolog. Gr. vol. 2, p. 141, λαλεῖν. Apollon. De advv. Bekk. An. p. 572, 10. ῡῐ L. Dind.]

[Σῦριστικὸς, ἡ, ὸν, Fistula canens. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 653, 31 : Ἐμπνευστικὸν ὥσπερ ἡ συριστική. L. Dind.]

[Σύριχος, ὁ, pro συρίσκος, Corbis, legitur ap. Alexin ab Athen. 3, p. 76, D cit. : Καὶ τί δεῖ λέγειν θ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦκ' ἑκάστοτε ἐν τοῖς συρίχοις πωλοῦντας;]

[Συρκάζω. Hesychius : Σύρκιζε, σάρκαζε. Quod Σύρκαζε scribendum videtur. V. Σύρξ.]

Σύρμα, τὸ, Quod trahitur, attrahitur. Unde dicitur de veste quadam longa, quam veluti trahunt inter incedendum, qui induti ea sunt : quod vel maxime usuvenit in eo vestis genere, quo nobilissimas quasque matronas uti, in Gallia præsertim, videmus : vulgo *Robe à queue* : q. d. Vestis caudata. Si autem hæc vera est nominis hujus signif., huc pertinebit Homericum epith. ἑλκεσίπεπλος. Latini quoque Syrma vocant : ut Martial. [12, 95] : Aptasi longum tu quoque syrma tibi. Apud Eundem [4, 49] legitur, Musa nec insano syrmate nostra tumet. Sicut Pollux [7, 67] dicit σύρμα esse τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον. [Gramm. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 19 : Εἰ μὲν δὴ πάντα τις Αἰσχύλῳ βούλεται τὰ περὶ τὴν σκηνὴν εὑρήματα προσνέμειν ... σύρματά τε καὶ καλύπτραν κτλ. Vegetius in Συρματικὸς citandus. De aliis rebus, ut de terebra Strato Anth. Pal. 12, 190, 3 : Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερηδόνος εἴθε γενοίμην. De cincinnis Philodem. 5, 13, 2 : Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκαβαντίδας ὥρας, ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων. De grege Dionysius Hymn. in Apoll. 23 : Γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελάνα χορὸν ὥριον ἁγεμονεύει λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων. Aliter ap. Pausan. 9, 25, 2 : Καλεῖται δὲ ὁ σύμπας οὗτος τόπος Σύρμα Ἀντιγόνης· ὡς γὰρ τοῦ Πολυνείκους ἄρασθαι οἱ προθυμουμένῃ τὸν νεκρὸν οὐδεμία ἐφαίνετο ῥαστώνη, δεύτερα ἐπενόησεν ἕλκειν αὐτὸν κτλ. Quocum conf. Ptolem. Tetrab. 4, p. 201 fin. : Ἐν δὲ τοῖς τετράποσιν ἀπὸ συμπτώσεων ἢ συρμάτων ἀποθνήσκοντας. Ubi dicitur pro συρμός. De serpentibus, ut συρμός, Dio Chr. Or. 5, vol. 1, p. 193 : Τοῖς σύρμασι τῶν ὄφεων. Ælian. N. A. 9, 61. Photius v. Ὁλκός. Incerta signif. ap. Hesych. in Σύρη ponitur σύρματα ναυμαχίας.] ‖ Σύρματα καμίνων dicuntur Sordes s. Purgamenta quæ scopis radulisve ex fornacibus detracta sunt. Dioscor. 5, 85, de pompholyge : Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡσὰν ἀπόψηγμά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν [ἐδάφων] καὶ καμίνων οὖσα. Plin. 34, 13 : Spodon nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum. Ubi tamen σύρμα non expressit, sed tantum ἀπόψημα. Ruell. sic : Purgamentum quoddam quod ab ærariarum officinarum pavimentis et fornacibus everritur. Ubi nota etiam ἐδαφῶν σύρματα dici, i. e. Sordes et purgamenta quæ rastris aut scopis in pavimento converruntur. Item σύρματα vocantur Stipulæ, Stramina aut Paleæ, quæ rastro corraduntur s. coacervantur. Quo pertinet, quod Heraclitus ap. Aristot. Eth. 10, [5] dicit, Ὄνους σύρματ' ἂν ἑλέσθαι μᾶλλον ἢ χρυσόν· quemadmodum Æsopicus quoque gallinaceus margaritam in fimeto effossam posthabebat grano hordei, quod τῇ σκαλεύσει eruerat. [V. Συρφετός. Similiter Hippocr. p. 1133, C : Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συρμάτων τοιαῦτα, Tale quoque quiddam in desquamatis ulceribus contingit. V. Ἀπόσυρμα. Fors. Ptolem. Harmon. 2, 12, p. 85, A : Συγκρούσεως, ἀναπλοκῆς, καταπλοκῆς, σύρματος, καὶ ὅλως τῆς διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλοκῆς. ‖ Unus e 19 tonis Musicæ græcanicæ. Hagiopolites s. liber Ms. de Musica ecclesiastica Græcorum : ... κλάσμα, κράτημα, σύρμα. V. Συρματικός. ‖ Aurum vel argentum ductile vel in fila diductum. Zosimus Panopol. Ms. de

rotundandis margaritis : Ἐχέτω δὲ ἑκάστη σύρμα ἀργύριον. Infra : Ποίησον ὀπὰς λεπτὰς ἐν αὐτῷ, καὶ πήγνυε ἀπὸ τοῦ ἔνδοθεν μέρους ταῖς τοιαύταις ὀπαῖς τὰ συρμάτια. Eustath. Od. p. 1645 : Ὡς τοῦ ἀργυρίου μίτου, ὃ σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες, σφιγκτότερον πιέζοντος ἤπερ ὁ σχοῖνος. Physiologus De natura animalium Ms., ubi de Basilico : Στρουφφνίζει τὴν οὐράν του, ὥσπερ τὸ σύρμα χρυσοῦς. || Sed maxime pro quovis Filo aureo vel argenteo etiam molis tuso, quo serica fila circumvestiuntur, ex quibus panni quos aureos vel argenteos dicimus (*draps d'or ou d'argent*) confici solent. Nicetas in Manuele 6, 5 ex cod. barbarogr. : Ἐπανωκλίβανον ὁλόχρυσον ὄντα μετὰ σύρματος, ubi cod. alter στολάδα. Idem in Isaacio et Alexio n. 3 : Τὰ ἅγια σκεπάσματα τὰ πολύτιμα τὰ ἐκ σύρματος χρυσοῦ ὄντα. Ubi perperam Salmasius σ. καὶ χρ. quasi σύρμα non etiam diceretur de argento ut de auro, quod satis firmat Eustath. l. c. Codinus 6, 47 : Ἅπερ εἰσὶ μαργέλλια μετὰ σύρματος· 4, 15. Ducang. V. Χρυσόσυρμα.]

Συρμαία, ἡ, dicta est a quibusdam rhaphanus, quod concitando vomitui esset idonea. Similiter et cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant. Est et potio ex sale et aqua mistis, apta ventri purgando. [Neophytus Lex. Ms. ap. Ducang. App. Gl. p. 179 : Συρμαία ἡ ἐπιμήκης ῥαφανίς, καὶ συρμαϊσμὸς ὁ δι' αὐτῆς γινόμενος ἐμετός.] Hæc Gorr., a quo etiam Συρμαϊσμὸς a veteribus appellata traditur modica vacuatio, sive per vomitum sive per alvi dejectionem fieret, ut annotat Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [p. 609, 28. Hippocr. p. 805, H : Ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ.] Paulum autem ait exponere vomitum qui fit jejunis ante cibum. Schol. Aristoph. Pac. [1253] : Πωλεῖ βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· Ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν, annotat, quosdam velle συρμαίαν esse succum herbæ qua Ægyptii utantur πρὸς διάρροιαν. [Οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ᾗ χρῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροιαν. Ἄλλως· φαίνονται τῷ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροιαν· ὡς Δίδυμος· ἁλμαία ἐκ ῥαφανίδων Αἰγυπτιακή, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος.] Esse porro genus rhaphani, ex Diod. S. [1, 64 : Ἐπιγέγραπται δ' ἐπὶ τῆς μείζονος πυραμίδος τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωθέντων χρημάτων ὡς εἰς λάχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις'] Polluce [1, 247 : Καὶ παρὰ Ἡροδότῳ δὲ, εἶδος ῥαφανίδος, συρμαία], necnon ex Plin. [36, 17] confirmatur : quum tamen ap. Herodot. [2, 125] ἐς συρμαίην καὶ κρόμμυα reddatur, In apio et cæpis [Succum raphanorum ad ventrem purgandum, recte interpr. Wesseling.] : ut videlicet Hesych. Συρμίον esse ait λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός, in VV. LL. συρνέη. [Hippocr. p. 626, 37 : Ἐν οἴνῳ εὐώδεϊ ἢ ἐν συρμαίῃ δοῦναι πιεῖν· 39 : Ἰὸν χαλκοῦ ξυντρίψας ξὺν μέλιτι καὶ συρμαίῃ δὸς πιεῖν. Ubi mihi Calvus σιραίῳ pro συρμαίῃ legisse videtur, aut syrmæam pro passo et defruto accepisse. Eumque hac in re secutus est Hermolaus Barbarus Corallii lib. 2, cap. 338. An vero in hoc Hippocratis loco συρμαίη potionem quandam ex sale et aqua ventri purgando idoneam indicet, eoque referatur Galeni indicatura et expositio in Exegesi, nondum mihi satis constat. Scribit enim : Συρμαία ἡ μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις. Quibus significat συρμαίαν moderatam alvi purgationem denotare. Certe etsi non video, quonam melius allegetur loco, nonnihil tamen suspecta mihi est scriptio, quod alioqui minimum soleat Galen. in sua Exegesi indicaturas ab Hippocratis scriptis detorquere, sed iisdem prope verbis quantum potest repræsentare. Foes.] Ex Eodem [2, 88] alioqui affertur etiam, Συρμαίῃ διηθήσαντες τὴν κοιλίην. Quinetiam Συρμαΐζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem [2, 77, quod Gl. interpr., καθαίρειν ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. Ælian. N. A. 5, 46. Zonaras Lex. p. 1693 : Συρμαϊσμός· πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν. Αἰγυπτιακὴ δὲ ἡ λέξις. V. Hesych. infra cit., ubi substantivi et verbi ex. Dioclis Carystii ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 588, annotavit Albertus.] Habetur et Συρμιασμὸς, necnon Συρμισμὸς, in VV. LL. quæ mendose scribi videntur. [Hesychius : Συρμαία· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἔπαθλον ἔχων συρμαίαν. Ἔστι δὲ βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Λέγεται δὲ καὶ Συρμαϊσμὸς, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν καὶ πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν.]

[Συρμαΐζω. V. Συρμαία.]

[Συρμαιογραφέω, pro Aureas vel argenteas literas in codicibus exarare, videtur dixisse Theodorus Stud. in Vita S. Platonis Hegumeni n. 16 : Ποία γὰρ χεὶρ τῆς ἐκείνου δεξιᾶς μουσικώτερον ἐσυρμαιογράφησεν ἢ τίς ἐπιπονώτερον τῆς ἐκείνου προθυμίας ἐσπουδαιογράφησεν; Quæ manus elegantius quam illius dextera literarum formabat fractus? Int. Et auctor Vitæ S. Nicolai Studitæ p. 901 : Ἀλλ' ἦν ταῖς χερσὶ κοπιῶν καὶ δέλτους ἄριστα συρμιογραφῶν, εἰ καὶ ἄλλος. Ubi Combefis., Longo literarum ductu s. uncialibus literis scribere. Sed et huc referri posse videtur quod habet Anon. in Arithmetica practica Ms. : Οἱ γράφουσιν ἄνωθεν ὅπου εἰσὶν τὰ ψηφία μὲ τὰ σύρματα. Ducang. V. Ἐπισεσυρμένως in Ἐπισύρω.]

[Συρμαῖον, πεδίον μεταξὺ Νομάδων τε καὶ Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν Συρμαῖος, Steph. Byz.]

[Συρμαιοπώλης, ὁ, Raphanorum venditor. Pollux 7, 196, et ex Danaidibus Aristophanis 199.]

[Συρμαϊσμός. V. Συρμαία.]

[Συρμὰς, άδος, ἡ, Tractus. Georg. Pisid. ab Suida v. Συμφορὰ cit. : Ἐκ τῆς ἀμέτρου συμφορᾶς τῶν συρμάδων, περὶ χιόνος. Wakef. Schol. Jo. Diac. Hesiod. Sc. 39 (143). Const. Manass. Chron. 2352 : Προχέονται χαρίτων αἱ συρμάδες· 3828, νέκταρος. Boiss. Eust. Opusc. p. 309, 45 : Ἀμβροσίας συρμάδες. Georg. Acrop. procem. p. 5 fin. ed. Bonn. : Χαρίτων συρμάδας. Jo. Phocas Descr. T. S. c. 4, p. 6 : Λίβανος συρμάδας χιόνος ὡς βοστρύχους περιβαλλόμενος. Anon. in Walz. Rhett. vol. 3, p. 579, 10 : Αἱ συρμάδες ἀντὶ τῶν ἀκτίνων. L. Dind.]

[Συρμάται, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ· Ποταμὸν τοῦ Ταναΐδος Συρμάτας κατοικεῖν, Steph. Byz. Scylax p. 30 med.]

[Συρμάτειος, Ex auro ductili. Nicetas in Murzuphlo n. 3 : Τὰς συρματείας ποδέας καὶ χρυσᾶς. Ubi cod. al. τὰ πανταγῆ σκεύη καὶ ἔπιπλα. || Συρματεῖνος, Συρμάτινος, eodem signif. Codin. Offic. 3, 1, de sciadio Despotæ : Ὁ ἀὴρ αὐτοῦ ἔχει ὀνόματα τοῦ φοροῦντος αὐτὸ χρυσοκλαβαρικὸν, συρματεῖνον. Ita ib. 15; 6, 47, συρματεῖνα φοροῦντες 7, 3. Idem 3, 17 de sebastocratoris calceis n. 17 : Τὰ ὑποδήματα ἔχοντα αὐτοὺς συρματείνους, pro quo Georg. Acrop. Chron. n. 82 extr. χρυσοῦφεῖς, ut Niceph. Greg. l. 4 init. || Συρματηρὸς eadem notione, Catalog. offic. Pal. ex cod. Reg. : Τὰ συρματηρά (σκιάδια). Ducang. V. Σύρμα, ubi est etiam formæ Συρμάτιον ex. in Zosimi Panopol. loco sub initium posito.]

[Συρματικὸς, ἡ, ὸν, adj. a Σύρμα, uno ex tonis Musicæ Byzant. Stephani schol. in Aristot. Rhet. cod. Par. 1869 (editi in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 301, 7 : Διὰ τοῦτο καὶ οἱ τὰ ἅγια εὐαγγέλια μανθάνοντες μυοῦνται πρῶτον τοὺς τόνους ὀξεῖαν καὶ συρματικὴν καὶ βαρεῖαν καὶ τελείαν ἐκπαιδευόμενοι. Bast. Aliter ap. Veget. 5, 21, 1 : « Syrmaticum jumentum ... coxam trahit, ... unde et syrmaticum a tragœdorum palliis, quæ trahuntur, dicitur. »]

Συρματὶς, ίδος, ἡ, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut sarmenta vel simile quid in unum acervum contrahit et colligit : ut Hesychio συρματὶς στρατιά est ἡ τὰ συμψήματα [quod v.] καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα.

Συρματῖτις, ιδος, ἡ, ut σ. κόπρος, Fimus ὁ ἐκ συρμάτων, Fimus ex purgamentis, stipulis, aut stramentis, paleisve, quæ scopis aut rastro coacervata fuere. Gaza interpr. Stipularius fimus. Legitur ap. Theophrast. H. Pl. 2, 8 fin. [7, 4], ubi agit de κόπρου generibus. Et 7, 5, [1] : Κόπρον δὲ μάλιστα ἐπαινοῦσι τὴν συρματῖτιν.

[Συρμεύομαι.] Ξυρμεύεσθαι, Hesych. Atticis esse ait ἀδιακρίτως λαλεῖν, et καυχᾶσθαι. [« An pro συρμεύεσθαι, a συρμὸς, them. σύρω? unde et Syrma, vestis. Suid. : Συρμός· τοῦ νιφετοῦ ἡ φορά. Quod ad sermonem turbulentum et incompositum facile transfertur, quando quis ἀδιακρίτως λαλεῖ, ἢ καυχᾶται. Conf. Bud. Comm. p. 375, de vocibus ἐπισύρειν et ἐπισεσυρμένον. » Albert. Ponenda autem hæc erant in Ξυρμεύομαι.]

[Συρμὴ, ἡ, i. q. συρμὸς, de serpente. Schol. Luciani Hermotim. c. 79 : Λέγεται ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως. Ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος ἤγουν

Diosc. 447 (2, 137, sed ibi θορπάθ). Hebr. שרש *Sores*, Radix. Bochart Canaan 2, 15. Angl.] A

[Συρίσδω. V. Συρίζω.]

[Σύρίσκα, ἡ, Syrisca, n. mulieris in inscr. Æg. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 28, Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1982, 1. L. Dind.]

Συρίσκος, ὁ, [Pultorium Gl.] vel Ὑρίσκος, Vas quoddam ex vimine aliave materia contextum, in quod ficus imponebant, Hesych. [ἀγγειόν τι πλεκτὸν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλουσι· τινὲς δὲ ὑρίσκον. Pro ἄρριχος dicebant et ἄρσιχος. Dein litera transposita ἄρισχος et ἄρισκος, pro quo et ὕρισχος, ὕρισσος, et συρίσκος dixerunt. Qua de re notavit magnus Casaub. Animadv. in Athen. 3, 4 (p. 154). Phrynichus (Bekk. p. 67, 15): Ὕρισχος, ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίσχον καλοῦσι· ἔστι δὲ πρόκανόν τι, ἐν ᾧ σῦκα καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς ἄστυ φέρουσι, κοφίνῳ ἐμφερές. Hinc Lat. Riscus, quod fere perspexit V. D. ad Hesych. Pierson. ad Mœr. p. 56. Συρίσκος Pollux 7, 174; σύρισσος 10, 129, quod cum ὕρισσος confert Heinsterh. V. Σύριχος.]

[Συρίσκος, ὁ, Syriscus, Syrus a Derceto Assyriorum regina amatus, ap. Tzetzen Hist. 9, 503, 505. L. D. ‖ Ὑποκοριστικὸν nominis Syrus, ap. Terent. Ad. 5, 1, 1, ubi Syrus : « Edepol, Syrisce, te curasti molliter. »] B

[Σύρισμα, τὸ, i. q. σύριγμα vel συριγμὸς et συρισμός. Basilius ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 461, b, A : Δι' ἑνὸς δολεροῦ ῥήματος ἢ χειλέων συρίσματος (mulieris). L. D. Hesychius : Ἆσθμα, πνοὴ βιαία, σύρισμα. Var. scr. pro σύριγμα ap. Longum p. 56, 9 Vill.]

Σύρισμός, ὁ, i. q. συριγμὸς, ut συρίσαι i. q. συρίξαι, Sibilus, Stridor. Lucian. [Anach. c. 32] : Λόγχη βαρεῖα μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη. [Schol. Dionys. Bekk. Anecd. vol. 2, p. 771, 15. Pro συριγμὸς Jerem. 25, 9, præbet Georg. Sync. p. 234, B. Variant etiam codd. schol. Theocr. 1, 3. Nec Luciano concedendum videtur συρισμός. De aurium sonitu Theophan. Nonn. vol. 1, p. 296 : Ποιεῖ καὶ μάλιστα τοῦτο πρὸς τοὺς χρονίους ἤχους καὶ συρισμοὺς, ubi Alex. Trall. 3, 2, p. 171, 8; 3, p. 184, 11, συριγμούς. L. Dind.]

[Σύρισσος. V. Συρίσκος.] C

Σύρίσσω sive Συρίττω, ξομαι, Sibilo [Gl. in Συρίττω], Sibilum edo [Aristoph. Pl. 689 : Συρίξας ἐγὼ ὡς παρείας ὢν ὄφις. Orph. Arg. 993 : Ἂν δ' ὀλοὸν σύριζε (draco). V. Συρίζω. Plato Theæt. p. 203, B : Ψόφος τις μόνον οἷον συριττούσης τῆς γλώττης, de litera σ], Sibilo ejicio, Exibilo, sicut Explodo dicitur pro Manuum plausu aliquem ejicio. [Schol. Theocr. 1, 3 : Συρίττω δὲ (contra quam συρίζω) ἐπὶ συρισμοῦ τοῦ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως, καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς· οἷον συρίττω τινὰ ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. De explodendo συρίττω ponit Pollux 4, 122, de dracone 5, 90. Antiquiorem formam Συρίζω facit Lucian. Jud. voc. c. 10 : Ἀφείλετο (τὸ ταῦ) τοῦ ζῆτα τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν. Greg. Cor. p. 154 : Τὸ συρίζειν συρίττειν (dicunt Attici).] Dem. [p. 315, 10] : Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· ubi tamen redditur et Sibilabam. Id. [p. 586, 16] : Εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. Lucian. Deor. conc. c. 13 : Ἀχθομένους μοι λέγοντι καὶ συρίττοντας. Alciphr. Ep. 3, 71.] Plut. Apophthegm. [p. 179, A] : Συρίττουσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίοις. Et pass. voce ac signif. ap. Æschin. [p. 64, 2] : Ἡγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην, Ita ut et exibilaretur. [Id. p. 86, 41 : Ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον στεφανῶτε, οὐκ οἴεσθε ἐν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι; Axioch. p. 368, D : Δήμου παίγνιον συριττόμενον. Plut. Mor. p. 795, D : Συριττόμενον ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ. Lucian. Nigr. c. 8 : Τῶν συριττομένων καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα (ὑποκριτῶν)· Pro imag. c. 29. Fut. medii] Lucian. [Nigrin. c. 10] : Μνησικακήσω [τε] παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι. Apud Eundem legitur et συρίσαι, ut πλάσαι a πλάττω : nisi potius reponendum συρίξαι [Harmonid. c. 2] : Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί εἰσι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, Multi sunt qui plaudant et sibilent, s. explodant et exibilent. [V. de utraque forma schol. Aristoph. in Συρικτὴς cit.] ‖ Fistulo, Fistula cano. Aristot. [H. A. 9, 5 extr.], de cervis : Κατακηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων, Plin. Mulcentur fistula pastorali et cantu. [Forma Συρίσσω Ephræm Syr. vol. 2, p. 13, F. L. Dindorf.] D

[Συριστήρ. V. Συρικτήρ.]

Συριστής, ὁ, Grus mas, γέρανος ἄρρην, Hesych. [‖ Fistulator, Gl. Lucian. De Syr. d. c. 43.]

[Συριστὶ, Lingua Syria. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 11 : Τοὺς σ. ἐπισταμένους. Plutarch. Anton. c. 46; Lucian. Alex. c. 51. V. T. locos v. ap. Schleusner. Zonar. Annal. vol. 1, p. 164, D, ὁμιλεῖν. Menolog. Gr. vol. 2, p. 141, λαλεῖν. Apollon. De advv. Bekk. An. p. 572, 10. ὕτ L. Dind.]

[Σῦριστικὸς, ἡ, ὸν, Fistula canens. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 653, 31 : Ἐμπνευστικὸν ὥσπερ ἡ συριστική. L. Dind.]

[Σύριχος, ὁ, pro συρίσκος, Corbis, legitur ap. Alexin ab Athen. 3, p. 76, D cit. : Καὶ τί δεῖ λέγειν δι' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦκ' ἑκάστοτε ἐν τοῖς συρίχοις πωλοῦντας;]

[Συρκάζω. Hesychius : Σύρκιζε, σάρκαζε. Quod Σύρκαζε scribendum videtur. V. Σύρξ.]

Σύρμα, τὸ, Quod trahitur, attrahitur. Unde dicitur de veste quadam longa, quam veluti trahunt inter incedendum, qui induti ea sunt : quod vel maxime usuvenit in eo vestis genere, quo nobilissimas quasque matronas uti, in Gallia præsertim, videmus : vulgo *Robe à queue* : q. d. Vestis caudata. Si autem hæc vera est nominis hujus signif., huc pertinebit Homericum epith. ἑλκεσίπεπλος. Latini quoque Syrma vocant : ut Martial. [12, 95] : Aptasi longum tu quoque syrma tibi. Apud Eundem [4, 49] legitur, Musa nec insano syrmate nostra tumet. Sicut Pollux [7, 67] dicit σύρμα esse τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον. [Gramm. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 19 : Εἰ μὲν δὴ πάντα τις Αἰσχύλῳ βούλεται τὰ περὶ τὴν σκηνὴν εὑρήματα προσνέμειν ... σύρματά τε καὶ καλύπτραν κτλ. Vegetius in Συρματικὸς citandus. De aliis rebus, ut de terebra Strato Anth. Pal. 12, 190, 3 : Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερηδόνος εἴθε γενοίμην. De cincinnis Philodem. 5, 13, 2 : Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτὼ λυκαβαντίδας ὥρας, ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων. De grege Dionysius Hymn. in Apoll. 23 : Γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελάνα χορὸν ὥριον ἁγεμονεύει λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων. Aliter ap. Pausan. 9, 25, 2 : Καλεῖται δὲ ὁ σύμπας οὗτος τόπος Σύρμα Ἀντιγόνης· ὡς γὰρ τοῦ Πολυνείκους ἄρασθαί οἱ προθυμουμένη τὸν νεκρὸν οὐδεμία ἐφαίνετο ῥᾳστώνη, δεύτερα ἐπενόησεν ἕλκειν αὐτὸν κτλ. Quocum conf. Ptolem. Tetrab. 4, p. 201 fin. : Ἐν δὲ τοῖς τετράποσιν ἀπὸ συμπτώσεων ἢ συρμάτων ἀποθνήσκοντας. Ubi dicitur pro συρμός. De serpentibus, ut συρμὸς, Dio Chr. Or. 5, vol. 1, p. 193 : Τοῖς σύρμασι τῶν ὄφεων. Ælian. N. A. 9, 61. Photius v. Ὁλκός. Incerta signif. ap. Hesych. in Σύρη ponitur σύρματα ναυμαχίας.] ‖ Σύρματα καμίνων dicuntur Sordes s. Purgamenta quæ scopis radulisve ex fornacibus detracta sunt. Dioscor. 5, 85, de pompholyge : Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡσὰν ἀπόψηγμά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν [ἐδάφων] καὶ καμίνων οὖσα. Plin. 34, 13 : Spodon nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum. Ubi tamen σύρμα non expressit, sed tantum ἀπόψημα. Ruell. sic : Purgamentum quoddam quod ab ærariarum officinarum pavimentis et fornacibus everritur. Ubi nota etiam ἐδαφῶν σύρματα dici, i. e. Sordes et purgamenta quæ rastris aut scopis in pavimento converruntur. Item σύρματα vocantur Stipulæ, Stramina aut Paleæ, quæ rastro corraduntur s. coacervantur. Quo pertinet, quod Heraclitus ap. Aristot. Eth. 10, [5] dicit, Ὄνους σύρματα ἂν ἑλέσθαι μᾶλλον ἢ χρυσόν· quemadmodum Æsopicus quoque gallinaceus margaritam in fimeto effossam posthabebat grano hordei, quod τῇ σκαλεύσει eruerat. [V. Συρφετός. Similiter Hippocr. p. 1133, C : Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συρμάτων τοιαῦτα, Tale quoque quiddam in desquamatis ulceribus contingit. V. Ἀπόσυρμα. Foes. Ptolem. Harmon. 2, 12, p. 85, A : Συγκρούσεως, ἀναπλοκῆς, καταπλοκῆς, σύρματος, καὶ ὅλως τῆς διὰ τῶν ὑπερβατῶν φθόγγων συμπλοκῆς. ‖ Unus e 19 tonis Musicæ græcanicæ. Hagiopolites s. liber Ms. de Musica ecclesiastica Græcorum : ... κλάσμα, κράτημα, σύρμα. V. Συρματικός. ‖ Aurum vel argentum ductile vel in fila diductum. Zosimus Panopol. Ms. de

rotundandis margaritis : Ἐχέτω δὲ ἑκάστη σύρμα ἀργύριον. Infra : Ποίησον ὀπὰς λεπτὰς ἐν αὐτῷ, καὶ πήγνυε ἀπὸ τοῦ ἔνδοθεν μέρους ταῖς τοιαύταις ὀπαῖς τὰ συρμάτια. Eustath. Od. p. 1645 : Ὡς τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ συρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες, σφιγκτότερον πιέζοντος ἤπερ ὁ σχοῖνος. Physiologus De natura animalium Ms., ubi de Basilico : Στρουφφνίζει τὴν οὐράν του, ὥσπερ τὸ σύρμα χρυσοχόος. || Sed maxime pro quovis Filo aureo vel argenteo etiam molis tuso, quo serica fila circumvestiuntur, ex quibus panni quos aureos vel argenteos dicimus (*draps d'or ou d'argent*) confici solent. Nicetas in Manuele 6, 5 ex cod. barbarogr. : Ἐπανωκλίβανον διόχρυσον ὄντα μετὰ σύρματος, ubi cod. alter στολίδα. Idem in Isaacio et Alexio n. 3 : Τὰ ἅγια σκεπάσματα τὰ πολύτιμα τὰ ἐκ σύρματος χρυσοῦ ὄντα. Ubi perperam Salmasius σ. καὶ χρ. quasi σύρμα non etiam diceretur de argento ut de auro, quod satis firmat Eustath. l. c. Codinus 6, 47 : Ἅπερ εἰσὶ μαργέλλια μετὰ σύρματος 4, 15. Ducang. V. Χρυσόσυρμα.]

Συρμαία, ἡ, dicta est a quibusdam rhaphanus, quod concitando vomitui esset idonea. Similiter et cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant. Est et potio ex sale et aqua mistis, apta ventri purgando. [Neophytus Lex. Ms. ap. Ducang. App. Gl. p. 179 : Συρμαία ἡ ἐπιμήκης ῥαφανίς, καὶ συρμαϊσμὸς ὁ δι' αὐτῆς γινόμενος ἐμετός.] Hæc Gorr., a quo etiam Συρμαϊσμὸς a veteribus appellata traditur modica vacuatio, sive per vomitum sive per alvi dejectionem fieret, ut annotat Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων [p. 609, 28. Hippocr. p. 805, H : Ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ.] Paulum autem ait exponere vomitum qui fit jejunis ante cibum. Schol. Aristoph. Pac. [1253] : Πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· Ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν, annotat, quosdam velle συρμαίαν esse succum herbæ qua Ægyptii utantur πρὸς διάῤῥοιαν. [Οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ᾗ χρῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν. Ἄλλως· φαίνονται τῷ χυλῷ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν· ὡς Δίδυμος· ἁλμαία ἐκ ῥαφανίδων Αἰγυπτιακή, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος.] Esse porro genus rhaphani, ex Diod. S. [1, 64 : Ἐπιγέγραπται δ' ἐπὶ τῆς μείζονος πυραμίδος τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωθέντων χρημάτων ὡς εἰς λάχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις] Polluce [1, 247 : Καὶ παρὰ Ἡροδότῳ δέ, εἶδος ῥαφανίδος, συρμαία], necnon ex Plin. [36, 17] confirmatur : quum tamen ap. Herodot. [2, 125] ἐς συρμαίην καὶ κρόμμυα reddatur, In apio et cæpis [Succum raphanorum ad ventrem purgandum, recte interpr. Wesseling.] : ut videlicet Hesych. Συρμίον esse ait λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός, in VV. LL. συρνέη. [Hippocr. p. 626, 37 : Ἐν οἴνῳ εὐώδεϊ ἢ ἐν συρμαίῃ δοῦναι πιεῖν· 39 : Ἰὸν χαλκοῦ ξυντρίψας ξὺν μέλιτι καὶ συρμαίῃ δὸς πιεῖν. Ubi mihi Calvus σιραίῳ pro συρμαίῃ legisse videtur, aut syrmæam pro passo et defruto accepisse. Eumque hac in re secutus est Hermolaus Barbarus Corallii lib. 2, cap. 338. An vero in hoc Hippocratis loco συρμαίη potionem quandam ex sale et aqua ventri purgando idoneam indicet, eoque referatur Galeni indicatura et expositio in Exegesi, nondum mihi satis constat. Scribit enim : Συρμαία ἡ μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις. Quibus significat συρμαίαν moderatam alvi purgationem denotare. Certe etsi non video, quonam melius allegetur loco, nonnihil tamen suspecta mihi est scriptio, quod alioqui minimum soleat Galen. in sua Exegesi indicaturas ab Hippocratis scriptis detorquere, sed iisdem prope verbis quantum potest repræsentare. Foes.] Ex Eodem [2, 88] alioqui affertur etiam, Συρμαίῃ διηθήσαντες τὴν κοιλίην. Quinetiam Συρμαΐζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem [2, 77, quod Gl. interpr., καθαίρειν ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. Ælian. N. A. 5, 46. Zonaras Lex. p. 1693 : Συρμαϊσμός· πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν. Αἰγυπτιακὴ δὲ ἡ λέξις. V. Hesych. infra cit., ubi substantivi et verbi ex. Dioclis Carystii ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 588, annotavit Albertus.] Habetur et Συρμιασμὸς, necnon Συρμισμὸς, in VV. LL. quæ mendose scribi videntur. [Hesychius : Συρμαία· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἆθλον ἔχων συρμαίαν. Ἔστι δὲ βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Λέγεται δὲ καὶ Συρμαϊσμὸς, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν καὶ πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν.]

A [Συρμαΐζω. V. Συρμαία.]

[Συρμαιογραφέω, pro Aureas vel argenteas literas in codicibus exarare, videtur dixisse Theodorus Stud. in Vita S. Platonis Hegumeni n. 16 : Ποία γὰρ χεὶρ τῆς ἐκείνου δεξιᾶς μουσικώτερον ἐσυρμαιογράφησεν ἢ τίς ἐπιπονώτερον τῆς ἐκείνου προθυμίας ἐσπουδαιογράφησεν; Quæ manus elegantius quam illius dextera literarum formabat fractus? Int. Et auctor Vitæ S. Nicolai Studitæ p. 901 : Ἀλλ' ἦν ταῖς χερσὶ κοπιῶν καὶ δέλτους ἄριστα συρμεογραφῶν, εἰ καὶ ἄλλος. Ubi Combefis., Longo literarum ductu s. uncialibus literis scribere. Sed et huc referri posse videtur quod habet Anon. in Arithmetica practica Ms. : Οἳ γράφουσιν ἄνωθεν ὅπου εἰσὶν τὰ ψηφία μὲ τὰ σύρματα. Ducang. V. Ἐπισεσυρμένως in Ἐπισύρω.]

[Συρμαῖον, πεδίον μεταξὺ Νομάδων τε καὶ Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν Συρμαῖος, Steph. Byz.]

[Συρμαιοπώλης, ὁ, Raphanorum venditor. Pollux 7, 196, et ex Danaidibus Aristophanis 199.]

[Συρμαϊσμός. V. Συρμαία.]

B [Συρμὰς, άδος, ἡ, Tractus. Georg. Pisid. ab Suida v. Συμφορά cit. : Ἐκ τῆς ἀμέτρου συμφορᾶς τῶν συρμάδων, περὶ χιόνος. Wakef. Schol. Jo. Diac. Hesiod. Sc. 39 (143). Const. Manass. Chron. 2352 : Προχέονται χαρίτων αἱ συρμάδες· 3828, νέκταρος. Boiss. Eust. Opusc. p. 309, 45 : Ἀμβροσίας συρμάδες. Georg. Acrop. procem. p. 5 fin. ed. Bonn. : Χαρίτων συρμάδας. Jo. Phocas Descr. T. S. c. 4, p. 6 : Λίβανος συρμάδας χιόνος ὡς βοστρύχους περιβαλλόμενος. Anon. in Walz. Rhett. vol. 3, p. 579, 10 : Αἱ συρμάδες ἀντὶ τῶν ἀκτίνων. L. Dind.]

[Συρμάται, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ· Ποταμὸν τοῦ Ταναΐδος Συρμάτας κατοικεῖν, Steph. Byz. Scylax p. 30 med.]

[Συρμάτειος, Ex auro ductili. Nicetas in Murzuphlo n. 3 : Τὰς συρματείας ποδέας καὶ χρυσᾶς. Ubi cod. al. τὰ παναγῆ σκεύη καὶ ἔπιπλα. || Συρματεῖνος, Συρμάτινος, eodem signif. Codin. Offic. 3, 1, de sciadio Despotæ : Ὁ ἀὴρ αὐτοῦ ἔχει ὀνόματα τοῦ φοροῦντος αὐτὸ χρυσοκλαβαρικὸν, συρματεῖνον. Ita ib. 15; 6, 47, συρμα-
C τεῖνα φοροῦντες 7, 3. Idem 3, 17 de sebastocratoris calceis n. 17 : Τὰ ὑποδήματα ἔχοντα αὐτοὺς συρματείνους, pro quo Georg. Acrop. Chron. n. 82 extr. χρυσούφεις, ut Niceph. Greg. l. 4 init. || Συρματηρὸς eadem notione, Catalog. offic. Pal. ex cod. Reg. : Τὰ συρματηρά (σκιάδια). Ducang. V. Σύρμα, ubi est etiam formæ Συρμάτιον ex. in Zosimi Panopol. loco sub initium posito.]

[Συρματικὸς, ή, όν, adj. a Σύρμα, uno ex tonis Musicæ Byzant. Stephani schol. in Aristot. Rhet. cod. Par. 1869 (editi in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 301, 7 : Διὰ τοῦτο καὶ οἱ τὰ ἅγια εὐαγγέλια μανθάνοντες μυοῦνται πρῶτον τοὺς τόνους ὀξεῖαν καὶ συρματικὴν καὶ βαρεῖαν καὶ τελείαν ἐκπαιδευόμενοι). Bast. Aliter ap. Veget. 5, 21, 1 : « Syrmaticum jumentum ... coxam trahit, ... unde et syrmaticum a tragœdorum palliis, quæ trahuntur, dicitur. »]

Συρματὶς, ίδος, ἡ, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut sarmenta vel simile quid in unum acervum contrahit et colligit : ut Hesychio συρματὶς στρατιά est
D ἡ τὰ συμψήματα [quod v.] καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα.

Συρματῖτις, ιδος, ἡ, ut σ. κόπρος, Fimus ὁ ἐκ συρμάτων, Fimus ex purgamentis, stipulis, aut stramentis, paleisve, quæ scopis aut rastro coacervata fuere. Gaza interpr. Stipularius fimus. Legitur ap. Theophrast. H. Pl. 2, 8 fin. [7, 4], ubi agit de κόπρου generibus. Et 7, 5, [1] : Κόπρον δὲ μάλιστα ἐπαινοῦσι τὴν συρματῖτιν.

[Συρμεύομαι.] Ξυρμεύεσθαι, Hesych. Atticis esse ait ἀδιακρίτως λαλεῖν, et καυχᾶσθαι. [« An pro συρμεύεσθαι, a συρμὸς, them. σύρω? unde et Syrma, vestis. Suid. : Συρμός· τοῦ νιφετοῦ ἡ φορά. Quod ad sermonem turbulentum et incompositum facile transfertur, quando quis ἀδιακρίτως λαλεῖ, ἢ καυχᾶται. Conf. Bud. Comm. p. 375, de vocibus ἐπισύρειν et ἐπισεσυρμένον. » Albert. Ponenda autem hæc erant in Ξυρμεύομαι.]

[Συρμὴ, ἡ, i. q. συρμὸς, de serpente. Schol. Luciani Hermotim. c. 79 : Λέγεται ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως. Ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος ἤγουν

ἡ κοινῶς συρμὴ, ὥσπερ πούς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος. L. Dind.]

[Συρμίον. V. Συρμαία.]

Συρμιστὴρ, ῆρος, ὁ, Lignorum venditor, ξυλοπώλης, Hesych. [« Proprie sic dici videtur Qui ligna in silvis hinc inde corrasa et collecta vendit. » Scapula.]

Συρμὸς, ὁ, Tractus. [Antyllus in Matthæi Med. p. 144, 10 : Γινέσθω δὲ μὴ κατὰ πληγὴν ἢ ἐγχάραξις, ἀλλὰ κατὰ συρμόν.] Dicitur de Tractu serpentis, qui et ὁλκὸς vocatur, ab ἕλκω synonymo huic σύρω : ap. Plut. Anton. [c. 87], de aspide. [Hesych. v. Ὁλκοί. Hemst.] Philo De mundo συρμὸν dixit de Tractu undæ fluctuantis, teste Bud., afferente hunc ex eo l. : Ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν· ubi tamen potius est Tractus aquæ qui turbineo vortice circumagitur rotaturque : quemadmodum et συρμὸς dici potest Quum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyrantur : quo refer hoc Nicandri Al. 256 : Στόμαχον λοιγέϊ συρμῷ Ῥιζόθεν ἑλκωθέντα· schol. τῇ ζέσει καὶ τῇ ὀλεθρίᾳ καύσει ἑλκωθέντα. In Epigr. [Leonidæ Al. Anth. Pal. 6, 221, 1] legitur et συρμὸς χαλαζήεις, Quum grando quasi tractu quodam decidit. Sic in iisd. Epigrr. [Antipatri Sid. 7, 8, 4] συρμὸς νιφετῶν· item et [ejusd. 7, 498, 4] συρμὸς ἀνέμων. [Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 395, 3 : Ὃν βαθὺ κῦμα ἔσφηλεν Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων, συρμὸς ὅτ' Ὠρίωνος ἀνεστρώφησε θαλάσσης βένθεα. Axioch. p. 370, C : Πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Aristot. Mirab. c. 142 (130) : Κῦμα μετέωρον αἴρειν, ὥστε τοῖς μακρὰν ἀπέχουσι σύνοπτον εἶναι τὸν μετεωρισμὸν, οὐχ ὅμοιον φαινόμενον θαλάσσης ἀναφορᾷ, λευκὸν δὲ καὶ ἀφρῶδες, παραπλήσιον δὲ τοῖς συρμοῖς τοῖς γινομένοις ἐν τοῖς ἀνυπερβλήτοις χειμῶσι. Diod. 14, 28 med. : Τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπίτασιν λαμβάνοντος ἐπεγενήθη πνευμάτων μέγεθος μετὰ πολλῆς χαλάζης, ὥστε τοῦ συρμοῦ κατὰ πρόσωπον ὄντος ἀναγκασθῆναι καθίσαι τὴν δύναμιν ἅπασαν.]

[Σύρμος, ὁ, Syrmus, rex Triballorum. Plut. Alex. c. 11; Strabo 7, p. 301; Arrian. Exp. 1, 2, 2.]

[Σύρνα, πόλις Καρίας. Ἔκτισται δὲ ὑπὸ Ποδαλειρίου· ἐκπεσόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Καρίαν σωθῆναι ὑπό τινος αἰγοβοσκοῦ καὶ ἀχθῆναι πρὸς Δάμαιθον Καρίας βασιλέα, οὗ τὴν θυγατέρα Σύρναν πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ τέγους ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθῆναι. Φησὶ δὲ οὕτως· Ἀθρμοῦντος δὲ τοῦ Δαμαίθου τὸν Ποδαλείριον ἀφ' ἑκατέρου τῶν βραχιόνων αἷμα ἀφελόντα σῶσαι τὴν παῖδα· τὸν δὲ θαυμάσαντα συνοικίσαι αὐτῷ τὴν παῖδα καὶ δοῦναι τὴν χερρόνησον· ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαντα τὴν μὲν ἀπὸ (τῆς) γυναικὸς Σύρνον, τὴν δὲ ἑτέραν ἀπὸ τοῦ σώσαντος αὐτὴν νομέως (Βυβασσὸν καλέσαι). Τὸ ἐθνικὸν Σύρνιοι, τὸ θηλυκὸν Συρνιάς, Steph. Byz. Formam Σύρνος Pausan. 3, 26, 10 : Ποδαλείριον ἐς Σύρον τῆς Καρικῆς ἠπείρου φασὶν ἀποσωθέντα οἰκῆσαι, ex Phot. Bibl. 176, p. 120, 7 : Ἐκ Σύρνου οἱ πρῶτοι ἀφίκοντο ἀπόγονοι Ποδαλειρίου; restituit Müller. ind. schol. Gotting. hib. a. 1838, p. 3. Conf. etiam R. Rochett. *Hist. de l'établiss. des colon. gr.* vol. 1, p. 155; vol. 2, p. 402. L. Dind.]

Σύρνια, Striges, Aves inauspicatæ, Fest. in Striges [p. 314, 34 ed. Müller. Στρίγγα Scaliger.]

[Σύρνος. V. Σύρνα.]

[Σὺρξ, σύρκος, ἡ, Caro, Æol. pro σὰρξ, quod v. p. 91, A. Hesychius : Σύρκεσι, σαρξίν. Αἰολεῖς.]

[Συρόγαστρος. V. Συογάστωρ.]

[Συρογενὴς, ὁ, In Syria natus. Anastas. Sinaita ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 300, A, init. et in Maji Coll. Vat. vol. 7, p. 193 : Σέργιος, ἅτε δὴ Συρογενὴς ὑπάρχων. L. Dind.]

[Σύροι, κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. Λέγονται καὶ Λευκόσυροι. Στράβων ις' (p. 737)· Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Βαβυλωνίας τῶν Σύρων τὸ ὄνομα διατείνειν μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου, ἀπὸ δὲ τούτου μέχρι τοῦ Εὐξείνου πόντου. Οἱ γοῦν Καππάδοκες ἀμφότεροι οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ οἵ τε πρὸς τῷ Πόντῳ μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Τὸ κτητικὸν Συρικὸς (—ιακὸς), Steph. Byz. Schol. Apoll. Rh. 2, 946 : Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν Συρίαν τὴν (καὶ Paris.) Καππαδοκίαν· ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. Τινὲς δὲ τῶν ἀρχαίων Λευκοσυρίαν αὐτὴν ἐκάλουν. (Quod v.) Ibidem memoratur f. Apollinis et Sinopes Asopi filiæ Σύρος, ἀφ' οὗ Σύροι ἐκλήθησαν, ut ap. Diod. 4, 72, 2, Plut. Lucull. c. 23. Alium Σύρον f. Agenoris, a quo dicta Syria, memorat Jo. Malal. p. 30, 15; 31, 19. || Σύροι, Soph. fr. Tympan. ap. Steph. Byz. in Χαλδαῖοι cit. : Σύρων ἔθνος. Menander ap. Porphyr. De abst. 4, 15, p. 347. Servi nomen ap. Comicos citatos ab Athen. 4, p. 137, D; 176, A; 7, p. 290, B, D; Demosth. p. 1127, 25. Fuit etiam Nicostrati comœdia Σύρος. De Assyriis pariter atque ceteris Syris frequens est ap. Xen. in Cyrop. (v. infra ad verba Eust. ad Dionysium) et alibi. Fem. Aristoph. Pac. 1146 : Τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου. Philemo ap. Stob. Fl. 116, 17; Theocr. 10, 26. Alciphr. Ep. 3, 25. Pollux 6, 82 : Σταφυλαὶ, Κρῆσσα, Σύρα. Pro quo quod est ap. Moschum Cotel. Monum. vol. 2, p. 398, C : Τῇ Σύρῳ φωνῇ, fortasse scrib. Σύρᾳ. Γλῶσσαν Σύραν dicit schol. Photii Bibl. p. 73, annot. 19 ed. Bekker., τῆς Σύρας φωνῆς Theodoret. vol. 3, p. 1164 ed. Schulz. || Συρία. Æsch. Suppl. 5 : Χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ. Theocr. 17, 87. Herodot. 2, 12 : Τῇ Συρίῃ· τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ θάλασσαν Σύριοι νέμονται· 116 : Ὁμουρέει ἡ Συρίη Αἰγύπτῳ, οἱ δὲ Φοίνικες, τῶν ἐστι ἡ Σιδὼν, ἐν τῇ Συρίῃ οἰκέουσι· 3, 6, et ll. infra in Σύριος memorandis. Xen. Anab. 1, 4, 4 : Ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας· Cyr. 6, 2, 11 : Σύλλογος τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων τῶν κάτω Συρίας· 8, 6, 20 : Τὰ ἔθνη ὅσα Συρίαν ἐκβάντι οἰκεῖ μέχρι Ἐρυθρᾶς θαλάττης· Ven. 11, 1 : Τὰ ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Aristot. H. A. 6, 24 : Αἱ ἐν τῇ Συρίᾳ τῇ ὑπὲρ Φοινίκης ἡμίονοι. V. de vario ejus ambitu præter Eust. in Σύριος cit. Cellar. Geogr. 3, 12, 1 sq., Tzschuck. ad Melæ 1, 11, 1 sq. s. Plinii N. H. 5, 12, 1 : « Juxta Syria litus occupat, quondam terrarum maxima et pluribus distincta nominibus. Namque Palæstina vocabatur qua contingit Arabas, et Judæa et Cœle, dein Phœnice, et qua recedit intus Damascena, ac magis etiamnum meridiana Babylonia etc. » Quam Diod. 18, 39, 1; 19, 93, 1; 20, 47, 5, dicit τὴν ἄνω Συρίαν, Wessel. ad l. pr. animadvertit esse Syriam quæ ultra Orontem fl. in Ciliciam vergit, a qua ib. distinguitur κοίλη Συρία et Φοινίκη Συρία· ut fallatur Schneid. ad Xen. Cyr. 6, 2, 11, superiorem et inferiorem Syriam negans unquam distinctam fuisse, quod rectius dixerat Fischerus non dici τὴν κάτω Συρίαν. Cum illo Φοινίκη Συρία autem conferendum Συρία Παλαιστίνη, in inscr. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 81, n. 4029, 23 : Ἀντιστράτηγον Συρίας Παλαιστείνης. || Gent. Σύριος, α, ον. Pind. ap. Strab. 12, p. 544 : Σύριον εὐρυαίχμαν στρατόν. Æsch. Pers. 84 : Σύριόν θ' ἅρμα διώκων (quod schol. exp. Ἀσσύριον· οἱ γὰρ Πέρσαι πρότερον Ἀσσύριοι ἐκαλοῦντο, ut est ap. Hesych. : Συρίοις κύδοις· μήποτε Σύριον λέγει τὸν Πέρσην λεγόμενον, διὰ τὸ Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλῶνος· et Σύριον, Ἀσσύριον etc.)· Ag. 1312 : Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. Eur. Bacch. 144 : Συρίας ὡς λιβάνου καπνός. Theocr. 15, 114 : Συρίῳ μύρῳ. Xen. Anab. 1, 4, 5 : Ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις. (Cyrop. 7, 3, 16 : Σύρια γράμματα, ut Diod. 2, 13, 19, 23, 96, ubi Ἀσσύρια intelligi animadvertit Wessel.) Aristot. H. A. 9, 40 fin. : Περὶ Συρίαν· De mundo c. 3 : Σύριον πέλαγος. Athenag. Legat. p. 307, D : Καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Δερκετοῦς Σεμίραμις, λάγνος γυνὴ καὶ μιαιφόνος, ἔδοξε Συρία θεός. Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ scriptum exstat inter Lucianea vol. 3, p. 451. Eandem memorat Pausan. 4, 31, 2; 7, 26, 7, Plutarch. Mor. p. 170, D. Epigr. Anth. Pal. 6, 24, 1 : Δαίμονι τῇ Συρίῃ ... δίκτυον ἐν νηοῦ τοῦδ' ἔθετο προπύλοις. Absolute Jo. Laur. De mens. 4, 44, p. 214 : Τετάρτην (Ἀφροδίτην) τῆς Συρίας καὶ Κύπρου τὴν λεγομένην Ἀστάρτην, ut ap. Cic. N. D. 3, 23, 59, Ampel. c. 9, p. 116. || De discrimine formarum Ἀσσυρία et Συρία, Ἀσσύριος, Σύριος, Σύρος, Eust. ad Dionys. 772 : Παρὰ μὲν τῷ Διονυσίῳ Συρία μὲν λέγεται ἡ περὶ τὸν Λίβανον καὶ τὸ Κάσιον ὄρος καὶ τὰ ἐκείνων ἀνώτερα ἕως τῶν περὶ Σινώπην, Ἀσσυρία δὲ διὰ τοῦ α αὐτὴ λοιπὸν ἡ περὶ Σινώπην γῆ ... Ἡρόδοτος δὲ οἶδε μὲν καὶ αὐτὸς Συρίαν τὴν παρὰ τῷ Διονυσίῳ, λέγει δὲ καὶ (2, 12) Ἀράβων τὰ περὶ θάλασσαν Συρίους νέμεσθαι. Ἱστορεῖ δὲ καὶ Παλαιστίνους τινὰς Σύρους καὶ (3, 91; 4, 39; 7, 89) Συρίαν Παλαιστίνην, καὶ ἔθνη δέ τινα παρακείμενα τῷ Εὐξείνῳ οὕτως ὀνομάζει, λέγων ὅτι Σύριοι οἱ περὶ Θερμώδοντα ποταμὸν καὶ Παρθένιον, καὶ Μάκρωνες οἱ τούτοις ἀστυγείτονες. Ὁ γεωγράφος δὲ Ἀσσυρίους μὲν οἶδε τοὺς περὶ Βαβυλωνίαν καὶ τὴν κύκλῳ ..., Σύρους δὲ ἰδίως δίχα

τοῦ α τοὺς περὶ Κιλικίαν καὶ Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην καὶ τοὺς περὶ Εὔξεινον, ὧν μέρος οἴδαμεν καὶ τοὺς Σινωπεῖς. Διετείνετο γὰρ, φησὶ, τὸ τῶν Σύρων ὄνομα τὸ παλαιὸν ἀπὸ Βαβυλωνίας μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου κἀκεῖθεν ἕως τοῦ Εὐξείνου. Οἱ γοῦν Καππάδοκες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ καὶ οἱ πρὸς τῷ Πόντῳ, Λευκόσυροι, φησὶ, λέγονται, ὡς τινων καὶ ἐπικεκαυμένων τὴν χρόαν. Καὶ Ἡρόδοτος δὲ οὕτω βούλεται, λέγων (7, 72), Οἱ Σύριοι ὑπὸ Περσῶν καλοῦνται Καππαδόκαι, καὶ πάλιν (5, 49 coll. 1, 72) Καππαδόκαι οὓς ἡμεῖς Συρίους καλοῦμεν.... Ὅτι δὲ ἄλλοι παρὰ τοὺς Σύρους οἱ Ἀσσύριοι δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς (immo Cyrop. 1, 1, 4; 5, 2; 4, 5, 56; 5, 2, 12. Ib. 1, 5, 2; 5, 4, 51, libri variant inter utramque formam). Ἡρόδοτος δὲ δοκεῖ ἄγειν αὐτοὺς εἰς ταὐτὸν, ἐν οἷς φησιν (7, 63) ὅτι Ἀσσύριοι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν, ὡς εἶναι τὸ μὲν Σύρος καὶ τὸ Συριος λέξεις Ἑλληνικὰς, βάρβαρον δὲ τὸ Ἀσσύριος κτλ. Ap. Herodotum (ad quem v. annot. 1, 6; 2, 76, 104) libri interdum aberrant ad formam Σύροι aut in ea consentiunt, quibuscum etsi 1, 6, conspirant Dionys. De comp. vv. p. 26 sq., Strabo 12, p. 544, nihilominus credibilius est Σύριοι ubique scripsisse Herodotum, cujus dialectum servare illi noluerunt, qui ejus in verbis etiam alia mutarunt. Vicissim alibi Σύριοι illatum pro Σύροι, ut Xen. Anab. 1, 4, 9, Pausan. 3, 16, 9; 8, 23, 5, et ut videtur 8, 20, 2, coll. 6, 2, 7; 10, 20, 5, relinquendum fortasse schol. Æsch. Sept. 97, ὁ Σύριος Λουκιανός. || Adj. Συριακὸς, ή, ὸν, Syriacus, ab HSt. in Συρία memoratum, est ap. Theophr. C. Pl. 2, 17, 3: Τὸ Συριακὸν βοτάνιον ὁ καλούμενος κασύτας. Aret. p. 8, 11, Αἰγύπτια καὶ Σ. ἔλαια. « Συριακὸν μύρον, Unguentum Syriacum, apud Archigenem Commagenum dici scribit Galen. lib. 2 Κατὰ τόπ. p. 178, 25, quod ex Syria exportaretur, cujus pars est Commagene. » Foes. Œcon. Hipp. Συρικὸς ap. Steph. Byz. initio citatum scribendum videtur Συριακός. || Adv. Συριόθεν, Ex Syria, Anna Comn. p. 414, D. Συρίηθεν Dionys. Per. 895. L. Dind.]

[Συρομένως, Justin. Mart. p. 154 ed. Par. Append. p. 580, D ed. Bened.: Τὰ γὰρ τῷ κινουμένῳ ἐνδεδεμένα συρομένως κινεῖται, Tractim moventur.]

[Συρομέτοικος, ὁ, ἡ, Syriæ inquilinus. Tzetz. Exeg. Il. p. 36, 18: Λουκιανὸς ὁ Σ. ὁ Πατρεύς.]

[Συρομηδία, ἡ, Syromedia, regio Mediæ παρ᾽ ὅλην τὴν Περσίδα sita ap. Ptolem. 6, 2, 6.]

Συροπέρδιξ, ῖκος, ὁ, Avis quædam ap. Ælian. [16, 7: Σ. γίνεται περὶ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν Πισιδίας κτλ., ex eoque Apostol. 8, 6.]

[Σῦρος, ἡ, Syrus. Νῆσος Ἰωνικὴ, ὡς Στράβων ι΄. Τὸ υ μακρόν. Τὸ ἐθνικὸν Σύριος. Νῆσος Ἀκαρνανίας, Steph. Byz. Strabo 10, p. 487: Σῦρος δ᾽ ἐστὶ μηκύνουσα τὴν πρώτην συλλαβὴν, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βάβυος ἦν· ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν (Od. O, 403)· Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις, Ὀρτυγίης καθύπερθεν. Schol. ad l. Hom., ubi verba Strabonis repetens Eustath. confert Ψῦρος, Ψυρία, addit: Μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἡ παρ᾽ ἡμῖν λεγομένη Σύρα, quod Σύρα scriptum ap. Hesychium Mil. s. Suidam v. Φερεκύδης. Diog. 1, 119: Σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρᾳ τῇ νήσῳ· sed 120: Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην, ὃν τίκτει ποτὲ Σῦρος, quod in Σκύρῳ corruptum ap. Apollon. Mir. c. 5. Ap. Euseb. Præp. 10, p. 465, A, pro ἐν Συρίᾳ codd. Συρίῳ i. e. Σύρῳ. Gent. Σύριος ap. Diog. 116, 119 aliosque Pherecydem memorantes, et υ propter versum vel poetæ inscitiam correpto Christodor. Ecphr. 351: Καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης, ut ap. Tzetz. Hist. 2, 870, τοῦ Ἀσσυρίου Φ., et in nummis et inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 256, B, § 2; 258, A, b, § 8, et Syriis vol. 2, p. 277, n. 2347, c, 35, 50, 52, ubi Σύρου 31; p. 279, e, 4.]

[Συροφάνης, ους, ὁ, Syrophanes, n. viri, Ægyptii sec. Diophantum Laced. ap. Fulgent. Mytholog. 1, 1, anon. in Maji Class. auct. vol. 3, p. 161, 1 sive Bodii Scriptt. rer. myth. vol. 1, p. 152, 4. ᾰ L. Dind.]

[Συροφοίνιξ, ῖκος, ὁ, Syrophœnix, de Cadmo Lucian. Deor. conc. c. 4. Fem. Συροφοινίκισσα, ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 447, F, Philon. In Cant. Cantic. p. 20 fin., quod Συροφοίνισσα dicendum, ut est ib. antea, sed aliis libris alterum præbentibus, et ap.

A Nicetam Ann. p, 18, C. L. Dind. Eunap. p. 98=496. Boiss.]

[Σύρρα, ἡ, ap. Ælian. N. A. 8, 5, dicitur vicus Lyciæ qui supra Σοῦρα.]

[Συρρᾰγὴ, ἡ, Conflictus. Tzetz. Hist. 3, 721: Ὁπλιζομένου τοῦ στρατοῦ πρὸς συρραγὴν πολέμου· 5, 128: Τῆς συρραγῆς τῆς μάχης· 6, 551: Εἰ μὴ μετὰ συρραγῆς ἐκείνου τοῦ πολέμου. L. Dind.]

[Συρρᾳδιουργέω.] Συῤῥᾳδιουργεῖν, Una facinus moliri, patrare. [Philo vol. 2, p. 196, 9. Plut. Mor. p. 53, C. Wakef.]

Σύῤῥαδος, Adulterinus, Mixtus, Hesych. [νόθος, μικτὸς, quocum conf. Ὑρράδιος, ut præstet Συρράδιος. Conf. Lobeck. Pathol. p. 349, Paralip. p. 77.]

[Συρρᾰθᾰγέω. V. Ῥαθαγέω.]

Σύῤῥαξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, σύναψις. [Aristot. Mirab. c. 142 (130) med.: Ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους σ. (τῶν κλυδώνων.) L. D.] Plut. [Cæs. c. 44 med.]: Τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν [φορᾶς] γινομένην σύῤῥαξιν. Idem De fortuna Alex. [p. 339, B] addidit etiam gen. ὅπλων:

B Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις, καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συῤῥάξεσιν ὅπλων, ἀκίνητος ἦν.

[Συρρᾰπίζω, Simul fustigo. Nicet. Eugen. 4, 15. Boiss.]

[Σύρραπτος, ὁ, ἡ, Consutus. Schneidero dubium.]

Συῤῥάπτω, ψω, Consuo, Simul suo, Consarcino: [Πρωτογόνων ἐρίφων] δέρματα συῤῥάπτειν [νεύρῳ βοὸς], Hesiod. [Op. 542.] Invenitur autem alicubi συῤῥάπτειν perperam positum pro συῤῥάττειν, sicut et de ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας, in illo dictum fuit. [Plato Euthyd. p. 303, E: Ἀτεχνῶς μὲν τῷ ὄντι ξυρράπτετε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, Obturatis in disputando. Valck. Aristot. H. A. 9, 49 a. fin.: Ἐνταῦθα γὰρ ἐπὶ ταῖς μήτραις ἐπιπέφυκεν ἡ καπρία, ἧς μικρὸν ἀποτέμνοντες συρράπτουσιν. Lucian. Amor. c. 44: Τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συρράψας. Plut. Lysand. c. 16: Τὰς ῥαφὰς τῶν ἀγγείων ἀναλύσας πάλιν συνέρραψεν· Mor. p. 565, D: Ποθεῖ τὰς ἐπιθυμίας συρράψαι ταῖς ἀπολαύσεσι. Improprie Dio Cass. 38, 14 init.: Τοιαῦτα μὲν τότε ἐπὶ τὸν Κικέρωνα συνέρραψε, ut Reim. conjecit pro συνέ-

C γραψε. Et aliter Themist. Or. 21, p. 252, D: Εἴ τις ὀλίγα ἐκ τῆς γραφῆς συνερανίσαιτο ῥήματα καὶ ταῦτα συγκολλᾶν πειρῷτο ἀεὶ καὶ συρράπτειν πρὸς ἕκαστα· 32, p. 363, D: Ξυρράπτουσα ἀεὶ καὶ συγκολλῶσα τῷ φθίνοντι τὸ φυόμενον. || Formæ notabiles ap. Nonn. Dion. 7, 152: Μηρῷ δὲ συνέρραφεν (Bacchum Juppiter)· Quintum 9, 359 a Wakef. cit.: Ἀλλὰ δέ οἱ συνέραπτο περὶ χροΐ. Perf. συνερραφήκει Xenoph. Eph. 1, 9, p. 16, 3, restituit Bast. App. Ep. cr. p. 55.]

Συῤῥάσσω, s. Συῤῥάττω, άξω, Confligo [Gl. in Συνέρραξεν], συμβάλλω, Bud. συμπίπτω, Hesych. Xen. Hell. 7, [5, 16]: Ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. [Ib. 4, 3, 19: Ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις. Diod. 16, 4 med.: Μετὰ βοῆς πολλῆς συνέρραξαν εἰς τὴν μάχην. De navibus 20, 51 fin.: Κατὰ πρῷραν τοῖς ἐμβόλοις συρράττουσαι. Plut. Galb. c. 6 med., et cum dat. Pelopid. c. 17, Aristid. vol. 1, p. 158.] Philo De mundo: Γίνεται γὰρ τοῦ κουφοτάτου καὶ βαρυτάτου τότε τῶν φύσει ἀντιπάλων ἀναγκαία συῤῥαξάντων διαμάχη, Siquidem tunc necesse est ut levissima natura et gra-

D vissima, quæ sunt adversaria, inter se conflictentur, Bud. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diod. S. [17, 97]: Μεγάλων δὲ ῥεῖθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλοὶ καὶ φοβεροὶ συνίσταντο. VV. LL. interpr. etiam Convenire inter se, in hoc l. Thuc. [8, 96: Ἄδηλον ὂν ὁπότε] συῤῥάξουσι σφίσιν αὐτοῖς [σφ. α. ξ.]· qui locus suspectus tamen esse possit.

[Συρρᾰφὴ, ἡ, quod legitur ap. Hesych. v. Ῥαψῳδία, ubi alii gramm. συναφὴ, et ap. Polychron. Job. 14, 12, ubi οὐ μὴ συρραφῇ interpretatus οὐ μὴ συναρμοσθῇ, addit: Συρραφὴν γὰρ εἶπε τὸν εἱρμὸν τῶν ζεύξεων τῶν μελῶν, ut sit Conjunctio quasi per suturam, utroque loco dubiæ est fidei. Sed de Sutura Oribas. p. 108, 109, 112 ed. Mai. L. Dind.]

[Συρρέζω, ξω, Simul sacra facio. Epigr. Anth. Append. 164, 4: Ὄργια συρρέξαντε θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ.]

[Συρρέμβομαι, Simul oberro. Prov. 13, 20. Hesych. Miles. De viris clar. p. 35.]

[Σύρρεντον, τὸ, Surrentum, urbs Campaniæ, ap-

Diod. 5, 7 fin., ubi nonnulli simplici ρ. Macedon. A Anth. Pal. 11, 27, 1 : Συῤῥέντου τρηχεῖα μυρίπνοε ... κονίη. Strab. 1, p. 22; 5, p. 247. Συῤῥεντὸν Dio Cass. 52, 43. Συῤῥεντῖνος οἶνος Strab. p. 243, Athen. 1, p. 27, B. Vitiose Steph. Byz. : Συρέντιον, πόλις Τυρρηνίας, καὶ Συρκεντόν (Συριεντὸν cod. Vrat.). Τὸ ἐθνικὸν Συρέντιος. Recte intt. Συῤῥέντιον, Σύῤῥεντον, Συῤῥεντῖνος. Conf. Πόλλεντος, ὡς Σώρεντος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ τύπον ἕνα διὰ τοῦ ινος ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος. Verior autem accentus videtur acutus, pariter atque nominum in εντος.]

[Συῤῥέπω, ψω, Devergo, Inclino, metaph. de cogitatione, Dirigo animum aliquo. Polyb. 3, 38, 5 : Οὕτω καὶ τῇ διανοίᾳ χρὴ συνδιανεύειν καὶ συῤῥέπειν ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ τοῦ λόγου συνεπιδεικνυμένους.]

Σύῤῥευσις, εως, et Συῤῥοή, item Σύῤῥους, et Σύῤῥοια, Confluxus, Confluens, Colluvio. [Σύῤῥευσις, Aristot. H. A. 5, 19 med. : Ὅπου ἂν σ. γένηται ὕδατος. L. D. Cornut. De nat. deor. c. 30, p. 220 : Ἡ εἰς ταὐτὸ (ita lego) σύῤῥευσις τοῦ γλεύκους. Valck. Σύῤῥυσις, Polyb. B 9, 43, 5, ὀμβρων. Diod. 1, 39, ὑγρῶν. Dionys. De comp. vv. c. 16, p. 99, 1, ποταμῶν. Συῤῥοή, Theophr. H. Pl. 6, 6, 8, δακρυώδης κρίνου· et loco infra cit. Plut. Cleomen. c. 39 fin., Mor. p. 938, E.] Σύῤῥους ap. Strab. [1, p. 5] redditur Confluens, a Bud. [Polyb. 4, 40, 9 : Οὖσα ἐξ ἀρχῆς θάλαττα σύῤῥους τῷ πόντῳ· 10, 10, 12. « Plut. Mor. p. 921, B. » Wakef. Forma soluta Tim. Locr. p. 101, E : Οὐδὲ γὰρ ἔτι εἴη κα σύῤῥοον καὶ ἓν τὸ ζῶον, διαιρουμένω τῶ σκάνεος ὑπὸ τῶ κενῶ· 104, A : Ἀλειπτικὰ καὶ ἰατρικὰ ... ἐς τὰν κρατίσταν ἁρμονίαν ἄγουσα τὰς δυνάμιας τό τε αἷμα καθαρὸν καὶ τὸ πνεῦμα σύῤῥοον ἀπεργάζεται.] Idem interpr. Colluvio, Confluxus, afferens hæc Theophrasti, H. Pl. 9, [3, 1] ubi de coquenda pice verba facit : Ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἅλω ποιήσαντες ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον σύῤῥουν [συῤῥοὴν codd.], καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι. [Ps.-Aristot. H. A. 10, prope fin. : Ἄλλοτε μὲν σύῤῥους γίνεται ψυχρῶν καὶ ὑγρῶν περιττωμάτων καὶ ὑδαρῶν.] Ab Eodem συῤῥοὴν pro Colluvie accipi tradit. In VV. LL. ex eo affertur pro Materia quæ in unum confluxit, Materia conge- C stitia, quam Gaza vocarit Confluvium. Ex Eod. [H. Pl. 7, 15, 2], γῆς συῤῥοὴ pro Colluvie terræ. [Σύῤῥοια, Polyb. 2, 32, 2 : Κατὰ τὰς συῤῥοίας τοῦ τε Ἀδόα καὶ Πάδου ποταμοῦ. Aret. p. 127, 39 : Ἡ χαλεπωτάτη ἐς τὴν γαστέρα ξύῤῥοια τοῦ πύου. Georg. Pis. Hexaem. 1412 : Σύμπνοια καὶ σύῤῥοια τῶν ὅλων μία. Qui respexit Hippocratis dictum etiam ab Alex. Trall. 1, p. 102, C, memoratum : Οὐδὲν οὖν ἧττον ὠφελήσεις, ὅθεν ἂν τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ αἵματος ποιήσῃς, ἐπειδὴ καὶ πάντα συγκενοῦνται, καθάπερ ὁ θεῖος Ἱπποκράτης φησὶ, Ξύῤῥοια μία, σύμπνοια μία, πάντα συμπαθέα. V. Quercii annot. ad Georg. Pis. p. 230. L. Dind.]

Συῤῥέω, Confluo [Gl. Plato Phæd. p. 112, A : Εἰς τοῦτο τὸ χάσμα συῤῥέουσι πάντες οἱ ποταμοί· 109, C : Ξυῤῥεῖν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς· Tim. p. 78, D : Πᾶν τοῦτο εἰς τὰ ἐγκύρτια ξυῤῥεῖν· Leg. 5, p. 736, B : Τὸ συῤῥέον ὕδωρ· A, εἰς μίαν λίμνην· Phæd. p. 109, B : Εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τὸ ὕδωρ. Ast. Aristot. De partt. an. 3, 9 med. : Ὅπως ἐκ τῶν νεφρῶν ἡ γιγνομένη ὑπόστασις εἰς τὸ μέσον συῤῥέῃ. Polyb. 10, 48, 4. Id. 11, 24, 11 : Τὸ τε- D τηκὸς καὶ συνεῤῥυηκὸς ἀργύριον καὶ χρυσίον ἀναζητοῦντες. ‖ Fluo simul. Lucian. Hermotim. c. 86 : Ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι.] Plerumque autem metaphorice, ut Lat. Confluo; nam ut dicitur ab illis multitudo hominum aliquo confluere, sic ab [Herodot. 8, 42 init. : Συνέῤῥεε καὶ ὁ λοιπὸς πυνθανόμενος ὁ τῶν Ἑλλήνων ναυτικὸς στρατὸς ἐκ Τροιζῆνος. Xen. Anab. 6, 3, 6 : Ἀεὶ πλείονες συνέῤῥεον· 4, 2, 19 : Πάντες οἱ ἐκ τούτου τοῦ τόπου συνεῤῥύησαν· 5, 2, 3 : Εἰς τοῦτο (τὸ χωρίον) πάντες ξυνεῤῥυήκεσαν· H. Gr. 2, 3, 18 : Φοβούμενοι τὸν Θηραμένην μὴ συῤῥυείησαν πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται. Plato Leg. 4, p. 708, D : Τὸ παντοδαπὸν ἐς ταὐτὸ ξυνεῤῥυηκός· Phæd. p. 110, E : Ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνεῤῥυηκότων.] Isocr. πλῆθος συῤῥεῖν, in Symm. [p. 159, D] : Ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν [ἐῤῥύηκεν]. Idem vero in Orat. eadem [p. 168, C] de colluvie hominum loquens, inquit Bud., dixit, Τοὺς μὲν ἀπολιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας. [In Indice :] Συῤῥυεὶς, Qui A confluxit s. confluit, tanquam a Συῤῥύημι, pro quo dicitur potius Συῤῥέω. [Lucian. Alex. c. 18 : Κατ' ὀλίγον καὶ Βιθυνία καὶ ἡ Γαλατία καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει. De rebus improprie Xen. Apol. 8 : Γῆρας, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ. Plut. Sull. c. 13 init. : Τὰ χείριστα τῶν Μιθριδατικῶν συνεῤῥυηκότα νοσημάτων. Aor. act. Alex. Trall. 5, 4, p. 243 : Τὸ συῤῥεῦσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς. Zonaras Annal. vol. 1, p. 101, C. L. Dind.]

[Συῤῥέφη, συσκέπη (sic) ap. Hesychium Albert. confert cum ejusd. gll. Συνρεφέων, συσκέπων, quæ ad συνηρεφὴς referenda videatur, et Ῥέφεα et Ῥέψας pro Ἐρε—.]

[Σύῤῥηγμα, τὸ, Conflictus. Plut. Mor. p. 350, E : Σύῤῥηγμα φάλαγγος. Quod p. 346, E, pro τῆς μάχης τὸ σύγγραμμα, restituit Mezir.]

Συῤῥήγνυμι, s. Συῤῥηγνύω, ξω, Confringo. [Aristoph. Eccl. 674 : Τὸ γὰρ ἄστυ μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλους, Omnia in unum committendo. Seager. Plut. Timol. c. 34 fin. : Πρός τι τῶν βάθρων δρόμῳ φερόμενος συνέῤῥηξε τὴν B κεφαλὴν ὡς ἀποθανούμενος. Improprie Hom. Od. Θ, 137 : Οὐδέ τι ἥβης δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, Malis multis confractus.] ‖ Item Committo, Irrito : ut πόλεμον συῤῥήγνυσιν, Plut. [Mor. p. 1049, D] ex Chrysippo ap. Bud. p. 784. Et Συῤῥήγνυται πόλεμος, Committitur bellum. [Aristid. vol. 1, p. 216, A, et aor. συῤῥαγῆναι Plut. Numæ c. 20 init., Marcell. c. 3 in., Mor. p. 322, B. Fut. Jo. Laurent. De ostentis p. 144, 2 : Μάχαι συῤῥαγήσονται.] Thuc. [1, 66, unde citare videtur Etym.] : Οὐ μέντοι ὁ πόλεμός πω συνεῤῥώγει, Haud dum tamen commissum erat bellum. [Dio Cass. 38, 47; 74, 6, cum eod. voc. Quod in συνέῤῥωσεν corruptum ap. Heraclit. Alleg. Hom. c. 52, p. 477 = 168, notavit Schneid. Nicetas Annal. p. 154, B : Μάχη συνέῤῥωγε (aptius —γει, ut antea ἐνειστήκει) καρτερά. De aliis rebus Plut. Mor. p. 501, A : Τὸ τῶν πραγμάτων πλῆθος συνέῤῥωγεν.] Συῤῥήγνυσθαι dicuntur et qui inter se confligunt et pugnant. Bud. l. c. ex Chrysost. [Plut. Sull. c. 18 fin. : Αἱ πεζαὶ δυνάμεις συνεῤῥάγησαν· Cæs. c. 45 : Τῶν πεζῶν κατὰ τὸ μέσον συῤῥαγέντων· C Mor. p. 944, D : Ὠθοῦνται γὰρ αὖθις ἐπὶ γῆν (dæmones) συῤῥηγνύμενοι σώμασιν ἀνθρωπίνοις. (Pollux 1, 124, 164. De apro id. 5, 94 : Κάπρον συῤῥήγνυσθαι. De ventis 1, 110.) Dio Cass. 40, 17 : Πρὸς τοὺς Πάρθους συνεῤῥώγεσαν· 44, 11 init. : Οὐ μέντοι καὶ φανερῶς πω συνεῤῥώγεσαν· 48, 28 med. : Συνεῤῥωγότων αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον.] Idem in Lex. ex Plutarcho Alex. [c. 50] : Πότου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, pro, Fervente jam convivio. [Arat. c. 21 fin. : Κραυγὴ συνεῤῥήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος. L. Dind. Dicitur etiam Fluvius συῤῥηγνύειν, i. e. Irrumpere, Magno cum impetu influere in alium fluvium, Herodot. 1, 80 : Διὰ τοῦ πεδίου ποταμοὶ ῥέοντες καὶ ἄλλοι καὶ Ὕλλος συῤῥηγνῦσι ἐς τὸν μέγιστον. Schweigh. Aret. p. 127, 56 : Μέσφι ξυῤῥαγῇ (abscessus), Donec ruptus fuerit. Ap. Aristot. H. A. 1, 17 fin. : Πρὸς δὲ τὸν καυλὸν τὸν τῆς κύστεως συνήρτηται τὸ αἰδοῖον, τὸ μὲν ἐξωτάτω τρῆμα συνεῤῥωγὸς εἰς ταὐτὸ, μικρὸν δ' ὑποκάτω, Schneid. interpr., Pervium esse duobus meatibus, qui demum conjunguntur et coeunt in unum foramen externum. ‖ Συῤῥήσσοντα, D Singultantem, Singultientem, Gl.]

[Σύῤῥηξις, εως, ἡ. Aret. p. 128, 32 : Ἀμφὶ πάσῃς ἐπὶ πάσῃ συῤῥήξει, In qualibet eruptione, Int. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 86 : Συνεργητέον τῇ συῤῥήξει, Rupturæ jecoris. L. D.] Σύῤῥηξις νεφῶν, Conflictus, σύῤῥαξις. Ab aliis autem exp. Nubium fragor, ex Greg. Naz.

[Συῤῥήσσω s. Συῤῥήττω. V. Συῤῥήγνυμι.]

[Συῤῥητορεύω, Simul rhetorem ago. Nicol. Dam. p. 421 ed. Vales. : Ἐπεθύμησε πάλιν ῥητορικῆς καὶ Νικόλαον ἠνάγκαζε συῤῥητορεύειν αὐτῷ. L. Dind.]

[Σύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Cum radicibus. Eustath. Il. Α, 235 : Τομὴν λέγει τὸ ἐν τῷ ὄρει λελειμμένον σύῤῥιζον. Schol. Lycophr. 214 : Πρόῤῥιζον) σύῤῥιζον. L. D. Schol. Soph. El. 512, Wakef. Tzetzes ineditus : Κόμην ἀνασπῶν σύῤῥιζον. Boiss.]

[Συῤῥιζόω, Pariter radicibus fixis corroboro, stabilio. Dionys. Areop. p. 92. Kall. Eumath. p. 137. Boiss. Jo. Chrys. In Ep. 2 ad Thess. serm, 2, vol. 4, p. 229, 15 : Ἐκ πρώτης ἡλικίας μανθανέτω, ὅτι κρίσις ἐστίν· ... οὗτος ὁ φόβος συῤῥιζωθεὶς μεγάλα ἐργάζεται

ἀγαθά. Seager. Aristot. De anima 2, 4 med. : Τοῖς φυτοῖς κάτω μὲν συρριζουμένοις. Lucian. V. H. 1, 8 : Συνεφύοντο καὶ συνερριζοῦντο (vitibus). Improprie Themist. Or. 14, p. 183, D : Τιμαὶ ... ἐξ ἀρχῆς οἰκιζομένῃ τῇ πόλει (Romæ) συνερριζώθησαν.]

[Συρρίπτω, ψω, Conjicio. Diod. 15, 72 fin. : Ἔκτισαν Μεγάλην πόλιν, συρρίψαντες εἰς αὐτὴν κώμας μ′ τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων καὶ Παρρασίων Ἀρκάδων.]

[Συρροή, Σύρροια. V. Σύρρευσις.]

[Συρροιζέω, Simul strido. Planud. Ovid. Met. 13, 608 : Ὄρνις ταῖς πτέρυξι διερροίζησεν. Ἐκ δὲ τῶν ἴσων καὶ ἀναίσθητοι ὄρνιθες ἀδελφαὶ συνερροίζησαν. Boiss.]

[Σύρροπος, ὁ, ἡ, in Regg. prosod. p. 462, 194, memoratur cum ἔρροπος non addita signif.]

[Συρρώννυμι, σω, Una roboro. Philo vol. 1, p. 223, 23 : Ῥώμη τῆς διανοίας κραταιᾷ πάντα συρρώννυται. Wakef. Greg. Naz. Carm. p. 8.]

Σύρσις, ἡ, Tractio, [Tractus, add. Gl.] i. q. ἕλξις s. ἕλκυσις.

[Συρτάριον, τὸ, Fiscella. Menolog. Græc. vol. 1, p. 15 ed. Albani : Ἐπεὶ πρόσταγμα ἦν τοῦ Φαραὼ βασι- B λέως Αἰγύπτου τὰ μὲν θηλυκὰ τῶν Ἑβραίων βρεφῶν περιποιεῖσθαι, τὰ δὲ ἀρσενικὰ φονεύεσθαι, ἐνέβαλεν εἰς συρτάριον ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸν Μωυσῆν καὶ ἔρριψεν εἰς ποταμόν. Κατέβη δὲ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι εἰς τὸν ποταμόν. Καὶ ἰδοῦσα τὸ συρτάριον καὶ τὸ παιδίον ἐν αὐτῷ κλαῖον, ἀνελάβετο αὐτὸ εἰς υἱόν. V. etiam Σύρτη. L. Dind.]

[Σύρτη, ἡ, ap. Harmenop. l. 2, 4, 63 : Αὐτὸς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ἀσφαλιζέτω οἰκήματα καὶ ἀθεώρητα φυλαττέτω, εἴτε διὰ τῶν ἀνοικτῶν καλουμένων καγγέλων εἴτε διὰ τῶν συρτῶν, Sæpibus vertit Int. Quin potius σύρτα videntur esse fila ex metallo quovis, unde et συρτάριον appellatur instrumentum quo metalla in fila diducuntur (ap. script. Græcobarbarum Ms. Reg.). Ducang.]

Σύρτης, ὁ, Tractor. Hesychio χαλινὸς, i. e. Frænum, Habena. Puto σύρτην dici, ut ῥυτῆρα, Habenam s. Lorum quo equus trahitur retrahiturque, s. modo in hoc, modo in illud latus flectitur. [Suspectum ex. Manethonis 5, 172 : Σύρτῃ ἐπινίκιον ἵππον ἐλαύνων. ‖ Priori signif. Apollodor. Poliorcet. p. 47, C : Ἔχουσι δὲ οὗτοι (οἱ ζυγοὶ) κατὰ τὰ δ′ ἄκρα ὀπὰς, ἐν αἷς σχοινίον C διέρχεται τὸ ἀναβαστάζον τὸν κόρακα διὰ τοῦ ἄνωθεν ἐκκρεμαμένου σύρτου· ὁ δὲ σύρτης ἐστὶ χάριον μέγα ἐπίμηκες τροχιλίσκου, et in seqq.]

[Σύρτις, Hesychio φθορὰ καὶ λύμη.] At vero Σύρτις, [εως, et ιδος, ἡ, ut ap. Dionys. Per. 477 : Σύρτιδος ἀρχή· sed recte Hudsonus Σύρτιος, usitata poetis forma] in mari dicitur Ubi limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt. Sic enim Sallust. B. J. [c. 80] : Duo sunt sinus prope in extrema Africa, impares magnitudine, pares tamen natura : quarum proxima terræ, prealta sunt, cetera, uti sors tulit, alias alta sunt, alias in tempestate vadosa. Nam ubi mare magnum esse et sævire cœpit ventis, limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt : ita facies locorum cum ventis simul mutatur : Syrtes ab tractu nominatæ. [Σύρτεις, *Syrtes*, non a σύρειν, quod Cellario placuit, nomen habere, sed a *sert*, quod apud Arabes *desertum* significare dicitur, contendit Della Cella in libro : *Viaggio da Tripoli di Barbaria alle frontiere dell' Egitto. Genua*, 1819, 8. Dahler.] Duæ autem esse fe- D runtur, altera major, altera minor : de quibus [Aristot. De mundo c. 3 : Εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις, ὧν τὴν μὲν μεγάλην, τὴν δὲ μικρὰν καλοῦσιν·] Strabo p. 363, 364 [834 seqq.], ubi inter alia dicit, Ἡ χαλεπότης καὶ ταύτης τῆς σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας· καὶ συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν· σπάνιον δ′ εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. [Alios locos plurimos Strabonis v. in indice. Apoll. Rh. 4, 1235 : Καὶ τότ′ ἀναρπάγδην ὀλοὴ βορέαο θύελλα μεσσηγὺς πέλαγόσδε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ′ ἤματα, μέχρις ἵκοντο προπρὸ μάλ′ ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ′ οὐκέτι νόστος ὀπίσσω νηυσὶ πέλει, ὅτε τόνγε βιώατο κόλπον ἱκέσθαι. Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο τάρφεα· κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη, ἠερίη δ′ ἄμαθος παρακέκλιται κτλ. Schol. : Σύρτεις δύο εἰσὶν ἐν Λιβύῃ· εἰσὶ δὲ πηλώδεις. Γίνονται δὲ καὶ ἀμπώτεις εἰς αὐτὰς, ὡς καὶ ἐν τῷ Ὠκεανῷ εἰσι τόποι, ἐν οἷς κατασύρονται οἱ πλέοντες καὶ ἀπόλλυνται. Lycophr. 648 : Τοὺς

A ἀμφὶ Σύρτιν καὶ Λιβυστικὰς πλάκας. Ubi duas esse annotat etiam Tzetzes, additque : Σύρτις καὶ ἡ Χάρυβδις, quem errorem, nisi librarii est, notavit Cluver. Sic. ant. p. 73. Nicand. fr. ap. Ælian. N. A. 16, 28; Orph. Arg. 1338; Dionys. Per. 104, 198, et Eust., utramque memorantes. Herodot. 2, 32 : Τὸ ἔθνος τοῦτο (Nasamones) ἐστὶ μὲν Λιβυκὸν, νέμεται δὲ τὴν Σύρτιν τε καὶ τὴν πρὸς ἠῶ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλόν· 150. Theophr. H. Pl. 6, 3, 3 : Πλεῖστον (σίλφιον) γίνεσθαι περὶ τὴν Σύρτιν. Diod. 3, 49, 1; 20, 42, 1. Plut. Dion. c. 25 : Ἔγνωσαν ἐπὶ ταῖς καλουμέναις κεφαλαῖς τῆς μεγάλης Σύρτεως ὄντες.] Similiter Pomp. Mela [1, c. 7], Syrti sinum esse importuosum atque atrocem, et ob vadorum frequentium brevia, magisque etiam ob alternos motus pelagi affluentis et refluentis, infestum. Et Solin. : Syrtes inaccessas vadosum ac reciprocum mare efficit. Hinc Silius [2, 63] dixit Infidæ litora syrtis; item [17, 635] Naufraga syrtis : et Val. Flacc. [7, 86], Sævæ syrtes; Horat. [Carm. 1, 22, 5], Æstuosæ syrtes. Ad etymum allusit Rufus Avienus, quum dixit [294], B Latæ trahit æquora syrtis, Infidumque rati pelagus furit. Lucan. 9, [860] scribit naturam, quum primam mundo figuram daret, syrtes in dubio terræ pelagique reliquisse. Nam neque, inquit, subsedit penitus, quo stagna profundi Acciperet, nec se defendit ab æquore tellus; Ambigua sed lege loci jacet invia sedes; Æquora fracta vadis, abruptaque terra profundo, Et post multa sonant projecti litora fluctus. Sunt vero et terrestres syrtes in locis arenosis, quum sc. arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut nunc aggere sublimia sint quæ prius valle residebant, nunc alio in loco profunda vallibus quæ prius excelsa erant : arenæque agitantur veluti procellæ, syrtim hanc terrestrem facientes, paris cum illa æquorea periculi; nec enim multum interest undisne an arena quis obruatur. In terris autem hujusmodi periculum flatus faciunt sævientium ventorum, in mari autem solæ terræ; nam si residerent quæ illic vadosa sunt, nullæ essent syrtes, et ex medio pelago adnavigantes, citra offensam appellerent. Certe C Pomp. Mela l. 1, [8] tradit in Cyrenaica provincia esse rupem quendam Austro sacram : quæ quum hominum manu attingitur, illum (fontem) immodicum exurgere, arenasque quasi maria agentem, sic sævire ut æquor fluctibus. Cujus Plin. quoque meminit 2, 47 : Quin et Sallustius auctor est, in his locis vento exorto et arenam humo excitante, haud secus atque in mari tempestate homines retineri solere. [Συρτίδας νήσους pro Ἀψυρτίδας finxit Tzetz. ad Lycophr. 175, p. 439, ex librorum Apollod. 1, 9, 25, 4, vitio τὰς Συρτίδας νήσους pro Ἀψυρτίδας. Gent. Συρτίτης, ὁ, Syrtites, ap. Ptolem. 4, 3, 27 : Οἱ Μάκαι οἱ Συρτῖται. Epiphan. vol. 2, p. 117, B. ‖ Gemma ap. Plin. N. H. 37, 10, 67 : « Syrtides (Syrtitis cod. Bamberg., pro Syrtitides, Syrtites Solin. p. 12, A, Isid. Orig. 16, 14, 10, etiam in ceteris sing., sed feminini, ponentes) in litore Syrtium » etc. L. Dind.]

[Συρτὸν, τὸ, Equus qui manu trahitur, ducitur, Dextrarius, ἐπισυρόμενος ἵππος ap. Niceph. Callist. H. E. 18, 18 (πάροχος ap. Euagrium), et Annam Alex. D 1, p. 13. Auctor inc. post Theophanem p. 440 : Παρασκευάζει λάθρα διά τινων τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ συρτὰ καταβάσαι αὐτόν. Constantin. Tact. p. 44 : Τὰ σαγμάρια καὶ τὰ συρτά ... Καὶ γὰρ εἰς ... τὰς ἐπιδρομὰς ἔχουσιν οἱ στρατιῶται τὰ συρτὰ μετ′ αὐτῶν· et ibid. infra. Ducang. V. Casaub. ad Dionys. A. R. 7, 73.]

[Συρτόνικος, ὁ, Syrtonicus, n. viri, in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 596, n. 1207, 5.]

Συρτὸς, ἡ, ὸν, Tractus, (q. d. Tractilis,) Qui trahitur. [Polyb. ap.] Strab. 3, p. 64 [254] : Τὴν δὲ συρτὴν βῶλον τὴν ἀργυρῖτιν φησι κόπτεσθαι· pag. præced. dicit, Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, Non solum ex metallicis fodinis eruitur, sed etiam trahitur. I. e. aquæ s. fluvii trahunt arenam auream; subjicit enim, Καταφέρουσι δ′ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαρροι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον πολλαχοῦ· quemadmodum Pactolus quoque aureas volvit arenas. Et ap. Eust. [Il. p. 1166, 55, et schol. Aristoph. Lys. 45] : Συρτοὶ χιτῶνες, οἱ συρόμενοι· ut sunt σύρματα. [Pollux 4, 118 : Γυναικείας

δὲ (τραγικῆς σκευῆς) συρτὸς πορφυροῦς· et ib. : Τῆς δ' ἐν συμφορᾷ ὁ μὲν συρτὸς μέλας. || Θεῖον συρτὸν, Strabo 5, p. 246 init. || Genus saltationis in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, n. 1625, 46 : Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν, ut sec. Leakium p. 793, A, hodie quoque συρτὸς usitatum est de particulari quodam motu Romaicæ saltationis Cpoli et aliis in magnis urbibus. L. Dind.]

Σύρφαξ, ακος, ὁ, i. q. συρφετώδης s. ὀχλώδης, ut Suid. exp. in hoc l., quem citat : Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλεῖον πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. Lucian. quoque [fort. Jovis trag. c. 53 : Ὁ πολὺς λεὼς καὶ σύρφαξ, quæ tamen ad seq. signif. referenda, si ita scripserit Lucianus] et Phryn. [Epit. p. 389 : Ἐσχάτως ἔχει ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφαλερῶς τάττουσιν οἱ σύρφακες] ita usurpasse feruntur. [Thomas p. 336, 5 : Ἐπέκεινα ῥήτορες λέγουσιν ... Ὑπερέκεινα μόνοι οἱ σύρφακες· et p. 354, v. Ἐπιστολή· p. 372, v. Ἐσχάτως.] Alioquin substantive quoque accipitur pro συρφετὸς s. συρφετώδης ὄχλος, ut ap. eund. Lucian. [Lexiph. c. 4] : Μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι. Et ap. Aristoph. Vesp. [673] : Τὸν σύρφακα τὸν ἄλλον, Ceteram vilem multitudinem s. vilem plebeculam : de vespis.

Συρφετὸς, ὁ, derivatum a σύρω videtur, tum aliis tum Hesychio, quippe qui exponi a nonnullis dicat συρμὸς ἀκάθαρτος, ubi σ. ἀκ. accipio pro σύρμα ἀκάθαρτον, Sordes et purgamenta quæ rastro aut scopis corrasa sunt. Ab Eod. exp. et κονιορτὸς μετὰ κόπρων, Pulvis stercoribus permixtus. Suidæ quoque est κονιορτὸς μετὰ κοπρίων, et ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος, Stercora s. Fimus qui a vento cogitur in acervum aliquem : et κόπρος φρυγανώδης, Sterquilinium (s. Fimus) mixtum sarmentis. Possis interpretari etiam συρματῖτιν κόπρον, de quo supra. [Plut. Mor. p. 97, F : Ὥσπερ ὑπὸ πνεύματος πολλοῦ κονιορτὸν ἢ συρφετὸν ἐλαυνομένους· 824, F : Λύχνος τις ἐν οἰκίᾳ παραμεληθεὶς ἢ συρφετὸς διακαεὶς ἀνῆκε φλόγα πολλήν· 971, C : Πέρδικες τοὺς νεοττοὺς ἐθίζουσι μηδέπω φεύγειν δυναμένους ὅταν διώκωνται, καταβάλλοντας ὑπτίους ἑαυτοὺς βῶλόν τινα ἢ συρφετὸν ἄνω προΐσχεσθαι τοῦ σώματος· 1069, B : Μὴ τὰ παρ' Ἀλκινόου δῶρα, ἀλλὰ σ. τινα καὶ λίθους. Et similiter Eust. Opusc. p. 87, 30, et alibi sæpe.] Hesiod. certe συρφετὸν accepit pro σύρμα, Acervo stipularum, palearum, aut foliorum rastro scopisve collectorum, Ἔργ. 2, [224=604] : Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὄφρα τοι εἴη Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηέτανον. Ubi Procl. et Moschop. exp. συρφετόν τινα φυλλάδος καὶ ἀχύρων καὶ τῶν τοιούτων. [Callim. Apoll. 108 : Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.] Redditur συρφετὸς et nomine Quisquiliæ. Metaph. autem dicitur de Vilium s. Abjectorum et contemptorum hominum turba collecta, s. de Hominum colluvie. [Turba, Gl. Plato Theæt. p. 152, C : Τοῦτο ἡμῖν μὲν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ· Gorg. p. 489, C : Ἐὰν συρφετὸς συλλεγῇ δούλων καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων· Hipp. maj. p. 288, D : Τοιοῦτός τις οὐ κομψὸς ἀλλὰ συρφετός.] Lucian. [Hist. conscr. c. 10] : Τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον· et Hermot. [c. 5] : Ἡμεῖς ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, Nos promiscua illa multitudo et plebeia colluvies. [Conf. ib. 1, 21, 61.] Sic Comicus quidam ap. Athen. 9, [p. 377, D] : Ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν. [Themist. Or. 7, p. 86, D : Τῆς καινουργίας τῆς ἐπισπωμένης ἀεὶ τὸν πολὺν συρφετόν· 11, p. 142, D. Et 23, p. 393, D : Καὶ (ὁ) συρφετὸς οὗτος καὶ ἡ γρυμαία. De hominibus plebejis, ut σύρφαξ, Pollux 5, 163 : Ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου ... εἰκαῖος, συρφετός· 6, 121. Theodor. Stud. p. 39, D : Ταῦτα ἐνώπιον τῶν συρφετῶν ἐκείνων προκομισθέντα τὰ γράμματα ὀργῆς αὐτοὺς ἀκατασχέτου ἐπλήρωσεν. L. D.] Pro quo συρφετὸς etiam συρφετώδης ὄχλος dici, paulo post docebo. Plutarch. pro Acervo et cumulo, συρμάτων modo, s. pro Farragine, accepit in Polit. præc. [p. 811, D] : Ἤθροισε χιλίους καὶ διακοσίους στεφάνους, ὧν συρφετὸν ἄν τις ἡγήσαιτο τοὺς πλείστους. Suidæ συρφετὸς est non solum ἀγυρτώδης ὄχλος, sed etiam ἀγυρτώδης λόγος, Incondita verborum colluvies. [Phryn. Epit. p. 433 : Πόθεν Μένανδρος συσσύρας τὸν τοσούτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνεις τὴν πάτριον φωνήν; De ipso oratore garrulo Pollux 6, 146 : Χαράδρα, σ.] Ab Eod. et Hesych. exp. etiam χειμών. Forsan idem quod σύρμα ἀνέμων aut σύρμα κυμάτων, quum rapido tractu tempestas obruit aliquem. [Adjective Simplic. In Epict. p. 202, 18 Ald., 325 fin. Schweigh. : Τὰ ἀσχήμονα καὶ τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις ἀρεστά. Procop. De ædif. p. 5, A : Ὁ συρφετὸς ὄχλος. Et femin. Syrianus In Hermog. ed. Walz, vol. 4, p. 40, 9 : Ἀξιοῦντας κατὰ τὴν συρφετὴν παροιμίαν τὸ λέγειν ἐκ τοῦ λέγειν πορίζεσθαι. De accentu acuto Arcad. p. 81, 9.]

Συρφετώδης, ὁ, ἡ. Ap. Lucian. [Herodot. c. 8], σ. ὄχλος, Vilium et abjectorum hominum colluvies. [Polyb. 4, 75, 5 : Ἅμα συνδεδραμηκότας ὄχλου συρφετώδους.] Q. d. Colluvialis quædam multitudo : si hoc fingere liceat. Sic Plut. [Mor. p. 6, B] : Τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν. Lucian. [De salt. c. 83] dicit etiam, Οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται· pro ὁ συρφετώδης ὄχλος, s. ὁ συρφετός. [Jov. trag. c. 7 : Οἱ συρφετώδεις οὗτοι καὶ ἄτεχνοι. Dio Cass. Exc. p. 40, 98 : Τὸ συρφετῶδες et similiter alibi.] Item συρφετώδης, Inconditus, Incompositus in modum τῶν συρφετῶν. Plut. [Mor. p. 454, E] : Ἔκ τινος λαλιᾶς καὶ συρφετώδους βωμολοχίας. [Eust. Opusc. p. 148, 75 : Ὁ σ. βίος· 347, 85 : Σ., οὐκ ἄχαρις δὲ λόγος. Ap. Hesychium v. Ἀγύρτης in Συμφετώδης corruptum fefellit HSt. in Συμφ. || Adv. « Συρφετωδῶς, More vilium et abjectorum hominum. Jo. Chrys. In Matth. hom. 19, vol. 2, p. 135, 41. » Seager. Epiphan. vol. 2, p. 88, D. L. Dind.]

Σύρφος, idem cum σέρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σέρφος, inquit Hesych., θηρίδιον μικρὸν, ὁποῖον ἐμπίς. At Σύρφη, Eidem sunt φρύγανα.

Σύρω, ὑρῶ, Traho [Gl. De veste Theocr. 2, 73 : Βύσσοιο καλὸν σύρουσα χιτῶνα. Dio Cass. 46, 18 init. : Μέχρι τῶν σφυρῶν τὴν ἐσθῆτα σύρων. Socrat. Epist. p. 25, 3 : Σύροντες ἐσθῆτας μαλακάς, cit. Valck. De cincinno, ut σύρμα, Christodor. Ecphr. 91 : Καὶ τεναῆς ἀπλεκτος ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης. De vincto Theocr. 30, 12 : Χὼ μὲν βρόχῳ καθάψας ἔσυρεν αἰχμάλωτον. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 382, 2 : Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα νέκυν τρηχεῖα θάλασσα σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον· Antip. Thessal. 216, 1 : Κύματα καὶ τρηχύς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν δελφῖνα· Antiphil. 9, 310, 3 : Πᾶσα νηδὺς συρομένη (muris)· Palladas 10, 62, 2 : Οὐ λόγου, οὐ νόμου οἶδε Τύχη, μερόπων δὲ τυραννεῖ τοῖς ἰδίοις ἀλόγως ῥεύμασι συρομένη· inc. 7, 152, 6 : Καὶ πάλι ζωστὴρ εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον. Tryphiod. 82 : Σύρετο δὲ πρυμνοῖσιν ἐπ' ἴχνεσιν ἕκλυτος οὐρή. Lucian. Asin. c. 56 : Ὤμην σε καὶ νῦν κἂν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν καὶ σύρειν· Catapl. c. 13 : Σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός· Herodot. c. 5 : Δύο ἕνα τινὰ σύρουσι· De merc. cond. c. 3 : Ἤδη συρόμενον καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον δρᾶν· Apol. c. 1 : Ἕλκεσθαι καὶ σύρεσθαι· Adv. ind. c. 9. Plut. C. Gracch. c. 4. Id. Mor. p. 5, F : Πολεμος χειμάρρου δίκην πάντα σύρων καὶ πάντα παραφέρων· (Marii c. 23 fin. : Βάρη μεγάλα συρόμενα κατὰ ῥοῦν·) 977, F : Τὰ δὲ βολιστικὰ καλούμενα ... γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες· 1081, A : Εἰ γὰρ ἡ σφαῖρα τοῦ ἐπιπέδου κατὰ σημεῖον ἅπτεται, δῆλον ὅτι καὶ σύρεται κατὰ σημεῖον διὰ τοῦ ἐπιπέδου.] Herodian. 1, [13, 11] : Σύροντες τὸ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες· τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔῤῥιψαν. Itidem 5, [8, 17] cadavera Antonini et Soæmidis παρέδωκαν σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις, Trahenda per contumeliam dederunt cuivis. Et 7, [7, 6] Maximini scelerum et crudelitatis ministri συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥίπτοντο. Itidem ap. Æl. Lamprid. populus continuis acclamationibus jubet Commodi cadaver unco trahi et in cloacas conjici. [Sæpe sic etiam Dio Cass. « Eudocia p. 10 : Τὸν Ἀκταίωνα ὑπὸ κυνῶν συρῆναι. Dio Chrys. vol. 1, p. 348 : Αἰκισθῆναι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ καὶ συρῆναι. Σύρομαι, med., Repo, schol. Hom. Od. Λ, 270 : Τὸ νήπιον τὸ συρόμενον. » Wakef. Aliter Cometas Anth. Pal. 9, 586, 5 : Πὰν φίλε, πηκτίδα μίμνε τεοῖς ἐπὶ χείλεσι σύρων. Orph. H. 80, 4 : Αὖραι ... σύρουσαι ναυσὶν τρυφερὸν πόρον ἠέρα κοῦφον.] || Item σύρειν dicitur, qui progreditur et contendit aliquo, quia sc. pedes trahit in progressu ejusmodi. [Lycophr. 217 : Λεύσσω πάλαι δὴ σπεῖραν

ὀλκαίων κακῶν σύρουσαν ἅλμῃ κἀπιροιζοῦσαν πάτρῃ δεινὰς ἀπειλάς, de classe Græcorum. Quod schol. interpretatus συρομένην, συρίζουσαν τῇ πατρίδι, altero verbo reddere videtur v. Ἐπιρροιζεῖν.] Pisides : Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου. Quem l. Suid. citans, σύρει exp. τρέχει. [Conf. Ducang. in Gl. et App. p. 178.] Item serpentes corpus suum σύρειν dicuntur, quoniam tractu progrediuntur. [V. supra.] ‖ Σύρειν dicuntur etiam Qui rastris stipulas aut fœna aut simile quid in unum acervum contrahunt, item Qui scopis sordes ex parietibus detrahunt aut in pavimento converrunt : unde σύρματα. ‖ Extraho, ut quum aliquis gladium σύρειν dicitur, quod alio synonymo verbo σπάσαι s. σπάσασθαι dicitur, Lat. Educere, Stringere, Evaginare. [Jo. Malal. p. 492, 9 : Ξιφῶν συρέντων· 492, 21 : Σύρας τὸ βοῦγλιν. L. D. Σεσυρμένος idem qui ἀνασπαστ. Duport. ad Theophr. p. 304. Διηνεκοῦς καὶ σεσυρμένου τοῦ πλοῦ Iambl. V. P. p. 13, A. Valck.] ‖ Apud Hesych. σύρειν dicitur etiam συρίττειν s. συρίζειν, Sibilare, Fistulare, s. Fistula canere. [V. schol. Lycophr. supra cit. et conf. Συσσυριστής. ῡ]

Σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, Sus, Porcus : παρὰ τὸ σεύεσθαι s. σύεσθαι, i. e. ὁρμητικῶς ἔχειν, ut Etym. et Eustath. tradunt. Quod optime convenit cum epitheto Fulmineus, quod Stat. sui tribuit. Hom. Od. T, [393] : Οὐλήν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι. [Arat. 1122 : Σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι.] Plut. [Mor. p. 129, A] : Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις, ut Horat. Amica luto sus. Od. K, [243] : Σύες χαμαιευνάδες· Il. I, [463] : Σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Aliquanto ante, Συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Π, [823] : Σῦν ἀκάμαντα, ut et N, [471] σῦς ἀλκὶ πεποιθώς, quod de agresti sue s. apro accipiendum est. P, [281] : Συὶ εἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ. [Apoll. Rh. 3, 1351 : Συὶ εἴκελος, ὅ ῥά τ' ὀδόντας θήγει.] Aliquanto ante [21], Συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, ὅτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Sic a Lat. poetis Aper dicitur Indomitus : item Trux, Timendus dente. [E, 787 : Ἐοικότες συσὶ κάπροισιν. Tim. Locr. p. 104, E : Ἐς συῶν ἢ κάπρων μορφάς.] Rursum I, [535] : Χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα· M, [146] : Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες. [Pind. in Ὀρείχτιτος cit. : Συὸς ὀρ., et sæpius Soph. et Eur. Apoll. Rh. 2, 1024 : Σύες ὡς φορβάδες. Xenoph. Cyrop. 2, 4, 20 : Ἥρουν πολλοὺς καὶ σῦς καὶ ἐλάφους.] Itidem ap. Xen. [Anab. 5, 7, 24 : nam in l. Cyn. est ὗν] Cyneg. [10, 1], et Pausan. Att. [32, 1] : Συῶν ἀγρίων θήρα. Et Plut. Symp. 3 [p. 657, F] : Σῦν ἄγριον εὐμεγέθη· qui comp. vocabulo σύαγροι nominantur. [Quod alienum ab antiquioribus judicare Phrynichum in illo diximus. Falsum autem esse quod Eustath. et Gregor. Cor. Ionibus ascribunt σῦς ἄγριος ostendunt exx. modo citata, quibus alia de hoc et ὗς ἄγριος addit Lobeck. Aristot. H. A. 8, 28 med. Lucian. Asin. c. 2. Gl. : Σῦν ἄγριον, Dentatus. Hesychius de simplici : Συΐ, συάγρῳ. Ubi ἀγρίῳ addebat HSt., ut est apud ipsum in Συός.] Rursum Od. Σ, [29] : Συὸς ὡς ληϊβοτείρης· ut ap. Ovid. Vastator aper. [Eur. fr. Meleagri ap. schol. Hermog. p. 564 : Γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σῦν ἐμέ, ubi al. τόν. Lycophr. 427 : Συὸς θηλείας τόκων· 1256 : Συὸς κελαινῆς. Arat. 1067 : Θήλειαι δὲ σύες. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 17 : Ἐννόει δ' ὅτι καὶ αἱ σύες φεύγουσι σὺν τοῖς τέκνοις.] Item συῶν συβόσια, [Il.] Λ, [678] et Od. Ξ, [101], Suum s. Procorum greges : quemadmodum ap. Hesiod. Sc. [168] : Συῶν ἀγέλαι χλούνων. Rursum Odyss. Ξ, [412] : Κλαγγὴ συῶν αὐλιζομενάων. Et Λ, [130] : Συῶν ἐπιβήτορα κάπρον. Et ap. Plutarch. [Mor. p. 997, A] : Οὔθατα συῶν ἐπιτόκων. Ceterum an ὗς ex σῦς factum sit, an contra, non satis constare, docebo in Ὗς. [Photius : Σύσυς (Σῦς : ὗς Pors., Σῦς Ruhnk. ad Tim. p. 262), τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Improprie etiam Pind. ap. schol. Ol. 6, 152 : Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον (ἔνεπον al.). V. Ὗς et Συοβοιωτός. Inter formas Σῦς et Ὗς variat usus scriptorum, ut Herodoti, de quo Schweigh. : « Συὸς χρῆμα μέγιστον, 1, 36, sed paulo post ὑός. Rursus τὸν σῦν 1, 43, sed ὗς et ὑσὶ 2, 14 aliisque ll., sed et συβῶται 2, 47. » Sic etiam ap. Aret. modo σῦς, ut p. 91, 24 ; 117, 40 ; 126, 23 ; 136, 6, modo ὗς, ut 123, 23. Et apud Atticos, ut Xenophontem et alios

A plerosque. ‖ Piscis, de quo v. in Ὗς. Athen. 7, p. 330, A ; 8, p. 355, F, pro μῦς restituebat Coraes ad Xenocrat. p. 142 ed. Ancor. (sive p. 66 ed. Par.), et apud hunc p. 4, ιθ', ubi σειῶνες scriptum, conjiciebat σύες. Μῦς defendit Schweigh., qui quæ attulit addi possunt nostris in Μῦς p. 1308, B.]

[Σῦς, υὸς, ὁ, Sys, fl. τῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον (Thessaliæ), ap. Pausan. 9, 30, 11.]

[Συσβέννυμι, s. Συσβεννύω, σβέσω, Simul exstinguo. Oppian. Hal. 2, 477 : Αὐτῷ δ' ὅπλον ἄνακτι συνέσβετο. Schol. Aristoph. Lys. 349 : Ἀντὶ τοῦ ἐπικουρεῖν ἡμῖν καὶ συσβεννύειν. « Nicetas Eugen. lib. 6, p. 16 Supplementi Bassiani. » Boiss.]

[Σύσθαμνα, Ricinus. Append. Dioscor. 4, 164, p. 474.]

[Σύσιρος, ὁ, ponit Arcadius p. 71, 22 : Τὰ εἰς ρος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῇ ει διφθόγγῳ ἢ μόνῳ τῷ ι ἐκτεταμένῳ βαρύνεται, κάμειρος, ὄνειρος, πέπειρος, μάγειρος, στάλειρος, σύσειρος. Libri Paris. alter et Havn. στάλιρος et σύσιρος. L. Dind.]

B Σύσις vocabant Hippocratis filios, item Panætii et Memnonis, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες, ut annotatur in Lex. meo vet., ubi pro ὑηνίαν scriptum habetur etiam συηνίαν : quorum utriusque supra facta est mentio. [V. Σῦς.]

Σύσκανα, Hesych. esse ait τὸ συσσίτιον. [Pro Συσκανία s. συσκηνία, quod v.]

Συσκάπτω, ψω, Simul fodio. Vide Σκάπτω. [Compleo, Theophr. C. Pl. 3, 12, 1 : Χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν ποιεῖσθαι πρὸς τὴν χώραν, εὐθὺς ἀπ' αὐτῶν τῶν γύρων ἀρξαμένους, οἷον ἐν τῇ ἐπόμβρῳ μήτε μεγάλους ὀρύττοντας μήτε βαθεῖς ... Μηδὲ δεῖ συσκάπτειν αὐτοετὲς μηδὲ τῷ ὕστερον, ὅπως μάλισθ' ὁ ἥλιος ξηραίνῃ τὴν κατὰ τὸ φυτὸν γῆν. Et ibid. : Τάφρους ὡς βαθυτάτας καὶ μεγίστας ποιοῦντας συσκάπτειν ὅτι μάλιστα πρὸς αὐτὸ τὸ φυτόν.]

Συσκεδάζω [vel potius Συσκεδάννῡμι], Dissipo, Dispergo. Affertur ex Aristoph. [Ran. 903 : Προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν ... τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν], exponiturque διασκορπίζω. [Pletho

C In Orac. p. 34, 19. Boiss.]

[Συσκέλλω, Exsicco, Arefacio. Lex. rhet. Bekk. An. p. 304, 1 : Συνέσκληκεν, συμπέπηγεν. Agathias Hist. 2, 14, p. 95, 3 : Ὡς συνεσκληκέναι οἱ ἅπαν καὶ διατετῆχθαι τὸ σῶμα.]

[Σύσκεμμα, τὸ, Consilium. Eustath. Od. p. 1403, 53 : Καὶ ἡ συμβουλὴ τὸ ἐπιτυχὲς σύσκεμμα.]

Συσκεπάζω, σω, Cooperio, Contego. [Apollodor. 2, 5, 12, 8 : Τῇ λεοντῇ συσκεπασθείς. L. D. Schol. Hom. Il. Θ, 368. Wakef.]

[Συσκεπτέον, Una quærendum. Plato Soph. p. 218, B : Κοινῇ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον.]

[Συσκέπτομαι, ψομαι, Delibero, Gl. Una considero. Herodian. 1, 17, 15. Iambl. Protr. 21, p. 156. Symm. Ps. 2, 2. « Anecd. mea vol. 5, p. 55 med. Choricius Laud. Procopii § 5, συνεσκεμμένος. » Boiss. ‖ Simul insidias struo. Constantin. Manass. Chron. 5519 : Καὶ συσκεψάμενος αὐτοῖς καὶ συνδολοπλοκήσας. V. Σκέπτομαι fin. L. Dind.]

[Συσκέπω, ψω, Cooperio, Gl. Hesych. v. Συνερέ-

D φων.]

Συσκευάζω, σω, [Construo, Gl.] In fasciculum colligo, In unam sarcinam connecto, Bud. ex Dem. [p. 358, 14] : Διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκεύασαν. [Aristoph. Vesp. 1251 : Παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὶ, συσκεύαζε νῷν. (Quod medio dicit Pherecrates ap. Athen. 8, p. 365, A : Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐς τὸ σπυρίδιον ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν, ab Hemst. cit.) Xen. Cyrop. 1, 4, 25 : Ἵππους δοὺς καὶ ἄλλα συσκευάσας πολλά. Diod. 16, 10 init. : Τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν δυνατῶν τοῖς παρατυχοῦσιν ὅπλοις συνεσκεύασε.] Possumus autem, opinor, συσκευάζειν interpretari itidem Colligere, ubi jungitur accus. δύναμιν, aliive hujusmodi. Nam Latini dicunt etiam Colligere exercitum. Apud Herodian. tamen non active, sed passive habetur, Δύναμις συνεσκευάσθη, 2, [14, 13]. Utitur vero Idem passiva voce et in activa signif., quum scribit 3, [6, 6] : Ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, ubi possumus etiam uti verbo Comparare, sicut et in illo συσκευάζειν δύναμιν. [Xenoph. Cyrop. 8, 6, 20 : Ἐπεὶ

A δὲ ταῦτα συνεσκευάσατο αὐτῷ, item de exercitu, sed ubi est var. συνεσκεύαστο αὐτῷ. Pass. id. de re OEcon. 11, 19 : Τὸ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένοις χρῆσθαι τοῖς τε πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι καὶ ταῖς τοῦ πλούτου ἐπιμελείαις, ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι.] Interdum vero συσκευάζω est Struo subdole, Molior subdole, Comminiscor fraudulenter, Fingo [Demosth. p. 764, 7 : Γνοίη δ' ἄν τις οὕτω μάλισθ' ἡλίκα πράγματα συσκευάσας γέγραφεν αὐτόν] : unde pass. συσκευάζεσθαι, Strui subdole, Fingi, Confingi, ut ap. Herodian. [7, 1, 18] : Ἡ διαβολῆς φήμη συσκευασθεῖσα, ubi Polit. vertit Composita fraude. At de συσκευάζω pro Compilo, dicam in Συσκευάζομαι. ‖ Συσκευάζομαι voce pass., activa tamen signif., magis usitatum est [Concinno, Gl.]; exponitque Bud. et ipsum quum aliis modis, tum etiam verbo Colligo, sed cum accus. Vasa; dicit enim poni pro Colligo vasa, atque etiam Cibaria mecum porto. Quidam interpr. Cibariis necessariis ad viam et viatico me instruo, et mecum porto, ut ap. [Thuc. 7, 74 init. : Ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ τὴν B ἐπιοῦσαν ἡμέραν περιμεῖναι, ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται ὅτι χρησιμώτατα·] Xenoph. Cyrop. [3, 1, 43 : Ὥρα ἂν συσκευάζεσθαι ὑμῖν εἴη· 3, 20 : Ἐπεὶ τοίνυν ὁμογνωμονοῦμεν, συσκευαζώμεθα καὶ ... ἐξίωμεν·] 4, [5, 17] : Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόγον προπομπὸν ἄγε, Collige vasa, et ad viam accingere. [Unde ib. 8, 7, 1 : Συσκευάζου, ὦ Κῦρε· ἤδη γὰρ εἰς θεοὺς ἄπει.] Et 5, [3, 35] : Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον. [H. Gr. 3, 4, 11 : Εὐθὺς τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν· 4, 2, 5 : Οἱ μὲν δὴ ξυνεσκευάζοντο ὡς ἀκολουθήσοντες. Perfecto Cyrop. 3, 2, 3 : Τιγράνης παρῆν συνεσκευασμένος· H. Gr. 5, 2, 28 : Προορμῆσαι αὐτὸν ἐκέλευσεν, ὥσπερ ξυνεσκευασμένος ἦν εἰς τὸ ἀπιέναι.] Et cum accus. ap. Eund. [5, 3, 40] : Ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι πάντα ὦσι πρὶν καθεύδειν, Ut omnia necessaria comportent. [Ib. 19 : Συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει ἐκοιμήθησαν. Et alibi sæpius tam aoristo quam perfecto. Et sæpe Dio Cass.] Et in Symp. : Συνεσκευάσατο δὲ πάντα, Abiens secum exportavit. [Ita HSt. contraxit verba C Lexici Septemv. : « Et in Symp. [1, 11] morio Philippus intromitti cupiens non irridicule ait janitori, renunciet se adesse velut omnibus collectis vasis sumptoque viatico, ut aliena comedat : Συνεσκευασμένος τε παρεῖναι ἔφη πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὥστε δειπνεῖν τὰ ἀλλότρια. Idem [Cyrop. 5, 4, 39] : Συνεσκευάσατο δὲ πάντα ὁπόσοις ἂν οἶκος μέγας καλῶς οἰκοῖτο. »] Lys. [p. 873] : Συσκευασάμενος γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξῴκησε, Sarcinis suis collectis et huc comportatis. [Lycurg. p. 149, 44. Plato Theæt. p. 175, E : Οἷον στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι. Lucian. Toxar. c. 28 : Ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι ᾤχοντο φεύγοντες. Iambl. V. Pyth. p. 348 Kiessl. : Μέχρι τούτου συσκευάζεσθαι τὰς μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις μέχρις ὅτου δύναται παραδέχεσθαι τὸ μανθάνον.] Et, Συσκευάζεσθαι πρὸς τὴν φυγὴν, Lucian. Tim. [c. 4], Sarcinis suis collectis se ad fugam comparare, accingere. Quæ Bud. minime exprimit, quum reddit Fugam adornare. [Lucian. Pisc. c. 25 : Ὁπόσον ἡ δεινότητος ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συ- D σκευασάμενος οὐ παύεται ἀγορεύων κακῶς· Dial. mer. 9, 5 : Ἥκετε μόνον συσκευασάμενοι. Plutarch. Cic. c. 47 init. : Μᾶλλον δ' ὁ Κόϊντος ἠθύμει καὶ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας. Οὐδὲν γὰρ ἔφη λαβεῖν οἴκοθεν, ἀλλὰ καὶ τῷ Κικέρωνι γλισχρὸν ἦν ἐφόδιον· ἄμεινον οὖν εἶναι τὸν μὲν Κικέρωνα προλαμβάνειν τῇ φυγῇ, αὐτὸν δὲ μεταθεῖν οἴκοθεν συσκευασάμενον (ἐφόδιον). Greg. Naz. autem cum dat. dixit, Τῷ θανάτῳ συσκευάζεται. Hinc partic. Συνεσκευασμένος, Ad viam accinctus sarcinis compositis, Suffarcinatus. [Plutarch. Mor. p. 189, B : Πείσας ὑμᾶς ἀπαγαγεῖν (βούλομαι) ἢ μὴ πείσας μένειν μεθ' ὑμῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀφῖγμαι συνεσκευασμένος.] Ceterum ab hac signif., qua ponitur συσκευάζεσθαι pro Vasa colligere et sarcinas componere, manavit ea, qua pro Compilo ponitur : quo Terent. respiciens, usus est verbo Convasare, ad exemplum hujus Græci prorsus facto, in Phorm. [1, 4, 13.] Sic certe hodieque nonnulli jocose ὑποκοριζόμενοι in quadam Galliæ parte, dicunt suum *Desrober*, i. e. Furari, non esse *Desrober*, sed *Serrer*

A *bagage*, i. e. συσκευάζεσθαι, Vasa colligere. [Xenoph. H. Gr. 2, 4, 7 : Ἐπαναχωρήσαντες καὶ συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκεύη ἀπῆλθον ἐπὶ Φυλῆς, minus huc quam ad præcedentia pertinet exx. Ps-Demosth. C. Neær. p. 1356, 27 : Ἐπειδὴ προυπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ Φρυνίωνος, συσκευασαμένη αὐτοῦ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ... θεραπαίνας δύο ... ἀποδιδράσκει.] Ceterum activæ quoque vocis hic usus affertur ex LXX Exod. 3, [22] : Καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους· ubi observa etiam cum accus. personæ. ‖ Συσκευάζομαι, ab iis translatum, qui vasa colligunt, comparantes se ad iter, s. accingentes, ponitur generalius pro Comparo, Apparo, Instituo. Plutarchus in Catone : Ἤδη τολοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, Inde jam sese ad voluptatem consectandam comparantes. Xenoph. Cyrop. 8, [5, 1] : Συνεσκευάζετο τὴν ἐς Πέρσας πορείαν. Ab iis vero qui vasa colligunt furtim, utpote aliena, non sua (i. e. qui convasant quæ possunt, et se protinus in pedes conjiciunt, ut ille ap. Terent.), manasse mihi verisimile est eam signif. verbi συσκευά- B ζεσθαι, qua ponitur pro Moliri, Struere, Adornare, Captare, Insidiis aggredi, et negotium captiosum insidiosumque adornare [Demosth. p. 319, 3 : Στεφάνου καὶ ἐπαίνου κατηγορίαν ἥκειν συνεσκευασμένον· 772, 11 : Εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀναβαίνουσιν ... τόλμαν καὶ κραυγὴν καὶ ψευδεῖς αἰτίας καὶ συκοφαντίαν καὶ ἀναισχυντίαν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα συνεσκευασμένοι· 883, 7 : Ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο. Plutarch. Artox. c. 18 fin. : Ἐκ δὲ τούτου τὴν Παρύσατιν ἐπιβουλεῦσαι τῇ Στατείρᾳ καὶ συσκευάσασθαι τὴν φαρμακείαν κατ' αὐτῆς. Dio Cass. 38, 25 : Ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἐκ δυναστείας καὶ ἐπηρείας πάντα κατὰ σοῦ συνεσκευάσαντο· 67, 15 init. : Συνεσκευάσαντο τὴν πρᾶξιν] : quæ interpr. sunt Budæi : qui etiam subjungit ex Dem. [p. 438, 14] : Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βοῶν, Insidiis petere, Imminere per insidias et captare. [Diod. 15, 19 init. : Λακεδαιμόνιοι τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα συσκευασάμενοι.] Et e Xenoph. [Cyrop. 5, 1, 15] : Συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, pro Captiose tenere et laqueis capere. [Plutarch. Cat. min. c. 43 : Οὓς μὲν δεδιξάμενοι τῶν C πολιτῶν, οὓς δὲ συσκευασάμενοι χάρισι καὶ δωροδοκίαις. Jo. Malalas p. 40, 7 : Συνεσκευάσαντο αὐτὸν, et cum dat. p. 87, 6 : Συσκευάζονται αὐτῷ.] Et ex Plutarch. [Phoc. c. 32] : Συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, Captans, et urbi insidias reique publicæ struens. [Conf. Arat. c. 10. Et Diod. 15, 19 fin.; 19, 70 init.] Passiva quoque signif. ex Herodiano [1, 10, 1] : Ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατὰ τὸ αὐτὸ συνεσκευάσθη, Altera adornata instructaque est conjuratio. [Demosth. p. 275, 24 : Τίνος ἕνεκα ταῦτα συνεσκευάσθη καὶ πῶς ἐπράχθη· 365, 5 : Ὅθεν δῆλον ὅτι ἡ πᾶσα ἀπάτη καὶ τέχνη συνεσκευάσθη τοῦ περὶ Φωκέας ὀλέθρου. Dio Cass. 59, 1 fin. : Διὰ τὸ παιδίον πᾶν τὸ κατὰ τὰς διαθήκας αἰτίαμα συνεσκευάσθη. Jo. Malal. p. 25, 9. Aliter Demosth. p. 91, 9 : Συσκευάζεται (Philippus) πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς, et ib. 20, Armat adversus nos. Gl. : Συσκευασθεὶς, Infuscatus.]

Συσκευασία, ἡ, Apparatus. Xen. Cyrop. 4, [2, 34] : Διὰ τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν, Circa ea apparanda, quæ curandis corporibus necessaria sunt, Bud., qui etiam tradit nomen hoc signiff. suo verbo convenien- D tes habere.

Συσκευαστὴς, ὁ, Molitor, Structor, Machinator, [Factionarius, Gl.] ab ea verbi συσκευάζεσθαι signif., de qua dictum paulo ante fuit. [Ῥοφημάτων συσκευασταὶ, Clem. Al. Pæd. 3, p. 268, 10. Hemst. Niceph. Greg. Hist. Byz. 9, 4, p. 248, E : Ἅτε νεωτεροποιὸν καὶ συνωμοσίας συσκευαστήν. L. Dind.]

Συσκευὴ, ἡ, [Inlictum (Inlicium Vulcan.), Concinatio, Factio, Gl.] Molitio fraudulenta, Subornatio, Captatio, Insidiarum adornatio, Bud. ex Herodiano 3, [12, 7] : Αὐτὸς δὲ συσκευήν τινα τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε· et [21] : Πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. [Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. 2, 28, ubi libri variant inter συσκευὴν, κατασκευὴν, σκευὴν τοῦ δράματος.] Ubi Polit. vertit, Falsa illa omnia, commentum id in se fabulamque excogitatam. At priorem illum locum ita reddit : Quin esse id totum negotium compositum ac fabulosum suspectabat. Verum sciendum est, in hac interpret. reddi etiam nomen σκηνὴν, quod a Bud. omittur. Ita enim

legitur ap. Herodian. locus integer : Συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε. Ubi et hoc observa, copulari συσκευὴν et σκηνὴν, eodem modo, quo in illo proxime præcedente συσκευὴν et δρᾶμα. [Spanhem. Julian. p. 184 sq. Athen. 4, p. 150, E. Valck. Τὰ ἐκ συσκευῆς καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων δράματα, Etym. M. p. 286, 24. Hemst. Theod. Hist. Eccl. 1, 8; Euseb. Hist. Eccl. 10, 8. Mendham. Exx. Jo. Malalæ v. in indice. Atticos pro eo dicere σκευωρία annotat Mœris p. 357, quo interpretatur Thomas p. 508.]

[Συσκευοφορέω pro σκευοφορέω libri deteriores Xenoph. Cyrop. 8, 3, 7.]

Συσκευωρέω s. Συσκευωρέομαι, Una dolose machinor, Insidiose fabricantem et architectantem technas dolosve juvo. Demosth. [p. 313, 15] : Καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο. Alibi [p. 883, 7] dicit, Ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο.

[Σύσκεψις, εως, ἡ, Consilium. Symm. Ps. 62, 3.]

Συσκηνάω, Tentorium s. Tabernaculum meum habeo cum alio, Cum alio tendo, s. Sub uno eodemque tabernaculo tentoriove habito, Contubernalis sum. Idem est Συσκηνέω, quod tamen συσκηνίω et a σύσκηνος derivari potest, ut ὁμοσκηνέω ab ὁμόσκηνος.

Συσκηνέω, [et Συσκηνόω,] i. q. ὁμοσκηνέω, Sub eodem tentorio s. tabernaculo vivo, Contubernalis sum. Xenoph. Cyrop. p. 44 [3, 2, 25] : Συσκηνούντων δὲ εἶπέ τις τῶν Χαλδαίων· sic enim quidam Codd. habent pro συνδειπνούντων. [Dicitur enim pro illo, ut 2, 2, 1, Reip. Lac. 5, 4, H. Gr. 7, 4, 36 : Πέμποντες ἐπὶ τοὺς συσκηνοῦντας, de quibus antea ἐδειπνοποιοῦντο. Utitur eodem ib. 3, 2, 8 ; 5, 3, 20, et cum dat. 7, 1, 38 (ubi συσκηνοῦν inf. formæ Συσκηνόω), Reip. Lac. 13, 1. Arrian. Epict. 2, 22, 37 : Συμπιεῖσθε καὶ συσκηνήσετε.]

[Συσκηνήτρια, ἡ, Contubernalis. Aristoph. Thesm. 624 : Καὶ τίς σοὔστὶ συσκηνήτρια (in Thesmophoriis);]

Συσκηνία, ἡ, Contubernium [Gl.], Vivere sub eodem tentorio s. tabernaculo, συνοικία, Suid. [Xen. H. Gr. 5, 3, 20 : Ὑπηδεῖτο αὐτὸν ἐν τῇ συσκηνίᾳ, ὥσπερ εἰκὸς πρεσβύτερον. Hippodamus in Stob. Flor. 43, 93, vol. 2, p. 125 : Συσσίτια καὶ συσκανίας καὶ συναγελασμούς. V. Σύσκανα.]

Συσκήνιον, τὸ, itidem affertur pro Contubernalium [Gl.]. Utitur eo Xenoph. pro συσσίτιον, Reip. Lac. [5, 1] : Εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια.

[Συσκήνιος. V. Σύσκηνος.]

Σύσκηνος, i. q. ὁμόσκηνος, ὁ, ἡ, [Collega, Contubernalis, Contubernarius, Gl. Thucyd. 7, 75 ante med. : Τῶν ξυσκήνων ἐκκρεμαννύμενοι. Lysias p. 137, 18, in Συσσιτέω cit.] Xenoph. Cyrop. 2, [2, 22 : Ἔστιν ἀνὴρ σύσκηνος ἐμός· 29] : Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ σύσκηνοι· Reip. Lac. [9, 4] : Κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Plut. Alcib. [c. 7] : Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι. [Lucullo c. 8. V. Wyttenb. ad Mor. p. 27, F, ubi Euripidem Sophoclis σύσκηνον vocat, i. e. Scenæ tragicæ socium. Pro quo συσκηνίοις Exod. 3, 22, sed al. recte συσκήνοις. Lucian. Asin. c. 46. Dio Cass. 41, 57 med.]

[Συσκηνόω, i. q. συσκηνέω. Aristid. vol. 1, p. 560, sed ubi est var. συσκηνῆσαι pro —ῶσαι. Ælian. N. A. 4, 9 (?). Medio Eustath. Opusc. p. 178, 30 : Ἐν παραδείσου συσκηνωσάμενοι τόπῳ.]

Συσκιάζω, σω, Obumbro [Gl.], Opaco [Gl.], Inumbro. [Hesiod. Op. 611 : Τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς· δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας, πέντε δὲ συσκιάσαι. Eur. Suppl. 1219 : Ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, de barbatis. Plutarch. Arat. c. 22 init. : Εἶτα θαυμάσιον ὅσον ἡ σελήνη λέγεται διαστέλλουσα τὰ νέφη καὶ ὑπολαβοῦσα τῆς ὁδοῦ τὸ χαλεπώτατον σαφηνίζειν, ἕως ἥψατο τοῦ τείχους καθ' ὃν ἔδει τόπον· ἐκεῖ δὲ πάλιν συνεσκίασε καὶ ἀπέκρυψε νεφῶν συνελθόντων.] Athen. 5 : Αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς περιπάτους. Et συσκιάζον δένδρον, Oseæ 4, [13], Arbor umbrosa, Umbra sua opacans terram. [Eur. Bacch. 1052 : Ἄγκος πεύκαισι συσκιάζον.] Metaphorice quoque accipitur pro Occulo : ut ap. Chrysost. De sacerd. : Συσκιάσαι περιπετάσμασι, Obnubere et occultare velis obtensis. [Plato Tim. p. 75, E : Τὴν κεφαλὴν οὔτε μόνον ὀστεΐνην ψιλὴν δυνατὸν ἐᾶν ἦν οὔτ' αὖ ξυσκιασθεῖσαν κωφὴν καὶ

A ἀναίσθητον. Dio Cass. 60, 26 med., ἥλιον· 66, 22, ἀέρα. « Strabo 17, p. 800 : Συσκιαζόμενοι τοῖς φύλλοις. » Hemst.] Dem. [p. 23 fin.] : Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη· itidemque [p. 155, 25] verbis paucis mutatis, Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, Obtegere, Tenebris et caligine obducere. [Aristides vol. 1, p. 178 : Τὸ σύμβολον τῆς Ἑλλάδος διετήρησε καὶ συνεσκίασε τὰς κατεχούσας τότε συμφοράς. L. D. Συσκιάζειν καὶ περιστέλλειν flagitium aliquod, Liban. vol. 4, p. 781, 31. Jacobs. Sextus Adv. log. 2, 320, p. 518 : Ἅπερ ἐσδυκυῖαν μὲν καὶ συνεσκιασμένην ἡμῖν ἔχει τὴν φύσιν. Hemst. Dio Cass. 39, 25 : Ἐκείνῳ τὰ ἑαυτοῦ συσκιάζοντι ἄχθεσθαι· 42, 28 : Τῇ τοῦ ἰδίου (τροπαίου) παραστάσει καὶ ἐκεῖνο συνεσκίασε· 46, 17 : Ἵνα τὴν ἐπιτέχνησιν αὐτοῦ καὶ τὴν κατόρθωσιν τοῖς ἔξωθεν ψόφοις συσκιάζῃ· 78, 11 : Τῇ ἐπιεικείᾳ καὶ ἐκεῖνο συνεσκίασε. Pollux 5, 146 : Συσκιάζειν, στέγειν· et pass. 147; 6, 209 : Σεσιγημένον, συνεσκιασμένον. Improprie item Niceph. Gregor. Hist. Byz. 11, 5, p. 256, B : Εἰ συνεργοὶ συνεσκιασμένοι γένοιντό οἱ. L. D. Choricius p. 53, 7 : Τῷ B προσώπῳ συσκιάσας τὴν γνώμην. Boiss. Philostr. V. Apoll. 4, 35, p. 175 fin. : Περίεργον αὐτῷ χρῆμα οἱ φιλοσοφοῦντες ἐφαίνοντο καὶ μαντικὴν συσκιάζοντες. Hemst.] Simile genus loquendi vide in Ἐπισκιάζω.

Συσκίασις, εως, ἡ, Obumbratio [Gl.].

[Συσκίασμα, τό, Obumbratio, Umbraculum, Involucrum, Velamen. Cyrill. In Jo. c. 19, p. 1072 : Ἀθόλωτον καὶ παντὸς ἐλευθέραν συσκιάσματος τὴν τοῦ κατὰ Χριστὸν μυστηρίου γνῶσιν. Nicet. Ann. 10, 3.]

Συσκιασμὸς, ὁ, Obumbratio. Redditur et Umbraculum. [Locus umbrosus. Aquila Ps. 59, 8. Symmach. vel potius Aquila Amos. 5, 26. Schleusn. Lex.]

Σύσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus, [Amœnus, huic add. Gl.] Arboribus condensis umbrosus : ut quum arbores condensæ aut rupes συννεύουσαι umbram faciunt, quasi conjunctis viribus. [Marc. Argent. Anth. Pal. 9, 87, 4 : Ἐπείγεο δ' ἄμπελος ἔνθα ἀντέλλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων. Orph. Arg. 995 : Ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.] Xenoph. Cyneg. [8, 4] : Ἄξει δὲ ἡ πρὸς C σύσκιον τόπον ἢ πρὸς ἀπόκρημνον. [Aristot. H. A. 5, 30 init. : Ἐν τοῖς συσκίοις ἄλσεσιν· 6, 28 init. : Τόπους συσκίους. Theophr. H. Pl. 9, 20, 6; Diod. 3, 51. Lucian. Hist. c. 19, ἄντρον· Bacch. c. 6, ἄλσος.] Et ap. Athen. 12, σύσκιοι δένδρεσι τόποι· ubi nota additum dat. δένδρεσι. [Pausan. 9, 19, 2 : Χῶμα ὕλῃ τε ἀγρίᾳ σύσκιον καὶ ἡμέροις δένδροις. Plato Phædr. p. 230, B : Τοῦ ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Lucian. Anach. c. 15 : Ἐς τὸ σ. ἀπελθόντες.] Hesych. σύσκια exp. σύνδενδρα, Arboribus consita : Suidas δασέα, Densa s. Condensa, Spissa, afferens hunc locum : Πρῶτα μὲν τὰ σύσκια τῶν χωρίων ἀνεκάθαιρον, ἔπειτα τοὺς βασιλικοὺς παραδείσους ἐξέταμον. [Plutarch. Aristid. c. 11 : Ἄλσει πυκνῶν καὶ συσκίων δένδρων· Marii c. 11 med. : Γῆν σύσκιον καὶ ὑλώδη· Cimon. c. 13 : Συσκίοις περιπάτοις· Sertor. c. 13 fin. : Συσκίου χαράδρας. Pollux 1, 236, κλάδοι.]

[Συσκιρρόω, Simul induro. Pass. Galen. vol. 3, p. 202 : Τί δὲ σκιρρωθέντες; ὅτι κἀκεῖνα συσκιρροῦνται. L. D.]

[Συσκιρτάω, Simul salio. Nonn. Dion. 8, 28. « Basil. D Hom. de morte p. 238. » Boiss. Ælian. N. A. 2, 7.]

[Συσκολύπτω, ψω.] Συνεσκολυμμένος, Contextus, Coopertus, συγκεκαλυμμένος, Hesych.

[Συσκοπέω, Una quæro. Plato Phæd. p. 89, A : Πρὸς τὸ παρέπεσθαί τε καὶ ξυσκοπεῖν τὸν λόγον· Lach. p. 189, C : Συμβουλεύειν καὶ συσκοπεῖν· 197, E : Πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ συσκόπει τὰ λεγόμενα. Asterius Hom. p. 49, B : Περινοστεῖ λοιπὸν πᾶσι συσκοπούμενος περὶ τοῦ σίτου, ὡς υἱοῦ κινδυνεύοντος. Const. Manass. Chron. 2708.]

Συσκοτάζω, Obnubilo, VV. LL. [Ezech. 32, 7 : Συσκοτάσω τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.] ‖ Συσκοτάζει impersonaliter pro Contenebrascit (ut Varro, Pascunt quoad contenebravit), i. e. Advesperascit, s. Invesperascit, ut Liv. loquitur. Thuc. 1, [51] : Ξυνεσκόταζε γὰρ ἤδη, Jam enim contenebrabat, Contenebrascebat, Invesperascebat. [Conf. 7, 73 fin.] Xenoph. Cyrop. 7, [5, 15] : Ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκότασε, Quum primum contenebrasset, Simul ac invesperavit. [Conf. 4, 5, 5.] Sic Dem. [p. 1257 fin.] : Ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκότασε. [Liban. vol. 1, p. 359, 13. Hesych. in Σκοταῖον. Hemst.

Ἤδη συσκοτάζοντος Lysias ap. Dionys. Hal. vol. 6, p. 984, 17. Dionys. A. R. 6, 93 fin. : Ἐπεὶ συνεσκότασεν ἤδη. Et sæpius Plutarch. Polyb. 31, 21, 9 : Συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ, ut ὕειν et similia modo addito nomine dei modo omisso dicuntur. De deo sic etiam Amos 5, 8 : Ὁ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων. De die Ezech. 30, 18 : Ἐν Τάφναις συσκοτάσει ἡ ἡμέρα. De cœlo Reg. 3, 18, 45 : Ὁ οὐρανὸς συνεσκότασε νεφέλαις καὶ πνεύματι, καὶ ἐγένετο ὑετὸς μέγας· Jerem. 4, 28 : Ἐπὶ τούτοις πενθείτω ἡ γῆ καὶ συσκοτασάτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν. Ezech. 32, 8 : Πάντα τὰ φαίνοντα φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ συσκοτάσουσιν ἐπὶ σέ. Joel 3, 15 : Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι. Mich. 6, 14 : Συσκοτάσει ἐν σοί. Jerem. 13, 16 : Δότε τῷ κυρίῳ ὑμῶν δόξαν πρὸ τοῦ συσκοτάσαι. « Theod. Prodr. Carmen in Andron. Comn. v. 210. » Boiss.]

[Συσκοτασμὸς, ὁ, Obscuratio. Orig. Hom. 12 in Hexaem. 9.]

[Συσκοτόω, Obscuro. Porphyr. Quæst. Hom. c. 9 : Σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαὶ, ἤγουν ἡλίου δύνοντος συνεσκοτοῦντο.]

[Συσκυθρωπάζω, σω, Simul vultum gero mœstum. Eur. tr. Œdipi ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 621 : Ἡδὺ δ' ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει. Xenoph. Cyrop. 6, 2, 21.]

[Συσκυλεύω, Exod. 3, 22, pro σκυλεύω, cod. Oxon.]

[Σύσκως, ω, ὁ, Syscos, n. viri, in inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, n. 2691, e, 11, 14 : Θυσσου τοῦ Σύσκω, qua de forma genitivi v. Bœckh. p. 470, b fin. L. Dindorf.]

[Συσκώπτω, ψομαι, Pariter cavillor s. dicteriis incesso. Jo. Chrys. In Matth. hom. 87, vol. 2, p. 537, 14 : Ἐπῄνουν ἅπαντες, καὶ συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπτον. Seager.]

[Συσμηρίζω, ίσω, Collævo. Hero Spirit. p. 181 fin. : Ἵνα οὖν εὐκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὑγρὸν, ποιήσωμεν τὸν ἐς σωλῆνα σύνθετον κατὰ τὸ μῆκος ἐκ δύο συνεσμηρισμένων ἀλλήλοις· 182, A : Ἕξει δὲ καὶ ὁ ἄνω συνεσμηρισμένος σωλὴν κωλυμάτια· 194, C; 226, C; 227, B ; 232, D. V. Σμηρίζω, Σμήρισμα.]

[Συσπαράσσω s.] Συσπαράττω, ξω, Concerpo. [Max. Tyr. 13, 5. Wakef. Luc. Evang. 9, 42.]

[Συσπαργανόω, Fasciis involvo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 533.]

Σύσπασις, εως, ἡ, Contractio. Exp. etiam Convulsio.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ, Contractilis, Qui contrahi potest : ut Plato Symp. p. 248 [190, E], σύσπαστα βαλάντια vocat Loculos contractiles, s. Qui uno nodo contrahuntur : Ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια ἓν στόμα ποιῶν. [Athen. p. 783, 60 : Ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια. V. Σύστομα. Valck. Pollux 5, 31; 10, 152.] At Συσπαστὸν Hesych. dicit esse quoddam ἐγχειρίδιον ap. Tragicos, ut et τὸ συντρέχον apud Polemonem in Ajacis ὑποκρίσει. [Dicit Hesychius : Συσπαστὸν, τῶν τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων φησὶ τὸ συντρέχον ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει.]

Συσπάω, Contraho. [Pando, add. Gl. Aristoph. fr. Σκην. καταλαμβ. ap. schol. Eq. 422 : Ἀλλὰ συσπάσαι δεῖ τὰς κοχώνας (vel τὰ κοχώνα). Plato Tim. p. 71, E : Κατακάμπτουσα καὶ ξυσπῶσα. Aristot. H. A. 2, 17 med. : Προέχειν δὲ δοκεῖ τῆς γλώττης ἡ ἀρτηρία διὰ τὸ συσπᾶσθαι τὴν γλῶτταν καὶ μὴ μένειν ὥσπερ τοῖς ἄλλοις· 4, 4 med. : Ἡ δὲ κεφαλὴ ἐξέρχεται πᾶσι τὸν αὐτὸν τρόπον, κἄν τι φοβηθῇ, συσπᾶται πάλιν εἰς τὸ ἐντός· 5, 20 : Τῶν πτερῶν συσπωμένων περὶ τὸ μετόπωρον. Lucian. Tim. c. 13 : Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν λογισμῶν· Vitt. auct. c. 7 : Συνέσπακε τὰς ὀφρῦς. « Τὸ ἐπισκύνιον συνεσπακὼς de Basilio M. ap. Fabric. B. Gr. vol. 13, p. 537. » Hemst. Plutarch. Mor. p. 721, F : Συσπῶντας αὐτῆς (noctis) καὶ συντείνοντας τὸν ἀέρα.] Exp. etiam Contorqueo, Convello. Item pauperes et mendici dicuntur incedere συσπώμενοι, pro Adductis s. Contractis scapulis, veluti etiam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. Ap. Athen. 13, [p. 565, D] in philosophorum quorundam reprehensione : Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι, καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει· nisi forte significet Tenaces, Avari, Sordidi. [Diog. L. 6, 92 : Συνεσπάσθαι ὑπὸ νόσου. Hesychius v. Κορυμβᾶσι : Περίδρομοι, δι' ὧν συσπᾶται γυργαθός. Hemst. Xen. Anab. 1, 5, 10 : Τὰς διφθέρας συνῆγον καὶ συνέσπων. Inc. Reg. 2, 14, 7. Thren. 5, 10. Dionys. De admir. vi Demosth. c. 15, p. 998, 14 : Τοῖς Λυσιακοῖς τοῖς ἰσχνοῖς καὶ συνεσπασμένοις. ‖ Med. ap. Plutarch. Poplic. c. 16 med. : Οἱ φύλακες ... φεύγοντες ὀλίγου συνεσπάσαντο τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν. Wyttenb. in Ind. συνεπεσπάσαντο. Gl. : Συνεσπάσθη, Contractus est.]

Συσπειράω, In spiram colligo, ut Virg., In spiram tractu se colligit anguis; Spiris orbem facio, ut Ovid., Immensum spiris facientibus orbem; Conspiro, ut Plin. De vir. illustr., Se in Volumnii tabernaculo conspiravit : de serpente quodam : ubi Conspirare se est συσπειρᾶσθαι et συνελίττεσθαι. [Pollux 5, 168 : Συστρέψαι τὸ σῶμα, συσπειρᾶσαι. Galen. vol. 4, p. 375 : Συναγαγοῦσα πανταχόθεν ἑαυτὴν καὶ συσπειράσασα. Nicetas Chon. p. 101, D : Ἐς ὁμαιχμίαν συνεσπειρακὼς μέν τοσοῦτον στράτευμα. Plato Conv. p. 206, D : Σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται.] Quod vero Theophrast. [H. Pl. 4, 4, 13] dicit de herba quadam in Gedrosis, Ὑφ' ἣ συνεσπειραμένου; [edd. συνεσπειραμένους, tanquam a Συσπειρόω] ὄφεις εἶναι μικροὺς σφόδρα, Plin. sic, Referta minutis serpentibus. [Ibid. 4, 3, 6 : Συσπειρώμενον εἰς ἑαυτό. Diodor. Exc. p. 566, 65 : Συγκλεισθέντων αὐτῶν εἰς οἴκημα στενὸν παντελῶς τὰ σώματα καθάπερ τῶν θηρίων ἠναγκάζετο συνεσπειραμένα καρτερεῖν. Lucian. Navig. c. 2 : Ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος. Plutarch. Mor. p. 77, F : Ὁ δὲ ἔν τινι γωνίᾳ τῆς ἀγορᾶς συνεσπειραμένος ὡς καθευδήσων ἐνέπιπτεν εἰς λογισμούς· 157, B : Ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενον καὶ συσπειρώμενον διὰ τὸ ῥιγοῦν.] Pro Conglomero et Condenso, Joseph. A. J. 9 [B. J. 4, 4, 6] : Συσπειραθέντες τοῖς σώμασι, Catervatim condensati corporibus. [Xen. H. Gr. 3, 2, 27 : Συσπειραθέντες τινὲς τῶν Ἠλείων· 4, 3, 11 : Συσπειραθέντες ἐχώρουν ἐρρωμένως· 5, 2, 41 : Συσπειραθέντες οἱ ἱππεῖς ἐμβάλλουσι, ut ap. Phot. : Συσπειραθέντες, συστραφέντες. Ib. 2, 4, 11 : Ξυνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν· Cyrop. 7, 5, 6 : Ἐπὶ οὕτω συνεσπειράθησαν· Anab. 1, 8, 21 : Συνεσπειραμένην ἔχων τὴν τῶν σὺν ἑαυτῷ ἱππέων τάξιν. Plutarch. Alex. c. 33 : Ἱππεῦσι συνεσπειραμένοις περὶ τὸ ἅρμα. Dio Cass. 49, 30 : Ἐν τῷ μέσῳ συσπειρῶνται. « Eunapius p. 80=488 : Οἱ ἐχθροὶ τὸ δεύτερον αὖθις ἐλιχθέντες καὶ συσπειρασάμενοι καθ' ἑαυτούς. » Boiss. Improprie, ut συστέλλεσθαι, Plutarch. Mor. p. 828, C : Ἡμεῖς δὲ τὴν αὐτάρκειαν αἰσχυνόμενοι καταδουλοῦμεν ἑαυτοὺς ὑποθήκαις καὶ συμβολαίοις, δέον εἰς αὐτὰ τὰ χρήσιμα συσταλέντας καὶ συσπειραθέντας ἐκ τῶν ἀχρήστων καὶ περιττῶν κατακοπέντων ἢ πραθέντων ἐλευθερίας αὑτοῖς ἱερὸν ἱδρύσασθαι.]

[Συσπείρω, ερῶ, Consero, Gl. Simul sero. Lucian. Dom. c. 8 : Ἴδοι δ' ἄν τις οὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσὸν οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος ἕνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον. Porph. V. P. c. 44. Clem. Alex. p. 220; Iren. p. 86; Athanas. vol. 1, p. 837; Orig. C. Cels. p. 186. Kall. Geopon. 11, 5, 2; 12, 7, 2.]

Συσπένδω, είσω, Simul libo, Ejusdem libaminis particeps sum. Æschin. [p. 61, 2] : Περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς νεὼς, καὶ συσσιτῶν, καὶ συνθύων, καὶ συσπένδων. [Demosth. p. 400, 21 : Συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις καὶ συσπένδουσι. Pollux 1, 34; 6, 157.]

[Συσπεύδω, σω, Adjuvo. Æsch. vel Eur. ap. Stob. Fl. 29, 21 : Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. Herodot. 1, 92 : Συσπεύδων Πανταλέοντι γενέσθαι τὴν Λυδῶν ἀρχήν· quæ imitari videtur Pausan. 3, 8, 10 : Συσπεύδων ἐξ ἅπαντος γενέσθαι τὴν βασιλείαν (Ἀγησιλάῳ excidisse videtur propter proximum βασιλεύειν). Id. 2, 19, 8 : Οἱ συσπεύδοντες Πολυνείκει τὴν ἐς Θήβας κάθοδον· 4, 5, 7 : Οἵ τε Ἀνδροκλεῖ καὶ οἱ τῷ Ἀντιόχῳ συσπεύδοντες. Aristid. vol. 2, p. 316 : Ὦ σύ τε κἀγὼ συσπεύδομεν. Dio Cass. 57, 11. « Phryn. Bekk. p. 28, 21. Gnomæ monostichæ 559 Br. Schol. Aristoph. Nub. 360. » Boiss. Suid. v. Πρόδικος.]

[Συσπιλόω, Commaculo, Gl.]

[Συσπλαγχνεύω, Simul exta comedo. Aristoph. Pac. 1115 : Ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε μετὰ νῷν.]

[Συσποδόω, Contundo; unde συνεσποδωμένον, Hesychio συγκεκομμένον.]

[Σύσπονδος, ὁ, ἡ, Socius libationis s. σπονδῆς. Æschines p. 35, 14; 50, 9.]

Συσπουδάζω σοι, Studeo tibi, A te sto : ex Ari-

stoph. [Pac. 768 : Καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.] Possit alioqui significare etiam, Operam tecum ad rem quampiam navo. [Xen. Anab. 2, 3, 11 : Ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι μὴ οὐ συσπουδάζειν· Ages. 8, 2 : Συνεσπούδαζε πᾶν ὅ,τι δέοι φίλοις. Et sæpius Dio Cassius. In inscr. Icon. C. I. vol. 3, p. 71, n. 4006, 9 : Ζήνων Εἰδίῳ γαμβρῷ συνεσπούδασεν, videtur esse, Adjuvit, in ponendo monumento. L. D. Schol. Luciani ad Phalar. 2 c. 1. Boiss. Pollux 4, 45.]

[Συσπουδαστὴς, ὁ, Adjutor. Nicetas Annal. 1, 9, p. 22, D.]

[Συσπουδαστικὸς, ή, όν, Adjuvans. Marc. Anton. 1, 16.]

[Συσσαίνω, Blandior, ap. Polyb. 1, 80, 6 : Ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο, Delectabantur.]

Συσσαρκία, ἡ, VV. LL. ex Theophr. [C. Pl. 1, 9, in edd. vett.], Carnis bonitas : ut εὐχυλία, Succi bonitas. Verum ut εὐχυλία, ita εὐσαρκία potius scrib. pro ea signif. esset. [Greg. Naz. Carm. 1, 2, p. 175.]

[Σύσσαρκος, ὁ, ἡ, Regg. prosod. p. 463.]

Συσσαρκόω, q. d. Concarno [ut Vegetius], Carnem cum carne coalescere facio. [Conf. Cornar. ad Galen. C. M. s. L. p. 325, 350.]

Συσσάρκωσις, εως, ἡ, Concarnatio. Vulgus Chirurgorum vocat Incarnationem. Quidam interpr. Carnis concretionem. Hinc ἡ κατὰ συσσάρκωσιν θεραπεία vel ἀγωγὴ ap. Galen. et Ægin. [Galen. vol. 4, p. 11 : Τῷ μέντοι βουλομένῳ τοῖς νεωτέρων χρήσασθαι καλεῖν ἔξεστι συγχόνδρωσιν μὲν τὴν διὰ χόνδρου σύμφυσιν, συννεύρωσιν δὲ τὴν διὰ νεύρου, συσσάρκωσιν δὲ τὴν διὰ σαρκός.] Συσσάρκωσις, inquit Gorr., est Durorum siccorumque ossium σύμφυσις, carnis interventu. Hoc modo caro gingivarum dura et firma et dentibus firmiter appressa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeo ut dentes ob gingivarum laxitatem mobiles, gingivis astrictis stabiles atque immoti reddantur. Similiter et omnes ossium commissuræ, quas musculi circumdant. Συσσάρκωσις etiam dicitur Ratio quædam vulnerum labra, quæ nimis hiant, nec hamulis aut acu adduci possunt, componendi. Id quod adhibitis medicamentis perficitur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. Συσσάρκωσις etiam vocatur ἐν τῇ σαρκοκήλῃ καὶ πωροκήλῃ, quum scroti tunicæ, vasa, testes cum carne enata superfluaque concrescunt, ut unum omnium corpus esse videtur, Paul. Ægin. 6, 63.

[Συσσαρκωτικὸς τρόπος, Antyllus Oribasii p. 45 ed. Mai., ubi συσσαρωτ. Συσσάρκωσις ap. eund. p. 22 et passim. Osann.]

[Συσσάσσω s. Συσσάττω, ξω, Confercio. Aristot. Probl. 25, 8 : Διαδύνει μᾶλλον καὶ συσσάττει ἤδη ὥστε πληρῶσαι. Gataker.]

[Συσσεβίζω, ίσω, ιῶ, Una celebro. Eur. Hel. 1357 : Θυσίας συσσεβίζουσα θεοῖς, restituit Seidlerus pro οὐ σεβίζουσα. L. Dind.]

[Συσσέβω, Una veneror. Orig. p. 240. Kall.]

Συσσεισμὸς, ὁ, ex Greg. Naz. Concussio, Terræ motus, ex Mosell. interpretatione, [Photio s.] Suidæ λαίλαψ, συστροφὴ ἀνέμου. Cum qua expos. convenit συσσεισμός : quod Bud. affert pro Turbine ex 4 Reg. 2, [1] ubi agitur de raptu Heliæ in turbine. [Sam. 2, 5, 24. Ubi tonitru intelligit Schleusn. Lex., qui cetera addit intt. V. T. exx., ubi modo de turbine, ut Nahum 1, 3, modo de terræ motu, ut Reg. 1, 19, 11 etc.]

Συσσείω, Simul quatio, concutio, [Concito, huic add. Gl.] VV. LL. ex Greg. Naz. [Polyæn. 6, 3 : Τὰ τείχη συνέσειον. Hemst. Xenarch. ap. Athen. 15, p. 693, C : Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς, Ebrium fecit. Valck. Geopon. 11, 17, 4 : Ἀνασκιρτῆσαι τὸν Ἔρωτα καὶ συσσεῖσαι τῷ πτερῷ τοῦ κρατῆρος τὴν βάσιν. Zonaræ gl. p. 1994 : Συσσείσει, ἐπὶ τοῦ ἐξακούστου εἴρηται, referri videtur ad Ps. 2, 8, 7 : Φωνὴ κυρίου συσσείοντος ἔρημον, συσσείσει κύριος τὴν ἔρημον Κάδης. Ibid. 59, 2 : Συνέσεισας τὴν γῆν. Sirac. 16, 19 : Ἅμα τὰ ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς ἐν τῷ ἐπιβλέψαι εἰς αὐτὰ τρόμῳ συσσείονται. Himerius Phot. Bibl. p. 364, B : Πᾶν αὐτῷ συνεκινεῖτο καὶ συνεσείετο, καθάπερ Ποσειδῶνος αὐτοῦ τινάσσοντος γῆν. Theodorus Mopsuest. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 6, p. 68 med. : Ἀφήσει φωνὴν, ἀφ' ἧς δὴ μικροῦ καὶ οὐρανὸς δόξει συσσείεσθαι. L. Dindorf.]

[Συσσεύω, Simul excito, moveo. Hom. H. Merc. 94 : Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα. Pass. Orph. Arg. 980 : Συνεσσεύοντο δὲ Ποιναί.]

[Σύσσημα, τὸ, i. q. σύσσημον. Jo. Malal. vol. 1, p. 248. Elberling. Ubi tamen συσσήμων pro συσσημάτων leg. videtur cum Georgio. L. Dind.]

Συσσημαίνω, ανῶ, Consigno, ea signif. qua Plaut. dicit Tabulas, Epistolas consignare. [Simul significo. Sextus Pyrrh. 1, 199 : Ὁ λέγων πάντα ἐστὶν ἀόριστα συσσημαίνει κτλ. Simplicius In Aristot. Categ. p. 47, 34 ed. Berol. : Συσσημαίνουσιν οἱ σύνδεσμοι. Etym. M. p. 365, 22 : Ἔνιοι ἐπισχόμενον συσσημαίνειν τὸν προσάγοντα κτλ.] Suidas annotat Oratores dicere συσσημαίνεσθαι, quod vulgus κατασφραγίσασθαι [quomodo interpr. Lex. rh. Bekk. An. p. 305, 14] : subjungens ex Lycurgo, Τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα. [Greg. Nyss. Antirrh. 27, 196. Demosth. p. 928, 4 : Κατὰ τὴν συγγραφὴν, καθ' ἣν ἐδάνεισα τούτου αὐτοῦ γράφοντος καὶ συσσημηναμένου· 1034 fin. : Τί δὲ συνεσημαίνετο πάλιν τὰ μηδὲν ὑγιὲς ὄντα μηδ' ἀληθῆ γράμματα; Seager.]

[Συσσημαντικὸς, ή, όν, Simul significans. Etym. M. p. 649, 20 : Λέγουσι δέ τινες ὅτι ἐν παραθέσει ἐστί (πάλιν in παλιμπλαγχθέντας)· τὰ σημαντικὰ ἐπιρρήματα μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ τῶν μετοχῶν ἐν παραθέσει παραλαμβάνεται, οἷον καλῶς γράφω, καλῶς γράφων· μεγάλως γράψας, μεγάλως ἔγραψε. Τὰ δὲ συσσημαντικὰ ἐν συνθέσει παραλαμβάνονται, οἷον, ἔστι χῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀγῶμαι κτλ.]

Σύσσημος, ὁ, ἡ, Consignificans. [Masc. non aliunde petitum videtur a Lexico Septemv. quam ex Hesychii gl. vitiosa et obscura Σῦς, σύσσημος.] At Σύσσημον, τὸ, Commune signum, ut interpr. Marc. 14, [44] de Juda, Δεδώκει δὲ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων, Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι. Erasmus exp. Commune signum, de composito datum : cujusmodi sunt quæ milites vocant Symbola, quorum alia sunt vocalia, alia muta. Matth. : Ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον. Suidas σύνθημα exp. per σύσσημον veluti notius : qualis fere Lat. Tessera est. Sil., Tacitum dat tessera signum. [Commode Pignus intelligitur in illis Hedyli verbis Anth. Pal. App. 32, 4 : Θὲς μόνον ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον ἤ τι τοιοῦτον σύσσημον. Schweigh. Diod. 1, 70 med. : Τοῖς τῆς ἀρχῆς συσσήμοις κοσμήσαντα τὸ σῶμα· 5, 29 fin. : Οὐ γὰρ τὸ μὴ πωλεῖν τὰ σύσσημα τῆς ἀρετῆς εὐγενές· 75 : Τὰς σπουδὰς καὶ τὸ τούτων σ. κηρύκειον· 11, 22 : Τῶν σκοπῶν ἀράντων τὸ σύσσημον· 61 med. : Ἦρε πρὸς ταῖς ναυσὶ (τὸ) σύσσημον· 20, 51 init. : Ἦρε τὸ συγκείμενον πρὸς μάχην σύσσημον. Æneas Poliorc. c. 4, p. 1721 Gronov. « Schol. Pind. Nem. 3, 61 : Ἐκ συσσήμου λέγει. » Boiss. Σύσσημον, quo Menander usus est, adulterinum vocabulum vocat Phrynichus p. 184 (418). Saltem non legitur in antiquis et puris auctoribus. Nam de tessera s. signo aliquo communi, quod ex composito datur, adhibuerunt hoc nomen Diod. locis supra citatis, Æneas Tact. c. 4, ad quem v. Casaub., Strabo 6, p. 280, A, interpres libri De Suffetibus 20, 38, Marc. 14, 44. Suidas hoc nomine interpretatur nomen σύνθημα. Sed σύσσημον etiam de quovis alio signo legitur, ut ap. Diod. 3, 5, in lib. De fluminibus qui Plutarcho vulgo tribuitur, 14, 5, in Hedyli epigrammate cit. Jes. 5, 26. De insignibus vel imperii, ut ap. Diod. ll. citatis, vel fortitudinis, in Marci l. c., intelligi mavult Fischerus De vitiis lexic. N. T. p. 24. Sturz. Alia exx. Ducang. annotavit in Gl. et App., ut Eust. Il. p. 1310, 8, ubi de maculis equorum, ἅ φασιν οἱ χυδαΐζοντες σύσσημα. Συσσήμιον ap. Zonar. p. 1690, Tittm. mutat in σύσσημον. Conf. Σύσσημα.]

Συσσήπω, ψω, Computrefacio. Gaza vertit Macero, hæc verba Aristot. [De partt. an. 3, 14 med.], Συσσήπουσι καὶ πέττουσι τὴν τροφὴν, sic reddens, Cibum et macerent et concoquant. [Geopon. 4, 15, 3 : Τὰς διασεσηπυίας τῶν ῥαγῶν ἐκτέμνουσι ψαλιδίῳ, ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον· pass. 8, 34, 1; 41, 3. L. D. Ib. 2, 22, 2. Clem. Alex. p. 7. Ælian. N. A. 10, 13. Wakef. Tzetzes ineditus : Πτοοῦμαι τὰ τραύματα μὴ συσσαπῇ. Boiss.]

[Σύσσηψις, εως, ἡ, Putrefactio. Aristot. H. A. 5, 15 init. : Φύονται καὶ αὗται καὶ τἆλλα τὰ ὀστρακόδερμα ἐξ ἰλύος καὶ συσσήψεως. Geopon. 2, 22, 3; 23, 10.]

Συσσιτέω, Una cibum capio, Convivo, Convictor sum. [Plato Lach. p. 179, B : Συσσιτοῦμεν δὴ ἐγώ τε καὶ Μελησίας ὅδε· Leg. 1, p. 625, E.] Dem. p. 167 [401, 1] : Εὔβουλος Θάῤῥηκος κατηγορεῖ, συσσεσιτηκώς, Qui sodalis ejus fuit, Bud., addens, Platonem posuisse pro Contubernalem esse, Symp. [p. 219, E] : Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἀεί. Æschines pro In contubernio esse, Or. περὶ παραπρ. p. 45. [V. p. 30, 37; 41, 3; 44, 39; 61, 2.] Idem Bud. hæc Lysiæ [p. 137, 17] : Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος, sic vertit, Neque enim invenietur quispiam qui eum sodalitate, qui contubernio dignatus sit. [Dinarch. p. p. 106, 13.] Aristot. Polit. 6, [2 fin.] dicit συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων. [Plutarch. Agesil. c. 20, Dion. c. 52. Et sæpe Dio Cass.] Affertur et pass. voce, Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις, pro Invicem convivantur, non nominato auctore. [Est locus Philostrati Her. p. 675. Pollux 6, 34.]

[Συσσίτησις, εως, ἡ, i. q. συσσιτία. Plutarch. Lyc. c. 12.]

Συσσιτία, ἡ, Convictus, Sodalitas, quum nimirum aliqui simul cibum capiunt, Pollux 6, c. 7 [7, 36, 157. Xen. Œc. 8, 12 : Πάντα δὲ σκεύη ὅσοισπερ ἐν οἰκίᾳ χρῶνται ἄνθρωποι τῇ συσσιτίᾳ ἑκάστῃ κομίζει. Plato Leg. 6, p. 781, A : Τὸ τῆς ξυσσιτίας αὐτῶν ἐπιτήδευμα. Dio Cass. 54, 7 : Λακεδαιμονίους τῇ συσσιτίᾳ ἐτίμησεν. Iambl. V. P. p. 212. Photius.]

[Συσσιτικὸς, ἡ, ὸν, ut σ. οἶκος, Domus publico convivio destinata, Athen. 4, p. 143, C. Schweigh. Id. Athen. 13, p. 585, B : Ἐμμελὴς δ' ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα καὶ οὐκ ἀνάστειος φθέγξασθαι· ἥτις καὶ νόμον συσσιτικὸν συνέγραψε, καθ' ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ubi Aristoteles dici videtur, cujus de νόμῳ συσσιτικῷ ap. Procul. In Polit. p. 350 v. Bœckh. in Plat. Min. p. 79, qui συστατικὸς in illud mutat ap. Diog. L. 5, 26, et anon. Vit. Aristot.]

Συσσίτιον, τὸ, [Convivium. Eur. Ion. 1165 : Χρυσέους τ' ἐν μέσῳ συσσιτίῳ κρατῆρας ἔστησε. Polyb. 20, 6, 6 ; Dio Cass. 54, 2, etc.] Contubernium [Gl.], Sodalitium, Bud. ap. Aristot. Polit. 7, 12 : Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι. Paulo post [ibid. med.] : Πρέπει καὶ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τὴν τῶν ἱερῶν οἰκοδομημάτων ἔχειν τὴν τάξιν. Erant autem ejusmodi συσσιτίαι in prytaneo. [Conf. id. ibid. 10 init.; 2, 6 init. Aristoph. Eccl. 715 : Καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια, ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.] Erant et Lacedæmone institutæ a Lycurgo. [Isocr. p. 225, A. Et in Creta Aristot. Pol. 1, 5 med.; 2, 9 med., 10 med., 11 init. Plat. Lyc. c. 10 etc.] Plutarch. Institt. [Apophth.] Lacon. [p. 226, F] : Παρεφύλαξε δὲ ὥστε μηδὲ οἴκοι προδειπνήσαντας ἐξεῖναι βαδίζειν ἐπὶ τὰ συσσίτια, πεπληρωμένους ἑτέρων ἐδεσμάτων ἢ πομάτων. Spartæ hæc συσσίτια appellabantur φιδίτια, a parco et frugali cibo, ut existimatur : ut sc. ad unas easdemque epulas convenientes cives, frugalitatem addiscerent, quæ in conviviis istis spectabatur. [Xenoph. H. Gr. 5, 3, 17 : Ὁπότε ἀξίοιεν ἢ διὰ φιλίαν ἢ διὰ συγγένειαν τῶν φυγάδων, ἐδίδασκε ξυσσίτιά τε αὐτῶν κατασκευάζειν κτλ. Plato Leg. 1, p. 625, E : Καὶ τὰ ξ. κινδυνεύει ξυναγαγεῖν· 636, A : Τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά· et alibi sæpe. Diod. 5, 9 fin. : Τὰς οὐσίας κοινὰς ποιησάμενοι καὶ ζῶντες κατὰ συσσίτια. « Methodius p. 293 Allat.=166. » Boiss.] Metonymice Συσσίτιον dicitur pro οἱ σύσσιτοι, Convivæ. [De loco Plato Leg. 6, p. 762, C : Καθ' ἑκάστους τοὺς τόπους εἶναι ξυσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν δίαιταν ποιητέον ἅπασιν· Critiæ p. 112, C : Τὰ πρὸς νότου κήπους καὶ γυμνάσια συσσίτιά τε ἀνέντες· et ib. B : Οἰκίας κοινὰς καὶ ξυσσίτια χειμερινὰ κατεσκευασμένοι. Pollux 1, 79; 6, 7. Hesychius v. Πρυτανεῖον.]

Συσσιτοποιέω, Compinso, In cibum concinno, ut quidam exp. ap. Dioscor. 4, [150, p. 297, D] : Συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται, ubi Ruell. Cogitur cum pane et inassatur, Marcell. Pani compinsitur. Utitur eodem verbo in Præfat. l. 6 [Alex. p. 396, B] : Ἢ ἐν ἀλφίτοις ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τῶν προσφερομένων συσσιτοποιοῦντες.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, idem cum ὁμόσιτος, Simul cibum capiens, [Concibus, Gl.] Convictor, Qui eadem mensa utitur cum aliquo. [Sodalis, Gl. Theognis 309 : Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἔσθι.] Attice Ξύσσιτος. Aristoph. Vesp. [557] : Τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων, Emens cibaria convictoribus s. contubernalibus. [Pl. 602 : Παύσωνα καλεῖ τὸν ξύσσιτον· Ran. 1075. Babrius 106, 12 : Κρεῶν δὲ συσσίτοισι διανέμων μοίρας. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 14 : Καὶ πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Plato Leg. 7, p. 806, E : Τὴν διαγωγὴν τὴν τῶν ξυσσίτων· Epist. 7, p. 350, C : Σύσσιτον καὶ συνέστιον. Aristot. Pol. 5, 11 : Καὶ τὸ χρῆσθαι συσσίτοις καὶ συνημερευταῖς ξενικοῖς μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς τυραννικόν.] Synonymum huic σύσσιτος est σύντροφος, συνδιαιτητής : quibus utitur Suid. in illo exponendo. [« Caius jurisc. Sodales (inquit) qui ejusdem collegii sunt, quos Græci συσσίτους vocant. » HSt. Ms. Vind. Æschin. p. 31, 12; 35, 14; 45, 2; 50, 9; Demosth. p. 1257, 22; Lucian. Jov. trag. c. 49; Plut. Lycurg. c. 12; Athen. 6, p. 270, B.]

[Συσσιωπάω, Una cum alio sileo. Appian. Pun. c. 91 : Ὁ δῆμος αὐτῇ συνεσιώπα.]

[Συσσοίη, ἡ, Hesychio ἡ ἀνεμπόδιστος φορὰ, Effrenatus impetus.]

[Συσσόομαι, unde Συνσοῦσθαι, Hesychio ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι, Eodem ferri.]

[Συσσυκοφαντέω, Simul sycophantor. Ps.-Demosth. C. Neær. p. 1339, 3 : Συνεσυκοφάντει δὲ καὶ οὗτος, εἴ τινα ξένον ἀγνῶτα πλούσιον λάβοι ἐραστὴν αὐτῆς, ὡς μοιχὸν ἐπ' αὐτῇ ἔνδον ἀποκλείων καὶ ἀργύριον πραττόμενος πολύ.]

[Συσσυριστὴς, ὁ, Hesychio in Συνσ. ὁ πάντα συσσύρων, forma mirabili, etsi idem Hes. vicissim Σύρειν interpr. etiam συρίζειν, de quo v. in illo.]

Συσσύρω, Divexo, Contumeliose tracto, Bud. [Converro. Phryn. Epit. p. 433 : Πόθεν Μένανδρος συσσύρας τὸν τοσούτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνεις τὴν πάτριον φωνήν; Maccab. 2, 5, 16 : Ταῖς μιαραῖς χερσὶ τὰ ἱερὰ σκεύη λαμβάνων καὶ τὰ ὑπ' ἄλλων βασιλέων ἀνατεθέντα ... ταῖς βεβήλοις χερσὶ συσσύρων ἐπεδίδου. L. D. Jo. Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chr. p. 15. Boiss. Aquila Sam. 1, 12, 25, συνσυρήσεσθε.]

Συσσώζω, σω, Una servo s. conservo, Conservo, Servando contineo et stringo, ne dilabatur. Utitur Eur. [Iph. A. 1209, Hel. 1389], itemque [Aristoph. Thesm. 270 : Συσσώσειν ἐμὲ πάσαις τέχναις·] Plato Leg. [4, p. 707, C : Περὶ τῶν τότε ξυσσωσασῶν ἡμᾶς μαχῶν. Dionys. H. in Isæo p. 593, 7 R. Seager. Schol. Apoll. Rh. 1, 1037 : Ἀποθεωθεὶς τῷ ἀδελφῷ συσσώζει τὰς ναῦς. « Polyb. 5, 11, 5, σ. τοῖς ἀναιτίοις τοὺς δοκοῦντας ἀδικεῖν. ‖ I. q. σώζειν, Conservare, Tueri, aut Juvare aliquem in tuenda aliqua re. Σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὰς πόλεις, 5, 104, 1; τὴν ἀρχήν τινος, 6, 6, 11; τινὶ τὴν βασιλείαν, 15, 20, 2. ‖ Observare, Tenere, τὰς δασύτητας καὶ ψιλότητας etc., in legendo et pronunciando, 10, 47, 10. Sic ἵνα τὸ τῆς προκατασκευῆς οἰκεῖον συσσώσωμεν, 2, 14, 1. » Schweigh. Lex.]

Συσσωματοποιέω, Concorporo (ut Plin. de mulso, Facillime cum melle concorporatur), Unum corpus facio, In unum corpus cogo. Aristot. De mundo [c. 4] : Συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Flatus, qui terram subierint, corroboratiores validioresque fiunt a liquoribus intus conditis, Bud., qui hunc l. affert et in Σωματοποιέω, omissa præp. σὺν, Comm. p. 790. Alii autem συσσωματοποιεῖται malunt interpretari Concorporantur.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem corporis est, Concorpor; usurpari enim hoc potest ut a poetis Bicorpor et Tricorpor. Paulus in Ep. ad Ephes. 3, [6] : Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, Gentes esse cohæredes et concorpores consortesque promissionis ejus in Christo, s. Ejusdem corporis, ut Erasmus vertit. Polyb. quoque gentes σεσωματοποιημένας vocat τὰς συσσώμους, quæ, quum ante essent limitibus et legibus sejunctæ, in unum veluti corpus coeunt. [Euthym. Zig. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 2, p. 22. Boiss. Idemque De Bogomilis p. 32, 2 ed. Gieseler. Alia v. ap. Suicer. ‖ Adv. Anastas. Sinaita ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 308, A med. : Ἡ τοῦ Ἐμμανουὴλ ψυχὴ ... συσσώμως ἐν τῇ παναχράντῳ μήτρᾳ ὑποστᾶσα. L. Dind.]

Συσσωρεύω, Coacervo, Acervatim congero. [Diod. 3, 40 med. : Πλῆθος ἄμμου συσσωρεύει. Athen. 8, p. 333, B. Joseph. B. J. 5, 13, 7. « Eust. Il. p. 35, 22. » Seager.]

[Συσσωφρονέω, Una temperans et prudens sum. Eur. Iph. A. 407 : Συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. In scolio ap. Athen. 15, p. 695, D, ubi olim συσσωφρόνει, nunc σὺν σώφρονι. Plut. Mor. p. 64, C.]

Συστᾰδὸν et Συστάδην adverbia sunt significantia Cominus [Gl.] : συσταδὸν μάχεσθαι, vel συστάδην, Cominus pugnare. Et ἡ συσταδὸν μάχη vel συστάδην, Pugna, quæ committitur cominus, quæ fit collato pede, stataria. Thuc. 7, [81] : Τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. Galen. : Τῶν σ. κρατεῖν δυναμένων τὸ νικᾶν. [Dio Cass. 41, 60; 43, 30 init. Ap. Herodian. 4, 7, 2; 6, 7, 20; 7, 12, 12, ubi olim συσταδὸν, cod. Ven. συστάδην, ut solet. Procop. p. 209. Polyb. 3, 73, 8, συστάδην μάχεσθαι· 11, 32, 7 : Κατὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ σ. μάχας· 13, 3, 7 : Ῥωμαῖοι τὴν μάχην ἐκ χειρὸς ποιοῦνται καὶ συστάδην. Diod. 11, 7 init. : Σ. οὔσης τῆς μάχης. Et sæpius Dio Cass. « Pachymeres Decl. 12, p. 233 : Συστάδην τάττειν τοὺς στρατιώτας. Schol. Eur. Phœn. 755. » Boiss.]

[Συστᾰθεύω, Asso. Aristoph. Lys. 844 : Καὶ μὴν ἐγὼ ξυνηπεροπεύσω ... καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον, figurate.]

[Συσταθμίομαι, Libro, Pondus rei conjicio. Iambl. In Nicom. p. 171, C : Τὰς δὲ ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις τῶν χορδῶν πρῶτον Πυθαγόραν ἱστοροῦσι συμμετρήσασθαι· παριόντα γάρ εἴς τι χαλκοτυπεῖον καὶ ἐκ τῆς τῶν ῥαιστήρων καταφορᾶς συμφώνου ἀπηχήσεως ἐπακούσαντα συσταθμήσασθαι τὰ βάρη.]

Συσταθμία, ἡ, Ponderis æqualitas. [Compensatio, Gl. Alex. Trall. 2, p. 96; Diosc. 1, 64. Theol. Arithm. p. 59. Pseudo-Galen. De mens. et pond. p. 215 ed. HSt.]

Σύσταθμος, ὁ, ἡ, Ejusdem cum alio ponderis, i. q. ἰσόσταθμος, Galen. Lex. Hipp.

[Συσταλτέον, Corripiendum. Schol. Hom. Il. Δ, 151. Boiss. Ib. E, 567; Ψ, 274.]

Συσταλτικὸς, ἡ, ὸν, Contrahendi s. Coarctandi vim habens. Exp. etiam Corripiens. [Euclid. Introd. Harm. p. 21, C : Κατὰ δὲ μελοποιίαν γίνεται μεταβολὴ, ὅταν ἐκ διασταλτικοῦ ἤθους εἰς συσταλτικὸν ... ἡ μεταβολὴ γένηται. Ἔστι δὲ διασταλτικὸν μὲν ἦθος μελοποιίας δι' οὗ σημαίνεται μεγαλοπρέπεια καὶ δίαρμα ψυχῆς ἀνδρῶδες ... συσταλτικὸν δὲ δι' οὗ συνάγεται ἡ ψυχὴ εἰς ταπεινότητα καὶ ἄνανδρον διάθεσιν· ἁρμόσει δὲ τὸ τοιοῦτον κατάστημα τοῖς ἐρωτικοῖς πάθεσι καὶ θρήνοις καὶ οἴκτοις καὶ τοῖς παραπλησίοις. Aristid. Quint. De mus. 1, p. 30, C : Διαφέρουσι δ' ἀλλήλων αἱ μελοποιίαι ... ἤθει, ὥς φαμεν τὴν μὲν συσταλτικὴν δι' ἧς πάθη λυπηρὰ κινοῦμεν· 43, A. L. Dind.]

[Σύσταμνα, Ægyptiis Ricinus, Σίκις, ap. Interpol. Diosc. c. 746. Ducang.]

[Συσταμνίζω, In urna conjungo. Nicander ap. Athen. 4, p. 133, E : Ἄλλοτε δ' αὖ λευκὸν γλεῦκος συστάμνισον ὄξει.]

[Συστὰς, άδος, ἡ, unde] Συστάδες ἄμπελοι, Vites ordine non plantatæ. Putat enim Hesych. ita dici τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας [quomodo interpretatur etiam Eustath. in Στοιχὰς citatus], potius quam τὰς πυκνάς. Aristot. Polit. 7, [11] : Ἐνδέχεται γὰρ ἄν τις οὕτω κατασκευάζῃ, καθάπερ ἐν τοῖς γεωργοῖς, ἃς καλοῦσί τινες τῶν ἀμπέλων συστάδας. Meminit et Pollux [6, 159], sed nullam addens explicationem. [Qui συστάδας ἀμπέλους ex Aristophane citare videtur. Idem 7, 146 : Καὶ ζυγὰς μὲν καὶ συστὰς ἡ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στοῖχον εἴη πεφυτευμένη, στοιχὰς δὲ ἡ κατὰ στοῖχον. Photius : Ξυστὰς, ἀμπελοτόμον δρέπανον, καὶ γῆ ἀμπελοφόρος. Alteram Hesychii interpr. probat Schneider. ad l. Aristot., et vitem compluviatam, quam dicunt scriptt. rei rusticæ, intelligit, ut Lambinus Vitium juga, Victorius In quincuncem dispositas. || Cisterna, ubi aqua consistit. Strabo 16, p. 773 : Καταβάλλοντες εἰς χαράδρια καὶ συστάδας θαλάττης· et ib. : Πολλαχοῦ δ' εἰσὶ συστάδες τῶν ὀμβρίων ὑδάτων. Conf. Στάδα λίμνην.]

Συστᾰσιάζω, Seditionis s. potius Factionis socius sum, Factionem aliquam adjuvo. Thuc. 4, p. 149 [c. 86] : Οὐ γὰρ συστασιάσων ἥκω. Potest tamen et aliter hic accipi. [Lysias p. 184, 12 : Ὁ πάντων οὗτος πονηρότατος οὕτω φανερῶς συνεστασίασεν. Plut. C. Gracch. c. 13; Mor. p. 550, C; 815, C; Dio Cass. 42, 52. Julian. Ep. 52, p. 437, B, τοῖς κληρικοῖς. Transitive Dio Cass. 35, 14 : Πούπλιός τις Κλώδιος συνεστασίαζε σφᾶς ὑπ' ἐμφύτου νεωτεροποιίας. V. Στασιάζω.]

[Συστασιαστὴς, ὁ, i. q. συστασιώτης. Marc. Ev. 15, 7. Sed ubi jam Schulzius recipiendum animadvertit στασιαστής. Joseph. A. J. 14, 2, 1 : Ἀριστοβούλου καὶ τῶν συστασιαστῶν αὐτοῦ.]

Σύστᾰσις, εως, ἡ, Constitutio. Galen. : Ταύτην γὰρ ἡμᾶς ὁ Πλάτων ἐδίδαξε τὴν μέθοδον ἁπάσης συστάσεως, Methodum constitutionis artis cujuslibet : ut Cic., Constituere artem. Sic exp. et in Plat. De rep. 8, [p. 546, A] : Οὐδὲ ἡ τοιαύτη σ. [civitatis] τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον· Symp. [p. 188, A] : Ἡ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σ., Constitutio temporum anni. Leg. [6, p. 782, A] σ. πόλεων et φθοραὶ opponuntur. [Ib. 2, p. 702, D : Τάχ' ἂν χρησαίμην εἰς τὴν μέλλουσαν πόλιν ταύτῃ τῇ συστάσει. De Polybio Schweigh. : « Institutio, Prima constitutio, Ortus, ἡ σ. τῆς Ῥωμαίων πολιτείας, 1, 4, 13, a qua distinguitur ἡ αὔξησις. Κατὰ φύσιν εἰληφέναι τήν τε σύστασιν καὶ τὴν αὔξησιν, 6, 4, 13. Ἡ σ. τοῦ πολέμου, 3, 10, 7. Σύστασις ἐπιβουλῆς, Structio insidiarum, 6, 7, 8. Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς σ., Secundum primum institutum, 9, 22, 6, pro quo στάσιν 16, 34, 11, nisi leg. σύστασιν. Ἀπὸ ταύτης τῆς σ. sec. cod. Bav. pro ἐνστάσεως, 20, 11, 9, Ab hoc initio. Ὁ Εὐφράτης τὴν ἀρχὴν λαμβάνει τῆς συστάσεως, 9, 43, 1. || Status, Constitutio, Ratio, ἡ σ. τῆς πολιτείας, 6, 43, 5; 47, 1; 51, 5. »] Budæo est etiam Constitutio corporis, in Alex. Aphr. : Ὁρῶμεν γοῦν ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῷ τοῖον ἢ τοῖον εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ ἐν φθοραῖς ἀκολούθως τῇ φυσικῇ σ. γίνεται. Paulo post, inquit, φυσικὴν κατασκευὴν pro eodem dixit. [Ptolem. Harmon. p. 5, D : Ἡ δὲ παρὰ τὰ δι' ὧν αἱ πληγαὶ παραλλαγὴ λαμβάνεται μὲν ἐνταῦθα παρὰ τὰς πρώτας τοῦ σώματος συστάσεις, τουτέστι δι' ἃς μανόν ἐστιν ἕκαστον ἢ πυκνὸν καὶ λεπτὸν ἢ παχὺ καὶ λεῖον ἢ τραχύ· 7, A : Διά τε δὴ τούτων τῶν συστάσεων, τοῦ πυκνοῦ καὶ μανοῦ καὶ λεπτοῦ καὶ παχέος, εὐτόνου τε καὶ ἀτόνου ἔοικεν ἡ κατὰ τὸ ὀξὺ καὶ βαρὺ τῶν ψόφων διαφορὰ ποσότητος εἶδος εἶναί τι. Dio Cass. 38, 19 fin. : Ὅταν τινὶ ἡ τοῦ σώματος σύστασις εὖ ἔχῃ. Idem 49, 9 : Ἰσορρόπῳ καὶ αὐτοὶ συστάσει τῆς γνώμης συνέσχοντο.]

|| Σύστασις, Coagmentatio, Structura, Compositio. Plato Timæo [p. 32, E], ἡ τοῦ κόσμου σ. [Tim. Locr. p. 99, D. Diod. 1, 10 med.] In alio autem ejusdem Timæi l. [p. 36, B] redditur Conjunctio a Cic. [Ibid. D : Ἡ τῆς ψυχῆς ξ. 48, A : Ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη· 75, B : Ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξ. 81, B : Νέα ξ. τοῦ παντὸς ζώου· 89, B : Πᾶσα ξ. νόσων· C : Τῆς περὶ τὰ νοσήματα ξυστάσεως· 82, B : Δευτέρων ξυστάσεων κατὰ φύσιν ξυνεστηκυιῶν· 89, A : Τῶν καθάρσεων καὶ ξυστάσεων σώματος ἡ διὰ τῶν γυμνασίων ἀρίστη. Isocr. p. 618, 1 : Θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τὴν σ. Aristot. Meteor. 1, 3, De mundo c. 4, 5. Diod. 1, 7 init. : Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῶν ὅλων σύστασιν· 3, 30 med. : Βάτραχοι τὴν ἀρχέγονον σύστασιν ἐν τοῖς νέφεσι λαμβάνοντες. L. D. Γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων Σύστασιν, Aur. Carmen v. 51. Hemst.] Idem Legib. [9, p. 858, B] : Λιθολόγοις ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις σ. Ib. [7, p. 812, C] σ. ἁρμονιῶν, exp. Compositiones concentuum. [Tim. Locr. p. 102, B : Λυομένων τῶν ἁρμῶν τᾶς συστάσιος.] Sic autem Bud. σ. vertit Compositionem in Aristot. Poet. [c. 7] : Μέγιστον δέ ἐστιν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις. [Conf. c. 13. Plato Phædr. p. 268, D : Καὶ οὗτοι ἂν καταγελῷεν εἴ τις οἴεται τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων (τῶν ῥήσεων) σύστασιν. « Athen. 9, p. 390, A : Ὧν κατὰ μίμησιν λαβεῖν σύστασιν (στάσιν libri) τὴν μουσικήν. » Valck.] In VV. LL. ex Plutarchi Pericle [c. 5] affertur etiam σ. προσώπου, pro Compositio, Conformatio oris : et tamen ex Eodem supra fuit prolatum συνιστάναι τὸ πρόσωπον, pro Contrahere, Corrugare. || Coagmentum, Concrementum, Crassitudo : quarum signiff. exempla Bud. ex Aristot. et Galeno affert p. 500, 501. Ubi exp. etiam Concretionem, Corpus. [Collectio, Concretio aut Coitio quædam. Hippocr. p. 157, D : Σ. ὑγροῦ. Σ. etiam dicitur quum corpus in se contrahitur aut se colligit, tristi quodam affectu aut dolore aut molestia lacessitum, ut p. 319, 10 : Ἢν τις πόνος ἢ σύστασις γίνηται τῷ ἀν-

θρώπῳ. Potest et σ. illic affectum aliquem significare dolori contrarium, ut amorem aut studium aut voluptatis sensum aliquem, velut conciliationem quandam ac concordiam aut spirituum et humorum coitionem aut collectionem quandam. Calvus Laborem aut molestiam vertit. Fozs. Theophr. C. Pl. 5, 14, 5 : Ὑδάτων συῤῥοὰς καὶ συστάσεις· fr. De pisc. 12, 11. Diodor. 3, 36. Et 51 med. : Συστάσεις πνευμάτων.] Pro Crassitudo autem sunt qui Crassamentum etiam vertant, ex Seneca, in Galen. Ad Glauc. 2 : Μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψηθέν. Ibid. quum dicit τῇ σ. μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηρὸν, sunt qui verti posse existiment vel Concretione, vel etiam Substantia. [Idem ad Hippocr. Progn. p. 39, 54; 42, 49; p. 137, 32, 149, 29, ubi ξυνεστηκότα διαχωρήματα) σύστασιν μὲν οὖν ἔχει τὴν κατὰ φύσιν, ὅσα μήτε σκληρὰ παντελῶς ἐστιν ὡς λιθώδη, μήθ' ὑγρὰ τελέως, ὡς δύνασθαι διαῤῥεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μαλακὰ, μέχρι τοῦ μένειν ἔτι συνεστῶτα. Aristot. H. A. 3, 15 : Ξηρὰς συστάσεις (vesicæ), ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίνονται τοῖς κάμνουσιν· 5, 15 med. : Αἱ κόγχαι ... ἐν τοῖς ἀμμώδεσι λαμβάνουσι τὴν σύστασιν· 19 fin. : Κάεσθαι συστάσεις τινὰς ζῴων· De partt. an. 2, 1 med.; 9 init., ὑγρᾶς. Antyllus in Matth. Med. p. 52 fin. : Ἕψεται δὲ μέχρι συστάσεως· ib. p. 265 med. : Ἑψεῖται αὖθις ἄχρι συστάσεως καταπλάσματος. Rufus p. 88 ed. Matth. fin. : Εἰ δέ τι καὶ ἕτερον ἐπικαλεῖται (ἐκκαλεῖται) τὰ νεφριτικὰ, καὶ αἱ τῶν μίξεων συστάσεις.]

‖ Σύστασις, Astructio, Confirmatio, Assertio. Alex. Aphr. : Τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σ. χρήσασθαι τῷ λέγειν, κτλ., Ad hæc astruenda et confirmanda, s. probanda.

‖ Σύστασις, Apparatus bellicus, qui fit communi consensu, ut συνίστημι est Budæo, Communi consensu comparo, ex Plutarchi Poplic. [c. 21] : Μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σ. ‖ Et ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, Herodian. [4, 15, 9], Prælium collato pede pugnatum. Hinc ἡ συστάδην μάχη, συστάδην μάχεσθαι, quod et συσταδόν. [Pugna ipsa, ap. Herodot. 6, 117 : Ἐπίζηλον ἐν τῇ συστάσι μαχόμενον· 7, 167 : Ἐμάχοντο ἐξ ἠοῦς μέχρι δείλης ὀψίης· ἐπὶ τοσοῦτο γὰρ λέγεται ἑλκύσαι τὴν σ. Plato Leg. 8, p. 833, A : Ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ σύστασις.] ‖ Turma : quod in lib. De vocabb. milit. σύστασις dicatur esse Numerus militum XXXII.

‖ Σύστασις, Coitio, Conjuratio, Conspiratio, Sodalitium in perniciem legum, Bud. ex Dem. [p. 1122, 5] : Καὶ τῷ τὰς ἑαυτῶν σ. κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι. [Isocr. p. 38, A : Ἑταιρείας μὴ ποιεῖσθε μηδὲ συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης· αἱ γὰρ τοιαῦται συστάσεις ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πολιτείαις πλεονεκτοῦσιν κτλ.] Thuc. [2, 21] : Κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι, ubi appellari mihi videntur Cœtus eorum, qui coeunt et conspirant, conspirationem moliuntur. Quidam tamen interpr. In stationibus et circulis consistentes constantesque, i. e. Una stantes et circulantes : ut stationes ac circuli sint loca, in quæ convenitur confabulandi causa. [Eurip. Andr. 1088 : Καὶ τοῦθ' ὕποπτον ἦν ἄρ'· ἐς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ· Heracl. 415 : Καὶ νῦν πικρὰς ἂν συστάσεις ἂν εἰσίδοις, τῶν μὲν λεγόντων κτλ.] Plutarch. in Numa : Ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν· Coriolano [c. 29] : Ἐν δὲ συστάσεσι καὶ λόγοις στασιαστικοῖς ὁσημέραι πρὸς ἀλλήλους ὄντων. [Dio Cass. 52, 16 : Κατὰ συστάσεις ἐστασιάσαμεν· et alibi.] ‖ Generalius pro Cœtus, Conventus populi : ut quum Xenoph. [Eq. 7, 19] de equis agitatis descensionem fieri non vult παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, In cœtu hominum, Cam. [Plato Reip. 5, p. 457, E : Λέγεις λόγων ξύστασιν. ‖ « Ἐθνικαὶ συστάσεις, i. q. συστήματα ἐθνῶν, Gentium concilia, Civitatum fœdere junctarum corpora, Gentium communia, Polyb. 30, 10, 6. Κατ' ἐθνικὰς συστάσεις, Communi plurium populorum nomine; cui contrarium κατ' ἰδίαν, 24, 1, 3. » Schweigh. Lex. Dio Cass. fr. Ursin. p. 60, 28 : Κατὰ συστάσεις κωμάζοντες ἐτώθαζον· l. 48, 31 : Κατὰ συστάσεις γιγνόμενοι ἢ καὶ ἐπὶ θέαν τινὰ γιγνόμενοι. Similiter id. 38, 50 med. : Ὑπὸ τῆς πυκνότητος τῆς σ. (in pugna) καὶ τεθνηκότες ὀρθοὶ ἀνείχοντο.] Et pro συνάθροισμα ex Polluce [9, 143] : Καὶ καπήλων σ. καὶ ναυτῶν συναγωγή. ‖ Sunt qui alicubi exponant etiam Congressus, Colloquium. Plut. Themist. [c. 27 fin.] : Τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σ. γενέσθαι. [Conf. quæ dicentur in signif. Commendationis.] ‖ Affertur in VV. LL. et pro Dissensio, Dissidium, ex Thucyd. [7, 71 : Ὁ ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ] ξύστασιν [ξύντασιν Dukerus] τῆς γνώμης εἶχε [εἶχε], quæ suspecta sunt. [Themist. Or. 13, p. 178, B : Ἵνα τῆς γνώμης ἡ σύστασις τῆς ἡμετέρας ὁρμῇ ἐξημμένης πεισμάτων ἀκινήτων καὶ ἀσαλεύτων.] Itidemque quod ex Aristot. citatur, sc. σ. pro Sustentatio, Διὰ τὸ κάμνειν τῇ σ., Quod lessus sustinere nequeat.

‖ Σύστασις, Commendatio, ut συνίστημι, Commendo : et συνίσταμαι, Commendor. Sed latius etiam extenditur, et quidem ad ἀγάπην usque, si Suidæ credimus, ita exponenti in Polyb. [1, 78, 1] : Οὗτος ἀεὶ μὲν οἰκείως διέκειτο πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, πατρικὴν ἔχων σύστασιν· et addenti esse metaph. ab equis qui una aluntur ὁμοῦ ἱστάμενοι. [Amicitia juncta et constituta, πρός τινα, 3, 78, 2; 4, 82, 3; 20, 5, 14; 27, 13, 1 et 8; 29, 8, 7. Σ. πατρικὴ πρὸς τοὺς Καρχηδ., Paterna amicitia, 1, 78, 1. Συστάσεις προγονικαὶ πρὸς τὴν βασιλείαν, Amicitia, Conjunctio cum regia familia, 25, 7, 6. Schweigh. Lex. Dionys. A. rh. 5, 2, p. 252, 13 : Καθόλου ὁ τρόπος αὐτῶν τοιοῦτος, ὡς σύστασίν τινα ἔχειν τῆς αὐτῶν πατρίδος πρὸς τοὺς ἄρχειν μέλλοντας. Plutarch. Mor. p. 533, E : Συστάσεις ἐν αὐλαῖς. V. HSt. paullo ante in signif. Congressus.] Exp. ergo Affectus, Amor, Studium erga aliquem. Sed Suid. post ἀγάπη addit et ὁμόνοια. Itidemque Bud. σ. vult esse Conciliationem et Reductionem ad concordiam, in Isocr. In Callim. [p. 377, B] : Πρὸς μὲν γὰρ τὸν πόλεμον πολλαὶ πόλεις ἂν εὑρεθεῖεν καλῶς ἠγωνισμέναι· περὶ δὲ συστάσεως [στάσεως] οὐκ ἔστιν ἣν ἄν τις ἐπιδείξειεν ἄμεινον τῆς ἡμετέρας βεβουλευμένην.

‖ Σύστασις, in Pand. dicitur Quum contrahitur, i. e. contractus initur : et λύσις, Quum dissolvitur. Bud. [De signif. eccles. Consistentiæ, ut ap. Greg. Thaumat. p. 41 : Ἡ σ., ἵνα συνίσταται τοῖς πιστοῖς καὶ μὴ ἐξέρχεται μετὰ τῶν κατηχουμένων, v. Suicer., qui multa etiam de præcedd. signiff. ap. scriptores eccles. Alia de eadem Consistentiæ signif., qui erat quartus gradus pœnitentium, quum admitterentur cum fidelibus ad κοινωνίαν τῶν εὐχῶν, sed χωρὶς τῆς προσφορᾶς, Ducangius, addito etiam l. Basil. Epist. ad Amphiloch. c. 4 : Ἀκροάσεως αὐτοὺς ἀξιοῦν ἐν δύο που ἔτεσιν ἢ τρισὶ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιτρέπειν συστήκειν μὲν, τῆς δὲ κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ ἀπέχεσθαι.]

Συστασιώτης, ὁ, Factionis socius, particeps. [Herodot. 5, 70 : Οἱ Ἀλκμαιωνίδαι καὶ οἱ συστασιῶται αὐτέων· 124 : Συγκαλέσας τοὺς σ.] Lucian. [Salt. c. 84. Strabo 14, p. 706. Pollux 6, 158.]

Συστατέω, Commendo, Probo, συνίστημι, VV. LL.

Συστάτης, ὁ, Qui simul stat. In ædificiis dicuntur Trabes, Tigna tectum sustinentia : ἀμείβοντες, Hom. : δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλοις προσπίπτουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, schol. [Il. Ψ, 712. Gl. Capriolus. « Pachymeres Declam. p. 5. » Boiss.]

Συστατικὸς, ή, όν, Constituendi vim habens et compingendi, Faciens ut res consistat. [Theophr. fr. 1 De sens. 84 : Διαχυτικὰ καὶ συστατικά. Theo Sm. Math. p. 16, B : Συστατικὴ καὶ ἑνωτικὴ τῶν πολλῶν (ἡ ἁρμονία). Sextus Emp. Adv. log. 2, 84, p. 473 : Τὰ σ. αὐτοῦ μόρια. Ammon. In Aristot. Categor. p. 46, 14 ed. schol. Berol. : Αἱ διαφοραὶ αἵ τε συστατικαὶ καὶ αἱ διαιρετικαί· et sæpius aliis scholl. ibid. Anastas. Sinait. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 305, D : Καθάπερ τὰ στοιχεῖα συστατικὰ καὶ συμπληρωτικὰ τοῦ σώματος ὑπάρχει· 311, C : Ἐπειδὴ δίκην ἵππων πτύρονται οἱ τὰς τοῦ κυρίου ἀπαρνούμενοι συστατικὰς τῆς ἡμετέρας φύσεως ἰδιότητας.] ‖ Commendatitius. 2 Cor. 3, [1] : Εἰ μὴ χρήζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν, Literis commendatiis. [Eugenius in Montefalc. Collect. nov. Patr. vol. 2, p. 1, B : Ἀπέστειλαν ἡμᾶς ἔχοντας παρὰ τῶν ἐπισκόπων συστατικά. Gl. : Συστατική, Commendatitia; Συστατικά, Commendatitiæ literæ. Diog. L. 8, 87 : Εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι, συστατικὰς φέροντα πρὸς Ἀγησιλάου παρ' Νεκτάναβιν. Id. 5, 18 : Τὸ κάλλος παντὸς ἔλεγεν (Aristoteles) ἐπιστολίου συστατικώτερον. Quod repetit Stob. Flor. 65, 11. Arrian. Diss. Epict. 2, 3, 1. Συστατικὸν, Minervalicium, Gl. Alia feminini et neutrius exx. v. ap. Ducang. ‖ Adv. Συστατικῶς Eu-

stath. Opusc. p. 67, 52 : Οὐδὲ κατεκαυχήσατο αὐτοῦ ὁ πρὸς ὥραν ἀνδρικὸς ἐκεῖνος οἶνος, ἀλλὰ θραυσθεὶς ἐναρέτῳ συμμετρίᾳ οὐκ εἰς δεύτερον βλαπτικῶς αὐτῷ ἀνεφύη, ἀλλὰ συστατικῶς, ὡς ἡ αὐτοῦ φύσις ἐκ πρώτης καταβολῆς κελευσθεῖσα τέτακται.]

[Συστατὸς, ἡ, ὸν, Qui constitui potest. Apollon. De constr. 2, 27, p. 179, 7 : Οὐ γὰρ δή γε ἡ τουτου (pron. ἀλλήλων) εὐθεῖα πάλιν συστατή.]

Συσταυρόω, Una crucifico, in crucem tollo. Marc. 15, [32] : Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν· ap. Greg. Naz., Συσταυρούμενοι Χριστῷ. [Greg. Naz. Or. 38, p. 624, 2. Boiss. Niceph. Callist. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 451, A : Τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ.] Et metaph. ap. Paul. Ad Galat. 2, [19] : Ἵνα Θεῷ ζήσω, Χριστῷ συνεσταύρωμαι. [Psell. In Cant. Cantic. 4, 6; 5, 13. Boiss.] Συνεσταυρώθη, Simul crucifixus est [Ep. ad Rom. 6, 6].

Συστεγάζω, σω, Contego, Cooperio. [Xenoph. Cyrop. 6, 2, 17 : Οἱ ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις, τὰ ὑπερέχοντα ἅπαντα συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι. Plato Tim. p. 75, C : Σαρξὶ καὶ νεύροις κεφαλὴν οὐ ξυνεστέγασαν.]

[Συστεγνόω, Coagmento. Hero Spirit. p. 156, init. : Σωλὴν συνεστεγνωμένος τῷ πυθμένι· 157 fin. : Συνεστεγνώσθω τοῖς τρυπήμασι κασσιτέρῳ· 158 fin. : Σίφων συνεστεγνωμένος τῷ ἐπιφράγματι· 163 init. : Σωλὴν συνεστεγνωμένος τῷ διαφράγματι· et ib. infra : Ὦ συνεστεγνώσθω τὸ ὠτίον κοῖλον ὑπάρχον· 189, 1; 226, fin.; 227, 2. Ferruminando conjungere vertit Schneider. ad Veget. p. 31, et confert Lat. *Stagnare* et *Stannum* proprie *Stagnum* dicendum.]

[Σύστειπτος, ὁ, ἡ, Confertus. Hesychius : Συνστείητον, συμπεπυκνωμένην, συμπεφυκυῖαν. Σύστειπτον vel per ι intt.]

[Συστελλομένως, i. q. συνεσταλμένως, Correpta litera. Draco p. 45, 24. Bast.]

Συστέλλω, ελῶ, Contraho, [Corripio, add. Gl.] Coarcto, Coerceo : opp. superiori Διαστέλλω, significanti Diduco, Distendo. Ac συστέλλειν se dicuntur, quæ longe lateque diffusa se contrahunt et coarctant. [Eur. Iph. T. 295 : Ἡμεῖς δὲ συσταλέντες ... σιγῇ καθήμεθα. Aristoph. Lys. 1042 : Ἀλλὰ κοινῇ συσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα· Vesp. 424 : Ἐπ' αὐτὸν ἵεσο ξυσταλεὶς, εὔτακτος. Gl. : Συνεσταλμένος, Insinuatus.] Plutarch. Camillo [c. 34] : Συστείλαντες εἴσω τοῦ χάρακος ἑαυτοὺς, Cogentes cohibentesque se intra vallum, vel etiam Coarctantes. Sic Idem in Pericle [c. 19] : Συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, Coegit et compulit intra muros, Coegit eos ut se intra muros cohiberent. [Aliter Aristoph. Ran. 999 : Ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοις, εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, de velis contrahendis. Et Eq. 432 : Ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας εἶτ' ἀφήσω κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον. Proprie etiam Xenoph. Vect. 4, 3 : Οὐδὲ μὴν ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος φανερός ἐστιν. Improprie Demosth. p. 309, 2 : Τὰς ἑκασταχοῦ βραδυτῆτας, ὄκνους, ἀγνοίας, φιλονεικίας, ἃ πολιτικὰ ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ... ἁμαρτήματα, ταῦθ' ὡς εἰς ἐλάχιστα συστεῖλαι. Proprie rursus Theophrast. C. Pl. 1, 15, 1 : Καταψύχει καὶ εἰς ὀλίγον συστέλλει· 8, 3 : Ὁ ἀὴρ συστέλλεται. Diodor. 1, 41 med. : Εὐλόγως τὸν Νεῖλον ἐν τῷ χειμῶνι συστέλλεσθαι· 4, 20 init. : Τοῖς ὄγκοις εἰσὶ συνεσταλμένοι. Geopon. 16, 2, 1 : Γαστέρα συμπεπιεσμένην καὶ ταῖς λαγόσι συνεσταλμένην. Lucian. Icarom. c. 12 : Τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην· Dial. mor. 13, 5 : Συνέστειλε τὸ πρόσωπον καὶ ὑπέρριξεν. Pollux 4, 179 : Τὸ ἀνοιδαῖνον συστεῖλαι, de medicis.] Sic res adversæ aut pavor συστέλλειν aliquem dicuntur, qui ante tumidus elatusque erat. [Eurip. fr. Telephi ap. Stob. Fl. 22, 32 : Τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπείν' ἔθηκε, καὶ συνέστειλεν πάλιν. Plato Lys. p. 210, E : Οὕτω χρὴ τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα· Leg. 3, p. 691, E : Εἰς τὸ μέτριον μᾶλλον συνέστειλε.] Isocr. Symm. [p. 176, A] : Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους, Cohibent, Compescunt [Gl.], Coercent, ne sc. nimis altos sibi spiritus sumant, nimisque efferantur. Latini dicunt Dejiciunt, Deprimunt : quæ respondent potius verbo ταπεινοῦν. [Paullo aliter p. 280, D : Συνεσταλμένην ἔχων τὴν δίαιταν, ὥσπερ χρὴ τοὺς εὖ φρονοῦντας. Eur. Tro. 108 : Ὦ πολὺς ὄγκος συστελλόμενος προγόνων· Herc. F. 1417 : Πῶς οὖν ἔτ' εἴπῃς (leg. ἂν εἴποις) ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;] Sic Plut. Lucullo [c. 2] : Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεκτικώτερον ἐπιστασίας συσταλέντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus quod imperio facilius auscultet homine fortuna adversa dejecto. Et David Psalmographus ap. Greg. Naz. 1 Invect. in Jul. [Or. 3, p. 62, B] : Ἕν τι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι, Deo sc., qui ipsum cohibet et compescit, ne nimis efferatur. Pavor quoque et metus aliquem συστέλλουσι, ut in ll. Plut. supra citt. : sic et ærumnæ ac labores : ut ap. Athen. 12, [p. 512, B] : Τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τρυφᾶν, ἐλευθέρων ἐστί· ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει· τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν· διότι καὶ συστέλλονται οὗτοι τὰς φύσεις, Natura animis sunt dejectis. [Gl. : Συστέλλομαι, Mœreo. Polyb. 5, 15, 8 : Οἱ δ' οὐχ οἷον συνεστάλησαν, ἀλλ' ἐπεμέτρησαν, φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως· 24, 5, 13 : Δοκεῖ δὲ τότε βραχύ τι συσταλῆναι καὶ μαθεῖν ὡς ἀνοίκειον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. Diodor. 3, 39 med. : Εἰς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας συστέλλονται· 16, 77 : Οὐ κατεπλάγη τοὺς βαρβάρους καίπερ εἰς ὀλίγους στρατιώτας συνεσταλμένος· 20, 18 : Τούτου τοῦ προτερήματος γενομένου πάλιν συνεστάλη τὰ φρονήματα τῶν βαρβάρων. Arrian. Epict. 1, 11, 28 : Τοῦ ἐπαίρεσθαι ἢ συστέλλεσθαι· aliisque ll. ap. Schweigh. Sæpissime sic activo et passivo Plutarchus et Dio Cassius. Pollux 5, 122.] Item συστέλλειν ἑαυτὸν dicitur is, qui in periculo se recipit et subducit, ut ap. Gregor. Naz. de Christo, Οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστειλε πολλάκις. Ii etiam συστέλλονται, qui profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt. Thucyd. 8, p. 265 [c. 4] : Εἴπου τι ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι, ξυστελλόμενοι εἰς εὐτέλειαν, ubi Valla, Sicubi quid sumptus non expedire videbatur, eo in parsimoniam contracto. [Isocr. p. 468, 206, τὴν ὑπόσχεσιν. Dio Cass. 39, 37, τὴν δίαιταν· 54, 2 : Τὰ συσσίτια πρὸς τὸ σωφρονέστερον συνέστειλε· et alibi. ‖ Med. transit. Aristoph. Eccl. 486 : Πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτήν· 99 : Ἣν δ' ἐγκαθεζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν ξυστειλάμεναι θαἰμάτια. ‖ « Passivo Hippocr. p. 28, 35 : Ξυνεσταλμένη δίαιτα, Victus ratio pressa, contracta et tenuis, et in qua cibus subtrahitur. Sic p. 817, C, Τῇ διαίτῃ ξυμφέρει ξυνεστάλθαι dicitur, Victus rationem contractam esse confert. P. 1235, G, Συνεσταλμένον πρὸς καρδίην πνῖγμα dicitur Coarctata suffocatio et contracta, Coarctationis, contractionis aut compressionis sensum in ore ventriculi inducens. » Foes. ‖ Συστέλλειν. Hermog. lib. Περὶ ἰδ. cap. Περὶ ἀξιώματος τοῦ λόγου, de litera Græca ι ita judicat : Ἥκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρέναι ποιεῖ· διογκοῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα, h. e. Contrahit os, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei quem literæ ο, α, ω efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem loco Hermogenes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρέναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic schol. Aristoph. Vesp. 896 : Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασιν· Pac. 619 : Ὅταν ὀργίζωνται (οἱ κύνες), σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eustath. etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, Ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. A, p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus et appositio synonymica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ σεσηρέναι ita definienda erit, ut non modo de rictu et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione quæ, dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus et exilis sonus oritur, quem nunc Hermog. in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Hermog. orationis contextu assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus scholiastæ ad Hermog. p. 391 interpretatione, qui ita : Σεσηρέ-

ναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων. Hinc et συστέλλειν i. est q. συντέμνειν, Breviter aliquid enuntiare, eique oppositum τὸ ἐκτείνειν, τὸ μακρηγορεῖν : conf. Greg. ad Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 24 Reisk. Συστέλλεσθαι, Corripi, de literis brevibus ap. Dionys. Comp. vv. c. 14, unde συστολαὶ, Correptiones, ibid. c. 25, p. 211, coll. c. 20, p. 143, ubi συστέλλεσθαι φράσις dicitur, Quum ex literis brevibus, celeris, mobilis et brevis fit elocutio. Ernest. Lex. rh.] Apud grammaticos συστέλλω significat Corripio [Gl., et : Συνεσταλμένον, Correptivum. Eustath. Od. p. 1433, 64 : Ὅρα καὶ τὸ πάμπαν συσταλέν. Aliique passim. Aliter Etym. M. p. 822, 36 : Ὅπερ (ω̃) καὶ εἰς ᾰ συστέλλεται, qua de constr. dictum in Συστολή. || « Decenter operio, schol. Eur. Or. 1435, Act. Apost. 5, 6. » Kall. Iambl. Adhort. 34. Eur. Tro. 378 : Οὓς δ' Ἄρης ἕλοι, οὐ παῖδας εἶδον, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν πέπλοις συνεστάλησαν, ἐν ξένῃ δὲ γῇ κεῖνται. Lucian. Imag. c. 7 : Ἐσθῆτα οὗτος πονησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά.]

[Σύστεμα. V. Σύστημα.]

Συστενάζω, Simul gemo, Congemisco. [Eur. Ion. 935 : Ὡς συστενάζειν οἶδα γενναίως φίλοις. Var. script. Aristot. Eth. Nic. 9, 11, in Συστένω cit.] Paulus Ad Rom. 8, [22] : Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ φύσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, Scimus enim omnes res creatas una suspirare et una parturire ad hoc usque tempus. [H. e. nondum cessant, uti nos experientia docet, Christianorum persecutiones. Schleusn. Lex. Euseb. Alexandr. in Maji Class. auctt. vol. 10, p. 599 L. Dindorf.]

[Συστενάχομαι, Simul gemo. Nonn. Dion. 40, 163 : Ὡς φαμένῃ ἐλεεινὰ συνεστενάχοντο γυναῖκες.]

Σύστενος, ὁ, ἡ, Angustus, In arctum coactus : Hesych. [post Συστήσασθαι] Σύστενον, ἐστενοχωρημένον : item τρίχινος χιτὼν ἢ ῥυπαρὸς, Tunica ex pilis, s. Cilicina vestis, Tunica sordida : qua signif. ab Antimacho usurpari tradit. [Codex Σύστηνον, στενοχωρημ. Cetera, in quibus τρύχινος Salmasius, pertinere videntur ad voc. quod excidit.]

Συστενοχωρέω, Coangustor, In angustum spatium cogor s. coarctor, ut et στενοχωρέω. Attamen συστενοχωροῦμεν active etiam exp. Coarctamus angustiis. [Plutarch. Mor. p. 601, D : Ἡ μὲν φύσις ἐλευθέρους ἡμᾶς ἀφίησιν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ συνδέομεν ἑαυτοὺς, συστενοχωροῦμεν.]

[Συστένω, i. q. συστενάζω. Quocum confunditur in libris Aristot. Eth. Nic. 9, 11 : Γύναια τοῖς συστένουσι χαίρουσι. L. D. Const. Manass. Amat. 1, 54. Boiss.]

[Συστερέω, Una privo. Schol. Hom. Il. A, 505 : Βίου πολυχρονίου προκρίνας τιμὴν καὶ ταύτης συνεστέρηται. L. D. Pachymeres Declam. p. 22, 5. Boiss.]

[Συστεφανηφορέω, Simul coronam gesto. Scolion ap. Athen. 15, p. 695, D : Συστεφανηφόρει.]

[Συστεφανίτης, ὁ, Una coronatus. Mich. Syncellus Laud. Dionysii Ar. p. 386 med. Boiss.]

[Συστεφανόω, Simul corono. Demosth. p. 380, 27 : Συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ. Aristid. vol. 1, p. 316. « Eumath. p. 441. Rufin. Anth. Pal. 5, 36, 10. » Boiss. Andr. Cret. p. 195. Kall.]

[Συστέφω, ψω, i. q. præcedens. Inscr. Tloensis C. I. vol. 3, p. 137, n. 4240, c, 9 : Ὀλυμπιονείκης συνστεφθείς · et ibid. 7; Balbur. p. 192, n. 4380, g, 16 : Συστεφθέντες παίδων πάλην. L. Dind.]

[Συστήκω. V. Σύστασις sub finem.]

Σύστημα, τὸ, Coagmentatio, Concretio, Compages. Exp. etiam Compositio, Collectio, Congregatio, Acervus, Cumulus. [I. q. σύστασις, pro Sedimentorum concretione, quæ in urinis in fundo matulæ apparet, Hippocr. p. 1230, D : Καὶ τὸ σύστημα οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ. Ubi tamen σύναγμα pro σύστημα legit Galen. in Comm., ut in Exeg. (quod voc. v.) Foes. Greg. Nyss. vol. 3, p. 659, B : Τὸ διὰ τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς πηγνύμενον σκήνωμα οὐδὲν τῆς ἀνθρωπίνης σαπρίας συνεπεσπάσατο, ἀλλ' ὥσπερ ἦν ἐν τῷ συστήματι, Casaub. p. 104 ed. Hanov. interpr., Quum constituebatur sive formabatur Christus a Sp. S. in utero matris. Aliter Plato Leg. 3, p. 686, B : Τηλικοῦτον σύστημα (civitatis) ἥτις ποτὲ τύχη διέφθειρε. Aristot. Eth. Nic. 9, 8 med. :

A Ὥσπερ δὲ καὶ πόλις τὸ κυριώτατον μάλιστ' εἶναι δοκεῖ καὶ πᾶν ἄλλο σύστημα, οὕτω καὶ ἄνθρωπος. L. D. Κῶμαι, τὰ τοῦ δήμου συστήματα, Hesych. in Ἐγκώμιον. Hemst.] Aristot. De mundo [c. 2] : Κόσμος ἐστὶ σ. ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, Mundus est compages ex cœlo terraque coagmentata, atque ex iis naturis, quæ intra ea continentur, Bud. Fortasse autem sic quoque reddi potest simplicius : Mundus ex cœlo terraque constat. Nam quod Stoici dicebant [ap. Lucian. Parasit. c. 4, 8 et al.], Τέχνη ἐστὶ σ. ἐκ πολλῶν καταλήψεων, Cic. interpr. Ars ex multis animi perceptionibus constat. [Sextus Pyrrhon. 2, 173, p. 105 : Τὸ ἐκ τῶν λημμάτων καὶ τῆς ἐπιφορᾶς σύστημα ἀπόδειξιν ἐροῦσιν ἢ τὸ σύστημα τῶν λημμάτων μόνον · et ib. 174 ; Adv. log. 2, 302, p. 516 : Λόγος μέν ἐστι τὸ ὅλον τοῦτο σύστημα (lemmatum quæ sequuntur) · et alibi. Arrian. Epict. 1, 20, 5 : Αὐτὸς οὖν (ὁ λόγος) τί ἐστι ; σύστημα ἐκ ποιῶν φαντασιῶν.] Plutarch. Numa [c. 17] : Λοιπὰς τέχνας εἰς ταυτὸ συναγαγὼν, ἓν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σ. Aristot. [Poet. c. 18] :

B Καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιϊκὸν σ. τραγῳδίαν. [Dionys. A. rh. 10, 6, p. 381, 9 : Τὰ μέλη ἀλλήλοις τε πρέποντα καὶ τῷ ὅλῳ συστήματι τοῦ σώματος. Diodor. 3, 51 med. : Συγκρούοντα συστήμασιν ἑτέροις (πνευμάτων). L. D. Sotion p. 124, 3 : Ὑδατός τι σύστημα. Hemst.] || Cœtus, [Contubernium, Caterva, Factio, add. Gl.] Conventus, peculiariter Turma, Globus [Gl.], Manus militum. Polyb. de copiis Gallicis loquens, 2, [7, 6] : Τίς οὐκ ἂν ἐφυλάξατο τὴν αὐτοῦ τοῦ σ. ἐκείνου προαίρεσιν ; 1, [34, 5] : Τῆς γε μὴν ὅλης τάξεως τὸ σ., διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεστώτων, ἕως τινὸς ἀδιάσπαστον ἔμεινεν, quem l. Cam. vertit, Copiæ tamen universæ ordines aliquantisper servabant, et suum quisque locum tenebat : quod agmen densum esset, et præcedentes urgerentur a sequentibus. Idem alibi [3, 53, 6] velitationem tantum extitisse scribens, non conflictum pleno exercitu collectisque in unum copiis, his usus est verbis, Ὁλοσχερεῖ μὲν οὐδενὶ περιπίπτων ἔτι συστήματι τῶν βαρβάρων. [Id. 1, 81, 11, μισθοφόρων · 5, 53, 3, φάλαγγος · 31, 3, 8, ἱππέων. || De societate civili 6, 4, 5; 5, 10.

C Τὸ τῶν Ἀχαιῶν σ. 2, 41, 15; 4, 60, 10. Ἦν τι σ. τῶν ἐπὶ Θρᾴκης Ἑλλήνων, 9, 28, 2. || De ratione reip. 6, 11, 3, κάλλιστον σ. πολιτείας · 2, 38, 6, δημοκρατίας ἀληθινῆς σ. παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ὑπῆρχε. || Ἱερέων σ. 21, 10, 11. Ex Schweigh. Lex. Diod. 1, 71 : Τὸ σ. τῶν ἱερέων · 3, 31 init : Κατὰ συστήματα τυραννοῦνται · 4, 57 : Τὸ σ. τῶν Ἀρκάδων τῶν Ἡρακλεῖ συνεστρατευκότων. L. D. Strabo 17, p. 806 : Ἐκλέλοιπε ταῦτα νυνὶ τὸ σύστημα καὶ ἡ ἄσκησις sacerdotum Heliopolitarum. Hemst. Lucian Icaromen. c. 29 : Οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς κτλ. Plutarch. Rom. c. 13, de senatu Rom., et similiter alibi ipse et alii. « Euseb. V. C. 3, 64. Theodor. H. E. 1, 9. » Mendham. Gl., Collegium.] In VV. LL. subjungitur his ll. Polybii, sumi etiam pro Quavis collecta multitudine et cœtu; adeo ut idem Polyb. [10, 27, 2] Armenta regia vocarit σ. βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν [—φείων · 12, 4, 10, ζῴων]. || Ibidem scribuntur quæ sequuntur : Σ. pro Constitutione vox est proprie Mu-

D sicorum : a quibus intervalla dicuntur διαστήματα, Vocis spatia, quibus acuta et gravis includitur. [Plato Phil. p. 17, D : Ἐπειδὰν λάβῃς τὰ διαστήματα ὁπόσ' ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς φωνῆς ὀξύτητός τε πέρι καὶ βραχύτητος, καὶ ὁποῖα καὶ τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων καὶ τὰ ἐκ τούτων ὅσα συστήματα γέγονεν.] Ex eis fiunt constitutiones, quæ συστήματα appellantur, ut ipsa intervalla constant ex phthongis (hi sunt Sonitus Vitruvio), qui elementorum vice in musica funguntur, auctore Adrasto Peripatetico. Vel sic ex Chalcidio, Apud Musicos σ. Principales partes vocantur : hæc autem ipsa constant ex certo tractu pronuntiationis : quæ dicuntur διαστήματα διαστημάτων. Porro ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui Sonitus dicuntur : suntque cantus elementa atque fundamenta. Ibidem hæc subjunguntur : Συστήματα alii ἁρμονίας et τρόπους exp., i. e. Modos; Boethius Constitutiones vocavit. Est autem constitutio, inquit Mus. 4, 14, Plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, πέντε, τεσσάρων, δὶς διὰ

πασῶν. [Plato Epin. p. 991, E : Πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα. Plutarch. Mor. p. 1029, B : Τὸ ὅλον σ. εἰς διὰ πασῶν ἐποίησαν· 1134, F; 1142, F; 1143, A, E. Aristoxenus Harmon. p. 1 seq. Euclides Harm. p. 1 : Σύστημα δέ ἐστι τὸ ἐκ πλειόνων ἢ ἑνὸς διαστημάτων συγκείμενον. Et alibi passim cum ceteris Musicis. De metricorum systematis Hephæstio p. 116 : Σ. ἐστι μέτρων συναγωγὴ ἤτοι δύο ἢ πλειόνων ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων, ἀνομοίων μέν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ οἱ ἐπῳδοί. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ β' Σαπφοῦς· et p. 119, ubi sex genera enumerat τῶν κατὰ συστήματα. Et passim apud Metricos. L. D. ‖ Σύστεμα, Statio, speciatim militum, Inc. Sam. 2, 23, 14, ubi Castra notat, coll. v. 16. Fortasse tamen ibi leg. cum ed. Compl. σύστημα. Vide Ἀνάστεμα, Ὑπόστεμα. Schleusner. Lex. Hesychius : Τῆς κουστωδίας, τοῦ συστήματος. L. Dind.]

Συστηματικός, ή, όν, Collectitius, et q. d. Acervalis. [Sextus Emp. Adv. log. 1, 41, p. 378 : Ἡ δὲ ἀλήθεια ὡς ἂν ἐπιστήμη καθεστηκυῖα σ. τε καὶ πλειόνων ἄθροισμα τυγχάνειν ὑπείληπται· et ibid. postea.] Σ. σφυγμός, Qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Est autem pulsus inæqualis, in pluribus pulsationibus magnitudinem non parem retinens. Et σ. ἀνωμαλία, Inæqualitas hujus pulsus dicti συστηματικοῦ, Galen. 2 De prænotione ex pulsibus [p. 95, 34] : Ἐν ἀθροίσματι σφυγμῶν ἀνωμαλία, ἀνωμαλία σ. καλεῖται· et subjungit, ideo sic vocari, quod recentiores medici ἄθροισμα appellarint σ. [Id. l. 1 De diff. puls. p. 18, 30 : Συστηματικὰς ἀνωμαλίας καλοῦσι τὰς ἐν πλείοσι σφυγμοῖς συνισταμένας. Huic inæqualitati unius pulsus inæqualitas opponitur, de qua agitur De caus. puls. 2, 4. Foes. Theophilus De pulsibus p. 33 ed. Ermerins. : Αἱ σ. τῶν ἀνωμαλιῶν διαφοραὶ ἐν ἀθροίσμασι πλειόνων σφυγμῶν συνίστανται. ‖ De aliis rebus, Clemens Strom. 1, p. 324 : Τὸ ἀσθενὲς τῆς μνήμης τῆς ἐμῆς ἐπικουφίζων, κεφαλαίων συστηματικὴν ἔκθεσιν, μνήμης ὑπόμνημα σωτήριον πορίζων ἐμαυτῷ, Expositionem capitum per systema. De musicis Plut. Mor. p. 1142, F : Δῆλον ὅτι ἡ ἁρμονικὴ γενῶν τε τῶν τοῦ ἡρμοσμένου καὶ διαστημάτων καὶ συστημάτων ... καὶ μεταβολῶν συστηματικῶν ἐστι γνωστική. De metricorum systematis Hephæstio p. 111, 11 : Συστηματικὰ ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται· 117, 3; 119, 3, 4; et 121, 5 : Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν περί τε τῶν μικτῶν συστηματικῶν εἰπεῖν καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν ὅτι μικτὰ μέν ἐστι συστηματικά, ὥσπερ, εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας. Κοινὰ δέ ἐστι συστηματικὰ τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα, οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τοῦ, Ἐμὲ δειλάν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν. L. D. Schol. Soph. OEd. T. 1. Boiss. ‖ Συστηματικοί, Collegiati, de quibus in Cod. Theodorus Balsam. in Responsis : Οἱ γοῦν τολμήσαντες κληρικοί, πολλῷ δὲ πλέον οἱ τοῦ βήματος, δημοσιακῶν ἐνέργειαν ἀναδέξασθαι ἢ συστηματικῶν πολιτείαν καὶ μεταχείρισιν ἐμπορεύεσθαι, καταλλάκται τυχὸν γενόμενοι ἢ πρανδιοπρᾶται κτλ. Ducang.]

[Συστημάτιον, τὸ, Ædis pars in qua complures simul stant columnæ. Symeon Logoth. in Basilio n. 5 : Αὐτὸς δὲ ὁ φιλόσοφος εἰς κίονα ὑπὸ συστηματίου σταθεὶς μετὰ καὶ ἑτέρων δύο ἐσώθη. Leo Grammat. ὑπὸ συστημάτων. Codin. Orig. Cpol. n. 7 : Συστημάτια ἵστανται ἔνζωδα ἐπὶ κιόνων, ἐν οἷς δηλοῦνται ἐν ἱστορίαις τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι ἐν τῇ πόλει· n. 134 : Κίονάς τε καὶ συστημάτια. Ducang. Qui v. etiam in Append. p. 179.]

[Συστηρίζω, ξω, Figo. Ptolem. Mathem. Comp. 3, vol. 1, p. 155, 9 Halm. : Ἐπὶ τῶν συνεστηριγμένων ὀργάνων τοῖς ὑποκειμένοις ἐδάφεσι. Quo de l. v. Halma p. 47 annot. L. Dind.]

[Σύστιπτος. V. Σύστειπτος.]

[Συστιχάομαι, Comitor; unde πολέες δὲ συνεστιχόωντο βοτῆρες, Nonn. Dion. 34, 255.]

[Συστιχία. V. Συστοιχία.]

[Συστίχως. V. Συστοίχως.]

[Συστοιβάζω, Constipo, Gl.]

[Συστοιχείωσις, εως, ἡ, i. q. συστοιχία, ap. Iambl. Protr. c. 4, p. 62 ed. Kiessl. : Καὶ τούτου δ' ἔτι κυριώτερον ἀγαθὸν ἐπήγαγε τὸ ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς ἐντεῦθεν δύνασθαι τὸν θεὸν καθορᾶν καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ συστοιχειώσει

A τοῦ θεοῦ, nisi quod illud active dicitur. Sic autem cod. Ciz., quum συστοιχία edidisset Arcerius.]

Συστοιχέω, Ejusdem ordinis sum, In eodem versu s. eadem serie locatus sum, ut milites οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι et οἱ τοῦ αὐτοῦ στοίχου ὄντες. Polyb. [10, 21, 7] : Ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, Ut ordines suos servarent et series in quibus collocati erant. Et apud grammaticos novem quæ vocantur mutæ, triplici serie dispositæ συστοιχοῦσι : prima series est, non κατὰ μῆκος, sed κατὰ βάθος, hæc, π, κ, τ : secunda β, γ, δ : tertia φ, χ, θ : eædem ἀντιστοιχοῦσι κατὰ μῆκος, sc. τὸ π τῷ φ, τὸ κ τῷ χ, et sic deinceps. Quomodo et ejusdem seriei milites sibi συστοιχοῦσι, ut Ælianus non verbis solum, sed et figuris describit. Ex quibus declaratur et hic l. Pauli in Ep. ad Galat. 4, [25] : Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα, ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας· ἅ τινά ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μέν, ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δου-
B λείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἀγάρ· (τὸ γὰρ Ἀγάρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς·) ἡ δέ, ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Ubi primum σύστοιχα sunt, Agar, serva; Ismael filius ejus ex carne, et servus : deinde ex opposito, Sara, libera; Isaac, liber et ipse, et filius promissionis. Quæ allegorice exposita, alias duas συστοιχίας faciunt : Jerusalem terrestris, serva legis in monte Sina latæ et ceremoniarum Mosaicarum; Judæi, servi et ipsi legis ac ceremoniarum; deinde ex opposita serie, Jerusalem cœlestis, libera per gratiam; Fideles, quibus gratiam amplecti et liberis esse datum est. Singula autem σύστοιχα hic habent ἀντίστοιχα : Agari servæ ἀντιστοιχεῖ Sara libera : Ismaeli filio servæ secundum carnem, Isaac filius liberæ secundum promissionem. Eademque ratio est in allegorica expositione. Latet et alia ibi συστοιχία, nimirum, servitus, Vetus Testamentum : cui ἀντιστοιχεῖ Libertas, Testamentum novum. [Musonius ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 370 : Διὸ καὶ
C προσήκει ἐσθίειν ἡμῖν, ἵνα ζῶμεν, οὐχ ἵνα ἡδώμεθα, εἴ γε μέλλομεν συστοιχεῖν ἀρίστῳ ὄντι τῷ λόγῳ Σωκράτους. Ubi tamen codd. στοιχεῖν. Eustath. Od. p. 1766, 8 : Τὴν δαιμονίαν μοῖραν τὴν συστοιχοῦσαν τῇ πεπρωμένῃ καὶ τῇ ἀνάγκῃ· 1881, 7, et Euseb. Præp. ev. p. 93, C, citat Valck., Symeon. Sethi Ichnel. p. 184, Boisson.]

[Συστοιχή, ἡ, i. q. συστοιχία, nisi ita legendum ap. Damasc. De princip. p. 384 lin. a Boiss. cit. : Οὗτοι δὲ οὖν καὶ αὐτοὶ μετὰ τὴν ἀδιάκριτον φύσιν διακρινομένην ποιοῦσι τὴν διττὴν συστοιχὴν τῶν κρειττόνων, τῆς μὲν ἡγεῖσθαι τὸν Ὠρομάσδη, τῆς δὲ τὸν Ἀρειμάνιον.]

Συστοιχία, ἡ, proprie Militum series ἡ κατὰ βάθος, velut pendens catena. [Schol. Theocr. 1, 48 : Τοὺς ὄρχους ἤγουν τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου. Ubi al. male συστιχίας.] Sed et pro quavis Seriei s. ordinis rerum communione accipitur, s. cognatione naturæ atque convenientia. Philoponus Comm. in Anal. postt. 1, συστοιχίαν vocat τὴν ἀφ' ἑκάστου γένους καταγομένην σειράν, οἷον οὐσία, σῶμα, ἔμψυχον, ζῶον, λογικόν. Alia vide in Σύστοιχος. Possunt etiam fieri duæ συστοιχίαι
D diversorum generum, quæ collocatæ inter se sunt ἀντιστοιχίαι : in iis enim ordinibus contrarium contrario ἀντιπαρατάττεται, et ex adverso opponitur. Exempli causa, scribe ad lineam κατὰ βάθος in modum perpendicularem designatam hæc diversi generis, Par, Calidum, Finitum, Concordia; et in altera serie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Discordia. Similem συστοιχίαν et ἀντιστοιχίαν vide ex Aristot. in Σύστοιχος. [Idem Metaphys. 1, p. 16, 31 Br. : Ἕτεροι δὲ τῶν αὐτῶν τούτων τὰς ἀρχὰς δέκα λέγουσιν εἶναι τὰς κατὰ συστοιχίαν λεγομένας, πέρας καὶ ἄπειρον, περιττὸν καὶ ἄρτιον κτλ. 3, p. 65, 2 : Ἔτι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις· 9, p. 199, 24 : Τὰ μὲν τὸ γένος ἕτερα, τὰ δ' ἐν τῇ αὐτῇ σ., τῆς κατηγορίας, ut ib. p. 208, 22. Et 10, p. 231, 9 : Τῆς ἑτέρας σ., etc. Eth. Nic. 1, 4 med. : Πιθανώτερον δ' ἐοίκασιν οἱ Πυθαγόρειοι λέγειν περὶ αὐτοῦ, τιθέντες ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν σ. τὸ ἕν. Eth. Eudem. 7, 12, p. 1245, 1. Theophr. C. Pl. 6, 5, 6; ab HSt. in Σύστοιχος cit. 6, 10 : Ὥσπερ κατὰ συστοιχίαν ἐνίων λεγομένων· fr. 5 De vent. 58 : Ἅπαντα γὰρ εἰς τὴν ὑγρό-

A τητα καὶ διάχυσιν καὶ τὴν πυκνότητα καὶ σύστασιν, καὶ ὅσα ἄλλα τῆς συστοιχίας ἑκατέρας, ἀναχθήσεται. Archytas ap. Iambl. Protr. p. 58 ed. Kiessl. « Hierocl. p. 68. » WAKEF.]

Σύστοιχος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem versus s. ordinis et seriei est, In eadem serie s. ordine collocatus. In acie στοῖχος est Versus et Series s. Ordo a fronte (qua parte est πρωτοστάτης, i. e. Præstes miles) incipiens, et per ἐπιστάτας succenturiatosque a tergo, s. substites, sigillatim ad extremum agmen porrectus : et συστοιχία, Quum milites ita stantes στοῖχον efficiunt : ζυγὰ vero sunt Ordines a lævo cornu ad dextrum instructi. Et sic οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, στοιχεῖν dicuntur ab Æliano, et per altitudinem (i. e. a phalangis fronte usque ad tergi ductores) porrigi : ζυγεῖν vero, i. e. Jugum efficere, quum astites stant per directum in latitudinem collocati : et συστοιχεῖν ii, qui ejusdem sunt versus et seriei, s. qui eodem ordine locati sunt, οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι. Item σύστοιχοι et συστοιχοῦντες dicuntur Qui ejusdem sunt sortis et ordinis, et Qui eandem seriem efficiunt, Bud. p. 632. Item σύστοιχα B sunt Cognata et συγγενῆ et consociabilia : ut si dicas hominem cum ceteris animantibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητός ἐστιν : atque etiam τὸν ἄνθρωπον τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ χρώμενον, τοῖς λοιποῖς τῶν ζώων σύστοιχον εἶναι. Bud. ibid. : Σύστοιχα sunt et ὁμόστοιχα s. ὁμόστιχα, Quæ in eodem versu locantur, ut socia natura : et ejusmodi sociabilitas et naturæ cognatio dicitur Συστοιχία. Aristot. De ortu et interitu 1 : Λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις, Reliqua duo elementa ; nam igni quidem συστοιχεῖ aer, aquæ terra : rursum igni ἀντιστοιχεῖ aqua, aeri terra. [Meteor. 1, 3 med. : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἀέρος γε μόνου πλήρη (τὰ διαστήματα)· πολὺ γὰρ ἂν ὑπερβάλλοι τὴν ἰσότητα τῆς κοινῆς ἀναλογίας πρὸς τὰ σύστοιχα σώματα, κἂν εἰ δύο στοιχείων πλήρης ὁ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ τόπος ἐστίν.] Theophr. C. Pl. 6, [5, 6] : Οἱ γλυκεῖς χυλοὶ καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τὴν συστοιχίαν, i. e. οἱ λιπαροὶ, et qui similes his sunt : ut paulo post dicit, Ἐκ πικρῶν καὶ στρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαρούς, καὶ εἴ τις ἄλλος ὁμόστιχος. [Ib. 4, 2 : Τὸν μὲν γλυκὺν καὶ λιπαρὸν καὶ ὅσοι σύστοιχοι τούτοις (χυμοί).] Succo itaque C dulci συστοιχεῖ ὁ λιπαρὸς, τῷ πικρῷ ὁ στρυφνὸς καὶ ἁλμυρός : rursum τῷ γλυκεῖ ἀντιστοιχεῖ ὁ πικρὸς, τῷ λιπαρῷ ὁ στρυφνὸς vel ὁ ἁλμυρός. Vide et alia ap. Bud. p. 632. Ibid. : Impar numerus et par, duæ sunt συστοιχίαι, vel capita potius τῶν συστοιχιῶν, iis qui numeros pro principiis ponunt, ut Pythagorici fecerunt ; si enim ab uno tria, quinque, septem, et deinceps alios impares ponas, συστοιχίαν unam efficies : et alteram, si binarium, et quaternarium, et senarium octonariumque ponas. Quibus inter alia subjungit hæc Aristot. 3 De partib. [c. 7 fin.] : Διήρηται γὰρ τῶν ἐναντίων ἕκαστον πρὸς τὴν συγγενῆ συστοιχίαν· οἷον, δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ· καὶ σύστοιχα γὰρ ἀλλήλων εἰσὶ τὸν εἰρημένον τρόπον. Quibus verbis significat, duas series fieri, ita ut altera alteris contraria ex regione locentur, et τὸ ποιὸν sit principium : ut ἐν ταῖς τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου συστοιχίαις numerus itidem est principium. Una igitur συστοιχία erit δεξιὸν, θερμὸν, λευκὸν, et similia ; altera, ἀριστερὸν, ψυχρὸν, μέλαν : ita ut τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερὸν ἀντιστρόφως colloce- D tur, quod ἀντιστοιχεῖν vocatur : at si literarum συστοιχίαι fiant, τὸ κ ἀντιστοιχήσει τῷ χ, καὶ τὸ π τῷ φ. Σύστοιχα dici tradunt ea etiam quæ ab eodem capite et genere manant, ut quæ sub substantia ponuntur genera speciesque subalternæ cum individuis. Sed σύστοιχα sunt et τὰ παράγωγα, sive Derivata, et per annominationem dicta, i. e. παρώνυμα, breviterque Omnia generis ejusdem verba, quæ orta ab uno varie commutantur. Cic. Conjugata appellavit, licet improprie ; conjugata enim potius sunt, quæ Græci σύζυγα appellant. Aristot. Topic. 2, [3 fin.] : Σύστοιχα μὲν οὖν τὰ τοιάδε· οἷον, τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος, τῇ δικαιοσύνῃ· καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ τὰ ἀνδρεῖα, τῇ ἀνδρείᾳ· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιητικὰ καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύστοιχα ἐκείνων ἐστὶν, ὧν ἐστὶ φυλακτικὰ καὶ ποιητικά· οἷον, τὰ ὑγιεινὰ, ὑγείας· καὶ τὰ εὐεκτικὰ, εὐεξίας. Ubi nota præterea, dici non solum σύστοιχος τούτῳ, sed etiam σύστοιχος τούτου. Alium ejusdem Aristot. locum vide in Πτῶσις [Top. l. c.], et locum quendam ex Alexandr. Aphr. Comm.

A in Topica, ap. Bud. p. 632, ubi annotat, σύστοιχα, πτώσεις, et παρώνυμα, παρακεῖσθαι μὲν ἀλλήλοις δοκεῖν, διαφέρειν δέ. Rursum Aristot. Topic. [l. c.] : Σύστοιχα δὲ λέγεται κατὰ τὴν συστοιχίαν πάντα· οἷον, δικαιοσύνη, δίκαιος, δίκαιον, δικαίως. Σύστοιχα et συστοίχως λεγόμενα sunt etiam quæ sub alio genere posita sunt, h. e. τὰ ἑτερογενῆ. Aristot. De sensu [c. 7 med.] : Εἰ οὖν πλεῖον ἀπέχει ἔτι ἀλλήλων καὶ διαφέρει τὰ συστοίχως μὲν λεγόμενα, ἐν ἄλλῳ δὲ γένει, τῶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει· λέγω δὲ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν, καλῶ σύστοιχα, γένει δ' ἕτερα· τὸ γλυκὺ δὲ τοῦ μέλανος πλεῖον ἔτι τῷ εἴδει διαφέρει, ἢ τοῦ λευκοῦ. Bud. p. 633. [Polyb. 13, 8, 1 : Καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἦν τούτοις ὅμοια καὶ σύστοιχα κατὰ τὴν ἀρχὴν, Congrua. Lucian. Hist. conscr. c. 43 : Ὁ νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός. Pollux 1, 84 : Κῶπαι καὶ τὰ σύστοιχα. « Etym. M. p. 208, 32 : Σύστοιχος τῆς γνώμης φορά. » HEMST.]

Συστοίχως, Eodem ordine et serie : ut συστοίχως κεῖσθαι, In eadem serie locatum esse, τὸ κατὰ στοῖχον τεταγμένον εἶναι et συστοιχεῖν. Exemplum habes in Σύ- B στοιχος. [Eustath. Il. p. 1303, 12 : Ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι ἀσυνήθους τῆς λέξεως οὔσης καὶ συνεμπιπτούσης κατὰ προφορὰν τῷ μήτι ἐπιρρήματι, ἔφθη ὁ ποιητὴς ῥῆμά τι εἰπὼν τὸ μητίσασθαι καὶ μῆτιν τὴν βουλὴν, ἵνα ὁ ἀκροατὴς ἀκούσας τὸ μήτι ἐπὶ τῆς βουλῆς συστοίχως νοήσῃ καὶ αὐτό. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 237, 4 : Πάντα συμφώνως ἐξέθηκας, πάντα συστίχως ἀπέδειξας, scr. συστοίχως. L. DIND.]

Συστολή, ἡ, Contractio, Coarctatio : cui opp. διαστολή. In Definitt. Stoic. : Λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. [Pollux 5, 122.] Unde Cic. Tusc. 4 : Ægritudo sit animi adversante ratione contractio. Rursus, Λύπη ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Quæ verba idem Cic. sic vertit : Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Ubi nota Συστέλλεσθαι quoque posse reddi Demitti contrahique animo, ut in rebus adversis, dolore, tristitia, metu, aliisque πάθεσι similibus : cui opp. διαχεῖσθαι et ἀνίεσθαι : sicut τῇ συστολῇ opp. ἡ διάχυσις C et ἄνεσις, Animi effusio, s. diffusio, ut Seneca loquitur. De animi contractione quæ in metu fit, accipi potest ap. Damasc., quum ait, Ὡς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους ἑκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι· significat enim ibi ἀφορμὴν et Refugam cautionem ; ut quum aliquis inter eundum subodorans aliquid periculi, animo contrahitur cauteque refugit, ne incidat in discrimen. Bud. [Plut. Cæs. c. 60 fin. : Ἀπεκρίνατο συστολῆς μᾶλλον ἢ προσθέσεως δεῖσθαι τὰς τιμάς.] At συστολὴν, quæ fit in pulsu, vide in Διαστολή. [Est motus cordis et arteriæ, quo ipsa dilatata per diastolen comprimitur. Pars enim pulsus est, quo facultas reprimit pulsum elevatum et se explicantem, eoque in opere consequitur ut fuliginosa excrementa expellat et repurget, atque ita refrigerium calori nativo moliatur. Paul. Æg. 2, 11, definit motum esse quo arteriæ extrema ad medium sui considunt conniventque, atque ita fuliginosa excrementa expellunt. Submissio Lat. dici potest. GORRÆUS. Galen., qui sæpe memorat συστολὴν, ita vol. 2, p. 256 : Συστολή D ἐστι συναγωγὴ καὶ σύμπτωσις τούτων (καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κτλ, de quibus paullo ante in διαστολῇ dixerat), κατὰ μὲν αἴσθησιν οὐ κινοῦσα, τῷ δὲ εὐλόγῳ καὶ ἀκολούθῳ καταλαμβανομένη. Plutarch. Mor. p. 903, F : Τὸν πνεύμονα νομίζει μόνον ὀρέγεσθαι διαστολῆς τε καὶ συστολῆς φυσικῶς· et plur. 904, B. Id. p. 135, A : Τεταγμένας τινὰς ἐμβάλλοντες ἀσιτίας, οὐκ ὀρθῶς τὴν φύσιν μὴ δεομένην διδάσκουσι δεῖσθαι συστολῆς· 564, B : Συστολῇ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει δὲ καὶ διαχύσει τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον διεσήμαινον. ‖ De parsimonia Polyb. 27, 12, 4 : Ὥστε καὶ τὸν Πτολεμαῖον ... εὐδοκῆσαι τῇ πρότερον αὐτοῦ συστολῇ καὶ τῷ μηδὲν προΐεσθαι.] ‖ Correptio [Gl.], figura grammatica, opposita τῇ διαστολῇ : sc. ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, veluti quum φυσίζοος pro φυσίζωος dicitur, et ξερὸς pro ξηρός. [Plutarch. Mor. p. 1009, E : Ἐκτάσεις τε καὶ συστολάς (στοιχείων). Draco De metris p. 155, 8 ; 156, 13, aliique grammatici, ut Etym. M., de quo Sylb. in Indice, ubi sæpe construitur cum præp. εἰς, ut α. τοῦ η εἰς α. Et cum

genit., ut σ. τοῦ ν, de litera abjecta, velut in χειμέριος pro χειμερινός. « Διὸ καὶ περιεξεσμένον ἔχει τι ἡ ἑρμηνεία ἡ πρὶν καὶ εὐσταλὲς, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ὧν τέχνη ἐδόκει ἡ συστολὴ καὶ ἰσχνότης, Demetr. II. ἑρμ. § 14. » Hemst.]

Συστολίζω, ίσω, Simul orno. [Eur. Or. 1435 : Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλματα συστολίσαι χρῄζουσα λίνοι.] Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 7, 419, 4 : Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας χάρισιν.]

[Συστομίζω, Jo. Damasc. In Dom. 14. « Acrost. in Pentec. 23. » Kall.]

Σύστομος, ὁ, ἡ, Qui est ore sensim compresso et contracto, Cui os sensim coit. Aristot. De partt. anim. 3, [1 fin.] loquens de piscibus : Διὸ τὰ μέν ἐστι συστομώτερα· τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἐχόντων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα, πάντα ἀνερρωγότα. Ib. Μύουρον στόμα ἔχοντα dicit pro σύστομα, teste Bud., qui interpr. etiam, Qui est rictu contracto. [Ἐν ἀγγείῳ χαλκῷ σ., Balsam. ad Can. 65 Conc. 6 in Trull. p. 235, C. Τὰ σύστομα τῶν τευχέων, Vasa angusti oris, Archyt. ap. Al. Morum ad Ev. Luc. 6, 45 (ap. Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 257, D. L. Dind.). Τῇ πεφεισμένῃ καὶ συστόμῳ ὑπανοίξει τῶν χειλέων, Eustath. Il. p. 1164, 26. Hemst. Eustath. ib. p. 1258, 58, ποτήριον· et Opusc. p. 191, 66 : Τὸ πνιγηρὸν τῆς ἐνταῦθα στέγης καὶ τὸ συνεσταλμένον καὶ σύστομον· 203, 35 : Κατὰ τὸ ἐν ἀγγείοις σύστομον· 209, 44 : Τὸ εἰσάγαν σύστομον· 310, 84; 347, 81. Mœris p. 392 : Φιδάκνη, Ἀττικοί, πίθος μέγας καὶ σύστομος. Luciano Lexiph. c. 7, pro εὔστομα restitutum aliquando voluisse videtur Valck., qui hunc l. ut emendandum ascripserit. Ignorasse videtur hunc usum vocabuli Pollux 10, 68 : Τὸ δὲ καλούμενον κυρίλλιον πρὸς τῶν Ἀσιανῶν βομβύλιον μὲν Ἀντισθένης εἴρηκεν ἐν τῷ Προτρεπτικῷ, οἱ δὲ καὶ σύστομον αὐτὸ ὀνομάζουσιν. Τὸ δὲ σύστομον ὄνομα φιλήματός ἐστιν ἐν τοῖς Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι μετ' ἄλλων πολλῶν εἰρημένων· μήποτ' οὖν βέλτιον στενόστομον αὐτὸ καλεῖν.] Quoniam vero ii, quibus os est compressum, loqui nequeunt, ideo accipitur pro Mutus s. Elinguis, in proverb. Συστομώτερος σκάφης [vel ληκύθου ap. paroemiogrr.] : quod de iis dici consuevit, qui propter humilitatem conditionis apud præstantiores non audent hiscere. Natum hinc ajunt, quod olim inquilini et hospites alienæ reipublicæ, ludis popularibus in pompa incedebant scapham gestantes : unde quoties hospitem non civem significabant, σκαφηφόρον vel etiam σκάφην appellabant. Proinde vulgo sic minitabantur, Ποιήσω σε συστομώτερον σκάφης, Reddam tibi os magis occlusum quam scaphæ. Vix enim audebant hiscere οἱ σκαφηφόροι et peregrini. In quibusdam Codd. legitur συντομώτερος : quod minus probo. Referunt autem Hesych. et [Phot. s.] Suidas.

Συστομόω, Os contraho, Ostium constringo et coangusto : oppositum verbo διαστομόω. Pro Simul in fauces contraho, affertur ex Aristot. De mundo [c. 3, ubi nunc συναναστ. Strabo 7, p. 308.]

[Συστοναχέω, Simul gemo. Quintus 1, 296 : Καί οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου.]

[Συστορέννυμι, έσω, Sterno. Diphilus Pollucis 10, 38 : Ἐξανίσταμαι τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας.]

[Συστορνύω, Complano. Iambl. Protr. p. 314, κθ' : Στρωμάτων ἀναστὰς συνέλισσε αὐτὰ καὶ τὸν τύπον συστόρνυε· et ibid. p. 366. Wakef.]

[Συστοχάζομαι, Rationem simul habeo. Marc. Anton. 3, 11 : Τοῦ κατ' ἀξίαν συστοχάζομαι. Gatak.]

[Συστρᾰτάρχης, ὁ, Collega ducis. Constant. Manass. Chron. 2815; Theodos. Diacon. Acr. 1, 233. Boiss.]

[Συστρατεία, ἡ, Expeditio simul suscepta. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 4 : Ἐκείνῳ δ' αὕτη ἡ χώρα δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη ἀντὶ τῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα συστρατείας. Dio Cass. 40, 7 : Ἐκ τῆς συστρατείας, ἣν μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπεποίητο· 46, 53; 47, 23, al.]

[Συστράτευμα, τὸ, Communis militia et expeditio. 2 Reg. 14, 19, sec. cod. Alex., ubi tamen rectius fortasse legitur σύστρεμμα. Schleusn. Lex.]

Συστρατεύω, s. Συστρατεύομαι, [Commilito, Gl. in med.] Una expeditionem suscipio, proficiscor in militiam, Simul milito, i. q. συμπολεμῶ et συμμαχῶ. [Xenoph. H. Gr. 3, 5, 5 : Οὐδ' εἰς τὴν Ἀσίαν ξυνεστράτευον Ἀγησιλάῳ· 16 : Οὐ ξυνεστρατεύσατε ἐφ' ἡμᾶς· Cy-

A rop. 7, 1, 44. Et absolute 8, 8, 3 : Πολλοὶ τῶν συστρατευσάντων βαρβάρων· H. Gr. 5, 2, 2 : Ὡς ἔστι μὲν ὅτε οὐδὲ συστρατεύοιεν, ὁπότε δὲ καὶ ἀκολουθοῖεν, ὡς κακῶς συστρατεύοιεν. Demosth. p. 68, 22 : Συστρατεύσαντας τῷ βαρβάρῳ. Et sæpe Polybius et alii.] Thuc. [1, 99 : Οὔτε ξυνεστράτευον ἀπὸ τοῦ ἴσου· et cum dat. 2, 12. Et 29 : Ξυνεστράτευσε Περδίκκας ἐπὶ Χαλκιδέας· 3, 90, ἐπὶ Μεσσήνην· 5, 89 : Ὅτι Λακεδαιμονίων ἄποικοι ὄντες οὐ ξυνεστρατεύσατε· 6, 61 med. : Δι' ἐκείνου νομίζοντες πεισθῆναι σφᾶς ξυστρατεύειν·] 2, [56] : Ξυνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναυσὶ, Una in expeditionem profecti sunt Chii et Lesbii navibus quinquaginta. [Ibid. 80 : Μετὰ Παραυαίων ξυνεστρατεύοντο Ὀροίδῳ.] Xenoph. Cyrop. 3, p. 38 [c. 1, 10] : Κρατηθεὶς δ' ὑπ' αὐτοῦ συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, καὶ συστρατεύεσθαι ὅπου [scr. ὅποι, ut H. Gr. 5, 2, 8 : Συνεστρατεύοντο ὅποι ἡγοῖντο, et Cyrop. 7, 4, 10 : Στρατεύειν (nisi leg. συστρατεύειν) ὅποι ἐπαγγέλλοι] ἐπαγγέλλοι ... νῦν οὖν διὰ τί οὔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, οὔτε στράτευμα ἔπεμψας; Ubi nota synonymως posita συ-
B στρατεύεσθαι et στράτευμα πέμπειν. Itidem συστρατεύεσθαι et ἀκολουθεῖν synonymως usurpat Idem Hell. 5, p. 323 [l. in act. cit., et ib. 8, ubi med., sequente ἕπεσθαι], et 6, [c. 4, 18]. Nam quum dixisset, Ἐκ τῶν κωμῶν συνεστρατεύοντο, mox subjungit, Καὶ Κορίνθιοι δὲ καὶ Σικυώνιοι καὶ Φλιάσιοι καὶ Ἀχαιοὶ μάλα προθύμως ἠκολούθουν, καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ἐξέπεμπον στρατιώτας. Ita συστρατεύεσθαι, στράτευμα πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν, ἀκολουθεῖν s. ἕπεσθαι, dicuntur οἱ συμμαχοῦντες s. συμπολεμοῦντες, Socii expeditionis et belli. [H. Gr. 4, 3, 15 : Οἱ ἐκ Λακεδαίμονος νεοδαμώδεις συστρατευσάμενοι αὐτῷ· et ib. 3, 1, 13, et alibi. Cum præp. 2, 4, 36 : Νομίζεται ξὺν τῷ βασιλεῖ δύο τῶν ἐφόρων ξυστρατεύεσθαι. Et Cyrop. 8, 6, 8 : Ὅτι ἑκόντες ἐδόκουν συστρατεύεσθαι ἐπὶ Βαβυλῶνα· Anab. 1, 4, 3 : Συνεστρατεύοντο ἐπὶ βασιλέα. Plato Reip. 5, p. 468, B; 471, D, et alii. « Synes. De insomn. p. 145, C. » Boiss. Aoristi forma pass. συνεστρατεύθησαν est in Exc. Diodori p. 547, 85, ubi συνεστράτευσαν correxi, ut Diodorus certe scripserat. L. Dind.]

C ‡ [Συστρατηγέτις, ιδος, ἡ, fem. vocis συστράτηγος. Nicet. Chon. 1, p. 13, D.]

Συστρατηγέω, Una στρατηγῶ, Sum etiam ipse στρατηγὸς, Collega sum in ductando exercitu, In prætura præfecturave collega sum. [Demosth. p. 401, 2 : Κόνων ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ἀδειμάντου συστρατηγήσας. Et sæpe Plutarchus.] Interdum cum accus. jungitur ut et στρατηγῶ, pro Una et ego strategemate aliquo molior s. machinor. Strabo 6, p. 114 [259], de Dionysio tyranno : Ἕτερος δὲ τῶν υἱῶν Ἀπολλοκράτης συνεστρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, Una cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas. [Synes. De insomn. p. 147 penult. Boiss.]

Συστράτηγος, ὁ, Qui et ipse στρατηγὸς est, Qui et ipse ducis s. imperatoris officio fungitur, Collega imperii militaris, Collega in prætura. [Xenoph. Anab. 2, 6, 29, ubi codd. ut sæpe accentu acuto.] Thuc. 2, [58] : Ξυστράτηγοι ὄντες Περικλέους, Quum Periclis in prætura essent collegæ : ubi Ξυστράτηγος Atticum est, σ in ξ converso. [Id. 3, 109, et sæpe Plutarchus.]

D Συστρατιώτης, ὁ, Commilito [Gl. et Commiles, Comes. Xenoph. Anab. 1, 2, 26 : Διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν· H. Gr. 2, 4, 20; 5, 3, 17. Plato Reip. 8, p. 556, C; Isæus p. 75, 2; Aristot. Eth. Nic. 8, 11 init., et sæpe Plutarchus et alii.] Herodian. 4, [7, 11] : Συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, Commilitonem quam principem se vocari malle simulabat. Id. 6, [8, 10] : Συστρατιώτην αὐτῶν ὄντα καὶ σύσκηνον, Commilitonem et contubernalem. [Athanas. Homil. in S. Parasceuen p. 176, 2 ed. Pantin. Boiss.]

[Συστρατιῶτις, ιδος, ἡ, fem. præcedentis. Συστρατιώτιδι τύχῃ χρήσασθαι, Joseph. B. J. 6, 9, 1. Hemst. Themist. Or. 15, p. 197, C. L. Dind. Synes. De regno p. 7. Kall.]

[Συστρατολογέω, Simul exercitum colligo, in exercitum refero. Nicet. 12, p. 237, A : Αἰτούμενοι συστρατολογηθῆναι Ῥωμαίοις, Petentes ut in Romanas legiones reciperentur.]

[Συστρατόομαι, i. q. συστρατεύομαι, forma epica;

ap. Nonn. Dion. 17, 138 : Συνεστρατόωντο δὲ Βάκχῳ ὁπλοφόροι.]

[Συστρατοπεδεύομαι, Iisdem castris utor. Xenoph. Anab. 2, 4, 9 : Ἐπορεύετο Ἀριαῖος ἅμα Τισσαφέρνει καὶ Ὀρόντᾳ καὶ ξυνεστρατοπεδεύετο σὺν ἐκείνοις. Confusum cum συστρατεύεσθαι H. Gr. 6, 19. Activo Niceph. Greg. Hist. Byz. 11, 9, p. 349, C : Συμπαρὼν αὐτῷ καὶ συστρατοπεδεύων αὐτός. L. Dind.]

Σύστρεμμα, τὸ, Coagmentum compactile, σύστημα συστραφὲν, Globus aut Convolutio, ut Bud. interpr. ap. Aristot. De mundo [c. 4] : Καλοῦμεν δὲ ὑετὸν ὄμβρου μείζω, καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, Stillas conglobatas, quæ jugiter in terram casitant. Item σύστρεμμα ἐρίου, Lanæ contortæ hapsus : quod vide in Πίλημα. [Et σύστρεμμα ἐκ σχοινίου, supra in Μάλαγμα, p. 540, A. « Ξυστρέμματα dicuntur Hippocrati Humorum collectiones, concretiones induratæ ac tubercula aut tumores, a v. συστρέφεσθαι, quod v., p. 112, G : Ξυστρέμματα ἐν τῷ ἰσχίῳ. Ubi συστροφὰς significant, quod v. Rursus p. 1231, A, ξύστρεμμα pro Tumore, tuberculo aut duritie juxta lienem collecta ponitur : Κατὰ σπλῆνα ξύστρεμμα ἀνώδυνον. Et p. 1139, A, de alvi excrementis, quæ concretiones quasdam aut durities convolutas ac conglobatas referebant, ξυστρέμματα οὐ χρηστὰ ponuntur. Foes. Hippocr. p. 1028, E : Τὰ περὶ τὰς γλώσσας αἰρόμενα σ. 1215, A. Antyllus in Matthæi Med. p. 175 med. : Ἐνίοτε πταρέντες συνεξέβαλον σύστρεμμα φλεγματῶδες, ὃ δὴ τῷ στομάχῳ ἐνεστὸς τὸν πνιγμὸν καὶ τὴν ἀφωνίαν εἰργάζετο. Galen. vol. 9, p. 171 : Συστρέμματα καὶ συστροφαὶ τὰ φύματα καὶ σκληρίας σημαίνουσιν.] Ajunt significare etiam Agmen militum composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, ut ap. Polyb. 1, [45, 10] de Carthaginiensibus qui ex Lilybæo eruptionem in munitiones Romanorum fecerant : Οὐ μὴν ἀλλ' ἥ τε κραυγὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρον ἦν πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. [Id. 4, 58, 4 : Τὸ τῶν Αἰτωλῶν σύστρεμμα ἔλαττον καὶ ταραχωδέστερον ἐγίγνετο. Et 35, 4, 14 : Οἱ δὲ πρὸς τὰς στρατιωτικὰς καταγραφὰς προσεπορεύοντο κατὰ συστρέμματα καὶ συνηθείας. De usu V. T. ita fere Schleusner. : « Sam. 1, 30, 15, 23; 2, 4, 2 : Δύο ἄνδρες ἡγούμενοι συστρεμμάτων. Reg. 1, 11, 24 : Ἦν ἄρχων συστρεμμάτων. Hesychius : Συστρεμμάτων, θορύβων, πλάνων. Add. Sam. 1, 30, 8, Esdr. 8, 7. Sam. 2, 15, 12 : Ἐγένετο σ. ἰσχυρόν. Reg. 2, 14, 19; 15, 30. » Photio s. Suidæ στασιαστῶν πλῆθος.] Est etiam verbum castrense, et significat Certum militum numerum, ut mille, h. e. ξεναγίας δύο. Bud. p. 673. In libello qui Περὶ τάξεως παλαιᾶς inscribitur, Σύστρεμμα, β' ξεναγίαι, ἀνδρῶν χιλίων κδ'.

[Συστρεμματάρχης, ὁ, Dux agminis, quod σύστρεμμα vocatur. Arrian. Tact. p. 10, 41.]

Συστρεμμάτιον, τὸ, Globulus. Bud. p. 675, annotat Aristot. De mirab. auditu [c. 28] συστρεμμάτιον ὕδατος vocare Vorticem aquæ, h. e. Convolutionem et volumen. [Aliter Pollux 4, 116 : Ἐφαπτὶς συστρεμμάτιόν τι πορφυροῦν ἢ φοινικοῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ θηρῶντες.]

Συστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Cogendi et condensandi vim habens. Hippocr. : Ψυχρὸν πάνυ, συρτρεπτικὸν, Cogit, s. Compingit et coagmentat id quod in aliquam partem defluxit. [V. de eodem in Συστροφή.] Similem huic locum ex Athen. habes in Συστρέφω.

Συστρέφω, ψω, [Conglomero, Converto, Colligo, Verso, Gl.] Contorqueo, Convolvo in fascem, Collectum contorqueo. [Aristoph. Thesm. 67 : Ὡς ἑτοῖμος σοῦ τοῦ τε ποιητοῦ ... κατὰ τοῦ θριγκοῦ ξυγγογγυλίσας καὶ ξυστρέψας τουτὶ τὸ πίος χοανεῦσαι. Clemens Al. Pæd. 3, p. 289 : Αἱ δὲ συνεστραμμέναι τῶν τριχῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μὴ καθιέσθωσαν ἄγαν εἰς πλοκάμους καταλισθαίνουσαι γυναικείους.] Act. Ap. 28, [3] : Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, Quum fascem virgultorum collegisset, Quum virgultorum aliquantam multitudinem in fascem collegisset : quod uno verbo Basil. dixit φρυγανίζεσθαι. [De turbine Æsch. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 385 : Ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω. Aristoph. Lys. 975 : Εἶθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς, μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας οἴχοιο φέρων. Aliter Aristot. H. A. 6, 15 fin. : Ἐπιφέρεται ἐπιπολῆς τῆς θαλάττης ἐν ᾧ συστρέφεται (ὁ ἀφρός)· 3, 22 fin. : Καὶ ὅταν ἐξίῃ χρονίσαν ἐν τῇ ὑστέρᾳ (τὸ σπέρμα), παχύτερον ἐξέρχεται, ἐνίοτε δὲ ξηρὸν καὶ ξυνεστραμμένον. Aliter Theophr. H. Pl. 3, 11, 2 : Οὐλότερα τὰ ξύλα καὶ συνεστραμμένα· 18, 9 : Συνεστραμμένος ταῖς ῥίζαις· C. Pl. 1, 3, 3 : Ξυνεστραμμένην τὴν ῥίζαν. Geopon. 14, 16, 2 : Ἄριστοι γάρ εἰσιν ἀλεκτρυόνες οἱ συνεστραμμένοι τοῖς ὄγκοις.] Animal quoque sese dicitur συστρέφειν aut corpus suum, quum sese contorquet, contrahit, et colligit : ut ap. Polluc. 5, c. 50 [§ 168] : Συστρέψαι τὸ σῶμα· cui synonyma hæc ponit, ἀναγαγεῖν, συναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειράσαι, συγκάμψαι. Plato De rep. 1, [p. 336, B] : Συστρέψας ἑαυτὸν, ὥσπερ θηρίον, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, Quum sese in modum feræ collegisset, in nos invasit : ut et ap. Virg. Æn. 10 : Substitit Æneas, et se collegit in arma. Aristot. H. A. 8 [9, 48], de delphinis : Συστρέψαντες ἑαυτοὺς φέρονται ὥσπερ τόξευμα τῇ ταχύτητι. [Ibid. 6, 18 med. : Ὅταν δὲ προσίῃ τις ἄρρην (equæ), συστρέψας εἰς ταὐτὸ καὶ περιδραμὼν κύκλῳ μάχεται. Plut. Pyrrho c. 16 : Συστρέψας τὸν ἵππον, Admisit, Incitavit equum.] Et pass. συστρέφεσθαι itidem animal dicitur pro συστρέφειν ἑαυτὸ, Se contorquere et contrahere. Plut. Symp. [p. 157, B], de cane Æsopico : Ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενον καὶ συσπειρώμενον διὰ τὸ ῥιγοῦν· cui ibi opp. διατεινόμενον. [M. Argent. Anth. Pal. 5, 104, 2 : Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα, κακόσχολε, μηδ' ἐπιτηδὲς ἰσχίον ἐρχομένη σύστρεφε, Λυσιδίκη. De Herodoto Schweigh. : « Contorquere, Convolvere, Conglobare, συστρέψαντες ἑαυτοὺς καὶ πυκνώσαντες, 9, 18, n. quo resisterent hostibus, undique eos cingentibus. Δηιόκης τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε, In unum contraxit, 1, 101. » V. infra in pass. Arrian. Epict. 1, 24, 8 : Τὸ σωμάτιον στίλβον καὶ συνεστραμμένον, Nitidum et compactum. 4, 1, 145 : Κἄν τινα ὑμῶν ἴδῃ μόνον συνεστραμμένῳ βλέμματι, ἀποψυχόμενοι, Tetrico vultu.] Metaphora autem sumpta ἀπὸ τῶν συστρεφομένων ζώων oratio dicitur συνεστραμμένη, teste Dem. Phaler., qui in suo Περὶ ἑρμηνείας libello ait [c. 8], Ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ μάχεται· τοιαύτη τις ἂν εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συστειλαμένου πρὸς δεινότητα· ubi etiam nota synonymως accipi συστρέφεσθαι et συστέλλεσθαι. Itidem ap. Dionys. H. συνεστραμμένη λέξις; quam et συγκεκροτημένην vocat. Cic. similiter dicit, Neque enim Demosthenes tantopere fulmina vibrasse diceretur nisi numeris contorta ferrentur. Ita et συνεστραμμένον ῥῆμα, ut ap. Plat. Prot. [p. 343, E] : Ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου, βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, Breve atque contortum, sciti modo jaculatoris. Quem l. exprimere voluisse videtur Quintil. 12 : Nec illis vibrantibus concitatisque sententiis velut missilibus utetur. Attamen et Cic. ante hunc in Bruto dixerat Incitata et vibrans oratio. Rursum Quintil. de Archilocho, Quum validæ tum breves vibrantesque sententiæ. Ac quemadmodum dicuntur Contortæ sententiæ, Concitatæ vibratæque sententiæ, ita Dionys. H. De Isocr. [c. 11, p. 556, 12] : Ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν. Itidemque de Lysia [c. 6, p. 464, 12], ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις. [Ib. c. 5, p. 463, 2 : Συνέστραπται δὲ εἴ τις καὶ ἄλλος καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι· 13, p. 482, 4 : Ἡ συντομία, τὸ συστρέφειν τι καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. Id. Ep. ad Pomp. vol. 5, p. 759, 13 : Συστρέψαι δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμασιν ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις· 24, p. 501, 6 : Κελεύουσι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα. « Συστρέφειν in genere apud rhetores Græcos, rotunditati et brevitati elocutionis, iisque adeo virtutibus significandis, quæ ex utraque oriuntur, servit. Sic συστρέφειν σύνθεσιν Dionysio De comp. vv. 20, p. 141, notat in structura orationis Eos numeros et rhythmos adhibere, qui celeritati et incitato cursui notando serviunt. Synonymum ponit τὸ ἐπιταχύνειν : contrarium τὸ διαβαίνειν, διαβάσεις ποιεῖν. Porro συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, Rotunde et per compendium efferre sententias, dixit idem Dionys. Jud. Lys. 6, et ibid. c. 5, ἐκφέρεσθαι τοῖς νοήμασιν, de scriptore Efficacem brevitatem sectante et sententias veluti conglobante : unde synonymum ejus ponitur τὸ πυκνοῦσθαι. Hinc et

τὰ τάχη et συστροφὰς τῆς λέξεως jungit Dionys. in Jud. Thuc. 53 : conf. De vi dic. Dem. 18, p. 1006. Aristoph. Thesm. 58, de eloquentia poetæ Agathonis : Κάμπτει νέας ἁψῖδας ἐπῶν. Ibi schol. συστρέφειν λόγους exp. καὶ περιστρόφως λαλεῖν. Ibi et γογγυλίζειν, pro συστρέφειν, στρογγύλως λέγειν. Eodem sensu συνεστραμμένη λέξις passim rhetoribus dicitur, h. e. Elocutio rotunda, periodica, ut Dionys. Art. rhet. 5, p. 257, et Demetr. Eloc. § 20, ubi synonymum addit τὸ κυκλικὸν καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος, etc. Ambiguum quidem videri possit, quid sibi voluerit Demetr. § 177 his verbis : Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν. Sed sensus ex omni contextu planus est. Utrumque enim opponitur τῷ ὀγκηρῷ, Gravitati illi et veluti tumori, quem Dorismus habet ex forma verborum productiori et quodammodo vasta. Ergo τὸ συνεστραμμένον oppositum est τῇ πλατύτητι et τῷ μήκει, quo Dores uti soleant. Ergo Attica lingua, inquit Demetr., ex brevitate et concinnitate verborum jucundior erat : et τὸ δημοτικὸν hoc l. eandem vim habet, quam Latini significant, quum Urbanam dictionem laudant. Nam δῆμος proprie de Atheniensibus dicebatur, quorum urbanior, suavior, elegantiorque dialectus erat. Itaque non pugnant cum illis, quæ Phot. habet cod. 186, p. 458 (142, 35 B.), de Cononis dictione : Ἀττικὸς τὴν φράσιν ἐστὶ, ἔχων τι καὶ τοῦ συνεστραμμένου καὶ ἀνακεχωρηκότος τοῖς πολλοῖς, Attico sermone utitur, habet tamen alicubi contortum quid, atque a vulgi cognitione remotum. Nempe ὁ δῆμος et οἱ πολλοὶ, non magis iidem sunt, quam Romanorum Populus et Plebs. Ulpianus ad Dem. C. Mid. p. 348, τὸ κατεστραμμένως opponit τῷ πλατέως. Et Plato Protag. (l. ab HSt. cit.) Laconibus tribuit τὸ βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, Spissum illud verborum sententiarumque acumen notans, quod in Laconismis cogitamus, quam mox Plato βραχυλογίαν Λακωνικὴν appellat. Longin. 42 : Τὰ δεόντως συνεστραμμένα, Justa brevitas elocutionis, quæ notiones densat, et συστρέφει. Mox συντομία dicitur : ut et alibi ap. Græcos rhetores. Hinc quoque τὰ ἐπίστροφα et συνεπίστροφα dicuntur Rotunde et breviter expressa, ut ap. Philostr. Soph. p. 505, ubi de Isocrate : Τὸ μυθῶδες αὐτοῦ μέρος συνεπίστροφον ἡρμηνεῦσθαι. Olearius ibi confert Ciceronis Compressionem rerum brevem, quam Critiæ tribuit in Bruto c. 7. Ulpianus ad Dem. Timocr. p. 486 judicat in hujus orationis procemio factum esse λόγον ὕπτιον καὶ ἱστορικόν. Deinde addit : Δεῖ γὰρ ἄγαν συνεστράφθαι καὶ ὥσπερ ἐν πνεύματι κύκλον τινὰ τὸ προοίμιον εἶναι, h. e. Procemium debet habere concinnam brevitatem et rotunditatem cum vi et spiritu dicentis elatam. » Ernest. Lex. rh. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 19, p. 1011, 7 : Ἔξω γὰρ ὀλίγων τινῶν, οἷς οὐκ ἐκ προνοίας μᾶλλον ἢ κατ' αὐτοματισμὸν συμβέβηκε τὸ συνεστράφθαι, τἄλλα ἐν πλάτει λέγεται.] Fusius hæc ap. Bud. Com. p. 672, ubi συστρέφω interpr. Addenso, Infercio. [Aristot. Rhet. 3, 18 med. : Οὐ γὰρ οἷόν τε πολλὰ ἐρωτᾶν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀκροατοῦ· διὸ καὶ τὰ ἐνθυμήματα ὅτι μάλιστα συστρέφειν δεῖ.] Paulo ante Idem συστρέφειν exp. Contrahere in compendium, afferens hunc l. ex Dionys. H. loquente de procemio : Καὶ μὴν ἔς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντες εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταὶ, Breviter complexos. [De oratione aliter Antiphanes ap. Athen. 14, p. 623, B : Ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ὁρῶ μασωμένους, σοῦ ταῦτα συστρέφοντος· et 10, p. 449, D : Ἀλλὰ συστρέφειν πυκνὰ, quæ cum Plautino Intorquere et Cicer. Contorquere confert Meinek. Comm. vol. 3, p. 128.] Idem Bud. pag. seq., i. e. 673, ait συστρέφειν significare etiam Agmen cogere et factionem ciere. Aristot. Polit. 5, [c. 5] : Ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες οἱ δημαγωγοὶ τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτοὺς, Plebeium agmen cogunt et concitant in nobiles : quod etiam συνιστάναι dicitur et ἐπισυνιστάναι. Itidem Æschin. passiva voce et signif. [p. 52, 6] : Οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκουσι, Quasi agmine facto, h. e. Ex composito et coitione facta in necem meam, ut Cic. loquitur. [Ejusd. p. 68, 2 : Ἀπαγαγὼν δ' ὑμᾶς (Demosthenes) ἄποθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος καὶ ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ἐνταῦθα δὴ συστρέψας

A γράφει κελεύων ἑλέσθαι πρέσβεις εἰς Ἐρέτριαν, pro συστραφεὶς intellecto ἑαυτὸν poni putabat Taylor. Sed videtur potius dici, ut συστρέψαντας ap. Dionys. ab HSt. paullo ante cit.] Hæc ibi inter alia Bud. Alia huc pertinentia exempla afferam in Συστρέφομαι proxime sequente. Pro Cogo, Coagulo, Condenso, accipitur ap. Athen. 2 : Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἱμοῤῥαγίαν, τὸ ψυχρὸν ἐπιτήδειον ἦν, συστρέφον καὶ συσφίγγον, Cogens et constringens vulnus, unde sanguis effluit; vel etiam Contrahens. Verum non transitive tantum accipitur, pro Contorqueo, Contraho, Cogo, Conglobo, Condenso, sed et neutraliter pro Coeo, s. passive pro Cogor, Condensor. Diosc. 1, 94, de fuligine resinæ : Ὅταν δὲ μέλλωσι συστρέφειν, Ubi coire cœperint, Ruell. ‖ Pass. Συστρέφομαι, Contorqueor, Colligor, Conglobor, Cogor, Contrahor, Condensor [Glomeror, Conglomeror, Gl.]: qua signif. ut plurimum dicitur de humidis quæ coalescunt et conspissantur. [Menander ap. Alexandr. Walz. Rhett. vol. 8, p. 442, 4 : Στρόβιλος, ἐν ὅσῳ συστρέφεται, προσέρχεται. De Hippocr. Foes. :
B « Συστρέφεσθαι, Colligi, cogi et conglobari significat, et Hippocrati effertur de humoribus in parte aliqua coacervatis, qui tumorem excitant, et ad eam confluunt, ut aph. 5, 40 : Ἐς τοὺς τιτθοὺς αἷμα συστρέφεται, quod συλλέγεται dixit p. 1056, G, eadem in re. Et p. 45, 18, de angina, Μήτε φύματος ξυστραφέντος ἐν τῷ ἔξω χωρίῳ, Nullo in sedem exteriorem converso tuberculo aut ad suppurationem se colligente. Quod repetitur p. 175, C, eadem in re. Epid. 6, 3, aph. 10, τὸ ψυχρὸν πάνυ συστρεπτικὸν dicitur, Valde frigidum humorum collectiones facere, constringere, cogere, condensare, aut cogendi et conjungendi vim habere. Ibi enim συναπτικὸν exponit Galen., Quod cohærere facit aut cogit quod in aliquam partem defluxit. Sic συστρέφεσθαι de humorum in aliqua parte collectione exponit Galen. p. 93, 57 : Ὀρθῶς ἐπὶ φλεβοτομίαν ἥκειν ἀξιοῖ πρότερον, ὅταν τινὲς χυμοὶ μοχθηροὶ συῤῥέωσί τε καὶ ἀθροίζωνται κατά τι μόριον, ὅ πως, ὡς ἔφην, συστρέφεσθαι λέγεται ἐν τῷδε τῷ μορίῳ. Quod etiam verbum eadem notione sæpius usurpatur p. 455, 456, Hipp. De cap.
C vuln. p. 242, 243. Συστρέμματα autem συστροφὰς atque hujusmodi humorum coacervationes significare, vide antea in Ξυστρέμματα. » Antyllus in Matthæi Med. p. 169 : Φλέγμα συνεστραμμένον ἐκβάλλουσιν. V. Σύστρεμμα.] Aristot. De mundo [c. 4]: Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος, Conglobatum et conspissatum : ut Apul. De mundo, Aer actus in nubem nubilum densat, et ea crassitudo aquarum fœtu gravidatur. Rursum Aristot. ibid. : Χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος. Galen. lib. 5 De locis affect., συνεστραμμένη ἀμόργη, Amurca per cocturam inspissata. Ibid. : Ἕψε, καὶ ὅταν μέλαν γένηται καὶ συνεστραμμένον, αἶρε, Postquam inspissatum et condensatum coctura fuerit. Idem : Ἕψε πίσσαν, ταυρόκολλαν, καὶ ὅταν συστραφῇ, ἐπίβαλλε κηρόν. Et Diosc., Συστρεφόμενον ἐν ἡλίῳ χύλισμα, Succus in sole densatus et coactus. In ead. signif. accipitur ἀναστρέφεσθαι, Aet. 9, 9 : Ἕψε, καὶ ὅταν ἀναστραφῇ, ἄρας ἀπόθου. Diosc. activum quoque verbum συστρέφειν itidem pro συστρέφεσθαι accipit, ut supra docui. [Xenocrat. p. 7 ed. Cor. : Κνίδαι
D ἢ ἀκαλῆφαι... πιληθεῖσαι καὶ συστραφεῖσαι πάνυ ὀλίγοις ἁλσὶ, quod frustra tentavit Matthæus Med. p. 14, pariterque hoc Antylli ib. p. 98 fin. : Ἡ μὲν οὖν διὰ τῆς φωνῆς ἄσκησις ἀραιοῖ τὸ σῶμα τῇ διαστάσει τῶν πόρων, τὰ δ' ἄλλα γυμνάσια πάντα πιλοῖ τὰς σάρκας καὶ πυκνοῖ καὶ συστρέφει. Id. ib. 129, 3 : Ἐπὶ τῶν συνεστραμμένους τοὺς μῦς ἐχόντων, ἐφ' ὧν καὶ ἡ κυρτότης τῶν μυῶν ἐπιπίπτει τοῖς ἀγγείοις.] Agmen etiam militum συστρέφεσθαι dicitur, Quum sese cogit et conglobat ad impressionem validius faciendam, in modum animalium, quæ, ad pugnam se parantia, συστρέφονται. Bud. interpr. Agminatim cogi ad impressionem in hostes faciendam, ap. Polyb. 1, [48, 4] : Τοῦ δὲ στρατηγοῦ δεξαμένου τὴν ἐπίνοιαν, καὶ ταχέως ἑτοιμάσαντος πᾶν τὸ πρὸς χρείαν ἁρμόζον, συστραφέντες οἱ νεανίσκοι, κατὰ τριττοὺς τόπους ἐνέβαλλον πῦρ τοῖς ἔργοις, i. e. συστρέφοντες ἑαυτοὺς, Agminatim sese colligentes. [Id. 3, 65, 11; 84, 13; 5, 36, 5. Συστραφέντες ἐπ' αὐτὸν, Impetum una facientes in eum, 3, 5, 3. Οὐδέποτε τοὺς στρατιώτας ἠφίει προνομεύειν, ἀθρόους δ' ἀεὶ καὶ συνεστραμ-

μένους τηρῶν ἐφήδρευε τοῖς τόποις, 3, 90, 2. Schw.] Συστρέφεσθαι dicuntur etiam et συνεστραμμένοι milites in acie condensati et confertim coeuntes. [Thuc. 7, 30 init.: Οἱ Θρᾷκες πρὸς τὸ Θηβαίων ἱππικὸν, ὅπερ πρῶτον προσέκειτο, προεκθέοντες καὶ ξυστραφέντες ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο.] Xen. Hell. [6, 4, 12]: Οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, Non minus densa erat acies quam ut introrsus quinquageni essent parmati, Bud. p. 672. [De apibus Aristot. H. A. 9, 42 fin.: Ὅταν δὲ πλανηθῶσί τινες τῶν ἀνθρηνῶν ἀπὸ τοῦ σμήνους, συστραφεῖσαι πρός τινα ὕλην ποιοῦσι κηρία. Ib. 37 med.: Συστρέφονται δὲ καὶ αἱ ἄμιαι, ὅταν τι θηρίον ἴδωσι.] Est συστρέφεσθαι etiam, quod Liv. vocat Orbem volvere, de agmine loquens in angustum redacto et undique circumvento: veluti hoc loco, Circumventi in medio ad unum omnes pœnas rebellionis dedissent, ni Vectius jam orbem volventes suos increpans, et quæ sequuntur. Idem, Cogebantur et ipsi orbem breviore spatio colligere. Quo referri potest, quod Thuc. 2, p. 49 [c. 4] dicit, Τὸ δὲ πλεῖστον καὶ ὅσον μάλιστα ἦν ξυνεστραμμένον, Qui orbem collegerant et sese conglobarant. Schol. exp. ὁμοῦ συνηγμένον. In quibus ll. συστρέφεσθαι dicitur de hominum multitudine aut rara aut diffusa aut dispersa, sicut et ap. Xen. Hell. 6: Ἐπειδὰν [Συστρέφονται οἱ στρατιῶται, ἐπειδὰν] ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειραθῶσι συστρέφεσθαι [στρέφεσθαι], Sese conglomerare et globum facere una coeuntes et constipati. [Verba Favorini, ab Lexico Septemv. Xenophonti, cujus l. paullo ante cit. dicitur, tributa.] Itidem ξυστραφέντες pro συνταχθέντες ap. Thuc. p. 222 [6, 77], et p. 243 [7, 32. Similiter Herodot. 6, 6: Συστραφέντες οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσέων καὶ ἓν ποιήσαντες στρατόπεδον ἤλαυνον ἐπὶ τὴν Μίλητον, Castra jungentes.] Sed et quævis hominum multitudo, quæ seditiose et factiose coit, s. sese conglobat et conspirat, συστρέφεσθαι dicitur. Thuc. 4, p. 144 [c. 68]: Οἱ ξυστραφέντες ἀθρόοι ἦλθον, schol. οἱ συσπειραθέντες. Idem 8, p. 280 [c. 54]: Ὅπως ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι, καταλύσωσι τὸν δῆμον, Facta coitione. Itidem 2, [4]: Ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι, ξυνεστρέφοντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς. Itidem Dem. [p. 126, 12]: Συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον. [Conf. p. 677, 8: Συστραφέντων τοῦ τε Βηρισάδου καὶ τοῦ Ἀμαδόκου. Polyb. 1, 33, 4: Οἱ δὲ πολλοὶ προθύμως ἔχοντες πρὸς τὸν κίνδυνον, συστρεφόμενοι κατὰ μέρη ... ἐξάγειν σφᾶς ᾤοντο δεῖν· 2, 64, 6: Οἱ ὄχλοι συστρεφόμενοι τὸν Ἀντίγονον ἐλοιδόρουν.] Sic Plut. Rom. [c. 27]: Συστραφῆναι τοὺς δυνατοὺς, Primores coiisse. Et 4 Reg. 10, [9]: Συστρέφομαι ἐπὶ τὸν Κύριον, Conjuro adversus Dominum. At συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν interpr. In seipsum vergere, afferentes Greg. Naz. De Theol.: Καὶ οὕτως ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ τὴν κεφαλὴν διέσχον, εἴσω γενόμενος ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῶν ὑλικῶν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὡς οἷόν τε συστραφείς. Voluntque hic συστραφῆναι εἰς ἑαυτὸν dici quod Cic. vocat Verti in seipsum, ut De offic.: Cogitatio in se ipsa vertitur; et De fin. 3: Sola sapientia in se tota conversa est. Bud. p. 674. [Cratin. in fr. Cleobulin. ap. schol. Aristoph. Av. 31: Ἀκέστορα γὰρ ὅμως εἰκὸς λαβεῖν πληγὰς, ἐὰν μὴ συστρέψῃ τὰ πράγματα, ubi συστραφῇ Bentlejus, qua signif. dixerit dubium.]

[Συστροβέω, i. q. sequens. Planud. in Ovid. Met. 11, 664. Jo. Pediasim. De mul. mala v. 18. Tzetzes ined. Boiss.]

[Συστροβιλέω, ap. Phryn. p. 397: Συστροβιλῆσαι τὸ συστρέψαι, Contorquere, Lobeck. corrigebat συστροβιλίσαι a Συστροβιλίζω. V. Στροβιλέω.]

Συστρογγυλίζω, ίσω, ιῶ, In rotunditatem conglobo, In rotundum globum cogo. Et Συστρογγύλλω pro eod. Exempla utriusque, sed in metaph. signif., vide in Σφαῖρα [sub finem].

Συστροφή, ἡ, Conversio et convolutio quæ fit in orbem aut gyrum, Vortex, Vertigo: ut συστροφὴ ὑδάτων Hesychio dicitur, quæ alio nomine δίνη, ἴλιγξ. [Conf. id. in Ἰλίγγη et Ἴλιξ. Polyb. 3, 74, 5: Κωλυόμενοι διὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν ἐπιφορὰν καὶ συστροφὴν τοῦ κατὰ κεφαλὴν ὄμβρου· 11, 24, 9: Ἐπιγενομένης κατὰ τὸν ἀέρα συστροφῆς ἐξαισίου. Gl.: Συστροφὴ ἀνέμων, Turbo. Hos. 4, 19, πνεύματος. Tzetz. Hist. Iamb. 68: Τίς τύχης πτοηθῇ συστροφῶν καταιγίσας. L. D. Ἀνέμου συστροφὴ Phrynich. p. 176. Ita Λαίλαπα Hesych. exponit. Νεφελώδεις συστροφὰς Clem. Al. p. 489, 30, 35. Hemst. Et Eratosth. Catast. c. 22 fin.: Διὰ νεφελώδους συστροφῆς δοκεῖ ὁρᾶσθαι. Antig. Car. c. 46: Τὰς γεράνους εἰς ὕψος πέτεσθαι, ἵνα καθορῶσι μακράν· κἂν ἴδωσι νέφη καὶ συστροφὴν, ἡσυχάζειν.] Eidemque συστροφὴ est σκοτισμὸς, quo nomine videtur intelligere Capitis vertiginem, s. Quum oculis alicujus videntur omnia circumagi ac rotari, ut in σκοτόδινος et σκοτοδινία. [Aliter Plato Polit. p. 282, E: Ὅσα τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, ubi præcesserat τὸ μὲν ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον στήμονα μὲν φάθι τὸ νῆμα. De terræ quasi glomeratione Plut. Mor. p. 664, F: Πολλῷ δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι τοῖς ἀστραπαίοις καὶ κεραυνίοις ὕδασι καὶ πνεύμασι καὶ θερμότησιν εἰς βάθος ἐλαυνομέναις τὴν γῆν στρέφεσθαι καὶ συστροφὰς ἴσχειν τοιαύτας καὶ χαυνότητας, ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδώδη καὶ ἀδενώδη φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσιν.] Item συστροφὴ dicitur Quum animal, præsertim ad pugnam se parans, sese contorquet, s. se colligit et conglobat ac contrahit, ad impetum vehementius faciendum: unde metaphora sumpta dicitur λόγου συστροφὴ, ut testatur Dem. Phaler. [De eloc. c. 8]: Ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ, μάχεται, τοιαύτη τις ἂν εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συσπειλαμένου πρὸς δεινότητα. Qua de re vide plura in Συστρέφω. [De conversione hominis ap. schol. Hom. Il. Θ, 348: Ἀμφιπεριστρώφα· οὐ περιττὴ ἡ ἑτέρα πρόθεσις, ἀλλ' ἐναργῶς δείκνυσι τὴν ἐν ταὐτῷ γινομένην συνεχῆ τοῦ Ἕκτορος συστροφὴν, Victor. ἐπιστροφήν. De aliis rebus Plut. Mor. p. 891, E: Ἡράκλειτος κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς συστροφὴν (fieri lunæ defectum). Apollon. Lex. Hom. p. 60: Αἰολλῇ, πεποικιλμένη (Bast. ad Greg. p. 295, αἰόλλῃ, ποικίλλῃ)· συμβαίνει γὰρ τὸ ἐπτόμενον (ὀπτώμενον Villois.) διὰ τῆς εὐστροφῆς (συστροφῆς Bast.) ὥσπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον (sic etiam Bekk., quum tamen jam Bast. restituisset μὴ μένον ex scriptura codicis μημένον).] Συστροφὴ dicitur etiam Vitium quoddam in arboribus, quum se convolvere venæ, velutque nodum effecit collecta et contorta materia. Quæ συστροφαὶ alio nomine vocantur σπεῖραι, a Latinis itidem Spiræ. Theophr. H. Pl. 5, 3: Σπείρας δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἡ συστροφή τις ἐν αὐτῇ μείζων καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσι. Unde Plin. 16, 39: Publicum omnium arborum vitium vocant spiras, ubi sese convolvere venæ atque nodi. Rursum idem Theophr. c. 6 [5, 1] ejusd. libri, ligna δύσεργα esse ait τὰ οὔλας ἔχοντα συστροφάς. Inde in corporibus humanis ejusmodi collectiones nodique συστροφαὶ dicuntur. Pollux [4, 196] de varicibus loquens, quæ κιρσοὶ s. ἰξίαι nominantur: Καλεῖται δὲ καὶ ἰξία, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν, καὶ ὁ ἰξός. Diosc. 5, 127, dixit συστροφὰς νεύρων, Nervorum nodos et concretiones. Id. 1, 35: Τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφὰς, In articulis digitorum collectiones et concretiones s. nodos. Eod. l. c. 186: Συστροφὴν πᾶσαν καὶ χοιράδας μαλάσσει, Omnem collectionem et strumas emollit. Galen. Lex. Hippocr. συστροφὰς exp. φύματα καὶ σκληρίας, Tubercula et duritias. [Subnotat Hipp. p. 807, C, ubi συστροφὰς intelligit, humorum collectiones, concretiones et tumores, φύματα ἄπεπτα καὶ σκληρὰ vocat: Καὶ γὰρ ἡ πρόφασις τοῦ κυφώματος καὶ ἡ ξύντασις τοῖσι πλείστοισι διὰ τοιαύτας συστροφὰς γίνεται. Rursus ib. F, spinæ obliquationes fieri scribitur διὰ συστροφὰς τὰς εἴσωθεν ῥάχιος, eo quod in interiorem spinæ partem humorum collectiones aut coacervationes fiant, Tubercula cruda et dura intelligens, a quibus spina interiore parte depravatur aut contorquetur. P. 427, 25 scribitur: Τὸ ψυχρὸν τοῖσι εἰθισμένοισι συστροφὰς κατὰ φλέβας ποιέειν, unde et συστρεπτικὸν dicitur Epid. l. 6. P. 346, 46 vero συστροφαὶ νοσημάτων Morborum collectiones aut convolutiones dicuntur tumores præter naturam, ut ib. Galen.: Εἰκὸς δ' ἐστὶ σ. εἰρῆσθαι ν. ὑπ' αὐτοῦ τὰς ὑπὸ τοῖς ὀγκουμένοις μορίοις γιγνομένας. Ἀκούω γὰρ καὶ νῦν πολλῶν ὀνομαζόντων οὕτως ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Ἀσίας πάντας τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους. (V. in Συστρέφω citt. locos Hipp. et Σύστρεμμα.) Fors.] Lege et Comment. ipsius 19 in lib. Hippocr. De vict. rat. in morb. acutis [l. modo cit.]. || Præterea συστροφὴ di-

citur Coitio multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ, quum sese conglobat, et factiosam coitionem facit. [Ἐπὶ ὄχλου, Caterva, Gl. Herodot. 7, 9 : Τί δείσαντες; κοίην πλήθεος συστροφήν; Polyb. 4, 34, 6 : Δεδιότες τὴν τῶν νέων συστροφήν. Dionys. A. R. 5, 31 init. : Ἐφ' ᾧ χαλεπαίνοντες οἱ Τυρρηνοὶ διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους κατὰ συστροφάς· 8, 3 med. : Κατὰ σ. καὶ ἑταιρίας ἀθρόοι διεξῄεσαν. Diod. 11, 8 init. : Τούτων δὲ μετὰ μεγάλης συστροφῆς καὶ βίας ἐπιρραξάντων τοῖς Ἕλλησιν, οἱ περὶ Λεωνίδην ἐκθύμως ἠγωνίζοντο. Quod alludit ad signif. ab HSt. initio positam. Judic. 14, 8, μελισσῶν, Examen apum.] Bud. quoque interpr. Coitio, i. e. Arcana pactio et factiosa, afferens hunc l. ex Act. 19, [40] : Περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης, Causam dicere hujus conspiratæ coitionis. At 24, [12] pro συστροφὴ dicit ἐπισύστασις, ut, Οὔτε εὗρόν με ἐπισύστασιν ποιοῦντα. Est autem συστροφή, ἡ ἐπὶ κακῷ σύστασις καὶ συμφωνία, quæ etiam σύστασις vocatur a Dem. Itidemque συστρέφειν dicitur τὸ συνιστάναι, i. e. στασιαστικῶς συνάγειν, Catervam factiosam cogere. Suidæ quoque συστροφὴ est ἡ ἐπὶ κακῷ συμφωνία καὶ ὁμόνοια, afferenti hunc l. ex Psalmis David. [63, 2] : Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, A factiosa coitione ac conspiratione improborum. [Similia v. ap. Schleusner. Lexx. « Κατ' ἀγέλας καὶ συστροφὰς volantes aves, Artemid. 2, 20, p. 108, 10. » Hemst. Σ. δένδρων Dio Chrys. vol. 1, p. 61. Valck.] ‖ Ajunt συστροφὰς a conversione viarum dici etiam Compita ap. Dionys. Hal. A. R. 6. [Globus, Involucrum, Gl. « Συστροφή, Concinna brevitas, et veluti in gyros coacta suos, Dionys. Jud. Dem. 18, p. 1006, et Demetr. (l. ab HSt. c.), ubi antea illustrandæ rei causa commemorarat θηρία συστρέψαντα ἑαυτά, Beluas quæ se contrahunt, ut junctis veluti viribus et nervis astrictioribus pugnare possint : vide Σπειρᾶσθαι, Συστρέφειν (et Καμπή). Itaque συστροφὴ τῆς λέξεως etiam opp. τῇ φράσει λελυμένῃ a Marcellino ad Hermog. p. 177 Ald. » Ernest. Lex. rhet. Anon. Walz. Rhett. vol. 8, p. 638, 26 : Περὶ τοῦ κατὰ συστροφὴν σχήματος. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ συστρέφειν τὸν λόγον καὶ ἐπεμβάλλειν μέσον τι παραλλαγὴν ἔχον προσώπου ἢ πτώσεως, οἷον (Demosth. p. 115), Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ. Ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄρθρου εὐθείας ... παρενεῖραν ἄλλην πτῶσιν καὶ ἕτερά τινα ... Τοῦτο καὶ ὑπερβατὸν λέγεται καὶ παρένθεσις.]

[Συστροφία, ἡ, Argutia. Polyb. 24, 2, 2 : Ἡ σύγκλητος φιλανθρώπως πρὸς αὐτὸν (Demetrium) διακειμένη καὶ θεωροῦσα νέον ὄντα κομιδῇ καὶ πολὺ τῆς τοιαύτης συστροφίας καὶ ποικιλίας ἀπολειπόμενον. Εὐστροφίας Reiskius. Confusum cum συντροφία v. in illo.]

[Σύστροφος, ὁ, Vertigo, Gl. Quod supra συστροφή. « Olympiod. Comm. in Gorg. Ms. fol. 16. » Routh.]

[Συστροφόω, unde Hesychius : Ἰλιγγιᾶν, συστροφοῦσθαι, συσκοτοῦσθαι, Vertigine corripi. V. Συστροφή.]

[Συστρωννύω, Sterno. Eunap. p. 111 : Ὡς γοῦν ἑτέρωσε τὰ πρῶτα ἐχώρησεν, οὐδὲν ἐδόκει πεπρᾶχθαι νεώτερον, οὐδὲ πολύ τι καὶ ἀθρόον κατὰ μεταβολὴν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκινησίαν ἅπαντα συνέστρωντο. Boiss.]

[Συστυγνάζω, Simul contristor. Simpl. ad Epict. p. 210, A=336 Schweigh. : Ἐν τοῖς λυπηροῖς συστυγνάζοντα. Socrates H. E. 7, 2, p. 339.]

Σύστῡλος, ὁ, ἡ, Qui columnis est paulo remissioribus. Vitruv. 3, 2. Ibid. Systylos est, in qua duarum columnarum crassitudo in intercolumnio poterit collocari, et spirarum plinthides æque magnæ sint eo spatio, quod fuerit inter duas plinthidas.

[Συστῡφόω, unde Συνεστυφωμένοι, Hesychio συνεσκυθρωπακότες, Simul tristes. Eodem referendæ ejusd. gll. in seq. voc. positæ.]

[Συστύφω, Gluo, Gl. Hippocr. Diæta sanorum c. 3 : Ὅκως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν, sed optimi codd. ὅκως ἂν στύφῃ. ‖ Signif. in Συστυφόω posita Hesychius : Συνστύψαι, σκυθρωπάσαι· Συνέστυβας, συνεσκυθρώπακας· Συνέστυβεν, ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν. Quæ per φ potius quam per ψ scribenda videntur. Schol. Aristoph. Ran. 1545 : Συνεστυμμένοις καὶ στυγνοῖς. ῡ]

[Συσφάζω, Συσφάττω, ξω, Simul obtrunco. Eur.

Iph. T. 684 : Συνεκπνεῦσαί μέ σοι καὶ συσφαγῆναι. « Nicet. Eugen. 1, 57 : Τοῖς συσφαγεῖσι. » Boiss.]

Συσφαιρίζω, ίσω, ιῶ, Una cum alio s. aliis pila ludo. [Antyllus in Matthæi Med. p. 122 fin. : Τὰς χεῖρας ταῖς χερσὶ συσφαιριζούσας ἐγγυτάτω καταστήσαντες. Plut. Mor. p. 94, A : Οὐχ ὥσπερ νῦν πολλοὶ φίλοι λεγόμενοι συμπιόντες ἅπαξ ἢ συσφαιρίσαντες.]

Συσφαιριστὴς, ὁ, Collusor in ludo pilæ. Suid. in Σφαιρική. [Suidæ verba ista, quæ habet ille sub v. Σφαῖρα, et iterum v. Χορεία, desumta videntur ex integro olim Athenæi opere l. 1, ubi Epitome p. 19, A (et ex ea Eust. Od. p. 1601, 41) et Ptol. Hephæstio p. 306, idemque Suidas v. Ὄρμησις, simplex vocab. σφαιριστὴς habent. Schweigh. Plat. Epist. 13, p. 363, D. Antyllus in Συσφαιρίζω cit.]

Συσφαιρόω, Conglobo, Corrotundo. Pass. Συσφαιροῦσθαι, Conglobari, Corrotundari : ut Seneca dicit grandinem posse corrotundari, etiamsi non sit talis, quum defertur : συσφαιροῦσθαι s. σφαιροῦσθαι : unde ap. Aristoph. στρογγύλαι χάλαζαι. [Ap. Niceph. Blemm. Geograph. ed. Spohn. p. 19 med. : Εἶτα ὅσον προσεγγίζομεν τῇ γῇ, φαίνεται καὶ τὰ κατώτερα· ὅπερ οὐκ ἂν συνέβαινε γίνεσθαι, εἰ μὴ ὅτι τὸ τοῦ ὕδατος σχῆμα κυρτόν ἐστι τῇ γῇ καὶ αὐτὸ συμφαιρούμενον, quivis legendum videat συσφαιρούμενον. L. D. Psellus Solut. compend. a G. Seebodio editus Gothæ 1840, p. 4. Boiss.]

[Συσφάλλω, σφαλῶ, unde pass. Simul labor. Max. Tyr. 13, 4 : Οὐχ οὗτος ὁ δῆμος ... τελευτῶν τοῖς δημαγωγοῖς συνετήκετο καὶ συνεσφάλλετο καὶ συναπωλλύετο ;]

[Συσφηκόω, Compingo. Timon ap. Diog. L. 2, 6 : Πάντα συνεσφήκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα πρόσθεν.]

Συσφίγγω, ξω, Constringo, i. e. Ita stringo ut coeat, Stringendo cogo et contraho. [Crinagor. Anth. Plan. 199, 1 : Καὶ κλαῖε καὶ στέναζε συσφίγγων χεροῖν τένοντας, de Amore δεδεμένῳ.] Athen. 2, [p. 41, B] : Εἰ ἐπισχεῖν ἔδει τὴν αἱμοῤῥαγίαν, τὸ ψυχρὸν (sc. ὕδωρ) ἐπιτήδειον ἦν, συστρέφον καὶ συσφίγγον, Contrahens et constringens vulnus hians. Contra autem τὸ χλιαρὸν διαστέλλει, Diducit et aperit meatus per quos sanguis exit. Atque ita συστρέφω, συστέλλω, et συσφίγγω, synonymως accepta, opp. τῷ διαστέλλω. [Deuteron. 15, 7 : Συσφίγγειν τὴν χεῖρα. Fut. Exod. 28, 28.] Affertur et ex 3 Reg. 18, [46] : Συνέσφιγξε τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, pro Accinxit lumbos suos. [Eustath. Opusc. p. 90, 6 : Τὰ χείλη συσφίγξας. Joseph. Rhacend. Walz. Rhett. vol. 3, p. 536, 18 : Ἵνα δὲ μὴ διὰ τῶν τοιούτων ἀπολύτων ἔκλυτος εἴη τέλεον ὁ λόγος καὶ διαρρέῃ, χρὴ τοῦτον συνάγειν καὶ συσφίγγειν περιβολαῖς. L. D. Suidas in Περισπειραθείς : Συνέσφιγγεν ἅπαντα, ut serpens. Valck. Constant. Manass. Chron. 3732 : Δεσμῷ συσφίγγουσι. Choricius p. 160 : Τὸν μασθὸν ἂν ὑπέδειξεν, εἰ μὴ τῇ ταινίᾳ συνέσφιγκτο. Boiss. Alex. Aph. Probl. 1, 26 : Συνέσφιγκται αὐτοῖς καὶ συγκεκρότηται ἡ ψυχὴ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι. Hemst. Menolog. Gr. vol. 1, p. 30 ed. Alban. : Δεθεῖσα σχοινίοις λεπτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη συνεσφίχθη ὑπὸ στυρακίου. Frequens etiam ap. Greg. Nyss., ut vol. 1, p. 206, D : Ζώνη τὸ περιρρέον τοῦ χιτῶνος τῇ ἰξύϊ συσφίγγουσα· vol. 2, p. 104, C : Ταύτην δὲ τὴν ψυχὴν εἶναι τὴν περιάγουσαν σφαιροειδῶς τὸ πᾶν καὶ συνάγουσαν καὶ συσφίγγουσαν τὸ σωματοειδὲς τοῦ κόσμου· 163, A : Ὁ διάβολος ... συνέσφιγγε τὴν ἐσθῆτα τῇ πόρνῃ, ubi Int. Simul cum fornicatrice stringebat vestem. L. Dind.]

[Συσφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestis constringens corpus, Ps. 44, 13. « Fibula. Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 646, 17 : Διὰ συσφιγκτήρων χρυσῶν ἠμφιεσμένη ποικίλα. » Seager.]

[Συσφιγκτὸν, Uncinus. Inc. et LXX sec. Compl. Exod. 28, 25 : Ἐπὶ τῶν δύο συσφιγκτῶν. Συσφιγκτήρων conj. Kapp. in Schleusneri Lex.]

[Συσφιγκτὸς, ὁ, ἡ. Constrictus. Aquila, Symm. Exod. 28, 4 : Συσφιγκτόν. Schleusn. V. Σύσφιγμα.]

[Σύσφιγμα, τὸ, Constrictio. Symm. Exod. 28, 14, ubi cod. Coisl. συσφιγκτά. ‖ Σύσφιγξις, εως, ἡ, idem. Aquila, Symmach. Theodot. 39 : Αἱ συσφίγξεις. Sed Scharfenberg. καὶ σ., ut sit fut. verbi.]

[Σύσφιγξις. V. Σύσφιγμα.]

[Συσφρᾱγίζω, Consigno, Gl. Inc. Exod. 28, 11, sed ubi συνεσφιγμένους pro συνεσφραγισμένους scripsit Schleusnerus in Lex.]

[Συσχετήριον, τὸ, Septum. Hermes Stob. Ecl. phys. A p. 1072 : Φέρε γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ σ. ἐγκεκλεῖσθαι ἀνθρώπους τε καὶ ἀετοὺς καὶ περιστερὰς κτλ.]

Συσχηματίζω, Configuro, Conformo. [Proprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 662, D : Λέγομεν κτισθὲν τὸ κατὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν οἰκονομίαν συσχηματισθὲν τῷ σώματι τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· vol. 3, p. 348, B : Καθάπερ ἡ τῶν σωμάτων σκιὰ τῷ τύπῳ τῶν προηγουμένων συσχηματίζεται. Justinus M. Dial. c. Tryph. p. 188, D : Καὶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ πηγνύμενον ὡς κέρας καὶ αὐτὸ ἐξέχον ἐστὶν, ἐφ' ᾧ ἐποχοῦνται οἱ σταυρούμενοι, καὶ βλέπεται ὡς κέρας καὶ αὐτὸ σὺν τοῖς ἄλλοις κέρασι συνεσχηματισμένον καὶ πεπηγμένον. Conf. Calixtus De vera crucis forma p. 8. Act. Aristot. Top. lib. 6 fin. : Δεῖ δὲ καὶ ἐὰν μὴ πρὸς ὅλον ἔχῃ τις ἐπιχειρεῖν τὸν ὁρισμὸν ..., πρὸς τῶν μερῶν τι ἐπιχειρεῖν ..., ὅσοι τ' ἀσαφεῖς τῶν ὁρισμῶν συνδιορθώσαντα καὶ συσχηματίσαντα πρὸς τὸ δηλοῦν τι καὶ ἔχειν ἐπιχείρημα, οὕτως ἐπισκοπεῖν.] Plut. [Mor. p. 83, B : Εἰ καὶ τὸ σῶμα τῇ ἀσκήσει τῆς ἀπαθείας ὑπήκοον ἑαυτῷ καὶ τὰ μέρη παρέχειν πέφυκεν, πῶς οὐ μᾶλλον εἰκός ἐστι τῆς ψυχῆς τοῦ παθητικοῦ τὴν ἄσκησιν ἐπιλαμβανομένην οἷον B ἐκλεαίνειν καὶ συσχηματίζειν τὰ φαντάσματα καὶ τὰ κινήματα μέχρι τῶν ὕπνων πιέζουσαν. Pass. p. 100, F : Μεθ' ἡμέραν ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους δυσωπεῖται καὶ περικαλύπτει τὰ πάθη·] Numa [c. 20] : Συσχ. πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, Conformantur ad vitam inculpatam. [Clemens Al. Pæd. p. 194 : Ὁ λόγος οὗτος συναρμόζεται καὶ συσχηματίζεται καιροῖς, προσώποις, τόποις.] Rom. 12, [2] : Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε, τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, Ne configuremini seculo isti, Ne configuretis vos seculo isti : ut Colum., Ne pravitas statuminum ad similitudinem sui vitem configuret. Et 1 Petr. 1, [14] : Μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, Qui vos non conformetis pristinis, quæ in ignorantia vestra viguerunt, cupiditatibus. [Eunap. p. 111=501 : Ἦν δὲ τὸ πᾶν ἦθος τοιοῦτος, ἢ πρὸς τὸν Πλατωνικὸν Σωκράτην ἀναπεφυκὼς ἢ κατά τινα ζῆλον καὶ μίμησιν ἐκ παιδὸς αὐτῷ γενομένην ἐς ἐκεῖνον συνεσχηματισμένος. Boiss. De oratoris actione, ut infra Σχηματίζω, Prolegom. rhetor. Walz. Rhett. vol. C 5, p. 610, 9 : Ὑποκριθήσεται καὶ τῷ σχήματι καὶ τῇ φωνῇ ἤθη πατρὸς, υἱοῦ, ῥήτορος, στρατηγοῦ, καὶ τοῖς λεγομένοις συσχηματισθήσεται· anon. ib. vol. 6, p. 35, 18 : Ἡ δὲ ὑπόκρισίς ἐστιν ἵνα καὶ τῷ σχήματι καὶ τῷ βλέμματι καὶ τῇ φωνῇ ὡς ἂν τραγῳδὸς ἄριστος καλῶς τοῖς λεγομένοις συσχηματίζηται. || De configurandis sideribus s. constellatione Sextus Adv. astrolog. 33, p. 343 : Τοὺς δὲ αὐτοὺς ἀστέρας μείζονα μᾶλλον ἰσχύειν δύναμιν ... ἢ παρὰ τὸ ἐπιβλέπειν ἀλλήλους καὶ συσχηματίζεσθαι ἀλλήλοις ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ κέντροις εἶναι· 40, p. 344 : Δοκεῖ κατὰ μὲν τρίγωνον ἀγαθοποιῷ κακοποιὸς συσχηματιζόμενος εὐεργετικὸς εἶναι. Proc. Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 18, B; 142, F. L. Dind.]

[Συσχημάτισις, εως, ἡ, Configuratio, de sideribus Constellatio. Proculus Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 15 fin. : Οἱ ἄνθρωποι ὁρῶντες τὰς καυματώδεις ὥρας τοῦ ἔτους καὶ τὰς καταψύχρους ἠδύναντο ἐπιλογίζεσθαι καὶ τὰς ἐπιγινομένας αὐτοῖς συγκράσεις ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀστέρων συσχηματίσεως· 18, B : Αἱ κράσεις τῶν ἀστέρων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἥλιον συνίστανται συσχηματίσεως. L. Dind.] D

[Συσχηματισμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Sextus Adv. astrol. 30, p. 343 : Παρὰ τοὺς τῶν ἄλλων ἀστέρων συσχηματισμούς· 94, p. 353. Conf. Proc. Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 143, F.]

[Συσχίδης, ὁ, ἡ, Conscissus. Greg. Naz. vol. 2, p. 187.]

[Συσχίζω, Conscindo, Gl.]

Συσχολάζω, σω, Simul otior, Una ferior, Colludo in otio et feriis. Plut. Alcib. [c. 24] : Ταῖς δὲ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι χάρισιν, οὐδὲν ἦν ἀτεγκτον ἦθος. [Lucian. Jud. voc. c. 8 : Ἀφαιρουμένω τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότων μοι γραμμάτων.] || Συσχολάζων dicitur etiam Condiscipulus, Qui una cum alio audit et sectatur aliquem. [Plut. Alex. c. 65 et alibi. « Athen. 8, p. 354, E : Σφαῖρον τὸν συσχολάσαντα Χρυσίππῳ παρὰ Κλεάνθει, Sphærum, qui condiscipulus fuit Chrysippi apud Cleanthum. Sed ap. eund. 4, p. 168, A, συσχολάζειν τοῖς φιλοσόφοις est Philosophis operam dare, In philosophorum scholis versari. Tum A vero 14, p. 664, A : Ἐσπούδακε συσχολάσαι αὐτῷ, Familiaritatem ejus studiose secutus est. » Schweigh. Iamblich. V. P. n. 81. Kuster. Eunap. V. Plotin. init. p. 15. Wakef. Idem p. 6=455. Boiss.]

Συσχολαστὴς, ὁ, Condiscipulus. Plutarch. [Mor. p. 47, E], loquens de Cleanthe et Xenocrate : Βραδύτεροι δοκοῦντες εἶναι τῶν συσχολαστῶν, οὐκ ἀπεδίδρασκον ἐκ τοῦ μανθάνειν, οὐδὲ ἀπέκαμνον. In ead. signif. utitur et Strabo [13, p. 614 : Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως σ. παρὰ Πολέμωνι. Et Dionys. A. rh. 10, 12, p. 359, 4 : Συναγωνισταῖς καὶ συσχολασταῖς. Diog. L. 4, 31; 7, 9. Phryn. p. 401 : Σ. ἐσχάτως ἀνάττικον· χρὴ δὲ συμφοιτητὰς λέγειν. Thomas p. 829. || Pro quo in Menologio Græc. vol. 2, p. 126, A, ed. Alban. : Εἰς τὸ σχολεῖον ἀπερχόμενος μετὰ τῶν συσχολιτῶν προσηύχετο. Quod per ει potius scribendum, ut σχολεῖον, quod v. L. D. Schol. Libanii Ms. in Munteri Misc. Hafn. f. 1 vol. 2, p. 146. Osann.]

[Σύσχολος, ὁ, ἡ, Una otiosus. Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 12 (ubi ex codd. qui ἄσχ., restitutum σύσχ.). B Wakef. || I. q. συσχολαστής. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 268, 2 : Μωυσῆς μὲν οὐκ ἔστιν ὁ Ἑρμῆς, Μωυσέως δὲ σύσχολος. L. Dind.]

[Σύφα, in inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 232, n. 2278, vocativus putatur n. Σύφας. V. Bœckh. p. 234.]

[Συφάδια scribebat Boiss. quod est in Lex. botan. Anecd. vol. 2, p. 406, penult. : Συφάδια, τὰ χαμαικίσσαρα.]

Συφαιὸς, ὁ, Subulcus, Porculator : χοιροβοσκὸς Hesychio.

[Σύφακα, γλεῦκος. Συφακίζειν, ὀπωρίζειν, Hesychio. Videtur igitur nominativus esse Σύφαξ.]

[Σύφαξ, ακος, ὁ, Syphax, rex Numidarum, ap. Diod. Exc. ed. Val. p. 571, 572, Vat. p. 62, si modo ita scriptum in cod. Exc. Vat. Nam quum in cod. Val. semper sit Σόφαξ, mirum nisi idem sit in Vat. eadem manu scriptis (v. præfat. ed. Didot. vol. 2, p. 1). Eadem quum sit constans scriptura codicum Exc. Polybii, recte Schweigh. ad 14, 1, 3, dubitasse C videtur an rejicienda sit. Σύφαξ Appianus et Polyæn. 8, 16, 7, Jo. Laurentius De mensibus p. 256 ed. Rœther. Sed Σόφαξ etiam Plut. Sertor. c. 9. Inter Σοφ, Συφ, Συοφ variant libri Strab. 17, p. 829. V. Falcon. vol. 2, p. 1172. Eodem referendum videtur quod Suidas ponit Σώφαξ. L. Dind.]

Σῦφαρ, τὸ, dicitur Exuvium anguis et cicadæ : quod et λεβηρὶς et γῆρας. [Lucian. Hermot. c. 79 : Τὸ σῦφαρ τοῦ ὄφεως θηρεύειν, ἀμελεῖν δὲ τοῦ ὁλκοῦ, Neglecto vivi serpentis tractu saltem exuvium sectari, i. e. rem nihili consectari. Koenig.] Necnon τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες, Hesych., Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Item Rugosa et exucca senum pellis σῦφαρ dicitur. Callim. [ap. Suid. et schol. Apoll. Rh. 1, 669] : Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν. Ab Hesych. exp. præterea γῆρας τὸ ὑπέρτατον, necnon σῦκον ἐρρυτιδωμένον, Ficus corrugata. Lycophron [793] ita vocavit τὸ λίαν γεγηρακὸς, teste Etym., qui esse dicit non simpliciter τὸ γῆρας, sed τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατερρυσσωμένον, Rugosam pellem de- D crepitorum. Vide et Ξύσιλος. [Phryn. Bekk. p. 66, 10, inter ὀνόματα τοῦ γέροντος ponit Σῦφαρ· ἔστι δὲ κατὰ γλῶτταν τὸ ἔνδυμα τοῦ ὄφεως. Theognost. Can. p. 80, 8.]

Συφεὸς, ὁ, Stabulum suum, Hara [Gl.] porcorum, Suile [Gl.] : τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται, Hesych. : qui συφεοὶ exp. etiam οἱ τῶν συῶν οἶκοι. Ipse Hom. satis aperte indicat quid eo nomine intelligat, quum ait Od. Ξ, 13 : Συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συσίν· K, [320] : Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων, ubi nota Συφεόνδε adverbialiter positum pro εἰς συφεὸν, sicut οἰκόνδε, πολεμόνδε, pro εἰς οἶκον, εἰς πόλεμον. [Parthen. Erot. 12, 2. L. D. Geopon. 19, 6, 4. Hemst. Pollux 1, 251; 7, 187; 9, 16. || Forma poet. Συφειὸς, Hom. Od. K, 389 : Θύρας δ' ἀνέῳγε συφειοῦ. De tertia forma HSt. :] Συφὸς, ὁ, idem, teste Polluce [7, 187; 9, 16], cujus verba citavi in Συβωσία. [Lycophr. 676 : Στένοντας ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδας. Schol. χοίρων κοίταις, χοίρων μάνδραις. De accentu acuto Arcad. p. 84, 17 cod. Havn. Male σύφοι ap. Polluc. 1, 251.]

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem [q. Συφεὸς, Hara, Gl.]. Agathias [5, p. 157, B, loco ab Suida perperam accepto et perverso] ap. Suid. : Ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενήκει στρατεύματα, In haris et caulis. Suidæ quoque συφεὸς et συφεὼν sunt τόποι ἔνθα αἱ σύες τρέφονται. [Schol. Hom. Od. K, 389. Wakef. Gramm. Cram. An. vol. 2, p. 386, 32. L. D.]

[Συφι, n. proprii viri Tegeatæ initium in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 699, n. 1513, 25.]

[Συφορβέω, Sues pasco, Subulcus sum. Schol. Hom. Od. P, 209. Ellendt. Atticos dicere συβωτεῖν animadvertit Thomas p. 812.]

Συφορβία, ἡ, ἀγέλη χοίρων, Grex porcorum, legitur ap. Suidam. Significaret tamen potius Porcorum pastura : quomodo et συβωσία mihi exponendum videri, supra dixi. Sed nota, hoc vocab. non in sua serie ap. eum positum esse, verum post Συνοχήσεται : ut suspicer eum scripsisse συοφορβία. [Ut est ap. Photium : Συοφορβία, ἀγέλη χοίρων.]

Συφόρβιον, τὸ, i. q. συβόσιον, Grex suum qui pascuntur. [Hara, Gl. Diosc. Anth. Pal. 11, 363, 5 : Ποῦ δὲ ... συφόρβια. Aristot. H. A. 6, 18 init. Dionys. A. R. 1, 81 init., pro quo συοφ. Vat. 79 med. Polyæn. 4, 19. Theognost. Can. p. 126. 9.]

Συφορβὸς, ὁ, i. q. συβώτης et συοφορβὸς, s. χοιροβοσκός. Hom. adjective usurpavit, Il. Φ, [282] : Ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ μεγάλῳ ὡς παῖδα συφορβὸν, Veluti puer aliquis qui porcos pascit. [Et sæpe in Odyssea. Theocr. 16, 54. Manetho 6, 408. Plut. Mor. p. 917, C, Comp. Thes. c. Rom. c. 4. Pro συφορβὸς illatum Dionysio A. R. 1, 84. Synes. p. 94, A. Pollux 7, 187. Atticis συβώτης sec. Thomam p. 812.]

[Συφός. V. Συφεός.]

Συχνάζω, σω, in VV. LL. redditur Denso, Stipo, Frequento : a Suida autem exp. πυκνάζω. [Schol. Philostr. Her. p. 490, 522 ed. Boiss. pro ἀναφοιτᾶν et φοιτᾶν. « Etym. M. p. 299, 21 : Ἐθελόσυχνος σημαίνει τὸν θέλοντα συχνάζειν. » Hemst. Ap. Theophil. Institt. 1, 5, 89 : Οἱ μὲν δεδιτίτιοι ἐκ πλείστων ἤδη τῶν χρόνων εἰς ἀσυνήθειαν ἐχώρησαν· τὸ δὲ τῶν Λατίνων ὄνομα οὐκ ἦν ἐν ταῖς συχναζούσαις, Inter frequentata. Sic Eust. Opusc. p. 242, 79 : Συχνάσαν τὸ διδασκάλιον τοῦτο ἐπλήθυνε τοὺς οὐκ ἀφυεῖς τοῦ πατρὸς μαθητάς.]

Συχνάκις, pro συχνῶς invenitur : ead. forma, qua πολλάκις. [Lucian. Fugit c. 24. Schaef. Idem Scyth. c. 2. De Ulix. error. p. 58. Schol. Theocr. 7, 78. Wakef. Fabr. Bibl. Gr. vol. 4, p. 417. Tzetz. Hist. 3, 582 (4, 861 ?). Boiss.]

[Σύχνασμα, τὸ, inter vocc. in μα ponit Pollux 6, 183, ubi plur.]

[Συχνεὼν, ῶνος, ὁ, Locus condensus. Aq. Gen. 22, 13.]

[Συχνολουσία, ἡ, Frequens lavatio. Aetii cod. 2193 ap. Dietz. ad Soran. p. 266, ubi al. κοιλιολουσία. L. D.]

Συχνὸς, ή, όν, Frequens, [Spissus, add. Gl.] Creber. Ap. Plat. autem [Reip. 2, p. 370, D] συχνὸν πολίχνιον, Oppidulum in quo est frequentia. Qualem signif. habere videtur et ap. Suid., ubi dicitur, Οἰκίας οὐκ αὐτῆς μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς. Apud Eund. legimus, Θεράπαιναν συχνὴν εὐνούχων τε καὶ θεραπαινίδων, ubi reddere possumus Multam. [Demosth. p. 1023, 11, θεράπαινας.] Interdum enim συχνὸς reddi potest vel Multus, vel Copiosus : ut οὐσία συχνὴ ap. Aristoph. Pl. [754] : Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν. Tale est συχνὸς χρυσὸς ap. Suid. [Aristoph. Ach. 350 : Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία, ubi notanda constructio, quæ eadem est infra ap. Plat. ab HSt. cit. « Plat. Reip. 7, p. 539, A : Εὐπάθεια συχνή· Polit. p. 287, E : Μάλα γε συχνὸν εἶδος· Theæt. p. 185, E : Μάλα συχνοῦ λόγου· Phil. p. 23, B, Gorg. p. 465, E, Soph. p. 217, D. Ib. p. 267, E : Μάλα συχνὴν (ἁπλότην)· Leg. 12, p. 768, B : Σκέψιν καὶ μάλα συχνήν· Reip. 6, p. 511, C : Δοκεῖς μοι συχνὸν ἔργον λέγειν. » Ast. Demosth. p. 1242, 2 : Συχνῆς πάνυ πραγματείας περὶ τοσαῦτα χρήματα γινομένης· Ps.-Dem. p. 1359, 9 : Ἡ διοίκησις συχνή. Polyb. 22, 21, 8 : Λογίου συχνοῦ διομολογηθέντος ὑπὲρ τῆς γυναικός. Theophr. L. 15 De anim. invid. 2 : Πόθεν γὰρ τοῖς ἀλόγοις ἡ τοσαύτη σοφία, ἣν καὶ οἱ λογικοὶ μετὰ συχνῆς μελέτης μανθάνουσιν ; H. Pl. 4, 8, 10 : Συχνὸν τὸ ὑπεραῖρον εἶναι

A τὸ ὕδωρ. L. D. Συχνὸν ἀργύριον, Diog. L. 4, 8. Hemst.] Frequenter autem de tempore usurpatur. [Herodot. 8, 52 : Ἐπὶ χρόνον συχνόν.] Plato Phædone [p. 57, A : Χρόνου συχνοῦ· 95, E] : Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχών. [Gorg. p. 518, D : Συχνῷ ὕστερον χρόνῳ.] Dem. : Προσελθὼν δὲ συχνῷ χρόνῳ ὕστερον. [Xen. Anab. 1, 8, 8.] Est autem συχνὸς χρόνος i. q. πολὺς χρόνος, Multum tempus, temporis, Longum tempus. Utitur et [Demosth. p. 1013, 7,] Plutarch. Sympos. : Εἶτα ἧκε μετὰ συχνὸν χρόνον. Sic ap. Eund. in Theseo. Tale est συχνὸν τοῦ βίου ap. Plat., quod redditur Bona pars vitæ, Epist. [6, p. 322, E] : Διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων καὶ οὐ κακῶν συχνὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. Nonnunquam adverbialiter ponitur συχνὸν, pro πολύ. Xen. [Anab. 1, 8, 10] : Ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, Multum distantia. [Cyrop. 6, 3, 12 : Πρὸ τῆς τάξεως ταύτης ἄλλοι ὡς τριάκοντα ἱππεῖς συχνὸν προελαύνουσι. Plat. Phædr. p. 257, C : Συχνὸν διαμαρτάνεις· Polit. p. 276, C : Πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει συχνὸν διημαρτάνετο. Aristot. H. A. 9, 32 fin. : Τὴν δὲ θήραν ποιεῖται

B οὐκ ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων τῆς νεοττιᾶς, ἀλλὰ συχνὸν ἀποπτάς. Theophr. H. Pl. 3, 11, 3 : Συχνὸν διεστηκυιῶν τῶν συζυγιῶν. L. D. Erotianus tamen ap. Hippocr. Bacchium reprehendit quod συχνὸν pro πολὺ acceperit, οὐκ ὀρθῶς, ut inquit; ἔστι γὰρ τὸ συνεχὲς, h. e. Continuum. Quod tamen mihi ita accipiendum videtur ut quibusdam locis melius Continuum quam Multum indicet, velut p. 1149, G : Οἷον ἑκάστης ἡμέρης συχνὸν διεπέρα ἔξω, Fere quotidie continuum aut multum foras trajiciebat. Rursus p. 1229, D : Ἐξήμεσε δὲ συχνὸν πυῶδες, Pus multum aut continuum vomitione rejecit. Foes. Plurali numero Plat. Phil. p. 59, B : Συχνὰ χαίρειν ἐᾶν.] Sic usurpatur et συχνῷ : ut συχνῷ βελτίων ap. Plat. [Leg. 6, p. 761, D], i. q. πολλῷ βελτίων, Multo melior. Alicubi vero συχνὸς significat potius Densus, Confertus. At in plur. num. συχνοὶ, Multi. [Aristoph. Av. 1014 : Κεκίνηνταί τινες πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ· Eccl. 388 : Οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί· Ran. 1237 : Ἔτι γάρ εἰσί μοι συχνοί (πρόλογοι). Herodot. 1, 58 : Προσκεχωρηκότων

C ἄλλων ἐθνέων βαρβάρων συχνῶν· 3, 39 : Συχνὰς τῶν νήσων ἀραιρήκεε· 6, 33 : Ἐν τῇ πόλιες συχναὶ ἔνεισι· 108 : Πόνους ὑπὲρ αὐτέων οἱ Ἀθηναῖοι συχνοὺς ἤδη ἀναραιρέατο. Thuc. 2, 52; 4, 106; Xen. Anab. 5, 4, 16, et alibi sæpe.] Plato De rep. 6, [p. 504, C] : Συχνοὶ τοῦτο πάσχουσι διὰ ῥᾳθυμίαν. [Ib. 8, p. 544, C : Συχνῶν γέμουσα κακῶν· Gorg. p. 519, D : Συχνοὺς τείνω τῶν λόγων· Soph. p. 246, B : Τούτων συχνοῖς προσέτυχον. Prot. p. 313, A : Σκοπούμενος ἡμέρας συχνάς. Demosth. p. 932, 27 : Ἐπειδὴ ἡμέραι ἦσαν συχναὶ ἐπιδημοῦσι τούτοις.] Plut. : Συχνὰ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀπώλεσε καὶ διέφθειρε. Tale est συχνὰ κεκτημένος. Aristot. De mundo [c. 6 ante med.] : Πρόθυρα συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις. Suid. συχναῖς, συνεχέσι. [Aliter Strabo 15, p. 698 : Ἡ παρακειμένη χώρα πυκνὴ καὶ σφόδρα εὐδαίμων. De accentu acuto Herodian. Π. μον. λ. p. 41, 15.] Adverbialiter ponitur interdum Συχνὰ, pro Frequenter, Sæpe, Assidue. [Diog. L. 6, 82 : Παρηκολούθησε καὶ Κράτητι τῷ κυνικῷ συχνά. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 418, B : Ἐξεστρατεύσω συχνά. L. D. Eust. Opusc. p.

D 321, 59. Boiss. Longus p. 8 : Συχνὰ φοιτῶσα.] In qua signif. dicitur alioqui Συχνῶς. [Crebro, Assidue, Gl. « Συχνοτέρως, Jo. Climac. Scal. c. 28, p. 438. » Boiss. Etym. M. v. Περιφραδέως : Διὰ τὸ συχνοτέρως ἐποπτεύειν. Acta SS. April. vol. 2, p. 965, C. Συχνότερον (Aristæn. Ep. p. 86, 7. Hemst.) Theodor. Stud. p. 359, E; 395, B; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 733, B; Menolog. Gr. vol. 3, p. 9, B. L. Dind.]

[Συχνοσύνθετος, ὁ, ἡ, Crebro compositus. Eust. Il. p. 1277, 48 : Εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ Κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ (Ecclesiaz. extr., ut videtur) οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ διέξεισι τὸ πᾶν ἀπνευστὶ ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται.]

[Συχνοτέρως. V. Συχνῶς.]

[Συψέλιον. V. Συμψέλιον.]

Σύω, a supra posito Σεύω deducit Eust., ut paulo ante docui. Cujus tamen σύω nullum exemplum invenio; (nam imper. Σῦθι [Σῦθι ut κλῦθι scribendum animadvertit Gœttling. De accent. p. 89], quod He-

sych. exp. ἐλθὲ, est potius tanquam a Σῦμι;) sed nec pass. thematis Σύομαι. At tertia sing. persona imperf. præt. Σύετο affertur, sine auctoris tamen nomine, et exp. Concitabatur. Verum hoc σύετο quidam esse volunt pro ἐσεύετο. Itidemque alia quædam tempora deducunt a σεύομαι, per elisionem literæ ε. [Aoristi Ἐσσύμην secunda Hom. Il. Π, 585: Ὡς ἰθὺς Λυκίων ἔσσυο καὶ Τρώων· Od. I, 447: Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων; Pind. Ol. 1, 20: Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο (equus). Æsch. Ag. 747: Συμένα Πριαμίδαισιν ... νυμφόκλαυτος Ἐρινύς· Eum. 1007: Ἴτε καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι κτλ. Eur. Hel. 1134: Ὅτ' ἔσυτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾷ.] Ex quibus est aor. 1 Ἐσύθην, (nam secundum illos est pro ἐσσύθην,) i. e. Prorupi, Cum impetu ivi, Rui, Prorui. [Æsch. Prom. 135: Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Eur. Hel. 1302: Ὀρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ μάτηρ θεῶν ἐσύθη ἀν' ὑλᾶντα νάπη ποταμίων τε χεῦμ' ὑδάτων.] Item simpliciter pro Exii, ex Soph. [Aj. 294]: Ὁ δ' ἐσσύθη μόνος· geminatur autem σ metri causa. [Æsch. Pers. 867: Οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς· Sept. 941: Ὁ ... ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος.] Tertia plur. per syncopen Σύθεν, in VV. LL. Impetum fecerunt. Item part. Συθείς, Digressus, Excitus, in iisdem, ex Soph. [immo Eur. Alc. 846]: Συθεὶς ἐξ ἕδρας. [OEd. T. 446: Ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον· OEd. Col. 119: Ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; 1724: Πάλιν, φίλα, συθῶμεν. Eur. Iph. T. 1294: Φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς· Ion. 787: Ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθείς. Orph. Arg. 1370: Ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσύθην χιονώδεα Θρήκην. In prosa Aret. p. 37, 45: Πολλόν τι ἐσύθη ἔξω πύον, quod rectius simplici scribitur σ quam duplici, ut Plat. Crat. p. 412, B: Περὶ τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι ἐσύθη φασί (poetæ).] Sed magis usitatum est partic. Ἐσσύμενος, factum ex præt. Ἔσσυμαι, quod per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur. Hesiod. [Sc. 458]: Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ, In Herculem irruit. Hesych. Ἔσσυτο, ὥρμησεν, ἔθανεν· et Ἔσσυντο, ὥρμων, ἐπορεύοντο. Sic ἔσσυμαι, Hom. Il. N, [79]: Νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, schol. ὥρμηκα: sed addit etiam ἐσπούδακα: sicut sc. adv. ἐσσυμένως exp. quum aliis modis, tum σπουδαίως. [Od. K, 484: Θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη. Pind. Isthm. 7, 61: Ἔσσυται Μουσαῖον ἅρμα Νικοκλέος κελαδῆσαι. Et alii poetæ.] Partic. Ἐσσύμενος (ita enim legitur passim ap. Hom.) significat Incitatus, et Tendens (aliquo) cum ardore quodam et velut impetu: ut ἐσσύμενος ἐκεῖσε: quod tamen in VV. LL. exp. simpliciter Illuc ire contendens. Alicubi certe videtur posse reddi Incitatus celeritate et studio, ut loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui et Properans: ut Od. O, [73]: Ἐσσύμενον κατερύκει. At schol. προθυμούμενον hic exp. [Il. Λ, 717: Μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· Od. Δ, 416: Καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι. Pind. Pyth. 4, 135: Ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν. Et alii.] Ut autem in altero illo l. junctum videmus cum ἐκεῖσε, sic et cum gen. ὁδοῖο junctum reperiri sciendum est, Od. Δ, [733]: Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, ubi crediderim commode reddi posse Incitatus cupiditate: ut possit apte cohærere gen. Viæ. [Il. N, 315: Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. Et fortasse Ω, 404: Οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν. De formis Laconicis per ου pro υ v. in Σεύω et Ἀποσσεύω.]

Συώδης, ὁ, ἡ, Porcinus, Suillus. [Plut. Mor. p. 716, E: Σιωπῶντας μὲν γὰρ ἐμπίπλασθαι μετ' ἀλλήλων κομιδῇ συῶδες καὶ ἴσως ἀδύνατον.] Dicitur in hominem immundum et spurcum, in modum suis amicæ luto; legiturque ap. Suid.: Συώδεις, ἀπὸ τοῦ τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνουμένου. Exp. etiam ἀμαθής: item Truculentus. [Schol. Aristoph. Pl. 303. Schæf. Phot. Bibl. p. 54, 14. « Porcinis moribus præditus, Suid. v. Ἀπαίδευτοι. » Schleusn. Eunap. p. 45=472; 63=480. Boiss.]

[Συώπιοι, οἱ, gens ap. Steph. Byz.: Συώπιοι, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὑθμῖται, ἔθνος πρὸς Λιβυρνοῖς καὶ Συωπίοις, ὥς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.]

Σφάγανον τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον,) a verbo σφάττω: unde σφάγανον per metathesin, VV. LL. ex Gaza. Verum deducendo a σφάττω, metathesis non in σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur autem et A aliud etymum, sed nominis φάσγανον: sc. a φάσαι, τὸ φονεῦσαι. [Schol. Hom. Il. A, 190, ubi in cod. ap. Cram. Anecd. Paris. vol. 3, p. 275, 21, additur σφαγάντιον, nec locum habere videtur σφάγανόν τι ὄν. L. D.]

Σφαγεῖον, τὸ, Vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur, i. q. σφάγιον infra. Suid. exp. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον: addens a poeta vocari ἀμνίον. [Æsch. Ag. 1092: Ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδον ῥαντήριον, Dobræus scribebat ἀνδροσφαγεῖον. Eur. El. 800: Οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ᾖρον κανᾶ· Iph. T. 335: Ἐς χέρνιβάς τε καὶ σφαγεῖα (quæ conjungit etiam Lycophr. 196: Σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας)· Cycl. 395: Αἰτναῖά τε σφαγεῖα. Aristoph. Thesm. 754: Δός μοι σφαγεῖον, Μανία, ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοὐμοῦ λάβω. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 286, n. 261, 7: Σφαγεῖα. Pollux 10, 65. De accentu properisp. Photius.]

Σφαγεὺς, έως, ὁ, [ἡ. Achmes Onirocr. c. 120, p. 82, 19: Ἐὰν τις χεῖρα ἐκτείνει σφαγέα, εἰς ἀδικίαν ἀποβήσεται αὐτῷ τὰ πράγματα. L. D.] Jugulator, Mactator. [Occisor, Sicarius, Gl. Eur. Iph. T. 623: Ὁ δὲ σφα- B γεὺς τίς; Herc. F. 451: Τίς ἱερεύς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων; Rhes. 254: Ὁ πεδοστιβὴς σφαγεύς.] Xen. Hell. 5, p. 322 [c. 1, 34]: Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, αὐτοὶ γνόντες, ἀπῆλθον ἐκ τῆς Κορίνθου. Ubi Interpres, Cædis rei quique illis adhæserant. [Conf. 3, 2, 28; 4, 5, 5. Plat. Epist. 7, p. 336, C: Τῶν Δίωνος σφαγέων. Ps.-Demosth. p. 175, 27. Diod. 14, 86. Lucian. Tyran. c. 20, et sæpius Plut.] Soph. σφαγέα vocat Gladium s. Mucronem quo jugulum resolvitur: ap. quem Ajax, gladio in terram depacto incubiturus, ait [Aj. 815], Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος Γένοιτ' ἄν, Jugulator mucro, schol. ξίφος. [Eur. Andr. 1134: Σφαγῆς τ' ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος. ‖ « Piscator, Philes De anim. propr. p. 282, 19. » Schleusn. Dicitur potius improprie de piscatore, ut ap. Numen. Euseb. Præp. ev. p. 730, C: Ὠνομάζετο οὖν δεινὸς σοφιστὴς τῶν ἀγυμνάστων σφαγεύς.] ‖ Apud eund. vero Xen. Hell. 6, p. 343 [c. 2, 31] pro σφαγέας reponendum est σφαγίας, et sic leg. locus: Ἐτύγχανεν ὢν τῆς Λακωνικῆς περὶ τὰς Σφαγίας. [V. Σφαγία.]

C Σφαγὴ, ἡ, Jugulatio, Mactatio, Cædes. [Occisio, Internecio, Nex, add. Gl. Æsch. Ag. 1057: Ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός· 1096: Κλαιόμενα τάδε βρέφη, σφαγάς· Eum. 187, 450. Soph. Aj. 919: Ἐκ τε φοινίας πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς· El. 37: Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς· 568: Στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών· Tro. 573: Ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν· 756: Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγάς. Frequentissimum utroque numero ap. Eur., quum de victimis, ut Ion. 377: Προβωμίοις σφαγαῖσι μήλων· tum de hominibus, ut notasse sufficiat El. 1228, ubi de corpore ipso: Κάλυπτε μέλεα ματέρος πέπλοις, καθάρμοσον σφαγάς. Aristoph. Pac. 1019: Οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς οὐδ' αἱματοῦται βωμός· aliique poetæ. Xen. H. Gr. 2, 2, 6: Σφαγὰς τῶν γνωρίμων ποιήσαντες· ut 3, 2, 27; sed medio 4, 4, 2: Σφαγὰς ἐπεχείρουν ποιεῖσθαι. V. HSt. infra. Plato Reip. 10, p. 610, B, et plur. 3, p. 391, B, Leg. 3, p. 682, D etc.] Lucian. [Hist. conscr. c. 25]: Κατάξαντα τὸν μέ- D γιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγήν, Uno ex illis fragmentis usum esse ad jugulandum. [Demosth. enc. c. 40: Βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν. V. Suid. in Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.] Plut.: Σφαγὰς ὑφορώμενοι καὶ φαρμακείας, Suspicantes fore ut jugularentur aut veneno tollerentur. Dem. [p. 424, 22]: Σφαγὰς ἐποίησε, Cædes fecit. Itidem Isocr. Symm. [p. 178, E], Σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο, ut Hirt., Jugulatione oppidanorum facta. [Nunc ἐποίησαν. V. supra de Xen. Ἐμποιεῖν id. p. 103, D. Ἐμβαλεῖν εἰς σφ. p. 118, B.] Gaza vero dixit, Εἰς σφαγὴν ἑκούσιον ἐμαυτὸν δίδωμι ὑπὲρ τῆς πολιτείας, pro eo quod Cic. De sen., Me pro rep. devoveo. ‖ Jugulus s. Jugulum [Gl.], Pars illa colli qua aliquis jugulatur: Polluci [2, 133] τὸ κοῖλον οὗ διεστᾶσιν αἱ κλεῖδες, qui tamen alibi [2, 165] esse dicit τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, Concavitatem illam quæ sub pectore est: utraque certe parte solent interimi, qui interimuntur. [Æsch. Prom. 863: Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Xen. Ven. 10, 16: Ἐντὸς τῆς ὠμοπλάτης ᾗ ἡ σφαγή. Antiphon p. 137, 28: Ἐγκατα-

λιπὼν τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ.] Thuc. 4, [48] : Οἱ τοὺς ἐς τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον, i. e. εἰς τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν, Adactis in jugulos jaculis se interimebant, Jaculis sibi jugulos aperiebant, resolvebant, s. confodiebant. [Sing. Polyæn. 8, 48, Antonin. Lib. c. 25.] Sic Plut. Περὶ σαρκοφ. 2 [p. 996, F] : Εἰς σφαγὴν ὑῶν ὠθοῦντες ὀβελοὺς διαπύρους, In jugulos suum, quos mactant, adigentes verua candentia. Plut. Galba [c. 27], Σφαγὴν προτείνων, Jugulum protendens. Qua signif. dicit Ovid. Dare jugulum cultris; et Quintil., Jam præbendus erat jugulus. Quibus adde hoc Cic.: Ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio ostentarint. Virg. dicit etiam, Ensem accipit jugulo. Item διὰ τῶν σφαγῶν, Per jugula, Aristot. H. A. 4. [Conf. 3, 2 med. ter. Sing. id. 1, 14. || Ap. Hippocr. p. 271, 15 : Κατὰ τὰς σφαγὰς τοῦ τραχήλου, Foes. interpr. Jugulares colli venas. || Æsch. Ag. 1389 : Κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν, Cæde effusum sanguinem ebulliens. Ib. 1599 : Ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν, de evomente cœnam Thyesteam. || « Plaga. Athanas. De imagine Berytensi : Τότε προσενέγκαντες τῇ πλευρᾷ τῆς εἰκόνος τοῦ Κυρίου βῆσσαν κατὰ τὸν τόπον τῆς εἰκόνος τῆς σφαγῆς τῆς λόγχης, ὅθεν ἐξήει τὸ αἷμα καὶ ὕδωρ, ἔπλησαν τὴν βῆσσαν κατὰ τὸν τόπον τῆς σφαγῆς τῆς λόγχης. » Ducang.]

Σφαγία, Hesychio ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα, Dies qua sacra fiunt jugulatis mactatisque victimis. [Vocab. σφαγία hac notione Schneid. fem. esse existimat adj., ut intelligatur ἡ σφαγία ἡμέρα, statuitque præterea voc. aliquod Σφάγιος, ὁ, ἡ, significans Eum qui occidit, qui jugulat. Provocat autem vir doctus ad Æsch. Ag. 1100, at ibi σφάγιον Cædem potius et Jugulationem significarit, nisi cum Schæfero et aliis (quod probabilius videtur) σφαγεῖον legas, et Macellum intelligas. Apud Hesych. vero vocab. hoc, quod ab illo ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα exp., non penacute Σφαγία, tanquam nomen primæ declinationis, sed antepenacute Σφάγια, nempe τὰ σφάγια, scrib. fuisse videtur; quoniam in Græco sermone nomina dierum festorum, quibus sacra maxime fiebant, plur. numero neutrius generis fere solent efferri. Schweigh.]

‖ Σφαγίαι, αἱ, sunt insulæ quædam [juxta Peloponnesum], quarum meminit Plin. 4, 12, et Strabo 8, p. 152, 157 [348, 359]. Quorum ex locorum collatione perspicue liquet Σφαγίας leg. esse. Sed et Steph. B. [in Σφακτηρία, quod v.] Σφαγίας insulæ meminit, utens num. singulari, cum [Plat. Menex. p. 242, C : Οἱ ἡμέτεροι λαβόντες τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμονίους ἐν τῇ Σφαγίᾳ, ubi est var. Σφακτηρίᾳ, Ptolem. 3, 16, 23,] Strabone [l. c.], ut Plin. plur. cum Xen. [H. Gr. 6, 2, 31 : Ὧν τῆς Λακωνικῆς περὶ τὰς Σφαγίας, ut Morus p. XLV scripsit pro Σφαγέας, et ante eum HSt. in Σφαγεύς.] Unde Σφαγιεὺς, έως, ὁ, Oriundus ex Sphagia insula. Legitur autem hoc ἐθνικὸν ap. Steph. [ib.], a quo nominatur et Σφαγῖτις [—γῖτις] ἄκρα Scythiæ. Eadem vero insula Sphagia vocatur et Σφακτηρία, ut idem Steph. refert ex Phavorino, et testatur Strabo 8, p. 157 [359], his verbis : Ἡ προσκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. Plin. 4, 12, dicit, Ante Pylum tres Sphagiæ. [Thuc. 4, 8 etc. Diod. 12, 61, 63.] Unde Σφακτηριεὺς sive Σφακτηριώτης, i. q. Σφαγιεὺς, Qui ex Sphacteria insula oriundus est, Ortus in Sphagia insula, Steph. B. Idem vero Σφακτήρια neutro gen. esse ait Locum quendam qui Eliacam regionem a Messeniaca disterminat, ex eo nominatum, auctore Echephylide, quoniam ibi σφαγιαζόμενοι οἱ Ἡρακλεῖδαι πρὸς Ὄξυλον ἐποιήσαντο συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας.

[Σφαγιάζω, Macto, Gl. Aristoph. Av. 569 : Ὦ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν. Diodor. 13, 86 : Τῷ Κρόνῳ παῖδα σφαγιάσας, eademque constr. Plut. Mor. p. 221, A. Heliodor. Æth. 10, 33 init. : Γεγαμῆσθαι χρῆναι τὴν σφαγιάζουσαν. Polyæn. 3, 9, 40, εἰς τὸν ποταμόν. Philo vol. 2, p. 25, 29. L. D. Schol. Eur. Or. 569 (559 Matth.) : Ἐσφαγίασεν Ἰφιγένειαν. Tzetz. Hist. 10, 402 : Τὴν βοῦν τε σφαγιάσας.] Σφαγιάζομαι, Victimas jugulo, Hostias macto, Victimis jugulatis sacra facio, Sacrifico mactatis hostiis, θυσίαν ἐπιτελῶ. Interdum absolute et sine casu. [Herodot. 9, 72 : Ἐπειδὴ ἐσφαγιάζετο Παυσανίης. Xen. Anab. 6, 4, 25 et al. sæpe. Ib. 4, 3, 18 : Οἱ μάντεις ἐσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμόν. Eademque constructione Strabo 15, p. 732.] Plut. De deo Socr. [p. 594, E] : Ἤδη τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου. Interdum cum dat. personæ illius cui sacra fiunt. Herodot. [6, 76] : Ἐσφαγιάζετο αὐτῷ [τῷ ποταμῷ], Hostias ei immolabat. [Et ibid. : Σφαγιασάμενος τῇ θαλάσσῃ ταῦρον. Xen. Anab. 4, 5, 3 : Σφαγιάσασθαι τῷ ἀνέμῳ· H. Gr. 4, 2, 20 : Σφαγιασάμενοι τῇ Ἀγροτέρᾳ τὴν χίμαιραν.] Sic Plut. Theseo [c. 27] : Σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ [Φόβῳ], Quum Phœbo sacrificasset. Interdum et accus. additur rei quæ mactatur. Plut. Lycurgo [c. 22] : Ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, Capram jugulabat, sacrificabat. Idem Plut. Amat. Narr. [p. 774, D] : Ἐκέλευσεν ἵππον λευκὸν ἕτοιμον παρὰ τῷ τάφῳ τῶν παρθένων σφαγιάζεσθαι, Equum candidum immolare. [Pass. Aristoph. Av. 570 : Ἥδιστ' ἂν σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. Xen. Reip. Lac. 13, 8 : Ὅταν ὁρώντων ἤδη τῶν πολεμίων χίμαιρα σφαγιάζηται.] Affertur et σφαγιασθεὶς pass. signif. pro Mactatus [ex Herodoto 7, 180 : Τῷ σφαγιασθέντι τούτῳ οὔνομα ἦν Λέων. Fut. σφαγιασθησομένους Philo vol. 2, p. 26, 36; 28, 47. Heliodor. Æth. 10, 28 fin.]; activæ autem vocis nulla exempla vidi. [V. supra.]

[Σφαγιασμὸς, ὁ, Cædes. Eur. El. 198 : Πατρὸς παλαιῶν σφαγιασμῶν. Plut. Ages. c. 6.]

[Σφαγιαστήριον, τὸ, i. q. σφαγεῖον. Schol. Lycophr. 194.]

Σφαγίδιον, τὸ, Cultellus quo jugulum alicujus petitur, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον, Suid.

Σφάγιον, τὸ, i. q. θῦμα, [Sacrificium. Æsch. Sept. 230 : Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν· 379 : Οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά· 1006 : Σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι.] Victima, Hostia, h. e. Bestia quæ jugulatur s. immolatur, Animans quod mactatur. [Soph. Aj. 219 : Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ. Eur. Rhes. 30 : Ποῦ σφαγίων ἔφοροι; El. 514 : Οἶν σφάγιον ἐσεῖδον· Suppl. 1196 : Τέμνειν σφάγια. Aristoph. Lys. 204 : Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής· Av. 1559 : Σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀμνόν τινα. De usu Herodoti Schweigh.: « Τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι, 9, 45; τὰ σφ. ἐᾶν χαίρειν ib.; τὰ σφ. ἐᾶν χαίρειν μηδὲ βιάζεσθαι, 9, 41 extr. Οὐ γάρ σφι ἐγίνετο τὰ σφάγια χρηστά, 9, 61 med., et τῶν σφαγίων οὐ γινομένων, ib., et rursus, ἐγίνοντο θυομένοισι τὰ σφάγια χρηστά, 9, 62. » Xen. Reip. Lac. 13, 3 : Σφάγια παντοῖα ἕπεται, de victimis. Id. Anab. 1, 8, 15 : Ὁ δ' ἐπιστήσας εἶπε καὶ λέγειν ἐκέλευε πᾶσιν ὅτι καὶ τὰ ἱερὰ καλὰ καὶ τὰ σφάγια καλά· 6, 5, 21 : Τά τε ἱερὰ ἡμῖν καλὰ οἵ τε οἰωνοὶ αἴσιοι τά τε σφάγια κάλλιστα. Ib. 8 : Ἐκ τούτου ὁ μάντις τῶν Ἑλλήνων σφαγιάζεται, καὶ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ πρώτου καλὰ τὰ σφάγια· 4, 3, 19 : Ἐπεὶ καλὰ ἦν τὰ σφάγια. Antiphon p. 130, 39 : Ἀπτομένους τῶν σφαγίων, quod ἐπὶ τῶν σφαγίων dicit Polyb. 4, 17, 11.] Thuc. 6, p. 220 [c. 69] : Μάντεις σφάγια προὔφερον τὰ νομιζόμενα, Ante expeditionem victimas mactabant, ἔμπροσθεν τῆς στρατείας [immo στρατιᾶς] ἐσφαγιάζοντο· sic enim leg. puto ap. schol., non στρατηγίας ἐσφάζοντο. Athen. 14 : Καθαρμὸν τῆς πόλεως ἐποιήσαντο, σφάγια περιαγαγόντες κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. [Eur. Or. 842 : Σφάγιον ἔθετο ματέρα, Matrem victimam fecit, h. e. Trucidavit. Schweigh. Soph. Ant. 1291 : Τίνα λέγεις νέον μοι νέον σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον; Eur. Hec. 111 : Σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ σφάγιον θέσθαι· 121 : Διδόναι τύμβῳ σφάγιον· Or. 658 : Ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου· Ion. 278 : Ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν. Ps.-Demosth. p. 1398, 7 : Τὰς Λεωκόρας, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας.] || Hesychio est non solum πρόβατον, θῦμα, sed etiam τόπος ἐν ᾧ τὸ τῶν ἱερείων ὑποδέχεται αἷμα, Locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur s. jugulantur. Itidem Polluci accipiendum videtur, l. 10, [97], ubi coquinaria quædam vasa recenset, Καὶ σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Eod. l. c. 18 [§ 65] de libatoriis vasis, Καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, ὃ δρέξει τις τῷ τῶν ἱερείων αἵματι. Alio nomine σφαγεῖον dicitur. [Immo, ubi aut Locus sacrificii significatur, aut Vas quo sanguis excipitur, ibi unice vera scriptura fuerit Σφαγεῖον, quemadmo-

dum ap. Suid. recte scriptum est, et ap. Polluc. 10, 65, e Mss. restitutum : et sic est ap. Aristoph. Thesm. 754, quem l. respexerunt grammatici, qui Vas interpretantur excipiendo sanguini victimæ. SCHWEIGH.] ‖ Exp. etiam Jugulatio, Cædes. [Nempe ap. Eur. Or. 811, ubi σφάγια γενναίων τεκέων. SCHWEIGH. Proculus Proleg. in Hesiodi Op. p. 6 med. Gaisf. : Ἡσίοδον εἰρήνην καὶ γεωργίαν διδάσκοντα, καὶ οὐ καθάπερ Ὅμηρος πολέμους καὶ σφάγια. L. D.] Item Jugulum, et id quod uberibus subest in recessu quodam et cavitate : sed ἀμαρτύρως : quamobrem et suspectum mihi est; has enim signiff. σφαγὴ potius habet. [Videndum vero ne σφάγιον (s. σφαγίον) alicubi occurrat tanquam dimin. hujus vocab. σφαγή. SCHWEIGH. Nullum est ejusmodi dimin.]

[Σφάγιος, α, ον, Cædens, apud Maneth. 1, 316 : Ἡ σφαγίοις ξίφεσιν δεδαϊγμένος ἢ πελέκεσσιν. Hippocr. p. 775, B : Πολλαὶ γὰρ καὶ ἐπίκαιροι κατατάσιες φλεβῶν ἐν τῷ ἔσω μέρει, ὧν ἔνιαι τιτρωσκόμεναι σφάγιαί εἰσιν, Si vulnerentur, hominem jugulant. Aliter p. 637, 42 : Ἀπὸ τῶν κληίδων κατὰ τὰς σφαγίας, quæ infra Σφαγίτιδες, Venæ jugulares. Vulgo σφαγάς. Maximus Καταρχ. 169 : Ἠχί τε σύριγγες σφάγιαι βροτὸν ἀμφὶς ἔχουσι, φράζεσθαί σ' ἐπέοικε συνάγχης λοίγιον ἄχθος.]

Σφαγίς, ίδος, ἡ, i. q. σφαγὴ, illud quod a Polluce [2, 165, ubi σφαγή] exp. τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, alio nomine ἀντικάρδιον dictum : Hesychio est τὸ προκάρδιον, Præcordia, Pars illa concava pectoris quæ ante cor sita est, s. cordi objecta. Ab eod. Hesych. exp. etiam τομὴ, ut idem sit cum σφαγὴ, significans Jugulatio. Nisi forte scr. τομεὺς, Culter [Cultrum, Cultrus, Gl.], Ferrum quo jugulum alicui præciditur. Qua signif. Pollux usurpat, quum l. 10, [97] ait, Τῶν δὲ μαγείρου σκευῶν, κοπίδες, σφαγίδες, Cultri quibus resolvunt s. feriunt jugulos pecorum mactandorum. [Id. 1, 33 : Τὰ πρὸς θυσίαν ... σφαγίδες, κοπίδες. Eur. El. 811 : Ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν (scr. μοσχείαν) τρίχα τεμὼν κτλ. 1142 : Κανοῦν δ' ἐνῆρκται καὶ τεθηγμένη σφαγίς, ἥπερ καθεῖλε ταῦρον. Polyæn. 3, 9, 40. De accentu Arcad. p. 29, 19.]

Σφαγίτης, ὁ, Jugularis, Ad jugulum pertinens. Celsus 4, 1 : In dextra sinistraque ora guttur, venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur. Ubi fem. est a nom. Σφαγῖτις, ιδος, ἡ. [Aristot. H. A. 3, 3 init. : Ἕτεραι δὲ φλέβες ἐκ τῆς κεφαλῆς παρὰ τὰ ὦτα διὰ τοῦ αὐχένος, αἳ καλοῦνται σφαγίτιδες· 3 circa fin. : Αἱ δ' ἀρχαὶ τούτων τῶν φλεβῶν, ᾗ σχίζονται τὸ πρῶτον, καλοῦνται σφαγίτιδες. Oribas. p. 48 ed. Mai.; Melet. Cram. Anecd. vol. 3, p. 102, 24. L. DIND.]

[Σφάγμα, τὸ, Jugulatio. Schol. Eur. Hec. 132 : Σφαγίων) σφαγμάτων ἤγουν τῆς Πολυξένης. L. DIND.]

[Σφάγνον, Σφάγνος. V. Σφάκος.]

Σφᾰδάζω, Pedes agito, jacio, jacto. Hanc enim quidam propriam hujus vocis signif. esse existimant : ita quidem ut de eo dicatur, qui stare nesciens, pedibus terram quatit s. pulsat : quod aliquando lætantis exultantisque est, aliquando moleste aliquid ferentis, ac plerumque de equis dicitur. [Æsch. Pers. 194 : Ἅρμασιν δ' ὕπο ζεύγνυσιν αὐτὰ καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι· χἡ μὲν (γυνὴ) τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα, ἡ δ' ἐσφάδαζε. Xen. Cyrop. 7, 1, 38 : Ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον.] Lætantis et exultantis est in hoc l. Sophoclis ap. Plut. Quæst. Rom. [p. 280, F] : Σὺ δὴ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ· nam pulli equini pastu copioso lasciviunt, et equi generosi ac animosi, etiam quum frænis cohibentur, σφαδάζουσι, gestientes progredi, aut aliis equis congredi, ut apud Virgil. ille qui, Si qua sonum procul arma dedere, Stare loco nescit, tremit auribus, et micat artus. Et de ipsis equitibus ap. Plut. Cæs. [c. 42] : Μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, ἠσκημένοι περιττῶς ὅπλων λαμπρότησι, καὶ τροφαῖς ἵππων καὶ κάλλει σωμάτων μέγα φρονοῦντες, Continere loco se nesciebant; sed pugnam inire gestiebant. Huic gestienti exultantique lætitiæ permistus tamen est dolor aliquis aut ira, faciens ut pedibus humum tundant, et stare loco nesciant, dum prohibentur ab eo ad quod accedere cupiunt. Atque adeo frequentius, dolentis s. ægre ferentis atque succensentis indicium est : quo perti-

A nent hæc ap. Hesych. : Σφαδάζει, μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, διασπᾶται, διασείει, δυσθανατεῖ [ut Mœris p. 356, σφαδάζειν Atticis, alterum vulgari dialecto tribuens. Ubi Piers. præter Eust. Il. p. 946, 17 : Καί τις ἀσπαίρων σφαδάζει, Valckenarii de Eur. El. 843 : Πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῄσκον φόνῳ, conjecturam memorat ἐσφάδαζε, haud dubie præferendam aliorum commentis], χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς [quocum conf. id. in Σφάκελος] ὀργίζεται [καὶ μετὰ δόλου πολλοῦ, quod additur, cum sequenti conjungens ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ Toup. ad Longin. § 25 corrigebat μετὰ πόνου], θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ : itidemque et [Phot. s.] Suid. : Σφαδάζειν, πηδᾶν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν. Eod. modo et Galen. ap. Hippocr. [p. 606, 17] σφαδάζειν exp. δυσφορεῖν, Ægre et moleste ferre, Irasci et succensere. Sed peculiariter interdum de morientibus, s. potius ægre et difficulter animam exhalantibus, dictum, redditur Palpitare, Jactare pedes, Pedibus terram percutere, ἀσπαίρειν : unde [Soph. Aj. 833] ἀσφάδαστος

B θάνατος dicitur Quum quis non palpitat et humum pedibus tundit inter moriendum. Ad illam autem generaliorem signif., qua dicitur de eo qui est in angustiis summoque angore constitutus, pertinet hic l. Sophoclis [Euripidis ap. schol. Soph. Aj. 833], Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, Pedibus terram quatiebat, seque jactitabat. Eur. Theseo [Æolo ap. Galen. vol. 5, p. 152] : Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ, Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν, Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Qui versus Latine redditi sic leguntur ap. Cic. 3 Tusc. : Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies, Nec tam ærumnoso navigavissem salo, Esset dolendi causa, ut injecto equulei Fræno, repente tactu exagitantur novo. Ubi nota σφαδάζειν Latine converti Tactu exagitari novo. Extat et ap. Athen. 7, [p. 283, C] de delphino, qui pompilum piscem devoravit : Ἀχρεῖος γίνεται καὶ σφαδάζων ἐπειδὰν φάγῃ, καὶ ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεὶς, βορὰ γίνεται αἰθυίαις. Ubi σφαδάζειν est quod Oppian. dicit στρωφᾶσθαι ἀμφ' ὀδύνῃσι. Similiter

C usurpavit Philo V. M. 1 : Σφαδάζοντες καὶ τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀπειρηκότες. Et Plut. De puer. educ. [p. 10, C] : Τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας, ὡς καὶ διώκειν αὐτὸν ἐθέλειν· de amicis Socratis, indignantibus quod adolescens quidam ferox eum calce petisset. [« (Polybius ap.) Strab. 1, p. 44 : Ἕως ἂν κάμῃ σφαδάζον καὶ ὑποφεῦγον. Philo t. 1, p. 460 : Ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρετῆς σφαδάζειν καὶ δακρύειν ἔθος, ut Suidas exp. μετ' ὀργῆς στενάζειν. V. Phil. ib. p. 145, 376; 2, p. 451. Plut. S. N. V. p. 16 : Μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. Themist. Or. 23, p. 292, B : Ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγανακτοῖεν. Synes. p. 95, C : Ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἠσχαλλεν εἰδέναι τὰ περὶ τὴν χειροτονίαν. Basil. V. Thecl. 2, p. 210 : Ἄγρια δὲ σφαδάζειν ἐκ τῶν ἔνδοθεν. (Ead. constr. Ps.-Diogenes Epist. nova 6 : Οὐ παύσῃ σφαδάζων τοιαῦτα πρὸς τοὺς εἰσιόντας.) Basilius schol. Mss. in Greg. Naz. Or. 34 : Σφαδάζουσα, σχετλιάζουσα, χαλεπῶς φέρουσα. Οὕτως Ἀττικοί. » Ruhnk. ad Tim. p. 243. Philo p. 385, C; 628, E; 708, E; 932, D;

D 967, D; 988, C; 990, D; 1018. Plut. Mor. p. 1100, A, Agesil. c. 35, Philopœm. c. 6; Philostr. p. 889, 1, Greg. Naz. vol. 1, p. 546, A, addit Valck. Reliquos Plutarchi ll. indicat Wyttenb. ad p. 10, C, quorum unum addere sufficit Mor. p. 1099, F : Σπαργῶν περιμανῶς καὶ σφαδάζων πρὸς δόξαν, Synesii nonnullos Krabinger. ad Ægypt. p. 142. Quibus addere licet Ann. Comn. p. 142, B : Πρὸς ἀλλήλους σφαδάζοντες. Const. Manass. Amat. 6, 53 : Ἀναδραμεῖν σφαδάζουσιν εἰς βλέφαρα καὶ κόρας. Greg. Nyss. vol. 2, p. 298, A.] Hesych. σφαδάζει exp. etiam ταράσσεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος. Idem exp. etiam βράζει [qua de interpr. plura Ruhnk. l. c.], sicut et Suid., afferens hos duos senarios : Καίπερ σφαδάζων ἔνδοθεν πολλοῖς λόγοις, Ὥσπερ τις ἀσκὸς δέσμιος γλεύκους ζέων. ‖ Idem Suid. σφαδάζουσα exp. πανουργεύουσα : quemadmodum Hesych. σφαδάζει exp. ὀργίζεται μετὰ δόλου πολλοῦ. [V. de his verbis supra. Addit autem Hesych. etiam μαίνεται, σπεύδει. ‖ Medium, quod ponit Zonaras Lex. p. 887 : Ἐσφαδάζετο, διηγείρετο, διεπρίετο, ἐνεπίμπρατο, ἢ ἐλυπεῖτο, ex se-

quentibus formis passivis ortum videtur. De secunda hujus verbi natura longa, et scriptura σφαδάζω v. Etym. M. p. 535, 29; 737, 30; Draco p. 21, 24; 59, 2; 83, 18. Qui sua duxerunt ex Herodiano Περὶ μον. λ. p. 23, 7, Cram. An. vol. 3, p. 292, 22. L. D.]

[Σφαδανός. V. Σφεδανός.]

[Σφάδας, α, ὁ, Sphadas, n. pr. ap. Chœrob. vol. 1, p. 40, 9. L. Dind.]

[Σφάδασμα, τὸ, i. q. σφαδασμός. Theodor. Hyrtac. Laudatione B. Mariæ p. 24 cod. Paris. Boiss.]

Σφᾰδασμὸς, ὁ, Quum quis pedes jactat, aut convellitur modo in hoc, modo in illud latus. Hesych. exp. σπασμὸς, Convulsio. Sequitur certe signiff. verbi a quo derivatum est, quas vide. [Plato Reip. 9, p. 579, E: Σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quod σφαδαϊσμῶν scriptum ap. Epiphan. vol. 1, p. 581, C. Memorat Eustath. Il. p. 1164, 31. L. Dind.]

[Σφαδαστικὸς, unde adv. Σφαδαστικῶς, Cum jactatione. Eust. Od. p. 1693, 5. Wakef.]

[Σφάδδω. V. Σφάζω.]

Σφάζω, sive Σφάττω, ξω, Jugulo, Macto. [Interimo, Cædo, Occido, Neco, add. Gl. in utraque forma.] Interdum vero et generalius pro Interficio. Hom. [Od. A, 92: Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς·] Il. [I, 467: Πολλὰ δέ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον·] A, [459]: Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν· Od. Ξ, [426]: Τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. [Γ, 454: Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης ἔσχον (bovem)· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος. « Ex quo l. maxime patet quid sit σφάζειν: nam τὸ ἐλάσαι, Ictu percutere, et ἀποκόψαι τένοντας, Nervos cervicis frangere, jam passus erat bos et jacebat; nunc sequebatur τὸ σφάζειν, i. e. Cultro jugulum aperire, ut effluat sanguis. » Damm. Æsch. Ag. 1433: Ἄτην Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ· Cho. 904: Πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω. Soph. Aj. 235: Ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας· 299. Eur. Iph. T. 360: Οἵ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι ἔσφαζον. Et Or. 1199: Ἢν δ' ἐξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην· quocum nomine conjunctum v. etiam in pass. Cycl. 398: Φῶτε συμμάρψας δύο ἔσφαξε. Aristoph. Pac. 1018: Εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς σφάξεις τὴν οἶν. Herodot. 7, 180: Ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πρῴρην τῆς νεὸς ἔσφαξαν· 5, 25: Σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηίην. Thuc. 2, 92 med.: Ὡς ἡ ναῦς διεφθείρετο ἔσφαξεν ἑαυτόν.] Lucian. De calumn. [c. 19]: Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι καὶ ἐξελαύνουσι. Aristot. Eth. 5, 9: Δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Et pass. voce ac signif. Hom. Il. Ψ, [31]: Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. [Od. Υ, 312: Μήλων σφαζομένων· K, 532: Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ. Σφαγεὶς, Cæsus, Gl. Pind. Pyth. 11, 23: Ἰφιγένεια σφαχθεῖσα. Æsch. Eum. 305: Οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς. Eur. Hec. 91: Βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν· Iph. T. 177: Ἔνθα δοκήμασι κεῖμαι σφαχθεῖσα τλάμων· sed sæpius altera forma aor., etiam ubi utramque ferret versus, ut Hec. 24: Σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου· quod σφαχθεὶς scribendum foret de sententia Porsoni ad Phœn. 986. Fut. Andr. 315: Ὅδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται· Iph. A. 935, 1367, et alibi. Herodot. 5, 5: Ἡ δ' ἂν κριθῇ, σφάζεται ἐς τὸν τάφον, σφαχθεῖσα δὲ συνθάπτεται τῷ ἀνδρί.] Apud Plutarch. [Mor. p. 447, E]: Τὸ μὲν σφαγῆναι, δεινὸν, εὔκλειαν δ' ἔχει· Τὸ μὴ θανεῖν δὲ, δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι· ubi nota σφαγῆναι et θανεῖν eadem signif. poni: quanquam hoc sit consequens alterius; prius enim jugulatur quis et mactatur, deinde moritur. Idem Plutarch.: Καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, Tradebat singulos mactandos s. jugulandos et interimendos ferro. Artemid. Opsartytes ap. Athen. 14, [p. 663, D] dicit etiam, Ἐσφάχθω διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν, Occisum sit ferro per os in caput adacto. [Simili constr. Jo. Malalas p. 331, 1: Προσεσχηκὼς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχάλης. Perf. inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 353, n. 4712, b, 6: Ἐσφαγμένοι ἐν δρμῳ Πεύχεως.] Videtur autem σφάζω poetis [et antiquiori dialecto Atticæ, ut Thuc. 7, 84 fin., unde citat Pollux 6, 192] usitatius esse, et σφάττω prosæ scriptoribus. [Et recentioris dialecti Atticæ poetis, ut Me-

A nandro ap. Plutarch. Mor. p. 547, E: Σφάττει με λεπτὸς γίγνομ' εὐωχούμενος, ubi de enecando improprie, et Σφαττομένη est fabula Apollodori comici ap. Athen. 6, p. 243, E. Et in prosa ejusdem dialecti, ut Xenoph. Cyrop. 7, 3, 14: Σφάττει ἑαυτήν· H. Gr. 4, 4, 3: Ἔσφαττον καὶ πρὸς τοῖς ἱεροῖς. Plato Critiæ p. 119, E, et alibi. Æschin. p. 27, 10; Isocr. p. 130, A. Σφάζειν pro σφάττειν male meliores libri Xen. Anab. 4, 5, 16, et sæpe recentiores, ut Plut. Cic. c. 48, aliique inferioris ætatis scriptores. Quod non videtur relinquendum Aristoteli H. A. 9, 6 med., et fortasse ne ap. Plutarchum quidem, alibi alteram formam usurpantem, ferendum est. Atticum σφάττω memorat schol. Eur. Phœn. 913 Matth., Bœoticum Σφάδδω grammat. Cram. Anecd. vol. 4, p. 325, 25. L. Dindorf.]

Σφαῖρα, ἡ, Sphæra, Globus. [Pila, huic add. Gl.] Sic enim Cic. Nat. Deor. 2, [18]: Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis, globus (sic enim σφαῖραν interpretari placet), ex planis autem, circulus
B aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. [Plato Leg. 10, p. 898, B: Σφαίρας εὐτόρνου ἀπεικασμένα φοραῖς· Phil. p. 62, A: Ἆρ' οὖν οὗτος ἱκανῶς ἐπιστήμης ἕξει κύκλου μὲν καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχων, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ταύτην σφαῖραν καὶ τοὺς κύκλους τούτους ἀγνοῶν; Tim. Locr. p. 95, D; 100, E, et de capite humano Plato Tim. p. 73, E: Σφαῖραν περιετόρνευσεν ὀστεΐνην. Ejusd. ib. l. p. 33, B, spectare Synesium p. 71, B: Τί δ' ἂν σφαίρας γένοιτο... θεσπεσιώτερον; animadvertunt gll. in codd. ap. Krabinger. p. 145, δόξα Πλατωνική. Ap. Synesium autem quod sequitur post alia de σφαίρᾳ, p. 73, A: Καὶ ἔστιν αὐτοῖς (Ægyptiis) κωμαστήρια τὰ κιβώτια κρύπτοντα ταύτας τὰς σφαίρας, ἃς ὁ δῆμος ἐὰν ἴδῃ, χαλεπανεῖ, Petavius comparavit cum l. Eusebii in Σφαιρικὸς cit. de sphæra et sphæricis consecrandis. Conf. de σφαίραις in sacris Ægyptiorum Creuzer. Dionys. 1, p. 212.] Utitur alibi quoque hoc vocab. veluti Latino: ut quum dicit Archimedem planetarum motum in sphæram illigasse;
C sed plerumque utitur, quum de astronomica s. cœlesti sphæra sermo est: ut et ap. Proclum in libello quem Σφαῖραν inscripsit: Οἱ ἐν τῇ σφαίρᾳ κύκλοι. [Aristot. Metaphys. 11, p. 251, 27 Br.: Εὔδοξος μὲν οὖν ἡλίου καὶ σελήνης ἑκατέρου τὴν φορὰν ἐν τρισὶν ἐτίθετ' εἶναι σφαίραις, ὧν τὴν μὲν πρώτην τὴν τῶν ἀπλανῶν εἶναι, τὴν δὲ δευτέραν κατὰ τὸν διὰ μέσων τῶν ζῳδίων, τὴν δὲ τρίτην κατὰ τὸν λελοξωμένον ἐν τῷ πλάτει τῶν ζῳδίων. Diod. 4, 27 fin.: Περιττότερον τὰ κατὰ τὴν ἀστρολογίαν ἐκπεπονηκότα καὶ τὴν τῶν ἄστρων σφαῖραν φιλοτέχνως εὑρόντα (Atlantem).] Itemque ap. Leontium in libro Περὶ κατασκευῆς Ἀρατείας Σφαίρας. Necnon ap. Plut. Symp. 9 [p. 745, C]: Ταῖς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς. [Tzetz. Hist. 12, hist. 410: Περὶ τοῦ Ὑπερρονίου τὴν σφαῖραν τὴν ἡλιῶτιν, ὑπερβαίνω τὴν Ἄρεος καὶ τὴν Διὸς παρελαύνω. Ὀκτώ φασι τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας τὰς καὶ ζώνας, τὴν ἀπλανῆ καὶ ἄναστρον καὶ τῶν ἑπτὰ πλανήτων, Κρόνου, Διὸς καὶ Ἄρεος, Ἡλίου, Ἀφροδίτης, Ἑρμοῦ, καὶ τῆς σελήνης δὲ τῶν πάντων κατωτέρας· οὕτως ὀκτὼ ὑπάρχουσι τῷ ἀριθμῷ αἱ σφαῖραι. Ὁ Πρόκλος δ' ὁ φιλόσοφος
D ἐννέα ταύτας λέγει, οἶμαι τὴν γῆν τοῖς ἄστρασι συναριθμῶν, ὡς ἄλλοι. De Platonis octo sphæris (Reip. 10, p. 616 s.) v. Plut. Mor. p. 1029, D. De sphæra quam format terra, Strabo 2, p. 96: Τῷ ἰσημερινῷ τμηθεῖσα ἡ σφαῖρα εἴς τε τὸ βόρειον ἡμισφαίριον καὶ τὸ νότιον. De σφαίρᾳ κρικωτῇ v. in Κρικωτὸς, ubi add. schol. ad l. Ptolem. Geogr.: Κρικωτὴ σφαῖρα ἔοικεν εἶναι ἡ διὰ κρίκων καὶ μὴ στερεὰ γινομένη, ἥτις ἂν καὶ κοίλη λέγηται (λέγοιτο). Hermesianax ap. Athen. 13, p. 599, A: Πυθαγόρην... κύκλον, ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ, βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Orph. fr. ap. Euseb. Præp. 13, 12, 25: Ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει κυκλοτερής, de sole. Manetho 2, 28: Κύκλοι δ' αὖ πολλοὶ καὶ ἀπείριτοι οὐρανοῦ εἴσω δινεῦνται, οὓς αὐτὸς ἀεὶ σφαίρης στροφάλιγγι τεύχει ἑλισσομένων ἄστρων κατ' ἀπείριτον οἶμον. Lucian. Nigrin. c. 2: Σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα πεποιημένη. Βιλλάρου σφαῖραν Sinopensibus ablatam ab Lucullo memorat Strabo 12, p. 546. Improprie Ps.-Hippocrates ap. Ermerins. Anecd. Medic.

p. 293 : Ἀκριβῶς κατανοήσαντες τὰ συμβαίνοντα ἀρρωστήματα ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι καθ' ἕκαστον ἄστρον τε καὶ ὥραν καὶ καιρὸν προστετάχαμέν σοι καὶ ἀναγράψαντες ἐν κεφαλαίῳ σφαῖραν ἰατρικὴν πέμπομέν σοι. || De atmosphæra, quam hodie dicimus, Aristot. Meteor. 1, 4 init.: Δεῖ δὲ νοῆσαι οἷον ὑπέκκαυμα τοῦτο ὃ νῦν εἴπομεν πῦρ περιτετάσθαι τῆς περὶ τὴν γῆν σφαίρας ἔσχατον· 2, 2 init. : Τοῦ ὕδατος περὶ τὴν γῆν περιτεταμένου, καθάπερ περὶ τοῦτο ἡ τοῦ ἀέρος σφαῖρα καὶ περὶ ταύτην ἡ λεγομένη πυρὸς κτλ. Theophr. fr. 3 De igni 4.] Item σφαῖρα dicitur Pila qua in sphæristerio luditur. Hom. Od. Z, [100 : Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή, σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·] 115 : Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. Apud Eund. Θ, 371, Halius et Laodamas σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο Πορφυρέην, quam alter ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· alter vero, ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι. Ubi docet quæ σφαιριστικῆς ratio fuerit suo tempore; et fortassis eadem hæc est cum ea quæ οὐρανία dicitur, ex eo nomen sortita, quod pila in cœlum pene jactaretur, quod Hom. dicit ποτὶ νέφεα σκιόεντα. Vide plura ap. Eust. p. 1601, ubi quatuor τῆς σφαιριστικῆς species enumerat, οὐρανίαν, ἀπόρραξιν, ἐπίσκυρον, φαινίνδα. Vide et Athen. 1, [p. 14, D] ubi dicit ad Nausicaam inventricem referri τὴν διὰ τῆς σφαίρας ὄρχησιν. [Anacreon ap. Athen. 13, p. 599, C : Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως. Aristoph. fr. Γήρ. ap. schol. Eq. 577 : Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. Apoll. Rh. 3, 135; 4, 950. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 309, 1, εὔφημον· Glauc. 12, 44, 2, ῥαπτή.] Habet Suid. [ex epigr. Theodor. 6, 282, 5] et σφαῖραν ἀείβολον, τὴν βαλλομένην : qui dicit etiam διὰ σφαίρας παίζειν et τῇ σφαίρᾳ παίζειν, Pila ludere : quibus synonymum est σφαιρίζειν, et σφαιροπαικτεῖν. [Plato Phæd. p. 110, B : Ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλη· Euthyd. in Σφαιρίζω cit. Et Pollux locis plurimis. V. de lusu pilæ Galen. vol. 4, p. 240, 301, Matthæi Med. p. 122 sq., Mercurial. De arte gymn. l. 2, c. 4 de sphæristica p. 120 sq., Aret. p. 120, 10.] Item pugilum sunt plumbeæ σφαῖραι, Pilæ s. Massæ ex plumbo : unde σφαιρομαχία, de qua paulo infra. [Plato Leg. 8, p. 830, B : Ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδούμεθα, ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο ἱκανῶς. Conf. Polluc. 3, 150.] Apud Athen. vero 13, [p. 552, B] Philetas, poeta Cous, adeo fuisse λεπτὸς dicitur, ὡς καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τὼ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. Alia etiam, quæ in modum σφαίρας rotunda sunt et globosa, dicuntur σφαῖραι. Athen. 11, [p. 500, C] ex Amynta de aeromelite : Σφαίρας ποιοῦντες, καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν, Rotundas ex eo massas s. globos facientes, Formantes in massas rotundas s. pilas. Plin. lanuginis pilas dicit lanuginem in formam pilæ συνεστραμμένην, 12, 10 : Cucurbitæ maturitate ruptæ, ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt. [Aristot. H. A. 4, 10 init.: Καὶ ἀνέλκουσι πολλάκις οἱ ἁλιεῖς περὶ τὸ δέλεαρ ὥσπερ σφαῖραν συνεχομένων αὐτῶν (τῶν ἰχθύων). De scarabæi pila prolifica Horapoll. Hierogl. 1, 10 init. V. Σφαιρουργία. Ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 112 : Σφαίρας κυπαρίσσου χλωρὰς σὺν οἴνῳ λειώσας ἐπιτίθει, ut infra Σφαιρία κυπαρίσσου.] Ab ejusmodi pilulis s. massis rotundis ex melle, aut alio eduli factis, metaphorice dicitur σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, Bona sua velut in pilulam conglobata devorare. Alexis ap. Athen. 4, [p. 165, D] de quodam Diodoro : Ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Idem poeta [ib.]: Ἐπιχαρμίδης [—χαρίδης] ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις Σφαῖραν ἐποίησεν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτω συνεστρόγγυλεν ἱταμῶς καὶ ταχύ. Ubi etiam nota συστρογγύλλειν τὴν οὐσίαν synonymos dici τῷ σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν : æquivalent enim συστρογγύλλειν, In rotundam massam cogere s. coagmentare, et σφαῖραν ποιεῖν, s. σφαιροῦν. Verbo autem συστρογγύλλω æquivalet συστρογγυλίζω, quo Nicomachus ap. eund. Athen. [2, p. 58, A] usus est, eodem sensu, dicens, Οὐσίδιον γὰρ καταλελοιπότος μοι τοῦ πατρὸς, Οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα Ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν. Huc allusisse videtur Hor. Sat. 2, l. 1 Serm.: Avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem, Omnia conductis coemens opsonia nummis : Τί τὴν παππῴαν τε καὶ πατρῴαν οὐσίαν σφαῖραν ποιεῖ καὶ συστρογγύλλει. Alibi eod. sensu dicit, Ubi omne Verterat in fumum ac cinerem. Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota κἀξεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα a verbo Ἐκκοκκίζω, i. e. τὸν κόκκον ἐκλεπίζω, Cortice ablato granum eximo. Metaphorice vero ipse usus est; nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici s. putamini, ut possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum. At σφαῖρα θαλαττία est Recrementum quoddam maris globosum, ex spuma maris in litoribus et scopulis concrescens, simile τῇ ἁλὸς ἄχνῃ. Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 14, Pilam marinam interpr. : quo loco ille scribit alcedonis nidum esse marinæ similem pilæ et iis quæ a flore maris halosachnæ dicuntur. Meminit et Galenus τῆς θαλαττίας σφαίρας, τῶν Κατὰ τόπ. 1, 2, describens Critonis pharmaca conservandis augendisque pilis idonea, ubi male Cornar. pro Sphæra s. Pila spongiam substituit. Hæc Gorr. Locus Aristot., quem affert, sic habet Græce : Ἡ δὲ νεοττιὰ παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ, καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις. Unde Plin. 10, 32 : Nidi earum admirationem habent, pilæ figura. Ubi interpr. σφαῖρα quidem, sed non θαλαττία. Idem Plin. ap. Theophr., Συνεστηκὼς καθάπερ εἰς σφαῖραν καρπὸς, vertit, Racemi in orbem circumacti, de hederarum corymbis. [De medicorum pilulis, ut σφαιρίον, Archigenes Matthæi Med. p. 161 med.: Σφαίρας ποιοῦσι καταπίνειν, ἀπὸ τοῦ πολτοῦ καὶ τῶν πεμμάτων, ὧν ἐποιήσαμεν ἑφθῶν· 221 fin., 223 extr. Aret. p. 135, 19, τὰς λιτρώδεις τὰς ποιητάς. || Formam σφαίρη ut Ionicam cum Ἥρη componit Greg. Cor. p. 391. Est ap. Nicandr. Ther. 585 : Μηδὲ σέ γε χραίσμη κολέοιο λάθοι ἠὲ κέδροιο ἀρκευθὶς, σφαίρη τε θερειλεχέος πλατάνοιο, sed ubi est var. σφαῖραι. L. Dind.]

[Σφαιράρχης, ὁ, Præfectus τῆς σφαιρομαχίας, ut videtur, in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 313, sive C. I. vol. 3, p. 390, n. 4794 : Μνησθῇ Θεόκριτος ὁ σφαιράρχης. L. Dind.]

[Σφαιρεὺς, έως, ὁ, unde σφαιρεῖς ap. Spartanos sec. Pausan. 3, 14, 6 : Ἔστι δὲ ἄγαλμα ἀρχαῖον Ἡρακλέους, ᾧ θύουσιν οἱ σφαιρεῖς· οἱ δέ εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐς ἄνδρας ἀρχόμενοι συντελεῖν. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 670, n. 1386, 3 : Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Παλαιστρείτην, σφαιρέα· plur. 680, n. 1432, 4. Et al. *Intell. Bl. d. Hall. L. Z.* 1847, n. 48, p. 356. Conf. Σφαιρομαχία, quod comparat Buttm. ap. Schneid. Suppl. Lex., et ludi genus adultæ et maturæ ætatis, qualem dicit Paus., fuisse animadvertit. L. Dind.]

Σφαιρηδὸν, In modum globi s. pilulæ, σφαιρωδῶς, Faciendo pilam s. globum, In orbem. [Hom. Il. N, 204 : Ἧκε δέ μιν (κεφαλὴν) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου. Nonnus Dion. 1, 290 : Ὅλην σφαιρηδὸν ἑλίξας. Orph. H. 3, 3 : Σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν.] Oppian. Cyneg. 3, [387] : Αἶψα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰθομένη θρίξ· nam adustus pilus orbem s. spiram facere solet recurrendo; ideoque potuisset dicere σπειρηδόν. [Hesych. : Σφ., περιφερὲς, στρογγύλον ὡς σφαῖρα.] Suid. σφαιρηδὸν, διὰ σφαίρας. [Palladas Anthol. Pal. 10, 80, 3 : Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα (τύχη) πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει· inc. 6, 45, 3 : Ἐχῖνον σφαιρηδὸν σταφυλῇσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας.]

[Σφαιρία, ἡ, Sphæria, ins. prope Trœzenem a Sphæro Pelopis auriga sic, ut videtur, dicta, postea Hiera. Pausan. 2, 33, 1.]

Σφαιρίδιον, τὸ, Pilula [Gl.], Globulus, Sphæricum quiddam ac rotundum in modum pilulæ s. globi. [Eumath. Ism. p. 37, B : Ἡ λαιὰ σφαιρίδιόν τι κατέχει περιτερπές· 45, A : Τὸ περὶ τὴν λαιὰν σφαιρίδιον ὡς συνέχει τὸ πᾶν. L. Dind.]

Σφαιρίζω, i. q. σφαιροπαικτέω, Pila ludo. Pollux [9, 107] : Εἴποις ἂν τοὺς σφαιρίζοντας, σφαῖραν παίζειν, σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ἀφιέναι, πέμπειν, προπέμπειν, ἐκπέμπειν, ἀνταφιέναι, ἀντιπαραφέρειν. Seneca dicit Pilam excipere ac remittere, ut Plato Euthyd. [p. 277, B] : Σφαῖραν ἐκδέξασθαι. [Plat. Theæt. p. 146, A : Οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες. Antyllus in Matthæi Med. p. 122 med. : Σφαιρίον, ᾧ σφαιρίζουσιν ἐξ ἀποστήματος διεστῶτες.] Plut. [Mor. p. 38, E] : Τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα

τοῦ βαλεῖν καὶ τοῦ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις. Aliquanto post, Ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. [Id. Alex. c. 39 med.: Σαραπίωνι δὲ τῶν ἀπὸ σφαίρας τινὶ νεανίσκων οὐδὲν ἐδίδου διὰ τὸ μηδὲν αἰτεῖν. Ὡς οὖν εἰς τὸ σφαιρίζειν παραγενόμενος ὁ Σ. ἄλλοις ἔβαλλε τὴν σφαῖραν, εἰπόντος δὲ τοῦ βασιλέως, Ἐμοὶ δὲ οὐ δίδως, Οὐ γὰρ αἰτεῖς, εἶπε, τούτῳ μὲν δὴ γελάσας πολλὰ ἔδωκε· Cic. c. 17 init.: Λόγον οὐκ ἔφη διδόναι, παρέχειν δὲ τὴν κνήμην, ὥσπερ εἰώθεισαν οἱ παῖδες, ὅταν ἐν τῷ σφαιρίζειν ἁμάρτωσιν. Et improprie Demetr. c. 11: Τοιαῦτά γε (ἐγκεφάλους καὶ τραχήλους) ὠψώνηκας, οἷς σφαιρίζομεν οἱ πολιτευόμενοι.] Utitur et Athen. [1, p. 14, F. Eustath. Il. p. 381, 10: Σοφοκλῆς περιᾴδεται δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι. Valck. De lusu pilæ in equis, quem τζυκάνιον dicunt Byzantini, Ducang. v. Τζυκανιστήριον affert Constantin. Vit. Basil. c. 55: Βασιλικὴ αὐλὴ, καθ' ἣν μεθ' ἵππου σφαιρίζειν βασιλεῦσιν ... καθέστηκε σύνηθες· et anonym. Combefis. in Romano juniore n. 5: Σφαιρίσας μετὰ τῶν δοκίμων. Vid. Σφαιροδρόμιον. || Σφαιρίζεσθαι, Pilæ instar volvi, ap. Leon. Diac. p. 83, D: Ἡ κεφαλὴ σὺν τῇ κόρυθι ἔξω τειχῶν πρὸς ἔδαφος ἐσφαιρίζετο. || Forma Laconica apud Hesychium: Φαιρίδδειν, σφαιρίζειν, ut Φαιρωτήρ apud eundem pro σφαιρωτήρ, quod v., φὶν pro σφὶν et alia. De illo conf. Valck. Ep. ad Roever. p. 77. || De gl. Hesychii Ἐτυμπανίσθησαν, ἐκρεμάσθησαν, ἐσφαιρίσθησαν, Ernest. De glossar. Gr. in Opusc. var. p. 89 (sive Hesych. Albert. vol. 1, fol. n, 2 verso): « Pertinet sine dubio ad Ebr. 11, 35, et veram istius loci, ut mihi videtur, sententiam exprimit ... Intellexit quodammodo Gatak. Adv. Posth. c. 46. Sed multo melius intellexisset coll. Zosim. 5, 2, ubi Rufinum narrat jussisse Lucianum Comitem orientis σφαίραις μολυβδίναις κατὰ τοῦ τένοντος παίεσθαι, eumque ex illis verberibus mortuum esse. Nam illud σφ. μ. παίεσθαι est σφαιρίζεσθαι, et est supplicium plumbatarum, cujus sæpe in Cod. Theodosiano fit mentio... Nempe τύμπανον est etiam flagellum ex loris v. c. membranaceis... Sed extremis loris innectebantur globuli plumbei, unde ejusmodi flagello aliquem cædere dicebatur σφαιρίζειν. » Conf. Elsner. Schediasm. p. 23. L. Dind.]

Σφαιρικὸς, ή, όν, Ad sphæram pertinens, Sphæræ s. Globi proprius: σφ. λόγος, Sphæræ ratio, ap. [Diodor. 4, 27: Τοῦ Ἡρακλέους ἐξενέγκαντος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν σφ. λόγον.] Proclum [De sphæra p. 23 ult. ed. Antv.]: item [p. 25, 1], σφαιρικὴ θήκη, Theca in qua reponi solet sphæra, s. globus. [Ptolem. Harm. p. 18, C: Σφαιρικὰς, ὡς ἔνι μάλιστα, ποιοῦσαι τὰς ὑπὸ τῆς χορδῆς ἐπιφανείας· Geogr. 1, 20, 2: Τὸ δ' ἐν ἐπιπέδῳ τούτων μὲν παντάπασιν ἀπήλλακται, μέθοδον δ' ἐπιζητεῖ τινα πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῆς σφαιρικῆς εἰκόνος· et ib. 5, προσβολῆς· 18, 2, ἐπιφανείας· 24 inscr., θέσει.] Et plur. τὰ σφαιρικὰ, Sphærica, Res sphæricæ, s. Quæ in sphæra videntur ac cognoscuntur. Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 11, 318, 1] in Astrologos: Ἀντικράτης ᾔδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου Πολλῷ, τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνόει γένεσιν. [Theodosii ἡ τῶν σφαιρικῶν ἀστρονομία citatur ab Olympiodoro In Plat. Phileb. p. 280. Euseb. Præp. 3, 7, p. 98, C: Ὅθεν πᾶν τὸ λευκὸν τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἀπένειμαν, σφαῖράν τε καὶ τὰ σφαιρικὰ πάντα ἰδίως τε κόσμῳ καὶ ἡλίῳ καὶ σελήνῃ, ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ τύχῃ καὶ ἐλπίδι· quo de loco conf. Krabinger. ad Synes. Encom. calv. p. 159. L. D.] Exp. etiam Globosus, σφαιροειδής. [Sic Cleomedes Cycl. th. 1, p. 59 ed. Antv.: Σφαιρικὴν οὖσαν τὴν γῆν· et ibid. Σφαιρικοὶ numeri, Nicom. Arithm. 2, 17, p. 131, 132, et annot. Ast. p. 297. V. etiam Σφαιριστικός.]

Σφαιρικῶς, In modum sphæræ s. globi, Quemadmodum globus, pila. [Aristot. De mundo c. 3: Πέντε στοιχεῖα ἐν πέντε χώραις σφ. ἐγκείμενα.] Plut. [Mor. p. 404, F]: Κινῆσαι σφ. κύλινδρον ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς, Eo motu qui sphæræ s. globi proprius est. Nam σφαῖρα κινεῖται σφαιρικῶς, κύλινδρος κυλινδρικῶς. [Id. Mor. p. 682, D.]

Σφαιρίον, τὸ, Globulus, Pilula. [Plat. Epist. 2, p. 312, D: Τὸ δὲ σφαιρίον οὐκ ὀρθῶς ἔχει, ubi Summa Int. Aristot. De anima 1, 4 fin.: Καὶ γὰρ ἐκ τῶν Δημοκρίτου σφαιρίων ἐὰν γένωνται στιγμαὶ, μόνον δὲ μένῃ τὸ ποσὸν κτλ.] Theophr. H. Pl. 3, 8 [7, 4], de robore: Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες, μαλακόν. [Conf. ib. 5. « Usneam floridam interpr. Sprengel. p. 89 ed. sec. Ἕτερον σφ. ἀμισχον ib. 5, interpr. Porinam pertusam, sed dubitans. » Schneider. Ind.] Unde Plin. 16, 7: Nascuntur in eo et pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes floccos molles. Et mox, Fert et aliam inutilem pilulam cum capillo. Paulo post, Gignit et ex foliis convolutas pilulas. Diosc. 2, 213: Σφαιρία τῶν κορύμβων, Globosi acini corymborum, Pilulis similes corymborum acini. Cui similem locum vide in Σφαῖρα. Et 1, 106: Σφαιρία τὰ κυπαρίσσου [Oribas. p. 195 med., 196 fin. ed. Mai., et Geopon. 18, 15, 3, Theoph. Nonn. vol. 2, p. 133, 260], Pilulæ cupressi, Galbuli [Gl.], ut Varro 1, 40: Galbuli, qui in cupresso nascuntur, tanquam pilæ parvæ. Nisi forte reponendum Globuli. Plin. vocat Pilulas, 17, 10: Ex cupresso femina (mas enim non gignit) pilulæ collectæ, quibus docui mensibus, siccantur sole, ruptæque emittunt semen. Ubi Cupressum feminam vocat, quam Soranus σφαιρίτιδα, ex eo quod pilulas s. parvas pilas ferat. [De pila lusoria Antyllus in Matthæi Med. p. 123, B: Τρίτον σφαιρίον μεῖζον τοῦδε, ᾧ σφαιρίζουσιν ἐξ ἀποστήματος διεστῶτες. Athen. 1, p. 14, F. Pollux 9, 105. || « Σφαιρία, Tragemata, forte in sphærularum speciem, quas vulgo *Dragées* dicimus. Vita Ms. S. Simeonis Sali: Σιλίγνια καὶ σφαιρία καὶ ὀψάρια καὶ οἶνον διάφορον καὶ ψαθύρια καὶ γλυκὺν etc. » Ducang. Similiter Geopon. 6, 2, 2: Φύλλου μαλαβάθρου σφαιρία ε'. Ubi Nicolaus: « Malabathri folia in pilulas convoluta ex India in Europam afferebant. Hinc φ. μ. σφαιρία appellantur et tria genera pilularum recensentur ab auct. Peripli M. Erythr. p. 38 (in Μεσόσφαιρος cit.), ad quem l. v. Stuck. (p. 37). » Geop. 7, 13, 2: Φύλλου σφαιρίον ἕν· εὐωδίαν γὰρ παρέχει. || Sphærion collyrium memorat Celsus 6, 21, 23, 25, 26, 28, quod rectius græce scribit Targa. De pilulis alvum subducentibus Lycus in Matthæi Med. p. 217 med.: Καὶ σφαιρία γίνεται ἡλίκα κυάμου. Philumenus ib. p. 223 med.: Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κράματος τὰ σφαιρία δίδοται. African. Cest. c. 40. L. D.] || Σφαίριον et ἀκροῤῥίνιον, Totus ambitus narium. Pollux [2, 80: Τὸ ἀκρ. ὅλον σφαιρίον· καὶ τὰ μὲν ἔξωθεν τοῦ σφαιρίου ἑκατέρωθεν ἀπῆναι ἢ πτερύγια κτλ. Oribas. ed. Mai. p. 59, 60, 100, 101. || De globulis tesseræ instar inscriptis Dio Cass. 61, 18 init.: Σφαιρία μικρὰ γεγραμμένα ... εἰς τὸν ὅμιλον ἐρρίπτει. De aliis ejusmodi globulis in urnam conjiciendis Constantin. Cærim. p. 182, B. De aliis sphærulis Hero in Mathem. vett. p. 160, C; 161; 187. L. D. Κώδεια σημαίνει καὶ τὸ σφαιρίον, Etym. M. in K. Hemst. De accentu paroxytono Theognost. Can. p. 122, 11, ubi male σφηρίον.]

Σφαίρισις, εως, ἡ, Lusio pilaris, ut Statius; Ludus pilæ, ut Cicero; Jactus pilarum, ut Ovidius loquuntur. Aristot. Rhet. 1, [cap. 11 med.]: Ἀστραγαλίσεις, σφαιρίσεις, κυβείας, πεττείας. Sueton. Augusto: Exercitationes campestres post civilia bella omisit, et ad pilam primo folliculumque transiit. I. e. Convertit se ad σφαίρισιν s. σφαιρομαχίαν. Ubi Follem appellat genus quoddam pilæ ex corio, quod spiritu inflatur, crassius ceteris, sed non multo gravius, quodque pugno redditur, non palma, ut reliquæ pilæ. [Ponit etiam sine interpret. Zonaras Lex. p. 1696.]

[Σφαίρισμα, τὸ, i. q. sequens. Eust. Od. p. 1601, 63: Ὅτι ἡ ῥηθεῖσα παιδιὰ οὐ σφ. ἦν ἁπλῶς, ἀλλ' ὁ ταύτην παίζων σφαιριστὴς ἦν ὀρχηστής.]

[Σφαιρισμὸς, ὁ, Lusus pilæ. Artemid. 4, 69. Leo Diac. 6, 3, p. 59, B.]

Σφαιριστήριον, τὸ, Locus τῇ σφαιρίσει destinatus, in quo pila luditur. [Theophr. Char. c. 6, fin. Valck.] Quo vocab. utitur Suet. Vespasiano [c. 20], et Plin. Junior Ep. 2, 17, item Lampridius Alexandro [c. 30]: Post lectionem, operam palæstræ, aut sphæristerio, aut cursui, aut luctaminibus mollioribus dabat. Ubi tamen σφαιριστήριον accipit pro σφαίρισις, i. e. Lusio pilaris: de qua Plin. Junior Ep. lib. 3: Ubi hora balinei nuntiata est, in sole, si vento caret, ambulat nudus; deinde movetur pila vehementer et diu. I. e. In sphæristerio sese exercet pila; est enim σφαιριστήριον balinei locus in quo pila solebant exerceri, et

post varias exercitationes defricari. Vide et Bud. A Annott. Prior. in Pand. [p. 515 sq.]

Σφαιριστής, ὁ, [Pilarius, Gl.] Qui pila ludit, callet artem ludendi pila, novit ludere pila, Jacere excipereque et reddere pilam peritus. [Meleager Anth. Pal. 5, 214, 1 : Σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω· σοὶ δ', Ἡλιοδώρα, βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομέναν κραδίαν.] Athen. 12, [p. 548, B] : Ἦν δὲ ὁ Λύκων καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος, Scite et dextre ludebat pila. [Conf. Συσφαιριστής.]

Σφαιριστικὸς, ή, όν, Pertinens ad σφαιριστήν, Peritus ludere pila, ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος σφαιριστής. [Pollux 9, 107 : Σφαιριστικὸν εἶναι. L. D. Male Σφαιρητικὸς ap. Clem. Al. Str. 2, p. 442, 24. V. Bast. ad Greg. Cor. p. 917.] Fem. Σφαιριστική, sc. τέχνη, Ars s. Scientia ludendi pila. Athen. 1, [p. 14, F] : Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἁμίλλης. Ibid. Timocrates Lacon dicitur scripsisse Περὶ σφαιριστικῆς, De arte s. scientia et dexteritate quæ in lusione pilari requiritur. [Arrian. Epict. 2, 5, 20 : Καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπιμέλειαν σφαιριστικωτάτην.] Ibid. [p. 15, C] ead. si- B gnif. usurpatum legitur Σφαιρική : Πολλοὶ διὰ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως φίλων, de Ctesibio philosopho Chalcidensi, qui οὐκ ἀηδῶς ἐσφαίριζε. Et paulo ante [p. 14, E], Διαβόητος ἐπὶ σφαιρικῇ, de quodam Demotele. Et Suid. : Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής. [V. Συσφαιριστής.]

[Σφαιρίστρα, ἡ, i. q. σφαιριστήριον. Plut. Mor. p. 839, C, nisi corruptum sit. Hemst. Τὸ πῶμα interpr. Zonaras Lex. p. 1696, ubi cod. unus σῶμα.]

Σφαιρίτης, ὁ, itidem Rotundus et globosus in modum sphæræ s. pilæ. Fem. Σφαιρῖτις, ἡ, Rotunda et globosa in modum sphæræ s. pilæ. Apud Medicos et eos qui de plantis scripserunt, σφαιρῖτις dicitur ἡ σφαιρῖτις κυπάρισσος, Cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert : ut docet Galen. ex Sorano, τῶν Κατὰ τόπ. 1 [p. 159, 1] : Σφαιρίτιδος φύλλα· καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ἡ τὰ σφαιρία φέρουσα κυπάρισσος. De qua et Aet. 12, 44, et Herm. Barb. Coroll. 2, 397. [Qui non satis constare scribit quænam herba sit Aetio, et C cyclaminum posse intelligi existimat. Fors. Σφαιρίτης male Lex. botan. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 406, 3.] Vide et Σφαιρίον. [ī]

[Σφαιρῖτις, ἡ. V. Σφαιρίτης.]

[Σφαιρογρᾰφία, ἡ, Descriptio sphæræ. Theophil. Ad Autol. 3, 2, p. 381, C : Τί δὲ ὠφέλησεν Ἄρατον ἡ σφ. τοῦ κοσμικοῦ κύκλου; Kall.]

[Σφαιροδρόμιον, τὸ, Equester cum pila lusus, de quo in Σφαιρίζω. Constantin. Cærim. p. 222, C : Μετὰ τὴν τοῦ σφαιροδρομίου ἔξοδον, ubi v. Reisk. L. Dind.]

[Σφαιροδρόμος, ὁ, ἡ, Per sphæram currens. Tzetz. ad Hesiod. cod. F, p. 9 ed. Gaisf. : Ἀφεὶς, ὦ Πρόκλε, σοὺς ἀποκρήμνους λόγους καὶ τοὺς σφαιρικοὺς οὓς τρέχεις ἀναδρόμους, ἐν οἷς τὰς Μούσας δεικνύεις σφαιροδρόμους. Idem Exegesi alleg. Il. inedita, σφ. ἥλιος. Boiss.]

Σφαιροειδὴς, ὁ, ἡ, Sphæræ similis, Globosus, [Pilarius, add. Gl.] Pilæ speciem gerens, Pilam globosa sua rotunditate imitans. [Xen. Anab. 5, 4, 12 : Ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ παλτὸν ὡς ἑξάπηχυ, ἔμπροσθεν μὲν λόγχην ἔχον, ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ τοῦ ξύλου σφαιροειδές. Plato Tim. p. 33, D B : Διὸ δὴ καὶ σφαιροειδὲς, ἐκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον, καὶ κυκλοτερὲς αὐτὸ (τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου) ἐτορνεύσατο· 44, D : Εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν, τοῦτο ὃ νῦν κεφαλὴν ἐπονομάζομεν· 63, A : Τὸ ὅλον σφαιροειδὲς ὄν· 62, D : Τοῦ παντὸς οὐρανοῦ σφαιροειδοῦς ὄντος.] In Axiocho [p. 371, B] : Τοῦ πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπένερθεν, Quum cœlum sit globosum, rotundum in modum sphæræ s. pilæ. [Aristot. De mundo c. 2 : Τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ καὶ κόσμου σφ. ὄντος· De anima 1, 2 med. : Τῶν σχημάτων εὐκινητότατον τὸ σφαιροειδές· H. A. 6, 13 fin., ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ σφαιροειδεῖς. Theophr. fr. 1 De sens. 68 : Τοῦ χυμοῦ τὸ σχῆμα σφ. 69, 72. Diod. 1, 40, γῆν· 2, 47, ναόν. Agathem. Geogr. 1, 6, p. 22 fin., aliique multi.]

Σφαιροειδῶς, In modum sphæræ, pilæ s. globi, In orbem, i. q. σφαιρικῶς. [Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 6, B. Diog. L. 7, 158. Greg. Nyss. vol. 2, p. 104, C. L. Dindorf.]

A [Σφαιροθεσία, ἡ, Collocatio sphærica. Schol. Arati 47 : Τινὲς κατεμέμψαντο τοῦ Ἀράτου, λέγοντες ὅτι λ' μοιρῶν οὖσα μόλις ἡ Ἄρκτος πῶς ἐπέχει ζ' μοιρῶν τὴν ἔκτασιν, ὡς πρὸς τὰ τρία ζῴδια; Καί φαμεν ὅτι ἐν ὁμοχρόνως καὶ ἰσοπαλῶς αἱ σφαιροειδεῖς θέσεις τὰς κινήσεις ἔχωσι, μία γὰρ ἡ περικειμένη ἐπιφάνεια καὶ πᾶσιν ἴση, καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν, ὁ μέγιστος τῶν κύκλων ὁ ἰσημερινὸς τῷ βορείῳ κύκλῳ καταπολεύοντι βραδυτέρῳ· ὅμως κατὰ τὴν σφαιροθεσίαν ὁμοχρόνως κινοῦσιν. Wakef.]

[Σφαιροκύλισις, εως, ἡ, Sphæræ volutatio. Cæsar. Quæst. 36, p. 68. Anon.]

Σφαιρομᾰχέω, Pila certo, pugno. [Plato Leg. 8, p. 830, E : Σφαιρομαχεῖν τε καὶ βολαῖς ὡς ἐγγύτατα τῶν ἀληθῶν χρωμένους ὑποκινδύνοις βέλεσιν. Polyb. 16, 21, 6 : Τὸ μὲν πλεῖστον μέρος ἡμέρας κατέτριβε σφαιρομαχῶν. Pollux 3, 150. Phrynichus Bekkeri p. 62, 25, τὸ τὰς σφαίρας περιδονούμενον διαμάχεσθαι. Ubi scr. περιδούμενον, ut ap. Plat. l. c. B, cujus verba v. in Σφαῖρα, quod conf.]

Σφαιρομαχία, ἡ, Pugna pilaris, illa qua certatur B pila. Proprie de Pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo : Virg., Crudo pugnam committere cæstu; Claudian., Valido decernere cæstu; Stat., Bellare cæstu. Pollux 3, c. ult., tit. Περὶ πυγμῆς καὶ πύκτου [§ 150], quum dixisset, Πυγμὴ καὶ πύκτης καὶ πυκτικὸς, καὶ πληκτικὸς, καὶ πὺξ παίειν· et ἐπὶ πύκτου dici posse χεῖρας ὡπλισμένας s. χεῖρας ὁπλίτιδας, subjungit, Καὶ τὰ ὅπλα, σφαῖραι· ἀφ' ὧν καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία παρ' Ἀριστομένει ἐν Διονύσῳ Ἀσκητῇ. [Ib. 148 : Τὸ προδραμεῖν ἐάσαντα ἐπιδιῶξαι, ὅπερ ἐν ταῖς σφαιρομαχίαις γίνεται, προδοσία ἐλέγετο.] Sic Stat. in præf. l. 4 Sylv. : Nam et sphæromachias spectamus, et pilaris lusio admittitur. Ubi Sphæromachias nomine intelligit, quod in Thebaide dicit Bellare cæstu. Alias accipitur et pro Pilari lusione, ut Stat. illic loqui videmus. Testatur id Pollux 9, [103] : Ἔξεστι δὲ καὶ σφαιρομαχίαν εἰπεῖν τὴν ἐπίσκυρον τῆς σφαίρας παιδιάν. Quæ ἐπίσκυρος est species τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, alio nomine dicta ἐπίκοινος et ἐφηβική : nomen ex eo sortita, quo- C niam οἱ κατ' αὐτὴν σφαιρίζοντες, ἐπὶ λατύπης ἑστῶτες (quæ σκῦρος dicitur) βολῇ σφαίρας ἀλλήλους ἐξεδίωκον, Eust. p. 1601. Pollux quoque l. 9, hanc ἐπίσκυρον testatur vocari alio nomine ἐπίκοινον et ἔφηβον, sed fusius describit. Vide locum, quem, quoniam corruptus est, ascribere nolui. Tale fere est quod Sipontinus ap. Martial. per Harpaston intelligit, quum multi sint, inquit, ludentes, et in duas partes divisi, ita ut utrimque ex regione sibi invicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur : decidit sæpe in terram pila : ad quam catervatim currentes, se invicem prosternunt, pulvereque et sudore infecti flavescunt. Laboriosum ludi genus, et ideo grandioribus tantum conveniens. Hæc ille, exponens hunc l. Martialis [4, 19] : Sive harpasta manu pulverulenta rapis : addens, ἁρπαστὸν esse Pilam crassiorem pila paganica, tenuiorem folle : ex panno fere fieri, aliquando ex pelle; lana tomentove impleri, non repercuti. De hac tamen voce alii paulo aliter. D Sed nota hisce in ll. obiter, tres istas voces, nimirum Ἐπίσκυρος, et Σκῦρος : item Ἁρπαστόν. [Sphæromachia, Seneca Epist. 80, ubi al. Sphyromachia. V. Wyttenb. ad Plut. vol. 6, p. 585, et conf. Ἐπίσφαιρον, quo σφαῖραι plumbeæ, ne quid nocerent, obvolvebantur. ‖ « Eust. Od. Θ, 315 : Ἐπεχωρίαζέ φασι Λακεδαιμονίοις ἀγὼν, τὰ Σφαιρομάχια. » Gataker. Ex schol. : Παλαιὸν τὸ ἔθος καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις δέ· εἰς τὰ σφ. τεθέαμαι, φησὶν ὁ Πῖος. Buttmannus δὲ, ὤν, ut locum s. ædificium significet τὰ σφ., probabilius positurus δὲ ἔτι. L. Dind.]

[Σφαιρομάχος, ὁ, ἡ, Qui pila certat. Apollon. Bekk. An. p. 602, 4. L. Dind.]

[Σφαιρόμορφος, ὁ, ἡ, Qui sphæræ figuram habet. Pisid. Opif. 75. Boiss. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 206, 25 : Ἡ σφ. κτίσις. L. D. Philes De eleph. p. 95.]

Σφαιροπαικτέω, Pila ludo, διὰ σφαίρας παίζω, Suid. : i. q. σφαιρίζω. Cic. Pila ludere, Ad pilam se conferre; Cels. Pila se exercere. Seneca : In lusu est aliquid,

scite ac diligenter pilam excipere; sed non dicitur bonus lusor, nisi qui apte et expedite remisit quam acceperat.

[Σφαιροπαίκτης, ὁ, Gl. sine interpr. Est i. q. σφαιροπαικτῶν.]

[Σφαιροπαικτική, ἡ, Ars σφαιροπαίκτου, quod v. Sopater schol. in Hermog. Walz. Rhett. vol. 5, p. 22, 32.]

[Σφαιροποιέω, Globum facio. Strabo 1, p. 55 : Πελάγους δέ τις ἂν φαίη κεκλιμένην ἐπιφάνειαν, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς σφαιροποιούσας ὑποθέσεις τὰ τέσσαρα σώματα, ἃ δὴ καὶ στοιχεῖά φαμεν. De scarabæis act. et pass. Plut. Mor. p. 355, A; 381, A. In Demetrii Hieracosophio p. 152, 5 : Εἰ σφαιροποιηθῇ ὁ ἀστράγαλος, vertitur p. 104, Si talus luxatus sit.]

[Σφαιροποιΐα, ἡ, de qua scripsit Archimedes, Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 550 (4, p. 181 Harl.). Schneid. Sphæræ constructio, apud Theonem De astrolog. p. 202, 3 ed. Martin. : Κατεσκεύασται δ' ἡμῖν καὶ σφαιροποιΐα κατὰ τὰ εἰρημένα· 214, 7 : Ὡς ἐπὶ τῆς σφ. τῆς Πλατωνικῆς ὑφ' ἡμῶν ἐπιδέδεικται· 282, 8. ‖ Ap. Gemin. El. astron. p. 44, D : Νυνὶ δὲ ἰδία τις ἐστὶν ἡ περὶ ἕκαστον σφ. 45, A; 49, A; 52, E; 54, A, B, i. q. Σφαῖρα vel Σφαίρωσις.]

[Σφαιροποιὸς, ὁ, Pilarius, Gl.].

[Σφαῖρος, ὁ, i. q. σφαῖρα, Orbis, Pila. Empedocles ap. Marc. Antonin. 12, 3 : Ἐὰν ποιήσῃς σεαυτὸν οἷος ὁ Ἐμπεδόκλειος Σφαῖρος κυκλοτερής. Id. 8, 41 : Τὰ μέντοι τοῦ νοῦ ἴδια οὐδεὶς ἄλλος εἴωθεν ἐμποδίζειν· τούτου γὰρ οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐ τύραννος, οὐ βλασφημία, οὐχ ὁτιοῦν ἅπτεται· ὅταν γένηται σφαῖρος, κυκλοτερὴς μένει. Unde repetunt quos citat Karsten. p. 184, quibus add. schol. Aristot. p. 538, b, 42 ed. Berol. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 3, 14, p. 135, D : Συγκεχύσθαι τὰ πάντα κατὰ τὸν Ἐμπεδόκλειον σφαῖρον. Cinnamus Hist. p. 164, B : Ἐπειδὰν ταῖς ῥάβδοις εἰς ὁποτερονοῦν ἐπειγόμενος ὁ σφαῖρος ἀφίκηται πέρας, τοῦτο ἡ νίκη ἐκείνῳ τῷ μέρει γίνεται. ‖ Adjective Empedocl. ap. Simplic. In Aristot. Phys. acr. p. 425, 2 ed. Berol. : Φιλίαν διὰ τῆς ἑνώσεως τὸν σφαῖρον ποιοῦσαν, ὃν καὶ θεὸν ἐπονομάζει καὶ οὐδετέρως ποτὲ καλεῖ, Σφαῖρον ἔην. L. Dind.}

[Σφαῖρος, ὁ, Sphærus, auriga Pelopis, Pausan. 2, 33, 1; 5, 10, 7. Lacedæm. Olympion. ol. 35, ap. Dionys. A. R. 3, 36, Euseb. Cram. An. Paris. vol. 2, p. 143, 25. Philos. Stoicus ap. Athen. 8, p. 354, E, Diog. L. 7, 177, ubi v. Menag.; 9, 15. Alii in numis Rhodi, et si ita leg. pro Σφαι., Athenarum, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 422, *Suppl.* vol. 3, p. 555; in inscr. ap. Ross. *Demen* p. 106, n. 198. Servus in inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 63, n. 15. De accentu Arcad. p. 69, 16, Theognost. Can. p. 70, 19. L. Dind.]

[Σφαιροσύνθετος, ὁ, ἡ, In sphæræ modum compositus. Georg. Pisid. Opif. 1426, στέγης.]

[Σφαιροτομέω, ap. Leon. philos. Consp. medic. 4, 18, p. 163 : Φλεβοτόμησον ἢ σφαιροτόμησον, εἴπερ ἰσχύει, « nil aliud significare posse videtur quam σίκυα προσβάλλειν s. potius ἐγχαράσσειν. » Ermerins.]

[Σφαιρουργία, ἡ, Pilæ formatio. Iamb. post Tzetzæ Histor. 330 : Καὶ τὰς ἐκείνων (scarabæorum, de quibus v. in Σφαῖρα) δυσγενεῖς σφαιρουργίας.]

Σφαιρόω, [Globo, Propilo, Gl.] Conglobo, In pilam cogo, In globosam et rotundam massam conformo, σφαῖραν ποιῶ, συστρογγύλλω [ut de pilulis medicorum ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 96, 5 : Οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου]. Alexand. Aphr. 1 Probl. [c. 93.] Pass. Σφαιρόομαι, Conglobor, In pilam cogor, In globosam et rotundam massam coeo : unde σφαιρούμενοι, In formam pilæ se convolventes, σφαιρηδὸν συστρεφόμενοι. [Theocr. 22, 46 : Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον σαρκὶ σιδαρείῃ σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Conf. Antyllus in Matthæi Med. p. 132, B : Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐσφαιρωμένους καὶ περιγεγραμμένους ἐχόντων τοὺς ἐν τοῖς βραχίοσι μῦς, κατωτέρω περιβλητέον τὸν τελαμῶνα. Aret. p. 4, 56 : Ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι γούνασιν ἔχειν.] Diosc. 2, 37 : Σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν · pro quo Galen. [vol. 13, p. 314, D; 401, D. Hemst.] : Κατὰ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενοι · de bestiolis quæ Multipedæ nominantur ob multos pedes, de quibus Scrib. Largus, Tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem. Marc. Empir., Contacti in globulos complicantur; Contacti contrahuntur et rotundantur. Plin., Tactu contrahunt se : ut rursum Galen. : Ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι. Vide hæc omnia fusius supra, v. Ὄνος s. Ὀνίσκος. [Strabo 17, p. 809 : Τῶν πάντων εἰς ἓν συννευόντων τὸ τοῦ ὅλου μέσον καὶ σφαιρουμένων περὶ τοῦτο. Greg. Nyss. vol. 1, p. 177, B : Θρόμβοι τινὲς σφαιρωθέντες κατέρρεον.] Hasta quoque aut jaculum σφαιροῦσθαι dicitur, quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur, ne pungere possit, vel quum ab ipso fabro cuspis s. mucro rotundatur, et ex mucronata cuspide fit globosa pilula. Aristot. Eth. 3, 1 : Οἰηθείη δ' ἄν τις καὶ ἐσφαιρῶσθαι τὸ λελογχωμένον δόρυ. Ubi Interpres, Hastam sphæræ in modum esse obtusam, quæ mucronem habeat acutum. Et Xen. Eq. p. 552 [c. 8, 10] : Ὁ δὲ διώκῃ, ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια καὶ δόρυ ὡσαύτως πεπραγματευμένον, Hic autem insequatur, præpilata tenens jacula, hastamque consulto ita fabricatam, ne lædere possit, Bud. Comm. p. 308. Quæ ἐσφαιρωμένα ἀκόντια paulo post vocat σφαιρωτά. [Conf. Pollux 1, 212. Polyb. 10, 20, 3 : Τοῖς ἐσφαιρωμένοις γρόσφοις ἀκοντίζειν. Dio Cass. 71, 29 med. : Σιδήριον οὐδέποτε οὐδενὶ αὐτῶν ὀξὺ ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ ἀμβλέσιν, ὥσπερ ἐσφαιρωμένοις, πάντες ἐμάχοντο. Eust. Opusc. p. 125, 11 : Εἰς γὰρ τὸ ἀγαπητικῶς ἔχειν τἄλλα πάντα ὡς οἷον σφαιροῦνται ἀγαθά.]

Σφαίρωμα, τὸ, Massa rotunda s. globosa in modum pilæ, i. q. σφαῖρα. [Lumbus, Gl.] Aristot. Mechan. [c. 20] σφαίρωμα vocat Æquipondium pilæ instar globosum, σήκωμα σφαιροειδές, s. σφαιρωτόν. [Conf. *Mus. Borbon.* vol. 1, p. LV, 1. ‖ De sideribus Manetho 5, 32 : Ζωδιακοῦ κύκλου σφαιρώματα. Orac. Sib. 3, 88 : Κοὐκέτι φωστήρων σφαιρώματα, de iisdem. Georgius Chartophylax ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, A med. : Τῶν ἄνω σφαιρωμάτων. V. Σφαίρωσις, Σφαιρωτής. L. D.] Item σφαιρώματα dicuntur Rotundæ ac globosæ natium partes. Schol. Aristoph. Pac. [1238] : Ὄρρος δέ ἐστιν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. [Τὰ τῆς κοτύλης σφαιρώματα· sic Hesych. exponit vocem Γλουτοί. Hemst. Sic etiam schol. Hom. Il. Θ, 340 Cram. Anecd. Paris. vol. 3, p. 38, 26. L. D.] Sextus Emp. [Pyrrh. 2, 21] pro Toris musculorum sumpsisse dicitur. [Ubi Curvaturam dorsi potius significat. Hemst. Immo Nates, ut in Il. ap. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 181.]

[Σφαιρών, ῶνος, ὁ, Retis genus. Oppian. Hal. 3, 83 : Σὺν δὲ σαγήναις πέζαις καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ σκολιόν τε πάναγρον. Schol., δίκτυα στρογγύλα, σφαιροειδῆ. V. Σχαιρών.]

[Σφαίρωσις, εως, ἡ, Rotundatio. Paul. Æg. 6, 62, p. 198, 7 : Διὰ τὴν ἁπανταχόθεν συστροφὴν καὶ σφαίρωσιν. Schneid. Tzetz. Iamb. post Histor. 324 : Ἀλλ' οὐρανοῦ σφαίρωσις αὐτὸν (deum) δεικνύει. L. D. Idem Exeg. alleg. Iliad. inedita : Κόσμου παντὸς ἡ σφαίρωσις. Olympiod. in indice Anecd. Bekkeri p. 1421. Boiss.]

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Corrigia s. Lorum calcei, Ligula calceamenti. Greg. Naz. in Orat., quam εἰς τὰ Ἐπιφάνια habuit : Τί δὲ ὁ σφαιρωτὴρ τοῦ ὑποδήματος, ὃν οὐ λύει ὁ βαπτίζων Ἰησοῦν; Corrigia calceamenti, Rufin. Legitur ap. Hesych. quoque et Suid. : quorum hic exp. τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος, ille κόμμα λώρου, σκύτος. [Et Φαιρωτὴρ, κύτος, quod illuc referri animadvertunt interpretes. De φ pro σφ posito v. Σφαιρίζω sub finem. Tab. Heracl. 1, 136, p. 250 : Σφαιρωτῆρες. L. D. Cod. Alex. Genes. 14, 23 : Ἕως σφαιρωτῆρος τοῦ ὑποδήματος, quod similiter ut Hesych. et Suid. interpr. Gloss. et Cyrillus. Add. Joann. Chrys. ap. Phot. Bibl. p. 510, 30, ex Orat. in XL martyres : Σφ. φησι τὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγόμενον λώριον· σφαιρωτῆρα δὲ λέγεσθαι διὰ τὸ πολλάκις κυκλοειδὲς ἀπεργάζεσθαι τὸ δέρμα τὸν τεχνίτην καὶ οὕτω τέμνειν. Τινὲς δέ φασι τὴν κλῆσιν λαβεῖν ἀπὸ τοῦ σφυρὰ τηρεῖν, quæ spectant script. per υ pro αι.] Infra σφυρωτὴρ eadem signif. [Sphærula artificiosa, h. e. Ornamentum sphæricum ex lapide, ligno, metallo, ut in candelabro sacro (quale conspicitur in candelabro picto, cui σφαιρωτὴρ ascriptum, in effigie interjecta Cosmæ Topogr. Christ. p. 298 et 299, n. 5 ed. Montefalc. L. D.), aut quod capitibus columnarum imponi solet, Malogranatum,

Exod. 25, 31, ubi de sphæra candelabri, 33; 37, 18, 24, 25. Ex Schleusn. Lex.]

[Σφαιρωτής, ὁ, Qui rotundat. Synes. Hymn. 5, 17: Κλεινὸν σφαιρωτὰς ἄστρων, de Deo. Boiss.]

Σφαιρωτὸς, ὁ, Rotundatus, In globosam rotundamque massam coactus in modum pilæ, i. q. ἐσφαιρωμένος: nam Xen. Eq. p. 552 [c. 8, 10] σφαιρωτὰ vocat, quæ ibid. ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, post verba in Σφαιροῦμαι citata: Καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζοι τὸν φεύγοντα τοῖς σφαιρωτοῖς. Vide Σφαιρόω. [Oppian. Cyn. 2, 92, κόρυμβος. Wakef. Pollux 1, 212: Δόρατι σφαιρωτῷ.]

Σφᾰκελίᾱς, ὁ, Qui infestatur σφακέλῳ, Qui laborat σφακέλῳ, s. ὁ σφακελίζων, ὁ σφακελιζόμενος. Theophr. C. Pl. 5, 11 [9, 6]: Ὁ ἐρέβινθος ἀπόλλυται σφακελίας [—λίσας]. Quo cum loco conf. quendam in Σφακελίζω citatum.

Σφακελίζω, Infestor eo morbo qui σφάκελος nominatur. [Schol. Soph. Aj. 833: Σφαδάζειν δὲ ἔλεγον τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Pherecrates ap. Athen. 3, p. 75, B: Ὦ δαιμόνιε, πύρεττε μηδὲν φροντίσας, καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους κἀμπιπλάμενος καθεῦδε τῆς μεσημβρίας, κᾆτα σφακέλιζε καὶ πέπρησε καὶ βόα.] Et Σφακελίζομαι, ead. signif. Dicitur enim in animante, item et in planta, pars aliqua σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, quum νεκροῦται, et quasi mortificatur, amisso sc. sensu et motu, propter caloris nativi et insiti extinctionem, i. e. σβέσιν: quam σβέσιν consequitur μελανισμὸς καὶ σῆψις φονώδης: extincto enim eo calore, nigredo ejusdem partis emortuæ sequitur et putredo cadaverosa. Seu brevius, Quum extincto calore naturali pars emortua denigratur et putrefit, carieque ac tabe exeditur: quod est absoluta gangræna; ubi enim vehemens inflammatio neglecta pervenit ad summum, gangræna oritur: inde σφάκελος s. σφακελισμὸς proficiscitur, si non curetur ipsa gangræna. Aristot. H. A. 3, [13]: Σφακελίζει τὰ ὀστᾶ [ψιλούμενα τῶν ὑμένων], Ossa carie absumuntur et contabescunt. Sic Plato Tim. [p. 84, B]: Σφακελίσαν ὀστοῦν, Os tabefactum et carie exesum: ut ap. Poetam, Ossa fluentia tabo; Ovid., Cæca tabe liquefactæ medullæ. Arbores etiam, sive plantæ, dicuntur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, Quum videlicet earum radices nigrescunt atque emoriuntur: ἀστροβολεῖσθαι autem, Quum siderantur, sive sidere afflantur. [Aristot. De morte c. 6: Ἐὰν δὲ ἢ τὸ περιέχον ὑπερβάλλῃ ψυχρότητι διὰ τὴν ὥραν ἰσχυρῶν γινομένων πάγων, ἐξαυαίνεται, ἢ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνῃ καύματα καὶ μὴ δύνηται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα περὶ τοὺς καιροὺς τούτους.] Theophr. C. Pl. 5, 11 [9, 6 et 7] prolixius describit quid in plantis dicatur σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, quæque ejus vitii causa sit: ubi etiam addit, quosdam et τὸ ἀστροβολεῖσθαι nominare σφακελίζειν: ipse tamen capite præcedente inter σφακελισμὸν et ἀστροβολησίαν distinguere videtur. Idem 3, 30 [24, 3], de cicere: Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζεται [σφακελίζει τε Schneid. ex conjectura], καὶ ὑπὸ καρπῶν κατεσθίεται, Vitiatur atque tabescit, et ab erucis consumitur. Ibid.: Σφακελίσαντες ἐρέβινθοι διαφθείρονται, Ciceres radicibus carie tabeque putrescentibus pereunt. Et H. Pl. [4, 14, 4: Ὁ ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ οὔτε σφακελίζει· 7;] 8: Σφακελίζει τὰ ὄσπρια, Leguminum radices carie ac putredine vitiantur et pereunt. Alii, Siderantur, ἀστροβολοῦνται: quod paulo diversum esse docet Theophr. C. Pl. 5, 10, et 11 [9, 6 et 7; 6, 10, 5]. || Porro sicut σφάκελος interdum dicitur de incipiente eo vitio, i. e. Gangræna, ita et σφακελίζειν pro γαγγραινοῦσθαι, i. e. Gangræna vitiari, sciendum est accipi: potestque id vitium in carnibus initio curari: vetus autem sphacelus in ossibus, et qui per longas invaluit moras, curationem non admittit, sicut nec absoluta gangræna: solumque ferrum postulat. Atque adeo Galen. in Aphor. 50 lib. 7 ostendit Hippocratem Περὶ ἀγμῶν καὶ ἄρθρων verbum σφακελίζειν sæpe posuisse pro διαφθείρεσθαι: nam σφάκελον esse φθορὰν τῆς οὐσίας ὅλης ἑκάστου τῶν σφακελιζόντων μορίων, præcipue in ossibus. Eund. tamen Hippocr. verbum illud de gangræna usurpasse in eo aphorismo videri [V. Foes. in Σφάκελος cit.]: sicut Herodot., ubi dicit τὸν μηρὸν τοῦ Καμβύσου σφακελίσασθαι. [Immo act. 3, 66: Ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον καὶ ὁ μηρὸς τάχιστα ἐσάπη.] Sic vero Idem 6, [136]: Σφακελίσαντος αὐτῷ τοῦ μηροῦ. Ubi tamen male quidam interpr. Dissoluto ejus femore. [Plat. Tim. p. 74, B: Τὴν τῆς ὀστείνης φύσεως ἕξιν σφακελίσασαν ταχὺ διαφθείρειν τὸ σπέρμα ἐντὸς αὑτῆς.] Apud Diosc. 4, 104, legimus σφακελίζοντα ἕλκη· et 2, 153, σφακελίζοντα τραύματα· ut sit, Ulcera et vulnera ad siderationem vergentia, tabemque minantia, corrupta et vitiata ea parte quam infestant. Ubi διάθεσις tantum indicatur, non autem completa ac perfecta corruptela. [Aristid. vol. 2, p. 244: Τοῦ τραύματος αὐτῷ σφακελίσαντος. Greg. Nyss. vol. 2, p. 175, A: Νέμεσθαι καὶ σφακελίζειν τὸ πάθος. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 248: Σφακελιζούσας ὀφθαλμίας. Dionys. Ant. R. Epit. 12, 8, p. 8, 8: Διαφθαρῆναι (jumenta) ὑπὸ τοῦ κρυμοῦ σφακελίσαντα.] Ad mentem vero relatum σφακελίζειν s. σφακελίζεσθαι, ajunt significare τὸ παραπλήττεσθαι s. τὴν διάνοιαν φθείρεσθαι, Animo tabescere: ut ἐσφακελισμένος νοῦς sit quod Ovid. de Ponto Eleg. 1, [1, 67] dicit, Mens tabida facta. Et Sallust. Cat.: Ubi tabes plerosque civium animos invaserat. [Act. ap. Suidam s. gramm. Bekker. Anecd. p. 433, 21: Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ· τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι· Κρατῖνος. Hesychius: Σφακελίζει, κρούει τοῖς ποσὶ, κινεῖ δεινῶς, ὀδυνᾶται, σπᾷ, διασπᾶται, ἀλγύνεται. Σφακελισμὸς γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόσεσις καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις. Eidem Σφακελίσαν est κακωθὲν, διαφθαρέν. V. Lex. rhet. Bekk. An. p. 304, 17.]

Σφακελισμὸς, ὁ, ipsum πάθος τοῦ ἐσφακελισμένου, i. q. σφάκελος, quod vide. [De animantibus Aristot. De partt. an. 3, 9 fin.: Τοῦ δὲ σφακελισμοῦ τοῦτ' αἴτιόν ἐστι (τὸ ἐγκατακλείεσθαι τὰ πνεύματα)· ib.: Ἐγκατακλειομένης τῆς ὑγρότητος καὶ τῶν πνευμάτων διὰ τὸν σφ. ἀναιροῦνται ταχέως.] Theophr. H. Pl. 4, 16 [14, 2]: Τοῖς δ' ἡμέροις ἐστὶ πλείω νοσήματα· καὶ τὰ μὲν, ὥσπερ κοινὰ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, οἷον τό, τε σκωληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι, καὶ ὁ σφακελισμός. Aliquanto post [4]: Ἁλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δ', ὅταν οἱ κλάδοι. [Conf. 8, 10, 1, C. Pl. 5, 9, 6.] Plin. 17, 14: Arborum quidam communes morbi, quidam privati generum. Communis, vermiculatio est, sideratio, et dolor membrorum: unde partium debilitas, societate nominum quoque cum hominum miseriis. Ubi nota discrimen statui inter siderationem, quæ est τὸ ἀστροβολεῖσθαι, et inter σφακελισμὸν, qui est Dolor membrorum. Quod clarius patet ex sequentibus ap. Theophr.: nec non ap. Plin. Sideratio tota, inquit, cœlo constat. Quapropter et grando in his intelligi debet, et carbunculatio, et quod pruinarum injuria evenit. Proprium tamen siderationis est, ab ortu canis siccitatum vapor, quum insitæ ac novellæ arbores moriuntur, præcipue ficus et vites. Et mox, Verum ut homini cruciatus nervorum, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi; aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: et sunt apud Græcos sua nomina utrique vitio. Undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo, aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Nota igitur quomodo interpretur has tres voces, nimirum Σκωλήκησις, et Ἀστροβολησία, et Σφακελισμὸς, sc. Vermiculatio, Sideratio, Dolor membrorum. Quod postremum explicat planius iis verbis quæ postrema sunt in l. c., quum ait undique primum dolorem sentiri, mox et maciem earum partium fragilem: postremo tabem morbumque, non intrante succo aut non perveniente, ita ut radices inarescant: quæ morbi vis si erumpat in articulos, h. e. cacuminum digitos, vitium id dicitur Κράδος. De sideratione intelligunt nonnulli quod Horat. Carm. 3, 1, dicit, Nunc torrentia agros Sidera: quam siderationem arboribus evenire dicunt, quum pestifero aliquo sidere afflantur atque adeo percutiuntur: unde ἀστρόβλητοι etiam s. ἀστροβόλητοι nomi-

nantur. Aliis magis placet, iis verbis ab eo describi vel τὴν ἐπίκαυσιν, i. e. Incendium s. Æstum immoderatum, ex quo rubigo oritur; vel Uredinem : et tale fere esse illud, Epod. 16 : Nullius astri Gregem æstuosa torret impotentia. [Lexic. botan. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 405, penult. : Σφ. ἡ ἐπιτεταμένη τοῦ ἐγκεφάλου κίνησις μετὰ ὀδύνης. V. Hesychius in Σφακελίζω sub finem cit. Eidem Σφακελισμὸς est παραπληξία.]

Σφάκελος, ὁ, Species quædam est τοῦ σφάκου s. ἐλελισφάκου, Salvia mas, ut quidam volunt, qui ἐλελίσφακον dicunt esse Salviam feminam et latifoliam : utramque autem in hortis nunc coli. Theophr. H. Pl. 6, 2, [5] : Σφάκελος δὲ καὶ ἐλελίσφακος διαφέρουσιν, ὡς ἐν τὸ μὲν, ἥμερον, τὸ δὲ, ἄγριον· λειότερον γὰρ τὸ φύλλον τοῦ σφακέλου, καὶ ἔλαττον, καὶ ἧττον αὐχμηρόν· τὸ δὲ τοῦ ἐλελισφάκου, βαρύτερον. Unde desumpsit Plin. quæ in Ἐλελίσφακος citavi : quamvis ibi ἐλελίσφακον videatur in lentium genere ponere. [At vitiose ap. Theophr. σφάκελος vulgo legi, quum σφάκος oportuisset, jam pridem docuere VV. DD. Vide Bod. a Stapel. ad Theophr. p. 570. Pariter ap. Athen. 2, p. 63, A, σφάκελον in accus. casu vulgo legebatur, ubi σφάκον correxi præeunte eod. Bod. p. 638. Schweigh.] [Alioquin Σφάκελος est Partis inflammationem perpessæ mortificatio; præcedente sc. phlegmone : quæ si nec digeri, nec in pus mutari potest propter magnitudinem suam, vel caloris nativi roborisque infirmitatem, primum εἰς γάγγραιναν, deinde vero εἰς σφάκελον degenerat. Appellant enim Medici γάγγραιναν quidem, Mortificationem non perfectam, sed quæ adhuc fiat : σφάκελον vero, quum ea perfecta est. [Ita distinguit etiam Theoph. Nonn. vol. 2, p. 246.] Cujus non aliud remedium est quam emortuum membrum quamproxime sanæ parti præcidere. Est igitur inter magnam phlegmonen et σφάκελον media gangræna, tanto gravior ejusmodi inflammatione, quanto levior est sphacelo. Sub hoc enim natura membri universa corrumpitur : idemque, ubi jam hæret, curationem non admittit. Notæ ejus sunt, sensus partis ægræ prorsus abolitus, et color niger, sicut gangrænæ color lividus, sensusque doloris hebes. Hippocr. (sicut annotat Galen. Comm. 2 in lib. Περὶ ἀγμῶν) σφάκελον vocat, Ubi os ex toto corrumpitur : id quod accidit, quum a superjecta carne sanies perniciosa in ipsum defluit. Quod ubi carnosis partibus accidit, aliis atque aliis nominibus appellat, putrescentem hoc modo carnem, alias μυδῶσαν, alias σαπρὰν vel σηπομένην vocans. Vide Galen. Comm. in Aphor. 79 lib. 7, ubi ἐπὶ σφακελισμῷ ἀπόστασις ὀστέου. Vide et Aet. l. 3 Serm. 2, c. 56. [Σφάκελος, σφακελισμὸς, σφακελίζειν et σφακελίζεσθαι varie accipiuntur apud Hippocr. Interdum quidem σφάκελος proprie de Ossis sideratione et corruptione dicitur, ut aph. 79 lib. 7, et De fract. p. 546, 13, Hipp. p. 759, F : Καὶ οὕτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὀστέον τὸ τῆς πτέρνης. Et rursus ib. 19 : Ἢν σφακελίσῃ. Et iterum 22 : Καὶ γὰρ τἄλλα ὅσα μὴ ἐκ τοιούτου τρόπου σφακελίζει. Et lib. De art. σφακελισμοὶ ὀστέων, Ossium siderationes, p. 604, 46, Hipp. p. 799, G. Ubi etiam ἐπισφακελίζειν τὰ ὀστέα dicitur. Et rursus p. 623, 42, Hipp. p. 816, G, ἐπισφακελίσιες τῶν ὀστέων, et p. 625, 48, σφακελισμοὶ ὀστέου. Et de costa ἐπισφακελίζειν ponitur ib. p. 624, 38, Hipp. p. 817, B. Quod etiam testatur Galen. Comm. ad Aph. 50 lib. 7 : Τὸ σφακελίζειν μὲν ὡς πολλάκις εἴρηκεν ἐν τῷ Περὶ ἀγμῶν καὶ ἄρθρων, ἐπὶ τοῦ διαφθείρεσθαι τοὔνομα φέρων. Sic Celsus de osse Vitiari dicit 8, 9 : Omnis mora vitanda erit, ne os infra vitietur. Et p. 910, D : Ἢν ἡ ἔνωθεν μοῖρα τοῦ ὀστέου μούνη σφακελίσῃ. Ac rursus p. 911, E : Καὶ τὸ ὀστέον σφακελίζειν τηνικαῦτα ἄρχεται. At vero in genere σφάκελος omnem partis Corruptionem et siderationem indicat, sive carnis, sive nervorum, sive ossium, ut scribit Galen. multis locis, præcipue vero Comm. 2 in lib. De fract. p. 546, 15, Hipp. p. 759, F : Τὴν ὅλην τῆς οὐσίας ἑκάστου μορίου φθορὰν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ σφάκελον, ἀλλὰ ἐν τῇ μὲν τῶν σαρκωδῶν μορίων καὶ ἄλλοις ὀνόμασι χρῶνται. Λέγει οὖν αὐτὸς καὶ σαπρὰν σάρκα, καὶ μυδῶσαν, καὶ σηπομένην, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα. Κατὰ δὲ τοῦ φθειρομένου δι' ὅλης αὐτῆς οὐσίας ὀστοῦ σφάκελον ἐπιφέρει. Συμβαίνει δὲ τοῦτο τὸ πάθημα τοῖς ὀστοῖς, ὅταν ἡ παρακειμένη σὰρξ

A αὐτοῖς μοχθηροὺς ἰχῶρας γεννῶσα, καὶ διαβρέξασα τούτοις αὐτὰ, διασήψῃ. Quibus quidem verbis Galenus mihi subnotare videtur l. p. 909, F, ubi de carne in ulceribus vitiata, ὑγρῆναι, μυδῆσαι et σαπῆναι effert. Ac rursus lib. De tumor. præter nat. p. 356, 36 : Καλῶ δὲ σφάκελον τὴν φθορὰν τῶν στερεῶν σωμάτων ἅπασαν, ὡς καὶ τοῖς ὀστοῖς ἐγγίνεσθαι, μή τοί γε δὴ σαρξὶν, ἢ ἀγγείοις. Cujus etiam gangrænam ibi speciem facit. Eademque notione σφάκελος exponitur in Exeg. vocum Hippocr. φθορὰ πᾶσα καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον, de quo pluribus locis a se scriptum testatur. Et vero Comm. ad Aph. 50 lib. 7, σφάκελον interdum sumi pro Partis sideratione aut corruptione quæ ad internecionem tendit et nondum est confirmata gangræna, sed tantum illius est terminus, apertissime scribitur, et Comm. 4 in lib. De art. p. 645, 20, ubi etsi σφάκελον a gangræna distinguit, propter affectionis viciniam, tamen iis nominibus interdum abuti medicos testatur, ut ex Galeni verbis apparet, quæ quia in gangræna adscripsimus, hoc loco lubentes supersedemus. Qua
B certe universali significatione mihi videtur σφάκελος ἐγκεφάλου dici Hippocr. p. 469, 5, et σφακελισμὸς ἐγκεφάλου, p. 463, 7; 488, 44; et ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος p. 463, 7; 468, 12; et σφακελίζεται ὁ ἐγκέφαλος p. 463, 11; et σφάκελοι τοῦ ἐγκεφάλου p. 287, 54; et Aph. 7, 50, ὁκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, Quibus cerebrum sideratum fuerit, et p. 148, B, ἐγκεφάλου σφακελίσαντος, Cerebro siderato. Ut cerebri sideratio intelligi videatur, ubi a quacunque causa in tantam corruptionem incidit, ut tandem ad siderationis periculum tendat. Est et κεφαλῆς σφάκελος p. 1230, H, quo certe Exegeseos indicatura propius referri videtur, pro Capitis inflammatione aut eo affectu qui periculum siderationis aut corruptelæ minetur, aut pro intensissimo capitis dolore ad periculum internecionis ducente in febre acuta. Sic enim σφακελώδεις ἑτεροκρανίας apud Archigenem exponit Galenus lib. 2 De loc. aff. p. 263, 13, h. e. sideratos alterius partis capitis affectus, intensissimos dolores inferentes, aut ad tantam inflammationem devenientes, ut corruptionis pe-
C riculum inducant. Sic Hesychius σφάκελον, ἄμετρον ὀδύνην, Immoderatum dolorem, exponit, et Varinus σφακελίζειν, ἀλγεῖν μετὰ σπασμοῦ. Et Hesych. σφακελίζει, ὀδυνᾶται καὶ ἀλγύνεται. Quas varias τοῦ σφακέλου notiones agnoscit Galenus lib. 2 De loc. aff. p. 263, 12, quum scribit : Οὐδὲ ὡμολόγηται τῆς σφάκελος φωνῆς τὸ σημαινόμενον, ἐνίων μὲν ὀδύνην λεγόντων μεγάλην δηλοῦσθαι, τινῶν δὲ φλεγμονῆς ὑπερβολὴν τηλικαύτην, ὡς ἐπιφέρειν κίνδυνον φθορᾶς τοῦ μέρους, ὅπερ ἔνιοι γάγγραιναν ὀνομάζουσιν· ἐνίων δὲ τὴν φθορὰν αὐτὴν τοῦ πάσχοντος μορίου σφάκελον ὀνομάζεσθαι φασκόντων· ἄλλων δὲ σπασμόν· ἄλλων τ' οὐχ ἁπλῶς σπασμὸν, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ φλεγμονῇ νευρωδῶν σωμάτων· ἐνίων τ' οὐ τὸν ἤδη γινόμενον σπασμὸν, ἀλλὰ τὸν προσδοκώμενον ἐπὶ μεγέθει φλεγμονῆς· ἐνίων δ' ἁπλῶς τάσιν ἰσχυρὰν, ἄλλων δὲ σηπεδόνα. Est σφακελισμὸς νεύρου καὶ ὀστέου, Ossis et nervi sideratio ac corruptio in vulneribus, ap. Hippocr. p. 98, C. Nervi resolutionem videtur dixisse Celsus 5, 26. Σφακελισμὸς ὀδόντος, p. 157, B; σφακελισμὸς τῆς γνάθου, p. 1162, D, ut et σφακελισμὸς σιηγόνος, Maxillæ corruptio ex tuber-
D culo et abscessu, p. 1238, H. Pag. 1145, H : Ἰσχίον ἐσφακέλισε, Coxa siderata est et corrupta ex luxatione, hoc est emortua et marcida. Rursus p. 1153, A : Ὁ ποῦς ἐσφακέλισε, Pes sideratione tentatus est; et πήχεος σφακελισμὸς, Cubiti sideratio ex casu, p. 1157, A. Est et σφάκελος Ex partis inflammatione orta partis sideratio, p. 870, A : Καὶ ὅ, τι σφακελίσαι κίνδυνος, Aut ubi periculum est ne quid sideretur aut vitietur. Σφάκελον etiam pro Gangræna sumi eaque incipiente scribit Galen. Comm. 4 in lib. De art. et Comm. ad Aph. 7, 50. Quomodo accipi diximus quod scribitur p. 1046, C : Ὅσα σφακελίζει ἀπολαβόντα τὴν φλέβα ἑλκῶσαι καὶ ὑγιῶσαι. Illic enim corruptelæ partis rudimentum et gangrænam nondum confirmatam curare instituit, ut nostris in eum locum Commentariis monuimus. Σφάκερος etiam apud Galen. pro eodem esse positum in Exeg. vocum Hippocr. apparet, adducto loco ex his quæ adjecta sunt, ad lib. De cap. vulner. : Κεφαλαλγία δὲ καὶ σφάκερος ἢν ᾖ, Capitis dolor et sideratio si adfuerint. Idemque adscribit in pluribus

exemplaribus palam σφάκελος scriptum esse. Sic enim A lego potius, quam σφάλερος, ut habent multi codices, et Varinus. Quænam vero Galeni tempore addita fuerint ad lib. De cap. vulner., non est facile cognitu, quum nulla hactenus supersint præter ea quæ ad librum De aere, loc. et aq. spectant. Foes. De inflammatione vehementi quidem, sed non letali Aristid. vol. 1, p. 309 fin. : Σφάκελοι πυρώδεις ἐχώρουν εἰς κεφαλὴν ἄνω.] In arboribus σφάκελος dicitur Quum radices nigrescunt atque emoriuntur; Quum vero cœli injuria eædem tabescunt, et sideribus causa imputatur, ἀστροβολησία nominatur s. ἀστροβολία, Lat. Sideratio. Theophr. H. Pl. 4, 16 : Ἁλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ, καλεῖται δὲ σφακελισμὸς, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι. Hinc est quod scribit Plin. 17, 24 : Sideratio tota cœlo constat : verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo : et sunt apud Græcos B sua nomina utrique vitio. Lege rursus Theophr. C. Pl. 5, 10, ubi inter σφακελισμὸν et ἀστροβολίαν distinguit. || Σφάκελος pro Gangræna quoque accipi dicitur, i. e. pro Incipiente sphacelo, ut ap. Hippocr. Aphor. 50 lib. 7 : Ὁκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶ ἡμέρῃσι ἀπόλλυνται· ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσι, ὑγιέες γίνονται. Ubi Galen., Si (inquit) tales sanescunt, non erat σφάκελος proprie dictus, sed γάγγραινα, quæ potius in carne intelligitur, ut σφάκελος in ossibus. Sed et alii scriptt. veteres Gangrænam σφακέλου appellatione intellexisse putantur, ut auctor proverbii illius ap. Suid. : Σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν, de quo Erasm. Chil. [Diodor. Exc. Vat. p. 29.] Item in hac gradatione Epicharmi ap. Athen. 2, [p. 36, D] in mores depravatos : Ἐκ μὲν θυσίας θοίνη· ἐκ δὲ θοίνης, πόσις ἐγένετο ... ἐκ δὲ πόσιος, κῶμος· ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία· ἐκ δὲ θυανίας, δίκη 'γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη· ἐκ δὲ καταδίκης, πέδαι τε καὶ σφάκελος [recte Bochartus σφαλὸς, quod v.] καὶ ζημία. Quæ sic quidam interpr. : Ex sacrificio quidem, epulum; ex epulo vero, orta est potatio; ex pota- C tione, comessatio; ex comessatione, bacchatio; ex bacchatione, enata lis est et judicium; ex judicio, secuta est damnatio; inde provenerunt compedes et gangræna et mulcta. [Lex. rh. Bekk. p. 305, 5 : Σφάκελος, οἱ μὲν τὸν σπασμὸν, οἱ δὲ ἀπόστημα, οἱ δὲ τὴν σῆψιν.] || Equis etiam accidit σφάκελος, ut testatur Apsyrtus in Hippiatria : Βούλομαί σε εἰδέναι ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμὸς γίνεται, οὗ σημεῖα τάδε· πίπτει ἐξαίφνης, καὶ τῶν ἄρθρων ἃ μὲν ἀνίεται, ἃ δὲ συντείνεται, καὶ παλμὸς ὅλου τοῦ σώματος· ἴσθ' ὅτι δὲ καὶ ἀφρὸς περὶ τὸ στόμα γίνεται. Ubi quidam interpr. Siderationem, non assentientes iis qui Comitialem morbum verterant, quem Plin. et Solinus solis animalium hominibus et coturnicibus ajunt accidere : Hippocr., capris etiam, in l. Περὶ ἱερῆς νούσου. || Æschylus σφάκελον appellasse dicitur παραπληξίαν et mentis emotionem, Prom. [877] : Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, Furore atque insania accendor. Idem de Furioso ventorum impetu accepit, dicens [1044], Αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων, quod D schol. exp. σύντονον κίνησιν, proprie esse scribens σῆψιν ἐγκεφάλου. [Eur. Hipp. 1353 : Διά μου κεφαλᾶς ᾄσσουσ' ὀδύναι, κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Schol., σπαραγμὸς, ὁ μετὰ ὀδύνης σπασμὸς, κατὰ συγγένειαν τοῦ π εἰς φ. Oppian. Hal. 2, 583 : Σφακέλῳ δέ οἱ ἔνδον ὀρεχθεῖ μαινομένη κραδίη· 5, 540 : Ὀχθίζων σφακέλῳ τε καὶ ἀργαλέῃσιν ἀνίαις. V. Valck. Anim. ad Ammon. p. 220 sq.] Suid. exp. non solum σῆψιν τοῦ μυελοῦ καὶ τῶν ὀστέων, item παραπληξίαν, sed etiam σφυγμὸν et παλμὸν, ut i. fere sit q. σφαδασμός : Hesych. ἄμετρον ὀδύνην καὶ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόσειν. || Σφάκελος Suidæ [s. Photio et schol. Æsch. l. c., Oppian. Hal. 2, 585] est etiam ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, Medius digitus, qui et infamis nominatur : forsan ita a sphaceli morbi ob putredinem spurcitia dictus. [Nicolaus Smyrnæus ap. Schneider. Ecl. phys. vol. 1, p. 477 med. : Τοῦ τρίτου ἤτοι τοῦ σφακέλου καὶ μέσου. Ps.-Hippocratis epist. ap. Ermerins. Anecd. med. p. 289, 4. L. D. Nicolaus Malaxus Περὶ τῆς σημασίας τῶν ἑνωμένων δακτύλων τῆς χειρὸς ἱερέως ἐν τῷ εὐλογεῖν etc. : Τὸ μὲν ὄρθιον τοῦ λιχανοῦ καὶ τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ μέσου τοῦ καὶ σφακέλου λεγομένου τὸ Ἰησοῦς ὄνομα προδήλως χαρακτηρίζει. V. Φάκελος. Σφάκλος ead. not. Georg. Sanginat. De partt. corp. hum. Ms. : Σφάκλος ὁ τρίτος δάκτυλος, τέταρτος ἐπιβάτης. Ducang. || Pro φάκελος s. Fasce illatum Oppiano Hal. 4, 419, et Hesych. v. Ῥαχοὶ notavit Valck. l. c. p. 220. Quod vitium modo correctum modo relictum ap. Georg. Pachym., ut Mich. Palæol. 6, p. 314, D : Σφακέλλους ποιήσας, aliisque ll. in indice ed. Bonn. citatis. Agnoscit ap. Oppianum l. c. et 2, 583 schol., ubi φάκαι, inquit, παρὰ Ῥωμαίοις αἱ δεσμαὶ, unde φάκιλος et σφάκελος.]

[Σφακελώδης, ὁ, ἡ, Sideratitius. Archigenes Galeni De locis aff. 3, p. 263. Boiss.]

[Σφάκιον, τὸ, Pampinus, si Hesychio recte restitutum Σφάκια, τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα, pro Σάκια.]

Σφάκος, ὁ, Salvia, ἐλελίσφακος, ut Suid. exp. ap. Aristoph. hoc in loco [Thesm. 486] : Κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄνηθον [ἄννηθον], σφάκον. [Eupolis fr. Αἰγ. B ap. Plut. Mor. p. 662, E : Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς ... κύτισόν τ' ἠδὲ σφάκον εὐώδη. Cratin. ap. Phryn. Ecl. p. 110 : Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλλον καὶ σφάκον. Alexis ap. Athen. 4, p. 170, B. In σφάκελος corruptum v. in illo.] Itidem leg. videtur ap. Diosc. 3, 40 : Ἐλελίσφακον· οἱ δὲ ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ σφάκον· et ap. Apul. De virt. herb., Salviam quidam Græcorum Cission, alii Elelisphacon, alii Sphacon, alii Bechion appellavere : Ægyptii Anusi, Itali Salviam, alii Tussilaginem vocant. Elelisphacos agrestis, gravioris est odoris : usualis vero, quæ est boni odoris ac lenioris, Salvia vocatur. Apud illum tamen legitur σφάγνον in vulgatis edd., apud hunc vero Phacon. [Salvia arborea hodie in Græcia vocatur ἐλεσφακιὰ, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 240, quam in Prodromo Floræ Gr. non reperi nominatam. Schneid. Ind. Theophr. Qui v. etiam ad H. Pl. locum in Σφάκελος sub initium cit, et ubi codd. φακὸς oxyt., 6, 1, 4 : Σφ., ἐλελίσφακος.] || Plinio est φυτὸν longe diversum a salvia; sic enim ille 24, 6 : Sphagnos, s. Sphacos, s. Bryon, et in C Gallia (ut indicavimus) nascitur. Et 12, 23 : Sphagnos infra eos situs in Cyrenaica provincia maxime probatur : alii Bryon vocant. Fertur et in Ægypto nasci, quin et in Gallia : nec dubitarim. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maxime videmus, sed odore præstantes. Pro hoc sive σφάκος sive σφάγνος legimus φάσκον ap. Theophr. H. Pl. 3, 9 [8, 6] : Ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ὁμοίως τοῖς βρογχίοις ἡ αἰγίλωψ φέρει, πολιὸν καὶ βρύγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον καταχρεμάννυται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρόν. Unde est quod Plin. scripsit 16, 8 : Ex glandiferis sola quæ vocatur Ægilops, fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et ex ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos. Apud Hesych. vero hæc leguntur : Σφακὸς, χόρτος, ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν ἐπιγεννώμενον, ὃ καλοῦσι βρύον· οὐκ εὖ· ἐκεῖνος γὰρ φακὸς λέγεται. Quem lexicogr. sequendo, ap. Theophr. leg. foret φακὸν, itidemque ap. Plin. Nec mendi suspectum haberi debet illud φακὸς, quum ipse in litera φ sic D scribat, Φακὸς, βρύον τὸ ἐν λίμνῃ, Muscus palustris. [Sed idem suo loco : Φάσκος, τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν γινόμενον, quod in gl. Σφακὸς pro φακὸς reponebat Salmas., probante Schneid. ad l. Theophr.] Nota igitur in ante citatis ll. hæc quoque nomina, Σφάγνος sive Σφάγνον : item Φακὸς et Φάσκον. [Σφάγνον, Seseli Massiliense, Diosc. Notha 3, 53. Aspalathus, ib. 1, 19. Boiss.]

[Σφακτήρια, Σφακτηρία, Σφακτηριεύς, Σφακτηριώτης. V. Σφαγίαι, et conf. Arnold. ad Thucyd. vol. 2, p. 444, 9 ed. tert.]

[Σφάκτης, ὁ, Sicarius, Jugulator, Gl. Εὔνους ὁ σφάκτης Zenob. 3, 94. Valck. Oxyt. σφακταὶ, ut solet variari in ejusmodi nominibus, ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 363, A. L. Dind.]

[Σφακτικὸς, ἡ, ὸν, Ad cædendum aptus, Zonaras Lex. p. 1512 : Πανδούριον, μάχαιρα σφακτική.]

Σφακτὸς, ἡ, ὸν, Mactatus, ἐσφαγμένος, σφαγείς. Eur. [Hec. 1077 : Σφακτὰν κυσί τε φοινίαν δαῖτα.] At Σφακτὸν [σφάκτρον] Pollux [10, 97] dicit fuisse appellatum

A τέλους ὄνομα, ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῶν θυομένων : videtur igitur fuisse Pecunia aliqua quæ pendebatur pro mactata s. jugulata hostia. [Codd. Σφάκτρον.]

Σφάκτρια, ἡ, Jugulatrix, Mactatrix, Sacrifica. Unde ap. Suid. in quodam l. σφάκτριαι, quod exp. ἱέρειαι.

[Σφάκτρον, τὸ, Vectigal pro victima pendendum. Pollux 10, 97 : Τὸ σφάκτρον τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῶν θυομένων οὕτως ἐπονομασθέν.]

Σφακώδης, ὁ, ἡ, Abundans σφάκῳ, Dives σφάκου. Hesych. σφακώδη κλιτὴν [κλιτὺν] exp. καθ' ὃν ὁ φακὸς ἐφύετο : subjungens, σφακὸν esse ἄγριον φυτόν.

[Σφάλαξ, κος, ὁ, Verris, Gl. pro ἀσφάλαξ. Draco p. 51, 18 : Ἐξαιρεῖται ἀσφάλαξ, συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, διότι σφάλαξ ἦν δισύλλαβον. ᾰ]

[Σφαλάσσω, Seco, Pungo. Hesychius : Σφαλάσσειν, τέμνειν, κεντεῖν.]

Σφαλερόνηκτος, ὁ, ἡ, In quo natare est σφαλερὸν, In quo non tuto natatur, sed periculose, fluvii epith., quo et magnitudo s. latitudo et profunditas innuitur.
B [Iterum HSt. :] Σφαλερόνηκτος, Natatoribus periculosus, In quo natare periculosum est. [Pollux 3, 103, ποταμός.]

Σφαλερὸς, ά, όν, Qui lapsat inter eundum, Qui titubat et vacillat fallente vestigio : veluti ii qui ebrii sunt, aut qui per viam lubricam incedunt. [Æsch. Eum. 371 : Σφαλερὰ κῶλα.] Nicander Al. [33 : Ἐπὶ σφαλεροῖσι δὲ κώλοις ... ὑπέδραμον ἀσθμαίνοντες· 189]: Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπάζοντες ἀγυιαῖς, i. e. σφαλλόμενοι· 400, de Pharico veneno : Ἤνυσε καὶ σφαλεροὺς, ὁτὲ δ' ἄφρονας, Potum efficit ut titubent et lapsent, s. Efficit ut lapsantem gressum firmare nequeant. Diosc. 6, 19, Pharicum potum scribit ἐπιφέρειν παράλυσιν μετὰ παρακοπῆς καὶ σπασμοῦ, Afferre resolutionem nervorum cum convulsione et delirio. Schol. vero Nicandri σφαλεροὺς in illo l. exp. τρομεροὺς, Tremulos et trepidos. Quum vero de re aliqua dicitur σφαλερὸν, significat potius Lubricum, Instabile, Infidum, Fallax, Quo niti tuto non possis : oppositum habens ἀσφαλές.
C [Proprie Theophr. fr. 8 De vertig. 12 : Ἀνιστάμενοι δὲ μᾶλλον ἢ καθίζοντες ἰλιγγιῶσιν, ὅτι ἠρεμούντων συνίσταται τὸ ὑγρὸν ἐν τῇ κεφαλῇ πλέον· ὅταν δὲ κινῶνται, σφαλερὸν γίνεται καὶ εἰς ἓν μόριον ἀθρόον ἄγον ποιεῖ τὸν ἴλιγγον.] Soph. Aj. p. 10 [159] : Καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, Lubricum et parum tutum præsidium ac munimentum. Schol. ibi σφαλερὸν ῥῦμα exp. ἀσθενὴς φυλακή : expositione ea sumpta ex antecedente ; nam consequens τῶν ἀσθενῶν est τὸ σφαλερὸν, ut lubrica sint et minime tuta, ac spem nostram fallant. [Anon. (f. Eur.) ap. Stob. Fl. 43, 3 : Προστάτης ἁπλοῦς πόλει σφαλερὸς, ὑπὼν δὲ κάλλος οὐ κακὸν πόλει· Eur. ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 623, A : Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι, καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις· Iph. A. 22 : Τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν· Rhes. 132 : Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη· Suppl. 508 : Σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς νεώς τε ναύτης. Aratus 1151 : Αἱ γάρ τ' ἄμυδις συνιόντων μηνῶν πείρατ' ἔχουσιν, ὅτε σφαλερώτερος αἰθὴρ ὀκτὼ νυξὶ πέλει χήτει χαροποῖο
D σελήνης. Aret. p. 43, 8 : Σφαλερὴ ἡ τοιαύτη ἐπικουρίη.] Dem. [p. 11, 3 : Σφαλεροὶ σύμμαχοι· 150, 11] : Τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα· τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερόν. Ubi nota inter se opponi σφαλερὸς et ἀσφαλὴς s. ἀκίνδυνος : quamobrem exp. etiam Periculosus. [Fallax. Palladas Anth. Pal. 10, 89, 2 : Σφαλεροῖς ἐξαπατῶσα λόγοις. Herodot. 3, 53 : Τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν· 7, 16 : Τοιούτων προκειμένων τῶν γνωμέων τὴν σφαλερωτέρην σεωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι ἀναιρέο. Thuc. 4, 62 : Τὸ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπὶ πλεῖστον κρατεῖ, πάντων τε σφαλερώτατον ὂν ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται. Xen. H. Gr. 2, 1, 2 : Τὸ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἐπιχειρῆσαι σφαλερὸν ἐδόκει εἶναι· Comm. 3, 6, 16 : Οὐχ ὁρᾷς ὡς σφαλερόν ἐστι τὸ ἃ μὴ οἶδέ τις ταῦτα λέγειν ἢ πράττειν. Plato Leg. 3, p. 688, B : Εὐχῇ χρῆσθαι σφαλερὸν εἶναι νοῦν μὴ κεκτημένον· 7, p. 810, B : Σφαλερὰ γράμμαθ' ἡμῖν ἐστι ... καταλελειμμένα· Reip. 3, p. 404, A : Ὑπνώδης καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγίειαν ἕξις· Theag. p. 121, C : Ἔστι μὲν γὰρ (ἡ νῦν παροῦσα) ἐπιθυμία οὐκ ἀγεννής, σφαλερὰ δέ· Leg.
A 1, p. 649, E : Πότερον ἰόντα πεῖραν λαμβάνειν σφαλερώτερον· 7, p. 797, D : Μεταβολὴν πάντων πλὴν κακῶν πολὺ σφαλερώτατον εὑρήσομεν. Comparativo etiam Ps.-Demosth. p. 154, 21 : Ἔτι σφαλερωτέραν αὐτῷ πεποίηκε (Philippus) τὴν Μακεδονικὴν δύναμιν. Superl. Polyb. 3, 110, 3.] Magis proprie de gressu dicitur, Epigr. [Apollonid. Anth. Pal. 11, 25, 4] : Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος, Usque ad genu titubans et succiduum ; nam titubare solent, qui mera vina bibunt : contra ap. Athen. 4, ὁ οἶνος dicitur ὀρθὸς εἶναι τῷ ὄντι καὶ οὐ σφαλερὸς, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένως πίνηται, Nequaquam efficere ut titubent lapsentque, qui moderate ipsum et temperatum biberint. Et Lucian. [Vitt. auct. c. 12] : Σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. || Σφαλερὸς exp. etiam Periculosus, Perniciosus, Noxius. [Ælian. N. A. 14, 20 init. : Τὸ εἰς θάνατον σφαλερὸν παριέναι, de morbo letali.]

|| Σφαλερῶς, Lubrice, Parum tuto, Dubie. [Epigr. Anth. Pal. 9, 801, 1 : Πολλὰ δὲ σώσας ἑστῶτα σφαλερῶς ἥδρασεν ἀσφαλέως.] Isocr. Areop. [p. 140, A] : Ὥσπερ
B τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης καὶ σφ. αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστηκότων. [Pollux 3, 107 ; 6, 205 ; 8, 13. Aristid. vol. 1, p. 351 : Ἡ τῆς τροφοῦ θυγάτηρ ἀσθενοῦσα καὶ ἔχουσα σφαλερῶς. L. D. Ἀσφαλέρως, Clem. Alex. Q. D. S. p. 970, sed forte leg. σφαλερῶς. Routh. Ps.-Eur. Iph. A. 601 : Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα, τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων ἄπο μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν, ἀγανῶς δὲ χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ, quæ ad sententiam non minus absurda quam ad constructionem barbara sunt. || Falso. Zonaras Cotel. Mon. vol. 3, p. 471, C : Οὐκ εἶναι δογματίζουσι τὸν υἱὸν ... σφ. L. Dind.]

[Σφαλερότης, ητος, ἡ, Fallacia. Isaac Argyrus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 25, D, sive Petav. Uranolog. p. 378, B : Περὶ τῆς τοῦ κανονίου σφαλερότητος. L. Dindorf.]

[Σφαλερῶς. V. Σφαλερός.]

[Σφαλίζω, Vincio. Photius : Ἐσφάλιζεν, ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι πεδῆσαι. Quem σφαλίζειν et σφάλλειν confudisse aut pro ἔσφηλεν ἔδησεν
C scripsisse ἐν σφαλῷ ἔδησεν, quod etiam Dobræus conjecerat Advers. vol. 1, part. 2, p. 591, opinabatur Meinek. Exerc. 1, p. 4, ratione non habita Hesychii : Ἐσφάλιξεν (sic leg. etiam ap. Phot.), ἔσφηλεν, ἔδησε· σφαλὸς γὰρ ὁ δεσμός. Sed donec probetur signif. Supplantandi, uterque ἠσφάλισεν pro ἔσφηλεν scripsisse aut debuisse putandus est. Ap. Jo. Malal. p. 50, 12 : Ἔκλασε τὸ ξύλον ὅπου ἐσφάληντο οἱ αὐτοῦ πόδες, leg. videtur non inusitata recentioribus forma ἐσφάλιντο. L. D. Σφαλίζειν Græcis antiquis est Vincire, Ligare ; at recentiores usurpant pro ἀσφαλίζειν, ἀποκλείειν, ut Latini sequioris ætatis Firmare, nos *Fermer*. Orneosophium p. 250 : Ἀνοίγει καὶ σφαλίζει τὸ στόμα αὐτοῦ συχνὰ διὰ τὴν στενοχωρίαν ἣν ἔχει, Claudit. Malaxus in Histor. Patr. in Gennadio : Καὶ ἀφῆκε τὸν ναὸν ἐκεῖνον σφαλισμένον. Ducang. Theophan. ap. Alemann. ad Procop. p. 107 : Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ, Ut publicæ clauderentur balneæ. Schneider. Theodor. Stud. p. 595, D : Πόσον χρόνον ἔξεστι σφαλισθῆναι (ecclesiam), ubi male Int.
D Expectare. Conf. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 232, 16 ; anon. ib. 353, 22. L. Dind.]

[Σφάλισμα, τὸ, Munimentum, Claustrum. Schol. Xen. Anab. 1, 2, 8 : Ἐρυμνὰ) σφάλισμα. L. Dind.]

[Σφαλλός. V. Σφαλός.]

[Σφαλίως, Firmiter, in schol. Oppiani Hal. 2, 110 : Ὄμματ' ἐπημύει, σὺν δὲ στόμα πάμπαν ἐρείδει, ponitur ad ἐπημύει, quod interpr. σφαλίως καμμύει, ad πάμπαν vero ἀσφαλίως. L. Dind.]

Σφάλλω, ἁλῶ, Supplanto (ut ap. Cic., Supplantare eum, quicum certet), Everto. Suid. σφήλας, καταβαλὼν, προσουδίσας, in hoc l. : Σφήλας ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἄνθρωπον, Dejecto in terram et prostrato homine. Sic Hom. etiam usurpavit : ut Od. P, 465 : Οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο. Et Il. Ψ, [719] : Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι, Eum non poterat humi prosternere. [Eur. Heracl. 129 : Κάσφηλεν γόνυ γέροντος· Hipp. 1232 : Ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν. Apoll. Rh. 3, 1310 : Ὣς δὲ καὶ ἄλλον σφῆλε γνὺξ ἐπιόντα. Theocr. 24, 110 : Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασι.] Similiter pro-

A sæ quoque scriptt. usurpant. [Diod. 14, 23 : Ἔσφηλεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν. Longus Past. 4, p. 118, 4 Schæf. : Ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν.] Plut. Sulla [c. 29], de Telesino Samnite : Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς, ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν (τὸν Σύλλαν) ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Ut athleta assurgens integer in labore jam confectum, non multum abfuit quin ad portas urbis Romæ everteret ac prosterneret. Xen. Cyrop. 8, [8, 10] : Νομίζοντες, τὸ μὴ ὑπερπίνειν, ἧττον ἂν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. Itidem ab Eod. Reip. Lac. [5, 4] : Αἱ οὐκ ἀναγκαῖαι πόσεις σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Nam qui nimio se ingurgitarunt mero, titubare in incessu solent aut prorsus corruere; nec mens eorum sibi constat. [Sic Liv. 21, 36 : « Lubrica glacie in prono citius pedes fallente. » De equo equitem excutiente Xen. Eq. 3, 9 : Οἱ γὰρ ὑπέρφοβοι (ἵπποι) τὸν ἀναβάτην ἔσφηλάν τε πολλάκις καὶ εἰς τὰ χαλεπώτατα ἐνέβαλον. V. pass. || Dejicio, sed improprie, cum præp. Lucian. Demosth. c. 29 : Ἀπ' ἐλπίδος με ἔσφηλας. Quod cum solo genit. dicit pass. Necyom. c. 6 : Σφαλεὶς τῆσδε τῆς ἐλπίδος.] Meta-
B phorice plerumque, ut Lat. Everto, Subverto, Labefacto, Pessundo. [Pind. Ol. 2, 89 : Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε (Achilles)· Pyth. 8, 15 : Βία δὲ καὶ μεγαλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ· Isthm. 3, 53 : Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα. Soph. El. 416 : Πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς· Aj. 452 : Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (Minerva). Et aliter fr. Eriphyl. ap. Stob. Fl. 43, 7, 3 : Ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν. Similiter Eur. Andr. 781 : Κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δυνάμει τε δίκαν· fr. Aug. ap. Stob. Fl. 105, 15 : Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον, ἢ καὶ παραυτίκ' ἢ χρόνῳ δαίμων βίον ἔσφηλε, κοὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.] Venus ap. Eur. Hipp. [6] : Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα, Honoro et eveho qui mea observant jussa, et imperio meo non reluctantur : everto autem et pessundo, qui magnos sibi adversum nos sumunt spiritus. Vel, Everto bonis et honoribus. [Ib. 262 :
C Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν· 871 : Ὦ δαῖμον, μὴ σφήλῃς δόμους· Med. 198 : Ἐξ ὧν θάνατοι δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους· et similiter alibi. Et cum duplici accus. fr. Æoli ap. Stob. Fl. 20, 7 : Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς· Archelai ap. Plut. Mor. p. 20, D : Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί· Andr. 223 : Εἴ τι σε σφάλλοι Κύπρις. Herodot. 7, 16 : Τὰ σὲ καὶ ἀμφότερα περιήκοντα ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι· 7, 142 : Τοὺς ὦν δὴ τὰς νέας λέγοντας εἶναι τὸ ξύλινον τεῖχος ἔσφαλλε τὰ δύο τὰ τελευταῖα ῥηθέντα ὑπὸ τῆς Πυθίης.] Thuc. 5, p. 170 [c. 16] : Ὡς οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεγένετο, Nihil fecit quo resp. labefactari posset et everti, ut Cic. Paulo post dicit, Ἐν εἰρήνῃ οὐδενὸς σφάλματος γινομένου. [3, 37 fin. : Ἐκ τοῦ τοιούτου τὰ πολλὰ σφάλλουσι τὰς πόλεις.] Itidem Æschin. [p. 71, 20] : Ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Nisi hic malis interpretari Fallere, Circumvenire. Nam accipitur interdum in hac etiam signif. : ut quidem exp. et ap. Plut. Fabio [c. 19] : Ἅπαξ ὀλίγον
D παρακρουσάμενος ἔσφηλε τὸν ἄνδρα, Semel parum abfuit quin fefellerit et circumvenerit hominem. Thuc. 2, [87] : Ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν, Fefellit in prælio navali. [1, 122 fin. : Οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε, ἣ ἐκ τοῦ πολλοὺς σφάλλειν τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται· 7, 67 : Πῶς οὐ σφαλοῦσι τὰς ναῦς;] Quibus tamen in ll. σφάλλειν possis accipere etiam pro Labefactare, Evertere. [Xen. Hier. 10, 7 : Οἱ συντεταγμένοι καὶ σώζειν τὰ τῶν φίλων μάλιστα καὶ σφάλλειν τὰ τῶν πολεμίων δύναιντ' ἄν. Et cum accus. pers. Comm. 4, 6, 1 : Τοὺς μὴ εἰδότας (τί ἕκαστον εἴη τῶν ὄντων)... αὐτούς τε σφάλλεσθαι καὶ ἄλλους σφάλλειν. De Polybio Schweigh. : « 18, 14, 1 : Τίς αἰτία τοῦ νικᾶν Ῥωμαίους καὶ τί τὸ σφάλλον ἐστὶ τοὺς ταῖς φάλαγξι χρωμένους; 5, 21, 6 : Τῶν κατὰ πόλεμον κινδύνων τοὺς πλείους καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν σφάλλουσιν αἱ τῶν τόπων διαφοραί· 4, 51, 7 : Ὁ Ζιβοίτης ἔσφηλε τὰς ἐπιβολὰς αὐτῶν μεταλλάξας τὸν βίον· 10, 33, 2 : Ἔσφηλε τοὺς ὑπεναντίους πολλάκις· 40, 5, 9 : Σφῆλαι καὶ ἡττῆσαι τοὺς Ἕλληνας. Perf.

A 8, 11, 2 : Ἀκρατέστατον (Philippum) ἀποδείκνυσι πρὸς γυναῖκας, ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὑτὸν διὰ τὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμήν. »] Clarius Fallendi signif. habet ap. Plat. Epist. 7 [p. 351, D] : Ταύτῃ δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, Idem Dionem quoque fefellit. Et ap. Herodian. 6, [5, 18] : Ἔσφηλε δὲ αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, μήτε εἰσαγαγὼν τὸν στρατὸν, μήτε εἰσελθὼν, Sed eos Alexander fefellit. Aliquanto ante, Ἔσφηλε δ' αὐτῷ τὴν γνώμην ἡ τύχη, Opinionem ejus fefellit; s. Eum destituit et frustrata est. [Diod. 15, 33 : Ἀγαθὴ γὰρ ἡ τύχη τοὺς μέγα φρονοῦντας παραδόξως σφῆλαι.] Plut. [Mor. p. 431, A] : Πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων (ut Euripides ait), ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, Multis enim modis dii nos non captionum, sed rerum fallunt. Sed fortasse non minus recte et in hoc l. et in proxime præcedentibus accipietur σφάλλω pro Frustror spem alicujus, Facio ut quis sua spe excidat. Quod certe est potius Spem alicujus fallo, quam simpl. Aliquem fallo. Tale est pass. σφαλεὶς, quod Suid. exp. ἀποτυχὼν, Frustratus, Qui aberravit.
B Apud Herm. σφάλλω et pro Induco in errorem, Facio ut quis erret. [Decipio, Gl.] || Hesych. non solum transitivam signif. tribuit verbo σφάλλειν, (exponens κλίνειν, καταβάλλειν : itidemque Σφῆλαι, σαλεῦσαι, κινῆσαι, Concutere ac labefactare, Commovere, [et in gl. obscura : Σφάλλον, κολάκευσον, ubi participia latere videntur],) sed etiam neutralem, σφάλλειν exponens ἁμαρτάνειν, Aberrare : ut i. sit q. πταίειν. Cujus signif. exemplum desidero. [Ap. Polyb. 16, 21, 5 : Ἣ καὶ ταχέως οὐ μόνον ἔσφηλεν, ἀλλὰ καὶ τὴν βασιλείαν ἠλάττωσε, Reiskius ἑαυτὸν ἔσφηλεν, Schweigh. aut hoc aut ἐσφάλη.] || Σφάλλω exp. etiam Averto. Plut. Themist. [c. 14] : Τὰς ναῦς ἔσφαλλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι, Naves avertebat, et Græcis latera dabat. [Cum eod. voc. Polyæn. 3, 11, 13 : Τὰ ἐπιφερόμενα κύματα οὐχ ὁρῶντες (οἱ ναῦται) διὰ τὴν τοῦ φράγματος πρόσθεσιν, οὐκ ἐξανίσταντο διὰ τὸν φόβον οὐδὲ τὴν ναῦν ἔσφαλλον.]

|| Pass. Σφάλλομαι, Supplantor, Dejicior, Evertor, Labefactor. [Proprie Eur. Bacch. 744 : Ταῦροι δ' ὑβρι-
C σταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι τὸ πρόσθεν ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας. Xen. Eq. 7, 7 : Δεῖ δὲ τὸν ἱππέα καὶ τὸ ἄνωθεν τῶν ἑαυτοῦ ἰσχίων σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι· οὕτω γὰρ, ... εἰ ἕλκοι τις αὐτὸν ἢ ὠθοίη, ἧττον ἂν σφάλλοιτο· Hipparch. 8, 9 : Οὐ γὰρ ὅμοιον φεύγοντι καὶ διώκοντι σφαλῆναι.] Plut. De laude propria [p. 541, B] : Ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος, ἑαυτὸν εἰς ὀρθὸν καθιστὰς, Qui a fortuna labefactatur et evertitur. Itidem Xen. Symp. p. 512 [c. 2, 26] : Ἢν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, ταχὺ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται, (quemadmodum τὰ φυτὰ nequeunt ὀρθοῦσθαι, ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ.) Si nimium potemus, vinum et corpora nostra et mentes nostras labefaciet : sicuti supra dicit, Τὸ ὑπερπίνειν καὶ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. [Cyrop. 1, 3, 10 : Ὅτι ὑμᾶς ἑώρων καὶ ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους.] Vel etiam, Faciet ut et corporibus et animis vacillemus ac titubemus, ut Epigr. [Marci Arg. Anth. Pal. 11, 26, 1] : Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος, Titubo ebrius mero, Inebriatus mero cespito. Nec enim ebrii solent ince-
D dere ὀρθούμενοι, i. e. Erecto corpore, sed vel concidunt et collabuntur, vel saltem titubant et vacillant inter eundum. Ovid., Haud aliter titubat quam si mera vina bibisset. Aristoph. Vesp. [1324] : Ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται, Etiam vacillans et titubans accedit. [Xenoph. Reip. Lac. 5, 7 : Τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι. Plutarch. Mor. p. 648, F : Τοῦ κλήματος τὸ ἑλικῶδες τοῦτο καὶ σφαλλόμενον ἐν τῇ πορείᾳ.] Synesius Ep. 133, de jaculis Ægyptiis : Ταύτῃ καὶ σφάλλεται παρ' ἑαυτῶν, A seipsis præpedita vacillant nec recta feruntur. Pro Labor, Titubo, [Trepido, add. Gl.] Vacillo, accipitur et quatenus quis in sermone dicitur labi ac titubare, ut πταίειν. Plut. Alcib. [c. 10] : Οὐκ εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε. [Juncus Stob. Fl. vol. 3, p. 438 : Καταπίπτων, σφαλλόμενος. Valck.] Aliquando significat Labor, Erro, Decipior, Fallor, ut vel in verbis responsisve, vel in opinione aliquis dicitur Labi, Errare, Decipi : ap. Græcos πταίειν, ἁμαρτάνειν. [Soph. El. 1481 : Καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι.] Plut.

Symp. sept. sap. [p. 153, A]: Εἴ τί τι σφάλλεται κατὰ ταύτας ἀποκρινάμενος, Si quid errat in responsis. Aliquanto post, Ὁ Ζεὺς ἐσφάλη περὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γενέσεως, Falsus fuit, ἐψεύσθη : nam dixerat in cœtu deorum Alcmenæ partum πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν. Juno autem omnia illius consilia evertit dolis suis. Ψευστήσεις, inquit, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Falleris, nec ad exitum perduces quæ dixisti : qua de re vide Hom. Il. T, 101, et sequentibus. Affertur et σφαλεὶς τῇ γνώμῃ, pro Opinione deceptus s. falsus. [Eur. Andr. 897 : Ἔα· τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ'; ἢ σαφῶς ὁρῶ δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην;] Quibus adde hoc Isocr. [p. 9, B] : Ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Animus in multis errat et titubat. Item hoc Greg. Naz. : Οὐκ ἂν σφαλείης ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, In celsioribus nominibus non erraveris. In consiliis quoque, conatibus, et re aliqua gerenda, dicitur aliquis σφάλλεσθαι, ut πταίειν et προσκόπτειν, itidem pro Labi, Errare, Impingere, Infelici successu rem gerere. [Eur. Hipp. 184 : Ταχὺ γὰρ σφάλλει κοὐδενὶ χαίρεις, οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν φίλτερον ἡγεῖ· Ion. 1523 : Ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθῃς τὴν αἰτίαν· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 69, 19 : Αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις αἶσχος γυναιξί· et sim. alibi. Aristoph. Ran. 689 : Κεἴ τις ἥμαρτε σφαλεὶς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν· 736 : Κἄν τι σφαλῆτε· Pl. 351 : Ἢν μὲν κατορθώσωμεν..., ἢν δὲ σφαλῶμεν. Nicand. Alex. 213 : Πᾶν δὲ νόημα ἔμπληκτον μεμόρηκε κακῇ ἐσφαλμένον ἄτῃ· 221 : Ὡς ὁ νόον λύσσῃ ἐσφαλμένα βρυκανάαται ὠρυδόν. Herodot. 7, 50 init. : Εἰ δὲ ἐρίζων πρὸς πᾶν τὸ λεγόμενον μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξεις, σφάλλεσθαι ὀφείλεις ἐν αὐτοῖσι ὁμοίως καὶ ὁ ὑπεναντία τούτοισι λέξας· 168 : Ἢν γὰρ σφαλῇ (ἡ Ἑλλὰς), σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύσουσι τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων.] Herodian. 6, [6, 4] : Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Ut quem et opinio sua et fortuna fefellerit ac frustrata sit. Quo loquendi genere utitur et Thuc. 2, p. 77 [c. 87], in oratione Cnemi. [Ubi τύχαις σφάλλεσθαι. Et 4, 18, ubi γνώμῃ σφαλέντες, a quo differt γνώμης σφάλλεσθαι, de quo infra. Ejusdem voc. accus. jungit Clearchus ap. Athen. 13, p. 590, C : Ἐπαμεινώνδας ... οὐκ εὐσχημόνως περὶ τὰς ὁμιλίας ἐσφάλλετο τὴν γνώμην.] Idem alibi [8, 92] : Μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, Ne per inscitiam laberetur. Quo referri potest et σφάλλεσθαι γνώμαις, quod exp. Decipi et falli opinione. Rursum Thuc. dicit σφάλλεσθαι πείρᾳ, pro Frustrari conamine, quum sc. non prospere succedit quod tentavimus, 1, [70] : Ἢν δ' ἄρα που καὶ [καί του] πείρᾳ σφαλῶσι· 2, [43] : Καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλεῖησαν, Quumque in re tentanda fallerentur, Quumque eis res tentata non succederet. Idem [7, 61] : Σφαλέντες ἐν [deest ἐν, etiam in Lex. Septemv., unde hæc repetit HSt.] τοῖς πρώτοις ἀγῶσι, Quibus res in primis præliis male successit. His autem in ll. nota dat. rei. [Paullo aliter 2, 65 fin. : Σφαλέντες ἐν Σικελίᾳ ἄλλῃ τε παρασκευῇ καὶ τοῦ ναυτικοῦ τῷ πλείονι μορίῳ. Et 7, 66 fin. : Τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι. Addita præpos. Xen. Comm. 3, 12, 6 : Καὶ ἐν τούτῳ πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται· H. Gr. 7, 2, 2 : Σφαλέντων αὐτῶν ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. Plato Gorg. p. 461, D. Alia Reip. 5, p. 451, A : Περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. Polyb. 1, 37, 7 : Ἔν τισι προφανῶς σφάλλονται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς κατὰ θάλατταν.] Interdum enim sine casu positum legitur : ut ap. Eund., tum alibi, tum [1, 143 med. : Ἢν σφαλῶμεν, τὰ τῶν ξυμμάχων προσαπόλλυται· 2, 65 fin., 87 med.] 3, [39] : Ὅταν ἢ κατορθώσαντι ἐλευθέρωσις ᾖ, ἢ σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον, Si offenderit et rem infeliciter gesserit. [Et ib. paullo post. Et 43 fin.] Itidemque 4, p. 145 [c. 73] : Ἡ λαβεῖν νικήσαντας Μέγαρα, ἢ σφαλέντας τῷ βελτίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι. Ubi etiam observa inter se opponi σφάλλεσθαι et κατορθοῦν, σφάλλεσθαι et νικᾶν : sicut ap. Eund. 2, [60] σφάλλεσθαι et εὐπραγεῖν· et 7, p. 156 [c. 68], σφαλῆναι et εὐτυχῆσαι. [7, 47 med. : Ἐπειδὴ ἐσφάλτο.] Quibus itidem opp. verbum πταίειν, ut suo loco docui. [Soph. OEd. Col. 75 : Οἶσθ' ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; Tr. 297 : Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε· 727 : Ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα· 719 : Καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα. Et futuri forma contracta

A fr. Terei ap. Stob. Fl. 13, 5 : Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφάλλῃ ποτὲ, ubi cod. alter σφαλῇ. Manetho 2, 375 : Σφάλλονται θαμινὰ σφετέροισιν ἐπ' ἔργοις· 5, 86 : Πταίοντας τόλμῃ καὶ σφαλλομένους ἐπὶ δόξῃ· et alia constr. 6, 16 : Ἠδ' ὡς σφαλλόμενοι πολυχρήμονος ἐκ βιότοιο ἀνέρες ἐν πενίῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζουσι. Priori futuri forma etiam Thuc. 3, 14 init. : Εἰ μὴ πεισθέντων ὑμῶν σφαλησόμεθα· 5, 113 : Πλεῖστον καὶ σφαλήσεσθε.] Interdum et cum accus. construitur. [Soph. Aj. 1136 : Ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη. (Eademque cum præp. Tr. 621 : Ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων.)] Xen. Hell. 7, [1, 9] : Ἐλάχιστα μὲν ἐσφαλμένοι εἰσίν, πλεῖστα δὲ κατωρθωκότες. [Comm. 3, 12, 6, μεγάλα.] Sic Plato De rep. 1, [p. 361, B] : Καὶ ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι, καὶ ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι, Si qua in re labatur, s. offendat, Si ei res non succedat. Rursum Xen. [Comm. 2, 2, 12] : Ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, Sicubi offendas et rem male geras, s. infeliciter, Si quid adversi tibi acciderit. Item ex

B Thuc. [1, 69, ubi est τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὐτῷ τὰ πλείω σφαλέντα], Σφαλεὶς τὰ πλείω. [7, 55 : Σφαλλόμενοι τὰ πλείω· 1, 140 : Ἢν τι καὶ σφαλλώμεθα.] At σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ exp., Aliquid abs te incommodi s. detrimenti accipio : cujus signif. hoc affertur exemplum e Xen. [Cyrop. 3, 3, 69] : Μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλείεν τι, Ne a multis mali aliquid paterentur. Certe τῷ σφάλλεσθαι opponi τὸ εὐπραγεῖν supra docui. [Et εὖ πράττειν Anab. 7, 7, 42. H. Gr. 4, 1, 17 : Ἀφυλάκτως διὰ τὸ μηδὲν πρότερον ἐσφάλθαι λαμβανόντων τὰ ἐπιτήδεια. || Accusativo aliter jungit Georg. Sync. p. 35, D : Μέμφονται δὲ αὐτὸν ἐν ἄλλῳ μέρει εὐλόγως, ὅτι ἐν τῇ ἀνακεφαλαιώσει τοῦ χρονογραφείου αὐτοῦ σϛ' ἔτη ἐσφάλη, Annis 290 aberravit.] Cum gen. junctum significat Frustror, Excido : ut dicitur Excidere spe, Decidere. [Æsch. Eum. 717 : Ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος; Soph. Tr. 1113 : Ὦ τλῆμον Ἑλλὰς, πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται. Eur. Hipp. 1414 : Δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι· Med. 1010 : Μῶν τιν'

C ἀγγέλλων τύχην οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Or. 1078 : Γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης· 1151 : Ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος· Phœn. 758 : Ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ· fr. Polyid. ap. Eutoc. In Archimed. De sphæra p. 20 : Τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς· Antiop. ap. Stob. Fl. 6, 22, 2 : Ἢν σφαλῶσι χρημάτων. Plato Reip. 5, p. 451, A : Σφαλεὶς τῆς ἀληθείας· Crat. p. 436, C, Tim. p. 42, B, et alibi. Polyb. 3, 70, 8 : Ἔμελλε τοῦ δέοντος σφαλήσεσθαι. Sextus Pyrrh. 1, 205 : Μὴ τῆς ἀταραξίας σφαλῇ.] Herodian. 2, [7, 4] : Σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, Spe sua frustrati. Eadem signif. ex Thuc. [4, 85], Σφαλεὶς τῆς δόξης, Spe deceptus : qui et 5, p. 196 [c. 110] dicit, Καὶ εἰ τοῦδε σφάλλοιντο, Quod si et hac spe frustrarentur : ut sit pro τῆς τοῦδε ἐλπίδος. Potest tamen et aliter exponi eodem alioqui sensu. [Id. 4, 28 fin. : Σφαλεῖσι γνώμης, a quo diversum γνώμῃ, quod supra.] Ex Hermog. quoque affertur σφάλλομαι τούτου, pro Ab hoc aberro. Huc refer σφαλεῖεν, quod Hesych. exp. ἐπιτύχοιεν, ψευσθεῖεν : et σφαλεὶς, quod Suid. ἀποτυχών. Addi potest et σφάλ-

D λονται, quod Hesych. exp. ἁμαρτάνουσι : nam et ἁμαρτάνειν τινὸς dicitur pro ἀποτυγχάνειν et ἀφαμαρτάνειν. [Cum inf. Plut. Mor. p. 711, B : Οὐκ ἂν σφαλείη πρὸ τοῦ βελτίονος ἑλέσθαι τὸ ἥδιον.] Porro et res pass. σφαλῆναι dicitur pro Male geri, Infelici successu administrari : ut contra κατορθοῦσθαι, quum prospere succedit. Thuc. 2, [65] : Ἃ κατορθούμενα μὲν, τοῖς ἰδιώταις τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον ἦν· σφαλέντα δὲ, τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο, Quæ prospere succedentia, honori et emolumento erant cuique; sin male evenirent, civitati ad summam belli Peloponnesiaci erant incommodo. Item τὰ ἐσφαλμένα μοι dixit Bud. pro τὰ σφάλματά μου, Errata mea. [Anon. (f. Polyb.) ap. Suidam v. Ἀναδρομὴ cit. : Οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Chœrob. vol. 1, p. 18, 19 : Ἐὰν εὕρωμεν βιβλίον πάνυ ἐσφαλμένον, οὐκ ὀφείλομεν διορθώσασθαι αὐτὸ, Mendosum. || Non infrequens in libris vitium est aor. act. et pass. (vel med.) ἔσφαλον et ἐσφαλόμην, ut ἔσφαλε γνὺξ ἐπιόντα pro σφῆλε ap. Apoll. Rh. 3, 1310, et in schol. Eur. Hec. 58, ἐσφα-

λεν, ubi alii ἔβλαψεν, ἐσφάλοντο ap. Epiphan. vol. 2, p. 32, C. L. Dindorf.] A

Σφάλμα, τὸ, Lapsus, Casus, i. q. πταῖσμα. [Manetho 4, 289 : Ὧν (τῶν σχοινοβατῶν) ὁ πόρος μόρος ἐστὶν, ἐπὴν εἰς σφάλματα νεύσῃ· 618 : Σφάλματ' ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.] Item in sermone σφάλμα est, quum lingua labitur, s. titubat et errat. Plut. Alex. [c. 27] : Ἀσμένῳ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὸ σφάλμα τῆς φωνῆς γενέσθαι, καὶ διαδοθῆναι λόγον ὡς παῖδα Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσειπόντος. Vocat autem σφάλμα φωνῆς, quod vates ille Apollinisque Ammonii sacerdos Græce volens Alexandrum salutare et μετὰ φιλοφροσύνης τινὸς dicere ὦ παιδίον, barbare ν in σ converso dixerat, ὦ παιδίος. Sed et in quibusvis actionibus σφάλμα dicitur Error, Lapsus. [Eur. Andr. 54 : Εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ· Suppl. 416 : Εἶτα διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξέδυ δίκης· fr. ap. Plut. Mor. p. 556, E : Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους οἱ θεοὶ τρέπουσιν.] Philo V. M. 1 : Ἥσθη ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, Itineris errore magnopere est lætatus. Lucian. [Pro lapsu c. 15] : B Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον, Lapsus errorque meus. [D. deor. 16, 1 : Ἐξαπατᾷ (Apollo) τοὺς χρωμένους αὐτῷ λοξὰ ... ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα.] Alicubi exp. non tam Lapsus, Erratum, quam Peccatum, Delictum, Offensa. [Vitium, Gl.] Plut. S. N. V. [supra cit.] : Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους τρέπονται. Rursum σφάλμα in re aliqua gerenda admittitur, item significans Erratum, Peccatum, Delictum. Xen. Cyrop. 8, [5, 7] : Ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Et graviora peccata oriuntur, s. graviores offensiones. Interdum opp. τῷ κατορθώματι, itidem in re gesta, et significat Infortunium, Infelix successus, Clades. [Et Ages. 2, 23. Conv. 8, 18 : Συνάχθεσθαι, ἤν τι σφάλμα προσπίπτῃ. Herodot. 1, 207 : Ὦ βασιλεῦ, εἶπον μὲν καὶ πρότερόν τοι ὅτι ἐπεί με Ζεὺς ἔδωκέ τοι, τὸ ἂν ὁρῶ σφάλμα ἐὸν οἴκῳ τῷ σῷ, κατὰ δύναμιν ἀποτρέψειν· 7, 6 fin. : Εἰ μέν τι ἐνέοι σφάλμα φέρον τῷ βαρβάρῳ, τῶν μὲν ἔλεγε C οὐδέν.] Thuc. 8, p. 273 [c. 32] : Οἵ τε Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα. Itidem supra habuimus σφαλέντα pro σφάλματα, Res infeliciter gestæ, Quæ non feliciter successerunt : et σφαλεὶς de Homine clade affecto, s. qui calamitatem accepit. [Plato Reip. 6, p. 487, B : Ἀθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι· Polit. p. 298, B : Κυβερνῆται σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πελάγεσιν ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλατταν· Theæt. p. 167, E : Ἐκεῖνα μόνα τὰ σφάλματα, ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων συνουσιῶν παρεκέκρουστο. Prov. 29, 26 : Ἀσέβεια ἀνδρὶ δίδωσι σφάλμα, Impietas hominem multis malis implicat.]

[Σφαλμάω, ap. Hesychium : Σφαλμᾷ, σκιρτᾷ, σφάλλεται· ἄλλοι ἀντὶ τοῦ σφαδάζειν τετάχθαι φασὶν, ἔνιοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττειν, i. fere q. sequens, nisi ita leg.]

Σφαλμέω, i. q. σφάλλομαι, Labor, Collabor, Concido, Suid. ex Polyb. [35, 5, 2] : Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχρήστησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε· διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ D Σκιπίων. [V. Ἀποσφαλμέω.]

[Σφαλμὸς, ὁ, Infortunium. Aquila Ps. 120, 3.]

[Σφᾶλός.] Σφαλλὸς, vel Σφαλὸς, ὁ, Cippus, Lignum quo sontium pedes vinciuntur, VV. LL. ex Polluce [8, 72] et Hesychio, quos vide. [Item Discus. Pollux : Καὶ σφαλὸς δὲ τὸ δεσμωτικὸν ξύλον ἐκαλεῖτο, ἀλλόμενον (ἄλλο γε ὂν ᾖ Bekkerus, quum ἄλλο μὲν ὂν non videatur sufficere) ᾧ ἐδίσκευον ἐκ καλῳδίου ἠρτημένῳ. Hesychius : Σφαλλός· ἔστι γὰρ ξύλον ποδῶν δεσμωτήριον (—τικὸν), οἱ δὲ κορμὸν ἢ δίσκον, ἄλλοι δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον, ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν. V. Σφαλίζω. In σφάκελος corruptum ap. Epicharmum notavimus in Σφάκελος.]

[Σφάλτης, ὁ, Supplantator. Lycophr. 207 : Σωτῆρα Βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων Σφάλτην ἀνευάζοντες. Quod τὸν σφήλαντα Τήλεφον vel similiter interpr. schol.]

[Σφάνιον, τὸ, κλινίδιον, Scabellum, Hesychio. Idem : Ἐν σφανίῳ, ἐν κλιναρίῳ.]

A [Σφὰξ, γὸς, ἡ, ponit schol. Lycophr. 317, ubi διασφὰξ, quod interpr. τοῦ χάσματος· σφὰξ γὰρ πᾶν χάσμα γῆς.]

Σφᾰρᾰγέω, et Σφᾰρᾰγίζω, Gutture sonum edo. Interdum vero generalius de alio quoque sono : ut Hom. passiva voce utens, de oculo Cyclopis, qui urebatur, dixit, Od. I, [398] : Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι· ubi Eust. exposs. veterum affert, ἐτείνοντο, et κατεπονοῦντο, necnon ἐσπαράττοντο : addens, νοεῖσθαι κατά τινα ἦχον, unde ἐρισφάραγον a Pind. usurpari ἐπὶ πολυήχου. Paulo post addit, verbo illo significari quendam βρασμόν. Sed in hoc, qui ibi [440] sequitur, loco, de ovibus, quibus ubera lacte distenta erant : Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς· Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, simpliciter διάτασιν significare tradit. Bud. exp. Lacte distenta dolore oves afficiebant. [Ἐψόφουν interpr. Hesych. ante Σφαιρηδόν. V. Σπαργάω fin.] Alterius autem verbi exemplum ap. Hesiod. [Th. 706] extat : Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα [κονίην τ'] ἐσφαράγιζον, ubi ἐσφαράγιζον quidam B interpr. Ciebant; sed intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hesych. legitur σφαραγγεῖ, quod exp. σφραγίζει : sed utrumque mendosum esse videtur, ac reponi debere σφαραγεῖ, et σφαραγίζει. Itidemque ubi ἐσφράγιζον exp. ἐδόνουν et μετὰ ψόφου ἦχουν, reponendum esse ἐσφαράγιζον.

Σφάραγος, ὁ, Guttur, Fauces. Interdum vero Sonus qui gutture emittitur. [V. Hesych. et Phot. s. Suidas.] Vel potius illo voc. proprie Sonus hic gutturis significatur, et ex eo ipsum Guttur nomen id accepit : si sequamur, quod Eust. [ad Il. X, 328, ubi nonnulli ἀπὸ σφάραγον μελίη τάμε pro ἀπ' ἀσφάραγον] ex quibusdam vett. refert : ap. quem habetur duntaxat σφάραγος, quum ap. Hesych. sit σφάραγγος. [V. Ἀσφάραγος.]

[Σφάττω. V. Σφάζω.]

[Σφεδᾰνὸς, ἡ, όν.] Σφαδανὸς quoque huc pertinere videtur. Significat vero σφαδανὸν Hesychio σφοδρὸν, καταπληκτικὸν, Vehemens, Terribile. Si de morte diceretur, significaret Quam quis obire non nisi palpi- C tans potest. [Scrib. Σφεδανὸς, ut ap. eund. : Σφεδανὸν, ἐπιτεταμένον, συντονώτατον, σφοδρὸν, ὀξύ. Theognost. Can. p. 12, 1 interpr. etiam δριμὺ, ἰσχυρόν. Quorum prius ponitur ab Hesychio in Σφειλὸν, quod v. in Σφηλός. « Vehemens, Acer, Intensus, Festinus, a σπεύδω, Hom. Il. A, 165 : Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων, schol. ἐπιεικτικῶς, σφοδρῶς, ἢ καταπληκτικῶς. (Conf. Π, 372.) Φ, 542 : Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει, schol. ἀντὶ τοῦ σφεδανῶς, ἐσπευσμένως ἢ καταπληκτικῶς.» Seager. Xenophanes ap. Athen. 11, p. 462, F : Ἢ στάσιας σφεδανάς, ubi φενδόνας libri, quod φλεδόνας scripsit Scaliger. Nicander Th. 642 : Βλάστη δ' ὡς ἔχιος· σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον, ubi schol. τραχὺ, σκληρὸν ἢ σφιγκτόν. Antipater Sidon. Anth. Pal. 6, 219, 12 : Ὄμμα δ' ἑλίξας βρυχᾶτο σφεδανῶν ὄβριμον ἐκ γενύων. Comparativo Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 238, 336. || Adverb. Σφεδανῶς ap. schol. Hom. supra cit.]

[Σφεδανόω, Interficio, ponit Theognost. Can. p. D 12, 2 : Σφεδανῶ, τὸ θανατῶ, et Hesychius : Σφεδανῶν, φονεύων, ὀλλὺς, κτείνων· quibus quod additur τινὲς ἐπεσπευσμένων (—νον Musurus). Ἄλλοι σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφὲ καὶ δανον (δανῶν), ὅ ἐστι κτείνων· ἔστι δὲ ῥηματικὸν, ostendit gl. referri ad ll. Homericos in Σφεδανὸς citatos et varietatem σφεδανῶν, quam l. tertio memorant scholl. et explicant σφοδρῶς διώκων. V. Heyn. s. Ruhnk. præf. p. IX.]

[Σφεδανῶς. V. Σφεδανός.]

Σφέες, et Σφεῖς contr., Ipsi. [Omittenda erat forma Σφέες, quæ una cum inaudita Σφὲς ponitur in Favorini Ecl. p. 412, 2 : Σφέες, σφεῖς καὶ σφὲς δωρικῶς, cujus imperitiam notavit Ahrens. De dial. vol. 2, p. 258, 25, et tanquam Ionica a Gregorio Cor. p. 479, atque apparet quidem interdum in libris Herodoti· sed evertitur Apollonii l. De pron. p. 118, B : Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρός τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν Ἡμεῖς, Ὑμεῖς, Σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον. Conf. G. Dind. De

A dial. Herod. p. xx, a. De usu hujus pronominis ap. Atticos recte Elmslejus ad Eur. Med. 1345 : « Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant. » Semel σφε Aristoph. Eq. 1020 in oraculo. Sed idem frequentat dualem pron. Σὐ, ut in illo diximus, Σφὼ σφῶν, ab HSt. infra cum duali pron. Σφεῖς confusum.] Herodot. [7, 168] : Ἦν γὰρ σφαλῇ, (φράζοντες ὡς) σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύσουσι τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων, Dicentes se, etc. [De Atticis Thomas p. 826 : Σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ (καὶ παρὰ Πλάτωνι [velut Reip. 6, p. 487, B] addunt nonnulli : sed est etiam ap. alios, ut Xen. Anab. 7, 5, 9, H. Gr. 5, 2, 8), σφῶν δὲ καὶ σφίσι καὶ σφᾶς παρὰ πᾶσι τοῖς ῥήτορσιν. Οὐ μόνον δὲ σφεῖς καὶ σφῶν καὶ σφίσι καὶ σφᾶς γράφεται, ἀλλὰ καὶ σφεῖς αὐτοὶ καὶ σφῶν αὐτῶν καὶ σφίσιν αὐτοῖς καὶ σφᾶς αὐτούς. Δηλοῦσι δὲ ἁπλᾶ μὲν κείμενα τὸ αὐτοὶ αὐτῶν αὐτοῖς αὐτούς, μετὰ δὲ τῆς προσθήκης πλὴν τῆς εὐθείας ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτούς· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἑαυτὸς ἐπὶ τῆς εὐθείας ἢ ἑαυτοὶ λέγειν. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ σφεῖς αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοί, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ μόνον ἐκ πα- B ραλλήλου λέγομεν. Οἱ δὲ σφῶν ἑαυτῶν καὶ σφίσιν ἑαυτοῖς καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς γράφοντες ἁμαρτάνουσιν· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀντιποιουμένων ἀκριβείας μετὰ τοῦ ε εἶπε. (Sæpe sic peccant librarii, ut Herodoti 1, 73; 4, 148 et al., Æliani N. A. 7, 11, p. 160, 31, ubi v. Jacobs. Ap. Hippocr. p. 996, B : Διὰ σφᾶς ἑαυτάς, etiam Littré vol. 5, p. 72.) Τίθενται δὲ ταῦτα ἐπὶ τρίτου προσώπου· οἱ δὲ ἐπὶ δευτέρου τιθέντες σολοικίζουσιν.] Σφέων, Suiipsorum. Epigr. σφέων ἀδελφήν, Suam sororem. [Hom. Il. Σ, 311 : Ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη· Od. Γ, 134 : Τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον.] Et Σφῶν contr. pro eod. [Forma contracta, ubi αὐτῶν sequitur, etiam Hom. Il. M, 155 : Ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων· T, 302 : Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.] Thuc. [2, 68] : Ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, Captivitate suiipsorum, s. sua. Idem [8, 48] : Δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum esse refugium. [Item ap. ceteros Atticos in prosa. Pro ἀλλήλων Xen. Reip. Lac. 1, 5 : Οὕτω δὲ συνόντων ποθεινοτέρους C μὲν σφῶν αὐτῶν ἔχειν (conjuges), ἐρρωμενέστερα δὲ γίγνεσθαι.] Item, Ipsorum, αὐτῶν. Et Σφείων, per epenth. τοῦ ι, itidem, Suiipsorum, Ipsorum. [Hom. Il. Δ, 535 et alibi : Ὦσαν ἀπὸ σφείων. Apollon. De pron. p. 122, B : Σφῶν, καὶ Σφέων ἀκολούθως τῇ ἡμέων, Τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον, καὶ Ὦσαν ἀπὸ σφείων, ὡς ὑμείων. Τῇ σφείων (σφέων Ahrens. De dial. vol. 2, p. 259) καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς, Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ, μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἔνια γὰρ δίχα τοῦ ψ.] Σφίσι, Sibi. Hom. Il. A, [368] : Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν, Inter se ; ubi Eust. annotat quædam exempll. enclitice μετά σφισι scribere. [Ψ, 703 : Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί. Verum autem esse accentum non inclinatum schol. ad A, 368 annotat consentiente Herodiano qui dicitur ap. Bekk. Anecd. p. 1147, 3, quum enclisin non admittat præpositio præcedens et significatio pronominis non pro αὐτοῖς sed pro ἑαυτοῖς positi. Eadem ratio est genitivi D σφέων et σφῶν et accusativi σφέας, cujus de forma σφᾶς interdum inclinata dicetur infra. V. præter Herodianum l. c., Arcad. p. 143, 17.] Apoll. Arg. 2, [128] : Τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως Στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν, Cadentes super se mutuo, i. e. aliæ super alias. Plato Epist. [2, p. 314, B] : Εἰσὶν ἄνθρωποι, οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, Sibi videri. Thuc. 6, [103] : Τοὺς δὲ λόγους ἔν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐποιοῦντο ξυμβατικούς, καὶ πρὸς τὸν Νικίαν. || Quum additur verbis aut aliis pronom. 1 pers., significat Nobis : ut Apoll. [Rh. 2, 1280] : Ὥρη δ' ἡμὶν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, Inter nos ipsos. [Vobis, Hom. Il. K, 398 : Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν· ubi v. annot. et schol., qui nonnullos hæc v. 311, ubi φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, repetita conjecisse refert. De quorum opinione v. Wolf. Proleg. p. 247 sq.] || Ipsis. [Hom. Il. P, 453 : Ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω κτείνειν· X, 288 : Σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον. Æsch. Prom. 481 : Ἐγώ σφισιν ἔδειξα κράσεις. Xen. H. Gr. 1, 7, 5 : Οὐ γὰρ προυτέθη σφίσι λόγος.

A Sed 6, 5, 35 : Ὅτι Θηβαίων βουλομένων ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας σφίσιν ἐμποδὼν γένοιντο, rectius legi videtur σφεῖς. Thucydidis locum 5, 49 init., suspectum habet Dobr. Adv. vol. 1, p. 79, qui conf. ib. p. 122 sq. de usu Thucydideo hujus pronominis. Frequentior hæc signif. apud recentiores, velut Pausaniam, de quo sub finem, aliosque multos etiam inferioris ætatis. V. ex gr. Eutecn. Metaphr. Nicandri Ther. p. 317, 318, 322 etc.] Et Σφὶ pro eodem usitatius ap. poetas et Iones. Herodot. 7 : Ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα ἱρὰ ἵζεσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφι ἀπαμύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὰ ἡμίσεα, Propulsare sibi, i. e. a se. || Ipsis, tam duobus quam pluribus. Hom. Od. Δ, [65] : Ὣς φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, Ipsis duobus, Telemacho et Nestoridæ. Ξ, [108] : Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὐκρίνας [εὖ κρίνας] ἀποπέμψω. [Et alibi ubivis. Addito altero dativo Il. E, 195 : Παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι ἑστᾶσι. De Tragicis v. infra. Eliso ι Hom. Il. Γ, 300 : Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι· Θ, 4 : Αὐ- B τὰς δέ σφ' ἀγόρευε· Ξ, 304 : Καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω· A, 807 : Ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε ἤην. Hesiod. fr. ap. schol. Eurip. Or. 239 Matth. : Κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην. || De accentu Apollon. De pron. p. 124, C : Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, σαφὲς ὅτι ἡ σφίν συστελλομένη ὁμολογεῖ ἀπ' Ἰακῆς ἐγκλίσεως, εἴ γε ὅτε ἐγκλίνουσιν οἱ Ἴωνες (ἧμιν et ὗμιν), συστέλλουσι τὸ ι, ἡ δὲ μόνως ἐστὶν ἐγκλιτική· ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ, Σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα. Quæ ad Op. 56, ubi σοί τ' αὐτῷ, retulit Schæfer. ad Greg. p. 470 annot., ut τρίτῳ intelligatur προσώπῳ. Et σφίν τ' est in Cram. An. Ox. vol. 1, p. 388, 22. Sed credibilius est τρίτῳ intelligi, ut solet, καταλόγῳ. Herodoto vero 7, 149 : Σφὶ μὲν εἶναι δύο βασιλέας, Ἀργείοισι δὲ ἕνα, restituendum esse ex cod. Sancroft. σφίσι animadvertit G. Dindorf. p. xx, a. Semper enim illi, ut aliis omnibus excepto Hesiodo, σφὶ est encliticum. De discrimine formarum σφὶ et σφίσι ap. Herodotum Matthiæ ad 1, 57 : « Pronomen σφίσι et σφὶ ab H. ita usurpari ut σφὶ sit αὐτοῖς, σφίσι C semper ἑωυτοῖς, sequentibus argumentis satis confirmari videtur. 1° Loci complures sunt, ubi σφὶ et σφίσι hoc significationis discrimine posita proxime sequuntur. Sic 6, 49, ποιήσασι δέ σφι (ubi solus codex Florentinus σφίσι exhibet) ταῦτα ἰθέως Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο δοκέοντες ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας δεδωκέναι, ὡς ἅμα τῷ Πέρσῃ ἐπὶ σφέας στρατεύωνται. Conf. 1, 86 : Ὡς δέ σφι ἄσημα ἔφραζε, et mox : Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖς δοκέοντας. 2° Utrumque, σφὶ et σφίσι, centies hac sensus proprietate observata legimus, illud in quacunque fere pagina. Quod ad hoc attinet, conf. ex l. 1 c. 27, 57 : Σφίσι δὲ ὁμόγλωσσοι, ubi σφίσι ad Κρηστωνιήτας et Πλακιηνοὺς referendum est; c. 93, 94, v. 6 et 8, c. 97 : Ἐδίδοσαν σφίσι λόγον (huc conf. 6, 138; 7, 145; 8, 9; 3, 76; 5, 68; quibus locis lectio codicis Sancroftiani σφίσι pro σφὶ 3, 45, egregie confirmatur), c. 98, 146. 3° In iisdem loquendi formulis σφίσι et ἑωυτοῖσι et σφίσι αὐτοῖσι commutantur; 1, 97, σφίσι λόγον ἐδίδοσαν· 6, 138, ἑωυτοῖσι λόγους ἐδίδοσαν· 8, 9, λόγον σφίσι αὐτοῖσι ἐδίδοσαν. 4° Voci σφίσι sæpius D appositum est αὐτοῖσι sive αὐτῇσι, ut 1, 86, 146; 6, 42, 126. 5° Plerumque unus saltem codex veram lectionem præbet, ut pauci tantum loci vel codicibus ex hac regula corrigendi remaneant. » Utrique autem formæ etsi ν non videatur addendum nisi hiatus aut metri caussa, σφὶν tamen ante consonam est in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 807, n. 1688, 25 : Ὅτινί κα δικαίῳ σφιν δοκῇ εἶμεν ἐπιζαμίῳ. Atque Elmsl. ad Eur. Med. 393, σφὶν dixisse Tragicos opinatur etiam ante consonam, quum nullus sit locus qui poscat σφὶ, quod Eur. l. c. ex libris multis, Soph. Œd. Col. 421 vero omnibus invitis mutat in σφὶν, ceterum Euripidem præter l. c. et Suppl. 769 : Οἴμοι· πόσῳ σφὶν συνθανεῖν ἂν ἤθελον (add. fr. Melanipp. ap. Stob. Ecl. phys. c. 3, 14, 11, vol. 1, p. 43 Gaisf. : Οὔ σφιν πονηρόν ἐστιν), non usum esse animadvertit forma σφὶν, qua significatione pluralis utuntur Æsch. Prom. 252, 457, Pers. 807, fr. Niob. ap. Plat. Reip. 3, p. 391, E, et sæpius Soph., iidemque, ut infra dicetur, singularis. Est etiam (nisi fallit scriptura, ut in cod. Lu-

ciani De Syria dea c. 12 ap. Bast. ad Gregor. p. 470) A ap. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 4, 3, p. 174, D : Ὡς καί σφιν ἐφεῖναι ἐλλούεσθαι, etsi σφίσι sequitur 175, A, C, etc. || De formis Φιν et Ψὶν Etym. M. p. 702, 41 : Συρακούσιοι δὲ ψὶν λέγουσι, Λάκωνες φίν. Hesychius : Φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. Ubi codex Φίν. Apollon. Lex. Hom. p. 690 : Φίν· εἰώθασιν ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀντωνυμικῶς [χρῆσθαι τῇ φὶν ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. Οὐχ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν. Callim. Dian. 125 : Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται· 213 : Ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι δεξιτεροί· fr. ap. Etym. M. v. Φαρῶ. Nicand. Th. 725 : Ἀστέριον δέ φιν ἄλλο παφαύσκεο· Al. 124, fr. ap. Athen. 9, p. 395, C, bis. Et Apollon. De pron. p. 126, B : Συρακούσιοι ψίν· αμανι (ἄμαρι in cod. legebat Bast. ad Gregor. p. 254, conferens Hesychii Ἀμαρία, ἐμοῦ, παραγώγως) ψιν γενομενα, Σώφρων. Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. Idem ibidem : Καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν· Ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει. || Quod Hesychius scripserat : Σφὶ, ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς, Musuro delendum visum. || Pro dat. sing. B (qua signif. formam σφὶν tantum, non σφὶ, usurpatam conjicit Buttm. l. infra cit. p. 60) Hom. H. Pan. 19 : Σὺν δέ σφιν (Pane) τότε νύμφαι ... φοιτῶσαι ... μέλπονται· Matr. Deor. 9 : Ὁ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ πρόφρων τιμήσεις ... Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος. Æsch. Pers. 759 : Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον, de Xerxe. Soph. Œd. Col. 1490 : Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν. Quibus ll. ut dubios addit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 61 annot. Hom. Od. O, 524, ubi rectius σφι habetur pro plurali, et Hesiod. Sc. 113 : Οἳ δή σφι σχεδόν εἰσι, ubi locus etiam plurali. Pro οἱ illatum libris plerisque Herodoti 3, 14 fin. Certior testis Lycophr. 1242 : Σὺν δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατὸν, quod αὐτῷ recte interpr. schol.] Σφέας, Se. Herodot. 7 : Ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, Dederunt seipsos Xerxi. || Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duobus quam pluribus. Od. Δ, [77] : Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Ipsos duos, Telemachum et Nestoridem. [Ubi, ut sæpe, est monosyllabum.] Herodot. 7, [176] : Πειρωμένων τῶν Θεττα- C λῶν καταστρέφεσθαί σφεας, Ipsos. [Forma epica Hom. Od. N, 213 : Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος.] Et Σφάς [immo σφᾶς in prosa et apud poetas, nisi est encliticum, de quo Apollon. De pron. p. 127, B : Ἡ σφᾶς ἔσθ' ὅτε συστέλλει τὸ α κατ' ἔγκλισιν, συζύγως τῇ, Μηδ' ἧμας, ἐν τῷ (Il. E, 567) Μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο· 128, A : Τὴν πρωτότυπον, ἀφ' ἧς Ἰακὴ διαίρεσις ἡ Σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες ... σαφές ἐστιν ὡς ἐγκλιθεῖσα ἐν τῷ, Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα, περιεγράφετο τῆς περισπωμένης. Parmenides ap. Sext. Adv. math. 7, 111, 20 : Καί σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει. Theocr. 21, 16 : Πενία σφας ἐτηρει. Oppian. Hal. 2, 231, Cyn. 1, 471. V. Etym. M. p. 498, 20, Arcad. p. 143, 18, et ubi controversum dicit accentum, 179, 8], pro eodem, i. e. Se : ut Thuc. [1, 54] : Τὰ κατὰ σφᾶς ἀνελόμενοι· alibi αὐτοὺς addit, dicens [ibid.], Τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀνείλοντο. [Fefellit HStephanum Lex. Septemvir., quod verba Thuc., Ἀνείλοντο τὰ κατὰ σφᾶς ἐξενεχθέντα, et Ἀνελόμενοι τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ναυάγια, pervertit. In quibus sic scriptis non obscurum est cur αὐτοὺς et absit et assit. He- D siod. Th. 34 : Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν ... σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτον ... ἀείδειν. Apoll. Rh. 2, 959 : Οἵ ῥα τόθ' ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν, σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες.] Item, Ipsos. Soph. [Aj. 840] : Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν. [Conf. de hoc accentu enclitico apud Tragicos vitioso Elmsl. l. initio cit.] || Copulatum verbo 2 pers. significat Nos. Lucian. : Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν λόγους, Inter nos ipsos. [Quod apud Hesychium Σφᾶς explicatur non solum αὐτοὺς αὐτὰς, sed etiam αὐτὰ, recte Sturzio ad Dion. Cass. 41, 1, nihilo melioris fidei videtur quam quod l. illo Dionis est σφᾶς ἀναλέξασθαι pro αὐτὰ, aut p. 61, 58 σφᾶς ἀπέδειξαν pro eodem.] Et Σφὲ per apocopen pro σφέας, i. e. Se. [Minime.] || Ipsos, Ipsas, Ipsa. [Quomodo interpr. Hesychius. Hom. Il. A, 111 : Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν εἶδεν· T, 265 : Ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας· Od. Θ, 271, Φ, 192, 206, Hesiod. Sc. 62, quibus ll.

A omnibus, excepto secundo, dicitur de duobus. V. Buttm. l. c. p. 59 sq. Æsch. Sept. 630 : Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ· et alibi cum ceteris Tragicis aliisque poetis non Atticis. Quorum a prosa σφὲ non minus alienum est quam a comœdia, ut diximus initio. Ap. Herodot. 7, 170 : Θεοῦ σφε ἐποτρύναντος, liber unus σφέας, ut sequitur et solet in plurali Herodotus. Cui ne singularem quidem 3, 52, 53 illatum in libros concedendum esse recte animadvertit Buttmann. l. c. p. 60, 18.] Apoll. Arg. 3, [689] : Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ. || In sing. pro Ipsum, Ipsam. [Æsch. Sept. 615 : Δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις et alibi.] Soph. Aj. [51] : Ἐγώ σφ' ἀπείργω, Ego eum prohibeo. Eur. Med. [196] : Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Eam ipsam. [Non Eam ipsam, sed alterutrum, duplici pronomine, ut sæpe, propter vocabula interjecta posito pro simplici. De sing. ap. Herodot. v. supra.] Et Ψὲ, Dor. pro σφὲ s. σφέας. Theocr. 4, [3] : Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις ; Ipsas boves. [Hesychius : Ψὲ, αὐτοὺς, αὐτὰς, B αὐτῶν, αὐτὰ, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. Apollon. De pron. p. 128, A : Ψὲ Συρακούσιοι. Σώφρων, Πῶς ψε καὶ γινώσκωμεν. Idem B : Ἄσφε Αἰολεῖς· Ὄτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως (σάωσεν Bast. ad Greg. p. 254), Ἀλκαῖος δευτέρῳ. || Neutr. plur. Σφέα ap. Herodot. 1, 46 : Ὡς ἐπείρηται σφεα (τὰ μαντήια) etc. Id pro σφε restitutum 3, 53.]

|| [De duali HSt. in Ἕ, sed confundens dualem pronominum Σὺ et Σφεῖς, quibus nihil inter se commune :] Σφῶε [vel potius Σφωὲ, de quo infra], et Σφὼ, Se [dele], Ipsos, in duali. Hom. Il. A, [8] : Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι ; i. e. Ipsos duos. [Conf. Od. Θ, 317, et Apollon. infra cit. Id. De constr. 2, p. 167 sq. refellit Zenodoti etiam in schol. Il. A, 8 memoratam scripturam, Τίς τ' ἄρ σφωι, quamvis τὴν τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκος προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, παρατιθέμενοι καὶ ἐκδόσεις Ὁμηρικάς· nec minus consentaneum analogiæ esse disputat accus. in ε quam dat. rursus in ι terminatum.] Jungitur item cum verbo 2 pers. pro Vos duo. [Hoc modo dictum pertinet non ad Σφεῖς, sed Σὺ, quod v.] Il. A, [573] : Ἦ δὴ λοίγια C ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδέ τ' ἀνεκτὰ, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε· ubi Eust. annotat σφὼ a σφῶϊ abjectione τοῦ ι factum esse, ut a νῶϊ, νώ : nec vero circumflecti ut ἱδρῶ factum ex ἱδρῶτα, sed acui, propterea quod dualia sint. [De utraque forma Apollon. De pron. p. 113, B : Σφῶε (Σφωέ)· αὕτη αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει, Τίς τάρ σφωε θεῶν. Καὶ ἐπεὶ σύνηθες Ὁμήρῳ τὸ δισυλλαβεῖν, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ (Il. K, 546) Ἦ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας, οὐ τοῦ ἔπορε τὸ ε ἔχει, τῆς δὲ ἀντωνυμίας, ἰαμῶς κεκλιμένου τοῦ ῥήματος. Καὶ ἔτι, Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε (Il. P, 531), τὸ πλῆρες σφωέ (quem accentum ponit etiam De constr. 2, p. 134, 22 : Αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον μόνως ἐγκλιτικαὶ μόνως καὶ ὀξύνονται, ἥ τε σφωὲ καὶ ἡ σφωιν, et in l. lacero Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 23 sq. et Arcad. p. 143, 9 : Αἱ τοῦ τρίτου ὀξυνόμεναι ἐγκλίνονται, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν, Καί σφωιν δὸς ἄγειν· 179, 5 : Ὀξύνονται σφωέ, σφωΐν, ubi recte cod. Havn. σφωὲ pro σφωὶ, quod nihili). Schol. Il. K, 546 : Οὕτω σφωὲ διὰ τοῦ ε καὶ πόρεν ἰαμῶς· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. Et post similia : Οὐκ οἶδεν D ὁ ποιητὴς οὐδὲ μονοσύλλαβον τὴν σφὼ, εἰ μήποτε ὀρθοτονεῖται καὶ δευτέρου προσώπου ἐστὶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς, Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον (Il. A, 782). Ἔνθεν οὖν οἱ ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκασι τοῦ ε ἐν τῷ, Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε ... Ἡ διπλῆ δὲ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶϊ. Τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἁρμόζει, τὸ δὲ σφωέ· ἐστι γὰρ αὐτοὺς τοὺς δύο. De illo autem Σφὼ, quod ab altero non discrevit HSt., ut accentus jubet discerni, quum Σφὼ, Se, sit encliticum, alterum Σφὼ, Vos, semper orthotonumenon, Apollon. post verba supra citata : Παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ Θηβαΐδος, Τὼ καί σφω γείνατο μήτηρ, καὶ ἐν πρώτῃ, Ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε. Βίαιος ὁ Ἰξίων ἐστὶ τὴν σφωὲ καὶ ἐπὶ δευτέρου τάσσων (Il. K, 552), Ἀμφοτέρω γάρ σφῶϊ φιλεῖ (ut est in Vindob. uno), idemque addit voluisse Tryphonem, quos multis verbis refellit.] Sed in Il. Δ, [286], qui locus in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. accipit. Σφωΐν, Sui, Ipsorum. Et in dat. Sibi, Ipsis. Il. A, [337] : Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφωϊν [Καί σφωϊν

V. Arcad. supra cit. (qui, ut Apollon. De constr. A p. 134, 22 modo cit., ubi abest inclinatio, recte præcipit σφωϊν p. 179, 5) et Apollon. p. 115, A, C] σφωϊν, Ipsis duobus. [Θ, 402, Λ, 628 etc.] || Conjunctum autem cum verbi 2 pers. significat Vobis duobus; ut Il. Δ, [286]: Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔ τι κελεύω: ubi Eust. dicit ν metri causa abjectum esse. [Eustathium, quum dicit: Ὤφειλον γραφῆναι σφῶιν, ἀντὶ τοῦ ὑμῖν ... ὅμως διὰ μέτρου εὐχρηστίαν ἄλλως κοινῶς ἀπεδόθη καθ' ἑτεροίαν σύνταξιν, non formas permutatas dicere, sed constructiones diversa postulantes pronomina, vidit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 54.] Et Σφῷ per contr. cum ι subscripto pro eod. Od. Δ, [62]: Οὐ γὰρ σφῶιν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων· quam scripturam antiquam esse Eust. annotat. [Conf. de utroque l. in Σύ, p. 926, C; 927, A, ad quod pronomen refertur σφῶϊ et σφῶιν properispomenon. Nihil enim ad Σφεῖς pertinet cum secunda verbi pers. conjunctum, ut paullo ante diximus de Σφῶϊ. || De syntaxi notandum, quod de dat. sing. οἱ dictum in illo p. 2355, D, dat. plur. similiter B cum substantivi genitivo jungere Quintum 12, 163: Δίχα δέ σφισι θυμὸς ἔπλετ' ὀρινομένων, aliisque ll. apud Spitzner. Obss. in eum p. 155; Argonauticorum Orphicorum autem scriptorem usum pluralis eodem modo ut de singulari in illo dictum sic variasse ut non tantum pro singulari, ut supra diximus, posuisse videatur 909, sed etiam illic aliisque ll. jam a Gesnero l. c. et in Indice notatis, ad versum explendum, ut 1291: Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον ἰδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης Φαίηκες. || Ut diximus in Οὗ, vol. 5, p. 2354, D, sæpe οἱ post alium dativum inferri, sic σφᾶς post τούτους ap. Pausan. 5, 2, 4: Τούτους ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐλθόντας ... ἀποπνιγῆναι σφᾶς· 13, 6: Καὶ οἱ ταῦτα ποιήσαντι ἄλλα τε ἀντέδοσαν Ἠλεῖοι καὶ Δαμάρμενόν τε αὐτὸν καὶ ἀπογόνους τοὺς ἐκείνου φύλακας σφᾶς εἶναι τοῦ ὀστοῦ· 18, 2: Δύο δὲ ἄλλας γυναῖκας ἐς ὅλμους καθικνουμένας ὑπέροις φάρμακα εἰδέναι σφᾶς νομίζουσιν· 25, 1: Εἰκόνας δὲ οὐ τιμῇ τῇ πρὸς τὸ θεῖον ... ἀνατεθείσας, λόγῳ σφᾶς τῷ ἐς τοὺς ἀθλητὰς ἀναμίξομεν· 6, 6, 10: Ἀνθρώποις τοῖς ἐνταῦθα ἐλευθερία τοῦ λοιποῦ C σφισιν ἦν ἀπὸ τοῦ δαίμονος· et eodem casu 7, 25, 3, cui ubi genit. additur 2, 3, 6: Ὧν ὀνόματα μέν σφισι Μέρμερος καὶ Φέρης, deletum est ὧν. 8, 28, 3: Τούτους ἐγώ φημι παρέχεσθαι σφᾶς ὕδωρ ψυχρόν. L. Dind.]

[Σφειδρὸν, καθαρὸν, εὐῶδες, Hesychius post Σφεζόμενοι, cui gl. similes, sed Φι— ponentes, comparantur. Theognost. Can. p. 12, 2 inter vocc. a σφε— incipientia ponit σφεδρὸν sine interpret., additque magis etiam monstruosum voc.: Σφιοδδὸν, δασὺ καὶ πολὺ, ἰσθενές.]

[Σφέκλη, ἡ, Fæx, Fæcula. Lexic. botan. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 407: Σφέκλη, ἡ κεκαυμένη τοῦ οἴνου τρυγία. Idem ap. Paulum Æg. HSt. v. Φέκλη frustra in σφέκλη mutare annotat Boiss. L. Dind.]

Σφέλας, τὸ, Scabellum. [Dictum παρὰ τὸ ῥᾶον σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι, sec. Eust. Hom. Od. Ρ, 231: Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο, πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο· Σ, 394: Ὣς ἄρα φωνήσας σφέλας εἵλαβεν. Apoll. Rh. 3, 1169: Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ D σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν. Hesychio ὑποπόδιον.] Item Lignum cavum: ut schol. Nicandri tradit [Th. 644]: Ἢ σφέλᾳ ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ. [De basi statuæ inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 1, p. 24, n. 10: Τοῦ αὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας. L. Dind.]

Σφέλμα, τὸ, Flos ilicis arboris, s. lentisci. Hesych. scribit esse τὸ ἄνθος τῆς πρίνου.

[Σφενδαδάτης, ὁ, Sphendadates, magus apud Ctesiam Phot. cod. 72, p. 37, 6 seqq.]

[Σφενδάκη, Lignum ex quo conficitur Græcorum in ecclesiis σήμαντρον, corrupte, inquit Allatius in Dissert. de Rec. Græcor. templis, quod non aliud fuerit, ut ipse existimat, quam σφένδαμνος Theophrasti et Acer Plinii. Ducang.]

[Σφενδαλή, ἡ, Sphendale. Δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Σφενδαλεύς. Τὰ τοπικὰ Σφενδαλῆθεν, Σφενδαλήνδε, Σφενδαλῆσιν, Steph. Byz. Hesychio pro Σφενδάλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Meursius restituebat Σφενδαλῆς (vel —λῆς). Herodot. 9, 15: Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο ἐς A Σφενδαλέας. Inscr. Lemnia ap. Bœckh. vol. 2, p. 178, n. 2155, 12: Σφενδαλῆθεν sec. conjecturam Rossii. L. Dindorf.]

Σφενδάμνινος, η, ον, Acernus [Gl.]. Et generaliter Durus, Firmus, Solidus. [Cratinus ap. Athen. 2, p. 49, A: Τράπεζαι ἐλεφαντόποδες τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων. Κρατῖνος· Τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. Improprie Aristoph. Ach. 181: Πρεσβῦταί τινες ... σφενδάμνινοι. Unde citat Phryn. Bekk. p. 8, 22. Respicit Julian. Misop. p. 350, D. Synes. Epist. 56, p. 191, B: Τῷ λοιπῷ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε.]

Σφένδαμνος, ἡ, Acer, arbor. [Gl. « Campestris, γλεῖνος quoque vocata, Theophr. H. Pl. 3, 3, 1. Montana ζυγία vocatur ibid. Descriptio 3, 11, 1 sq. Ξανθή, λευκή, ἄρρην, flos, fructus, ib. 2; καὶ ζυγία inter ξύλα οὖλα, 5, 3, 3. Naturam ligni indicat ipsum nomen, cognatum vocc. σφὴν, σφενδόνη, σφεδανὸς et σφαῖρα, a contorsione et convolutione ductis. » Schneider. Ind. Theophr. Strabo 12, p. 546. V. etiam Σφενδάμνινος.] B Affertur et Σφένδαμνον genere neutro ex Theophr. [H. Pl. 3, 6, 1, ubi σφένδαμνος codd. meliores. Itaque non multum tribuendum ex. Geopon. 10, 3, 3, ubi σφένδαμνος Needhamus, alterum similibus vocc. in ος et ον terminatis tuebatur Nicolaus. V. etiam Σκονδάμνα, Σπένδαμνον.]

Σφενδικίζω verbum est, quod a Luciano [Pseudol. c. 24, non addita signif.] reprehenditur, ut VV. LL. annotant. [Ed. Flor. σφενδακ.]

[Σφενδοβολιστής, ὁ, Fundibularius. Constantin. Tact. p. 8: Εἶχε δὲ καὶ ψιλοὺς ἤγουν τοξότας καὶ ῥιπταριστὰς καὶ σφενδοβολιστάς· et ib. infra et p. 42. Ducang.]

[Σενδόβολον, τὸ, Annuli pala. Etymologicum Ms.: Σφενδόνη, τὸ σφενδόβολον, τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. Ducang.]

[Σφενδόβολον, τὸ, Fundibulum, machina bellica, de qua egimus in Gl. mediæ Lat. Constantinus in Tacticis p. 4: Οἷον ἢ τοξεύοντες ἢ ῥιπταρίζοντες ἢ λίθους ῥίπτοντες τοὺς μὲν διὰ χειρὸς, τοὺς δὲ διὰ σφενδοβόλων· 6: Εἰς τὸ ῥίπτειν ἀπὸ μακρόθεν ῥιπτάριον καὶ σφενδοβόλον· C 11: Σφενδόβολα μεγάλα. Add. 18, 19. Mauric. l. 12 et Leon. 6, 26. Ducang. Jo. Malal. p. 127, 18: Ξίφη παράξενα φοροῦντες καὶ σφενδόβολα καὶ ἀσπίδας τετραγώνους· 296, 14: Μετὰ βοηθείας ἀγροικικῆς καὶ σφενδοβόλων ὑπήντησεν αὐτῷ· 21: Ἔρριψεν εἷς τῶν ἀγροίκων σφενδοβόλῳ λίθον. L. Dind.]

Σφενδονάω sive [apud recentiores] Σφενδονέω, Funda utor, Fundam torqueo, ut Virg. G. 1: Auritosque sequi lepores, et figere damas, Stupea torquentem Balearis verbera fundæ. Ubi etiam nota epitheton Balearis, quoniam Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὔστοχοι, teste Suida: Servius in Balearibus insulis inventam fuisse fundam scribit. [Thuc. 2, 81 fin.: Ἄποθεν σφενδονώντων.] Xen. Hell. 2, p. 279 [c. 4, 33]: Οἱ ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. Aliud exemplum habes in Σφενδονήτης ex Eod. [Anab. 3, 3, 15: Σφενδονῶσιν ὅσον οὐ ... δύναντα οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι· 17, λίθοις.] Item Funda insequor, peto. [Babrius Fab. 26, 5: Ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας.] Greg. Naz.: Σφενδονᾷ τὰ θηρία, Funda D petit s. percutit belluas. Quo sensu dicitur σφενδόνῃ ἐφικέσθαι, Funda tangere, s. icere: ut Comicus quidam ap. Athen. 15, [p. 667, B]: Σφενδόνῃ οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτός. Item ἐσφενδόνα affertur ex Eur. [Suppl. 714] pro Vibrabat. [Phœn. 1183: Ἐκ δὲ κλιμάκων ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη. Axionic. ap. Athen. 3, p. 95, C: Σιλφίῳ σφενδονῶν. Valck. Aristid. Quintil. 2, p. 89, 28: Τῆς γλώττης οἱονεὶ σφενδονώσης τὸ πνεῦμα. Hemst.] Quo refer quod Ovid. dicit More fundæ rotare: sic σφενδονᾶν λίθους dicitur, Qui lapides funda rotat et ingerit in aliquem; vel Qui fundæ more eos rotat. Aristoteles de struthiocamelo: Εἰ δὲ αὐτὴν διώκοι τις, τοὺς παραπίπτοντας λίθους εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν. Unde Plin.: Lapides in fuga contra insequentes ingerit pedibus. Et Greg. Naz. σφενδονᾶσθαι dicit pro ἀπορρίπτεσθαι, Tanquam funda rotari, funda ejici. [Heliodor. Æth. 10, 30, p. 431 med.: Ἀθρόον ἐπὶ κεφαλὴν σφενδονηθείς.] At verbi Σφενδονέω exempla existimo rara esse, atque adeo unicum tantum mihi occurrit, quod vides in Ἀποσφενδόνητος. [Lucian.

Jov. trag. c. 33, ubi recte ἀποσφενδονῶντες, non ut HSt. cum Lex. Septemv. —οῦντες.] Sicut tamen dicitur ἀποσφενδονέω, ita et σφενδονέω dici non dubium est. [Nicetas Chon. Annal. 1, p. 18, A : Ὁ σφενδονούμενος ἐκ τῶν ἔσωθεν μύδρος, ut ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 441, C, et σφενδονοῦντες 462, A, σφενδονούμενος vol. 3, p. 508, B, nisi per ω scribendum, certe ap. Polyæn. 2, 2, 1, pro σφενδονούντων scribendum σφενδονώντων, et ap. Strab. 15, p. 734 pro σφενδονοῦντες. Tzetz. Posthom. 218 : Σφενδονέοντες. L. Dind.]

Σφενδόνη, ἡ, Funda, [Ballistra, add. Gl. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 215, B : Ἐκ τανυστρόφοιο λᾶας σφενδόνης ἱεὶς ἀνήρ. Valck. De vitta Hom. Il. N, 600 : Καὶ τὸ μὲν (ἔγχος) ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ, αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν. Ubi schol. : Ἐξ ἐρέων γὰρ συνέπλεκον τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης, οὐχ ὡς νῦν νεύροις, ἵνα διατείνοιτο ἐν τῇ ἀπορρίψει. Archiloch. ap. Plut. Thes. c. 5 : Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαὶ σφενδόναι. Æsch. Ag. 1010 : Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, ubi est i. q. σφενδόνησις. Eur. Phœn. 1142 : Σφενδόναις ἑκηβόλοις. Aristoph. Nub. 1125 : Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι, ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν, de grandine. Et proprie sing. et pl. Av. 1187, 1185. Lycophr. 636 : Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι· quod Eust. ad Dionys. 457 interpr. σφενδόνας ἀνὰ τρεῖς ἔχοντες ἐν τῇ κεφαλῇ. Thucyd. 4, 32 : Σφενδόναις ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν. Plato Leg. 8, p. 834, A : Σφενδόναις ἁμιλλωμένων]. Xen. Cyrop. 7, [4, 15] : Σφενδόνας δὲ καὶ τούτους ἠνάγκασεν ἔχοντας ἕπεσθαι. [Anab. 3, 3, 18. De telo funda projecto ib. 16 : Τὸ βέλος αὐτῶν καὶ διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν· 3, 4, 3 : Ἐπεὶ ὁ Μιθριδάτης κατειλήφει καὶ ἤδη σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο· ut 7, 8, 18 : Ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ σφενδονῶν· 4, 3, 29 : Ἐπειδὰν σφενδόνη ἐξικνῆται· 5, 2, 14 : Τὰ βέλη ὁμόσε ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι. Alia Strabo locis pluribus, quos indicat index.] Plut. De exilio [p. 602, A] ex Comico quodam : Τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι· ut et nuces decutiuntur verbere fundæ. || Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, Pala annuli. [Σφ. δακτύλου, ὡς Ἴγινος (sic) ἐν τῷ Paleta, Pala, Gl. Eur. Hipp. 862 : Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με.] Cic. ap. Plat. De rep. 2, [p. 359, E] : Τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὰ εἴσω τῆς χειρός, Quum palam annuli ad palmam converterat. Et mox [p. 360, A] : Καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, Quum in locum annulum converterat, i. e. Quum palam annuli extra converterat. Vide p. 10 mei Lex. Cic. integrum locum de Gyge. Plin. Fundam quoque hac signif. dicit, ut, Funda includuntur perspicuæ, ceteris subjicitur orichalcum. Est autem pala annuli s. funda, Circulus ille auri vel alius metalli, quo gemma annuli includitur, ita ut fundæ sinus lapidem. [Lucian. De dom. c. 7 : Περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος. Longus Past. 4, p. 123 fin. Schæf. : Καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. De formula ap. Philostr. V. Ap. 2, 28, διὰ σφενδόνης τοξεῦσαι v. Wyttenb. ad Julian. p. 72=163.] Ab Hesych. exp. σφραγὶς et τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. [Ab Suida ἡ περιφέρεια. A Photio etiam ὁ δακτύλιος ἄνευ τῆς σφραγῖδος. Hesychius autem σφραγὶς interpretatur etiam in gl. ante hanc, quam frustra Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 152 corrigit sic : Τοῦ δ. τὸ περιφερές, ἐν ᾗ ἡ σφραγὶς vel certe ἡ σφρ.] || Item in oculo σφενδόνη dicitur Album quod pupillam in se continet, ut funda lapidem, pala annuli gemmam. Pollux 2, [70] : Τὸ δὲ μετὰ τὴν κόρην λευκὸν ἅπαν, σφενδόνη καὶ λογάς. || Ab eodem Polluce 5, c. 16 [§ 96] σφενδόνη refertur inter ὀνόματα γυναικείου κόσμου. Hippocr. Περὶ ἄρθρων [p. 793, A : Σφενδόνην χρὴ ἐκ ταινίης περὶ τὸ ὀξὺ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν περὶ τὸν αὐχένα], teste Galeno Lex. Hippocr., σφενδόνην vocat τὸ ἀπὸ τῆς τοὺς λίθους βαλλούσης σφενδόνης ὠνομασμένον, εἰς ἀνάληψιν κώλου χρήσιμον : in libello autem Περὶ ἀφόρων [p. 687, 51, et Περὶ γυναικ. 2, p. 656, 29], τὸν καλούμενον φύλακα. [Conf. l. Hom. initio cit.] Significat vero, inquit ibid. Galenus, et τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, et quæcunque huic similia sunt. Est autem περίσφυρον, Fascia pedalis, ut Ulpian. loquitur. Vide et Σφενδονοειδής. [De triplici signif. v. Eust. ad Dionys. ap. HSt. in Σφενδονοειδής. || « Ap. Hippocr. p. 279, 29 : Παρὰ τὴν γαστροκνημίην οἷον σφενδόνην πεποίηται, pro venarum ductu quodam fundæ similitudinem referente. » Foes. || Pars Circi extrema in fundæ formam flexa, Σκάμματι opposita, quam Καμπτὸν vocat Chron. Alex. a. 25 Constantini. Sed de Sphendone v. quæ congessimus in Cp. Christ. 2, 1, 9. Ducang. Nicet. Annal. p. 153, A : Οὐκ ἐς αὐτὸ μόνον ἕδρων ἀθροιζόμενοι ταῦτα τὸ Μίλιον, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν τῆς λαμπρᾶς ἱπποδρομίας σφενδόνην παραγενόμενοι καὶ ἀφορῶντες εἰς τὰ ἀνάκτορα· 200, A : Κατὰ τὴν τοῦ σταδίου σφ. Jo. Malal. p. 307, 15 : Ἐν τῇ σφενδόνῃ τοῦ σταδίου ἔκτισεν ἱερὸν τῇ Νεμέσει· 339, 15 : Ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας τοῦ Κυνηγίου, εἰλήσας αὐτὰς καὶ πληρώσας βάθρων, ἐπειδὴ πρώην μονομαχεῖον ἦν· 340, 3 : Ζῶντα ἔκαυσεν εἰς τὴν σφ. τοῦ Ἱππικοῦ φρυγάνοις· et 19. L. D. Tabula geographica. V. Mannert. Geogr. 1, p. 201. Passow.]

[Σφενδόνη, ἡ, Sphendone, n. navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. || Σφενδόναι, locus Atticæ. Photius s. Suidas : Παρθένοι· Ἐσφαγιάσθησαν (filiæ duæ Erechthei) ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων (—νῶν Meinek. Com. vol. 2, p. 592). Grammat. Bekk. An. p. 202, 22 : Ἀφιδρύματα ἐν ταῖς Σφενδόναις· ἀφ. μὲν τὰ ἀγάλματα, Σφ. δὲ τόπος Ἀθήνησιν. L. Dind.]

Σφενδονηδὸν, In modum fundæ; ut σφαιρηδὸν, In modum globi s. pilæ. Ex Etym. [v. Σφεδανοῦ sive schol. Il. Λ, 165] affertur pro Ex funda. [Ἀπὸ τῆς σφενδόνης, i. e. A voc. σφενδόνη.] Qua signif. dicendum est potius σφενδονῆθεν.

[Σφενδόνημα, τὸ, i. q. sequens. Zonar. Annal. vol. 2, p. 43. Anon.]

[Σφενδόνησις, εως, ἡ, Jaculatio per fundam. Plato Leg. 7, p. 794, C : Σφενδονήσεως διδάσκαλος. Apollodor. Poliorc. p. 15, C : Διὰ τῆς τοξείας καὶ τῆς σφενδονήσεως.]

[Σφενδονήτης. V. Σφενδονίτης.]

[Σφενδονητικὸς, ἡ, ὀν, Ad funditorem pertinens. Plato Lach. p. 193, B : Τὸν μετὰ σφενδονητικῆς καρτεροῦντα. Schol. Lycophr. 633, εὐστοχία.]

Σφενδονίζω, i. q. σφενδονάω s. σφενδονέω, Fundam torqueo, torqueo in, Funda impeto, roto, Fundæ more roto. 1 Reg. 25, [29] : Τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις, Animam inimicorum tuorum funda rotabis. [Recte nunc σφενδονήσεις. Ap. Jo. Malal. p. 457, 19 : Ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιόλιν ἐσφενδονισμένον, Int. vertit Pileo lineo, auro intertexto et contortuplicato. L. Dind.]

[Σφενδονιστὴς, ὁ, Funditor, Gl. Var. script. Thuc. 6, 22; Reg. 2, 3, 25; Themist. Or. 11, p. 152, C, sed qui σφενδονήτης scripserat, ut Or. 7, p. 86, A, ubi vulgo σφενδονίτης, et alibi. L. Dind.]

[Σφενδονίστρα, ἡ, Funda. Melet. Cram. Anecd. vol. 3, p. 114, 18 : Ἡ γονὴ ἐκκρίνεται μετὰ πνεύματος ὥσπερ ἐκ σφενδονίστρας τινός. Σφενδόνης dicit p. 112, 28. L. Dind.]

Σφενδονίτης, sive Σφενδονήτης, ὁ, Funditor, Qui fundæ rotatu lapides jaculatur aut plumbum aut simile quid. [Σφενδονήτης, Fundator; Σφενδονῆται, Ballistrari (sit), Baleari; Σφενδονῖται, Fundibularii, Gl. Quæ forma, frequens in libris, ut Thuc. 6, 22, omittenda erat et librariis relinquenda.] Philo V. M. 1 : Ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονίτας παραλαβών, ubi per ι scribitur in penult.; at per η ap. Suid. et Plut. et Xen., idque in Mss. etiam codd. : ap. Xen. inquam, tum alibi, tum Cyrop. 7, p. 111 [c. 4, 15] : Πάντας δὲ τοὺς ἀόπλους τῶν ὑποχειρίων γενομένων σφενδονᾶν ἠνάγκαζε μελετᾶν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον εἶναι· σὺν μὲν γὰρ ἄλλῃ δυνάμει μάλα ἐστὶν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσι σφενδονῆται παρόντες· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδ' ἂν οἱ πάντες σφενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις. [Sæpe memorantur post τοξότας et ἀκοντιστὰς, ut Cyrop. 3, 3, 60, Anab. 3, 3, 6; 4, 1; Platon. Critiæ p. 119, B. Demosth. p. 668, 24 : Ἐν σφενδονήτου καὶ ψιλοῦ μέρει. De Balearibus Polyb. 3, 33, 11. Cum τοξόταις jungit 5, 53, 9.] Plut. Alcib. : Τοξότας καὶ σφενδονήτας καὶ πεζούς. [Id. Pyrrh. c. 15.] Certe hoc σφενδονήτης possit videri esse verbale a v. σφενδονάω s. σφενδονέω derivatum, de quo supra dictum : quod si ita sit, per η scrib. fuerit.

Σφενδονοειδής, ὁ, ἡ, Fundæ figuram gerens, Assi-

A milis fundæ. [Agathem. Geogr. 1, p. 2 Huds. : Ποσειδώνιος σφενδονοειδῆ (τὴν γῆν) καὶ μεσόπλατον ἀπὸ νότου εἰς βορρᾶν, στενὴν πρὸς ἕω καὶ δύσιν, τὰ πρὸς εὖρον δ' ὁμοίως πλατύτερα πρὸς τὴν Ἰνδικήν.] Talis figuræ esse dicitur tellus a Dionysio Per. init. : Οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ διαμφὶς Εὐρυτέρη [ὀξυτέρη restitutum ex libris, sententia contraria : v. Bernh.] βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους, Σφενδόνῃ εἰοικυῖα. Quæ Rhemnius Fannius sic interpr. : Non tamen assiduo teres undique margine circum Clauditur hæc, bifido sed brachia litore pandens Arctatur rapidos cursus ad solis utrimque, Assimilis fundæ. Innuit igitur, terram ἐφ' ἑκάτερα μὲν εὐρύνεσθαι, ἐπὶ θάτερα δὲ, καθ' ὁμοιότητα τῆς πετροβόλου σφενδόνης, συνάγεσθαι εἰς ὀξύτερον, inquit Eust., qui ibid. annotat ex vett. gramm. σφενδόνην vocari etiam κόσμον τινὰ γυναικεῖον, Ornamentum quoddam muliebre, ὅμοιον τῇ πετροβόλῳ σφενδόνῃ ὄντα, πλατὺν μὲν καὶ αὐτὸν τὰ μέσα, καὶ πρὸς τῷ μετώπῳ πίπτοντα, ἐκ λεπτοτέρων δὲ καὶ ὀξυτέρων τῶν ἄκρων ὀπίσω δεσμούμενον. Sed et Ὀπισθοσφενδόνη, inquit ibid., ap. Comicos dicta fuit, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ τοιαύτῃ σφενδόνῃ, διὰ τὸ γελοιότερον περιτιθεμένη τῇ κεφαλῇ, καὶ ὀπίσω μὲν ἔχουσα τὰ πλατύτερα, τὰ δὲ ὀξύτερα καὶ τὸν δεσμὸν, περὶ τὰ ἔμπροσθεν. B Sunt qui interpr. Reticulum. Certe Virg. Fundam vocavit retis quoddam genus, Georg. 1, [141] : Atque alius latum funda jam verberat amnem, Alta petens; pelagoque alius trahit humida lina. Ubi Serv. Funda, genus est retis dictum a fundendo : i. e. Reticulum, quod dicitur βόλος. Est vero et Fundæ πετροβόλου reticulum, in quo imponitur lapis ὁ ἐκβληθησόμενος. || Σφενδονοειδὲς [immo Σφηνοειδὲς] exp. etiam Figura agminis in cuneum conformati, dimidiati rhombi.

[Σφενδονοστρόφος, ὁ, ἡ, Funditor. Theodos. Diac. Expugn. Cretæ Acr. 3, 173 : Ὁ δὲ στρατηγὸς σφενδονοστρόφων ἄναξ. Boiss.]

Σφέος, α, ον, Suus. [Apollon. De pron. p. 142, B : Τὸ σφεᾶς (codex σφεας sine accentu, qui in prima ponitur apud Cyrillum infra cit., ut ap. Apoll. Rh., licet analogia formarum ἑὸς et τεὸς etc. poscere videatur C acutum, quem nos ponimus post alios, etsi neutrum diserte vidimus memoratum) ἔειξε χώρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε πλεονάζει· 143, B : Πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας (σφεᾶς Bast. ad Gregor. p. 900) ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε. Fr. integrius citat Cyrillus ap. Albert. ad Hesych. v. Σφέας : Τὸ δὲ γύναι ταμίας (τῷ δὲ γύναι ταμία Bergk. fr. 41, p. 548) σφ. ἔ. χ.] Unde ap. Apoll. Arg. 1, [872] : Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, Rediimus quisque ad sua. [Ibid. 849 : Καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον.] Herodot. [7, 50] : Εἰς τοῦτο σφέα προηγάγοντο, Eo sua, s. res suas [immo est Illa, τὰ πρήγματα, quod præcesserat] provexerunt. Idem : Ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, sive pro suis, Eis ut suis potiretur. Idem [2, 119] : Ἔντομα σφέα ἐποίησε παιδία δύο, Duos pueros sibi execuit. [Non ita ut HSt. cum Lex. Septemv. scriptum ap. Herod., sed : Λαβὼν δύο παιδία ἔντομα σφέα ἐποίησε. Est enim ap. Herodotum quum illis tum ceteris ap. Schweigh. in Lex. locis σφέα neutrum pluralis σφεῖς, recteque sic acceptum in Lex. Septemv. v. Σφέας in tribus quæ HSt. illinc repetit exx. Hero- D doteis.] Et Σφὸς, [ἡ, ὸν] itidem Suus, factum ex σφέος, ut σφὰς ex σφέας. Hom. [Il. A, 534 : Σφοῦ πατρὸς ἐναντίον] Od. Ξ, [262] : Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. [Pind. Pyth. 5, 102 : Σφὸν ὄλβον. Lycophr. 460 : Σφῷ πατρὶ λάσκε τὰς ἐπηκόους λιτάς.] Il. Δ, [302, ubi recte animadvertit Eust. nominativum (ut nom. σφέτερος) fingi, non usurpari] : Τοὺς γὰρ ἀνώγει Σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, Suos habere, s. Sibi habere, aut Pro suis. Hesiod. Theog. [398] : Ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, Cum filiis suis. [Apoll. Rh. 1, 909 : Σφοῖσιν ἐφέστιοι ἐν μεγάροισιν. Hom. Il. Π, 18 : Ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς.] Et in fem., Od. A, [34] : Οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ ap. Eund. [Il. Λ, 90], et σφῇσι κεφαλῇσι, Il. Δ, [162]. Et Od. [Θ, 315], σφὰς κεφαλὰς, Sua capita. [Theognis 712 : Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως ... σφῇσι πολυφροσύναις. Ubi, ut supra, signif. singul., de qua Apollon. De pron. p. 143, B : Πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφεᾶς ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξε καὶ τὸ Σφοῖς ἀδελφιδέοις, κάραν (χῆρα) καὶ

A φόνον. Ceterum Dorum et Æolum esse Σφὸς tradit etiam p. 142, A; 144, A, addito ex. Sapphonis, in quo ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι. Idem Σφεὸς de secunda per- (ut Σφὸς ap. Orph. Lith. 166 : Σὲ πέμπει ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς, pro ἕνεκεν σῆς) usurpatum ponere videtur p. 139, C : Ἀλκμάν· Ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως· Σφεὰ δὲ ποτὶ γούνατα πίπτω. Quæ duo frr. Callimachi esse supicatur Ahrens. De dial. vol. 2, p. 263, 40, cujus nomen vicissim paullo ante ascriptum fragmento Alcmanis. Σφὸς usurpat Tzetz. Hist. 8, 307 : Σφαῖς κεφαλαῖς ἐπέθεντο τιάρας. L. Dind.]

Σφερεὼν, ῶνος, ὁ, Rete rotundum, VV. LL. Sed σφαιρεὼν rectius scriberetur. [Immo Σφαιρὼν, quod v.]

[Σφέρτα, τὰ ἄφορα δένδρα, Hesych., Arbores non fertiles. Ejusdem gl. Σφόρταν, λιμὸν conferunt intt.]

Σφετερίζω, Meum facio, In meum commodum converto, Mihi usurpo, ἰδιοποιῶ, s. ἰδιοποιοῦμαι. Et in 2 pers. σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi usurpas, In tuum commodum vertis. Rarior tamen hujus verbi usus est in 1 et 2 personis : frequentior in tertiis, et in infin. B loquendi genere. [Apollon. De pron. p. 139, C : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σφετερίζομαι, σύνηθες ὂν, ὠλιγώρηται ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τασσόμενον· ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ κατὰ τρίτον ἐκφορᾷ ὑγιὲς, εἴγε οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα παράγεται.] Plat. Leg. [4, p. 715, A : Τὰ πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφόδρα ὥστε ἀρχῆς μηδ' ὁτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθεῖσι·] 8, [p. 843, D] : Ἐὰν ἑσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις, Suos fecerit, In suum commodum converterit, Sibi usurparit : seu, ut Bud. reddit, Interverterit, Sibi assumpserit. [Hesychius : Σφετερίζων, εἰς ἴδιον κέρδος κεχηνώς. Et ἰδιοποιούμενος ἢ προσλαμβανόμενος.] Media quoque vox in act. signif. usitata est [Σφετερίζομαι, Usurpo, Peculor, Gl.], ut ap. [Æsch. Suppl. 38 : Πρίν ποτε λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει, σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν τήνδ' ἀεκόντων ἐπιβῆναι.] Xen. Hell. 5, [1, 36] : Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. [Demosth. p. 248, 12 : Ὁ τὴν Εὔβοιαν σφετεριζόμενος. Plat. Epist. 7, p. 333, C : Ἵνα ὁ μὲν ἀμελοῖ τῆς ἀρχῆς, ὁ δὲ σφετερίσαιτο καὶ Διονύσιον ἐκβάλοι. De Polybio Schweigh. : « Ad se rapere, 2, 19, 4. Sibi adserere, C Sibi retinere, 4, 6, 5; 33, 8; 18, 34, 5. Suum facere, Sibi acquirere, 4, 50, 3 : Ὁ μεγάλων ὠνησάμενοι χρημάτων ἐσφετερίσαντο. » Dionys. A. R. 7, 63 : Μόνος ἠξίωσε σφετερίσασθαι τὰ κοινὰ ἡμῶν. Diod. 4, 66 fin. : Παρ' ἧς Ὅμηρον πολλὰ τῶν ἐπῶν σφετερισάμενον κοσμῆσαι τὴν ἰδίαν ποίησιν· 14, 11 : Τὸν Φαρνάβαζον ἀκούσαντα τῶν λόγων σφετερίσασθαι τὴν ἀπαγγελίαν· 12 : Πάντων τὰς οὐσίας σφετερισάμενος· 98 : Ἐπεχείρησεν ἅπασαν τὴν νῆσον σφετερίσασθαι. Lucian. Calumn. c. 8 : Ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρᾳ χρώμενος πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα; Athen. 11, p. 490, E : Κράτης σφετερισάμενος αὐτῆς τὴν δόξαν ὡς ἴδιον ἐκφέρει τὸν λόγον. Genitivo jungit Clem. Al. Strom. 6, p. 272 : Οὐ γάρ ἐστιν αὐτῶν εὕρημα, τῶν δὲ προφητῶν σφετερισάμενοι προσέθηκαν τῷ μὴ ὑπάρχοντι κατ' αὐτοὺς σοφῷ. L. D. Julian. Or. 1, p. 3, D : Προσῆκον οὐδὲν αὐτοῖς (τουτὶ τοὔνομα) σφετερισαμένους. Eust. Il. p. 4, 23 : Καὶ ἕτεροι δὲ πολλοὶ Ὁμήρου μεταποιοῦνται σφετεριζόμενοι. Valck.] Apud Gregor., ii qui sacrarum literarum D sensum pervertunt et detorquent, dicuntur ταῖς παρὰ τῶν θείων ἐνστάσεσί τε καὶ ἀντιθέσεσι τοὺς πολλοὺς σφετερίζεσθαι, i. e. ut Bud. interpr., imperitos ad se perlectos religioni veræ auferre, seu, ad verbum melius exprimendum, Suarum partium facere, ut nonnulli exp. Et quod idem Greg. de Basilio dixit, Οὐ τέχνῃ δουλούμενος, ἀλλ' εὐνοίᾳ σφετεριζόμενος, idem Bud. interpr. Emeritus et asciscens. [Pass. Appian. Hannib. c. 45 init. : Τὰ πολλὰ τῆς ἐσφετερισμένης ἀρχῆς ἀνελάμβανον.]

[Σφετέρισις, εως, ἡ, i. q. sequens. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 3, p. 177, B : Ἐλλελειμμένων τῶν πλείστων ἐκ τῆς τῶν προυχόντων περὶ αὐτὰ σφετερίσεως. L. Dindorf.]

[Σφετερισμὸς, ὁ, Usurpatio; Σφ. δημοσίων χρημάτων, Peculatus, Gl. Aristot. Rhet. 1, 13 med. : Οὐδὲ πάντως, εἰ λάθρᾳ ἔλαβεν, ἔκλεψεν, ἀλλ' εἰ ἐπὶ βλάβῃ ἔκλεψε καὶ σφετερισμῷ ἑαυτοῦ. L. D. Actus intervertendi, Jo. Chrys. In Matth. hom. 56, vol. 2, p. 357, 25. Seager.]

Σφετεριστὴς, ὁ, Interversor, Qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. [Usurpator, Gl.] Bud. Comm. p. 346, ex Aristot. Polit. 5, [11 fin.: Δεῖ μὴ τυραννικὸν, ἀλλ' οἰκονόμον καὶ βασιλικὸν εἶναι φαίνεσθαι τοῖς ἀρχομένοις καὶ μὴ σφετεριστὴν, ἀλλ' ἐπίτροπον.]

Σφέτερος, α, ον, Suus, in prosa usitatius, ut σφέος et σφὸς ap. poetas proprie, qui plurium est, ut ἑὸς qui unius. Hom. [Il. Ρ, 287 : Φρόνεον δὲ μάλιστα ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν· Δ, 409 : Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο· et cum genit. (conf. Apollon. De pron. p. 131, C)] Od. Α, [7] : Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. [Absolute ib. 274 : Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι· Ξ, 91 : Ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα. Aristoph. Ran. 1464 : Τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων· fr. Cocali ap. Athen. 11, p. 478, D.] Thuc. [1, 97] : Ἃ ἐγένοντο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. [Xen. H. Gr. 2, 4, 18 : Μὴ πρότερον ἐπιτίθεσθαι πρὶν τῶν σφετέρων ἢ πέσοι τις ἢ τρωθείη· 5, 3, 12 : Οἱ πριάμενοι τὰ σφέτερα· 7, 5, 5 : Ἀρκάδων τοὺς τὰ σφέτερα φρονοῦντας· Reip. Athen. 2, 5 : Ἀποπλεῦσαι ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν. Plat. Soph. p. 243, A : Περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι. Quod Polybio 14, 10, 7 : Δεδιὼς μήτι περὶ τὸ σφέτερον αὐτῶν ναυτικὸν συμβαίνῃ, pro αὐτῷ restituit Schweigh.] Aristot. Polit. 5 : Πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τῆς σφετέρας, τῆς χώρας ἐξέπεσον. Nonnunquam nominibus sing. additur, ut ap. Hesiod. [Sc. 90] : Προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας. [Pind. Ol. 9, 78 : Σφετέρας ἄτερθε αἰχμᾶς· 13, 61 : Σφετέρου πατρός· Pyth. 4, 83 : Σφετέρας γνώμας, et alibi. Æsch. Pers. 900 : Ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν· Ag. 760 : Τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ. Theocr. 12, 4; 17, 41; 22, 209. Callim. Dian. 229, Del. 233. Apoll. Rh. 1, 167, etc. Quem usum ab schol. 3, 186, 622 imperite reprehendi animadvertit Brunck. ad Æsch. Prom. 9. Idem in Mss.: « Σφέτερος pro ἑὸς, Suus, de unica persona loquendo, usus nonnullis veterum criticorum damnatus, sed cujus exempla ap. bonos auctores non raro occurrunt. Polyb. 5 : Ὁ βασιλεὺς ἤθροιζε τάς τε τῶν Ἀχαιῶν νῆας καὶ τὰς σφετέρας (alios ejusdem ll. v. ap. Schweigh.). Sic alibi σφέτερος simpl. pro ἴδιος usurpatum invenias. Casaub. in Athen. p. 649 (9, p. 376, A). Idem Polyb. in Exc. Leg., de Ariarathe : Τί πράξας δύναιτ' ἂν παραιτήσασθαι τὴν σφετέραν ἄγνοιαν; Diod. S. 3, 64, ubi Bacchus διαπλεύσας πρὸς τὸ σφέτερον στρατόπεδον· 14, 22, Cyrus εἰς τάξεις κατέστησε τὸ σφέτερον στρατόπεδον· Wessel. ad eum vol. 1, p. 114. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 233, ubi e poetis exempla adducuntur hunc usum confirmantia. » Dionys. A. R. 8, 67, p. 1668, 7 : Τοὺς ἐπιόντας τῶν σφετέρων πεζῶν ἐδέχετο· 9, 26, p. 1814, 6; 1815, 1; 11, 20, p. 2204, 3. Schær. Idem in verbis Plat. Menex. p. 247, D, pro ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίου ponit σφετέρῳ.] Et ap. Aristot. De mundo [c. 6], Τὸ χερσαῖον ζῷον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξερπύσει, Ad suas sedes consuetas; quibus in ll. pro ἑὸς capitur. [Σφέτερον, Peculium, Gl.] || Adjunctum verbis 1 et 2 pers. significat Noster, Vester, Meus, Tuus, prout nomm. cum quibus copulatur, vel plur. vel sing. numeri sunt. Hesiod. Op. [2] : Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, [« Patrem vestrum, » addit HSt. alio loco]. Qui tamen hujus voc. usus poetis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. [Hesiodi verba respicit Apollon. De pron. p. 139, B (et 140, A), ubi addit l. Alcmanis (nisi Callimachi est : v. Σφεός) : Ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως. Apoll. Rh. 4, 1327 : Δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβὴν, Vestræ. 1353 : Μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τῖσαι ἀμοιβὴν, Meæ. Theocr. 22, 67 : Πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης, Tuæ. 25, 163 : Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας ὡσείπερ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, Meis. Palladas Anth. Pal. 9, 134, 2 : Ἐλπὶς καὶ σὺ, Τύχη, μέγα χαίρετε· τὴν ὁδὸν εὗρον. Οὐκέτι γὰρ σφετέροις ἐπιτέρπομαι. Xen. Cyrop. 6, 1, 10 : Περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων ὡς ἐπιβουλευσομένων πολλάκις πράγματα εἶχον. Polyb. 11, 31, 6 : Καὶ Καρχηδονίους καὶ Κελτίβηρας ταῖς Ῥωμαίων ἀρεταῖς καὶ τῇ σφετέρᾳ γενναιότητι νενικήκαμεν, Nostra, ut ib. 5, 3 : Οὐ διελείπομεν περὶ τῶν σφετέρων πατρίδων προνοούμενοι. Appian. Mithr. c. 5 init. : Ἀναγκαῖον ἡμῖν τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι.]

[Σφήκεια, ἡ.] Apud Hesych. legitur et Σφηκεία, τὰ σφηκῶν κηρία, Cellæ in quibus vespæ favos fingunt. [Scribendum σφηκεῖα a σφηκεῖον. V. HSt. paullo post.] || Σφηκεία [Σφήκεια recte codex] dicta olim fuit et Cyprus, teste Eodem. Testatur idem et Steph. B. [in v. et Κύπρος], sed addens, dictam fuisse Σφηκείαν Κεράστειαν, afferens Lycophr. [447] : Οἱ πέντε που Σφηκείαν εἰς Κεραστίδα. Dixerat tamen initio idem Steph. B. Σφηκείαν esse urbem Eubœæ. [Quod falsum esse animadvertit Pinedo.] Hujus τὸ ἐθνικὸν [sec. Steph. B. et Tzetz. ad Lyc.] est Σφῆκες [forma suspecta, quum Σφηκεῖς aut Σφηκειεῖς postulare videatur analogia. L. D.], cives Sphecicæ urbis, s. Cyprii, οἱ ἐκ τῆς Σφηκείας. Sed prius σφηκεῖα pro σφηκία, est num. pluralis, a sing. Σφηκεῖον, Nidus vesparum, Cella in qua vespæ confingunt favos. [V. Σφηκίον.] || Alioqui σφηκεῖον vocatur Phalangii quoddam genus, alio nomine vocatum Δύσδηρι [δύσδηρι adjectivum esse, ut gl. cod. Gotting. interpr. δύσμαχον, δυσίατον, non ut Eutecnius putavit, subst., animadvertit Schneider.], teste Nicandro Ther. 738, de phalangii generibus : Ἄλλο γε μὴν δύσδηρι· τὸ δὲ [scribendum τό, τε, ut ὅπερ est ap. schol., commate pro colo posito. L. D.] σφηκεῖον [σφήκειον recte Schneider. ex cod. Gotting.] ἔπουσι, Πυρσὸν ἅλις σφηκὶ παναλίγκιον [προσαλ.] ὠμοβορῆι. Ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου· Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν. Ubi nota σφηκεῖον ex eo nominari, quoniam simile est vespæ : quo modo et μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται, ut idem poeta docet ibid. [Imaginem, cui ascriptum ΣΦΗΚΙΟΝ, ex antiquissimo codice Dioscoridis exhibet Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 436, n. 25. L. Dind.]

[Σφηκεῖον, Σφήκειον. V. Σφηκεία.]

[Σφηκιὰ, ut HSt. ipse Ms. Vind.] Σφηκία, ἡ, Examen vesparum, ut loquitur Liv., i. e. Grex s. Multitudo vesparum. [Sophocles in Etym. M. v. Βλίζειν cit. : Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες. Eur. Cycl. 475 : Εἰ τοῦ Κύκλωπος ... ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκτρέψομεν.] Plut. Περὶ ἀοργησ. [p. 461, A] : Καὶ μὴν τάς γε συνεχεῖς καὶ πυκνὰς καὶ κατὰ μικρὸν ἐν τῇ ψυχῇ συλλεγομένας ὀργὰς, μάλιστα φιλαυτία καὶ δυσκολία μετὰ τρυφῆς καὶ μαλακίας, οἷον σμῆνος ἢ σφηκίαν ἡμῖν ἐντίκτουσι, Veluti apum aut vesparum s. crabronum examen. [Σφηκίαι, Crabrones, Gl.] Itidem σφηκίαν ἐρεθίζειν, Vesparum s. Crabronum examen lacessere et ad iram provocare : de iis qui homines per se iracundos irritant. [Aristoph. Lys. 475 : Ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ· Vesp. 224 : Τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ· 229 : Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ· 403. Aristot. H. A. 9, 40 med. p. 626, 12 : Τὰς σφηκίας ἐξαιροῦσι, ut ibi scriptum. Ælian. N. A. 4, 39 : Αἱ ἀλώπεκες ὅταν θεάσωνται σφηκιὰν εὐθηνουμένην· 16, 31 : Οἱονεὶ μελιττῶν σμῆνος ἢ σφηκιὰ κεκινημένη. Ubi σφηκία, ut ap. Theophil. Nonn. vol. 2, p. 292, bis ante Jacobsium, qui non recte duplicem ponit formam σφηκεία et σφηκιά. « Σφηκιὰν ἐγείρειν, Greg. Naz. Epist. 62, p. 819. » Boiss. Plutarch. Mor. p. 96, B : Ἐχθρῶν σφηκιαῖς περιπίπτειν, In inimicorum examina incidere. Koenig. Quod Suidas interpr. εἶδος ζῴου, Zonaras p. 1696, εἶδος σφηκῶν, conf. cum int. ex Gl. supra cit. Crabrones.]

[Σφηκίας, ὁ, Villoison. Anecd. Græc. vol. 2, p. 66. Wakef. V. Σφήξ, Cuneus. De versibus Draco p. 141, 3 et 142, 8 : Περὶ σφηκίου. Σφηκίας δέ ἐστιν ὁ εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομὰς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζούσης, ὡς ἐν τῷδε, Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. Εἴρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τῆς σφηκὸς ζωυφίου κατὰ τὸ μέσον λεπτοτάτου ὄντος. Ἰᾶ]

[Σφηκικὸς, ἡ, ὸν, Vespæ similis. Eust. Il. p. 641, 35 : Ἡ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ' αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ' οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχὴς ἐστι λαγαρουμένη. V. Σφηκώδης. L. Dind.]

Σφηκίον, τὸ, Cella vesparum, s. Nidus vesparum. Aristot. H. A. 9, 41, de vespis : Τούτων δὲ αὐξηθέντων, πάλιν μετὰ τούτους ἄλλους μείζους ἱστοὺς συνίστανται· καὶ πάλιν τούτων αὐξηθέντων ἑτέρους, ὥστε τοῦ μετοπώρου

τελευτῶντος πλεῖστα καὶ μέγιστα γίνεσθαι σφηκία· ἐν οἷς ὁ ἡγεμὼν, ἡ καλουμένη μήτρα, οὐκέτι σφῆκας γεννᾷ, ἀλλὰ μήτρας· γίνονται δὲ οὗτοι ἄνω ἐπὶ τοῦ σφηκίου ἐπιπολῆς μείζους σκώληκες. Paulo ante dixerat, Ἐπιόντος τοῦ θέρους πλάττονται τὰ κηρία, καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκῶνας τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους, ἢ ἐγγὺς τούτων, ἐν οἷς σφῆκες γίνονται, καὶ οὐ μῆτραι. Unde Plin. 11, 21: Nidos vere faciunt fere quadrifores, in quibus opifices generentur. Iis eductis, alios deinde nidos majores fingunt, in quibus matres futuras producant. Ubi nota synonymως poni σφηκὼν et σφηκίον, sc. pro Nido vesparum s. crabronum mitiorum; sic enim eo loco Plin. σφῆκας interpr., sc. Crabrones mitiores, non Vespas. Paulo post Aristot. dicit de matribus, Κάθηνται ἐν τοῖς σφηκίοις ἀεὶ, συμπλάττουσαι καὶ διοικοῦσαι τὰ ἔνδον. Sed nota in paulo ante cit. l. non σφηκῶνας scribi, sed σφηκωνεῖς: quod si mendosum non est, est a nomin. Σφηκωνεύς. [Ap. Aristot. interdum est var. σφηκεῖα, de quo HSt. in Σφηκεῖα. Sed σφηκίον, ut Theophr. H. Pl. 4, 8, 7, Ælian. N. A. 4, 39, Arcad. Havn. p. 119, 14: Σφηκίον, χαρτίον, ὠτίον. || De crabrone ipso Epiphan. vol. 1, p. 387, B: Τίς ἔτι μοι χρεία ἐστὶ κατατρίβεσθαι περὶ τούτου τοῦ ζωπύρου σφηκίου· B: Τὸ ὀδυνηρὸν σφηκίον, ὃ ζώπυρόν τινες κεκλήκασιν, ἔχειν μὲν κεντρίον ἰοβόλον βραχύ· C: Ἐξέρχεται θυμούμενον τὸ δεινὸν μὲν, βληχρὸν δὲ σφηκίον. Itaque Arcadii præceptum hoc videtur spectare diminut. primitivi σφήξ, Nidus autem per diphth. dicendus esse σφηκεῖον, ut in Σφήκεια scriptum. L. Dind.]

[Σφηκίς. V. Σφήξ, Cuneus.]

Σφηκίσκος, ὁ, i. q. σφηνίσκος, ut in hoc dicetur, [etiam ap. Mathematicos, ut dicetur in Σφηνάριον] h. e. Cuneolus; Lignum ex quadrato eoque crasso et lato desinens itidem in quadratum sed tenue et angustum. Hesych.: Τὰ μακρὰ [al. μικρὰ, de quo infra] τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι· καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ προκοιλίους. Quibus verbis indicat a similitudine vesparum, quæ admodum adductam et strictam habent alvum, σφηκίσκους nominari Ligna oblonga et quæ in acutum desinunt, ita ut latitudo paulatim diminuatur et contrahatur. Verum in verbis sequentibus ante προκοιλίους inserendum est μὴ, post autem addendum σφηκώδεις φασὶ, ex Suida et schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. σφηκίσκος Pl. [300], verba de Cyclope faciens: Κραιπαλῶντά θ', ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι. Ubi σφηκίσκον ἡμμένον vocat, quem Hom. μοχλὸν ἀπωξυμμένον καὶ πεπυρακτωμένον appellat, Od. I, 325, 375, i. e. Vectem præacutum ac præustum, quo Ulysses Polyphemo oculum eruit: nominat idem Hom. 381, μοχλὸν ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Tales sunt Pali præacuti, ut Sudes præustæ ap. Virg. Annotat in illo Aristoph. loco schol., vocab. hoc σφηκίσκος ἐπιτετηδεῦσθαι παρὰ τὸν σφῆκα: nam τὰ μικρὰ (pro quo [cum libris melioribus rectius quam qui μικρὰ Photius p. 560, 12, Etym. M. p. 738, 39, Zonaras p. 1695, et Eust. infra cit. cum Aldina] Hesych. habet μακρὰ) τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα vocari σφηκίσκους: quoniam sc. et οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν. Itidemque alius schol. exp. ὠξυμμένον ξύλον: quoniam sc. et ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Sed et τοὺς λαγαροὺς, inquit, τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους, dicunt σφηκώδεις. Derivant igitur et hic schol. et Hesych. hoc σφηκίσκος a σφὴξ, Vespa, ob rationes jam adductas: non autem a σφὴξ, quod pro σφὴν usurpari interdum creditur. [V. Ἐπισυνάγω. Eust. Il. p. 897, 57: Ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα (de quo v. in Σφηνάριον), ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. Polyb. 5, 89, 6: Παραπλησίως Ἀντίγονος (ἔδωκε) ξύλα ἀπὸ ἑκκαιδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους εἰς σφηκίσκων λόγον μύρια, στρωτῆρας ἑπταπήχεις πεντακισχιλίους· ubi Bœckh. C. I. vol. 1, p. 281, B, ut in inscr. Att. n. 160, p. 263, 81: Τῆς ἐπορoφίας σφηκίσκους καὶ ἱμάντας ἀθέτους ἐπὶ τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῷ Κεκροπίῳ, interpr. Tigilla tignis primariis imposita, quorum σφηκίσκοι longiores, ἱμάντες vel στρωτῆρες breviores, illi in longitudinem, hi in latitudinem tecti positi fuerint. De Su-

A percilio portæ dixisse videtur Aristoteles ap. schol. Aristoph. Pl. 278: Τοῖς δικαστηρίοις χρῶμα (τί ἐστιν ἴδιον ἑκάστῳ καὶ γράμμα addit Dobræus) ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου.]

Σφηκισμὸς, ὁ, Genus harmoniæ quod vesparum susurro s. bombo non erat absimile, εἶδος αὐλήσεως, εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομβῶν, Hesych.

[Σφηκιώδης, ὁ, ἡ, i. q. σφηκώδης. Epiphan. vol. 1, p. 387, D: Οὕτω καὶ αὕτη ἡ σφηκιώδης (αἵρεσις) ζωπύρου δίκην μικρὰν ἔχουσα τὴν περιωδυνίαν ἀνατραπήσεται. Sed videtur natum ex præcedenti aliquoties σφηκίον, et scribendum σφηκώδης. L. Dind.]

Σφηκίωσις, εως, ἡ, Hesychio κηρία σφηκῶν, Favi vesparum; s. potius Nidi s. Cellæ vesparum crabronumve, in quibus favos suos confingunt. [Mirabilis forma: nam σφηκίον s. σφηκεῖον, aut σφηκιὼν exspectatur.]

Σφηκοειδὴς, ὁ, ἡ, Vespæ similis s. Crabronis figuram gerens, Qui ex vesparum s. crabronum genere est. Schol. Nicandri Ther. 816: Βέμβιξ δέ ἐστι ζῷον
B σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ τὴν χροιὰν, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες. Forsan est bombyx, de quo Plin. 11, 22. Sed perperam in illo schol. loco pro σφηκοειδὲς legitur Σκηνοειδές. [V. Eust. et schol. Hephæst. in Σφηκώδης cit.]

Σφηκὸς, ὁ, i. q. σφηκώδης: nam σφηκοὶ, teste Hesychio, dicuntur οἱ οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι: sed addit, quosdam σφηκῶν nomine accipere τοὺς ῥωμαλέους: idemque σφηκῶν exp. etiam ποικίλων: forsan ex eo, quoniam vespæ sunt variæ s. versicolores. [Coraes in Schneid. Lex. Suppl. p. 178 conjicit σφηκῶν, οὐ προκοιλίων. Photius s. Etym. M.: Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον, ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει, Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοὶ κελαινόρινες. De forma conf. Lobeck. Paralip. p. 136.] || Idem substantive quoque σφηκὸς λόφου exp. τὸ ἄκρον τοῦ λόφου τὸ ἐπὶ τῶν ὤτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας τὸ συνεσφιγμένον. [Additur: Λόφουρον δὲ οἷον λόφου
C οὐράν.]

Σφηκόω, Cuneo: ea signif. qua Plin. dicit, Hispania cuneatur angustiis, i. e. Ex lata fit angusta in formam cunei. [Heliodor. Æth. 10, 31, p. 434, 4: Τὴν ἰγνύαν σιμώσας καὶ ὤμους καὶ μετάφρενα γυρώσας καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ἐπικλίνας τό τε ὅλον σῶμα σφηκώσας.] Seu, σφηκώδη aut σφηκὸν efficio, Ex lato et crasso in angustum et tenue contraho. Unde ἐσφήκωντο, Ex lato crassoque ambitu in angustum et tenue acumen contracti ac constricti erant. Hom. Il. P, 52: Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο [quem l. citat Lucian. Gall. c. 13], ubi Hesych. exp. ἐδέδεντο, συμπεπλεγμένοι καὶ συνεσφιγμένοι ἦσαν [Galen. Gloss.: Ἐσφηκωμένα, συνδεδεμένα, συνεσφιγμένα. V. Περισφηκόω. Pollux 2, 25: Ἔχων τὴν κόμην περικεχυμένην τῷ τένοντι, οὐκ ἐσφηκωμένην, οὐκ ἔνδετον. Philo vol. 2, p. 479, 7: Τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας εὖ πως διαπλέκονται σφηκούμενοι (pincernæ pueri). Aratus 441: Ἐν δέ οἱ ἀπρὶξ ἄλλο μάλ' ἐσφήκωται· schol. δυσαποσπάστως καὶ ἀσφαλῶς ἐστήρικται, ἐρήρεισται. 526: Τοὺς
D μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων, μεσσόθι πάντας ἔχων· ὁ δὲ τέτρατος ἐσφήκωται λοξὸς ἐν ἀμφοτέροις· schol. συνέχεται, addito l. Hom.]: qui ἐσφηκωμένον exp. itidem ἐσφιγμένον [ut alii in Σφηκὸς citati], forsan respiciens ad Aristoph. Vesp. [1072]: Εἴ τις ὑμῶν ... τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, Εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον ἐσφηκωμένον, Quum videat me vesparum modo imum ventrem habere strictum et angustum; Quum me videat medium gracilem esse factum in modum vespæ, ut quidam interpr. Schol. exp. μέσον σφήκωμα φαινόμενον: ex eo quod chorus, qui ista loquitur, εἶχε κεντρίδας, ὡς εἰς σφῆκα σχηματιζόμενος. Quam lectionem et expos. ipse magis probat; est enim et alia expos., nempe διαδεδεμένον [Photius s. Etym. M.: Σφηκῶσαι, τὸ δῆσαι· οὕτως Φρύνιχος. Heliodor. Æth. 9, 15, p. 370, 15: Τούς τε πόδας κνημῖσι περιδέοντες καὶ προμετωπιδίοις τὴν κεφαλὴν δι' ὅλου σφηκοῦντες. Ælian. N. A. 13, 17, p. 300, 1 Jac.: Διατείνουσι τοὺς κορακίνους ἅμα σφηκοῦντες, Ligantes s. Illigantes interpr. Schneider. Satyrius Anth. Plan. 195, 3: Τίς ... τὰς ὠκυβόλους περιτ-

γέας ἐσφήκωσε χεῖρας ὑπὸ στιβαρῷ κίονι δησάμενος; Christodor. Ecphr. 238 : Δοιοὶ δὲ συνισταμένων παλαμάων εὐρέες ἐσφήκωντο βραχίονες] : alia item lectio, habens διεσφηκωμένων, ut sit εἰς σφῆκας διεσκευασμένων : respiciendo et hoc pacto πρὸς τὴν σκευὴν, ἣν περιέθετο ὁ χορὸς, τὴν τῶν σφηκῶν ποικιλίαν. Itaque σφηκοῦσθαι s. διασφηκοῦσθαι hoc l. esset In vespam converti, Vespæ figuram et habitum induere. [Καλύμματα ἐσφηκωμένα in Anacr. fr. ap. Athen. 12, p. 533, F, alii Acuminatum interpretantur pileum, alii Firmiter astrictum capiti. » Schweigh. Nicander Th. 289 : Δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἅλις· schol. συνῆπται, πέπλεκται, ἔσφιγκται. Aristides vol. 1, p. 348 : Ἅμα τούτοις αἱ θυρίδες πνεύματος ἐμπεσόντος ἀνεῴγνυντο εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι ἔνδοθεν καὶ ἔξωθεν, quod ἐσφηνωμέναι scribebat Valck., ut est in l. Nehem. in Σφηνόω cit.] || Σφηκόω, i. q. σφηνόω, Obturo et obstruo veluti cuneo injecto. Diosc. 5, 64, de confectione vini aromatici : Σφηκώσας ἀγγεῖον, Operculato vase, Ruell. [De Christo clavis crucifigendo Nonnus Jo. c. 19, 32 : Καὶ Πίλατος λαοῖσιν ἐχέφρονα ῥήξατο φωνήν, Ὑμεῖς τετραπόρῳ σφηκώσατε τοῦτον ὀλέθρῳ, ubi σταυρώσατε Joannes. Med. idem Dion. 1, 192 : Δέσμιον Ἀνδρομέδην ἑτέρῳ σφηκώσατο δεσμῷ. L. D.]

Σφηκώδης, ὁ, ἡ, i. q. [σφηνοειδής s.] σφηκοειδής, Cunei vel Vespæ modo in acutum et angustum desinens. Quum de homine dicitur, significat Eum cujus venter non prominet ut aliorum, sed præ gracilitate et macie adductus est et angustus, ut in Σφηκίσκος docui ex schol. Aristoph., qui utitur hoc vocab. ea qua dixi signif. Pl. [561], ubi Πενία ait, Παρ' αὐτῷ γὰρ (sc. τῷ Πλούτῳ) ποδαγρῶντες Καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονες εἰσὶν ἀσελγῶς· Παρ' ἐμοὶ δ', ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις. Ubi nota τοῖς πίοσι καὶ γαστρώδεσι καὶ παχυκνήμοις, i. e. Pinguibus ventrosisque et iis qui crassas habent suras, opponi τοὺς ἰσχνοὺς καὶ σφηκώδεις, Graciles macrosque, et τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὸ μέσον ὡς σφῆκες : quoniam sc. οἱ λιμώττοντες ἰσχνότεροι γίνονται ὡς σφῆκες : s. τοὺς λεπτοὺς κατὰ τὰ κάτω τῶν γαστέρων : quorum imus venter præ macie in angustum constrictus est, non aliter ac vesparum alvus. Quæ Πενίας verba excipiens Chremylus respondet, Ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις· nominans τὸ σφηκῶδες, τὴν σφηκώδη κοιλίαν, i. e. λεπτὴν καὶ ἰσχνὴν τὰ κάτω, quemadmodum ἡ σφηκῶν κοιλία ἐπισυνάγεται s. ἐπισυστέλλεται κατὰ τὰ κάτω εἰς ὀξύ, ut ex ante dictis satis patet. [Eust. Il. p. 714, 37 : Νοητέον δὲ τὸν Πριαμίδην τοῦτον σφηκώδη τὰ μέσα τοῦ σώματος, καὶ κρέασι μὲν οὐ πεπληθυσμένον κτλ. Valck. Conf. id. p. 897, 58, Opusc. p. 331, 26; et ubi Aristoph. nominat, p. 350, 6. V. Ἐπισυνάγω. L. D. Schol. Nicandri Al. 183 : Πεμπρηδὼν δὲ ζῶόν ἐστι τῶν σφηκωδῶν, μεῖζον μὲν μύρμηκος, μελίσσης δὲ ἔλασσον. Wakef. De versibus λαγαροῖς Eust. Il. p. 641, 31 : Ἄλλως δέ γε δύο παθῶν ὥσπερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ Ε ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἄν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ὄντων, ἑνὸς μὲν κατὰ μέγεθος εἴτουν πλεονασμὸν, ὃ δὴ προκοίλιον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζῴων, ἑτέρου δὲ κατ' ἔνδειαν ἤτοι ἔλλειψιν, ὃ σφηκῶδές τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχείας, ut Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, quo respicit Od. p. 1647, 30. Eodem exemplo utitur schol. Hephæst. p. 182, 23 : Λαγαρὸς, ὃν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ. Conf. Tzetz. Exeg. Il. p. 60, 29, Baudin. Bibl. Med. vol. 2, p. 203, A. L. Dind. HSt. in Ind. :] Φηκώδης, Strigosus, Male habitus, VV. LL.; sed scrib. puto σφηκώδης.

Σφήκωμα, τὸ, dicitur τὸ ἐσφηκωμένον, Id quod ex lato in angustum contractum est : in galea s. crista Ea pars cui pinnæ inseruntur. [Soph. fr. Colchid. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1372 : Φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι, ut Valck. ad Phœn. 674 pro σφηνώματι restituit ex Hesychio v. Φρίξας, ubi σηκώματι.] Aristoph. Pac. [1216] : Τὸ σφήκωμα (sc. τοῦ λόφου) ἔχει πόνον πολὺν, ubi schol. τόπος τῆς περικεφαλαίας, ὅπου τὰ πτερὰ δέδεται. Eod. fere modo σφηκὸς λόφου infra. [Phryn. Bekk. p. 64, 1 : Σφήκωμα, τὸ διεσφιγμένον τῇ σφίγξει καὶ διερραμμένον ἐπιμελῶς· τὸ γοῦν ἐκ τῶν σπαρτίων διαρραπτόμενον σφήκωμα ἔλεγον, οἱ δὲ νῦν σπαρτίον.] Hesychio σφήκωμα est ὁ δεσμὸς, Suidæ τὸ λεπτὸν σχοινίον. [Nodus, Gl. Mauric. Strateg. 4, 3, p. 110 med. : Τριβόλων σιδηρῶν ἐν σφηκώμασιν ἀποδεδεμένων. Cod. Nicetæ Ann. p. 85, B : Καλώδια) σφηκώματα. L. D.] || Σφήκωμα dicitur etiam Id quo aliquid σφηκοῦται, i. e. Quo, veluti cuneo injecto, obturatur et obstruitur. Diosc. præf. l. 8 : Ὁπόταν οἱ Αἰγύπτιοι θερίσωσι τὸν στάχυν, χύτραν ἔχουσι κατεσκευασμένην πίσσης, καὶ σφήκωμα προσηρτημένον τῇ χύτρᾳ, Operculum appensum ollæ. Alii interpr. Linamentum s. Fasciam qua tegitur s. obvolvitur olla. Quæ interpret. non displicet. Sequitur enim paulo post, Ἐπειδὰν οὖν δηχθῇ τις πόδα ἢ ἄλλο τι μέρος, ταχέως οἱ παρατυχόντες τὸ σφήκωμα βάλλουσιν εἰς τὴν χύτραν τῆς πίσσης, καὶ περιειλοῦσιν ἅπαξ ἢ δὶς περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐπάνω τοῦ δήγματος, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεστῶτες ἰσχυρῶς. [Paul. Æg. 6, 35, p. 184, 7 : Λίνον παχὺ μετρίως ὅσον σφήκωμα.] Hesych. σφήκωμα exp. πύκνωμα. [Cui interpr. conf. l. Eust. in Σφίγγομαι cit. L. D. Idem Hes. : Ψώμιγξ, σφήκωμα. Hemst. Conf. etiam Nicomach. in Σφηνάριον cit.]

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, Sedes et domicilium vesparum. Vide Σφηκίον. [Eodem referri videtur Suidæ gl. Σφηκῶντες sine interpret.]

[Σφηκωνεύς. V. Σφηκίον.]

Σφηλὸς, ὁ, Qui facile labefactari aut commoveri potest, Mobilis, Densus, Obliquus : Hesych. σφηλὸν, εὐκίνητον, πυκνὸν, λοξόν. [Ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον. Idem : Ἄσφηλοι, ἀσθενεῖς· σφηλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Et : Σφειλὸν, λοξὸν, πυκνὸν, εὐκ., προσφυὲς, δριμύ.] || At Σφῆλος est nom. propr., Suid. [Hom. Il. Ο, 338 : Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο, υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο. Ubi schol. de accentu properisp.]

Σφὴν, ηνὸς, ὁ, Cuneus [Cuneum, add. Gl.] quo finduntur ligna aut lapides, in scissuras indito et adacto vi mallei. [Æsch. Prom. 64 : Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως. Apoll. Rh. 1, 1204 : Ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἱστὸν νεὸς... ἀνέμοιο καταΐξ αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται. Lucian. Gall. c. 24 : Κορμοὺς καὶ σφῆνας. Aret. p. 4, 5 : Ἐρείδουσι γὰρ τὴν κάτω γένυν πρὸς τὴν ἄνω ὡς μηδὲ μοχλοῖσιν ἢ σφηνὶ ῥηιδίως διαστῆσαι δύνασθαι.] || Apud Aristoph. [Ran. 801] dicitur accipi pro Instrumento tortorum, quo veritatem extorquent. Quo referri potest Cunei signif. ap. Cic. 2 Tusc. in loco quodam, quem in Σφηνόω citabo. Vide et Σφηνεύς. [Instrumentum tortoris, Plut. Mor. p. 478, D. Wakef. Maccab. 4, 8, 12; 11, 10. V. autem Σφηκός.]

Σφηνάριον, τὸ, et Σφηνίσκος, ὁ, Cuneolus. Priore utitur Suid. in exponendo σφὴν [Hesychius v. Γόμφοισι. Wakef. Oribas. p. 10 med. Mai : Σφηνάριον πρίνινον τάξαντα μεταξὺ τῶν μύλων], veluti notiore; posterius autem passim obvium. [Proculus (et Moschop.) ad Hesiod. Op. 436, ubi pro σφηνισμῶν legendum est σφηνίσκων. Hemst.] Σφηνίσκοι ap. Nicomach. [Introd. ar. 2, 6] dicuntur Geometricæ figuræ a cuneoli et vespæ similitudine, quia sc. ἀνισόπλευροι sunt, ex latis et quadratis lateribus desinentes in angusta et tenuia. [Τινὲς δὲ αὐτὰ πολυωνύμως σφηνίσκους καλοῦσι· καὶ γὰρ οἱ σφῆνες ἀνισόπλευροι πανταχῇ, τεκτονικοί τε καὶ οἰκοδομικοὶ καὶ χαλκευτικοὶ καὶ οἱ τῶν ἄλλων τεχνῶν, πλάσσονται ἀπὸ ὀξυτέρου ἄκρου διαδύνειν ἀρχόμενοι καὶ ἀεὶ μᾶλλον πλατυνόμενοι ἀνομοίως κατὰ πάντα τὰ διαστήματα. Τινὲς δὲ τοὺς αὐτοὺς σφηκίσκους καλοῦσι· τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ τῶν σφηκῶν μάλιστα ὄγκος, ἀποσφιγγόμενος κατὰ τὸ μέσον καὶ τὴν λεχθεῖσαν ὁμοιότητα ἐμφαίνων· παρὰ τοῦτο εἰκὸς καὶ τὸ σφήκωμα ὠνομάσθαι· ἔνθα γὰρ ἂν ἀποσφίγξῃ, τὴν τοῦ σφηκὸς ἐντομὴν μιμεῖται· ἕτεροι δὲ τοὺς αὐτοὺς βωμίσκους προσαγορεύουσιν ἀπὸ οἰκείας εἰκόνος· οἱ γὰρ παλαιότροποι βωμοὶ, μάλιστα δὲ οἱ Ἰωνικοὶ, οὔτε τὸ πλάτος τῷ βάθει οὔτε συναμφότερα τῷ μήκει ἴσα ἔχουσιν οὔτε τὴν βάσιν τῇ κορυφῇ, ἀλλὰ πάντῃ εἰσὶν ἐξηλλαγμένοι ταῖς διαστάσεσιν. Ib. 6, p. 114, σφηκίσκων καὶ τῶν ὁμοίων scripsit Astius pro σφηνίσκων. Iambl. In Nicom. p. 131, C : Οἱ ἀνισόπεδοι καὶ ἀνισογώνιοι καὶ ἀνισοδιάστατοι καλούμενοι σφηκίσκοι, ἑκάστου ὀνόματος καθ' ὁμοιότητα τεθέντος. Hero Definit. p. 17 ed. Hasenb. : Σφηνίσκος δ' ἐστὶ τὸ ἔχον ἄνισα ἀλλήλοις τό τε μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος, τινὲς δὲ καὶ βωμίσκον καλοῦσι τὸ τοιοῦτον σχῆμα. Figuram describit Bullialdus ad Theon. Mathem. p. 243 sq.] Apud Medicos autem σφηνίσκος est Linamentum in cunei formam involutum s. intortum : quo

fere utuntur Chirurgi in separandis ab invicem durioribus corporibus : et majus fere est. Paul. Ægin. 6, 4 : Καὶ ξύσαντες τὸ ὀστέον, σφηνίσκον ἐκ ῥάκους ἐμβαλοῦμεν τοῖς τραύμασι· 91 : Δεῖ σφηνίσκους στρεπτοὺς ἐκ ῥάκους εἱληθέντας ἐντιθέναι τῇ ῥινὶ δύο. Vide et Μοτός. [Matthæi Med. p. 171, 6 : Σικύαι, σφηνίσκοι, πτερά· 175, 4 : Τοῖς σφηνίσκοις αὐτῶν διαστήσαντες τοὺς ὀδόντας· et similiter 180, 13.]

Σφηνεὺς, έως, ὁ, Cuneus, Species quædam κεστρέως. Athen. 7, [p. 307, B] ex Euthydemi libro Περὶ ταρίχων tradit εἴδη κεστρέων εἶναι σφηνέα καὶ δακτυλέα : vocari autem σφῆνας, ὅτι λαγαροὶ καὶ τετράγωνοι. Ubi pro σφῆνας forte reponendum est σφηνέας [quod præbuerunt codd.] : nisi et σφῆνας nominari credat aliquis eosdem pisces : a nomin. σφήν. [Ex Ath. Eust. Il. p. 1177, 64. Hesychius : Σφηνεὺς, ἰχθὺς ποιὸς θαλάττιος.]

[Σφηνίσκος. V. Σφηνάριον.]

Σφηνοειδὴς, ὁ, ἡ, Cunei figuram gerens, Qui cunei forma est. Alii, Cuspidatim densus. Ita dicitur Qui in modum cunei ex crassa forma quadrangulari desinit in eandem formam quadrangularem, sed exilem et acutam. Lat. Cuneatus dicitur, ut Ovid. : Prominet in pontum cuneatus acumine longo Collis. Liv. de scuto quodam, Summum latius, fastigio æquali, ad imum cuneatior. Itidemque Cuneatus ager a Colum. dicitur Qui cunei figuram efficit, ex lato desinens in acumen longum et angustum. [Theophr. C. Pl. 1, 6, 8 : Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες ἐν σφύρᾳ ἐλαύνουσιν. Frequens est ap. Oribas. ed. Mai. p. 124, 126, 129, 134, 136. L. D.] Tales sunt σφηνοειδεῖς ἐμβολαὶ ap. rei militaris scriptores, et eos qui de aciei bellicæ formis loquuntur. Unde et Lat. Cunei, et tum ap. alios, tum ap. Virg. Æn. 12 : Densi cuneis se quisque coactis Agglomerant. [Gll. tacticæ : Ἔμβολον· παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε· ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος· ὀνομάζεται δὲ καὶ σφηνοειδές.] In VV. LL. legitur etiam Ἀφηνοειδὴς, serie alphabetica, itidem pro Cuneatus : crasso errore.

[Σφηνοκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui est capite cuneato. Strabo 2, p. 70 : Πᾶνας σφηνοκεφάλους.]

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ, Cuneatam barbam habens, Cujus barba cunei figuram repræsentat, ex lata sc. desinens in angustum acumen. Alii, Cui diffissa veluti cuneo barba est et bisulca. Lucian. [Ep. Sat. c. 24] : Οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες. [Pollux 4, 137, 138, 143, 145. Artemid. 2, 37, p. 217 : Ἑρμῆς τετράγωνος ὁ σφ. φιλολόγοις μόνον συμφέρει.]

[Σφῆνος, ὄνομα τόπου, Theognost. Can. p. 65, 28, suspectum facit Arcad. p. 63, 18.]

Σφηνόω, Cuneo, (ut Quintil. Cuneare per vim, et quæ natura juncta sunt, distrahere, et Plin. Si quid in ligno cuneandum sit,) i. e. Cuneo findo, Cuneo scindo, ut Virg. loquitur : s. Cuneo adacto findo et divello. [Hero Belop. p. 139 fin. : Σφηνώσαντες καλῶς πρὸς τὰς ἐκ τῶν διαπηγμάτων ὑπεροχάς. In cunei formam fingo, Geopon. 17, 19, 4 : Ἄλλοι κρόμμυα καὶ ἅλας ἑνώσαντες καὶ σφηνώσαντες εἰς τὴν ἕδραν προσωθοῦσι.] Pass. Σφηνοῦμαι, Cuneor, Cuneo findor, Cuneo adacto scindor, Cuneus mihi adigitur. [Polyb. 27, 9, 4 (apud Suidam v. Κέστρος) : Εἰς δὲ τούτου τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα βραχέα παντελῶς. Oribas. in Cocchii Chirurg. p. 94, 18 : Συμβαίνει δὲ ἅμα διαιρουμένου τοῦ ὀστέου σφηνοῦσθαι τὴν ἀκμὴν καὶ διὰ τὴν ἕνωσιν (στένωσιν?) βραδέως προβιβάζεσθαι.] Σφηνοῦσθαι solebant et in tormentis : quod fortassis significat Cuneis adactis cruciari et torqueri, ap. Cic. Tusc. 2, [10] : Hos ille cuneos fabrica crudeli inferens Perrupit artus : qua miser solertia Transverberatus castrum hoc furiarum incolo. Quæ verba sunt Promethei a Vulcano affixi. Apud Suid. [v. Σφηνωθεὶς et Τιμαγένης, qui obiit ἐμέσαι βουληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθείς. Hemst.] : Οὗτος κληθεὶς ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε. Exp. autem tum ipse, tum Hesych. σφηνούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος. [Plut. Mor. p. 498, D : Σφηνούμενοι ὑπὸ δεσποτῶν ἢ τυράννων φωνὴν ἀφῆκαν.] ‖Obstruo s. Obturo adacto cuneo, Obstruo et obturo veluti inculcato cuneo : unde in Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 41, 6 : Τὸ πρόθυρον] σφήνου, Obstrue s. Obsera

A et claude veluti adacto cuneo. Itidem ap. Diosc. 5, 40 : Ἐσφηνωμένην καλάμῳ πιθάκνην, Ruell. vertit Urceolum obstructum arundine. Et Bud. ex Nehem. 7, [3] : Κλειέσθωσαν αἱ θύραι καὶ σφηνούσθωσαν, Obstruantur, Obturentur : malim Obfirmentur s. Obserentur adacto cuneo; nam quum repagulum obditur per transversum, solet foramini, cui repagulum immittitur, utrimque cuneus injici, ne emoveri ipsum queat. [V. l. Aristidis in Σφηκόω cit.] Sic idem Bud., quum σφηνῶσαι interpretatus esset Cuneare, γομφῶσαι, subjungit, Σφηνῶσαι, πληρῶσαι καὶ βύσαι [βῦσαι], φράξαι, Obturare foramen adacto cuneo s. clavo ligneo [ex schol. Aristoph. Ach. 462. Hemst.] : Τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι [τοῖς σπόγγοις. Geopon. 9, 10, 4 : Ὅταν δὲ σφηνωθῇ ἡ ὀπή· conf. 9, 8.] Exp. etiam ἐμφράξαι, στύψαι, Inculcare, Condensare, Stipare : afferens ex Galeno, de gangræna : Θεραπεία δ' αὐτοῦ γίνεται κενωσάντων ἡμῶν ὅσον οἷόν τε πλεῖστον τοῦ κατὰ τὸ πάσχον μόριον αἵματος ἐσφηνωμένου, μὴ δυναμένων τῶν ἀρτηριῶν ὑπὸ στενοχωρίας διαστέλλεσθαι. Ead. signif. affertur ex
B eod. Galen. 1 Ad Glauc. : Ἐσφηνωμένος χυμὸς, Infartus humor, Qui inhæret veluti cuneus adactus et inculcatus malleo in rimam aliquam. [Alex. Trall. p. 486.] Et Diosc. 6, 26 : Ἐσφηνωμένων ἐν τῷ στομάχῳ θρόμβων, Grumis sese in stomacho densantibus, s. Inhærentibus stomacho in modum cunei ligno impacti. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 164 : Ἐμπνευματοῦται ἡ μήτρα ... θρόμβου σφηνωθέντος.] Similiter ἐσφηνωμένος ψωμὸς Gaza vertit, Panis intrusus : Polit. Cibus constipatus. [Lucian. Asin. c. 53 : Κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, Aureis clavis distincta. Schneider. ἐσφηκωμένη.]

[Σφήνωμα. V. Σφήκωμα.]

Σφήνωσις, εως, ἡ, Adactio cunei, i. e. ipsa Actio adigendi cuneum, Obstructio s. Obturatio quæ fit cuneo. [Hippocr. p. 773, D : Πάντων ἰσχυρότατά ἐστι τρία ταῦτα, ὄνου τε περιαγωγὴ καὶ μόχλευσις καὶ σφήνωσις. Galenus exponit τὴν διὰ σφηνῶν διάστασίν τε καὶ διαίρεσιν τῶν ξύλων. Oribas. p. 134 ed. Mai. : Ἡ κλῖμαξ εἰς τὸ ἔδαφος καταπεπήχθω μετὰ σφηνώσεως.] Apud
C Medicos dicitur Quum humor alicubi hæret veluti cuneus in lignum adactus s. impactus crebris mallei ictibus : Obstructionem et obturationem reddere potes. Plut. [Mor. p. 127, D] : Βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἱπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι, διὰ πλῆθος ὡς ἔοικεν, ἐντὸς διάτασιν καὶ σφήνωσιν τοῦ περὶ τὰ νεῦρα πνεύματος ἔχοντος. Bud. σφήνωσιν ἄρθρων esse dicit Irruptionem s. Irreptionem humoris inter artus; quum humor artus veluti discuneat. [Conf. p. 654, A; 896, C. Aret. p. 52, 56, ὀδυνώδεες, de difficili et molesto calculorum transitu; p. 109, 26, et, ubi contraria διαπνοή, 116, 24. Soranus De arte obstetr. p. 212, 8 ed. Dietz. : Φαμὲν συνεκτικὴν τὴν σφήνωσιν. Oribas. p. 193 Mai. : Σφ. σκυβάλων οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ὀδύνης καταλείπει. Hieracosoph. p. 47 med. : Περὶ τῶν διὰ σφήνωσιν φλεβῶν κεφαλαλγούντων. Alex. Trall. 1, p. 5 : Διὰ πύκνωσιν καὶ σφήνωσιν τῶν πόρων· 19, B : Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐγκαύσει ἅμα καὶ σφήνωσιν ἐχόντων. Synes. De febr. p. 20 : Ἅτινα κατακλείσει ἡ πυκνότης καὶ σφ. 50 : Σφήνωσιν ποιεῖ τῶν ἐντὸς ἀτμῶν. L. Dind.]

D Σφὴξ, κὸς, ὁ, quoque idem significat quod σφὴν, i. e. Cuneus : ut quidem traditur in VV. LL., nullo tamen auctore nominato aut approbatore. Verum ut σφηκίσκος dicitur pro σφηνίσκος, ita fortasse et σφὴξ pro σφὴν dici posse suspicetur aliquis. [Photius : Σφῆκες καὶ σφηκίαι, τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα· οὕτως Φερεκράτης. Pro σφηκίαι Porsonus σφηνίαι, quod sic dictum fuisse neque constat neque credibile est. Σφηκίας autem formatum ut στημονίας et alia ap. Meinek. ad Pherecr. p. 353. Sed Etym. M. p. 738, 38 : Σφῆκες καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα, codex Voss. addit, σφηκίδες καὶ σφηκίσκοι.]

[Σφὴξ, ηκὸς, ὁ, ἡ (masc. ap. veteres, fem., quod eximendum Diogeni ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 323 Gaisf., raro ap. recentiores, ut anon. Cram. An. Paris. vol. 1, p. 168, 31 : Αἱ σφῆκες, schol. Lycophr. infra cit. et ap. Suidam in versu libris deterioribus illato nonnulli σφῆκες φανεῖσαι pro φανέντες), Vespa. HSt. :] Hactenus de σφὴξ, quatenus aliquam affinitatem signif. habet cum σφήν : sequitur nunc ea ejusdem vocabuli Σφὴξ signif.,

qua Vespam [Gl.] denotat, una cum suis derivatis. Hom. Il. M, 167 : Ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι Οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ· Π, 259 : Σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίοις, Vespis quæ propter viam suas cavernas habent et viatores invadunt lacessiti : quemadmodum et crabrones. [Aristoph. Ach. 864 : Οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; et sæpius in fabula cognomine, ut 1090 : Μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον. Lycophr. 181 : Σφῆκας δαφοινοὺς γηραμῶν ἀνειρύσας· ubi fem. aliquoties ponit schol.] Et ap. Aristot. σφῆκες ἐργάται, H. A. 9, 41 : Τῶν ἡμέρων σφηκῶν δύο γένη· οἱ μὲν, ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δ' ἐργάται· Plin. 11, 21 : Aliorum qui mitiores videntur, duo genera : opifices, minores corpore, qui moriuntur hyeme : matres, quæ biennio durant. Ubi σφῆκας interpr. Crabrones [Gl.]. Plura vide ap. [Aristot. l. c., qui etiam 5, 20 : Οἱ σφῆκες οἱ ἰχνεύμονες καλούμενοι· εἰσὶ δ' ἐλάττους τῶν ἑτέρων,] Ælian. [5, 15 sq.] et Nicandr. [Th. 741 : Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, ut ἵππων σφῆκες γενεὰ in versu Archelai ap. Varron. 3, 16, 4, Sext. Pyrrh. 1, 41, Philon. vol. 2, p. 255, 37, aliisque locis ap. Jacobs. Anthol. vol. 8, p. 180 sq.], et Marc. Virg. in Diosc. 8, 2, ubi tradit remedia adversus ictus vesparum. [Forma Dor. Theocr. 5, 29 : Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθη, σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. Xen. H. Gr. 4, 2, 12 : Ὁρῶ καὶ ὁπόσοι σφῆκας ἐξαιρεῖν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾶν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους· ἐὰν δ' ἔτι ἔνδον ὄντων τὸ πῦρ προσφέρωσι, πάσχοντας μὲν οὐδὲν, χειρουμένους δὲ τοὺς σφῆκας. Eryxiæ p. 392, B : Τοὺς σφῆκας ἐάν τις κατὰ σμικρὸν ἐρεθίζων ὀργίσῃ, ἄμαχοι γίγνονται, ἕως τις αὐτοὺς ἐπιθέμενος πανοικὶ ἐξέλῃ. « Dio Chrys. Or. 8, p. 132, D : Ἀνδρῶν λεπτῶν... τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας μᾶλλον ἐντετμημένων. » Valck. Quo de l. conf. Boiss. ad Eunap. p. 471. || Improprie Philippus Anth. Pal. 7, 405, 4 : Μήπως ἐγείρῃς σφῆκα τὸν κοιμώμενον, de Hipponacte, et de eodem Leonid. 408, 2 : Μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. Alciphr. Ep. 2, 4 med. : Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας, οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν ἐξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφῃρημένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον, quibuscum conf. l. Aristoph. supra cit. et Lucian. Bis accus. c. 13, a Bergl. cit. : Ἀθρόοι προσίασι θορυβοῦντες ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν, item de Atheniensibus. Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 275 : Ἔλεγεν (Antisthenes Diogenem) τοῖς σφηξὶν ὅμοιον εἶναι· καὶ γὰρ τῶν σφηκῶν εἶναι τὸν μὲν ψόφον τῶν πτερῶν μικρὸν, τὸ δὲ κέντρον δριμύτατον. Conf. Hemst. ad Lucian. Contempl. c. 15, vol. 1, p. 511. || In libris frequens vitium Σφιγξὶ pro Σφηξὶ, ut ap. Photium Lex. v. Κύτταρος, Σανίς, ubi Aristophanis fabula citatur. Sed ap. eund. v. Νεανισκεύεται quod est Εὔπολις Σφιγξὶν in Αἰξὶν mutabat Meinek. p. 434, quum Σφῆκες Eupolidis non minus ignorentur quam Σφίγγες. Ap. Jo. Laurent. De ostent. p. 156, C : Ὁ μὲν ἄμητος ἱλαρὸς, ἀκρίσι δὲ καὶ θηρίοις ἐκδοθήσεται, ἡ δὲ σταφυλὴ σφιγξὶ, scribendum esse σφηξὶ probant Geopon. 4, 10. L. Dindorf.]

Σφήττιος, α, ον, Qui est ex tribu quæ vocatur Σφηττός. [Aristoph. Nub. 156 : Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος. Æschin. p. 6, 13, 14 sæpius.] Interdum vero Σφήττιος dicitur Acer : σφ. ὄξος, Aristoph. Pl. [720] de Aceto acri s. potius acerrimo : metaph. ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui πικροὶ erant καὶ συκοφάνται. Vide ejus schol. [Athen. 2, p. 67, D. Pollux 6, 125. Steph. Byz. : Σφηττὸς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης Σφήττιος. Τὰ τοπικὰ Σφηττόθεν, Σφηττόνδε, Σφηττοῖ. Ὁ δῆμος καλεῖται ἀπὸ Σφήττου τοῦ Τροιζῆνος παιδός. Ubi notandum discrimen accentus inter n. viri et demi, quale conspicitur ap. Steph. ipsum in Ὑηττὸς eodemque in nomine in libris nonnullis Pausan. 9, 24, 3; 36, 6. Σφηττὼ nominativum, fortasse ex adv. Σφηττοῖ fingentes ponunt Herodian. Epimer. p. 129, ubi φυλὴ dicitur, Psellus Opusc. p. 47, ubi ἡ Σφηττώ. || Adv. Σφηττόθεν ap. Plut. Thes. c. 13, Psell. Opusc. p. 44, Σφηττοῖ ib., a Boiss. citatis, hoc etiam ap. Lysiam p. 148, 32, 46, Æschinem p. 13, 43, utrumque ap. Zonaram Lex. p. 1698. Ap. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 36, 6 : Τὰ δισύλλαβα τῶν εἰς οι περισπᾶται, ὅτε ἔχει πρωτότυπον ὀξύτονον, παρὰ τὸ σφὶγξ σφιγγοῖ, ἰσθμὸς ἰσθμοῖ, scribendum Σφηττὸς Σφηττοῖ. L. Dind.]

Σφιγγία, ἡ, pro Parsimonia et sordibus victus poni videtur Eccles. 11, [17] : Ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ. Ita Bud. Quam ejus interpret. sequendo, σφιγγία dicitur Quum quis non larga manu, sed stricta sumptus facit, et strictiore quam deceat. [Scribendum videtur σκνιφία, quod similiter apud Photium v. Κίμβικα in σφικία, apud alios in σφηκία corruptum, rectius ita scribitur quam σκιφία, de quo dixi in Σκίφη. Idem fere intellexerat Passovius. L. D.]

[Σφιγγίον, τὸ, Torques. « Σφιγγίον est animal ex simiarum genere quo minus et exilius eo pretiosius et magis æstimatum, gallice *Guenuche, Sapajou* : eam vocem græcam etiam latinam fecit Plinius lib. 6, c. 29 (173), ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait : Deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum (chelyon) testudinum, sphingia, mancipia; et rursus eodem cap. (184) : Animal sphingion. (Et 10, 72, 199 : « Condit in thesauros maxillarum cibum sphingiorum et satyrorum genus. ») Hac voce in eodem sensu utitur Lucianus in Pro merc. cond. c. 1 : Οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ σκιουράλια· sic enim ibi (σκιουράλια pro κουράλια) legendum esse acutissime conjicit J. M. Gesnerus, quam ego conjecturam fidenter tanquam verissimam recipio. » Brunck. Verterat enim Gesn. σφιγγία Simiolas, ut Salmas. Exerc. p. 267, B, σφιγγίον, Spinturnicium. Sed ad Elsneri Schediasm. p. 89, qui recte vertit Vincula quæ constringunt cervicem, ut præcesserat καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα, in exemplari, quod olim fuit ipsius, ascripsit : « Pulchre : et jam in mentem venerat Jo. Brodæo, qui τὰ σφιγγία reddiderat Torques : cujus si notulam inspexissem, non dubitassem in illius sententiam transire. » Σκιουράλια autem non est Græcum. L. D.]

[Σφίγγιον (vel mendosius Σφιγγίον) ὄρος, ap. Palæph. c. 7, 2, 6 s. Eudociam p. 380, in aliis libris Σφίκιον scriptum, rectius dicitur Φίκιον, quod v.]

[Σφιγγοκαρίων, ωνος, ὁ, fabula Eubuli comici, ap. Athen. aliquoties citata, et ab servo ænigmatice loquente sic inscripta, ut conjicit Schweigh. vol. 5, p. 538 ad 10, p. 449, E. ἄΐ]

[Σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ, Pedes habens ad sphingis speciem factos. Callixenus ap. Athen. 5, p. 197, A, κλίνη. V. Σφὶγξ sub finem.]

Σφίγγω, ξω, Stringo, [Astringo, add. Gl.] Constringo, ut qui fasciculum virgultorum aut arundinum colligans vimine constringit, ut ex laxo coeat in strictum, s. arctum. [Æsch. Prom. 58 : Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα. Pherecrates fr. Αὐτομ. ap. Suid. v. Στραγγαλίδας cit. : Ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.] Theocr. Idyll. 10, quod Ἐργατίναι inscribitur [44] : Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, Constringite manipulos demessos, vos qui eos colligatis. [Alexis ap. grammat. Bekk. An. p. 338, 11 : Ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας (f. σφίγξας) λυθεῖσαν. Musæus 352 : Ἀπεδύσατο πέπλον, ἔσω δ' ἔσφιγξε καρήνῳ. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 260, 1 : Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα· Meleager 5, 179, 6 : Σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην· Agathias 5, 294, 5 : Σοβαρὴ θεράπαινα πύλας σφίγξασα μελάθρου· Palladas 11, 289, 4 : Ἀνὴρ δανειστὴς τέθνηκεν ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων ἔτι, quod de digitis curvandis interpr. Jacobs. Orph. Arg. 1152 : Ἐκ δ' ὅπλα χέοντες σφίγξατ' ἐπισταμένως. Nonnus Dion. 1, 36 : Νεβρίδα ἐθήμονος ἀντὶ χιτῶνος σφίγξατέ μοι στέρνοισι. Manetho 2, 459 : Οἱ δὲ καὶ εὐτροχάλοις δειρὴν σφίγγουσι βρόχοισιν. « Plato Tim. p. 58, A : Ἡ τοῦ παντὸς περίοδος σφίγγει πάντα καὶ κενὴν χώραν οὐδεμίαν ἐᾷ λείπεσθαι. Eust. Il. p. 15, 7 : Τῇ δρακὶ σφίγγων καὶ πιέζων. » Valck. Lucian. Asin. c. 10 : Ὡς ἅμμα σφίγγε· 24 : Κρημνᾷ ἑαυτὴν σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου. Aret. p. 88, 40; 111, 41, σφίγγοντες δεσμοί. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 6 : Σφίγγε τοὺς μασθοὺς δεσμῷ· 266 : Μετὰ ἐπιδέσεως ἠρέμα σφιγγούσης. Plutarch. Mor. p. 6, F : Οἱ πολλῷ χρόνῳ τὸν λόγον σφίγγοντες.] Et pass. voce ac signif. [Nonnus Dion. 1, 530 : Μίτρῃ σφιγγομένην ῥοδόεντος ἴτυν μαζοῖο· 2, 59 : Σφίγγετο πηλώεντι πεπηγότα γούνατα δεσμῷ. Diod. 12, 17 : Θνήσκειν ὑπὸ τοῦ

βρόχου σφιγγόμενον. Asclepiades Anth. Pal. 12, 135, 3 : Χὼ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος. Q. Mæcius Anth. Plan. 198, 1 : Σφιγχθεὶς γέρας. Manetho 3, 259 : Πέρνανται σφιγχθέντες ἀεικελίοις ὑπὸ δεσμοῖς· eodemque aoristo Bito De mach. p. 106, B, et perf. ἐσφίγχθαι Aristeas Hist. LXX intt. p. 110, B.] Plut. De pr. frig. [p. 949, B] : Συνάγεται τῷ ἀέρι σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, Aeris frigore constrictus cogitur. [Id. p. 1004, B : Τὰς τῶν κύκλων περιφερείας, ἂν ὦσι μικρότεραι, καμπυλωτέρας καὶ σφιγγομένας τῇ κυρτότητι μᾶλλον ὁρῶμεν· Lysand. c. 12 : Ἕλκεσθαι ὑπὸ βίας σφιγγόμενα (corpora cœlestia) δίνῃ καὶ τόνῳ τῆς περιφορᾶς.] Philo De mundo : Συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, Coagmentans omnes mundi partes et astringens. Philo V. M. 3 : Ὅλον δ' ἁλυσιδίοις χρυσοῖς ἀνήρτητο πρὸς τὴν ἐπωμίδα, σφιγγόμενον ἐξ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ χαλᾶσθαι, Catellis aureis ad amiculum annexum vinciebatur, Turn. [Theocr. 7, 17 : Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι πλακερῷ. Agathias Anth. Pal. 5, 294, 20 : Οὔπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης, ἀλλ' ἔτ' ἀδηρίτῳ σφίγγεται ἀμβολίῃ. Gætul. 6, 331, 1 : Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι ἀθρήσας. Lucian. Musc. enc. c. 30 : Ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. Soranus De arte obstetr. p. 25 : Τῶν συῶν αἱ τὰς μήτρας ἐκτμηθεῖσαι μείζους ... καὶ τοῖς ἄρρεσιν ἐμφερῶς ἐσφιγμέναι εἰσί. De versibus λαγαροῖς vel σφηκώδεσιν, Eust. ad Od. K, 60 : Ὅτι ἐν τῷ Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα λαγαρότης ἐστὶν, ὡς τοῦ Αἰόλου ἀντὶ μακρᾶς ἔχοντος τὴν παραλήγουσαν καὶ σφιγγομένου ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχαϊσμὸν ἀπεναντίας τῷ προκοιλίῳ. L. D. Id. Il. p. 937, 7 : Ἡ δὲ μεταφορὰ γέγονεν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σχοίνοις ἢ τοῖς ἱμᾶσι δεσμῶν, ἃ δήσαντές τινες ἐξ ἄκρων, εἶτα διαστάντες τανύουσιν, ὡς ἂν ὁ δεσμὸς πυκνωθεὶς καὶ σφιγχθεὶς ἀσφαλισθῇ. Cornutus De nat. deor. c. 34, p. 233 : Λύουσαν τὸ ἐσφιγμένον τῶν κόλπων (Lucinam). VALCK.] || Exp. etiam Complector, Arceo, [Coerceo, Presso, Gl.] Cogo. [Empedocles 185 : Τιτὰν ἠδ' αἰθὴρ σφίγγων περὶ κύκλον ἅπαντα. Lycophr. 411 : Ἅπασα δ' ἄλγη δέξεται κωκυμάτων ὅσην Ἄραιθος ἐντὸς ἠδὲ δύσβατοι Λειβήθριοι σφίγγουσι Δωτίου πύλαι. Schol. συγκλείει. Melinno ap. Stob. Fl. 7, 13, 11 : Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας σφίγγεται. Aristot. De mundo c. 2 : Ὁ Ὠκεανὸς σφίγγει τὴν οἰκουμένην. Plut. Phocion. c. 13 : Ἧ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα, τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις· et similiter Anton. c. 69. « Eust. Il. p. 133, 13 : Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ τὴν τοῦ Χρύσου εὐχὴν πάνυ ἀπεστενωμένην· ἐνὶ γὰρ στίχῳ σφίγγεται τῷ, Ἤδη νῦν κτλ. 1275, 26. » VALCK. Σφίγξαι περιόδους, Demetr. § 244 dicit, ut Cic. Vincire sententias, h. e. Ita jungere, ut ex pluribus veluti una fiat, artificio periodico, quo plures sententiæ una periodo comprehenduntur ita, ut suspensa sit ab initio usque ad finem oratio, adeoque ex pluribus enuntiationibus una fiat et universa. De hac re plura disputavit Ernesti Clav. Cic. v. Vincire. Simili metaph. Comprehensione devincire verba, dixit Cic. Brut. 37. Hanc igitur formam Demetr. περιαγωγὴν vocat; de qua voce alibi copiosius exposuimus. Eodem modo Dionys. De vi dic. Dem. 19, p. 1010, τὸ σφίγξαι et στρογγυλώτερον ποιῆσαι junxit, opposuitque τοῖς κεκολπωμένοις. Sic et Aristid. Περὶ ἀφ. λόγου p. 672 : Λόγος ἐμπεριλαμβάνων τὰ νοήματα στρογγύλος γίνεται καὶ σκληρὸς, καὶ κατεσφιγμένος. Gregorius ad Hermog. c. 11, ἑρμηνείαν διῃρημένην, h. e. Elocutionem per asyndeta factam, descripturus ait : Τὰ κῶλα οὐ συνέχεται οὐδὲ συσφίγγεται, Membra orationis non coeunt, non juncta sunt, sed veluti incisa et a se invicem disjuncta. Vide Κύκλος. ERNEST. Lex. rhet. Plut. Mor. p. 1011, E : Τὸ λίθους βάλλειν καὶ τοίχους ὀρύσσειν λιθοβολεῖν καὶ τοιχωρυχεῖν ἐπιταχύνοντες καὶ σφίγγοντες τὴν φράσιν λέγουσι. || Medio, vel passivo, Christodor. Ecphr. 273 : Πλοκάμους δ' ἐσφίγγετο μίτρῃ. Nonnus Dion. 15, 246 : Πῶς δὲ λεοντείην παλάμαις ἐσφίγξατο δειρήν. Et improprie Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, F : Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο ἀνθρώπων σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετὴ, verbis obscuris et haud dubie vitiosis. L. D.]

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui stringit, constringit, astrin-A git. [Strictorium, Contractorium, Gl.] Medicis σφιγκτὴρ dicitur Musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, et astringens rectum intestinum, ne intempestive excrementa effluant. Habet autem substantiam inter cutem et musculum mediam : cujusmodi est labiorum pars ultima, ut Gorr. tradit : vide et Ἕδρα. Pollux pro ipso Podice s. Ano accipit, 2, [211] : Ὁ δὲ δακτύλιος, ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν· οὑτωσὶ μὲν ἰδεῖν, μεμυκὼς, ἐπὶ δὲ πλεῖστον ἀνοιγόμενος· ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Ubi nota μεμυκότα dici, quoniam ejectis excrementis μύει s. σφίγγεται, Clauditur s. Contrahitur et constringitur : at excrementis exeuntibus ἀνοίγεται et hiat : στεφάνην autem nominari a circulari rotunditate, qua coronam imitatur. [Strato Anth. Pal. 12, 7, 3 : Σφιγκτὴρ οὐκ ἔστιν παρὰ παρθένῳ. Oribas. ed. Maji p. 8 fin.; 23 sæpius. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 107, s. Suidas v. Ἕδρα.] || Tarentinorum dialecto σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτὼν, Hesych. : forsan quoniam eorum χιτῶνας fibulis solebant σφίγγεσθαι. B [Recentiores Græci, inquit Salmasius ad Lampridium (p. 398), σφιγκτούριον appellarunt hoc genus vestimenti, quod nulla parte apertum esset, sed totum corpus includeret et stringeret. DUCANG., qui Byzantinorum addit exx., ut Tzetzæ ad Lycophr. 855, in quibus σφικτ. aut σφιγχ. pro σφιγκτ. || De Redimiculo Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 206, 3 : Τὸν δὲ φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον. De resti Nonnus Dion. 16, 391 : Θλιβομένη σφικτῆρι περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ.]

[Σφίγκτης, ὁ.] Σφίκτης, Cinædus et mollis, Hesych. [Σφίκται, οἱ κίναιδοι καὶ ἁπαλοί. Recte Kusterus et Salmas. Σφίγκται, ut ap. Photium : Σφίγκτας, Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς (fort. in fabula cognomine). Conf. idem s. Suid. v. Μεγαρικαὶ σφίγγες. Spintriæ iidem sunt qui Cinædi ap. Suet. Tib. c. 43.]

[Σφιγκτὸς, ὁ, Strictosus, Gl. Vinctus, Confertus. Meleager Anth. Pal. 5, 175, 4 : Σφιγκτὸς στεφανῶν ἀμφὶ κόμαισι μίτος· Agathias ib. 9, 641, 6 : Ὁ πρὶν ἀπειρὴς κεῖσαι λαϊνέῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ, de fluvio ponte C juncto. Adverbialiter anonymus ibid. 6, 272, 2 : Ζῶμά τοι, ὦ Λατοῖ, καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν θήκατο Τιμάεσσα. Oppian. Hal. 3, 590 : Ἔνθ' οἱ μὲν κέλσαντες ἐν εὐρυτέροισι βρόχοισιν ἔκθορον, οἱ δ' ἐρχθέντες ἐνὶ στεινοῖσι πόροισι πικρὸν ἀνέτλησαν σφιγκτὸν μόρον ἐξανύσαντες. Eust. ad Dionys. 369 : Σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε (Milo Croton.), et cum eod. voc. Opusc. p. 269, 56. Ib. p. 54, 20 : Σφιγκτὸν πέπλον σεμνὸν καὶ οὐδὲ εὐπάρυφον ἐκφανῶς ἐξυφαίνουσα. Schol. Nicand. Th. 642, ad v. Σφεδανὸν, Hesych. v. Στεγανός. Comparat. Paul. Æg. 6, 99, p. 217, 21 : Σφιγκτότεροι τοῦ δέοντος οἱ ἐπίδεσμοι. Eust. Od. p. 1645, 45 : Σφιγκτότερον πιέζοντος ἤπερ ὁ σχοῖνος. || Σφιγκτῶς, Eust. Od. p. 1424, 49 : Τὴν χελύνην ἐσθίων, ὅ ἐστι δάκνων σφ. τὸ χεῖλος.]

[Σφιγκτούριον. V. Σφιγκτήρ.]

[Σφίγκτωρ, ορος, ὁ, Vinculum. Q. Mæcius Anth. Pal. 6, 233, 2 : Γενύων σφίκτορ' εὔρραφέα.]

[Σφιγκτῶς. V. Σφιγκτός.]

[Σφίγμα, τὸ, Vinculum, Nodus. Hero Autom. p. D 245, A : Ἔλαιον παρεπιχέειν δεήσει, ὅπως μηδὲν παρὰ τοῦτο σφίγμα γένηται. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 423, s. 23 init. : Ἵνα τὸ πᾶν περιγράψαιμι νόημα ἐν στενῷ καὶ εἰς βραχὺ σφίγμα κατακλείσω ταύτην τὴν κιβωτόν. Anna Comn. p. 196; Ephræm Syr. vol. 3, p. 250, B. Georg. Pis. Hexaem. v. 115, 235 : Τὸ σφίγμα τῶν κυλισμάτων· 324 : Τῇ δέσει τοῦ σφίγματος· 1426. L. D. Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 3, 177 : Τῇ πλοκῇ τῶν σφιγμάτων. Boiss.]

[Σφιγμὸς, ὁ, i. q. præcedens, Apollodoro Poliorc. p. 25 fin. : Τὸν ἐκ τῶν σχοινίων φιμὸν, ubi est var. σφιμὸν, restituebat Schneider. Improprie Eust. Opusc. p. 179, 54 : Τὴν συνοχὴν δὲ παρεδήλου καὶ τὸν σφιγμὸν, ὃν διὰ βίου ὑπέμενεν· et de turba conferta p. 333, 13 : Ὁ κόσμος ὅλος παρῆν, ὡς καὶ πάντα στενοχωρεῖσθαι τῷ ὄχλῳ καί τινας καὶ ἐκλιπεῖν τῷ πολλῷ τοῦ σφιγμοῦ.]

Σφίγξ, ιγγὸς, ἡ, vocata παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὸ ἐσφιγμένα καὶ δυσνόητα λέγειν τὰ ῥήματα, ut annotatur in Lex. meo vet. : quod etymon non est dissentaneum : siquidem ex Socrate tradit schol. Eur. σφίγγα

fuisse ἐγχωρίαν χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, Vatem quandam ejus regionis, quæ responsa consulentibus redderet intellectu difficilia; ita enim implicabat et contorquebat verba sua, ut ab auditore cognosci ac intelligi non possent: unde et a Soph. OEd. T. p. 168 [391] vocatur ἡ ῥαψῳδός: nam αἰνίγματα ἐῤῥαψῴδει, s. ambages, ut Stat. Alii ita nominatam volunt, quod homines suis ænigmatis et verborum ambagibus ita stringereret vinciretque, ut expedire se non possent. Fertur autem fuisse πτερωτὴ, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, (i. e. τὸ στῆθος καὶ τοὺς πόδας,) μιξοφυὴς οὖσα: unde ab Eur. vocatur οὔρειον τέρας, a monstrosa forma: et δάϊον τέρας, ac μιξοπάρθενος, et a Soph. OEd. T. p. 199 [1198] γαμψώνυξ παρθένος χρησμῳδός. [Conf. inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 484, 4, ubi de sphinge: Ἐφύπερθε πρόσωπον ἔχει τὸ θεόπνουν, γυῖα δὲ καὶ δέμας, οἷα λέων. Mesomedes Anth. Pal. 14, 63. Apollodor. 3, 5, 8.] Rursum Eurip. πτεροῦσσαν vocat pro πτερόεσσαν, dicens eam venisse in agrum Thebanum φοιτάσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις. [Æsch. Sept. 541: Σφίγγ' ὠμόσιτον. Qui fabulam sic inscripserat, unde Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα citat Aristoph. Ran. 1319.] Quæ et Auson. confirmat hoc gripho: Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte puella. Lactantius Placidus ap. Stat. 2 Theb. scribit sphinga monstrum fuisse alas et ungues habens in similitudinem harpyiarum, quod insidens scopulo viæ imminenti, insolubilia ænigmata transeuntibus proponebat: quæ quum solvere non possent, ex improviso veniens, alis et unguibus ad se in rupem trahebat: unde non immerito ab Eur. Phœn. [1019] vocatur πολύστονος et πολύφθορος, et ab Hesiodo Theog. [326], σφίγξ ὀλοή. [HSt. infra:] Annotat eod. in loco Tzetzes, Hesiodum allegorice ibi σφίγγα appellare τὴν κρυφίνουν κακίαν: revera autem fuisse γυναῖκα λῃστρίδα, ἔχουσαν πολλοὺς σὺν αὐτῇ τοὺς συναρπάζοντας. Quæ consentiunt cum iis quæ Suid. refert in Οἰδίπους: ad quæ te remitto brevitatis causa. [Ap. Hesiodum autem nunc receptum: Φῖκ' ὀλοήν, forma Bœotica, quod v.] Vide plura ap. eund. Hesiod. in eod. l., et ap. Athen. 10, [p. 456, B] nec non ap. Soph. OEd. T. [130: Ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ] et ap. Eur. Phœn. [Id. Electr. 471: Ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει Σφίγγες ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν φέρουσαι. Lycophr. 7. Diodor. 4, 64.] Per jocum vero ap. Athen. 13, [p. 558, D] αἱ πόρναι dicuntur posse vocari σφίγγες, in loco quodam Anaxilæ, qui ibid. de meretrice loquens, ait: Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ χάρυβδις, ἢ τρίκρανος σκύλλα, ποντία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' ἁρπυιῶν γένη; Similiter ap. Eund. 6, [p. 253, E, F]: Τὴνδ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος Σφίγγα περιπατοῦσαν [περικρατοῦσαν] Αἰτωλίδ' [Αἰτωλὸς], ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος, Ὥσπερ ἡ παλαιὰ Τὰ σώματα [σώμαθ'] ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει. [V. Μεγαρικαὶ Σφίγγες in illo p. 651, D.] Et Ceb. Theb. [3] dicit τὴν ἀφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις σφίγγα εἶναι. Rursum ap. Athen. 9, [p. 382, B] et 10, [p. 441, D; 14, p. 659, B] σφίγξ vocatur Qui ænigmatice loquitur, s. ænigmaticis quæstionibus aliquem implicat. || Σφίγξ inter animalium quorundam monstrosorum genera refertur a Diod. S. [3, 35, ubi Agatharchidem infra cit. (ap. Phot. p. 455, 11) sequitur, ceterum injuria ab Wessel. erroris cujusdam arguitur, interpunctione a me correcta decepto, ut interpretes præter Parisinum ed. Didot.; Artemidoro ap. Strabon. 16, p. 775,] et Plin., quos consule. [De loco Joannis Laur., ubi sic dictum putatur, v. in Σφήξ sub finem. Zoega Num. Ægypt. p. 140 sqq.: « Alis potissimum ab Ægyptia sphinge discerni Græcum monstrum egregie observavit Begerus Thes. Brandenb. l. 3, p. 370, non obstante quod passim inveniantur cum sphinges alatæ certo respectu Ægyptiæ appellandæ tum Græcæ alis destitutæ, Alexandria omnia miscente atque ex duarum gentium aliquando penitus diversa fabula unam efficiente: sed aliud capi indicium certius forte atque fœcundius ex mammis, quæ turgent in Græcis sphingibus, ab Ægyptiis exulant, nemo quod sciam hactenus advertit. Hujus quidem loci non est totum argumentum de

A sphingibus exsequi, in quo post Spanhemium (diss. 5 De usu numism.) summa cum adcuratione versatus est Fea (ad Winkelm. Hist. art. l. 1, c. 2), nobis ea sola relinquens, quæ spectant ad utriusque sphingis significationem, differentiam, atque affinitatem, de qua re leviuscule egisse videntur scriptores. Eamdem vero fuisse utriusque originem cum vocabulum suadet, tum et figura, et quæ feruntur de Græcæ sphingis occulta sapientia. Vera et prima vocis signif. nos latet, neque constat a quo hominum genere primum usurpata sit. Frustra quæsivi in Copticis lexicis sphingis voc. (« Subvenit posthac conjectura, φιξ vel βιξ, quod antiquissimum est Sphingis vocabulum, ob euphoniam postea in σφιγξ mutatum, esse Copticum ΦI-IϬ, ο δαιμων, quod apprime consentit cum reliquis quæ de Ægyptia sphinge disputavi. » Zoega in Add. p. 401.) Græci in sua lingua invenisse credunt, non plane improbabili etymo, quem ex Clemente atque Porphyrio infra proferemus. Quæ vero

B narrant de sphingibus, simiarum in Æthiopia specie, mihi lucem non adferunt, licet non nesciente summos viros totam rem inde explicandam credidisse. Equidem pro certissimo habeo fluxisse a monstro nomen ad simiam, ob aliquam similitudinem, quam Græci, quibus saltem ab inde Hesiodo nota erat Bœotiæ vastatrix, in Æthiopica bestia invenere, sibi usque ad secundum tertiumque Ptolemæum ignorata. Neque magnam fuisse istam similitudinem ex Plinio constat, quo scribente familiaris erat Græcis et Romanis simia, dum solas mammas in ea humanis similes notat, muliebrem faciem, si tale miraculum adfuisset, vix taciturus (Hist. Nat. 8, 21; 6, 29. Agatharchid. De M. R. p. 50 ed. Huds. Lucian. De [Pro] merc. cond. c. 1). Philostorgius tardæ ætatis historicus pro suis rationibus describit animal, tum rarum, nam alias opus non erat addere sibi conspectum fuisse, sed cujus αυτοψια vix persuadebitur alicui, extare in natura ferocem bestiam placido virginis vultu decoram (συν πολλῃ τινι ευπρεπειᾳ εις γυναικειαν ἑλκοντα μορφην,

C H. Eccl. 3, 11), obstantibus præterea Agatharchide et, qui hunc exscripsisse videtur, Diodoro, dum simiam aliquo modo similem (παρομοιαν) perhibent sphingi a Græcis pictoribus fingi solitæ, sed mansuetam atque docilem. At sit, desinat in piscem mulier formosa superne: etiam istud, quod in mentem venerat veterum scriptorum nemini, credemus quinti seculi homini, OEdipodeo ævo in Bœotiam pervenisse Troglodyticam bestiam, advectam a Græcis mercatoribus, tunc si dis placet Indicis mercibus operam dantibus, et OEdipum ob egregium factum, gladio percussam simiolam, quæ ludibrii causa ostendebatur, et petulanter spectatorum aliquem petiverat, regnum esse consecutum? Non ignorabatur simia sphinx Palæphato et Pausaniæ, sed homines nondum ad tales nugas descenderant, sicut nec Græco unquam creditum fuit Panem suum natum esse ex cornigera Indica simia, vel reliqua quæ pro more suo pari argutia disputat Philostorgius. Sed transeant: quæ de Græcis rebus manifesto ridicule asserit, de

D Ægyptiis dicta placebunt eruditis? Cur igitur in Ægyptiis sacris nulla unquam sphingis animantis mentio? Cur nihil disserunt scriptores de simiæ præstantia atque utilitate, qui de singulis adoratis apud Ægyptios bestiis tot vera tot falsa protulere? Cur inter animalia sacra sola sphinx non colebatur, sed neglecta excubabat ad templorum ostia, dum in sacris cubilibus ingenti sumptu alebantur leones, cebi, reliqui? Cur demum, si effigies mutuata erat a simia, cujus princeps criterion constituebant humanis similes mammæ, ferino pectore nunquam non fingitur Ægyptiorum templorum custos? Firmissimum peto ex mammis argumentum, Græcos, quorum sphinx constanter muliebris est et turgente pectore luxuriat, propter aliquam cum ea similitudinem bestiæ Æthiopicæ nomen imposuisse; eadem ratione qua varia simiarum genera Panes vocarunt, Satyros, Leontocephalos, Cynocephalos, cetera. Eadem observatione convellitur Zodiacalis de sphinge interpretatio, quam ex cælestibus signis, Virginis nimirum et

Leonis, conflatum affirmant recentiorum complures. (Caylus *Recueil* 1, p. 45, Dupuis ap. de la Chaux in *Descript. de pierr. gr. du duc d'Orl.* p. 275, Pluche Hist. cæli 1, 8, Schmidt De Zodiaci origine *Æg.* p. 51.) Taceo quod fingendæ inundantis Nili tempestati apta non erat parthenoprosopos leo, sed omnino virgo leontocephalos, nam permeato Leone transit Sol in Virginem : taceo quod Horus crescentem Nilum leonis imagine pingi tradit, fontes ornari leoninis capitibus, nihil profert de sphinge augustiori atque αἰγυπτιακωτέρῳ Ægypti fluvii symbolo, quod de leone loquens velut manibus tangebat : evertitur systematis fundamentum, dum ex monumentis quotquot supersunt docetur Ægyptiam sphingem compositam non esse leone et virgine, sed nihil esse præter leonem humano capite nobilitatum. Talem viderat Herodotus, antiquariorum et ætate et diligentia princeps, et monstrum Græciæ sphingi aliquatenus simile, sed omnino masculum, ἀνδρόσφιγγα vocavit; non quidem, ut existimo, quod bestiæ διδύμους explorasset. Eodem modo Alexandrinus Clemens, magnus Ægyptiarum rerum interpres, bis sphingi tribuit πᾶν τὸ σῶμα λέοντος, πρόσωπον ἀνθρώπου, nunquam παρθένου : dum OEdipodeum monstrum non aliter quam πτερόεσσα κόρα, παρθένιον τέρας, μιξοπάρθενος φοιτάσι πτεροῖς χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις poetis audiat, interpretibus autem modo Cadmi uxor, modo Laji filia, modo peregrina mulier piratarum dux, modo obscuro sermone fatidica (Soph. OEd. T. 516, Eur. Phœn. 815, 1030. Palæphat. n. 7. Pausan. 9, 26. Sosicrates ap. schol. Eur. Phœn. 45. Steph. Γέργις). Sic data vera rei definitione facile patebit sensus, veterum quod memini solis Clementi et Synesio proditus, robur cum mente (ἀλκὴ καὶ σύνεσις) vel summa perfectio, cui fere respondet altera significatio ab eodem Clemente accepta, nimirum amabile illud atque terribile, quod numini inest. Perelegans est locus Synesii in Oratione de regno : Ἡ σφίγξ Αἰγυπτίοις ἐπὶ τῶν προτεμενισμάτων ἵδρυται τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρετῶν ἱερὸν σύμβολον, τὴν μὲν ἰσχὺν θηρίου, τὴν δὲ φρόνησιν ἀνθρώπου (p. 7 et 101 ed. Petav.). Ideo sphingis vocabulo subinnuere virtutum complexum, rerum harmoniam, vel primigenium amorem qui omnia continet : σφίγξ ἡ πάντων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι, sive quod ex Orientali idiomate utraque vox accersita sit, sive quod vetustissimi Græci Ægyptium vocabulum Complexus notionem involvens patrio sermone σφίγγα verterint. (Clem. Al. Strom. 5, 5, 7, 8. Porphyr. ap. Potter. ad Clem. p. 675.) Attamen neque ipse sibi constans Clemens mox ad τὸν αἰνιγματώδη καὶ ἀσαφῆ περὶ θεοῦ λόγον refert templorum sphinges, quæ communis est Græcorum scriptorum opinio, Ægyptiam rem Græca mente explicantium. Bina enim in Græca sphinge notarunt veteres, rapacem crudelitatem et obscuram sermonem : utrumque natum ex primitiva apud Ægyptios sphingis significatione, nimirum ex fortitudine violentia, ex sapientia ænigma. At Græci notionem, quam adhuc vehementer rudes, neque ut videtur ab ipsis Ægyptiis, sed Phœnicum ministerio acceperant, inanibus figmentis pro more suo ita ornaverant, auxerant, mutilaverant, ut posteri patriam crediderint fabulam, neque ullus in interpretanda sphinge, quam tentarunt præsertim Pausanias et Palæphatus, peregrinam originem vel symbolicum sensum respexerint, sed varias historias commenti sint in mythica narratione, ut putabant, latentes. Neque improbabile est veterem aliquem eventum, dum quis callido consilio Bœotiam a repentinis latronum invasionibus liberaverit, fuisse cum primitiva traditione commixtum, et multum contribuisse ad novam fabulam consarcinandam. Inde Sphingis appellatio a Græcis eleganter adhibita est vel ad rapacem populatorem innuendum, vel obscurum nugatorem. (Athen. 6, 15; 14, 22.) Sed prima res quæ ad Sphingis vocabulum in mentem incurrebat Græco homini, erat τὸ αἰνιγματῶδες, et postquam in Ægyptum penetrassent, parum hæsitarunt Ægyptium monstrum pro avaro mysticæ theologiæ custode agnoscere, ipsis Ægyptiis qui tunc supererant ad consensum paratis, dum patriæ sapientiæ immemores vana sectabantur mysteria, et

A testante Bembina tabula in ipsis sacris cum vetere perfectionis symbolo confunderent alatum rapax Græcæ fabulositatis figmentum. Hæc quæ ex singulis monumentis et sparsis scriptorum locis conquæsivi, firmat et extra dubii aleam ponit Alexandrina moneta, dum uno eodemque tempore utrasque sphinges figura et habitu diversas exhibet expressis in unaquaque characteribus quæ naturam ejus manifestant. Græca alata sphinx in numis Hadriani n. 84, 363, Faustinæ 46, aliisque obvia, præter turgidum muliebre pectus per totum ventrem ferinis mammis consita subsidet more felium anterioribus pedibus suffulta, quorum alter rotam dirigit, in capite modio ornata, cetera nuda. Hanc Serapidi Magno Deo Soli consecratam suadent rota atque modius, quo pacto vero acciderit ut Soli dicarent fabulosum animal, cujus cum rebus sacris nexum oblivioni mandasse videntur Græci scriptores, in expedito non est. Sunt quidem qui in Plutonis vestibulum cum Cerbero, Centauris aliisque monstris relegant etiam sphingem

B virgineos rictus infectam cruore (Sil. Ital. 13, 592), ut aliquis credat sphingem cum rota sacram esse Plutoni quem Serapin vocant, atque Nemesi. Sed sphingis ibi nullum certum officium, neque Virgilio memoratur, ubi reliquos Ditis janitores recenset (Æn. 6, 285). Poetæ enim Eleusiniorum doctrina abusi, ex qua ii qui in Elysium tendebant, trajecta stygia palude, omnigenis feris, monstris atque spectris infestari credebantur (Aristoph. Ran. 143), quæcumque immania celebraverat vetus fabula, ad fauces Orci convocavere. Bacchi esse sphinges, quem alii in Serapide latere autumant, si quis argueret ex anaglypho Bacchico in pedibus antiquæ mensæ citatæ a Buonarrotio (in *Medagl.* p. 429), objicerem sphinges et monstra in hujus generis operibus mera ornamenta esse sine certo ad operis summam respectu, ut sphinges in Olympii Jovis throno ap. Pausaniam (5, 11), in galea Palladis passim cum Pegasis, Scyllis, ceteris, in tripode quem Apollini offert in requiescentis Herculis anaglypho Amphitruo, in tot aliis tripo-

C dibus, vasis, aris et cippis. Sed exstat præterea locus Herodoti (4, 79), quem de sphingibus nemo adlegavit, licet pro hoc argumento inter præcipuos recensendum. Narrat nimirum Scylen Scytharum ad Borysthenem fluvium regem Dionysiacis sacris deditum et mysteria præparantem ædes suas sphingibus et gryphis ex albo lapide cinxisse. Inde binas colligo observationes, mihi alicujus momenti visas, Ægyptiam scilicet et Persicam consuetudinem, in templorum fronte velut custodes collocare ferarum imagines, Græcis imitantibus (nam Scylæ regia fuit in Græca Borysthenitarum urbe) usque ad Scytharum confinia penetrasse (« Græcos in templorum suorum aditu, et quidem vetustissimorum, nonnunquam sphinges collocasse, evincunt bini numi Pergensium, sub Marco et Vero impp. percussi, quas æri incisos sistit Blanchinius in Hist. univers. tab. 2 ad p. 536. Horum alter, qui L. Veri caput præfert, nunc cernitur in museo Taniniano. » Zoega in Add. p. 401); atque superfuisse apud Græcos aliquam notionem de vetere

D sphingis symbolico significatu, absconditam quidem ut videtur in mysteriorum sacris, atque adeo obscuratam ut vix et ne vix quidem certum ejus apud scriptores vestigium offendatur. Forte hæc res adumbratur in gemma musei Stoschiani Cererem referente stantem inter binas sphinges (Winkelm. *Pierr. gr. de St.* p. 79) et in alia ducis Aurelianensium (n. 86), ubi quiescenti Herculi, in cujus gratiam instituta scimus Eleusinia minora, quum hospites majoribus initiari fas non esset (schol. Aristoph. Plut. v. 846), adsidet idem monstrum, editori visum Bœotiæ Genius. His indiciis si Canopicis mysteriis sphingem Græcam in Alexandrina pecunia obviam adsociaret aliquis, me non haberet vehementer obloquentem, attamen magis arridet facilior opinio ex ipsis numis deducenda, nimirum pertinere ad Solem Serapidem symbolicum animal tutulo innuens summi numinis religionem, mammarum densitate derivatam a Sole abundantiam, alis impetum, rota ordinatum astri cursum. Rotæ sensus obvius : in numis constanter

tribuitur grypho, quem Soli sacrum norunt pueri, pervulgatis edocti monumentis atque testimoniis. Sed omne dubium quin Soli sphingem dedicatum voluerint Alexandrini, elevat nummus infra explicandus, qui cum Ægyptia sphinge rotiferum gryphum conjungit. Hæc de Græca, cujus justiorem imaginem vix aliunde petes quum ex æneorum sigillorum iconismo in vol. V Hercul. Ant. præfationi præmisso. Incidenter notanda occurrit gemma in Passerii Astriferis tab. 18, cum tutulata Græca sphinge subsidente et unguibus tenente cranium, pro quo in archetypo rotam adfuisse suadent, quæ in area insculpta sunt, astrum, lunula, caduceus, et versari gemmam circa cœlestia, non circa horridum testarum. Vetus Ægyptia, ut reliqua monumenta eam exhibentia hic prætercam, cernitur in numis a Domitiano usque sub Marco (Domitiani n. 8, Hadriani n. 66, Marci n. 31), androsphinx decumbens ut decumbere solent leones anterioribus pedibus ante se porrectis, ut quum opus sit assurgat ilico. In fronte gerit serpentulum, sub mento nonnunquam subtilem illam atque fictam barbam Ægyptiis figuris propriam, qua etiam gaudent binæ sphinges ἀνθρωποχειρες atque pileatæ in obelisco Flaminio. Caput obtegit linteum plicatum, quod calanticam appellare consuevimus, eo quidem modo compositum, quo in muliebribus figuris nunquam conspicitur, sed in solis virilibus, præsertim eis quæ custodum instar portis fuere adstitutæ. Pectus armosque in numis perraro adumbrat juba leonina villosa hirsutie efficta. Veteres enim Ægyptii cum in sphingibus tum in leonibus jubam non pilis indicare consueverant, sed linea ducta circum partes quas hirsutas significare voluere; quæ res ad monumentorum quidem ætatem dijudicandam valde opportuna, ob oculos lucebit, si conferas sphinges Burghesias cum leonibus scalæ Capitolinæ, et hasce cum leonibus aquæ Felicis, græcizante, ut suo loco probabimus, opere. De significatione egi, usum invenio potissimum duplicem. Alterum quidem quem produnt Herodotus, Strabo aliique passim, firmat Herculanensis pictura LX, vol. 2, et numi in Trajano n. 104, 111, 112, videlicet ut in templorum aditibus collocarentur, velut summi numinis symbolum, quod mentali adoratione sine imagine ibi colebatur, insimul placido ore mortales invitantes, unguibus tenentes profanos. Huic usui inservisse videntur sphingum jacentes statuæ quæ Romæ hodie visuntur, eodemque spectare decumbentes in Alexandrina moneta sphinges. In unico Musei Arigonii (Veri n. 15) Serapidis capite supra decumbentem sphingem indicatum videtur numen, ad cujus limen ista excubaret. Alterum silent scriptores, nimirum ut sphinx perfectionis secundum Ægyptios symbolum eodem tempore adhiberetur pro Ægypti emblemate, ut sunt varia provinciarum symbola in Romanorum Imperatorum pecunia. Sic in obelisco Campensi sphinges Ægypti populum referentes offerunt pyramidem sedenti Principi, in Flaminio dona porrigunt singulæ quattuor sphingum, quas eodem pacto quo illæ humanis manibus instructas esse antiquarios hactenus latuisse puto, istud vero nullo alio mysterio fieri quam quod ferinæ ungues sustinendis donariis parum aptæ sint. Huc pertinent sphinges quæ in Alexandrina pecunia decumbenti Ubertati adjacent, nonnunquam et Nilo. (Hadr. n. 249, Alexandri n. 14.) Sed præclariori modo fingitur sphinx, Ægypti symbolum, in numo Hadr. n. 365, stans, ornata ut reliquæ, sed addito eo capitis ornamento, quod Geniis proprium esse alio loco adstruere conabimur, gestatum quoque binis sphingibus obelisci Flaminii, dum aliæ duæ regio pileo ornentur: arrecta cauda quæ transit in feminæ serpentis figuram, prolificantis naturæ imaginem; et circumrepente pedes graciliori undulato angue, fœcundantis Nili symbolo; dorso vero insidente grypho cum rota, magni dei Solis comite. Quid sit et quorsum spectet res ante pectus appensa sive a latere applicata, me prorsus ignorare fateor, licet integerrimum numum pluries excusserim, etc. » Conf. Eckel. D. N. vol. 4, p. 40, Bracci Commentar. De antiquis scalpt. vol. 2, p. 240—6, ad imaginem sphin-

A gis in gemma Thamyridis. Nicetas Chon. De signis Cpol. p. 861, 6, inter signa ab Latinis urbe capta conflata: Τὰς σφίγγας ἐπὶ τούτοις τὰς εὐειδεῖς ὡς γυναῖκας τὰ ἔμπροσθεν καὶ φρικτὰς ὡς θηρία τὰ ὄπισθεν, καινοτέρας δὲ, ὡς καὶ πεζῇ βαινούσας καὶ κούφως τῷ πτερῷ φερομένας καὶ διαμιλλωμένας τοῖς τῶν ὀρνίθων μεγαλοπτέρυξι. De sphingibus in numis variarum urbium v. Eckhel. l. c. p. 560, Steph. Byz. v. Γέργις. Timotheus in Crameri Anecd. vol. 4, p. 267, 29: Φιλοῦνται ὑπ' Ἀπόλλωνος (αἱ λύγκες), ὡς αἱ σφίγγες ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Plut. Mor. p. 354, C: Πρὸ τῶν ἱερῶν τὰς σφίγγας ἐπιεικῶς ἱστάντες (Ægyptii), ὡς αἰνιγματώδη σοφίαν τῆς θεολογίας αὐτῶν ἐχούσης. Photius: Ἠλέκτραι, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα. Conf. Σφιγγόπους. Permutatum cum σφὴξ v. in illo.]

[Σφίγξις, εως, ἡ, Strictura, Gl., ubi σφῖξις, frequenti in libris vitio. Obstructio, Aret. p. 130, 40: Αἱ γὰρ τοῦ αἵματος ἀπὸ νεφρῶν ἔκροιαι ἀνιᾶσι τῶν λίθων τὰς σφίγξιας. Et sæpe alii medici, ut Soranus De arte obstetr. p. 258, 3: Διὰ τὴν ἐκ τῆς φλεγμονῆς σφίγξιν. B Antyllus in Matthæi Med. p. 136, 11, Oribas. ed. Mai. p. 86 fin., 188 med., Cocchii Chirurg. p. 57, 33. Item Ptolem. Comp. Mathem. vol. 1, p. 329, D. Exc. Phryn. p. 64, 1 Bekk.: Σφήκωμα, τὸ διεσφιγμένον τῇ σφίγξει. Act. SS. Maji vol. 5, p. 318, A. De nodo crinium dictum pro σφὴγξ restituendum videtur Hesychio in Σισόη p. 278, A, citato, collatis quæ initio ejus voc. dicta sunt. L. D. Εἴπωσις, ἡ σφίγξις, Pressus, Gl. Ælian. N. A. 8, 18: Δείσαντα συνδεῖ εἰς ἄλληλα καὶ ἐχόμενον τοῦ πλησίον ἕκαστον τῇ σφίγξει τὸ ῥᾳδίως ἐπιβουλεύεσθαι διαπέφευγεν. « Schol. Apoll. Rh. 1, 264: Ἐντυπὰς) ἄγαν ἐντετυλιγμένος, ὡς καὶ τὰ μέλη ἐντυποῦσθαι διὰ τῆς σφίγξεως. » Boiss. Greg. Naz. Carm. p. 23. Kall. Geopon. 4, 13, 1: Οὔτε ταῖς σφίγξεσι θλιβομένης (vitis in insitione).]

[Σφίδες, χορδαὶ μαγειρικαὶ, Chordæ coquorum, Hesych. *Fides* conferunt intt. Ψίδες et similes formas comparat Lobeck. Paralip. p. 83. Nisi fallit scriptura. Nam sequitur: Σφίδη, χορδή.]

[Σφικάω, sec. grammat. ap. Valck. Anim. ad Am-
C mon. p. 231: Κώνωψ σφικᾷ, de culicum voce.]

[Σφίνης, Calani Indi nomen, sec. Plut. Alex. c. 65.]

[Σφογγάριον, τὸ, Peniculus, Gl.]

[Σφογγίον, τὸ, Spongia: Aristoph. Ach. 462: Δός μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον. De forma fem. Σφογγία conf. Koen. ad Gregor. p. 148, Brunck. ad Aristoph. Ran. 482, cui jure suspecta fides librorum modo formam per φ modo per π præbentium.]

[Σφογγοειδής, ὁ, ἡ, Spongiæ similis. Serv. ad Virg. Georg. 2, 479: « Alii σφογγοειδῆ terram volunt, cujus plerumque latentes ruinæ supposita cuncta concutiunt. » Wakef. || Forma Σφογγώδης, apud Diosc. 4, 171, 267.]

[Σφόγγος, ὁ, Spongia, Gl. Manetho 5, 158: Σφόγγους ἐκ βυθίων πουλυτρήτους ἀνερευνῶν. Ponit Etym. M. p. 724, 20, et tamen dici negat p. 739, 29, sed verbis in cod. Voss. omissis et loco alienissimo positis atque ejiciendis. V. Σπόγγος.]

[Σφογγώδης. V. Σφογγοειδής.]

D [Σφόδελος, ὁ, i. q. ἀσφόδελος. Hesychius: Σφόδελος, ἡ ἄλιμος, δασὺ ἄνθος, ἄρχου, σκιερὸν, οἱ δὲ σῖτον. De quibus v. conjecturas in annot. memoratas et conf. Ἀσφοδελός.]

[Σφοδελοφόρος, ὁ, ap. Hesychium: Σφοδελοφόρους, τοὺς μετοίκους. Σκαφηφόρους conferunt intt.]

[Σφόδρα. V. Σφοδρός.]

Σφοδράκαμος, affertur pro Valde laborans, VV. LL. [Fictum ex σφόδρα καμών. Meliori igitur accentu σφοδρακαμὸς Lex. Septemv.]

[Σφοδρίας, α, ὁ, Sphodrias, n. viri, Sicyonii olympion. ol. 17, ap. Phlegont. Phot. Bibl. p. 83, 40. Thessali in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 863, n. 1771, 9. Byzantii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 239. Scriptoris ap. Athen. 4, p. 162, B. Laced. ap. Xen. H. Gr. 5, 4, 15 sq.; 6, 4, 14, Plut. Ages. c. 24, ap. Diod. vero 15, 29: Σφοδριάδου τοῦ Σπαρτιάτου, haud dubie librarii errore pro Σφοδρία, quod est ap. Xen. 5, 4, 63, ex quo natum sequens ὁ δὲ Σφοδριάδης, frustra a Wesselingio defensum. L. Dind.]

[Σφόδρις, ὁ, Sphodris, n. viri, Apoll. Rh. 1, 1041.]
Σφοδρός, ἀ, ὸν [et ὁ, ἡ, Plat. infra cit.], Vehemens, [Acer, Retorrens, Acerbus, Alacer, Alacris, Pertinax, Violentus, add. Gl.] Qui impetu fertur, Validus, Vegetus: Hesych. σφοδρὸν, εὔτονον, ἰσχυρὸν, ὀξὺ, στιβαρὸν, δεινὸν, χαλεπόν. [Sic Xen. OEc. 5, 5: Ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει. Aliter Thuc. 1, 103: Κορινθίοις οὐχ ἥκιστα τὸ σφοδρὸν μῖσος ἤρξατο πρῶτον ἐς Ἀθηναίους γενέσθαι. Xen. Anab. 1, 10, 18: Εἴ ποτε σφοδρὰ λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. Plato Phileb. p. 52, C: Τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρόν (voluptatum)· Leg. 5, p. 733, C: Ἐν ᾧ μὲν βίῳ ἔνεστι πολλὰ ἑκάτερα καὶ μεγάλα καὶ σφοδρά· 7, p. 791, D: Ἡ σφοδρὰ καὶ ἀγρία δούλωσις· 8, p. 835, D: Πόνων σφοδρῶν καὶ ἀνελευθέρων ἀργοί· Charm. p. 160, C: Τῶν σφοδρῶν τε καὶ ταχειῶν πράξεων· Phileb. p. 52, C: Ταῖς σφοδραῖς ἡδοναῖς· Reip. 9, p. 573, C, ἐπιθυμίας· 586, C: Σφοδροὺς ἑκατέρας φαίνεσθαι (λύπας καὶ ἡδονάς)· sed ubi al. rectius σφοδρὰς, quæ usitata fem. forma est. Comparat. Polit. p. 308, A, ἐπιθυμίαν· Leg. 7, p. 816, A, μεταβολάς· et superl. Phil. p. 45, A; 60, D, ἡδονή. Isocr. p. 487, 291: Οὕτω γάρ ἐστι σφοδρὰ καὶ παράδοξα. L. D. Vim et usum exponit Galen. vol. 8, p. 72. B, C. Hemst. De æstu Dio Chrys. vol. 1, p. 541. Wakef. De amore Xen. Eph. 1, 14, p. 26, 8, aliisque ll. ap. Hemst. ad 1, 15, p. 27, 6. Ap. Philostr. Her. p. 723: Σφοδρὸν οὕτω τι ἔδλεπεν, schol. σοβαρόν. Lucian. V. H. 1, 7: Παραμιγνύντες ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφλυγίας· 34: Ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ. De tubæ sonitu Pollux 4, 85.] Interdum de homine dicitur. [Xen. Comm. 4, 1, 4: Μεγαλείους καὶ σφοδροὺς ὄντας δυσκαθέκτους εἶναι· Cyrop. 2, 1, 31: Σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀόκνους· 2, 2, 25: Πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι· Conv. 1, 10: Πρὸς τὸ σφοδρότεροι εἶναι φέρονται. Plato Leg. 3, p. 698, E; 8, p. 839, B, de juvene. Apol. p. 21, A: Σφοδρὸς ἐφ' ὅ,τι ὁρμήσειε· et cum φιλότιμος, 23, E.] Dem. Pro cor. [p. 318, 25]: Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; [Pollux 4, 20; 6, 147.] Fem. Σφοδρά, itidem Vehemens, etc. [Xen. Ages. 5, 4: Μεγαβάτου ἐρασθέντα ὥσπερ ἂν τοῦ καλλίστου ἡ σφοδροτάτη φύσις ἐρασθείη.] At vero Σφόδρα, adv. Vehementer, [Valide, Nimis, add. Gl.] Impetuose. [Pind. Nem. 4, 37: Σφόδρα δόξομεν δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν. Soph. El. 1053: Οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· Aj. 150: Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς καὶ σφόδρα πείθει.] Aristoph. [Nub. 1492: Κεἰ σφόδρ' εἰσ' ἀλαζόνες· Vesp. 1333: Κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας· Eq. 714: Ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας· Ran. 41: Ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε· 54: Τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα; Damasc. ap. Photium Bibl. p. 349, 8: Πῶς οἴει σφόδρα τὴν ψυχὴν ἐγανυσκόμην; 352, 30. Quæ perperam interpungit Toup. ad Suidæ gl. Προσηγάσθησαν Emend. vol. 2, p. 109, repetens etiam vitiosum ἐτανυσκόμην, quod non est Græcum.] Pl. [1016: Οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν (et Ran. 508)· 1100]: Οὗτος εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; [Et cum eod. voc. Nub. 135, Ran. 88. Herodot. 9, 17: Ἐμήδιζον σφόδρα καὶ οὗτοι. Thuc. 3, 46: Χρὴ δὲ τοὺς ἐλευθέρους οὐκ ἀφισταμένους σφόδρα κολάζειν, ἀλλὰ πρὶν ἀποστῆναι σφόδρα φυλάσσειν. Xen. Comm. 3, 8, 4: Ἀκοντίῳ καλῷ πρὸς τὸ σφόδρα τε καὶ ταχὺ φέρεσθαι. Plato Charmid. p. 160, C: Τὸ ἡσυχῇ πράττειν ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ ταχέως.] Plato De rep. 1, [p. 331, A]: Εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα· Epist. [2, p. 312, D] cum μάλα copulatur: Καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ δηλωτέον. [Alc. 1 p. 124, D.] Ex Eod. affertur σφόδρα λεγόμενα pro Quæ passim dicuntur. [Antiphon p. 143, 12: Οὐ τούτου γε ἕνεκα ταῦτα σφόδρα λέγω, Cum vehementia. Valck. Plut. Crass. c. 6: Εἰπόντος τοῦ Σύλλα σὺν ὀργῇ καὶ σφόδρα πρὸς αὐτόν. Cum superlativo, Philo vol. 2, p. 235, 18. L. D. Joseph. A. J. 8, 4, 1; anon. ante Jo. Malal. p. 20. Wakef. Clemens Al. Pæd. p. 296: Σφ. ἐπιτιμητικώτατα. Cum substantivo, ut ap. Aristoph. ll. supra cit., Phot. Bibl. cod. 72, p. 49, 33: Εἰσὶ δὲ σφόδρα πολεμισταί. In S. S. cum ἕως conjunctum est Ad summum usque, locutione elliptica, quæ plena est Paralip. 2, 16, 12: Ἐμαλακίσθη τοὺς πόδας, ἕως σφόδρα ἐμαλακίσθη. Ps. 118, 51: Ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα. Unde cum simplici σφόδρα permutatur Esaiæ 64, 9, 12. Nicetas Chon. Ann. p. 76, B: Ἦν δὲ καλὴ τὸ εἶδος

A ἡ γυνὴ καὶ λίαν καλὴ καὶ ἕως σφόδρα καλή.] Interdum cum articulo ὁ σφόδρα, ea forma qua dicitur ὁ ἄγαν, pro Vehementi s. Vehementissimo. [Plato Leg. 5, p. 731, E: Διὰ τὴν σφόδρα ἑαυτοῦ φιλίαν· 12, p. 952, C: Χάριν τῆς σφόδρα προθυμίας· Phædr. p. 251, A: Τὴν τῆς σφ. μανίας δόξαν.] Aristot. H. A. 8, [13 fin.]: Τὰ δὲ πλεῖστα αὐτῶν φωλεῖ καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις. [Τὸ σφόδρα Plato Phileb. p. 45, C: Τὸ σφόδρα περὶ τοῦ τοιούτου ποῦ ποτε γίγνεται ἑκάστοτε· D: Τῷ σφόδρα καὶ τῷ μᾶλλον ὑπερεχούσας· Conv. p. 210, B: Τὸ σφόδρα τοῦτο χαλάσαι.] Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε responsioni affirmativæ adhibetur, sicut μάλα et πάνυ, et Latine Admodum, Maxime. [Plat. Leg. 7, p. 820, A. Xen. l. c. et alibi sæpe in Comment.] E Xen. autem [Comm. 2, 7, 5] affertur et geminatum, interjecto etiam adverbio μάλα: Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; Σφόδρα γε μάλα σφόδρα. [Σφόδρα γε tantum est ap. Xen. Μάλα σφόδρα autem in Lex. Septemv., unde hæc petita, pertinent ad l. Plat. Epist. supra cit. Sed fefellit HSt. omissa interpunctio. Καὶ σφόδρα γε Plato
B Phileb. p. 24, B. Et Πάνυ γε σφόδρα Menon. p. 82, B. Et πάνυ σφ. Apol. p. 25, A; 26, B. Quo in Gl. posito cum interpret. Nimirum (Nimium), Graviter, utitur etiam Aristoph. Pl. 25: Εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα· 745: Ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα. Hippocr. 1120, C: Γέροντι πάνυ σφ. Æschines p. 33, 4: Σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Plato Lys. p. 211, B. Leg. 1, p. 627, A: Πάνυ γάρ ἐστι καὶ σφόδρα τὸ τοιοῦτον. Divise sic etiam Menander ap. Clem. Pæd. Al. p. 104: Τουμὸν θυγάτριον, πάνυ γάρ ἐστι τῇ φύσει φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα. Εὖ σφόδρα, de quo in Εὖ p. 2168, C, argum. Aristoph. Acharn. fin. Et ipse Vesp. 152: Πίεζε νῦν σφόδρα εὖ κἀνδρικῶς. Ad eandem autem signif. referuntur loci plurimi, a quibus aliena est notio vehementiæ, ut Xen. Cyrop. 8, 3, 21: Ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφ. πείθοιντο· et cum eod. verbo Reip. Laced. 8, 2. Tum Plat. Leg. 7, p. 820, A: Εἰ δ' ἔστι μήτε σφόδρα μήτε ἠρέμα δυνατὰ ἔνια, ἀλλὰ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή, πῶς οἴει πρὸς ταῦτα διακεῖσθαι; et ubi eadem contraria Phileb. p. 24, C, D, E (etsi σφόδρα ἠρεμοῦσι dicit Aristot.
C H. A. 4, 10 init.). Et ib. p. 58, D: Σφόδρα διανοηθέντες καὶ ἱκανῶς διαλογισάμενοι· Phædr. p. 263, D: Εἰπὲ καὶ τόδε εἰ ὡρισάμην ἔρωτα.— Νὴ Δί' ἀμηχάνως ὡς σφόδρα. De numero, ut Admodum, Alcib. 1 p. 123, D: Ὁ Ἀλκιβιάδης οὗτος ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσιν. Οὐ σφόδρα τι Antiphanes ap. Athen. 3, p. 104, A: Οὐ βέλτιον οὐδέν ἐστι πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ· οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι. Plato Phædr. p. 252, B: Οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον, ubi olim τοι, quod etiam ap. Euseb. Demonstr. p. 31, A: Ἡμῖν μὴ σφόδρα τοι τοῦτο μέλειν, in τι mutandum. Conf. de πάνυ τοι et τι dicta in illo p. 181, B. Disjunctum ab nomine ap. Hegesipp. Athen. 7, p. 290, E: Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων, οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Dionys. De comp. verb. c. 21 init. p. 286 Schæf.: Ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, ubi Ms. ap. Gœller. p. 157, διαφορὰ δὲ συνθέσεως ἰδικαὶ μὲν σφ. πολλαί. Duplex Genes. 7, 19: Τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς. Tzetz. Hist. 10, 259: Καὶ ἀνα-
D στάντα ἔστησαν ἄνθρωποι τῶν τελείων σφόδρα σφόδρα γενόμενοι. L. D. Οὐ σφόδρα, Raro, Hippocr. p. 290, 23; 291, 53. Hemst. Menand. ap. Stob. Fl. 96, 20, 9: Οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο, Non admodum.] || Est et aliud adv. Σφοδρῶς, Vehementer. [Demagis, add. Gl. Hom. Od. M, 124: Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν. Cratinus jun. ap. Hesych. in Παμφύλης cit.: Ὡς σφοδρῶς ἡ αἰγυπτιώδης, Σώφρις, Παμφύλης, scripserat fortasse ὡς σφόδρ' ἔστ' αἰγυπτιώδης potius quam σφοδρῶς αἰγ. Xen. OEc. 1, 21: Καὶ πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους· 5, 4: Πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα· 13: Σφοδρῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι. Plato Tim. p. 43, D: Σφοδρῶς σείουσαι τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους· E: Ταυτὸν τοῦτο αἱ περιφοραὶ πάσχουσαι σφοδρῶς· Apol. p. 23, E: Σφοδρῶς διαβάλλοντες. Aristot. Eth. Nic. 2, 4 init.: Σφ. ἢ ἀνειμένως· De mundo 4, 16: Ὥσπερ ἐν ὕδατι πνεῦμα σφοδρῶς ἐλαυνόμενον. Theophr. C. Pl. 6, 19, 5; fr. 5 De ventis 32. Pollux 3, 121, 149; 4, 24.] In compar. gradu Σφοδρότερον, Vehementius [Theophr. C. Pl. 5, 10, 1: Ὅταν μετὰ τὰς ψεκά-

A δας ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος. Photius v. Ἐς τὸν λιμένα : Ὅταν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν. Σφοδροτέρως Theophr. C. Pl. 5, 9, 13 : Εἰς τὴν βλάστησιν σφ. ὁρμᾶν. Sozom. H. E. 2, 25. Chron. Pasch. p. 719, 10. Theophilus De puls. p. 31 fin. ed. Ermerins. Quod cum σφοδρότερον et σφοδρῶς permutatur ap. Tzetzen ad Lycophr. 245] : sicut nominis Σφοδρὸς compar. est Σφοδρότερος, Vehementior. [Superl. Xen. Eq. 12, 13 : Οὕτω σφοδρότατόν τε καὶ μακρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον. Σφοδροτάτοις Theodor. Stud. p. 45, B, μαστίξαι. L. Dind.]

Σφοδρότης, ητος, ἡ, Vehementia. [Acerbitas, Acerbatio, Acrimonium, Alacritas, add. Gl. « Galen. De diff. puls. 3, p. 36, 48 : Τὸ τῆς σφοδρότητος ὄνομα κατ' ἐνεργείας ἀεὶ λεγόμενον ἰσχυρᾶς τε ἅμα καὶ ταχείας. » Foes. Xen. H. Gr. 7, 2, 23 : Ὡς εἶδον τὴν σφ. τῆς ἐφόδου. Plato Polit. p. 306, E : Τάχος καὶ σφοδρότητα καὶ ὀξύτητα διανοήσεώς τε καὶ σώματος· Reip. 9, p. 580, E, τῶν περὶ ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν· Leg. 5, p. 733, B : Πλήθει καὶ μεγέθει καὶ σφοδρότησιν ἰσότησί τε. Aristot. De generat. an. 1, 17 init. : Ἡ σφ. τῆς ἡδονῆς· Eth. Nic. 7, 8 fin. : Μάλιστα B δ' οἱ ὀξεῖς καὶ μελαγχολικοὶ τὴν προπετῆ ἀκρασίαν εἰσὶν ἀκρατεῖς· οἱ μὲν γὰρ διὰ τὴν ταχυτῆτα, οἱ δὲ διὰ τὴν σφοδρότητα οὐκ ἀναμένουσι τὸν λόγον, διὰ τὸ ἀκολουθητικοὶ εἶναι τῇ φαντασίᾳ. Theophr. C. Pl. 5, 12, 2 : Πάγων σφοδρότητες. Plut. Cleom. c. 1 : Μετὰ σφοδρότητος ὁρμὴ πρὸς τὸ φαινόμενον ἀεὶ καλόν· et aliis ll. multis. Iambl. V. P. p. 132. Theodorit. Hist. Eccl. 5, 9. Pollux 1, 203 : Μὴ ἐκ σφοδρότητος ἐγκαθίσας λυπήσῃ τὸν ἵππον. « Σφοδρότης, Hermogeni Περὶ ἰδ. 1, p. 90, est in oratione Vehementia illa qua adversus inferiores utimur, differtque a τραχύτητι, qua inferiores adversus superiores utuntur. Aristides tamen Περὶ λόγ. πολ. p. 655, etiam tum σφοδρότητα agnoscit, ὅταν τις ἐνδόξοις προσώποις ἐπιτιμᾷ. Exemplum σφοδρότητος Hermogenes totam Demosthenis C. Aristog. orationem statuit. In verbis singulis ea cernitur, quum illa nova facta sunt hac de causa, ut opprobrium et convitium significent, ut Demosthenica ἰαμβειοφάγος, γραμματοκύφων. Figura σφοδρότητα habens inprimis est apostrophe ad adversarium directa, nec non interrogatio. Membra C orationis et κῶλα tum maxime habent σφοδρότητα, quum brevissima sunt, et pæne uno verbo absolvuntur : ut si quis crimina alteri opponens, hæc nominibus singula suis declarata annumeret : conf. Voss. Institt. Rhet. 6, p. 497. De eadem agit Aristid. l. c., ejusque indolem in sententiis, in variis dicendi formis, et in singulis verbis demonstrat. In universum ei τὸ ἐπιτιμᾶν, τὸ ἐπιβάλλειν, τὸ ὑπεραγανακτεῖν subjicit. » Ernest. Lex. rh. Alios aliorum rhetorum ll. v. ap. Walz. vol. 9, p. 710. Pollux 4, 22; 6, 148. Plut. Agesil. c. 7 : Ἐκείνῳ (Lysandro) τὴν αὐτὴν ὁμοίως σφοδρότητα καὶ τραχύτητα καὶ βραχυλογίαν παροῦσαν (ὁρῶντες).]

[Σφοδρόω, unde pass. Σφοδρόομαι, Vehemens sum. Philo vol. 2, p. 99, 36 : Ἔπειτ' ἄνεμος καταρράττει νότος βιαιότατος ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπιτεινόμενος καὶ σφοδρούμενος. Wakef.]

Σφοδρύνω, ὑνῶ, Vehementem s. Vehementiorem reddo s. Validum. [Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 238, D : Ἔνεστι γοῦν τηροῦντα τὴν βαρύτητα σφοδρύνειν.] Itidemque pass. Σφοδρύνομαι [I. q. θρασύνομαι, ἐπαίρομαι, D Ferocio. Æschyl. Prom. 1011 : Ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. Brunck.], Vehemens reddor s. Vehementior, Incrementum accipio. Alex. Aphr. Probl. 2 [immo 1, 118] : Διὰ τί ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται. Sed Σφοδρύνω ap. Eund. neutraliter etiam positum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio, 1, [73] : Ὁ δὲ ἄνεμος διὰ τῶν στενῶν χωρίων διαβαίνων, ἰσχυρότερός ἐστιν ἤπερ δι' εὐρυτέρων· ὅτι συναγόμενος εἰς ἕνα τόπον τονοῦται, μείζων ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ μεγεθύνεται καὶ σφοδρύνει. Nisi forte σφοδρύνεται eum scripsisse putandum sit. [Philo vol. 1, p. 355, 13 : Ὁ γὰρ ἄκρατος τὰ τῇ φύσει προσόντα ἐπιτείνειν καὶ σφοδρύνειν ἔοικεν. Wakef. Galen. vol. 8, p. 912 : Λυθήσονται αἱ νόσοι οὐκ ἄγαν σφοδρυνθεῖσαι, ubi σφοδρανθεῖσαι scriptum etiam in ed. Lips. vol. 19, p. 563, 5. Plut. Mor. p. 732, C : Αἱ μὲν ἀνέσεις μαραινομένων, αἱ δ' ἐπιτάσεις σφοδρυνομένων. Pollux 4, 25, σφοδρύνασθαι de oratore. L. D. Æsop. Fab. 177 ed. Cor. Planud. Ovid. Met. 8, 583. Boiss.]

A [Σφοδρῶς. V. Σφοδρός.]
[Σφονδύλειον. V. Σφονδύλιον.]

Σφονδύλη sive Σπονδύλη, ἡ, diversæ signif. est a sequentibus. Eust. enim p. 1669, ex veteribus Lexicographis tradit, σφονδύλην esse ῥίζαν ὁμοίαν σιλφίῳ. Sic Hesych. : Σφονδύλη, ὅμοιόν τί φασι σιλφίῳ [σαλαφίῳ cod. et edd., quod σιλφίῳ correctum in Lex. Septemv.] εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον εἴ τις ἅψεται αὐτῆς. [Σιλφίῳ qui post Lex. Septemv. restituit Is. Vossius, ipse quoque, ut Lex. Septemv., quod dicit « diminut. ἀπὸ τῆς σίλφης, » dubitat pro planta habendum sit an pro diminut., ut sit bestiola σίλφη. Sed quum σιλφίον diminut. aliunde non sit cognitum, grammatici qui σιλφίῳ scripserunt, σίλφη scribere debuisse videntur nec ῥίζαν sed θηρίον perhibere.] Apud quem legitur et Σπονδύλλη, ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς. Dicitur σφονδύλη esse etiam Insectum odore tetro, de blattarum genere. Aristoph. Pac. [1077] : Ἕως [Ὡς] ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ, ubi schol. annotat, σφονδύλην esse σίλφην τινὰ βδέλλῃ προσομοίαν, δυσώδη ὄντως. Aristot. quoque B inter insecta numerat, H. A. 5, 8, περὶ ὀχείας τῶν ἐντόμων loquens : Πάντα δὲ τὸν τρόπον τοῦτον ὀχεύεται, αἵ τε μυῖαι καὶ αἱ κανθαρίδες καὶ αἱ σφονδύλαι [σπονδύλαι], ubi Gaza interpr. Verticilli. [Conf. 9, 34 init. : Μῦς καὶ σαύρας καὶ σφονδύλας καὶ τοιαῦτ' ἄλλα ζῳδάρια.] Idem Aristot. 8, 23 [24 med.], staphylinum (quod et ipsum insecti genus est) dicit esse ἡλίκον ἡ σφονδύλη : quemadmodum Apsyrtus quoque in Mulomedicina [p. 266] staphylinon dicit esse ὅμοιον ταῖς σπονδύλαις ταῖς κατ' οἰκίαν, μείζονα δέ : addens, eum γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀγροῖς πανταχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπηρκότα τὴν οὐράν, et equum devorato staphylino non aliter cruciari quam vipera deglutita : quemadmodum Aristot. l. c. scribit ἀνίατον esse, si equus σταφυλῖνον περιχάνῃ. Theophr. H. Pl. 9, 15 [14, 3], de radicibus loquens, quæ a bestiis arroduntur et quæ secus : Τῶν δ' ἄλλων θηρίων ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδεμιᾶς, ἡ δὲ σφονδύλη, πασῶν. Unde Plin. 27, 13 : Et animalium quidem ceterorum nullum aliud radices a nobis dictas attingit, excepta spondyle, quæ omnes persequitur : C genus id serpentis est. Erasmus annotat esse subnigro corpore et emittere gravissimum odorem, quum emoritur. Idem tamen Aristophanis l. supra citatum sic interpr. : Ut feles, quoties fugitat, male pedere sueta est : Hesychium secutus, qui σπονδύλην Atticis dici τὴν γαλῆν est auctor : secutus etiam ipsum Aristoph., qui Pl. [693] dicit, Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Verum et eorum, qui σφονδύλην interpr. σίλφης quandam speciem, non improbanda est opinio. Legimus enim ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπ. 5, σίλφης βδεούσης στῆρ· itidemque ap. Aet. 8, 33 : Σίλφης τῆς κατοικιδίου τῆς βδεούσης τὸ στῆρ. Itidemque ap. Paul. Ægin. in succedaneis, Ἀντὶ βουπρήστεως σίλφαι βδέουσαι, Blattæ fœtidæ, quæ execrando et tetro fœtore sunt. [De σφονδύλῃ veterum dissertationem scripsit A. Keferstein. in Iside a. 1837, fasc. 3, p. 169 sqq. ῡ]

Σφονδύλιον, τὸ, i. q. σπονδύλιον, s. σπόνδυλος. Est et Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 90. Plin. Spondylium appellat 12, 26, dicens a ferula differre foliis tantum, quia sunt minora, et platani divisura. [Soranus De D arte obstetr. p. 257, 1. Ap. Nicandr. Th. 948 : Σὺν καὶ σφονδύλειον, ἁλός τ' ἐμπληθέα κύμβην, Eutecnius σφονδύλιον. Notabile etiam ῡ, ut in Σφονδύλη.] Idem Diosc. σφόνδυλον etiam vocat, ut 3, 97, de galbano : Σὺν σφονδύλῳ δὲ καὶ ἐλαίῳ περιτεθεῖσα, ἑρπετὰ κτείνει. Unde Plin. 24, 5 : Serpentes oleo et spondylio mixto tactu necat. [Σφονδυλίῳ Dioscoridi restituit Sprengel. Forma Σπονδύλιον Theoph. Nonn. vol. 1, p. 166, 184. ‖ Σφονδύλιον περὶ ἄτρακτον, Verticillum ; Σφονδύλιον ἀτράκτου, Verticulus, Gl. Nomocanon Cotel. Mon. vol. 1, p. 132, C : Γυνὴ ἐὰν κλέψει τῆς γειτονούσης αὐτῆς ἢ ἄδραχθον (i. e. ἄτρακτον) ἢ σφονδύλιον, ubi Verticillum Int. Achmes Onir. c. 264 : Ὅτι τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου. L. Dind.]

Σφονδύλιος, ὁ, i. q. σφόνδυλος. Annotat Eust. p. 1216, non solum σπόνδυλος per σπ et tribus syllabis dici, sed etiam per σφ, et quatuor syllabis, σφονδύλιος : ut Hom. Il. Υ, 480 : Μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτο· et sic σφονδυλίων ἔκπαλτο i. esset q. ἐπάλτο ἐκ τῶν σφονδυλίων. Ex vertebris cervicis medulla excu-

tiebatur. [Pollux 2, 178 : Τὴν δὲ ῥάχιν ἔνιοι τῶν ποιητῶν ὠνόμασαν κλόνιν, ὥσπερ Ἀντίμαχος, Ὡς εἴτε κλόνιος τεθορυίης σφονδυλίων ἔξ.] At Pollux hoc sive Σφονδυλίων sive Σπονδυλίων, nominativo casu et adjective accipit, sic scribens 2, [130] : Ἐφέστηκε δὲ σπονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σπονδυλίωνα, τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. [|| Ap. Polluc. 2, 182 : Ἵνα δὲ οἱ σφόνδυλοι καταλήγουσιν, ἱερὸν ὀστοῦν καλεῖται· καὶ ἄρχεται μὲν ἐξ εὐρύτητος ὑπὸ τὴν ῥάχιν, ἀποστενοῦται δὲ κατὰ τὸν κόκκυγα καλούμενον, ὃς καὶ σφονδύλιον καὶ ὀρροπύγιον καλεῖται, illud τὸ σφονδύλιον omittit liber unus, nec defenditur iis quæ Kuhnius annotavit. ῠῐ]

[Σφονδυλίς, ίδος, ἡ, Spondylium. Diosc. Notha p. 456 (3, 80). Boiss.]

[Σφονδυλίων. V. Σφονδύλιος.]

Σφονδυλοδίνητος, ὁ, ἡ, Verticillo tortus. In Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 247, 4], σφονδυλοδινήτῳ νήματι, Filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est. Nisi malis σφόνδυλος pro ipso Fuso accipere, et interpretari Filo quod fuso tortum est; nam Filum s. Stamen ex colo ductum fuso torquetur, cujus imæ parti verticillus inditur, ut ejus ponduscuIo ipse fusus circumagatur velocius. [ῠῐ]

[Σφονδυλόεις, εσσα, εν, Vertebratus. Manetho 1, 318; 4, 51 : Σφονδυλόεντα τράχηλον.]

[Σφονδυλόμαντις, ὁ, Qui ex vertebris vaticinatur. Pollux 7, 188.]

Σφόνδυλος, ὁ, ἡ, Attice dicitur σπόνδυλος. [V. de hoc Atticismo Pierson. ad Mœr. p. 361. De signif. Demetr. De elocut. § 88 : Σφόνδυλος ... ἐπὶ τοῦ σώματος οὐ κατὰ μεταφορὰν ὠνόμασται, ἀλλὰ καθ' ὁμοιότητα διὰ τὸ ἐοικέναι σφονδύλῳ. Eurip. Phœn. 1413 : Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν· El. 841 : Ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν ἐς σφονδύλους ἔπαισε. Aristoph. Vesp. 1489 : Οἷον μυκτὴρ μυκᾶται καὶ σφόνδυλος ἄχει. Plato Tim. p. 74, A. Aristot. H. A. 2, 1 init.; 15 med.; 3, 3. Pollux 2, 45, 130, 178, 179, 180.] Nec de Vertebris [Gl.] solum τῆς ῥάχεως dicitur ut σπόνδυλος, sed et de Verticulo [Gl.] s. Verticillo quod fuso appendunt nentes feminæ. [Verticillum, Verticellus, Gl. Plato Reip. 10, p. 616, C—E. Theophr. H. Pl. 3, 16, 4.] Qua signif. legitur ap. Polluc. [7, 31;] 10, c. 28 [§ 125, ubi σπ.], item ap. Plut. Symp. 9, 14 [p. 745, F] : Δοκεῖ μοι Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἠλακάτας, τοὺς ἄξονας, σφονδύλους δὲ, τοὺς ἀστέρας ἐξηλλαγμένως ἐνταῦθα ὀνομάζειν. Hesychio σφόνδυλοι sunt non solum τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ, sed etiam αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν : item τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαὶ, item οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες [quocum conferre licet signif. ab HSt. in Σπόνδυλος p. 616, B, memoratam Capitis cinaræ s. articacti, etiam in Geopon. 18, 19, 2 obtinentem : Τῆς κινάρας αἱ ἐν τοῖς σπονδύλοις ἐκφυόμεναι τρίχες, ubi cod. Gud. σφ.], necnon αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, quemadmodum Eust. quoque [Od. p. 1669, 62] ex vett. grammaticis σφόνδυλος exp. ἡ δικανικὴ ψῆφος : itidemque σπόνδυλος supra. Nicander fem. genere usurpavit, Ther. 797 : Τοῦ γὰρ προμαλαίνεται ἄκρη Σφόνδυλος, de scorpio : quo referri potest expositio ex Hesych. paulo ante allata. [Ib. 781 : Τοίη οἱ κέντροιο κόπις, τοίῳ δ' ἐπὶ κέντρῳ σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης.] Vide et Σπονδύλιον. [Significationi Calculi affinis signif. Lapidis ap. Athen. De mach. p. 11, 9 : Ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων ἀφιέντων αὐτῶν πέτρας παμμεγέθεις καὶ σφονδύλους μεγάλους. Accentum σφόνδυλος præcipit Arcad. p. 56, 24. Scribitur interdum σφονδύλος, ut semel in Gl.]

[Σφόρταν, λιμὸν, Hesych., cujus gl. : Σφέρτα, τὰ ἄφορα δένδρα, conferunt intt.]

[Σφός. V. Σφεός.]

Σφραγίδιον, τὸ, Sigillum. Dicitur et de Annello signatorio, teste Polluce 5, [100; 10, 51]. Quomodo accepit [Aristoph. Thesm. 427 : Ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια. De quibus v. in Σφραγίς. Theophr. fr. 2 De lapid. 8, 18, 23;] Plutarch. [Mor. p. 462, D] : Λοιδοροῦντος αὐτὸν ἀνθρώπου φιλολίθου, καὶ περὶ πολυτελῆ σφραγίδια νοσοῦντος· de Polemone, qui quum illi homini nihil respondens, tantum τῶν σφραγιδίων ἑνὶ προσεῖχε τὸν νοῦν καὶ κατεμάνθανε, ea re delectatus ille, Μὴ οὕτως, inquit, ὦ Πολέμων, ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται. [ᾱῐῐ] || Σφραγίδιον, Antrum Cithæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, secundum fabulas, VV. LL. [Pausan. 9, 3, 9 : Νυμφῶν ἐστιν ἄντρον Κιθαιρωνίδων, Σφραγίδιον μὲν ὀνομαζόμενον, μαντεύεσθαι δὲ τὰς νύμφας τὸ ἀρχαῖον αὐτόθι ἔχει λόγος. Σφραγιτίδων ὀνομαζομένων Clavierius probante Lobeckio l. infra cit.] In Iisd. legitur, Σφραγίτιδες, Nymphæ, Plut. Aristide [c. 11, 19. Mor. p. 628, F, pro Σφαγίτισι restituit Xylander. Signif. autem non minus obscura quam cognominis Nereidum Orph. H. 23, 2 : Σφράγιαι, ἐμβύθιαι, quum magis convenire videatur nomen a σφάραγος ductum, ut animadvertit Lobeck. Paralip. p. 51.]

Σφρᾱγῑδονῠχαργοκομῆται, [a σφραγίς, ὄνυξ, ἀργὸς, κόμη,] dicuntur ab Aristoph. Nub. [332] Homines voluptarii, qui comam nutriunt, et digitos ad ungues usque annulis onerant. Suidas exp. τοὺς κόμαις καὶ περιττοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους, ὡς μέχρι τῶν ὀνύχων ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι τοὺς δακτύλους· addens tamen et hanc expos., τῶν ὀνύχων ἐπιμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξέοντας αὐτοὺς τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν, ut qui non aliud quærunt quam ut se καλλωπίσωσι. Hesych. quoque exp. τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις καὶ ὄνυχας λευκοὺς, καὶ κομῶντας. Quæ expos. ut brevior est, ita magis consentanea esse videtur. [Etym. M. p. 459, 7; 739, 12.]

Σφραγιδοφυλάκιον, τὸ, Loculus reponendis σφραγῖσι, Theca in qua reponuntur annuli signatorii s. gemmis insignes. Exp. etiam Annuli pars in qua gemma sedet : quæ vocatur et πύελος s. πυελὶς, item σφενδόνη, Lat. Funda et Pala annuli. [Harpocr. s. Phot. in Πυελίδα.]

[Σφραγιδοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Vistrigilium, Gl. « Hesych. v. Πυελίς. » Boiss. Ap. Hesych. ne scrib. videatur —φυλάκιον, quum frequens in cod. ejus sit compendium ξ, obstat consensus Bekk. Anecd. p. 295, 10, et qui ὁ σφρ. Photii. L. Dind.]

Σφρᾱγίζω, [et Σφραγίζομαι, ίσομαι, ιοῦμαι (Plut. Pomp. c. 5)], Signo, Sigillo, Obsigno, [Consigno, Assigno, Subsigno, his add. Gl.] Signo impresso noto, Nota impressa insignio. [Æsch. Eum. 828 : Κἀγὼ πέποιθα Ζηνὶ, καὶ τί δεῖ λέγειν; καὶ κλῇδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν, ἐν ᾧ (οἷς) κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος. Eur. Iph. A. 38 : Καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς καὶ σφραγίζεις λύεις τ' ὀπίσω· Iph. T. 1372, improprie de vulneratis : Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι ἐφεύγομεν πρὸς κρημνὸν, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν. V. Lycophr. in Σφραγίς cit. Et Philippus Anth. Plan. 25, 4 : Δαμόστρατον, οὗ κατ' εὔγυρον πάλην ψάμμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν.] Affert Bud. in hac signif. ex Themist. p. 87, et Aristot. Περὶ μνήμης p. 261 [c. 1 med. : Καθάπερ οἱ σφραγιζόμενοι τοῖς δακτυλίοις]. Idem interpr. etiam Cruce insignio, ap. Chrysost. Comm. in Ep. ad Tim. 24 : quemadmodum et σφραγὶς, Nota crucis, qua se signare solebant contra terriculamenta occurrentia. Greg. Naz. : Τῇ ψυχροφόρῳ κύλικι Χριστὸν ἐπειπεῖν μετὰ τῆς σφραγῖδος· itidemque ap. Eund. p. 95, de Juliano dæmones evocante et inde territo. Idem Bud. ex quodam quem non nominat, Τὴν κύλικα διὰ δειλίαν τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ σφραγισάμενος· cui addit, σφραγῖδα σταυροῦ διατυπῶσαι. [V. Constantin. Cær. p. 134, 22; 163, 23 ed. Bonn., Coteler. Mon. vol. 1, p. 741 sq., et, ubi σφραγίζειν, p. 385, C, etc.; vol. 2, p. 373, A, et plurima utriusque voc. exx. ap. Ducang.] Item ἐσφραγισμένος dicitur Qui baptizatus est : quia baptismo veluti signo Christiani distinguuntur a Gentilibus, ut olim Judæi circumcisione. Greg. Naz. De baptismo : Τοῦτό σοι καὶ ζῶντι μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν· πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον οὐ ῥᾳδίως ἐπιβουλεύεται· τὸ δὲ ἀσήμαντον, κλέπταις εὐάλωτον. Est igitur metaph. ab ovibus, quæ signari solent; ut enim suas quisque agnoscat, signum pecori imprimit. Similiter baptismus ab eod. Greg. σφραγὶς nominatur in eadem Or. de Baptismo : Εἰ δὲ προκαταλάβῃς σεαυτὸν τῇ σφραγῖδι, καὶ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, καὶ τῷ καλλίστῳ καὶ στεῤῥοτάτῳ τῶν βοηθημάτων σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι, τί σοι συμβήσεται; Cur autem baptismus σφραγὶς vocetur, docet p. 174. Porro sicut ibi dicit σημειωθεὶς τῷ πνεύματι, ita Paulus in Ep. ad Ephes. 1, [13] et 4, [30] : Ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, Obsi-

gnati estis spiritu. [Similiter Clemens Al. Protr. p. 92 : Ἅγιος γίνομαι μυούμενος, ἱεροφαντεῖ δὲ ὁ κύριος καὶ τὸν μύστην σφραγίζεται φωταγωγῶν.] || Obsigno, i. e. Approbo meo sigillo veluti impresso, Auctoritate mea comprobo, metaph. ab iis qui aliquid approbantes, sigillum suum addunt ad fidem faciendam iis in quorum oculos et manus incidet. [Lollius Bass. Anth. Pal. 9, 236, 1 : Ἄρρηκτοι Μοιρῶν ποιάτην ἐσφράγισαν ὅρκοι τῷ Φρυγὶ πὰρ βωμῷ τὴν Πριάμου θυσίην.] Jo. 6, [27] de Christo (quem Deus pater divina sua virtute indita, quasi impresso sigillo, tum a ceteris hominibus distinxit, ut in eo tanquam antitypo ipse Deus pater appareret, tum etiam inauguravit muneri quod ejus proprium est, Deo sc. homines reconciliandi in vitam æternam) : Τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεός, Hunc enim pater obsignavit, i. e. Deus. Id. 3, [33] : Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστι, Qui recipit ejus testimonium, is obsignavit quod Deus verax sit. [Nonnus Jo. c. 13, 140 : Ὑμέας ὡς ἀγάπαζον ἴσῳ καὶ ἀμεμφέϊ θεσμῷ, ἀλλήλων φιλίην ὁτίῳ σφρηγίσσατε θεσμῷ.] || Consigno, Obsignatum trado, depono. Ad Rom. 15, [28] : Σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, Quum ipsis hunc liberalitatis fructum consignaro : loquens de eleemosyna quam Macedones pauperibus mittebant. Ubi nota et vocem med. activa signif. usurpatam : ut et in Ep. 2 ad Cor. 1, [22] : Ὁ καὶ σφραγισάμενος ὑμᾶς· quæ signif. hujus participii pertinet ad primam, qua pro Obsigno ponitur. [Nonnus Jo. c. 5, 130 : Καὶ ἀμεμφέα θέσκελος ἀνὴρ μῦθον ἀληθείης ἀλύτῳ σφρηγίσσατο μύθῳ· c. 21, 139 : Ἀλλὰ δὲ θαύματα πολλὰ σοφῇ σφρηγίσσατο σιγῇ· Dion. 26, 261 : Οὓς φύσις ἀφθόγγων στομάτων σφρηγίσσατο δεσμῷ. Antipater Thess. Anth. 9, 297, 6 : Ῥώμην δ' Ὠκεανῷ περιτέρμονα πάντοθεν αὐτὸς ἀνερχομένῳ σφράγισαι ἠελίῳ, Obsignes, Claudas, Termines, Jacobs. Archelaus ap. Antig. Caryst. c. 96 : Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζεται αἰών· ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελοῦ ῥάχεως δεινὸς γίνετ' ὄφις κτλ. Sextus Adv. grammat. 271 : Διὰ τοῦτο τοὺς φιλοσόφους εἴ ποτε παραινετικῶς τι λέγοιεν, ταῖς ποιητικαῖς φωναῖς ὡσπερεὶ σφραγίζεσθαι τὸ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενον.] || Ex 4 Reg. 22, [4] affertur Σφράγισον τὸ ἀργύριον, pro Confla pecuniam. At ex Daniele [9, 24] : Σφραγίσαι τὰς ἁμαρτίας, pro Finem imponere peccatis. Fortasse quia ultima in epistolis manus solet esse signi impressio. In priore autem loco σφράγισον τὸ ἀργύριον, videri fortasse posset significare, Signa argentum, pecuniam : de quo loquendi genere supra in Σημαίνω. [|| Ordino. (V. Σφραγίς.) Sancitum Germani Patr. Cp. l. 3 Juris Græcorom. p. 233 : Καὶ ἐσφράγισεν ἐν ταύτῃ (τῇ μονῇ) ἡγούμενον. Balsamon in Canon. Apost. 36 : Διακόνους χειροτονεῖσθαι μέν, τουτέστι σφραγίζεσθαι ἐμάθομεν· et al. Hinc σφραγίζειν usurpatum etiam in civilibus promotionibus. Blastares lit. K, c. 32 : Ὑπὸ κοσμικῶν ἀρχόντων σφραγιζομένους, etc. Ducang. Conf. Coteler. Mon. vol. 1, p. 384, C; vol. 2, p. 373, A. || Accentum interdum in libris conspicuum σφραγῖσαι, de quo Lobeck. Paralip. p. 547, refellunt ll. poetarum supra citati. || Voc. monstruosum, quod ad hoc alludit, ap. Achmet. Onir. c. 57, p. 43, 6 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι αἱ ῥῖνες αὐτοῦ ἐσφράγησαν· 59, p. 44 med. : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἐσφράγη τὸ στόμα αὐτοῦ, scr. ἐφρ. a Φράττω. L. D.]

[Σφράγιος. V. Σφραγίδιον.]

Σφρᾱγίς, ῖδος, ἡ, Signum, Sigillum, [Obsignatio, Signaculum, his add. Gl.] i. e. [Σφραγὶς διὰ γλυφίδος, Sigillum, Gl.] Nota quæ rei imprimitur, ut dignosci queat : plerumque de Signo quod annulo imprimitur epistolis. [Lycophr. 1382 : Σφραγῖδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι.] Thuc. 1, [129] : Ἐπιστολὴν διαπέμψαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι, Et signum ostendere. Aliquanto post p. 43 [c. 132] : Παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ, Assimilato et adulterato signo, i. e. Imitatus signum illud epistolæ impressum, et inde ficto alio, s. ad illius exemplar et imaginem efficto alio. [Lucian. Alex. c. 20 : Ἐπινοήσας ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις· et ib. : Πόθεν οὗτος ἠπίστατο ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις.] Herodian. 7, [6, 15] : Διασχολουμένῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, Circa signa agnoscenda occupato, Occupato in signis dignoscendis quæ literis erant impressa. Aristoph. [Av. 1213 : Σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν; ... Οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών; 560] : Σφραγῖδ' ἐπιβάλλειν [ἐπιβ.] αὐτοῖς ἐπὶ τὴν κωλῆν [ψωλήν], Signum imprimere, ut Virg. Imprimere signa pecori; Cic. Imprimere sigilla annulo. [Thesm. 415 : Εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισι σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλούς. Lucian. Anth. Pal. 10, 42, 1 : Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω. V. Σφρηγίς sub finem. Plato Theæt. p. 192, A : Καὶ ὅ γε οἶδεν σύ, οἰηθῆναι εἶναι ὃ μὴ οἶδε μηδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγῖδα· Polit. p. 289, B : Ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα καὶ σφραγίδων καὶ παντὸς χαρακτῆρος. Aristot. De memor. c. 1 med. : Καθάπερ ἂν εἰς ὕδωρ ῥέον ἐμπιπτούσης τῆς κινήσεως καὶ τῆς σφραγῖδος. Polyb. 24, 4, 10 : Ἐφ' ᾧ πάντες ἐπεβάλλοντο τὰς ἰδίας σφραγῖδας. Pro quo 15, τῇ σφραγῖδι scriptum.] Qua signif. Plut. dicit σημεῖον ἐπιβάλλειν : unde σημείων ἐπιβολή, supra in Μοχλός. [Plurima de σφραγῖδι Salmas. De modo usur. p. 440 sqq. || De Eratosthenis quas dicebat σφραγῖσιν et ad partes orbis terrarum describendas adhibebat v. Strabo 2, p. 78, 84, 85. L. D. Σφραγίς, a φράσσω deducendum, Sigillum notat ceræ impressum, quo res munitur, s. auctoritate firmatur. Vulgo σφραγῖδες Signa dicebantur Annulorum, quorum usus inter Græcos antiquitatem familia monstrat Pelopidarum, in annulo suo signatorio impressum habentium humerum Pelopis eburneum : quod traditur in schol. Soph. El. 1233. Nomen σφραγίς, et voc. inde ductum σφραγίζω, in his ll. S. S. transfertur ad varios usus. Signum Circumcisionis, Abraamo impressum, fidei ipsius σφραγῖδα dixit Paulus Rom. 4, 11, i. e. Signaculum, quo fidei suæ sinceritatem publice declaravit. Pulcerrime Jo. 6, 27, Deum patrem Christum signo velut impresso filium declaravisse significat : Τοῦτον, inquit, ὁ Πατὴρ ἐσφράγισεν. Respondet Hebr. verb. significans Sigillum imprimere. Hinc illustrandus Paulus Ephes. 1, 13; 4, 30, ubi a Sancto Spiritu fideles dicuntur obsignati. Varro ap. Non. homines ad amandum proclives Sigillum dixit habere in mente impressum, ubi metaph. ductam esse docet B. Martinus V. L. 2, 21, ab iis, qui, ut rem aliquam suam esse indicent, apposita cera, et impresso sigillo, illam solent obsignare. Venuste Varro : Sigilla in mente impressa Amoris digitulo. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 235. Improprie, ut σφραγίζω ap. Eur., de cicatricibus et vibicibus, Lycophr. 780 : Οὐ γὰρ ξέναι μάστιγες, ἀλλὰ δαφιλὴς σφραγὶς μενεῖ Θόαντος ἐν πλευραῖς ἔτι· schol., τὸ ἐγχάραγμα τῶν ἐγγενομένων αὐτῷ πληγῶν ὑπὸ τοῦ Θόαντος παραμενεῖ. De pardi maculis Oppian. Cyn. 2, 299 : Οἷά τε θηρῶν ποικίλων σφραγῖδες ἐπὶ χροῒ μαρμαίρουσι. Figuratius Orph. H. 33, 26 : Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγῖδα· 63, 2 : Οὐράνιον νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίαν πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς.] Metaph. Greg. Naz. in Macc. Encom. : Ὁ πρῶτος ἔσται τοῖς ἄλλοις ὁδός, καὶ ὁ τελευταῖος σφραγὶς ἀθλήσεως, Ultimi morte certamen veluti obsignabitur, Ultimus erit obsignatio certaminis. Ab Eod. et Baptisma vocatur σφραγίς, sicut in Judaismo σφραγὶς erat ἡ περιτομή : quo signo agnoscebatur qui essent in fœdere pacto cum Deo Abrahami. [Schol. Ms. Joannis Clim. ad c. 107 : Τὴν σφραγῖδα, τὸ βάπτισμα. Σφραγὶς τοῦ κυρίου Eusebio H. E. 3, 23. Σφραγὶς δωρεᾶς πνεύματος ἁγίου in Euchol. p. 359. Σφραγὶς ἐν Χριστῷ, in Vita Basilii Cæsareæ archiep. Athanas. Orat. in Pascha p. 545 Combef. : Σήμερον ἀπόδυσθε τὴν φορουμένην ἐσθῆτα, ἀλλὰ μὴ ἀπόθεσθε τὴν κεχρισμένην σφραγῖδα· et similiter alii plurimi scriptt. eccles. et Byzantini, pariterque de Confirmationis sacramento, quod conferebatur statim post Baptismum. Ducang.] Vide et Σφραγίζω. [De reliquo usu eccles. vel Byzant. Ducang. : « Electio, Designatio, Ordinatio, Benedictio, quæ fit Crucis signatione. Periodus S. Barnabæ Ms. : Οὗτος λεπρὸς ὢν ἐκαθαρίσθη ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὃν καὶ ἐσφράγισαν ὁ Παῦλος καὶ Βαρνάβας εἰς ἐπίσκοπον. Σφραγὶς pro Ordinatione usurpari solet in Lectoribus, Subdiaconis et Diaconis. Catal. offic. M. eccl. Allatianus : Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι τὰ ὅμοια ὀφφίκια καὶ κληρικάτια δίδονται εἰς τρεῖς σφραγῖδας ταύτας, καὶ εἰ τι ἐν δ' ἔχει ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν σφραγίδων, ἀναβιβάζεται εἰς

τὴν τάξιν τῶν κληρικῶν. Euchologium in ordinatione Lectoris : Καὶ τὴν τούτου κεφαλὴν σφραγίζων ἐπιτίθησιν αὐτῷ τὴν χεῖρα. Catal. Allat. de Hieromnemone : Σφραγίζει δὲ καὶ ἀναγνώστας. Theodorus Balsamon ad Can. 15 Syn. 7 : Διὰ τὴν ἀναγνώστου σφραγῖδα, ὡς δυνατοῦ μὴ ὄντος παρὰ ἀνιέρου καθηγουμένου ἀναγνώστου σφραγισθῆναι. Idem ad can. 51 Epist. Basilii ad Amphil. : Κἂν τε διὰ μόνης σφραγῖδος ἐνέργειαν ἔχωσιν ἱερατικὴν, ὡς οἱ ἀναγνῶσται καὶ ψάλται etc. » Ibid. Ducang. agit etiam de σφραγῖδι μικρᾷ et μεγάλῃ. || Σφραγὶς, Corona clericalis s. potius Benedictio pontificalis, quum ea fit. Symeon Thessalon. De sacram. : Ἐπάνω τῆς σφραγῖδος σφραγίζεται ὁ ἀναγνώστης, θεμένου τὴν χεῖρα ἐπὶ τῇ σφραγῖδι δι' ἱεράρχου· aliique Byzant. || Σφραγῖδας vocant recentiores Græci quod alii προσφορὰς, Panum oblatorum particulas, quæ decerpuntur ad sacrificium, præterea in honorem Deiparæ, sive Joannis Baptistæ, quod hæ particulæ in ipso pane S. Crucis signum impressum habeant. Liturgia Chrysostomi : Εἶτα λαμβάνει ὁ ἱερεὺς ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὴν προσφορὰν, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ τὴν ἁγίαν λόγχην, καὶ σφραγίζων σὺν αὐτῇ ἐπάνω τῆς σφραγῖδος τῆς προσφορᾶς τρὶς λέγει etc., aliique ap. Ducang.] || Σφραγὶς dicitur etiam Id ipsum quo nota ejusmodi imprimitur, veluti annulus signatorius, ut Paul. JCtus loquitur. In qua signif. Signum itidem et Sigillum usurpantur, ut quidem tradunt nonnulli. Pollux 5, [100] : Σφραγῖδας, ἐπισήμους δακτυλίους ὠνόμαζον, τοὺς τὰ σήμαντρα ἢ λίθους ἐν αὐτοῖς ἔχοντας, Annulos insignes, i. e. Quibus signa s. sigilla insculpta erant, et quibus postea illa ipsa signa literis aut aliis rebus signandis imprimebantur : item Eos annulos qui gemma aliqua essent insignes, ut quæ σφενδόνας habent. [Aristoph. fr. Thesmophor. ap. ipsum 7, 95, 12 : Σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους. Lycophr. 509 : Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων σφραγὶς δοκεύσει, ubi schol., Θρὶψ, ὁ σκώληξ, ὃς ἐγγίνεται τοῖς ξύλοις· πρὶν γὰρ εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι. V. Σφραγίδιον. Plat. Hipp. min. p. 368, C : Δακτύλιον καὶ σφρ. Theophr. H. Pl. 5, 1, 2 : Οἷς (ξύλοις σκωληκοβρώτοις) καὶ σφραγῖσι χρῶνταί τινες. Polyb. 6, 56, 13 : Ἀντιγραφεῖς ἔχοντες δέκα καὶ σφραγῖδας τοσαύτας· 16, 22, 2, 11. Lucian. Philops. c. 24 : Ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου (quibuscum l. Platonis Reip. l. 2 in Σφενδόνη cit. composuit Valck. ad. Hippol. 862)· 38 : Δακτύλιον ἔχω Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος. Τὴν δημοσίαν σφραγῖδα Athen. memorant Suidas s. Etym. M. v. Ἐπιστάτης. Strabo 9, p. 416 : Οἱ ἑσπέριοι Λοκροὶ ἔχουσιν ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸν Ἕσπερον ἀστέρα.] Plut. [Mor. p. 806, D], de Sulla : Γλυψάμενος εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγῖδι τὸν Ἰογόρθαν αὐτῷ παραδιδόμενον, ἐφόρει. Et Val. Max. 8, 15 : Jugurtha a Boccho rege ad Marium perducto, totam sibi laudem cupide asseruit, ut annulo, quo signatorio utebatur, sculptam illam traditionem haberet. Idem Plut. [Mor. p. 985, B], loquens de Telemacho et Ulysse : Ἐποιήσατο γλυφὴν τῇ σφραγῖδι καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον· indicans, eum annulo quo utebatur signatorio, insculpsisse delphinem, et clypeum suum insignivisse delphine, ut sc. gratiam aliquam referret animali illi a quo Telemachus, in mare delapsus, servatus fuerat. Idem [Mor. p. 526, E] : Ὅταν ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγῖδας. Sic accepit et Philo V. M. 3 : Κατὰ τὸ στῆθος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες ταῖς χρόαις, σφραγῖσιν ἐοικότες. Ex Aristoph. autem [Eccl. 632] οἱ σφραγῖδας ἔχοντες affertur pro Nobiles. Quo referri potest quod Ovid. De arte amandi 3, dicit : Quum fieret, lapis asper erat, nunc nobile signum. Nobiles enim aut etiam qui nobilitatem divitiis metiuntur, σφραγῖσιν uti præ ceteris solent. Soph. periphrastice ἕρκος σφραγῖδος vocat ipsam τὴν σφραγῖδα, Trach. p. 352 [615] : Καὶ τόνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται [τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται]· i. e. σημεῖον κομίσεις τόνδε εὔγνωστον, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται ἐπιθεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι, καὶ γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη ἡ σφραγίς. Quæ signif. τῆς σφραγῖδος referenda est ad priorem illam : accepit tamen Idem et in posteriore, El. p. 133 [1223], ubi Orestes ait, Τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω, Hunc patris mei signatorium annulum. [Signaculum vel Sigillum quod imponitur rebus mobilibus, ut Titulus immobilibus. Nov. Justiniani 164 : Τοῖς μὲν κινητοῖς πράγμασι σφραγῖδας ἐπιβάλλοντες, τοῖς δὲ ἀκινήτοις σανίδας ἐπιθέντες. || Syngrapha. Jo. Carpathi episc. in Narr. Mss. de anachoretis : Καὶ ἔρχεταί τις φέρων σφραγῖδα πεντακοσίων νομισμάτων, καὶ λέγει αὐτῷ, Λάβε τὴν σφραγῖδα ταύτην, καὶ ὅτε χρείαν σχῶ, παράσχες μοι κατὰ μέρος. || Suffragium, quomodo usurpat Ecclesia pro orationibus quibus Dei clementia invocatur per sanctorum preces. Paul. Sil. Descr. Soph. part. 2, 565, ubi de patr. Cpol. : Σῇ μὲν ὑπὸ σφραγῖδι φυλάσσεται εὖχος ἀνάκτων. V. Gloss. med. Lat. in Suffragium. Ducang.] || Σφραγὶς Λημνία, Terra Lemnia ex eo dicta est, quod non nisi signata vendebatur. Plin. 35, 6 : Palmam Lemniæ dabant, minio proximam. Hæc est multum antiquis celebrata cum insula in qua nascitur, nec nisi signata venundebatur : unde et Sphragidem iidem appellavere. [Aret. p. 98, 20. Et sæpe Galenus aliique medici.] Diosc. σφραγῖδα αἰγὸς nominari scribit, 5, 113, de terra Lemnia : Ἣν οἱ ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀναπλάσσοντες καὶ σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγὸς, σφραγῖδα αἰγὸς καλοῦσι, Sigillum capræ appellant, quoniam incolæ eam in pastillos coactam imagine capræ signant. Idem et Λημνίαν σφραγῖδα appellat, in præf. l. 6 : Μίλτου τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγῖδος, Cretæ quæ Lemnia sphragis appellatur, Ruell. : paulo post vocat Λημνίαν μίλτον. [Conf. schol. Nicandri Th. 866. Pro quo ap. Jo. Actuar. De urin. 1, 17, Idel. Phys. vol. 2, p. 13, 27, τῇ Λημνίᾳ σφραγίτιδι.] || Σφραγῖδες dicuntur etiam Gemmæ quibus σφραγῖδες insculpi possunt. [Aristot. Meteor. 4, 9 fin. : Ἥκιστα δὲ τῶν λίθων ἡ σφραγὶς, ὁ καλούμενος ἄνθραξ. Theophr. fr. 2 De lapid. 26 : Εὑρίσκονται δὲ σπάνιαι (smaragdi) μέγεθος ἔχουσαι σφραγῖδος· 44 bis, fr. 15 de anim. invid. 1.] Plin. 37, 8 : Nec diversæ, quas Sphragidas vocant, publico gemmarum dominio iis tantum dato, quoniam optime signent. [De gemmis s. lapillis pretiosis non signatoriis Lucian. Adv. ind. c. 8 : Κιθάραν χρυσοῦ τοῦ ἀκράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην. || Hesychio Σφραγῖδες (et Σφρηγῖς) sunt etiam τὰ τῶν ἱματίων σημεῖα, Limbi, et Σφραγὶς, χελώνη.] || Σφραγὶς, nomen trochisci s. pastilli, ap. Aet. 9, 49, et Paul. Ægin. 7, 12 ; item ap. Cels. 5, 20 ; et ap. Gal. 4 τῶν Κατὰ τόπους [vol. 13, p. 439. Conf. ib. p. 551, 554, 793, Oribas. p. 198 ed. Mai.]. Porro pro σφραγῖδα in accus. casu dicitur Σφράγιν Æolica dialecto : ut Κνᾶμιν pro κνημῖδα, Eustath. [Il. p. 265, 18. De ι producto in communi dial. v. Regg. prosod. p. 447 med., ubi σφραγὶς vulgari vitio, ut ap. Oribas. l. c., Stephan. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 200, 7.]

|| At Ionice Σφρηγὶς dicitur pro σφραγίς : quo Herodot. utitur itidem pro Nota quæ rei alicui imprimitur. [Theognis 19 : Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα. Christodor. Ecphr. 31 : Ἀλλά ἑ τέχνη χαλκείης ἐπέδησεν ὑπὸ σφρηγῖδα σιωπῆς. Manetho 6, 344 : Δεικήλων ξεστῶν καὶ ἐπ' ἀθηραῖς λιθάκεσσι σφρηγίδων γλυφέας τεύχει. Improprie Nonnus Dion. 2, 305 : Λυσαμένη δ' ἄψαυστον ἑῆς σφρηγῖδα κορείης Ἄρτεμις Ὠρίωνος ἀναγκαίη δάμαρ ἔστω. Herodot. 3, 41 : Ἦν οἱ (Polycrati) σφρηγὶς τὴν ἐφόρεε χρυσόδετος, σμαράγδου μὲν λίθου ἐοῦσα· 7, 69 : Λίθος ὀξὺς, τῷ καὶ τὰς σφρηγῖδας γλύφουσι. Lucian. De Syr. d. c. 20 : Ἑτέρῃ σφρηγῖδι ἐσημαίνετο.]

Σφράγισμα, τὸ, i. q. σφραγὶς, Signum, Sigillum, Nota impressa, [Signaculum, Gl.] qua aliquid obsignatum s. insignitum est. Quo vocabulo tum Eur. [Hipp. 864 : Φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει] utitur, tum Xen. Hell. 1, [4, 3] : Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, καὶ [κάτω πᾶσι τὸ] βασίλειον σφράγισμα [ἔχουσαν]. Idem ib. [7, 1, 39] σφραγῖδα dicit : Ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγῖδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. [Menandri fr. ap. Stob. Flor. 74, 27, 11 : Μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων σώζει δάμαρτα, ubi speciatim Obsignationem januarum notat. Schleusn. Martyrium S. Arethæ et socior. Ms. : Ἐπειδὴ τῷ σφραγίσματι τῆς παρθενίας καὶ

τὸ εὐαγὲς πρόσχημα τῶν ἀγγέλων περιβεβλήμεθα αἱ ἀνάξιαι. Eucharistiam σφράγισμα πνεύματος vocat Ducas Hist. c. 37, p. 147. Ducang.]

Σφραγιστὴρ, ῆρος, ὁ, Signaculum. [Τύπος σφραγιστῆρος, Diocl. apud Diogen. L. 7, 50. Hemst. Adj. Planud. in Ovid. Met. 9, 565; Σφραγιστῆρι λίθῳ τὸ ἑαυτῆς πλημμέλημα σφραγίζει πιέσασα. Boiss.]

[Σφραγιστήριον, τὸ, Signaculum, Signatorium, Gl.]

[Σφραγιστὴς, ὁ. Σφραγισταὶ fuerunt sacerdotes Ægyptii, de quibus hæc prodidit Plut. De Is. et Os. 31, p. 363, B : Τὸν μέλλοντα θύεσθαι βοῦν οἱ σφραγισταὶ λεγόμενοι τῶν ἱερέων κατεσημαίνοντο. Apud Porphyr. De abstin. 4, 7, p. 316, vocantur μοσχοσφραγισταί. Ita enim Rhœrius recte edidit. Unde haud dubie apud Clem. Alex. Str. 6, p. 758, ubi ὁ στολιστὴς dicitur scire debere τὰ μοσχοσφραγιστικὰ καλούμενα, rescribendum est μοσχοσφραγιστικά. Conf. de Schmidt De sacerdot. et sacrif. Ægypt. p. 181—186, et de Rhœr. ad Porphyr. l. c. Sturz.]

[Σφραγιστικὸς, ἡ, ὸν, Signatorius, Gl.]

[Σφραγιστὸς, ὁ, Signatus. Inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 167, n. 123, 67 : Ἐὰν μή τις τῶν πωλούντων τι ... σφραγιστῷ μέτρῳ χρῆται.]

[Σφραγίστρα, ἡ, Tudicula, Gl.]

[Σφραγῖτις. V. Σφραγίς. Σφραγιτίδες. V. Σφραγίδιον.]

Σφριαὶ, Minæ, Iræ, Hesych. [Conf. Lobeck. Technol. p. 52, 119, 241, et quæ similis stirpis vocc. comparant intt.]

Σφριγανὸς, vide Σφριγάω. [Ubi tamen nihil reperitur. Pollux 4, 137 : Σφριγανὸς ταῖς σαρξί. Timæus Lex. Plat. p. 244 : Παρ' Ἱπποκράτει σφριγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται. Ita Hesych., qui addit σαψιλὲς, σφοδρὸν, et Etym. M. At schol. Apoll. Rh. 3, 1256, ἰσχυρὸς, στερεός. « Var. Lect. Theocr. 11, 21. » Wakef.]

Σφρῖγάω, Turgeo : ea proprie signif., qua turgere mammæ dicuntur, quæ lactis copia sunt distentæ. Pro hac autem signif. affertur ex Polluce [1, 250], οὔθατα σφριγῶντα· atque ita σφριγᾷν fuerit i. q. σφαραγεῖσθαι ap. Hom., ubi dicit, Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. Hesych. σφριγᾷ exp. περιπέταται, περιτείνει, ut quidem vulg. edd. habent : sed reponendum est περιτέταται, περιτείνεται. [Apoll. Rh. 3, 1258 : Αἱ δ' ἑκάτερθεν χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. Nonn. Dion. 1, 493 : Νεῦρα (citharæ) σφριγόωντα· 34, 280 : Σφριγόωσαν ἴτυν μαζοῦ. Christodor. Ecphr. 105 : Μαζοὺς μὲν σφριγόωντας ἐδείκνυεν. Hippocr. p. 618, 47 : Σφριγᾷ στῆθος· 684, 13. Ps.-Lucian. Amor. c. 53 : Σφριγώσης γαστρός. Alciphr. Ep. 1, 39, p. 241, 51 : Ἄτοκος καὶ σφριγῶσα· 3, 19 : Σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. Philostr. Imag. p. 885, βραχίων· v. Boiss. ad Her. p. 427.] Alioqui σφριγᾷν dicitur Qui est corpore bene habito, Qui est vegetus : ut qui in flore sunt ætatis. Ideoque de juvenibus sæpe usurpatur. [Pollux 2, 11, 20.] Sic Herodian. 3, [13, 14] dixit νεανίας σφριγῶντας, Adolescentes adhuc in ipso ætatis fervore, Polit. Juvenes ætate florentissima, et fervidos, ac corpore valentes, Bud. [Epigr. Anth. Plan. 359 : Πρέσβυς ὅτι σφριγόωντας ἐν ἀλκᾷ νικήσας. « Achæus ap. Athen. 10, p. 414, D : Ἥβῃ σφριγῶντες. Longus 3, p. 79, 12, νέοι σφριγῶντες. » Hemst. Philostr. Her. p. 704 : Σφριγῶντα παρὰ πολλοὺς τῶν νέων (sexagenarium). Nicolaus Dam. p. 489 Val. fin. : Ἐπ' ἐνιαυτὸν ὅλον ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα σφριγῶσιν οἱ νέοι, καὶ τούτων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ εὐτυχεῖς, ἀφροδισίων ἀπείχετο. Alia Ruhnk. ad Tim. p. 245.] Tale est σφριγώσης τῆς ἡλικίας, quod hic ap. Greg. Naz. De homine, interpretatur, Florente ætate et gestiente, Gliscente ætate. [Euagr. H. E. 1, p. 278, 27. Hemst.] Sic in isto l. quem Suid. affert, Νεάζοντός τε καὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας σφριγῶντος τὸ σῶμα. [Sic exponit Galen. l. 2 De loc. aff. p. 265, 21 (vol. 7, p. 414, B), σφριγῶντες ex Archigene, ubi tamen σφίγγοντες vitiose legitur : Τὸ δὲ σφριγῶντες ὄνομα παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ τῶν εὐεκτικῶς πεπληρωμένων λέγεται· διὸ καὶ κατὰ τῶν νέων αὐτὸ μόνον εἰρήκασι, γέροντος δ' οὐδενὸς, ὡς ἂν μηδὲ δυναμένου τοῦ σώματος αὐτῶν εὐεκτικὴν δέξασθαι πλήρωσιν. Fors.] Similiter autem de athletis usurpatur. [Philo vol. 1, p. 583, 24.] Plato Leg. p. 299 [7, p. 840, B] : Τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. [Clem. Al. Str. 2, p. 484, 36 : Τὰς σάρκας σφριγᾶν. Hemst. Heliod. Æth. 3, 1 : Οἱ βόες μέλανες τὸν αὐχένα σφριγῶντες. Eust. Il. p. 1322, 34 : Ἡ σφρ. ἡμιόνος.] Hesych. quum aliis modis exponit verbum istud σφριγᾷν, tum verbo εὐσωματεῖν : hoc autem cum σφριγᾷν copulatum alicubi invenitur. Aristoph. Nub. [799] : Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. [Lys. 80 infra cit. « Eumath. Ism. p. 122 : Νεανίσκος σφριγῶν τὸ σῶμα. » Koenig.] Chrysost. autem σφριγῶσαν et εὐτραφῆ conjunxit, De sacerd. : Τὴν ἀγέλην τοῦ Χριστοῦ σφριγῶσαν καὶ εὐτραφῆ παραλαβών. Itidem Greg. Naz. [p. 483, B. Hemst.] σφριγῶν et σαρκοτροφῶν simul posuit, ubi quidam interpr. Vegetus et bene curata cute. [De arboribus Ps.-Lucian. Amor. c. 12 : Τῶν λοιπῶν δένδρων ἕκαστον ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὡραῖα. Dio Chr. 7, p. 113, D : Βότρυς σφριγῶντας. Valck.] Ut autem aliquis σφριγᾷν dicitur τῷ σώματι [Philo vol. 1, p. 20, 38 : Ἄνθρωποι μηδὲ τοῖς σώμασιν ἐρρωμένοι καὶ σφριγῶντες], vel τὸ σῶμα, (quod nomen sæpe etiam omittitur,) ita σφριγᾷν ipsum σῶμα nonnunquam : ut ap. Eurip. [Andr. 196 : Τῷ νέῳ τε καὶ] σφριγῶντι σώματι. Sic in hoc l., quem Suid. affert [Aristoph. Lys. 80] : Ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. Aliquis apud Eundem dicit σφριγᾷν τὸν πόλεμον. Ponitur etiam pro Lascivio, ut pecudes stabulis emissæ, quod Polit. Vitulare vertit, ut VV. LL. annotant : ubi affertur etiam, Σφριγῶν κατὰ πιθανολογίαν, pro Vigens in afferendis probabilibus rationibus. [Τοῦ μὴ σφριγᾶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια τὴν σάρκα, Clem. Al. Str. 7, p. 805, 13. Ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα Longus 3, p. 84, 17. Hemst. Origenes C. Cels. 3, p. 145, C, σφρ. ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ὀρέξεσιν. Valck. Σφριγῶσαι δυνάμεις (mentis) Plotin. p. 613, B. Creuzer.] Apud Greg. Naz. autem in Carmine σφριγῶντα ὄμματα Bud. ait esse Elatos oculos et libidinosos. [Liban. vol. 4, p. 97, 6 : Σφριγῶσαν εὐεξίαν σωμάτων.] Apud Æschylum vero θυμὸς, Animus, dicitur σφριγᾷν, Pr. p. 27 meæ edit. [380], ubi schol. exp. νεάζειν et αὐξάνεσθαι. Quidam interpr. Turgentem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cic. interpr., p. 117 Cic. Lex. [Hesychius ex hoc l., ut videtur, Σφριγῶντα, ἐπαιρόμενον. Luxurior, Gl. Eur. Suppl. 478 : Σκέψαι δὲ καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων, σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον. Notabiles constructiones sunt ap. Philon. vol. 1, p. 14, 22 : Τὰ μὲν εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ σφριγᾷ, τὰ δὲ κλύδωνι καὶ κυματώσει. Quod paullo aliter dictum quam supra ἀκμῇ vel ἥβῃ, et fere ut γαλήνῃ ap. Thuc. 4, 26. Aliter Nonnus Dion. 1, 352 : Διδύμῃ σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ· 441 : Πνεύματι μὲν σφριγόωσαν ἔχων προβλῆτα παρειήν. Cum inf. Ælian. N. A. 14, 5 : Ἐχοῦναι αὐτῶν δεινῶς σφριγῶντες. Priorem ab aliis constanter correptam producit Oppian. Cyn. 3, 368 : Καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾷ· κατὰ δ' αὐχένος ὀρθαὶ φρίσσουσι τρίχες. Scribendum σφριγάᾳ. Σφρῖγῶ male ap. Dracon. Strat. p. 119, 7. L. Dind.]

[Σφρῖγος, τὸ, latere videtur ap. Athen. 12, p. 525, A, in illa dictione Hermippi, φρίγει βραχιόνων, Turgore, i. e. Vigore et Robore brachiorum : ubi sc. σφρίγει leg., nisi forte τὸ φρίγος idem sonat ac τὸ σφρίγος. Forsan vero τὸ φρίγος a v. Φρίττω derivandum fuerit, ut significetur Rigor, i. e. Robur. Schweigh.]

[Σφρίγω, unde pass. Σφρίγομαι, Inhorreo. Athanas. vol. 1, p. 619 (197, C : Τὰ θηρία ἐσφρῖχθαι, pro πεφρῖχθαι), sed suspectum. Kall. Apud Sophronium Maji Spicil. vol. 3, p. 583 ult. : Χρόνου περίοδος, καθ' ἣν ἔσφριγον οὗται (αἱ ἀλγηδόνες) καὶ ἤκμαζον, scr. ἐσφρίγων. L. Dind.]

[Σφρῖγώδης, ὁ, ἡ, Luxuriosus, Gl. Turgidus. Matthæi Med. p. 275 med. : Μαστοῖς σφριγώδεσιν ἐκ τόκων. L. D. Orig. C. Cels. p. 145. Wakef.]

[Σφύγμα, τὸ, Pulsus. V. Σφυγμώδης.]

[Σφυγματώδης, Σφυγματωδῶς. V. Σφυγμώδης.]

Σφυγμὴ, ἡ, a veteribus nominatus fuit ὁ ἄτακτος σφυγμὸς, Pulsus inordinatus et incompositus, Galen. De pulsibus.

[Σφυγμικάριον, τὸ, Liber de venæ pulsibus sic inscriptus. In indice libr. ex cod. Reg. laudatur τὸ λεγόμενον σφυγμικάριον. Describitur illud in cod. 2697. Ducang. App. Gl. p. 180. Theophilus De puls. p. 9 ed. Ermerins. : Συνέγραψε μικρὸν σφυγμικάριον. L. D.]

Σφυγμικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens ciendi pulsus, In

quo pulsus consistunt. Damasc. p. 43 : Ἀνήκοον μὲν οὖν καὶ μὴ πειθόμενον λόγῳ ἐστὶ τὸ ζωτικὸν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται. [Conf. id. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 256, A med. : Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου λόγῳ ἐστὶ τὸ θρεπτικὸν καὶ γεννητικὸν καὶ σφυγμικόν· et sæpius in seqq.] Nam ὁ σφυγμὸς vitam moderatur, ut qui vel non aliud sit quam vita, aut causæ certe rationem obtineat, per quam vita est, aut sine qua esse non potest. Neque enim aliud vita esse videtur quam actio quædam s. motus activus. Quum autem motus plures sint in omnibus vita præditis, is merito præstantissimus est, et in eo maxime vitam positamesse censendum, qui perpetuus est, et a quo ceteri omnes dependent. Cujusmodi cordis motus est, quum reliquæ partes interdum ferientur eo perseverante, nec unquam (stante quidem vita) muneris sui vacationem habente. Nec vero cor sibi tantum motum illum ciet, sed corpori etiam universo, quod ita singulis partibus, quantum quæque meretur, calorem nativum, cujus opifex est, impertiat. Gorr. Item σφυγμικὴ δύναμις, Vis illa cujus beneficio arteriæ s. venæ σφύζουσι. [Nemes. De natur. hom. p. 236, 240, 250. ‖« Adv. Σφυγμικῶς, Pulsus more. Ruf. Eph. p. 54. » Wakef.]

[Σφυγμοειδῶς, i. q. σφυγμικῶς, ap. Theophilum De pulsibus p. 3 ed. Ermerins. : Κινοῦνται σφ. L. Dind.]

[Σφυγμοκρατέω, Σφυγμολόγος, Theod. Prodr. Ep. f. 73. Bast.]

[Σφυγμολογέω, De pulsibus dissero. Stephanus In Prognost. Hippocr. in Maii Spicilegio Rom. vol. 5, p. 27 med. : Σφυγμολογοῦντος τοῦ Ἐρασιστράτου. Male cusum ibi σφυμολογοῦντος, et p. 28 ἐσφυμολόγει, et infra σφυμολογῶν. Boiss.]

[Σφυγμολόγος. V. Σφυγμοκρατέω.]

[Σφυγμομαχέω, Cum pulsibus pugno. Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 52=Notitt. Mss. vol. 6, p. 547 : Προσηύξανε δὲ τὴν νόσον καὶ ἄτεχνος ἰατρὸς... ψυχρολογῶν πολλὰ καὶ σφυγμομαχῶν. Boiss.]

Σφυγμὸς, ὁ, Pulsus, [Turges, huic add. Gl.] i. e. Motus cordis et arteriarum dilatatione contractioneque factus; constat enim motus is duobus motibus inter se contrariis, quorum unus cor et ejus arteriam a medio quoquoversum distendit, et loco movet; alter distentum rursus contrahit, et in locum priorem reducit : illum, διαστολὴν, hunc, συστολὴν Græci veteres dixerunt. Et quoniam contrarii sunt, necesse est inter eos media quies intercedat, eaque gemina : una, quæ diastolen, altera, quæ systolen excipiat. Ab iisdem differentiæ plurimæ pulsuum oriuntur. Quum enim certis quibusdam numeris ea in edendo pulsu sibi invicem succedere oporteat, si in aliquo peccetur, pulsum protinus varium fieri necesse est. Numeros autem appello non rhythmum modo, sed etiam velocitatem, magnitudinem, frequentiam, vehementiam, aliaque ejusmodi, ex quibus pulsuum differentiæ sumuntur : quarum aliæ ab ipsa diastole sumi solent, nonnullæ a media quiete, quædam ab ipsa arteria, plurimæ ab ipsa facultate et usu. Hæc Gorr., ap. quem vide plura, quum ex aliis, tum ex Galeno, cujus etiam vide librum De pulsibus, necnon et Theophili [Ermerins. Anecd. med. Gr. p. 2], qui σφυγμὸν esse dicit διαστολὴν καὶ συστολὴν ἀδιαίρετον ἀρτηρίας καὶ καρδίας : et διαστολὴν esse Arteriæ dilatationem sublationemque, συστολὴν vero, Ejusdem arteriæ summissionem et contractionem. Gellius 18, 10, eandem definitionem affert, dicens esse veterum medicorum : addensque et hanc, Σφυγμός ἐστι παλμὸς ἢ ζέσις φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας, ubi nota σφύζειν exponi per πάλλεσθαι et ζέειν. Ipse vero sic definit : Σφυγμὸς est Intentio motus et remissio in corde et in arteria naturalis, non arbitrarii. Σφυγμὸν autem interpr. Pulsum, dicens ibid., Venæ quidem suapte vi immobiles sunt, et sanguinis tantum demittendi gratia explorantur : arteriæ autem motu atque pulsu suo habitum et modum febrium demonstrant. Plin. appellat non modo Pulsum arteriarum et venarum, (ut et Tacit., ubi ait, Manum complexus, venarum pulsum attigit,) verum etiam Percussum venarum, 7. 51 : Venarum inæquabili aut formicante percussu. [Σφυγμὸς Pulsus dicitur, estque arteriarum motus sensilis distentione et contractione constans, cui cor præest, ut patet ex Galeno libris De pulsibus, ac præcipue lib. 4 De diff. puls. Σφυγμοῦ nomen primus omnium Hippocrates literis mandavit, neque videtur artis pulsuum ignarus fuisse; etsi hanc partem non admodum excoluit, ut scribit Galenus lib. 1 De diff. puls. p. 8, 13. Idemque sæpius antiquorum more σφυγμὸν de conspicuo, sensili, manifesto ac vehementi arteriarum motu effert, sive ea pulsatione dolor sentiatur, ut in inflammationibus contingere solet, sive id sine dolore fiat, ut in bene et secundum naturam habentibus. Postea vero tandem ipse Medicinæ parens σφυγμὸν ad omnem sensilem arteriarum pulsationem ac motum transtulit, ut cuivis ejus scripta evolventi satis patet. Sic enim mihi locus ille Galeni lib. 1 De diff. puls. accipiendus videtur. Σφυγμὸν autem antiquis dictum fuisse, non de quolibet arteriarum motu, sed tantum manifesto ac vehementi, quique ægrotanti aut assidentibus manifestus esset, multis rescriptis testatum est in Galeni doctrina et libris De pulsibus, præcipue vero lib. 4 De diff. puls. p. 44, 27, his verbis : Ὡσαύτως οὖν ὅταν ἀναγνῶμεν ἔν τινι τῶν παλαιῶν ἰατρῶν βιβλίῳ, σφύζειν τὸ φλεγμαῖνον μόνον μόριον, ἢ τὴν ἐπὶ φλεγμονῇ κίνησιν τῶν ἀρτηριῶν σφυγμὸν ὀνομάζοντας μόνην, ἐπί τε τοῦ κατὰ φύσιν ἔχοντος τοῦ σώματος οὐδέποτε χρωμένους τῇ προσηγορίᾳ, λογιζόμεθα μὴ πᾶσαν ἀρτηριῶν κίνησιν, ἀλλ' ἤτοι τὴν μεγάλην καὶ σφοδρὰν, ἢ τὴν αἰσθητικὴν αὐτῷ τῷ κάμνοντι προσαγορεύεσθαι σφυγμόν. Οὕτω δὲ δοκεῖ τῇ προσηγορίᾳ τοῦ σφυγμοῦ κεχρῆσθαι καὶ Ἐρασίστρατος. Ac rursus ibid. p. 50, 6, de Agathino : Ἄλλως μὲν γάρ φησι τὴν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν λέγομεν σφυγμὸν, ἄλλως δὲ τὴν ἐν ταῖς φλεγμοναῖς γινομένην αὐτῷ τῷ κάμνοντι συναίσθησιν· καὶ γὰρ καὶ ταύτην ὁμωνύμως φησὶ καλεῖσθαι σφυγμόν. Et p. 51, 45 : Ὅ γε μὴν Ἐρασίστρατος ἔοικεν οὐ τὴν κατὰ φύσιν ἐν ἀρτηρίαις κίνησιν ὀνομάζων σφυγμὸν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἐπὶ φλεγμονῇ. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν ῥήσεων αὐτοῦ τῶν ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ πυρετῶν· ἐν αἷς κίνησιν μὲν ἀρτηριῶν ὀνομάζει τὸν κατὰ φύσιν ὑφ' ἡμῶν καλούμενον σφυγμόν· ὃν δ' αὐτὸς ἐπὶ φλεγμονῇ τὴν μεταβολὴν ἔχειν φησὶ σφυγμὸν φαίνεται καλῶν· ὡς οὐ κατὰ πάσης κινήσεως ἀρτηριῶν ἐπιφέρειν ἡγούμενος χρῆναι τὴν τοῦ σφυγμοῦ προσηγορίαν, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνης μόνης, ἥτις ἐξίσταται τοῦ κατὰ φύσιν ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν φλεγμονὴν διαθέσεως. Idem quoque lib. 2 De loc. aff. p. 260, 29 : Οὗτος μὲν ὁ τρόπος ἐστὶ τοῦ κατὰ φλεγμαίνοντα μόρια σφυγμοῦ· καὶ τοῦτον μόνον ἐκάλουν οἱ παλαιότατοι σφυγμόν· ὕστερον δὲ καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν κίνησιν ἀρτηριῶν ὡσαύτως ὠνόμασαν. Libro De tumor. præter nat. p. 355, 52 : Ἀχώριστος δὲ φλεγμονῆς μεγάλης ὁ σφυγμός· οὕτω δὲ ἐοίκασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοὶ τὴν αἰσθητικὴν κίνησιν αὐτῷ τῷ κάμνοντι τῶν ἀρτηριῶν, εἴτε χωρὶς ὀδύνης, εἴτε καὶ σὺν ταύτῃ γίγνοιτο. Comm. etiam 4 in lib. De rat. vict. in morb. ac. p. 94, 33, σφυγμοῦ nomen valde ambiguum fuisse scribit his verbis : Οἱ δὲ σφυγμοὶ τί ποτε δηλοῦσιν οὐ πάντῃ δῆλόν ἐστιν, ἐπειδὴ κατὰ τῶν ἐν τοῖς φλεγμαίνουσι μορίοις ὀδυνηρῶν κινήσεων ἐπέφερον οἱ παλαιοὶ τοὔνομα, καὶ κατὰ τῶν παλμῶν, καὶ προσέτι καὶ ταύτης τῆς ἐν ταῖς ἀρτηρίαις σφοδρᾶς κινήσεως. Sic σφυγμὸν antiquis dici de magno et ita conspicuo arteriarum motu ut ab ægroto aut assidentibus percipiatur, scribit idem Galenus Comm. 1 in Progn. p. 131, 9 : Ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις γέγραπται σφυγμὸς, ἤτοι γε ὡς συνὼν ταῖς μεγάλαις φλεγμοναῖς, ἢ καὶ τῆς κατὰ ῥάχιν ἀρτηρίας τῆς μεγάλης ἡ αἰσθητὴ κίνησις τῷ κάμνοντι, ὥς που κἀν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἐπιδημιῶν εἶπεν ὁ ἀνὴρ, Ὅταν ἡ φλὲψ ἡ κατ' ἀγκῶνα σφύζῃ, μανικὸς καὶ ὀξύθυμος. Εὔδηλος γάρ ἐστι κἀνταῦθα τὸ σφύζειν ἐπὶ τῆς μεγάλης οὕτω καὶ σφοδρᾶς κινήσεως τῶν ἀρτηριῶν ἐπιφέρων, ὡς καὶ πρὸ τοῦ τὴν ἁφὴν ἐπιβάλλειν αὐταῖς, αἰσθητὴν εἶναι τὴν κίνησιν, ἐνίοτε μὲν αὐτῷ τῷ πάσχοντι μόνῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς ἔξωθεν ὁρῶσιν. Quem Prognostici locum etiam innuens Comment. 3 in Prorrhet. p. 214, 42, σφυγμὸν de vehementi et concitato magnæ arteriæ, quæ ad spinam est, motu illic dici scribit : Ἤκουσαν δὲ κἀκεῖ τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ σφυγμοῦ παλμὸν εἰρῆσθαι, τινὲς δὲ κυρίως ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς κινήσεως τῆς κατὰ ῥάχιν ἀρτηρίας. Eadem quoque scribuntur lib. 6 De placitis Hipp. et Plat. p. 307, 38, a Galeno, quæ in Prognost. : Ὅτι δὲ καὶ τὸ σφύζειν ὄνομα καὶ ὁ σφυγμὸς ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς εἰς το-

A σοῦτον τῶν ἀρτηριῶν κινήσεως, ὡς καὶ πρὶν ἐπιλαβεῖν τὴν ἁφὴν, αἰσθητὴν εἶναι τἀνθρώπῳ τὴν κίνησιν, ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐλέγετο, καὶ δι' ἄλλων μὲν ἀποδέδεικται. Idem lib. Quod animi mores temp. corporis sequuntur p. 349, 25, l. illum lib. 2 Epid. exponens de vehementi arteriæ in cubito motione: Φλέβας μὲν γὰρ καὶ ἀρτηρίας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς δέδεικται πολλάκις, οὐδέπω τὴν πᾶσαν ἀρτηριῶν κίνησιν ὠνόμαζον σφυγμὸν, ἀλλὰ μόνον τὴν αἰσθητὴν αὐτὴν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ, πάντως οὖσαν σφοδράν. Ἱπποκράτης δὲ ὡς καὶ πρῶτος ἄρξας τοῦ μετὰ ταῦτα κρατήσαντος ἔθους, εἴρηκέ που σφυγμὸν, ἁπασῶν τῶν ἀρτηριῶν τὴν κίνησιν, ὁποία τις ἂν εἴη. Hac autem notione σφυγμὸς sæpe ponitur apud Hipp., ut Epid. 2, p. 1046, C: Οὗ ἂν ἡ φλὲψ ἡ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ, μανικὸς καὶ ὀξύθυμος· 1050, F: Ἢν φλέβες σφύζωσιν ἐν τῇσι χερσίν· 1127, B: Σφυγμοὶ φλεβῶν παρ' ὀμφαλόν. Sic quoque accipitur p. 135, B: Ἐν πυρετοῖσι κατὰ φλέβα τὴν ἐν τῷ τραχήλῳ σφυγμός· et φλεβῶν σφυγμὸς p. 138, D; σφοδρότης σφυγμοῦ 175, H. Sic quoque ἰσχυρὸς σφυγμὸς ἐν τοῖσιν ἕλκεσιν Aph. 7, 21. Et σφυ-
B γμῶδες ἕλκος p. 767, E. Σφυγμὸς etiam παλμὸν et palpitationem indicat p. 38, 34: Ἢν δὲ καὶ σφυγμὸς ἐνῇ ἐν τῷ ὑποχονδρίῳ, Præcordiorum venæ si pulsent. Et p. 165, A, σφυγμὸς ἐν ὑποχονδρίῳ. Sic enim de Palpitatione multis ll. hoc explicat Gal., ut et παλμὸν in multis codd. scribi testatur, atque idem antiquis σφυγμὸν ἀντὶ τοῦ παλμοῦ sæpius poni scribit libris De pulsibus. P. 397, 8 quoque σφυγμοὶ Palpitationes indicant, quando inclusi spiritus in morbis ex gravante humorum copia liberum sibi quærunt exitum. At vero quamlibet arteriarum pulsationem, quem nos Pulsum vocamus, σφυγμὸν Hipp. dici satis notum est ex ejus doctrina. Sic scribitur l. 4 Epid. p. 1127, B: Ἐν τοῖσι ὀξυτάτοισι τῶν πυρετῶν οἱ σφυγμοὶ πυκνότατοι καὶ μέγιστοι· 1129, B: Σφυγμοὶ τρομώδεες καὶ νωθροί. P. 643, 45: Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες, Erotian. οἱ μὴ εὔτονοι, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες. 298, 37: Σφυγμοὶ ἀμφὶ τοὺς κροτάφους. P. 47, 48, inter reliqua quæ medico consideranda præscribuntur, σφυγμοὶ annumerantur. Ubi pulsus quoque totius cor-
C poris spectandos esse ascribit Comm. Galeno attributus, veteres autem non jam omnem arteriarum motum sed eum solum qui sensibilis esset atque ipsi homini prorsus vehemens, pulsum vocasse, Hipp. primum motum arteriarum omnium, qualiscunque is esset, pulsum appellasse. Fors.] Galen. 1 Ad Glauc. dicit Σφυγμῶν κινήσεις, Motus pulsuum: at Gell. Motus et pulsus arteriarum. Item σφυγμῶν ἀνακτητικὸν, de medicamento quo pulsus debilitatus et fere collapsus revocatur ac restituitur, ap. Diosc. 5. [Frequens est ap. Medicos omnes, ut Aret. p. 11, 21; 21, 14.] Aristot. Meteor. [2, 8] σφυγμὸν καὶ τρόμον, Pulsum et tremorem, terræ etiam tribuit [proprie id. De respir. c. 20 init.]: magis proprie Galen. τῇ φλεγμονῇ, ut et τὸ σφύζειν infra: ut quum ait, Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ σφυγμοῦ συναισθήσεως, ὅταν ἐπὶ πλέον αὐξηθῇ τὸ νόσημα, καὶ μάλιστ' ἂν ἐκπυΐσκηται. Et Plut. Alex. [c. 35]: Ἀπὸ [Οἷον ὑπὸ] φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἐχόντων. [« Id. de agitatione animi Mor. p. 134, C; 164, F; 474, E; 565, D: Ὑποτροπαὶ παθῶν σφυγμοὺς ἔχουσαι καὶ πη-
D δήσεις· 786, C; 1092, E; 1099, E; 1101, D: Σφυγμὸν καὶ φόβον, ἣ καὶ δεισιδαιμονία κέκληται· 1128, D. Magis propria corporis signif. 136, F; 337, A, etc. » Wyttenb. ad Mor. p. 132, D.] Hesych. σφυγμὸς exp. φλεγμονὴ, dicens proprie significare τὸν παλμὸν τῶν φλεβῶν. Vide et Σφυγμικὸς paulo ante.

Σφυγμώδης, ὁ, ἡ, Qualis est in pulsu, seu, ut Bud. vertit, Pulsitans, Pulsui similis. Paul. Ægin.: Ὀδύνη καὶ πόνος σφυγματώδης, Pulsitans: ut νυγματώδης, Punctitans, Lancinans; et alius διαΐσσων, quasi Ab imo ad summa erumpens. Unde Σφυγμωδῶς, Galen.: Ξανθὸν δὲ καὶ θερμὸν ἐξηκοντίζετο αἷμα σφυγμωδῶς, Veluti quum vena pulsu distenditur: de phlebotomia. Sed nota, in loco illo Pauli Æginetæ, quem Bud. ex eo affert, pro σφυγμώδης dici Σφυγματώδης: a verbali Σφύγμα, significante i. q. σφυγμός: cujus tamen nullum reperi exemplum. Itidem et Gorr., Σφυγμώδης, inquit, sive σφυγματώδης ὀδύνη, Pulsatorius dolor: per se proprieque pertinens ad arterias, quod solæ pulsent: in homine quidem bene valente, citra dolo-
A rem: ubi autem oborta est vehemens inflammatio, aut affectus aliquis phlegmonodes, (ut erysipelas aut abscessus,) cum dolore. Nec vero ad ipsas modo arterias pertinet, sed ad partes etiam in quibus eæ continentur. Cujus doloris duæ sunt præcipuæ causæ, sc. quum ipsæ moventur, aut quum a re quapiam comprimuntur, sicut inflammato omnino musculo accidit. Vide plura ap. Eund. [V. Σφυγμός.] Item in Axiocho [p. 368, D]: Τὴν μὲν χαρὰν ἔχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένην καὶ σφυγματώδη, Lætitiam habens palpitantem et micantem. [Plut. Mor. p. 1088, D: Οὔτε λεία περὶ τὸ σαρκίδιον ἡ ἀπόλαυσις, ἀλλὰ τραχεῖα, μεμιγμένη πρὸς πολὺ τὸ ἀλλότριον καὶ σφυγματῶδες. Alex. Trall. 2, p. 9. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 56: Ἄλγημα σφυγματῶδες· 274, ὀδύνης. || Adv. Σφυγματωδῶς Leo philos. ap. Ermerins. Anecd. med. Gr. p. 111 med.: Οἷον σφ. ὀδυνᾶσθαι. L. Dind.]

[Σφυγμωδῶς. V. Σφυγμώδης.]

[Σφυδάω.] Σφυδῶν, Validus, Robustus, Durus, Hesych. [Nempe σφυδῶν, participium verbi Σφυδάω, qua-
B tenus intransitivam habet signif., Hesych. interpr. ἰσχυρὸς, εὔρωστος, σκληρός. Apud eund. Hesych. est verb. comp. Διασφυδῶσαι (a Σφυδόω), quod activa notione exp. αὐξῆσαι, sc. Augere, Replere, Turgidum, solidum et compactum reddere. Unde ἐσφυδωμένοι, ap. Athen. 6, p. 246, F, ex Timocle, sunt Repleti, Turgidi, Cibis largiter voratis distenti. Conf. annot. ad Athen. l. c. Schweigh.]

[Σφυδόω. V. Σφυδάω.]

[Σφυδρά. V. Σφυρόν. Σφυδρὸν, Circumtallum, Gl.]

Σφύζω, Salio, Pulso (ea signif. qua venæ et arteriæ dicuntur salire ac pulsare), s. Mico, Palpito [Gl.], ut Cic. 2 De N. D.: Jam vero et arteriæ micare non desinunt, quasi quodam igneo motu. [De Hippocr. v. in Σφυγμός.] Galen. 1 Ad Glauc.: Αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, Arteriæ micant et palpitant, s. saliunt et pulsant. Ibid.: Σφύζουσιν οἱ κρόταφοι, Exiliunt tempora et palpitant. Ea etiam σφύζειν dicuntur, quæ ex inflammatione aliqua palpitant et pulsant, igneo quodam motu. Quo refer σφύζει, quod Hesych. exp. πηδᾷ,
C φλεγμαίνει, καίεται. Testatur et Bud. ap. Galen. dici de ulcere pulsitante: addens et hæc ex Hippiatr.: Τάς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν, Ilia micare. Cor quoque alicui σφύζειν dicitur Quum desiderio rei alicujus incensum inflammatumque salit et micat. Quo refer Greg. Naz. Or. de Baptismate, p. 201: Ἀναστῶμεν ἐπὶ τὸ βάπτισμα· σφύζει μοι τὸ πνεῦμα, πρόθυμος ὁ τελειωτὴς, τὸ δῶρον ἕτοιμον, Micat cor meum, et gestit spiritus meus, Bud. [Aristot. H. A. 3, 19 med.: Σφύζει τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεψὶν ἐν ἅπασι πάντῃ ἅμα τοῖς ζώοις· De respir. c. 20.] Homo quoque σφύζειν dicitur Quum cupiditate gliscente inflammatus, continere se nequit, sed æstuat desiderio et agitatur: Ἐπὶ ταῦτα δὲ αὐτοῖς σφύζουσι καὶ ἀνεστηκόσι συνάπτουσι μάχην. Quem l. Suidas citans, σφύζουσι exp. ἐπείγουσι. Certe si illud σφύζουσι construatur cum ἐπὶ ταῦτα, σφύζειν ἐπί τι dicetur ut σπαργᾷν ἐπί τι: quibuscum affinem signif. habent σφαδάζειν et σφριγᾷν. Idem Suidas affert et ex Piside, Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκεις τὰς φρένας, ubi fortasse significat Ardes desiderio, Ar-
D denti desiderio cor tibi palpitat. [Theocr. 11, 71: Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν. Plato Phædr. p. 251, D (conf. Walz. Rhett. vol. 9, p. 573, 13): Πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα. « Proclus in Alcib. 1 cap. 66. » Creuzer.]

[Σφύνη, ἡ, ponit Arcad. p. 193, 28: Τὰ εἰς υν (vel potius υνη) θηλυκὰ δισύλλαβα ἐκτείνει τὸ υ, μύνη, σφύνη, πλὴν τοῦ γυνή. ῠ]

[Σφύξ, quod inter un. in υξ ponit Theognost. Can. p. 132, 22, suspectum habet Lobeck. Paralip. p. 108, quum ibidem desideretur πνύξ.]

Σφύξις, εως, ἡ, i. q. σφυγμός, Pulsus s. Percussus venarum et arteriarum. Dicitur et de Cordis palpitatione. Aristot. De respir. p. 378 [c. 20, bis]: Ἡ δὲ συμβαίνουσα σφύξις τῆς καρδίας, ἣν ἀεὶ φαίνεται ποιουμένη συνεχῶς, ὁμοία φύμασίν ἐστι. Ibid. σφυγμὸν vocat. Bud. [Id. De generat. anim. 5, 2. Aret. p. 108, 23: Καὶ τῇδε σφύξιες ἔχει.]

Σφῦρα, ἡ, Malleus, [Σφῦραι, Tudices; Σφῦρα, Malleum, Malleus, Martellus; Σφ. σιδηρᾶ, Marculus.

A Malleolus, Malleus; Ἡ σφ. χαλκέων, Marculus, Gl.] Instrumentum fabrile. Hom. Od. Γ, [434]: Ἦλθε δὲ χαλκεὺς, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης· sc., Ἄκμονά τε σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην, Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. Ubi priorem syllabam producit Hom., sicut et Hesiod. [Op. 423. Æschyl. fr. ap. Athen. 7, p. 303, C: Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους ... ἠνέσχετο. Cratin. ap. Hephæst. p. 17, 8: Ἔστιν ἄκμων καὶ σφῦρα νεανίᾳ εὐτριχι πώλῳ. Aristoph. Pac. 466: Νὴ Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη. Apoll. Rh. 1, 734: Σιδηρείης ἐλάασκον σφύρησιν· 2, 81: Ὡς δ' ὅτε νήια δοῦρα ... ἀνέρες ὑληουργοί... θείνωσι σφύρησιν. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 205, 4, aliique poetæ.] Aristot. De gener. anim. 5, 8: Ἔνια πολύχρηστά ἐστι τῶν περὶ τὰς τέχνας, ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων. Item, σφύρᾳ ἐλαύνουσι, Malleo adigunt. [Theophr. Cl. Pl. 1, 6, 8: Σφηνοειδὲς ποιήσαντες ἐν σφύρᾳ ἐλαύνουσιν· 5, 5, 3: Τῇ σφύρᾳ οἷον μαλάξαντες τὰς ῥάβδους· 7, 8. Lucian. D. mer. 6, 1. Pollux 7, 106; 10, 160, et 129, βωλοκόπος.] Sic Plut. [Mor. p. 321, D]: Σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασσομένη, de navi quæ compingitur. [Ps.- B Plutarch. Parall. p. 314, D: Ἀετὸς καταπτὰς ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ἔθηκε ῥάβδον μικρὰν ἔχουσαν σφῦραν.] Lucian. [Prometh. c. 2]: Κατάκλειε τὴν δεξιὰν καὶ προσήλου, καὶ ἐῤῥωμένως τὴν σφῦραν κατάφερε· quæ verba sunt Mercurii ad Vulcanum. Et ap. Suid.: Δουριτυπῆ τε σφῦραν. ‖ Piscis quidam marinus, alio nomine dictus κέστρα, Hesych., ap. quem ὀξυτόνως legitur Σφυρά. [V. Σφύραινα.] Apud Polluc. quoque utraque scriptura extat, in altera signif.; nam 7, c. 24 [§ 106]: Πυράγραι, ἄκμονες, ῥαιστῆρες, σφῦραι. Et mox accentu mutato, et in ultimam translato, Σφυραὶ δέ εἰσι σιδηραῖ, ἐκ θατέρου ὀξεῖαι. [Sic sæpe in Gl. initio citatis. Σφῦρα testatur Herodian. Περὶ μον. λ. p. 17, 28, Arcad. p. 96, 27. ‖ Pollux 7, 145: Σφῦρα τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων ἀνέχον, καὶ ὑποσφυρίσασθαι οἱ ποιηταὶ τὸ ὑπαρόσαι λέγουσιν. Lat. Porca et Imporcare (v. annot. ad Varron. p. 324) confert Schneider. Idem annotat ex inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, n. 1732, 39: Ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστὶν, signif. Mensuræ agri. V. Hesychii gll. in C Σφύρωσις, Ὁμόσφυρος citatas. Pro σφυρὸν positum ap. schol. Hom. Od. Λ, 603: Τὴν Ἥβην καλλίσφυρον ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ἰσχυρὰς ἔχουσαν τὰς σφυρὰς ἤτοι τοὺς ἀστραγάλους, est fortasse error librarii potius quam schol. L. DIND.]

Σφύραινα, ἡ, dicitur a σφύρα [σφῦρα], ut σκίαινα a σκιά: utrumque Piscis nomen. [Sudis, Suadena, Gl.] Aristot. H. A. 9 [c. 2 init.] inter Gregales pisces numerat, ubi Gaza interpr. Malleolum. Plin. vero Sudem a Latinis vocari scribit, sub finem lib. 32: Sunt præterea, inquit, a nullo auctore nominati: Sudis Latine appellata, a Græcis σφύραινα, rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos: rarus, sed tamen non degener. Meminit ejusdem piscis Athen. 7, [p. 323, A seq.] ubi etiam ait Atticos raro uti τῆς σφυραίνης vocabulo, et frequentius nominare Κέστραν. Apud Strattidem certe in Macedonibus, quum ex quodam quæreret Atticus, Ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς; respondet alter, Κέστραν μὲν ὔμμες, ὦ 'ττικοὶ, κικλήσκετε. Itidem Antiphanes in Euthydico, Πάνυ συχνὴ D Σφύραινα· κέστραν Ἀττικιστὶ δεῖ λέγειν. Similiter et Dorion De piscibus ait, Σφύραιναν, ἣν καλοῦσι κέστραν. Et Epicharmus Musis, quum κέστραν dixisset, σφυραίνης mentionem nullam postea facit, indicans et ipse eundem piscem esse. Meminit Aristoph. quoque Nub. [339]: Κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν· Dorice pro κεστρῶν. Ubi annotat schol. pisces hos non esse eosdem cum κεστρεῦσι, sed quosdam eo nomine τὰς μυραίνας censere intelligendos, quosdam et aliud diversum piscium genus. Sed fortassis ibi pro μυραίνας reponendum σφυραίνας, quamvis et ap. Suid. extet eadem scriptura. Nec a κέστρα derivant hunc gen. κεστρᾶν schol. et Suidas, sed a nomin. Κεστρέα. Qua in re haud scio an fides eis adhibenda sit. Reponendum autem σφύραιναν pro μύραιναν ap. eund. schol. et Suid., ex Polluce quoque colligo, qui quum 6, c. 9 [§ 50] περὶ τῶν ἐκ θαλάσσης βρωμάτων disserens, veluti diversos pisces enumerasset λάβρακα, μύραιναν, κεστρέα: paulo post dicit, ἀνθίας, σφύραινα, ἣν καὶ κέστραν καλοῦν.

A Apud Athen. vero in loco Dorionis quem citavi, legitur Σέστραν pro κέστραν, manifesto errore. [V. Hesych. in Σφῦρα cit. Schneider. Hist. liter. piscium p. 273.] ‖ Porro κέστρα accipitur et pro σφύρα, i. e. Malleus. Pollux 10, c. 47 [§ 183]: Καὶ σφύρα μέντοι [σφύρᾳ μέν τι] ὅμοιον ἦν [ἢ] κροταφίδι σιδηρᾷ· εἴη δ' ἂν ἡ κέστρα. At c. 36 [§ 160] κέστραν esse dicit Speciem quandam σφύρας σιδηρᾶς, Mallei ferrei; subjungens hæc Sophoclis: Κεστρᾷ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. Hesych. quoque exp. σφῦρα et ἀμυντήριον ὅπλον. Hæc igitur de κέστρα hoc loco, quoniam in ejus mentionem incidi, utpote synonymi. [ῡ quantum colligitur ex Strattidis fragmento ap. Ath. Sed Oppian. Hal. 1, 172: Σφύραιναι δολιχαί· ubi tamen est var. μύραιναι, ut 3, 117: Μύραιναι δ' ὅτε κτλ., al. σφύραιναι, perpetua confusione, de qua v. Jacobs. ad Ælian. N. A. 1, 33. L. DIND.]

[Σφυράς. V. Σπυραθία. Add. autem Aristot. H. A. 7, 8 med.: Τὰ τῶν τετραπόδων ἔχει καὶ περιττώματα καὶ ὑγρὸν καὶ σφυράδας.]

B [Σφῡρηλᾰτέω, Malleo duco. Philo vol. 1, p. 247, 33: Τοῦ σεσοβημένου περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς ἡ ψυχὴ καθάπερ ἐπ' ἄκμονος σφυρηλατεῖται. Partic. perf. ἐσφυρηλατημένος Theodor. Prodr. Rhod. p. 5 fin., 169 fin., per σμ pro μ male scriptum in codice Nicetæ Eug. ap. Boiss. vol. 2, p. 16. Unde subst. « Σφυρηλάτησις, εως, ἡ, i. q. τὸ σφυρηλατεῖν. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 196: Τῷ λαστῷ (ναστῷ Has. ad Leon. p. 212, B) τῆς σφ. » EIBERLING.]

[Σφυρηλάτης, ὁ, Malleator. Theodor. Prod. p. 318 fin. (7, 375): Οὐκ ἐνδεὴς φαίνοιτο ... τοῦ μεταλλεύοντος ὁ σφυρηλάτης.]

[Σφυρηλάτησις. V. Σφυρηλατέω.]

Σφῡρήλᾰτος, ὁ, ἡ, Malleo ductus s. fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος, ideoque Solidus [Gl.], Non conflatus, οὐ χωνευτός. [Æsch. Sept. 816: Διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ· Pers. 747: Πέδαις σφυρηλάτοις. Theocr. 22, 47: Σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Et cum eod. voc. in epigr. Anth. Pal. App. 135, 2. Et 14, 2, 1: Παλλὰς ἐγὼ χρυσῆ σφυρήλατος. Herodot. 7, 69: Εἰκὼ χρυσέην C σφυρήλατον. Plato Phædr. p. 236, B: Σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Quod imitatur Aristides vol. 2, p. 38. Strabo 8, p. 378: Σφ. χρυσοῦς ἀνδριάς. Diod. 2, 9 med., ἀγάλματα. Themist. Or. 23, p. 292, B: Ὁπόσα ταῖς δέλτοις ἀκολουθεῖ ταῖς σφυρηλάτοις, ubi v. Petav.] Memnon in Historiis: Ἦν δὲ ῥόπαλον σφυρήλατον ἀπέφθου χρυσοῦ πεποιημένον. Metaph. Plut. De orac. Pyth. [p. 511, B]: Ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ· de brachylogia; nam τὰ διὰ σφύρας ἐλαυνόμενα solent πυκνοῦσθαι. [Id. p. 65, B: Σφυρήλατος φιλία, Solida, ubi vid. annot. Wyttenb. Aliter Pind. ap. eund. p. 104, A: Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.] Ap. Diod. S. [18, 26] σφυρήλατον, nisi quid desit [ut conjecit Rhodom.], accipitur pro Loculo s. Conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum: Ἀλεξάνδρου σώματι κατεσκευάσθη χρυσοῦν σφυρήλατον· paulo post vocat θήκην. [Arrian. Exp. 6, 29, 8: Πόδας δὲ εἶναι τῇ κλίνῃ χρυσοῦς σφυρηλάτους. « Apud Lucian. Enc. Dem. 14 hæc leguntur: Μόνος (ὁ Δημοσθένης) ἔμψυχον καὶ D σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, Solum vivam et spirantem, consolidatamque orationem protulit, ex interpretatione quidem Gesneri, cui σφυρήλατον nunc est Durum, Rigidum, et Malleo ductum, quod illi videtur nunc in vitio orationis positum: unde leg. censuit οὐ σφυρήλατον. Alii, inprimis Græv. legebat καὶ σφυρήλατον, atque interpretatur Orationem solidam, plenam gravissimis sententiis, in qua nullus sit inanis verborum strepitus, traducto ab arte statuariorum utroque vocabulo. Signa enim vivere dicuntur et spirare, quum singulari artificis ingenio ita ficta sunt, ut videantur non statuæ esse, sed viva animalia: conf. interpp. ad Virg. Æn. 6, 848. Plin. Epist. 3, 6. Σφυρήλατα autem, quæ et ὁλόσφυρα dicuntur, sunt Solida, Compacta, Plena, non conflata. Etiam Plut. (l. c.) oraculorum responsis propter βραχυλογίαν tribuit πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Contraria sunt, quæ Aristoph. Ran. 844 appellat γομφοπαγῆ ῥήματα, ubi schol. πολυσύνθετα, σκληρὰ καὶ ἦχον ποιοῦντα: vide Γόμφοι. » ERNEST. Lex. rhet. ‖ Phi-

les De eleph. 295 belluam natantem vocat σφυρήλατον σκάφος, quæsito lusu, quod illa τοῖς σφυροῖς ἐλαύνεται.]

[Σφύρημα, τό.] Hesych. ex Ἱπποτροφικῶν auctoribus, s. iis qui scripserunt Ἱπποτροφικὰ, affert Σφυρήματα, et dicit esse σιδήρια quædam, i. e. Ferramenta: et quantum colligi potest ex iis quæ subjungit, (mendosa autem ea sunt,) synonymum videtur facere τῷ σφυροδέται, quo nomine dubium utrum intelligat: an Ligamenta ex quibus mallei suspenduntur, an Fascias quibus pedum malleoli solent vinciri. [« Suspicor ad eandem rem significandam pertinere gl.: Σφύρωσις ... ἡ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα. » Schneider. ad Xen. Eq. 1, 1.]

Σφύριον [s. Σφῦρίον], τὸ, forma dimin., [Malleus, Gl.] Malleolus [Gl.], Theophr. H. Pl. 5, [7, 8: Σφυρίον ἄριστα γίνεται κοτίνου. Philo Belop. p. 65, D: Πατάσσων σφυρίῳ τινὶ ξυλίνῳ. Oribas. in Cocchii Chirurg. p. 94, 18: Πλησσέσθω τῷ κεφαλικῷ σφυρίῳ. Σφυρίον σιδήρου, Marculum, Gl.]

Σφῦρίον, τὸ, Malleolus pedis, i. q. σφυρόν. Act. 3, [7] de claudo qui sanabatur: Ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρία. Sic enim legit ibi Bud., quum alioqui multo plura exempll. habeant σφυρά. Significat certe Lucas claudi pedes ac malleolos confirmatos fuisse. Ubi tamen vet. Interpres σφυρὰ vertit Plantas, Erasm. Talos: neuter exacte exprimens significationem vocis.

[Σφῦρίς. V. Σπυρὶς fin., ubi add. inscr. Syria ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 20, n. 110, 3: Σφυρίδος δηνάρια ιβ. Geopon. 7, 26, 4: Ἄρτον θερμὸν ἐν σφυρίδι καθιᾶσιν. L. Dind.]

Σφῦρίτις, ιδος, ἡ, φλέψ, Malleoli vena, Gorr., ap. quem vide plura.

[Σφυροδέτης. V. Σφύρημα.]

[Σφῦροκόπᾰνον, τὸ, Malleolus, Gl.]

[Σφῦροκοπεῖον, τὸ, sine interpret. Zonaras Lex. p. 1697.]

[Σφυροκοπέω, Malleo percutio et tundo. Judic. 5, 26. Eust. Il. p. 1201, 47. « Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 20, vol. 3, p. 371, 8: Ὅταν οὖν ἴδῃς ὑλοκοποῦντα, σφυροκοποῦντα, ἠσβολωμένον, μὴ διὰ τοῦτο καταφρόνει. » Seager.]

[Σφυροκοπία, ἡ, Percussio quæ fit malleo, Opificium fabrile. Symm. Prov. 19, 29.]

Σφυροκόπος, ὁ, ἡ, Qui malleo percutit, tundit. Gen. 4, [21 et Philo vol. 1, p. 247, 29]: Σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Qui malleo æs et ferrum cudit s. procudit. [Malleator, Gl. Sophoclis fabula Πανδώρα ap. Hesychium v. Κεχήλωμαι etiam Σφυροκόποι dicta perhibetur.]

[Σφῦροκτῠπέω, i. q. σφυροκοπέω. Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 84: Κἀκείνων γὰρ (τῶν ναυπηγῶν) σφυροκτυπούντων συνεχεῖς γίνονται οἱ κτύποι. Cod. σφυρακτ. « Const. Manass. Chron. 4925. » Boiss.]

[Σφυρόκτυπος, ὁ, ἡ, i. q. σφυροκόπος. Theod. Prodr. Ep. 105.]

[Σφυρόμαχος pro Φυρόμαχος vitiose Suidas et libri Aristoph. Eccl. 22.]

Σφῦρὸν, τὸ, [Planta, Gl.] Malleolus pedis, ut quidam interpr., a σφύρα derivatum esse innuentes, quamvis σφύρα producat priorem syllabam, hoc autem σφυρὸν eandem corripiat, ut ex iis exemplis, quæ afferentur, videre erit. Itidem et Gorr., Σφυρὰ, inquit, Malleoli: sunt duæ ossium epiphyses in extrema tibia prominentes et gibbosæ: non sunt autem hæ unius ossis epiphyses, sed duorum, quibus tota tibia conflata est, sc. τῆς κνήμης et τῆς περόνης. Siquidem ἡ κνήμη inferiore in parte interius protuberat, ἡ περόνη vero exterius. Itaque non sunt aliud malleoli quam fines κνήμης καὶ περόνης (h. e. Tibiæ et suræ) inferni, qua utrimque excarnes sunt et gibbi, extraque prominent. Proinde errant, ut ait Galen., qui eos ἀστραγάλους, i. e. Talos, nominant: qui error ante Galeni tempora exortus, ad nos usque dimanavit, multis etiam doctis viris σφυρὰ Talos interpretantibus, quum Malleolos dicere debeant. Neque enim hæ apophyses astragalum constituunt, sed sub his astragalus latet, tactui et oculis ob ligamenta et tendones nequaquam conspicuus. [Aristot. H. A. 1, 15 med.; 3, 7 fin. Pollux 2, 192.] Hæc de significatione: nunc exempla accipe: Hom. Il. [Δ, 518: Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρόν·] P, 290: Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε· [X, 397: Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης·] Δ, [147]: Μηροὶ εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε· unde ἐΰσφυρος ap. Eund., et καλλίσφυρος. [Z, 117: Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα. Apoll. Rh. 4, 1647: Ὑπαὶ δὲ οἱ ἔσκε τένοντος σῦριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· 1679: Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν.] Aristoph. Ach. [1177]: Ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε, Ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν· Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισεν, Transiliens fossam, malleum pedis vulneravit, vallo s. sude ibi infixa. Ubi etiam nota per jocum dixisse ἐξεκόκκισε, quoniam τὸ σφυρὸν ita tegitur cute, ut granum aliquod suo λέπει, i. e. cortice, et quum cute rupta nudatur, veluti ἐκκοκκίζεται. [Eccl. 1110: Τὸ πόδε... περὶ τὰ σφυρά· Vesp. 278: Εἶτ' ἐφλεγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρόν. Archilochus ap. schol. Aristoph. Av. 1619: Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή. Eur. Alc. 586: Ὑψικόμων πέραν βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ· Phœn. 26: Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον· Bacch. 936: Κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. De equis Ps.-Eur. Iph. A. 225. Theocr. 4, 51: Ἀ γὰρ ἄκανθα ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· 15, 134: Λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι. Xen. H. Gr. 5, 4, 58: Τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα. Demosth. p. 442, 14: Θοἰμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν. « Eupolis fr. Δήμ. ap. schol. Aristid. (vol. 3, p. 672): Μυράκια ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Athen. 8, p. 351, A: Μυνναχοῦ αὐτῷ περὶ μουσικῆς διαμφισβητοῦντος οὐ προσέχειν αὐτῷ ἔφη, ὅτι ἀνώτερον τοῦ σφυροῦ λέγει. Anaxilas ap. eund. 2, p. 68, D: Τὰ δὲ σφύρ' ᾤδει μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων. » Valck. Plut. Mor. p. 435, C: Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ.] Et ap. Diosc. 4, στρέμματα σφυρῶν, Malleolorum luxationes. Hesych. σφυρὰ exp. τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, ut et Suid.: item αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν, Rotunditas pedum, Id quod in pedibus rotundum est. Quam expositionem sequendo, de calcaneo quoque intelligi posset; nam et ipsum rotundum est. Sic Σφυδρὰ eidem Hesych. itidem est ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν. [Improprie Pind. Isthm. 6, 13: Ἀποικίαν ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ. Callim. Dian. 128: Τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.] || Metaph. autem σφυρὰ dicuntur τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα, teste Eodem, i. e. Imæ montium partes, unde planities incipit: quæ simili metaph. πόδες dicuntur, ut et Lat. Pedes montium, alio nomine dictæ ὑπώρειαι. [Pind. Pyth. 2, 46: Ἐν Παλίου σφυροῖς.] In qua signif. usurpatum legitur in Epigr. [Samius Anth. Pal. 6, 114, 5: Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν· Perses 7, 501, 3: Οἰνηρῆς Λέσβοιο παρὰ σφυρόν. Theocr. 16, 77: Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν. Nonn. Dion. 2, 76: Ἀπὸ χθονίων δὲ βελέμνων αὐτοπαγὴ ῥιζοῦτο νεηγενέων σφυρὰ νήσων. L. D. Id. 12, 79: Σιπύλοιο παρὰ σφυρά. Schæf. Σφυρὰ νήσων Musæus 45. Seager. Nonnus Dion. 2, 1: Ὡς ὁ μὲν αὐτόθι μίμνε παρὰ σφυρὰ φορβάδος ὕλης. Dionys. P. 557: Ὁπποτέρου τ' ἀνέμοιο παρὰ σφυρὸν ἔστιν ἑκάστη. (Eust., βάσιν, τόπον, θέσιν, ὅθεν πνέει) Wakef. Antonin. Lib. c. 8 init.: Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασοῦ πρὸς νότον ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται Κίρφις· et infra p. 58: Προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης, ubi urbis nomen in nomen montis Κίρφις mutabat Berkel.] || Oppianus synecdochice pro integro pede usurpavit, Cyneg. 3, [143]: Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, Pes celerior. || Rursum Hesych. adjective σφυρὸν exp. σφοδρὸν, Vehemens; sed subjungens, ἢ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. [De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 33, Arcad. p. 122, 22.]

[Σφῦρόπηκτος, ὁ, ἡ, ap. Theodor. Abucaram Quod Moameth fuerit hostis Dei p. 482, C: Ὁ θεὸς μουνάς, ὁ θεὸς σφυρόπηκτος, ubi figurate vertendum videtur Inseparabilis, i. e. Unica persona constans. Hase *Notices* vol. 9, p. 196.]

[Σφυροπρησιπύρα, ἡ, Malleolos igni urens, epith. podagræ, ap. Lucian. Tragœdop. 200. ῠῡ]

[Σφῦρος, ὁ, Sphyrus, f. Machaonis. Pausan. 2, 23, 4.]

[Σφυροτομέω, Venam malleolarem s. σφυρῖτιν seco, fortasse restituendum in l. in Σφαιροτομέω cit., ut sit

i. q. Xenoph. in Σφυρὸν cit. dicit σχάζειν τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα.] A

[Σφυροτυπία, ἡ, i. q. σφυροκοπία. Matthæus Camariota Orat. 1, p. 50, 9 ed. Reim. : Μαλάσσον μὲν τὸν σίδηρον (τὸ πῦρ) καὶ ἴσα καὶ κηρῷ πρὸς τὸ τοῦ χαλκεύοντος ἐλαῦνον αὐτὸν βούλημα ταῖς σφυροτυπίαις. L. Dind.]

Σφυρόω, videtur significare Malleolos pedum calceis aut ocreis munio, corrigia substringo. [Pass. Σφυροῦμαι, Malleo, Gl.] Unde est partic. ἐσφυρωμένος, quod ap. Athen. legitur l. 14, p. 265 Ald. [622, B], ubi inducuntur ithyphalli in theatrum prodeuntes, et coronam circumstantem ita alloquentes, Εὐρυχωρίαν ποιεῖτε τῷ θεῷ. Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος [ἐσφυδωμένος Meinek. Com. vol. 3, p. 610] διὰ μέσου βαδίζειν. Quem l. citat Bud., sed nullam addens int.

[Σφύρωμα, τὸ, ap. Theophil. Consp. medic. p. 209 ed. Ermerins. : Γίνεται δὲ εἰς τὰ σφυρώματα (furunculus), recte editor p. 302 corrigit σφαιρώματα.]

Σφύρωσις, εως, ἡ, ap. Hesych. legitur, cum hac expos., διάρωσις, ἡ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα. Quæ verba non carent mendæ suspicione, apud me quidem. [V. B Σφῦρα fin.]

Σφυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, ὑποδήματος, in Genes. [14, 23], Corrigia calceamenti : forsan quia calceamenta olim ad malleolum pedis solebant corrigia stringi. Supra σφαιρωτὴρ ead. signif. habuimus. Subaudiri autem potest ἱμὰς, ut sit Lorum quo τὰ σφυρὰ stringuntur, Calceamenta quæ circumdantur τοῖς σφυροῖς. [Jo. Chrys. In Gen. hom. 35, p. 287, 20 : Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Seager.]

[Σφυρωτὸς, Malleatus, Gl.]

Σφωΐτερος, α, ον, Suus. Apoll. Arg. [1, 643 : Ἑρμείαο, σφωϊτέροιο τοκῆος· ubi signif. non reflexiva dicitur pro Ejus vel Ipsius, et eadem est schol. de abusu pron. quæ infra annotatio. 2, 465 et al.] 3, [600] : Τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας Σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα, i. e. ταῖς ἑαυτοῦ. Sic 3, [335] : Οὕνεκεν ἀλκῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν· ubi schol. dicit perperam eum nominibus sing. pronom. hoc tribuisse, quum dual. sit. [Theocr. 25, 55 : Αὐγείης σφωϊτέρῳ σὺν παιδί. Orph. Lith. 491 ; Manetho 2, 190. Et sæpe C Apollinar. Ps., ut 10, 15 etc. Minus longe ab usu Homerico recesserat Antimachus ap. Apollon. De pron. p. 141, C, qui de duobus dixerat pro Eorum vel Ipsorum, et dualis certe notionem primitivam servaverat.] || Adjunctum verbo secundæ personæ, significat Tuus. Apollon. Arg. 3, [395] : Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. Vester, Hom. Il. A, [216] : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι, Vestrum verbum, schol. [Alibi HSt. :] Σφωΐτερος, Vester, proprie de duobus aut duabus. Hom. Il. A : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι, Vestrum verbum. Habet et alias signiff., de quibus supra. [Conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 52 sq.]

[Σφωράκιος, ὁ, Sphoracius, n. viri ap. Suid. Anth. Pal. 1, 6, 1 ; 7, 1. Itaque Σφορακίου ap. Leon. Diac. p. 146, 22 ed. Bonn. scr. videtur per ω. ᾶ L. Dind.]

[Σχάδανος. V. Σχάδων.]

[Σχαδίζω. V. Σχαλίζω.]

Σχάδιων s. Σχάδων, ονος, ἡ, Animal quoddam pennis D et pedibus carens, Jactus quidam talorum [Hesych. : Σχαδὼν, κυβευτικὸς βόλος. Et : Τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ὅθεν οἱ σκώληκες· οἱ δὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν, σχαδόνες], et Favus fucorum. Et in plur. numero σχάδονες, Apum soboles, ex interpr. Gazæ ap. Aristot. H. A. 5, [22, 23; 9, 40] : unde σχαδόνων θυρίδες ap. Eund. 9 [l. c.], Cellæ sobolariæ. [Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Athen. 3, p. 104, E ; Hor. 9, p. 372, C ; Antiphanes 2, p. 56, E ; Euthycles 3, p. 124, B ; Anaxandrides 4, p. 131, E, 52. Theocr. 1, 147. Asclepiades Anth. Pal. 5, 181, 8, loco corrupto.] Sic Polluci [1, 254] σχαδόνες sunt τὰ ἔγγονα μελισσῶν. [Schol. Theocr. l. c. : Σχαδόνες τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. Οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. Photius et Suidas præter interpret. κηρία ponunt etiam ζῶον ἄπτερον, ἄπουν.] Sic autem et Σχάδανοι [male] in VV. LL. Favi fucorum, Soboles apum.

A Σχάζω, i. q. σχάω, Scarifico, Scalpro aperio, Cultro incido, pertundo : peculiariter de Medicis, quum scalpro venam aut cutem aperiunt ut sanguinem eliciant. [Hippocr. p. 552, 40 : Σχάσαι αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας καὶ ἀφαιρέειν τοῦ αἵματος· Aph. 6, 5, 21 : Σχάζειν τὰς ἐν τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας. Ἀμύξαι, ἐκκρῖναι, Galen. in Exeg. Xen. H. Gr. 5, 4, 58 : Ἰατρὸς σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα αὐτοῦ· unde Plut. Agesil. c. 27. Dio Cass. 63, 17. Pollux 4, 179, 182, ubi alii ἔσχιζον. Improbare videtur hujus formæ usum Phryn. Ecl. p. 219, quum veterum ἔσχων pro ἔσχαζον dicentium exemplo excusari et medicis tantum condonari posse dicit verbum κατασχάσαι, quod Pollux l. altero jam ait usurpari de scarificando. V. Lobeck.] Arrian. : Ἔλεγον σχάσαντα ἐκ τῶν βραχιόνων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα ἀποθανεῖν· quem l. Suidas afferens, σχάσαντα exp. τεμόντα. Itidem Aristot. H. A. 8, [21 init.] : Βοηθεῖ τὸ λουτρὸν, καὶ ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, Si quis venæ sub lingua scite adacto cultello sanguinem detrahat. Galen. lib. 2 Therap. : Καὶ ταύ- B την καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει καὶ σχάζει καὶ διαφορεῖ, Scarificat, ut Linacer vertit. Alibi dicit σχάζειν τὴν φλεγμονὴν, itidem pro Scarificare, Scalpro aperire. [Aret. p. 87, 10 : Μέζονα τομὴν σχάζειν (τῆς φλεβός)· 108, 26 : Σχάζειν ἀφειδῶς· 107, 16 ; 111, 37 ; 115, 24. De sanguine ipso Pollux 2, 215 : Αἷμα σχάσαι τὸ λῦσαι φλέβα. Antisthenes ap. Stob. Fl. 18, 27 : Τὰς μὴ κατὰ θύρας εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι ἢ ἐλλεβορισθῆναι, pro quo 6, 2, δεήσειν ἢ τμηθῆναι ἢ ἐλλεβ.] De qua re plura dicta sunt in Ἐγχάραξις. || Laxo, Remitto, Demitto s. Dimitto : unde σχάσει, quod Hesych. exp. ἀφήσει. [Χαλάσαι Galen. Exeg.] Pro Dimitto accipi potest in hoc adespoto loco : Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, Emissus lapis ex tormento illo quo lapides ejaculamur. [Plut. Marcell. c. 15 init. : Σχάσαντος τὰς μηχανὰς τοῦ Ἀρχιμήδους ἅμα τοῖς μὲν πεζοῖς ἀπήντα τοξεύματά τε παντοδαπὰ καὶ λίθων ὑπέρογκα μεγέθη.] || Retraho, Reduco, Bud. ap. Athen. 4, [p. 130, A] : Ἀναπετασθεισῶν τῶν ὀθονῶν, δᾷδες ἐφάνησαν κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, Per clan- C destina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, Deductis et demissis. [Philo Belop. p. 70, D : Ἐν τῷ σχασθῆναι, In attractione, Int. L. D. Amos 3, 5 : Εἰ σχασθήσεται παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἄνευ τοῦ συλλαβεῖν τι, An retrahetur ?] Itidem idem Bud. exp. ἀφέλκειν, Retrahere, Reducere, Supprimere, ap. Xenoph. Cyneg. [3, 5] : Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἴχνους, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσιν· quem l. sic interpr. : Aliæ contractis auribus et capite demisso per vestigium discurrunt, reducentes caudam atque inter crura condentes et continentes. Ubi σχάσαι possis interpretari etiam Demittere : ut ei oppositum sit Movere s. Quatere caudam sublatam. Hesych. quoque σχάσον exp. ἄφελκε. [Lycophr. 21 : Οἱ ναῦται λίαζον κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν ὑσπληγγας· schol. ἀπεχώριζον· alius ἀνέσπων, ἔλυον. Pollux 7, 114 : Ἐργάζοιτο δ' ἂν ὁ τέκτων καὶ μυάγρας, ὧν τὸ ἱστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον.] || Idem Hesych. σχάσαι exp. μετάβαλλε : sicut et σχᾶν pro Transferre, Traducere et Transponere accipi, infra docebo. Quo D pertinet σχάσαι, quod ex Galeno [in Hippocr.] De articulis [p. 797, G] affertur pro Subito impulsu artus in pristinum statum reponere, ἀθρόως μεταβάλλειν καὶ ἐξαίφνης παράγειν τὸ ἄρθρον πρὸς τὸ σχῆμα· et in palæstra τὴν χεῖρα ταχέως ἄγειν πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἔμπροσθεν θέσεως. || Σχάζειν, Tenorem instituti vel moris abrumpere et solvere, desinereque, ut καταλύειν, καταστρέφειν, et καταπαύειν. Aristoph. Nub. [107] : Ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, Τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, i. e. καταλύσας, Desinens jam equorum studium et interrumpens. Synes. Ep. 129 ad Pylæmenem : Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέβην ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν. Bud. p. 889. [Conf. id. p. 123, D.] Allusit autem eo loco Synes. ad Aristophanicum illud, accipiens τὴν ἱππικὴν non pro Studio equorum, sed pro Equestri itinere ; dicit enim se ad nautas confugisse, dimisso equestri itinere quod in animo habebat. Et ita σχάζω hic significat itidem Dimitto s. Intermitto. Schol. Aristoph. l. c. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν exp. πα-

σάμενος τῆς ἱππικῆς, s. ἀποχωρήσας καὶ ἀποστὰς τοῦ παρόντος ἐπιτηδεύματος : tradens esse metaphoram ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων : nam σχάσαι dici etiam ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ διασχίσαι τὸ ὕδωρ τὴν κώπην ἐρέσσουσαν. Quibus subjungit hæc Pindari, Κώπην ἤδη μοι σχάσαις. [Pyth. 10, 41 : Κώπαν σχάσον· Nem. 4, 64 : Ἀκμὰν δεινοτάταν σχάσαις ὀδόντων.] Ubi tamen κώπην σχάσαι est potius Inhibere remum : sicut κώπην σχάσας ibid. exp. εἰρεσίαν καταπαύσας, Intermissa remigatione. [Eur. Tro. 809 : Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείτᾳ πλάταν ἔσχασε ποντοπόρον. Id. Phœn. 454 : Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς· 960 : Κρέον, τί σιγᾷς γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Callim. ap. Strab. 1, p. 46 : Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ ... Ἄστυρον ἐκτίσσαντο. Medio hac signif. utitur Theodor. Hyrtacen. *Notices* vol. 6, p. 9 fin. : Ἐσχασάμην τὰς κώπας ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ζητῶν ἄρτον σπιλάσιν ἐνέκυρσα. L. Dind.] Similiter apud eundem Aristoph. Nub. [740] : Σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα, Idem exp. στήσας, παύσας, ἀτρεμήσας, Bud. Sistens et continens apud te : ac si diceret, Animadverte, ac diligenter et toto pectore ad hoc incumbe. [Conf. 762.] Hesych. quoque σχάσον exp. κατάπαυσον, Desinere fac, Cohibe, Inhibe, Siste : similiterque ex Epigr. σχάσε affertur pro Cohibuit. At l. 1 eorund. Epigr. [Apollonidæ Anth. Pal. 9, 422, 5] : Θάλαμον σχάσε μῆνις ἄφυκτος, Aperuit thalamum, dissecta fornice, ita ut corrueret. [Crinagoras 6, 345, 2 : Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν, ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας. Ap. Lycophr. præter l. supra cit. etiam 13 : Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας ἄνειμι, schol. interpr. ἀνοίξας· et 28 : Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα· et 99 : Ἐν αἶσι πρὸς κύνουρα καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας, similiter καταβαλὼν, ἀπολύσας· et 329 : Λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὄρκιον σχάσας, item καταβαλὼν, λύσας. « Ἐσχασμένη, Onobrychis, Diosc. Notha p. 461 (3, c. 160). » Boiss.]

[Σχαιρὼν, quod ut δίφθογγον acui tradit Arcad. p. 15, 10, scribendum videtur σφαιρών. L. Dind.]

[Σχᾰλιδόω.] Σχαλιδῶσαι, Erigere σχαλίδας, Plagas erigere, et furcis fulcire, ap. Xen. [Non est ap. illum, sed σχαλίς.] Atque hinc est verbale Σχαλίδωμα. [Pollux 5, 19, 31.]

[Σχαλίδωμα. V. Σχαλιδόω et Σχαλίς.]

[Σχαλίζω.] Σχαλίζειν affertur etiam pro Lactare : quod Hesych. [Phot. et Suid.] exponit θηλάσαι. Verum reponendum esse Σχαδίσαι, quum ex sequente ibi vocab. ἀνίσχαδον, tum ex Etym. apparet.

[Σχαλίς, ίδος, ἡ.] Dicuntur etiam Σχαλίδες et Σχαλιδώματα. Xen. Cyneg. [6, 7] : Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. [« Σχαλίς, Varus, Furcula. Pollux 5, 19 : Σχαλίδες, στάλικες, σχαλιδώματα· 31 : Ὤα τοῦ δικτύου, ὑπὲρ ἣν ὁ περίδρομος ἢ ἐπίδρομος ταῖς σχαλίσι κατὰ τὸ δίκρουν ἔπεστιν· et ib. : Στάλικες δὲ καὶ σχαλίδες καὶ σχαλιδώματα ξύλα ὀρθὰ ἐξ ἄκρου διττὰ, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους· 32 : Καθίστανται δὲ αἱ σχαλίδες πλάγιαι, μᾶλλον εἰς ἀλλήλας προσνεύουσαι. Disputat de iis Vlitius ad Grat. Falisc. 87. Xen. Cyneg. 2, 8 : Σχαλίδες τῶν ἀρκύων τὸ μῆκος δέκα παλαιστῶν, etc. Ib. 9, τῶν σχαλίδων. Margg. σταλίδων et σταλίκων. Ibid. 6, 7—9, agitur de harum σχαλίδων usu et statione. » Sturz. Lex. Xen. Hesychius : Σχαλίδες, δι' ὧν σχάζουσι τὰ δίκτυα ὀρθὰ ἑστῶτα. Σχαδὶς (σχαλίς), τὸ δίκτυον. Add. Belin. ad Oppian. Cyn. 1, 150.]

[Σχάρα, ἡ, pro Ἐσχάρα, Focus, Ignis. Martyrium SS. Aphii, Philadelphi et Cyrini n. 43 : Ἀπελθὼν ἄγαγε ἡμῖν τὴν σχάραν καὶ τὸ τήγανον καὶ τοὺς ὀγκινίσκους, ἃ ἐπιτάξαμεν εἰς ἀπώλειαν αὐτῶν· n. 44. Ducang. Qui addit etiam Vit. S. Pachomii n. 50 : Εἶχε γὰρ καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ σχάριν σφόδρα, quod pro σχάρα poni opinatur, quum leg. sit χάριν. Glossar. ap. Mai. Class. auct. vol. 6, p. 583 : « Schara, id est combustio ignis. Scharas, adustiones. » L. Dind.]

Σχάσις, εως, ἡ, Scarificatio, Apertura s. Incisura quæ fit cultro. Theophr. H. Pl. 4, 3 [2, 8] : Γίνεται δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμι· καὶ ῥέει καὶ πληγείσης καὶ αὐτόματον ἄνευ σχάσεως· sic enim reponunt nonnulli pro σχίσεως, quod in vulg. edd. legitur : Gaza tamen σχίσεως legit, ut qui verterit Sine fissura. Utraque scriptura ferri potest, sc. et σχάσεως et σχίσεως : ubi etiam nota τῷ σχίζεσθαι s. σχάζεσθαι synonymum esse τὸ πλήττεσθαι : ac utrumque, et σχάσις et σχίσις, possunt πληγῇ fieri. [De venæ sectione, ut σχάζω, Aret. p. 92, 19 : Ἅλες ἢ νίτρον ἐπὶ τῇσι σχάσεσι δηκτικὸν καὶ ἀλγεινόν· 100, 35 : Διὰ σμικρῆς τομῆς τῆς σχάσιος ἀφαιρέειν. Philo Belop. p. 77, A : Τῶν καθ' ἓν βαλλομένων τὴν σχάσιν ποιησόμεθα, ubi int., Laxabimus. L. Dind.]

[Σχάσμα, τὸ, ap. Erotian. Gl. p. 344 : Σχάσματα· σπάσματα τὰ ἐκ πληγῆς περὶ τὴν γένυν γιγνόμενα καὶ οἷον στρεβλώματα. « Qui Erot. l. non leviter mihi suspectus est tum ex codd. varietate (qui σχέσματα) tum quod etiamsi hæc dictio extr. libro De ulceribus crebro usurpetur Hipp., longe tamen aliam habet notionem. Illic enim σχάσματα scalpello exasperata loca et scarificata, cutis incisuras et scarificatus indicant. Χασμοὺς etiam ibid. vocat cutis hiatus (p. 881, G : Θρόμβον αἵματος ἐν τοῖσι χάσμοισι μὴ ἐᾶν ἐγκαταλείπεσθαι, ubi ipse accentus ostendit legendum esse σχάσμασι, ut Littreus vol. 6, p. 428 ex libro uno, ubi alia manus superscripsit μοις. L. D.) et τὸ σχασθὲν locum scalpro pertusum. (Quibus conj. addit non probabilem χάσματα). » Foes. Eidem p. 282, 42 : Φθισιές τε γίνονται συχναὶ ἀπὸ τῶν τοκετῶν· ὑπὸ γὰρ βίης ῥήματα ἴσχουσιν καὶ σπάσματα, Heringa Obss. p. 44 dubitanter restituit σχάσματα, Lacerationes, ut σχάσαι Galeno sit ἀμύξαι. Sed σχάσματα sunt Scarificationes scalpelli, non corporis rupturæ.]

[Σχασμὸς, ὁ, i. q. σχάσις. Theophanes Nonn. vol. 2, p. 162 : Σικύας μετὰ σχασμοῦ. Sed ubi codd. κατασχασμοῦ. L. Dind.]

[Σχαστὴρ, ῆρος, ὁ, Tendicula, Gl.]

Σχαστηρία, ἡ, [intell. σχοῖνος,] Funis, Trochlea, aut Aliquid aliud quo organum ducitur, h. e. quo intentum laxatur, erectum demittitur. Aristot. De mundo [c. 6, 12] : Ὥσπερ δρῶσιν οἱ μεγαλότεχνοι, διὰ μιᾶς ὀργάνου σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες, Non secus atque illi machinatores solent, qui instrumento uno demittendo multos et varios effectus edunt, Bud. Est ibid. τῇ σχαστηρίᾳ similis ἡ τῶν νευροσπάστων μήρινθος, Fidicula illa qua ductitanda imagunculas quasdam animatas esse ementiuntur. [Casaub. Anim. in Athen. 4, 2, p. 246. Hemst. Polyb. 8, 7, 10 : Διά τινος σχαστηρίας ἀφίεσαν εἰς τὸ κατασκεύασμα τὸν λίθον· 8, 3 : Διά τινος σχ. Hesychio ὁρμητηρία (scrib. ὁρμιστηρία, ut in Σχητηρία, ἄγκυραν ὁρμητηρίαν, item ὁρμιστηρίαν, quod v.), καὶ μέρος τι ἐν τῇ νηΐ· et : Χαστηρίᾳ, τῇ ἀνειργούσῃ. L. D.] Itidem σχαστηρία dicitur Funis in carceribus qui cursores dispescebat, quod eo concidente provolarent omnes, ut tradunt ex Galeni Comm. 2 in lib. Περὶ ἄρθρων [p. 1194, D. Egregius Galeni locus vol. 12, p. 338, A ; ubi et de potestate verbi σχάσαι agit. Hemst. Verba sunt : Καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν ἔν τε τῇ Κῷ καὶ σχεδὸν ἅπασι (l. ἁπάσαις) ταῖς Ἑλληνίσι πόλεσι σχαστηρίαν ὡς (l. ἥ;) ἐπιβαίνοντες ἐξαίφνης καταπίπτειν ποιοῦσι τὸν κανόνα, ᾧ παρεστήκασιν ἅπαντες οἱ μέλλοντες τρέχειν et cetera, quæ HSt. posuit in Σχάζω. L. D.] Fuerit igitur σχαστηρία Funis ille qui in circo cursoribus prætendi solet, et quo laxato in cursum effunduntur : de quo plura in Ὕσπληξ, ex Pausania. [« Ammiano Marc. Claustrum, Baldo ad Heron. Belop. p. 47, Clavis, quæ supposita mannum firmat, amota vero eandem laxat. » Schneid. Est vox frequens apud Philonem et Heronem, qui de machinis bellicis scripserunt. Kuster. V. Philo p. 40, B : Σχαστηρίαν λαβὼν ἐπαφήσει τοῖς τειχοφύλαξι τὸν μονάγκωνα· 73, D ; 74, C, D. Hero p. 116, 124, 125, 130, 195. Oribas. p. 86 ed. Mai. L. D. Conf. Ἀνασπαστήρια, Χαλαστήρια, τὰ, sc. σχοινία.]

Σχαστήριον, τὸ, Pugio, s. Scalpellus, quo utuntur in scarificando, s. in aperienda incidendave aut pertundenda cute, aut vena. Hippiatr. : Τρυπῶντας τῷ σχαστηρίῳ. Sic alibi, Κατακεντεῖν τὴν βύρσαν τῷ σχαστηρίῳ. Et rursus, Ἐὰν δὲ ἀποστῇ κρουομένη ἡ βύρσα, τρυπᾷν δεῖ παρὰ βύρσαν τῷ σχαστηρίῳ, Instrumento ferreo, ad incidendum et trajiciendum apto, cultro, scalpro, vel pugione, Bud. Quibus addit et hunc itidem ex Hippiatr. locum : Λαβὼν σχαστήριον, σχάσον παρὰ τὴν ἀκρωμίαν. || Hesychio Pars quædam in navi.

Idem σχαστήρια exp. ὁρμητήρια, Portus : fortasse quoniam ibi σχάζονται et inhibentur αἱ κῶπαι. [V. dicta in Σχαστηρία.]

Σχάω, άσω, Scarifico, Scalpro aperio, incido, pertundo. [Hesychius : Σχᾷ, σχάζει.] Aristoph. Nub. [409] : Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, Non pertundebam, ut spiritus exiret, Non aperiebam cultro. Qui enim intestina farcta coquunt torrentve, scalpro s. cultro compungere ea solent, ne spiritu concluso et exitum tentante rumpantur. Itidem et venæ dicuntur σχᾶσθαι, quum Scalpro inciduntur et aperiuntur ad emittendum sanguinem : quod Medici vocant etiam Scarificare, ut in Ἐγχάραξις fusius docui. [Conf. de forma Σχάω antiquiori quam Σχάζω Lobeck. ad Phryn. in illa cit.] || Laxo, Remitto : unde σχᾶται, quod Paulus Ægin. [6, 112] ap. Hippocr. [p. 797, E : Ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλιγάκις, σχᾶται μέντοι πολλάκις ἐν χάσμασιν] ait significare χαλᾶται, Laxatur, Remittitur. || Exp. etiam Demittere : quo referri potest σχάσει, quod Hesych. exp. ἀφήσει, Dimittet. || Exp. præterea Deduco. Alioqui significat et Traduco, Transfero, μετακινέω : ut Hesych. quoque σχάσαι exp. μετάβαλλε. Unde σχᾶσθαι ap. Hippocr. 2 Περὶ ἄρθρων, quod Galen. significare ait ἀθρόως ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως εἰς ἑτέραν μεθίστασθαι, Repente ex naturali situ in alium transferri. [Significatur l. modo citatus pertinentque verba « Περὶ ἄρθρων, » non ad Hipp., cujus singularis est liber Περὶ ἄρθρων, sed ad Galeni l. 2 Comm. in eum, vol. 12, p. 337. V. Σχάζω, Σχαστηρία.] Gorr. Vide et Σχάζω.

[Σχεδάριον, τὸ, dimin. Tabellula, etc. Σχεδάριον, Σχιδάριον, Schedula vel Armarium reponendis schedis proprium. Glossæ Mss. cod. Reg. 2062 : Δέλτος, πινακίδιον, σχεδάριον. Suidas addit τιτλάριον. Glossæ Basilic. et Mss. : Σχιδάριον, ἀρμάριον. Eust. Il. N (p. 961, 20) : Καὶ ἡ σχεδία ναῦς καὶ ὁ σχέδιος λόγος καὶ τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, δὶς κεῖται διὰ τὸ καίριον. Codex can. Eccl. Afric. 100 : Ἐπαναγνωσθέντος τοῦ σχεδαρίου, ὅπερ προσήνεγκε Πλάκεντος. Ubi vetus Int., Quum lecta fuisset scheda. Concil. Calchedon. act. 1 : Ἀπὸ σχεδαρίου ... ἀνέγνω θεῖον γράμμα. Acta Synodi Ephes. : Τὸ σχεδάριον τῆς δεήσεως τὸ ἀποσταλὲν παρ' ἡμῶν. Athanas. Dial. 1 contra Maced. p. 261 et Leontium De sphæra Arati p. 128 ed. Morell. (258 Buhl. : Ἔν τινι πτυχίῳ ἤτοι σχεδαρίῳ. Pachym. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 367, ab ipso cit.) || Σχεδάριον ICtis Græcis dicitur exemplum Prototypi. Scholiastes Basilic. ad l. 22, p. 51 : Τὸ σχεδάριον γὰρ ἴσον ἐστὶ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρεκβληθὲν, ἀλλ' ἢ αὐτὸ τὸ πρωτότυπον ἢ ὃ παρεκβληθῇ οὐκ ἀπὸ σχεδαρίου ἀλλὰ τοῦ κώδικος ἤτοι τῆς θέσεως τοῦ σεκρέτου· τοῦτο γὰρ πρωτότυπόν ἐστι. Add. p. 78 et t. 1, p. 809. Ducang. « Epiphanius ejusmodi libellos (chartæ vilioris, quibus eruditi utebantur quando primum aliquid componebant, ut opus emendatum in chartam meliorem inde transferrent) vocat σχεδάρια, chartas autem quæ opus correctum excipiebant τετράδας. Sic ille in operis fine (vol. 1, p. 1108, B) : Ὑπάτιος δὲ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράσι ποιησάμενος. » Casaub. ad Sueton. Neron. c. 52. Epiph. ib. A : Ὁ διὰ τῶν σημείων καὶ σχεδαρίων τῶν κατὰ τῶν αἱρέσεων τούτων γράψαι καὶ διορθῶσαι καταξιωθείς. || Forma per ι Gregor. Nyss. in cod. sec. XI ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, tab. 3, p. 164 : Συναγαγεῖν τὰ σχιδάρια (σχεδάρια in ed. Paris. vol. 2, p. 265, A) τὰ πρὸς Εὐνόμιον. L. D. Lex. Ms. Hafn. : Ἐσχεδίασεν· ἐκ ταυτομάτου διασκέψεως χωρὶς ἔπραξέν τε καὶ ἐλάλησεν· ἔνθεν καὶ σχεδὸν (sic) εἴτουν σχιδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσιν ἄνευ παρατηρήσεως ἐκδιδόμενον.]

[Σχεδεκδότης, ὁ, Qui σχέδη edit. Lexicon De spirit. p. 219 : Ἐν πολλοῖς τῶν σχεδεκτοτῶν τὸ ἔρνος δασυνόμενον εὗρον. Σχεδεκδοτῶν scripsi ad Herodian. Epimer. p. 140. Boiss. Adject. σχεδεκδότων restituebat Titz. ad Moschop. p. XVIII. Sed σχεδεκδόται Tzetz. Cram. Anecd. vol. 3, p. 352, 14. L. Dind.]

[Σχεδεργάτης, ὁ, Qui σχέδη conficit. Tzetz. Cram. Anecd. vol. 3, p. 362, 12 : Τοὺς πανσόφους ἐκ δὲ τοὺς σχεδεργάτας. ἃ L. Dind.]

[Σχεδευτὴς, ὁ, in Lexico De spirit. p. 241 : Τὸ ὑμνῴζω δασυνόμενον εὗρον ἐν σχεδευτοῦ Μουζάλωνος, puto

A scribendum ἐν σχέδει τοῦ Μουζάλωνος. Boiss. ad Herodian. Epimer. p. 140. Similiter Titz. ad Moschop. p. XVIII.]

Σχέδη, ἡ, Tabella, s. potius Papyrus, Philyra, Tilia, Charta, aliudve, in quo scribimus ; sed proprie, In quo scribimus extemporale aliquid, i. e. Quod ex tempore nobis in mentem venit; vel In quo tumultuarie aliquid scribimus. Quidam interpr. Pugillares. Putaruntque nonnulli dici In qua supputantes scriberent numeros, quos mox delerent. Sed ego Eustathium sequor in mea illa expositione, quod Σχεδάριον esse dicit σχεδίων λόγων ἐδάφιον. Apud Latinos autem scriptores Scheda exp. Pagella, Folium papyri cum aliis non compacta. Sed latius extendi ejus signif. ap. illos quoque, allata ex ipsis exempla ostendunt. [« Schedæ apud Græcos nunquam vocabantur σχέδαι, quo verbo potius Extemporalis opera significabatur, ut apud Annam 15, p. 485. » Jacobs. Anth. Proleg. p. 71.]

Σχέδην, Pedetentim, Sensim, Composito gressu,
B Bud. p. 885, ex Plut. Camillo [c. 29] : Ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν. [Mario c. 18, aliisque locis plurimis ap. Wyttenb. in Ind. Pollux 1, 214; 6, 175. Hesychio ἡσυχῇ, βάδην.] Ego autem proprie esse puto Retento gressu, si ita loqui liceat; nec enim dubito, quin ab ἔχω, Cohibeo, Retineo, deducatur. [Prima quam HSt. posuit signif. Xen. Hipparch. 3, 4 : Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν. Pollux 1, 214 : Σχέδην ἱππάζεσθαι. Aret. p. 38, 36 : Ἦν ἐκρέῃ σχέδην. L. D. Semus ap. Athen. 14, p. 622, B : Οἱ αὐτοκάβδαλοι καλούμενοι ... σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις. Hemst. Philo vol. 2, p. 483, 37 : Διασημαίνοντος τὸν ἔπαινον τοῦ λέγοντος ἱλαρότητι καὶ τῇ σχέδην περιαγωγῇ τοῦ προσώπου, Leni vultus circumductu, Int. L. D.] || Sed σχέδην et pro σχεδὸν, i. e. ἐχομένως, πλησίον, Eust. [Il. p. 516, 10; 814, 25.]

Σχεδία, ἡ, Navis quæ subito et tumultuarie fit, et q. d. ex propinquo sumpta, referendo id ad tempus, ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς κατὰ χρόνον, Eust.; s. potius,
C Ratis [Gl.], Aliquid usum ratis præbens, quibusdam Ratis tumultuariæ et subitariæ operæ. Sunt et qui Ratem interpr. Usus est voce Græca Ulpianus tanquam Latina. Vide Bayf. Fit autem a σχέδην, teste Eust. : qui et subaudiri ναῦς tradit, ut σχεδία sit σχέδιος ναῦς. Hom. Od. E, [251 etc.] : Τόσσον ἐπ' εὐρεῖην [εὐρεῖαν] σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. [Cum eod. adj. Theocr. 16, 41 : Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. L. D. Apud Herodot. 4, 88, 89, et sæpius alibi, Σχεδίη est Pons ex tempore factus, navibus superstructus. Schweigh. Quibus plura addit exx. in Lex. Æsch. Pers. 69 : Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας. Eur. Hec. 113 : Τὰς ποντοπόρους ἔσχε σχεδίας. Epigr. Anth. Pal. 6, 341, 2 : Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκα ... μνημόσυνον σχεδίας. Thucyd. 6, 2 med. : Διέβησαν ἐς Σικελίαν ἐπὶ σχεδιῶν, τηρήσαντες τὸν πορθμὸν κατιόντος τοῦ ἀνέμου. Xenoph. Anab. 1, 5, 10 : Σχεδίαις διαβαίνοντες ὧδε· 2, 4, 28 : Διῆγον ἐπὶ σχεδίαις διφθερίναις ἄρτους, τυρούς, οἶνον. Plato Phæd. p. 85, D : Ὥσπερ
D ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα. Theophr. H. Pl. 5, 8, 2 : Τηλικαύτην ποιῆσαι σχεδίαν, ἣ ἐχρήσατο πεντήκοντα ἱστίοις. Frequentant etiam Polyb. et Diod. et V. T. intt. eadem Ratis signif. Diphili comici fabula Σχεδία citatur ab Etym. M. p. 683.]

[Σχεδία, ἡ, Schedia, urbs Ægypti. Strabo 17, p. 800 : Διέχει δὲ τετράσχοινον τῆς Ἀλεξανδρείας ἡ Σχεδία ... Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ τελώνιον τῶν ἄνωθεν καταγομένων καὶ ἀναγομένων· οὗ χάριν καὶ σχεδία ἔζευκται ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ἀφ' ἧς καὶ τοὔνομα τῷ τόπῳ· 801. Schol. Nicand. Th. 622. L. Dind.]

Σχεδιάζω, σω, [Παραχρῆμα λέγω, Ex tempore dico, Gl. Eadem : Σχεδιάζω, χειρονομῶ,] Ex tempore aliquid facio, et tumultuario opere. Quidam interpr. etiam, Tumultuario et subitario opere facio. Gregor. : Καὶ ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη, Quæ ex tempore memoria fundit et repræsentat promitque. [Theodoretus ed. Schulz. vol. 3, p. 1237 med. : Βραχεῖάν μοί τινα παρ' αὐτῷ σχεδιάσαι σκιάν· 1278 : Ἐπέστη μὲν πλῆθος ἄπειρον, ὡς καὶ διατεμεῖν τὴν ἀκτῖνα καὶ σχεδιάσαι

σκιάν· Η. Ε. 4, 1 init. : Βῆμα σχεδιάσαντες ὑψηλὸν ἔστησαν ἐπὶ τούτου. L. D. Hesych. in Μυΐνδα, καταμύων τις τὸ ἐρωτώμενον ἀποφαίνεται σχεδιάζων, ἕως ἂν ἐπιτύχῃ. Χώματα πλεῖστα εἰς ὄρη σχεδιασθῆναι a terræ motu, Euagr. H. E. p. 272, 35. Hemst. Pollux 1, 171 : Τεῖχος ἀσθενές, αὐτοσχέδιον, ἐσχεδιασμένον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 206, D : Προστίθεται αὐτοῖς ἡ βρῶσις ... ἐπὶ πυρὸς κατὰ τὸ συμβὰν ἐκ τοῦ παρατυχόντος σχεδιασθεῖσα· 391, B : Κολοβώτερα τοῦ χρόνου σχεδιασθῆναι τὰ μέτρα.] Accipitur et pro Inconsiderate facio et improvide : quod contingit in iis, quæ ex tempore fiunt et tumultuarie, ap. eund. Gregor. Vide Bud. p. 885. [Plat. Sisyph. p. 387, E : Σχεδιάζοντα λέγειν ὅ,τι ἂν τύχῃ. Polyb. 12, 4, 4 : Ὑπὲρ ὧν Τίμαιος κακῶς καὶ περιέργως ἐσχεδίασε· 23, 9, 12 : Οὗτοι μὲν ἐσχεδιακότες ἐφαίνοντο τοῖς κοινοῖς πράγμασιν· fr. ap. Suid. v. Ἐσχεδίαζον cit. : Πάντα κατὰ τὸ συνεχὲς ἐσχεδιάσθαι καὶ διημαρτῆσθαι. Act. Diod. 1, 23, et perf. 69 fin. Alia constr. 13, 31 : Ἵνα μὴ σχεδιάζειν ἐν τοῖς τῶν ἄλλων βίοις ἐθισθῶσιν. Dionys. A. R. 1, 7 init. : Σχεδιάζειν ὑπολήψονταί με. L. Dind. Pachymeres Decl. 12, p. 239 : Οὐ τοὺς κοινοὺς ἡδέσθης ἅλας, οὐ μετ' ἐκείνων στρατεύων κοινὴν τὴν τράπεζαν ἐσχεδίαζες. Id. p. 11. Boiss.] Ex eod. Gregor. affertur σχεδιάζειν pro eo, quod dicitur Lat. Exasciare, cui opp. Edolare : Τί σχεδιάζεις ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν ; [Baruch 1, 13 : Ἐσχεδιάζομεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, Leve duximus s. Levis res nobis erat non obedire voci divinæ. Hesychius : Ἐσχεδιάζομεν, ἐγγίζομεν. L. ἠγγίζομεν. (Et Σχεδιασθείς, ἐγγισθείς.) Suidas : Σχεδιάζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, et qui pro πλησιάζειν ponit ἐκ παρατυχόντος ἐν ἑτοίμῳ λέγειν. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως ποιεῖν, Hesychius. Schleusn. Lex. Schol. Arati 1153 : Τὸ οὖν οὐδέποτε σχεδίως ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν σχεδιάσας εἰκῇ τι σημειώσαιο. Schol. Aristoph. Av. 873 : Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασται. Suidas v. Διακωδωνίσω. V. Σχέδιον. ‖ Med. Leontius De sphæra p. 258 fin. ed. Buhl. : Πρὸς τὸ ἕτοιμον σχεδιάσασθαι. Cum αὐτοσχεδιάζειν confunditur ap. Lucian. Pseudolog. c. 5.]

[Σχεδιακῶς, ap. Eust. Od. p. 1545, 7 : Τὸ δὲ Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν φίλον ἂν φανείη τοῖς νοηματίζουσι σχεδιακῶς, nisi leg. σχεδικῶς (coll. eod. Opusc. p. 317, 2 : Νῦν δ' ἀλλὰ τὰ τῆς κοινῆς ἐκείνης συνηθείας παρεσπονδήθη· καὶ ἡ τῶν σχεδικῶν νοημάτων τύραννος ἀνάγκη τὴν παλαιὰν χρῆσιν βιασαμένη περινομεῖ [l. παρανομεῖ]), item ad σχεδογράφους refertur, quos sæpius Eust. notavit, ut ll. in Σχεδικὸς citandis et alibi. V. l. Tzetzæ in Σχεδουργὸς cit. L. Dind.]

[Σχεδιάς, άδος, ἡ. « Σχεδιάδα τὴν ἄγχουσαν exp. Galen. in Exeges. : λέγεται γὰρ οὕτως. Qua indicatura mihi l. p. 622, 54, exprimere videtur, ubi in vellere ad aperiendum et purgandum uterum anchusam apponit Hippocr. : Λαβὼν σχεδιάδα τὴν μικρήν, et σχεδιάδα τὴν μεγάλην. Sic Diosc. anchusam vulvis appositam partum extrahere scribit. Variu. tamen ap. Galen. σχελίδα pro σχεδιάδα legisse videtur et ita exponere. » Foes.]

Σχεδίασμα, τό, Opus ex tempore factum, Bud. [Cic. Ad Attic. 15, 19.]

[Σχεδιασμός, ὁ, Interjectum, Gl. Quod ad σχετλιασμὸς potius pertinet. Σχεδιασμὸς enim, ut ap. Plat. Sisyph. p. 390, E : Εἰκασία καὶ σχεδιασμός, est Extemporalis actio, velut Oratio. Agatharchid. De rubro m. p. 3 Huds. : Τοιοῦτος μὲν καὶ ὁ Ἀργολικὸς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης σχεδιασμός. « Eust. Il. p. 146, 19 : Ὁ σχ., καθ' ὃν Ὅμηρος ἐξηρεύγετο πολλαχοῦ καὶ τοιαῦτα. » Seager. V. Σχεδισμός.]

[Σχεδιαστής, ὁ, Extemporalis, Ex tempore aliquid faciens. Clem. Al. Pæd. 2, p. 192 : Ἀπέστω δὲ ἡμῖν τῆς λογικῆς εὐωχίας ὁ κῶμος ... Ὁ μὲν γάρ ἐστι μεθυστικὸς αὐλὸς ἄλυς ἐρωτικῆς σχεδίας, τῆς ἀδημονίας ὁ κῶμος. Quem l. qui ut emendandum ascripsit Valck., recte animadverterat legendum esse ἐρ. σχεδιαστὴς ἀδημονίας. Delendum vero etiam αὐλός, de quo nihil est in sequentibus : Ἔρως δὲ καὶ μέθη καὶ τὰ ἀλόγιστα πάθη μακρὰν ἀπῴκισται τοῦ ἡμεδαποῦ χοροῦ. L. Dind.]

[Σχεδιαστικῶς, Extemporaliter, Negligenter. Eust. Il. p. 836, 36 : Τὸ δὲ Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχου υἱοί ἐστε, καὶ Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην, σχεδ. ταυτολογεῖ τοῖς αὐτοῖς συνδέσμοις.]

[Σχεδιεῖον, τό, Sepulcrum Schedii. Strabo 9, p. 425, ubi al. Σχεδίειον.]

[Σχεδίην, Cominus. Hom. Il. E, 830 : Τύψον δὲ σχεδίην, ut Hesych. : Σχεδίη(ν), τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. Ap. Nicandr. Al. 88 : Τῷ καὶ πρημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίης ἢ ἔτι μυρτίνης σχεδίην δεπάεσσιν ὀρέξαις, schol. interpr. παραχρῆμα.]

[Σχεδικός, ή, όν, adj. a σχέδος, quod v. Eust. Il. p. 241, 8 : Τὸ δὲ Τάχ' ἠμύσειε παλαιὸν μὲν ἄνδρα οὐκ ἂν παρήγαγεν, ὡς ἐθάδα τῶν τοιούτων· τοῦ δὲ νῦν γένους τινὲς πλανηθεῖεν ἄν, δοκοῦντες ἀκούειν τάχει, εἶτα κατ' ἰδίαν μύσειε, νόμῳ δηλαδὴ σχεδικῷ. Seager. Ib. p. 714, 51 : Ἡ σχεδικὴ τόλμα ἐθρασύνατο ἐν τῷ Ὠπύθη, νεωτερισαμένη κατὰ τῶν παλαιῶν. V. Σχεδιακῶς. L. Dind.]

Σχέδιος, α, ον, et ὁ, ἡ, [Compositus, Qui fit pedetentim. Pollux 1, 214 : Σχεδία ἱππασία. V. Σχεδίην.] Subito factus, Extemporaneus, Extemporalis, Inelaboratus, [Ex tempore dictum, Ex tempore, Gl.] Bud. p. 866. [Gregor. Naz. Carm. 4, 142, p. 212 ed. Drouk. : Οἷος ἀπ' ἄλλων ναιετάω λυπρὴν ῥαγάδα καὶ σχέδιον. Conf. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 306, 3. Theodor. Stud. p. 427, A : Ταῦτα ὡς ἰνδαλμά τι σχέδιον τῆς ἀσκήσεως, Rude specimen, Int.] Crediderim autem factum σχέδιος a σχεδία : ut quicquid tumultuarie et ex tempore fit, sicuti fit σχεδία, vocetur σχέδιον. Quanquam si quis malit σχέδιος præcedere, et ab eo esse σχεδία, non magnopere recusabo. [Conf. Festus v. Schedia p. 334 ed. Müller., qui ut navigia levia Schedias, ita poema imperfectum Schedium vocari scribit.] Est certe σχέδιον δόρυ ap. Hesych. ex σχεδὸν immediate, si exponatur, ὃ ἀκοντίζεται ἐκ τοῦ σύνεγγυς [Idem : Σχέδια, ὅπλα τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα. Æsch. Cho. 162 : Σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη. Aristot. fr. Θετταλῶν πολιτ. ap. schol. Eurip. Rhes. 311 : Μακρὸν δόρυ ὃ σχέδιον ἐκαλεῖτο] : sed si expos. hanc sequamur, ἀντιπρεπῶς γενόμενον, poterit ad σχεδία referri. Est et tertia expos. ap. Hesych., sed mihi suspecta. [Εὐτελεῖς, Viles, ut ap. Photium s. Suidam. Signif. ab HSt. posita Agathias Anth. Pal. 11, 64, 5 : Κισσύβια, οἷσιν ἀρυσσάμενοι σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη. Nicand. Th. 622 : Ἦπαρ ἐνὶ σχεδίῃ ποθὶν οἴνῃ, schol., οἴνῳ τῷ τυχόντι. Alii autem legebant Σχερίῃ vel Σχεδίῃ, ab urbibus hujus nominis ducentes. Aret. p. 58, 16 : Ἢν μὴ ἐπὶ σχεδίου τῆς αἰτίης γίγνοιτο τόδε· et omisso αἰτίης p. 31, 15. P. 47, 3 : Ἕξις κακὴ σχέδιος· 65, 21 : Ἢν σχέδιος ᾖ ὁ πόνος· 69, 41 : Ἀπὸ σχεδίου προφάσιος. V. Ἐνσχέδιος, nisi pro illo leg. σχέδιος. Dionys. De comp. vv. p. 123, 2 : Ἐν λόγῳ σχεδίῳ. Eudocia p. 66 : Θαμίζων ἐν τῇ Ῥώμῃ Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι διατιθεμένῳ σχεδίους λόγους. Quod Suidas in v. ponit tanquam fr. Aristophanis, Ταῦτα δὲ σχεδίοις ἔοικε, non illius est, sed schol. Nub. 967, ut solent recentissimi quidam grammatici verba interpretum interdum affingere scriptoribus. Recte autem Kusterus prætulit quod est in schol. σχεδιάσαι. Georgius in Walz. Rhett. vol. 1, p. 576, 2 : Ὦ τῆς λιτῆς ἐκείνης καὶ σχεδίου τροφῆς. De accentu Arcad. p. 39, 18. ‖ Σχεδίως, Temere. Aratus 1154 : Τῶν ἀμυδὶς πάντων ἐσκεμμένος εἰς ἐνιαυτὸν οὐδέποτε σχεδίως κεν ἐπ' αἰθέρι τεκμήραιο, schol. προσφάτως, ἀσκόπως, παρέργως καὶ ὡς ἔτυχεν vel similiter. Σχεδίως ἐκτραφῆναι, Suidas sine interpr., cui conf. σχέδιος τροφὴ in Σχέδιος. Aret. p. 27, 15 : Ἢν ἀλγέῃ κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ. Schol. Lucian. Pisc. c. 45 : Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ .. σχεδίως ὠπτημένος.]

[Σχεδίος, ὁ, Schedius, f. Iphiti Phocensis, Hom. Il. B, 517, P, 306. Alius Phoc., f. Perimedis, O, 515. De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 18, 5, Arcad. p. 41, 27.]

[Σχεδισμός, ὁ, genus saltationis, ap. schol. Vict. Hom. Il. X, 391 : Ἡ δὲ ἁπαλὴ ὄρχησις μόθων καὶ βαυκισμὸς καὶ σχεδισμός. Σχεδιασμὸς Heynius.]

[Σχεδιουργός, ὁ, Qui rates conficit. Themist. Or. 26, p. 316, B : Τὴν θάλασσαν πρώτως μὲν οἱ σχεδιουργοὶ πλώϊμον ἀπέδειξαν.]

[Σχεδίως. V. Σχέδιος.]

[Σχεδογραφεῖν, Edere partes. Σχεδογραφία, pars hæc Grammatices. Schol. ined. Hesiodi, ubi affert rationem discendæ Grammatices, quæ suo tempore, et multo etiam ante fortasse, in usu erat : Τυχόν τις ἐθέλει γραμματικὴν ἐπικτήσασθαι ἀρετήν, καὶ οὐκ εὐθέως

αὐτῆς γίνεται μέτοχος, ἀλλὰ πρότερον ἐνδίδωσιν αὐτὸν τοῖς στοιχειώδεσι γράμμασιν, εἶτα ταῖς συλλαβαῖς καὶ τῇ λοιπῇ προτερείᾳ, ἔπειτα τῇ Διονυσίου βίβλῳ προσέχει καὶ τοῖς Θεοδοσίου κανόσι καὶ ποιηταῖς, εἶτα σχεδογραφίας ἀπάρχεται, καὶ πολλοῖς μογήσας τοῖς χρόνοις μόλις τὴν γραμματικὴν ἀρετὴν ἐπικτᾶται. Basilius De exercit. grammatic.: Τοῦ νῦν ἀρξαμένου τοῦ σχεδογραφεῖν καὶ τὴν ἀρχὴν εὐλόγησον τοῦ σχέδους. Ducang. Qui de hoc v.: « Σχέδος, ους, τὸ, artis grammaticæ pars ea dicta quam Latini inferioris ævi Partes appellant : qua scilicet docentur pueri orationem per partes ac verba singula examinare. Glossæ Mss. Reg. cod. 930 : Σχέδος, τὸ διαχωρίζον τὰς λέξεις. Ita Basil. De exerc. gramm.: Σχεδογραφεῖν πόθεν γίνεται; Ἐκ τοῦ σχέδους καὶ τοῦ γράφω· τὸ δὲ σχέδος παρὰ τὸ χέω, χέδος, σχέδος, οἱονεὶ τὸ διαχέον καὶ διαχωρίζον τὰς λέξεις ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ τὸ σκεδάζω σκεδάσω· σκεδαζόμεναι γὰρ αἱ λέξεις καὶ οἱονεὶ μεριζόμεναι εἰς γνῶσιν παραλαμβάνονται. Eadem Favor. et Etym. Novitium ac suæ ætatis inventum esse scribit Anna Comn. 15, p. 485 : Τοῦ δὲ σχέδους ἡ τέχνη εὕρημα τῶν νεωτέρων ἐστὶ καὶ τῆς ἐφ' ἡμῖν γενεᾶς. Deinde subdit illius usum inductum a nescio quibus Longobardis : quibus verbis intelligit quendam hoc nomine appellatum, cujus liber De schedographia laudatur in ind. Bibl. in cod. Colbert. et in ind. Ms. librr. Gr. Bibl. Vatic. hoc titulo : Λογγοβάρδου τοῦ σοφοῦ παρεκβόλαιον τῆς σχεδογραφίας. Neque alius videtur a Joanne Longobardo, in quem describitur in cod. Reg. Pselli oratio encom. hoc tit.: Εἰς τὸν Λογγίβαρδον Ἰωάννην ἐπαινετικός. Verum id in dubium vocari potest, quum ejusmodi extent 12 primorum versuum Æneidis Virgil. a Prisciano editæ partitiones. V. Gloss. med. Latin. Partes edere. Σχεδογράφος, ὁ, primorum Græcæ linguæ elementorum præceptor, quem sic designat Anna l. c.: Κατὰ δὲ τὴν δεξιὰν τοῦ μεγάλου τεμένους παιδευτήριον ἔθηκε τῶν γραμματικῶν παισὶν ὀρφανοῖς ἐκ παντοδαποῦ γένους συνειλεγμένοις, ἐν ᾧ παιδευτής τις προκάθηται καὶ παῖδες περὶ αὐτὸν ἑστᾶσιν, οἱ μὲν περὶ ἐρωτήσεις ἐπτοημένοι γραμματικὰς, οἱ δὲ ξυγγραφεῖς τῶν λεγομένων σχεδῶν. (Conf. anon. Περὶ γραμματικῆς Boiss. Anecd. vol. 2, p. 341, 26; 363, 428.) Joannes Euchait. Metropol. p. 25 : Τὸ γὰρ σαφές τε καὶ πρόδηλον (ἐν) λόγοις λογογράφοις ἥδιστον, οὐ σχεδογράφοις, καὶ ταῦτα κλῆσιν τὸ σχέδην κεκτημένοις· γρίφους δέ σοι πλέκοντι τοὺς ἐν τῷ σχέδει ἐπαχθές ἐστι πᾶν πρόχειρον καὶ σχέδην. Alludit ad vocem σχέδην, Pedetentim, Sensim. » Quibus addit in App. p. 180 : « Sic σχέδη Griphos appellasse Græcos monet etiam Eustath. Od. (p. 1634, 13) : Οἱ δὲ νεώτεροι ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες, πολλὰ δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται ὅμοια, ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, γρίφους ἐμελέτησαν πλέκειν, οὓς ὠνόμασαν σχέδη. Infra : Οἱ δὲ τὰ σχεδικὰ λαλοῦντες. Paulo post : Ἐμφανῶς δὲ λόγος ἐπὶ λόγῳ καὶ λαβύρινθος ἐμφαίνεται, οὓς οἱ ὕστερον σχεδικοὶ ἐπετηδεύσαντο ἐν τῷ, Αἰγεῖ συνοικοῦσα τῷ Πανδίονος. » Σχεδογραφία schol. Arat. 248 : Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἀριστερὸς ὦμος τῆς Ἀνδρομέδης λαμπρός ἐστιν, ἐξ οὗ διδάσκει τὸν βόρειον Ἰχθύν· ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ σχεδογραφίᾳ ὁ δεξιὸς αὐτῆς πλησιάζει τῷ Ἰχθύϊ· 250 : Πάλιν ἐν οὐρανῷ ἡ τοῦ Περσέως δεξιὰ πρὸς τὴν τῆς Κασσιεπείας καθέδραν ἐκτέταται, ἐν δὲ τῇ σχεδογραφίᾳ ἡ ἀριστερὰ διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν. Ms. *Notices* vol. 8, p. 253 : Πορφύριος, ὃν ἔσχε τουτὶ τὸ σχέδος καταγλαΐζων τῶν σχεδογράφων φρένα. ‖ Hinc adj. Σχεδογραφικὸς, ή, όν, ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 114, 16, 19. Conf. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 324 Harl., Boiss. ad Lexicon σχεδογραφικὸν Anecd. vol. 4, p. 366. L. D.]

Σχεδόθεν, pro seq. Hom. [Il. Π, 807 : Ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε·] Od. [Ο, 223 : Σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνήρ·] Τ, [447] : Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· Β, [267 etc.] : Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη. [Apoll. Rh. 2, 373; 4, 662, 1081. Damaget. Anth. Pal. 7, 735, 5. Orph. Arg. 629, 1139.]

Σχεδὸν, Prope [Gl.]. Cum gen. Hom. Od. Δ, [439] : Ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς. [Post genit. Apoll. Rh. 1, 402, 408 etc. Improprie 2, 1223 : Μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας. Theocr. 22, 130 : Ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν. Dio Chrys. Or. 2, vol. 1, p. 89 fin. : Καταγελῶν αὐτοῦ τῆς τρυφῆς ... ὅτι τοῖς πολεμίοις ἆθλα ἐκόμιζε τοῦ θανάτου σχεδόν.] Cum dat. Hesiod. [Sc. 113] : Οἳ δή σφι σχεδόν εἰσι· et [435] : Ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθε. [Apoll. Rh. 1, 671.] Et sine casu [Hesiod. Sc. 432 : Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν·] Hom. Od. Ι, [117] : Οὔτ' ἄρ σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ. Sic alibi sæpe [ap. Hom. aliosque poetas non Atticos]. Fit autem σχεδὸν ab ἔχειν, s. potius ἔχεσθαι, adeo ut σχεδὸν sonet ἐχομένως, q. d. Contigue. [Pind. Ol. 1, 74 : Πὰρ ποδὶ σχεδόν· 11, 54 : Παρέσταν σχεδόν· Pyth. 5, 40 : Ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν· Nem. 10, 66 : Τύμβῳ σχεδόν. Καὶ δὴ σχεδὸν Callim. Dian. 195 : Μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδόν. Apoll. Rh. 2, 1030 : Τοὺς παρανισσόμενοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν νήσου Ἀρητιάδος· 1097 : Καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ. Theophr. H. Pl. 1, 11, 4 : Διαφέρουσι δὲ καὶ τῷ τὰ μὲν ἀθρόα μετ' ἀλλήλων εἶναι, τὰ δὲ διεστῶτα καὶ σχεδὸν, ὥσπερ τὰ κολοκύντης καὶ σικύας, Prope, Scaliger.] ‖ Σχεδὸν in prosa pro Prope, i. e. Propemodum, Ferme, Fere. [Pœne his add. Gl. Soph. Tr. 43 : Σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πημ' ἔχοντά νιν. Eur. Tro. 898 : Σχεδὸν μὲν οἶδά σοι στυγουμένη· Phœn. 1304 : Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου· fr. Thes. ap. Steph. Byz. v. Εὐρωπία : Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. Aristoph. Pl. 860 : Ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ· Th. 747 : Σχεδὸν τοσοῦτον χῶσον ἐκ Διονυσίων· Eccl. 1157 : Σχεδὸν ἅπαντας. Et similiter alii quivis. Postpositum et aliis vocc. a πᾶς sejunctum est ap. Plut. Alcib. c. 25 init. : Ἐν δὲ τῇ Σάμῳ τότε πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν ὑπῆρχε· Georg. Sync. p. 237, D : Τὸν ἅπαντα χρόνον αὐτοῦ σχεδὸν ὁ Ζοροβάβελ ἡγεῖτο τῶν Ἰουδαίων. Maccab. 2, 5, 2 : Καθ' ὅλην τὴν πόλιν σχεδόν. Alciphr. Ep. 2, 2, p. 277, 27 : Τὴν πρώτην Ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν.] Σχεδὸν ἅπαντες, Dem. Et σχεδὸν ἀφραίνεις, pro ἐγγὺς, παρ' ὀλίγον, Eust. [Il. p. 516, 12. « Σχεδὸν εἰπεῖν schol. Hom. Il. Υ, 57. » Hemst.] Item Prope, Circiter. [Theocr. 5, 86 : Ταλάρως σχεδὸν εἴκατι· 10, 12 : Σχεδὸν ἐνδεκαταῖος· 14, 16 : Τετόρων ἐτέων σχεδόν.] Plato Epist. 7 [p. 324, A] : Σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Item σχεδόν τι pro σχεδόν. [Soph. OEd. T. 736 : Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; — Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ ... ἐφαίνου· Ant. 740 : Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. Eur. Hel. 112 : Ἑπτὰ σχεδόν τι καρπίμους ἐτῶν κύκλους. Thuc. 3, 68 fin. : Σχεδὸν δέ τι καὶ τὸ ξύμπαν περὶ Πλαταιῶν οὕτως ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο Θηβαίων ἕνεκα· 7, 33 init. : Σχεδὸν γάρ τι ἤδη πᾶσα ἡ Σικελία ... (ἐβοήθει). Et sæpe Xen. et Plato aliique. Σχεδόν που Lucian. D. mar. 6, 2 : Σχ. που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν.] ‖ Affertur et pro Fortasse, ex Soph. El. [608] : Εἰ γὰρ πέφυκε τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. ‖ Annotatur σχεδὸν vacans etiam, ex Plat. Epist. 7 [p. 324, A] : Τίς δ' ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐπιθυμία, σχεδὸν οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν. [Utroque loco est Fere. Sed prioris signif. Hemst. ex. affert Dii ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 499 : Ἀλλ' ὑποδραμών τις σχεδὸν φασεῖ κτλ.]

[Σχέδος. V. Σχεδογραφεῖν.]

[Σχεδουργία, ἡ, Σχεδῶν, de quibus v. Σχεδογραφεῖν, confectio. Tzetz. Hist. 9, 711.]

[Σχεδουργικὸς, ή, όν, adj. sequentis voc. Inscr. Tzetz. Hist. 11, 379 : Σχεδουργικῶν λαβυρίνθων πλοκαί. L. D. Eust. Od. p. 1809, 9. Boiss.]

[Σχεδουργὸς, ὁ, ἡ, Qui σχέδη, quod v., facit. Tzetz. Hist. 11, 577 : Τὰ σχεδουργῶν νοήματα νῦν λαβυρίνθους ἔφην. Ex quibus explicandum verbum Νοηματίζω in l. Eust. in Σχεδιακῶς cit.]

Σχεδρὸς, Patiens, Laboriosus. Hesychio τλήμων, καρτερικός. [Sic interpr. etiam Theognost. Can. p. 12, 7, qui addit τολμηρός. Σκεδρὸς confert Schneider.]

[Σχεδύνη, ἡ, φιλότης, Empedocles ap. Plutarch. Mor. p. 952, B : Καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, τὸ δὲ ὕδωρ, κολλητικὸν καὶ σχετικὸν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον, ἣ καὶ παρέσχεν Ἐμπεδοκλῆς ὑπόνοιαν ὡς τὸ μὲν πῦρ Νεῖκος οὐλόμενον, σχεδύνην δὲ φιλότητα τὸ ὑγρὸν ἑκάστοτε προσαγορεύων. Σχεσύνη Buttmann., coll. πίσυνος, γηθόσυνος, θάρσυνος. Σχεδίη Lobeck. Pathol. p. 228, ut ap. Hesych. est : Σχεδίη, συνάφεια, κοινωνία. ῠ]

Σχέθω [immo ἔσχεθον aor., etsi σχέθω ponunt grammatici, ut Arcad. p. 155, 27; 156, 14], Habeo, i. q. ἔχω. Hom. Od. Ξ, [490] : Ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, Hanc in animo cogitationem habebat, i. e. Hoc in animo versabat, volutabat. [Pind. Ol. 1, 71 : Πισάτα παρὰ

πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν σχεθέμεν· 9, 94 : Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος. Soph. fr. Thamyr. ap. schol. Œd. Col. 378 : Ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον, ἔσχεθε κοῦρον. Eur. Phœn. 408 : Τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; fr. Alcmæon. ap. Erotian. p. 344 : Μηδ' ἀθυμίαν σχέθη (codd. σκεθρήν) τις ὑμῶν.] ‖ Teneo. Hom. Od. Ξ, [494] : Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, Et supra cubitum caput tenuit. Il. Δ, [113] : Πρόσθεν δὲ σάκη [σάκεα] σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Ante vero ipsum tenebant scuta socii s. administri, i. e. Scuta ei prætendebant, ne telis prior impeteretur. [Η, 277 : Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· Κ, 95 : Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν· Ξ, 428 : Ἀλλὰ πάροιθεν ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. Pind. Pyth. 6, 19 : Σχεθὼν νιν ἐπιδέξια χειρός· 4, 75 : Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν· 10, 62 : Σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός. Æsch. Prom. 16 : Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν, ut scribendum animadvertit Elmslejus ad h. l., non σχέθειν, ut in libris. Eum. 857 : Τιμίαν ἕδραν ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν· Cho. 832 : Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών.] ‖ Inhibeo, Cohibeo, Reprimo, Detineo. Od. Θ, [537] : B Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν, Inhibeat, Cohibeat citharam. Σ, [322] : Δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ· Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, Sed ne sic quidem mœrorem Penelopes inhibuit, repressit. Δ, [758] : Τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, Et oculos a lamentis [lacrimis] s. fletu inhibebat. Il. Τ, [119] : Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας. Vide supra in Ἔχω [p. 2623, C. Ib. 418 : Ὣς ἄρα φωνήσαντες Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν· Λ, 96 : Οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε· Μ, 184 : Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· Ν, 163 : Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο· Π, 506 : Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας· Ψ, 466 : Οὐδ' ἐδυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα· Od. Τ, 458 : Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον· Ψ, 243 : Νύκτα μὲν ἐν περάτη δολιχὴν σχέθεν. Pind. Isthm. 3, 72 : Κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι. Æsch. Sept. 75 : Ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν ζυγοῖσι δουλείοισι μήποτε σχεθεῖν· 429 : Ἐκπέρσειν πόλιν ... φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν. Eur. Rhes. 602 : Οὔτ' ἄν σφ' Ἀχιλλέως οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ C μὴ πάντα πέρσαι ναύσταθμ' Ἀργείων σχέθοι. Aristoph. Lys. 425 : Ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω. Theocr. 22, 96 : Ἔσχεθε δ' ὁρμῆς. Aret. p. 104, 9 : Οἶνος ὠκὺς ὡς τὴν παλίρροιαν σχεθεῖν· 49, τὴν τροφὴν ἐν τῇ κοιλίῃ.] Sed quæ in VV. LL. ex Greg. Naz. afferuntur, σχεθῆναι τῆς φορᾶς, In medio cursus impetu retineri, item in Orat. in S. Pascha, Σελήνη σχεθήσεται, Luna retinebitur; potius ad Ἔχω referenda sunt, quod tempora quædam ab inus. v. Σχῶ [de quo in Σχέω] mutuatur.

[Σχειρὰ inter disyllaba in ειρὰ sine interpr. ponit Theognost. Can. p. 101, 24.]

[Σχέλινος, sec. Theognost. Can. p. 12, 6, inter vocc. ab σχε incipientia ponentem, ἀγρία κυπάρισσος, ex Hesychio, qui addit, οἱ δὲ ἄρκευθος.]

[Σχελίς. V. Σκελίς (ubi addere licet Neophyti Lex. ap. Ducang. App. Gl. p. 180 : Σχιμνία, αἱ τοῦ σκόρδου σχελίδες. Et Poll. 6, 33 : Σχελίδες λαγωῶν), Σχεδιάς.]

[Σχελυνάζω, unde Hesychius : Σχελυνάζει, φλυαρεῖ. Et Ἐσχελίνασεν, ἐφλυάρισεν. Quod ad λεσχηνάζω vel D λεσχηνεύω referebat Scaliger, Valck. vero Opusc. vol. 1, p. 212 comparabat cum ejusd. gl. Χελυνάζειν, χλευάζειν. Theognost. Can. p. 12, 8 inter vocc. ab σχε incipientia : Σχελινάζει, φλυαρεῖ. L. Dind.]

[Σχέμα, τὸ, i. q. σχῆμα, sec. Hesychii gl. : Σχέμα, σχῆμα, Ἀχαιοί· et Zonaram Lex. p. 1701, Theognost. Can. p. 12, 6 : Σχέμα τὸ ὄχημα (sic sive ipsorum sive librarii culpa). V. de forma Lobeck. Add. ad Phryn. p. 445.]

[Σχένδυλα. Σχενδυλάω. V. Σχενδύλη.]

Σχενδύλη, ἡ, Instrumentum quoddam fabrile : unde Σχενδυλόληπτοι et Ἐσχενδυλῆσθαι ap. Hesych., quem vide. [Σχενδυλόληπτοι, ἐσχενδυλῆσθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροις ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται. ‖ Σχένδυλα epigr. Anth. Pal. 11, 203, 3 : Ναυπηγοῖς σχένδυλα, ubi locum habet tam fem. sing. quam neutrum plur. ‖ Σκενδύλιον, τὸ, ap. Heron. Belop. p. 123, C, in illo cit. huc referebat Schneider. V. etiam Σχενδύλησις.]

[Σχενδυλόληπτος. V. Σχενδύλη.]

Σχενόω, Macero. [Voc. nihili ex Lexico Septemv. repetitum, quod etiam perf. et fut. ponit.]

Σχέραφος, Convicium, Hesych. [Βλασφημία, λοιδορία. V. Σκίραφος.]

Σχερία, ἡ, Phæacum insula s. regio. [Hom. Od. Ε, 345. Crinag. Anth. Pal. 9, 559, A; Jul. Polyæn. ib. 7, 3.] Sed ἡ κουρὰ prius ita vocabatur. Hesych. [Pro καὶ ἡ κουρὰ recte intt. Κέρκυρα, ut est ap. schol. Hom. l. c. et Apoll. Rh. 4, 983, Strab. 7, p. 299. Steph. Byz. : Σχερία, ἡ Φαιακία. Κέκληται, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν, ἀπὸ τοῦ τὴν Δήμητραν φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι τοῦ Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Σχεριεύς. Οἱ ἐνοικοῦντες Σχέριοι ἤτοι Φαίακες. Conf. schol. Apoll. l. c.]

Σχερὸς, Litus, Hesych. [Qui interpr. ἀκτή, αἰγιαλός. Idem : Σχερὸν κῦμα ἕτοιμον, Ἀμερίας. Unde ap. Theognost. Can. p. 12, 7 factum : Σχερὸς, ὁ αἰγιαλὸς, ἀκτή, κῦμα, ἕτοιμος. Oppiani Cyn. 4, 198 : Ἀφρὸν ἀποστάλαει δὲ ποτὶ χέρσον αἱματόεντα, Wernick. ad Tryphiodor. p. 64, ποτὶ σχερὸν malebat quam ξερὸν, ut alii de quibus v. in Ξερός. ‖ Hinc formulæ Ἐν σχερῷ et Ἐπὶ σχερῷ, quas rectius scribi junctim ἐνσχερῷ, ἐπισχερῷ grammatici in Ἐπισχερῶ citati probant, ex quibus Theognost. p. 12, 8 finxit σχέρω, ἑξῆς. Male igitur ἐν σχερῷ ap. Pind. Nem. sec. nonnullos 1, 69; 11, 40 : Ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι· Isthm. 5, 30 : Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι· et mendosius ἐκ χερὸς ap. Antimachum Athen. 11, p. 468, B, ubi ἐνσχερὼ ἑδριόωσι restitutum.]

Σχέσις, εως, ἡ, [Ratio habendi aliquid, Habitus. Plat. Definitt. p. 412, E : Χάριτος σχέσις. Æsch. Sept. 507 : Οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐθ' ὅπλων σχέσιν μωμητός. Xen. Conv. 4, 57 : Πρέπουσαν σχέσιν καὶ τριχῶν καὶ ἐσθῆτος. Plato Tim. p. 24, B : Ἡ τῆς ὁπλίσεως αὐτῶν σχέσις· Reip. 5, p. 452, C : Τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν. Pollux vero 6, 179 : Σχέσις ἀσπίδος, ἕξις ὅπλων.] Habitudo, [Habitus, Tenor, add. Gl.] Constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, Galen. [vol. 12, p. 305 : (Φύσις καὶ διαφορὰ τῶν ἄρθρων) κατὰ πάχος τε καὶ λεπτότητα τοῦ σώματος γιγνομένη, ἣν ὀνομάζουσι σχέσιν.] Quam corporis constitutionem Hippocr. ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων appellavit etiam ἕξιν. Gorr. [Hippocr. p. 784, G : Διαφέρει μέντοι καὶ σχέσις τις σώματος· quod ἕξιν interpr. Galen. Gloss. p. 576. Demosth. p. 1122, 15 : Ἐν ταύτῃ τῇ σχέσει διάγει τὸν βίον. Diog. L. 5, 67 : Τὴν πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων.] ‖ Ut Idem scribit, Affectio dubia, h. e. Quæ facile et inducitur et depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellavit, τῇ ἕξει oppositam. Ab ea febres, quæ facile discutiuntur, σχετικὰς et ἐν σχέσει : quæ ægre, ἑκτικὰς et ἐν ἕξει nominant. In VV. LL. Σχέσις, Habitus imperfectus, quique non contumax, sed solutu facilis est; ἕξις vero Affectus manens et diuturnus, quem Habitum vocant : et ille, διάθεσις ἐν σχέσει, κατὰ σχέσιν, hic, διάθεσις ἐν ἕξει, καθ' ἕξιν, etiam nominatur. Galen. K. τόπ. 2 : Διάθεσιν τῆς κεφαλῆς ἤδη καθ' ἕξιν, οὐ κατὰ σχέσιν, ἡγούμενοι γεγονέναι, καλοῦσιν ἔγκαυσιν· 8 : Ἐπειδὴ γὰρ ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, ἐν ἕξει, κτλ. [Utrumque discernit etiam Pollux loco modo cit. Lucian. Conv. c. 23 : Τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; Hermotim. c. 81 : Μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς καὶ σχέσεις. Frequens etiam apud alios philosophorum, ut Arrian. Epict. 4, 6, 26 : Εἰ τὸ πρέπον σώζουσιν ὡς ἄνδρες, ὡς υἱοί, ὡς γονεῖς, εἶθ' ἑξῆς κατὰ τὰ ἄλλα τῶν σχέσεων ὀνόματα· aliisque ll. multis ap. Schweigh. in ind. et Bekkeri et Wyttenb. ad Sextum et Plut. Gregor. Acindyn. Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 758, 65 : Σχέσει καὶ μιμήσει, Habitu naturali s. Natura et imitatione. « Procul. Institt. theolog. c. 122, p. 180. » Creuzer.] ‖ Exp. etiam οἰκειότης φυσική, Convenientia naturalis rei unius cum altera, ut Bud. exp. Greg. Naz. : Τὸ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως διάφορον. [Diog. L. 9, 87 : Τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· μετατεθέντος γοῦν ἐκείνου οὐκέτ' ἔσται δεξιόν. Schol. Dionys. Bekk. An.

p. 943, 19 : Σχέσις ἡ πρός τινα οἰκείωσις· κατὰ πέντε δὲ τρόπους γίνεται ἡ σχέσις· ἢ γὰρ φύσει ὡς ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφὸν ἢ υἱοῦ πρὸς πατέρα· ἢ τύχῃ ὡς δούλου πρὸς δεσπότην· ἢ τέχνῃ ὡς μαθητοῦ πρὸς διδάσκαλον· ἢ προαιρέσει ὡς φίλου πρὸς φίλον· ἢ τόπῳ ὡς τὰ τοπικὰ τῶν ἐπιρρημάτων. Similia Suidas. [Conf. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 124, 2; 291, 2, et plurima ap. Sylburg. ind. Etym.] In VV. LL. dicitur esse Rerum inter se comparatarum affectio, quæ indicat quid habeant una cum altera convenientiæ. Vide Ἄσχετος. [Σχέσις, σχετικὴ, dicitur Affectiva imaginum adoratio, quarum cultus in prototypum transit : est autem Σχέσις quivis Affectus. Mich. Psellus Synops. Leg. 79 : Συλλήψεως, γεννήσεως, σχέσεως, συναφείας. Anon. Ms. De cultu imaginum ex cod. Reg. 1595 : Ἡ εἰκὼν σχέσιν ἔχει πρὸς ἀρχέτυπον. Mox : Σχέσις ἐστὶ δύναμις φύσεως συνδετικὴ τῶν ὁμοειδῶν· λέγεται δὲ σχέσις ὅταν διάφορα πράγματα κατά τι κοινωνοῦσιν ἀλλήλοις. (Theodor. Stud. p. 553, B : Διαφορότητα οὖν οὐσίας φήσας, ταυτότητα δηλονότι ὑποστάσεως κατὰ τὸ ἑκάτερον ἐν ἑκατέρῳ ὑπέδειξε· καθ' ἣν καὶ ἡ κατὰ σχέσιν προσκύνησις τεθεώρηται. B Ἡ γὰρ σχέσις, ὥς φασι, τῶν πρός τι ἐστιν· ἅμα τε γάρ ἐστι καὶ ἀντιστρέφει πρὸς ἄλληλα, οἷον ἀρχέτυπον πρὸς εἰκόνα κτλ. L. D.) Theophorus episcopus Myrorum in Concilio Nicæno II : Τὰς εἰκόνας δέχομαι καὶ προσκυνῶ οὐχ ὡς θεοὺς, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τὴν σχέσιν καὶ τὸν πόθον ψυχῆς μου, ὃν εἶχον πρὸς αὐτοὺς τὸ πρῶτον. Tarasius patr. Cpolit. in eodem Concilio act. 2 : Καὶ ταύτας σχετικῷ πόθῳ προσκυνοῦμεν. Synaxar. 10 Octobr. : Ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν σεβασμίων καὶ ἁγίων εἰκόνων. Jo. Damasc. Orat. in Constantin. Caballinum p. 669 : Ἀσπάζονται αὐτὰς (τὰς εἰκόνας) οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὡς προεῖπον διὰ πόθον καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν. Constant. Manass. in Theodora : Καὶ τοῖς ἀπεικονίσμασι Χριστοῦ καὶ τῶν μαρτύρων τοὺς ἀπονέμοντας αὐτοῖς τὸ κατὰ σχέσιν σέβας. Cæsarius De usu imaginum : Ἔστι δὲ καὶ σχετικὴ καὶ ἀσπαστικὴ προσκύνησις ἐκ φιλικῆς διαθέσεως καὶ εὐγνώμονος, οἰκείωσιν καὶ εὔνοιαν τοῖς ἠγαπημένοις ἐπαγγελλομένη. Theophanes a. 10 Leoni Isauri : Οὐ μόνον γὰρ περὶ τὴν σχετικὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων ὁ δυσσεβὴς ἐσφάλλετο προσκύνησιν· C et cum eod. voc. Demetrius Chomat. in Respons. p. 321. Ducang. Procop. Diac. Homil. εἰς τὴν τῆς ὀρθοδοξίας τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων πανήγυριν : Εἰκὼν γὰρ οὐ τῶν καθ' αὑτὸ λεγομένων, ἓν δὲ τῶν πρὸς ἕτερον σχέσιν καὶ τὴν ἀναφορὰν ποιουμένων, εἰκονιζόμενον γὰρ καὶ τοῦ ἀρχετύπου. Infra : Τὴν γὰρ σχετικὴν τιμὴν τούτοις ἐκνέμομεν, etc. Id. App. p. 180.] ‖ Ut in iisdem ex Rufiniano [p. 270 Ruhnk.] annotatur, Lat. Affectio [Adfictio], qua adversariorum quemlibet fingimus, cui respondeamus. ‖ At vero ap. gramm. σχέσις ὀνομάτων dicitur, quum cuique substantivo suum adj. apte connectitur. [Aliter Ammon. De diff. p. 122 : Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Schol. Soph. Tr. 1012 : Τὴν ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ (πόθεν pro ποῦ)· et schol. Dionys. Bekk. An. p. 943, 10. Etym. p. 309, 1. Eust. Il. p. 802, 28 : Τῶν Ἀττικῶν δύω λεγόντων ἐπὶ δυϊκῆς σχέσεως. Schol. Aristoph. Pl. 2 : Ἡ παρά τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ. Eust. Il. p. 532, 7; Etym. M. p. 651, 30; 652, 44, aliisque ll. plurimis ap. Sylb. in ind. D Schol. Philostr. Her. p. 480 ed. Boiss. Id. p. 358 : Ἐπιθάπτειν· ἡ ἐπὶ τὴν δευτέραν σχέσιν. Conf. schol. Dionys. Bekk. An. p. 943, 24 sq. Schol. Eur. Phœn. 446 : Ὀρθοτονητέον τὸ σοί διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν σχέσιν. Similiter Iambl. In Nicom. p. 102, B; 138, D; 139, B; 149, A. ‖ Apud metricos sec. Hephæst. p. 112, 8, Κατὰ σχέσιν ἐστὶν ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος· καλεῖται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι· 119, 5 : Κατὰ σχέσιν ἐστὶν ἃ δουλεύοντα ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητὴς γράφει· ut Aristid. Q. De mus. p. 58, 8 : Τῶν συστημάτων τὰ μὲν ἀπολελυμένα, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις, κατὰ σχέσιν δὲ ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Quæ dividuntur in μικτὰ κατὰ σχέσιν et κοινὰ κατὰ σχέσιν, de quibus Heph. p. 124 sq. Aliter schol. Heph. p. 104, 20 : Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) οἷον κίνησιν χρόνων καὶ διαφόρων ποδῶν σχέσιν. V. etiam Tzetz. Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 108, 10, 14, 16, 30.] ‖ Retentio, ἐποχὴ, κατάστασις, συγγένεια, φιλία, He- A sych. : quæ ad præced. signiff. pertinent. [Prima signif. Hippocr. p. 1159, F : Τοῦ οὔρου πολλὴ σχέσις· quod cum ἐπίσχεσις permutatur Epid. 6, 1, 9. Aret. p. 54, 45 : Σχέσιες οὔρων. Plat. Crat. p. 424, A : Περὶ ῥοῆς τε καὶ σχέσεως. Ps.-Aristot. H. A. 10, 7 fin. : Σχέσις τῶν ἐπιμηνίων. Orac. ap. Phlegont. Mir. c. 10, p. 76 Fr., p. 620, A ed. Müller. Histor. vol. 3 : Ὅπως σχέσις ἦσι κακοῖσι, nisi leg. κακοῖο, ut ibid. B, sive p. 78 Fr. est ὅπως λύσις ἦσι κακοῖο. Eadem fortasse signif. Georg. Pisid. Bell. Avar. 99 : Θέλων μαλάξαι τὴν ἀσύνθετον φύσιν σχέσει λογισμῶν, δωρεῶν ὑποσχέσει. ‖ Galen. Gloss. p. 576 : Σχέσει, τῇ συνοχῇ (Hippocr. p. 743, C)· Ἐν περισχέσει καὶ σχέσει καὶ ἐπιδέσει. ‖ De amore Nicet. Eugen. 3, 11 : Ἐγὼ γὰρ οὐ πῦρ, οὐ θάλασσαν, οὐ ξίφος πρὸς τὴν Κλεάνδρου δειλιάσαιμι σχέσιν. Alios ejusdem aliorumque ll. v. ap. Boisson. ad Aristæn. 1, 19, p. 503, Anecd. vol. 4, p. 226, 4. Theodor. Stud. p. 289, E : Φιλτροποιόν τι πρᾶγμα ἡ γραμματικὴ προσφώνησις, σχέσιν ἐμποιοῦσα ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐρώντων. L. Dind.]

B [Σχετέος, α, ον, unde ap. Hippocr. p. 648, 25 : Σχετέα δρᾶν, Quæ compescenda sunt aut inhibenda, i. e. Verenda. Foes. Male ap. Hipp. σχεταῖα, quod servavit Foes., Schneider. autem recte emendare videtur σχέτλια.]

[Σχετήριον, τὸ, Remedium. Eur. Cycl. 135 : Ἡδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον. V. autem Σχητηρία.]

Σχετικὸς, ἡ, ὸν, Qui cum aliquo convenientiam quampiam habet, Retinendi et cohibendi vim habens. Plut. De primo frig. [p. 954, D] : Στυπτικὴν αὐτοῖς παρέχοντα καὶ σχ. εἰς τὰς φαρμακείας δύναμιν, Quæ constringendi ipsius et cohibendi vim in medicamentis suppeditant, Turn. Ibid. [p. 952, B] : Τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχ., Aqua glutinat et copulat, Turn. [Et Mor. p. 428, E : Διὰ τοῦτο μὲν ἀέρα σχετικὸν πάσης οὐσίας ἐν μιᾷ μορφῇ, Aerem qui una in forma omnem substantiam continet, Int. 725, B : Ὕδατος ἡ ψυχρότης σχετικόν ἐστι φύσει· 1085, B : Μνήμας μονίμους καὶ σχετικὰς τυπώσεις. ‖ De usu eccles. v. Ducang. in Σχέσις cit. Pertinens ad statum, habitum, Non naturalis, C contrarius φυσικῷ, est ap. Theodoret. vol. 5, p. 8 ed. Schulz. : Ἐπυθόμην δ' ἂν ἡδέως αὐτοῦ πότερα δὴ τὴν ἕνωσιν τοῦ Λόγου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον ... πεπρᾶχθαί φησι κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ συνάφειαν σχετικὴν δουλοπρεποῦς καὶ ἀνυποστάτου μορφῆς πρὸς ἐνυπόστατον καὶ θείαν μορφήν; 19 fin. : Κεκένωκεν ἑαυτὸν οὐκ ἀβουλήτως, ἀλλ' ἐθελοντὴς ὁ μονογενὴς γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ οὐχ ὡς σὺ φῄς, ἀνέλαβεν ἄνθρωπον, σχετικὴν αὐτῷ δωρούμενος τὴν συνάφειαν, cui contraria φυσικὴ ἕνωσις. Ib. p. 1034 : Τὸ γὰρ θεὸς ὄνομα φύσεώς ἐστι θεωρουμένης δηλωτικόν, τὸ δὲ πατὴρ σχετικὸν καὶ τὸ υἱὸς ὁμοίως· vol. 3, p. 639 : Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει) Ἄγαν ἁρμοδίως τῷ σχετικῷ ὀνόματι τὴν πίστιν συνέζευξεν· οὐ γὰρ φύσις, ἀλλ' ἡ πίστις υἱὸν αὐτὸν ἀπειργάσατο. Quibuscum conf. Theodor. Stud. p. 412, D; 413, A; 552, C, D, E, et v. Σχετικῶς. ‖ Adv.] Σχετικῶς, pro οἰκειωτικῶς, Hesych. Sunt autem hæc ad illam τοῦ σχέσις signif. referenda, qua ἀντὶ οἰκειότητος φυσικῆς ponitur. [Affective, Relative. Gregor. II Papa in Epist. 1 ad Leon. Isaur. Imp. : Ταύτας (τὰς εἰκόνας) προσεκύνη- D σαν οὐ λατρευτικῶς, ἀλλὰ σχετικῶς. Theosterictus in Vita S. Nicetæ Confess. n. 26 : Κατὰ τὸν ἡμέτερον νοῦν διαφορὰν προσκυνήσεων οἶδεν ὁ λόγος, τὴν μὲν κατὰ λατρείαν ..., τὴν δὲ σχ. καὶ ἀναγωγικῶς. Vita S. Theophanis Confess. n. 16 : Εἰ οὖν αἱ προλαβοῦσαι ἓξ ἅγιαι σύνοδοι προσκυνεῖσθαι τὰς ἁγίας εἰκόνας σχ. οὐκ ἀπεκήρυξαν, σοφώτερος τούτων γένῃ. Vita S. Nicolai Studitæ p. 908 : Οἱ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα σχ. σεβαζόμενοι. Continuator Theophanis 4, 10 : Ἀνέλαμψαν δὲ αἱ τῶν ἁγίων εἰκόνων μορφαὶ, οὐ θεϊκῶς ἡμῖν λατρευόμεναί τε καὶ τυπούμεναι, σχ. τε καὶ σεβασμίως τὴν δι' αὐτῶν πρὸς τὰ πρωτότυπα ἡμῖν τιμήν πως διαπορθμεύουσαι. Ita ap. Theophanem Ceram. Homil. 20 in Menologio Basil. 13 Maji in S. Sergio etc. Mich. Psellus Περὶ δόγματος, ubi de Christo : Καὶ φύσιν ἀνελάβετο τὴν ἡμῶν ἐκ παρθένου οὐσιωδῶς καὶ σχετικῶς φύσει, οὐ φαντασίᾳ. V. Dav. Chytræus De statu Eccl. Orient. p. 131 et nos ad Alexiadem p. 293. De alia vero hujus vocis notione v. Fr. Ducæum ad Epist. Dionysii Alex. archiep. Ducang. Olympiod. ad Phædon. p. 340 Fisch., vel ap. Casaub.

ad Pers. Sat. 5, 185, p. 309 ed. Dübner. Psellus In Orac. p. 118, 9. Boiss. Conf. id. In Alcib. p. 16 ed. Creuzer. Ut sit contrarium adv. φυσικῶς (v. Σχετικός). Theodoret. vol. 5, p. 12 med.: Οὐκοῦν οὔτε δίχα τῶν ὑποστάσεων δούλου τε καὶ θεοῦ μορφὴν ἡνῶσθαί φαμεν οὔτε μὴν κοινὸν ἄνθρωπον σχ. συνῆφθαι τῷ λόγῳ διοριζόμεθα. Theodor. Stud. p. 76, B: Οὕτω καὶ Χριστοῦ κηρυσσομένου ἀπ' ἀρχῆς ὁ τῆς εἰκόνος λόγος συνείπετο σχετικῶς· 389, E: Οὐκ ἐν αὐτῇ ὄντος τοῦ Χριστοῦ φυσικῶς, ἀλλὰ σχετικῶς ἤγουν ὁμοιωματικῶς· 390, A: Ὁμοιωματικῶς οὖν προσκυνεῖται ἐν εἰκόνι εἴτουν σχ. εἴτουν ὁμωνύμως ὁ Χριστός· 413, A; 521, B; 528, B; 552, E. L. Dind.]

Σχετλιάζω, σω, Dico esse σχέτλιον, Conqueror tanquam σχέτλια πεπονθώς, Quiritor, [Quirito, Interjicio, Gl.] Lamentor. [Plato Gorg. p. 519, B: Ἀγανακτούντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δεινὰ πάσχουσι. Demosth. p. 913, 9: Ἀγανακτοῦντος ἐμοῦ καὶ σχετλιάζοντος ἐπὶ τῇ τόλμῃ τοῦ Λαμπίδος· 1023 extr.] Æsch. C. Ctes. [p. 74, 23]: Πολλὰ διαμαρτυρουμένου [— ρομένου] καὶ σχετλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. [Id. p. 35, 22: Ἐπὶ τῷ καιρῷ τούτῳ δεινῶς ἐσχετλίασε· 49, 1: Κἂν παρελθὼν ἐθελήσῃ σχετλιάσαι.] Aristoph. [Pl. 477]: Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Lucian. [De sacrif. c. 1]: Δεινὰ ποιεῖν καὶ σχετλιάζειν. [Polyb. 1, 81, 1; 4, 45, 8. Et 1, 55, 3: Ἐπὶ μὲν τοῖς ὅλοις ἐσχετλίαζον. Diod. 13, 61.] Alicubi redditur etiam Exclamo miserabiliter. Cum accus. ap. Plut. Camillo [c. 31]: Ταῦτα [Τοιαῦτα] σχετλιάζοντες, Hæc cum lamentatione et quiritatione dicentes. At in VV. LL. Hæc miserantes, i. e. Dignis miseratione suasionibus agitantes. [Cum accus. rei deplorandæ Aristænet. Ep. 1, 6 init., p. 29 Boiss.: Σχετλιάζουσα τὸ συμβάν. Pro quo πρὸς τὴν τύχην ἐσχ. 2, 7, p. 149. L. Dindorf.]

Σχετλιασμός, ὁ, Quiritatio [Gl.], Lamentatio, Thuc. [8, 53: Πρὸς πολλὴν ἀντιλογίαν καὶ σχετλιασμόν. «Σχετλιασμός, Conquestio, h. e. Ea pars orationis, qua conquerimur, et commoti sumus ex injuria vel adversa fortuna, Aristot. Rhet. 2, 21, 25.» Ernest. Lex. rh. Epiphan. vol. 1, p. 734, C: Ἔπος ἀπὸ τῶν Ὁμήρου πρὸς αὐτὸν σχετλιασμοῦ ἕνεκα ἀποτεινόμενος παρέθετο. Priscian. 15, 7, 40: «Interjectio non solum quem Græci σχετλιασμὸν significat.» Hesych.: Ἐλελεῦ... ἐπὶ σχετλιασμοῦ, aliique grammatici.]

[Σχετλιαστικός, ή, όν, Lamentando aptus. Theodori Prodr. versus supersunt σχετλιαστικοὶ εἰς τὴν πρόνοιαν, de quibus v. *Notices* vol. 8, p. 180. Ejusdem Σχετλιαστικοὶ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ τοῦ λόγου, ib. p. 195. L. D. Σχετλιαστικὰ σχήματα dicuntur Formæ dicendi et figuræ, quibus illam conquestionem et lamentationem significamus: v. Apsin. Rhet. p. 728, Cic. Invent. 1, 55. Similis est illi ἐκφώνησις, quæ est admirationis, ut illa conquestionis. Ernest. Lex. rh. HSt. in Ind.:] Item Σχετλιαστικός, ut φεῦ a grammaticis dicitur esse φωνὴ σχετλιαστική, Conveniens τῷ σχετλιάζοντι, s. σχετλιασμὸν indicans. [Schol. Aristoph. Nub. 1. ‖ Adv. Σχετλιαστικῶς, «Basil. schol. in Greg. Naz. Notitt. Mss. vol. 9, part. 2, p. 81.» Boiss. Maximus Conf. vol. 2, p. 24, C. L. Dind.]

[Σχετλιοποιητής, i. q. sequens. Paraphr. Wassenb. Hom. Il. B, 112.]

[Σχετλιοποιός, ὁ, ἡ, Miserum faciens. Schol. Eur. Hec. 69. L. Dind.]

Σχέτλιος, α, ον, et ὁ, ἡ, Miser, Miserabilis, Infelix, Infortunatus, Asper, Sævus, [Importunus, Reportunus, Gl.]; nec non Scelestus, ut apud nos *Misérable* utramque signif. habet, sc. et Miserabilis et Scelesti. Apud Hom. sæpe de Scelesto, s. Sævo, s. Crudeli, s. Intractabili. Il. B, [112]: Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν κτλ. [Et de eodem I, 19; Od. Γ, 161. Il. E, 403: Σχέτλιος, αἰσυλοεργός· Γ, 630. Herodot. 3, 108: Ὅσα δὲ (animalia) σχέτλια καὶ ἀνιηρά.] Alibi [Ω, 33, Od. E, 118]: Σχέτλιοί ἐστε θεοί. Sed alia etiam ap. eum significat; dicitur enim de Eo qui est acer et audax, item Qui est laborum patiens. Et secundum varias signiff. varie deducitur: una autem ex derivationibus est παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι: v. Eust. [Il. K, 164: Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις· Σ, 13: Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός, σχέτλιος· X, 41. Et sæpe vocativo utro-

A que genere, ut Il. Π, 203, Γ, 414; Od. Δ, 729. Item alii poetæ quivis, ut Æsch. Prom. 644: Ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο· et vocat. Soph. Ph. 369, 930, Ant. 47, et neutro Aj. 887: Σχέτλια γὰρ... ἐμὲ μὴ πελάσαι. Cum genit. Eur. Andr. 1179: Ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ· Apoll. Rh. 4, 1047: Σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες. Aristoph. Nub. 485: Ἐὰν δ' ὀφείλω σχέτλιος ἐπιλήσμων πάνυ· et vocat. Ran. 116 etc. Plat. Leg. 10, p. 903, C. Et Hipp. maj. p. 289, E: Σχ. ἐστι. Superl. Herodot. 3, 155: Ὦ σχετλιώτατε ἀνδρῶν. Andocid. p. 16, 24; Isocr. p. 103, A; Demosth. p. 842, 1, et comparat. 874, 15; Antiphon p. 147, 3.] Legimus autem et σχέτλια ἔργα Od. Ξ, [83]: Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, Facta scelesta; etiam simpliciter Injusta, ut quidam interpr. [Conf. I, 295, X, 413. Hesiod. Op. 123, 236, 252. Theognis 731. Eur. Alc. 408. Aristoph. Av. 1175: Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος. Herodot. 6, 138: Νενόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα Λήμνια καλέεσθαι. Od. K, 69: Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοί, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος σχέτλιος. Eur. El. 120: Τῶν σχετλίων πόνων· Andr. 31:
B Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι· et Cycl. 587. Phœn. 1558: Σχετλίαισι μάχαις· Iph. T. 651: Ὦ σχέτλιοι πομπαί. Poeta (f. Callim.) ap. Suid. in Ἀφραστύς cit.: Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες. In soluta etiam oratione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum, Atrox, aut etiam Miserum, Miserabile: Δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, Dem. Sic [Eur. Suppl. 1074: Σχέτλια τάδε παθών; Iph. A. 932: Ὦ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων· El. 1170.] Aristoph. Pl. [856]: Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα; Nonne misere tractatus sum? Nonne atrocem injuriam accepi? [Et absolute Ran. 612: Εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; — Σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά· Lys. 498: Σχέτλιόν γε. Xenoph. Anab. 7, 6, 30: Εἰ δὲ δὴ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει τῆς ἀσφαλείας, τοῦτο δὴ τὸ σχέτλιον πάθημα. Plato Gorg. p. 467, B: Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ. Demosth. p. 386, 8: Πῶς οὐ δεινὸν καὶ σχ.; 504 fin.: Πῶς οὐ σχ. καὶ δεινόν; Antiphon p. 147, 13: Δεινὰ καὶ σχέτλια ἐργάσασθαι· et
C Isocr. p. 378, A; et superl. p. 127, D.] Synes.: Σχέτλιόν ἐστι συγχύπτειν εἰς τὰ τοιάδε. [Comparat. Aristid. vol. 1, p. 572: Μὴ δευτέρων σχετλιωτέρων δεήσθη. Jo. Laurent. De ostent. p. 156, C; 182, C; Τὸ πάντων σχετλιώτερον. L. Dind.]

[Σχετλιότεκνος, ὁ, ἡ, Infelix liberis. Theod. Prodr. Ep. p. 76.]

Σχετλίως, Misere, Miserabiliter, Scelerate. [Ægre, Gl. Sic Marc. Antonin. 1, 15: Παρὰ Μαξίμου τὸ οὐ σχετλίως κατεργαστικὸν τῶν προκειμένων. L. D.] Apud Isocr. [p. 390, D] ὠμῶς et σχετλίως copulata inveniuntur. [Superl. Σχετλιώτατα ap. Soph. Tr. 879: Τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής; — Σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν, vitii suspectus est.]

[Σχετός, ὁ, ad explicandum ἀάσχετος fingit Eust. Il. p. 618, 39, cum aliis grammaticis. Σχετῶς adv. ap. Maximum schol. in Dionys. Areop. p. 305, A, in marg. rectius scribitur σχετικῶς.]

[Σχέω pro ἔχω fingunt Thomas p. 512, Zonaras Lex. p. 1702, schol. Hom. Od. E, 118, in etym. v.
D Σχέτλιος, et usurpat Tzetzes citatus in Ἔχω p. 2626, B. Nihilo melius Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 211, 20, σχοῦν.]

Σχῆμα, τό, Habitus [Gl.]. Redditur tamen et aliis nominibus sæpe, ut mox docebo; sed ab hac interpr. incepi, quod σχῆμα eod. modo dicatur ab ἔχω, aut certe σχέω inusitato pro ἔχω, quo Habitus ab Habeo. Quam late autem utrumque extendatur, ex seqq. patebit exemplis. [Figura. Eur. Iph. T. 292: Παρῆν δ' ὁρᾶν οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετο φθογγάς τε μόσχων καὶ κυνῶν ὑλάγματα· Ion. 992: Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας; Hel. 379. Philemo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 79: Οἴει τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων ἄνθρωπον, οὐδὲ μικρόν, ἀλλὰ (vel ἀλλ' ἢ) σχήματι· πλάγι' ἐστὶ τἄλλα, τοῦτο δ' ὀρθὸν θηρίον. Christodor. Ecphr. 106: Σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς. Hippocr. p. 17, 40: Σχήματα δὲ λέγω, ὅσα ἔνεστιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· quod pluribus explicat in seqq.] Xen. Cyrop. 5, [1, 5]: Καίπερ ἐν ταπεινῷ σχ. ἑστηκυῖα, Quamvis in humili esset habitu. Sed magis Lat., Quamvis hu-

milis esset ejus habitus. Sic autem vicissim dixit Liv., Cetero habitu se augustiorem fecit. [Id. Œc. 2, 4 : Εἰς δὲ τὸ σὸν σχῆμα, ὃ σὺ περιβέβλησαι, καὶ τὴν σὴν δόξαν, οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι προσγένοιτό σοι, οὐδ' ὣς ἂν ἱκανά μοι δοκεῖ εἶναί σοι.] Herodian. 1, [13, 2]: Οὐδὲν ἄλλο ἢ πένθους σχῆμα δείξασα, Ac plane in lugubrem habitum deformata, Polit. 1, [9, 7]: Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, Philosophi habitu. 3, [11, 2]: Σχῆμά τε, ᾧ προῄει, reddit, Habitus, quo in publicum prodibat. [Porphyr. Abst. 4, 6, p. 312, 5 : Ἀεὶ ἐντὸς τοῦ σχήματος χεῖρας.] Idem vero σχῆμα ἐσθῆτος dixit 5, [5, 4], sicut Virg. Æn. 8, 722 : Incedunt victæ longo ordine gentes, Quam variæ linguis, habitu tam vestis et armis. Ubi tamen Vestis et pro Vestitu accipi potest, quum in illo Herodiani l. ἐσθὴς Vestimentum significet. [Soph. Ph. 223 : Σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί. Eur. Bacch. 832 : Τὸ δεύτερον δὲ σχῆμα τοῦ κόσμου τί μοι; — Πέπλοι ποδήρεις, ἐπὶ κάρα δ' ἔσται μίτρα. Aristoph. Ran. 463 : Καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχον. Quo refertur etiam σχῆμα mulierum virile Eccl. 150, 482, 503, et Eq. 1331 : Οὐδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρας ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός (Δῆμος)· et Ach. 64 : Ὠκβάτανα τοῦ σχήματος. Menander ap. Stob. Fl. 53, 3 : Εὐλοιδόρητον ... φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου. Xen. Reip. Ath. 2, 8 : Οἱ μὲν (ἄλλοι) Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων.] Huc pertinet σχῆμα, quod redditur Cultus [Gl.]. Herodian. 7, [6, 1] : Ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, Nomen imperatoris jam cultumque gerens, Polit. Idem [1, 15, 15]: Καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι, Sed amplissimam dignitatem turpissimo fœdissimoque cultu contaminare. [Jesai. 3, 16, 17 : Τάδε λέγει κύριος· Ἀνθ' ὧν ὑψώθησαν αἱ θυγατέρες Σιὼν, καὶ ἐπορεύθησαν ὑψηλῷ τραχήλῳ ... καὶ τῇ πορείᾳ τῶν ποδῶν ἅμα σύρουσαι τοὺς χιτῶνας καὶ τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσαι, καὶ ταπεινώσει ὁ θεὸς ἀρχούσας θυγατέρας Σιὼν, καὶ κύριος ἀνακαλύψει τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, alii signif. obscœna pro αἰσχύνη dictum, alii vitiosum putarunt. ‖ Quævis hominis conditio vel quivis status, præsertim ecclesiasticus. Justinian. Nov. 6, 6, de diaconissis : Ἐπειδὴ κἂν εἰ χειροτονηθείη καί τι τοιοῦτο πράξειε καὶ συνοικοίη τινὶ μετὰ τοῦ ῥηθέντος ὀνόματος ἢ σχήματος, εἰς ἰδιωτικὴν διαγωγὴν μετασχηματίζεσθαι· Nov. 123, 10 : Καὶ διακόνοις καὶ ὑποδιακόνοις ... καὶ παντὶ ἄλλῳ οἱουδήποτε εὐαγοῦς τάγματος ἢ σχήματος καθεστῶτι. Leonis Nov. 7 : Τὸ κληρικὸν καὶ λαϊκὸν σχῆμα. (V. HSt. et nos infra in signif. Dignitatis.) ‖ Habitus magistratus. Chron. Alex. c. 11 Theodosii jun. : Εἰσελθόντος Ἀετίου ἐπάρχου πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ. ‖ Interdum pro habitu monachico, quem ἅγιον σχῆμα vocant Theosterictus in S. Niceta n. 19, Moschus Limon. c. 144, 146, etc., ἀγγελικὸν σχῆμα alii ... Duplex autem vel potius triplex est σχῆμα, unde μικρὸν et μέγα, μικρόσχημος et μεγαλόσχημος et quæ ab his ducuntur. ‖ Σχήματα Tacticis dicuntur varii exercituum ac copiarum motus, κινήσεις, quum sese explicant in diversas formas. Ἐναλλαγὴ σχήματος ap. anon. Ms. De tactica, σχημάτων μεταβολὴ ap. Continuator. Theophanis l. 3, n. 25. Leo Tact. 7, 67 : Γίνονται δὲ τὰ σχήματα ταῦτα διὰ τὰς διαφόρους ἀνακυπτούσας αἰτίας· 17, 92 : Τοσαύτης διαφορᾶς οὔσης εἴς τε τὰς τάξεις καὶ εἰς τὰ σχήματα κτλ. 18, 9 : Εἰσὶν οὖν διαφοραὶ τῶν τάξεων τῶν κατὰ σχῆμα γενομένων τρεῖς. V. Mauric. Strat. 12, 14. Hinc μετασχηματίζειν ap. Leon. 7, 39, ἀσύμφωνα σχηματίζεσθαι ap. Mauric. 11, 4, ἡ τῶν σχηματισμῶν γυμνασία ap. Jul. African. Ms. De apparatu bellico c. 67; et c. 69 : Τὸ σχῆμα τοῦ φοσσάτου οὐ δεῖ εἶναι στρογγύλον. V. Rutgers. V. L. p. 130. ‖ In Nov. Justiniani 46, 2, dicitur titulus Pro soluto : Εἰ μὲν οὖν ἰδιώτης τις ὀφειλόμενος εἴη, δύνασθαι καὶ τὸ pro soluto σχῆμα λαμβάνειν ἀκινήτους κτήσεις. Ducang.] ‖ Sæpe etiam σχῆμα, quod a Latinis et Habitus oris et Gestus [Gestamen, add. Gl.] appellatur, a Gallis *Maintien et Contenance*, quæ itidem a Tenere, quod est ἔχειν, deducta esse constat. Eur. Med. [1071] : Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα, Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. [Ion. 238 : Τρόπων τεκμήριον τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδε ... Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι τὸ σχῆμ' ἰδών τις εἰ πέφυκεν εὐγενής. Menander ap. Anton. Meliss. 78, p. 134 : Πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπεισελθὼν ἀνὴρ κεκρυμμένη κεῖται παγὶς τοῖς πλησίον. Xen. Conv. 1, 10 : Οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσι· 9, 5 : Ἀσπαζομένων ἀλλήλους σχήματα· iterumque ibid. Comm. 2, 1, 22 : Κεκοσμημένην τὸ σχῆμα σωφροσύνῃ· et ib. : Τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι· et similiter 3, 10, 5 : Διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων· 7 : Τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων κατασπώμενα καὶ ἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι· Apol. 27 : Ἀπῄει καὶ ὄμμασι καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι φαιδρὸς, ubi al. σχήματι. Cyrop. 6, 4, 20 : Ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον καὶ λόγους· quod pro χρημάτων in l. simili 5, 2, 34, restituit Toup. ad Longin. 44, 2. Demosth. p. 1122, 21.] Dem. [p. 537, 25] : Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Ibid. : Λυπεῖσθαι τὴν σὴν θρασύτητα καὶ φωνὴν καὶ τὸ σὸν σχῆμα θεωροῦντας. Aristoph. Vesp. [1170] : Ἰδού· θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Ut autem ibi βάδισμα subjungitur τῷ σχήματι, sic etiam a Luciano p. 20 [Tim. c. 54] : Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ubi tamen Erasm. vertit simpl. Habitu. [Conf. Hermotim. c. 8.] Idem Lucian. [D. mort. 10, 8] : Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος, ἀπό γε τοῦ σχ. [Nigrin. c. 24 : Ἐπισημότερον τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα.] Atque ut hic dixit aliquem esse σεμνὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος [et sim. Pisc. c. 13 : Ὁρᾷς τὴν κόσμιον, τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος;] sic etiam dicitur σχῆμα σεμνὸν, ὀγκῶδες. [Absolute Alciphr. Ep. 1, 34 init. : Σχῆμα ἔχων καὶ βιβλίδιον μετὰ χεῖρας εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν σοβεῖς, ubi v. Bergler.] Sunt autem qui huc referant illud ταπεινὸν σχ. [Somn. c. 13 : Σχ. εὐπρεπὲς, et ib. δουλοπρεπές] ap. Xen. paulo ante allatum, quod tamen latius extendi puto, ut docui. [De equo Xen. Eq. 1, 8 : Καὶ βιάζεσθαι δὲ ἥκιστ' ἂν δύναιτο ὁ τοιοῦτον σχῆμα ἔχων, καὶ εἰ πάνυ θυμοειδὴς εἴη· 7, 10 : Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα κοσμοίη τὸ σχῆμα. De camelis Cyrop. 7, 1, 49 : Οὕτως ἀπολαβοῦσαι πάλιν τὸ ἑαυτῶν σχῆμα ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσι.] Sed nonnunquam σχῆμα redditur et Persona, quod huc pertinentem signif. habet; ut Horat. : Personamque feret non inconcinnus utramque. [Plat. Alcib. 1 p. 135, D : Κινδυνεύσομεν μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα, τὸ μὲν σὸν ἐγὼ, σὺ δὲ τοὐμόν. Lucian. Charid. c. 8 : Καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα. Conf. annot. ad Hesychii gl. Σχηματοβόλον (σχῆμα καὶ τριώβολον) de judicum et saltatorum σχήμασι.] Quinetiam Speciem oris Latini dicunt, sicut Habitum oris, quod Græci σχῆμα. [Eur. fr. Antiop. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 716 : Οὐδὲ γὰρ λάθρᾳ δοκῶ φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενόν σοι Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν, i. e. Instar furis s. latronis.] ‖ Pro Species de aliis etiam rebus dictum. [Eur. Med. 1039 : Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου (ut Ion. 1067 : Πάθεα πάθεσι δ' ἐξανύτουσ' εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφὰς, item de moritura). De formis morborum i. q. εἴδη καὶ τρόποι ap. Hippocr. Epid. 6, 8, 43. Demosth. p. 690, 21 : Νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. Plat. Leg. 4, p. 718, B : Ἃ ἐν σχήματι νόμου ἀναρμοστεῖ λεγόμενα· 11, p. 918, E : Ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφοῦ σχήματι τιμῷτο τὰ τοιαῦτα πάντα· 9, p. 859, A : Ἐν πατρός τε καὶ μητρὸς σχήμασι· et similiter alibi. Isocr. p. 312, A : Ἐν ἀπολογίας σχήματι τοὺς λόγους ποιούμενος. Aristot. Metaphys. 11, p. 254, 6 : Ἐν μύθου σχήματι καταλελειμμένα τοῖς ὕστερον.] Ἐν σχήματι νοσοῦντος, ap. Herodian. [4, 2, 4], Bud. vertit Specie ægrotantis. Ap. Eund. [6, 5, 22], ἐν σχ. πολιορκίας, In speciem obsidionis; et [4, 2, 6], σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, Speciem præbere hominis mœsti. Interdum vero et alteram nominis Species signif. habet : unde etiam redditur alicubi Color et species, ut Cic. dicit ap. Bud. p. 492 : Sed etiam colorem et speciem pristinam civitatis amisimus. [Aristot. Eth. Nic. 8, 12 : Ἡ πατρὸς πρὸς υἱεῖς κοινωνία βασιλείας ἔχει σχῆμα.] Item Species et prætextus : ut Plut. Galba [c. 15] : Ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Sic et ap. Thuc. [8, 89 : Ἦν δὲ τοῦτο μὲν σχῆμα πολιτικὸν τοῦ λόγου αὐτοῖς κτλ.], ubi σχῆμα exp. πρόσχημα. Gregor. vero τῷ σχῆμα adjunxit πλάσμα κενόν : Οὐκ εὐλα-

6είας σχῆμα γοῦν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος· ubi Bud. pro utroque dixit duntaxat Simulationem inanem. [De specie inani Eur. fr. Æoli ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 429 : Γέροντες οὐδέν ἐσμεν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα· fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 160, 27 : Τέκνα μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.] Apud Paul. autem 1 Cor. 7, 31 : Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, redditur σχῆμα, vel Species, vel Forma; sed malo Species; puto enim σχῆμα hic esse, quod Gall. dicitur *La belle apparence*. [Eur. Andr. 1, Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, id est, interprete Barnesio, O Asiæ evanida gloria, cujus tamen species animo meo obversatur. Idem Hec. 619 : Ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι, significatur domum periisse, cujus tantum idea, memoria, seu species menti infixa remanet. Brunck. Cum ll. Eur. conf. Æsch. Sept. 489 : Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος· Soph. Ph. 952 : Ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, ubi periphrasin esse animadvertit Brunck. Eur. Alc. 911 : Ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω; fr. Licymn. ap. Steph. Byz. v. Τευθρανία : Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός· Phœn. 259 : Ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει σχῆμα φοινίου μάχης, ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται.] ‖ Jam vero ut Species interdum aliquam dignitatis signif. inclusam habere videtur, unde dicit Cic. Sustinere alicujus dignitatem non solum consilio, sed ipsa specie; sic et σχῆμα Græcis. [Soph. Ant. 1169 : Ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων. Lucian. Bis accus. c. 33 : Ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν καὶ γελωτοποιῶν· Rhet. præc. c. 16 : Σχήματος πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή. Quæ tamen etiam ad Habitus signif. referre licet.] Atque adeo etiam Dignitas redditur alicubi. Basil. Epist. ad Candidianum [vol. 3, p. 75, E] : Ὅς γε οὐθ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχ. ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον. Sed hic fortasse rectius illi Gravitatis aut etiam Fastus signif. dederimus. [Jo. Malal. p. 259, 1 : Παρέλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων. V. Ducang. paullo ante et ad Chron. Pasch. p. 246, B, vol. 2, p. 317 sq. ad Bonn. ‖ Aliter Eurip. Tro. 470 : Ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους, ὅμως δ' ἔχει τι σχῆμα κικλήσκειν θεούς, ὅταν τις ἡμῶν δυστυχῆ λάβῃ τύχην· Iph. A. 983 : Ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ, ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχοῦντας ὠφελῶν, ubi Dignitatem, Decorem vertere licet, ut ap. Polyb. 3, 85, 9 : Οὐ μετρίως οὐδὲ κατὰ σχῆμα τὴν περιπέτειαν ἔφερον· 5, 56, 1 : Οὐκέτι φέροντα κατὰ σχῆμα τὴν ἐξουσίαν, Digne, Modice. Lucian. De m. Peregr. c. 25 : Κατὰ σχῆμα κάονται (Brachmanes) οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 44, A : Μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν· 631, C : Πρὸς πᾶσαν ἀφορμὴν λόγου μὴ κατὰ σχῆμα γιγνομένην ἐπισφαλῶς ἔχομεν, et conf. Σχηματοειδῶς.] Hesych. certe σχῆμα vult inter alia esse κόμπον. ‖ Forma, Figura [Gl.], Cic. interpr. in Plat. Tim. [p. 44, D.] Sic Herodian. 2, [11, 16] : Ἐν τείχους σχ. περίκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας. Dionys. P. [242] : Σχῆμα μὲν οὖν τρισσῇσιν ἐπὶ πλευρῇσι βέβηκεν· item σχήματα geometrica : de quibus Gellius 1, 20 : Figurarum, quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum : hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. [Euclides ed. Peyr. vol. 1, p. 2, ιδ' : Σχῆμά ἐστι τὸ ὑπό τινος ἤ τινων ὅρων περιεχόμενον· et sæpius in seqq. V. Plat. Menon. p. 76, A, ubi definit στερεοῦ πέρας. Aristot. De anima 2, 3, Metaphys. 4, p. 96, 9 Br. Polyb. 1, 42, 3; Lucian. Nigrin. c. 2. Pollux 4, 160, 161. ‖ De sideribus, ut Συσχηματίζω et Σχηματίζω, Manetho 3, 5 : Νῦν δ' ἐπιμαρτυρίας αὐτῶν (siderum) καὶ σχήματα πάντα ... ἀείσω· 212 : Ἑρμοῦ δ' ἀντέλλοντος ἐπὴν Ἄρης πάλι δύνῃ, δεινὸν σχῆμα τέτυκται· aliisque ll. plurimis. Pollux 4, 155, 157. Item de aliis rebus quibusvis, ut Xen. Anab. 1, 10, 10 : Εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν ἀντίαν τὴν φάλαγγα· et de rebus non corporeis, ut Plat. Tim. p. 22, C : Τοῦτο μύθου μὲν σχῆμα ἔχον λέγεται· et similiter Ep. 7, p. 335, E, ἀρχῆς· Polit. p. 291, D, πολιτείας· et ap. alios omnes. Σχῆμα γυναικεῖον, Sexus, Gl.] ‖ Sed et Rhetorum sunt σχήματα, quorum alia vocantur λέξεως, alia διανοίας. Cic. Or. ad Brutum [c. 25] : Concinnitatem adhibet, quæ verborum collocationem illuminat iis luminibus, quæ Græci quasi aliquos gestus orationis, σχήματα appellant. Idem De clar. orat. [c. 17] : Ornari ora-

A tionem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους : et sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα. Fabius 9, 1, περὶ τῶν σχημάτων itidem agens, scribit, Sed si habitus quidam et quasi gestus sic appellandi sunt, id demum hoc loco σχῆμα dici oportebit, quod sit a simplici ac in promptu posito dicendi modo poetice vel oratorie mutatum. Sic enim verum erit, aliam orationem esse ἀσχημάτιστον, Carentem figuris, quod vitium non inter minima est, aliam, ἐσχηματισμένην, Figuratam. Hæc Fab. [« Σχήματα, triplicis potissimum generis apud rhetores Græcos reperiuntur : 1. λέξεως, quæ in singulis verbis; 2. διανοίας, quæ in sententiis; 3. τῶν ὑποθέσεων, quæ in tota orationis tractandæ methodo cernuntur. De singulis quid illi senserint, videamus. Tiberius quidem Rhetor Περὶ τῶν παρὰ Δημοσθ. σχημάτων p. 167 ed. Fisch., Ἔστι σχῆμα, inquit, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλάσει, ἢ χρείας ἕνεκα. Et mox : Λέξεως σχῆμά ἐστιν,
B ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει κατά τινα πλάσιν, κόσμον ἢ χρείαν τινὰ τοῖς λόγοις παρέχουσα. — Alexander Rhet. Περὶ σχημάτων τῆς διανοίας καὶ τῆς λέξεως, utrumque genus ita definit : Διαφέρει σχῆμα τρόπου. Ὁ μὲν τρόπος περὶ ἓν ὄνομα γίνεται ἀρετή· τὸ δὲ σχῆμα περὶ πλείω ὀνόματος κόσμησις. Ὁ μὲν τρόπος ἀλλότριον ἀντὶ τοῦ ἰδίου ὄνομα ἔχει, τὴν γὰρ τροπὴν ἐκ τοῦ κυρίου λαμβάνει· τὸ δὲ σχῆμα τὸ ἴδιον ὄνομα τοῦ πράγματος σώζει. Τὸ δὲ τῆς λέξεως σχῆμα τοῦ τῆς διανοίας διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν τῆς λέξεως, κινηθείσης τῆς λέξεως τῆς συνεχούσης τὸ σχῆμα ἀπόλλυται· τοῦ δὲ διανοίας σχήματος, κἂν τὰ ὀνόματα κινῇ τις, κἂν ἑτέροις ὀνόμασιν ἐξενέγκῃ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μένει. Porro : Σχῆμα ἐστὶν ἐξάλλαξις λόγου ἐπὶ τὸ κρεῖττον κατὰ λέξιν ἢ διάνοιαν· σχῆμα δὲ διανοίας ἐστὶ μετάπλασις διανοήματος, ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν πλάττουσα πρὸς τὸ χρησιμώτερον τὴν ἀναγκαίαν διάνοιαν· τὸ δὲ τῆς λέξεως χρείας χάριν. Conf. Quintil. 9, 1, 17. — Phœbammon in Σχολ. περὶ σχημάτων ῥητορ. p. 588 Ald. σχήματα dicta esse contendit, ut artis, non naturæ opus esse appareret, quia quæcunque arte fingerentur, ut ex luto, cera, vel alia
C materia, μετεσχηματισμένα dicerentur. Zoilum, qui ita σχῆμα definierat : ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι, ἕτερον δὲ λέγειν, reprehendit, quod angustiorem definitionem dederit. Reprehendit etiam Cæcilii definitionem hanc : Σχῆμά ἐστι τρόπος εἰς τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸ τῆς διανοίας καὶ λέξεως· item Athenæi Naucratitis et Apollonii Molonis : Σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν, ut mancas et angustas. Conf. Quintilian. 9, 1, 14. Itaque Phœbammon hanc suam facit : Σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις κατὰ διάνοιαν καὶ λέξιν ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἄνευ τρόπου γενομένη. Hanc definitionem diserte Phœbammoni tribuit Camariota, qui auctor existimatur τῆς συνοπτικῆς παραδοσ. ῥητορ. p. 12 ed. Schefferi in Lectt. Academ. Cetera, quæ de tropi et figuræ discrimine addit, eadem fere sunt, quæ ex Alexandro Rhetore commemoravimus. Illud unum ei proprium est, quod quattuor causas et veluti fundamenta omnium figurarum statuit : ἔνδειαν, πλεονασμόν, μετάθεσιν, ἐναλλαγήν, quibus singulas figuras subjectas explicat. Universales τοῦ σχήματος definitiones sunt Aristidis Περὶ λογ. πολ.
D p. 641 : Τύπος λόγου, ἐν ᾧ ἐκφερόμεθα τὰ ἐπινοήματα, et Ælii Herodiani ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 91 : Σχῆμά ἐστι λόγου ἢ λέξεως, οἰκονομία μετ' εὐκοσμίας ἐκπεφευγυῖα τὴν ἰδιωτικὴν ἁπλότητα τῆς ἀπαγγελίας. Sic et Quintil. 9, 1, duas *figuræ* notiones accipit, ut sit 1. qualiscunque forma sententiæ; 2. in sensu et sermone aliqua a vulgari et simplici specie cum virtute immutatio, quæ proprie *schema* dicitur. Idem cap. 3 init. : « Σχήματα λέξεως duorum sunt generum : alterum loquendi rationem vocant, alterum quod ad collocationem maxime exquisitum est. Quorum tametsi utrumque convenit orationi, tamen possis illud grammaticum, hoc rhetoricum magis dicere. » Alii rhetores discrimen statuerunt inter σχήματα λέξεως et λόγου, ut illæ in singulis verbis, hæc in elocutionis compositione figuræ fierent. Sic Fortunat. Rhet. p. 73 et Mar. Victorin. p. 201 ed. Pith. — Nonnullos etiam σχήματα λέξεως quidem statuisse, sed quæ σχήματα διανοίας vel ἐννοιῶν dici solent, repudiasse testatur schol. Hermog. ad lib. 1 Περὶ ἰδ. p. 380, ubi Longini

φιλολόγου ex ejus Arte Rhetorica sententiam hanc affert : Ὅσα σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασται, οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παράλειψις, εἰρωνεία, ἠθοποιία, ἅπαντα ταῦτα οὔ μοι δοκοῦσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι καὶ ἐνθυμήματα καὶ λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίου, καὶ πίστεως εἴδη. — Sequitur alterum genus σχημάτων, quod non ad singula modo verba, vel sententias, sed ad omnem orationis tractandæ enunciandæque rationem quandam pertinet. Hoc Dionys. A. rhet. c. 8 fin., p. 321, ita definit : Ὅλως εἰδέναι χρὴ, ὅτι τὰ σχήματα οὐχὶ προσκρούματά ἐστιν ὀνομάτων, ἀμφιβολίαι λεγόμενα, ἀλλὰ ἀγῶνες ὅλοι τέχνῃ τῆς συμπλοκῆς διοικουμένης. In initio autem capitis p. 281, tria σχημάτων genera hæc exponit : Τὸ μέν ἐστι σχῆμα λέγον μὲν ἃ βούλεται, δεόμενον δ' εὐπρεπείας, ἢ δι' ἀξίωσιν τῶν προσώπων, πρὸς οὓς ὁ λόγος, ἢ δι' ἀσφάλειαν πρὸς τοὺς ἀκούοντας. Καὶ τούτῳ μὲν τῷ εἴδει οὐκ ἀντιλέγουσιν οἱ ῥητορικοὶ, ἀλλὰ καλοῦσιν αὐτὸ χρῶμα. Τὸ δέ τι σχῆμά ἐστι πλαγίως ἕτερα μὲν λέγον, ἕτερα δ' ἐργαζόμενον ἐν λόγοις. Τρίτον σχῆμά ἐστι, τὸ οἷς λέγει τὰ ἐναντία πραχθῆναι πραγματευόμενον. Cum his conjungenda sunt, quæ ad vocc. Χρῶμα et Συμπλοκὴ diximus. Inde ἐσχηματισμένοι ἀγῶνες dictæ sunt Controversiæ figuratæ Quintiliano 9, 1 et 2, et alibi, de quibus in voc. Σχηματίζειν pluribus disputabimus. De illo genere σχημάτων etiam exponit Demetrius De eloc. § 287 et seqq. Unde § 293 dicuntur tyranni maxime postulare λόγον ἐσχηματισμένον, h. e. veluti coloratum, et dissimulatum, ne quid apertius et directe dictum eos offendat. Nempe qui scapham scapham dicunt, non admodum illis grati sunt : itaque per σχήματα cum iis loquendum est. Hinc et talis oratio dicitur λόγος ἀσφαλὴς, Oratio tuta, qua alios non offendimus, quamvis mentem nostram significamus. Ita Seneca Controv. lib. 1 præf., de Marillio rhetore : « Schemata negabat decoris causa inventa, sed subsidii ; ut quod aures offensurum esset, si palam diceretur, id oblique et furtim surreperet. » Id autem quod τῷ σχήματι subest et illo tegitur, eleganti metaphora Eustathio dictum ἡ τοῦ λόγου ψυχὴ vel etiam τὸ βάθος τῶν λεγομένων, Il. p. 185. Hinc figuræ Latinis seriore in primis ævo dictæ pro scommatis tectis et involutis... ‖ Præterea σχήματα ὑποθέσεων simpl. dicta sunt de variis generibus argumentorum quoad res in oratione tractata est vel ἄδοξος vel ἀμφίδοξος vel παράδοξος vel ἔνδοξος vel δυσπαρακολούθητος. De his conf. Fortunat. p. 60 ed. Pith. ‖ Postremo quæ Aristot. Poet. c. 19, p. 140, σχήματα λέξεως appellat, variæ sunt Formæ pronunciandi, quibus is qui loquitur significat se precari vel narrare vel interrogare vel præcipere etc. Plane ita Auct. ad Herenn. 3, 11 vocis figuram dixit pronunciationem. » Ex Ernest. Lex. rh. De pronunciatione literæ Dionys. De comp. vv. p. 84, 1 : Συζυγία τριῶν γραμμάτων (πφβ) ἀφώνων ὁμοίῳ σχήματι λεγομένων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων. De σχήματι λόγου μοχθηρῷ, φαύλῳ, ὑγιεῖ v. Sextus Pyrrh. hyp. 2, 146, 154, Adv. log. 2, 413, 414, 429, 432, 444.] Sciendum est tamen, quum dicit Aristot. [Rhet. 3, 8 init.] σχῆμα λέξεως nec ἔμμετρον nec ἄρρυθμον esse debere, non intelligi de figurata oratione, sed simpl. de forma et specie. [V. Herodiani libellum Περὶ σχημάτων, Valck. ad Lesbon. Περὶ σχημ. p. 177. Similiter autem Aristot. Poet. c. 4 med. : Τὰ τῆς κωμῳδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν (Homerus), οὐ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· 5 med. : Ἤδη δὲ σχήματά τινα ἐχούσης (τῆς κωμῳδίας) οἱ λεγόμενοι αὐτῆς ποιηταὶ μνημονεύονται. ‖ Aliis signiff. ap. philosophos dictum ponit id. Metaphys. 1, p. 15, 13 Br. : Τὰς διαφορὰς αἰτίας τῶν ἄλλων εἶναί φασι. Ταύτας μέντοι τρεῖς εἶναι λέγουσι, σχῆμά τε καὶ τάξιν καὶ θέσιν· διαφέρειν γάρ φασι τὸ ὂν ῥυσμῷ καὶ διαθιγῇ καὶ τροπῇ μόνον· τούτων δὲ ὁ μὲν ῥυσμὸς σχῆμά ἐστιν, ἡ δὲ διαθιγὴ τάξις, ἡ δὲ τροπὴ θέσις. Διαφέρει τὸ μὲν Α τοῦ Ν σχήματι, τὸ δὲ ΑΝ τοῦ ΝΑ τάξει, τὸ δὲ Ζ τοῦ Ν θέσει. Et 4, p. 97, 25 : Γένει δ' (ἓν) ὧν τὸ αὐτὸ σχῆμα τῆς κατηγορίας· 119, 4 : Τὸ εἶδος καὶ ἡ ὕλη ἕτερον τῷ γένει καὶ ὅσα καθ' ἕτερον σχῆμα κατηγορίας τοῦ ὄντος λέγεται· 5, p. 123, 28 ; 8, p. 190, 8. ‖ Metricorum σχήματα, unde versus πολυσχημάτιστοι, qui πλῆθος ἐπιδέχονται σχημάτων, ap. Hephæst. p. 104, 1. De hexametri σχήμασι Draco p. 136, 7 sq.]

‖ Σχήματα saltantium, Lat. Staticuli. Bud. autem ap. Herodot. [6, 129] : Ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχ., ubi tamen legunt alii σχημάτια, vertit Saltare Laconicis modulis. Item Motibus, et Gestibus. Subjungit autem e Xen. Symp. [2, 15] de saltatore loquentis : Εἴδετ', ἔφη, ὡς καλὸς παῖς ὢν, ὅμως σὺν τοῖς σχ. ἔτι καλλίων φαίνεται, ἢ ὅταν ἡσυχίαν ἔχῃ· et [ib. 16] : Ἡδέως ἄν, ὦ Συρακόσιε, μάθοιμι τὰ σχήματα παρὰ σοῦ, interpr. Saltandi genus et rationem, artem. [Et ib. 22. Et 7, 5 : Εἰ δὲ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. Eur. Cycl. 221 : Πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων.] Aristoph. autem Vesp. [1485] σχῆμα hac in signif. dixit in sing. : Καὶ γὰρ δὴ σχήματος ἀρχὴ, μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή. [Plur. Pac. 323 : Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα. V. schol. Theocr. 10, 35. Athen. 1, p. 21, E, in Σχηματίζω cit. De artis gymnasticæ motibus Isocr. Antid. p. 465, 196 : Οἱ παιδοτρίβαι τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν εὑρημένα τοὺς φοιτῶντας διδάσκουσιν. De σχήμασι συνουσίας Artemidor. 1, 79, p. 116 sqq. De aliis rebus quibusvis, ut Geopon. 2, 3, 4 : Τὸ δὲ πᾶν σχῆμα τῆς οἰκίας πρὸς ἀνατολὰς ποιητέον καὶ τὰς θύρας· 9, 3, 2 : Συναίρεται δὲ τῇ τοῦ ἀέρος ἐπιτηδειότητι καὶ τὰ τῆς γῆς σχήματα προσκλινῆ καὶ ὑψηλά· et ib. 5, 3 ; 10, 85, 3.]

[Σχηματάριος, ὁ, Dissimulator, vertitur in Jo. Damasc. Parall. vol. 2, p. 745, A, ιαʹ : Περὶ σχηματαρίων. L. Dind.]

Σχηματίζω, ίσω, ιῶ, [Figuro, Formo, Gl.] Effingo, Assimulo, Bud. ex Athen. : Σχ. πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα. [Eadem constr. aliter Geopon. 10, 4, 1 : Μέσον τοῦ χώματος τῆς βαλάνου τὸν πυρῆνα σχηματίσας πρὸς τὴν γῆν, τὸ δὲ ὀξὺ τοῦ πυρῆνος πρὸς ἀνατολὰς, ἐπιχώννυε γῆν μετὰ κόπρου, In terra plantabis, Int. Ib. 75, 9 : Σχηματίζειν χρὴ τὸ ἔνθεμα, τὸ μὲν ξυλῶδες πρὸς τὸ ξύλον, τὸ δὲ φλοιῶδες πρὸς τὸν φλοιόν· 78, 3 : Οὕτω δὲ σχηματίζεται τὸ φυτὸν ἐφάπαλον ὄν. De siderum σχήμασι, ut συσχηματίζω, Manetho 4, 500 : Τούτῳ δ' εὖτ' ἂν Ἄρης μίγδην ἰκέλῃσι πορείαις σχηματίσῃ κατὰ κόσμον, ... ἀχθήμονας ἄνδρας ἀϋτεῖ ἔσσεσθαι. Et pass. Tzetz. Hist. 1, 471 : Βλάβας δὲ ταῦτα φέρουσι κακῶς σχηματισθέντα. De figura sideris Eratosth. Catast. c. 9 med. : Διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν (Παρθένον) σχηματίζουσιν· et pass. 13, 26, 30. De corporis gestibus Plat. Hipp. min. p. 374, B : Οὐ τοῦ βελτίονος σώματός ἐστιν ἑκόντος τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ σχήματα σχηματίζειν ; De exercitibus idem Reip. 7, p. 526, D : Πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέροι ἂν αὐτὸς αὑτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὤν. V. Ducang. in Σχῆμα cit. De simulatis exercitus motibus, ut infra Σχηματίζομαι, Polyæn. 5, 16, 1 : Ἐσχημάτισεν ἐπὶ τὸ δεξιὸν, ὡς ἔνθεν ἄξων. De habitu et specie corporis Diodor. 5, 73 : Ταῖς χάρισι δοθῆναι ... τὸ σχηματίζειν ἕκαστον μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὸ βέλτιστον. Lucian. De merc. cond. c. 14 : Ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας· Fugit. c. 13 : Σχηματίζουσι καὶ μετακοσμοῦσιν αὑτούς. De saltantibus Salt. c. 17 : Ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ· Jov. trag. c. 16 : Σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνου τρόπον. Achill. Tat. 6, 11, p. 141, 28 : Σχηματίσας τὸ πρόσωπον εἰς ἡδονήν· 18, p. 146, 6 : Εἰσέρχεται σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς τὸ εὐαγωγότερον πρὸς θέαν, ὡς ᾤετο. Ps.-Basil. vol. 3, p. 647, E : Τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν ὁρμὴν σχηματίζων. V. infra in medio. ‖ Salto. Aristoph. Pac. post verba supra A cit. : Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον· fr. ap. Athen. 1, p. 21, F : Πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες, qui paullo ante dixerat : Χαμαιλέων πρῶτον Αἰσχύλον φησὶ σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον. Aristot. Poet. c. 1 med. : Καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησταὶ) διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις. Signif. grammat. Formandi, Fingendi, schol. Hom. Od. P, 134 : Τὰ ἀπὸ μητέρων (metronymica) οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής.] Et Σχηματίζομαι, i. q. πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, In certam quandam corporis affectionem componor, Bud. [Hippocr. p. 192, H : Οἱ λιθιῶντες σχηματισθέντες ὥστε τὸν λίθον μὴ προσπίπτειν πρὸς τὸν

A οὐρητῆρα, ῥηϊδίως οὐρέουσιν· 193, B : Οἷσι δὲ φῦμα περὶ τὴν κύστιν ἐστὶ τὸ παρέχον τὴν δυσουρίην, παντοίως σχηματισθέντες ὀχλέονται. De gestibus Xen. Conv. 1, 9 : Ἔπειτα τῶν ὁρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου· οἱ μέν γε σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχηματίζοντό πως. Achill. Tat. 6, 20, p. 148, 19 : Καὶ ἀκκίζῃ καὶ σχηματίζῃ πρὸς ἀπόνοιαν; Ps.-Basil. vol. 3, p. 647, E : Καὶ ὁ ἄρσην ἀποκεκομμένος τὰ μόρια ἄρσην ὅμως ἐστὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πάθους· διὸ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ὅμοιον σχηματισάμενος πρὸς τὴν πρᾶξιν ἔρωτος πνέει. De saltantibus, ut supra act., Pollux 4, 95; de histrionibus 113. De usu apud rhetores Ernest. Lex. rhet. : « Σχηματίζειν rhetoribus duplici potissimum sensu dicitur : 1. Figurare, vel mutare orationem a forma vulgari et simplici in illustriorem, jucundiorem, efficaciorem; quod quidem fit σχήμασι λέξεως et διανοίας. Hinc τῷ σχηματίζειν synonymum ponunt τὸ μεταβάλλειν, et opponunt τὸ εὐθέως εἰπεῖν, h. e. simpliciter aliquid enunciare. Vid. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 642. In quo quidem genere, quum ars oratoris quædam cernatur, τὸ ἐσχηματισμένον in oratione B dicunt, si ea ita rebus et verbis conformata est, ut artem oratoris commendet, ut animum recte afficiat etc., quo sensu ἐσχηματισμένην ἀπολογίαν τῶν ἐγκλημάτων dicit Sopater Διαιρ. p. 287 Ald. Conf. Σχηματισμός. Ap. Eur. ὁ εὐσχήμων idem est qui δεινὸς λέγειν Med. 584, ubi schol. σχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμέ, τουτέστι τὸ κοσμίως λέγειν. 2. illa voce peculiare aliquod artificium significarunt, quod fere in Dissimulando et fingendo cernitur, ut si quid dicendum esset, quod aliorum aures vel animos vel voluntates offendere posset, id colore aliquo veluti oblitum, et σχήματι tectum ita enunciaretur, ut non sentiretur illa offensio. Nempe Græci etiam simpliciter σχηματίζεσθαι dixere pro Fingere aliquid et dissimulare. Sic Plato Prot. (infra cit.) Et Eustath. Iliad. p. 185 : Ποιεῖται δημηγορίαν τὴν λεγομένην ἐσχηματισμένην· σχήματι γὰρ μόνῳ καὶ προσποιήσει, καὶ κατὰ μόνον τὸ φαινόμενον ἐξεπιπολῆς λέγει τὸ φεύγωμεν· ἐν δὲ τῷ βάθει τῶν λεγομένων καὶ τῇ τοῦ λόγου ψυχῇ, τὸ μὴ φεύγειν. Philostr. etiam in Vit. Scopel. p. 519, C σχηματίζειν λόγον dicit Colorare orationem, in qua per quandam suspicionem (ὑπόνοιαν) accipi volumus aliquid latens, cujus intelligentiam auditori relinquamus. Hinc igitur orta est subtilis rhetorum disciplina de orationibus vel controversiis figuratis, quas ἀγῶνας, ὑποθέσεις, προβλήματα, ζητήματα ἐσχηματισμένα, etiam σχήματα et σχηματισμούς, et χρῶμα et συμπλοκὴν dixerunt. Primum Hermogenes lib. 4 Περὶ εὑρ. p. 218, ubi de eo genere exponit, hæc definit : Ἐσχηματισμένα καλεῖται προβλήματα, ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ δεῖ λέγεσθαι νοήματα, ἅπερ, εἰ καὶ μὴ ἐσχηματισμένως ἐμελετῶμεν, εἴπομεν ἄν. Μελετᾶται δέ, ἵνα τις ἄντικρυς λέγων τὸ πρᾶγμα, μὴ δοκῇ λέγειν. Itaque in hac ratione εἰρωνεία quædam dominatur, qua aliud dicitur, aliud intelligitur, ut quum dicimus aliquid faciendum esse quod tamen fieri nolumus, vel quum oblique aliquid dicimus, quo ambiguitas nascatur, et tamen res obscure innotescat. Dionys. A. rh. c. 8, p. 280; 9, p. 321, ex instituto agit περὶ ἐσχηματισμένων λόγων. Ibi D synonymum ponit τὸ καθ' ὑπόνοιαν λέγειν et contrarium τὸ ἁπλῶς λέγειν, et p. 323 tres horum σχηματισμῶν formas statuit, et p. 341 alia duo genera λόγων ἐσχηματισμένων separatim explicat, de quibus v. in Συμπλοκὴ et Χρῶμα. De eodem artificio exponit Apsines A. rhet. p. 727, περὶ ἐσχηματισμένων προβλημάτων. Demetrius etiam De eloc. § 294, τὸν ἐσχηματισμένον λόγον mediam fere esse ducit inter orationem adulatoris et exprobratoris. Conf. etiam Philostr. V. Soph. p. 543, 561, 597. Id. Epist. 1 : Εἰ σχηματιοῦμεν, φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν. »] Alia etiam signif. in VV. LL. ponitur, i. e. Simulo, Prætexo, Fingo. [Plat. Reip. 9, p. 577, A : Μὴ καθάπερ παῖς ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττηται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται· Prot. p. 342, B : Ἐξαρνοῦνται (philosophiam) καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι (Cretenses et Spartani). Et similiter Phædr. p. 255, A, Soph. p. 268, A. Προσποιεῖσθαι interpr. grammatici, ut Timæus p. 245, ubi Ruhnk.] Hoc enim Plut. Numa [c. 4] : Προσεποιοῦντο τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν αὐτοῖς ἐκεί-

A νοις, πρὸς οὓς ἐσχηματίζοντο, σωτήριον οὖσαν, exp. Dei opinionem commenti sunt iis, apud quos hanc simulabant et fingebant, salutarem. [Themist. Or. 27, p. 337, D : Εἰ μὴ σχηματίζῃ τὸν πόθον· 34, p. 14 ed. Morell. : Οὐκ ἄξιον ἡγοῦμαι τῆς δόξης ἣν ἔχειν ὑπὲρ αὐτῆς σχηματίζονται. Theophyl. Hist. 8, 4, p. 202, C : Μέχρι τῆς ὑποκρίσεως κελεύει τούτοις τὰς ἐπιφορὰς σχηματίσασθαι. Mauric. Strat. 4, 3, p. 108 : Οἱ προταγέντες τὴν τροπὴν σχηματισάμενοι· 109, ὑποχώρησιν et φυγήν. Conf. Σχηματικός. L. D.] In iisd. VV. LL. hoc quoque Lysiæ C. Tim. [ap. Suid. v. Ἐσχημ.] : Ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ οὗτος, exp. itidem προσποιητὸν τρόπον ἔχοντες καὶ δοκοῦντες εἶναι κόσμιοι. Σχηματίζεσθαι, Ornari, Componi, Coli. [Æsch. Sept. 465 : Ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον. Lucian. Jov. trag. c. 8 : Εὐπρόσωποι καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι (dii in statuis).] In Gorg. [p. 511, D] περὶ κυβερνητικῆς loquens [Plato], Καὶ αὕτη μὲν προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, B Non ut rhetorica magno cultu et exquisito se venditat. Quo referri potest et ἐσχηματισμένος λόγος ap. Hermog. pro Oratione figurata, s. Suo quasi habitu et cultu ornata et compta : quo modo et σχηματοποιηθῆναι accipi infra ex Bud. annotabo. Vide et Σχῆμα. [Et in act.] Hæc autem Epicuri ap. Diog. L. [10, 137] : Τὴν σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζει [ed. Meibom. χειμάζειν]· τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, sunt qui ex Cic. interpr. Corpore nihil nisi præsens et quod adest sentire possumus; animo autem et præterita et futura. [Hic quoque est Afficere. De formanda materia Sextus Adv. phys. 75, p. 569 : Ἡ τῶν ὄντων οὐσία ... οὖσα ἀσχημάτιστος ὑπό τινος αἰτίας ὀφείλει σχηματίζεσθαι. ‖ Med. signif. activa Orno, Compono, Eur. Med. 1161 : Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην.]

[Σχηματικός, ή, όν, Imaginarius. Mauric. Strateg. 4, 3, p. 111 : Σχηματικῆς τροπῆς· 6, 2 inscr. : Περὶ Σκυθικῆς γυμνασίας σχηματικῆς· 3 inscr. : Περὶ Ἀλανικῆς γυμνασίας σχηματικῆς· et ib. 5 inscr. ‖ Adv. Σχηματικῶς C 4, 1, p. 107 : Τὴν μὲν μείζονα δύναμιν εἰς ἐνέδραν ἔταξαν, τὴν δὲ ἐλάττονα σχ. τοῖς ἐχθροῖς προέταξαν· 3, p. 109 fin. : Οἱ σχ. ὑποχωρήσαντες· 6, 1, p. 128; 5, p. 131. L. Dindorf.]

Σχημάτιον, τό, i. q. ὑπόρχημα. Herodot. [6, 129] : Ἐσελθούσης δὲ τῆς τραπέζης, πρῶτα μὲν ἐπ' αὐτῆς ὠρχήσατο Λακωνικὰ σχημάτια· μετὰ δὲ ἄλλα Ἀττικά· τὸ τρίτον δέ, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Ubi Bud. annotat fortasse Staticulum id dici, ut ap. Plaut. in Persa, Nequeo leno quin tibi saltem staticulum dem, quem Hegea faciebat. At quod Gellius dicit Gestuosus, sunt qui Græce reddant ὁ πολλὰ σχημάτια ὀρχούμενος : vide Σχήματα paulo ante. [‖ De figuris oratoriis Longin. De subl. 17, 1 : Ἀγανακτεῖ εἰ ὡς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται.]

Σχημάτισις, εως, ἡ, Situs, VV. LL. [Forma. Aristot. H. A. 4, 10 med. : Γινώσκονται δὲ τῇ σχηματίσει τῆς ἄμμου. Iambl. In Nicom. p. 83, B; 86, D : Ἄρχονται ἐπὶ τριάδος αἱ σχηματίσεις τῶν πολυγώνων· 134, A. D L. Dindorf.]

Σχηματισμός, ὁ, Cultus corporis et comptura, Bud. ex Plat. De rep. 4, [p. 425, B] : Κουράς τε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχ. Item In certam quandam affectionem corporis compositio, ut σχηματίζεσθαι accipitur. Plut. [Mor. p. 44, B], loquens de auditore molesto : Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχ. θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. [Num. c. 8 med. : Λέγεται δὲ καὶ τὸν ἔξωθεν ὄγκον καὶ σχ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς Πυθαγόρᾳ διανοίας περιβαλέσθαι. De aula Dionysii tyr. id. Dion. c. 13 init. : Αἰδὼς συμποσίων καὶ σχ. αὐλῆς καὶ πρᾳότης αὐτοῦ τοῦ τυράννου κτλ. De animo Sextus Adv. log. 1, 230, p. 417 : Πολλῶν ἅμα φαντασιῶν ὑφισταμένων ἐν ἡμῖν παμπληθεῖς καὶ τοὺς σχηματισμοὺς ἕξειν τὴν ψυχήν. Plutarch. Mor. p. 611, F : Τὸν σχηματισμόν, ὃν ἔσχεν ὑπὸ τοῦ σώματος ἐν τῷ πεπονθέναι, διαφυλάττουσα (ψυχή).] ‖ Ponitur et pro Fastu, ut Plato De rep. 6, [p. 494, D] : Ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὑτόν, σχ. καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Bud. ‖ Figura, Figuratio. Plut. De primo

frig. [p. 948, B] : Τῶν σκαληνῶν καὶ τριγωνοειδῶν σχ. ἐν τοῖς σώμασι κειμένων, Ex triquetris inæqualibus, figurisque, quarum triangula sit forma, in corpore hærentibus, Turn. [Conf. p. 1004, A; 1028, E. Similiter p. 766, E : Εἴδωλα ἐνδυόμενα τοῖς ἐρωτικοῖς ... κνεῖν καὶ γαργαλίζειν τὸν ὄγκον εἰς σπέρμα συνολισθαίνοντα τοῖς ἄλλοις (ἀδήλοις Wyttenb.) σχηματισμοῖς. Et p. 878, F, γῆς· 883, C, ὕλης· 893, C, νέφους· 906, F, μήτρας.] Est etiam vocab. grammat., quo significatur ab illis Formatio s. Modus formandi vocab. unum ab altero, et quasi certam formam illi dandi. Sic Athenæus 11, [p. 490, D] dicit quosdam falsos fuisse, qui πλειάδας putarent esse aves, deceptos ἐκ τοῦ ποιητικοῦ σχ. τοῦ κατὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γράμματος, sc. in v. πελειάδες. Idem ibid. [p. 486, D] reprehendens Didymum, quod Λυκιουργεῖς φιάλας a Lycio, qui eas confecisset, dictas traderet, ait eum ignorare ὅτι τὸν τοιοῦτον σχ. ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γιγνόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. [I. q. σχῆμα, ap. schol. Hom. Od. Η, 301 : Ἀττικὸς ὁ σχ., ubi al. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς Ἐς διδασκάλου. De constellatione siderum Ptolem. Tetrab. 3, p. 115, 2 : Ὅπως σύμφωνον ἔχῃ σχηματισμὸν πρὸς τὸν Θ ἤτοι συνὼν ἢ ἑξαγωνίζων ἢ τριγωνίζων.] ‖ I. q. πλάσμα, Hesych. [Plut. Mor. p. 645, B : Ὁ οἶνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσιν, οὐκ ἐῶν ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ πλάσμα καὶ τὸν σχηματισμόν. V. Σχηματίζομαι. Id. Plut. Demosth. c. 9 init. : Ἔοικεν ὁ ἀνὴρ τοῦ Περικλέους τὰ μὲν ἄλλα μὴ πρὸς αὐτὸν ἡγήσασθαι, τὸ δὲ πλάσμα καὶ τὸν σχ. αὐτοῦ ... ζηλῶν κτλ. V. Wyttenb. ad. Mor. p. 44, A. De usu apud Tacticos v. in Σχῆμα. ‖ « Conformatio et veluti Figuratio sententiarum, ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. Dionys. De comp. vv. c. 8, p. 46, 6 : Οὐχ ἔστιν εἷς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς τῶν νοημάτων, ἀλλὰ τὰ μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ διαποροῦντες, τὰ δὲ ὡς πυνθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέμενοι, τὰ δ' ἄλλως πως σχηματίζοντες, οἷς ἀκολούθως καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν. Πολλοὶ δὲ δήπου σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας· οὓς οὐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν πολὺς ὁ λόγος καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία κτλ. Conf. Σχῆμα. (Longin. De subl. 16, 2 : Οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο, de Demosthene, cujus paullo ante memoraverat τὸ ὀμοτικὸν σχῆμα. 18, 1 : Τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθέν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον.) Deinde σχηματισμὸς dictus etiam est de artificiosa orationis conformatione, qua orator animorum permovendorum causa uteretur, sive eam verborum lenociniis, sive rerum figurarumque varietate et insidiis quibusdam efficere studeret. Plut. Nic. c. 3 : Περικλῆς μὲν οὖν ἀπό τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος κτλ. Idem σχηματισμός, h. e. quædam orationis ad usum forensem eloquentiamque civilem conformatio, videtur esse, cujus auctorem Isæum commemorat Photius cod. 263 : Πρῶτος Ἰσαῖος σχηματίζειν ἤρξατο, καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα καὶ Δημοσθένης, μαθητὴς αὐτοῦ γεγονώς, ἐμιμήσατο, sive Ps.-Plut. Isæi p. 341. Ubi Int., Primus figuras adhibere cœpit. Enimvero Diodor. 12, 53, de Gorgia : Πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, splendidioribus vel potius crebrioribus orationem luminibus distinxit. Nos illud σχηματίζειν, quod Photius appellat, latius patere existimamus. (Marcellin. Vit. Thuc. fin. : Οἶμαι δὲ οὐκ ἀγνοίᾳ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ διάνοιαν παρεῖναι τὸν Θουκυδίδην τὸ τοιοῦτον κτλ., de quo paullo ante κατὰ τὴν διάνοιαν ἀσχημάτιστος.) Denique σχηματισμὸς προσώπου est Vultus corporisque figuratio, in declamatione necessaria, ap. Dionys. De vi dic. Demosth. c. 54, p. 1120 : Τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ φοραὶ χειρῶν; ἃς οἱ κατ' ἀλήθειαν ταῦτα πεπονθότες ἐπιτελοῦσι. » Ex Ernesti Lex. rh. Plut. Mor. p. 1047, A, ex Chrysippo : Σχηματισμοὺς τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν.]

[Σχηματόγραπτος, ὁ, ἡ, Forma descriptus. Theod. Stud. p. 604, λε', 4 : Οὗ καὶ τὸ σῶμα σχηματόγραπτον πέλει. L. Dindorf.]

A [Σχηματογραφέω, Schema describo, Figuro. Nicomach. Introd. ar. 2, 8 init. : Τρίγωνος μὲν οὖν ἐστιν ἀριθμὸς ὁ διαλυόμενος εἰς μονάδας καὶ τὴν κατ' ἐπίπεδον θέσιν τῶν μονάδων ἰσοπλεύρως σχηματογραφῶν εἰς τριγωνισμόν· οὗ ὑποδείγματα ὁ γ', ς', ι', ιε', κα', κη', λς' καὶ οἱ ἐφεξῆς· σχηματογραφίαι γὰρ αὐτῶν εὔτακτοι ἔσονται τρίγωνοί τε ἅμα καὶ ἰσόπλευροι· et ib. fin. : Ὁ γ' συνεχὴς προσσωρευθεὶς τὸν ς' ἀποδίδωσι... καὶ προσέτι σχηματογραφεῖ. Pass. Athen. De mach. p. 11 fin. L. D. Schol. Æsch. Pr. 812.]

[Σχηματογραφία, ἡ, Schematis descriptio, Figuratio. Nicomach. l. in Σχηματογραφέω cit. Iambl. In Nicom. p. 87, D; 88, D. Proc. Paraphr. Ptolem. p. 6 fin. L. D. Simplic. ad Epict. p. 47. Codini Orig. Constant. in Meursii Opp. p. 59. Angl. Sive vol. 7, p. 597. Anon. Byzantinus in Notitt. Mss. vol. 14, part. 2, p. 228. Boiss.]

[Σχηματόδεσμος, ὁ, genus ligaturæ. Oribas. p. 50, 6 Mai. : Μέλλοντες δὲ ἐνεργεῖν κατακλινοῦμεν τὸν πάσχοντα πρηνῆ, τὰ μὲν ἄλλα μέρη πρὸς τὸ βάθρον τῷ σχηματοδέσμῳ καταδέοντες. L. Dindorf.]

B [Σχηματοειδῶς, Decenter. Constantin. Cærim. p. 14, C : Ὁ ὀστιάριος σχ. πως προσκυνῶν τοὺς δεσπότας· D; 15, A. L. Dind.]

[Σχηματοθήκη, ἡ, Formarum loculus. Athen. 6, p. 258, A : Ὅθεν αὐτὸν (adulatorem τὸ σχῆμα τὸ κολακευομένων ἀποπλαττόμενον) ... σχηματοθήκην καλοῦσιν.]

[Σχηματολόγιον, τὸ, Liber continens ἀκολουθίαν dandi sancti habitus. Ita inscribitur liber Ms. in Bibliotheca Scorialensi : Σχηματολόγιον περιέχον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου σχήματος. (Et in cod. Cæsareo n. 326 ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 806, sive 327 ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 604, B : Σχ. ἔχον τὴν πᾶσαν ἀκολουθίαν.) Euchólog. p. 477, ubi de officio parvi habitus : Τίθησιν ὁ ἱερεὺς ἐπάνω αὐτοῦ τὸ σχ. καὶ λέγει τὴν εὐχὴν ταύτην. Ducang. V. Montefalc. Palæogr. p. 387, 405.]

[Σχηματοποιέω, Formo, Fingo. Theophrast. H. Pl. 9, 4, 10 : Ἐνταῦθα καὶ σχηματοποιεῖν (τὸν λιβανωτὸν) ἐπὶ τῶν δένδρων οἷον ἂν θέλωσι. Epiphan. vol. 1, p. C 845, B : Σχηματοποιοῦντες τῶν παλαιῶν τοὺς μύθους· et pass. p. 1098, C.] Σχηματοποιέομαι, Fingo, Conformo, Informo. Xen. Eq. [10, 5, unde Pollux 1, 211] : Ὅταν οὖν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ, ἅπερ αὐτὸς σχηματοποιεῖται, ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, Quum quis equum caput arduum habere, cervicemque pandatam, docet : quæ est affectio et habitus equi in ferociam se conformantis et effingentis, Bud.; seu, ut alii, Quum quis equum caput reducta et pandata cervice attollere condocefacit : quod σχῆμα est et habitus exultantis equi et sese conformantis ad ferociam. Σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi servire, Schemata saltationis cujusque imitari, Bud. Comm. p. 787. [Pollux 4, 95. De conviva id. 6, 29.] Σχηματοποιούμενος dicitur etiam ὁ πεπλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ἐξομολογητικός, Qui ingenue non loquitur et simpliciter, sed efficto vultu et sermone assimulato; tracta metaph. ab illis saltatoribus, qui in multas species sese assimulabant. Bud. Σχηματοποιηθῆναι eid. Bud. Comm. p. 492, i. e. quod Ciceroni Colorari : Sentio illo cantu orationem meam D quasi colorari. At Colorare eum sic dixisse addit, ut Plato ἐπιχρωματίζειν : esse enim coloratam orationem, quæ certam habet suam phrasin. [Σχηματοποιῶ, Coloro, Gl. Aristides vol. 2, p. 511 : Καὶ αἱ σχηματοποιΐαι παρὰ τοῖς ἀφελέσιν ἀφανεῖς εἰσίν. Διὰ ταῦτα πολλοῦ ἄξιοί εἰσιν οἱ ἀρχαῖοι. Ὅρα γὰρ πῶς σχηματοποιεῖται (Xenophon in ex. quod sequitur)· et ib. pass., Ἐσχηματοποίηται ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς ἕν. Justin. M. p. 127, E ed. Ben. : Ἀπὸ προσώπου ἑνὸς ... σχηματοποιήσας ὁ λόγος τῆς προφητείας λέγει, Figurate declarat, Int.]

Σχηματοποιΐα, ἡ, Gestuum schematumque in saltando effictio. Bud. Comm. p. 786, citans ex Athen. 14, [p. 628 seqq.] prolixum de saltationibus priscis l., dicit σχηματοποιΐαν ibi [p. 628, E] vocari Artificem gesticulatorum disciplinam, qualis est chironomia; ejusque artis hodie reliquias licet tenues in saltationibus extare. [De σχ. rhetorica v. voc. præced. De figura sideris Erathosth. Catast. c. 3 : Ἐπίκειται αὐτῷ Ἡρακλέους εἴδωλον, ὑπόμνημα τοῦ ἀγῶνος, Διὸς θέντος, ἐναργέστατον τῇ σχηματοποιΐᾳ.]

[Σχηματότης, ητος, ἡ, i. q. σχῆμα. Hermes Stobæi Phys. p. 163.] A

[Σχηματουργέω, Figuro. Georg. Pisid. Opif. p. 413, 433 : Καὶ σχηματουργεῖν οὐρανοὺς ἐκ κοπρίας· De vanit. vitæ v. 116 : Καὶ πλοῦτον αὐτῷ μὴ παρόντα συλλέγει καὶ σχηματουργεῖ τὰς ἐνύπνους ἀξίας· Heracl. 139 : Σχηματουργῶν τῆς μάχης τὰς εἰκόνας· 205 : Τὸν ἐπ' αὐτοῖς σχηματουργήσας φόβον, Repræsentans, Int.]

[Σχηματουργία, ἡ, Figuratio. Tatian. 15, p. 38 Worth. Routh. Verba sunt : Τίνος δὲ ἕνεκεν οὐχὶ καὶ τῶν τοῦ Διὸς ἀδελφῶν, οἳ διενείμαντο τὰς βασιλείας, γραμμάτων σχηματουργίᾳ κατεστηρίχθησαν. De quibus Hasius ad Leon. p. 240, D Par. : « Vel legendum κατηστερίσθησαν vel vertendum sic, Linearum figuratione in cœlo fixi sunt. » Worthius : « Deest τὰ ὀνόματα seu hujusmodi aliquid ad constructionem, » ut C. Gesnerus verterat, Fratres Jovis nominum suorum literis sideribus adscripti sunt. Editores Benedictini vero p. 252, A : « Legendum σχηματουργίαι, » Non ipsæ etiam literarum figuræ inter astra sunt relatæ. Epiphan. vol. 1, p. 460, C : Ὅτι δὲ ὑπὸ τοῦ νοητοῦ ὄφεως ἐμπαίζονται, B τοῦτο δῆλον παρὰ τῆς πεποιημένης αὐτῶν σχηματουργίας καὶ γυμνώσεως, Ex affectato illorum habitu, Int.]

Σχηματώδης. V. Σχηματοειδής.]

Σχῆσις, εως, ἡ, Habitus, i. q. ἕξις, ὁρμή, Hesych. [Pro σχέσις. Sic etiam σχῆσις γηίνων pro σχέσις vel ἕξις ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 426, D, sed σχέσις p. 427, E. L. Dind.]

Σχητηρία, ἡ, Anchora, qua sc. navis retinetur, ἄγκυρα, ὁρμητηρία, Hesych. [Scrib. σχετηρία, ut σχετήριον.]

Σχίδα, [τὴν, pro σχίδην, ut κνίδα pro κνίδην,] i. q. σχίδος, Hesych., qui exp. etiam πῆγμα σινδόνος. [Ap. Hes. est : Σχίδα, σχῖδος σινδόνος, πῆγμα. Nominativus an accusativus sit dubitat Lobeck. Paralip. p. 83.]

Σχιδακηδὸν, In modum assularum, Assulatim (ut Plaut. : Pulsando assulatim foribus exitium dabo, i. e. Ita arietabo in fores ut resolvantur in minutas assulas et σχίδακας), s. Assulose. [Galen. vol. 10, p. 143 : Ἡ τοιαύτη διαίρεσις οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδακηδόν· vol. 2, p. 394 ; 12, p. C 50 : Καθάπερ ἔφαμεν ἐπὶ τῶν σχ. περιβαλλομένων γίγνεσθαι σπληνῶν. Soranus in Cocchii Chirurg. p. 47, ι' ; 48, ιβ', ιγ'. L. Dind.] Paul. Ægin. 6, 89 : Σχιδακηδὸν δέ ἐστι ῥῆξις ὀστέου ἐπὶ μήκους, Quum os in longitudinem finditur assulose, s. Quum os in longitudinem frangitur, sicut arbor aliqua in assulas et σχίδακας finditur. Plin. 12, 22 : Calamus melior, qui assulose potius quam rhaphani modo frangitur. Ubi Rhaphani modo frangi dicit, quod Paul. Ægin. ibid. ῥαφανηδὸν κατάγνυσθαι, quod et καυληδὸν ac σικυηδὸν κατάγνυσθαι dici ait, ἐκ τῆς ἐμφερείας τῶν καταγνυμένων σικυῶν τε καὶ καυλῶν. Nota igitur obiter eo loco et Ῥαφανηδὸν et Καυληδὸν κατάγνυσθαι. Illo autem adverbio Assulose Plin. reddidit, quod Diosc. dixerat εἰς σκινδαλμοὺς, ut infra docebo. Idem Diosc. 5, 125, de alumine : Οὐ πεπιεσμένη βωληδὸν, ἢ σχιδακηδὸν, Non glebulose aut assulose compactum, Ruell.

[Σχιδακίζω, Assulatim comminuo. Epiphan. vol. 2, p. 106, C : Ὃν δὴ λαβὼν (Herculem ligneum Diagoras ἄθεος) καὶ σχιδακίσας καταγελῶν τοῦ θεοῦ ἐτρέφετο.] D

Σχιδακώδης, ὁ, ἡ, Assulosus, Bud. ex Diosc. [5, 181. Hemst.]

[Σχιδανόπους. V. Σχιζόπους.]

Σχιδανὸς, ή, όν, Fissus, Scissus : cujus usum non reperi ap. quenquam : ita tamen a σχίζω derivatur ut στεγανὸς a στέγω. Compositum autem inde Σχιδανόπους vide in Σχιζόπους, una cum Στεγανόπους ei opposito.

Σχίδαξ, ἄκος, ἡ, [Talia, Gl.] Assula, ut Plaut. et Plin. ; Fragmentum s. Segmentum ex ligno fisso s. scisso, i. q. σχίδος et σχίζα. Diosc. tum alibi, tum 1, 130, de ebeno : Κατὰ σχίδακας μικρὰς ἀπολύεται, In assulas resolvitur, Ruell. Suid. σχίδαξ exp. ἐσχισμένον ξύλον, (Hesych. κλάσμα ξύλου,) et σχίσμα. Vide et Σχίδος. [Philippus Anth. Pal. 6, 231, 3 : Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαμπρὸν ποπάνευμα πρόκειται. Diodor. 13, 84 : Σχίδακας καὶ κληματίδας. Apollodor. Poliorc. p. 17, B : Σχίδακές τε καὶ δᾷδες· 19 fin. : Σχίδαξι μὴ τετραγώνοις. 20, B. Reg. 1, 18, 38. ῐᾰ]

[Σχιδάριον. V. Σχεδάριον.]

A [Σχιδευμὸς, ὁ, Rescissio stipendiorum vel donativorum, in Bulla aurea Alexii Comneni ap. Annam 3, p. 85 : Ἀλλὰ καὶ αὐξήσεις ῥογῶν καὶ προσθήκας δόσεων ... καὶ σχιδευμοὺς καὶ ἀποσχιδευμούς. V. not. nostr. p. 270. Ducang. V. Σχιδεύω.]

[Σχιδευτής, ὁ. Extant senarii iambici ap. Joannem Euchaitorum Metrop. p. 50, quos ut αἴνιγμα lectoribus propono : quum ejus interpretationem se non assecutum profiteatur Matthæus Bustius editor : Τεσσαράκοντα συμμάχους θείους ἔχω, τεσσαράκοντα φράσσομαι παραστάταις. Τίς πρὸς τοσούτους χεῖρας ὁπλίτας ἄροι ; Τίς πρὸς φάλαγγα μαρτύρων στήσοι μάχην ; Ὅρα σχιδευτὰ πρὸς τίνας μοι συμπλέκῃ, πόσῳ στρατῷ δὲ συμβαλεῖν τολμᾷς μάχην. Verum, ni fallor, hic intelligitur scriptum vel chirographum 40 testium ecclesiasticorum signis et subscriptionibus munitum, adeo ut nemo sit σχιδευτὴς et Infractor tum audax qui illud σχίζειν seu Infringere audeat. Ducang. Pirata vertit Coteler. Monum. vol. 2, p. 680, ubi Neophyti ib. p. 461, A, verba : Πλοῖα καταλείψας τοῦ σχιδεύειν τὴν χώραν, vertit, B Quæ terram diffinderent (ad deprædandum). L. Dind.]

[Σχιδεύω, Diripio, Deprædor. Montef. Palæogr. p. 512, sic interpretatur quod est in versu Arsenii p. 511 : Φύλαξ γένοιο, Χριστὲ, τῷ σχιδευκότι Ἀρσενίῳ τῷ μικρῷ, citatque Anal. Græca sua p. 368. Kall. Ubi ad Novum Rationarium Alexii Comn. p. 368, 13 ejusque verba : Ἐσχιδεύθη τὸ ὁσπήτιον αὐτοῦ, annotat : « Hinc patet quid sibi velit vox σχιδευμὸς ab intt. hucusque minus recte explicata. Possinus existimavit σχιδευμοὺς scissiones esse rerum judicatarum : nonnulli post ipsum putarunt esse stipendiorum magistratibus debitorum rescissionem. At, ut cernere est, σχιδευμὸς erat Direptio domorum juridice facta : vox enim σχιδεύειν significat Domum diripere, ut fieri solet in actionibus juridicis. » V. Σχιδευτής.]

Σχιδίον, τὸ, Assula. Vitruv. 2, 1 : Intervalla quæ relinquuntur propter crassitudinem materiæ, schidiis et luto obstruunt. Id. 7, 10 : Sarmenta aut tædæ schidiæ comburantur ; quum erunt carbones, extinguantur. Ubi si Schidiæ mendosum non est, Tædæ C schidiæ dicentur τὰ τῶν δᾴδων σχίδια, s. Tæda σχιδακηδὸν fissa. Idem et Assulæ vocabulo utitur, eod. lib., c. 6 : Cæmenta marmorea sive assulæ quæ marmorarii ex asseribus dejiciunt : Cæmenta et Assulas ibi vocans τὰς λατύπας, quibus apud Architectos respondent πελεκήματα, ξύσματα, ῥινήματα, et id genus alia. [Σχίδια, ὠμόλινα, Hesych. Conf. Σχίδα.]

[Σχίδιος, Fissus, Scissus, Etym. M. Wakef. Recte codd. p. 783, 23 : Μοιχὸς μοιχίδιος, male edd. σχίδιος, cui σχίδος præfixit Sylburg. Ponit tamen Hesychius : Σχίδια, ὠμόλινα.]

Σχίδος, τὸ, i. q. σχίδαξ, i. e. Assula, Fragmentum, Segmentum ex ligno fisso, s. scisso : ut ea quibus ignis fovetur. Qua signif. Greg. Naz. σχίδαξ usurpavit, quum de baptismo loquens ait, Ἔχω τρεῖς ἐπιχύσεις κατὰ τῶν σχιδάκων, αἷς καθιερώσω τὴν θυσίαν, ὕδατι πῦρ ἐγείρων. Hom. σχίζας appellat, ut paulo post docebo. Hesych. σχῖδος exp. τὴν ἀπόσχισιν, ap. quem properispomenως scribitur, idque duobus in locis [in Σχῖδος et Σχίδα].

D Σχιδόνυχος, ὁ, ἡ, Ungulas fissas vel etiam Ungues fissos habens : ut sunt boves, cervi, oves, et alia quædam animalia.

Σχίζα, sive Σχίζη, Ionice [hæc forma petita ex genit. et dat. omittenda erat], i. q. σχίδαξ, s. σχίδος, i. e. Fragmentum s. Segmentum ligni fissi, Assula, Frustum ligni scissi, Lignum fissum scissumque, quo ignis fovetur aut accenditur. [Talia, Gl. Hesychio ἡ λαμπάς. Pollux 1, 33 ; 10, 111.] Hom. Il. B, 425 : Καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· Od. Ξ, [425] : Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, Frusto quercus fissæ, quam reliquerat. Γ, [459] : Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης [σχίζῃς, ut Λ, 462] ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε. Cui similem Gregorii locum vide in Σχίδος. [Aristoph. Pac. 1024 : Σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως· et sing. 1032. Theocr. 24, 90 ; Apoll. Rh. 1, 435 ; 3, 1208. Orph. Lith. 131 : Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ (βωμῷ) τρύφος αὖον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο σχίζης. Theophr. H. Pl. 9, 3, 1. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 446, 63 : Σχίζαι εἰς βέλη καταπαλτῶν. Et iisdem verbis p. 499, 37,

pro quo p. 527, 22 : Σχίζαι καταπαλτῶν εἰς βέλη. L. D. A
‖ Divisio viæ. Synes. De provid. p. 91, C : Ὥσπερ ὁδῶν ἡ πρώτη σχίζα κατὰ βραχὺ διεστῶσα, προϊοῦσα πλέον ἀεί τι ποιεῖ καὶ τελευτῶσαι καταντῶσιν εἰς πλεῖστον τὸ ἀντικείμενον. Wakef. Sagitta, ita dicta a dividendo et penetrando, Sam. 1, 20, 19, 20, 35. Conf. Macc. 1, 10, 80, ubi Baduellus : Σχίζα Fustes, Hastas, Lanceas significat, quas in hostes torquebant et vibrabant. Schleusn. Lex. Ita nonnulli ceperunt ap. Theodoridam Anth. Pal. 6, 282, 5 : Καὶ σχίζας καὶ σφαῖραν ἀείβολον. De ι natura brevi Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 31, 21. Conf. Theognost. Can. p. 100, 13.]

[Σχιζίας, ὁ, Gracilis. Dicæarchus ap. Clem. Alex. Protr. p. 26, 30 : Σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, ὑποχαροπὸν, τετανότριχα. Routh. Salmas. ad Tertull. De pallio p. 372 : « Σχιζίας est Quadrati et compacti corporis (Anglice *Stumpy*). Nam σχίζα est Corpus ipsum, vel Corporis truncus : κορμίας eosdem appellarunt : κορμὸς, i. q. σχίζα. » Vir doctus ad marg. Thes. HSt. : « Exp. Gracilis. Ego putarim idem esse, quod B
nos Gallice diximus *Un homme bien fendu*, quod de gracilitate non dicitur, sed de porrecta longitudine crurum. » Schol. Clem. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 241 : Σχιζίας, λεπτὸς παρ' Ἀττικοῖς· οὕτω Διογενιανός. Photius : Ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός· οὕτως Κρατῖνος.]

[Σχίζινα, ἡ, Schizina, n. pr. mulieris, ut videtur, ap. Nicephorum Call. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 122, C : Σχίζιναν δέ τινα γυναῖκα τῆς δυσεντερίας λυτροῦται. L. Dindorf.]

[Σχιζίον, τὸ, dimin. a σχίζα, Assula, Pollux 10, 111. ‖ « Frustum. Cyrill. Scythopolit. Vita Gabæ c. 24 : Δέδωκεν ἀγαπητῷ τὸ μηλωτάριον δέκα ἔχον σχιζία ἄρτου ξηροῦ, ὡς ἀπὸ δέκα οὐγγιῶν σταθμὸν ἔχοντα. Et ib. infra. » Ducang.]

[Σχιζογύανδρος, ὁ, Sycophanta, sec. Hesychium : Σχιζογυάνδρους, τοὺς συκοφάντας. Quod ne σχιζογυνάνδρους quidem scriptum intelligitur quomodo sycophantas significare possit.]

Σχιζοποδία, ἡ, Fissi pedes, s. Fissura pedum in digitos, Aristot. De partt. anim. 1, [3. Metaph. 6, p. 144, C
23 : Ἡ σχ. ποδότης τις.]

Σχιζόπους sive Σχιδανόπους, οδος, ὁ, ἡ, Cujus pedes in digitos fissi sunt, Digitatus, ut Plin. supra in Στεγανόπους. Cam. Avium alia est σχιζόπους, Digitata, diviso sc. pede : alia, στεγανόπους, Palmipes, ut Plin. Utitur autem Aristot. H. A. 8, 3 : Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι ποιούμενοι τὴν πλείστην διατριβήν· ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. [Conf. Metaph. in præced. voc. cit., De partt. an. 1, 2.] Posteriore autem utitur Athen. 9, [p. 388, C], ex Aristot. tradens porphyrionem esse σχιδανόποδα. [Conf. p. 392, C; 397, B. Σχιζόπους, Ælian. N. A. 5, 50 : Τὰ σχιζόποδα πάντα, λύκοι καὶ κύνες καὶ λέαιναι καὶ παρδάλεις. Artemid. 4, 83, p. 395 med. : Ἔστιν ὁ μὲν χὴν στεγανόπους, ὁ δὲ ἄνθρωπος σχιζόπους. Hesychius : Σχιζόποδες, τῶν ὀρνέων τὰ ἔνυδρα.]

Σχιζόπτερος, ὁ, ἡ, Alas fissas habens, ut σχιζόπους, Habens pedes fissos, cui opp. στεγανόπους. Dicitur autem hoc σχιζόπτερος ad differentiam earum volucrium, quarum alæ dividuæ non sunt, ut vesperti- D
lionis alæ : at σχιζόπτεροι aves erunt, quarum alæ pluribus pennis discretæ sunt, ut pedes hominis pluribus digitis. Aristot. H. A. [De partt. an.] 4, [13].

Σχίζω, Findo, [Infindo, add. Gl.] Scindo [Gl.], s. Diffindo, Discindo, Disseco. [Hesiod. Sc. 428 : Ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσσας (leo). Pind. Pyth. 4, 228 : Σχίζε νῶτον γᾶς· Nem. 9, 24 : Σχίσσεν κεραυνῷ Ζεὺς χθόνα· fr. ap. sch. Apoll. Rh. 1, 57. Soph. El. 98 : Ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει. Zosimus Anth. Pal. 9, 40, 3 : Ὁπότ' ἔσχισε νῆα θάλασσα. Theocr. 15, 70 : Δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἔσχισται. Apoll. Rh. 4, 325 : Ὦ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον· et pass. 291, 312, et de terra 3, 1332. Tryphiodor. 329 : Ὁδὸς σχιζομένη ποταμοῖσι. Herodot. 7, 31 : Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ· 3, 17 : Νεῖλος ῥέει μέσην Αἴγυπτον σχίζων ἐς θάλασσαν· et ib. : Τὸ ἀπὸ ταύτης τῆς πόλιος σχίζεται τριφασίας ὁδούς· 8, 34 : Ἐνθεῦτεν ἤδη διακρινομένη ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο. Ps.-Xen. Anab. 6, 3, 7 : Τὸ στράτευμα ἐσχίσθη. Polyb. 2, 16, 11 : Σχίζεται εἰς δύο μέρη (fluvius).] Plato Tim. [p. 36, B] : Ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, Hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit, Cic. : qui, quod idem Plato in eod. Tim. dixit [ib. D], Σχίσας ἑξαχῇ, sic reddidit, Quum divisisset in sex partes. [Ib. p. 77, D : Σχίσαντες περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς φλέβας. Ib. p. 21, E : Περὶ ὃ σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα. Et de re improprie Soph. p. 229, D : Δοκεῖ καὶ τοῦτο ἔτι πῃ σχίζεσθαι. Et cum accus. Phil. p. 23, E : Πολλὰ ἑκάτερον ἐσχισμένον· Polit. p. 263, A : Ἡνίκα ἀποροῖ γένος ἅμα καὶ μέρος εὑρίσκειν ἑκάτερον τῶν σχισθέντων. Aristot. H. A. 1, 16 med. : Σχίζεται εἰς ἑκάτερον τῶν μερῶν· et ib. : Πολὺ τὸ μέρος ἑκάτερον ἀπ' ἀλλήλων ἔσχισται· 17 init. : Σχίζονται (οἱ πόροι)· 2, 1 med. : Ἐκ τοῦ ὄπισθεν μικρὸν ἔσχισται· et mox : Τὸ ἔμπροσθεν ἔσχισται μικρά· 6, 29 : Αἱ ἔλαφοι πᾶσαι τὸ οὖς ἐσχισμέναι.] Magis proprie ap. Xen. [Cyrop. 5, 3, 50] : Ξύλα σχίζειν, Ligna findere [Gl.]. Sed et τὸ ἱμάτιον σχίζειν dicitur τὸ καινὸν ἐπίβλημα, ap. Luc. 5, [36], Scindere [Gl.] vestem, Findere : quod quum fit, ῥακοῦσθαι dicitur et ῥήγνυσθαι. [Esaiæ 36, 22 : Ἐσχισμένοι τοὺς χιτῶνας. Xen. Cyrop. 8, 2, 5 : Ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων.] Item agricola τὴν ἄμπελον σχίζει, quum eam in brachia scindit s. findit. Sed et ipsa arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in ramos plures spargitur s. finditur. Theophr., de cuci arbore [H. Pl. 4, 2, 7] : Τοῦτο δὲ προσαυξηθὲν σχίζεται, καὶ γίνεται δίκρουν, In brachia ramorum spargitur, ut Plin. interpr., qui 16, 30, dicit itidem In plures dispersa ramos, In ramos spargi, In quinas partes diffusæ, Bifurcæ : opponens eis individuas arbores. [Alios Th. locos plurimos v. ap. Schneid. in ind.] Idem Plin., quod Diosc. [4, 41] de eupatorio dixit, Φύλλα ἀναφέρουσα ἐσχισμένα εἰς πέντε μοίρας, sic Latine reddidit, Foliis incisis quinquepartito. [Geopon. 2, 6, 29 : Φύλλα κυκλόθεν ἐσχισμένα πριονοειδῶς. Ps.-Lucian. Amor. c. 6 : Τοῦ κύματος ὑποβρυχωμένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῷραν. Gl. : Σχίζω γῆν, Hiulco, Scindo. Pass. Aratus 830 : Οὐδ' ὁπότ' ἀκτίνων αἱ μὲν νότον, αἱ δὲ βορῆα σχιζόμεναι βάλλωσι. Cum accus., ut supra, Strato Anth. Pal. 12, 199, 3 : Χὠ λύχνος ἔσχισται διδύμην φλόγα. Improprie Æsch. Ag. 623 : Σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε, Divisa. De vitæ spatio dimidio emenso Philodem. Anth. Pal. 11, 41, 2 : Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες, ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες. Herodot. 7, 219 : Καὶ σφέων ἐσχίζοντο αἱ γνῶμαι.] Porro et multitudo aliqua σχίζεσθαι dicitur, quum scinditur studia in contraria, ut Virg. [Æn. 2, 39] loquitur. [Diod. 12, 66 : Τοῦ πλήθους σχιζομένου κατὰ τὴν αἵρεσιν.] Act. 14, [4] : Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις· 23, [7] : Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος, Divisa est multitudo et scissa in contraria studia. Similiter et Xen. Conviv. p. 519 [c. 4, 59] : Ἐνταῦθα μέντοι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν, κτλ. [Origenes vol. 1, p. 223, E : Μηδὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς εὐχῆς σχιζόμενοι.] Item τὴν ἐκκλησίαν aliquis σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus ac discordiis. Synes. Ep. 58 : Ἴστω σχίσας τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. Peculiariter autem id de hæreticis dicitur; nam novis allatis opinionibus unionem et consensum gregis scindunt. [In Ind. :] Ἰσχισθεὶς, ὁ, Divulsus, VV. LL. perperam pro σχισθεὶς a σχίζω. [Similiter ap. Iambl. In Nicom. p. 49, B : Ἡ δὲ ἀνισότης κατὰ πρώτην τομὴν εἰς δύο ἰσχυρίζεται pro σχίζεται. Confusum cum σχάζω v. in illo. L. D.]

[Σχινατίων ἀγών τις ἐπιτάφιος ἐν Λακεδαίμονι, Hesychii gl. obscura.]

Σχινδαλμὸς, ὁ, i. q. σχίδος s. σχίδαξ, Assula, Frustum fissione aut scissione ablatum alicunde. ‖ Σκινδαλμὸς, mutato χ in κ, quæ scriptura frequentior est. [Scindulum, Assula, Gl. De utraque Mœris p. 360 : Σχινδαλμὸς ἐν τῷ χ Ἀττικοί, σκινδαλμὸς Ἕλληνες. Ubi similia contulit Piers.] Hesych. vero et tertiam affert, nimirum Σκινδάλαμος [Scrupulum, Scrupulus, Gl.]. Sic enim ille, Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος, ἄλλοι σκινδαλμός. Ubi nota eum hoc vocab. exponere σκόλοψ, Festuca : peculiariter dicitur de Segmento ex calamo fisso, s. Assula ex calamo

scisso et in longitudinem fracto. Diosc. 1, 17, de calamo odorato : Ἔστι δὲ αὐτοῦ κάλλιστος ὁ εἰς πολλοὺς σκινδαλμοὺς θραυόμενος. Unde Plin. 12, 22, itidem de calamo odorato : Melior qui minus fragilis, et qui assulose potius quam raphani modo frangitur. Alibi pro hoc εἰς σκινδαλμοὺς idem Diosc. dicit σχιδακηδόν : quemadmodum et Paul. Æg. σχιδακηδὸν κατάγνυσθαι pro Assulose frangi. Itidem et schol. Aristoph. σκινδαλμοὺς exp. τὰ τῶν καλάμων ξύσματα et τὰ λεπτότατα τὰ τῶν ξύλων. Aristoph. vero σκινδαλμοὺς [σχινδ. nunc restitum sec. præceptum Mœridis, libris in σκινδάλαμος et —δαλμὸς variantibus] vocavit λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σχίσεως τῶν καλάμων, ut idem schol. annotat Nub. [130] : Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι, exponens λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας, s. ἐξηγήσεις καὶ ἐπεξεργασίας τῶν ἀκριβῶν. [Alciphro Ep. 3, 64 : Λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθών. Lucian. Hesiod. c. 5 : Τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ, σκινδαλάμους δὲ καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς.] Eadem metaph. idem Comicus Ran. [819] σκινδαλμῶν παραξόνια dixit, ubi idem schol. annotat σκινδαλμὸν proprie esse τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. Eadem ap. Suid. leguntur, qui in priore Aristoph. l. scribit σκινδαλάμους : itidemque ap. eum [et Phot.] legimus, Σκινδάλαμοι, τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα, ἢ σκόλοπες. Annotant vero uterque, hoc vocab. in recto casu ὀξύνεσθαι, in obliquis autem παροξύνεσθαι. [Inter utrumque accentum variant libri Aristoph. Conf. quæ de accentu utriusque formæ disputat Gœttling. De acc. p. 194, et Lobeck. Pathol. p. 156. « Galen. in Gl. σκινδαλμὸν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι scribit, ex Hippocr. p. 649, 49 : Φυλασσόμενον ὅκως σχινδαλμὸς μηδεὶς ἔσται. » Fors. Horus apud Galen. vol. 13, p. 787, B; σκινδαλμοὺς, verum ed. Ald. præfert σκινδαλάμους. Hemst. Argutiæ. Sozom. H. E. 1, 18. Mendham. German. Cotel. Mon. vol. 2, p. 474, B : Δίχα σκινδαλμοῦ τινος καὶ προκρίματος, Astu, Int. L. Dindorf.]

[Σχινδαλαμοφράστης s.] Σκινδαλαμοφράστης, ὁ, Qui de assulis loquitur s. de rebus subtilibus, qui ἀκριβῶν λόγων σκινδαλμοὺς crepat, et subtilia nugamenta deblaterat, Nugatorias subtilitates effutiens, ὁ λεπτολογῶν. [Argutias loquens. Agathias Anth. Pal. 11, 354, 2 : Ἄλλον Ἀριστοτέλην ... σκινδαλαμοφράστην αἰπυτάτης σοφίης.]

[Σχίνδαν, θερμάστριον, Hesychii gl. obscura.]

Σχινδύλησις, εως, ἡ, Fissio quæ assulose fit. Galen. ap. Hippocr. σχινδυλήσει, σχίσματι καλάμου : addens, ita videri etiam τὸν σκινδαλμὸν dictum esse, sc. παρὰ τὸ ἐσχίσθαι.

[Σχίνειος, ὁ, Lentiscinus. Theognost. Can. p. 55, 25 : Σχίνειος κλάδος. African. Cest. p. 299, B fin.: Σχίνιον δὲ (ἔλαιον) οὕτως σκευάζεται· et sæpius ib. per ι pro ει. L. Dindorf.]

Σχινέλαιον, τὸ, Lentiscinum oleum, ut Plin. 23, 2 : Addito lentiscino oleo. Legitur ap. Suid.; nec non ap. Diosc. 1, cap. 51, inscribitur Περὶ σχινελαίου, ubi tamen ipse Diosc. non σχινέλαιον vocat, sed σχίνινον ἔλαιον.

[Σχινίζω.] Σχινίζομαι, Ad dentes repurgandos et candefaciendos lentiscum mando, vel etiam scillam. Sic enim in Lex. meo vet. et ap. Etym. M. [s. Photium] : Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ τοὺς ὀδόντας λευκοποιεῖν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Diosc. quoque 1, 90, Τὰ ξυλάρια χλωρὰ τῆς σχίνου ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχειν τούτους, scribit : itidemque Martial. infra in Σχῖνος, et Suidas in Σχινοτρώξ : ubi σχῖνον διατρώγειν synonymum facit huic σχινίζεσθαι. Similiter συκάζομαι significat Ficus comedo. [Σχινίζω τοὺς ὀδόντας, Iambl. V. P. § 154. Hesych. in Σχῖνον διατρώγων. Kuster. in Præf. Iamblichi. Hemst. V. etiam Σχοινίζω.]

Σχίνινος, η, ον, Lentiscinus : σχ. ἔλαιον, Diosc. 1, 51, quod et σχινέλαιον dicitur, voce composita : a Plinio Oleum lentiscinum, item Ex lentisco factum oleum, 23, 4. Eundem vero Plin., quum dicit 15, 7, Juncinum oleum ex junco fit, quod est rosaceo simillimum : sunt qui putent scriptura deceptum posuisse Juncinum pro Lentiscinum, ut qui legerit σχοίνινον pro σχίνινον [ut ap. Leon. Consp. medic. p. 173 ed. Ermerins. : Δεῖ ἐμβροχαῖς χρῆσθαι καθ' ὅλων τῶν ὑποχονδρίων τονωτικαῖς οἷον διὰ ψιμυθίου καὶ σχοινίνου. L. D.] : nec enim juncini olei mentionem fieri apud ceteros rei medicæ scriptores, quum lentiscini fiat admodum multa, de quo vide et Pallad. in Januario, c. 21. Rursum a Dioscor. memoratur σχίνινον χρῖσμα, Unguentum lentiscinum : nec non σχίνινος οἶνος, Vinum lentiscinum, 5, 29; item σχινίνη ῥητίνη, 1, 91 : Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐξ αὐτῆς σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη. Itidem Plin. 14, 20, de arboribus manantibus pice et resina : Optimam tenuissimamque terebinthi fundunt, deinde lentisci : quam et Mastichen vocant. [Aret. p. 135, 50 : Λίπας ῥοδίνου ἢ σχινίνου. Oribas. p. 67, 69 ed. Mai. Geopon. 16, 8, 2; 6, 7, 1. ῖΐ L. Dind.]

Σχινίς, ίδος, ἡ, Bacca lentisci, Fructus quem fert lentiscus : ut πιτυΐς dicitur Pinea nux. Legitur ap. Hippocr. De nat. mul. [Theophr. H. Pl. 9, 4, 7.]

Σχῖνοκέφαλος, ὁ, ἡ, Habens caput scillæ bulbo simile, i. e. oblongum : ut Plutarch. Pericle p. 279 meæ edit. [c. 3], quum dixisset Periclem habuisse κεφαλὴν προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, subjungit paulo post, ejus confirmandi causa, Οἱ δ' Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. [V. annot. ad Hesych. v. Σχινοκέφ.]

Σχῖνος, ἡ, Lentiscus [Lentiscum, add. Gl.] : sunt qui παρὰ τὸ σχίζεσθαι nominatam velint : cujus etymi ea ratio afferri potest, quod ejus σχίδαξι solerent uti ad repurgandos dentes. Fieri enim ex ejus ligno cuspides repurgandis dentibus accommodas, tum alii testantur, tum Martialis in hoc Epigr. in dentiscalpium, l. 19 [14, 22] : Lentiscum melius; sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes penna levare potest. Et hoc [3, 82] : Stat exoletus, suggeritque ructanti Pennas rubentes, cuspidesque lentisci. Dioscor. et Plin. referunt inter Arbores quæ resinam ferunt : ille, 1, 93; hic, 14, 22, ut docui in Σχίνινος. [Herodot. 4, 177 : Ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός ἐστι μέγαθος ὅσον τε τῆς σχίνου. « Δάκρυον συνίσταται ἐπὶ τῆς σχίνου, Theophr. H. Pl. 9, 1, 2; αὐτομάτως ἐπιπήγνυται τὸ δάκρυον ἐπὶ τῆς σχίνου, C. Pl. 6, 11, 15. Turiferam arborem ὁμοίαν εἶναί φασι σχίνῳ, 9, 4, 7, et annot. Est Pistacia lentiscus Linn. » Schneider. Ind. Aretæus p. 107, 12 : Σχίνου, γλήχωνος.] Baccas fert, idque ter quotannis, ut Constantin. in Geopon. tradit, 11, [12] : Ἡ σχῖνος τρεῖς καρποὺς φέρει· καὶ εἰ μὲν ὁ πρῶτος καλὸς γένηται, τὸν πρῶτον σπόρον καλῶς καρποφορεῖν σημαίνει· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. [Theophr. fr. 6 De signis 4, 6.] Quod prognosticon Aratus quoque refert 1051 : Τρίπλοα δὲ σχῖνος κυέει· τρισσαὶ δέ γε αὖξαι Γίνονται καρποῖο· φέρει δέ τε σήμαθ' ἑκάστη Ἑξείης ἀρότῳ. Et mox, Πρῶτος μὲν πρώτην ἄροσιν, μέσσος δέ τε μέσσην Καρπὸς ἀπαγγέλλει, πυμάτην γε μὲν ἔσχατος ἄλλων. Ὅντινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχῖνος ἄρηται, Κείνῳ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλήιος εἴη· Τῷ δέ γ' ἀφαυροτάτῳ ὀλίγη, μέσσῳ δέ τι μέσση. Unde Cic. 2 De div. : Jam vero semper viridis semperque gravata Lentiscus, triplici solita grandescere fœtu, Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi. Et Festus Avienus : Ter fructum concipit arbos (de lentisco loquens), Terque novos genitrix fructus alit, ipsaque trino Flore renidescens, tria tempora prodit arandi. [Callim. Dian. 201 : Τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ ἢ πίτυς ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι. Theocr. 5, 129; 7, 133; 26, 11. Hesych. s. Zenob. 5, 96, σχ. διατρώγειν.] || Σχῖνος interdum dicitur ἡ σκίλλα, Scilla, s. Squilla, ut in Σχινοκέφαλος ex Plutarcho docui. [V. Hesych.] Hippocratem quoque [p. 670, 5] σχῖνον vocasse non solum τὸ θαμνῶδες φυτὸν, sc. Lentiscum, sed etiam εἶδός τι σκίλλης, aut etiam πάσης σκίλλης τὸν βολβὸν, testatur Galen. Lex. Sic et ap. Aristoph. Pl. [720] : Ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν Καὶ σχῖνον, scholl. exp. σκίλλαν, Scillam s. Squillam. [Id. fr. Danaid. ap. Suid. v. Αὔλειος cit. : Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν. Cratin. ap. schol. Soph. Œd. C. 477 : Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω καὶ λάμβανε χεροῖν σχῖνον μεγάλην, de lustraturo. Athen. 2, p. 68, B : Ἀσφάραγον σχῖνόν τε τιμῶν· Epicharm. ib. p. 71, A, citavit Valck. Theophr. C. Pl. 5, 6, 10 : Ὅσα ἐν σχίνῳ φυτεύουσιν ἢ σκίλλῃ· 9, 5.] Quæ et ipsa trino flore arationis tria tempora indicat, ut

lentiscus, teste Theophr. H. Pl. 7, 12 : Ποιεῖται δὲ τὰς ἀνθήσεις τρεῖς· ὧν ἡ μὲν πρώτη δοκεῖ σημαίνειν τὸν πρῶτον ἄροτον· ἡ δὲ δευτέρα, τὸν μέσον· ἡ δὲ τρίτη, τὸν ἔσχατον. Unde Plin. 21, 17 : Eadem ter floret, tria tempora sationum ostendens. Testatur id ipsum Aratus quoque, paulo post verba ante citata sic scribens [1062], Ὅσσα δ' ἐπὶ σχίνου ἀροτὴρ ἐπιφράσσατο καρπῷ, Τόσσα καὶ ἐν σκίλλης τεκμαίρεται ἄνθεϊ λευκῷ. Unde Festus Avienus, Ter prorumpentis scillæ teres erigitur flos, Sulcandique solum ter monstrat tempus adesse. [Σχ. ἀρωματική, Sium, Dioscor. Notha p. 445 (2, 153). Boiss. Hesychio Σχῖνος est etiam εἶδος σμαράγδου εἰργασμένου, et τὸ ψέλλιον (ψέλιον). De accentu Arcad. p. 63, 22, ubi male σχίνος.]

[Σχινοτρώκτης, ὁ, i. q. σχινοτρώξ. Lucian. Lexiph. [c. 12] : Τὸν μύρτωνα καὶ τὸν σχινοτρώκταν νεανίσκον. Zenob. 5, 96. Wakef. De formæ Dorismo v. Lobeck. ad Phryn. p. 638.]

Σχινοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, Qui lentiscum mandit. Dicitur in homines molles et effeminatos, qui ad nitorem candoremque dentium, frequenter commanducabant lentiscum. Suidæ enim σχινοτρὼξ dicitur ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου : quoniam διὰ τὸ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας ἤσθιον σχῖνον. Similiter et σχῖνον διατρώγειν Idem scribit dici ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων καὶ λευκαινόντων τοὺς ὀδόντας. Vide et Erasm. in Prov. Lentiscum mandere.

[Σχίνουρις, ἡ, loci n. in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, n. 1840, 22 : Ἀμπέλων διπλεθρίαν ἐν Σχινούρι, Dor. pro Σχινούριδι. L. Dind.]

[Σχινοῦσσα, ὡς Ῥοδοῦσσα, Φωκικὴ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν Σχινούσσιος καὶ Σχινουσσαῖος, Steph. Byz.]

Σχινώδης, ὁ, ἡ, Lentiscum referens colore, odore, aut alia aliqua similitudine, Qui ex lentisci genere est.

Σχίσις, ἡ, Scissio, Fissio; etiam Fissura, Scissura, Scissus : ἡ χώρισις, Suid. [Plato Phæd. p. 97, A : Αἰτία γίγνεν ἡ σχίσις τοῦ δύο γεγονέναι· 101, C; 108, A, de via. Aristot. H. A. 1, 17 init. : Κατὰ τὴν σχίσιν τῆς ἀρτηρίας (conf. 2, 4 med.)· 2, 1 med. : Τὰ μὲν οὖν δίχηλα δύο ἔχει σχίσεις ὄπισθεν· 3, 1 fin. : Ὁ μὲν γὰρ καυλὸς κάτωθεν εἷς, ἡ δὲ σχίσις (τῆς ὑστέρας τῶν τετραπόδων) ἄνω· De partt. an. 2, 8 med. « Theophr. H. Pl. 3, 11, 1, τοῦ φύλλου· 7, 2, 5, τῆς ῥίζης· C. Pl. 5, 16, 3, τῶν στελέχους. » Schneider. Geopon. 5, 35, 1 : Τὸ πρέμνον σχίσον, καὶ λίθον ἔμβαλε εἰς τὴν σχίσιν. De fluviis Plutarch. Mor. p. 93, F. Oribas. p. 63, 8 Mai : Ἡ σχίσις τοῦ γάλακτος. V. Σχιστός. L. D. Iambl. Protr. p. 148. Wakef. V. etiam Σχάσις.]

Σχίσμα, τὸ, Fissura, Scissura. [Scissus, add. Gl.] Luc. 5 [Matth. 9, 16] : Χεῖρον τὸ σχίσμα γίνεται, Deterior fit scissura, sc. in veste : si τὸ ἐπίβλημα τὸ καινὸν addatur vesti veteri; nam et ipsum avellitur, et rupturam grandiorem efficit priore. [Aristot. H. A. 2, 1 : Ἔστι τι καὶ διὰ μέσου τῶν σχισμάτων (pedum cameli), ὥσπερ τοῖς χησίν. Theophr. H. Pl. 3, 11, 1, τὰ σχ. τῶν φύλλων. Geopon. 4, 14, 1 : Δεῖ ... σχίσαι, φυλάττεσθαι δὲ μὴ κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐλθεῖν τὸ σχίσμα. Aliter schol. Soph. Aj. 761 Erf. : Ἐχρῆζεν μάχη) σχίσμα ποιῆσαι. De pannis Hesychius : Λακίδες, τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα. ‖ De saltatione, ut infra Σχιστὰς ἕλκειν, apud Hesychium post Σχινοῦντα ponentem : Σχῆμα ποδὸς, τὰ σχίσματα, καὶ ὀρχηστικὸν σχῆμα. Σχιματῶδες, ὁμοίως, ubi σχισμ— intt.] Obscœnam quoque habet signif., significans Naturalium in muliere rimam s. fissuram, quæ et τομὴ dicitur, teste Polluce [2, 174], itemque et Rufo Ephesio. [De cicatrice Hieracosoph. p. 139, 141, εἰς σχίσμα ἱέρακος, si quod volucre ἢ ὄνυξιν ἀμύξει ἢ τῷ ῥάμφει ἢ τῷ ποδὶ τὸν θηρατὴν ἱέρακα πλήξει. L. D.] Item σχίσμα dicitur in Ecclesia, Quum grex in contraria studia scinditur, unio rumpitur, ac dissident qui prius consenserant atque concordes fuerant. [Basilius in Epist. 1 ad Amphiloch. Can. 1 : Σχίσμα δὲ τὸ περὶ τῆς μετανοίας διαφόρως ἔχειν πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Ubi v. Arist. Id. Epist. 62 : Οἱ σχίσμασι καὶ κατατομαῖς ἐφηδόμενοι καὶ μὴ τὴν συνάφειαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τιθέμενοι. Ducang. Jo. Moschus Cotel. Mon. vol. 2, p. 378, A, et sæpe Epiphan. aliique ap. Suicer.]

A [Σχισματικός, ἡ, όν, unde Σχισματικοί, Schismatici. Zonaras ad Canon. 33 Concil. Laodiceni : Σχισματικοὶ δὲ οἱ περὶ μὲν τὴν πίστιν καὶ τὰ δόγματα ὑγιῶς ἔχοντες, διά τινας δ' αἰτίας ἀποσχίζοντες καὶ ἀντισυνάγοντες. Athanas. in Vita S. Antonii p. 116 : Μὴ ἐγγίζειν δὲ Μελετιανοῖς τοῖς σχισματικοῖς. Ducang. Euseb. V. C. 3, 4, 65, 66. Boiss. Epiphan. vol. 2, p. 19, C; Ephræm. Syr. vol. 3, p. 408, C; Theodor. Stud. p. 259, B; 458, A; 473, B; Mss. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 358, B; 399, B, et alii. L. Dind.]

[Σχισματοποιός, ὁ, ἡ, Schisma faciens in ecclesia. Athanas. vol. 2, p. 109. Kall. Epiphan. vol. 1, p. 1094, A : Αἱρεσιαρχῶν καὶ σχισματοποιῶν.]

[Σχισματώδης, ὁ, ἡ, unde σχισματῶδες restituerunt intt. in gl. Hesychii in Σχίσμα cit.]

Σχισμή, ἡ, Fissura, Scissura; Scissus, ut Varro loquitur; διαχώρισις, Hesych. [Esai. 2, 21 : Εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν. Jon. 2, 7 : Σχισμὰς ὀρέων. Ephræm Syr. vol. 3, p. 219, C. Schol. Hom. Il. X, 93 : Χειῇ) σχισμῇ. Eustath. ad Dionys. Per. 766 : Κάρυα πολλὰ
B ἔχειν (Mossynœcos) οὐκ ἔχοντα διαφυὴν, ἤτοι σχισμὴν, οὐδεμίαν. Georg. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 552, 4 : Τὴν ἐπ' ὀλίγον σχισμὴν σφησί τισιν ἐναπείληφα.]

[Σχισμός, ὁ, i. q. σχίσις. Æsch. Ag. 1149 : Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί. Plutarch. Mor. p. 893, E : Ὅταν εἰς νέφος πεπηγὸς ὑπὸ πυκνότητος ἐμπέσῃ πνεῦμα, τῇ μὲν θραύσει τὸν κτύπον ἀποτελεῖ, τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει.]

Σχιστός, ἡ, όν, Fissus, Scissus, Fissilis [Gl.], Scissilis [Gl.]; i. e. Qui findi scindique potest, solet. [Æsch. fr. OEdipi ap. schol. Soph. OEd. T. 733 : Σχιστῆς κελεύθου τριόδου. Soph. ib., ὁδός. (Vitiose Photius : Σχιστὸς ὁδὸς, ἡ μιξοδία.) Eur. Phœn. 38, πόρον Iph. A. 144. Id. Rhes. 373 : Σχιστὰν παρ' ἄντυγα. Schol. Phœn. 18 : Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησι Σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. Plato Polit. p. 265, D : Πότερον βούλει τῷ σχιστῷ τε καὶ τῷ καλουμένῳ μώνυχι διαιρεῖν αὐτήν.] Aristoteles σχιστὸν esse dicit τὸ δυνάμενον διαιρεῖσθαι ἐπὶ πλεῖον. [H. A. 3, 5 fin. : Ἔστι δ' ἡ τοῦ νεύρου φύσις σχιστὴ κατὰ
C μῆκος· Meteor. 4, 9 med. : Τὰ μὲν σχιστὰ, οἷον ξύλον, τὰ δὲ ἄσχιστα, οἷον κέραμος.] Itidem Theophr. H. Pl. 5, [2, 2] σχιστὰ ξύλα esse ait ὅσα διαιροῦντες κατὰ τὸ μέσον πρίζουσι, Quæ media dissecant serra, vel etiam Quæ cuneis adactis finduntur : Virg., Cuneis et fissile lignum Scinditur. Est et Lapis quidam σχιστὸς ap. Diosc. 5, 145, quem natura sua esse dicit εὔθρυβῆ καὶ εὔσχιστον, Friabilem et fissilem. De eodem vide plura ap. Plin. 36, 20; [Galen. vol. 13, p. 255, Simplic. medic. 10, 3;] nec non apud Gorr., qui sic dictum scribit vel quod findi facile possit, vel quod quodammodo fissus esse videatur. Rursum ab eod. Dioscor. eod. lib., c. 123, memoratur σχιστὴ στυπτηρία, de qua et supra in Στυπτηρία ex Gorr. Plin. 35, 15 : Concreti aluminis idem genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. [Oribas. p. 197 ult. Mai. Glossæ chem. post Pallad. ed. Bernard. p. 138 : Σχιστὴ στυπτηρία. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 324 : Σχιστὴν λεάνας ἐπιμελῶς· 344 : Σχιστῆς ουγγ. δ'.] Item σχιστὰ κρόμμυα ap. Theophr. H. Pl. 7, [4, 7, et He-
D sych.], Cæpæ fissiles. Rursum Plin. Ova etiam σχιστὰ nominari quædam scribit, 29, 3 : Fiunt et tota lutea, quæ vocant σχιστὰ, quum triduo incubata tolluntur. Idem et σχιστὸν lac commemorat, 28, 9 : Medici speciem unam addidere lactis generibus, quod σχιστὸν appellavere. Id fit hoc modo : Fictili novo fervet, caprinum maxime, ramisque ficulneis recentibus movetur, additis totidem cyathis mulsi quot sint heminæ lactis : ablatum deinde igni, refrigeratione dividitur, et discedit serum a lacte. Quæ desumpsit ex Diosc. 2, 77, ubi περὶ σχιστοῦ γάλακτος hæc scribit : Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζεννύμενον ἐν καινῇ χύτρᾳ κεραμίᾳ, καὶ κινούμενον κλάδῳ συκίνῳ νεοτμήτῳ· καὶ μετὰ τὸ ζέσαι, δὶς ἢ τρὶς ἐπιρραίνεται ὀξυμέλιτος κύαθος πρὸς ἑκάστην κοτύλην τοῦ γάλακτος· οὕτω γὰρ διορίζεται ὁ ὀρρὸς τοῦ τυρώδους. Unde patet eum lac σχιστὸν vocare, quum serosa ejus portio certo quodam modo exempta segregataque est a caseo. Paulus Ægin. autem, 1, 88, videtur lac scissile appellare Serosam ejus portionem a caseo separatam, cui mellis momentum aut oxymelitis, alio—

rumve, subducendi ventris gratia, admistum sit. Fuerunt etiam qui ita vocarent lac calculis marinis ignitis, aut ferro candenti immisso, incrassatum : alvi profluviis et dysenteriæ utile, ut refert Galen. l. 10 [c. 19.] Simpl. Med. [Oribas. p. 63, 10 ed. Mai. : Σχιστῷ χρηστέον τῷ γάλακτι. De fasciis s. laqueis idem p. 93, 94, 95, 97, 100, 103, 113, Cocchii Chirurg. p. 7 fin.; 9 med. et fin.; 11 med. L. D.] Porro erat χιτὼν quidam σχιστὸς, cujus mentionem faciunt Cyrillus et Ammonius, nec non Hesych., qui dicit mulierum fuisse proprium, κατὰ τὸ στῆθος πόρπῃ συνεχόμενον : indicans fuisse fissum, fibula tamen constringi solitum ad pectus. Pollux vero 7, [54] : Ὁ δὲ σχιστὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διῆρτο· innuens fissili apertura circa scapulas dividuum fuisse, fibula tamen constringi solitum. [Theophanes a. 7 Justini jun. : Κατὰ δὲ τῆς γαστρὸς ἐφόρει σχιστὰ (σχιαστὰς vitiose Jo. Malal. p. 457, 17 ed. Bonn.) διὰ μαργαριτῶν τιμίων. Ubi Miscella l. 16 : « Circa ventrem vero portabat vestimenta scissa cum margaritis. » Nicetas Andron. 2, 6 ex cod. barbarogr. : Φορῶν βοῦχον σχιστὸν ἐκ χρωμάτων δύο. Ubi cod. al., ἐνδεδυμένον ἀμπεχόνην ἐς γλουτὸν ἀμφισχιδῆ καταβαίνουσαν. Et Urb. capt. n. 4 : Τὰ χάρβαζα ταῦτα καὶ ἐσχισμένα βοῦχα. Sed an apud Theophanem vox σχιστὰ Vestimenta scissa significet non plane constat. Paulus Æg. 7, p. 245, Aetius l. 1 et M. Psellus in l. De lapid. inter pretiosos lapillos σχιστοὺς memorant. Ap. anon. Combefis. in Lecapeno n. 16 occurrit Anastasius Σακελλάριος καὶ ἄρχων τοῦ χρυσοσχίστου· locus seu ædes fuerit ubi conficiebantur vel servabantur σχιστά. At ap. Leon. Gramm. p. 497 vocatur ἄρχων χρυσοχόου. V. Cuper. Apoth. Hom. p. 143. Ducang.] Hesych. memorat et σχιστὸν προσκεφάλαιον quoddam, et σχιστὰ γράμματα. At Σχισταὶ, Calceamentorum quoddam genus πολυτελὲς καὶ θρυπτικὸν, Pollux [7, 85]; qui et λεπτοσχιδεῖς idem significasse testatur. Visuntur certe hodieque nonnullis in locis calcei λεπτοσχιδεῖς, quos alioqui a vett. illis non parum forma differre putandum est. [Conf. Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 1, p. 25, 6.] Sed et σχίσεως fortassis aliud genus erat. Eorundem et Ammon. [p. 233] meminit, afferens quendam ex Eupolide locum, in quo est φέρειν [cujus dittographia videtur post σχιστὰς positum ἐνεγκεῖν, quomodo ap. Ammon. pro ἐνεργεῖν corrigendum videtur ex Ptolem. Ascalon. Ante φέρειν autem quod legitur Ἀργείας, Toup. contulit cum Hesychii gl. Ἀργεῖαι, de qua v. in n. illo.] σχιστάς· qui affert et tunicam σχιστὴν ex Apollodori Ephebis : Σχιστὸν χιτωνίσκον τινὰ ἐνδέδυκας. [Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γ. dicit Ammon., ut distingueret a fem. præcedenti : quod non attendisse videtur Valck. ad Ammon., quum HSt. parcius dicere oportuisse scribit Tunicam σχιστὴν ex Apoll. Eph. afferri ab Ammon.] Rursum ap. Polluc. 4, [105], σχιστὰς ἕλκειν est σχῆμα quoddam ὀρχήσεως χορικῆς· in quo oportebat πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Sunt qui interpr. Coxim saltare. [Esai. 19, 9 : Αἰσχύνη λήψεται τοὺς ἐργαζομένους τὸ λίνον τὸ σχιστὸν, i. q. κτενιστὸν, ut Symmach., Bene depexum s. pectinatum. Schleusner. Aliter ap. Aristeam Hist. LXX intt. p. 110, C : Μετὰ τὴν τοῦ μαιάνδρου διάθεσιν ἐπέκειτο σχιστὴ πλοκὴ, θαυμασίως ἔχουσα, ῥομβωτὴν ἀποτελοῦσα τὴν ἀνὰ μέσον θεωρίαν.]

[Σχοινάνθη, Σχοινάνθιον, Σχοίνανθον, Σχοίνανθος. V. Σχοῖνος.]

[Σχοινᾶς, Resor (Restor Germ.), Resticularis, Gl. Fortasse corrigendum Σχοινεὺς, Restio, ut infra Σχοινοπλόκος.]

[Σχοινάτας, ὁ, epith. Æsculapii in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 683, n. 1444 : Ἀσκλειπιοῦ Σχοινάτα ἐ[ν] τῷ Ἕλει. L. Dind.]

[Σχοινεὺς, έως, ὁ, avis. V. sequens n. pr.]

[Σχοινεὺς, έως, ὁ, Schœneus, Bœotus ap. Pausan. 8, 35, 10; f. Athamantis, apud Nonnum Dionys. 9, 314, Apollodor. 1, 9, 2, 3; pater Atalantes 1, 8, 2, 4; 1, 9, 16, 8; 3, 9, 2, 8. Item fl. cognominis ap. Steph. Byz. in Σχοινοῦς, ubi post nonnulla de Σχοίνῳ Bœotica, lacuna, ut videtur, intercepta : Καὶ Σχοινεὺς ποταμὸς ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος· additurque Tryphonem de eo scripsisse : Ὁ δὲ παραρρέων τὸν Σχοῖνον ποταμὸς Σχοινεὺς καλεῖται ἤτοι παρὰ τοὺς σχοίνους ἢ παρὰ A τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα· et post illius verba : Ὁ ποταμὸς καὶ ὁ οἰκιστὴς Σχοινεύς. Idem in Ἀγάθη : Σχοινεὺς γὰρ καὶ κύριον καὶ ποταμοῦ καὶ ἐθνικόν. Quo de gentili et nomine fluvii in Σχοινοῦς corrupto v. in Σχοῖνος. Nicand. Th. 889 : Σχοινῆος ῥόος. ‖ F. Autonoi et Hippodomiæ ap. Antonin. Lib. c. 7, dictus ab agro qui nihil patri ferret præter σχοίνους καὶ ἀκάνθας, postea in avem σχοινέα mutatus, quam σχοινίωνα putat Verheyk. p. 52.]

[Σχοινεύω, unde Σχοινεύεσθαι, μετρεῖν ἀγρὸν, Hesych. in Καίνυσθαι, Metiri. Hemst.]

[Σχοινηΐς, ΐδος, ἡ. V. Σχοινίς.]

[Σχοινιὰ s.] Σχοινία, ἡ, Junci planta s. stirps una cum suo cæspite. Theophr. H. Pl. 4, 13 [12, 2] dicit ὀξὺν et ὁλόσχοινον juncum ἐκ τοῦ αὐτοῦ φύεσθαι, pro hoc τοῦ αὐτοῦ mox dicens σχοινίας. Plin. 21, 18 : Oxys et holoschœnus eodem cæspite nascuntur. Sic ἀσπαραγία [—γιὰ] dicitur Stirps s. Plantarium asparagi. ‖ Exp. etiam Funale, ea signif. qua Liv. dicit, Funda media duo funalia imparia habebat; s. Funis. B Joseph. A. J. [12, 2, 9] : Σχοινία βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη, Funale, Functum. [Ap. Joseph. quod est : Περιεστέφετο δὲ τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος κρίνων σμίλαξι καὶ ἀνθεμίσι καὶ βοτρύων σχοινίαις (pro quibus Aristeas Hist. LXX intt. p. 111, A, σὺν ἀνθεμίσι καὶ βοτρύων σχοινίῳ διάπλοκοι διετυποῦντο) εἰς κύκλον π., conf. cum Σχοινὶς, Σχοινοπλόκιον, Σχοινωτὸς de simili ornamento dictis, quæ v.] Plin. 17, 22 : Quum breviores palmites sarmento junguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur. [I. q. περίμετρος, Strabo 8, p. 379, τὰ ἐρείπια τῆς σχοινίας. Nisi forte scribendum σχοινιαίας. V. Σχοινιαῖος.]

[Σχοινιαῖος, α, ον, de genere mensuræ, ut videtur, inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, B, p. 120, 59 : Ἔτι δὲ λοιπῆς οὔσης ἀσυντελέστου τῆς κατὰ τὸν Πόσιος πύργον σχονιαίας εἰς τὸν ἐπάνω τόπον, ἐπικαλεσάμενος ὁ δῆμος ἠξίωσε καὶ ταύτην συντελέσασθαι τετάρτην οὖσαν σχοινιαίαν. V. Bœckh. p. 125 et conf. Σχοινία, Σχοινίον. L. Dind.]

[Σχοινιεύς. V. Σχοῖνος.]

C Σχοινίζω, Fune metior, dimetior, circumscribo et finio. ‖ Σχοινίζεσθαι autem exp. Obscœne penem agitare, a σχοινίον, Penis, Veretrum. Cujus signif. hæc exempla afferuntur, ex Athen. 14, [p. 621, B, C] ubi de variis poematum generibus agit : Σιμωδότερος δὲ τῶν ποιητῶν ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος· οὐδὲν γὰρ σχοινίζεται. Ubi itidem de eo qui μαγῳδὸς vocatur, ait, Τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα, σχοινίζεται δὲ, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα, καὶ μοιχοὺς, καὶ μαστροποὺς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα, καὶ ἐπὶ κῶμον παραγινόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. Sed nota ibi vulgatas editt. habere non σχοινίζεται, verum σχινίζεται, a verbo Σχινίζομαι, de quo supra. [V. Σκινθίζω.]

[Σχοινικὶς, pro χοινικὶς, ap. Philon. Belop. p. 75, B. L. Dind. Archim. p. 145. Wakef.]

Σχοίνικλος, ex Aristot. H. A. 8, [3 fin.] affertur et ipsum pro Juncone ave. [Cod. Σχοινίλος, vet. Interpr. Skinilus. Hesych. : Σχοινικὸς, ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος, καὶ ὄρνις τις καὶ φυτόν. Quorum postremum pertinet D ad σχοῖνος. Conf. autem Σχοινίων.]

[Σχοινικὸς, ἡ, ὸν, Junceus. Geopon. 20, 15 : Ἄνθους σχοινικοῦ.]

[Σχοινίλος. V. Σχοίνικλος.]

Σχοίνινος, α, ον, Junceus, Ex junco factus. [Eur. Cycl. 208 : Σχοινίνοις ἐν τεύχεσι.] At σχ. ἠθμὸς ab Hesych. dicitur esse δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρείας [ὑδρίας] καθιᾶσι. [Σχ. ἠθμὸς, Chishull. Antiq. Asiat. p. 71.] Ap. Eund. legitur Σχοινίην φωνὴν, τὴν σαθρὰν καὶ διερρωγυῖαν : pro quo σχοινίην fortasse est reponendum σχοινίνην.] Ejuncidæ mulieres, i. q. graciles, Varro R. R. 2, 10, 8. Pollux 7, 175; 10, 169, ex Aristoph. Gerytade, σχ. φορμός. Idem 10, 178 : Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ σατυρικῷ εἰπόντος, Σχοινίνας γὰρ ἵπποισι (ἵπποις ἢ?) φλοΐνας ἡνίας πλέκει.]

Σχοινίον, τὸ, Funiculus ex junco plexus, Resticula juncea, Funiculus junco nexus, Resticula ex junco plexa. [Σχοινίον, Funis, Restis, Rudescolum, Rudens; Σχοινίον ἀρμένου πατώτερον (sic), Epicrocum; Σχοινίον μικρὸν, Restis; Σχοινία, Crupes, Junculi, Gl. Pollux

7, 172 : Χήλινον δὲ ἄγγος ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων, τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ.] Exemplum habes in Σχοῖνος et Σχοινοπλόκος. Et ap. Aristoph. [Ach. 22] σχοινίον μεμιλτωμένον, Miniatus s. Minio imbutus funiculus. [De quo v. schol. et Hesych. s. Photius, Pollux 8, 104. Pac. 36 : Ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας. (Demosth. p. 1145, 6 : Ὀθόνια ... καὶ σχοινία, οἷς κατασκευάζεται ἡ τριήρης.) Ib. 299 : Ἅμας λαβόντες καὶ μοχλοὺς καὶ σχοινία· 437. Menander ap. Alexandr. Walz. vol. 8, p. 442, 7 : Ζεῦ σῶτερ, ἀντέχου τῶν σχοινίων, de naufragis. V. de σχοινίοις ἀγκυρείοις et ἐπιγύοις Bœckh. *Urkunden* p. 161 seq.; 476—9. De resti ad suspendendum Nicarch. Anth. Pal. 11, 169, 3. L. Dind. Antiphanes ap. Stob. Fl. 59, 6, 4 : Πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων; « Est loquutio proverbialis. Nam et Apollodorus dixerat citante Donato, Ὦ φίλε, γαμεῖς σὺ σχοινίων πωλουμένων; quem sensum sic expressit Juvenalis 6, 30 : Ferre potes dominam salvis tot restibus ullam? » Grotius. Valck. Varia σχοινίων genera, ut nauticorum, domesticorum, memorat Pollux 1, 93; 7, 150, 160; 9, 115; 10, 31, 36, 173.] Metaph. autem Plutarch. De disc. adul. et amico p. 118 meæ edit. [68, D] : Ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίων καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον· quo fere modo Seneca dixit in Ep. ad Lucil. : Negotiorum catenam abrumpendam esse, si nequeat explicari. Alludunt autem ad Gordium nodum, quem gladio dissecuit Alexander, quum dissolvere non posset. [De ornamento funiculi instar plexo dictum v. in Σχοινία. Strabo 16, p. 739 : Διὰ δὲ τὴν τῆς ὕλης σπάνιν ἐκ φοινικίνων ξύλων αἱ οἰκοδομαὶ συντελοῦνται (in Babylonia) καὶ δοκοῖς καὶ στύλοις· περὶ δὲ τοὺς στύλους στρέφοντες ἐκ τῆς καλάμης σχοινία περιτιθέασιν, εἶτ' ἐπαλείφοντες χρώμασι καταγράφουσι, τὰς δὲ θύρας ἀσφάλτῳ.] || Aristoph. σχοινίον per jocum appellavit Penem s. Veretrum, quoniam funis in modum teres est et oblongum, Vesp. [1342 sq.] : Τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου. Schol. quoque ibi exponit πέους. [Conf. Job. 40, 12 sec. Alex. et sec. nonnullorum interpr. Ep. Jerem. v. 37 infra cit.] Unde Σχοινίζεσθαι, de quo modo dictum. [Sextus Pyrrh. hyp. 1, 227 : Σχοινίου ἐσπειραμένου. De supplicum apud Syros restibus Joseph. A. J. 8, 14, 4 med. : Σχοινία ταῖς κεφαλαῖς περιθέμενοι· οὕτως γὰρ τὸ παλαιὸν ἱκέτευον οἱ Σύροι. De usu ap. V. T. intt. ita fere Schleusner. Lex. : « Jos. 2, 15 : Κατεχάλασεν αὐτοὺς ἐν σχοινίῳ, Demittebat illos funiculo. Esth. 1, 6 : Ἐπὶ σχοινίοις. Ps. 118, 61 : Σχοινία ἁμαρτωλῶν περιεπλάκησάν με. Quo respiciens Suidas : Σχοινία, αἱ ἐπιβουλαὶ παρὰ Δαβίδ. Vestimenta detrita, Jerem. 38, 11. Linea mensoria s. funiculus mensoris, Symm. Jerem. 31, 39. (Hero Geom. p. 310 m. : Σχοινίον ἢ σωκάριον δεκαόργυιον. Schneider.) Σχοινίον μέτρου id. Job. 38, 5. Ep. Jerem. v. 37 : Γυναῖκες περιτιθέμεναι σχοινία, Cingulis circumdatæ. Et ib. : Οὐδὲ τὸ σχ. αὐτῆς διερράγη. Ubi Olympiod. ap. Ghisler. in Caten. p. 260 : Σχ. φησὶ τὰ περιζώματα· καλύπτουσαι γὰρ μόνα τὰ τοῦ σώματος ἀσχήμονα τὰ λοιπὰ παρεγύμνουν προσκαλούμεναι τοὺς ἐραστάς. Raphel. intelligit Coronas ex funiculis junceis. Jes. 3, 23 : Ἀντὶ ζώνης σχοινίῳ ζώσῃ. » Pro κληρονομία, i. q. σχοίνισμα, Ps. 15, 6 : Σχοινία ἐπέπεσάν μοι ἐν τοῖς κρατίστοις, καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστιν. Quod σχοῖνοι dicit Apollinar. in Σχοῖνος cit. De accentu Arcad. p. 120, 4. Theognost. Can. p. 122, 12; 123, 20.]

[Σχοινιόστροφον, Equisetum, Diosc. Notha p. 465 (4, 46). Boiss.]

[Σχοινιοστρόφος, ὁ, ἡ, Qui funiculum torquet s. nectit. Schol. Aristoph. Ran. 1332. Pollux 7, 160. « Moschop. Π. σχεδ. p. 16. » Boiss.]

[Σχοινιοσυμβολεύς, έως, s.] Σχοινιοσύμβολος, ὁ, Qui funem nauticum conspirat, i. e. in spiram convolvit et complicat. Utitur hoc vocab. schol. Aristoph. exponens hunc locum Pac. [35] : Τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως Ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία Τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας. Infra tamen συμβολεῖς σχοίνων quidam interpr. Funarii, Qui ex junco funes nectunt et storeas. [Ap. HSt. in Σχοινοπλόκος. Differt autem σχοῖνος ab σχοινίῳ, quatenus σχοινίον fit ex σχοίνῳ. Alia forma Pollux 7, 160 et eum interpret. Lex. rhet. Bekk. An. p. 302, 26 : Σχοινιοσυμβολεῖς, οἱ τὰ σχοινία καὶ τοὺς κλάδους πλέκοντες. Quod scribendum videtur κάλους. Ceterum in cod. Ven. pro σχοινιοσυμβόλους sequens ponitur vocab. σχοινιοσυνδέτας, ut exigua sit fides formæ —βόλους pro —βολεῖς. L. Dind.]

[Σχοινιοσυνδέτης, ὁ, Qui juncos colligat, vincit. Cod. Ven. schol. Aristoph. Pac. in Σχοινιοσύμβολος cit. L. Dindorf.]

[Σχοινίς, ῖδος, ἡ, i. q. σχοινίον. Theocr. 23, 51 : Ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν τὰν λεπτὰν σχοινῖδα. || Σχοινίς, ίδος, ἡ, Juncea, adj. Nicander Al. 546, κύρτη. Inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 551, n. 2852, 55 : Σκύφος ἀργυροῦς ἔχων σχοινίδα, qui interpretatur ornamentum scyphi juncos cum fructibus referens. Conferendus videtur Aristeas Hist. LXX intt. p. 109 fin. : Τὰ δὲ κομάτια στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινιδῶν (—ίδων) ἔκτυπον, Contorta ad modum funiculorum, Int., ubi ἀν. ἔχ. σχοινοειδῆ Joseph. A. J. 12, 2, 8. Et eodem accentu p. 110 init. : Λίθων τε πολυτελῶν ἐν αὐτῷ διαθέσεις ὑπῆρχον, ἀνὰ μέσον τῶν σχοινιδῶν (Joseph. l. c. : Ἐνδιέκειντο δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς), In medio plegmatum funalium, Int. Quomodo σχοινία dictum ap. Joseph. v. supra. Nec dubium Funis potius quam Junci signif. dici etiam de ornamento scyphi. || Ap. Lycophr. 832 : Σχοινῖδι μουσόφθαρτον Ἀρέντᾳ, Ξένῃ, sec. Tzetzen Σχοινίς, Ἀρέντα καὶ Ξένη Ἀφροδίτης ἐπίθετα. Σχοινὶς μὲν λέγεται ὅτι ἡ σχοῖνος βοτάνη μασωμένη τοὺς ὀδόντας μὲν καθαίρει, κινεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Sec. alium schol., τῇ δίκην σχοινίου συνδεούσῃ τοὺς ξένους πρὸς συνουσίαν. Liber unus autem Σχοινῆδα, cum scholio : Τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν Σάμῳ. Σχοινὶς δέ ἐστιν ἡ εὐθεῖα, quod si recte habet Σχοινῆδα, scribendum Σχοινῆς ut Νηρῆς vel Σχοινηίς. Idque præstare videtur apud Lycophronem. L. Dind.]

Σχοίνισμα, τὸ, Pars agri fune demensa et descripta, Suid. [Qui dicit : Σχοίνισμα, μέτρον, μέρος, κληρουχία (hæc etiam Photius), ἡ τῆς γῆς δεσποτεία. Ἴδιον γὰρ τῶν κεκτημένων μέτρῳ τὴν γῆν ὑποβάλλειν, posteriora desumens ex Theodoreto ad Ps. 104, 11 : Σοὶ δώσω τὴν γῆν Χαναὰν, σχοίνισμα κληρονομίας ὑμῶν. (Pro quo Apollinar. in Metaphr. hujus Ps. : Ὑμετέρου διαμετρήσας σχοινίσματα κλήρου.) V. Deuter. 32, 9, Jos. 16, 14; 19, 29; Paralip. 1, 16, 18; Sophon. 2, 5, 6. Sam. 2, 8, 2 : Ἐγένετο τὰ δύο σχοινίσματα τοῦ θανατῶσαι καὶ τὰ δύο σχοινίσματα ἐζώγρησεν, Fiebat ut duas partes in vita servabat (captivorum Moabitarum, humi prostratorum et fune mensuratorum). Conf. Aquila et LXX Soph. 2, 6; id. Deut. 3, 4; et Sam. 1, 10, 5, ubi al. χορὸν, σύνοδον, Gregem, ut σχοίνισμα metaph. Cœtum, Catervam significet. Zach. 11, 7 : Τὴν ἑτέραν (ῥάβδον) ἐκάλεσα σχοίνισμα, Mensuram. Jes. 54, 2 : Μάκρυνον τὰ σχοινίσματά σου, Funiculos tuos. Ex Schleusn. Lex. Hesychio μέτρον ὁδοῦ ἢ μέρος. Jo. Geometra ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 65, B fin. : Αὐτὸς δ' ἑαυτῷ κλῆρον εἴληχε μόνον, τὸν Ἰσραὴλ σχοίνισμα τοὺς Ἀβραμίδας. Ephræm Syr. vol. 1, p. 214, C. Ephræm Cæsar. p. 11, 401; 35, 1374. Constant. Manass. Chron. 230, 2160, 5879. Singularis est interpr. Zonaræ Lex. p. 1701 : Σχοινίσματα, τὴν σκηνὴν, τὴν ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησίαν. L. Dind.]

Σχοινισμὸς, ὁ, Demensio s. Descriptio et definitio quæ fune fit, Quum aliquid fune describitur ac determinatur, vel etiam eo mensuræ genere, quod σχοῖνος nominatur. [Jos. 17, 5.] || Torturæ genus, quod funibus tractoriis et fidiculis fit. Plutarch. Lucullo [c. 20] : Τὰ δὲ πρὸ τούτου χαλεπώτερα, σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες καὶ ἵπποι, καὶ στάσεις ὕπαιθροι, Ad hæc mala, ista molestiora accedebant, fidiculæ, cippi, equulei, stationesque sub dio. [« Non recte, ut opinor, interpretatus est HSt. Intelligam funes, cancellos equitesque, qui debitores sub dio stantes circumdarent, dum judex, causa cognita, damnatos creditoribus addiceret. » Schæfer. vol. 5, p. 154. Intelligere se negat Reiskius vol. 3, p. 902, quæ sint genera tormentorum. Ἵππος quidem etiam Hesychius interpr. μάστιξ, quod tamen ad præcedentem gl. refert Pergerus.]

[Σχοινῖτις, ιδος, ἡ, Ex junco facta. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 295, 7 : Ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι.]

Σχοινίων, ωνος, ὁ, dicitur esse nomen proprium avis ap. Aristot. H. A. 9, [c. 1 circa fin.], et ex Gaza

A redditur Junco. [Ὄρνις τις Hesych. in Σχοινίον et Σχοίνικος. V. etiam Σχοινεύς. ‖ Modus quidam tibiarum. V. Σχοίνων. « Calliæ comici cognomentum, quia patrem habuerat σχοινοπλόκον, Suid. in Καλλίας. » Hemst. V. ibid.]

Σχοινοβατέω, Junceo funi inambulo, s. simpliciter Funi inambulo, Eo per extentum funem, ut Horat. Epist. 2, 1 : Ille per extentum funem mihi posse videtur Ire.

Σχοινοβάτης, ὁ, Qui funi extento inambulat, Funambulus [Gl.], ut Terent. loquitur. Juvenalis [Sat. 3, 77] Græcum vocab. retinet, et Cælius in Epist. quadam ad Cic. [Ad div. 8, 1 fin., ubi nunc aliter] dicit Schœnobaticam facere, pro Artem illam funambulorum factitare et exercere. Quale est et τὸ ἀεροβατεῖν : quod est ejus qui ἀεροβάτης dicitur, item et Petaurista. [Manetho 4, 287.]

[Σχοινοβατία, ἡ, unde σχοινοβατίαι Fumambulationes dicuntur, quibus utebantur antiqui inter corporis exercitia, quasque per hiemem consulit Hippocr. p. B 366, 55. Sic et σχοινοδρομίαι sunt Per funem cursationes. Pro quibus tamen omnia fere exemplaria κοινοβατίας et κυνοδρομίας legunt, quædam Regia etiam κενοδρομίας. Foes. V. var. script. ap. Littreum vol. 6, p. 596.]

[Σχοινοβατικὸς, ή, όν, unde ἡ σχ., Ars funambuli, ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 652, 7 : Ματαιοτεχνία, ἡ σχοινοβατικὴ, ἤγουν ὁ ἐν τῇ σχοίνῳ περίπατος, pro quo male περιπατῶν in Cram. Anecd. vol. 4, p. 248, 20. L. Dindorf.]

[Σχοινόδεσμος, ὁ, Vinculum, Laqueus. Nicet. Ann. p. 382, A : Μηδ' ἀρθρέμβολα καὶ σχοινοδέσμους.]

[Σχοινόδετος, ὁ, ἡ, Laqueo vinctus, nexus. Nicet. Ann. p. 86, C : Προάγων αὐτὸν ὁ κῆρυξ ἐκ τοῦ τραχήλου σχοινόδετον· 200, A : Παρῆκτο σχ. καὶ γυμνός.]

[Σχοινοδρομία. V. Σχοινοβατία.]

[Σχοινοδρόμος, ὁ, sine interpretatione ap. Hesych. v. Σχοινίον : Καὶ ἐν τῇ νηὶ ὁ σχοινοδρόμος.]

[Σχοινοειδὴς, ὁ, ἡ, Laqueo similis. Joseph. Ant. J. 12, 2, 8, in Σχοινὶς cit.]

C [Σχοινόθεν. V. Σχοῖνος.]

[Σχοινολογέω, Prolixa utor oratione. Nilus in Actis Monac. vol. 3, fasc. 1, p. 82 : Σχοινολογοῦντος ἑταίρου ἔφησέ τις, Οὐ τόσον ἐστὶ δεινὸν ὀλισθῆσαι τῷ ποδὶ ὡς τῷ ἔπει. Schol. μακρολογοῦντος. V. Σχοινοτενής. L. D. Jo. Geom. Tetrast. p. 451. « Idem in lemmate c. 26 Paradisi. » Boiss.]

[Σχοινομέτρης, ὁ, Mensor. (V. Σχοῖνος.) Euseb. Præp. ev. 9, 36 inscr. p. 452, D : Τοῦ τῆς Συρίας σχοινομέτρου (Xenophontem Lampsac. intelligit Müller. Histor. Gr. vol. 3, p. 209, A). Wakef.]

[Σχοινομέτρησις, εως, ἡ, Mensura. Euseb. l. c. : Ὁ τῆς Συρίας σχ. γράψας. V. Σχοινομέτρης. L. Dind.]

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ, Ex junco plexus, Junco nexus, σχοίνῳ πεπλεγμένος. Athen. 3, [p. 105, F] ex Ararote : Αἵ τε καμπύλαι Καρίδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην Εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος.

[Σχοινοπλοκέω, Funem plecto. Eustath. Opusc. p. 289, 79 : Σχοινοπλοκοῦσιν ἐκ τριχῶν.]

[Σχοινοπλοκικὸς, ή, όν, Ad funem torquendum pertinens. Strabo 3, p. 160 : Τὴν σχοινοπλοκικὴν σπάρτον· D unde Eust. p. Il. p. 191, 32.]

[Σχοινοπλόκιον, τὸ, Funiculus plexus. Codinus De offic. Palat. c. 4, 1 : Ὁ μὲν ἐπάνω κόνδυλος χρυσοῦς, λεῖος· ὁ μετ' αὐτὸν χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, ἐντετυλιγμένος δὲ διὰ σχοινοπλοκίου ἀργυροῦ ..., ὁ δὲ τέταρτος κατὰ τὸν δεύτερον ἐντετυλιγμένος σχοινοπλοκίῳ ἀργυρῷ. Adde n. 9. Anonymus alter Int. Ms. Rhamplii : Εἰ δὲ ὄνομα ἔχει Ῥωμαϊκὸν καὶ τάξιν ταλαλάτου ἢ σχοινοπλόκου. Ducang. Apud Codinum Gretserus vertit Argento instar funarii operis vel more funium contorto. Quo de artificio diximus in Σχοινιά.]

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ, [Resticularis, Restio, Gl.] Qui ex junco funes torquet s. nectit : ut σπαρτοπλόκος dicitur Qui restes ex sparto texit. Solere autem ex junco funes et alia plecti, patet tum ex iis quæ in Σχοῖνος paulo post dicam, tum ex sequentibus. Plin. 16, 1 : Ulva et palustri junco funes nectunt. Archestr. ap. Athen. 7, [p. 305, F] : Πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου ἁλιοτρόφου κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες. Ptolemæus ap. A Eund. 6, [p. 229, D] : Κανίσκια χρυσᾶ, γεγονότα πρὸς τὰ πλεκόμενα ταῖς σχοίνοις. Ubi κανίσκια πλεκόμενα ταῖς σχοίνοις interpretari possumus Canistra juncea, ut Colum. Juncea sporta, itidem ut Spartea sporta, et Plin. Juncea cratis, et Ovid. Juncea vincla. Utitur autem hoc comp. σχοινοπλόκος [Hippocr. p. 1120, C : Τὸ χολῶδες τοῦ σχοινοπλόκου καταχορές. Schol. Aristoph. Pac. 36, cui Bœckh. *Urkunden* p. 163 restituebat σχοινιοπλόκος, ut σχοινιοσυμβολεὺς etc.] Plutarch. in suo De tranquillitate animi libello [p. 473, C] : Ὥσπερ ὁ ἐν ᾅδου ζωγραφούμενος σχοινοπλόκος ὄνῳ τινὶ παρίησιν ἐπιβοσκομένῳ καταναλίσκειν τὸ πλεκόμενον, Quemadmodum ille funes nectens apud Inferos, expressusque in tabella (quam Plin. numerat inter argumenta Socratis pictoris), asino cuidam sinit arrodere atque absumere funes quos junco nectit : de Ocno, de quo vide quædam in Σχοῖνος quoque, et supra in Ὄκνος. [Suid. in Καλλίας Ἀθηναῖος. Hemst.] Eadem signif. dicitur [σχοίνου ap. Suid. in Gloss. Herod.] σχοίνων συμβολεύς. [‖ Σχοινόπλοκος, ὁ, ἡ, Ex juncis B plexus. Orac. Leonis ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 95, 4 : Ὀρθρίσας Νικόδημος νυκτὸς σὺν δόλῳ σχοινοπλόκῳ κλίμακι τὴν Βαβυλῶνα, si quidem conjungitur cum κλίμακι. V. etiam Σχοινοπλόκιον. L. Dind.]

[Σχοινοποιὸς, ὁ, in inscr. Ægypt. esse putabat Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 298, A.]

Σχοινοπώλης, ὁ, Juncearum restium venditor, Qui junceos funes venditat, simpliciter Funium Restiumve venditor. [Spartarius, Gl. In inscr. Ægypt. esse putabat Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 298, A.]

[Σχοινορραφέω, Juncis suo. Schol. Hom. Il. K, 262. Wakef.]

Σχοῖνος, [ὁ, quod cum ἡ alternat in Hieracosoph. p. 8, 18—20, et est ap. schol. Theocr. 1, 53. V. de masc. locos schol. Aristoph. Ach. et Athen. infra citandos], ἡ, Juncum [Gl.] significat : pro quo sæpissime scriptum legitur σχῖνος, librariorum vitio, ut ap. Diosc. 1, 16; 4, 52 [et in ll. Geopon. in indice citatis] : sicut vicissim σχοῖνος perperam pro σχῖνος scriptum reperitur : quod nonnulli ajunt Plinio dedisse C occasionem comminiscendi olei juncei, ut in Σχῖνος annotavi. [Pollux 10, 131 : Σχοῖνος καὶ βάτος. Hom. Od. E, 463 : Ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. Pind. Ol. 6, 54 : Κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ. Batrach. 255 : Ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ, ut Aristoph. Ach. 230 : Οὐχ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξὺς ὀδυνηρός (ubi schol. : Εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξέος καὶ πληκτικοῦ, προσεοικότος βελόνῃ. Παρατηρεῖν δὲ δεῖ ὅτι ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν σχοῖνον)· Pl. 541 : Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Pollux 10, 92 : Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον πλεκτὴν σχοῖνον ἐν Ἀμφιάρεῳ Ἀριστοφάνης ἔφη. Lycophr. 665 : Σχοίνῳ κακὴν τρήσουσι κεστρέων ἄγρην. Antipater Anth. Pal. 6, 249, 2 : Λύχνον σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ· 291, 8 : Διὰ πυκνῶν σχοίνων (κοσκίνου)· Philippus 247, 5 : Τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον· Agathias 5, 294, 12 : Ἦκα δὲ λέκτρου νέρθεν ὑπὸ σχοίνοις γαστέρι συρόμενος ὠρθούμην κατὰ βαιόν· anon. Anth. Plan. 255, 3 : Ὁδῖτα, μὴ πρόσερπε πρὸς τὰ κλήματα, τηνεὶ δὲ πρὸς τὴν σχοῖνον ἐξαμείβεο, ubi v. D Jacobs. Theocr. 1, 53 : Αὐτὰρ ὅ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν σχοίνῳ ἐφαρμόσδων (ubi βρύλλον schol., ut Eust. ad l. Il. et schol. Pind., τὸ βρύλλον schol. Hom. Od. N, 103)· 21, 11 : Ὁρμιαί κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. Priori loco conf. Herodot. 4, 190 : Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων (al. ἀνερμένων, cui aptior est sequens præp.) περὶ σχοίνους ἐστί.] Dioscor. 4, 52, duo facit τῆς σχοίνου genera : sc. σχοῖνον λείαν, et ὀξύσχοινον, ἀκοξὺν ἐπ' ἄκρου. Cujus itidem duas esse species ait, unam ἄκαρπον : alteram, quæ ferat καρπὸν μέλανα περιφερῆ, (quam propterea Theophr. μελαγκρανίδα vocat, ob semen nigrum quod in capite fert,) et καλάμους παχυτέρους καὶ σαρκωδεστέρους : quarum hanc Theophr. feminam appellat, illam vero, marem. Est autem et tertia species πολλῷ σαρκωδεστέρα καὶ παχυτέρα ταῖν δυεῖν, quæ ὁλόσχοινος nuncupatur. Quæ conf. cum iis quæ Theophr. scribit 4, 13. [De Theophr. Schneid. in Ind. : « Σχοῖνος ἀδιάφρακτος καὶ ὁμαλής, H. Pl. 1, 5, 3; sine ramis 1, 8, 1. Inter λοχμώδη 4, 8,

1. De schœno 4, 12 totum. Τρία γένη, ὁ ὀξὺς καὶ ἄκαρπος καὶ ἄρρην, ὁ κάρπιμος καὶ μελαγκρανίς, ὁ ὁλόσχοινος. V. annot. p. 380—4. Add. Harpocrat. v. Ὁλοσχοίνους. »] Unde Plin. 21, 18, de junco : Tria genera ejus : acuti, sterilis, quem Marem et ὀξὺν Græci vocant : reliqua feminini, ferentis semen nigrum, quem Melancranin vocant. Crassior hic et fruticosior, magisque etiamnum tertius, qui vocatur Holoschœnus. Quidam etiamnum unum genus faciunt, junci trianguli : Cyperon vocant. Σχοῖνος λεία, i. e. Juncus lævis et enodis, vocatur a Latinis Scirpus s. Scirpum : (quorum hoc ap. Festum, illud ap. Donatum legitur :) unde proverb. Nodum in scirpo quærere. [Paul. Æg. 7, p. 255, 27 : Σχοῖνος ἐλεία (sic) διττή ἐστι(ν). Ἀλλὰ τῆς μὲν ὀξυσχοίνου καλουμένης ὁ καρπὸς ὑπνωτικός ἐστι, τῆς δὲ ὁλοσχοίνου ἧττον· ἔστι δὲ καὶ κεφαλαλγὴς κτλ. Archestr. ap. Athen. 7, p. 305, F : Πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἑλικοστρόφου κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες. Conf. etiam quæ de Hesychii gl. λεπτὴν et λευκὴν σχοῖνον memorantis diximus in Ἐλμακήνη.] Est porro et alia σχοῖνος, quam Hippocr. ἡδύοσμον, εὔοσμον, et εὐώδεα cognominat, De morbis mulierum [p. 673, 20]. Galen. Lex. ἀρωματικὴν σχοῖνον exp., quam alibi [Hippocr. p. 651, 2] et σχοῖνον μυρεψικὴν [ut Geopon. 6, 2, 4] appellat, quia unguentis admiscetur. [Meleager Anth. Pal. 4, 1, 26 : Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος. Conf. Salmas. Homon. hyl. p. 121, C; 137, B.] Celsus multis in ll., ut 3, 21, et 4, 5, juncum rotundum vocat, ad differentiam cyperi : quem juncum Quadratum ipse, Plin. Triangularem nominavit. [Ἀλεξανδρίνη Geopon. 7, 13, 14. Alia v. in indice Nicolai.] Diosc. absolute et sine adjectione vocat σχοῖνον, κατ' ἐξοχὴν, 1, 16, ubi tamen perperam σχῖνος scribitur sine diphthongo. [Eadem varietas apud Theophanem Nonn. vol. 1, p. 120.] Itidem et Latinorum quidam simpliciter appellare juncum dicuntur, ut Vitruv. 8, 3 : Non tantum in Syria et Arabia in arundinibus et juncis herbisque omnibus essent odores. Quo loco sicut Juncis putatur dixisse pro Juncis odoratis, ita Arundinibus pro Arundinibus odoratis : quas Plin. et Solinus vocant Calamos odoratos, Diosc. καλάμους ἀρωματικοὺς, Hippocr. [p. 651, 2] καλάμους μυρεψικοὺς, Q. Serenus simpliciter et sine adjectione Calamos. [Aristot. Meteor. 2, 3 fin. : Τόπος ἐν ᾧ πεφύκασι κάλαμος καὶ σχοῖνος· fr. ap. Athen. 11, p. 464, C : Σμύρνης καὶ σχοίνου καὶ τῶν τοιούτων ἑτέρων εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων· et paullo post σμύρνης, σχοίνου ἄνθους. Aret. p. 107, 42 : Τέγγειν τάδε λίπαϊ ξὺν πηγάνῳ ἢ σχοίνῳ ἢ καλάμῳ τῷ ἀρωματικῷ· 109, 31 : Ἀρτεμισίη δ' ἔστω ἡ βοτάνη καὶ σχοῖνος καὶ κάλαμος ὁ εὐώδης ἐν τοῖς καταπλάσμασι. De Theophr. Schneid. in Ind. : « Σχοῖνος odoratus Syriæ H. Pl. 9, 7, 1 seqq., quem Scirpum maritimum interpr. Sprengel. p. 60 ed. sec. Ἡ τῶν σχοίνων ῥίζα χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα, C. Pl. 6, 11, 13. Ὁ σχ. ξηραινόμενος ὄζει, χλωρὸς δ' οὔ, ib. 14, 8; εὔοσμος ἐν Συρίᾳ, ib. 18, 1. Σχοῖνοι λίθινοι maris Rubri, H. Pl. 4, 7, 3. » Diodor. 2, 49 : Κάλαμον καὶ σχοῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν.] Frequentius tamen cum epitheto, ut Cels. 3, 21 : Junci quadrati et rotundi semen : illud, κύπειρον, σχοῖνον hoc Græci vocant. Et Scrib. Larg. cap. 43, comp. 167 : Casiæ rufæ, schœni (i. e. junci) odorati floris. Ubi junci odorati florem fortassis appellavit id quod ab Actuario dicitur Σχοίνανθος, a Pharmacopolis quoque nostri sæculi Squinanthus, quod ap. Pallad. quoque legitur, lib. 10, qui October inscribitur, c. 14 : Squinanthoo uncias quatuor. Sic enim scr. potius quam Squinanthos. [Σχοίνανθον, quod est in Matthæi Med. p. 86, Σχοινᾶτον scribendum conjicit Matth., ut ib. Ἀνισᾶτον et Στυρακᾶτον, additque p. 408, b, σχοινάνθη esse in Hippiatr. p. 280, 281 bis, 275 et ib. et p. 278, σχοίνου ἄνθος, ut ap. Rufum p. 248 ed. Matth., Paul. Æg. p. 255, 27, Geopon. 6, 7, 1. Ap. Theophanem Nonn. vol. 1, p. 94, pro σχοίνου ἄνθος al. σχοινάνθου. Σχοινάνθιον Alex. Trall. 7, p. 374; 8, p. 470.] Quod autem ad primam syll. attinet, suspecta et ejus scriptura est. Colum. neutro genere appellat Schœnum, ut et cyperum (si modo codex mendo caret), 12, 20 : Ad prædictum autem modum musti adjici solent hi odores, nardi folium, iris Illyrica, cyperum, schœnum. [|| De calamo s. stilo scriptorio Jerem. 8, 8 : Εἰς μάτην ἐγενήθη σχοῖνος ψευδὴς γραμματεῦσιν. Aquila Ps. 44, 2, ubi LXX κάλαμος.]

|| Σχοῖνος dicitur etiam Funis [Gl.] ex junco plexus, ut σπάρτος Funis ex sparto. Junco enim, inquit Plin. 19, 2, Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo herbam eam appellant : postea palmarum foliis philuraque, manifestum est : et inde translatum a Pœnis sparti usum, perquam simile veri est. Unde non absurdum asinum Ocni τοῦ σχοῖνον s. σχοινίον πλέκοντος solitum fuisse ἀπεσθίειν τὸ πεπλεγμένον τοῦ σχοινίου : finxerunt enim tum alii poetæ, tum Cratinus, Ocnum quendam σχοινίον πλέκοντα, et asinum τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Quod σχοινίον Plin. Spartum appellat, Et piger, qui appellatur ὄκνος, spartum torquens, quod asellus arrodit : Propertius simpliciter Funem, Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno. Nam frequenter pro quovis Fune ponitur hoc σχοῖνος, sicut et σχοινίον, ut supra docui. [Restis, Gl. Pollux 10, 36. Theocr. 23, 39 : Ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ λῦσον τῷ σχοίνω με, ubi τᾶς legebatur ante Valck. et alios, qui τῶ ex edd. Ald. 2 et Rom. Inter utrumque variant etiam codd. Antiphil. Anth. Pal. 7, 622, 2 et 3 : Λεπτὴν σχοῖνον. Manetho 5, 146 : Καλοβάτην σχοίνων ἠδ' ἠερόφοιτον ἔθηκεν· 6, 440 : Αἰθροβάτας τεύχει, σχοίνοις τρίβον ἐξανύοντας. Orph. Arg. 269 : Φάλαγγας, αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι, quod de fune dici extenso, æquandis palangarum fastigiis etiam hodie usitato, annotat Gesner. Herodot. 5, 16 : Κατιεῖ σχοίνῳ σπυρίδα κεινὴν ἐς τὴν λίμνην. Plato Tim. p. 78, B : Ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων διετείνατο οἷον σχοίνους. « Τὴν σχοῖνον δι' ἧς ἡ ὀθόνη ἀνάγεται, Suid. in Ὀθόναις. » Hemst.] Vide et Σχοινοπλόκος. [Pollux 7, 83 : Οὕτως (χηλεύματα) ὠνόμαζον τὰ τῶν σχοίνους πλεκόντων. De catena Theophylact. Histor. 4, 4, p. 94, D : Ὁ θρύψει χρυσοῦ καὶ μαργαρίτου κατακοσμούμενος νῦν σχοίνῳ σιδηροτεύκτῳ ταλαιπωρούμενος. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 98, A med. : Ὥσπερ τις χρυσόπλοκος σχοῖνος διὰ λίθων καὶ μαργαριτῶν τιμίων ἐξυφασμένη. L. D.] || Σχοῖνος, ὁ, ἡ, mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, auctore Herodoto : licet Plin. 5 et 12, quadraginta stadia dicat, i. e. quinque millia, nisi sit error notarum : inquit Bud. Annott. priorib. in Pand. Locus Herodoti, quem dicit, hic est, 2, [6] : Δύναται δὲ ὁ μὲν παρασάγγης τριήκοντα στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος ἕκαστος, μέτρον ἐὸν Αἰγύπτιον, ἑξήκοντα στάδια. [Conf. Strab. ab Eust. cit. Il. p. 361, 14, 11, p. 518 : Ἀναπλεόντων δ' ἡμῶν τὸν Νεῖλον ἄλλοτ' ἄλλοις μέτροις χρώμενοι τὰς σχοίνους ὠνόμαζον ἀπὸ πόλεως ἐπὶ πόλιν, ὥστε τὸν αὐτὸν τῶν σχοίνων ἀριθμὸν ἀλλαχοῦ μὲν μείζω παρέχειν τὸν πλοῦν, ἀλλαχοῦ δὲ βραχύτερον, οὕτως ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένον καὶ φυλαττόμενον μέχρι τοῦ νῦν· 530 : Μέγεθος τῆς χώρας Θεοφάνης ἀποδίδωσιν εὖρος μὲν σχοίνων ρ', μῆκος δὲ διπλάσιον, τιθεὶς τὴν σχοῖνον μ' σταδίων· 17, p. 804 : Ἡμῖν πλέουσιν ἄλλοτ' ἄλλῳ μέτρῳ χρώμενοι τῶν σχοίνων ἀπεδίδοσαν τὰ διαστήματα, ὥστε καὶ μ' σταδίους καὶ ἔτι μείζους κατὰ τόπους ὁμολογεῖσθαι παρ' αὐτῶν. Καὶ διότι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἄστατόν ἐστι τὸ τῆς σχοίνου μέτρον αὐτὸς Ἀρτεμίδωρος ἐν τοῖς ἑξῆς δηλοῖ. Ἀπὸ μὲν γὰρ Μέμφεως μέχρι Θηβαΐδος τὴν σχοῖνον ἑκάστην φησὶν εἶναι σταδίων ρκ', ἀπὸ δὲ τῆς Θηβαΐδος μέχρι Συήνης ξ', ἀπὸ δὲ Πηλουσίου πρὸς τὴν αὐτὴν ἀναπλέουσι κορυφὴν σχοίνους μὲν ε' καὶ κ' φησί, σταδίους δὲ ψν' τῷ αὐτῷ μέτρῳ χρησάμενος· 813 : Ἐντεῦθεν ἀρχὴ τῶν ξ' σταδίων σχοίνων ἕως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης. Eadem mensura utitur 16, p. 748 bis.] Plinii autem locus est hic, 12, 14 : Schœnus patet, Eratosthenis ratione, stadia XL, h. e. passuum quinque M : aliqui XXXII stadia singulis schœnis dedere. Idem 6, 26 dixerat, Inconstantiam mensuræ diversitas auctorum facit, quum Persæ quoque schœnos et parasangas alii alia mensura determinent. [Orac. ap. Herodot. 1, 66 : Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι, iterumque ib.] In hac signif. usus est Callimachus : Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην, quem versum afferens Plut. [Mor. p. 602, F] dicit, τὴν εὐδαιμονίαν σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες. Sed nota, in Herodoti loco, masc. genere ὁ σχοῖνος dici, in Callimachi autem, feminino σχοίνῳ Περσίδι : ita ut dubii generis sit, teste etiam Athen. 3, [p. 122,

A] : Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι τοῖς A σφόδρα ἑλληνίζουσιν ἐστὶν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα, διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον· μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὁδοῦ, μέχρι νῦν οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. [Fem. gen. etiam Eust. Od. p. 1854, 37, ubi peregrinum dicit, et Il. p. 361, 17. Hero Definitt. p. 28 ed. Hasenb. : Μέτρα ... σχοῖνος, σχοῖνος Περσικὴ καὶ σχοῖνος Ἑλληνική. Id. De mensuris p. 313 et 315 : Ἡ σχοῖνος ἔχει μίλια δ', σταδίους λ', quam eandem mensuram tribuit parasangae. Ptolem. Geogr. 1, 11, 4 : Σχοίνων ὀκτακοσίων ἑβδομήκοντα ἕξ, σταδίων δὲ δισμυρίων ἑξακισχιλίων διακοσίων ὀγδοήκοντα· 12', 3 : Τὰς ὀκτακοσίας ἑβδομήκοντα ἕξ σχοίνους καθαιρετέον, eodemque genere ibid. Agathem. Geogr. 2, 1, p. 35, 1 : Σχοῖνοι ἐκ σταδίων λ' μικρῷ πλέον ἐννιακόσιοι (scr. ἐνακόσιοι). Gl. : Σχοῖνος γεωμετρικὸς, Arvipendium. Diodor. 1, 51 : Ἐπάνω τῆς πόλεως ἀπὸ δέκα σχοίνων λίμνην ὤρυξε. Hinc improprie Ps. 138, 2 : Τὸν τρίβον καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας, Semitam meam et mensuram viæ meæ tu investigasti, ut σχ. sit Via angustior et qui- B dem recta, ex eo quod funiculis extentis duci soleat, maxime in agris. Apollin. ἰθεῖαν ἀταρπόν. Jerem. 18, 15 : Ἀσθενήσουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν σχοίνους αἰωνίους (Hieron., Semitas seculi), Per mensuras æternas. ‖ Pro κλῆρος, ut σχοίνισμα, Apollinar. Ps. 15, 12 : Σχοῖνοί μοι κρατεροῖσιν ἐφωρμήθησαν ἐπ' ἔργοις· καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κρατερός καὶ πιστὸς ἐτύχθη. Ubi LXX, σχοινία μοι ἐπέπεσαν ἐν τοῖς κρατίστοις, et κληρονομία pro κλῆρος. ‖ Plur. forma neutra ap. Jo. Malal. p. 279, 18 : Εἰς μηχανὰς καὶ σχοῖνα, librarii haud dubie commentum pro σχοινία.]

[Σχοῖνος, Schœnus, urbs Bœotiæ. Hom. Il. B, 497. Strabo 9, p. 408 : Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν ὅσον ν' σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς. Quod Σχοινεὺς scribendum animadvertit Politus ad Eustath. Il. p. 265, 23, ex hoc l., ut Psellus Opusc. p. 47 fin., repetentem Σχοινοῦς. De gentili Steph. Byz. in Σχοινοῦς vel potius Σχοῖνος, quod lacuna interceptum : Ὁ πολίτης μέντοι Σχοινεὺς (ὁ γὰρ ποταμὸς καὶ ὁ οἰκιστὴς C Σχοινεύς), ὡς Ταρσοῦ Ταρσεύς. Ἐκ τόπου Σχοινόθεν. Ubi est var. Σχοινιεὺς, ut vicissim ap. Phædimum Anth. Pal. 13, 22, 10 : Μελιστίωνος δ', ὦ πατρώιον σέβας Σχοινιέων, ἐπίηρα δέχθαι, cod. Pal. Σχοινέων.]

Σχοινοστρόφος, ὁ, ἡ, Qui funem ex junco torquet, Qui funem junco nectit, i. q. σχοινοπλόκος, atque adeo in loco illo Plut. quem in Σχοινοπλόκος citavi, vulgatæ edd. habent non σχοινοπλόκος, sed σχοινοστρόφος. [Restio, Gl. « Cannabis sativa, Diosc. Notha p. 461 (3, 155). » Boiss.]

Σχοινοτενής, ὁ, ἡ, [Ab junceo fune suspensus. Philippus Thess. Anth. Pal. 6, 5, 4 : Δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας. « Facit huc Herodot. 5, 6, qui tantam in Prasiade palude piscium copiam fuisse ait, ut si quis januam aperiens κατίει σχοίνῳ σπυρίδα κεινὴν, eam brevi tempore piscibus repletam extraheret. » Jacobs.] Extensus, Extentus, Protensus, In longum ductus ut funis, Qui in longum se extendit in modum funis. Ex Herodoto [1, 189] : Κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας ἑκατὸν, pro Alveos ad funiculum designavit D centenos. [Ib. 199, σχ. διέξοδοι.] Ex Eod. [7, 23], Σχοινοτενὲς κατὰ πόλιν ποιοῦνται, pro Rectum limitem juxta urbem faciunt. Apud Philostr. Her. [p. 747] Σχοινοτενῆ ᾄσματα Steph. Niger interpr. itidem Prolixa carmina. In qua signif. usurpavit et Hermog. tomo 1 : Δεῖ δὲ τὸ προοίμιον ἐν μὲν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις ἡρμηνεῦσθαι μακροτέροις τοῖς κώλοις καὶ σχοινοτενέσιν· ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, συνεστραμμένοις. Ubi nota μακρὰ καὶ σχοινοτενῆ κῶλα opponi τοῖς συνεστραμμένοις. Hesych. quoque σχοινοτενὲς exp. μακρόν : item ὀρθόν : pro quo maluissem dicere εὐθύ : nam ὀρθὸν in altum potius tenditur, εὐθὺ in longum. [Σχοινοτενὲς κῶλον, Membrum orationis longius, protractius, μακρότερον, cui opp. τὸ συνεστραμμένον, Brevius, ap. Hermog. Περὶ εὑρ. 1, p. 28. Subtilius definitur alio loco 4, p. 180, ita, ut 18 syllabas excedat, et ad 25 usque progrediatur. (Conf. Jo. Sicel. Walz. Rhett. vol. 6, p. 127, 30, qui σχοινοτενὲς vocari dicit quod sit supra 17 syllabas; anon. vol. 7, p. 891, 3, quod supra 16, et μέχρι εἴκοσι A προέρχεσθαι συλλαβῶν, sed duplo majus ex Thuc. 2, 102, ὁ γὰρ Ἀχελῷος ... Οἰνιαδῶν ponunt scholl. anonymi vol. 3, p. 705, 1; 8, p. 621, 6. Add. Tretz. Cram. An. vol. 4, p. 51, 13 sq.; 3, p. 316, 16, 24; 322, 29, ubi εἰς λδ' χρόνους παρεκταθὲν dicit, ut 326, 32; 328, 31. L. D.) Idem ibi dicitur τεταμένον. Sic Eust. Il. N, p. 946, ἐννοίαις σχοινοτενέσιν, Sententiis amplis, productis, copiosis, opponit γοργὰς, Acres, Concinnas, Breves. Phot. Bibl. cod. 164 in Galeno τὸ τῶν περιόδων σχοινοτενὲς reprehendit : conf. eund. p. 501 (156, 27, B) de Maximo Monacho; Casaub. ad Athen. 10, 21. Syrian. ad Hermog. Περὶ στάσ. p. 169, et interpp. ad Hesych. h. v. Ernest. Lex. rhet. Fem. forma Σχοινοτένεια Pind. in fr. ap. Dionys. De comp. 10, p. 81, 1, Strab. 10, p. 469, Athen. 10, p. 455, C; 11, p. 467, B, emendato a Bœckhio fr. 47, p. 581 : Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων. Quibus tangi odas asigmous, qualem Lasus fecerat, arte magis elaboratas quam spiritu poetico fusas, animadvertunt intt.]

B Σχοινοτενῶς, adv., In modum funis extensi in longum. Bud. interpr. Porrecte, Prolixe, Intense, afferens ex Hermog. p. 88.

[Σχοινότονος, ὁ, ἡ, i. q. σχοινοτενής, Ex junco aut sparto nexus et contextus. Hippocr. p. 682, 28 : Διὰ σχοινοτόνου δίφρου τῶν τετραγώνων διάγειν τὸν αὐλόν. Ubi σχοινοτενοῦς Cornarius legisse videtur, quod Sellam erectam verterit, ut exp. Hesych. Fors.]

[Σχοινουργὸς, ὁ, ἡ, Restio. Const. Manass. Chron. 6708. Boiss.]

[Σχοινοῦς, οῦντος, ὁ, Juncos ferens. Strabo 3, p. 160 : Τῷ σπαρταρίῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι καλουμένῳ πεδίῳ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, n. 103, 12 : Τὸ τοῦ Σχοινοῦντος καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια. ‖ De loco Arcadiæ Steph. Byz. : Σχοινοῦς, Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Ἑλώδης δὲ ὢν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων τὴν προσηγορίαν εἴληφεν, ὥσπερ καὶ τῶν δήμων ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυομένων Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μαραθοῦς. (Hanc etym. ponit etiam in Ἀγνοῦς sub initium sec. conj. Casauboni.) Ὁ τὸ χωρίον οἰκῶν C Σχοινούντιος. Masculinum facit Pausan. 8, 35, 10 : Σχοινοῦς ἀπὸ ἀνδρὸς Βοιωτοῦ Σχοινέως ἔχων τὴν κλῆσιν. Femin. Eust. Il. p. 265, 20 : Ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ Σχοινοῦντι. Inter utrumque genus variant libri Strab. 8, p. 369, ubi portus Corinthi memoratur Σχοινοῦς (memoratus etiam Ptolemæo 3, 16, 13), sed in masc. consentiunt p. 380, 391.]

Σχοινοφιλίνδα a Polluce 9, [110, 115] inter quædam Lusus genera refertur : cujus hæc ratio est. Complures stantes circulum efficiunt : unus ex illis circulum obit, funiculumque manu gerens aut virgulam, a tergo alicujus deponit, et circumit donec cursu redeat in locum suum. Tum si collusor, a cujus tergo funiculus depositus est, imposturam non senserit, a circuitore, resumpto funiculo, vapulat, et circumeundi vices accipit. Sin animadverterit dolum, ac senserit a tergo suo depositum fuisse funiculum, eo prehenso impostorem insequitur ac ferit : modo eum assequi possit, antequam in locum suum redierit; si enim ille desertam stationem occuparit, antequam ab in- D sequente verberetur, circumire cogitur donec alii imposuerit.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ, Junceum funem gestans, seu simpliciter, Qui funem gerit. Affertur ex Greg. Naz. Alii interpr. Juncum ferens. [Etym. M. et Zonaras p. 1699.]

[Σχοινοχάλινος, ὁ, ἡ, Qui freno junceo utitur. Strabo 17, p. 828 : Σχοινοχαλίνοις χρώμενοι τοῖς ἵπποις καὶ γυμνοῖς. ăĭ]

Σχοινώδης, ὁ, ἡ, Juncosus, Junceus, Juncum referens, imitans, Junco similis, Qui ex junci genere est. [Nicander Al. 152, ὄχθη. « Dioscor. 4, p. 297, A (150). » Hemst.]

Σχοίνων, ωνος, ὁ, Hesychio est τῶν αὐλητικῶν νόμος τις. [« Apud Plut. De musica p. 1133, A, inter νόμους tibiarum recensetur Σχοινίων. Et Σχοινίων ap. Hesych. quoque scrib. Cratinus ap. Hephæst. p. 56 (98) : Πλὴν Ξενίου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ὦ Χάρον. » Sopinc. Cratinum dicere non modum musicum sed Calliam comicum Σχοινίωνα dictum disputat Meinek. Com.

vol. 2, p. 198. Pollux 4, 79 : Καὶ Κλονᾶ δὲ νόμοι αὐλητικοὶ ἀπόθετός τε καὶ σχοινίων· 65.]

[Σχοινωτὸς, ὁ, ap. Cosmam Topogr. Christ. p. 140, D : Δίφρος ἔχων βάσιν τετράγωνον καὶ τέσσαρα κιόνια λεπτὰ μικρὰ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἕνα παχύτερον μέσον γεγλυμμένον σχοινωτὸν, Int. vertit Sinuosis lineis insculptam columellam. V. imaginem sellæ inter p. 188 et 189, secundum quam rectius vertetur Funiculo circumdatam. Quo de artificio vid. Σχοινία et Σχοινίς.]

Σχολάζω, Otior [Gl.], Otium ago, Otiosus sum, In otio sum, Ferior. [Cesso, add. Gl. Sic Æsch. Suppl. 207 : Μή νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος· 883 : Βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον ὅσον τάχιστα, μηδέ τις σχολαζέτω. Eur. Hec. 730 : Σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. Demosth. p. 38, 20 : Αὐτοὺς μὲν ἀργεῖν καὶ σχολάζειν καὶ ἀπορεῖν. Polyb. 11, 25, 7 : Τὸ μηδέποτε ἐᾶν ἐπὶ πολὺ ῥᾳθυμεῖν καὶ σχολάζειν περὶ μηδὲν τῶν προειρημένων, ἥκιστα δ' ἐν ταῖς εὐροίαις τῶν πραγμάτων καὶ ἐν ταῖς δαψιλείαις τῶν ἐπιτηδείων. ‖ De vacando s. otiando Callias, ut videtur, veteris comœdiæ poeta in fabula Σχολάζοντες inscripta, et Aristoph. Lys. 412 : Σὺ δ' ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον· fr. Γεωργ. ap. Poll. 9, 69. Thuc. 4, 44. Xen. Anab. 2, 3, 2 : Περιμένειν ἄχρι ἂν σχολάσῃ· et alibi. Plato Phædr. p. 261, B : Τὰς Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως τέχνας, ἃς ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντε συνεγραψάτην. Lysias p. 115, 22 : Διὰ τὴν ἡλικίαν ἐσχόλαζον.] Plut. Apophth. [p. 176, A] et in libro An seni gerenda Resp. [p. 792, C] de Dionysio majore, Πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Roganti an otiaretur et vacaret a negotiis. Sic Idem in Alcib. : Πυθόμενος μὴ σχολάζειν, Quum intellexisset ei non vacare, et ei otium non esse. Aristot. Polit. 7 : Εἰρήνην ἄγειν καὶ σχολάζειν· cui opp. ibid. ἀσχολεῖν καὶ πολεμεῖν. Et paulo post, sc. c. 15, σχολάζειν μετ' εἰρήνης. Ibid. : Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις. [Conf. id. Eth. Nic. 8, 11 fin. Et 10, 7 med. : Ἀσχολούμεθα γὰρ ἵνα σχολάζωμεν.] Synes. Ep. 57 : Πρὸς σχολὴν ἀνοικείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ σχολάζοντι χρήσαι. Ibid. aliquanto ante, afferuntur hæc verba, quæ ex Psalmo [45, 10] sumpta sunt : Σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς, Feriamini et otium agite a laboribus occupationibusque vestris. Et Plut. [Mor. p. 172, D] : Σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Feriatas aures poscunt, quæque nullis negotiorum curis occupatæ sunt. Item, Μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολέμων, dixit Plato Leg. [3, p. 694, E] pro Occupatum esse bellicis negotiis, Non habere otium ob bellica negotia. [Quod dicitur Menon. p. 94, E : Εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν.] Σχολάζειν ἀπὸ, Otium habere a, Vacare a, Vacuum et liberum esse a. Xen. Cyrop. 7, [5, 52] : Ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν σχολήν. [H. Gr. 7, 4, 28 : Ἐπεὶ οἱ Ἀρκάδες ἐσχόλασαν ἀπὸ τοῦ Κρώμνου. Plut. Mor. p. 820, D : Τοὺς παῖδας σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων.] Sic Synes. Ep. 4 : Οὐκ ἔστιν ὁπότε σχολάζειν ἡμᾶς εἴασεν ἀπὸ τοῦ δεδιέναι τὸν ἔσχατον κίνδυνον, Vacare a timore extremi periculi, ut Liv. A metu ac periculis vacare, vel Vacare timore periculi. Idem et cum gen. junxit, sine ἀπὸ, pro Vaco, i. e. Vacuus et liber sum, Epist. 62 : Ὅτε σχολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια, Vacare assentatione omni. Ubi tamen et alia est lectio. [Plut. Niciæ c. 28 init. : Σχολάζοντας ἔργων. Ap. Achillem Tat. 7, 4, p. 158, 16 : Σχολασάσης τῆς ψυχῆς τῶν κακῶν, quum sententia sit Indulgente dolori anima, τοῖς κακοῖς reponit Jacobs., rectius positurus τῷ κακῷ. Ap. Petr. Patric. p. 129, 17 : Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιτο, λέγειν, scripsit Niebuhrius pro σχολάζοντος. L. Dind.] Interdum cum dat. construitur, ut et Lat. Vaco [Gl.], ac eandem quam illud signif. habet, sc. Operam do, navo, Studeo, Deditus sum, ἀσχολοῦμαι περί. Quo sensu Quintil. dicit Dare otium alicui rei, i. e. Quidquid otii est, ei impendere, Otium in ea ponere. Herodian. 7, [1, 9] : Τοῖς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν, Tyrannidis operibus vacare. Ib. [9, 11] : Ἑορταῖς καὶ τρυφαῖς σχολάζοντες ἀεί· 1, [8, 2] : Τρυφαῖς σχολάζοντα καὶ κραιπάλαις· 4, [11, 15] : Ἡνιοχίαις σχολάζων, Studio aurigandi intentus. Item Philo V. M. 3 : Σχολάζοντες οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιαῖς, ἢ μίμων ἢ ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσιν, ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλοσοφεῖν. [Lucian. V. H. 2, 5 : Ἐπὶ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν.] Et in Canon. Apost. Can. 42 : Σχολάζειν κύβοις, Aleæ vacare. In bonam partem [Demosth. p. 594, 15 : Ἔστι γὰρ τεχνίτης τοῦ λέγειν, καὶ πάντα τὸν βίον ἐσχόλακεν ἑνὶ τούτῳ, ut Reiskius conjecit pro ἐν. Arrian. Epict. 2, 14, 28 : Λοιπὸν τούτῳ μόνῳ σχολάζουσι τῷ τὴν πανήγυριν ἱστορήσαντες ἀπελθεῖν. Sextus Adv. dogmat. 1, 8 : Καὶ ὁ Ξενοφῶν φησιν ἀπαρνεῖσθαι αὐτὸν (Socratem) τὸ φυσικὸν ὡς ὑπὲρ ἡμᾶς καθεστηκὸς καὶ μόνον σχολάζειν τῷ ἠθικῷ ὡς πρὸς ἡμᾶς ὄντι. Lucian. Icarom. c. 26 : Τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι· Macrob. c. 4 : Ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες], Chrysost. De sacerd. : Σχολάζειν τῇ τοῦ λόγου διακονίᾳ. Itidem στρατείᾳ σχολάζειν, Militiæ vacare. Similiter Galen. : Σχολάζων μαθήμασι, Literis vacans s. operam dans. [Fab. Æsop. 117 b, p. 64 ed. Cor. : Ὄρνις τις, εὑροῦσα ᾠὰ ὄφεως, ἐσχόλαζε τῇ αὐτῶν διατριβῇ...] Plut. dicit etiam, Τῆς συγκλήτου τοῖς μάντεσι σχολαζούσης περὶ τούτων. Porro dicitur aliquis et amico suo σχολάζειν, itidem Vacare, Otium sibi usurpare ad eum audiendum aut ejus res agendas, Operam ei dare per otium. Vel, Otio suo uti ad dandam ei operam, qua signif. Xen. dicit σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, opponens ei ἀσχολίαν ἔχειν, ἐπιμελεῖσθαι τινός. Xen. Cyrop. 7, [5, 39] : Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. Itidem Plut. Alexandro [c. 42 init.] : Θαυμάσαι δὲ αὐτόν ἐστιν ὅτι καὶ μέχρι τοιούτων ἐπιστολῶν [ἐπιστέλλων] τοῖς φίλοις ἐσχόλαζεν, Ita amicis eum studuisse et operam navasse, ut etiam tales scripserit epistolas. Et in Demetr. [c. 3] : Πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος. Itidem qui aliquem sectatur et audit, veluti discipulus magistrum, σχολάζειν ei dicitur. Xen. Conv. [4, 43] : Σωκράτει σχολάζων διημερεύω [συνδιημερεύω libri Xen. omnes], Totos dies Socrati do operam. Sic ap. Athen. : Ὃς οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει, Non Platonis solum auditor fuit, sed etiam Xenocratis. [Plut. Mor. p. 839, E : Ἰσαῖος σχολάσας Λυσίᾳ· 844, B.] At paulo aliter, inquit Bud., 13, p. 251 [593, D] de Danae : Λεοντίου δὲ οὖσα, τῆς μετ' Ἐπικούρου τοῦ φυσικοῦ σχολασάσης, θυγάτηρ. Itidem Andro Ephesius ap. Diog. L. [1, 119] Pherecydæ Theologo dicit Pythagoram σχολάσαι, i. e. eum διακοῦσαι, Auditorem ejus fuisse, inquit idem Bud. [Cum præp. Alciphr. Ep. 1, 34, p. 190, 30 : Καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς διείλεγμαι. De magistro scholas habente Dionys. Ep. 1 ad Ammæum 5, vol. 6, p. 728, 11 : Ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας (Aristoteles) ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν ιϐ΄. Plut. Demosth. c. 5 fin. : Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καίπερ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος.] Eandem signif. habet junctum præpositioni ἐν, vel πρός : ut ap. Chrysost. : Πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, Per totum vitæ tempus vacare precibus, Omne otium ponere in precando Deo, Versari in precibus. [Theodor. Stud. p. 280, D : Ὀλίγου χρόνου παρελθόντος καὶ σχολάσαντας ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ νηστείαις κατὰ συγγνώμην ἀποδίδοσθαι αὐτοῖς τὴν κοινωνίαν ὡρίσαμεν· 449, B : Σχολάζειν ἐν δεήσεσιν, ἐν ἀναγνώσεσιν, ἐν ψαλμῳδίαις, ἐν μερίμνῃ θανάτου. Alia constructione Aristot. De partt. an. 4, 5 fin. : Ἀρκτέον δ' ἀπὸ τῶν νῦν εἰρημένων, ἀλλ' οὐκ ἀφ' ὧν ἀπελίπομεν, ὅπως ἀπὸ τούτων διατριβὴν ἐλάττω ἐχόντων ἐπὶ τῶν τελείων καὶ ἐναίμων ζῴων ὁ λόγος σχολάζῃ μᾶλλον. Lucian. De salt. c. 2 : Πυθόμενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζεις.] Frequentius cum præp. πρὸς, eaque juncta vel cum dat. vel cum accus. Cum dat. Phalar. [Epist. 12, p. 69, 19] : Σχολάζω πρὸς τῇ λύρᾳ, Vaco Lyræ. Aristot. Polit. 5, 8 : Οὐκ ἐᾷ σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις, Non sinit vacare rebus suis. Itidem ex Plut. Numa [c. 14] : Πρὸς ἐννοίᾳ τινὶ τῶν θείων πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς σχολάζων, Alicui rerum divinarum speculationi apud ipsos sacerdotes vacans. Cum πρὸς autem habente accus. Xen. junxisse dicitur [Comm. 3, 6, 6 : Οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα] : quem imitatus Bud. in Epist. quadam dixit, Οὐ σχολάζειν πρός τι, Non habere otium ad. Interdum cum infin. construitur. Plut. Pericle [c. 1 extr.] : Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ,

Satis enim est regi si canentes audiendi otium ei sit, Si ei vacet audire canentes. Xen. Cyrop. 8, p. 120 [c. 1, 18]: Πολὺν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, Ei otium non erat illos audiendi. Itidem 2, p. 24 [c. 1, 9]: Ὡς μὴ σχολάζωσι μήτε φεύγειν μήτ' ἀναστρέφεσθαι. Vel etiam, Ne eis sit facultas et occasio, εὐκαιρία. [Comm. 3, 9, 9: Ἀπὸ μέντοι τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι οὐδένα σχολάζειν. Plato Leg. 6, p. 763, D: Δεῖ δὴ καὶ τούτους δυνατούς τε εἶναι καὶ σχολάζοντας τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι.] Et ap. Lucian. p. 8 [Nigrin. c. 22]: Ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι, Quibusdam vero ne vacat quidem ægrotare. Ubi jocus est, sicut et in hoc dicto Epaminondæ, ap. Plut. [Mor. p. 136, D], qui ἀνδρὸς ἀγαθοῦ περὶ τὰ Λευκτρικὰ νόσῳ τελευτήσαντος, Ὦ Ἡράκλεις, inquit, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασι; Quomodo bono isti viro vacavit mori in tot tantisque negotiis? Quomodo ei otium fuit moriendi tot tantisque negotiis occupato? || Σχολάζειν δραστηρίως τε καὶ νεανικῶς, Strenue et actuose otiari, i. e. Acri studio commentari, Bud. Annott. in Epistt. [Significatione Commentandi pass. Sextus Adv. Eth. 167: Εἴρηται δὲ περὶ τούτων ἀκριβέστερον ἐν τοῖς περὶ τοῦ σκεπτικοῦ τέλους σχολασθεῖσι, καὶ οὐκ ἀναγκαῖον αὖθις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν. || Quo cum passivo conferri potest usus activi transitivus in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 144, A: Τὸν νοῦν σχολάσας κοσμικῶν ἐκ φροντίδων, Remittens. Aliter Symmachus Malach. 3, 1: Ἐπιβλέψεται τὴν ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, ubi Theodot. ἑτοιμάζει, ipse σχολάζει, Viam vacuam reddit, præparat. L. Dind.] || Σχολάζουσα ἐκκλησία, Vacans ecclesia, i. e. Quæ est sine rectore s. pastore, Can. 16 Synodi Antioch. [Σχολάζων et σχολάζουσα ἐκκλησία, Vacans, Can. 16 Conc. Antiocheni: Εἴ τις ἐπίσκοπος σχολάζων ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἑαυτὸν ἐπιρρίψας, ὑφαρπάζοι τὸν θρόνον δίχα συνόδου τελείας, τοῦτον ἀπόβλητον εἶναι. Aristinus in Synopsi: Ὁ δίχα συνόδου τελείας καὶ αὐτοῦ τοῦ μητροπολίτου ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἐπιπηδῶν, κἂν ᾖ σχολάζων, ἀπόβλητος. Eodem modo Symeon Magister in Epitome. Zonaras et ex eo Balsamon ad hunc Can.: Ἐπίσκοπος σχολάζων ἤγουν μὴ ἔχων ἐκκλησίαν. Σχολάζουσά ἐστιν ἐκκλησία, ἡ μὴ ἔχουσα ἐπίσκοπον. Suicer. Julian. Cæs. p. 316, C: Λαβὼν σχολάζουσαν καθέδραν. Gl.: Σχολάζων, Vacuus; Σχολάζοντα, Σχολάζουσα, Vacua. De terra inculta Plut. Timol. c. 22 fin.: Ἡ χώρα σχολάζειν ἔμελλε. De loco vacuo C. Gracch. c. 12 fin.: Τῷ δήμῳ σχολάζοντα μεθ' ἡμέραν ἀπέδειξε τὸν τόπον. De feriis Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 176, A: Ἡμερῶν ἀπράκτων καὶ σχολαζουσῶν. L. Dind.]

Σχολαῖος, α, ον, Lentus, Tardus, Segnis, ὁ σχολῇ ποιῶν τι, Lente, more hominum otiosorum; nam quibus otium est, non festinant, sed segniter agunt: contra festinant, quos urgent negotia. [Otiosus, Vacuus, Gl.] Thuc. 3, [29]: Κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, Tardius. [Xen. Anab. 4, 1, 13: Σχολαίαν ἐποίουν τὴν πορείαν πολλὰ ὄντα τὰ ὑποζύγια. Pollux 3, 93, περίπατος. Adamant. Physiogn. 2, 27, p. 425, βάδισις· 40, p. 442, φωνή· 36, p. 439, Polemo 2, 7, p. 289, κίνησις.] Item σχολαίῳ βαδίσματι, Lento gradu, Synes. Ep. 104. [Aristid. vol. 1, p. 76: Ἐν σχολαίῳ τῷ ἤθει τὸ ἀγχίνουν εἶναι. Plut. Mor. p. 603, E: Μόνιμον καὶ σχολαῖον καὶ ἀπερίσπαστον βίον· 805, E: Τὴν ἀσφαλῆ καὶ σχολαίαν πάροδον εἰς τὴν πολιτείαν. « Eunap. p. 114=502: Σχολαῖοι περίπατοι. » Boiss.] Compar. Σχολαιότερος, Tardior, Segnior, Cunctantior: et superl. Σχολαιότατος, Tardissimus. Pro quibus frequentius usurpatur Σχολαίτερος et Σχολαίτατος, ut παλαίτερος et παλαίτατος, pro παλαιότερος et παλαιότατος. [Præfert etiam Thomas p. 828, sed male utriusque diversam comminiscitur originem. Hippocr. 58, 35: Σχολαίτεραι (αἱ ἀπαλλαγαί).] Herodian. 7, [8, 24]: Σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, Tardius iter faciebat. 6, [5, 16]: Σχολαιτέραν αὐτοῖς καὶ ἀδεεστέραν παρέξειν τὴν ἔφοδον, Effecturos ut cum exercitu minime properandum sit. || Adv. Σχολαίως, Per otium, Lente, Tarde, Cunctanter, [Otiose, Gl.] i. q. σχολῇ infra. [Xen. Anab. 1, 5, 8: Ἐπεὶ ἐδόκουν αὐτῷ σχολαίως ποιεῖν.] Aristot. Eth. 9, 11: Εἰς τὰς εὐτυχίας συνεργοῦντα μὲν προθύμως, πρὸς εὐπάθειαν δὲ σχολαίως. [De partt. an. 4, 11 med.: Τοῖς καρκίνοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοις ἐνδέχεται σχ. ποιεῖσθαι τὴν λῆψιν.] Plut. Pericle [c. 38]: Σχολαίως διαχρωμένη τὸ σῶμα, Sensim corpus conficiens. [Eunap. p. 14=458: Βάδην καὶ σχολαίως. Boiss. Typicum S. Sabæ c. 2: Εἶτα ἀνέρχεται καὶ κρούει τὰς βαρέας σχολαίως. Ducang.] Compar. [Σχολαιοτέρως, Diosc. Ther. Præf. fin. p. 422, E. Jo. Cameniat. Excid. Thessalonic. c. 27 fin. p. 265.] Σχολαιότερον, Tardius, Cunctantius, Segnius. [Xen. Anab. 1, 5, 9: Ὅσῳ σχολαιότερον ἔλθοι. Sed haud dubie scribendum σχολαίτερον, quod pro altero illatum v. locis in illo citandis. L. D.] Superl. Σχολαιότατα, Tardissime, Cunctantissime. Aristot. De mundo [c. 6]: Σχολαιότερον κινεῖσθαι, Lentius tardiusque moveri. Cui opp. ibid. θᾶττον κινεῖσθαι, Celerius ac velocius moveri. [Typicum S. Sabæ c. 5: Κρούει τὰς βαρείας πρῶτον σχολαιότερον. Ducang.] Xen. Reip. Lac. [11, 3]: Τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. [Scribendum hic quoque σχολαίτατα, quod etiam l. H. Gr. infra cit. in alterum est mutatum.] Item Σχολαίτερον sive Σχολαίτερα dicitur facta syncope Attica, pro σχολαιότερον et Σχολαιότερα: itidemque σχολαίτατα pro σχολαιότατα. Dem. [p. 585, 10]: Ὁ μὲν θᾶττον, ὁ δὲ σχολαίτερον οἴκαδ' ἄπεισι, Alius citius, alius tardius et serius. Thuc. 7, p. 261 [c. 81]: Ὑστέρους τε οὖσι καὶ σχολαίτερον χωροῦσι· [et ib. 15 fin.] 2, [75]: Τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ, Agger non segnius insurgebat contra illum. [4, 47. Plato Reip. 10, p. 610, D: Τοὺς μὲν θᾶττον, τοὺς δὲ σχολαίτερον· Theæt. p. 206, D. Utroque l. est var. σχολαιότερον, ut Plut. Brut. c. 40 fin., Aristidis vol. 1, p. 349. L. D. Choricius p. 243, 8, σχολαίτερον. Boiss.] Itidem Synes. Ep. 141: Κἂν σχολαίτερον ἀποστείλῃς, Tardius miseris. Posteriore compar. σχολαίτερα utitur [Herodot. 9, 6: Ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν μακρότερά τε καὶ σχολαίτερα ἐποίευν·] Herodian. 8, [4, 6]: Οἰόμενοι σχολαίτερα ἐπινήχεσθαι τοῖς πεδίοις, Rati sensim influere campos, Polit. Pro quo paulo post dicit, μὴ σφοδρῶς. Superlativo autem utitur Xen. Hell. [6, 3, 6]: Ἄρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαίτατα· cui opp. καταλύεσθαι ᾗ δυνατὸν τάχιστα. [Hippocr. p. 297, 33.] || Σχολαίτατα exp. etiam Attentissime.

[Σχολαιοτέρως. V. Σχολαῖος.]

Σχολαιότης, ητος, ἡ, Tarditas, Cunctatio. Thuc. 2, [18]: Ἡ δὲ ἐν τῷ ἰσθμῷ γενομένη ἐπιμονὴ, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν, i. e. μέλλησις, Tarditas et cunctatio in reliquo itinere. [Οὐ διὰ σχολαιότητος, Suid. in Δημήτριος ὁ Ἀντιγ. Hemst. Choricius in Catalogo Bibl. Matrit. p. 398, col. 2 fine. Boiss. Pollux 1, 43. Photius v. Σχολαῖον, Etym. M. v. Σχολή.]

[Σχολαίως. V. Σχολαῖος.]

[Σχολαρίκιον, το, Inauris. Lexicon Ms. Cyrilli et Glossæ Mss. ex cod. Reg. 202 (et Zonaras): Ἐνώτιον, σχολαρίκιον. Suidas in Etymol.: Ἑλλόβια, τὰ ἐνώτια, ὅ ἐστι σχολαρίκια. Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843 et Moschop.: Ἐνώτια, κόσμος γυναικεῖος ἤγουν τὰ κοινῶς σχολαρίκια. Constantin. Admin. Imp. c. 50 extr., aliique Byzantini. || Longe alia signif. Geronticon ap. Niconem in Pandecte Ms. 2, 45: Διηγήσαντό ποτέ τινες ὅτι ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐργάζοντο σχολαρίκια, οὐ προσεχώρει διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὸν ἀγοράσαι λινάρια· iterumque ibid. etc. Ducang.]

[Σχολάριος. V. Σχολή.]

Σχολαρχέω, Scholarcha sum, Scholæ præsum s. præfectus sum, τῆς σχολῆς ἄρχω, Diog. L. [Suid. v. Ἐπίκουρος] Epicuro. [Idem 4, 1: Ἐσχολάρχησεν ἔτη ὀκτώ· 61: Ἐτελεύτησε σχολαρχεῖν ἀρξάμενος· 5, 58. L. Dindorf.]

Σχολάρχης, ὁ, Scholarcha, i. e. Qui scholæ præest. [Σχολάρχαι, Professores, Gl. Diog. L. 5, 2: Σχολάρχης ἐγένετο τῆς ἐν Ἀκαδημείᾳ σχολῆς Ξενοκράτης. L. D.]

[Σχόλασις, ἡ, Otium ad aliquid faciendum. Pseudo-Chrys. t. 12, p. 1063, E: Σχ. προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως. Hase.]

Σχολαστήριον, τὸ, Locus in quo commodum est σχολάζειν, et quiescere post labores. Bud. interpr. Exhedra, ap. Athen. 5, [p. 207, F]: Τούτου δ' ἐφεξῆς σχολαστήριον ὑπῆρχε πεντάκλινον, βιβλιοθήκην ἔχον ἐν αὐτῷ, Exhedra quinque lectorum capax. Sunt qui et Schola interpr. [Plut. Lucull. c. 42.]

Σχολαστὴς, ὁ, Otium agens, Otio indulgens, Otiosus, Otiator, si modo ita loqui licet. [Cessator, Gl.] Interdum pro Homine otioso, s. Eo qui deditus est otio, accipitur, et substantivi formam gerit. Plut. [Brut. c. 3 : Ἅτε δὴ νέος καὶ σχολαστής·] De discern. adul. et amico [p. 57, C] : Ὅταν ῥαθύμοις καὶ σχολασταῖς καὶ τὰ μέσα φεύγουσι τῆς πόλεως ὁμιλῶσι. [Exod. 5, 17. Antipater ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 20.] Interdum adjective, itidem pro Otiosus, [Cic. c. 3 init. : Ἐπὶ τὸν σχ. καὶ θεωρητικὸν ἐλθὼν βίον·] in Præc. sanit. [p. 135, B] : Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν [σχολαστικὸν Mor. p. 1033, D, E] ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν αὐτούς. [Eunap. p. 154, 16 (88) : Εἰς ἀφιλότιμον καὶ σχολαστὴν ἑαυτὸν ἐμβαλὼν βίον. Hemst.] Sic in Solone [c. 22] Idem dixit σχολαστὴς ὄχλος, Otiosa multitudo, Turba eorum hominum qui otiari solent. [Exod. 5, 17 : Σχολάζετε, σχολασταί ἐστε· unde de iis qui negotiis mundanis se abdicantes vitæ æternæ student Jo. Climac. p. 450, 1 : Σχ. ἀπεγράφημεν. Hase.] || Exp. etiam Discipulus, vulgo Scholasticus : σχολάζειν certe significat Discipulum esse, ut jam docui. [Petitum videtur ex Thoma p. 829 : Σχολαστὰς οὐχ ἐρεῖς, ἀλλὰ συμφοιτητάς. Sed συσχολαστὴς Phrynichus, quod v.]

Σχολαστικὸς, ή, όν, itidem significat Otiosus, Otio deditus, Qui otiari amat, solet. Aristot. Polit. 8, [c. 6 med.] : Σχολαστικώτεροι γιγνόμενοι διὰ τὰς εὐπορίας· nam qui bonorum copia affluere incipiunt, omissis laboribus dedere se otio solent. Ib. 6 [fin.] : Ταῖς σχολαστικωτέραις καὶ μᾶλλον εὐημερούσαις πόλεσιν. Idem σχολαστικοὺς vocat Cœtus festos, ut quum festo die vacantes a laboribus, s. otiantes feriantesque cives in unum locum conveniunt lusus aut compotationis causa, 5, 11 : Καὶ μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνεσθαι σχολαστικούς· quod tyrannos solere ait. Eth. 10, 7 [med.], τὸ σχολαστικὸν interpr. quidam Otiandi facultas, alii Otium. Apud Plin. Juniorem fit mentio scholasticæ legis, Ep. 3 ad Calv. [2, 20] : Sufficiunt duæ fabulæ : an scholastica lege tertiam poscis? Ubi Scholastica lege accipiunt pro More otiosorum, quibus non una aut altera fabella sufficit, sed plures narrandæ sunt ad fallendum tempus. Sic vero idem Plin. Ep. 9, [2] dicit, Nisi forte volumus scholasticas, atque, ut ita dicam, umbraticas literas mittere. I. e. Tales, quales ab otiosis scribi solent. [De signif. Hominis de schola nonnulla Suicerus, qui confert Arrian. Epict. 1, 11, 39 : Ὁρᾷς οὖν ὅτι σχολαστικόν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῷον οὗ πάντες καταγελῶσιν· ubi alia Uptonus. 4, 1, 138 : Ποῦ εἰμι; Ἐν σχολῇ. Καὶ ἀκούουσί μου τίνες; Λέγω μετὰ τῶν φιλοσόφων. Ἀλλ' ἐξελήλυθα τῆς σχολῆς. Ἆρον ἐκεῖνα τὰ τῶν σχολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν. M. Antonin. 1, 16 : Μηδὲ ἄν τινα εἰπεῖν μήτε ὅτι σοφιστὴς μήτε ὅτι σχολαστικός. Diog. L. 5, 37, fin. : Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν (αὐτὸν addit Menagius) ὠνόμακε (Theophrastus). Clearchus ap. Euseb. Præp. 9, p. 410, A.] Itidemque eod. l. Scholasticum ingenium dixit pro Otioso. Plutarch. itidem σχολαστικὰς μελέτας dixisse videtur tales, quales sunt τῶν σχολαζόντων, De aud. [p. 46, A] : Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγυριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακομίζοντες. Nisi malis interpretari Tales, quales sunt eorum qui literis operam navant sub præceptoribus, i. e. qui sunt σχολασταί. [Scholaris, Gl. Σχολαστικοὶ quinam Gataker. 2, p. 26, A, B. Athen. 5, p. 211, F : Μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων. Diog. L. 4, 53 : Σχολαστικὰς ἐσθῆτας ἀναλαβεῖν. Valck. Longin. De subl. 3, 4 : Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον ὡς σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. In Hieroclis Facetiis de Stulto s. Inepto et Morione.] An autem et σχολαστικοὶ hi ipsi jam olim dicti fuerint, ut vulgo dici solent, nondum satis compertum est. [Σχολαστικὸς, Disertus, Eloquens, Facundus. Zonaras ad Canon. 10 Concil. Sardic. : Κἂν σχολαστικὸς, τουτέστι περὶ λόγους σχολάζων. Palladius Hist. Laus. c. 26 : Οὗτος ὁ Εὐλόγιος σχολαστικὸς ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων. Macarius Homil. 26 : Εἰς χωρίον ἐάν τις ἀπέλθῃ ὀλίγα γράμματα εἰδὼς, ὅπου εἰσὶν ἰδιῶται, δοξάζεται ὑπ' αὐτῶν σχολαστικὸς..., αὐτὸς δὲ οὗτος... ἐὰν ἀπέλθῃ εἰς πόλιν, ὅπου εἰσὶ ῥήτορες καὶ σχολαστικοὶ, οὐ τολμᾷ παραφανῆναι αὐτοῖς. V. Synes. Epist. 105 fin. || Σχολαστικοὶ præterea interdum appellati sunt Gentiles respectu Christianorum ὑπὸ φιλοτιμίας λόγων κομπάζοντες, ut est ap. Sozom. 1, 8. Colloquium Joviani Imp. cum Arianis Opp. Athanasii t. 2, p. 29 : Ἕτερός τις σχολαστικὸς Παταλᾶς εἶπε, Κατηγορίαν ἔχω κατ' Ἀθανασίου· ὁ βασιλεὺς εἶπε, Καὶ σὺ τί κοινὸν ἔχεις πρὸς Χριστιανοὺς Ἕλλην ὤν; Ita ibid. paulo supra. || Advocatus. Synodus Sardicensis Can. 10 : Ὥστε ἐάν τις πλούσιος ἢ σχολαστικὸς ὑπὸ τῆς ἀγορᾶς ἀξιοῖτο ἐπίσκοπος γίνεσθαι. Eadem Synod. VIII Cpol. Can. Eccles. Afric. c. 97 : Δοθῆναι ἄδειαν τοῦ καταστῆναι ἐκδίκους σχολαστικοὺς, οἵτινες αὐτὸ τοῦτο τὸ λειτούργημα τοῦ ἐκδικεῖν τὰ πράγματα ἐπιτήδευμα ἔχουσιν. Macarius Hom. 15, p. 225. (Liber Miracul. SS. Anargyr. c. 9 : Συνέβη τινὰ τὴν ἐπιστήμην δῆθεν σχολαστικόν. Ducang. App. Gl. p. 212.) Synes. Epist. 155, 156. Nilus mon. 1, 76. Leontius De sphæra Arati init., Suidas in Agathia Scholastico dicto, aliique Byzantini. Ap. Photium cod. 75 Joannes patr., qui vixit sub Justino jun., dicitur ἀποσχολαστικῶν. (Quod est Scholasticus, ut quod est supra p. 531, A, ἀπὸ σοφιστῶν, rectius verti videtur Sophistæ. L. D.) V. Gloss. med. Lat. v. *Scholasticus*. Ducang. In inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 311, n. 304, quod est Ἐλπίδιος σχολαστικὸς ῥητορικὸς, Letronnius sic dictum animadvertit ne significatione Advocati potius quum Sophistæ vel professoris positum videretur σχ., quod sine illo adj. est in aliis ib. p. 275, 308, 313, n. 313, 533, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 588, n. 1166. L. D. || Adv. Σχολαστικῶς, Tanquam in schola, Greg. Nyss. t. 1, p. 5, D : Τὰ δ' ἡμέτερα ὡς ἐν γυμνασίῳ τινὶ σχ. ἐπιχειρούμενα. Hase.]

Σχολεῖον, τὸ, i. q. σχολὴ, Ludus literarius, διδασκαλεῖον Suidæ. [Thom. Mag. in Βουλευτήριον. Hesych. in Μελετητήριον. Hemst. Arrian. Epict. 3, 23, 30 : Ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ φιλοσόφου σχολεῖον. Menolog. Græc. vol. 2, p. 126, A ed. Albani : Εἰς τὸ σχολεῖον ἀπερχόμενος. L. D. Lexicon Ms. ex cod. Reg. 1078 : Λογεῖον, τὸ μαντεῖον καὶ τὸ σχολεῖον. Alibi : Μουσεῖον, τὸ σχολεῖον. Lexicon Ms. Cyrilli, διδασκαλεῖον, παίδευσις καὶ τὸ σχόλιον. Historia de Judæo Cp. ex cod. Reg. 973 : Τὸν οὖν υἱὸν αὐτοῦ παρέδωκεν εἰς σχόλιον μανθάνειν τὰ γράμματα. Vita Ms. S. Symeonis propter Christum Sali : Καὶ εἰσερχόμενος διὰ τῆς πόρτης, ὅπου πλησίον ἐστὶ τὸ σχολεῖον τῶν παίδων. Infra σχολεῖον scribitur. Catalogus Offic. M. Eccl. Allatianus de Didascalo : Κρατῶν καὶ τὰ σχόλια τῆς Ἐπισκοπῆς. Ducang. Etymol. Ms. : Σχολεῖον, διὰ τὸ σχολάζειν τῇ διδαχῇ. Σχολεῖον, διὰ τὸ κατὰ σχολὴν περιτίθεσθαι πρὸς σαφεστέραν ἑρμηνείαν τῶν δυσνοήτων ὀνομάτων ἢ ῥημάτων ἐπὶ τοῖς λογίοις σωφρόνως, δικαίως, ex Anastasio Sinaita. Id. in App. p. 180. Hinc Συσχολείτης, quod v.]

Σχολέω, Vaco, VV. LL.; sed sine auctore et exemplo. [Fictum ex σχολῆσαι pro σχολάσαι vel ἀσχολῆσαι.]

Σχολὴ, ἡ, Otium, [Vacantia, add. Gl.] Vacatio et feriatio s. cessatio a negotiis : cui est opp. ἀσχολία, i. e. Negotia, Occupatio. Aristot. Polit. 7, [15 init.] : Διῄρηται δὲ καὶ πᾶς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ σχολὴν, καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην. Et paulo post, Τέλος γὰρ, εἰρήνη μὲν, πολέμου, σχολὴ δ', ἀσχολίας, Bello enim confecto pax sequitur : negotiis autem transactis, otium et quies. [Ibid. 1 fin. : Ἑτέρας γάρ ἐστιν ἔργον σχολῆς ταῦτα· Eth. Nic. 10, 7 med. : Δοκεῖ τε ἡ εὐδαιμονία ἐν τῇ σχολῇ εἶναι. Pind. Nem. 10, 46 : Μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. Soph. fr. Iphig. ap. Stob. Fl. 30, 6 : Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή· Aj. 195 : Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ. Eur. Hipp. 384 : Εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου, μακραί τε λέσχαι καὶ σχολὴ, τερπνὸν... κακόν· Ion. 634 : Εἶχον τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώποις σχολὴν ὄχλον τε μέτριον.] Porro aliquis aut aliquid alicui dicitur σχολὴν δοῦναι s. ἐνδοῦναι. Xen. Cyrop. 4, [2, 22] : Μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς, Ne demus illis otium ac tempus neque deliberandi neque apparandi quidquam, quod eis prodesse posse videatur. Et ap. Philon. V. M. 1 : Κελεύει τοὺς τοῖς ἔργοις ἐφεστῶτας προπηλακίζεσθαι, ὡς ἀνέσεις καὶ σχολὴν ἐνδιδόντας, Quod remissionem et otium indulsissent. Latine quoque dicunt Dare et Permittere otium; item Facere otium, (quod

A Græce diceretur potius παρέχειν,) ut quum Virg. dicit, O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit. [Xen. ib. 8, 3, 48 : Ἐπίτροπον σχολὴν παρέχοντα πράττειν ὅ,τι αὐτῷ ἡδὺ εἴη· Hier. 10, 5 : Ἱκανοί εἰσι σχολὴν παρέχειν τοῖς πολίταις τῶν ἰδίων ἐπιμελεῖσθαι. Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 86. Isocr. p. 225, D : Τοῖς ἱερεῦσι παρεσκεύασε... σχολὴν ταῖς τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἀτελείαις.] Item aliquis dicitur σχολὴν λαμβάνειν, ap. Eur. [Iph. T. 1432 : Γυναῖκας αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω, ποινασόμεσθα], ea signif. qua Tacit. Agrippæ concessit usurpare otium post labores. [Xen. Eph. 2, 3, p. 33, 15 : Σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ ἱερά. Ubi v. Locella, qui confert Heliod. Æth. 1, 25 init. : Σχολῆς ἐπιλαβόμενος.] Item dicitur σχολὴν ἔχειν aliquis, ut Lat. Habere otium, Qui otiosus est, Cui suppetit otium. [Eur. Andr. 732 : Καὶ νῦν μὲν, οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω, ἄπειμ' ἐς οἴκους (i. q. Ion. 276 : Καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ). Plato Leg. 7, p. 813, C : Οὐ πολλὴν ἕξει σχολήν.] Philo V. M. 1 : Ὑμεῖς μὲν ἐνταυθοῖ καθεδεῖσθε σχολὴν ἐν οὐ δέοντι καὶ ἀργίαν ἔχοντες, Otiose desidebitis. Item B εὖ ἔχειν σχολῆς dicitur, quod Latine Abundare otio, Affluere et diffluere otio. [Phryn. Ecl. p. 120 : Εὐκαιρεῖν οὐ λεκτέον, ἀλλ' εὖ σχολῆς ἔχειν. Similiter Lucian. Demosth. enc. c. 2 : Δοκεῖς ἐν καλῷ μοι σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.] At ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα significat Habere otium, quod des s. impendas alicui, i. e. quo vaces alicui, Xen. Cyrop. 7, p. 115 [c. 5, 52] : Ἡγούμην, ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν σχολὴν, Tunc tibi fore otium mihi vacandi. Et initio paginæ [§ 42], Ὥστε μὴ οἷόν τε εἶναι μήτε ἀμφ' αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, μήτε μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. Estque ibi σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, i. q. σχολάζειν τινὶ, ut pag. præcedente loquitur. Item σχολὴν ἄγειν, quod Latini dicunt Agere s. Ducere otium, pro Otiosum esse, Otium terere. [Eur. Med. 1238 : Δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί· fr. Phrixi ap. Sextum Adv. math. 1, 274 : Ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται καθ' ἡμέραν κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι, δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται ὅταν σχολὴν C ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη. Menand. fr. Ploc. ap. Stob. Fl. 96, 20 : Ὅταν εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν δυνάμενον ἐμβλέψῃ. Thuc. 5, 29 : Ἐπειδὴ καὶ σχολὴν ἦγον. Plato Theæt. p. 154, E : Ὡς πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες. Isocr. p. 99, E, etc.] Lucian. [Hermot. c. 1] : Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης· ubi nota σχολὴν ἄγειν et ἐνεργὸν εἶναι sibi opponi, ut Otium agere s. Otiosum esse, et Agere aliquid. Xen. Cyrop. 5, [5, 39] : Σχολὴν πρὸ δείπνου ἦγε. Ceterum hoc σχολὴν ἄγειν interdum cum infin. construitur : ut ap. Lucian. [Nigrin. c. 7] : Σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, Non est eis otium, Non vacat eis. Interdum cum præp., eaque modo dat. regente, modo accus., ut ex Plat. Apol. [p. 36, D] affertur, Δεόμενος σχολὴν ἄγειν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, pro Cui opus est otio ad vos exhortandos. [Lucian. Anach. c. 11 : Εἰ τἀναγκαῖα παρέντες σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις.] Et ex Luciano [D. deor. 12, 2], σχολὴν ἄγω ἐπί σε, pro Vaco tibi : cui tamen expositioni additur et hæc plane contraria, Vaco adversum te. [Jov. trag. c. 37 : Καὶ πότε D ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ τοσαῦτα πράγματα ἔχοντες ;] Interdum cum solo dat. : ut ap. eund. Lucian. [Calumn. c. 15] : Ὥστε τῇ παραυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας, Non amplius otium det et vacet inquirendæ veritati. At vero cum ἀπὸ, ut ap. [Xen. Cyrop. 8, 3, 47 : Μόνον ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας· ἢν γὰρ ἐγὼ σχολὴν ἄγω ἀπὸ τούτων, ἐμοί τε σε οἴομαι πολλὰ καὶ Κύρῳ χρήσιμον ἔσεσθαι·] Plut. Numa [c. 14] : Σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, pro A ceteris vacantes, Otium habentes a ; nam et sic Latini loquuntur. Sic Aristot. : Πᾶσαν σχολὴν ἄγουσα ἀπὸ πάντων. [Cum ἀπὸ conjunctum v. etiam infra in Σχολὴ γίγνεται.] Plato autem sine præp. ἀπὸ, De rep. 2, [p. 370, C] : Τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, Ab aliis vacans, cessans. [Tim. p. 18, B.] Sic Anachars. in quadam Ep. : Ὡς οὖν ἄγοντός μου σχολὴν ὧν οἱ πλεῖστοι ἕνεκεν ἀσχολοῦνται, παραγενοῦ πρὸς με. Quo allusisse existimatur Cic., quum et ipse in quadam Epist. dixit, Quare ut ad quietum me licet venias. [Cum præp. περὶ Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 20 : Φιλα-

A γάθῳ ἀνδρὶ καὶ θέλοντι σχολὴν ἄγειν ἢ περὶ τοὺς λόγους ἢ τὰ πολιτικὰ ἔργα ἢ ἀμφω ταῦτα. Cum præp. πρὸς, ut supra Σχολάζω, et Plato paullo post cit., Arrian. Epictet. 1, 27, 15 : Ἐγὼ οὐκ ἄγω σχολὴν πρὸς ταῦτα. Cum ὑπὸ, ut Plato in Σχολάζω cit., id. 2, 1, 33 : Τὰς μακαρίους τοῖς σχολὴν ἄγουσιν ὑπὸ ἀταραξίας.] Item καρποῦσθαι τὴν σχολὴν, Frui otio, Synes. dixit eos, qui student philosophiæ. Item σχολὴν ποιεῖσθαι πρός τι dicitur pro Otium dare et impendere alicui rei, Quicquid otii est, id totum terere in aliqua re, Vacare et operam dare, s. studere. Xen. [Comm. 2, 6, 3] : Μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν κερδανεῖ. [Cum eodem verbo Plat. Ion. p. 530, E : Καὶ μὴν ἐγὼ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροάσασθαί σου. Plut. Dion. c. 4 fin. : Προσδοκήσας ὑπὸ τῶν αὐτῶν λόγων ὅμοια πείσεσθαι Διονύσιον ἐσπούδασε καὶ διεπράξατο ποιησάμενος σχολὴν αὐτὸν ἐντυχεῖν Πλάτωνι καὶ ἀκοῦσαι.] Eod. sensu dicitur τῇ σχολῇ χρῆσθαι πρός τι, Plut. De def. orac. : Ἐχρῆτο τῇ σχολῇ πρὸς τὰ τοιαῦτα, Otium in his rebus ponebat. Id et uno verbo dicitur σχολάζειν τινὶ, Vacare alicui B rei : de quo verbo infra. [Isocr. p. 5, D : Κατανάλωσα ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν.] Superioribus autem σχολὴν ἔχειν et σχολὴν ἄγειν, synonymum est τὸ ἐν σχολῇ εἶναι, ut Cic. quoque dicit In summo otio fuit. Plut. Themist. [c. 2] : Ἐν ταῖς ἀνέσεσι καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων γενόμενος, Quum ei relaxationem animi otiumque peperissent literarum studia. Ipsa autem σχολὴ alicui γίνεται, ὑπάρχει, ἐστί. [Xen. Hier. 1, 1 : Σχολῆς γενομένης ἀμφοῖν. Plato Phæd. p. 66, D : Ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ' αὐτοῦ.] Plato Apol. [p. 23, B] : Ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονε, Propter hanc occupationem non fuit mihi otium agendi quicquam rerum civilium, Non licuit mihi. Ubi nota infin., cujus loco utuntur Latini gerundio : ut Cic., Scribendi otium non erat. Cum eod. infin. Xen. quoque Cyrop. 7, p. 115 [c. 5, 50] : Οὐκ οἶμαι σχολήν σοι εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν, Non puto tibi otium esse vacandi mihi. Ib. 1, [6, 17] : Σχολὴ ἔσται σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις. [Anab. 1, 6, 9 : Συμβουλεύω τὸν ἄνδρα ἐκποδὼν ποιεῖ- C σθαι ὡς τάχιστα, ὡς ... σχολὴ ᾖ ἡμῖν τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι ... τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν· 4, 1, 17 : Σχολὴ δ' οὐκ ἦν ἰδεῖν παρελθόντι τὸ αἴτιον τῆς σπουδῆς.] Itidemque ap. Æsch. Pr. [817] : Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. [Ag. 1055 : Οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. Theocr. 21, 34 : Ἄλλως καὶ σχολά ἐντι.] Interdum vero omittitur illud ἐστὶ s. πάρεστι. [Aristoph. Ach. 409 : Καταβαίνειν δ' οὐ σχολή· Th. 377. Ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή· Nub. 221 : Αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.] Aristot. Polit. 7 : Οὐ σχολὴ δούλοις. Et cum infin., ap. Xen. [Cyrop. 4, 3, 12] : Σχολή γε ἡμῖν μανθάνειν, Est nobis otium discendi, Discere nobis vacat. [Comm. 1, 6, 9 : Ποτέρῳ ἡ πλείων σχολὴ τούτων ἐπιμελεῖσθαι· Anab. 5, 1, 9 : Σχολὴ τοῖς πολεμίοις λῄζεσθαι. Plat. Phædr. p. 227, B : Εἴ σοι σχολὴ προϊόντι ἀκούειν· Prot. p. 314, D : Οὐκ ἀκηκόατε ὅτι οὐ σχολὴ αὐτῷ;] Itidemque ap. Soph. [Aj. 816] : Εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ, Si cui vacat considerare. [Participio Aristoph. Pl. 282 : Οἳ πολλὰ μοχθήσαντες οὐκ οὔσης σχολῆς προθύμως δεῦρ' ἤλθομεν. Xen. Cyrop. 5, 1, 8 : Οὐ πάνυ μοι D σχολῆς οὔσης. Plat. Polit. p. 272, B : Παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς. Aliæ locutiones sunt Plat. Phædr. p. 229, E : Πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει· Leg. 6, p. 781, D : Σχολῆς γὰρ ἀπολαύομεν. Cum genit. pers. Reip. 2, p. 370, B : Οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν ἀναμένειν· rei Leg. 8, p. 828, D : Ὡς ἔσθ' ἡμῖν ἡ πόλις οἵαν οὐκ ἄν τις ἑτέραν εὕροι τῶν νῦν περὶ χρόνου σχολῆς καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐξουσίας. Isocr. p. 64, B : Οὐδενὶ τοσαύτην σχολὴν παρέλιπον ὥσθ' ἑτέροις συναχθεσθῆναι.] Σχολὴ cum infin. junctum, ut satis clarum est ex ante dictis, significat Otium agendi aliquid : cum gen. autem, Otium et vacationem ab aliqua re, ut ap. [Soph. OEd. T. 1286 : Νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; Eur. Herc. F. 725 : Δεῦρ' ἕπεσθε, πρόσπολοι, ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν (λεύσσωμεν Canterus) ἄσμενοι πόνων.] Plat. De rep. 2, [p. 374, E] : Σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενον, Egeat otio s. vacatione et cessatione ab aliis rebus. Cui similia quædam exempla habuisti in Σχολὴν ἄγειν. [Leg. 12, p. 961, B : Ἡνίκ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων καὶ μάλιστ' ἦ

τις σχολὴ παντί.] Alioqui et cum gen. ἡ τινὸς σχολὴ dici videtur pro ἡ περί τι σχολή, Otium vacandi rei alicui. Aristot. Polit. 2, 7 init. : Δεῖ τῇ μελλούσῃ καλῶς πολιτεύεσθαι, τὴν τῶν ἀναγκαίων ὑπάρχειν σχολήν, Suppetere s. Esse otium vacandi rebus necessariis. Quæ tamen alii sic interpret., Necessariorum facultatem adesse. [Cum genit. rei cui quis vacat, Hippolytus p. 250, XIII Fabr. : Οὐκ ἐπὶ διαβολῇ τοῦ γάμου, ἀλλ' ἐπὶ σχολῇ τῆς εὐσεβείας. L. D.] Dicitur etiam ἡ περί τι σχολή, item et ἡ κατά τι σχολή. [Euseb. Demonstr. p. 31, A : Μετὰ τῆς περὶ τὸ θεῖον σχολῆς.] Synes. [Ep. p. 171, A] : Ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ, Qui juventutem in philosophico otio traduxi. [Cum præp. πρὸς Plato Phædr. p. 227, B : Ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστι σχολή. V. Arrian. in Σχολὴν ἄγω cit.] Item ἐν σχολῇ, In otio, Quum otium est, Plutarch. [Xenoph. OEc. 8, 15 : Εἶδον ἐξετάζοντα αὐτὸν ἐν τῇ σχολῇ πάντα. Plato Theæt. p. 175, D : Ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον.] Eadem signif. κατὰ σχολήν, In otio, Per otium [Aristoph. Eccl. 48 : Τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; καί μοι δοκεῖ κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη], ex Plat. [Phædr. p. 228, A : Ἃ κατὰ σχολὴν συνέθηκε· Tim. p. 38, E, Soph. p. 226, E,] Leg. [12, p. 951, A : Κατά τινα πλείω σχολήν· et] Κατὰ σχολὴν ἀντείποι, In otio contra contendat, Per otium, Quum in otio est. Itidem ἐπὶ σχολῆς. [Eur. Iph. T. 1220 : Τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς. Plato Theæt. p. 172, D : Τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται. Alia exx. v. ap. Schæfer. Melet. p. 113. Qui dativum pro genitivo illatum in l. Eurip. frustra defendit ad Plutarch. Demetr. c. 4, ubi σχολῆς pro σχολῇ libri meliores.] Æsch. C. Ctes. p. 77 : Ἁπάντων μετασχὼν τῶν πόνων τῇ πόλει, ὡς πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξῄει ἐπὶ σχολῆς, Quum in otio esset, Quum vacaret a negotiis. [Cum præp. μετὰ Plato Critiæ p. 110, A : Μετὰ σχολῆς. Plutarch. Mor. p. 945, A. Hesychius in v. Εἶρπον. Et c. ὑπὸ Plutarch. Mor. p. 667, D : Πλείστας περὶ λόγους ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχουσι.] || Σχολὴ ab Ammon. exp. καιρός, ut quum dicitur, Οὐκ εἶχον σχολήν. [Hac signif. Eur. fr. Palamed. ap. schol. Hom. Il. B, 353 : Πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, σχολή μ' ἀπεῖργε, Otium prohibuit, destituit.]

|| Σχολή, Mora ejus qui lente aliquid agit, more eorum qui otio abundant. [Æsch. Ag. 1059 : Σὺ δ' εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει. Eur. Andr. 552 : Ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι σχολῆς τόδ' ἔργον.] Thuc. 5, p. 168 [c. 10] : Ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ [σχολῇ, quod v. infra] γίγνεσθαι, schol. χρόνος ἐγγίγνεσθαι.

|| Σχολὴ vocatur etiam Lucubratio quam quis per otium s. in otio composuit. Qua in signif. accepit Plut. in exordio sui Περὶ τοῦ ἀκούειν libelli : Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, ὦ Νίκανδρε, ἀπέσταλκά σοι γράψας. [Jo. Philoponus ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 662 Harl. : Ἐν ταῖς σχολαῖς ἐκείνου τοῦ βιβλίου ἐδείξαμεν. L. D.] Itidem sunt qui appellent Scholas Grammaticas, Dialecticas, Rhetoricas, Mathematicas, libros suos, quos de Grammatica, Dialectica, Rhetorica, Mathematicisque disciplinis per otium conscripsere. Exp. etiam Disputatio quæ per otium agitatur a disserentibus de re quapiam ad literarum studia pertinente. Latini quoque Scholas ea signif. dicunt, ut Cic., Scholas Græcorum more habere. Et Quintil., Scholis pomeridianis oratoriam præcepit : item Regestæ in commentarios scholæ. [« Quo tempore Scholæ nomen ad auditiones traductum sit, ex Aristot. Polit. 5, 9 (11), p. 277, apparet : Μήτε σχολὰς μήτε ἄλλους συλλόγους ἐπιτρέπειν γίνεσθαι σχολαστικούς. » Lobeck. ad Phryn. p. 401. Eodem ab nonnullis refertur Plat. Leg. 7, p. 820, C : Ταῦτα γὰρ δὴ σκοποῦντα διαγιγνώσκειν ἀναγκαῖον ἢ παντάπασιν εἶναι φαῦλον προβάλλοντά τε ἀλλήλοις ἀεί, διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῶν διατρίβοντα, φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς. « Λέγειν τὰς σχολάς, Scholas explicare, Doctrinam explicare, *Donner des leçons.* Arrian. Epict. 4, 11, 35 : Ἵνα ἐν κοπρῶνι λέγῃ τὰς σχολάς. » Schweigh. De hac et sequenti signif. Photius : Σχολή, οὐχὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις (εὐμουσία add. Suidas) καὶ διατριβή, ἀλλὰ ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν

A εὐκαιρίαν.] || Ipse etiam Locus, in quo σχολὴν ποιοῦνται πρός τι, nominatur σχολή : sicut et διατριβὴ Locum denotat ἐν ᾧ διατρίβουσι. [Schola, Gl. « Arrian. Epict. 3, 21, 11 : Σχολὴν ἔχει, Scholam habet, aperuit, instituit. 1, 29, 34 : Ἀπὸ σχολῆς ἀπιών· 57 : Οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδείγμασι χρώμεθα· 2, 1, 36, et alibi sæpissime. » Schweigh. Ind. Dionys. Isocr. c. 1 fin. p. 536, 14 : Τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτοῦ σχολήν· Ep. 1 ad Ammæum 7 fin., p. 733, 2 : Οὔτε σχολῆς ἡγούμενος οὔτ' ἰδίαν πεποιηκὼς αἵρεσιν· De adm. vi Demosth. c. 44, p. 1094, 11 : Οἱ πρὸς τὰς πανηγύρεις καὶ σχολὰς συρρέοντες ὄχλοι.] Plut. De aud. [p. 43, F] : Τῶν τραγῳδῶν ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς σχολαῖς ἀκούειν· aliquanto ante [p. 42, A] : Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. Idem alibi, Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας. Et in Pericle [c. 35] : Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων, In scholis philosophorum. Nisi in his duobus posterioribus ll. σχολὰς accipere malis pro Ipsis disputationi-

B bus quæ in otio habentur. Quo modo accipi potest ap. Eund. Περὶ πολυπραγμοσύνης [p. 519, F], quum ait, Πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀκούσματα, καὶ σχολὰς καὶ διατριβὰς παρελθόντες. Ubi nota διατριβὰς cum σχολὰς copulari, sicut in hoc Ejusdem loco, De exilio [p. 605, A] : Τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς ἀναπεμπάσαι, τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοάν, τὸ Παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον. [Perfrequens est ap. Diog. L., ut 2, 28; 4, 3, 16, 21, 24, 60, 61, 62, 64; 5, 2, 4, 5, 36, 38, 58, 68; 7, 174, 185, et al.] Nec vero hæ tantum τῶν σοφιστῶν et διδασκάλων διατριβαὶ vocantur σχολαί, sed sunt etiam porticuum et balneorum σχολαί. Illud, ap. Plin. [N. H. 35, 10, 37]; hoc ap. Vitruv. 5, 10, ubi dicit Schola labri et alvei, quod exp. Margo labri, ubi lavaturi præstolabantur, et spectantes eos qui prius locum occuparant, stabant. [Conf. Tœlken. Amaltheæ Bœttigeri vol. 3, p. 121. Similiter ubi dictum videatur, in Gloss. : Ala, εἴλημα, σχολή, ἐξέδρα, Petavius ad Synes. p. 28 corrigit εἴλη, μασχάλη, ut est in iisdem, Alæ, μασχάλαι. L. Dind.]

C || Dat. Σχολῇ adverbialiter usurpatur, (ut σπουδῇ, σιωπῇ, σιγῇ,) pro Otiose, Per otium. Andoc. [p. 22, 13] : Οἵγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες, Otiose, Bud. Alioqui σχολῇ significat etiam Lente, More hominum otiosorum, qui festinare non solent. [Soph. Ant. 231 : Τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς. Eur. fr. Dan. ap. Stob. Fl. 71, 7 : Μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας, ἀλλ' ὡς τάχιστα. Alexis ap. Athen. 4, p. 165, E : Σχολῇ γε νὴ τὸν ἥλιον σχολῇ λέγεις.] Thucyd. 3, [78] : Σχολῇ ὑποχωρησάντων, Lente pedem referentibus. Itidem 1, p. 46 [c. 142] : Ὅταν σχολῇ αὐτὰ πορίζόμενοι διαμέλλωσι, schol. exp. βραδέως : ac similiter 8, p. 293 [c. 95] : Σχολῇ πληρουμένων τῶν νεῶν, Lente, βραδέως. At 3, [46] : Εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, quidam malunt interpretari Sero, Tarde, quam Lente. [V. l. in Σχολή paullo ante cit. Polyb. 8, 30, 11 : Σχολῇ καὶ βάδην ποιεῖσθαι τὴν πορείαν. Quæ conjungit etiam Lucian. Cat. c. 2 et al.] Exp. non solum Lente, Tarde, Cunctanter, Segniter, Pede-

D tentim, [Sensim, Gl.] sed etiam Vix, Ægre, Magno cum labore, Non sine negotio, Magna cum difficultate. Quo accipiunt modo nonnulli ap. Xen. Cyrop. 4, p. 54 [c. 2, 6] : Ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὔριον ἕωθεν, εἰ εὔζωνοι πορεύοιντο, καταλήψοιντο· ὑπὸ γὰρ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁμαξῶν σχολῇ πορεύεσθαι αὐτούς, Magno cum labore s. Ægre progredi. Sed malim Lente; nam mox dicit, Νῦν μικρὸν πορευθέντες ἐστρατοπεδεύκασι, Paululum admodum progressi. Itidem et 2, p. 34 [c. 4, 6], quum dixisset, Εἰ σχολῇ ὑπήκουόν σοι, Si segniter et lente tibi jubenti obedissem, ei opposuit ὀξέως σοι ὑπακούω, Celeriter et prompte. [Conf. 8, 4, 9. Anab. 3, 4, 27 : Σχολῇ ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται ὁπλῖται ὄντες, οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀπεπήδων· 4, 1, 16 : Ἠναγκάζοντο ἀναχάζοντες σχολῇ πορεύεσθαι.] || Significat etiam Haudquaquam, Nequaquam, Nullatenus, Nullo modo. Ap. Sophocl. OEd. T. [433] : Οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μωρὰ φωνήσοντ'· ἐπεὶ Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, schol. [et Phot.] hoc σχολῇ exp. οὐδαμῶς, Nequaquam. [Xen. Comm. 4, 2, 24 : Σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλο τι ᾔδειν. Plato

Phæd. p. 106, D : Σχολῇ ἄν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ τό γε ἀθάνατον φθορὰν δέξεται· Reip. 1, p. 354, B : Ὁπότε τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι κτλ.] In qua signif. additur ei interdum particula γε : ut ap. [Soph. Ant. 390 : Ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς. Xen. Comm. 3, 14, 3 : Σχολῇ γ' ἂν ἄλλος τις ὀψοφάγος εἴη. Suid. : Σχολῇ γ' ἄν, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, οὐδαμοῦ. Sine verbo etiam Dionys. De comp. vv. p. 71, 4 : Τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλου τινός.] Aristot. 2 Metaphys. [p. 56, 2] : Εἰ δὲ μή ἐστι τὸ ἓν αὐτὸ, μηδ' αὐτὸ ὄν, σχολῇ γε ἄλλων τι ἂν εἴη παρὰ τὰ λεγόμενα καθ' ἕκαστα. Item [p. 50, 17], Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων ἔσται τὰ γένη παρὰ τὰ εἴδη. Quos duos locos citans Bud. p. 931, hoc σχολῇ γε interpr. non solum Nullatenus, sed etiam Multo minus : ubi affert quendam etiam alium Andocidis [p. 12, 21], in quo hoc σχολῇ sequitur particulam ἤπου, quam et ipsam interpr. Multo minus, Nedum : ita ut ἤπου σχολῇ γε positum sit ἐκ παραλλήλου. [Idem p. 13, 45 : Ἡ σχολῇ γέ τις ἄλλος ἀνθρώπων. Post εἰ μὴ etiam Plato Phæd. p. 65, B : Εἰ αὗται μὴ ἀκριβεῖς εἰσι, σχολῇ αἵ γε ἄλλαι· Lach. p. 190, A. Et post μὴ cum partic. Leg. 2, p. 668, C : Μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν ..., σχολῇ τήν γε ὀρθότητα διαγνώσεται. Sequente που Soph. p. 261, B : Σχολῇ που ὅ γε τοιοῦτος ἄν ποτε ἕλοι πόλιν. Ab respondente repetitur Leg. l. c., Reip. 10, p. 610, E.]

[|| Σχολαὶ, Scholæ Palatinæ, Cohortes ad custodiam Imperatoris vel palatii destinatæ, αἱ περὶ τὸν βασιλέα σχολαὶ ap. Pallad. in Vita Chrysostomi p. 197. Procopius : Οἱ περὶ τῆς τοῦ παλατίου φυλακῆς λόχοι, οὕσπερ σχολὰς ὀνομάζουσι. Aliique multi Byzantini. Σχολάριοι, Custodes palatii vel Imperatoris, Qui in scholis Palatinis militant. Glossæ Basilic. : Σχολάριοι, εἶδος φυλάκων. Agathias 5, p. 159 : Ἐκ τῶν ταγμάτων ἐκείνων, οἳ ἐς τὸ διημερεύειν τε καὶ διανυκτερεύειν ἐν τῇ αὐλῇ ἀποκέκριντο, οὓς καὶ σχολαρίους ἀποκαλοῦσιν. Ducang.]

[Σχολιάζω, σω, Scholia scribo, Commentariis illustro. Tzetzes ad Lycophr. 1446 : Οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες. Schæf. Id. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 366, 3, ad Hist. 5, 438 : Περὶ τοῦ ἀγαθιώτατος ἐσχολίασα ἀλλαχοῦ. V. Σχολιογραφέω. L. Dind.]

Σχολιαστὴς, ὁ, derivativi formam habet, tanquam a verbo Σχολιάζω. Quo utitur Eust. p. 194 : Τινὲς τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, Quidam ex veteribus qui scholia in Hesiodum scripserunt, Qui Hesiodum suis scholiis illustrarunt. Utor frequentissime hoc vocab., quod aptius non reperiam; nec enim adeo mihi placet Enarrator, multo minus Interpres : ut quum quidam dicunt, Aristophanis Interpres, pro Is qui scholia scripsit in Aristophanem.

Σχολικὸς, ή, όν, Ad scholas pertinens, Scholis conveniens. Athenæus 3, [p. 83, B] : Ὁρμώμενος ἔκ τινων σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου. [Apollon. De conjunctt. p. 479, 4 Bekk. : Ἡ προκατειλεγμένη σύνταξις περὶ συνδέσμων ... τοὺς συνεχέστερον ἡμῖν ἐν ταῖς σχολικαῖς συγγυμνασίαις συνιόντας οὐκ ἔπειθε· 26 : Ἀναγκαίως εἰς σχολικὴν ἀντιβολὴν κατέστημεν, ἐκλεγόμενοι παρ' ἑκάστου τῶν πρὸ ἡμῶν τὸ χρειῶδες. Dionys. De comp. vv. p. 151, 5 : Ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν· De adm. vi Demosth. c. 46, p. 1099, 12 : Πολὺ γὰρ ἂν ἡ σύνταξις μῆκος λάβοι, καὶ δέος μήποτ' εἰς τοὺς σχολικοὺς ἐκβῇ χαρακτῆρας ἐκ τῶν ὑπομνηματισμῶν. Oribas. p. 132 med. ed. Mai. : Καὶ βάθρον δέ τι τῶν σχολήκων (sic) κατὰ τὸ ἓν πέρας τῆς σανίδος ἐξέκοψα· et ibid. fin. : Καλῶς ἔχειν μοι δοκεῖ ὡς ἐν σχολικῇ παραδόσει πρὸς τὴν παροῦσαν διδασκαλίαν ἐπὶ κλίμακος παρεσκευασμένης τὴν τοῦ ὀργάνου κίνησιν δηλῶσαι. L. D. « Σχολικὸν Longinus c. 10, 7, dicit, Quicquid in oratione otiosum est, inanem declamationem sapit, illiusque vim et dignitatem minuit, idemque φλοιῶδες καὶ ἄσεμνον. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα, inquit, τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικοδομούμενα, Hæc enim totum locum corrumpunt, ut complementa, quæ ædificiis magnitudinem conglutinatam inferunt. (Id. 3, 5 : Ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν ἔνθα μὴ δεῖ πάθους, ἢ ἄμετρον ἔνθα μετρίου δεῖ· πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος ἴδια ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ παραφέρονται πάθη.) Huc forte pertineat, quod Menander Διαιρ. ἐπιδ. p. 597 poetis tribuit ἐξουσίαν τοῦ κατὰ σχολὴν λέγειν καὶ τοῦ περιστέλλειν ποιητικαῖς κατασκευαῖς, Licentiam eo ornatu et apparatu utendi, qui non deceat orationem solutam. His opponit γυμνοὺς μύθους, h. e. Ornatu poetico destitutos. Σχολικαὶ ὑποθέσεις dicuntur Argumenta quæ in scholis rhetorum exercitationis gratia tractantur. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 46 (vol. 3, p. 426, 19 ed. Walz. Rhett.). Gregorius ad hunc l. c. 22, σχολαστικὰς (ap. Walz. vol. 7, part. 2, p. 1287, 15, 18, σχολικὰς) ὑποθέσεις appellat, triplicique modo explicat : Λέγονται ἢ αἱ καθ' ἑκάστην ὁμιλίαι, ἢ αἱ κατὰ σχολὴν, ἤγουν εὐκαιρίαν, ἡμῖν συντασσόμεναι μελέται, ἢ αἱ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἤγουν ταῖς διατριβαῖς, ἀναγινωσκόμεναι. (Ἐν δὲ ταῖς σχολικαῖς ὑποθέσεσιν βίας ἔγκλημά ἐστι κατὰ τῶν κόρην ἁρπασάντων ἢ παῖδα ἐλεύθερον, schol. Plat. Reip. 5, p. 163 ima ed. Ruhnk. (405 Bekk.) Creuzer.) Apud Suet. De clar. rhett. 6 : Scholasticus dicitur, qui elegantiam, acumina, periodos ubique sectatur, ut faciunt qui scholæ scribunt, non vitæ; umbræ, non luci : σχολάζειν enim dicebantur Rhetores qui scholam aperiebant, artemque rhetoricam profitebantur et docebant; v. Plut. Demosth. c. 5, et in Διατριβή : conf. Cresoll. Theatr. 3, 2; 4, 4, p. 390. » Ernest. Lex. rhet. || Signif. scholii Σχολικὴ σύνοψις inscribitur liber Arethæ in Apocalypsin. Ducang. V. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 179, A. Simplic. schol. Aristot. Categ. vol. 4, p. 40, 12 : Συμβουλεύω τοῖς ἐντευξομένοις μηδέποτε τῶν Πορφυρίου καὶ Ἰαμβλίχου καταφρονῆσαι ἐπὶ τούτοις τοῖς σχολικοῖς. Præfatio Ps.-Aristot. De plantis p. 815, 1 : Ἵνα δὲ μὴ φαινοίμεθα καὶ χώραν τῇ ἀσαφείᾳ διδόντες, ἣν κακίαν παντελῆ τοῖς λόγοις ἐγνώκαμεν, ἐπανερμηνείαις τισὶ καὶ σχολικαῖς παρασημειώσεσιν, εἴ τί που ἐκ τῆς ἀσαφείας ἄχαρι καὶ ἀτερπὲς, ἐψυχαγωγήσαμεν. Joannis Philoponi supersunt in Aristotelis Analytica priora Σχολικαὶ ἀποσημειώσεις ἐκ τῶν συνουσιῶν Ἀμμωνίου κτλ. Schol. Hom. Il. B, 111 : Σχολικὸν ἀγνόημα τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν ... γραφήν. L. D. || Adv. signif. priori Sextus Adv. log. 2, 13 : Ἡ μὲν γὰρ ὑστάτη δόξα, λέγω δὴ τὴν ἐν τῷ κινήματι τῆς διανοίας τἀληθὲς ὑποτιθεμένην, σχολικῶς ἔοικε πλάττεσθαι.]

[Σχολιογραφέω. Σχολιογραφεῖν ap. Euseb. H. E. 6, 25 (p. 291, 37 : Ἡ δὲ φράσις καὶ ἡ σύνθεσις ἀπομνημονεύσαντός τινος τὰ ἀποστολικὰ καὶ ὡσπερεὶ σχολιογραφήσαντος τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου) est Brevibus scholiis illustrare, quod fit quum obscuras voces aliis vocibus magis usitatis explicamus. Ita Valesius. Etymol. : Σχόλιον εἴρηται διὰ τὸ κατὰ σχολὴν παρατίθεσθαι πρὸς σαφεστέραν ἑρμηνείαν τῶν δυσνοήτων ῥημάτων. Constantinus Them. 1, 17 : Καθὼς φασιν οἱ τὸν Ὅμηρον σχολιάσαντες. Ubi cod. Reg. σχολιογραφήσαντες. Versus præfixi Joann. Tzetzæ scholiis in Hesiodum in ed. Basil. de eodem Tzetze : Τὴν Ἀσκραϊκὴν Ἡμερῶν ταύτην βίβλον σχολιογραφῶν ἐκ νοὸς καταρτύει. Ducang. Polychron. Cat. in Job. procem. p. 2, B : Τὸ τοιοῦτον τινες ἐσχολιογράφησαν. Hase. Pass. in cod. R. Marchali ad finem Jeremiæ ap. Valesium De critica 2, p. 185 : Διωρθώθη ἀπὸ τῶν Ὠριγένους αὐτοῦ Τετραπλῶν, ἅτινα καὶ αὐτοῦ χειρὶ διώρθωτο καὶ ἐσχολιογράφητο. Conf. Ernest. De Origene Opusc. phil. p. 314. L. Dind.]

[Σχολιογράφος, ὁ, ἡ, Scholiorum scriptor. Schol. Apoll. Rh. 3, 376. Tzetz. ad Nicand. Alexiph. init.]

Σχόλιον, τὸ, Glossema, Bud., sive sit a σχολὴ, Schola, i. e. Ludus literarius, s. a σχολὴ, Otium, ut dicatur de glossemate quod scribitur in id quod per otium legitur. [Sec. Zonaram Lex. p. 1701, διὰ τὸ κατὰ σχολὴν περιτίθεσθαι κτλ.] Suidas [s. Eudemus ap. Ducang. App. Gl. p. 180] σχόλια exp. non solum ὑπομνήματα, ἑρμηνεῖαι, sed etiam σεμνολογήματα, ut et Hesych. [et Phot.] Utitur hoc vocab. pro Glossemate Lucian. [Vitt. auct. c. 23] : Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα [—θήγοντα] τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα. [Marin. Vita Proc. c. 13 med. : Φάσκων ὅτι συμπληρωθέντων αὐτῷ (Proculo) τῶν σχολίων ἔσται καὶ Πρόκλου ὑπομνήματα φερόμενα εἰς τὸν Φαίδωνα· 27 fin. : Καὶ ἐγένετο εἰς Ὀρφέα αὐτῷ (Proculo) σχόλια καὶ ὑπομνήματα στίχων οὐκ ὀλίγων, Theodot. Stud. p. 521, E : Κατὰ Λεόντιον, οὗ τὰ σχόλια ὑπερκαλλῆ. L. Dind.] Et Eustath. p. 574 : Φασὶ δὲ

τὰ σχόλια, δέον εἶναι βαρύνεσθαι τὴν εὐθεῖαν τοῦ ἀψῖσιν. [Sic intelligunt Arrian. Epict. 3, 21, 6 : Ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος, Audite me commentaria dictantem. Vide vero ne in diminutivo per contemtum simili ratione dictum sit qua dicunt σχολὰς λέγειν, quod v. in Σχολή. Schweigh. ind. Qui sec. interpr. Commentarii locum rectius erat relaturus ad signif. ὑπομνήματος quam γλωσσήματος, ceterum conjecturam addit non probandam σχολεῖα, pro quo illatum notavimus in illo. Eadem Commentarii signif. Cicero Ad Att. 16, 7, 3 » : Illud admirari satis non potui quod scripsisti ... « Velim σχόλιον aliquod elimes ad me, oportuisse te istuc facere. » « Itane, mi Attice, defensione eget meum factum præsertim apud te? » Et continuo : « Etsi quid jam opus est σχολίῳ ? » Ceterum recte animadvertit Vales. l. in Σχολιογραφέω, quod v., citato, σχόλια esse potius quas hodie dicimus annotationes, commentarios autem ἐξηγήσεις, et pluribus utrorumque exponit discrimen. Cum genitivo inscr. Marcelli Sidetæ de piscibus carminis ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 14 sive editionis Schneideri p. 89 : Μαρκέλλου Σιδήτου σχόλια Χείρωνος περὶ ἰχθύων, de qua conf. Schneider. p. 92. Tzetz. ad Lycophr. 1414 : Νῦν μὲν ταύτας τὰς ἱστορίας καὶ τὰ τῶν λοιπῶν σχόλια γράφω ... Subscriptio schol. Eur. : Τέλος τῶν σχολίων τῆς Ἀλκήστιδος, quum alibi sit usitata constructione τῶν εἰς Ἀνδρομάχην κτλ. (De explanatione ab auditoribus scripto excepta Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 413, et ib. 1826, p. 41 : Σχόλια εἰς τὸν Πλάτωνος Φίληβον, ἀπὸ φωνῆς Ὀλυμπιοδώρου τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Hase.) Σχόλαια scriptum in codd. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 143, a, B; vol. 2, p. 99, D, Bachm. præf. ad Lycophr. p. XXII, XXVI. L. Dind.]

[Σχολιοποιέω, Scholia facio. Epiphan. Hær. Marcione vol. 1, p. 322, B : Καὶ αὕτη μὲν τῆς προειρημένης ἡμῶν ὑποθέσεως ἡ σχολιοποιηθεῖσα σύντομος ὑπομνηματικὴ ἐξ ἀντιγράφων τοῦ Μαρκίωνος σύνταξις πρὸς ἔπος. Kall.]

[Σχολιώδης, ὁ, ἡ, Scholia referens, Scholiorum in modum factus. Σχολιώδης ἐξήγησις in lemmate scholiorum Nicephori Callisti apud Zanettium Catalog. Venet. Bibl. p. 53. Boiss.]

[Σχολύδριον, τὸ, Parvum scholion. Tzetz. ad Lycophr. 1414, p. 1028 ed. Müller. : Ὕστερον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὰ μικρὰ ταῦτα πάντα περὶ τοῦ Ξέρξου σχολύδρια πᾶσαν τούτου τὴν ἱστορίαν πεπλατυσμένως ἐρῶ. Kall.]

[Σχῦρ, ἐχῖνος, Erinaceus, Hesychius. Formas latinas confert Schneider. et Hesychii gl. : Χὴρ, ἐχῖνος. Σχῦρος scripsit Musurus.]

[Σωάδδω. V. Σοάδδω.]

[Σώανδρος. V. Σώσανδρος.]

[Σώβαλα, πόλις Καρίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Σωβαλεύς, Steph. Byz.]

[Σώβαλος, ὁ, Sobalus, rex Sidonis. V. Σίβαλος.]

[Σωβάριον, τὸ, genus vestimenti. Achmes Oniroer. p. 128, 22 : Φορεῖ ἀναβόλιον (lege ἀναβόλαιον) ἤτοι σ. Interpr., Sabanum. Hase. V. Σωδάριον.]

[Σωβῆρις, ναῦς, πορθμίς· ἔνιοι τὴν παλαιάν, Hesychius. Quod cum Βᾶρις comparabat Is. Voss. Var. Obs. p. 252.]

[Σώβιος, ὁ, Sobius, n. viri in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 113. Infra Σωσίβιος.]

[Σωγάζω. V. Σώζω.]

[Σωγάνη, ὄνομα πόλεως, Suidas. V. Cellar. Geogr. ant. 3, 13, 266.]

[Σωγένης, ους, ὁ, Sogenes, Ægineta, ap. Pind. Nem. 7. Alii in numo Tarenti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 146; in inscr. Tenia Bœckh. C. I. vol. 2, p. 268, n. 2338, 16, ap. Ross. Inscrr. 2, p. 78, 5; ap. Peyron. Pap. fasc. 2, p. 69, 5. L. Dind.]

[Σῶγχις, nomen propr. Archiprophetæ Ægyptii, cujus discipulus fuisse Pythagoras dicitur, ap. Clem. Alex. Strom. 1, p. 356, ubi pro Σώγχηδι, quod retinuit Potterus, rectius legi Σώγχιδι Sylburgius notarat. Testatur Iamblichus V. P. c. 2 et 3, testantur et alii Pythagoram, auctore et suasore Thalete, in Ægyptum esse profectum et se tradidisse in disciplinam prophetarum. Sonchidis vero non meminerunt. Negligenda non est annotatio, quam debeo humanitati Wyttenbachii nostri : « Clem. Alex. aut ex turbidis haurit fontibus, aut limpidos turbat : certe hausisse videtur ex Plut. De Is. et Os. p. 354, D. Idem in Solone c. 26 Solonis doctores Psenophin et Sonchin memorat. » Tewater.]

[Σωδάμας, αντος, ὁ, Sodamas, Argivus, ap. Pausan. 3, 9, 8. Assius, 6, 4, 9. De forma conf. Lobeck. Paralip. p. 173. ᾰᾱ]

[Σώδαμος, ὁ, Sodamus, n. viri, Attici ap. Ross. *Demen* p. 21, 11, 32. Cretensis Anth. Pal. 7, 494, 1. Epirotæ in numo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 53. Hermion. in inscr. Herm. C. I. vol. 1, p. 598, n. 1211, 32. Illyrii, in Issensi ib. vol. 2, p. 12, n. 1836. Tegeatæ in epigr. ap. schol. Eur. Hipp. 263, qui Στρατόδημος ap. Clem. Alex.]

[Σωδάριον, τὸ, Sudarium. Mœris p. 348 : Σωδάριον, Ἕρμιππος τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον. Quod mirum visum etiam Valckenario Scholl. in N. T. vol. 1, p. 249. Ducang. : « Σωβάριον, Supparium, Abolla. Achmes Onir. c. 157 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι φορεῖ ἀναβόλιον ἤτοι σωβάριον, εὑρήσει γυναῖκα κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν πῆξιν αὐτοῦ. Puto leg. σωδάριον. » Peplum sive Sabanum vertit Rigaltius, quo voc. alibi utitur Achmes, sed forma σάβανον. Ducangii vero opinio nihilo verior videtur quam ejusdem de v. συδοροκέφαλον ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 111, C : Γαμβροῦ καὶ νύμφης τὰ συδοροκέφαλα αὐτῶν, τὰ δὲ προσφερόμενα ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακτηθέντα μεριζέσθωσαν ἐν μέσῳ, quod Sudarium vertit p. 1475, quum scribendum videatur σιδηροκέφαλα, ut intelligatur Pecunia ita posita ut quod Germanice dicitur *Eisernes Capital.*]

[Σωΐς, ἡ, n. feminæ, ex conj. Car. Keil. Anal. epigr. p. 131, et ipsius Bœckhii C. I. vol. 2, p. 378, n. 2471, 3, cui tamen probabilius videtur scribi, τὰν ἰδίαν γυναῖκα Σω[σ]ίδα. Hase.]

[Σωζᾶς, ᾶ, ὁ, Sozas, n. viri, Spartan. in inscrr. Spart. C. I. vol. 1, p. 619, n. 1242, 29; p. 626, n. 1253, 12; p. 636, n. 1279, 11.]

[Σωζομενή, ἡ, Sozomene, n. mulieris, in inscr. Spart. C. I. vol. 1, p. 694, n. 1496, 3, sive *Expéd. scientif. de Morée* vol. 1, p. 44; Thessalonic. vol. 2, p. 60, n. 1991, 3. Navis Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. De accentu v. in seq. nomine. L. Dind.]

[Σωζομενός, ὁ, Sozomenus, n. viri in inscr. Thessalonic. C. I. vol. 2, p. 60, n. 1991, 1; Sozopolit. ib. p. 75, n. 2052, a, 20; Cyzic. p. 923, n. 3664, 65. Alii in Coteler. Mon. vol. 3, p. 360, C, et H. eccles. quæ superest scriptor. De accentu Arcad. p. 64, 26, et Theognost. Can. p. 153, 6 : Σωζομενὸς, Δεξαμενὸς, οἷς ἀκόλουθα κατὰ τόνον τε καὶ γραφὴν καὶ τὰ τούτων θηλυκά· 67, 5. Schol. Hom. Il. Δ, 483. L. Dind.]

[Σωζόπολις, ὁ, ἡ, Urbem servans. Schol. Pind. Ol. 2, 14 : Ἐρυσίπτολιν καὶ σωζόπολιν. Boiss.]

[Σωζόπολις, εως, ἡ, Sozopolis, dicta quæ olim Apollonia Thraciæ. Anon. Peripl. Ponti Eux. p. 14, C : Εἰς Ἀπολλωνίαν πόλιν τὴν νῦν Σωζόπολιν λεγομένην· et ib. D. Subscriptio Conc. Cpol. 3 a. 680, ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 870, 3 : Σωζοπόλεως Θράκης. Pamphyliæ Σωζόπολις est ap. Nicetam Ann. 1, p. 9, C, D; 9, p. 169, B. Pisidiæ ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, 210, B; 212, A. Constantin. Cærim. p. 460, B, ubi Σωζούπολις, sed Σωζόπολις de Thracia p. 461, A. Conf. Cinnam. p. 3, A. || Gent. Σωζοπολίτης ap. Photium Bibl. cod. 225, p. 240, 4, et Euthym. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 335 Harl., ubi Basilii vol. 3, p. 401, B, τοῖς ἐν Σωζοπόλει epistolam memorant. Nomina harum urbium ominata fuisse, et servatas a barbaris significare, opinari videtur Dodwell. in Hudsoni Geogr. vol. 1, p. 168. L. Dind.]

[Σώζουσα, ἡ, Artemisia, Diosc. Notha p. 458 (3, 117). Boiss. N. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. De urbibus Steph. Byz. : Σώζουσαι, πόλεις τρεῖς, Φοινίκης, Πισιδίας καὶ Αἰθιοπίας. Conf. Hierocl. Synecd. p. 719, 732, cum annot. Wessel. De n. pr. mulieris v. in Σώζω sub finem.]

Σώζω, σω, i. q. σώω, sed usitatum et prosæ scriptoribus, quum illud σώω sit poetis peculiare, i. e. Salvum [facio, Gl.] et incolumem servo, Incolumem præsto, Sospito. [Superstito, add. Gl. A correctoribus illatum Hesiod. Op. 374, pro εἴη, semel est ap. Hom. Od. E, 490 : Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλο-

θεν σῦοι, ubi σύων Buttm. Gr. v. Σώζω. Æsch. Prom. 374 : Σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι· 392 : Σῶζε τὸν παρόντα νοῦν· Ag. 603 : Ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ. Soph. El. 1356 : Ἦ σὺ κεῖνος εἶ ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων. Aristoph. Ran. 386 : Δήμητερ ... συμπαραστάτει καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν· Av. 377 : Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. Epigr. Anth. Plan. 124, 6 : Καὶ σώζειν ἀγαθοὺς ἐξ ἀχέων δύναμαι. Plato Gorg. p. 511, C : Σώζει καὶ αὕτη ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρώπους· B, ἐκ τῶν κινδύνων.] Apud Demetr. Phaler. [c. 219] : Ἐγὼ μέν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὲν δι' ἐμὲ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ διά σε ἀπωλόμην, ubi etiam nota oppositionem horum verborum : ut et ap. Isocr. in Panathaico : Οὓς προσῆκε σώζειν, τούτους ἀπολλύντες. Xen. Hell. 6, [5, 46] : Μὴ περιϊδεῖν ἀπολομένους τοὺς σώσαντας ὑμᾶς. Plut. Poplic. [c. 16] utitur cum dat. instrumentali : Φυγῇ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτούς, Fuga in urbem capta saluti suæ consuluerunt. [Similiter Soph. Phil. 311 : Σῶσαί μ' ἐς οἴκους· 528 : Μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν. Contra idem Œd. T. 1180 : Ὁ δὲ κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. Cum genit. Soph. Phil. 919 : Τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; Σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε· Antig. 1162 : Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα. Cum inf. Eur. Phœn. 600 : Κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθώς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.] Item aliquis dicitur σώζειν τὰ ἑαυτοῦ, Salvas et incolumes conservare res suas. Nisi malis simpliciter, Conservare, [Servare, add. Gl.] Tueri, cui opp. τὸ ἀποβάλλειν. Xen. Cyrop. 3, [3, 45] : Οἱ μὲν νικῶντες τά τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων προσλαμβάνουσιν· οἱ δ' ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτούς τε καὶ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. [Eadem contraria ap. Thuc. 1, 63 : Ὀλίγους μέν τινας ἀποβαλών, τοὺς δὲ πλείους σώσας.] Sic et ap. Herodian. [8, 3, 14] : Οὐ τὰ ἄλλων λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώζειν, Non aliena occupare, sed sua tueri et conservare. [Thuc. 1, 70 init., τὰ ὑπάρχοντα.] Itidem Demosth. σώζειν τὰ χρήματα, Conservare res suas. Aristot. Eth. dicit etiam, Τὰ σύμμετρα σιτία καὶ ποτὰ ποιεῖν καὶ αὔξειν καὶ σώζειν τὴν ὑγίειαν· contra autem πλείω ἢ ἐλάττω γενόμενα φθείρειν. [Similiter Æsch. Prom. 524 : Τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ (λόγον) δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω· Eum. 241 : Σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους· 661 : Ἣ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος. Soph. Ant. 1114 : Δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν· Tr. 686 : Τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ. Eur. Rhes. 979 : Τοῖον φαρέτρα Λοξίου σώζει βέλος· Alc. 1119 : Σῶζέ νιν (Alcestin in vitam revocatam)· Suppl. 313 : Ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς· 527 : Τὸν Πανελλήνων νόμον σώζων· 564 : Τὸ τῆς Δίκης σώζων φάος· Ion. 631 : Ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον· 702 : Ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας. Aristoph. Ran. 1517 : Σὺ δὲ τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν κἀμοὶ σώζειν· Av. 380 : Τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα· Pac. 730 : Τὰ σκεύη παραδόντες τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν. Xen. Cyrop. 7, 5, 64 : Κατάδηλοι δὲ γίγνονται ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς θήραις ὅτι ἔσωζον τὸ φιλόνεικον ἐν ταῖς ψυχαῖς.] Item σώζειν τὴν πόλιν s. τὴν πολιτείαν, aut τὴν πατρίδα dicitur aliquis vel res aliqua. [Æsch. Sept. 749 : Σώζειν πόλιν· Pers. 347 : Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς. Soph. Ant. 1058 : Ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν· 1162, χθόνα. Aristoph. Ran. 1458 : Πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν· 1502 : Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει, καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν γνώμαις ἀγαθαῖς· 381 : Τὴν Σώτειραν, ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας· Lys. 525 : Σῶσαι τὴν Ἑλλάδα· Eccl. 414 : Ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.] Aristot. Rhet. 1 : Τὸ σῶζον τὴν πολιτείαν, Id cujus ope resp. servatur incolumis. Idem Eth. 10, 9 : Θεωρῆσαι τὰ ποῖα σώζει καὶ φθείρει τὰς πόλεις. Ubi nota τῷ σώζειν opponi τὸ φθείρειν. Plato autem in eod. loquendi genere ei opposuit τὸ ἀπολλύναι, in Minoe [p. 315, D] : Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπολλύει καὶ ἀνατρέπει. Et Herodian. 8, [3, 5] : Τὴν πατρίδα σώζειν. Et Matth. 1, [21] : Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, Populum suum servabit : quomodo et λαοσσόος Ἀπόλλων dici existimatur, παρὰ τὸ σῶσαι τὸν λαόν. Item in judicio aliquid aliquem σώζειν dicitur, quod causam ejus tuetur et eum absolvit : ut ἡ σώζουσα ψῆφος, Sententia absolutoria, quæ et λευκή : cui opp. ἡ καθαιροῦσα, s. μέλαινα, i. e. Sententia damnatoria, teste Bud. quoque. Sed frequenter, omisso subst. ψῆφος, dicitur simpliciter ἡ σώζουσα. Lucian. [Harmonid. c. 3] : Τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις. Sed et alia quævis σώζοντα dicuntur, Quæ salutaria sunt. Thuc. 5, p. 188 [c. 69] : Πλείω σώζουσαν, Magis salutarem. Et Dem. Philipp. 2 [p. 66, 27] : Τὰ βέλτιστα καὶ σώσοντα, Quæ futura sunt salutaria. Quibus in ll. subaudiri potest τὰ πράγματα : quod habes ap. Thuc. 1, [74 med.] : Ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα, Quod plane salutem rebus eorum attulit. [Aristoph. Av. 1062 : Σώζω δ' εὐθαλεῖς καρπούς, κτείνων παμφύλων γένη θηρῶν· Eccl. 544 : Ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι. Thuc. 1, 91 med. : Ἡ πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε ἱκανὴ εἶναι σώζειν τοὺς ἐνοικοῦντας.] Paulo aliter Herodian. 7, [5, 9] : Σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεύοντι, Fidem principi ac benevolentiam servare. [Herodot. 8, 34 fin. : Βοιωτῶν δὲ πᾶν τὸ πλῆθος ἐμήδιζε, τὰς δὲ πόλις αὐτέων ἄνδρες Μακεδόνες διατεταγμένοι ἔσωζον ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἀποπεμφθέντες· ἔσωζον δὲ τῇδε, βουλόμενοι δῆλον ποιέειν Ξέρξῃ ὅτι τὰ Μήδων Βοιωτοὶ φρονέοιεν. Xen. H. Gr. 3, 1, 15 : Αἱ δὲ ἄλλαι πόλεις οὐκ ἐδέχοντο αὐτόν, ἀλλὰ Φαρναβάζῳ ἔσωζον αὐτὰς οἱ ἐνόντες φρουροί.] Cui adde hoc Demetr. Phal., Σῶσαι τὸ μέτρον, Servare modum. [Sic dicitur σώζειν συμμετρίαν, ῥυθμούς, δύναμιν, τόνον, et similia ap. rhetores, de quibus Schæf. ad Dionys. p. 136 et in Indice p. 165.] Et hoc Alex. Aphr. : Διὰ τὸ σώζειν τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκολουθίαν, Ob tuendas consequentias, ut quidem Bud. interpr. [|| Sano, Gl. Pass. inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 1, p. 361, n. 2448, 6 : Εἴη μέν μοι ὑγιαινούσᾳ καὶ σωζομένᾳ τὰ ἴδια διοικέν. Hesych. Ep. ad Eulog. p. 5, 2 : Σωζόμενόν σε καὶ ὑγιαίνοντα χρήσασθαι τοῖς βιβλίοις. Hippocr. p. 138, B : Ὁκόσοι σώζονται τῶν ληθαργικῶν, ἔμπυοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνονται. Isæus p. 36, 12 : Ὡς ὕστερον ἐσώθη. || Memoria servo, Recordor. Eur. Hel. 266 : Καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακὰς ἃς νῦν ἔχω, Ἕλληνες ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς ἔσωζον ὥσπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου. Qua signif. usitatius esse medium animadvertit Porson. præf. ad Hec. p. 33. Plato Reip. 6, p. 486, C : Εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύναιτο, λήθης ὢν πλέως; L. D. || Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 81, B : Εἰ δὲ βαρύτιμον καὶ οὐ σώζει τοῦ ἀγοράσαι, Si magni pretii sit nec valuerit emere, Int. || Ap. Byzantinos Ire, Pergere. Cosmas Vestitor De relat. corp. S. Chrysost. Ms. : Τοῖς ἑαυτοῦ κόλποις προσεγγίσας τὸ λείψανον ἐπὶ τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων λιτανευόμενος ἔσωζεν. Ducang. App. Gl. p. 180. || Med. Mihi servo, Soph. El. 994 : Καὶ πρίν γε φωνεῖν, ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν ὥσπερ οὐχὶ σώζεται· 1257 : Τοιγαροῦν σώζου τόδε· Tr. 682 : Παρῆκα θεσμῶν (Nessi) οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν. Eur. item de memoria Suppl. 916 : Ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας· Iph. T. 1490 : Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες· Hipp. 635 : Σώζεται πικρὸν λέχος· fr. Inus ap. Stob. Fl. 9, 5 : Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς ἄνευ ψόγου καὶ μικρὰ σώζου τῇ δίκῃ ξυνὼν ἀεί· 68, 12, 5 : Τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν (uxorem) ἡδέως ἐσώζετο· Alc. 146 : Ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σώζεσθαι βίον· Bacch. 793 : Οὐ μὴ σώσει τόδε; Aristoph. Vesp. 1055 : Τοὺς ζητοῦντας καινόν τι λέγειν στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν· Eq. 1017 : Σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα· 1024. Eccl. 220 : Ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις, εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο· 402 : Ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο. Xen. H. Gr. 4, 5, 1 : Ἀκούσαντες ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει πάντα μὲν τὰ βοσκήματα ἔχοιεν καὶ σώζοιντο ἐν τῷ Πειραίῳ· et Ages. 2, 18. De memoria Plato Theæt. p. 153, B : Ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις κτᾶταί τε μαθήματα καὶ σώζεται· 163, D : Ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου καὶ σωζόμενον· Reip. 5, p. 455, B : Ὁ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μηδ' ἃ ἔμαθε σώζοιτο· Gorg. p. 501, A : Τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ, μνήμην μόνον σωζομένη τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι, ubi est var. μνήμη. Ps.-Eur. Iph. A. 302 : Μνήμην σώζομαι στρατεύματος.] || Pass. Σώζομαι, Servor, Servor incolumis, Incolumis evado. [Theognis 68 : Ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι· 235 : Οὐδὲν ἐπιπρέπει ἧμιν ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν· 675 : Ἦ μάλα τις χαλεπῶς σώζεται (in navi). Æsch. Pers. 737 : Πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε.

et alibi sæpe absolute. Soph. Aj. 519 : Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι· 1129 : Μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος. Aristoph. Pac. 1022 : Χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται· Nub. 930 : Εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι κτλ. Thuc. 1, 121 fin. : Ἡμεῖς ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν· 2, 63 fin. : Τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σώζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον· 3, 80 : Ὅπως σωθήσεται ἡ πόλις.] Herodian. 4, [4, 9] : Ἐβόα μέγαν κίνδυνον πεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, Magnum periculum se effugisse, vixque evasisse salvum et incolumem. [Plat. Epist. 7, p. 332, C : Διονύσιος πιστεύων οὐδενὶ μόγις ἐσώθη. Diod. 2, 48 : Πολλὰ κακοπαθήσαντες μόγις εἰς τὴν οἰκείαν σώζονται. Alia exx. conjuncti cum μόγις v. ap. Boiss. ad Greg. Cor. p. 65.] Id. 7, [9, 17] : Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, Pauci duntaxat evaserunt incolumes. Et Plut. De frat. am. [p. 489, B] : Ἀκούσας ὅτι σώζεται, Quum eum evasisse incolumem audisset. Item φεύγοντα σωθῆναι, Fuga sibi consuluisse, incolumem evasisse, ut Xen. Cyrop. 3, [3, 51] : Αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. [Polyb. 7, 9, 5 : Ἐφ' ᾧτ' εἶναι σωζομένους ὑπὸ βασιλέως Φιλίππου· 7 : Σωζόμενοι καὶ φυλαττόμενοι ὑπὸ Καρχηδονίων τῶν συστρατευομένων, ubi Propugnari, Int. Cum præp. διὰ Xen. Anab. 5, 5, 8 : Ξυνησθησομένους ὅτι διὰ πολλῶν τε καὶ δεινῶν πραγμάτων σεσωσμένοι πάρεστε.] Interdum additur ἐκ cum gen. suo. [Eur. Hipp. 705 : Ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον; Callimachus Epigr. 51, 4 : Σωθεὶς ἐξ ἁλός. Xen. Anab. 3, 2, 11 : Σώζονται καὶ ἐκ πάνυ δεινῶν οἱ ἀγαθοί· Comm. 3, 12, 4, ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων· OEc. 11, 11, ἐκ πολέμου· H. Gr. 7, 1, 17, ἐκ τοῦ πράγματος.] Aristot. Rhet. 1, σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, Evadere ex periculis incolumem, Servari ex periculis, Effugere pericula. Sic Plato [Charm. p. 153, B] : Πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Quomodo evasisti ex prælio? Quomodo nobis ex pugna salvus advenis? [Reip. 5, p. 453, D, ἐκ τοῦ λόγου.] Itidem Herodian. 7, [9, 22] : Οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς μάχης, Qui ex pugna supererant, Polit. [Cum genit. Eur. Or. 779 : Μολόντα δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν ;] Item aliquis σώζεται εἰς, qui salvus et incolumis pervenit in, ut qui fugit τοὺς διώκοντας aut τὸν ἐπείγοντα κίνδυνον. [Xen. Anab. 6, 4, 8 : Εἰς τὴν Ἑλλάδα σώζεσθαι· et 6, 23. H. Gr. 1, 1, 36 : Αἱ ἄλλαι (νῆες) ἐς Βυζάντιον ἐσώθησαν.] Isocr. Evag. [p. 194, A] : Διαφυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον, καὶ σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, Quum periculum effugisset, salvusque et incolumis pervenisset Solos Ciliciæ urbem. [Polyb. 3, 117, 2, εἰς τὰς πόλεις.] Itidem aliquis dicitur εἰς οἶκον σώζεσθαι s. οἴκαδε σώζεσθαι, Quum domum suam salvus et incolumis redit. Herodot. [4, 97] : Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν, Quum sospes domum rediero. Sic Plato Epist. 7 [p. 338, E, Leg. 12, p. 961, A] : Οἴκαδε ἐσώθην, Salvus domum redii. Et Xen. Hell. 1, [6, 7] : Ἢ σωθῇ οἴκαδε. Itidem Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 77, 1] : Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος ἐς τὰ πατρῷα, Ulyssis, qui post vigesimum annum redierat domum salvus et incolumis, Ulyssis post vigesimum annum reducis. Sic Eur., σώζομαι εἰς οἴκους. Et Greg. Naz. : Εἰς τὸ ὄρος σώζου, Ut salvus sis ac incolumis, in montem te recipe, vel, Ut saluti tuæ consulas. Gallice itidem diceremus, *Sauvez-vous en la montagne.* [Soph. Tr. 611 : Εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα. Lycophr. 788 : Μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας. Eur. Phœn. 725 : Εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν. Xen. Anab. 6, 6, 18 : Σώζοισθε ἀσφαλῶς ὅποι θέλοι ἕκαστος. Cum ἐπὶ Xen. ibid. 6, 5, 20 : Ἢν σωθῶμεν ἐπὶ θάλατταν.] Et ap. Xen. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Salvum pervenire in castra, ut ex præcedentibus patet : sc. Cyrop. 5, p. 80 [c. 4, 16] : Καὶ ὁ μὲν Ἀσσύριος διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο· οἱ δὲ Καδούσιοι ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. [Polyb. 6, 58, 5 : Ἐᾶσαι τρεῖς μνᾶς ἕκαστον καταβαλόντα σωθῆναι πρὸς τοὺς ἀναγκαίους.] Apud Eund. Hell. 1, [7, 11] quidam dicit se ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι, Vasis farinarii ope ex naufragio evasisse s. servatum fuisse. [Ib. 32.] Cui adde hoc Synesii Ep. 4, [p. 166, A : Προσεθήκαμεν αὐτοῖς καὶ [τὴν ἔναγχος τύχην,] Ἀφ' ἧς παρὰ δόξαν ἐσώθημεν, A qua præter spem servati fuimus, Cujus auxilio præter opinionem evasimus. [Thuc. 3,

A 64 init. : Καὶ μὴ προφέρετε τὴν τότε γενομένην ξυνωμοσίαν, ὡς χρὴ ἀπ' αὐτῆς νῦν σώζεσθαι.] Isocr. autem in Archid. dicit, Διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον, Cui vitium exitio, virtus autem saluti fuit, Qui vitii causa periit, virtutis autem beneficio servatus fuit. Ubi etiam nota opponi sibi σώζεσθαι et ἀπόλλυσθαι, sicut et ap. Xenoph. Cyrop. 3, [2, 15] : Ἐπεὶ δ' ἑάλωμεν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι. Aristoph. vero ei opponit δυστυχεῖν, Ran. [1450] : Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν [qui versus sunt poetæ Byzantini, non Aristophanis], Si hæc nobis infortuniorum et calamitatum causa sunt, quomodo non saluti nobis fuerit, si contraria sectemur? Item et πόλις σώζεσθαι dicitur Quæ servatur incolumis, s. Quæ salva et incolumis permanet in statu suo. Aristot. Polit. 2, [c. 7 med.] : Δεῖ γὰρ τὴν πολιτείαν τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι, πάντα βούλεσθαι τὰ μέρη τῆς πόλεως εἶναι καὶ διαμένειν ταυτὰ, Quæ incolumis servari vult. Id. ib. 7 [prope fin.] : Αἱ γὰρ πλεῖσται τῶν τοιούτων πό-
B λεων, πολεμοῦσαι μὲν σώζονται, κατακτησάμεναι δὲ τὴν ἀρχὴν, ἀπόλλυνται, Crebris bellis servantur incolumes. Item et res aliquorum vel alicujus dicuntur σώζεσθαι. Dem. [p. 118, 19] : Ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων, Quomodo Græcorum res, vel etiam vires, incolumes servari possint. Et Plut. II. εὐθυμίας [p. 469, D] dicit μανικὸν esse τὸ τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις, Iis quæ salva et incolumia conservantur. [Moschus 4, 3 : Τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι. Xen. Anab. 7, 7, 56 : Ταῦτα καὶ σέσωσται δι' ὑμᾶς τῇ στρατιᾷ. De superstitibus et superviventibus Polyb. 6, 9, 4 : Μέχρι μὲν ἂν ἔτι σώζωνταί τινες τῶν ὑπεροχῆς καὶ δυναστείας πεῖραν εἰληφότων... ὅταν δ' ἐπιγένωνται νέοι κτλ. Longin. De subl. 7, 3 : Οὐκ ἂν οὖν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τῆς ἀκοῆς σωζόμενον.] ‖ Apud Theologos et in sacris Literis σώζεσθαι et Servari, significat Æternam salutem consequi, ut contra ἀπόλλυσθαι, Æterna morte damnari. Matth. 10, [22] et Marc. 13, [13] : Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Qui perseveravit usque
C ad finem, hic salvus erit. Sic alibi passim. ‖ Σώζεο ex Epigr. [Paulli Sil. Anthol. Pal. 5, 241, 1 : Σώζεό σοι μέλλων ἐνέπειν] affertur pro Vale [Gl.]. Possis etiam interpretari Salvus sis, Deus te salvum et incolumem conservet. [Anonymus Anth. Pal. 9, 372, 6 : Σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ. Callim. Del. 150 : Σώζεο χαίρων, σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα. Palladas Anth. Pal. 9, 171, 3 : Πιερίδες, σώζοισθε. Nonnus Dion. 4, 186. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 505, C : Πολλὰ κοπιάσαντα μετ' αὐτοῦ οὐδέποτε εἶπεν αὐτῷ, Σωθείης, Salvus sis, Int. 506, A ; 526, C.] ‖ Τὰ σωζόμενα scripta alicujus, dicuntur Quæ salva ad nos pervenerunt, nec tempore interciderunt. Qua signif. dicuntur a Latinis aliqua scripta Extare : ut, Ξενοφῶντος τὰ σωζόμενα. Et, Πυθαγόρου τὰ σωζόμενα ἔπη. [Dion. Cass. 70, 2 : Ταῦτα μόνα περὶ τοῦ Ἀντωνίνου ἐν τῷ Δίωνι σώζεται· et infra : Οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνῖνον ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων κτλ. Longin. fr. 5, 4 : Ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικοὺς, ἅπερ οὖν καὶ σωθῆναι οἶμαι.] ‖ Σώ-
D ζεσθαι exp. etiam ad frugem bonam pervenire. Quomodo accipi potest in hoc Diogenis dicto ap. Plut. De discern. amico et adul. [p. 74, C] : Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν· quoniam sc. illi διδάσκουσι, hi autem ἐλέγχουσι. ‖ Exp. etiam Manere, Permanere, apud Galenum lib. 1 Ad Glaucon. : Σώζεται δ' ὅμως καὶ τότε ἡ ἰδία αὐτῶν βραδυτής τε καὶ ἀραιότης. Malim ego, Salva et incolumis permanet, Servatur incolumis. [V. supra.]

‖ Porro notandum, in præt. perf. pass. et iis quæ inde formantur, retineri σ, ut in σέσωσμαι et σεσωσμένος : in aor. autem primo, non itidem, et similiter in iis quæ inde formantur ; dicitur enim ἐσώθην, σωθῆναι, σωθεὶς, σωθήσομαι, σωθήσεσθαι, σωθησόμενος : ita ut præt. quidem ex σώζω formatum sit, aoristus autem cum suis a σώω aut σόω formatus esse videatur. Sed et in tertia persona præteriti pass. σ abjicitur interdum, eodemque modo in verbalibus ex eo derivatis : ut in σωτὴρ, σωτήριος, σωτηρία, et similibus : interdum vero retinetur, ut in σωστικὸς et σῶστρον. [Σω-

σθεῖσι codex Jo. Malalæ p. 268, 11, ut videtur. De perfecto Photius s. Suidas : Σέσωται καὶ Σεσωμένος· οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ, οἱ δὲ νεώτεροι Σέσωσμαι. Suidas : Ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σώω σώσω ἔσωκα σέσωμαι, ἐσώθην. Τὸ δὲ σέσωσμαι ἀπὸ τοῦ σώζω. Σέσωσθ' ὅλως Menander ap. Athen. 13, p. 559, C. Σέσωται, quod Victorius præbet Eur. Iph. T. 605, restitutum est ex cod. Platonis Critiæ p. 109, D, et 110, A, διασέσωται, quum in σεσωσμένος tantum non omnes consentiant Leg. 1, p. 645, B; 2, p. 657, A, Tim. p. 23, A, ut alibi in διασεσωσμένος, etsi mirum videatur σεσωσμένος scripsisse qui σέσωται. Altera forma Georg. Pisid. Opif. M. 982 : Φονεὺς διαδρὰς οἴχεται σεσωμένος, quum σεσωσμένος sit 1368. Fab. Æsop. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 30, A : Ἀφ' οὗπερ αὐτὴ τοῦ βάθους σεσωμένη, librarii aut typographi fortasse culpa, quum vel ap. Atticos constans fere sit scriptura per σ in participio. Tertia pluralis perf. σέσωνται Theodor. Stud. p. 417, C. V. Μακαρίζω. ‖ De scriptura σῴζω Etym. M. p. 741, 27 : Σῴζω· τὸ σώζω χωρὶς τοῦ ι λέγει ὁ Δίδυμος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕω γίνεται ἕζω, οὕτως ἀπὸ τοῦ σώω γίνεται σώζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. Ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι. Τὸ δὲ σῴζω ὅτε μὲν γίνεται ἀπὸ τοῦ σῶος σωίζω, ὡς λέπος λεπίζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν σῴζω, ἔχει τὸ ι· ἡνίκα δὲ ἀπὸ τοῦ σάος σαόζω, καὶ κράσει σώζω, οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι. Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἡνίκα ἀπὸ τῆς σω συλλαβῆς ἄρχεται ἐπιφερομένου τοῦ ζ, ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι σῴζω, σῴζομαι, ἔσῳζον, ἡνίκα δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ, οὐ προσγράφεται, οἷον σαώζω, σώσω, σῶσον. Postremis, quæ post σαώζω ex libris addidit Gaisf., repugnat κατεσώσαμες in Tab. Heracl. 1, 3, κατεσώξαμες ib. 2, 30, et in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 310, n. 175, 4 : ΟΥΤΟΣ ΑΝΗΡ ΟΣ ΕΣΩΙΣΕΝ (sic omisso Σ) ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΡΕΣ ΦΥΛΑΣ. Ανασῳζομ. est in alia ib. 354, n. 231, 3; σῳζομένα in Theræa supra cit., et in nn. propriis Σῴζουσα et Σῳζομένη citatis, et sæpe σῴζω ceterique modi, qui ζ habent (ut Suidas in Ἐσώθην dicit : Τὸ δὲ σώζω ἔχει τὸ ι καὶ πᾶσα κλίσις ἔχουσα τὸ ζ, οἷον σῴζομαι, ἐσωζόμην καὶ τὰ ὅμοια), in libris, ut Æschyli Mediceo Eum. 241 (v. Franz. ad 232), Herodoti 3, 14 fin., Demosth. p. 257, 16, aliorumque multorum. V. Σωίζω. Quam formam per ω scriptam memorat Theognost. Can. p. 142, 24 : Τὸ σῴζω πλῴζω σὺν τῷ ι· εὕρηνται γὰρ ἐν διαιρέσει σωίζω, πλωίζω τρισυλλάβως. N. mulieris ΣΩΙΖΟΥΣΑ legi traditur in inscr. in Etruria nuper reperta. Hesychii gl. : Σωγάσαι, σῶσαι, quam formam spectet incertum. Tittmanno ad Zonaræ vol. 2, p. 1707, gll. Σωράσαι, σβέσαι, et Σωτάζω τὸ σώζω, aut Zonaræ σωγάσαι, aut illi et Hesychio σωτάσαι restituendum videbatur. Sed videntur hæc omnia depravata ex Σαώζω et Σαῶσαι. L. Dindorf.]

[Σώζων, οντος, ὁ, Sozon, n. viri, in inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 357, n. 244, 7, restituendum fortasse ib. 5, ubi Σω..ητος mediis literis duabus incertis et evanidis. Aliorum ib. p. 396, n. 286, III, 15, ap. Ross. *Demen* p. 28, n. 7, 26, qui v. p. 46; ap. Athanas. vol. 1, p. 183, B, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 130, A. L. D.]

[Σώη, ἡ, Impetus. Hesychius : Εὔστωτρον, εὐκύλιστον· σώη γὰρ ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά, ἧς εἶδος ἡ κύλισις. V. Σόος.]

[Σωθιακὸς, ή, όν, Ad Sothin s. Caniculam pertinens; unde ap. Clem. Al. Strom. 1, 136, Σωθιακὴ περίοδος, i. q. κυνικὸς κύκλος, Numerus annorum 1460 s. 1461, quem orbem astrorum in eundem locum remeantium opinabantur Ægyptii. Conf. Ideler. *Handb. der Chron.* vol. 1, p. 132—140, et Creuzer. *Symbolik* part. 2, p. 105—107. Hase]

[Σωθὶς s. Σῶθις, ut alii scribunt, est nomen Ægypt. stellæ, Canis s. Canicula; et ejus fit crebra mentio in libris veterum, Plut. De Is. et Os. p. 359, 375—6, De sollert. anim. p. 974, F, Horapoll. 1, 3, Chalcidii Comm. in Tim. Plat. c. 124, Porphyrii De antro Nymph. c. 24, p. 264. Observabant Bochartus Hieroz. part. 1, p. 691, et Wilkins. De ling. Copt. p. 111, Canem Ægypt. vocatum fuisse σοθις vel σιωθι, sed fallebantur, in errorem ducti a Kirchero. Scribit autem Plut. l. c. p. 375, Σωθὶ Αἰγυπτιστὶ σημαίνει κύησιν ἢ τὸ κύειν. Quæ interpretatio non repugnat linguæ Copt. in qua οτι est Uterus, atque σι est Accipere. Erit igitur σι—οτι, Quæ accipit utero, h. e. utero gestans, gravida. Si ις in vocab. Σωθὶς tantum est terminatio Græca, intelligitur cur idem sidus caniculæ etiam dictum fuerit Σὴθ, ut testatur Vettius Valens in codd. Ms. V. Salmas. De ann. clim. p. 615. Si autem nomen Ægypt. fuit Σωθὶ vel Σωθὶ, aliunde id ducendum videtur. Conferri possunt, quæ paucis monui in Commentatione de Remphah § 10, et copiose in Panth. 3, 2. Jablonsk. « Viri eruditi Canem denotare aiunt apud Coptos. Sit ita, per me licet : aliter tamen veteres Ægyptii, si Plutarchum audiamus (l. c.) : Σωθὶ σημαίνει κύησιν ἢ τὸ κύειν, in quo nihil est quod ad voc. κύων pertineat proprie et jure suo. Quod subjicit ibi auctor, Διὸ καὶ παρατροπῆς γενομένης τοῦ ὀνόματος, Ἑλληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον, ὅπερ ἴδιον τῆς Ἴσιδος νομίζουσιν, lusus ingenii est, quo rem ipsam tangit, non vocabuli indolem. » Pauw ad Horapoll. 1, 3 : Ἶσις δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ἐστὶν ἀστὴρ, Αἰγυπτιστὶ καλούμενος Σῶθις, Ἑλληνιστὶ δὲ Ἀστροκύων, ὃς καὶ δοκεῖ βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀστέρων, ὅτε μὲν μείζων, ὅτε δὲ ἥσσων ἀνατέλλων. V. Σολεχήν. Ap. Tzetzen Hist. 5, 203 : Ἄτλας ὁ Λίβυς, ὥς φασι παῖδες τῶν Αἰγυπτίων, καὶ μᾶλλον ὅσοι πείθονται Σώφιδι χρονογράφῳ, ἐν χρόνοις ἦν Ὀσίριδος, Müller. ad Histor. fragm. vol. 2, p. 625, Σώθιδι, etsi Σώφιδι diserte agnoscit Tzetzes in schol. Cram. An. vol. 3, p. 365, 21. L. Dind.]

[Σωίζω. V. Σώζω.]

[Σωικλῆς. V. Σωκλῆς.]

[Σωίλος, ὁ, Soilus, n. viri, in inscr. Ithacensi ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 988, n. 1925 sq.]

[Σώιος. V. Σῶος.]

[Σώιππος, ὁ, Soippus, n. viri i. q. infra Σώσιππος. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 834, si recte ita legitur pro ΣΩΙΠΠΟΣ.]

[Σωίς. V. Σωσίς.]

[Σωκάριον, τὸ, Funiculus. Geopon. 20, 42. Σωκαρίῳ μορμύρους ..., δήσας περὶ εὔτονόν τι δελεάσεις. « Quid velit σωκάριον, indicare videtur Hero De mensuris, inter Analecta Græca Parisiis editus a. 1688, p. 310. Μετὰ τοῦτο, inquit, ὀφείλεις ποιῆσαι σχοινίον, ἤγουν σωκάριον, δεκαόργυιον, καὶ οὕτω μετρεῖν ὃν μέλλεις μετρῆσαι τόπον. Apud Ducang. in Gloss. Σωκάριον, Mensuræ agrariæ species, Funiculus, cujus passim mentio in Libris sacris. Hero in Geodæsia Ms. : Εἰσὶ δὲ καὶ μέτρα τάδε, δάκτυλος, κόνδυλος, παλαιστὴ, διχὰς, σπιθαμὴ, ποῦς, πῆχυς, βῆμα, οὐργυιὰ, σωκάριον, πλέθρον, ἰούγερον. Infra : Τὸ σωκάριον τῆς σπορίμου γῆς ι' οὐργυιὰς ὀφείλειν. » Needham. « Chartophylax Bulgar. in Geodæsia : Καὶ τὸ ξύλον τὸ ἐμπησσόμενον, ἀφ' οὗ δέδεται τὸ σωκάριον, ἤτοι τὸ σχοινίον τὸ δεκαόργυιον. » Ducang. App. Gl. p. 180. V. Σόκκος et Σῶκος.]

[Σωκάρτης pro Σωκράτης metri caussa scriptum in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 797, n. 1654, 1 : Ουτος Σωκάρτης Γορτύνιος, ut illa ex melioribus apographis sunt correcta. L. Dind.]

[Σωκέω. V. Σῶκος.]

[Σωκίζω, Σώκιστρον. V. Σῶκος.]

[Σώκλαρος, ὁ, Soclarus, n. viri in inscr. Daulid. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, n. 1732, a, 42; Tithor. p. 852, n. 1733, 5. Plut. Mor. p. 959, C sqq. L. D.]

[Σωκλείδεια. V. Σωκλήδεια.]

[Σωκλείδας, ὁ, Soclidas, Ægineta, Pind. Nem. 6, 22. Spart., Xen. H. Gr. 7, 4, 19, ubi al. —δης, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 615, n. 1239, 3; 631, n. 1262, 10 (et ap. Le Bas *Revue archéol.* 1844, p. 719. Hase). Argivus ib. p. 37, n. 19, 9. Atticus p. 399, n. 289, 12. L. Dind.]

[Σωκλήδεια, ἡ, Dor. pro Σωκλείδεια, Soclidia, n. mulieris, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 686, n. 1450, 2, ubi per ο scriptum. L. Dind.]

[Σωκλῆς, έους, ὁ, Socles, n. viri, f. Lycaonis, ap. Apollod. 3, 8, 1, 3. Aliorum ap. Tzetz. Hist. 8, 481, in inscrr. Atticis ap. Ross. *Demen* p. 98, n. 175; ap. Bœckh. *Urkunden* p. 251, et ap. eundem C. I. vol. 1, p. 129, n. 90, 4; 157, n. 115, 31; 233, n. 150, B, 20; 437, n. 374, 1; 505, n. 682, 1; vol. 2, n. 2338, p. 263, 31; 267, 111; Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 62, 1, 25; 63, 46; 64, 61. Σωικλέος scriptum fuisse in Tegeat. vol. 1, p. 699, n. 1513, 37 conjicit Bœckh. p. 700, aut Ἐπικλέος. Σωκλέος Delph. ap. Curtium Anecd. p. 56, n. 12, 1. Cum Σωσικλέης permutatum ap. Herodot. 5, 92

Hedylo ap. Athen. 11, p. 473, A, restituit et Athen. ap. Ælian. N. A. 6, 44, memoratum confert Porson. ad Suidam s. ap. Dobr. Adv. vol. 1, p. 615. Σῶκλος Ἀλωπεκῆσι οἰκῶν scriptum in inscr. Att. *Kunstblatt* 1836, n. 39, 15. Genit. Σωκλοῦς ponit Chœrob. Can. p. 45, 7. L. Dind.]

[Σῶκος, ὁ, Laquei species, unde Σωκεύειν et Σωκίζειν, Laqueo irretire, quemadmodum Retiarii apud Romanos solebant. Chronicon Ms. Georgii Hamart. in Theodosio jun.: Πρῶτος ὁ Πέρσης ὥρμησε· δορυφόρος δὲ Γότθος δεξιὸν πλαγιασθεὶς ἐσώκευσεν αὐτὸν κατὰ τὸ Γοτθικὸν ἔθος καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἵππου καταγαγὼν αὐτίκα ἔσφαξε. Theophanes a. 12 Justiniani: Καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς ὑπήντησαν αὐτοὺς ἄλλοι Βούλγαροι καὶ ἐσώκισαν αὐτοὺς φεύγοντας... Καὶ ὁ μὲν Γογίλλας μετὰ τοῦ παραμηρίου αὐτοῦ κόψας τὸν σῶκον ἐξήλασεν. Eudocia Macremb. Ion. (p. 362) de Pittaco: Καὶ Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων πολιορκοῦντα ὑπὲρ τοῦ Σιγείου μονομαχῶν ἀπέκτεινε, δικτύῳ περιβαλὼν αὐτόν. Ducang. Quibus in Append. p. 180 sq. addit gl.: Σῶκος, βρόχος ἰσχυρὸς, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 3182, et l. Chronici Ms. ab Adamo ad Leonem Sapient. in Theodosio jun.: Καὶ ἐπελθόντες ἔνοπλοι καὶ ἔφιπποι τοῦ Ἀρεοβίνδου σώκιστρον κατέχοντος, καὶ πρώτου τοῦ Πέρσου ὁρμήσαντος κατ' αὐτοῦ, ὑποπλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ἐσώκισεν αὐτῷ σωκίστρῳ, ὃ ἐπεφέρετο καὶ κατενεγκὼν ἐκ τοῦ ἵππου ἔσφαξε, quibuscum conf. quæ diximus in Σόκκος.]

Σῶκος, ὁ, Mercurii epitheton est: quod quidam per crasin existimarunt factum ex σάοικος, ut sit ὁ σώζων τοὺς οἴκους: quidam vero derivarunt ex σάω, ut θῶκος ex θάσσω, qui exponunt ὁ σωστικός, ut Eust. inter alia annotat p. 1197, exponens Hom. Il. Υ, 72: Ἥρῃ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. [Nomen tetradis, ut Ἐριούνιος et Ἑρμῆς, ap. Nicomach. Phot. Bibl. cod. 187, p. 144, 13.] Alibi vero idem Eustath. dicit posse deduci a verbo Σωκέω, quo Soph. utitur pro ἰσχύω: sc. in Electra p. 85 [119]: Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος, Non valeo, Non possum. [Æsch. Eum. 36: Πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου, ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν.] Hesych. quoque σῶκος exp. non solum σωσίοικος, σάοικος, sed etiam ἰσχυρός: nec fortassis male; nam et ab Hom. κρατὺς Ἀργειφόντης vocatur Mercurius. Idem tamen Hesych. σῶκον plane etiam contrario modo exp., sc. ἀδύνατον. Idem rursus Mercurium dici Σωκόον scribit, pro σῶα ἀκούοντα, vel etiam σωσίοικον. Sed et Σώκει ap. eum legitur, et exp. ἰσχύει, βοηθεῖ. Quod si mendo caret, est a verbo Σώκω, Valeo, Possum: item Opem fero, Servo. [Scrib. Σωκεῖ. L. D. Cornut. De nat. deor. p. 64, 6 Osann.: Καὶ σῶκος (ὀνομάζεται), ὡσανεὶ σωτὴρ τῶν οἴκων ὑπάρχων, ἢ, ὥς τινες, ἰσχυρός. Hase.]

[Σῶκος, ὁ, Socus, Trojanus, ap. Hom. Il. Λ, 427 sqq. Vocat. Σῶχ' Ἱππάσου υἱὲ 450. De quo ab Aristarcho sec. schol. scripto Σῶκε v. Lehrs. Quæst. ep. p. 49. Est idem n. in inscr. *Bullett.* 1843, p. 194. De accentu Arcad. p. 50, 4. Conf. Σῶχος.]

[Σωκρατέα, ἡ, Socratea, n. mulieris in epigr. Anth. Pal. App. 384 (s. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 353, n. 2415), 4, 18. V. Σωκρατία. Σωκράτεια in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1096, 1097, ap. Curtium Anecd. Delph. p. 66, n. 22, 1 seq. L. Dind.]

[Σωκράτεια, ων, τὰ, Festum in honorem s. memoriam Socratis. Marin. Vit. Proc. c. 23, p. 19, 7: Πλατώνειά τε καὶ Σωκράτεια κατ' ἐνιαυτὸν ἄγοντος. L. D.]

[Σωκρατεῖον, τὸ, Socrateum, Monumentum Socrati dicatum. Marin. Vita Proc. c. 10, p. 9, 3: Κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ περὶ τὸ Σωκρατεῖον· (10: Τῆς Σωκράτους στήλης·) 12: Ὡς τῷ Σωκρατείῳ εἴη ἐνιδρυθείς. L. Dind.]

[Σωκρατέω, Socratem imitor, Socrati studeo. Aristoph. Av. 1282: Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν.]

[Σωκράτης, ου, ους, ὁ, Socrates, Athen. pater Phyes Pisistratum Athenas comitatæ, ap. Athen. 13, p. 609, D. F. Antigenis, ap. Thuc. 2, 23. F. Sophronisci, ap. Aristoph. in Nubibus et al., Xenoph. et Plat. Ὁ νεώτερος ap. Plat. Polit., Aristot. Metaphys. 6, p. 151, 7, 26 Br. Achæus ap. Xen. Anab. 1, 1, 11 etc. Alii sunt ap. Demosth. p. 126, 3; 314, 13; 953, 12. Bœotus ap. Polyb. 5, 63 sqq. Alius 27, 6, 1, ut omittam scriptores, de quibus Fabric. B. Gr., multosque ap. scriptt. et in inscrr. nummisque obvios. Usum nominis pro exemplo nominis, ut ap. Lat. Cajus, notavit Creuzer. ad Plotin. vol. 3, p. 492, b. Genitivi apud scriptores usitata est forma Σωκράτους, sed Σωκράτου, quod rarum in libris, ut Stob. Fl. 7, 66, non infrequens in inscrr., velut ap. Bœckh. vol. 1, p. 519, n. 811; vol. 2, p. 155, n. 2114, c; 243, n. 2300; 796, n. 3408, 8, Caylus. *Recueil* vol. 2, tab. 69 fin. Σωκράτιος forma Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, n. 1583, 8. Vocat. Σωκράτη, ut videtur, in Argiva ib. p. 585, p. 1150, 2. Æol. Σώκρατε a grammaticis, qui etiam Σωκράτου genit. Æolicum perhibent, fictus videtur. V. Ahrens. Dial. 1, p. 116, 5. De plurali schol. Dionys. Areopag. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 33, A med.: Ἔθος γὰρ τοῦτο Ἀττικοῖς, οἵ φασι(ν) Ἀριστοφάναι καὶ Σωκράται ἀντὶ τοῦ Ἀριστοφάνεις καὶ Σωκράτεις. Accus. Σωκράτας pro Σωκράτεις Synesio aliquoties restituit Krabinger., qui v. ad Encom. Calv. p. 116. L. Dind.]

[Σωκρατία, ἡ, Socratia, n. mulieris, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 597, n. 1207, 5. V. Σωκρατέα.]

[Σωκρατίδας, ὁ, Socratidas, Spartanus, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 637, n. 1282, 5. L. D. Maritus Pamphilæ, ap. Suid. v. Παμφίλη. Boiss.]

[Σωκρατίδης, ὁ, Socratides, Athen. archon Ol. 101, 3, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 254, n. 158, B, 8, 13, ap. Demosth. p. 1186, 11; 1356, 5; Diod. 15, 41. Alii in inscr. Att. ib. n. 169, p. 298, 12, ap. Ross. *Demen* p. 93, n. 158. Philos. ap. Diog. L. 4, 32.]

[Σωκρατίδιον, τὸ, dimin. ab Σωκράτης. Aristoph. Nub. 223, 237, 746. ᾶϊ]

[Σωκρατίζω, ίσω, Socratem imitor. Alciphr. Ep. 2, 2 init.: Καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι. Argum. Aristoph. Nub. L. Dind.]

[Σωκρατικὸς, ή, όν, Socraticus, Qui Socratis est vel Socratem sequitur. Aristot. Rhet. 1, 20 med.: Παραβολὴ δὲ τὰ Σωκρατικά· 3, 16 med., Poet. c. 1 med.: Οἱ Σωκρατικοὶ λόγοι. Lucian. Amor. c. 23, 48. Diog. L. 2, 59; 6, 11. Plut. Mor. p. 90, D; 118, F. (Eratosth. Catast. p. 31, 4 Schaubach. Περὶ τῶν Σωκρατικῶν scripsisse Phaniam Eresium prodit Diog. L. 6, 8. Hase.) Euseb. H. E. 4, 16, p. 175, 25: Τὸ Σ., Dictum S. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 531, n. 916, 1: Ἀντωνεία ἡ καὶ Σωκρατική. || Adv. Olympiodor. In Plat. Alcib. vol. 2, p. 11, 1 Creuz.: Δεῖ Σωκρατικῶς τὰ Σωκράτους μανθάνειν. L. Dind.]

[Σωκρατῖνος, ὁ, Socratinus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, n. 172, IV, 19, ubi Σωκρατίδου conjicit Bœckh. p. 308. De forma conf. Lobeck. Patholog. p. 202.]

[Σωκράτιος, ὁ, Socratius, n. viri, ap. Nilum Epist. 2, 34, p. 133, scripta Σωκρατίῳ Ἐξκέπτορι. L. Dind.]

[Σωκρατὶς, ίδος, ἡ, Socratis, n. mulieris, in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 548, n. 2847, 6.]

[Σωκρατιστὴς, ὁ, Qui Socratem sectatur. Argum. Aristoph. Nub. L. Dind.]

[Σωκρατῖται, οἱ, Socratitæ, dicti Gnostici ἐν τοῖς ἀνωτερικοῖς μέρεσι, sec. script. de Hæres. Cotel. Mon. vol. 1, p. 286, C. Epiphan. vol. 2, p. 18, C. Jo. Dam. vol. 1, p. 82, A. L. Dind.]

[Σωκρατίων, ωνος, ὁ, Socration, n. medici, ap. Galen. vol. 13, p. 468. L. Dind.]

[Σωκρατόγομφος, ὁ, ἡ, Socrate compactus. Teleclides ap. Diog. L. 2, 18. Boiss.]

[Σωκράτους νῆσος Arabiæ ap. Ptolem. 6, 7, 44.]

[Σώλα. V. Σωλέα.]

[Σωλάριον, τὸ, Solarium, voc. Lat. est in inscrr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 759, n. 3281, 3, 8; p. 790, n. 3386, 6. L. Dind.]

[Σωλέα, ἡ τοῦ οἴκου, Zonaras Lex. p. 104, ubi male Σωλεὰ, liber unus σωλεία, superscr. ι. Plura v. ap. Ducang., cui est « Pars templi, quæ Bemati obversatur, quæ uno aut altero gradu ædis sacræ pavimento eductior est: cujusmodi est solea ædis Sophianæ etiamnum binis gradibus inter utramque pilam orientalem elevatior. » Possino vero, qui plurima in Gloss. ad Georg. Pachym. v. Σωλέας, vol. 1, p. 612 fin. ed. Bonn., « Substructio stylobatis, columnis,

epistyliis, ceteroque architectonices elegantis spe- A cioso apparatu coronatam, quæ in templis Græcorum magnificentius ornatis, vice ligneorum cancellorum ac velorum, aram maximam et presbyterium ab ingressu inspectuque populi tegebat, deinde spatium quoddam isti substructioni contiguum. » Scribitur autem σωλέα, σωλαία, σωλεῖα, σωλία, σολέα, σωλέας, ου, ὁ, ut ap. Cantacuz. Hist. 1, 41, p. 123, A : Ἐκ τοῦ πρὸς τὸν σωλέαν τετραμμένου· B : Πρὸ τοῦ σωλέου, interdum etiam σωλεὺς, έως, ὁ. Constantin. Cærim. p. 15, 5 : Ἔνθεν κἀκεῖθεν τῆς σ. 17, 1. Conf. Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 409. L. Dind.]

[Σώλεια. V. Σόλοι.]

Σωλὴν, ῆνος, ὁ, Canalis, Tubus, Sipho, Fistula, [Imbrix, add. Gl.] velut in aquæductu. [Archiloch. ap. schol. Hom Il. I, 7 et Etym. M. p. 324, 16 : Αἴξ σωλῆνος εἰς ἄγγος. Herodot. 3, 60 med. : Βάθος ὀρώρυκται, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων παραγίνεται ἐς τὴν πόλιν ἀγόμενον ἀπὸ μεγάλης πηγῆς. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 411, 139, 144. V. p. 110.] Plut. Περὶ φιλοπλ. [p. 526, B] : Ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σω- B λῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. [Conf. Galb. c. 19. Philo ap. Euseb. Præp. 9, p. 453, C. Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 302, 3 : Σωλῆνες οἱ ἀπὸ τῆς λεγομένης ἀντλίας ἐξάγοντες εἰς θάλασσαν τὸ ὕδωρ. Hesychius quod ponit : Σωλῆνες, οἱ στεγαστῆρες, ad Imbrices s. Canales aquam pluvialem tectorum excipientes referunt intt. Aliter Geopon. 2, 27, 2 : Ἐχέτω δὲ (τὸ σιτοβολεῖον) πυκνοὺς σωλῆνας, δι' ὧν ἥ τε θερμὴ ἀτμὶς ἐκπνέοι καὶ αὔρα ψύχουσα εἰσπνέοι. Et 10, 18, 6 : Σωλῆνος μολιβδίνου ἀπότεμε τὸ πλατὺ στόμα. Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 444, 12 : Ἐκείνη διὰ φλεβῶν ὡς διά τινων σωλήνων τὸ αἷμα διαπορθμεύουσα τρέφει. L. D. Σωλὴν σκύτινος, εἴτε ἄσκωμα δεῖ λέγειν, Strab. 16, p. 754. Hemst.] Apud Chirurgos autem σωλὴν, qui et σωλὴν μηχανικὸς in VV. LL., Instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quod crus aut femur fractum conjicitur et continetur. Simile quidem est glossocomo, sed figura differt, ut scribit Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν : quo loco Hippocr. [p. 763, D; 766, A] de ejus usu multa disserit. [Conf. C p. 745, H, Paul. Æg. 6, 106, Celsus 8, 10. Foes.] Quin etiam ab Anatomicis ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν dicitur Medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, et spinæ medulla a cerebro descendit : id quod alio quoque nomine ἱερὰ σύριγξ [σῦρ.] vocatur. Gorr. Vide Polluc. [2, 180.] Σωλῆνες ap. Aristot. [H. A. 4, 4 post init. ; 8 fin. versus; 5, 15 med.; 8, 1 med.] et Athen. [3, p. 85, D; 90, D], Pisces testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ. Quidam Ungues s. Dactylos interpr. ex Plinio : qui non solum αὐλοὺς et δόνακας, sed et ὄνυχας appellari tradunt. [Addenda obscœna signif., de qua Hesychius : Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων. Dativi pl. forma vitiosa σωλήνεσιν Hero Spirit. p. 211, C, pro σωλῆσιν. L. D. || Anon. in Mirac. SS. Anargyr. p. 458 : Βλέψαντα μὲν εἰς αὐτὸν, μηδὲν δὲ τὸ σύνολον εἰπόντα αὐτῷ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ λεγομένου σωλῆνος ἐπὶ τὸ κύκλιον τοῦ ἄμβωνος. Ubi Int. Soleam vertit, idque locus postulat. Ducang. App. Gl. p. 212. V. Σωλέα. De accentu Arcad. p. 9, 2, Herodian. Περὶ D μ. λ. p. 17, 3.]

[Σωλήν. V. Σολήν.]

Σωληνάριον, τὸ, [Canalicula, Gl.] s. Σωληνίσκος [quod v. « Tubus, Tubulus, Σωλήν. Lex. Ms. Cyrilli : Ὀχετὸς, ῥύαξ, σωληνάριον. Glossæ Basilic. : Τούβουλα, σωληνάρια. Suidas : Σωλὴν, τὸ παρ' ἡμῖν σωληνάριον, ut Moschop. p. 53 et Herodian. Epimerism. Hero Spirit. : Ἐπὶ δὲ τοῦ ὕδατος ἐπινηχέσθω λεβητάριον, τὸ δ' ἔχον ὀρθὸν σωληνάριον. Utitur ibi non semel. (P. 164, D; 173, A, B; 176, A; 181, C; 186, B; 195, B, D; 196, A; 212, D; 221, D; 222, D; 225, A, C. Bito De mach. p. 106, C. Oribas. p. 188 ed. Mai. L. D. Galenus De ratione med. l. 14 : Τὸ στρογγύλον τοῦτο μολύβδινον ἐποίησαν, ὥσπερ σωληνάριον. Astronomus Ms. ex cod. Reg. 2732 fol. 191, v. : Ἐναποκλείσῃ ἐν σωληναρίῳ χρυσοῦν καὶ φορεῖ etc. Ducang. App. Gl. p. 181.) Alexand. Trall. 11, c. ult. : Ἐνδύσας εἰς νεῦρα, εἶτα ὅμοιον τῷ πετάλῳ σωληνάριον ποιήσας. Infra : Καὶ ποιήσας σωληνάρια κατάκλειε. Harmenopulus 2, 4, 95 : Ἐάν τις γένηται χρεία ὑπαλλαγῆς A ὀστράκων καὶ σωληναρίου τῶν καθεδρίων. Damascenus Studita Serm. 30 de cisterna : Διὰ τί εἶχεν πέντε καμάρας καὶ πέντε σωληνάρια. || Ap. Tacticos maxime sumitur pro Sagittarum theca in modum tubuli confecta. Leo 5, 4 : Σωληνάρια μετὰ μικρῶν σαγιτῶν· 6, 26 : Σωληνάρια ξύλινα μετὰ μικρῶν σαγιτῶν. Similia habent Constantin. Tact. p. 11, 19, Mauric. Strat. 12, 4. Pigafetta ad Leon. p. 64 : *Che cosa siano* σωληνάρια *cioe solinari, veramente in fino adhora non ho potuto sapere : mà secondo il giudicio di dotti Greci è una maniera di ferro da porre nelle lunate saette che non si possa cavar più della carne, o rigittare contra l' aversario* etc. Ducang. ă]

[Σωληναρίσκος. V. Σωληνίσκος.]

[Σωληνεύω, Circumago. Hesychius et Etym. M. : Ἐσωληνευόμην, συμπεριεφερόμην.]

[Σωληνίδιον, et Σωλήνιον, τὸ, Canaliculus. Philo Belop. p. 75, D : Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον. Hero Spirit. p. 165, B; 224, D. Σωλήνιον Philo l. c. paullo post : Ἔστω δὲ κύλινδρος B μὲν ἐφ' οὗ α, σωλήνιον δὲ ἐφ' οὗ τὸ β, nisi hic quoque leg. —νίδιον, etsi alterum est ap. Diosc. Parab. 1, 64, ab Angl. cit. : Δυσκωφίας θεραπεύει χαλκοῦ ἄνθος λεῖον ἐμφυσώμενον εἰς τὸν πόρον διὰ σωληνίου· et Antyllum in Matthæi Med. p. 310, 8 : Τῷ δὲ ἑτέρῳ πέρατι τοῦ καλάμου μολιβδοῦν σωλήνιον περιαρμόσωμεν. L. D. Galen. vol. 14, p. 787, 8, σωληνιδίου ἐντιθεμένου. Hase.]

[Σωληνίζω, ίσω, Excavo instar canalis. Hero in Mathem. vett. p. 115, B : Τοῦ δὲ αβ σωλῆνος ὁ μὲν α̣ξ σεσωληνίσθω. Oribas. ed. Mai. p. 158 ult. : Μεταξὺ τῶν διαπηγμάτων ἔνδον τὰ σκέλη σεσωλήνισται σωληνισμοῖς 168, 6 : Ὅλον δὲ τὸ ξύλον σεσωλήνισται σωλῆνι· τούτους δὲ τοὺς σωληνισμοὺς καπετοὺς ὠνόμασεν Ἱπποκράτης. Quibuscum conf. schol. p. 121. L. Dind.]

[Σωλήνιον. V. Σωληνίδιον.]

Σωληνίσκος, ὁ, Canaliculus, Tubulus, Siphunculus. V. in v. Κάλυξ [vol. 4, p. 908, C. Hero Spirit. p. 222, C : Ἕτερος δὲ σωληνίσκος ὁ ξο καθείσθω· 223, B. Quod restituendum p. 223, A, ubi σωληναρίσκου, prægressa paullo ante forma σωληνάριον. L. D. Schol. Hom. Il. C Σ, 401. Wakef.]

[Σωληνισμὸς, ὁ, Excavatio in modum canalis. Oribas. in Σωληνίζω cit. L. Dind.]

[Σωληνιστής. V. Σωληνοθήρας.]

[Σωληνοδοχεῖον, τὸ, Canalium receptaculum. Jo. Chrysost. Homil. in Abrah. vol. 6, p. 36. Anon.]

Σωληνοειδὴς, ὁ, ἡ, ab Σωλὴν, Canalis s. Tubus s. Sipho, In modum canalis factus. [Dio Cass. 49, 30. Wakef. Id. 78, 37 med. : Τὰς ἀσπίδας τὰς σ. Æneas Tact. c. 18, p. 55, 5 : Τῷ σ. ὑπολαμβάνειν τὴν βάλανον. Paul. Æg. 6, 106, p. 219, 5 : Τῇ σωληνοειδεῖ κοιλότητι. Hero in Mathem. vett. p. 115 : Σωληνοειδές τι σχῆμα. Schol. Aristoph. Vesp. 143 : Ἔστι δέ τι σ. ἐπὶ τῶν μαγειρείων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἔξεισιν. L. D. Procl. Hypotyp. p. 81, 4. Id. ib. p. 107, 7 : Κανόνα τετράπηχυν σωληνοειδῆ. Vertit Halma, *une règle de 4 coudées, en forme de gouttière.* De concoctione ciborum Philo vol. 2, p. 244, 32 : Αὐλοὶ δὲ δύο τῆς κοιλίας σωλ. ἐκπεφύκασιν εἰς ἧπαρ. Hase. Niceph. Blemm. Phys. Epit. c. 21, p. 157 extr.; 158, 10. || Adv. Σωληνοειδῶς Greg. D Nyss. vol. 1, p. 133, F. Boiss. Meletius Cram. Anecd. vol. 3, p. 38, 28. Eust. Opusc. p. 194, 29, σ. τετρῆσθαι. L. Dind.]

Σωληνοθήρας, ὁ, Qui piscatur hos pisces qui σωλῆνες vocantur. Dicitur et Σωληνιστὴς, afferturque ex Athen. 3, [p. 90, E] utrumque.

[Σωληνόω, In modum canalis fingo, Cavum facio. Paul. Ægin. 6, 106, p. 219, 8 : Τῷ σωληνωθέντι ἱματίῳ.]

[Σωληνωτὸς, ὁ, i. q. σωληνοειδής. Cedren. a. 1 Tiberii Thracis : Γενεθλίου ἱππικοῦ γενομένου καὶ τῶν μερῶν φορούντων στολὰς σωληνωτὰς ἀπὸ βλατίου ὀξέος καὶ χλαμύδας παραπλησίας τοῦ βασιλικοῦ ἔπαυσε ταύτας. *Imbricatas* vertit Xylander, quæ sc. sua amplitudine σωλήνων, tubulorum vel imbricum figuram denique conficiunt. Verum aliud significari indicat anon. De templo S. Sophiæ p. 259 : Ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν σκευῶν χιλιὰς μία· ἐνδύτας διὰ λίθων σωληνωτὰς τʹ. Ubi Combefisius, Interulas vaginasque tubi in morem lapillis interstinctas vertit. Atqui ἐνδύται non sunt interulæ,

sed Altaris pepla vel etiam Ædium sacrarum aulæa. Goarus censet σωληνωτὰς dici vestes multifido tæniolarum textilium ordine variegatas, directis sc. vel obliquis interdum canaliculis distinctas. Manuel Malaxus in Chron. Ms. eadem enarrans habet σοληνίτας τριακοσίας. Ducange.]

[Σώλιμνα, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ια'. Τὸ ἐθνικὸν Σωλιμναῖος, Steph. Byz. Liber unus Σώλυμνα, ι super υ posito.]

Σῶμα, τὸ, Corpus. [Caro, Gl.] Tribuitur tam animatis quam inanimis : et de iis quæ natura sunt animata, dicitur etiam quum sunt mortua. De corpore animantis vivi [Hom. Batrachom. 44 : Οὐ δέδι' ἄνθρωπον καίπερ μέγα σῶμα φέροντα· et de ranis 61 : Ἐν ὕδασι σῶμα καλύψαι. Theognis 650 : Δειλὴ πενίη, σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον. Pind. Ol. 6, 56 : Βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα· Pyth. 8, 86 : Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν σωμάτεσσι κακὰ φρονέων. Et sic alii quivis. Soph. Aj. 1077 : Ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ· Ph. 51 : Δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι μὴ μόνον τῷ σώματι· Aj. 758 : Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις· Ant. 676 : Τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία· OEd. T. 961 : Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Eur. Herc. F. 909 : Ὦ λευκὰ γήρᾳ σώματα· Med. 1108 : Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων· ubi sing. de pluribus, ut infra in signif. Cadaveris. Thuc. 1, 85 : Μηδ' ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας περὶ πολλῶν σωμάτων καὶ χρημάτων βουλεύσωμεν· 134 fin. : Δύο σώματα ἀνθ' ἑνὸς τῇ Χαλκιοίκῳ ἀποδοῦναι· 136 fin. : Τὸ σῶμα σώζεσθαι· 141 med. : Σώμασιν ἑτοιμότεροι οἱ αὐτουργοὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ χρήμασι πολεμεῖν· 2, 41 init. : Καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη ... τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι· 42 fin. : Τὸ ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν· 43 med. : Κοινῇ τὰ σώματα διδόντες], ut quum dicitur καλὸν καὶ ἰσχυρὸν σῶμα [Σῶμα γεροντικὸν, Vietum, Gl.]: sic ap. [Xen. Comm. 3, 10, 1, νέα καὶ παλαιὰ σ.] Lucian. p. 171 [Abdic. c. 29] : Σῶμα θερμότερον ἢ ψυχρότερον, ἢ [καὶ] ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς ἢ ὀλιγόσαρκον. Item κάλλος καὶ μέγεθος σώματος, velut ap. Aristot. Rhet. 1, [c. 5, 5] : Θηλειῶν δ' ἀρετὴ, σώματος μὲν, μέγεθος καὶ κάλλος· ψυχῆς δὲ, σωφροσύνη καὶ φιλεργία. Itidem quum Xen. [Hell. 6, 1, 6] dicit τὸ σῶμα εὔρωστος· et ἄριστα τὸ σῶμα ἔχων. [Cyrop. 7, 5, 75 : Καὶ τὰ σώματα τὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει.] Et Isocr. [p. 125, B] : Τὸ σῶμα διασώζειν, Conservare corpus suum ex periculo; et, Τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν. Et Galen. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, Reficere corpus et recreare : sc. ex morbo Et Xen., Περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, Corpori arma circumdare. [Anab. 1, 9, 23 : Ὅσα τῷ σώματι αὐτοῦ κόσμον πέμποι τις ἢ ὡς εἰς πόλεμον ἢ ὡς εἰς καλλωπισμὸν, καὶ περὶ τούτων λέγειν αὐτὸν ἔφασαν ὅτι τὸ μὲν ἑαυτοῦ σῶμα οὐκ ἂν δύναιτο τούτοις πᾶσι κοσμηθῆναι· Comm. 2, 8, 1 : Ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι· 2 : Πόσον χρόνον οἴει σοι τὸ σῶμα ἱκανὸν εἶναι μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι; Ps.-Demosth. p. 1351, 21 : Νέαιρα εἰργάζετο τῷ σώματι μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ πλησιάζειν· 1352, 11. Demosth. p. 1231, 21 : Τὸ τρίτον μέρος ἠτιμῶσθαι τοῦ σώματος. Isocr. p. 365, C : Περὶ τοῦ σώματος κινδυνεύων· et, ut plurima similia ap. oratores maxime omittam, Diod. 1, 79 : Τὸ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν ἀγώγιμον. Plurali de uno Jo. Malalas p. 115, E : Ἦν δὲ μέγας τοῖς σώμασι καὶ δυσειδής.] De corpore alius animantis ratione carentis, ut quum Xen. Cyneg. [9, 10] dicit, Τὰ σώματα τῶν νεβρῶν, διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν. Hom. Il. Γ, [23, et similiter Hesiod. Sc. 426] : Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, Quum in magnum aliquod corpus incidit. [Soph. OEd. Col. 1568 : Σῶμά τ' ἀνικάτου θηρὸς, de Cerbero. Fr. Iphig. ap. Athen. 12, p. 513, D : Νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.] Item de mortuis corporibus tam brutorum quam hominum, ut accipi potest Od. Μ, [67] : Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. [Λ, 53 : Σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον· Ω, 187 :

A Σώματ' ἀκηδέα· Il. Η, 79 : Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν (Hectoris) δόμεναι πάλιν· Σ, 161 : Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι· Ψ, 169 : Περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. Pind. fr. ap. Athen. 10, p. 411, B : Δοιὰ βοῶν σώματα· Nem. 3, 47 : Σώματα ἀσθμαίνοντα· 9, 23 : Σώμασι πίαναν καπνόν· Ol. 9, 36 : Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιάν. Æsch. Pers. 275 : Σώματα κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκταῖς ἐν διπλάκεσσιν, ut Homerus dicit νέκυας κατατεθνειῶτας. Cho. 724 : Ὦ πότνια χθὼν, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ. Soph. Ant. 410 : Μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ· et alibi, velut El. 758 : Καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν· 1118 : Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον. Eur. Suppl. 62 : Ἐμὰν τ' εἰς χέρα θεῖναι νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον· ubi sing., ut supra, de pluribus. Diod. 3, 59 init. : Τὰ σώματα ἐκρίψαντες ἄταφα.] Et ap. Xen. Cyrop. 8, [7, 27] quum dicit τῇ γῇ τὸ σῶμα ἀποδοῦναι· 3, [3, 3] : Εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα

B καταχρύπτειν, ὅταν τελευτήσῃ ἕκαστος. Nec non ap. Plut., Καύσαντες τὰ σώματα. Item ap. Eund., Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Ubi interpretari potes non tantum Corpora, sed etiam Cadavera, Defunctos. Nam Defunctus dicitur aliquando pro Cadaver, Corpus mortuum, ut in Νεκρὸς et Νέκυς supra docui. Tribuitur autem rei inanimatæ σῶμα, Lucian. [Vitt. auct. c. 25] : Ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Lapis estne corpus? Quod quum affirmasset mercator, addit Chrysippus, Τὸ ζῶον οὐ σῶμα; Animal nonne et ipsum est corpus? Est, inquit mercator : concedens simul et se esse animal : unde Chrysippus infert, eum λίθον εἶναι, σῶμα ὄντα. Itidem ap. Plut. et Aristot. [Meteor. 1, 1 init. : Τοῦ πρώτου στοιχείου τῶν σωμάτων· 2 init. : Ἐπεὶ διώρισται πρότερον ἡμῖν μία μὲν ἀρχὴ τῶν σωμάτων, ἐξ ὧν συνέστηκεν ἡ τῶν ἐγκυκλίως φερομένων σωμάτων φύσις· et sæpe in seqq. De anima 2, 7 init. : Οὐ γὰρ ᾗ ὕδωρ οὐδ' ᾗ ἀὴρ, διαφανὲς, ἀλλ' ὅτι ἐστὶ φύσις ἐνυπάρχουσα ἡ αὐτὴ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις καὶ ἐν τῷ ἀϊδίῳ τῷ ἄνω σώματι· et in seqq. Metaphys. 1, p. 19, 4 ed. Br.] præsertim, ceterosque

C philosophos. [Plat. Tim. p. 31, B : Ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος ξυνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει· et p. 32, C, τὸ τοῦ κόσμου· Polit. p. 288, D : Τὸ δὲ πᾶσι τούτοις σώματα παρέχον, ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν ὁπόσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἴρηνται, ... ἆρ' οὐχ ἕκτον θήσομεν; Diod. 1, 11 fin. : Τὸ ἅπαν σῶμα τῆς τῶν ὅλων φύσεως ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης ἀπαρτίζεσθαι· et infra : Τὸ σῶμα τοῦ κόσμου συγκεῖσθαι πᾶν ἐκ τῶν προειρημένων. Stob. Ecl. App. vol. 2, p. 692, 25 ed. Gaisf. : Ἐκ δὲ τοῦ περὶ τὰ νέφη τόπου τρία φοιτᾶν σώματα πρὸς ἡμᾶς, ὕδωρ καὶ χιόνα καὶ χάλαζαν. Sextus Adv. log. 1, 100, p. 390 : Ἐπὶ τοῦ στερεοῦ σώματος (Geopon. 5, 19, 2 : Διὰ τὸ ἐμμένειν ἐν στερεῷ σώματι τὴν θερμότητα)· Adv. phys. 2, 215, p. 669 : Φασὶν οἱ μὲν σῶμα εἶναι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀσώματον· et in seqq., ubi addit, μὴ διαφέρειν γὰρ αὐτὸν τοῦ ὄντος καὶ τοῦ πρώτου σώματος· quibuscum conf. 312, p. 684 : Ἐξ ἀποίου μὲν οὖν καὶ ἑνὸς σώματος τὴν τῶν ὅλων ὑπεστήσαντο γένεσιν οἱ στωικοὶ, quibus post alia addit 316, p. 685 : Ἐκ πέντε δὲ Ὄκελλος (Ὤκελλος) ὁ Λευκανὸς καὶ Ἀριστοτέλης· συμπαρέλαβον

D γὰρ τοῖς δ' στοιχείοις τὸ πέμπτον καὶ κυκλοφορητικὸν σῶμα, ἐξ οὗ λέγουσιν εἶναι τὰ οὐράνια.] Et ap. Galen. : Λειφθέντων πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ. [Σώματος γῆ, Humus', Gl. Athen. 2, p. 43, C : Τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμα εἰρηκέναι Χαιρήμονα τὸν τραγικόν· Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἠμείψαμεν ὕδωρ τε ποταμοῦ σῶμα διεπεράσαμεν. Strabo 17, p. 786 : Τὸν δ' Ἀστάπουν ἄλλον εἶναι ... καὶ σχεδὸν τὸ κατ' εὐθεῖαν σῶμα τοῦ Νείλου τοῦτον ποιεῖν. Geopon. 5, 38, 1 : Αἱ πολὺ τὸ δάκρυον ἀφιεῖσαι ἄμπελοι ἄπεπτον καὶ μὴ διαδεδομένον εἰς πᾶν τὸ τῆς ἀμπέλου σῶμα ἀποβάλλουσι. De ædificiis Jo. Laurent. De magistrat. 3, 70, p. 282, 6 : Τῶν τηλικούτων σωμάτων εἰς πῦρ μεταβαλόντων, Tantis molibus; nec quadrat δωμάτων.] ‖ Rursum et Pars aliqua animati corporis dicitur σῶμα. [Aristot. H. A. 2, 17 fin. versus : Οἱ δὲ πόροι οἱ τείνοντες εἰς αὐτοὺς εἰς τὸ σῶμα καταναλίσκονται τῶν νεφρῶν· et iisdem verbis 3, 4 post med. De gener. an. 2, 6 med. : Ἡ φύσις ἐκ μὲν τῆς καθαρωτάτης ὕλης σάρκας καὶ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων τὰ σώματα συνίστησιν. Et ib. paullo ante : Ὁ δ' ὀφθαλμὸς σῶμα μόνον ἴδιον ἔχει τῶν

αἰσθητηρίων κτλ. Quid autem philosophi dicant σῶμα v. ap. Sext. Pyrrh. hyp. 3, 38 sq., Adv. phys. 1, 366 sq. p. 621 sq., Adv. eth. 226, p. 731; quid geometræ, Adv. geom. 81—3, p. 324 sq., coll. Plut. Mor. p. 882, F.] Galen. Ad Glauc.: Κατὰ τὸ τῆς γαστρὸς ἢ τὸ τῶν ἐντέρων σῶμα κατακλείεται πνεῦμα φυσῶδες, In ventris aut intestinorum corpore, i. e. In ventre aut intestinis. Itidem στερεὰ σώματα Alex. Aphr. vocat Solidas corporis partes, Probl.: Τὰ βρέφη ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, Corporis partibus solidis, plenis, et nihil concavi habentibus. Itidem ὑμενῶδες σῶμα dicitur Membracacea corporis pars, ut sunt μήνιγγες, quæ cerebrum integunt ac vestiunt. [Oribas. p. 145, 8 ed. Mai.: Τὰ τῆς μασχάλης σώματα.] || Σῶμα dicitur etiam pro τὸ ἐρώμενον σῶμα. Xen. [Reip. Lac. 2, 15]: Ὁ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος· sc. ut consequatur φίλημα ἢ ἄλλο τι ψηλάφημα, ut ibid. ait. Et aliquanto post, Ἐὰν ὀρεχθῇ τις σώματος. [Comm. 1, 2, 29: Καθάπερ οἱ πρὸς τἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες. Et similiter de conjugibus Œc. 10, 4: Συνεληλύθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες ἀλλήλοις· 5: Ποτέρως ἂν τοῦ σώματος δοκοίην εἶναι ἀξιοφίλητος μᾶλλον κοινωνὸς κτλ.] Sic Isocr. Nic. [p. 34, C]: Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακὼς [πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός]. || Σώματα dicuntur etiam τὰ δοῦλα σώματα, i. e. αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, Servi, Mancipia [Gl.], etiam Famuli, Domesticum famulitium, Familia. [De servis servus ap. Aristoph. Pl. 6: Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον. Et Demosth. p. 610, 6: Τοῖς δούλοις τὸ σῶμα τῶν ἀδικημάτων ἁπάντων ὑπεύθυνόν ἐστιν. Phryn. Epit. p. 378: Σώματα ἐπὶ τῶν ὠνίων ἀνθρώπων, οἷον σώματα πωλεῖται, οὐ χρῶνται οἱ ἀρχαῖοι. Pollux 3, 78: Σώματα δ' ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις, ἀλλὰ δοῦλα σώματα. Sic αἰχμάλωτα σ. Demosth. p. 480, 10, οἰκετικὰ Æschines p. 3, 19, τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν p. 14, 18.] Quomodo utitur tum [Polyb. 12, 16, 5: Ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐκείνου τὸ σῶμα πρὸς τὴν ἀρχὴν ἥκειν ἀπαγόμενον· 18, 18, 6: Τὴν ἐνδουχίαν ἀπέδοντο καὶ τὰ σώματα. Plut. Cim. c. 9; Arrian. P. m. Erythr. p. 148. Nicander ap. Harpocr. v. Πάνδημος Ἀφροδίτη] Strabo 1, tum Aristot. Rhet. 1, [c. 5 init.]: Εὐσθένεια [εὐθηνία] κτημάτων καὶ σωμάτων, Jumentorum et famulorum. Et l. 1: Πλῆθος χρημάτων καὶ ἰσχὺς σωμάτων. [De corporibus hæc dicuntur, non de mancipiis. Conf. Stephan. schol. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 254, 14. Neque aliter de παιδίσκαις, sed quas suas fingeret filias, ab Nicareta liberta venditis, in Orat. c. Neær. p. 1351, 14: Ἐπειδὴ τὴν ἡλικίαν ἐκαρπώσατο αὐτῶν ἑκάστης, συλλήβδην καὶ τὰ σώματα ἀπέδοτο ἁπασῶν. Et ap. Polyb., de quo Schweigh.: « De eis qui in bello capiuntur, πολλῶν σωμάτων ἐγένοντο ἐγκρατεῖς, 1, 19, 15; 29, 7. Σώματα ληφθέντα ζωγρείᾳ, 1, 61, 8. Κύριος γενόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων καὶ κατασκευῆς, 3, 17, 10. Τὰ εἰς τὰς δουλείας ἀγόμενα σώματα, 4, 38, 4. Σώματα δουλικὰ καὶ ἐλεύθερα, sc. ubi bello capti utrique, 2, 6, 6. Τὰ δουλικὰ τῶν σωμάτων, 1, 85, 1. » Et ap. Diod. 15, 95 init.: Ναῦς ἐκπέμψας ἐπὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, τινὰς μὲν ἐκπολιορκήσας πολλῶν σωμάτων ἐκυρίευσεν· 17, 46 fin.: Σώματα δ' αἰχμάλωτα τοσαῦτα τὸ πλῆθος εὑρέθη, nisi leg. ἠρέθη. 20, 80 init.: Κατὰ κράτος ἑλόντες αἰχμάλωτα σώματα πλείω τῶν ͵ε ἔλαβον, ubi unus omittit αἰχμ. In inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1607, 3; 1756, 4; 1757, 4, 5, σῶμα ἀνδρεῖον, de servo, et 1699; 5; 1702, 4; 1703, 2; 1707, 5, σῶμα γυναικεῖον, de serva, sequente ᾇ fem.] Dem. vero etiam τὰ τῶν στρατιωτῶν μισθωτὰ σώματα, s. Ipsos milites, σώματα vocavit [p. 121, 1]: Καὶ σωμάτων πλῆθος, καὶ χρημάτων πρόσοδοι, καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς ἀφθονία. Et [p. 247, 1]: Καὶ πλείω σώματα καὶ χρήματα ἀνηλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας. In præcedente autem signif. in Epigr.: Σώματα πολλὰ τρέφειν, Multos famulos alere, s. Magnam familiam. [Conf. Coteler. ad Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 715 sq. « Maussac. et Vales. ad Harpocrat. p. 258. Theophan. a. 8 Nicephori Gener.: Ὠνησαμένους σώματα οἰκετικά. Id. a. 4 Tiberii: Ἀγοράσας σώματα ἐθνικῶν. Constantin. Porph. in Basilio n. 62 ed. Combef.: Πολλὰ σώματα λαμβάνων αἰχμάλωτα· 76. Leo Tact. 16, 10. Cedren. p. 394, et alii. V. Stuck. ad Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 23. » Ducang.] Eod. modo ψυχαὶ synecdochice pro Hominibus, imitatione Hebræorum. [Homo, Persona. Xen. Anab. 1, 9, 12: Καὶ γὰρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐτῷ ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι· et addito genit. 4, 6, 10: Σκεπτέον ὅπως ὡς ἐλάχιστα σώματα ἀνδρῶν ἀποβάλλωμεν· Comm. 3, 5, 2: Σώματα ἀγαθὰ καὶ καλὰ πότερον ἐκ Βοιωτῶν οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηνῶν; Cyrop. 7, 5, 73: Ὅταν πολεμούντων πόλις ἁλῷ, τῶν ἑλόντων εἶναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ χρήματα· H. Gr. 2, 1, 19: Τὰ ἐλεύθερα σώματα πάντα ἀφῆκε Λύσανδρος. Plato Leg. 10, p. 908, A: Δεσμωτηρίων ὄντων ἐν τῇ πόλει τριῶν, ἑνὸς μὲν κοινοῦ τοῖς πλείστοις περὶ ἀγοράν, σωτηρίας ἕνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων. Demosth. p. 910, 13: Ἀπώλεσε πλέον ἢ τριακόσια σώματα, ubi ἐλεύθερα addunt libri nonnulli. Æschines p. 64, 43: Τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα, cit. ab Lobeckio ad Phryn. p. 379, cum Philone vol. 1, p. 366, 29, eadem jungente, Dionys. A. R. 4, 69, πολλὰ σώματα διεφθάρη· Diod. 13, 14, πᾶς ὁ τόπος ἔγεμε σωμάτων· Galeni De comp. med. sec. loc. 3, 2, p. 414, πολιτικὰ σώματα. Æneas Tact. c. 40, p. 116, 9: Σινωπεῖς ἐπεὶ ἐν κινδύνῳ ἦσαν καὶ σπάνει ἀνδρῶν τῶν γυναικῶν τὰ ἐπιεικέστατα σώματα μορφώσαντες καὶ ὁπλίσαντες ὡς ἐς ἄνδρας μάλιστα κτλ. L. D. Eclogæ Legum Mosis: Περὶ τῶν ἐλεύθερα κλεπτόντων σώματα. Ib.: Περὶ τοῦ ἀγοράζοντος ἐλεύθερον σῶμα. Mauric. Strateg. 7, 2: Ἀναπληροῦν τὰ λείποντα σώματα. Sozom. H. E. 1, 9: Οὐ πρὸ πολλοῦ ἔτυχον ἀποβαλόντες τὰ σώματα ἐν ἐμφυλίοις πολέμοις. Ducang. Leges Cypriæ Mss. p. 100: Σῶμα ἐλευθέριον οὐ διατιμᾶται, ὁ δὲ σῶμα δούλου βλάψας· et alibi. Id. in App. p. 181.] || Σῶμα metaphorice quoque usurpatur, ut et Lat. Corpus, veluti quum Virg. Æn. dicit, Toto certatum est corpore regni. Aristot. Rhet. 1, [c. 1 init.]: Οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν· ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως, De enthymematis silent: quum tamen enthymema sit ipsum veluti corpus probationis et fundamentum fidei faciendæ. Seu, Quum tamen ipsi veluti nervi et vis probationis sita sit in enthymemate, veluti corpore. [Lucian. Histor. c. 23: Καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ ... συγγράφοντας, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπαγαγόντας. Longin. Walz. Rhett. vol. 9, p. 560, 10: Πεφύλαξο δὲ τοῖς λίαν ἀρχαίοις καὶ ξένοις τῶν ὀνομάτων καταμιαίνειν τὸ σῶμα τῆς λέξεως. Theodoret. vol. 4 p. 3 fin. ed. Schulz.: Τὰ δέ γε τῶν ἐρωτώντων καὶ ἀποκρινομένων ὀνόματα οὐ τῷ σώματι τοῦ λόγου συντάξω, ἀλλ' ἔξωθεν παραγράψω ταῖς τῶν στίχων ἀρχαῖς. Et de aliis rebus vol. 3, p. 486 fin.: Οὐ γάρ ἐστι σαρκικὴ (ἡ περιτομὴ) οὐδὲ σμικροῦ σώματος ἀφαίρεσις, ἀλλὰ πάσης ἀπαλλαγὴ τῆς φθορᾶς· 516 fin.: Τὸ μανὸν καὶ σπογγοειδὲς καὶ πολύπορον καὶ ἀρτηριῶδες τοῦ πνεύμονος σῶμα· 521 fin.: Οἷόν τινά σοι στρωμνὴν αὐτοφυῆ τὸ τῶν γλουτῶν περιτέθεικα σῶμα· vol. 2, p. 132 fin.: Ὅλη φωτίζεται (luna) καὶ οὐδὲν τοῦ σώματος μέρος ἀφώτιστον καταλείπει· vol. 4, p. 489: Τὸ κρυσταλλῶδες ἢ νεφελῶδες οὐράνιον σῶμα. L. D. Τῶν κιόνων τὰ σώματα, Eust. Od. p. 1673, 12. Hemst. De aliis rebus, Hephæst. p. 111, 12: Συστηματικὰ δὲ ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται.] Cicero vero et Volumen appellavit σῶμα, in Epist. quadam ad Att. [2, 1, 4]: Hoc totum σῶμα curabo uti habeas. I. e. Omnes has oratiunculas in unum volumen veluti corpus congestas. Quo sensu utitur et Lat. vocab., in Ep. ad Lucceium: A principio enim conjurationis usque ad reditum nostrum, modicum quoddam corpus confici potest. Unde historia σωματοειδής. [Quod voc. vide. Conc. VI Œcum. act. 10: Λαβὼν ὁ Πέτρος ... τὸ βιβλίον ... ὑπάρχον τῆς ἐνταῦθα ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας ἐν σώμασιν ἀργυρένδετον· act. 14: Εὑρόντες τὰ αὐτὰ δύο ἐν σώμασι βιβλία καὶ τὸ χαρτῷον εἰλητάριον· ubi σῶμα et εἰλητάριον opponuntur: aliud enim est codex compactus, quem σῶμα vocant, aliud volumen, quod εἰλητάριον. Occurrit pluries in hoc Concilio. V. Salmas. ad Hist. Aug. et ad Solin. Ducang. Eust. Il. p. 2, 42: Οὐδὲ ἐκτέταται τὸ προκείμενον ἔργον εἰς ἓν ὕφος καὶ σῶμα. Nihil autem huc pertinet usus Byzant. de summa pecuniæ, quum sit ipsum Lat. Summa. V. Ducang. Idem: « Σώματα ἐστὶν ἡ σύνθεσις, καλοῦνται χαμαιλέων. Ita Glossæ chymicæ Mss. » Rectius ap. Bernard. post Pallad. De febr. p. 139: Σώματα εἰσι

χαλκὸς, μόλιβδος, κασσίτερος, σίδηρος, ἐξ αὐτῶν στίμι κόχλος. Σώματα δὲ ἐν συνθέσει καλοῦνται χ.]

[Σῶμαι. V. Σόω.]

[Σώμαντις, ὁ, Somantis, n. viri Cretensis in inscr. Lyttia, ap. Bœckh. vol. 2, p. 436, n. 2610.]

Σωμασκέω, Corpus exerceo. Peculiariter, Corpus exerceo et curo in modum athletæ, Pugilice s. Athletice exerceo corpus. Pollux 7, c. 3 [§ 17] quasdam τέχνας recensens, Παιδοτρίβαι, γυμνασταὶ, καὶ οἱ σωμασκοῦντες. [Xenoph. Comm. 3, 5, 15; 9, 11, Cyrop. 1, 6, 17; 3, 1, 20, Hist. Gr. 6, 1, 5, Reip. Lac. 1, 4. Polyb. 6, 47, 8, σεσωμασκηκότας, et eodem tempore Pollux 3, 154, Plutarchus Cleom. c. 27 med. Callicratidas apud Stob. Floril. vol. 3, p. 181.] Athen. 12, [p. 534, B] de Alcibiade : Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quo loco nota copulari σωμασκεῖν et γυμνάζεσθαι, sicut et ap. Polluc. Herodian. 7, [1, 26] de Maximino : Μέγιστος τὸ σῶμα· ὡς μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ τινὰ μήτε Ἑλλήνων τῶν σωμασκούντων μήτε βαρβάρων τῶν μαχιμωτάτων ἐξισοῦσθαι, Nemo vel exercitatissimorum Græcorum, Polit. Pollux annotat, σωμασκοῦντας dici non solum τοὺς ἀσκουμένους, sed ita nominari etiam posse τοὺς τὴν φωνὴν ἀσκοῦντας, Phonascos, et qui vocem exercent. [Iterum HSt. :] Σωμασκέω, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus ap. Athen. : Ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. ap. Herodian. 7, σωμασκούντων interpr. Exercitatissimorum. [Cum accus. Diog. L. 8, 12 : Τῶν πρότερον ἰσχάσι ξηραῖς καὶ τυροῖς ὑγροῖς, ἀλλὰ καὶ πυροῖς σωμασκούντων αὐτούς. Improprie Plut. Æmil. c. 8 : Τὰ μεσόγεια χωρία καὶ φρούρια καὶ πόλεις ὅπλων καὶ χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων ἀκμαζόντων ἐμπεπληκὼς ἐσωμάσκει τὸν πόλεμον.]

[Σωμασκητὴς, ὁ, Qui corpus exercet, Pugil. Diog. L. 8, 46.]

Σωμασκία, ἡ, Corporis exercitatio; in qua signif. affertur e Xen. [Comm. 3, 9, 11.] Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis, eo sensu, quo Curare cutem dixit Horat. in loco, quem Suid. affert. [Iterum HSt. :] Σωμασκία, ἡ, Pugilica s. Athletica corporis exercitatio. Plut. Symp. 2, 5 [p. 639, E] : Τοῦτο τὸ τέλος ἐστὶ τῆς σωμασκίας, ubi de pugilatu et palæstra sermo est. Utitur et Xen. [Corporatura, Gl. Plato Leg. 1, p. 646, D; 2, p. 674, B, Phil. p. 30, B. Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 225. « Tatian. 39, p. 83 (=264 ed. Bened.). » Routh. Iambl. V. P. 17 (416). Wakef. Diog. L. 2, 22, de Socrate : Ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ σωμασκίας. Plural. Euseb. H. eccl. p. 326, D, ἐντέχνοις τισὶ σ. Hase.]

[Σωμασκίᾱς, ὁ, ὁ κατάσαρκος, Corpulentus, sec. Herodian. Epim. p. 130. Boiss. Rectius Pollux 3, 134, inter vocc. gymnastica ponens σωμασκεῖν σωμασκίας, σεσωμασκηκὼς, synonymum facere videtur sequentis participii.]

[Σωματάλη, ἡ, Somatale, n. ancillæ, in testam. Theophrasti ap. Diog. L. 5, 54 : Δίδωμι δ' αὐτοῖς καὶ Σωματάλην καὶ τὴν παιδίσκην. Menagius : « Ita quoque Ms. Regius. Malim tamen Σωματάλην παιδίσκην, ut habet ed. Frobeniana. » Scribendum videri Σωτάλη dicetur in Σώταλος. L. Dind.]

Σωματεῖον, τὸ, i. q. σωμάτιον, Corpus; eo sensu, quo multitudo aliqua sedes conjunctas habens, et iisdem vivens legibus, nominatur Corpus et σῶμα. In Pand. σωματεῖον pro Collegio accipi testatur Bud. [Lib. 2 Basilic. 5, 27 : Πραγματικὸς δὲ θεῖος τύπος μὴ ἐκφωνείσθω πρὸς ἰδιωτικήν τινος ἰδιωτικοῦ πράγματος δέησιν, ἀλλὰ μόνον πρὸς σωματεῖον (σωμάτιον schol. Basil. 7, p. 239) ἢ ἕτερον σύστημα ἢ πόλιν ἢ ἐπαρχίαν κτλ. Add. l. 7, 8, 8; 11, 11, 20. Biblioth. Juris Can. p. 129 etc. Ducang. Justinian. Cod. 1, 2, 20, p. 17 ed. Spangenb. : Μηδὲ ἀπὸ θείου τύπου ἢ ἀρχιεπισκόπου πράξεως (ἀρχικῆς προστάξεως Cujacius Obss. 12, 28) ἢ οἱουδήποτε δικαστηρίου στρατιωτικὴ σίτησις εἰς εὐκτηρίους οἴκους ἢ κληρικοὺς ἢ μοναστήρια μεταγέσθω, ὡς ἐλλειπόντων ὅθεν τοῖς ἀριθμοῖς σωματείων, ubi Corporibus vertit Leonclavius, quomodo est in inscrr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 537, n. 2826, 4 : Ἐνθάψαι τινὰ ἢ ἐκθάψαι τῶν σωματε(ί)ων· 539, n. 2829, 10 : Οὐδεὶς δὲ

A ἕξει ἐξουσίαν ἐνθάψαι τινὰ ἕτερος (ἢ) ἐκθάψαι σωματεῖον τῶν ἐνταφέντων. Epiphan. vol. 1, p. 201, B : Ἓν ἕκαστον δὲ τῶν εἰρημένων ... προσαρμόσας τῷ τῆς ἀληθείας σωματείῳ γυμνώσει. Petav. in marg. σώματι. Ignat. Epist. p. 6 ed. Smith. : Ἀπεκατεστάθη αὐτοῖς τὸ ἴδιον σωματεῖον. L. D.] Σωματεῖα dicuntur etiam Stolæ histrionicæ ad talos usque promissæ et totum corpus contegentes. Pollux 4, c. 18 [§ 115] : Καὶ σκευὴ μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν, στολή· ἡ δ' αὐτὴ καὶ σωματεῖον ἐκαλεῖτο. Ead. signif. et σωμάτιον ap. eum legitur, 2 fin. : Σωμάτιον, ἡ τῶν ὑποκριτῶν σκευή. Sic et ap. Lucian., ut paulo post docebo. [Σωμάτιον Kuhnius ex 2, 235, ubi inter τὰ ἀπὸ σώματος ὀνόματα ponitur σωμάτιον ἡ τῶν ὑποκριτῶν σκευή, quum altero potius loco scribendum videatur σωματεῖον, pariter atque apud Lucianum in Σωμάτιον cit. Quanquam per ι etiam Photius : Σωμάτια τὰ ἀναπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτούς· οὕτως Πλάτων. Ceterum σωματεῖον per ει scriptum diserte ponit gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 308, 28; 309, 6. L. Dind.]

B Σωματεμπορέω, Servorum corporum mercaturam exerceo, Serva corpora emo ac revendo, Ex servorum corporum emptione ac venditione quæstum facio. Hoc autem est mangonum, qui σώματα nundinantur. Σωματεμπορεῖν, inquit Bud. p. 791, de mangonibus Strabo [14, p. 669 init., bis] dixit, qui corpora, h. e. ἀνδράποδα, venditant et emptitant.

[Σωματεμπορία, ἡ, Mangonium, Gl.]

Σωματέμπορος, ὁ, dicitur ὁ ἀνθρωποκάπηλος. [Venalitiarius, Mango, Gl.] Nam hostium bello captorum nuda corpora solebant sub hasta vendi : ut ap. Plut. in Apophth. Lac. [p. 209, C] jubente Agesilao τοὺς αἰχμαλώτους γυμνοὺς πωλεῖν, ἐπίπρασκον οἱ λαφυροπῶλαι· καὶ τῆς μὲν ἐσθῆτος ἦσαν ὠνηταὶ πολλοὶ, τῶν δὲ σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν παντάπασι διὰ τὰς σκιατραφίας, κατεγέλων ὡς ἀχρήστων. [Conf. Ages. c. 9.] Cui facto aliud simile commemorat idem Plut. Phocione. [Artemid. 3, 17. Basilic. l. 2 tit. de verb. signif. c. 207. Suidas v. Ἀνδραποδοκάπηλος. Ptolem. Tetrab. p. 180, 2. Doxopat. Walz. Rhett. vol. 2, p. 470, 26. Schol. Ari-
C stoph. Eq. 1030. L. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 250, 25. Hase.]

[Σωματηγέω, Corpus veho. Eust. Od. p. 1625, 40 : Ἀστράβαι οἱ κατὰ μόνας σωματηγοῦντες ἡμίονοι, ὑποζυγίαι δὲ οἱ ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμεναι. Hesych. v. Ἀστράβη.]

[Σωματηγὸς, ὁ, ἡ, ἡμίονος, Mulus quo homines vehuntur; ita differens a νωτοφόρος, Onera dorso gestans, (Hesych. et) Suid. v. Ἀστράβη. Schleusn.]

[Σωματίζω, ίσω, ιῶ, Corporeum facio. Hermes Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 984, 4 : Ἵνα κόλασιν μὲν ἐν τῷ σεσωματίσθαι ὑπομένωσιν (αἱ ψυχαί), δι' ἀδοξίαν καὶ φύσιν, μηδὲν δὲ ὅμοιον τοῖς ἄλλοις πάσχωσιν ἐνσωματισθεῖσαι, ubi tamen scribendum ἐνσεσωματίσθαι, quod proprium est voc. de Incorporatione animæ, casu omissum vol. 3, p. 1150, C, ubi de Ἐνσωματόω et Ἐνσωμάτωσις eadem signif. positis, nisi eadem forma hic quoque reponenda est. L. Dind.]

Σωματικὸς, ἡ, ὸν, Corporalis [Gl.], ut Gell. 18, 1 : Cetera bona omnia quæ corporalia et externa appellarentur. Pro quo mox ibid., Corporis integritas, sa-
D nitasque, et honestus modus formæ, et pecunia familiaris, et bona æstimatio, ceteraque omnia corporis et fortunæ bona. Itaque Corporalis et σωματικὸς est ὁ τοῦ σώματος s. ὁ περὶ τὸ σῶμα. Philo V. M. 1 : Αἱ σωματικαὶ ποιότητες, Corporis qualitates. Aristot. Eth. 7, [c. 9 med.] : Αἱ σωματικαὶ ἡδοναί, Voluptates corporales, s. corporis. Pro quo Rhet. 1 : Αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. [Id. Eth. 7, 11 init. : Ἐπεὶ δ' ἔστι τις καὶ τοιοῦτος οἷος ἧττον ἢ δεῖ τοῖς σωματικοῖς χαίρων. Et 10, 2 med. : Ταῦτα δὲ σωματικά ἐστι τὰ πάθη.] Polit. 5 : Περὶ τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικάς. [Theophr. fr. 1 De sens. 37 : Οὐ δηλοῖ δὲ τὰς σωματικωτάτας αἰσθήσεις. Meletius Cram. An. vol. 3, p. 48, 24 : Τῷ γεωδεστάτῳ καὶ σωματικωτάτῳ τῶν αἰσθήσεων. Hierocl. In Pythag. p. 168, 1 ed. Gaisf. : Σωματικωτέρα δέ πως αὕτη ἡ κάθαρσις. L. D. Σωματικὴ ῥώμη, Polyb. 6, 5, 7; δύναμις, 8, 12, 9; 10, 41, 6; ἀσθένεια, 4, 5, 1; κατὰ τὴν σωματικὴν χρείαν δυνατὸς, 21, 7, 4; πρὸς πᾶσαν σ. χρείαν εὔθετος, 26, 5, 6; σ. ἐπιθυμίαι, 37, 2, 4. Schweigh. Lex. Sextus Adv. eth. 87, p. 707 : Ἤτοι σ. ἐστὶ τοῦτο

(τὸ ἀγαθὸν) μόνον ἢ ψυχικόν.] Et Plut. Coriol. [c. 11] A dicit, Μήτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀτυχίαν, Nec aliquod aliud infortunium corporis. Rursum Aristot. Polit. σωματικὴ ὑπηρεσία, Servitium quod corpore præstatur. [Ducang. v. Ψυχικὸς p. 1786 : « Quum ψυχικὸν ἁμάρτημα aliud sit quam σωματικὸν, jure quærunt viri docti, quale sit istud discrimen. Balsamon in Canon. 1 Concilii Nicæni ψυχικὸν ἁμάρτημα censet illud esse quod perniciem affert animæ et interitum, ἐπάγον τῇ ψυχῇ βλάβην, quæ quidem nodum non solvunt. Alii, ut ait Zonoras, σωματικὸν ἁμάρτημα esse volunt quod facultate corporea exercetur καὶ ἐκ σωματικῆς ὀρέξεως δεξάμενον τὴν ἀρχὴν, ψυχικὸν vero τὸ ἐκ ψυχικῶν παθῶν τικτόμενον, οἷον ἐξ οἰήσεως, ἐξ ἀνηκοΐας καὶ ἑτέρων τοιούτων. Nicephorus Presbyter in Vita Ms. S. Andreæ Sali ad quæsitum istud, Τί λέγει ὁ ἀπόστολος ὅτι πᾶσα ἁμαρτία ἐκτός τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει, Andream sic reponentem inducit : Πᾶσα ἄλλη ἁμαρτία ψυχική ἐστιν, ἡ δὲ πορνεία σωματική. Euchologium p. 685 : Λῦσον τὸν κοιμηθέντα δοῦλόν σου δεῖνα τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἁμαρτήματος. B Theophanes a. 1 Michaelis : Εἰ Πέτρος ὁ κορυφαῖος Ἀνανίαν καὶ Σάπφειραν ἐπὶ ψεύσματι μόνῳ τεθανάτωκεν, Παῦλος δὲ ὁ μέγας βοᾷ ὅτι τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, καὶ ταῦτα περὶ σωματικῆς μόνης ἁμαρτίας, πῶς οὐκ ἐναντίοι αὐτῶν εἶεν οἱ τοὺς πάσης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀκαρθασίας ἐμπλέους ἀφιέντες ; In Lex. Ms. Colbert. ψυχικῶς exponitur σωματικῶς. Quod si hæ voces idem sonant, cessabit dubitatio et controversia. » Jo. Malalas p. 232, 8 : Ἅπαξ καὶ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἁμαρτίας· 436, 4 : Κακῶς βιοῦντες περὶ τὰ σωματικὰ καὶ ἀρσενοκοιτοῦντες. Conf. Casaub. Exerc. sacr. p. 43, ubi explicat similiter dictum ap. Epiphanium διὰ τὸ δῆθεν μὴ σωματικόν τι παθεῖν, de compescenda libidine.] At ex Plut. Pericle [immo Fab. Max. c. 1] Σωματικὸν ἐπωνύμιον [παρων.], Cognomentum a corpore tractum : ut sunt, Pyrrhus, Rufus, Cæcus, Claudius, Strabo, Plautus. [Id. Coriol. c. 11.] Idem Plut. Symp. 1 [p. 633, B] dicit αἱ περὶ τὰ σωματικὰ διαφοραὶ, Differentiæ quæ ex corporibus, s. a corporis aliqua parte insigniori, sumuntur : ut γρυπότης, σιμότης. [Σωματικὸς C ὅρκος, Corporale juramentum, ap. Harmenop. 1, 3, 22. Σωματικῶς ἐπομόσαι, Corporaliter jurare, 1, 1, 17. Σωματικὸς λόγος, eadem notione, in Conc. Trullano, act. 14, p. 996. V. Gloss. med. Lat. in Juramentum corporale. Ducang. Σωματικὴ νομὴ, ἡ παράδοσις, Incorporatio, Gl.] ‖ Corporeus, Corporalis : opp. τῷ ἀσώματος, i. e. Incorporeus. [Tim. Locr. p. 96, A : Τᾶς σωματικᾶς οὐσίας. Aristot. Meteor. 1, 1 init. : Περὶ τῶν ἄστρων καὶ περὶ τῶν στοιχείων τῶν σωματικῶν· Metaphys. 1, p. 19, 2 : Σ. ἀρχὴν, et in seqq. De generat. an. 3, 11 init. : Τὸ ὑγρὸν εὐπλαστοτέραν ἔχει τὴν φύσιν τῆς γῆς καὶ σωματικὴν οὐ πολλῷ ἧττον. Theophr. C. Pl. 1, 14, 3 : Τὰ μὲν τῶν φύλλων καὶ βλαστῶν ... σωματικωτέραν ἔχοντα καὶ περιττωματικὴν τὴν ὕλην· 4 : Καὶ αὐτῶν τῶν ἀνθῶν ὅσα μετὰ σωματικῶν ὄγκων ὀψιαίτερον γίνονται.] Philo De mundo : Τῆς διανοίας βάσιν σωματικὴν ζητούσης, Cogitatione sedimentem aliquod corporeum quærente. ‖ Exp. etiam Corpulentus, Crassus, Corpori deditus; sed sine exemplis.

Σωματικῶς, Corporaliter, More eorum quæ corpo- D rea sunt. Paulus Ep. ad Col. 2, [9], de Christo : Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σ. Plut. De def. orac. [p. 424, D] : Τὸ μέσον οὐ τοπικῶς, ἀλλὰ σ. λέγεται. Quæ Turn. sic vertit, Medium non loci ratione, sed corporis dicitur. [V. Σωματικός. Theodoret. vol. 4, p. 66 ed. Schulz. : Μὴ τοίνυν νόει σ. συνάφειαν, μηδὲ γαμικὴν ὁμιλίαν ἐκδέχου· vol. 5, p. 34 : Ὅτι ἐν αὐτῷ ηὐδόκησε κατοικῆσαι πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σ., τουτέστιν οὐ σχετικῶς. Procop. In Genesin Mai. Class. auct. vol. 6, p. 199 fin. : Οὐ σ., ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς· 113, 8, aliique plurimi eccles. Comparat. Σωματικώτερον, Sextus Pyrrh. hyp. 1, 7 : Πυρρώνειος ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι ἡμῖν τὸν Πύρρωνα σ. καὶ ἐπιφανέστερον τῶν πρὸ αὐτοῦ προσεληλυθέναι τῇ σκέψει. L. D. Dionys. Areop. p. 79; Euseb. Hist. Eccl. p. 13. Kall. Theodoret. ed. Schulz. vol. 1, p. 635 fin. : Περὶ γὰρ τοῦ θεοῦ τῶν ὅλων σ. ἔθος τῇ θείᾳ γραφῇ λαλεῖν· 672 fin. : Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ βλέφαρα καὶ θρόνους καὶ τἄλλα ὅσα τοιαῦτα σ. λέγει, ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμά-

A των τοὺς ἀνθρώπους τὰ θεῖα διδάσκων. Greg. Nyss. vol. 2, p. 604, A : Τῶν σ. τοῖς γεγραμμένοις ἐντυγχανόντων· 774, B; 777, C; vol. 3, p. 216, C. Cosmas Topogr. Christ. p. 201, A : Σ. περὶ θεοῦ φρονοῦντες· 257, E; 258, C, E. L. Dind. Jo. Damasc. t. 1, p. 144, C : Πλεῖστα σωματικώτερον εἰρημένα εὑρίσκομεν. Jo. Chrys. t. 4, p. 617, E : Σ. τὰ τῆς πολιτείας ἐρρυθμίζετο. Euseb. H. eccl. p. 13, D, τῶν σ. κεχρισμένων, Corpore tenus unctorum. Hase.]

[Σωμάτινος, η, ον, Corporinus, Gl. « In Gloss. S. Benedicti cap. de Laneis. » Ducang.]

Σωμάτιον, τὸ, Corpusculum. [Corpus, Gl.] Athen. 13 : Χαριέντως, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι.] [Pollux 3, 105 : Ἐνδεέστερον διάκειται τὸ σωμάτιον.] 4 : Θεραπεύσαντα τὸ σωμάτιον, καὶ λουσάμενον. [De bestia 7, p. 326, C : Τὸ ὅλον σ. τρυφερόν. Diog. L. 7, 182 : Ἦν δὲ καὶ τὸ σωμάτιον εὐτελὴς (Chrysippus).] Isocr. Ad Phil. [p. 415, E] : Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὂν, ἀλλ' ἔχον πρόφασιν. [Plut. Mor. p. 119, B : Τὸ σ. τοῦ μεταλλάξαντος. De aliis rebus, Aristot. H. A. 4, 1 finem B versus : Ὑπὸ ταῦτα ἐρυθρὰ ἄττα σωμάτια πρόσεστιν· De anima 1, 4 med. : Δόξειε δ' ἂν οὐδὲν διαφέρειν μονάδας λέγειν ἢ σωμάτια μικρά. L. D. ‖ Mancipium, Servulus. Max. Planud. Vita Æsopi p. 12, 14, 20, 22 Froben. Boiss.] ‖ Σωμάτια ajunt numerari inter Ornamenta scenica ap. Lucian. in Jove Tragœdo [c. 41], de quibus paulo ante in Σωματεῖον [quomodo f. scrib. ap. Lucianum]. ‖ Σωμάτιον, Codex ac liber [Schol. Hom. Il. A, p. 1, 4 Bekk. : Οὐκ Ἀχίλλειαν ὡς Ὀδύσσειαν ἐπέγραψε τὸ σωμάτιον. Porphyr. Vita Plotini p. LXXX, 1; LXXXI, 7 seqq. L. Dind. Heraclit. A. H. p. 407 : Δι' ἀμφοτέρων τῶν σωματίων (Iliade et Odyssea)· 485 : Ἐν ἑκατέροις τοῖς σωματίοις ὅμοιον εὑρίσκομεν Ὅμηρον. Schol. Ms. Wetst. Il. B ult. : Homeri ἐνοῖ τὸ σωμάτιον. Longin. De subl. 9, 13 : Τῆς μὲν Ἰλιάδος ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν καὶ ἐναγώνιον, τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικόν. Hesychius : Ἰλιάς, τὸ Ὁμήρου σωμάτιον. Valck.], in Eccl. Hist. p. 328. Bud. Itidemque Idem, Σῶμα et Σωμάτιον, inquit, legitur in [Theodoreti] Hist. Eccl. [1, 15, 16] in C Epist. Constantini 10 [Πρέπον γὰρ κατεφάνη δηλῶσαι τοῦτο τῇ σῇ συνέσει, ὅπως ἂν ν' σωμάτια ἐν διφθέραις ἐγκατασκεύοις κτλ.], pro Libro compacto. Cic. quoque σῶμα [quod v.] et Corpus [Ad Fam. 5, 12, Ad Q. F. 2, 13. V. Burmann. ad Ovid. 3, p. 543, a. Valck.] vocat orationes diversas in unum volumen veluti corpus congestas. [In Gl. Membrana, Membranum, et Corpus exponitur, i. e. Membraneus codex, uti censet Salmas. De modo usur. p. 405, Gl. Lat.-Gr. Membrana, Διφθέρα, Σωμάτια. (Eust. Il. p. 421, 30 : Ἐγίνετό ποτε τὰ τῶν χαρταρίων σώματα ἐκ φυτοῦ· Od. p. 1913, 36 : Ἔχει ἡ βύβλος ἰνῶδές τι, ἐξ οὗ εἰκὸς γίνεσθαι σώματα συντελοῦντα εἰς γραφάς. Ducang. in App. p. 181.) Basilius in Epist. 395 : Τὸ περὶ τοῦ πνεύματος βιβλίον γέγραπται μὲν ἡμῖν καὶ ἐξείργασται, ὡς αὐτὸς οἶδας· ἀποστεῖλαι δὲ ἐν χάρτῃ γεγραμμένον ἐκώλυσάν με οἱ μετ' ἐμοῦ ἀδελφοὶ, εἰπόντες παρὰ τῆς εὐγενείας σου ἐντολὰς ἔχειν ἐν σωματίῳ γράψαι. Macarius Homil. 26, p. 340 : Ὥσπερ σωμάτιον γραφόμενόν ἐστι, διαφόρως θελήσας ἔγραψας, πάλιν ἀπαλείψας· δέχεται γὰρ D τὸ σωμάτιον πᾶσαν γραφήν. Ducang. Vita Sym. jun. Stylitæ Actt. SS. Maii t. 5, p. 325, C : Ἐν σωματίῳ λευκοτέρῳ καὶ χιόνος ἐγράφετο· ubi perperam et ed. σωματείῳ et interpr., In sidone. Hase.]

[Σωματοβλάβεια, ἡ, Detrimentum corporis. Proc. Paraphr. p. 209.]

[Σωματοβόρος, ὁ, ἡ, Corpora devorans. Doroth. Epist. p. 746, B : Ἄρχειν σωμ. θηρίων. Hase.]

[Σωματογραφέω, Corporeum pingo. Theodor. Stud. p. 401, E : Σωματογραφοῦνται (angeli). L. Dind.]

[Σωματοδόχος, ὁ, ἡ, Corpus recipiens. Hesychius : Λιτρίς, πυξὶς σ. Sed recte Albertus contulit Photii gl. : Λίτρα, τὴν νομιμοδόκην (νομισμοδ. Porson.) καλοῦσιν, unde utrique restituendæ formæ Λιτρὶς et νομισματοδόκη vel νομισματοδόχος, et utrumque voc. suis locis inserendum, et quæ de gll. illis dicta sunt, ex his corrigenda. L. Dind.]

Σωματοειδὴς, ὁ, ἡ, Corporis alicujus speciem gerens. Longin. [24, 1] : Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον· ita

ut σωματοειδὴς oratio dicatur, Cujus numeri ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυνεστραμμένοι εἰσί. [Longin., ubi docet multam interdum sublimitatis speciem gigni, si plur. numerus colligatur singulari, quod fit in nominibus collectivis, quæ a grammaticis vocantur, v. c. si Theatrum ponitur pro Spectatoribus, ita præcipit : Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημ. κτλ., Dispersa in unum numerum colligere, magis ad corporis speciem accedit. Idem mox dicit τὸ εἰς ἕν τι εὔτηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα. Auctor Rhetor. ad Alex. p. 258 Ald. (c. 32) τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δήλωσιν ἐν προοιμίῳ σωματοειδῆ τάττειν, quid sit, ipse ita definit : Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ τέλος διέλθωμεν, μηδὲν ἄλλο συμπεριλαμβάνοντες, ἀλλ' ἢ τὰς πράξεις αὐτὰς ψιλὰς φράζοντες. Omnino quum ex his, tum vero etiam ex iis quæ a Moro ad Longin. 40, 1, ubi τὰ σωματοποιούμενα occurrunt, annotata sunt, intelligi possit, in voce σώματος, quoniam multorum membrorum congeriem, rerumque singularum ad unam veluti massam conjunctionem habet, veteres sibi aliquid cogitasse, quod majorum virium nervorumque junctorum notioni exprimendæ servire posset. Quamobrem etiam nunc probo eorum sententiam, qui ap. Aristotelem Rhet. 1, 1, τὸ σῶμα τῆς πίστεως, τὰ ἐνθυμήματα eo sensu dici contendunt, quod summum robur et veluti nervos fidei faciendæ habeant, sintque genera πίστεως potentissima et efficacissima. Profecto Muretus, quod ῥῶμα substitui volebat, illius sensus necessitatem assecutus est : quod autem lectionem mutandum censebat, vel τοῦ σώματος talis vis et potestas viro docto tum non succurrebat, vel conjecturæ suæ facilitas et acumen, ut fit, tantopere arridebat, ut in σῶμα illud, quod vere Aristotelicum est, subtilius et altius non inquireret. Hæc itaque addenda sunt iis, quæ de hac re supra in Ἐνθύμημα notavimus. Ernest. Lex. rhet.] Itidem Polyb. [1, 3, 4], ἱστορίαν οἱονεὶ σωματοειδῆ dixit Historiam velut in unum corpus contractam, s. Corpus historiarum. [Id. 14, 12, 5 : Διόπερ ὑπειδόραμεν ... καὶ τοῖς ἀναγινώσκουσιν εὐμαθεστέραν (ἔσεσθαι) τὴν διήγησιν, εἰ μὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιψαύων μικρῶν... πραγμάτων ἀποδιδοίην τὸν λόγον, ἀλλ' εἰσάπαξ οἱονεὶ σωματοειδῆ ποιήσας τὴν τοῦ βασιλέως προαίρεσιν ἀπαγγείλαιμι περὶ αὐτῆς.] Sunt qui hoc σωματοειδὴς interpr. Corporeus; quod tamen potius respondet τῷ σωματικός et σωματώδης. Alioqui Cic. interpr. Corporeus, hoc Plat. l. [Tim. p. 36, D] : Μετὰ τοῦτο πᾶν τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς ἐτεκταίνετο, sic reddens, Tum denique omne quod erat concretum atque corporeum, substernebat animo, interiusque faciebat. [Plato Polit. p. 273, B : Τὸ σ. τῆς συγκράσεως· Phæd. p. 81, C : Διειλημμένην (ψυχὴν) ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς· Reip. 7, p. 532, C : Ἐν τῷ σ. τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ· Phæd. p. 83, D : Ποιεῖ σωματοειδῆ (τὴν ψυχήν)· 81, B, Tim. p. 31, B. Phæd. p. 86, A : Ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ σώματά τε καὶ σωματοειδῆ ἐστι. Ast. Diod. 3, 63 init. : Οἱ σωματοειδῆ τὸν θεὸν παρεισάγοντες. Schol. Hom. Il. Γ, 121 : Ἶρις σημαίνει δύο, τὴν σωματοειδῆ θεὸν καὶ τὸ νεφελῶδες σύστημα. Et sæpissime recentiores philosophi, ut Plut. aliique.]

[Σωματοειδῶς, adv. Schol. Aristoph. Nub. 275 : Νεφέλη δέ ἐστιν ἡ ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σ. Iamblich. De myst. 1, 18, p. 31, 14 : Ὥσπερ οὖν τὸ γιγνόμενον τοῦ ὄντος γεννητῶς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀσωμάτου σ. μεταλαμβάνει. Menolog. Gr. vol. 1, p. 93 ed. Alban. : Τοσοῦτον γὰρ εἶχε καθαρὰν τὴν ὄψιν ὥστε καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σ. θεωρεῖν. L. D. Dionys. Areop. p. 250. Angl. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 325, 8 : Σ. ὤφθη. Eustrat. De statu anim. post mortem p. 496, 9 : Σ. τὰς ἀσωμάτους (animas) διαπλάττει, Instar corporis. Hase.]

[Σωματοθήκη, ἡ, Sepulcrum, Loculus, in quo corpus s. cadaver reponitur. Inscrr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 133, n. 4224, c, 4, 8; 154, n. 4290, 1, 4; 165, n. 4321, b, c; 171, n. 4341, d; 179, n. 4366, k et seqq. L. Dind.]

Σωματοκάπηλος, ὁ, i. q. σωματέμπορος, Bud. ex Chrysostomo [t. 10, p. 448, B : Καθάπερ οἱ προβατοπῶλαι καὶ οἱ σ. Hase.]

[Σωματοκτόνος, ὁ, ἡ, Corpus interficiens. Theodor. Stud. p. 339, E : Μὴ φοβηθῶμεν τοὺς σωματοκτόνους, ἀλλὰ τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἐν γεέννῃ ἀπο- A κτεῖναι. Apophth. Patr. in Cotel. Mon. vol. 1, p. 637, A : Ἡμεῖς οὐκ ἐδιδάχθημεν σωματοκτόνοι, ἀλλὰ παθοκτόνοι. L. D. Quæ eadem leguntur ap. Laurent. Rut. Vita Pœmenis Actt. SS. Aug. t. 6, p. 32, E; ubi tamen, οὐκ ἐδιδάχθημεν εἶναι σωμ. Hase.]

[Σωματομιξία, ἡ, Corporum mixtura, Coitus. Const. Manass. Chron. 5852 : Ἔχρῃζε γὰρ περιπλοκῶν καὶ σωματομιξίας. Boiss.]

[Σωματοπλαστικὸς, ή, όν, Corpora fingens. Jo. Laur. De mens. 3, 6, p. 92 ed. Rœth. : Τοῦ σ. (ἐνιαυτοῦ).]

Σωματοποιέω, Corpus esse facio. [Hermes Stob. Ecl. vol. 1, p. 730 fin. : Ἀπὸ τῶν θείων σωμάτων ἔρχονται εἰς τὰ θνητὰ αὗται αἱ σωματοποιοῦσαι ἐνέργειαι. Procop. In Genes. in Mai. Class. auctt. vol. 6, p. 146, 13 : Πρόδηλον ὡς δὴ σεσωματοποίηται πρὸ τῶν δερματίνων χιτώνων ὁ ἄνθρωπος.] Dicitur aliquis aliquid σωματοποιεῖν, quum in unum veluti corpus cogit, et facit ut σῶμα sit, quod ante erat dispersum disjectumque. [Artemidor. 4, 1, post init. : Ἀθροίσας οὖν ὡς ἐνῆν τὰ πλεῖστα καὶ ἀξιόλογα οὐκ ἀπὸ ὑποθέσεως μιᾶς λόγου, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τά B γε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν καὶ εἰς ἓν συνάγειν κτλ.] In qua signif. vox media etiam accipitur : ut in Præf. Pand. : Διόπερ πάσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιησάμενοι ἐν τεύχεσιν ἓξ συνεκεφαλαιώσαμεν, Unum corpus effecimus. [Pass. Σωματοποιούμενα, In unum corpus conjuncta, sc. membra orationis. Longin. 40, 1, de periodis loquitur, et his similibusque metaphoris utitur. Ibid. enim et δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, et κύκλος appellantur. Ernest. Lex. rh. ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 471, A med. : Πρακτικῆς πολιτείας ἀκροθιγεῖς ὑποθῆκαι σωματοπεποιημέναι θεωρητικῶς εἰς παραδείσιον. L. D.] Sic ap. Polyb. [infra cit.] σωματοποιεῖσθαι τὰ ἔθνη dicuntur, Quando multi populi coeuntes unum gentis corpus ac σύστημα fiunt, et unum nomen accipiunt. ‖ Corpulentum reddo, Corpulentiorem reddo, Corpus reparo ac reficio, laboribus sc. aut fame aut morbo emaciatum. Polyb. 3, [87, 3] : Γενόμενος ἐγκρατὴς χώρας εὐδαίμονος, ἐσωματοποίησε μὲν τοὺς ἵππους, ἀνεκτήσατο δὲ τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, Re- C gione potitus copia omnium rerum abundante, pabulo equos corpulentos effecit, hominumque item et corpora et animos refecit ac recreavit. Ubi ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους i. est q. ἀνεκτήσατο, s. ἀνείληφε, τὰ σώματα τῶν ἵππων, ut loquitur ibid. Metaphorice Idem [ib. 90, 4] de Fabio Maximo : Βουλόμενος τὰς τῶν ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προηττημένας τοῖς ὅλοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος προτερημάτων κατὰ βραχὺ σωματοποιεῖν καὶ προσλαμβάνειν, Paulatim reficere ac recreare animos suorum, et confirmare : non aliter ac corpus laboribus aut morbo emaciatum solet reparari. [Diod. 11, 86 med. : Πολλοὺς τῶν πενήτων ἀνελάμβανε καὶ σωματοποιῶν τούτους ἑαυτῷ πρὸς τυραννίδα ἑτοίμους ἐποίει δορυφόρους. Ubi Wessel. præter locos Polybii confert Diog. L. 2, 138 : Ἦσαν δὲ οἱ σωματοποιήσαντες αὐτούς. Ezech. 34, 4 : Τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποίησε.] ‖ Sed et ad alia translatum significat Auctiorem ac validiorem reddere, Agere. Polyb. [apud Suid. v. Σωματοποιεῖν] . Μὴ προΐεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῶν χειρῶν, μηδὲ σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν φυγομα- D χοῦντας, Eorum audaciam detrectando pugnam resuscitare ac augere. [Σ. τὸ ἔθνος, τὸν ἄνδρα, τὴν βασιλείαν, 2, 45, 6; 16, 1, 9; 22, 26, 1; 26, 5, 10; 31, 6, 3; 32, 23, 5. Τύχη τις ἐσωματοποίει τὰς τοῦ Σκιπίωνος πράξεις, fr. ap. Suidam v. Ἐσωματοποίει· et, Ἠναγκάζοντο πᾶσαν ἐλπίδα σωματοποιεῖν καὶ προσδέχεσθαι, et cum eod. voc. iterum ap. eund. in Σωματοποιεῖν (Exc. Vat. p. 442). Schweigh. Diod. 18, 10 init. : Οἱ ῥήτορες τὰς τῶν δημοτικῶν ὁρμὰς σωματοποιοῦντες. Antyllus in Matth. Med. p. 51, 2 : Αἱ κατεχόμεναι (τροφαὶ) σωματοποιοῦσι τοὺς πυρετούς.] Et pass. voce σωματοποιεῖσθαι, Validiorem fieri, Augeri. Aristot. De mundo [c. 4] : Σωματοποιεῖται [Συσσωματοπ.] δὲ τὰ εἰσιόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, Validiores fiunt et augentur. Diod. S. 18, [55] : Σωματοποιηθεὶς ὑπ' Ἀντιγόνου, Auctus ab Antigono : de Cassandro. [Iamblich. V. Pythag. n. 186 : Φόνοις σωματοποιεῖται ὁ πόλεμος. Kuster.] Media autem vox activa signif. accipitur. Polyb. [ap. Suid. v. Σωματ.] : Ἐμοῦ δὲ ταχέως συγκαταθεμένου, καὶ σωματοποιήσαντος τὴν

ἐπιβολὴν τῷ βλέπειν, i. e. βεβαιώσαντος καὶ κυρώσαντός, Quum ego confirmassem ac corroborassem. [Sed nihil hoc exemplum ad medium, de quo HSt. initio. Nihilo melius medii exemplum est lib. 40, 1, 2 : Ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν πολιτείαν θρασὺς καὶ πλεονέκτης, καὶ δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου σωματοποιησάμενος τὰς προειρημένας αἰτίας. Ubi scripturæ vitium subesse animadvertit Schweighæuserus. Clemens Alex. Pædag. p. 120 : Ἡ δὴ (fides) βρώματι ἀπεικάζεται, ἐν αὐτῇ σωματοποιουμένη | τῇ ψυχῇ | τὴν τοιάνδε τροφήν. L. Dind.] Vide et Bud. p. 790, 791. || Corpus esse fingo, Rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. Probl. 1, [87] : Οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ, Pictores amori corpus affingentes, pingunt eum vultu demisso et tristi. Itidem ab Hom. et Hesiodo Timor et Terror dicuntur σωματοποιεῖσθαι, in his [Hes. Scut. 195] : Παρὰ δὲ δειμός τε φόβος τε Ἕστασαν· item de Bellona [Il. Λ, 37] : Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. [I. q. προσωποποιεῖν, schol. Eur. Phœn. 789. Ernest. Lex. rh. Schol. Aristoph. Ach. 977 : Ἐσωματοποίησε τὸν πόλεμον· 990. Menander ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 133, 9 : Ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν αὔριον Δαίμονα κέκληκε καὶ ἕτεροι ὄκνον (vel ὅρκον). L. D. Σωματοποιέω τι, Alicui rei personam tribuo, Suid. vv. Παιόλη, Πλεκοῦν. Schleusner. Etym. M. v. Ἡμέρα.] Similiter et Deus σωματοποιεῖσθαι dicitur, quum ei corpus affingitur, seu, quum ei aliquid tribuitur quod animato corpori convenit, ut odorari, audire, dextram attollere, et gladium vibrare aut virgam, aliaque similia. [Theodoret. vol. 4, p. 135 : Ὁ τῷ πνεύματι σωματοποιηθεὶς ἄνθρωπος. Activo anon. in Walz. Rhett. vol. 7, p. 60, 28 : Δεῖ οὖν ἐπιμελέστερον ταῦτα θεωρήσαντες σωματοποιεῖν καλῶς τὴν διαίρεσιν· 791, 3 : Ἡ διασκευὴ οὐκ ἔστι διήγησις, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ διηγήσει ψιλῶς εἰρημένων σεσωματοποιημένη φράσις.]

[Σωματοποίησις, εως, ἡ, i. q. σωματοποιΐα. Hermes ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 730, 5 : Ἐνέργεια καὶ ἡ σ. Ptolem. Tetrab. 3, p. 105 fin. L. D. Theodor. Antioch. Cat. in Psalm. t. 1, p. 328, 11 : Τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς οἰκείας χρησάμενος σωμ., In consueta metaphora a rebus corporis desumpta pergens. Paullo aliter Basil., Leo et Al. Epanag. p. 75, 11 Zachar. : Μετὰ τὴν σ. τῆς πολιτείας, Post civitatis constitutionem. Hase.]

[Σωματοποιΐα, ἡ, Rei corporeæ fictio. Ocellus Luc. p. 521 : Τὸ μὲν οὖν πῦρ καὶ ἡ γῆ ἄκρα, τὸ δὲ ὕδωρ καὶ ὁ ἀὴρ μεσότητες· μικτὴν γὰρ ἔχουσι τὴν σ. Angl. Dionys. Areop. p. 5. Kall. Servius ad Virg. Æn. 4, 175 : « Mobilitate viget) Dat ei (Famæ) σωματοποιΐαν. » Ubi est i. q. σῶμα, ut supra σφαιροποιΐα i. q. σφαῖρα. L. D.]

[Σωματοποιὸς, ὁ, ἡ, Corpus faciens. Iamblich. De myster. 8, 1, p. 157, 8 : Εἰ ὕλην ἴσασιν ἢ σωματοποιὰ πρῶτα, sed ubi Int., An corpora qualia, qui legit σώματα ποιὰ.]

[Σωματοπράτης, ὁ, Mancipiorum mango. Codinus Orig. Cpol. n. 57 : Προσετάγησαν οἱ σωματοπρᾶται ἐκεῖσε πιπράσκειν τὰ οἰκετικὰ πρόσωπα. Ducang.]

[Σωματοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Corpori conveniens. Dionys. Areop. p. 198. || Adv. Σωματοπρεπῶς, ib. p. 304. Kall.]

[Σωματόστρωτος, ὁ, ἡ, Corporibus s. Cadaveribus stratus. Const. Manass. Chron. 2158 : Καὶ πεδιάδας τὰς ἐκεῖ δείξας σωματοστρώτους· 3181, γῆν. Boiss.]

[Σωματότης, ητος, ὁ, Corporalitas. Sext. Emp. Adv. geom. 85, p. 325 : Περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὴν σωματότητα· et ib., Περιεκτικὸν τῆς σ. Adv. phys. 1, 371, p. 622, et alibi sæpe. Galen. vol. 2, p. 66. Iambl. Protr. p. 348, 358 ed. Kiessl., aliique multi recentt. L. D. Herm. Trismeg. Pœmand. p. 35, 18. Theol. arithm. p. 38, 19, et plural. σωματότητες ib. p. 5, 23. Jo. Damasc. t. 1, p. 410, E, ubi opponitur τῇ ψυχότητι. Greg. Naz. t. 1, p. 719, A : Πάσης ἀρρενοθήλυος ἐκτός ἐστι σωμ. Hase.]

Σωματοτροφεῖον, τὸ, Locus in quo corpora serva, i. e. Servi, aluntur. Diod. S. lib. 34 [Exc. p. 525, 78] : Οἷς ἐκ τῶν σωματοτροφείων ἀπαχθεῖσι, de servis. [Et de servis ipsis ib. p. 598, 74 : Πρὸς τὰς γεωργίας ἕκαστος τῶν πολλὴν χώραν κεκτημένων ὅλα σωματοτροφεῖα συνηγόραζον.]

[Σωματοτροφέω, Corpus alo. Greg. Thaumaturg. p. 74, A : Σωματοτροφεῖν παχυνομένους. Hase.]

[Σωματουργέω, i. q. σωματοποιέω, In unum corpus colligo. Epigr. ante Chirurgos Græcos Cocchii p. 35, 11 : Ἄλλων τε πολλῶν σωματουργεῖ καὶ φέρει λύσεις παθῶν, φάρμακα, τραυμάτων ἄκη· 40, 10 : Εἴδη τε πολλὰ σωματουργεῖ φαρμάκων. Boiss. Pisid. Opif. 1606 : Σωματουργεῖ τὰς ῥεούσας εἰκόνας. Hase.]

[Σωματουργία, ἡ, Corporum productio. Porphyr. De antro nymph. c. 14, p. 14 : Ψυχαῖς δὲ εἰς γένεσιν κατιούσαις καὶ σ. τί ἂν εἴη οἰκειότερον σύμβολον. L. D. Georg. Pis. Opif. v. 138 : Εἰς πᾶσαν εἰσδύνοντα σωματουργίαν. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1088.]

[Σωματουργὸς, ὁ, ἡ, Corpus s. Corpora fingo. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, 26, p. 780, C : Τέχναι καὶ χειρουργίαι τούτων ὑπ' ἀνθρώπων εὕρηνται σωματουργοὶ, ubi al. —γῶν.]

[Σωματοφθορέω, quod est in libris Æschyli Ag. 948 : Πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν ποσὶ φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφὰς, Auratus corrigebat στρωματοφθορεῖν, alii aliter.]

[Σωματοφθόρος, ὁ, ἡ, Gl. sine explicatione. « Corporis corruptor, Cyrillus Suidæ v. Σπάδων. » Schleusn. Theod. Prodr. Galeomyom. 357. Boiss.]

[Σωματοφορβὸς, ὁ, ἡ, Corporis altor. Manetho 4, 232.]

[Σωματοφόρος, ὁ, ἡ, Corpus s. Cadaver ferens. Nicetas David. paraphr. Greg. Naz. p. 67, 19 ed. Dronk. : Τίς δέ σε νεκροφόρον ἤτοι σωματοφόρον ἐποιήσατο στερεῶς ἐν δεσμοῖς τοῦ βίου καταδήσας ; L. Dind.]

[Σωματοφρουρητὴρ, ῆρος, ὁ, Corporis custos. Manetho 4, 232.]

[Σωματοφυὴς, ὁ, ἡ, Corporeus. Galen. vol. 19, p. 238, 7 : Τὸ δὲ ἡγεμονικὸν πνεῦμα, ὅπερ σωματοφυὲς μάλιστα ἂν εἰκότως δοκῇ. Hase.]

[Σωματοφυλᾰκέω, Corporis custodiam ago. Diod. 14, 44 ; Joseph. A. J. 6, 6, 1.]

[Σωματοφυλακία, ἡ, Corporis custodia. Diod. 16, 93 : Κατὰ τὴν σ. προῆγεν αὐτὸν ἐντίμως· 17, 65.]

[Σωματοφυλάκιον, τὸ, Corporis custodia, Carcer. Lucian. Char. c. 22 : Ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σ. εἰσί. Cyrillus in Matth. Gloss. Min. p. 22.]

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Corporis custos, Qui corpus alicujus custodit et tuetur, Qui latus alicujus stipat, Stipator, Satelles. [Diod. Exc. Phot. p. 529, 53. Pro φύλαξ illatum erat 4, 63. Lucian. Dial. mort. 13, 4, et sæpe Plut.] Herodian. 4, [13, 2] : Ἦν τις τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου, ἀεὶ παρεπόμενος αὐτῷ, Unus ex custodibus corporis Antonini. Athen. 1, [p. 19, D] : Τοὺς Σωκράτους τοῦ αὐλητοῦ υἱεῖς, σωματοφύλακας ἐπεποίητο, Corporis sui custodes constituerat. [Pap. Ægypt. ap. Peyron. Pap. fasc. 2, p. 45, 1 : Ηρακλειδει των σωματοφυλακων. L. D. Arrian. ap. Phot. Bibl. p. 72, 13. Philo vol. 2, p. 521, 40 : Τὴν δορυφόρον τοῦ σ. στρατιάν. Ap. Euseb. Hist. eccl. p. 416, A ; 552, A. Theophyl. Simoc. Hist. p. 249, 19 ; 275, 17 ; 298, 14, multisque aliis ll. modo sunt qui vergente imperio Protectores, modo qui Excubitores vocabantur. Hase. Judith. 12, 6 ; Esdr. 3, 3, 4 ; Macc. 3, 2, 23. Galen. De præcognit. p. 455 : Τοῦ κοιτωνίτου μὲν, ὡς ἅπαντες νῦν Ἕλληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς οἱ περίεργως ἀττικίζοντες. Pollux 2, 235.]

[Σωματοφυῶς, Corporaliter. Athanas. vol. 1, p. 395.]

[Σωματοψύχως, Corpore et animo. Anastas. Sinait. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 304, A : Καθάπερ ἡ Χριστοῦ θεότης ἐνήργει καὶ θεανδρικῶς, ἐνήργει δὲ καὶ θεϊκῶς ἐν οὐρανῷ πρὸ τῆς τοῦ σώματος ἀναλήψεως, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἡ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ἀοράτου θεοῦ λόγου ὑπάρχουσα, ἐνεργεῖ μὲν καὶ ψυχανδρικῶς, τουτέστι σωματοψύχως εἰς τόπον τοῦ θεανδρικῶς Χριστοῦ, ἐνεργεῖ δὲ καὶ ψυχικῶς μόνον, πλεῖστά τινα μὴ συνεργοῦντος αὐτῇ τοῦ οἰκείου σώματος. L. Dind.]

Σωματόω, i. q. σωματοποιέω, Corpus esse facio, Corporea natura induo. Unde Σωματοῦσθαι, Concrescere et corporeum fieri, Corpoream naturam induere s. sumere. [Aristot. De sens. c. 5 fin. : Ἔτι πολὺ ἧττον εὔλογον τὸν ἀέρα σωματοῦσθαι.] Quo sensu et Corporari dicitur : ut quum Plin. Semen tempore ipso animari et corporari. Sic Aristot. De gener. anim. 2, 4 : Τὸ δὲ πεπεμμένον σπέρμα, πάχος ἔχει καὶ σεσωμάτωται μᾶλλον. Ubi Gaza, Magis corpulentum est. [Ib. 6 med. : Τὸ πρῶτον ὑγρὸς καὶ πολὺς, ἀποπνέοντος δὲ καὶ πεττομένου,

σωματοῦταί τε μᾶλλον καὶ συμπίπτει ὁ ἐγκέφαλος.] Idem ap. Theophr. [C. Pl. 6, 11, 14], ὀποὶ σωματωθέντες vertit Succi corporati : alii, Qui in corpus unum coacti sunt. Vide seq. subst. verbale. [Philo vol. 1, p. 483. Stob. 15, 20. Wakef. Sextus Adv. phys. 2, 25, p. 638 : Ὕλη μὲν οὖν οὐκ ἂν εἴη ὁ τόπος κατὰ πολλοὺς τρόπους, οἷον ἐπεὶ αὕτη μὲν σεσωμάτωται, ὁ δὲ τόπος οὐ σεσωμάτωται. Stephanus Alex. Idel. Phys. vol. 2, p. 251, 11 : Τὸ πνεῦμα σωματοῦται. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 148, B fin. : Ἄϋλος ὢν ἄρρητος ἄγνωστος λόγος καὶ σωματοῦται καὶ διδάσκεται λόγῳ. L. D. Georg. Pisid. Hexaem. 1243, σωματοῖ. Id. ib. 1308, de bombyce reviviscente : Πρὸς τὴν ἀπ' ἀρχῆς σωματούμενος πλάσιν. De persona corporea Verbi Jo. Damasc. t. 1, p. 527, B : Ἐκ τῆς ἁγίας ἀειπαρθένου σωματωθεῖσαν· Petr. Sic Hist. Manich. p. 7, 7 Gieseler. : Ἐξ αὐτῆς σωματούμενος. Jo. Chrysost. t. 12, p. 568, A : Σωματοῦται μὲν ὁ λόγος διὰ τοῦ γράμματος, ου περικλείεται δὲ τῷ γράμματι. Hase.]

Σωματώδης, ὁ, ἡ, Corporeus, Corporea natura præditus, i. fere q. σωματοειδής. [Aristot. H. A. 3, 20 post init. : Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀρρός, καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός· De sens. c. 5 fin. : Σωματῶδες γάρ τι δεῖ εἶναι τὸ συστησόμενον· De somno c. 3 med. : Ἀθρόον γὰρ πολὺ τό τε ὑγρὸν καὶ τὸ σωματῶδες ἀναφέρεται· De gener. anim. 2, 3 init. : Ποῦ τρέπεται τὸ σ. αὐτοῦ (τοῦ σπέρματος).] Athen. 2, [p. 42, A] : Τἄλλα δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σωματώδη εἰσί, καὶ ἔχει ὥσπερ τι βάρος ἐν ἑαυτοῖς. [Ex Theophrasto, ut ib, D : Τὸ σωματῶδες (ὕδωρ). Aristot. De generat. an. 3, 11 init. : Τὸ πότιμον (ὕδωρ) γλυκὺ μὲν καὶ τρόφιμον, ἧττον δὲ σωματῶδες καὶ ψυχρόν ἐστιν. V. Σωματικός. Comparativo Aristot. Probl. 1, 37, p. 863, 9 : Ὑγρότερον καὶ σ. De Theophrasto Schneider. : « Σωματωδεστέρα τροφή, C. Pl. 3, 6, 8; 21, 2 oppos. κούφη. Ὁ παχύτερος ἀὴρ refertur ad σωματωδέστερα, 5, 14, 7; λιπαρότης καὶ πιότης, 6, 11, 7; ὑγρότητας σωματωδεστέρας καὶ γλίσχρας ib. 16, opp. ὑδατώδεις καὶ ἀγλίσχρους· σωματωδέστερον καὶ πυκνότερον ib. 19, 3. Ὀσμὴ ἰσχυροτέρα καὶ σωματωδεστέρα fr. 4 De odor. 39. »] Exp. etiam Corpulentus, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐπίσωμος et εὔσωμος. [Aristot. De partt. an. 2, 1 fin. : Τὸ τούτων (θερμοῦ, ψυχροῦ, κτλ.), ἡ σάρξ, καὶ τὸ ταύτῃ ἀνάλογον σωματωδέστατόν ἐστι τῶν αἰσθητηρίων. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 353, B : Σωματώδους στοιχείου. Id. ib. p. 757, C : Τὸ αἰσθητόν τε καὶ σ.· et p. 758, A : Τὸ ἐμβριθές τε καὶ σ. Galen. vol. 19, p. 404, 12 : Μεστότερόν τε καὶ σωματωδέστερον. Hase. || Adv. Σωματωδῶς, Jo. Dam. vol. 1, p. 680, E. L. Dind.]

[Σωματῷος, ὁ, Membranaceus. Coteler. Monum. vol. 4, p. 277. Schæf. Montef. Palæogr. p. 17, 300. Kall.]

Σωμάτωσις, εως, ἡ, Corporatio, Corporatura. Quæ tamen duo vocabula Latina a Colum. et Vitruv. accipiuntur potius pro ipso Corpore s. constitutione corporis : quasi σωμάτωμα Græce diceres : at σωμάτωσις significat ipsam Actionem corporeum aliquid efficiendi. Theophr. C. Pl. 6, 17 [11, 14] : Οὕτω γὰρ καὶ οἱ ὀποὶ πάντες χρήσιμοι, (sc. si siccatione indurentur,) καὶ σωματωθέντες· ἡ δὲ σωμάτωσις, ἐκκρινομένου τοῦ ὑδατώδους, Corporantur autem, si excernatur aquea substantia, In corpoream naturam abeunt, Corporei fiunt, Corpoream substantiam induunt. Quibus subjungit, Διὸ καὶ παρασκευάζουσιν αὐτοί, τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ πήξῃ, ut resinas, thus, myrrham, et laser. Dicit igitur σωματοῦσθαι τοὺς ὀποὺς, Corporari succos s. Corpoream substantiam induere, quum paulatim ex inciso cortice stillantes, solis ardore aut aeris siccitate πήγνυνται καὶ ξηραίνονται, Concrescunt et siccescentes indurantur. Atque ut ea, quæ erant dispersa, σωματοποιεῖσθαι dicuntur, quum in unum veluti corpus coguntur, ita aquea natura, quæ per se diffluit, σωματοῦσθαι, quum aut frigore constringitur aut siccitate concrescit. [Hermes Stob. Ecl. vol. 1, p. 730, 1 : Διὸ καὶ αὐτὴν τὴν σ. φημὶ ἀΐδιον ἐνέργειαν εἶναι. Theolog. arithm. p. 16, D; 19, D; 36, D. Stephan. Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 215, 21. Procop. In Genesin Mai. Class. auctt. vol. 6, p. 99 fin. : Ὅθεν ἀναγκαία ἡ τοῦ λόγου σ., ἀνάληψις οὖσα τῆς διαπεσούσης

A εἰκόνος. L. D. Georg. Pisid. Hexaem. 665 : Πῇ δὲ προβάλλει σωματώσεις ἀρρένων; Hase.]

[Σώμβροτος, ὁ, Sombrotus, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 263, n. 2338, 41. Contractum ex Σαόμβροτος, ut Σώμαχος ex Σαόμαχος, quod in inscr. Olbiopol. repertum cum aliis similibus confert Letronn. *Journ. des Sav.* 1845, *Déc.* p. 731. L. Dind.]

[Σωμεραστής, ὁ, Corporis amator. Aster. Hom. 74 Rub. (p. 93, D Combef.) Boiss.]

[Σωμεραστία, ἡ, Corporis amor. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 169, B : Τῷ πάθει τῆς σ. ἑάλω. L. Dind.]

[Σῶμις, ὁ, Somis, statuarius, ap. Pausan. 6, 14, 13.]

[Σωναράτης, ὄνομα κύριον, sec. Suidam. Σωνάρτης libri duo.]

[Σωναύτης, ου, ὁ, Sonautes, n. viri, in inscr. Att. ap. Ross. *Demen* p. 91, n. 151, 3, ubi Σωναύτου, ut ΣΟΙΝΑΥΤΗΣ in alia ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, 13, de qua Keil. Anal. p. 112 sq. Fluvius, qui supra Σοωναύτης forma poetica, ap. Plin. N. H. 6, 1, 4, di-
B citur Sonautes. L. Dind.]

[Σώνικος, ὁ, Sonicus, n. viri, in inscr. Berenic. ap. Wesseling. Diatrib. de Jud. arch. p. 6, 3; in Epist. Socr. p. 33, 26 ed. Orell. L. D. Alius in inscr. Alexandrina ap. Letronn. *Recueil* t. 1, p. 416, 15. Hase.]

[Σωννύω, i. q. σώζω. Antiatt. Bekk. p. 114, 5, ex Dinolochi Medea. Non dissimilis forma Græcobarbara Σώννω ap. Ducang.]

[Σωνός, ὁ, Sonus, flumen Indiæ, in Gangen se effundens. Arrian. Hist. Ind. 4, 3. Abel-Remusat. *Journ. des Sav.* 1830, p. 481. Hase.]

[Σώξενος, ὁ, Soxenus, n. viri, in inscr. Delph. ap. Curt. Anecd. p. 58, n. 7, 1. Stiriensi ap. Ross. Inscrr. fasc. 1, p. 33, n. 75, 2. L. Dind.]

Σῶος, sive Σῷος, α, ον, Salvus, Incolumis, Sospes, i. q. σῶς. [Lysias p. 160, 13 : Ἕως τὸ στρατόπεδον σῶον ἦν. Sed ubi ex cod. receptum σῶν, ut aliis ll. in Σῶς citandis, qua una forma usi videntur etiam in prosa antiquiores Attici, de quibus Thomas p. 830 : Σῶς οὐχὶ σῶος, καὶ σῶν οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς οὐχὶ σώους· σῶοι
C δὲ μόνον. Ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν μόνη συναιρεῖται· σῶς γὰρ λέγομεν οὐχὶ σώας. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου μόναι ἥ τε εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν καὶ ἡ αἰτιατικὴ συναιροῦνται· σῶν γὰρ λέγομεν οὐχὶ σῶον, σῶα δέ. Quæ corrigenda sunt ex locis in utraque forma citatis.] Xen. OEc. [9, 9] : Ἐπιτάξαμεν σῶα παρέχειν, Præstare incolumia. [Cyrop. 8, 3, 42 : Ὅταν σῶα ᾖ (τὰ πολλά), πολλὰ ὁρῶν πολλαπλάσια ἐμοῦ εὐφραίνει· Anab. 5, 1, 16 : Τὰ ἀγώγιμα ἐξαιρούμενοι φύλακας καθίστασαν, ὅπως σῷα εἴη· 8, 7 : Ἀπολαβὼν ἅπαντα σῶα ἀπέδωκά σοι.] Plut. Amat. Narr. [p. 773, E] : Πάντα τὰ καταλειφθέντα εὑρίσκει σῶα, Omnia, quæ relicta a se fuerant, salva offendit. Sed ut Xen. l. cit. dicit σῶα παρέχειν, ita Cyrop. 7, [4, 13] : Εἴτε σῶα αὐτοῖς ἀποδιδοῖεν, εἴτε μή. [OEc. 8, 10 : Οὕτως εἰσόμεθα τά τε σῶα ὄντα καὶ τὰ μή.] Quo sensu Thuc. dicit, Σῶν καὶ ὑγιᾶ καθιστᾶν, Salvum et incolumem sistere. Rursum Xen. Hell. 1, [1, 24] : Τὰ σώματα σῶα ᾖ. [Ib. 7, 4, 4 : Ὅπως καὶ Κόρινθος σῴα ᾖ τῷ δήμῳ· OEc. 3, 2 : Μηδὲ εἰδότας εἰ σῷά ἐστιν αὐτοῖς· Cyrop. 4, 4, 2 : Ἐπυνθάνετο εἰ σῷοι εἶεν πάντες αὐτῷ,
D sed ubi meliores σωθεῖεν. Anab. 2, 2, 21 : Ἔγνωσαν ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἴη καὶ οἱ ἄρχοντες σῷοι· et alibi sæpe.] Et Dem. [p. 242, 9] : Ὑμεῖς ἐστε σῷοι καὶ ἔμμισθοι, Salvi estis et stipendia accipitis. [Id. p. 1145, 9 : Ἵνα εἰσπραχθῇ τὰ σκεύη ταῖς ναυσὶ καὶ σῷα γένηται τῇ πόλει· 1231, 2 : Ἐν ᾧ τὰ ὑμέτερ' ἐστὶ σῷα. Lucian. Laps. c. 8 : Σῴους ἐπανήξειν. Babr. Fab. 94, 8 : Κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν σῴην. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 609, C : Τὴν πρόσοψιν τούτων σῴαν θεασαμένη. Eodemque genere schol. Hom. Il. A, 449 fin. Nilus Epist. 2, 128, p. 175, A : Σώους τὸ φρόνημα, Mentis compotes.] Variant grammatici tam in scriptura quam in derivatione hujus vocis σῶος : nam Didymus subscribendum ι ait, negat Herodianus, ut prolixius in Lex. meo vet. annotatur, et ap. Etym. [et in Favorini Ecl. p. 157 b, 21. Σῷος diserte Arcad. p. 38, 7. Σῶος (σῷος) tanquam Atticum pro σώιος grammat. post Gregor. Cor. p. 673. Τινὲς καὶ σὺν τῷ ι Theognost. Can. p. 49, 13, anon. Cram. An. vol. 2, p. 286, 23.] Veruntamen ut Κῶος ex Κῶς, ita σῶος ex σῶς derivari

arbitror. [Sic variatur etiam in libris, velut Luciani A Abdic. c. 5. || Comparativo Apoll. Rh. 1, 918 : Ὄφρα σωότεροι ... ναυτίλλοιντο. Quod σαώτερος dicit Hom. Altera forma qua nec veteres Epici neque Attici poetæ utuntur, etiam Maximus Καταρχ. 386 : Σῶός κε πέλοιτο. || Adv. Hesychius : Ὑγιῶς, ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως.]

[Σῶος, ὁ, Sous, n. viri, in inscr. Miles. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 55, n. 39 : [Ἑρ]μησιάναξ ἡμέας ἀνέθηκεν ἄμα Σώῳ τὠπόλλωνι. L. Dind.]

[Σωπαῖος, ὁ, Sopæus, n. viri, ap. Isocr. p. 358 fin.]

[Σωπάτηρ cum Σώπατρος ut κύριον ponit Zonaras Lex. p. 1703.]

[Σωπάτρα, ἡ, Sopatra, n. mulieris, in inscr. Laris. ap. Ussing. Inscrr. Gr. ined. p. 36, n. 34, 2, ubi Σοπάτρας. L. Dind.]

[Σώπατρος, ὁ, Sopater, n. viri, in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 3 ; 3, p. 88. Scriptoris Paphii ap. Athen. Aliorum ap. Photium Bibl. cod. 161, Eunap. p. 25, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 6, n. 1804, ap. Cosmam Topogr. Christ. p. 338, A. V. Σωσίπατρος. B L. Dind.]

[Σωπάω, pro σιωπάω, quod v., Sileo, Taceo. Pind. Isthm. 1, 63 : Ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει. Eandem formam ut Græcobarbaram annotat Ducang.]

[Σωπείθης, ὁ, Sopithes, rex Indorum, ap. Diodor. 17, 91, 92, Arrian. Exp. 6, 2, 4, Strab. 15, p. 700. Ex quo fictum videtur v. Σώπιθος ap. Suidam s. Zonaram p. 1703.]

[Σωπιαίνω. Hesychius : Σωπιαίνουσιν οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι. Eandem formam ut Græcobarbaram pro σιωπάω, Sileo, annotat Ducang., σωπένω scriptam. Nihil autem tale ap. Xenoph.]

[Σώπιος, n. viri, in numo Byzant. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 378. Quod Σώιππος scribebat Letronn. in Σώσιππος cit.]

[Σωπλώνας, n. viri, in numo Tarentino, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 1, p. 290, vix recte lectum.]

[Σωπολιανὸς, ὁ, Sopolianus, n. viri, in inscr. ap. Castell. Inscrr. Sic. p. 71 s. Rochett. Mus. Rhen. nov. C 4, 1, p. 94. L. Dind.]

[Σώπολις, ιδος, ὁ, Sopolis, n. viri, ap. Callim. Ep. 18, 2 ; Athen. ap. Isocr. p. 386, A. Alius ap. Bœckh. *Urkunden* p. 251. Smyrn. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 32. Amphipolitani ap. Arrian. Exp. 1, 2, 9 ; 3, 11, 12 ; 4, 18, 5. Pictoris ap. Cic. Ad Att. 4, 16, 12, Plin. N. H. 35, 11, 40, de quo Rochett. *Lettre à Schorn* p. 404. Medici ap. Lucian. Lexiph. c. 18. Sophistæ ap. Eunap. p. 94 Boiss., de quo Wolf. ad Liban. Epist. 881, p. 412. De declinat. v. Chœrob. Can. p. 57, 14. Genit. Σωπόλιος in inscr. Patm. ap. Ross. inscrr. 2, p. 71, 1. L. Dind.]

[Σώπυλος, ὁ, Sopylus, n. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 824, n. 1695, 5, nisi leg. —πύρου.]

[Σωπυρικὸς, ὁ, Sopyricus, n. viri Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 747, n. 3249, 3250. L. Dind.]

[Σωπυρίων, ωνος, ὁ, Sopyrio, n. viri, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 11 ; in numo Tarent. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 143.]

[Σώπυρος, ὁ, Sopyrus, n. viri, Attici in inscr. Att. D ap. Bœckh. vol. 1, p. 334, n. 199, 28 ; Megar. ib. p. 571, n. 1095.]

[Σώπων, σώπωνος, ap. Theognost. Can. p. 34, 11, scr. videtur σάπων. L. Dind.]

[Σὼρ sine interpr. inter nomina in ωρ ponit Theognost. Can. p. 133, 26. V. Σόρ. L. Dind.]

[Σῶρα, ἡ, Sora, opp. Latii ap. Diod. 20, 80, 90, qui gent. Σωρανὸς habet 19, 72, Ptolem. 3, 1, 63 (qui cognomines Arabiæ et Indiæ memorat 5, 19, 6 ; 7, 1, 68), Strab. 5, p. 238. Steph. Byz. in Σοῦρα quod dicit : Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σῶρα. Τὸ ἐθνικὸν Σωρανὸς, ὡς Νωλανὸς, Holstenius scrib. putabat Ἰταλίας.]

Σωρᾱκὶς, ίδος, ἡ, Polluci 1, [186] est τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικαμπεχόνης [φοινικῆς ἀμπεχόνης] κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, ὃ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει· unde quidam dicunt esse Instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur. [Id. 10, 55 : Τῶν δ' ἱππικῶν σκευῶν ψήκτρα, σωρακίς.]

Σώρᾱκος, ὁ, [Qualus, Gl.] pro σωρὸς accipiunt nonnulli in hoc l. Babrii, quem Suid. in suo Lex. habet sed sine expositione, Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἡ πίθος σύκων, Στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων. [Neque ap. hunc Fab. 108, 18, neque ap. Aristoph. l. seq. dicitur pro σωρὸς, sed est Vas, in quo aliquid colligitur.] Et ap. Aristoph. itidem accipi posset [fr. Danaid.] : Κακῶν τοσούτων σύνελέ [ξυνελέγη] μοι σώρακον [σώρακος]· ut sit, Tot malorum acervum. Pollux tamen eum locum citans [10, 130], dicit σώρακον esse τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν, Vas in quo histriones sua vestimenta reponunt [et quidem παρὰ τοῖς κωμῳδοποιοῖς, quorum Alexis fabulam Σωράκους inscripserat a Polluce ibid. et Athenæo cit. Editionum Pollucis vitium δρασώρακος pro δρᾶμα Σώρακοι fefellerat HSt., ut in Indice poneret : « Δρασώρακος « Pollux 10, c. 29, ex Alexide affert, usurpatum pro « σώρακος, quod esse dicit ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν « ὑποκριτῶν. »] Hesych. exp. ἀγγεῖον εἰς ὃ σῦκα συμβάλλεται, Vas in quod ficus conjiciuntur, vel in quod conjiciuntur ξυλοκανθήλια. [Conf. Pollux 1, 245 ; 7, B 173 ; 10, 129. Æneas Tact. c. 30 med. : Ἐν δὲ τῇ ἀγορᾷ καὶ ταῖς συνοικίαις ἀθρόα ὑπάρχειν συράκους τε ἀσπίδων καὶ ἐγχειριδίων κιβώτια. Σωράκους Casaubonus. De forma et origine voc. v. Lobeck. Patholog. p. 310. L. Dind.]

[Σώρακτον, τὸ, ὄρος, Soracte, mons Etruriæ, ap. Strab. 5, p. 226.]

[Σωρανθὶς, Solastrum, ἀνθυλλὶς, ap. Interpol. Diosc. c. 559 (3, 143). Ducang.]

[Σωρᾱνὸς, ὁ, Soranus, n. viri, quo fuerunt medicus, cujus scripta quædam supersunt, et al. ap. Suidam. V. etiam Σῶρα, Σώραιος, Σωρᾶς, Σώρηξ, κύρια, Zonaras Lex. p. 1703.]

Σωρεία, ἡ, ab Hesychio et Suida exponitur πλῆθος, Multitudo. Idem igitur propemodum fuerit cum σωρὸς et σώρευμα. [Plut. Oth. c. 14 fin. : Ἡ ἐπὶ ταὐτὸ σωρεία καὶ συμφόρησις, quod Mor. p. 85, F, dicit, συμφοροῦντες εἰς ταὐτὸ καὶ σωρεύοντες. Greg. Nyss. vol. 1, p. 769, B : Οὐκ εἶδες ἐν πολυανδρίῳ ... τὴν ἐπάλληλον τῶν ὀστέων σωρείαν ; Et ib. p. 200, A ; vol. 2, p. 372, D ; 419, A ; 678, C ; vol. 3, p. 624, B. Nemes. De nat. hom. c. 5, C p. 128 Matth. : Καλεῖ δὲ ταῦτα τὰ σώματα Ἀριστοτέλης φυσικὰ, οὐ κατὰ σωρείαν συντιθεμένων αὐτῶν, ἀλλ' ὅλων δι' ὅλου εἰς ἕνωσιν ἀνακιρναμένων. Nicomach. Harmon. 1, p. 4, 2 : Διιστὸς ὥσπερ κατὰ σωρείαν, καὶ οὐ κατ' ἔγκρασιν τῶν τῆς φωνῆς μορίων ἀλλήλοις παρακειμένων. Joseph. Genes. Reg. p. 15, B : Πολλὴν ὁλκάδων σωρείαν ἐπαγόμενος. L. D. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 46, B : Κατὰ ἑκάστου ἀριθμοῦ σωρείαν. Id. ib. p. 6, C, κατὰ παράθεσίν τε καὶ σ., et p. 114, D, κατὰ σ. ἢ κατὰ συναγελασμόν. Jo. Philop. De cr. mundi p. 115, 11 : Εἰς σ. ἠθροίσθησαν ἄτακτον. Hase. || Syllogismus i. q. Sorites. Tatian. Ad Græc. p. 99, 6 Worth. (267, B) : Τί δ' ἂν ὠφελήσειε λέξις Ἀττικὴ καὶ φιλοσόφων σωρεία καὶ συλλογισμῶν πιθανότητες ;]

Σωρείτης, ὁ, dicitur Syllogismi genus quoddam ap. Dialecticos. Cic. De div. 2, [c. 4] : Quem ad modum soriti resistas ? quem, si necesse sit, Latino verbo liceat Acervalem appellare. Sed mihi opus est ; ut enim ipsa philosophia, et multa verba Græcorum, sic Sorites satis Latino sermone tritus est. Et in Lucullo D [c. 16] : Et primum quidem hoc reprehendendum, quod captiosissimo genere interrogationis utuntur : quod genus minime in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim et gradatim additur aut demitur : σωρείτας hos vocant, qui acervum efficiunt, uno addito grano. Ulpian. De verb. et rer. signif. : Natura cavillationis, quam Græci σωρείτην appellarunt, hæc est, ut ab evidenter veris per brevissimas mutationes disputatio ad ea, quæ evidenter falsa sunt, perducatur. Meminit Diog. L. variis in locis. [2, 108 ; 7, 44, 82, 192. Galen. vol. 7, p. 386, D : Ὁ παρὰ μικρὸν λόγος, ὃν καὶ σωρείτην ὀνομάζουσι. Per ι scribitur in libris Sexti Pyrrh. hyp. 2, 253, Adv. phys. 1, 190, p. 593, et (cum var. ει) Adv. log. 1, 416, p. 452 ; et uno Luciani Conv. c. 23 ; omnibus Gell. N. A. 1, 2, 4. Clem. Al. Strom. 5, p. 651, Nicomachum Photii Bibl. p. 144, 11, ubi tetradis nomen perhibetur Σωρίτης. HSt. in Ind. :] Σόριτης, Syllogismi species, VV. LL. perperam pro σορείτης vel potius σωρείτης.

[Σωρειτικὸς, ἡ, ὸν, adj. nominis σωρείτης, ap.

Sextum Pyrrh. hyp. 3, 80 : Ἐνέσται ἡμῖν κατὰ τὴν σωριτικὴν ἀπορίαν ἀεὶ τῷ ὑποτιθέντι μεγέθει ἀκαριαῖον προστιθέναι μέγεθος τόπου· Adv. math. 1, 68, p. 231 : Ἀόριστά ἐστι καὶ τὴν σωρικὴν γεννᾷ ἀπορίαν· ib. 69 : Ὅπερ ἦν τῆς σωρικῆς ἀπορίας συμπέρασμα· 80, p. 234 : Ὅτι τῆς σωρικῆς ἀπορίας ἐξέλυσε τὴν γραμματικήν. Galen. vol. 7, p. 183 : Οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ μᾶλλόν τε καὶ ἧττον ἕτερον ἑτέρου τῶν παρακμαζόντων εἶναι ξηρὸν καὶ ψυχρὸν ἀρχὴν τοῦ γήρως ὑποθέσθαι δυνατόν ἐστιν, ὅταν ἐπὶ πλεῖστον ἥκῃ τὸ σῶμα ξηρότητος· τουτὶ γὰρ τὸ ἐπὶ πλεῖστον εἰς σωρητικὴν ἀπορίαν ἐμπίπτει, καὶ δύναται μέν τις καὶ καταφρονῆσαι τῆς τοιαύτης ἀπορίας κτλ. Scribendum omnibus his ll. Σωρειτικὸς eodemque modo in adv. ap. Sextum Adv. phys. 1, 182, p. 591 : Ἠρώτηνται δὲ ὑπὸ τοῦ Καρνεάδου καὶ σωριτικῶς τινες. Placidus in Glossis ap. Mai. Class. auctt. vol. 3, p. 501 : « Soritica est ars vel argumentum philosophorum. Σωρὸς græce acervus dicitur. Ajunt enim in hoc acervo, puta frumenti, si addideris granum unum et aliud et tertium, capere potest, sic ut ad infinitum procedat » etc. L. Dind.]

[Σωρεῖτις. V. Σωρῖτις.]

[Σωρεντὸς et Σωρεντῖνος, quæ ponit Steph. Byz. in Παλλαντὸς, suspecta sunt, tanquam depravata ex Συρρ—.]

Σωρεός, ὁ, i. q. σωρὸς, Suid. [Et Etym. M. Schol. Hom. Il. Ψ, 160 : Παρὰ τὸ σωρεύω ὁ σωρεός· τὸ δὲ σωρός κατὰ συγκοπὴν ἀπετελεῖτο. Theognost. Can. p. 50, 22 : Σωρεύω σωρεός.]

Σώρευμα, τὸ, Cumulus, Acervus, i. q. σωρός. Xen. Cyrop. 7, [1, 32 : Ἐν τῷ ἀδιηγήτῳ τούτῳ ταράχῳ, ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, ἐκπίπτει ὁ Ἀβραδάτας. « Eubulus ap. Athen. 9, p. 396, A : Πατανίων σωρεύματα, Patinarias struices. » Valck. Posidonius ap. eund. 12, p. 540, B : Ὑποδοχὰς ἐποιεῖτο καθ' ἡμέραν ὀχλικὰς, ἐν αἷς χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκρατνιζομένων σωρευμάτων ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα. Strono. Eust. Opusc. p. 269, 21, ἀλόγων ζώων.]

Σώρευσις, εως, ἡ, Acervatio, Cumulatio, Coacervatio; Aggestio quæ cumulatim s. acervatim fit. [Aristot. Metaphys. 11, p. 261, 2 ed. Br. Rufus p. 233 ed. Matth. L. D. Schol. Hom. Il. H, 418. Wakef.]

Σωρευτὸς, ὁ, Acervatus, Cumulatus. Apud Athen. 7, [p. 294, A] : Γόγγρου δ' ὁμοῦ μέλη Σωρευτὰ, πιμελῆς ὑπογέμοντα.

Σωρεύω, Cumulo, Acervo; interdum Cumulatim obruo, Acervatim onero. [Lucian. Anth. Pal. 10, 41, 6 : Ἄλλου ἐπ' ἄλλῳ σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος. Palladas ib. 60, 4 : Οὐ δύνασαι δὲ ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα περισσότερα. Cum dat. Apollonid. ibid. 7, 233, 2 : Αἴλιος Αὐσονίης στρατιῆς πρόμος, ὁ χρυσέοισι στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὁπλοφόρους. Aristot. Rhetor. 2, 15 init. : Ἅπαντες γὰρ, ὅταν ὑπάρχῃ τι, πρὸς τοῦτο σωρεύειν εἰώθασιν. Diod. 1, 62 : Διετέλεσε πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον... σωρεύων πανταχόθεν τὸν πλοῦτον· 5, 46 fin. : Σεσωρευκότος τοῦ χρόνου τὸ πλῆθος τῶν ἀναθημάτων· 12, 62 : Οὗτος μὲν πολλοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς σωρεύσας ἡμιθανὴς ἀπηνέχθη (Brasidas). Plut. Pelopid. c. 33 init. : Τὰ τῶν πολεμίων κύκλῳ περὶ τὸ σῶμα σωρεύειν λάφυρα. Eunap. Exc. p. 79, 4 : Καθάπερ μειράκιον μὲν πλοῦτον (leg. videtur μειρ. νεόπλουτον) πατρὸς πολλὰ χρήματα σεσωρευκότος ἀθρόως κυριεῦσαν τῶν πραγμάτων... μαίνεται. L. D.] Herodian. 4, [8, 20] : Λιβάνῳ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν, Thure altaria cumulavit. 5, [5, 16] : Τοῖς τε βωμοῖς ἐπετίθει, παντοδαποῖς ἀρώμασι σωρεύων, Cumulatis supra aras omne genus odoribus. [Ep. ad Rom. 12, 20 : Τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.] Pass. Σωρεύομαι, Cumulor, Acervor, Cumulatim aggeror. [Polyb. 16, 11, 4 : Διὰ τοῦ πλήθους τῆς σωρευομένης γῆς στοχαζομένους· et cum genit. 8, 9 : Ταῖς δ' ἑξῆς ἡμέραις τοὺς αἰγιαλοὺς ἦν ἰδεῖν φύρδην σεσωρευμένους ἀναμὶξ πάντων τῶν προειρημένων. Hippolochus Athen. 4, p. 128, D : Τοιαύτη τις ἄλλη ἀφθονία σεσωρευμένη. Diod. 15, 86 fin. : Ἐπικειμένων τῶν Βοιωτῶν καὶ τοὺς ἐσχάτους ἀεὶ φονευόντων νεκρῶν ἐσωρεύθη πλῆθος. Charito 7, 4, p. 160, 7 : Σεσωρευμένων ἐν ταῖς πύλαις τῶν νεκρῶν. Timoth. 2, 3, 6 : Γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, Cumulata, Obruta, s. ut est in Gl. βεβαρημένα.] Herodian. 4, [15, 14] : Μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Ingenti quodam ac vix pervio aggere cadaverum extructo. Et 8, [4, 11] : Χοῦ τε τῆς γῆς ἐς αὐτὰ σωρευθέντος, Pulvere multo saburratis, s. acervatim obrutis. [Plut. Mor. p. 829, E : Κυλινδόμενον καὶ σωρευόμενον διαβέβηκε τὸ ἀργύριον. Demetr. Phal. De eloc. § 12 : Ὥσπερ γὰρ σεσωρευμένοις ἐπ' ἀλλήλοις τὰ κῶλα ἔοικε καὶ ἐπερριμμένοις (ap. Hecatæum Miles. et sæpe ap. Herodotum), καὶ οὐκ ἔχουσι σύνδεσιν οὐδ' ἀντέρεισιν. || Forma Σωρέω pro σωρεύω illata Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, p. 7, A : Καὶ οἷς τολμοῖεν (τολμῷεν scrib. potius quam cum Bekk. τολμῴη) τὸ φρόνημα, γράμμασιν ἐσωροῦντο βασιλικοῖς, ut σεσωρηκὼς in Diod. Exc. Vat. p. 14 ed. Mai., et alia similia alibi. V. Ἐμφωλεύω, Ἐντυμβεύω. L. Dind.]

[Σωρέω. V. Σωρεύω.]

Σωρηδὸν, Acervatim, [Coacervatim, add. Gl.] Cumulatim. [Oppian. Hal. 4, 473 : Σὺν ἀλλήλαις δὲ χυθεῖσαι σωρηδὸν μίμνουσι. Wakef. Antip. Anth. Pal. 7, 713, 5 : Αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν μυριάδες λήθῃ, ξεῖνε, μαραινόμεθα. Tzetzes Posthom. 338 : Πῖπτον δ' αὖ σωρηδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ. Polyb. 1, 34, 5 : Σωρηδὸν ἐν χειρῶν νόμῳ διεφθείροντο.] Philo V. M. 1, [§ 17, p. 96] : Πολὺς δὲ καὶ ἀνθρώπων ὄχλος ὑπὸ δίψους διαφθαρεὶς, ἔκειτο σ. ἐπὶ τῶν τριόδων, In triviis acervatim jacebat. [Id. vol. 2, p. 530, 22. Theol. arithm. p. 9, B, C; Iambl. In Nicom. p. 82, B; 83, B; 85, A; 134, C. Heliod. Æth. 1, 30, p. 47, 8 : Τῆς φλογὸς ἐπὶ τὸ πλησίον ἕλος διαρριπιζομένης καὶ τὸν πολὺν κατ' αὐτὸ κάλαμον σωρηδὸν νεμομένης. Pollux 1, 51 : Τῶν πυρῶν σ. κεχυμένων.] Herodian. 4, [6, 2] : Ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα σ., Extra urbem exportata acervatim. 2, 16 : Σ. χέονται, Acervatim effundunt. [Iterum HSt. :] Σορηδὸν, In modum loculi seu busti. Hesych. exp. ὁμοῦ : sed ap. eum scribitur Σωρηδὸν, per ω in prima : ac certe eam expositionem sequendo, per ω potius scribendum, a σωρὸς, Cumulus, ut significet Cumulatim, Acervatim. [Idem Hes. in Σωρηδὸν interpr. κατὰ σύστημα σεσωρευμένον, λέγεται δὲ καὶ ἐναριθμητόν. Quod scribendum videtur ἐν ἀριθμητικῇ, non, ut Pergerus putabat, ἀναρίθμητον. De accentu Theognost. Can. p. 162, 4.]

[Σώρηξ. V. Σωρακός.]

[Σῶρι. V. Σῶρυ.]

[Σωρικός. V. Σωρειτικός.]

[Σώρικος, ὄνομα λιμένος, Theognost. Can. p. 60, 7.]

[Σωρίτης. V. Σωρείτης.]

[Σωρῖτις, ιδος, ἡ, epith. Cereris, Orph. Hymn. 39, 5, Quæ in acervos congerit (messem). Sed scribendum potius Σωρεῖτις, ut Σωρείτης. Zonaras Lex. p. 1704, quod ponit inter θηλυκὰ, Σωρεῖτις διάνοια ἀπὸ ὀνόματος, videri potest conjungendum cum seq. gl. Σωρεία, τὸ πλῆθος. L. Dind.]

[Σωροειδὴς, ὁ, ἡ, Cumulo s. Acervo similis. Hesychius : Θίσανα, χῶμα σωροειδές.]

Σωρὸς, ὁ, Cumulus, Acervus. [Sagis, Agger, Collatio, Congeries, Exaggeratio; Σωρὸς γῆς, Rudus, Agger, his add. Gl.] Hesiod. [Op. 776] : Ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται, Quo tempore prudens formica acervum congerit, eorum quibus ad vitam hyeme sustentandam indiget. [Xen. Vect. 4, 2 : Οἱ ἐκβεβλημένοι σωροί (in argenti fodinis). Theocr. 7, 155 : Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωαίδος, ἇς ἐπὶ σωρῷ αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. Epigr. Anth. Plan. 254, 2 : Ἱερὸν Ἑρμείῃ με παραστείχοντες ἔχευαν ἄνθρωποι λίθινον σωρόν. Herodot. 1, 22 : Ἰδὼν σωρὸν μέγαν σίτου κεχυμένου· 2, 75 : Σωροὶ ἀκανθέων καὶ μεγάλοι καὶ ὑποδεέστεροι· 6, 125 : Ἐσπεσὼν ἐς σωρὸν ψήγματος. Xen. H. Gr. 4, 4, 12 : Τότε γοῦν οὕτως ἐν ὀλίγῳ πολλοὶ ἔπεσαν ὥστε εἰθισμένοι ὁρᾶν οἱ ἄνθρωποι σωροὺς σίτου, ξύλων, λίθων, τότε ἐθεάσαντο σωροὺς νεκρῶν. Joseph. Hypomnest. 4, 73, p. 165 : Σωρὸν ἐπήγειραν λίθων. Gl. : Σωρὸς νεκρῶν, Strages; Σωρὸς λίθων ἢ ξύλων, Congeries. Significatione confusæ indigestæque congeriei Aristot. Metaphys. 7, p. 170, 9 Br. : Ἢ γὰρ οὐκ ἔστιν (ὁ ἀριθμὸς) ἀλλ' οἷον σωρὸς, ἢ εἴπερ ἐστὶ, κτλ. 173, 4 : Πάντα ὅσα πλείω μέρη ἔχει καὶ μή ἐστιν οἷον σ. 12, p. 282, 13 : Εἰ ὁ ἀριθμὸς ἕν τι καὶ μὴ ὡς σωρός. Porphyr. Stob. Ecl. vol. 1, p. 822, 6 : Πάρεισιν ἀλλήλαις (αἱ ψυχαὶ) οὐ συγκεχυμέναι, οὐδὲ σωρὸν ποιοῦσαι τὴν ὕλην.] Plut. Symp. lib. 6 [extremo, p. 697, B] : Πυρῶν ἐντιθεὶς σωρῷ, Tritici acervo impo-

situs. Aristoph. [Pl. 269, Theocr. Ep. 17, 7], σωρὸς χρημάτων. Et proverb. Σωρὸς ἀγαθῶν, Acervus bonorum, de quo Erasmus Chil. [Achill. Tat. Leucipp. 6, 4, p. 135, 9; et 12, p. 142, 21, σωρὸν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν. Lucian. Apolog. c. 13 : Ἢν ἐθέλῃς ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητί τι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων, τὰ δ' ἄλλα μισθοφόροι ἅπαντες.] Item ap. Suid. : Τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἔκναπτον· ubi videtur σωρὸς significare potius Fasciculus. [Ap. schol. Hom. Il. Λ, 101 : Μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν, Villois. Proleg. p. XXXIII vertebat Farraginem. Quod in Gl. ponitur Arca et Arcela, pertinet ad σορός. De accentu Arcad. p. 69, 11, et Etym. M.]

[Σῶρος, ὁ, Sorus, n. viri, in inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 429, n. 423, 1 : Ἱερωνύμου Σώρου. L. Dind.]

[Σωρόσα, loci nomen in inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, n. 2554, 132 : Κὴς Σωρόσαν κὴς τὰν ὁδὸν, si recte legitur. L. Dind.]

[Σωρού. Δαιμόνιά τινα ὧν τὰ πρῶτα καλοῦνται Σωροὺ καὶ Σοχὰν καὶ Ἀρχὲ, in Abjuratione Athinganorum ap. Bandin. post Jo. Chrysost. etc. p. 110. Boiss.]

[Σῶρυ, s. Σῶρι, τό. Dioscor. 5, 119 : Τὸ δὲ σῶρυ ... εὑρίσκεται ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τόποις, ὡς ἐν Λιβύῃ καὶ Ἱσπανίᾳ καὶ Κύπρῳ, προκριτέον δὲ τὸ Αἰγύπτιον ... μίγνυται καὶ εἰς τριχῶν μελάσματα. Conf. Plin. 34, 12 : « Est minerale, vel medicamentum metallicum, lapidosum, odore tetro, colore nigro, cognationem habens cum Chalcitide, Melanteria, et Misy, utpote in iisdem metallis proveniens. » Castellus in Lexico Medico. Galen. Simpll. fac. 4, 7. Genit. Σώρεως legitur in Diosc.; sed vel reponendum est σώρυος, quod habet Plinius, vel σῶρυ mutandum in σῶρι. Sic Μίσυ, μίσυος. *Soreos* pro *soryos* scribitur in Celso 6, 9 med. « Ap. Dioscor., » inquit Salm. in Solin. p. 814, D, « male legitur σῶρυ : nam σῶρι verum est, τοῦ σώρεως, ut habent antiqua exemplaria. » Angl. Σῶρι apud Chymicos quid sit, docet Democritus Physicis et Mysticis Mss. : Τῷ θείῳ ἀπύρῳ συλλείου σῶρι καὶ χάλκανθον· τὸ δὲ σῶρί εἰσιν ὡς κυανὸν ψωρώδης εὑρισκόμενος ἀεὶ ἐν τῷ μίσυ καὶ χλωρὸν καὶ χάλκανθον καλοῦσιν. Ducang. App. Gl. p. 181. « Genit. σώρεως Hippiatr. p. 193, 13; 228, 5. Σῶρι ac Μίσυ esse *des sulfates de cuivre plus ou moins impurs, ordinairement mélangés de résines jaunes et de matières odorantes* opinatur Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 125. » Hase. Lexic. botan. ap. Boiss. Anecd. vol. 2, p. 405, 5 : Σῶριν καὶ μίσιν· τὸ αὐτό· τὸ μὲν ἐκτὸς αὐτοῦ λευκὸν, τὸ δὲ ἐντὸς πράσινον, ὑελῶδες, ὡσανεὶ χάλκανθον, ῥιζοειδὲς, ᾧ χρῶνται εἰς σκευασίαν μέλανος ἀντὶ χαλκάνθου πολλάκις. Σῶρι scriptum in cod. Matthæi Med. p. 353 med., ap. Paul. Æg. 7, p. 255, 29; 301, 22. Σῶρυ sæpius apud Galenum.]

[Σώς, Pastor, interprete Manethone ap. Joseph. C. Apion. 1, 14, p. 445 : Τὸ ὑκ καθ' ἱερὰν γλῶσσαν βασιλέα σημαίνει, τὸ δὲ σὼς ποιμήν ἐστι καὶ ποιμένες κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, καὶ οὕτω συντιθέμενον γίνεται Ὕκσως. V. Ὕκσως.]

[Σῶς, σῶδος, ἡ, unde] Σῶδες, Aves quædam ap. Oppian. Ixeut. [i. e. Ps.-Eutecn. paraphr. Dionysii Ὀρνιθιακῶν ed. Scheider. 3, 2, p. 194 : Ἰξῷ αἱροῦνται αἱ σῶδες.]

Σῶς, ὁ, ἡ, Incolumis, Sospes. Hom. [Il. X, 332 : Σῶς ἔσσεσθ(αι)·] Od. Π, [131] : Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα, Salvum esse. Aut etiam Superstitem esse. Itidem O, [42] : Οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσί. [Pind. fr. ap. Sext. Pyrrh. hyp. 1, 86 : Ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ σῶς διαστείβων. Soph. Phil. 21 : Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν· Œd. Col. 1210 : Σὺ δ' ὢν σῶς ἴσθ', ἐάνπερ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν. Eur. Rhes. 525 : Εἴπερ ἐστὶ σῶς· Suppl. 643 : Εἰ δὲ καὶ στρατὸς σῶς ἐστ' Ἀθηνῶν· et ib. 644. Hec. 994 : Χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων; et 995; fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 54, 13 : Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν (Aristoph. Eq. 613 : Καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν)· Cycl. 294 : Ἥ τε Σουνίου ... σῶς ὑπάργυρος πέτρα. Cujus loci ignarus Eust. Il. p. 959, 41 : Τὸ δὲ σῶς εὕρηταί φασι καὶ θηλυκῶς· Ἀριστοφάνης, Οὕτω γὰρ (παρ') ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. Λέγουσι δὲ καὶ σὰ τὰ σῶα οἱ παλαιοί· παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σῶα (σώα). Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ, Εὔφημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Ἀριστοφάνης, Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος. Photius : Σᾶ περισπωμένως τὰ σῶα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ, σᾶ ἡ πόλις, οἷον σώα ἡ πόλις, qui commutasse videtur locum Aristoph. alterum cum priori. Feminini σῶς, de quo iterum infra inter exx. ex prosa, ex. incertum est Hesychii gl. : Σῶν, σῶαν κτλ., de qua dictum in Σόος, p. 514, C. Forma σᾶ autem comparanda cum masc. plur. σοὶ infra memorando et formis Εὔσοος s. Εὔσους vol. 3, p. 2449, B (ubi v. 2 scr. Εὔσοοι, et omissum formæ Atticæ Εὔσως ex. Batonis ap. Athen. 3, p. 103, D; 7, p. 279, B : Εὔσως ἅπαντας). Neutro, quod Eur. Hel. 297 : Ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς ξυνῇ γυναικὶ, καὶ τὸ σῶμ' ἐστὶ πικρὸν, ubi σώζεσθαι Matthiæ, restituebat Seidlerus : Καὶ τὸ σῶν ἐστιν πικρὸν, Aristoph. Thesm. 821 : Ἡμῖν σῶν ἔτι καὶ νῦν τἀντίον· Lys. 488 : Ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν (ut in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 121, n. 81, 14 : Τούτους δὲ τὸ ἀργύριον σῶν παρέχειν Πιθεῦσι). Menander ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 269 : Ἤδη εἰμὶ σῶς.] Utuntur et prosæ scriptores. [Herodoto 3, 124 : Ἢν σῶς ἀπονοστήσῃ, et al. scr. videri σόος dixi p. 514, B, nisi ille utriusque formæ usum conjunxerit. Ap. Hom. excepto l. primo, ubi certe pronuntiandum σῶς, versus fert etiam σόος.] Thuc. 3, [34] : Πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ, Salvum et incolumem. [8, 81 fin. : Εἰ αὐτὸς κατελθὼν, nonnulli εἰ ὡς vel σῶς κ. Xen. Anab. 7, 6, 32 : Εἰ δέ τι καλὸν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ βαρβάρους ἐπέπρακτο ὑμῖν, οὐ καὶ ἐκεῖνο (vel κἀκεῖνο) σῶν ἔχετε;] Et Plato De rep. [1, p. 333, C] : Ὅταν δέῃ σῶν εἶναι. [Ib. 3, p. 393, E : Ἵνα σῶς οἴκαδε ἔλθοι, ubi exprimit Homericum σαώτερος. Et 8, p. 566, B : Ἵνα σῶς αὐτοῖς ᾖ ὁ τοῦ δήμου βοηθός· Phæd. p. 87, C : Παντὸς μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος σῶς ἐστιν, ἐπειδή τό γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε· unde ib. B : Οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως, recte Forsterus σῶς. Fem. ib. p. 106, A : Ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος. Neutr. ib. : Ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπίοι, σῶν ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο· E : Τὸ ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν· 87, B : Θοἰμάτιόν ἐστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε· Tim. p. 82, B : Σῶν καὶ ὑγιὲς μένειν. Plur. Critiæ p. 111, C : Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν ... τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σᾶ, ubi plerique σῶα.] Et Dem., Σῶν τοῦτο [αὐτὸ p. 500, 20], Incolume hoc et salvum. Idem [p. 93, 24] : Ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σῶς εἶναι, συμφέρει γὰρ τῇ πόλει, Sed tamen reip. interest incolumes eos servari. [Id. p. 61, 15 : Σῶς μὲν εἶναι πάντες ἂν βούλοιντο· et acc. σῶς p. 364, 25. Lucian. Phalar. 2 c. 4 : Παρέσχεν αὐτοῖς σῶς ἐς τὴν Κίρραν κατᾶραι· De sacrif. c. 2 : Τὸ σῶν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον (Nestorem). Ælian. N. A. 14, 4 init. : Ὁ δὲ σῶν ἐργάζεται τὸν τέως νοσοῦντα. De plurali Photius s. Suidas : Σῶ (Σῶ Suidas), μονοσυλλάβως οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῶοι. Unde corrigendum Etym. M. p. 742, 1 : Σῶ (recte liber Dorv. Σῷ), οἱ σῶοι καὶ π. Θ., ἡ δὲ συνήθης γραφὴ σῶος. Λέγει δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος ἔχειν τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ οἱ σῶοι οἱ σῷ, ὥσπερ οἱ ζῶοι οἱ ζῷ. Ubi codicis Dorv. οἱ δὲ συνη$^{θ ρ}$γ, est οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι, non quod Favorinus, qui tamen recte σῶοι, ponit ἡ δὲ συνήθεια γράφει, etsi ita loquitur Theognost. Can. p. 49, 13 : Σόος, ὅπερ ἡ συνήθεια νῦν διὰ τοῦ ω γράφει. Hinc autem HSt. in Ind. :] Σῷ, Salvi, a σῶς, pro σῶοι, ap. Thucyd. [Eustath. post verba supra citata : Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα, λέγει ὅτι καὶ σῶοι σοί. Καὶ σῷ δέ φησι μονοσυλλάβως οἱ σῶοι καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Quæ non, ut intt. opinantur, ad l. supra cit., ubi σῶν, 3, 34, sed ad 1, 74 med. : Ὅτε γοῦν ἦμεν ἔτι σῶοι, οὐ παρεγένεσθε, ubi ego nuper dedi σῷ, sunt referenda, ut grammaticorum imperitorum correctio videatur σῶοι, quod est in libris omnibus. Sic σῶα pro σᾶ et σῶον pro σῶν illatum Platonis, Luciani et Æliani ll. citatis, Polluc. 3, 107, 108, et Lysiæ in forma Σῶος, ubi diximus alienam videri ab

antiquioribus et poetis et prosæ scriptoribus. Formam σοῖ autem, quam ponit Ælius, memorant etiam Photius s. Suidas : Σᾶ, τὰ σῶα λέγουσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναιροῦντες, καὶ τὸν (τὸ Suid.) σῶον καὶ σῶν (σὸν cod. Phot.), καὶ σῶοι σοῖ· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ δισυλλάβως σῶοι. Ubi καὶ οἱ pro καὶ et σῷ pro σοὶ Dobr. Advers. vol. 1, p. 607, dissentiens a Piersono ad Mœr. p. 348, Suidam aut errasse aut ita secum in gl. supra cit. conciliandum opinato : Παρὰ δὲ Θ. μονοσυλλάβως σῷ, et primum quidem conjiciens Suidam in Σῶ nihil nisi varietatem scripturæ ap. Thuc. memorare, deinde vero præferens in Σᾶ scribi σῷ παρὰ Θ., οἱ δὲ δισυλλάβως σῶοι. Sed rectius suus grammaticis error relinqui videtur, quem novo auxit Philemo Lex. techn. s. 214 : Σῷα δὲ καὶ σᾶ παρὰ Θουκυδίδῃ, si ita scripsit. Quod autem Hesychius ponit Σῶ, σώω, recte Piers. item corrigere videtur Σῷ, σῶοι. L. Dind.] || Integer, Perfectus. Hesychio enim σῶς est non solum ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων, sed etiam ὁ ὁλόκληρος καὶ τέλειος. Itidemque Idem σῶς ὄλεθρος exp. ὁ τέλειος : addens tamen et has expositiones, ὁ μέγας, ὁ πρόδηλος καὶ φανερός. Legitur autem id σῶς ὄλεθρος ap. Hom. [Il. N, 773,] Od. E, 305; [X, 28] : Νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος· ut sensus sit, Nunc in totum me corripuit exitium, In totum et prorsus nunc sum perditus, accipiendo σῶς pro τέλειος s. ὁλόκληρος. Alii, Nunc mihi præsens instat exitium; Raphael Volaterr., Nunc certum mihi fatum : secutus alteram illam Hesychii expos., sc. πρόδηλος καὶ φανερός. || Verum hoc σῶς non videtur primitivum esse, sed contractum aut ex σάος, aut ex σόος, sc. duobus ο coeuntibus in ω, velut in πρῶρα, quod ex πρόορα contractum esse existimatur. Sunt autem hæc duo σόος et σάος [immo alterum modo] poetis tantum usitata; atque adeo suspicari aliquis possit illos dialysi vocalis longæ ω, in duas breves, fecisse σόος et σάος ex contr. σῶς, ut σέο ex σοῦ : sicut et σαόφρων ex σώφρων iidem fecere. [De accentu Arcad. p. 126, 25.]

[Σῶς, ὁ, i. q. Σόος, quod v.]

[Σῶς, ὁ, i. q. Mars, rex Ægypti, ap. anon. Cramer. Anecd. Paris. vol. 2, p. 385, 16.]

[Σωσᾰγόρᾱς, ὁ, Sosagoras, n. viri, ap. Celsum Med. 5, 18, 29 : « Ad dolores articulorum Sosagoræ. » L. Dindorf.]

[Σωσάνδρα, ἡ, Sosandra. Νῆσος περὶ Κρήτην. Ἐκλήθη δὲ ἐπειδή ποτε τῶν Λυττίων νύκτωρ ἐπελθόντων τῇ πόλει διασῶσαι λέγεται τοὺς εἰς αὐτήν (excidit partic.). Ὁ νησιώτης Σωσάνδριος, Steph. Byz. || N. mulieris ap. Lucian. Imag. c. 4, 6, Dial. mer. c. 3.]

[Σώσανδρον, τὸ, Delphinium, ap. Interpol. Diosc. c. 489 (3, 77). Ducang.]

[Σώσανδρος, ὁ, Sosander, Attali regis Pergam. collactaneus, Polyb. 32, 25, 10. Smyrnæi duo, Pausan. 5, 21, 6; 6, 23, 4. Alii ap. Crinagor. Anth. Pal. 6, 253, 8; anon. Anth. Plan. 271, 2; Iriart. Bibl. Matrit. p. 450, A, et in inscrr. ap. Ross. *Demen* p. 85, n. 132, Lebas. *Inscr.* 5, p. 235, Bœckh. vol. 1, n. 1756, 8; vol. 2, n. 1797, 4; 1845, 38; 2416, 14; 2715, 10; vol. 3, n. 3976, b; 5148, 6, 9. Pro quo Σώανδρος in Lacon. vol. 1, n. 1250, 10.]

[Σωσάνη, ἡ, quod ponit Arcad. p. 111, 1, sine signif., incertum an pertineat ad Σουσάνιον, Σωσάνιον, Lorica, de quo multa Ducang.]

[Σωσᾰρέτᾱ, ἡ, Sosareta, n. mulieris, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, IV, 5.]

[Σώσαρμος, ὁ, Sosarmus, rex Medorum, ap. Diod. 2, 32 fin., Georg. Sync. p. 197, D; Assyriorum p. 151, A; ap. quem p. 147, B, eorundem alius est rex Σωσάρης.]

[Σώσαρχος, ὁ, Sosarchus, n. viri, Amphipolitani, ap. Dioscor. Anth. Pal. 12, 37. Aliorum in inscr. C. I. vol. 3, n. 5158, et numis Meli et Smyrnæ ap. Mionnet.]

[Σωσᾶς, ᾶτος, ὁ, Sosas, n. viri, in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 457, DXV, qui formam Alexandrinam putat ex composito cum Σωσ— decurtatam. L. Dind.]

[Σωσέᾱς, α, contr. Σωσῆς, οῦ, ὁ, Soseas s. Soses, n. viri; ap. Chœrob. Can. p. 214, 26 : Πολλάκις εὑρίσκεται τὸ ε καὶ α μακρὸν εἰς η κιρνάμενα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑρμέας Ἑρμῆς, Σωσέας Σωσῆς· 27. Σωσῆς, οῦ, p. 46,

A 34; 137, 8. Conf. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 8, 28—9. V. Σωτέας. L. Dind.]

[Σωσηνᾶς, ὁ, Sosenas, n. viri, ap. Synes. Epist. 43, 102. L. Dind.]

[Σωσῆς. V. Σωσέας.]

[Σωσθάνης, ὁ, Sosthanes, n. Persæ, ap. Æsch. Pers. 32. ᾱ]

[Σωσθένης, ους, ὁ, Sosthenes, Macedoniæ aliquamdiu imperans sec. Diodor. ap. Georg. Sync. p. 267, A. Athen. ap. Diog. L. 3, 43, Alciphr. Ep. 1, 6. Pythag. ap. Iambl. Vit. Pyth. p. 530. Alii in inscrr. ap. Bœckh. n. 495, 3; 1211, 15, 16; 1791, 1; 2385, 1; 3990, h, et numo Rhod. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 422, Act. Apost. 18, 17, Corinth. 1, 1, 1. Scriptor ap. Pseudo-Plut. De fluv. 16, 2; 17, 4.]

[Σωσθένιον, τὸ, Sosthenium, de sinu Leosthenio in Bosporo, lemma epigr. Leontii Anth. Plan. 284. Malalas p. 78, 19 : Καλέσαντες (Argonautæ) τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένην, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν· ὅστις τόπος οὕτως κέκληται ἕως τῆς νῦν. Conf. B Gyll. De Bosp. 2, 15, p. 187, et quem Jacobs. ad l. Anth. vol. 11, p. 196 citat Harduin. ad Plin. vol. 1, p. 205, 28.]

[Σωσθενίς, ίδος, ἡ, Sosthenis, Thessaliæ, ap. Ptolem. 3, 13, 45.]

[Σωσία, ἡ, Sosia, n. mulieris, quod ponitur in C. I. vol. 3, p. 664, n. 5706, ubi Σοσια est in vase, scrib. potius Σοσσία, ut p. 668, n. 5728. L. Dind.]

[Σωσιάδης, ὁ, Sosiades, n. viri, ap. Straton. Anth. Pal. 12, 204, 2, ubi Σωσιάδας. Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, n. 158, A, 7. Conf. Σοϊξιάδας. Σωσιάδου τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑποθήκας memorat Stob. Fl. 3, 80, quod perperam scriptum Σωδιάδου in cod. Vindob. ap. I. G. Schneiderum in Meinekii præf. ad Menand. ed. pr. p. XII. ῐᾰ L. Dind.]

[Σωσιάναξ, κτος, ὁ, Sosianax, n. viri Cretensis, ut videtur, in inscr. Citiensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 436 n. 2613, ubi per ει in secunda. ῐᾰ]

[Σωσιάνειρα, ἡ, Virum s. Viros servans. Theod. Prodr. Ep. p. 82.]

C [Σωσίας, α, ὁ, Sosias, n. viri, cujus de signif. Plato Crat. p. 397, B : Πολλὰ δὲ (ὀνόματα) ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται, οἷον Εὐτυχίδην καὶ Σωσίαν καὶ Θεόφιλον καὶ ἄλλα πολλά, ap. Aristoph. Vesp. 78, ubi schol. : Δύο δέ εἰσι Σωσίαι, ὁ μὲν Πυθίδος (Πύθιδος), ὁ δὲ Παρμένωνος. Philosophus ap. Ælian. V. H. 2, 31, Eust. Od. p. 1473, 41. Thrax ap. Xen. Vect. 4, 14. Alii ap. Antiphont. p. 137, 33; Alciphr. Ep. 1, 18; in inscrr. ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, n. 2, Bœckh. C. I. n. 165, 54; 167, 31; 455, 3; 590; 1512; 1969, 4; 2058, B, 5, ubi ἥρως Σ.; 2130, 22; 5146. N. servile ap. Aristoph. (v. schol. Ach. 243) in Vespis, et, ut videtur, Stephanum ap. Athen. 11, p. 469, B, Menandrum et Philemonem, Latinosque Comicos, Synes. Epist. 3, p. 159, A. Conf. Etym. M. p. 513, 56; 588, 33. ῐᾱ]

[Σωσιβία, ἡ, Sosibia, n. servæ manumissæ in inscr. Hypatæa ap. Ern. Curtium Inscrr. Att. nuper repertæ p. 32, 35, ubi lapidi insculptum Σωσυβία. Hase.]

[Σωσίβιος, ὁ, Sosibius, dux Ptolemæi Philopat. ap. Polyb. 5, 35 sq., ejusque f. sub Epiphane 15, 32, 6; D 16, 22, 1. Plut. Cleom. c. 33 sq. Αυτικὸς cognom., Ptolem. Philadelphi stipendio nutritus, ap. Athen. 11, p. 493, F seq. De scriptoribus cognominibus conf. Clinton. Fast. vol. 3, p. 508, Müller. Fragm. Histor. Gr. vol. 2, p. 625. Plurimi sunt etiam in inscrr. ap. Bœckh. n. 85, 3; 110, 116, 206, B; 266, 31; 755, 872, 977 etc. Alii in numis.] || Σωσίβιοι dicuntur etiam οἱ κωβιοί, Gobii pisces, teste Hesychio. [Οἰκόβιοι Albertus.]

[Σωσιγένης, ευς, ου, ὁ, Sosigenes, archon Att. ol. 109, 3, ap. Diod. 16, 72, Dionys. vol. 6, p. 737, 18, et Dinarch. c. 9, p. 648, 7. Isocratis imitator ap. eund. ib. c. 8, p. 646, 3. Rhodius ap. Polyb. 28, 7, 9. Megalopolit. ap. Pausan. 8, 31, 7. Asianus olympion. ol. 177, ap. Phlegont. Phot. Bibl. p. 83, 41. Alii ap. Plut. Demetr. c. 49, et in inscrr. ap. Bœckh. n. 158, 7; 286, 11; 455, 4; 797; et ubi genit. Σωσιγένου n. 199, 5, 16. Alii alibi.]

[Σωσίδᾱμος, ὁ, Sosidamus, n. viri, in inscrr. Spart. ap. Bœckh. n. 1211 31; 1266; Rhodia n. 2539.]

[Σωσίδικος, ὁ, Sosidicus, n. viri, in inscr. Att. ap. Ross. *Demen* p. 71, n. 83.]

[Σωσίθεος, ὁ, Sositheus, Athen. ap. Demosth. p. 1050 sq. Poeta Pleiadis Tragicorum, de quo præter Suidam, et Fabric. et Harles. B. Gr. vol. 2, p. 322 sq., etiam cognomines ejus memorantes, v. Clinton. Fast. vol. 3, p. 501. Alii ap. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 707, 1; in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 747, n. 3250.]

[Σωσικλείδης, ου, ὁ, Sosiclides, n. viri, in inscr. Æginet. ap. Bœckh. vol. 1, p. 413, n. 332, 8, ubi Σωσικλείδου.]

[Σωσικλῆς, έους, ὁ, Sosicles, Corinthius, ap. Herodot. 5, 92. Athen. duo ap. Demosth. p. 310, 9; 953, 15. Alii ap. Philipp. Thessalon. Anth. Pal. 6, 36, 2; Alcæum Messen. Anth. Plan. 7, 7; Arrian. Exp. 4, 16, 9, in inscrr. ap. Bœckh. n. 205, B, 14; 1514, 3; 2473, b; 4301, 1; 5384; 5534. Archon fictus ap. Diod. 17, 112, ubi v. Wessel. Sculptor, de quo Rochett. *Lettre à Schorn* p. 405. Persona in Plauti Menæchmis. L. Dind.]

[Σωσίκοσμος, ὁ, ἡ, Mundum servans. Epigr. Anth. Pal. 1, 94, 6: Διζήμενοι κηδεῦσαι σῶμα τὸ σωσικόσμοιο, de S. Virgine. L. D. Τὸ σωσίκοσμον κήρυγμα, Salutaris evangelii prædicatio, Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 349, 5 a fine. Boiss. Basil. Imp. Epanag. p. 69, 14 Zachar.: Τοῦ ἀγαθοῦ καὶ σ. νόμου. Hase. Phot. ap. Œcumen. p. 692.]

[Σωσικράτεια, ἡ, Sosicratea, n. mulieris, in inscr. Tithor. ap. Bœckh. vol. 1, p. 854, n. 1746. Σωσικρατέα in Theræa vol. 2, p. 378, n. 2473, b.]

[Σωσικράτης, ου, ους, ὁ, Sosicrates, n. viri, frequens in numis Athen., Ephesi, Rhodi ap. Mionnet. et in inscrr., ubi genit. modo —ους, modo —ου, ut ap. Bœckh. vol. 1, n. 722; vol. 3, n. 5258. Comici ap. Athen. et Polluc., de quo Meinek. vol. 1, p. 498. Scriptoris Rhodii sæpius cit. ab Athen., item Phanagoritæ ap. eund. Aliorum ap. Polyb. 40, 5, 1; Diod. 5, 80. ᾰ]

[Σωσικρατίδης, ου, ὁ, Sosicratides, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 911, n. 359. De qua conf. Rochett. *Lettre à Schorn* p. 207. ᾱῐ]

[Σωσιλᾶς, ὁ, Sosila, n. viri in inscr. Syracus. C. I. vol. 3, p. 572, n. 5391, b. Forma Σωσίλεως, ω, ap. Hippocr. p. 1133, B. L. Dind.]

[Σωσίλος. V. Σωσύλος.]

[Σωσίλοχος, ὁ, Sosilochus, n. viri, in numo Apolloniæ ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 318, n. 42, ubi Σωσιλόχου. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1845, p. 740, 5.]

[Σωσίμᾰχος, ὁ, Sosimachus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, n. 169, III, 62. Adj. Σωσιμάχειος, in alia vol. 2, p. 597, 32, 33, ubi τῶν Σωσιμαχίων et Σωσιμαχείων, de pecunia Sosimachi.]

[Σωσιμένης, ους, ὁ, Sosimenes, Tenius, ap. Herodot. 8, 82. Alius in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2338, p. 265, 77. Al. in Delph. ap. Curtium Anecd. p. 68, n. 26, 4 sq. Medicus ap. Plin. N. H. 1, argum. l. 21, p. 77, 6 ed. Sillig. Ad etymologiam alludit Aristid. vol. 1, p. 352: Σ. καὶ ἕτερα τοιαῦτα σωτηρίαν ἐπαγγελλόμενα. L. Dind.]

[Σωσιμῖνος, ὁ, Sosiminus, n. viri, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 244, n. 2303.]

[Σωσίμιος, ὁ, Sosimius, n. viri, in inscr. Ithacensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 40, n. 1925, i, nisi leg. Σωσίβιος. L. Dind.]

[Σώσιμος, ὁ, Sosimus, n. viri, in inscr. Pheræa ap. Ussing. Inscrr. Gr. ined. n. 4, p. 11, 42. Aliorum ap. Bœckh. vol. 1, p. 909, n. 206, 28; 2, p. 249 fin., ubi al. Ζώσιμος; n. 3663, 20; 3664, B, 4; vol. 3, n. 3984.]

[Σωσίνεως, ω, ὁ, Sosineos, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 53, n. 36. Σω..νεος in Hermion. ibid. p. 598, n. 1211, III, 25, quo pertineat incertum.]

[Σωσινίκη, ἡ, Sosinice, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 437, n. 374. ῑ]

[Σωσίνικος, ὁ, Sosinicus, n. viri, in inscr. Carthæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 284, n. 2356, 1, Delph. ap. Curt. Anecd. p. 63 n. 15, 2; 68, n. 25, 5, 24. Σώσνι-

A κος in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 272, n. 73. L. Dind.]

[Σωσίνομος, ὁ, Sosinomus, fœnerator Athen. ap. Lysiam ab Athen. 13, p. 611, F, cit., ubi Σωσίμῳ deteriores, Demosth. p. 959, 26.]

[Σωσῖνος, ὁ, Sosinus, Gortynius, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 837, 1, 3, de quo Rochett. *Lettre à Schorn* p. 405 sq. Alius in Soluntina vol. 3, p. 609, n. 5577, b. L. D. Tertius in Alexandrina ap. Letronn. *Recueil* t. 1, p. 416, 6. Hase.]

Σωσίοικος, ὁ, ἡ, Domus conservans, Domuum sospitator, Qui domus conservat incolumes et salvas, ὁ τοὺς οἴκους σώζων, Hesych. [Apollon. Lex. v. Σῶος. Schleusn. Cyrillus Cramer. Anecd. Paris. vol. 4, p. 191, 23. Schol. Luciani Jov. trag. c. 41. L. Dind.]

[Σώσιος, ὁ, Sosius, n. viri scriptum in fictili antiquissimi operis ubi ΚΑΛΟΣ ΣΟΣΙΟΣ. De Witte *Descr. d'ant. de M. le vicomte Beugnot* p. 9, n. 4. Hase.]

[Σωσιπάτρα, ἡ, Sosipatra, n. mulieris in inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 587, n. 1157; vol. 3, B n. 4470. Alius ap. Eunap. Ædes. p. 32 sq. ed. Boiss.]

[Σωσίπατρος, ὁ, Sosipater, n. viri. Comici ap. Athen. 9, p. 377, F, de quo Meinek. vol. 1, p. 477. Mithridatis assentator ap. eund. 6, p. 252, E. Alii ap. Theophylact. Epist. 7, 10, 25, 84, ubi libri interdum Σώπατρος, quæ nomina permutata putantur etiam Act. Ap. 20, 4; Rom. 16, 21; tum in inscrr. ap. Bœckh. n. 189, 42; 275, 52; 403, 2; 1279, 20 et aliis. Forma Bœot. Σουσίπατρος n. 1766, 1.]

Σωσίπολις, ὁ, ἡ, Urbis s. Urbium sospitator et tutor, Qui urbem s. urbes conservat, Aristoph. Talis est ὁ λαοσσόος Ἀπόλλων et λαοσσόος Ἀθηναίη. Eandem comp. formam habent, Σωσίβιος, et Σωσικλῆς, et Σωσίθεος, et Σωσίπατρος, et Σωσίστρατος, et Σωσιφάνης, quæ nomina propria sunt ap. Suid. et alios: sin autem appellative usurparentur, eandem interpretationis formam admitterent, quam præcedentia duo σωσίοικος et σωσίπολις: σωσίθεος tamen pass. potius quam activam signif. haberet. [Iterum HSt.:] Σωσίπολις, [Urbem s.] Urbes conservans, ὁ σώζων τὰς πόλεις: qua C signif. et πολιοῦχος. Aristoph. [Ach. 163: Ὁ θρανίτης λεὼς ὁ σ. Dæmon Eleorum, Pausan. 6, 20, 2; 25, 4. L. D. Strabo p. 648, C: Πορφύραν ἱερωμένην τοῦ σωσιπόλιδος Διός, Magnesiæ ad Mæandrum. De Jove Sosipolide Eckhel. Doctr. num. vol. 1, p. 210, Hase.]

[Σωσίπολις, ιδος, ὁ, Sosipolis, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 838; vol. 3, n. 5431; Ross. *Demen* p. 60, n. 48; al. ap. Castell. Nov. Coll. inscrr. p. 79. Forma poet. Σωσίπτολις Leonid. Anth. Pal. 11, 199, 1. ‖ Ἡ, n. navium Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. L. Dind.]

[Σώσιππον, τὸ, ap. Constantin. Cærim. p. 181, D: Ἐκβάλλουσιν ἕνα ἕκαστον ἵππον εἰς τὸ μέσον τοῦ στάβλου… καὶ θεωροῦσιν ἀμφότεροι τὸ σώσιππον, Int. vertit, Num sani sint inspiciunt. L. Dind.]

[Σώσιππος, ὁ, Sosippus, n. viri, quo Anaxandrides fabulam inscripserat, de qua Meinek. Com. vol. 1, p. 373. Eodem fuit Comicus ap. Athen. 4, p. 133, F. Olympion. ol. 98, ap. Diod. 14, 107. Alii ap. Leonid. Anth. Pal. 6, 296, 5, in inscrr. ap. Bœckh. n. 169, D II, 17; 202, 3; 1008; 1211, 28; 5364, 1. Σωσίππου λιμὴν Arabiæ Felicis, ap. Ptolem. 6, 7, 7. Formam Σώιππος, de qua supra, Letronn. *Annales de l'Inst.* vol. 17, p. 262, restituebat in numo Byzant. ap. Mionnet. in Σώπιος cit. L. Dind.]

[Σωσίπτολις. V. Σωσίπολις.]

[Σῶσις, εως, ἡ, Servatio. Schol. Hom. Il. Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 103, 13: Τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς ὑπὸ τῆς Ῥέας σώσεως. L. Dind.]

[Σωσίς, ίδος, ἡ, Sosis, n. mulieris, in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 378, n. 2471, ubi Σωσίδα, esse putavit Letronnius *Recherches* p. 374, quod tamen recte habet pro Σωΐδα positum. Nihilo certius ex. est C. I. vol. 3, p. 383, n. 4753 sive ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 406, n. 382, ubi ita aut Φωκίδι legit pro .ω.ιδι. L. Dind.]

[Σῶσις, ὁ, Ægypti rex dicitur ap. Jo. Malal. p. 24, 20, qui Σέσωστρις in Cram. An. Paris. vol. 2, p. 237, 11. Syracus. ap. Xen. Anab. 1, 2, 9, ubi unus de libris optimis σώσης, plerique σωσίας vel σωκράτης, unde

restitui, quod Burmannus ad Dorvillii Sicula p. 504, 553, conjecerat Σῶσις, et est ap. Plut. Dion. c. 34, Suidam, Livium l. 24, 25, 26, atque in inscrr. Siculis C. I. vol. 3, n. 5154; 5424, 9; 5425, 5426 et seqq., 5475, 3; 5641, 76; ubi genit. Σώσιος· 5593, ubi voc. Σῶσι· 5642, 11. Conf. Rochett. *Lettre à Schorn* p. 96—7, et *à M. le duc de Luynes* p. 28—9. Pro Ὦσις Athen. 6, p. 251, F, Hieronymi Syrac. assentatorem memoranti restituit Gronov. ad Liv. 24, 5. Alii sunt in Mus. Borbon. vol. 1, tab. LVI, p. 4, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 87, et ubi genit. Σώσιδος, ut ap. Plut. l. c., Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 118, 2. L. Dind.]

[Σωσίστρατος, ὁ, Sosistratus, Athen. archon ol. 81, 2, ap. Diod. 11, 85. Euboensis, ap. Demosth. p. 324, 17. Rhapsodus, ap. Aristot. Poet. c. 26 med. Syrac. ap. Diod. 19, 3, 71. Alius Syrac. Exc. p. 495 sq. Utroque l. est varietas Σώστρατος, ut Plut. Pyrrh. c. 23, quæ non est ferenda, ut putabat Wessel., sed librariis imputanda. Alii sunt in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 387, n. 278, 11, 8; n. 455, 3; 1207, 12; 1211, 3, et al.]

[Σωσιτέλης, ους, ὁ, Sositeles, n. viri, ap. Plut. fr. 3, vol. 5, p. 719, B Wytt. Polyb. 23, 1, 6, pro Ῥωσιτέλης Σικυώνιος restituebat Reisk. Alii sunt in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 283, n. 2353, 9; 359, 360, n. 2442, 2443.]

[Σωσιφάνης, ους, ὁ, Sosiphanes, f. Menelai et Helenæ, ap. schol. Theocr. 18, 45, aliunde non cognitus, quum notus sit poeta Pleiadis Tragicorum, ap. Athen. 10, p. 453, A, schol. Eurip. Phœn. 955, etc., de quo Fabr. B. Gr. vol. 2, p. 318, 322. Antiochi Epiph. legatus ap. Polyb. 28, 1, 1; 18, 1. ᾰ]

[Σωσίφρων, ονος, ὁ, Sosiphron, n. viri, in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 371, n. 2449.]

[Σωσίχα, ἡ, Sosicha, n. servæ, in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 782, n. 1608, h, 38. L. D. Alia item serva in inscr. Lamiensi ap. Ern. Curtium Anecd. Delph. p. 16, 3. Hase. ῐ]

[Σωσίων, ωνος, ὁ, Sosion, n. viri, in inscrr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 243, n. 2299; Tenia p. 275, n. 2343, sive Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 15, n. 150, 1; Paria *Kunstblatt* 1836, n. 12, p. 47; in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 351.]

[Σῶσμα, τὸ, Salus. Theodor. Stud. p. 501, D: Τῆς μὲν φροντισάσης ἐπ' αὐταῖς ταῖς τελευταίαις ἀναπνοαῖς τὸ πατρικὸν σῶσμα. L. Dind.]

[Σῶσος, ὁ, Sosus, n. viri, ap. Simonid. Anth. Pal. 6, 216, 1, 2, Leonidam 263, 1. Sophistæ ap. Philostr. V. Soph. 2, 23, 1. Philos. Stoici, ap. Steph. Byz. v. Ἀσκάλων. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1126, 10; 1135; 1278, 15; 1543, 8 sq.; 1701, 5, 11; vol. 2, n. 2052, a, 22; 2639, 3; 4006; 5180; 5218, Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 245, 183; in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 345; et Histiææ Eubœæ, de quo Rochett. *Lettre à Schorn* p. 97. Artificis, qui sec. Plin. N. H. 36, 25, 60, « Pergami stravit quem vocant asaroton œcon. »]

[Σῶσπις, ιδος, ὁ, Sospis, n. viri, Attici ap. Bœckh. vol. 1, p. 396, n. 286, III, 19; 441, n. 385, 10; 454, n. 423, 2; ap. Plut. Mor. p. 723, A sq.; 739, E sq., Philostr. V. Soph. 2, p. 591, 8. Originem nominis satis declarat voc. θέσπις.]

[Σῶσσος, ὁ, apud Chaldæos periodus 60 annorum, de qua v. in Νῆρος. Chronogr. Ms. Barberin. ap. Mai. ad Euseb. ed. Rom. Coll. Vat. vol. 8, p. 7: Ὧν τοὺς τῆς βασιλείας χρόνους ἐψηφίσαντο Χαλδαῖοι τότε κατὰ τὸ ἐγχώριον καὶ πάτριον (τῆς) τῶν ψήφων καὶ χρόνων ὀνομασίας διά τε σάρων καὶ νήρων καὶ σώσσων, ὡς οἱ παρ' αὐτοῖς ἱστοριογράφοι μαρτυροῦσιν... Καὶ τὸν μὲν σάρον εἰρήκασιν εἶναι ἔτη ͵γχ (3600), τὸν δὲ νῆρον ἔτη χ' (600), τὸν δὲ σῶσσον ἔτη ξ' (60). V. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 215. L. Dindorf.]

[Σωστεῖος. V. Σωτεῖος.]

Σωστικὸς, ἡ, ὸν, Servandi s. Conservandi vim habens, Conservator, Tutator. Aristot. [Top. 6, 5 fin.: Τὴν δικαιοσύνην νόμων σωστικὴν εἰπών.] De mundo [c. 5]: Τὸ ἴσον, σωστικόν πώς ἐστι τῆς ὁμονοίας, Æqualitate conservari solet concordia, Æqualitas tutrix est concordiæ. [De aura secunda, sc. navibus, Philes p. 258. Schleusn. Idem ap. Miller. *Catalog. de l'Escurial* p. 43, 4: Τοῖς γὰρ ἀτεχνῶς σωστικοῖς ἐναντίοις ἔδει λυθῆναι τοῖς βροτοῖς τἀναντία. Schol. Hom. Od. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 413, 24: Ἐν τοῖς παρ' ἑαυτῷ σ. ἔργοις τῶν κινδύνων. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B: Τῇ σωστικῇ σου, δέσποτα, προμηθείᾳ· alias p. 434, B fin.: Λυχνίαν, ἥτις ἀνῆψεν ὧδε σωστικὸν σέλας. Conf. ib. p. 214, B fin. Anon. ap. Cramer. Anecd. Ox. vol. 3, p. 218, 17: Τὸ ἡδύ τε ἅμα τῇ ὁράσει καὶ σωστικὸν κάλλιστον εἶναι χρῶμα τιθώμεθα. Maximus Conf. vol. 2, p. 11, A: Τοῦ θεοῦ τὸ θέλημα φύσει σωστικόν. Theodor. Stud. p. 614, XCVII. L. D. Laurent. Rut. Vita Pœmenis Actt. SS. Aug. t. 6, p. 30, F: Σωστικὰς ἐντολάς. Anon. Encom. Leontii ib. Jun. t. 3, p. 565, B: Τὸ σ. φῶς. Jo. Damasc. t. 1, p. 535, A. Niceph. Nathan. Advers. Plotin. p. 429, 4 Creuzer.: Σωστικὸν τῆς φύσεως. Porphyr. De abst. p. 285, 6: Σ. πάντων καὶ εὐποιητικὸν πάντων. Hase. || Adv. Σωστικῶς, Maximus Conf. vol. 2, p. 160 B: Σωστικῶς διεξάγειν, Salubriter digerere. L. D. Dionys. Areop. p. 40, 213, 246. Kall. Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 85 (p. 613, XCIV, 15: Ἂν οὖν δύνῃ πρὸς ταῦτα, σωστικῶς τρέχεις). Boiss.]

[Σωστὸς, ἡ, ὸν, Salvus. Apollon. Hist. Mir. c. 6 init.: Σωστὸν κατελθεῖν (τὸ πλοῖον). Ex scriptt. Græcobarbaris annotavit Ducang.]

[Σωστράτη, ἡ, Sostrate, n. mulieris, ap. Aristoph. Eccl. 41, Vesp. 1397, Thesm. 375. Virum Sostratum mollem Σωστράτην dici Nub. 678 perhibent scholl. Vict. et Junt. Aliæ in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 913, n. 431, b, *Intell.-Bl. d. Hall. Lz.* 1837, n. 86, p. 710, ap. Theophylact. Epist. 60, ubi pro Σωστράτης ὁ Φρύγιος Commel. Σωκράτης Φρυγίνας, quasi Φρύνης voluisset. Σωστράτα in inscr. Leucad. Acarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 6, n. 1804, et ap. Terent. in Adelphis, Hecyra, Heautontim. ᾱ L. Dind.]

[Σωστρατίδης, ὁ, Sostratides, Athen., pater Sophoclis ap. Thuc. 3, 115. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 546, n. 1009. Σωστρατίδας ephorus Spart. ap. Xen. H. Gr. 2, 3, 10. ᾱῐ]

[Σωστράτιος vitium scripturæ pro Στράτιος vel Στρατίας, quod v.]

[Σώστρατος, ὁ, Sostratus, Syrac., ap. Pind. Ol. 6, 9, 80. Ægineta, ap. Herodot. 4, 152. Athenienses sunt ap. Demosth. p. 929, 25, Lysiam p. 26, 2; 43, 1 etc. ed. R., et in inscrr. Att. ap. Bœckh. n. 142, 36; 165, 28; 169, 26; 182, 8; 187, 12, et aliis. V. etiam Σωστράτη. Alios memorant Demosth. p. 162, 10, Dionys. Dinarch. c. 2, p. 633, 4, Ps.-Plut. p. 850, B, Polyb. 8, 24, 3, artificem 4, 78, 5, Pausan. 6, 9, 3, de quo ejusque cognominibus v. Sillig. Catal. p. 426. Herculis amasium id. Pausan. 7, 17, 8, Pellenensem 14, Sicyonium 6, 4, 1. Legatum Ptolemæi ad Antigonum Sextus Adv. grammat. 276, p. 276; Antiochi saltatorem 293, p. 281. Parasitum Antiochi Athen. 1, p. 18, D; 6, p. 244, F. Chalcedonium parasitum Cavari Galli ib. 252, C, D. Scriptorem 7, p. 303, B; 312, E; Pseudo-Plut. De fluv. 2, 1; 24, 4. Bœotum Lucian. Demon. c. 1, Cnidium Hist. c. 62, Amor. c. 11, de quo Rochette *Lettre à Schorn* p. 406 (idemque de alio p. 97), alios alibi. De scriptura vitiosa Σωτρατος v. Rochett. ib. p. 155 sq., Letronn. *Annales de l'Inst.* vol. 17, p. 271 sive *Journ. des Sav.* 1845, p. 737. L. Dind.]

[Σώστρευμα. V. Σῶτρον.]

[Σώστρια, ἡ, Servatrix. Theodor. Hyrtac. Laudatione B. Mariæ fol. 25 cod. Paris. Boiss.]

[Σῶστρις, ὁ, dicitur Sesostris flectiturque Σώστρου, tanquam ab Σώστρης, ap. Jo. Malalam p. 25, 19 sq. Σώστρις, Σώστρι in Crameri Anecd. vol. 2, p. 237, 27; 238, 1. L. Dind.]

[Σωστρίων, ωνος, ὁ, Sostrion, n. viri, in numis Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 345, 351.]

Σῶστρον, τὸ, Præmium quod conservatus conservatori reddit, Præmium quod datur alicui qui aliquem aut aliquid servavit: ut Romæ quercina corona dari solebat τῷ σώσαντι πολίτην ἐν πολέμῳ, Ei qui civem in bello servasset. [Sing., qui rarior, Appian. Civ. 3, 62: Ἁλούσης τῆς πόλεως προὔτεινε τὴν κεφαλὴν τῷ σωματοφύλακι, καὶ τεμόντα προσέταξε φέρειν Κασσίῳ σῶστρον ἴδιον. L. D. Σῶστρα τοῦ παιδὸς θύειν τοῖς θεοῖς,

Pro servato filio sacra facere diis, Herodot. 1, 118. Schweigh. Idem 4, 9: Ἵππους μὲν δὴ ... ἔσωσά τοι ἐγὼ, σῶστρα δὲ σὺ παρέσχες. Palladas Anth. Pal. 9, 378, 7: Σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος. Genitivo jungit etiam Achill. Tat. Leucipp. 1, 1, p. 3, 10: Ἐνταῦθα ἥκων ἐκ πολλοῦ χειμῶνος σῶστρα ἔθυον ἐμαυτοῦ τῇ τῶν Φοινίκων θεᾷ.] Ap. Xen. autem de servo fugitivo [Comm. 2, 10, 1]: Ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα τούτῳ ἀνακηρύσσειν, Ut præmia denuntient ei, qui fugitivum mihi asservarit. Vide et Σωτήρια. [Quomodo interpretantur lexicogrr., addentes λύτρα et μήνυτρα, Hesychius etiam ὕμνος, ᾠδή. Lucian. Dial. mar. 14, 1: Οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν· [De salt. c. 8: Ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη. Pausan. 3, 25, 7: Δελφῖνα τῷ παιδὶ σῶστρα ἀποδιδόντα, ὅτι συγκοπέντα ὑπὸ ἁλιέων ἰάσατο· 4, 20, 6: Τῇ παιδὶ ἐκτίνων σῶστρα.]

[Σωσυβία. V. Σωσιβία.]

[Σωσύλα, ἡ, Sosyla, n. mulieris, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 833, n. 1710, 7, integrius edita ab Rossio Inscrr. 1, p. 28 fin. L. Dind.]

[Σωσύλος, ὁ, Sosylus, scriptor rerum Hannibalis, ap. Polyb. 3, 20, 5, cujus libri variant inter Σώσιλος, quod est etiam ap. Diod. Exc. Hœsch. p. 513, 89, et Σώσυλος, ut inter Sosilus et Sosylus vel —llus libri Nepotis Hannib. extr., sed Σωσύλος cod. Vat. p. 13 ed. Heys. Quem accentum pro altero in homine cognomine ap. Philodem. Anth. Pal. 9, 412, 2, restituit Jacobs. Inter utrumque variant libri Luciani Gall. c. 29. V. Bast. Ep. crit. p. 244. Et quum idem n. sit in inscrr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 832, n. 1708; 833, n. 1709, 1710 sqq., Σωσίλου vero in Syria vol. 2, p. 277, n. 2347, c, 26, mendis quadratarii plurimis vitiosa, fortasse ne certum quidem, Σωσίλος restituendum videtur Diodoro et Nepoti. Quanquam conf. dicta in Ὀνησιλος, et Σωσίλα atque Σωΐλος, nisi hoc est Ζωΐλος legendum. L. Dind.]

[Σωσὼ, οῦς, ἡ, Soso, n. mulieris, ap. Simonid. Anth. Pal. 6, 216, 12. Aliarum ap. Plut. Arat. c. 2 fin., in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 47, n. 1947, 10, ubi ΣΩΣΟΣ; Delph. ap. Curt. Anecd. p. 15, n. 5; 58, n. 7, 10; 66, n. 21, 3 (ubi quod est, σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Σωσὼ, τὸ γένος Μακέταν, recte dici ostendunt quæ diximus in Μακεδόνες vol. 5, p. 517, A, et Add., hoc ex. augenda), 6. L. Dind.]

[Σώσων, οντος, ὁ, Soson, n. viri, in numis Smyrn. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 200, n. 1044, ubi male Σωσως, 201, n. 1055, ubi Σοσων· et Mastaur. vol. 4, p. 83, a. Aliorum in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 826, n. 1701, 4; Tenia vol. 2, p. 265, 2338, 75. Episcopi Philipp. Concil. Chalcedon. Act. 4.]

[Σώσων, ωνος, ὁ, Soson. Schol. Palat. Hom. Od. E, 441: Ποταμοῖο (qui Ulixen servavit)] Σώσωνά φασι τοῦτον λέγεσθαι τὸν ποταμόν. L. Dind.]

[Σωτάδας, ὁ, Sotadas, Byzantius, philosophus, ap. Suidam, ubi tamen ordini literarum convenientius Σωτάδης. Alius in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 527, n. 5168, ubi gen. Σωτάδα.]

[Σωτάδειος, ὁ, Sotadeus, adj. ab seq. Σωτάδης. Dionys. De comp. vv. p. 23, 10: Τὰ Σωτάδεια ταυτί. Demetr. Eloc. 189. Hephæst. p. 63, 14: Τῶν τετραμέτρων (Ionicorum a maj.) ἐπισημότατόν ἐστι τὸ βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σωτάδειον· aliique grammatici. Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, D; Photius in Lex. L. D. Justin. Mart. p. 52, B: Σωταδείοις καὶ Φιλαινιδείοις καὶ ὀρχηστικοῖς καὶ Ἐπικουρείοις διδάγμασιν. Hase.]

[Σωτάδης, ου, ap. Eust. vero Il. p. 12, 23, Σωτάδα, de Maronita, ὁ, Sotades, n. viri, Athen. in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 560. Alius Athen., mediæ poeta comœdiæ, ap. Athen. 7, p. 293, A, ubi distinguit a Maronite poeta τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων, de quo Meinek. vol. 1, p. 426. Maronitam memorat 14, p. 620, E seq. Cretensis ap. Ps.-Demosth. p. 1382, 8. Alius ap. Pausan. 6, 18, 6. Cursor ap. Philetærum Athen. 10, p. 416, F. Alius in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, 5. Pro Σωτάτης ap. Jo. Malal. p. 25, 16, item scribendum conjeci Σωτάδης. ă L. D.]

[Σωτάζω. V. Σώζω.]

[Σώτακος, ὁ, Sotacus, Carystius, scriptor, ἐν τῷ περὶ λίθων citatus ab Apollonio Hist. Mir. 36. Sic enim Meursius pro Τάκος. Conf. Plin. N. H. 36, 16, 128; 20, 146; 37, 11, 35.]

[Σώταλος, ὁ, Sotalus, n. viri, in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 709, n. 3143, I, 7: Σώταλος Σωτάλου. Itaque Σωματάλη, quod supra, fort. scrib. Σωτάλη. L. Dind.]

[Σώτας, α, ου, ὁ, Sotas, n. viri, cujus de genit. in α terminato v. gramm. Cram. Anecd. vol. 4, p. 335, 21, frequens in inscrr., ut ap. Bœckh. n. 204, 4; 244, 10 (ubi Σώτης sequitur 13); 275, 55; 276, 17, 27 (ubi ter genit. Σώτου); 303, 10; 1296, 4; 3155, 3, 8; 5134, ubi Σώτου; 1704, 4, 7; 2386, 4; 5144, 16; 5145, 1; Ross. *Demen* p. 48, 10; Ussing. Inscrr. Gr. ined. p. 19, n. 8, 21, ubi Σώτα· Letronn. *Journ. des Sav.* 1848, p. 371, qui etiam *Recueil* vol. 2, p. 55, B, ponit Σωτᾶς tanquam contr. ex Σωτέας, quomodo est ap. Euseb. H. E. 5, 19, p. 237, 6: Σωτᾶς ὁ μακάριος, et Σωτᾶ in Synodico ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 352, ed. Harl. Sed alterum accentum satis tuentur grammatici ap. Cram. verba. L. Dind.]

[Σωτέας, ὁ, Soteas, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 636, n. 1279, 23.]

Σώτειρα, ἡ, Servatrix. [Pind. Ol. 8, 21, Θέμις 9, 16, Εὐνομία· 12, 2, Τύχα· 13, 52: Μήδειαν, ναὶ σώτειραν Ἀργοῖ. Eur. Med. 528: Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην· Heracl. 588: Μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών. Herodot. 2, 156: Λητοῦν τροφὸν αὐτοῖσι καὶ σώτειραν γενέσθαι. Plato Leg. 12, p. 960, C, de Parca.] Pausan. Attic. p. 29: Ἐπὶ τῷδε Σωτείρας ἄγαλμα ἐποιήσαντο Ἀρτέμιδος· et p. 33 [c. 40, 2; 44, 4]: Ἀρτέμιδος Σωτείρας ἐπίκλησιν χαλκοῦν ἄγαλμα. [Aliisque ll. multis, item Athanas. vol. 1, p. 12, E. V. Nœhden *A selection of coins* part. 3, p. 49, 53, inscr. ap. Bœckh. n. 1063; 2481, 2; Ross. Inscrr. 1, p. 37, n. 84. De Cerere Σωτείρᾳ v. in Σωτηρία n. propr. Proserpinam Σ. memorat Pausan. 3, 13, 2; 8, 31, 1 sq. Conf. inscr. ap. Rochett. Mus. Rhen. nov. 4, 1, p. 93, n. 76, qui ita supplet literam Σ, ut in alia Lebas. *Monuments d'ant. fig.* 2, p. 82, quam ad Telesillam poetriam referri conjicit, sed dubitans an tribui illi possit epith. dearum. Aristot. Rhet. 3, 18 init.: Οἷον Περικλῆς Λάμπωνα ἐπήρετο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτείρας ἱερῶν.] Est et Minervæ cognomen, ut testatur schol. Aristoph. [Ran. 376: Χὤπως ἀρεῖς τὴν Σώτειραν γενναίως τῇ φωνῇ μολπάζων· et Hesych.: Σ., ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Lycurg. p. 150, 5, de qua Lobeck. Aglaoph. p. 980, d, addit: « Σωτείρας Κόρης ἱερὸν in pago Corydallo memorat Ammon. p. 84, quo nomine Minervam significari Valck. putat, et confirmat quodammodo schol. Plat. p. 368 (431, 11): Κόρυδοι Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί. » Conf. Diog. L. 5, 16], quæ alio nomine et Λαοσσόος appellatur, a servandis populis. [It. Hecates, in numis Apameæ Ciboti, Mionnet *Descr. des méd. ant. gr.* t. 4, p. 230; et Isidis in inscr. Acorit. ap. Letronn. *Journ. des Sav.* 1840, p. 523: Ἴσιδι λοχιάδι, σωτείρᾳ· quicum conf. Isis Salutaris titt. latinorum, Gruter. 83, 15, et Spon. Misc. er. ant. p. 77, 12. Hase. Dionysii Sinopensis fabula, alibi, ut videtur, Σώζουσα dicta. V. Meinek. Com. vol. 1, p. 420. || Hesych.: Κατὰ Γαληνὸν ἀντίδοτός τις. V. Paul. Ægin. 7, 11.]

[Σώτειρα, ἡ, Sotira, n. mulieris, in inscrr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 670, n. 1386, 8; Cret. vol. 2, p. 436, n. 2609, 1; Smyrn. p. 747, n. 3251, 1. Pro quo Σώτηρα forma Cret. p. 435, n. 2606, 1. Sotiram obstetricem memorat Plin. N. H. 28, 7, 83. || N. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. || Plateæ s. loci Tarenti, ap. Polyb. 8, 35, 6: Τεῖχος ἐπεβάλετο κατασκευάζειν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Σωτείρας ἕως εἰς τὴν Βαθεῖαν προσαγορευομένην. || Πόλις Ἀριηνῶν, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν διὰ τὴν χώραν Σωτειρηνός, Steph. Byz. Conf. Ptolem. 6, 17, 7. Urbs Parthiæ ap. Appian. Syr. c. 57. Ponti, ap. Plin. N. H. 6, 3, 4. || Σωτείρας λιμὴν, Troglodytices, sinus Arabii, ap. Diod. 3, 40 init.: Μέχρι λιμένος τοῦ προσαγορευθέντος Σωτείρας, ὃς ἔτυχε τῆς ὀνομασίας ταύτης ἀπὸ τῶν πρώτων πλευσάντων Ἑλλήνων καὶ διασωθέντων. Sic enim Poggius et ex Strab. 16, p. 770 Wesseling., pro σωτηρίας, vulgari librorum vitio, ut ap. Aristot. Rhet. 3, 18, Pausan. 7, 27, 3.]

[Σωτειρηνός. V. Σώτειρα.]

[Σωτέλεια, ἡ, Sotelia, n. mulieris in inscr. Melia ap. Ross. *Intell.-Bl. d. Hall. Lz.* 1838, n. 41, p. 329, si recte ita legitur pro Σωτ.λεια. V. Keil. Analect. p. 128, Letroun. *Expl. d'une inscr. gr. Paris* 1843, p. 3. L. Dind.]

[Σωτέλης, ους, ὁ, Soteles, n. viri, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, 32; vol. 2, p. 363, n. 2448, III, 26; p. 982, n. 1793, b, 10; vol. 3, n. 5640, p. 638, 26; in numo Apolloniæ Illyrici apud Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 316, n. 27, ap. Plut. Mor. p. 361, F; 984, A. Satyri nomen in vase Siculo ap. Jahn. *Vasenbilder* p. 24. L. Dind.]

Σωτέος, α, ον, Servandus, Dignus qui servetur. Ap. Hesych. vero [qui suo l. ponit, ut Photius et Suidas: Σωτέος, σωθῆναι ἄξιος] legitur Σώστελος, itidem expositum σωσθῆναι [σωθῆναι] ἄξιος, Qui servari meretur: fortasse pro σωστέος. Nam ut σωστικὸς dicitur, ita et σωστέος dici posse non dubitandum est. [Eur. Herc. F. 1385: Οὐ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωστέον. Aristoph. Lys. 301: Σωστέον ὦ 'τᾶν. Aristid. vol. 1, p. 566: Ἡ πατρὶς ἡμῖν σωστέα κοινῇ. L. D. Greg. Naz. Carm. p. 10. Kall.]

[Σωτεύης, ὁ, Soteues, n. Satyri ex conj. Creuzeri *Auswahl gr. Thongefässe* p. 48. Sed quod scriptum in fictili ϟOTEVEϟ legendum fortasse Σωτέλης, quod vide. Hase.]

[Σώτευμα. V. Σῶτρον.]

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, [ἡ, Æsch. Ag. 664: Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν στέλουσ' ἐφέζετο· Sept. 225: Πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ γονῆς σωτῆρος. Sophocl. Œd. T. 81: Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη· et Phil. infra cit., νόστου σωτῆρας; de Nymphis. Eur. El. 993: Βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, i. e. Munus servandi habentes. Memorat Chœrob. Can. p. 347, 6.] Servator, [Conservator, Gl.] Salutis auctor, Qui salutem dat vel dedit. [Dionys. Hal. vol. 5, p. 447, 8: Ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν κτλ.] Plerumque Dei epitheton. [Pollux 1, 24. Pind. Ol. 5, 17: Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ· Isthm. 5, 7, fr. ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 731. Æsch. Sept. 520, Suppl. 26, Eum. 760, fr. Epig. ap. schol. Pind. Isthm. 6, 10, ubi de cratere Διὸς σωτῆρος. Eur. Herc. F. 48, 521. Aristoph. Thesm. 1009, et in jurando Eccl. 79, Ran. 738 et alibi sæpe. Schol. ad Pl. 1176: Ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ· καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω, καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ἐν Διός) Ἐν ἄστει Δία Σωτῆρα τιμῶσιν, ἔνθα καὶ Σωτῆρος Διός ἐστιν ἱερόν· τὸν αὐτὸν δὲ ἔνιοι Ἐλευθέριόν φασι. Ubi Hemst.: « Fuisse Jovem, qui utroque nomine Σωτῆρος et Ἐλευθερίου Athenis coleretur vel saltem adficeretur, fidem faciunt Hesych. (in Σωτὴρ ex Photio correctus, idemque) et Harpocrat. in Ἐλευθέριος, neque tamen eo minus plurimis in urbibus Διὸς et Σωτῆρος et Ἐλευθερίου templa fuerunt seorsim dedicata. Quis autem Athenis extiterit Ζεὺς σωτήρ, nam plures fuisse constat, cui cognomen itidem Ἐλευθερίου sit inditum, non satis apertum est. Ego schol. sequor, eique duplicis adpellationis privilegium tribuo, cui templum fuit ad forum in asty constitutum, summaque religione ab Atheniensibus habitum: huic enim quotquot annis extremo die sacra fiebant, ut patet ex Lysia p. 175, 36, quo tempore stipes videtur a populo collata in aram exornandam: v. Plut. Demosth. c. 27 fin. Ab his sacris peractis quum rediret magistratus in concionem populoque læta fuisse renunciaret, tale, ut arbitror, exordium erat oratoris, ut Demosth. procem. 63 (54, p. 1460, 7). Ejusdem Jovis σωτῆρος a Lycurgo mentionem fieri puto Adv. Leocr. p. 150, 6; 167. Ἐλευθερίου vero cognomen fuit nactus διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. Quod quum Hyperides expressis verbis Harpocratione teste tradiderit, non video quam fidem Didymus mereatur tanto citerior, qui magnum oratorem hoc nomine erroris arcessere non dubitavit: nam Ἐλευθέριον dictum esse Jovem propterea quod Græcos Persici dominatus metu liberasset, id quidem ultro largior, utpote firmatum præter alios auctoritate Strabonis 9, p. 632, A, et Aristid. t. 1, p. 237, C: sed ejus Jovis templum Platæis post memorabilem illam de Mardonio victoriam fuit erectum et noto Simonidis epigrammate celebratum. Perperam igitur confudit Didymus communem illum Græcæ libertatis vindicem et hunc Atheniensibus proprium Δία Σωτῆρα, cui ab alia longe causa, quam vere Hyperidem, qui optime scire poterat, explicuisse credo, Ἐλευθερίου titulus accessit: quod non parum adjuvatur a Menandro, ex quo patere monet Harpocration, ὅτι ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ, ὠνομάζετο δὲ καὶ Ἐλευθέριος ... Solebant autem, si quod gravius adeundum esset discrimen, Jovi suo Servatori vota nuncupare; quæ Diomedon capitis damnatus Athenienses admonet ne reddere negligant Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Σεμναῖς θεαῖς, ap. Diodor. 13, 102. Hinc facile intelligitur non alium esse Jovem Σωτῆρα, cujus hic sacerdotem Aristophanes in scenam ire jussit. Erat alioqui in Piræeo etiam ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος navigantibus opportunum, sec. Strab. 9, p. 606, B. » Menander ap. Stob. Fl. 72, 2, 2: Ὦ Ζεῦ σῶτερ, ut Lycophr. 512. Xen. Anab. 3, 2, 9: Ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος ἐφάνη· 4, 8, 25: Ἱκανοὶ βόες ἀποθῦσαι τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα, ut 6, 5, 25: Ἐκ τούτου σύνθημα παρῄει Ζεὺς σωτήρ, Ἡρακλῆς ἡγεμών· et 1, 8, 16: Σύνθημα... Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη. Plat. Epist. 7, p. 334, D: Διὸς τρίτου σωτῆρος χάριν (conf. Hesych., Pollux 6, 15, 100), quod infra omisso Διὸς dicitur. Isocr. p. 200, C: Τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν οὗπερ τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα τοῦ σωτῆρος.] Athen. [2, p. 38, D: Τὸ τοῦ] Διὸς Σωτῆρος [ὄνομα, quo de loco v. in Ὀ, vol. 5, p. 1710, A], Jovis Servatoris, et ap. Lucian. Quomodo hist. scrib. [c. 62] hoc Epigramma extat: Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων, Diis servatoribus, i. e. Castori et Polluci. [Hom. H. Neptun. 5: Ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι σωτῆρά τε νηῶν· Diosc. 6: Σωτῆρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων ὠκυπόρων τε νεῶν, et de iisdem Theocr. 22, 6. De Apolline Æsch. Ag. 513: Νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, ἄναξ Ἄπολλον. De Plutone ib. 1387: Καὶ πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν· de Mercurio Cho. 2, de diis Olympiis Suppl. 982, ut Soph. Phil. 738, de Apolline Œd. T. 150, Demosth. p. 1072, 18. Et sæpe in inscrr., maxime de Æsculapio, Jove, Dioscuris. Notabili constr. Herodot. 8, 138: Ποταμὸς δέ ἐστι ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ, τῷ θύουσι οἱ ἀπόγονοι σωτῆρι. Xen. H. Gr. 3, 3, 4: Θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι. Plato Phil. p. 66, D: Τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι τὸν αὐτὸν διαμαρτυράμενοι λόγον ἐπεξέλθωμεν· Charmid. p. 167, A, Epist. 7, p. 340, A (coll. Leg. 3, p. 692, A) intell. Διί, de quo supra.] At justissimo titulo Jesus Christus [in N. T., et Deus in eodem] Σωτὴρ dicitur. Solus enim humani generis servator est. Pro hoc autem Servatoris nomine multi veteres Theologi Salvatoris [Gl.] nomen de ipso usurparunt, non satis Latine, vel potius nullo modo Latine. Homines quoque σωτῆρες dicuntur, sed in primis principes [Pollux 1, 40] et fortes viri. [Æsch. Cho. 1073: Νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ. Soph. Œd. T. 48: Ὡς σε νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει· Œd. Col. 460: Τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε. Eur. Alc. 666: Ἄλλου τυχὼν σωτῆρος· Iph. T. 923: Κἀμός γε σωτήρ. Aristoph. Av. 545: Σὺ δὲ ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ· Pac. 914: Σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις γεγένησαι· Eq. 149: Ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς· 458. Nub. 1161: Σωτὴρ δόμοις. Xen. Ages. 11, 13: Ἐκεῖνον ἐκάλουν οἱ συγκινδυνεύοντες μετὰ θεοὺς σωτῆρα. Plat. Leg. 4, p. 704, D: Μεγάλου τινὸς ἔδει σωτῆρός τε αὐτῇ (urbi) καὶ νομοθετῶν θείων τινῶν.] Dem. [p. 240, 10]: Φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Isocr. Paneg. [p. 56, D]: Μᾶλλον ἐπιθυμοῦντες ἡγεμόνες ἢ δεσπόται προσαγορεύεσθαι, καὶ σωτῆρες, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἀποκαλεῖσθαι. Plut. De fort. Alex. [p. 338, C]: Οἱ δὲ εὐεργέτας, οἱ δὲ καλλινίκους οἱ δὲ σωτῆρας, οἱ δὲ μεγάλους ἀνηγόρευσαν ἑαυτούς· ut Antiochus ille, qui Σωτῆρος cognomen habuit [et Ptolemæus Lagi, Ptolemæus Lathyrus, aliique, de quibus Eckhel. D. N. vol. 4, p. 462, Viscont. *Iconogr. gr.* vol. 3, p. 195. Plut. Demetr. c. 10 fin.: Σωτῆρας ἀνέγραψαν θεοὺς (Demetrium et Antigonum Athenienses), καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες ἱερέα Σωτήρων ἐχειροτόνουν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, καὶ τοῦτον ἐπὶ

τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον· 46 : Τὸν Δίφιλον, ὃς ἦν ἱερεὺς τῶν Σωτήρων ἀναγεγραμμένος, ἐκ τῶν ἐπωνύμων ἀνεῖλον, ἄρχοντας αἱρεῖσθαι πάλιν, ὥσπερ ἦν πάτριον, ψηφισάμενοι (Athen.).] Et Cic. in Verr. 4, [2, 63] : Itaque C. Verrem non solum patronum istius insulæ, sed etiam Σωτῆρα inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnum ut Latino uno verbo exprimi non possit : is est nimirum σωτὴρ, qui salutem dedit. Interdum gen. additur. [Æsch. Cho. 264 : Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός. Soph. El. 1354 : Ὦ μόνος σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος· OEd. T. 1030 : Σοῦ σωτήρ· Col. 463, τῆσδε γῆς. Eur. Hel. 1500. Cum genit. rei Med. 360 : Τίνα προξενίαν, ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν ἐξευρήσεις; Heracl. 640 : Ὦ φίλταθ' ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷν βλάβης; ut etiam ap. Soph. OEd. T. 304 : Νόσου, ἧς σε προστάτην σωτῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν, genitivum ad utrumque subst. referre liceat. Lycophr. 206 : Σωτῆρα Βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων Σφάλτην ἀνευάζοντες. Thuc. 3, 59 fin. : Γενέσθαι σωτῆρας ἡμῶν. Xen. H. Gr. 4, 4, 6, τῆς πατρίδος· 5, 4, 26, τοῦ πατρός.] Plut. De Herod. [p. 864, A] : Σωτῆρας ἀνηγόρευσε Ἑλλάδος. [Lysias p. 915, 2.] Herodian. 8, [3, 9] : Σωτῆρας καὶ προμάχους Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῆναι, Titulum servatorum ac propugnatorum totius Italiæ mereri. Plato Symp. [p. 209, D] : Σωτῆρας τῆς Λακεδαίμονος. Dem. [p. 1391, 8] : Τῶν Ἡρακλέους παίδων, ὃς τοὺς ἄλλους ἔσωζε, σωτῆρες ὠνομάσθησαν. Rursum ex Plat. Leg. [3, p. 689, D] : Σωτὴρ περὶ πόλιν, pro Civitatis servator. [Id. ib. 6, p. 770, B : Ὦ φίλοι σωτῆρες νόμων· Reip. 8, p. 549, B, ἀρετῆς. Et Tim. p. 22, D : Ἡμῖν ὁ Νεῖλος εἴς τε τὰ ἄλλα σωτὴρ κτλ. De aliis rebus Æsch. Ag. 897 : Σωτῆρα ναὸς πρότονον. Soph. Phil. fin. : Νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι (Nymphas). || Hesychius : Σωτὴρ, ὁ τοῦ ἁλὸς χόνδρος. || De forma Σαωτὴρ v. in illa.]

[Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, Soter, frater Praxidices, pater Ctesii sec. Mnaseam ap. Suidam v. Πραξιδίκη. Eodem nomine fuit Episcopus Rom. sec. secundi, ap. Euseb. H. E. 4, 19, 23 fin., et al. L. Dind.]

[Σωτηρᾶς, ᾶ, ὁ, Soteras, n. viri, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 602, n. 1222, Spartana p. 636, n. 1279, B, 3; Sicula vol. 3, p. 655, n. 5651. Grammat. Σωτήρας (sic) in schol. Ven. et Vict. Hom. Il. Δ, 412, de voc. Τέττα disputans fortasse est Σωτηρίδης, quod v. L. Dind.]

Σωτηρία, ἡ, substantive, Salus. [Salvificatio, Incolumitas, add. Gl. Æsch. Sept. 209 : Ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας; Pers. 508 : Ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας· et cum eod. verbo Cho. 203. Pers. 797 : Οὐδ' ὁ... στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας· et cum eod. adj. Ag. 343, 1238. Pers. 735 : Ἔστι τις σωτηρία; Soph. Ant. 186 : Τὴν ἄτην ὁρῶ στείχουσαν ἀντὶ τῆς σωτηρίας· 440 : Πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας· Aj. 1080 : Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο· Phil. 1396 : Ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας· OEd. C. 725 : Ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας· Eur. Or. 1343 : Σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη· 724 : Οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας· 778 : Ἔχεις τιν', ἢν μένῃς, σωτηρίαν; 1173 : Εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία κτανοῦσι, μὴ θανοῦσι· 1178 : Αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, σωτηρίαν σοί τῷδέ τε· 1203 : Τήνδ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν· Heracl. 1045 : Πόλει σωτηρίαν κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν· Herc. F. 304 : Καὶ τόδ' ἄθλιον πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν· Med. 14 : Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι, ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία. Aristoph. Eccl. 202 : Σωτηρία παρέκυψεν· Lys. 30 : Ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία· Eq. 12 : Ἀλλ' οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα σωτηρίαν νῷν· Vesp. 369 : Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν· Av. 879 : Διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν (conf. Menander ap. Athen. 14, p. 659, E. Pollux 3, 109)· Ran. 1436 : Ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίας· sic enim scribendum videtur pro σωτηρίαν, ut Eccl. 396 : Ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως· Thesm. 765 : Ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας; Plato Leg. 4, p. 714, A : Οὐκ ἔστι σωτηρίας μηχανή. Xenoph. Anab. 5, 2, 24 : Θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσιν· 20 : Ἦν γὰρ οὕτω σωτηρία ἀσφαλής· 6, 2, 6 : Καὶ ταῦτα τὴν σ. σφῶν κατειργασμένων. Plato Prot. p. 354, B : Τῶν πόλεων σωτηρίαι· Phil. p. 35, E : Ὅσα περὶ σωτηρίαν τ' ἐστὶ ζῴων καὶ τὴν φθοράν· Leg. 1, p. 647, B : Τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται.] Aristot. Rhet. 1 : Ἡ οἰκεία σωτηρία, Privata salus [ut ex contrario ap. Ps.-Xen. Ven. 13, 11 : Τάς τε γὰρ τῶν ἰδιωτῶν οὐσίας ἀφαιρούμενοι καὶ τὰ τῆς πόλεως εἰς τὰς κοινὰς σωτηρίας ἀνωφελέστεροί εἰσι τῶν ἰδιωτῶν]. Cui opp. ἡ τοῦ κοινοῦ σωτηρία, Salus reip., ut ap. Thuc. 2, [60 et 61] : Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, Ut domesticis incommodis consternati communem salutem dimittatis : ubi etiam nota κακοπραγίας opponi τῇ σωτηρίᾳ, ut Aristoph. δυστυχεῖν et σώζεσθαι inter se opponere, supra docui. [Cum præp. ἐπὶ Thuc. 2, 13 med. : Χρησαμένους ἐπὶ σωτηρίᾳ (τοῖς χρυσίοις τῆς θεοῦ) μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστῆσαι πάλιν. Plato Leg. 10, p. 909, A, Epist. 8, p. 356, C. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 154, n. 112, 11 : [Ἐπὶ] σωτηρίᾳ τῆς βουλῆς κτλ., pro quo ὑ[πὲρ] σωτηρίας in alia vol. 2, p. 255, n. 2334, 23.] Herodianus 2, [1, 18] : Ἧδε ἡμῶν ἡ ἄφιξις ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Salutem tum nostram tum Romani imperii petitum venimus. 4, [4, 17] : Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σ., Pro salute sua. [Xen. Cyrop. 8, 1, 2 : Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐν μάχαις ἡττῷντο ἄνθρωποι ἢ ἐπειδὰν ἄρξωνται ἰδίᾳ ἕκαστος περὶ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας βουλεύεσθαι; Et ib. 13 : Ὅτι ἀσχολίαν παρέξοι τῆς τῶν ὅλων σ. ἐπιμελεῖσθαι. Thuc. 1, 136 : Ἐκεῖνον δ' ἄν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι· 5, 101 : Οὐ περὶ ἀνδραγαθίας ὁ ἀγὼν, περὶ δὲ σωτηρίας μᾶλλον ἡ βουλή.] Æschin. [p. 72, 28] : Περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας, De salute corporis. [Xen. Anab. 6, 5, 18 : Ὅτι οὐκ ἔστι μὴ νικῶσι σωτηρία· H. Gr. 7, 4, 8 : Εἴ τινα ὁρᾶτε σωτηρίαν ἡμῖν, ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες· Venat. 12, 15 : Οἱ παρασχόντες αὑτοὺς ἐπὶ τὸ ἀεί τι μοχθεῖν, αὑτοῖς μὲν μαθήσεις... ἔχουσι, σωτηρίαν δὲ ταῖς ἑαυτῶν πόλεσιν. Plato Prot. p. 356, D, τοῦ βίου.] Isocr. : Δεδιέναι καὶ βουλεύεσθαι περὶ τῆς σωτηρίας, Metuere de salute sua. Epist. ad Phil. [Pan. p. 66, A] : Ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας ἔχουσι τῆς αὑτῶν σωτηρίας, In te salutis suæ spem repositam habent. Aristot. Rhet. 2 : Δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας, περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Thuc. 8, p. 279 [c. 53] : Ἥν τινα ἐλπίδα ἔχῃ σωτηρίας. [4, 96 : Ὡς ἕκαστοί τινα εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας.] Contra [Aristoph. Thesm. 946 : Κοὐκ ἔστ' ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας. Xen. Anab. 2, 1, 19 : Εἰ δέ τοι μηδεμία σωτηρίας ἐστὶν ἐλπίς· H. Gr. 4, 8, 38.] Plut. Alcib. : Οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς ὑπελείπετο τῇ πόλει, Nulla salutis spes relicta erat civitati. Cui simile hoc Thuc. 8, p. 286 [c. 75] : Νομίζοντες οὔτε ἐκείνοις ἀποστροφὴν σωτηρίας οὔτε σφίσιν εἶναι, Non esse nec illis nec sibi quo se verterent ad salutem consequendam. Et hoc Isocratis Archid. [p. 124, E] : Οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτηρίας ὑπολειπομένης. [Nunc ὑποφαινομένης, ut pro eodem p. 60, A.] Rursum Thucydides [3, 20 init. : Οὐδεμία ἐλπὶς ἦν τιμωρίας οὐδὲ ἄλλη σωτηρία ἐφαίνετο·] p. 276 : Οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν ἢν μὴ κτλ. 8, p. 280 [c. 54] : Διδασκόμενος μὴ εἶναι ἄλλην σωτηρίαν, ubi σωτηρίαν existimo posse exponi ἐλπίδα σωτηρίας, ut habes ap. Æschin. [p. 66, 30] : Μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας ἔνορκον λαβεῖν τὸν Ἀθηναίων δῆμον. Itidem sequente infin. ap. Thuc. 7, p. 262 [c. 81] : Νομίζων εἶναι σωτηρίαν τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν, Saluti fore, si quamprimum recederet. Secus ap. Herodian. 7, [5, 1] : Ἤδεσαν ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν εἰ τὰ τολμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσειεν ἔργοις μείζοσι. Rursum Thuc. 6, p. 217 [c. 60] : Βεβαιοτέραν αὐτῷ σωτηρίαν εἶναι ὁμολογήσαντι μετ' ἀδείας, ἢ ἀρνηθέντι, Certiorem ei salutem allaturum, si confidenter fateatur quam si neget. Contra Philo V. M. 1 : Ἐν ἐσχάταις ἦσαν συμφοραῖς καὶ σωτηρίας ἀπογνώσει, In extremis versabantur ærumnis salutisque desperatione, i. e. οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας. Item τῷ σωτηρίας δεομένῳ, Ei qui salutem quærit [cum eod. verbo Eur. Heracl. 11, Aristoph. Eccl. 912]; τῷ βουλομένῳ σώζεσθαι, Ei qui saluti suæ consultum vult : ambo ap. Plut. [Plat. Prot. p. 321, B, πορίζων.] Et, Ἐξ ἅπαντος τρόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν, Isocr. Paneg. [p. 60, B. Æschines p. 72, 40, εὑρίσκεσθαι. Antiphon p. 119, 25, καταφυγεῖν εἰς σ.] Et Thuc. 6, p. 224 [c.

83]: Τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι. [Ib. 78 med.: Λόγῳ μὲν γὰρ τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ τὴν αὑτοῦ σωτηρίαν. Ap. Diod. 16, 43 init. quod est, τὴν σωτηρίαν ἰδίᾳ πορίζειν ἔκρινε, scrib. conjeci πορίζεσθαι, ut 45 med.: Ὅπως μηδεὶς δύνηται τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἐκπλεύσας ἰδίαν (—ᾳ Wessel.) σ. πορίζεσθαι.] Bursum Plutarchus Amat. Narr.: Σωτηρίας ἔτυχε παρ' αὐτῶν, Salutem per eos consecutus est. Quomodo et Xen. Cyrop. 4, [1, 2]: Νίκης τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας. [Ib. 7, 5, 84: Εἰ δι' ἄλλους μὲν δορυφόρους τῆς σ. οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν. Et Anab. 3, 1, 26. Œc. 11, 8: Τυγχάνειν ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας.] Stulti autem sunt ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἴκοι ἔχοντες καὶ παρ' αὑτῶν, ἄλλην ἐθέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, ut Plut. [Mor. p. 713, D] tradit ex Euripide. Ubi sicut λαμβάνειν σωτηρίαν dicitur, ita et δοῦναι: ut ap. [Plat. Reip. 4, p. 425, E, Critiæ init.,] Dem. [p. 332, 23]: Ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν ταχίστην ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρτημένων φόβων δότε, καὶ σωτηρίαν ἀσφαλῆ. [Xen. Reip. Ath. 1, 3: Ὁπόσαι τῶν ἀρχῶν σωτηρίαν φέρουσι χρησταὶ οὖσαι καὶ μὴ χρησταὶ κίνδυνον.] At ille, qui accipit, dicitur σωτηρίας χάριν εἰδέναι τῷ διδόντι, ap. Plut. Ipsa autem σωτηρία dicitur γίνεσθαι διά τινος, ut ap. Aristot. Polit. 5, [c. 11 med.]: Ὁ τρόπος δι' οὗ γίνεται σωτηρία ταῖς τυραννίσι, Modus quo tyrannis conservatur. [Ib. 4, 2 fin.: Τίνες φθοραὶ καὶ τίνες σωτηρίαι τῶν πολιτειῶν.] Rhet. 1, [c. 15]: Ἐν τοῖς νόμοις ἐστὶν ἡ σωτηρία τῆς πόλεως, In legibus consistit salus civitatis, Civitas conservatur legibus, Leges salutem dant civitati: si sc. bonæ sint et serventur. Cui simile hoc Xen. Hell. 7, [1, 6]: Ἐκ τῆς θαλάττης ἅπασα ὑμῖν ἤρτηται σωτηρία, Tota vestra salus pendet ex mari. [Alia constr. id. Hipparch. 1, 5: Πολλοῖς γὰρ ἤδη ἡ σ. παρὰ τοῦτο ἐγένετο. Isocr. p. 126, E: Παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σ. αὐτοῖς. Notandum etiam jusjurandum ap. Arrian. Epict. 3, 23, 11: Τί σοι ἔδοξα; Θαυμαστὸς, κύριε, τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν· 26: Τούτοις οὐ πολλοὶ δύνανται παρακολουθεῖν, μὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν· et Theophanem Chronogr. p. 85, D: Μὰ τὴν σωτηρίαν μου. De persona quæ salutem affert, Eurip. Or. 1348: Ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ, σωτηρία. Aristoph. Pac. 595: Τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία.] || At ἡ ἐς τὴν πατρίδα σωτηρία, Salvus in patriam reditus. Thuc. [7, 70]: Περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας. [Plut. Mor. p. 241, E: Ἀπογνοὺς τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.] Sic Plato [Epist. 3, p. 317, A]: Τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας, Reditus in patriam. [Demosth. p. 1211, 15.] Itidem σώζεσθαι ἐς τὴν πατρίδα et σώζεσθαι οἴκαδε dicitur, Salvum et incolumem domum s. in patriam redire. || Σωτηρία significat etiam Conservatio, qua sc. aliquid conservatur incolume et in statu suo. [Æsch. Eum. 909: Τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν· Suppl. 765: Οὐδ' ὅρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία. Herodot. 4, 98: Φυλάσσετε τὴν σχεδίην, πᾶσαν προθυμίην σωτηρίης τε καὶ φυλακῆς παρεχόμενοι. De dote Plato Leg. 11, p. 924, D: Πρὸς τὴν τοῦ κλήρου σωτηρίαν. De carcere 10, p. 908, A: Δεσμωτηρίων δὲ ὄντων ἐν τῇ πόλει τριῶν, ἑνὸς μὲν κοινοῦ τοῖς πλείστοις περὶ ἀγορὰν, σωτηρίας ἕνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων· 11, p. 914, E: Ἀγέτω... τὸν ἀφεστῶτα (δοῦλον) ἐπὶ σωτηρίᾳ· Critiæ initio: Θεῷ γεγονότι προσεύχομαι, τῶν ῥηθέντων ὅσα μὲν ἐρρήθη μετρίως, σωτηρίαν ἡμῖν αὐτὸν αὐτῶν διδόναι· Reip. 4, p. 425, E: Ἐάν γε θεὸς αὐτοῖς διδῷ σωτηρίαν τῶν νόμων ὧν ἔμπροσθεν διήλθομεν· 433, C: Δόξης εὐνόμου σ. ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη· Phil. p. 34, A: Σωτηρίαν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς ἄν τις λέγοι· Tim. p. 45, D: Σωτηρίαν ἣν οἱ θεοὶ τῆς ὄψεως ἐμηχανήσαντο, τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν.] Aristot. Polit. 6, [c. 8]: Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. [Metaphys. 13, p. 301, 21 Br., τὸ αὔταρκες καὶ ἡ σ.] Quo referri potest hoc Plut. Symp. 3, 1 [p. 646, D]: Τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ φύλλα σωτηρίας ἕνεκα τοῦ καρποῦ γέγονε, Ut servent et tueantur ab externa injuria, veluti solis, pluviæ, et similium. [De sanitate restituenda schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1149: Νοσήσαντα τυχεῖν σωτηρίας, ubi vet. ἰάσεως. || « Ap. Tacticos Sella equestris. Constantin. Tact. p. 15: Σκεπάσθωσαν αἱ κοιλίαι αὐτῶν (equorum) διὰ μικρῶν ἀποκρεμασμάτων ἀπὸ τῶν ἀφελέτρων τῆς σωτηρίας· ubi Leo Imp. 6, 8, τῆς σέλας. Idem Constantinus infra: Κρεμάσθαι καὶ τὸ τοιοῦτον τζικούριον μετὰ θηκαρίου δερματίνου εἰς τὴν σωτηρίαν. Ducang. De forma Σαωτηρία v. in ipsa.]

[Σωτηρία, ἡ, Soteria, n. navium Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. || R. Rochette *Lettre à M. le duc de Luynes p.* 7 (1): « *Je relève, à cette occasion, une erreur commise par Eckhel* D. N. I, 155, *et répétée par M. Avellino*, Ital. vet. numism. II, p. 19—20, *au sujet du mot* ΣΩΤΗΡΙΑ, *gravé sur quelques rares médailles de Métaponte, dont le type est une* TÊTE DE CÉRÈS DE FACE. *On a cru que ce mot* ΣΩΤΗΡΙΑ *désignait* CÉRÈS ELLE-MÊME; *mais, dans ce cas, la légende aurait dû être* ΣΩΤΕΙΡΑ, *comme on la trouve en effet sur des monnaies, connues d'Hipponium et de Syracuses. Le mot* ΣΩΤΗΡΙΑ *ne peut se construire et s'expliquer qu'avec un autre mot sous-entendu, tel que* ΙΕΡΑ *ou* ΑΘΛΑ; *et la curieuse médaille de Métaponte, avec la légende* ΑΧΕΛΟΙΟ ΑΘΛΟΝ, *publiée par M. Millingen, Ancient Coins of greek cities, pl.* 1, *n.* 21, *fournit à cet égard une analogie qui ne permet pas de conserver le moindre doute. Je ne dois cependant pas dissimuler qu'on trouve une* IMAGE *d'une déesse nommée* SÔTÈRIA, Σωτηρίας Ἄγαλμα, *et un* TEMPLE DE LA MÊME DIVINITÉ, Σωτηρίας ἱερὸν, *cités par Pausanias, en Achaïe*, VII, 21, 2 et 24, 2. *Mais ce nom et ce culte se rapportent, suivant toute apparence, à une époque romaine; et d'ailleurs, ce ne serait pas d'après de pareils exemples qu'il faudrait juger du langage usité sur les monnaies de la Grande-Grèce.* »]

Σωτήρια, ων, τὰ, sc. ἱερὰ, Sacra s. Festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν, sc. ob datam salutem. [Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 769, n. 1587, 3: Ἀγωνοθετοῦντος Ποπλίου Κορνηλίου... τῶν τῆς πόλεως σωτηρίων πρώτων ἀπὸ τοῦ πολέμου, ἱερατεύοντος δὲ τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος Θεομνήστου.] Herodian. 1, [10, 16]: Παρέπεμπέ τε τὴν θεὸν χαίρων, καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε, Polit. Populus omnis pro salute imperatoris diem lætabundus celebrabat. Idem 4, [4, 12]: Ῥίψας ἑαυτὸν ἐς γῆν, ὡμολόγει τε χαριστήρια, ἔθυέ τε σωτήρια, Polit. Gratias agebat, votis quasi pro salute susceptis. Sic [Xen. Anab. 3, 2, 9: Εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ (τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι) θύσειν σωτήρια ὅπου ἂν πρῶτον εἰς φιλίαν χώραν ἀφικώμεθα. Inscr. Melitæ ap. Ussing. Inscrr. Gr. ined. p. 3, n. 2, 26: Εἰς τὰν θυσίαν τῶν σωτηρίων. Marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 295, n. 2374, 7: Τὰ σωτήρια ἔθυσεν. Polyb. 4, 49, 3; Lucian. Jov. trag. c. 15.] Plut. Galba [c. 17]: Ἔθυσε σωτήρια, καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν. Item, Σωτήρια θύουσιν αὐτῷ, affertur pro Ei tanquam servatori immolant. [V. id. Arato c. 53.] Et ex Luciano [Hermot. c. 86]: Ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, Hunc diem lætabundus pro salute parta celebraturus, Vota pro salute facta hodie persoluturus, Hodie diis sacrificaturus ob datam salutem. [Maccab. 3, 6, 30. Valck. In inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1693, 17: Θεωροδοκίαν τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων, Bœckh. p. 821, b, med. interpr. Soteria in honorem Antiochi Soteris appellati ob victorias de Gallis.] Σωτήρια dicuntur etiam Præmia quæ medico servatori dantur, quæ æger medico persolvit ob redditam salutem: quæ et σῶστρα nominantur et ἰατρεῖα, ut Pollux testatur 6, c. 40 [§ 186]: Ἰδίως δὲ ἰατρῷ μὲν (διδόμενος μισθὸς), σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα. Sic illa superiora σωτήρια dicentur θύματα s. Sacrificia quæ diis fiunt ob datam salutem; nam sacrificia eis veluti merces aliqua offeruntur pro beneficio: seu Vota quæ persolvuntur deo ob acceptam salutem; solent enim qui salutem a deo petunt, votis se interdum obstringere, quæ persolvunt, quum salutem postulatam impetrarunt. [Σωτήρια, Latrinæ. Ita appellabantur Smyrnæ latrinæ publicæ, in quas habentur Agathiæ et aliorum epigrr. Anthol. 4, 28 (Pal. 9, 662) cum lemmate, Εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ. Constantin. Acropol. in Serm. de S. Jo. Damasc. n. 48: Ὅλην τὴν λαύραν περιελθέτω, καὶ τὰ τῶν οἰκιδίων, ἃ δὴ καλοῦμεν σωτήρια, σαρωσάτω τὰ λύματα. Ubi Jo. Hierosol. Patr. n. 30, ἐκκαθᾶραι τὰ ἐν ταῖς κέλλαις τῶν μοναχῶν τῶν ῥυπισμάτων οἰκίδια. Suidas vv. Ἀφεδρὼν, Ἕδραι, Σέλλαι. Ex Ducang. Gl.]

[Σωτηριακὸς, ἡ, όν.] Σωτηριακὸν, Hesych. τὸ εἰς

ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον, Pretium quod pro funeris elatione datur.

[Σωτηριᾶνὸς, ὁ, Soterianus, n. viri, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, IV, 10. L. Dindorf.]

[Σωτηρίας. V. Σωτήριος.]

[Σωτηριὰς, άδος, ἡ, Soterias, n. mulieris in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 775, n. 3334.]

[Σωτηριασταὶ, οἱ, Collegium in honorem Jovis Σωτῆρος, ut videtur, institutum, in inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. Gr. ined. fasc. 3, p. 34, n. 282, 3. L. Dindorf.]

[Σωτηρίδας, ου, ὁ, Soteridas, Sicyonius ap. Xen. Anab. 3, 4, 46, 49, sed ubi meliores Σωτηρίδης, ut de aliis est ap. Euphronem Athen. 1, p. 7, D; 9, p. 377, D; in inscr. ap. Bœckh. n. 3668, 2; Σωτηρίδας, α, p. 419, n. 353, II, 2; 1244, 11; 1249, 21; 1271, 11; 1279, 15; 1381, 3; 1452, 5; et 1570, b, 48, ubi Σωτηρίδου. Epidaurius, pater Pamphilæ, ejusdemque maritus, grammaticus, ap. Suidam. Alii alibi.]

[Σωτηρίχιος, Moneta Constantini M., in qua expressa Labari vel S. Crucis figura, quam σωτήριον Euseb. Laud. Constant. c. 9, s. ut codd. præferunt, σωτήριον σημεῖον, Synodus vero Trullana Can. 73, τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ σωτήριον vocant. Anon. Antiq. Cpol.: Ἐν οἷς καὶ χαραγὴ βασιλικὴ Κωνσταντίνου ἡ λεγομένη Σωτηρίχιος χίλια κεντηνάρια. V. quæ diximus Dissert. de infer. ævi Imperii nomism. n. 26. Ducang.]

[Σωτηρικὸς, ἡ, όν, Salutaris. Athanas. vol. 1, p. 494, inscr. « Galen. De opt. secta 4: Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν ποιητικαὶ τῶν μὴ ὄντων, αἱ δὲ σωτηρικαὶ τῶν γεγονότων. Et mox, Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ποιουσῶν ἢ σωτηρουσῶν τεχνῶν, ubi Goulston. e Mss. συντηρητικαὶ et συντηρουσῶν dedit. » Schneid. Sotericus Arc. Aug. Cæs. in inscr. latina ap. Ott. Jahn. Spec. epigr. p. 31, n. 31, 1, nisi perperam omisso a lapicida *h* est n. græcum Σωτήριχος, quod v. Hase.]

[Σωτηριοποιὸς, ὁ, ἡ, Salutaris. Theodor. Stud. p. 180, C: Τῆς σ. ὁδηγίας. L. Dind.]

[Σωτηριόπολις, εως, ἡ, Soteriopolis, castellum Abasgiæ, ap. Constantin. Adm. Imp. p. 114, A, ubi τοῦ κάστρου Σωτηριουπόλεως. In Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 60, A: Ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης πάσης Ἀλανίας καὶ Σωτηριουπόλεως· sed p. 62, A, Σωτηροπόλεως (sic). L. Dind.]

Σωτήριος, ὁ, ἡ, i. q. σωστικὸς, Conservandi vim habens, Conservator et tutator. [Cum genit. Æsch. Eum. 701: Ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. Athen. 5, p. 186, A: Συνδείπνουν οἱ περὶ πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα.] Plato [Polit. p. 311, A: Τὰ σωφρόνων ἀρχόντων ἤθη ... σωτήρια·] Epist. 7 [8, p. 354, B]: Φάρμακον ἐπενεγκὼν τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δεσμὸν, τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον, Et ephororum magistratum, conservatorem regii principatus. Itidem Soph. [Aj. 779]: Τάχ' ἂν Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριον, Salutem ei attulerimus, Salutis auctores ei fuerimus, Eum servare queamus. Interdum sine gen. pro Salutifer, Salutaris, [Saluber, Prosper, Sospitalis, add. Gl.] Salutem afferens. [Æsch. Eum. 213: Καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους· 407: Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου· et cum eodem vocabulo 417. Soph. El. 281: Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις· fr. Naupl. ap. schol. Pind. Isthm. 5, 10: Ζεῦ παυσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος. Eurip. Bacch. 965: Πομπὸς δ' εἶμ' ἐγὼ σωτήριος· Rhes. 229. Or. 657: Μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ σωτήριος στάς· Med. 482: Ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον· Ion. 484: Γᾷ πατρίᾳ φέρειν σωτήριον ἀλκάν. Philemo ap. Athen. 13, p. 569, E: Δημοτικὸν, ὦ Ζεῦ, πρᾶγμα καὶ σωτήριον. Menander ap. Stob. Fl. 53, 2: Ἐφήμερον καὶ προπετῆ βίον, οὗ πεῖραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου· 37, 6: Ὁ χρηστός ἐστι πολλαχοῦ σωτήριος. Thuc. 3, 53: Ὁ λόγος... εἰ ἐλέχθη, σωτήριος ἂν ἦν. Xen. Anab. 2, 6, 11: Σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο (τὸ στυγνόν)· 3, 3, 2: Εἰ οὖν ὁρῴην ὑμᾶς σωτήριόν τι βουλευομένους. Lucian. Jov. trag. c. 18: Ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι· Dial. mort. 26, 2: Ἀγαθὴν καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.] Herodian. 2, [8, 3]: Ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, Manum porrigere salutarem. Aliquanto ante, Συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν αἰεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια, Optima atque salutaria, Polit. Et Plut.: Νοῦν ἔχων σωτήρια φρονοῦντα. Apud Eund. πρᾶξις σωτήριος, Res salutaris. Quin etiam affertur ex Galeno Ad Glauc., Σωτήριον τὸ νόσημα, pro Morbus salutaris, non exitiosus. Thuc. cum dat. junxit, p. 256 [7, 64]: Αὐτός τε αὐτῷ ὠφέλιμος γένοιτο, καὶ τοῖς ξύμπασι σωτήριος, i. e. σωτηρίας πρόξενος, ut schol. in alio ejus loco exponit. [Æsch. Sept. 183: Ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια; Cho. 505: Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι. Eur. Or. 127: Ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις· 1637: Ναυτίλοις σωτήριος (Helena)· Heracl. 1032: Πόλει σ. μέτοικος ἀεὶ κείσομαι· 402: Θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο, τροπαῖα δ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια· 405: Λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια· Phœn. 918: Πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια· 1092: Ξίφος τῇδε γῇ σωτήριον. Xen. Eq. 8, 1: Οὕτω γὰρ ἂν σωτήριοι εἶεν ἄλλοις· Comm. 3, 3, 10: Ἐὰν διδάξῃς αὐτοὺς ὡς τὸ πείθεσθαί σοι κάλλιόν τε καὶ σωτηριώτερον αὐτοῖς ἔσται· Eq. 3, 12: Οὗτος ἂν εἴη σωτηριώτατος τῷ ἀμβάτῃ ἐν τοῖς πολεμικοῖς.] || Σωτήριος, Hesychio ὁ οὔριος ἄνεμος, Ventus secundus. [Pollux 5, 132, Philo vol. 2, p. 263, 46, φάρμακον. Atticista in Maji Class. auct. vol. 4, p. 528, 11: Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὠφέλιμον σωτήριον λέγουσιν. Neutro gen. Soph. El. 925: Τἀκείνου δέ σοι σωτήρι' ἔρρει· OEd. Col. 796: Ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια. Lucian. Dial. mer. 9, 3: Ἐξευρίσκωμεν ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον. Et sæpe in S. S., ubi modo cum art. modo sine, modo de salute, modo de loco munito, modo de pace, modo de sacrificio pro salute dicitur, interdum etiam cum nn. θυσία vel ὁλοκαύτωμα σωτηρίου, et genitivis pers. σοῦ vel θεοῦ. V. Schleusn. Lexx. V. et N. T. et Trommii Concord. sive intt. Hesychii ad gl.: Σωτηρίου, ἐξιλασμοῦ. Conf. Philo vol. 2, p. 240, 19, 38; 241, 2; 243, 25; 245, 10, 27, 43; 246, 8; 247, 5; 248, 8 etc. Jo. Malalas p. 236, 7: Καὶ λοιπὸν ἀρχὴν ἐποιήσατο τοῦ σωτηρίου ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. || Pass. Salvus, Servatus, ut Σόοι ab Hesych. explicatur etiam σωτήριοι, ut in illo dictum p. 514, C, et Σαώτερος ab eod. σωτηριώτερος. Æsch. Ag. 646: Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν· ubi tamen etiam activa signif. locum habet, quæ alienior ab l. Soph. OEd. Col. 487: Ὥς σφᾶς καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον, αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεἴτις ἄλλος ἀντὶ σοῦ. Quanquam hic quoque facillime restituitur signif. activa, σωτηρίους scribendo jungendoque hoc voc. cum δέχεσθαι aptius quam cum ἱκέτην, quomodo in libro Thuc. 7, 64 fin. τοῖς ξύμπασι σωτηρίοις est pro σωτήριος. Conf. tamen Plut. Anton. c. 77 fin.: Πλὴν δὲ παρῄνεσεν αὐτῇ τὰ μὲν ἑαυτῆς, ἂν ᾖ μὴ μετ' αἰσχύνης, σωτήρια τίθεσθαι, μάλιστα τῶν Καίσαρος ἑταίρων Προκληίῳ πιστεύουσαν· ejusdemque l. in Σωτηρίως. || Σωτηρίως, Salutariter, Gl. Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 19: Σ. καὶ συμφερόντως εἰς τὰ ὅλα. Sextus Adv. math. 9, 113, p. 577: Οὐ γὰρ ἄν ποτε τεταγμένως καὶ σ. τὸ ὅλον ἐκίνει (ἡ δίκη) μὴ νοερὰ καὶ θεία καθεστῶσα. L. D. Orig. C. Cels. 3, p. 121. Seager. Id. vol. 1, p. 204, C: Σ. τὰ περὶ ἕκαστον οἰκονομεῖν. Philo vol. 2, p. 12, 5; 109, 22; 182, 27; 189, 24; 190, 27; 205, 37. L. D. Athanas. vol. 1, p. 34; Method. p. 422; Dionys. Areop. p. 20; Clem. Alex. p. 142. Kall. Id. Pædag. 1, 8, § 74: Τρῶσαι οὐ θανασίμως, ἀλλὰ σ. OEcum. In Apocal. p. 450, 6 Cramer. Id. ib. p. 406, 3: Ὠκονομημένης σ. ἡμῖν τῆς ἀληθινῆς ὁδηγίας. Hase. Theodor. Stud. p. 158, C et al. || Pass. Plut. Mor. p. 918, D: Διὸ καὶ τῶν νοσούντων ταῖς ὀρέξεσιν οἱ χαρίεντες ἰατροὶ προΐσασι τοὺς ἀσιτίως ἢ σωτηρίως ἔχοντας. V. Σωτήριος. L. Dindorf.]

[Σωτήριος, ὁ, Soterius, n. viri, in numo Milesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 171; in inscr. Proconnes. ap. Bœckh. vol. 2, p. 943, n. 3698. Alium Man. Comn. æqualem memorat Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 715. Idem vel simile n. fuisse videtur in inscr. Eleusinia ap. Bœckh. vol. 1, p. 525, n. 875: Ἀθηναῒς Σωτηρι. Νικομήδισσα, ubi Spon. Σωτηρίδος, Pouquevill. Σωτηριλ, Bœckh. Σωτηρία, pro Σωτηρίου, forma aliunde non cognita. Nam in Spart. vol. 1, p. 616, n. 1240, 11 (conf. *Expéd. scient. de Morée*, vol. 2, p. 73), Σωτηρίας pro —ρίδας scriptum videtur. L. Dind.]

[Σωτηριοτόκος, ἡ, q. d. Salvatoripára, epitheton Mariæ Virginis. Athanas. t. 2, p. 412, F. Hase.]

[Σωτηρὶς, ίδος, ἡ, Soteris, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 14; vol. 3, n. 4244; 5544, Ross. *Demen* p. 51, 13; Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 46, Lebas. *Inscr.* 5, p. 183, n. 265. Sanctæ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 285, A. Servæ in inscr. Att. ap. Curtium xII Inscrr. p. 21, 15, et ubi Σώτηρις, ιος, ιν, Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 829, n. 1705, a. Quod in Elatensi apud Curtium Anecd. Delph. p. 75, n. 39, d, 33, scriptum Σωτῆριν. Huc etiam videtur referendum σωτηρὶς Etym. M. p. 170, 16. L. Dind.]

[Σωτήριχος, ὁ, Soterichus, n. viri, ap. Nicarch. Anth. Pal. 11, 331, Lucian. Ocyp. 78, 79, 155. Chirurgi ap. Sextum Pyrrh. hyp. 1, 84. Longævi ap. Phleg. Macrob. c. 3. Aliorum ap. Synes. p. 176, B, Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 434, A fin., Majum Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 29, et in inscrr. ap. Bœckh. n. 268, 25, 27; 275, 51; 284, 38; 301, 4; 302, 2; 303, 21; 304, 13; 1203; 1279, 19; 1533, 9; 1586, 6; 3345, B ubi Σωτηρείχου, ut Ἐφίσιος in eadem; 3665, 16; Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 315. Conf. Rochett. *Lettre à Schorn* p. 304. Memorat Arcad. p. 85, 6. L. Dind.]

Σωτηριώδης, ὁ, ἡ, i. q. σωτήριος, [Saluberrimus, Gl.] i. e. Salutaris, Salutifer, Qui salutem dat, Sospitalis, ut Plaut., Qui tibi sospitalis fuit. [Julianus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 464, 1 : Τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην σωτηριώδη τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνειν. ‖ Comparat. Dio Cass. 53, 19 : Ἡ μὲν οὖν πολιτεία οὕτω τότε πρός τι τὸ βέλτιον καὶ πρὸς τὸ σωτηριωδέστερον μετεκοσμήθη. Theodor. Stud. p. 349, C : Οὐ τί ἂν γένοιτο σωτηριωδέστερον; et 447, A. L. Dind. Superl. Galen. vol. 14, p. 248, 11 : Ὡς σωτηριωδέστατον αὐτοῖς εἶναι φάρμακον. Positiv. Anon. Vita Eliæ Spelæotæ Actt. SS. Sept. t. 3, p. 849, B, βάπτισμα· Euseb. Dem. ev. p. 245, A, λόγος· p. 306, D, σημεῖον. Hase. ‖ Adv. Σωτηριωδῶς, Salubriter, Salutariter, Gl. Epiphan. vol. 1, p. 20, C. L. Dind. Andr. Cret. p. 30. Greg. Thaum. in Orig. 9. Kall. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 269. Boiss. Athanas. t. 2, p. 377, D : Σ. ἡμῖν ἐγκατέσπαρται. Hase.] C

[Σωτηρίων, ωνος, ὁ, Soterion, n. viri, in inscrr. ap. Bœckh. n. 284; 1207, 2; 1211, 9, 17, 19; Lebas. *Inscr.* 5, p. 183, n. 265. Nil. Epist. 1, 96, 97. L. D.]

[Σωτηρίως. V. Σωτήριος.]

[Σωτηρος, ὁ, Soterus, n. viri, ap. Philostr. V. Soph. 2, 23, 1 : Ὅθεν ἐξηρήσθων Σωτῆροί τε καὶ Σῶσοι, ubi al. Σώτηροι. Et, ut videtur, in inscr. novitia Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 801, n. 1667 : Χαίροις, Σωτῆρε, καὶ ἐν θνητοῖς ποθητέ· cui conferenda alia ap. Welcker. Mus. Rhen. 1845, p. 238, n. 8 : Ἐνθάδε Σώτηρον Χαιρωνέα χαλκεοτέχνην κτλ.]

[Σώτης, ὁ, Sotes, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 357, n. 244, 13, quod idem videatur atque Σώτας, quanquam id ipsum est ib. 10. L. Dind.]

[Σωτιανοὶ, οἱ, Sotiani, gens Celtica, ap. Nicolaum Dam. Athen. 6, p. 249, B.]

[Σωτιὰς, άδος, ἡ, Sotias, n. mulieris, in inscr. Laris. ap. Bœckh. vol. 1, p. 867, n. 1791. L. Dind.]

D [Σωτιας, α, ὁ, n. viri, cujus ex. valde incertum est C. I. vol. 3, p. 555, n. 5344, 2, ubi Σωτια.]

[Σωτικὸς, ὁ, Soticus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 19, sed apographis ita variantibus, ut Ζωτικοῦ leg. videatur.]

[Σωτίμας, ὁ, Sotimas, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 490, n. 553, 2 : Σωτίμας Σείλιος.]

[Σωτιμίδης, ὁ, Sotimides, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314, n. 183, 16. ῐι]

[Σώτιμος, ὁ, Sotimus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, n. 169, 55; vol. 3, p. 4321, c; 4367, d, 5.]

[Σῶτις, ιος, ὁ, Sotis, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 224, 3 : Καρκίδαμος Σώτιος ἐδίδασκεν. Quo minus dubitandum Σαῶτις, quod supra, viri non mulieris nomen esse. L. Dind.]

[Σώτιχος, ὁ, Sotichus, n. viri, in inscrr. Teniis ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, 7; 339, n. 205, 9, ubi Ζωτίχου.]

[Σωτίων, ωνος, ὁ, Sotion, n. viri, in inscr. Att. ap. A Bœckh. vol. 1, p. 332, n. 194, 7, 8; n. 833, 1; 1550; 1756, 2; 1800, 3; 1846, 5, 9. De scriptt., ab Sexto Adv. math. 7, 15, p. 373, et sæpius ab Athen., Diog. L. 5, 86, et al. citatis v. Fabric. B. Gr.]

[Σῶτρον, τό.] Ex Σόω, Concito, Citato gressu currere cogo, sive ex Σώω ei synonymo, potest derivari Σῶτρον, τὸ, sive Σῶστρον, Lignum illud orbiculare rotæ, quod radios in se continet : unde Ἐπίσωτρα dicuntur Ferramenta curva quæ extrinsecus ei imponuntur, ne sc. ipsum lignum deteratur continua agitatione. Potest inquam a σόω derivari, quia nulla rotæ pars citatiore motu versatur quam ista, ut quæ in extremitate et περιφερείᾳ est. Pollux 1, c. 14 [§ 144] : Τῶν δὲ περιειλουμένων τῷ ἄξονι τροχῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀψῖσι σιδηροῦν, ἐπίσωτρον· ἡ δὲ ἀψὶς καὶ σώστρα [σῶτρα] καλεῖται. Ubi σώστρα videtur esse nomen singularis numeri femininum. [Id. 10, 53 : Καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ μερῶν ἐπιλέγειν, οἷον σῶτρα, ἐπίσωτρα, ἀψῖδας, πλήμνας, ubi n. pl.] Vocantur eadem ligna etiam Σωστρεύματα et Σωτεύματα, si quidem Hesychio credimus : Σω- B στρεύματα, τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις σίδηρος, ἐπίσωτρον. Et paulo post, Σωτεύματα, σωτρεύματα. Verum posterius illud σωτεύματα suspectum est [Lectionem σωτεύματα contra HStum defendit Creuzer. *Auswahl gr. Thongef.* p. 106 (170). Hase.], quamvis serie alphabetica positum sit : ideoque malim Σωτρεύματα, σωστρεύματα. [Codex σωστεύματα, non σωστρεύματα.]

[Σώτων, ὁ, Soton, n. viri, ap. Leonidam Anth. Pal. 9, 744, 1 : Ὠγινόμοι Σώτων καὶ Σίμαλος οἱ πολύαιγοι, quod Σώζων scribendum videretur, nisi in inscr. Ambrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 5, n. 1800, 3 esset Σώτων Καλλιστράτου, ubi Σωτίων Boiss. et fortasse locum habet etiam Σώζων. Simile Σώσων.]

[Σωφανηνή. V. Σωφηνή.]

[Σωφάνης, ους, ὁ, Sophanes, n. viri, Attici ap Herodot. 6, 92; 9, 73 sq. Pausan. 1, 29, 5. Phoc. ap. Diod. 16, 56 init. Al. in inscr. Calaur. ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 222, ubi genit. Σωφάνεος. Dat. Σωφάνῃ in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 45, n. 1936, 13. Σωφάνους (κώμη) Libyæ ap. Ptolem. 4, 5, 31. ᾰ L. D.]

C [Σωφανῖται, οἱ, Sophanitæ, Arabiæ Felicis sunt ap. Ptolem. 6, 7, 24.]

[Σῶφαξ. V. Σύφαξ.]

[Σωφὰρ, Σωφὰς, ὀνόματα κύρια, sec. Zonaram Lex. p. 1704.]

[Σωφειρὰ, Ophir, cujus regionis mentio est frequentior in V. T. Campum latissimum disputandi de situ Ophiræ ut ingrediar, opus non est, post operam ea in re navatam ab Huetio, Bocharto, Relando, et plurimis aliis. Pauca tantum monere velim de nomine, quo appellatur in versione V. T. Alex., ubi tamen magna est lectionis varietas in codd. Mss. Scribitur enim illic nom. Σωφαρὰ, Σωφηρὰ, Σωφειρὰ, Σωφιρὰ, Σωφεὶρ, Σωφὶρ, Σοφεὶρ, Σουφὶρ, Σουφείρ. Vide Reg. 1, 9, 28; 10, 11; Chron. 2, 8, 18; 9, 10; Job. 22, 24; 28, 16; Jes. 13, 12. (In Jobi tamen locis cod. Alex. habet Ὠφείρ. E cod. Ms. Palatino Ὠφὶρ adscriptum est exemplo editionis Argentorat. a. 1526, manu viri docti, ut videtur, Jo. Fred. Gronovii. Tewater.) Josephus Ant. 8, 6, § 4, vocat Σωφίραν, D ubi in Mss. etiam legitur Σώφειραν et Σόφιραν. Non ergo erat cur in Suida Σουφεὶρ, ut pro Σουφεὶς citra dubitationem legendum, mutatum vellet Kusterus in Ὀφεὶρ vel Ὠφείρ. Similiter nulla de causa Σουφεὶρ apud Hesychium sollicitabant Scaliger et Guyetus. (Conf. Albert. ad Hesych. v. Σουφείρ. Tewater.) Nomen Indiæ Copticum est *Sophir*, ut Kircherus et alii docent. Videntur ergo interpretes Alex. nomen Sophiræ accepisse ab Ægyptiis, ut vocabula quædam alia, de quibus antea diximus, et quorum usus deinde invaluit apud Coptos recentiores. Quamvis enim concederetur, Coptos nomen Sophir non ex vetere lingua Æg., sed ex usu recentiorum ipsorumque interpretum Alex., retinuisse et Indiæ dedisse, quod scribit Reland. Diss. de Ophir § vi. (Diss. Misc. part. 1, p. 171), exinde tamen non consequeretur, ut iidem interpretes Alex. nomen Sophir non potuerint accipere ab Ægyptiis antiquioribus. Jablonsk. Nomen Sophiræ ex ling. Copt. a LXX Interpretibus sumtum esse, suspicatur quoque Michaelis in Spicil. Geogr.

Hebr. part. 2, p. 199, 200, de Ophir prolixius disputans a p. 184, atque intelligens auri divitem Arabiam. Tewater.]

[Σωφηνή, χώρα τῶν πρὸς Ἀρμενίαν, ὡς Στράβων ἐν ια' (p. 521 sqq.). Παρὰ δ' Ἀρριανῷ Σωφανηνή, Steph. Byz., addito l. Strab. p. 532, ubi gent. Σωφηνός, ut ap. Steph. in Νίσιβις, Diod. Exc. Vat. p. 129. Σωφηνή etiam Ptolem. 5, 13, 13, Appian. Mithr. c. 105. Σωφανηνή Dio Cass. et Procopius aliquoties. Σωφανηνή Zonaræ p. 1704 est τόπος, sine interpr. ponit Suidas.]

[Σώφιλος, ὁ, Sophilus, n. viri, ut patris Antiphontis orat., de quo Ruhnken. Disp. de Antiph. initio. Athen. ap. Demosth. p. 537, 15; aliorum in inscrr. ap. Bœckh. n. 165, 37; 289, 6; 751; 1569, 11, 19; p. 908, n. 196, b, ult.; 2419. Mediæ comœdiæ poeta, Sicyonius vel Thebanus, sec. Suidam, sæpe citatus ab Athenæo.]

[Σῶφις. V. Σῶθις.]

[Σωφοέι. Erythrodanum s. Ereuthodanum, Lat. Rubia. Ita Append. ad Dioscor. 3, 160, p. 460.]

[Σωφρονᾶς. V. Σωφρόνιος.]

[Σωφρονεστέρως. V. Σωφρόνως.]

Σωφρονέω, Sum sanæ mentis, Sum compos mentis, ut quum a Plat. De rep. 1, [p. 331, C] σωφρονῶν et μανεὶς opponuntur. [Conf. Phædr. p. 244, A, B. Et 241, B: Νοῦν ἤδη ἐσχηκὼς καὶ σεσωφρονηκώς. Eur. Or. 254: Ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν ἄρτι σωφρονῶν, ubi Diog. L. ἀρτίως φρονῶν. Atque etiam Ion. 521 pro σωφρονῶ Jacobsius οὐ φρονῶ. Tro. 349: Οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς μαινὰς θοάζουσ', οὐδὲ σαὶ τύχαι, τέκνον, σεσωφρονήκασι, ubi σεσωφρονίκασι codd. HStephani, quod σαὶ in libris in σ' αἱ corruptum esset, nec vitii sedem perspiceret corrector qui sub illis codd. latet. Lucian. Nigrin. c. 6: Καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. « Apollodor. 3, 4, 4, 4, Actæonis canes μετὰ τὴν λύτταν σωφρονήσασαι. (Id. ib. 5, 1, 6: Ὁ δὲ μεμηνὼς ... ἐσωφρόνησε.) Pollux 5, 38. » Hemst. Achill. Tat. Leucipp. 4, 17, p. 99, 6: Ἆρά μοι σωφρονήσειας ἀληθῶς· 12: Γρηγοροῦσα μὲν γὰρ μανίαν δυστυχεῖς, τὰ δὲ ἐνύπνιά σου σωφρονεῖ· 20.] Interdum et pro Prudens sum, Prudenter me gero. [Æsch. Prom. 982: Καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι· Ag. 180: Καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν· 1425: Γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν· et alibi sæpe. Sophocl. Œdip. Taur. 589: Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι ... οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται· El. 465: Σὺ δὲ, εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε· Aj. 1259: Οὐ σωφρονήσεις; Eur. Heracl. 1012: Πόλις τ' ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ· Hipp. 704: Οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ. Aristoph. Vesp. 1405: Εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.] Æschin. [p. 88, 4]: Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τριακόσια τάλαντα κατέπεμψε τῷ δήμῳ, ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. Apud Eund. ἐὰν σωφρονῇς videtur esse quod Latini dicunt Si sapias [ib. 20]: Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποστήσῃ. [Aristoph. Ran. 853: Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς· et Lys. 1093. Pl. 1119: Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν οὐδὲν μέλει. Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀποτέτριμμαι. — Σωφρονεῖς· Eccl. 1038: Τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω. — Οὐ σωφρονοῦσά γε. Eupolis ap. Harpocrat. v. Κατάστασις cit.: Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα τὴν κατάστασιν τήνδε λαμβάνων ἄφνω. Thuc. 1, 40 init.: Ὅστις μὴ τοῖς δεξαμένοις, εἰ σωφρονοῦσι, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ποιήσει, et ἢν σωφρονῶμεν ib. 86, iisdemque modis sæpe Xen. et Plato. Id. Charm. p. 164, E: Λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει. ... Τὸ γὰρ γνῶθι σαυτὸν καὶ τὸ σωφρόνει ἔστι μὲν ταυτὸν κτλ.] Bud. tamen videtur existimasse, verbum σωφρονεῖν his in ll. inclusam simul habere Modestiæ signif. Eos enim profert postquam dixit σωφρονῶ significare, Sum prudens, modestus, Prudenter ago et modeste. Quibus adjungit ex Cic. Modice fero. Ibid. vero affert et locum Pauli Epist. ad Rom. 12, 3: Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν. Sed hunc l. tanquam in exemplum prioris illius signif. affert, qua ponitur pro Prudentem esse, quum contra de modestia potius dici existimem: ut perinde sit ac si dixisset Apostolus, Sed ita sapere ut interim modestia servetur: vel, Sed ita ut unumquemque suum illud sapere ad modestiam adducat; vel, modestum reddat. Facile autem crediderim illum ad stultas quæstiones respexisse, quarum alibi non semel meminit: vocans μωρὰς ζητήσεις, item ἀπαιδεύτους: qui enim adeo sibi in sua sapientia placet, ut ad eas usque progredi velit, ille dici potest minime φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, et quasi quis dicat non φρονεῖν σωφρόνως. [In l. Menandri ap. Stob. Fl. 75, 9, ubi hæc verba conjunguntur: Οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρὶ ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα τῶν ἐξ ἑαυτοῦ, Meinek. p. 261, s. κατατυχοῦντ'. Plato Leg. 4, p. 712, A: Ὅταν εἰς ταὐτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπέσῃ.] Ceterum σωφρονεῖν et in plerisque veterum scriptorum ll. poni constat pro Modestia uti, Modestiam adhibere, Modeste se gerere, etiam Modestum esse, Esse moderatum, Temperantem esse, aut Continentem, Moderate se gerere, Temperanter se gerere, Temperantia uti. [Aristoph. Nub. 1060: Καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι· δύο κακὼ μεγίστω· ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών· et in seqq. Thuc. 8, 24: Χῖοι μόνοι μετὰ Λακεδαιμονίους ὧν ἐγὼ ᾐσθόμην, εὐδαιμονήσαντες ἅμα καὶ ἐσωφρόνησαν. Xen. Comm. 1, 2, 17: Μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν ἢ σωφρονεῖν et ib. 18 seqq. 4, 3, 1: Τοὺς ἄνευ τοῦ σωφρονεῖν ταῦτα δυναμένους (λέγειν καὶ πράττειν) ἀδικωτέρους τε καὶ δυνατωτέρους κακουργεῖν ἐνόμιζεν εἶναι. Et ubi contraria ponitur ἀκρασία 4, 5, 7. Œc. 7, 14: Ἐμὸν δ' ἔφησεν ἡ μήτηρ ἔργον εἶναι σωφρονεῖν. — Ναὶ μὰ Δί', ἔφην ἐγὼ, ὦ γύναι· καὶ γὰρ ἐμοὶ ὁ πατήρ· quod pluribus explicat in seqq. Ages. 11, 10: Ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν ἐπιστάμενος ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς ἐδύνατο εἶναι· Reip. Lac. 3, 4: Ἔνθα δὴ καὶ δῆλον γεγένηται ὅτι καὶ ἄρρεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῆς τῶν θηλειῶν φύσεως, ubi seqq. ostendunt dici fere ut Comm. 3, 5, 21: Ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς, ἔνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν τε καὶ εὐτακτεῖν καὶ πειθαρχεῖν· Cyrop. 1, 2, 8: Μέγα δὲ συμβάλλεται εἰς τὸ σωφρονεῖν αὐτοὺς (pueros), ὅτι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ὁρῶσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν σωφρόνως διάγοντας. Plat. Conv. p. 196, C: Κρατῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ· Erast. p. 138, A: Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γιγνώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν;] Pecularius etiam exp. in VV. Ll. Temperare ab inferenda injuria; sed absque exemplo. Possit autem fortassis afferri e Xen. l., ubi σωφρονεῖν opp. τῷ ὑβρίζειν, Cyrop. 8, [1, 30]: Ὅταν γὰρ ὁρῶσιν, ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. In Lisd. σωφρονῶ πρός σε, ex hoc ipso scriptore [Cyrop. 3, 2, 4: Σωφρονεῖν ἀνάγκη ἂν εἴη πρὸς ἡμᾶς ἀμφοτέροις. Cum art., nisi fallunt libri, Anab. 7, 7, 30: Ποτέρως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ σωφρονεῖν τὰ πρὸς σὲ κτλ., ubi meliores πρόσθεν, deteriores φρονεῖν], pro Modestia utor erga te, Modestus sum erga te. [Ap. Xen. dicitur de pace servanda. Sed de modestia Niceph. Progymn. Walz. Rhett. vol. 1, p. 437, 6: Κάλλος μὲν οὖν εἶχε (Thamyris), σωφρονεῖν δὲ ἄρα πρὸς θεοὺς οὐκ ἐγίνωσκεν. L. D.] At σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεοὺς, quod ex Eod. [Comm. 1, 1, 20] afferunt pro Sane sentire de diis, ad primam potius signif. pertineret. [Conf. Σώφρων eodem modo constr. cum περί. Tit. 2, 6: Τοὺς νεωτέρους παρακάλει σωφρονεῖν περὶ πάντα, ubi postrema alii cum seqq. conjunxerunt.] Item ex Eurip. [Iph. Aul. 1159]: Εἰς Ἀφροδίτην σωφρονῶ, pro Sum casta. [Bacch. 314: Οὐχ ὁ Διόνυσος σωφρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν. Ubi μὴ φρονεῖν Musgr., quum μὴ σωφρονεῖν sit in aliquot libris.] Sic autem vacarent hæc verba εἰς Ἀφροδίτην, quum σωφρονῶ per se significare possit Sum casta s. castus, pudica vel pudicus: unde etiam videmus σωφρονεῖν et ἀκολασταίνειν inter se opponi ab Aristot. Rhet. 2, [24. Simonid. De mul. 108: Ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ, αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη. Eur. Hipp. 399: Τὸ δεύτερον δὲ τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προὐνοησάμην· 667: Ἢ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί· 1402: Σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο (Venus). Iph. A. 824: Αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν et alibi sæpius. Xen. Comm. 1, 3, 8: Οὐ ῥᾴδιον εἶναι τῶν τοιούτων (καλῶν) ἁπτόμενον σωφρονεῖν· Conv. 4, 26. Cum

accus. Heliod. Æth. 1, 25, p. 40 fin. : Ἓν μόνον οἶδα μὴ σωφρονοῦσα, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ σοὶ πόθον. Notabili constr. schol. Eur. Hipp. 3 : Εἰ σωφρονεῖν ἀπὸ γάμων ἤθελεν. Jo. Malalas p. 232, 8 : Ἄπαις καὶ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἁμαρτίας.] ‖ Passiva quoque voce, sed impersonaliter, dicitur Σεσωφρόνηται, sicut βεβίωται, uti tradit Bud., afferens tamen duntaxat exemplum particip. Σεσωφρονημένα ex Æschine [p. 28, 21] : Καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ χάριν ἀπειληφέναι νομίζω, Et vitæ temperanter actæ gratiam accepisse mihi videor, ut ille vertit. Alioqui ad verbum, Eorum quæ temperanter acta fuerunt, in quibus exhibita fuit a me temperantia, temperantiæ editum a me exemplum fuit. [De forma poet. HSt. :] Σαοφρονέω, i. q. σωφρονῶ. [Oppian. Hal. 3, 446 : Ἔξοχα γὰρ μελάνουρος ἐν ἰχθύσιν ἧμιν ἄναλκις ἠδὲ σαοφρονέων. Wakef.]

Σωφρόνη, ἡ, fuisse Daphnes puellæ cognomentum traditur ab Aphthonio, in progymnasmate quod inscribitur Κατασκευὴ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην [Walz. Rhett. vol. 1, p. 80, 10 sq. : Τήν τε γὰρ κόρην Σωφρόνην ὀνομάζουσιν καὶ τὸ χρησμῳδεῖν σωφροσύνης προέρχεται] : sed mendo non carere videntur ejus verba huc pertinentia, quæ ibi vide. [Liber unus σωφρο..νην eraso συ, ut postea σωφρόνης plerique pro —σύνης. Et in Geopon. 11, 2, 4 : Τὴν κόρην (Daphnen) Σωφροσύνην ὀνομάζουσι· καὶ χρησμῳδεῖν γὰρ ἐκ σωφροσύνης προέρχεται, codd. Σωφρόνην. Nomen nutricis est ap. Aristænet. Ep. 1, 6, p. 29, ut in Terentii Eunucho et Phormione Sophrona. Memorat etiam Etym. M. p. 87, 39, Arcad. p. 102, 6.]

[Σωφρόνημα, τὸ, Continentiæ factum, facinus. Xen. Ag. 5, 4. Stob. Ecl. vol. 2, p. 194, 4.]

[Σωφρονητέον, Continentem, Moderatum esse oportet. De scriptore Lucian. Hist. c. 45, 57. « Synes. Dione p. 49, D. » Kall. Et sic emendat Boissonad. Georg. Pachym. Declam. p. 205, 7, ubi in cod., Σωφρονιστέον ἀλλ' ὑμῖν τέως. Hase.]

[Σωφρονητικὸς, ἡ, ὸν, ap. Xen. Comm. 3, 10, 5, ubi τὸ σ., ex Stobæi cod. correctum σωφρονικόν. Idem vitium tollendum ap. Theon. Walz. Rhett. vol. 1, p. 231, 6 : Ὅτι ἦν σώφρων προλέγειν καὶ ἐπιφέρειν εὐθύς τί αὐτῷ σωφρονητικὸν ἔργον πέπρακται. L. Dind.]

[Σωφρονία, ἡ, Sophronia, martyr, ap. Rufinum Hist. 8, 17, quæ ap. Euseb. H. E. 8, 14 fin. dicitur τῷ ὄντι σωφρονεστάτη γυνὴ, nomine non addito.]

Σωφρονίζω, ίσω, ιῶ, Ad sanam mentem reduco, Facio ut quis sapiat ; sicut etiam Gallice dicimus ei, quem nos castigaturos esse minamur, *Je vous ferai devenir sage*. Vel, Moderatum reddo, s. Modestum, aut etiam Temperantem : sequendo signiff. nominis σώφρων : nam σωφρονίζω est σώφρονα ποιῶ. [Eur. Herc. F. 869 : Ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὣς ἐς ἐμβολήν· fr. Antiop. ap. Stob. Fl. 74, 18 : Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον. Onest. Anth. Pal. 11, 32, 4. Xen. Reip. Lac. 13, 5 : Πάρεισι δὲ καὶ τῶν ἐφόρων δύο, οἳ ὁρῶντες ὅ,τι ποιεῖ ἕκαστος πάντας σωφρονίζουσιν. Demosth. p. 798, 7 : Τοὺς πονηροτάτους τάς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσιν. Antiphon p. 118, 16 : Ἀρκοῦσα ἦν σωφρονίσαι τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης· 127, 23. Lucian. Alexand. c. 4 : Συγγράμμασι δυναμένους σωφρονίσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας.] Interdum tamen redditur etiam Castigo, [Compesco, huic add. Gl.] Emendo. Herodian. 3, [10, 10] : Ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι θέλων. In aliis Ejusd. ll. Polit. vertit, vel Ad modestiam componere, vel Reprimere spiritus, vel Emendare. [Notabili constr. Thuc. 8, 1 fin. : Ἐδόκει χρῆναι καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, ... τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι. Infinit. seq. Tit. 2, 4 : Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας φιλάνδρους εἶναι, φιλοτέκνους.] Bud. ex Pand. affert σωφρονίζω pro Coerceo, ut magistratus imperium habens. Quæ interpr. possit et huic Xen. convenire loco, Cyrop. 8, [6, 16] : Ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. [Ib. 3, 1, 20 : Ἔπειτα δοκεῖ σοι καὶ ἡ τοιαύτη ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ εἶναι ἀνθρώπους τὸ γνῶναι ἄλλους ἑαυτῶν βελτίονας ὄντας ; 22 : Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ ταῦτα λέγω ὡς τὸ γνῶναι μόνον τοὺς βελτίονας σωφρονίζει· et ib. 27. Hier. 10, 3 : Τοὺς μὲν οὖν τοιούτους (ὑβριστοτέρους) μᾶλλον ἂν σωφρονίζοι ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος· Anab. 7, 7, 24 : Ἢν τινας σωφρονίζειν βούλωνται, γιγνώσκω τὰς τούτων ἀπειλὰς οὐχ ἧττον σωφρονιζούσας ἢ ἄλλων τὸ ἤδη κολάζειν· H. Gr. 3, 2, 23 : Ἔδοξε σωφρονίσαι αὐτούς (Eleos), et similiter Œc. 1, 23. Ag. 7, 6 : Λέγων ὅτι οὐκ ἀνδραποδίζεσθαι δέοι Ἑλληνίδας πόλεις, ἀλλὰ σωφρονίζειν, ut in l. simillimo Plat. Reip. 5, p. 471, A : Εὐμενῶς σωφρονιοῦμεν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες κτλ. Id. Gorg. p. 478, D : Σωφρονίζει ... καὶ ἰατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἡ δίκη. ‖ De re cohibenda Xen. Comm. 2, 1, 16 : Οὐ τὴν μὲν λαγνείαν αὐτῶν τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι ; Pollux 4, 39 : Ἀσέλγειαν σωφρονίσαι. Dionys. Hal. vol. 5, p. 433, 2 : Μεσότητα σωφρονίζων λιτότητι.] ‖ Pass. Σωφρονίζομαι, itidem Ad sanam mentem reducor, Moderatus reddor s. Modestus, etc. [Plut. Mor. p. 87, E : Αἱ πολέμοις ... σωφρονιζόμεναι πόλεις εὐνομίαν ... ἠγάπησαν.] Bud. ex Plut. affert ejus particip. Σεσωφρονισμένος pro Moderatus, Sobrius, Emendatus. Suid. σωφρονισθέντας exp. ταπεινωθέντας in quodam l. quem citat, auctorem non nominans : Τοὺς δὲ ἀπειρηκότας, καὶ ταῖς ἔναγχος ἥτταις σωφρονισθέντας. [Thuc. 6, 78 med. : Τὰς Συρακούσας κακωθῆναι, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται. Schol. ταπεινωθῶμεν. Xen. Anab. 6, 1, 28 : Ἐκεῖνο ἐννοῶ μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην· Cyrop. 3, 1, 19 : Ποίαν δ', ἔφη ὁ Κῦρος, καὶ σὺ τοῦ πατρὸς ἧτταν λέγων οὕτως ἰσχυρίζει σεσωφρονίσθαι αὐτόν ; Plat. Phæd. p. 69, A : Δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι· et partic. aor. Critiæ p. 121, B, Leg. 9, p. 854, D. Aristot. H. A. 7, 1 fin. : Καθίστανται καὶ σωφρονίζονται μᾶλλον ὅσαι τῶν γυναικῶν ἀκόλαστοι κτλ. Horap. Hierogl. 2, 77, p. 93, 3 : Ἄνθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρώην ὕστερον σωφρονισθέντα. L. D.] At Hesychii expositio, qua dicit σωφρονίζεται esse σεμνύνεται, mendi merito suspecta fuerit. [Ut fuit Hemsterhusio ad Poll. 9, 138. Sed conf. l. Polyb. 23, 18, 2, in Σωφρονικὸς cit.]

Σωφρονικὸς, ἡ, ὸν, Qui natura comparatus est ad temperantiam, Cui natura est ad temperantiam comparata. Ita enim malo quam ut quidam interpr. ap. Aristot. sc. Ad temperantiam natus. Apud Eund. Eth. 6, 13 [med.] δίκαιοι et σωφρονικοὶ et ἀνδρεῖοι redditur, Ad justitiam, temperantiam, fortitudinem apti atque habiles. Habet certe σωφρονικὸς quandam ἕξεως signif. : eoque duntaxat a σώφρων differre puto. [Ita Top. 2, 4 fin. inter φύσει σπουδαίους ponuntur ἐλευθέριοι ἢ σωφρονικοί.] Nec dubito quin alicubi reddi etiam possit Temperantiæ deditus ; aut Temperantiam amans ; vel Temperantiæ cultor. Idem Aristot. de senibus loquens, Rhet. 2, [13 fin.] : Διὸ σωφρονικοὶ φαίνονται οἱ τηλικοῦτοι. Sed interdum Moderationis potius aut Modestiæ signif. habet, veluti quum Xenoph. [Comm. 1, 3, 9] τοὺς θρασεῖς opp. τοῖς σωφρονικοῖς. [Ut σωφροσύνη et θράσος, de quo in illo. Xenoph. ibid. 3, 10, 5 : Τὸ σωφρονικόν τε καὶ φρόνιμον καὶ το ὑβριστικόν τε καὶ ἀπειρόκαλον. Plato Polit. p. 307, A : Ὡς ἡσυχαῖά πού φαμεν ἑκάστοτε καὶ σωφρονικά.] Apud Lucian. autem [Tim. c. 54] σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν esse videtur Qui modestiam præ se fert amictu. Fortasse tamen et Temperantiam hic dicere possimus, aut etiam Frugalitatem. Bud. ab Athen. usurpari tradit pro Admodum temperato. [Apud quem 10, p. 426, C, σωφρονικώτερον κιρνάναι παρακελεύεται, adverbii comparativo. De re Polyb. 23, 18, 2 : Σωφρονικὴν καὶ πολιτικὴν σεμνότητα. Strabo 15, p. 709, B : Ταῦτα μὲν δὴ σωφρονικά· 712, C : Σ. τινὰς παραινέσεις καὶ ὑποθήκας· 735, C : Τὰ μὲν οὖν ἔθη σ. τὰ πλείω. V. Σωφρονητικός. Lucian. Bis accus. c. 33 : Τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σ. προσωπεῖον. Musonius Stob. Fl. vol. 1, p. 371 : Αἱρετέον ἐστὶ τὴν εὐτελῆ τροφὴν, ὅτι αὕτη σωφρονικωτέρα καὶ πρέπει ἀνδρὶ ἀγαθῷ μᾶλλον. Clemens Al. Pæd. p. 195 : Τὰ αὐστηρὰ καὶ σ. μέλη. Nilus Epist. 2, p. 261, A, λόγοις. Schol. in Aristot. Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 183, 4 : Ἐκ γὰρ τοῦ ἐθίζεσθαι τὰ σωφρονικὰ πράττειν ὅτι καλὰ γινώσκομεν τὰ σωφρονικά. L. Dind.] ‖ Hinc adv. Σωφρονικῶς, Ut decet eum qui est σωφρονικός. At Suidas exp., μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως, item οὐκ ἀνοήτως, οὐδὲ ἐκ προχείρου. [Ex schol. Aristoph. Eq. 545 : Τούτων οὖν οὕνεκα πάντων, ὅτι σωφρονικῶς κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει, αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον. Recte Brunckius σωφρονικός. L. D. Soranus De arte obstetr. c. 10, p. 28 : Αἱ μὴ σ. ἀγόμεναι παρθένοι. Boiss. Comparat. adv. v. paullo ante.]

[Σωφρονικὸς, ὁ, Sophronicus, n. viri, ap. Nilum Epist. 1, 167 seqq. ; 2, 274.]

[Σωφρονικῶς. V. Σωφρονικός.]

[Σωφρόνιος, ὁ, Sophronius, ap. inscr. Bœckh. vol. 2, n. 1211, 22. De scriptoribus et aliis hominibus cognominibus v. Fabric. B. Gr. vol. 9, p. 158—61 sqq., de Damasceno Mai. Spicil. Rom. vol. 3, p. vi, et 648, qui in epigr. ejus de se p. 95 scripturam codicis Ἄστυ δὲ ποῖον; ἰναῖς Δαμασκὸς, non animadvertit corrigendam esse ποῖον ἔναιε; Δαμασκόν. Duplicem nominis formam ponit Photius Bibl. cod. 199, p. 162, 2 : Τὸ παρὸν σύνταγμα προσφωνεῖ Σωφρονίῳ ἢ Σωφρονᾶ τῷ οἰκείῳ μαθητῇ. L. Dind.]

[Σωφρονισείω, Emendare s. castigare volo. Pachymeres Declam. 11, p. 216, 6 : Δῆλος ἦν μὴ ὅτι γε σωφρονισείων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα ἐμὲ δρασείων κακά. Boiss.]

[Σωφρόνισις, εως, ἡ var. scr. ap. Appian. Pun. 8, 78, pro σωφρόνισμα.]

[Σωφρονίσκος, ὁ, Sophroniscus, pater Socratis Athen. ap. Xen. H. Gr. 1, 7, 15, Platonem, aliosque multos. Filius ejus et Myrtonis, ap. Diog. L. 2, 26, et al. V. Luzac. Lectt. Att. p. 8 sq.]

Σωφρόνισμα, τὸ, pro σωφρονισμὸς affertur ex Greg. Naz. Sed puto esse potius Id quo quis castigatur, Quod adhibetur ad castigandum : q. d. Castigamentum. [Æsch. Suppl. 992 : Καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός. Appian. Pun. 8, 78 : Ἀλλ' ἐς σωφρόνισμα ὑμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, καὶ μετριοπάθειαν ἡ τῆς ἡμετέρας μεταβολῆς ὀξύτης ἔστω. L. D. Greg. Naz. t. 1, p. 696, B, de interdictione fructuum arboris scientiæ : Ψυχῆς τις οὖσα παιδαγωγία καὶ τρυφῆς σ., Deliciarum castigatio. Hase.]

Σωφρονισμὸς, ὁ, Castigatio, Emendatio. [Conpescacio (sic); ἐπὶ τιμωρίας, Coercicio. Gl. Pollux 3, 100; 9, 140. Appian. Pun. 8, 65 : Ἐς Ῥωμαίων σωφρονισμόν. Plut. Cat. maj. c. 5 init. : Ταῦτα οἱ μὲν εἰς μικρολογίαν ἐτίθεντο τοῦ ἀνδρὸς, οἱ δ' ὡς ἐπὶ διορθώσει καὶ σωφρονισμῷ τῶν ἄλλων ἐνδοτέρω συστέλλοντος ἑαυτὸν ὑποδέχονται· Cat. min. c. 19 fin. : Μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ πολυτελοῦς λόγον ἐν συγκλήτῳ διαθεμένου πρὸς εὐτέλειαν καὶ σ. Mor. p. 653, C : Τοὺς νέους ἀνιστάντα μετὰ δεῖπνον εἰς περίπατον ἐπὶ σωφρονισμῷ διαλέγεσθαι· 961, D : Καὶ κύνας καὶ ἵππους κολάζουσιν ἐπὶ σ. 712, C : Τὰ δὲ πρὸς ἑταίρας, ἂν μὲν ὦσιν ἴταμαὶ καὶ θρασεῖαι, διακόπτεται σωφρονισμοῖς τισιν ἢ μετανοίαις τῶν νέων. Hippodamus Stob. Fl. vol. 2, p. 125 : Τοὶ νέοι δέονται σωφρονισμῶ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 457, B. Liban. Or. Defens. p. 4 ed. Lips. 1775. Himer. Ecl. 37, 7, Or. 2, 31. « Æsop. Fab. 38, p. 169 ed. Genev. 1628. » Schaefer. Cod. Justin. p. 4, B ed. Spangenb., Basilic. vol. 1, p. 4, B : Τῷ προσήκοντι ὑποβάλλεσθαι σ. Theodor. Stud. p. 353, D. L. Dind. || Moderatio. Anon. Mart. Maximi et Theodoti Actt. SS. Sept. t. 5, p. 33, C, σωφρονισμοῦ παράδειγμα. Callinic. Vita Hypatii ib. Jun. t. 3, p. 324, F, πνεῦμα ἀγάπης καὶ σ., Dilectionis et modestiæ. Hase.]

[Σωφρονιστὴρ, ῆρος, ὁ.] Σωφρονιστῆρες dicuntur Genuini [Gl.] dentes [addito ὀδοὺς, Gl.], qui et κραντῆρες. Existimaturque illa σωφρονιστήρων appellatio a Cleanthe manasse, qui dentes illos ita vocarit, quod omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum : nimirum κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν [φρονεῖν edd., ἄρχεσθαι φρονεῖν Meletius Cram. Anecd. vol. 3, p. 82, 26] ὥραν, inquit Etym. Erunt igitur σωφρονιστῆρες dicti quasi Secum adducentes τὴν σωφροσύνην. [Hippocr. p. 252, 29. Pollux 2, 92; 4, 199. Hesych. || « Σωφρονιστὴρ, Custos et magister morum, Suid. v. Ἀοιδὸς coll. Athen. 1, p. 14, B. » Schleusn. Sextus Adv. mus. 11, p. 358 : Δι' ἔθους ἦν τοῖς ἥρωσιν, εἴποτε ἀποδημοῖεν ..., ὡς πιστοτάτους φύλακας καὶ σ. τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἀπολείπειν τοὺς μουσικούς. Plutarch. Cat. maj. c. 27 init. : Ἐβούλετο τοῦτον γοῦν τὸν φόβον ὥσπερ χαλινὸν ἐγκεῖσθαι σωφρονιστῆρα τῇ θρασύτητι τῶν πολλῶν. Eustath. Opusc. p. 278, 42 : Τῶν αὐτοῦ νώτων σωφρονιστῆρες ἱμάντες κατηγόρευσαν. || Σωφρονιστὴρ dictus lapis quo Herculem petiit insaniaque liberavit Minerva ap. Pausan. 9, 11, 2, 7.]

Σωφρονιστήριον, τὸ, Carcer ad emendationem morum, ap. Plat. [Leg. 10, p. 908, A, E. Philo vol. 2, p. 54, 8 : Τὸ γοῦν χωρίον οὐδ' ὀνομάζειν ἔτ' ἠξίουν εἱρκτὴν, ἀλλὰ σωφρονιστήριον. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 145, A : Τῆς ἐπὶ τἀναντία ῥοπῆς τὰ σωφρονιστήρια. Hase. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 189.]

[Σωφρονιστήριος, α, ον, Castigans. Const. Manass. Chron. 2715 : Λόγοις συνετίσασα τοῖς σωφρονιστηρίοις. Σωφρονιστήριοι, Genuini, Gl. V. Σωφρονιστήρ.]

Σωφρονιστὴς, ὁ, a tertia persona perf. σεσωφρόνισται factum, Castigator, Emendator. [Lycophr. ap. Athen. 10, p. 420, C : Τράγημα γὰρ ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.] Thuc. 6, [87] : Μήθ' ὡς δικασταὶ, μήθ' ὡς σωφρονισταὶ, ἀποτρέπειν πειρᾶσθε. Apud Eund. 3, [65] : Σωφρονισταὶ τῆς γνώμης. [Id. 8, 48 fin. : Τὸν δὲ δῆμον σφῶν τε καταφυγὴν εἶναι καὶ ἐκείνων σωφρονιστήν. Plato Reip. 5, p. 471, A : Σωφρονισταὶ ὄντες, οὐ πολέμιοι. Demosth. p. 433, 2 : Μὴ γὰρ οὕτω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει ὥστε Ἀφοβήτου καὶ Αἰσχίνου σωφρονιστῶν δεηθῆναι τοὺς νεωτέρους.] Plut. [Lycurg. c. 30] σωφρονισταὶ τῶν πόλεων copulat cum ἁρμοσταί. Sic Etym. [p. 742, 38] Magistratus quosdam σωφρονιστὰς dictos esse tradit [ἄρχοντές τινες χειροτονητοὶ, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς· ἐπεμελοῦντο δὲ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, ubi recte gramm. Bekk. An. p. 301, 8, ἓξ addit post φυλῆς, et in fine cum Photio (qui ἐχειροτόνει μὲν ὁ δῆμος, ἐπ. δὲ οἱ χειροτονηθέντες τῆς κτλ.), μισθὸν λαμβάνοντες ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν] : tum autem reddendum potius fuerit Moderatores. [Axioch. p. 367, A : Πᾶς ὁ τοῦ μειρακίσκου πόνος ἐστὶν ὑπὸ σωφρονιστὰς κτλ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 345, n. 214, 17 : Ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς σωφρονιστάς· 365, n. 262, 5; 376 sqq., n. 271, ubi de numero eorum denario, senario, quaternario v. Bœckh.; 272, 274 b, in Add. p. 910; 276, 277; p. 392, n. 283, 6. Plut. Cat. maj. c. 16 : Φύλακα καὶ σ. καὶ κολαστὴν τοῦ μηδένα καθ' ἡδονὰς ἐκτρέπεσθαι... ᾑροῦντο τῶν καλουμένων πατρικίων ἕνα καὶ τῶν δημοτικῶν ἕνα. Aristid. vol. 1, p. 509 : Οὐ διδασκάλων οὐδὲ σ. τρόποις χρῶνται. Pollux 9, 140.] Quum vero dicit Dionys. Areop., Οἱ σωφρονισταὶ τῶν πλημμελούντων, verti debet Castigatores, Emendatores : sequendo interpret., de qua initio dictum fuit. Alicubi certe σωφρονισταὶ videtur etiam posse reddi Censores. [Dionys. A. R. 2, 24 fin. : Οὔτε ἀρῆκαν τὰς τῶν γυναικῶν φυλακὰς, ἀλλὰ πολλοὺς ἔθεσαν ἐπ' αὐταῖς νόμους σωφρονιστάς. De Homero Dio Chrys. Or. 2, vol. 1, p. 90, a Wakef. cit. « Greg. Naz. t. 1, p. 372, C; 379, B. Basil. Imp. Prochir. p. 46, 2 Zachar. : Αἰσχύνεται γὰρ ὁ νόμος σωφρονιστὰς τοὺς παῖδας τοῖς γεννήσασιν ἐπιστῆσαι. Synes. Dione p. 41, A : Οἷον σ. τινὶ καὶ παιδαγωγῷ πρέπον. » Hase.]

[Σωφρονιστικὸς, ή, όν, Temperans, Moderans. Sext. Adv. mus. 21, p. 360 : Οὐ γὰρ ὅτι δύναμιν ἔχει σωφρονιστικὴν (musica), καταστέλλει τὴν διάνοιαν. Pollux 3, 100 : Λόγοι σ., et de homine 4, 39. Eust. Il. p. 137, 37 : Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι, σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ. L. D. Chrysost. Cat. in Jerem. t. 2, p. 458, A. Hase.]

Σωφρονιστὺς, ύος, ἡ, Castigatio, Emendatio. Plato [Leg. 2, p. 933, E : Σωφρονιστύος ἕνεκα. ῡ]

[Σωφρόνιχος, ὁ, Sophronichus, n. viri, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, n. 2554, 8.]

[Σωφρονολογέω, Prudenter loquor. OEcum. In Apocal. p. 456, 23 Cramer. Hase.]

Σωφρονούντως, adv., Prudenter se gerendo, Utendo prudentia, Modeste se gerendo, s. Moderate, etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. Potest vero reddi simpliciter etiam, Prudenter, Modeste, Moderate, etc., quemadmodum Bud. ex Cic. vertit Modice. Videtur certe Modice poni pro σωφρονούντως s. σωφρόνως, in hoc Livii loco, Libertate modice utantur : temperatam eam salubrem esse. Sed adv. Moderate non minus hic locum habet.

[Σωφρόνως. V. Σώφρων.]

Σωφροσύνη, ἡ, Sanitas mentis, Sana mens, ut ap. Xenoph., opponentem ei μανίαν [Comm. 1, 1, 16] : Τί δίκαιον; τί ἄδικον; τί σωφροσύνη; τί μανία; [Plat. Prot. p. 323, B : Ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι, τἀληθῆ λέγειν, ἐνταῦθα μανίαν.] Interdum σωφροσύνη est etiam Prudentia [Theognis 702 : Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ. Aristoph. Av. 1540 : Τὴν εὐβουλίαν, τὴν εὐνομίαν, τὴν σ.] : unde ap. Thuc. [8, 64] σωφροσύνην λαβόντες exp. εὐβουλότεροι γενόμενοι. [Id. 1, 32 med. : Περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη,

τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. Schol., ἡ ἰδιωτεία καὶ ἀπραγμοσύνη 84 med. : Αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει. Quæ distinguit Cyrus ap. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 31 : Διῄρει δὲ αἰδῶ καὶ σωφροσύνην τῇδε ὡς τοὺς μὲν αἰδουμένους τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φυγόντας, τοὺς δὲ σώφρονας καὶ τὰ ἐν τῷ ἀφανεῖ (et aliter Plato Charm. p. 161, A : Οὐκ ἄρα σ. ἂν εἴη αἰδώς, εἴπερ τὸ μὲν ἀγαθὸν τυγχάνει ὄν, αἰδὼς δὲ μηδὲν μᾶλλον ἀγαθὸν ἢ καὶ κακόν). A θράσει Ven. 13, 15 : Τοῖς μὲν ἄγρα μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετὰ αἰσχροῦ θράσους, et contraria ponuntur θράσος et σ., ut supra σωφρονικὸς et θρασύς. His addere licet Comm. 3, 9, 4 : Σοφίαν δὲ καὶ σ. οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τῷ τὰ μὲν καλά τε καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς καὶ τῷ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔκρινεν.] Sæpe autem σωφροσύνη est Moderatio, Temperantia, etiam Modestia [Plato Phædr. p. 237, E : Δόξης μὲν οὖν ἐπὶ τὸ ἄριστον λόγῳ ἀγούσης καὶ κρατούσης τῷ κράτει σωφροσύνη ὄνομα. Aristot. Eth. 3, 13 init. : Ὅτι μὲν οὖν μεσότης ἐστὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἡ σ. εἴρηται ἡμῖν· ἧττον γὰρ καὶ οὐχ ὁμοίως ἐστὶ περὶ τὰς λύπας κτλ. Definitt. Platon. p. 411 fin. : Σ. μετριότης τῆς ψυχῆς περὶ τὰς ἐν αὐτῇ κατὰ φύσιν γιγνομένας ἐπιθυμίας τε καὶ ἡδονὰς κτλ., quæ v. Zeno ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 102 fin. : Σ. εἶναι ἐπιστήμην αἱρετῶν καὶ φευκτῶν καὶ οὐδετέρων· 104 fin. : Τὴν σ. περὶ τὰς ὁρμὰς τοῦ ἀνθρώπου γίγνεσθαι. Conf. Clemens Alex. Strom. 1, p. 419; 2, p. 470 sq.] : quæ tres interprett. sunt etiam Ciceronis [Tusc. 3, 8], ut videbis in meo Cic. Lex. Redditur item Continentia : quo vocabulo, vel certe altero illo Temperantia [Modestia, huic add. Gl.], possumus interpretari quum alibi, tum ap. Aristot. Rhet. 1, [9 med.] ubi dicit σωφροσύνην esse virtutem δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει : eique opponi ἀκολασίαν. [Theognis 379 : Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος ἤν τε πρὸς ὕβριν. Id. 1138 : Ὤχετο μὲν πίστις μεγάλη θεός, ὤχετο δ' ἀνδρῶν Σωφροσύνη. Epicharm. ap. Stob. Fl. 58, 7 : Ἁ δ' ἁσυχία ... σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ. Aristoph. Lys. 508 : Ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον ἠνεσχόμεσθα ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας τῶν ἀνδρῶν ἅττ' ἐποιεῖτε· Pl. 563 : Περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν κἀναδιδάξω, ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ. De Xenoph. ita fere Sturz. Lex. Xenoph. : « Ea virtus cujus proprium est motus animi appetentis regere et sedare, semperque adversantem libidini, moderatam in omni re servare constantiam, ut Cic. Tusc. 3, 8 definit. Plato Phæd. p. 68, C : Ἡ σ., ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως· Conv. p. 196, C : Εἶναι ὁμολογεῖται σ. τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν (ut Reip. 4, p. 430, E). Et similiter Plutarch. De virt. mor. c. 2, Diog. L. 3, 91. Joseph. Macc. 2, p. 1392 extr. Huds. Conf. Cic. præter l. c. ib. 5, 14; De fin. 2, 19, De invent. 2, 54 ... Ejus partes sunt Continentia, Clementia, Modestia. V. Wetsten. ad Rom. 12, 3, Ernest. Opusc. orat. p. 150. Cyrop. 3, 1, 16 : Ἄνευ σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι· 17 : Πάθημα ἄρα τῆς ψυχῆς σὺ λέγεις εἶναι τὴν σ., ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα· οὐ γὰρ ἂν δήπου, εἴγε φρόνιμον δεῖ γενέσθαι τὸν μέλλοντα σώφρονα ἔσεσθαι, παραχρῆμα ἐξ ἄφρονος σώφρων ἄν τις γένοιτο· 7, 5, 75 : Καὶ ἡ σ. καὶ ἡ ἐγκράτεια, ὁπόταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκησιν, ἐκ τούτου εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται· 8, 1, 30, ubi contrarium ὑβρίζειν, ut ὕβρις 8, 4, 13. Comm. 1, 2, 15 : Τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους ἐπιθυμήσαντε καὶ τῆς σ. ἣν ἐκεῖνος εἶχεν· et 21, 23; 2, 1, 22 : Κεκοσμημένην τὸ σχῆμα σωφροσύνῃ· 4, 2, 6 : Νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι. Et ib. 5, 7 : Τὰ ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρασίας ἔργα ἐστίν· Il est ἐγκράτεια, quam latius patere Fr. Portus putat, cit. Aristot. Eth. Nic. 3, 13. Add. Magn. 1, 21. OEc. 21, 12 : Τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις· Hier. 9, 8 : Ἡ σ. πολὺ μᾶλλον σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμπαρομαρτεῖ· Anab. 1, 9, 3 : Πάντες οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται· ἔνθα πολλὴν μὲν σ. καταμάθοι ἄν τις, αἰσχρὸν δ' οὐδὲν κτλ., quibuscum conf. Cyrop. 1, 2, 8; 2, 2, 14; 8, 6, 10. » Plato Charmid. p. 159, B : Εἶπεν ὅτι οἱ δοκοῖ σ. εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ, ἔν τε ταῖς ὁδοῖς βαδίζειν καὶ διαλέγεσθαι καὶ τἄλλα πάνθ' ὡσαύτως ποιεῖν· καί μοι δοκεῖ, ἔφη, συλλήβδην ἡσυχιότης τις εἶναι ὃ ἐρωτᾷς· 161, B : Ὅτι σ. εἴη τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν· 163, E : Τὴν τῶν ἀγαθῶν πρᾶξιν ἢ ποίησιν ἢ ὅπως σὺ βούλει ὀνομάζειν, ταύτην λέγεις σὺ σ. εἶναι; Phæd. p. 82, B : Τὴν δημοτικήν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σ. τε καὶ δικαιοσύνην· Alc. 1 p. 131, B : Εἰ σ. ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν. Tim. Locr. p. 104, B : Οὗτος γάρ ἐστιν ὅρος σωφροσύνης εὐπείθειά τε καὶ καρτερία, ut Xenoph. Cyrop. 3, 3, 59 conjungit cum πειθώ, Ἦν δὲ μεστὸν τὸ στράτευμα τῷ Κύρῳ ... σωφροσύνης, πειθοῦς.] Redditur [ap. Cic. l. c.] et Frugalitas, ut dicam σώφρονα alicubi significare eum, quem Latini vocant Hominem frugi. Alicubi et Castitas s. Pudicitia [Gl.] redditur, quæ ad illam Continentiæ signif. pertinent. [Eur. Med. 635 : Στέργοι δέ με σωφροσύνα· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 72, 13 : Μετρίων δὲ γάμων μετὰ σωφροσύνης κῦρσαι θνητοῖσιν ἄριστον· Iph. A. 545 : Μάκαρες οἳ μετρίας θεοῦ μετά τε σωφροσύνας μετέσχον λέκτρων Ἀφροδίτας· Hipp. 1365 : Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχών· fr. Hippolyti ap. Stob. Flor. 5 Περὶ σωφροσύνης, 16 : Οἵας ἔλαχες τιμάς, Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην. Aristoph. Nub. 962 : Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο, ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη 'νενόμιστο. Plur. Manetho 1, 219 : Καὶ δόξαι καὶ σωφροσύναι καὶ πίστιες ἐσθλαί. De Hippolyto prolog. Xenoph. Ven. 11, et de viris mulieribusque Ages. 6, 7, Cyrop. 1, 2, 9; 6, 1, 47; 7, 3, 12.] Σωφροσύνην Bud. pro Vita emendata et casta affert ex Æschine [p. 52, 22] : Ὅτι τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα. Ceterum quod ad etymum vocis hujus σωφροσύνη attinet (si tamen ullum quæri debet), sciendum est, Aristot. Eth. 6, 5, tradere, σωφροσύνην esse dictam quasi σώζουσαν τὴν φρόνησιν [ut Plat. Crat. p. 411, E : Σ. σωτηρία φρονήσεως· Sextum Adv. phys. 1, 174, p. 589 : Εἴπερ μὴ ἔχει φρόνησιν, οὐδὲ σωφροσύνην ἔχει· ἔστι γὰρ ἡ σ. ἕξις ἐν αἱρέσεσι καὶ φυγαῖς σώζουσα τὰ τῆς φρονήσεως κρίματα, et iisdem verbis Clemens Al. Strom. 2, p. 470. V. id. 6, p. 803, ubi quæ sit ratio ejus ad φρόνησιν exponit] : sed hoc plane repugnat analogiæ, ut ita dicam, quæ in derivationibus servanda est; quum enim σώφρων prius esse quam σωφροσύνη, ut ἄφρων quam ἀφροσύνη, et εὔφρων quam εὐφροσύνη, etc. et ex illo σώφρων esse factum σωφροσύνη, negare nemo possit : certe nominis σώφρων, non hujus σωφροσύνη, investiganda etymologia fuerit. Cur autem potius in hoc σώφρων, quam in ἄφρων, et εὔφρων, totque aliis, φρόνησιν ac non φρένα includi dicemus? quum ex φρὴν factum esse φρονῶ (ex quo φρόνησις), ac non contra, extra omnem controversiam positum sit? Dico igitur, σώφρων esse dictum quasi σῶς τὴν φρένα : et σαόφρων poeticum, esse itidem σάος τὴν φρένα : quæ etymologia quum nihil habet præposteri, sed pulcre derivationis analogiam servat, tum vero optime cum prima et propria vocis hujus signif. convenit, de qua vid. in Σώφρων. Ut autem dicitur σαόφρων a poetis pro σώφρων, sic etiam Σαοφροσύνη pro σωφροσύνη ab illis usurpari sciendum est. Atque ut σαόφρων pro Prudente ab Hom. accipitur, sic et σαοφροσύνη pro Prudentia, aut certe Mente sana, præsertim ubi dicit [Od. Ψ, 13] : Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. [Ib. 30 : Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα, ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν.] In Epigr. [Anth. Pal. 9, 132, 4] est Constantia, Pudicitia, Castitas : Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη. [ῠ]

[Σωφροσύνη, ἡ, Sophrosyne, filia Dionysii majoris, ap. Plutarch. Dion. c. 6. Mulier in inscr. Syracus. C. I. vol. 3, p. 577, n. 5421, 3. N. servæ, ut videtur, apud Longum 4, p. 128, 6 Schæf. L. Dind.]

[Σωφρόσυνος, ὁ, Sophrosynus, n. viri, in inscr. Mytilen. a Pocockio descripta, ubi Συφρόσσυνε, legi putavit Bœckh. vol. 2, p. 199, n. 2206, quum leg. videatur Εὐφρόσυνε. L. Dind.]

Σώφρων, et Σαόφρων, ονος, ὁ, ἡ, poetice, q. d. Cui mens salva est et incolumis. Quod certe de ea demum dici potest, quæ est sana. Unde fit ut σώφρων prima, ut ego quidem arbitror, significatione sit Qui sanæ est mentis, Compos mentis. Quare ei opp. ἄφρων ap. [Theogn. 431 : Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα· 454, 497, 665, et νήπιος 483, et ἀνόητος Herodot. 1, 4 init.]

Xen. Cyrop. 3, p. 39 meæ ed. [c. 1, 17]. Sic vero σωφρονῶν et μανεὶς a Plat. opponuntur. Sed interdum σώφρων non simpliciter redditur Qui sanæ est mentis, sed et Qui est mente prudenti, Prudens; atque ita exp. ap. Hom. σαόφρων, Od. Δ, 158; nec non Il. Φ, 468. [H. in Bacch. 49 : Ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες, eademque forma 41, 437, ubi μύθοισι σαόφροσιν. Theocr. 28, 14 : Φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες. Pind. Pyth. 3, 63 : Σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων· Isthm. 7, 25 : Σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν. Æsch. Ag. 351 : Κατ' ἄνδρα σώφρον' ἐμφρόνως λέγεις· et alibi, etiam comparativo Cho. 140, et superl. Sept. 568, et sæpe Soph. et Eur., ut notasse sufficiat constr. Andr. 741 : Κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τὸ λοιπὸν ᾖ σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται. Hippocr. p. 84, A : Συμβουλεύω δὲ ὡς σωφρονεστάτους εἶναι καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τέχνῃ καὶ ἐν τοῖσι προρρήμασι. A φρονίμῳ distinguit Xenoph. Cyrop. 3, 1, 17 : Οὐ γὰρ ἂν δήπου, εἴ γε φρόνιμον δεῖ γενέσθαι τὸν μέλλοντα σώφρονα γενέσθαι, παραχρῆμα ἐξ ἄφρονος σώφρων ἄν τις γένοιτο.
B Ab σοφῷ non distinxisse Socratem tradit idem l. in Σωφροσύνη cit. Ap. eund. Ages. 10, 2, σώφρονι contrarius ὑβριστής. Et Comm. 1, 2, 26, ἀγνώμων et ἀκρατής· 27, πονηρός.] Itidem certe ap. Thuc. [1, 37 : Φασὶ δὲ ξυμμαχίαν διὰ τὸ σῶφρον οὐδενός πω δέξασθαι] legimus σῶφρον Prudentiæ signif. habens. [Sine art. 1, 42 fin. : Τῆς ὑποψίας σ. ὑφελεῖν μᾶλλον· 6, 6 med. : Σῶφρον εἶναι ἀντέχειν· 5, 111 : Εἰ μὴ ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 39 : Εἴτε γὰρ φρονίμους αὐτοὺς ἡγούμενος εἶναι συμβούλους λαβεῖν ἐβούλετο, σῶφρόν μοι δοκεῖ διαπράξασθαι· Hipparch. 4, 14 : Σῶφρον δὲ καὶ τὸ ἐκεῖσε ὁρμᾶν.] Et alicubi σωφρονέστερον εἴη, id sonat, ni fallor, quod Gallice diceremus *Ce seroit fait plus sagement.* Idem alioqui de moderato homine usurpans, ei præfixit ξυνετὸς, 1, [79 de Archidamo. Conf. ib. 120 med. : Τὴν σ. πόλιν.] Sic certe et apud alios passim σώφρων est Moderatus, Temperans, [Temperatus, Frugi, Gl.] quibus verbis a Cic. reddi docebit te meum Cic. Lex. p. 41, 168. [Aristoph. Ach. 611, Pac. 1297. Definitt.
C Plat. p. 415, D : Σώφρων ὁ μετρίας ἐπιθυμίας ἔχων. Aristot. Eth. 3, 13 init. : Οἱ περὶ τὰς ψυχικὰς ἡδονὰς οὔτε σώφρονες οὔτε ἀκόλαστοι λέγονται· 7, 11 init. : Ὅτε γὰρ ἐγκρατὴς οἷος μηδὲν παρὰ τὸν λόγον διὰ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς ποιεῖν καὶ ὁ σώφρων, ἀλλ' ὁ μὲν ἔχων, ὁ δ' οὐκ ἔχων φαύλας ἐπιθυμίας κτλ.] Demosth. et Æschines [p. 78, 4] σώφρονα εἶναι et μέτριον conjunxerunt. Isocr. autem [p. 34, E] σώφρονα εἶναι et κοσμίως ζῆν pro eod. dixit. Alicubi certe non aliud est σώφρων quam μέτριος, vel κοσμίως ζῶν : unde fit ut reddatur etiam Modestus, Honestus; nec non Vir frugi; item Bene moratus, Probus : ut videmus Sophoclem σώφρονας opposuisse τοῖς κακοῖς [Aj. 132] : Τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. A Xen. [Comm. 4, 3, 1] dicitur etiam aliquis σώφρων περὶ τοὺς θεούς. De muliere dictum, Castam [Gl.] s. Pudicam [Gl.] ut plurimum significat, ut quum dixit Eur. [Bacch. 317], Κἀν βακχεύμασιν Οὖσ' ἥγε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. [Conf. Hipp. 413, 494. Soph. fr. Phædr. ap. Stob. Fl. 69, 14, 2. Aristoph. Thesm. 548, Nub. 537.
D Xen. Ages. 6, 7 : Παρθένος ἡ σωφρονεστάτη.] Sed de viro dictum reddi alicubi potest itidem Castus [Gl.], Pudicus [Gl.], aut etiam Continens : quod tamen paulo latius patet. [Eur. Med. 549 : Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς, ἔπειτα σώφρων, quibus contraria 556 : Οὐχ ᾗ σὺ κνίζει, καινῆς νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος· Hel. 47 : Πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν. De re Or. 558 : Ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν ἐς ἀνδρὸς ἤει λέκτρα· El. 1099, λέχη. Aristoph. Nub. 529 : Ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων. Πόρνῳ contrarius ap. Xen. Comm. 1, 6, 13. Cum accus. in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 89, A : Τοὺς σώφρονας τὸν βίον.] Ceterum et de rebus usurpatur hoc vocab.; nam σώφρονα ἔργα dixit Aristoph. [Av. 1433], ubi redditur Honesta. [Theognis 752 : Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης (et cum eodem voc. Callim. Ep. 43, 4)· 754 : Μύθῳ σώφρονι πειθόμενος. Æsch. Suppl. 710 : Εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας· Ag. 1664 : Σώφρονος γνώμης ἁμαρτεῖν. Sophocl. fr. Acris. ap. Stob. Fl. 79, 24 : Ῥῆσις βραχεῖα

A τοῖς φρονοῦσι σώφρονα πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει· Phædræ ib. 43, 5 : Πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται. Eur. Bacch. 641 : Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν· 1002, γνώμαν· fr. Dictyis ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 272, 4 : Ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς· Hel. 1617 : Σώφρονος ἀπιστίας οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς· fr. ap. Athen. 4, p. 158, E : Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης· Phœn. 178 : Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα πώλοις μεταφέρων ἰθύνει· Andr. 741 supra cit. : Σώφρον' ἀντιλήψεται· Tro. 640 : Ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔσθ' ηὑρημένα, ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κατὰ στέγας Iph. A. 1024 : Ὡς σώφρον' εἶπας. Aristoph. Nub. 1025 : Ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος· fr. Babylon. ap. Photium v. Ῥόθιον cit. : Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ. Pollianus Anth. Plan. 150, 4 : Ἴδ' ὡς πέπλοιο ῥαγέντος τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτει πέπλῳ. Thuc. 3, 58 init. : Σώφρονα ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν· 59 init. : Οἴκτῳ σώφρονι· 82 med. : Ἀριστοκρατίας σώφρονος. Plat. Gorg. p. 506, E, Reip. 3,
B p. 410, E, ψυχή· 401, A, Polit. p. 310, E, ἦθος· et ib. p. 307, C, φύσις· Phil. p. 45, D, Leg. 1, p. 631, C, ἕξις· 5, p. 733, E, βίος· 7, p. 802, C, μοῦσα· 8, p. 836, D, ἰδέας· 11, p. 936, D, χρείαν. Philostr. Her. p. 733 init. : Τὰ ὅπλα κατεσκευάσθαι ἄσημα καὶ σώφρονα (conf. l. Eurip. Phœn. in Σωφρόνως cit.). Forma poet. Nonn. Dion. 2, 106 : Καὶ ἡμετέρου διὰ μαζοῦ πήξω ἀνυμφεύτοιο σαόφρονα χαλκὸν Ἀθήνης. Pollux 2, 59, βλέμμα.] Æschines [p. 89, 18] σώφρων τρόπος, pro Moribus probis. [Id. p. 54, 14 : Σεσίγηται τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κήρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει Τίς ἀγορεύειν βούλεται;] Ex Plat. autem Epist. 7 [p. 336, C] affertur Τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν μιμεῖσθαι, ubi fortassis et Frugalem possit quis interpretari. [Similiter anon. Περὶ μνήμης p. 162, 9 ed. Bak. : Γίνοιτο δ' ἂν μνήμων διαίτης τρόπῳ σώφρονι. Neutro gen. de σωφροσύνῃ Soph. fr. ab Etym. M. p. 601 extr. cit. : Ὕβρις δέ τοι οὔπωποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο. Eur. Hipp. 431 : Τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχῇ καλόν· 1007 : Καίτοι τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως· Andr. 346 : Πότερα
C ὡς κακὸν πόσιν φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· 365 : Ἀγκάλιξας ὡς γυνὴ πρὸς ἄρσενας, καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός· Or. 502 : Τὸ σῶφρον ἂν ἔλαβ' ἀντὶ συμφορᾶς· El. 54, Tr. 1027, Hel. 932. Herodot. 3, 71 : Τὴν μέντοι ἐπιχείρησιν ταύτην μὴ οὕτω συντάχυνε ἀβούλως, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον αὐτὴν λάμβανε. Thuc. 3, 82 med. : Τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. Superl. 3, 62 init. : Ὅπερ δέ ἐστι νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Plato Leg. 7, p. 802, E : Τὸ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σ. ἀποκλῖνον.] De etymo autem hujus vocis dixi in Σωφροσύνη. Σώφρων est etiam nomen proprium Comici, item alius qui mimos scripsit [ap. Aristot. Poet. c. 1 med. primum memorati, cujus fragm. collegit Ahrens. De dial. vol. 2, p. 464]. Vide Suid. [Olympion. Ambraciotæ ol. 87, ap. Diod. 12, 37, et Euseb. Ephesii ap. Athen. 13, p. 593, B. Aliorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 918, n. 849, b; Hermion. p. 598, n. 1211, 30; Spartanis p. 664, n. 1364, B, 1; 696, n. 1505, 4; Rhod. ap. Ross.
D Inscrr. fasc. 3, p. 23, 17.]

‖Σωφρόνως, adv. Sana mente, Prudenter. [Sobrie, Gl. Eur. Hel. 1657 : Νόμιζε δ' αὐτὴν σωφρόνως πράσσειν τάδε. Herodot. 4, 77 : Ἕλληνας πάντας ἀσχόλους εἶναι ἐς πᾶσαν σοφίην πλὴν Λακεδαιμονίων· τούτοισι δὲ εἶναι μούνοισι σ. δοῦναί τε καὶ δέξασθαι λόγον.] Thuc. [1, 80 init. : Εὕροιτε δ' ἂν τόνδε (τὸν πόλεμον) οὐκ ἂν ἐλάχιστον γενόμενον·] Εἰ σ. τις αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. [5, 101 : Οὐκ, ἤν γε σωφρόνως βουλεύησθε.] Apud Plat. De rep. 1, [p. 332, A] σ. ἀπαιτεῖν redditur Sana mente repetere. At hæc Ejusdem verba, lib. 9 ejusdem operis [p. 571, D], Ὅταν δέ γε, οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σ., καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, Cic. ita vertit, At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. [Ibid. 3, p. 399, B : Σ. τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντα· 403, A : Σ. καὶ μουσικῶς ἐρᾶν· 4, p. 423, A : Ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σ., et cum eodem verbo Charm. p. 162, A. Leg. 9, p. 870, C : Δικαίως πλουτεῖν καὶ σ. Alc. 1 p. 134, D : Δικαίως πράττοντες καὶ σ. ut Men. p. 73, A. Demosth. p. 1402, 25, ὁμιλεῖν Æschin.

p. 21, 28, ἐρᾷν· Isæus p. 35, 4, παιδεύεσθαι. Isocr. p. 12, B, τὸν αὑτοῦ βίον οἰκονομεῖν.] Tale est σωφρόνως ζῆν, ap. Athen., relatum ad victum. [Ælian. N. A. 1, 3: Τῆς γαστρὸς κρατεῖν καὶ διαιτᾶσθαι πάνυ σ.] At σωφρόνως φέρειν ap. Xen. [Cyrop. 8, 4, 14], ut Latine Moderate ferre. [Ib. 1, 2, 8: Τοὺς πρεσβυτέρους ὁρῶσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν σ. διάγοντας· 4, 1, 15: Ἣν σ. διαφυλάττωμεν αὐτήν (pacem).] Alicubi σωφρόνως est potius Modeste. [Eur. Phœn. 1112: Ὁ μάντις Ἀμφιάραος οὐ σημεῖ' ἔχων ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα. V. Philostr. in Σώφρων cit.] Herodian. κοσμίως et σωφρόνως copulavit [5, 8, 3]: Καὶ ἐλπίδας κρείττους (εἶχον) ἐν παιδὶ κοσμίως καὶ σ. ἀνατρεφομένῳ, Spemque meliorem habebant in puero modeste et continenter educato, Polit. [Lucian. Salt. c. 84: Οὕτω κ. καὶ σ. τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο.] Apud Soph. autem [Aj. 1075] σωφρόνως ἄρχεσθαι exp. εὐτάκτως. [Æsch. Sept. 645: Χρυσήλατον ἄνδρα ... ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη· Eum. 44: Ἐλαίας κλάδου λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον. Eur. Alc. 753: Οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο τὰ προστυχόντα ξένια, ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν· Heracl. 1007: Οὔκουν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας ἐχθροῦ λέοντος δυσγενῆ βλαστήματα ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως εἴασας οἰκεῖν Ἄργος. Aristoph. Eq. 334: Νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι· Lys. 473: Ἐπεὶ θέλω 'γὼ σ. ὥσπερ κόρη καθῆσθαι. Quomodo intelligendum ap. Xen. H. Gr. 4, 3, 5: Οἱ δὲ μάλα σ. ἐπηκολούθουν, pro quo in Ages. 2, 3, μάλ' ἀφρόνως ἐφείποντο, quibuscum comparandum est vitium librorum σωφρονεστέρας pro ἀφρονεστέρας Cyrop. 3, 1, 39. Eadem sententia Philostr. Her. p. 705 fin.: Τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνονα σ. τε ἀκοῦσαι ταῦτα καὶ παραγαγεῖν τὸν ἥκοντα, ubi schol., πράως, ὑπομονητικῶς, εὐτάκτως. Philes De anim. prop. 78, 2, ab Schleusn. cit.: Ὅταν μὲν ἡ θάλαττα σ. ἔχῃ.] Interdum σωφρόνως redditur Caste [Gl.], Pudice [Bacch. 686: Πρὸς πέδῳ κάρα βαλοῦσαι σωφρόνως]: quæ sub illo adverbio Continenter, ut generaliorem habente signif., comprehendi possunt. [Comparativo Thuc. 1, 84: Παιδευόμενοι σωφρονέστερον ἢ ὥστε τῶν νόμων ἀνηκουστεῖν· 3, 43 fin.: Σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε. Xen. Hipparch. 1, 14: Ἱππωνεῖν σ. Ap. Eur. Iph. A. 379: Βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ βραχέα μὴ λίαν ἄνω βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγὼν, ἀλλὰ σωφρονέστερος, ex Stob. receptum σωφρονεστέρως, qua de forma v. Elmsl. ad Heracl. 544, qui etiam σωφρονέστερον locum habere animadvertit. Superl. Isocr. p. 142, C: Σωφρονέστατα τὴν αὑτῶν πόλιν διοικοῦντες. Dio Cass. 57, 13: Χρόνου τινὰ σωφρονέστατα διεγένετο καὶ οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδενὶ ἀσελγαίνειν ἐφίει· 72, 10: Ἀδωρότατα καὶ σωφρονέστατα διήγαγε.]

[Σώφρων, ονος, ὁ, Sophron. V. Σώφρων adj.]

[Σῶχα, ων, τὰ, Socha, ut videtur, χῶρος τῆς Ἀσσυρίας γῆς vicinus τῶν πυλῶν τῶν Ἀσσυρίων, ap. Arrian. Exp. 2, 6, 1, ubi ἐν Σώχοις incerto genere.]

[Σωχάρης, ους, ὁ, Sochares, ap. Plut. Cim. c. 8, Mor. p. 873, D, vocatur Deceleensis qui ap. Herodot. supra cit. Σωφάνης. N. viri est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 505, n. 676, 2, ubi apographum σωχαρο.. Arcad. p. 26, 10, non liquet hoc an sequens nomen dicat. Incertum etiam ad quod nomen referendum sit Σωχα vel Σωχαν in numis Amisi Ponti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 340, *Suppl.* vol. 4, p. 435. L. Dindorf.]

[Σωχάρης vel Σώχαρις, deus Ægypt. πριαπώδης ap. Hesych.: Παμύλης, Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης· Κρατῖνος ὁ νεώτερος, Ὡς σφοδρῶς ἡ (f. σφόδρ' ἐστ') αἰγυπτιώδης Σωχαρ.. (compendium delevit Musurus) Παμύλης. Codex male ὁ pro ω.]

[Σώχαρμος, ὁ, Socharmus, n. viri, in inscr. Antipari ap. Bœckh. vol. 2, p. 350, n. 2399, 5; Paria p. 351, n. 2408, 1. sive Lebas *Inscr.* 5, p. 196, n. 271. L. Dindorf.]

[Σωχὶς ἡ καὶ Αἰγυπτία (σταφυλή), genus uvæ, ap. Polluc. 6, 82.]

[Σωχὸς, ὁ τῶν Κουρήτων πατήρ, Hesychio. Quod ad Σῶκος referunt intt. Zonar. p. 1702: Σῶκος, K. π.]

Σώχω, Tero, τρίβω, λειῶ, ex Nicandri [Th. 590: Κολλυβάτειαν ἑλὼν τροχαλῷ δ' ἐνὶ λίγδῳ σώχειν· 696: Σῶχε διακνήστι σκελετὸν δάκος] scholiaste, item Herodoto [ap. quem Κατασώχω], in VV. LL. [Hesychius: Σώχειν, τρίβειν. Σωχομένους, τριβομένους. De accentu Theognost. Can. p. 149, 22. L. Dind.]

[Σωχων in numo Myndi Cariæ inscripto ΠΑΤΡΩΟΣ ΣΩΧΩΝ sec. Cousinerium, quid sit aut significet incertum relinquit Eckhel. Add. D. N. p. 33. L. Dind.]

Σώω, Incolumem et salvum præsto, Servo, Sospito, σῶν παρέχω. [Hesychius: Σώοντες, σώζοντες, κρύπτοντες, iterumque post Σωχὸς, ubi Σώωντες cod. Hom. Od. I, 430: Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους. [Apoll. Rh. 4, 197: Αὐτὰρ ὕμμες ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν σώετε. Macedon. Anth. Pal. 5, 235, 6: Ἀλλ' ἐμὲ τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἠπείροιο φανέντα σῶε. Typographi fortasse errore ap. Jo. Actuar. De urin. 7, 13, 10, primum in Ideleri Phys. vol. 2, p. 181, 23 editum: Ἐζήτει τρόπον πῶς ἂν ἕτερον τέκῃ παῖδα καὶ τὰς ἐλπίδας σώῃ κινδυνευούσας διαρρυῆναι, pro σώζῃ vel σώσῃ. Memorat Theognost. Can. p. 149, 18. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 105, n. 70, b, 7: Καὶ τὰ κοινὰ τῶν Σκαμβωνιδῶν σώω καὶ ἀποδώσω κτλ. pro futuro verbi σώζω] positum esse, ut putavit Buttm. Gr. v. Σώζω, parum credibile videtur Lobeckio.] Unde Σώεσκε, ut κλαίεσκε ex κλαίω, ζώεσκε ex ζώω. Quo utitur Hom. Il. Θ, 362: Οὐδ' ἄρα τῶν μέμνηται ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pass. Σώομαι, Servor incolumis, Sospitor. Apoll. Arg. 2, [610]: Δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο Σώεσθαι, Dicebant se servatos esse et ereptos ex inferorum faucibus. [Nisi hic quoque dicitur ut ll. infra citandis, etsi aptior huic l. est Evadendi signif. De rebus furto ereptis et recuperatis Maximus Καταρχ. 569: Εἰ δέ τι κλεμμάδιον μεγάρων κειμήλιον ἔρροι, εἰ μὲν ἐν ἀρνειῷ κεραῇ τροχάῃσι Σελήνη, σώεται ἂψ ἐς δῶμα καὶ ἐς χέρας εἶσιν ἄνακτος. Optat. Tzetz. Antehom. 404: Μελδόμενος λαῶν οἵ οἱ ἕποντο, ὅπως σώοιτο ἕκαστος.] In eodem libro [1012], Σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν, Servabantur in trajectu Tibarenæ regionis. Alii, Transvehebantur salvi Tibarenorum regionem. Vel [quod unum est verum] simpliciter Prætervehebantur: ut σώοντο παρὲξ sit παρήλαυνον, sicut Hesych. σώοντο exp. ὡρμῶντο, ἤρχοντο. [Τοῦ σώεσθαι significantis ὁρμᾶν, ἔρχεσθαι exemplum præbet Apollon. 3, 307: Πῶς Αἶάνδε νέεσθαι παλίσσυτοι ἠέ τις ἄτη σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν. (Ubi est var. σευομένοις.) Item 2, 1012. Brunck. Itaque recte Ruhnk. Ep. cr. p. 294, etiam 2, 296: Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα σεύεσθαι, prætulit quod Etym. M. p. 742, 6, sæpe usus libris melioribus, hinc affert σώεσθαι. ‖ Medio transitive Nicodem. Anth. Pal. 9, 53, 1: Ἱπποκράτης φάος ἦν μερόπων καὶ σώετο λαῶν ἔθνεα, καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν Ἀΐδῃ.] Quo referendum et verb. Σῶμαι, quod Idem Dorica dialecto accipi scribit pro ἔρπω [sic interpr. etiam Zonar. p. 1707]: unde σῶται, quod Idem exp. ὁρμᾶται, ἔρχεται [sic etiam Zonar. l. c.], πορεύεται. Itidem et σώεσκον in Lex. meo vet. [Etym.] exp. non solum ἔσωζον, sed etiam ὥρμων, a σώω significante ὁρμῶ: unde σώεσθαι στροφάδην ap. Hom. pro ὁρμᾶν. [Fefellit HStephanum codicis (postea Vossiani) vitium παρ' Ὁμήρῳ pro παρὰ Ἀπολλωνίῳ, cujus dicitur l. postremus, in quo festinanter inspecto grammaticus Στροφάδας, quod ad sequentia pertinet, ad præcedentia traxit et in στροφάδην corrupit, verbis prægressis ὑπέστρεφον ἂψ menti obversantibus, aut corrupto jam usus est exemplari.] Hoc autem σώω pertinet potius ad σεύω.

[Σώως. V. Σῶος.]

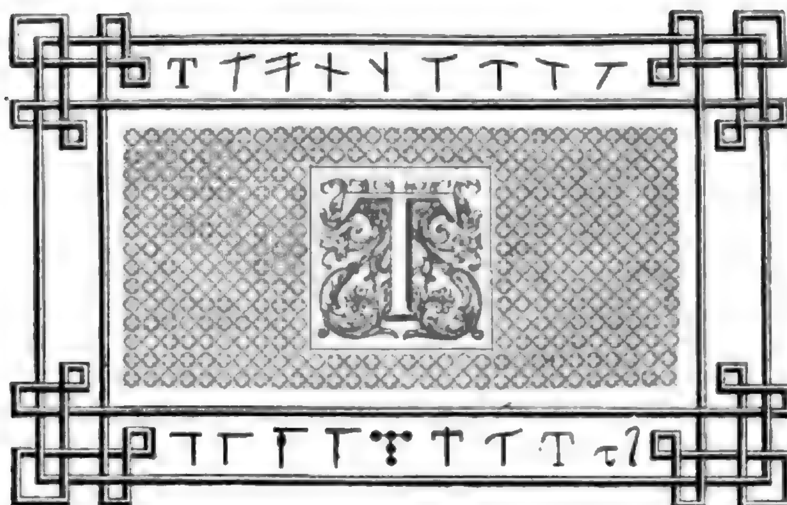

T, [alphabeti litera undevigesima, Ταῦ nomen habet ab Hebr. תו *Thau*. Dahler. Inanem etymologiam a forma literæ ponit Etym. M. p. 743, 44, ubi non solum ὅτι ἐντεταμένας ἔχει τοῦ χαρακτῆρος τοῦ στοιχείου τὰς ἐντυπώσεις, corrigendum ἐκτεταμένας ex Sorbon. et cod. ap. Iriart. Codd. Matrit. p. 316, 4, sed etiam ἐντυπώσεις scribendum ἐκτυπώσεις, ut est ap. Iriart. p. 297, b, D, etsi in utroque vitio consentit cod. ib. p. 298, b, A. Vid. Ἐκτύπωσις p. 616, B. Plato Phædr. p. 244, C : Τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες· Cratylo p. 393, E : Τοῦ ταῦ προστεθέντος· 427, A. Callias ap. Athen. 10, p. 453, D. Lucian. Jud. vocc. c. 1—12, Dio Cass. 68, 26.] Litera in quibusdam vocabulis pro σ ponitur, Atticorum more, quibusdam tamen ab Atticis hanc scripturæ mutationem ortam esse negantibus : vel potius duplex τ pro duplici σ : ut in θάλαττα, in πίττα, in Θετταλία, pro θάλασσα, πίσσα, Θεσσαλία. [Eust. Il. p. 813, 48 : Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι ... Λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸν διὰ τοῦ σ σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμναζόμενον.ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον, καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς (Cypri) θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον μήτε τραγικοὺς μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς. Notandum autem apud recentiores Atticos σ duplex servari etiam in aliis nonnullis, velut verbis πτήσσω, πτίσσω, πτύσσω, nomine Μέλισσος, quod v., vocabulis quibusdam in ισσα, velut βασίλισσα, de quo v. in Βασίλιττα (dupliciter vitiosum σάριττα ap. Georg. Pachym. supra p. 82, D, scribendum σαγίτταις), gent. Κίλισσα, Φοίνισσα et aliis.] Quin etiam in fronte quarundam vocum locum literæ illius σ occupavit : ut in τήμερον pro σήμερον [et τύρβη pro σύρβη]. Sic in τεῦτλον : hoc enim ex σεῦτλον factum esse existimatur. [V. Σ, p. 1—2, et Eustath. l. c. Idem fit in aliis dialectis velut in pron. σὺ ejusque casibus, et aliis nonnullis. Permutatur in dialectis etiam cum δ et frequentius cum θ, et cum utroque in vocc. quibusdam, velut Ἀτραμύττειον et Ἐντελέχεια, nominibusque in τρον, de quibus Lobeck. ad Phryn. p. 131.] || T quibusdam vocibus s. primæ quarundam vocum syllabæ inseritur, subjuncta literæ π : veluti in πτόλις et πτόλεμος, quæ nihil aliud valent quam πόλις et πόλεμος. Sunt autem apud poetas duntaxat in usu illa nomina ascititiam habentes hanc literam τ : quæ assumitur ab illis ut syllaba ultima vocis proxime præcedentis produci possit. Invenitur tamen hæc scriptura et ubi hujusmodi productione minime opus est. Ceterum hanc literæ τ parenthesin quidam [Heraclides ap. Eustath. Il. p. 32, 37; 842, 63] Cypriis cum Atticis communem esse tradiderunt : quum Attico sermoni ascribatur interpositio literæ τ, quæ in ἀνύτω aliisque nonnullis verbis spectatur. [Eandem apud Macedones obtinuisse ex Hesychii gll. Maced. : Ἀβροῦτες, ὀφρύες, et Ἀραντίσιν, Ἐρινύσι, colligebat Koen. ad Gregor. p. 338. Interdum etiam abjicitur initio vocc., ut in ἤγανον pro τήγανον. V. Τηλυγέτης. In libris scriptis confundi solet inprimis cum γ, π, ψ. || De τ mystico vid. Viscont. *Mus. Pio-Clem.* vol. 2, p. 37. Ap. Hippocr. significare τόκον annotat Galen. vol. 9, p. 242. Quod Isidorus Orig. 1, 23, 1, narrat in breviculis, quibus militum nomina continerentur, superstitibus T, defunctis Θ appositum fuisse, et nonnulli ad græcum verbum quodpiam a τ incipiens retulerant, Reines. Var. Lect. 1, 7, p. 20 sq. scribebat V vel Υ i. e. ὑγίης. In inscrr. pro τάλαντον positum v. in illo. L. D.]

[Ταίνιος, ὁ, n. vitiosum in inscr. Milesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 1121, n. 2891, b : Πολλίῳ (Ποπλίῳ) Ταινίῳ Φιλιππικῷ, ubi fortasse latet nomen quale est Γαβίνιος. L. Dind.]

[Ταρμίυσις, εως, ὁ, Taarmiysis, n. viri, in Charta Borgiana 10, 33.]

[Τάαυτος. V. Ταῦθος.]

[Τάβα, ἡ, Saxum, Rupes. V. Τάβαι

[Τάβαθρα. V. Τάβρακα.]

[Τάβαι, αἱ, Tabæ, n. plurium oppidorum, ap. Steph. Byz. : Τάβαι, πολις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησι πρὸς Πισίδας, Ἄστυ Ταβῶν ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίζεσθαι. Καὶ Ἀπολλώνιος θ', Ἐλεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι. Βαρύνεται δὲ, ὡς Σάβαι (Ἄβαι Meinek.), κύριον καὶ ἰαμβικόν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου· ὁ δὲ Τάβος ἥρως. Οἱ δέ φασι τὸν Κιβύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς τὸν μὲν κτίσαι Κιβύραν πολιν, τὸν δὲ Τάβας, καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκεῖσθαι· τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἕλληνες ἑρμηνεύουσιν. Ἔνιοι ἀπὸ Ταβηνοῦ Ἀργείου. Ὁ πολίτης Ταβηνὸς, (ὡς Γερηνὸς add. Holsten.). Ἡσίοδος, Παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς. Ἔστι καὶ ἄλλη πολις Καρίας Τάβαι. (Tabas Lydiæ, Cariæ, Pisidiæ in confiniis sitas unam et eandem esse urbem animadvertit Eckhel. D. N. vol. 2, p. 591.) Καὶ τρίτη τῆς Περαίας, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Συρίας ἑρμηνεύει ἀγαθήν. (De qua numisque ejus Ταβηνων inscriptis Eckhel. vol. 3, p. 352.) Strabo 12, p. 570 : Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι καὶ τῇ Καρίᾳ Τάβαι. (De situ Tabarum in Caria Kiepert. ap. Franz. *Fünf Inschr. in Kleinasien* p. 30 sq. Hase.) V. etiam Ταβέαι. Polyb. 31, 11, 3 : Ἐν Τάβαις τῆς Περσίδος, ubi v. Vales. Πεδίον Ταβηνὸν ap. Strab. 13, p. 629, quod gent. est etiam ap. Steph. Byz. V. Ἐκβάτανα, Νίσιβις, Suidam v. Μαρσύας, ubi idem dicitur Marsyas qui supra ap. Steph. Byz., et in numis ap. Eckhel. l. c., Mionnet *Descr.* vol. 3, p. 382, *Suppl.* vol. 6, p. 543 sq. Τάβαι prom. sinus Arabii est ap. Arrian. P. M. Erythr. p. 8, 12 Huds. L. Dindorf.]

[Ταβαίτας, ὁ, Ligneum quoddam poculum. Athen

11, p. 500, D : Ταβαίτας. Ἀμύντας ἐν τῷ α' τῶν τῆς Ἀσίας σταθμῶν περὶ τοῦ ἀερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος γράφει οὕτως· Σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες· καὶ ἐπειδὰν μέλλωσι προσφέρεσθαι, ἀποκλάσαντες ἀπ' αὐτῶν ἐν τοῖς ξυλίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας, προβρέχουσι καὶ διηθήσαντες πίνουσι. Ταβαίτας scribit Salmas. Plin. Ex. p. 717, a, b, et conjecturam ludit ταβαλίτας a voc. seq. ταβάλα.]

[Ταβάλα, Ταβῆλα· ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος, Hesych. « Persis ea v. hodieque in usu est pro Tympano : طبل *Tabl.* » Reland. Corrige Senecam Epist. 56 : « Aut hunc, qui ad metam sudantem tabalas experitur aut tibias. » Inde Hispanorum *Atabales.* Hodie quoque apud Persas in usu, similes omnino clibano. V. Itiner. Tabernarii et Belgæ cujusdam Diarium, ubi describuntur. » Is. Voss.]

[Τάβαλα, ων, τὰ, Tabala, urbs Lydiæ Consularis ad Hermum, ap. Hierocl. Synecd. p. 670, ubi Ταλαζα, quod Τάβαλα scribit Wessel., additque hoc rectum esse, licet Γαβάλων præsules sæpe in Notitiis inter Lydiæ episcopos recenseantur, quum non solum Ταβάλων sit in Actis Conc. Chalced. p. 399, et Ταβάλων in Nicæni II, p. 51, 352, 591, sed etiam Ταβαλέων in numis, de quibus Eckhel. D. N. vol. 3, p. 119, Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 144, *Suppl.* vol. 7, p. 436 sq. L. Dind.]

[Τάβαλος, ὁ, Tabalus, Persa ap. Herodot. 1, 153, 154, 161. Ταβάλου vel Ταβούτου libri Pausan. 7, 2, 10. Arcad. Havn. p. 54, 27 : Τὰ διὰ τοῦ αλος ὑπερδισύλλαβα μετὰ τοῦ α ἐκτεταμένου βαρύνεται, Φάρσαλος, Τάβαλος. L. Dind.]

[Τάβανα Chersonesi Tauricæ ap. Ptolem. 3, 6, 6.]

Ταβαρίτης [Ἀταβυρίτης, quod v.] dictus est ἄρτος quidam, Panis : qui erat πλησίγναθος. Inter diversa panis genera commemorantur ab Athen. [3, p. 109, E] ex Sosipatro.

[Τάβασοι, οἱ, gens magna Indiæ intra Gangem, et Ταβασὼ urbs ejusdem, ap. Ptolem. 7, 1, 65 et 83.]

[Ταβέαι, αἱ, Tabeæ, locus Phrygiæ, ap. Strab. 12, p. 576, ubi sunt varr. Ταβαίαι, Ταμέαι. Tabas Lydiæ intelligebat Casaub.]

[Τάβεια. V. Ταουία.]

Ταβελλίων, ωνος, ὁ, Tabellio : Scriba civitatis : ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια, Suid., ap. quem plura vide. Esse autem ex lingua Latina petitum manifestum est; sicut et Gallicum *Tabellion.* [Plura Ducang., qui agit etiam de Τάβελλα et Ταβελλάριος.]

[Ταβέννη est nomen regionis in Ægypto superiori, palmarum feracis, unde et nomen accepisse videtur. Nam βενι significat Palmam, et ταβενι Regionem palmarum. V. Σαβέννιον. Pallad. Histor. Laus. p. 89 ed. Meurs. : Ταβέννησίς ἐστι τόπος ἐν τῇ Θηβαΐδι οὕτω καλούμενος. Tabennen fuisse insulam in Nilo testatur Sozomen. 3, 14. Idem apparet ex *Nouv. Mém. des Missions* t. 1, p. 157, 8; t. 5, p. 222; t. 7, p. 41. Videtur esse *The Isle of Dooms* in Pocockii Itin. p. 84. De eadem insula sine dubio loquitur Strabo 17, p. 563 : Ἔστι δὲ (ἐν τῇ Θηβαΐδι) καὶ νῆσος ἡ μάλιστα ἐκφέρουσα τὸν ἄριστον (φοίνικα), μεγίστην τελοῦσα πρόσοδον τοῖς ἡγεμόσι. Jablonsk. Pro vulg. Ταβέννη νήσῳ τῆς Θηβαΐδος ap. Sozomen. in codd. Mss. legitur ἐν Ταβεννήσῳ τῆς Θ., quod, post (Valesium et) Tillemont t. 7, p. 678, probavit Mingarellius nott. ad Æg. cod. reliq. p. CLXXXII; dubitans, an locus, ubi Pachomius monasterium fundavit, umquam Ægyptiis dictus sit ταβέννη, quin potius ταβεννησέ. Tewater. Ap. Pallad. l. c. p. 340, B, ed. Lami est etiam gent. Ταβεννησιῶται, ut ap. Sozom. l. c. p. 112, 39 ed. Reading. (De monachis ibi habitantibus Jo. Climac. p. 411, 2 : Παρὰ τοῖς ὁσίοις Ταβεννησιώταις. Hase.) Fem. Ταβεννησιῶτις ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 265 med. L. D.]

[Ταβέννησις, Ταβεννησιώτης Ταβεννησιῶτις, Ταβέννησος. V. Ταβέννη.]

[Ταβέρνα. V. Ταβερνεῖον.]

[Ταβερναρία, ἡ, Tabernaria, ap. Jo. Laur. De magistr. 1, 40, p. 70 : Ἡ μέντοι κωμῳδία τέμνεται εἰς ἑπτά, εἰς παλλιάταν, τογάταν, ἀτελλάνην, ταβερναρίαν ... Ταβερ-

A ναρία δὲ ἡ σκηνωτὴ ἢ θεατρικὴ κωμῳδία. Conf. Cuper. Obss. 1, 10, p. 66 sq. L. D. Secundum Reuveps Collect. litt. p. 50, Tabernaria erat togatarum fabularum species, sed argumenti vilioris. Hase.]

Ταβερνεῖον, τὸ, Caupona, vel potius Cauponula. Habet enim formam demin. [Non est diminut., sive per ει scribitur sive per ι, ut in locis ap. Ducang., quibus add. Martyr. Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 234, A.] A [Phot. s.] Suida exp. καπηλεῖον et πανδοχεῖον. Esse autem a Latino Taberna factum et hoc ταβερνεῖον, patet. Nos itidem voce Latina utentes, vocamus *Taverne.* [Ταβερνῶν, καπηλείων, Zonaras. Act. Apost. 28, 15 : Τρεῖς ταβέρναι. Plura Albert. Gloss. in N. T. p. 86 sq. et Ducang., qui annotavit etiam Ταβερναῖος, Tabernarius, Caupo, ex Theodori Prodr. Lex. : Ταβερναῖοι, οἱ κάπηλοι.]

[Ταβῆλα. V. Ταβάλα.]

[Ταβηνός. V. Τάβαι, Τάβις.]

[Ταβία. V. Ταουία. Ταβίαι pro Σταβίαι aliquoties scriptum ap. Galen. vol. 10, p. 122, 123, modo præ-

B cedente ς modo non. L. Dind.]

[Ταβίανα, insula Persidi adjacens, Ptolem. 6, 4, 8.]

[Ταβιανός. V. Ταουία.]

[Ταβιηνοί, οἱ, Æthiopiæ, ap. Ptolem. 4, 7, 28, Scythiæ 6, 14, 11. Ταβιηνὴ Parthiæ 6, 5, 1.]

[Ταβιθὰ, ἡ, Tabitha, n. pr. mulieris, origine Syriacum, signif. Capream, Damam, Act. 9, 36 : Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια, ὀνόματι Ταβιθὰ, ἡ διερμηνευομένη λέγεται δορκάς· ib. 40. Nomen tum inter Judæos familiare fuisse docuit Lightfootus in Centur. chorogr. Matthæo præmissa c. 18, Bochart. Hieroz. 1, 3, 26. Ex Schleusneri Lex. N. T. Pro Ταλιθὰ est in var. scr. Marci 5, 41, loco simillimo.]

[Τάβιοι, πόλις Ἰταλίας, cum gent. Τάβιοι, ap. Steph. Byz. pro Γάβιοι.]

[Τάβις, πόλις Ἀραβίας. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Ταβηνός, Steph. Byz.]

[Ταβιτὶ, ἡ, Vesta, apud Scythas. Herodot. 4, 59. Non posse explicari ex hodiernis linguis septentrionalibus animadvertit Salmas. De Hellenistica p. 394.]

C Τάβλα, ἡ, Tabula [Gl.], in qua luditur tesseris [quæ alias ἀβάκιον, vel ἄβαχος, Salmas. in Fl. Vopisc. p. 462, 465], in Anthol. [inscr. Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 767. Agathias 9, 482, 26 : Τάβλην φεύγετε πάντες. Jo. Malal. p. 103, 13, τάβλαν.] Nos quoque v. Lat. Tabula de mensa quidem primum usurpavimus, appellantes *Table* : peculiariter vero de illa tabula, cum aliqua immutatione dicentes *Tablier.* [Suidas : Τάβλα, ὄνομα παιδιᾶς. Gl. : Μονόχωρος, ἐν τάβλᾳ. Apollonius ap. Euseb. H. E. 5, 18 : Προφήτης τάβλαις καὶ κύβοις παίζει, ex eoque Sophronius in vers. libri S. Hieron. De scriptt. eccles. in Apollonio. Ducang. Qui citat etiam exx. Byzant. formæ ταῦλα. Add. Hesych. v. Πεττεία. L. D. || Tabella, nisi est Species ornamenti. Papyr. mus. Paris. : Ἔπεμψά σοι τὸ σῶμα Σενύριος τῆς μητρός μου κεκηδευμένος, ἔχων (sic) τάβλαν κατὰ τοῦ τραχήλου. Hase.]

[Ταβλίζω sine interpret. ponunt Gl. De quo HSt. :] Affertur porro et Ταβλίζειν, pro Tesseris ludere in tabula : quod facere prohibentur episcopi quadam

D Justiniani constitutione, ut annotant VV. LL., ubi et Ταβλιστὴς [Gl.], ex Suida. [Hesychius : Κυβεῦσαι, ταβλίσαι. Glossæ ex cod. Reg. 2062 : Πεττοὶ καὶ πεσσοί, τὰ βόλια ἐν οἷς ταβλίζουσι. Aliæ ex cod. 930 : Πέσσουσιν (πεσσεύουσιν), ταβλίζουσιν. (Similiter Lex. Ms. Havn., nisi quod βόλια pro τὰ βόλια, frustra in ταβλία mutatum a Fabroto Gloss. ad Nicetam Chon. v. Ταβλίον.) Ducang. Qui multo plura citat exx. scripturæ per υ Ταυλίζω. Hesychius autem ut Ἔπεσσον (Ἐπέσσευον) explicat non tantum ἐτάβλιζον, sed etiam ἐδαπάνιζον, sic idem Ἐτράβλιζον (Ἐτάβλιζον poscit ordo), ἔτρωγον, cui Germanorum *Tafeln* confert Pergerus. Sic autem τραυλίζοντες erat apud Thomam p. 556 pro ταυλίζοντες. L. Dind.]

[Ταβλίον, τὸ, i. q. τάβλα. Vita Ms. S. Symeonis Sali : Ἔστρεψε τὰ ταβλία τῶν πλακουνταρίων. Nicetas Isaac et Alex. n. 3 ex cod. barbarogr. : Καὶ δύο ἡμέρας πολλάκις ἐποίει παίζων ταβλία καὶ ζάρια. Alibi per υ scriptum ταυλίον. || Tabula, Clavus, quibus vestes ornari solebant, Orbiculus, Anastasio in Vitis Paparum

non semel. Chron. Alex. in Numa p. 274 : Χλαμύδας ἔχοντας ταβλία ῥούσαια, χρυσᾶ, πορφυρᾶ. Similia Cedren. p. 19. Ducang. Qui annotat etiam formam Byzant. τάβλιν ex eod. Chron. a. 4 Justiniani, ex qua non recte fingit nom. τάβλις, quem ipsum tamen restituit in Gl. in Τάβλις cit. Ταβλίον autem est ap. Jo. Malal. p. 33, 19, 21; 413, 13.]

[Ταβλιόπη, ἡ, Tabulæ præses, n. fictum ap. Palladam Anth. Pal. 11, 373, εἰς ποιητὴν κυβεύοντα : Πάντων μουσοπόλων ἡ Καλλιόπη θεός ἐστιν· ἡ σὴ Καλλιόπη Ταβλιόπη λέγεται.]

[Τάβλις, Vannus, Gl. Pannus Ducang. in Ταβλίς, ut sit i. q. ταβλίον, Clavus, quod v.]

[Ταβλιστήριον, τὸ, Aleatorium. Lex. SGerm. cod. Reg. 345 fol. 120 r. margo : Κυβεῖον, ὁ τόπος ἔνθα συνέρχονται οἱ κυβεύοντες, ὃ νῦν καλοῦσί τινες ταβλιστήριον. Pro quo ταυληστήριον in schol. Æschin. p. 731 Reisk., sed ταβλιστήριον ap. Albert. ad Hesych. v. Κυβεῖον.]

[Ταβλιστὴς, ὁ. V. Ταβλίζω.]

[Ταβλοδόχος, ὁ, Qui tabulam lusoriam exhibet, porrigit, ap. schol. Basilic. ad l. 60, tit. 8 : Ὁ παρέχων τοῖς κοττοῖς βουλομένοις κοττίσαι, τ. λέγεται. Infra per υ. Ducang.]

[Ταβλοπάροχος, ὁ, i. q. præcedens, sine interpr. Gl. Unde Ταβλοπαρόχιον, τὸ, ap. Jo. Malalam p. 345, 17 : Τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν ἐποίησε τ. τοῖς κοττίζουσιν, Aleatorium. L. Dind.]

[Τάβλωμα s.] Ταύλωμα, τὸ, cujus plur. ταυλώματα schol. Aristoph. [Eq. 672, Vesp. 385] significare ait τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα, ἢ τὰ κάγκελα.

[Τάβλωσις s. Ταύλωσις, εως, ἡ, Tabulatio. Callisthenes Vita Alexandri (c. 19 init.) : Ἐξῆλθον αἱ ταυλώσεις τῶν ἵππων. Ducang.]

[Ταβλωτὸν s. Ταυλωτὸν, τὸ, i. q. ταύλωμα. Schol. Aristoph. Vesp. 348, τῶν δρυφάκτων τῶν τ. 385 : Περιφράγματα τὰ νῦν τ. καλούμενα.]

[Τάβος. V. Φάβαι.]

[Τάβουλα, ἡ, Tabula. Epigr. ap. Welcker. Syllog. epigrr. Gr. p. 84, n. 57, 4 : Τίκτε δέ Σαρδονίη με περίρρυτος· ἐν δ' ἄρα Ταρσῷ πίστιν ἔχον ταβουλης (ταβουλῆς Welcker.) χρήματος Αὐσονίου, Tabularius fui. L. Dind.]

[Ταβουλάριος, ὁ, Tabularius, Gl. duplici λλ. « De quo v. Vales. ad Ammian. 28, (1, 5). Glossæ Basilic. : Ταβουλάριοι, δημόσιοι. Schol. ad l. 60, t. 9 : Ὁ τ., τουτέστιν ὁ λογογράφος. Euseb. De mart. Palæst. c. 9 : Τοὺς ἐν ἁπάσαις πόλεσι λογιστὰς ἅμα στρατηγοῖς καὶ ταβουλλαρίοις ἐπέσπερχον. Al. per λλ. Concil. Ephes. part. 2, act. 4 : Καὶ ἐπὶ ταβουλαρίων ταῦτα οὐ παραιτούμεθα εἰπεῖν. Infra : Κληρικοί ἐσμεν καὶ οὐ ταβουλάριοι. Synodica Hadriani II Papæ in Synodo 8, part. 3, c. 10 : Φώτιον τὸν ἀγορανόμον τὸν βουλευτικὸν, τὸν ταβουλλάριον. Chron. Alex. p. 918 : Ἀπελύσαμεν μετ' αὐτοῦ Εὐστάθιον τὸν μεγαλοπρεπέστατον ταβουλάριον ... Occurrit præterea in vett. inscrr. ap. Gualter. in Tab. Siculis p. 96, et Gruter. p. 595, 11, ap. Nilum Epist. 2, 214, Justin. Nov. 73, 8; 112, 2, et ap. JCtos. Ducang. V. Franz. C. I. vol. 3, p. 84, n. 4037.]

[Ταβούλλας, α, ὁ, Tabullas, fl. Morinorum Galliæ Belgicæ, ap. Ptolem. 2, 9, 3, 9, ubi al. Ταβούδας.]

[Τάβρακα, Tabraca, oppidum Numidiæ, ap. Ptolem. p. 261, 18 ed. Wilb. Θάβρακα, sed Tabraca apud scriptores Latinos ab intt. Antonini Itin. p. 21 et Pined. ad Steph. Byz. citatos. Unde Steph. Byz. : Τάβαθρα, πόλις Λιβύης. Πολύβιος ιϐ'. Τὸ ἐθνικὸν Ταβαθρηνὸς διὰ τὴν χώραν, Bochartus restituit Τάβρακα, ut poscit ordo literarum.]

[Τάβυρνον ὄρος, Polyb. 3, 100, 2, pro Λίβυρνον conjecit Schweigh., Samnii montem Taburnum ab Latinis scriptt. memoratum intelligens.]

[Ταβωνιανὸς, ἡ, ὸν, unde κλοῦστρον Ταβωνιανὸν, genus placentæ, ap. Chrysippum Tyan. Athen. 14, p. 647, D.]

[Ταγαὶ, αἱ, Tagæ, urbs Parthiæ, ap. Polyb. 10, 29, 3, ubi v. Schweigh.]

Ταγαῖος, quod apud Hesych. legitur, exp. ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν, i. e. Qui facit quidpiam jussu alius, s. quod jussus est.

[Τάγανα, ταῦτα, Κρῆτες, Hesychii gl. suspecta.]

[Ταγάριον, τὸ, Cribrum, quo forte ταγαὶ equorum seu avenæ excernuntur. Zosimus Panopolita Ms. De rotundandis margaritis : Καὶ λαβὼν κόσκινον, ὃ ταγάριον καλοῦσι, ποίησον ὀπὰς λεπτὰς ἐν αὐτῷ, et ib. infra. Ducang. V. Ταγήν.]

[Ταγατίζω, apud Hesychium : Ταγατίζων, κιγλίζων, Schneider. Anal. crit. p. 44, scribebat ἀτταγίζων vel ἀτταγάζων. V. Κιγλίζω.]

[Ταγγαίτης, ὁ, Tangaita, n. gentis. Inscr. Adul. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 510, n. 5127, 13 : Ταγγαϊτῶν τοὺς μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπτου ὁρίων οἰκοῦντας ὑποτάξας. Tangaitas habitasse regionem hodie Taka vocatam opinatur Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, p. 225. Hase.]

Τάγγη, ἡ, Rancor. Alex. Aphr. Probl. 2, [70] : Τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει. [Ap. Hippocr. p. 1002, C : Ἀτὰρ καὶ τὰ ὑπὸ δέρμα ἀφιστάμενα ἐς τὸ ἔξω φύματα, οἷον ταγγαὶ (sic), καὶ τὰ ἐκπυοῦντα, οἷον ἕλκος, Heringa Obss. p. 60, γάγγλια, Tubercula circa nervos subter cutem oriri solita. Quam conjecturam confirmat liber optimus apud Littreum vol. 5, p. 78, qui γαγγαί. Defendit tamen τ. Littr., qui vertit *Tumeurs scrofuleuses*. Sed videntur vocc. hujus stirpis Hippocrate longe recentiora. L. Dind.]

[Ταγγίασις, εως, ἡ, Rancor, Gl.]

Ταγγίζω, Rancesco, Rancidus fio, ut κάρυον ταγγίσαν Aetio. [Cosmas Topogr. Christ. p. 336, C : Ταγγίζει ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Geopon. 6, 22, 3 : Εἰ δὲ προλαβὼν βάλῃς τὸ ἄνισον, οὐ ταγγίσει. L. Dind.]

[Ταγγῖνος, ὁ, Tanginus, latro, ap. Appian. Hispan. 6, 77 fin.]

Ταγγὸς, ὁ, Rancidus, [Rancus, add. Gl.] Qui rancorem contraxit, ut oleum, de quo Constant. Geopon. 9, 22, [3. Τάγγος, τὸ, Rancor, ex Paulo Æg. affert Foes. ad Hippocr. p. 1004, E. Qui adj. utitur 4, 4, p. 134, 43 : Καρύων μεγάλων τῶν ταγγῶν· et 7, 10, p. 240, 20, τάγγα κάρυα accentu vitioso, ut videtur.]

[Τάγγω. V. Τανύω.]

Ταγεία, ἡ, a verbo ταγεύω, Principatum illum et ducatum significat, Bud. Affertur et pro Præfectura, s. σατραπεία, ex Aristot. OEcon. [2, 2. Xenoph. Hell. 6, 4, 34 : Ὁ Πολύφρων ἦρξε μὲν ἐνιαυτὸν, κατεσκευάσατο δὲ τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν.]

[Τάγεον καὶ Ταύγεον, διώνυμον μὲν, τὸ Φρύγιον ἅλας, Sal Phrygium. Ita Neophytus in Glossis iatr. Mss. Ducang.]

[Τᾱγεύω.] Ταγεύειν dicebatur, qui erat summus magistratus. Xenoph. Hell. [6, 1, 19] : Ταχὺ δὲ ὁ Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θετταλῶν καθειστήκει· ἐπεί γε μὴν ἐτάγευσε, διέταξεν ἱππικόν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. [Inscr. Cyretiarum Thessal. apud Leakium *Travels in Northern Greece* vol. 4, n. 176 sqq. : Ταγεύοντος. Pass. Xenoph. H. Gr. 6, 1, 8 : Ὅταν ταγεύηται τὰ κατὰ Θετταλίαν. Medio Æsch. Sept. 58 : Ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος, Ordina. || Ταγέω, Æsch. Pers. 764 : Ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν.]

[Ταγέω. V. Ταγεύω.]

Ταγὴ, ἡ, Principatus, Præfectura; nam ταγαῖς Hesych. exp. ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις. [Hermes Stob. Ecl. vol. 1, p. 413 Gaisf. : Ἐπόπτρια (ita Hasius v. Ἐπόπτρια vol. 3, p. 1927, B, pro ἐποπτετῆρα) τοίνυν ταγῆς ἐστι τῶν ὅλων ὀξυδερκὴς θεὸς Ἀδράστεια. De ducibus ipsis Æsch. Ag. 110 : Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας ξύμφρονα ταγάν (Agamemnonem et Menelaum). Ubi notandum α productum, quod corripitur ap. Aristoph. Lys. 105, ubi de Militia dici videtur : Ὁ δ' ἐμός γα (ἀνὴρ), κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα, πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα. Orac. ap. Ps.-Callisth. Vit. Alex. 1, 33, p. 37, A, v. 12 ed. Didot. : Σὺ μὲν ταγαῖσι ταῖς ἐμαῖς νέος γεγὼς κτλ. Et ταγὴ inter iambica in γὴ ponit gramm. Cram. An. vol. 2, p. 350, 3. Ita prosodia variat in Τᾰγὸς et Τᾰγοῦχος. Ceterum simili signif., ut videtur, Hesych. : Διφράγες, τινῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθοις ταγαί. || Idem : Ταγή, βασιλικὴ δωρεά. Aristot. OEcon. 2, 2 : Πότε καὶ τίνα παρὰ τῶν σατραπῶν ἐν τῇ ταγῇ ἐκλαβόντι αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ) λυσιτελήσει διατίθεσθαι. Quo de l. conf. Mus. philol. Cantabr. vol. 1, p. 129, et Schneider. præf. p. VIII sq. || Addit Hesych. : Καὶ ἡ σύναξις (σύνταξις Coraes ad Isocr. p. 102 sq.) τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Ita Jerem. Int. incert. sec. cod. Syr. Hexapl. Mediol. 52, 34 : Καὶ ἡ ταγὴ αὐτῷ

ἐδίδοτο διὰ παντὸς παρὰ τοῦ βασιλέως Βαβυλῶνος ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἕως ἡμέρας ἧς ἀπέθανεν, pro σύνταξις. L. D. Ταγαὶ, Quicquid ad victum, equi præsertim, τάττεται, ordinatur, decernitur, Latinis sequioris ævi Præbenda equi. Nam ταγὴ Græcis est Commeatus et comparatio rerum necessariarum. Leo Tact. 20, 82 : Ἡνίκα θεὸς παράσχῃ σοι μαχομένῳ τρέψασθαι τοὺς ἐχθροὺς, μὴ ἐάσεις τοὺς στρατιώτας λύσαντας τὴν ταγὴν διαρπάζειν ἢ τὰ ὅπλα ἢ τὰ σκεύη τῶν πολεμίων. Anon. De castramet. : Ταγὰς τῶν ἵππων. Niceph. De velit. bell. c. 22 (p. 125, C, ed. Has.). Ducang. Chron. Pasch. (p. 138, B) : Καὶ ἤσθιεν διὰ παντὸς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας ἃς ἔζησεν, καὶ ἡ ταγὴ αὐτοῦ διὰ παντὸς αὐτῷ παρὰ τοῦ βασιλέως, ubi LXX ἑστιατορία. Infra (p. 254, A) : Πέπρακεν αὐτοὺς εἰς ταγὴν ἵππου ἕκαστον. Id. in App. p. 182. Conf. Reines. Var. Lect. 3, 6, p. 459 sq. L. D. ‖ Clem. Rom. Ep. ad Corinth. t. 1, p. 84, 1 Jacobson. : Ταῖς αὐταῖς ταγαῖς τοῦ δεσπότου διευθύνονται, Eisdem dispositionibus, ubi conjecerunt quidam διαταγαῖς vel ἐπιταγαῖς. Sed vulgatam fulciunt loci Methodii Conv. decem virg. p. 215, 7, Διὸς ταγαῖς· 228, 8, προνοίας τ.· 259, 11, τοῦ Χριστοῦ τ. Hase.]

[Τάγην, ταγῆνος, ὁ, τὸ τηγάνιον, Ἰωνικῶς, Zonaras Lex. p. 1707. « Non memini a quoquam commemorari. Eadem tamen cod. Bibl. Coisl. p. 502, quod nostrum est Lexicon. Illud certum pro τηγάνιον leg. esse τήγανον, ut infra v. Τάγηνον. » Tittmann. Confudisse videtur cum voc. ab Suida posito : Ταγὴν, ὄνομα ὀρνέου, qui in Ἀτταγᾶς dicit : Τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ. « Itali Francolinum s. Francolinam appellant, et quam hodie Græcoromæi, teste Bellonio (Obs. 1, 9), *Taginari* vocant : quæ vox a v. Ταγηνάριον formata est pro ἀτταγηνάριον. » Menag. ad Diog. L. 9, 114. Anon. Ms. (editus in Ideleri Phys. vol. 2, et, ut videtur, Psellus) De diæta 1, 1 (p. 257, 21) : Οἱ ὄρχεις τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν πετεινῶν (πετωμάτων ap. Ideler.), πέρδικος, ταγηναρίου, περιστερᾶς· 2 (p. 259, 14) : Ὀρνίθων ἡ σάρξ, οἷον πέρδικος, ταγηναρίου, περιστερᾶς. » Ducang. App. Gl. p. 182. Lexicon De spirit. p. 212 : Ἀτταγὴν, εἶδος ὄρνιθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνάριον. ‖ Idem Zonaras continuo inter ἀρσενικὰ ponit : Ταγὴν τὸ κόσκινον, quocum ταγάριον de Cribro dictum confert Tittmann.]

[Ταγηνάριον, τὸ, i. q. ἀτταγᾶς. V. Ταγήν. ‖ Hinc ap. Constantin. Cærim. p. 302, B : Τὴν πύλην τοῦ Ἰουστινιανοῦ τρικλίνου, ἐν ᾧ κρέμαται τὸ ταγηνάριον βῆλον, et in seqq., Velum ab attagenibus intextis ita dictum. L. Dind.]

[Ταγηνίας. V. Ταγηνίτης.]

Τᾰγηνίζω, verb. ex τάγηνον derivatum, i. significans q. τηγανίζω, In sartagine frigo. [Frigo, Gl. Eupolis ap. Athen. 1, p. 17, D : Μισῶ λακωνίζειν, ταγηνίζειν δὲ κἂν πριαίμην. Schweigh. Galen. vol. 6, p. 637, 2 : Ἐν λοπάδι σκευάζων ἢ τηγανίζων· et p. 725, 3, τηγανίζοντες. Passiv. ib. p. 726, 5, ἐπειδὰν ταγηνισθῶσι· 701, 18 et 726, 3, τηγανισθέντα· 725, 15, τοῖς δὲ ταγηνισθεῖσι. Philo vol. 2, p. 250, 34 : Τηγανισθὲν ἐν ἐλαίῳ. Hase.]

[Ταγήνισις, ἡ, Frixio quæ fit in sartagine. Galen. vol. 6, p. 787, 7 : Ὄπτησις ..., ἕψησις ἢ τ. Hase.]

[Ταγηνιστὴς, ὁ, In sartagine frigens, Frixa comedens; unde Ταγηνισταὶ, titulus fabulæ Aristophanis. Schweigh. Cujus fabulæ nomen referri ad parasitos Calliæ et Hipponici, quales Eupolis ap. Plut. Mor. p. 54, B, dicit, Τοὺς περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλους, conjecit Süvernius. Interdum corrumpitur in Ταγηνίτης, quod alius est signif.]

Ταγηνιστὸς, ή, όν, In sartagine frixus, i. q. τηγανιστός. Athen. 3, [p. 106, E] : Ἑξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἥπατα, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. Et paulo post [p. 108, A, ex Alexide] ταγηνιστοὶ ἰχθύες· de quibus vide locum Eubuli in Τήγανον. [Et ib. C, ταγηνιστὰς σηπίας. Et 8, p. 353, E, σπάρος. Anon. ap. Ermerins. Anecd. med. p. 247, 10 : Ὠὰ ἐκζεστὰ, ὀπτὰ καὶ ταγηνιστά· 261, 4; Galen. vol. 7, p. 390. L. D. Galen. vol. 6, p. 706, 14 ed. Lips. : Τὰ δ' ἐπὶ τῶν ταγήνων παχυνθέντα καὶ καλούμενα δι' αὐτὸ τοῦτο ταγηνιστὰ, χειρίστην ἔχει τροφὴν εἰς ἅπαντα. Joseph. A. J. 7, 4, 2 : Λάγανον τ. Hase.]

Ταγηνίτης, ὁ, i. q. τηγανίτης. [Galen. vol. 6, p. 312 : Οἱ μὲν οὖν ταγηνῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενοι, παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλλησι τηγανῖται, σκευάζονται δι' ἐλαίου μόνου κτλ. L. D.] Athen. 14, [p. 646, E] ταγηνίτην esse dicit πλακοῦντα ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένον, Placentam frixam in sartagine cum oleo : afferens ex Magnete comico, Ταγηνίας ἤδη τεθέασαι χλιαροὺς σίζοντας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιχέῃς μέλι· ex Cratino, Καὶ δρόσον βάλλων ἕωθεν χλιαρὸς ταγηνίας. [Conf. 6, p. 270, A, ubi Metagenis l. citat.] Quibus in ll. nota Ταγηνίας pro ταγηνίτης : quod ap. Polluc. quoque legitur 6, c. 11 [§ 78, 79], ubi quum dixisset ταγηνίας esse eosdem cum ἐγκρίσιν, attulissetque et ipse illos duos versus ex Cratete, subjungit, Τῷ δὲ ταγηνίᾳ κατὰ τοῦ ταγήνου χυθέντι, ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. Apud Hesych. vero hæc leguntur : Ταγηνία, πεμμάτια τηγάνων· οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σησάμη, τυρός. Sed hoc ταγηνία mihi suspectum est, nec dubitarim pro eo reponere ταγηνίαι, quod ex Polluce et aliis jam attuli : præsertim quum et Lex. meum vet. et Etym. dicant ταγηνίας esse πέμματα ἀπὸ τηγάνων ἐκ στέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσταφίδων. [Τῶν ἀπὸ τηγάνου Photius.]

[Ταγηνοκνισοθήρας, ὁ, Qui nidorem sartaginis venatur, parasitus. (Ælianus) Suidæ v. Ἰούνιος et Φαγεῖν ζῶν : Κοιλιοδαίμων τε καὶ ταγηνοκνισοθήρας, quæ ex Comicis petita videntur.]

Τάγηνον, τὸ, i. q. τήγανον [Phryn. Bekk. An. p. 65, 11 : Τάγηνον οἱ Ἀττικοὶ, τήγανον οἱ Δωριεῖς. Mœris p. 362 : Τάγηνον Ἀττικοὶ, τήγανον Ἕλληνες. Photius : Τάγηνον· τοῦτο Ἰώνων τινὲς τήγανον λέγουσιν. Eadem Etym., cujus libri variant inter Ἰώνων τινὲς, Ψ τινὲς, Ἰωνικῶς τινες, vel Ἰωνικῶς λέγεται. Ἤγανον pro τήγανον ignarus Photii Koen. ad Gregor. p. 446, et apud utrumque Meinek. Exerc. 2, p. 11. Quod si scripserunt illi, etiam Phrynicho ἤγανον pro τήγανον esse reddendum eo probabilius videbitur quod ἤγανον pro τήγανον etiam Eustath. præter l. infra cit. Doribus tribuit Il. p. 244, 46; 701, 18, si falso, ut putatur, certe non solus. Sed etiam Doricam talem formam exstitisse satis testantur gll. Hesychii Ἄττανα, τήγανα· Ἀττανίτας, τηγανίτας, in quibus Ἀγ— Koen. l. c.], teste Eustath. et Hesychio, nec non Suida [nempe Sartago, (Satura add. Gl.), Frixorium, Alexis ap. Athen. 3, p. 107, C. Schweigh. Aristoph. Eq. 929 : Τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων ἐφεστάναι σίζον], quamvis sint [sec. Eust. Od. p. 1862, 12] qui τάγηνον esse velint Id ipsum quod ἐν τηγάνῳ frigitur. [Ath. ib. p. 108, C : Ἡγήμων καὶ γόνον ἐκ ταγήνου ἐσθίοντας ποιεῖ, cujus in versu est τηγάνου. Lucian. Lexiph. c. 6 : Λοβὸς ἐκ ταγήνου· Lapith. c. 38 : Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου· ubi al. τηγάνου. Pollux 6, 49 : Ἰχθύες ἐκ ταγήνου· 53 : Οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας. Alciphron Ep. fr. ap. Bernard. ad Nonn. vol. 2, p. 77, et Wagner. vol. 2, p. 226, X : Εἶτα γαλάκτια ποικίλα τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγήνου.] Eupolis ap. Plutarch. [Mor. p. 54, B] : Τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων· de parasitica gente, cui ἡδὺ τὸ ἄνευ συμβόλων ἀποτηγανίζειν, et ex alieno corio lora scindere. [Ælian. N. A. 3, 46 fin. : Ὦ ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφον ἀεὶ ἐπ' ἄριστά τε χορεύοντες.] Et Philox. ap. Athen. 1, [p. 5, C] : Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄριστον. [Ubi λοπὰς Coctos cibos s. elixos significat, τάγηνον vero Frixos. Schweigh. Sequitur in versu Philox. HSt. scripturam Eustath. Od. p. 1862, 21, ἄριστον pro ἄμεινον, quod ex sequenti ib. D ἄμεινον illatum videtur. Sic etiam anon. Cram. An. vol. 3, p. 168, 16 : Τὰ μὲν γὰρ λοπάδις (sic) ἐστὶ, τὰ δὲ τάγηνα, καὶ οὐθ' (sic) ἡ λοπὰς κακόν ἐστι (sic), ἵνα τι καὶ ἀπὸ τῶν Δειπνοσοφιστῶν παρμαρτύσαιμι, καὶ τὸ τάγανον (sic) ἄριστον. L. Dind.]

Ταγηνοστρόφιον, τὸ, de quo in Τηγανοστρόφιον.

[Ταγήριος, ὁ, Tagerius, n. viri, ap. Nilum Epist. 3, 19, p. 299, C : Ὥσπερ Ταγήριος, ὁ υἱὸς τοῦ ἀλαζόνος πλουσίου. Sagerius in lat. ed. Allat. L. Dind.]

[Τάγης. V. Ταγός.]

[Τάγης. V. Στάγης. Τάγης, ητος, ὁ, Tages, qui puer recens natus ex sulco exstitit, pro Mercurio χθονίῳ habitus a Græcis, sec. Proculum ap. Jo. Laur. De ostent. p. 10, B, aliisque ll. ap. Hasium p. 400, et

A scriptores Latinos in Lexx. Lat. indicatos. V. Müller. Etrusc. vol. 2, p. 25. Idem nomen est in pap. Ægypt. ap. Kosegarten. De prisca Ægyptiorum litterat. 1, p. 66, 11, 17, ubi οἰκία Τάγητος· 67, 11, ult., ubi Τάγης. L. Dind.]

Τάγιλος, Parcus, φειδωλός. In VV. LL. exponitur et aliter, confundendo hoc cum Τάγιος: quorum utrumque vide ap. Hesych. [Qui Τάγιος, κῆρυξ, πρεσβευτὴς, ὀξὺς, ταχὺς, βάσιμος.]

[Ταγίζω, Pasco, Cibo, in Gl. græcobarb.: Πρόβατον γεγευμένον πόας, πρόβατον ταγισμένον βότανα. Theophan. a. 17 Heraclii: Οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων λαοὶ τῇ νυκτὶ ἐπότισαν καὶ ἐτάγισαν τὰ ἄλογα αὐτῶν. Codin. De off. aul. Cp. 15, 6, pro δότε τροφὴν τοῖς ἵπποις cod. Reg., ταγίσατε τὰ ἄλογα, et al. ap. Ducang.]

[Ταγιστήριον, τὸ, Mensura annonæ præbendariæ ad equos, Præbendarium. Ducas Hist. c. 45: Δοῦναι κατ' ἔτος χίλια σαγίσματα διὰ τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ χίλια ταγιστήρια καὶ χίλια κεφαλόδεσμα, ubi perperam Int. Tapetes. || Τάγιστρον eadem notione Nicetas Alex. 2, 2 extr. p. 314, A, ubi pro πηριδίῳ cod. barbarogr. ταγίστρῳ. Ducang.] B

Τάγμα, τὸ, Militum centuriatorum certus numerus (ut τεταγμένους dicetur ab Æliano vocari Centuriatos et merentes), Cohors, Legio [Gl.], ut Bud. vertit. [Xenoph. Comm. 3, 1, 11: Πότερά σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν ἢ καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως χρηστέον ἑκάστῳ τῶν ταγμάτων, ut ex Stobæo scriptum pro τακτέων. Schweigh. Lex. Polyb.: « I. q. σπεῖρα et σημαία, Ordo, Manipulus, in legione Romana, 6, 24, 5 sqq. Usu magis generali, ἐπὶ τὰ τάγματα διαδιδόναι τοὺς ἑαλωκότας εἰς φυλακὴν, de Pœnorum ordinibus s. manipulis, 3, 85, 3. Ἀθρόοι κατὰ τάγμα συνησπικότες, in exercitu Philippi, 4, 64, 6. Κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ τάγμα ἡμιλλῶντο πρὸς ἑαυτοὺς (Achæi et Spart.), 2, 69, 5. Τὰ μέσα τῶν Ἰβήρων καὶ Κελτῶν τάγματα, 3, 113, 8. Τὸ τῶν ἱππέων τάγμα, 3, 101, 11, ubi al. σύνταγμα. (Synes. Epist. 4, p. 164, B: Συμπλέουσι δὲ ἡμῖν Ἀράβιοι συχνοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν ἱππέων.) Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ τ. 3, 100, 6. » Diodor. 17, 80 fin.: Ἀτάκτων τάγμα. Dionys. A. R. 6, 42 init.: Δέκα στρατιωτικὰ τάγματα ἐξ ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἕκαστον. Lucian. Hist. scr. c. 31: Τὸ τρίτον τάγμα. Dio Cass. 71, 9: Καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. De classe Polyæn. 3, 4, 2: Παρὰ τὴν τάξιν τῶν ἐναντίων (naves suas) προσῆγεν ὀρθίοις τάγμασι. Plutarchi ll. plurimos annotavit Wyttenb. in Ind. De V. T. Schleusner.: « Vexillum. Num. 2, 2, 3, 10 etc. Sam. 1, 4, 10: Τριάκοντα χιλιάδες ταγμάτων, Triginta millia peditum. V. 1, 15, 4, ubi Rel. πεζῶν. Cyrill.: Ταγμάτων, πεζῶν. »] Idem tamen, sicut et Polit. ap. Herodian., non semel τὸ ἱππικὸν τάγμα vertit Equestrem ordinem [V. 4, 2, 8; 5, 7, 13, etc.] In VV. LL. ex Plutarch. Camillo τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς pro Cohorte præsidii diurni. Ibid. Turma. Quin etiam Agmen [Gl.]: quod tamen latius patet. [Globus, Factio, Ordo, add. Gl. Τάγματος στρατιωτικοῦ ἡγούμενος, Legionarius; Τάγμα, τὸ στρατιωτικὸν σημεῖον, Vexillum, Gl. Pollux 1, 127, 175. « Sozom. 1, 8: Ἐξ ἐκείνου καὶ τὰ Ῥωμαίων τάγματα, ἃ νῦν ἀριθμοὺς καλοῦσιν, ἕκαστοι ἰδίαν σκηνὴν κατεσκευάσαντο. Euseb. Vit. Const. 4, 51: Στρατευμάτων τάγματα παντοῖα· et c. 2 sæpius. Περατικὰ τάγματα Continuat. Theophanis 3, 43. Chron. Ms. ap. Adamo ad Leon. Phil. in Leone Chazaro: Ὤμοσαν οἵ τε τῶν θεμάτων ἔσω ταγμάτων καὶ τῶν πολιτῶν πάντων· in Constantino et Irene: Τῶν δὲ ταγμάτων καὶ τῶν θεμάτων ἐν τῇ πόλει ἐπισυναχθέντων, etc. passim. » Ducang. || Latiori signif. Cyrillus in Matthæi Gloss. min. p. 30: Χοροὶ, πλῆθος, τάγματα. L. D.] Additur vero et alia signif., sc. Certæ pensionis et constitutæ. Et subjungitur ex Aristot. Œc. 2, [20]: Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα [τάγμα τι] ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, pro Res quasdam certas et definitas in templo dicare. Sed hæc expos. merito suspecta est. [Significat Certam et constitutam pecuniæ summam, diciturque ut ap. Theodoret. vol. 1, p. 215 fin. Schulz.: Εὐχὴν καλεῖ τὴν ὑπόσχεσιν, ὃ πολλοὶ τάγμα προσαγορεύουσι, quod pluribus explicat in seqq. (Recte igitur Coraes ad Nicol. Dam. p. 366 med. ap. Hesychium, qui Εὐχὰς explicat τάγματα, rejicit Kusteri et Bentleji apud Heynium ad Hom. Il. B, 525 conjj. Εὔλας vel Στίχας.)

A Et de Vectigalibus apud schol. Aristoph. Eq. 307: Ἐμίσθου τὰ τέλη, τουτέστι τὰ τάγματα. || Constitutio. Definitt. Platon. p. 414, E: Δίκαιον νόμου τάγμα ποιητικὸν δικαιοσύνης. De constitutione civitatis Aristot. Polit. 4, 9 post init.: Τρίτον (γένος πολιτείας) δ' ἐκ δυοῖν ταγμάτοιν, τὰ μὲν ἐκ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ νόμου, τὰ δ' ἐκ τοῦ δημοκρατικοῦ. || Imperium. Plutarch. Mor. p. 601, A: Οἱ αὐτοὶ νόμοι πᾶσιν, ὑφ' ἑνὸς τάγματος καὶ μιᾶς ἡγεμονίας τροπαὶ βόρειοι. || « Ordo s. Status sæcularis. Epiphan. Hær. 68, n. 2 de clericis: Ἐὰν ἐπ' ἀληθείας μετανοήσωσι καὶ καρπὸν τῆς μετανοίας αὐτῶν ἐπιδείξωνται, οὐ μὴν ἵνα ἕκαστος δεχθῇ ἐν τῷ ἰδίῳ κλήρῳ, ἀλλὰ μετὰ χρόνου διάστημα συνάγεσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐν τῷ τάγματι καὶ οὐκ ἐν κλήροις. » Ducang. App. Gl. p. 182. Contra Sophronius Maji Spicil. vol. 3, præf. p. xvi med.: Ἄλλος ὁ τρόπος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τάγματος, καὶ ἄλλος τῶν μοναζόντων. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. xxxiv, B: Παντὸς ἱερατικοῦ τάγματος. Nilus Epist. 2, 63, p. 148: Τῷ μοναδικῷ τάγματι, Monastico ordine. Et similiter B Theodoret. vol. 1, p. 31, 109; 2, p. 741, 974; 3, p. 438, 439, 638. Moschus Prat. p. 373, C: Ἔλεγόν τινες τῶν πατέρων περὶ τοῦ ἀββᾶ Λεοντίου τοῦ Κίλικος ὅτι εἰς τὸ τάγμα τῆς δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας θεοτόκου Μαρίας τῆς νέας ἦν σπουδαῖος, In obsequio sedulus, Cotel. De ordine civili Zosimus 1, 14, 1: Τοῦ ὑπατικοῦ τάγματος ὤν. Georg. Acropolit. Annal. p. 89, B: Καὶ ἦν ἰδεῖν τὸ τῶν Ῥωμαίων πλῆθος, κἂν οἱουδήτινος ἔτυχε τάγματος κἂν οἱασδήτινος τύχης καὶ ἐπιτηδεύματος οἱουδήτινος, πολλῆς τῆς ἡδονῆς ἐμφορούμενον. L. D. Ordo, Corinth. 1, 15, 23: Ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι (ζωοποιηθήσεται), Suo quisque ordine. Zonaras Lex. p. 1714: T., ἀξιώματι. Καὶ ὁ ἀπόστολος, Ἕ. ἐν τ. ἰ. τ., τοῦτο δὲ λέγει ἐν οἷς ἐστιν ἄξιος ἔσται. Schleusner.]

[Ταγματαρχέω, Cohorti præsum. Improprie Philo vol. 1, p. 368, 21: Τὴν ἀνθρωπίνην καὶ θνητὴν στρατευόμενος στρατείαν, ἐν ᾗ ταγματαρχοῦσιν αἱ κεναὶ δόξαι. Wakef. Var. script. ap. Const. Manass. Chron. 4219, pro κλιματαρχέω. Boiss.]

Ταγματάρχης [et Ταγμάταρχος], ὁ, Qui cohorti, C turmæ, legioni præest. [Dionys. fr. Ant. Rom. Escurial. p. xl, § 6, xli, 3 ed. Müller., sive p. 58, 2, 16 Feder., ubi τοὺς ταγματάρχας et οἱ ταγματάρχαι. Onesand. 42, 4. Anna Comn. p. 322, C; Ephræm. Cæsar. p. 28, 1095; Jo. Diac. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 376, 190. « Glossæ veteres, τάγματος ἡγούμενος, Factionarius. Theophyl. Simoc. 3, 1: Οἱ ταγματάρχαι ἀπήντων τῷ στρατηγῷ. (Idem Theophyl. Simoc. Hist. p. 61, 23; 63, 6; 171, 16; 192, 12; 219, 11 Bonn., multisque aliis ll. Synes. p. 13, B: Στρατηγὸν, καὶ ἰλάρχην, καὶ ταγματάρχην, καὶ σημαιοφόρον. Hase.) Theophanes a. 3 Mauricii: Στέφανον ταγματάρχην. Ducang. Const. Manass. Chron. 1048, 2257, 4074, 4221. Ταγμάταρχος var. est ib. 571.]

[Ταγματαρχία, ἡ, Præfectura turmæ s. cohortis. Dionys. Areop. p. 21, C. L. Dind.]

[Ταγμάταρχος. V. Ταγματάρχης.]

Ταγματικὸς, ἡ, ὸν, Ad cohortem pertinens. [Legionarius, Gl.] In VV. LL. ταγματικοὶ ἵπποι, Equi agmen exercitus sequentes ad convehenda impedimenta. D [Ταγματικοὶ, Numeri militares, iidem qui τακτικοὶ in Glossis Basilic. Scylitz. p. 620: Ἔκ τε τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας καὶ τῶν ταγματικῶν. Leo Grammat. p. 498. In Nov. Constant. Porphyrog. cap. de Fundis Armen. (Niceph. Phoc. p. 319, 2 Bonn. ed. Leonis Diac.), ἄρχοντες θεματικοὶ καὶ ταγματικοί. Zonar. Alex. p. 236, τ. ἄρχοντες. Ducang. Aliter Diodor. 17, 94 fin.: Συναγαγὼν τὰς γυναῖκας τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γεγονότας παῖδας, ταύταις μὲν συνεστήσατο κατὰ μῆνα διδόναι σῖτον, τοῖς δὲ παισὶν ἐπιφορὰς ταγματικὰς ἀπένειμε κατὰ τοὺς τῶν πατέρων συλλογισμούς.]

[Ταγμάτιον, τὸ, Legiuncula, Gl.]

[Ταγματοστρατηαρχία, ἡ, i. q. ταγματαρχία. Psell. In Cantic. Cant. 1, 7. Boiss.]

[Ταγματοφύλαξ, ακος, ὁ, dignitas cujus meminit Alexius Comnen. in Nov. de Testibus. Ducang.]

[Ταγοναγα, Μακεδονική τις ἀρχή, Hesych. Quod non liquet ad quam sit formam revocandum.]

Τᾱγὸς, ὁ, Dux, Imperator, Præfectus, Præses. Hom. Il. Ψ. 159: Παρὰ δ' οἱ ταγοὶ [οἵ τ' ἀγοὶ Dionys-

sius ap. schol., ταγοὶ Aristarchus cum plerisque, contra prosodiam usumque Homeri, sæpe quidem ἀγὸς, nusquam vero alias ταγὸς dicentis] ἄμμι μενόντων, ubi ab Eustath. ταγοὶ esse dicuntur οἱ ἡγεμόνες, utpote οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ : qui alio nomine κοσμήτορες, a verbo κοσμεῖν. [Æsch. Prom. 96 : Ὁ νέος ταγὸς μακάρων· Pers. 23 : Ταγοὶ Περσῶν· 324, 480, νεῶν vel ναῶν. Soph. Ant. 1057 : Ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων; Aristoph. Eq. 159 : Ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγέ. Ps.-Eur. Iph. A. 269 : Σὺν δ' ἀδελφὸς ἦν ταγὸς, de Menelao. Lycophr. 1310 : Ταγῷ μονοκρήπιδι. Lollius Bass. Anth. 7, 243, 6 : Τοῦ ταγοῦ μνᾶμα Λεωνίδεω· Crinag. ib. 741, 7; anon. Plan. 127, 2; Append. 352, 3, sive ap. Plutarch. Tit. c. 12 fin. Epigr. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 916, n. 666, 4 : Ἃς γενέτωρ μὲν ταγὸς ἔφυ στρατιᾶς πεντάκι παυσίμαχος. Alia ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 394 : Ὀμφὴν ἐπὶ Μέμνονος ἦλθον, ἔκλυον ἧς Κάτουλος ταγὸς ὁ Θηβαΐδος, i. e. ἐπιστράτηγος, qui Θηβῶν ἀγὸς in alia ib. p. 249, 194. Cicero Ad Att. 4, 6, 2 : « Ergo erimus ὀπαδοὶ qui ταγοὶ esse noluimus? » Improprie Statyllius Flaccus Anth. Pal. 9, 98, 5 : Ταγὸν ἐπὶ τραγικοῖο θιάσοιο, de Sophocle.] In Thessalia autem ταγὸς dictus fuit Magistratus summus. [Xenoph. H. Gr. 6, 1, 8 : Εὐπετῶς ἂν ἐγὼ ταγὸς Θετταλῶν ἁπάντων καταστaίην· 18 : Ταγὸν συγκαταστήσειν αὐτόν· et ib. : Ὁ Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θετταλῶν καθειστήκει· 4, 28 : Διὰ τὸ τῷ νόμῳ Θετταλῶν ταγὸς καθεστάναι· 33 : Ἀποθανόντος ἐκείνου Πολύδωρος καὶ Πολύφρων ταγὸν κατέστησαν· 35 : Ἐπεὶ δ' αὐτὸς παρέλαβε τὴν ἀρχὴν, χαλεπὸς μὲν Θετταλοῖς ταγὸς ἐγένετο κτλ. Plutarch. Mor. p. 583, F. Quod pro ἀρχοὶ ap. Dionys. A. R. 5, 74 med. reponit Vales. ad Maussac. in Harpocr. v. Ἁρμοσταὶ p. 246, cujus de opinione ταγὸς fuisse regum nomen Thessalicum v. Buttmann. Mytholog. vol. 2, p. 274 sq. Conf. Poll. 1, 128. Est etiam in inscr. Cyretiarum Thessaliæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 862, n. 1770, 2 : Τίτος Κοίνκτιος στρατηγὸς ὕπατος Ῥωμαίων Κυρετιέων τοῖς ταγοῖς καὶ τῇ πόλει χαίρειν. De imperatore Attico in Corcyram misso ap. Xen. ib. 6, 2, 10 : Οἱ Ἀθηναῖοι ... ταγὸν πέμπουσι Στησικλέα εἰς ἑξακοσίους ἔχοντα πελταστάς· ubi τάγην nonnulli, στρατηγὸν Diod. 15, 47. Hesychio Ταίης explicanti διοικητὴς, προστάτης, Scaliger restituebat Τάγης, quod pro Ταγὸς poni putabat Albertus, ignari illius ap. Xenoph. varietatis, ut intt. Xenophontis gl. Hesychii. Sed quanquam Hesychius Ταγὸς interpr. etiam προστάτης, altera tamen interpr. διοικητὴς Sopingii commendat conjecturam Ταμίης, ut in Lexico Ms. Havniensi Ταΐη, διοικήτρια, προστάτρια, scriptum item pro Ταμίη. L. Dind.]

[Τάγος, ὁ, Tagus, fl. Hispaniæ s. Lusitaniæ, ap. Strab. 2, p. 107, 139 etc., et sæpe ap. Polyb. 3, 14, 5 etc.]

[Τᾰγοῦχος, ὁ, Imperium habens, Dux. Æsch. Eum. 296 : Θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ.]

[Τάγυρι s. Ταγύριον, τὸ, unde ταγύρια Hesychio τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα, qui simili signif. ponit Σαγύριον, quod v. Phot., Etym. M. et Suidas : Τάγυρι, τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψίχα λέγουσιν· Εὔπολις Αἰξίν, Καὶ ζῆν (hæc omittit Etym. M., fortasse conflata ex ις Αἰξίν) μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς. V. Pierson. ad Mœr. p. 331. Simile est Βλίτυρι. Τάγυρι inter τὰ εἰς ι λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ recenset Theognost. Can. p. 79, 8; 120, 29. ἄὔ L. D. In epigr. Solonis ap. Diog. L. 1, 61, Καὶ μεταποίησον θρασέως ταδὶ, Fr. Aug. Wolf. Anal. litt. vol. 2, p. 97 corrigebat, Καὶ μ. τάγυρι τοδὶ, quod conjecerat jam Soping. annot. ad Hesych. t. 2, p. 1339. Hase.]

[Ταγγάρας dictum aurum memorat Cosmas Topogr. Christ. p. 14 : Αὕτη ἡ Σάσου χώρα ὑστάτη ἐστὶ τῶν Αἰθιόπων, ἔνθα καὶ πολὺ χρυσίον ἐστὶ τὸ λεγόμενον ταγγάρας. L. Dind.]

[Ταγώνιον, τὸ, inter nn. in ωνιον sine signif. ponit Theognost. Can. p. 124, 15. L. Dind.]

[Ταγὼς, ὁ, n. pr. ap. Zonaram Lex. p. 1707 : Ταγὸς, ὁ ἡγεμὼν, Ταγὼς δὲ κύριον μέγα, videtur i. q. infra Τάγως. quod v. L. Dind.]

[Τάδην, a τείνω formari, ut βάδην a βαίνω, tradit Etym. M. v. Βάδην.]

[Τάειρα. V. Νάειρα.]

[Τάεϋτ, υτος, ὁ, n. viri, in Charta Borg. 4, 2; 10, 10.]

[Τάζω, thema fictum, de quo HSt. post Τανύω :] Porro Τανύω et Τιταίνω videntur derivata ex inus. v. τάω, aut τάνω, sicut ἀνύω ex ἄνω, et τιτραίνω ex τράω. Ex quo inusitato τάω posset et præter. perf. τέτακα sumptum esse dici, nisi a verbo Τάζω formatum esse malimus dicere : unde et partic. Τεταγὼν, habens poeticam reduplicationem (ut λελαθὼν, et quædam alia), Hom. Il. A, [591 : Ἤδη γάρ με (Vulcanum) καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα] ῥῖψε [Juppiter] ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο· [O, 23 : Ὃν δὲ λάβοιμι, ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ· Lesches fr. parvæ Iliadis ap. Tzetz. ad Lycophr. 1263 : Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου· ubi pariter atque ap. Lucian. Char. c. 1 est var. τεταγὼς, quam non rejicientis Hemsterhusii judicium jure miratur Buttm. Lexil. vol. 1, p. 163, 4,] i. e. ἐκτείνας, inquit schol., ut et Hesych. exp. διατείνας, et Eustath. τείνας. (Quorum tamen uterque et aliam affert expos. Ille enim exp. etiam τινάξας, hic vero et λαβών : quod magis probo, quum significet Hom. eum pede prehensum, s. arreptum, ex cœlesti limine projectum fuisse. Derivat vero et ipse [ad l. c. et ceteros infra citandos] hoc τάζω ex primitivo them. Τῶ : unde et imper. Τῆ, significans δέξαι, λάβε, ut Ζῆ ap. Soph. ex ζάω s. ζῶ.) Et ap. Apollon. [Rh. 2, 119] : Τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ubi schol. itidem ἐκτείνας, ἀκοντίσας : sed malim ego λαβὼν, Correpta manu securi magna. [Codicibus inter αἶψα μάλ' ἂν μέγαν, μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν variantibus Sanctamandi potius conjecturam μάλ' ἀντεταγὼν quam Ruhnkenii Ep. crit. p. 205 μάλ' ἀμπεπαλὼν probandam judicavit Buttm. l. c., Apollonium hoc participio pro τινάξας usum opinatus, quomodo etiam ap. Hom. interpretantur schol. et lexicographi. Sed apud hunc adjunctus genitivus Prehendendi potius quam Vibrandi signif. demonstrat, ut si ἀντεταγὼν scripsit Apollonius, grammaticorum potius quam poetæ mentem sequutus videatur. Ceterum recte jam Schneiderus τεταγὼν composuit cum lat. *Tango* (Anglis *Take*, Danis *Tage*), ut τεταγὼν sit Qui tetigit, significatione, ut fit in multis, paullum deflexa ad signif. Corripiendi. Huic autem formæ obsoletæ post ævum Homericum successit forma Θιγγάνω Homero ignota. ‖ Τῆ imperativus est ap. Hom. Il. Ξ, 219 : Τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ· Od. E, 346 : Τῆ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ἄμβροτον· Θ, 477 : Κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγῃσι, Δημοδόκῳ· I, 347 : Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα· K, 287 : Τῆ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης ἔρχευ· Cratinum in fr. Ὀδυσσ. ap. Athen. 10, p. 446, B : Τῆ νῦν τόδε πίθι λαβὼν ἤδη καὶ τοὔνομά μ' εὐθὺς (nisi leg. αὖθις) ἐρώτα· Eupolin ap. Herodian. Cram. An. vol. 3, p. 253, 14 : Τῆ (sic) νῦν καταδέχεσθαι τοὺς φακοὺς, ubi al. cod. κατέδεσθαι, quod —θε scriptum aptissimum foret, si præsentis signif. haberet; Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 316, 11 : Παρτιθέτω καὶ λεγέτω, Τῆ τοῦθ', Ἡράκλεες· Simiam 15, 27, 3 : Κωτίλος ἄτριον ματέρος Δωρίας τῆ τόδ' ὠὸν νέον ἁγνᾶς ἀηδόνος· πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο· ubi antithetici versus caussa Salmasius τοῦτ' pro τόδ'. Callimach. 12, 102 (Ep. 33), 4 : Ἢν δέ τις εἴπῃ, Τῆ τόδε βέβληται θηρίον, οὐκ ἔλαβεν· 13, 7 (Ep. 39) : Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν ἔθηκε, Τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Σάραπι. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 129, 107 : Ὁ δ' αἶψα μάγος κεχαρηὼς ἔννεπε, Τῆ τόδε δαῖμον, ὅλον δῶ παρθένου ἁγνῆς φαρμάκῳ ἐγκατάδευσον. Interpunctionem in l. primo non post νῦν, sed post ἱμάντα veterum nonnullos posuisse ostendunt Etym. M. p. 756, 20 : Τῆ τοῦτον ἱμάντα, Ἰλιάδος ξ ἀντὶ τοῦ δέξαι· Apollon. Lex. : Τῆ, λάβε, Τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα· τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ ι γράφουσιν οὐχ ὑγιῶς, ἡνίκα μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῆ μήτε ἀντωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ ταύτῃ ... ῥῆμα δὲ προστακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι χωρὶς τοῦ ι γράφειν. Quomodo Od. K, 287, Τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης ἔρχευ scribebatur ante Wolfium, et Leonidas Simiasque loquuti sunt, quorum rationem non habuit Buttm. l. c. Ceterum τῆ, ut est etiam ap. Ar-

ead. p. 172, 22 : Τῆ, ἀντὶ τοῦ δέξαι, quum Hesychius dicat χωρὶς τοῦ ι esse προστακτικὸν ἀνάλογον τῷ λάβε, ab illo non distinguit schol. Aristoph. Ach. 203 : Σημαίνει δέ ποτε (τῆ) καὶ ῥῆμα προστακτικόν· « Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον. » Ἐχρήσατο δὲ τῷ πληθυντικῷ ὁ Σώφρων εἰπὼν, Τῆτέ τοι κορῶναί εἰσιν, ubi Ald. τῆ τε. L. D.]

[Ταηθύπατος, ὁ, nomen mensis Cyprii, lectio vitiosa pro Πληθύπατος s. Πληθύτατος, q. v. Conf. C. Fr. Hermann. *Über gr. Monatskunde*, p. 75. Hase.]

[Ταηνοὶ, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Ὀλυμπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ, Steph. Byz. Cujus libri Τάιννοι, Τάινοι, quod correxit Holsten., quum præcedat Τάβαθρα, sequatur Ταίναρος. Libri Euseb. Præp. 6, 10, p. 277, C : Παρὰ Ταΐνοις καὶ Σαρακηνοῖς, variant inter hoc et Ταιηνοῖς, Τανατνοῖς. Unde in Chron. Pasch. p. 34, A, pro Ταϊανοὶ et Ταϊανῶν (Ταΐνοὶ et Ταηινῶν cod. Vat.) scribendum Ταηνοὶ, Ταηνῶν. Ὀλυμπιανὸς autem ap. Steph. Byz. pro Οὐλπιανὸς restitui in Ὀλυμπιανός. L. Dind.]

[Ταθυρίτης, ὁ, n. gentile in pap. Ægypt. ap. Bœckh. *Ægypt. Urkunde* p. 4, I, 5 : Τοῦ Ταθυρίτου. Μεσόγειος κώμη Ταθυρὶς Ægypti est ap. Ptolem. 4, 5, 69, ut ad Ταθυρίτου intelligendum sit νομοῦ. V. Bœckh. p. 18. L. Dindorf.]

[Ταινᾰρεὺς, έως, ὁ, Tænarius. Orph. Arg. 203 : Ταιναρεὺς δ' Εὔφημος ἔβη. V. Burmann. Catalog. Argonaut. in *Euphemus*. L. D. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 540 sq. Hase.]

[Ταιναρίζω, Ταινάριος. V. Ταίναρος.]

[Ταίνᾰρος, πόλις, ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Γεραίστου μὲν ἀδελφοῦ, Διὸς δὲ παιδός. Ὃς πλέων σὺν Καλάβρῳ καὶ τόπον τῆς Πελοποννήσου καταλαβών τινα Ποσειδῶνος ἱερὸν ἱδρύσατο, ὃ καλεῖται Ταίναρον. Ἔστι καὶ Ταίναρος ὁ Ἰκαρίου υἱός, ἀφ' οὗ καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν. (Hæc petita ex Pherecyde et corrigenda ex schol. Apoll. Rh. 1, 102 : Φερεκύδης ἐν τῇ θ' (τῷ η' Par.) φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐρυμήδαν τὴν Δαμασικλου. Τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν. Idem schol. ad 1, 179 : Ταίναρον, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς ἀπὸ Ταινάρου υἱοῦ Ποσειδῶνος. V. Pausan. 3, 14, 2.) Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Λέγεται καὶ Ταινάριος καὶ Ταιναρία καὶ Ταινάριον. Εἰσὶ δὲ καὶ Ταινάριοι θῆβαι (θῆκαι Meinek.), ὡς Χάραξ ἐν Ἑλληνικῶν β'. Λέγεται καὶ Ταιναρίζειν, ὡς Ἕρμιππος Θεοῖς, Καί σε τί χρὴ παραταιναρίζειν. Ὦρος δέ φησιν ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ, « Ταίναρον· πεδίον τῆς Λακωνικῆς, καὶ Ταιναρῖται οἱ ἐν αὐτῷ. » Hesychius : Ταιναρίας (—νάρια) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος, καὶ ἐν αὐτῇ Ταιναρισταί· Ταίναρον γὰρ πεδίον Λακωνικῆς. Ταίναρος gen. fem. Pind. Pyth. 4, 44, ἱεράν· 174, ἄκρας. Ad masc. referri videtur Orph. Arg. 1364 : Ταίναρον ἠνεμόεντα. Incerto genere Eur. Cycl. 292 : Ταινάρου λιμήν· Herc. F. 23 : Ταινάρου διὰ στόμα· ubi de Orco dicitur, ut ap. Tzetz. ad Lycophr. 90 : Ἔστι γὰρ ἐν τῷ Ταινάρῳ τῆς Λακωνικῆς στόμα, ὅθεν καὶ Ἅδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρός φησι, Πύλη τις ἔστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. Aristoph. Ran. 187 : Τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον ἢ 'πὶ Ταίναρον; Ach. 510, de loco Laconicæ : Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεός. Apoll. Rh. 1, 179; 3, 1241, Herodotus 1, 23, 24; 7, 168, et Thuc. locis infra citandis, et 7, 19, Pausan. 3, 14, 2; 25, 4, 9; 4, 24, 5. Polyb. 5, 19, 15; 9, 34, 9, Scylax p. 17, 5 : Ἱερὸν Ποσειδῶνος, Ταίναρος, et sæpissime Strabo, qui neutro 8, p. 363 : Τὸ Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη· Tzetz. ad Lyc. l. c. : Τὸ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς. Mazaris Boiss. Anecd. vol. 3, p. 168. || Sophoclis fabula satyrica ab Athen. 9, p. 375, D, dicta Ἐπὶ Ταιναρίοις (pro quo in codd. Hesychii v. Ἀλαλίαν, ἐπιπαιενάροις, v. Ἀργέμων, ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ, Photii v. Οὐκ ὤρισεν, ἐπὶ τεράρῳ σατύροις), quam non diversam fuisse ab Ἡρακλεῖ (ἐπὶ Ταινάρῳ) conjecit Toup. Em. vol. 2, p. 557, ne a grammaticis quidem dici sic potuit, sed, ut animadvertit G. Dindorf., Ἐπιταινάριοι. Quod voc. præstant Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 59, 8 : Ἐπὶ Ταινάρῳ, Ἐπιταινάριος. De fabula item satyrica, ut Eustath. certe tradit, Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ, conf. dicta in Εἵλως p. 254, D, Meinek. Com. vol. 2, p. 483. De prov. Ταινάριον κακὸν ob scelus in supplices ad Tænarum helotes (Thuc. 1, 128, 133) v. parœmiogrr. Arionis hymn. 15 : Ταιναρίαν ἀκτάν. Apoll. Rh. 1, 102 : Θησέα Ταιναρίην ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκεν. Oppian. Hal. 5, 452 : Ταιναρίη δ' ἐπέλασσεν ἐπὶ προσβολῇσιν Ἀχαιῶν, ubi schol. interpr. Κορίνθῳ. Vitiose Sext. Pyrrhon. hyp. 1, 130, 132, Ταιναρείας λίθου et Ταιναρεία λίθος, ubi al. —ρέα vel —ραία. Scribendum Ταιναρία. Strabo 8, p. 367 : Εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ταινάρῳ παλαιαί. V. etiam Τάναρος et Τίναρος. L. Dind.]

[Ταινία, ἡ, Tænia, Fascia (Gl.); nempe ὕφασμα καὶ ζώνη, ἣ αἱ γυναῖκες περιδέονται, ut ait Athen. 7, p. 326, A; conf. schol. Soph. El. 454. Schweigh. Et Pollux 7, 65 in Ταινίδιον cit. Anacreont. 20, 13 : Μύρον, γύναι, γενοίμην, καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Vitta, Redimiculum, Gl. Suidæ s. Photio λίνα ἐς λεπτὰ διακεκομμένα, et τὰ πιξίτια, στέμματα, στεφάνη, ζώνη, quibus de interpretatt. conf. Cuper. Obss. 1, 6, p. 34. Aristoph. fr. Dætal. ap. Galen. Gloss. p. 406 med. : Ἀλλ' εἰ σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαι, de sene decrepito, ut infra ταινιοῦσθαι de vetula. V. de ταινίαις mortuorum Dorv. ad Charit. 1, 8 med., qui affert præter alia Plutarch. Philop. c. 21 : Αὐτὴν τὴν ὑδρίαν ὑπὸ πλήθους ταινιῶν τε καὶ στεφάνων μόλις ὁρωμένην ἐκόμιζεν ... Πολύβιος. Xenoph. Conv. 5, 9 : Τῷ νικήσαντι μὴ ταινίας ἀλλὰ φιλήματα ἀναδήματα παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι. Plato Conv. p. 212, E : Ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς· et ibid. iterum, et p. 213, D. Plutarch. Pericl. c. 28 et alibi. Solebant enim victores certaminum ταινίαις coronari. V. Wessel. ad Diod. 17, 101, Ruhnk. ad Tim. p. 246. Item bene meriti de populis aut civitatibus vel singulis hominibus. Conf. Lucian. Philops. c. 19, et Wessel. De Jud. archont. p. 18, qui Firmi Ep. 17 citat. Vilem autem fuisse earam mercaturam prodit Demosth. p. 1308, 6 : Ἡμεῖς δ' ὁμολογοῦμεν καὶ ταινίας πωλεῖν καὶ ζῆν οὐχ ὅντινα τρόπον βουλόμεθα· conf. 1309, 21. Theophr. H. Pl. 4, 6, 5 : Τὸ Πόντιον φῦκος, ᾧ βάπτουσιν οὐ μόνον τὰς ταινίας, ἀλλὰ καὶ ἔρια καὶ ἱμάτια. Sextus Adv. mathem. 8, 159, p. 487 : Ἐκ προκειμένης ταινίας ὑπόμνημα λαμβάνοντες. Lucian. Navig. c. 39 : Πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ· conf. Dial. mort. 13, 4. De vittis lustrantium sese Clemens Protr. p. 9 : Καθαρσίων μεταλάμβανε θεοπρεπῶν, οὐ δάφνης πετάλων καὶ ταινιῶν τινων ἐρίῳ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμένων. Quibus conf. Lex. rhet. Bekk. An. p. 308, 3 : Ταινία, στέφανος δάφνης ἐρίῳ δεδεμένος. Pollux 7, 32 : Τὰς δὲ ἐλοστήμονας ταινίας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Idem de ludo χαλκῆ μυῖα dicto 9, 123 : Ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντες ἑνὸς παιδός. Diodor. 15, 52 med. : Ὁ γραμματεὺς προῆγεν ἔχων δόρυ καὶ ταινίαν ἐπ' αὐτῷ καὶ προσετίμαινε τὸ παραγγελλόμενον ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων· πνεύματος δὲ γενομένου συνέβαινε τὴν ταινίαν ἀποσπασθῆναι κτλ. De fasciis medicorum Aretæus p. 96, 38; 112, 14. || De vexillo navis Pollux 1, 90 : Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης ἄφλαστα καλεῖται, ὧν ἐντὸς ξύλον ὀρθὸν πέπηγεν, ὃ καλοῦσι στυλίδα· οὗ τὸ ἐκ μέσου κρεμάμενον ῥάκος ταινία ὀνομάζεται. Similiter ap. Dion. Chr. Or. 74, vol. 2, p. 397, 3 : Ὥσπερ γὰρ αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι ταινίαι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωροῦνται, νυνὶ μὲν οὕτως, πάλιν δὲ ἐπὶ θάτερα. || De Zodiaci circulis Achilles Tat. Isag. in Arati Phæn. p. 168, D : Ὁ δὲ ζωδιακὸς καλεῖται μὲν, ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ τὰ ιβ' ζώδια ἔχει· ἔχει δὲ ἐγχαράξεις τρεῖς, ἃς οἱ μαθηματικοὶ ταινίας καλοῦσι ... Ὥς φασι δὲ οἱ ἀστρολόγοι, εἴ ποτε παραρρυῇ τι τῶν ταινιῶν ἡ τοῦ ἡλίου φορὰ, τέρας εἶναι τότε τὸ γεννώμενον. Fasciam dicit Manil. 1, 621, ubi conf. Scaliger p. 84. || Photius s. Etym. M. p. 749, 38 : Ἐπὶ ξύλων τὰ κυμάτια, quod voc. v. L. Dind. || Virga ferinarum pellium. Oppian. Cyn. 1, 322 : Τὸν μὲν γὰρ δειρὴν καλλίτριχά τ' εὐρέα νῶτα γεγράφαται δολιχῇσιν ἐπήτριμα ταινίῃσι· 3, (188), 275. Wakef. Lucian. Pisc. c. 50 : Ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα (piscem). L. D. || Tum dicitur etiam Oblongus et angustus terræ tractus inter duo maria interceptus, Athen. 1, p. 33, E. Appian. Pun. c. 95 : Ταινία στενὴ καὶ ἐπιμήκης· et 121 : Ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ταινίας, ἣ μεταξὺ τῆς λίμνης οὖσα καὶ τῆς θαλάσσης, γλῶσσα ἐκαλεῖτο. Schweigh. Polyb. 4, 41, 1 : Ταινίαν ἡμέρας δρόμον ἀπέχουσαν τῆς γῆς· 8. Diodor. 1, 31 init. : Ταινία παραλίαν σχεδὸν τὴν Αἴγυπτον παρήκει· 30 init. : Στενοῦ τοῦ ῥεύματος ὄντος καὶ ταινίᾳ παραπλησίου· 3, 48 : Οἱ Μα-

μαρίδαι κατοικοῦσι τὴν μεταξὺ ταινίαν Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. Dio Chr. Or. 5, vol. 1, p. 190, 7. Plutarch. Alex. c. 26 init. Themist. Or. 10, p. 137, B : Ἐξιοῦσαν τῆς γῆς ἐκείνης λεπτὴν ταινίαν ἐς τὸ τέναγος προσιοῦσαν, nisi l. προϊοῦσαν. Alia Wesseling. ad Antonin. p. 10. L. D. Denique est etiam Piscis nomen ταινία, de quo Athen. 7, § 128, p. 325 sq. Schweigh. Ubi Epicharmi et Mithæci ll. citat et Canopi atque Seleuciæ ad Antiochiam maxime nasci refert. Oppian. Hal. 1, 100 : Ταινίαι ἀβληχραί· ubi schol. ταινίαι ἀπὸ τοῦ ταινίω τὸ ἐξαπλῶ· καὶ γὰρ αὗται μακραί εἰσιν. Conf. Aristot. H. A. 2, 13 post init., Coraes ad Xenocr. p. 206 sq. ‖ Vermes quidam longi, instar tæniæ. Geopon. 12, 27, 2 : Ἕλμινθας καὶ ταινίας ἐξάγει. Galen. vol. 2, p. 366 : Ταινίαι εὐίατοι στρογγύλαι. ‖ Penultimam metri caussa produxit Oppian. Cyn. locis supra citatis et 4, 391 : Ἄνθεα ταινιῶν πουλύχροα. V. Obss. Misc. vol. 3, p. 62. L. Dind.]

[Ταινιάζω, i. q. ταινιόω. Anon. ap. Suid. v. Ἀνέδουν cit. : Προσιόντες δὲ αὐτῷ ἐταινίαζον οἱ νησιῶται καὶ ἀνέδουν. Ἐπαινίαζον Bernh. ex Luciani Zeux. c. 11 : Ἐπαινίαζον, καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνέδουν τὸν βασιλέα.]

[Ταινίδιον, τὸ, dimin. a ταινία, Vitta parva, Fasciola. Hippocr. p. 398, 54 : Ταινιδίοισι περιελίσσων. Oribas. p. 37, 60, 94 ed. Mai. Galen. vol. 2, p. 398 : Ἀμματιζομένων ταινιδίων· 395. L. D. Idem Galen. vol. 18, part. 1 ed. Lips., p. 786, 6, ταινιδίου ἐπιμηκεστέρου· 827, 3, τ. μεσότης et ib. 1, ταινιδίων πτυσσομένων. Hase. De aliis Pollux 4, 120 : Αἱ δὲ μαστροποὶ ἢ μητέρες ἑταιρῶν ταινίδιόν τι πορφυροῦν περὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν· 151 : Ἡ δὲ παχεῖα γραῦς ἔχει ... ταινίδιον τὰς τρίχας περιλαμβάνον· 153 : Τὸ δὲ ἑταιρίδιον ἀκαλλώπιστόν ἐστι ταινιδίῳ τὴν κεφαλὴν περιεσφιγμένον· 7, 65 : Τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα ταινίαν ὀνομάζοιν ἢ ταινίδιον. Erotian. Gloss. p. 328, v. Στλεγγίδα : Χρυσᾶ ταινίδια, οἷς χρῶνταί τινες τῶν θεωρῶν.]

[Ταινιοειδὴς, ὁ, ἡ, Fasciæ similis. Hippocrat. t. 4, p. 206, 1 Littr., τὸ περισσεῦον τοῦ ταινιοειδέος. Id. ib. p. 204, 16 : Ἱμάντι πλατεῖ, καὶ μαλθακῷ, καὶ δυνατῷ, ταινιοειδεῖ. Hase. Theophr. H. Pl. 4, 6, 2 : Τοῦ γὰρ φύκους τὸ μέν ἐστι πλατύφυλλον ταινιοειδές. Libri τεταινοειδὲς vel τατινοειδές. Quod ταινιοειδὲς scribens Palmer. Exerc. p. 595 addit : « Est enim quædam algæ species maxima, quam mare ad littus pellit, quæ omnino similis est tæniis latioribus. Earum sæpe observavi folia vel tænias, quæ duas ulnas excedebant etc. » Forma Ταινιώδης id. fr. 3 De igni 72 : Δύσκαπνα δὲ τῶν ξύλων τά τε χλωρὰ καὶ τὰ σκολιὰ καὶ τὰ ταινιώδη, καθάπερ ὁ φοῖνιξ. Pollux 7, 67 : Ἐπίρρημα κωμικὸν ταινιῶδες.]

[Ταινίον, τὸ, quod ex uno cognitum Etym. M. p. 749, 44 : Καὶ ταινίον ἀττικῶς τὴν στηθοδέσμην (Ἀττικοὶ τὴν στ. φασι cod. Voss.), τουτέστι περιτραχήλιον κόσμον, nihil obstat in ταινίαν mutari, quod v. L. Dind.]

[Ταινιόπωλις, ιδος, ἡ, Tæniarum, Fasciarum venditrix. Eupolis ap. Athen. 7, p. 326, A : Μήτηρ τις αὐτῷ Θρᾷττα ταινιόπωλις ἦν, quod Ath. dici addit ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ γυναῖκες περιδέονται. Demosth. p. 1309, 2.]

[Ταινιόω, Tænia, Fascia redimio. Thuc. 4, 121 : Τὸν Βρασίδαν τά τ' ἄλλα καλῶς ἐδέξαντο καὶ δημοσίᾳ μὲν χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν ὡς ἐλευθεροῦντα τὴν Ἑλλάδα, ἰδίᾳ δὲ ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Xen. Hell. 5, 1, 3 : Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν (αὐτὸν), ὁ δὲ ἐταινίωσεν. Unde Pollux 3, 152. Aristid. vol. 1, p. 88, 11 : Ταινιούντων, ἀναδούντων. Dio Cass. 36, 35 : Ταινιώσας τῷ ἀναδήματι. Hesychius : Ταινιοῦντες, κοσμοῦντες, διασμιλοῦντες, στεφανοῦντες. Improprie Theodoret. vol. 3, p. 374 ed. Schulz. : Οὕτω δείξας τῆς πίστεως τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν πάλαι γεγενημένων πάλιν αὐτοὺς ταινιοῖ, Laudat. ‖ Med. Aristoph. Ran. 393 : Τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως παίσαντα καὶ σκώψαντα νικήσαντα ταινιοῦσθαι· Eccl. 1032 : Καὶ ταινίωσαι καὶ παράθου τὰς λημύθους, de vetula. Synes. Epist. 3, p. 158, D : Μέλλει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἑβδόμην ταινιώσεσθαι. Et cum accus. Jos. Genesius De reb. Cpol. p. 7, B : Μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀφορισθεὶς τῆς ἐκκλησίας σὺν ἀπείροις κακώσεσι τὸν τῆς ὁμολογίας ἐταινιώσατο στέφανον. Pass. Diod. 17, 101 init. : Ἀπήει ταινιούμενος ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων L. D. Dio Chrys. Or. 78, vol. 2, p. 426 : Κροτούμενον καὶ ταινιούμενον. Theodoret. vol. 4, p. 428 ed. Sirm. (639 Sch.) : Τοῖς παρὰ τῶν θεατῶν ταινιοῦσθαι κρότοις. Wakef. Τεταινιωμένος, Strabo 9, p. 420 (Δείκνυται καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, leg. τιτανωμένος, coll. Pausan. 10, 16 : Ὀμφαλὸς λίθου λευκοῦ πεποιημένος). Schweigh. Georg. Acropolit. Annal. p. 88, B : Παρὰ τοῦ πατριάρχου Ἀρσενίου τὸ βασιλικὸν ἐταινιώθη διάδημα. Pro quo dat. ponit Joel Chronogr. p. 185, D, ut Cinnamus Hist. 1, p. 15, D : Ταινιωθεὶς τῷ διαδήματι βασιλεὺς ὑπὸ παντὸς ἀνηγόρευτο τοῦ στρατεύματος· et præsenti 2, p. 18, D. Improprie Dio Cass. 39, 25 : Ἄλλως τε μεγάλως ταινιουμένῳ καὶ τὰ ἑαυτοῦ συσκιάζοντι ἄχθεσθαι. L. D.]

[Ταινιώδης. V. Ταινιοειδής.]

[Ταινιωτὴς, ὁ, Coronator, qui diademate redimit. Georg. Pachym. Andron. Palæol. p. 55, B : Γρηγόριος δ' ἦν ὁ ταινιωτὴς καὶ τὰ στέφη ἡ Αὐγοῦστα καὶ μήτηρ ἐδέχετο. L. Dind.]

[Ταινιωτικὸς, ἡ, ὸν, unde vinum sic dictum apud Athen. 1, p. 33, E : Τούτου (vino Mareotico) δὲ καλλίων ὁ Ταινιωτικὸς καλούμενος. Ταινία δ' ἐστὶν ἐπιμήκης περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους (litora Ægypti), ἀφ' ἧς οἱ γινόμενοι οἶνοι εἰσὶ μὲν ἠρέμα ὑπόχλωροι κτλ. Et ibid. : Οὗτος ὁ Ταινιωτικὸς ... ἔχει τι ἀρωματῶδες.]

[Ταινόω, fictum a grammaticis thema, unde ταινία et alia repetunt. V. Sylb. ind. Etym.]

[Ταΐτης, ὁ, Lapidis species. Cœranis Ms. lib. 1 : Ταΐτης λίθος ἐστὶν εὐανθὴς ὅμοιος τῷ ταῶνι ὁ καὶ πάγχρους καλούμενος· οὗτος ἀνήκει τῷ ταῶνι διὰ τὸ πολύχρουν, ὡς καθεὶς (scr. καθὼς, de quo v. in Ὡς. L. D.) καὶ ὁ ταών. Ducang. Videtur idem qui infra Ταὼς, ut πάγχρους dicitur Pavo. ai L. Dind.]

[Ταϊφὰ, πόλις Αἰγύπτου, Zonaras p. 1711, inter feminina. Quibus addit : Ἐξ ἧς καὶ Ταϊφάλη. Cui nomini simile n. gentis Scythicæ Ταϊφάλων ap. Zosim. 4, 25, 2, Θαϊφάλων scriptum 2, 31, 6, sed per T etiam apud Suidam, utroque modo apud Latinos.]

[Τακάπη, ἡ, Syrtis minoris urbs est ap. Ptolem. 4, 3, 11. Τάκαπα Procop. Ædif. 6, 4, p. 113, B. V. Obss. Misc. vol. 5, p. 76. L. Dind.]

[Ταχό..τριος, in inscr. Lamiensi, quam edidit L. Stephani *Reise durch einige Gegenden des nördl. Griechenl.* p. 51, n. 32, ubi T(ίτος) Π(όπλιος) Ταχό..τριος, incertum quomodo sit legendum. L. Dind.]

Ταχερὸς, ὰ, ὸν, derivatum ex aor. 2 pass. ἐτάκην, significat Liquefactus, Liquatus, τακείς : vel etiam Mollis et humidus ex liquatione. [Madidus, Gl.] Hesychio τηκτός : qui tamen ταχερὸν exp. etiam οἰκτρὸν, Miserabilem. Σάρκες ταχεραὶ dicuntur Carnes quæ vel maceratione vel coctione ita molles ac teneræ factæ sunt, ut τὰ τηκτὰ τῇ τήξει emollita diffunduntur : quas vulgo morbidas et mortificatas appellant. [Aristoph. fr. Æolosic. ap. Athen. 3, p. 95, E : Ἀκροκώλια τέτταρα ἑφθὰ ταχερά.] Pherecr. comicus ap. Athen. 6, [p. 269, A] : Σχελίδες [σχελ.] δ' ὁλόκνημοι πλησίον ταχερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια. Antiphanes apud Eundem 9, [p. 396, B] : Ἔπειτα πηκτὰ ταχερὰ μηκάδων μέλη. Itidem Galen. 1 Ad Glauc. : Τῶν δὲ μακροτέρων συῶν ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς δοίης ταχερᾶς, οὐδὲν βλάψεις· ea autem, vetulorum porcorum carne tenerior est et delicatior. Sic Plutarch. Symp. 2, 9 [p. 642, C] : Ὡς τοῦ θηρίου τῷ δήγματι τὴν σάρκα ταχερὰν ποιοῦντος· quippe cujus halitus adeo περίθερμος et πυρώδης sit, ὥστε τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυγραίνειν : ideoque σήπεται τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον : quærit autem eo problemate, Διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν προβάτων τὸ κρέας γλυκύτερον ἔχει. Itaque carnes ταχεραὶ dicuntur, Quum jam quasi putrescere incipiunt ac molliores fiunt, ita ut post coctionem in ore quasi liquescere ac diffluere videantur. [Aret. p. 91, 23 : Κρεῶν ἀκρόποδες ἐς χυλοῖσι ταχεροί. Ἑφθὸν interpr. Photius.] Nec de carnibus tantum dicitur, verum etiam de leguminibus et aliis, ut patet ex Aristoph. [ap. Athen. 8, p. 366, C] : Λήκυθος κυάμους τρέφουσα ταχεροὺς καὶ καλούς. Et ex Pherecr. [ibid. 2, p. 55, B] : Ταχεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθι. Ubi ταχεροὶ κύαμοι et ἐρέβινθοι dicuntur Qui coctura ita molles et delicati fieri solent vel facti sunt, ut in ore propemodum liquescant (*Qui fondent en la bouche*), quales sunt

A etiam οἱ τεράμονες, qui coctione mollescunt : de quibus infra. Athen. lib. 9 init. istos duos locos afferens scribit ταχερὸν ibi positum esse pro τρυφερόν : recte ; nam inter τήκεσθαι et θρύπτεσθαι, unde τρυφερὸς derivatum est, parum interesse, ex eo satis liquet, quod lapides renum, ut θρύπτεσθαι, ita etiam τήκεσθαι, dicantur : qua de re in Τηκόλιθος. [Geopon. 12, 29, 10 : Τοῖς πράσοις ταχεροῖς πάνυ χρῆσθαι προσήκει, Valde flaccidis et vietis, Int.] Lucian. autem [Catapl. c. 5] senes ταχεροὺς per jocum vocat, quod eorum caro veluti macerata et tabefacta sit vetustate. Idem Lucian. [Amor. c. 14] dicit, Ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πένθος ἀνυγραίνων· in propria signif. ταχερὸν accipiens pro Liquens, Liquescens; nam qui plorant, dicuntur τήκεσθαι, Quum in lacrymas ita solvuntur, ut liquescere videantur : quod satis clare docet Hom. l. in Τήκω citando. Rursum pro Tenero et delicato, qualia sunt etiam τὰ ταχερὰ, de quibus supra, accipi potest in hoc l. Xenarchi [Philetæri] ap. Athen. 13, [p. 559, A] : Ὡς ταχερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει.
B [Alciphr. Ep. 1, 28 : Πῶς οὖν ταχερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ ἀναπνεῖς; ubi v. Bergler. 3, 55, p. 162, 44 : Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι.] Item ὁ τετηκὼς dicitur ταχερὸς, Maceratus, Tabefactus. Lucian. p. 232 [Toxar. c. 15] : Ἐπεὶ ᾔσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι καὶ ταχερὸν γεγενημένον· nam amor ignis est, quo οἱ ἐρῶντες τήκονται : atque adeo et ipse ταχερὸς dicitur, sed activa signif. pro τήκων. Affertur enim ex Anacr. [ap. schol. Apoll. Rh. 3, 120] ἔρως ταχερὸς pro Tabefaciens ac emacians amantis corpus, ac depascens medullas. Sic et ex Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 567, 3], ταχεραῖς κόραις pro Oculis tabefacientibus alios; solent enim ocellis amasiorum accendi ac macerari interdum amantes : unde προστήκεσθαι quoque illis hi dicuntur. [Male, quum dicatur ut ap. Luc. et Alc. De aquis ubi sic dictum putatur ap. Hippocr. in Τηκτὸς cit., scripturam fallere in voc. illo dicetur. De forma vitiosa ταχηρὸς v. HSt. in Ταχερόω.]
C Hinc adv. Ταχερῶς, Instar eorum quæ ταχερὰ dicuntur. Athen. 9, [p. 376, C] : Τὸ δέ τι ἥμισυ ὡς ἂν ἐξ ὕδατος ἑψημένον [ἡψ.] ταχερῶς. [Molliter improprie Ps-Lucian. Amor. c. 3 fin. : Ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τ. ἀνυγραίνοντο. L. D. Galen. vol. 4, p. 269, 4, de pinguedine, ἐλαίου δίκην τ. ἐπιβεβλημένη, nisi tamen ibi scribend. ταχεροῦ. Hase. || De cantu lusciniæ, Mich. Apost. Prov. 15, 23 (sive Ælian. N. A. 5, 38) : Ποικίλα τε ἀναμέλπει καὶ ταχερῶς ἑλίττει τὸ μέλος. Schleusn.]

[Ταχερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Qui tenera est superficie. Antiphanes ap. Athen. 10, p. 449, B, 5 : Ταχερόχρωτ' εἴδη κύουσαν, in gripho de olla. Male scribitur ταχεροχρῶτ'.]

Ταχερόω, i. q. τήκω, s. ταχερὸν reddo : ut carnem ταχεροῦν dicitur Qui eam vel macerat, vel coctione ita teneram reddit, ut veluti liquescens dilabatur et diffluat, quod et ταχερῶς ἕψειν dicitur. Ap. Diosc. 4, 184, de radice vitis albæ : Καθεψηθεῖσα μετ' ἐλαίου, μέχρι ταχερωθῇ, Ruell. vertit, Liquescat, Marcellus Flaccescat. Plin. autem, eo verbo non interpretato, simpliciter dicit Decocta in oleo, 23, 1. Sed puto eum
D significare velle Eousque decocta ut eliciatur omnis succus, et ipsa radix coctione veluti liquefacta et dissoluta sit. Quo sensu 1, 145, apud Eundem legimus, Τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου ὁ φλοιὸς ἑψηθεὶς σὺν ὕδατι ἄχρις οὗ ταχερὸς γένηται, i. e. ἄχρις οὗ ταχερωθῇ, Dum mollitus intabescat, Ruell. Malim, Dum veluti liquefactus dissolvatur. Sed perperam ibi vulg. edd. habent ταχηρὸς pro ταχερός. [Oribas. p. 62 med. ed. Maji : Ἑψῆσαι δεῖ τὰς κολοκυνθίδας ἐν ὕδατι ἄχρι ταχερωθῶσιν. Agathinus in Matthæi Med. p. 287, 2, ubi male ταχαρωθ. L. Dindorf.]

[Ταχερῶς. V. Ταχερός.]

[Ταχηρὸς forma vitiosa pro ταχερός. V. Ταχερόω.]

[Τάκομψος, κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων πρὸς τῇ Φίλῃ νήσῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τακομψίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης κτλ., Steph. Byz. Qui etiam Χομψὼ ponit et Herodot. 2, (29), ubi Ταχομψώ.]

[Τακτέον, Collocandum, Ponendum. Geopon. 18,
A 2 : Τακτέον δὲ καὶ πρὸς ὑψηλὸν τοῦ ἐδάφους τὰς φάτνας. Improprie Agathias Anth. Pal. 11, 354, 6 : Ἐν δὲ νοητοῖς τακτέον ἢ ληπτοῖς; Aristot. Top. 1, 3 init. : Τὴν διαφορὰν ὁμοῦ τῷ γένει τακτέον. Ps.-Aristot. Rhet. ad Alexand. c. 33 : Πρῶτον τὸ δίκαιον τακτέον. Archytas Stob. Fl. 1, 79, p. 46 : Οὐδὲ τὸν ἀκολασταίνοντα ἔν τισι καιροῖς οὐδὲ τὸν ἀδικήσαντα ... ἐς τὼς κακὼς τακτέον ἄνδρας. Strabo 9, p. 429 : Οὓς ἐν μέρει τακτέον Αἰτωλικῶν· 11, p. 491 : Τὰ πλεονάζοντα ἐνταῦθα τακτέον. Eustath. Il. p. 857, 26 : Τακτέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ σμίλαξ. Aliique multi similiter. L. D. Masculino Synes. p. 35, C, de Dione : Οὐδὲ μετὰ τούτων τακτέος, ἀλλὰ μετὰ Ἀριστοκλέους. Id. p. 22, A : Οὔτε τῷ ποιμένι μετὰ κυνῶν τοὺς λύκους τακτέον. Jo. Docian. Laud. Const. Palæol. p. 6, 6 Tafel. : Ποῦ χώρας τ. ἡμῖν; Sext. Emp. p. 253, 6, de nomine Ἀριστίων in syllabas dividendo : Ποῦ τ. τὸ σ; Hase. || Constituendum. Plato Leg. 1, p. 631, D : Τῷ νομοθέτῃ τακτέον οὕτω. V. etiam Τάγμα.]

Τακτικός, ἡ, όν, Ordinandi peritus. [Ordinarius, Dispositus, Gradivus, Gl. Chœrob. Epim. in Psalm.
B p. 2, 10 : Πρῶτος ὀνόματος ποίου εἴδους; Τῶν κατὰ σημασίαν τακτικοῦ ... Τακτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. Quæ petiit a Dionysio Thr. Bekk. An. vol. 2, p. 637, 23. M. Antonin. 1, 9 : Ἐξευρετικόν τε καὶ τακτικὸν τῶν εἰς βίον ἀναγκαίων δογμάτων.] Præsertim vero, Ordinandi milites peritus, Instruendæ aciei peritus. Xenoph. Cyrop. 8, p. 134 meæ ed. [c. 5, 15] : Καὶ τὸ τακτικὸν δὲ εἶναι, οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο εἴτις ἐκτεῖναι φάλαγγα εὐπόρως δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. Et aliis additis, quæ ab eo præstari debent, subjungit, Πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. [Comm. 3, 1, 7. Athen. 7, p. 314, F : Τίς οὕτως τακτικὸς ἀκριβής; Pollux 1, 178.] Sed τὸ τακτικὸν ibid. vocatur etiam Quod pertinet ad hominem τακτικὸν, s. ad hominis τακτικοῦ munus atque officium. Scribit enim, Ἀλλὰ καὶ διασπᾶν, ὁπότε δέοι, τακτικὸν ἡγεῖτο· pro quo postea dicit, Τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. [Axioch. p. 366, E : Γεωμέτραι, τακτικοί. Aristid. Quint. De mus. 2, p. 71, 6 : Τὴν κατὰ πυρρίχην τῶν τακτικῶν μελέτην. Plut.
C Pelopid. c. 18 init. : Οὐ τακτικὸν εἶναι τὸν Ὁμήρου Νέστορα κελεύοντα κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας συλλοχίζεσθαι τοὺς Ἕλληνας· Mor. p. 927, B : Οὐ γὰρ ἐν στρατοπέδῳ τακτικῶν ὄφελος, εἴπερ κτλ. Superl. Philostr. Her. p. 689 med. : Μενεσθέως τακτικωτάτου τῶν βασιλέων ἐς Τροίαν ἐλθόντος.] Quoniam autem tam late extendit ἀνδρὸς τακτικοῦ officium, ideo Bud. τακτικὰ interpr. Quæ ad disciplinam militarem pertinent : afferens ex ejusdem operis 2, [1, 20] : Διδάσκειν δὲ τὰ τακτικὰ, θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. [Conf. 1, 6, 14, 23, Comm. 3, 1, 5.] At illud τακτικὸν ἡγεῖτο, quod habes in loco quem modo protuli, reddit, Artis esse militaris et ducum industriæ et solertiæ. Ex Luciano tamen [Zeux. c. 9] affertur in VV. LL. Τακτικῶν ἔμπειρος, tanquam significans peculiariter Instruendæ aciei gnarus. [Aristid. vol. 1, p. 221 fin. : Εἰς τακτικῶν λόγον παῖδας ἅπαντας ἀνθρώπους ἀπεφήνατε. Plutarch. Philopœm. c. 7 med. : Ὃ μέγιστον ἦν ἐν τοῖς τακτικοῖς, ἐλαφροὺς ἀπειργάσατο· 4 med. : Τοῖς Εὐαγγέλου τακτικοῖς ἐνεφύετο· ib. : Τῶν τακτικῶν θεωρημάτων· Mor. p. 680, A : Τὸν λωτὸν,
D ᾧ τῶν τακτικῶν οὐδὲν μέτεστιν. Diog. L. 2, 104 : Περὶ τακτικῶν γεγραφώς. Leo Diac. 2, 3, p. 12, A : Τακτικῆς ἐμπειρίας.] Sic etiam ex Philostr. Her., Τακτικὴν γινώσκω, subaud. τέχνην, pro Peritus sum aciei instruendæ. [Nicomachus ap. Athen. 7, p. 291, D : Μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης ... παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται. Plutarch. Philopœm. c. 14 med. : Ἐπέδειξε τὴν τακτικὴν τῶν ἄκρων τῆς πολεμικῆς τέχνης οὖσαν.] Sed in iisdem latiore signif. a Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 11], τακτικοὶ ἀριθμοὶ, Militares numeri [Plato Leg. 7, p. 813, E : Διεξόδων τακτικῶν. Plutarch. Philopœm. c. 11 init. : Τὸν Φιλοποίμενα πρῶτον μὲν ἐπιδεῖξαι τοῖς Ἕλλησι κεκοσμημένην τὴν φάλαγγα καὶ κινουμένην τοὺς τακτικοὺς ῥυθμοὺς μετὰ τάχους καὶ ῥώμης. Suidas : Κεραμωτόν, τακτικὴ διάταξις.] In iisdem τακτικὰ κινήματα, Ordinati motus, ex Greg. Naz. [Theodos. Acro. 1, 192 : Πανοπλίαν κινουμένην ἄριστα τακτικῇ βάσει. Æneam, cujus nomine inscriptus superest liber Τακτικόν τε καὶ πολιορκητικὸν ὑπόμνημα περὶ τοῦ πῶς χρὴ πολιορκούμενον ἀντέχειν, inter Tacticos Græcorum

A memorat Jo. Laur. De magistr. Rom. p. 82. Xenocratem τακτικὸν Diog. L. 4, 15, idemque 9, 48, Democriti librum qui inscriberetur Τακτικόν. Apud Æneam autem latiori signif. dici pluribus disputat Casaub. ad inscr. p. 121. V. Ducang. paullo post. L. D. || Τακτικὰ, Acta publica, Commentarii publici. V. Τάξις. Balsamon de Incens. p. 471 : Ἀλλὰ μεμβρᾶναι βίβλων ἱστορικῶν καὶ συγγραφαὶ τακτικῶν ἀνακτορικῶν κεκράξονται κατὰ Στέντορα. Nilus Doxopatr. de v Patriarchatib. : Καὶ εἰσὶν ἀναγεγραμμέναι καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκλησίαι ἐν τοῖς τακτικοῖς τοῦ Νομοκανόνου ἐν τοῖς θρόνοις Κπόλεως· et ib. infra. || Libri quos Ceremoniales dicimus. Continuator Theophanis 3, 53 : Ὡς καὶ τὰ τακτικὰ διαγορεύουσιν. Sic etiam dicuntur libri ecclesiastici, qui apud Latinos Ordinarii vulgo appellantur, et apud Græcos τοπικὰ, in quibus ordo et regula divinorum officiorum continentur, apud Panagiot. in Catechism. p. 131. (Plura de his signiff., interdum ignoratis ab interpretibus, Reisk. ad Constantin. vol. 2, p. 6 sq. ed. Bonn. L. D.) || Τακτικὸς, Miles, στρατιώτης, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1708. B Philemon Lex. technol. Ms. (s. 216) : Τακτικὰ, τὰ στρατιωτικὰ καὶ πολεμικά. S. Cyrillus De recta in Christum fide n. 3 : Οὐδὲ τῶν τακτικῶν ἐμπειρίαις ταῖς ὑπὸ χεῖρα χρώμενος. Constantinus in Basilio n. 36 ed. Combef. de militibus : Γυμνάσας τούτους ταῖς τακτικαῖς μελέταις. Ap. Eustath. Il. Δ Menestheus et Nestor τακτικώτατοι dicuntur. V. Daniel. c. 6. || Τακτικὰ denique dicuntur Libri de re militari, περὶ τέχνης τακτικῆς s. τακτικοὶ λόγοι, ut Æliani a Scheffero primum editus : Περὶ τακτικῆς θεωρίας, Περὶ τακτικῆς ἐπιστήμης, uti aliorum Tacticorum libri, ap. Ælian. c. 1, qui suos de hac arte libros περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν inscripsit, ubi v. Arcerius. (De Urbicii Τακτικοῖς v. Salmas. ad Peiresc. Epist. p. 73. L. D.) Τακτικὰ συγγράμματα ap. Constantin. Basil. n. 35. Ap. Eudoc. Ion. Polyænus Macedo rhetor dicitur scripsisse τακτικῶν βιβλία γ', ut Damocritus histor. τακτικὰ ἐν β' βιβλίοις. Sed στρατηγικὰ ducem potissimum spectare, τακτικὰ vero milites, ex inscr. l. 7 Mauricii recte observat idem Schefferus, quomodo στρατηγικὰ libros suos appellarunt C Polyænus et Frontinus, quod ii Artem imperatoriam duntaxat spectent. Et certe ita τακτικὰ usurpavit Scylitzes p. 491 : Ἐκπέμπεται παρὰ βασιλέως τακτικὰ διδάσκειν τὸν ὑπὸ χεῖρα λαὸν, i. e. Milites. Chrysost. Hom. 3 ad Epist. 3 S. Pauli ad Thessalon. : Μετὰ τῶν διδασκάλων τῶν τὰ τακτικὰ διδασκόντων αὐτούς. Gregor. Nyss. Orat. catech. 35 : Ὥσπερ παρὰ τῶν πεπαιδευμένων τὰ τακτικὰ πρὸς τὴν ὁπλιτικὴν ἐμπειρίαν ἀνάγονται. || Τακτικὰ, Exercitus. Nicephor. Cpol. in Brev. p. 160 : Τὰ τακτικὰ διελύετο. || Τακτικὸς κριτὴς, Judex ordinarius, ἐξωτακτικὸς, Extraordinarius, apud Græcum interpr. Concilii Lateran. c. 38. Ducang.]

|| Τακτικῶς, Militariter, quum [Phot. s.] Suidas exponat στρατιωτικῶς. Alioqui, dando ei minus generalem signif., sonabit, Ut convenit ei qui instruendæ aciei est peritus, Ex peritia instruendæ aciei. [Ordinate, Gl. Constantin. Basil. Maced. c. 33, p. 85 extr. ed. Allat. : Τακτικῶς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἐξοπλίσας λαόν. Philes De anim. propr. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 150, 4, diversissimus ab edito c. 3 : Ὅταν κατ' ἀν- D δρῶν τακτικῶς ὡπλισμένων ἄλλους ὁ τῆς ἔριδος ὁπλίζῃ χρόνος (nisi forte scrib. κλόνος). L. D. Comparativus τακτικώτερον schol. Eur. Phœn. 1141. Boiss.]

Τακτὸς, ἡ, ὸν, Ordinatus, In quo servatur ordo, Certo ordine procedens. Interdum vero Certus, [Statutus, add. Gl.] Definitus : ut ap. Plat. Leg. 11, et contra ἄτακτος καὶ ἀόριστος χρόνος. [Aristot. H. A. 8, 15 init. : Πλὴν κατά τινας χρόνους τακτοὺς καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀεί.] Sic τακτὴ περίοδος χρόνου, Aristid. [Thuc. 4, 16 : Σῖτον ἐκπέμπειν τακτὸν καὶ μεμαγμένον.] Legimus vero et τακτὸν ἀργύριον ap. [Thuc. 4, 65,] Xenoph. [Hell. 6, 2, 36], quod referri potest ad eam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον : unde et τάξις pro Taxatione. [Plato Leg. 1, p. 632, B : Τοῖς δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι· 2, p. 674, C : Τακτὰ γεωργήματα· 5, p. 746, A : Χρήματα ἔχοντες τακτά· 10, p. 909, C : Τακτὴν ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων τροφὴν λαμβάνειν. « Demosth. p. 476, § 292 : Ἐν τακταῖς ἡμέραις. Pollux 8, 107. Dem. p. 414, § 112 : Ἀπελθεῖν τακτὴν ὁδόν. »

A Valck. Aristot. OEc. 2, 14 : Βούλονται ἐπικεφάλαιον τακτὸν αὐτῷ δοῦναι. Polyb. 3, 100, 6 : Καθ' ἑκάστην ἡμέραν τακτὸν ἀναφέρειν μέτρον· 29, 11, 8 : Δοθεισῶν αὐτῷ τακτῶν ἡμερῶν. Diod. 1, 58 init. : Ἐν τακτοῖς χρόνοις. Dionys. A. R. 5, 49 med. : Ἀργύριόν τι τακτὸν κατ' ἄνδρα. Plutarch. Mor. p. 104, A : Οὐδένα καιρὸν ἔχουσα τακτόν (ἡ τύχη). Dio Cass. 55, 25 : Τακτὸν (σῖτον καὶ ἄρτον) ἑκάστῳ πιπράσκεσθαι· 72, 7. Act. Apost. 12, 21 : Τακτῇ ἡμέρᾳ. Clemens Al. Strom. p. 854, ὥρας. Athen. 13, p. 573, E : Ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἑταίρας, cit. Hemst. L. D. Euseb. Vita Const. p. 536, A, καιροῖς ἑκάστης ἡμέρας. τακτοῖς. Joseph. A. Jud. 8, 15, 2, τακτοὺς ἐτέλουν αὐτῷ φόρους. Basil. t. 1, p. 103, D, τ. τινα χρόνον· t. 2, p. 211, C, ὥραν τακτὴν εἰσιτητὸν αὐτῷ καταστήσας. Hase. || Jussus. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 28 : Ἔτυχε γὰρ ὁ Φεραύλας παραγγέλλων τι τακτὸς παρὰ τοῦ Κύρου, ubi al. τακτικὸν, τεταγμένον.]

[Ταχὼν s. Τάκων.] Ταχῶνες vel Τάκωνες, Pastilli ex adipe conciso minutatim, adjectis et aliis, Hesych. et Pollux [6, 53 : Γαστρίον ἡδυσμένον, 8 καὶ τάκωνας B ἔνιοι κεκλῆσθαι παρὰ Κράτητι νομίζουσι τῷ κωμικῷ μόνῳ καὶ ἅπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίοις, Οὐδὲ τάκωνας ποιησόμεθ' οὐδ' ἀλλᾶντας. Οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας ἢ στέατος τροχοὺς σὺν ἁλσὶ καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κοπέντας. Similia Hesych., ap. quem oxyt.]

Τάλα, Magnum : μέγα, Hesych. [In compositis, ut videtur, sic interpretatus.]

[Ταλάβριγα, Talabriga, opp. Hispaniæ, ejusque cives Ταλάβριγοι, Appian. Hisp. 6, 73, Ptolem. 2, 5, 7.]

[Ταλαβρόκη vel —βρώκη, ἡ, opp. Hyrcaniæ, ap. Strab. 11, p. 508.]

Τᾰλᾰεργὸς, ὁ, ἡ, Qui patienter et constanter opus facit, Patiens et infractus in opere faciendo, Patienter laborem subiens ac perferens, τλητικὸς, τλῆναι δυνάμενος πρὸς πᾶν ἔργον, Etym., muli epitheton, ut ap. Hom. Il. Ψ, [654 etc.] : Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Hesiod. [Op. 789, 794], οὐρῆας ταλαεργούς. [Unde Orac. Sibyll. 2, 10 : Καὶ οὐρήων ταλαεργῶν. Hase.] Vide et ap. Erasm. Chil. Muli Mariani. [Apoll. Rh. 4, 1062, γυνή. Theocr. 13, 19, Ἀλκμήνας υἱός. Moschus Epigr. 3 : C Ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων. Oppian. Hal. 5, 20 : Ὑπὸ ζεύγλῃσι δ' ἔθηκαν οὐρήων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἑλκυστῆρα. De hominibus rursus Nonnus Joann. c. 12, 64; c. 19, 220, Dion. 2, 64.]

[Τᾰλαιμένης, ους, ὁ, Talæmenes, princeps Mæonum, Hom. Il. B, 865.]

Τᾰλαίμοχθος, ὁ, ἡ, Patiens ærumnarum et laborum molestorum, Ærumnosus. Affert Eust. [Od. p. 1735, 48] ex recentioribus [Homero] inter ea quæ ι προσλαμβάνουσι, ut est μεσαιπόλιος, et similia.

[Τάλαινος ἀπὸ τοῦ τάλας ponit Theognost. Can. p. 66, 32, fingens fortasse ex fem. τάλαινα. L. Dind.]

[Τᾰλαίνω, et Ταλάσσω, i. q. ταλάω, κοπιῶ, Laboro. Schol. Theocr. 15, 111. Wakef.]

[Ταλαϊονίδης, ὁ, patron. a Ταλαὸς, de Mecisteo, Hom. Il. Ψ, 678. Pind. Ol. 6, 15 (ubi schol. ponit etiam Ταλαΐων), de Adrasto. ᾰᾱῑ]

[Τᾰλαιπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Patiens calamitatum, Ærumnabilis. Epigr. Anth. Pal. 1, 32, 1 : Ταλαιπαθέων ἢ δέμας ἢ κραδίην τειρομένων μερόπων. Photius : Ταλαιπα- D θὲς, ταλαίπωρον.]

Ταλαιπείριος, pro ταλαίμοχθος, ταλαίπωρος, affertur ex Hom. Od. H, quod tamen in heroicum versum admitti nequit, ideoque ταλαπείριος scrib. In iambo aut alio metri genere posset ferri. [Voc. fictum.]

Τᾰλαιπωρέω, Miser sum, Misere vivo, Misere mecum agitur, Male mecum agitur, Res meæ afflictæ sunt. [Eur. Or. 672 : Τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;] Thuc. 5, [73] : Καὶ μάλιστ' ἂν τοῦ στρατεύματος ἐταλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτοῖς ὠφέλιμοι ἦσαν· et [74] : Οἱ μὲν ξύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, [ὥστε καὶ ἀξιόλογόν τι ἀπογενέσθαι,] schol. οὐ κακῶς ἔσχον ἐν τῷ πολέμῳ. Ibid. πονεῖν affinem signif. habet. Et 2, [101] : Ἡ στρατιὰ σιτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, Male habebat ex hyemis asperitate, etiam Vexabatur. [Eadem constr. Dio Cass. 59, 23 : Ὑπὸ καυμάτων ἐταλαιπώρησαν. Diod. 17, 94 init. : Σχεδὸν ὀκταετῆ χρόνον ἐν πόνοις καὶ κινδύνοις τεταλαιπωρηκότας. Dionys. A. R. 9, 13 : Ἐταλαιπώρει ὑπὸ τραύματος ἐξαισίου καὶ κλινοπετὴς ἦν.] Greg. Naz. : Ὑπαιθρίοις κρυμοῖς καὶ ὀμ-

A δροις ταλαιπωρεῖν. [Pausan. 1, 6, 7 : Ταλαιπωρήσας μάλιστα τῷ μήκει τοῦ πολέμου. Phalaris Ep. 20, p. 102, 10 : Γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς, καὶ ταῦθ' ὅταν ἀνύσῃ, τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας.] Pass. Ταλαιπωροῦμαι eand. signif. habet. Aristoph. Vesp. [967] : Ἐλέει [Ἔλει τοὺς] ταλαιπωρουμένους, Miserare ærumnosos et afflictos. [Lys. 779 : Μή νυν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι· Pac. 476 : Κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων· Pl. 224 : Εὑρήσεις δ' ἴσως ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους.] Thuc. [3, 3 init. : Ἦσαν γὰρ τεταλαιπωρημένοι ὑπό τε τῆς νόσου καὶ τοῦ πολέμου ἄρτι καθεσταμένου καὶ ἀκμάζοντος. Præs. 3, 78 init.; 4, 27 init.; 35 fin ; 8, 48 init., imperf. 3, 78; 7, 28.] 7, p. 262 [c. 82] : Ἑώρων ἤδη τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, Male affectos, Male se habentes. [Plato Reip. 2, p. 372, D : Ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι· Phædon. p. 95, D : Ταλαιπωρουμένη τοῦτον τὸν βίον ζῴη. Demosth. p. 231, 15 : Ὡς δὲ ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου οἱ τότε μὲν βαρεῖς, νῦν δ' ἀτυχεῖς Θηβαῖοι φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν
B ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς. Plutarch. Brut. c. 37 med. : Σοὶ καὶ τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον φύσει τὴν διάνοιαν αἰωρεῖ.] Item Laboro, Labores et ærumnas perfero. Thuc. 1, [99] : Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, Laboribus ullis perfungi. Idem [8, 63], Ταλαιπωροῦσι σφίσιν αὐτοῖς, Sibi laborant. [Xen. Comm. 2, 1, 18 : Ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι πονῶν εὐφραίνεται· 25 : Οὐ φόβος μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι. Demosth. p. 22, 24; 156, 25. Dionys. A. R. 6, 6 : Τοῖς βουλομένοις ὑπὲρ αὐτῶν ταλαιπωρεῖν.] Sic et pass. ταλαιπωροῦμαι usurpatur. Aristoph. Vesp. [1116], loquens de fucis : Οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι, Non laborantes : unde et Hesiod. [Op. 303] de eis cecinit, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Virg. Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. [Galen. vol. 6, p. 311 : Τοῖς ὑγιαίνουσιν ὁπόσοι ταλαιπωρούμενοι σιτία σκληρὰ καὶ δυσκατέργαστα προσφέρονται. Dio Cass. Exc. Peiresc. 128, p. 51, 11 : Σφεῖς δὲ ὑπὸ σκη-
C ναῖς ἐν χειμῶνι ταλαιπωροῖντο· et alibi. Lucian. Anach. c. 13 : Μάτην τοσαῦτα πάσχοντες καὶ ταλαιπωρούμενοι. Themist. Or. 11, p. 149, A : Ὡς ἂν μὴ ἐν τῇ θήρᾳ αὐτῇ ἐς τὴν παρασκευὴν τῆς θήρας ταλαιπωροῖτο. Accus., ut Lucian. fortasse l. c., jungit Clem. Al. Protr. p. 28 : Τοὺς μὲν ἄθλους τοὺς ιβ' πολλῷ ταλαιπωρησάμενος χρόνῳ.] Quibus addere possumus Isocr. Ad Nic. [p. 40, A] : Ὑμῖν δ' ἔξεστι μηδὲν ταλαιπωρηθεῖσιν ἅπαντα ταῦτα διαπράξασθαι, Sine ullis laboribus et molestiis. [De oratore οὐκ ἀφροντίστως λέγοντι dictum ταλαιπωρηθεὶς ap. Polluc. 6, 139.] Item ταλαιπωρηθεὶς affertur pro Fessus. [Hesychius : Ἐταλαιπωρήθη, ἐκακοπάθησεν. Galen. vol. 6, p. 311 : Ἐπεὶ καὶ τοῖς πολλοῖς ταλαιπωρηθεῖσιν ὕπνοι βαρύτεροι γίγνονται. Perf. 336 : Τεταλαιπωρημένος ὁδοιπορίᾳ μακροτέρᾳ καὶ πνίγει σφοδρῷ. Dio Cass. 38, 1 : Τοὺς ἐν ταῖς στρατείαις τεταλαιπωρημένους· et alibi, velut 41, 42 init. : Τῶν στρατιωτῶν καὶ ὑπὸ τῆς πορείας καὶ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας τεταλαιπωρημένων.] || Transitive quoque usurpatur ταλαιπωρέω pro Miserum reddo, In miserias et ærumnas conjicio, Ad miserias et ærumnas
D redigo, Calamitatibus afficio. [Affligo, Gl.] Isocr. Symm. [p. 163, A, unde gramm. Bekk. An. p. 176, 1—5, Priscian. 18, 28, 288] : Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Nos afflixit, vel etiam Fatigavit. [Dio Cass. 36, 6 med. : Πολὺ πλείω τοὺς συμμάχους δι' αὐτῶν ἐκείνων ἐταλαιπώρουν· eademque locutione 38, 20 init. Et 53, 29 post init. : Τὰ ὕδατα πάνυ αὐτοὺς ἐταλαιπώρησεν. Sequente infinitivo 56, 41 : Ὑμᾶς μηδ' ὅσον προπέμψαι ποι αὐτὸν ἀπιόντα ἢ καὶ ἀπαντῆσαί οἱ ταλαιπωρήσαντος. Esai. 33, 1 : Οὐαὶ τοῖς ταλαιπωροῦσιν ὑμᾶς. L. Dind.]

Ταλαιπώρημα, τὸ, Calamitas, Miseria, i. q. ταλαιπωρία, Phalar. [Ep. 139, p. 368, 60 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. Theodor. Stud. p. 316, A. L. Dind.]

[Ταλαιπώρησις, εως, ἡ, i. q. sequens. Arrian. Exp. 6, 26, 2 : Ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας κουφοτέρως φέρειν τοὺς πόνους ἐν ἰσότητι τῆς ταλαιπωρήσεως. L. D.]

Ταλαιπωρία, ἡ, Miseria [Gl.], Ærumna [Gl.], Labor et molestia, Fatigatio, μόχθος, πόνος. [Herodot.
A 4, 134 : Τῶν στρατιωτέων τοὺς ἀσθενεστάτους ἐς τὰς ταλαιπωρίας· 6, 11 : Ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι· 12 : Τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι. « Hippocr. p. 228, 23 : Ὁκόσα δὲ ἀπὸ ταλαιπωρίης γίνεται ἀνάπαυσις ἰῆται· ὁκόσα δὲ ὑπερτέρη ἀργίη νουσήματα τίκτει, ταλαιπωρίη ἰῆται· ubi Galen., ταλαιπωρίας δηλονότι κέκληκεν τὰς κατὰ τὰς ἀμέτρους κινήσεις γινομένας. Egestatem vertit Cælius Aurel. Tard. pass. 5, 1, ex l. p. 405, 17. Crebro usurpatur p. 86, 87. Erotian. exp. ἐνεργείαις p. 825, D : Ἐν ᾗσι τ. ἐν ᾗσιν ἕκαστα εἴθισται. Etsi p. 545, 43; 550, 5, 53; 551, magis proprie de laboribus et exercitationibus usurpatur. » Foes.] Thuc. 2, [49] : Μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης, Magno cum labore. [Isocr. Antid. p. 456, 156 : Μετὰ πόνου καὶ ταλαιπωρίας. Polyb. 3, 14, 1 : Μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας. De oratore οὐκ ἀφροντίστως λέγοντι, ap. Polluc. 6, 141, σὺν ταλαιπωρίᾳ.] Idem Thuc. 7, p. 262 [c. 84] : Ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας. [Polyb. 3, 17, 8 : Τῆς ἐν τοῖς ἔργοις τ. 6, 42, 2 : Τὴν περὶ τὰς ταφρείας τ. Diodor. 5, 63 fin. : Τῆς ἐν ταῖς ὠδῖσι τα-
B λαιπωρίας. Plurali etiam Isocr. p. 389, C : Τῶν ταλαιπωριῶν μετασχεῖν· 390, B : Μετὰ πόσων ἀγρυπνιῶν καὶ ταλαιπωριῶν. Diodor. 1, 36 med. : Πᾶσα γεωργία παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι μετὰ μεγάλων ἀναλωμάτων καὶ ταλαιπωριῶν διοικεῖται· 56 med. : Μὴ δυναμένους φέρειν τὰς ἐν τοῖς ἔργοις ταλαιπωρίας (ut 64 : Διὰ ταλαιπωρίαν τὴν ἐν τοῖς ἔργοις). Phalar. Ep. 2, p. 8, 45 : Μετὰ τῶν πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν. L. Dind.]

[Ταλαιπωρίζω, Miserum facio. Symm. Esai. 21, 2 : Ὁ ταλαιπωρίζων ταλαιπωρεῖ· 33, 1.]

[Ταλαιπωροποιός, ὁ, ἡ, Miserum faciens. Dorotheus Doctr. 7 (p. 792, D) : Ἡ ἁμαρτία ταλαιπωροποιός ἐστι. Suicer.]

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Ærumnosus, Calamitosus, Miser. [Misellus, add. Gl. Pind. fr. ap. Thomam Mag. Vita Pind. p. 4 ed. Bœckh. : Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι, quod tamen librarii vel ipsius Thomæ commentum videtur et ex celebri Pindari λιπαραὶ Ἀθᾶναι, de quo Bœckh. ad fr. 46, detortum, quomodocumque corrigantur priores syllabæ, quibus simillima sunt Aristo-
C phanis, Ὦ ταὶ λιπαραὶ ... Ἀθᾶναι. Quo eodem epitheto quum Pindarus alibi appellaverit Thebas, mirum si easdem dixerit ταλαιπώρους, quod inter oppidulorum exilium epitheta refert Pollux 9, 24. Æsch. Prom. 231 : Βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχεν οὐδένα· 315 : Ὦ ταλαίπωρε· 595 : Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς· eodemque genere 623. Et utroque sæpe Soph. et Eur. Æschin. p. 10, 38 : Τίς οὕτω ταλαίπωρός ἐστιν ἄνθρωπος, ὅστις ἂν ἐθελήσειε ...] Aristoph. Pl. [33] : Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον, schol. τοῦ τλητικοῦ· παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον : ut ταλαίπωρος sit Qui calamitatum luctuosarum oneribus premitur assidue. Sic Soph. [OEd. Col. 14] : Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, Calamitose pater OEdipe ; nam regno exutus, oculisque item orbatus, vagabatur huc illuc. [Ubi de etymo v. schol. Plato Euthyd. p. 302, B : Ταλαίπωρος ἄρα τις σύγε ἄνθρωπος εἶ. Demosth. p. 425, 11 : Οἱ ταλαίπωροι Ὀλύνθιοι· ut 240, 8, οἱ τ. Φωκεῖς· 548, 12 : Τῷ ἀθλίῳ καὶ ταλαιπώρῳ Ἀριστάρχῳ.] Aliquando est σχετλιαστικόν,
D ut Dem. Pro cor. [p. 268, 2] : Τί οὖν, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; [Athen. 4, p. 157, D : Οὐ γὰρ ἐπίστασθε, ὦ ταλαίπωροι, ὅτι κτλ. Inscr. Panorm. C. I. vol. 3, p. 609, n. 5574, 2 : Ταλαίπωροι καὶ ἄωροι. Anon. Gram. Anecd. vol. 3, p. 226, 33 : Ὦ ἀνθρώπων ταλαιπωρότατε. De re Soph. OEd. Col. 91 : Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον· Critias ap. Sext. Adv. phys. 1, 54, c. 27, et alii. Ap. Herodotum 9, 82, pro δίαιταν ὀϊζυρὴν Athen. 4, p. 138, D, ταλαίπωρον. Aristoph. Av. 135 : Ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς. [Menander ap. Stob. Fl. 98, 53 : Τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει ... τὸ ζῆν. Lucian. Tragœdop. 16 : Ὡς μου τὸ λυπρὸν καὶ ταλαίπωρον δέμας κτλ.] Τὸ ταλαίπωρον pro Constanti laboris tolerantia affertur ex Aristoph. [Nub. 414.] Quod si verum est, ταλαίπωρος accipi etiam possit pro Eo qui fortiter luctum luctuosasque ærumnas et calamitates perfert : et idem fuerit cum eo, qui appellatur ab Hom. ταλαπενθής. [Dionys. A. R. 4, 30 med. : Οὕτως ὀλίγον ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ (Fabii) τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ταλαίπωρον· 5,

58 med. : Ὑπὸ τοῦ ταλαιπώρου τῶν Ῥωμαίων, ὃ διὰ τὴν πολλὴν ἄσκησιν αὐτοῖς περιῆν, ἐκβιασθέντες οἱ Φιδηνᾶται. Appian. Hisp. 6, 21 init.]

Ταλαιπώρως, Ærumnose, Misere, Laboriose. [Aristoph. Eccl. 54 : Καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγε ... ἐκόρησα παρέδυν, Ægre.] Thuc. 3, [4] : Εἰς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες. [Polyb. 3, 51, 9. Plutarch. Philopœm. c. 6 med. : Χαλεπῶς καὶ τ. ἁμιλλώμενος, et alibi. Pollux 6, 45. (Agatho Epist. Actt. Conc. t. 3, col. 1116, 57 : Οὓς τ. ὑψοῦσθαι πρὸς κατάβλησιν ἑαυτῶν παρείασεν. Hase.) Comparat. Apollon. De pron. p. 53, C : Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. L. D.]

[Ταλαις. V. Τάλας.]

Τᾰλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ταλάφρων, ταλαπείριος, Multas ærumnas expertus. Affertur enim ex Soph. [Aj. 903] ταλαίφρων [ταλαῖφρον] γύναι, pro ἀθλία, Misera : pro quo fortasse scr. ταλάφρων. [Ant. 39 : Ὦ ταλαῖφρον, item de muliere, ut nominat. 866. Eurip. Hel. 524, ubi masc.]

[Ταλαίων. V. Ταλαϊονίδης.]

Τᾰλᾰκάρδιος, ὁ, ἡ, i. q. τλησικάρδιος infra, Qui corde patienti est, patienti et infracto animo ærumnas et subit et perfert s. sustinet, ideoque Fortis, Magnanimus. Hesiod. [Sc. 424] : Διὸς ταλακάρδιος υἱός. [Soph. OEd. Col. 562. Epigr. ap. Æschin. p. 80, 9 : Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι. Orph. Lith. 84. Iterum HSt. :] Ταλακάρδιος, Qui toleranti et forti animo est, Cujus cor tolerare novit. Hesiod. Sc. : Διὸς ταλακάρδιος υἱός.

Τᾰλᾱνίζω verb. ex nomine τάλας, Miserum et ærumnosum voco (ut Suid. ταλανίζει exp. ἄθλιον ἀποκαλεῖ), s. ἐπιφωνεῖ τὸ Ὦ τάλαν, aut Ὦ τάλαινα, quemadmodum σχετλιάζειν est ἐπιφωνεῖν τὸ Σχέτλιε. [Sic usurpat Orig. In Cels. 6, p. 286. Anon. ap. Suid. in Ἐξουρίου. Hemst. Conf. Μακαρίζειν.] Idem vero Suid. ταλανίζει exp. etiam θρηνεῖ, sicut et Hesych. [Conf. id. v. Ἐταλάνισα.] Ut ταλανίζω sit Defleo et lamentor veluti miserum, aut etiam Defleo et deploro miserias, easque vel meas vel alienas. [Æsop. Fab. 58 (p. 35 Cor.). Seager. Paraphr. Enchiridii Epict. c. 26 : Ὅρα μήποτε ... μακαρίσῃς μὲν ἐκεῖνον, ταλανίσῃς δὲ σεαυτόν. Schweigh. Clem. Alex. p. 168. Wakef. Phot. C. Man. 4, 30. Schleusn. Procop. In Jesai. p. 82, A : Διό τις αὐτοὺς ταλανίζει προφήτης· p. 95, ταλ. ἑαυτόν· 393. Μακαρίσας et ταλανίσας opponit Clem. Homil. 1, p. 621, § 2, Jo. Chrysost. vol. 2, p. 178, B. Valck. Synes. Epist. ap. Possin. ad Pachym. Mich. Pal. p. 447 : Ταλανίζειν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ εὐδαιμονίζειν· et ibid. paullo post. Anastas. Sinait. in Matthæi Gloss. min. p. 55, 7 : Τὰς κεφαλὰς κινοῦντες ἑαυτοὺς ταλανίζομεν. V. Ταλανισμός. Cum genit. rei Theodor. Hyrtac. ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 17, 3 : Ἐταλάνιζον ἑαυτοὺς τῆς ζωῆς. Nilus Epist. 1, 316, p. 116, B. Michael Glycas Epist. 15, p. 70 ed. Fontan. Pass. Euseb. In Esaiam p. 463, D : Διὸ ταλανίζεται, et alibi. Miser fio, Nilus Epist. 2, 114, p. 170, B : Πρόσεχε σαυτῷ μήποτε παρὰ τοῦ ἀφθάρτου θεοῦ ταλανισθῇς ἀθλίως παρ' ἐλπίδας, διότι ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐνταῦθα ἐνεφορήθης τῶν ἀνθρωπίνων κρότων. Priori signif. ib. 179, p. 211, B : Τί κατελαύνεις σαυτὸν πρὸς τὴν ψευδῆ ματαιότητα, τεταλανισμένος τοῦτό γε, οὐχὶ μακαριζόμενος ὑπὸ τοῦ θείου προφήτου; ut act. 3, 5, p. 287, D, de eodem. L. Dind.]

[Ταλανισμὸς, ὁ, Miseria, Status miserandus. Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 206. Euthal. Edit. Act. Apost. p. 408, 511. Kall. || Lamentatio, Deploratio. Jo. Chrys. Hom. 18, vol. 6, p. 232, 11 : Συμβουλίαις μὲν οὐκ ἐχρήσατο λοιπὸν, οὐδὲ σημείοις, ταλανισμῷ δὲ μόνον, τὸ οὐαὶ συνεχῶς ἐπιλέγων ταῖς πόλεσι. Seager. Nilus Epist. 2, 177, p. 209 : Διὰ τί τὸν τ. τοῦ προφήτου ἐφέλκεις; Jo. Sicel. Walz. Rhett. vol. 6, p. 451, 10 : Ταλανίζει μὲν τοὺς πλουσίους καὶ τρυφηλοὺς, μακαρίζει δὲ τοὺς σοφοὺς, ἐν δὲ τῷ ταλανισμῷ εἰσάγει τινὰς μηδὲν ὠφεληθέντας πρὸς δόξαν τοῦ πλούτου (nisi l. τῷ πλούτῳ.) L. D. Nicetas David Paraphr. in Greg. Naz. p. 158, 24 ed. Dronk. Jo. Chrys. In Matth. p. 929, E : Ὦ τῆς φιλαργυρίας· πάντα χρήματα γέγονε ... κἂν μακαρίσῃ τις τινὰ, τούτων μέμνηται· κἂν ταλανίσῃ, ἐντεῦθεν ὁ ταλ. Hase. Theodor. Prodr. Carm. in Andronic. Comn. v. 21. Boiss.]

[Ταλανιστικῶς, Miserabiliter, Flebiliter. Nicetas David. Paraphr. in Gregor. Naz. Carm. p. 63, 25 ed. Dronk. : Διὸ καὶ ἐπιφέρει, Δισταφέες ζώοντες ἐπὶ φθορὰν, ταλανιστικῶς τοῦτο λέγων καὶ ἐποικτιζόμενος. L. Dind.]

Τᾰλανταῖος [forma ab librariis ficta, de qua Lobeck. ad Phryn. p. 544] sive Ταλαντιαῖος, α, ον, Talentum æquans. [Οἶκος ταλαντιαῖος Demosth. p. 833, 23. Polyb. 24, 4, 3 : Ταλαντιαίαν λαβόντες κτῆσιν.] Athen. 4, [p. 148, B] in descriptione convivii a Cleopatra instructi : Τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλανταίους [ταλαντιαίους restitutum ex libro uno] εἰς ῥόδα μισθοὺς ἔδωκε. [De duplici signif. pretii et ponderis Pollux 9, 53 : Τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις, Πρῶτα μὲν ταλαντιαῖος ὅστις ἔστ' αὐτῶν λέγε, ἄδηλον εἴτε τιμὴν εἴτε ῥοπὴν λέγει, ὥσπερ ὅταν Ἀλκαῖος ὁ κωμικὸς ἐν Ἐνδυμίωνι εἴπῃ Νοσημάτων ταλαντιαίων.] Item ταλανταῖος λίθος [Polyb. 9, 41, 8], Lapis tam magnus ut talenti pondus æquet, ut Vitr. Machina habens pondus talentum quatuor millium. [Diod. 20, 87 init. : Τὰς μηχανὰς τοῖς ταλαντιαίοις πετροβόλοις συνέτριψε· ubi Wess. confert Philon. Belop. p. 85 : Ταλαντιαῖος πετροβόλος, ὅς ἐστι B σφοδρότατος. V. id. p. 51, D; 91, C.] Joseph. De capt. Jud. : Ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, ubi Interpres nimis generaliter Ingentes lapides vertit. [B. J. 5, 6, 3, πέτροι.] Et Apoc. 16, [21] : Ταλαντιαία χάλαζα. [Plut. Demetr. c. 21 fin. : Μόνος ἐχρῆτο διταλάντῳ πανοπλίᾳ, τῶν ἄλλων χρωμένων ταλαντιαίᾳ.] Item et Quævis alia quæ ingentis vel ponderis vel magnitudinis sunt, ταλανταῖα dicuntur : ut Alcæus comicus in Endymione dixit ταλαντιαίων νοσημάτων, teste Polluce 9, [53]. At ex Aristot. OEcon. 2, [22] affertur, Ταλαντιαίους καθιστάναι τοὺς ἐγγύους τῶν εἴκοσι ταλάντων, Pro talentis sponsores dare viginti talentorum. Vel etiam, Sponsores dare qui viginti talenta ista persolvere possint. [Ἀγῶνες θεματικοὶ καὶ ταλαντιαῖοι, in quibus præmium talentum, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 361, n. 247, 24; vol. 2, p. 739, n. 3208, 20. L. D. Ibid. vol. 3, p. 220, n. 4472, 20. Orig. t. 3, p. 628, B : Λυχνία ἡ ταλαντιαία. OEcumen. In Apocal. 16, 21, p. 425, 6 Cramer. : Τὸ δὲ ταλαντιαῖον, τὸ τέλειον. Hase.]

Ταλαντάω, Libro, Pondero. [Etym. M. p. 744, 15 : C Τὸ ζυγεῖν ταλαντᾶν λέγουσι καὶ ὑπερταλαντᾶν τὸ ὑπερβαρεῖν.]

[Ταλαντεία, ἡ, Libratio. Plato Crat. p. 395, D : Καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταλαντεία θαυμαστὴ ὡς ξύμφωνος τῷ ὀνόματι· καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν ὥσπερ ἂν εἴ τις βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος ὀνομάσειε καὶ εἴποι ἀντ' ἐκείνου Τάνταλον, ubi plerique ταντάλεια.]

[Ταλάντευσις, εως, ἡ, Libratio, Ponderatio. Anna Comn. p. 3. Elberling.]

[Ταλαντευτέον, Librandum, Ponderandum. Eust. Opusc. p. 171, 16 : Τ. κἀνταῦθα πρὸς τὸν φόβον τὸν θεῖον τὸ θελητὸν μύρον τῷ μάρτυρι.]

Ταλαντεύω, Libro, Pondero, Appendo. Et pass. τὰ ταλαντευόμενα dicit Eustath. Ea ipsa quæ ponderantur s. appenduntur, et ad explorandum pondus imponuntur lanci : quæ et ἱστάμενα dicuntur. Pro Appendo, Pondero, Lanci impono, accipi potest et in loco Macedonii Epigr. [Anth. Pal. 11, 380, 3] : Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πάγχρυσα τελέσθη, Οἷσι ταD λαντεύει πάντα νόμον βιότου. [Manetho 4, 91 : Πουλυπλανὴς γὰρ ἕλιξ Μήνης κερατώπιδος αἰεὶ λοξὰ ταλαντεύουσα.] Hom. quoque Jovem τιταίνειν τάλαντα ait, et alteri lanci imponere sortem prosperam, alteri adversam, ut in Τάλαντον videre est in duobus ll., ad quos allusit hic Macedonius. [Synesius Anth. Pal. Append. 92, 6 : Σκέπτεο τείρεα πάντα πρὸς ἄντυγα, τῆς ἔπι Τιτὰν νύκτα ταλαντεύει καὶ φάος ἐρχόμενος· Paulus Sil. 9, 782, 3 : Ὕδασι δ' ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους, de horologio aquatico s. clepsydra. Anon. ib. 9, 125, 2 : Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσι. Themist. Or. 7, p. 86, A : Χωρὶς τῆς ἔξωθεν δαιμονιωτέρας αἰτίας, ἣ τὰ πολλὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις τροπὰς ταλαντεύει. Eumath. Ism. p. 46, C : Δικαιοσύνη γὰρ ἐξ οὐρανοῦ διακύπτει καὶ ταλαντεύει τὰς κρίσεις. Nicetas Ann. p. 154, B : Ἦν ἡ νίκη ἀμφήριστος ἐπ' ἴσης τῶν ἀμφοτέρων στρατευμάτων ταλαντεύουσα τὰς πλάστιγγας. Olympiod. ap. Anastas. presb. Maji Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 205, b, C : Τὰ εὐαγγελικὰ ῥήματα, ἃ ταυτότητι κανόνος ὁ Ἀθανάσιος ταλαντεύσας κτλ.] Bud.

A quoque interpr. Expendere, Appendere, librareque, h. e. Suspensum tenere, ap. Philon. De mundo [vol. 2, p. 603, 32]: Εἰ μὲν δὴ κενὸν, πῶς τὸν πλήρη καὶ τὸν ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον, εὑρέθη ταλαντεῦον, στερεοῦ μηδενὸς ἐπερείδοντος. [Corrigit Mangeius τὸ πληρὲς ... οὐ βρίθει τ., ut hic quoque intransitiva dicatur signif., qua loco infra cit. p. 621, 38. Id. vol. 2, p. 362, 14: Πρὸς ἄστατον κλήρου φορὰν ταλαντεύει, τὴν ἀκριβῆ βάσανον τῆς ἀληθείας φυγών.] Idem affert et Greg. Naz. Carm.: Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μόθος ἑρπηστῆρος (rectius ἑρπυστῆρος), cum hac expos.: Dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit; nunc enim ad Deum meditandum convertor, nunc ad mundi turbulentiam revolvor, imposturam mihi faciente fallaci obreptore. [Proprie Eustath. Il. 257, 9: Ἐπὶ ζυγοῦ τοῦ τὰ βάρη ταλαντεύοντος· et 460, 31; 665, 28. Ib. p. 128, 30: Ὁ Ἀχιλλεὺς παρ' ἑαυτῷ ταλαντεύσας τὰ καθ' ἑαυτόν· et p. 220, 44. Ib. p. 1096, 47: Λογισμοῖς ἐνταῦθα Μενέλαος ταλαντεύεται τοιούτοις. Valck. Aristot. Meteor. 2, 1 post med.: Διὰ τὸ ταλαντεύεσθαι δεῦρο κἀκεῖσε πολλάκις (mare).] Et Diod. S. [11, B 22 init.: Τῆς μάχης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης· 16, 4 fin.: Ὁ κίνδυνος δεῦρο κἀκεῖσε τὰς ῥοπὰς ἐλάμβανε, ταλαντευόμενος ἀεὶ ταῖς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρεταῖς·] in Hist. Alex. [17, 33 fin.]: Ἐταλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε, τῆς τροπῆς ἐναλλὰξ γενομένης [γινομ.], Inclinabatur et vergebat huc et illuc vicissim: de pugna quadam, quæ ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν. [Exc. Phot. p. 538, 10: Ταλαντευομένης ὥσπερ ἐπίτηδες παρὰ μέρος τῆς νίκης. Dionys. A. R. 9, 13 post init.: Τὰ τῆς τύχης μέχρι πολλοῦ τῇδε καὶ τῇδε νίκαις τε καὶ ἥτταις ταλαντευόμενα διέμεινεν· 9, 35 post init.: Ἰσόρροπός τε καὶ μέχρι πολλοῦ ταλαντευομένη τῇδε καὶ τῇδε ἡ κρίσις. Plut. Mor. p. 682, E: Σφαλερὸν ἡ ἐπ' ἄκρον εὐεξία καὶ τὰ σώματα προελθόντα μέχρι τῆς ἄκρας ἀκμῆς οὐχ ἕστηκεν, ἀλλὰ ῥέπει καὶ ταλαντεύεται πρὸς τοὐναντίον. Aristæn. Ep. 2, 23, p. 197, 14: Ὡς Ἀφροδίτη καὶ Ποσειδῶν ταλαντεύονται. Schol. Lucian. Jud. voc. c. 2: Διηνεκῆ κεκτῆσθαι τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ.] Inde ταλαντεύεσθαι τὴν γνώμην, inquit Idem, significat Animum utroque C ancipitem esse et alternantem. Lucian. [Amor. c. 4]: Ἐγὼ γὰρ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι, In neutram partem propensus sum, ut libra in examine stans et æquilibrio: quod et ἰσοῤῥοπία dicitur, sc. ὅταν ἰσάζη τὰ ζυγά. Itidemque æquilibrium significant, quum τὰ ζυγὰ μηδαμοῦ ἀπονεύοντα μήτε καταῤῥέποντα dicunt: at ἐπανισοῦν τὰς τῶν σταθμῶν ἀποκλίσεις, Ad æquilibrium redigere. Ταλαντεύεσθαι quoque Alciphron [Ep. 1, 8, p. 45, 20] accusativo junxit pro In æquilibrio tenere; ut, Πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται, κέχηνα· ἀνδροφόνος δ' οὐχ ὑπομένω γενέσθαι· μένειν δὲ πενίᾳ συζῶντα χαλεπόν· τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ [recte jam Schneiderus ταλάντευε, ut expungendum hoc sit ex. medii, quod ταλαντεύου dicendum fuisset]· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, Utram in partem ego vergam, in tua voluntate positum est. Hæc fere Bud. Comm. p. 359. Paulo aliter Theophyl. Ep. 17: Ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, Velut præponderans D dat victoriam. [Eustath. Opusc. p. 123, 72: Στῆσαι ἐνταῦθα δοκεῖ λέγεσθαι τὸ σταθμώσασθαι εἴτουν ταλαντεύσασθαι.] Neutraliter quoque accipitur pro Præpondero. Philo V. M. 3, [vol. 2, p. 170, 9]: Τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δ' ἀντέβριθεν ὁ νόμος, Hinc enim misericordia et æquitas præponderabant. Itidem in libro De mundo [vol. 2, p. 621, 38]: Ἡ δὲ γῆ κατωτάτω ταλαντεύουσα, In infimum suo libramento depressa, Bud., qui et p. 359 Comm. citans eundem locum, ταλαντεύουσαν exp. βρίθουσαν, Pessum euntem, Degravantem. [Nilus Epist. 2, 224, p. 236, B: Τοιαύτη γὰρ ἡ ἕξις τῆς ἀρετῆς· ὀξυῤῥεπής τίς ἐστι, καὶ ἄγαν εὐκόλως, εἰ ἀμελοῖτο, ταλαντεύουσα ἐπὶ τὰ ἐναντία. L. Dind.]

[Ταλαντία, ἡ, Talantia. Schol. Hom. Il. B, 537: Αὕτη (Ἱστίαια Eubœæ) πρότερον ἐκαλεῖτο Ταλαντία, ὕστερον δὲ οὕτω προσηγορεύθη ἀπὸ Ἱστιαίας τῆς Ὑριέως. Hesychius: Ἑστίαια, ἡ πάλαι Ηαλαντία ὀνομαζομένη. Ταλαντία Wass. ad Thuc. 1, 114. L. Dind.]

A [Ταλαντιαῖος. V. Ταλανταῖος.]

Ταλαντίζω, itidem Pondero, ut ταλαντεύω et ταλαντόω. Unde proverb. ap. Suid. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται, in hominem divitem: quoniam Tantalus fuisse πολυτάλαντος perhibetur, i. e. multa possedisse talenta et fuisse bene nummatus. Sed perperam ap. Suid. scriptum est τανταλίζεται pro ταλαντίζεται, quod in meo vet. cod. habetur. [Immo recte. V. Ταντααλίζω.]

[Ταλάντιον, τὸ, dicitur a quibusdam herba quam medici polygonion, Macedones ὀστεόκολλον, vulgus symphyton appellant, quod dissectas carnes tradant coalescere, si coquantur una. Gorræus. Ex Apsyrto Hippiatr. p. 181: Βοτάνη τίς ἐστιν ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ταῖς πέτραις γινομένη, ἣν ἰατρῶν μὲν παῖδες πολύγονον ὀνομάζουσιν, ἰδιῶται δὲ σύμφυτον καὶ Μακεδόνες ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ ταλάντιον· ἣν καί φασι συνεψημένην διαμεμερισμένοις κρέασιν ἑνοῦν αὐτά· διὸ καὶ σύμφυτος λέγεται καὶ ὀστεόκολλος κτλ. Pro βαλλάντιον illatum v. in illo p. 75, A.]

[Ταλάντιον, τὸ, Talantium, τόπος, Ἀρτεμίδωρος, B Hesychio.]

[Ταλάντιος, ὁ, inter nomina in τιος paroxytona ponit sine signif. Arcadius p. 40, 20. Videtur scr. Ταυλάντιος, quomodo peccatum ap. Steph. Byz. v. Ἄβροι. L. Dind.]

[Ταλαντιόω. V. Ταλαντόω.]

[Ταλαντοειδής, ὁ, ἡ, contracte Ταλαντώδης, Incertus, Fluctuans, Commutabilis. Pseudo-Chrys. Serm. 75, vol. 7, p. 469, 36: Πολλὴ ἡ τοῦ δαίμονος ἐπήρεια, ταλαντώδης βουλή. Seager.]

Τάλαντον, τὸ, quoque ejusdem cum τάλας originis esse, vel etiam ex illo ipso derivatum, creditur, παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ τὸ οἱονεὶ φερέπονον: quemadmodum et τρυτάνη dicta existimatur παρὰ τὸ τοῖς βαρήμασι τρύεσθαι, i. e. καταπονεῖσθαι, inquit Eustath. Est autem τάλαντον, Instrumentum σταθμικὸν, cui pondera appendunt, s. quo ponderant, i. e. Statera, Libra; vel etiam, Trutina, Lanx: quæ tamen duo proprie pars sunt τοῦ σταθμικοῦ ὀργάνου, interdum vero pro Ipso instrumento integro ponun- C tur. [Apud Hesychium: Ταλαντέων, μεδίμνων καὶ σταθμίων, non ταλανταίων, sed ταλάντων scribendum videtur.] Pro Lance et parte σταθμοῦ accepit Hom. Il. M, 433: Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει, Ἰσάζουσ'· Θ, 69: Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα· Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, Bilances, quarum lancium alteri imponebat fortunam Trojanorum, alteri fortunam Græcorum. Qui versus leguntur et Il. X, [209] ubi Hectorem et Achillem committit idem Jupiter. [Conf. Macedon. Anth. Pal. 11, 380, 3—5.] Et Τ, 223: Ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. [Π, 658: Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα. Euphorion ap. schol. Eur. Phœn. 682 Matth.: Ἀλλ' οὔπω Θήβῃ πεπρωμένα κεῖτο τάλαντα. Tryphiodor. 506: Ἤδη δὲ Τρώεσσιν ὀλέθριον εἷλκε τάλαντον Ζεὺς ταμίης πολέμοιο. Agath. Anth. Pal. 4, 3, 52: Αὐσονίοις ἄλληκτος ὑποκλίνοιτο (Persis) ταλάντοις· Diotimus 6, 267, 4: Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα Δίκης. Apollinar. Ps. 61, 19: Φῦ- D λη ψευδαλέη μερόπων ἀδίκοισι ταλάντοις.] Lycophronem autem [270, ubi sex ponit schol. signiff.] τάλαντον vocasse αὐτὸ τὸ ὄργανον τοῦ σταθμοῦ, tradit Eust. p. 740. [Τὸ σταθμίζον schol. Od. Δ, 129.] Sic et [Theognis 157: Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως, ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν. Æsch. Pers. 346: Ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατὸν, τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ· Suppl. 823: Σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου, de Jove.] Aristoph. [Ran. 797]: Καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται, i. e. ζυγῷ. [Id. fr. Tagenist. ap. Stob. Fl. 121, 18, 4: Ἓν δέ σοι φράσω, ὅσῳ τὰ κάτω κρείττω 'στὶν ὧν ὁ Ζεὺς ἔχει. Ὅταν γὰρ ἱστῇς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία. Callim. ap. Suid. v. Ἐπικλινές. Anon. Anth. Pal. 11, 334, 3: Εἰς τὸ μέρος δὲ καθεῖλκετ' ἀνελκυσθὲν τὸ τάλαντον Δαμαγόρου. Lucian. D. mort. 11, 1: Τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκεῖνον νῦν δ' ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε.] || Interdum vero τάλαντον dicitur Id ipsum quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim pondus 125

A
librarum, ut Hesych. [in gl. ex marg. illata] ex Epiphanio [vol. 2, p. 183, A] tradit. Idem Hesych. dicit etiam esse ὁλκὴν λιτρῶν ἑκατὸν, vel ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, vel ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, vel τετρακοσίων, vel χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. [Nam diversa talentorum genera fuere : ut Hebraicum, Ægyptium, Babylonicum, Atticum, Euboicum, Siculum, Ægineticum : de quibus vide Bud. in libris De asse [locis in indice citatis, et Gronov. Pecun. vet. p. 131 seqq., Bœckh. Œcon. Athen. vol. 1, p. 15 sqq., *Metrolog. Untersuch.* p. 32 sqq., de Siciliensi idem C. I. vol. 3, p. 641 sq. Vulgo autem talentum simpliciter positum significat Atticum. V. Gronov. l. c. p. 133 sq., Eckhel. D. N. vol. 1, p. XXXIX.] Item de talento magno, de talento numario, de talento ponderali, vide Eundem in iisdem libris : qui etiam docet auri et argenti talenta non fuisse æqualia. [Signiff. talenti numarii et ponderalis quum non distinxerit HSt. in exx. deinceps afferendis, ne nobis quidem distinguere licuit. Veteres ubi numarium dicunt, sæpe addunt genitivos ἀργυρίου, χρυσίου, νομίσματος, ut paullo infra dice-
B
tur.] Vide apud Eundem quæ de talento tradit ex Polluce [9, 53 : Ἐδύνατο δὲ τὸ τοῦ χρυσίου τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς Ἀττικούς, τὸ δὲ τοῦ ἀργυρίου ἑξήκοντα μνᾶς Ἀττικάς· 86 : Τὸ μὲν Ἀττικὸν τάλαντον ἑξακισχιλίας ἐδύνατο δραχμὰς Ἀττικάς, τὸ δὲ Βαβυλώνιον ἑπτακισχιλίας, τὸ δὲ Αἰγιναῖον μυρίας, τὸ δὲ Σύρων πεντακοσίας καὶ τετρακισχιλίας, τὸ δὲ Κιλίκων τρισχιλίας, τὸ δὲ Αἰγυπτίων πεντακοσίας καὶ χιλίας, ὡς πρὸς τὸν τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς λογισμὸν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰς μνᾶς τὰς Ἀττικάς· τὸ μὲν Ἀττικὸν ἑξήκοντα μνᾶς εἶχε, τὸ δὲ Βαβυλώνιον ἑβδομήκοντα, τὸ δὲ Αἰγιναῖον ἑκατὸν, καὶ τἄλλα ἀνάλογον... τὸ μέντοι Σικελικὸν τάλαντον ἐλάχιστον ἴσχυεν, τὸ μὲν ἀρχαῖον, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, τέτταρας καὶ εἴκοσι τοὺς νούμμους, τὸ δὲ ὕστερον δυοκαίδεκα· δύνασθαι δὲ τὸν νοῦμμον τρία ἡμιωβόλια. Postremis conf. schol. Hom. Il. E, 576 sive Suid. v. Τάλαντον, de quo in Νόμος vol. 5, p. 1557, D, et Ψ, 269 : Τὸ δὲ τάλαντον νῦν μὲν ρκ´ δραχμὰς ἔχει, τὸ δὲ παλαιὸν ὁ μὲν Πολέμαρχος δ´ δραχμῶν, Θεόφραστος δὲ ιδ´, Τίμαιος δὲ κδ´. Et in
C
altero cod. : Εἶχε δὲ ποτὲ μὲν ἑκατὸν δραχμὰς, ποτὲ δὲ λ´, ποτὲ εἰκοσιτέσσαρας, ποτὲ δ´, ὥς φησι Τίμαιος, καὶ τὸ τελευταῖον μίαν. Euboicum memorat Polyb. 15, 18, 7; 21, 14, 4 et al.] et Vitruvio : Eustath. quoque [Il. p. 740, 18 sq.] testatur τάλαντον apud veteres fuisse ἀόριστον, siquidem apud posteriores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους στατῆρας περιέστη, Macedonicum vero talentum fuisse τρεῖς χρυσίνους, de quo Diphilus, Ἀργυρίου βραχύ τι τάλαντον· apud alios denique fuisse ἑκατὸν εἰκοσιτέσσαρας δραχμάς. [Didymi Μέτρα μαρμάρων καὶ παντοίων ξύλων ed. Mai. Mediol. 1819, p. 155, 18 : Πᾶν τάλαντον ἰδίας ἔχει μνᾶς ξ´· ἡ δὲ μνᾶ στατῆρας κε´, ὁ δὲ στατὴρ δραχμὰς αἵ εἰσιν ὁλκαὶ δ´. Ἔχει οὖν τὸ τάλαντον μνᾶς μὲν ξ´, στατῆρας δὲ ͵αφ´, δραχμὰς δὲ ͵ς ... Τὸ Ἀττικὸν τάλαντον ἰσοστάσιον μὲν τῶν Πτολεμαϊκῶν καὶ Ἀντιοχικῶν καὶ ἰσάριθμον ἐν πᾶσι, δυνάμει δὲ τοῦ μὲν Πτολεμαϊκοῦ κατὰ τὸ νόμισμα τετραπλάσιον, ἐπίτριτον δὲ τοῦ Ἀντιοχικοῦ, τῷ δὲ Τυρίῳ ἴσον ... Οἶδα δὲ καὶ ξυλικὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ τάλαντον ἕτερον, ὃ μνᾶς ἔχει μὲν ἰδίας ξ´, ἑξαπλάσιον δὲ σχεδὸν τῷ τοῦ νομίσματος ἀριθμῷ· τό τε ἐν
D
Ἀλεξανδρείᾳ ξυλικὸν τῷ πέμπτῳ διαφέρει πρὸς τὸ εἰρημένον ἐπιχώριον περιττεῦον. Τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ τάλαντον ἴσον ἐδύνατο τῷ μετὰ ταῦτα Δαρεικῷ. Ἄγει οὖν τὸ χρυσοῦν τάλαντον Ἀττικὰς δραχμὰς β´, γράμματα ͵ς, τετάρτας δηλαδὴ τέσσαρεις (sic).] Idem [sive schol. Il. I, 122] annotat τάλαντον aliquando fuisse χιλιάδας κερμάτων ξ´, idque patere ex Athen. [4, p. 146, C], qui, ubi scribit Alexandrum Magnum in cœnam [ἑξήκοντα ἢ ἑβδομήκοντα φίλων] insumpsisse ἑκατὸν μνᾶς, [regem Persarum autem 400 talenta cœnantem μετὰ ἀνδρῶν μυρίων πεντακισχιλίων,] addit, τὰ τετρακόσια τάλαντα γίνεσθαι Ἰταλικοῦ νομίσματος μυριάδας διακοσίας τετταράκοντα [et utrumque tantundem insumpsisse] : apud Hom. vero fuisse οὐ μέγα τι [Pollux 9, 55 : Ὅτι δὲ παρὰ τοῖς ἐφ' Ὁμήρου ὀλίγον τὸ τάλαντον ἠδύνατο, μάθοις ἂν ἐκ τῆς ἱπποδρομίας, ἐν ᾗ τῷ μὲν τρίτῳ τὸ ἆθλόν ἐστι λέβης, τῷ δὲ τετάρτῳ δύο χρυσοῖο τάλαντα. Quibuscum conf. schol. Il. I, 122, Ψ, 269, ubi dicit : Φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης μὴ εἶναι τὸ τάλαντον ὡρισμένον ποσὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἥσσονος καὶ μείζονος λαμβάνεσθαι· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἧττον ἵππου

A
λαμβάνεται, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς ὡς μεῖζον], ideoque fieri potest ut Homericum talentum accedat ad Macedonicum, vel ad Davidicum; nam David vixit circa finem regni Assyriorum : cui tempori proximum fuisse Homerum nonnulli tradiderunt, ut auctor est Eusebius. Il. I, 122 : Ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα· [Σ, 507 : Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν κτλ. Ψ, 269, 614. T, 247 : Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν· Ω, 232]; Od. Ω, [273] : Καί οἱ δῶρα πόρεν ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. [I, 202, Δ, 129, 526. Sing. Θ, 393 : Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. Theocr. 8, 53 : Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα εἴη ἔχειν· ubi Κροίσοιο Piersonus, ut 10, 32, ὅσα Κροῖσον ἔχειν ποκά φαντι, Κροίσεια Jortinus. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 105, 3 : Καὶ χρυσοῖο τάλαντα καὶ ἄργυρος, confert Jacobs. Herodot. 3, 89 : Τοῖσι μὲν αὐτέων ἀργύριον ἀπαγινέουσι εἴρητο Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον ἀπαγινέειν, τοῖσι δὲ χρυσίον ἀπαγινέουσι Εὐβοϊκόν· τὸ δὲ Βαβυλώνιον
B
τάλαντον δύναται Εὐβοΐδας ἑβδομήκοντα μνέας· ubi de constructione et computatione v. Wessel. 7, 28 : Εὗρον λογιζόμενος ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας ἐούσας μοι ταλάντων, χρυσίου δὲ τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν κτλ. Et de pondere 1, 194 : Τὰ μέγιστα πλοῖα καὶ πεντακισχιλίων ταλάντων γόμον ἔχει· 2, 96 : Ἄγει ἔνια πολλὰς χιλιάδας ταλάντων· 180 : Ἄμασίς σφι ἔδωκε χίλια στυπτηρίης τάλαντα· 6, 97 : Λιβανωτοῦ τριηκόσια τάλαντα κατανήσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθυμίησε. De Atticis notasse sufficit Aristoph. Av. 154 : Ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου· Nub. 474 : Πράγματα πολλῶν ταλάντων ἄξια σῇ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ· 876 : Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος· 1065 : Ὑπέρβολος δ' οὑκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε διὰ πονηρίαν· Eq. 435 : Οὗτοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων· Vesp. 811 : Οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων. Id. Pac. 171 : Ὡς ἢν τι πεσὼν ἐνθένδε πάθω, τοὐμοῦ θανάτου πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει· ut Ach. 6 : Τοῖς πέντε
C
ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσε, et alibi πεντετάλαντος δίκη. (Schol. Eur. Med. 10 : Λόγος φέρεται ὡς ἄρα πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν.) Av. 1074 : Ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον· et alibi eadem formula, ut Xenoph. Anab. 2, 2, 20. Thuc. 2, 97 : Τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναμις. Xenoph. Comm. 3, 6, 14 : Εἴ τις ἓν τάλαντον μὴ δύναιτο φέρειν, πῶς οὐ φανερὸν ὅτι πλείω γε φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ· Cyrop. 6, 1, 54 : Σκευῶν μὲν γὰρ βάρος ἀμφὶ τὰ ε´ καὶ κ´ τάλαντα ἦν ζεύγει· et ib. : Τούτων ἐγένετο ἔλαττον ἢ νε´ τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον. Et de pecunia 6, 1, 25 : Ὅτι ὁ Ἀσσύριος οἴχοιτο ἐπὶ Λυδίας πολλὰ τάλαντα χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἄγων· H. Gr. 3, 5, 1 : Δοὺς χρυσίον εἰς ν´ τάλαντα ἀργυρίου· et alibi sæpe cum iisdem genitivis apud ipsum et alios quosvis (v. Reisk. Ind. Andocid. p. 522), vel νομίσματος, ut ap. Plut. infra, et Æschinem p. 51, 25. Cum accus., ut supra ap. Herodot., Eryxiæ p. 400, E : Εἴ τις τούτων τῶν λίθων κεκτημένος εἴη χίλια τάλαντα
D
σταθμόν. Diod. 2, 9 post med. : Λέοντες δύο καὶ ὄφεις λ´ ταλάντων ἕκαστος ἔχων τὸ βάρος. Aliæ locutiones notabiliores sunt ap. Æschin. p. 16, 10 : Ὑμεῖς δὲ τοῖς μὲν ἐξάρνοις ἐπετιμήσατε ταλάντου ἑκάστῳ· 30, 4 : Τίμημα ἑκατὸν τάλαντα· Andocidem p. 30, 37 : Τὴν Καλλίου γήμας ἀδελφὴν ἐπὶ δέκα ταλάντοις.] Plut. Alex. [c. 36] : Τετρακισμύρια τάλαντα νομίσματος. Ibid. : Πορφύρας Ἑρμιονικῆς τάλαντα πεντακισχίλια. Aliquanto ante, τάλαντα λιβανωτοῦ πεντακόσια dixit Alexandrum Leonidæ præceptori suo misisse. Itidem Aristoph. Vesp. [1147] dicit Ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε, Talentum lanarum, s. Lanarum libras 125. [Polyb. 4, 56, 3 : Τριχὸς εἰργασμένης τ. τριακόσια. « Pro centenario s. centum auri signati libris usurpat Theophanes a. 9. Nicephori gener. : Τάλαντα δὲ ἦν ιγ´, γινόμεναι λίτραι χίλιαι τριακόσιαι. Hac voce alibi non semel utitur idem Theoph. a. 2 Justiniani M., a. 4 Phocæ, a. 16 Leonis Isauri, a. 4 Copronymi, a. 1, 22 Michaelis Curopal. Zonaras p. 179 etc. Sed an in hisce locis semper centenarium sonet, nolim asserere, quum

Anna Comn. pro libra auri Talentum usurpet, uti monuimus ad Alexiadem Annæam p. 400. » Ducang. Lex. Ms. : Τάλαντον, σημαίνει τέσσαρα, τὸ ζύγιον, τὴν στάθμην, τὸ βάρος, τὸ χάρισμα. Id. Append. p. 182. Esdr. 3, 8, 22 : Διὰ ταλάντων λαλεῖν, Omnia libere loqui, quidquid in buccam venit. Sermo ibi est de vino, quod largius sumtum διὰ ταλάντων ποιεῖ λαλεῖν, Efficit nimiam loquacitatem. Ideo autem usus esse hac formula videtur, quia τάλαντον, teste Suida, τὸ μέγιστον χρυσίου καὶ ἀργυρίου μέρος notat. Schleusn. In N. T. improprie, Matth. 18, 24, ubi per μύρια τάλαντα parabolice intelliguntur innumeræ offensæ contra Deum admissæ, ut interpr. Theophylact. et Theophanes. Et ib. 25, 15 et seqq. Dona a Deo concessa, ut intelligunt (Basilius vol. 2, p. 500, D,) Jo. Chrysost. et Theophylactus. Ex Suiceri Thes. Nilus Epist. 2, 30, p. 132, B : Κατορύξας τῇ σιωπῇ τὸ πνευματικὸν τάλαντον. Theodoret. vol. 4, p. 130, ex Hippolyti Λόγῳ τῷ εἰς τὴν τῶν ταλάντων διανομήν : Ψιλὸν ἄνθρωπον ὁμολογοῦσι πεφηνέναι τὸν Χριστὸν εἰς τὸν βίον τῆς θεότητος αὐτοῦ τὸ τάλαντον ἀρνούμενοι. Eustath. Opusc. p. 62, 56 : Ἔχετε πρῶτον ἰδοὺ τὸ τῆς ἀγάπης τάλαντον, ὃ πολλάκις ἐκδοὺς ὑμῖν οὐκ οἶδα εἰ ἀπωνάμην αὐτοῦ, ὡς οἷα κατιχωσθέντος καὶ ἀφανισθέντος καὶ οὕτω ψευσαμένου τὸ χρύσεον· et similiter 61, 34; 65, 89; 67, 7, 37; 69, 59; 70, 64. || In inscrr. exprimitur litera τ, ita ut τ significet unum, ττ duo, τττ tria, et sic porro. V. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 147, p. 221—3; 148, p. 227 sq. In papyris Ægypt. autem figura simili literæ Z. V. Letronn. *Journ. des Sav.* 1828, p. 480. L. Dind.]

Τάλαντος ap. Hesych. legitur et exp. ταλαίπωρος. Quod minus suspectum reddit series alphabetica, positum sc. inter τάλαντον et ταλαντώσει. Et τάλαντα, Eidem sunt τὰ ἀτυχέστατα : forsan pro ταλάντατα. [Conf. Τάλαντος genit. in Τάλας notatum. Quomodo scrib. foret ταλαιπώρου.]

[Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ, Libripens, Qui libram tenet. Æsch. Ag. 439 : Ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς κτλ. « Eust. Il. p. 875, 26. » Wakef.]

[Ταλαντουργία, ἡ, fortasse Libramentum, in Tzetza inedito. Sed est obscurus locus et interpretationem non præsto. Boiss.]

Ταλαντόω, i. q. ταλαντεύω. Plato Tim. [p. 52, E] : Διὰ δὲ τὸ μήθ' ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσοῤῥόπων ἐμπίπλασθαι, κατ' οὐδὲν αὐτοῖς ἰσοῤῥοπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι ὑπ' ἐκείνων αὐτήν, Inæqualiter librari, Non ad æquilibrium cum eis ferri, Bud. p. 359. Idem locus citatur ab Etym. et in Lex. meo vet., ubi ταλαντοῦν et ταλαντεύειν exp. σταθμίζειν et ζυγοστατεῖν. [Method. Conv. decem virg. p. 101, a : Ἀνέλκομεν τὰ ὄργανα τὰ παιδογόνα ταλαντούμενα κάτω. Hase. Hesychius : Ταλαντώσει, σταθμήσει, στήσει. Ταλαντιόω (sic), Libro, Gl.]

[Ταλαντώδης. V. Ταλαντοειδής.]

Ταλάντωσις, εως, ἡ, Ponderatio, Examinatio quæ fit pondere appenso et libratione, στάθμησις, στῆσις, [Phot. et] Suid. Apud Hesych. quoque legitur, Ταλαντώσει, σταθμήσει, στήσει : quod tamen potest esse etiam 3 pers. fut. indic. a Ταλαντόω. [Basil. t. 1, p. 84, B, de euripis : Οὐδὲ τὸ βραχύτατον ἀτρεμοῦσιν, ἀλλ' ἐν σάλῳ καὶ ταλαντώσει διηνεκεῖ καθεστήκασιν. Hase.] Pollux [9, 53] ταλάντωσιν apud Antiphanem [Antiphontem] τὸ βάρος significare ait. [Ap. Aristot. Meteor. 2, 1 med. : Ἡ διὰ τὴν στενότητα τῆς γῆς ὀλίγον ἐπέχει τόπον (mare), ἀναγκαῖον τὴν ἐν τῷ πελάγει μικρὰν ταλάντωσιν ἐκεῖ φαίνεσθαι μεγάλην, i. q. antea τὸ ταλαντεύεσθαι δεῦρο κἀκεῖσε.]

Τᾰλᾰὸς, i. q. ταλαίπωρος et ταλαίμοχθος, Cui multæ ærumnæ et miseriæ subeundæ ac tolerandæ sunt, Miser, Ærumnosus. Aristoph. Av. [687] : Ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι, schol. τληπαθεῖς, annotans quosdam legere ἐφημέριοί τ' ἀλαοί : quod minus probo. Utitur et Herodot., apud quem Valla interpr. Calamitosus. [Apud Herodotum non ταλαὸς adj. legitur, sed Ταλαὸς n. pr.] || Hesych. ταλαὸν exp. ὑποστατικὸν, ἰσχυρὸν, βίαιον : ut i. sit q. ταλαύρινος.

[Τᾰλᾰὸς, ὁ, Talaus, f. Biantis et Perus, de quo v. Heyn. ad Apollodor. 1, 9, 13. Pind. Nem. 9, 14. Pater Hippomedontis, Soph. Œd. Col. 1318; Adrasti,

A Eur. Phœn. 422; Mecistei, Iph. A. 245, Apoll. Rh. 1, 118 etc. aliique poetæ, Herodot. 5, 67. (Alius in inscr. Lariss. ap. Ussing. Inscr. gr. ined. p. 19, n. 8, 23. Hase.) De etymo Eustath. Il. p. 962, 53. De forma Ταλαῦο genit. ap. Antimachum a Pausan. 8, 25, 9 cit. : Ἄδραστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηιάδαο, Chœrob. Can. vol. 2, p. 413, 6 : Τὰ ἀπὸ Ἀττικῶν γενικῶν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο γινόμενα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀξυτόνων γενικῶν Ἀττικῶν ὦσι, προπερισπῶνται, οἷον Πετεὼ Πετεῶο, ... Ταλαὼ Ταλαῶο, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ. Etym. M. p. 745, 10 : Ταλαῶο μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γάρ φασι Ταλαΐο· οὐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο. De scriptura per κ schol. Soph. Œd. C. 1320 : Ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης φασὶ Παρθενοπαῖον στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Conf. Κάλως in Τάλως notandum. L. Dind.]

Τᾰλᾰπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui incommoda ærumnasque et
B infortunia patienter sustinet, etiam Cui multæ ærumnæ patiendæ veniunt, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, i. q. τληπαθής. Affertur ex schol. Aristoph. Avium. Itidem et Suidas ταλαπαθὲς habet, quod exp. ταλαίπωρε. At infra habebis ταλαιπαθὴς cum αι. [Unde alterum fictum.]

Τᾰλᾰπείριος, ὁ, Ærumnas expertus, etiam Qui procul abiit; nam Eustath. ταλαπείριος exponi posse scribit vel ταλαίπωρος vel τῆλε περάσας, hoc in l. Hom., Od. Z, [193] : Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα. [H, 24 : Ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω· et eod. voc. P, 84; T, 279. H. Apoll. 168. Manetho 5, 129, 212. Iterum HSt. :] Ταλαπείριος, Qui multas ærumnas expertus est, Miser, Ærumnosus. Hom. Od. Ξ, [511] : Ἱκέτης ταλαπείριος, quod exp. ταλαίπωρος, s. ὁ πολλὰ τετληκὼς καὶ πολλῶν πεπειραμένος. [Ταλαπείριε πρέσβυ Diog. L. 2, 117. Hase. Agathias Anth. Pal. 10, 66, 5, πτωχός. Photius : Ταλαπείριον οἱ τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον λέγουσιν. Sed Tragici non dicunt ταλαπ. Æneas Tact. c. 10, p. 30 : Διὰ χρόνου δέ τινος,
C ὅσοι ἂν ταλαπείριοι αὐτῶν (τῶν ξένων) ὦσιν, ἐκκηρύττεσθαι. « Georg. Pachym. Walz. Rhett. vol. 4, p. 586, 29. » Boiss.]

Τᾰλᾰπενθὴς, ὁ, ἡ, Luctum ferens, Luctu affectus, etiam Fortiter luctum et mœrorem perferens. Hom. Od. [Ψ, 15, ubi legitur πολυπενθέα] : Ταλαπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, i. e. ὑπομένοντα τὰ πένθη, s. ὑπομονητικόν. Itidem E, [222] : Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. [Iterum HSt. :] Ταλαπενθὴς, Luctus patiens, Qui luctum patienter fert, simpliciter Patiens, Tolerans, καρτερὸς, ὑπομονητικός. Od. E, 222 : Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, Τλήσομαι ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. [Panyasis ap. Stob. Fl. 18, 22. Boiss.]

[Τάλαρες, οἱ, gens Molossica, postea Thessalica, ap. Strab. 9, p. 434 bis.]

[Ταλαρία, πόλις Συρακοσίων. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν μ'. Τὸ ἐθνικὸν Ταλαρῖνος, ὡς τῆς Πανδοσίας Πανδοσῖνος. Σικελικῶς καὶ γὰρ ἀμφότερα, Steph. Byz., verbis, ut videtur, non incorruptis. *Talarenses* vel *Talarienses*
D Plin. N. H. 3, 8, 91, non posse duci a Ταλαρία putabat Cluver. Sic. ant. p. 363. Simillimum Γαλαρία. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 247 : « Numum ΤΑΛΑ inscriptum ex museo Benedicti vulgavit Odericus (Num. Græc. p. 22), sed eum huc pertinere non satis certum puto. Plures enim sunt urbes ab his literis incipientes. » Qui nescio quas dicat, quum præter Ταλάβριγαν Hispaniæ et Ταλαβρόκην Hyrcaniæ nullam norimus.]

[Ταλάριον, Ταλαρίσκος. V. Τάλαρος.]

Τάλαρος, ὁ, ejusdem cum ταλάσιον originis esse videri queat : præsertim quum ταλασιουργικὸν quoque σκεῦος sit, i. e. Vas s. Instrumentum quo ad lanificia utuntur, lanas et fusos in eo reponentes [Calathus, Fiscella, Gl.] : ut Pollux tradit, 10, c. 28 [§ 125, ubi paullo aliter] : Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικωνίτιδος σκεύη, ταλάρους ἂν καὶ καλάθους ἐροῦμεν· ταλάρια δ' αὖ καὶ καλάθια· καὶ μὴν καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι. [Et 130.] Et 7, c. 10 [§ 29] : Ταλασία, ταλασιουργία, ταλασιουργεῖν, τάλαρος. Cui simile exemplum habes infra in Ταλά-

σιος. [Hesychio κάλαθοι ἐρίων.] Ejusmodi ταλάρους Horatius Qualos appellat, et Propertius Quasillos, voce diminutiva, quæ respondet potius diminutivo Ταλάριον, quod ex Polluce paulo ante attuli : itidem pro iis qualis, in quibus pensa reponuntur. [Hom. Od. Δ, 131 : Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. Strabo 8, p. 346 : Παρὰ Φιλητᾷ δὲ, Δμωΐδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν ἔρι. Theocr. 18, 32. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 289, 4, εἰροκόμον. Ælian. V. H. 3, 42.] Verum non eum tantummodo usum præstat ὁ τάλαρος, sed etiam cibariis, uvis, aut aliis rebus gerendis aptus est. Hom. Il. Σ, [568] : Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. [Theocr. 11, 73 : Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας ταῖς ἄρνεσσι φέροις.] Aristot. 3 Rhet. [c. 11 fin.] : Ὠιήθητε γὰρ αὐτὸν εἶναι συκαμίνων τάλαρον. Hesiod. [Sc. 293] : Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητήρων, In qualos deferebant acceptas a vindemiatoribus uvas. [Anacreont. 52, 2. Eust. Opusc. p. 335, 21.] Virg. Georg. 2 : Tu spisso vimine qualos Colaque prelorum fumosis diripe tectis. Apul. Qualum vocat canistrum in quo panis asservatur. [Cratinus ap. Athen. 2, p. 67, C : Ὁ τάλαρος ὑμῶν διάπλεως ἔσται γάρου. Athen. 9, p. 398, F : Εἰσῆλθέ τις φέρων ἐν τῷ ταλάρῳ τὸν τέτρακα (avem). Pausan. 8, 31, 2 : Ἀνθῶν ἀνάπλεων ἑκατέρα τάλαρον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φέρει. Valck.] Item et premendo lacti formandisque caseis τάλαροι inserviunt. Pollux 7, [173] : Τὸν τάλαρον ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται· quem ibid. τυροκομεῖον appellat. Et 1, c. 12 [§ 251] : Τὰ δὲ ἀγγεῖα, γαῦλοι, σκαφίδες, τυροκομεῖα, ταρσοὶ, τυροφορεῖα, καὶ τάλαροι, ubi recenset vasa quibus bubulci utuntur tum in reponendo lacte, tum in premendo et cogendo ac in caseum formando. Qua signif. [Hom. Od. I, 247 : Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν. Antipater Anth. Pal. 9, 567, 6 : Τοὺν ταλάροισι γάλα.] Theocr. 5, [86] : Ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ, ubi schol. ταλάρως exp. τοὺς καλαθίσκους ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα. Dixit autem ταλάρως Dorice pro ταλάρους. [8, 70 : Τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθειμαι. Aristoph. Ran. 560 : Τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν, ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν. Alciphr. Ep. 1, 27 : Τυρὸν ἐκ ταλάρων. Athen. 1, p. 22, D : Τὸ μουσεῖον ὁ Φλιάσιος Τίμων τάλαρόν πού φησιν, ἐπισκώπτων τοὺς ἐν αὐτῷ τρεφομένους φιλοσόφους, ὅτι ὥσπερ ἐν πανάγρῳ σιτοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες· Πολλοὶ μὲν βόσκονται ἐν Αἰγύπτῳ πολυφύλῳ βιβλιακοὶ χαρακεῖται, ἀπείριτα δηριόωντες Μουσέων ἐν ταλάρῳ.] Ceterum præter ταλάριον est et aliud diminutivum, nimirum Ταλαρίσκος, itidem Quasillum s. Fiscellam significans : ut ap. Suid. ex Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 174, 3] : Δημὼ τὸν ταλαρίσκον εὔπλοκον, Quasillum pulcro vimine nexum. [Theocr. 15, 113 : Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις.] Idem Suid. ex Epigr. [Philippi 6, 247, 5] affert et τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, Ex junco textum, ut Colum. dicit Junceam sportam. [Pollux 7, 173, 175 : Πλέκειν ταλάρους.] Et rursum ex Epigr. [Archiæ 6, 39, 6] εἰροχαρῆ τάλαρον, Lanis gaudentem qualum; nam solebant lanas et pensa in qualis reponere, ut supra quoque docui. Est autem ei τάλαρος s. ταλαρίσκος, καλαθίσκος, κόφινος μικρός. [Moschus 2, 37 : Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη (immo Εὐρώπεια), θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο ... Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα· ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ κτλ. et in seqq. Aliter ap. Theophr. C. Pl. 5, 6, 6 : Ἐάν τις χειμῶνος ἐν ταλάροις φυτεύσῃ σικύου σπέρματα, καὶ ἄρδῃ τε θερμῷ καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκφέρῃ καὶ πρὸς τὸ πῦρ τιθῇ, καὶ ὅταν ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκῃ, σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις φυτεύῃ, πρώιοι σφόδρα γίνονται. ἄἄ]

[Ταλαρωτὸς, ὁ, Striatus, Virgatus. Diodor. 5, 30 init. : Ἐπιπορποῦνται σάγους ῥαβδωτοὺς (Galli), quod gl. in cod. Vindob. altero interpr. ταλαρωτὰ ῥοῦχα. L. D.]

Τάλᾱς, [ᾰνος et αντος, sec. Chœrob. Can. p. 280, 31 : Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενικὴ δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπὼν, Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας; Καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ντ κλίσιν, ἐν οἷς φησιν, Οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστυγον. V. Τάλαντος. Τὸν τάλαν male ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 67,
A B, med.] αινα, ᾰν, i. q. ταλαός, [Miser, Gl. Simonid. Carm. de mulier. 76 : Ἆ τάλας ἀνὴρ ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται. Pind. fr. ap. schol. Aristoph. Nub. 223 : Ὦ τάλας ἐφάμερε. Æsch. Prom. 108 : Ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας· 158 : Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα· 469 : Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας· 594 : Τίς ἄρα μ', ὦ τάλας, ... προσθροεῖς· et alii quivis. Epicharm. ap. Athen. 7, p. 277, F : Οἴμοι μοι τάλας.] Aristoph. [Pl. 169 etc.] : Οἴμοι τάλας, Heu mihi misero; [Jo. Alex. Τον. p. 32, 25 : Αἶ τάλας, nisi leg. τάλαν.] Pl. [706 etc.] : Αἶ τάλαν, Heu te miserum, O miserum te et ærumnosum. [Ib. 1056 : Ποῖ τάλαν; Eccl. 1005 : Ὦ τάλαν.] Ubi nota vocat. τάλαν : quo et Hom. usus est, Od. [Σ, 327 : Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί·] Τ, [68] : Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο. [Theognis 512 : Ἦλθες δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας, ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων. Simonid. Anth. Pal. 7, 511, 2 : Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες. Soph. Phil. 1196 : Βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν. Ana-
B creon apud Plotium p. 2643. Philetær. ap. Athen. 1, p. 21, C. Duplex ap. Callim. Epigr. 31, 1, Theocr. 6, 8. In prosa Lucian. D. mer. 10, 3 : Αἰαῖ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. Male ap. Theodor. Stud. p. 605, λγ', ὦ τάλα. L. D. Et ap. Gregor. Nazianz. Χρ. Π. 191, 330. Boiss.] Videtur autem et per quendam contemptum alicubi dici : ut quum Gallice dicimus *Pauvre malotru*. [Quod sæpe idem esse atque Scelestum s. maleficum, eodemque modo τλήμων et alia dici pluribus exx. ostendit Reisk. ad Constantin. Cærim. vol. 2, p. 771. De re Æsch. Cho. 1068 : Παιδόβοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου· Sept. 983 : Τάλαν γένος τάλανα παθόν· Pers. 575 : Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν· Ag. 223 : Τάλαινα παρακοπά· 1143 : Ταλαίναις φρεσίν. Soph. El. 1413 : Ὦ γενεὰ τάλαινα· Trach. 1084 : Ἡ τάλαινα διάβορος νόσος· Phil. 1088 : Ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν· El. 1179 : Οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς· Œd. Col. 1263 : Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια· et sæpe Eur. cum vocc. πότμος, ἀρὰ, ἔρις, ζωὴ, ψυχὴ, καρδία. Rarum in prosa
C usurpavit Xenoph. Cyrop. 4, 6, 5 : Κἀγὼ ὁ τάλας νεκρὸν ... ἐκομισάμην. Arrian. Epict. 1, 4, 23 : Τὸ Τάλας ἐγώ· 2, 16, 20 : Εὑρήσεις τάλανας ναυαγούς. Plutarch. Sull. c. 31 fin. : Οἴμοι τάλας. Hermes Stob. Ecl. vol. 1, p. 966 Heer. : Πῶς ὁ τάλας ἄνθρωπος ἐβαρύνθη; Cosmas Topogr. Christ. p. 185, B : Ὁ τάλας. Anon. Cram. An. vol. 4, p. 241, 32 : Ἀριστοτέλης ὁ τάλας Πλάτωνι ἀντιπαρετάξατο. Eust. Opusc. p. 91, 5 : Οἱ καὶ θρασεῖς καὶ τάλανες. Gretser. Opp. vol. 2, p. 79, B.] Fem. Τάλαινα, Misera, Ærumnosa : ἀθλία, ταλαίπωρος. [Æsch. Sept. 808 : Οἲ 'γὼ τάλαινα· Pers. 517 : Οἲ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ· Ag. 1295 : Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ, γύναι· et alibi sæpe. Soph. El. 1209 : Ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν· Ant. 82 : Οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.] Eur. Med. [1279] : Τάλαινα, ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, O misera. Aristoph. [Ran. 565 : Νὴ Δία, τάλαινα· Eccl. 242 : Εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς. Πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς; Ubi, ut supra et infra τάλαν, est blandientis potius quam miserantis, ut alia similia adjectiva. Pl. 1044] :
D Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, O miseram me ob istam contumeliosam injuriam, Hujus contumeliæ causa. [Lys. 735. V. de hac constr. paullo ante. In prosa fem. utitur Plut. Anton. c. 79 med., 83 fin.; Philo vol. 2, p. 239, 47, et cum gen. Alciphr. Ep. 1, 32 init.] Et comp. Παντάλαινα, Omnino misera et ærumnosa, παναθλία, Eur. Item femina feminam alloquens utitur vocativo Τάλαν, quum tamen deberet dicere τάλαινα, O misera : quem usum quum habet istud τάλαν, putatur παρέλκειν. [Aristoph. Eccl. 124 : Δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι, τάλαν, ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται· Lys. 102 : Ὦ τάλαν, et Ran. 559, Macho ap. Athen. 13, p. 578, E, item ad mulierem. Quamobrem grammatici τάλαν inter adverbia numerare solent, ut Draco p. 106, 22—107, 3 : Τὸ δὲ τάλαν ὀνοματικόν ἐστιν ἐπίρρημα, et iisdem verbis Herodian. Cram. An. vol. 3, p. 290, 14, ubi Apollon. De advv. p. 570, 15, et al. annotavit Lehrs. p. 356 sq., quibus add. Ammon. p. 133. Est autem hic usus alienus a tragœdia.] || Compar. Ταλάντερος, Mise-

rior, Ærumnosior : superl. Ταλάντατος, Miserrimus, Infelicissimus. [Unde Τάνταλος ducit Plat. Crat. p. 395, E.] Aristoph. [Pl. 1060] : Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς· et [684] : Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν; et [1046] : Ποίου χρόνου, ταλάνταθ'; [Alciphr. Ep. 1, 28. Ταλανότατοι male ap. Basil. M. vol. 1, p. 492, D. Ταλάντατος Clemens Alex. Pæd. p. 229. Fem. Aristoph. Thesm. 760 : Ταλαντάτη Μίκα. Positivi α alterum, quod natura longum, corripuit Theocr. 2, 4 : Ὡς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὦ τάλας οὐδέποθ' ἧκει. Sed ap. Pallad. Anth. Pal. 9, 378, 4 : Καὶ κοιμῶ μεταβὰς, ὦ τάλας, ἀλλαχόθι, Græfius corrigebat τάλαν. || Forma Æol. Τάλαις ap. Greg. Cor. p. 212, 599, Etym. M. p. 575, 53, Chœrob. Can. p. 117, 6. L. D. Ταλαι scriptum in fictili juxta genium alatum. De Witte *Cab. de Durand* p. 160, n. 423 (1). Hase.]

Τᾰλᾰσήϊος pro ταλάσιος, inserto η, metri causa. Ταλασήϊα ἔργα, Apoll. [Rh. 3, 292], Lanificia, Lanæ. Suid. ταλάσιον ἔργον exp. ταλασιουργίαν. [Nonn. Dion. 6, 142 : Παλλάδος ... ταλασήιος ἱδρώς. Wakef.]

[Ταλασία. V. Ταλάσιον.]

Ταλάσιον quoque, τὸ, et Ταλασία, ἡ, Eustath. [Od. p. 1393, 40] derivat a ταλάω una cum τάλας, nulla tamen etymi allata ratione. Est autem ταλάσιον, Lana; Hesych. enim ταλάσια exp. ἔρια, Lanas. At ταλασία dicitur ipsum Lanificium, ἡ ἐριουργία, ἡ ἐρίων ἐργασία, ut idem Hesych. exp., nec non et Suid., qui affert etiam ταλάσιον pro ἐριουργὸν, a nomin. Ταλάσιος, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσια ἐργαζόμενος, i. e. ἔρια. [Ταλάσιον, ἐριούργιον (—ουργίον cod.) Photius.] Sed perperam apud eum ἱερουργία scribitur pro ἐριουργία, itidemque ἱερουργὸν pro ἐριουργόν : qui error vulg. Lexicis occasionem dedit ταλασία interpretandi Sacrorum administratio. [Plato Leg. 7, p. 805, E : Παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ κερκίδων ἄρχειν καὶ πάσης τ. 806, A. Xenoph. Comm. 3, 9, 11 : Ἐν δὲ τῇ ταλασίᾳ καὶ τὰς γυναῖκας ἐπεδείκνυεν ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν· OEc. 7, 41. Ælian. N. A. 1, 21 init. : Ὑφαντικὴν καὶ τ. Alciphr. Ep. 3, 41. Clemens Al. Pæd. p. 269. Lex. rh. Bekk. An. p. 307, 5 : Ταλασία, τὸ ἔριον. Quod ἐριουργία potius dicendum, nisi quid excidit.] Eidem ταλάσιον ἔργον est ἐριουργία. [Xenoph. OEc. 7, 6 : Ἑορακυῖα ὡς ἔργα ταλάσια θεραπαίναις δίδοται. « Unde fort. Liban. t. 4, p. 586 : Ἐπὶ τῇ ταλασίᾳ διαπονουμένην πάνθ' ὅσα γυναικῶν ἔργα. Philo vol. 2, p. 328, 26, de manibus mulierum : Τὰς ὑφάσμασι καὶ ταλασίαις, ἀλλ' οὐ πληγαῖς καὶ ὕβρεσι, καθάπερ παγκρατιαστῶν καὶ πυκτῶν, ἐνασκουμένας. Hierocl. ap. Stob. Floril. 85, 21 : Τῇ δὲ γυναικὶ (διαιρετέον) τὰ περὶ τὴν τ. καὶ σιτοποιίαν, καὶ ὅλως τὰ κατοικίδια τῶν ἔργων. » Hase.] || Alioqui Ταλάσιος est etiam nom. propr. juvenis cujusdam Romani : cui quum feliciter cessissent nuptiæ cum Sabina quadam virgine rapta inter alias, factum est ut in ceteris quoque nuptiis Talasius acclamaretur, ut Hymenæus apud Græcos. Qua de re fusius Plutarch. [Rom. c. 15 et] Probl. Rom. p. 484 meæ edit. [p. 271, F]; ubi quærit, Διὰ τί ὁ πολυθρύλλητος ᾄδεται Ταλάσιος ἐν τοῖς γάμοις; Ibid. utitur ταλασίας vocabulo, sic respondens ad illud problema : Πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας; καὶ γὰρ τὸν τάλαρον τάλαντον ὀνομάζουσι· atque adeo ipsa sponsa, quum ad sponsi ædes deducitur, Εἰσφέρει ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ τὴν θύραν περιστέφει τοῦ ἀνδρὸς, Colum infert cum fuso, et lana fores mariti redimit.

[Ταλάσιος. V. Ταλάσιον.]

Ταλασιουργέω, Lanas tracto, Lanariam factito, Lanarius sum. Xenoph. [Comm. 3, 9, 11] : Ἐν δὲ [τῇ] ταλασίᾳ αἱ γυναῖκες ἄρχουσι [καὶ τὰς γ. ἐπεδείκνυεν ἀρχούσας] τῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν, τοὺς δὲ μή. Ubi nota ταλασίαν vocari τὸ εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν, Artem lanariam s. tractandi lanas. [Lucian. V. H. 2, 36. Pollux 7, 29.] Et ap. Suid. : Οὐκ ὄντος ἀπρεποῦς τοῖς ἐπιχωρίοις ὥστε τοὺς ἄνδρας ταλασιουργεῖν παρ' αὐτοῖς. [Nymphodorus ap. schol. Sophocl. OEdip. Col. 337 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἔνδον μένουσαι ταλασιουργοῦσι. Joseph. A. Jud. 18, 9, 1, de Babyloniis : Ὥστε τοὺς ἄνδρας ταλασιουργεῖν παρ' αὐτοῖς. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 10 : Σεμνῶς ταλασιουργούσῃ. Hase. Cum accus. Diod. 2, 23 : Πορφύραν καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλασιουργῶν.]

Ταλασιουργία, ἡ, Lanificium, i. q. ταλασία s. ταλάσιον ἔργον, et ἐριουργία. [Plato Polit. p. 282, C; 283, A, Lysid. p. 208, D, Alcib. 1 p. 126, E. Diodor. 2, 45 med. Polyæn. 6, 1, 5. Clemens Al. Pæd. p. 283. Pollux 7, 29. « Hesych. in Παιδισκάριον. » Henst. Euseb. Contra Hierocl. p. 526, A. Ge. Pachym. Decl. p. 170, 10 Boiss. : Οἰκουρεῖ καὶ ταλασιουργίᾳ κρατεῖ... κεν. Jo. Chrys. t. 11, p. 115, E, ταλ. διηνεκής. Hase.]

Ταλασιουργικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad lanificas, Qui ad lanificium requiritur. Ταλ. σκεύη, Quæ ad lanificia pertinent, Cic. ap. Xenoph. OEc. [9, 9.] Et, Ἄλλη φυλὴ τῶν ταλασιουργικῶν ὀργάνων, idem Cic. ap. Eund. [ibid. 7] interpr. In altera parte instrumenta quibus ad lanificia utuntur. Ubi etiam obiter nota synonymως poni σκεύη et ὄργανα. [Plato Polit. p. 282, A : Καὶ μὴν ξαντική γε καὶ νηστικὴ καὶ πάντα αὖ τὰ περὶ τὴν ποίησιν αὐτὴν τῆς ἐσθῆτος ἧς λέγομεν μέρη μία τίς ἐστι τέχνη ὑπὸ τῶν πάντων λεγομένη ἡ ταλασιουργική· quibus addit duo ejus esse τμήματα : Τὸ μὲν ξαντικὸν καὶ τὸ τῆς κερκιστικῆς ἥμισυ καὶ ὅσα τὰ συγκείμενα ἀπ' ἀλλήλων ἀφίστησι κτλ. Ib. C : Τὸ ταλασιουργικὸν μόριον. Pollux 80, οἶκος. Adv. Ταλασιουργικῶς 7, 34.]

Ταλασιουργὸς, ὁ, ἡ, Lanifex, Qui lanas tractat, ὁ ταλάσια s. ἔρια ἐργαζόμενος. [Ταλασιουργοὶ, οἱ ἱστουργοί, Lex. rhet. Bekk. An. p. 307, 5.] Sed et fem. gen. usurpari credendum est, et quidem frequentius : si quidem lanas carpere, et nere, feminis potius convenit. [Plat. Ion. p. 540, C : Οἷα γυναικὶ πρέποντά ἐστιν εἰπεῖν ταλασιουργῷ περὶ ἐρίων ἐργασίας.] Ap. Suid. : Ὁ δὲ τὰς θυγατέρας ἐπειρᾶτο ποιεῖν ταλασιουργοὺς καὶ χερνήτιδας. Et ap. Athen. 14, [p. 618, D] ἡ ταλασιουργῶν ᾠδὴ, Cantilena lanificarum, s. Feminarum quæ lanas tractant : quam vocant ἴουλον, ut ibid. docet.

Τάλασις, εως, ἡ, Patientia, Tolerantia, VV. LL. ἀμαρτύρως.

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ταλάφρων, Qui animo patienti est, Cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur, sed pertinaciter eis resistit, καρτερόφρων, καρτερικὸς, ὑπομονητικός. Hom. Il. Δ, [421] : Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος Ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν· Metus corripuisset vel fortissimum virum, et ærumnas patienter subire suetum. [Hesiod. ap. Steph. Byz. v. Γερηνία. Tyrtæus ap. Strab. 6, p. 279 : Ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες. Theocr. 24, 50 : Δμῶες ταλασίφρονες. Orph. Lith. 672.] Idem Hom. et Ταλάφρων hac signif. usurpat, Il. N, [300] : Ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. Quo sensu et ταλαύρινος.

[Ταλάσσω. V. Ταλαίνω.]

[Τάλαυρα, ων, τὰ, Talaura, locus Ponti. Plutarch. Lucull. c. 19 init., Dio Cass. 35, 14, Appian. Mithr. c. 115.]

Ταλαύρῖνος, ὁ, i. q. ταλάφρων s. ταλασίφρων, Patiens ærumnarum et laborum, Qui forti et invicto animo labores et ærumnas subit ac sustinet. Hesychio non solum ὑπομονητικὸς, sed etiam τολμηρὸς, i. e. Audax. Hom. Il. E, 289 : Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν. Qui versus legitur et Il. Υ, [78, X, 267. Ib. H, 239 : Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν.] Aristoph. Ach. [964] : Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν γοργόνα πάλλει, schol. ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ. Itidemque Pac. [241. Anyte Anth. Pal. 7, 208, 3 : Μέλαν δέ οἱ αἷμα ταλαυρίνου διὰ χρωτὸς ζέσσε.]

Ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ταλακάρδιος, Qui patienti et infracto pectore est, Constanti et invicto pectore in perpetiendis ærumnis. Vide Ταλασίφρων. [Oppian. Hal. 3, 40 : Ταλάφρονα θυμὸν ἔχοντες. Wakef.]

Ταλάω, ῶ, άσω (ex quo per sync. fit Τλάω, et per contr. τλῶ, τλήσω), Suffero, Perpetior. Item Sustineo, ea quidem signif. qua jungitur infinitivo. Itidem enim et hoc verbum ταλάω infinitivo junctum reperitur ap. Hom. Il. N, fin. : Ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, Si sustinueris expectare. [(Qui infinit. excidisse potest videri ap. Eust. Opusc. p. 48, 53 : Εἰ τολμήσειαν ἐπ' αὐτοῖς καὶ δόρυ ταλάσσουσιν, ὃ δὴ πεποίηται.) O, 164 : Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι· P, 166 : Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας στήμεναι ἄντα ... οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι.] Aut etiam, Si ausus fueris expectare : ut

sc. sit pro τολμήτης, sicut et Hesych. ταλάσεις exp. non solum ὑπομενεῖς (ita enim apud eum reponi debet pro ὑπομείνεις), sed etiam τολμήσεις : quod ταλάσεις ex illo Hom. loco sumptum putet aliquis : cui tamen magis convenire videtur ille conjunctivus modus, ob præcedentes particulas αἴκε. Quod si pro eo hic indic. poneretur, geminanda certe itidem foret litera σ. Affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 358, 3] ἐτάλασσε junctum itidem infinitivo : [Ὅς δ'] ἐτάλασσε [ἐτέλεσσε nunc ex cod.] Καὶ ψυχὴν θνητὴν κἀμὲ νόθον τελέσαι. [Agath. ib. 152, 2 : Ἄν (Trojam) Ἑλλάνων δεκάτης οὐκ ἐτάλασσεν ἄρης. Callim. Dian. 62. Fut. Lycophr. 746 : Βαιὸν δὲ τερφθεὶς τοῖς Ἀτλαντίδος γάμοις ἀντυλόχητον αὐτοκάβδαλον σκάφος βῆναι ταλάσσει. Accus. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 246, 5 : Τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας δίψαν Ταντελέην τλήσεται εὐμαρέως.] Sciendum est porro legi ap. eund. Hesych. et ταλασείῃ, quod exp. ὑπομείνῃ : sed mendi suspicione apud me illud ταλασείῃ carere nullo modo potest. [Scr. ταλάσσῃ. « Med. Oppian. Cyn. 3, 155 : Τόσα παισὶ ταλάσσατο μητίσασθαι. » Wakef.] Ceterum a ταλάσω fut. hujus verbi ταλάω, Eustath. deducit non solum τάλας, et ταλασίφρων, sed etiam ταλασία et ταλάσιον : quin etiam ταλασιυργία, s. ταλασιουργία, et ταλασιουργεῖν. Sed satis fuisset, meo quidem judicio, ταλασία et ταλάσιον inde deducere, quum ex his inde deductis fieri deinde per compositionem ταλασιουργία et ταλασιουργεῖν manifestum sit. Jam vero et τάλαντον ab hoc ipso verbo derivat. Sed antequam ad hæc derivata veniam, de τλάω illo per sync. facto ex ταλάω, deque toto ejus comitatu, tanquam per parenthesin, dicendum est.

[Ταλάωρ, ωρος, Arcus. Chœrob. Can. p. 87, 22 : Τοιαῦτα δὲ εὑρίσκομεν καὶ ἄλλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φυλάττοντα τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ, οἷον ἠλέκτωρ ἠλέκτωρος, ταλάωρ ταλάωρος· ἠλέκτωρ μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἥλιος, ταλάωρ δὲ τόξον· 321, 15 : Ταλάωρ ταλάωρος, τὸ τόξον. Utroque l. addit hæc poetica esse, priori etiam : Ἡμᾶς διὰ τοῦ ο δεῖ γράφειν αὐτά. Hesychius : Ταλαορέα, τοξεύματα, ubi ordinem literarum poscere ω vidit Vossius, scribendum autem ταλάωρις, si est masc. L. Dind.]

Τάλεαι, Olearum rami, VV. LL. Vide Θαλλία.

[Ταλείδας s. Ταλείδης, ὁ, Talides, nomen artificis, scriptum in vasis. Millin. *Monum. inéd.* t. 2, tab. 3, p. 25; tab. 4, p. 33. Kramer. *Über den Styl der gr. Thongef.* p. 171; Clarac. *Artistes de l'ant.* p. 212; R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1841, p. 366, vel *Lettre à Schorn* p. 17, 60. Hase.]

[Τάλετον, τὸ, Taletum, montis Lacon. Taygeti vertex, ap. Pausan. 3, 20, 4, 5, ubi al. Ταλετόν. Quo referri posse numos ΛΟΓΓΟΣΤΑΛΑΝΤΩΝ inscriptos, de quibus Eckhel. D. N. vol. 2, p. 285, Mionnet *Descr.* vol. 2, p. 228, mirum quod credidit Pellerinius.]

[Ταλθύβιος, ὁ, Talthybius, præco Agamemnonis, Hom. Il. A, 320 etc., et sæpius ap. Eurip. Herodot. 7, 134, 137. Ταλθυβιάδαι, οἱ, ap. Herodot. 7, 134, ejus posteri, τοῖσι αἱ κηρυκηίαι αἱ ἐκ Σπάρτης πᾶσαι γέρας δέδονται. Quo refertur Hesychii gl. : Ταλθύβιος, ἱερεύς. L. D. ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ in anaglypho antiquissimo musei Paris. ap. Bœckh. C. I. p. 55, n. 40, 2. ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΡΩΑΔΕΣ in media fere tabula Iliaca Mus. Capitol. t. 4, tab. 68. Hase. ὑι.]

[Τάλιγγις, ὁ, Talingis, n. viri, in fragm. anonymi apud Suidam in v.]

[Ταλιθά. V. Τᾶλις.]

Ταλικής, Hesychio ἀναιδής, Impudens.

[Ταλίξ, Hesychio ὁ ἔρως.]

[Τάλιον, τὸ, n. loci suspectum in Appulia ap. Diod. 20, 6, ubi al. Ἰτάλιον.]

[Τάλιος Αἴλιος medicus ap. Galen. vol. 13, p. 811 memoratus i. est haud dubie qui Αἴλιος Γάλλος rectius scribitur ib. p. 914 sqq., etsi quidam Τάλιος Νικάρχου est in inscr. Limyr. C. I. vol. 3, p. 163, n. 4312. L. D.]

Τάλις [Τᾶλις], ιδος, ἡ, quoque ejusdem cum ταλάσιον et ταλασία originis esse videri posse ait Eustath. [Il. p. 962, 54], ut sit quasi ταλάσια ἀσκοῦσα : quoniam sc. puellæ usque ab nubilem ætatem solebant lanificio exerceri : τᾶλις autem dicitur ἡ μελλόγαμος [μελλέγαμος Acard. p. 30, 25, ubi α produci annotat] παρθένος s. μελλονύμφη. Itidem et alibi [p. 699, 27] scribit inde derivari posse, præsertim quum nonnulli τᾶλιν exposuerint τάλαιναν [Nihil commune esse his vocc. ostendit prosodia] : quamvis alii velint esse ὄνομα ἡλικίας νέας. Hesychio [et Photio, apud quem Ἀριστοφάνης cod. pro Σοφοκλῆς] quoque est ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη [τινί] : qui addit, ab aliis exponi γυναῖκα γαμετὴν, ab aliis νύμφην. Sed prior expos., itidemque ea quam Eustath. affert, confirmatur hoc loco Soph. Antig. p. 240 [629], de Hæmone : Ἀχνύμενος τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης, ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν, Dolens ob mortem Antigones sponsæ suæ juvenculæ. Ubi schol. quoque annotat, Æolica dialecto τᾶλιν dici τὴν ὀνομασθεῖσάν τινι νύμφην, afferens hæc Callimachi : Αὐτίκα τὴν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Paulo post dicit Creon ibid. : Τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει; appellans μελλόνυμφον, quam chorus τᾶλιν nominarat : ut satis inde perspicuum sit eum synonyma facere τᾶλιν et μελλόνυμφον : id quod et Pollux [3, 45] observavit. [Δαλίδας eadem signif. positum ab Hesychio similibus ejus gll. quibusdam comparant intt. Syriacum Ταλιθὰ Marci 5, 41, versum τὸ κοράσιον, ejusdem originis putabat Bochart. Hieroz. vol. 1, p. 425. L. D. Thomais Vita Febroniæ Actt. SS. Junii t. 5, p. 32, 10 : Καὶ ἤρξαντο τῇ Σύρᾳ διαλέκτῳ ... λέγειν ... Βρά, βρά, ἴαθι· τελειωθά, κούμη ταλιθά, κούμηθα· ὅ ἐστι· Τέκνον μου Φεβρονία, ποῦ εἶ; ἀνίσταθι καὶ ἐλθέ. Syriaca Jos. Sim. Assemanus Bibl. Or. Clementino-Vatic. t. 3, part. 2, p. 884, 17 sic restituit : « Brathi, brathi, brathi, taliusta cumi, talitha cumi, thai; » ut sit sensus : Filia mea, filia mea, filia mea, puellula surge, puellula surge, veni. Hase.] || Rursum Hesych. ταλίων exp. ἀθλίων : quod fortassis est a nom. Τάλιος. [Pro Ταλάνων.]

[Ταλλαῖος, α, ον, Tallæus, unde in epigr. inscr. Rhithymniæ Cretæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 423, n. 2569, 2 : Οὔρεσι Ταλλαίοισιν ἱδρυμένε Μαιάδος Ἑρμῆ· et in fœdere Latiorum et Olontiorum ib. n. 2554, p. 398, 95 : Ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ζηνὸς τῷ Ταλλαίω· 399, 178 : Τὸν Ζῆνα τὸν Ταλλαῖον. Hesychius : Ταλαιός, ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. Eodem refert Meurs. gl. seq. : Ταλαιδίτης (Ταλλαιίτης vel —άτης), ἀγὼν γυμνικός.]

[Τάλλος, ὁ, Tallus, Sabinus, τύραννος ἐπίκλησιν, ap. Dionys. A. R. 2, 46 fin., ubi Lapus Τάλος.]

[ΤΑΛΜΕΘΙ litteris retrogradis incisum in scarabeo. De Witte *Descr. du cab. de Durand* p. 446, n. 2198. Hase.]

[Τάλμενα, Talmena, portus Indiæ, Arrian. Ind. 29, 1.]

[Τάλμις, ἡ, Talmis, Ægypti, ap. Antonin. Itin. p. 161, unde ap. Olympiodor. Photii Bibl. p. 62, 11 : Τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἤτοι τῶν Βλεμμύων. Genit. Τάλμεως ib. 14, Τάλμιδος 22. L. D. Inscr. Silconis ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 486, n. 5072, 2 : Ἦλθον εἰς Τάλμιν. Per ε ib. l. 15, ἀπὸ Πρίμ(εως) ἕως Τέλ[μ]εως. Hase.]

[Τάλος, ὁ, Talus, f. Œnopionis Cretensis, ap. Pausan. 7, 4, 8, sed ubi Τάλον accus. pro Τάλων scriptus videtur, ut alibi in libris ipsius et aliorum per ο scribitur n. sequens, quam formam una cum Τάλως ponit etiam Chœrob. Can. p. 233, 34; 260, 11. V. etiam Τάλλος.]

[Τάλως, ω, ὁ, Talos, custos ins. Cretæ, ap. Plat. Min. p. 320, C, cujus nomine inscriptam fabulam Sophoclis citat schol. Apoll. Rh. 4, 1638, sed Δαιδάλῳ pro Τάλῳ restituit Brunckius. Memorat autem præter Apoll. l. c. et 1670, Apollod. 1, 9, 26 4 sq., Agatharchid. Phot. Bibl. cod. 250, p. 443, 22, schol. Lycophr. 1217, Zenob. 5, 85. Rhadamanthi amator sec. Ibycum ap. Athen. 13, p. 603, D. F. Cretis ap. Pausan. 8, 53, 5. F. Dædali sororis, ap. Apollod. 3, 15, 9, 1, Diod. 4, 76. Ταλῶς perisp. ponit Jo. Alex. Τον. p. 8, 36. De declinat. Chœrob. Can. p. 66, 7. Τάλωος genit. Tzetz. Hist. 3, 296. Τάλωνα accus. ap. Suid. v. Ταμυσις. Κάλως ap. Pausan. 1, 21, 4; 26, 4. Conf. Κάλαος in Ταλαὸς notatum. ἃ L. D. Nominat. ΤΑΛΩΝ in numis Phæstiorum ap. Dumersan. *Cabinet d'All. de Hauteroche* tab. 7, n. 5, et Cavedon. *Ann. de l'Inst. de corr. archéol.* t. 7, p. 155—162. Conf. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1836, p. 520; 1841, p. 524 et 533—536. Hase.]

[Τάλως, ὁ ἥλιος, Hesychii gl. obscura, nisi alia subest forma vulgaris ἥλιος.]

A [Τάμαρος, ὁ, Tamarus, n. viri, in numo Smyrn. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 198. || Ap. Strab. 11, p. 519 : Τῆς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ὑρκανίου παραλίας ἐπὶ Τάμαρον, Imai promontorium dici putavit Vossius.]

[Ταμᾶς, γαμβρὸς, Gener, Hesychio.]

[Τάμασος, πόλις Κύπρου διάφορον ἔχουσα χαλκὸν, ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης καὶ Ταμάσιος, ὡς Ἐφέσιος, Θάσιος. Ἐντεῦθέν τινες γράφουσιν (Hom. Od. A, 184, ubi Τεμέσην), Ἐς Τάμασιν μετὰ χαλκὸν, ἀπιθάνως. Ἔστι γὰρ καὶ Ταμίση (Τεμέση) πόλις Ἰταλίας καὶ ποταμός. Πολύβιος δ' ἐν τῷ α' (ιγ' Schweigh.) Τεμέσειαν (libri Τεμεσίαν) τὴν πόλιν καλεῖ. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν Τεμεσαῖος, Steph. Byz. Formam Τάμασος restitui vol. 3, p. 892, C, in Regg. prosod. p. 448, 121, ubi Τάγμασος, confirmantibus codd. ap. Cramer. An. vol. 3, p. 300, 13 : Ὁρᾶται δὲ καὶ ἡ συστολὴ καὶ ἡ ἔκτασις, ὡς ἐν τῷ Τάμασος (alius Τάμεσος) καὶ Ἐγγύασος, ἀλλὰ καὶ Κέρασος καὶ Ἔρασος. Ubi contraria poni Τάμᾱσος et Κέρᾱσος docet Arcad. p. 76, 23 : Τὸ μέντοι ἐγγυασὸς ἐκτεταμένον ἔχον τὸ α ὀξύνεται, καὶ τὸ Παρνασσὸς δύο σ ἔχον. Itaque ap. Lycophr. 854 : Ταμάσιον κρατῆρα καὶ B βοάγριον (ubi n. urbis Τάμασα fingit Tzetzes), unde citat Eustath. Od. p. 1409, 15, producendum videtur α potius quam scribendum Ταμάσσιον, ipsum autem Ταμασὸς oxytonon faciendum, ut in libris Ptolem. 5, 14, 6, Strab. 6, p. 255; 14, p. 684, Rehdigerano Stephani B., qui exceptis quibusdam Strabonis etiam duplicant σ, ex quo ortum videatur Ταμάσσιος in nonnullis Stephani et Tamaseus pro Tamasus ap. Plin. N. H. 5, 31, 130. Inter Ταμασὸς et Ταμασσὸς variant libri Hieroclis Synecd. p. 706, ubi simplex σ Wessel. annotat esse etiam apud Constantin. Imp. Adm. p. 17, A, Nonnum Dion. 13, 445 : Καὶ Τάμασον καὶ Τέμβρον· in Conc. Chalcedon. p. 670 : Πόλεως Ταμασοῦ, Ovid. Met. 10, 644 : « Est ager, indigenæ Tamaseum (libri Damasenum, quod corr. Heinsius et al.) nomine dicunt », et præfert ob numum Goltzianum Ταμασιωτων inscriptum (vel potius Ταμασιτων), quibus numis nihil tribuendum esse significavit Eckhel. D. N. vol. 3, p. 88. Contra Τάμᾰσος et Ταμασσὸς pro- C bandum erit, si grammaticorum, de quibus supra, verba ita sint constituenda, ut conjecit Lehrs. ad Herodian. p. 374. Qui jure corruptissima dicit quæ etiam librorum inter προπαροξυτόνων et ὀξυτόνων fluctuatione librariorum aut correctorum licentiam produnt. L. Dind.]

[Τάμβισσις, ιος, ὁ, Tambissis, n. viri, ut videtur, in inscr. Mylas. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 476, n. 2693, e, 1, ubi genit. Ταμβίσσιος.]

[Τάμβραξ, ακος, ἡ, Tambrax. Πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν Ταμβράκιος, διὰ δὲ τὴν χώραν Ταμβρακηνὸς, Steph. Byz. Polyb. 10, 31, 5 : Τῆς Τάμβρακος.]

[Ταμεία. V. Ταμιεία.]

[Ταμειακός. V. Ταμιακός.]

Ταμείας quoque reperitur pro ταμίας : ut ap. Hesych. Ταμεῖαι, οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες ταμιοῦχοι. [Scr. ταμίαι.]

[Ταμεῖον. V. Ταμιεῖον.]

[Ταμειουχέω, Ταμειουχία. V. Ταμιουχέω.]

D [Ταμειοφάγος, ὁ, ἡ, Fiscum devorans. Athanas. vol. 1, p. 653.]

[Ταμειοφύλαξ, ακος, ὁ, Fisci custos. Psellus. Opusc. p. 104, 7 edit. meæ : Εἰσὶ δὲ οὗτοι (κωλακρέται) ταμειοφύλακες. Boiss.]

[Ταμειόω. V. Ταμιόω.]

[Ταμέσας, ὁ, Tamesis, fl. Britanniæ. Dio Cass. 40, 3; 60, 20, etc.]

[Τᾰμεσίχρους s.] Ταμεσίχρως, ὁ, ἡ, Cutim s. Corpus incidens ac vulnerans, ὁ τὴν χρόα τάμνων. Hom. Il. [Δ, 511 : Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα·] Ψ, [803] : Ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντες. [N, 340 : Ἐγχείῃσιν, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. Theocr. 25, 279 : Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο. Paul. Sil. Anth. Pal. 11, 60, 7, ὀστέα νεπόδων.]

Τᾰμία sive Ταμίη, ἡ, Dispensatrix, Œconoma, Femina cui penus cura demandata est, ac promendorum eorum quæ in præsentes usus necessaria sunt, recondendorum etiam eorum quæ congesta ac collecta sunt in futuros usus. Hom. Il. [Z, 381 : Ὀτρηρὴ A ταμίη·] Ω, [302] : Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι· Od. [H, 152 : Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα·] Γ, [479] : Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔχευεν· A, [139] : Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. [Et alibi sæpe in Od. H. Cer. 104.] Itidem [Il. Z, 390, Od.] B, [345] dicit γυνὴ ταμίη, quæ πάντα φύλασσε νόου πολυϊδρείῃσι, sc. in thalamo in quo thesauri erant reconditi. [Epigr. Anth. Pal. 5, 135, 4 : Τερπνὴ συμβολικῶν ταμίη, de lagena.] Xen. Œc. [10, 10] : Ἐπισκέψασθαι δὲ τὸν σιτοποιὸν, παραστῆναι δὲ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ, Ancillæ penuariæ, Bud. [Conf. 9, 10, 11.] Hesychio quoque ταμίη est ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, κελλαρία πιστὴ, qui ταμίην exp. etiam δέσποιναν τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. [Improprie, ut sæpe ταμίας, Nonnus Dion. 2, 234 : Ἦ ῥα τόκου ταμίη τόκον ὄψεται.] || Idem ταμίαν dicit fuisse etiam ἀρχὴν Ἀθήνησι : quo nomine procul dubio intelligit τὴν τοῦ ταμίου ἀρχὴν, i. e. Quæsturam : quæ alioqui potius dicitur ταμιεία, a verbo ταμιεύω. || Idem B Hesych. ταμίαν exp. et ζημίαν, Multam : forsan quoniam ea a quæstoribus exigi solebat. [Dialecti varietas pro ζαμία putanda foret, si non esset vitiosum.] Ap. Polluc. legitur etiam Ταμιεία pro ταμία, i. e. Proma cellaria, s. simpliciter Cellaria, i. e. Femina ταμιοῦχος, quæ præest cellæ penuariæ et recondit in diversos usus, quæ postea suo tempore promat, quum usus exigit : 3, c. 8 [§ 76], ubi servorum et servarum quædam nomina recenset, Ἡ γὰρ ταμιεία [ταμία] τῆς πίστεως ὄνομα· quippe cujus fidei omnes thesauri concreduntur. At Ταμιαὶ σφενδόναι, quod VV. LL. afferunt ex loco quodam Archilochi, quem Plutarch. Theseo citavit, pro Fundæ quæ depromuntur, confictum est; quippe pro quo omnes editt. habeant θαμειαί : quo vocab. significantur Frequentes s. Crebræ. Locus is est p. 6 meæ ed. [cap. 5.]

[Ταμίαθις, πόλις Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ (δὲ?) θηλυκῶς. Ἡ γενικὴ Ταμιάθεως. Οὕτω Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τῷ ὀνοματικῷ, Steph. Byz. ex margine interpolatus. Ponit autem Chœrob. Can. p. 56, 35; 374, 11, genit. C Ταμιάθεως, p. 188, 5, etiam Ταμιάθιος. Ταμιάθεως subscr. Conc. Cp. a. 459, ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 893—4, 10. Ταμίθις male ap. Arcad. p. 30, 5. Ap. Nicetam Chon. Annal. p. 105, D, ἐπὶ τοῦ Ταμιάθου (al. Ταμιαθίου). L. Dind.]

[Τᾰμῐᾰκὸς, ή, όν, Fiscalis, Gl. Athanas. vol. 1, p. 666, ὑποδέκτης ταμιακῶν, Quæstor ærarii. Kall. Ad dispensatorem s. quæstorem pertinens. Jo. Chrys. Serm. 20, vol. 6, p. 300, 22 : Ταῖς ταμιακαῖς ἐρίθοις ἐγκατελέγετο, καὶ πάσης θεραπαινίδος οἰκτρότερον ζῆν ἠναγκάζετο βίον. Seager. Ταμειακὰ, Possessiones, Patrimonium Principis. Scholiastes Juliani Antecessor. ad c. 83 : « Tamiaca i. e. Fiscalia. Nam ταμεῖον appellant Græci Ærarium. Ergo Tamiaca ad fiscum pertinentia. » Justinian. in Nov. 30, c. 1, de Cæsarea Cappadociæ : Μεμερισμένα τὰ τῆς πόλεώς ἐστι, καὶ τὸ μέν τι ταμειακόν ἐστιν αὐτῆς κτλ. 5, 1 : Τῇ τῶν ταμειακῶν διοικήσει πραγμάτων· c. 7 : Ταμειακὴ κτῆσις. Adde Nov. 68. Hinc forte emendandus Manethon in Apotelesmatis ascendentium Mss. : Καὶ ποιεῖ ἄρχοντας πλουσίους D ἀπαμιακῶν πραγμάτων μετέχοντας. Leg. enim videtur ταμιακῶν. Ταμειακαὶ ψῆφοι, Fiscales rationes, ap. Pallad. in Vita Chrysost. p. 28. (Inscr. Attica recens ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, n. 356, 18 : Ταμιακὴν διόρισιν 33 : Εἰς τὸ ταμιακόν· sed 35 : Τοῦ ἡμετέρου ταμια... Et Lampsac. vol. 2, n. 3641, b, p. 1132, 47 : Τῶν οἰκημάτων τῶν ἐν τῇ ταμιακ[ῇ στοᾷ]. Theodoret. Epist. 42, vol. 4, p. 1101 med. ed. Schulz. : Μυρία πρὸς τούτοις ἕτερα ταμιακά. L. D.) || Ταμειακοὶ, Qui tractant patrimonium Principis, in ead. Nov. 30, c. 1, 1. Eorum officium ταμειακὴ ζώνη dicitur c. 7. Schol. Julian. Antecess. c. 83, Tamiacum cingulum. Ducange.]

Ταμίας, ου, [α improbat Thomas p. 832, Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 248, 3,] ὁ, sive Ταμίης Ionice, Promus [Gl.] condus, Dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt : ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ : ut ille ap. Plaut. Promus condus, procurator peni. Item Qui ærario præest : de quo quum dicitur, redditur Quæstor, [Cellarius, add. Gl.] Quæstor ærarius. Hæ tamen signiff.

epithetis interdum solent distingui, vel etiam genitivis earum rerum quarum dispensandarum curam gerunt. [Hom. Il. T, 44 : Οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν, καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες. Pind. Ol. 6, 5 : Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ· schol. ἱερεύς. Pyth. 1, 88 : Πολλῶν ταμίας ἐσσί· schol. βασιλεύς, ut 5, 62 : Ταμίᾳ Κυράνας· Nem. 10, 52 : Εὐρυχόρου Σπάρτας ταμίαι· schol. δεσπόται (Dioscuri). Eurip. Ion. 55 : Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ ταμίαν τε πάντων πιστόν. Aristoph. Eccl. 212 : Καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα· Vesp. 613 : Ἔς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει. Herodot. 8, 51 : Ταμίαι τοῦ ἱροῦ (in arce Athen.). De quibus Pollux 8, 97, Harpocr. : Ταμίαι· Ἰσαῖος ἔν τινι τῶν κληρικῶν. Ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις ἦν οἱ ταμίαι, ι' τὸν ἀριθμόν. Παραλαμβάνουσι δ' οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς Νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Photius s. Suidas : Ταμίαι, ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησιν κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἄμμωνος. Quæ cum prioribus conjuncta in Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 306, 7. Conf. de variis hujus nominis magistratibus Atticis Bœckh. *Staatsh.* vol. 1, p. 177—193, Hermann. Antiq. § 151. Plato Leg. 6, p. 774, B : Ὁ ταμίας τῆς θεοῦ· D : Οἱ ταμίαι τούτοιν τοῖν θεοῖν. Æsch. p. 15, 31 : Ταμίας τῶν τῆς θεοῦ. Andocid. p. 10, 36 : Τοὺς τ. τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν· 17, 20 : Ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων.] Xen. Cyrop. 4, [5, 40] : Ἦλθον δὲ πρός με καὶ χρημάτων ταμίαι. Dem. [p. 49, 17] : Τῶν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γινόμενοι. Isocr. : Τῶν χρημάτων ταμίαν κατέστησε. [Plato Leg. 6, p. 759, E, et] Aristot. Polit. 6, [c. 8 post init. : Καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας· ib. :] Ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. Theophyl. Ep. 19 : Πλούτου σε ταμίαν, οὐ δεσπότην χρημάτων εἶναι φημί. Rursum Aristot. De mundo [c. 6], Ἄλλοι καθειστήκεισαν προσόδων ταμίαι· Polit. 5, [c. 11 post med.] : Ὅλως τε αὑτὸν παρασκευάζειν φύλακα καὶ ταμίαν ὡς κοινῶν, ἀλλὰ μὴ ὡς ἰδίων. Ubi etiam nota copulari φύλακα et ταμίαν. Et Dem. [p. 101, 14; 137, 9], ταμίας δημόσιος, i. e. ταμίας δημοσίων χρημάτων, Quæstor ærarius, Qui præest publico ærario, Cui demandata est cura dispensandæ publicæ pecuniæ : qui etiam simpliciter appellatur Quæstor, ut quum Ascon. Pædianus ait, Hæc erat prima senatoris administratio, quæstorem fieri, et in provincia curam gerere publicæ pecuniæ in usus diversos erogandæ. Itidem et ταμίαι simpliciter dicuntur pro ταμίαι χρημάτων. Aristot. Polit. 6, c. 7 : Ἄλλη δ' ἀρχή, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Sic Xenoph. [H. Gr. 3, 1, 27 : Ἐκάλει τοὺς ταμίας·] Reip. Lac. [13, 11] : Ἢν χρημάτων δεόμενός τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει πρὸς ταμίας. Æschin. [p. 57, 39] : Ἑλέσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τείχη, καὶ ταμίας. Distribuebant et annonam ac stipendia : ut patet ex Athen. 11, [p. 493, F] : Λαβόντος αὐτοῦ σύνταξιν βασιλικήν, μεταπεμψάμενος τοὺς ταμίας, ἐκέλευσεν, ἐὰν παραγένηται ὁ Σωσίβιος ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ ὅτι ἀπείληφε. Apud Romanos vero ταμίαι olim ξένια etiam τοῖς πρεσβεύουσιν ἔπεμπον, et νοσούντων ἐπεμέλοντο, et τελευτήσαντας ἔθαπτον ἐκ δημοσίου, Plutarch. Probl. Rom. p. 498 meæ ed. [275, C] : ubi non solum ταμίας vocat, sed etiam ἐπάρχους τοῦ ταμιείου, Præfectos ærarii. [Ταμίας de Quæstore Rom. frequens ap. Dion Cass., modo sic scriptum, modo ταμιείας, ut 47, 23 fin., quod nihili.] Vide et [Hesych. bis et] ap. Harpocr. ac Suid. quædam alia. [Memorat Harpocr. præter eos de quibus supra, Ταμίας τῶν τριήρων, etiam τριηράρχους comitatos, teste Eupolide in Μαρικᾷ. V. Demosth. infra cit. Pollux 8, 116 : Ταμίας ἐκάλουν τοὺς ταῖς ἱεραῖς τριήρεσι λειτουργοῦντας ἄλλους ἢ τριηράρχους. Idem ib. 144 : Τὸ παρ' Ὑπερίδῃ μετοικικῆς συμμορίας ταμίας. Frequenter memorantur etiam in inscrr., ut Atticis infra citt., et aliis.] Metaph. [Theognis 504 : Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· 1184 : Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τά τ' ἐν παύροισι πέφυκεν ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι· 1242 : Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι, τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.] Plato Tim. [p. 84, D] dicit, τὸν πνεύμονα esse τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίαν, i. e. In corpore dispensare spiritum, veluti quæstor aliquis in aula regis pecunias dispensat in diversos usus. Ubi etiam nota additum dativum : sicut et ap. Gregor. Naz. Or. de Baptismo : Χριστὸς γὰρ καὶ τοῦ παθεῖν ἦν ἑαυτῷ ταμίας, ὥσπερ τῆς γεννήσεως. [Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 4, 57 sive Apollon. De pron. p. 106 A : Ἰν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης. Pind. Ol. 13, 7 : Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου.] Latius etiam extenditur, et modo Dispensatorem significat, modo Arbitrum, modo Administratorem s. Præfectum : ut Hesych. quoque ταμίας exp. non solum φύλαξ χρημάτων, οἰκονόμος, sed etiam διοικητής, προστάτης. [Pind. Isthm. 5, 54 : Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε· Nem. 6, 27 : Σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ ἕτερον οὔτινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων ταμίαν στεφάνων· Ol. 14, 9 : Οὔτε γὰρ θεοὶ ἁγνᾶν Χαρίτων ἄτερ κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαῖτας, ἀλλὰ πάντων ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ· Isthm. fr. 4, 6 : Ταμίαι σοφοὶ Μουσᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων. Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 22, 22 : Πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅ,τι χρὴ τετελέσθαι.] Eur. [Med. 1412] : Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ. [Ib. 170 : Ζῆνά θ' ὃς ὅρκων θνατοῖς ταμίας νενόμισται· Tro. 231 : Καὶ μὴν Δαναῶν ὅδ' ἀπὸ στρατιᾶς κῆρυξ, νεοχμῶν μύθων ταμίας. Plato Reip. 2, p. 379, E : Οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται.] Thuc. [6, 78] : Ταμίας [ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ] τῆς τύχης, Qui in arbitrio fortunam habet, Qui fortunam suo arbitrio temperat, ut loquitur Petronius. Il. Δ, [84], T, [224] : Ὥστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Belli dispensator inter homines. Seu Cujus arbitrio permissa est dispensatio belli inter homines, Bellorum inter homines arbiter : de Jove. [Tryphiodor. 507.] Et Od. K, 21, de Æolo : Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. [Ænigma Anth. Pal. App. 180, 2 : Οἰκείων ἀνέμων ταμίας. Conf. Polyb. 34, 2, 5; 11, 20. Oppian. Hal. 1, 24 : Ποταμοὶ ... λοετρῶν ἀέναοι ταμίαι. Manetho 4, 22 : Ὑδροχόος, ταμίης νεφελώδεος Οὐλύμποιο. Isocr. p. 224, A : Τῶν ὄμβρων καὶ τῶν αὐχμῶν τοῖς μὲν ἄλλοις ὁ Ζεὺς ταμίας ἐστίν.] Et Aristoph. Nub. [566] Neptunum vocat τριαίνης ταμίαν, Tridentis arbitrum. [Soph. Ant. 1154 : Προφάνηθ', ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις Θυίαισιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἴακχον. Critias ap. Athen. 1, p. 28, C : Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. Aristot. Pepl. 61 : Τόξων Ἡρακλέους ταμίαν, de Philocteta. Anon. 6, 42, 4 : Σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας· Paul. Sil. ib. 64, 4 : Καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμίην. Lucian. Demon. c. 65 : Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, et ubi ἄρχει, cetera eadem Julian. Cæs. p. 318, D. Luc. Amor. c. 37 : Σωφρονούντων ταμίας παθῶν.] At ταμίας τῆς παράλου ap. Dem. [p. 570, 4] significat potius Quæstorem quam Administratorem provinciæ maritimæ [V. Harpocr. supra cit.]; nam paulo post ait, Τῆς μὲν παράλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα, Quum quæstor esset in maritima provincia : ταμίας γεγονώς, ut ibid. loquitur. [Athen. 2, p. 58, B : Ὁ τῶν δείπνων ταμίας Οὐλπιανός.] ‖ Ταμίας exp. etiam Defensor. Dionys. H. 8, [39] : Αὐτὸς ἑαυτῷ ταμίας [τῆς δίκης] γίνεται, Ipse sibi patrocinatur, ac suam causam defendit. [Forma dat. pl. ταμίασι vel ταμίασιν pro ταμίαις, quam cum advv. in —ασι comparant Porson. ad Aristoph. Pac. 941, p. (139), Buttm. Gr. vol. 2, p. 352, aliquoties est in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 186 sqq., n. 138, 139, 140, οἱ ταμίας 139, 24. ἀιᾶ L. Dind.]

[Ταμίας, ὁ, Tamias, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 335, n. 200, 11.]

Ταμιεία, ἡ, Quæstura [Gl.], Bud. [Plut. Cat. min. c. 17 init. : Ὑπατείας ἀξίωμα τῇ ταμιείᾳ προσέθηκε· 18. Dio Cass. 41, 24 : Συνήθης αὐτοῖς ἐκ τῆς ταμιείας ἦν.] Idem tamen ex App. affert Μετιὼν ταμείαν, Petens et ambiens præturam : a nomin. Ταμεία : sed puto perperam omitti ι. [Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, n. 2058, B, 64 : Ἐπὶ τῆς κοινῆς οἰκονομίας καὶ

ταμιείας γινόμενος καὶ χειρίσας τὰς μεγίστας τῆς πόλεως προσόδους. V. Hesych. ap. HSt. in Ταμία cit. || Dispensatio. Plato Leg. 7, p. 806, A : Ταμιείας καὶ παιδοτροφίας εἴς τι μέσον ἀφικνεῖσθαι (mulieres). Aristot. Polit. 5, 9 init. : Ἐν φυλακῇ καὶ ταμιείᾳ· H. A. 9, 38 fin. : Τὴν ἀπόθεσιν τῆς τροφῆς καὶ ταμιείαν. Xenoph. OEc. 7, 41 : Ὁπόταν ἀνεπιστήμονα ταμιείας καὶ διακονίας παραλαβοῦσα ἐπιστήμονα καὶ πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη παντὸς ἀξίαν ἔχῃς. Ælian. N. A. 3, 10 : Ἐχῖνον τὸν χερσαῖον οὐκ ἄσοφον οὐδ' ἀμαθῆ ταμιείας τῆς ἐς τὴν χρείαν ἡ φύσις ἐποίησε. Pollux 3, 116.]

Ταμιείδιον, τὸ, dimin. forma, Repositoriolum. Legitur ap. Suid., qui ταμιεῖον exp. κοιτῶνα : forsan quoniam in cubilibus et conclavibus thesauri erant, ut in thalamo Ulyssis.

Ταμιεῖον, τὸ, [ἰδιωτικὸν, Cellarium, Cella proma, Penarium, Penum, Promptuarium, Cellarius et Cellaromarium, Penaria cella, Gl.] Cella penuaria, Locus in quo promus cellarius recondere s. reponere solet suos thesauros, ut sunt loca in quibus reponuntur frumenta, poma, aliique fructus, item cibaria, et similia. [Steph. Byz. : Ταμιεῖον, οἶκος ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Ἰπνὸς (voc. ex n. pr. corruptum) καὶ ἄλλοι. Φρύνιχος δὲ ἐν σοφιστικῇ παρασκευῇ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν φησι τὸ ταμιεῖον. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸν ταμίαν. Ὁ δὲ τοῦ ταμιείου οἰκήτωρ ταμιεύς (quod v.). De signif. a Phrynicho posita Meinek. confert fr. Anaxandr. vel Diphili ap. Stob. Fl. 68, 7 vel 77, 8 : Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ· et Democriti ap. Plutarch. Mor. p. 500, D : Ἂν δὲ σαυτὸν ἔνδοθεν ἀνοίξῃς, ποικίλον τι καὶ πολυπαθὲς κακῶν ταμιεῖον εὑρήσεις καὶ θησαύρισμα. In bonam partem Alexander ap. Stob. Fl. 67, 12 (de quo Meinek. Com. vol. 1, p. 488) : Ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστι γενναία γυνή. Menander fr. Pseudherc. ap. Harpocrat. v. Κτησίου Διὸς cit. : Τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον. Thuc. 7, 24 : Ἅτε γὰρ ταμιείῳ χρωμένων τῶν Ἀθηναίων τοῖς τείχεσι, πολλὰ μὲν ἐμπόρων χρήματα καὶ σῖτος ἐνῆν. Xen. Eq. 4, 1 : Τὸν σῖτον κλαπῆναι τὸν τοῦ δεσπότου ἐκ τοῦ ταμιείου· H. Gr. 5, 4, 5 : Κἀκείνους μὲν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον τοῦ πολεμαρχείου· Comm. 1, 5, 2 : Δούλῳ δ' ἀκρατεῖ ἐπιτρέψαιμεν ἂν ἢ βοσκήματα ἢ ταμιεῖα.] Pollux 1, [245] : Σταφυλοβόλιον, ὅ ἐστι ταμιεῖον. [Id. 1, 80; 9, 44.] Isocr. Ad Dem. [p. 11, E] : Ὅπως τὰ λοιπὰ μὴ παρ' ἑτέρου ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἐκ ταμιείου, προφέρῃς. [Diod. 20, 58 med. : Ἐκ τῶν παρεσκευασμένων ἐν τοῖς ταμιείοις τὰ ζῷα τὰς τροφὰς ἐλάμβανον. Dionys. A. R. 5, 73 fin. Lucian. Rhet. præc. c. 17 fin. : Ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρήσασθαι καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν.] Et ap. Plutarch. Symp. 5, in præf. [p. 672, F] quidam dicunt τοὺς λόγους ἴδιόν τι τῇ ψυχῇ ταμιεῖον εὐπαθειῶν ἀποκεῖσθαι. Item ταμιεῖον [τὸ δημόσιον, Fiscus, Gl.] dicitur Locus in quo pecuniarum thesauri reponuntur [Plato Reip. 3, p. 416, D; 8, p. 548, A : Κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς· 550, D; Prot. p. 315, D. Diod. 11, 47 init. : Ἀποδεῖξαι τὴν Δῆλον κοινὸν τ., de qua Thuc. 1, 96 : Ταμιεῖον Δῆλος ἦν αὐτοῖς. Ptolem. 4, 7, 16 : Καμβύσου ταμιεῖα], Ærarium [Gl.] in quo quæstor recondit accepta [Polyb. 3, 26, 1 : Παρὰ τὸν Δία τὸν Καπετώλιον ἐν τῷ τῶν ἀγορανόμων ταμιείῳ· 6, 13, 1 : Ἡ σύγκλητος πρῶτον μὲν ἔχει τὴν τοῦ ταμιείου κυρίαν. Dionys. A. R. 9, 15 init.] Plutarch. Popl. [c. 14] : Ταμιεῖον ἀπέδειξε τὸν τοῦ Κρόνου ναὸν, Saturni ædem publico æri reponendo dicavit, In Saturni æde ærarium civitatis constituit. Herodian. 1, [6, 19] : Ταμιεῖα χρημάτων βασιλικῶν, Ærarium principalis pecuniæ, Polit. Rursum Plutarch. De am. frat. [p. 484, A] : Ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν, εἰς τὸ Καίσαρος ταμιεῖον ἀποληφθεῖσαν. [Alios Plutarchi aliorumque ll. proprie et improprie dicentium annotavit Wyttenb. in Ind. Hesychius interpr. etiam κοιτῶνας, ut Suidas in Ταμιείδιον cit., et Ταμίον, θάλαμος.] Et Ταμεῖον, τὸ, pro ταμιεῖον, passim obvium [ut in Gl., sed contra ordinem literarum et alibi sæpe in libris pro ταμιεῖον, ut locis omnibus deinceps ab HSt. citatis] itidem pro Cella penuaria s. promptuaria, et in qua non esculenta solum ac poculenta, sed etiam frumenta, poma, et fructus æstivi; nec non pro Loco in quo pecuniæ et pretiosior supellex reconditur : ut testatur et Pollux 9 [l. in altera forma cit.] : Καὶ θησαυροὶ, καὶ ταμεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροί. Plut. De deo Socr. : Διέτριβεν ἐν τῷ ταμείῳ πολὺν χρόνον, sc. ζητοῦσα τὸν χαλινὸν, καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον. Phœnicides com. ap. Athen. 10, [p. 415, E] de helluone quodam, Ἐσθίει Μέχρις ἂν εἴδῃ τις, ἢ λάθῃ διαρραγείς. Τοιοῦτ' ἔχει ταμεῖον ὥσπερ οἰκίας. Rursum Plut. Περὶ εὐθυμίας [p. 473, B] dicit unumquemque ἐν ἑαυτῷ τὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς δυσθυμίας ἔχειν ταμεῖα. Idem in Probl. Rom. [p. 275, C] dicit, οἱ ἔπαρχοι ταμείου, Præfecti ærario publico : quos ibid. ταμίας vocat, i. e. Quæstores s. Quæstores ærarios. [Non infrequens eadem forma in Vitis Plutarchi, sed ubique in alteram mutanda.] Sic Herodian. 7, [4, 4] : Οἱ προεστῶτες τοῦ ταμείου τότε, Qui tunc fisci rem curabant, Polit. [Ταμεῖον est in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 815, n. 1689, 13, Laris. n. 1786, 5, aliisque ib. p. 428, n. 356, 16 (sed 26 ταμιείου), vol. 2, n. 2040, 7; 2051, 8; 3509, 4; 3574, 6; 3585, 7; 3639, 2, et in Add. vol. 2, p. 1117, n. 2837, 12; vol. 3, p. 536, n. 5200, b, 4, sed recentibus omnibus. Exx. V. et N. T. et Byzantinorum v. ap. Schleusner. et Ducang. || Forma Τάμιον Apollinar. Ps. 32, 14 : Τέχνῃ κατθέμενος κρυφίοις ταμίοισιν ἀβύσσου· 134, 16 : Αὐτὸς ἄναξ ταμίων ἀνεμοδρόμον ἐξάγει ἀλκήν· epigr. inscr. Bithyn. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 978, n. 3797, d, 6 : Ποινῆς εἵνεκα δώσει τῷ ταμίῳ χρυσοῦς ὀκτάκι τοι δεκάτους. Sed in Thessalonic. ib. p. 56, n. 1973, 9, ταμίῳ est fortasse pro ταμείῳ. L. Dind.]

[Ταμίευμα, τὸ, Dispensatio. Xenoph. OEc. 4, 15 : Δαπανᾶται δὲ διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων τὰ πλεῖστα. De re ipsa condenda aut promenda et dispensanda Diod. 3, 16 med. : Ἀνεκλείπτοις γὰρ καὶ διὰ παντὸς ἑτοίμοις χρῶνται ταμιεύμασιν, ὡς ἂν τοῦ Ποσειδῶνος τὸ τῆς Δήμητρος ἔργον μετειληφότος, de Ichthyophagis.]

[Ταμιεὺς, έως, ὁ, quod ponit Steph. Byz. tanquam gentile a ταμιεῖον, quasi illius esse possit οἰκήτωρ præter quasdam bestias, id nihilo melius videtur quam quod idem in Ὀλυμπιεῖον illius fingit gentilia Ὀλυμπιεὺς ἢ Ὀλύμπιος.]

[Ταμιεύσιμος, ὁ, ἡ, Recondendus, In conditorio asservandus. OEcumen. In Apocal. p. 322, 4 Cramer. : Τὸ σιτῶδες καὶ πρὸς ἀποθήκας αὐτῶν ταμιεύσιμον. Hase.]

[Ταμίευσις, εως, ἡ, Fiscatio, Proscriptio, Gl. Dispensatio. Ælian. V. H. 2, 5 inscr. : Περὶ χρόνου ταμιεύσεως.]

Ταμιευτικὸς, ἡ, ὸν, Quæstorius [Gl.] : τ. ἀρχὴ, ἐξουσία, Quæstoria dignitas s. potestas ap. [Dionys. A. R. 8, 77, ἐξουσία·] Plutarch. [Cat. min. c. 16 init., Ti. Gracch. c. 6]; τ. νόμος, Quæstoria lex, ap. Eund. in Popl. [c. 12, et Cat. min. l. c.] || Ταμιευτικὸς exp. etiam Parcus, et Qui recondere novit in futurum. [Pollux 3, 115 : Ταμιευτικὸς, κατορύττων τὸ ἀργύριον. Origen. In Cels. 4, p. 217, 47 : Ταμιευτικώτερον τῶν ἑαυτοῖς χρησίμων. Hemst. M. Antonin. Comment. 1, 16 : Καὶ τὸ φυλακτικὸν ἀεὶ τῶν ἀναγκαίων τῇ ἀρχῇ, καὶ ταμιευτικὸν τῆς χορηγίας. Hase. || Adv. Eustath. Opusc. p. 149, 78; 259, 47.]

[Ταμιεύτρια, ἡ, Proma conda. Andr. Cret. p. 201, A : Τὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ μεγίστων δωρεῶν τ. Kall.]

[Ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, Quæstor. Manetho 4, 580 : Ἀνέρες ἔσσονται βαθυχρήμονες, ἔν τε τραπέζαις πιστόφρονες πόλεως ταμιεύτορες.]

Ταμιεύω, Sum quæstor, Quæstoris munus obeo, Quæsturam gero. Aristot. Polit. 3, [11 ante fin.] : Ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχουσι. [Plutarch. Cic. c. 17, Cat. maj. c. 3, et alibi.] Dem. [p. 1189, 7] : Ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, Qui quæstor erat Philippi naucleri. Id. [p. 570, 15] cum gen. : Τῆς παράλου ταμιεύσας, Quum quæstor esset s. quæsturam gereret in maritima provincia, Quum quæstor administraret maritimam provinciam, τῆς παράλου ταμίας γεγονὼς, ut ibid. loquitur. [Plutarch. Mor. p. 842, F : Τοῦ ταμιεύσαντος στρατιωτικῶν ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος.] Item, Sum promus cellarius, ut Colum. loquitur. Aristoph. Vesp. [963] : Ἀνάβηθι, τυράννηστι, καὶ λέξον μέγα. Σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. [Eq. 959 : Παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν ταμίευέ μοι· 948 : Ὡς οὐκέτι ἐμοὶ ταμιεύσεις.] || Aliquando transitivum est, et significat Condo, Recondo, In conditorio s. repositorio asservo, In penuaria cella repono, [Fisco, Proscribo,

Reservo, Sepono, Gl.] θησαυρίζω. In qua signif. usurpatur non activa tantum vox [ut ap. Soph. Antig. 949 : Καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους· schol., ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διὸς, ὃ ἐστιν ἔγκυος ἦν (Danae). Aristoph. Av. 1538 : Καλλίστη κόρη, ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς κτλ. 1542 : Ἅπαντά τἄρ' αὐτῷ ταμιεύει· Lys. 494 : Ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον; 493. 495 : Τἄνδον χρήματα ... ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν. Plato Reip. 5, p. 405, C : Ταμιεύειν παραδόντας. Demosth. p. 741, 4 : Ταμιεύσας ἐν ἀκροπόλει τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Lysias p. 155, 25 ; 162, 43, et al.], sed et passiva, ac media. [Aristoph. Eccl. 600 : Εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς, ταμιευόμεναι καὶ φειδόμεναι (quæ conjungit etiam Pollux 3, 116)· Thesm. 419 : Ἃ δ' ἦν ἡμῖν πρὸ τοῦ αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προαιρούσαις λαβεῖν ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι ἔξεστιν. Priori l. conf. Dionys. A. R. vol. 4, p. 2352, 13 : Τὰ μὲν ἀναγκαῖα τὸ λυπρὸν ἀπόχρη μοι γήδιον φιλεργοῦντι καὶ ταμιευομένῳ παρέχειν. Theophr. H. Pl. 9, 2, 8 : Εἰκὸς ταμιευομένων μὲν πλείω χρόνον ἀντέχειν, ἐὰν δὲ πᾶσαν (τὴν καρδίαν τοῦ δένδρου) ἐξαιρῶσιν, ἐλάττω.] Lucian. [Adv. ind. c. 25.] Ταμιεύου τἀργύριον, Reconde pecuniam. Philo V. M. 1 : Προνοίᾳ τοῦ πρὸς πλείω χρόνον ταμιεύσασθαι τὰ ἐπιτήδεια, In provisionem penoris diuturniorem, Turn. Item Lysias Or. c. Nicom. Scribam [p. 183, 17] : Ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, Hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. At plane metaphoricum est ap. Synes. Ep. 49 : Ποιητικῇ γὰρ ὁ Θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, In perpetuis condere monumentis et conservare, Bud. [Med. Dionys. A. R. 4, 11 post med. : Τάς τε δίκας ἐρήμους ἐκλιπόντας καὶ φυγὴν ἑαυτοῖς ταμιευσαμένους. Appian. Syr. c. 47 : Ὡς δή τι τοῦτ' ἔγκλημα τοῖς Σύροις ταμιευόμενοι.] Lucian. [Prom. c. 8] : Ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἔγχολόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, In crastinum recondere odium, i. e. Recondere odium in pectore, quod postridie evomas. [Dispensandi signif., ut infra med., Hippocr. p. 814, B : Καλαὶ οὖν αἱ τοιαῦται ἰσχύες εἰσὶν, ᾗσιν ἔξεστιν καὶ ἀσθενεστέρῃσι καὶ ἰσχυροτέρῃσι χρέεσθαι αὐτὸν ταμιεύοντα. Dionys. A. R. 10, 44 init. : Ὁ ἄρχειν τε καὶ παύεσθαι μάχης τὸν καιρὸν ταμιεύων ἐκεῖνος ἦν. Plut. Timol. c. 27 med. : Συνιδὼν ὁ Τιμολέων τὸν ποταμὸν αὐτοῖς ταμιεύοντα τοῦ πλήθους τῶν πολεμίων ἀπολαβεῖν ὅσοις ἐθέλοιεν αὐτοὶ μάχεσθαι. Dio Chr. Or. 67, vol. 2, p. 363 : Μελέαγρον, ᾧ δαλόν τινα λέγουσι ταμιεύειν τὸν τῆς ζωῆς χρόνον.] Item et generalius ταμιεύεσθαι aliquid dicitur aliquis pro Recondere quod in futurum promat, s. In tempus futurum rejicere, ut Bud. interpr. tum in præcedente Luciani loco [et ejusdem Hesiod. c. 2 : Οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Dio Chr. Or. 46, vol. 2, p. 213 fin. : Φυλάττων καὶ ταμιευόμενος τὴν τοῦ αὐτοκράτορος προθυμίαν εἰς ὑμᾶς], tum ap. Greg. Naz. De Baptismo : Σώματα μὲν προκαθαίρειν, ψυχῆς δὲ κάθαρσιν ταμιεύεσθαι, In tempus mortis differre. Et in hoc Basil. Ep. ad Eustath. : Φημὶ δὲ χρῆναι, διδόντι μὲν τὰ ἀγαθὰ τῷ Θεῷ χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ μὴ δυσχεραίνειν. Itidem ἀποτίθεσθαι usurpavit Pausan. p. 67, pro In aliud tempus reponere, et non in præsens promere. Greg. Naz. pass. voce et signif. pro Ad aliquem usum in tempus asservari, ut in Epitaph. Gorgoniæ : Ἐπειδὴ ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. [Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Polluc. 10, 152 : Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται. Aliter Pind. Ol. 8, 30 : Χώραν Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ. Plato Reip. 6, p. 508, B : Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ἣν ἔχει ἐκ τούτου ταμιευομένην ὥσπερ ἐπίρρυτον κέκτηται, Vim quam habet visus ab sole accepit. Plutarch. Mor. p. 157, A : Οὐ νομίζεις καὶ τὸ νέκταρ αὐτῷ δυσπόριστον εἶναι καὶ σπάνιον, ὥστε φείδεσθαι καὶ παρέχειν ἑκάστῳ τεταμιευμένον.] || Ταμιεύεσθαι, Promere, affert Bud. ex Xenoph. Conv. [4, 41 : Καὶ γὰρ ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, πολυτελῆ γὰρ γίγνεται, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι.] Significat etiam Dispensare et temperare, ut ap. [Aristot. De partt. an. 3, 14 ante fin. : Ὅπως ταμιεύηται ἡ φύσις καὶ μὴ ἀθρόος ᾖ ἡ ἔξοδος τοῦ περιττώματος· H. A. 9, 13 init. : Ὅταν δ' ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, ἀποκρύπτουσα ταμιεύεται (grus). Diod. 4, 12 init. : Ὁμοίως δὲ κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν (ut neque occideret neque ab ipso occideretur) ἀπήνεγκε τὸν κάπρον ζῶντα πρὸς Εὐρυσθέα. Dionys. A. R. 1, 66 fin. : Ταμιευομένων ὁπόσα βούλονται τῶν ἀνθρώπων τὸ ὕδωρ· 82 init. : Τῆς μὲν πράξεως τὸν καιρὸν ἐγὼ ταμιεύσομαι· 3, 20 med. : Ταμιευσάμενος τὸν καιρὸν ὁ Ῥωμαῖος ὑποστρέφει. Signif. Temperandi s. Moderate utendi A. R. 1, 65 fin. : Ἀσκανίου δὲ τοῖς Λατίνοις ταμιεύεσθαι τὴν τύχην συμβουλεύοντος, ἄδειαν εὑρόμενος ἀπῆλθεν ὑπόσπονδος· 6, 19 init.; 8, 25 med., ubi μετριάσαι καὶ τ. τὴν τ.; 48 med.; 9, 12 med., τὴν εὐτυχίαν. Et 7, 50 init. : Οὐκ ἐταμιεύσατο τὴν τοσαύτην χάριν οὐδ' ἔλαβεν αἰσχυνομένως αὐτὴν καὶ σωφρόνως. Lucian. Imag. c. 21 fin. : Ἐταμιεύσαντο πρὸς τὸ ἀνθρώπινον τὴν φορὰν καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες· et similiter Anach. c. 19 init. et c. 35 in. : Οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν. Ælian. V. H. 2, 5 : Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδὼ, ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα.] Plutarch. De educ. puer. [p. 8, C] : Οὕτω δεῖ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. [Alia exx. v. ap. Wyttenb. ad p. 131, D.] Item Constituere, Determinare, Definire, et veluti Sibi reservare atque excipere. Thuc. 6, p. 204 [c. 18] : Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν. Sic fere Xenoph. Cyrop. 3, p. 49 [c. 3, 47] : Παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥσθ' ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Ubi interpres, Tradentes se nobis dispensandos, ut, cum quanto vellemus eorum numero, pugnaremus. [4, 1, 18 : Παρέσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι· Hipparch. 7, 12. Sine ὥστε Anab. 2, 5, 18 : Τοσοῦτοι δ' εἰσὶ ποταμοὶ, ἐφ' ὧν ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ἂν ὑμῶν βουλώμεθα μάχεσθαι.]

[Ταμινύρα, ἡ, Taminyra, n. mulieris in inscr. Segestæ reperta ap. Rochett. Mus. Rhen. nov. 4, 1, p. 91 : Διόδωρος Τιττέλου Ἀπερραῖος τὰν ἀδελφὰν αὐτοῦ Ταμινύραν Ἀρτέμωνος ἱερατέουσα(ν) Ἀφροδίτᾳ Οὐρανίᾳ. Sic enim esse in lapide, non Τανμινυραν, ut ap. Dorvill., testatur Rochett. p. 92, conjicitque Lycium hoc fuisse nomen, cujus terræ sunt Ἀπέρραι. Sed leg. esse αὐτούτα Μινύραν, ut in alia Segestana est τὰν αὐτούτα ματέρα, animadvertit Franz. C. I. vol. 3, p. 604, n. 5543. L. D. Conf. Münter. *Rel. der Karthager* ed. alt. p. 84, (1). Hase.]

[Τάμιον. V. Ταμιεῖον.]

[Ταμιουχέω, i. q. ταμιεύομαι, Condo. Nicet. Annal. 10, 3, p. 184, D : Ὅσον τὸν μετόπισθεν ὑποτύφων κότον καὶ τὸ ἐχθραντικὸν καὶ μνησίκακον εἰς καιρὸν ἐταμιούχει τὴν ἀνταπόδοσιν. Ubi liber unus ἐταμιούλκει. Quod est ap. Andream Cret. p. 91, A : Τοῦ ἀμνοῦ τὴν πρᾶξιν ταμιουλκῶν, non pro τιμιουλκῶν, quod comparat Combefis. p. 387, sed pro ταμιουχῶν, ut videtur, nisi utrumque eadem signif. dixerunt recentiores. Nam etiam Niceph. Gregor. Hist. Byz. 8, 4, p. 185, D : Δομέστικος τηνικαῦτα ἀκουόμενος καὶ τῶν ἅλων τὴν διοίκησιν ταμιουλκῶν. Per diphthongum ap. Eustath. ad Il. B, 237 : Πέσσειν δὲ γέρα τὸ κατέχειν καὶ ταμειουχεῖν· et in Opusc. p. 120, 71 : Κακίαν ταμειουχῶν ἀπόθετον· 116, 37 : Θησαυροφυλάκιον, ἐν ᾧ ταμειουχεῖται πολλὰ μὲν κακὰ κτλ., et alibi, sed per ι p. 61, 65 ; 71, 27, ut Ταμιουχία, ἡ, Conservatio, p. 350, 9 : Ὁ στόμαχος οὔτε τῇ φυσικῇ ταμιουχίᾳ στέργει κτλ., sed male ταμειουχείας p. 103, 39. Theodor. Metoch. Misc. p. 543, 17 : Βασιλεῖ μὴ παμπλήρους ταμειουχίας ἀναδιδούσης ἱκανῶς ἑκάστοις τὰ ... πρόσφορα. L. Dind.]

[Ταμιουχία. V. Ταμιουχέω.]

Ταμιοῦχος, ὁ, ἡ, ab eodem ταμεῖον derivari potest, ut sit pro ταμιειοῦχος, i. e. Præfectus et custos τοῦ ταμιείου [Penarius, Confiscator, Cellarius, Ærarius, Gl.] : ut εὐνοῦχος dicitur Is qui curandis lectis præest. Hesych. exp. οἰκονόμος, utens eod. vocab. in exponendo ταμεῖαι [ταμίαι], ut et Suid. [Schol. Hom. Od. H, 166. Wakef. Fab. Æsop. ap. Valck. Opusc. vol. 1, p. 251, 13 : Ἡ τ. ἐπεισῆλθεν. L. D. Œcumen. In Apocal. p. 413, 19 Cramer. Epanag. Basilii, Leonis et Al. p. 67, 15 Zachar., de Deo : Ὁ τῶν ἀγαθῶν πάντων πρύτανις καὶ τ. Hase.]

[Ταμιόω, Confisco, Gl., quæ Ταμιοῖ, Confiscat. Neque legendum ταμιεύει. Eustath. Opusc. p. 20, 39 : Φόρτους ἐν αὐταῖς ἐταμιώσαντο. Conf. Ἀποταμιόω et Duker. Obss. Misc. vol. 3, p. 83 sq. L. Dind.]

[Ταμιράδαι, ἱερεῖς τινες ἐν Κύπρῳ, Hesychius.]

[Ταμισίνης, ὁ, apud Dioclem Oribasii p. 35 ed. Matth. : Τυρὸς δὲ πᾶς χείρων μέν ἐστι τῶν εἰρημένων· ἥκιστα δ' ἂν λυπήσειεν αἴγειος, ταμισίνης, a τάμισος repetit Matthæus, ut sit Coagulatus.]

[Τάμισος, ἡ, Coagulum. Theocr. 7, 16 : Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. Schol. : Τάμισος δὲ ἡ πιτύα (s. πυτία) εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον· ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν. Seager. Id. 11, 66 : Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα. Nicander Al. 377 : Ἐν καί που ταμίσοιο ποτὸν διαχεύατο θρόμβους· Ther. 577, 711, 949. (Ad Nicandr. Ther. 577 schol. : Τάμισον τὴν πυτίαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων ζώων εὑρίσκεται· χρῶνται δ' αὐτῇ πρὸς πῆξιν τῶν τυρῶν. Hase.) Oppian. Cyn. 4, 271 : Ταμίσῳ πρῶτος γάλα πήξατο. Hippocr. p. 667, 36 : Τάμισον ὄνειον, quo respicere Galenum et Erotianum animadvertit Foes. et de vitioso τὸ μισὸν ex iis corrigendo dixit. Aret. p. 98, 13 : Λαγοῦ ταμισὸς ἢ νεβροῦ ἢ ἐρίφου· 17 : Τῆς ταμισοῦ ὀβολοὶ τρεῖς, ut apud illum scriptum. Ταμίσου etiam Paul. Æg. p. 4, 22. ät]

[Τάμμας, ὁ, Tammas, i. q. Athamas. Schol. Hom. Il. I, 192 : Οἱ αὐτοὶ (Iones) δὲ καὶ τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τὸ τ Τάμμας λέγουσι, Τάμμεω θυγατέρος, Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτίων. L. Dind. || Ger. Vossius Etymol. linguæ lat. s. v. Dama, p. 174 : « Verius autem est, venire dama a κεμμάς. Gloss. : Dammæ, δορκάδες, κεμμάδες. Nempe pro κεμμὰς Siculi dixerint ταμμὰς, unde dama. » Hase.]

[Τάμνα, πόλις Ἀραβική, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης Ταμνίτης, Steph. Byz.]

[Τάμνω. V. Τέμνω.]

[Ταμύναι, αἱ, Tamynæ. Τάμυνα, πόλις Ἐρετρίας. Στράβων ι' (p. 447) καὶ πληθυντικῶς (Demosth. p. 999, 8) Εἰς τὰς Ταμύνας. Τὸ ἐθνικὸν Ταμυνεὺς καὶ θηλυκὸν Ταμυνηὶς ἐξ αὐτοῦ. Λέγεται καὶ Ταμυναῖος (ut in numo Ligorii ab Holstenio memorato Ταμυναιων)· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται. Παυσανίας ι' περιηγήσεως (alii libri ια', Meinek. θ', ut ad Tanagram referatur illo libro a Pausania memoratam), Steph. Byz. Herodot. 6, 101 : Τῆς Ἐρετρικῆς χώρης κατὰ Ταμύνας. Harpocrat. et partim Photius : Ταμύναι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος (p. 66, 5). Πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ Σίμων(ίδης Vales.) ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα θρήνῳ. Ubi Bekk. Ταμῦναι, contra præceptum Arcadii p. 194, 2, ubi Ταχύνη, Draconis p. 29, 12 ; 64, 27 ; 86, 22, ubi tamen, pariter atque ap. Herodian. Cram. An. vol. 3, p. 287, 24, quædam confusa. Ap. Steph. Byz. igitur Τάμυνα librarii aut Hermolai errore positum pro Ταμύναι. ö L. Dindorf.]

[Ταμυράκη, πόλις Σαρματίας τῆς ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμυρακηνὸς, Steph. Byz. Strabo 7, p. 308. Ταμυράκης κόλπος 307, 308. Arrian. P. Eux. p. 20, 26 ; fr. P. Ponti Eux. p. 7, 24.]

[Ταμύρας, ὁ, Tamyras, n. viri ; ut videtur, i. q. Θαμύρας. Certamen Hesiodi et Homeri p. 314, 3 ed. Gœttling. : Ἔνιοι δὲ Ταμύραν (perhibent patrem Homeri). Confert Welcker. De cyclo epico p. 150, Ταμυρίναν in inscr. ap. Gualter. Inscr. Sic. n. 37, Thes. Antiq. Sic. vol. 6, p. 218. Sed v. Ταμινύρα. Ipsum Ταμύρας de Thamyra est in vase *Annali dell' Instit.* vol. 8, p. 328. || Fl. Phœnices, ap. Strab. 17, p. 756. L. Dindorf.]

[Ταμωνῖτις, ιδος, ἡ, Tamonitis, regio Syriæ vel Armeniæ, ap. Strab. 11, p. 528.]

[Ταμὼς, ὼ, ὁ, Tamos, n. Persæ, Thuc. 8, 31, 87, Xenoph. Anab. 1, 2, 21 ; 4, 2, ubi libri variant inter acutum in priori et altera, ut 2, 1, 3, et circumflexum, ut solet variari in nominibus Persicis et Ægyptiis in ως. Ταμῶς, ῶ, omnes Diod. 14, 19, Ταμὼς, Τάμων, Ταμὼν 35.]

[Τάνα vel Τάνη, unde plur. ap. Hermet. Stob. Ecl. vol. 1, p. 476 Heer., 1, p. 187 Gaisf. : Τούτους οὖν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ δαίμονας· οὐδὲ γὰρ ἴδιόν τι ἐστι γένος τὸ τῶν δαιμόνων, οὐδὲ ἄλλα σώματα ἔχοντες ἐξ ἰδίας τινὸς ὕλης οὐδὲ ψυχῇ κινούμενοι ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ ἐνέργειαί εἰσι τῶν τριάκοντα ἓξ τούτων θεῶν. Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις νόησον, ὦ Τὰτ, ἐνέργημα τούτων, ὅτι καὶ εἰς τὴν γῆν σπερματίζουσιν ἃς καλοῦσι Τάνας, τὰς μὲν σωτηρίους, τὰς δὲ ὀλεθριωτάτας.]

Τανάγρα, ἡ, Vas æneum, in quo condiebant carnes, Hesych. Est et urbis nomen. [Polluci 10, 165, pro Ὅτε καὶ τὰ λεβητάρια καλοῦσι παναγρίδας, Hemst. ex codd. restituit ταναγρίδας coll. gl. Hesychii, Τανάγρα, ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα, additque « Πανάγρα vel πάναγρον alia longe res est, ut suo ordine et loco Hesych. te docebit : nec scio an satis apte et ex Græcæ linguæ genio Lebes per hanc vocem significari possit, siquidem non designet id, quod multa vel omnia contineat, sed capiat : vocis autem ταναγρίδες insolentia movisse quosdam videtur, ut παναγρίδες inepte refingerent. » De urbe Steph. Byz. : Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ διὰ τὸ πλησίον εἶναι ... Ὁ πολίτης Ταναγραῖος καὶ Ταναγρὶς (ut Ταναγρίδεσσι apud Corinnam Hephæstionis p. 107, 1) ἀπὸ τοῦ Τάναγρα (Ταναγρὰς cod., Ταναγρεὺς Meinek.) καὶ τὸ Ταναγραῖον, καὶ Ταναγρική. Ἡρόδοτος ε' (51), Ταναγρικὴ μοῖρα, καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή. Et Sophilus ap. Athen. 15, p. 640, D, κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ, ut ap. Ps.-Cic. Pro dom. c. 43, Tanagræa meretrix. Herodot. 5, 57 : Τὴν Ταναγρικὴν μοῖραν. Strabo 9, p. 400, Lucian. Somn. c. 4. De urbe Orph. Arg. 145 : Εὐπύργοιο Τανάγρης. Herodot. 9, 15 (ubi male omnes Τανάγρην, quum Τάναγραν poscat etiam accentus Τάναγρα, de quo Arcad. p. 101, 17 ; 194, 19, Herodian. Cram. An. vol. 3, p. 288, 19). 43, et sæpius Thuc., Xen., Strabo 9, p. 403 sq., Pausan. et alii. Gent. Ταναγραῖος ap. Herodot. 5, 79, Thuc. 3, 91, Xenoph., Lucian. Gall. c. 4, ubi de gallo, et alios, item in numis, ut suspecti sint, qui Ταναγριτων. V. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 201, Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 107 ; *Suppl.* vol. 3, p. 519 sq. In inscrr. Bœot. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 735, n. 1562, 3 ; 1563, 2, 4, Ταναγρείων· p. 754, n. 1571, 24 ; 776, n. 1593, 11, Ταναγρῆος et Ταναγρήω. Obscuræ sunt Hesychii gll. : Ταναγρίδαι, οἱ Ταναγρεῖς. Ταναγραίων φυὴν, κήτει ὁμοιότητα. Ἔφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτητα, ὃς ἐλέγετο, quarum de altera conjecturis intt. et Marxii p. 178 sq. præstat Ruhnkenii et Hemsterh. in Auct. : Ταναγραίῳ φυὴν Κητεῖ ὁμοιότατος. Ἔφ. λ. ε. τ. ἐν Τ., ὃς διὰ παχύτητα ἐλέγετο Κητεύς. Sic enim Athen. 12, p. 551, A : Ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κήτει ἐοικέναι, ubi Κητεῖ scribendum erit, nisi κήτει ap. Hesych. Ταναγρικὸς (semel vitiose in edd. scriptum Ταναγραϊκὸς) bis Plutarch. Pericl. c. 10, Lucian. Gallo c. 4, a Boiss. cit. || F. Asopi et Metopes Τάναγρα ap. Diod. 4, 72. Persidis urbs ap. Ptolem. 6, 4, 4.]

[Ταναγραῖος, Ταναγρεὺς, Ταναγρίδης, Ταναγρικὸς, Ταναγρὶς, Ταναγρίτης. V. Τάναγρα.]

[Τάναγρος, ὁ, n. viri ex. suspectum in inscr. Cypariss. ap. Bœckh. vol. 1, p. 672, n. 1394, 3.]

Τᾰνᾱήκης, ὁ, ἡ, et Τανυήκης, Protensam habens aciem s. longam. Hom. Il. H, [77] : Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ. [Ψ, 118 : Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ τάμνον· Ω, 754 : Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ· Od. Δ, 257.] Ita enim legit Eustath. quum alioqui in textu inserto ejus Comment. sit ταναηκεῖ, accentu in penult. Sic et ap. Hesych. ταναηκὲς, et ταναηκεῖ, item τανυηκὲς et τανυηκεῖς. Sed contra Suidas τανύηκες et τανυήκεας, ut Eustath. [Τανυήκης τανύηκες, Arcad. p. 117, 24, Chœrob. Can. p. 47, 35, gramm. Cramer. An. vol. 3, p. 242, 10. V. Νεήκης.] Exponit autem τανύηκες Hesych. τὴν ἀκμὴν ἔχον παρατεταμένην, quæ simplicissima et optima est tam hujus quam alterius vocis expositio. Idem tamen ταναηκεῖ χαλκῷ vult esse simpliciter τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ. Sed ταναηκὲς exponit et εὐμηκες, de qua signif. vide in sequentibus. [Oppian. Hal. 4, 53 : Ταρβεῖ γὰρ σχοίνους ταναηκέας. Wakef.]

|| Τᾰνῠήκης, Protensus, In longum protensus, Longus : quum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti quum dicitur [Hom. Il. Ξ, 385, Π, 473 ; Od. K, 439, A, 231. Apollinar. Ps. 43, 15 ; 44, 7 (qui ξίφος 21, 39)] τανύηκες ἄορ, a τανύω et ἀκή. [Conf. Chœrob. Can. p. 47, 34 ; 135, 9.] At vero ap. Hom. Il. Π, [768] : Τανυήκεας ὄζους, simpliciter significat

ἐκτεταμένους, ut Hesych., s. μακρούς, ut Eustath., tanquam per παραγωγὴν duntaxat a τανύω factum, minimeque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut Idem scribit. [Orph. Arg. 1124 : Ταναηκέες Ἄλπεις, ubi al. per υ, scrib. autem τανυήκεες. Ceterum conf. Τανυμήκης.]

[Τᾰνᾱηγέτης, Æolice Ταναηγέτα, ὁ, Longe strepens, sonans. Oppian. Cyn. 2, 144, πόντος. Ubi al. per υ.]

[Ταναίμῡκος, ὁ, ἡ.] Ταναιμύκης, Mugitus suos longe protendens, Intense et vehementer mugiens : ταναιμύκου βοός, Epigr. [Samii Anth. Pal. 6, 116, 2.]

[Τάναϊς, ιδος, ὁ, ἡ, Tanais. Steph. Byz. : Τάναϊς, πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ. Στράβων ζ′ (p. 310, ubi fl., non urbs memoratur, ut sequentia epitomatoris culpa a prioribus diremta videantur), ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ, κατὰ δὲ τὰς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Ταναΐδος πόλις Ἑλληνικὴ ἔκτισται Ταναΐς (sic), ἥτις καὶ Ἐμπόριον ὀνομάζεται. Ὁ πολίτης Ταναΐτης (Ptolem. 3, 5, 24) καὶ θηλυκῶς Ταναΐτις. Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην εἶναι καὶ Ἰαξάρτην (v. sub finem), ἑλληνίσθαι δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ὡς Νικάνωρ φησί. Fluvium memorant Simonid. Anth. Pal. 7, 496, 2 : Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν. Schol. Apoll. Rh. 4, 284 : Ἑκαταῖος ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος. Lycophr. 1288, Orph. Arg. 748, Dionys. Per. 14 et al., Herodot. 4, 20, 21 etc., et sæpe Polybius, quem 10, 48, 1, Tanain, qui Europam ab Asia dividit et in Mæotin exit, confundere cum altero Tanai, qui in mare Caspium ab Oriente influit et Oxo ad septentrionem est, proprie Jaxartes vocatus (v. Steph. Byz. supra), sed Tanais a Macedonibus Alexandri, sec. Strab. 9, p. 509 seq., Arrian. Exp. 3, 30, 13 sq., Plin. N. H. 6, 16, 18 et al., annotat Schweigh. Urbs Tanais ap. Ptolem. l. c. et 8, 18, 5. V. etiam Ταναΐτης, Ταναΐτις. ἄᾶ.]

[Ταναΐτης, ὁ, Ventus a Tanai spirans. Procop. Goth. 4, p. 573, B : Ὑπὲρ δὲ Σαγίδας Οὐννικὰ ἔθνη πολλὰ ἵδρυνται, τὸ δ' ἐντεῦθεν ... βάρβαροι ἄνθρωποι τά τε παράλια καὶ τὴν μεσόγειον ἔχουσι μέχρι ἐς τὴν Μαιῶτιν καλουμένην λίμνην καὶ ποταμὸν Τάναϊν, ὃς δὴ ἐς τὴν λίμνην ἐσβάλλει· αὕτη δὲ ἡ λίμνη ἐς τὴν ἀκτὴν πόντου τοῦ Εὐξείνου τὰς ἐκβολὰς ποιεῖται ... Τάναϊν δὲ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι καὶ τὴν ἐκβολὴν ταύτην, ἐκ λίμνης ἀρξαμένην Μαιώτιδος ἄχρι ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον, ἥπερ διήκει ἐς ὁδὸν ἡμερῶν, ὥς φασιν, εἴκοσιν· ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνεμον, ὃς ἐνθένδε πνεῖ, Ταναΐτην προσαγορεύουσιν. L. Dind.]

[Ταναΐτης, Ταναΐτις. V. Τάναϊς.]

[Ταναΐτις vitium librorum Strabonis 11, p. 532, pro Ἀναΐτιδος, ab Eustath. repetitum ad Dionys. 846, Il. p. 987, 11, ut Ταναΐδος ap. Clement. Protr. p. 57, ubi τῆς Ἀφροδίτης Ταναΐδος in Ἀναΐτιδος mutantes Bochartus Geogr. S. 4, 19, et Scaliger ap. Villois. Epist. Vin. p. 92, articulum quoque videntur repetere debuisse, nisi hic l. addendus exx. in Ὁ, vol. 5, p. 1710, A, citatis nihilo fere certioribus. Fuisse tamen etiam ad Tanain Veneris sacra testatur Iamblich. Phot. cod. 94, p. 75, 8 : Λέγει οὖν ὡς ἐν παρενθήκῃ περὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἱεροῦ ... ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ Φαρνούχου καὶ Φαρσίριδος καὶ Ταναΐδος, ἀφ' οὗ καὶ Τάναϊς ὁ ποταμός, λεπτομερῶς διεξέρχεται, καὶ ὅτι τὰ περὶ τὸν τόπον καὶ τὴν χώραν τοῦ Ταναΐδος τοῖς κατοικοῦσιν Ἀφροδίτης μυστήρια Ταναΐδος καὶ Φαρσίριδός εἰσιν. L. Dind.]

Ταναχιδὲς, Protensam habens aciem, i. q. τανάηκες, s. τανύηκες. Erit autem ταναχιδὶς, si ap. Hesych. recte scriptum est, a τανύω et ἀκὶς, ut illa a τανύω et ἀκή. [Corruptum ex τανάηκες.]

[Ταναχυλὶς, ἴδος, ἡ, Tanaquil, Tarquinii Prisci uxor, ap. Dionys. A. R. 4, 2, 7, 10, 30, ut Ταναχύλα vel Ταναχύλλα 3, 47 fin. scribendum videatur Ταναχυλίς. Ταναχυλλίδι Plut. Mor. p. 323, B. L. Dind.]

[Ταvάκων, ωνος, ὁ, Tanaco, n. viri, unde patron. forma Bœot. in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757 n. 1574, 18 : Δίων Ταναχώνιος. L. Dind.]

Τᾰνᾰόδειρος, ὁ, ἡ, Extensum s. Protensum collum habens, Cui procera cervix est. Aristoph. Av. [254] : Φῦλ' ἀθροίζομεν οἰωνῶν τε [del.] τῶν ταναοδείρων. [Ib. 1394.]

[Ταναοξάρης, ὁ, Tanaoxares, Persa, Xen. Cyrop. 8, 7, 11. Conf. Τανυοξάρκης.]

[Ταναόπους. V. Ταναύπους.]

Τᾰνᾰὸς, ὁ, ἡ, et ἡ, ὸν, i. q. τεταvὸς, Protentus, Extentus, Promissus, In longum porrectus, ὁ εἰς μῆκος τεταμένος. [Hom. Il. Π, 589 : Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται. H. Cer. 454 : Μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν. De capillis Eur. Bacch. 455 : Πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς οὐ πάλης ὕπο· 831 : Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ. Apoll. Rh. 4, 30, πλόκον. Christodor. Ecphr. 91, ἐθείρης. Moschus 2, 120 : Τρίτωνες ... κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες. Orph. Arg. 925, ὅρπηκος· Lith. 135, ῥάχιν· 698, δράκοντας. Oppian. Hal. 1, 213 : Ἡ δ' ἤτοι ταναὴ μὲν ἰδεῖν, de echeneide.] In Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 71, 1], ταναῆς δρυὸς, Quercus proceræ, altæ. Alii, Quercus patulæ. [Apoll. Rh. 1, 1192, αἰγείροιο· 4, 604.] In iisd. Epigr. [Simonid. Anth. Pal. 6, 52, 1 : Οὕτω τοι μελία ταναὰ ποτὶ κίονα μακρὸν ἧσο. Agathias 5, 282, 1], ταναοῦ γήραος, Longæ senectæ. Alii, Provectæ ætatis : ut Tiresias dicitur μέχρι ἓξ γενεῶν παρατεῖναι. [Lucill. Anth. Pal. 11, 389, 1, χρόνον ἐλάφου. De æthere Eur. Or. 322 : Εὐμενίδες, αἵτε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθε, ut Orph. Lith. 11, Quint. 1, 679, ἠέρος. Empedocles v. 306 : Φῶς δ' ἔξω διαθρῶσκον ὅσον ταναώτερον ἦεν· 310 : Πῦρ δ' ἔξω διαθρῶσκον ὅσον ταναώτερον ἦεν. Quintus 12, 58 : Παραΐσσουσι δὲ λαοὺς δεξιοὶ ὄρνιθες ταναῇ ὀπὶ κεκληγόντες. Oppian. Cyn. 1, 51 : Ἐπεὶ πόθεν ἶσα τέτυκται ἰχθῦν ἀσπαίροντα βυθῶν ἄπο μηρύσασθαι καὶ ταναοὺς ὄρνιθας ἀπ' ἠέρος εἰρύσασθαι, nisi scripsit ταναοῦ, ut fuit supra, dixit Longe lateque volitantes volucres. L. Dind.]

[Τάναος, ὁ, Tanaus, fl. ap. Pausan. 2, 38 extr. : Ποταμὸς δὲ καλούμενος Τάναος, εἷς γὰρ δὴ οὗτος ἐκ τοῦ Πάρνωνος κάτεισι, ῥέων διὰ τῆς Ἀργείας ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Θυρεάτην κόλπον. Sic enim pro Τάνος scripsi ex libro uno et Eurip. Electra 410 : Ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Τάναον Ἀργείας ὅρους τέμνοντα γαίας Σπαρτιάτιδός τε γῆς ποίμναις ὁμαρτεῖ, ubi Ταναὸν scriptum. ἄᾶ L. Dind.]

[Τανάπρεμνος. V. Τανύπρεμνος.]

[Τάναρος, ὁ, Tanarus, fl. in Padum influens, ap. Ælian. N. A. 14, 29, 1 : Ἔνθα ὁ Τάναρος ποταμὸς καὶ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλετον, per αι scriptus Ταίναρος, quod ex Plin. N. H. 3, 16, 20, correctum. Ἠρετενὸς ib. 8 eodem referebat Vales. Emend. p. 132.]

[Τᾰναύπους.] Ταναύπους, sive Τανύπους, ποδος, ὁ, ἡ, Pedibus in rectum tendens. Ταναύποδα Hesych. exp. ὀρθόποδα, τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν. [Hom. Od. I, 464 : Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα ... ἐλαύνομεν. H. Apoll. 304, Merc. 232.] Idem τανύποδας Ἐρινῦς, a Soph. Aj. [837] dictas scribit ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας. [Photius ταχείας.] Schol. exp. τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας : p. 50 meæ ed. [Conf. Ἀνύπους. Ταναόπους ponit Eust. Il. p. 631, 45.]

Τᾰνᾰϋφὴς, ὁ, ἡ, In longum textus. Suidas vero ταναϋφῆ exp. λεπτοϋφῆ, Subtiliter texta. [Apud Hesych. vitiose τανοϋφῆ, λ. Soph. Trach. 602 : Ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον, ubi schol. memorat var. αὐφῆ cum eadem interpr., superscriptam etiam in Laur. priori, Eustath. autem εὐαφῆ, ταναϋφῆ restituit Wunder.]

Ταvάχαλκος, ὁ, ἡ, Longe lateque æratus, Cujus æs longe lateque se extendit. Suid. exp. πολύχαλκος, afferens hunc l. (puto ex Epigr. [Aristonis Anth. Pal. 6, 306, 3]) : Ταvάχαλκόν [τὰν ἄχαλκον cod. Pal.; τὸν εὔχαλκον recte Planud., ut expungendum sit voc. nihili] τε λέβητα Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἰπνοδόκον τορύναν. Sed fortassis scrib. esset ταναίχαλκον, addito ι metri causa, ut in illo ταναιμύκης.

[Τανάχιον, Coniza major, ap. Interpol. Dioscor. c. 541 (3, 126). Ducang.]

[Ταναῶπις, ιδος, ἡ, Longe prospiciens. Empedocles v. 24 : Ἔνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη τ.]

[Τάνδασις, ιδος, ὁ, Tandasis, n. viri, ap. Marc. Antonin. 1, 6, inter magistros philosophiæ referentem, ubi Ταντάσιδος, aliud latere putabat Casaub.]

[Ταvεία, ἡ.] Τανεῖαι, αἱ, Porrecta tigna, vel etiam simpliciter Tigna; nam tigna in directum solent porrigi : trabes autem et transtra, in transversum. Hæc nonnulli, afferentes Theophr. H. Pl. 4, 1, [2] ubi de

abietibus quibusdam loquitur, Ἀλλὰ πρὸς τὰς ναυπηγίας (A) μᾶλλον καὶ τὰς οἰκοδομίας (sc. χρῶνται αὐταῖς)· καὶ γὰρ δοκοὶ κάλλισται καὶ τανεῖαι καὶ κεραῖαι αἱ ἐκ τούτων, ἔτι δὲ καὶ ἱστοὶ τῷ μήκει διαφέροντες, Trabes pulcerrimæ et tigna. Ubi etiam nota, in vulg. edit. Theophr. perperam legi δοκεῖ pro δοκοὶ, et ἀκέραιαι pro κεραῖαι : Gazam vero vocab. id non esse interpretatum. [Pro ταινίαι σανίδων, ap. LXX Ezech. 27, 5, Meibomius Fabr. Trirem. p. 127 legit τανεῖαι σ. SCHNEID.]

[Τάνη. V. Τάνα.]

Τανηλεγής, ὁ, ἡ, a λέγομαι significante κοιμῶμαι, Cubo, Jaceo, Dormio. Τανηλεγὴς θάνατος, ap. Hom., Mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, Eustath. [Il. Θ, 70, Χ, 210 : Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανατοῖο.] Od. Β, [100 etc.] : Εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. [Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 5, 48.] Hesych. quoque sensu eodem μακροκοιμήτου exp., verbo a se ficto, ut opinor, sicut est κακοκοιμήτου. Sed præcedit apud eum et alia expos., sc. παρατεταμένην ἔχοντες τὴν ἀλγηδόνα. (B) In VV. LL. τανυλεγὴς [male] cum υ in secunda syllaba. [Schol. Od. Λ, 398, τοῦ ἔχοντος τεταμένην τὴν λύγην vel ἠλύγην, ἤτοι τὴν νύκτα, spectare scripturam Τανηλυγὴς putavit Porsonus.]

[Τάνητον. V. Τάννητον.]

Τανθαλύζω, pro Tremo, apud Dores, Hesych. [Τανθαλύζει, τρέμει, Δωριεῖς, οἱ δὲ σπαίρει. Idem : Ἐτανθόριζον, ἔτρεμον. Ἐτανθάρυζον Valck. Anim. ad Ammon. p. 120. Nec videtur exstitisse forma Τανθορύζω, ut τονθορύζω. Idem ap. Ammon. p. 79 : Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει· κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν, τονθορίζειν δὲ τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν, bis τανθαρύζειν et τονθορύζειν, pariterque apud Photium s. Suidam pro Ταονθαρύζειν, τρέμειν. Sed quas idem huc refert gll. Hesychii Τοιθορύκτρια, Τονθορύσσειν, rectius referuntur ad Τονθ—.] Invenitur et Ταντα-λίζω. [Quod v.]

[Τανθάριον, τὸ, ἐρύθημα, quod voc. v., ap. Hesych.]

[Τανθαρύζω. V. Τανθαλύζω.]

[Τανθαρυστὸς, ὁ, Tremulus, Mobilis, s. ut Tertullianus dicit Concussibilis. (C) Pollux 5, 98 : Τανθαρυστοὶ ὅρμοι παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι. Unde Hesychii gl. : Τανόδρυστος, ὁ τρόμου παρασκευαστικὸς, correxit Valk. Anim. ad Ammon. p. 120.]

Τανία, ἡ, pro Plaga, Regio, Tractus terrarum, nescio unde afferatur. [Est pro Ταινία.]

[Τάνις, εως, ἡ, Tanis. Πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Τανίτης. Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, Steph. Byz. Quæ lacunosa esse et duplicem spectare Τάνιν ab Strab. 17, p. 802 (unde petita verba πόλις μεγ.) et 813 (ubi de altera in Thebaide) memoratam, animadvertit Meinek. Apollinar. Metaphr. Ps. 77, 31 : Ὑπὲρ Τάνιν ἠνεμόεσσαν· 99 : Ὑπὲρ Τάνιος πεδίον. Ἁρποκρᾶς ἐπίσκοπος Τάνεως est in subscr. Conc. Cp. a. 459 ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 894, C. Τάνει Athanas. vol. 1, p. 188, A. V. Wessel. ad Antonin. p. 153. A priori dictum nomum et ostium memorat Strabo l. pr. : Τὸ Τανιτικὸν στόμα, ὅ τινες Σαϊτικὸν λέγουσι, καὶ ὁ Τανίτης νομὸς, ut ap. Ptolem. 4, 5, 52 est Τάνις et Τανίτης νομὸς, et Τανιτικὸν στόμα ib. 10, perperam Τανικὸν (D) στόμα ap. Scylacem p. 43, 6. Herodot. 2, 166 : Καλασιρίων δὲ οἵδε ἄλλοι νομοί εἰσι, Θηβαῖος, Βουβαστίτης, Ἀφθίτης, Τανίτης κτλ. Numum Τανι inscriptum v. ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 115. Conf. Salmas. Plin. Ex. p. 400, a, G.]

[Τανίτης, Τανιτικός. V. Τάνις.]

[Τάνιτρος, ὁ, n. viri, esse videtur ap. Galen. vol. 13, p. 144 : Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ὑπὲρ αὐτῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἁπάντων οὕτως οὐδενὶ, πλὴν εἰ Τάνιτρόν τις ἐπαινοίη τοῦ Ἀσκληπιάδου. Καὶ γὰρ καὶ τούτῳ τἆλλα τε καλῶς εἴρηται χωρὶς τῶν κατὰ τὰς αἰτίας λογισμῶν.]

[Τάννητος, vicus, ap. Polyb. 3, 40, 13 : Οἱ δὲ Βοῖοι κατακολουθήσαντες συνέκλεισαν καὶ τούτους εἰς τὴν Τάννητος καλουμένην κώμην, quum Livius 21, 25, 26; 30, 19, dicat vicum Tanetum vel Tannetum, Ptolem. 3, 1, 46, Τάνητον, quanquam accus. est apud utrumque, fortasse scribendus Τάννητον. Ceterum v. Surita ad Antonin. p. 287. L. DIND.]

(A) Τανόδρυστος, Tremorem efficiens, Hesych. [Pro τανθαρυστός.]

[Τάνος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δ' Γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Τάνιος, Steph. Byz. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 321 : « Urbs præter Stephanum a nemine laudata. [Numus, in quo] caput Jovis. ΤΑΝΟΣ. Aquila stans. Nisi Pellerinio hujus numi præconi accidit quod auctori musei Theupoli (p. 1301), quem legisse ΤΑΝΙΩΝ pro ΙΤΑΝΙΩΝ supra diximus (p. 314), habemus numum Stephani testimonium confirmantem, quanquam illud et Holstenio suspectum visum est, qui pro Τανος legendum Ιτανος existimat. » Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 299, *Suppl.* vol. 4, p. 343, ubi Τανιτ, aut ad Ἴτανον Cretæ refert aut ad insulam Ægæi maris, vel Τανος magistratus fuisse nomen opinatur. Arcad. p. 63, 9, inter disyllaba barytona in ανος. Τᾶνος, dei Ægyptii nomen esse putatur in inscr. Ægyptia, Chabriæ Athen. æquali, C. I. vol. 3, p. 346, n. 4702, sed initio mutila, ut incertum sit an recte suppleatur hexameter : Οἰκο]δομαῖς Τᾶνον θεὸν ἱδρύσαντο· cui com-(B) parata sunt nomina in papyris Æg. reperta Τανως et Τανευτ. V. etiam Τάναος.]

[Ταντολάσσω. V. Ταντολίζω.]

[Ταντολεία. V. Ταλαντεία.]

Ταντάλειος, ὁ, ἡ, Tantaleus : Τανт. Πέλοψ, Eur. [Iph. T. 1], Pelops Tantali filius. [Ibid. 988 : Τὸ T. σπέρμα· Hel. 856, γένος· Or. 1544, δόμους· El. 1176, ἐκγόνων. Polyb. 4, 45, 6 : Ὑπομένουσί τινα καὶ τιμωρίαν Ταντάλειον κατὰ τὸν ποιητήν. Lucian. Amor. c. 53 : Ταντολείους δίκας ὑποφέρειν.] At Ταντάλειον ζωὴν appellat Greg. Naz. in Epist. quadam ad Basil. fratrem, Vitam solicitam ac periculis expositam, Erasm. Prov. Tantali Lapis : apud quem vide et de Tantali hortis. Vide et Suid., et Athen. 7, [p. 281, B] et Hom. Od. Λ, 580, et Virg. Æn. 6. [Ταντάλεος, Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 236, 1 : Ταντολέης ποινῆς· 246, 6 : Δίψαν Ταντολέην.]

[Ταντολεύω, Mich. Apostol. Prov. 4, 91 (?) SCHLEUSS.]

Ταντολίδης, ὁ, Tantalides, Tantali filius. [Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 5, 7 : Ταντολίδεω Πέλοπος.] Eur. vero (C) Ταντολίδας in Or. [351, 813, Iph. T. 199] vocavit τοὺς Ταντάλου ἀπογόνους. [Æsch. Ag. 1469 : Ταντολίδαισιν. De forma gramm. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 326, 34. αἳ]

Ταντολίζω ac Ταντολόω, derivata esse videntur, quamvis signif. habeant magis remotam; nam Hesych. ταντολίζεται exp. σαλεύεται : ut Ταντολίζεσθαι sit Tantali in modum σαλεύεσθαι, qui fingitur ἀέρι κρέμασθαι, et in palude σαλεύεσθαι. [Idem : Ἐταντάλιζεν, ἔτρεμεν· Ἐταντολίχθη, ἐσείσθη. Quorum illud scr. videtur Ἐτανθάρυζεν, quod v.] Apud Soph. autem in Ant. p. 219 [134] : Ἀντίτυπα [ἀντιτύπᾳ] δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντολωθεὶς Πυρφόρος, schol. ταντολωθεὶς exp. διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, διασεισθείς : quam suam expos. confirmat hoc Anacreontis l. : Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντολίζει. Ubi fortasse ταντολίζειν dicitur qui aliquem vel aliquid cogit οὐδει πελάσαι ictu impulsuve suo : ut lapis Tantalo imminens eum, carpere cibos conantem, recedere et aquas repetere cogit. At Ταντάλου τάλαντα ταντολίζεται Suid. in divitem proverbio ja-(D) ctari scribit, inde quod Tantalus fuisse ditissimus perhibetur. [Menander fr. Κυβερνητ. ap. Stob. Fl. 21, 19, 6 : Οὐδ' ἂν συναγάγῃς τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα· Plutarch. Mor. p. 759, F : Τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον· Eust. Od. p. 1701, 6 : Σημείωσαι δ' ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος ἀερίου Ταντάλου καὶ ταντολίζεσθαι παρὰ τραγικοῖς τὸ σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι· ὅθεν τὸ Ταλάντοις ἐκταντολωθεὶς παρὰ Σωπάτρῳ σκώπτειν βούλεταί τινα, ὡς ἐκ πλούτου κατασεσεισμένον εἰς νοῦν διὰ τρυφήν· καὶ παροιμία δὲ, φασὶν, ἴσως ἐκεῖθεν, τὸ Ταντάλου τάλαντα, ἐπεὶ πλούσιός ποτε ἦν, ὡς δηλοῖ, φασὶ, Φιλήμων, εἰπὼν, Κροίσῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ· ἢ καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ὀνόματος, φασὶν, ὁμοιότητος, ὡς ἀγαθῖδες ἀγαθίδων ἢ ἀγαθῖδες ἀγαθῶν κτλ. De Tantali divitiis Kœnig. confert Aristæn. 1, 18 : Ταντάλου θησαυροὺς προτείνειν.] Sed pro ταντολίζεται reponendum ταλαντίζεται ex veteri cod. [Conf. Zenob. 6, 7, Apostol. 18, 14.] Apud Hesych. legitur etiam Ταντολάσσεται δάκρυα, quod exp. στάζει δάκρυα. Sed illud magis adhuc remotum est quam superiora.

[Ταντaλικός, ή, όν, Tantalicus. Manetho 5, 187 : Ταντaλικῇ κολάσει.]

[Ταντaλίς, ίδος, ἡ, Tantalis, patron. fem. a Τάνταλος. Antipater Anth. Plan. 131, 1 : Ταντaλὶς ἅδε· Theodoridas 132, 2 : Ταντaλίδος Νιόβας· Meleager 134, 1 : Ταντaλὶ παῖ, Νιόβα. Gramm. Cramer. An. vol. 4, p. 326, 34. De urbe Sipylo Plin. N. H. 5, 29, 117 : « Interiere ... et Hermesia et Sipylum, quod ante Tantalis vocabatur, caput Mæoniæ. » De accentu Arcad. p. 29, 1; 31, 7. L. Dind.]

[Ταντaλιστής, ὁ, apud Nilum Epist. 2, 153, p. 192 : Καὶ ὄφελόν γε τὰ τοσαῦτα χρήματα τῷ καιρῷ τῷ οἰκείῳ εἰς ἄνδρας εὐλαβεῖς καὶ ὁσίους ἔφθασαν, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ὅτιπερ συνήθροισάν τινες ἀπλήστως ἀργύριον, ἐξ οὗ οὐ γεύσονται, ἅπερ δ' οὗτοι συνήνεγκαν ἐξ ἀδικίας πολλῆς, ταῦτα δίκαιοι ἔδονται. Ἀλλ' οὐχ οὕτως νομίζω γενήσεσθαι ἐπὶ σοί, ἀνάξιος γὰρ ὑπάρχεις, τὴν δὲ δημώδη παροιμίαν ὄψῃ (sic) καταλαμβάνουσάν σε τὴν λέγουσαν Τὰ Ταντaλιστῶν φάγονται Κροταλισταί. L. Dind.]

[Ταντaλῖτις, ιδος, ἡ, Lithospermum. Diosc. Notha p. 460(3, 148). Boiss.]

Τάνταλος, ὁ, Tantalus ex ταλάντατος facta aliqua literarum transpositione et ejectione, factum esse putatur : ut ap. Plat. Cratylo [p. 395, D] Socrates ait, Τῷ δὲ Ταντάλῳ καὶ πᾶς ἂν ἡγήσαιτο τοὔνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα· quippe cui adhuc vivo δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ, et ad extremum patriæ universalis eversio : mortuo autem, ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντaλεία θαυμαστὴ, ὡς συμφώνως καὶ ἀτεχνῶς τῷ ὀνόματι ἔοικεν. Quibus subjungit, Ὥσπερ ἂν εἴ τις βουλόμενος ταλάντατον ὀνομάσαι, ἀποκρυπτόμενος ὀνομάσειε, καὶ εἴποι ἀντ' ἐκείνου τάνταλον. Innuit igitur Τάνταλον dictum quasi ταλάντατον, ob multas ærumnas et miserias quibus fuisse vexatus fertur. At ταντaλεία finxisse videtur, ut alluderet ad ταλαντεία, et τὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντaλείαν dixisse τὸν λίθον τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οἱονεὶ ταλαντευόμενον. Fertur enim ei Jupiter, ne appositis epulis vesci auderet, saxum ingens jamjam casuro simile supra verticem suspendisse : ut Virg. canit, Quos supra atra silex, jamjam casura, cadentique Imminet assimilis. [Hom. Od. Λ, 581—92; Pind. Ol. 1, 55, Isthm. 7, 10, ubi λίθον Ταντάλου memorat. Xenoph. Œc. 21, 12. Soph. Ant. 825 : Τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου, de Niobe. Tantalus Laced. ap. Thuc. 4, 57, Diod. 12, 65. Pro Ταύταμος illatum v. in illo. || Τάνταλος, ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν Ταντάλιος, ὡς Φαρσάλιος, Steph. Byz. Nicetas Chon. Ann. p. 319, D : Προσπεσὼν ταῖς κατὰ Μαίανδρον κωμοπόλεσι Καρίαν τε καὶ Τάνταλον ἠνδραποδίσατο. Ταντάλου λίμνη ap. Pausan. 5, 13, 7; 8, 17, 3.]

[Ταντaλόω. V. Ταντaλίζω.]

[Ταντάνης, ὁ, Tantanes, Indus, ap. Constant. Man. Chron. 1367.]

[Τανύγληνος, ὁ, ἡ, Extensos habens oculos. Nonn. Dion. 43, 42, ταύρου.]

Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, Linguam extensam s. protensam habens : τανύγλωσσοι κορῶναι, Quæ linguis prolixioribus sunt, Hom. Od. E, [66.] Cam. [Μακρόφωνοι ἢ τεταμένην ἔχοντες τὴν γλῶσσαν, schol.]

Τανυγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, Aculeos s. Cuspides extensas habens ac promissas. Hom. Il. Θ, [297] : Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς, ubi exp. μακρὰς καὶ ὀξείας γωνιώσεις (s. ἀκίδας) ἔχοντας, Habentes longos acutosque angulos s. cuspides. [Oppian. Hal. 3, 88; Quintus 6, 463. Wakef. Simonides qui dicitur Anth. Pal. 7, 443, 1.]

[Τανύδρομος, ὁ, ἡ, Longe currens. Æsch. Eum. 377 : Σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα.]

[Τανυέθειρα, ἡ, i. q. τανύθριξ. Pind. Ol. 2, 28, Σεμέλα.]

[Τανυήκης. V. Ταναήκης.]

[Τανυῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Qui longa est statura, Procerus. Leonidas Tar. Anth. Pal. 5, 206, 1 : Μηλὼ καὶ Σατύρη τανυήλικες.]

[Τανυηχέτα. V. Τανaηχέτα.]

Τανύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, et Τετανόθριξ, Qui laxo capillo est, quem τετανὸν postea vocarunt, Cam. Protentos et promissos crines habens. Hesiod. [Op. 516], τανύ-

A τριχα, Rectis pilis, Cam. : Qui horridos et setarum instar arrectos habet pilos, rigentibus pilis est, VV. LL. [Simonid. Carm. de mul. 2, ὑός. Bacchylidi restitui in Δασύθριξ. Hesychius : Τανύτριχα, δασύτριχα, λεπτότριχα. L. Dind.]

[Τανυκνήμις, ῖδος, ἡ, Qui longos habet ocreas. Nonn. Dion. 48, 287 : Τανυκνήμιδος Ἀθήνης.]

[Τανύκνημος, ὁ, ἡ, Qui longis est tibiis. Nonn. Dion. 28, 17; 36, 188, ἐλεφάντων.]

[Τανύκραιρος, ὁ, ἡ, Qui capite est protenso. Agath. Anth. Pal. 6, 74, 2, ταῦρος. Oppian. Cyn. 1, 191, ἐλάφοισι. Et cum eod. Nonn. Dion. 14, 133.]

[Τανυκρήπις, ῖδος, ὁ, ἡ, Qui altum habet fundamentum. Nonn. Dion. 28, 205 : Σκοπιῆς πρηῶνα τανυκρήπιδος. De accentu Chœrob. Can. p. 183, 28.]

[Τανύμετρος, ὁ, ἡ, Qui longa est mensura, Longus. Paul. Silent. Ambo 49=78 : Μηκεδανῆς τανύμετρον ἀπιθυντῆρα κελεύθου.]

Τανυμήκης, ὁ, ἡ, In longum protentus, Promissus, Prolixus, i. q. προμήκης et περιμήκης. In Epigr. [Sa-
B tyrii Thyilli Anth. Pal. 6, 170, 1, ab Suida in v. cit.] τανυμήκεες ἰτέαι, Proceræ altæque salices. [Orac. Sib. 1, 262 : Ἠλίβατον τανύμηκες ὄρος, Ἀραρὰτ δὲ καλεῖται. Apud Photium : Τανύμηκες, τεταμένην ἔχων τὴν ἀκμὴν ἢ αἰχμὴν ἠκονημένην, ubi in cod. « pro μ videtur fuisse alterum μ, sed nunc damn. », scribendum Τανύηκες, quod locum habet etiam apud poetas illos, sed libris invitis non videtur inferendum. L. Dind.]

[Τανυοξάρκης, ὁ, Persicum vocab., i. q. μακρόχειρ, Ctesias Pers. 8, 10, 11, 13. Tzetz. Hist. 8, 950. Elberling. Conf. Τανaοξάρης.]

Τανύπεπλος, ὁ, ἡ, Extento et promisso peplo amictus, Veste longa indutus, qualis est talaris : ita quidam. [Hesychio μακρόπεπλος.] Sed malo, Cui est vestis laxa, s. fluxa, aut etiam Cujusmodi est, quæ ab Ovidio vocatur Sinuosa : ut Ἑλένη τανύπεπλος, ap. Hom. Il. Γ, [228, Od. Δ, 305, O, 171], i. e. ἡ τεταμένον πέπλον ἔχουσα. Σ, [385, 424] τανύπεπλε Θέτι. [Od. M, 375, Λαμπετίη, O, 363, Κτιμένη, Hesiod. Sc. 83, Ἠιόχην· fr. ap. Tzetz. ad Op. 382. Orph. H. 8, 10.
C Batrach. 36 :] Τανύπεπλος πλακοῦς, [ἔχων πολὺ σησαμότυρον,] Placenta protensas aut amplas oras habens. [« Est aut simpl. Lata aut condimentis, saccharo, tecta et velut involuta et loricata. » Ernest.]

[Τανύπλεκτος, ὁ, ἡ, In longum extensus et plexus. Aristodicus Anth. Pal. 7, 473, 3 : Τανυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν χείρεσι δειραγχεῖς ἐκρεμάσαντο βρόχους. Oppian. Hal. 1, 33, ἔρκεσιν. Nonn. Dion. 38, 257, ἑλίκων.]

Τανύπλευρος, ὁ, ἡ, Cujus latera in longum latumve tensa sunt, Qui est lateribus patulis, Habens longa latera, Amplus, ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 656, 15, πέτρος.]

Τανυπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Cincinnos s. Capillos promissos habens, Nonn. [Jo. c. 1, 170. Dion. 35, 328. Wakef.] Sic τανύθριξ et τετανόθριξ supra.

[Τανύπους. V. Ταναύπους.]

[Τανύπρεμνος, ὁ, ἡ, Qui stipitem habet longum s. stipites longos, i. e. arbores proceras. Coluth. 195 : Τανυπρέμνοιο δαϊζόμεναι δρύες Ἴδης. Ubi sunt var. ταναπρέμνοιο et πολυπρέμνοιο. Nonn. Dion. 5, 538, λό-
D χμης.]

[Τανύπρῳρος.] Τανύπρωρος, ὁ, ἡ, Proram extensam et promissam habens. Hesych. τανυπρώρους dici scribit τὰς καλύπτρας, sc. διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι, quoniam faciei solent obtendi, quæ interdum πρῴρα nominatur. [Quintus 5, 348; 9, 436, ναῦς.]

Τανύπτερος, et Τανυσίπτερος, ὁ, ἡ, Cui alæ extentæ sunt, Ingentibus alis patulus atque porrectus prævolans, Gell. [Hesychio μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτερά. Hom. H. Cer. 89 : Τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί.] Hesiod. [Th. 523] : Αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον. [Pind. Pyth. 5, 111 : Τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετός. Alcæus ap. Athen. 9, p. 388, E : Τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς· Crates 3, p. 117, B : Καρκίνοι ποδάνεμοί τε καὶ τανύπτεροι λύκοι, inter res incogitabiles. Orph. Lith. 124. Gregor. Naz. Carm. 6, 1, p. 220 ed. Dronk., πέλεια. Hom. Od. E, 65 : Ὄρνιθες τανυσίπτεροι· X, 468, κίχλαι. H. Merc. 213, οἰωνόν· Lun. 1, Μήνην. Ibycus ap. Athen. 9, p. 388, E, ἀλκυόνες. Aristoph. Av. 1411 : Τανυσίπτερα ποικίλα χελιδοῖ· 1415. Orph. H. 85, 1. Mesomedes

Hymn. in Nemes. 18 : Δίκαν τανυσίπτερον.] Hesiod. Op. [210] : Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις, Passis volans alis.

[Τανυπτέρυγος s.] Τανυπτέρυξ, ὔγος, ὁ, ἡ, Extentis et patulis alis volans. [Præpetes, Gl.] Hom. Il. T, [350] : Ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Gell. 6, 6 : Quum de jure augurio quæreretur et mentio præpetum avium facta esset, (audivi Apollinarem Sulpicium) ex L. Claro præfecto urbis dicere, præpetes sibi esse videri alites, quas Homerus τανυπτέρυγας appellaverit : quoniam istas potissimum augures spectarent, quæ ingentibus alis patulæ atque porrectæ prævolarent : atque ibi hos Homeri [Il. M, 237] versus dixit, Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις, Πείθεσθαι, τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω. [Chœrob. Can. p. 83, 10. Pro ταχυπτέρνοισι male nonnulli Theognidis 551. Forma —γος Simonid. ap. Stob. Fl. 105, 9 : Ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας οὕτως ἁ μετάστασις. Ambigua forma Antipater Anth. Pal. 9, 59, 2 : Τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων· Metrodor. 14, 135, 3 : Τανυπτερύγων ἀπὸ ταρσῶν. Τανυσιπτέρυγος, Manetho 2, 78 : Ὄρνιθος ... τανυσιπτερύγοιο.]

[Τανύπτορθος, ὁ, ἡ, Qui habet ramos longos. Dion. 5, 315 : Τανυπτόρθοιο κεραιῆς· 14, 132, κορύναις· 42, 21, κορύμβοις.]

Τανύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Radices extendens, s. Radices extensas habens et longe lateque expansas : τ. αἴγειροι, Hesiod. [Sc. 377. Ubi libri duo apud Rankium p. 266 τανχινύριζοι, formis duabus in unam conjunctis. L. D.]

[Τανύρρῖνος, ὁ, ἡ, Qui longum habet nasum. Nonn. Dion. 5, 10 : Τανυρρίνοιο καρήνου. Sic enim ex Falkenburgii p. 869 conjectura scriptum pro τανυρρήνοιο. Τανυκραίροιο vel ταλαυρίνοιο Græfius.]

[Τανύρροιζος, ὁ, ἡ, Longe stridens. Oppian. Cyn. 4, 194 : Ὁ δ' ὀκλάζει κατὰ γαίης βαλλόμενος πυκινῇσι τανυρροίζοισιν ἀκωκαῖς, ubi —ζῃσιν Vatic., quod ex πυκινῇσι repetitum male recepit Schneiderus.]

[Τάνυς, νυος, ἡ, arbor viti similis. Epiphanii Physiolog. c. 3. Est ibi varietas τάμυς. Boiss.]

[Τανυσίπτερος. V. Τανύπτερος.]

[Τανυσιπτέρυγος. V. Τανυπτέρυγος.]

[Τάνῠσις, εως, ἡ, Tensio. Hippocr. p. 833, G : Ὅπως μὴ κατὰ τὸ τοῦ γούνατος ἄρθρον ἐν τῇ τανύσει ἡ ἐπίδεσις ᾖ μᾶλλον· et p. 744 sec. cod. Aret. p. 97, 5, ἐμπλάστρων. Hesychius : Βουτάνη, ... τάνασις τῆς βοείας. Τάνυσις HSteph.]

[Τᾰνῠσίσκοπος, ὁ, ἡ, Longe prospiciens. Versus ap. Julian. p. 299, C : Πάντῃ Φοιβείη τέταται τανυσίσκοπος ἀκτίς. Wakef.]

[Τᾰνύσκιος, ὁ, ἡ, Qui umbram habet extensam, Opacus. Oppian. Cyn. 4, 356 : Τανύσκια βένθεα δρυμῶν. « Nicet. Eugen. 3, 315 : Κυπάριττε τανύσκιε. » Boiss.]

Τᾰνυσκόπελος, ὁ, ἡ, Scopulos habens in longum protentos, etiam Altos scopulos habens. [Nonn. Jo. 4, 21, 101 : Τανυσκοπέλων ὑπὸ τέμπεσιν Ἱροσολύμων.]

[Τανύσκω vitium scripturæ pro γανύσκω, apud Photium Bibl. p. 349, 9.]

[Τανυσμὸς, ὁ, i. q. τάνυσις. Theod. Prodr. p. 222. Elberling.]

[Τανυστέον, Tendendum. Nilus Epist. 4, 41, p. 483 : Χεῖρας πρὸς οὐρανὸν τανυστέον συχνῶς. L. Dind.]

[Τανύστομος, ὁ, ἡ, Qui aciem habet extensam, longam. Theodos. Diac. Acroas. 1, 107, μάχαιραν.]

[Τανύστροφος, ὁ, ἡ, Qui facit ingentem gyrum. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, 23, p. 215, B : Ἐκ τανυστρόφοιο λᾶας σφενδόνης ἱεὶς ἀνὴρ χῆνας ἐναρίζειν βολαῖσιν ἀσπέτους ποιηβόρους. Wakef.]

Τανυστὺς, ύος, ἡ, Extensio. Vel, Contentio, Intentio. Hom. Od. Φ, 112 : Μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος.

Τανύσφυρος, ὁ, ἡ, Malleolos pedum extendens inter eundum, Amplis latisque passibus progrediens; Malleolos pedum celeriter extendens inter eundum, i. e. Velox, Celer, Pernix. Hesiod. Theog. [364], τανύσφυροι ὠκεανῖναι. [Sc. 35. Hom. H. Cer. 2, 77, de Proserpina. De Nymphis Simias Ovo Anth. Pal. 15, 27, 18.] Τανίσφυρος in VV. LL. perperam pro τανύσφυρος.

[Τανύτριχος, ὁ, ἡ, i. q. τανύθριξ. Oppian. Cyn. 1, 187 : Ἐκ δὲ θέοι πολλὴ μετόπισθε τανύτριχος οὐρή.]

[Τανύφθογγος, ὁ, ἡ, Longe vocem spargens. Quintus 11, 110, γεράνοισι. Nonn. Dion. 22, 61, λειμῶν. Tryphiod. 110, κήρυκος.]

Τανύφλοιος, ὁ, ἡ, Corticem habens longe protentum, Suum corticem extendens, i. e. Longum corticem habens, Suid. Alii etiam εὔοινος, ut Etym. [Hom. Il. Π, 769 : Τανύφλοιόν τε κράνειαν. Soph. fr. ap. Porphyr. Stob. Fl. 105, 57 : Τανυφλοίου ... αἰγείρου· Theocr. 25, 250, ἐρινεός. Orph. Arg. 170, ἐλάτῃσιν et 605.]

Τανύφυλλος, ὁ, ἡ, Habens folia in latitudinem extensa aut Longitudinem, Lata folia habens s. Longa. At τανύφυλλον ἐλαίην Hom. [Od. N, 102, 346, Ψ, 190, Orph. Arg. 589] dixit tanquam ejus foliorum latitudine non respondente longitudini. [Theocr. 25, 221 : Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. Nicand. Th. 610, ἐρείκην. Nicias Anth. Pal. 7, 200, 1 : Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἑλιχθεὶς τέρψομαι. In Ind. :] Τανίφυλλος, in VV. LL. perperam pro τανύφ.

[Τανυχειλὴς, ὁ, ἡ, Qui labia habet extensa vel rostrum extensum. Quintus 3, 221 : Τανυχειλέας εὖτε μέλισσαι· 5, 12 : Ὄρνιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο.]

Τανύω ejusdem cum τιταίνω originis est, ejusdemque cum eo signif.; nam sicut τιταίνειν τόξον dicitur aliquis pro Tendere s. Contendere aut Intendere arcum; ita et τανύειν, ut patet ex duobus Homeri Il. in Τιταίνω citt. Quibus adde et hunc Od. Φ, [152] : Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος· Ego non sufficio isti arcui tendendo; accipiat alius ac experiatur. [Futuri, ut hic, signif. ib. 174 : Ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα. Præs. 426 : Δὴν ἔκαμον τανύων. Aor. 171 : Ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι· 128 : Καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων· 407 : Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν· 409 : Ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον· Φ, 254. Ω, 177 : Ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιόν. Pind. Ol. 2, 100 : Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις (ὀϊστούς).] Unde pass. Τανύομαι, Tendo, Extendor, Distendor. [Hom. Il. I, 468 : Πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο· Ψ, 33. Arat. 839, 863, 874.] Hesiod. [Th. 177] : Καὶ ῥ' ἐτανύσθη, Extensus s. Exporrectus est. Il. Υ, [483] : Ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς, Extensus, Exporrectus, Expassus. [N, 392, Π, 485 : Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς· Σ, 26 : Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς· K, 156 : Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός· Od. I, 116 : Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης Κυκλώπων· Δ, 135 : Αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ ἠλακάτη τετάνυστο· E, 68 : Ἡδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο ἡμερὶς ἡβώωσα· Π, 175 : Ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν, de Ulixis facie genisque erugatis. Apoll. Rh. 1, 606 : Τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός· 2, 679 : Ἀμφὶ δὲ νώτοις ἰοδόκη τετάνυστο· 4, 224 : Πὰρ δέ οἱ ἔγχος ... τετάνυστο· 1583, κέλευθος. Theocr. 15, 148 : Περὶ νεῦρα τανυσθεὶς μυών· 157 : Τρίβον, ᾗ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο. Arat. 202, 251, 284, 557, Orph. Lith. 359. Improprie Cyrus Anth. Pal. 9, 808, 3 : Ἀγλαΐη δ' ἐμοὶ ἀμφὶς ἀπειρεσίη τετάνυσται. In prosa Hippocrates p. 687, 2 : Τὰ σκέλεα τανύσας τῆς γυναικός. Aret. p. 1, 24 : Ὡς δοκέειν τὴν ἐν οὐρανῷ τετανύσθαι ἶριν. Clem. Al. Strom. 5, p. 665 : Τὸ κάλυμμα ... τετάνυστο. || Med. signif. neutra Se extendendi, Hom. Il. Π, 575 : Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων· Od. Z, 83 : Αἱ δ' (ἡμίονοι) ἄμοτον τανύοντο· I, 298 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν, κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων. (Hesychius : Τανυσσάμενος, ἐκταθείς.) Aratus 1116 : Ἐπεὶ βόες ὁππότε χηλὰς γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωνται ἢ κοίτῳ πλευρὰς ἐπὶ δεξιτερὰς τανύσωνται. Apoll. Rh. 2, 91 : Ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς βουτύπος οἷα πόδεσσι, τανύσσατο. Maximus Καταρχ. 54 : Εἰ μὲν γὰρ κακοεργοὶ ἐπ' ἀκτῖνας τανύσαιντο, δείδιθ' ὁδοπλανίην, de sideribus.] Veruntamen et act. signif. habet pass. verbum τανύομαι, ut ap. Apoll. Arg. 2, [931] : Λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο, i. e. Extendebant, Distendebant, Expandebant, Explicabant. Idem Apoll. et media voce usus est, itidem in activa signif. dicens [1, 344] τανύσσατο pro Extendit [Conf. 1, 564, 590; 3, 1209; 4, 771, 1571] : quemadmodum et Hom. Il. [Δ, 112] τανυσσάμενος [τόξον] pro ἐκτείνας. [H. Merc

51 : Ἑπτὰ δὲ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς. Callim. Dian. 27 : Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Orph. Arg. 394 : Τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.] Rursum pro Expando, Explico, idem Hom. activo usus est, [Il. I, 213 : Ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·] Od. [Δ, 54,] Ο, [137] : Ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, ubi exp. κατὰ μῆκος ἐπέθηκε. [Σ, 92 : Μερμήριξε ... ἢ ἐλάσει', ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα, ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ· Il. Ψ, 25 : Ἕκτορα πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας ἐν κονίῃς· 324 : Ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν, de loris quibus equi reguntur intendendis (ut pass. Π, 475 : Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν); 761 : Ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανών, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον· Ρ, 547 : Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν· H. Apoll. 507 : Παρὰ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν· Merc. 49 : Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοός. Tendendi, Intendendi, Extendendi signif. Pind. Ol. 8, 49 : Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ ἅρμα θοὸν τάνυεν. Arat. 183 : Ἀμφοτέρας χεῖρας τανύοντι· 439, δεξιτερήν· 1011 : Καί δ' ἄν που γέρανοι μαλακῆς προπάροιθε γαλήνης ἀσφαλέως τανύσαιεν ἕνα δρόμον ἤλιθα πᾶσαι. Orph. Arg. 259 : Ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες· Lith. 179 : Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει· fr. ap. Procul. In Tim. 2, p. 96, 9 : Αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερὸν ἐπὶ πᾶσι τανύσσῃς. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 562, 5 : Οὔτις γὰρ μετὰ σεῖο μόρον τέτληκε τανύσσαι ὦτα λόγοις· Paul. Sil. 5, 262, 6 : Ἵστασο καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου· οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμμα τεὸν τανύσεις· anon. 9, 188, 3 : Πρῶτος δ' εἴς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας, θεῖε Πλάτων, ἤθη καὶ βίον ηὐγάσαο. Apollinar. Ps. 16, 2 et alibi, ὄμμα· 101, 38, ὀπωπήν· 118, 321, δεξιτερήν· 140, 2, οὖας· 35, 21, ἐλεημοσύνην· 71, 15, κράτος. Imperf. τανύεσκον ὀπωπὴν 140, 19.] Accepit Idem et pro Intendo ac vehementiam addo, Il. Ρ, 401 : Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον· quo sensu 543 : Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη. Sic et Ξ, 389 : Δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν, exp. Gravissimam contentionem belli intenderunt. [Λ, 336 : Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων· Π, 662 : Εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.] Porro ut non solum dicitur ζωννύω, sed etiam ζώννυμι, ita non modo τανύω, verum etiam Τάνυμι : unde pass. Τάνυμαι, Tendor, Extendor, Distendor. Quorum utroque usus est Hom. Il. Ρ, 389 : Ὡς δ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ· Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό· Distenditur s. Extenditur in longum. Solent enim pelles largo unguine imbutæ facile distendi, si trahantur. [Arat. 68 : Τάνυταί γε μὲν ἀλλυδὶς ἄλλη ὅσσον ἐπ' ὀργυιήν. Singulari forma Orph. Lith. 319 : Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.]

[Τάξακις, ὁ, Taxacis, rex Scytharum, Herodot. 4, 120.]

Ταξείδιον, τὸ, dimin. Puto dici de militibus, et sonare Parvam cohortem, turmam : ut τάξιν de Cohorte s. Turma dici, infra docebo. Suidas post hanc vocem ταξείδιον addit duntaxat ὑποκοριστικῶς. [Expeditio bellica. Philemon Lex. technolog. (s. 96) in Κλινίδιον· οἷον ... ταξείδιον, δαμαλείδιον etc. Agatho Diaconus de actis VI Synodi : Τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐν διαφόροις ταξειδίοις ἀποσταλέντος διὰ θαλάσσης. Inter epistolas Pselli 13, 75, 76 inscribuntur Alexio Comneno Imp. ἐν ταξειδίῳ ὄντι. Anon. Combefis. in Porphyrog. n. 29 : Τοῦ ... στρατηγοῦ ... ταξείδιον χρὴ διηγήσασθαι. Leo Grammat. in Michaele Theophili F. p. 466 : Ἐπεφώνει, Καλὸν ταξίδιον ἐποίησας, ὦ βασιλεῦ. Adde p. 465. Utuntur passim scriptt. (Byzantini, quorum plurima sequuntur exx.) Ducang. Achmes Onir. c. 15 : Ἐάν τις ἴδῃ ἑαυτὸν κατ' ὄναρ κριτὴν γεγονότα λαοῦ, καὶ οὐκ ἦν ἱκανὸς εἰς τὸ κρίνειν, οὗτος, ἐὰν ἔχῃ ὁδὸν ταξιδίου, ληστευθήσεται· et ibid. Sed in opusculo Ms. Marciano Morell. Bibl. Ms. p. 217 : Οἱ παρὰ τῶν πλευστικωτέρων Μαρδαϊτῶν συνήθως παρατηρούμενοι καιροί τε καὶ ἀστέρες ὁπόταν ζάλην ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ τρικυμίαν εἰώθασιν ἐμποιεῖν, ἐξ ὧν συμβαίνουσι τὰ ναυάγια, καὶ πάλιν

A νηνεμίας τε καὶ εὐδίας, δι' ὧν κατορθοῦνται τὰ ταξείδια, vertit Ex quibus res classiculis bene succedunt. Sed sunt hic quoque Expeditiones s. Itinera, ut ostendunt exx. in Ταξεώτης et Ταξιδεύω citata. L. Dind.]

Ταξεώτης, ὁ, Apparitor [Officialis, add. Gl. in Ταξιώτης] præsidis : ταξεῶται, Apparitores præsidum, qui et ἡ τάξις τῶν ἐπάρχων, in Pand. Vide Τάξις. Apud Suid. legitur Ταξιώτης, et quidem sine ulla expositione : sed vet. Cod. [HStephani, nam de ceteris tacent edd.] habet ταξεώτης. [Ταξεώτης, Bevereg. Annot. ad Canon. Apost. 80, et auctt. ibi cit. Kall. Macarius Hom. 15 : Οἱ διάκονοι τοῦ ἄρχοντος καὶ οἱ ταξεῶται. In Collect. Constitt. Eccl. ex Cod. 1 tit. 3 sect. 4 Bibl. Juris Can. p. 1253 : Ἐὰν οἱ ταξεῶται, etc. Suicer. Plurima exx. addit Ducang. Idem : « Ταξεῶται, Milites præsidiarii. Constantin. Adm. Imp. c. 30 : Ἐπεὶ οὖν οἱ ταξιῶται ἀπεστάλησαν ἀπὸ Σαλῶνος· et infra c. 45 : Τοῦ τῶν Χαζάρων κάστρου, ἐν ᾧ ταξεῶται καθέζονται. Continuator Theophanis 2, 11 : Δοῦλοι κατὰ δεσποτῶν καὶ στρατιώτης κατὰ ταξιώτου καὶ λοχαγὸς κατὰ
B στρατηγέτου. Adde l. 3, n. 28, ubi voc. ταξεώτης quendam militarem gradum supra milites gregarios videtur denotare. || Curialis, Curiæ obnoxius. Justinian. Nov. 123, c. 11 : Μετὰ δὲ τὴν χειροτονίαν καὶ δουλικῆς καὶ ἐναπογράφου τύχης τοὺς ἐπισκόπους ἐλευθέρους εἶναι κελεύομεν, εἰ μὴ ταξεώτης παρὰ τὴν προειρημένην παρατήρησιν χειροτονηθείη· 15 : Μηδὲ ταξεώτας κληρικοὺς γίνεσθαι. Theognost. Archimandr. de causa Ignat. patr. Cp., ubi de Photio : Ταξιώτης ἦν καὶ ἐκ λαϊκοῦ τάγματος. Nicol. Pap. de eod : Ἐκ ταξιωτικοῦ καὶ λαϊκοῦ τάγματος. » || In Constantini Rhegini Viatico peregrinantis τῶν ἐφοδίων τοῦ ταξεώτου Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 290, A (ut 288, A) i. esse putabat q. p. 288, D : Τῶν ἐφοδίων τοῦ ἀποδημοῦντος, Peregrinantis. Conf. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 142, C ; 143, A. Sic infra Ταξιδεύω i. q. ἀποδημῶ, et Ταξείδιον i. q. ἀποδημία sive Expeditio. || Formam Τοξώτης diserte ponit gramm. Cram. An. vol. 2, p. 307, 26, in τοξιώτης depravatam ib. p. 262, 29. L. Dind.]

[Ταξεωτικός, ή, όν, adj. præcedentis. Eust. Il. p.
C 104, 24, ῥάβδος, Virga lictoris. V. Ταξεώτης.]

[Ταξίαλα, opp. Indiæ, ap. Ptolem. 7, 1, 45.

[Ταξίανα, νῆσος περὶ τὸν Πηλώδη κόλπον τῆς Σουσιανῆς (ap. Ptolem. 6, 3, 6). Τὸ ἐθνικὸν Ταξιανεύς, ὡς Ἀδανεύς. (Excidit n. scriptoris) ὀγδόῳ. Τῷ τύπῳ τῆς χώρας Ταξιανηνός, Steph. Byz.]

Ταξιαρχέω, Centuriæ præfectus sum, Sum centurio. Cohortis præfectus sum. Aut etiam generalius, Ordines duco, sequendo ea quæ de nominis ταξίαρχος significatione dicentur. [Aristoph. Pac. 444 : Εἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν. Xen. Comm. 3, 1, 5 ; Lysias p. 130, 21 ; Aristot. Polit. 3, 3 ; Lucian. Calumn. c. 18. Cum genit. Demosth. p. 999, 12 : Ἐγὼ ταξιαρχῶν τῆς φυλῆς. Hesychius : Ἐπειός, οὕτως ἐκαλεῖτο Κρατῖνος ὁ κωμικός, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι. C. accus. Cosmas Topogr. Christ. p. 207, E : Ταξιαρχήσας τὸ ἔθνος. De ταξιάρχῃ in monasteriis est in iambis codicis Thuanei ap. Ducang. v. Ταξιάρχης. L. Dind.]

[Ταξιάρχης. V. Ταξίαρχος.]

D [Ταξιάρχης, ὁ, Taxiarches, n. viri, in epigr. cippi in Museo Vatic., repetito Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 294, n. 14, 5 : Καὶ δὴ καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς. L. Dind.]

Ταξιαρχία, ἡ, Centuriæ præfectura s. Cohortis. [Aristot. Pol. 6, 8 post med. L. D. Polyæn. 3, 9, 10. Wakef. Anon. Ms. De castrametatione : Εἰ δὲ ιϛ' ταξιαρχίαι ὦσιν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ, καὶ τούτων ἑκάστη ἀνὰ πεντακοσίους ὁπλίτας ἔχει. Ducang. Theod. Stud. p. 606, μϛ'. Georg. Pisid. Pers. 2, 20. Theophylact. Simoc. Hist. 1, 7, p. 17, C. || Aliter Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 2, p. 84, D : Τυποῦται γὰρ ἡ καθ' ἡμᾶς ἱεραρχία δι' ἐκείνης (τῆς εὐκοσμίας τῶν οὐρανίων) καὶ ἀνάγεται πρὸς αὐτὸν τὸν θεόν, τὴν ὑπερούσιον ταξιαρχίαν ἁπάσης ἱεραρχίας, τὸν πάσης ἱερᾶς τάξεως ἀρχηγόν· 9, 1, 85, D ; 10, 1, p. 94, B, ubi τάξις dicitur Ordo, ταξιαρχία autem ipse Deus ordinis auctor et custos. || Cohors s. Exercitus, ap. Amphiloch. Vita Basilii M. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 783, A, ubi Gregorii Naz. versum in epigr. ib. p. 777—8, β', 3 : Πᾶσα μὲν

A οὐρανίη στρατιὴ γήθησεν ἰόντι, interpretatur : Πᾶσα ἡ ἐπουράνιος ταξιαρχία εὐφράνθη διαβαίνοντος πρὸς αὐτήν. L. Dind.]

Ταξίαρχος, vel Ταξιάρχης, ὁ, Ordinum [vel potius Ordinis] ductor, ut infra exponam ex Bud. [Ordinarius, Manipularius, Evocatus, Gl. in forma priori.] Sed pecularius quidam interpr. Centurio. Suidas certe postquam scripsit, Τάξις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἄνδρες, ρκε' [ρκη' libri meliores et Bibl. Coisl. p. 506, ut ἀνδρῶν ρκη', λόχων η' Ælian. Tact. c. 9. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 44, et quæ in Τάξις dicentur, quæ ubi est centum hominum, ut ap. Xen. in Cyrop., etiam ταξίαρχος est Centurio], subjungit, ductorem, olim quidem ταξίαρχον, suo autem tempore vocatum fuisse ἑκατοντάρχην. [Quæ conjungit Æsch. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, E : Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας ἔταξα, ubi χἀκατοντάρχας στρατῷ Porsonus. V. Στρατάρχης p. 833, A. Thuc. 4, 4 init. : Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν οὔτε τοὺς στρατηγοὺς οὔτε τοὺς στρατιώτας, ὕστερον καὶ τοῖς ταξιάρχοις κοινώσας ἡσύχαζεν, ubi pauci ταξιάρχαις. Sed ταξίαρχος Aristoph. Ach. 568, Av. 353, B Pac. 1172, Thesm. 833. Ταξιάρχους fabulam scripserat Eupolis. Ap. Herodot. 8, 67; 9, 42, libri consentiunt in ταξίαρχοι et ταξιάρχους, quum inter ταξιάρχων et ταξιαρχέων varient 7, 99; 9, 53, ubi ταξιάρχων scribendum ostendunt reliqui casus. Sic idem ναύαρχος, τριήραρχος, μούναρχος, quamvis in aliis usus formis in ης. V. G. Dindorf. p. XLIII. Nullius fidei etiam Xenophontis et Platonis, Polybii, Plutarchi, Themistii, ut videtur, et aliorum exx. formæ in ης, quæ aut ad genitivum ταξιαρχῶν rediguntur aut ad locos ex libris corrigendos, ut ταξιάρχας H. Gr. 6, 2, 18, ubi optimi ταξιάρχους, ut 4, 1, 26 plerique omnes, et est ap. Demosth. p. 47, 10; 1258, 3. Altera forma, nisi fallunt libri, Cic. Ad Att. 16, 11, 3 : « Mustela ταξιάρχης et Laco. » Hippodamus Stob. Fl, 43, 93, vol. 2, p. 123 : Ταξιάρχαι καὶ λοχαγοί. Cosmas Topogr. Christ. p. 151, D, ταξιάρχης· Isidor. Ep. p. 8, E, ταξιάρχη· Zonaras Annal. vol. 1, p. 111, A, ταξιάρχαις· Constantin. Them. p. 2, D; Theodor. Prodr. Galeom. 119, ταξιάρχας. Ap. C Constantin. Cærim. p. 392, B, inter compellationes honorarias ponitur ταξίαρχος ταξιάρχης. Ταξίαρχος tantum ponit Arcad. p. 87, 8, Theognost. Can. p. 96, 26. Est autem frequens voc. usus ap. Xen. in H. Gr. et Anabasi atque Cyrop., et quidem plerumque de peditatu, semel tantum de equitatu Cyr. 8, 1, 10 : Καὶ ταξιάρχους δὲ καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων ἐγίγνωσκεν ἐκ τούτων καταστατέον εἶναι. De classe Attica H. Gr. 1, 6, 29 : Ἐχόμεναι δὲ αἱ τῶν ταξιάρχων δέκα, καὶ αὐταὶ ἐπὶ μιᾶς, ἐπὶ δὲ ταύταις αἱ τῶν ναυάρχων τρεῖς· 35 : Ἔδοξε τοῖς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῖς, ζ' μὲν καὶ μ' ναυσὶ Θηραμένην τε καὶ Θρασύβουλον τριηράρχους ὄντας καὶ τῶν ταξιάρχων τινὰς πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς· 7, 30 : Καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὑτοῦ ξυμμορίας, καὶ τὰς τῶν ταξιάρχων δέκα..., καὶ τὰς τῶν ναυάρχων τρεῖς· sed ib. 31 : Τῶν δὲ καταλειφθέντων ταξιάρχων ἦσαν καὶ Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης, recte libri meliores τριηράρχων, qui etiam loco secundo distinguuntur ab illis. Hos quoque nauticos ταξιάρχους denos numero fuisse, ut pedestres, singulos ex singulis decem tribubus, ut D de pedestribus testantur Demosth. p. 47, 10, Pollux 8, 87, quibuscum conf. Æschin. p. 50, 42, Lysias p. 137, 20; 144, 37, opinatur Wytteub. Sel. princ. histor. p. 397 sq. Schol. Hom. Il. Θ, 522, quum Λοχαγοὶ explicat ταξίαρχοι, et Hesychius, quum ἡγεμόνες, στρατηγοί, ταξιάρχαι, confundunt quæ differunt ut τάξις et λόχος, et ll. plurimis distinguit Xenoph., Isocr. Antid. p. 448, 123, Dionys. A. R., Æneas Tact. c. 22 fin., Charito 5, 4, p. 113, 10, ubi, ut sæpe, λοχαγοὶ καὶ ταξίαρχοι, ordine dignitatem invertente. Similiter tamen etiam Photius s. Suidas : Ταξίαρχος, ἡγεμών, στρατοπεδάρχης. Nec dubium est Byzantinos, quod ostendunt etiam ll. nonnulli supra citati, latiori signif. usurpasse, unde Tzetzæ Hist. 6, 164, Harpalus dicitur ταξίαρχος Ἀλεξάνδρου, quamvis Φοινίκης στρατηγὸς καὶ φύλαξ τῶν χρημάτων.] Sed et pro Decurione usum esse Polybium [6, 24, 1], nec non Plutarchum testatur Budæus (sicque τάξις alicubi invenitur redditum Decuria), qui etiam affert ex Lysia : Καὶ εἴ τις ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν· quod vertit, Centuriavit. Et ex Synesio : Ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. [Dionys. A. R. 3, 27 med. etc., et] Appian. autem pro Tribuno usurpasse videri; at Basil. de rege apum usum eo esse. Hæc ille. Quidam ex Aristot. Polit. l. [in Ταξιαρχία cit.] annotant ταξιάρχους esse Qui præsunt pedibus levis armaturæ et sagittariis, quum tamen nominatim τάξιν ὁπλιτῶν ap. Thuc. [ap. quem non hoc legitur, sed ξυναγαγὼν ἐς τάξιν τοὺς ὁπλίτας; loco in Τάξις cit. et similia aliis ll. ibidem memoratis] legamus, et Pollux scribat τοὺς ταξιάρχους προΐστασθαι τῶν ὁπλιτῶν. [8, 94 : Οἱ δὲ φύλαρχοι δέκα, εἷς ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τῶν ἱππέων προΐστανται, καθάπερ οἱ ταξίαρχοι τῶν ὁπλιτῶν· conf. 87, 114, 115. Et 1, 128. Lex. rhet. Bekk. An. p. 306, 12 : Ταξίαρχοι τίνες εἰσὶ καὶ πόσοι; ἄρχοντες, ἡγούμενοι τῶν πολιτῶν (ὁπλιτῶν) κατὰ φυλὴν χειροτονητοὶ δέκα τὸν ἀριθμόν, οἷς ὑπατέτακτο τὸ πλῆθος κατὰ φυλήν.] Ceterum ut Basil. ταξιάρχου appellationem ad regem apum transtulit, sic quidam ap. Athen. [2, p. 47, F : Οὐ παραμείναντες ὀνομακλήτορα τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον] B festive usus est de eo qui convivis loca assignabat, perinde sc. ac si eos centuriaret, vel potius decuriaret. [In monasteriis i. q. ὁ εὐταξίας, ut in iambis cod. Thuanei Εἰς τὸν ταξιάρχην, ap. Ducang. Similiter, ut supra Ταξιαρχία ap. Dionys. Areop., ap. Philonem De colend. parent. c. 4, p. 13, 8 ed. Mai. : Φιλοσοφίας, ἣ τὸν νοῦν εἰσῳκισμένον θνητῷ σώματι μετέωρον αἴρουσα παραπέμπει μέχρις οὐρανοῦ, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ μακαρίας καὶ εὐδαίμονας φύσεις ἐπιδείκνυται, ζῆλον ἅμα καὶ πόθον ἐνεργαζομένη τῆς ἀτρέπτου καὶ ἐναρμονίου τάξεως, ἣν οὐδέποτε λείπουσι πειθόμενοι τῷ ταξιάρχῃ, de principe ordinis Deo. L. Dind.]

[Ταξιδεύω, Expeditionem bellicam suscipio, In expeditionem pergo, vel In expeditione sum. Glossæ Græcobarb. : Ἀπεδήμησεν, ἐπορεύθη, ἐταξίδευσεν. Constantin. in Tact. p. 13 : Ἄν τε παραχειμάσαι μέλλῃ που τὸ φοσσᾶτον ἄν τε ταξιδεῦσαι· 27 : Ὅτε κατὰ Γερμανικείας ἐν Συρίᾳ ἐταξιδεύσαμεν· De adm. c. 51 bis, Cærim. p. 445, 14; 660, 13; 664, 13, 16 ed. Bonn. Achmes Onirocr. c. 158, 161, 273, aliique Byzant. ap. Ducang., C qui ex recentissimis addit exx. signif. Navigandi, ut Ταξιδευτικὸς est Navigabilis. || « Ταξειδάριος, Miles gregarius. Apomasar in Mysteriis : Πλῆθος κλεπτῶν καὶ λῃστῶν, κοῦρσος ταξειδαρίων. Achmes in Introduct. in Astrolog. : Δηλοῖ δολιότητας τῶν χαραγμάτων..., φόβον ταξειδαρίων. Scribit Alemann. ad Procop. Anecd. in diversis antiquis monumentis Ταξιδάριν, Ordinarium vocatum Justinum Thracem Imp., quemadmodum et alios Impp., Julianum, Jovinianum, Valentinianum, Valentem, Theodosium, qui militari deposito sago purpuram induerunt. » Ducang. Non ita vertendum esse, sed Bellatorem, qui crebras suscipiat expeditiones, animadvertit Hasius ad Leonem p. 441, B. L. Dind.]

[Ταξίδιον. V. Ταξείδιον.]

[Ταξικλῆς, έους, ὁ, Taxicles, Athen. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332, n. 194, 21.]

[Τάξιλα, πόλις Ἰνδική. Στράβων ια' (p. 691, 698, 714. Arrian. Exp. 5, 3, 8 etc.). Τὸ ἐθνικὸν Ταξιλίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ καὶ Ταξιληνός, τῷ δὲ παρ' ἡμῖν Ταξιλεύς, Steph. Byz. Non aliam urbem dicere videtur Plin. D N. H. 6, 20, 78 : « Taxillæ cum urbe celebri, » quod Taxilæ scribendum, ut ap. Philostr. V. Apoll. 2, 12, olim male Τάξιλλαν, pro Τάξιλα, ων, ut est 20. Ap. Zonaram Lex. p. 1710 : Ταξίλοι, ἔθνος, et Dionysium Per. 1141 : Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι καὶ Τοξίλοι ἄνδρες, ubi α in prima servavit Priscianus cum libris nonnullis, nisi in gentili variatum fuit, ut infra in proprio, Τάξιλαι potius scribendum. L. Dind.]

[Ταξίλης, ὁ, Taxiles, rex Indiæ, ap. Arrian. Exp. 4, 22, 8 etc., Strab. 15, p. 698, 699, 716, Dexippum Photii Bibl. p. 64, 10, 11.]

[Ταξίλος, ὁ, Taxilus, dux Mithridatis, ap. Pausan. 1, 20, 6; 9, 40, 7; 10, 34, 2, ubi libri plerumque Τάξιλος, raro Ταξίλος, quo de accentu conf. Lobeck. Pathol. p. 115. Ταξίλλης dux Mithridatis ap. Memnonem Phot. Bibl. cod. 224, p. 231, 22; 234, 37; 235, 1, 9, simplici λ scribendus. L. Dind.]

[Ταξίλοχος, ὁ, ἡ, Qui cohortes ordinat. Aristot. Pepl. Anth. Pal. App. 9, 5, 1 : Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.]

[Ταξιόω, i. q. τάττω. Pind. Ol. 9, 81 : Μή ποτε σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Schol., παρατάττεσθαι.]

Τάξις, εως, ἡ, Ordinatio, s. potius Ordo. [Classis, Series add. Gl.] Plato Timæo [p. 30, A] : Εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, Cic. vertit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Τάξις, inquit Bud., non modo κόσμον, h. e. Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum significat. Subjungit autem Plat. [Leg. 2, p. 653, E] locum, opponentis itidem [τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι, ut 665, A : Τῇ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα] τάξεων et ἀταξιῶν, Comm. p. 639. [Τάξις πράγματος ἢ λόγου, Series, Gl. Damoxenus ap. Athen. 1, p. 15, C : Ἥ τ' εὐρυθμία τό τ' ἦθος ἥ τάξις θ' ὅση ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο. Significatione Ordinis Plato Leg. 7, p. 802, E : Τάξις μὲν δή τις αὕτη· Reip. 8, p. 561, D : Οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἔπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ. Polyb. 26, 5, 6 : Κατὰ δὲ τὴν ἐπίφασιν εἶχεν (Perseus) ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς ἡλικίας. Horap. Hierogl. 2, 117, p. 113, 1 : Ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποστάντα τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕστερον δὲ τῆς ἑαυτοῦ γεγονότα φρονήσεως καὶ τάξιν ἐπαγαγόντα τῇ ἑαυτοῦ ζωῇ βουλόμενοι σημῆναι σύριγγα γράφουσιν. De mundi ordine Xen. Cyrop. 8, 7, 21 : Θεούς, οἳ καὶ τήνδε τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον· pro quo Comm. 4, 3, 13, ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων. (Demosth. p. 808, 18 : Τὸν ὅλον κόσμον... νόμος καὶ τάξις... διοικεῖν φαίνεται.) Œcon. 8, 3 : Ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὔτ' εὔχρηστον οὔτε καλὸν ἀνθρώποις ὡς ἡ τάξις· 11 : Καλλίστην ποτὲ καὶ ἀκριβεστάτην ἔδοξα σκευῶν τάξιν ἰδεῖν εἰσβὰς ἐπὶ θέαν εἰς τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικικόν· 9, 14 : Εἰ μὴ αὐτὴ ἐπιμελήσεται ὅπως διαμένῃ ἑκάστῳ ἡ τάξις· 23 : Τάξεως σκευῶν· 8, 17 : Οἱ ἐν τοῖς πλοίοις σαλεύοντες ἰσχυρῶς ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν. Aliter Plat. Leg. 7, p. 809, D : Ἡμερῶν τάξεως εἰς μηνῶν περιόδους καὶ μηνῶν εἰς ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν· 8, p. 843, C : Πᾶσα ἡ τοῦ δωδεκατημορίου τάξις. Aristot. Pol. 2, 8 ante med. : Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα καὶ τὰ μάλιστα ἀξιόλογα τῆς Ἱπποδάμου τάξεως ταῦτ' ἐστίν· 10 post init. : Ἔχει δ' ἀνάλογον ἡ Κρητικὴ τάξις πρὸς τὴν Λακωνικήν. De ordine temporis Demosth. p. 32, 18 : Τὸ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστιν. Polyb. 1, 4, 6 : Τὸ τῆς ὅλης οἰκουμένης σχῆμα καὶ τὴν σύμπασαν αὐτῆς θέσιν καὶ τάξιν· 3, 36, 6 : Πρώτη καὶ μεγίστη γνῶσίς ἐστιν ἡ τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς διαίρεσις καὶ τάξις· 5, 21, 4 : Τὴν φύσιν καὶ τάξιν τῶν τόπων. Eodem pertinet Etym. M. p. 458, 33 : Θυμέλη, τράπεζα ἦν ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπω τάξιν λαβούσης τραγῳδίας. ‖ Signif. Ordinationis ubi ponitur ap. Diod. 18, 49 init. : Οὐ μὴν ὁ Κάσσανδρός γε τῇ τοῦ πατρὸς τάξει συνευδοκήθη (qui eum χιλίαρχον fecerat), verba τοῦ πατρὸς ex seq. versu repetita conjeci, ut τάξει hic quoque significet Ordinem s. Munus chiliarchi.] Inveniuntur certe interdum copulata duo illa κόσμος et τάξις. [Thuc. 4, 126 fin. : Ὃ ὑπομείναντες ἐπιφερόμενον, καὶ ὅταν καιρὸς ᾖ, κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες ἐς τὸ ἀσφαλὲς θᾶσσον ἀφίξεσθε. Plato Gorg. p. 504, A : Τάξεως καὶ κόσμου τυχοῦσα οἰκία· pro quo D : Ἔμοιγε δοκεῖ ταῖς μὲν τοῦ σώματος τάξεσιν ὄνομα εἶναι ὑγιεινόν, ... ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι νόμιμόν τε καὶ νόμος, ὅθεν καὶ νόμιμοι γίνονται καὶ κόσμιοι. Apollodor. Poliorc. p. 19, A : Τρυπᾶται κατὰ τάξιν τὸ τεῖχος. Georg. Syncell. p. 263, B : Δεόντως ἅπαντα πράξας καὶ κατὰ τάξιν. Alia formula Pollux 6, 141, de oratore : Σὺν βασάνῳ, σὺν τάξει, σὺν κρίσει.] Aristot. Metaphys. 1, [c. 3, p. 984, 14] : Νοῦν οὖν [δή] τις εἰπὼν εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάσης κτλ. Quæ ille vertit, Qui igitur, ut in animantibus, ita in natura, mentem, causam esse dixit compositionis partium atque ordinis. Sæpe τάξις in re militari usurpatur, itidem pro Ordine. [Æsch. Pers. 298 : Τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελάων ὅστ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς ἄναρχον τάξιν ἠρήμου θανών· 380 : Τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς. Eur. Suppl. 677 : Παραβάτας ἔστησαν ἐς τάξιν δορός· Phœn. 694 : Πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν. Xen. H. Gr. 6, 5, 28 : Προειπεῖν τοῖς Εἵλωσιν, εἴ τις βούλοιτο ὅπλα λαμβάνειν καὶ εἰς τάξιν τίθεσθαι, i. q. εἰς τ. καθίστασθαι. Thuc. 4, 93 init. : Πέμπει ἐς τὸ στράτευμα κελεύων ἐς τάξιν καθίστασθαι· 94 fin. Et 5, 68 init. : Τάξις μὲν ἥδε

A καὶ παρασκευὴ ἀμφοτέρων ἦν· 70 : Ἵνα μὴ διασπασθείη αὐτοῖς ἡ τάξις. Xen. Anab. 1, 2, 18 : Ἡ Κίλισσα ἰδοῦσα τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος ἐθαύμασε· 3, 4, 19 : Ἔγνωσαν ὅτι πλαίσιον ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις εἴη πολεμίων ἑπομένων.] Thuc. [4, 72 : Τῶν ὁπλιτῶν περὶ τὴν Νίσαιαν ὄντων καὶ τὴν θάλασσαν ἐν τάξει·] 7, p. 260 [c. 78] : Καὶ εἴ πῃ ὁρῴη διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν. [Eadem formula sæpe Xen.] 4, p. 162 [c. 128] : Χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ ὡς τάχιστα ἕκαστος δύναται ἄνευ τάξεως. [Xen. Œc. 8, 6 : Ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας.] Apud Eund. 4, [125, ubi ξυναγαγὼν ἐς τ. τάξιν τοὺς ὁπλίτας] : Τετράγωνος τάξις τῶν ὁπλιτῶν. [3, 87 fin. : Τετρακοσίων ὁπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων οὐκ ἐλάσσους ἀπέθανον ἐκ τῶν τάξεων καὶ τριακοσίων ἱππέων· 5, 67 init. : Τότε δὲ κέρας μὲν εὐώνυμον Σκιρῖται αὐτοῖς καθίσταντο, ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν μόνοι Λακεδαιμονίων ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἔχοντες. Herodot. 9, 26 : Ἡμεῖς αἰεί κοτε ἀξιεύμεθα ταύτης τῆς τάξιος ἐκ τῶν συμμάχων ἁπάντων· et sæpius 27. Xen. Cyrop. 6, 3, 35 : Ἐθελούσιος ὑφίσταμαι τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας

B φάλαγγος τάξιν ἔχειν· 7, 1, 16 : Εἰ μὴ ἔλαχον τήνδε τὴν τάξιν, ᾐσχυνόμην ἂν ἐνθάδε ὤν. Ib. 2, 4 : Παρήγγειλεν ἐκ τῆς τάξεως μηδένα κινεῖσθαι· Anab. 1, 8, 3 : Καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον· et al. similiter. Alia formula Dionys. Hal. post Joseph. ed. Didot. vol. 2, p. 7, 1 fin. : Αὐτὸς τὸ... ἄγημα... περὶ αὐτὸν ἔχων ἐκτὸς ἦν τάξεως, ἵνα τοῖς κάμνουσιν ἀεὶ τῶν σφετέρων... παρῶσιν.] Sed possumus in nonnullis ll. uti et plurali Ordines [Antes, Gl.], ut sc. legimus Ordines obvertere ap. Liv. : item, Abrumpuntur ordines laxati, ap. Tac. De qua interpret. dicam et paulo post. [Plurali Soph. Œd. C. 1311 : Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβας πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν. Herodot. 6, 111 fin. : Τὸ στρατόπεδον ἐξισούμενον τῷ Μηδικῷ στρατοπέδῳ τὸ μὲν αὐτοῦ μέσον ἐγίνετο ἐπὶ τάξιας ὀλίγας, τὸ δὲ κέρας ἑκάτερον ἔρρωτο πλήθεϊ· 9, 31 : Ἐπὶ τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο· 29 : Ψιλῶν δὲ πλῆθος ἦν τόδε· τῆς μὲν Σπαρτιητικῆς τάξιος πεντακισχίλιοι καὶ τρισμύριοι ἄνδρες. Et frequenter Xen., ut Cyrop. 2, 1, 26 : Ἐδόκουν δὲ αὐτῷ καὶ εἰς τὸ τὰς τάξεις ἀκριβοῦν μεγάλα ὠφελεῖσθαι διὰ τὴν συσκηνίαν· 3, 3, 12 :

C Νῦν μὲν ἀπιέναι ἐπὶ τὰς τάξεις· 6, 4, 19 : Ἴτε ἐπὶ τὰς τάξεις· 4, 2, 27 : Ταῦτα εἰπὼν ἀπέπεμπεν εἰς τὰς τάξεις ἑκάστους· 5, 1, 29 : Ὅπως ποιοῦντες οἱ ἐν ταῖς σκηναῖς πάντες τὰ δέοντα φέρωσιν εἰς τὰς τάξεις τοῖς Πέρσαις· 6, 3, 4 : Μένοντας ἐν ταῖς τάξεσι τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν· 7, 1, 1 : Οἱ μὲν δὴ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς ἀπῄεσαν πρὸς τὰς τάξεις· Anab. 1, 8, 8 : Τάχα δὴ καὶ χαλκός τις ἤστραπτε καὶ αἱ λόγχαι καὶ αἱ τάξεις καταφανεῖς ἐγίγνοντο· 2, 1, 7 : Καὶ γὰρ προσεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν ἀμφὶ τάξεις τε καὶ ὁπλομαχίαν· 2, 2, 14 : Τῶν Ἑλλήνων οἳ μὴ ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσιν ὄντες εἰς τὰς τάξεις ἔθεον· 2, 3, 2 : Τυχὼν τότε τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν· 3, 1, 32 : Παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες, ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη, τὸν στρατηγὸν παρεκάλουν, ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, τὸν ὑποστράτηγον· 4, 4, 8 : Ἔδοξε διασκηνῆσαι τὰς τάξεις καὶ τοὺς στρατηγοὺς κατὰ τὰς κώμας. Varius autem militum numerus in singulis, ut Anab. 6, 5, 11 : Τρεῖς ἀφελὼν τὰς τελευταίας τάξεις ἀνὰ διακοσίους ἄνδρας· quum in Cyrop. 2, 1, 25 etc. sit : Ἡ δὲ τάξις ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. V. Ταξιαρχία.] Interdum vero τάξις reddi potius debet Acies, [Cuneus, Exerci-

D tus, add. Gl. in Τάξις πολεμική,] ut quum dicitur πρώτη τάξις a [Thuc. 5, 68 fin.,] Lysia ; nam et Bud. ibi reddit Prima acies : itidemque ap. Plut., Ἐσχάτη τάξις, Postrema acies. [Polyb. 10, 29, 5 : Τὴν πρώτην ἔδωκε τάξιν Διογένει, συστήσας αὐτῷ τοξότας, οἵτινες τάξιν μὲν οὐκ ἔτεμον· 1, 50, 5 : Ἔλαβε τὴν εὐώνυμον τῆς ὅλης δυνάμεως (classis) τάξιν· 3, 43, 3 : Εἶχον τὴν ἐξ ὑπερδεξίου καὶ παρὰ τὸ ῥεῦμα τάξιν οἱ λέμβοι.] Nec non ubi Idem scribit, Εὐξάμενος τοῖς θεοῖς, παρέταττε φάλαγγα, τὴν τάξιν τριπλῆν ποιῶν. [Xenoph. Cyrop. 7, 1, 22 : Προέτεε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν.] Ab Eodem redditur Statio, Locus pugnandi. Æschines : Ἀλλ' ὥσπερ ἂν ὑμῶν ἕκαστος αἰσχυνθείη τὴν τάξιν λιπεῖν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἰσχύνθητε λιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων, φύλακες τῆς δημοκρατίας τήνδε τὴν ἡμέραν. Certe τάξιν λείπειν redditur etiam Locum in acie deserere, quod est ejus, qui composita voce dicitur λειποτάκτης. [Id. p. 75, 13 : Τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν· 76, 14 : Οὐ τὴν ἀπὸ στρατοπέδου μόνον τάξιν ἔλιπεν,

ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς πόλεως· 8, 38 : Ἔλιπε τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τ. Amphis ap. Athen. 1, p. 8, C : Τοῦτον ταχέως νόμιζε καὶ τάξιν λιπεῖν. Xen. Anab. 5, 8, 13 etc. Plato Reip. 5, p. 468, A, et Phædr. p. 254, D : Δειλίᾳ λιπόντε τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. Et aliter Eur. Rhes. 595 : Ποῖ δὴ λιπόντε Τρωικῶν ἐκ τάξεων χωρεῖτε; Thuc. 4, 126 : Οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινα χώραν βιαζόμενοι. Herodot. 3, 158 : Ἔμενον ἐν τῇ ἑωυτοῦ τάξι ἕκαστος· 9, 21 : Εἰ μή τινας ἄλλους πέμψετε διαδόχους τῆς τάξιος, ἴστε ἡμέας ἐκλείψοντας τὴς τάξιν· 25 : Ἐκλείποντες τὰς τάξις, ut paullo ante παρὰ τὰς τάξις ἐκόμιζον· 26 : Ἡμεῖς αἰεί κοτε ἀξιεύμεθα ταύτης τῆς τάξιος ἐκ τῶν συμμάχων ἁπάντων· et in seqq. et 27 bis. Eurip. Rhes. 664 : Σοῖς τε πιστεύων λόγοις τάξιν φυλάξων εἶμι· Heracl. 818 : Ἀπώχετ' ἐς τάξιν πάλιν· Herc. F. 164 : Τάξιν ἐμβεβώς· Bacch. 303 : Στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσι φόβος διεπτοίησε· Rhes. 523 : Προταινὶ τάξεων φρουρεῖν· 765 : Οὐδ' ἐφρουρεῖτο στρατὸς φυλακαῖσι νυκτέροισιν, οὐδ' ἐν τάξεσιν ἔκειτο τεύχη· Heracl. 673 : Καὶ δὴ πάρηκται σφάγια τάξεων ἑκάς· 724 : Νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσι κόσμῳ πυκάζου τῷδε. Aristoph. Av. 400 : Ἄναγ' ἐς τάξιν· Ach. 600 : Ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι· Pac. 304 : Τάξεων ἀπαλλαγέντες. Plat. Lach. p. 191, C : Ἐπειδὴ ἐλύθησαν αἱ τάξεις τῶν Περσῶν. De loco in castris Soph. Aj. 4 : Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει, πάλαι κυνηγετοῦντα. Item de castris Eur. Rhes. 614 : Ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατηύνασεν Ἕκτωρ· 698 : Ὅστις διῆλθ' ὀρφνῆς ἀδειμάντῳ ποδὶ διά τε τάξεων καὶ φυλάκων ἕδρας. Herodot. 1, 82 : Σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς καὶ προσφορήσας τὰ ὅπλα πρὸς τὸ ἑωυτοῦ στρατόπεδον ἐν τῇ τάξι εἶχε ἑωυτόν.] Idem τάξιν reddit et Turmam, dicens i. significare q. στῖφος [στῖφ.], ap. Xen., et quidem cum gen. ἱππέων. [Cyrop. 1, 4, 12; 4, 2, 23; 6, 3, 12, Anab. 1, 8, 21; 4, 3, 17. H. Gr. 3, 4, 22 et ibid. 16, ἱππικαῖς.] In VV. LL. redditur etiam Centuria, nec non Cohors. [Legio add. Gl. in Τάξις στρατιωτική.] Vide Ταξίαρχος. Posse alioqui τάξις alicubi reddi et plurali Ordines, Eundem censuisse, vel ex eo liquet, quod ταξίαρχοι interpretatur Ordinum ductores. [Non de militum turma, sed de choro Oceanidum Æsch. Prom. 128 : Μηδὲν φοβηθῇς· φιλία γὰρ ἥδε τάξις πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα. Ita Gl., Chorus.] Τάξις est etiam Comitatus et multitudo hominum cuipiam magistratui apparentium operamque dantium : qui Cohors consulis aut prætoris olim appellabantur : ut apud Ciceronem in Verrinis et alibi. Synes. Πυλαιμένει scribens, τὴν ὑπάρχου τάξιν vocat. Et in Pand. ἡ τάξις τῶν ὑπάρχων, Apparitores præsidum, qui etiam ταξεῶται sæpe vocantur. [Apparitor, Officium : militaris sc. manipulus ad summorum magistratuum custodiam, ut fuit Cohors consulis aut prætoris, apud Tullium variis in locis. Glossæ : Τάξις ἄρχοντος, Officium, Apparitio. Ἀξιωμάτων τάξεις, ap. Euseb. Vit. Constant. 1, 54. Ἐπαρχικὴ τάξις, Officium præfecti prætorio, 2, 46 et Theodor. H. E. 1, 15. Μεγίστη τάξις in Conc. Calched. act. 3, p. 414. Epistola eccl. Alexandr. ap. Athanas. ad Solit. p. 868 : Ἀπέστειλε τὸν τῆς τάξεως δήμιον, i. q. Scurro ap. Liberatum Diaconum. Passio SS. XLII Martyrum n. 2 : Εἶπεν τῇ τάξει, Καλέσατε Φιλήμονα· mox : Ἅπασα σχεδὸν περιελθοῦσα ἡ τάξις τὸν δῆμον ἅπαντα. Martyrium SS. Theodoræ et Didymi n. 1 : Εἶπεν πρὸς τὴν τάξιν. Martyr. Ms. S. Mercurii : Ἡ δὲ τάξις ἦγε τὸν ἅγιον. Pallad. V. Chrysostomi p. 63 : Οὕτως ἡ τάξις βάλλει αὐτοὺς εἰς δεσμωτήριον. (Asterius p. 55, A ed. Cotel. : Ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς τάξεως μαστίζεται.) || Satellites regii, Comitatus regius, imperatorius, Obsequium. (Zosimus l. 2 : Τοῦ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραμμένου τῶν περὶ τὴν αὐλὴν τάξεων, ὃν μάγιστρον ὀφφικίων καλοῦσιν. Ducang. App. Gl. p. 182.) Τάξεις τῶν πομπῶν, ap. Gregor. II Pap. Epist. 2 ad Leon. Isaur. Anon. ap. Basilium in Grammat. : Ἐκάθισεν μὲν ὁ τύραννος μετὰ σοβαροῦ τοῦ φρονήματος καὶ πλησίον αὐτοῦ αἱ δορυφόροι τάξεις. Aliique plurimi. || Curia, ut Ταξεώτης, Curialis, quod v. Ducang.] Ideo autem hanc signif. subjungo proxime præcedenti, quod et hujusmodi apparitores, cohortem efficientes, velut ordines quidam sint. [Collegium, Gl.] Sed antequam a τάξις discedam, quod voce Ordo reddi potest, dicam de ἐν τάξει, quod quum alicubi reddi possit, atque adeo reddatur, Ordine, (sicut et διὰ τάξεως affertur ex Plat. [Leg. 6, p. 780, A : Μὴ πάντα διὰ τ. δεῖν γίγνεσθαι] pro Ordine, Certo ordine,) alicubi potius reddendum existimatur Moderate; atque ita usus traditur Plato [Leg. 1, p. 637 : Πέρσαι δὲ σφόδρα μὲν χρῶνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς, ἃς ὑμεῖς ἀποβάλλετε, ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων]. Bud. vero ap. eum reddit Modice, Concinne, Composite, Decore, Opportune. Aliunde autem affert pro Ordine, Non temere, sed constituta certaque ratione. Verum significare etiam ait Statis vicibus : Ἐν τάξει ἀπελθοῦσα ἡ πλημμυρίς. [Τάξις, δύναμις, Vicem, Gl.] Sic in VV. LL. Ἐν τάξει ποιεῖν, Statis vicibus aliquid facere. [Demosth. p. 715, 2 : Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως, Taylor. interpr. « Conventionem inter partes, qua debitoris inopiæ ita succurritur, ut quod ille universum reddere nequeat, id unciatim et ad modum constitutum persolvat. Nos *compositionem* vocamus. Ita Hesychius : Τάξις ἡ ἐπὶ ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. Ita Liban. argum. Aristogit. p. 768, 16 : Ὠνεῖται ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τάξιν αἰτησάμενος τοῦ ὀφλήματος, ὥστε ἐν δέκα ἔτεσιν ἐκτίσαι τὸ σύμπαν καθ' ἕκαστον ἔτος τιθεὶς τὸ ἐπιβάλλον μέρος. » Quibus addit ll. Thuc. 3, 70 et 1, 117, in Τάσσω citandos, ubi similiter ponitur τάξασθαι.] Sed existimo τάξιν alicubi habere et aliam vocis Ordo signif., sc. eam, qua quærimus cujus ordinis sit aliquis (pro eo quod Gall. *De quel estat*, *De quelle qualite*), et qua dicitur quispiam esse senatorii ordinis, vel equestris ordinis. Serv. certe ap. Virg. in exponenda signif. quam habet ista vox in hoc l. Æn. 7 : Tum satus Anchisa delectos ordine ab omni Centum oratores augusta ad mœnia regis Ire jubet : ita usus est qualitatis appellatione, ut dixi nos usurpare vocem *Qualité*; nam Ordine ab omni, exponit, Ex omni qualitate dignitatum. Talem autem usum habere possit fortasse τάξις quum alibi, tum in isto Dem. [p. 343 fin.] : Εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρῶτον. In quo tamen l. vertit Bud., ut et infra docebo, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Quæ sane interpr. ferri et ipsa potest. Sunt vero qui in nonnullis hujusmodi ll. existiment reddi etiam posse Conditio, et Gradus. [Ordo s. Classis, cujus quis est. Xen. Comm. 2, 1, 7 : Τί οὖν; ἐπειδὴ καὶ τούτων ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶσθα, ἤδη ποτ' ἐπεσκέψω εἰς ποτέραν τῶν τάξεων τούτων σαυτὸν δικαίως ἂν τάττοις; Cyrop. 6, 2, 37 : Οὗτοι δ' ὁπλοφόρου μὲν τάξεως ἀπολελύσονται. Demosth. p. 171, 17 : Οἱ πρὸς ἀρχαιρεσίας καὶ ταύτην τὴν τάξιν προσιόντες δοῦλοι τῆς ἐπὶ τῷ χειροτονεῖσθαι χάριτος περιέρχονται. Similiter Diodor. 1, 91 init. : Τῶν δὲ ταφῶν τρεῖς ὑπάρχουσι τάξεις, ἥ τε πολυτελεστάτη καὶ μέση καὶ ταπεινοτάτη· 3, 6 : Οἱ περὶ τὰς τῶν θεῶν θεραπείας διατρίβοντες ἱερεῖς, μεγίστην καὶ κυριωτάτην τάξιν ἔχοντες. Dionys. A. R. 6, 49 med. : Μάλιστα δ' ἐπὶ τῇ προαιρέσει τῶν πολιτευμάτων ἐπαινούμενον ὅτι τῆς μέσης τάξεως ἦν. « Ordo ecclesiasticus, Officium ecclesiasticum. Isaac. in Invect. 2 in Armenios : Οἱ δὲ αἱρετικοὶ ἐν τῇ παραμονῇ τῶν φώτων ψάλλουσι τάξιν εὐαγγελισμοῦ. Infra ἀκολουθίαν vocat. V. Goar. ad Euchology. p. 11. || Ordo monasticus. S. Ephrem in l. Περὶ τελειότητος τῆς μοναχικῆς πολιτείας : Ὁ τῶν μοναχῶν βίος ἀγγέλοις ἔοικε, καὶ ἡ τάξις αὐτῶν θείας λειτουργίας πεπλήρωται. Et alii. || Sacramentum ordinis. Jo. Palæol. Imp. in profess. fidei : Ἄλλο ἐστὶ τὸ μυστήριον τῆς τάξεως ἤτοι τῶν χειροτονιῶν. » Ducang.]

|| Τάξις ut Locum pugnandi significare docui, sic et alium hujus nominis Locus usum habere sciendum est : ut τάξιν ἐπέχειν τινός, in Pand., Loco ejus haberi. Athen. [12, p. 547, A] de Epicuro : Σαφῶς ὑπουργὸν ποιῶν ἐν τούτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, Locum et vicem obtinentem. [Etym. M. p. 378, 35 : Ἐρυμνή, τάξιν ἐρύματος ἐπέχουσα. Proprie Manetho 4, 177 : Ἄμφω δ' ἦν τούτοισι Κρόνου προσμάρτυρος ἀστὴρ εἰν ἰδίοις ὁρίοις φαινώπιδα τάξιν ἐπίσχῃ.] Sic [Demosth. p. 313, 13 : Οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων· 292, 14 : Τὸ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν αἰτεῖν· 690, 21 : Εἰ ἄρα αἴσθοιντο ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε.] Aristot. H. A. 9, [7] : Καὶ ἡ τῶν χελιδόνων σκηνο-

πηγία τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, Vicem obtinet. In VV. LL. ex Plut. Galba [c. 9] : Ἐν γαμετῆς ἔσχε τάξει, Loco uxoris habuit : ut inversa constr. Diog. L. p. 248 : Υἱοῦ τάξιν ἔχειν παρά τινι. At, Τάξιν νόμου ἔχει, Legis habet vigorem. Item, Τάξιν ἔχει τῆς τελετῆς, Initiationis speciem præ se fert. [Athen. 2, p. 63, B : Προβάλλεται δὲ κὰν τοῖς συμποσίοις γρίφου τάξιν ἔχον περὶ τῶν κοχλιῶν οὕτως. Plato Phil. p. 49, C : Τὴν τῶν γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν. Ps.-Demosth. p. 808, 1 : Τοὺς ὄντας νόμους εἰς τὴν τῶν ὥσπερ οὐκ ὄντων νόμων τάξιν ἄγοντας. « Βάσεως τάξιν τοῦ σχήματος λαμβάνει ἡ παραλία, Polyb. 2, 14, 11. Κατασκόπου τάξιν ἔχων, 4, 3, 7. Ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, 2, 24, 9; 3, 45, 5. Μαστὸς ὃς ἅμα μὲν ἀκροπόλεως, ἅμα δὲ σκοπῆς εὐφυοῦς λαμβάνει τάξιν, 1, 56, 6. Οὐ γὰρ ἱστορίας, ἀλλὰ κουρεακῆς λαλιᾶς ἐμοὶ δοκοῦσι τάξιν ἔχειν καὶ δύναμιν τὰ τοιαῦτα συγγράμματα, 3, 20, 5. » Schweigh. Lex. Diodor. ap. Syncell. p. 179, D : Ἡροῦντο πρύτανιν, ὃς τὴν τοῦ βασιλέως εἶχε τάξιν. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 40, p. 1076, 17 : Δεσμοῦ τινος ἢ κόλλης τάξιν παρεξομένας.] Itidem certe Bud. ap. Dem. [p. 229, 14] : Οὐδὲ ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε, μὰ τοὺς θεοὺς, ὀρθῶς ἔχον καὶ πολιτικὸν, οὔτε δίκαιόν ἐστι, interpr. Neque vero ita hoc facere, ut calumniæ et invidiæ speciem accusator præ se ferat, rectum et politicum est. [Ἐν κέρδους τάξει τίθεσθαι, Aristid. vol. 3, p. 718, B ed. Cant. Hemst.] At vero ἐν ἐχθροῦ τάξει ap. Eund. [p. 481, 21] vertit, Hostili affectu habituque. Affert denique et alium Ejusd. locum, ubi τάξει rursum interpr. Vice et loco [p. 650, 16] : Οἵγε ἐν δωρεᾶς ἐποιήσαντο τάξει τὸ τούτων μεταδοῦναί τινι, Muneris vice et loco. [Ps.-Demosth. Epist. 3, p. 1484, 6 : Βουλομένου δέ μου ἐν μὲν ὑμετέρας χάριτος καὶ μεγαλοψυχίας τάξει τὴν οἴκαδέ μοι ἄφιξιν γενέσθαι. Dem. p. 246, 2 : Πότερον αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἐχρῆν τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν αὑτῆς ἐν τῇ Θετταλῶν καὶ Δολόπων τάξει συγκατακτᾶσθαι Φιλίππῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχήν;] Sed et alium quendam usum vocis hujus Locus habet hoc vocab. τάξις, si Ejusd. interpr. sequimur, ut certe sequendam existimo : in hoc ejusd. oratoris l. [p. 343 extr.] : Βούλομαι ὑπομνῆσαι εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοπρῶτον. Vertit enim, Quod institutum secutus sit, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Sed de hoc loco dixi jam aliquid supra in Τάξις, Ordo. [Similiter Æschines p. 22 fin. : Ἀποκρίνασθε πρὸς ἐμὲ εἰς ὁποτέραν τάξιν Τίμαρχον κατανέμετε, πότερα εἰς τοὺς ἐρωμένους ἢ εἰς τοὺς πεπορνευμένους. Ps.-Demosth. p. 1391, 22 : Ἃ δὲ τῇ μὲν ἀξίᾳ τῶν ἔργων οὐδέν ἐστι τούτων ἐλάττω, τῷ δ' ὑπογυώτερ' εἶναι τοῖς χρόνοις οὔπω μεμυθολόγηται οὐδ' εἰς τὴν ἡρωικὴν ἐπανῆκται τάξιν, ταῦτ' ἤδη λέξω. Sæpe sic positum vertere licet Statum, Habitum, ut Diod. 1, 25 : Συχνοὺς παντελῶς πηρωθέντας ... εἰς τὴν προϋπάρξασαν ἀποκαθίστασθαι τάξιν· et ead. phrasi 63. Et 77 init. : Τῶν νόμων ὅσοι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ... παρηλλαγμένην τάξιν ἔσχον.] Nonnunquam vero τάξις dicitur Locus et sedes alicui conventui vel collegio constituta : ut Idem exp. ap. Aristot. Atque hinc illam Comitatus signif., de qua paulo ante dictum fuit, accepisse hoc nomen existimat. [De loco quem quis tenet, Æsch. Eum. 396 : Οὐδ' ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνέφας. Epigr. Anth. Pal. 7, 61, 2 : Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, ψυχὴ δ' ἀθάνατον τάξιν ἔχει μακάρων· ubi ἀθανάτων cum Diog. L. 3, 44, Brunck., ut in epigr. Anth. Plan. 31 : Ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων. Orph. fr. ap. Clem. Strom. p. 724, v. 8 : Σὴ μὲν ἐν ἄστροις τάξις, ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα. Plato com. ap. Athen. 1, p. 5, E : Οὐκοῦν τῆς τελευταίας πολὺ κράτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως. Et sæpissime Demosth., cujus de usu Reiskius præter alia : « Τῆς τ. μὴ παραχωρεῖν, ἣν οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι κτησάμενοι κατέλιπον, p. 38, 25. Παρελθὼν ἐπὶ τὴν τ., ἐφ' ἧς ὑμᾶς τετάχθαι προσῆκεν, ἕτερος, 145, 13. Αἰσχρὸν λιπεῖν τὴν τοῦ φρονήματος τάξιν, 176, 14. Ἡ τοῦ δικαίου τάξις, 188, 1; 505, 17; 554, 3. Τάξιν τῆς πολιτείας ταύτην αἱρεῖσθαι, 200, 4. Τὴν ὑπὸ τῶν προγόνων παραδεδομένην ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξιν λείπειν, 200, 14. Ἑκάστους ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν, 238, 9. Τὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἑλόμενοι τάξιν, 273, 26. Τὴν τῆς εὐνοίας τ. ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, 286, 3. Εἰ γὰρ

A οἷος ἐγὼ παρ' ὑμῖν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τ. εἷς ἐν ἑκάστῃ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀνὴρ ἐγένετο, 327, 2. Τηνικαῦτα σὺ καὶ τούτων ἕκαστος ἐν τάξει καὶ μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος, 332, 18. Ἀναγκαῖόν ἐστιν εἰς τὴν ἐμὴν τ. πειρᾶσθαι καθιστάναι τὸν ... οὐδεπώποτ' οὐδὲν λελειτουργηκότα, 1039, 14. Χαλεπωτάτην τάξιν ἔχει τὸ συμβουλεύειν, 1466, 4. Οὐδὲν ἀθλιώτερον ἔσται τοῦ τὴν ὑπὲρ τοῦ δήμου τάξιν αἱρεῖσθαι, 1478, 15. Τὴν ὑπὲρ ὑμῶν τάξιν ἔχων εἰς τὸ πολιτεύεσθαι παρῄει, 1481, 16. Τίς ἐστιν ὅστις ἑαυτὸν εἰς ταύτην τὴν τάξιν γνησίως ἐθελήσει δοῦναι; » Isocr. p. 36, D : Οἱ μετὰ λογισμοῦ κόσμιοι ὄντες ... διεγνωκότες ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ, δῆλον ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταύτῃ τῇ τάξει διαμένουσιν· 116, B : Τὴν ἰδίαν τοῦ βίου τάξιν διαφυλάττων. Lysias Stob. Fl. vol. 3, p. 68, 32 : Ἣ γὰρ ἂν ἡμέρᾳ γυνὴ προδῷ τὸ σῶμα καὶ τὴν τάξιν λίπῃ τῆς αἰδοῦς, εὐθέως παραλλάττει τῶν φρενῶν. Suidas v. Φιλίσκος Κερκυραῖος p. 3792, C : Ἔστι δὲ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν τραγικῶν, οἵτινές εἰσιν ζ', καὶ ἐκλήθησαν Πλειάς.]

|| Τάξις, Officium [Gl.], Munus, Partes. Dem. [p.
B 292, 13] : Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλὴν, τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἐπαιτεῖ, Officium et partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere : quia in præteritum non valet consilium. [V. ll. ejusd. supra citatos.] Æschines hac in signif., simulque pro Loco quem aliquis in acie tenet, usus est, in una eademque periodo, quam habuisti supra. [|| Acta publica, libri s. commentarii publici, in quibus actarum rerum series et ordo continetur. S. Athanas. in Apol. 2 de fuga sua p. 774 : Ταῦτα γράψας ἐκέλευσε καὶ τὰ πρότερον παρ' αὐτοῦ γραφέντα κατ' ἐμοῦ ἐκ διαβολῆς τῶν περὶ Εὐσέβιον ἀναιρεθῆναι καὶ ἀφανισθῆναι ἀπὸ τῶν τάξεων τοῦ τε δουκὸς καὶ τοῦ ἐπάρχου καὶ Αἰγύπτου, καὶ ἀποσταλεὶς Εὐσέβιος ὁ δεκουρίων ἔλαβεν αὐτὰ ἀπὸ τῶν τάξεων. Ducang.]

|| Τάξις, sequendo illam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον, redditur Taxatio. [Xen. Reip. Ath. 3, 5 : Αἱ τάξεις τοῦ φόρου. Dio Cass. 47, 17 init. : Ὑπό τε τῶν τάξεων ἐς στενὸν κατακλειόμενοι καὶ ἀργυ-
C ρίου δεινῶς σπανίζοντες, ubi Reimar. συντάξεων.] At Bud. postquam dixit τάξιν non modo κόσμον, hoc est Ordinem, sed etiam Modum ratione temperatum significare, et exemplum ex Plat. protulit : addit τάξιν ob id Taxationem significare, quo verbo Plin. et Tranquillus usi sint. Subjungitque ejusd. Platonis locum [Leg. 8, p. 844, B : Τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις], in quo τάξιν appellatam dicit Constitutam aquæ mensuram in singulos dies hauriendam ab eo qui αὐδρίᾳ laborat in fundo suo. In VV. LL. Τὰς τάξεις τῶν νόμων τιθέναι, ex eod. Plat. Leg. [3, p. 688, A. Ib. 9, p. 875, D : Ἐπιστήμης γὰρ οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων· D : Τάξιν τε καὶ νόμον· 6, p. 780, D : Ὅτι περ ἂν τάξεως καὶ νόμου μετέχον ἐν πόλει γίγνηται· 11, p. 925, B : Κατὰ τὴν τάξιν τοῦ νόμου ἐπὶ τὸν κλῆρον πορευέσθω· Reip. 9, p. 587, A : Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅπερ νόμου τε καὶ τάξεως· 4, p. 424, B : Τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικὴν, παρὰ τὴν τάξιν· Polit. p. 294, C : Ὥσπερ τινὰ ἄνθρωπον αὐθάδη ... μηδένα μηδὲν ἐῶντα ποιεῖν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν· E : Τὴν
D τοῦ λυσιτελοῦντος τοῖς σώμασι ποιεῖσθαι τάξιν· 305, C : Παρὰ τὴν τοῦ νομοθέτου τάξιν. Lycurg. p. 148, 14 : Ἡ τῶν νόμων τάξις. Aristot. Eth. Nic. 5, 10 med. : Ἄδικον μὲν γάρ ἐστι τῇ φύσει ἢ τάξει.] Et, Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, ex Luciano [Apol. c. 12].

[|| Τάξις, Ordo, Dispositio orationis, Aristot. Rhet. 3, 12 fin., quæ alibi οἰκονομία dici solet (ut Longinus dicit 1, 4, τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν). Longin. 20, 3, τάξιν vocat Similitudinem membrorum, quam figura ἀναφορᾶς facit. (Id. 22, 2, τὴν τῶν νοημάτων τάξιν.) Τάξις etiam de Ordine illo et veluti Acie dicitur, qua collocari argumenta debent, ut id efficiant, quod orator vult. Ab eo enim ordine sæpenumero omnis victoria pendet : v. Hermog. Περὶ εὑρ. 3, p. 140. Τάξεως ἀκολουθίαν Dionysius appellat Art. rhet. 10, 6, ubi accuratius hoc artificium explicat. Numeratur quoque τάξις, Ordo, inter Figuras oratorias a Rutilio Lupo 2, 20, ubi ita definitur : Quum unaquæque res novissimorum verborum sententia clare distinguitur; conf. Quintil. 9, 3, p. 455. Hesych.

Τάξις, ἡ ἀκολουθία, καὶ εἱρμός. Ernest. Lex. Æschines p. 83, 17 : Ἐὰν δ' ὑμῶν δέηται συγχωρῆσαι αὐτῷ περὶ τῆς τάξεως τοῦ λόγου, καταπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον, μὴ συγχωρεῖτε· 24 : Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως ἀλλήλοις διαγωνιζομένους, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅλην τὴν ἡμέραν περὶ τῆς τ. αὐτῷ τοῦ λόγου μάχεσθε κτλ. Demosth. p. 226, 11 : Τὸ τῇ τάξει καὶ τῇ ἀπολογίᾳ, ὡς βεβούληται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος, οὕτως ἐᾶσαι χρήσασθαι. De metris Hephæstio p. 112, 15.]

[Τάξις, ἡ, Taxis, n. canis, Xen. Ven. 7, 5. Τάξις, ιος, n. pr. ponit Chœrob. Can. p. 188, 32, ubi τάξις scriptum quod recte Τάξις ap. Bekker. Anecd. p. 1193, 7. L. Dind.]

[Ταξίφυλλος, ὁ, ἡ, Folia habens ordine disposita. Theophr. H. Pl. 1, 10, 7 : Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ὀξύφυλλα, καθάπερ μύρρινος, τὰ δ' ἄτακτα καὶ ὡς ἔτυχε, καθάπερ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἦν· ubi edd. pr. τὰ ὀξύφυλλα dederunt, posteriores varie mutarunt, sed codd. Vind., Med. et Urbinas veram scripturam dederunt. Schneid. Ind. Theophr.]

[Ταξιώτης, Ταξιωτικός. V. Ταξεώτης.]

Τάξος, ὁ, Taxus, arbor. Vide Σμίλαξ. [Hesychio δένδρον τι ὀρεινόν.]

[Τάοι. V. Τάοχοι.]

[Ταόκη, ἡ, Taoce, regia regum Persicorum, ap. Ptolem. 6, 4, 7 (Ταόκη ἄκρα ib. 2); 8, 21, 15. Marcian. Peripl. p. 19, 8, 9; Arrian. Ind. c. 39, 7. Quod ap. Strab. 15, p. 728, in Ὄκη depravatum. « Ταοὺγ ἢ Ταουὰγ αὐτὴν νῦν καλεῖσθαί φασιν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. » Coraes vol. 4, p. 323. Ταοκηνὴ de regione Ptolem. 6, 4, 3.]

[Ταορσανοῦφις, ιος, n. viri, Chart. Borg. 2, 26, ut Τάορσις, εως, 7, 9.]

[Ταός. V. Ταώς.]

[Ταουία, ἡ, Tauia, Galatiæ parvæ urbs, de qua Wessel. ad Antonin. Itin. p. 201 : Iter a Tavia) « Græcorum multi Ταβίαν vocitant. Suidas : Τάβεια, ὄνομα πόλεως. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 55 : Ἐκ τῶν μερῶν Ταβίας τῆς πόλεως. Phot. C. Manich. p. 95 : Τῇ Ταβίᾳ πλησιαζούσῃ πόλει. (Liban. Epist. 1000, p. 467, 10 : Ἐν Ταβίᾳ, ubi Salvinus ἐνταῦθα, Wolfius male intelligit Ταβίους (Γαβίους) Italiæ. Morell. Bibl. Ms. p. 229 : Δικάσιος Ταβίας. Hierocles Synecd. p. 696. Constantin. Cærim. p. 459, D. L. Dind.) Memnon ap. Phot. Bibl. cod. 224, c. 20. Ταβιανῶν in Actis S. Meletii c. 1. Straboni 12, p. 567 in Mss. Ταουία.» Ubi Tzschuck.: « Moscov. cum edd. Ταουίον. Sic Tavium Plin. 5, 42, 32, *Tavio* Tab. Peuting. s. 9, B. Ταούιον (s. Ταυΐον) Ptolem. 5, 4, 9. Ταυία Steph. B. v. Ἄγκυρα. Ταουιανῶν numi. V. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 182. » Dioscoridi 3, 150 : Ἐν Ταβιανῇ τῆς Γαλατίας pro Θαβάνῃ τῆς Γαλιλαίας restituit Sprengel. Ταβία, sec. Bullialdum Avia ad sinum Messeniacum, est in Chronico brevi post Ducam ed. Bonn. p. 517, 16; 518, 16. L. Dind.]

[Τάοχοι, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Πόντου, καὶ ἡ χώρα οὕτω. Τούτους τινὲς Τάους καλοῦσιν, ὡς Σοφαίνετος ἐν τῇ Ἀναβάσει φησί, Steph. Byz. Τάοχοι vel Ταόχοι libri Xenoph. Anab. 4, 4, 18 etc. Zonaras p. 1710. In Κοῖται s. Κοῖτοι corruptum notavi ap. Xenoph. ib. 7, 8, 25. L. Dind.]

[Τάπαι, αἱ, locus Daciæ, ap. Dion. Cass. 67, 10; 68, 8.]

[Ταπάμων, ωνος, ὁ, Tapamon, n. viri, in pap. Ægypt. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 87, 5. L. Dind.]

[Τάπανον, τὸ, Tapanum, n. loci in inscr. Halæsina ap. Franz. C. I. vol. 3, n. 5594, p. 613, 21 : Κατὰ τὰς ὁδοὺς τὰς ἀγούσας ἐπὶ τὸ Τάπανον· 24, 51 et sæpe in seqq. L. Dind.]

[Τάπατα, τὰ, emporia sinus Arabii, ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 5, ap. quem p. 7 locus Ταπατηνὴ (sic) memoratur.]

[Τᾰπεινολογέω, Humiliter loquor. Nilus Epist. 2, 322, p. 278, A : Ἀλλὰ ταπεινοφρονήσω τε καὶ ταπεινολογήσω. Ephraem Syr. vol. 1, p. 26, A. L. Dind.]

Ταπεινολογία, ἡ, Oratio humilis et abjecta, Qua orator sese ταπεινὸν ποιεῖ, et dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet. Pollux 2, [124] : Καὶ ταπεινολογία δὲ, καὶ οἰκτρολογία, καὶ ἐλεεινολογία. [Et 4, 22.] Huc pertinet, quod habes in Ταπεινῶς ex Aristot. : Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν.

[Ταπεινόνους, ὁ, ἡ, Qui est humili animo. Joannes monach. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 89. Osann.]

[Ταπεινοποιὸς, ὁ, ἡ, Humilem faciens. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 28. Eust. Opusc. p. 209, 89 : Τῷ μέχρι καὶ εἰς γῆν ταπεινοποιοῦ.]

Ταπεινορρημοσύνη, ἡ, Humilitas verborum. Jo. Chrys. Comm. in Ep. ad Tim. : Ταπεινορρημοσύνην μὲν πολλὴν εὕροις, καὶ πέρα τοῦ δέοντος, ταπεινοφροσύνην δὲ οὐδαμοῦ.

Τᾰπεινὸς, ἡ, ὸν [et ὁ, ἡ, ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 27, A : Ἐν τῇ ταπεινῷ ψυχῇ, nisi leg. —οῦ vel —ῇ. L. D.], Humilis, [Improcerus, add. Gl.] Non multum a terra assurgens : oppositum habens ὑψηλὸς, Procerus, Altus. [Pind. Nem. 3, 83 : Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται. Manetho 5, 103 : Ἑρμῆς καὶ Παφίη ἰδίαις μοίραισι ταπεινοί. Quod quid significet de sideribus v. in Ταπείνωμα. Xen. Eq. 1, 4 : Οὐδὲ μὴν ἄγαν ταπεινὰ τὰ ὀστᾶ δεῖ εἶναι· 10, 6 : Τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινούς· Hipparch. 5, 7 : Τὰ δόρατα ἔχειν ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερφανῆ. Polyb. 9, 43, 3 : Μέγιστοι μέν εἰσι κατὰ τὸν χειμῶνα, ταπεινότατοι δὲ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους (fluvii), et ib. 6. Diod. 3, 22 med. : Πεδιάδος τε καὶ ταπεινῆς τῆς χώρας ὑπαρχούσης, ut Hesychio ταπεινὸν est χθαμαλόν.] Lucian. De saltat. [c. 75] : Μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς. Theophr., de fraxini generibus [H. Pl. 3, 11, 3] : Τὴν δὲ, ταπεινοτέραν καὶ σκληροτέραν καὶ ξανθοτέραν. Quæ verba Plin. sic interpr. : Fraxinum alteram fecere brevem, duriorem, fusciorem que. Ubi nota eum ταπεινὸς reddere Brevis. [Longus Past. p. 18 fin. Sch. : Ἀρκεύθῳ ταπεινῇ. Ap. Ptolem. Tetrab. p. 41 med. : Τὸ ταπεινὸν καὶ νότιον ἡμικύκλιον, cui contrarium τὸ ὑψηλὸν καὶ βόρειον. Pollux 7, 85 : Τὴν ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικεν.] || Plerumque ταπεινὸς, quum de homine [vel, ut ap. Polluc. 1, 197, de equo] dicitur, a corpore ad animum ejus translatum est, ut et Lat. Humilis [Summissus, Gl.]; ac interdum in laude ponitur, oppositum habens ὑψηλόφρων s. ὑπερήφανος, Superbus, Arrogans, Fastuosus. [Æsch. Prom. 320 : Σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἴκεις κακοῖς· 908 : Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν, ἔσται ταπεινός. Eur. Tro. 1025 : Ἣν χρῆν ταπεινὴν ... ἐλθεῖν· Andr. 165 : Δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων πτῆξαι ταπεινήν· 979 : Κἀγὼ ταπεινὸς ὢν τύχαις ταῖς οἴκοθεν ἤλγουν· Herc. F. 1413 : Ζῶ σοι ταπεινός; Iph. A. 339 : Ὡς ταπεινὸς ἦσθ' ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων· Or. 1411 : Ταπεινοὶ ἕζοντο. Herodot. 7, 14 : Ὡς μέγας καὶ πολλὸς ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω καὶ ταπεινὸς ὀπίσω κατὰ τάχος ἔσεαι. Xen. Ages. 11, 11 : Τῶν ὑπεραυχούντων καταφρονῶν τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν· Anab. 2, 5, 13 : Οἶδα ὑμῖν Μυσοὺς λυπηροὺς ὄντας, οὓς νομίζω ἂν σὺν τῇ παρούσῃ δυνάμει ταπεινοὺς ὑμῖν παρασχεῖν· Reip. Lac. 8, 2 : Τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Plato Leg. 4, p. 716, A : Ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος.] In qua signif. frequens est in N. T. : ut in Ep. 1 Petri 5, [5] : Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Sic Matth. 11, [29] Christus de se : Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾷός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, Quoniam mitis sum et humilis corde, i. e. ταπεινόφρων, Animo humili et demisso ; nam in eo ne guttula quidem superbiæ inerat aut ferocitatis. Et τὸ ταπεινὸν dicitur ἡ ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη, Humilitas et abjectio animi. [Dio Cass. 74, 5 fin. : Πρᾷος ἔξω τοῦ ταπεινοῦ.] Greg. Naz. : Ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν, εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, Ut in humilitate exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. [Aliter Menander ap. Stob. Fl. 22, 29 : Τὸ σὸν ταπεινὸν ἂν σὺ σεμνύνῃς, καλὸν ἔξω φανεῖται, φίλ' ἄνερ· ἂν δ' αὐτὸς ποιῇς ταπεινὸν αὐτὸ καὶ τιθῇς ἐν μηδενὶ, οἰκεῖος οὗτος καταγέλως νομίζεται, ubi ταπεινὸν αὐτὸν conjecit anon. Dio Cass. 65, 1 init. : Οἵ τε ἐς τὰ μάλιστα ἀνθοῦντες καὶ οἱ ἐν τῷ ταπεινοτάτῳ ὄντες.] Interdum autem in vitio ponitur τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀνδρὸς, sc. quum modum excedit. [Xen. Comm. 3, 10, 5 : Τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον καὶ τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον.] Aristot. Polit. 4, 11 : Οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων, ταπεινοὶ λίαν· usque adeo ut nesciant ἄρχειν, sed ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχήν. Tales autem

A

esse dicit, qui sunt ἐν ἐνδείᾳ εὐτυχημάτων, ἰσχύος, πλούτου, φίλων, et aliorum similium. Cui loco addi potest hic Isocr. Ad Nic. [p. 21, D] : Εὑρήσεις γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς μὲν σεμνυνομένους, ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. Interdum vero est vocab. μέσον, et de iis dicitur, quos vel vilis et abjecta conditio, vel fortuna adversa humiles reddidit. [Plat. Phædr. p. 257, C : Τὸν λόγον σου πάλαι θαυμάσας ἔχω, ὅσῳ καλλίω τοῦ προτέρου ἀπειργάσω· ὥστε ὀκνῶ μή μοι ὁ Λυσίας ταπεινὸς φανῇ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρατεῖναι. Aristot. Eth. Nic. 4, 8 fin. : Οἱ ταπεινοὶ κόλακες. Lucian. Somn. c. 13 : Ταπεινὸς τὴν γνώμην· Imag. c. 21.] Isocr. In Nic. [p. 35, C] : Τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας (sc. γυναικὸς) ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας. [Id. p. 38, D : Ταπεινοὺς εἶναι χρὴ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμήν· 254, D : Ἐπειδὴ καταναυμαχήσας ταπεινοὺς ἐποίησεν· 363, B. 60, B : Ταῖς ταπειναῖς τῶν πόλεων· 141, C : Ἐκ φαύλων καὶ τ. πόλεων·] Ep. ad Phil. [p. 100, B] : Ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων μὲν, γενέσθαι λαμπροῖς· ἐκ πενήτων δὲ, πλουσίοις· ἐκ ταπεινῶν δὲ, πολλῆς χώρας καὶ πόλεων δεσπό-

B

ταις. [Inter vocc. de parcis et pauperculis dicenda ponit Pollux 3, 116. L. D. Ταπεινοί, Pauperes, ap. Modestin., ut observat Anton. Augustin. p. 332. Ducang.] Et Deus, ut Maria canit ap. Lucam 1, [52], Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς. Sed inest tamen hic τῷ ταπεινῷ Animi etiam demissi signif. aliqua : ac intelliguntur non tantum Ii qui abjectæ et vilis conditionis sunt, verum etiam qui coram Deo nihil prorsus sibi tribuunt, quique vere pauperes sunt spiritu : quibus ibid. paulo ante opp. οἱ ὑπερήφανοι διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Et Jacobus 1, [10] : Καυχάσθω ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, Qui abjectus est, glorietur in sublimitate sua : contra qui dives est, in abjectione sui. [Pollux 5, 163 : Ἄτιμος, ἠτιμωμένος, ταπεινός.] Item Xen. [Hier. 5, 4 : Ἐνδεεστέροις γὰρ οὖσι ταπεινοτέροις αὐτοῖς οἴονται χρῆσθαι·] Cyrop. [5, 5, 9 : Ἐγὼ μὲν γὰρ δοκῶ δεκάκις ἂν κατὰ τῆς γῆς καταδῦναι ἥδιον ἢ ὀφθῆναι οὕτω ταπεινός·] 7, p. 117 [5, 69] : Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκα-

C

θεκτότατοι εἶεν· Hell. 2, p. 278 [c. 4, 23 : Πάνυ ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο ἐν τῷ ξυνεδρίῳ· 6, p. 349 [c. 4, 16] : Σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς περιϊόντας. Et Dem. [p. 574, 26] : Ὅσῳ περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ, Quo sese magis abjecerit et demiserit : sc. lacrymis fundendis, et verbis ac gestibus ad commiserationem excitandam appositis. Isocr. vero in Hel. Enc. [p. 217, D], de Jove : Ταπεινὸς πρὸς τὸ κάλλος γενόμενος ἀξιοῖ πλησιάζειν. [Id. p. 111, C : Διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ταπεινοτέρους ποιεῖν τῶν νῦν ὄντων τοὺς ἡμιθέους εἶναι νομιζομένους. Polyb. 8, 21, 8 : Τοῖς μὲν ἄλλοις μετρίας ἐσθῆτας ἀναδοὺς, αὐτὸς δὲ λιτὴν καὶ τὴν τυχοῦσαν ἀναλαβὼν καὶ ταπεινὸν αὑτὸν ποιήσας· 14, 1, 13 : Ῥυπῶντας καὶ ταπεινούς· 25, 8, 1 : Νέος καὶ ταπεινὸς καὶ δημοτικῆς ἀγωγῆς τετευχώς. Dionys. A. R. 7, 26 fin. : Οἱ ταπεινοὶ ταῖς τύχαις καὶ βίου σπανίζοντες· 10, 60 fin. : Ἐκ τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ταπεινῶν ταῖς τύχαις.] Ipse etiam animus ταπεινὸς dicitur. [Plato Leg. 5, p. 728, E : Τὰ μὲν ὑπέρογκα γὰρ χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ, τὰ δὲ ταπεινάς τε καὶ ἀνελευθέρους.] Isocr.

D

Paneg. [p. 72, B] : Τὰς δὲ ψυχὰς, διὰ τὰς μοναρχίας, ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες, Humiles et demissas. [Comparat. p. 194, A.] Thuc. 2, p. 67 [c. 61] : Ταπεινὴ ἡ ὑμῶν διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε, ubi etiam infin. nota. [Longin. De subl. 33, 2 : Τὰς ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις.] Extenditur vero et ad alia, itidemque oppositum habet ὑψηλὸς, μέγας, ὑπέρογκος. [Eur. fr. Alcmæon. ap. Stob. Fl. 22, 24 : Ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας λέγειν· Telephi ib. 32, 4 : Τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπεῖν' ἔθηκε.] Isocr. [p. 134, D : Μηδὲν τ. διαπραξάμενοι· Antid. p. 468, 209 : Τηνικαῦτα ταπεινὴν ποιῶ τὴν φιλοσοφίαν·] Paneg. [p. 42, C] de λόγων vi : Τά τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. [Id. p. 210, D : Περὶ τῶν φαύλων καὶ τ. ὅ,τι ἄν τις τύχῃ φθεγξάμενος.] Longin. [c. 43, 3] : Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει. [Id. 3, 4 : Τὸ μειρακιῶδες ταπεινὸν καὶ μικρόψυχον· 9, 10 : Οὐ γὰρ ζῆν εὔχεται· ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον.] Lucian. [Nigr. c. 4] : Ἄρτι δὲ αὐτὰ ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, sc. ea quæ antea mihi videbantur περίβλεπτα, ut divitiæ, honores, pecuniæ, purpura, et hujusmodi alia, quibus homines efferri solent. [Dio Cass. 63, 5 : Μηδὲν φροντίσας εἴ τι ταπεινὸν φθέγξαιτο. Psellus De operat. dæm. p. 25 fin. : Τὸ γύναιον ταπεινὰ φθεγγόμενον εἰς ὕπνον κατέδαρθεν.] Et ταπεινὴ παντελῶς δύναμις, ap. Dem. [p. 46, 17] : cui ibid. opp. τὴν ὑπέρογκον. Xen. Cyrop. 3, [3, 52] : Τοῖς κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς αἰὼν, Vita abjecta et humilis s. vilis. 5 init. [1, 4] : Ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα, Habitu abjecto et vili ; quippe quæ ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχεν ἐσθῆτα. Et ταπεινὴ δίαιτα ap. Plat. Leg. [6, p. 762, E], Victus vilis et qualis esse solet hominum abjectorum ac ταπεινῶν. [Ib. p. 774, C : Δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύθερος.] Et Isocr. Ep. ad Phil. [p. 109, A] : Ταπεινοτέροις ὀνόμασι προσαγορευομένους, quam illi qui μεγάλων βασιλέων titulo insigniebantur. [Aristot. De partt. anim. 1, 1 init. : Περὶ πᾶσαν θεωρίαν τε καὶ μέθοδον, ὁμοίως ταπεινοτέραν τε καὶ τιμιωτέραν, δύο φαίνονται τρόποι τῆς ἕξεως.] Item ταπεινὰ πάθη ap. Rhetores : quibus sc. orator se ταπεινὸν ποιεῖ, ut sunt οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι. Sic ap. Aristot. Rhet., et Poet. [c. 22] ταπεινὴ λέξις, Humilis oratio, Oratio quæ humi repit, non assurgit ac intumescit. Cic. quoque in Orat. dicit Oratio humilis et abjecta, opponens ei Altam et exaggeratam. Et ap. Quintil. Verba humilia et sordida ; quibus opp. sublimia et splendida, s. nitida. Dem. ταπεινοὺς λόγους dicit, quibus aliquis se ταπεινὸν ποιεῖ, ad misericordiam excitandam [p. 574, 24] : Πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων, καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν αὐτόν. [Conf. p. 1102, 25.] Et mox [26], Ὅσῳ περ ἂν αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ. [Id. p. 1313, 2 : Πολλὰ ταπεινὰ καὶ δουλικὰ πράγματα τοὺς ἐλευθέρους ἡ πενία βιάζεται ποιεῖν. Lucian. D. mort. 15, 1 : Ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι. Plut. Aristid. fin. : Θυγατριδῆν Ἀριστογείτονος πυθόμενοι ταπεινὰ πράττειν· Cat. maj. c. 26 med. : Πόλιν οὐ κεκακωμένην καὶ ταπεινὰ πράττουσαν· eademque formula Dionys. A. R. 10, 14 fin. Diodor. 1, 91 med. : Τῶν δὲ ταφῶν τρεῖς ὑπάρχουσι τάξεις, ἥ τε πολυτελεστάτη καὶ μέση καὶ ταπεινοτάτη.] At ταπεινὴ γλῶσσα ex Eust. affertur pro Lingua vulgari. || Ταπεινοτέρα μερὶς, pro ἐλάττων, ap. Athen. 4, [p. 157, F] : Τῷ Ἡρακλεῖ ταπεινοτέραν μερίδα παραθέντων. [Polyb. 12, 7, 1 : Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν κανόνων, κἂν ἐλάττων ᾖ τῷ μήκει, κἂν τῷ πλάτει ταπεινότερος κτλ. L. D. Porphyr. Abst. 2, p. 62, 41 : Μικροῦ καὶ ταπεινοῦ ὄντος τοῦ μεγέθους τοῦ χωρίου. Hemst. Ταπεινὰ ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, εὐκαταφρόνητα Dionys. De comp. c. 3. Unde ταπείνωσις Humilitatis vitium in oratione, Quintil. 8, 3, 48. Ταπεινὰ autem πάθη rhetoribus, nominatim Longino, dicta de Mollioribus affectibus, qui remoti sunt a vehementia et amplitudine orationis, ut οἶκτος, φόβος, λύπη. Ernest. Lex. rhet. Phot. Bibl. cod. 15, p. 4, 26 : Εὐτελὴς καὶ ταπεινὸς τὴν φράσιν· 36, p. 7, 12. L. D. « Ταπεινὸν ex origine (sc. a τάπος, dat. τάπει, i. q. δάπος, unde δάπεδον) significat Id quod Solo æquale, atque adeo Humile est. (A πάτος ducit schol. Hom. Il. Θ, 108 Cram. An. Paris. vol. 3, p. 33, 2. L. D.) Propria illa vis spectanda Luc. 3, 5 : Πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται. Respondet Lat. Humilis, proprio etiam sensu de rebus positum, quæ solo pæne sunt æquales. Cic. Tusc. 5, 13, Vites, ait, et ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt. Figurate ταπεινὸς et ταπεινόω ponuntur de ista virtute Modestiæ, qua quis nihil de se præclare sentit. Ad integram Lucæ locutionem comparari poterit Ps. 112, 6, ubi in Græcis Deus dicitur τὰ ταπεινὰ ἐφορᾶν· et Ps. 101, 17 : Ἐπιβλέπειν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, Benigne respicere, atque adeo Exaudire preces eorum qui demisse ipsi de se cogitant. Ceterum, ut in Libris nostris sacris, ταπεινὸς Græcis etiam scriptoribus in laude adhibetur. Sed non debuerat a Latine loquentibus reddi Humilis, aut ταπεινοφροσύνη Humilitas, quæ Latine semper est vitiosa, et Romanis veteribus de vitio ponitur Animi vilis et abjecti. Contra Animus submissus laudi ducitur, et de eo ponitur, quem SS. Scriptt. vocant ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ, ut Matth. 11, 29. Conf. Epist. Jac. 4, 6 ; Petr. 1, 5, 5. » Valck. Scholl. in N. T. 1, p. 46. || Adv.] Ταπεινῶς, Humiliter, More hominum abjectorum et qui demisso sunt animo.

Aristot. Polit. 5, [11] : Παρὰ δὲ τοῖς τυράννοις οἱ τ. ὁμιλοῦντες, quod dicit esse κολακείας ἔργον, sc. τὸ ταπεινῶς ὁμιλεῖν τινι. [De sorte aut vitæ conditione angusta et humili Menander ap. Stob. Fl. 62, 7 (Philippus ib. 35) : Ὡς κρεῖττόν ἐστι δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον. Xen. Cyrop. 5, 5, 8 : Ἐμαυτὸν μὲν ὁρῶ οὕτω ταπεινῶς καὶ ἀναξίως ἐλαύνοντα. Isocr. p. 95, A : Τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω τ. πράξαντος ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα ;] Isocr. Ad Dem. [p. 2, E] : Οὐδὲ τ. διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής. Ubi ταπεινῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον διοικεῖν est More hominum vilium et qui abjectæ conditionis sunt, ducere vitam, s. rem familiarem curare. [Plut. Cat. maj. c. 1 init. : Ἀνδρὶ μὴ τ. βιωσομένῳ· et alibi. Pollux 4, 51.] Rursum Aristot. Rhet. 3, [7 init.] : Ἐὰν δ' ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν, Tunc utendum ταπεινῷ λόγῳ, s. ταπεινολογίᾳ. [Bœus ap. Athen. 9, p. 393, F: Αὕτη κατὰ θεὸν τιμωμένη πρὸς τῶν πολιτῶν, αὐτὴ τοὺς ὄντως θεοὺς ταπεινῶς ἦγε μάλιστα. Valck. Comparat. Isocr. p. 303, D : Ταπεινότερον διατεθέντες ἢ νῦν ἡμεῖς τυγχάνομεν ἔχοντες. Lucian. Nigr. c. 11 : Μικρὸν φθέγγονται καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. « Ταπεινότερον ἔχειν πρός τι, Demissius se gerere, Marc. Anton. 1, 17, p. 7. » Kalt. Proprie Phot. Bibl. cod. 92, p. 73, 29 : Πολλοὺς καὶ τῶν ἀρχαίων ἂν ἴδοι τῆς αὐτοῦ τάξεως ἱσταμένους ταπεινότερον. L. Dind.]

[Ταπεινόστεγος, Hesych. Wakef.]

[Ταπεινόσωμος, ὁ, ἡ, Qui corporis humilis s. depressi est. Georg. Pisid. Opif. 1047 : Τὴν τ. ἐστεγασμένην (testudinem).]

Ταπεινότης, ητος, ἡ, Humilitas [Gl. Proprie Herodot. 4. 22, fin. : Ἵππος δεδιδαγμένος ἐπὶ γαστέρα κεῖσθαι ταπεινότητος ἕνεκα. Theophr. C. Pl. 3, 7, 4 : Τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ τ. Diodor. 1, 31 : Διὰ τὴν ταπεινότητα τῆς χώρας οὐ δυνάμενοι προϊδέσθαι τὴν γῆν], Animi demissio et abjectio, Animus demissus et abjectus, i. q. ταπεινοφροσύνη. Aristot. Rhet. 2, [c. 6 post init.] : Μικροψυχίας καὶ ταπεινότητος. Xen. Hell. [3, 5, 21] inter se opp. φρόνημα et ταπεινότητα. [Plato Polit. p. 309, A : Τοὺς ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ταπεινότητι πολλῇ κυλινδουμένους εἰς τὸ δουλικὸν ὑποζεύγνυσι γένος. Diodor. 16, 70 init. : Δι' ἀνανδρίαν καὶ ταπεινότητα ψυχῆς. Diog. L. 7, 97; Euclid. Harm. p. 21, D.] Item Vilis et abjecta vitiæ conditio. [Menander ap. Plut. Mor. p. 103, D : Ἄνθρωπος εἶ, οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος (vel ὄγκον) καὶ πάλιν ταπεινότητα ζῷον οὐδὲν λαμβάνει. Pollux 4, 50. L. D. Suid. in Κρείσσων... ὕψους ἐπισφαλοῦς ταπεινότης ἀκίνδυνος. Valck.] Thuc. 7, p. 259 [c. 75] : Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. Dem. [p. 151, 8] : Ἐν ἀδοξίᾳ πάσῃ καὶ ταπεινότητι καθιστάναι. Sic Isocr. Paneg. [p. 65, B] : Ἐς τοσαύτην ταπεινότητα κατεστήσαμεν, ὥστε μακρὸν πλοῖον ἐντὸς Φασήλιδος μὴ καθέλκειν· Areop. : Ταῖς ἐνδείαις καὶ ταπεινότησι. Est et λόγου ταπεινότης ap. Rhetores, ut ταπεινὸς λόγος. [Phot. Bibl. cod. 92, p. 73, 15 : Εἰς ὑπτιότητα καὶ τ. λίαν καταβιβάζει τὸν λόγον. De aliis rebus Dionys. Areop. Cæl. hier. 2, 2, p. 12, D : Μήτε μὴν ἡμᾶς εἰς τὰς χαμαιζήλους ἐμπαγῆναι τῶν εἰκόνων ταπεινότητας. L. D. || Humilitas, titulus quo utuntur Patriarchæ, ut est ap. Ignat. Diac. in Vita S. Nicephori patr. Cpol. n. 68 et alios, et metropolitæ quum ad magistratus et plebem scribunt, ut est in salut. Epist. pontif. ap. Hubertum et Goarum. Archimandr. instit. ap. Hubert. p. 570 : Λέγοντος τοῦ πατριάρχου, ἡ μετριότης ἡμῶν, ἢ τοῦ ἀρχιερέως, ἡ ταπεινότης ἡμῶν. Ducang.]

Ταπεινοφρονέω, [Humiliter sapio, Gl.] Sum animo humili et dejecto, s. Demisse et humiliter sentio, ut quidam interpr. ex Cic. Cui opp. ὑψηλοφρονέω. [Arrian. Epict. 1, 9, 10 : Ὅπως μὴ ταπεινοφρονήσητε. « Ap. Choricium p. 6, 6 : Συνεσταλμένης τε καὶ ταπεινὸν φρονούσης codd. præbuerunt pro ταπεινοφρ. Idem Laudat. Procop. § 7. » Boiss. Ephraem Syr. vol. 1, p. 25, A, E; 26, A; 3, p. 200, A. L. Dind.]

[Ταπεινοφρόνησις, εως, ἡ, i. q. ταπεινοφροσύνη. Tertull. De jejun. c. 15. Boiss.]

[Ταπεινοφρόνως. V. Ταπεινόφρων.]

Ταπεινοφροσύνη, ἡ, [Humilitas, Humiliatio, Gl.] Animi humilitas et demissio, Animus humilis et demissus. Ad Coloss. 3, [12] : Χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πρᾳότητα. Act. 20, [19] et Ad Ephes. 4, [2] : Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης. Rursum Ad Coloss. 2, [23] : Ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος· et [18] : Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν Ἀγγέλων, Ex subjectione et cultu Angelorum : in malam partem, i. e. Ex stolida demissione animi; quum alioqui inter summas etiam virtutes ταπεινοφροσύνη numeretur. [V. Ταπεινός. Plurali Nilus Epist. p. 492, A, ταπεινοφροσύναις. L. Dind.]

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, [Humiliter sapiens, Gl.] Qui est animo humili et demisso, s. abjecto, ὁ ταπεινὰ φρονῶν, i. q. ταπεινός. Plut. [Mor. p. 336, E] : Μικροὺς ἡ τύχη καὶ περιδεεῖς ποιεῖ καὶ ταπεινόφρονας. [Ib. p. 475, E. Isaac Syrus Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 210, B. || Adv. Ταπεινοφρόνως, Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 436. « Basil. Hom. de Humil. p. 374. » Boiss. Constitutt. Apost. p. 202. Wakef. Epiphan. vol. 1, p. 28, D; Theod. Stud. p. 448, D. Joseph. Hypomnest. p. 103. Joseph. Genes. Reg. 4, p. 40, C. L. Dind.]

Ταπεινόω, Humilem reddo. [Humilio, Gl. Proprie Pollux 1, 213 : Διδακτέον τὸν ἵππον ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν. Hippocr. p. 152, A : Πρόσωπον ἐκ μετεώρου ταπεινούμενον. Plat. Tim. p. 72, D : Ταπεινούμενος εἰς ταυτὸν ξυνίζει. Diod. 1, 36 med. : Καθ' ἡμέραν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ταπεινοῦται (Nilus) · 2, 59 fin. : Τοὺς καλάμους κατὰ τὰς ἐλαττώσεις (lunæ) ἀνάλογον ταπεινοῦσθαι. Lucas 3, 5 : Πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται. De sideribus, ut ταπείνωμα, Ptolem. Tetrab. p. 42 fin. L. D.] Demitto s. Summitto, Deprimo [Gl. Menander ap. Porphyr. Abst. 4, 15, p. 348, 3 : Παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ· ὅταν φάγωσ' ἰχθὺν ἐκεῖνοι, διά τινα αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίον, εἶτ' εἰς τὴν ὁδὸν ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα, ubi Heringa Obss. p. 247. τεταπεινῶσθαι, aptius positurus ταπεινοῦσθαι, ut Meinek. ed. pr. p. 45. Xen. Anab. 6, 3, 18 : Καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτως, ὃς τοὺς μεγαληγορήσαντας ὡς πλέον φρονοῦντας ταπεινῶσαι βούλεται· H. Gr. 5, 3, 27 : Ἀργείους τεταπεινῶσθαι διὰ τὸ μηδὲν ἔτι ὠφελεῖν αὐτοὺς τῶν μηνῶν τὴν ὑποφοράν. Plato Lys. p. 210, E : Οὕτω χρὴ τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ, ὥσπερ σὺ, χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα· et pass. ταπεινωθεὶς Phædr. p. 254, E, Theæt. p. 191, A, Reip. 8, p. 553, C, ὑπὸ πενίας. Polyb. 4, 80, 3 : Συνέντες ἐταπεινώθησαν· 30, 17, 12 : Οἱ τοῦ βασιλέως σύμμαχοι ταπεινωθήσονται πάντες διὰ τὸν σκυβαλισμὸν τοῦτον. Dionys. A. R. 5, 62 fin. : Οὐδὲν οἱ Ῥωμαῖοι ταπεινωθέντες. Sextus Emp. Adv. math. 11, 118, p. 712, 27 : Μήτ' ἐπ' ἀγαθῷ ὡς ἀγαθῷ ἐπαιρόμενος, μήτε ἐπὶ κακῷ ταπεινούμενος.] Æschin. [p. 87, 24] : Οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους ; [Aristot. Polit. 3, 13 post med. : Ἐπεὶ θᾶττον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν (Samiorum et al. Athenienses), ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας. Polyb. 3, 116, 8 : Ἐπέρρωσε μὲν τοὺς Λίβυας, ἐταπείνωσε δὲ καὶ κατέπληξε ταῖς ψυχαῖς τοὺς Ῥωμαίους· 29, 6, 9 : Τοὺς Μακεδόνας ἐταπείνωσε ταῖς ψυχαῖς. Diodor. 20, 77 : Οὕτως ἐταπεινώθη τὴν ψυχήν· 13, 11 med. : Πάλιν ἐταπεινοῦντο ταῖς ἐλπίσι· et alibi. Æneas Tact. c. 26, p. 80, 4 : Ἐὰν στράτευμα ... τεταπεινωμένον ᾖ. Pollux 4, 49 : Ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὑποβάλλειν.] Matth. 23, [12] : Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται· ὅστις δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. [Alia act. et pass. exx. plurima v. apud Schleusner. Lex. N. T. Cum dat. Theodor. Stud. p. 182, E : Πῶς ταπεινωθῶ τῷ δικαίῳ μου πατρί; Georg. Sync. p. 357, 21 Bonn., θεῷ. L. D.] Lucian. [Nigrin. c. 21] : Δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν. Aristot. Rhet. 2 [c. 15, 1] : Μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου. [Id. ib. 2, 3 post init. : Τοῖς ταπεινουμένοις πρὸς αὐτοὺς καὶ μὴ ἀντιλέγουσιν. De re Xen. Comm. 3, 5, 4 : Ἐκ τούτων τεταπείνωται μὲν ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Polyb. 9, 29, 11 : Τὴν ὑμετέραν ὑπεροχὴν ταπεινώσων. Diodor. 11, 27 med. : Ἐφιλοτιμοῦντο ταπεινοῦν τὸ φρόνημα τῶν Ἀθηναίων· Exc. vol. 2, p. 592, 61 : Κατάκριτος ἐν τῇ πατρίδι γενόμενος ἐπὶ τῷ τεταπεινωκέναι τὴν ἀρχήν.] Item

ex Plut. Pericle [c. 32] : Ταπεινοῖ τὸν φθόνον, Invidiam deprimit et lenit, Imminuit. [Ταπεινοῦν, Imminuere, Extenuare, oppositum τῷ αὐξῆσαι, Aristot. Rhet. 3, 19. Ernest. Lex. rhet. Polyb. 3, 85, 7 : Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην προσπεσόντος ἤδη τοῦ γεγονότος ἀτυχήματος, στέλλεσθαι μὲν ἢ ταπεινοῦν τὸ συμβεβηκὸς οἱ προεστῶτες τοῦ πολιτεύματος ἠδυνάτουν· 6, 15, 7 : Καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ... ἀμαυρῶσαι καὶ ταπεινῶσαι τὸ συνέδριον ἔχει τὴν δύναμιν. L. D. T. τὸ σῶμα, Corpus durius tractare, Suid. v. Ἄσκος ἐν πάχνῃ. Schleusn. Pollux 4, 51.]

Ταπείνωμα, τὸ, Depressio, Humilitas : Ταπεινώματα τῶν ἀστέρων καὶ ὑψώματα, Depressiones, Bud. ex Plutarcho [Mor. p. 149, A : Εἶτα σὺ δέδιας μὴ καθάπερ Αἰγύπτιοι τοὺς ἀστέρας ὑψώματα καὶ ταπεινώματα λαμβάνοντας ἐν τοῖς τόποις οὓς διεξίασι, γίνεσθαι βελτίονας ἢ χείρονας ἑαυτῶν λέγουσιν, οὕτως ἡ περὶ σὲ διὰ τὸν τόπον ἀμαύρωσις ἢ ταπείνωσις γένηται. Sextus Adv. astrolog. p. 343 : Ὑψώματα δὲ καλοῦσιν (Ægyptii) ἀστέρων καὶ ταπεινώματα ὡσαύτως τὰ ἐν οἷς χαίρουσιν ἢ ὀλίγην δύναμιν ἔχουσιν· χαίρουσι μὲν γὰρ ἐν τοῖς ὑψώμασιν, ὀλίγην δὲ δύναμιν ἔχουσιν ἐν τοῖς ταπεινώμασιν· οἷον ἡλίου μὲν ὕψωμα κριός, καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ἡ ιθ΄ τούτου μοῖρα, ταπείνωμα δὲ τὸ διαμετροῦν ζώδιον, σελήνης δὲ πάλιν ὕψωμα μὲν ταῦρος, ταπείνωμα δὲ τὸ διαμετροῦν, Κρόνου ζυγός, Διὸς καρκίνος, Ἄρεως αἰγόκερως, Ἀφροδίτης ἰχθύες, Ἑρμοῦ παρθένος. Καὶ ταπεινώματα τούτων, ὡς ἔφην, τὰ διαμετροῦντα τῶν ὑψωμάτων. Psellus Opusc. p. 65 med. Boiss. ab ipso cit. : Ἠπόρησας τί δήποτε τῷ μὲν Διὶ ταπεινουμένῳ ἀνθυψηλοῦται (leg. videtur ἀνθυψοῦται) ὁ Ἄρης, καὶ αὖθις ἐκείνου σχόντος ταπείνωμα, ὁ Ζεὺς ἐπὶ κορυφῆς ἵσταται. Ptolem. Tetrab. p. 41 sq. Centiloq. p. 217. « Niceph. Chumnus Epist. 47. » Boiss. ‖ De humilitate et modestia hominis Eust. Opusc. p. 265, 78 : Καὶ λάθε μὴ μόνον τοὺς ἄλλους τῇ ἐπικρύψει τῆς ἐναρέτου βιοτῆς, ἀλλὰ καὶ σαυτὸν τῇ ἀτυφίᾳ καὶ τῷ ταπεινώματι. L. Dind.]

[Ταπεινῶς. V. Ταπεινός.]

Ταπείνωσις, εως, ἡ, [Demissio vel Depressio in locum humiliorem, ut ap. Plut. in Ταπείνωμα cit. Plat. Leg. 7, p. 815, A : Τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην (κίνησιν). Aristot. De partt. an. 4, 10 post med. : Ἔτι δὲ μόνον τοῦτο τῶν μορίων (τὸ τῶν ἀρρένων ὄργανον) ἄνευ νοσηρᾶς μεταβολῆς αὔξησιν ἔχει καὶ ταπείνωσιν.] Demissio et abjectio animi, Depressio animi elati. Luc. 1, [48] in Cantico Mariæ : Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, Respexit humilitatem ancillæ suæ, Humilem ancillam suam. [Sic Theodor. Stud. p. 405, D : Τὴν ταπείνωσίν μου· 469, D : Τῆς τ. ἡμῶν.] Ubi ταπείνωσις i. est q. ταπεινότης s. ταπεινοφροσύνη : nisi quod ἐνέργειαν potius significat, illa autem διάθεσιν s. πάθος. [Polyb. 9, 33, 10 : Δυνάμενος συγχρήσασθαι ταῖς τῶν ἀστυγειτόνων ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῆς πόλεως ταπείνωσιν. Diod. 11, 87 init. : Δυνάμεως καὶ αὐξήσεως τῶν ἀνδρῶν (per ostracismum) ἐποίουν ταπείνωσιν. Conf. Plut. Aristid. c. 7 init. Id. Mor. p. 149, A : Ἡ περὶ σὲ διὰ τὸν τόπον ἀμαύρωσις ἢ ταπείνωσις. Horap. Hierogl. 1, 6, p. 6 Leem. : Θεὸν βουλόμενοι σημῆναι ἢ ὕψος ἢ ταπείνωσιν ἢ ὑπεροχὴν ... ἱέρακα ζωγραφοῦσι· et p. 7. L. D.] Est et in oratione et verbis ταπείνωσις. [Plut. Mor. p. 7, A : Τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν παραινῶ διευλαβεῖσθαι. De sophista dictum εὐτελὲς vocat Pollux 4, 50.] Quintil. 8, 3 : Deformitati proximum est Humilitatis vitium : ταπείνωσιν vocant, qua rei magnitudo vel dignitas minuitur : ut, Saxea est verruca in summo montis vertice. Cui natura contrarium, sed errore par est, parvis dare excedentia modum nomina, nisi quum ex industria risus inde captatur. Servio [multis ll.; v. ind.] ταπείνωσις est Rei magnæ humilis expositio.

[Ταπεινωτικὸς, ή, όν, Deprimendi vim habens.]

[Ταπεναχεραμεὺς, ὁ, Ægyptius, ap. Athanas. vol. 1, p. 183, F. L. Dind.]

[Τάπη, ἡ, Tape, regia Hyrcaniæ, ap. Strab. 11, p. 508.]

Τάπης, ητος, ὁ, Tapes. [Tapetum, Tapite, Gl.] Hom. Il. [I, 200 : Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν. Unde fort. Hesych., Τάπησι, ποικίλοις στρώμασιν·] Π,

A [224] : Ἐμπλήσασα χιτώνων, Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων. [Ω, 230 (et Od. Ω, 276) : Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας. Ib. 645, Od. Δ, 298 : Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. Eadem jungit Orph. Arg. 507.] Od. Δ, [124] : Τάπητα φέρε μαλακοῦ ἐρίοιο· Υ, [150] : Ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας Βάλλετε πορφυρέους· Il. K, [156] : Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. [Theognis 1193 : Ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι. Bacchylides ap. Athen. 11, p. 500, B : Οὔτε πορφύρεοι τάπητες.] Aristoph. Pl. [527] : Οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν οὔτε τάπησι [οὔτ' ἐν δάπισιν libri mel. Ib. 542 : Φορμὸν ἔχων ἀντὶ τάπητος. Unde citare videntur Photius et alii gramm. Theocr. 15, 125, anon. Stob. Fl. vol. 3, p. 238, πορφύρεοι s. πορφυροῖ. Anacreont. 8, 2, ἁλιπορφύρους. Antiphil. Anth. Pal. 6, 250, 3, βαθυρρήνοιο. Tryphiod. 344, ῥοδέους. Orph. Arg. 584, ἁλιανθέα. Strab. 5, p. 218, πολυτελεῖς. Plut. Mor. p. 989, E. Alciphr. Ep. 1, 12 init.] Vide

B et Τάπις. [De utraque forma Thomas p. 833 : Τάπητες οἱ ἐξ ἑνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφιτάπητες δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων (sic etiam Ammon. p. 133, Pollux 6, 9)· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς δάπις δάπιδος. Εὕρηται δὲ καὶ τάπις τάπιδος καὶ δάπης δάπητος, ἃ πάντα παρεὶς τάπης τάπητος, ὡς Ἀττικοὶ χρῶνται, γράφε. Qui male rejicit δάπις, locis Aristoph. satis firmatum, recte vero δάπης, fortasse etiam τάπις, ut Xenophonti in illo cit. restituendum sit δάπις, quum librorum perexiguam esse auctoritatem constet ex eorum in his formis fluctuatione. L. Dind.]

[Ταπήτιον, τὸ, dimin. præced. τάπης, Parvum tapetium. Alciphr. fragm. 18, vol. 2, p. 228 Wagner. Boiss. Hesychius : Ἀμφιτάποις, ταπητίοις. « Theophanes a. 17 Heraclii : Τινὲς δὲ καὶ ἄσημον (εὗρον) καὶ ὁλοσηρικὰ ἱμάτια, νακοτάπητά τε καὶ τάπια ἀπὸ βελόνης. Ubi quidam codd. ταπήτια. » Ducang.]

[Τάπιον. V. Ταπήτιον.]

Τάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης, ut [in Gl., Τάπις ψιλή, Tapedus] ap. Hesych. : Τάπιδες, τάπητες. Eid. τάπις est

C προσκεφάλαιον, Cervical : non male, quum Hom. Il. K, [156] dicat, Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. Idem τάπησι exp. ποικίλοις στρώμασι, ap. Virg., Instratos ostro alipedes, pictosque tapetas, Plauto Belluata tapetia. [Xen. Anab. 7, 3, 18 : Ἐκπώματα καὶ τάπιδας βαρβαρικάς· 27 : Φιάλην ἀργυρᾶν καὶ τάπιδα ἀξίαν δέκα μνῶν· Cyrop. 8, 8, 16 : Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν, ubi sunt varr. ταπήτων et δαπίδων, ut ap. Lucian. Toxar. c. 57 pro τάπιδας codd. præbuerunt alibi ab eo usurpatum δάπιδας, quod v. Plut. Mor. p. 997, C : Τάπιδας ἁλουργούς. Clemens Al. Pæd. p. 216. Pollux 10, 42, ubi olim τάπητες. V. de forma hac quæ dicta sunt in Τάπης.]

[Ταπίσκος, ὁ, Tapiscus, n. viri, diaconi, cui inscriptæ sunt Nili Epistolæ l. 3, 75, 76, 77. Simile, nisi idem, Πανίσκος, l. 2, 249. L. Dind.]

[Ταπλασίτης, ὁ, famulus in Serapeo, Ægyptiacæ vox originis. Leemans. Pap. Gr. p. 109. Osann.]

[Ταπόσειρις. V. Ταφόσιρις.]

[Τάπουρα, Armeniæ oppidum, ap. Ptolem. 5, 7, 3.

D Τάπουρα ὄρη Σκυθίας, ap. eund. 6, 14, 7, 10, 12, 14. Ταπούρειοι Σκύθαι ib. 12, 13. Nisi scrib. Ταπουραῖοι.]

[Ταπουρία, ἡ, regio Tapyrorum, de quibus in Τάπυροι. Polyb. 10, 49, 1.]

[Τάπουρροι. V. Τάπυρροι.]

[Ταπροβάνη, νῆσος μεγίστη ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Λύχνος, Νῆσος τετράπλευρος, ἁλιστέφανος Ταπροβάνη κτλ., Steph. Byz., quibus addit olim dictam Σιμούνδου, tunc vero Σαλικήν, ut Ptolem. 7, 4, 1, de quibus diximus in Σιμούνδου. Dionys. Per. 593 : Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων. Strabo 15, p. 690 sq. et alibi. Marcianus p. 2 etc. Cosmas Topogr. Christ. p. 336, E. L. Dind.]

[Τάπυρα vel Τάπυροι. Nicetas in Isaacio l. 1, n. 10 extr. : Εἰ γὰρ οἴνῳ προκατεπλήσθησαν οἱ ταπύρων οἰνοβαρέστεροι, οἱ ταῖς ὀμίλαις καὶ ταῖς ῥαφίσι προσανέχοντες. Videntur esse ista animalcula quæ se in vasa vinaria immittunt. Ducang.]

[Τάπυρροι, οὐ πόρρω Ὑρκανίας ἔθνος. Κουάδρατος Τάπουρρα φησί. Τὸ ἐθνικὸν Ταπουρραῖοι, Steph. Byz. Quæ

rectius scribi simplici ρ ostendit Dionys. Per. 733 : Ὑρκάνιοι Τάπυροί τε. Et sic Bæto ap. Athen. 10, p. 442, B, Polyb. 5, 44, 5, Diod. 2, 2 med., Strabo 11, p. 514, 515, 520, 523, qui per υ, Ptolem. 6, 2, 6; 10, 2, qui per ου, ut Arrian. Exp. 5, 8, 7 etc.]

[Τὰρ, conjunctio, ut Hesychius dicit, σύνδεσμος, significans δὲ, δὴ, ἄρα, καὶ δὴ, ταχέως, quam agnoscebant grammatici in locis qualis Hom. Il. A, 65 : Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης, ubi schol. : Εἴ ταρ· οὕτως ὀξεῖα εἰς τὸν εἰ· τὸ γὰρ τάρ ἐστιν ἐγκλιτικὸς σύνδεσμος ἐπιφερόμενος, καὶ οὐ δεῖ ἀπόστροφον βάλλειν εἰς τὸ τ· οὐ γάρ ἐστιν ὁ τε σύνδεσμος· ἐπιφέρετο γὰρ ἂν ἕτερος τε· et iisdem verbis ad 93, ubi οὔτ' ἄρ', scribendum præcipit οὔ ταρ· οὕτως ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν (ita cod. ap. Bast. ad Greg. p. 767, τοῦ Vill. et Bekk.) ου. Inter συνδέσμους παραπληρωματικοὺς encliticos refert Herodian. Bekk. Anecd. vol. 3, p. 1147 fin., ubi ponit εἴ ταρ ὅγ' εὐχωλῆς, ut Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 415, 15, memoratque Apollonius ib. vol. 2, p. 522, 4, et De pron. p. 43, B, ubi ponit (ut Jo. Alex. Τον. p. 23, 36) Τίς τάρ σφωε ex Il. A, 8, ut et illic scriptum in cod. Ven. et aliis locis ab Spitznero citatis, in quibus τίς τ' ἂρ est aut πῶς τ' ἄρ. Quod præfert Buttm. Gr. vol. 1, p. 124, additque ex. correpti illius τὰρ vel τ' ἂρ, ubi non est ἀποκεκομμένον, sed disyllabum, Od. A, 346, nullius esse fidei, libris inter τί τ' ἄρα et τ' ἄρ' αὖ φθονέεις variantibus. Ουταρ, nullo aut sequente aut præcedente τε, est in epigr. Musei Vatic. repetito in Mus. Rhen. novo 1, 2, p. 294, n. 14, 6 : Καὶ δὴ καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς, ουταρ ἐν ἑξαμέτροις ἥρμοσε τοὔνομ' ἐμόν· et ap. Simylum Plut. Rom. c. 17 fin. : Τὴν δ' ουταρ Βοιοί τε καὶ ἔθνεα μυρία Κελτῶν χηράμενοι ῥείθρων ἐντὸς ἔθεντο Πάδου· Aratum 805 : Σήματα δ' οὔτ' ἂρ πᾶσιν ἐπ' ἤμασι πάντα τέτυκται. L. Dindorf.]

Ταραβέος, Timendus, VV. LL.; sed perperam scriptum esse videtur pro ταρβαλέος, aut certe ταρβαρέος, quod habet Hesych.

[Τάραγμα, τὸ, i. q. sequens. Eur. Herc. F. 907 : Μελάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον, ὡς ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλὰς ἐς δόμους πέμπεις· 1091 : Ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι πέπτωκα δεινῷ. Dionys. A. R. 8, 52 fin. : Καθαρὰν καὶ ἀμίαντον ἔχειν τὴν ψυχὴν ἀπὸ παντὸς χόλου καὶ ταράγματος δαιμονίου.]

Τᾰραγμὸς, ὁ, Turbatio, Perturbatio, Consternatio, Tumultus, ταραχὴ, σύγχυσις, ex Eur. [Hec. 857 : Ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι· 957 : Φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ σέβωμεν αὐτούς· Suppl. 752 : Ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορί· Phœn. 196 : Ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν, χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς· 1406 : Συμβαλόντε τ' ἀσπίδας πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης· Iph. T. 573 : Πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θείοις ἔνι κἀν τοῖς βροτείοις· Iph. A. 1128 : Ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων· Herc. F. 533 : Τίν' ἐς ταραγμὸν ἥκομεν; 836 : Παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμούς. De confusione aliter El. 368 : Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν· ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν· ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς τὸ μηδὲν ὄντα χρηστά τ' ἐκ κακῶν τέκνα. Æsch. Cho. 1056 : Ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.]

Ταρακτὴς, ὁ, Turbator, Perturbator. [Lycophr. 43 : Ἔνθα γηγενοῦς ἵππων ταρακτής ἐστιν Ἰσχένου τάφος. Schol., ὁ λεγόμενος Ταράξιππος. Schol. Æsch. Pers. 79 : Στυφελοῖς) ταράκταις (sic). L. Dind.]

Ταρακτικὸς, ἡ, ὸν, [Turbidus, Gl.] Perturbatorius, i. e. Perturbandi s. Turbandi vim habens, Qui turbare solet. [Sextus Emp. Adv. math. 6, 20, p. 360 : Τῶν ἵππων οὐ διεγερτικόν ἐστιν ἀλλὰ ταρακτικόν (τὸ μέλος). Dionys. A. R. 5, 75 ante fin. : Τοὺς τ. καὶ νεωτεριστάς. Plut. Camillo [c. 9] : Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, Quæ perturbare solent remp. Symp. 8, 10 [p. 754, E], de fabis et quibusdam aliis : Δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, Perturbare solent visiones quæ in somnis occurrunt : perturbare inquam, ne tam claræ sint et perpicuæ, s. ne tam clare cernantur. Et in lib. Adv. Colot. [p. 1119, B] : Ταρακτικὰ τῶν πραγμάτων. [Alios ll. plurimos v. ap. Wyttenb. Arrian. Epict. 2, 16, 20 : Φαντασία τ. 3, 18, 1 : Ὅταν σοί τι προσαγγελθῇ ταρακτικόν. Xenocr. p. 17, 7 ed. Matth. : Εὐτροφωτέρους καὶ ταρακτικοὺς ἧττω (l. ἧττον). Antyll. ib. p. 87, 8 : Τὸ ἀνάρροπον (σχῆμα τῆς κατακλίσεως) τ. πώς ἐστι. Aret. p. 79, 51 : Ταρακτικὰ κεφαλῆς τε καὶ αἰσθήσιος.] Ex Diosc. autem [et Mnesitheo ap. Athen. 3, p. 92, B, Xenocr. p. 20, 8; 25 antepen. ed. Matth.] ταρακτικὸς κοιλίας, Ventrem turbans. [Mente perturbatus, Fanatico furore correptus, Suid. v. Μαιμάκτης. Kall.]

Ταρακτὸς, ὁ, Perturbatus s. Qui perturbari potest. [Etym. M. p. 746, 50 : Τάργανον, τινὲς τῶν Ἰώνων τὸ ταρακτὸν καλοῦσι. Quod ταράττον scriptum ap. Hesychium. L. Dind.]

[Τάρακτρον, τὸ, i. q. sequens, de homine, Aristoph. Pac. 654 : Πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, καὶ λάλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον. Pollux 6, 130.]

[Ταράκτωρ, ορος, ὁ, i. q. ταράκτης. Æsch. Sept. 572 : Τὸν πόλεως ταράκτορα.]

[Τάρανδος, ὁ, ζῷον ἐλάφῳ παραπλήσιον, οὗ τὰς δορὰς εἰς χιτῶνας χρῶνται Σκύθαι, Hesychius. Pluribus describit Aristot. Mirab. c. 29 (30), ubi Beckm. annotat ll. Antig. Car. c. 31 cum annot. Meursii, Theophr. ap. Phot. Bibl. cod. 278, p. 525, a, 35, Æliani N. A. 2, 16, Philonis vol. 2, p. 384, 3 (ubi codd. τάρανδρος cum Joanne Dam. vol. 2, p. 531, B), Phile De anim. c. 55, Stephani Byz. v. Γελωνὸς, Eustath. ad Dionys. v. 310, Eustath. Antioch. Comm. in Hexaem. p. 36, Plinii N. H. 8, 34, Solini c. 30, et Alcen Linn., Gall. *Élan*, Germ. *Elendthier* videri disputat p. 68 sq. L. D.]

[Τάρανδρος, χῶρος Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν Ταράνδριος, Steph. Byz.]

[Ταρανταῖος. V. Τάραντος.]

[Τᾰραντῖναρχία, ἡ, Turma equitum 256. Gramm. Bibl. Coisl. p. 509, E : T. δύο ἐπιλαρχίαι ἱππέων σνς'. Et qui ἶλαι ἱππέων Zonaras p. 1712. L. D. Psellus p. 122, 11 edit. meæ; Ælian. Tact. c. 20. Boiss.]

[Ταραντινίδιον, τὸ, Vestis muliebris tenuis et pellucida, sec. Polluc. 7, 76 : Τὸ T. διαφανές ἐστιν ἔσθημα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς· 4, 104 : Ὠρχοῦντο διαφανῆ Ταραντινίδια ἀμπεχόμενοι. Eust. ad Dionys. v. 376 fin. : Τάχα δὲ καὶ τὸ λεπτὸν γυναικεῖον περίβλημα τὸ Ταραντινίδιον παρ' αὐτοῖς (Tarentinis) διὰ τρυφὴν πρώτοις εὕρηται. Lucian. Calumn. c. 16 : Λαβὼν T. ἐκυμβάλισε, ubi schol., θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. D. mer. 7, 2 : Οὐκ αἰσχύνει μόνη τῶν ἑταιρῶν ... οὐχ ὅρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα; ubi schol. : T., διαφανέστατον ὕφασμα, ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο, ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Galen. vol. 8, p. 839 : Τοῖς μὲν ἐπιβεβλημένοις ἱματίοις ὅλῳ τῷ σώματι σκεπάσασα πᾶσαν ἑαυτὴν, ἄλλῳ δέ τινι μικρῷ Ταραντινιδίῳ τὴν κεφαλὴν, ἔκειτο καθάπερ οἱ χρήζοντες ὕπνου. Ib. p. 842 : Ἦν δὲ τοῦτο παντελῶς μικρὸν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ταραντινίδος, ἐπικείμενον τῇ καθέδρᾳ, scribendum Ταραντινίδιον. Aristæn. Ep. 1, 25, p. 113, 4 : Τὸ T., ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν. Alciphr. Ep. 1, 36, p. 211, 12 : Τρύχινα περιβαλλομένη Ταραντινίδια, ubi v. Bergler. Philostr. Ep. 40, ubi olim Ταραντινὸν, ut suspectum videri posset idem Athen. 14, p. 622, B : Περιέζωνται Ταραντῖνον, unde Ταραντινίδιον repetere Eustathium l. c. putabat Bentl. Phalar. p. 347, Polyæni 5, 3, 3 : Ταραντῖνον περιβαλόμενος, nisi et apud Hesychium esset : Ταραντῖνον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρωσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους· et Photium s. Etym. M. : Ταραντῖνον, λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ὑπέλαβον· οὕτως Νικόστρατος (quanquam Suidas in eadem gl. Ταρραντινίδιον), et ap. schol. Aristoph. Lys. 45 : Ὡς Ταραντῖνα, εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. Conf. autem Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 1, p. 51, Mus. Borbon. vol. 1, tab. XLVI, p. 1. L. Dind.]

[Ταραντινίζω. V. Τάρας.]

[Ταραντινὶς, ίδος, ἡ. V. Ταραντινίδιον, Τάρας.]

[Ταραντῖνος, ὁ, Tarantinus, n. viri, ut Suidas dicit ὄνομα κύριον, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 824, n. 1695, 3, sive Curtium Anecd. Delph. p. 58, n. 6, 16 : Ἀγησίλαος Ταραντίνου· p. 62, n. 14, 7; p. 67, n. 22, 5; 23, 6. L. Dind.]

[Τάραντος, ὁ, Tarantus. Steph. Byz. in Τάρας : Ἔστι δὲ καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἔνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βι-

θυνιακῶν. Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ δ Δάρανδος. Unde corrigenda nostra in Δάρανδος.]

[Ταραξάνδρα. V. seq. voc.]

[Τᾰραξάνδριαι, αἱ. Mulieres ap. Pallad. V. Chrys., i. e. Quæ viros turbant et ad tumultus movent seditionesque, ταραξάνδριαι καὶ ἀνασείστριαι. Boiss. Georg. Alexandr. p. 207, ab Seagero cit.: Ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας τὰ ἐξ ἁρπαγῆς χρήματα κεκτημέναι ταραξάντριαι (sic) καὶ ἀνασείστριαι. Quod ταραξάνδρα potius dicendum, quomodo Sibyllam Cumanam Herophilen ab nonnullis vocatam perhibent Photius, Amphiloch. p. 341, 1, Suidas v. Σίβ. p. 3300, C, schol. Plat. Phædr. p. 315, quod in Παραξάνδρα corruptum in Prologo Orac. Sib. p. 6, 11 ed. Alex. L. D.]

[Ταραξάρχης, ου, ὁ, Turbarum auctor. Pallad. V. Chrys. p. 39. Boiss.]

Ταραξίας, ου, ὁ, Turbulentus, Turbis studens, Turbas excitare amans, ap. Suid.: Ὁ δὲ, ὡς ταραχώδης καὶ ταραξίας, ἐπέσκηψε τῇ Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίᾳ λαίλαπος δίκην ἢ θυέλλης. [Theodorus Presbyter ap. eund. in Σεβῆρος. Ταραξίας, ου, inter nn. propria ponitur ap. Chœrob. Can. p. 31, 12, non recte fortasse. ᾰᾱ L. D.]

Ταραξικάρδιος, ὁ, ἡ, Cor turbans. Aristoph. Ach. [315]: Τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, Cor s. Animum mordens et turbans, schol. Vel κερτόμιον, θυμοδακὲς, ut loquitur Hom.

[Ταράξιος, ὁ, i. q. Ταραξίας, n. fictum ad irridendum nomen Ταράσιος, ap. Jos. Genes. Reg. 1, p. 6, A: Ταράξιον τὸν ἀρχιερέα τοῦ θεοῦ (Tarasium) ἀφρόνως ἐξυβρίζων ὁ ἄθλιος. L. Dind.]

[Ταραξίπολις, ιδος, ὁ, ἡ, Urbis turbator. Philo vol. 2, p. 520, 18: Κακῶν εὑρεταὶ, ταραξιπόλιδες. Wakef.]

Ταράξιππος, ὁ, significat Eum qui equos turbat s. consternat pavore, Pelopis cognomentum, in Olympia sepulti, cujus tumulum in stadio prætercurrentes equi ταράττονται, ut pluribus docet Pausan. 2 Eliac. p. 156 [6, 20, 14. Id. ib. 19: Ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἰσθμῷ Ταράξιππος Γλαῦκος ὁ Σισύφου ... ἀλλὰ γὰρ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταράξιππος πολὺ δή τι ὑπερηρκὼς ἐστιν ἐς ἵππων φόβον· conf. 10, 37, 4. Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 4, 5: Ταραξίπποιο παρ' οὖρον. Ptolem. Hephæst. Phot. Bibl. cod. 190, p. 150, 4. Schol. Lycophr. in Ταρακτὴς cit. L. D. || Epith. Neptuni, Dio Chrys. vol. 1, p. 691. Wakef. Ταράξιππον inscriptum Africani Cest. cap. 14, p. 293, ubi φάρμακον sic dictum describit, dicitque col. b, C: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ θύουσιν ἐν ἀγῶνι καθεστηκότες Ταραξίππῳ Ποσειδῶνι. L. Dind.]

Ταραξιππόστρᾰτος, ὁ, vero, Equestris exercitus s. Equestrium copiarum perturbator, Turmarum equestrium turbator, vocator Cleon ab Aristoph. [Eq. 247]; qui Ach. [315] dicit etiam, Τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, i. e. δάκνον καὶ ταράττον τὴν καρδίαν, Mordens et perturbans animum.

Τάραξις, εως, ἡ, itidem [ut ταραγμὸς] Turbatio, Perturbatio. [Aristoph. Thesm. 137: Τίς ἡ τ. τοῦ βίου;] Ap. Medicos τάραξις dicitur Oculi perturbatio, [Conturbatio Scribon. c. 3, 19] Morbus oculi, quem Paul. Ægin. 3, 22 [sive Theoph. Nonn. vol. 1, p. 194] dicit esse humiditatem et caliditatem oculi cum rubore præter naturam, non a corpore, sed ab aliqua causa externa inductam, ut sole, fumo, pulvere, oleo: ideoque facillime sanari, depulsa sc. causa. [Auctor Isagog. (Galen.) p. 385, 57 (vol. 2, p. 389, 390), τάραξιν esse scribit ὅταν συγκινηθεὶς ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπολαίως καὶ μετρίως ἐπὶ τὸ ἐρυθρότερον καταστῇ τελέως. Fors.] Galen. Comm. 5 in ς τῶν Ἐπιδ. [p. 508, 36] scribit τὴν τάραξιν in oculis Phlegmones quoddam initium esse. Paulus vero eo solo ἀπὸ τῆς ὀφθαλμίας differre prodidit, quod ἡ τάραξις a manifesta tantum causa fiat; illa vero non a manifesta modo, verum etiam ab interna, adeo ut ad quintum usque diem nonnunquam perseveret. [De alvo irritata, ut ταράσσω, Hippocr. p. 47, 18. Aliter Plut. Mor. p. 769, F: Ποιεῖν τινα δοκεῖ ζέσιν ἐν ἀρχῇ καὶ τάραξιν ὁ ἔρως.]

[Ταραξίων, ωνος, ὁ, Taraxion, nomen viri fictum ap. Lucian. V. H. 2, 33.]

[Τάρας, αντος, ὁ, Tarentum, Gl. Steph. Byz.: Τάρας, πόλις Ἰταλίας (addit Hesychius, ἀπὸ Τάραντος τοῦ Ποσειδῶνος [de quo Pausan. 10, 10, 8; 13, 10]· ἔστι δὲ Λακώνων ἄποικος), καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος παρὰ θάλασσαν.

A Ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν· οὐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίσκεται· τοῦτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς. (Ambigue Dionys. Per. 376: Τάρας δ' ἁλὸς ἔγγυθι ναίει, ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης. Fem. cum ἡ Ἀκράγας comparat Eust. Od. p. 1390, 59.) Ὁ πολίτης Ταραντῖνος. Καὶ ἀνεγράφησαν οὕτω πολλοὶ χρηματίζοντες ... Τὸ θηλυκὸν Ταραντίνη (Lucian. Rhet. præc. c. 15: Ἐσθὴς τῆς Ταραντίνης ἐργασίας. Photius s. Etym.: Ταραντῖναι βαφαὶ, παρὰ Ἀχαιῷ, οἶμαι, τὰ ἀλουργὰ ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ὀστρέου, similiterque Hesychius. Et Ταραντινὶς, si quidem ap. Iambl. Vit. Pyth. fin. p. 534: Πεισιρρόδη Ταραντὶς, scribendum Ταραντινὶς, quod v.) καὶ Ταραντῖνον οὐδετέρως, καὶ ταραντινίζειν τὸ τὴν ἐνόπλιον καὶ εἰς τὰς μάχας χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι. (« Cum Steph. consentit Eustath. ad Dionys. 376, et Ælian. Tact. c. 45. Quare cum legimus ap. Liv. 37, 40, Antiochum M. in prœlio ad Magnesiam habuisse equites Tarentinos, aut ap. Diod. 19, 29 et infra, Tarentinos equites cum Antigono contra Eumenem dimicasse, aut ap. Polyb. 9, 10, 11, fuisse eos in utroque exercitu cum Philo-
B pœmenis tum Machanidæ Spartani, intelligendus est equitatus Tarentinorum disciplina imbutus. Erant vero docente eodem Livio 35, 28 Tarentini equites, Binos secum trahentes equos.» Eckhel. D. N. vol. 1, p. 147. V. Polyb. 4, 77, 7 et annot.; 11, 12, 6; 16, 18, 7. Ad Trojam ponit Tzetz. Posth. 219: Φρακτοὶ, ἄφρακτοι, ἠδὲ Ταραντῖνοι μεγάθυμοι. Hesychius: Ταραντῖνοι, ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται· οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστὰς ἢ τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς, ὡς καὶ Ἵππαρχος. Suidæ τάξις τις ἱππέων οὕτω καλουμένη. V. Arrian. Tact. p. 15.) Fluvium urbemque memorant oracula ap. Diod. Exc. Vat. p. 10, 11, ubi Τάραντος ἀγλαὸν ὕδωρ de fluvio et Τάραντα ἐπὶ Σατυρίου βεβαῶτα est de urbe. Τάρας de urbe et Ταραντῖνοι de civibus Herodot. 1, 24; 3, 138; 4, 99; 7, 170, Thuc. 6, 44, 104; 7, 1; 8, 91, Aristot. H. A. 9, 48, Polit. 4, 4; 6, 5 et al. Theophr. H. Pl. 4, 14, 9 etc., et geographi. Alexidis et Cratini junioris fuerunt fabulæ Ταραντῖνοι. Ταρας in numis Tarenti modo urbem significare modo, ubi præter Ταρας in parte aversa legitur Ταραντινων in antica, filium Neptuni, (fluvium, opi-
C nor,) ex Aristot. in Tarent. rep. ap. Polluc. 6, 80, ubi dicit νόμισμα ab illis vocari νοῦμμον, ἐφ' οὗ ἐντετυπῶσθαι Τάραντα τὸν Ποσειδῶνος δελφῖνι ἐποχούμενον, ostendit Eckhel. ib. p. 146. Conf. Rochett. *Lettre à M. de Luynes*, p. 45. ᾰᾱ L. Dind.]

[Ταρασία. V. Τειρεσίας.]

[Ταράσιος, ὁ, Tarasius, patriarcha Cpol. a. 784—806, de quo Fabric. B. Gr. vol. 11, p. 183. Alius Cotel. Mon. vol. 3, p. 268, B. Quo referendum ταράσιος perperam sic scriptum ap. Etym. M. p. 80, 37. L. D.]

[Ταράσκων, ωνος, Tarascon, Galliæ Narbon. oppidulum, ap. Strab. 4, p. 178, 179, 187.]

Τᾰράσσω, sive Ταράττω, ξω, Commoveo, Turbo [Perturbo, Turbulento, add. Gl.]: proprie de aquis, ut quum commoto limo et excitato turbantur, quod et θολοῦσθαι dicitur. [Hom. Od. E, 291: Σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον. Solon ap. Plut. Sol. c. 3: Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται. Archiloch. ap. Heraclit. Alleg. Hom. c. 4, p. 12: Βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται πόντος. Pind. Ol. 2, 69: Οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν
D χερὸς ἀκμᾷ οὐδὲ πόντιον ὕδωρ· schol., οὔτε γεωργοῦντες οὔτε πλέοντες. Æsch. Prom. 994: Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλὸξ, λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω. Eur. Tro. 88: Ταράξω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός· 687: Ἢν δ' ὑπερβάλῃ πολὺς ταραχθεὶς πόντος. Aristoph. Eq. 431: Ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ· Vesp. 696: Ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις· Lys. 567: Κλωστὴρ τεταραγμένος. Arat. 424: Ἀνέμοιο θύελλα λαίφεα πάντα ταράξῃ. Herodot. 8, 12 med.: Οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ... ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων. Aristot. H. A. 9, 1 ante fin.: Ταράττουσι τὸ ὕδωρ. Geopon. 4, 15, 18: Πηλὸν τεταραγμένον· 9, 25, 4: Τὰς σταφίδας ἄραντες καὶ ἐκπιέσαντες ταράττουσι. Hesychius: Φυρᾶν, ζυμοῦν, ταράσσειν τὰ ἄλευρα.] Itidem Medicus φάρμακον ταράττει, quum rude s. spatha agitat et commovet. [Nicand. Th. 109, 665, 936, 956.] Lucian. [Lexiph. c. 4]: Δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς. [De alvo movenda Aristoph. Nub. 386: Ζωμοῦ ἐμπλησθεὶς

εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα, et 388 de eadem τετάρακται. A Nicand. Al. 25. Hippocr. p. 567, 15: Προσφέρειν δεῖ ψύγματα καὶ τὴν γαστέρα ταράσσειν· de quo Galen. ad p. 393, 22: Ἅμα δὲ τοῦ ταράσσειν ῥήματος οὐ τὴν σύμμετρον ὑποχώρησιν, ἀλλὰ τὴν πλεονάζουσαν δηλοῦντος. (Xenocrat. p. 17, 11 ed. Matth.: Οἱ ταριχευόμενοι κοιλίαν οὐ ταράσσουσι.) Conf. Τάραξις, Ταραχώδης, Ἐκταράσσω, Ἐκτάραξις. Cum accus. p. 177, B: Κοιλίη ταράσσεται χολώδεα καὶ δυσώδεα. Id. p. 190, H; 214, D: Οὖρον τεταραγμένον. Movendi signif. improprie Pind. Pyth. 11, 42: Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνετίθευ παρέχειν, φωνὰν ὑπάργυρον ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταρασσέμεν ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ τό γέ νυν ἢ Θρασυδαίῳ· schol., ἄλλοτε ἄλλα ὀφείλεις ἀνακινεῖν ἐγκώμια. Æsch. Cho. 331: Πατέρων δὲ καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς. Soph. OEd. T. 483: Δεινά με νοῦν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα· Ant. 794: Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας. Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. 3, 27: Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ· Bacch. 796: Θύσω, φόνον γε θῆλυν, B ὥσπερ ἄξιαι, πολὺν ταράξας ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. Aristoph. Lys. 1232: Ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ,τι ταράξομεν· Eq. 214: Τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα· 251: Τάραττε καὶ κύκα· quæ jungit etiam 692, et l. Ach. infra cit. De perturbando s. perterrefaciendo Eq. 66: Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ, ταράττει, κτλ. 358: Νικίαν ταράξω· 840: Σείων τε καὶ ταράττων· 902: Οἴοισί με... βωμολοχεύμασιν ταράττεις· Ach. 688: Ἄνδρα τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.] Et metaph. Plut. De def. orac.: Πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράσσειν, Omnia miscere ac perturbare. [Solon ap. Plut. Sol. c. 16: Οὔτ' ἐπαύσατο πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα. Eur. Herc. F. 605: Πόλιν δὲ σὴν μὴ πρὶν ταράξῃς πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι. Aristoph. Pac. 266: Τούτῳ (τῷ ἀλετριβάνῳ) ταράξει τὰς πόλεις· Eq. 867. Plato Reip. 8, p. 564, B: Τούτω (τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος) ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένω. Herodot. 5, 124: Ἀρισταγόρης ταράξας τὴν Ἰωνίην καὶ ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα. Theognis 219: Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσο- C μένων πολιητέων, Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ. Eur. Hel. 478: Ἔστι γάρ τις ἐν δόμοις τύχη, τύραννος ᾗ ταράσσεται δόμος.] Item exercitus ταράττεσθαι dicitur, Quum turbatus institutum ordinem non servat, sed pavore aliquo repentino perculsus agitatur, et veluti fluctuat. Xen. Cyrop. 2, [1, 27]: Τὸ δὲ ἀκριβοῦν [διακριβοῦν] τὰς τάξεις, σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ εἰς τό, εἰ [τ., καί, ει libri meliores] ταραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι. Ubi nota opposita verba ταράττεσθαι et καταστῆναι, ambo sumpta ab aquis quæ vento agitantur, pacato autem venti impetu consistunt placidæ. [Ib. 5, 3, 43: Τὸ ταραχθῆναι ἐν νυκτὶ πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ δυσκαταστατώτερον.] Item Thuc. 7, p. 263 [c. 84]: Ἐν σφίσιν αὐτοῖς ταρασσομένους, de Atheniensibus qui in transitu fluvii confundebantur, ac mixtis ordinibus ruebant in ipsum fluvium, tum ut sitim restinguerent, tum ut hostem prementem effugerent. [Id. 2, 65 med.: Τὰ περὶ τὴν πόλιν πρῶτον ἐν ἀλλήλοις ἐταράχθησαν· 4, 96 med.] Rursum Xen. Cyrop. 7, [1, 9]: D Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα. Ubi τεταραγμένοις accipi etiam potest pro Metu consternatis. [Sunt Perturbati, ut 28: Συντεταγμένους ἔχων τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ ταραττομένοις ἐπέκειτο· 32: Ἧι μὲν ὁ Ἀβραδάτας ἐνέβαλε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ταύτῃ συνεισπεσόντες τεταραγμένους ἐφόνευον. Qui Anab. 3, 4, 19, dicti erant ἅμα μὲν πιεζόμενοι, ἅμα δὲ καὶ ταραττόμενοι, iidem paullo post dicuntur ἄτακτοι, ut 6, 5, 9, contrarii sunt τεταραγμένοι τεταγμένοις καὶ ἀκεραίοις. Conf. H. Gr. 1, 6, 21; 6, 2, 26. Futuro Cyrop. 6, 1, 43: Ἣν πῃ ἄλλῃ μετατάττωνται, ἐξ ὑπογύου ταράξονται. Activo Hipparch. 2, 9: Ἄτακτοι ὄντες ἀλλήλους ταράττουσι καὶ ἐν στεναῖς ὁδοῖς καὶ ἐν διαβάσεσι· 4, 15, τοὺς πολεμίους. Eur. Rhes. 691: Ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ. Theocr. 22, 7: Ἵππων αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον. Herodot. 4, 125: Ὡς δὲ ἐσβαλόντες τούτους ἐτάραξαν, κατηγέοντο ἐς τῶν Ἀνδροφάγων τοὺς χώρους· ταραχθέντων δὲ καὶ τούτων, et continuo ταρασσομένων, et bis in seqq. 129: Ὑβρίζοντες οἱ

A ὄνοι ἐτάρασσον τὴν ἵππον τῶν Σκυθέων, sequente mox pass.; 9, 51, et pass. 8, 16: Ταρασσομένων τῶν νεῶν· 9, 50: Τῆς στρατιῆς ὑπὸ τῆς ἵππου ταρασσομένης· 4, 134: Ταραχθέντων τῶν Σκυθέων. Thuc. 2, 84 med.: Αἱ νῆες ἐταράσσοντο. Aliter Arrian. Exp. 6, 4, 5: Ὅπως μὴ καθεστηκόσιν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἐν τῷ ἐνδεεῖ τι ἔτι τῆς παρασκευῆς καὶ τεταραγμένῳ προσφέρηται.] Nam homo aliquis ταράττεται, quum terrore ac metu percellitur, aut animus ejus alia aliqua perturbatione commovetur. [Soph. Ant. 1095: Ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας. Eur. Or. 253: Οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται. Theocr. 13, 55: Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ ᾤχετο. Menander in Comp. Men. et Phil. p. 361: Νόμον φοβηθεὶς μὴ ταραχθήσῃ νόμῳ. Xen. Ag. 1, 33: Ἤκουσε τοὺς πολεμίους ταράττεσθαι διὰ τὸ αἰτιᾶσθαι ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου· H. Gr. 2, 4, 24: Οἱ δὲ δέκα τῶν ἐν ἄστει καὶ μάλα τεταραγμένων καὶ ἀπιστούντων ἀλλήλοις ... ἐπεμέλοντο. Et similiter de domo Cyrop. 2, 2, 26: Καὶ ἐνδεόμενος οἰκετῶν ἧττον σφάλλεται ἢ ὑπὸ ἀδίκων ταραττόμενος. De equis Eq. 9, 4: Ὅ,τι B δ' ἂν ἐξαίφνης σημήνῃ, θυμοειδῆ ἵππον ὥσπερ ἄνθρωπον ταράττει τὰ ἐξαπίναια. Plato Phæd. p. 100, D: Ταράττομαι ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι· Soph. p. 254, C: Ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς· 242, C: Μή πῃ τεταραγμένοι ὦμεν περὶ ταῦτα. Demosth. p. 22, 8: Θετταλοῖς στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις· 41, 6: Τῇ νῦν ὕβρει τούτου, δι' ἣν ταραττόμεθα ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν ὧν ἐχρῆν.] Herodian. 1, [17, 15]: Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ταραχθεὶς ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, Qui et ipse exterritus ad Marciam contendit. Id. 3, [11, 17]: Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλίαρχος ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχήν, οὐκ ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην, Hæc dicta ut animum tribuni perterruerunt, ita minime consilium excusserunt, Polit. [Lucian. Scyth. c. 3: Οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην.] Paulo post dicit, Οὐκ ἔξω φρενῶν καθεστώς, pro οὐ ταραχθεὶς τὴν γνώμην. 2, [1, 13]: Ἐκπλαγεὶς καὶ ταραχθείς. [Theognis 1222: Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι, πταίσματα τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης. Xen. Cyrop. 5, 2, 17: Οἱ ἱππικοὶ διὰ τὸ μὴ ταράττεσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων δύνανται ἅμα ἱππεύοντες καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ C λέγειν τὸ δέον· Anab. 2, 4, 18: Ἀκούσας ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἐφοβεῖτο. De equis 10, 2: Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσιν, ὥστε τεταράχθαι καὶ κινδυνεύειν.] Ipsæ autem res ταράττουσι, Turbant s. Perturbant et perterrent hominem s. animum hominis. [Æsch. Ag. 1216: Ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ, ταράσσων φροιμίοις· Cho. 289: Μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταράσσει. Soph. fr. Phædræ ap. Clem. Strom. 6, p. 745: Ἔρως... καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει, ubi χαράσσει Stob. Fl. 63, 25. Eur. Suppl. 599: Ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει ... στράτευμα τῆ Παλλάδος κριθήσεται· Bacch. 1322: Τίς σὴν ταράσσει καρδίαν λυπηρὸς ὤν; fr. ap. Stob. Fl. 113, 5, 4: Ὅστις... μέθη ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα· Hipp. 969: Ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα· Iph. A. 1542: Ἤν τι μὴ σφαλεῖσά που γνώμη ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν. Xen. Conv. 2, 4, 6: Ἄν τις φόβος ταράττῃ· 6, 17: Ἢ ταράττει σε ὅτι πολλάκις ἄνδρας... ὁρᾷς στασιάζοντας ἀλλήλοις.] Dem. [p. 15, 13]: Τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονός. Herodian. 6, [7, 4]: Αἰφνίδιος D ἄγγελοί τε καὶ γράμματα ἐτάραξε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς μείζονα φροντίδα εἰσέβαλεν, Alexandrum vehementer perturbarunt. Plato [Phæd. p. 103, C]: Ἀλλὰ [Ἆρα] μή που καί σέ τι τούτων ἐτάραξεν, Vereor ne te quippiam horum conturbarit. [Et ib.: Πολλά με ταράττει· et alibi sæpe. Lucian. Pseudolog. c. 14: Ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα.] Sed et ipsæ res et rerum status ταράττονται. [Aristoph. Lys. 565: Τεταραγμένα πράγματα. Xen. H. Gr. 2, 4, 42: Εἰπὼν ὅτι οὐδὲν δέοι ταράττεσθαι, ἀλλὰ τοῖς νόμοις τοῖς ἀρχαίοις χρῆσθαι· Cyrop. 3, 1, 30: Εἴ τί σοι μέλει καὶ τοῦ ὡς ἥκιστα τεταραγμένα τάδε καταλιπεῖν. Plato Prot. p. 361, C: Πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς.] Dem. [p. 43, 19]: Τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις ἐπιστάντες. Idem [p. 58, 5: Τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων ταραττομένων· 278, 15]: Ἵνα εἰδῆτε ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ταράξασα, δίκην οὐκ ἔδωκε, Quantarum rerum statu perturbato. Vel etiam, Quot quantisque turbis datis. At aliquanto ante, Πάντας συνέκρουεν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, Turbas inter eos

excitabat. Idem dicit etiam πόλεμον ταράττειν πρός τινα, Bellum concitare in aliquem [p. 277, 23] : Ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐταράχθη, Bellum in Amphissenses concitatum s. commotum est. [Turbatores belli, Liv. 2, 16, et similia confert Ernest. Opusc. var. p. 322 sq. Activo similiter Xen. Anab. 6, 2, 9 : Ἐκ τούτου οἱ ταράξαντες ταῦτα τοὺς στρατηγοὺς ᾐτιῶντο διαφθείρειν τὴν πρᾶξιν. Et cum eod. voc. Plato Reip. 8, p. 567, A : Τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ ἀεὶ ἀνάγκη πόλεμον ταράττειν; Plut. Cat. min. c. 22 init. (et Mor. p. 417, D) : Στάσεις ὁμοῦ καὶ πολέμους ταράττων· Themistocl. c. 5 init. : Αἰνιξάμενος ἐγκλήματα συγγενικὰ καὶ δίκας τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς οἰκείους τινὰς ταράξειν. Et similiter aliquoties Dio Cass.] ‖ Pass. Ταράττομαι affertur non solum pro Turbor, Perturbor, Consternor metu et perterror, sed etiam simpliciter pro Metuo, Timeo, ex Aristot. Prædic. : Ταράττομαι μή τις φήσῃ, Timeo ne quis dicat. [Ita Lex. Septemv. ex Arist. Categ. c. 8, p. 11, 20 : Οὐ δεῖ δὲ ταράττεσθαι, μή τις ἡμᾶς φήσῃ κτλ., ubi est Perturbari, diciturque ut act. c. 5, p. 3, 29 : Μὴ ταραττέτω δὲ ἡμᾶς τὰ μέρη τῶν οὐσιῶν, ὡς ἐν ὑποκειμένοις ὄντα τοῖς ὅλοις, μήποτε ἀναγκασθῶμεν οὐκ οὐσίας αὐτὰ φάσκειν εἶναι, et ap. Aristox. Harm. el. 3, p. 62, C : Ταράττειν δ' εἰώθεν ἐνίους καὶ ἐν τούτῳ τῷ προβλήματι πῶς τὰ πλεῖστα προστίθεται. Plut. Mor. p. 1007, A : Τοὺς ὑπὸ τούτων ταραττομένους. L. Dind.]

Ταραττικὸς, in VV.LL. perperam pro ταρακτικός.

Τᾰρᾰχὴ, ἡ, i. q. τάραξις et ταραγμός, i. e. Turbatio, [Turba, huic add. Gl.] Perturbatio [Jo. 5, 4 : Μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγίνετο], Tumultus. [Confusio, huic add. Gl.] Quam posteriorem signif. habet, quum de Multitudine hominum dicitur, non autem quum uni alicui tribuitur: prior vero et multis et uni convenit, et tam animi quam rerum perturbationem significat, ut sequentia docebunt exempla. [Pind. Ol. 7, 30 : Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Ps.-Eur. Iph. A. 508 : Ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται, alieno ab usu Tragicorum vocabulo. Menander ap. Stob. Fl. 20, 21, 3 : Ὀργῆς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ. Hippocr. Epid. 3, 5 : Ταραχὴ γνώμης. Absolute p. 213, G. Κοιλίης p. 151, H; 171, C; 195, D; 202, E. (Iamblich. V. Pyth. 24, 106, p. 230 : Τῶν βρωμάτων ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἴτια.) Herodot. 3, 126 init. : Ἐν ταύτῃ τῇ τ. et 150. Id. 4, 162 init. : Ἐπὶ Ἀρκεσίλεω πολλὴ ταραχὴ περὶ τῶν τιμέων ἐγένετο· 6, 5. Thuc., cujus de usu v. in Τάραχος, 5, 25 init. : Τ. καθίστατο τῶν ξυμμάχων πρὸς τὴν Λακεδαίμονα. Xen. H. Gr. 7, 5, 27 : Ἀκρισία καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο ἢ πρόσθεν ἐν τῇ Ἑλλάδι· Vect. 5, 8. Plato Leg. 9, p. 861, A : Ὅτι περὶ τὰ δίκαια εἴη παμπόλλη τις ἡμῶν ταραχή τε καὶ ἀξυμφωνία· Theæt. p. 168, A : Ἑαυτοὺς αἰτιάσονται τῆς ἑαυτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας· Reip. 4, p. 444, B : Τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην· Phil. p. 16, A : Τὴν τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν. Demosth. p. 654, 20 : Ἡ ἐκείνων πρὸς ἀλλήλους ταραχὴ καὶ ὑποψία φρουρὰ Χερρονήσου μεγίστη. Polyb. 3, 9, 9 : Προκαταληφθεὶς ταῖς ἐμφυλίοις ταραχαῖς· 10, 1 : Μετὰ τὸ καταλύσασθαι τὴν τ. Diod. 1, 66 init. : Τῶν ὄχλων εἰς ταραχὰς καὶ φόνους ἐμφυλίους τρεπομένων.] Isocr. Ad Nic. [p. 16, A] : Ταύτης τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ταραχῆς. Lucian. [Nigrin. c. 29] : Τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν. Herodian. 7, [11, 7] : Διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, Ob seditionem et tumultum qui tunc erat. Idem 1, [12, 12] : Ταραχῆς οὔσης περὶ τὸ προάστειον, Quum suburbanum tumultu completum esset. Dem. [p. 231, 8] : Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔρις καὶ ταραχή. [Sextus Adv. mathem. 5, 112, p. 711 : Πᾶσα ταραχὴ παρέπεται τοῖς ἀνθρώποις ἤτοι διὰ τὸ συντόνως τινὰ διώκειν ἢ καὶ διὰ τὸ συντόνως τινὰ φεύγειν.] Rursum [Diod. 11, 18 med. : Ταραχὴ κατέσχε τὸ ναυτικόν.] Herodian. 4, [4, 11] : Ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, Erat ingens tumultus populi. Itidemque et 2, [6, 1] : Ταραχὴ πάντας κατεῖχε, sc. nuntiata cæde imperatoris. Verum ut ipsa ταραχὴ dicitur esse ἔν τινι et κατέχειν τινὰ, ita vicissim aliquis εἶναι vel καθίστασθαι ἐν ταραχῇ aut ταραχαῖς. [Isocr. p. 69, A : Ἐν ταραχαῖς ὤν· 267, B.] Herodian. 7, [10, 1] : Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ὅ,τε δῆμος ἦν καὶ ἡ σύγκλητος, Ingens perturbatio et terror invasit et populum et senatum. 6, [9, 1] : Ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, Vehementer perturbatus atque exterritus. Sic Dem. [p. 301, 11] : Οἵας τότε ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐν οἵαις ἦν ταραχαῖς. [Conf. p. 146, 24.] Et Isocr. [p. 281, B] : Ἐν τοιαύτῃ μοι ταραχῇ καθεστῶτι, καὶ μεταμελείας ποιουμένῳ πολλὰς, ἔδοξε κράτιστον εἶναι· Archid. : Εἰς πολλὴν ταραχὴν καταστήσεσθαι τοὺς ἐχθρούς. [Εἰς πολλὰς τ. p. 138, A.] Sic in Symm. : Ταραχῆς ἀπαλλαγέντες, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν. [Cum eod. verbo Thuc. 4, 75 init. Demosth. p. 179, 19, προκαθεῖναι τὴν πόλιν. Sextus Pyrrh. hypot. 3, 237 : Ταραχαῖς οὐχὶ ταῖς τυχούσαις περιπίπτει. Plato Polit. p. 273, A : Ταραχῆς ἤδη παυόμενος.] Aliquis autem aut res aliqua dicitur nos εἰς ταραχὴν καθιστάναι, et ἐμβάλλειν. Isocr. Symm. : Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ καὶ νῦν εἰς ταραχὴν ἡμᾶς καθιστᾶσα. Herodian. 3, [7, 1] : Μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλεν ὁ Σεβῆρος παρεσόμενος. Eadem signif. aliquis vel aliquid dicitur ταραχὴν παρέχειν et ποιεῖν. Thuc. [2, 84 init. : Τὰ πλοῖα ταραχὴν παρέξειν·] 8, p. 276 [c. 42] : Καὶ αὐτῷ ὑετός τε καὶ τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχε. [Plato Phæd. p. 66, D : Θόρυβον παρέχει καὶ ταραχήν. Aristot. Metaphys. 12, p. 285, 26 : Ταῦτα οὐκ ὄντα ἀληθῆ παρέχει τὴν ταραχὴν αὐτοῖς. Demosth. p. 276, 20 : Πόλεμον ποιῆσαι τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ ταραχήν.] Et Isocr. Paneg. [p. 62, B] : Οὐδὲ ταραχὰς ἐποιοῦμεν, πολιτείας ὑπεναντίας παρακαθιστάντες. Rursum Thuc. 7, p. 263 [c. 86] : Μὴ ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ. [Sextus Pyrrh. hyp. 3, 238 : Ἡ πεποίθησις τοῦ τάδε μὲν εἶναι φύσει ἀγαθὰ, τάδε δὲ κακὰ, ταραχὰς ποιεῖ.] Quibus adde hoc Plut. Περὶ ἀοργ. : Ταραχῆς καὶ καπνοῦ μεστὰ ποιεῖ πάντα τὰ ἐντὸς, de eo qui se συνεμπίπρησι τῇ οἰκίᾳ. Adde et hoc Ejusdem, Symp. 3, 2 [p. 649, B], de hedera vino mixta : Ταραχὴν καὶ παραφρόνησιν οἵαν ὑοσκύαμος ἐμποιεῖ. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 138, 5 : Οὐδὲ ταραχὴν ἢ θλῖψιν ἐμποιεῖν ὁ λίθος δύναται. Cum eodem verbo Isocr. p. 103, E. Sextus Pyrrh. hyp. 3, 278. Diod. 3, 50 : Ταραχὴν παρασκευάζουσι τοῖς ἀπείροις.] Quibus oppositum κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν, ap. Xen. Cyrop. 5, [3, 55], cui simile exemplum ex Plut. habes in Φλεγμαίνω. [Id. OEc. 8, 3 : Ὅταν μὲν ποιῶσιν ὅ,τι ἂν τύχῃ ἕκαστος, ταραχή τις φαίνεται καὶ θεᾶσθαι ἀτερπές.] Affinem signif. illis habet hoc Isocr. Paneg. [p. 68, B] : Τὰς διὰ τύχας αὐτῷ γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν ἐπιχειροῦμεν· Panath. : Τὴν νῦν γενομένην ἐν τῇ διανοίᾳ μου ταραχήν. [Plat. Leg. 1, p. 632, A : Ὅσαι διὰ δυστυχίαν ταραχαὶ ταῖς ψυχαῖς γίγνονται.] Ubi etiam nota ipsam ταραχὴν alicui γίνεσθαι, sicut legimus aliquid aut aliquem alicui eam ἐμποιεῖν vel παρέχειν. Ac sicut γίγνεσθαι dicitur, ita etiam συμπίπτειν. Xen. Cyrop. 4 [nihil tale ap. Xen.] : Ταραχῆς πολλῆς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ συμπεσούσης. [Ἐμπιπτούσης τοσαύτης τ. Æschin. p. 65, 14; ἐγγιγνομένης Isæus p. 46, 46.] Dicunt eandem et εἶναι ἔν τισιν, ut patet ex supra allatis exemplis. [Plato Reip. 10, p. 602, C : Πᾶσά τις ταραχὴ δήλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ.] Rursum Isocr. Nicocle [p. 33, B] : Τὰ πράγματα ταραχῆς μεστὰ, i. e. ἐν ταραχαῖς εἰσὶ s. καθίστανται. Panath. [p. 280, D] : Ταραχῆς μειρακιώδους μεστὸς ὤν. [Plato Reip. 3, p. 391, C : Τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως, ὥστ' ἔχειν ἐν αὑτῷ νοσήματε δύο ἐναντίω ἀλλήλοιν· 9, p. 577, E : Ψυχὴ ... ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστή· Alc. 2 p. 146, B : Πολλῆς τ. καὶ ἀνομίας μεστὴν ... πολιτείαν. De aliis rebus Manetho 3, 82 : Καὶ δὲ γάμων ταραχὰς καὶ χηροσύνας· 6, 128 : Ἀστασίας τεύχει ταραχήν τε γάμοις μετ' ἀνίης.]

[Ταραχίζω, Perturbo. Theodor. Abbas in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 2, p. 83, n. 58 : Θροεῖσθαι, ταραχίζεσθαι. Boiss. Hesychius : Θολερεῖν, ταραχίζεσθαι.]

[Ταραχοποιητικὸς, ή, όν, Tumultus ciens. Basil. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 99. Cramer.]

[Ταραχοποιὸς, ὁ, ἡ, Turbas faciens. Fab. Æsop. 37, p. 19, 6 Fur. : Μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 108, B. L. Dind. Cyrillus V. Sabæ c. 86, in Cotel. Monum. vol. 3, p. 367, 3. Boiss.]

Τάραχος, ὁ, eadem signif. qua ταραχὴ, Turbatio [Gl.], Perturbatio, Turbæ, Tumultus. [Dionys. Hal. vol. 6, p. 799, 5 : Τὴν μὲν ταραχὴν τάραχον καλεῖ (Thuc.,

ap. quem non legitur, sed ταραχὴ 2, 84; 3, 77, 79; A 4, 75; 5, 25 etc.). Xen. Anab. 1, 8, 2 : Ἔνθα δὴ πολὺς τάραχος ἐγένετο· Cyrop. 7, 1, 32 : Ἐν τῷ ἀδιηγήτῳ τούτῳ ταράχῳ· Eq. 9, 4. Sextus Adv. mathem. 3, 57, p. 320 : Οὐκ ἐν ὀλίγῳ κειμένων ταράχῳ τῶν γεωμετρῶν. Plut. Pompej. c. 61 med. : Ἀπέλειπον τὴν πόλιν ἐν χειμῶνι καὶ ταράχῳ τοσούτῳ τὸ χρήσιμον ἀσθενὲς ἔχουσαν· Cæs. c. 43 fin. : Ἑωθινῆς φυλακῆς καὶ πανικὸν τάραχον ᾔσθοντο γιγνόμενον· et alibi. Lucian. Zeux. c. 10, et sæpius, aliique recentiorum.] Act. 12, [18] : Ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο, Fuit tumultus non parvus inter milites quidnam factum esset Petro. Sic et 19, [23. Hippocr. p. 300, 41 : Τετάρακται τὰ μέρη τοῦ σώματος, ὑπηρετοῦντος τῷ θορύβῳ καὶ ταράχῳ τοῦ κύματος. Aret. p. 40, 46 : Κοιλίης τάραχος· 122, 54 : Ἡ ἡσυχίη ἐς ἀποκατάστασιν τοῦ ἐν τῇ αἰώρῃ ταράχου.]

[Τάραχος, ὁ, Tarachus, n. viri, martyris, ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 531, C; 550, C; 557, B, et al., Cotel. Mon. vol. 2, p. 305, C. L. Dind.]

Ταραχώδης, ὁ, ἡ, Turbulentus, [Asper, Turbatus, B add. Gl.] Turbarum plenus. [Κοιλίαι ταραχώδεες, Alvi perturbatæ s. ad excretionem irritatæ et effusæ, Hipp. p. 119, B; (189, F; 190, F, G). Sic enim ἐκταραχθεῖσαν κοιλίην ex Aph. 4, 60, Celsus Ventrem resolutum vertit, 2, 8. Ταραχώδεες etiam sunt Turbulenti, qui temere et sine ratione perturbantur, quod est delirantis et male affectæ mentis indicium, ut scribit Galen. Comm. 1 in Prorrh. p. 170, 46, Hippocr. p. 67, E : Ταραχώδεις ἀκουόντων ἡμῶν τοὺς ἀλόγως ταραττομένους, ὃ γίνεται βεβλαμμένης μετ' ὀλίγον τῆς διανοίας. Qua ratione ταραχώδεις crebro accipiuntur in Prorrh. et τὰ εὐθὺ ταραχώδεα ib. dicuntur p. 79, A, Quæ statim sine ratione perturbantur. Sic ταραχώδεα νοσήματα intelliguntur turbulenti morbi, in quibus ægri sine ratione turbantur, p. 70, A. Et ταραχώδεες πυρετοὶ febres cum mentis perturbatione et turbulentæ, p. 207, A. Et ταραχώδεις ὕπνοι, Turbulenti somni, in quibus ægri nugantur, delirant, excitantur, loquuntur ac commoventur, aut insomniis tentantur turbulentis, p. 141, H; (129, B; 155, A, Aret. p. 21, 28). Sic ταC ραχώδης ἀγρυπνία phreniticorum, εἰ ἐν φαντασίαις ἐκβοῶσιν, ἢ ἀναπηδῶσιν, καὶ μόλις γνωρίζουσι τοὺς οἰκείους, Galeno Comm. 1 in Prorrh. p. 173, 8. (Ἔγερσις p. 129, C, G; νοῦσον, 215, B.) Eadem notione dicuntur Hippocrati sæpe τὰ τῆς γνώμης ταραχώδεα, de mente perturbata, ut ægr. 8 lib. 3 Epid. et ægr. 1 et 7 post st. pest. Et γνῶμαι ταραχώδεες p. 168, C. Ταραχώδεες simpliciter dicuntur in Prorrh. p. 79, E, Qui mentis perturbatione detinentur, ut ταραχὴ γνώμης, ægr. 5 lib. 3 Epid. post st. pest., Mentis perturbatio, quæ cum παρακοπῇ jungitur. Foes. Absolute etiam p. 184, E : Μετὰ πλευροῦ ἀλγήματος καὶ ταραχωδέων λεπτῶν ἐπιεικῶν, ubi v. Foes. Pollux 2, 62, ὀφθαλμός. Theophr. fr. 1 De sens. 74 : Τὰς ἀπορροίας νωθεῖς καὶ ταραχώδεις.] Plut. De orac. [p. 404, F] : Γίνεταί τις ἐξ ἀμφοῖν ταραχώδης καὶ παράφορος ἑλιγμός. [Thuc. 1, 49 med.: Τ. ἦν ἡ ναυμαχία.] Xen. Cyrop. 3, [3, 26] : Ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι. [Œc. 8, 4 : Στρατιὰ ἄτακτος μὲν οὖσα ταραχωδέστατον. Polyb. 4, 58, 4 : Τὸ σύστρεμμα ταραχωδέστερον, item de exercitu. Isocr. p. D 50, C : Ὁρῶσα περὶ τὰς ἄλλας πράξεις οὕτω ταραχώδεις οὔσας τὰς τύχας ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν· 247, E : Ὁρῶ δὲ τὰς πράξεις τὰς ἔξω λεγομένας τῶν ὑποθέσεων οὐκ ἐπαινουμένας, ἀλλὰ ταραχώδεις εἶναι δοκούσας. Diodor. 5, 11 init. : Οὗτοι δὲ ταραχώδεις ὄντες (οἱ μισθοφόροι) καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας στάσεις εἰωθότες ποιεῖσθαι. Dionys. A. R. 6, 70 init. : Τ. καὶ στασιαστὴς ἀνήρ. Pollux 1, 42, τύραννος· 9, 23, πόλις. Qui εὐτελὴς dicit 8, 153, coll. 5, 124, etsi 8, 154, ἄμεινον dicit quam adv. ejus ταραχωδῶς, ponitque 5, 170, et 4, 85, de tubæ sonitu.] Rursum Plut. Alex. [c. 75] : Ταραχώδης γενόμενος καὶ περίφοβος τὴν διάνοιαν, i. e. ταραχθεὶς καὶ ἐκπλαγεὶς τὴν ψυχήν, ut Herodian. loquitur. Aristot. vero Polit. [2, 8 med. : Πῶς οὐκ ἔσται τ. ἡ κρίσις, ὅταν ὀφείλειν μὲν ὁ δικαστὴς οἴηται, μὴ τοσοῦτον δ' ὅσον ὁ δικαζόμενος;] 8, [c. 1 ante med.] : Ἐκ τῆς ἐμποδὼν παιδείας ταραχώδης ἡ σκέψις. [De vestigiis confusis Xen. Ven. 5, 4 : Ταραχώδη δὲ, ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι, γίγνεται. Pollux 1, 109, θάλαττα. Active Turbulentus s. Turbans, Herodot. 1, 32 init. : Ἐπιστάμενόν με (Solonem) τὸ θεῖον πᾶν ἐὸν φθονερόν τε καὶ τ. Quanquam hoc quoque ad priorem signif. referri et cum l. Isocr. componi licet, ut Ἐνύπνια ταραχώδη ex Dioscor. 4, 145 cit. ab Hemst. Lucian. D. mar. 2, 2 : Δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας... ἐπιβουλότατον καὶ ταραχωδέστατον.]

Ταραχωδῶς, Turbulente, Tumultuose. [Ps.-Demosth. Epist. 3, p. 1477, 7 : Εἰ μὴ ὅλως πικρῶς καὶ τ. ἔχειν πρὸς τοὺς δημοτικοὺς ὡρμήκατε.] Plut. Coriolano [c. 5] : Τοὺς πολεμίους οὐκ ἔλαθε τ. ἔχων ὁ δῆμος, i. e. ἐν ταραχαῖς ὢν s. καθεστώς. Et Isocr. Ad Phil. [p. 92, D] : Αἴτιον τοῦ τ. αὐτοὺς οὕτω ζῆν, i. e. ἐν τοιαύταις ταραχαῖς αὐτοὺς διάγειν, In tam turbulento rerum statu. [Id. p. 145, D : Τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλήκτως οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν· 236, A : Οὐ δικαίως οἱ πολλοὶ περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν, ἀλλὰ ταραχωδῶς καὶ παντάπασιν ἀλογίστως. Dionys. A. R. 1, 82 med. : Διερχόμενον αὐτὸν τὰς πύλας τ. πάνυ· 11, 9 med. : Ἐπειδὴ τ. ἡμῖν ἔχει τὰ ἐντὸς τείχους. Liban. vol. 4, p. 638, 15, item cum v. ἔχειν. L. D. Nicol. Damasc. p. 462. Polyæn. 2, 3, 10. Wakef. Non probat Pollux 5, 123. Comparat. Plut. Mor. p. 712, F : Ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησιν. Superl. Ταραχωδέστατα, Isocr. Social. § 3, Areop. § 16, a Boiss. cit.]

Ταρβἄλέος, Terribilis, Timorem et metum afferens, δεινὸς, φοβερὸς, Hesych. : ap. quem scribitur Ταρβαρέος. [Ut ap. Nonn. Dion. 25, 191 : Ἄγρια ταρβαρέων ἐπεμάστιε νῶτα λεόντων, ubi correxit Falkenburg. L. D.] In VV. LL. exp. non solum Terribilis, sed etiam Metuens [Hom. H. Merc. 165 : Τέκνον νήπιον ταρβαλέον. Soph. Trach. 957 : Ὅπως μὴ ταρβαλέα θάνοιμι], afferturque ex Nonno [Jo. c. 6, 77] : Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. [De re Maximus Καταρχ. 331 : Καί δέ κεν ὦπας ταρβαλέοις δακρύοισι πεφυρμένος ἰνδάλλοιτο, quod tamen nimis mire dictum videtur et ταρβαλέας scribendum. L. Dind.]

[Ταρβάλυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Turbans, Turbulentus, ὁ ταρακτικὸς, sec. Chœrob. vol. 1, p. 82, 17. L. Dind.]

[Ταρβαρέος. V. Ταρβαλέος.]

[Ταρβασθηνίτης, ὁ, unde Γεωργίου τοῦ Τ. ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 294, C. L. Dind.]

[Ταρβασσὸς, Tarbassus, opp. Pisidiæ, ap. Artemidor. Strab. 12, p. 570.]

[Τάρβελλοι, οἱ, gens Gallica, ap. Strab. 4, p. 190.]

Ταρβέω, Paveo, Timeo, Trepido, Metuo, i. propemodum q. ταράσσομαι, unde derivatum est; nam et ipsum significat Terreor, Metu consternor et percellor, ut supra ex allatis exemplis manifestum fit. Hom. [Il. A, 331 : Τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα στήτην· B, 268 : Ὁ δ' ἄρ' ἕζετο τάρβησέν τε· Δ, 388 : Ἔνθ' οὐδὲ... Τυδεὺς τάρβει·] Od. Σ, [330] : Ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς· [H, 51 : Μηδέ τι θυμῷ τάρβει·] Il. N, [285] : Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίην Ταρβεῖ· Φ, [288] : Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει· [575 : Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ (πάρδαλις) οὐδὲ φοβεῖται· M, 46 : Τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται·] O, [280] : Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. [Æsch. Pers. 685 : Λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν πέλας τάφου ταρβῶ· Prom. 932 : Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη· eademque cum partic. constructione 898, Eum. 407. Suppl. 773 : Φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν. Soph. Tr. 67 : Ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω· 176 : Ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν· 457 : Οὐ καλῶς ταρβεῖς· 1179 : Ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών· Aj. 545 item cum partic. 593 : Ταρβῶ γὰρ, ὦναξ. Eur. Herc. F. 971 : Οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ ὤρουσαν ἄλλος ἄλλοσε. Neutro partic. Or. 312 : Καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων ἄγαν ἀποδέχου. Partic. perf. Iph. A. 857 : Ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.] Idem Hom. junxit et accusativo rei, sicut Timeo, Exhorresco, et similia ap. Latinos quoque suum regunt itidem accus. : Il. Z, 470 : Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην. [Λ, 405 : Πληθὺν ταρβήσας· P, 586 : Τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος ταρβήσειεν; Accus. pers. H. Ven. 83 : Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας. Pind. fr. ap. Stob. Fl. 50, 3 : Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· ἐμπείρων (al. πεπειραμένων) δέ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς. Æsch.

Sept. 35 : Μηδ' ἐπηλύδων ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· et fort. Prom. 960 : Μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; Soph. Trach. 723 : Ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει· Phil. 1251 : Ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Eur. Suppl. 543 : Νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ' εἰ κρυβήσονται χθονί; Andr. 919 : Ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν. Apoll. Rh. 4, 16 : Τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας. Alia constr. Apoll. Rh. 3, 459 : Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἠὲ καὶ αὐτὸς Αἰήτης φθίσειεν.] Junxit et cum μὴ, Od. Π, 179 : Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, Metuens ne deus esset. Sic et ταράττομαι μὴ, Timeo ne. Similiter ap. Suid. ex quopiam Tragico [Soph. Tr. 297] : Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖς μὲν εὖ σκοπουμένοις Ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε. [OEd. T. 1011 : Ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. Eur. Andr. 186 : Ἐγὼ δὲ ταρβῶ μὴ τὸ δουλεύειν μέ σοι λόγων ἀπώσῃ. Epigr. Anth. Pal. 7, 319, 2. Tryphiod. 571 : Ταρβήσας μή πού τι πᾶν γένος ἀνθρώπων κατάγῃ... Ἑρμῆς. Cum inf. Eur. Bacch. 775 : Ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους ἐς τὸν τύραννον.] Idem Suidas, quum ταρβεῖ exposuisset φοβεῖται, subjunxit, ap. Soph. ταρβεῖν accipi pro τιμᾶν, ut in hoc l. [OEd. C. 292], Ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τἀνθυμήματα Πολλή σ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ. [Æsch. Eum. 700 : Τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας· 714 : Κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς ταρβεῖν κελεύω. Imperf. frequent. Hom. H. Ven. 252 : Οἳ πρὶν ἐμοὺς ὄαρους καὶ μήτιας... τάρβεσκον· πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα. In prosa Epicur. Diog. L. 10, 128 : Τούτου γὰρ χάριν ἅπαντα πράττομεν ὅπως μήτ' ἀλγῶμεν μήτε ταρβῶμεν. Plut. Anton. c. 39 post med. : Οἱ ἵπποι ἐξίσταντο ταρβοῦντες. Metrodor. ap. eund. Mor. p. 1094, E : Μὴ ταρβήσῃς.]

[Τάρβη. V. Τάρβος.]

[Τάρβηρος, ὁ, Tarberus, n. viri, ap. Nonnum Dion. 26, 182.]

[Ταρβής. V. Τάρβος.]

Τάρβος, ους, τὸ, Herodian. ap. Etym. derivat a ταράσσω, facto sc. τάραβος ex ταράσσω [ut Plut. Mor. p. 165, D : Μόνος δὲ ὁ φόβος, οὐχ ἧττον ἂν τόλμης ἐνδεὴς ἢ λογισμοῦ, ἄπρακτον ἔχει καὶ ἄπυρον καὶ ἀμήχανον τὸ ἀλόγιστον· ᾗ καὶ δεῖμα καὶ τάρβος αὐτοῦ τὸ συνδέον ὁμοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ταράττον ὠνόμασται], inde autem per sync. τάρβος, quod exp. φόβος, i. e. Terror, Timor, Metus, Pavor : afferens tamen et alias duas etymologias minus probabiles, quas ap. eum vide. [Aliam schol. Eur. Phœn. 361, ubi dicit : Ἔστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τάρβος μὲν ἡ ἐν ψυχῇ δειλία, ἥτις τὴν καρδίαν πατάξασα καὶ αὐτὴν τὴν βοὴν τείρει καὶ δαμάζει καὶ ἀφώνους ἡμᾶς καθίστησι, a quo distinguit φόβον, quocum conjunctum v. infra. Hom. Il. Ω, 152, 181 in Ταρβοσύνη cit. Æsch. Sept. 289 : Μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος· Pers. 696 : Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία λέξαι σέθεν, ἀρχαίῳ περὶ τάρβει· Cho. 547 : Ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει· Ag. 858 : Ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν· Suppl. 736 : Περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι. Soph. El. 412 : Ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι, quod 410 δεῖμα νύκτερον dixerat. Id. fr. ap. Athen. 15, p. 688, A : Θυμῷ δ' οὔτι (οὔτις liber unus) φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ. Eur. Or. 1531 : Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους· Phœn. 361 : Οὕτω δὲ τάρβος ἔς φόβον τ' ἀφικόμην· Bacch. 1311 : Πόλει τι τάρβος ἦσθα.] Apoll. Arg. 1, [465] : Ἠέ σε δαμνᾷ Τάρβος ἐπιπλόμενον, Metus s. Terror superveniens. [Id. 4, 1022, 1203, στυγερὸν, οὐλοόν· 3, 479 : Οὐκέτι τάρβος ἔσσεαι' ἀεθλεύοντι δαήμεναι. Tryphiod. 285 : Ξεῖνε, σὲ μὲν Τρώεσσι μεμιγμένον οὐκέτ' ἔοικε τάρβος ἔχειν.] Et ap. Suid. [ex Soph. OEd. T. 296] : Ὧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ, i. e. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον. [In prosa Aret. p. 30, 23 ; 32, 51 ; Plut. Mor. p. 666, B.] Dicitur et Τάρβη ead. signif.; nam id. Suid. [s. Phot.] Τάρβη, inquit, καὶ τάρβος, εὐλάβεια καὶ φόβος : quæ et in Ms. Cod. leguntur. Verum et Eust. confirmat etymon, et rationi valde consentaneum est : quia sc. ταραχὴ sibi conjunctum φόβον habet. Sed priorem locum verbo ταρβέω dat Eust., posteriorem huic nomini veluti verbali, sicut Pavor quoque et Timor et Terror et Metus possunt dici verbalia verborum Paveo, Timeo, Terreor, Metuo. At Ταρβὴς nescio unde VV. LL. afferant pro δεινὸς, φοβερὸς, Attonitus, Densus.

A Ταρβοσύνη, ἡ, i. q. τάρβος, (ut γηθοσύνη i. q. γῆθος,) i. e. Terror, Pavor, Timor, Metus. Hom. Od. Σ, [341] : Λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης Ταρβοσύνῃ. Utitur Idem et vocabulo τάρβος, Il. Ω, [152] : Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. [ῠ]

[Ταρβόσυνος, ὁ, Pavidus. Æsch. Sept. 240, φόβῳ.]

Ταργαίνω, Turbo : ταράσσω, Hesych.

[Ταργάνη, ἡ.] Hesychio Ταργάναι sunt πλοκαὶ et συνδέσεις : necnon πέδαι [Nexus, Vincula]. Ap. Eund. est et Τάργανον : quod vide. Affertur et ex Etym. Ut autem Ταργάναι dicitur significare πλοκὰς, sic Ταργανόομαι exp. Implicor, Torqueor. [Hesychius : Τεταργανωμέναι, ἐμπεπλεγμέναι. Etym. M. : Τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη, συνειλημένη· ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν σαργάνη παρὰ Ἀττικοῖς Ταργάνη καλεῖται· καὶ λέγουσι τεταργανῶσθαι τὸ συνειλῆσθαι. Λυκόφρων (in Συνταργανόω cit.). ᾰ]

[Τάργᾰνον, τὸ, Lora. Hesychius : Τάργανον, ὄξος. Λυδοί· ἢ τὸ ταράττον, ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα καὶ πόα, ἢ καὶ σκορπίουρος. Pro ὄξος Salmasius ὄζος. Etym. M. p. 746, 50 : Τάργανον, τινὲς τῶν Ἰώνων τὸ ταρακτὸν

B καλοῦσι. Phœnix Colophon. ap. Athen. 11, p. 495, E : Ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον κατηγυίης χωλοῖσι δακτύλοισι τἠτέρῃ σπένδει. Hinc Ταργανόω, Lorum facio, ap. Platon. com. ab Athen. 11, p. 783, D, cit. : Ἔπειτ' ἄκρατον χοῦ τεταργανωμένον ἔπινε κἠξημύστισεν.]

[Ταργανόω. V. Ταργάνη, Τάργανον.]

[Ταργήλιος, ὁ, quod inter nomina in ήλιος ponit Theognost. Can. p. 57, 21, nomen dæmonis fuisse testatur Chœrob. Cram. Anecd. vol. 4, p. 411, 23 ; vol. 2, p. 495, 23 Gaisf. : Ἀπὸ δὲ τοῦ φημὶ γίνεται φῂς φησὶ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς (φῇ « Σὺ) γὰρ φῇ Ταργήλιος» τὸ δὲ Ταργήλιος ὄνομά ἐστι δαίμονος· quæ Anacreontis verba esse constat ex schol. Hom. Il. E, 256, Apollon. De constr. p. 238, 25, ubi plenius T. ἐμμελέως δισκεῖν· De advv. p. 543, 11. Simile est Θαργήλ—. L. Dindorf.]

[Ταργίταος, ὁ, Targitaus, f. Jovis et filiæ Borysthenis, gentis Scytharum auctor, Herodot. 4, 5. Ταργίτιος Avarus est ap. Theophylact. Simoc. 1, 8, p. 18, D.]

[Τάρενή, Τάρη. V. Τερενίζω.]

C [Ταρεντὸς, i. q. Τάρας, Tarentum. Eustath. ad Dionys. v. 376 init. : Ἡ Τάρας, ἡ καὶ Ταρεντός. L. Dind.]

[Τάρις, ποταμὸς, Zonaræ p. 1710, fortasse pro Τάρας.]

[Ταριχαῖοι, ὄνομα ἔθνους, Suidæ.]

[Ταρῑχᾶνες, οἱ, n. gentis fictum a τάριχος, ap. Lucian. V. H. 1, 35.]

[Τᾰρῑχέαι, αἱ, πόλεις πολλαὶ, αἱ μὲν Μενδήσιαι, αἱ δὲ Σηνικαὶ, αἱ δὲ Κανωβικαί. Οἱ πολῖται Ταριχευταὶ παρὰ τὸ ταριχεύω, καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου. Ἔστι καὶ Ταριχέα καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος (B. J. 1, 3, 17 etc. Ταριχία semel De vita p. 31). Τὸ ἐθνικὸν Ταριχεάτης. Καὶ ταριχεία τὸ πρᾶγμα παρὰ τὸ ταριχεύω, Steph. Byz. V. l. Strab. 16, p. 764 in Ταριχεία cit.]

Τᾰρῑχεία, ἡ, i. q. ταρίχευσις, i. e. Salsura, Salitura, Conditura quæ sale fit. [V. Steph. Byz. in Ταριχέαι cit.] Aristot. H. A. 9, [29 fin.] : Εἰς ταριχείας φαῦλοι, Inepti ad salsuras. Gaza vertit, Ad rem salsamentariam mali. [Meteorolog. 2, 3 post med. De cadave-

D ribus Diodor. 19, 99 : Εἰς τὰς ταριχείας τῶν νεκρῶν· ut Strabo 17, p. 795 ; sine genit. 1, 36, 83 med. Galen. vol. 2, p. 360 ; Ælian. N. A. 10, 29 init. Lucian. Necyom. c. 15. Tzetz. Cram. An. vol. 4, p. 47, 1.] Athen. [7, p. 301, D] : Εἰσὶ δὲ κητώδεις ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν· unde et κητήματα vocant κήτη τεταριχευμένα, s. κητῶν τεμάχη ταριχηρά. [Geopon. 19, 9.] Strabo 3, [p. 144 med.] : Οὐκ ὀλίγη δὲ οὐδὲ [οὐδ' ἡ] ἐκ τῶν ὄψων ταριχεία, de Hispania loquens, i. e. Cetaria multa et salsamenta, Bud., qui etiam addit eum sæpe sic uti. [Ib. p. 140 : Μελλαρία ταριχείας ἔχουσα. Et ib. : Ἐμπόρια καὶ ταριχεῖαι. Id. 16, p. 764 : Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις Ταριχέαις ἡ λίμνη μὲν ταριχείας ἰχθύων ἀστείας παρέχει ... χρῶνται δ' Αἰγύπτιοι τῇ ἀσφάλτῳ πρὸς τὰς τ. τῶν νεκρῶν. Peyron. Pap. Taur. part. 1, p. 123.] Gaza ταριχεία Græce reddidit, quod Cic. De sen. Succidiam [Gl.] appellarat. [De locis Herodot. 2, 15 init. : Μέχρι Ταριχειῶν (al. Ταριχηιῶν) τῶν Πηλουσιακῶν, et 113 : Ἐς Αἴγυπτον ... καὶ ἐς τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου καὶ ἐς Ταριχείας. Scylax p. 48, 5, 15 ed. Huds., qui male

Ταριχίας et Ταραχείων. Strabo 17, p. 834 med. : Εἶτα Ἀδρυμη πόλις ..., εἶθ' αἱ Ταριχεῖαι λεγόμεναι, νησία πολλὰ καὶ πυκνά. || Metaph. Photius Epist. 97, p. 139, ubi de captivitate sua ad Basilium Macedonem : Στῆσον, ὦ βασιλεῦ, τὰ κακὰ ᾧ βούλει τρόπῳ, ἢ τοῦ βίου τάχιον ἡμᾶς καὶ μὴ μετὰ πολλῆς καὶ ἀφάτου ταριχείας ἐξάγων ἢ κτλ. Cit. Suicer. || « Ταριχεία, ταρυχεία, Ars chymiæ. Zosimus Panopolita Ms. de lapide philosophor. : Ταριχεία δὲ εἴρηται ἐκ τοῦ τὸ ῥυθρὰ χέειν etc. Alibi : Τόπος ἀσκήσεως τῆς λεγομένης ταρυχείας. Olympiodorus philosophus Ms. in eund. Zosimum : Γίνεται ἡ ταριχεία περὶ τῆς πηλώδους γῆς μέχρις ἂν τὸ πηλῶδες ἐξέλθῃ. Infra : Τίς ἡ ταριχεία καὶ τίς ἡ πλύσις. » Ducang. Falsum autem ταρυχεία.]

Ταριχέμπορος, ὁ, ἡ, i. q. ταριχοπώλης, Cetarius, Bud. ex Diog. L. [4, 46.] Infra synon. ταριχευτής. [Suid. v. Ἀγκών. Eustath. Opusc. p. 106, 91.]

[Ταριχεὺς, έως, ὁ, i. q. ταριχευτής. Tzetz. Iamb. post Histor. 36 : Σκυτεὺς, ταριχεὺς, δυσγενὴς ἐργάτης, ubi πᾶς ἐργάτης Kiessling. L. Dind.]

Ταρίχευσις, εως, ἡ, Conditura quæ sale fit, Salsura, Salitura, ut Colum. loquitur. [Salsatio, Gl.] Ex quodam anonymo affertur, Ἐς [τὴν] ταρίχευσιν κομίζω, pro, Ad condiendum porto. [Ex Herodoto 2, 85. Conf. 88. Improprie, ut ταριχεία, ταριχεύω, Nilus Epist. 2, 268, p. 255 : Ποτὲ μὲν δι' ὀνειράτων φοβερῶν σωφρονίζει κύριος, ποτὲ δὲ διὰ τῆς ταριχεύσεως τῶν νόσων, Tabe. L. Dind.]

[Ταριχευτὴρ, ῆρος, ut ap. Maneth. 4, 267, sive] Ταριχευτὴς, ὁ, [Salitor, Gl.] Qui carnes salire et sale conditas maceratasque ac inveteratas vendere solet, i. e. Salsamentarius, i. q. ταριχοπώλης et ταριχέμπορος. Affertur ex Herodoto [2, 89 : Μή σφι οἱ τ. μίσγωνται τῇσι γυναιξί· Diod. 1, 91 med., utrobique de pollinctoribus cadaverum apud Ægyptios. Conf. Peyron. Pap. Taur. 1, 32, 29; 40, 9, 13; 42, 23, 24, 23; 78 sq. L. Dindorf.]

Ταριχευτὸς, ὁ, Salsus, Sale conditus ac maceratus, inveteratus et asservatus aliquandiu. Plutarch. Symp. 5 fin. [p. 685, D], quum dixisset salem augere udituram, Οἱ γοῦν τὰς κύνας φιλοτροφοῦντες, ὅταν ἀργότεραι πρὸς συνουσίαν ὦσιν, ἄλλοις τε βρώμασιν ἁλμυροῖς καὶ ταριχευτοῖς κρέασι κινοῦσι καὶ παροξύνουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἡσυχάζον, i. e. ταριχηροῖς [quocum permutatur ap. Arrian. in illo cit. Theophan. Nonn. vol. 1, p. p. 440, 10], τεταριχευμένοις, Salsis, Salitis. [Conf. p. 912, E : Τοῖς ταριχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσιν. Ταριχευτὸν, τηκτὸν, ξηρὸν, Hesych. Eustath. Opusc. p. 231, 3, Leo philos. Consp. c. 8, p. 97 fin. Ern., ἰχθύες. Signif. ab Hesychio posita Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 643, D : Ἄρτοι ταριχευτοί. L. Dind.]

Ταριχεύω, [Salso, Gl.] Sale conditum servo, condio, conficio, macero, invetero, conditum inveteratumque et arefactum servo, ut quum carnes vel piscium vel aliorum animantium aut olera sale condita et macerata servantur sive in muria, sive extra muriam siccantur et arefiunt. [De cadaveribus apud Ægyptios, Herodot. 2, 69 fin. : Ἀποθανόντας (crocodilos) ταριχεύοντες θάπτουσι· et sæpius 86—90; 3, 16; 6, 30; passivo 2, 67; 3, 10, 16; et utraque forma Diod. 2, 15, Exc. p. 556, 14. Sextus Pyrrh. hyp. 3, 226, p. 184. Et ib. 228, p. 185 : Νίτρῳ ταριχεύειν. Lucian. De luctu c. 21, et alii. Gl. : Ταριχεύω, ταριχεύω νεκρὸν, Pollingo.] Plato Symp. [p. 190, E] : Ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Ubi etiam nota ap. veteres ova quoque fuisse solita ταριχεύεσθαι, ut constat et ex Athen. 3, [p. 121, C] : Τὰ μέντοι τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ταρίχων ᾠὰ πάντα, δύσπεπτα. [Diod. 19, 19 med. : Προσφέρονται κρέα τεταριχευμένα τῶν ἀγρίων ζώων.] Longin. [c. 43, 2] : Κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱερείων. [Geopon. 20, 25, 1, et ib. 46, 1 : Ἁλίζεται καὶ ἐν ἡλίῳ ταριχεύεται, et ib. 2. Pollux 6, 52, κωλῆνες.] Sic infra in Ταριχηρὸς habebimus ἰχθῦς τεταριχευμένοι, et στέαρ τεταριχευμένον apud Diosc. 1, cap. ult., de radicibus iberidis : Ἀγαθαὶ πρὸς ἰσχιαδικοὺς σὺν λίπει ὑείῳ τεταριχευμένῳ, Cum salsa axungia, Ruell. : recte, siquidem Plin. ap. eund. Diosc. στέαρ χοίρειον ταριχηρὸν itidem interpr. Axungia salsa, ut in Ταριχηρὸς mox docebo. [Xenoph. Anab. 5, 4, 28 : Δελφίνων τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὕρισκετο τεταριχευμένα. Theophr. fr. 12 De pisc. 7 : Συμβαίνει καταξηραινομένης τῆς ὑγρότητος διαμένειν ἐν τῇ ἰκμάδι καὶ καθαπερανεὶ ταριχευομένους ἐν τῷ πηλῷ ζῆν.] Non semper tamen salsa sunt τὰ τεταριχευμένα, ut patet ex Diosc. 2, cap. 88, quod Περὶ στέατος inscribitur : Στέαρ πρὸς μὲν τὰ περὶ μήτραν ἁρμόζει τὸ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον, καὶ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον, Adeps anserinus aut gallinaceus recens et sine sale conditus, Ruell. : Plin. certe 28, 9, de suillo adipe ait, Inveteratur duobus modis, aut cum sale, aut sincerus; tanto utilior quanto sit vetustior. Et ibidem sinceram axungiam vocat τὴν δίχα ἁλῶν τεταριχευμένην, cui opponit salsam, τὴν ταριχηρήν. Utraque autem ex recente fit, quæ νεαρὰ s. πρόσφατος dicitur : illa, si sine sale, hæc autem, si sale condita s. macerata asservetur. Similiter ap. Galen. 3 τῶν Κατὰ τόπους, quod Archigenes dicit, Ἀλώπεκος στέαρ τεταριχευμένον, interpretantur, Adeps vulpinus asservatus et inveteratus; ac nolunt addere In sale, s. Sale. Plerumque tamen de iis, quæ sale condita macerataque asservantur et inveterantur, dici solet, ut ex supra dictis apparet. [Ap. Arrian. Ven. 13, 2 : Εἰ δὲ καὶ στέαρ ταριχευόμενον καθείης τῆς κυνὸς, ἀγαθὸν καὶ τοῦτο, Schneider. interpr. Sevum vel adipem præsulsam.] Eaque vel in sale et muria relinquuntur maceranda, vel eximuntur et suspensa assiccantur. Posterioris exemplum sunt carnes quæ in muria maceratæ solent infumari in caminis, aut alibi suspensæ exiccari; prius autem illud patet ex Dioscor. [4, 76] de mandragora, Ταριχευθέντα δὲ τὰ φύλλα ἀποτίθεται· quem Plin. sic reddidit, Folia mandragoræ servantur in muria : ut ταριχεύεσθαι hic i. sit q. ἁλμεύεσθαι, Muria condiri, s. ἐν ἅλμῃ διατηρεῖσθαι, In muria servari. Et hoc modo accipere malim in loco illo Platonico quem supra attuli, Οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, Qui ova dissecant et in muria servare volunt. Sicut et Colum. de servandis ovis dicit, Alii in muria tepefacta durant ova : pro quibus in Geoponicis hæc leguntur : Τινὲς δὲ εἰς ἅλμην χλιαρὰν ἐμβάψαντες γ' ἢ δ' ὥρας, οὕτω διατηροῦσι. Nec vero in muria ταριχεύονται tantummodo carnes et similia alia, sed etiam in aceto, ut patet ex Galeni quodam loco in Τάριχος citando, ubi ὄξει δριμυτάτῳ ταριχεύειν est Aceto acerrimo condire s. macerare. [Geopon. 8, 34, 2 : Βάλλε εἰς κεράμιον σῦκα ἁπαλὰ καὶ κριθὰς πεφρυγμένας καὶ τῶν κίτρων τὰ ἔσωθεν, καὶ κίνει πυκνότερον, καὶ ὅταν ταριχευθῶσι, διυλίσας χρῶ. Ὄξος χωρὶς οἴνου ποιήσεις οὕτω. Pollux 1, 242, ἰσχὰς τεταριχευμένη. De cadaveribus Plato Phæd. p. 80, C : Συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον.] Porro ταριχεύειν accipitur etiam pro Arefacere, Exiccare, etiam citra salem, ut manifestum est ex iis quæ in comp. Προταριχεύω attuli ex Galeno. Quo modo et ex Diosc. ταριχηρὸν κρόμμυον pro Cepa assicata; nam ταριχηρὸς et τεταριχευμένος idem significant. Suidas quoque ταριχεύει exp. τήκει [ut Hesychius], ξηραίνει, Macerat, Arefacit, Exiccat : paulo post itidem scribens, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. Quæ tamen posteriora verba potius ad præcedentem signif. pertinent. [Æsch. Choeph. 296 : Πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ, κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ. « Ταριχεύω, Exsicco. Proprie vero Sale condio; et quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet Emaciare, Exsiccare. Sophron ap. schol. : Τὸ γῆρας ἄμμε (ἡμᾶς Stob. Fl.) μαραίνον ταριχεύει. » Blomf.] Ligna etiam ταριχεύεσθαι dicuntur, Quum in aqua asservantur s. macerantur, ut sc. indurescant. Theophr. H. Pl. 5, [4, 3 : Ταριχευόμενα τῇ ἅλμῃ· 8] : Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω· 4, [2, 2] de ficu Ægyptia : Εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθὺς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινεῖ. Sed proprie ταριχεύεσθαι dicuntur Quum in marina aqua macerantur, quæ salsa est, et muriæ vicem præstat : ταριχεύονται autem ut inarescant et indurescant. Metaph. Chrysost. p. 192 : Τεταριχευμένος καὶ κατεργασθεὶς, Maceratus et confectus, sc. afflictionibus, Bud. [Τεταριχευμένοι καὶ ἀπειρηκότες πολλαῖς θλίψεσι, Chrysostom. In Epist. ad Hebr. p. 429,

18, ubi vide Doun. p. 554. Demosth. p. 788, 22 : Νιαλῆς δὲ καὶ πρόσφατος ὢν ἐκεῖνος περιῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου καὶ πολὺν χρόνον ἐμπεπτωκότος. Hemst. Plut. Mor. p. 1095, B : Χρώμενοι ταῖς παλαιαῖς (ἡδοναῖς) ἀπορίᾳ προσφάτων, ὥσπερ τεταριχευμέναις καὶ νεκραῖς. Balsamon ap. Allat. De consensu utriusque Ecclesiæ p. 922 : Πείνῃ καὶ δίψῃ πρότερον ταριχευθέντας ὕστερον ἀφανεῖ θανάτῳ παραπεμφθῆναι ἡμᾶς. Nilus Epist. 2, 139, p. 179, B; 3, 33, p. 308, C : Ὁ τὸ πρὶν καταπονηθεὶς καὶ τεταριχευμένος τῇ ἐνοχλήσει τῆς πολυπαθείας. L. Dindorf.]

Ταριχηγὸς, ὁ, ἡ, Qui salsamenta advehit : τ. ξένος, Athen. 3, [p. 120, B], ex Alexide. Ibid. ταριχοπώλης dicitur.

[Ταριχηία. V. Ταριχεία.]

Ταριχηρὸς, ὰ, ὸν, Qui est ex genere salsamentorum, [Persalsus, Præsulsus, Præsalus, Gl.] ut, quum dicimus τὰ ταριχηρὰ, Quæ ex salsamentorum genere sunt, Salsamenta : sicut σιτηρὰ dicuntur Quæ ex frumentorum genere sunt, Frumenta. Vel ταριχηρὰ dicuntur Quæ saliri solent. Athen. 8, [p. 357, B] : Τὰ δὲ ἀγελαῖα γένη τῶν ἰχθύων τούτων τὴν μὲν ἐδωδὴν ἡδεῖαν ἔχει, πίονα γάρ ἐστι, βαρεῖαν δὲ καὶ δυσκατέργαστον· διὸ καὶ ταριχεύεσθαι δύναται μάλιστα, καὶ ἔστι τῶν ταριχηρῶν βέλτιστα γένη ταῦτα. Apud Eundem [3, p. 158, F] : Ταριχηρῶν σιλούρων, i. e. τεταριχευμένων, Sale conditorum et servatorum. [Chrysippus ap. eund. 4, p. 137, F : Τὸν κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς, Qui salitam carnem ita parasset ut eam pro salsamento et piscibus apponeret, Int. Xenocr. p. 23, 12 : Σωλῆνες ταριχηροὶ ἀηδεῖς· 25, 24, 25. Paul. Æg. 7, p. 253, 25, σίλουρος· 255, 38, τελλῖναι. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 128, 9 : Σμαρίδος κεφαλὴ ταριχηρά.] Sic ap. Diosc. 2, 34 : Γάρον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων [ut ap. Oribas. p. 195, 11 Mai.] καὶ κρεῶν· 30 : Σμαρίδος ταριχηρᾶς ἡ κεφαλή. Quibus ταριχηροῖς opp. ibid. τὰ πρόσφατα s. τὰ νεαρὰ, i. e. Recentia. Plin. Recentia opponit Servatis, 32, 10 : Psilothrum est thynni sanguis, fel, jecur, sive recentia sive servata, i. e. εἴτε πρόσφατα εἴτε ταριχηρὰ, s. εἴτε νεαρὰ εἴτε τεταριχευμένα. Dicitur autem simpliciter Servata, quoniam non aliter quam sale condita servari possunt, sale, inquam, quo putredo arcetur. Sic Arrian. [Exp. 4, 21, 18] ap. Suid. : Ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον καὶ κρέα ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν. [Pollux 6, 65.] Rursum [Soph. Triptol.] ap. Athen. 2, [p. 67, C] : Τοῦ ταριχηροῦ γάρου, pro γάρου ἰχθύων ἢ κρεῶν τεταριχευμένων· nisi Garum ibi pro Pisce accipias, ut Plin. Item ταριχηρὸν στέαρ, Adeps salsus, sale inveteratus et servatus, Diosc. 1, 144, de glandibus : Σὺν στέατι δὲ χοιρείῳ ταριχηρῷ πρὸς κακοήθεις σκληρίας καὶ πρὸς πονηρευόμενα ἕλκη ἁρμόζουσιν. Unde Plin. 24, 2 : Glans intrita duritias, quas Cacoethe vocant, cum salsa axungia sanat. Alii malunt ibi στέαρ χοίρειον ταριχηρὸν interpretari Axungia inveterata. [Aristot. H. A. 4, 8 med. : Τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου περιαλείφουσι ταριχηραῖς ὀσμαῖς· et continuo : Τιθέασι τῶν ταριχηρῶν τι κεραμίων, ut Geopon. 13, 8, 12 ; et ib. 20, 13, ὄρτυγος. Sever. De clyst. p. 41 fin., λάβρος.] Vide et Ταριχεύω, quod proxime præcessit.

Ταρίχιον, τὸ, [Salsamen, Gl.] dimin. forma dicitur τὸ τάριχος ab Aristoph. [Pac. 563] teste Polluce [6, 48]. Legitur et ap. Diog. Menedemo [2, 139, Pseudhesiodum Athen. 3, p. 116, B. Ex Aristoph., Cephisodoro, Pherecr. citat id. p. 119, D. Leo philos. Consp. c. 8, p. 97, 17 Ermer. : Ταρίχια ἐσθίουσιν. Geopon. 20, 25, 1 : Βραχεῖσα γάρῳ ἀδόλῳ ταριχίων κορακινίδων, ubi cod. Gud. κορακείδων, legendum autem videtur κορακινιδίων, ut ap. Xenocr. c. 36, p. 21 : Καὶ ἄλλα δέ τινα ἐλάχιστα γίνεται ταρίχια ... καλεῖται δὲ ἃ μὲν κορακίδια, Coraes p. 179, quamvis immemor l. Geop., conjicit κορακινίδια. L. Dind.]

[Τάριχον, τό. V. Τάριχος.]

[Ταριχόπλεως, ὁ, ἡ, Salsamentis abundans, Pseudo-Hesiodus ap. Athen. 3, p. 116, B, Βόσπορος. Schw.]

[Ταριχοπωλεῖον, τὸ, Forum salsamentorum. Theophrast. Char. c. 6. Schol. Aristoph. Eq. 1244.]

Ταριχοπωλέω, Sum salsamentarius, Salsamenta vendito. Pollux 7, c. 8 [§ 27] : Ταριχοπῶλαι, ταριχοπωλεῖν. Ubi etiam affert ὡραῖον τάριχος, ὡραία τεμάχη· χειστὸν τάριχος, πονηρὸν τάριχος· σαργάναι ὡραῖαι καὶ σαπραί. Utitur autem hoc verbo [Plato Charm. p. 163, B : Οὐδενὶ ἂν ὄνειδος φάναι εἶναι σκυτοτομοῦντι ἢ ταριχοπωλοῦντι·] Lucian. [Necyom. c. 17] : Ταριχοπωλοῦντες ὑπ' ἀπορίας. [Conf. Creuzer. Comm. Herodot. 1, p. 11.]

Ταριχοπώλης, ὁ, Qui salsamenta venditat, Salsamentarius, [Salarius, add. Gl.] ut vocat Auctor Rhet. ad Herenn. Plutarch. [Mor. p. 631, D] : Ὁ γὰρ εἰπὼν ταριχοπώλην, αὐτόθεν ἐλοιδόρησεν. Lucian. Vitt. auct. c. 11, Toxar. c. 14. Pollux 7, 27. Athen. 3, p. 118, E; 119, F; 120, A; 7, p. 339, D. Hesych. v. Ὡραιοπώλης.]

Τάριχος, ὁ, εος, ους, τὸ, Salsamentum. [Salsus, Salsum, Gl.] Proprie quidem dicitur Caro piscium sale condita, et exiccata, ac præsertim eorum cervices et ventres, ceteræque partes pinguiores, ut scribit Oribas. 2. Reliquæ enim partes minus pingues, vocantur Μελάνδρυα, non autem τάριχος. Verum ut varii sunt pisces, ita sunt salsamentorum variæ differentiæ et facultates. Qui enim sunt natura minimum excrementitii (sive molli carne præditi sint, ut omnes saxatiles; sive dura, ut mulli), inepti sunt ad salsamenta : qui vero excrementosi sunt, h. e. qui succum in se continent pituitosum, si sale asserventur, τάριχος fient præstantissimum, atque eo quidem magis, quo ille fuerit crassior et copiosor. Sardica salsamenta (Sardas hodie vocant) maxime commendat Galen., deinde coracinos, pelamidas, et quæ Sexitana vocabantur, alii ὡραῖα, quæ et Κύβια dicuntur, laudarunt (fiebant autem ea ex pelamide minore) : et ab his θύννια, quæ ex pelamide majore erant. Quamvis vero ταρίχου nomen de piscibus sale conditis intelligatur, attamen ad alia etiam accommodatur, quæ alia quavis conditura asservari possunt. [De cadavere, ut Herodotus infra cit., Ælian. N. A. 13, 21 init. : Λέγει Δημόστρατος ἐν Λόγοις ἁλιευτικοῖς ἐν Τανάγρᾳ θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα. Tzetz. Hist. 2, 23 : Πρὸς τὴν Ῥώμην τάριχος στέλλεται (Cleopatra) χάριν θέας.] Nam et ap. Galen. 5 τῶν Κατὰ τόπους, legitur, Πύρεθρον ὄξει δριμυτάτῳ ἐφ' ἡμέρας μ' ταριχεύσας τρῖψον. Item τάριχος dicitur Cujuscunque animalis inveterata caro, etiam citra salis condituram, ut ap. Diosc. 1, cap. de adipe, mentio fit στέατος δίχα ἁλῶν τεταριχευμένου. Item ap. Plin. 28, de adipe suillo, quem inveterari scribit duobus modis, aut cum sale, aut sincerum. Hæc Gorr. [Hippocr. p. 546, 14 ; 549, 30, τάριχος Γαδειρικόν· 35 : Μηδὲ κεστρέα μηδὲ τάριχος· 911, E : Φαίνεται ὥσπερ τάριχος. Foes. Aristoph. Ran. 558 : Τὸ πολὺ τάριχος· Eq. 1247. Vesp. 491 : Τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα· Ach. 1101 : Θρῖον ταρίχους· 967 : Ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω. V. Eustath. Il. p. 73, 32, ubi ex Herodiano formæ neutrius ex. affert eund. l. Menandri, quem Athen. 3, p. 119, E, additque l. Aristoph. : Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι, cui similis ab initio est anonymi qui ap. Ath. præcedit Menandreum : Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κοπτέον (al. κόπτετον).] Multa περὶ ταρίχων ap. [Polluc. 6, 48; 7, 27,] Athen. 3, fere sub finem, ubi inter alia ex Diphilo Siphnio hæc afferuntur [p. 120, E] : Τὰ ταρίχη τὰ ἐκ τῶν θαλασσίων καὶ λιμναίων καὶ ποταμίων γινόμενα, ἐστὶν ὀλιγότροφα, ὀλιγόχυλα, καυσώδη, εὐκοίλια, ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως· κράτιστα δὲ τῶν μὲν ἀπιόνων, κύβια καὶ ὡραῖα, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια γένη· τῶν δὲ πιόνων τὰ θυνναῖα, καὶ κορδύλη· τὰ δὲ παλαιὰ, κρείσσονα καὶ δριμύτερα, καὶ μάλιστα τὰ Βυζάντια. Ibid. [p. 117, C] commemoratur ἐλεφάντινα ταρίχη : et 6, [p. 275, A] ταρίχη Ποντικὰ, ubi [Polyb. 31, 24, 2] dicit quosdam Romæ emisse κεράμιον ταρίχων Ποντικῶν trecentis drachmis. [Sing. ταρίχου id. Exc. Vat. p. 438, 439, Diod. Exc. Vat. p. 85 bis. Conf. Plutarch. Anton. c. 29 fin.] Apud Eundem 1, [p. 27, E] Hellespontiaca ταρίχη commendat Hermippus, dicens, Ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη. [Pherecr. ap. eund. 2, p. 56, F : Ταρίχη πνικτά.] Rursum 3, [p. 119, E] affert ex Clearcho Solensi hunc proverbialem senarium, Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. [Et Sophoclis ex Phineo, et præter ll. Cratini et Aristoph. infra cit., Platonis, Cratetis, et barbare loquentis apud Hermippum, ubi utroque genere conjuncto τάριχος πίονα. Lycophr. 398 : Τάριχον ἐν

μνίοις δὲ καὶ βρύοις σαθρὸν κρύψει, de cadavere delphinis.] Cui adde hunc versum Anaxandridis ap. Eund. [2, p. 68, B]: Καὶ ὀρίγανον, ὃς δὴ Σεμνύνει τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κοριαννῷ. Sic enim ibi legere Eustath. [Il. p. 1148, 26] observavi pro τάριχον ὁμοῦ μιχθέν. Veruntamen et apud Plutarchum legitur τὸ τάριχον, post Aldinam in mea ed. p. 782 [Mor. p. 440, A]: Ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸν ἰχθῦν, σῖτον, κρέας· nec non ap. Suid. in Ms. quoque cod.: Τάριχα, ὄψα πολυτελῆ· a nomin. Τάριχον, τό: sequitur enim mox, Καὶ ταρίχη συχνά. [Soranus Obstetr. p. 46, 25: Τάριχα καὶ τὰ δριμέα τῶν βρωμάτων.] Nihilominus tamen ea scriptura valde mihi suspecta est, ac malim legere τὸ τάριχος. [Ps.-Galen. vol. 10, p. 621: Χρώμεθα τῷ ταρίχῳ ... οὕτως βρέχοντες αὐτὸ, nisi leg. αὐτὸν, ut sequitur ἐνδεσμεύοντες αὐτὸν, infra vero χωρὶς ταρίχους et ἐπὶ ταρίχῳ et μετὰ ταρίχου. L. D.] Ceterum frequentius dici de Piscium carne sale condita et inveterata, patet ex illo Diphili loco quem supra citavi, item ex hoc Athen. 8, [p. 334, F]: Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιοίκους ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χρείαν συντιθέναι τάριχος. Apud Plutarch. vero Sympos. [p. 626, F] dicitur, Τάριχος, ἂν ἅλμῃ βρέχηται, γλυκύτερον γίνεσθαι· solent enim carnes salsæ, si aqua salsa laventur, salsitudinem nimiam amittere et dulciores fieri. [Singulari de pluribus Demosth. p. 933, 15: Ἐνεῖναι (τῷ πλοίῳ) τάριχος· 934, 25: Ταρίχους κεράμια ἕνδεκα.] At proverb. Τάριχος ὀπτὸς εὐθὺς ἂν ἴδῃ τὸ πῦρ, vide ap. Athen. 1 [3, p. 119, E], item ap. Erasm. Chil. Ubi et hæc, Tarichus boni consulitur, ubi desunt carnes: et, Tarichus non feret se digna. [Τάριχον accus. ap. Plut. Mor. p. 811, B, Ælian. N. A. præter l. supra cit. 15, 9, Phot. s. Suid. v. Φασηλιτῶν θῦμα. Aret. p. 135, 51: Τάριχος ὡραῖος.] Apud Athen. autem genitivi ταρίχους et dat. ταρίχει exempla invenies: apud quem legitur et plur. numero, masc. genere, ταρίχους, [3, p. 121, C;] 7, [p. 297, F, et τάριχοι E; ταρίχων 3, p. 116, A, et seqq. Ταρίχεσι vero 7, p. 298, B; ταρίχη 3, p. 120, E. Ταρίχεε, ταρίχει dualis ponitur in Exc. var. Cramer. An. vol. 3, p. 391, 10]: ap. Lucian. vero ταρίχου, gen. masculini generis [Hist. c. 20, ubi —ους codd., ut solet Luc.]. Sic Cratinus ταρίχους Ποντικοὺς dicit ap. [Athen. 3, p. 119, B, et] Polluc. [6, 49], qui annotat Atticos neutro genere vocare τάριχος, raro autem masc.; nam id Ionum et Doriensium esse magis proprium. [Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 309, 14. Quocum Atticam dicit formam neutram Athen. 3, p. 119, E, et masc. præter Epicharmi ib. D, ponit ex. Herodoti 9, 120: (Ταρίχους ὀπτῶντι· et ib.) οἱ τάριχοι, (et τοὺς τ. et τεθνεὼς καὶ τάριχος ἐών). Quibus add. Hippocr. p. 478, 54: Τάριχον ἄριστον. Improprie sic etiam Aristoph. fr. Dætal. ap. Athen. 3, p. 119, C: Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά. « Homo nequam, nos *A pickled fellow*, Casaub. ad Athen. p. 229. » Wakef. De utraque forma recte Pierson. ad Mœr. p. 369: Τάριχος οὐδ. Ἀττικοί, ἀρσ. Ἕλληνες, sive Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 309, 14: Τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν οὐδετέρως, καὶ ταρίχη· Ἡρόδοτος δὲ ἀρρενικῶς εἶπε τοὺς ταρίχους· « Neutrum solis Atticis fuit proprium, masc. ipsis cum ceteris commune. » Sextus Adv. math. 187, p. 256: Τοῦ γὰρ Ἀττικοῦ τὸ τάριχος λέγοντος ὡς Ἑλληνικὸν καὶ τοῦ Πελοποννησίου ὁ τάριχος προφερομένου ὡς ἀδιάστροφον, κτλ. Hesych. v. Ὡραῖον.] Suidas exp. κρέας ἁλσὶ πεπασμένον, subjungens, παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι. [Tzetzes Cram. Anecd. vol. 4, p. 46, 27: Τάριχον σῶμα λέγεται ἁλσὶ τὸ πεπασμένον. Ubi adjective dicitur, ut Hist. 8, 285: Ἰχθῦς ταρίχους δ' Ἰστριεῖς ἤλεγξας ὄντας ἡμᾶς, ut eodem referre liceat l. supra cit. 2, 23. L. D.] Quibus verbis etymon illius innuit. [Herodiano Epim. p. 189 fin., τὸ πάσμα, quod voc. v. Conf. autem Kœhler. Τάριχος *ou recherches sur l'histoire et les antiquités des pêcheries de la Russie méridionale. St.-Pétersb.* 1832. L. Dind.]

[Ταρκονδίμοτος ὁ, Tarcondimotus, pater et filius, reges Ciliciæ, ap. Dion. Cass. 41, 63; 54, 9 etc., Strab. 14, p. 676, ubi v. Tzschuck., Plutarch. Anton. c. 61, ubi Ταρκόνδημος, quod nihili, et in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 82, Mionnet. *Descr.* vol.

A 3, p. 661, *Suppl.* vol. 7, p. 296. Ταρκοδήμαντος Αἰγέων episc. in Catalogo Patrum Nicænorum ap. Morelli Bibl. Ms. p. 228, 25, item scribendus Ταρκονδίμοτος. L. Dind.]

[Ταρκυνία, πόλις Τυρρηνίδος, ἀπὸ Τάρκωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος ἢ καὶ Ταρκυνιεύς, ὡς Δουλιχιεὺς καὶ Βουπρασιεύς, ποτὲ δὲ καὶ Ταρκυνῖται. Εἰσὶ δὲ καὶ Ταρκυναῖοι ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρῦπες τὸν χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσιν, Steph. Byz. Ταρκυνία et Ταρκυνῖται Strabo 5, p. 219. Ταρκύνιοι, ut Lat. Tarquinii, Dionys. A. R. 3, 46; 5, 3; quo Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 96 referebat etiam Ταρκυναῖοι ap. Steph. Byz. Ταρκυνίτης id. 4, 27 bis; 5, 3, 14. Ταρκυνία de mulieribus hujus n. ap. eund. 4, 68, 79, et alios. L. Dind.]

[Ταρκυνίειος, ὁ, adj. sequentis n. Ταρκύνιος, ap. Dionys. A. R. 4, 33 med.: Τοῦ Ταρκυνιείου γένους. L. Dindorf.]

[Ταρκύνιος, ὁ, Tarquinius, de viris hujus nominis ap. Dionys. A. R., Diod., Strab. et alios, ductum ab
B urbe Tarquiniorum, unde Romam migraverat Lucumo, et Lucium Tarquinium se dixerat sec. Dionys. 3, 48. Ταρκυίνιος post Ταρκύνιος sine interpret. ponit Suidas.]

[Ταρκυνίτης. V. Ταρκυνία.]

[Ταρκύτιος vel potius Ταρκυίτιος scribendus, ut alius in numo Nicomed. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 9, p. 155, qui ap. Jo. Laur. De ostentis c. 3, p. 8, A: Ταρκύτιῳ τῷ [τελεστῇ καὶ Κα]πίτωνι ἱερεῖ, memoratur L. Tarquitius, ut conjecit Hasius p. 400, aliosque de eo testes citavit. Conf. Müller. Etrusc. vol. 2, p. 36, qui annot. 66, Ταρκυτίῳ τῷ Θύσκῳ καὶ K. conjicit apud Joannem. L. Dind.]

[Τάρκων, ωνος, ὁ, Tarco, f. Telephi, conditor Tarquiniorum, ap. Strab. 5, p. 219, Eustath. ad Dionys. 347, Il. p. 167, 23, qui Τάρχων in libris Lycophr. 1248, et ap. Tzetzem schol. ad Exeg. Il. p. 134, 5, l. Lycophr. citantem, unde Τάρχων affert Eustath. ad Dionys., de quo v. in Ταρχώνιον. Conf. Muller. Etrusc. vol. 1, p. 73, ceterisque locis quos indicat vol.
C 2, p. 370. L. Dind.]

Ταρμοσύνη, in VV. LL. Timor; sed fortasse perperam pro ταρβοσύνη: quamvis ap. Hesych. extet Ταρμύξασθαι expositum φοβηθῆναι. [Quod ad sequens τοῦ Ταρμύσσω pertinet.]

[Ταρμύσσω, Terreo. Lycophr. 1177: Περσέως δὲ παρθένος Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα κλαγγαῖσι ταρμύσσουσαν ἐννύχοις βροτούς. Ubi olim ταρβήσσουσαν, quod ex Etym. M., ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν, citante ex Lycophr., correctum a Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18, ut est in libris melioribus. Med. v. in Ταρμοσύνη. Conf. autem Ἀτάρμυκτος.]

[Τάρνα s. Τάρνη, ἡ, Tarne, urbs Lydorum. Hom. Il. E, 44: Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει. (Ubi v. schol. Hesychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ, οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἑρμείας ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος, ubi v. intt.) De alia Steph. Byz.: Τάρνη, πόλις Ἀχαΐας· ὁ οἰκήτωρ Τάρνιος· καὶ Τάρνια ἔργα. Idem prioris nominativum Τάρνα ponit in Ἀπαισός, quam Παισὸς dixerit Hom., ut Ἄταρνα καὶ Τάρνα sit apud
D eundem l. c. Sed v. Πάρνη. Pro Ἄρνη ita legebant nonnulli Hom. Il. B, 507, ubi v. Heyn. L. Dind.]

Ταρνὸς, Mutilus, κολοβὸς, κολοβόουρος, Hesych.

[Ταρὸν, ταχὺ, Hesychii gl. obscura.]

[Ταρπαῖος. V. Τάρπη.]

[Τάρπεια, ἡ, Tarpeja, n. puellæ quæ Sabinis prodiderat Romanos, ap. Dionys. A. R. 2, 38—40, Simylum ap. Plutarch. Rom. c. 17: Ἡ δ' ἀγχοῦ Ταρπεία παραὶ Καπιτώλιον αἶπος ναίουσα Ῥώμης ἔπλετο τειχολέτις. Quam Ταρπηίαν dicit Plutarch. ib., additque c. 18: Τῆς μέντοι Ταρπηίας ἐκεῖ ταφείσης ὁ λόφος ὠνομάζετο Ταρπήιος, ἄχρι οὗ Ταρκυνίου βασιλέως Διὶ τὸν τόπον καθιεροῦντος ἅμα τε τὰ λείψανα μετηνέχθη καὶ τοὔνομα τῆς Ταρπηίας ἐξέλιπε. Πλὴν πέτραν ἔτι νῦν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ Ταρπηίαν καλοῦσιν, ἀφ' ἧς ἐρρίπτουν τοὺς κακούργους. V. Ταρπήιος. Τάρπεια, ὄνομα, Suidas. L. D.]

[Ταρπεῖνον, ὄρος, ap. Zonaram Lex. p. 1713, scribendum Τάρπαιον aut, ut infra, Ταρπήιον. L. Dind.]

[Ταρπεῖος, α, ον, Tarpejus. Metrodor. Probl. arithm. Pal. 14, 121, 14: Ἡ γὰρ Ταρπείη μέμβλετ' ἀνακτορίη.]

[Τάρπη, ἡ, Cophinus. Pollux 10, 158 : Τάρπην, ἥ ἐστι πλέγμα ἐκ λύγων· 7, 174 : Εἴποις δ' ἂν πλέκειν ταρποὺς τάρπας. Ubi notanda forma masc. oxyt. Ταρπὸς, si recte ita ponitur accentus. Etym. M. p. 746, 54 : Τάρπη. Καὶ αὐτῶν βέλος ἓν ἐς τὰς τάρπας ῥίπτειν. Κοφίνους μεγάλους ἢ νεκροφορικὰ ἀγγεῖα, quibus miram etym. addit. Eust. Od. p. 1533, 55 : Ὅθεν (ab οἰσύα) κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ κόφινος μέγας οἰσύϊνος καλούμενος τάρπη, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ περιφερόμενον ταρπίον παράγεται. Unde corrigendam esse Hesychii gl. : Τάρπη, Συρακούσιοι, σύηνος, τινὲς σωρὸν, et οἰσύϊνος scribendum pro σύηνος, viderunt Salm. et alii, sive sana sunt Συρακούσιοι et σωρὸς sive ex σωρακὸς aut similibus vocc. corrupta. Inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 446, 5 : Τάδε παρελάβομεν ἐν τῷ οἰκήματι τῷ μεγάλῳ τῷ πρὸς ταῖς πύλαις καὶ παρεδώκαμεν· μολυβδίδων σταθμὸν καὶ μολύβδου τῶν ἐν τῇ τάρπῃ τάλαντα ἓξ μναῖ τρεῖς. Procop. Pers. 1, 78, p. 56, C : Ἕκαστον βέλος ἓν ἐς τὰς τάρπας ῥιπτεῖν, quas B, dixerat κοφίνους, et C, dicit ἀρρίχους, et D, rursus τάρπας. Georg. Pach. Andr. Pal. 5, 14, p. 277, B : Ἔρις ἐντεῦθεν μεγάλη μεταξὺ σφῶν ὠροθύνετο, τῶν μὲν ξενικῶν καταλαβόντων μονὴν, κἀκείνῃ ὡς ὁρμητηρίῳ χρωμένων καὶ μαχομένων, Γεννουιτῶν δὲ αὐτόθεν κατ' αἰγαλοὺς βούτζοις καὶ τάρπαις καὶ σανίσιν ἀσφαλισθέντων κύκλῳ, ubi τάργαις Possinus, vertens Scuta prælonga, nescio quo auctore. Ap. Arrian. P. m. Erythr. p. 37, 12 : Παραγίνονται σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, βαστάζοντες φορτία μεγάλα ἐν ταρπόναις ὠμαμπελίνων παραπλήσια· 17 : Ὀρτάζουσιν ἐπί τινας ἡμέρας, ὑποστρώσαντες ἑαυτοῖς τὰς ταρπόνας, ut Salmas. Plin. Ex. p. 755, a, A, scripsit pro μεγάλα τερπόναις, ταρπόνη i. esse opinatus q. τάρπη aut σαργάνη, præstat fortasse alterutrum horum reponi pro voc. inaudito. Neque alio referri Hesychii gl. Ταρήφη, κόφινος μέγας, οἱ δὲ νεκροφορικὸν ἀγγεῖον, quanquam altera signif. alludit ad ταφήια, ostendit Etym. M. gl. supra cit. et Photii : Τάρπη, κόφινος. V. autem Δάρπη. L. Dind.]

[Τάρπη, πόλις Ἰταλίας. Καὶ Ταρπαῖον ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρπαῖος, ὡς Ῥωμαῖος, τριγενὲς, Steph. Byz.]

[Ταρπηΐα. V. Τάρπεια.]

[Ταρπήϊος λόφος, ὁ, Tarpejus collis dictus olim a Ταρπεία, quod v., qui postea Capitolinus, ap. Dionys. A. R. 3, 69; 4, 60, 61.]

[Τάρπητες, οἱ, Tarpetes, gens Mæotica, ap. Strab. 11, p. 495.]

[Ταρπίον, Ταρπόνη, Ταρπός. V. Τάρπη.]

[Τάῤῥα, πόλις Λυδίας, ἑτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταῤῥαῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Τάῤῥα παρὰ τὸν Καύκασον. Κρητῶν ἄποικος. Λούκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάῤῥας τῆς Κρητικῆς πόλεως ... Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ταῤῥαία, Steph. Byz. Memorat Creticam Theophr. H. Pl. 2, 2, 2, Pausan. 10, 16, 5. Gent. Ταῤῥαῖος frequens de Lucillo, quomodo ap. Steph. jam Holsten. pro Λούκιος, apud grammaticos Lucillum sæpe etiam simpliciter dicentes Ταῤῥαῖον, ut Zenobius, ad quem v. præf. ed. Gotting. p. xiii. L. Dind.]

[Ταῤῥακίνα, ἡ, Terracina. Πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος ιε' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Ταῤῥακῖνος, Steph. B. Et post Ταῤῥάκων ex interpolatione, ut videtur : Ταῤῥαχίνη, πόλις Ἰτ. Φλέγων ὀλυμπιάδι ρπα' ... Τὸ ἐθνικὸν Ταῤῥαχῖνος. In Exc. Escorial. Dionysii Fr. Histor. Gr. ed. Müller. vol. 2, p. xxxviii fin. : Περὶ Ταῤῥακινὰ πόλιν, pro Ταῤῥακίναν. Diod. 14, 16 fin. : Τὴν Οὐόλσκων πόλιν, ἣ τότε μὲν Ἄνξουρ ἐκαλεῖτο, νῦν δ' ὀνομάζεται Ταρακίνη, scripsi Ταῤῥακίνη. Iisdem modis peccatum in libris Strab. 5, p. 231, ubi περὶ Ταῤῥακίναν· 233 : Ταῤῥακῖνα, Τραχεινὴ καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, et ib., Πλησίον τῆς Ταῤῥακίνης. Plur. Ptolem. 3, 1, 5; 8, 8, 3, ubi male Ταῤῥακίναι, pejus apud Hesychium : Ταρακίναι, ἔθνος ἢ πόλις. L. Dind.]

[Ταῤῥάκων, πόλις δυσμικωτέρα τῆς Ταῤῥακωνησίας χώρας. Ὁ πολίτης Ταῤῥακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν Ταῤῥακωνίτης, ὡς Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης κτλ., Steph. Byz. Itaque male Ταῤῥακῶν, Ταῤῥακῶνος apud Suidam, ut Ταῤῥακὼν, ῶνος, in libris Strab. 3, p. 159, 160, 161, 167, Ταῤῥακῶνα in Matthæi Med. p. 21, 15. Ταῤῥακωνησία (Hispania) ap. Agathem. Geogr. 2, 4, p. 37, 4, Marcian. p. 38, 44 sq. ed. Huds., Ptolem. 2, 1, 11 etc. L. Dind.]

Τάῤῥιον, τὸ. Craticula. Pollux 1, [142] de curru :
A Τὸ δὲ ὑπερῷον αὐτοῦ περίφραγμα, ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνεσθαι, τάῤῥιον. Solent certe hodieque virgæ quædam craticulatim curribus superimponi et corio superintegi : iis sc. quibus vehuntur ditiores.

[Τάῤῥοθος, ὁ, ἡ, Adjutor, Adjutrix, Auxiliator, Auxiliatrix, pro Ἐπιτάῤῥοθος, quod v., ap. Lycophr. 360 : Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν Αἴθυιαν Κόρην ἀρωγὸν αὐδάξασα τάῤῥοθον γάμων· eodemque genere 400, 1040, sed de Hercule 1346. Hesychio ἀρωγὸς, βοηθὸς (quo voc. interpr. etiam Zonaras p. 1710), παρορμητής. Pleonasmo τῆς ταρ συλλαβῆς fieri τάῤῥοθος et ἐπιτάῤῥοθος, ut ἀταρτηρὸς, opinantur grammatici, ut schol. Hom. Il. Α, 223, Μ, 180, et Etym. L. Dind.]

[Ταῤῥὸς etc. V. Ταρσὸς etc.]

[Ταῤῥούτιος, ὁ, Tarrutius, n. viri Latinum, ap. Plutarch. Rom. c. 5, quod perperam Ταρούτιος scribi et ib. c. 12 bis, et ap. Cic. De div. 2, 47, 98, constat ex nomine Tarrutenii ap. Dion. Cass. 71, 12 etc., ad quem v. Reimar., et in inscr. ap. Gruter. vol. 1, p. cccclxxi, 8, de qua Hasius ad Jo. Laur. De mens.
B p. 14 ed. Rœther., ubi item Ταῤῥούτιος ὁ μαθηματικὸς memoratur. Conf. Müller. Etrusc. vol. 2, p. 104. L. D.]

[Τάρσα, Τάρσεια, Τάρσειος, Ταρσεύς. V. Ταρσός.]

[Ταρσεύς, έως, ὁ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 401, n. 294, 4 : Πολέμων Πολέμωνος Ταρσεύς, et Salaminia ib. p. 514, n. 774 : Δαϊκλέους Ταρσεύς, habetur pro gentili demi Ptolemaidis Tarsi, aliunde non cogniti. L. Dind.]

[Ταρσήϊον, πόλις πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ταρσηΐτης ἢ Ταρσαιώτης· νῦν δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον Ταρσηῖνοι λέγονται, Steph. Byz. Cujus libri Ταρσηνοί, Ταρσῖνοι.]

[Ταρσηνός. V. Ταρσός.]

[Ταρσιά. V. Τρασιά.]

[Ταρσία ἄκρα, ἡ, Indiæ, ap. Arrian. Ind. c. 37, 9 : Καταίρουσιν ἐς Ταρσίην ἄκρην.]

[Ταρσία, ἡ, Tarsia, urbs Nicomediæ vicina, apud Nicetam Chon. Annal. p. 159, B; 270, D : Κατὰ τὴν ἀγχουρον Νικομηδεῦσι Ταρσίαν ἀνταρσίαν ἐμελέτησε. L. D.]

[Ταρσικός. V. Ταρσός.]

C [Τάρσικος, ὁ, Tarsicus, n. viri, episcopi Apameæ Phrygiæ, ap. Morell. Bibl. Ms. p. 230, 25. L. Dind.]

[Ταρσιμένη λίμνη, ἡ, Lacus Tarsimenus Etruriæ, ap. Polyb. 3, 82, 9, cujus libri variant inter Ταρσ—, et Τρασ—, quam varietatem antiquitus jam obtinuisse constat ex Quinct. Inst. 1, 5, 13.]

[Ταρσῖνος, ὁ, Tarsinus, n. viri, ap. Epiphan. vol. 2, p. 2, A, B; 5, A. L. Dind.]

[Ταρσίον, τὸ, diminut. seq. τάρσος. Hesychius : Ταρσίοις, πτεροῖς ἄκροις. V. Passov. ad Longum p. lxxiv.]

[Τάρσιον, τὸ, opp. Pannoniæ, ap. Ptolem. 2, 16, 8.]

[Τάρσιος, ὁ, Tarsius, fl. prope Zeleam Troadis, ap. Strab. 13, p. 587, Eust. Il. p. 354, 7; 889, 63.]

[Ταρσίτης. V. Ταρσὸς n. pr.]

[Ταρσογενής, ὁ, ἡ, Tarsi genitus. Inscr. ap. Gruter. vol. 1, p. dcci : Μητέρα Ταρσογενῆ. L. Dind.]

Ταρσὸς (pro quo Attice dicitur Ταῤῥὸς, ut κόῤῥη pro κόρση), ὁ, Crates [Gl. in Ταῤῥός] super quam casei aliaque solent τέρσεσθαι, i. e. Siccari. Vel etiam Fiscella aut Calathus in quo casei suspensi solent exic-
D cari. Sic enim Eustath. p. 1625 : Ταρσοὶ δὲ, καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι· κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηράναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροί. Ubi etiam addit, Hom. hos ταρσοὺς vocare etiam πλεκτοὺς ταλάρους, Nexos ex vimine qualos. [Pollux 7, 173 : Πλέκειν ταλάρους καὶ καλαθίσκους καὶ ταρσούς· 10, 130 : Τῶν γεωργικῶν σκευῶν καὶ ταρσοὶ καὶ ταῤῥοὶ καὶ τάλαροι.] Ibid. ex veteribus tradit lexicographis, ἀῤῥίχους vocari κοφίνους σταφυλοφόρους, Fiscellas s. Cistellas aptas gerendis uvis : ταῤῥὸν vero, ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθον ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσιν. Et ex aliis, Ταῤῥοὶ, κρεμάστρα καλαμίνη, καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχάνων. Nec non κρεμαστῆρα dictum fuisse τὸν ταῤῥὸν ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον. [Hesychio πλέγμα καλάμινον, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσιν· ἔνιοι ταρσοὺς κρεμαστούς. Idem : Ταρσῆται (Ταρσοὶ, τὰ) ἀγγεῖα, ἐν οἷς οἱ τυροὶ ψύχονται, et cum Photio s. Suida, τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν.] Aristoph. certe [Nub. 226 : Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς;] synonymws ταῤῥὸν et κρεμάθραν usurpavit, ut docui supra. Ubi et schol. annotat ταῤῥὸν ab eo

vocari τὴν κρεμάθραν ἐφ' ἧς ὁ Σωκράτης ἐκρέματο : Attice enim ταῤῥοὺς nominari τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα : at τοὺς καλάθους τοὺς γεωργικοὺς appellari ταλάρους, Qualos : qui et ipsi tum alios usus habent, tum formandis caseis exiccandisque apti sunt, ut supra annotavi : quemadmodum et Hom. Od. I, [219] : Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. [Theocr. 11, 37 : Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ, οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί. Longus Past. 4, p. 102 Vill. : Ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ ταρσῶν μειζόνων.] Affertur et ex Herodoto [1, 179] ταρσὸς καλάμων pro πλέγμα ἐκ καλάμων, Storea ex contextis arundinibus. Suidæ ἡ πρασιά, οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον [Hesychius : Ταρσοὺς καλάμων, πλέγματα καλάμων. Similiter Geopon. 9, 29, 1 : Πλύνας ὕδατι ψυχρῷ ξήρανον ἐπὶ ταρσῶν] : apud quem vide et alium quendam locum, in quo ταρσοὶ καλάμων. [Anonymi historici Byzant., in quo est ταρσοῖς καλάμων τὰ στόματα τῶν ὀρυγμάτων ἐκάλυψαν· et Thuc. 2, 76 init. : Ἐν ταρσοῖς καλάμων πηλὸν ἐνείλλοντες. Æneas Tact. c. 32, p. 103 fin. : Ἴσχοι δ' ἂν τὰ βέλη καλάμων ταρσοὶ ὀρθίων καὶ πλαγίων συντιθεμένων. Id. c. 29, p. 88 ult. : Ἐν δὲ ταρσοῖς καὶ ῥιποῖς καὶ ἱστοῖς ἡμιυφάντοις δοράτια (vel δόρατα, ut infra) καὶ ἀκόντια ἐνειλυμένα εἰσηνέχθη· 89 fin. : Ἔπειτα ἄλλοι μὲν αὐτῶν τοὺς ταρσοὺς ἐξέλισσον πρὸς τὰς λήψεις τῶν δοράτων καὶ ἀκοντίων. L. D.] Rursum Schol. Aristoph. [l. c.] annotat, ταῤῥὸν dici μετέωρόν τι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. [|| Hesychio etiam λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἰπνῷ ἐν τοῖς μεταλλεῦσιν (μετάλλοις aut Μεταλλεῦσιν Meinek. Com. vol. 2, p. 309).] || Ab harum cratium textarum figura ταρσοῦ appellatio tributa fuit etiam aliis : ac primum τῇ τῶν ὀρνίθων πτέρυγι : ala enim avium cum pennis ei insertis, ταρσοῦ, i. e. Cratis ex vimine aut arundine textæ, speciem gerit. Itidem Suid. testatur ταρσὸν dici τῶν ὀρνίθων τὴν πτέρωσιν : unde et τῶν κωπῶν σχηματισμὸν sic vocitari : atque ita usurpari hoc vocab. ab Herodoto [in seq. signif. cit.]. Idem tamen ταρσοῖς exp. πτεροῖς ἄκροις, In avium alis. [Moschus 2, 60 : Ταρσὸν ἀναπλώσας, Caudam explicans (pavo). Et paulo post ταρσοῖς pro Pennis. Brunck. Apoll. Rh. 2, 934 : Ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο ἐντενές, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχύς. Schol., τ. δὲ τὸ σῶμά φησιν· δηλοῖ δὲ τὰς πτέρυγας. Sic interpr. etiam schol. Arati 280. Meleag. Anth. Pal. 12, 144, 2 : Διφυῆ ταρσὸν ἀνεὶς πτερύγων· Apollonid. 9, 287, 3, ὑψιπετῆ· Metrodor. 14, 135, 3 : Τανυπτερύγων ἀπὸ ταρσῶν. Orph. Arg. 219, 437. In prosa Diod. 2, 50 med. : Ἐπτέρωται δὲ ταρσοῖς μαλακοῖς καὶ τετριχωμένοις (struthocamelus). Dionys. A. R. 4, 63 fin. : Γῦπες τοὺς ἀετοὺς νύττοντες καὶ παίοντες τοῖς ταρσοῖς. Singulari, ut infra de Remigio, Ælian. N. A. 2, 1 : Τὰ μήκιστα πελάγη περαιούμενοι τῷ ταρσῷ τῶν πτερῶν.] || In navium vero remis ταρσοὺς vocat τὰ ἔξω τῶν κωπῶν : afferens ex quodam, quem non nominat [fort. Diod. aut Polyb.], Ὁ δὲ τὴν παράταξιν αὐτῶν διέλυσεν, οὓς [ἃς] μὲν τιτρώσκων, ὧν δὲ τοὺς ταρσοὺς παρασύρων. Cui loco similis Diod. S. 20, [51 post init.] : Αἱ μὲν παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς ταρσοὺς, Aliæ remos inter se deterserunt, Bayf. Malim Remos ordine positos. [Conf. 11, 18.] Nam Eustath. p. 1625, ταρσὸν ex quodam lexicographo esse dicit τὸν στοῖχον τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι. Et sicut ταρσὸς dicitur ἡ ὀρνίθων πτέρωσις, ita in navi dicitur ὁ κωπῶν στοῖχος, Ordo remorum. [V. Polyb. infra.] Ita enim remi ordine sunt positi in majoribus navibus, veluti pinnæ in alis avium : unde et ipsa πτερὰ et πτέρωσις ad naves translata sunt. At vero Ælius Dionysius apud eundem Eustath. eodem loco ταρσοὺς sive ταῤῥοὺς exp. τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν, Latiores remorum partes : quas Latini Palmulas vocant et Palmas, a similitudine manus humanæ, ut Festus docet. Quemadmodum et Pollux 1, [90] tradit ἐγχειρίδιον quidem τῆς κώπης vocari, οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, τὸ τελευταῖον autem, πτερὰ καὶ ταρσοὺς κωπῶν. [Eur. Iph. T. 1346 : Κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον· Hel. 1535 : Ὁ δὲ πλάτην καθίστατο ταρσόν τε χειρί. Herodot. 8, 12 : Οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ... ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων. Thuc. 7, 40 : Ἐς τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ὑποπίπτοντες. De usu Polybii Schweigh. : « Τοὺς ταρσοὺς ἀποβάλλειν, 3, 96, 4 ; θραύειν,

A 1, 50, 3 ; παραλύειν, 16, 4, 5 ; παρασύρειν ib. 14 ; νῆες παραλελυμένας τοὺς δεξιοὺς ταρσοὺς, 8, 6, 2. Ὁ ταρσὸς i. q. ὁ στοῖχος τῶν κωπῶν (v. Eust. supra cit ab HSt.), ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν τ. τῆς νεὼς, 16, 3, 12. » Eodem numero sing., ut Eur. supra cit., sæpius inscrr. Att., de quibus Bœckh. *Urkunden* p. 112 sq. Philo Belop. p. 104, D : Τὰς φευγούσας (naves) ὅταν καταλαμβάνῃς, τὰ πηδάλια συντρίβων καὶ τὸν ταρσὸν παρασύρων εἰς γῆν κάταγε. Plurali rursus Plutarch. Anton. c. 63 init. : Τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας ἑκατέρωθεν ... ἀντιπρώρους συνεῖχεν· Niciæ c. 24 fin. : Αἱ ἄλλαι ταρσῶν ἐνδεεῖς ἦσαν· et sæpius Dio Cass. et alii.] || Porro ut dictum est ταρσὸν vocari Palmulam remi, s. Palmulas remorum ordine positorum, ita sciendum est vocari etiam Palmam manus : cui digiti ita infixi sunt, ut alis pinnæ, et navibus remi. [Hesychio τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν.] Suid. et Eustath. esse dicunt τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, Extremam manus partem, i. e. Digitorum ordinem. Alii autem totum μετακάρπιον eo nomine accipiunt, i. e. Totum illud quod post καρπὸν B positum est, s. Totam ossium manus seriem. Quatuor autem ea sunt : quorum prima articulatio palmam constituit, sequentes vero articulationes efficiunt condylos et phalanges digitorum ; nam prima digitorum internodia, sunt προκόνδυλοι : media μεσοκόνδυλοι : extrema autem, μετακόνδυλοι. Male igitur ταρσοὺς χειρῶν ap. Daniel. [10, 10] interpr. Manus articulos. Huic manus ταρσῷ respondet pedis ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigii pars, ubi incipit prima articulatio quinque ossium, quæ τὸ πεδίον, i. e. Plantam, [Talus, addunt Gl.] constituunt : [Hesychio τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος·] Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς, Eustath. τὸ κάτω πλατύ. Pollux 2, [197] : Μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον· οὗ τὸ ἔμπροσθεν μετὰ τοὺς δακτύλους, ταρσός· τὸ δὲ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν, πτέρνα. [Ib. 144 : Καὶ προκάρπια καὶ δῶρα καὶ τούτων τὰ μὲν πρὸς καρποῖς στήθη, τὰ δὲ πρὸς δακτύλοις ὑπόχεια καὶ ταρσὸν καὶ κράτος.] Est igitur πτέρνα pedis opposita τῷ καρπῷ, et manus ταρσῷ oppositus est ὁ ταρσὸς C τοῦ ποδός. [Melet. Cram. An. vol. 3, p. 128, 22 : Ὁ πρὸ τοὺς δακτύλους τόπος ταρσὸς καλεῖται.] Ex Galeni tamen sententia καρπῷ manus respondet pedis ταρσὸς, et τῷ μετακαρπίῳ τὸ πεδίον. [Ut Hesychius interpr., τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.] Hinc et Gorr. scribit, in pede ταρσὸν esse videri, quod est καρπὸς in manu : nisi quod τοῦ καρποῦ ossa sint octo, τοῦ ταρσοῦ vero quatuor : quoniam sc. ex minoribus particulis organum apprehensionis constare debuit, ex grandioribus vero id quod ad ambulandum comparatum est. [Galen. vol. 2, p. 371 : Τὸ ἔμπροσθεν ἀπὸ τῶν σφυρῶν μέχρι δακτύλων τ. καλεῖται. Hom. Il. Λ, 377 : Βάλεν ... ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· 388 : Ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός. (Cum eod. genit. significatione Pedis, Apoll. Rh. 4, 1519 : Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός. Orph. Arg. 255 : Ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες. Nonnus Jo. c. 10, 17 : Ποδῶν ἐπιφήτορι ταρσῷ. Hippocr. p. 113, A : Τὸν τ. τοῦ ποδός· 758, F.] Herodot. [9, 37 med.], de Hegesistrato quodam, cujus pes in catastam inclusus erat, s. in nu- D mellam, ne ex carcere aufugeret : Σταθμησάμενος γὰρ ὅκως ἐξελεύσεταί οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδὸς, ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, [de quo paullo post, ὁρέοντας τὸ ἡμίτομον τοῦ ποδὸς κείμενον,] Plantam pedis sibi resecuit, Anteriorem vestigii partem, in qua ossium articulatio est, Anteriorem pedis partem, quæ ossium serie constat. [Pollux 3, 2 med. bis.] Poetæ vero ταρσοὺς et Ταρσὰ, metaplasmo generis facto, appellant Integrum etiam pedem, synecdochice : ut in Epigr. [Leontii Anth. Plan. 283, 3] legimus, Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, Pedes ventis pernicitate æquandi. [Ita præter alios supra citt. Strato Anth. Pal. 12, 221, 5 : Φείσω δ' αἰμάξαι κοῦρον (Ganymedem) γαμψώνυχι ταρσῷ, de aquila. Agathias 9, 653, 3 : Κλίμακα γὰρ τανατὴν περόωσι κεκαφηότι ταρσῷ· 7, 578, 4 : Οὐτήσας ταρσὸν ὀρεσσιβάτην· Philipp. 7, 383, 5 ; M. Argent. 9, 87, 5. Coluth. 135 : Ἴχνια ταρσῶν.] Sed et ipsa Calceamina quæ ταρσοῖς circumdantur, ταρσοὺς et ταρσὰ nuncupant : ut rursum in Epigr. [Posidippi Anth. Plan. 275, 3] quidam Mercurium interrogat, Τί δὲ ταρσοὺς ἤσκησε

ἔχεις [διφυεῖς]; Cur calceos circum pedes habes? quæ Hom. πέδιλα vocat, et Virg. Talaria. Sunt autem ii calcei alati, s. affinguntur iis ταρσοῖς alæ, quæ pernicem cursum juvent. [Rufinus ibid. 5, 27, 2 : Ποῦ σοι, Μέλισσα, σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;] Nonnus vero [Jo. 9, 174] dixit, Προσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων, Amplexus et osculatus est calceos ταρσοῖς circumpositos, vel etiam partes pedum ταρσοῖς subjectas. [Eadem forma Dion. 14, 367 : Ταρσὰ φέρουσα κατ' οὔρεα γυμνὰ πεδίλων. Anacr. 12, 3, de alis hirundinis. Oppian. Cyn. 3, 470 : Εὐρέα ταρσὰ, de camelopardali; 4, 491, οἰωνῶν περικαλλέα. Et de lateribus canum 1, 409 : Πλευρῶν ἐπικάρσια ταρσά.] Galen. vero infra in Ταρσόω docebit ταρσὸν vocari πᾶν τὸ πεπλατυσμένον, Omne id quod latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. || Ταρσὸς, s. κοιλὶς, Theophilo Medico [4, 18, p. 156, 3, 12 ed. Greenhill.] dicitur esse Palpebræ extrema ora limbusque, unde cilia nascuntur : ipsaque pilorum in ciliis series palmularum remigii instar. Pollux 2, [69] : Ὧν δὲ μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, καλοῦνται ἔλυτρα, καὶ ἐντριχώματα, καὶ ὄρχοι καὶ ταρσοί. Quo modo usus est hoc vocab. Paulus Ægin. quum κριθὴν esse dixit ἀποστημάτιον κατὰ τοῦ βλεφάρου ταρσὸν ἐπίμηκες. [Et Leo philosoph. Consp. med. p. 133, 6 ed. Ermerins. : Ἐντὸς τοῦ βλεφάρου ἐγγὺς τοῦ ταρσοῦ, ὅπου αἱ τρίχες. Timæus Lex. Platon. p. 169 : Κυλοιδιᾶν, τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία. Galenus vol. 2, p. 369 : Βλεφάρων τὰ μὲν πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὅλοις καθ' ἃ ἡ συμβολὴ αὐτῶν πρὸς ἄλληλα γίνεται, ταρσοὶ ὀνομάζονται, ἐξ ὧν ἐκπεφύκασι τρίχες, αἱ βλεφαρίδες λέγονται.] Gorr. ταρσὸν dici scribit Cartilaginem in ambitu palpebrarum sitam, cui sunt inserta cilia, h. e. palpebrarum sibi semper æquales, neque unquam excrescentes, pili : Rufum autem [p. 234] non illam cartilaginem, sed pilos ex ea nascentes vocare ταρσοὺς et βλεφαρίδας. [|| Ordo dentium. Oppian. Hal. 5, 202 : Καὶ οὔποτε ταρσὸς ὀδόντων τέτραπται μίαν οἶμον, ἐπειγόμενος δ' ἑκάτερθεν κλάζει τε πρίει τε. Wakef.] || Item ταῤῥὸς dicitur de Nexu et contextu radicum implicitarum in modum cratis [quomodo dicit Colum. 4, 2, 2, ubi v. Schneider. vol. 2, part. 2, p. 188] : id quod accidit, ubi arborum consitarum justa spatia relicta sunt. Theophr. C. Pl. 3, 8 [7, 2], de punica malo et myrto loquens, quæ densæ conserendæ ut opacæ sint, et a sole non adurantur : Ταῦτα γὰρ ὥσπερ προβολῆς δεῖται διὰ τὴν ἀσθένειαν· οὐκ ἐνοχλεῖ γὰρ τῷ ταῤῥῷ διὰ τὴν βραχυῤῥιζίαν· καίτοι τινὲς κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ σύνταῤῥα γένηται, μηδ' ἀναυξῆ. Ubi σύνταῤῥα δένδρα vocat Arbores, quarum radices mutuo implexæ veluti cratem sepemque efficiunt. Itidem de amygdalo, Ἀφαιρεῖται γὰρ τὴν τροφὴν σύνταῤῥον γινόμενον, Si ejus radices cum alius alicujus arboris radicibus implicentur, et veluti ταῤῥὸν efficiant. Unde ταῤῥοῦσθαι arbores dicuntur, quæ ita implicantur. || Ταρσὸς est etiam nom. cujusdam Cilicum urbis, cui eam appellationem dedit ὁ τοῦ Πηγάσου ταρσὸς ἐκεῖ ἐπαφεθεὶς, Dionys. P. 869 : Ταρσὸν ἐΰκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα. Alii vero ex eo Ταρσὸν nominatam tradunt, quod in diluvio, redeuntibus in mare aquis, Taurici montes ea parte primum ἀπεξηράνθησαν : inde nimirum locum eum fuisse dictum Τερσίαν, a τέρσω significante ξηραίνω, postea autem Ταρσόν. Alii denique διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ πρώτους συναγαγόντας καρπὸν χλωρὸν τερσῆναι, i. e. ξηρᾶναι, καὶ εἰς χειμῶνος ἀποθέσθαι τροφὴν, ut inter alia tradit Eustath. Comm. in Dionys. P. Unde Ταρσεὺς, έως, ὁ, Tarsensis, Ex Tarso oriundus. [Ταρσὸς, ἐπισημοτάτη πόλις Κιλικίας, ἣν διὰ τοῦ ε ἔλεγον Τερσὸν παρὰ τὸ τερσανθῆναι, ὅ ἐστιν ἀναξηρανθῆναι· τῶν γὰρ ὑδάτων κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν προχωρούντων εἰς τὸ νῦν πέλαγός φασιν ἀναφανθῆναι (nisi scrib. —φανῆναι, ut infra) πρῶτα τὰ Ταυρικὰ ὄρη. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου ἀπὸ τῆς τοῦ Βελλεροφόντου πτώσεως· μέρος γάρ τι ποδὸς Ταρσὸν καλεῖσθαι, τῆς ἐκείνου χωλείας ὑπόμνημα ποιουμένων τῶν ἀρχαίων. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Πολυΐστωρ διὰ τὸ τὸν Πήγασον ἵππον ἐκεῖ τὸν ταρσὸν κλάσαντα (κλάσαι vel κλάσαι τε) καὶ Βελλεροφόντην ἐν τῷ Ἀληίῳ πεδίῳ πλανηθῆναι. Ἄλλοι δέ φασι διὰ τὸ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοὺς τόπους τούτους τῆς Κιλικίας πρώτους ἀνα-

A φανῆναι καὶ ἀναξηρανθῆναι, διὸ καὶ τὴν πόλιν Τερσίαν ὀνομασθῆναι. Ἐρατοσθένης δέ [φησι τὴν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι ἀπὸ Διὸς Τερσίου τοῖς ἐκεῖ καλουμένου. Οἱ δέ φασι ex Eustath. ad Dionys. 851 inseruit Holsten.] Τερσὸν (τὰ πρῶτα διὰ τοῦ ε στοιχείου ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν add. Eustath.) διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν χλωρῶν φθειρομένων ἐν τῷ παρακμάζειν τούτους πρώτους συναγαγόντας τερσᾶναι (τερσῆναι, ὅ ἐστι ξηρᾶναι Eustath.) καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἀποθέσθαι τὴν τροφὴν ... Θαρσὸς δὲ ἐκαλεῖτο καὶ Θαρσεῖς οἱ Κίλικες, ὡς Ἰώσηπος ἐν Ἀρχαιολογίᾳ (1, 6 (7), 2 : Θαρσὸς δὲ (παῖς Ἰωνάνου τοῦ Ἰαφέθου ἐκάλεσε) Θαρσεῖς· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν ἡ Κιλικία· σημεῖον δέ· Ταρσὸς γὰρ παρ' αὐτοῖς τῶν πόλεων ἡ ἀξιολογωτάτη καλεῖται, μητρόπολις οὖσα, τὸ ταῦ πρὸς τὴν κλῆσιν ἀντὶ τοῦ θῆτα μεταβαλλόντων.) ... Ὁ πολίτης Ταρσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ Ταρσηνόν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. (Quam Ταρσοὺς dici, nisi leg. esset Ταρσίους, ap. Liban. Epist. 1429 b, p. 655, opinabatur Wolfius.) Δημοσθένης ἐν β' Βιθυνιακῶν Τάρσειαν διὰ τῆς ει
B διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἐθνικὸν Ταρσεῖος. Καὶ Τάρσα κώμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐν γ' Παρθικῶν (sequuntur verba). Τὸ ἐθνικὸν Ταρσηνὸς, Steph. Byz. De orthographia per ε Joseph. Genes. De reb. Cpol. 3, p. 31, C : Ταρσοῦ τῆς Κίλικος, ἥτις ὠνόμασται τῇ πτώσει Βελλεροφόντου ἐκεῖσε φοιτήσαντος καὶ κατὰ τὸν ταρσὸν πεποιθότος· ἢ Τερσὸς ἀπὸ τοῦ Ταῦρον τὸ ὄρος Τερσίαν κεκλῆσθαι τὸ πρὶν διὰ τὸ πρῶτον ἀνικμωθῆναι αὐτὸ κατακλυσμοῦ ἐξυδατωθείσης γῆς· τέρσαι γὰρ τὸ ἀναξηρᾶναι λέγεται. Conf. quæ de eadem dicentur in Τερσικόν. Ταρσοὺς, quod ponit Hesychius, dicit Xenoph. Anab. 1, 2, 23, 25, 26, ubi est interdum var. Ταρσόν. Item Philostr. V. Apoll. 1, 8, p. 84; 6, 34, p. 272, 1, aliique. Ταρσὸν gen. fem. Ptolem. 8, 17, 45, Arrian. Exp. 2, 4, 7 sq., ubi etiam gent. Ταρσεὺς, ut ap. Athen. 1, p. 13, C, Pausan. 8, 28, 3, Strab. 14, p. 673—5, qui urbem Ταρσὸν dicit ibid. et alibi cum Ptolem. 5, 8, 7. Ταρσεὺς præter Leonem Diac. locis in ind. Hasii citatis aliosque etiam Niceph. post illum p. 118, B, sed Ταρσίτης p. 130, D; 136, D; 146, D,
C Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 3, p. 349, A, Constantin. Cærim. p. 592, 7, 9 et seqq. ed. Bonn. Adverb. Ταρσόθεν Lucian. Pseudolog. c. 21. || Ταρσὸς fl. Ciliciæ apud Nonnum Dion. 1, 260 : Ταρσὸν ὁμοῦ καὶ Κύδνον. || Adj. Ταρσικὸς, ή, όν, ap. Diog. L. 4, 58; 5, 85, et Dion. Chrys. Or. 33, 34, vol. 2 init. Τάρσιος in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 474, n. 495, 6 : Οἱ συμπλέοντες ναῦται Ἀπόλλωνι Ταρσίῳ χαριστήριον. Qua de forma Steph. Byz. supra. || De demo Attico Ταρσὸς v. in Ταρσεύς. L. Dind.]

Ταρσόω sive Ταῤῥόω, Instruo et munio ταρσῷ. [Polyæn. 3, 9, 38 : Οὕτως ἀνείλκυσαν αὐτὰς (naves) τεταρσωμένας. Valck.] Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur, quarum radices mutuo implexæ veluti cratem efficiunt. Theophr. C. Pl. 3 : Ἰσχυρῶς ἐῤῥιζωμένων ἤδη καὶ ταῤῥουμένων. [Locus est c. 23, 3, ubi nunc ἤδη καὶ ἐῤῥωμένων, sed libri ἤδη καταῤῥουμένων, quod felicius quam ab Scaligero, qui κατεῤῥωμένων, correctum esse in Lex. Septemv. v. Ταῤῥὸς, unde hæc repetit HSt., vel potius a Budæo Comment. p. 836, unde petit Lex.
D Septemv., fugit Schneiderum. L. D.] Galen. ap. Hippocr., τετάρσωνται exp. πεπλάτυνται, subjungens, ταρσὸν enim vocari πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. [Diosc. 3, 178.]

[Ταρσούρας, ου, ὁ, fl. Ponti ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 10 extr. bis.]

[Ταρσύνω, Sicco, ut infra Τερσαίνω, ponit schol. Oppiani Hal. 1, 431 : Ταρσὸς σημαίνει δύο, τὸ πλατὺ τοῦ ποδὸς καὶ τὸ πτερὸν, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ταρσύνω τὸ ξηραίνω· ξηρὰ γάρ εἰσι καὶ τὰ δύο. Quibus altera additur signif. : Ταρσὸς ὁ καλαθίσκος ἐν ᾧ τὰ τυρία ψύχονται καὶ ξηραίνονται καὶ κατασκευάζονται ἀπὸ τοῦ ταρσύνω τὸ κατασκευάζω. L. Dind.]

Ταρσώδης sive Ταῤῥώδης, ὁ, ἡ, Figuram ταρσοῦ gerens, In modum cratis implicitus s. implexus. Theophrast. H. Pl. 6, 7, [4] de serpyllo, sisymbrio, et helenio : Ῥίζας ἔχει ἐπιπολαίους καὶ πολυσχιδεῖς καὶ ταῤῥώδεις, Radices habent superficiarias, multifidas et perplexas. Gaza tamen Torridas vertit. Ubi etiam obiter nota in vulg. edit. Theophr. perperam legi ἐπὶ πολλοὺς pro ἐπιπολαίους. [Ipsa σιτώδη dicuntur 8, 2, 3,

ubi vulgo ὀροβώδη. Schneider. Diod. 3, 22 init. : Κατὰ δὲ πᾶν τὸ ἔργον ὑπάρχουσι πυκναὶ θύραι, τῇ μὲν πλοκῇ ταρσώδεις, ubi deteriores ταρσωταί.]

Τάρσωμα sive Τάῤῥωμα, τὸ, i. q. ταρσὸς s. ταῤῥὸς significans. Pollux 1, [93] : Οἱ δὲ στίχοι τῶν κωπῶν, ταρσώματα καλοῦνται, Ordo et series remorum. Eust. [Od. p. 1625, 17. Phot. et Etym., gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 382, 8, ex Aristophane citantes] τάῤῥωμα exp. κωπηλασία : quoniam sc. ταῤῥὸς vocatur ὁ στίχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι.

[Ταρσωτός. V. Ταρσώδης.]

[Ταρταραῖος (pro Ταρτάρειος), Basil. Sel. V. Theclæ p. 242. Boiss.]

[Ταρτάρειος. Ταρτάρεος. V. Ταρτάριος.]

[Ταρτἄρηφόρος, ὁ, ἡ, Tartarum ferens. Greg. Naz. vol. 2, p. 237, B, 531 : Κρημνιστά, ταρταρηφόρε.]

Ταρταρίζω, ίσω, ιῶ, Tartareo frigore tremo. Plut. [Mor. p. 948, F] : Διὸ καὶ τάρταρος οὗτος (sc. ὁ ᾅδης) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται· δηλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπὼν, Τάρταρον ἠερόεντα· καὶ τὸ ῥιγοῦντα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν, ταρταρίζειν· i. e. Proinde ex frigore tartarus ap-
B pellatus est : quod Hesiodus ita declarat, qui dixit, τάρταρον ἠερόεντα : declarat et verbum ταρταρίζειν, quod est Algentem quassari et intremiscere. [Steph. Byz. v. Τάρταρος : Λέγεται καὶ παρὰ τὸ ταράσσειν ταρταρίζειν τὸ ταράσσεσθαι. Eustath. Il. p. 429, 40 : Ταρτάρῳ, ἀφ' οὗ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὸ ταρταρίζειν ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων λέγεται· 694, 50; et ubi vulgaris dialecti perhibet 985, 42 : Ἐν τῷ Ταρτάρῳ οὔσης ἀδιαδόχου ψυχρότητος, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ταρταρίζειν ἄλλως ἡ ἰδιωτικὴ παραφθείρει γλῶσσα ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων. Isidor. Orig. 14, 9, 8 : « Tartarus, vel quod omnia illic turbata sunt ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν », ubi alii ταράττειν· et infra : « Ταρταρίζειν enim horrere et tremere apud Græcos legitur. » Rectius Serv. ad Virg. Æn. 6, 577, ad Hemst. cit. : « Tartarus vel quia omnia illic turbata sunt, ἀπὸ τῆς ταραχῆς, aut quod est melius ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, i. e. a tremore frigoris. Sole enim caret. » L. D. Eudocia p. 379 med. Wakef. Schol. Hom. Il. Γ, 404, Spanhem. ad Juliani Cæs. p. 350.] Verum ut
C hoc ταρταρίζειν dicitur a τάρταρος, quasi Tartareo frigore quassari et intremiscere; ita ipse tartarus a ταράσσω dictus videtur : vel διὰ τὸ ταραχῶδες ἐκεῖ τοῦ ἀέρος : vel quoniam opacis suis tenebris aut etiam frigore ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ, Exterret et tremefacit.

[Ταρτάρινος, ὁ, i. q. seq. Ps.-Chrys. Serm. 18, vol. 7, p. 327, 28 : Ὦ φθόνε, πλοῖον πισσοειδὲς, ταρτάρινον, ναυαγιοφόρον. Seager.]

[Ταρτάριος, ὁ, Tartareus. Steph. Byz. in Τάρταρος : Ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ. (Et Herc. F. 907 : Μελάθρῳ τάραγμα Ταρτάρειον ὡς ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλὰς ἐς δόμους πέμπεις.) Altera forma Nonnus Dion. 44, 261 : Ταρταρίην ἐλέλιζεν ... ἱμάσθλην· Orph. H. 17, 2; 36, 3, Apollinar. Ps. 17, 8, Orac. Sib. 2, 292, Malal. p. 65, 19. Et in prosa Alciphr. Ep. 3, 72, p. 214, 16, quod notabile visum Berglero, rectius hic et ap. Jo. Dam. vol. 1, p. 114, E, scribitur diphthongo, ut in Luciani Philops. c. 24 : Ταρτάρειον τὸ μέγεθος· Nili Sententt. p. 289 Orell., τῆς Ταρταρείας Χαρύβδεως
D (quod restituendum Clementi Epist. ad Jacob. § 14, p. 609 ed. Cotel. : Ἰσχυρὰν ἴλιγγα καὶ ταρταρέα Χάρυβδιν, ubi scr. Ταρταρείαν, nisi hic et l. in Ταρταραῖος cit. præstat ταρτάρεος), ap. Suid. v. Ταρτάρειος βόθρος, et Gretseri Opp. vol. 2, p. 145, C, ubi Ταρτάρειος. Nam Themist. Or. 21, p. 258, A : Λῆροι δὲ οἱ Ταρτάριοι δαίμονες, consulto servasse videtur formam poeticam, et fortasse Eust. Opusc. p. 6, 28, καταχεῖσθαι Ταρτάριον. Addit autem Steph. Byz. : Καὶ τὸ κωμικὸν Ταρταρίτης. L. Dind.]

[Ταρταρίτης. V. Ταρτάριος.]

[Ταρταρόεις, εσσα, εν, i. q. præcedens. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 229, A. L. Dind. Euseb. Hist. Eccl. p. 489.]

[Τάρταρον. V. Τάρταρος. || Fæx vini indurata et doliis adhærens, apud Myrepsum De antidotis c. 76 et Petrum Theoctonicum De archemia Ms., ubi ejus virtutes exponuntur. Ducang.]

[Ταρταρόπαις, δος, ὁ, ἡ, Tartari filius, filia. Orph. Arg. 975 : Ταρταρόπαις Ἑκάτη.]

A Τάρτἄρος, ὁ, ἡ [Pind. Pyth. 1, 15 : Ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ, qui incerto genere dixit fr. ap. Plutarch. Mor. p. 104, A : Ταρτάρου πυθμὴν ἀφανοῦς. Nicand. Th. 203 : Τύψε δὲ κώλοις τάρταρον ἰλυόεσσαν. Steph. Byz. : Λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Schol. Hom. Il. Λ, 312, Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 225, 23], a ταράσσω dictus existimatur διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα : qua de re et in Ταρταρίζειν. Sic autem vocant Profundissimam et imam inferorum sedem : ut [expl. Hesych., Phot. s. Suid. et] satis patet ex Hom. Il. Θ, [13] : Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. [Ib. 481 : Οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε ἥμενοι οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος Ἠελίοιο τέρποντ' οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς. (Quo præter anon. De incredib. c. 18, p. 94 : Τὸ δὲ καὶ τὸν Κρόνον ὑπὸ Διὸς δεθῆναι οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ φέρεται ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὰν πολὺ; (nisi leg. πολὺ) ἀφ' ἡμῶν ... Τὸ δὲ βάθος τῶν πολλῶν ἀστέρων Τάρταρος λέγεται, et Platonem
B Phæd. p. 112, A—114, A, cujus opiniones refellit Aristot. Meteor. 2, 2 post med., respicit Steph. Byz. : Τάρταρος· Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀέρα παχύν τε καὶ ψυχρόν τινα καὶ ἀφώτιστον, Ὅμηρος δὲ τόπον εἶναι ἐπέχοντα τοὺς περὶ Κρόνον καὶ ὑπὸ γῆν ὄντας.) H. Apoll. 336 : Κέκλυτέ νῦν μοι γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Τιτῆνές τε θεοί, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε. Æsch. Prom. 219 : Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον αὐτοῖσι συμμάχοισι. Soph. Œd. Col. 1389 : Καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος. Aristoph. Av. 693, 698.] Itidem et Hesiod. Theog. [720] dicit eum esse Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. [Æsch. Eum. 72 : Ἐπεὶ κακὸν σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός.] Quo respexit Virg., quum Æn. 6, dixit, Tum tartarus ipse Bis patet in præceps tantum tenditque sub umbras, quantus ad æthereum cœli suspectus Olympum. Rursum Hesiod. in eod. l. 118 : Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης· similiter ut Latini poetæ dicunt Ima
C tartara, Intima lethi tartara, Profunda tartara : imitantes et ipsi metaplasmum generis. [(Eurip. Hipp. 1290 : Πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς Τάρταρα κρύπτεις δέμας αἰσχυνθείς; Orph. fr. 6, 4 : Ὠκεανός τε μέγας καὶ νείατα Τάρταρα γαίης· 40 : Τάρταρα δ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα γαίης. Singulari forma epigr. ap. Gorium Inscrr. ant. vol. 2, p. 187 : Εἰ δέ τις ἔστι νόος παρὰ Τάρταρον ἢ παρὰ Λήθῃ.) Hesiod. ib. 736 : Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν. Quæ ab alio poeta iterantur 807. Nam omnem illam Tartari descriptionem paucis ab Hesiodo versibus adumbratam ab aliis deinde poetis magnopere amplificatam esse ostendi in annotatione ad v. 720. Hom. H. Merc. 256 : Ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· 374 : Πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν. Et cum eodem epitheto Hesiod. l. c. 868. Aristoph. Av. 693, 698. Orph. H. 56, 10; 57, 7, cum ἠερόεις 55, 10.] Iterum Hesiod. Sc. [255] : Ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε κατεῖεν Τάρταρον εἰς κρυόενθ'.
D Et Th. [725 : Χάλκεος ἄκμων δεκάτῃ ἐς Τάρταρ' ἵκοιτο· 841] : Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης. [Theognis 1036 : Θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι, οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.] Item Pind. ap. Plutarch. [Mor. p. 104, A] : Ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Quo cum optime convenit hoc Aristoph. Nub. [192] : Οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον. Stultas uterque contemplationes et investigationes iis verbis significans. [Æsch. Prom. 154 : Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' ᾅδου τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν· 1029 : Θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη· 1051 : Ἐς κελαινὸν Τάρταρον ῥίψειε δέμας τοὐμόν. Eur. Herc. F. 870 : Δεινὰ μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου· Phœn. 1604 : Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα. Lycophr. 1197 : Τὴν πρόσθ' ἄνασσαν ἐμβαλοῦσα Ταρτάρῳ. Plato Reip. 10, p. 616, A. Improprie Ps.-Lucian. Astrolog. c. 21 : Τὸ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος Τάρταρος καλέεται. Dio-

nys. A. R. 4, 81 med. : Ἐν ταρτάροις καὶ βαράθροις δαπανωμένους, velut in latomiis. Id. De Thuc. c. 6, vol. 6, p. 822, 13 : Ναΐδας ἀμφιβίους ἐκ ταρτάρων ἐξιούσας. ‖ Tartessum olim Τάρταρον dictum (ut vicissim Strabo 3, p. 149, de Homero : Εἰκάζοι ἄν τις ἀκούων τὰ περὶ Ταρτησσοῦ τὸν τάρταρον ἐκεῖθεν παρονομάσαι τὸν ἔσχατον τῶν ὑποχθονίων τόπων, iterumquæ paullo post) Niebuhr. Scriptt. min. vol. 1, p. 211 conjicit in loco Theophil. Ad Autol. 3, 29, p. 399, B : Ἔνθα καὶ ὁ Γύγος (Ὤγυγος Euseb. Chron. 2, 13, p. 37 ed. Mai. Rom.) ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Ταρτησσὸν, τότε μὲν τῆς χώρας ἐκείνης Ἀκτῆς κληθείσης, νῦν δὲ Ἀττικῆς προσαγορευομένης, ἧς Ὤγυγος τότε ἦρξεν, ubi supplet τῆς χώρας ἐκείνης Ταρτάρου λεγομένης, ὥσπερ Ἀκτῆς κληθείσης κτλ. Sed ita quidem scribere Theophilus non potuit. ‖ Dæmonem Tartarum fingit Hesiod. l. c. 822 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς, ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην. Soph. OEd. Col. 1574 : Ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου, i. e. Θάνατος, sec. schol. Eosdem Typhonis parentes facit schol. Plat. Phædr. p. 312. L. D.]

Ταρταρόω, In tartarum dejicio, In tartara detrudo, s. præcipito, Ad impia tartara mitto, ut Virg. loquitur. Petrus 2 Ep. 2, [4] : Ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους, Ad tartarum detrusos catenis caliginis tradidit, damnationi servatos. [Scholl. Vict. Hom. Il. Ξ, 295, Lycophr. 1197, Eur. Phœn. 1185. L. Dindorf.]

[Ταρταρώδης, ὁ, ἡ, Tartareus, τιμωρία, Suid. v. Σοβαρός. Schleusn. Athanas. vol. 2, p. 702 ed. Bened. Combefis. Hist. Monothel. p. 727, C : Τὰς πνιγηρὰς καὶ ταρταρώδεις κατακλείσεις. L. Dind.]

[Ταρτημοριαῖον, Ταρτημόριον. V. Τεταρτημόριον.]

[Ταρτησσὸς, ὁ, ἡ, Tartessus. Πόλις Ἰβηρίας, ἀπὸ ποταμοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυροῦ ὄρους ῥέοντος, ὅστις ποταμὸς καὶ κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καταφέρει. Τὸ ἐθνικὸν Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσία (Aristoph. Ran. 475, Pollux 6, 63) καὶ Ταρτησσίς (Strab. 3, p. 148). Καὶ οὐδετέρως, Ταρτήσσιον ὄλβιον ἄστυ, Steph. Byz. Anacreon apud Strab. 3, p. 151 : Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης βουλοίμην κέρας οὔτ' ἔτη πεντήκοντά τε χἠκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι· quibuscum conf. Himer. ap. Phot. cod. 243, p. 368, 14 : Ταρτησσοῦ βίον, Ἀμαλθείας κέρας, πᾶν ὅσον εὐδαιμονίας κεφάλαιον. De nomine urbis postea in Καρπησσὸς mutato et latius usurpato ad aliasque translato v. Miller. ad Marcian. p. 165, et add. Jo. Laur. De ostent. c. 12, p. 44, A : Ἄχρι Γαδείρων ἢ Ταρτησσοῦ ἢ τῆς λεγομένης [τοῖς πλεί]στοις Γάδεως. Fluvium, postea Bætin, memorant Aristot. Meteor. 1, 13 post med., Pausan. 6, 19, 3, ubi male Ταρτήσσιον, Strabo 3, p. 148 sq., Basil. M. vol. 1, p. 28, A. Libri variare solent inter σ et σσ, ut Aristoph. l. c., Lycophr. 643, Dionys. Per. 337, ubi fem. : Ταρτησσὸς χαρίεσσα (ut ap. Arrian. Exp. 2, 16, 5, Scymnum Descr. orb. 163)· Orph. Arg. 1240, Herodot. 1, 163, ubi masc. τὸν Τ., 4, 152, 192, ubi gentile, Pausan. l. c., Diogenian. 3, 71, ubi Γαλῆ Ταρτησία, ut apud Hesychium Ταρτησίαις γαλαῖς, et Ταρτησός. De accentu acuto Arcad. p. 77, 3, Theognost. Can. p. 72, 32. Conf. etiam Τάρταρος. L. Dind.]

[Ταρφαῖος. V. Ταρφής.]

[Τάρφαρα, οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνὸς, ὡς Ζόαρα Ζοαρηνὸς, Αὔαρα Αὐαρηνὸς, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν γ', Steph. Byz. Τάφαρον ap. Philostorg. 3, 4, p. 488, 4. Conf. de variis nominis formis Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 272. L. D.]

[Ταρφειὸς, ά, όν. V. Τάρφη.]

[Ταρφεύς. V. Ταρφήεις.]

[Τάρφη. V. Ταρφής.]

[Ταρφήεις, εσσα, εν, unde Ταρφήεντα (Ταρφίεντα scriptum contra seriem), ἐντάφια, τεφρώδη, et Ταρφήιον, τὸ, unde Ταρφήια, ἐντάφια, Hesychii gll., comparandæ cum vv. Τάρφη et Ταρχάνιον, quæ v., similiter ab eo explicatis. Similes ejusdem sunt : Ταρφῆες, κτερισταὶ, ἀγχιστεῖς, et Ταρφεῖς, θεωροὶ, θαυμαστοὶ, quomodo idem interpr. Ταφεῖς et Ταφεύς. Add. quæ dicta sunt in Τάρπη sub fin. L. Dind.]

Ταρφὴς, ὁ, ἡ, et Ταρφειὸς, nec non Ταρφὺς, ὁ, ἡ, Frequens, Creber, Densus [Hom. Il. A, 387, O, 472,

A Od. X, 246, Iol. A, 69 : Τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, de messe.] Hesiod. Theog. [693] : Ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες Ταρφέες. [Æsch. Sept. 535 : Ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ. Eidem Pers. 926 : Πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται, Franzius restituebat πάνυ ταρφύς τις. Hesychius : Ταρφὺς, στάχυς, pro quo τραχὺς L. Bos. Orac. ap. Lucian. Jov. Trag. c. 31 : Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης.] Apud Hom. autem legitur Ταρφέα adverbialiter, Crebro, Frequenter. [Il. M, 47 : Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων· N, 718 : Ταρφέα βάλλοντες· X, 142 : Ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς ταρφέ' ἐπαΐσσει· Od. Θ, 379 : Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ταρφέ' ἀμειβομένω. Apoll. Rh. 4, 1195 : Ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ. Arat. 927 : Καὶ διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀστέρες ἀΐσσωσι ταρφέα. Hesych. : Ταρφέα, συνεχῆ, ξηρὰ, ὀξέα, τραχέα. Ταρφέσι, πυκνοῖς.] Idemque habet et nomen Ταρφειός. [Il. M, 158 : Νιφάδες, ἅς τ' ἄνεμος ... ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ· T, 357 : Ὡς δ' ὅτε
B ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Cujus fem. de accentu acuto schol. l. c. et Il. A, 52; T, 357.] Affertur etiam Ταρφὸς pro eadem signif. At vero Τάρφος, ους, τὸ, Densitas, ap. Hom. de Densitate sylvæ, s. de Loco sylvæ in quo densa est, Il. E, [555] : Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, βαθείης τάρφεσιν ὕλης. [O, 606. « Μνιόεντα βυθοῖο τάρφεα, Lamb. apud Apollon. Rh. 4, 1237, de Syrtibus loquentem exp. Fossæ in fundo alga refertæ. Vide Annot. in Hor. p. 62 a. » HSt. Ms. Vind. Apoll. ib. 13 : Βαθείης τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο. Libri ξυλόχοισι et plerique βαθείης, unde schol. τοῖς πυκνοῖς, Flor. rectius πυκνώμασιν. Orph. Lith. 426 : Τάρφεσιν Ἴδης.] Hinc urbs Τάρφη dicta putatur. Vide Steph. Byz. [Qui : Τ., πόλις Λοκρῶν· Ὅμηρος (Il. B, 533), Τάρφην τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Λέγουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς περὶ Φαρύγας κρήνης. Οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα. Τὰ πυκνὰ γὰρ τάρφεα Ὅμηρος λέγει (Il. citatis). Τὸ ἐθνικὸν Ταρφαῖος, ὡς Τύμφη Τυμφαῖος. Postea dictam Φαρύγαι tradit Strabo 9, p. 426. Hesychius : Τάρφη, πόλις Λοκρίδος· οἱ δὲ σποδὸς, τέφρα,
C ἢ βλαστὸς, ad quæ v. intt.]

[Ταρφὸς, Τάρφος, Ταρφύς. V. Ταρφής.]

[Ταρχανὰ, quomodo ἄμητα vocari ἰδιωτικῶς tradit gl. Dorv. Aristoph. Pl. 1000, Hemst. comparat cum voc. Turcico *Trachana*.]

[Ταρχάνιον, Τάρχανον. V. Τάρχος.]

[Ταρχέτιος, ὁ, Tarchetius, rex Albanorum, ap. Plutarch. Rom. c. 2, pater Latini regis apud Appulejum De orthographia p. 12, 55, cujus nomini simile est Tyrrhenum Τάρχων, quod comparat Müllerus Etrusc. vol. 1, p. 90, et terminatione Latina Tarquitii. L. Dind.]

[Ταρχεύω, Ταρχή, Τάρχημα. V. Τάρχος.]

[Ταρχία, πόλις Σικελική. Φίλιστος ζ' Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης καὶ Ταρχιανὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας, Steph. Byz.]

[Ταρχὸν, τὸ, plantæ species, de qua sic Michael Psellus De facult. aliment. Ms. : Τὸ ταρχὸν θερμόν ἐστι καὶ ξηρὸν κατὰ β' ἀπόστασιν ὑπάρχον δύσπεπτον διὰ τὸ γαιώδη, φησὶν, (l. γεώδη φύσιν) ἔχειν αὐτοῦ τὸ σῶμα,
D πρὸς ἣν ἀφορῶντές τινες ψυχρὸν ἔφησαν τοῦτο. Ἔστι δὲ φυσῶδες καὶ κακόχυμον. Matthæo Sitratico Tarcon est Herba pyretri. Dictionarium Med. Hispan. : *Tarcon, una yerva no conoscida*. Ducang. App. p. 183. V. Ταρχός. « Ταρχὸν, Artemisia Dracunculus. Primus inter Græcos Καφουρὰν nominat, quam dicit Gummi esse aut lacrymam arboris Indicæ, quæ tantæ sit molis, ut centum homines ejus umbra frui possint, nasci in montibus maritimis, lignum esse leve et ferulaceum. (Artemisia camforata Nicolao Myreps. Καφουρὰ βοτάνη.) » Sprengel. Hist. rei herbar. p. 216.]

[Τάρχος, τό.] Τάρχεα, τὰ, Inferiæ, Justa, Parentalia. Item Τάρχαι, pro eodem, apud Homeri schol. : ut videbis mox in Ταρχύω. Apud Hesych. est etiam Ταρχάνιον et Τάρχανον : qui illud exp. ἐντάφιον : at Τάρχανον (nam τέρχανον errore librarii scriptum esse pro τάρχανον, ostendit et ipsa series alphabetica [Conf. tamen gll. : Στερχανὰ, περίδειπνον, Ἠλεῖοι. Τέρχνεα, φυτὰ νέα ἢ ἐντάφια], esse dicit πένθος et κῆδος. Verbum vero illud Ταρχύω, Exequias facio, Funus curo, Sepelio, ap.

Hom. legitur non uno in loco : Il. H, [85] : Τὸν δὲ νέκυν A ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω, Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Σῆμά τε οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ· [Π, 456, 674 : Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε τύμβῳ τε στήλῃ τε·] ubi schol., i. e. auctor brevium scholiorum, ταρχύσωσι exp. θάψωσι [ut Hesychius idemque ἐνταφιάζειν] : addens, τάρχαι esse τὰ ἀπονενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν, ἀπὸ τῆς ταραχῆς : intellige autem, ita vocari ἀπὸ τῆς ταραχῆς : perinde est enim ac si diceret, ἀπὸ τῆς ταραχῆς οὕτω καλούμενα. Sic enim et Eustath. verb. ταρχύσωσι exp. ἐνταφιάσωσι μετὰ συνήθους ταράχου. Pro qua derivatione facere potest Τάρχη, quod Hesych. exp. τάραξις. [Quod pro Ταραχὴ poni videtur, ut apud eundem typotheta Aldinus Ἀτάρχον posuit pro Ἀτάραχον, nec defenditur ejusd. gl. Ταργαίνειν. Apoll. Rh. 3, 208 : Ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι θηλυτέρας· 2, 838 : Ἑτέρῳ δέ μιν (ἤματι) τάρχυον μεγαλωστί. Fut. Lycophr. 424, 728, orac. ap. Euseb. Præp. 6, p. 238, B. Aor. Phanias et Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 537, 3, et 577, 1, anon. Append. 367, 3. || Med. Apoll. Rh. 1, 83 : Ὁππότε κἀκείνους B Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο· 281 ; 4, 1500. Lycophr. 882. || Pass. Antiphil. Anth. Pal. 7, 176, 3 : Ταρχύθην γὰρ ἐγὼ τὸ πρίν ποτε. Lycophr. 369 : Οὐδ' ὑστάτην κεύθοντας ἐκ πυρὸς τέφραν κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν. Schol. ἐνταφιασθεῖσαν.] Affertur et Ταρχεύω pro ταρχύω [Ταρχεύωσι liber Hom. Il. l. c. Ταρχεύσαντες al. ap. Tzetz. Posth. 346, B, neque certum τάρχευσ' in inscr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 667, n. 5724, 3. L. D.] : unde Ἀτάρχευτος, Insepultus. [Immo ἀτάρχυτος, quod v.] Ταρχήματα, vide in Τάρχεα. [Ubi nihil.]

[Ταρχὸς, quod inter ea quæ κεφαλὴν βλάπτει, ponit anon. (Psellus) in Ideleri Phys. vol. 1, p. 270, 9 : Σκόροδα, ταρχὸς φουκᾶς, ab seq. nomine separandum et ταρχὸν, quod v., scrib. videtur.]

[Ταρχύω. V. Τάρχος.]

[Τάρχων, ωνος, ὁ, Tarchon, f. Telephi, de quo in Ταρχώνιον. Τάρχων, οντος, aruspex, ab Tyrrheno Lydo edoctus, ap. Jo. Laur. De ostent. c. 3, p. 8, A; 10, A; 12, B, ejusque cognominis, Æneæ æqualis, ibid. p. 12, A. L. Dind.] C

[Ταρχώνιον, πόλις Τυρρηνίας, ἀπὸ Τηλέφου παιδὸς Τάρχωνος. Ὁ πολίτης Ταρχωνῖνος, ὡς Ἀσσώριον Ἀσσωρῖνος, ἢ Ταρχωνιεὺς, ὡς Ἱππωνιεύς, Steph. Byz. Supra Ταρκυνία, Latine Tarquinii. De scriptura Τάρχων pro Τάρκων v. in Τάρκων. De urbe Muller. l. in Τάρκων citato. L. Dind.]

[Ταρῶνα, ἡ, Tarona, opp. Chersonesi Tauricæ, ap. Ptolem. 3, 6, 5.]

[Ταρωνίτης, ὁ, Taronites. Theophyl. Bulg. Epist. 4, p. 634, D : Τῷ Ταρωνίτῃ προέδρῳ, κυρίῳ Γρηγορίῳ· et omisso προέδρῳ 26, p. 659, E; 37, p. 674, C. L. Dindorf.]

[Τασιάκης, ὁ, Ægypti satrapa, ap. Diod. 17, 34, in libris duobus Στασιάκης scriptus, Σαβάκης, ut est ap. Arrianum, scribendus cum Freinshemio ad Curtium 4, 1, 28, p. 128, A. L. Dind.]

[Τάσιος, ὁ, Tasius, dux Roxolanorum, ap. Strab. 7, p. 306.]

Τάσις, εως, ἡ, Tentio, [Tentigo, Tenor, Gl.] Intentio, Contentio, Extentio, Distentio, ut quum [Ari- D stot. H. A. 1, 16 ante fin.] dicitur τάσιν ἔχων [καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ ἐπὶ πλάτος] pro Tentus, s. Intentus, Distentus. [Dioscor. Anth. Pal. 12, 42, 3 : Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρει χερὶ, καὶ τάχα... στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν. Aliter Plut. Mor. p. 1055, B : Τὰς τάσεις καὶ συνοχὰς καὶ νεύσεις ἐκείνας ἀφῆκας, Contentiones, Int. Sull. c. 18 : Βελῶν τάσιν οὐ λαβόντων. Apollod. Poliorc. p. 28, C : Κρίκοις πλαγίοις πρὸς τὴν τάσιν καταπησσομένοις. Hesychius : Ῥίζα, ἡ τοῦ τόξου τάσις· et in Ῥυσίαν βολάν. Idem : Ῥῆγμα, τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος. Ῥήγνυσκε, τάσις ἀνέμου. Quam gl. interpretes alii aliter corrigentes recte tamen servasse videntur τάσις, etsi etiam στάσις dicitur de ventis. De corporis tentionibus Aret. p. 3, 27 : Αἱ ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκαὶ ξὺν τῇ τάσι καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίκλησιν· 4, 15 : Χειρῶν καὶ σκελέων τάσις. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 268 : Διὰ βάθους αἰσθάνονται τῆς ὀδύνης χωρὶς βάρους ἢ τάσεως. Moschionis De mulierum pass. c. 57 in inscr. : Εἰ δὲ ἐκ τῆς ὁρμῆς καὶ τάσεως συνεχέστερον ἐν τῷ τόκῳ τὰ ῥεύματα συμβαίνουσι· inscr. c. 58 : Τίς ἐστιν ἐπιμέλεια τῶν μαστῶν τοῦ γάλακτος ἐπιρρέοντος σὺν τάσει καὶ βαρείᾳ ὀδύνῃ. Aristid. vol. 1, p. 314 : Θᾶττον ἢ εἴρηκα ἀνεῖθη ἡ τάσις. Leo philos. Consp. 7, 24, p. 217 Ermer. : Κάταγμά ἐστι τοῦ ὀστέου ἡ διαίρεσις καὶ δεῖ τάσει καὶ ἀντιτάσει χρῆσθαι. Photius s. Suidas interpr. non solum ἔκτασις, sed etiam δρόμος, Cursus.] Est et in oratione τάσις. Hermog. De invent. 4 : Τάσις δέ ἐστι τοῦ λόγου, ὅταν ὑπεραίρῃ τῷ μέτρῳ τοῦ λόγου τὸ πνεῦμα, μακρότερον γινόμενον τοῦ δύνασθαι ἐν ἰδίῳ ληφθῆναι τοῦ λέγοντος πνεύματι· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τάσις, τὸ ἀποτετάσθαι ἐπὶ μακρότερον ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα, Quum spiritus longius extenditur quam oporteat. [Dilatatio et productio orationis, quæ spiritum oratoris fatigat et superat. Sed hæc τάσις locum modo habet in defensionibus, ubi oratio est sedata, cunctans, nulloque affectu concitata. Contraria est ἡ καταφορὰ in accusationibus : vide Καταφορά. Ernest. Lex. rhet. De voce sive humana sive instrumentorum musicorum Strato Anth. Pal. 11, 187, 3: Ἐκ νήτης μετέβης οὕτω ταχὺς εἰς βαρύχορδον φθόγγον, ἀπ' ἰσχνοτάτης εἰς τάσιν ὀγκοτάτην, ubi obscœnam ambiguitatem animadvertit Jacobs. Plut. Mor. p. 1020, E: Ἔστι γὰρ διάστημα ἐν μελῳδίᾳ πᾶν τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δυοῖν φθόγγων ἀνομοίων τῇ τάσει· Chrysipp. ap. eund. p. 1047, A : Τῶν οἰκείων ὑποκρίσεων κατὰ τὰς ἐπιβαλλούσας τάσεις τῆς φωνῆς· Mus. p. 1133, B : Ἐν γὰρ τοῖς νόμοις (citharœdicis) ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάσιν· C : Νόμοι προσηγορεύθησαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν παραβῆναι καθ' ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως· ceterique Musici sæpe, ut Aristoxen. Harmon. 1, p. 12, 1 : Ὃ μὲν οὖν βουλόμεθα λέγειν τὴν τάσιν, σχεδόν ἐστι τοιοῦτον, οἷον μονή τις καὶ στάσις τῆς φωνῆς· et p. 3, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 36, 47, 65, 69, 71, 72, Euclid. Harmon. p. 1, 2, ubi dicit : Καλοῦνται δὲ τάσεις καὶ φθόγγοι, τάσεις μὲν ἀπὸ τῶν καθαπτῶν ὀργάνων παρὰ τὸ τετάσθαι, φθόγγοι δὲ, ἐπεὶ ὑπὸ φωνῆς ἐνεργοῦνται. Φθόγγοι δέ εἰσι τῇ μὲν τάσει ἄπειροι, τῇ δὲ δυνάμει καθ' ἕκαστον γένος ιη'. Theo Smyrn. Mathem. p. 79, A : Διαφέρουσιν ἀλλήλων οἱ φθόγγοι ταῖς τάσεσιν. L. D.] Galen. De san. tuenda 5 : Ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς. Quum acumen vocis intenditur. [Hesychius : Τοναία, φωνῆς τάσις. L. D. Τάσις φωνῆς, Vocis intentio, accentuatio, quæ et προσῳδία dicitur Dionysio De comp. 19, p. 133, 8. Ernest. l. c. Id. ib. 11, p. 61, 3; 63, 10, βαρείας καὶ ὀξείας. Athen. 2, p. 53, A : Κατ' ὀξεῖαν τάσιν. Etym. M. p. 609, 52 : Τὴν περισπωμένην τάσιν· et sæpissime Apollon. De pron., syntaxi et al. De prosodia etiam Porphyrius Περὶ προσῳδ. ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 103, 19 : Ἡ προσῳδία τάσις ἐστὶ φωνῆς ποιά, ἤγουν ποιότητά τινα ἔχουσα ἤχου· ἢ γὰρ ἐπιτεταμένη ἐστὶν ἢ ἀνειμένη ἢ μέση. L. Dind.]

[Τάσις, n. pr. viri, Chartæ Borg. p. 97.]

[Τασκοδροῦγοι, οἱ, Hæretici, qui et Montanistæ et Cataphrygæ : sic dicti a τάσκος, Phrygio idiomate, Paxillus, et δροῦγος, Nasus, quia solebant quo tempore deum precabantur, naso medium supponere digitum : hoc nimirum signo se ad justitiam ultro amplexandam paratos esse significantes. Timotheus Presb. (Cotel. Mon. vol. 3, p. 377, C : Τασκοδρουγοί· οὗτοι τὴν Γαλατίαν οἰκοῦσι· 378, A : Τασκοδρουγοὶ λέγονται τῇ γλώσσῃ τῶν Γαλατῶν, ἐπειδὴ τασκὸς παρ' αὐτοῖς ὁ πάσσαλος ἑρμηνεύεται, δροῦγος δὲ ὁ ῥώθων. Ἔστι δὲ αὐτοῖς συνήθεια τοιαύτη· ἐν ταῖς λεγομέναις παρ' αὐτῶν εὐχαῖς ἐπαναπαύουσι τὸν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς τῷ ῥώθωνι, καὶ οὕτως προσεύχονται.) Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν τρόπον λέγονται γαλατιστὶ Τασκοδρουγοὶ, ὅπερ ἑρμηνεύεται Πασσαλορυγχῖται. (Τασκοδροῦγοι ib. p. 421, A, et ap. Sophron. Fabric. B. Gr. ed. Harl. vol. 8, p. 357, C.) De iis agunt præterea Synod. VI, act. 11, Theodorit. C. hær. serm. 1, Epiphan. hær. 48, Nicetas in Thesauro fidei Cathol. l. 4, p. 193, schol. Basilic. l. 21, p. 581, etc. Ducang. Vitiose Τασκορδιουργοὶ Theodor. Stud. p. 258, B. Τασκοδρουγῖται Epiphanius vol. 1, p. iiiij, A, 396, B; 416, C; 2, p. 18, D; 128, B; 129, D. In Ἀσκοδρουγιτῶν corruptum in Antiochi Pandecte non correxit Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 502, 1 ed. Harl. Qua de scriptura v. Lequien. ad Jo. Damasc. vol. 1, p. 87, ubi Ἀσκοδρουγητῶν. L. Dind.]

[Τασκοὶ, οἱ, Tasci, gens Persica, ap. Dionys. Per. 1069, ubi Eust. annotat βαρυτόνως παρὰ πολλοῖς ἀνα-

γινώσκεσθαι. Salmasio Plin. Ex. p. 845 nomen erroris ab ipso Dionysio propagati suspectum.]

[Τασκομένης, ου, ὁ, Tascomenes, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 54 : Τασκομένης Τασκομένου Μάγνης ἀπὸ (Σιπύλου vel Μαιάνδρου).]

Τάσσω, vel Τάττω, ξω, τέταχα, Ordino [Gl.] (ut τάξις est Ordo : quamvis nomen hoc, quod Ordinem significat, ex illo ipso verbo factum sit, et, quatenus verbale est, sonet Ordinatio), [Qua signif. verbo Homero ignoto primus utitur Pind. Ol. 2, 33 : Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. Æsch. Suppl. 986 : Ἐμοῦ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους ἔταξαν· et fr. Palamed. in Ταξίαρχος cit. Ag. 332 : Τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει. Eur. Rhes. 626 : Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελοῖ· El. 908 : Τίνα μέσον τάξω λόγον ; Iph. T. 1046 : Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται πόνου; Menander fr. Plocii ap. Stob. Fl. 96, 20, 8 : Ἐν ἀγρῷ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο τῆς μερίδος ὢν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης. Herodot. 6, 48 : Διέπεμπε κήρυκας ἄλλους ἄλλῃ τάξας ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα· 7, 36 med.: Οὐκέτι χωρὶς ἑκάτερα τάξαντες (τὰ ὅπλα)· 1, 84 med. : Κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο φύλακος. Thuc. 4, 9 init. : Πολλοὺς ἐπὶ τὰ τετειχισμένα ... πρὸς τὴν ἤπειρον ἔταξε· fin. : Κατὰ τοῦτο ἔταξε τοὺς ὁπλίτας. Cum adj. Xen. Cyrop. 3, 3, 45 : Μικρὸν τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Isocr. p. 380, B : Οὐδεμίαν παρέσχεν αὑτὸν ἡμέραν τάξαι τοῖς στρατηγοῖς. Lysias p. 187, 35 : Οὐδ' ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ οὐδ' ἔστιν ὅπου ἑαυτὸν ὑμῖν τάξαι παρέσχε. Eademque signif. Lycurg. p. 153, 19, 28; 155, 14, τὸ σῶμα παρασχόντα vel παρέσχετο τάξαι.] Colloco : sed ea potissimum Collocandi signif., qua dicimur milites collocare, quum aciem instruimus : quam signif. aliqua derivata sequuntur. [Æsch. Sept. 284 : Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον εἰς ἑπταπύλους ἐξόδους τάξω μολών· 448 : Ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ ... αἴθων τέτακται λῆμα· 570 : Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος· Pers. 366 : Τάξαι νεῶν στῖφος μὲν ἐν στίχοις τρισίν· 381 : Πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος. Eur. Heracl. 676 : Μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας· Phœn. 749 : Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν· 1096 : Ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξε· Rhes. 491 : Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα· 520 : Δείξω δ' ἐγώ σοι χῶρον ἔνθα χρὴ στρατὸν τὸν σὸν νυχεῦσαι τοῦ τεταγμένου δίχα· 612 : Πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος· Suppl. 661 : Ἱππότην ὄχλον πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον· et notabili constr. 657 : Καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ δεξιὸν τεταγμένους κέρας παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας. (Plat. Leg. 9, p. 878, D : Στρατευέσθω καὶ τὰς ὑπὲρ ἐκείνου πολεμικὰς ταττέσθω τάξεις· eademque constr. Phædr. p. 247, A : Ἡγοῦνται κατὰ τάξιν ἣν ἕκαστος ἐτάχθη. Æschin. p. 54, 37 : Τὴν τάξιν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ· Dio Cass. 38, 46 : Τὴν τάξιν ἣν ἐτάχθην ὑπὸ τῆς πατρίδος· Lucian. Demosth. enc. c. 44 : Μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών· Plut. Phoc. c. 26 : Ἀπολελοιπὼς ἣν ἐτάχθης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τάξιν, confert Lobeck. Paralip. p. 517, additis exx. ubi cum præp. εἰς vel ἐπὶ, et ubi genit. ponitur, Lysiæ p. 140, 30 : Ἐάν τις προσιόντων τῶν πολεμίων τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος τῆς δευτέρας γένηται· et 147, 11, ab HSt. supra cit. ubi omissum τάξεως· Platonis ap. Athen. 1, p. 5, C : Τῆς τελευταίας (ita Casaub. pro τελευτῆς) πολὺ κράτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως. Plato Critiæ p. 108, C : Τῆς ὑστέρας τεταγμένος ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον ἔτι θαρρεῖς.) Cycl. 484 : Τίς πρῶτος, τίς δ' ἐπὶ πρώτῳ ταχθείς; Herodot. 7, 161 fin. : Ὅμηρος ἔφησε ... τάξαι τε καὶ διακοσμῆσαι στρατόν, quorum alterum tantum est Il. B, 554. Id. 1, 80 med. : Τὰς καμήλους ἔταξε ἀντία τῆς ἵππου· 191 init. bis; 3, 155 med. bis; 9, 10, 22. Pass. 1, 80 init. : Ὡς εἶδε τοὺς Λυδοὺς ἐς μάχην τασσομένους.] Thuc. 4, [8 : Ὁπλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτὴν (Sphacteriam) καὶ παρὰ τὴν ἤπειρον ἄλλους ἔταξαν· 125 : Ἐκδρόμους ἔταξε τοὺς νεωτάτους· 93 init.] : Τάσσειν καὶ παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην. Sic τάσσεσθαι sæpe dicuntur milites. 3, [107] : Ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην. Et sine hac adjectione, ap. Eund. 2, [81] : Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες τεταγμένοι τε προσῄεσαν, Ibant instructa acie. Rursum 3, [107] : Τὸ δὲ ἄλλο

A (κέρας) Ἀκαρνᾶνες ὡς ἕκαστοι τεταγμένοι ἐπεῖχον, Ut cuique locus in acie obtigerat. [Et ib., ἀναμὶξ τεταγμένοι.] Herodian. 3, [7, 8] : Πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Lysias [p. 147, 11] : Καὶ πάντων προειδότων ὅτι δεήσει κινδυνεύειν, ἑτέρων ἀναδυομένων, ἐγὼ διεπραξάμην ὥστε τῆς πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις· ita enim ap. eum legitur, subaudiendo sc. substantivum τάξεως, quod alibi addit : pro qua lectione habetur alia mendosa, sc. τοῖς πρώτοις, in edit. Comm. Bud. [De constr. cum gen. v. supra.] Ubi etiam scribit τεταγμένους milites Æliano esse Centuriatos et merentes : contra ἀτάκτους Qui non sunt in numeros redacti. [Iidem contrarii ap. Xen. Comm. 3, 1, 7, Cyrop. 1, 6, 35, ut τεταγμένοι et τεταραγμένοι in locis in Ταράττω citatis.] Dicitur autem et ταχθεὶς εἰς τάξιν, ut τάσσειν εἰς τάξιν. [Cum ead. præp. Herodot. 7, 21 : Οἱ μὲν νέας παρείχοντο, οἱ δὲ ἐς πεζὸν ἐτετάχατο· 81 : Ταῦτα ἦν τὰ κατ' ἤπειρον ἔθνεα τεταγμένα ἐς τὸ πεζόν· et ib. 96; 9, 32. Et de classe 7, 203 : Τῶν ἐς
B τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντων· 8, 1, 66. Idem cum eadem et aliis præpp., 7, 212 : Οὗτοι ἐς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτραπόν· 8, 76 : Οἱ ἀμφὶ τὴν Κυνόσουραν τεταγμένοι· 85 : Κατὰ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες· 9, 15 : Παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν τεταγμένοι· 69 : Τοῖσι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἡραῖον. Cum adv. 5, 109 : Εἰ πεζῇ βούλεσθε ταχθέντες διαπειρᾶσθαι, et ib. τάσσεσθαι πεζῇ. Cum accuss. absolutis 4, 120 : Αὕτη μέν σφι μία ἦν μοῖρα τῆς βασιληίης τεταγμένη ταύτην τὴν ὁδὸν ᾗπερ εἴρηται· 9, 69 : Οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα, οὐδένα κόσμον ταχθέντες ... ἐτράποντο. Xen. Cyrop. 1, 6, 43 : Τάττειν εἰς μάχην στρατιάν· 2, 3, 22 : Ὑστάτους ἔχων τοὺς πρώτους εἰς μάχην τεταγμένους· Anab. 1, 2, 15 : Ὡς νόμος αὐτοῖς εἰς μάχην οὕτω ταχθῆναι. Lycurg. p. 149, 42 : Τοὺς στρατηγοὺς τάττειν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων. Et cum ead. præp. signif. eadem qua infra cum ἐπὶ, Xen. H. Gr. 4, 2, 13 : Διωμολογοῦντο εἰς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα.] Sed ut voce pass. τεταγμένοι hi dicuntur, ita etiam voce media. [Cujus præs. est Æsch. Suppl. 977 : Τάσ-
C σεσθε, φίλαι δμωΐδες, οὕτως ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναός· idemque aut cetera tempora sæpissime ap. historicos. Fut. tert. Thuc. 5, 71 fin. : Νομίζων τὸ κατὰ τοὺς Μαντινέας βεβαιότερον τετάξεσθαι. Eadem cum præp. Xen. Anab. 2, 3, 19 : Μόνοι τῶν κατὰ τοὺς Ἕλληνας τεταγμένων οὐκ ἔφυγον. Cum præp. ἐπὶ Cyrop. 2, 1, 9 : Τάττομεν ἡμᾶς μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς μένοντας· 7, 5, 27 : Οἱ ἐπὶ τοὺς φύλακας ταχθέντες. Et seq. dat. H. Gr. 4, 4, 9 : Εὑρόντες τεταγμένους Λακεδαιμονίους μὲν ἐπὶ τῷ δεξιῷ ἑαυτῶν, Oppositos dextro cornu suo. Œc. 4, 19 : Ἀριαῖος ἔτυχεν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ κέρατι τεταγμένος, Positus in lævo, pro quo Polyb. 1, 34, 4 : Οἱ ταχθέντες ἐπὶ τοῦ λαιοῦ κέρως. Sed Reip. Lac. 13, 7 : Οὓς δεῖ ἐπὶ τούτοις τετάχθαι, Post illos collocari, quod H. Gr. 7, 2, 4 : Λόχων τῶν μετ' αὐτοὺς τεταγμένων.] Interdum legitur Ταξάμενοι. Synes. : Ταξάμενοι οὖν περιέμενον ὡς, ἢν ἐμβάλωμεν, ἀμυνούμενοι, Acie instructa stantes. Idem, Καὶ ἡμεῖς ἐταξάμεθα, ὡς, εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. [Thuc. 2, 20 : Ὡς ἐς μάχην ταξάμενον μεῖναι· 4, 11 init. : Ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν· 35 init. 4, 73 med., 93 fin., 67 med., 68 fin. Aristid.
D vol. 2, p. 81 : Τοὺς οὐ μετὰ πολεμίων ταξαμένους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ... πολεμίους ἀντιταξαμένους. Photius : Τάξασθαι, ταχθήσεται (—ῆναι) ὡς εἰς πόλεμον. || Transitive Eur. Heracl. 664 : Στρατὸν καθίζει τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων. Et Andr. 1099 : Ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν, φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δόμοις. Xen. Anab. 5, 4, 22 : Τὰς βαρβάρους ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κατὰ ταὐτὰ ταξάμενοι.] Dicitur porro et de navibus hoc verbum. [Herodot. 8, 16 init. : Ὡς δὲ ταξάμενοι οἱ Ξέρξεω ἐπέπλωον.] Thuc. [1, 48 : Οὕτω μὲν Κερκυραῖοι ἐτάξαντο·] 2, [85 : Ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν· 90 :] Ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. [3, 78 init. : Κύκλον ταξαμένων αὐτῶν περιέπλεον. Et 77 fin. : Εἴκοσι ναυσὶ πρὸς τοὺς Κερκυραίους ἐτάξαντο· 78 init. : Προσέπεσον ταῖς ἐφ' ἑαυτοὺς τεταγμέναις.] Idem eod. l. [3, 13 med.] : Νῆές τε αὐτοῖς αἱ μὲν περὶ τὴν ἡμετέραν εἰσίν, αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχαται. [Ib. 84 init. : Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι. Activo 2, 90 init. Xen. H. Gr. 1, 6, 29 : Παρὰ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι.] Cum

illo autem priore loco convenit hic Xen. [Hell. 3, 4, 13] : Οἱ μὲν Ἕλληνες ἱππεῖς, ὥσπερ φάλαγξ, ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι [παρατετ.]. Itemque hic [6, 2, 21] : Οἱ δ' ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, ἀσθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς φάλαγγος ἔχειν· quibus verbis significat, a fronte introrsus octonariam militum dispositionem fuisse, Bud. [Anab. 1, 2, 15 : Ἐτάχθησαν ἐπὶ τεττάρων. De constr. cum εἰς v. supra.] Sed et τάττειν τὸν κόσμον, Ordinare mundum, Idem vertit ap. Plat. Epimonide [p. 986, C] : Ὃν κόσμον ἔταξε λόγος ὁ πάντων θειότατος. [De rebus etiam Xen. Comm. 3, 1, 9 : Εἴ σε ἀργύριον ἐκέλευσε πρῶτον μὲν καὶ τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν· 7 : Ἐπειδὰν ταχθῇ κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς τὰ μήτε σηπόμενα μήτε τηκόμενα (ξύλα)· Œc. 3, 3 : Ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται· 8, 2 : Οὐ τάξας σοι παρέδωκα ὅπου χρὴ ἕκαστα κεῖσθαι· 14 : Ὅπου ἕκαστον (γράμμα nominis Σωκράτους) τέτακται· 18 : Ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν κατασκευήν. Geopon. 2, 26, 1 : Μὴ κατὰ ἄνεμον τάττειν τὴν ἅλω· 14, 6, 6 : Τάξας ἐν τοῖς τοίχοις μίαν θυρίδα φωτὸς ἕνεκεν.] Multo autem latius extendendo hanc Collocandi signif., itemque Ordinandi, interdum dicitur τάττω σε μετὰ τῶν ἀδελφῶν, q. d. Colloco te inter fratres, pro In ordinem fratrum repono, In fratrum numero te habeo, Fratris loco te habeo. Synes. : Τὸν δ' ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον εὖ οἶδ' ὅτι φρονῶν ὅσα ἐγὼ, μετὰ τῶν συγγενῶν τάττεις. [De eadem constr. v. infra dicenda.] Sic τάττω εἰς, ap. Xenoph. : Ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους, κτλ., In eam classem me adopto, Bud. [Comm. 2, 1, 7 : Εἰ τοὺς ἐγκρατεῖς εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν· et sæpius in seqq., ubi εἰς τὴν τῶν βουλομένων τάξιν. Ib. 1, 11 : Οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν ἐμαυτὸν τάττω. Plato Polit. p. 289, E : Ὅσοι εἰς ὑπηρετικὴν ἑκόντες αὑτοὺς τάττουσι.] Eadem certe constr. dicitur εἰς ἄνδρας ταχθεὶς, qui et εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενος, item εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος. [Eadem signif Demosth. p. 245 ult. : Ὁ γὰρ ἐνταῦθα ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας εἰμὶ ἐγώ. Cum præp. ἀπὸ Ælian. V. H. 2, 41 post med. : Καὶ Νικοτέλην δὲ τὸν Κορίνθιον οὐ χρὴ ἀπὸ τούτων τάττειν. Cum ἐν Lysias p. 140, 30 : Ἐὰν δέ τις ἐν τοῖς ὁπλίταις τεταγμένος ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ἀναφανῇ.] Idem affert ex Aristot. hoc verbum cum alia constr., sc. cum præp. ἐν : Ἔταξαν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, pro In doctrinarum numerum redegerunt, annumerarunt, et locum dederunt. [Id. Metaphys. 1, p. 17, 26 : Ἐοίκασι δ' ὡς ἐν ὕλης εἴδει τὰ στοιχεῖα τάττειν.] Cui loco similis est hic, qui affertur ex Plut. Solone [c. 3], Αὑτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, In pauperum ordinem se redigit, Inter pauperes se numerat, Pauperibus se annumerat. [Aliter Demosth. p. 302, 7 : Ἐπεπείσμην ὑπὲρ ἐμαυτοῦ μήτε γράφοντ' ἂν ἐμοῦ γράψαι βέλτιον μηδένα μήτε πράττοντα πρᾶξαι κτλ. Διὰ ταῦτα ἐν πᾶσιν ἐμαυτὸν ἔταττον· 1474, 13 : Ἐκεῖνος αὑτὸν ἐν τῷ περὶ τὴν διοίκησιν μέρει τάξας τῆς πολιτείας. Æschines p. 29, 15 : Εἰμὶ μὲν γὰρ κινδυνεύων ἐγὼ νυνὶ περὶ τοῦ σώματος, τῆς δὲ κατηγορίας τὴν πλείστην πεποίηται Φιλοκράτους καὶ Φρύνωνος καὶ τῶν ἄλλων συμπρέσβεων καὶ Φιλίππου καὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν Εὐβούλου πολιτευμάτων· ἐν ἅπασι δὲ τούτοις ἐγὼ τέταγμαι.] Et rursus e Xen. [Comm. 2, 4, 6] : Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν ἐλλεῖπον φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, pro Se substituit vicarium. [Eadem constr. aliter Thuc. 3, 86 init. : Αἱ ἄλλαι πόλεις, αἵπερ καὶ πρὸς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων... ξυμμαχίαν ἐτάχθησαν. Et cum accus. pers. Dinarch. p. 110, 33 : Οἷς πρότερον ἔφη διαφέρεσθαι, πρὸς τούτους ἔταξεν αὑτόν. Cum dat. Diod. 2, 29 : Πρὸς τῇ θεραπείᾳ τῶν θεῶν τεταγμένοι· 3, 21 : Οἱ πρὸς τούτοις τετ., ubi al. ταῦτα. Præp. περὶ jungit Diodor. 17, 118 : Διὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ τεταγμένου περὶ τὸν κύαθον.] Cui loco subjungit hunc Dem. [p. 438, 5] : Ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, ηὐτομόλησε καὶ προὔδωκε κτλ., pro Qui se inter eos censeri voluit. Qui locus melius convenit cum præcedentibus, quam ille Xen., in quo vertit Se substituere vicarium, ideoque potius eos proxime subsequi debuit. [Cum inf. etiam Xen. Hipparch. 2, 9 : Τοῖς δὲ πολεμίοις οὐδεὶς ἑκὼν αὑτὸν τάττει μάχεσθαι. Æschines p. 20, 4 : Λέξω πρῶτον περὶ Ὁμήρου, ὃν ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν εἶναι τάττομεν.] Interdum τάττω est Certum hominem alicui rei præficio, constituo, Destino : ut Idem scribit, afferens tamen locum Xen., in quo non activa [ut Anab. 3, 1, 25 : Εἰ δ' ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖσθαι, οὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν], sed pass. voce utitur [Cyrop. 4, 5, 6] : Ὁ δὲ τασσόμενος πορεύεσθαι, ἔφη, πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; [De constr. cum inf. v. infra. Eadem, sed signif. paullo diversa, Lysias p. 193, 33 : Ἀποθανόντες οὗπερ ἐτάχθησαν μάχεσθαι. Id. p. 115, 46 : Τούτων μὲν οὖν ἀδικούντων μετρίως ἂν ἠγανάκτουν, ἡγούμενος τετάχθαι τοὺς μὲν ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν, τοὺς δὲ φίλους εὖ, Meum esse.] Talis autem est usus hujus verbi et in isto Aristot. l. [De mundo c. 7] : Τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς μία τῶν Μοιρῶν Ἄτροπος, Constituta est iis quæ præterierunt, Suæ illi partes assignatæ sunt, Officium suum illi constitutum est et assignatum. [Æsch. Suppl. 504 : Τούτῳ μὲν εἶκας, καὶ τεταγμένος κίοι. Soph. El. 709 : Οἱ τεταγμένοι βραβῆς· 759 : Σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι.] Sed et verbo Præfici non minus commode quam alio ullo videtur τάσσεσθαι reddi eo in loco posse. Apud Plat. De rep. 1, [p. 345, D] alia constr. : Τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ut dicitur Præfici alicui negotio. [Leg. 4, p. 719, E : Ὁ τεταγμένος ἐπὶ τοῖς νόμοις· 12, p. 952, E : Τοὺς ἐπὶ τούτοις ἄρχοντας τεταγμένους· Crit. p. 50, C : Οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι νόμοι.] Cum hac ipsa constr. habes ex Isocr. [p. 106, B] : Τοὺς ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς τιμωρίαις τεταγμένους. [Æsch. Pers. 298 : Τῶν ἀρχελάων δ' ὅστ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς ἀνάνδρον τάξιν ἠρήμου θανών. Soph. Ant. 142 : Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους. Eur. Ion. 1040 : Ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκποιήσομεν· fr. Alcumen. ap. Stob. Fl. 62, 24 : Καθ' ὅτῳ τεταγμένος εἴη τις, ἐνδόντα δεσπόταις ποιεῖν· et ap. Plut. Mor. p. 965, E : Ὁ τῆς Τύχης παῖς κλῆρος ἐπὶ τούτῳ ταγείς. Herodot. 1, 191 med.; 2, 38 init.; 7, 169 init. Xen. Cyrop. 8, 6, 17 : Ἄνδρα ἐφ' ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε· 4, 6, 1 : Οἱ ἐπὶ τῷ τὰ ὅπλα παραλαμβάνειν τεταγμένοι· et alibi. Cum dat. pers. Polyb. 1, 44, 1; loci 2, 60, 8, sec. conj. Schweigh. τεταγμένων pro πεπραγμένων. Diodor. 13, 14 med. : Τοὺς ἐπὶ ταῖς ἡγεμονίαις τεταγμένους. Max. Tyr. Diss. 29, vol. 2, p. 74, 4 : Ἐπὶ αἰχμῇ καὶ ἀσπίδι τεταγμένον.] At vero activa voce cum ἐπὶ habente accus. ex Aristot. Polit. 3, [7] : Τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Et ex Plat. De rep. 2, [p. 371, C] : Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην. [Lys. p. 209, B : Σὲ ἐπὶ τοῦτο τάττουσιν· Tim. p. 47, C : Λόγος ἐπ' αὐτὰ ταῦτα τέτακται. Dionys. A. R. 1, 82 init. : Τάττειν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔργον.] Affertur præterea ex Isocr. [p. 112, D] : Ἐπὶ τὰς πράξεις σὲ τάττουσι, pro Præficiunt te negotiis. [Id. p. 263, B : Τοὺς ἀκριβεῖς ἐφ' ἑτέραν ἐπιμέλειαν τάττεσθαι τοιαύτην. Aristoph. Av. 638 : Ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς. Xen. Ag. 2, 25 : Ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα ἑαυτὸν ἔταξε· Cyrop. 5, 4, 2 : Ὁ ἐπὶ ταῦτα ταχθείς· 8, 3, 28 : Ὤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη. Polyb. 5, 63, 4 : Οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα καὶ Σωσίβιον ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ταχθέντες. Diod. 11, 47 : Ταχθεὶς ἐπὶ τὴν διάταξιν τῶν φόρων· 18, 3 med. : Σέλευκον ἔταξεν ἐπὶ τὴν ἱππαρχίαν· et sæpius Plut. Cum accus. pers. Xen. H. Gr. 3, 4, 20 : Ξενοκλέα ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς.] Et ex Dem. [p. 217, 19] : Ἐτάξατε στρατηγὸν ἐπ' αὐταῖς τριήρεσι, pro Præfecistis triremibus. At vero [p. 107, 20], Ἐφ' [Οὐδ' ἐφ'] ἑνὶ τούτων ἐμαυτὸν ἔταξα, pro Unum horum mihi sequendum delegi. [Ἓν S, recte, ut videtur. Cum genit. p. 143, 23 : Τὴν τάξιν, ἐφ' ἧς ὑμῖν τετάχθαι προσήκει ἕτερος· 1413, 18 : Τῆς διανοίας ἐπὶ τοῦ λέγειν καὶ βουλεύεσθαι τεταγμένης. L. Dind. Τεταγμένος ἐπὶ τῶν πραγμάτων, Polybius 3, 12, 5; 69, 4. Ἐπὶ τῆς πόλεως, 1, 45, 11; ἐπὶ τῶν δυνάμεων, 24, 3; 49, 4. Ἐφ' ὧν ἐτετάχει Φίλωνα, 5, 65, 7. Schweigh. Lex. Diodor. 11, 15 med. : Τοὺς ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένους, ubi duo ἡγεμονίᾳ, ut supra. Sed Plut. Dion. c. 9 : Μαρτύων τινὰ τῶν τετ. ἐφ' ἡγεμονίας· Niciæ c. 13 med., ἐφ' ἡγεμονίας τινός· Cleom. c. 38, ἐπὶ τῆς σφαγῆς. Clemens Al. Protr. p. 33 : Διόνυσον δὲ ἤδη σιωπῶ τὸν Χοιροψάλαν· Σικυώνιοι τοῦτον προσκυνοῦσιν ἐπὶ τῶν γυναικείων τάξαντες τὸν Διόνυσον μορίων. L. D. Hesych. in Βουμέτρης : Ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος. Hemst. De præfectis provinciarum Georg. Sync. p. 264, D : Περδίκκας ἐπὶ τῆς μεγάλης τάττεται Φρυγίας. Sed ap. Herodot. 5, 109 : Ἡμεῖς μὲν

νυν ἐπ' ου ἐτάχθημεν, ταύτῃ πειρησόμεθα εἶναι χρηστοί, restituendum ex aliis libris ὅκου. Præp. πρὸς jungit Xen. Anab. 2, 3, 11 : Τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων· Cyrop. 5, 4, 7. Et cum dat. Polyb. 15, 27, 7 : Νικοστράτῳ τῷ πρὸς τοῖς γράμμασι τετ.] Sed ut ad passivum redeam, affertur et ex Herodoto [4, 133] ταχθεὶς cum eadem illa constr., in qua habuisti τασσόμενος e Xenoph., ubi ille scribit, Ταχθεὶς παρὰ τὴν λίμνην φρουρέειν, Cui datum erat negotium paludis custodiendæ. [Quod imitatur Dio Cass. p. 19, 17. Æsch. Eum. 279 : Ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου· 639 : Λεώς, ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. Soph. OEd. Col. 639 : Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν τάξω φυλάσσειν· Ph. 6 : Ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο. Æschines p. 34, 24 : Καὶ τὴν δέησιν οὐκ ἐπελαθόμην τὴν Δημοσθένους, ὅτι ταχθείη λέγειν, ἐάν τι παραλίπωμεν ἡμεῖς, ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως.] Sic ex Plut. Camillo [c. 32] : Οἱ δὲ τοὺς τόπους ἀναλαβεῖν καὶ ὁρίσαι ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Καμίλλου. [Cum accus. sine infinitivo Eur. Alc. 49 : Οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. — Κτείνειν ὃν ἂν χρῇ; Τοῦτο γὰρ τετάγμεθα. Quibus ll. omnibus eadem obtinet signif. Imperandi l. Jubendi, qua act. utitur Soph. El. 1495 : Τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με;... — Μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα τὸν ἀμόν· Ant. 734 : Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς. — Πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; Et pass. Ph. 1181 : Ἴωμεν ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. Et de pers. OEd. Col. 851 : Πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω. Eur. Hec. 223 : Ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης τάσσουσιν εἶναι· fr. Sylei ap. Philon. vol. 2, p. 461, 26 : Τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις· Bacch. 475 : Οὐκ ἐγὼ 'τασσον τάδε· Hel. 1390 : Χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὡς ἔταξεν ὁ ξένος· Suppl. 245 : Κόσμον φυλάσσουσ' ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις· 460 : Τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν λέξανθ' ὅσ' ἂν τάξῃ τις ὡς τάχος πάλιν χωρεῖν· Cycl. 632 : Οὐκοῦν σὺ τάξεις οὕστινας χρεὼν ... ἐκκαίειν· Heracl. 479 : Οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους· Tro. 264 : Τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως· eademque constr. 1260, Cycl. 30, fr. OEnei ap. Athen. 15, p. 666, C. Aristoph. Eccl. 766 : Ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ· 766. Herodot. 2, 124 med. : Διαπεραιωθέντας δὲ τὸν ποταμὸν πλοίοισι τοὺς λίθους ἑτέροισι ἔταξε ἐκδέκεσθαι· 3, 25 init., Ἑλλήνων τοὺς παρεόντας τάξας ὑπομένειν· 8, 13 : Τοῖς ταχθεῖσι περιπλώειν. Thuc. 3, 22 fin. : Οἱ τριακόσιοι : οἷς ἐτέτακτο παραβοηθεῖν· 4, 110 fin. : Τοσοῦτοι μόνοι ἀνδρῶν εἴκοσι τὸ πρῶτον ταχθέντων οὐ κατέδεισαν εἰσελθεῖν. Et sæpissime iisdem modis Xen. et alii quivis. ‖ Signif. Constituendi de paciscentibus Eur. Phœn. 71 : Τὼ δὲ ξυμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος φεύγειν. Et ib. 542 : Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε. Thuc. 3, 61 fin. : Οὐκ ἠξίουν οὗτοι, ὥσπερ ἐτάχθη τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν. Eadem Constituendi signif. cum inf. Plato Polit. p. 305, B : Τὰ δίκαια ταχθέντα εἶναι καὶ ἄδικα.] Huc pertinet τεταγμένοι ex Plut. de agentibus stationes, VV. LL. At ταχθεὶς ἐπ' Αἴγυπτον, quod et ipsum ex Herodoto [3, 62 init.] affertur, videri queat ad illum verbi Constituo usum magis proprie pertinere, quo dicit Cic. Constituere regem populis. [Dicitur de præcone in Ægyptum misso, ut loco sub initium cit. 6, 48. Id. cum præp. ἐς 9, 22 init. : Οὗτοι ἔσαν οἱ πρὸ τῶν ἄλλων... ἐς Ἐρυθρὰς ταχθέντες.] Affertur et ταχθέντες sine præp., cum nomine πρέσβεις [ex Demosth. p. 363, 3], et exp. Constituti s. Designati legati. [Absolute Soph. Ph. 1144 : Κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς. Eur. Iph. A. 1363 : Ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο; Xen. Anab. 1, 6, 6 : Ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ ἐπολέμησεν ἐμοί· 2, 6, 13 : Οἵτινες ὑπὸ πόλεως τεταγμένοι παρείησαν αὐτῷ. Cum duplici accus. Lycophr. 1469 : Ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης. Xen. H. Gr. 4, 1, 37 : Ἐὰν βασιλεὺς ἐμὲ ὑπήκοον ἐκείνου τάττῃ· 7, 1, 24 : Ἄρχοντας ἔταττον οὕστινας κἀκεῖνος κελεύοι. Aristid. vol. 1, p. 514 : Ἐμαυτὸν ἔταξα διάκονον.] Quemadmodum porro dicitur aliquis τάσσεσθαι, sic etiam aliquid τάσσεσθαι, id sc. cui aliquem præficimus, et quod ei injungimus. Atque adeo affertur ex Soph. [Aj. 528] τὸ ταχθὲν τελεῖν, pro Facere quod imperatum est, Imperium exequi : ut sc. sit ταχθὲν pro προσταχθέν. [Ap. Herodot. 9, 32 init. : Τῶν ἐθνέων τῶν ὑπὸ Μαρδονίου ταχθέντων, vera videtur scriptura Μαρ-

A δονίῳ.] Jam vero quæ afferuntur ex Luciano, Τάττεται ὑπὸ θεῷ, pro Subjicitur deo, et [Apol. c. 11] τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ, pro Subjectus sum alii, possunt et ad Ordinandi et ad Constituendi signif. referri; nam τάττομαι ὑπ' ἄλλῳ non est aliud quam τάττομαι ὑπ' ἐξουσίαν ἄλλου : ut legimus ap. Luc. 7, [8] : Ὑπὸ ἐξουσίαν ταττόμενος, quod redditur Sub potestate constitutus. [Utroque casu Polyb. 3, 16, 3 : Τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πόλεις τὰς ὑπὸ Ῥωμαίους ταττομένας· 5, 65, 7 : Τοὺς ὑφ' αὑτὸν ταττομένους· 8, 18, 1. Sed 17, 11, 4 : Τῆς Χαλκίδος καὶ τοῦ Κορίνθου ὑπὸ τῷ Μακεδόνι ταττομένων. Diod. 2, 26 fin. : Πρὸς ἅπαντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν τεταγμένους· 4, 9 med. : Τὸν Ἡρακλέα τετ. ὑπὸ τὸν Εὐρυσθέα· 15, 28 : Τὰς ὑπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους τεταγμένας πόλεις· et infra : Πολλοὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς τετ. 18, 3 : Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἡγεμόνας τετ. Sed, nisi fallit scriptura, 19, 71 fin. : Ἱμέραν ὑπὸ Καρχηδονίοις τετάχθαι. Aliter Lucian. Adv. ind. c. 20 : Ὁ Ψευδαλέξανδρος καὶ Ψευδοφίλιππος καὶ ... Ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων, de vocc. cum ψευδο— compositis. Longin.
B De subl. 33, 5 : Τῇ ἐμβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον.] Rursumque qui τάττεται ὑπ' ἄλλῳ, non ejusdem est ordinis, sed inferioris : ut contra μετ' ἐμοῦ τέτακται ex Greg. Naz. habemus pro Mei est ordinis. [Aliter Thuc. 2, 63 : Τὸ ἄπραγμον οὐ σώζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον.] At ex Philostr. Τάττω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, pro Accedo tuæ sententiæ. [Polyb. 17, 3, 11 : Λυσιμάχειαν μετ' Αἰτωλῶν ταττομένην. Et proprie 2, 67, 2 : Οἱ μετὰ τῶν Κλεομένους ἱππέων ἐξ ἀρχῆς ταχθέντες εὔζωνοι. Dionys. A. R. 8, 47 fin. : Εἰ δὲ σὺν ἐμοὶ τάξεις σεαυτήν, οὐδενὸς ἔτι μοι δεήσει· pro quo ib. med. : Μετὰ τῶν ἐχθίστων ἐμοί τε καὶ σεαυτῇ τεταγμένην. Plut. Alex. c. 11 med. : Κηρυττόντων τοὺς τὴν Ἑλλάδα βουλομένους συνελευθεροῦν τάττεσθαι μετ' αὐτῶν· Mor. p. 225, C.] Ceterum antequam longius a verbo Constituo discedam, sciendum est, τεταγμένον pro Constituto [Ordinato, Stato, Fixo, Gl.] dici, ea quoque signif., qua dicitur Tempus alicui rei constitutum (quo pertinet ap. Terent. Constitutæ nuptiæ in hunc diem) : nam τεταγμένη ἡμέρα [Xen. Cyrop.
C 1, 2, 4, etc.], et τεταγμένη ὥρα [Eur. Bacch. 723 : Τὴν τεταγμένην ὥραν ἐκίνουν θύρσον], et τεταγμένος χρόνος, dici eodem solent modo pro Tempore constituto, stato. [Æsch. Eum. 946 : Μῆλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ. Herodot. 2, 41 med. : Ἐπεὰν προσίῃ ὁ τεταγμένος χρόνος. Isocr. p. 117, D.] Synes., inquit Bud., ἡμέραν διηγορευμένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμένην, et διωρισμένην, s. συγκεκροτημένην et συγκειμένην, Compactam et condictam diem. Idem, ἡμέρα τεταγμένη, Dies constitutus et certus. [Isæus (Lysias) ap. Poll. 7, 14 : Οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν.] Et χώρα τεταγμένη, Xen. [Cyrop. 5, 3, 40, OEc. 8, 22], Locus condictus. [Ib. 4, 7 : Τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον. Absolute Cyrop. 6, 2, 37 : Οὗτοι δὲ ὁπλοφόρου μὲν τάξεως ἀπολελύσονται, ἃ δ' ἐπίστανται, τῷ βουλομένῳ μισθοῦ ὑπηρετοῦντες, ἐν τῷ τεταγμένῳ ἔσονται. Id. ib. 1, 2, 5 : Παρέχειν μάλιστα τὰ τεταγμένα ποιοῦντες· 3, 18 : Ὁ σὸς πρῶτος πατὴρ τεταγμένα μὲν ποιεῖ ἃ ποιεῖ τῇ πόλει, τεταγμένα δὲ λαμβάνει· H. Gr. 3, 3, 4 : Θύοντος αὐτοῦ τῶν τεταγμένων τινὰ
D θυσιῶν· Cyrop. 8, 4, 5 : Οὐ μέντοι ἀθάνατον τὴν ταχθεῖσαν ἕδραν κατεστήσατο· 3, 8 : Οὕτω διαδοὺς ᾗ ἐτάχθη. Demosth. p. 200, 11 : Τὸν λείποντα τὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τάξιν ταχθεῖσαν ἄτιμον οἴεσθε προσήκειν εἶναι. Quæ etiam ad signif. Imperandi referri licet. Polyb. 17, 1, 1 : Ἐπελθόντος τοῦ τεταγμένου καιροῦ· 9, 3 : Πάντες ἧκον ἐπὶ τὸν ταχθέντα τόπον. Isocr. p. 190, D : Περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τετ. ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, Usitatis. 293, C : Οἱ ποιητικοῦ πράγματος τεταγμένην τέχνην παράδειγμα φέροντες λελήθασι σφᾶς αὐτούς, Fixam et firmam.] Plut. [Mor. p. 190, A; 219, A, Crass. c. 2] : Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, Certa et fixa. Unde τεταγμένα dicuntur Quæ constitutas et statas vices habent, ut ortus occasusque siderum. Nec vero a Constituendi signif. remotum mihi videtur verbum τάττω, (ab ea quidem certe, qua dicimus Pretium s. Mercedem et Stipendium constituere) [Herodot. 6, 79 : Ἄποινα δέ ἐστι Πελοποννησίοισι δύο μνέαι τεταγμέναι κατ' ἄνδρα αἰχμάλωτον ἐκτίνειν], et quum jungitur accusativo τιμήν, τὰ ἐπιτίμια, vel

τὴν ἀξίαν. [Plut. Sertor. c. 13 med.: Καθ' ἕκαστον ἀσκὸν ἀργύριον συχνὸν τάξας.] Aristot. OEcon. 2, [17]: Εἶτα ἐξαγωγὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες τιμὴν, Quum pretium constituissent. [Cum eod. voc. signif. Honoris Nicol. Damasc. p. 238, 17 ed. Cor.: Ὁ πατὴρ αὐτῇ τιμὴν ἔταξεν ἀνὰ πᾶν ἔτος πανήγυριν ἄγεσθαι, ubi de signif. Vovendi hodie apud Græcos usitata v. Coraes p. 366. Cum δίκη ap. Aristoph. Vesp. 1420: Δίκην δίδωμί σοι, ἣν ἂν σὺ τάξῃς. Photius: Τάξαι τὸ τιμῆσαι, ἐν Νήσοις Πλάτων.] At cum reliquis duobus accuss. aliter redditur. Nam τάττω Bud. interpretans Statuo, Impono, Irrogo, affert ex Dem. [p. 382, 14]: Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ταττόντων ἐπιτίμια. [Conf. p. 892, 5. Sed p. 229, 7: Περὶ ὧν τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττουσι τιμωρίας, meliores διδόασι.] Item cum accus. θάνατον, ex Eod. [p. 498, 7]: Ἐφ' ᾧ τοῖς ἄλλοις θάνατον ζημίαν ἐτάξατε. [Plato Leg. 9, p. 876, C: Τάττειν τὰς ζημίας. Demosth. p. 500, 25; 644, 6, τιμωρίαν· 528, 5, ὀργήν· 959, 10, Dionys. A. R. 8, 30, δίκαια. Lycurg. p. 156, 10: Τῷ ἑκατὸν τάλαντα κλέψαντι θάνατον ἔταξαν, τῷ δὲ δέκα δραχμὰς ἔλαττον ἐπιτίμιον. Medio Herodot. 2, 65 fin.: Ἀποτίνει ζημίην τὴν ἂν οἱ ἱρέες τάξωνται. Plato Leg. 9, p. 863, D: Ὡς ἁμαρτάνουσι νόμους τάξει· 8, p. 836, A: Τὰ πρόσθεν νόμιμα ταχθέντα. Eadem autem constructione Dio Cass. 37, 29 init.: Τοῖς ἐπιτιμίοις τοῖς ἐπὶ τῷ δεκασμῷ τεταγμένοις. Alia 40, 52 fin.: Καὶ ταῦτα μὲν ἄλλα τέ τινα κατὰ πάντων ὁμοίως τῶν δικαστηρίων ἐτάχθη.] Quibus subjungit, sic dici ut τάττειν τὴν ἀξίαν τῶν ὠνίων, Statuere: quod venditoris est ut plurimum, indicantis quanti vendere velit, et interdum emptoris: quod etiam τιμᾶν dicitur: unde Taxare verbum in usum venit, quo etiam Plin. usus est. Addit vero et locum in quo τάττειν optime convenit cum verbo Constituo, habente accus. Mercedem: ubi sc. Aristot. de mercede itidem ac remuneratione præceptorum philosophiæ loquens, Eth. 9, [1] scribit, Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀμοιβὴ γίνεται πρὸς τοσοῦτον ὅσον ἂν τάττωσιν οἱ λαβόντες· δεῖ δ' ἴσως οὐ τοσούτου τιμᾶν ὅσου ἔχοντι φαίνεται ἄξιον, ἀλλ' ὅσου πρὶν ἔχειν ἐτίμα. [De aliis rebus Herodot. 4, 162: Οὐκ ἔφη ἀνέξεσθαι κατὰ τὰ ὁ Μαντινεὺς Δημῶναξ ἔταξε, ἀλλὰ ἀπαίτεε τὰ τῶν προγόνων γέρεα. Xen. H. Gr. 1, 5, 4: Ἐκέλευον τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμὴν Ἀττικήν· OEc. 4, 5: Ἐξ ὁπόσωνπερ ἐθνῶν δασμοὺς λαμβάνει, τέταχε τῷ ἄρχοντι ἑκάστῳ εἰς ὁπόσους δεῖ διδόναι τροφὴν ἱππέας.] Quum autem his exemplis alia interjiciat in quibus τάττω longe alium usum habet, eum sc. de quo initio dixi, ego contra his subjungo τάττειν constructum cum accus. φόρον, quod idem Bud. vertit, Indicere tributum et imperare, ejusque modum unicuique statuere; affertque hunc l. absque auctoris nomine, quum is sit Thuc. 3, p. 100 meæ ed. [c. 50]: Ὕστερον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι φόρον μὲν οὐκ ἔταξαν Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν τῆς Μηθυμναίων, τρισχιλίους, ... σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἐπέπεμψαν, οἷς ἀργύριον Λέσβιοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. Lingua vernacula, inquit, Taxare hoc appellat, (intellige autem nostrum *Taxer*, pro quo nonnulli pronuntiant *Tauxer*,) h. e. Tributarios facere. Alter Thuc. locus, qui huic adjungitur [3, 70 med.: Πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν], habet ταξάμενοι, quod exp. τεταγμέναις ταῖς καταβολαῖς: ideoque pertinere videri possit ad ea quæ de τεταγμένος paulo ante dicta fuerunt, quum τεταγμένος χρόνος exponeretur Statum tempus. In VV. LL. ex Æschine [p. 31, 20; 90, 20, coll. Demosth. p. 690, 1, Andocid. p. 30, 21]: Τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι. [Eur. Rhes. 435: Τάξας ἐτειον δασμὸν ἐς δόμους φέρειν. Herodot. 6, 42: Φόρους ἔταξε ἑκάστοισι. Thuc. 1, 96: Ἔταξαν ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα καὶ ἃς ναῦς· 5, 31 init.: Ἠλεῖοι τοῖς Λεπρεάταις τάλαντον ἔταξαν τῷ Διὶ ἀποφέρειν. Medio Herodot. 3, 13: Φόρον τε ἐτάξαντο καὶ δῶρα ἔπεμπον, Paciscebantur, Stipulabantur. 89 init.: Καταστήσας τὰς ἀρχὰς καὶ ἄρχοντας ἐπιστήσας ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεα· 97: Κόλχοι δ' ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεὴν, et ib., δῶρα τὰ ἐτάξαντο ἀγίνεον· 4, 35: Ἀποφερούσας τὸν ἐτάξαντο φόρον· 165. Thuc. 1, 101 fin.: Χρήματα ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα ταξάμενοι· 108 fin.: Φόρον ταξάμενος ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. Plut. Cæs. c. 23 fin. De civibus, ut supra, Dio Cass. 40, 3: Ὁμήρους τε δόντες καὶ φόρον ἐτήσιον ταξάμενοι.] Item, Ἐτάξατο φόρον, sequente infin. φέρειν, ex Plat. Epist. 7 [p. 333, A]: Ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et, Ταξάμενοι χρήματα φέρειν, afferunt ex Thuc., ubi dicitur schol. ταξάμενοι exponere ὁρίσαντες: quum tamen l. 1, [117 fin.: Χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι], ubi schol. ita exp., non addatur infin. φέρειν [ut 1, 99 fin.: Διὰ τὴν ἀπόκνησιν ταύτην τῶν στρατειῶν ... χρήματα ἐτάξαντο ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν]: unde fit ut eorum in hoc l. citando fidem suspectam habeam. [Non dicitur in Lex. Septemv., unde hæc petita, eo ipso l., ubi φέρειν additur, sic interpretari schol.] Quin etiam, Ἐτάχθησαν φέρειν τὸν φόρον, ex anonymo quopiam [Herodoto 3, 97 init.: Φόρον οὐδένα ἐτ. φ. Pass. Thuc. 1, 96: Ὁ πρῶτος φόρος ταχθείς]. Denique et cum gen., ex Thuc. 4, [26]: Τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, pro Quum taxassent ingenti pretio. [Alia medii exx. præter supra citata sunt ap. Platonem, de quo Astius: « Constituo, Pono, de paciscentibus aut convenientibus inter se, Leg. 5, p. 743, E: Εἰ τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται (ἡ πολιτεία)· 6, p. 772, B: Τοὺς ἐμπείρους τάττεσθαι (ἀναγκαῖον)· 2, p. 653, D: Ἀναπαύλας αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβάς· 8, p. 844, C: Ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βουλόμενος ταξάσθω τί χρὴ ποιεῖν ἑκάτερον· 5, p. 733, E: Τὸν ὑγιεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα· 737, C: Πρῶτον τὸν αὐτῶν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ δεῖ τάξασθαι πόσον εἶναι χρεών· 8, p. 844, B: Τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις· 5, p. 733, E: Εἰς νόμον ἑαυτῷ ταξάμενον· Reip. 8, p. 551, B: Ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων· Leg. 2, p. 656, D: Ταξάμενοι ταῦτα ἅττα ἐστὶ καὶ ὁποῖ' ἅττα· Reip. 3, p. 416, D: Ταξαμένους μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον ὅσον κτλ. Men. p. 91, B: Μισθὸν τούτου ταξαμένους. » Lysias ap. Athen. 12, p. 551, F: Συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων. Polyb. 8, 32, 10: Τῆς ἡμέρας ἐπιφαινομένης τὴν ἡσυχίαν εἶχον κατὰ τὰς οἰκήσεις, οὐδέπω δυνάμενοι τάξασθαι τὸ συμβαῖνον, Certam sibi notionem rei informare, Schweigh., qui signif. Constituendi exx. annotat 3, 99, 1, ταξάμενος ἡμέραν, et τ. ἡμέραν πρὸς τὸν Φίλιππον, 18, 19, 1; 8, 27, 11; et signif. Constituendi inter se, seq. inf., 17, 7, 7; 9, 3; 39, 1, 12. Et τάττεσθαι πρός τινα περί τινος, 5, 91, 3. Et οἱ ἐσωθεν αὐτῷ ταξάμενοι, 2, 59, 8, Pacti. Plut. Pericl. c. 28 init.: Ὧν (χρημάτων) τὰ μὲν εὐθὺς ἤνεγκαν, τὰ δ' ἐν χρόνῳ ῥητῷ ταξάμενοι κατοίσειν ὁμήρους ἔδωκαν. Photius Bibl. cod. 108, p. 88, 37: Τὰ τοῦ Θεμιστίου ἐπιχειρήματα καθ' ἓν ὁ Θεόδωρος ταξάμενος. || Act. signif. grammat. Pono, Usurpo, Athen. 1, p. 21, A: Ἔτεττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι· 2, p. 44, B. Schol. Apoll. Rh. 4, 1193: Τὸ μὲν εἶδος κυρίως ἐπὶ προσώπου τέταχεν ὁ Ἀπολλώνιος. Schol. Hom. Il. B, 175: Καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγεὶη ἄν. Et de hieroglyphis Horap. Hier. 1, 7, p. 8: Ἔτι γε μὴν καὶ ἀντὶ ψυχῆς ὁ ἱέραξ τάσσεται. Dionys. De comp. vv. p. 216, 1: Ἡ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαφόρων ταττομένη πραγμάτων· A. R. 2, 48 med.: Κατὰ δυοῖν τάττεσθαι δαιμόνων τὰ ὀνόματα. L. Dind.]

|| Τεταγμένος, Compositus, Frugi, Non dissolutus, Bud. ex Plut. de Pompejo [c. 18]: Φύσει γὰρ ἦν σώφρων καὶ τεταγμένος [ἐν] ταῖς ἐπιθυμίαις. [Mor. p. 144, F: Τὸ σῶφρον αὐτῆς (uxoris) καὶ τεταγμένον. Eadem jungit Myia epist. ad Phyllidem p. 751, 5 ed. Galei: Τεταγμένα καὶ σ., de nutrice. Epicharmus Stob. Fl. 69, 17: Ἐὰν μὲν γὰρ λάβῃς τεταγμένην τοῖς τρόποις καὶ τἆλλ' ἄλυπον, εὐτυχήσεις τῷ γάμῳ. Plato Reip. 3, p. 404, A, διαίτης· Phædr. p. 256, A, δίαιταν καὶ φιλοσοφίαν· Gorg. p. 504, A: T. τε καὶ κεκοσμημένον (πρᾶγμα)· Reip. 10, p. 619, C: Ἐν τ. πολιτείᾳ βεβιωκότα. Isocrat. p. 131, E: Μηδεμιᾷ πολιτείᾳ τ. χρώμενος. Plut. Lyc. c. 30 fin.: Εὐσχήμονος βίου καὶ τεταγμένης πολιτείας. Polyb. 6, 25, 10: Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιδόσεις ἑστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν· 57, 2: Δυοῖν τρόπων ὄντων, καθ' οὓς φθείρεσθαι πέφυκε πᾶν γένος πολιτείας... τὸν μὲν ἐκτὸς ἄστατον ἔχειν συμβαίνει τὴν θεωρίαν, τὸν δ' ἐξ αὐτῶν τεταγμένην.] Sed hunc participii τεταγμένος usum male intermiscet aliis verbi τάττω signiff. nihil huc pertinentibus. Aliud autem

exemplum usus hujus participii τεταγμένος vidisti in nomine Ἄτακτος. [Choricius p. 10: Ἦν μὲν οὕτω σεμνὸς τὰ τεταγμένα βαδίζων καὶ τὴν ὀρθὴν τὸ τοῦ λόγου φυλάττων ὁδόν· ubi Boiss.: « Imitatus est Aristidem Or. 46, p. 15, qui de Pericle, οὕτως εἶναι σώφρων, ait, ὥστε καὶ βαδίζειν τεταγμένα καὶ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν σώζειν κατὰ τὴν παροιμίαν. Aristæn. 1, 19, de muliere modesta: Προϊοῦσάν τέ φασιν νεύειν τε κάτω καὶ τεταγμένα βαδίζειν. V. intt. ad 1, 1: Βάδισμα τεταγμένον, citantes Arrian. Ven. c. 11, 2: Χρὴ τεταγμένα μὲν περιπατεῖν, τὸ πολὺ δὲ ἀναπαύεσθαι· Jo. Chrysost. t. 11, p. 496: Οὐ γὰρ τεταγμένα βαδίζουσιν ἐν τῇ φάλαγγι, ἀλλὰ παράφορα. » Ap. Choricium autem articulus rectius in καὶ mutatur aut omittitur, ut in ceteris exx. De aliis rebus Horap. Hierop. 2, 117, p. 113: Αὕτη γὰρ ἡ (σῦριγξ) ἐπιστρεπτική ἐστι καὶ ... μάλιστα τεταγμένον ἐκτελοῦσα φθόγγον. L. D.] Unde Τεταγμένως, (cui opp. ἀτάκτως,) Ordinate, Servato certo ordine, Stato tempore, Statis temporibus, Statis vicibus. [Ex ordine, Gl.] Bud. exp. etiam Ratione stata, et certa lege. Vide Τεταγμένος. [Primis signiff. Xen. Œc. 8, 3: Καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστιν· ἀλλ' ὅταν μὲν ποιῶσιν ὅ,τι ἂν τύχῃ ἕκαστος, ταραχή τις φαίνεται καὶ θεᾶσθαι ἀτερπές· ὅταν δὲ τεταγμένως ποιῶσι καὶ φθέγγωνται, ἅμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀξιοθέατοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ ἀξιάκουστοι· ubi leg. videtur τ. προϊωσι. 6: Τοῖς ἄρχουσι τεταγμένως ἑπομένους (milites) 17, 4: Ὁ θεὸς οὐ τ. τὸ ἔτος ἄγει. Plato Leg. 3, p. 700, C: Ταῦτ' οὖν οὕτω τ. ἤθελεν ἄρχεσθαι τῶν πολιτῶν τὸ πλῆθος. Isocr. p. 169, C: Καλῶς καὶ τ. πολιτεύεσθαι. Aristid. vol. 2, p. 282, ubi cum εὐσχημόνως et κοσμίως conjungitur. Altera signif. Strabo 3, p. 174: Τεταγμένως καὶ τῶν ἡμερησίων χρόνων καὶ τῶν νυκτερησίων (δὶς μὲν ἐπιβαινούσης τῆς θαλάττης, δὶς δὲ ἀναχωρούσης). L. Dind.]

[Τὰτ, ὁ, Tat, n. viri in inscr. librorum Hermetis eorumque fragmentis ap. Stob. Fl. 11, 23; 80, 9, et Ecl. locis pluribus, interdum in Τάτιος corruptum in libris deterioribus. L. Dind.]

[Τατᾶ, Tata, infantium balbutientium vox patrem significans. Myrinus Anth. Pal. 11, 67, 4: Λέγε πᾶσι Τατᾶ. V. Lexx. Lat. v. Tata.]

Ταταὶ vel Τατταὶ, est vox σχετλιασμὸν indicans: sicut ἰατταταὶ, quod vide. [Non usurpatur autem ταταί.]

[Ταταχηνή, ἡ, regio inter Ariam et Arachosiam, Ptolem. 6, 19, 3.]

[Ταταρίον, ἡ, Tatarium, n. mulieris in inscr. Eleusin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 459, n. 439, 1: Κλαυδία Ταταρίον Μενάνδρου Γαργηττίου θυγάτηρ. L. Dind.]

[Τατᾶς, ᾶ, ὁ, Tatas, n. viri, in inscr. Mesambr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 76, n. 2053, 4: Δημοσθένης Τατᾶ, nisi fallit apogr., quum in simili sit Παπᾶ. Sed Τατᾶς inscr. Dorylæi vol. 3, p. 2, n. 3815, 7. L. Dind.]

[Τάτειρα, ἡ, Tatira, n. mulieris, in inscr. in templo Thesei, *Intell.-Bl. d. Hall. Lz.* 1837, p. 653. L. D.]

[Τᾶτες. V. Τῆτες.]

Τατθίον, i. q. τιτθίον, Hesych.; sed apud eum eo in loco ponitur, ubi series alphabetica aliam scripturam poscit, sc. ταθίον.

[Τατία, ἡ, Tatia, Numæ uxor, ap. Plutarch. Num. c. 3. N. mulieris in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 789, n. 3381, 1; Aphrodis. ib. p. 1115, B, n. 2825, b, 2. L. Dind.]

[Τατιανή, ἡ, Tatiane, n. mulieris, in inscr. Aphrodis. l. in Τατία citato p. 1115, n. 2819, b, 3. L. Dind.]

[Τατιανοί, οἱ, Tatiani, hæretici, dicti a Tatiano, ap. Jo. Damasc. vol. 1, p. 86, D, ubi v. Lequien., Epiphan. vol. 1, p. iiiij, A, 2, p. 18, D. L. Dind.]

[Τατιανός, ὁ, Tatianus, n. viri, in numis Silandi Lydiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 143, *Suppl.* vol. 7, p. 434; et Dioshier. *Descr.* vol. 4, p. 37. V. Τατιανοί. L. Dind.]

[Τατιάς, άδος, ἡ, Tatias, n. mulieris in inscr. Proconnes. ap. Bœckh. vol. 2, p. 943, n. 3697, 4. L. Dind.]

[Τατίκιος, ὁ, Taticius, n. viri, ap. Suidam.]

[Τατικός, ή, όν, Tendendi vim habens. Gl.: « Τατικὸν, Terribile. »]

[Τάτιον, ἡ, Tatium, n. mulieris, in inscr. Dorylæi ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 2, n. 3815: Τατᾶς καὶ Τάτιον. L. Dind.]

A [Τάτιος, ὁ, Tatius, n. viri, in inscr. Opuntia apud Bœckh. vol. 1, p. 856, n. 1573. L. Dind.]

[Τατμώμενον, τό. Constantinus a secretis Ms. c. 129: Εἰ δὲ πλεονάζει ἡ θερμότης τῆς ξανθῆς χολῆς κατὰ τῆς ξηρότητος, πίπτουσι τὰ μέλη καὶ ἀναβιβρώσκονται καὶ καλεῖται τοῦτο τὸ εἶδος τατμώμενον, ὡσανεὶ τὰ κοπτόμενα, pro τετμόμενον. Ducang. App. Gl. p. 183.]

[Τατός, ὁ, Qui tendi potest. Aristot. H. A. 1, 13: Οὔτε σχιστὸν οὔτε τατόν (δέρμα).]

[Τάττα, Tatta, palus μετὰ τὴν Γαλατίαν πρὸς νότον, et ἁλοπήγιον αὐτοφυὲς, sec. Strab. 12, p. 568, unde sal Τατταῖον ap. Dioscor. 5, 126, ubi v. Saracen.]

[Τατταί. V. Ταταί.]

[Τατταῖος. V. Τάττα.]

[Ταττῆς, έους, ὁ, Tattes, n. viri, in inscr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 165, n. 4321, b, 3: Τροκόνδας Ταττέους. Conf. 4341, e, ubi nihil superest nisi τεου. Conf. Τεαττῆς. L. Dind.]

Τατύρας, ὁ, Phasianus. Vide Athen. [9, p. 387, D: Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἐπαίνετον παρατίθεται λέγοντα
B ὅτι ὁ φασιανὸς ὄρνις τατύρας καλεῖται. Hesychius: Τατύρας ὁ φ. ὄρνις. V. Schneider. ad Theophr. vol. 5, p. 177, et conf. Τέταρος, Τιτύρας, Τίτυρος.]

[Ταῦ. V. T.]

[Ταῦα, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Ταυίτης, ὡς Ὧρος ἐν β' περὶ ἐθνικῶν, Steph. Byz. « De situ nihil certi habeo quod dicam, neque etiam de origine nominis Ægyptiaca. Quum tam ingens fuerit numerus vicorum et urbium in Ægypto, teste Diod. S. 1, 31, qui loquitur de 18 millibus, quin imo de pluribus 30 millibus regnante Ptolemæo Lagi; mirum profecto non est, omnium vicorum et urbium nomen non posse etymologice illustrari situmque accurate definiri. Novimus tamen, in Anton. Itin. Tava s. Taua collocari inter urbes Cyno et Andro, nec ita longe abfuisse ab urbibus Tanis, Thmuis, aliisque ibidem memoratis. Si in geographicis tuta satis esset fides historica Xenophontis Ephesii 4, p. 56, crederem urbem Taua fuisse sitam in via, quæ ducebat Leontopolin. Vix enim dubito quin pro Διελθόντες μὲν δὴ ταῦτα ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται πόλιν, legi debeat scripseritque Xenophon, Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται πόλιν. Erat vero Leontopolis sita prope amnem Busiriticum, nec longe ab urbe Athribe, ut docent geographi antiqui. V. Cellarii Geogr. Afric. p. 20, 21. Jablonsk. Conjectura hæc probata Hemsterhusio in Misc. Obss. crit. 6, p. 295, 6, ac Wesselingio ad Hierocl. p. 278. Ταῦα etiam Diodoro 16, 93, ubi εἴς τινα πόλιν, reddendum suspicatur Hemsterh. Sed lege annot. Wessel. t. 2, p. 76. In Hieroclis Synecd. p. 725 junguntur Diospolis, Sebonutus, Onuphis, Taua, Cleopatra, Cyno et Bousiris. Tewater. || Est etiam locus Ariæ, ap. Ptolem. 6, 17, 4.]

[Ταύαχα, πόλις Σικελίας. Φίλιστος η'. Τὸ ἐθνικὸν Ταυαχῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος, Steph. Byz.]

[Ταϋγέτη. V. Ταΰγετον.]

[Ταΰγετον, τό, Taygetum. Ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος (Od. Z, 103), Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Ἀπὸ Τηϋγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώτα (ap. Pind. Ol. 3, 31,
D Apollod. 3, 10, 1, 1; 3, 1, Diod. 3, 60, Ps.-Plutarch. De fl. 1157 sq., et mythol. Latinos, Pausan. 3, 1, 2 etc., Tzetz. Hist. 2, 266). Τὸ ἐθνικὸν Ταϋγέτιος, Steph. Byz. Hom. H. Diosc. 17, 3: Τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη· et in eosd. 33, 4: Τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο ... σωτῆρας τέκε παῖδας, ubi priori versu potius corrigendum κορυφῇ quam altero κορυφῆς. Pind. Pyth. 1, 64: Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου· Nem. 10, 61. Aristoph. Lys. 117: Ποττὸ Ταΰγετον· 1297: Ταΰγετον ἐραννόν. Herodot. 4, 146, 148: Τὸ Τηΰγετον, pro quo τὸν Ταΰγετον, ut supra ap. Steph. Byz., libri Luciani Icarom. c. 11. Strabo 4, p. 208, ubi Polybii verbis utitur; 8, p. 364, et alibi; Ptolem. 3, 16, 14. Diod. 15, 65; Pausan. 3, 20, 2. Τὰ Ταΰγετα Polyæn. 7, 49. Τῶν Ταϋγέτων Plut. Cim. c. 16. Τοῖς Ταϋγέτοις ὄρεσι Alciphr. Ep. 2, 1, p. 261. V. autem Ταΰς. L. D.]

[Ταΰγετος, ὁ, Taygetus, n. viri, in epigr. Anth. Pal. App. 289, 7.]

[Ταῦζος, ὁ, Tauzus, n. pr. ut videtur, ap. Arcad. p. 48, 22.]

[Ταῦθος vel Ταυθός, ὁ, Tauthus, in libris melioribus Euseb. Præp. 1, p. 39, A—C, locum Sanchuniathonis a Philone versum repetentis, vocatur deus idemque rex Ægypti, qui sec. eund. Sanch. p. 40, B—D, ab Ægyptiis dicatur Θωύθ, pro quo vulgo cum deterioribus Θώθ. Eandem formam Ταυθὸς vel Ταῦθος (interdum Ταῦθος scriptam) iidem libri præbent p. 41, A, B; 42, B. Vulgo ubique Τάαυτος, ut p. 31, D : Ὁ Σαγχουνιάθων πολὺ φροντιστικῶς (πολυφροντίστως Valcken. ad HSt.) ἐξεμάστευσε τὰ Τααύτου, εἰδὼς ὅτι τῶν ὑφ' ἡλίῳ γεγονότων πρῶτός ἐστι Τάαυτος ὁ τῶν γραμμάτων τὴν εὕρεσιν ἐπινοήσας καὶ τῆς τῶν ὑπομνημάτων γραφῆς κατάρξας· καὶ ἀπὸ τοῦδε ὥσπερ κρηπῖδα βαλόμενος τοῦ λόγου, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν ἐκάλεσαν Θωύθ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θώθ, Ἑρμῆν δὲ Ἕλληνες μετέφρασαν. Sed hic quoque iidem libri optimi ἐξεμάστευσεν ταῦτα αὐτοῦ εἰδὼς et πρῶτός ἐστιν οὗτος ὁ τῶν, quorum hoc est recipiendum, alterum ita corrigendum, ἐξεμάστευσε τὰ Ταυθοῦ, et comma post κατάρξας ponendum pro colo, quo deceptus Vigerus vertit : « Ab illo autem auspicatum esse quem ab Ægypt. Thoyth, ab Alex. Thoth nominatum Græci Ἑρμῆν reddidere, » quasi τοῦδε, quod ad rem refertur, referatur ad Thauthum, diversumque ab sequentibus nomen. Porro p. 34, A : Ταῦθ' ηὑρέθη ἐν τῇ κοσμογονίᾳ γεγραμμένα Τααύτου καὶ τοῖς ἐκείνου ὑπομνήμασιν, ubi unus de optimis τὰ (superscr. ῆ) αὐτοῦ, scribendum videtur τῇ Ταυθοῦ potius quam Ταυθοῦ. Denique p. 36, A : Ἀπὸ Μισὼρ Τάαυτος, ὃς εὗρε τὴν τῶν πρώτων στοιχείων γραφήν, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωώρ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωύθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν, ubi iidem optimi omissis Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωύθ pro Θωώρ præbent Θωύθ, et οὗτος αὐτὸς ὃς pro Τάαυτος, ὃς εὗρε, alii οὐ τάαυτος, haud dubie scribendum : Ἀπὸ Μισὼρ (vel Μισώρου, ut infra p. 37, D, Συδύκῳ plures pro Συδὺκ) Ταῦθος ὃς εὗρε, deletis, ut p. 40, B, verbis Θωώρ, Ἀλεξανδρεῖς δέ. L. Dind.]

[Ταύιον. V. Ταουία.]

[Ταῦκος, ὁ, Taucus, n. pr., ut videtur, ap. Arcad. p. 50, 4.]

[Ταυλάντιοι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετὰ τοῦ ν Ταυλαντίνους αὐτούς φησι (in l. in Δυρράχιον cit. : Ἔθνεα Ταυλαντίνων). Παρὰ τούτοις ἐκ μέλιτος οἶνον γίνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Θαυμασίοις (c. 21). Λέγεται καὶ οὐδετέρως Ταυλάντιον καὶ Ταυλαντὶς θηλυκῶς, Steph. Byz. Palmerius Græc. ant. p. 111 sq. : « Antiquissima mentio exstat ap. Thuc. 1, 24 : Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι Ἰλλυρικὸν ἔθνος ... Olim id nomen satis celebre et extensum erat : nam proprium regem habebant, quod ex Arriano astrui posse videtur Exp. 1, 5, 1, ubi Glaucias Taulantiorum rex bellum Alexandro intulit. Sed puto eum non solum Taulantiorum regem fuisse, sed eorum etiam Illyriorum qui ad Issam, Scodram et alia ad septentrionem loca usque ad Dardanos pertingebant. Nam nomen illud Glaucias fuit Illyricis regibus familiare. Certe Taulantios postea angustis limitibus coarctatos facit Liv. 45, 26. Sic et Appianus Illyr. cap. 2 eos inter alias septem gentes Illyricas nominat. Sed Plin. post gentes 18 Illyrici generis septem alias enumerat quæ defecerant, inter quas Taulantios recenset 3, 22. Ptolem. tamen Plinio recentior sub Taulantiis totam fere Illyridis nostræ oram comprehendit. Sed id fecit homo Ægyptius secundum antiqua nomina. Jam enim defecerant Plinio teste. Sed, credo, ob Thucydidis auctoritatem l. c. omnes qui de Epidamno vel Dyrrhachio mentionem fecerunt, de Taulantiis meminere, licet non amplius forent Taulantii. Sic Ælian. N. A. 14, 1 : Ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει πλησίον Ἐπιδάμνου, ὅπου καὶ Ταυλάντιοι παροικοῦσιν. At Taulantii multis ante Ælianum seculis defecerant, et de iis nulla mentio fit apud Cæsarem in bello Dyrrhachino, et notandum est Ælianum exscripsisse Thucydidem et ab eo vocem παροικοῦσιν accepisse. Sic Nonnus Dion. 44, 1, qui sub Theodosio vivebat, multis post Plinium seculis, dixit : Ἤδη δ' Ἰλλυρίης Ταυλάντιον ἔθνος ἀρούρης. » Similiter Strabo 7, p. 326 : Τῆς Ἐπιδάμνου ... ὑπεροικοῦσι Βυλλίονές τε καὶ Ταυλάντιοι· Eratosth. ap. Steph. Byz. v. Δυρράχιον. Ptolem. 3, 13, 3, Ταυλαντίων πόλεις, Δυρράχιον ἡ Ἐπίδαμνος κτλ. et ib. 20. Memorantur etiam ut barbari a Theodoreto Gr. aff. p. 221, 1 Gaisf. Item a Polyæno 4, 1. L. Dind.]

[Ταύλας, αντος, ὁ, Taulas, f. Illyrii, ap. Appian. Illyr. c. 2.]

Ταύλη pro Tabula, VV. LL. ex Epigr. Supra Τάβλα. [Quod v.]

[Ταυληρόντα, ιμαντα, Ἡρακλέων. Hesychii gl. obscura.]

[Ταυλίζω.] VV. LL. habent et Ταυλίζω, quod remittunt ad Ταβλίζω. [Ταυλίζω, Ταυλίον, Ταύλωμα. V. Ταβλίζω, Ταβλίον, Τάβλωμα.]

Ταυλωπίας est in VV. LL. de quodam Pisce, ex Athen. Sed perperam, opinor, pro αὐλωπίας [quod v.]

[Ταυλωτόν. V. Τάβλωμα.]

[Ταυμαστορίτης, ὁ, cognomen Symeonis Stylitæ junioris. Vid. Allatii Diatr. de Symeonib. p. 17; lemma homiliæ Symeonis Stylitæ in Miscell. Hafn. vol. 2, p. 269. Boiss.]

[Ταῦξ, κός, ὁ, Taux, ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 41, 23 : Γλαῦξ· οὐδὲν ὄνομα εἰς αυξ λῆγον θηλυκόν, ἀλλὰ μόνον τὸ γλαῦξ· προσέθηκα δὲ θηλυκόν, ἵνα μή τις τὸ Ταῦξ τιθῇ· ἱστορεῖται γὰρ οὗτος ποταμὸς περὶ Σικελίαν. Perispomenon dicit Etym. M. p. 36, 54. L. Dind.]

[Ταυραία, ἡ, Tubæ species quæ tauri mugitum efferebat. Est enim Ταυρεία, φωνὴ τοῦ ταύρου, Suidæ. Mauric. 12, 16 : Σημαίνει βουκίνῳ ἢ τῇ ταυραίᾳ. Leo 7, 31 : Τούβᾳ ... ἢ τῇ ταυραίᾳ· 68 : Σημαίνει βουκίνῳ ἢ ταυραίᾳ. Frustra Meursius Tympanum ex pelle taurina, et Schefferus Tauream scuticum interpretantur. Procop. Gotth. 2, 23, duas tubarum fuisse species docet, alteram æream, qua in equitatu; alteram ex corio lignoque tenuissimo, ἐκ βύρσης καὶ ξύλου ὑπεράγαν λεπτοῦ, qua in peditatu utebantur : postremam ταυραίαν dictam putem. Sed et de hac tuba forte intelligendus Eustath. recensens varias tubarum species Il. p. 1139, 57 : Τετάρτη ἡ Παφλαγονική, ἧς ὁ κώδων βοὸς ἦν προτομή, βαρύφωνος, ἀναφυσητή· καλεῖται δέ, φασί, βοῖνος. V. Gloss. med. Lat. in Taurea. Ducang. Geopon. 14, 25, 3 : Ὁ ἐκ τῶν κροτάλων καὶ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος ἐκφοβῆσαι τούτους (κολοιούς), Tympanum interpr. Nicolaus.]

[Ταυραῖος, ὁ, n. pr. cum Ἀνταῖος memorat et a Ταυρέας distinguit Tzetzes Hist. 5, 691.]

[Ταυρανία vel Ταυρασία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ταυρασῖνος, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ Ταυρανιανός, Steph. Byz. Cujus libri nonnulli —νία et —νῖνος, nullus autem Ταυρασιανός. V. Ταυριανόν. Appian. Hannib. c. 5 init. : Προσέβαλλε Ταυρασίᾳ, πόλει Κελτικῇ. Quæ ad urbem Taurinorum referri animadvertit Cellarius Geogr. ant. 2, 9, 522, nihilque commune habere neque cum Stephani Ταυρανίᾳ, si ita scripsit, neque cum Livii 40, 38, 3 : « Ager publicus populi Romani erat in Samnitibus, qui Taurasinorum (fuerat). » Itaque ap. Steph. Ταυρασία pro Ταυρανία mendum videtur simile ei quod ap. eund. v. Ψησσοί notabimus in Ταυριανός. L. Dind.]

[Ταυράω. V. Ταυριάω.]

[Ταυρέας, ὁ, Taureas, n. viri, ap. Plat. Charmid. p. 153, A. Aliorum ap. Demosth. p. 562, 8 : 1478, 18, Andocid. p. 7, 21; 31, 43, Plutarch. Alcib. c. 16. Helluonis apud Antiphanem Athen. 8, p. 342, F; 343, D, Philetærum 10, p. 416, F. Al. in numo Samio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 281, n. 147.]

[Ταυρεῖνος. V. Ταυρῖνος.]

Ταύρειος, α, ον, et ὁ, ἡ, Taurinus, Qui ex tauro est [Æsch. Sept. 44 : Ταυρείου φόνου· Eur. Hel. 1555, ποδ· 1562, δέμας· 1582 : Ταυρείῳ σφαγῇ· 1591, φόνου.] Αἷμα νεοσφαγές, Sanguis tauri recens jugulati, Diosc. 6, 26, ubi de ejus vi lethali et remediis quibus ei occurritur. Sic ap. Athen. [3, p. 122, A, ex Aristoph. Eq. 83. Schweigh.] et schol. Thuc. [1, 138] : Ταύρειον αἷμα πιών· pro quo Plutarch., Αἷμα ταύρου πιών. [Alterum Themistocl. c. 31 fin.] Item ἀσπὶς ταυρείη, Hom. Il. N, [160] et Π, [360] pro Clypeus intectus taurino corio, taurino tergore : τ. κυνέη, Il. K, [258] itidem ἡ ἐκ ταυρείου δέρματος, Galea ex taurino corio. [Theocr. 27, 70, ἀγέλας. Heliodor. Æth. 10, 30, p. 431, 7 Cor., ἅλμασιν. Suidas, φωνή. Ταυρία χολὴ male ap. Alex. Trall. Ep. de lumbricis Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 610,

1 ed. vet., Theoph. Nonn. vol. 1, p. 21 ,; 2, p. 58, ταυρεία præter Geopon. 10, 90, 4; 13, 10, 15, Galen. vol. 10, p. 587, 603, et 13, p. 913, ubi 942, κέρατος, Oribas. p. 66 Mai., λίπος· Diosc. 2, 90, στέαρ. L. D.]

§ Ταύρεος, idem, sed poeticum, Neptuni epith. ap. Hesiod. Sc. [104] : Ταύρεος ἐννοσίγαιος, Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. Fortassis autem inde ταύρειος dicitur, quoniam, ut est in fabulis, Ἐρισάντων ποτὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου [εὐτεχνίας πέρι, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναπλάττοντος, Ἀθηνᾶς δὲ, οἰκίαν, ὁ Ἥφαιστος ἄνθρωπον συνέστησεν, Lucian. [Hermotim. c. 20. Schol., ἤγουν διὰ τὸν τῶν κυμάτων ἦχον· ὡς ταῦροι γὰρ μυκῶνται· ἢ ὅτι ταυρόκρανός ἐστιν, ἢ ὅτι Ταύρειος Ποσειδῶν ἐν πόλει Βοιωτίας· διὰ τὸ ταύρους θύεσθαι αὐτῷ (al. διὰ τὸ ἐν Ἑλικῶνι τῆς Β. ταύρους τῷ θεῷ θ.), καὶ μάλιστα ἐν Ὀγχηστῷ. Διὰ τοῦτο καὶ ταυροκράνους τοὺς ποταμούς (Hæc pertinent ad ἦχον). Ἀπὸ οὖν τοῦ θυσίας ταύρων ἐπιτελεῖν τῷ Ποσειδῶνι ταύρειος ἐκλήθη βοιωτικῶς. Hesychius in Ταῦρος : Ταύρειος ὁ Ποσειδῶν. Idem : Ταυρία (ordo poscit Ταυρεία vel Ταύρεια), ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος (—νι). Ταύρεος, Culleum, Gl., et Ὁ ταύρειος ἀσκὸς, Colleum; Ταύριος ἀσκὸς, hoc Culleum.] Item Ταυρέη, pro ταυρέη δορὰ (ut κυνέη, ἀρκτέη), Taurina pellis, Exuvium tauri. Sic Ταυρείη, pro ταυρείη δορά. [Ταυρία, Ταυρέα, Scutica, Taurea, βοεία Sozomeno 6, 19; 8, 24. Athanasius in Epist. ad Solitar. (vol. 1, p. 658, A) : Καὶ ποιήσαντες ὡς τὰ νῶτα ταυρίαις ἴσα θανάτῳ κατακοπῆναι, κτλ. (Scribendum ταυρείαις, ut apud Photium v. Μάραγνα, μάστιγος γένος· οἷον ταυρεία τις, pro ταυρία scripsit Porsonus. L. D.) Palladius Laus. c. 18, p. 35 : Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, ταυρέαν κατέχων, ὥσπερ οἱ δήμιοι ..., ψόφους ἐργαζόμενος τῇ ταυρέᾳ. Ducang. Male Gent. Hervet. de pelle taurina exposuit, ut monet Reines. Var. Lect. 3, 5, p. 427. Suicer. Artemid. 1, 70, p. 98, 11 : Δούλοις δὲ βασάνους (σημαίνει) διὰ τὸν ἱμάντα καὶ τὴν ταυρέαν.]

§ Ταύριος, idem. Item Ταύριον ὕδωρ Soph. vocavit Aquam Tauri fluvii in agro Trœzenis, cui vicinam esse dicit κρήνην ὕόεσσαν. Idem et Hesych. tradit, qui tamen ex eo affert non ταύριον ὕδωρ, sed ταύρειον πῶμα, per diphthongum scribens : fluvium autem vocans Αἰγιίταυρον, non Ταῦρον cum Eustath. [V. Ταῦρος, p. 1880, D.]

[Ταύρειος. V. Ταῦρος.]

[Ταυρελάτης, ὁ, Tauros agens. Philippus Anth. Pal. 9, 543, 1 : Θεσσαλίης εὔιππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν ὁπλιζόμενος δενδροτυπεῖς πώλους ζεῦξε σκιρτήμασι ταύρων, ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον. Quo de artificio in tauris capiendis præter ll. ab Jacobsio citatos Heliod. Æth. 10, 30, p. 501 seqq. confert Schneider. ᾰ]

[Ταυρέλαφος, ὁ, jumenti species Indici, apud Cosmam Topogr. Christ. p. 334, E.]

[Ταυρελέφας, αντος, ὁ, Taurelephantus. Philostorg. Hist. Eccl. 3, 11 : Ἡ γῆ (orientem et meridiem versus sita) ἔχει καὶ τοὺς ταυρελέφαντας λεγομένους, ὧν τὸ γένος τὰ μὲν ἄλλα βοῦς ἐστι μέγιστος, τὴν δὲ βύρσαν καὶ τὸ χρῶμα ἐλέφας· καὶ σχεδὸν εἰπεῖν καὶ τὸ μέγεθος. Nicephorus 9, 19. Bochart. Hieroz. t. 1, p. 251. Zimmermann. Zoolog. Geograph. part. 1, p. 156. Schneid. Qui vid. ad Ælian. N. A. 17, 45.]

[Ταύρεος. V. Ταύρειος.]

[Ταυρεών, ῶνος, ὁ, Taureon, mensis Cyzicenus, in inscrr. Cyzic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 915, n. 3657, 13; 916, n. 3658, 1, ubi τοῦ Ταυρεῶνος τῇ πέμπτῃ et μηνὸς Τ. τρίτῃ ἀπιόντος. Conf. fortasse Ταυρών. L. D.]

Ταυρηδὸν, In modum tauri. [Nicand. Al. 496 : Ἤν τις ἐκ ποταμοῦ ταυρηδὸν ἐπιπροπεσὼν ποτὸν ἴσχῃ. Quod 340 dicit : Ἠύτε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκώς.] Lucian. : Τ. ἐπιβλέπω, Torve intueor in modum tauri [Philopatr. c. 2, ubi ὑποβλ. Wyttenb. ad Eunap. p. 305, qui p. 70, 10 : Τ. ὑπιδὼν τὸν Ἀψίνην· 83, 7 : Τ. μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε· additque ll. Æliani H. A. 7, 5, Philostr. V. Ap. 1, 12, p. 14, 1; Her. 4, 3, p. 701, 15, quibus accedit Alciphr. 2, 3, p. 13, 9] : quo modo et ap. Polluc. [2, 52, ex Plat. Phæd. p. 117, B] τ. ὑποβλέπειν. Similiter Aristoph. Ran. [804], de Æschylo : Ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Et alibi, Ταυρηδὸν ὁρᾷς, Torvum aspicis, In modum tauri : ut et Nicand. Al. [222] dixit λοξαῖς κόραις ταυρώδεα λεύσσων· solent enim tauri torvum tueri. [Ταυρηδὸν βοᾶν, ap. Andream Cret. in S. Patapio p. 212. Ducang. App. Gl. p. 183. De accentu Herodian. Περὶ μον. λ. p. 25, 15.]

[Ταυρηνὰ ὄρη, τὰ, ap. Nonnosum Photii Bibl. cod. 3, p. 2, 21 (p. 481, 4 Nieb.) : Τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλεῖστοι, οἵ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὀρῶν ἐπέκεινα. L. Dind.]

[Ταυρήσιον, τὸ, Tauresium, locus Illyrici, ubi natus Justinianus sec. Procop. Ædif. 4, 1, p. 67, A. Conf. Alemann. ad Procop. H. Arc. vol. 3, p. 361 ed. Bonn., Inverniz. De reb. gest. Justiniani p. 2. L. D.]

[Ταύρια, ων, τά.] Ταυρία, ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος, ut Hesych. annotat, i. e. Festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

[Ταυριανὸς σκόπελος Bruttiorum ap. Ptolem. 3, 1, 9, quem Pintianus ad Melam 2, 4, 8, 8 : « In Bruttio sunt ... Scylla, Taurianum, et Metaurum, » componit cum Strab. 6, p. 254 : Ὑπὲρ τῶν Θουρίων καὶ ἡ Ταυριανὴ χώρα λεγομένη ἵδρυται· et Plin. N. A. 3, 5, 73, item in Brutio ponente, Tauroentum oppidum, pro quo Taurentum codd. Barbari, Tarentum Snak., Taurianum Vet. Dalechamp. Tzschuck. ad Melam vol. 2, part. 2, p. 344 : « Tauroentum alias Galliæ Narbonensis urbs, nostro 2, 5, 3, *Taurois*. At huc propius pertinet *Tauriania* Geogr. Ravennatis 4, 32; 5, 2, Tab. Peuting. 6, F (ubi item in Brittio (sic) collocatur), et Stephani Ταυρανία (quod v.), quam quum ignorassent Cluver. Ital. ant. 1, 11, p. 89, et Berkel. ad Steph. p. 696, mutarunt in Ταυρασία, refragantibus de Pinedo et Holstenio p. 315, qui tamen ipse de urbe ambigit. Equidem putem ibi excidisse ι, quod literarum series patitur. Nostram etiam in Stephano urbem agnoscit Casaub. ad Strab. l. c. Potest tamen (ut conjecit jam Pinedo et ad Plinium Harduinus, Stephani Ταυρανία) esse Taurania Plinii 3, 9, 70 : « Intercidit ibi (in Campano agro) et Taurania. » Quibus addit, *Taurianum* se apud Melam pro *Taurinum* probasse : « quam formam loco vindicavit ad sec. usque 9 Matthæus Ægyptius ad SCtum de Bacchanalibus p. 217 sq. in ed. Liv. Drakenb. t. 7. » Et vol. 3, part. 2, p. 411 : « Locum olim non obscurum fuisse ex eo apparet, quod non solum multi memorant, sed et episcopi sedem habuerunt. V. Holsten. ad Cluver. Ital. p. 299. »]

[Ταυριανὸς, ὁ, gent. a Ταῦρος fingit Steph. Byz. in Ταῦρος cit. Cujus errorem notavi in Σκορπιανός (ubi 5 τῶν add. ante Σκόρπων). Quibus addendum Ἡρόδοτος recte mutatum esse in Ἡρωδιανὸς, ejusdemque generis esse n. Λεοντιανὸς cum Ζυγιανὸς compositum ab Apollonio apud Stephanum v. Πάρος. Itaque apud eundem v. Ψῆσσοι, ἔθνος τῆς Ταυρινίας vel Ταυρισίας cum Berkelio Ταυρικῆς potius quam Ταυριανῆς scribendum. Nihili vero esse etiam gent. Ταύριοι, quod ponit Steph. tanquam primitivum ficti illius Ταυριανὸς, docent quæ de ipso Ταυριανὸς l. c. dixi. L. Dind.]

[Ταυριάριος, ὁ, unde Ταυριάριοι, Pilæ, Gl. V. Ταυροκαθάπται.]

Ταυριάω, Taurio, Taurum appeto. Dicitur vacca ταυριᾷν, quum taurum s. marem appetit, ut sus καπρᾷν, quum κάπρον appetit, et equa ἱππομανεῖν, quum insano desiderio cum mare coeundi rapitur. Ajunt et ipsos tauros dici ταυριᾷν, quum desiderio coitus concitantur, ac insano impetu in venerem rapiuntur. Item Ταυράω pro ταυριάω legitur, ut καπράω pro καπριάω. [Cum καπρᾷν confert Eustath. Il. p. 1183, 20.] Affertur enim ex Aristot. H. A. 6, [18 med.] : Ταυρῶσιν αἱ βόες, Vaccæ tauriunt. [Alii libri ταυριῶσιν.]

Ταυρίδιον, τὸ, Parvus taurus, Taurus pusillus, Suid.

[Ταυρίζω, Traho, Vim infero. Epimerismi Cram. An. vol. 2, p. 417, 9 : Τείνω, τὸ ταυρίζω· et 11. Glossæ ad Iliad. græcobarb. : Ἀνατείνει, ταυρίζει. Rursum : Ἕλκει, ἐταύρισε, aliique scriptores græcobarb. ap. Ducang., qui etiam Ταβρισμὸς s. Ταυρισμὸς, ὁ, Raptus, affert ex Niceta in Murzuphlo (cod. barbarogr. p. 760, 8 ed. Bonn.) : Ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, ταβρισμοὶ, διαχωρισμοί. L. Dind.]

Ταυρικὸς, ή, όν, Tauricus, Pertinens ad Taurum, Tauros. Possessivum nomen derivatum tam a Tauro fluvio aut monte [ut apud Cinnamum Hist. 1, 10, p. 13, B : Ἡ Κιλίκων γῆ καὶ ὄρη τὰ Ταυρικά], quam

Tauris populis. Latini etiam utuntur eo, quum Tauricam gentem vocant ipsos Tauros. Scythiæ enim populi quidam sunt dicti Ταῦροι. [Eur. Iph. T. 85 : Ταυρικῆς ὅρους χθονός· 1454 : Τῆς Ταυρικῆς. Steph. Byz. : Ταυρική, νῆσος μεγάλη καὶ λίαν ἐπίσημος καὶ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη καὶ περικλείουσα τῇ θέσει τὴν Μαιῶτιν λίμνην· ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα ἡ Ἀλωπεκία ἐστὶ μικρά. Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο παράκεινται νῆσοι, Φαναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα. Λέγεται δὲ Ὄσιριν ἐκεῖ ζεύξαντα βοῦς ἀρόσαι τὴν γῆν. Διὰ οὖν τὸ ζεῦγος τοῦ ταύρου τὸ ἔθνος κληθῆναι. Ὁ οἰκήτωρ Ταυρικὸς ὡς Ἀττικός. Eustath. ad Dionys. 163, qui 168; Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ ἔνι πολλοὶ Κιμμέριοι ναίουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου) Ταῦρον δὲ λέγει ὄρος ἄλλο παρὰ τὸν μετὰ ταῦτα ῥηθησόμενον ἑῷον Ταῦρον ἢ βόρειόν τι τμῆμα ἐκείνου τοῦ Ταύρου, ὑφ' ᾧ κεῖνται οἱ Κιμμέριοι τὸ Σκυθικὸν ἔθνος, ἔνθα καὶ ἡ Ταυρικὴ χερρόνησος μεγάλη οὖσα ... παρακειμένη δυσμικὴ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. Οἱ δὲ ἐνταῦθα Σκύθαι Ταυροσκύθαι λέγονται ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ταύρου ὄρους, ὅπερ οἶδε καὶ Ἡρόδοτος, ἱστορῶν καὶ αὐτὸς ὄρη Ταυρικὰ (4, 3 init. : Τάφρον κατατείνουσαν ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιῶτιν λίμνην), Σκυθικά. Id. 4, 20 : Κατήκουσι δὲ οὗτοι (Scythæ) τὸ μὲν πρὸς μεσαμβρίην ἐς τὴν Ταυρικήν· quam accuratius describit 99 fin., 100. Τὸ Ταυρικὸν ἔθνος 99 init. Ἡ Ταυρικὴ Scylax p. 29, Arrian. P. Ponti Eux. p. 20, fr. Peripli P. Eux. p. 6, Scymn. 856, Diod. 4, 44, 45, Pausan. 3, 16, 7. Ἡ T. χερρόνησος Theophr. H. Pl. 7, 13, 8, Ptolem. 3, 6, etc., Peripl. cit. p. 6, Scymn. 73, 849. Strabo 7, p. 308, et 309, παραλία. V. etiam Ταῦρος subst. sub finem.]

[Ταυρίνδα, Hesychio in gl. Ταυρείη δὲ, κεφαλή, ἡ παιδιά, παρὰ Ταραντίνοις, restituit Valck. ad Phœn. 1304, p. 439. Κεφαλὴ autem, quod περικεφαλαία scribebat Soping., ad aliam gl. Ταυρείη κεφαλή, cum Ταυρίνδα confusam, referre licet.]

[Ταυρινιανὸς, ὁ, Taurinianus, n. viri, ap. Nilum Epist. 2, 178. L. Dind.]

[Ταυρῖνοι. V. Ταυρίσκοι.]

[Ταυρῖνος, ὁ, Taurinus, n. viri (Ταυρεῖνος scriptum in inscr. Xanthia ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 146, n. 4268, 4), apud Sophronium Maji Spicil. vol. 3, p. 469 : Περὶ Ταυρίνου λουρώποδος (l. λωρόποδος, etsi λουρόποδα est p. 125, nisi vitium utrobique est scriptoris). L. Dind.]

[Ταύριον, τὸ, Lychnis coronaria. Diosc. Notha p. 457 (3, 104). Boiss.]

[Ταύριος, ὁ, Taurius, fl. qui aliis est Ταῦρος, quod v. Ταύριοι, quod fingit Steph. Byz., nihili esse dictum in Ταυριανός.]

[Ταύριππος, ὁ, Taurippus, n. viri in numo Ænianum ap. Brœnsted. *Reisen* vol. 2, p. 307, B, tab. 48, 2, qui ita supplet quod superest ΤΑΥΡΙΠ.. vel ΤΑΥΡΙΠ.. L. Dind.]

[Ταυρίσκος, ὁ, Tauriscus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 172, n. 126, 24, ubi archon Atticus, et Megalopolitana p. 710, n. 1537. Harpali furis socius, ap. Arrian. Exp. 3, 6, 7. Cratetis auditor, ap. Sextum Adv. grammat. 248. p. 268. Cælatoris Cyziceni n. ap. Plin. N. H. 33, 12, 55; pictoris, 35, 11, 40; sculptoris Tralliani 36, 5, 4. L. Dind.]

Ταυρίσκοι, οἱ, ap. Strab. populi Norici. [Steph. Byz., ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη. Λέγονται καὶ Ταυρῖνοι ὡς Πολύβιος γ' (60). Ἐρατοσθένης Τερίσκους αὐτούς φησι διὰ τοῦ ε, οἳ καὶ Ταῦροι λέγονται. Ταυρῖνοι etiam Strabo 4, p. 204, 209, ubi nonnulli male Ταυρινοὶ, ut libri Polybii l. c. Qui Ταυρίσκους inter Gallos Alpinos nominat 2, 15, 8; 28, 4; 30, 6; Ταυρίσκους τοὺς Νωρικοὺς 34, 10, 10 (ap. Strab. 4, p. 208), ut Strabo p. 206, et simpliciter p. 213; 7, p. 304, 313, ubi inter ἔθνη Κελτικὰ refert. Idem 7, p. 293 : Ἐπὶ Ταυριστὰς καὶ Ταυρίσκους, καὶ τούτους Γαλάτας· 296 : Τοὺς Ταυρίσκους καὶ Ταυριστάς φασι. Ταυρίσκοι etiam Dio Cass. 49, 34; 50, 28 med. Appian. Illyr. c. 16. L. D.]

[Ταυρισμός. V. Ταυρίζω.]

[Ταυρισταὶ, οἱ, iidem qui Ταυρίσκοι, quod v.]

[Ταυρίων, ωνος, ὁ, Taurio, præfectus Antigoni et Philippi Demetrii f., Polyb. 4, 6, 4, etc. Genit. ponit Suidas.]

[Ταυροβόας, ὁ, Qui est voce taurina. Orph. H. 5, 3, Ἠρικαπαῖον.]

[Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, Tauros feriens, cædens. Epigr. Anth. Pal. App. 164, 5 : Ὄργια συνρέξαντε θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ κριοβόλου τελετῆς καὶ ταυροβόλοιο φερίστης· 239, 4 : Κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου, de Taurobolio, sive sacrificio taurorum Matri deum immolatorum, et multis illustrato in Marmoribus Taurinens. vol. 1, p. 13 seqq., quod v. in Lexx. Lat. De Diana Ταυροπόλῳ quasi ταυροβόλῳ v. in illo.]

[Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, Tauros vorans. Archias Anth. Plan. 94, λέοντος.]

[Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui est ventre taurino. Philippus Anth. Plan. 52, 1 : Ἴσως με λεύσσων, ξεῖνε, ταυρογάστορα θαμβεῖς. Quod Brunck. interpr. de ventre presso, castigato, non tumido.]

[Ταυρογενὴς, ὁ, ἡ, Tauro genitus. Epith. Bacchi, in fr. Orph. ap. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. 943, p. 495.]

[Ταυρογλυφὴς, ὁ, ἡ, A Tauris sculptus. Tzetz. Hist. 11, 879 : Περὶ τοῦ Ταυρογλυφὲς, εἰ δὲ βούλει, Ῥωσογλυφές. Ταῦροι τοῦ γένους τῶν βοῶν οἱ ἄρρενες καλοῦνται. Ἔστι καὶ γένος Σκυθικόν· ἐπεὶ δ' ἄδηλον τοῦτο, σαφέστερον ἐδήλωσα Ταύρους τοὺς Ῥῶς καλεῖσθαι ἐν τῷ εἰπεῖν Ταυρογλυφὲς, Ῥωσογλυφὲς δ' εἰ βούλει, ὥσπερ ἑρμηνεύων σοι τίνες εἰσὶν οἱ Ταῦροι. Qui Russos etiam alibi more Byzant. vocat Ῥῶς.]

[Ταυρόδερμος, ὁ, ἡ, Taurina pelle, ἀσπὶς Tzetzes ineditus. Boiss.]

[Ταυροδέτις, ιδος, ἡ, Taurum ligans. Agathias Anth. Pal. 6, 41, 2 : Ταυροδέτιν βύρσαν.]

[Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, Eur. fr. Cret. ap. Porphyr. De abst. 4, 19 : Ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσα κυπάρισσος, Glutine taurino compacta, ut Ἐλεφαντόδετος, Ebore vinctus.]

[Ταυροειδὴς, ὁ, ἡ, Tauri formam habens. Strabo 17, p. 827. Orig. C. Cels. 6, p. 295. Seager. Horap. Hierogl. 1, 10, p. 13, 12 : Δευτέρα (scarabæorum) γενεὰ, ἡ δίκερως καὶ ταυροειδής. L. Dind.]

[Ταυρόεις, εντος, ὁ vel ἡ, Tauroentum. Πόλις Κελτική, Μασσαλιητῶν ἄποικος. Ἀρτεμίδωρος ἐν α' Γεωγραφουμένων φησὶν ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἳ ἀπορριφέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Τὸ ἐθνικὸν Ταυροέντιοι, Steph. Byz. Ταυρόεις Scymnus Perieg. 215. Ταυροέντιον Ptolem. 2, 10, 8, Strabo 4, p. 180, 184. De utraque forma conf. Salmas. Plin. Ex. p. 47, a, B. L. Dind.]

[Ταυροθρόος, ὁ, ἡ, Qui tauri vocem edit. Tzetz. Posth. 270 : Ταυροθρόος χειμάρροος ἀσπέτῳ ἔρχεται ὄμβρῳ. Boiss.]

[Ταυροθυτέω, Tauros immolo. Inscr. Acræph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, n. 1625, 48 : Ταυροθυτήσας τοῖς θεοῖς· 66 : Ταυροθυτήσας Διὶ τῷ μεγίστῳ. L. D. Theod. Prodr. p. 329. Elberling.]

[Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ, Ex tauro immolato constans. Orph. Arg. 612 : Ταυροθύτους λοιβάς.]

[Ταῦροι. V. Ταυρίσκοι, Ταῦρος.]

[Ταυροκαθάπται, Pilæ, Gl. Quod Scaliger ad Festum p. 599 ed. Lindem. interpr. Stramentitias effigies, quibus objectis tauri irritarentur, ut apud Martialem est aliquoties, quæ supra Ταυριάριοι. De ludis venationem taurorum stimulis ejusmodi irritatorum exhibentibus est in monum. Ancyrani loco in Ταυρομαχία cit., ubi supersunt literæ .....καθα..ας. Eadem signif. de ludis apud Smyrnæos Ταυροκαθάψια, ων, τὰ, in inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 740, n. 3212 : Ταυροκαθαψίων ἡμέρα β'. Conf. de Thessalicæ hujus venationis ratione Salmas. ad Trebell. Poll. p. 286, a, F sq.=154, Reimar. ad Dion. Cass. 61, 9, Bœckh. ad schol. Pind. Pyth. 2, 78.]

[Ταυροκάρηνος, ὁ, ἡ, Qui taurino capite est. Nonn. Dion. 26, 317, de elephanto. ᾰ]

[Ταυροκέρκουρος, ὁ, Navigium fluviatile. Suidas : Ταυροκέρκουροι, ποτάμια πλοῖα.]

[Ταυρόκερως, ω, ἡ, Qui tauri cornua habet. Eurip. Bacch. 100 : Ἀνίκα Μοῖραι τέλεσαν ταυρόκερων θεὸν, de Baccho, ut Euphorion ap. schol. Arat. 173, et Orph. Hymn. 51, 2. Ib. 8, 2, Μήνη. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 105, Pausan. 10, 15, 3. Agatharchides Photii Bibl. p. 443, 25, μορφῇ. ‖ « Tribulus marinus, ap. Interpol. Dioscor. c. 597 (4,15). » Ducang.]

[Ταυροκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui taurino capite est. Schol.

Digitized by Google

Lycophr. 1237, p. 977, 9 : T. φαντάζεται (Bacchus ap. Eurip.). V. Ταυρόνους.]

[Ταυροκιλικία, ἡ, Cilicia ad Taurum. Joannes Laurent. De ostent. p. 54, A : Φοινίκην καὶ Ταυροκιλικίαν. L. Dindorf.]

Ταυροκόλλα, ἡ, Glutinum taurinum, i. e. ἡ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα, Glutinum quod fit ex auribus taurorum et genitalibus : ut constat ex verbis Dioscor. [3, 101] et Plinii [28, 17] quæ in Κόλλα supra attuli. [Aristot. H. A. 3, 11 et al. addit Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 315. Ἡ ἀπὸ τῶν βυρσῶν κόλλα, Glossæ botanicæ Colberteæ Mss. ap. Ducang. Oribas. p. 101, 6 ed. Mai. : Ταυροκόλλη καταχρίσας. Polyb. 6, 23, 3. L. Dind.]

Ταυροκολλώδης, ὁ, ἡ, Glutini taurino similis, Glutinis taurini speciem gerens, simpliciter Glutinosus. Diosc. 1, 81, de bdellio : Δόκιμον δέ ἐστιν αὐτοῦ τὸ τῇ γεύσει πικρὸν, διαυγὲς, ταυροκολλῶδες. Pro quibus Plin. 12, 9 : Esse debet translucidum simile ceræ. [Conf. Salmas. Plin. Exerc. p. 368, b, E ; 809, a, A. L. Dind.]

Ταυρόκρᾱνος, ὁ, ἡ, Tauri caput habens, Qui taurino capite est, Cornutus. Eur. Or. [1378] : Ταυρόκρανος ὠκεανός. [De Minotauro epigr. Anth. Plan. 126, 4. Schol. Hesiodi Sc. 104 : Διὰ τοῦτο καὶ ταυροκράνους τοὺς ποταμούς· et ib. de Neptuno.]

[Ταυροκράτης, ὁ. Hesychius : Γάνδαρος, ὁ ταυροκράτης (—ρᾶ codex) παρ' Ἰνδοῖς.]

[Ταυροκτονέω, Boves sacrifico. Soph. Trach. 760 : Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, λείας ἀπαρχὴν, βοῦς. Et in versu interpolato Æsch. Sept. 276 : Ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν.]

Ταυρόκτονος, ὁ, ἡ, A tauro occisus. At paroxytonws scriptum Ταυροκτόνος, Tauri interfectorem significat, Ammon. [p. 134], Cyrill. Talia sunt quum alia, tum ξιφόκτονος et ξιφοκτόνος. [Soph. Phil. 400 : Ταυροκτόνων λεόντων, et cum eodem nomine Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 17. Lycophron 1169 : Ταυροκτόνον κύβηλιν. « Schol. ad eum v. 47. » Boiss.]

[Ταυρολέτωρ, ορος, ὁ, Qui tauros perdit, perimit. Const. Manass. Chron. 252, λέων. Boiss.]

[Ταυρομᾰχία, ἡ, Pugna taurorum vel cum tauris. Monum. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 85, n. 4039 : Ταυρομαχίαν καὶ ταυροκαθάπτας καὶ μονομάχων ζεύγη ἔδωκεν. V. Ταυροκαθάπται.]

[Ταυρομένης, ους, ὁ, Tauromenes, n. viri, in inscr. Dymæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 713, n. 1543, 8 : Σῶσος Ταυρόμενιος· quod restituendum in Attica ibid. p. 260, n. 159, 5 : Ἀς Ταυρομ. . . . (ἀνέθηκεν).]

[Ταυρομένιον, τὸ, Tauromenium, opp. Siciliæ, cujus de nomine Diod. 14, 59 : Τὸν λόφον τὸν καλούμενον Ταῦρον ... κατειληφότες ἦσαν Σικελοί ... Ὀχυροῦ δ' ὄντος τούτου καὶ τότε καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ᾤκουν αὐτὸν τεῖχος περιβαλόμενοι, καὶ τὴν πόλιν διὰ τὸ μεῖναι τοὺς ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀθροισθέντας Ταυρομένιον ὠνόμασαν. Similia his, ad quæ v. Wessel., 16, 7, ubi libri Ταυρομένειον, ut ap. Suidam, Leon. Diac. p. 40, D, quod vitium notavit Burmann. ad Dorvillii Sic. p. 373. Gent. Ταυρομενίων ap. Diod. 16, 68 fin. haud dubie scribendum Ταυρομενιτῶν, ut ib. 7 bis, Exc. p. 499, 18, etsi Steph. Byz. dicit : Ὁ πολίτης, Ταυρομενίτης καὶ Ταυρομένιος. Ταυρομένιον Scylax p. 4, Ptolem. 3, 4, 9, Scymnus 289, Strabo 6, p. 266 seqq. et Ταυρομενῖται 272. Inter —ειτης et —ίτης variant libri Phalaridis, ut Ep. 38. Ταυρομενιταν vel —νειταν numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 324, *Suppl.* vol. 1, p. 448 sq. Ταυρομενίας Diod. Exc. p. 496, 58. Ταυρομενίας Σικελίας Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 311, A ; b, D, quum Ταυρομενίου sit p. 206, B. Ταυρομενίας de regione etiam Strabo 6, p. 268. L. Dind.]

[Ταυρομενίου ὄρους mentio fit in Menologio Gr. vol. 3, p. 25, B ed. Albani. L. Dind.]

[Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, Qui est fronte taurina. Orph. Hymn. 44, 1 : Διόνυσε ταυρομέτωπε.]

Ταυρόμορφος, ὁ, ἡ, Qui taurina specie est. [Eur. Ion. 1261 : Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς, ut supra ταυρόκρανος de Oceano, et infra ταυρόπους de Alpheo, fluviis taurina specie figurari solitis.] Lycophr. [1299] ταυρόμορφον [τράμπιδος] τύπωμα vocat τὸ ἁρπάσαν τὴν Εὐρώπην : quod videtur fuisse πλοῖον

A ἔχον ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἰς ἐπίσημον, Eustath. [Plut. Mor. p. 364, E, Διονύσου. Philo vol. 2, p. 160, 10, θεόν. Clemens Al. Protr. 2, 16, p. 14 : Κύει καὶ ἡ Φερρέφαττα παῖδα τ.]

[Ταυρόνους, ὁ, Qui mente est taurina. Tzetz. schol. in Exeg. Il. p. 155, 5 : (Ἄνθρωπο?)ς ταυρόνους καὶ ταυ(ροκέφαλ?)ος.]

[Ταυροπάρθενος, ἡ, Virgo taurina. Lycophr. 1292 : Ταυροπάρθενον κόρην. Schol. τὴν εἰς βοῦν μεταβληθεῖσαν κόρην.]

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, Tauro patre satus, Cui taurus pater s. genitor est, A tauro ortum trahens, Taurigena, epith. apis ap. Theocr. [Fistula Anth. Pal. 15, 21, 3.] Nam *-πποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, ut Nicand. Ther. [741] docet. Docet et Virg. 2 Georg. [4, 285] quomodo cæsis juvencis Insincerus apes tulerit cruor : prolixe eam rem describens. [Poeta ap. schol. Theocr. 7, 83. Wakef. In σταυροπάτορας corruptum in scholio ad Man. Philen notavit Miller. *Journ. des Sav.* 1850 *sept.* p. 573. ᾰ]

B [Ταυροπολευτος, ὁ, ἡ, A tauris cultus. Const. Manass. Chron. 348, ἀρούρας.]

[Ταυροπόλη, ἡ, Tauropole, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92.]

[Ταυροπόλη, Ταυροπόλια, τὰ, Ταυροπόλιον. V. Ταυροπόλος.]

[Ταυρόπολις, εως, ἡ, Tauropolis. Πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ταυροπολίτης, Steph. Byz. Quod gent. est ap. ipsum v. Χρυσαορὶς in l. Apollonii. || Filia Clesonis, ap. Pausan. 1, 42, 7.]

Ταυροπόλος sive Ταυροπόλη, ἡ, Dianæ epith., vel ex eo, quod apud Tauros [de quibus in Ταῦροι s. Ταῦρος], Scythiæ gentem, colatur, vel quod taurorum, et generalius pecorum etiam ceterorum, gregibus præsit ; vel quod eadem sit cum luna, quam tauris vehi fingunt, et ταυροπὸν [ταυρωπὸν] quoque appellant. Soph. Aj. p. 11 [172] : Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, Taurorum s. Bovini pecoris præses Diana. [De forma conf. Lobeck.] Et Eur. [Iph. T. 1457], Ταυροπόλος θεὰ, de Diana Tau-
C rica, s. quæ in Taurica Scythiæ regione colitur. [Aristoph. Lys. 447 : Νὴ τὴν Ταυροπόλον, ubi Apollodorum ἐν τῷ περὶ θεῶν cognominis rationem reddere annotat schol. Quem teste Photio aliisque ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα explicantem jure miratur Heynius p. 402. Addit autem Photius : Ἴστρος δ' ἐν γ' Ἀτάκτων, ὅτι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτῳ ταῦρον ἐξώστρησεν ἐπὶ πᾶσαν γῆν· οἱ δ' ὅτι ἔβαλεν, διὸ καὶ ταυροβόλον. Diodor. 2, 46 init. : Καταδεῖξαι (reginam Amazonum) θυσίας μεγαλοπρεπεῖς Ἄρει τε καὶ Ἀρτέμιδι τῇ προσαγορευομένῃ Ταυροπόλῳ· 18, 4 ante fin. : Ναὸν κατασκευασθῆναι ἐν Ἀμφιπόλει τῆς Ταυροπόλου. Strabo 5, p. 239 ; 9, p. 399 ; 12, p. 537. Clemens Al. Protr. 3, 42, p. 46 extr. : Φωκαεῖς Πυθοκλῆς ἐν γ' Περὶ ὁμονοίας τῇ Ταυροπόλῳ Ἀρτέμιδι ἄνθρωπον ὁλοκαεῖν ἱστορεῖ.] Itidem Dionys. P. [610] : Ἴκαρον εἰναλίην, ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο Βωμοὶ κνισσήεντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι. Ubi Eustath. annotat, vel Dianam intelligi vel Apollinem [in insula Persica Icaro cultos. Strabo 16, p. 766 : Ὁ παράπλους ἔχει προκειμένην νῆσον Ἰκάριον
D (sic) καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἅγιον ἐν αὐτῇ καὶ μαντεῖον Ταυροπόλου]. At Hesychio Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. [Photius : Καὶ Ἀθηνᾶ δὲ Ταυροπόλος (ita scr. pro —βολος, etsi Ταυροβόλος Ἀθηνᾶ ponit Suidas) ἐν Ἄνδρῳ· ὁ γὰρ Ἄνιος δοὺς ταῦρον τοῖς Ἀτρείδαις ἐκέλευσεν ὅπου ἂν ἐκ τῆς νεὼς ἅλληται, ἱδρύσασθαι Ἀθηνᾶν· οὕτως γὰρ εὐπλοήσειν· ὁ δὲ ἐν Ἄνδρῳ ἐξήλατο. Schol. Aristoph. l. c. : Ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὕτω καλοῦσιν, ὡς Ξενομήδης ἱστορεῖ. Hecates epith. est ap. Orph. Hymn. in eam 6. Ἥλιος Ταυροπόλος in inscr. ap. Pocock. p. 19.] Et Ταυροπόλια, [ων, τὰ,] Eidem ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. [« At ταυροπόλους Clearchus ap. Athen. 6, p. 256, E, Spurcæ vitæ mulieres appellat. » Schw. Hinc Ταυροπόλιον, ἐν Σάμῳ Ἀρτέμιδος ἱερόν. Στράβων ιδ' (p. 639), ap. Steph. Byz.]

[Ταυροπὸς vitium scripturæ pro ταυρωπὸς, quod v.]

[Ταυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui tauri pedes habet. Ps.-Eur. Iph. A. 275 : Ἐκ Πύλου δὲ Νέστορος Γερηνίου κατειδόμαν σῆμα ταυρόπουν ὁρᾶν, τὸν πάροικον Ἀλφεὸν, de Alpheo fl. tauri forma navem ornante.]

[Ταυροπόσωπος, ὁ, ἡ, Qui vultum habet tauri. Schol. Apoll. Rh. 2, 168, ubi de navi. « Georg. Pisid. De van. vitæ 59. » Boiss.]

Ταῦρος, ὁ, Taurus [Gl.]. Hom. Il. [A, 41 : Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα ταύρων ἠδ' αἰγῶν· similiterque alibi de victimis.] Φ, [237] : Μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος· Od. Φ, [48] : Ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος· Il. Υ, [403] : Ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἤρυγεν· Η, [223] : Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, Ταύρων ζατρεφέων. [Σ, 580 : Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην.] Ρ, 389 : Ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, Ingentis tauri pellem. Ubi nota etiam addi βοὸς [Tzetz. Antehom. 202 : Ταύροις γάρ τε βόεσσι πολεύει γειαροτῆρσι], quod alibi [B, 480] præmisit, Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος. [V. Eust. Pind. Ol. 13, 66 : Ταῦρον ἀργᾶντα· Pyth. 4, 205 : Φοίνισσα Θρηικίων ἀγέλα ταύρων· et de Phalaridis tauro 1, 95, χαλκέῳ. Æsch. Ag. 1126 : Ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον· Suppl. 301 : Πρέποντα βουτόρῳ ταύρῳ δέμας· fr. Prom. sol. ap. Plut. Mor. p. 98, C : Ταύρων γονάς. Soph. Trach. 11 : Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος· 508 : Ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου· Aj. 322 : Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος· OEd. T. 478 : Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἅτε ταῦρος· Ant. 353 : Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον. Herodot. 6, 76 fin. : Σφαγιασάμενος τῇ θαλάσσῃ ταῦρον. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 11 : Ἤγοντο τῷ Διὶ ταῦροι πάγκαλοι εἰς τέτταρας· quos postea dicit βοῦς. 24 : Ἔθυσαν τῷ Διὶ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους· Anab. 2, 2, 9 : Ταῦτα δ' ὤμοσαν, σφάξαντες ταῦρον καὶ λύκον καὶ κάπρον καὶ κριὸν εἰς ἀσπίδα. Diod. 11, 58 : Σφαγιασθέντος ταύρου καὶ τῶν ὅρκων γενομένων. || Hesychio οἱ τέλειοι βόες. Distinguit a βουσί, Vaccis, Theocr. 1, 74 : Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι. A μόσχοις 9, 3 : Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως. Aristot. H. A. 4 fin. : Τὰ κέρατα τῶν ταύρων ἰσχυρότερα τῶν θηλειῶν βοῶν· 5, 2 med. Pollux 1, 250. V. Lobeck. Patholog. p. 20.] Eurip. [Bacch. 743] ap. Athen. 2, [p. 38, E] : Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι· nam animal id est θυμικώτατον, [θυμώδεις, Aristot. De partt. an. 2, 4 med.] ac in primis puniceo colore διαγριαίνεται : quamobrem οἱ αὐτῷ προσιόντες οὐ λαμβάνουσι φοινικίδας, ut dicit Plut. [Mor. p. 144, D.] Attamen etiam ὁ χαλεπώτατος ταῦρος συκῇ προσδεθεὶς ἡσυχίαν ἄγει, ut Idem refert Symp. [p. 696, F.] Itidem [p. 641, C] : Ἄγριος δὲ ταῦρος ἀτρεμεῖ καὶ πραΰνεται συκῇ προσδεθείς. [Aristoph. Lys. 81 : Ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου· κἂν ταῦρον ἄγχοις· Nub. 661 : Ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν, εἰ μὴ μαίνομαι, κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών. Plato Reip. 3, p. 396, B : Ταύρους μυκωμένους· Critiæ p. 119, D : Ἀφέτων ὄντων ταύρων ἐν τῷ ἱερῷ. Pollux 5, 94 : Ἄρκτον συμπλέκεσθαι, ταῦρον ἐμπίπτειν.] Et apud Athen. 5, [p. 202, A] in pompa quadam διῆλθον ταῦροι δισχίλιοι ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερω, προμετωπίδας χρυσᾶς καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν ἔχοντες. Et ap. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 62] : Οἱ ταῦροι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται. [Nicand. Al. 312 : Ἢν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρου μέλαν αἷμα πάσηται. Herodot. 3, 15 fin. : Αἷμα ταύρου πιὼν ἀπέθανε παραχρῆμα. Aristot. H. A. 3, 19 med. bis; De partt. an. 2, 4 med. Diod. 4, 50.] De natura autem taurorum vide Aristot. [H. A. 3, 1 med., ubi ἐκτμηθείς· 6, 18; 9, 3 fin.] et Ælian. et Oppian. De venat., item Plin. [Et de Arabicis ingenti magnitudine Strab. 16, p. 775. De homine ap. Diog. L. 2, 126 : Φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι· ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρῳδῶν φησι, Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρέτριην.] || Ταῦρος κερασφόρος vocatur etiam Bacchus, atque adeo ei etiam ταύρου μορφὴ affingitur, quoniam veteres cornibus potabant loco poculorum, Eustath. [Il. p. 242, 32; 917, 55, ex Athen. 11, p. 476, A, qui addit ἀφ' οὗ τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ πλάττεσθαι, ἔτι δὲ ταῦρον καλεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν. Lycophr. 209 : Ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας κατάρξεται. Schol., τῷ Διονύσῳ, quibus Tzetzes addit, ὅτι κερατοφόρον αὐτὸν γράφουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις (918 : Καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς). V. Plutarch. Mor. p. 299, B, ubi hymno in Bacchum mulieres Eleas ἐπᾴδειν perhibet Ἄξιε ταῦρε. Athen. 2, p. 38, E : Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην καταστήματος καὶ ταύρῳ παρεικάζουσι τὸν Δ.] || Ταῦροι dicebantur etiam οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι, Hesych. Itidem et Athen. 10, [p. 425, C] ex Ameria refert, Παρ' Ἐφεσίοις τοὺς οἰνοχοοῦντας ἠϊθέους τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ vocatos fuisse Ταύρους. Alioquin Ταῦροι sunt etiam gens Scythica, oriunda ab Ægyptiis Apin bovem colentibus. [Unde Euripidis Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις, ubi 30 : Ταύρων χθόνα. V. Herodot. 4, 99—103, 119, Diod. 20, 25, Scylax p. 28, Strabo 7, p. 307—310, aliique geographi. Fem. Ταύρη χθὼν Metrodor. Anth. Pal. 14, 121, 4. Antiphanis fuit fabula Ταῦροι vel Σκύθαι inscripta, ap. Meinek. vol. 3, p. 114 sq. Callim. Dian. 174 : Ἤλθες (Diana) ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἵπετο τέθμια Ταύρων. Orph. Arg. 1073 : Ταύρους ἀνδροφάγους. Dionys. Per. 306 : Ταῦροί θ', οἳ ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπὺν στεινὸν ὁμοῦ δολερόν τε καὶ αὐτῆς ἐς στόμα λίμνης. Ubi Eustath. : Οἱ δὲ Ταῦροι τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ ταύρου τοῦ ζώου, φασί, καλοῦνται διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Ὄσιριν ζεύξαντα βοῦν ἀρόσαι γῆν. Περὶ τούτους νῆσος ἡ Ταυρική, κτλ. Nihilo verius genti nomen inditum a Diana propter taurum Iphigeniæ immolandæ et ad Pontum Euxinum ablatæ suppositum fabulatur Antonin. Lib. c. 27, p. 182, quas ad fabulas referri videtur taurus in numis Tauricis, de quo Eckhel. vol. 2, p. 2. V. infra, ubi de monte Tauro.] || Est et Signum cœleste [septem stellarum], ut Lat. Taurus. [Arat. 166, 173 et sæpissime, Nicand. Th. 122, Manetho 2, 85, etc. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 90, C. Eratosth. Catast. c. 14 : Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. Alii alios tauros nomen sideri fecisse putabant. V. seqq. et annot. Schaubachii, Horap. Hierogl. 1, 10 fin. p. 13, 13 Leem. || Nomen mensis in Menolog. apud HSt. Append. Thes. p. 225, F, sive Lexici Septemv. p. ult. (quod Joanni Damasceno tribuitur in altero de codd. Oxon. ap. Usser. De Maced. et Asian. ann. sol. c. 5) positum tanquam Macedonicum cum ceteris siderum nominibus, de quo conf. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 425, qui ex verbis ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκδόσεως Menologio illi inscriptis conjicit computando paschati adhibita fuisse illa nomina, quæ Usserius Gronov. Thes. vol. 9, p. 1227, B, C, neque ecclesiastica neque civilia putaverat, sed georgica, ut ap. Virg. Georg. 1, 218, Taurus aperire annum dicitur.] || Ταῦρος dicitur etiam τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεον, s. ὄρρος, Pars ea quæ interjecta est inter scrotum et podicem, Eustath. Sic Idem p. 906 : Ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρόν φασι. Pollux vero inter ταῦρον et ὄρρον distinguit, ut qui sic scribat, 2, [173] : Τὸ δὲ ῥαφῇ μὲν προσεοικός, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀσχέου μέσου ἐπὶ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον εἰς δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται καὶ τράμις καὶ ὄρρος· latius sc. extendens ὄρρον et τράμιν, quam ταῦρον, cui proximum sub scroto locum tribuere videtur. [Galen. vol. 2, p. 370 : Τὸ δὲ διατεῖνον μέχρι τῆς ἕδρας ταῦρος καλεῖται. V. paullo post.] Suidas vero et latiorem ei signif. dat, exponens τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Unde ἀταύρωτος et λάσταυρος, de quibus supra. [Hesychio et Photio etiam τὸ γυναικεῖον vel γ. αἰδοῖον, ut Photio s. Suidæ in Σάραβον.] || Sunt qui ταῦρον dici scribant etiam τὸν παιδεραστήν, Pædiconem, Hesych., qui ex Phanodemo tradit τὰς κριθὰς quoque nominari ταῦρον, quoniam sc. κέρας ἔχουσι. || Ταῦρος, nomen fluvii, unde Ταύριον ὕδωρ ap. Soph. [fr. Ægei ap. Athen. 3, p. 122, A, F, ex quo Ταύρειον πόμα citat Hesychius. Ταυρίου, nisi leg. Ταύρου, de eodem fl. Pausan. 2, 32, 7. || Plin. N. H. 5, 31, 128 : « Alexandria tribus omnino aditur alveis mari, Stegano, Posideo, Tauro. » Quod apud hunc et Solinum suspectum fuit Salmasio p. 340, b, C, D, ut Tafro suspicaretur scribendum.] Item nomen montis Ciliciæ [Theophr. H. Pl. 8, 2, 9, et sæpe Polyb. aliique historici. Dionys. Per. 641 : Μέσσα γε μὴν πάσης ὅρος ἀμφιβέβηκεν ἀρξάμενον γαίης Παμφυλίδος ἄχρι καὶ Ἰνδῶν ... Ταῦρον δέ ἑ κικλήσκουσιν, οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ ὀξυκάρηνον ὁδεύει· 849 : Οὔρεα Ταύρου. Steph. Byz., ὄρος διὰ μέσης Ἀσίας διῆκον, διότι ταύρους οἱ παλαιοὶ πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον· ἢ προτομῇ ταύρου τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ αὐτοῦ ἀπείκασε. Τὸ ἐθνικὸν Ταυριανὸς πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς Ζυγιανός. Postrema quo

spectent diximus in Ταυριανὸς et Σκορπιανός. Philostr. V. Apoll. 2, 2, p. 50 : Τὸ δὲ ὄρος τοῦτο (Caucasum) ἀρχὴν ποιώμεθα Ταύρου τοῦ δι' Ἀρμενίας τε καὶ Κιλίκων ἐπὶ Παμφύλους καὶ Μυκάλην στείχοντος ... Περιβάλλει δὲ Ταύρῳ ἑτέρῳ καὶ τὴν ὅμορον τῇ Ἰνδικῇ Σκυθίαν πᾶσαν κατὰ Μαιῶτίν τε καὶ ἀριστερὸν Πόντον. Ubi frustra Jacobs. Addit. ad Athen. p. 200, περιβάλλει δὲ Ταῦρος ἑτέρῳ κέρατι τὴν ὅ. De Tauro Cimmerio v. in Ταυρικός. Ceterum quanquam Ταῦρος ἄκρον Siciliæ est ap. Ptolem. 3, 4, 9, et Diod. 14, 58 sq. et Ταῦροι, δύο ὄρη, τόπον τινὰ πόρρωθεν δεικνύντα τοῖς ζῴοις ὅμοιον Arabiæ, ap. Strab. 16, p. 770, et Diod. 3, 41 init., hujus tamen Tauri, pariter atque gentis Tauricæ nomen barbaræ esse originis, ut fictæ sint Græcorum etymologiæ, colligi videtur ex nominibus Græco voc. ταῦρος similibus, quæ variis in linguis orientalibus Montem significantia memorat Apostolius in Itinere Taurico p. 44 ed. German. L. D.] : nec non loci cujusdam apud Achivos. [Ex Etym. M. p. 747, 40, ubi pro ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν Valck. ad Ammon. p. 40 ὀρχέων ex aliis codd. Ὀσχέων (vel potius ὑπὸ τὸν ὀσχεὸν) frustra Hemst. || Addit Etym. ib. 45 : Ταῦρος, ὄρος ἐπὶ χώρας κείμενον, ἐν ᾧ εἰσι βάλανοι πρὸς τροφὴν τῶν συῶν. (Locus anonymi :) Λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὄρους εἰσφορὰς ἔφερον, ἃς Ταυρικὰς προσόδους φασί. N. loci in Judæa, ap. Strab. 16, p. 763.] Est et viri nomen proprium [etiam Τάλως vocati], ap. [Apollod. 1, 9, 26, 4, et] Plutarch. Thes. [c. 16] et ap. Suid. [F. Nelei ap. Apollod. 1, 9, 9, 1. Ducis Minois, ap. Plutarch. Thes. c. 19. Spartani ap. Thuc. 4, 119. Ducis Cæsaris ap. Plutarch. Cæs. c. 65, aliorumque ap. Dion. Cass., item in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, 68 ; Perinth. vol. 2, p. 68, n. 2026, 1 ; et alia ap. Lebas. *Inscr.* fasc. 5, p. 26, n. 154, 9. Synes. Epist. 31, p. 177, D. De Platonis interprete Tauro Berytio v. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 95. Incertum quid sit, si recte lectum, Θεοῦ Ταύρου in inscr. Thesp. ap. Bœckh. vol. 1, p. 779, n. 1605. Nomen canis ap. Tymnen Anth. Pal. 7, 211, 3. L. Dind.]

[Ταυροσθένης, ους, ὁ, Taurosthenes, Æginota, ap. Pausan. 6, 9, 3. Ælian. V. H. 9, 2.]

[Ταυροσκύθαι, οἱ, Tauroscythæ, gens Scythica in Chersoneso Taurica, quæ supra Σκυθόταυροι, apud Ptolem. 3, 5, 25, Synes. p. 195, A, Nicetam Chon. Annal. p. 200, D. Constant. Man. Chron. 3763, 5967. Leo Diac. p. 108, C. || Unde Ταυροσκυθία, ἡ, ap. Strab. Epit. p. 365 ed. Cor., 87 Huds., χερρονησίζουσα, ἧς τὰ νότια μέρη εὐθειά ἐστιν αἰγιαλὸς ὁ Ἀχίλλειος δρόμος. L. Dindorf.]

[Ταυροσφαγέω, Tauros macto. Æsch. Sept. 43 : Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος. Schol. Aristoph. Lys. 188.]

[Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, Tauros mactans, occidens. Soph. Trach. 609 : Ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ. Lycophr. 47 : Ταυροσφάγον λέαιναν, ubi male Tzetzes confundit cum voce ταυροφάγος.]

[Ταύρουνον s. Ταύρουρον, τὸ, opp. ad Danubium, ap. Ptolem. 2, 16, 5. Ταυροῦνος Arrian. Ind. c. 4, 16.]

[Ταυρουρὰ, ἡ, Cauda Tauri, constellatio, ταύρου κέρκος, Gemino in Elem. astron. Theophanes p. 316 : Καὶ ἐν τῷ πελάγει φθασθέντος ἐν τῇ τοῦ ἄστρου ἐπιτολῇ, τοῦ λεγομένου Ταυρουρά. Ducang.]

Ταυροφάγος, ὁ, ἡ, Taurorum vorator, epith. Bacchi ap. Soph. [fr. Tyronis], quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, ut tradit Lex. meum vetus, et Etym. [Photius s. Suidas], qui ταυροφάγον exponi posse ajunt etiam ὠμηστὴν, Crudivorum. Inde translatum dicunt nomen id ad Cratinum, Plutarch. [Mor. p. 348, F] : Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώσσης βακχεῖ' ἐτελέσθη. Qui versus est desumptus ex Aristoph. Ran. [357, ubi similia schol. V. etiam Ταυροσφάγος, in quod abiit ap. Tzetzen Cramer. Anecd. vol. 3, p. 335, 22, sive schol. Aristoph. ed. Paris. p. xxiii. Vicissim apud Hesychium perperam scriptum οἰοφάγῳ σιδήρῳ pro οἰοσφάγῳ animadvertit Dobræus, quod a nobis prætermissum vol. 5, p. 1832, B. L. Dind.]

Ταυροφανὴς, ὁ, ἡ, Qui taurus esse videtur, Tauro similis, Dionys. P. [642 : Ταυροφανές τε καὶ ὀξυκάρηνον ὀδεύει, de Tauro monte propterea sic dicto.]

Ταυρόφθογγος, ὁ, ἡ, Tauro similia sonans, Vocem

A edens taurinæ similem : Hesych. ταυρόφθογγοι, παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι. [Æschylus fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 471 : Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι.]

Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, Tauros occidens, Taurorum interfector. [Pind. Nem. 6, 41 : Ταυροφόνῳ τριετηρίδι.] Epigr. [Paulli Sil. Anth. Pal. 11, 60, 5] : Ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἱμαλέων κρέα δόρπων, Cœnarum in quibus s. propter quas tauri occiduntur et mactantur. [De leonibus Orph. Hymn. 13, 2 ; 26, 3.]

[Ταυροφόντης, ὁ, i. q. præcedens. Nicetas Chon. Ann. p. 193, D, λέων. L. Dind.]

[Ταυροφόρος, ὁ, ἡ, Taurum ferens pro insigni. (Pollux 1, 83 : Ἔστι δέ τινα πλοῖα Λύκια λεγόμενα κριοὶ καὶ τράγοι, ὡς εἰκάζειν ὅτι τοιοῦτόν τι πλοῖον καὶ ταῦρος ἦν ὁ τὴν Εὐρώπην ἀπαγαγών.) Steph. Byz. v. Ταυρόεις : Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ Γεωγραφουμένων φησὶν ὅτι Ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἳ ἀπορριφέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τοῦ Φωκαέων καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνό-
B μασαν. V. Salmas. Exerc. Plin. p. 402 sq. L. Dind.]

[Ταυροφυὴς, ὁ, ἡ, Tauri formam s. naturam habens. Nonn. Dion. 7, 153 : Ταυροφυὴς κερόεντι τύπῳ μορφούμενος ἀνήρ· 939 : Κέρας ταυροφυές.]

Ταυροχολία, ἡ, erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ, teste Hesychio. [Ταυροχόλια, ων, τὰ, rectius Schweigh. ad Athen. 11, p. 476, A, vol. 6, p. 133, qui confert quod illic dicitur : Ἐν δὲ Κυζίκῳ καὶ ταυρόμορφος ἵδρυται (Bacchus), sed non patefacit quid sit —χόλια, quod videtur referri ad ταυρείαν χολὴν, de qua in Ταύρειος. L. D.]

Ταυρόω, Taurum facio, In taurum converto, Taurina natura induo. Unde ap. Hesych. Ταύρωσον, ταῦρον ποίησον. Pass. Ταυροῦμαι, Taurus fio, In taurum vertor, Taurinam naturam induo. [Æsch. Cho. 275 : Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων, ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον. Ubi ἀχρημάτοισι ζημίαις Sophianus.] Eur. [Bacch. 922 : Ἀλλ' ἦ ποτ' ἦσθα θήρ ; τεταύρωσαι γὰρ οὖν·] Med. 92 : Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ· Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν. Ubi schol. exp. ἀγριουμένην, καὶ διὰ
C τοῦ βλέμματος τὸ ὀργίλον ἐπιδεικνύουσαν, s. ὡς ταῦρος θυμικὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶσαν καὶ ἄστοργον, οὐχὶ μητρικόν. [Ad constructionem Dawes. Misc. p. 264 confert 188 : Ἀποταυροῦται δμωσίν.] Et sic ταυροῦσθαι esset Taurinas iras concipere, Tauri in modum ira efferari. Nam id animal est θυμικώτατον, maximeque ἐρεθίζεται καὶ διαθηριοῦται ὑπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος : quamobrem et φυλάττονται ταύροις ὀφθῆναι οἱ φοινικίδας ἔχοντες, ut scribit Plutarch. De Alex. fort. [p. 330, B.]

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, [sec. Hesychium] dicitur ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις, Diana Taurica s. quæ a Tauris colebatur : quæ et Ταυροπόλος.

Ταυρώδης, ὁ, ἡ, Taurinus, Qui taurina specie est. Nicand. vero Al. [222] : Λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λεύσσων, adv. pro ταυρηδὸν, s. ὡς ταῦρος, Tauri in modum, Torvum.

[Ταυρὼν, ῶνος, ὁ, Tauron, ut supra Ταυρεὼν, n. mensis, ap. Ptolem. Math. comp. vol. 2, p. 169, A, ubi male Ταύρωνος, ab sideris nomine tauro ductum, de quo v. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 356, Letronn.
D *Journ. des Sav.* 1839, p. 654. L. Dind.]

[Ταύρων, ωνος, ὁ, Tauro, n. viri, ap. Arrian. Exp. 5, 14, 1 ; 16, 6.]

[Ταυρῶπις, ιδος, ἡ, Quæ facie est taurina. Nonnus Dion. 32, 69 : Φοιτάδος Ἰναχίης ταυρώπιδος· 47, 789, Ἥρης. Maximus Καταρχ. 50 : Κεραῆς ταυρώπιδος ἀργέτιν αἴγλην· 509 : Ταυρῶπις ἄνασσα, de luna. L. D. Synes. Hymn. 5, 22. Kall. Orac. ap. Jo. Laur. De mens. p. 94, 4, ubi male ταυρώπης, quod ex Euseb. Præp. 4, 23 correxit Rœther.]

[Ταυρωπὸς, ὁ, ἡ.] Ταυροπὸς, Qui taurino aspectu s. facie taurina est. Ion ap. Athen. 2, init. [p. 35, E], de vino : Ἄδαμον παῖδα ταυροπὸν [—ωπὸν], νέον, οὐ νέον ... πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων. Est et Dianæ epith. Sed posset etiam Ταυρωπὸς scribi : hoc, ut εὐωπὸς, et alia ; illud ut χαροπός. [Per ω, ut apud Suidam, etiam Hymn. Orph. 29, 4 ; Anth. Pal. 9, 524, 20. Expungendum autem Ταυροπός.]

[Ταυρωτικὸς, ἡ, ὸν, Taurinus. Schol. Nicand. Al. 37 : Κεραοῖο Διωνύσοιο) Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κέρασιν ἐχρῶντο

ἐν τῇ πόσει ἀντὶ ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται· ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν, τουτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχύν.]

[Ταυρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, i. q. ταυρωπός. Phurnut. De N. D. c. 22, p. 193 : Τούτου δ' ἕνεκεν καὶ τοὺς ποταμοὺς κερασφόρους καὶ ταυρῶπας ἀναπλάττουσιν. Ubi tamen al. ταυρωπούς.]

[Ταῦς (scribendum Ταὺς), μέγας, πολὺς, Hesychio. Cujus similes sunt gll. : Ταῦσας, μεγαλύνας, πλεονάσας. Ταυτέας, αὐλὰς μεγάλας, quæ haud dubie corrigenda ex altera : Ταυγέταις, πύλαις ταῖς μεγάλαις. Quod alludit ad n. Taygeti.]

[Ταύσιος. V. Τηΰσιος.]

[Ταυτάζω. V. Τευτάζω.]

[Ταύταμος, ὁ, Tautamus, dux Lusitanorum, ap. Diodor. Photii Exc. p. 524, 22. Τάνταλος ap. Appian. Hisp. 6, 75, ubi semel est var. Ταύταλος, minus mendosa.]

[Ταύτας, α, ὁ, Tautas, n. pr. ap. Chœrob. vol. 1, p. 41, 4.]

[Ταύτασος, ὄρνις ποιὸς, Hesychio. Fictum a voce nomen avis putasse Gesnerum annotat Albertus.]

[Ταυτεμφερὴς, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est speciei, Similis. Theodor. Stud. p. 123, D; 124, A : Εἰκόνα ταυτεμφερῆ· 127, D : Ἐν τοῖς ταυτεμφερέσιν ἡ τῆς ὁμοιώσεως ἐπίδειξις, οὐκ ἐν τοῖς ἀλλήλων διεστηκόσι τῷ χαρακτηριστικῷ ἰδιώματι. L. Dind.]

[Ταύτῃ. V. Οὗτος, vol. 5, p. 2428—9. Ubi casu omissum] Ταυτῃὶ, adverbialiter sicut ταύτῃ, Hac. Aristoph. [Eq. 271 : Ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηὶ πεπλήξεται· 922 : Ἀπαρυστέον τι τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.]

Ταυτίζω pro εἰς ἓν τάττω, ap. Philop., i. e. Tanquam unum et idem censeo et pono. [Eustath. Il. p. 8, 34 : Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὐχ, ὡς εἴρηται, ταυτίζουσι θυμὸν καὶ ὀργὴν, ἀλλὰ διαφορὰς αὐτῶν οἴδασι· Opusc. p. 287, 1 : Καὶ ὁ λογίζεσθαι συνετὸς ταυτίζοι γοῦν ταῦτ' ἂν κατὰ τὸ σύστοιχον· ad Dionys. Per. 38 init. : Ἕτεροι τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ τὸν Ἐρυθραῖον ταυτίζοντες ἱστοροῦσιν. Maximus Conf. vol. 2, p. 110, A : Ὑπόστασις σύνθετος, τὴν φυσικὴν τῶν ἄκρων διαίρεσιν ἐν ἑαυτῇ κατ' ἄκρον ταυτίζουσα. Niceph. Chumnus Boiss. Anecd. vol. 3, p. 383 med., ab ipso cit. : Ταυτίζειν τὰ καθαρὰ φῶτα τοῦ οὐρανοῦ τοῖς ὑποχθονίοις ζοφώδεσι δαίμοσιν. Geminus Cram. Anecd. vol. 3, p. 224, 13 : Ἐμπειρίαν καὶ τέχνην ταυτίζοιμι.] Ita Bud., qui et Ταυτίζεσθαι ex Eodem affert, Μετήλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι· ταυτὸν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν. Eustath. p. 1512 : Ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadem signif. Suid. autem ταυτίζομαι exp. ἰδιοποιοῦμαι. [Eust. Il. p. 644, 48 : Δόρυ, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔγχος. Id. Opusc. p. 279, 15 : Ταυτιζόμεναι ταῖς ὧν ἔπραττον αἱρέσεσιν· ad Dionys. Per. p. 92, 13 Bernh. Maximus Conf. vol. 2, p. 11, B : Ὧ πεφύκασι πρὸς τὸ θεῖον ταυτίζεσθαι. Theodor. Prodr. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 211, 3 : Πάλιν δὲ εἰ τούτῳ δοθῇ ὁ λόγος τοῦ εἴδους, τῷ τοῦ γένους ταυτοσθήσεται (l. ταυτισθ.). Theodor. Stud. p. 122, C : Ἡ τῇ ὁμοιώσει ταυτιζομένη (εἰκών)· 131, A, D; 133, D; 172, B; 389, D. L. Dind.]

[Ταυτισμὸς, ὁ, i. q. ταυτότης, q. d. Identitas. Nicetas Chon. Ann. p. 199, B. Theodor. Stud. p. 411, E. L. Dindorf.]

[Ταυτόαιμος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est sanguinis. Const. Manass. Chron. 6123. Boiss. Nicet. Chon. Ann. 2, 1.]

[Ταυτοβουλία, ἡ, Eadem voluntas. Cyrill. Alex. 4, 5, In Jo. 7, 17, p. 414 : Τίθησι τὸ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀντὶ τοῦ ἰδιαζόντως καὶ ἀποκεκομμένως κατὰ τὸ παντελὲς τοῦ κατὰ τὴν συνεθέλησιν καὶ τ. τοῦ πατρός. Suicer. Maximus Conf. vol. 2, p. 21, D; 103, B; Jo. Dam. vol. 1, p. 69, B; Melet. Cram. An. vol. 3, p. 53, 20; Eulogius Maji Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 55, a, C; Cyrillus ib. vol. 8, p. 147, fin. Zonaras Lex. v. Ἕνωσις. L. D.]

[Ταυτογενὴς, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem generis. Nicet. Annal. 10, 7, p. 191, B. « Const. Manass. Amat. 1, 36, Chron. 5947, 6603. » Boiss.]

[Ταυτογνωμονέω, Ejusdem sum mentis s. sententiæ. Constant. Manass. Chron. 2282 : Προσεταιρετισάμενος τὸν ταυτογνωμονοῦντα. L. Dind.]

[Ταυτογνωμοσύνη, ἡ, Consensus. Theodor. Metoch. Misc. p. 444, 9 : Εἰς μίαν ἕξιν ταυτογνωμοσύνης καὶ εὐπειθείας. ῠ L. Dind.]

A [Ταυτογρᾰφέω, Eodem modo scribo. Eust. Il. p. 45, ult.; 125, 21.]

[Ταυτόδοξος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem gloriæ. Cæsarius Dial. 3, 128 : Ταυτώνυμον καὶ ταυτόδοξον τὸ θεῖον πνεῦμα. Suicer.]

[Ταυτοδῠνᾰμέω, Idem valeo, significo. Schol. Eur. Or. 162.]

[Ταυτοδύναμος, ὁ, ἡ, Qui eandem habet vim s. significationem. Priori signif. Nicetas Ann. p. 191, B : Τὸ σύμφωνόν τε καὶ ταυτοδύναμον. Joann. mon. Boiss. An. vol. 4, p. 162 med., ab ipso cit. : Πνεῦμα ἅγιον ταυτοθελὲς, ταυτοδύναμον. « Altera Eustath. Il. p. 60, 25. » Seager. Idem Od. p. 1762, 38. Ταυτοδυνάμενοι perperam p. 1178, 21. L. Dind.]

[Ταυτοειδὴς, ὁ, ἡ, Uniformis. Cyrill. Alex. De S. Trin. 3, p. 491 : Αἱ τρεῖς ὑποστάσεις ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι σύμμορφοι καὶ ταυτοειδεῖς ἀλλήλαις εἰς ἕν τι τὸ ἀνωτάτω συνθέουσι κάλλος· 5, p. 553 : Διὰ τὴν φυσικὴν ἐμφέρειαν καὶ τὸ τῆς οὐσίας οἱονεὶ ταυτοειδές. Suicer.]

[Ταυτοέπεια, ἡ, Repetitio ejusdem rei aliis verbis.
B Vide Ταυτολογία, quomodo interpr. Hesychius. Ponit etiam Suidas.]

[Ταυτοεπέω, Idem dico. Hesychius : Ταυτοεπεῖν, τὸ αὐτὸ λέγειν. Cyrill. Alex. In Esai. 4, p. 522 : Οἱ καὶ μαθόντες παρὰ Χριστοῦ τὴν κρίσιν, ἤτοι τὴν βούλησιν τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς, ταύτην καὶ ἡμῖν ταυτοεποῦντες ἀπηγγέλκασι. Suicer. Photio s. Suidæ ταυτολογεῖν.]

[Ταυτοεργέω, Eadem operor. Cyrill. Alex. C. Nest. 4, p. 103 : Ταυτοεργεῖ ἡ ἁγία τριὰς, καὶ ἅπερ ἂν ὁρῴη καὶ βούλοιτο κατορθοῦν ὁ πατὴρ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς κτλ. Suicer.]

[Ταυτοεργία, ἡ, Idem opus, Eadem operatio. Cyrillus Alex. In Jo. 5, 5, p. 531, de filio dei : Θεὸς ἐκ θεοῦ κατὰ φύσιν εἰς ταυτοβουλίαν, καὶ ἵν' οὕτως εἴπω, ταυτοεργίαν ἀναβαίνει τῷ φύσαντι. Suicer.]

[Ταυτόζηλος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est studii. Constant. Manass. Chron. 3285. Nicet. Annal. 11, 11, p. 221, C.]

[Ταυτοθελὴς, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est voluntatis. Joannes monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 162 med. Boiss.]

[Ταυτόθρους, ὁ, ἡ, Æqualiter ubique sonans. Cy-
C rill. Alex. In Jo. 6, p. 624 : Παρὰ τοῖς ἀλλογενέσι ταυτόθρους διέσπαρτο λόγος, de sermone ubique similiter increbescente. Suicer.]

[Ταυτόθυμος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est animi. Const. Manass. Chron. 2234. Boiss.]

[Ταυτοκάκως, ap. Eustath. Opusc. p. 116, 61 : Εἶναι καὶ ἐμοὶ τοιοῦτόν τινα, ὃς ἐν καιρῷ λαθόμενόν με κακοῦ τινος ἀφύκτου παρένυττεν ἄν, ἐν θυμῷ τιθεὶς μοι φυλάττεσθαι μὴ καὶ πάλιν ταὐτοκάκως πείσομαι, scrib. divise ταὐτὸ κακῶς.]

[Ταυτοκίνητος, ὁ, ἡ, Æqualiter motus s. mobilis. Dionys. Areop. Cœl. hier. 7, 2, p. 70, dicit : Πρώτης οὐσίας τῆς οἰκείας αὐτοκινήτου καὶ ταυτοκινήτου κατὰ τὸ φιλοθέως ἄτρεπτον τάξεως ἀρρεπῶς ἀντέχεσθαι. Ad h. l. Maximus p. 25 : Ταυτοκίνητόν φησιν ὁ ἅγιος οὕτως εἶναι τὴν κίνησιν αὐτῶν, ὡς ἀπαράλλακτον καὶ ἀμετάβολον, ὡσαύτως δὲ ἔχουσαν. Suicer. ῑ]

[Ταυτοκλινὴς, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem climatis. Strabo 2, p. 74 : Μόλις γὰρ ἂν ταυτοκλινεῖς εἶεν τοῖς κατ' Ἀμισόν· 17, p. 829 : Τοὺς δ' ἐκεῖ καὶ γαλακτοποτεῖν καὶ κρεο-
D φαγεῖν καίπερ τ. ὄντας.]

[Ταυτόλεκτος, ὁ, ἡ, Idem ad dicendum. Theodor. Stud. p. 163, A : Ἔσται τὸ περιπατεῖν ὡς τὸ μὴ περιπατεῖν ταυτονόητον καὶ ταυτόλεκτον, Cogitatione et nomine idem, Int. L. Dind.]

[Ταυτολεξία, ἡ, i. q. ταυτολογία. Leontius in Maii Collect. Vat. vol. 7, p. 127. Osann.]

Ταυτολογέω, Idem dico, iisdem verbis aut idem significantibus itero. Polyb. [1, 1, 3] : Περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν. [1, 79, 7, ὑπὲρ τῶν ὁμολογουμένων· Exc. Vat. p. 448 Mai. : Ἵνα μὴ τοὔνομα συνεχῶς προφερόμενοι προσκόπτωμεν ταυτολογοῦντες. Ptolem. Math. Comp. vol. 2, p. 268, D; 298, A : Ἵνα μὴ ταυτολογῶμεν. Sextus Adv. log. 1, 352. L. D. Strabo 12, p. 554 : Εἰ καὶ ταυτολογήσομεν τὸν λόγον. Hemst. Cyrill. Alex. l. 11 In Jo. 1, 14, p. 930 : Ἐπείπερ ἐστὶ πνεῦμα ἐμὸν, ταυτολογήσει δὴ πάντως. Suicer. Phot. Bibl. cod. 38, p. 8, 19 : Ταυτολογεῖ τὰ πλεῖστα. Eust. Opusc. p. 168, 21.]

Ταυτολογία, ἡ, schema rhetoricum eandem rem

pluribus verbis significans, ut tradit Aquila Roman. [§ 39], dicens perexiguo differre a Synonymia; illam enim synonymiam singulas partes ex ordine idem significantes ponere: hanc autem, unius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicare. Cujus rei exemplum ibi profert. Quintil. 8, 3, [50] de Ornatu oratorio, loquens de μειώσει: Sed hoc quoque quum a prudentibus fit, schema dici solet, sicut ταυτολογία, i. e. Ejusdem verbi aut sermonis iteratio. Cujus hoc ex Cic. exemplum subjungit, Non solum igitur illud judicium judicii simile, judices, non fuit. Vide et Περισσολογία. [Stummia, Gl. Dionys. De comp. vv. p. 181, 2: Ταυτολογίας τινὰ δόξαν παρέχειν. Plutarch. Mor. p. 504, D. Theodor. Stud. p. 75, B. Schol. Soph. El. 1281. Eustath. sæpius. V. Devar. L. Dindorf.]

[Ταυτολογικὸς, ή, ὸν, unde Ταυτολογικῶς, Eadem dicendo. Eust. Il. p. 122, 6; 737, 33.]

[Ταυτολόγος, ὁ, ἡ.] Ταυτολόγοι κανόνες, Regulæ quæ idem dicunt, quæ eandem formam verborum habent. Epigr. [Eupithii Anth. Pal. 9, 206, 1]: Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, VV. LL.

[Ταυτόμετρος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est mensuræ. Const. Manass. Chron. 3894: Ταυτομέτροις μέτροις. Boiss.]

[Ταυτομήκης, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est longitudinis. Nicom. Arithm. 2, p. 132, D.]

[Ταυτόμηκος, Aristot. Topic. 6, 3 (?)].

Ταυτομολέω, in VV. LL. ejusd. signif. cum αὐτομολέω, Transfugio. [Falso.]

[Ταυτονόητος, ὁ, ἡ, Idem ad cogitandum. Theodor. Stud. p. 163, A, in Ταυτόλεκτος cit. L. Dind.]

[Ταυτονομία, ἡ, Æqualitas opinionis. Eunomius Maji Coll. Vat. vol. 7, p. 71, a, A: Οὐ γέγονε διφυὴς ἡ θέλησις σαρκωθεὶς ὁ λόγος κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων καὶ Καππαδοκῶν καὶ Ῥωμαίων ταυτονομίαν. L. Dind.]

[Ταυτόνομος, ὁ, ἡ, Æqualis. Tzetzes in Cram. An. Paris. vol. 1, p. 70, 29: Πλουτήσασα ταυτόνομον κειμένη τελευταία (syllaba). L. Dind.]

[Ταυτοούσιος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est essentiæ. Epiphan. vol. 1, p. 920, B. Infra Ταυτούσιος. L. Dind.]

[Ταυτοπάθεια, ἡ, Talionis pœna, in Conc. Nicæno II can. 4, in Basilicis, et apud Michaelem Psellum in Synopsi Leg. v. 864 (857) et Harmenopolum non semel. V. Balsamon. ad Conc. vii can. 4. Ducang. s. Suicer. Constantin. Manass. Chron. 3635: Τὴν δίκην τὴν τῆς τ. || Eadem passio. Nicet. Eugen. 2, 54: Λέγοις τὰ σαυτοῦ· ταυτοπάθειαν λέγοις. Boiss. Theodor. Stud. p. 181, A; 291, D. || Apud grammaticos de signif. reflexiva, ut Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 271, 20: Ἡ ἐμαυτοῦ καὶ ἡ σαυτοῦ καὶ ἡ ἑαυτοῦ εὐθείας οὐκ ἔχουσι, διότι ταυτοπάθειαν δηλοῦσιν, ἤγουν ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ ποιεῖ καὶ πάσχει. Etym. M. p. 67, 44: Ἀλλήλους ταυτοπάθειαν σημαίνει ἢ ἑτεροπάθειαν, οἷον Αἴας ὁ Τελαμώνιος καὶ Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, τουτέστιν ἑκάτερος ἑαυτόν. L. Dind.]

[Ταυτοπᾰθέω, Idem patior. Theodor. Stud. p. 417, C: Ἐπίσκοποι περιορίζονται καὶ ἡγούμενοι ταυτοπαθοῦντες· 494, A: Οἴεται καὶ τοὺς πατέρας ταυτοπαθεῖν αὐτῷ. L. D. Arsenius Viol. p. 321: Ἄλλους ταυτοπαθοῦντας· sed Apostolius 11, 55, ταὐτὸ παθοῦντας. Boiss.]

[Ταυτοπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Idem patiens. Const. Manass. Chron. 2954: Τότε πολλὰ ταυτοπαθῆ τόποις ἐν διαφόροις συνέπεσε παθήματα τόποις ἐν διαφόροις. Idem Amat. 5, 18. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 17; Nicet. Eugen. 2, 66, et not. Boiss. Eust. Opusc. p. 118, 57. Theodor. Prodr. p. 301 fin. Hippolyt. vol. 1, p. 228 extr.: Τὴν θεότητα γενέσθαι ταυτοπαθῆ τῇ σαρκί, iterumque ib., Compassibilis. L. Dind.]

[Ταυτοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est patris. Const. Manass. Chron. 6396, παῖδας.]

[Ταυτόπιστος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est fidei. Nicetas Chon. Ann. p. 155, B: Ταυτόπιστοι καὶ τὴν αὐτὴν οἰκοῦντες. L. Dind.]

[Ταυτοποδία, ἡ, Ejusdem pedis repetitio. Hephæst. c. 3, p. *24 fin.; ejus schol. p. 160, 10. Boiss. Schol. Aristoph. Ran. 350: Εἰ δὲ (γράφεται) χρόνους τ' ἐτῶν, ἰαμβικὴ ταυτοποδία· Nub. 1154, σπονδειακή.]

[Ταυτοποιέω, Idem facio. Aristot. Eth. Nic. 8, 14 med.: Γονεῖς μὲν οὖν τέκνα φιλοῦσιν ὡς ἑαυτούς, τέκνα δὲ γονεῖς ὡς ἀπ' ἐκείνων πεφυκότα, ἀδελφοὶ δ' ἀλλήλους τῷ ἐκ τῶν αὐτῶν πεφυκέναι· ἡ γὰρ πρὸς ἐκεῖνα ταυτότης ἀλλήλοις ταυτοποιεῖ. L. Dind.]

[Ταυτοποιὸς, ὁ, ἡ, Idem faciens. Damascius De princip. p. 294. Osann. Proculus in Plat. Cratylum ap. Bekker. ind. Anecd. p. 1422.]

[Ταυτοπολυλογέω, Idem multis verbis dico. Tzetz. Hist. 10, 851: Φιλόξενος ... περιγραφῆς ἐν σχήματι ταυτοπολυλογήσας.]

[Ταυτοπρᾱγέω, Idem facio, ago. Theodor. Stud. p. 555, D: Ἰέναι ἐπὶ τὴν τελειότητα καὶ ταυτοπραγῆσαι θεοπρεπῶς. L. Dind.]

Ταυτοπροσωπικῶς, In eadem persona.

[Ταυτὸς, ή, όν, pro ὁ αὐτὸς, Idem, forma barbara, qua hodie Græci utuntur, ap. Theodor. Stud. p. 247, C: Οὗ γὰρ νόμος μὴ ταυτός, πῶς εἰρήνη; Schol. Theocr. Genev. 1, 57, p. 11, 1 ed. Dübner.: Ταῦτοι (sic) δέ εἰσι Λοκροὶ τοῖς Αἰολεῦσι. Theophylact. Sim. Hist. 3, 1, p. 62, B: Ὁ τὴν φύσιν ταυτός. Theodor. Hyrtacen. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 264, ult.: Ταυτὰς τοῖς πρωτοτύποις. || Adv. Ταυτῶς Dionys. Areop. p. 15, B: Τῶν αὐτῶν οὐ ταυτῶς, ἐναρμονίως δὲ καὶ οἰκείως ... ὁριζομένων. L. D. Eodem modo. Dionys. Areop. Epist. 9, p. 476 med. Boiss.]

[Ταυτοσήμαντος, ὁ, ἡ, Idem significans. Schol. Eur. Hec. 16, Andr. 273. « Schol. Aristoph. Nub. 1386. Jo. Diac. Hesiod. Sc. p. 95. Niceph. Greg. schol. ad Synes. p. 391. » Boiss. Eustath. Il. p. 76, 30. Schol. Oppiani Hal. 1, 54.]

[Ταυτόσημος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Eust. Il. p. 19, 13; 103, 23.]

[Ταυτοσθενὴς, ὁ, ἡ, Qui ejusdem est virtutis et roboris. Cyrill. Alex. De Trin. p. 469: Ἀναγκαίῳ πρὸς οὐσιώδη ταυτότητα συντετάχαται νόμῳ τὰ ὅσαπερ ἂν ἀλλήλοις ταυτοσθενῆ τὴν ἐνέργειαν διαλαχόντα φαίνοιτο. Suicer.]

[Ταυτόσπορος, ὁ, ἡ, Ab eodem satus. Nicet. Annal. 12, 4, p. 237, A: Ὁμογενεῖς καὶ τ.]

[Ταυτοστεγὴς, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem tecti. Constant. Manass. Chron. 433: Καὶ ζῷον πᾶν ταυτοστεγὲς τῷ Νῶε συνεξῆει. Boiss.]

[Ταυτόστεγος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Const. Manass. Chron. 6533: Ἔχοντος τοὺς ἐχθραίνοντας οἰκείους ταυτοστέγους.]

[Ταυτοσυλλᾰβέω, Eandem vel easdem syllabas habeo. Etym. M. p. 193, 52.]

Ταυτότης, ητος, ἡ, q. d. Identitas. Aristot. Eth. [14, in Ταυτοποιέω cit. Id. Metaph. 1, p. 101, 1 Braud. Καὶ γὰρ ὧν ἡ ὕλη μία ἢ εἴδει ἢ ἀριθμῷ, ταυτὰ λέγεται, καὶ ὧν οὐσία μία· ὥστε φανερὸν ὅτι ἡ ταυτότης ἑνότης τίς ἐστιν ἢ πλειόνων τοῦ εἶναι, ἢ ὅταν χρῆται ὡς πλείοσιν· οἷον ὅταν λέγῃ αὐτὸ αὑτῷ ταυτόν· ὡς δυσὶ γὰρ χρῆται αὐτῷ.] Et pro ταυτολογία, VV. LL. [Hesychius: Ταυτότητος, ἀπαραλλάκτου καὶ φυσικῆς κοινωνίας. Suidas, ἀπ. φύσεως. Idem: Ταυτότης, ἡ ὁμοιότης. Cyrill. Alex. p. 498: Οὐχ ἕτερος ἂν νοοῖτο παρ' αὐτὸν ὑπάρχειν, ὅτον εἰς ταυτότητα φυσικήν· 500: Τὴν πρὸς θεὸν πατέρα τ. φυσικήν. Suicer. Eust. Il. p. 8, 25: Ταυτότητι σημασίας. « T., Iteratio ejusdem literæ, verbi etc. opposita τῇ μεταβολῇ, Varietati. Dionys. Compos. c. 12, p. 69. Conf. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 6, ubi exemplum ταυτότητος, ut justæ, adfert ex Homeri Odyss. T, 204 sqq. Ei contrariam virtutem ποικιλίαν statuit. » Ernest. Lex. rhet. Voc. frequentissimum apud multos recentiorum, ut Apollon. De constr. 1, 19, p. 48, 5: Μένει ἡ τ. τοῦ μερισμοῦ· 3, 7, p. 208, 17; Nicomach. Introd. ar. p. 105, 133, 135, 136 ed. Ast., Iamblich. In Nicom. p. 40, D; 60, D; 103, C; 104, A—C; Plutarch. Mor. p. 1013, A; 1024, C; 1025, A; Philon. vol. 2, p. 5, 12; Plotin. vol. 2, p. 1033, 17, aliosque. L. Dind.]

[Ταυτότροπος, ὁ, ἡ, Qui iisdem est moribus. Constant. Manass. Chron. 3285.]

[Ταυτουργία, ἡ, Eadem operatio. Hippolytus vol. 1, p. 229, C: Ὁ ἑτεροφυῶν εἰδὼς ταυτουργίαν· 230, C: Ὁ Βήρων ἐνεργείας μονάδι τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα συγχέας ὁμοῦ φυσικῶς καὶ προσωπικῶς μερίζων καταλύει τὸν βίον, ἀγνοήσας μόνης τῆς τῶν ὁμοφυῶν προσώπων ὁμοφυοῦς ταυτότητος τὴν ταυτουργίαν εἶναι δηλωτικήν. L. Dind.]

[Ταυτουργὸς, ὁ, ἡ, Eadem operans. Hippolytus vol. 1, p. 228, C: Τὴν προσληφθεῖσαν τῷ λόγῳ σάρκα γενέ-

σθαι ταυτουργὸν τῇ θεότητι διὰ τὴν πρόσληψιν· et sæpius in seqq. L. Dind.]

[Ταυτούσιος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem substantiæ. Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 298. Osann. Supra Ταυτοούσιος.]

[Ταυτοφρονέω, Idem cogito. Cinnamus Hist. 5, 16, p. 143, B : Εἰσὶν ἑτερόδοξοι, Πέρσαις ταυτοφρονοῦντες. L. Dindorf.]

[Ταυτοφυής, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem originis. Photius in Maji Collect. Vat. vol. 9, p. 118.-Schol. in Matth. Ev. in Maji Auctt. Class. vol. 6, p. 437. Osann.]

[Ταυτοφωνία, ἡ, et Ταυτόφωνος, ὁ, ἡ, ap. Eust. Il. p. 94, 30 et 19, Idem sonus, et Idem sonans.]

[Ταυτώνυμος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem nominis. Cæsarius Dial. 3, Interr. 128 : Ταυτώνυμον καὶ ταυτόδοξον τὸ θεῖον πνεῦμα. Suicer. Porphyr. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 17, C. Ms. ap. Morell. Bibl. Ms. p. 128, Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 289, A. L. Dind.]

[Ταύχειρα, πόλις Λιβύης, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως ὡς Στάγειρα, ἀπὸ Ταυχείρας τῆς Αὐτάνδρου θυγατρός. Λέγεται δὲ νῦν Ἀρσινόη. Ὁ πολίτης Ταυχείριος καὶ Ταυχέριος καὶ Ταύχερος καὶ Ταυχερίτης, Steph. Byz. Cujus postrema haud dubie nonnihil depravata. Memorat iterum v. Ἀρσινόη et Χερρόνησος. De duplici orthographia per αυ et ευ Thrig. in Reb. Cyren. p. 114 : « Teuchira Arrian. ap. Phot. cod. 92, Lycophr. 877, Pind. schol. Pyth. 4, 26, Diodor. 18, 20, Ptolem. 4, 4, Plinius 5, 5, Antonin. Itin. p. 67, Hierocl. Synecd. p. 733, Ammian. 22, 16, Synes. Ep. 3, p. 160; 93, p. 232; 126, p. 261, Procop. De ædif. 6, 2, Tauchira vero Herodotus 4, 171, Scylax p. 46 med., inscr. ap. Reines. Cl. 8, 84, p. 547. Ap. Strab. 17, p. 836, 837, Mss. non consentiunt. » Neque ap. Lycophr. et Diod., ubi complures per α. Genere neutro Herodot. l. c., κατὰ Ταύχειρα πόλιν. Gent. ex Parthenio, qui Ταυχείριον ἄστυ, annotat Chœrob. Cram. Anecd. Ox. vol. 2, p. 266, 11, Paris. vol. 4, p. 195, 31. L. Dind.]

[Τάφαρον. V. Τάρραρα.]

[Ταφέθ, nomen loci in valle Hinnom prope Hierosolymam, ubi præcipue Moloch colebatur. Hebr. *Thopheth*. Jerem. 7, 31 sq. ap. LXX. Scribitur et Τοφὲθ et Τωφέθ.]

Τἄφεύς, έως, ὁ, q. d. Sepultor, qui Lat. Pollinctor, Sandapilarius, Vespillo, Libitinarius [Gl.], Hesych. [Soph. OEd. Col. 582 : Ὅταν θάνω 'γὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ· El. 1488 : Ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν. Plutarch. Comp. Pelop. c. Marcello extr. Pollux 3, 12; 7, 195. Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 1. || De alia signif. v. in Ταρφεύς.]

[Ταφέω, unde, vel certe tanquam ab hoc themate, aor. ap. schol. Eur. Phœn. 159, p. 47, annot. ed. Matth. : Ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ, pro ἔθαψεν. L. D.]

[Τἄφεών, ῶνος, ὁ, Sepulcrum. Inscr. Palmyr. C. I. vol. 3, p. 236, n. 4507, 1 : Τὸ μνημεῖον τοῦ ταφεῶνος ἔκτισεν ἐξ ἰδίων Σεπτίμιος Ὀδαίναθος. L. D. Euseb. V. C. 3, 1, p. 410. Boiss.]

Τἄφή, ἡ, Sepultura, [Humatio, add. Gl.] Funus, Exequiæ. [Lycophr. 303 : Τὰς σὰς στένουσα καὶ δι' αἰῶνος ταφάς. Schol. τὴν σὴν ταφὴν καὶ τὸν σὸν θάνατον. Herodot. 1, 24, med. : Ὡς ἂν ταφῆς ἐν γῇ τύχῃ· 112 extr., βασιληίης τ. κυρήσει· 3, 16 fin. Plur. 1, 198 : Ταφαὶ δέ σφι ἐν μέλιτι· 4, 71 bis; 5, 8 init. et fin. Plato Leg. 1, p. 632, C : Τίνα δεῖ τρόπον ἑκάστοις γίγνεσθαι τὰς ταφάς· 12, p. 960, B : Ὅσαι ἄλλαι γίγνονται περὶ τελευτήσαντας ταφαί· 4, p. 717, D : Ταφὴ ἡ σωφρονεστάτη καλλίστη· Reip. 5, p. 465, E : Ταφῆς ἀξίας μετέχουσιν. Æschin. p. 87, 22 : Οὐδ' ἐπὶ τὰς ταφὰς καὶ ἐκφορὰς τῶν τελευτησάντων εἴων τοὺς προσήκοντας παραγίγνεσθαι. Isocr. p. 307, B : Ταφῆς εἴργεσθαι.] Herodian. 7, [9, 16] : Μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι. Thuc. 2, [34], Δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο dixit pro δημοσίᾳ ἔθαψαν. [Φερεκύδου ταφάς, Pherecyd. ap. Diog. L. 1, 122. Hemst. Ps.-Demosth. p. 1389, 12 : Τὸν ἐροῦντα ἐπὶ ταῖς δημοσίαις ταφαῖς. Plut. Mor. p. 153, E : Πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς συνῆλθον. Ibid. 52 : Νόμοι πάντες ξυνεταράχθησαν, οἷς ἐχρῶντο πρότερον περὶ τὰς ταφάς. Xenoph. H. Gr. 3, 3, 1 : Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ταφῆς· Ag. 11, 16, βασιλικῆς. Lysias p. 129, 13 : Οὐδὲ ταφῆς τῆς νομιζομένης τυχεῖν. Plato Menex. p. 234, B : Ταφὰς οἶσθ' ὅτι μέλλουσι ποιεῖν, ubi notandum activum verbi non minus recte positum quam medium apud Thucydidem. Utrumque Demosth. p. 499 fin. illatum in libros nonnullos. Medio etiam Isæus p. 71, 19 : Ἐντεῦθεν ποιήσομαι τὴν ταφήν. Dionys. A. R. 8, 86 init.; 9, 13 med. Activo rursus Isocr. p. 176, C : Ἓν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, ταφὰς ποιεῖν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν. Plutarch. Pericl. c. 28: Περικλῆς ταφὰς τῶν ἀποθανόντων ... ἐποίησε.] Soph. autem [Aj. 1109], ἐς ταφὰς τιθέναι, est itidem θάπτειν. [Conf. ib. 1090 : Ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς. Singulari 1326 : Οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον· 1388 : Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ· El. 1210 : Ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν, Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. Eur. Hel. 1064 : Εἰ χέρσῳ ταφὰς θεῖναι κελεύσει σε· Suppl. 376 : Ἆρα τέκνοις ταφὰς κτησόμεσθα; || De sepulcro, ut in nonnullis de locis jam citatis, Aristoph. Ran. 424 : Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν τίλλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους· ubi obscœnam signif. notant schol. ad l. et ad Theocr. 5, 43. Herodot. 2, 170 : Εἰσὶ δὲ καὶ αἱ ταφαὶ τοῦ οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι ἐξαγορεύειν τοὔνομα· et 169, ἔθαψαν ἐν τῇσι πατρωίῃσι ταφῇσι· 3, 10 : Ἐτάφη ἐν τῇσι ταφῇσι τῇσι ἐν τῷ ἱρῷ, τὰς αὐτὸς οἰκοδομήσατο· 16 init. : Αὐτίκα ἐκέλευε ἐκ τῆς ταφῆς τὸν νέκυν ἐκφέρειν· 5, 63 fin. : Ἀγχιμολίου εἰσὶ ταφαί. Æschines p. 87, 31 : Οὐ γὰρ περιχαρακώσαντα χρὴ τὰ τείχη οὐδὲ τὰς δημοσίας ταφὰς ἀνελόντα τὸν ὀρθῶς πεπολιτευμένον δωρεὰς αἰτεῖν, nisi hæc pertinent ad priorem signif. Inscr. C. I. vol. 3, p. 396, n. 4826, 1 : Ταφὴ Τρούτος. Epigr. Anth. Pal. App. 223, 6 : Αὐρεόλου γέφυραν στήσατο τήν τε ταφήν. Strabo 9, p. 412 : Τ. δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων· 414. Ælian. V. H. 12, 21.] || Quod numeratur pro sepultura, Bud. ex [Ps.-]Dem. [p. 787, 3] : Οὐδὲ τοῖς θάψασι τὴν ταφὴν ἀπέδωκεν. [Ib. p. 788, 1 : Τὸν τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς οὐκ ἀπειληφότα.]

Ταφήϊος, poeticum, quod in prosa ἐντάφιος, Ad sepulturam pertinens, Sepulcralis, Bud. Apud Hom. Od. [B, 99,] T, [144, Ω, 134] φᾶρος legimus Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, Vestem qua sepultura ejus decoretur : q. d. Vestem sepulturalem. Quidam interpr. Vestem, quæ sepulcro insternitur. Item ταφήϊα μῆλα, Apoll. [Rh. 2, 840], Funereæ oves. [Etiam ap. Apoll. dicitur non adjective, sed per appositionem ad μῆλα, ut sit substantivum.] Malo autem a ταφὴ derivare nomen hoc, tum ob servatum in eo η, tum quod signif. τοῦ ταφὴ potius quam τοῦ τάφος inclusam habeat. Hesych. ταφήϊα exp. ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὔθετα ἱμάτια. [Conf. de forma Lobeck. Patholog. p. 473.]

[Ταφιασμός, ὁ, Sepultura. Ps.-Hippocrates ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 240, B : Ἐκέλευε Ἱπποκράτης ἵνα ἐν τῷ ταφιασμῷ αὐτοῦ τεθῇ ἐν τῷ ἑαυτοῦ τάφῳ κτλ., haud dubie pro ἐνταφιασμῷ. L. Dind.]

[Ταφιασσός, ὁ, Taphiassus, ab Nesso ceterisque Centauris in eo sepultis, ut videtur, dictus mons prope Calydonem Ætoliæ, ap. Strab. 9, p. 427; 10, p. 451, 459. Infra Τάφιος. Qua duplici de forma conf. Lobeck. Pathol. p. 412. De accentu prioris in libris in secunda fere posito Tzschuck. ad Strab. L. Dind.]

[Τάφιοι. V. Τάφος.]

Τάφιος, α, ον, Sepulcralis : ταφίη λίθος, Epigr. [Diodori Anth. 7, 40], Sepulcralis lapis, i. e. Sepulcrum. [Nonnus Jo. c. 19, 31 : Οὐ ταφίαις ὀθόναις.] || Τάφιοι, prædones quidam, a Tapho rege ita vocati, quum prius Teleboæ dicerentur, Etym. [Hom. Od. A, 105 : Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ· et ubi ληΐστορες s. ληϊστῆρες dicuntur O, 427, Π, 426. Hesiod. Sc. 19 : Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων. Eur. Herc. F. 60, 1080. Apollod. 2, 4, 6, 1. Apoll. Rh. 1, 750, ubi (747) schol. : Τάφος ἐστὶ νῆσος μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβόαι. Quibus ex Herodoto addit Pterelæ filium Taphum insulæ nomen dedisse, qui in schol. vet. postea dicitur Pterelæ filius et Τάφιος vocatur, ut ap. schol. Hesiodi l. c. Christodor. Ecphr. 369 : Ταφίης ἐπὶ σήματι νίκης. Strabo 10, p. 456 : Οὐκ ὀρθῶς δέ τινες τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ φάναι, οἱ δὲ Τάφῳ καὶ Ταφίους τοὺς Κεφαλληνίους, τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Τηλεβόας, quæ refelli opinatur loco Hom. Od. A, 181, ubi Μέντης Ταφίοισιν ἀνάσσειν dicitur, quum Cephallenes Ulixis et Laertis fuerint, additque : Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιοῦς ἡ Τάφος. Et 459 : Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι,

πρότερον δὲ Τηλεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ Ταφιοῦς καλουμένη ... ὑφ' ἑτέροις ἡγεμόσι ταττόμεναι Ταφίοις καὶ Τηλεβόαις. Ubi suspectum Ταφιοῦς fuit interpretibus. Apollodor. 2, 4, 5, 4 : Ποσειδῶν γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον, καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη· ἐκ Ταφίου δὲ παῖς Πτερέλαος ἐγένετο. ἄ]

[Τάφιος, ὁ, Taphius, f. Neptuni, conditor Taphi, ap. Apollodor. 2, 4, 5, 4, ubi pater dicitur Pterelæ, cujus f. perhibetur ab aliis, de quibus in præcedenti Τάφιος, quod v. || Mons Ætoliæ qui supra Ταφιασσός. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 9 : Οὗτος μὲν Τάφιός τοι ἀνήροτος, ἥδε δὲ Χαλκίς. Utriusque nominis originem prodere videtur Antigonus Car. c. 129 : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυχηκέναι ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν (τὸ ὕδωρ ex Strab. 9, p. 427 addunt intt.) ὄζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους, καὶ ῥεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πύον· τετάφθαι δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.]

[Ταφιοῦς. V. Τάφος.]

[Ταφιοῦσα s. Ταφιοῦσσα, ἡ, Taphiusa s. Taphiussa. Plin. N. H. 36, 21, 151 : « Quarti generis (lapis aetites) Taphiusius appellatur; nascens juxta Leucadem in Taphiusa, qui locus est dextra navigantibus ex Ithaca Leucadem. »]

[Ταφιουσσαῖος. V. Τάφος.]

[Ταφῖτις, ιδος, ἡ, Taphitis, ἄκρα, prope Carthaginem Africæ. Strab. 17, p. 883 med.]

[Τάφνη s. Τάφναι, urbs Ægypti distans a Pelusio XVI millibus passuum. Ita nomen constanter scribitur ab interpretibus Alex. V. T. Vid. Jer. 2, 16; 43, 6, 7, 8; 44, 1; Ez. 30, 18. Jablonsk. Hippolytus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 21, B fin. : Ἐν Τάφναις. Herodoto Δάφναι, quod v. vol. 2, p. 920, D. L. Dind.]

[Ταφοειδής, ὁ, ἡ, Sepulcro vel sepulcrali similis. Dio Cass. 67, 9 : Στήλην ταφοειδῆ.]

[Ταφορσῶς, ῶ, s. Τεφορσῶς, ῶ, n. viri in Charta Borg. 9, 4; 12, 25.]

Τάφος, ὁ, Sepulcrum, Tumulus, [Sepultus, Bustum, Fovens humus, Rogus, Gl. Hesiod. Sc. 477 : Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος. Et sæpissime Simonides aliique, velut Tragici, de quibus notasse sufficit plur. pro sing. Æsch. Sept. 714 : Τάφων πατρῴων λάχαι· Eum. 767 : Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε κτλ. Soph. El. 443 : Οὖν τάφοισι νέκυς· OEd. T. 942 : Ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει· 987, οἱ πατρὸς τ. OEd. Col. 411, σοῖς τ. 1410 : Μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶ κτερίσμασι. Et locutiones OEd. T. 1447 : Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον θοῦ· 1453 : Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον· Aj. 1040 : Ὅπως κρύψεις τάφῳ τὸν ἄνδρα· 1063 : Ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ· Ant. 28 : Τὸν νέκυν τάφῳ καλύψαι· 50 : Τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ· 203 : Τοῦτον τάφῳ κτερίζειν· 503 : Τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα· 1069 : Ψυχὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας. Eur. Alc. 828 : Λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν· Suppl. 757 : Τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. Plurali pro singulari sæpe utitur etiam Lycophro. Herodot. 2, 136 med. : Μήτ' αὐτῷ ἐκείνῳ τελευτήσαντι εἶναι ταφῆς κυρῆσαι ἐν τῷ πατρωΐῳ τάφῳ· et cum eod. adj. 4, 127.] Thuc. [1, 26 : Τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν·] 2, [43] : Ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Et τὸν τάφον ἐπισημότατον, ibid. [Et ib. 34 : Γυναῖκες πάρεισιν αἱ προσήκουσαι ἐπὶ τὸν τάφον· et paullo post : Ἐκείνων αὐτοῦ καὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα· 3, 59 med. : Ἱκέται γιγνόμεθα ὑμῶν τῶν πατρῴων τάφων· 67 : Πατέρων τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι. Xenoph. Comm. 2, 2, 13 : Ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τοὺς τάφους μὴ κοσμῇ· Anab. 1, 6, 11 : Τάφος οὐδεὶς πώποτε αὐτοῦ ἐφάνη. Plato Phæd. p. 81, D : Περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη· Leg. 3, p. 699, C : Ἱεροῖς τε καὶ τάφοις· Reip. 3, p. 414, A : Τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων. Isocr. p. 176, D : Τοὺς τάφους τοὺς δημοσίους τῶν πολιτῶν ἐμπλήσαντες· 189, A : Τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρὸς οὐ μόνον τῷ πλήθει καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων, ἀλλὰ καὶ χοροῖς κτλ. 308, C : Τοὺς τάφους μὴ τυγχάνοντας τῶν νομιζομένων σπάνει τῶν ἐποισόντων· 351, C : Τοὺς τάφους ἀνώρυττον.] Apud Lucianum [Lexiph. c. 2], τάφον κατασκευάζειν. [De vetula Rufinus Anth.
A Pal. 5, 21, 6 : Ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα. Τάφος ἔμψυχος de sene Lucian. Dial. mort. 6, 2, ut Gorgias Leont. ap. Longin. 3, 2, dixerat γῦπες ἔμψυχοι τάφοι. Similia sunt τάφος αὐτοσχέδιος, ἐσχεδιασμένος et alia, de quibus Suicer. Τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, Ps. 5, 10.] || Pro ταφή etiam poni quidam putarunt, ut scribit Eustath., sicut χόλος pro χολή : veluti quum dicitur ap. Hom. Il. Ψ, 619 : Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· significat enim ταφῆς μνημόσυνον. [Thuc. 2, 47 : Τοιόσδε μὲν ὁ τάφος ἐγένετο ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ. Plato Leg. 4, p. 719, D : Ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν γυνή μοι διαφέρουσα εἴη πλούτῳ καὶ θάπτειν αὐτὴν διακελεύοιτο ἐν τῷ ποιήματι, τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοίην· 12, p. 947, D : Ἱερέας τε καὶ ἱερείας ὡς καθαρεύοντι τῷ τάφῳ ἕπεσθαι. Polyb. 32, 12, 6 : Εὐθέως μετὰ τὸν τῆς Αἰμιλίας τάφον. Schol. Aristoph. Ran. 426 : Τοῖς κατὰ πόλεμον ἀποθανοῦσι δημοσίᾳ τάφους προυτίθεσαν.] || Funebre epulum, Il. Ψ, [29] : Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. [Od. Γ, 309 : Ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισι μητρός
B τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο. Conf. Δ, 547; Υ, 307; Ω, 87. Il. Ω, 660 : Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ· Ω, 804, ubi Atticam hanc signif. dicit schol. Hesiod. Op. 733 : Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός. Eandem signif. annotat Hesych.] Item ὁ ἐπιτάφιος ἀγών, ib. [680] : Ἐς τάφον, ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα. Vide Eustath. || Pro φόνος, Cædes apud Cyprios, secundum quosdam Eustath. || Τάφου σοῦ, i. e. πυγῆς σοῦ, schol. Theocr. [5, 121] exp. σάματος : vide Σῆμα [p. 175, D]. || Insula una ex Echinadibus : cujus incolæ Τάφιοι dicti. Item nom. nurbis Cephalleniæ, quæ et Ταφιοῦσσα vocata fuit : hujus autem incolæ, Ταφιουσσαῖοι. Steph. B. [Τάφος, ἡ (v. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 36, 7), Taphus. Πόλις Κεφαλληνίας, νῦν δὲ Ταφιοῦσσα. (Quæ sequuntur anonymi sunt.) « Ἔστι καὶ νῆσος ἀπὸ τριάκοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. » Καὶ ἑτέρα. (Hæc epitomatoris culpa decurtata videntur.) Οἱ πολῖται Τάφιοι. Τῆς δὲ Ταφιούσσης Ταφιουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιθηκουσσαῖος, Steph. Byz.
C V. Τάφιοι. De insulæ Taphi incolis etiam Ps.-Eur. Iph. T. 284, Apollodor. 2, 4, 7, 3, ubi ἡ Τάφος.] || Τάφος, Stupor, ab alia origine, vide Θήπω. [Hanc signif. ponunt Eustath. Il. p. 468, 29; 634, 28; 746, 13, Od. p. 1420, 6, schol. Od. A, 417; Γ, 309. || Photius : Τάφος καὶ τὸ παρὰ τοῖς θύταις σημεῖον.]

Τάφος, ους, τὸ, Stupor, pro θάπος dici docet Eust. [Il. modo citatis.] Quo utitur aliquoties Hom. : Od. Φ, [122] : Τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας· Ω, [440] : Τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, Sepulcrum, quod et ipsum Eustath. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας, vide supra. [Herodian. Περὶ μ. λ. p. 36, 7 : Ὁπότε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον (Od. Ψ, 93) · Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἴβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸν Ὁμηρικὸν μεταλαβών· φησὶ γάρ, Δαρὸν δάρκοι (del.) χρόνον ἧστο τάφει πεπηγώς· οὕτω γὰρ ἔκλινεν ὡς βέλει. L. Dind.]

[Ταφόσιρις, ιδος, ἡ, Taphosiris. Πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ
D λέγεται Ὄσιρις τεθάφθαι, Steph. Byz. Idem suo loco : Ταπόσειρις, πόλις Αἰγύπτου πλησίον Ἀλεξανδρείας. Ὁ πολίτης Ταποσειρίτης. Ταπόσειρις duplex ap. Strab. 17, p. 799, 800. Synes. Epist. 4, p. 160, C; 161, A, Ταφοσίριδος. L. D. Adj. Ταφοσιριακός, ή, όν, Pseudo-Callisthenes ap. Letronn. in Diario doctorum a. 1818, p. 619 : Ταφοσιριακὴ ταινία. Cod. ταφωσιριακή. Boiss.]

[Τάφραι, καὶ Τάφρη ἑνικῶς, χώρα ταφρευθεῖσα περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην ὑπὸ δούλων ταῖς δεσποίναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θρᾳξὶν ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν γ'. Ταύτην τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες Σατορχαῖοι, Steph. Byz. Herodot. 4, 3 : Ἐκ τουτέων τῶν δούλων καὶ τῶν γυναικῶν ἐπετράφη νεότης, οἳ ἐπείτε ἔμαθον τὴν σφετέρην γένεσιν, ἠντιοῦντο αὐτοῖσι (Scythis) κατιοῦσι ἐκ τῶν Μήδων. Καὶ πρῶτα μὲν τὴν χώρην ἀπετάμοντο, τάφρον ὀρυξάμενοι εὐρέαν, ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη. Ptolem. 3, 6, 5 : Πόλεις δέ εἰσι μεσόγειοι ἐν τῇ

Ταυρικῇ χερσονήσῳ αἴδε. Τάφρος. Hinc Τάφριοι ap. Strab. 7, p. 308.]

Ταφρεία, ἡ, Fossio, ipse Actus ducendi fossam; exp. et Valli extructio, in Diod. S. [20, 109], Συντελουμένων ἀκροβολισμῶν περὶ τὴν τ. [Demosth. p. 325, 19 : Τὸν τειχισμὸν καὶ τὴν ταφρείαν. Plutarch. Mar. c. 7. Philo Belop. p. 85, D : Ἡμῖν δὲ ἡ τ. σπουδαστέα ἐστὶν ὡς μάλιστα περὶ τὰ προτειχίσματα καὶ τάφρους καὶ τὰς χαρακώσεις. De Fossa s. Vallo Dio Cass. 36, 37 med. : Ἐπειδὴ πολὺν τὸν περίβολον τῆς ταφρείας ἀδύνατος ἦν ὑπὸ τοῦ μεγέθους σῶσαι· 40, 24 med. : Διὰ τὸ μηδεμιᾷ ταφρείᾳ χρῆσθαι· et alibi sæpe. Cinnamus Hist. 1, 10, p. 12, A : Οἰκοῦσί τε ἐν αὐτοῖς (τοῖς φρουρίοις) ἄνθρωποι τὸ ὕδωρ ἀντὶ ταφρείας πεποιημένοι. Leo Diac. 1, 5, p. 6, B : Προσέτι ταφρεῖαι δύο ἐς εὖρος ὅτι μάλιστα καὶ βάθος ἱκνούμεναι πέριξ αὐτοῦ ὠρωρύχατο· 9, p. 9, B : Δυσὶ ταφρείαις διεζωσμένος εἰς βάθος ὀρωρυγμέναις· C : Ἑρκίῳ καὶ ταφρείᾳ ἱκανῶς ὀχυρώσας· 2, 7, p. 15, B : Ἄνδρες ὑποδύντες τὴν ταφρείαν συχνοί. L. Dind.]

[Τάφρευμα, τὸ, Fossa, Vallum. Plato Leg. 6, p. 761, B. Dio Cass. p. 25, 44; 45, 5, et alibi sæpissime.]

[Τάφρευσις, εως, ἡ, Vallatus, Gl. Fossio, Ælian. N. A. 9, 8 : Τίς ὁ τρόπος τῆς τοιᾶσδε ταφρεύσεως, quam faciunt elephantorum venatores, qui τάφρους ὀρύττουσιν.]

Ταφρεύω, Fodio, Fossam duco. [Xenoph. H. Gr. 5, 2, 4 : Προκαθημένους τῶν ταφρευόντων. Plato Reip. 6, p. 760, E : Ταφρεύοντάς τε ὅσα ἂν τούτου δέῃ καὶ ἀποσκάπτοντας. 778, E. Æschines p. 87, 29 : Τὰς τάφρους τὰς περὶ τὰ τείχη καλῶς ἐτάφρευσε. Plutarch. Mor. p. 851, A. Æneas Tact. c. 2 init. : Τὰς ἀχρήστους εὐρυχωρίας τυφλοῦν ταφρεύοντα· 33 fin. : Μέχρι οὗ ταφρεύσῃ τὰ ἔσωθεν. Pollux 1, 224. L. D. Polyæn. 8, 49.]

Τάφρη, ἡ, pro τάφρος, Fossa, ex Herodoto [4, 201] : Τάφρην ὀρύξας εὐρείην [εὐρέην. Ubi nonnulli τάφρον, ut plerique τάφρου, quod v., ib. 28 : Οἱ ἐντὸς τάφρης Σκύθαι. Pro γραφῇ Jacobsius restituebat Achilli Tat. 3, 7, p. 64, 9.]

[Τάφρη, Τάφριος. V. Τάφραι.]

[Ταφροβολέω, Fossam duco, Gl.]

[Ταφροειδής, ὁ, ἡ, Fossæ similis. Schol. Hom. Il. B, 153 : Τὰ ταφροειδῆ ὀρύγματα. || Ταφρώδης, ap. grammat. Bekk. Anecd. p. 394, 16, ὀχετοί. Boiss. Hesych. v. Ἀνδηράδες.]

[Ταφροποιέω, Fossam s. Vallum facio. Diod. Exc. 502, 68 : Ταφροποιοῦντες καὶ χάρακας βάλλοντες.]

[Ταφρορύκτης, ὁ, Fossæ fossor. Theodos. Diac. Acroas. 1, 248. Boiss.]

Τάφρος, [ὁ, Diodor. in Exc. Hœschel. barbare scriptis p. 498, 69 : Τάφρον ὀρύξαντες μέγαν. African. Cest. c. 75, p. 314, a, F : Τοῦ τοιούτου τάφρου· b, A : Ἔσωθεν τοῦ τράφου, ut B : Ἔνδοθι τοῦ τράφου (ut hodie Græci dicunt ὁ τράφος. V. infra). Hesychio v. Σιροὺς perperam intulit Albertus, ut libri nonnulli Alcidamanti p. 184, 23 HSt., Tzetzæ ad Lycophr. 290, item Photio Bibl. cod. 63, p. 22, 7 : Τάφροις τισὶ καὶ διώρυξι περιπεσὼν διεσκευασμένοις. Nec Philo Belop. p. 99, F, scripserat τοὺς τάφρους, sed τὰς, ut p. 100, A, neque Hero in Mathem. vett. p. 319, C, τοῖς τάφροις, sed ταῖς, ut sæpius ibidem. Callimachus autem Del. 37 : Ἐπεὶ βαθὺν ἤλαο τάφρον, videtur βαθὺς dixisse pro βαθεῖα, qualia notavimus in Ἡδὺς et Εὐρὺς, ubi add. Asii ap. Athen. 12, p. 525, F, πέδον χθονὸς εὐρέος. L. D.] ἡ, Fossa, [Seps, Sepes, Sepis, Fossatum, Vallum, Gl.] Fovea, Scrobes. Thuc. 2, [78] : Τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἔξωθεν, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. Est etiam Fossa, quæ fit ad munitionem : unde et Vallum exp. Item Agger. [Hom. Il. H, 341 : Βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον· 449 : Ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν· et alibi sæpe. Æsch. Sept. 89 : Βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν. (De Æschylo Eurip. Aristoph. Ran. 928 : Σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδεέν, ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους, ubi schol., ὅτι πολὺς ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν.) Soph. Aj. 1279 : Ἐς ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ. Eurip. Rhes. 111 : Στρατὸν μέλλεις ἄγειν τάφρους ὑπερβὰς νυκτὸς ἐν καταστάσει· 213 : Τάφροις πελάζων καὶ νεῶν προβλήμασι· Phœn. 714 : Ἐκτὸς τάφρων τῶνδε· et sing. 1100 : Τάφρου πέλας δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός· 1188 : Ἔξω τάφρου καθῖσεν Ἀργείων στρατόν. Aristoph. Ach. 1178 : Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον. Lycophr. 290. Herodotus, cujus libri interdum τάφρη, quod v., 1, 179 init. : Τῆς τάφρου τὰ χείλεα· 3, 39 fin. : Οἱ τὴν τ. ὤρυξαν· 4, 3 init. : Τάφρον ὀρυξάμενοι εὐρέαν· 20 med.; 201; 8, 24, 28. Thuc. 3, 22—4, et alibi. Xenoph. Anab. 1, 7, 14 : Τάφρος ὀρυκτὴ βαθεῖα· 2, 3, 10 : Τάφροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεσιν· 5, 2, 5 : Τάφρος ἦν περὶ τὸ χωρίον εὐρεῖα ἀναβεβλημένη· Cyrop. 3, 3, 26 : Τάφρον περιεβάλοντο· 66 : Οἱ ἑστηκότες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τάφρου· et alibi cum verbis διαβαίνειν et similibus. Œcon. 11, 17 : Ἱππασάμην οὔτε τάφρου οὔτε ὀχετοῦ ἀπεχόμενος· 20, 12 : Τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις. Plato Critiæ p. 118, C : Τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης. Æschines p. 58, 9 : Τάφρους ἐξεργάζεσθαι· 87, 29 : Τὰς τάφρους τὰς περὶ τὰ τείχη κακῶς ἐτάφρευσε. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 121 ult. ed. Blanc. : Ἀπὸ τῆς διπλῆς τ., ᾗ περιβέβληται τῷ τείχει, ἄλλην τάφρον ἐκβαλεῖν ὡς ἐπὶ τὸν ποταμόν. Quod ὀρύττειν et σκάπτειν dicit Theophr. C. Pl. 3, 6, 3, 4; 12, 1.] Herodian. 8, [4, 8] : Τάφρου τῷ στρατῷ περιβληθείσης, μή τινες ἐπέλθοιεν. Idem 2, [11, 17] : Πρὸ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν. In VV. LL. annotatur reperiri fem. ap. Thuc., Herodot. Æschin., at ego contra nusquam puto aliter quam in fem. extare in emendatis exempll. [V. supra.] Ceterum quum mihi frivolæ ac futiles viderentur illæ, quas Etym. affert nominis hujus derivationes, ego judicio meo usus a τάφος derivavi, quum hæc derivatio et significationi consentanea sit, et ex propinquo petatur. [De sepulchro Eur. Alc. 888 : Τί μ' ἐκώλυσας ῥῖψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην; || Forma Dor. Τράφος, Tab. Heracl. 1, 82 : Τὰς τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων ῥεώσας, ubi Mazochius in Hesychii gl. : Τράφος, τάφος, corrigit τάφρος, et verbum notat additum, sed minus recte explicat intellecto ὕδωρ, quum τάφρος potius latiori signif. dicatur de rivo s. alveo, ut Eustath. infra cit. l. altero dicit τάφρον quasi τράφον vocari, τὴν ἔχουσαν πόας τρέφειν δυναμένας διὰ τὸ χειμαρρῶδες τοῦ ῥωχμοῦ. Ibid. 2, 51, 58, 64 : Ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν. De eadem forma Ducang. : « Corona pretiosa : Τράφος, Fovea, βόθυνος. Herodiani Epim. (p. 125) : Σῆραγξ, ὁ τράφος. Glossæ Basilic. : Ἄρξεται ποιεῖν τράφον ἤτοι παρεμβολήν. Schol. Hermogenis : Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, Ἐὰν τὴν τάφρον τράφον εἴπῃς. Add. Eustath. Il. p. 582, 7; 706, 4. Leo Tact. c. 11, n. 8 : Τράφῳ, ὃ λέγουσι φόσσα· 20, 2 : Εἴτε τράφους ὀρύσσεις· εἴτε τράφους προσχωννύεις. Et alii. »] || Fluvii nom. [sec. Lex. Septemv., quod dicere videtur fretum inter Corsicam et Sardiniam, ap. Plin. N. H. 3, 6, 83. Τάφρος μεγάλη Messeniæ est ap. Pausan. 4, 6, 2; 17, 2, 10; 22, 6.]

[Ταφρωρύχος, ὁ, ἡ, Qui fossam fodit. Diog. L. 4, 23 : Γεγόνασι δὲ Κράτητες δέκα· ... τρίτος ταφρωρύχος Ἀλεξάνδρῳ συνών. Conf. Steph. Byz. v. Ἀθῆναι : Ἡ ἐκ τῆς λίμνης ἀναφανεῖσα μετὰ τὸ πρότερον ἐπικλυσθῆναι τῆς Κωπαΐδος, ὅτε Κράτης αὐτὴν διετάφρευσεν.]

[Τάφρωσις, εως, ἡ, Vallatus, Gl. pro Τάφρευσις, ut videtur.]

Τάχα item dicitur pro ταχὺ s. ταχέως, Cito, Statim, Celeriter, Velociter; vel potius pro ταχέα, ex quo συγκεκόφθαι putatur. Hom. [Il. A, 205 : Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω· ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ· B, 193 : Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν· et alibi sæpissime. Annotat autem Eustath. ad l. pr. et Od. A, 252, ubi v. schol., negare τοὺς παλαιοὺς Homerum τάχα aliter dicere quam ἀντὶ τοῦ ταχέως, quomodo fortasse scrib. etiam ap. schol. pro ἂν ταχέως. Eadem schol. Dionysii Bekk. Anecd. p. 948, 13.] Od. O, [50] : Τάχα δ' ἔσσεται ἠὼς, Confestim aurora diffulgebit, Mox aurora diffundet radios suos. [Ita semper ap. Hom. est Mox : unde recte conjungi potuit cum adv. significante Cito, H. Bacch. 6 : Τάχα δ' ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἀπὸ νηὸς λῃσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Eadem signif. ap. Pind. Pyth. 2, 29; 4, 83 et alibi, sæpissimeque apud Tragicos, inprimis cum verbis εἴσομαι et sim., aliosque poetas. Jungit autem sic dictum cum ταχὺ Eur. Hipp. 183 : Τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν· ταχὺ γὰρ σφάλλει κοὐδενὶ χαίρεις· quum bis ponat ταχὺ in loco simili Herc. F. 884 : Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλεν δαίμων, ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται, de quo dictum in Ταχύ. || Apud Epicos frequens est Ἦ τάχα,

ut Od. Σ, 73, 337, Callim. Epigr. 63, 5, Apoll. Rh. 2, 116, Mosch. 2, 140, Dionys. Per. 885, Meleag. Anth. Pal. 12, 57, 5; 68, 10, Christodor. ib. 2, 103. Duplex est ap. Melanippidem Athen. 10, p. 429, C : Τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὧν ὄλοντο. || Nihil fere ab signif. supra posita differt quam ponit Photius : Τάχα, ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. Οὕτως Ἀναξανδρίδης. Quod autem Thomas p. 835, ut HSt. paullo post, poeticam hanc dicit signif. : Τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ποιηταί· οἱ δὲ ῥήτορες ταχέως καὶ τάχιστα καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως καὶ ἀμφότεροι, et Lex. rhet. Bekk. An. p. 309, 20 : Τάχα· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ταχέως, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τὰ πολλὰ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἴσως κείμενον, ἥκιστα (?) δὲ παραλαμβάνεται ἐπὶ διστανμοῦ, verum est eatenus, ut nonnulli, velut Herodotus (nisi forte l. postremo de supra citatis 5, 91) et Thuc., pro ἴσως tantum dixerint, nunquam pro ταχέως, ut Hippocr. p. 488, 50; 489, 18, θνήσκει et ἀποθν. Sæpe vero Xenoph. et Plato, ut Cyrop. 3, 3, 66 : Τάχα δὲ καταμαθόντες· Anab. 4, 4, 12 : Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησε γυμνὸς ἀναστὰς σχίζειν ξύλα, τάχα ἀναστάς τις καὶ ἄλλος ἔσχιζεν· et sequente δή, 1, 8, 8 : Ὅτε δὲ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο, τάχα δὴ καὶ χαλκός τις ἤστραπτε κτλ. 4, 7, 24 : Καὶ τάχα δὴ ἀκούουσι βοώντων· 5, 7, 21 : Ἀκούομεν θορύβου πολλοῦ καὶ τάχα δὴ ὁρῶμεν πολλοὺς προσθέοντας· H. Gr. 7, 4, 34 : Ἐκ δὲ τούτου τάχα δὴ καὶ ἄλλοι τινὲς ἔλεγον· sequente paullo post ταχὺ δή, quocum ταχὺ confunditur etiam Anab. 6, 5, 13, ubi meliores ταχύ, Cyrop. 3, 3, 66, ubi plerique τάχα. Plato Phædr. p. 228, C : Ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει· 242, A : Τάχα ἐπειδὰν ἀποψυχῇ ἴμεν (unde retulit Timæus p. 151 ceterique gramm.), et alibi cum verbis εἴσομαι, δηλώσω, φήσω. Isæus p. 85, 40 : Ἄλλα τε πολλά, περὶ ὧν ποιήσομαι τοὺς λόγους τάχα. Polyb. 18, 20, 9 : Τάχα αὐτοὺς πεῖραν λήψεσθαι.] Item ὡς τάχα [male pro ὡς τάχος] ex Eurip. affertur pro Quamprimum, Quamcitissime. [Joannes Cameniat. Excid. Thessalon. c. 16, p. 330, A : Καταμηνύων καὶ ὡς τάχα ὁπλίζεσθαι, nisi hic quoque scr. τάχος, de quo in illo, aut τάχιστα. L. D.] Qua signif. paulo infra docebo ὡς τάχιστα s. ὅτι τάχιστα dici. || Significat etiam Fortassis, [Fortasse, Gl.] Forsitan, Forsan, Forte, ἴσως. [Hesiod. Op. 399 : Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι. Soph. Phil. 305 : Τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Theocr. 4, 41 : Τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον· et alibi similiter. Idem 21, 55 : Εἶχε δὲ δεῖμα μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.] Quem usum habet apud prosæ quoque scriptores, non itidem in signif. præcedente. Aristot. Rhet. 1 [immo 2, 15] : Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ τὸ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν. [Conf. Plut. Mor. p. 572, E.] Plato Minoe [p. 314, C], Καὶ ἴσως καλῶς λέγεις, τάχα δὲ ὧδε ἄμεινον εἰσόμεθα. Ubi nota in una periodo duo hæc synonyma adverbia, sc. τάχα et ἴσως. [Phædr. p. 265, B : Ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι. Photius : Τάχα, ἴσως ἢ ταχέως ἢ τυχόν.] Item τάχ' ἄν ποτε, Fortassis aliquando. [Hom. Il. A, 205 supra cit., ubi τάχα dicitur de tempore. Jungit autem cum ποτε etiam Bio 5, 8 : Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν ἢ Κρονίδας ἢ Μοῖρα, ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι. V. Ταχύ. Τάχ' ἄν που Soph. OEd. T. 1116 : Τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος. Plato Phædr. p. 256, C : Τάχ' ἄν που διεπράξαντο.] Et τάχα που, ut ἴσως που, vacante alterutro horum, που aut τάχα, ut annotat Bud. ex quodam gramm. : Lucian. certe dixit καὶ τάχα που pro Et fortasse. [Jov. trag. c. 44 : Καί που τάχα ... ἄψεται· Catapl. c. 1 : Ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει· Pseudolog. c. 28 : Καὶ οἴει τάχα που ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; 24 : Ἐν γωνίᾳ που τάχα κατορωρυγμένα. Pausan. 9, 25, 9 : Τοῖς παρελθοῦσιν αὐτῶν ἐς τὸ ἱερὸν τάχα μέν που καὶ χρημάτων μεγάλων ἐλπίδι κτλ. Philo vol. 1, p. 2, 10.] Idem Bud. ex eodem grammatico annotat, dici etiam τάχ' ἴσως [Thuc. 6, 10 med. : Τάχα δ' ἂν ἴσως ... ξυνεπιθεῖντο· 34 med. : Τάχ' ἂν ἴσως ἐθελήσειαν· 78 med. Plato Soph. p. 243, C : Τάχα ἴσως φαμέν· 247, D : Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· Phil. p. 45, A : Τάχα γὰρ ἴσως φαῖμεν ἄν· Polit. p. 264, C : Τάχ' ἂν ἴσως εἴης ᾐσθημένος· et loco infra cit. p. 290, A. Tim. p. 38, E : Ἴσως τάχ'

A ἂν ... τύχοι· et Leg. 7, p. 799, E, infra cit. Sextus Adv. log. 2, 107, Adv. astrol. 83], idque ἐκ παραλλήλου, sicut et quum dicitur τάχα που. [Thomas p. 835 : Τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως ... καὶ μόνον τίθεται καὶ μετὰ τοῦ ἴσως, ποτὲ δὲ καὶ μετὰ τοῦ που τοῦ δηλοῦντος τὸ ἴσως ἐκ παραλλήλου, οἷον τάχ' ἂν γέγονε καὶ τάχ' ἴσως καὶ τάχα που καὶ ἴσως που. Qui quod ponit τάχ' ἂν γέγονε veterum certe Atticorum nemo dixit.] Præcedentis autem τάχα ἂν itidem pro Fortasse, hoc affert exemplum ex Plat. Philebo [p. 23, D], ubi Socrates dicenti, Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσδεήσει; respondet, Τάχ' ἄν, οὐ μήν γε ἔν γε τῷ νῦν, Fortasse; non tamen in præsenti. [Polit. p. 258, B : Τὰς ἐπιστήμας ἄρα διαληπτέον; — Τάχ' ἄν· 290, A : Μῶν ... ἀμφισβητήσουσι; — Τάχ' ἂν ἴσως τῆς κτλ. Soph. p. 255, C : Τὸ θάτερον ἆρα ... λεκτέον ... ἢ ... διανοεῖσθαι δεῖ; — Τάχ' ἄν· 257, D : Οὐκοῦν ... πέποιθε; — Τάχ' ἄν. Præcedente opt. cum ἂν Reip. 2, p. 369, A, Leg. 2, p. 658, A. Quæ omnia dicuntur intellecto verbi optativo.] Bud. [Frequens cum opt. ap. Æsch., ut Prom. 312 : Εἰ δ'
B ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω κλύοι Ζεύς· Sept. 402, et al. Cum indic. ib. 663 : Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν. Moschus 3, 124 : Κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον. Apud Soph., qui sæpe conjungit cum opt., etiam cum participio OEd. T. 523 : Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν· OEd. C. 965 : Θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον, τάχ' ἄν τι μηνίουσιν ἐς γένος πάλαι, ubi liber unus ἀντιμηνίουσιν. Aristoph. Vesp. 281 : Τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθιζινὸν ἄνθρωπον, ὃς ἐξαπατῶν καὶ λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων. Herodot. 1, 70 fin. : Τάχα δὲ ἂν καὶ οἱ ἀποδόμενοι λέγοιεν· 7, 180; 8, 136. Et cum fut. 5, 91 : Τάχα δέ τις καὶ ἄλλος ἐκμαθήσεται. Thuc. 1, 77 : Τάχ' ἂν τὴν εὔνοιαν μεταβάλοιτε· 81 : Τάχ' ἄν τις θαρσοίη· et alibi. Et sæpe Xenoph. et Plato aliique, quorum omnium libri variant inter τάχ' et τάχα, quod certe ante particulas ἂν et οὖν non ferendum. Duplex ἂν quod ex libris restitui
C Pausaniæ 6, 9, 1 : Τάχα δ' ἂν Αἰγινήταις τις ἐπιχώριος ἐς αὐτὰ ἂν εἴη λόγος, est ap. Platon. Phædr. p. 257, C : Τάχ' οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν· Leg. 7, p. 799, E : Τάχα γὰρ ἴσως κἂν ἡ διέξοδος αὕτη ἱκανῶς ἂν μηνύσειε τὸ διαπορούμενον. || Cum opt. sine ἂν Theocr. 27, 60 : Φῇς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης, ubi exprimit Hom. Od. P, 455 : Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. Christodor. Ecphr. 111 : Μήτε (l. Μηδὲ) λίπῃς Τέρπανδρον ἄθροον, οὗ τάχα φαίης ἔμπνοον, οὐκ ἄφθογγον ἰδεῖν βρέτας. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 128 : Ναὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου. Lucian. D. deor. 6, 5 : Καί που τάχα ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ, scripserat fortasse potius φήσει quam τάχ' ἄν. || Usu paullo diverso Xenoph. Anab. 5, 2, 17 : Ἔφευγον οἱ μὲν καὶ ἔχοντες ἃ ἔλαβον, τάχα δέ τις καὶ τετρωμένος, ubi respondet Germ. *wohl*. Et in interrogatione Plat. Gorg. p. 466, A : Τί τάχα δράσεις; ubi alii addunt πρεσβύτης γενόμενος. || Duplex τάχα μέν, τάχα δέ, Jamjam, Hipp. maj. p. 303, B : Ἢ οὐδὲν κωλύει, ὥσπερ ἀρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέ-
D ρων τάχα μὲν ἑκάτερα περιττὰ εἶναι, τάχα δ' ἄρτια, καὶ αὖ ἀρρήτων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τὰ συναμφότερα εἶναι, τάχα δ' ἄρρητα; Aret. p. 17, 19 : Μετεξέτεροι δὲ καὶ προσλαλέουσι τῶν κατοιχομένων τισί, τάχα μὲν παρεόντας ὁρεῦντες αὐτοὶ μοῦνοι ὑπὸ λεπτῆς καὶ καθαρῆς αἰσθήσιος, τάχα δ' αὐτῶν τῆς προγιγνωσκούσης καὶ διηγευμένης τοὺς ἄνδρας οἷσι ξυνέσονται. Plutarch. Pomp. c. 51 fin. : Εἶπεν ὡς τάχα μὲν ἂν μετέλθοι, τάχα δὲ οὐκ ἂν μετέλθοι. Sextus Pyrrh. hyp. 1, 194 : Τὸ δὲ τάχα καὶ οὐ τάχα παραλαμβάνομεν ἀντὶ τοῦ τάχα μὲν ἔστιν, τάχα δ' οὐκ ἔστιν.] || Rursum τάχα που dicitur poni etiam pro Celeriter, ταχέως : nullo tamen allato exemplo, nec nominato ullo auctore. [Τάχα, vox præmitti solita a Græculis nomini dignitatis, in demissi animi ac humilitatis argumentum. Verbi gratia in Georgii Phrantzæ historiæ titulo : Γεώργιος ὁ Φραντζῆς Πρωτοβεστιάριος, καὶ Γρηγόριος, τάχα μοναχός, ταῦτα ἔγραψεν ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτὸν χρόνων. Theodulus Trapezuntius Episcopus : Ἐγράφησαν αἱ βίβλοι αὗται διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τάχα δὲ καὶ ἀναξίου ἐπισκόπου τοῦ Θεο-

δούλου τοῦ ποτε Τραπεζοῦντος, κτλ. Et ad calcem Typici in cod. Vatic. 784 : Χειρὶ ἁμαρτωλοῦ γραφέως Νείλου, τάχα ἱερομονάχου, γραφεῖσα, κτλ. Ad calcem cod. Reg. in quo continentur Dialogi S. Gregorii a Zacharia in linguam Græcam conversi, habentur hi Iambi : Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ Ἰωάννου πόνος, τληπαθοῦς ἔργον καὶ τάχα θύτου. V. Allatium De Symeonibus p. 181. Ducang. In cod. Reg. 3232 : Νήφων μοναχὸς, τάχα ζωγράφος, περὶ στοιχείων, κτλ. Id. App. p. 183. Male igitur in Baudini Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 38, a, A, vertitur quod codici Cyrilli subscriptum : Ἔστι δὲ ἡ παροῦσα βίβλος Γαλακτίωνος Τάχα Ἱερομονάχου, Galactionis Tacha Hieromonachi. L. D. || Voc. ab hoc adv. fictum memorat Photius : Τάχας, τοὺς καταστοχασμοὺς, παρὰ τὸ τάχα· οὕτως Ἀριστοφάνης.]

[Τάχανον, τὸ, voc. corruptum, apud Posidippum Polluc. 10, 139 : Ῥύσκους, ἀόρτας, τάχανα, λαμπῆνας, ὄνους, ubi λάχανα Kuhnius, quod v.]

[Ταχεῖα, ἡ, Tachia, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92.]

[Ταχεμψώ. V. Ταχομψώ.]

[Ταχέως. V. Ταχύ. Formam Ταχεωστι Pherecrati ap. schol. Hom. Il. Σ, 26 : Μεγαλωστί· Ἀνακρέων ἱρωστί· Φερεκράτης ἀντὶ τοῦ ταχέως, restituebat Bergk.]

[Ταχίδιος, ὁ, Tachidius, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 331, n. 193, 21. L. Dind.]

[Ταχίζω, Festino. Inc. Hab. 3, 18 : Ταχίσας κατεπαύσατο.]

[Ταχίνης. V. Ταχινός.]

Ταχῖνὸς, ἡ, ὸν, Celer, Velox, i. q. ταχὺς, sed magis poeticum : unde ap. Hesych. Ταχινοί, γοργοί [In ταχαῖς corruptum apud eundem in Θρεκτὸς correxit Palmerius] : ap. Suid. autem cum diphthongo legitur Ταχεινὸς, ὁ ὀξὺς, ὁ ταχύς : in vulgatis quidem edd., non itidem vero in Cod. Ms. : et merito; nec enim producitur media syllaba, sed corripitur. [Conf. Lobeck. Pathol. p. 190. Callim. Jov. 56 : Ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι· Dian. 158 : Ταχινὸς δὲ μάγαν περὶ θῆρα πονεῖτο· Del. 95 : Ταχινός σε κιχήσομαι· 114 : Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες. Theocr. 2, 7 : Ὤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα· 14, 40 : Χελιδὼν ταχινὰ πέτεται. Apoll. Rh. 2, 1044 : Ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος. Nicand. Al. 511 et Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 205, 2, et πτέρυγες Meleager Plan. 213, 1. Et Tullius Laurea Plan. 7, 17, 4 : Ἔργα δὲ φωτῶν ἐς ταχινὴν ἕρπει τοιάδε ληθεδόνα· Antipater Thess. 640, 4 : Ληιστέων ταχινὴ δίκροτος· Agathias 9, 766, 2, ὀρταλίχους· Arabius Plan. 39, 4 : Λογγίνου ταχινῶν πόνων. Orph. Hymn. 59, 6 : Ἠελίου ταχιναὶ φλόγες. Nonnus Jo. c. 11, 185 : Ταχινῷ ποδί. Apollinar. Ps. 15, 7 : Ἀνδρῶν εὐσεβέων ταχιναὶ βεβρίθασι νοῦσοι. Dionys. Per. 1150, οἰωνοῖσι.] Utitur autem eo vocab. Aristoph. [secundum Lex. Septemv., etsi nihil tale ap. Aristoph.] : Ταχινὰ γὰρ ἅρματα, Celeres enim currus. Sed legitur et apud Petum Apost. 2 Epist. 1, [14] : Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, Quum sciam brevi futurum ut deponam hoc tabernaculum meum. Pro quo ταχινὸς perperam in VV. LL. scribitur Ταχυνός. [Dio Cass. 75, 9 : Πλοῖα ὀξύτατα καὶ ταχινά. Jo. Laur. De magistr. 2, p. 118 fin. : Κέλοκας, οἷον ταχινάς. Tzetzes Hist. 9, 900. Theodor. Stud. p. 38, A. Comparat. Cotel. Mon. vol. 2, p. 51, A. Superl. Arat. 288 : Ἐπεὶ ταχινώταταί εἰσιν.] At Ταχίνης Hesychio λαγωὸς, ἢ ἔλαφος : sunt enim ea duo animalia ex genere τῶν ταχυδρόμων. [Eustath. Od. p. 1821, 35 : Ὅτι ὁ λαγὼς οὐ μόνον καὶ πτὼξ καὶ δασύπους λέγεται κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ταχίνας εὕρηται παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ, οἱ παλαιοὶ γράφουσι. De forma conf. Lobeck. Patholog. p. 213. || Adv. Ταχινῶς, Nicetæ Dav. paraphr. Greg. Naz. p. 75, 9 ed. Drouk. : Αἱ ὧραι τοῦ ἔτους τ. ἀλλήλαις ὑποχωροῦσι. Schol. Æsch. Prom. 279 : Τὸν ταχινῶς κινούμενον θρόνον. Comparativo Ταχινώτερον, Nonnus Jo. c. 13, 117 : Ἔρξον ὅπερ τελέεις ταχινώτερον. L. D. Tzetz. Ep. 1, p. 267 (523 Kiessl.). Elberl.]

[Ταχομψὼ, insula quam circumfluit Nilus, sec. Herodot. 2, 29. Per ε Steph. Byz. : Ταχεμψὼ, νῆσος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ταχεμψίτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας. De forma nominis conf. C. I. vol. 3, p. 409, n. 4868.]

Τάχος, ους, τὸ, i. q. ταχύτης. [Herodot. 1, 194 fin. : Ὑπὸ τάχεος τοῦ ποταμοῦ.] Xenoph. [Anab. 2, 5, 7 : Τὸν θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι κτλ. Ages. 6, 5 : Φθάνων ὅπου τάχους δέοι·] Hell. [6, 4, 21] : Πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα· Eq. [11, 12] : Ἢν δὲ ἐξεγείρας τὸν ἵππον ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει, Nec celeritate nimia, nec nimia tarditate, Nec celeri nimis cursu, nec nimium lento gressu. [Isocr. p. 27, D : Πολλῶν ζώων καὶ τῷ τάχει καὶ τῇ ῥώμῃ καταδεέστεροι τυγχάνομεν ὄντες· quæ jungit etiam p. 49, E; 213, B, et alibi.] Item Hom. Il. Ψ, 518 : Κέρδεσιν οὐ τάχεΐ γε παραφθάμενος Μενέλαον, Dolo, non pedum pernicitate, prævertens Menelaum. [Ib. 406 : Τυδείδεω ἵπποισιν, οἷσιν Ἀθήνη νῦν ὤρεξε τάχος. Pind. Nem. 6, 67 : Δελφῖνι τάχος δι' ἅλμας ἴσον. Æsch. Pers. 342 : Αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει (naves)· Ag. 280 : Καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; Soph. Aj. 814 : Τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται· Ant. 223 : Ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω. Eur. Tro. 1145 : Ἐπεὶ βέβηκε καὶ τὸ δεσπότου τάχος ἀφείλετ' αὐτὴν παιδὶ μὴ δοῦναι τάφῳ. Aristoph. Plut. 334 : Δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. Conf. etiam de τάχει τοῦ βραδέος Aristot. Metaphys. 9, p. 193, 6 Br. || In malam partem Eur. Suppl. 419 : Ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους κρείσσω δίδωσιν· Bacch. 670 : Τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν δέδοικ', ἄναξ, καὶ τοὔξυθυμον καὶ τὸ βασιλικὸν λίαν. Thuc. 3, 42 init. : Νομίζω δὲ δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι, τάχος τε καὶ ὀργήν. || De oratore Aristoph. Ach. 686 : Ὁ δὲ νεανίαν ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Ubi schol. : Τὸ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο, ἐς τάχος γράφει, ἐς κάλλος, ut adverbialiter dicatur pro ταχέως, ut in locis infra in formula illa citandis. Ernest. Lex. rhet. : « Τάχος τῆς σημασίας, quod Thucydidi tribuitur a Dionysio Ep. 2 ad Amm. c. 2, p. 793, et in Jud. Thuc. c. 24, p. 869, τάχος τῶν σχημάτων et τῆς ἀπαγγελίας, inesse videtur in quodam vigore sententiarum, qui oritur ex concinnæ brevitatis studio et facili compositione suavique flumine verborum, *lebhafte, kurzgefasste Darstellung, im Gegensatze eines schwerfælligen, trockenen, schleppenden Ganges der Rede*. Marcellin. Vita Thucyd. p. 6 : Ἐζήλωσεν Ὅμηρον ... τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τάχους, ubi ad τὸ τάχος referre videtur usum orationum, δημηγοριῶν, quem primus Thucydides in historiam induxit. Nam historias, in quibus illæ nondum usurpatæ essent, ἀψύχους συγγραφὰς appellat. Apud Dionys. l. c. cap. 48, in loco Thucydidis conjunctim laudantur τὸ τάχος, κάλλος, τόνος, μεγαλοπρέπεια, δεινότης, et πάθος ἐναγώνιον. Sed et Plutarch. Demosth. c. 2, κάλλος καὶ τάχος Ῥωμαϊκῆς ἀπαγγελίας commemorat : ubi Bartonus orationis quamdam rapiditatem, quum numeris maxime dactylicis incedit, intelligit : quamvis in illo quidem loco nimis angusta hæc significatio est. De hoc genere celeritatis, quam oratio dactylis incedens, vel omnino omnis structura levem et expeditam elocutionem reddens efficit, præcipit Dionys. Compos. c. 20, p. 142. Ibi versibus Homericis, quibus saxum de vertice montis devolutum describitur, propter numerum dactylicum, τάχος ἀπαγγελίας tribuitur : συγκατακεκύλισται τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος. Contrarii sunt οἱ στηριγμοί, ἐγκαθίσματα, Impedimenta elocutionis, ex numero lento, tardo. Ita fere Cicero distinxit Orat. 16 : *Flumen aliis verborum volubilitasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam : distincta alios et interpuncta intervalla, moræ respirationesque delectant.* Legenda epistola Senecæ 40. Ibi Cicero *gradarius* dicitur, quod non cursu sed gradu orationis utatur. Quum vero Dionysius in Jud. Thucyd. c. 53, p. 944, in Demosthene junctim laudat τὰ τάχη καὶ συστροφὰς, καὶ τόνους, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ στρυφνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα, notatur, ut supra in simili loco de Thucydide, in genere vis et impetus dicendi, qui fulminis ritu obvia quæque disjicit, cum acri affectu oratoris conjunctus; *der rasche, kræftige, lebhafte Vortrag des affectvollen Redners.* Hinc et Longinus 12, 4, Demosthenica

orationi assignat τάχος, ῥώμην, δεινότητα. Ὁ μὲν ἡμέτερος, inquit, διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ. (Id. 34, 4 : Ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν, τάχος.) Demetrius De eloc. § 137, τὸ τάχος opponit τῷ μηκυνομένῳ, et tribuit τῇ συντομίᾳ, brevitati. Conf. § 197. Hinc ἐν τάχει λέγειν τι est idem quod ἄνευ συνδέσμου, per asyndeton sententiam vel verba enunciare, ut Ulpianus ait ad Demosth. Olynth. I, p. 4. Sic et Eupolis apud Plin. Epist. 1, 20, Pericli tribuit τάχος, ubi Plinius *brevitatem et velocitatem* vertit, notat tamen utramque differre. Luciano De hist. conscrib. 56, τὸ τάχος, quod scriptori historico commendat, est illa *festinatio*, qua res minoris momenti obiter tangens et verbositatem vitans, ad ipsa facta historica properat. » Galen. vol. 4, p. 27 : Τὸ ἡμέτερον βιβλίον, ὃ πέπεισμαι καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκριβείᾳ καὶ τῷ τάχει τῆς ἑρμηνείας ... βέλτιον εἶναι τῶν ἅπασι τοῖς ἔμπροσθεν γεγραμμένων. Aristid. vol. 2, p. 393. || De voce et cantu Aristoxen. Harmon. 1, p. 12, 22 : Εἰ δὲ κινεῖται (ἡ φωνὴ) μὲν τὴν ὑφ' ἡμῶν λεγομένην κίνησιν, ἐκείνης τῆς κινήσεως τῆς ὑπ' ἐκείνων λεγομένης τὴν κατὰ τάχος διαφορὰν λαμβανούσης, ἠρεμεῖ δὲ πάλιν αὖ τὴν ὑφ' ἡμῶν λεγομένην ἠρεμίαν, στάντος τοῦ τάχους καὶ λαβόντος μίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωγήν, οὐδὲν ἂν ἡμῖν διαφέροι.] Iem Plutarch. Camillo : Ἐχώρουν παντὶ τάχει, Quamcitissime properabant, Quanta poterant maxima celeritate festinabant. [Τάχει, Præcipit (sic), Gl. Plato Tim. p. 36, D : Τἀναντία μὲν ἀλλήλοις προσέταξεν ἰέναι τοὺς κύκλους, τάχει δὲ τρεῖς μὲν ὁμοίως κτλ. Dio Cass. 68, 26 : Αἱ μὲν ἐζεύγνυντο πολλῷ τάχει.] Itidem ἢ τάχος, ap. [Pind. Ol. 6, 23 : Ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων ᾇ τάχος. Theocr. 14, 68. Plut. Cic. c. 20. Aret. p. 125, 20,] Joseph. De capt. Jud., pro Quamcelerrime, eodem sensu quo infra habebimus ὅτι τάχιστα, ὡς τάχιστα, ᾗ δυνατὸν τάχιστα. [Cinnamus Hist. 2, 7, p. 27, A : Ἧι τάχους εἶχον ἐπ' ἐκείνους ἤλαυνε.] Pro iisdem dicitur et ὅτι τάχος, item ὡς τάχος, nec non ὅσον τάχος. [Soph. Ant. 1323 : Ἄγετέ μ' ὅ τι τάχος ἄγετέ μ' ἐκποδών. Herodot. 9, 7 fin. Thuc. 1, 86, 90; 2, 86, 101; 7, 42.] Plato Epist. 7 [p. 345, E] : Οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἄγγελον αὐτὸν τῶν τοιούτων ἐλθεῖν ὅτι τάχος. [Cum part. ὡς Pind. Pyth. 4, 164 : Καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναὶ πομπάν. Æsch. Sept. 675 : Φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας· Cho. 889 : Δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος· Ag. 27. Soph. Aj. 578, 593, OEd. C. 1398, 1461; fr. Thyest. ap. Stob. Fl. 29, 1 : Ὡς νυν τάχος στείχωμεν. Eur. Med. 105, Hipp. 491, 1458; Aristoph. Lys. 1187; Damoxen. ap. Athen. 4, p. 102, F, sec. conjecturam Jacobsii; Theocr. 2, 36. Herodot. 5, 106 fin.] Soph. [Aj. 985] : Οὐχ ὅσον τάχος Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; Non quamprimum eum huc adduces? s. Quamcitissime, Quamocyssime. [El. 1373 : Ἀλλ' ὅσον τάχος χωρεῖν ἔσω· Phil. 576. Eurip. Med. 950, Hipp. 599, 973; Aristoph. Thesm. 727. Quod τάχος ὅσον dictum v. in Ὅσος vol. 5, p. 2291, A. || Τάχος ead. signif. adverbialiter, Telestes ap. Athen. 14, p. 637, A : Χεῖρα ... ἀναστρωφῶν τάχος. Æsch. Sept. 58 : Ἀρίστους ἄνδρας πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος· Ag. 945 : Ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος· 1110 : Τάχος γὰρ τόδ' ἔσται· Eum. 124, 179. Eur. Rhes. 986, Herc. F. 860, aliique poetæ. Hippocr. Epist. p. 1271, 12 : Πέμπε τάχος, pro quo ὅτι τάχος p. 1272, 39. Gretseri Opp. vol. 2, p. 138, A. Cum art. ap. Hesychium : Τὸ τάχος, συντόμως. Joseph. A. J. 13, 1, 2 init. : Εἰς τὴν ἐρημίαν τὸ τάχος ἔφυγον. Et sæpissime Joannes Cameniat. Excis. Thessalon., velut cap. 12, ed. Allat. p. 213 fin. : Ἧκειν τὸ τάχος πρὸς ἡμᾶς· aliis ll. plurimis. Theophan. Continuat. p. 290, C : Συνεστιαθεὶς αὐτοῖς τὸ τάχος πρὸς τὴν θάλασσαν κατῆλθεν.] Eadem signif. [Thuc. 2, 90 coll. 6, 97 :] Ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Ut quisque celerrime poterat. [Herodot. 8, 107 : Ὡς τάχεος εἶχε ἕκαστος. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 15. Ps.-Demosth. p. 1377, 19.] Sic Thuc. [7, 2; 8, 102], Ὡς εἶχον τάχους, Quam potuerunt citissime, Quantum celeritate potuerunt contendere. [Jos. Genes. Reg. p. 43, 9 ed. Bonn.] Item ἐν τάχει dicitur, et κατὰ τάχος, et διὰ τάχους, pro Cito, Propere, Celeriter : interdum et pro Primo quoque tempore. [Pind. Nem. 5, 35; Æsch. Prom. 747, Ag.

A 1240, 1448.] Soph. [Aj. 804], ἐν τάχει μολεῖν, Properanter venire, Accelerare. [El. 16 : Ἐν τάχει βουλευτέον· 387. OEd. T. 765, 1131, OEd. C. 500; Aristoph. Vesp. 1439. Thuc. 3, 29. Xenoph. Ag. 1, 18 : Καταβήσοιτο ἐπὶ θάλατταν ἐν τάχει τὸ στράτευμα κατάγων· Eq. 6, 6 : Εἴ ποτε ἐν τάχει ἀναβῆναι δεήσειεν· Cyrop. 6, 1, 12 : Οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ πάνυ ἐν τάχει πάλιν ἡμῖν πράγματα παρέχειν δυνήσονται. Galen. vol. 8, p. 839 : Τοὺς διὰ σημείων ἠσκημένους ἐν τάχει γράφειν· 846; 10, p. 625. Et 13, p. 934, ἐν τοσούτῳ τάχει. Xenoph. Eq. 7, 15 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον τῷ ἵππῳ ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν ἐν μικρῷ.] Et Galen. 10 Simpl. cap. de Sudore, Ἐν τάχει παυόμενον ἐθεασάμην τὸν οἶκον, Cito, Brevi, Primo quoque tempore : pro quo perperam ibi scribitur ἐν πάχει, ut contra alibi τάχος et ταχὺς pro πάχος et παχύς. [Cum præp. σὺν Soph. El. 872, σὺν τάχει μολεῖν, et 1491 : Χωροῖτ' ἂν εἴσω σὺν τάχει· OEd. Col. 885 : Μόλετε σὺν τάχει· 904 : Ἴθι ... σὺν τάχει· similiterque Aj. 853 : Ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί. De formula ἐς τάχος v. supra. Xenoph. Eq. 3, 5 : Ἀφεθεὶς εἰς B τάχος· Hipparch. 3, 2 : Εἰς τάχος ἀνιέναι τοὺς ἵππους· 4 : Ἐπειδὰν τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι. Conf. Pollux 1, 208, 214. Plato Leg. 12, p. 944, C, Prot. p. 332, B : Μετὰ τάχους· 320, E : Ἄνευ τάχους. De formula εἰς τάχος Thomas p. 274 : Εἰς τάχος γράφει, λέγε, μὴ ταχυγράφος ἐστί. Ubi Philostr. V. Ap. 1, 18, p. 23, Ὁ μὲν ἐς τάχος γράφων, ὁ δὲ ἐς κάλλος Liban. vol. 2, p. 94, B; 95, C (add. Epist. 136, 5), Hesych. v. Ἁμιλλᾶν, annotat Witter. V. Γράφω, vol. 2, p. 778, D, et paullo ante cit. schol. Aristoph. Πρὸς τάχος Lucian. Somn. c. 9 : Πρὸς τ. ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἄπειμι.] Rursum Soph. [Aj. 822] διὰ τάχους θανεῖν, pro Repente mori. [Trach. 595 : Διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. Thuc. 2, 18 : Ἐδόκουν ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν· 85; 3, 109; 4, 25, 29. Plato Leg. 7, p. 812, E. Inscr. Syria ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, n. 2347, c, 23 : Ἀπέστειλεν αὐτὸν διὰ τάχους. Κατὰ τάχος Herodot. 1, 79 : Ταῦτα ... καὶ ἐποίεε κατὰ τάχος: 124 fin. : Ποίεε κατὰ τάχος· 152 init. : Κατὰ γὰρ δὴ τάχος ἦν ταῦτα πρησσόμενα· 4, 127; 7, 14, 178. Thuc. C 1, 73, 114, 116 et alibi.] At Διὰ ταχέων, quod idem cum hoc διὰ τάχους significat, pertinet ad ταχὺς, non ad hoc τάχος : ut et Διὰ ταχείας, pertinet ad fem. ταχεῖα : quanquam illud in VV. LL. perperam in Τάχος ponitur, huic autem novum substantivum fingitur, nimirum Ταχεία, ἡ, Celeritas. [Plurali Plato Leg. 10, p. 893, D : Τάχη ὁμολογούμενα πορεύουσα (ἡ κίνησις)· Tim. 39, D : Τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη. Locr. p. 97, B : Ἔχοντα (sidera) ἴδια τάχεα. Epicur. Diog. L. 10, 47.] Τάχει, quod VV. LL. afferunt ex Apoc. 2, itidem pro Statim, Cito, mendosum est; nec enim ibi τάχει legitur, sed ταχύ : nimirum v. 5 : Ἔρχομαί σοι ταχύ· quæ verba leguntur et v. 16. At ἐν τάχει in eod. l. extat, c. 1, [1,] et 22, [6. « Τάχει pr. ταχέως apud Hippocr. scriptum testatur Erot. Verum ταχὺ aut ἐν τάχει, aut potius τάχα (quemadmodum habent exemplaria quædam), legendum puto. His enim vocibus interdum utitur Hippocr., p. 616, 55, 617, 1 : Ἐν τάχει ὑγιαίνει. Et, Χρὴ δὲ τὴν μελεδὴν προσέχειν ἐν τάχει. » Foes. Orac. Sib. 1, 205 : Ἀλλὰ τάχει D ἐμβῆθι σὺν υἱέσιν. Theodor. Prodr. Galeom. 263 : Αὐτὴν διαχρήσαιμι καὶ τάχει θάνω. L. Dind.]

[Ταχουργὸς, ὁ, ἡ, Celeriter operans. Const. Manass. Chron. 4961 : Ἐπείγει γὰρ ἡ φύσις ἡ ταχουργὸς πορθμεύτρια. Boiss.]

Ταχὺ et Ταχέως, Velociter, Celeriter, Properanter, Cito. [Mature, Ociter, Citius, add. Gl., in quibus vitiose Promontorium pro Properanter. Pind. Pyth. 10, 51 : Ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ πρῴραθε· Nem. 1, 51 : Ταχὺ ἔδραμον. Soph. Phil. 349 : Μή με ναυστολεῖν ταχύ· fr. Lemn. ap. schol. Plat. Hipp. maj. p. 393 : Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ (f. λέγω), σαφῶς, nisi fallit scriptura, quum usitatum in talibus sit τάχα. Sed ταχὺ etiam libri Aristoph. Av. 1313 : Ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τὰν πόλιν καλοῖ τις ἀνθρώπων. Sed Cito, Celeriter, ut Epicharm. ap. Etym. M. p. 525, 7 : Ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός· Eq. 109 : Τοὺς χρησμοὺς ταχὺ κλέψας ἔνεγκε· 120, et alibi sæpissime.] Aristoph. Nub. [647] : Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν, Cito rhythmica discere possis. [Ubi recte schol. ani-

madvertit Ταχύ γ' ἂν, ut supra σπουδῇ γ' ἂν, dici per ironiam. Sic Demosth. p. 581, 28 : Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο· 798, 20 : Ὃς γὰρ οἷς ὁ δῆμος ἅπας τοὺς ἐνοχλοῦντας ἑαυτὸν νουθετεῖ θορύβοις, μηδεπώποθ' ὑπεῖξε μηδὲ διετράπη, ταχύ γ' ἂν φροντίσειε τοῦ παρ' ἑνὸς λόγου. Æschin. p. 26, 3; Lycurg. p. 166, 41, ut idem infra Ταχέως ἄν. Sed alibi sæpissime proprie Aristoph., et mirabili locutione Eccl. 1176 : Σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρύβλιον, ubi ταχὺ καὶ delet G. Dindorfius. Theocr. 2, 140; 23, 29. Herodot. 1, 199 fin. : Ὅσαι μέν νυν εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται. Hippocr. p. 617, 2 : Ταχὺ αὔξεται καὶ σαπρὰ ταχὺ γίνεται. Thucyd. 1, 81 : Μὴ ἐκείνῃ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος· 83 : Πολλοὺς μιᾷ πόλει μὴ ταχὺ ἐπελθεῖν· 2, 77 med.; 4, 69 init. et med.; 6, 17 med. Et sæpe Xenoph. et Plato, tam pro Celeriter, ut Cyrop. 4, 2, 15 : Ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν· quam pro Cito, ut Anab. 2, 3, 6 : Ἀπήλαυνον καὶ ἧκον ταχύ· Plato Gorg. p. 476, B : Εἰ σφόδρα τύπτει ἢ ταχὺ ὁ τύπτων· Leg. 2, p. 658, A : Μὴ ταχὺ τὸ τοιοῦτον κρίνωμεν· et altera signif. Phæd. p. 72, C : Ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη, et alibi. Eadem Pausan. 10, 23, 1 : Βρέννῳ ἀντεσήμαινε (immo ἐπεσήμαινε) τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ταχύ τε καὶ ὧν ἴσμεν φανερώτατα· quomodo 8, 7, 5 : Καί οἱ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ μήνιμα ἀπήντησεν οὐκ ὀψὲ, πρῶτα δὲ ὧν ἴσμεν, scripsisse videri possit, si mire dictum πρῶτα corrigatur ταχὺ δὲ καὶ φανερώτατα ὧν ἴσμεν. Sed præstat, οὐκ ὀψὲ, πρωαίτατα δὲ ὧν ἴσμεν. || Altera forma Hom. Il. Ψ, 365 : Οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο νόσφι νεῶν ταχέως. H. Apoll. 108 : Βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ. Hesiod. Th. 103. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 13; ap. Demosth. p. 421, 18, 21, et sæpe Pind. Æsch. fr. Ixion. ap. Athen. 4, p. 182, C, et sæpissime Aristoph. Item Herodot. 1, 96, 155; 2, 133; 9, 41. Thuc. 1, 72 : Ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλείονι σκεπτέον.] Plut. Pericle [c. 13] : Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονοῦντος ἐπὶ τῷ ταχὺ καὶ ῥᾳδίως τὰ ζῷα ποιεῖν. [Cum ποτὲ, ut supra τάχα, Achill. Tat. 1, 7, p. 11, 29 : Ὁ δέ μοι μειδιῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπισείων ἔλεγεν, Ἔσει ποτὲ καὶ σύ μοι δοῦλος ταχύ.] Xenoph. Hell. 7, [2, 22] : Τὰ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. [1, 1, 34, ἀπήγαγε· Hipparch. 3, 11, διώκουσι· et ἀποχωρῇ 8, 24. Cyrop. 8, 6, 9 : Ταχέως ᾐσθάνετο καὶ τὰ πάμπολυ ἀπέχοντα. Plato Charm. p. 159, C; 160, C. Demosth. p. 981, 25; 1124, 25.] Sic et in hoc alicujus anonymi loco, Πέμψω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ταχέως, Mittam vero et reliqua primo quoque tempore; vel etiam Propediem, Brevi. [Λίαν ταχέως Isocr. p. 315, C.] Item μάλα ταχέως, s. μάλα ταχὺ, Quamcelerrime, Summa cum celeritate, festinatione. [Ταχέως πάνυ, Præmature, Gl. Per ironiam, ut supra ταχὺ, Lycurg. p. 156, 40 : Ἦπου ταχέως ἂν ἠνέσχετό τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον. Cum ἐπεὶ vel ἐπειδὴ conjunctum ap. Diod. 20, 77 init. : Ἐπειδὴ διεκομίσθη ταχέως· et Charit. 1, 1, p. 4, 13 : Ἐπεὶ δὲ τ. ἐκόσμησαν αὐτήν, ab Schæf. citt., non est Quum primum, sed Cito. || « Mane, Matutino tempore. Achmes præf. Ms. Onirocrit. : Καὶ ἄλλα τῶν ὀνειράτων ταχέως καὶ ἄλλα βραδέως γίνονται. » Ducang. Qui etiam τὸ ταχὺ sic dictum ex græcobarbaris scriptt. annotavit cum aliis vocc. ejusdem stirpis.] Compar. Ταχύτερον, Citius, Celerius, Velocius. [Herodoti, qui tamen etiam Θᾶσσον, de quo infra, dixit, exx. 4, 127 : Ταχύτερον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν· 9, 101 : Μᾶλλόν τι καὶ τ. τὴν πρόσοδον ἐποιεῦντο· Arriani Ind. c. 9 bis, et Diodori 20, addit Græv. ad Luciani Solœc. c. 7, p. 573. Sextus Adv. phys. 2, 152 : Τὰ δὲ μέρη τοῦ περιαγομένου κανόνος οὐκ ἔστιν ἰσοταχῆ, ἀλλὰ τὰ μὲν ταχύτερον περιάγεται, τὰ δὲ βραδύτερον· iterumque iisdem formis, sed 153, θᾶττον et βράδιον, ut est Adv. astrolog. 60.] Superl. Ταχύτατα, Celerrime, Citissime, Velocissime. Qui tamen, licet regulares sint, irregularibus minus sunt usitati. [Antiphanes ap. Athen. 4, p. 161, E : Κατέφαγε πάμπολλα καὶ ταχύτατα. Sed Xenoph. H. Gr. 5, 1, 27 : Τὰς βραδύτατα πλεούσας ταῖς ἄριστα πλεούσαις ταχύτατα καταλῆφθαι, restitui ταχύ. Neque Antiphanis ex. satis certum, quum nihil sequatur post ταχύτατα, ut nisi ταχὺ, certe τάχιστα locum habeat. L. D.] Siquidem pro

A ταχύτερον dicitur Τάχιον [Citius, Gl.] et Θᾶσσον sive Θᾶττον, pro ταχύτατα autem usurpatur Τάχιστα. Ac priore quidem compar. τάχιον usi sunt quum alii, tum Plut. Fabio [c. 12] : Τάχιον μὲν ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἔσπευδε Μινούκιος ἑαυτὸν ἀπολώλεκε. Item Alex. Aphr. Probl. : Τάχιον πολιοῦνται, Citius canescunt, Celerius cani eis per tempora sparguntur. Probatur et Luciano in Solœcista [c. 7] : at Phrynichus [Ecl. p. 76] θᾶττον potius pro eo usurpandum ait [Lobeck. ad Phryn. cum Mœride, Herodiano, Thoma præcipientem : Τάχιον οὐ λέγουσι, θᾶττον δὲ, p. 77 : « Contrarium sentit Lucianus, quem non una ratione cum ceteris conciliari posse video (Conciliavit jam Grævius, verbis Βράδιον δέ τινος εἰπόντος, Οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον; addendo signo interrogandi, ut utrumque perinde improbetur); auxilio autem et correctione indigere ex eo judico, quod neque ipse hanc comparativi formam sibi indulsit, neque alius quisquam melioris notæ scriptor, si a paucis discedimus exemplis, librariorum ignorantia fortasse vitiatis, ut ap. Hippocr.
B De mul. morb. 1, 2, p. 729, C : Τάχιον καὶ μᾶλλον, pro quo paullo ante θᾶσσον legitur. Herodoto nunc 4, 127 pro illo ταχύτερον redditum est, constanti hujus scriptoris usu confirmatum. Hipparchi Pythagorei auctoritas a Fischero commemorata ad Vell. 1, 78 non major est quam vel Theanus Ep. 1, 55 vel Phalaridis Ep. 77. Ex Atticis scriptoribus Piersonus Menandreum (Ploc. ap. Gell. 2, 23) λόγου τάχιον commemorat (ubi θᾶττον λόγου probabiliter Meinek. p. 191 ed. sec.). In vulgari dialecto quantopere viguerit, innumera Diodori, Dionysii, Plutarchi et æqualium exx. (ap. Grævium ad l. Luciani) docent. » Ponitur autem, ut θᾶττον, sæpe instar positivi. Diodor. 14, 76 init. : Οὕτω μὲν οὖν τοῖς Καρχηδονίοις ἡ τύχη τάχιον τὴν μεταβολὴν ἐποίησε· Exc. Vat. p. 60, 2 : Νομίζουσα τάχιον ἔσεσθαι τὴν ἅλωσιν. Plutarch. Mor. p. 240, D : Ἐὰν μὴ τ. αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς] : quo usus est [Aristoph. Vesp. 180 : Βάδιζε θᾶττον· 187 : Ὕφελκε θᾶττον· cujusmodi ll. quum etiam ταχὺ dici potuerit, signif. comparativi manifesta est 824 : Εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ,
C θᾶττον ἂν δίκην ἐκάλουν· Av. 1317 : Θᾶττον φέρειν κελεύω· 1324 : Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; et fortasse Lys. 320 : Σπευστέον ἐστὶ θᾶττον. Sed positivi fere signif., ut ap. Lat. Ocius, Ran. 94 : Ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ· Lys. 686 : Θᾶττον ἐκδυώμεθα· Pac. 727 : Ἐπισθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον· 1110 : Λαβὲ θᾶττον· 1126 : Οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον; Nub. 506 : Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον; Pl. 604 : Ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.] Xenoph. Cyrop. 5, [1, 15] : Θᾶττον ἀπῆλθες ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον. [Comm. 4, 3, 13 : Θᾶττον νοήματος ὑπηρετοῦντα· Anab. 1, 5, 8 : Θᾶττον ἢ ὥς τις ἂν ᾤετο· Hier. 4, 7 : Οὐδὲ θᾶττόν τι γίγνεται τῷ τυράννῳ ὧν ἐπιθυμεῖ, Stob. pro vulg. θᾶττον γίγνεται.] Synes. : Ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι θᾶττον ἢ λόγος, Citius quam dici potest. [V. de hac et similibus formulis Valck. ad Eur. Hipp. v. 1186.] Item Ὅταν θᾶττον φθέγγηται, Quum primum vocem emiserit, Plato. [Aristot. H. A. 6, 6 fin. : Ὅτε θᾶττον οἱ νεοττοὶ δύνανται πέτεσθαι· 7 init. : Ὅτε θᾶττον φθέγγεται ὁ κόκκυξ, ubi olim ὅταν legebatur seq. conjun-
D ctivo. (Ex hoc autem l. sine nomine post n. Platonis posito in Lex. Sept. HSt. fingit ex. Platonicum.) 9, 4 fin. : Ὅταν ὁ ἥλιος τραπῇ θᾶττον. Polyb. 1, 66, 1 : Ὡς γὰρ θᾶττον ἀποκατέστησε τὰς περὶ τὸν Ἔρυκα δυνάμεις εἰς τὸ Λιλύβαιον· 2, 1, 5 : Ὡς θᾶττον κατεστήσαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην· 23, 5; 3, 10, 5; 5, 106, 1. || Antea, Prius. Diog. L. 6, 56 : Καὶ γὰρ ἐνεούρουν θᾶττον, ἀλλὰ νῦν οὔ· ubi v. Mericus Casaubonus.] Alterum autem θᾶσσον, quod communis linguæ est, utitur [Soph. Phil. 631 : Θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης· OEd. Col. 890 : Οὗ χάριν δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Herodot. 1, 159 fin. : Ἵνα γε ἀσεβήσαντες θᾶσσον ἀπόλησθε· 3, 155 med. : Τί δ', ὦ μάταιε, λελωβημένου σεῦ θᾶσσον οἱ πολέμιοι παραστήσονται; etsi idem bis dixit ταχύτερον. Thucyd. 3, 110 fin. : Θᾶσσον ἀπεχώρουν·] Hom. Il. B, [440] dicens, Ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Utitur et Od. Π, [130 et alibi sæpissime], nec non Hesiod. Sc. [95] simpliciter pro Cito, Propere, Ilico, Protinus, Statim. Rursum ex Od. O, [201] affertur θᾶσσον ἱκέσθαι, pro Pro-

perare. [Sed omnibus his locis sua comparativo vis manet, tacito intellecta re, quacum fit comparatio, ut in l. hoc Od. 201 : etsi positivo quoque licuisset uti, si versus tulisset. Pind. Ol. 9, 26 : Ἵππου θᾶσσον καὶ ναός· et ubi locus erat etiam positivo, Pyth. 4, 181 : Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς ἀνέμων Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας. Soph. Aj. 581 : Πύκαζε θᾶσσον· Tr. 1183 : Οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; OEd. T. 430 : Οὐκ εἰς ὄλεθρον, οὐχὶ θᾶσσον; OEd. C. 824 : Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· 839 : Μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον. Eur. fr. Phaeth. Clarom. 2, 16 : Οὐ θᾶσσον; Med. 100 : Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω.] Superl. autem Τάχιστα usitatus tam apud poetas quam prosæ scriptores. Hom. Il. [Γ, 102 : Ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα· Pind. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 472, C : Παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς. Æsch. Prom. 959 : Τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι (ἐκπεσόντα) αἴσχιστα καὶ τάχιστα· Pers. 507 : Εὐτυχὴς δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Eur. Or. 740 : Τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις. Herodot. 1, 110 : Θεῖναι ἐς τὸ ἐρημότατον, ὅκως ἂν τάχιστα διαφθαρείη. Thuc. 1, 120 fin.] Δ, [193, et alibi sæpissime] : Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, Quamcelerrime, Quamcitissime. [Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B; Soph. OEd. T. 1341; Thuc. 3, 31; 4, 8.] Xenoph. quoque dicit ὅτι τάχιστα itidem pro Quamvelocissime, Festinantissime, Quanta fieri potest maxima celeritate : quo sensu Hell. 6, [3, 6] dicit, Ἧ δυνατὸν τάχιστα. [Herodot. 1, 79 : Ἐλαύνειν ὡς δύναιτο τάχιστα· 6, 116 : Ὡς ποδῶν εἶχον τάχιστα ἐβοήθεον. Xenoph. Anab. 1, 2, 4 : Πορεύεται ᾗ ἐδύνατο τάχιστα, ubi est var. ὡς, quod similiter post ἐπὰν illatum in l. infra cit. 4, 6, 9, ex dittogr. natum conjeci etiam Cyrop. 7, 5, 26 : Ἰόντες ᾗ ἐδύναντο ὡς τάχιστα· ut Plat. Tim. p. 53, A : Τὸ δὲ ᾗ δυνατὸν ὡς κάλλιστα ἄριστά τε τὸν θεὸν αὐτὸν ξυνιστάναι κτλ. Addito ἐστι Plato Leg. 4, p. 710, B : Εἰ μέλλει πόλις ὡς δυνατόν ἐστι τάχιστα καὶ ἄριστα σχήσειν πολιτείαν.] Sic et ὡς τάχιστα dicitur itidem pro Quammaturrime, Primo quoque tempore. [Pind. Ol. 13, 76 : Ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι κελήσατό νιν. Æsch. Sept. 261 et alibi, item Soph., Eur. et Aristoph., Herodot. 1, 210, et alibi. Thuc. 1, 129, 133.] Apud Xenoph. autem legi ajunt ὡς τάχιστα, sequente εὐθύ [εὐθύς. Cum part. ὅπως Æsch. Ag. 605 : Ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει· et alibi sæpe. Soph. OEd. T. 1410; Aristoph. Vesp. 167. Et cum ὅταν Xenoph. Cyrop. 4, 5, 33 : Ὅταν τ. διαπραξώμεθα. Theophr. C. Pl. 3, 15, 1. Eadem signif. ὅσον τάχιστα Æsch. Cho. 772 : Αὐτὸν ἐλθεῖν ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα Suppl. 883 : Βαίνειν βᾶριν εἰς ἀμφίστομον ὅσον τάχιστα. Soph. El. 1433, OEd. T. 1436. Et Ant. 1103 : Ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα.] Aristoph. vero Ran. [118] : Φράζε τῶν ὁδῶν Ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω, Qua via quamcitissime ad inferos descendere queamus. [Hesiod. Sc. 108 : Δύσεο τεύχε' ἀρήια, ὄφρα τάχιστα ... μαρνώμεσθα. Item [ἐπεὶ s.] ἐπειδὴ τάχιστα, s. ἐπειδὰν [vel ὡς] τάχιστα, dicitur pro Ubi primum, Simulatque, Simulac. [Æsch. Prom. 199 : Ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου· 228 : Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον καθέζετο. Herodot. 1, 19 : Ὡς ἄφθη τάχιστα τὸ λήιον· 27 : Ἐπεί τε τάχιστα ἐπίθοντο· 47 : Ὡς ἐσῆλθον τάχιστα· 65 fin. : Ὡς ἐπετρόπευε τάχιστα· 111 med. : Ὡς τάχιστα ἐσῆλθον· 3, 58 : Ἐπεί τε γὰρ τάχιστα πρὸς τὴν Σίφνον προσίσχον· 4, 134 med. : Ἐπεὰν τ. νὺξ ἐπέλθῃ· 7, 129 med. : Ἐπεὰν συμμιχθέωσι τάχιστα· 8, 144 fin. : Ἐπειδὰν τ. πύθηται. Xenoph. Anab. 6, 3, 21 : Ἐπεὶ ἐδείπνησαν τάχιστα· 3, 1, 9 : Ἐπειδὰν τάχιστα ἡ στρατεία λήξῃ· 4, 6, 9 : Ἐπὰν τάχιστα ἀριστήσωμεν, ubi ὡς, de quo paullo ante dixi, ante τάχιστα ejeci cum melioribus. Isæus p. 74, 40 : Ἐπειδὴ τάχιστα ἠγγέλθη τεθνηκώς. Eadem signif. cum partic. Plut. Demosth. c. 25 med. : Γενομένης τάχιστα τῆς νυκτὸς ἔπεμψεν αὐτῷ τὴν κύλικα. L. Dind.]

[Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, Cito capiendus. Herodot. 7, 130 med. : Χώρην εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον.]

[Ταχυβάδιστος, ὁ, ἡ, Celeriter incedens. Adamantius Physiogn. 2, 42, p. 443 : Ταχυβάδιστον.]

Ταχυβάμων, ὁ, ἡ, Celerigradus, i. q. ταχυβάτης : unde ταχυβάμονες ὅρκοι, de quibus vide [Photium s.] Suid. [Qui ita : Ἀρίσταρχος κατὰ ἀντίφρασιν ἀκούει, ἀντὶ τοῦ βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἑτέρῳ τινὶ (ἔρωτι recte Hesych. omisso τινι) γινομένους νοεῖν· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ

A ἐπιορκήσαντες· ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀφροδίσιος (γὰρ) ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. « Aristot. Physiogn. p. 153 Franz., bis. » Kall. Ταχυβήμων Hesychio v. Αὐριβάτας restituebat Salmasius. ᾱ L. Dind.]

Ταχυβάτης, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eur. [Rhes. 134 : Ταχυβάτην νεῶν κατόπτην μολεῖν. ᾰ]

[Ταχυβήμων. V. Ταχυβάμων.]

Ταχυβλαστία, ἡ, Celeris germinatio, s. Germinandi celeritas. Theophr. [C. Pl. 4, 8, 1] : Τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χεδροποῖς [χεδρόποις] ἀποδοίη τις. [Ib. 1, 3.]

[Ταχύβλαστος, ὁ, ἡ, Cito germinans. Theophr. C. Pl. 4, 1, 3 : Διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ταχυβλαστότερα. L. Dindorf.]

Ταχύβουλος, ὁ, ἡ, Qui celeris est consilii; vide Μετάβουλος. [Aristoph. Ach. 630 : Διαβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις. Maximus Καταρχ. 76, ἀστασίην. L. Dind.]

[Ταχυγᾰμία, ἡ, Celeres nuptiæ. Georg. Syncell. p. 84, D : Τίς οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὅμοιον τῆς τ. τρόπον ἐξήλασεν.]

B Ταχύγηρος, ὁ, ἡ, Cito senescens : unde ap. Hippocr. ταχύγηρα. [Galen. vol. 2, p. 204, A (et Paulus Æg. 1, 63, p. 18, 7) : Ταχύγηροι τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Hemst.] Alioqui et ταχυγήρως scribi posse videtur.

[Ταχύγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui celeris est linguæ s. volubilis. Hippocr. p. 1050, D; 1136, F, ubi comparat. Etym. M. p. 235, 43. « Eustath. Comment. in Joann. Damasc. § 6 (in Ταχύλαλος cit.) » Boiss.]

[Ταχυγονία, ἡ, Celeritas nascendi. Aristot. H. A. 6, 37 post med. : Οὐ κρατοῦσι (bestiæ et homines) τῆς πολυγονίας καὶ ταχυγονίας (murium).]

[Ταχύγονος, ὁ, ἡ, Celeriter germinans. Theophr. C. Pl. 4, 3, 6 : Ταχυγονώτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα. De accentu v. in Ὀλιγόγονος.]

Ταχύγουνος, ὁ, ἡ, Cui velocia sunt genua, Velocia genua habens, i. e. Celer, Velox, Pedibus celer, ταχύπους, πόδας ὠκύς, ποσὶν ταχύς. [Nonn. Jo. c. 1, 188, ὁδίτην. Wakef. Id. c. 13, 153. Et c. 12, 66, πῶλον· Dion. 34, 306. L. Dind.]

[Ταχυγρᾰφέω, Celeriter scribo. Tzetz. Hist. 8, 269 :
C Τίς ἡ Καλλιρρόη, προφθάσας σοι κατέλεξα, ταχυγραφῶν, ὡς οἶδας. Eustath. Od. p. 1607, 10 : Οἱ ταχυγραφοῦντες καὶ τὰ μαντικὰ ἔπη μεταλαμβάνοντες. Valck. Ubi dicitur de scribis oracula excipientibus, qui ὑπογραφεῖς ap. Justin. Mart. Cohort. p. 34, D, ταχυγράφοι infra. De quibus Montefalc. Palæogr. p. 35 sq., 66, 175, 262 sq.]

Ταχυγράφος, ὁ, Exceptor, Actuarius : a scribendi celeritate dictus. Synes. : Ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum, Bud. [Conf. id. Ep. 61, p. 202, B; 67, p. 215, A. Bud. V. Ταχυγραφέω. Orac. Sibyll. Prolog. p. 10, 10 ed. Alex. Cod. ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 333 med. ed. Harl. Jo. Laur. De magistr. 3, 6, 9, et alibi. Improbat Thomas p. 275. L. Dind.]

[Ταχυδαής, ὁ, ἡ, Celeriter conflagrans. Agathias 1, 10, p. 21, B : Ὅ,τι τῆς ὕλης ταχυδαές τε καὶ αὖον.]

Ταχύδακρυς, ὁ, ἡ, Cito lacrymans, ἐς τὰ ἐρωτικὰ, Cito in rebus amatoriis flens, Lucian. [Navig. c. 2.]

[Ταχυδιάνοιος, ὁ, ἡ, Qui levis est mentis. Hesych. v.
D Λειόμερος (Λειοργὸς s. Λεωργός). Wakef.]

Ταχυδίνης, ὁ, ἡ, Qui celeri vortice circumagitur, Celeriter versatilis, Nonn.

[Ταχύδιφρος, ὁ, ἡ, ap. schol. Pind. Ol. 5, 6 : Ἀκαμαντόποδος ἀπήνης) ταχυδίφρου, Quæ celeris est currus.]

Ταχυδρομέω, Velociter curro : ταχυδρομοῦντα ζῶα, Greg. Naz. De homine, ut λαγωός, δορκὰς, ἔλαφος, ὕαινα, et similia alia. [G. Pachym. Mich. Pal. 2, 28, p. 95, D. Schol. Eur. Med. 1. L. Dind.]

[Ταχυδρομία, ἡ, Celer cursus. Aristot. Probl. 5, 9.]

Ταχυδρόμος, ὁ, ἡ, Qui velociter currit. [Cursor, Exercipes, Gl. Orph. Hymn. 26, 3 : Ταχυδρόμον ἅρμα λεόντων. Tzetz. Hist. 2, 557, ἅρματα. Schol. Eur. Hec. 213, ubi pravo accentu ἔρχεται ταχύδρομος. Theodor. Prodr. Galeom. 332, ἄγγελον ταχυδρόμον. Acta SS. Martii vol. 2, p. 702, C, ταχυδρόμῳ πλοίῳ. L. D. Æsop. Fab. 140, p. 82 Cor., ἵππος. Seager. Adv. Ταχυδρόμως, Hesych. Wakef.]

Ταχυεργής, ὁ, ἡ, Celer in opere aliquo, Acer, ὀξὺς, aut etiam Promptus manu. Bud. ex Appiano de Cæ-

saris percussoribus [Civ. 3, 19] : Πρὸς ἄνδρας ταχυεργεῖς τε καὶ φόνου πλήρεις καὶ ἐπ' ἐμὲ συνομωμοσμένους· verba Antonii ad Octavium.

Ταχυεργία, ἡ, Celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, Celeritas rei conficiendæ, ap. Appian. [Præf. c. 10, p. 12, 85 : Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου μεγέθει τε καὶ πλήθει καὶ εὐτυχίᾳ καὶ ταχυεργίᾳ διαλάμψασα ἡ ἀρχή· Civ. 1, 112], teste Bud. Utitur et Xenoph. Cyrop. 7, [1, 19] dicens, Νῦν ὁρᾷς ἔργον τῆς σῆς ταχυεργίας. [In deteriorem partem Appian. Pun. c. 33 init. : Τὴν ἐς τοὺς ἄρχοντας ἀπιστίαν τοῦ δήμου καὶ ταχυεργίαν ὑφορώμενος. V. Ταχυεργός.]

[Ταχυεργὸς, ὁ, ἡ, i. q. ταχυεργής. Nonnus Jo. c. 5, 37 : Ὃν ἀρχαίης ἀπὸ νούσου λυσιπόνῳ ταχυεργὸς ἄναξ ἰήσατο μύθῳ· c. 9, 153 : Τούτου λισσομένοιο θεὸς ταχυεργὸς ἀκούει. Appian. Civ. 2, 120 : Τὸν ἀργὸν καὶ πτωχεύοντα καὶ ταχυεργὸν τῆς Ἰταλίας λεών· Pun. c. 47 : Δείσας περὶ τῶν Ἰβήρων ὡς βαρβάρων ταχυέργων (scr. —εργῶν). Polemon Phys. 1, 6, p. 225; Adamant 1, 13, p. 355. || Adv. « Ταχυεργῶς, Brevi tempore. Inc. ap. Suid. v. Καινοπρεπές. » Schleusn.]

[Ταχύζωμος. V. Εὐθύζωμος.]

[Ταχυήρης, ὁ, ἡ, Celer, Velox. Æsch. Suppl. 33 : Ξὺν ὄχῳ ταχυήρει πέμψατε πόντονδε. Oppian. Hal. 4, 569 : Αἱ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς ταχυήρεος ἠδ' ὁμάδοιο φυζαλέαι θρώσκουσι. De etymologia v. Εὐήρης. L. Dind.]

Ταχυθάνατος, ὁ, ἡ, Subito moriens. Hippocr. [p. 1246, C] : Οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν τ. γίγνονται· Celsus [2, 1 fin.], Obesi subito sæpe moriuntur. Active etiam interdum ponitur, pro Subitam mortem afferens, ut εὐθυθάνατος. [Schol. Hom. Il. A, 505, O, 441. Wakef. Hesych. in Ὁ Ὠκύμορος, Ὠκύμοροι. Hemst. Et Ὠκυθάνατοι. Etym. M. p. 396, 37. Schol. Eur. Hec. 422; Achmes Onir. c. 104, p. 72. ἀα L. Dind.]

[Ταχύϊππος, ὁ, ἡ, Qui celeribus utitur equis. Schol. Aristoph. Nub. 727. Boiss.]

[Ταχυκατάφορος, ὁ, ἡ, Cito descendens, occidens. Proculus In Ptolem. Tetrab. p. 114, B : Τὰ βραδυανάφορα τῶν ζῳδίων ταχυκατάφορα γίνεται. L. Dind.]

[Ταχυκίνησις, εως, ἡ, Mobilitas. Synes. De febr. p. 28 : Ὄγκος ὀμμάτων καὶ τ. αὐτῶν. ἵ L. Dind.]

[Ταχυκίνητος, ὁ, ἡ, Celeriter mobilis. Porphyr. In Ptolem. p. 240, B : Τὸ πῦρ λεπτόν τι ὂν καὶ θερμὸν καὶ τ. Procul. in ejusd. Tetrab. p. 17, C; 19, A; 24, A; 51, C. Bryenn. Harmon. p. 367, C. L. Dind. Polemo Physiogn. p. 284. Wakef.]

[Ταχυκλῆς, έους, ὁ, Tachycles, n. viri in cippo Attico ap. Ross. *Demen* p. 68, 74, a. L. Dind.]

[Ταχύκουφος in cod. Photii v. Πτερόεντα, ταχύκουφα, recte emendatum ταχέα, κοῦφα.]

[Ταχυκρίσιμος, Hippocr. p. 963, G, pro ταχὺ κρ.]

[Ταχύλαλος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Eustathius in Maji Spicileg. vol. 5, p. 182. Osann.]

[Ταχυλόγος, ὁ, ἡ, Cito loquens. Polemoni Physiogn. 1, p. 225, 3, pro τραχυλόγους restituebat Sylburg., quum εὐθυεπεῖς sit apud Adamantium. Hesych.]

Ταχυμαθὴς, ὁ, ἡ, Qui cito didicit, discit. [Pollux 4, 11.]

[Ταχυμάραντος, ὁ, ἡ, Cito marcescens. Arsen. in Coteler. Monum. vol. 2, p. 168, B : Τὸ τ. καὶ ὠκύμορον τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως. ἀ]

[Ταχυμάχης, ὁ, Qui celer, promptus est ad pugnam. Hesych. v. Ὠκυβόας. ἀ L. Dind.]

[Ταχυμετάβολος, ὁ, ἡ, Celeriter mutabilis. Ptolem. Geogr. 1, 17, 7 : Διὰ τὸ ταχυμετάβολον τῶν ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πνευμάτων. L. Dind.]

Ταχύμηνις, ὁ, ἡ, Cujus subita est ira et repentina, Qui subito ad iram provocatur et repente, Iracundus, Qui cito irascitur, Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 20. Iterum HSt. :] Ταχύμηνις, Irasci celer, ut Horat. loquitur, i. e. Pronus et præceps in iram, Iracundus, Qui cito irascitur, Epigr.

[Ταχυμήτης, ὁ, pro seq. Hesych. v. Ἀργιμήτης. Wakef.]

Ταχύμητις, ὁ, ἡ, Celer in capiendo consilio, Qui cito deliberat, Nonn. [Jo. c. 1, 184 : Ναθαναὴλ ταχύμητις ἔπος ξύνωσε Φιλίππῳ. Wakef.]

[Ταχυμήτωρ vitium script. pro σταχυμήτωρ, q. v.]

[Ταχύμοιρος, ὁ, ἡ, Cujus citum est fatum s. letum, Schol. Hom. Il. O, 441, ubi ὠκύμορος. Nec videtur scribendum —μορος.]

[Ταχύμορος, ὁ, ἡ, Cito periens. Æsch. Ag. 486 : Ἀλλὰ ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος. « Codex in Bandin. Catal. vol. 2, p. 45, C. » Boiss. Theodor. Stud. p. 233, A. L. Dind.]

[Ταχύμυθος, ὁ, ἡ, Celeriter loquens. Nonn. Dion. 21, 272 : Τοῖον ἔπος ταχύμυθος ἐπέγραφε δίζυγι δέλτῳ. Βραχύμυθος Græfius.]

Ταχυναυτέω, Celeriter navigo, Utor navibus ταχείαις. [Phot. et] Suid. exp. ταχέως πλέω. [Thuc. 6, 31 med. : Ὅπως ἡ ναῦς προέξει τῷ ταχυναυτεῖν· 34 med.] Æschin. [p. 67, 29] : Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. Itidem ταχυναυτοῦν σκάφος, apud Plut. Pericle [c. 26]. Ajunt vero ταχυναυτοῦσαν ναῦν s. ταχυναυτοῦν πλοῖον esse quam Latini Actuariam navem vocant : apud quos et Celoces a velocitate denominari putantur. [Polyb. 1, 23, 8; 26, 10; 46, 10; 16, 4, 4; Diod. 20, 47; Dio Cass. 36, 4; 39, 41; Polyæn. 1, 48, 4; 3, 10, 6. Lucian. Amor. c. 6, ταχυναυτοῦν σκάφος. Alciphr. Ep. 1, 11. Pollux 1, 83.]

Ταχύνοια, ἡ, Celeritas mentis : cui opp. βραδύνοια. Sed pro ταχύνους et ταχύνοια dicitur potius ἀγχίνους et ἀγχίνοια. [Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 210, 7 : Ἀγχίνοια, ταχύνοια. L. Dind.]

Ταχύνοος, et Ταχύνους, ὁ, ἡ, Qui celeri est mente : cui opp. βραδύνους.

Ταχύνω, υνῶ, Accelero, Propero, Festino. [Celero, Maturo, Gl. Æsch. Pers. 691 : Ὅμως ... ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου· Cho. 660 : Τάχυνε δέ. Soph. Aj. 1164 : Ὡς δύνασαι ταχύνας· OEd. T. 861 : Πέμψον ταχύνασα· OEd. C. 219 : Ἀλλὰ ταχύνατε. Eur. Rhes. 76, 637, Alc. 255, Andr. 550. Aristoph. Eccl. 583. Antipater Sid. Anth. Pal. 9, 417, 4 : Τὸ νωθὲς πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ.] Xenoph. Cyrop. 8, [5, 8] : Ταχύνειν ὅπου φθάσαι δέοι. [Eq. 7, 17 : Ταχύνειν μελετᾶν, de equo. Georg. Chartophylax Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, A fin. : Καὶ δεῦρ' ἴθι τάχυνον, ἀνάκτων κλέος.] Item cum accus. junctum reperitur, sicut Lat. Accelero, Festino, Propero. Soph. [Aj. 1403] : Κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε, Cavam scrobem manibus accelerate, s. ταχέως ποιεῖτε. [Pass. Crinagoras Anth. Pal. 6, 227, 4 : Εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον ἐς σελίδα.]

[Ταχύοδος, ὁ, ἡ, Qui est celeris viæ. Hesychius v. Ταχυπόροι. L. Dind.]

[Ταχυπαθὴς, ὁ, ἡ, Cito affectus. Chœrob. Περὶ τρόπων p. 24 ed. Morell. : Ὡς ὅταν τις τὸν γοργῶς τρέχοντα ὀξὺν παρὰ τὸν δρόμον εἴπῃ, ἢ τὸν ταχυπαθῆ χυμὸν, ὀξὺν καλέσῃ χυμόν. Joann. Sicel. ad Hermog. Id. cap. περὶ δριμύτητος καὶ ὀξύτητος etc. : Δριμὺ δὲ λέγεται καὶ ὄξος καὶ σίνηπι, καὶ ταχυπαθὴς χυμὸς, καὶ ἐπὶ τῶν νοσημάτων (Rhett. vol. 6, p. 404). Walz.]

Ταχυπειθὴς, ὁ, ἡ, Qui cito paret. [Nonnus Dion. 22, 79 : Καὶ πίθεν ἀντιβίους ταχυπειθέας, a Wernickio ad Tryphiodor. 528 : Κραιπνῶν ἀνέμων ταχυπειθέι ῥιπῇ, citatus hujus signif. testis hic quoque, ut infra, dixisse videtur Credulos.] Sed a Theocr. accipitur pro Eo cui cito persuadetur aliquid, et credit : unde redditur Credulus a Virg. ap. Theocr. [2, 138 : Ἐγὼ δὲ οἱ ἁ τ. μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·] 7, [37] : Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής· ita enim ille, Et me fecere poetam Pierides; sunt et mihi carmina; me quoque dicunt Vatem pastores : sed non ego credulus illis. Usus autem est nomine ταχυπειθής hac in signif. et Nonnus [Jo. c. 10, 97. Apollinar. Ps. 17, 96, ἀκουαῖς].

[Ταχυπεπτέω, Celeriter concoquo. Anon. De diæta in Idel. Phys. vol. 2, p. 197, 13 : Εὐπέπτονται (—πεπτοῦνται) καὶ ταχυπεπτοῦνται, ὡς τὸ εἰκὸς, τὰ ὀλίγα. L. Dindorf.]

[Ταχυπετὴς s.] Ταχυπέτης, ὁ, ἡ, Celeriter volans. [Suidas : Ὠκύπτερον, ταχυπέτην. Wakef. Alii libri ταχυπετῆ vel ταχυπέτη, ut Bachm. Anecd. vol. 1, p. 421, 6. Euthymius ap. Tafel. De Thessalon. p. 394, A : Ἀλλ' οἴμοι φθάνει τὸ τοῦ θανάτου ταχυπετὲς καὶ ὀξύδρομον. Alterum dicitur ut ὠκυπέτης. L. D. Suidas in v. Ὠκύπτερον. Boiss.]

[Ταχυπήκοος, ὁ, ἡ, Celeriter obediens. Aphrodisia-

nus in Anecdotis meis vol. 3, p. 39, n. Epiphan. mo- A nach. De vita Mariæ p. 48. Boiss.]

Ταχυπλοέω, i. q. ταχυναυτέω. Polyb. 3, p. 58 [c. 95, 6] : Προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς· loquens de speculatoriis navibus, quæ inde κατασκοπικαὶ nominabantur : et πρωτόπλοι, ex eo quod prænavigabant. [Cosmas Topogr. Christ. p. 133, C. Leo Diac. 1, 3, p. 3, D. L. Dind. Const. Manass. Chron. 4058. Boiss.]

[Ταχύπλοια, ἡ, Celeris navigatio. Pollux 1, 106.]

[Ταχύπλοος s. Ταχύπλους, ὁ, ἡ, Celeriter navigans. Forma contr. schol. Hom. Od. O, 472, Hesych. v. Ὠκύαλος. Zonaras Lex. p. 1712 : Ταχυπλόων νηῶν. « Ταχυπλόου ἥψατο νηὸς, Tzetzes Ms. » Boiss.]

[Ταχύπνοια, ἡ, Celeris respiratio. Hippocr. p. 278, 14 : Ἐγκαταλαμβανομένων τῶν διόδων ὑπὸ τοῦ πώρου, ταχύπνοιά τε καὶ δύσπνοια ἴσχει.]

[Ταχυποιὸς, ὁ, ἡ, Accelerans. Schol. Hom. Il. P, 430 : Μάστιγι θοῇ) ταχυποιῷ.]

[Ταχύπομπος, ὁ, ἡ, Celeriter prosequens. Æsch. Suppl. 1046 : Τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι B διωγμοῖς ;]

Ταχύποπτος, ὁ, ἡ, Celeriter suspicans, Suspiciosus. Plato : Ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ τ., πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος. Utitur Aristot. in 2 Rhet. de senibus loquens : Εἰσὶ δὲ ταχύποπτοι διὰ τὴν ἀπιστίαν. [Perperam pro Καχύποπτος (quod v.), quocum permutatur etiam in libris Stobæi Fl. vol. 2, p. 285, Platonica afferentis.]

[Ταχυπόρος, ὁ, ἡ, Celeriter vadens. Æsch. Ag. 486 : Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος. Scribendum ταχυπόρος, et ap. Eur. El. 451 : Ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις· Hel. 1272 : Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται, item ταχυπόρον et ταχυπόρος, ut est ap. Hesych. v. Ὠκυπόροι, cui recte restitutum Ὠκυπόρων, ταχυπόρων pro —ρῶν, et in Ταχυπόροι sub Ταχύπωλοι. De alimentis Galen. vol. 6, p. 327 : Ἢ ταχυπόροις αὐτοῖς ἢ βραδυπόροις ἢ μέσοις τούτων εἶναι συμβέβηκεν, τοῖς μὲν ὑγροῖς καὶ ὀλισθηροῖς ταχυπόροις κτλ. 328. L. Dind.]

Ταχύποτμος, ὁ, ἡ, Qui subito moritur, celeriter moriturus est. [Pind. Ol. 1, 66 : Μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις C ἀνέρων ἔθνος.] Ταχ. ὥρη, Nonn. [Jo. c. 7, 115], Hora cito allatura mortem.

Ταχύπους, οδος, ὁ, ἡ, Pedibus celer, [Alipes, Gl.] ποδώκης. [Anon. ap. Hephæst. schol. p. 157, 15 : Ταχύποδος ἐλάφου. Eur. Bacch. 782 : Ἵππων ταχυπόδων· 169 : Κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι βάκχα· Tro. 232 : Στείχει ταχύπουν ἴχνος ἐξανύων· Iph. T. 1269 : Ταχύπους ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ. Orac. ap. Aristoph. Eq. 1068. Meleager Anth. Pal. 7, 207, 1, λάγων. Pollux 2, 194 ; et 1, 195, ἵππος· 5, 83, λέων. Inepte libri Diodori in carmine Neoptolemi 16, 92 : Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν ... Ἅιδας, ubi scripsi ταχύπους. L. D.] Xenoph. [Vide Τανύπους.]

[Ταχύπτερνος, ὁ, ἡ, Velox pedibus, Pernix. Theognis 551, ἵπποις.]

[Ταχυπτεροφρυέω, Aristæn. 2, 1, ni leg. ταχὺ πτ. Boiss.]

[Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, Qui celeribus est alis, celeriter volat. Æsch. Prom. 88 : Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί.] D

[Ταχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, idem. Ephræm. Cæs. 4115, p. 101. Osann.]

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, Pernices equuleos habens, Qui velocibus equorum pullis utitur. Hom. Il. [Δ, 232,] E, [316] : Δαναῶν ταχυπώλων· Ψ, [6] : Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Exp. et ἱππικὸς, Rei equestris peritus. [Theocr. 22, 136 : Τυνδαρίδα ταχύπωλε.]

[Ταχύρεμβος, ὁ, ἡ, Qui celeriter versatur. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 235, 147 Ἐμπορίην δὲ θ' ὁμῶς κατίδον χθαμαλὴν ταχύρεμβον. L. Dind.]

[Ταχύρροθος, ὁ, ἡ, Celeriter strepens. De fama et rumore Æsch. Sept. 285 : Πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι.]

[Ταχύρροος, ὁ, ἡ, Celeriter fluens. Hesych.]

[Ταχύρρωστος, ὁ, ἡ, Celeriter se movens, volitans. Soph. OEd. C. 1081, πελειάς.]

Ταχὺς, [genit. έος, et flexione anomala ap. gramm. Cram. Anecd. vol. 1, p. 341, 33 : Σημειούμεθα ἀπὸ τῶν εἰς υς τὴν (γενικὴν) ταχῆος,] εῖα, ὑ, Pernix, Celer, Velox. [Citus, Rapidus, Festinus, add. Gl.] Hom. Il. Σ, [69 et P, 709] : Ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα, Celerem Achillem : quem alibi πόδας ὠκὺν Ἀχιλλέα vocat. [N, 482 : Αἰνείαν πόδας ταχύν· et 249, Μηριόνη· Σ, 2, Ἀντίλοχος. Theognis 715 : Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν. Eurip. Andr. 1236. Med. 1182, βαδιστής. Soph. Phil. 526 : Ὁρμάσθω ταχύς· 1080 : Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς· 1223 : Ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς· Ant. 766 : Ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς· OEd. T. 618 : Ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν· OEd. C. 307 : Ὥστε καὶ βραδὺς εὕδει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς. Eur. Orest. 254 : Ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν· Hec. 862 : Ἔχεις με ταχὺν προσαρκέσαι· fr. ap. Aristoph. Ran. 1428 : Πάτραν βλάπτειν ταχύς. Aristoph. Nub. 703 : Ταχὺς ... ἐπ' ἄλλο πήδα νόημα φρενός· Ach. 851 : Ἀρτέμων ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν· ubi schol., ὡς ἐπὶ τροχοῦ ποιοῦντος αὐτοῦ ποιήματα. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 31 : Ὑπηρέτας σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀόκνους.] Aristot. Rhet. 1 : Καὶ ὁ ταχὺς ἰσχυρός ἐστιν· ὁ γὰρ δυνάμενος ῥιπτεῖν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός. Rursum Il. Γ, [26] : Αἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες κύνες, Pernices canes. [Θ, 248, ἐλάφοιο· P, 676, πόδας ταχὺς πτώξ. Et Ψ, 347, ἵππον· Ω, 292, οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, ut Od. O, 526. Et Il. Δ, 94 : Ταχὺν ἰόν· Φ, 492, et al., ὀϊστοί. Pind. Pyth. 4, 202 : Εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος. Eur. Hipp. 18 : Κυσὶν ταχείαις. Apoll. Rh. 4, 1377 : Ταχὺς πόδας ἵππος.] Et ταχεῖς [ταχεῖαι] τριήρεις, Thuc. 6, p. 212 [c. 43 ; et ib. 31, νῆες] et Dem. Philipp. 1, Celeres triremes : quales sunt et celoces. [De navibus etiam Soph. Phil. 516 : Ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς· Aristoph. Eq. 1071, Herodot. 8, 13, al. De fluvio Herodot. 1, 180 : Μέγας καὶ βαθὺς καὶ ταχύς.] Item et pedes ταχεῖς dicuntur Qui agiles et citi sunt, Il. [Z, 514 : Ταχέες δὲ πόδες φέρον. Ubi adj. ponitur adverbialiter, ut Ψ, 287 : Ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.] Θ, [339] : Ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς· Od. N, [261] : Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσι. [Aristoph. Vesp. 1523 : Ταχὺν πόδα.] Il. Π, 186, [Od. Γ, 112, Δ, 202] : Περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν, Celerem et velocem in cursu. Ubi nota jungi cum verbo περιθέειν, ut sit, Celerem et agilem in cursu. [Od. P, 308 : Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν.] Sic et Thuc. cum infin. 1, [118 med.] : Ὄντες καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, Non celeres ad adeunda bella. Nisi malis, Præcipites in suscipiendis bellis. Nam accipitur ταχὺς interdum pro Præceps, Præproperus, Nimium festinans, ut ap. [Theognid. 329 : Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων· Soph. OEd. T. 617 : Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς·] Aristot. Eth. 6, 7 : Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν· εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Et rursum ap. Thuc. 1, [132] : Μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον, Præcipitanter statuere quidquam de viro Spartiata, sine indubitatis signis atque argumentis. Horat. quoque dixit Irasci celer, et Celer excipere aprum : Græcos imitatus. [Ταχὺ τὸ ἔθνος πρὸς ἐπαναστάσεις, Strab. 13, p. 621 ; πρὸς μάχην, 4, p. 195. Hemst. Substantive Eur. Phœn. 452 : Ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει· βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.] Eadem signif. accipitur et ap. Sophocl. in Plutarchi Artox. [c. 28] : Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ, Præceps et nimis subita persuasio, Nimia credulitas. [De re etiam Pind. Pyth. 1, 83 : Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει, αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας. Æsch. Ag. 1124 : Ταχεῖα δ' ἄτα πέλει· Pers. 739 : Ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις· Cho. 60 : Ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκαν, ταχεῖα τοῖς μὲν ἐν φάει· Suppl. 764 : Οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή. Soph. Phil. 808 : Ὡς ἥδε μοι (νόσος) ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται· Tr. 1253 : Κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες· et cum eod. voc. 1266. Aj. 833, πηδήματι· OEd. C. 1602 : Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ 'πόρευσαν σὺν χρόνῳ. Eur. Hipp. 1047 : Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ· Iph. A. 683 : Ταχεῖα γὰρ νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων ψαύσαντά σε· Hel. 1452 : Φοίνισσα Σιδωνιὰς ὦ ταχεῖα κώπα· Herc. F. 164 : Δορὸς ταχεῖαν ἄλκαν. Aristoph. Ran. 127 : Βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω; intell. ὁδόν. Av. 1453 : Ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις

πτεροῖς. Callim. Del. 237 : Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται οὐδὲ ταχείας ἐνδρομίδας. Apoll. Rh. 3, 1114 : Ἡ αὐτήν με ταχεῖαι ... φέροιεν ἄελλαι. Moschus 3, 26 : Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων. Thucyd. 2, 4 : Αἴσθησις γὰρ ταχεῖα ἐπεγένετο· 53 med., ἐπαυρέσεις· 4, 44, φυγῆς· 55 : Πολέμου ταχέος καὶ ἀπροφυλάκτου· 6, 45 : Ὡς ἐπὶ ταχεῖ πολέμῳ καὶ ὅσον οὐ παρόντι· 5, 66 med. : Αἱ παραγγέλσεις ταχεῖαι ἐπέρχονται· 6, 10 med. : Ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιήσονται. Isocr. p. 199, E : Ταχὺν τὸν καιρὸν Λακεδαιμόνιοι παρεσκεύασαν. « Ταχεῖα διήγησις, eadem quæ σύντομος, Brevis et paucis absoluta narratio, Aristot. Rhet. 3, 16, ut Lucian. De hist. conscr. 59, ἔπαινοι καὶ λόγοι ταχεῖς, Breves, Paucorum verborum vituperationes vel laudes. Ibi τὸ διατριβὴν ποιεῖν opponit. » Ernest. Lex. rhet. || Ἐκ ταχείας, omisso subst., Soph. Tr. 395 : Ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν φάσκεις. || Διὰ ταχέων Thucyd. 1, 80 med. : Διὰ ταχέων οἰόντε ἐφ' ἕκαστα ἐλθεῖν· 3, 13 med.; 4, 8 med.; 125. Xenoph. H. Gr. 7, 5, 6; Plat. Apolog. p. 32, D; Aristot. H. A. 6, 1 init., 18 fin., et alii. Διὰ ταχέως male pro διὰ ταχέος apud Hippocr. p. 75, G : Διὰ ταχέως περικαίεις, Ælian. V. H. 12, 3, ubi v. Coraes p. 327, schol. Thuc. 6, 17, et alibi, quod frustra defendi ab Schæfero ad Bos. p. 557 recte judicat Lobeck. ad Phryn. p. 48. Singulari neutrius item Xenoph. Eq. 7, 18 : Ἐκ τοῦ ταχέος ἠρεμίζειν· 9, 3 : Εἰς τὸ ταχὺ ἀφικνούμενος.] || Item ταχὺς dicitur Qui est ingenio celer, s. Qui acri est ingenio. Aristot. De memoria : Καθάπερ οἱ λίαν ταχεῖς ἢ λίαν βραδεῖς. Bud. [Eur. Ion. 742 : Τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ. || « Interdum etiam pro πυκνὸς, Creber, Frequens, ponitur. Sic Hippocr. p. 395, 20 : Ἐπαντλήσιας ταχείας ποιέεσθαι, h. e. πυκνάς. Συγκέχυται enim, ut scribit ibi Galenus, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ χρῆσις τῶν ὀνομάτων, τοῦ τε πυκνοῦ καὶ τοῦ ταχέος, ἔστιν ὅτε τὰς πυκνὰς ἐνεργείας ταχείας ὀνομάζουσιν. » Fors.]

|| Compar. Ταχύτερος, Pernicior, Celerior, Velocior. [Herodot. 3, 65 init. : Ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα· eademque phrasi 7, 194 med. Aret. p. 47, 40 : Ἀνάδοσις ταχυτέρη πέψιος.] Aristot. De mundo [c. 4. Arrian. Ind. c. 9 med. : Καὶ ἡ ἀκμὴ ταχυτέρη ἐπανθέει. Ps.-Eurip. Epist. 2 med. : Ὅπως ταχυτέραν ποιήσαιο τὴν ἐπάνοδον. V. paullo infra in superl.] Unde adv. Ταχύτερον, Celerius, Citius, [Ocius, Velocius, Maturius, his add. Gl.] Properantius. [Herodot. 9, 101 : Ταχύτερον τὴν πρόσοδον ἐποιεῦντο, Citatiore gradu in hostem iverunt. Schweigh. V. de adverbio in Ταχύ.] Superl. Ταχύτατος, Celerrimus, Citissimus, Velocissimus [Pind. Ol. 1, 77 : Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων. Ταχύτατος et ταχύτερος aliquoties Dio Chrys. Or. 9, vol. 1, p. 292—4, sed ibidem etiam τάχιστος, si vera scriptura] : unde adv. Ταχύτατα, Celerrime, [Celerissime, add. Gl.] Citissime. Verum hi regulares comparativi et superl. non tam usitati sunt quam irregulares. Nam pro ταχύτερος quidem dicitur Ταχίων, Celerior, Velocior, Citior, ut βραδίων pro βραδύτερος, et βραχίων pro βραχύτερος. [Hujus formæ usus continetur fere neutro τάχιον. Per ει, ut apud Gazam Introd. 2, p. 97, 3, ταχείων componentem cum ἡδίων et πλείων, inscr. Philadelph. ap. Bœckh. vol. 2, p. 802, n. 3422, 14, τάχειον.] Necnon Θάσσων, sive Θάττων pro eod. Hom. Il. O, [569] : Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, Qui pedum pernicitate te superet. Ubi etiam nota additum dat., ut apud Latinos quoque additur, veluti quum dicunt Pedibus celer, Jaculo celer, Metu celer. Sine dat., Il. N, [819] : Θάσσονας ἰρήκων [ἰρήκων] ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους, Accipitres pernicitate superare. Θάττων autem Atticum est, eoque usi sunt Plato et Xenoph. [Conv. 2, 22 : Θάττονα ῥυθμόν· Hipp. 8, 16 : Θάττους ἔσονται· Eq. 7, 17 : Πρὸς τὸ θᾶττον αὐτὸν ὁρμᾶτω· 9, 5 : Εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τοῦ καιροῦ. Plato Theæt. p. 156, D, Polit. 307, B, n. pl. θάττω. Epin. p. 986, E, φορά.] At pro Ταχύτατος dicitur Τάχιστος, Celerrimus, Velocissimus [Gl.], Maxima præditus velocitate s. celeritate. [Soph. OEd. T. 1234 : Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. Callim. Del. 319 : Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον. Herodotus, abstinens forma ταχύτατος, 1, 216 fin. : Τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται· 4, 183 : Πόδας τάχιστοι. Thuc. 2, 75 : Ἐλπίζοντες ταχίστην αἵρεσιν ἔσεσθαι· 4, 10 : Ὅσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 6 : Ἡλίσκοντο οἱ βραδυτάτους ἔχοντες τοὺς ἵππους ὑπὸ τῶν ταχίστων· 3, 37 : Ὅταν τὸ τάχιστον ἡγῆται, ubi contrarium τὸ βαρύτατον, quod nullo fere discrimine βραδύτατον dicitur Anab. 7, 3, 37. Cyrop. 8, 6, 18 : Τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίστη· Ages. 5, 5 : Τάχιστος ἀνθρώπων. Et alii quivis.] Unde Τὴν ταχίστην elliptickos usurpatur pro adv. τάχιστα, i. e. Quamcitissime, Quamcelerrime, Quanta fieri potest maxima celeritate, Primo quoque tempore, Quamprimum. [Actutum, huic add. Gl. Aristoph. Vesp. 990 : Φέρε νύν σε τηδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. Herodot. 1, 24 init. : Ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν τὴν τ. 73 fin. : Τὴν τ. κομίζεσθαι παρὰ Ἀλυάττεα· 81 : Τούτους ἐξέπεμπε τὴν τ. 86 fin. : Σβεννύναι τὴν τ. τὸ πῦρ· 111 : Τὴν τ. ἀναλαβόντα τὸ παιδίον οἴχεσθαι· 119 init. : Ἐσελθὼν τὴν τ. 2, 114 init. : Πέμπει τὴν τ. ἐς Μέμφιν· et alibi sæpissime, ut suspecta esse possit semel addita præpositio, tanquam ex sequenti versu repetita 9, 89 med. : Ἐπείγομαί τε κατὰ τὴν ταχίστην ἐλῶν ἐς Θρηίκην καὶ σπουδὴν ἔχω, πεμφθεὶς κατά τι πρῆγμα, quum iisdem cum verbis sit 3, 105 init. : Τὴν ταχίστην ἐλαύνουσι ὀπίσω· 4, 125 init. : Ἐλαύνειν τὴν τ. τὸν στρατόν· 133 : Ὀπίσω τὴν τ. ἠπείγοντο· et 135; 7, 192. Item sæpissime Xenophon, ut Anab. 1, 2, 20 : Τὴν Κίλισσαν εἰς τὴν Κιλικίαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδὸν, supervacuum videri posset ὁδὸν, nisi talia interdum etiam plenius dicerentur, ut λεωφόρος, et apud ipsum Xenoph. paullo post sequitur 21, ὁδὸς ἁμαξιτὸς, quod alibi sine ὁδὸς dixit, et hic etiam potuit.] Dem. : Ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, Ut primo quoque tempore legati proficiscerentur. Sic Herodian. 3, [12, 14] : Ἀγγεῖλαι τῷ Πλαυτιανῷ ἥκειν τὴν ταχίστην, Acceleret et adsit quamprimum. 2, [7, 5] : Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἠξίουν. [Neutro, ut supra posit. et comp., Xenoph. Eq. 7, 18 : Ὁρμῆσαι ἐξαίφνης εἰς τὸ τάχιστον.]

[Ταχυσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui cruribus est velox vel velocibus. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 7, p. 256, 41 : Ἐλάφοισι ταχυσκελέεσσι. Elberling.]

[Ταχυστρεφὴς, ὁ, ἡ, Celeriter versatus, Versatilis. Theod. Prodr. Notitt. Mss. vol. 6, p. 556 : Καλὸν δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ γλῶσσα γοργὴ καὶ ταχυστρεφής. Boiss.]

[Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, Celeri vertigine correptus, Celeriter versatus. Nonn. Dion. 45, 273 : Ταχυστροφάλιγγος ὅτε δρόμος ἦλθε χορείης· 48, 165 : Ἡ δὲ ταχυστροφάλιγγι ποδῶν νωμήτορι παλμῷ· Jo. c. 6 : 43 : Πάντα ταχυστροφάλιγγι μιῇ συλλέξατε ῥιπῇ. Wakef.]

[Ταχύστροφος, ὁ, ἡ, Præceps. Theodos. Expugn. Cret. 240 : Ὡς οὖν φυγῆς ἦν καὶ τρόμου καὶ δειλίας δεινὸς χαρακτὴρ καὶ ταχύστροφος κλόνος. Elberling.]

[Ταχυτάτως, Celerius (sic), Gl.]

Ταχυτὴς, ῆτος, sive Ταχύτης, ητος, ἡ, Celeritas [Gl.], Pernicitas, Velocitas [Gl.] : cui opp. βραδυτὴς, s. βραδύτης, Tarditas. Hom. Il. Ψ, [740] : Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα. [De canibus Od. P, 315 : Ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν. Pind. Ol. 4, 26 : Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι.] Et ταχύτητι ποδῶν ap. [Pind. Ol. 1, 95, Isthm. 4, 11,] Athen. 10, Pedum pernicitati. [Palladas Anth. Pal. 10, 89, 4 : Πολλάκι καὶ Φήμην ἔφθασεν ἡ ταχυτής. Orph. Hymn. 86, 7 : Κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων (θάνατος), ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς. Herodot. 3, 102 : Αἱ κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχύτητά εἰσι· 105 : Εἶναι ταχύτητα οὐδενὶ ἑτέρῳ ὁμοῖον· 7, 86 : Καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένους ἵππων, ubi al. ταχυτῆτι et ταχύτητι. Plato Charm. p. 159, D : Οὐ τοίνυν κατά γε τὸ σῶμα ἡ ἡσυχιότης ἀλλ' ἡ ταχυτὴς σωφρονέστερον εἴη· Lach. p. 192, B : Τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπραττομένην δύναμιν ταχυτῆτα ἔγωγε καλῶ καὶ περὶ φωνὴν καὶ περὶ δρόμον καὶ περὶ τἄλλα πάντα.] Plutarch. Pericle [c. 13] : Ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης· quæ una voce composita dicitur ταχυεργία. Rursum properispomenos ex Greg. Naz. affertur ταχυτῆτι et ταχυτῆτα : quam scripturam alteri præfero. [Thomas p. 475 : Ἰσότης οὐκ ἰσοτὴς, ὡς βραδυτὴς καὶ ταχυτής. Arcadius p. 28, 8 : Σεσημείωται ταχυτής. Ταχύτης scriptum ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 25; 40, 7.]

Ταχυτόκος, ὁ, ἡ, Brevi tempore pariens, ut ὀξυτόκος. [Aristot. Probl. 10, 9.]

[Ταχυφυὴς, ὁ, ἡ, Celeriter nascens. Hippocr. p. 864, 1 : Ταῦτα ταχύφυα καὶ ῥᾴδια, pro ταχυφυῆ vel —φυῆ a Ταχυφυὴς, quod analogiam poscere animadverterunt Angl.]

[Ταχύφωνος, ὁ, ἡ, Qui voce est celeri. Adamant. Phys. c. 43, Polemon 2, 13, de avaro.]

[Ταχυχειλὴς, ὁ, ἡ, apud Leonidam Tar. Anth. Pal. 5, 206, 3 : Τοὺς ταχυχειλεῖς αὐλοὺς, Labia celeriter percurrentes tibias.]

Ταχύχειρ, ὁ, ἡ, Celer manu s. manibus, Qui est celeri manu. Unde Ταχυχειρία, Celeritas manuum. Utrumque ap. Polluc. [2, 148], prius illud ex Critia. [Idem 4, 97, utrumque de saltatore. Et αὐλητοῦ, 4, 72.] Usurpari autem et ὀξύχειρ pro ταχύχειρ, supra dictum fuit. [Phrynichus Bekkeri p. 64, 32 : Ταχυχειρία, ἐπὶ πράγματος ῥᾳδίως κατεργαζομένου.]

[Ταχὼς, ω, ὁ, Tachos, rex Ægypti, ap. Xenoph. Ag. 2, 26, Diod. 15, 18, 90—2, Athen. p. 14, p. 616, D, Ælian. V. H. 16, 1. Τάχως libri Plutarchi Ages. c. 36 sqq., Ταῷ male omnes Aristot. Œc. 2, 25. L. Dindorf.]

[Ταφιὰ, ἡ, θαφία, in Lexico Ms. ex cod. Reg. 1843. Ducang.]

[Τάψος, εἶδος ξύλου, Arcadius p. 85, 9, item pro θάψος. L. Dind.]

[Ταῶν (v. de hoc accentu Arcad. p. 16, 10; 94, 6, Chœrob. p. 299, 30, ap. quem male ταὼν p. 261, 8, ταῶν recte etiam in Regg. prosod. continuo cit.), ῶνος, s. Ταῶς (v. de hoc accentu, quem παρὰ τοῖς παλαιοῖς se invenisse dicunt Regg. prosod. p. 451, 135, Jo. Alex. p. 9, 1, de forma, quam Atticam dicit, Chœrob. p. 261, 9), ῶ, ὁ, Pavo. Suidas : Ταῶς, δασύνεται καὶ περισπᾶται, unde corrigit Gaisf. schol. Aristoph. Av. 102, ubi ὀξύνεται. Hesychius : Δασέως, τὸ ὄρνεον Ταῶς (Ταῶς). Athen. 9, p. 397, E : Ταῶς Ἡ λέγουσιν, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες. Καὶ ἀναγινώσκουσι μὲν οὕτως παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις (citato p. 397, C, ubi τοιόνδε ταῶν). Πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον καὶ ἐν Ὄρνισιν Ἀριστοφάνους (102, 269). Λέγουσι δὲ καὶ τὴν δοτικὴν ταῶνι, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης (885, et ταῶσι Ach. 63). ... Ὠνόμασται δὲ ταὼς ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν. Σέλευκος δ' ἐν τῷ ε' περὶ Ἑλληνισμοῦ, ταῶς· παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσι καὶ περισπῶσι. » Athen. nomen ταὼς a τῇ τάσει, i. e. Ab expansione pennarum, avi inditum esse putat. Schweigh. vero ad h. l. ipsam Atheniensium pronuntiandi rationem (quod aspirabant vocalem ω in media voce), a cetera consuetudine abludentem, argumento esse putat, nomen cum ipsa ave peregrinum esse. In alias quoque Orientis linguas transiit. Apud Chaldæos est טוס *Thavvas* (quod ex Græco ortum esse, ut Buxtorf. Lex. Chald. p. 865 putat, parum est probabile), apud Arabes vero طاووس *Thavûs*. Persicum nomen esse contendit Reland. De vet. L. Pers. p. 249. Persæ hodie scribunt طاوس *Taus*; v. Hammer. Dahler. Etym. pravam a τάσει sequitur Etym. M. Alexis ap. Athen. 3, p. 107, C : Ἐποίησα δ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ. Aristot. H. A. 1, 1 fin. : Τὰ δὲ φθονερὰ καὶ φιλόκαλα, οἷον ταώς· 6, 9 init. Plur. ib. paullo infra : Οἱ ταῴ, ubi est var. ταῶνες· genit. 6, 2 med. : Ταῶνος. Lucian. De domo c. 19 : Ὑπὲρ τοῦ ταῶ. Ταὼς etiam Theophr. De color. fr. 20, 55, et alii. Plutarch. Pericl. c. 13 ante fin. : Αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφιέναι ταῖς γυναιξὶν, αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε, i. e. pavones offerre. Lucian. Musc. enc. c. 1 : Διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας. Dio Cass. 74, 4 med. : Τὰς μυίας ταῖς εὐπρεπὴς πτεροῖς ταῶνος ἀπεσόβει. Achill. Tat. 1, 16, p. 22, 28 : Δείξας θήλειαν ταῶνα (sed 30, τοῦ ταῶ). Eademque forma alii multi recentiorum. || Piscis. Philostr. V. Apoll. 3, 1, p. 95, 17 : Τοὺς ἰχθῦς τοὺς ταὼς, οὓς μόνος οὗτος ποταμῶν τρέφει. || Gemmam ita dictam memorat Plin. N. H. 37, 11, 72 : « Taos pavoni est similis, item aspidi, quam vocari chelidoniam invenio. » V. Ταίτης. || Vestis s. Pannus, cui intexti sunt pavones, i. q. Ταώνιον, ap. Constantin. Cærim. p. 336, A, ad quem v. Reisk. vol. 2, p. 605. || De forma Ταὸς Arcadius p. 37, 1 : Τὸ μέντοι ταὸς παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν ἀντὶ τοῦ ταώς. Pollux 6, 52 : Ταοί. Quod ipsum ex libris Athenæi 5, p. 201, B, ubi nunc ταὼ ex 9, p. 387 D, memorat Eustath. Il. p. 1271, 7. Utraque forma in Gl. ante Ταπεινός. L. Dind.]

[Ταώνιον. V. Ταῶν.]

[Ταώνειος, ὁ, Pavoninus. Lucian. V. H. 2, 22 : Στέφανος πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνείων.]

[Ταωνόπτερον, τὸ, Penna pavonis. Constantin. Cærim. p. 319, B : Τὸ ἀπὸ ταωνοπτέρων ῥιπίδιον. L. Dind.]

[Ταῶς. V. Ταῶν.]

[Τάως. V. Τέως.]

Τε particula copulativa enclitica, eum usum in fine vocabulorum præstans, quem vocula Que [Atque, add. Gl.] ap. Latinos. [Utriusque part. usus quum copulandi significatione tum ceteris quæ infra notabuntur, vim utriusque ostendit eandem esse fere quæ est Germanorum part. *Auch* potius quam *Und*: quæ similiter apud Suecos Danosque *Och* et *Og* dicentes transiit in copulam, pariter atque Græcum Ἔτι in Lat. *Et*: ut adjunctiva utraque sit, non conjunctiva, etsi usus positusque ambarum discrepat. Et quum Τε et *Que* ita inter se congruant ut Πέντε et *Quinque*, Τίς et *Quis* et alia, etiam καὶ, quod non transiit in sermonem Latinum, origine non diversum videatur a τε, et pariter atque illud præter signif. copulandi etiam alias non dissimiles adeptum in forma κε. Ex illa autem vi addendi adjungendique explicandus usus particulæ et cum ipsa copula καὶ conjunctæ apud Epicos et cum adversativis ἀλλὰ et δὲ aliisque nonnullis apud eosdem : qui alienus est ab lingua Epicam consequuta dialectum.] Estque usitata ap. utrosque scriptores. [Exempla particulæ semel positæ, ut singula voce. aut singulæ periodi inter se jungantur, quum inutile sit apponi, hoc unum dici attinet, utriusque generis paullo minus quam apud poetas frequentia esse in prosa, quanquam minime rara sunt etiam in hac, maxime apud antiquiores, velut Thucydidem, nec desunt apud Herodotum, Xenophontem, Platonem et Oratores, multosque de recentioribus.] Hom. Il. A, [37] : Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, Σμινθεῦ. Alicubi duo verba ponuntur, quorum utrumque adjunctam habet hanc voculam : ut, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. [Sic etiam ap. Atticos, quum inter singula vocc. aut verba tum inter periodos. Æsch. Prom. 676 : Πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος Λέρνης ἄκρην τε· Ag. 90 : Τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων· 385 : Φόβος μ' ἔχει δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε. Et Prom. 289 : Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί· Suppl. 216 : Ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί. Et alii quivis.] Invenitur et densior hujus particulæ adjunctio cum nominibus : ut initio Bœotiæ [495], Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε, Κλονίός τε· et uno versu interjecto, Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν. [Conf. Hesiod. Th. 337 seqq.; 349 sqq. Æsch. Prom. 89 : Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ, ποταμῶν τε πηγαὶ ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ· 892 seqq. et alibi.] Sæpe etiam τε sequente καὶ, (ubi vacare dici potest τε,) ut, Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί· sic, Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Et in copulatione verborum, ut Il. Ω, [558] : Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. Sic autem et in soluta oratione dicitur ζῇ τε καὶ εὖ ἔχει : item, καλός τε καὶ ἀγαθός. Xen. : Ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν. [Sequente altero vel tertio quartoque τε Æsch. Sept. 14 : Πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν... βωμοῖσι τέκνοις τε γῇ τε μητρί· 272 : Χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις Δίρκης τε πηγαῖς ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ λέγω· Pers. 29 : Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης καὶ Μασίστρης ὅ τε τοξοδάμας Ἰμαῖος Φαρανδάκης θ' ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης· 442 : Ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί· 485 : Διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον· 629 : Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων· et alibi. Vel altero καὶ, Prom. 490 : Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. Et post καὶ sequente altero τε, Sept. 69 : Ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοὶ Ἀρά τε· Pers. 219 : Τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν καὶ πόλει

φίλοις τε πᾶσι. || Τε—καὶ singula membra sæpe ita A nectit ut sit i. q. Quum, Tum sive Simulatque. Herodot. 4, 181 : Μεσαμβρίη τέ ἐστι καὶ τὸ κάρτα γίγνεται ψυχρόν. Ubi Schweigh. : « Infra : Παρέρχονταί τε μέσαι νύκτες καὶ ψύχεται μέχρι ἐς ἠῶ· 199 : Συγκεκόμισταί τε καὶ etc. Conf. 3, 108 ; 4, 135 ; 5, 86 et al., ubi τε et καὶ ita sibi respondent ut idem valeant ac si esset ὅταν et τότε. » Xen. Anab. 7, 4, 12. Præmisso καὶ Soph. Ant. 1176 : Καὶ τυγχάνω τε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει· Xen. Anab. 4, 2, 12 : Καὶ τοῦτόν τε παρεληλύθεσαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἕτερον ὁρῶσιν ἔμπροσθεν λόφον κατεχόμενον ἐπὶ τοῦτον αὖθις ἐδόκει πορεύεσθαι· et alibi sæpe. Insolentius idem Eq. 5, 10 : Ἢν δὲ καὶ πάνυ διαπονήσηταί τις ταῦτα, οὐ φθάνει τε ἐξαγόμενος ὁ ἵππος καὶ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις, quum in hac quidem formula, de qua v. in Φθάνω, usitatum sit οὐ simplex. || Τε καὶ ubi simplex καὶ legitimum est, ponit Soph. El. 885 : Ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ· OEd. C. 935 : Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών. || Magis etiam B mirum τε καὶ inter numeralia positum pro simplici copula, ap. Hom. Π, 249 : Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν, quum nihil opus sit priori particula, si scribatur καὶ ἐείκοσι. Sed hic quidem verum videtur πίσυρες καὶ εἴκοσι secundum ea quæ de digammo in Εἴκοσι diximus vol. 3, p. 226, D, quomodo Il. Χ, 349 : Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα, jam Heynius corrigebat deleto τε, quod ne in libris quidem est omnibus. Habet vero illud τε præter Pind. Ol. 1, 79 : Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρες ὀλέσαις ἐρῶντας ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός· ubi nonnulli γε, et Anacreont. ap. Strab. 3, p. 151 : Οὔτ' ἔτεα πεντήκοντά τε χἠκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι, sæpe Herodotus, ut 1, 7 fin.: Ἄρξαντες ἐπὶ δύο τε καὶ εἴκοσι γενεὰς ἀνδρῶν, ubi omittunt nonnulli, ut unus continuo: Ἔτεα πέντε τε καὶ πεντακόσια· et plures 2, 100 init.: Βασιλέων τριηκοσίων τε καὶ τριήκοντα· 128 init.: Ταῦτα ἕξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτεα· 133 : Ἐπ' ἔτεα πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν· 175 init.: Εἷς τε καὶ εἴκοσι πήχεες· 5, 65 med.: Ἐπ' ἔτεα ἕξ τε καὶ τριήκοντα, ubi deest C nonnullis; 6, 27 : Ὀκτώ τε καὶ ἐνενήκοντα· 36 : Στάδιοι ἕξ τε καὶ τριήκοντα· ut 7, 4; 7, 184 med.: Διηκόσιοί τε καὶ δέκα· fin.: Διηκόσιαί τε μυριάδες καὶ τριήκοντα καὶ μία· 186 : Πεντακοσίας τε μυριάδας καὶ εἴκοσι καὶ ὀκτώ· quanquam postremo loco utroque τε rectius fortasse refertur ad sequens καὶ χιλιάδες. 9, 27 fin.: Ἔθνεα ἕξ τε καὶ τεσσεράκοντα· et post Herodotum Pausanias sæpius raroque alii nonnulli. Inter ordinalia duo Polyb. Exc. Vat. p. 1, 2 ed. Heys.: Ἄρξει τῆς πραγματείας ἡμῖν τῶν μὲν χρόνων ὀλυμπιὰς ἑκατοστή τε καὶ τετταρακοστή· Galen. vol. 4, p. 169 : Περὶ τὸν εἰκοστόν τε καὶ δεύτερον σπόνδυλον· Greg. Nyss. vol. 1, p. 268, C : Τὸν ὀγδοηκοστόν τε καὶ ὄγδοον. || His satis est addidisse interdum etiam contraria jungi particulis τε καὶ, ut Æsch. Prom. 927 : Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα· Sept. 427 : Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν καὶ μὴ θέλοντός φησιν. Thucyd. 2, 35 med.: Μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι.] Sed usum hujus vocabuli ipsemet ex quolibet scriptore discere poteris. In VV. LL. annotatur, D τε ap. Thuc. inveniri positum post tertiam vocem [V. infra, ubi de collocatione]; item τε bis in eod. membro ap. Eundem. Legitur τε et sequente δή : ut [Æsch. Pers. 735 : Πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; Herodot. 1, 86 init.: Οἱ δὲ Πέρσαι τάς τε δὴ Σάρδις ἔσχον καὶ αὐτὸν Κροῖσον ἐζώγρησαν· 4, 53 : Ἀγχοῦ τε δὴ θαλάσσης ὁ Βορυσθένης ῥέων γίγνεται καί οἱ συμμίσγεται ὁ Ὕπανις· 7, 225 : Ξέρξεω τε δὴ δύο ἀδελφεοὶ ἐνθαῦτα πίπτουσι, Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλός·] ἄλλα τε δὴ ap. Dem. [Item initio singulorum membrorum Herodot. 1, 189 med.: Κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τοῦτο ὑβρίσαντι, καί οἱ ἐπηπείλησε κτλ. 214 etc. V. Δὴ vol. 2, p. 1049, A, B, ubi allata sunt etiam exempla de τε δή, nullo sequente τε aut καί : quibus addere licet Herodot. 8, 103 init. Idem in secundo membro positum est ap. Herodot. 5, 92 fin.: Ἡμέας τό τε αὐτίκα θῶμα μέγα εἶχε, ὅτε ... εἴδομεν, νῦν τε δὴ καὶ μεζόνως θωμάζομεν λέγοντας ταῦτα. Sequente δὲ id. 6, 50 : Ἄλλοι τε δὴ αὐτῷ ἐγίνοντο ἀντίξοοι τῶν Αἰγινητέων, ἐν δὲ δὴ καὶ Κριὸς ὁ Πολυκρίτου μάλιστα· quibus similia v. in Τε — δέ.]

[|| Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est, non solum quum præcedit τε et sequitur καὶ, interjectis quibusdam, (ut in versu illo, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς, et in sequentibus locis,) sed etiam quum dicitur δέ τε, vel καί τε, pro δὲ vel καί. Eodem in loco utrumque pleonasmum hujus particulæ habemus, Il. Χ, [30] : Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Sic Il. Σ, [309] : Ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Possumus autem dicere, esse has duas particulas positas ἐκ παραλλήλου. [De his v. infra suis locis. Παραπληρωματικὸν habitum esse etiam a veteribus testatur schol. Hom. Il. Α, 465 : Τὸ δὲ τἄλλα κατὰ συναλοιφήν ἐστιν, ὡς τἄργα. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν τέ παραπληρωματικὸν ἀποδέχεται, καὶ λείπει (λείπειν Ms. Paris. Cram. An. vol. 3, p. 6, 19) τὸ ἄρθρον Ὁμηρικῷ ἔθει.] Vacat alioqui particula hæc τε et cum aliis particulis : veluti quum dicitur ῥά τε pro ῥά : et ὅστε pro B ὅς : et τίς τε pro τίς : ut Il. Α, initio : Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; [Β, 761 : Τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα.] Ubi non solum τε, sed ἂρ quoque vacare dici potest. Apud eund. poetam legimus Il. Ρ, [132] : Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδη, σάκος εὐρὺ καλύψας, Εἱστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν Ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει, Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων· qui locus habet multa pleonasmi particulæ hujus exempla ; nam in unoquoque primorum versuum redundat, sicut δὲ in ultimo [Non vacat in talibus, sed ponitur ut initio diximus poni ap. Epicos. Quorum eodem pertinent exx., quæ in apodosi post relativum aut part. εἰ positum habent, de quibus v. infra post τε cum relativis conjunctum.] In soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' ᾧτε, et aliis. Dicitur quidem et in οἷόν τε abundare et in ὥστε : sed considerandum est, οἷόν τε adjuncta hac particula aliud quidpiam significare quam οἷον : at ὡς invenitur alicubi idem valens quod ὥστε. C [Omissis quæ in his non sunt recte dicta et in singulis his vocc. quærenda, præter τ' cum ἂρ conjunctum, de quo in Τἂρ, notanda sunt Τε γὰρ, Hom. Il. Ψ, 277 : Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι· ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, quod pro καὶ γὰρ poni creditum Soph. Trach. 1019 : Σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῴζειν, non melioris est fidei quam Aristoph. Pac. 402 : Κλέπται τε γὰρ νῦν μᾶλλόν εἰσιν ἢ πρὸ τοῦ, sec. cod. Venetum, sed correctum in αι τε, quum in ceteris præter Ravennatem, qui versum omittit, scribatur : Κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ. Quæ correctorum sunt commenta, quum excidisset quod poeta scripsisse videtur : Κλέπται γὰρ οὖν νῦν μ. εἰσίν. De loco Pind. Pyth. 11, 29 autem v. in Τε ad sequens δὲ relato. Sed Herodoti 2, 33 med.: Ὁ Νεῖλος τῷ Ἴστρῳ ἐκ τῶν ἴσων μέτρων ὁρμᾶται. Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν ... ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην κτλ., etsi in sequentibus mutata videri possit structura, ut cola aliquoties ponenda sint pro punctis, et 34 init. verbis ὁ μὲν δὴ Ἴστρος repeti putetur D cœpta verbis Ἴστρος τε γὰρ oratio, iisque respondeant quæ sequuntur de Nilo, præstare tamen videtur τε γὰρ accipi pro καὶ γὰρ, etsi alienum est ex. 6, 121, quo Schæferus utitur ad Demosth. p. 391, 3, ubi manifesto Καλλίης τε γὰρ refertur ad sequens καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι. Ap. Thuc. 7, 81 med.: Θᾶσσόν τε γὰρ ὁ Νικίας ἦγε, quum nihil sequatur quo referri possit particula (absonum enim sit huc trahere sequens ὁ δὲ Δημοσθένης), ab librariis, ut 1, 1 fin., ubi unus κίνησίς τε γὰρ, illata videtur, pariterque ap. Lycurg. p. 149, 29 : Ἐπιφανὴς γάρ ἐστι διὰ τὸν ἔκπλουν τὸν εἰς Ῥόδον καὶ τὴν ἐπαγγελίαν, ubi libri ante γὰρ addunt τε, aut transponenda post διά. Nec multum tribui potest loco Demosth. modo citato, quippe apud hunc quoque unico. Librariorum enim quum magna etiam in addendis particulis sit incuria, tam paucis incertisque exemplis non licet confirmatum haberi quod insolens est in hoc genere apud veteres, non infrequens apud recentiores, post Aristot. Eth. Nic. 8, 16 init.: Λειτουργίαν τε γὰρ γίνεσθαι καὶ οὐ φιλίαν·

ut Plutarch. Poplic. c. 9 post med.: Ἦν δ' ἄρα θεῖόν A τι τὸ φθεγξάμενον· εὐθύς τε γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τοῖς μὲν ἀλαλάξαι παρέστη μέγα καὶ θαρραλέον, οἱ δὲ Τυρρηνοὶ κτλ. Ezechiel ap. Euseb. Præp. 9, v. 182: Ἐν σπουδῇ τε γὰρ βασιλεὺς κελεύσει πάντας ἐκβαλεῖν χθονός. Ceteræ quibuscum jungitur particulæ sunt: Ἀλλά τε, Hom. præter locos paulo post in Γάρ τε citandos, Il. B, 754: Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει· Τ, 165: Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν, ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται· Od. M, 64: Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν, ἀλλά τε καὶ καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη· 67: Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται, ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Ἄρ τε, Hom. Il. E, 89: Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει κτλ. Ἀτάρ τε, Hom. Il. Δ, 484: Λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. Γάρ τε, Hom. Il. A, 81: Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον· Δ, 160: Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, B ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· 261: Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε… δαιτρὸν πίνωσιν· B, 481: Ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει· Γ, 25: Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ κτλ. O, 197: Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη· Ψ, 590: Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις· Od. K, 217: Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. Sed Theognis 660, non Θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος, quæ duorum codd. scriptura est pro καὶ γὰρ θεοὶ scripsisse videtur, sed γάρ τοι. Et præcedente καί, Il. A, 63: Καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν· et sequente, ut loco supra cit., Il. Δ, 160, Od. O, 400: Μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Δέ τε Hom. Il. A, 403: Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα· B, 210: Ὡς ὅτε κῦμα… βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος· et ib. 456, 463, 814. Δ, 277: Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ, … τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν· et Δ, 455. E, 118: Νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη, δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν· 139: Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, C ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει· et alibi sæpe ap. Epicos, nunquam ap. Lyricos aut Atticos. Ἦ τε Hom. Il. Γ, 56: Ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα· 366 etc.: Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος· E, 201: Ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν· 350: Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω ῥιγήσειν πόλεμόν γε. Καί τε Hom. Il. Γ, 235: Οὕς κεν ἐῢ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην· I, 159: Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων· K, 224: Σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν. Et alibi sæpe apud Epicos, nunquam in prosa, a qua alienum etiam Καὶ — τε, quanquam sæpe illatum in libros etiam Atticorum, velut Thuc. 1, 9 fin.; 6, 44 med.; 7, 78 init.; 8, 68 ante med., 76 med., aliorumque, quos interdum vel ex libris correctos jam inutile est recensere, quum in tanta librariorum in particulis addendis aut permutandis incuria librorum in his rebus exiguam constet esse fidem. Ap. Herodot. 2, 79 fin.: Καὶ ἀοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι, ubi alii αὐτὴν pro ταύτην, alii εἶναι addunt post μούνην, hæ ipsæ varietates su- D spectam reddunt particulam inutilem. Μέν τε Hom. Il. B, 90: Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα· 145: Ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε ὤρορ' ἐπαΐξας· Δ, 341: Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν· 424: Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος πόντῳ μέν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει· 487: Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας· E, 138: Ὅν ῥά τε ποιμὴν χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ· τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν· et ib. 141. Οὐδέ τε Hom. Il. A, 401: Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ οὐδέ τ' ἔδησαν· B, 708: Οὐδέ τε λαοὶ δεύονθ' ἡγεμόνος· aliique Epici. Ῥά τε Hom. Il. Γ, 61: Ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν· Δ, 483, E, 137. ‖ Quibus autem respondet hæ: Τε… ἀλλὰ καὶ ap. Diog. L. 9, 28: Γέγονε δὲ τά τ' ἄλλα ἀγαθὸς ὁ Ζήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπεροπτικὸς τῶν μειζόνων κατ' ἴσον Ἡρακλείτῳ· ubi abesse poterat ἀλλά, sed ponitur ut ἀτὰρ ap. Plat.

A Hipp. maj. p. 295 fin.: Τά τε οὖν ἄλλα μαρτυρεῖ ἡμῖν, ἀτὰρ οὖν καὶ τὰ πολιτικά. Τε — δέ, Hom. Il. E, 359: Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τε με, δὸς δέ μοι ἵππους. Ubi Bentlejus conjecit quod nunc receptum δός τε. I, 519: Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη. H. Ven. 146: Εἰ μὲν θνητή τ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ, ut 110: Τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ. Pind. fr. ap. Athen. 5, p. 191, F: Τί δ' ἔρδων φίλος σοί τε, καρτεροβρόντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις, εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην, contraria potius esse voluit σοί τε φίλος et εὐθυμίᾳ τε μέλων. Pyth. 11, 29: Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει, rectius videtur τε γὰρ accipi pro καὶ γάρ. Æsch. Pers. 624: Βασίλεια γύναι, σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὕπο γῆς, ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. Soph. Phil. 1312: Ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων· ubi tamen θ' omittit Laur. pr. cum aliis. Trach. 285: Ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ· B 333: Ὡς σὺ θ' οἷ θέλεις σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τελῶ· Ant. 1096: Τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα. Eur. Suppl. 97: Ἔκ τε γὰρ γερασμίων ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν ἐς γαῖαν δάκρυ, κουραὶ δὲ καὶ πεπλώματ' οὐ θεωρικά· 554: Πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς, ὡς εὐτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται, ὁ δ' ὄλβιός νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν, ὑψηλὸν αἴρει· Iph. T. 994: Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἂν σώσαιμι δ' οἴκους· quibus ll. omnibus τε et τ' Marklandus, quum non appareat cur tanquam contraria ponantur quæ nihil differunt, ut Bacch. 457: Πλόκαμός τε γάρ σου ταναός, οὐ πάλης ὕπο, γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος, πόθου πλέως, λευκὴν δὲ χροιὰν ἐς παρασκευὴν ἔχεις, Elmslejus λευκήν τε scribebat. Sæpe enim in talibus etiam librarii peccant librique variant, ut Herodoti 1, 190 fin. Sed certum hoc ejusd. 6, 70 fin.: Ἄλλα τε Λακεδαιμονίοισι … ἀπολαμπρυνθείς, ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος· ut in l. supra in Τε δή cit. Ib. 50, ἄλλοι τε δή … ἐν δὲ δὴ καί· 7, 224, ἄλλοι τε πολλοὶ … ἐν δὲ δὴ καί. Xen. Cyrop. 6, 2, 4: Ὁ Κῦρος C τά τε ἄλλα εἰς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο μεγαλοπρεπῶς, ὡς δὴ ἀνὴρ οὐδὲν σμικρὸν ἐπινοῶν πράττειν, ἐπεμελεῖτο δὲ κτλ. H. Gr. 1, 1, 34: Ὁπλίτας τε αὐτὸν καταλέξασθαι χιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατόν, τριήρεις δὲ πεντήκοντα· Conv. 8, 2: Ἐγώ τε γὰρ οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ ἐρῶν τινος διατελῶ. Χαρμίδην δὲ τόνδε οἶδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστι δὲ ὧν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμήσαντα· Vect. 4, 36. Qualia libris invitis non esse mutanda ostendunt loci hujusmodi ut Xen. Conv. 8, 29: Ζεύς τε γάρ, quibus respondet 31 ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀχιλλεύς· Plat. Conv. p. 186, C: Ἥ τε οὖν ἰατρικὴ διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστική· Tim. p. 20, A: Τίμαιός τε γὰρ ὅδε …, Κριτίαν δέ που ἴσμεν κτλ. Hipp. maj. p. 282, B: Γοργίας τε γὰρ οὗτος… δεῦρο ἀφίκετο … καὶ χρήματα ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως· εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος Πρόδικος οὗτος … ἀφίκετο· Reip. 2, p. 367, C: Τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὑτῶν· 3, p. 394, C: Ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι· Euthyphr. p. 3, E: Σύ τε …, ἀγωνιεῖ, οἶμαι δὲ καὶ ἐμέ· D Menon. p. 93, D: Οὐκ ἂν ἐβουλήθη ἄλλους τέ τινας καλοὺς κἀγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ που τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ· Leg. 1, p. 641, B: Τά τ' ἄλλα πράττοιεν ἂν καλῶς, ἔτι δὲ κἂν νικῷεν· 11, p. 927, D: Εἰ παράδειγμά τε τροφῆς παίδων ἐλευθέρων ἐκέκτηντο…, ἔτι δὲ νόμους εἶχον, ut Alcib. 1 p. 123, A; Demosth. p. 86, 10; 156, 18; Diod. 12, 35; 20, 24, 93. Quibuscum comparanda exx. structuræ mutatæ ap. eundem 13, 85 fin.: Συνεμάχει αὐτοῖς Δέξιππός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, quibus respondent, ἅμα δὲ τούτοις ἐμισθοφόρησαν καὶ οἱ πρότερον συμμαχήσαντες· 108 fin.: Τά τε γὰρ ἐφ' ἡμέρας πίπτοντα…, τὸ δὲ σύνολον· 18, 9 init.: Τό τε πλῆθος τῶν καταλειφθέντων… ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἀμίσθους γενομένους. Item anacoluthiæ majoris exx., de quibus Schneider. ad Plat. Remp. p. 167, 351. Τε — ἤ. Pind. Ol. 1, 104: Πέποιθα δὲ ξένον μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν (μᾶλλον ἴδριν Bergk.) ἢ δύναμιν κυριώτερον τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς· cui ex conjectura restitutum Isthm. 7, 35: Δί τε μισγομέναν Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. Xen. Œc. 20, 12:

Ὑγροτέρα τε οὖσα πρὸς τὸν σπόρον ἢ ἁλμωδεστέρα πρὸς φυτείαν. Plato Theæt. p. 143, C : Περὶ αὐτοῦ τε ὁπότε λέγοι, ἢ αὖ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου· Ion. p. 535, D : Ὃς ἂν κλάῃ τ' ἐν θυσίαις καὶ ἑορταῖς... ἢ φοβῆται. Basilic. vol. 1, p. 4, B; 5, B, C : Τοὺς τὰ αὐτοῦ (vel αὐτῶν) φρονήσαντάς τε ἢ φρονοῦντας· sed omisso τε 5, D bis ; 6, C; 7, F; 8, A, B. Τε — ἠδὲ vel ἰδὲ, Hom. Il. A, 400 : Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· Z, 469 : Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην· Θ, 162 : Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν· quo de hiatu v. Add. ad Ἰδὲ vol. 4. Æsch. Sept. 862 : Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη· Pers. 26, et ubi τ' ad præcedentia referre licet, 971, 996. Τε — μηδὲ, Soph. Œd. C. 368 : Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν. Ἢ — τε Hom. Il. B, 289 : Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι. Æsch. Eum. 524 : Τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει καρδίας ἀνατρέφων ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; Xen. H. Gr. 6, 3, 6 : Πῶς οὖν δίκαιον ἢ ὑμᾶς, παρ' ὧν ἐλάβετε σπέρματα, τὸν τούτων καρπόν ποτε ἐλθεῖν δῃώσοντας, ἡμᾶς τε, οἷς ἐδώκαμεν, μὴ οὐχὶ βούλεσθαι ὡς πλείστην τούτοις ἀφθονίαν τροφῆς γενέσθαι; Nec videtur delendum ἢ cum libro uno. Minus huc pertinet Philippus Anth. Pal. 9, 561, 3 : Τίς σε πάγος... ἐξέθρεψεν Βορραίου Σκυθίης, ἄμπελον ἀγριάδα, ἢ Κελτῶν νιφοβλῆτες ἀεὶ κρυμώδεες Ἄλπεις τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος; ubi non tam respondent inter se ἢ et τε quam alterum priori annectitur. || Καὶ — τε Æsch. Eum. 75 : Ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς βεβῶτ' ἀνατεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα, ὑπέρ τε πόντου καὶ περιρρύτας πόλεις, quibuscum Palejus ad Sept. 576 confert Eur. fr. Danaes ap. Stob. Fl. 16, 6 : Τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη, τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι· Plat. Critiæ p. 114, A : Οὗ δὴ καὶ πᾶσα ἡ νῆσος τό τε πέλαγος ἔσχεν ἐπωνυμίαν. Quanquam in his nihil impedit καὶ verti Etiam. Sed Phylarchus ap. Athen. 4, p. 142 : Παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐτοῖς, στρωμναί τε τοῖς μεγέθεσιν οὕτως ἐξησκημέναι πολυτελῶς κτλ. || Μέν — τε Pind. Ol. 4, 16 : Μάλα μὲν τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων, χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις· 5, 11 : Ἀείδει μὲν ἄλσος ἁγνὸν τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὤανιν· Pyth. 2, 31 ; 4, 249; 11, 1, ubi v. Bœckh., Isthm. 7, 85, Nem. 8, 30. Soph. Phil. 1056 : Ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, ἐγώ θ', ὃς κτλ. 1423 : Ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς, ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος, Πάριν μέν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ, τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου, πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις. Eur. Med. 13 : Ἁνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα, αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι· si quidem hic contraria sunt ἁνδάνουσα μὲν et αὐτή τε, non νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα v. 16, ut Hipp. 711 : Ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον, αὐτή τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα· Andr. 466 : Ἔριν μὲν οἴκων, δυσμενεῖς τε λύπας· Iph. A. 73 : Ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ, χρυσῷ τε λαμπρός· Tro. 48 : Τὸν γένει μὲν ἄγχιστον πατρός, μέγαν τε δαίμον', ἐν θεοῖς τε τίμιον· Or. 24, ubi his ll. alienos aut vitiosos nonnullos addit Matthiæ. Sæpe enim etiam sine ratione illatum τε pro δὲ, ut Xen. H. Gr. 6, 3, 20 in omnes, Herodoti 7, 10, 4 in plerosque, Thuc. 4, 69, ap. quem in eodem libri modo consentiunt modo dissentiunt 2, 70; 3, 46; 4, 32. De οὔτε — τε v. in Οὔτε vol. 5, p. 2366, A. Pro quo Herodot. 5, 42 init. : Ὁ Κλεομένης ἦν τε οὐ φρενήρης ἀκρομανής τε.]

[|| De reliquo usu particulæ notandum, poni apud Epicos non tantum absolute in apodosi, ut Hom. Il. A, 218 : Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ· Δ, 160 : Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· sed etiam cum particulis aliisque vocc. quibusdam, relativis maxime, conjungi : unde nonnulla remanserunt in dialectis Ionica et Attica. Velut Ἔνθα τε, Hom. Il. B, 594 : Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς· Δ, 247 etc. Ἐπεί τε, Ἕως τε, Ἵνα τε, quæ v. Ὅκως τε, ap. Herodot. 2, 108 fin. : Ὅσοι τῶν Αἰγυπτίων μὴ ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἔκτηντο τὰς πόλις, ἀλλ' ἀναμέσους, οὗτοι, ὅκως τε ἀπίοι ὁ ποταμός, σπανίζοντες ὑδάτων πλατυτέροισι ἐχρέοντο τοῖσι πόμασι, ἐκ φρεάτων χρώμενοι, quod videri potest scribendum ὁκότε. Ὅτε τε et Ὅτε περ τε, quod v. in Ὅτε p. 2327, B. Τόθι περ τε, Apoll. Rh. 4, 772. Ὡσεί τε, ut Ὥστε, Hom. Il. B, 780 : Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο· I, 481 : Καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ· Λ, 474 : Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν κτλ. Ψ, 598. Od. I, 314 : Ἐπέθηχ', ὡσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη· K, 420 : Ὣς ἐχάρημεν, ὡσεί τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν. Pind. Pyth. 1, 44; 4, 112. Soph. Ant. 653. Et præter Οἷος τε, quod v., Οἷός πέρ τε, Hom. Il. E, 340 : Ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν. Item Ὅσπερ τε, Hom. Il. E, 477 : Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. Et Ὅστε et Ὅσος τε, de quibus v. in illis, de formula Ἐφ' ᾧτε in Ὅς, p. 2272, A, et ib. de Ἅτε et Ὧτε. De Πρόκα τε v. in Πρόκα. Τίς τε, Hom. Il. B, 292 : Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάᾳ σὺν νηὶ πολυζύγῳ· Γ, 12 : Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν· 33 : Ὡς ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὔρεος ἐν βήσσῃς· Δ, 141 : Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ· aliique Epici. Quod Soph. Phil. 861 : Ὥς τίς τ' Ἀίδᾳ παρακείμενος, restituit G. Dindorfius. || De collocatione notandum frequentissimum esse apud omnes ordinem duplicis τε vel simplicis sequente καὶ ad speciem non accurate inter se respondentem, ut τε transpositum videatur, propter omissam loco secundo particulam aut præpositionem. Æsch. Pers. 607 : Ἄνευ τ' ὀχημάτων χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν· Eum. 951 : Μέγα γὰρ δύναται πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν. Soph. El. 600 : Ζῶ βίον μοχθηρόν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου· Ant. 830 : Καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας. Quibuscum comparanda exx. præpositionem simplicem exhibentia pro duplici, ut Æsch. Sept. 30 : Ἀλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων ὁρμᾶσθε πάντες· Cho. 523 : Ἔκ τ' ὀνειράτων καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη χοὰς ἔπεμψε· Eum. 771 : Ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις θεοῖς ἄτιμος· Suppl. 976 : Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει· Soph. Œd. T. 541 : Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν. (Sed Phil. 184 : Στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν, ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρὸς, mirum si ita maluerit scribere poeta quam μετὰ κνωδάλων, ὀδύναις κτλ., quod voc. θηρῶν interpretantur grammatici, quibus vereor ne alterum similis glyconei exemplum debeatur ib. 1104 : Ὅς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι, quum inutile ὕστερον usitatum illis sit interpretamentum voc. εἰσοπίσω, poeta autem ἀνδρῶν potius epitheto ornare debuisse videatur. Quo fere modo tertium talis glyconei exemplum Œd. Col. 131 : Τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες, fieri potuit ut nasceretur, φροντίδος ab interprete ascripto pro voc. aliter terminato : quum duo quæ supersunt exx. ejusdem licentiæ, Eur. Iph. T. 1106 : Ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες, αἳ παρηίδας εἰς ἐμὰς ἔπεσον, ubi in promptu erat λιβάδες δακρύων· et Soph. Phil. 1127 : Τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν, in fine sententiæ ante exclamationem, non sufficiant ad syllabam brevem in reliquis defendendam.) Cujus generis exx. plurima collegit Elmsl. ad Eur. Iph. A. 508, Heracl. 622, quum Tragicorum tum ex prosa, ut Herodoti 1, 69 etc., ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης· 7, 184, Thuc. 4, 8, ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου. Et Herodoti 1, 154, ἀπό τε Ταβάλου καὶ Κύρου· 106, ὑπό τε ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης· 5, 5, ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· Thuc. 1, 49, ὑπό τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν· 54, ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου· 56, ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων· 118 : Πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον. Ejusdem generis sunt, de quibus Elmsl. ad Heracl. l. c., Thuc. 4, 10 : Ἢν ἐθέλωμέν τε μεῖναι καὶ μὴ... καταπροδῶμεν· Xen. Conv. 2, 1 : Ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα. Et Ps.-Demosth. p. 1357, 5 : Δύ' ἔτη, τόν τ' ἐπ' Ἀστείου ἄρχοντος καὶ Ἀλκισθένους ἐνιαυτόν, quæque ego particulæ sic post articulum positæ collegi exx. Diodori ad 1, 89, p. 99, 16 ed. Wess., quanquam non omnia satis certa, quibus addere licet, 1, 19 fin. : Ἐν ἐκείνῳ μόνῳ τῷ τόπῳ τῶν τε κατὰ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν ὅμορον χώραν· 20, 107 post init. : Τὰς πόλεις τάς τε κατὰ τὴν Αἰολίδα καὶ τὴν Ἰωνίαν. Et, ubi relativum simplex ponitur pro duplici, Æsch. Sept. 1072 : Ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνε-

παινεῖ· Eurip. Hipp. 1158 : Οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν ναίουσι καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας· Phœn. 96 : Πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα. Herodot. 3, 71 init. : Ἐγὼ ταῦτα ἐδόκεον μὲν αὐτὸς μοῦνος ἐπίστασθαι, ὅτι τε ὁ μάγος εἴη ὁ βασιλεύων καὶ Σμέρδις ὁ Κύρου τετελεύτηκε· ubi quod deest alterum ὅτι, adest ib. 68 init.; 1, 119 init. Xen. Comm. 4, 2, 40 : Ἐξηγεῖτο ἅ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι δεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν κράτιστα εἶναι· OEc. 7, 16 : Ἅ τε οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖ. Plat. Reip. 5, p. 467, D : Γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι. Demosth. p. 10, 18 : Ἴσασιν ἅ τ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τοὺς παραδόντας αὐτῷ τὴν πόλιν καὶ Πυδναίων τοὺς ὑποδεξαμένους. Quibus addendi sunt loci ubi singula membra magis quam verba particulis τε et καὶ nexa sibi respondent, ut Aristoph. Av. 1447 : Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος· Xenoph. Cyrop. 8, 3, 49 : Ἦν δὲ τοῦ Φεραύλα ὁ τρόπος φιλέταιρός τε καὶ θεραπεύειν οὐδὲν ἡδὺ αὐτῷ οὕτως ἐδόκει εἶναι κτλ. 4, 36 : Ὅπως ἔχω τῷ τε ἀεὶ καλόν τι ὑμῶν ποιοῦντι διδόναι καὶ ὅπως, ἤν τις ὑμῶν τινος ἐνδεῖσθαι νομίσῃ, πρὸς ἐμὲ ἐλθὼν λάβῃ κτλ. OEc. 3, 9 : Ἄλλως τε καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν εἴς τε τὴν χρῆσιν καὶ κερδαλέων εἰς πώλησιν ὄντων· aliique hujus generis plurimi, quod attigi etiam ad Diod. l. c., ubi exx. illius 1, 20 : Ἐπανελθόντα δ' εἰς τὴν Αἴγυπτον συναποκομίσαι δῶρά τε πανταχόθεν τὰ κράτιστα καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῶν εὐεργεσιῶν ... λαβεῖν τὴν ἀθανασίαν· et similia contuli. Nec multum differunt loci ubi structuræ quædam negligentia aut mutatio subest, ut Hom. Il. Γ, 79 : Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον· Od. Π, 5 : Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν· Υ, 372 : Ἀρώμενος οἷος ἵκοιο γῆράς τε λιπαρὸν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν. Quibuscum conferre licet Eur. Hec. 854 : Εἴπως φανείη γ' ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασσάνδρας χάριν Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον· quo de loco Porson. ad Phœn. 557. || Sæpe ponitur idem post voc. cum præpositione conjunctum, ut Æsch. Prom. 208 : Ὥοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν· Eum. 291 : Πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον· 905 : Ἔκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε. Et ubi præpositioni præponendum erat, sed post illam et casum quem regit ponitur, Æsch. Prom. 138 : Τῆς πολυτέκνου Τήθυος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόνα ... παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. Ulterius transpositi quæ Elmslejus ad Eur. Med. 735 et Iph. T. 199 contulit exx. pleraque sunt aliena. Nam in l. Med. (752) dubitari non potest præstare quod jam Porsonus ex var. scr. ad v. 746 recepit Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, ipse autem quod recepit λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, a correctore illatum esse ex v. 764, pro λαμπρόν θ' ἡλίου φάος sive λ. ἡλίου φάος, quod est in ceteris. In locis hujusmodi autem ut Med. 1107 : Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' ηὗρον σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων· et ipso Iph. T. 200, ubi ejiciendum potius γ' quam in τ' mutandum, et est fortasse lacuna ante εἰς οἴκους, omisso hujus vocabuli epitheto, ceterisque quos citat ad Iph. T., non τε transpositum est, sed verba aut vocabula quæ post illud poni licebat anteposita, ut Soph. OEd. T. 758 : Οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε καὶ κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάϊόν τ' ὀλωλότα, non est dictum pro κράτη τέ σε εἶδε ἔχοντα, sed pro σέ τ' εἶδε κράτη ἔχοντα, pariterque in ceteris, et aliis hujusmodi, ut Maneth. 2, 80 : Ἀνδρομέδης καρπόν τε χερός. Ad quod genus pertinent etiam talia, ut Pind. Pyth. 6, 15 : Πατρὶ τεῷ κοινάν τε γενεᾷ ... νίκαν, pro γενεᾷ τε κοινάν. Ap. Aristoph. Av. 257 : Καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής, quum non appareat cur poeta ita maluerit quam καινῶν τ' ἔργων, ut est in libris nonnullis, recte repudiatum est illud, quanquam est in Rav. et Veneto. Propter metrum Manetho 2, 222 : Παντοίων κτεάνων τε δόμους πίμπλησι βροτοῖσιν· 4, 603 : Οἰκέτιδος γενεῆς τε πεφυκότας ἐκ γενετήρων· ut 5, 3 : Οὐρανίων ἄστρων τ' ἰδίαις ἐχάραξε προνοίαις, non injuria mirentur editores particulam sine caussa transpositam. || Ad versum explendum addunt Byzantini, ut Tzetzes Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 70, 18 : Οὐ συλλαβῇ, οὐ χρόνῳ τε, οὔμενουν οὐ ποδί τε· Lexicon σχεδογρ. Boiss. An. vol. 4, p. 368, 40 : Αἰνόμορος γὰρ λέγεται ὁ κακοθάνατός τε· 41, 42; 369, 57 et sæpe in seqq. Alios usus semibarbaros notavit Bekker. in Indice ad Ephræmi Cæs. ed. Bonn. p. 421.]

[|| Præterea notandum est quod recte observavit Porson. Præf. ad Hecub. p. xvi : « Particula τε nunquam secunda pedis trisyllabi esse potest. Dixit quidem Philemon ap. Stob. Fl. 108, 37 : Ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν· dixit Alexis ap. Athen. 6, p. 237, C : Νοεῖς τό τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα (sic enim legendum pro τὸ γένος)· sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres; semel tantum senarium ab ὥστε μετέχειν inchoavit Aristoph. Pl. 345, semel ab οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς 410, sed et hæc rarissima sunt. Quod vero dixi de particula τε, non posse secundam pedis trisyllabi fieri, id de senario accipe. Adde quod in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse non potest. » Quem omisisse exx. de οὔτε sic posito Aristoph. Pl. 421, Ran. 807, Alexidis ap. Athen. 1, p. 23, C; 3, p. 125, F; 13, p. 562, B, Philemonis ap. Stob. Ecl. 1, 2, 32, vol. 1, p. 27, 3; Flor. 102, 5, 1, Simyli ib. 60, 4, 1; de τε Menandri ap. schol. Soph. OEd. C. 1375, animadverterunt Elmslejus ad Marklandi Suppl. 158 (*Quart. Rev.* n. 14, p. 448), Dobræus ad Aristoph. Pl. 421, p. (104), non animadverterunt vero quem de ὥστε sic posito addunt versum Eur. Bacch. 285, una cum præcedenti : Οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγὼς, ὥστε διὰ τοῦτον τἀγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν, putidissimum esse hominis Byzantini additamentum ad orationem Euripidis verbis ὕπνον τε λήθην τῶν καθ' ἡμέραν κακῶν, δίδωσιν, οὐδ' ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων, apte et eleganter finitam, frustraque Porsonum ipsum Adv. p. 265 conjecisse διὰ τοῦτον ὥστε. Frequentior hic ictus in aliis versuum generibus, velut tetrametris jambicis et anapæstis, sed ubicunque cadit in particulam τε, vocabulum præcedens non esse plus quam monosyllabum animadvertit Meinek. Comment. ad Scymnum p. 44. Epici autem τε sub ictu positum sæpe etiam producunt, quamvis sequente litera simplici, velut λ, Hom. Il. Ξ, 164 : Ἀπήμονά τε λιπαρόν τε· Hesiod. Th. 218 : Κλωθώ τε Λάχεσίν τε· 227 : Λήθην τε Λιμόν τε· vel μ, Il. Λ, 265 : Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισι· Π, 767 : Φηγόν τε μελίην τε· Υ, 242 : Ὀφέλλει τε μινύθει τε· Od. Ζ, 152 : Εἶδός τε μέγεθός τε· Ι, 426 : Καλοί τε μεγάλοι τε· Hesiod. Th. 320 : Δεινήν τε μεγάλην τε· Sc. 5 : Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· vel π, Rhian. ap. Pausan. 4, 17, 11 : Χείματά τε ποίας τε· vel σ, Od. Ι, 293 : Ἔγκατά τε σάρκας τε· Theocr. 25, 87 : Μετ' αὔλιά τε σηκούς τε· Quint. 8, 144 : Ὀστέα τε σάρκας τε. Vel τ, Od. Ι, 194 : Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι· ut omittam plurima recentiorum Epicorum de prioribus maxime literis exempla, quibuscum Romanorum poetarum *que* sic producendi morem conferre licet, ut Virg. Æn. 3, 91 : « Liminaque laurusque dei, » ubi v. Servius, et alia Græca et Latina ap. Dorvill. Vann. p. 329 sqq. L. Dindorf.]

[Τέανον, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος δ' Γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Τεανός, Steph. Byz. « Duo hoc nomine oppida in Italia inveniuntur, quæ plerumque a scriptoribus et geographis cognomine distinguuntur. Alterum vocatur Teanum Sidicinum, estque in Campania situm; alterum vero Teanum Apulum, et Frentoni fluvio adjacet. » Berkel. Sidicinum memorat Strabo 5, p. 237, 249, Appulum p. 242, Ptolem. 3, 1, 72; Campanorum 68. Τεανῖται de Sidicinis Polyb. 3, 91, 5.]

[Τεαρκώς, ὁ, Tearcos, Æthiops, ap. Strab. 1, p. 61, ubi genit. Τεαρκώ· 15, p. 686, Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα.]

[Τέαρος, ὁ, Tearus, fl. Thraciæ, ap. Herodot. 4, 89, 90, 91. V. Θέαιρος. L. D. Liban. vol. 1, p. 296, 9. Boiss.]

[Τέασπις, ιος, ιδος, ὁ, Teapsis, Persa, Herodot. 4, 43; 7, 79; 9, 76. Pausan. 3, 4, 9.]

[Τεατέα, ἡ, Teatea, Marrucinorum caput, Ptolem. 3, 1, 60; Strab. 5, p. 241.]

[Τεαττῆς, έους, ὁ, Teattes, n. viri, in inscr. Termessia C. I. vol. 3, p. 176, n. 4365; 178, n. 4366 c—e, 1 : Τρωΐλος Τεαττέους. Conf. p. 196, n. 4381, D, 2. L. Dind.]

[Τεάφη, ἡ, Τέαφον, τὸ, formæ Byzantinæ pro θεά-

φιον, Sulphur. Moschop. p. 112 : Θεῖον ἄπυρον, ἡ κοινῶς τεάφη. Galenus qui dicitur vol. 10, p. 666 : Βάλλε ἄπλυτον καὶ τεάφην. Ducas Hist. Byz. c. 30 : Σκευασία ἐκ νίτρου τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας πλήρης. Synaxar. 3 Sept. : Ἔβαλον πίσσαν καὶ ἄσφαλτον καὶ τέαφον. Duc. Qui addidit etiam formarum θεάφη, θεάφιον, τεάφιν vel τέαφιν exx. Τεσφίου pro τεαφίου schol. Hom. Od. M, 417 ; Ξ, 307. Basilic. vol. 1, p. 54, ρξα' ed. Heimbach. : Τὰ ἔχοντα τέαφον ἐπὶ τῷ ἅπτειν. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 252, annot. A : Βάλε δὲ καὶ ἀρσινίκου ἤτοι τέαφον. L. D. || Adj. Τεαφικός, ή, όν, Sulphureus. Glossæ Basilic. : Σουρφίκιον, τεαφικόν. Ducang.]

[Τέβεθος. V. Τυβί.]

[Τέβενδα, opp. Ponti Galatici, ap. Ptolem. 5, 6, 9.]

[Τέβερις. V. Τίβερις.]

[Τεβουνὶ, instrumentum musicum Ægyptiacum, cujus meminit Joseppus s. Josephus in Hypomnestico s. libello sacro memoriali v. 144 : Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ Βυνὶ ὄργανόν τι ἐναρμόνιον, ᾧ χρῶνται οἱ ἱεροψάλται ἐν τοῖς κώμοις πληκτριζόμενοι. Primus ea verba ex cod. MS. Caut. protulit Th. Gale in notis ad Iamblich. De myst. p. 215, et recte observavit, verba ista desumta esse ex Epist. Porphyrii ad Anebonem Ægyptium. Edidit Galeus τὸ Βυνὶ, ut in MS. legebatur, sed monuit legendum τε Βουνί. Integer Josephi liber primum editus est ab Fabricio, vol. 2 Cod. pseudepigr. V. T., qui p. 330 dedit τὸ Βοῖ, in vers. Lat. Buni. Dubium vix ullum mihi est quin scribi debeat Τεβουνὶ, et nomen instrumenti musici Ægypt. ex ipsa horum lingua explicari. Trigonorum instrumentorum musicorum non rara apud veteres mentio occurrit. Vide Athen. 14, p. 636, coll. l. 4, p. 157, et 182, Suid. in v. Σαμβύκαι, Hesych., qui scribit : Τρίγωνον· εἶδος ὀργάνου ψαλτηρίου (pro quo malim ψαλτήριον), ἢ φυτὸν ἐν Αἰγύπτῳ. Mart. Capella appellat Panduram, apud quem Harmonia De nupt. Phil. 9, p. 313 ed. Grot. : Panduram Ægyptios attentare permisi. Fortasse repræsentatur in lapide ap. R. Pococke in *the Description of the East*, vol. 1, tab. LXI, et in monumentis vetustis ap. Montfauc. *Antiq. Expl.* 2, 116 et 140, atque alibi. Ex eo genere erat Τεβουνὶ, instrumentum trigonum, non prorsus dissimile lyræ vel citharæ, quatenus illius chordæ consimili modo pulsabantur plectro, nobis vulgo dictum *Harpe*. Voc. τεβουνὶ esse origine Ægypt., admodum probabile fit ex iis quæ ex Porphyrio affert Josephus l. c. Videtur literis Copt. scribendum ϮⲞⲨⲰⲚⲒ. Genes. 31, 27, ubi Alex. habent κιθάρας, interpr. Copt. dedit ⲞⲨⲰⲚⲒ, et citharœdus vocatur Apocal. 14, 2. ⲢⲈϤⲈⲢ ⲞⲨⲰⲚⲒ. Quod autem scriptor Gr. voc. ϮⲞⲨⲰⲚⲒ efferat τεβουνὶ, non insolens videbitur, siquidem constat, literas υ et ου sæpe cum β permutari. Qui Ægypt. dicuntur ⲢⲈⲘⲞⲨⲰⲦ, ab Hieronymo vocari Remoboth, supra vidimus. Quæ observatio si forte aliis minus arridet, arrisit tamen Montfauconio, quando cum eo de loco Joseppi apud Galeum ante plures annos Lutetiæ Paris. sermones miscebam, atque La Crozio, literis anno 1735 ad me datis, significanti, se observationem meam de ⲦⲈⲂⲞⲨⲚⲒ valde probare, talemque esse arbitrari, ut nihil ei opponi possit. Jablonsk. V. Thes. Epist. Lacroz. t. 3, p. 189, coll. t. 1, p. 206. Conf. F. S. de Schmidt De sacerd. et sacrif. Æg. p. 170—2. Tewater.]

[Τέβρος, ὁ, Tebrus, f. Hippocoontis, Apollod. 3, 10, 5, 1, pro Σέβρος, ut videtur, quod v.]

[Τεγγύρος, ὄρνεον ποιόν, Hesychius. Nimis differt Ταύτασος, quod confert Albert.]

Τέγγω, ξω, Tingo, Madefacio, Humecto [Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B et alios, et Anacreon ap. Suid. in v. : Τέγγε πνεύμονα οἴνῳ· quod imitatur Philodem. Anth. Pal. 11, 34, 7. V. Plut. Mor. p. 698, A ; 699, A, D. Simonides Anth. Pal. 7, 24, 9 : Καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος. Soph. OEd. T. 1279 : Φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον· Ant. 530 : Νεφέλη ὀφρύων ὕπερ ... τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. Eur. Ion. 117 : Ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ μυρσίνας ἱερὰν φόβαν· Hipp. 128 : Φάρεα πορφύρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα· Iph. T. 1380 : Τέγξαι πόδα· Med. 864 : Τέγξαι χέρα φοινίαν· Cycl. 326 : Εὖ τέγγων τε γαστέρ' ὑπτίαν, ut recte emendavit Reiskius, et est 574 : Τέγξας ἄδιψον νηδύν. Aristoph. Ran. 1311 : Τέγγουσαι νοτίοις πτερῶν ῥανίσι χρόα. Apoll. Rh. 4, 707 : Αἵματι χεῖρας τέγγεν. Lycophr. 718 : Γλάνις τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα· eodemque modo 885. Hippocr. p. 869, G : Ἕλκεα ξύμπαντα οὐ χρὴ τέγγειν πλὴν οἴνῳ· 875, A : Οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ τέγξας· H : Τὰ ἕλκεα μὴ τεγγέσθω, similiterque alii medici. Plato Leg. 9, p. 866, D : Τέγγων τοὺς πόδας], Mollio, Emollio [Pind. Nem. 4, 4 : Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγει γυῖα], quomodo interpr. ap. Plat. De rep. 2, [p. 361, C] : Μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, Infamia non emolliri et a proposito dimoveri. [Unde Antiatt. Bekk. p. 6, 15, et haud dubie Hesychius, et Photius diserte, qui ponit etiam τεγχθέντων ex Leg. 9, p. 880, E : Ἀτεράμονι χρωμένων φύσει καὶ μηδὲν τεγχθέντων. Æsch. Prom. 1008 : Τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ λιταῖς. Aristoph. Lys. 550 : Χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθε. Schol., ἀντὶ τοῦ μαλάπτεσθε καὶ μεταβλήθητε. Scribendum μαλάττεσθε, quod non fugit Toupium ad Suidam s. Photium, qui act. interpr. μαλάττει. Plut. Comp. Alcib. et Coriol. c. 21 med. : Πολλαῖς πρεσβείαις καὶ δεήσεσιν οὐ τεγχθείς. Lex. rh. Bekk. An. p. 218, 24 : Ἄτεγκτος ὁ μὴ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος.] Hesych. τέγγεις, βρέχεις, σταλάζεις, πληροῖς, κλαίεις : ut peculiariter τέγγειν sit Lacrymarum guttis rigare genas : unde ἄτεγκτος. [Pind. Nem. 10, 75 : Θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς ὄρθιον φώνασε, constructione eadem qua Soph. continuo cit. Æsch. Prom. 401 : Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς· Pers. 540 : Διαμυδαλέαις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι. Soph. Tr. 848 : Ἤπου ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν, Fundit, ut Pind. modo cit. Eur. Med. 922 : Τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας ; Suppl. 21 : Ὄμμα δάκρυσιν τέγγων· 979 : Δάκρυσι πέπλων πτύχα τέγξω. Empedocles ap. Plutarch. Mor. p. 878 : Νῆστίς θ', ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον. || Et signif. Tingendi, Æsch. Pers. 317 : Πυρσὴν ... γενειάδα ἔτεγγ' ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ. Improprie Pind. Ol. 4, 19 : Οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον. || Med. signif. Lacrimandi Æsch. Pers. 1065 : Διαίνου δ' ὄσσε. — Τέγγομαί τοι. Et signif. Madefaciendi Eratosthenes ap. Macrob. Sat. 7, 15 fin. : Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος, ut supra act. || Pass. Madefio, Soph. Aj. 1209 : Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας· Phil. 1456 : Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου. Eur. Hipp. 854 : Δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ. Apoll. Rh. 1, 184 : Οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις ἴχνεσι τεγγόμενος. Philodem. Anth. Pal. 5, 120, 2 : Πυκινῇ τεγγομένη ψεκάδι· Philipp. 7, 554, 4 : Ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος (πέτρος)· Agathias 5, 280, 6, παρειήν· Macedon. 6, 70, 2, ἴτυν. || Stillo, Soph. OEd. T. 1279 : Φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος (χαλαζά θ' αἱματοῦσσ' Porsonus, lenius Heathius χαλάζης αἱματοῦς) ἐτέγγετο. Ubi tamen signif. insolens neque elegans verbi alio modo positi repetitio suspicionem movet vitii ita corrigendi : Ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτήκετο. Cui aliud accedere videtur, nunc insanabile, in duplici latens ὁμοῦ. L. Dind.] || Τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, Sudores arcet obstruitque, Gaza ap. Aristot. Probl. 2, 32, ita ut videatur legisse στέγει. [Immo est Subigit, ut sequitur τὰ προμαλαχθέντα ὑγρά.]

[Τέγεα (codex τέγε), κόρυζα, Κῷοι, καὶ πόλις Ἀρκαδίας, Hesych., qui infra Τένεα, κόρυζα. Quomodo confusa etiam Τεγέα et Τενέα infra notabimus. Τένεα autem alludit ad βλέννα s. πλέννα, cujus voc. formas varias exstitisse diximus in ipso. L. Dind.]

[Τεγέα, ἡ, Tegea. Πόλις Ἀρκαδίας. Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν, Ὅμηρος (Il. B, 607). Καὶ Παυσανίας η' (3, 4 coll. 45 seqq.)· Μαντινεὺς καὶ Τεγεάτης καὶ Μαίναλος Τεγέαν κτίζουσι καὶ Μαντίνειαν. (Addit orac. de condenda Tegea, etiam ab Herodoto 1, 65 posita.) Ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. (Sec. Vellejum Pat. 1 init., ab Agamemnone.) Ὁ πολίτης Τεγεάτης, ὡς Ἐλεάτης, καὶ θηλυκὸν Τεγεᾶτις. Ἦν δὲ καὶ μελοποιὸς Ἀνύτη Τεγεᾶτις. Λέγεται καὶ

Τεγεὰς, ὡς Ἰλιάς· ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς, Steph. Byz. Τεγέα vel Τεγέη (quo pariter atque locis poetarum redarguitur frequens in libris acc. Τέγεα) Pind. Ol. 11, 69, Nem. 10, 47, aliique poetæ, historici et geographi. Τεγεήτης vel Τεγεάτης Herodot. 1, 65 etc., Thuc. 2, 67 etc., Xenoph. et al. Ambigue Diog. L. 6, 61 : Περὶ παιδὸς πεπορνευκότος ἐρωτηθεὶς πόθεν εἴη, Τεγεάτης, ἔφη. Fem. Τεγεᾶτις, ιδος, Thuc. 5, 65 : Πρὸς τὴν Τεγεᾶτιν, de regione. Xenoph. H. Gr. 6, 5, 15; Polyb. 16, 17, 4; Strabo 8, p. 389. De muliere Pollux 5, 48. || Adj. Τεγεητικὸς, ἡ, ὸν, ap. Herodot. 8, 124. || Τεγεάτης f. Lycaonis, ap. Pausan. locis supra citt.]

[Τεγεάτης etc. V. Τεγέα.]

[Τεγείδιον, τὸ, κοσμάριον ποιὸν γυναικεῖον, Hesychio. Tegmen interpr. Guietus.]

Τέγεος, ὁ, pro τέγειος, ut τέλεος pro τέλειος, hoc ex τέλος, illud ex τέγος, Eustath. Hom. Il. Z, 248 : Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, exponens ἀνώγεοι, ἐπὶ τέγει τοῦ οἴκου ἀνεστάντες, ὑπερῷοι, πολύστεγοι, πολυώροφοι· ἵνα μὴ διοδευομένων κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες. Indicat igitur τεγέους θαλάμους dici vel Eos qui in superiore domus parte sunt super tecto, vel Eos qui multa tecta et multas contignationes habent. Sed prior expos. verisimilior est, eamque Hesych. quoque secutus est, τέγεοι θάλαμοι exponens ὑπερῷοι οἶκοι, Domunculæ in superiore ædium parte, s. sub tecto. [Zonaras Lex. p. 1720 : Τέγεον, τόπος, καὶ Νέμεον, τόπος.]

[Τεγεσταῖοι, ἔθνος. Τεγέστη, πόλις, Suidæ gl. aut ad sequens nomen aut ad Ἔγεστα referenda.]

[Τέγεστρα, οὐδετέρως, πόλις Ἰλλυρίας πρὸς τῇ Ἀκυληΐᾳ (ἀπὸ Τεγέστρου addit Eustath. ad Dionys. 382). Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια' Τέργεστρον αὐτὴν καὶ κώμην οἶδεν, Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης καὶ τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν στάδιοι ͵αχε. Ὁ πολίτης Τεγεστραῖος, Steph. B. Dionys. Per. l. c. : Ἄστυ Τεγεστραίων. V. Τεργέστη.]

Τέγη, ἡ, eadem signif. dicitur, qua τέγος, sicut στέγη quoque et στέγος pariter dicuntur. Legitur autem hoc τέγη ap. Hesych., et ab eo exp. στέγη, οἴκημα. [Nisi leg. οἰκήματα, aut ex uno cod. Etym., quod Τέγη interpr. δωμάτιον, στέγη, οἰκία, recipiendum τέγος. Ταῖς τέγαις ap. Dion. Cass. 39, 61.]

[Τέγη, ἡ, opp. Ammonis Libyæ, ap. Ptolem. 4, 3, 42.]

[Τεγησσὸς, πόλις Κύπρου. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ'. Τὸ ἐθνικὸν Τεγήσσιος καὶ Τεγησσεὺς, Steph. Byz. Hesychio ἀκρωτήριον Κύπρου, quod repetit in Τειγησσός.]

[Τεγῖτις. V. Στεγῖτις.]

[Τέγκεροι, οἱ, gens Germaniæ, ap. Ptolem. 2, 11, 8.]

Τεγκτὸς, ὁ, Tinctus, Madefactus, Humectatus, Qui tingi, madefieri, et humectari potest. Aristot. Meteor. 4, [9 init.] : Τὰ μὲν, τεγκτὰ, τὰ δὲ ἄτεγκτα· οἷον, χαλκὸς ἄτεγκτον, τηκτὸν ὄν· ἔριον δὲ καὶ γῆ, τεγκτόν· βρέχεται γάρ. Ibid. : Τῶν ὑπὸ ὕδατος τηκτῶν ἔνια ἄτεγκτα, οἷον νίτρον καὶ ἅλες· οὐδὲ γὰρ ἄλλο τεγκτὸν οὐδὲν, ὃ μὴ μαλακώτερον γίνεται βρεχόμενον· ἔνια δὲ τεγκτὰ ὄντα, οὐ τηκτά ἐστιν· οἷον ἔριον καὶ οἱ καρποί. Quibus subjungit τῶν τεγκτῶν hanc definitionem : Ἔστι δὲ τεγκτὰ μὲν ὅσα γῆς ὄντα ἔχει τοὺς πόρους μείζους τῶν τοῦ ὕδατος ὄγκων, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος. || Τεγκτοὺς Hesych. exp. χρηστούς. Pro quo fortassis reponendum χριστοὺς, ut sit Inunctos, Illitos. Nisi forte χρηστῶν nomine intelligat Homines emolliri faciles, quique facile cedunt precibus alicujus. Nam Τέγγεσθαι eidem Hesychio est εἴκειν, ἐνδιδόναι. [Photius et Suidas in Τει vitiose Τεικτοὺς, χρηστούς.]

[Τέγξις, εως, ἡ, Madefactio, Humectatio. Hippocr. p. 1200, B; Aret. p. 74, 46; 95, 36. Διάβρεξις Erotiano.]

Τέγος, ους, τὸ, Eustath. a τέγγω derivari posse scribit (quoniam sc. ὑετοῖς πρὸ τῶν ἄλλων τέγγεται, i. e., quoniam pluviis præ ceteris domus partibus madefit), afferens tamen et aliud etymon, factum sc. τέγος esse ex στέγος, dempta litera initiali : quod probabilius esse videtur. [Male Thomas p. 808 : Στέγος λέγε· τὸ δὲ τέγος ποιητικόν· Pollux 1, 81 : Τὸ δ' ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου στέγος, ὃ ποιητικῶς τέγος λέγεται. Nam contrarium potius probant exx. in utroque voc. citata, ut propemodum librarii errorem subesse conjicias. Ponit 7, 128, 161,

A 162.] Est autem τέγος Tectum s. Tegmen domus proprie : synecdochice vero pro Tota etiam domo accipitur, ut Lat. Tectum, et στέγη rursum apud Græcos : sicut Eur. de tota etiam domo στέγειν dixit, ὅτι ὄχλον στέγει δόμος. In priore signif. pro Tecto domus accepit [Hom. Od. K, 559, Λ, 64 : Καταντικρὺ τέγεος πέσεν·] Thuc. [4, 48], ex quo Eustath. p. 1421, hunc affert l. : Ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ. Itidem Xenoph. Cyrop. 7, [5, 22] : Μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. [H. Gr. 4, 4, 12. Demosth. p. 609, 15 : Ὁπότ' ἄνθρωπος πένης ἢ τέγος ὡς τοὺς γείτονας ὑπερβαίνοι ἢ ὑποδύοιτο ὑπὸ κλίνην· 1157, 11 : Ἀπὸ τῶν τεγῶν τῶν ἑαυτῶν ἐκάλουν τοὺς παριόντας. Lysias p. 97, 24 : Φύλακας κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵν' ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν.] Aristoph. Nub. [1126] : Τοῦ τέγους τὸν κέραμον χαλάζαις ξυντρίψομεν. [Ib. 1488 : Τὸ τέγος κατάσκαπτε· 1502, Vesp. 68 : Οὑπὶ τοῦ τέγους· Lys. 389 : Ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὑπὶ τῶν τεγῶν· 395 : Ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ' ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους· fr. Æolosic. ap. Polluc. 10, 25 :
B Καὶ δι' ὀπῆς κἀπὶ τέγους· Ach. 262 : Θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. Callim. Cer. 4 : Μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε· epigr. ap. Sextum Adv. mathem. 1, 309, p. 285 : Κόρακες τεγέων ἔπι κρώζουσιν. Apoll. Rh. 2, 1085 : Κόναβον (χαλάζης) τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες. Leont. Anth. Pal. 7, 579, 4 : Ὑψόθεν ἐκ τέγεος σὺν πλεόνεσσι πεσών· anon. 9, 158, 5. Agathias 11, 354, 18 : Τεγέων σὺν δέμας ἐκχάλασον. Dionys. A. R. 9, 24, p. 1808, 5 : Ἐπὶ τοῖς τέγεσι τῶν οἰκιῶν εἰς ἀλκὴν εὐτρεπὴς ὁ κατοικίδιος ὄχλος, ubi olim στέγεσι.] Plutarch. De deo Socr. : Φεύγοντα ὑπὲρ τέγους τινὸς εἰς τοὺς γείτονας· Consolat. ad Apoll. [p. 119, B] : Καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ τέγους ἐτελεύτησεν. Sic Lucianus [Dial. mort. 8] : Ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, Obrutus tecto domus. Polluci [1, 81] τέγος est τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου, Quod supra contignationem domus est; Hesychio στέγη et ὑπερῷον, Superior domus pars. [Diodor. 4, 52 med. : Τὰς παρθένους ἀναβιβάσαι μετὰ λαμπάδων ἐπὶ τὸ μετεωρότατον τέγος τῶν βασιλείων. Lucian. Tim. c. 41 : Οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα· et Somn. c. 13,
C ῥυείς· Char. c. 6 : Ἀπὸ τοῦ τ. κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα ἀπέκτεινεν αὐτόν· Peregr. c. 9 : Κατὰ τοῦ τέγους ἁλόμενος· Bis acc. c. 31 : Παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους· Somn. c. 24 : Ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες ἑορακέναι τὸ ζεῦγος. Socrates Rhod. ap. Athen. 4, p. 148, C : Μετέβαινεν (Antonius) ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως.] Pro ipsa autem Domo Hom. accepit in Od. A, 333, [Θ, 458, etc.] : Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, i. e. παρὰ τὴν παραστάδα τοῦ οἴκου, Ad postes domus. Hesych. quoque et Ammon. pro δῶμα accipi testantur. [Pind. Pyth. 5, 41 : Τέγεϊ Παρνασσίῳ· Nem. 3, 52 : Λιθίνῳ ἔνδον τέγει. Callim. fr. ap. Suidam v. Ἑκάλη cit. : Ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον, ubi alii στέγος, quibus de vocc. sæpius permutatis v. Næk. De Hecale Mus. Rhenan. 3, 4, p. 514. || Lupanar. Dioscor. Anth. Pal. 11, 363, 3 : Πάνδημοι (πανδήμου Jacobs.) τ' ἐργασίαι τέγεος. Manetho 6, 143 : Ἐξ ἕδρης πιναροῖο τέγους ξυνῆς τ' ἀπὸ δήμου εὐνῆς ἀνστήσαντες ἄγοντ' ἐς δώματα νύμφας. Quam formam etiam locis in Στέγος citatis præfert Nækius
D l. supra memorato. Utriusque exx. ex Patribus v. ap. Casaub. ap. Suet. Calig. c. 57, quanquam frequentius ἀπὸ vel ἐπὶ τέγους, ut ap. Polyb. 12, 13, 2 : Τῶν ἐπὶ τ. ἀπὸ σώματος εἰργασμένων, ubi ἀπὸ cod. Phot. Bibl. p. 1437 : Γύναιον ἐκ δημοσίου τέγους, cit. Kœnig. Joseph. A. J. 19, 9, 1, Xenoph. Ephes. 5, 7, p. 99, 9. Joannem Chrysost. in Orat. de S. Babyla c. Gentiles, Euseb. H. E. 2, 13, ubi Vales., addit Ducang.]

[Τεγοῦν, Λυδοὶ τὸν λῃστὴν, Hesych.]

[Τέγυρα, ἡ, Tegyra. Πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος· Τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δ' ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν. Ὅθεν καὶ Τεγυρήιος Ἀπόλλων ... Τὸ ἐθνικὸν Τεγυρεύς. Καὶ Τεγύρειος καὶ ἰωνικῶς Τεγυρήιος (cujus secundam corripi conjicit Lobeck. Pathol. p. 468, 57), Steph. Byz. Hinc ap. schol. Æsch. Eum. 11 : Ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Ταναγρας τῆς Βοιωτίας (venisse Delphos Apollinem), Mullerus Orchom. p. 141 corrigit Τεγύρας, etsi fieri potuit ut jam antiquitus hæc permutarentur. Proso-

diam ostendit Lycophr. 646 : Σχῶλόν τε καὶ Τέγυσαν Ὀγχηστοῦ θ' ἕδος. In Τέγεαν corruptum erat ap. Diod. 15, 81. Gent. Τεγυραῖος Plutarch. Pelopid. c. 16, de Apolline.]

[Τεγύριος, ὁ, Tegyrius, rex Thracum, Apollod. 3, 15, 4, 4 sq.]

[Τεδίαστον, τὸ, opp. Liburniæ, ap.] Ptolem. 2, 17, 9.]

[Τεθαρρηκότως, Fidenter. Polyb. 2, 70, 7 : Ῥᾳδίως ἐχρήσατο τῇ πολιορκίᾳ καὶ τ. 9, 9, 8 : Τ. προσέκειντο τοῖς Καπυανοῖς. Diodor. 2, 19, ubi ut sæpe est var. —κότας· 11, 36, et alibi. Lucian. Abdic. c. 4 : Τὸ φάρμακον τ. ἐνέγκον. Schol. Aristoph. 309 : Πάνυ δεινῶς καὶ τ. ἐχρήσατο τῇ ἐπαναλήψει. L. D. Constantinus Orat. ad cœtum SS. c. 4; Marc. Eugenicus De terminis vitæ p. 357, 2. German. Dormit. B. Mariæ p. 96. Boiss.]

[Τεθεωρημένως, Considerate. Euseb. Demonstr. p. 35, D : Τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ὁ περὶ τῶν θυσιῶν νόμος ὑποβάλλει νοεῖν τῷ τ. σκοποῦντι. L. D. Method. Conv. p. 84. Orig. In Joann. 20, 29. Routh.]

[Τεθηγμένως, Acute. Gregor. in Anecd. meis t. 5, p. 457, 11 : Ταῖς κραταιαῖς ἀποδείξεσι τ. ἀπηγγελμέναις. Boiss.]

[Τέθμιον, τὸ, Institutum, Lex. Pind. Isthm. 5, 18 : Τέθμιόν μοί φαμι σαφέστατον εἶναι τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις. Callim. Dian. 174 : Ἤλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων· Cer. 19 : Ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε· fr. ap. Etym. M. v. Δανάκης. Boethus Anth. Pal. 9, 248, 4 : Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων. Νόμους et νόμιμα interpr. Hesychius.]

[Τέθμιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Dorice pro θέσμιος, Institutus, Constitutus, Legitimus. Pind. Nem. 11, 27 : Ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον. Callim. Ap. 87 : Τέθμιαι εὖτε σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι. Oppian. Cyn. 1, 450 : Ἐπεὶ μάλα θηρευτῆρσι σιγὴ τέθμιός ἐστι.]

[Τεθμὸς, ὁ, Dorice pro θεσμὸς, Institutum, Decretum, Lex. Pind. Ol. 6, 69 : Τεθμὸν μέγιστον ἀέθλων· 7, 88 : Τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν· 8, 25 : Τεθμός τις ἀθανάτων· 13, 28 : Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν· 39 : Ἐν ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν, de Isthmiis. Pyth. 1, 64 : Μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ Δωρίοις· Nem. 4, 33 : Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς ὧραί τ' ἐπειγόμεναι· 10, 33 : Ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα τεθμόν. Lycophr. 859 : Γυναιξὶ δ' ἔσται τεθμὸς ἐγχώροις ἀεὶ πενθεῖν τὸν Αἰακοῦ· 1173 : Τεθμῷ χαράξας. Legitur etiam in fr. Callimachi ap. Euseb. Præp. 3, 8, 1.]

Τεθορυβημένως, Tumultuose, Turbulente. Xenoph. Hell. 5, p. 328 [c. 3, 5] : Ἀποχωρεῖν τε ἠναγκάζοντο τ., καὶ προφυλάττεσθαι τὰ βέλη. [Eustath. Od. p. 1407, 30 : Στενοχωροῖντο ἂν τοῖς μνηστῆρσι τ. φεύγουσιν. L. Dind.]

[Τεθουσὰ, Τεθουσία. V. Τετουσία.]

[Τεθρήμερος. V. Τετρήμερος.]

[Τεθρὴν, ῆνος, ὁ, Tethren, n. fluvii Cretæ ap. Pausan. 1, 27, 8 : Κρησὶ τήν τε ἄλλην γῆν καὶ τὴν ἐπὶ ποταμῷ Τεθρίνι ταῦρος ἐλυμαίνετο. Quod Τεθρῆνι potius scrib. foret, nisi n. gravius corruptum proderet Diod. 5, 72, ubi de eodem τοῦ Θήρηνος ποταμοῦ vel Θηρινὸς s. Θήρινος. V. Τερρήν. L. Dind.]

[Τεθριππεύω, Aurigor, Quadrigas ago, Quadrigis utor, Eur. ap. Athen. (s. quisquis auctor est fragmenti De incremento Nili) vol. 1, p. 280 : Τεθριππεύοντος ἡλίου κατὰ χθόνα. Schweigh. Voc. corruptum, ut prodit spondeus pro jambo. Quod ab aliis aliter tentatum lenissime corrigitur τέθριππ' ἐλῶντος, ut ap. Lucian. Rhet. præc. c. 11 : Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ καταστήσει τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου.]

[Τεθριππηλάτης, ἡ, Quadrigarius, Gl.]

[Τεθριπποβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui quattuor equis incedit. Eur. Or. 989 : Τεθριπποβάμονι στόλῳ. Unde HSt. :] Τεθριππόβανον, ἡ στολωτὴ ὁρμὴ τοῦ ἅρματος, Varin. [Pro τεθριπποβάμονι στόλῳ, τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅ. ā]

Τεθριπποβάτης, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur; Qui quadrigam conscendit, quadriga vehitur. [Herodot. 4, 170, de Cyrenæis. ā]

Τέθριππος, ὁ, ἡ, Quatuor equos habens : τ. ἅρμα [Pind. Isthm. 1, 14, Eur. Suppl. 501, et plur. Heracl. 802, Phœn. 1562. Diod. 4, 73.], Currus quadrijugis, i. q. τέτρωρον. Et τέθριππος ὄχος, Eur. [Hipp. 1212, Tro. 855], itidem Quadrijugis currus. [Τέθριππος, Quadriga, Gl. Eur. El. 866 : Ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας· Hel. 387 : Τὰς τεθρίππους ἁμίλλας. Philostr. Imag. p. 788 fin. : Οἱ Λυδοὶ ἐπὶ Πέλοπος τέθριπποι ἦσαν.] Aristoph. vero dicit etiam ἵππον τέθριππον pro Quatuor equis uno jugo copulatis, Nub. [1407] : Ἵππον [Ἵππων] τρέφειν τέθριππον, i. e. una voce, τεθριπποτροφεῖν. [Photius v. Ζεῦγος : Καὶ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπεν, καὶ Αἰσχύλος, Ζεῦγος τεθρίππων] et omissis Z. τ. Etym. M.] Frequentius tamen substantive dicitur τέθριππον pro τέθριππον ἅρμα, Quadriga [Gl.] : sicut ἕξιππον, Currus in quo sex sunt equi. [Pind. Ol. 2, 55 : Τεθρίππων δωδεκαδρόμων· Pyth. 1, 59 : Ποινὰ (præmium) τεθρίππων. Eur. Alc. 429, Suppl. 927, et alibi. Cum genit. Ion. 82 : Ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων. Herodot. 1, 179 : Ἔλιπον τεθρίππῳ περιέλασιν· 5, 77 : Ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· 6, 36 : Ὀλύμπια ἀναραιρηκὼς τεθρίππῳ· 70 : Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος τεθρίππῳ· et alibi sæpe. Xenoph. Anab. 3, 2, 24 : Οἶδα γὰρ ὅτι καὶ Μυσοῖς βασιλεὺς ... καὶ ὁδοποιήσειεν ἄν, καὶ εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιντο ἀπιέναι. Plato Lys. p. 205, C : Νίκας τεθρίπποις τε καὶ κέλησι. Ps.-Demosth. p. 1356, 6, aliique.] Athen. 12, [p. 533, D] de Themistocle : Τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύοντος ἑωθινὸς ἤλασεν, ubi ambiguum esse dicit, Εἴτε ἑταίρας τέτταρας συνεπέζευξεν ὡς ἵππους, εἴτε ἀνεβίβασεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ τέθριππον. Idem 5, [p. 194, F] in descriptione pompæ Antiochi : Ἕξιππα μὲν ἦν ἑκατὸν, τ. δὲ τεσσαράκοντα· ἔπειτα ἐλεφάντων ἅρμα καὶ συνωρίς. [Athen. 10, p. 436, B, ex Theopompo. Valck.] Plutarch. [Cam. c. 7] : Τέθριππον ὑποζευξάμενος λευκόπωλον, Quatuor equos albos curru jungens. [Phlegon ap. Phot. Bibl. p. 84, 6 : Τέθριππον πωλικόν.] Romulo [c. 16] : Τεθρίπποις εἰσήλαυνον, Quadrigis invehebantur.

Τεθριπποτροφέω, Quadrigas, h. e. Quadrijuges equos, alo, Herodot. 6, p. 92 [c. 125].

Τεθριπποτρόφος, ὁ, ἡ, Qui quadrijuges alit equos, Quadrigarius, ut illi, qui Olympiæ et aliis in certaminibus curule certamen exercebant, Bud. [Herodot. 6, 35, οἰκίας· unde Argum. Aristoph. Nub. II.]

[Τεθρυλημένως, Vulgate. Pollux 6, 207.]

Τεθρυμμένως, Delicate et molliter, Dissolute. Plutarch. [Mor. p. 801, A] : Τοῖς ἀσελγῶς καὶ τ. ζῶσιν. [Cyrill. ap. Suid. v. Σπάδων. Boiss.]

[Τεθρώνιον, τὸ, Tethronium, opp. Phocidis, ap. Herodot. 8, 33. Infra Τιθρώνιον.]

[Τειανός. V. Τιανὸς in Τῖος.]

[Τειθράσιος. V. Τιθράσιος.]

[Τειμάχων, etc. V. Τιμάχων.]

Τεινεσμὸς, ὁ, Tenesmus, Continua et implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca et mucosa egeritur : quod malum sæpe dysenteriam præcedit, interdum tam vehemens est, ut symptomatis omnibus dysenteriæ simile esse videatur, vel etiam eam summo desidendi conatu superare, ut inter alia tradit Gorr. Celsus quoque 4, 18, scribit in hoc æque ac in torminibus frequentem desidendi cupiditatem esse, æque dolorem, ubi aliquid excernitur : descendere autem pituitam mucisque similia, interdum etiam leviter subcruenta. Quod tradunt et Galen. et Paul. Ægin. [3, 41] et Actuar. [1, 41], facta præterea et etymi mentione. Nam Galen. in Aphor. Hippocr. Comment. 7, s. 27, τεινεσμὸν nominatum scribit ἀπὸ τῆς τάσεως τῆς γινομένης κατ' αὐτόν, δι' ἥν, inquit, καὶ προθυμούμενοι σφοδρῶς ἀποπατεῖν, ἐξανίστανται συνεχῶς. Similiter et Actuar. tradit ita vocatum esse hoc vitium τῷ τὸ μόριον, ὃ πέπονθεν, ἐκτείνεσθαί τε καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι. Sed et Nicandri schol. τεινεσμῷ exp. διατάσει, addens, morbum eum sua ætate vocatum fuisse βιασμόν : quod et Actuar. innuit verbo βιάζεσθαι. [Quo alludere videtur Gallicum vulgus, quum eum affectum a magna egerendi vi atque conatu *Espreintes* vocat. Fobs.] Unde satis patet scrib. esse τεινεσμὸς, non Τηνεσμὸς, ut apud non paucos scriptum reperitur; atque adeo apud eos qui etymi mentionem faciunt, inter quos est Nicandri schol. Quin etiam et apud ipsum Nicandr. ita scriptum extat, Al. 381 : Ἄλλοτε νηδύων θολερὴν μυξώδεα χεύει, Τηνεσμῷ δ'

ὡσεί τε δυσέντερος ἀχθόμενος φοίς. Ubi etiam nota eum dysenteriæ affine hoc malum statuere. Aetius certe scribit τεινεσμὸν ἡγεῖσθαι τῆς δυσεντερίας, i. e. præcedere dysenteriam, ut et ipsius Nicandri schol. annotavit. Latini proprium vocab. non habent, quo eum appellent, sed Græcum retinent. Plin. 28, 14 : Tenesmus, i. e. Crebra et inanis voluntas egerendi, tollitur poto lacte asinino, item bubulo. Et Marcell. Empir. 29 : Laborantibus tenesmo, i. e. qui de perfrictione assidue sedere cupiunt, et nihil dejiciunt, lac bubulum decoctum frequenter potum, maxime prodest. Et cap. præced. : Tenesmus est irritatio ultimæ partis directi intestini, in quo vitio sæpius libet desurgere sine causa. [Hippocr. p. 523, 17 : Τεινεσμὸς ὅταν λάβῃ, διαχωρέει αἷμα καὶ μύξα. Aret. p. 60, 45.]

Τεινεσμώδης, ὁ, ἡ, Tenesmo similis. Quum vero de homine dicitur, significat Eum qui tenesmo laborat : ut dicit schol. Nicandri [Al. 381], Τοῖς τεινεσμώδεσι παρακολουθοῦσι δυσεντερία, εἶτα ὁ χορδαψός· ubi tamen τηνεσμώδεσι scribitur, a singul. nomin. Τηνεσμώδης. [Hippocr. p. 974, G; 1135, H. Aret. p. 18, 2, προθυμίαι. Rufus p. 5, 215, 230 ed. Matth. Adv. Τεινεσμωδῶς p. 222.]

Τείνω, τενῶ, [τέτακα, ap. Chœrob. Can. p. 542, 18,] Tendo [Gl.]; interdum et Extendo, Distendo, Intendo, Contendo : quemadmodum et Lat. verbum. [Hom. Il. Δ, 124 : Ἐπειδὴ τόξον ἔτεινεν. Pind. Ol. 13, 82 : Βελλεροφόντας φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυι, de freno injecto. Æsch. Ag. 364 : Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον. Soph. Phil. 198 : Τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη· Ant. 716 : Ὅστις ναὸς ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν. Eur. Hel. 1615 : Ἤδη δὲ κάμνονθ' δρομιὰν τείνων μέ τις ἀνείλετο. Callim. Epigr. 5, 4 : Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων. Meleager Anth. Pal. 12, 95, 5 : Ἰαίνοι δὲ Δίων τόδ' εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων σὸν κέρας, quod signif. obscœna dicitur. Anon. App. 327, 8 : Ζῆθι κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ. Xenoph. Cyn. 2, 9; 6, 9, τὰ δίκτυα. Lucian. Dial. mer. 3, 3 : Ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.] Plato Tim. [p. 34, B] : Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, Animum autem ut in ejus medio collocavit, ita per totum tetendit, p. 20 mei Lex. Cic. Idem pass. voce et signif. in eod. lib. [p. 40, B], τὸν διὰ παντὸς τεταμένον πόλον dicit, quod Cic. Latine, Trajectum axem. [Reip. 10, p. 616, B : Διὰ παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς. Soph. Phil. 831 : Ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν· Ant. 600 : Νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, ... θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς· 125 : Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος ... δράκοντι. Asclepiades Anth. Pal. 12, 77, 2 : Εἴ σευ ἀπ' ὤμων τείνοιτ' ἀργυρέων ἰοδόκος φαρέτρη· Philipp. 9, 232, 4 : Κλήματι, πρὸς τρυφερὴν τεινομένῳ καλύβην· Meleager Plan. 213, 1 : Εἰ καί σοι πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέτανται καὶ Σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες. Euphorion ap. Stob. Fl. 59, 16 : Καὶ οἱ πήχεας ἄκρον ὑπερφαίνοντο ταθέντες. Plato Reip. 10, p. 616, C : Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα. Aristot. H. A. 1, 17 ante finem : Τοῖς ἀπὸ τῶν νεφρῶν τεταμένοις πόροις· et paullo ante : Ἔχει δι' αὐτοῦ καὶ φλέβας τεταμένας· et paullo post, τετ. πρὸς τὸ ἰσχίον. Theophr. H. Pl. 3, 17, 6 : Τείνονται οἱ κλῶνες (vitis) ὡς πυγωνιαῖοι.] Quibus adde hoc Philonis De mundo, Ὄμματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Oculorum acies ad summum usque æthera extenditur, Oculi ad summum usque æthera contendunt. Plato Leg. [6, p. 763, D] : Τεταμένων εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων, Quæ in urbem usque extenduntur, vel etiam Tendunt, Pertinent : qua signif. activum quoque τείνειν accipi, paulo post docebo. Ex Aristoph. autem [Ran. 1101] τείνω βιαίως pro Contendo s. Intendo vehementer. [Pac. 493 : Οὔκουν δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν. Soph. Ant. 711 : Τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν. Theocr. 21, 51 : Καὶ νύξας ἐχάλαξα καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.] Item pugna τείνεσθαι dicitur pro Intendi, quum sc. omnes nervi in prælium intenduntur. Il. P, 543 : Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη· 736 : Ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφι Ἄγριος. [M, 436; O, 413 : Τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. Hesiod. Th. 638 : Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτὴ οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο. Activo sic Hom. Il. Υ, 101 : Εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος. Aliæ locutiones sunt Æsch. Prom. 539 : Ἡδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι· Ag. 1362 : Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν ... τοῖσδε; Pers. 708 : Πολλὰ ... κακὰ γίγνεται θνητοῖς ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω. Eur. Med. 670 : Ἄπαις δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον· Ion. 626 : Ὅστις δεδοικὼς αἰῶνα τείνει· fr. Cret. ap. Porphyr. De abst. 4, 19, p. 365, 10 : Ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν. Dioscorides Anth. Pal. 7, 178, 3, ἀσινῆ. Et ap. Eur. Suppl. 672 : Ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα, θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον σώζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον· quod cum Hom. τείνειν μάχην etc. comparat Matthiæ. Hec. 263 : Ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον; Et locutione inversa Or. 1494 : Πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον. Improprie etiam Plato Phæd. p. 63, A : Καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον. Arat. 280 : Κατὰ δεξιὰ χειρὸς Κηφείης ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων· 1083 : Κεφαλὰς δ' ἀνέμοιο Βορῆος ἀντία τείνωσιν. Callim. Cer. 132 : Αἱ δὲ βαρεῖαι, χἄτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα, Quæ partui vicina est. Apoll. Rh. 4, 107 : Ἡ δ' ἔμπαλιν ἀΐσσουσα γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος· 1049 : Ξείνης μ' ἐπὶ γούνατα χεῖρας ἀνάσσης τείνουσαν ἀμήχανον. Lycophr. 700 : Ἔνθα τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα Πολυδέγμων λόφος. Nicand. Ther. 405 : Οὐδέ τις οὐδ' οἰωνὸς ὑπὲρ νέκυν ἴχνια τείνας· 639 : Παῦρον ἐπεὶ τυτθόν τε καὶ ἐν χθονὶ πυθμένα τείνει. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 35, 2 : Τοῦτο τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου· Archias 7, 147, 1 : Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας· Chæremon 720, 1 : Κλεύας Θυτυμοκλεῖος ὑπὲρ Θυρέαν δόρυ τείνας· anon. 11, 298, 1 : Δέρκεο πῶς δεψῶν υἱὸς χέρα μητέρι τείνει· Plan. 258, 4 : Τείνω βλέμμα διπλοῦν πρὸς ὄρος· Macedon. Pal. 11, 374, 1 : Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν· ut ib. 66, 1, χρῶτα. Dioscorid. 12, 171, 3 : Εἰς ὀλίγον τείνας μηνῶν μέτρον, In arctum contrahens. Herodot. 2, 96 med. : Ζυγὰ ἐπιπολῆς τείνουσι αὐτῶν. Inter vocc. de librando usurpanda refert et cum Homerico τιταίνω componit Pollux 4, 171; ἔριον ἕλκειν, τείνειν 7, 32.] ‖ Τείνω interdum neutraliter accipitur, sicut Lat. Tendo quoque et Contendo, pro κατατείνω τὴν ὁδὸν, inquit Bud., i. e. Iter intendo. [Eur. Or. 1129 : Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ᾗ τείνειν χρεών· Suppl. 720 : Οἱ δ' ἔτεινον ἐς πύλας. Xenoph. Anab. 4, 3, 21 : Ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος.] Lucian. [Necyom. c. 6] : Ἀναπηδήσας οὖν ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, Recta Babylonem contendebam. Sic [Icarom. c. 11] : Ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, Recta tendebam in cœlum. Affertur et [ex Ps.-Eurip. Iph. A. 420] μακρὰν ἔτεινον, pro Viam longam peregerunt [peragebant. Τείνειν ὁδὸν quum passim esse ὁδεύειν diceret Marklandus ad Suppl. 672, hunc ipsum cogitabat locum, Euripide, ut alibi ostendi, indignum et Byzantini cujuspiam futilissimum additamentum. Similis locutio est in versu suspecto Æsch. Sept. 613 : Ἀνδράσι τείνουσι πομπὴν, τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν.] Quo referendum μακρὰν τείνειν [ut ἐκτείνειν, quod v. p. 581, C, D], de sermone dictum, quum sermo, veluti via aliqua, aut funis, in longum extenditur et producitur. [Hoc transitive dici ostendit Æsch. Pers. 574 : Τεῖνε δὲ δυσβαΰκτον βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν· Cho. 510 : Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. Sine subst. Ag. 1296 : Μακρὰν ἔτεινας. Eur. Hec. 1177 : Ὡς μὴ μακροὺς τείνω λόγους. Plato Gorg. p. 519, E : Συχνοὺς τείνω τῶν λόγων.] Soph. Aj. p. 59 [1040] : Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ Φράζου τὸν ἄνδρα, schol. μὴ ἀπότεινε λόγον μακρὰν, Ne sermonem extendas et producas in longum. [Intelligi ῥῆσιν ostendit Plato Reip. 10, p. 605, D, μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας. Signif. Se extendendi Diog. L. 9, 111 : Βιβλία εἰς ἐπῶν τείνοντα μυριάδας δύο.] Sed et locus aliquis versus alium aliquem locum τείνειν dicitur, ut et apud Latinos (veluti quum Plin. dicit, Tendit gula ad stomachum, is in ventrem), pro Extendi, Porrigi s. Porrigere se, Pertinere aut Spectare ad. [Eurip. Bacch. 936 : Ζῶναί τέ σοι χαλῶσι, κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. Arat. 185 : Ὅσση ποδὸς ἐς πόδα

τείνει· 361 : Καὶ τὸ μὲν Ὠρίωνος ὑπὸ σκαιὸν πόδα A τείνει. Apoll. Rh. 2, 354 : Ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει· 4, 1581 : Ἔστ' ἂν ἄνω τείνησι. Xenophon Ages. 2, 17 : Τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τείχη.] Aristid. : Τείνουσα πόλις ἐπὶ τὸ Ἰόνιον. Itidem et ex Herodoto [2, 6 ; 3, 5] affertur, Παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, Ad quam mons pertingit. [Ib. 8 : Οὖρος αἰεὶ ἄνω τεῖνον ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν· et paullo infra : Οὖρος ἄλλο πέτρινον τείνει· 15 med. : Ἐς μεσόγαιαν τείνειν αὐτὴν (Ægyptum) μέχρι Κερκασώρου· 2, 158 : Τὸ κατὰ Μέμφιν τεῖνον οὖρος· et continuo : Τείνει ἐς διασφάγας· 4, 38 : Τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι Τριοπίου ἀκτῆς, ubi delendum videtur τὰ et ex præcedentibus repetitum. Sic etiam 4, 85; 7, 113. Ib. 216 : Τείνει ἡ Ἀνόπαια κατὰ ῥάχιν τοῦ οὔρεος· 5, 52 : Διὰ Λυδίης σταθμοὶ τείνοντες εἴκοσί εἰσι. De aliis rebus Æsch. Suppl. 93 : Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι· Sept. 763 : Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει· Pers. 64 : Τοκέες δ' ἄλοχοι ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. Aristot. H. A. 1, 17 ante fin. : Τείνει ἀπ' αὐτῆς φλὲψ εἰς τὸν σπλῆνα· et paullo post : Οἱ πόροι οἱ τείνοντες B εἰς αὐτούς· et infra : Τὸν καυλὸν τὸν ἐπὶ τὴν οὐρήθραν τείνοντα. Longin. De subl. 13, 2 : Ἄλλη τις ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει.] Nec non et aliæ res dicuntur τείνειν πρὸς vel εἴς τι, itidem pro Pertinere s. Spectare. Eur., Τείνει εἰς γέροντας, Ad senes pertinet. [Hipp. 797 : Οὐκ ἐς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη· Phœn. 435 : Ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν. Herodot. 6, 109 fin. : Ταῦτα ὦν πάντα ἐς σὲ νῦν τείνει καὶ ἐκ σέο ἤρτηται· 7, 135 : Οὐκ ἐξ ἴσου γίνεται ἡ συμβουλίη ἡ ἐς ἡμέας τείνουσα. Plato Leg. 1, p. 641, D : Τὴν ἐν τοῖς οἴνοις διατριβὴν εἰς παιδείας μεγάλην μοῖραν τείνουσαν· 644, A : Τὴν εἰς χρήματα τείνουσαν παιδείαν· et alibi sæpissime. Cum ἐπὶ Theæt. p. 186, C : Ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει· Leg. 8, p. 504, E; Conv. p. 186, B; 222, B.] Sic, Τείνει εἰς τροφήν, Ad victum pertinet. [Cum præp. πρός vel ἐγγύς τι, Prope accedere ad, Simile esse, Plat. Crat. p. 402, C : Πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει· Theæt. p. 169, A : Σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνειν· Phæd. p. 65, A : Ἐγγύς τι τείνειν τοῦ θανάτου· Reip. 8, p. 548, D : C Ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τείνειν ἕνεκα φιλονεικίας. Signif. Spectandi s. Pertinendi Prot. p. 345, C : Καὶ τοῦτο τοῦ ᾄσματος πρὸς τοῦτο τείνει· Conv. p. 188, D : Ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν· Reip. 5, p. 454, A : Μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει; Crat. p. 419, B : Ἡ πρὸς τὴν ὄνησιν τείνουσα πρᾶξις· et alibi sæpe.] Et Aristot. Eth. 10 : Ἀσκεῖν δεῖ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον καὶ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετήν, Quæque ad virtutem pertinent. Id. Rhet. 1 : Πρὸς ἀλήθειαν γὰρ τείνει ταῦτα, Ad veritatem tendunt. Et Theophr. C. Pl. 1 : Πρὸς τὴν ἰδιότητα τείνει, Ad proprietatem pertinent. Quibus adde hoc Xenoph. [Œc. 7, 39] : Εἰ μὴ πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα ἢ πρὸς ἐμέ, Ad te magis pertinent et spectant quam ad me. Sed notandum, hoc τείνει εἰς vel πρὸς, interdum posse exponi Fert s. Ducit, ut quum res aliqua dicitur τείνειν πρὸς ἀρετὴν vel εὐδαιμονίαν, Ferre et ducere ad virtutem aut beatitudinem, metaph. sumpta a viis; hæ enim in locum aliquem φέρουσι. [Cum adv. Plato Crit. p. 47, C : Ποῖ τείνει τὸ κακόν; Leg. 6, p. 499, A : Τὰ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς D δόξαν καὶ ἔριν· Reip. 6, p. 492, D : Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν; Polit. p. 309, B : Ἐναντία τεινούσας ἀλλήλαις.] || Τείνειν VV. LL. ex Eur. [Med. 201 : Ἵνα δ' εὔδειπνοι δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;] afferunt pro ᾄδειν μετὰ πόνου [τόνου schol.]. Quod interpretari queas etiam Intenta voce canere. In iisdem afferuntur et hæc : ex Hom. Il. [E, 262] : Ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, pro ἐξάρας τὰς ἡνίας τοῦ ἅρματος. Item pro Stringo, ex Il. Γ, [372] : Ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας, i. e. ἐσφίγγετο. Alioquin et pro Extendo Hom. usurpavit hoc verbum, Il. Π, 365 : Ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει [τείνῃ], i. e. ὅταν πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀὴρ ἐξαπλοῖ, Veluti quum pannus aliquis extenditur, s. expanditur et explicatur. [Addenda de usu Homeri exx. Il. Ξ, 404 : Τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην· Od. Λ, 11 : Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία· Il. Δ, 544 : Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο· et 536, τετάσθην· N, 655 : Ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς· Φ, 119. X, 307 : Φάσγανον, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο· Ψ, 758 : Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· 375 : Ἵπποισι τάθη δρόμος· Od. X, 200 : Λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ. Hesiod. Op. 547 : Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις. Eur. Tro. 114 : Νῶτ' ἐν στερροῖς λέκτροισι ταθεῖσα· 595 : Σώματα νεκρῶν γυψὶ φέρειν τέταται· Hel. 1673 : Φρουρὰ παρ' Ἀκτὴν τεταμένη· Or. 982 : Τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονός τε τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν. Apoll. Rh. 2, 1230 : Ἱστίον ἤειραν, τὸ δ' ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο τείνετο· 1, 1006 : Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν, ὣς οἱ (adversarii) ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο ἑξείης. Arat. 705 : Τὰ μὲν πάρος, ἄλλα δ' ὀπίσσω τείνεται· 989 : Εἴ γε μὲν ἠερόεσσα παρὲξ ὄρεος μεγάλοιο πυθμένα τείνηται νεφέλη· 1032 : Οὐδ' ὑψοῦ γεράνων μακραὶ στίχες αὐτὰ κέλευθα τείνονται, ubi act. ponit schol., quod usitatius, ut locus referri possit etiam ad medium. Dionys. Per. 116 : Ὅθι τείνεται ἐς μυχὰ γαίης (mare)· 20 : Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης. Herodot. 2, 8 : Οὖρος τεταμένον τὸν αὐτὸν B τρόπον.]

|| Pass. Τείνομαι signiff. activi sequitur, Tendor, Extendor, Distendor, Intendor, Contendor, ut videre est in ll. quibusdam paulo ante citatis : quibus adde hoc Galeni Ad Glauc. : Τεταμέναι φλέβες, Venæ distentæ. || Exp. etiam Conor, Nitor, Omnes nervos ac vires intendo. Bud. vero interpr. Vexo, ap. Galen. Ad Glauc. 2, cujus verba in Παροξύνω citavi. [Pind. Pyth. 11, 54 : Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι. Schol., περὶ ταῖς κοιναῖς καὶ συμμέτροις εὐτυχίαις τὴν ἐπιθυμίαν τεταμένην ἔχω. Isthm. 1, 49 : Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται· schol., ἐπίκειται τοῖς ἔργοις καὶ κάμνει, σπεύδει. Plato Phædr. p. 270, E : Ἡ ἅμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα· Leg. 6, p. 770, D : Εἰς ταὐτὸν τεταμένη σπουδή. || Improprie Eur. Rhes. 875 : Οὐ γάρ ἐς σὲ τείνεται γλῶσσ' ὡς σὺ κομπεῖς. Aliter Liban. vol. 1, p. 206, 17 : Οἳ τέτανται πρὸς ἐμὲ βουλόμενοι τοῦτ' ἰδεῖν, ὀλίγοις ἐφεστηκότα ἐμὲ καὶ τὴν ἀρχὴν ἐλάττω, Tenduntur, Torquentur aviditate cognoscendi num tale quid mihi contingat, Reisk. || Med. Apoll. Rh. 4, 127 : C Αὐτὰρ ὁ ἀντικρὺ περιμήκεα τείνετο δειρὴν ὀξὺ ἄυπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι νισσομένους. Et 2, 1043 : Πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα· 1, 369 : Νῆα ... ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ τεινάμενοι ἑκάτερθεν· 1009 : Γυῖα δ' ὕπερθεν χέρσῳ τεινάμενοι· 4, 705 : Αὐτήριον ἦγε φόνοιο τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος· 1155 : Τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας. Theocr. 21, 48 : Χέρε τεινόμενος. Thallus Anth. Pal. 9, 220, 1 : Ἁ χλοερὰ πλατάνιστος ἴδ' ὡς ἐρατῶν φιλεύντων ὄργια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινομένα. Orph. Arg. 587 : Τεινόμενος (vel potius τεινάμενος) δέ οἱ ἧκα βέλος.] Notandum vero, præt. perf. τέτακα et τέταμαι, quæque ex his formantur, originem ducere ab inus. them. Τάω, ex quo derivantur etiam Τανύω et Τιταίνω, de quibus infra dicetur : nec non inde formata verbalia.

[Τεινῳδέω, Cantum produco. Suidas : Τεῖνον, καὶ τεινῳδάω, τεινῳδῶ, ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ τείνειν τὴν ᾠδήν. Sed forma τεινῳδάω quum analogiæ repugnet, leg. τεινῳδέω. Ang.]

[Τεινῳδός, ὁ, ἡ, Qui cantum producit. Zonaras D p. 1716 : Τεινῳδὸς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὴν ᾠδήν.]

[Τεῖος. V. Τέως. || Hesychius : Τεῖον, ποῖον, Κρῆτες. Quod ad τ pro π positum refert Maittair. Dial. p. 150, A. Sed videtur ejusdem stirpis cujus τί unde Æolica τίῳ etc.]

[Τεῖος. V. Τίος.]

[Τείρει. V. Τέρηξ.]

[Τειρεσία, ἡ, Divinatio, μαντεία, Zonaræ p. 1718, inter fem. a n. masc. Τειρεσίας.]

[Τειρεσίας, ὁ, Tiresias, vates, ap. Hom. Od. K, 492, etc., Pind. Nem. 1, 61, Isthm. 6, 8, Sophoclem et Eurip., aliosque plurimos. Τειρεσίου μνῆμα ap. Strab. 9, p. 411, 413. Ap. Theophr. H. Pl. 3, 3, 4 : Εἰσὶ δὲ καὶ (αἴγειροι) ἐν τῷ πλησίον ὄρει τῆς Ἴδης ἐν τῷ Κεδρίῳ καλουμένῳ, καὶ περὶ Τειρεσίαν δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, Urbinas Ταρασίαν, quod ad Τάρραν et Ταρραίαν alludit. Etym. a τεῖρος s. τέρας, ut sit quasi Τειρίας, Signorum interpres, ponit Lobeck. Patholog. p. 492. ia]

[Τείρια (sic), πόλις Λευκοσύρων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς, ὡς Στειριεύς, Steph. Byz.]

A [Τεῖρος, τὸ, inusitatum, unde plur. τείρεα, τὰ, Astra. Hom. Il. Σ, 485 : Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Schol. τὰ ἄστρα· παρὰ τὸ τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι. Hymn. Mart. 7 : Πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων (Mars) αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, de septem planetis. Callim. Del. 176 : Νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι τείρεσιν. Apoll. Rh. 3, 1362 : Τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· 4, 261 : Τείρεα τά, τ' οὐρανῷ εἱλίσσονται. Arat. 692 : Τά τε πτερόεντος Ὀϊστοῦ τείρεα. Aliique poetæ in Anthol.]

Τείρω, Vexo, Affligo, Infesto, Molesto : ut Hesych. quoque τείρων exp. καταπονῶν, λυπῶν. Hom. [Il. Δ, 315 : Ἀλλά σε γῆρας τείρει· Σ, 796 : Ἱδρώς γάρ μιν ἔτειρεν· N, 251 : Βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή· Π, 510, ἕλκος· Φ, 366, ἀϋτμή· Od. Δ, 441, ὀδμή. Et H. Merc. 131 : Ὀδμὴ γάρ μιν ἔτειρε ... ἡδεῖα. Orph. Lith. 469.] Od. [A, 342 : Τείρει μοι κῆρ (cantus)·] Δ, [369] : Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, Ventrem vexabat et infestabat fames. Il. O, [61] : Λελάθη δ' ὀδυνάων, Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένα· Z, [255] : Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, Summopere nos vexant B et affligunt, καταπονοῦσιν, schol. Ubi τείρειν de victore dicitur, ut τείρεσθαι de eo, qui cladem accipit ab hoste sæpius infestante : velut eodem libro aliquanto post, Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, Affligi ac perdi Trojanos : itidemque Il. A, [800] et Π, [43] : Ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν Τειρόμενοι, Respirent ab afflictionibus et stragibus. [E, 391 : Ἄρηα ἤδη τειρόμενον· et alibi. Apoll. Rh. 1, 1161; 2, 1127.] Potestque referri ad τείρω, quod accipi ajunt pro δαμάζω, δαπανῶ, τρύχω, i. e. Domo et subigo, Absumo, Attero. [Θ, 102 : Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί· Ω, 489. Mimnermus ap. Stob. Fl. 63, 16, 7 : Αἰεί μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι. Æsch. Prom. 348 : Ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος· 581 : Παράκοπον ὧδε τείρεις. Eurip. Rhes. 749 : Οἷα μ' ὀδύνη τείρει φονίου τραύματος εἴσω· 799. Hel. 420 : Χρεία δὲ τείρει με. Apoll. Rh. 3, 762 : Ἔνδοθι δ' αἰεὶ τεῖρ' ὀδύνη· 4, 1523, ἕλκος.] Aliquando vero additur dat. instrumentalis, Il. P, [376] : Τείροντο δὲ C νηλέϊ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. [Ib. 745 : Θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ· X, 242, πένθεϊ λυγρῷ.] Et Φ, [355] pisces in Scamandro saltitabant Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Sed et γήραϊ λυγρῷ quidam τείρετο, Il. [E, 153], Conficiebatur senecta. [Cypr. poeta ap. Athen. 8, p. 334, C : Ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῖ. Hemst. Pind. Pyth. 1, 52, ἕλκει. Tyrtæus ap. Pausan. 4, 14, 5 : Ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι. Æsch. Suppl. 77 : Ἐκ πολέμου τειρομένοις. Soph. Phil. 203 : Φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένῳ του. Eur. Alc. 421 : Εἰδὼς δ' αὔτ' ἐτειρόμην πάλαι· Rhes. 425 : Λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην· Hipp. 131 : Τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ. Alia constr. Hom. Od. K, 78 : Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς. Eur. Andr. 114 : Ἃς (Ἑρμιόνας) ὕπο τειρομένα. Callim. Dian. 22 : Ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· Del. 211 : Ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς τειρομένη. Id. ibid. 61 : Τειρομένην ὠδῖσι. Nicand. Al. 383, καμάτοις. Aristoph. Lys. 960 : Ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ τείρει ψυχὴν ἐξαπατηθείς. Agathias Anth. Pal. 11, 57, 8 : Μάτην δ' ἄρα θεῖος Ὅμηρος τείρεσθαι πολιὴν ἐκ νεότητος ἔφη.] Alicubi non D incommode reddideris Attero, Tero : quæ verba Latina ex hoc Græco etiam orta esse creduntur. Hesychio vero τείρων est etiam τιμωρῶν : solemus enim vexare ac infestare eum, de quo pœnas sumere volumus. [Alienum a prosa Atticorum verbum Lysiæ p. 123, 25, illatum a Cantero pro τηρουμένους, ubi rectius alii τιμωρουμένους. Galen. vol. 8, p. 840 : Ἔγνων σαφῶς τινι λύπῃ τειρομένην. L. Dind.]

[Τείρων, ωνος, ὁ, Tiro, n. Romanum ita scriptum apud Suidam.]

[Τεισαμενὸς etc. V. Τισαμενός.]

[Τείσπης, ὁ, Teispes, f. Cyri et f. Achæmenis, Herodot. 7, 11.]

Τειχεσιβλήτης, ὁ, Murorum s. Mœniorum dejector : Hesych. Τειχεσιβλῆτα, τείχη καταβάλλων, quod desumptum opinor ex Hom. Il. E, 31, quem locum afferam in sequenti comp. Τειχεσιπλήτης, Qui muris aut mœnibus appropinquat, ὁ τοῖς τείχεσι προσπελάζων ἐπὶ πορθήσει, Qui ad muros accedit ut eos diruat, Martis A epith. Il. E, 31 [et 455] : Ἆρες, ἄρες, βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Quod comp. Hesych. quoque affert, exponens et ipse προσπελάζων τείχεσι : sed affert Idem et præcedens τειχεσιβλῆτα, ex eodem loco, ut arbitror; existimo enim ejusdem loci esse scripturam diversam, et quosdam Codd. habere τειχεσιβλῆτα, quosdam vero τειχεσιπλῆτα. Comp. autem hoc τειχεσιπλήτης ex πλῆμι, illud vero ex βλῆμι. [Etymologiam a πέλω, ut sit quasi impellens, Lobeckius ponit Technol. p. 88, 107. Ap. Orph. Hymn. 64, 2, ubi τειχεσιπλῆτα item de Marte, Dinnerus Epith. Gr. p. 91, 4, τειχεσιπλῆκτα. Τειχεσιπλήτης Ἄρης etiam Constant. Manass. Chron. 5988. L. Dind.]

[Τειχεσιπλήκτης, ὁ, Mœnium percussor. Nicet. Ann. 10, 1; 17, 10, κριός. V. Τειχεσιβλήτης.]

[Τειχεσιπλήτης. V. Τειχεσιβλήτης.]

Τειχέω, Muris cingo, claudo, Circumdo muris, i. q. sequens τειχίζω, sed minus usitatum, et Ionicum. Herodot. vero dixit etiam [5, 124] ἐτείχεε τείχεα pro ἐσκεύαζε καὶ ᾠκοδόμει τείχεα, s. περιέβαλλε τείχεα, Muros B erigebat s. ædificabat, extruebat. [1, 99; 9, 8, et partic. 5, 23; 8, 40; 9, 7. Etym. M. p. 249, 50, Zonaras p. 466 : Παρὰ τὸ δάσος γίνεται ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος τειχῶ· ἀφ' οὗ φησι Πίνδαρος, τετείχηται. Τετείχισται, quod alibi est ap. Pindarum, non scripsisse grammaticos manifestum est, neque improbabilis Tittmanni conjectura τετείχηται pro illo legisse. Vicissim Herodotus passivo τειχέομαι abstinuit.]

[Τειχεώτης. V. Τειχιώτης.]

Τειχήρης, ὁ, ἡ, ita ex τεῖχος derivatum, ut κλινήρης ex κλίνη. Et sicut κλινήρης dicitur Qui in lecto se continet, s. lecto affixus est, ita τειχήρης Qui se continet intra muros, s. Qui clausus est muro. [Herodot. 1, 162 : Ὅκως τειχήρεας ποιήσειε, χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε.] Synes. Ep. 130 : Τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, Mœnibus enim sum inclusus, et cum aliis cinctus obsidione, hasce scribo literas. Sic Thuc. 2, p. 82 [c. 101] : Καὶ τειχήρεις ποιήσας, ἐδῄου τὴν γῆν, Quum intra muros eos compulisset, Quum eos coegisset ut intra muros se continerent. C Sic alibi [4, 25] : Τειχήρεις ποιοῦσι τοὺς Ναξίους, Naxios intra muros compellunt s. cohibent, ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκλείουσι. [Xenoph. H. Gr. 5, 3, 2 : T. μᾶλλον ἦσαν οἱ πολέμιοι. Andocid. p. 26, 8.] Et ap. Suid. : Τειχήρης οὖν γενόμενος τοὺς πολιορκοῦντας ἀπὸ τῶν περιβόλων ἠμύνετο. [Polyb. 4, 55, 4; 21, 8, 6. Diodor. 14, 38 fin. : Τειχήρεις συνεῖχον τὰς ἐν Χερρονήσῳ πόλεις· 49 fin. : Τοὺς πολεμίους τ. ποιήσας· 77 : Τειχήρεις τοὺς Φοίνικας συνεῖχον· eademque formula 20, 13 fin. Dionys. A. R. 6, 50 med. : Νῦν αὐτοὶ τειχήρεις ἔνδον καθήμεθα. Joseph. A. J. 5, 1, 5. || Muro cinctus. Philostr. jun. Imag. p. 877 med. : Ἑτέραν ὁρᾷς (πόλιν) ὡς τειχήρης, ut Phil. sen. Imag. p. 835 med. : Ἡ πρώτη (νῆσος) τειχήρης τὴν φύσιν. Aristid. vol. 1, p. 219 : Οὔτε γὰρ κατὰ τὴν Λακεδαιμονίων αὐθάδειαν ἀτείχιστον ἂν προσείποις τήνδε τὴν πόλιν οὔτ' αὖ τειχήρη κατὰ τὴν Βαβυλῶνος λαμπρότητα, ἢ εἴ τις ἄλλη σεμνότερον ἐτειχίσθη πρότερον ἢ ὕστερον. Deuteron. 9, 1 : Πόλεις μεγάλας καὶ τειχήρεις ἕως τοῦ οὐρανοῦ· Num. 13, 20 : Ἐν τειχήρεσιν ἢ ἀτειχίστοις· Paralip. 2, 11, 5, 10; 14, 6; 32, 1; Reg. D 3, 4, 13; Jerem. 4, 5; Jos. 19, 35. Photius s. Suidas : Τειχήρεις, τετειχισμένους. L. Dind.]

Τειχία, ἡ, pro Munitio, s. Muralis munitio affertur ex Thuc. [Pro τείχισις.]

[Τειχίδιον, τὸ, pro τειχίον, codex Greg. Cor. p. 510. Zonaras p. 1721 : Τειχίδιον, τὸ μικρὸν τεῖχος, καὶ τειχίον.]

Τειχίζω, ίσω, ιῶ, Murum ædifico, struo, facio, extruo s. educo. [Aristoph. Av. 838 : Καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει.] Thuc. [1, 64 : Οὐ γὰρ ἱκανοὶ ἐνόμιζον εἶναι ἐς τὴν Παλλήνην διαβάντες τειχίζειν· 90;] 6, p. 230 [c. 99] : Ἐτείχιζον οὖν ἐξελθόντες, ἀπὸ τῆς σφετέρας πόλεως ἀρξάμενοι, κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων, ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες. Ubi τεῖχος ἄγειν, Ducere murum, i. significat q. τειχίζειν, i. e. οἰκοδομεῖν s. κατασκευάζειν τεῖχος. Cui adde Herodian. 6, [5, 22] : Εἰς τὸ αὐτὸ συναλισθέντες, καὶ τῇ τῶν ἀσπίδων προβολῇ τειχίσαντες, ἀπεμάχοντο ἐν σχήματι πολιορκίας, Quum clypeis objectis veluti murum fecissent, i. e. Clypeis objectis se quasi muro munissent et circumsepiissent. Interdum addi-

tur accus. loci et tunc significat Muro cingo, munio, A M. excitato sepio. [Anth. Pal. App. 147, 7 : Τείχισε δ' Ἄδαν. Herodot. 1, 175 : Οὖρος τειχίσαντες.] Thuc. [1, 93 : Τὴν πόλιν ἐτείχισαν· 3, 6 : Ἐτείχισαν στρατόπεδα δύο ἑκατέρωθεν τῆς πόλεως· 4, 5 : Τειχίσαντες τοῦ χωρίου τὰ πρὸς ἤπειρον. Ib. 9 : Οὔτε γὰρ αὐτοὶ ἐλπίζοντές ποτε ναυσὶ κρατηθήσεσθαι οὐκ ἰσχυρὸν ἐτείχιζον, schol. expl. οὐκ ἰσχυρῶς.] 6, p. 231 [c. 101] : Ἐτείχιζον τὸν κρημνὸν τὸν ἐπὶ τοῦ ἕλους. Herodian. 6, [7, 11] : Τὰ στρατόπεδα καὶ τὰ φρούρια ἐπιμελέστερον τειχίσας, Castris castellisque diligentius communitis. Sic Xenoph. Cyrop. 3, [1, 10] : Ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα· Hell. [7, 2, 1] : Τῶν Σικυωνίων ἐπὶ τοῖς ὁρίοις αὐτῶν τειχιζόντων τὴν Θυαμίαν. [Et alibi sæpe. Achill. Tat. 1, 1, p. 4, 13 : Ὅλον ἐτείχιζε τὸν λειμῶνα περιβολή. Improprie Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. 378 : Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς· οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγον.] Et pass. voce ac signif. [Τετειχισμένος, Muratus, Gl. Herodot. 1, 180 : Ἐτετείχιστο ἡ Βαβυλὼν τρόπῳ τοιῷδε· 9, 8 : Ὁ Ἰσθμός σφι ἐτετείχιστο. Quod 1, 181 est : Ἐν δὲ φάρσεϊ ἑκατέρῳ τῆς πόλεως ἐτετείχιστο ἐν μέσῳ· ἐν τῷ ἦεν τὰ βα- B σιλήια περιβόλῳ μεγάλῳ τε καὶ ἰσχυρῷ, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Διὸς Βήλου ἱρὸν χαλκόπυλον, recte correxisse Gronovium ἐν τῷ μὲν, sublata post μέσῳ interpunctione, ipsa ostendit forma ἦεν.] Thuc. 1, [91 : Κατηγορούντων ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει (τὸ τεῖχος)· et] Ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε ἱκανὴ εἶναι σώζειν τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ. [2, 18 : Ἡ Οἰνόη ἐτετείχιστο· 32 : Ἐτειχίσθη καὶ Ἀταλάντη ὑπ' Ἀθηναίων φρούριον·] 4, p. 124 [c. 9] : Ἐπὶ τὰ τετειχισμένα καὶ μάλιστα ἐχυρὰ τοῦ χωρίου. [Ibid. 3 : Τειχίζεσθαι τὸ χωρίον.] Sic alibi passim. [8, 90 fin. : Τειχιζόμενον πρὸς θάλασσαν. Et sæpe Xenoph. De persona Thuc. 1, 93 fin. : Ἀθηναῖοι μὲν οὖν οὕτως ἐτειχίσθησαν. Et improprie Symm. Ps. 5, 13 : Κύριε, ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας, qui ἐτείχισας. Improprie item Pind. Pyth. 6, 9 : Ξενοκράτει ἑτοῖμος ὕμνων θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ· Isthm. 4, 49 : Τετείχισται δὲ πάλαι πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.] Interdum huic accus. additur dat. instrumentalis, et tunc significat Munio veluti muro, etiam simpliciter Munio, Communio C [Gl.]. Æschin. [p. 65, 33] : Χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε, Aheneis et adamantinis muris regionem nostram communivit, i. e., χαλκᾶ καὶ ἀδαμάντινα τείχη περιέβαλε τῇ χώρᾳ ἡμῶν. Sic Dem. [p. 325, 22] : Οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις, ἐγώ. Ibid. [ult.] post verba in Τειχισμὸς citanda, Ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, καὶ τούτοις ἐτείχισα τὴν χώραν, His ego propugnaculis circummunivi agrum Atticum. Et pass. voce ac signif. [Demosth. p. 367, 18 : Τετειχισμένην (πόλιν) ὅπλοις καὶ πολέμῳ συνεχεῖ καὶ πόλεσι μεγάλαις συμμάχων ἀνδρῶν καὶ χώρᾳ πολλῇ περιεῖδετ' ἀνασταθεῖσαν. Isocr. p. 224, A : Ταύτην τὴν χώραν ἀθανάτῳ τείχει τῷ Νείλῳ τετειχισμένην.] Greg. Naz. in Macc. Enc. : Τὸ μὴ ῥαγῆναι τὸν νόμον ᾧ τετειχίσμεθα, Et non perfringi legem qua muniti sumus. Interdum dicitur aliquis τεῖχος τειχίζειν [vel τειχίζεσθαι, Hom. Il. H, 449 : Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ· Xenoph. Cyrop. 6, 1, 19], et tunc simpliciter significat Ædificare, Struere, Ducere, Educere, Extruere, Erigere. Thuc. 6, p. 230 [c. 99] : Ἐτείχι- D ζον τὸ πρὸς βορέαν τεῖχος. Et alibi [5, 82, ubi τ. μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν], τειχίζειν τὰ μακρὰ τείχη, Longos muros excitare, pro quo dicit lib. 2 [et 1, 107] τὰ μακρὰ τείχη οἰκοδομεῖν· et quidam apud Suidam [in Τεῖχος μακρόν] : Κτίζει τὸ μακρὸν τεῖχος. [Æneas Tact. c. 37 init. : Τειχίον τειχίσαι εἰς αὐτὴν ὡς ἰσχυρότατον ἐκ μεγίστων λίθων· ἐὰν δὲ μὴ ὑπάρχῃ τειχίσαι λίθους (nisi leg. λίθοις), ξύλων φορυτὸν κομίσαντα.] Quo referri posset etiam ἐρύματα τειχίζειν, quod supra e Xenoph. attuli : ut sit Munitiones excitare. Cui simile hoc apud Thucyd. [1, 11 med.], τειχίζειν ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ, Propugnaculum castris extruere. [Immo med. : Τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρ. οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο (Græci ad Trojam), ut 3, 105 init. : Ὄλπας τεῖχος, ὅ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι κοινῷ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο. De exstruenda urbe Plutarch. Aristid. c. 11 fin. : Ἀλέξανδρον τειχίζοντα τὰς Πλαταιὰς ἀνειπεῖν Ὀλυμπίασιν ὑπὸ κήρυκος ὅτι ταύτην ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσι Πλαταιεῦσι τῆς ἀνδραγαθίας χάριν κτλ.] Nisi malis, Castra muro cingere, ut quidam interpr. [Med. etiam Plat. Menex. p. 245, A : Τειχισαμένη καὶ ναυπηγησαμένη (civitas Athen.). Dio Cass. fr. Peir. p. 43, 29 : Χωρίον τι Μάκελλαν εὐερκὲς τειχισάμενος.]

[Τειχικός, ή, όν, Muralis, Gl.]

[Τειχιόεις, εσσα, εν. V. Τειχίον.]

[Τειχιόεις, φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος (codd. Τραχίνης vel Τρηχίνης, quasi Τρηχινίης, si hæc sint scriptoris Ionici, velut Hecatæi, ut conj. Meinek.). Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοέντιος, ὡς Ταυρόεις Ταυροέντιος, Steph. Byz. Strabo 9, p. 428 : Πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις ἐστὶ φρούρια... Τειχιοῦς κτλ. V. Τειχίον. Tanquam verticem Œtæ memorat Appian. Syr. c. 17 : Κορυφαί εἰσιν ἐν αὐτῇ (Thermopylis) δύο ὀρῶν ἀπόκρημνοι· καὶ τούτων τὴν μὲν Τειχιοῦντα καλοῦσι, τὴν δὲ Καλλίδρομον. Quibus Liv. 36, 16, 11; 17, 1, tertium addit cacumen Rhoduntiam.]

[Τειχιόεσσα, πόλις Μιλησίας. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεὺς καὶ θηλυκὸν Τειχιόεσσα, Steph. Byz. Cujus libri Τειχιοεὺς vel Τειχιονεύς, quorum nihil analogiæ satis congruit. B Catalogus tribut. in *Annali dell' Inst.* vol. 8, p. 126, n. 5, 1; 127, n. 6, 16 : Λέρος, Τειχιόεσσα, ubi præcesserat 15 Μιλήσιοι. Archestrat. ap. Athen. 7, p. 320, A : Ἐνὶ Τειχιοέσσῃ Μιλήτου κώμῃ, ut p. 325, D : Ἀρχέστρατος ἐπαινέσας τὰς κατὰ Τειχιοῦντα τῆς Μιλησίας τρίγλας· et 8, p. 351, A : Ἐν Τειχιοῦντι τῆς Μιλησίας. Thuc. 8, 26 : Ἐς Τειχιοῦσσαν τῆς Μιλησίας· 27. L. D.]

Τειχίον, τὸ, Parvus murus. Inter τειχίον enim et τεῖχος ita distinguunt, ut τειχία esse dicant οἰκιῶν, i. e. Domorum muros, τείχη autem, τὰ τῶν πόλεων, Muros urbium, qui Lat. Mœnia dicuntur. Hom. certe Od. Π, 165, 343, dicit, Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Itidemque ex Thuc. [6, 66 : Τῇ μὲν τειχία τε καὶ οἰκίαι εἶργον· 7, 81 : Ἐς τι χωρίον, ᾧ κύκλῳ τειχίον περιῆν] affertur pro Murulus, Paries; nec non τειχίοις exp. Parietinis. Sed et ap. Xenoph. pro Parvo et humiliore muro accipi potest, p. 547 [Eq. 3, 7] : Τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθου καθάλλεσθαι, de equo. [Hipparch. 6, 5; 8, 3. Plat. Reip. 6, p. 496, D; 7, p. 514, C B.] Attamen et de altioribus muris et urbium mœnibus dici potest, ut apparet ex adj. Τειχιόεις, Muratus, Muris bene munitus. Hom. Il. B, [559] : Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν· [646, Γόρτυνα·] pro quo alibi εὐτείχεα et εὐτείχεον : quemadmodum schol. quoque ibi τειχιόεσσαν exp. τὴν καλῶς τετειχισμένην, itidemque Hesych. καλὰ τείχη ἔχουσαν, Pulcra habentem mœnia, Pulcris cinctam muris. Suidas vero simpliciter τειχιόεις exp. τετειχισμένος, Muratus, Muro cinctus. Sed notandum, quod ad locum e Xenoph. allatum attinet, τειχία ibi accipi posse etiam pro Sepibus aut Maceriis quibus agri et prata veluti muris cinguntur aut distinguuntur inter se. Nam τειχίον, inquit Hesych., Attici vocant τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις : qui etiam addit, Hom. τεῖχος quidem dicere τὸ τῆς πόλεως, τειχίον vero τὸ τῆς οἰκίας : cujus differentiæ [quam ponunt etiam scholl. Dionys. Bekk. An. p. 856, 4] paulo ante quoque memini, ex Ammonio eam afferens : apud quem tamen perperam scriptum est τειχεῖα pro τειχία, et πολεμίων pro πόλεων. [Aristoph. Eq. 497 : Ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ D σκιᾶς ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον κτλ. Vesp. 1109 : Οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι. Eupolis fr. Πόλεων ap. schol. Aristoph. Av. 1297 : Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχίων. Palladas Anth. Pal. 9, 378, 1 : Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι. Demosth. p. 1278, 27 : Τειχίον παλαιὸν ἀνῳκοδόμησεν. Aristot. H. A. 5, 20 init. : Πρὸς τειχίον ἤ τι τοιοῦτον τρώγλην ἔχων. Hesychio Πελασγικὸν τειχίον, quod alibi τεῖχος. Hasius ad Leon. p. 407 ed. Bonn. : Τὸ τοιοῦτον τειχίον) « Τειχίον nihil aliud significat apud Leonem quam τεῖχος, Murus, Munimentum. Apud alios interdum retinet vim deminutivi. Plutarch. Arat. c. 21 : Ὑποστείλας τειχίοις τισὶ καὶ οἰκοπέδοις. Achill. Tat. Leuc. p. 51, A : Περὶ τὸ ἄλσος τειχίον ἦν αὔταρκες εἰς ὕψος. Jo. Chrys. Hom. 9 ad pop. Antioch. p. 129, A, de deo mare furens arena invalida continente : Διὰ τοῦτο γοῦν καὶ ἀσθενὲς τὸ τειχίον ἐποίησε, καὶ οὐ ξύλα καὶ λίθους οὐδὲ ὄρη τοῖς αἰγιαλοῖς περιέβαλε τούτοις. Deinde videtur τειχίον passim eodem sensu usurpari quo τοῖχος, Paries. Unde διορύττειν τειχίον de

perfossoribus parietum. Josephus A. J. p. 127, E : Πρὸς διορύγματι τειχίου. Clemens Strom. p. 764, B : Διορύξαντες λάθρᾳ τὸ τειχίον τῆς ἐκκλησίας. Sine vi deminutiva videntur adhibere Lucian. Pisc. c. 47 : Καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου· Basil. vol. 1, p. 362, African. Cest. p. 305, E. Fig. pro Munimento Jo. Chrys. vol. 4, p. 863, 13 : Ἔστω σοι τειχίον καὶ περίφραγμα, ἀσπὶς καὶ δόρυ. » Ex Georg. Pachym. Prog. Walz. Rhett. vol. 1, p. 587, 10 citat Boiss. De accentu schol. Hom. Il. N, 71. V. etiam Τοιχίον.] A

[Τείχιον, τὸ, locus Ætoliæ ap. Thuc. 3, 96, ubi alii sic, alii Τειχίον. Exiguum castellum nemini præterea memoratum fuisse conjicit Palmer. Græc. ant. p. 467. Τειχιοῦς, quod v. in Τειχιόεις, conferunt intt.]

[Τειχιοῦς. V. Τειχιόεις.]

[Τειχιοῦσσα. V. Τειχιόεσσα.]

[Τείχισις, εως, ἡ, Munitio. Thuc. 7, 6 init. : Ὅσον οὐ παρεληλύθει τὴν τῶν Ἀθηναίων τοῦ τείχους τελευτὴν ἡ ἐκείνων τείχισις· 31 init. Xenoph. Hell. 6, 5, 4 ; Lucian. Salt. c. 41 ; Ælian. N. A. 3, 47.]

Τείχισμα, τὸ, i. q. τεῖχος, Munimentum, Munitio, ut i. sit q. ἔρυμα, et Propugnaculum, s. Arx. [Callim. fr. ap. schol. Aristoph. Av. 832 : Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.] Thuc. 3, [34 : Προσβαλὼν τῷ τειχίσματι·] p. 117 [c. 103] : Τοῖς ξυμμάχοις ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ προσπεσόντες τρέπουσι, Syracusani, qui in munimento s. in præsidio erant, erumpentes. [4, 11 med. : Εἴπως ὠσάμενοι ἕλοιεν τὸ τείχισμα· et alibi sæpe. V. Τύκισμα.] B

[Τειχισμάτιον, τὸ, Parvum castellum. Nicetas Chon. Ann. p. 364, B : Τὰς χερσαίας πύλας τειχισματίοις διείληφε.]

Τειχισμὸς, ὁ, Muri eductio, Muri extructio. Thuc. [5, 15 : Ὡς ἐπὶ τειχισμὸν, ubi de ἐπιτειχισμῷ dicitur, ut olim scribebatur et est 8, 34, nisi fallit scriptura.] 6, p. 232 [c. 102] : Ἱκανοὶ κωλῦσαι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχισμὸν, Ædificationem muri qui ad mare usque ducebatur. [Conf. 5, 82 ; 6, 44. De loco muniendo 7, 20 : Δεκελείας τῷ τειχισμῷ· 8, 14 : Ἐν τειχισμῷ πάντες ἦσαν (Polichnæ)· 51 med.] Dem. [p. 325, 24] : Ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις ὅπλα καὶ πόλεις καὶ τόπους καὶ λιμένας καὶ ναῦς, καὶ πολλοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων ἀμυνομένους. Quibus subjungit quæ in Τειχίζω citavi. Paulo ante [15] dixerat, Τὸν τειχισμὸν τοῦτον, ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν. Erat enim ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, s. τειχοποιός : ita ut τειχισμὸς ibi sit i. fere q. τειχοποιία. [Polyb. 5, 93, 5, τῆς πόλεως.] C

[Τειχιστέον, Mœnibus muniendum. Libanius qui dicitur (v. Leopard. Mus. Rhen. novi 3, 1, p. 3 sq.), vol. 4, p. 1134, 5 : Εἰ τειχιστέον τὰς πόλεις. L. Dind.]

Τειχιστὴς, ὁ, Murarius, Qui muros struit, i. q. τειχοδόμος et τειχοποιός. Quæ ut significant etiam Eum cui murorum tum struendorum tum conservandorum reficiendorumque commissa cura est, ita et τειχιστὴς accipi potest. [Reg. 2, 12, 12. Libanius l. in Τειχιστέον cit. L. Dind.]

[Τειχιώτης, ὁ, Miles in mœnibus excubans, quibus præerat κόμης τῶν τειχίων. V. Reisk. ad Constantin. Cærim. vol. 2, p. 36 fin., ubi per ει in secunda. Idem ap. Constantin. p. 172, C ; 340, D, τειχειώτης vertit Præfectum murorum.] D

Τειχογραφέω, Muros depingo. [Pro Τοιχογραφέω, ut videtur.]

[Τειχοδαίμων, ονος, ὁ, στρουθίον μικρὸν, in Lexico botan. Ms. Reg., Passerculi species. Ducang. App. Gl. p. 183.]

Τειχοδομέω, Murum ædifico, statuo, s. extruo, i. q. τειχοποιῶ. In Epigr. [Anth. Plan. 279, 2] et ap. Pollucem [7, 118], apud quem legitur et sequens τειχοδόμος. [Pass. schol. Eurip. Phœn. 287, ἐτειχοδομήθη. L. Dindorf.]

[Τειχοδομία, ἡ, Ædificatio s. Extructio muri. [Plutarch. Nicia c. 18. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 120, 63. Scholl. Aristoph. Av. 684, Hom. Il. N, 301. Cinnamus Hist. p. 5, C. L. Dind.]

Τειχοδόμος, ὁ, Ædificator s. Structor murorum, Qui muros ædificat s. extruit, ὁ οἰκοδομῶν τείχη, ut Thuc. loquitur : qui infra τειχοποιός. [Manetho 4, 291. Pollux 1, 161 ; 7, 118.]

[Τειχοκαταλύτης, ὁ, Qui mœnia diruit. Ctesias Photii cod. 72, p. 45, 32 sive Ind. c. 1 : Τῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων.]

[Τειχοκρᾰτέω, Mœnia occupo. Polyæn. 4, 2, 18.]

[Τειχοκρουστέω, Muris vel parietibus allido. Constant. Manass. Chron. 6118 : Τειχοκρουστῶν τὴν κεφαλὴν καθάπερ ἀλλοτρίαν. Malim τοιχοκρ. Boiss.]

Τειχολέτης, ὁ, Muris exitium afferens, i. e. Murorum destructor, Qui muros demolitur et diruit, s. mœnia. [Fem. Τειχολέτις, δος, Plut. Romulo c. 17.]

[Τειχολύτης, Lexx. Gr. sine auctore, fortasse pro τειχολέτης.]

[Τειχομᾰχεῖον, τὸ, Machina bellica ad diruendos muros. Nicet. Ann. 10, 1, p. 159, A, Urb. capt. p. 402, A.]

Τειχομαχέω, Murum oppugno. [Herodot. 9, 70 init. : Ὥστε οὐκ ἐπισταμένων τειχομαχέειν.] Thuc. 1, [102] : Τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι, Apti ad oppugnandos muros. [7, 79 ; 8, 103. Xen. H. Gr. 1, 1, 14 ; Diodor. 13, 85 fin.] Herodian. 8, [4, 18] : Μηχανὰς παντοίας προσέφερον, καὶ τειχομαχοῦντες παντὶ σθένει, οὐδὲν παρέλειπον εἶδος πολιορκίας, Totis viribus oppugnantes mœnia. Plutarch. Alcib. [c. 28 init.] : Ὡς ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ [νὴ] Δία τειχομαχεῖν πρὸς τοὺς πολεμίους. Quæ verba mutuatus est e Xenoph. Hell. 1, [1, 14] ubi tamen secundum analogiam alterorum duorum ναυμαχεῖν et πεζομαχεῖν, sonaret potius Muris excitatis pugnare contra hostes. Aristoph. Nub. [481] dicit eodem fere modo, Τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ· quod tamen exp. Cogitat me veluti murum oppugnare. Nisi malis, Cogitat educto muro me oppugnare. [Cum dat. Philostr. Her. p. 713 init. : Τειχομαχήσοντα τῷ Ἰλίῳ· fin., τῇ Τροίᾳ.]

[Τειχομάχης. V. Τειχομάχος.]

Τειχομαχία, ἡ, Muri oppugnatio. [Herodot. 9, 70 init. : Κατεστήκεέ σφι τειχομαχίη ἐρρωμενεστέρη· et infra ἰσχυρή. Plat. Ion. p. 539, B. Dionys. A. R. 6, 76 med. : Πόλεις τειχομαχίαις ἑλόντες. Diod. 5, 18.] Herodian. 8, [5, 5] : Ὡς ἀνάνδρως καὶ ῥαθύμως προσφερομένους τῇ τειχομαχίᾳ, Quasi parum strenue nec acriter mœnia oppugnarent. Contra ap. Plutarch. Othone [c. 6, ubi ἰσχυρᾶς συστάσης τειχομαχίας], Τειχομαχίας ἰσχυρὰ σύστασις, Vehemens muri oppugnatio. Alii interpr. etiam Pugnam muralem. [Ita inscribitur Iliadis rhaps. M.]

[Τειχομαχικὸς, ἡ, ὸν, Ad mœnium oppugnationem pertinens. Cinnamus Hist. 4, p. 84, C : Συχνὰ μαστίξαντι τοῖς τειχομαχικοῖς. Historia Belli Troj. Ms. ap. Mai. Bibl. Uffenbach. vol. 1, p. 667, 3 : Τ. ὀργάνων. L. D. Herodian. Epim. p. 148. Boiss. Scholl. Aristoph. Nub. 481, Lycophr. 434.]

Τειχομάχος, ὁ, ἡ, sive Τειχομάχης, ὁ, Muri oppugnator. Quorum illud ap. Aristoph. [Ach. 570, ubi τειχομάχας restitutum] legitur, hoc autem affertur ex Chrysost. [Athen. 4, p. 154, F. Wakef. Nicet. Manuel. 6, 2, τειχομάχοι μηχαναί. Ducang.]

[Τειχομελὴς, ὁ, ἡ, Mœnia cantu excitans. Epith. citharæ Amphionis apud Onesten Anth. Pal. 9, 216, 4.]

[Τειχοποιέω, Mœnia exstruo. Inscr. Chersonesi Taur. C. I. vol. 2, p. 144, n. 2097, 3 : Τειχοποιήσαντι. Argum. Demosth. p. 223, 25 : Ὁ Δημοσθένης τὰ θεωρικὰ διοικῶν καὶ τειχοποιῶν. L. D. Tzetz. ad Lyc. 1209 : Πρῶτοι Τυρσηνοὶ τειχοποιεῖν ἤρξαντο. Kall. Pollux 7, 118.]

[Τειχοποιητέον, Mœnia exstruere oportet. Philo Belop. p. 84, A. L. Dind.]

Τειχοποιία, ἡ, Muri extructio, etiam Cura extruendorum aut reficiendorum murorum. Vide Τειχισμός. [Diod. 13, 35 : Νεὼν τὸν ὑπὸ Διονυσίου κατὰ τὴν τ. καθαιρεθέντα. Æneas Tact. c. 8. Pseudoplut. Mor. p. 851, A. Ita leg. ap. Philon. Belop. p. 103, B. L. Dind.]

Τειχοποιὸς, ὁ, i. q. τειχοδόμος, Qui muros conficit, s. fabricatur et struit. [Lycophr. 617 : Τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων Ἀμοιβέως. Lucian. Salt. c. 41. Pollux 1, 161, 174 ; 7, 118.] Sed ap. Dem. Pro cor. [p. 243, 26] : Ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθα. Pro τειχοποιὸς ibid. [p. 266, 19] dicit ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, Qui instaurandis mœnibus præest sive reficiendis, s. Cui demandata est cura instaurandorum et reficiendorum

murorum : ut et Æschin. [p. 57, 15] : Ἄρχων τὴν τῶν τειχοποιῶν, sc. ἀρχήν. Sunt enim in majoribus civitatibus quibus cura demandata est instaurandorum murorum qui collapsi sunt, aut reficiendorum etiam qui ruinam minantur. [Conf. ib. 42; 55, 42. Aristot. Polit. 6, 8 post init. Pollux 8, 114.] A

Τεῖχος, ους, τὸ, Murus, Mœnia [Gl.]. Hom. Il. Υ, 145 : Τεῖχος ὑψηλὸν et ἀμφίχυτον. [Μ, 4 : Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ· 36, ἐΰδμητον. Aristoph. Av. 379, ἐκπονεῖν ὑψηλὰ τείχη. Callim. Ap. 15 : Ἐστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις· Del. 25 : Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν Στρυμονίου βορέαο. Orph. Arg. 759 : Τεῖχος ἐρυμνόν.] Ξ, [56] : Τεῖχος ἄῤῥηκτον. [Ζ, 327, etc., αἰπύ.] Xenoph. Cyrop. 4, [6, 2], τεῖχος ἰσχυρόν. Il. [Μ, 18,] Ν, [50] : Μέγα τεῖχος· Ζ, [434] : Τεῖχος ἐπίδρομον· Od. Ζ, [9] : Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει. [Hesiod. Th. 733 : Τεῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν. Hom. Il. Η, 436 : Τεῖχος ἔδειμεν, et Ι, 349. Ν, 683, ἐδέδμητο. Aristoph. Av. 1152 : Τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντο;] Aristot. Polit. 7, [c. 11] : B Τείχη περιβάλλειν ταῖς πόλεσι, Muros circumdare urbibus, Mœnibus urbes cingere. [Herodot. 1, 141 fin. : Τείχεα περιεβάλοντο ἕκαστοι· 163 : Ἐδίδου σφι χρήματα τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν· 6, 46 : Τεῖχος ἰσχυρότερον περιβαλλόμενος. Thuc. 1, 8 fin. Plato Critiæ p. 116, A. Et pass. Theæt. p. 174, E : Σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον.] Sic κατασκευάζειν et ἐπισκευάζειν τεῖχος dicitur, qui murum extruit : unde ap. Dem. Pro cor. [p. 329, 4] : Ἐπισκευὴ τειχῶν, et Plutarch. Alcib., Τῶν τειχῶν κατασκευή. Et rursum Dem. [p. 266, 19] : Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Cui simile hoc Aristot. Polit. 7, [c. 11] : Πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμελητὰς εἶναι· nam τείχη, χαρακώματα, τάφροι, et hujusmodi alia εὕρηται ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, ut Dem. docet Pro cor. [Id. p. 71, 20.] Sic [Herodot. 5, 34, 125,] Thuc. οἰκοδομεῖν [vel οἰκοδομεῖσθαι] τεῖχος, l. 1, et alibi, sicut Latini dicunt Ædificare murum. [Aristoph. Av. 1124 : Ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος· 1165 : Οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;] Thuc. 3, [18 : Τείχη καρτύναντες· 4, 103 fin. : Οὐ κατεῖτο τείχη, ὥσπερ νῦν· 5, 52 : Πατρέας τείχη καθεῖναι ἔπεισεν ἐς θάλασσαν·] 2, [75] : Ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, Constructo muro ligneo. [1, 7 : Τῶν πολέων ὅσαι νεώτατα ᾠκίσθησαν, ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο· 91 fin. : Ἄμεινον εἶναι τὴν ἑαυτῶν πόλιν τεῖχος ἔχειν· 6, 99 : Ἢ ἐκεῖνοι ἔμελλον ἄξειν τὸ τεῖχος· et ib. : Ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 4 : Ἀπετείχιζε τὴν Καλχηδόνα ξυλίνῳ τείχει. Plato Leg. 6, p. 778, D : Χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήινα.] Rursum Dem. Pro cor. dicit, Μηχανήματα τοῖς τείχεσι προσάγειν. Hom. Il. Χ, [4] : Τείχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Xenoph. Hell. 7, [2, 7] : Ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν. Plutarch. : Ἀναπηδῶντες ἐπὶ τὰ τείχη. Il. [Ν, 737 : Ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν· Ο, 384 : Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον·] Ν, [50] : Οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ. [Thuc. 3, 20 : Ὑπερβῆναι τὰ τείχη τῶν πολεμίων.] Lucian. [De saltat. c. 76] : Ὑπέρβηθι τὸ τεῖχος, Transcende murum. Rursum Il. [Μ, 388 : Ἐπεσσύμενον τείχεος ὑψηλοῖο· (Ο, 395 : Τεῖχος ἐπεσσυμένους·) 399 : D Αὐτὰρ ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη· 438 : Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν· et Ν, 679, ἐσᾶλτο· Ο, 345 : Δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ· Χ, 99 : Εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω· Π, 702 : Ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο. Aristoph. Vesp. 355 : Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους· Thesm. 495 : Ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών.] Υ, 31 : Τεῖχος ἐξαλαπάζειν· Ξ, 55 : Τεῖχος κατερήριπεν· Ο, [361] : Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. [Il. Φ, 516 : Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν (τεῖχος)· Β, 691 : Διαπορθήσας τείχεα Θήβης· Μ, 90 : Τεῖχος ῥηξάμενοι· 257 : Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον· Π, 461 : Τεῖχος ἀναρρήξας. Ib. 18 : Τεῖχος ἀμαλδῦναι· 463 : Ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. Eur. Hipp. 556 : Ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος· Or. 1620 : Γεῖσα τειχέων· Tro. 1297 : Ἄκρα τε τειχέων. Herodot. 3, 159 : Τοῦτο μέν σφεων τὸ τεῖχος περιεῖλε· 6, 46 : Ἐκέλευέ σφεας τὸ τεῖχος περιαιρέειν. Ibid. 47 : Τὸ τεῖχος κατεῖλον. Et cum eodem similibusque verbis alii quivis. Thuc. 1, 90 : Ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἱκανὸν ἄρωσιν ὥστε ἀπομάχεσθαι. Demosth. p. 479, 11 : Τοσούτῳ κάλλιον Κόνωνα τὰ τείχη

A στῆσαι Θεμιστοκλέους· et Æschin. p. 41, 41, ἀναστῆσαι· 51, 11, ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων. Isocr. p. 175, E : Τοῦ τείχους ἤδη τοῦ Δεκελειᾶσιν ἑστηκότος.] Quibus adde Thuc. 4, p. 156 [c. 109] : Μεγαρῆς τὰ μακρὰ τείχη κατέσκαψαν, ἑλόντες ἐς τοὔδαφος. Item, Ἐντὸς τείχους ἔμενον, Herodian. 2, [5, 15], Intra murum se continebant. Lucian. [Calumn. c. 20] : Ἐπειδὰν ἐντὸς τειχῶν γένωνται, Quum muros fuerint ingressi. [Hom. Il. Ν, 764 : Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν· Χ, 299 : Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει· Φ, 534 : Ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες· 536 : Μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται, ut omittam frequentes apud historicos formulas εἰς τ. καταφεύγειν, ἐπαναχωρεῖν, etc.] Cui opp. τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, Il. Ι, [548, Φ, 608 : Τείχεος ἐκτὸς μεῖναι·] et Σ, [256] : Ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν. [Ι, 353 : Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ, ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν· Χ, 237 : Τείχεος ἐξελθεῖν· Φ, 295 : Κατ' Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα, Intra. Ρ, 404 : Τείχει ὕπο Τρώων. Æsch. Cho. 364 : Μηδ' ὑπὸ Τρωίας τείχεσι φθίμενος· Suppl. 475 : Σταθεὶς πρὸ τειχέων· Ag. 559 : Εὐ- B ναὶ γὰρ ἦσαν δηίων πρὸς τείχεσιν. Eurip. Suppl. 274 : Οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κούρους· Herc. F. 15 : Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπείαν πόλιν ὠρέξατ' οἰκεῖν· Bacch. 15 : Βάκτριά τε τείχη τήν τε δύσχιμον χθόνα Μήδων ἐπελθών· Or. 246 : Ἑλένην ἀγόμενος Τρωικῶν ἐν τειχέων· Tro. 1087 : Τείχη λάϊνα Κυκλώπια· etc. Callim. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 880, E : Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱρὸν ἀλέες δεῦτε. Notabilis etiam locutio ap. Æschin. p. 57, 39 : Ἑλέσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τείχη, sed ubi postrema delebat Reiskius.] Apud Thucyd. autem 8, p. 275 [c. 40] exercitus Atheniensium putat se βεβαίως μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. Metaphor. [Pind. fr. ap. Platon. Reip. 2, p. 365, B : Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν· ap. Plutarch. Marcell. c. 29 : Τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδηροῦν σχήσει τεῖχος. Æschin. p. 65, 33 : Χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε τῇ τῶν Εὐβοέων καὶ Θηβαίων συμμαχίᾳ.] Lucian. [Calumn. c. 20] : Ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, Cujus animus C aheneo muro circumdatus est. [Orac. ap. Aristoph. Eq. 1040 : Τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς, pro quo 1046, σιδηροῦν τεῖχος. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 252, 4 : Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν· Agathias 294, 22 : Καὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης. Demosth. p. 559, 25 : Τὸ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. « Exod. 14, 29 : Τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῖς τεῖχος· cui Albert. confert Heliod. Æth. 1, p. 11 : Τῷ ὕδατι ἅτε τείχει χρώμενοι. Zach. 2, 5 : Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῇ, λέγει κύριος, τεῖχος πυρὸς κυκλόθεν. » Schleusner. Lex. V. T.] Porro de quovis Muro hoc vocab. dicitur, tam eo, qui urbi alicui, quam qui arci, domui [quo ab nonnullis refertur Pind. Pyth. 4, 268 : Σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα (δρῦς) μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν, ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον], horto aut alicui alii loco circumdatur; quum vero de Urbis muris dicitur, tunc vocabulo Mœnia redditur. [De rogo Pind. Pyth. 3, 38 : Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ σύγγονοι κούραν.] D ‖ Τείχη τρία schol. Thuc. 1, p. 37 [c. 116] exp. τρία τάγματα. [Thuc. 2, 3 : Ἁμάξας ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν, ἵν' ἀντὶ τείχους ᾖ. ‖ Castellum s. Locus muro munitus, Arx. Herodot. 1, 80 fin. : Κατειληθέντες ἐς τὸ τεῖχος, de Sardibus, ut 81 : Ἔπεμπε ἐκ τοῦ τείχεος ἀγγέλους· 83 : Ὡς ἠλώκοι τὸ τεῖχος τῶν Λυδῶν· 7, 59 : Ἐν τῷ τεῖχος ἐδέδμητο βασιλήιον (Doriscus). Sic plur. 1, 98 : Οἰκοδομέει τείχεα μεγάλα τε καὶ καρτερὰ, ταῦτα τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται, ἕτερον ἑτέρῳ κύκλῳ ἐνεστεῶτα· 4, 12 : Ἔστι μὲν ἐν τῇ Σκυθικῇ Κιμμέρια τείχεα· 124 : Ὀκτὼ τείχεα ἐτείχεε μεγάλα· 6, 33 : Τὰ τείχεα τὰ ἐπὶ Θρηίκης· 7, 108 : Τὰ Σαμοθρηίκια τείχεα. Et alibi sæpe. Thuc. 2, 78 fin. : Ἄλλος οὐδεὶς ἦν ἐν τῷ τείχει, de Platæis. 81 : Ὅπως πειρῷντο τοῦ τείχους, de Strato. 100 : Ἔς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν· 3, 34 med. : Καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν· 51 : Ἐν τῇ νήσῳ τεῖχος ἐγκαταλιπὼν καὶ φρουράν· 65 med. : Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες· 85 : Τείχη λαβόντες, ἃ ἦν ἐν τῇ ἠπείρῳ· et ib. : Τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι· 105 : Τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρόν, de Olpis. 4, 11 : Τοῖς

πολεμίους ἐν τῇ χώρᾳ περιιδεῖν τεῖχος πεποιημένους. Quod 5, 80 fin. dicit : Τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος κελεύοντες ἐκλιπεῖν, similem habet attractionem atque 7, 31 : Τὴν ἐκ τῆς Λακωνικῆς τείχισιν. Sæpissime eadem signif. Xen., etiam de urbibus munitis, ut Babylone Cyrop. 7, 5, 13 : Οἱ δ' ἐν τῷ τείχει κατεγέλων τῆς πολιορκίας· unde Pollux 9, 7 : Ξ. τεῖχος οὐ τὸν περίβολον ἔφη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὸ τῷ περιβόλῳ πᾶν. Aliique plurimi. V. Holsten. in annot. Mss. ad Steph. Byz. ap. Wessel. ad Hierocl. p. 681, ubi Πανέμου τεῖχος Pamphyliæ : ut alibi Ἀβώνου, Γορδίου, et Νέον, Παλαιόν, Ἡραῖον τεῖχος, quibus comparat ξύλινον τεῖχος in orac. supra cit. et τεῖχος Ἄρειον de Thebis Il. Δ, 407, animadvertitque ap. Justin. M. Cohort. : Ἐπὶ τούτους (philosophos) ὥσπερ ἐπὶ τεῖχος ὀχυρὸν καταφεύγειν εἰώθασι· Orat. ad Gr., ubi Hercules Augiæ ὀχυρὸν τεῖχος purgasse; Dial. cum Tryph., ubi Pythagoras ὥσπερ τεῖχος καὶ ἔρεισμα τῆς φιλοσοφίας dicitur, non recte verti Murum, quod tamen etiam Latine sic dici de Castello annotat Wessel.] At Λευκὸν τεῖχος et Μακρὰ τείχη, nomina locorum [immo prius tantum, Memphidis in Ægypto, ap. Herodot. 3, 9, quum τὰ μακρὰ τείχη sint Megarorum aut Athenarum mœnia, etiam ab aliis multis memorata,] ap. Thuc. 1, [104; et 103, 107, 108] et 2, [13, 17; 4, 66, 69. Aliud fortasse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 205, n. 143. V. Holsten. paullo ante. || Legio, Pedester exercitus. Dio Cass. 55, 24 : Τοσαῦτα τείχη τῶν ἐκ τοῦ καταλόγου στρατευομένων, ἔξω τοῦ τε ἀστικοῦ καὶ τοῦ δορυφορικοῦ, quocum lat. *Murus* similiter dictum confert Sturz. L. Dind.]

[Τεῖχος, φρούριον Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ Τειχίτης, ὡς τοῦ Γορδίου τεῖχος Γορδιοτειχίτης, Steph. Byz. Polyb. 4, 59, 4; 83, 1 sq.]

[Τειχοσειστής, ὁ, Murorum concussor. Const. Manass. Chron. 4819, λίθοι, ut Eustath. Opusc. p. 291, 84 : Τοὺς τειχοσειστὰς λίθους.]

[Τειχοσείστρια, ἡ, Quæ muros concutit. Const. Manass. Chron. 3553, πόλεων, de auro.]

[Τειχοσκοπία, ἡ, Murorum speculatio vel de muris. Schol. Eur. Phœn. 88 : Ἡ ἔξοδος τῆς παρθένου εἰκών ἐστι τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας τῆς Ἑλένης.]

[Τειχουργία, ἡ, Muri exstructio. Theodos. Acro. 1, 150 : Ἑλληνικὰς κήρυσσε τας τ. L. Dind.]

Τειχοφῠλᾰκέω, Muros custodio, Murorum custodiæ præsum, Custos sum in mœnibus constitutus. Tales apud Aristot. Polit. 6, [c. 11] οἱ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταί. [Dionys. A. R. 4, 16 post med.; Plutarch. Crasso c. 27; Appian. Hisp. c. 92. Τειχοφυλακτέω male ap. Polyæn. 7, 11, 5. V. Lobeck. ad Phryn. p. 574 sq.]

Τειχοφύλαξ, ἄκος, ὁ, Murorum custos, Qui murorum custodiæ præest : τειχοφύλακες, Custodes in muris constituti. Pollux [9, 35. Herodot. 3, 157. Plutarch. Mor. p. 694, C, Arat. c. 8. « Const. Manass. Chron. 4144. » Boiss. Hesychius : Τειχοφύλαξ, ἥρως τις ἐν Μυρίνῃ.]

[Τειχύδριον, τὸ, Parvum castellum. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 28.]

[Τείχωμα, τό.] Τειχόω ex nullo affertur, derivatum tamen inde est verbale Τείχωμα, quod ap. Polyb. legitur [4, 63, 2] : Χρησάμενος δὲ τοῖς τειχώμασιν [τε χώμασιν] ἐνεργῶς καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ, ταχέως κατεπλήξατο τοὺς ἐνόντας, καὶ παρέλαβε τὸ χωρίον. Ubi τείχωμα exp. Murale tormentum, Muralis machina : μηχάνημα τὸ τείχεσι προσαγόμενον, ut loquitur Dem. Philipp. 3, i. e. Machina s. Tormentum quo utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Atque ita τειχοῦν foret i. q. τειχομαχεῖν. [Lex. rh. Bekk. An. p. 314, 14 : Φραγμὸς τὸ περίφραγμα καὶ τείχωμα ἐντελές, ὅπερ ἐστὶ καὶ αἱμασιά. L. Dind.]

[Τείως. V. Τέως.]

[Τεκεκτόνος, ὁ, ἡ, Liberos occidens. Orph. Lith. 310, de Medea. Scribendum esse τεκοκτόνος animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 678.]

Τεκμαίρομαι, ἀροῦμαι [Xen. Cyr. 4, 3, 21], Ad finem et exitum perduco, Perficio, i. q. τελέω s. τελειόω, aut ἐπὶ τέλος ἄγω : quomodo accipit Eustath. ap. Hom. Od. H, 312 : Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον, exponens τελειῶ : quemadmodum et Il. H, 70 : Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἀλλὰ κακὰ φρονέων

A τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι, Idem exp. τελειοῖ : ut et brevium scholl. auctor, τελειοῖ, ἐπὶ τέλος ἄγει. Eodemque modo et Hesychio τεκμαίρεται est ἐπὶ τέλος ἄγει, περαίνει : qui [sic etiam in Ἐτεκμήραντο] et τεκμήρατο affert pro συνεπεράνατο, et τεκμαίρομαι exp. per fut. ἀποτελέσω. [Il. Z, 349 : Τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο· Od. K, 563 : Ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη.] Sed notandum est, a scholl. brevium auctore illius τεκμαίρεται afferri et aliam expos., sc. βουλεύεται : quemadmodum et ap. Hesiod. Op. [227] : Οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς, exp. βουλεύεται, κατασκευάζει, Machinatur, Struit et molitur, Inferre parat. [Ib. 237 : Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα, τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. Nicand. Al. 105 : Ἔνθα τε νύμφη Λαγγείη πόμα κεῖνο Διὸς τεκμήρατο παιδί· Th. 362 : Πᾶσα γὰρ αὐαλέη ῥινὸς περὶ σάρκα μυσαχθὴς νειόθι πιτναμένη μυδόεν τεκμήρατο νύγμα. Neoptolemus ap. Diodor. 16, 92 med. : Πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι. Cum inf. Hom. H. Apoll. 285 : Ἔνθα ἄναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον· Ἐνθάδε δὴ φρονέω τεύ-
B ξειν περικαλλέα νηόν. Apoll. Rh. 4, 559 : Αἰαίης δ' ὀλοὸν τεκμήρατο δήνεσι Κίρκης αἷμ' ἀπονιψαμένους πρό τε μυρία πημανθέντας νοστήσειν.] At in meo Ms. Homeri exemplari legitur et alia ejus versus paraphrasis, ἀλλὰ κακὰ φρονῶν καὶ βουλευόμενος ἀμφοτέροις φαίνεται : quasi τεκμαίρεται accipiatur passive pro φαίνεται et δῆλός ἐστι : cujus usus exemplum desidero. [Nicand. Th. 231 : Τοῦ μὲν ὑπὲρ κυνόδοντε δύω χροῒ τεκμαίρονται ἰὸν ἐρευγόμενοι. Medio similiter Rhianus ap. Stob. Fl. 4, 34, 15 : Μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθήνην ἠέ τιν' ἀτρακτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε. Dionys. Per. 101 : Ἡ μία δ' εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν ἑκάστη· 135 : Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται ἐσχατόωσαν, Ἴμβρον ἔχων ἑτέρωθεν· 178 : Οὖρον δ' Ἀραβίης τεκμαίρεται ἄγχι θαλάσσης εὐρύτερον.] || Τεκμαίρεσθαι, Hesychio est etiam φράζεσθαι, Dicere, etiam Denuntiare : ut accipi potest [Od. Λ, 111, M, 139] : Εἰ δέ κε σίνηαι (sc. boves solis), τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηΐ τε καὶ ἑτάροις, Si vero boves solis læseris, interitum tibi denuntio, prædico. Ubi
C Eustath. τεκμαίρομαι exp. σημειοῦμαι καὶ μαντεύομαι, ut et Hesych. τεκμαίρομαι exp. σημειώσομαι, et Τεκμαίρεο, σημείωσαι, Nota, Observa : et Dionys. P. [178], Τεκμαίρεται οὖρον, dixit pro σημειοῦται, Notat et observat terminum, ut nonnulli interpr. [Apoll. Rh. 4, 73 : Ὁ δὲ ... ὄπα κούρης τεκμαίρετο· quod ξυνέηκε dicere solet Homerus. Nicand. Al. 186 : Καί τε σὺ κωνείου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα· Th. 396. Epigr. Anth. Plan. 121, 1 : Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος· Diotimus 158, 3 : Τεκμαίρου τὸ θράσος τᾶς παρθένου. Manetho 4, 10 : Ὀρθὰ τεκμαιρομένοισι διώρισεν ἀνδράσιν ἄστρα. || Designo vertitur Plat. Leg. 8, p. 849, E : Πωλεῖν εἰς τὴν κοινὴν ἀγορὰν φέροντας εἰς τὸν τόπον ἕκαστον, ἐν οἷς ἂν νομοφύλακας ... τεκμηράμενοι ἕδρας πρεπούσας ὅρους θῶνται τῶν ὠνίων.] || Rursum Hesych. τεκμαίρομαι exp. non solum σημειοῦμαι, Noto, sed etiam σκέπτομαι, i. e. Speculor, Dispicio, Considero : item στοχάζομαι, Conjicio. [Argumentor, Gl.] Quorum utrumque metaphorice sumptum est ab iis, qui ad scopum sagittas mittunt. Ut
D enim στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ dici supra docui, ita et pro Conjicere usurpari patet ex Quintil., quum 3, 7, ait, Conjectura dicta est a conjectu, i. e. directione quadam rationis ad veritatem : unde etiam somniorum atque ominum interpretes Conjectores vocamus. Qui conjectus et στοχασμὸς habet et ipse suum τέκμαρ, i. e. Scopum et signum in quod dirigit et conjicit sagittam. Ita ut τεκμαίρεσθαι et στοχάζεσθαι sit Ex conjectu ratiocinationis ad veritatem colligere aliquid : quod simpliciter dicitur Conjicere [Gl.], item Conjectare [Gl.]; nec non Conjectura judicare, Conjectura prospicere s. providere, Conjectura percipere, reperire, assequi s. consequi, item et Conjecturam facere. [Eur. Phœn. 181 : Ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν· Hipp. 280 : Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα κοὔ φησιν νοσεῖν. — Ὁ δ' ἐς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων; Apoll. Rh. 4, 217 : Ὅσα φύλλα ... πέσεν ὕλης φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί· τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο; Xenoph. Comm. 1, 4, 1 : Εἰ δέ τινες Σωκράτην νομίζουσιν, ὡς ἔνιοι γράφουσί τε καὶ λέγουσι περὶ

αὐτοῦ τεκμαιρόμενοι, προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους κτλ. Reip. Lac. 8, 2 : Τεκμαίρομαι δὲ ταῦτα ὅτι ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν οἱ δυνατώτεροι οὐδὲ βούλονται δοκεῖν τὰς ἀρχὰς φοβεῖσθαι· Cyrop. 4, 3, 21 : Ἐγὼ τέτταρσι μὲν ὀφθαλμοῖς τεκμαροῦμαι. Absolute Appian. Mithrid. c. 36 init. : Τῷ δ' αὐτῷ τρόπῳ καὶ αὐτοὶ τὴν γῆν ἐς τὰ τείχη τεκμαιρόμενοι διώρυττον.] In qua signif. interdum cum ὅτι construitur : ut ap. Thuc. 1, p. 1 : Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν, Conjiciens eos vigere et pollere. Interdum cum infin., ut Lat. Conjicio et conjecto. [Arat. 1121 : Αὐτίκα τεκμαίρονται ἀχείμεροι ἐμπλήσεσθαι.] Herodian. 4, [9, 12] : Ὡς δὲ ἐτεκμήρατο ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἔνδον τῶν ὅπλων περιειλημμένους, Quum vero conjiceret ipsos jam esse militum suorum armis conclusos. Interdum cum dat. [Pind. Ol. 8, 3 : Ἵνα μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διός· fr. ap. Plat. Gorg. p. 484, B : Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος. Æsch. Prom. 336 : Ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι. Soph. Œd. T. 916 : Οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται· fr. Cedal. ap. Photium v. Λευκὴ στάθμη cit. : Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. Eurip. Rhes. 705, Alc. 239, Callim. Apoll. 35, Apoll. Rh. 1, 108. Arat. 38 : Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν· 801 : Πάντῃ γὰρ καθαρῇ κε μάλ' εὔδια τεκμήραιο· et alibi. Antipater Thess. Anth. Pal. 7, 18 : 1 : Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· eademque locutione Crinag. ibid. 380, 3. Herodot. 7, 234 : Τεκμαίρομαι τῇ ἀληθηίῃ. Hippocr. p. 46, 34 : Τοὺς δ' ἀπολουμένους τε καὶ περιεσομένους τεκμαίρεσθαι τοῖς ξύμπασιν σημείοισιν· 396, 1 : Τεκμαίρεσθαι χρὴ τοῖσι προγεγραμμένοισιν οὕς τε μέλλει λουτρὸν ὠφελέειν οὕς τε μή.] Xenoph. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 5] : Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις ; Quanam nitens conjectura ? Undenam conjecturam faciens ? [Anab. 4, 2, 4 : Τεκμαίρεσθαι ἦν τῷ ψόφῳ· Comm. 2, 6, 6 : Τοὺς ἀνδριαντοποιοὺς δοκιμάζομεν οὐ τοῖς λόγοις αὐτῶν τεκμαιρόμενοι. Plato Euthyd. p. 289, B. Demosth. p. 921, 21.] Sic Herodot. [7, 16 fin.], τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, Ex veste conjecturam facio, Ex vestibus conjecturam capio s. duco. Plutarchus in Lycurgo [c. 19], τεκμαίρομαι τοῖς ἀπομνημονεύμασιν· Galba : Τεκμαιρόμενοι τῇ φωνῇ, Ex voce conjecturam facientes. Idem in Numa [c. 5] : Τοῖς τοῦ Ῥωμύλου παθήμασι τεκμαίρομαι. Plato Leg. [7, p. 792, A] dixit etiam, Τούτοις τεκμαίρονται τίνος ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία, Ex his signis conjiciunt quarumnam rerum cupiditate infantes ducantur. Ubi τίνος ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία accusativi vice ponitur. Nam huic dat. aliquando subjungitur accus. rei quam conjectura quærimus, aut judicamus percipimusve. [Herodot. 2, 33 : Τοῖσι ἐμφανέσι τὰ μὴ γινωσκόμενα τεκμαιρόμενος.] Isocr. Paneg. [p. 70, A] : Εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, Si de rebus futuris conjectura facienda est ex præteritis. [Dionys. A. R. 8, 57 fin. : Ψευδῆ τεκμαιρόμενος ἀληθέσι. Sequente ὅτι Isæus p. 64, 11. Cum dat. pers. Callim. Jov. 85 : Ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι ἡμετέρῳ βασιλῆι. Herodot. 1, 57 bis.] Sed notandum, dat. instrumentalis loco, qui in præcedentibus est, interdum poni ἐκ, interdum ἀπὸ cum suis genitivis : ut [Hippocr. p. 399, 42 : Τεκμαίρεσθαι ἐκ τῶν οὔρων τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Xen. Cyrop. 7, 5, 62 : Ἐτεκμαίρετο καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων ὅτι ... ἀποπαύονται· 8, 1, 28 : Ἐτεκμαίρετο τοῦτο οὕτως ἕξειν ἐκ τοῦδε· Comm. 4, 1, 2 : Ἐτεκμαίρετο τὰς ἀγαθὰς φύσεις ἐκ τοῦ ταχὺ μανθάνειν οἷς προσέχοιεν. Plato Reip. 2, p. 368, B ; 9, p. 578, C, Conv. p. 204, C,] Plut. Solone [c. 28] dixit, Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, De præsentibus conjecturam capiens ex præteritis. [Aristoph. Vesp. 76 : Ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται. Thuc. 4, 123 : Τεκμαιρόμενοι ἀπὸ τῆς Σκιώνης. Xenoph. Comm. 3, 5, 6, Eq. 1, 14. Plato Reip. 3, p. 409, A ; 6, p. 501, B ; Theæt. p. 206, B.] Et in Lycurgo [c. 28 extr.] : Ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πρᾳότητος τεκμαιρόμενος τὸν τρόπον, Ex ejus mansuetudine conjiciens quali præditus esset ingenio. Numa [c. 16] : Ἀπὸ τῶν ἔργων τοὺς τρόπους τῶν πολιτῶν τεκμαιρόμενος. Sic Galen. 1 Ad Glauc. : Ἔστι γὰρ ἐκ τούτων τεκμαίρεσθαι κἀν τοῖς ὑγιαίνουσι τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος. [Sine præp. Arat. 1129 : Οὕτω καὶ προτέροις ἐπὶ σήμασι τεκμήραιο ἐσσομένων ἀνέμων ἢ ὑετοῖο· 1154 : Τῶν ἀμυδις πάντων ἐσκεμμένος εἰς ἐνιαυτὸν οὐδέποτε σχεδίως κεν ἐπ' αἰθέρι τεκμήραιο. De constructione cum genit. gramm. Bekk. p. 176, Τεκμήρασθαι γενικῇ (Hæc etiam Suidas). Ἀππιανὸς Συριακῇ· Τεκμήρασθαι τοῦ τέλους. Id. Civ. 5, 45 fin. : Τεκμαιρομένῳ τῆς γνώμης τῶν ἐκλελεγμένων· 77 med. : Τῷ πυρὶ τῆς ὁδοῦ τεκμαιρόμενοι. Mithrid. c. 5 init. : Ἀναγκαῖον ἡμῖν τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Philostrat. Imag. p. 837 fin., V. Apoll. 1, 22, p. 28 med. Participiis absolutis jungit Thuc. 3, 53 med. : Τόν τε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν, καὶ ὑμᾶς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε, τεκμαιρόμενοι προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, ἣ χρὴ ἀντειπεῖν, τό τε ἐπερώτημα βραχὺ ὂν κτλ. Adverbio ὅθεν Plato Reip. 4, p. 433, B ; πόθεν Phædr. p. 235, C.] Rursum loco accusativi ponitur interdum περὶ cum suo gen., ut quum Plutarchus Fabio [?] dixit, Τεκμαίρεσθαι περὶ τοῦ μέλλοντος ὀρθῶς τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν, De rebus futuris eum, qui bonus dux sit, recte conjectare. Sic Isocr. Archid. [p. 128, B] : Εἴπερ χρὴ περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρεσθαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις. Nonnunquam cum dat. illo instrumentali, aut certe qui instrumentalis locum obtinet, aliquid subaudiendum relinquitur : veluti quum Plutarch. [Mor. p. 664, B] dicit, Ταῖς ῥωγμαῖς τεκμαίρεσθαι τοὺς τὰ ὕδνα μετιόντας, relinquitur subaud. ποῦ εἰσι : significat enim eos, qui tubera quærunt, ex rimis conjectare ubinam ea lateant. Ubi etiam manifeste nota dat. instrumentalem ῥωγμαῖς positum esse pro ἀπὸ ῥωγμῶν s. ἐκ ῥωγμῶν. [Sic τ. πρὸς τὰς ὥρας, Aret. p. 72, 30, de quo v. etiam Τεκμαρτέος. Cum præp. εἰς Plato Theæt. p. 206, B : Εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Et cum πρὸς Demosth. p. 820, 15 : Ἐμοὶ δοκεῖ τὰ μὲν ἀναλώματ' ἐκεῖνος ἀναλῶσαι, τὰ δὲ λήμματα οὗτος λαβεῖν, εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον καὶ τὴν ἀναίδειαν.] Diversa autem constructio affertur ex Theophrasto, C. Pl. 3, [11, 6] : Τεκμαίρομαι πρὸς τοῦτον τὸν χρόνον, cum hac Gazæ interpret. : Ad normam hujus temporis moderor. Sed et activi verbi Τεκμαίρω aliquis usus est : cujus hoc exemplum Bud. affert ex Arato [18] : Τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδὴν, cum hac scholiastæ expos. : πιστώσασθε διὰ τεκμηρίων, ἢ δείξατε, Certis signis ostendite et probate. Ex quo loco VV. LL. finxerunt thema Τεκμήρω, Indico. [Pind. Ol. 6, 73 : Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, schol. ἕκαστον ἄνθρωπον ἢ πρᾶξις δεικνύει. Nem. 6, 8 : Τεκμαίρει καί νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν· schol., ὅτι συγγενεῖς ἐσμεν τῶν θεῶν ὁ Ἀλκιμίδης σαφὲς ποιεῖ τεκμηριοῦσθαι ἡμᾶς. Æsch. Pr. 605 : Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον ὅ,τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν. Nicand. Th. 680 : Λάζεο ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος, ἥ θ' Ὑπεριονίδαο ... κελεύθους τεκμαίρει. Etym. M. : Τεκμαίρω, σημαίνει τὸ κατασκευάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ σημειοῦμαι. Quorum prius convenit potius verbo τεκταίνω, vel certe pariter atque σημειοῦμαι formæ mediæ. Schol. Eur. Hipp. 346 : Τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναίου τεκμαίρει. L. D.]

Τέκμᾰρ, τὸ, Finis. Aristot. Rhet. 1, [c. 2 med.] quum exposuisset quid sit τεκμήριον, subjungit, Τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταυτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Quomodo Pind. Nem. pro Ultimo et extremo usurpavit, s. pro Fine et exitu rerum : Ode ult. [44] : Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ, Ab Jove autem homines certus non sequitur exitus. [Pyth. 2, 49 : Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται· fr. ap. schol. Apoll. 2, 477 : Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι. Polyæn. Anth. Pal. 9, 9, 2 : Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι ἀεὶ θυμήρες ἔδωκας τέκμαρ ἀκύμαντον, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοΐης. In prosa Hippocr. p. 644, 55, Aret. p. 12, 44 ; 53, 52 ; 54, 18. Et p. 29, 37, τέκμαρ Ὅμηρος· 56, 23, οἱ σαόφρονες.] Hesych. quoque exp. πέρας, τέλος. || Eustathio [Il. p. 144, 6 ; 665, 49 ; 760, 31] etiam σημεῖον, Signum : quemadmodum τεκμαίρεσθαι quoque significat non solum τελειοῦν, sed et σημειοῦσθαι, ut paulo ante docui. [Hesiodus vel Musæus ap. Clem. Al. Strom. 6, p. 751 : Δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Æsch. Prom. 454 : Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ ... οὔτε καρπίμου θέρους βέβαιον· Ag. 272 : Τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ ; 315 : Τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τέ σοι λέγω· Cho. 667, ἐμφανές· Eum. 244, ἐκφανές, nisi alterutro l. fallit scriptura, sæpius in his adjectivis varians. Suppl. 483 : Ὡς ἴδωσι τῆσδ'

ἀφίξεως τέκμαρ. Eur. Hec. 1273 : Κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ. Apoll. Rh. 1, 499 : Ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν ἄστρα· 2, 412 : Ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων ναυτιλίης καὶ τέκμαρ, ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας ... περήσομεν· 3, 1002 : Μέσσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ ἀστερόεις στέφανος· ubi al. τέκμωρ, quod v. 4, 483 : Πυρσοῖο σέλας, τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρεν. Julian. Cæs. p. 319, B : Οἷς τ' ἀντιβίους κακὰ πόλλ' ἔρξαι καὶ χρηστὰ φίλους τέκμαρ βιότου νενόμιστο καλοῦ. De Hippocr. Foes. : « Erotianus τέκμαρ καὶ τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον dici apud Hippocr. scribit, hoc est, proprie certum signum, pro quo sumi posse videtur p. 644, 55 : Ἄλλῃσι δὲ ἄλλῃ πῃ τέκμαρ ἴσχεται. Videtur enim significare illius morbi in plerisque variare signa. Quidam tamen de fine intelligunt, ut sit, Alias aliter quadam in parte finis habet, ut quemadmodum uteri præfocationem in caput vergere scribit, ita et plerisque in aliam quandam partem desinere. »] Exp. et τέρας, Prodigiosum signum, Prodigium, Ostentum.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, Conjectura, στοχασμὸς, schol. Thuc. 2, p. 77 [c. 87] : Εἴ τις ἄρα δι' αὐτὴν ὑμῶν φοβεῖται τὴν μέλλησιν, οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι. Ex Galeno affertur pro Cognitio quæ fit per τεκμήριον. [Τέκμαρσις vox est Hippocr. usurpata initio lib. De rat. vict. in morb. ac., quæ Conjecturalem cognitionem et eam quæ per signa finita et necessaria fit conjecturam significat, qualis est syllogistica, et a philosophis celebratur ac medicis usurpatur. Ea γνῶσιν, διάγνωσιν, πρόγνωσιν et θεραπείαν continet. Eoque nomine tota fere medendi artis complexio, quæ conjectura artificiali nititur, comprehenditur, ut satis hæc Hippocr. verba indicant p. 383, 36 : Ὁκόταν δὲ ἐς τέκμαρσιν λέγηται ὡς χρὴ ἕκαστα ἰητρεύειν. Rursus ibid., Καὶ ἐπίκαιρα ἔνια ἐόντα ἐς τέκμαρσιν. Ubi τέκμαρσις dicitur Galeno ἡ διὰ τεκμηρίου γνῶσις, Cognitio quæ fit per propriam cujusque rei notam, vel per necessaria et perpetua signa, quæ syllogistica appellantur. Τέκμαρσις σημείωσις exponit Erot. apud Hippocr., Per signa cognitio aut significatio, his nimirum subindicatis locis, ut τέκμαρσιν et σημείωσιν apud Erot. leg. putem. Foes.] Exp. vero et Interpretatio. [Dionys. A. R. 1, 78 init. : Γυναικεία τ. τὸ ἀφανὲς τοῖς ἄλλοις ἀνευροῦσα· 7, 71 med. : Ἐξ ἐκείνου ποιήσομαι τοῦ χρόνου τὴν τέκμαρσιν. Dio Cass. 45, 3 : Τοῦτο οὐχ ὅπως τέκμαρσίν τινα, ὡς καὶ ἀγαθόν τι προσημαῖνον ἔφερεν, ἀλλὰ καὶ ἠνίασε τοὺς παρόντας, Præsagium. 47, 46 : Ἀφ' οὗπερ καὶ τὰ μάλιστα τέκμαρσιν τὸ ὄναρ ἔσχεν, Comprobatum est, ut sit fere i. q. τεκμηρίωσιν. Anon. (Eunap.) ap. Suid. in Πατρίκιος ab Hemst. cit. Grammat. Bekk. An. p. 438, 2.]

[Τεκμαρτέον, Conjectandum, Colligendum. Hippocr. p. 746, A : Φύσις δὲ ἐν μὲν ἔργοις τοῦ ἔργου τῇ πρήξει ὃ βούλεται τεκμαρτέον, Natura ex operis actione quonam spectet conjectandum. Aret. p. 76, 28 : Καὶ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος τοῖσιδε τεκμαρτέον· 18, 20 : Τεκμαρτέα τὰ μεγέθεα. Et p. 73, 12, κατάκλισις πρὸς τὸ νόσημα τεκμαρτέη, Accommodanda.]

[Τεκμαρτικός, ή, όν, Conjiciens. Pollux 9, 152 : Ὁ τ. δυσχερές, στοχαζόμενος δὲ καὶ στοχαστικός.]

[Τεκμαρτὸς, ὁ, Conjiciendus, Animadvertendus. Cratinus Hephæstionis p. 18, 4 : Οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.]

[Τεκμηριάζω, Declaro, Ostendo, Prodo. Nicetas Chon. Ann. p. 214, B : Μιστύλλων αὐτοχειρὶ κρέας ἐλάφειον ἢ κάπρου μονάζοντος, καὶ ὀπτῶν περιφραδέως πυρὶ, καὶ τοιαῦθ' ἕτερα, ὁπόσα τεκμηριάζειν ἔχουσι βίοτον ἀνδρὸς πεποιθότος ἐπὶ τόξῳ κτλ. 287, D : Συνεστῶτα δὲ γύναια γραϊκά τινα ... ὑφηγοῦντο τοῖς παραβάλλουσι τὰ ὑπὸ τοῦ Βασιλακίου τελούμενα, ὅ,τι τῶν γενησομένων τεκμηριάζουσι. L. Dind.]

Τεκμήριον, τὸ, Id quo conjicimus, conjectura nostra nititur, Signum, Nota, Indicium, Argumentum. [Conjectura, Exemplum, Argumentatio, add. Gl.] Peculiariter tamen de Certo et indubitato signo dicitur ap. Rhetores : qualis est, quam Cic. Propriam rei notam appellat. Aristot. Rhet. 1, [2 med.] : Τούτων δὲ (τῶν σημείων) τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, ἀνώνυμόν ἐστι κατὰ τὴν διαφοράν. Ubi nota eum τεκμήριον definire σημεῖον ἀναγκαῖον : pro quo ibid. A dicit σημεῖον ἄλυτον : et ex hoc signorum genere fieri syllogismum ait, addens, Ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οἴωνται λῦσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον, ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον· quoniam sc. τέκμαρ (unde derivatum τεκμήριον), et πέρας antiqua lingua usurpabat pro eodem. [Τεκμήριον Thucydidem permutare cum μαρτύριον, σημεῖον, παράδειγμα animadvertit Dionys. Art. rhet. 11, 9, p. 412, 5. Conf. de discrimine inter τ. et σημεῖον Gregor. Cor. Walz. Rhett. vol. 7, p. 1142, 19–28.] Itidem Quintil. 5, 9 : Signorum alia necessaria sunt, quæ Græci vocant τεκμήρια : alia non necessaria, quæ σημεῖα. Priora illa sunt, quæ aliter habere se non possunt. Alia sunt signa non necessaria, quæ εἰκότα Græci vocant : quæ etsi ad tollendam dubitationem sola non sufficiunt, tamen adjuncta ceteris plurimum valent. Ubi etiam annotat, τεκμήρια vix ad præcepta artis videri pertinere : quoniam ubi signum est insolubile, ibi ne lis quidem est. Id autem accidere quum quid aut necesse est fieri factumve esse, aut certe omnino non potest B fieri vel factum esse : quo in causis posito, lis non est nisi facti. Hoc autem genus per omnia tempora perpendi solere, pluribus ibidem exemplis docet. Ubi etiam Signum et Argumentum non idem esse ostendit : quoniam signa, sive indubitata sint, non sunt argumenta (quia ubi illa sunt, quæstio non est, argumento autem nisi in re controversa locus esse non potest); sive dubia, non sunt argumenta, sed ipsa argumentis egent. Signum vero, inquit, vocant σημεῖον : quanquam id quidam Indicium, quidam Vestigium nominarunt, per quod alia res intelligitur, ut per sanguinem cædes : idque ut per se non sufficit, ita ceteris adjunctum, testimonii loco ducitur. [« V. Σημεῖον. Auctor Rhet. ad Alex. p. 247 Ald. τεκμήρια, quæ inter πίστεις numerat, hoc modo definit : Ὅσα ἂν ἐναντίως ᾖ πεπραγμένα τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ ὅσα ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ ἐναντιοῦται. Conf. schol. anonym. ad Hermog. Περὶ εὑρ. 3, p. 366. Etiam τὰ τεκμηριώδη et τὰ ἀληθῆ ut synonyma jungi solent, v. e. Eustathio ad Hom. Od. T, p. 1864. Vide Suid. in Ἀπόδειξις et C Τεκμήριον. Hesych. : Τεκμήριον, σημεῖον ἀληθές. Cic. De invent. 1, 29, Argumentationem necessariam appellat. » Ernest. Lex. rhet. « Apud Græcos σημεῖα Signa sunt naturalia; τεκμήρια vero Signa, s. Indicia, quæ ratiocinando colliguntur. Antiphon ista duo distinxit ap. Ammon. v. Σημεῖον : Andocides in Orat. deperdita ap. Clem. Alex. 6, p. 747 : Χρὴ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. Eur. Phœnice : Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται. Thucydideum ἐκ τεκμηρίων σκοπεῖν, Herodoto est τοῖς ἐμφανέσι τεκμαίρεσθαι. » Valck. Scholl. in N. T. 1, p. 194.] Sed et apud Medicos τεκμήριον dicitur Id quod perpetuo unum aliquid significat : quod non est aliud quam argumentum ab indicatione sumptum, sive ipsa Indicatio : et argumentum necessarium : qua re differt ἀπὸ τοῦ σημείου, quod non est perpetuum neque necessarium, ut quod non desumatur a propria cujusque rei indicatione, quam natura suggerit, sed ab observatione empirica, quam τήρησιν appellant; est enim σημεῖον proprium τῆς ἐμπειρικῆς, sicut τὸ τεκμήριον D τῆς ἀκολουθίας [τῆς] λογικῆς, quod non est aliud quam Indicatio. Hæc de peculiari τοῦ τεκμηρίου signif. ap. Medicos, et Rhetores : apud quos sunt qui etiam interpr. Argumentum nervosum. Alioqui in communi usu simpliciter accipitur pro Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Documentum, Testimonium. [Æsch. Prom. 826 : Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου, ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω, τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν· Cho. 205 : Καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον, ποδῶν ὅμοιοι· Eum. 447 : Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι λέξω μέγα· 662 : Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου· Ag. 332 : Τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον· 352 : Ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια· Suppl. 54 : Τά τε νῦν ἐπιδείξω πιστὰ τεκμήρια· 271 : Ἔχουσ' ἂν ἤδη τἀπ' ἐμοῦ τεκμήρια γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω· Ag. 1366 : Ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος; Soph. El. 774, πιστά· 1109, ἐμφανῆ· OEd. Col. 1510 : Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Eur. Rhes.

94 : Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ἀσφαλὲς τεκμήριον; Hipp. 925 : Χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον σαφές τι κεῖσθαι· Med. 517 : Τί δὴ χρυσοῦ μὲν ... τεκμήρι' ὤπασας σαφῆ; Iph. T. 808 : Ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον; Ion. 237 : Τρόπων τεκμήριον τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδε· et 329. Ibid. 349 : Ποίῳ χρωμένη τεκμηρίῳ; eademque formula Aristoph. Eq. 33, 1209. Ib. 1222 : Καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ· Av. 482 : Πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων. Herodot. 2, 13 : Ἔλεγον δὲ καὶ τόδε μοι μέγα τ. περὶ τῆς χώρης οἱ ἱρέες ὡς κτλ. 43 init. : Πολλά μοι καὶ ἄλλα τεκμήριά ἐστι τοῦτο οὕτω ἔχειν· 58 : Τεκμήριον δέ μοι τούτου τόδε· et seq. ὡς, 104. Et 3, 38, ubi τεκμηρίοισι σταθμώσασθαι· et seq. ὅτι 7, 238, ubi δῆλα, ut 9, 100. De signis in morbis Hippocr. p. 15, 2; 46, 45. « Quid vero τ. et σημεῖον differant docet Galen. Comm. 3 in Progn. p. 165, Hipp. p. 46, 45. Et τ. veteribus dictum συλλογιστικὸν σημεῖον scribit idem Comm. 3 in l. De rat. vict. in morb. ac. p. 38, 3, Hipp. p. 83, 36. » Foes. Thuc. 1, 1 fin. : Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι· 20 : Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι· 21 : Ἐκ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων τοιαῦτα ἄν τις νομίζων οὐχ ἁμαρτάνοι· 34 : Καὶ ὑμῖν ἔστω τι τεκμήριον ἃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ξυγγενεῖς δρῶσιν· 73 fin. : Τεκμήριον δὲ μέγιστον αὐτὸς ἐποίησε· νικηθεὶς γὰρ ... ἀνεχώρησεν· 132 : Ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλεῦσαί τι νεώτερον· 6, 28 : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Xenoph. Ages. 4, 3 : Τοῦτο καὶ μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας· OEc. 4, 19 : Μέγα τ. ἀρετῆς. Cum præp. Ag. 4, 1 : Περὶ τῆς εἰς χρήματα δικαιοσύνης ποῖα ἄν τις μείζω τ. ἔχοι; ut Plat. Theæt. p. 185, A, Hipp. maj. p. 283, B. Et alibi cum vocc. σαφής, οὐκ ἀφανής, φανερός, καλός, ἱκανός, καθαρός apud ipsos et alios.] Isocr. [Ad Demon. init.] : Ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλίας, σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας. Plato Apol. Socr. [p. 20, D] : Μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. [Cum eodem verbo et Plato alibi sæpe et Xenoph. Ag. 6, 1, OEc. 4, 18; 11, 20, et de equo Eq. 1, 1; 3, 11. Plato Prot. p. 323, A : Τὸ δὲ αὖ λαβὲ τεκμήριον· Reip. 3, p. 405, A : Τῆς κακῆς παιδείας ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τ. ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν; Et Theæt. p. 158, B, ἀποδεῖξαι· Hipp. maj. p. 283, B, ἀποφαίνειν· min. p. 369, C : Ἐπὶ πολλῶν τ. ἀποδείξω σοι· Prot. p. 359, B : Γνώσεσθαι δέ μ' ἔφη τεκμηρίῳ τῷδε.] Itidemque Aristot. H. A. 9, [1] : Ὦ τινὲς τεκμηρίῳ χρῶνται ὡς τῶν μὲν, ἀῤῥένων ὄντων, τῶν δὲ, θηλειῶν, Quibus signis conjiciunt quosdam masculini esse sexus, quosdam feminini. [Cum eodem verbo Xen. Comm. 1, 1, 2; 2, 49; 4, 7, 4. Plato Gorg. p. 487, B. Lysias p. 111, 13 : Τοῖς μεγάλοις χρῆσθαι τεκμηρίοις περὶ τῶν μεγάλων· Andocid. p. 23, 39 : Χρὴ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. Isocr. p. 103, D : Χρῶμαι δὲ τεκμηρίοις ἐξ ὧν διαπεπραγμένοι τυγχάνουσιν. Τεκμηρίοις contrarii μάρτυρες ap. Isæum p. 47, 32; 75, 30, ut μαρτυρίαι 69, 18; Isocr. p. 400, D.] Aliquando reperitur in fine alicujus sententiæ τεκμήριον, omisso verbo substantivo ἐστὶ, s. ἔστω, aut εἴη ἄν, Argumento et documento sit : velut ap. Xenoph. Eq. p. 554 [c. 10, 14] : Ὡς δὲ καὶ τῷ ταχὺ θεῖν ἵππος ἥδεται, τεκμήριον· ἐκφυγὼν γὰρ οὐδεὶς βάδην πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ, Hoc sit documento et argumento, quod nullus quum effugerit, pedetentim incedit, sed currit. Sic et in principio sententiæ postquam aliquid affirmavimus, aut negavimus, dicimus τεκμήριον δὲ pro τεκμήριον δὲ τούτου εἴη ἄν, aut ἔστω, Argumento autem sit, Ejus rei documentum et indicium hoc sit : quomodo reperitur et σημεῖον δὲ, ut suis locis docui. [Philemon ap. Stob. Fl. 102, 4, 3 : Τεκμήριον δέ· τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ ὑπὲρ ἐγκρατείας ... λαλοῦντας· ubi perperam Schæfer. ad Gnom. p. 271, τοὺς γὰρ ἰατρούς, quam part. sæpe post talia omitti animadvertit Wolf. ad Reiz. De incl. p. 98, ut ap. Thucyd. continuo cit., Plat. Leg. 7, p. 821, E : Τεκμήριον δέ· ἐγὼ τούτων οὔτε νέος οὔτε πάλαι ἀκηκοὼς ... ἂν δηλῶσαι δυναίμην· Liban. vol. 3, p. 318, 17, a Meinekio cit. : Τεκμήριον δέ· ἐδέξαντο παρ' ἡμῶν ἄρχοντας. Xen. Cyn. 5, 31 : T. δὲ ὡς ἐλαφρόν ἐστιν· ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ. Addit vero Thuc. 2, 39 : Τεκμήριον

A δέ· οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι κτλ. Plato Conv. p. 178, B; Xenoph. Eq. 5, 8. (Quod in δὲ depravatum Conv. 4, 17.) Thuc. 2, p. 64 [c. 50] : Τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο ἔτι, Signum autem et indicium unde id conjicere licet, h. e. quod aves illæ manifesto desinebant esse, nec amplius cernebantur. Ubi etiam nota ἔλλειψιν conjunctionis ὅτι [immo interp. τεκμήριον δέ· ut modo dictum] : quam non itidem omisit Xenoph. quum Eq. [10, 14] dixit, Τεκμήριον δὲ ὅτι τούτοις ἥδεται· ὅταν γὰρ κτλ. [H. Gr. 5, 2, 15 etc.] Rursum Thuc. 3, p. 105 [c. 66] : Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμίως ἐπράσσομεν· οὐ γὰρ ἠδικήσαμεν οὐδένα. Sic et alibi apud alios. [Cum ead. part. Xenoph. Comm. 1, 1, 2, Cyn. 5, 31. Plato Leg. 10, p. 886, D. Cum genit. Xenoph. Anab. 1, 9, 29 : Τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου δούλου ὄντος οὐδεὶς ἀπῄει πρὸς βασιλέα. Et sæpe Plato aliique quivis. Rarius cum dat., ut Menex. p. 237, D : Μέγα δὲ τ. τούτῳ τῷ λόγῳ ὅτι κτλ. Conv. p. 195, A : Μέγα τ. τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται.] Dicitur item aliquis τε-
B κμήριον ποιεῖσθαί τι, pro τεκμηρίῳ χρῆσθαί τινι, Aliquo veluti signo et conjectura niti, ap. Plat. [Epist. 2, p. 311, C.] Nec non et τεκμήριον προσφέρειν : ut Plut. in Lycurgo [c. 1] : Τεκμήριον προσφέρειν τὸν Ὀλυμπίασι δίσκον, ἐν ᾧ τοὔνομα τοῦ Λυκούργου διασώζεται καταγεγραμμένον. [Diodor. 1, 10 med. : Τῆς ἐξ ἀρχῆς παρ' αὐτοῖς ζωογονίας τεκμήριον πειρῶνται φέρειν τὸ κτλ. 65 : Τῆς ἐπιεικείας αὐτοῦ λάβοι τις ἂν τεκμήριον τὸ τῶν νομίμων προστίμων ἆραι τὸ μέγιστον. Lucian. Merc. cond. c. 15 : Τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον.]

Τεκμηριόω, Nitens conjecturis et τεκμηρίοις pronuntio. Thuc. 3, p. 117 [c. 104] : Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν ὅτι ἦν τὸ πάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ, schol. διὰ τεκμηρίου ἐδήλωσε. Sic 1, [3] : Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν Ἕλληνας. [Vertendum esse Probat, Auctor est, Auctoritate sua confirmat, ut Hesych. Ἐτεκμηρίωσεν in-
C terpr. ἐβεβαίωσεν, animadvertit Morus ad Longin. 28, 2 : Ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἐπιταφίου.] Sic Arrian. Exp. 6, p. 231 [c. 28, 3; et 7, 13, 6] et Theodor. H. E. 2, p. 31, 41, teste Bud., qui τεκμηριοῦν interpr. Indicare, Indicio significare : quod Aratus τεκμαίρειν dicit. [Ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. Fundus formulæ est Thuc. 1, 9 : Ὡς Ὅμηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱ. τ., unde sumsit Ælian. V. H. 2, 41, et alibi sexcenties : et diligens Thucydidis imitator Dionys. H. in Demosth. p. 199 (c. 52, p. 1115, 4). Conf. Bibl. Crit. 1, 3, p. 49. Bast. Et Schweigh. ad Appian. Pun. 8, c. 106. Dionys. A. R. 1, 89 fin. : Ἀποχρῶσι δὲ τὸν λόγον τόνδε ὡς ἀληθῆ εἶναι Ἀχαιῶν οἱ περὶ τὸν Πόντον ᾠκημένοι τεκμηριῶσαι· 7, 72, p. 1485, 16 : Ὡς Ὅμηρος τεκμηριοῖ. Porphyr. De abst. 4, 21 init. : Τεκμηριοῖ τὸ τῆς ἀνάγκης τὸ μηδὲ τῷ πυρὶ χρῆσθαι δύνασθαι. Aristid. vol. 1, p. 351 : Τὸ περὶ Λάρισαν πεδίον θάλατταν εἶναι τὸ παλαιὸν πολλὰ τεκμηριοῖ. Athanas. in Montefalc. Coll. nov. vol. 2, p. 21, B : Ἀπόχρη δὲ τὸ κατὰ τῶν πρεσβείων μόνον τεκμηριῶσαι τὸν ἄνδρα
D ὁποῖος. Arrian. ap. Jo. Damasc. post Stob. Fl. vol. 4, p. 9, sive Ecl. vol. 2, p. 694, 23 : Ὅτι πρὶν παντελῶς ἐς ὕδωρ ξυστῆναι τὴν νεφέλην φθάνει παγὲν ἐς χιόνα καὶ ἡ χροὰ τῆς χιόνος τεκμηριῶσα (l. —σαι) παρέχει. Theodoret. vol. 3, p. 1207 : Τὸ μὲν οὖν φιλόπονον τοῦ ἀνδρὸς ἱκανὰ καὶ ταῦτα τεκμηριῶσαι. Et sæpissime Dio Cass., etiam pass. 75, 13 : Πηγή ἐστιν αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ τοῖς κροκοδείλοις τεκμηριοῦται. || I. q. τεκμαίρομαι, Colligo, Intelligo. Phot. Bibl. cod. 51, p. 12, 4 : Ὡς ἔστιν ἐκ τοῦδε αὐτοῦ τεκμηριῶσαι τοῦ συγγράμματος· 80, p. 60, 33 : Τεκμηριοῖ δὲ νῆσον αὐτὴν γεγονέναι ἔκ τε τοῦ ὄστρακα θαλάσσια καὶ ὄστρεα εὑρίσκεσθαι. Suidas quod ponit : Τεκμηριῶ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ad eandem refertur signif., sed nisi falsum, est certe perrarum. || Medio i. q. τεκμαίρομαι, Conjicio, Colligo, Animadverto. Heraclit. Alleg. Hom. p. 414, 22 : Ἀπόχρη δ' ὀλίγαις εἰκόσι τὴν ὅλην τοῦ πράγματος τεκμηριώσασθαι φύσιν. Philo vol. 2, p. 505, 28 : Τεκμηριώσαιτο δ' ἄν τις ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν τὸ γινόμενον· De colend. parent. c. 10, p. 18, 3 Mai. : Τεκμηριώσαιτο δ' ἄν τις τὴν πρὸς γονεῖς

εὐσέβειαν οὐ μόνον ἐκ τῶν εἰρημένων κτλ. Apollon. De pron. p. 111, B : Τεκμηριοῦνται ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ. Cinnamus Hist. 2, p. 30, A : Τὸ πρᾶγμα τεκμηριωσάμενος. ‖ Significo, Declaro. Procul. Instit. theolog. c. 176, p. 264, 6 : Τὸ δὲ αὖ ἡνωμένον τῶν εἰδῶν ἡ τοῦ περιέχοντος ἀμερὴς ὑπόστασις τεκμηριοῦται καὶ ἡ ἑνοειδὴς οὐσία, quod etiam τεκμηριοῖ, nisi ita sit scribendum, dici potuisse animadvertit Creuzer. L. Dind.]

Τεκμηριώδης, ὁ, ἡ, Constans ex iis quæ vocantur τεκμήρια. Aristot. Rhet. 2, fin. : Τὰ δὲ τεκμήρια καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, κατὰ μὲν τὸ ἀσυλλόγιστον οὐκ ἔσται λῦσαι. Ubi τεκμηριῶδες ἐνθύμημα appellat Enthymema confectum ex signis necessariis : veluti est illud, Lac habet, ergo peperit. De quibus consule Quintil. 5, 9. [Damascius De princ. p. 324, 9 : Τὸν τ. τρόπον. Eustath. Od. p. 1405, 58 : Ἐξ οὗ καὶ σύμβολα οὐ μόνον τὰ τεκμηριώδη ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὰ μαντικά. ‖ Adv. App. Stob. Fl. vol. 4, p. 73 sive Ecl. vol. 2, p. 767, 23 : Οἱ Στωικοὶ τὸν σοφὸν αἰσθήσει καταληπτὸν ἀπὸ τοῦ εἴδους τεκμηριωδῶς. L. Dind.]

[Τεκμηρίωμα, τὸ, apud Galenum vol. 4, p. 396 : Ὅτι δ' εἰς μακρὸν μῆκος ἐκπεσεῖται λόγων ἡ παροῦσα διέξοδος ἐλαχίστῳ μάλιστα τῷδ' ἄν τις τεκμηριώματι μάθοι, scribendum τεκμηρίῳ. L. Dind.]

[Τεκμηρίωσις, εως, ἡ, Testimonium, Documentum. Arrian. Exp. 4, 7, 8 : Εἴπερ τι ἄλλο, καὶ τὰ Ἀλεξάνδρου μεγάλα πράγματα ἐς τεκμηρίωσιν τίθεμαι· 5, 4, 5 : Κτησίας, εἰ δή τῳ ἱκανὸς καὶ Κτησίας ἐς τεκμηρίωσιν.]

[Τέκμησσα, ἡ, Tecmessa, Teleutantis Phrygis f. Soph. Aj. 331 etc. Amazon ap. Diodor. 4, 16.]

[Τέκμων, πόλις Θεσπρωτῶν. Ὁ πολίτης Τεκμώνιος, Steph. Byz.]

Τέκμωρ, ωρος [quod ponit Chœrob. Can. p. 382, 27, sed nemo dixisse reperitur], τὸ, ead. signif. reperitur qua τέκμαρ, i. e. pro Fine et exitu. Hom. [Il. Π, 472 : Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ·] Od. Δ, 466 : Ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι, Nec finem ullum hujus mei erroris invenire possum. Il. I, 47 [coll. H, 30] : Μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν, Donec finem Ilii inveniamus, Ilium se tandem dedat, etiam Donec Ilii fata videamus. Nam et alibi idem poeta dicitur τέκμωρ accepisse pro eo, quod passim vocat τέλος θανάτοιο, μόρον, θάνατον. Eustath. vero aliter accipit; exponens enim hunc versum 418 [et 685] ejusdem libri, Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς, annotat, poetam, quod supra dixerat, οὐκέτι Τροίαν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν, hoc loco παραφράζειν, et τέκμωρ vocare τὸ ἐν Ἀχαιοῖς σκοπιμώτατον τέλος, Finem quem præcipue spectabant Græci, veluti scopum suum. Et sic τέκμωρ dicetur etiam Finis alicujus actionis, i. e. Finis ad quem actio aliqua velut in scopum dirigitur. Ubi etiam nota Δήετε, quod exp. εὑρήσετε (recte, ut patet ex ante citato loco), et dicit inde derivari Δηῶ, de qua in Fabulis. Rursum pro τέλος accipit Idem Il. A, 526 : Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exponens enim eum locum, Τὸ δὲ κατανεῦσαι, inquit, τῇ κεφαλῇ τὸν Δία, μέγιστον ἦν τέκμωρ ἤτοι τέλος πράξεων· ut innuat poeta, si quid annuat Jupiter, fore ut finem suum consequatur, et ad exitum perducatur; et tunc ejus βουλὴ dicitur τελεῖσθαι, Finem et exitum consequi ejus quod volebat. [Schol. ad hunc l. : Τέκμωρ, τὸ ἀποτέλεσμα, τέκμαρ τὸ τεκμήριον, τὸ σημεῖον. Il. N, 20 : Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ. Apoll. Rh. 3, 493 : Ἕκαστα γὰρ οὔ νύ τι τέκμωρ οὔτ' ἐμοὶ οὔτε κεν ὕμμι διατρομένοισι πέλοιτο· 4, 1335 : Εἴ νύ τι τέκμωρ δήοιμεν κομιδῆς. Manetho 2, 174 : Πρῆξιν παντοίην τε καὶ ἔργα τελοῦντας ἀμόχθως, οἷσί τ' ἐφορμήσωσιν ἀεὶ τέκμωρ ἐπάγοντας· 457 : Πρὸς δ' ἔτι καὶ ζωῆς τέκμωρ λυγρὸν ἐξανύοντας· 6, 3 : Καὶ νῦν ἱμερόεν τέκμωρ θείητ' ἐπὶ μολπῇ.] ‖ Ab Hesych. exp. τέλος φανερόν, μαρτύριον, σημεῖον. Quas signiff. τέκμαρ etiam habere, paulo ante docui. [Significatione Signi Hom. H. Lun. 13 : Τέκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται· et in libris nonnullis Apoll. Rh. 3, 1002 : Μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμωρ ἀστερόεις στέφανος, ubi alii τέκμαρ. Qua de signif. etsi Eustath. Il. p. 665, 49 : Τὸ μέντοι τεκμαίρεσθαι, ἀντὶ τοῦ σημειοῦ-

A σθαι, ἀφ' οὗ καὶ τέκμαρ τὸ σημεῖον οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν, non dicit quod perhibet Buttm. Lexil. vol. 1, p. 126, peculiarem esse recentioribus Homero, nihilominus forma τέκμωρ pro τέκμαρ neque apud Apollonium admittenda est loco in Τέκμαρ posito et suspecta etiam in l. Hymni in Lunam, tanquam hic quoque illata pro τέκμαρ, quo nunquam quidem Homerus, sed jam Hesiodus vel Musæus est usus. Ceterum recte animadvertit Buttm., etiam signif. Termini vel ut in l. postremo Il. A, 526 vertit Pignoris non differre ab signif. Signi, neque tamen erat quod hanc potius quam illam diceret primitivam, quæ etiam in verbo Τεκμαίρομαι antiquior et sola est Homerica. Conf. de hoc voc. etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 20. L. Dind.]

[Τεκνάδελφος, ὁ, Filius fratris, Ex fratre nepos, in Apophthegm. Patrum, in Arsenio n. 34. Ducang.]

[Τεκναρχέω, Liberorum dominus sum. Constitt. Apost. 2, 57. Kall.]

[Τεκνίδιον, τὸ, i. q. sequens. Aristoph. Lys. 889 :
B Ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός. ΤΙ]

Τεκνίον, τὸ, Filiolus, Filiola : ut in Epistolis Pauli et Joannis aliquoties, τεκνία μου, Filioli mei et filiolæ meæ : qua compellatione exprimunt pium suum amorem erga eos ad quos scribunt : ut et ipse Christus Jo. 13, [33] : Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμί. Idem Jo. 1 Ep. 4, [4] : Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία. [Lucian. Anth. Pal. 11, 402, 4 : Οἷα φάγοιεν ἐμῶν ἀντιδίκων τεκνία· Lucillius ib. 11, 135, 1; 259, 6; 388, 5; Nicarch. ib. 170, 4. Theodor. Stud. p. 69, C; 601, C. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 363 fin. L. D.]

Τεκνογονέω, Liberos gigno, procreo, Prolem genero, Epigr. [Philippus Thess. Anth. Pal. 9, 22, 4 : Πέμφθη δ' εἰς ἀγέλην τεκνογονεῖν ἄρετος (δάμαλις). Tim. 1, 5, 14. Improprie cum accus. Nilus Epist. 2, 241, p. 244 : Πρὸς τὸ τεκνογονεῖν ἀρετὰς μεταρρυθμίζειν πάντας τοὺς πιστεύοντας. L. Dind.]

Τεκνογονία, ἡ, Procreatio liberorum. [Creatio filiorum, Gl. Aristot. H. A. 7, 1 fin. Tim. 1, 2, 15. Amphiloch. Orat. in Domini occurs. p. 32, C. L. Dind.
C Τεκνογόνεια male ap. Athanas. vol. 1, p. 4, Method. p. 376, a Kallio citt.]

[Τεκνογόνος, ὁ, ἡ, Liberos pariens. Æsch. Sept. 929 : Πρὸ πασῶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.]

[Τεκνοδαίτης, ὁ, Liberorum vorator. Orac. ap. Pausan. 8, 42, 6.]

[Τεκνόεις, εσσα, ον. V. Τεκνόω.]

[Τεκνοθυσία, ἡ, Liberorum sacrificatio. Athanas. vol. 2, p. 24, C.]

[Τεκνοκτονέω, Liberos interficio. Clem. Alex. Strom. p. 930. Kall. Heliod. 10, 12 fin. Charito p. 35. Wakef.]

Τεκνοκτονία, ἡ, Liberorum cædes s. occisio, Parricidium. [Gnaticidium, Gl. « Charito p. 37, 11. Joseph. B. J. 1, 27, 3. Plut. Mor. p. 18, A; 998, E. » Wakef. Longin. De subl. 40, 3.]

Τεκνοκτόνος, ὁ, ἡ, Liberorum interfector, interfectrix : ut Medea, quæ etiam παιδοκτόνος. [Eur. Herc. F. 1155 : Τεκνοκτόνον μύσος. Philo vol. 2, p. 82, 19.]

[Τεκνοκυΐσκω, Epiphan. vol. 1, p. 1048, A, de Mose
D dicit quod μετὰ τὸ προφητεῦσαι non amplius τεκνοκυΐσκει. Suicer. fil. Suppl. Thes. p. 1647. Scribendum τέκνα κυΐσκει. L. Dind.]

Τεκνολέτειρα, ἡ, Quæ liberos suos perdidit, liberis suis exitium s. mortem attulit, ut supra τεκνοκτόνος. Simpliciter etiam exp. Quæ liberos suos amisit. [Pullis orbata, Soph. El. 107, ἀηδών.]

Τέκνον, τὸ, i. q. τέκος, [Gnatum, Gnatus, Natum, Natus, Gl.] Partus, Fœtus, Proles, Soboles : itidemque tam de brutorum pullis ac catulis, quam de hominum liberis [Nati, add. Gl.] dicitur, iisque tam parvulis quam adultis. Hom. Il. B, [136] : Ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα· et [590] : Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Hesiod. Op. [233] : Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Cui similem locum [Æschinis] habes in Τέρας. [Soph. Œd. T. 1250 : Τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. Herodot. 1, 176 : Τάς τε γυναῖκας καὶ τὰ τ. 6, 19 : Γυναῖκες καὶ τέκνα· 9, 5 : Κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τ. Sed 1, 164 : Τέκνα καὶ γυναῖκας· 2, 30; 5, 14; 7, 52; 8,

36, 60. Et 1, 166, τὰ τ. καὶ τὰς vel τὴν γ. 3, 45; 4, 121; 7, 107; 8, 106. Xenoph. Comm. 2, 2, 4 : Ἐξ ὁποίων ἂν γυναικῶν βέλτιστα ἡμῖν τέκνα γένοιτο· Cyrop. 7, 4, 5 : Διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων.] Et Dem. Ad Epist. Philippi, Καταλιπόντες οἴκοι τέκνα, γονεῖς, γυναῖκας. Et ap. Plutarch. Apophth. quidam οὐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ τέκνον ἔθρεψε. Itidemque Hom. Od. Ξ, [223] : Οἰκωφελίη τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Idem sæpe in vocandi casu τέκνον dicit. Il. A, [362] : Τέκνον, τί κλαίεις; T, [8] : Τέκνον ἐμόν. Nec non et φίλε τέκνον pro φίλε παῖ, rei non nominis habita ratione, Od. B, [363] : Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο· et [O, 508] : Πῆ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; Quonam ibo, care fili? [Callim. Lav. Min. 87 : Τέκνον ἄλαστε· Cer. 48 : Τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι.] Od. Γ, 417 : Τέκνα φίλα· Il. Ω, [253] : Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα. [Iisdem modis ceteri poetæ, velut tragici, comici, et alii quivis. Addito dat. μοι, de quo dixi in Ἐγώ, vol. 3, p. 151, C, Eur. Alc. 312 : Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς χορευθήσει καλῶς; Ion. 1399 : Οὔ 'ξέθηκ' ἐγώ ποτε σέ γ', ὦ τέκνον μοι· fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 3, 18, 31. Sequente ὦ παῖ Soph. Trach. 61, Phil. 260, Eur. Hec. 172. Improprie, ut τέκος, Hom. Od. O, 125, Helena ad Telemachum : Τέκνον φίλε· 509, Theoclymenus ad eundem : Φίλε τέκνον· et alibi nutrices senioresque ad juniores. Æsch. Sept. 686 : Τί μέμονας, τέκνον; Cho. 265 : Σιγᾶτ', ὦ τέκνα· 324, et alibi. Eurip. Phœn. 1145 : Ὦ τέκνα Δαναῶν, de Danais, ut sæpe dicitur παῖς. Item, ut τεκνίον, in S. S., de qua Schleusn. Lex. N. T. : « Matth. 9, 2 : Θάρσει, τέκνον· Marc. 2, 5 : Τέκνον, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ut ib. 10, 23, Christus ad discipulos. Tim. 1, 1, 18; 2, 2, 1. Jos. 7, 19. Achill. Tat. 8, p. 469 : Λέγε, τέκνον Κλειτοφῶν. Dionys. A. R. 11, p. 695 : Ἄππιε τέκνον. Callim. Cer. 46 sq. »] De animantium etiam brutorum prole dicitur, tam in prosa quam apud poetas. Il. M, [170] de vespis : Ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων· cui similem locum habes in Τέκος ex Eodem de iisdem. Et B, [311] : Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα. [A, 113, ἐλάφοιο· T, 400, Ποδάργης, equæ. Od. Π, 217, αἰγυπιοί, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο. Æsch. Sept. 291; Herodot. 2, 66; 3, 102, 108 sq., unde τέκνα γυναικῶν in orac. 7, 141. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 17, σύες σὺν τοῖς τέκνοις· Cyn. 5, 24, de leporibus. Aristot. H. A. 6, 18 fin. de porcellis.] Plutarch. S. N. V. [p. 562, B] : Ἄρκτων ἔτι νήπια καὶ λύκων τέκνα καὶ πιθήκων· quomodo Idem in Pericle [initio] : Κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας, Canum et simiarum catulos : ἔκγονα hæc ibid. vocat. Figurate autem ap. Athen. l. 3, [p. 85, F] : Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκνον. [Aristoph. Ran. 211 : Λιμναῖα κρηνῶν τέκνα· Vesp. 1518 : Ὦ μεγαλώνυμα τέκνα τοῦ θαλασσίοιο. Eur. fr. Cret. ap. schol. et Aristoph. Ran. 1356 : Ἀλλ', ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα. De gigantibus Ion. 218 : Γᾶς τέκνων.] Apud Eundem Νήρεια τέκνα, Nerei prolem, quidam appellat pisces [8, p. 343, B] : Μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων. Ac l. 13 apud Eundem [p. 608, D] Chæremon flores appellat λειμῶνος τέκνα et ἔαρος τέκνα· ibidem rosas nominans τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον. [Æsch. Pers. 618 : Ἄνθη τε πλεκτὰ παμφόρου γαίας τέκνα. Eur. El. 897 : Οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις. Orph. Hymn. 6, 3 : Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης. Plato Phil. p. 63, E : Τὰ γιγνόμενα ἡμῶν (νοῦ καὶ φρονήσεως) τέκνα ὡς τὸ πολὺ δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι (ἡδοναὶ) διαφθείρουσιν. || De usu improprio in S. S. Schleusn. Lex. N. T. : « Cum nominibus locorum Civis, Incola, ut apud Hebræos בֵּן, Matth. 23, 37 : Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου; Luc. 13, 34; 19, 44 : Ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί. Galat. 4, 25 : Ἱερουσαλὴμ μετὰ τῶν τ. αὐτῆς. Add. Joel. 2, 23, Zach. 9, 13. || Qui dignus est aliqua re, obnoxius, ad quem aliquid pertinet. Rom. 9, 8 : Τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας. Ephes. 2, 3 : Καὶ ἦμεν τέκνα ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί· Petr. 2, 2, 14 : Κατάρας τέκνα, Pœnis divinis digni. Alex. Jes. 57, 4 : Οὐχ ὑμεῖς ἐστε τέκνα ἀπωλείας. || Similis alicui. Jo. 8, 39 : Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ ἦτε, Si veri essetis Abraami posteri. Petr. 1, 3, 6 : Ἧς ἐγενήθητε τέκνα ἀγαθοποιοῦσαι. Jo. 1, 3, 10, τὰ τ. τοῦ διαβόλου. Apoc. 2, 13. || Præditus, instructus re aliqua. Petr. 1, 1, 14 : Ὡς τέκνα ὑπακοῆς. Eph. 5, 8, φωτός. || Cultor, Studiosus rei alicujus. Luc. 7, 35, Matth. 11, 19 : Ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς· ut φωτὸς paullo ante. Alex. Hos. 10, 9, ἀδικίας. || Discipulus. Cor. 1, 4, 14 : Ὡς τέκνα μου ἀγαπητά· 17. Timoth. 1, 1, 2 : Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει· 2, 1, 2; Tit. 1, 4; Philem. 10; Jo. 3, 4. || Τέκνα θεοῦ vel sine θεοῦ, Deo præ ceteris cari, Judæi, Veri Christiani. Marc. 7, 27, τέκνα Judæi, τὰ κυνάρια, Gentiles. Luc. 16, 25. Jo. 1, 12 : Τέκνα θεοῦ γενέσθαι· 11, 52, etc. Galat. 4, 28 : Ἡμεῖς κατὰ Ἰσαὰκ ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν. Ephes. 5, 1, ὡς τέκνα ἀγαπητά. » De Patribus τέκνα θεοῦ sæpe dicentibus Fideles omninoque eundem voc. τέκνον usum frequentantibus v. Suicer. || Genit. Τεκνόφι Simonides ap. Dionys. De comp. vv. p. 223, 13.]

Τεκνοποιέω, Liberos procreo, Prolem genero, Liberos gigno et suscipio, i. q. παιδοποιῶ. Xenoph. Apomnemon. 2, [2, 5] : Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει. [Diodor. 1, 73 fin. : Εὐπορουμένους αὐτοὺς ῥᾳδίως τεκνοποιήσειν. Diog. L. 10, 119, et ubi al. παιδοποιεῖ, Stob. Fl. 83, 20, quomodo in medio variant libri Photii Bibl. cod. 250, p. 444, 9. Tzetz. Hist. 6, 323 : Καὶ ἄλλους παῖδας τεκνοποιήσω κατὰ (videtur leg. μετὰ) σέ.] Ibid. pass. voce utitur in signif. activa : Σκοπούμενοι ἐξ οἵων ἂν γυναικῶν βέλτιστα ἡμῖν τέκνα γένοιτο, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. [Et 4, 4, 22 sq., Œc. 7, 19; 9, 5. Aristot. H. A. 7, 6 init., et de pelecanis 8, 12 ante med. Diodor. 4, 29 init. : Ἡρακλέους δ' ἔτι παιδὸς (immo δ' ἀντίπαιδος, ut ap. Apollod. 2, 4, 9, 5 dicitur ὀκτωκαιδεκαέτης) ὄντος τὴν ἡλικίαν καὶ ῥώμῃ σώματος ὑπερφυοῦς ὄντος, (Thestius pater Thespiadum) ἐφιλοτιμήθη τὰς θυγατέρας ἐκ τούτου τεκνοποιήσασθαι, ut ap. Apollod. ib. 10, 1, qui 1, 8, 2, 5 : Βουλόμενος ἐξ Ἀταλάντης τεκνοποιήσασθαι· 2, 6, 1, 2, item de viro. L. D.] In Fabulis Æsopicis de avibus etiam dicitur, Bud. [De signif. Adoptandi v. Τεκνοποιία.]

[Τεκνοποίησις, εως, ἡ, i. q. τεκνοποιία. Schol. Hom. Il. A, 243.]

[Τεκνοποιητικός, ή, όν, Liberis procreandis idoneus. Aristot. Polit. 1, 3, ἡ τεκνοποιητική, i. q. sequens, ubi leg. τεκνοποιική. V. Ὀψοποιικός. Ita χαλινοποιητικὴ pro —ποιικὴ illatum nonnullis Eth. Nic. 1, 1, p. 1094, 11; ἀνδριαντοποιητικὴ Metaphys. 4, 2, p. 1013, 6, ut nemo dubitare possit Aristotelem constanter usum esse formis —ποιικός, non —ποιητικός. L. Dind.]

Τεκνοποιία, ἡ, Liberorum procreatio, Prolis generatio. Aristot. Polit. [2, 8 med. : Ἀφεῖναι τὴν τ. ἀόριστον·] 7, [16 ante med.] : Ἔστι δ' ὁ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιίαν. Xen. Apomnem. 1, [4, 7] : Ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας. [Reip. Lac. 1, 3 sq.] Rursum ap. Aristot. Rhet. 2, [c. 22, 4] quidam dicit ὅτι οὐδὲν ἠλιθιώτερον τεκνοποιίας. [Nic. 8, 14, H. A. 9, 1 fin. Pollux 3, 13, 49. De bestiis Plut. Mor. p. 966, D. || Adoptio, Gl. « Τεκνοποίημα, in Gloss. Basilic. Theophanes a. 7 Mauricii, τεκνοποιηθεὶς ὁ βασιλεὺς Μαυρίκιος Χοσρόην τὸν βασιλέα Περσῶν. » Ducang. Jo. Malal. p. 401, 16 : Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐξέθετο θεῖον τύπον ὥστε μηδένα δίχα σάκρας τινὰ τεκνοποιεῖσθαι, et postea τὸ τεκνοποιούμενον, et τοῦ τεκνοποιουμένου αὐτόν. L. D.]

[Τεκνόποινος, ὁ, ἡ, Liberorum puniens cædem, Liberos ulciscens. Æsch. Ag. 155 : Μνάμων μῆνις τεκνόποινος, de ira matris propter Iphigeniæ sacrificium.]

Τεκνοποιός, ὁ, ἡ, Liberos procreans [Eur. Tro. 852 : Τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε γᾶς πόσιν ἐν θαλάμοις, de Aurora Tithonum secum habente. Pausan. 7, 17, 9 : Ὡς οὐ τεκνοποιὸς ὑπὸ τῆς μητρὸς τεχθείη. Georg. Pisid. Pers. 1, 206, τῶν τεκνοποιῶν ὀργάνων], Multos procreans liberos, Fœcundus : quo sensu affertur ex Herodoto [1, 59; 5, 40] : Γυνὴ τεκνοποιός. [Xen. Hier. 1, 29 : Τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις.]

[Τεκνοραίστης, ὁ, Infanticida. Lycophr. 37 : Ὁ τεκνοραίστης.]

Τεκνοσπορία, ἡ, Liberorum procreatio (q. d. satio), i. q. τεκνοποιία, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 7, 568, 4 : Ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης.]

[Τεκνοσπόρος, ὁ, Liberos serens, procreans. Manetho 4, 597, ὥρην· 6, 540, αἰδῶ. « Aristid. Quint. 3, p. 148, 25. » Wakef.]

[Τεκνοσσόος, ὁ, ἡ, Liberos servans. Nonn. Dion. 3, 322 : Πατρώης ἐνέπων τεκνοσσόον οἶστρον ἀπειλῆς.]

[Τεκνοσφαγία, ἡ, Liberorum cædes, occisio. Cyrill. De adorat. 1, p. 15 : Τὰς ἀνοσίους τ. Suicer.]

[Τεκνοτρεφής, ὁ, ἡ, Qui ab liberis alitur. Theodor. Stud. p. 479, E. L. Dindorf.]

Τεκνοτροφέω, Liberos educo, τέκνα τρέφω, ut Hom. et Plut. loquuntur. [Aristot. H. A. 9, 40 med. : Φέρει δ' ὕδωρ ὅταν τεκνοτροφῇ (apis). Inscr. in Mus. Rhen. noviss. 2, 1, p. 103, 8, τεκνοτροφήσασα. Tim. 1, 5, 10, ubi οὐ τὸ θρέψαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐσεβῶς θρέψαι dici animadvertit Theodoretus.]

Τεκνοτροφία, ἡ, Liberorum s. Sobolis educatio, Aristot. [H. A. 6, 4 med. Democritus Stob. Fl. 76, 13. Plut. Comp. Lycurgi cum Numa c. 3. Pollux 3, 49.]

[Τεκνοτρόφος, ὁ, ἡ, Liberos educans. Pseudo-Chrys. Serm. 5, vol. 7, p. 249. Seager. Theodos. Acro. 1, 124. L. Dindorf.]

[Τεκνοτρώκτης, ὁ, Liberos devorans. Schol. Hom. Il. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 103, 12 : Τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου. L. Dind.]

[Τεκνουργέω, Liberos genero. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 161 : Διπλῆν ἐτεκνούργησα σεμνὴν τετράδα.]

[Τεκνουργία, ἡ, Liberorum procreatio. Tzetz. Hist. 4, 346 : Ἂν περ ὑπόπτως ἔχωσι περὶ τὴν τεκνουργίαν. Boiss.]

[Τεκνοῦσσα. V. Τεκνόω.]

[Τεκνοφαγεῖν, Liberos devorare. Justin. M. Contra Gr. p. 2, D.]

[Τεκνοφαγία, ἡ, Liberorum esus. Lucian. Salt. c. 80. Greg. Nyss. vol. 3, p. 127, B. L. Dind. Tzetz. ad Lyc. 1196. Kall.]

Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, Natorum devorator. Greg. Naz., τεκνοφάγοι, Qui liberos suos comedunt, Bud.

Τεκνοφθορία, ἡ, Liberorum corruptio.

Τεκνοφονέω, Liberos interficio, Epigr. [Philippi Thess. Anth. Plan. 141, 6, Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 345, 2.]

[Τεκνοφόνος, ὁ, ἡ, Liberos occidens. Sap. 14, 23.]

[Τεκνοφόρος, ὁ, ἡ, Liberos ferens. Joann. Damasc. vol. 2, p. 854, A : Ἡ μόνη πασῶν παρθένων τ. Boiss.]

[Τεκνόχρεως, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 94. Boiss.]

Τεκνόω, i. q. τεκνοποιέω, Liberos procreo, Genero, Gigno. [Gnato, Creo, Gl. Eur. Med. 805 : Οὔτε τῆς νεοζύγου νύμφης τεκνώσει παῖδα· Phœn. 19 : Εἰ τεκνώσεις παῖδα· Hel. 1146 : Πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λήδας ἐτέκνωσε πατήρ· et singulari usu Herc. F. 7 : Οἳ Κάδμου πόλιν τεκνοῦσι παίδων παισίν. Lycophr. 787 : Ὃν κλιτὺς ἡ Τεμμικία ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσέν ποτε· 867, 963.] Aristot. H. A. 6 [7, 5 init.] : Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν, καὶ παῦλα ἀμφοτέροις, τοῖς μὲν, ἡ τοῦ σπέρματος πρόεσις, τοῖς δὲ, ἡ τῶν καταμηνίων. Ubi nota eum τεκνοῦν maribus, mulieribus vero tribuisse τεκνοῦσθαι. [Conf. 7, 5, 3; 7, 6, 1. Med. etiam Eur. Med. 574 : Χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς τεκνοῦσθαι παῖδας, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος· fr. Dan. ap. Stob. Fl. 71, 7, 3, et absolute Suppl. 1087. Orph. Hymn. 28, 7 : Ἣν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην· fr. ap. Athenag. Apol. p. 72 : Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινήν. Eustath. Opusc. p. 297, 40.] Interdum cum accus. construitur activum τεκνόω. [Hesiod. ap. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 3, p. 43, A : Ὦ τέκνον, ἦ μάλα δή σε πονηρότατον καὶ ἄριστον Ζεὺς ἐτέκνωσε (l. τέκνωσε) πατήρ. Epigr. ap. eund. Mir. c. 145 : Τῇδε δέ μοι τεκνοῖ παῖδ' Ἐρύθοντα δάμαρ. Orph. Hymn. 76, 2 : Ἡ Μούσας τέκνωσε. Apollodor. 1, 1, 1 : Οὐρανὸς ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας· 2 : Μετὰ τούτους αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας· 3 : Τεκνοῖ ἐκ Γῆς παῖδας τοὺς Τιτᾶνας· et alibi sæpe de utroque sexu. Diodor. 4, 67, 68.] Apud Athen. 13, [p. 589, B] : Ἣν τέκνωσεν ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος. Plutarch. Pericle [c. 25] : Δοκεῖ δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, Videtur ex hac suscepisse nothum. [De bestiis Aristot. De gen. anim. 1, 1 med. : Τὴν τῶν τεκνωσάντων γένεσιν.] Itidemque aliquis dicitur τεκνοῦσθαι pro τίκτεσθαι s. γίνεσθαι, i. e. Nasci. [Pind. Isthm. 1, 17 : Κεῖνοι ἐτέκνωθεν κράτιστοι. Orph. Hymn. 29, 7 : Ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθείς. Diodor. 3, 65 init. : Παρ' ἑαυτοῖς τεκνωθῆναι (Bacchum)· 4, 75 fin. : Ἐξ οὗ τεκνωθεὶς Ἀγχίσης. Eademque constr. Plutarch. Thes. c. 6 init.] Plutarch. Anton. [c. 36] : Οὕτω γοῦν ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. At ex Soph. Phœn. [Eur. 868] : Ἐξ οὗ [']τεκνώθη Λάϊος, pro Ex quo tempore factus est pater, Laius. [Hesychius : Ἐτεκνώθη, ἔσχον (—εν).] Ubi τεκνοῦσθαι esset Donari liberis, Fœcundum et proli generandæ habilem reddi. [Fere ut apud Hesychium : Τεκνώσει, εὔτεκνον ποιεῖ (ποιήσει Valck. ad l. Eur.). Pass. præter Theodecten Athen. 10, p. 452, A : Εἰσὶ κασίγνηται διτταί, ὧν ἡ μία τίκτει τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται, idem Soph. Œd. T. 1215 : Τὸν ἄγαμον γάμον, τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. || Improprie de patria epigr. Anth. Pal. 7, 86, 2 : Ἥδε Σόλωνα τόνδε τεκνοῖ Σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν· Antip. Sid. 81, 1 : Ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος. Æsch. Ag. 752 : Παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν· Sept. 657 : Ἀλλ' οὔτε κλαίειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει, μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος. Soph. Œd. T. 867 : Νόμοι οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες· Œd. Col. 618 : Μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών. Eur. Iph. T. 1263 : Νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων. Sophronius Maji Spicil. vol. 3, p. 25 fin. : Ἅλας φιλοθείαν τεχνούμενον pro τεκν. || Forma novitia, nisi librarii error est, schol. Flor. Eur. Hec. 594 : Οἱ τεκόντες, τεκνήσαντες. L. D.] Rursum τεκνοῦν neutraliter accipitur pro Habere liberos, Peperisse : ut ap. Soph. Trach. p. 342 [312] quidam codd. habent, Τίς ποτ' εἶ νεανίδων; Ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; An innupta adhuc, an vero jam mater? ut et schol. exp. τέκνα ἔχουσα, addens, Callimachum eo sensu dixisse παιδοῦσα. [Hesychio τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα.] Alia tamen exempll. ibi scriptum habent τεκοῦσα, a τίκτω. [Τεκνοῦσσα legit Brunck., tanquam a masc. Τεκνόεις : et sic etiam ap. Theophr. H. Pl. 9, 20 (18, 10) pro vitioso ἀτεκοῦσαν corrigendum censuit; et ex cod. Theophr. loco ap. Athen. 1, p. 31, F, recte, ut mihi quidem videtur, τεκνούσας legitur. Schweigh. Conf. Παιδοῦσα et v. Schneider. ad Th. vol. 3, p. 827. || Adopto. Diodor. 4, 67 fin. : Βοιωτὸς πλεύσας πρὸς Αἴολον, καὶ τεκνωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. v. Τέκνωσις. || Tollo ex baptismate. Nicephorus Cp. De reb. post Mauric. p. 9, C : Οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες τοὺς Οὐννικοὺς ἄρχοντας καὶ τὰς ἐκείνων γαμετὰς αἱ τούτων αὐτῶν τῷ θείῳ λουτρῷ ἐτεκνώσαντο σύζυγοι· conf. p. 20, B, C.]

[Τέκνωμα, τὸ, Progenies. Æschylus ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 586, 7 : Τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.]

Τέκνωσις, εως, ἡ, Liberorum procreatio. [Aristot. H. A. 8, 12 init.; 9, 29, De generat. anim. 1, 2 med.; 3, 10 med., ubi de bestiis.] Plutarch. Lycurgo [c. 15] : Παίδων δὲ καὶ τεκνώσεως κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέστησε, καταγελῶν τῶν ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα ταῦτα μετιόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις. Item τέκνωσιν ποιεῖν pro τεκνοποιεῖν dicitur. Thuc. 2, [44] : Καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι οἷς ἔτι ἡλικία τέκνωσιν ποιεῖσθαι, Quibus adhuc ætas est ad liberos procreandos. Cum genit. autem personæ simpliciter significat Procreatio, Ortus, Nativitas : ut ap. [Diodor. 1, 6 : Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ αἰῶνος ὑπάρχειν, μηδέποτε τῆς αὐτῶν τεκνώσεως ἀρχὴν ἐσχηκυίας· 3, 65 : Ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγαι τῆς τούτου (Διονύσου) τεκνώσεως.] Athen. 9, [p. 375, F] : Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης. [|| Adoptio. Diod. 4, 39 : Τὴν τ. (Herculis, de quo ib. Ἥραν υἱοποιήσασθαι τὸν Ἡρ.) V. Τεκνόω. HSt. in Ind. :] Τέκωσις, in VV. LL. Filiorum procreatio. Sed puto perperam esse scriptum pro τέκνωσις : quod non debet reddi Filiorum procreatio; sed generalius, Liberorum procreatio.

[Τεκοκτόνος. V. Τεκεκτόνος.]

Τέκος, ους, τὸ, i. q. τόκος, quo significatur Id ipsum quod partu editum est, Partus, Fœtus, Proles. [Filius, Gl.] Tam de animantium catulis et pullis, quam de hominum natis dicitur. Hom. Θ, [248] : Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. Π, [265] de vespis propter viam suos nidos habentibus : Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, Injuriam a prole sua propulsat. [Μ, 222 : Δόμεναι τέκεσσιν ἑοῖσιν, de aquila. Ρ, 133 : Λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν. Apoll. Rh. 4, 705, συός.] Humanam etiam sobolem Idem ap-

pellat τέκη : ut E, [535] : Ὃν Τρῶες δμῶς Πριάμοιο τέκισσι Τίον· B, [157] : Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη, Jovis filia. [Pind. Isthm. 5, 28 : Ἀλκμήνας τέκος. Et sæpe Æsch. et Eur. Semel Aristoph. Pl. 292 : Ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες. Quæ Philoxeni esse annotat schol. Plutarch. Mor. p. 395, A : Ὥστε καὶ βραχὺ συγγενόμενον εὐθὺς εἰπεῖν, Τέκος ἀγαθοῦ πατρὸς, item verbis poeticis.] Sæpe apud Eundem φίλον τέκος, Care fili, nate; nec non Cara filia, gnata, Il. E, [373] et I, [437, 444, ubi Phœnix sic ad Achillem alumnum quondam suam. Sic Priamus ad Helenam Γ, 162, Juno ad Venerem Ξ, 190, Nestor ad Achillem Ψ, 626, Menelaus ad Telemachum Od. Δ, 611, et alibi nutrices ad alumnos vel alumnas. Improprie Æsch. Eum. 534 : Δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως.]

[Τέκταινα a τέκτων, ut θεράπων θεράπαινα, λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα, Θέων Θέαινα, Etym. M. Vitiose Τέκτηνα δικαίων poeta ap. Galen. Dogm. Hipp. et Plat. 3, 12, p. 273=131. Eustath. Il. p. 1129, 27, Od. p. 1599, 47, ex Chœrob. Can. p. 73, 28; et, ubi anonymi versum addit in quo τέκταινα βίου, p. 290, 3.]

Τεκταίνω, [Fabrefacio, Gl.] Fabricor, Struo, Machinor, i. q. τεύχω. Apoll. Arg. 2, [381] : Πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες, i. e. κατασκευάσαντες. [Agathias Anth. Pal. 6, 80, 2 : Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθηιὰς ἐννεάς εἰμι· ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετό σοι, Παφίη. Manetho 6, 496 : Θήκας τεκταίνοντας. Lucian. Jud. voc. c. 12 : Σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας. Tzetz. Hist. 2, 92 : Κιβώτιον τεκτήναντα· 5, 44.] Metaphorice [Apoll. Rh. 3, 592 : Κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν. Sextus Adv. phys. 2, 282, p. 680 : Οὗτοι ἀπὸ ἑνὸς σημείου τὰ πάντα τεκταίνουσιν.] Chrysost. Comm. in 1 Ad Cor., de diabolo : Ἀλλ' ἕτερον ἑαυτῷ περιθεὶς προσωπεῖον, τοιαῦτα τεκταίνει. [Nilus Epist. 1, 294, p. 109, C : Ἔστι δὲ ὅτε καὶ εἷς δαίμων πολλὰς τεκταίνει φαυλότητας. Phalaris Epist. 13, p. 71 fin. Lenn. : Μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν.] Itidem et Dem. [p. 921, 22] usurpavit pro Moliri et struere. Bud., qui et pass. vocis [ut ap. Demosth., ubi est gl. μετακινουμένοις] ac signif. hoc exemplum affert ex Aristoph. Eq. [462] : Ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε Τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην Γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. [Hom. Il. K, 19 : Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο, quod tamen ad συντεκτ. pertinet. Hymn. Merc. 25 in versu interpolato : Ἑρμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν. Antiphilus Anth. Pal. 9, 29, 3 : Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον. Improprie etiam Soph. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 985, C : Εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται. Archestratus ap. Athen. 3. p. 116, B : Οἱ πιθόγαστροι τμήγοντες τετράγωνα ταρίχια τεκταίνονται. Cum duplici accus., ut Philo infra cit., Eur. Iph. T. 951 : Σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα, Effecerunt ut essem. Id. ap. Aristoph. Ach. 660 : Πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Plutarch. Sull. c. 7, στάσιν· et similiter Comp. Cim. c. Lucull. c. 1. Plato Leg. 12, p. 945, E : Τεκταινώμεθα αὐτῶν τοιάνδε γένεσιν· Tim. p. 91, A : Τὸν τῆς ξυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτήναντο· Soph. p. 224, D : Τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα. Athen. 15, p. 696, E, ab Hemst. cit. : Παιὰν ... ὃν ἐτεκτήνατο Ἀλεξῖνος. Et Democritus ap. Dion. Chr. Or. 53 init. vol. 2, p. 274 : Ὅμηρος ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων. Phalaris Epist. 5, p. 27 : Τὴν λώβην, ἣν τις ἑτέροις ἐτεκτήνατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι.] Ipsa autem materia quum τεκταίνεσθαι dicitur, significat Operi fabrili parari s. aptari s. aptum esse : veluti quum philosophus quidam ap. Lucian. [Vitt. auct. c. 26] dicit, Ὡς ὄνος οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον. [Ubi active dici apparet, non passive, quod omnino parum usitatum. Sed active de materia, ut Lucian. in activo cit., Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 111, A : Οἱ τὰ ξύλα τῆς σκηνῆς τεκταινόμενοι.] Alioqui τεκταίνομαι activam etiam habet signif., i. e. Fabricor [Gl.], Struo [Hom. Il. E, 62 : Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐίσας. Aristoph. Lys. 674 : Ναῦς τεκτανοῦνται. Callim. Jov. 8 : Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. Orph. Arg. 67, Coluth. 196, νῆα. Aristot. De gen. anim. 1, 22 fin. : Ἔοικε τοῖς πλάττουσιν, οὐ τοῖς τεκταινομένοις.

A Dionys. A. R. 5, 41 ante fin. : Κλίμακας τεκταίνεται καὶ διαβάθρας. Apollodor. 1, 7, 2, 2 : Τεκτηνάμενοι λάρνακα] : vel etiam Artem fabrilem aut lignariam exerceo. Aristoph. [Pl. 163] : Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται, Alius quispiam ærariam s. ferrariam, hic autem fabrilem s. lignariam factitat, Opera fabrilia tractat. [Quæ jungit etiam Polyb. 10, 20, 6. Xenoph. Comm. 4, 2, 22 : Τὴν τοῦ τεκταίνεσθαι ἀμαθίαν. Plato Leg. 8, p. 846, E : Μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω· Reip. 4, p. 442, C : Τὸν τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι.] Philo De mundo cum accus. [duplici, ut Eur. supra cit., Plato Tim. p. 33, D, τέλεον (τὸν κόσμον) ἐτεκτήνατο,] Τὸν κόσμον ἄνοσον ἐτεκτήνατο, Mundum morbi exortem fabrefecit; vel etiam Fabricatus et architectatus est, ut Cic. In eum situm loci fabricari atque architectari. [De aor. per η formato Phryn. Bekk. An. p. 62, 32. Fut. τεκτηνῶ ap. Fronton. Epist. 1, 8, 8, p. 36, 8 : Τεκτηνῶ καὶ μηχανήσω, scribendum τεκτανῶ. L. D.]

[Τεκταῖος, ὁ, Tectæus, statuarius, Dipœni et Scyllidis discipulus, ap. Pausan. 2, 32, 5; 9, 35, 3.]

B [Τέκταμος, ὁ, f. Dori sec. libros meliores Diodori 4, 60; 5, 80, ubi al. Τεύταμος, quod v. Sed Τέκταμος Wessel. restituit etiam Androni ap. Steph. B. v. Δώριον, p. 254, 9, Τέκταφον τὸν Δώρου τοῦ Ἕλληνος memoranti, ubi Κέρκαφον Berkel. ex Eustath. Od. p. 1861, 20.]

[Τέκταφος, ὁ, Tectaphus, n. ducis Bolingarum gentis Indicæ, apud Dionysium in Bassaricis ab Steph. Byz. in Βωλίγγαι cit. V. Τέκταμος.]

[Τεκτικὸς, ή, ὸν, Qui gignit. Schol. Eur. Hipp. 38+ : Αὗται ἐκείνων εἰσὶ τεκτικαί. Wakef.]

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ, Fabrorum materiariorum præses. Soph. Dædalo τεκτόναρχος μοῦσα dixit, teste Polluce [7, 117], cui ea locutio videtur βιαία : ut autem apparet ex ipsius verbis, τεκτόναρχον μοῦσαν dixit τὴν ἀρχιτέκτονα s. τέκτονα. [V. Τεκτονουργός.]

[Τεκτονεία, ἡ.] Τεκτονία, ἡ, Structura, Opus fabrile. Theophr. H. Pl. 5, 8 [7, 6] : Ἄρκευθος εἰς τὰς τεκτονίας καὶ εἰς τὰ ὑπαίθρια. [Scrib. τεκτονείας, etsi apud Theophanem Anthol. Pal. 15, 14, 4 est : Ἀλλά σε τε-

C κτονίης ἡγήτορες ἄνδρες ἔτευξαν. L. Dind.]

Τεκτονεῖον, τὸ, Officina fabri, Fabrica [Gl.], ut Plin. dicit Fabrica ferraria, ὅπου ὁ τέκτων ἐνοικεῖ, Bud. [Æschines p. 17, 32 : Ἐὰν τέκτων εἰσοικίσηται, τ. ἐκλήθη. Theognost. Can. p. 128, 31. Gramm. Cram. An. vol. 2, p. 286, 21; 351, 18.]

[Τεκτόνευσις, εως, ἡ, Fabrica. Hero Ms. De machinis bellicis procem. : Πρὸς κατασκευὴν καὶ τεκτόνευσιν (τῶν πολιορκητικῶν μηχανημάτων). L. Dind.]

[Τεκτονεύω, Fabrico, Gl. Hero Autom. p. 268, B : Δεῖ τοὺς τεκτονεύοντας μηκέτι φαίνεσθαι· 266, D. Idem loco in Τεκτόνευσις cit. : Ὥστε παρὰ τῶν τυχόντων εὐκόλως καὶ τεκτονεύεσθαι καὶ κατασκευάζεσθαι. Photius cod. 276, p. 514, 24 : Κυματουμένην τὴν γονὴν ἔνδον τεκτονεύει. Anna Comn. p. 445, A. L. Dind. Schol. Clem. Al. p. 106, 25. Boiss. Opus fabrile facio. Chrysost. Περὶ ἐλεημ. vol. 6, p. 811, 42. Seager. Athanas. vol. 1, p. 32. Kall. Jo. monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 287, 2. Boiss. || Forma Τεκτονέω, Fabricor, Theodor. Stud. p. 436, ubi τεκτονεῖν. Georgius Chartophy-

D lax ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, A fin. : Ὁ τεκτονίσας τήνδε πανυπερσόφως, pro τεκτονήσας. Pass. Eratosth. Catast. c. 35 : Πρώτη αὕτη (Argo) ναῦς κατεσκευάσθη καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη. Nicetas Chon. Ann. p. 55, D : Κλίμακα ἐς σχῆμα πύργου τεκτονηθεῖσαν· 106, D : Εἰ μὴ πρότερον πύργοι τεκτονηθήσονται ξύλινοι. L. D.]

[Τεκτόνημα, τὸ, Opus fabrile. Hist. Belli Trojani Ms. ap. Mai. Bibl. Uffenb. vol. 1, p. 669, A : Ἐπειὸς κατασκευαστὴς εὐμηχάνων τεκτονημάτων. L. Dind.]

[Τεκτονία. V. Τεκτονεία.]

[Τεκτονίδης, ὁ, patron. nominis Τέκτων, Hom. Od. Θ, 114 : Πολυνήου Τεκτονίδαο. ῐ]

[Τεκτονίζω. V. Τεκτονέω.]

Τεκτονικὸς, ή, ὸν, Ad fabrum pertinens, Fabrilis : τ. χρεία, Fabrilis usus : τ. μίλτος, Diosc. 5, 112, Rubrica fabrilis, qua utuntur fabri lignarii s. materiarii. [Plato Crat. p. 416, D : Τὸ τ. ἐργάζεται τεκτονικά; Gorg. p. 460, B : Ὁ τὰ τ. μεμαθηκώς· Epin. p. 975, B, τ. ὀργάνων, ut ap. Theophr. H. Pl. 5, 7, 8, Diodor. 3, 4. Τεκτονικὸν, Fabrica, Gl. Oribas. p. 70 Mai.

κόλλα.] Item τεκτονικὸς homo dicitur Qui fabrilis artis s. lignariæ peritus est [Xenoph. Comm. 1, 1, 7, OEc. 12, 3; Plato Gorg. p. 460, B, Reip. 4, p. 443, C] : quæ ars nominatur Τεκτονικὴ ab Aristot. Probl., ubi Gaza vertit Ars ædificatoria. [Xenoph. OEc. 1, 1, 3; Plato Prot. p. 324, E, et alibi modo cum articulo modo sine. Diodor. 4, 76.] Sic Æschin. [p. 82, 25] : Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται. [Pollux 7, 111. || Adv. Τεκτονικῶς, Suid. v. Δημιουργός. Boiss. Ex schol. Aristoph. Pac. 428.]

Τεκτονουργὸς, ὁ, Hesychio ἀρχιτέκτων. [Τεκτόναρχος intt., quod v.]

[Τεκτονόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Qui manibus fabricatur, Artifex, Faber. Orph. fr. 8, 44, ap. Procul. In Tim. 2, p. 100, 3 sive Hermiam In Plat. Phædr. p. 141, D, de Cyclopibus : Πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἳ Ἥφαιστον καὶ Ἀθήνην δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν.]

[Τεκτόσαξ, ὡς Ἄτραξ, Ἄσφαξ, βαρυτόνως. Τεκτόσαγες, ἔθνος Τεκτόσαγες Γαλατικόν. Εὕρηται καὶ Τεκτοσάγης εὐθεῖα καὶ Τεκτοσάγαι· ὡς γὰρ Καππάδοκος Καππαδόκης, οὕτω Τεκτόσαγος Τεκτοσάγης, Steph. Byz. Polyb. 5, 53, 3; 77, 2; 78, 6; 22, 22, 2, ubi Τεκτόσαγες, Τεκτόσαγας, Τεκτοσάγων· Strab. 4, p. 187, 188, 190; 12, p. 566, 567. Τεκτοσάγαι Ptolem. 5, 4, 8; —ες 6, 14, 9, ubi etiam per κ pro γ. Τεκτοσάγας et —σάγες Memno Photii cod. 224, p. 228, 2, 4, quod proparoxytono accentu scrib.]

Τεκτοσύνη, ἡ, Structura, Ars fabrilis. Homerus Od. E, [250] : Ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, Qui callet artem fabrilem, Artis fabrilis peritus, τεκτονικός. [Eur. Andr. 1015 : Ὀργάναν χέρα τεκτοσύνας, de mœnibus Trojæ. Manetho 4, 323, 440 : Τεκτοσύνης ἄρχοντας· 6, 418 : Ἔργων τεκτοσύνης σταθμῆς τ' ἐπιίστορας ἄνδρας. Lucian. Astrolog. c. 2.] In Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 7, 159, 3] legitur etiam τεκτοσύνη ἐπέων· quod interpretari possumus Fabricatio versuum. Nisi malis Architectatio, ut Cic. Architectus verborum. Aliis Versuum artificium. [ῠ]

[Τέκτυν. V. Τέκτων.]

Τέκτων, ονος, ὁ [et ἡ, ap. Æsch. infra cit. Chœrob. Cram. An. vol. 3, p. 387, 2, sive Can. p. 73, 3. Paul. Sil. Descr. Soph. 282 : Τέκτονι τέχνῃ], i. q. τευκτὴρ, ejusdemque cum eo originis est, videlicet a τεύχω, significante Fabricor, Struo, Paro. [Hesiod. Op. 25 : Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων.] Significat igitur Faber lignarius, [Lignarius, Materiarius, Faber, add. Gl.] ut patet ex Plutarcho Pericle p. 290 [c. 12] : Ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἦν, λίθος, χαλκὸς, ἐλέφας, χρυσὸς, ἔβενος, κυπάρισσος· αἱ δὲ ταύτην ἐκπονοῦσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοὶ, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι, ποικιλταὶ, τορευταί. Ibi enim τέκτων est τεχνίτης ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην, Faber lignarius s. materiarius. [Matth. 13, 55, ὁ τοῦ τέκτονος υἱὸς, de Christo, qui ipse sic dicitur Marc. 6, 3, ubi nonnullis in libris alterum supponitur.] Ubi etiam nota esse diversum a tornario, qui τορευτὴς dicitur; is enim vasa solum aliqua aut alia opera subtiliora torno conficit : τέκτων autem ædificia struit et fabricatur. Nota etiam diversum esse ab eo fabrorum genere, qui λιθουργοὶ et χαλκοτύποι dicuntur. Sic distinxit et Xenoph. Cyrop. [6, 2, 37] : Χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους [ut Plato Prot. p. 319, D, Reip. 2, p. 370, D]· 3, [2, 11] : Ὁπόσοι εἶεν τέκτονές τε καὶ λιθοδόμοι· Hell. 4, [4, 18] : Ἐλθόντες πανδημεὶ μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων· ut et Thuc. 6, p. 212 [c. 44; et 7, 43] : Λιθολόγους καὶ τέκτονας. [Et 5, 82 fin., τέκτονες καὶ λιθουργοί.] Hom. quoque Fabrum lignarium s. materiarium, τέκτονα vocat, i. e. Ædificiorum structorem et architectum : Iliad. Z, [315] : Δώματα καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἀνδρῶν, Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα. Cui simile exemplum vide in Ἀμείβοντες. [Od. Φ, 44 : Οὐδὸν, τόν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως. Sappho ap. Hephæst. p. 129, 5. Æsch. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 454, E : Ὑψηλὸν ... τεκτόνων πόνον. Soph. Trach. 768 : Προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· fr. OEnom. ap. Athen. 13, p. 564, B : Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Eur. Orest. 1570 : Παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον· Ion. 1129 : Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν. Aristoph. Av. 1134 : Οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν· 1154, Pac. 296. Manetho 1, 77 : Ἤτοι λαξευτὰς ἢ τέκτονας ἢ λιθοεργούς.] Idem τέκτονα vocat Fabrum qui sellas conficit, Od. T, [56] : Κλισίην Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἥν ποτε τέκτων Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν. [Et qui currus, Hymn. Ven. 12 : Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. Vel κλίνας, Plat. Reip. 10, p. 597, B, D.] Alia quædam exempla habes supra in Στάθμη tam ex Hom. [Od. P, 340] quam Soph., in quibus pro Lignario s. Materiario accipitur. Quibus adde Il. O, [411] : Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. [De ναυπηγοῖς etiam N, 390, Π, 483, Od. I, 126. Ib. P, 384 : Τέκτονα δούρων. Id. Il. Δ, 100 : Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων. Pind. Pyth. 5, 36 : Χεριαρᾶν τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων, ubi tamen metro non convenit voc. in alius locum suffectum. Eur. Alc. 5 : Τέκτονας δίου πυρὸς Κύκλωπας· 349 : Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Critias apud Sextum Adv. gramm. p. 563 ult. : Τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας, χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ.] Hesychio vero τέκτων est πᾶς τεχνίτης, Quivis artifex [eidemque εἶδος φαλαγγίου, Genus araneæ] : itidemque Suidæ κοινὸς τεχνίτης, ὁ λαοξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων, Quilibet opifex, tam Is qui ligna operi aptare novit [Eur. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 812, E : Τέκτων γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά. Theocr. 9, 24 : Κορύναν αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. Nicand. Th. 170 : Αἰγανέης δορατοξόος τέκτων], quam Is qui lapides, denique Quicumque aliquid τεύχει. [Bion 9, 1 : Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν, μηδέ τι πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τεχνᾶσθαι σύριγγα. Cum genit. Reg. 1, 13, 19, σιδήρου· 2, 5, 11, ξύλων καὶ λίθων· 3, 7, 14, χαλκοῦ.] Certe Eur. [Med. l. infra cit.] dixit τέκτονας κακῶν, Eos qui alicui κακὰ τεύχουσιν, i. e. machinantur et struunt, veluti ille doli fabricator Ulysses ap. Virg. [Pind. Pyth. 3, 6 : Τέκτονα νωδυνίας ... Ἀσκλήπιον· 113 : Ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν· Nem. 3, 4 : Μελιγαρύων τέκτονες κώμων νεανίαι· 5, 49 : Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν. Schol., τοὺς ἐπιστάτας τῶν ἀθλητῶν. Æsch. Suppl. 283 : Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων, de patribus, ut 594 : Γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων Ζεύς. Et fem. Ag. 152 : Θυσίαν ... νεικέων τέκτονα· 1406 : Τῆσδε δεξιᾶς χερὸς ἔργον δικαίας τέκτονος. Eur. Med. 408 : Γυναῖκες ἐς μὲν ἐσθλ' ἀμηχανώταται, κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. Aliter Cratinus ap. Aristoph Eq. 530 : Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 66, 8 : Χαλκὸν δονάκων τέκτονα λεπταλέων. || Machina sic dicta apud Oribas. p. 122, 125, 126, 159, 161 Mai. || Forma Æol. Τέκτυν ap. Arcad. p. 10, 6. L. DIND.]

[Τέκτων, ονος, ὁ, Tecton. V. Τεκτονίδης.]

Τελαίνειν, Cura dignari, In pretio habere, VV. LL. Apud Hesych. τέλα [pro τέλλα, de quo diximus in Ἐλαύνω] est σπεῦδε : et τελάσσαι [pro ταλάσσαι], τολμῆσαι. At τελδαίνειν, κομιδῆς ἀξιοῦν : perperam igitur illud τελαίνειν pro hoc τελδαίνειν scriptum est. [Hoc autem pro Μελεδαίνειν, ut vidit Kuster.]

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, Fascia. [Sive Lorum, Hom. Il. P, 290 : Τὸν ποδὸς ἕλκε, δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας.] Frequenter autem τελαμῶνες vocantur illæ Fasciæ s. Lintea concerpta quibus vulnera s. oblæsa membra obligantur. Afferturque pro hac signif. ex Eur. Phœn. [1669 : Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν· Tro. 1232 : Τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι.] Herodot. [7, 181] : Οἱ δὲ Πέρσαι περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, σμύρνῃσί τε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες. [2, 86 : Κατειλίσσουσι πᾶν αὐτοῦ (cadaveris) τὸ σῶμα σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατατετμημένοισι. Conf. Sext. Pyrrh. 3, 228. Dionys. A. R. 2, 58 fin. : Περιρρήξασαν ἀπὸ τῆς καρπασίνης ἐσθῆτος βαλεῖν τὸν τελαμῶνα ἐπὶ τὸν βωμόν. Pollux 4, 181; 7, 72.] Sic legimus Epigr. [Anth. Pal. 11, 125, 3] περὶ τοῦ Ἐνταφιαστοῦ, qui quos furabatur τελαμῶνας ἀπὸ τῶν ἐνταφίων, mittebat chirurgo ad

obliganda vulnera. [Oribas. p. 18, 93, 95, 97, 98, 103 Mai.] || Lorum ensis; nec non Id ex quo pendet scutum. Balteum scuti dixit Valla. Serv. enim docet Balteum Virgilio esse etiam a quo arma dependent. [Hom. Il. B, 388 : Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν ἀσπίδος ἀμφιβρότης· Σ, 796 : Ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος εὐκύκλου· 798 : Ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ· Λ, 38 : Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ κυάνεος ἐλέλικτο δράκων· ubi, ut Σ, 480, dicitur argento tectus ejusque lamnis distinctus. Π, 803 : Αὐτὰρ ἀπ' ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα. De gladii balteo Hesiod. Sc. 222. Il. H, 304 : Ξίφος σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι· et Ψ, 825, φάσγανον· Σ, 598 : Μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων· Od. Λ, 610 : Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, χρύσεος ἦν τελαμών. De utroque Il. Ξ, 404 : Δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου. Theocr. 24, 44; Euphorion ap. schol. Nicand. Th. 22. Herodot. 1, 171 med. : Τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες (τὰς ἀσπίδας). Lucian. Icarom. c. 10 : Τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος. Pollux 1, 136; 10, 146. V. Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 2, p. 43. L. D. Greg. Naz. Ep. 65 : Τὴν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν. Schneider. Nonnus Jo. c. 20, 36 : Πλοκάμων τελαμῶνα καὶ εἵματα κείμενα γαίῃ ἔδρακε, de sudario, quem paullo ante dixerat κεφαλῆς ζωστῆρα. Callistr. Stat. c. 11, p. 903 fin. : Τῷ τελαμῶνι κατεστέφων τὴν τῆς κεφαλῆς κόμην. || Inscr. Mesambriana ap. Bœckh. vol. 2, p. 76, n. 2053, b, 13 : Τὸν δὲ ταμίαν ἀναγράψαντα τὸ ψάφισμα τοῦτο εἰς τελαμῶνα λίθου ἀνθέμεν εἰς τὸ ἱαρὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· et alia p. 78, n. 2056, 24 : Τὸν δὲ ἱεροποιὸν ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἰς ... τελαμῶνα, καὶ θεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν, ubi de lapide dicitur ut apud Latinos Telamones dicuntur Atlantes, de quibus v. Lexx. Lat. De accentu subst. et n. pr. acuto Arcad. p. 13, 17. L. D.]

[Τελαμὼν, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελαμώνιος, ὡς Καλυδώνιος, Steph. Byz. Polyb. 2, 27, 2. Ptolem. 3, 1, 4 : Τελαμὼν ἄκρον ἢ Τέλμιον. A Telamone qui sequitur dictum tradit Diodor. 4, 56 med. Plutarch. Mario c. 41.]

[Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, Telamo, f. Æaci, pater Ajacis, ap. Hom. Il. N, 177, P, 284 etc., Pind., Soph. Ajace, et Euripidem sæpius. Cantici genus, apud Hesychium, qui Τελαμῶνα ᾄδει τις, ἀρχὴ σκολίου, Aristoph. Lys. 1237 : Ὥστ' εἰ μέν γέ τις ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον, ἐπῃνέσαμεν ἄν. Quod scolium fuisse sic incipiens : Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, annotat schol., cui alterum addit Athen. 15, p. 695, C : Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον κτλ. Quo refertur Antiphanis ap. eund. 11, p. 503, E : Μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων τούτων περάνῃς, τὸν Τελαμῶνα κτλ. Theopompi 1, p. 23, E : Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη. Cognominis ei viri sepulcrum prope Pellenen Achaiæ conspici, et falso ad Æacidam referri putabat Pausan. 8, 15, 6. Athen. memorat Lysias ap. Harpocration. v. Εὐνεῖδαι, Κάθετος. Alium perantiquum, tanquam f. Neptuni, ejusque cognominem nepotem catalogus sacerdotum Neptuni Halicarnassensium in inscr. Halic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 449, n. 2655, 8—12. De accentu v. in subst. Male Τελάμων cod. Vratisl. Xen. Ven. 1, 2. L. Dind.]

[Τελαμωνία, ἡ.] Τελαμωνίαι affertur ex Polluce [5, 55] pro eo quod στελμονίας Xenoph. [Ven. 6, 1, ubi est var. τελαμωνίαι] appellat : sc. Baltea coriacea quibus armantur canes adversus feras. [Id. 10, 142. In Στελμονία quæ diximus confirmantur quodammodo forma Τέλμιον pro τελαμὼν modo notata.]

[Τελαμωνιάδης, ὁ, patron. a Τελαμὼν, f. Telamonis, ap. Hom. Il. Θ, 267 etc. Pind. Nem. 4, 47, Isthm. 5, 25. Τελαμωνίδης ut primitivum ponit Etym. M. p. 210, 12; 556, 29. ῐᾰ]

[Τελαμωνίδιον, τὸ, dimin. a τελαμὼν, Fasciola. Oribas. p. 97 ed. Mai. c. 27 init. : Δύο τελαμωνίδια μικρὰ καὶ ἄλλον τελαμῶνα μείζονα· et in seqq., 99, 100, 101, 102, 108. ῐ L. Dind.]

[Τελαμωνίζω, Fascia involvo. Athen. 6, p. 248, F : Τελαμωνισθεὶς τὸν ὀφθαλμόν. Hemst.]

[Τελαμώνιος, α, ον, Telamonius, adj. a Τελαμὼν, ap. Hom. Il. B, 528 etc., de filiis Telamonis Ajace et Teucro. Soph. Aj. 134, Eur. Hel. 848. « Is. Porph. Al-

A latii Exc. p. 285, 291. » Boiss. || Τελαμώνιοι κόνδυλοι, οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων, ἢ μεγάλοι, χαλεποί, Hesych. Qui a substantivo duxit quod a proprio nomine ducendum ostendit Aristophon ap. Athen. 6, p. 238, C : Ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων, κονδύλους πλάττειν δὲ Τελαμών, quibus conf. Apollod. 3, 12, 6, 12 : Διαπρέποντος δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου, τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐπιβουλεῦσαι· καὶ λαχὼν κλήρῳ Τελαμὼν συγγυμναζόμενον αὐτὸν βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς κτείνει· quod Peleo tribuit Diodor. 4, 72, 6.]

[Τελάνη, πόλις ἀρχαιοτάτη Συρίας, ἣν ᾤκει Νῖνος πρὸ τῆς Νίνου κτίσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τελαναῖος καὶ ἐπιχωρίως Τελανηνὸς, Steph. Byz.]

[Τελάρχης, ὁ, Qui præest agmini, quod τέλος vocatur. Urbicius in Etym. M. p. 729, 1 : Ὁ τῶν δισχιλίων ἀνδρῶν ἀριθμὸς μεραρχία καὶ τέλος, καὶ μεράρχης καὶ τελάρχης. Ἑρμηνεία post Suidam sive Bibl. Coisl. p. 507, 5 : Μεραρχία, αἱ δύο χιλιαρχίαι ἀνδρῶν δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ· οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον μεράρχην (rectius nominativo), οἱ δὲ τελε-B τάρχην. Quod scribendum Τελεάρχην, ut est ap. Ælian. Tact. c. 9, ubi τελεαρχία dicitur militum 2048. Nec tamen falsum esse numerum Etym. M., ceteri quos ponit ostendunt. L. Dind.]

[Τέλβω. Τέλβει Hesychio ῥήγνυται, δύναται, σχίζει, ἢ πείθει. Τέλβεσθαι, μεμψιμοιρεῖν, ἐπικαλεῖν. « Leg. Τέμβει — Τέμβεσθαι. » Is. Voss. « Pro τέλβει, quando σχίζει exponit, ad Τέμνει respici videtur. Vide ad Τέμμειν. » Albert.]

[Τελδαίνω. V. Τελαίνω.]

[Τελεάρχης. V. Τελάρχης.]

[Τελεαρχία. V. Τελάρχης, Τελέαρχος.]

[Τελέαρχος, ὁ, Magistratus quidam Thebanus, et Τελεαρχία, ἡ, ejus munus. Plutarch. Mor. p. 811, B : Τὸν Ἐπαμεινώνδαν ἐπαινοῦσιν, ὅτι φθόνῳ καὶ πρὸς ὕβριν ἀποδειχθεὶς τελέαρχος ὑπὸ τῶν Θηβαίων οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλ' ... εἰς μέγα καὶ σεμνὸν ἀξίωμα προήγαγε τὴν τελεαρχίαν, οὐδὲν οὖσαν πρότερον ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων καὶ ῥευμάτων ἀποτροπῆς ἐπιμέλειάν τινα.]

[Τελέας, α, ου, ὁ, Teleas, n. viri, ap. Phrynich. in C schol. Aristoph. Av. 71, ap. ipsum ib. 168, ubi v. schol., et genit. Τελέου 1025, et dat. in numis Cnidiis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 482; ap. Athen. 10, p. 436, F.]

[Τελέδᾱμος, ὁ, Teledamus, Argivus, ap. Demosth. p. 324, 10, Polyb. 17, 14, 3. Alius in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 815, n. 1689, a, 4. Agamemnonis et Cassandræ f. Τελέδημος ap. schol. Od. Λ, 419 Cram. An. Paris. vol. 3, p. 474, 15. Athen. ap. Demosth. p. 273, 6, ubi olim Μελέδημος.]

[Τελέεις. V. Τελήεις.]

[Τελέθουσα, ἡ, Telethusa, mater Iphidis, Ovid. Met. 9, 695, 765. Alia ap. Martial. 8, 52, 23. L. D.]

[Τελέθριον, ὄρος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας. Στράβων ί (p. 445). Οἱ οἰκήτορες Τελεθριεῖς, ὡς Σουνιεῖς, Steph. Byz. Ap. Strab. bis est : Τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, sed Œchalia, p. 448 memorata, non comparet, unde Ἑλλοπίας Meinek. Memorat τὸ T. Theophr. H. Pl. 4, 5, 2; 9, 15, 4, 8; 20, 6.]

Τελέθω poetice, Sum. [Hom. Il. H, 282 : Νὺξ δ' D ἤδη τελέθει· Od. H, 52 : Θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει· Il. I, 441 : Ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν· M, 347, Φ, 465. Et Ψ, 589 : Οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν· Od. P, 486 : Θεοὶ ... παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας. Et iisdem modis sæpe Hesiodus, Pind., velut Nem. 7, 105 : Ἀπορία τελέθει· 9, 44 : Ἐκ πόνων ... τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα· et alibi, Epicharm. ap. Diog. L. 3, 11. Tyrtæus ap. Lycurg. p. 162, 12 : Οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει. Æsch. Ag. 100 : Ἡ νῦν ὅτε μὲν κακόφρων τελέθει· 466 : Ἐν δ' αἴστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά· Suppl. 691 : Πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι· 1040 : Ἅ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θελκτόρι πειθοῖ. Eur. Med. 1096 : Δι' ἀπειροσύναν εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσι· Andr. 783 : Ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρόν. Callim. Apoll. 49 : Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον. Apoll. Rh. 4, 1576. Arat. 79. Id. 1143 : Μᾶλλον δὲ δυοῖν εἰς ταυτὸν ἰόντων ἐλπωρὴ τελέθει. Theocr. 10, 49 : Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα· et sæpius cum adj. Imperf. apud Hesychium : Ἐτέλεθεν, ἐγένετο (vel ἐγίνετο). Photius s. Suidas quod

ponunt : Τελέθει, γίνεται. Τελέθουσι, γινονται, θάλλουσι,
A
et Hesychius Τελέθοιεν, θάλλοιεν, eorum postremum magis convenit v. Θαλέθω. Cum adv. Coluthus 266 : Ξεῖνε πόθεν τελέθεις; In prosa Hippocr. p. 463, 10 : Ἄϋπνος τελέθει· 468, 15 : Ἱδρὼς ἐξαπίνης καινὸς τελέθει· 487, 21 : Ἀσθενὴς τελέθει. Tab. Heracl. 1, 63 : Ὅ,τι κα τελέθη ψαφισθέν. Diotogenes ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 165 : Τῶν διὰ φρονάσιος ἀνθρωπίνας τελεθόντων, ubi olim τελεσθέντων. Usurpat etiam Tzetzes in Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 70, 3; 108, 22.] Unde τελέθεσκον, Eram [Hom. H. Cer. 241 : Τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο, ὡς προθαλὴς τελέθεσκε. Callim. Lav. Min. 67 : Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι ἁδεῖαι τελέθεσκον], Epigr. [Cometæ Anth. Pal. 9, 597, 1] pro ἐτέλεθον. Affertur autem et pass. Τελέθομαι, non pro Sum duntaxat, sed et pro Fio, Orior, ex Phocyl. [98] : Ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται, Fiunt dii. [Orac. Sibyll. 3, 263, ubi etiam act. signif. transitiva Facio : Τοῖσι μόνοις καρπὸν τελέθει ζείδωρος ἄρουρα ἐξ ἑνὸς εἰς ἑκατὸν, τελέθοντό τε μέτρα θεοῖο. Sæpe vero etiam ab librariis infertur pro τελέω transitivo, ut Orph. Lith. 586, Anth. Pal. 1, 31,
B
3, ubi alia exx. affert Jacobs., nisi quis recentioribus his poetis concedendum esse potius quam corrigendum in loco Orac. colligi putet ex usu passivi. L. D.]

[Τελεία. V. Τέλεσμα.]

[Τελειογονέω, Perfecte genero. Theophr. C. Pl. 1, 11, 3 : Ἡ μηλέα τελειογονεῖ καὶ ἐκπέττει. Ita Urb. pro τελεογ. Act. et pass. Philo vol. 2, p. 151, 9; 145, 10; 169, 7; 239, 29. Porphyr. ap. Euseb. Præp. 3, p. 110, A : Ὁ μὲν Ἄττις τῶν κατὰ τὸ ἔαρ προφαινομένων ἀνθέων καὶ πρὶν τελειογονῆσαι διαρρεόντων ... σύμβολον. Sic enim pro τελεσιογονῆσαι scribendum potius quam, ut Vigerus volebat, τελεσιγονῆσαι, etsi redit in iisdem verbis p. 119, D. Εὑρεσιολογία enim, quod confert Vigerus, libris optimis auctoribus eximendum Eusebio ipsi 2, p. 74, A; 3, p. 82, D; 15, p. 788, D, ut diximus in Εὑρεσιλογέω. Forma per ε Plutarch. Mor. p. 1018, B : Τὰ ἑπτάμηνα τῶν βρεφῶν τελεογονεῖσθαι. V. Τελειουργέω. L. Dind.]

Τελειογονία, ἡ, Perfecta generatio. [Aristot. De gener. anim. 2, 8 ante finem : Μηκέτι γόνιμον, ἀλλ' ἄγο-
C
νον εἰς τ.]

Τελειογόνος, ὁ, ἡ, [« vel Τελεογόνος » HSt. Ms. Vind.] Perfectum pariens. [Aristot. De gener. anim. 4, 4 post med. bis.]

Τελειοκαρπέω, sive Τελεοκαρπέω, τελειῶ τὸν καρπὸν, Ad maturitatem fructum perfero. Theophrastus [H. Pl. 4, 8, 8] : Πέττει καὶ τελειοῖ καὶ τελεοκαρπεῖ. Dicitur ab Eodem et τελεσφορεῖν. Idem : Γένη γε ἔνια καὶ ἀμπέλου καὶ ῥόας ἀδύνατόν ἐστι τελεοκαρπεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἄνθους ἡ γένεσις, Ad frugem pervenire, Bud. [« Τελειοκ. H. Pl. 1, 13, 4; 8, 7, 2; C. Pl. 3, 6, 9. Τελεοκ. H. Pl. 4, 8, 8; C. Pl. 6, 4, 3. Sed priore loco recte Urbinas τελειοκ. » Schneider.]

[Τελειόκαρπος, ὁ, ἡ, Qui fructus habet maturos. Const. Manass. Chron. 98, Amat. 3, 26. Boiss.]

[Τελειόμηνος. V. Τελεόμηνος.]

[Τελειοποιέω, Perfectum facio. Eustath. Opusc. p. 159, 11 : Ἀναπληροῦν τὸ τῆς ἀγάπης ἐν ὑμῖν ἐλλεῖπον καὶ τελειοποιεῖν τὸ κατ' αὐτὴν ἐνδεές· 263, 12 : Ὡς ἂν οἱ τέλειοι τὴν ἀρετὴν τελειοποιῶσι τοὺς ἔτι τοῦ βίου. L. D.
D
‖ Vitam finio, præsertim martyrio. Apud Balsamonem De rasophoris n. 15, τελειοποιεῖν δι' ἀποκάρσεως· n. 17 : Τελειοποιοῦσα ἀπόκαρσις. ‖ Baptizo. Geronticon apud Niconem mon. in Pandect. Ms. l. 1, serm. 29 : Ὑποδιάκονος δὲ καὶ διάκονος διὰ τὸ διακονεῖν τῷ θυσιαστηρίῳ, πρεσβύτερος δὲ διὰ τὸ ἱερουργεῖν καὶ τελειοποιεῖν καὶ βαπτίζειν. Ducang. Œcum. In Act. Apost. p. 4. Theophyl. Bulg. 3, p. 8.]

[Τελειοποιός, ὁ, ἡ, Perfectum reddens. Gregor. Naz. vol. 2, p. 27, C. Eustath. Opusc. p. 70, 5 : Αὐτὸς μόνος πάσχει τὸ τ. τοῦτο πάθος· 215, 40 : Τῆς ὁμηγύρεως τῆς καὶ τελείας καὶ τελειοποιοῦ· 264, 50 : Καί πως οὐδὲ νόμος αὐτοῖς τ. ἔτι κεῖται. V. etiam Τελειόω, Τελοποιός. L. Dindorf.]

[Τελειοπώγων, ωνος, ὁ, Qui barbam habet largam. Const. Manass. Chron. 3860. Boiss. Jo. Malal. vol. 1, p. 412. Elberling.]

Τέλειος, α, ον, et ὁ, ἡ, sive Τέλεος, α, ον, et ὁ, ἡ, Perfectus, [Finitus, Integer, Concinnatus, Solidus,
A
add. Gl.]; quod enim ad finem pervenit, ita ut progredi ulterius non possit, id in suo genere perfectum est. [Galen. l. Περὶ μαρασμοῦ p. 375, 13 : Ἔστι τὸ τέλεον ᾧ μηδεμία τῶν οἰκείων ἐνεργειῶν ἀπολείπεται. Qua notione τέλειον νόσημα Magnus morbus et perfectus dicitur p. 109, G. Foes. Aristot. Eth. Nic. 1, 5 init. : Ἐπεὶ πλείω φαίνεται τὰ τέλη, τούτων δ' αἱρούμεθά τινα δι' ἕτερα, οἷον πλοῦτον, αὐλοὺς, καὶ ὅλως τὰ ὄργανα, δῆλον ὡς οὐκ ἔστι πάντα τέλεια· τὸ δ' ἄριστον τέλειόν τι φαίνεται· ὥστ' εἰ μέν ἐστιν ἕν τι μόνον τέλειον, τοῦτ' ἂν εἴη τὸ ζητούμενον, εἰ δὲ πλείω, τὸ τελειότατον τούτων. Τελειότερον δὲ λέγομεν τὸ καθ' αὑτὸ διωκτὸν τοῦ δι' ἕτερον καὶ τὸ μηδέποτε δι' ἄλλο αἱρετὸν τῶν καὶ καθ' αὑτὰ καὶ διὰ τοῦθ' αἱρετῶν, καὶ ἁπλῶς δὴ τέλειον τὸ καθ' αὑτὸ αἱρετὸν ἀεὶ καὶ μηδέποτε δι' ἄλλο· τοιοῦτον δ' ἡ εὐδαιμονία μάλιστ' εἶναι δοκεῖ κτλ. V. ib. 10, 4 init. Metaphys. 4, 16 init. : Τέλειον λέγεται ἓν μὲν οὗ μὴ ἔστιν ἔξω τι λαβεῖν (conf. 9, 4 init.) μηδὲ ἓν μόριον, οἷον ὁ χρόνος τέλειος ἑκάστου οὗτος οὗ μὴ ἔστιν ἔξω λαβεῖν χρόνον τινὰ ὃς τούτου μέρος ἐστὶ τοῦ χρόνου, καὶ τὸ κατ' ἀρετὴν καὶ τὸ
B
τοῦ εὖ μὴ ἔχον ὑπερβολὴν πρὸς τὸ γένος, οἷον τέλειος ἰατρὸς καὶ τέλειος αὐλητὴς, ὅταν κατὰ τὸ εἶδος τῆς οἰκείας ἀρετῆς μηδὲν ἐλλείπωσιν. Οὕτω δὲ μεταφέροντες καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν λέγομεν συκοφάντην τέλειον καὶ κλέπτην τέλειον, ἐπειδὴ καὶ ἀγαθοὺς λέγομεν αὐτοὺς, οἷον κλέπτην ἀγαθὸν καὶ συκοφάντην ἀγαθόν. Καὶ ἡ ἀρετὴ τελείωσίς τις· ἕκαστον γὰρ τότε τέλειον καὶ οὐσία πᾶσα τότε τελεία, ὅταν κατὰ τὸ εἶδος τῆς οἰκείας ἀρετῆς μηδὲν ἐλλείπῃ μόριον τοῦ κατὰ φύσιν μεγέθους. Ἔτι οἷς ὑπάρχει τὸ τέλος σπουδαῖον, ταῦτα λέγεται τέλεια· κατὰ γὰρ τὸ ἔχειν, τὸ τέλος τέλεια· ὥστ' ἐπεὶ τὸ τέλος τῶν ἐσχάτων τί ἐστι, καὶ ἐπὶ τὰ φαῦλα μεταφέροντες λέγομεν τελείως ἀπολωλέναι καὶ τελείως ἐφθάρθαι, ὅταν μηδὲν ἐλλείπῃ τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου ᾖ.] Sed legitur et τέλειος ἡμέρα, [ap. Hesych., ἡ ὑστάτη καὶ τελειοῦσα τὸν βίον,] quod sonat q. d. Finalis dies, i. e. quo finis affertur vitæ. Ideoque hic reddi potest Ultimus, s. Postremus. Aristot. Eth. 1, 13 init. : Ἐπεὶ δ' ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία ψυχῆς ἐνέργειά τις κατ' ἀρετὴν τελείαν, περὶ ἀρετῆς ἐπισκεπτέον. Ubi ἀρετὴ τελεία redditur Virtus perfecta, undique abso-
C
luta. [Conf. 5, 3 ante fin.] Ap. Plat. τέλεον Cic. vertit Perfectum, et Perfectum atque absolutum, Absolutum perfectumque. Ex Dem. [p. 37, 21] affertur τέλειον καὶ μέγα ἀγαθόν. [Hom. H. Merc. 526 : Τέλειον σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι· et 129 : Τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ. Pind. Pyth. 9, 92 : Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν. Altera forma 8, 25 : Τελέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς· fr. ap. Athen 13, p. 574, A : Τελέαις εὐχωλαῖς ἰανθείς· ubi libri τελείαις· ap. Aristid. vol. 1, p. 29 : Τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώτατον θεῶν ὄντα. Theognis 1354 : Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς, ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως. Æsch. Sept. 766 : Τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαὶ, ubi scribendum τελειᾶν, ut ἀρᾶν in libris corruptum in ἀραί. Huic enim voc. epitheton illud tribuendum, ut 695, 832, quod alienum a καταλλαγαῖς. Ib. 851 : Κάκ' αὐτοφόνα δίμοιρα τέλεια (vel τέλεα) τάδε πάθη· Suppl. 91 : Κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον· 739 : Ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, ... μαχοῦνται περὶ σέθεν (et eodem cum voc. Soph. Ant. 632)· 824 : Τί δ' ἄνευ
D
σέθεν θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν; et altera forma Suppl. 810 : Μέλη λίτανα θεοῖσι, καὶ τέλεα δέ μοι. Eur. Ion. 1419 : Οὐ τέλεον (ὕφασμα), οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος· Rhes. 200 : Τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα, τὰ δὲ παρ' ἀνδράσιν τέλειά σοι φαίνεται. Aristoph. Lys. 104 : Τελέους ἑπτὰ μῆνας· Thesm. 352 : Ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι. Apollonid. Anth. Pal. 7, 742, 4 : Ὄμμασι δ' ἐν πλεόνεσσιν ἀθρεῖς περιθαλπὲς ὄχημα ἠελίου προτέρης οὖσα τελειοτέρη, de cæca quæ geminos pepererat. Herodot. 1, 121 : Σὲ γὰρ ἐγὼ δι' ὄψιν ὀνείρου οὐ τελέην ἠδίκεον· 5, 20 : Πανδαισίῃ τελέῃ. Ap. Platonem, si libris standum, interdum inter duplicem formam variantibus, ut Phileb. p. 67, A, multo frequentius τέλεος quam τέλειος, quod est Reip. 8, p. 546, B, cum v. ἀριθμὸς, sed de eodem τέλεος Tim. p. 39, D. Ceterum de usu vario de hominibus rebusque notasse sufficit gen. fem. τελέας Phædr. p. 249, C; Leg. 12, p. 951, B, quum alibi sit τελέα. Aristot. Polit. 1, 3 init. : Οἰκία δὲ τέλειος ἐκ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Ap. quem inter utramque formam ita variatur

A ut De generat. anim. 2, 1 med. sit : Τὰ τελειότερα τῶν ζῴων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον, quum Eth. Nic. 1, 1 post med. sit τελεώτερον cum var. τελειότερον. Sextus Adv. logic. 1, 98, p. 390 : Τῆς τελείου ἁρμονίας. Aristeas Hist. LXX intt. p. 105, A : Τελείᾳ καὶ πλουσίᾳ ψυχῇ. De plena interpunctione s. Puncto τελεία στιγμή frequens est ap. grammaticos, omisso interdum substantivo, ut ap. schol. Eur. Hipp. 1368. Feminino sine subst. aliter Tzetzes Histor. 10, 950 : Οὓς Μεγαρεῖς ὁ Περικλῆς ἀπεῖρξε τὴν τελείαν.] Sed et in malam partem usurpatum, [ἀτύχημα ap. Dem. p. 173, 11,] ex Plat. De rep. 1, [p. 344, A]: Ἡ τελεωτάτη ἀδικία, Summa injustitia, s. potius Extrema injustitia, respiciendo ad τέλος, unde derivatur τέλεος s. τέλειος. Itidem certe alibi ἐσχάτη ἀδικία ab ipsomet Plat. appellatur. [Positivo cum ἀδικία 348, B. Τελεωτάτη ἀφάνισις Soph. p. 259, E.] Item aliquis dicitur esse τέλειος [Isocr. p. 283, D : Οἱ τέλειοι δοκοῦντες εἶναι τῶν ἀνδρῶν· 239, C, ubi nunc τελέους pro τελείους, ut ap. Theophr. Metaphys. p. 312, 14 Br. : Τελέου καὶ φρονοῦντος],
B et quidem interdum sequente accus., ante quem subauditur præp. κατά : ut τέλειος τὰ ποιητικά, ap. Aristidem. [Cum præp. Polyb. 4, 8, 1 : Ἄρατος ἦν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον. Isocr. Ep. 4 init. : Ἐν ἅπασι τοῖς εἰρημένοις τελειότατος· 234, D : Τὴν φύσιν πρὸς τοὺς λόγους οὐ τελείαν οὐδὲ πανταχῇ χρησίμην. Plat. Leg. 1, p. 647, D : Τέλεον πρὸς ἀνδρείαν· 3, p. 678, B, πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν (Diodor. Exc. vol. 2, p. 552, 84 : Διὸ δὴ πᾶσιν ἐδόκει τέλειος ἀνὴρ εἶναι πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ὁμολογουμένως· 556, 79 : Τοῦτον (Epaminondam) τέλειον ἄνδρα πρὸς ἀρετὴν κατέστησε)· Phædr. p. 269, E : Πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικήν· Tim. p. 30, D : Τῷ κατὰ πάντα τελέῳ. Genit. jungit Plato Leg. 1, p. 643, D : Τέλειον εἶναι τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς. Quod imitari Themistium Or. 1, p. 4, C, qui etiam alia similiter cum genit. conjungit adjj., fugit editores. Vicissim εἰς τέλειον adverbialiter Jo. Malal. p. 388, 1 : Εἰς τέλειον ὑγιάνας· 406, 18.]

|| Τέλειος quum sine adjectione ponitur, ad ætatis virilis signif. pertinet (sicut ἐντελής, cujus supra memini) :
C dicitur enim τέλειος Qui est adultus, s. Qui ad virilem ætatem pervenit, Qui vir factus est : interdum vero Qui uxorem duxit. [Æsch. Ag. 972 : Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει, ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου· 1504 : Τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας· Suppl. 79 : Ἥβαν μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν, ubi conjungenda μὴ δόντες. Xen. Cyrop. 1, 2, 4, 12, 13; 8, 7, 6. Plato Leg. 11, p. 929, C, de viris et mulieribus. Polyb. 5, 29, 2. Alia plurima Schleusner. Lex. N. T.] Plut. Lycurgo [Mor. p. 228, A] : Ὁρίσαντες δὲ αὐτοῦ τὸν χρόνον τῶν τε γαμουμένων καὶ τῶν γαμούντων, πρὸς τὸν ἐπιζητοῦντα τὴν αἰτίαν, Ἵν', ἔφη, τὰ γεννώμενα ἰσχυρὰ ᾖ, ἐκ τελείων γεννώμενα. Diog. L. [9, 5] de Heraclito : Γέγονε δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων· ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέντοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι. Et ap. Appian., Ἡ τῶν τελείων στολή, Toga virilis [Syr. c. 61, τῶν παίδων ὁ τέλειος ἤδη· et comparativo 46]; at Plut. τέλειον ἱμάτιον vocat. [Τέλειον ἑταιρικὸν inter larvas scenicas, ap. Polluc. 4, 151, 153.] Sed dicitur et de brutorum
D adulta ætate s. integra : ut λέων τέλειος ap. Diod. S., ap. quem tamen Bud. interpr. non solum Integræ ætatis, sed etiam Justæ magnitudinis. Itidemque equi dicuntur τέλειοι ad differentiam τῶν πώλων et ἀβόλων : nam τέλειοι appellantur οἱ ἤδη βεβληκότες, Qui dentes ætatis indices amiserunt. Plato Leg. 8, [p. 834, C] : Μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις, καὶ τελείων δὲ καὶ τῶν ἀβόλων τοῖς μέσοις. [Pollux 1, 182; ὅες 251.] Quin etiam αἰγῶν τελείων, ap. Hom. Il. A, [66] Hesych. exp. τῇ ἡλικίᾳ τελείων : quum tamen alii aliter etiam exponant, et ex iis nonnulli, οὐ κολοβῶν. [Ω, 34 : Βοῶν αἰγῶν τε τελείων. Pausan. 2, 35, 6, ubi libri θήλειαν βοῦν, et de feris 7, 18, 12, ubi contrarii σκύμνοι. De arboribus Æsch. fr. Danaid. ap. Athen. 13, p. 600, B : Δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου τέλειός ἐστι. Geopon. 3, 10, 2 : Τὴν τελείαν ἄμπελον· 15, 4, τὰς νέας ἀμπέλους καὶ τὰς τελείας· 4, 1, 6. Et 4, 3, 11, κλήματα. Callimachus Jov. 57 : Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσατο πάντα τέλεια. De versibus schol. Hephæst. p. 178, Περὶ διαφορῶν τῶν ἡρωικοῦ (στίχου), cujus septem ponit

A species, inter quas τέλειον, quod sit τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον (Il. X, 59), Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. Draco p. 139, 9; 140, 10. De numero Pollux 4, 164; 6, 15 : Τὰ τρία πρῶτος τέλειος ἀριθμός· Plat. Reip. 8, p. 546, B, quo de l. Bœckh. in Creuzeri Studiis vol. 3, p. 43 sq. Nicom. Introd. ar. 1, 16 init. : Ἀντικειμένων τῶν δύο τούτων εἰδῶν (ὑπερτελοῦς καὶ ἐλλιποῦς ἀριθμοῦ) ὡς ἂν εἰ ἐν ἀκροτήτων τρόπῳ, μεσότης φαίνεται ὁ λεγόμενος τέλειος, ἐν ἰσότητι εὑρισκόμενος καὶ οὔτε τὰ μέρη ἑαυτοῦ πλείονα ἀποτελῶν συντεθέντα οὔτε ἑαυτὸν μείζονα τῶν μερῶν ἀποφαίνων, ἀλλ' ἀεὶ ἴσος τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ὑπάρχων κτλ. quæ v., ubi Euclidis Elem. 7, 21, aliorumque Mathem. ll. indicat Ast. p. 242.] At vero αἰετός, i. e. Aquila, τελειότατος πετεηνῶν dicitur ab Hom. [Il. Θ, 247, Ω, 315], vel tanquam βασιλικώτατος, vel tanquam ἐπιτελεστικώτατος ὡς ἐν ὀρθείῃ, si Eustathio credimus, s. potius veteribus ex quibus hanc expos. affert. [V. Τελήεις. De tentante volatum pennis aquilinis Lucian. Icarom. c. 11 : Ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος ἐκμεμελετημένου τελειός τι καὶ
B ὑψιπέτης γενόμενος οὐκέτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν. Activa Perficientis signif. etiam Æsch. Sept. 695 : Πατρὸς τέλει' ἀρά· 832 : Ὦ μέλαινα καὶ τελεία ... ἀρά· Eum. 382 : Εὐμήχανοι δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν τε μνήμονες σεμναί, de Furiis. Ag. 1432 : Μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς δίκην· quanquam hæc exx. etiam ad pass. signif. referri licet, excepto l. Eum., quocum conf. exx. continuo citanda, ubi de diis utraque forma dicitur.] Quod autem attinet ad alteram illam hominis τελείου signif., qua sc. dicitur de eo qui uxorem duxit, extat hic nominis istius usus quum ap. alios [V. schol. Soph. Ant. 1241, in Τέλος cit. Hesych. in Τέλειοι], tum ap. Plutarchum, sicut ἠίθεος pro Cœlibe Καὶ τῶν τελείων δὲ τρεῖς ἐβουλήθη διασῶσαι· quum antea dixisset, Τοὺς δὲ ἠϊθέους βουλόμενος σῶσαι, σκυτάλας ἔδωκεν. Hinc Τέλειος Jupiter [apud Tegeatas sec. Pausan. 8, 48, 6. Pind. Ol. 13, 110 : Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν· Pyth. 1, 67 : Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων. Æsch. Ag. 973 : Ζεῦ Ζεῦ
C τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει· Eum. 28 : Ποσειδῶνος κράτος καλοῦσα καὶ τέλειον ὕψιστον Δία. Quibuscum conf. Suppl. 526 : Ἄναξ ἀνάκτων καὶ τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ. Et Hesych. : Τέλειος, τελεσιουργός, ὁ Ζεύς. Schol. Aristoph. Thesm. 973 : Ἥρα τελεία καὶ Ζεὺς τέλειος ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις ὡς πρυτάνεις τῶν γάμων, quibuscum conf. dicenda in Τέλος. Pollux 6, 15 : Ὁ δὲ τρίτος κρατὴρ Διὸς Σωτῆρος τελείου], et Juno Τελεία, tanquam Nuptiarum præsides. [Sec. schol. Pind. Nem. 10, 18 : Οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἐστι, καλλίστα θεῶν. Æsch. Eum. 214, fr. ap. schol. Pind. l. c. Aristoph. Thesm. 973, ubi schol. supra cit. Crinagor. Anth. Pal. 6, 44, 1, ubi Jacobs. vol. 8, p. 389, addit Plut. Mor. p. 264, B. Diodor. 5, 73 med. : Προθύουσι πρότερον (ante nuptias) ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ διὰ τὸ τούτους ἀρχηγοὺς γεγονέναι καὶ πάντων εὑρετάς. Pollux 3, 38, et ib. τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. Photius in Τέλεον. Τελείους τοὺς γεγαμηκότας καλοῦσιν. Conf. Eust. in Τελειόω sub fin. cit. et Il. p. 325, 22.] At in VV. LL. ex Luciano
D [Deor. Conc. c. 1, 15, Jov. Trag. c. 18], τέλειοι θεοί, pro Dii præcipui, summi, aut etiam Dii selecti : quæ exposs. mihi suspectæ sunt, præsertimque hæc posterior. [Æsch. Sept. 167 : Ἰὼ παναλκεῖς θεοί, ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς τᾶσδε πυργοφύλακες, πόλιν δορίπονον μὴ προδῶτε. V. l. Eum. 382 paullo ante cit. Theocr. 25, 22 : Ἀπόλλωνος τελειοτάτοιο θεοῖο. Tullius Geminus Anth. Pal. 6, 260, 6 : Θεὸν ἐν σπλάγχνοις εἶχε τελειότερον.] Bud. alioqui τέλειον pro Eximio et amplo poni tradens, ex eod. Luciano [Tim. c. 50] affert τέλειον ἅρμα· addit tamen videri significare, τῶν τελείων ἵππων, de quibus sc. paulo ante dictum fuit. [Pausan. 5, 8, 10 : Δρόμος δύο ἵππων τελείων συνωρὶς κληθεῖσα τρίτῃ Ὀλυμπιάδι ἐτέθη πρὸς ταῖς ἐνενήκοντα. Ita ἅρματι τελείῳ, κέλητι τελείῳ, συνωρίδι τελείᾳ inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 4, 6, 57, 59, 62, et *Annali dell' Inst.* 1829, p. 159, 40, 51; 161, 54. Ὀλύμπια τελείῳ, Πύθια τελείῳ (ἅρματι), Attica ap. Curtium Inscr. Att. XII, p. 15, v, fin.]

|| Τέλεια ἱερά, Eximia Sanctiora, Justa, Largiora

et luculenta. Dem. [p. 1365, 17] : Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν τελείων. [Andocid. p. 13, 9, 20.] Lucian. [Tim. c. 7] : Οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ὑμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, Bud.; qui et alia subjungit, quæ ap. eum vide. Illis autem et hæc addit, Τέλεια ἱερὰ, ut aliqui dicunt, sunt ἐνιαύσια [ita Hesych., addens, οἱ δὲ τὰ ἡμέρας ι' ὑπερβεβηκότα], s. potius, ut alii, ὁλόκληρα κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ μὴ λελωβημένα, Eximiis hostiis facta. [V. Τελήεις. Herodot. 6, 57 : Ἱρήιον τέλειον. Sed 1, 183 : Ὅκου θύεται τὰ τέλεα τῶν προβάτων· quæ forma etiam priori l. videtur restituenda, etsi 9, 110 est τέλειον. Thuc. 5, 47 med. : Ὀμνύντων δὲ τὸν ἐπιχώριον ὅρκον ἕκαστοι τὸν μέγιστον κατὰ ἱερῶν τελείων. Ubi Dukerus animadvertit, quum quicquid diis offerretur, integrum, non mutilum esse deberet, non μὴ λελωβημένα posse intelligi, sed majora et eximia, ut est in locis Livii a Bud. citatis. De Luciano Hemst. : « In Philops. c. 21 dedimus : Ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, pro ἀφ' l. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι· utramque structuræ formam ad ἑστιᾶν traduxit Luc., haud satis scio an præter usum veterum. » || Neutro absolute Cor. 1, 13, 10 : Ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, Perfectior ecclesiæ status. Ib. 2, 6, οἱ τέλειοι dictum de perfectioribus in doctrina Christiana, aliis S. S. locis, ubi contrarii οἱ μανθάνοντες adhuc, illustrat Schleusner. Lex .N. T. || « Τέλειοι, Perfecti, dicti qui baptismum jam consecuti erant, in Clementina epitome De gestis S. Petri n. 34. » Ducang. Idem Τέλειον consequi dictos ostendit pœnitentes qui exactis pœnitentiæ βαθμοῖς s. gradibus ad sacramentorum participationem, τῶν ἁγιασμάτων μετοχὴν, admittebantur, ut in Conc. Ancyrano can. 4 et 5 etc. Et in App. p. 183 addit : « Τέλειον appellari baptisma observat Clem. Alex. Pæd. 1, 6 : Καλεῖται δὲ πολλαχῶς τὸ ἔργον τοῦτο χάρισμα καὶ φώτισμα καὶ τέλειον καὶ λουτρόν. Mox, τέλειον καὶ τὸ ἀπροσδεὲς φαμεν. » Hesychio τέλεια καὶ τέλη ἀναλώματα.]

|| Hinc Τελείως, sive Τελέως, Perfecte, Absolute, Integre, Plene. [Τελέως, Ad plenum, Gl. Æsch. Eum. 320 : Ὅστις ... χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει, ... πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν· et similiter 953, τ. διαπράσσουσιν. Aristoph. Thesm. 328 : Τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκας. Schol., εἰς τέλος ἄγοιμεν τὰ δόξαντα. Herodot. 1, 120 med. : Τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα τελέως ἐς ἀσθενὲς ἔρχεται. Xen. Conv. 2, 2 : Τελέως ἡμᾶς ἑστιᾷς· Cyrop. 3, 3, 38 : Τελέως ἀγαθὸς ἀνήρ· 8, 7, 7 : Τελέως μέγα φρονεῖν, ubi inepte nonnulli omittunt μέγα, quo omisso τελέως φρονεῖν significare nihil nisi Mente integra esse dicetur in Φρονέω. Œc. 11, 1 : Τὰ τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διοικούσας· 6 : Διηγοῦ τ. τὰ σὰ ἔργα. Plato Polit. p. 267, C : Οὐ μὴν παντάπασί γε τ. ἀπειργάσθαι· Phædr. p. 272, A : Καλῶς τε καὶ τ. ἐστὶν ἡ τέχνη ἀπειργασμένη· Prot. p. 342, E : Τ. πεπαιδευμένου. Isæus p. 110, 14 : Τ. ἄφρονα.] Exp. et Prorsus, Omnino. Isocr. [p. 20, A, et p. 163, A] : Νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν· quod exp. in VV. LL. Puta te futurum felicissimum. Sed non tam significans est hæc interpretatio quam sunt illa verba. [Aristot. Metaph. 10, 6, p. 1062, 27 : Λευκοῦ τελέως ὄντος. Diodor. Exc. vol. 2, p. 554, 86 : Νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν· 579, 7 : Τελέως νομίσας ἐπταικέναι τοῖς ὅλοις· 21 : Πρᾶξιν ἔκνομον καὶ τελέως ἀλλοτριωτάτην τῶν Ἑλληνικῶν νομίμων. Formam τελείως libris deterioribus Xen. Cyrop. l. pr. illatam minus probam judicat Thomas in Τέλειος cit. Est ap. Isocr. p. 294, E, ἕξουσιν, in Plat. Defin. p. 411, D, Aristot. Eth. Nic. 10, 4 in. et Metaph. l. supra cit. Variant inter utramque libri Polybii 2, 73, 3 ; 6, 37, 4 ; 4, 56, 9, Diodori et aliorum. || Comparativo, ut videtur, adv. Τελειότερον, Perfectius, Gl. Sextus Pyrrh. hypot. 2, 12 : Τὴν δόξαν τῶν δοκούντων τελειότερον ἀνεστράφθαι.] Invenitur etiam Τέλεον adverbialiter positum, quod exp. non solum Omnino, Prorsus [Dionys. Dinarch. c. 4 fin. : Οὐ γὰρ τέλεον ἠπόρουν οὕτω λόγων] : sed etiam Postremo ; affertur autem ex Plut. et Luciano [Merc. cond. c. 5, Jov. Tr. c. 25. Longin. De subl. 41, 1. Appian. Civ. 1, 8 fin. Formam τέλειον sic positam ap. Sextum Pyrrh. 1, 224 : Οὐ τέλειον ἄτυφον, in τελείως mutabat Menagius, cui præstabit τέλεον, ut 3, 189, Adv. log. 7, 258. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theogon. p. 451 med. Gaisf. : Οὐ γάρ εἰσιν ἀκίνητοι τέλειον. Comparat. Plato Reip. 7, p. 520, B : Ἄμεινόν τε καὶ τελεώτερον πεπαιδευμένους. Superl. 1, p. 351, B : Τελεώτατα ἄδικος· et alibi. Alterius formæ adv. Τελειοτέρως schol. Hom. Il. B, 350 : Τ. τοὺς νεοσσοὺς ὁ Νέστωρ ἀφεὶς ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν θεῶν φέρεται. L. D.]

Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, Versus s. Versuum genus, quorum primæ et ultimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas s. utensile notant : ut Homericus hic, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος· nam prima et ultima ejus versus syllaba junctæ, faciunt ἄρτος, i. e. Panis. Athen.

[Τελειοτέρως. V. Τελείως.]

Τελειότης, ητος, ἡ, Perfectio ; Integritas, ut τέλειος redditur non solum Perfectus, sed interdum et Integer. [Consummatio, Gl. Plat. Def. p. 412, B : Αὐτάρκεια τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν· D : Εὐδαιμονία τ. κατ' ἀρετήν. Sextus Pyrrh. hyp. 1, 72 : Ἡ τ. τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου. Schol. Pind. Nem. 10, 31 : Ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν. Frequens in V. et N. T., ubi etiam plurali. V. Schleusn. Lexx. in V. et N. T., Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 494. || « Titulus compellatorius, in Epistolis S. Basilii et Photii 191. » Ducang. Theodor. Stud. p. 223, D. L. Dind.]

Τελειοτοκέω, Perfectum edo partum, pario fructum. [Aristot. De generat. anim. 4, 6 post init. : Μόνον πολυτόκον ὂν ἡ ὗς τελειοτοκεῖ.]

Τελειοτοκία, ἡ, Partus perfectus, Perfecta generatio.

Τελειοτόκος, ὁ, ἡ, Perfectum edens partum.

[Τελειουργέω, i. q. τελειογονέω, Perficio. Theophr. C. Pl. 2, 9, 6 : Τὸ μὴ δύνασθαι πεπαίνειν μηδὲ τελειουργεῖν τοὺς ἐρινεούς. Pass. Philo vol. 1, p. 8, 1, ubi olim ἐτελειογονεῖτο.]

[Τελειοφρόνως, Perfecte sapiendo. Theodor. Stud p. 340, C. L. Dind.]

Τελειόω, sive Τελεόω, a τέλεος : significat autem τελειῶ s. τελεῶ, interdum quidem Finio, [Perficio, Conficio, Consummo, Termino, Gl.] Finem impono, Ad finem perduco, (sicut τέλειος dictum est poni interdum pro Ultimo,) estque ita usus Thuc. [6, 32] participio τελεώσαντες [τὰς σπονδάς] : sed multo frequentius sequitur hoc verbum eam nominis τέλειος signif., qua ponitur pro Perfectus. Est enim τελειῶ, Perfectum reddo et absolutum. [Soph. Œd. Col. 1089 : Σθένει 'πινικείῳ τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον· Trach. 1257 : Ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε. Et altera forma ib. 1263 : Ὡς ἐπίχαρτον τελεοῦσ' ἀεκούσιον ἔργον. Sic enim scribendum potius quod est in libris τελέως quam τελέουσ', ut in edd. El. 1510 : Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. Eadem epigr. Anthol. Pal. App. 262, 5 : Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτούς. Orph. Hymn. 86, 8 : Ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεοῦται. Herodot. 1, 12 init. : Ὁ δὲ πάντα ὅσαπερ οἱ ἀληθέϊ λόγῳ βασιλέες ἐτελέωσε ποιήσας· 3, 86 : Ἐπιγενόμενα δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ ἐτελέωσέ μιν, Consummarunt eum et quasi Consecrarunt et Inaugurarunt regem, Schweigh. Pass. 1, 160 : Οὐ γὰρ ἐτελεώθη (res)· 5, 11 : Τελεωθέντων ἀμφοτέροισι. Plato Polit. p. 272, D : Ἐπειδὴ πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη· ubi al. per ει, ut Reip. 9, p. 587, E. Act. et pass. Aristot. Eth. Nic. 10, 4 fin., 5 init. Id. H. A. 1, 15 post med. : Ὁ ἄνθρωπος μόνος πρὸς τὸ τοῦ ὅλου τελειωθεὶς ἔχει (caput). Polyb. 8, 36, 2 : Τῆς τοῦ τείχους κατασκευῆς ἤδη τετελειωμένης· 12, 2, 3 : Ταῖς λευκαῖς μυρτίσι τετελειωμέναις. Diodori 3, 74 fin. : Τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν τετελειωκότες, ex melioribus restitui τετελεκότες. Aret. p. 28, 13 : Ἢν ἡ σκοτοδίνη τελεωθῇ. Nicom. In Θεολ. Ἀριθμ. p. 17 ab Hemst. cit. : Οἱ τελειωθῆναι τὰς ἑαυτῶν εὐχὰς αἰτοῦντες παρὰ θεοῦ. Lucas 2, 43 : Τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, Postquam dies exegerant. Act. 20, 24 : Τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς. Philipp. 3, 12 : Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον ἢ ἤδη τετελείωμαι, Metam contigerim. Quocum Schleusner. confert Philon. Alleg. 2, p. 74 : Ἆρά γε οὐχ ὅταν τελειωθῇς καὶ βραβείων καὶ στεφάνων ἀξιωθῇς. Qui etiam alios multos N. T. locos, ubi similiter ponitur act. et pass., pluribus quam quæ repeti possint explicavit.] Atque ita Bud. pass. τελειωθῶσι vertit Absolverentur, in Ep. ad Hebr. 11, [40] :

A
Τοῦ Θεοῦ κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν, Cœlitum numerum divorumque augerent : quæ naturæ humanæ est consummatio. Hinc certe manat ea signif. verbi τελειῶ, qua ponitur pro Consecro [Sacro, Gl. Hesychius : Τελειώσεις, ἁγιάσεις] : quemadmodum certe illud ipsum τελειωθῶσι quidam interpr. Consecrarentur. [V. Schleusner. Lexx. V. et N. T.] Atque adeo martyres dicuntur τελειωθῆναι, Deo consecrati esse, tanquam sc. perfectionem quandam et consummationem martyrio consecuti, vel perfectionem martyrii. Greg. Naz. Macc. Enc. [p. 287, A] : Μηδένα τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας τελειωθέντων. Idem [p. 294, C] : Ἐπεὶ δὲ τοὺς ἑπτὰ παῖδας τελειωθέντας εἶδεν, Martyrio consummatos, Bud. Ex Eodem affertur, Τελειωθέντες δι' αἵματος· et ex Euseb. H. E. 5 : Τῶν δὲ καὶ τελειωθέντων ἐν ταῖς ἐξορίαις ἐπανεκομίσθη τὰ λείψανα. [Id. ib. 7, 16 : Παρὼν τηνικάδε τελειουμένῳ τῷ μάρτυρι. Apophth. Patr. in Besarione n. 4 : Ὡς εἰσήλθομεν, εὕρομεν αὐτὸν τελειωθέντα. Nilus in Vita S. Theodori Ancyr. n. 6 : Οἱ γὰρ τελειούμενοι διὰ ποικίλων κολάσεων, τούτων τὰ σώματα κυσὶν ἐρρίπτοντο πρὸς
B
ἀνάλωσιν. Chron. Alexandr. a. 5 Constantini M. : Αἰγύπτιοι Πηλεὺς καὶ Νεῖλος ἐπίσκοποι μεθ' ἑτέρων διὰ πυρὸς τελειωθέντες. Georg. Sync. p. 286, C : Θανάτῳ μαρτυρικῷ τελειωθέντες. Jo. Malal. p. 256, 14, aliisque ll. in indice notatis, et multi ap. Ducang. De martyrio ipso Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 185, D : Μετὰ τὸ τελειωθῆναι τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Συμεῶνος. L. D.] Ex Eodem, cum dat. significante rem qua martyrium s. martyrii necem passi erant : Λίθοις παρ' αὐτῶν τελειωθέντες, κατὰ τὸν μακάριον Στέφανον. Existimatur autem Greg. Naz., sicut et ceteri Theologi, hunc verbi τελειοῦσθαι usum ex illo Ep. ad Hebr. loco hausisse : itemque ex hoc ejusd. Ep. c. 2, [10] : Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι, [Per afflictiones consecrare, Beza]. Nec tamen satis constat an ad Perfectionis signif. respexerint, dando istum usum verbo τελειοῦν, an potius an nominis τέλη signif., qua pro Mysteriis ponitur. [Quum de morte naturali Helenæ Constantini M. matris sit ap. Euseb. V. Const. 3, 47 init. : Τοῦ μὲν οὖν βασιλέως ἐτελειοῦτο
C
ἡ μήτηρ, nisi quis hic etiam paullo aliter dictum putet quam simpliciter pro ἐτελεύτα, videtur etiam de martyribus sic dici.] Præsertim quum ab illis ponatur τελειῶ et pro Initio : unde τελείωσις vocatur Baptismus. [Ubi v. exx. verbi Τελειόω eadem signif. dicti. Aliter Τελειῶσαι, Perorare, Gl.] Sed ad Greg. Naz. quod attinet, dubitatio hæc locum in eo habere non videtur, quum ab eo baptismus vocetur τελειοποιὸς, teste Bud. Non habere inquam locum videtur, si quidem τελειοποιὸς exponatur Perfectum reddens, Perfectionem afferens. Aliam certe interpr. habent VV. LL.; nam τελειοποιὸς ap. eum interpr. Initiator, Qui baptismate quempiam initiat et expurgat. [Greg. Naz. Carm. p. 27. Consummativus, Method. p. 338. Kall.] Ceterum verbum illud τελειοῦσθαι, sicut et compos. Ἀποτελειοῦσθαι, pro Consecrari, Sacrari, Dicari, Initiari, etiam a Dionys. Areop. usurpari testatur Bud., qui exp. item Sacro lavacro initiari religioni, ap. Greg. Naz., ex quo affert hæc quoque, Καλὸν καὶ τὸν ὦμον ἁγιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι, καλὸν καὶ τὰς χεῖρας
D
τελειοῦσθαι καὶ τοὺς πόδας. Ex Eod. : Τὸ πνεῦμα τελειοῦν με διὰ τοῦ βαπτίσματος. Affertur porro hic istius verbi usus, sc. pro Consecrari, et ex LXX Interpr., ut Exod. 29, [10] : Τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρών. [Dedicari, de templo, Vales. ad Harpocr. p. 63. Valck.] || Τελειοῦσθαι s. Τελεοῦσθαι dicitur etiam Ad virilem ætatem pervenire, Virum fieri, (sicut τέλειος dictum est usurpari de eo qui est virilis ætatis,) unde τελειωθεὶς, s. τελεωθεὶς, et τετελειωμένος, s. τετελεωμένος, Qui ad virilem ætatem pervenit, factus est vir. Plato De rep. 5, [p. 466, E] : Καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς πόλεμον ὅσοι ἁδροί· ἵν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν, θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν. [Ib. 6, p. 487, A : Τελειωθεῖσι παιδείᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ· 498, B : Ἐν ᾗ ἡλικίᾳ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται. Et alibi.] Sed Aristot. quum dixisset ἀνδράσι γενομένοις, addidit καὶ τελειωθεῖσι. [Τελεούμενα et sæpius τελεωθεὶς H. A. 2, 1 post med. cum var. —ει. Eademque forma Synes. De provid. p. 90, A.] Dicuntur τελειοῦσθαι, inquit Bud., etiam οἱ ἀνδρούμενοι καὶ δοκιμαζόμενοι, οἱ εἰς ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφόμενοι : quibus verbis illum Aristotelis locum subjungit. Idem alibi ex Strab. 14, [p. 673] hæc affert, de gymnasio Tarsensi : Ἐνταῦθα μὲν οἱ φιλομαθοῦντες, ἐγχώριοι πάντες εἰσὶ, ξένοι δ' οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι αὐτόθι μένουσιν, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡδέως, κατέρχονται δ' ὀλίγοι. || Τελειοῦσθαι, Maturescere, quod et ἁδρύνεσθαι dicitur. Theophr. H. Pl. 8, [2, 6] : Τεσσαρακονταῖον δέ φασι καὶ τὸν κύαμον ἁδρύνεσθαι· ὥστε ἐν ἴσαις ἀνθεῖν καὶ τελειοῦσθαι· ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἁπάσαις. Vide Τελείωσις. || Τελειοῦσθαι esse etiam γῆμαι, testatur Eust. [Il. p. 881, 32] : sicut sc. οἱ γεγαμηκότες sunt dicti Τέλειοι. [Photius : Τελεωθῆναι, τὸ γῆμαι. Τελεωθέντες, Suffecti, Gl. || Medio Iamblich. Vit. Pyth. 158, p. 332 Kiessl. : Ἔπειτα τὰ φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, τήν τε ἠθικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελειώσατο.]

[Τελέϊππος, ὁ, Teleippus, Argivus in inscr. Argiva ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 578, n. 1120, 3, 4, 8.]

[Τελειύμνητος, ὁ, ἡ, Hymnis eximie celebratus. Gretser. Op. vol. 2, p. 143, B. L. Dind.]

[Τελείω.] Est in usu et verb. Τελείω, a τέλειος itidem derivatum; sed poetis potius quam prosæ scriptoribus usitatum. Est autem τελείω, itidem Perficio, s. Effectum reddo. [Hom. Od. Ζ, 234, Ψ, 161 : Χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει· Il. Ι, 456 : Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς· Ο, 593 : Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 240, 422 : Ἀτρεκὲς οὐδὲ ἕν ἐστιν ὅπερ θεοῦ ἄντα τελείεις.] A cujus pass. them. Τελείομαι est ἐτελείετο, Hom. init. Il. [et Od. Λ, 297] : Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή· quæ interpretantur quidam, Jovis voluntas eveniebat. Sed malim, pass. verbum reddens passivo, interpretari ad verbum, Perficiebatur voluntas, Jovis consilium, consulta. Talis enim usus verbi hujus Latini passim extat, præsertim in voce act. Perficere, pro τελειοῦν : quod certe videtur posse reddi et verbo Exequi. [Præs. Od. Ξ, 160 : Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω· Τ, 305, et ib. 561 : Οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν. Bion 6, 3. Manetho 3, 264. Dionys. Per. 1081. Empedocles ap. Aristot. Metaphys. 2, p. 54, 16 Br. : Τελειομένοιο χρόνοιο.] Ceterum verbum hoc τελείω si quis malit subjungere τῷ τελέω, tanquam factum ex hoc, non magnopere ei repugnem.

[Τελείως. V. Τελέως in Τέλειος.]

[Τελείωμα, τὸ, Perfectio, Consummatio. Eunap. Chrysanth. p. 109 med. : Εἰς τοσοῦτον ἐκουφίσθη τι καὶ ἀνηγέρθη παρὰ τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος. Aq. Job. 12, 2.]

Τελείωσις, εως, ἡ, sive Τελέωσις, Perfectio [Gl.], Consummatio. Aristot. Eth. 7, 12 [13] : Καὶ τέλος οὐ πασῶν ἕτερόν τι, ἀλλὰ τῶν εἰς τὴν τελείωσιν ἀγομένων τῆς φύσεως. [H. A. 5, 10 init. : Οὐχ ἅμα πάντα λαμβάνει τελέωσιν τὰ ᾠά· et de iisdem 6, 3 init. : Οἱ χρόνοι διαφέρουσι τῆς τελειώσεως· 7, 3 fin. : Τὴν τελείωσιν τῶν μορίων· 4 ante med. : Τὴν τοῦ τόκου τελείωσιν. V. l. Metaphys. in Τέλειος cit. Theophr. H. Pl. 3, 4, 3, τῶν καρπῶν. Diodor. 2, 29 init. : Ἐπῳδαῖς ἀποτροπὰς κακῶν καὶ τελειώσεις ἀγαθῶν πειρῶνται πορίζειν. Proculus In Plat. Alcib. p. 224 fin. : Τὰ δεόμενα τῆς τ. ἐν ἡμῖν.] Ad Hebr. 7, [11] : Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν, Si perfectio s. consummatio per Leviticum sacerdotium erat, i. e. Si quemquam perfectum reddere poterat Leviticum sacerdotium. [Ubi perfectam expiationem interpr. Schleusner. Exitum, Eventum, idem Luc. 1, 45 : Ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ κυρίου· 10, 9 : Ἐξελεύσομαι εἰς τελείωσιν λόγων, ὧν ἐλαλήσατε μετ' ἐμοῦ. Nuptias, Jerem. 2, 2 : Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου· ubi alii Perfectionem (ætatis), ut aliis V. T. locis, quos v. ap. Schleusner.] Sonat vero τελείωσις apud Christianos Theologos, sequendo illam verbi τελειοῦν et τελειοῦσθαι signif. quam paulo ante ex iis attuli, etiam Consecratio, Initiatio. Atque adeo vocatur hoc nomine Baptismus, ut ex Greg. Naz. docet Bud. [et multis probat Vales. ad Euseb. Vit. Const. 4, 62 et ad Theodorit. 4, 3. Pro sacramento confirmationis, ut probat P. Arcadius De concordia

A 2, 1, quia confirmatio, præsertim apud Græcos, in Baptismo exhibetur, cui confirmationis effectus sæpe tribuunt scriptores, quum tamen per unctionem in baptismate non accipiatur Spiritus sanctus, siquidem quæ antecedit Catechumenorum est. Clementina epitome De gestis S. Petri n. 18 et n. 141, τελειωθῆναι διὰ βαπτίσματος. Martyrium S. Polyeucti Ms.: Μέλλων γὰρ ἤδη τελειοῦσθαι καὶ διὰ τοῦ αἵματός σου τοῦ ἱεροῦ, τὸ θεῖον βάπτισμα καὶ τὴν ἐν Χριστῷ σφραγῖδα λαμβάνειν. Vita Ms. S. Hilarionis: Τελειωθῆναι διὰ τοῦ βαπτίσματος. Michael Psellus in Epist. Ms. ad Neophotistum: Ἡμέρα δέ σοι τῆς τελειώσεως ἀφώρισται ἡ μετὰ τὴν πανήγυριν τῶν κορυφαίων ἀποστόλων κυριακή. Constant. Manass. p. 59: Ἀπάγουσι καὶ λουτρῷ τῷ θείῳ τελειοῦσι. Continuat. Theophan. 4, 12, Scylitz. p. 539. Jo. Cyparis. de Palamit. c. 2: Τὸ μέγα τῆς ἡμῶν τελειώσεως μύρον. Ducang.] Qui et a Dionys. Areop. τελείωσιν appellari tradit Designationem sacerdotum et Consecrationem: exponens etiam χειροτονίαν. Idem sicut τελειοῦσθαι, Maturescere, ita τελείωσιν Maturitatem si-
B guificare tradit, ap. Theophr., ubi scribit, Καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν τελείωσιν οὕτως ἔχει. [Obitus, Anal. 1, 82. Schleusn. Dionys. Areop. p. 15, 17. Kall. De martyrio, ut τελειοῦσθαι, Euseb. H. E. 3, 35; 7, 15.]

Τελειωτής, ὁ, q. d. Perfector, Consummator. [Hebr. 12, 2, τῆς πίστεως, de Christo.] Redditur vero et Finitor: sicut τελειοῦν pro Finire dictum est accipi. Sequendo autem illam verbalis τελείωσις signif. de qua modo dictum fuit, est Consecrator, Initiator; itidemque ad baptismum pertinet: unde τελειωτὴς et βαπτιστὴς a Greg. Naz. copulantur.

[Τελειωτικός, ἡ, όν, Qui perficit. Schol. Eur. Phœn. 69: Εὐχὰς τελεσφόρους) τελειωτικάς. L. Dind. Dionys. Areop. p. 14, 61, 62, 74, 87, 122. Clem. Alex. Strom. 6, p. 801. Kall. Proculus In Alcib. p. (154,) 318. Zachar. Mytil. Dial. p. 215 med. Boiss. || Adv. Τελειωτικῶς, Dionys. Areop. p. 91. || Τελειωτικός, Dionys. Areop. p. 123, 124, 126, 127. Clem. Alex. Str. 2, p. 448. Kall.]

C [Τελενίκειος, ὁ, ἡ. V. Τελενικίζω.]

[Τελενῑκίζω, ίσω, non quod HSt. ex τελενικῆσαι fingit Τελενικέω, quanquam defendi possit v. Aristophaneo Σωκρατεῖν.] Τελενικεῖν, Evacuare: a Telenico quodam paupere. Vide Suid., apud quem et Τελενίκειος [Τελενίκιος codd. meliores, Etym. et Photius a pr. manu, recte, si ex versu dactylico vel anapæstico] ἠχώ. At Hesych. scribit, si mendo ejus exempll. carent, τελενικῆσαι esse τὸ μὴ [hoc del.] κενὸν ποιῆσαι. Etym. autem eadem habet quæ et ap. Suid. leguntur: nisi quod apud illum est τελενικίσαι cum ι, in penultima quoque. [Photius: Τελενικίσαι· (Κρατῖνος) ἐν Σεριφίοις (vol. 2, p. 139 Meinek.), τὸ κενῶσαι· ἀπὸ Τελενίκου τινός, ὡς τὸ εἰκός, πένητος παντελῶς· καὶ λέγεταί τις Τελενίκειος ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων. Phanias ap. Athen. 14, p. 638, C: Τελένικος ὁ Βυζάντιος, ἔτι δὲ Ἀργᾶς, ποιηταὶ μοχθηρῶν ὄντες νόμων, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως εὐπόρουν, τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι.]

D [Τελένῑκος, ὁ, Telenicus, n. viri, de quo in Τελενικίζω. Alius Athen. ap. Andocid. p. 5, 41. Bœotus in inscr. Theb. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1576, 4.]

[Τελεογονέω. V. Τελειογονέω.]

[Τελεογονία, ἡ, Partus maturus. Hippocr. p. 687 fin.]

Τελεόγονος, ὁ, ἡ, Perfecte generatus, Vitalis. Et Τελεόγονα, Perfecti fœtus. [Aristot. H. A. 7, 4 ante fin.: Τὰ μὲν τελεόγονα τῷ χρόνῳ ἔτεκε.]

[Τελεοδρομέω, Cursum perficio. Archytas ap. Iambl. Protr. 4, p. 60 Kiessl.]

[Τελεοδρόμος, ὁ, ἡ, Cursum perficiens. Asclepiades Anth. Pal. 5, 203, 8: Ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεόδρομος.]

[Τελεοκαρπέω. V. Τελειοκαρπέω.]

[Τελεόμηνος, ὁ, ἡ, Perfectus mensibus. Soph. Trach. 826: Ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος. Aristot. H. A. 5, 4 ante fin.: Πρῶτον μὲν ἑπτάμηνον, ὕστερον δὲ δύο τ. τεκεῖν. Forma Τελειόμηνος Constant. Man. Chron. 148, βρέφους.]

[Τέλεος. V. Τέλειος.]

A [Τελεόω. V. Τελειόω.]

[Τελεσαρχίδης, ὁ, Telesarchides, sculptor Athen. æqualis Hipparchi Pisistratidæ, ut conjicit Rochett. *Lettre à Schorn* p. 413, ap. Phot. v. Ἑρμῆς τετρακέφαλος, Eustath. Il. p. 1353, 8. Alius in inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 597, n. 2953, b, 15. L. Dind.]

[Τελέσαρχος, ὁ, Telesarchus, n. viri, ap. Pind. Isthm. 7, 3. Samii, ap. Herodot. 3, 143. Syri, ap. Pausan. 10, 20, 5; 22, 1. Scriptoris apud schol. Eur. Alc. 1, Sextum Adv. grammat. 262, p. 272. Al. in numo Apolloniæ Illyr. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 317, n. 29.]

[Τελέσας, αντος, ὁ, Telesas, n. oratoris Attici vitii suspectum ap. Athen. 5, p. 220, B.]

[Τελεσήγορος, ὁ, Telesegorus, Athen. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 46.]

[Τελεσθία. V. Τελεστία.]

[Τελεσθώ, οῦς, ἡ, Telestho, f. Oceani et Tethyos, Hesiod. Th. 358.]

[Τελεσία, ἡ, Telesia, opp. Samnitum deletum
B ætate Strabonis 5, p. 250, Ptolem. 3, 1, 67.]

[Τελεσιάδας, ὁ, Telesiadas, n. viri ap. Pind. Isthm. 3, 63. ῐᾱᾰ]

[Τελεσιάζω, i. q. τελέω et θύω. Etym. M., Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 306: Τελεσιαζόμενα, θυόμενα καὶ τελούμενα.]

[Τελεσιάς, άδος, ἡ, saltationis genus, ap. Athen. 14, p. 630, A: Καὶ Τελεσιὰς δ' ἐστὶν ὄρχησις καλουμένη· στρατιωτικὴ δ' ἐστὶν αὕτη ἀπό τινος ἀνδρὸς Τελεσίου λαβοῦσα τοὔνομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὀρχησαμένου, ὥς φησιν Ἱππαγόρας ἐν τῷ α' περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας· 629, D: Τὰ δὲ στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι, ἰαμβική, Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, ... Τελεσιάς· Μακεδονικὴ δ' ἐστὶν αὕτη ὄρχησις, ᾗ χρησάμενοι οἱ περὶ Πτολεμαῖον Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου ἀδελφὸν ἀνεῖλον, ὡς ἱστορεῖ Μαρσύας ἐν γ' Μακεδονικῶν. Unde corrig. Hesych.: Τελεσία, ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου.]

[Τελεσίας, ὁ, Telesias, statuarius Athen. ap. Philo-
C chorum Clement. Al. Protr. p. 41. Al. ap. Athen. in Τελεσιὰς cit. Alius apud Diphilum in fabula Τελεσίᾳ, quam citat Athen. 6, p. 258, E; 14, p. 640, D, parasiti, ut videtur. Saltatoris Cret. ap. Polluc. 4, 99. Thebani ap. Plutarch. Mus. p. 1142, B. Al. in numo Ephesio, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 114, n. 226. Τελεσι in inscr. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 81, n. 54, incertum quam ad formam referatur, quum Τελεσίᾳ sit ib. p. 83, n. 64. ῐᾱ L. Dind.]

[Τελεσιγένης, ους, ὁ, Telesigenes, n. viri in inscr. Anaph. ap. Bœckh. vol. 2, p. 380, n. 2480.]

[Τελεσίδας, α, ὁ, Telesidas, n. viri in inscript. ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 86, n. 215. Τελεσίδης Syracusanus ap. Plut. Dion. c. 42. L. Dind.]

[Τελεσιδρόμος, ὁ, ἡ, Cursum perficiens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 274: Οὗτος (amor) καὶ τὴν ἀρετὴν τελεσίδρομον εἶναι ποιεῖ. Scr. —σιδρόμον.]

[Τελεσίερος, ὁ, ἡ, Sacra peragens. Hesychius: Τελεσίερον Παιᾶνα, τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν. Sic Hemst. pro Τελεσιγέρων.]

D [Τελεσικαρπέω, Fructus maturos fero, Maturo. Strabo 17, p. 831: Τελεσικαρπεῖ τὸν θερινὸν καρπόν.]

[Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, Fructus maturans. Strabo 15, p. 687: Αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόθι κισσὸν καὶ ἄμπελον, οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον.]

[Τελεσικλῆς, έους, ὁ, Telesicles, Archilochi poetæ pater in orac. Anth. Pal. 14, 113, 1, ap. Steph. Byz. v. Θάσος. Unde Τελεσίκλειος adj. ap. Suidam v. Ἀρχίλοχος, ubi Τελεσικλείου παιδὸς de Archilocho. Alii in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287, n. 162, 7; Tenia vol. 2, n. 2338, p. 264, 53.]

[Τελεσικράτης, ους, ὁ, Telesicrates, n. viri, ap. Pind. Pyth. 9, 3, 104. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 376, n. 2463, b, 4; 380, n. 2481.]

[Τελέσιλλα, ἡ, Telesilla, poetria Argiva, ap. Apollod. 3, 5, 6, 5, Plutarch. Mor. p. 245, C, sq., Pausan. 2, 20, 8 etc., sæpius cit. ab Athenæo, de qua Lebas. *Monum. d'ant. fig.* 2, *p.* 82. Aliæ mulieres in Anthol. ap. Theophylact. Epist. 72. L. Dind.]

[Τελεσίνῑκος, ὁ, Telesinicus, Corinthius, ap. Po-

A lyæn. 5, 32, Leonem ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 149, B. L. Dind.]

[Τελεσῖνος, ὁ, Telesinus, n. viri, ap. Plutarch Comp. Lys. et Sull. c. 4, Mor. p. 321, F. Alius apud Hephæstionem Photii cod. 190, p. 149, b, 21. Cos. C. Telesinus ap. Dion. Cass. 63, 1. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 264, 7. Conf. Lobeck. Patholog. p. 211. L. Dindorf.]

Τελέσιος, et comp. τελεσιουργὸς, atque alia, a secunda sunt pers. τετέλεσαι. Nisi quis a τελέσαι deducere malit, habita ratione signif. τοῦ τελέσαι, quæ illis includitur. Nam illud Τελέσιος, sonat q. d. Finem imponens. Alioqui tanquam a τέλος, quam deductionem non minus probo, sonabit q. d. Finalis. Dicitur certe τελέσιος ἡμέρα, pro Ultimo die, Hesych., cui et τέλειος ἡμέρα idem significat [Nisi ita scrib. pro τελέσιος.]

[Τελέσιος, ὁ, Telesius, Hunnorum Bulgarorumque dux, ap. Niceph. Cp. De rebus post Mauric. p. 44, C, D. L. Dindorf.]

Τελεσιουργέω, q. d. Perficio opus, Conficio, Efficio. B Sed potius usurpatur simpliciter pro Perficio, Conficio. [De fœtu Aristot. De gener. anim. 1, 8 post init. : Εἰ ἐν αὐτοῖς ἐτελεσιούργουν (pisces), ἀναγκαῖον ὀλίγα τῷ πλήθει εἶναι· 2, 1 ante med. : Τῶν ζώων τὰ μὲν τελεσιουργεῖ καὶ ἐκπέμπει θύραζε ὅμοιον ἑαυτῷ· et post med. : Οἱ ὄρνιθες καὶ τὰ φολιδωτὰ διὰ μὲν θερμότητα τελεσιουργοῦσι, διὰ δὲ ξηρότητα ᾠοτοκοῦσι. Polyb. 5, 4, 10 : Μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως· ap. Suid. in v., τὴν πρᾶξιν. Prov. 19, 7 : Ὁ πολλὰ κακοποιῶν τελεσιουργεῖ κακίαν.] Lucian. [D. deor. 10, 1] : Ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. [Id. Philops. c. 14, Navig. c. 25.] Apud Dionys. Areop. τελεσιουργεῖν pro Initiare. [Pass. Aristot. H. A. 6, 10 fin. : Ἐν τῇ ὑστέρᾳ τελεσιουργεῖται, de embryo piscis. Polyb. 21, 2, 11 : Ὡς αὐτίκα μάλα τελεσιουργηθησομένης τῆς διαλύσεως. Diodor. 5, 4 med. : Περὶ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. Plut. Mor. p. 907, A : Βρέφος τελεσιουργεῖται. Longin. De subl. 44, 8 : Τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τὴν διαφθοράν. Hermes Stob. Ecl. vol. 1, p. 938 : Ἐκ πνεύματος τελε- C σιουργηθεῖσα. Hesychio τελεσιουργεῖσθαι, τελειοῦσθαι ἐν ἔργοις. Pollux 9, 156, 157. Idem 1, 35 inter vocc. de mysteriis et initiis usurpanda : Φιλοτιμότερον τῇ χρήσει (quam τελεῖν) τὸ τελεσιουργεῖν καὶ ἡ τελεσιουργία· et 36, τελεσιουργία.]

Τελεσιούργημα, τὸ, Operis confectio, absolutio. Ex Polyb. pro Fine [3, 4, 12] : Πραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔσται τελεσιούργημα. [Lemma cod. Pal. Anth. 7, 406 : Εἰς Εὐφορίωνος τάφον τοῦ μυστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μυθολογημάτων ἢ τ., i. q. τελετῶν.]

Τελεσιουργία, ἡ, Perfectio [Gl.] operis s. Effectio; simpliciter Perfectio, Effectio, etiam Efficacia. [Procul. In Plat. Alcib. p. 72. Sozom. H. E. 4, 22, 26. « De initiando Dionys. Areop. 29, (42). » Kall. Eustath. Opusc. p. 341, 2 : Ὅτι δὲ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως αὐτὸν (hominem quendam) τελεσφορηθῆναι ὑφ' ἡμῶν, εἰ μὴ καὶ τὴν τοιαύτην ἡμῖν (nisi leg. ἡμῶν) τελεσιουργίαν εὐλογήσασα ἡ μεγάλη ἁγιωσύνη σου πλείω τὸν ἁγιασμὸν ἐπιπέμψει αὐτῷ, ... ἀνηνέγκαμεν δεητικῶς. Hesychio τὸ τέλειον πᾶν ἔργον. V. Pollux in Τελεσιουργέω cit.]

D [Τελεσιουργικὸς, ἡ, ὸν, Efficiens, Efficax. Pollux 9, 157. Stephanus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 206, 4 : Τὰ τῆς τ. καὶ ἑνικῆς καὶ μιᾶς φύσεως· 226, 30 : Τελεσιουργικόν ἐστι τὸ νοούμενον. L. Dind.]

Τελεσιουργὸς, ὁ, ἡ, solutæ orationi usitatum est, quod est ἀπὸ τοῦ τελέσαι ἔργον : ideoque sonat q. d. Perfector operis, operum, Effector operis. Sed ponitur simpliciter pro Perfector, Effector, etiam Efficax. [Pollux 9, 157; et 1, 40, βασιλεύς. Plato Phædr. p. 270, A : Τὸ πάντῃ τ., ubi deteriores —γικόν.] Apud Plut. [Æmil. Paul. c. 8] cum gen. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, Effector promissorum, Qui effecta reddit ea quæ promisit. [Polyb. 2, 40, 2 : Ἀγωνιστὴν καὶ τελεσιουργὸν τῆς πράξεως. Plutarch. Mor. p. 499, D, τύχη κακοδαιμονίας τ. Coriolan. c. 1, ὁρμὰς τ. τῶν καλῶν.] Sed et sine adjectione pro Efficax. Idem De educat. puer. [p. 2, C] : Ἀνόσιμον πρᾶγμα καὶ τελεσιουργὸν ἐπιμέλεια. Ex Eodem [Comp. Sol. c. Poplic. c. 3 fin. : Τύχη καὶ] δύναμις τελεσιουργὸς, Vis ad perficiendum efficax. [Mor. p. 76, D, ἔθος (τοῦ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθέσθαι)· 342, F, προαίρεσιν ἐν τῷ καλῷ τ. Cat. min. c. 1, ἰσχύν. Et C. Gracch. c. 6, τὸ τ., ut de genere scribendi Damasc. ap. Suid. s. Photium. Stobæus Ecl. vol. 2, p. 872 : Εἴδους τελεσιουργοῦ.] At vero ap. Dionys. Areop. : Τελεσιουργὸς δύναμις τῶν ἱεραρχῶν, ab alia verbi τελέσαι signif., Initiatrix et consecratrix.

[Τελεσίππη, ἡ, Telesippe, mulier Attica, ap. Demosth. p. 1064, 15. Al. ap. Aristæn. Ep. 1, 21. Τελεσίππα in numo Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 341, n. 221. Al. in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, III, 37, ap. Plut. Alex. c. 41 fin. L. Dind.]

[Τελέσιππος, ὁ, Telesippus, f. Hippocratis Athen., sec. schol. Aristoph. Nub. 1001. Al. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 224, n. 2268, 1, Ross. *Demen* p. 21, col. ult. 4.]

[Τέλεσις, εως, ἡ, Perfectio, Exitus. Theo Alex. Anth. Pal. App. 39, 12 : Καὶ τελέσεις προέειπας ἰσόστιχα τέρμα λαχούσας.]

[Τέλεσις, ἡ, Telesis, n. mulieris ap. Philetær. Athen. 13, p. 581, E.]

[Τέλεσις, ὁ, Telesis, n. viri, ap. Athen. 1, p. 21, F : Τέλεσις ἢ Τελέστης ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος. Τελέστης p. 22, A. Τέλεσις ὁ Μηθυμναῖος in monum. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 853, n. 6129, B, 9, qui vid. p. 854. L. Dindorf.]

[Τελεσίστρατος, ὁ, Telesistratus, n. viri in inscr. Cyren. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 520, n. 5143, 13; Teuchir. p. 554, n. 5340. L. Dind.]

[Τελεσιφάντης, ὁ, Hesychio τελεσιουργός. Τελεσιφάντης, ut Ὀργιοφάντης, Schneider.]

[Τελέσκω, i. q. τελέω, Callim. Dian. 12. : Οἴτε περὶ σφέας, οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον, ubi recipiendum ex libris πολλὰ τέλεσκον, ut est in fr. ap. Zonaram Lex. p. 689 : Ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκον. Nicander ap. Athen. 15, p. 683, B, 10 : Ὀδὸν διπάλαιστα τελέσκων. Scr. ὅσσον cum Meinek. Exerc. 1, p. 50, et τελίσκων, quod v., cum Schneidero in Lex., immemori tamen locorum Callimachi, cui idem licet restituere. V. Lobeck. Paral. p. 435. L. Dind.]

Τέλεσμα, τὸ, a prima pers. præteriti τετέλεσμαι. C quod si sequeretur signif. illius τετέλεσμαι pro Effectus s. Perfectus sum, sonaret Quod effectum s. perfectum est, Res effecta, perfecta. [Pollux 9, 157 : Τέλεσμα, τέλος, συντέλεια.] Sed ap. Polluc. [4, 46] legitur τέλεσμα sequens potius eam [verbi τελεῖσθαι signif., qua dicitur τελεῖσθαι ἀργύριον : hæc enim ab eo tanquam eodem pertinentia, simul ponuntur, φορὰ, καταφορὰ, χρηματοφορὰ, τέλος, εἴσπραξις, τέλεσμα, εἰσφορά. In VV. LL. τέλεσμα redditur Vectigal, Sumptus, et additur Luciani nomen [Jov. trag. c. 11, Ep. Sat. c. 35]. Bud. pro Vectigali, Tributo, Ipsa pensitatione tributi in Pand. poni testatur. [Tributum, Functio; Τέλεσμα μικρὸν, Collibum, Gl. Diodor. Exc. Val. p. 576, 66 : Πολιτικοῖς τελέσμασι καὶ δυνάμεσι. Stobæus Ecl. vol. 2, p. 54 : Τέλος λέγεται πολλαχῶς, ὡς τὸ πέρας καὶ ὡς τὸ τέλεσμα φορικόν, nisi forte scrib. τὸ τελεσφορικόν. Schol. Aristoph. Ach. 615 : Ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι. Niceph. Cp. De reb. post Mauric. p. 17, A : Σπείσεσθαι ἐπὶ τελέσμασιν Ἀμβρῶ· 22, B; 24, A. L. Dind. || Τελέσματα vocant JCti Græci D Completiones instrumentorum. Prius enim solent tabelliones contractus scribere in scedulis, deinde complere in mundo. Justinian. in Nov. 73 : Τὰ συμβόλαια τὰ ἐπ' ἀγορᾶς συντελούμενα καὶ τὴν τῶν συμβολαιογράφων ἔχοι πλήρωσιν, προσλαμβανέτω καὶ αὐτὰ πρὸ τοῦ τελέσματος τὴν ἐν γράμμασι τῶν μαρτύρων, ὡς εἴρηται, καινωσίαν. || Τελέσματα, Operationes diabolicæ. Andreas Cretensis in S. Patapio p. 206, B : Ἐσείσθη δὲ αὐτῆς τὰ χειροποίητα καὶ πάντα τῶν δαιμόνων τὰ μυσαρὰ τελέσματα καταλέλυται. Præsertim vero ac peculiari notione ita appellantur Magicæ consecrationes, statuarum videlicet vel aliarum rerum quarumvis ad hostium transitus aut superventus prohibendos vel morborum ingruentium aut bestiarum incursum avertendum. Ejusmodi porro statuas τετελεσμένας vocant Græci : unde *Talisman* dicuntur Arabibus, Ἀπολλωνίου τελέσματα ap. Justinum Mart. Quæst. 24. Olympiodorus : Περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσιν. Infra : Ἱερὸν τὸν τόπον εἶναι, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐτῷ ἀφιεροῦσθαι. Chron. Alex.

(p. 250, B, sive Jo. Malal. p. 263, 20; 264, 1, 6) : Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἤκμαζεν, περιπολεύων πανταχοῦ, καὶ ποιῶν τελέσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας. Idem Chron., ubi de Perseo et Medusa : Καὶ κρατήσας αὐτῆς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ᾧ ἐβάσταζεν λογχοδρεπάνῳ ξίφει ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ λαβὼν αὐτὸς ὁ Περσεὺς, εὐθέως ἐτέλεσε τὴν κάραν μυστικῶς, καθὼς ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Πήκου τοῦ καὶ Διός. Symeon Logotheta in Chronico Ms. : Τὸ Παλλάδιον λεγόμενον ξύλινον ὑπῆρχεν εἴδωλον τῆς Παλλάδος· τοῦτο ἔλεγον τετελεσμένον ἀρρήτοις τισὶ καὶ δαιμονιώδεσι τελεστηρίοις ἤτοι μυσαροῖς μυστηρίοις ἐστοιχειωμένον κτλ. Scriptor alius : Παλλάδιον τοῦτο ἦν ζῴδιον μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας. Aliis verbis Joannes Antiochensis Περὶ ἀρχαιολογίας : Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζῴδιον ἦν μικρὸν ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. Hunc porro Ἄσιον τελεστὴν vocat Suidas : ut Laium philosophum τελεστὴν et μυστικὸν Tzetzes, et Libanium quendam τελεστικὸν Olympiodorus ... Apud eundem mentio fit statuæ consecratæ in Sicilia, ἀγάλματος τετελεσμένου, ad ignem Ætnæ compescendum καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάττης βαρβάρων. V. Στοιχεῖον et epistolam Joannis Tzetzæ ad Patrarum Metropolitanum Chiliadibus subditam. || Τελεία, eadem fere notione. Chronicon Ms. Georgii Hamartoli in Leone Isauro : Καὶ δὴ τοῦ Λέοντος ἀναβαλλομένου καὶ διαποροῦντος, πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἑαυτοῦ τελείας ἀφορῶντος, etc. Ducang. Manetho 5, 128 : Κἢν λύσῃ δὲ φάσιν τὰ τελέσματα. « Jo. Chrys. In 2 Cor. serm. 17, vol. 3, p. 642, 30. » Seager. Mysterium, Greg. Naz. Carm. p. 6; Clem. Alex. p. 18. Kall. || Psalm. 134, 7, ubi Al. ἐκ τελέσματος, Ex extremitate terræ, h. e. interprete Grotio, Ab omni parte horizontis, vel Ab omni latere, coll. 147, 8. Schleusn. Lex. V. T.]

[Τελεσμὸς, ὁ, Transactio, Gl.]

[Τελεσουργία, ἡ, pro τελεσιουργία, Tzetz. Hist. 1, 921. Elberling.]

Τελεσσίγᾰμος, ὁ, ἡ, ap. Nonn. [Jo. c. 17, 91, βροτέης γονῆς], Conficiens nuptias, Nuptias perficiens. [Dion. 48, 233, Πειθοῦς· 597, πηγῆς· 693, Κυθερείης· 776, χορείης. Musæus 279.] Animadvertendum est autem geminari σ in his compp., metri gratia, cui inserviunt, potius quam solutæ orationi.

Τελεσσίγονος, ὁ, ἡ, Efficiens prolem, Prolificus, Fœtum perficiens. [Nonn. Jo. c. 3, 16, λοχείης· 7, 78, εἰδοῦς· 21, 26, θαλάσσης· Dion. 48, 827, Αὔρης. Orph. « Proclus H. in Ven. 1. » Wakef. De fructibus maturis Orph. Hymn. 52, 10 : Εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.]

[Τελεσσιδώτειρα, ἡ, Effectum dans. Eurip. Heracl. 899 : Μοῖρα τελεσσιδώτειρ' Αἰών τε Κρόνου παῖς. Forma, de qua dubitabat Elmsl., simile est Πανδώτειρα, cujus exemplis in ipso cit. add. Oppian. Cyn. 2, 593. L. Dindorf.]

Τελεσσίμορος, ὁ, ἡ, Mortifer, Funestus : τελ. ἠὼς, Nonn. [Iterum HSt. :] Τελεσσίμορος, q. d. Efficiens mortem, i. e. Afferens mortem. Ex Nonno Τελεσσίμορος ἠὼς, pro Dies mortifera, funesta.

[Τελεσσίνοος, ὁ, ἡ, Perficiens cogitata. Orph. Arg. 1308 : Ἀλλ' οὔ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν.]

[Τελεσσιτόκος, ὁ, ἡ, Perficiens partum. Nonn. Dion. 48, 890, πέτρη.]

[Τελεσσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Perficiens quod cogitat. Æsch. Ag. 700 : Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασεν.]

[Τελέσσων, ωνος, ὁ, Telesson, n. viri, quod infra Τελέσων, inter nn. in σσων positum ap. Theognost. Can. p. 33, 23. L. Dind.]

[Τελεστᾰγόρᾱς, ὁ, Telestagoras, Naxius apud Aristotelem ab Athen. 8, p. 348, B cit. Simile Τελευταγόρας.]

Τελεστήριον, τὸ, Locus in quo fit initiatio, Plutarch. Themist. [c. 1, Pericl. c. 13, Mor. p. 621, C. Clemens Al. Protr. p. 2. Pollux 9, 15.]

[|| Τελεστήρια, τὰ (sc. ἱερεῖα), Sacra quæ diis fiunt pro felici fine rebus imposito. Xen. Cyrop. 8, 7, 3, in precibus Cyri ad deos, quibus ultimum tum sacrificium instituebat, mox deinde ex vita egressurus : Ζεῦ πατρῷε καὶ Ἥλιε καὶ πάντες θεοὶ, δέχεσθε τάδε καὶ τελεστήρια πολλῶν καλῶν πράξεων καὶ χαριστήρια. Ælian. V. H. 12, 1 : Ἔθυε τελεστήρια καὶ χαριστήρια. || De cantico Pollux 4, 79 : Τὸ δὲ σπονδεῖον μέλος εἴποις ἂν ἐπιβώμιον καὶ ἄλλο τελεστήριον.]

[Τελεστὴς, ὁ.] Ex iis quæ a tertia persona τετέλεσται derivantur, quædam στ servant, quædam τ tantummodo habent. Inde enim sunt τελεστὴς et τελεστικὸς et τελεστήριον, nec non τελετή : sequuntur autem hæc eam verbi τελεῖν signif., qua ponitur pro Initiari. Siquidem illud Τελεστὴς est Initiator. [Pythagoras ap. Proculum In Tim. 5 : Ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις ... Ἀγλαοφάμω τελεστᾶ μεταδιδόντος, i. e. ἐν τελεταῖς : nisi leg. τελεστᾶ pro τοῦ τελεστοῦ. Schneider. Max. Tyr. Diss. 10, vol. 1, p. 176 : Τὰ ἱδρύματα, οἷς περιέβαλλον οἱ τ. χρυσόν· 27, vol. 2, p. 33 : Δεινὸν καὶ μέγα καὶ δεόμενον γενναίου ποιητοῦ καὶ τελεστοῦ, εἰ μέλλοι τις ἱκανῶς ἐξευμενιεῖσθαι ἀδέκαστον δαίμονα. Pollux 1, 14, 35; 7, 188. « Dionys. Areop. p. 14; Orig. C. Cels. p. 420. » Kall. || Tzetz. Hist. 2, 921 : Καὶ τελεστὴς καὶ μυστικὸς καὶ τερατοεργάτης, de præstigiatore, qua de signif. v. Salmas. ad Vopisc. p. 360. V. etiam Τελέτης. || Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11 : Αἴτε ἔτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος, forma Æol. pro τελεστὴς, quod vertitur Magistratus, ut est in fœdere ap. Thuc. 5, 47 fin. : Ἐν Ἤλιδι οἱ δημιουργοὶ καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες.]

[Τελέστης s. Τελέστας, ὁ, Telestes s. Telestas, Aristomedis (Aristodemi rectius Pausan. 2, 4, 4) regis Corinthi f. ap. Diodor. fr. ap. Georg. Syncell. p. 179, D. Priami, ap. Apollod. 3, 12, 5, 13, ubi Τελέστας, quod mireris, Athen. ap. Demosth. p. 611, 26. Selinuntius, dithyramborum scriptor, ap. Diod. 14, 46, Dionys. De comp. vv. c. 19, p. 132, 4, in marm. Pario ap. Bœckh. vol. 2, p. 302, 79, sæpe citatus ab Athenæo. Dux Pseudophilippi ap. Diod. Exc. Escorial. p. 22, XVIII ed. Feder., ubi libri sæpe male Τελεστής. Τελέστας ap. Pausan. 5, 23, 7; 6, 14, 4. Al. in inscr. Argiva ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1120, 3. Τελέστης in Att. p. 157, n. 115, 27, ubi tamen expressum Τελεσιου, non, ut p. 158, Τελέστου; p. 187, n. 138, 24, 42. Τελέσστας in alia p. 295, n. 166, 5, qua de orthogr. v. initio lit. Σ. Vid. etiam Τέλεσις. L. Dindorf.]

[Τελεστία (sic enim propter ordinem Is. Voss. pro Τελεσθία), θυσία τις ἐν Λίνδῳ, Hesychio.]

Τελεστικὸς, ή, όν, sonat q. d. Initiativus, Initiatorius, i. e. Pertinens ad initiatores, initiationes. [Plat. Phædr. p. 248, D : Μαντικὸν βίον ἢ τελεστικόν· 265, B, ἐπίπνοιαν. Philostr. Her. p. 740 fin. : Θρήνῳ εἴκασται τελεστικῷ τε καὶ ἐνθέῳ. Schol., μυστηριώδει. Proc. In Ptolem. Tetrab. p. 15, 15 : Τῆς ἰατρικῆς καὶ τελεστικῆς. Marinus Vita Proc. c. 22 init. : Οἱονεὶ κατὰ βαθμόν τινα τελεστικὸν προκόπτων ἐπὶ τὰς μείζους (ἀρετὰς) ἀνέτρεχε.] Exp. tamen a Bud. τελεστικὴ θεολογία ap. Dionys. Areop. Initiatrix philosophia [« theologia » HSt. Ms. Vind. Photius Bibl. cod. 80, p. 62, 29, ex Olympiodoro : Ἄκρον τοῦτον εἶναι τελεστικόν. L. D.] Ex Plutarchi autem Solone [c. 12] affertur τελεστικὴ σοφία pro Sapientia quæ circa mysteria et initiationes consistit. [Consecrandi vim habens, Dionys. Areop. p. 126. Τελεστικώτατος, p. 131. Τελεστικοὶ λῆροι, Clem. Alex. p. 235. Kall. || Perficiendi vim habens. Pollux 9, 157 : Τελῶν, συντελῶν, τελεστικός. || Inscr. Rosett. l. 16 : Προσέταξεν δὲ καὶ περὶ τῶν ἱερέων, ὅπως μηθὲν πλεῖον διδῶσιν εἰς τὸ τελεστικὸν, οὗ ἐτάσσοντο ἕως τοῦ πρώτου ἔτους ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. « *La phrase* διδόναι εἰς τὸ τ. *est analogue à celle de* διδόναι, τελεῖν, συντελεῖν εἰς τὸ βασιλικόν : *ainsi il est vraisemblable que le substantif sous-entendu, dans les deux cas, est* ταμιεῖον. *Il s'agit donc probablement d'une caisse destinée à recevoir un certain droit, dit* télestique; *à moins que* τὸ τ. *ne désigne ce droit lui-même; sens qui me plaît moins que l'autre. Quelle idée doit-on attacher au mot* τελεστικόν? *Ameilhon et Pahlin veulent y voir un droit payé par les prêtres pour leur* initiation aux mystères. *Cela n'est guère vraisemblable; car ce droit, tout religieux, supposé qu'il existât, ne devait pas dépendre du gouvernement. Il s'agit évidemment d'une imposition qui revenait au roi, puisqu'il en dispense les prêtres quand il le veut. Donnant à* τελεστικὸν *son sens étymo-*

logique, celui de perfection *ou de* complément, *je présume que c'est le droit payé pour devenir* prêtre, πρὸς τὸ ἱερέα τέλειον γίνεσθαι, *comme parle Horap.* 1, 39. *Le sacerdoce, en effet, concédait de grands priviléges et mettait en possession de grands avantages tant honorifiques que pécuniaires. Il devait être fort ambitionné; et les familles devaient se montrer empressées d'y pousser leurs enfants. Il était donc naturel qu'on imposât à la fois des épreuves de capacité, et quelques sacrifices, par exemple, un droit analogue à ce que nous appellerions* frais d'obtention de grade. Διδόναι εἰς τὸ τ. *signifierait payer pour arriver au grade* supérieur, *au grade qui complétait les* épreuves; *c'était comme notre* grade de docteur. » Letronn. || Qui perfici potest. Schol. Aristoph. Thesm. 329 : Χρυσέα τε φόρμιγξ ἰαχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς ἡμετέραις· τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες) Ἐπὶ τὸ τελεστικὰ τὰ πράγματα γενέσθαι. L. D.] || Adv. Τελεστικῶς ex Hermog. pro Mystice, Arcane [p. 282 : Μυστικῶς καὶ τελεστικῶς. Hemst. Eustath. Opusc. p. 232, 30 : Τὸ χιτὼν δικαιοσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως τ. ὀνομάζεται, quibus 35 addit : Μυστήρια ταῦτα πάντα, στόματος ἀγγελικοῦ δεόμενα εἰς ἔκφανσιν] : sicut τελεστικὸς exp. etiam Mysticus.

[Τελεστινὸν, τὸ ξηρὸν σῦκον, Ficus arida, Hesychio ante Τελεσία.]

[Τελεστορίδης, ὁ, Telestorides. Callim. in fr. de quo dictum in Δάμασος. ĭ]

[Τελέστρᾰτος, ὁ, Telestratus, n. viri in inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 291, n. 2367.]

[Τελέστρια, ἡ, Quæ initiat, q. d. Initiatrix. Suidas : Αἰσχίνης Λευκοθέας (vel Γλαυκοθέας) τῆς τελεστρίας.]

[Τελέστωρ, ορος, ὁ, Perfector. Hymn. in Apoll. Anth. Pal. 9, 525, 20, de Apolline. Τελέστωρ, quod ponunt et cum Δαμάστωρ comparant a τετέλεσται formatum, ut illud a δεδάμασται, Etym. M. p. 247, 30, Zonaras p. 465, videtur esse n. pr. ap. Herodian. Περὶ μ. λ. p. 11, 28 : Δημόγνητος (Διόγνητος conjeci in Εὔγνητος p. 2210, C) ἐν τῷ περὶ Κνίδου, Κόκκυγα τὸν Τελέστορος, ubi cod. τελέστερον, Lehrs. autem p. 34 comparat schol. Hom. Il. B, 106, Cram. An. Paris. vol. 3, p. 149, 30 : Κρειούσης τῆς Τελέστορος· et Od. O, 16 : Κατὰ Φερεκύδην Ἀστεροδίαν τὴν Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος, in Τελεύτονος vel —τῶντος corruptum Δ, 797. L. Dind. Nomen viri ap. Plut. De fluv. 8, 3. Boiss.]

Τελεσφορέω, Ad finem perduco, Perficio. Sæpe pro Ad maturitatem perduco, de arbore dictum. [Hesychius : Τελεσφορεῖ, ἐντελῶς (f. εἰς vel ἐπὶ τέλος) ἄγει. L. D.] In VV. LL. Opportune fero fruges, Fructum perfectum et absolutum fero. Sed additur interdum acc., ut, Οὐ τελεσφοροῦσι καρπὸν ἐνίοτε αἱ ἄμπελοι. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 6 : Ἔνιαι (χῶραι) οὖσαι λεπταὶ καὶ φαῦλαι τελεσφοροῦσι. Cleomedes 2, 1, p. 84 : Τοὺς καρποὺς τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι καὶ τελεσφορεῖν. Geopon. 10, 87, 1 : Τελεσφορεῖ καὶ οὐκ ἀπορρίπτει τὸν καρπόν. Diodor. 2, 36 med. : Πάντων μὴ τελεσφορουμένων (τῶν καρπῶν). Joseph. A. J. 1, 6, 3. Aret. p. 48, 13 : Φθινόπωρον μὲν κύει, χειμὼν δὲ τιθηνεῖ, ἔαρ δὲ ἐς κορυφὴν τελεσφορεῖ (morbum), θέρος δὲ κτείνει. De partu Artemid. 1, 16, p. 30, 8 : Τελεσφορῆσαι καὶ ἀποτεκεῖν. Geopon. 16, 1, 30 : Περιαπτόμενος ταῖς γυναιξὶ (lapis) τελεσφορεῖ τὰ κυοφορούμενα· 14, 7, 30 : Τῶν τελεσφορουμένων νεοττῶν. Longin. De subl. 14, 6 : Ἀτελῆ ὥσπερ ἀμβλοῦσθαι, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον. Act. et pass. ap. Philon. vol. 2, p. 135, 21; 117, 6; 239, 31, et intt. Ps. 64, 10; Jes. 37, 27; Jos. Macc. 13, 19. || Vectigal affero. Xenoph. Vect. 3, 5 : Ὅσῳ πλείονες εἰσοικίζοιντό τε καὶ ἀφικνοῖντο, τοσούτῳ ἂν πλεῖον ... καὶ μισθοφοροῖτο καὶ τελεσφοροίη. || De initiando episcopo Eustath. Opusc. p. 341, 1 : Ὅτι δὲ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως αὐτὸν (episcopum) τελεσφορηθῆναι ὑφ' ἡμῶν, εἰ μὴ καὶ τὴν τοιαύτην ἡμῖν (f. ἡμῶν) τελεσιουργίαν εὐλογήσασα ἡ μεγάλη ἁγιωσύνη σου πλείω τὸν ἁγιασμὸν ἐπιπέμψει αὐτῷ, ... ἀνηνέγκαμεν δεητικῶς.]

[Τελεσφόρημα, τὸ, Maturitas. Nicet. schol. in Synes. p. 414, D : Τὸ μέγεθος καὶ τὸ τ. τοῦ καρποῦ.]

[Τελεσφόρησις, εως, ἡ, Maturitas, Perfectio, Absolutio. Jo. Chrys. In Gen. orat. 5, vol. 1, p. 28, 14 : Τῆς τοῦ ἡλίου συνεργείας δεῖ πρὸς τὴν τῶν καρπῶν τελεσφόρησιν. Seager. Maxim. Tyr. Diss. 16, 4 fin. : Σπερμάτων ψυχῆς ἄνθος καὶ τ. Wakef. Georg. Pachym. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 574, 4. Boiss. Ms. ap. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 333, A, b. L. Dind.]

[Τελεσφορία, ἡ, Sacrum. Callim. Apoll. 77 : Δεῖμε δέ τοι (Apollini) μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληι θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι· schol. ἑορτήν, θυσίαν. De mysteriis Cer. 129 : Τὰς ἀτελέστοις τᾶσδε τελεσφορίας. Apoll. Rh. 1, 917 : Δαέντες ἀρρήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας. || Tributi s. Vectigalis solutio. Lex. rh. Bekk. An. p. 309, 13 : Τελεσφορίαν τὴν τοῦ τέλους εἰσφοράν.]

[Τελεσφορικός. V. Τέλεσμα.]

[Τελεσφορίων, ωνος, ὁ, Telesphorio, n. viri, in inscr. Pergamena ap. Bœckh. vol. 2, p. 857, n. 3540, 2; Cyzic. p. 922, n. 3664, 8. L. Dind.]

[Τελεσφόρος, ὁ, ἡ.] Supersunt duo diversi generis a præcedentibus compp., quæ verba itidem formant. Atque ut de priore prius dicam, Τελεσφόρος dictum est ἀπὸ τοῦ τέλος φέρειν : ut sit τελεσφόρος, q. d. Finem afferens, Ad finem perducens. Apud Hom. certe τελεσφόρος ἐνιαυτὸς, i. e. Annus, exp. ὁ εἰς τέλος ἄγων πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς. [Hesychio ὁ τελεσφορῶν καθ' ὥραν τοὺς καρποὺς, ἢ ὁ τελείους αὐτοὺς φέρων. Hom. Il. T, 32 : Ἤνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν· Od. Δ, 86 : Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τ. εἰς ενιαυτόν· K, 467 : Ἔνθα μὲν ἤματα πάντα τ. εἰς ἐν. ἥμεθα· et similiter O, 230, Hesiod. Th. 740. Notandum quod cum αἰὼν conjungitur Hom. H. Vulc. 6 : Νῦν δὲ δι' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.] Redditur alioqui μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, ap. eum [Od. Ξ, 292], Mansi per annum integrum et totum, q. d. per annum ad finem usque perductum. [Absolute Eustath. Opusc. p. 76, 54 : Καὶ τοίνυν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀροῦται καὶ σπείρεται εἰς τελεσφόρον ἡ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ἄρουρα.] Affertur et ex Gazæ interpr. τελεσφόρος ap. Theophr. [C. Pl. 3, 23, 5, χῶραι] pro Ad finem usque officio fungens, s. Perfecte. [Ib. 2, 6, 4, ὕδωρ.] Redditur etiam, Opportune fruges producens. [Quomodo vertendum ap. Theophr. Similiter de gregibus vectigalibus Eurip. Rhes. 267 : Ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους.] A Plutarcho De educ. pueror. [p. 2, E] τελεσφόρα appellantur δένδρα, Arbores quæ fructus ad maturitatem perducunt, tempestivos et maturos ferunt. Apud Soph. El. [646] Electra precatur ut sua somnia, si quidem sint ἐσθλὰ, sint τελεσφόρα, i. e. Ad exitum perducantur, ac minime sint irrita. Apud Eund. [Aj. 1390] τελεσφόρος δίκη exp. τελεσιουργός. [Hom. H. Jov. 23, 2 : Ζῆνα, θεῶν τὸν ἄριστον ἀείσομαι ἠδὲ μέγιστον, εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον. De Luna Orph. Hymn. 8, 9; de Terra 25, 2; de Lenæis 53, 9. Imperium tenens, ap. Æsch. Cho. 663 : Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ τόπαρχος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον, sec. schol., qui ἀρχηγὸς, διοικητής. Sed dicitur hic quoque, ut Prom. 511 : Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται· Sept. 655 : Ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι· Cho. 212 : Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα· 541 : Εὔχομαι τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον· Ag. 996 : Τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ. Εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον. Soph. El. 646 : Ἃ γὰρ προσεῖδον τῇδε νυκτὶ φάσματα, εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα· OEd. Col. 1489 : Ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν. Eur. Med. 714 : Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο παίδων· Phœn. 69 : Τὼ δ' ἐς φόβον πεσόντε μὴ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν· 641 : Μόσχον ἀδάματον πέσημα δίκα τελεσφόρον διδοῦσα χρησμῶν· Electr. 1132 : Ἀλλ' εἶμι, παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον θύσω θεοῖσι. Apoll. Rh. 4, 1027 : Σοὶ δ' ὀπάσειαν ἀθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον ἀγλαΐην τε, schol. τελοποιόν (l. τελεσποιόν).] Qua fortasse signif. dixerat Alcidamas τελεσφόρον πειθὼ ac προθυμίαν. [Ap. Aristot. Rhet. 3, 3 init. : Τελεσφόρον ᾠήθη τὴν προθυμίαν αὐτῶν γενήσεσθαι, et : T. τὴν πειθὼ τῶν λόγων κατέστησεν, quæ ψυχρὰ et ποιητικὰ vocat Aristot.] Quin etiam τελεσφόρος οἶκος dictus fuit ejus qui uxore ducta liberos procrearat, si Hesychio credimus. Præterea μάντιν s. ἐγγαστρίμυθον significat vox τελεσφόρος, Suid. [sive Photius et

Etym., apud quos τέλειος commate separandum ab seq. μάντις, quod maluit jam Tittmann. ad Zonaram vol. 2, p. 1716. Apud Christianos significare Magum, Præstigiatorem, deinde medicæ superstitionis præsidem factum deum Τελεσφόρον ap. Græcos Asianos Hadriani, ut videtur, ætate, statura pygmæum, Æsculapii σύνναον (conf. Aristid. vol. 1, p. 314 sq.), multis ostendit Gesner. Comment. Gotting. vol. 2, p. 298—313, ad inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 477, n. 511; 913 sq., ubi n. III est hymnus in Telesphorum, quibus add. a Boiss. ad Marin. p. 81 indicatos. De eodem Pausan. 2, 11, 7: Τῷ Εὐαμερίωνι ὡς θεῷ θύουσιν. Εἰ δὲ ὀρθῶς εἰκάζω, τὸν Εὐαμερίωνα τοῦτον Περγαμηνοὶ Τελεσφόρον ἐκ μαντεύματος, Ἐπιδαύριοι δὲ Ἄκεσιν ὀνομάζουσι. L. D. || Ap. LXX vel potius Theodotionem Prostibulum s. Fœmina gentium sacris vel mysteriis fornicatione initiata, Deut. 23, 17: Οὐκ ἔσται τελεσφόρος ἀπὸ θυγατέρων Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἔσται τελισκόμενος τοῖς πᾶσιν υἱῶν Ἰσραὴλ. His verbis, quæ absunt a quibusdam edd., eadem vv. Hebr. quæ modo ita reddita fuerunt: Οὐκ ἔσται πόρνη ἀπὸ θ. Ἰ. καὶ οὐκ ἔσται πορνεύων ἀπὸ υ. Ἰ., rursus exponuntur. Itaque fort. ex Theodot. addita.. Quomodo alii hanc voc. acceperint v. ap. Is. Voss. De LXX intt., Bonfrer. in Deut. l. c., Casaub. in Baron. a. 31, n. 71 (p. 220, ubi totum illud additamentum delendum censet, omissum in paraphrasibus tribus et interpr. vet. Latina, quantumvis agnoscant Patres nonnulli, ab imperito interprete decepti), aliosque ap. Selden. De jure nat. et gent. 2, 5, p. 179. Cyrillus: Τελεσφόροι γε μὴν εἶεν ἂν οἱ πόρνους τελοῦντες ὡς ἐξ ἀνάγκης ἑτέρας, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀσελγείας μισθώματα τοῖς πορνευομένοις συλλέγοντες. Theodoretus ad l.: T. ἐκάλει τὸν μυσταγωγοῦντα, τελισκόμενον δὲ τὸν μυσταγωγούμενον. Schleusner. Lex. V. T.] A B

[Τελεσφόρος, ὁ, Telesphorus, dux Antigoni, ap. Diodor. 19, 74, 75, 87; Lysimachi ap. Athen. 14, p. 616, C. Alii ap. Diog. L. 5, 80, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 40; 395, n. 285, 10; 397, n. 287, 11; 619, n. 1242, 2; vol. 2, p. 787, n. 3382, 3383; 923, n. 3664, 56; 927, n. 3665, 19. L. Dind.] C

[Τελέσων, ωνος, ὁ, Teleson, cujus genit. Τελέσωνος ponit Suidas, n. viri ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 35, 1; in inscr. Teuchir. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 554, n. 5347. Chœrob. Can. p. 77, 14. V. Τελέσων.]

[Τελεσώνης, ου, ὁ, Telesones, n. viri, in inscr. Ephesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 597, n. 2953, b, 21, ubi genit. Τελεσώνου, nisi forte scr. —ωνος. L. Dind.]

[Τελεταρχέω, Initio. Nicet. Annal. 9, 18, p. 174, B: Τὸ τυραννεῖον καταλαβόντες, καθ' ὃ ἐτελαρχεῖτο τὰ ἄθεσμα, Tractabantur, Int. Sequitur eadem metaphora, χοροστατοῦντες τοῖς ἐκ τριόδων καὶ τῆς τότε τελετῆς προεξάρχοντες. Kall. Const. Manass. Chron. 5085. Boiss. Eustath. Opusc. p. 215, 82: Ἡξῇ δὲ πρὸς ἄλλοις καὶ αὐτὸ τὸ κούρευμα, δι' οὗ οἱ μοναχοὶ τῷ θεῷ καθοσιοῦνται, οἷα ἄλλως τελεταρχοῦνται.]

[Τελετάρχης, ὁ.] Hinc autem sunt comp. Τελετάρχης et Τελετουργός. Ac τελετάρχης quidem, tanquam Cerimoniarum conditor, appellatur Christus, a Dionys. Areop.; at τελετουργὸς δύναμις Eid. est Vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis: ut docet Bud., D qui affert et subst. Τελετουργία ex Eod.: quod videtur accipere pro Consecratione s. Initiatione; nam locum Dionysii habentem hoc subst. subjungit ei Ejusd. loco, ubi verb. Τελετουργῶ poni tradit pro Consecro, Initio, Dedico. Vide Comm. p. 624. Ab illo porro τελετάρχης [quod legitur ap. Orph. H. 51, 3, et cum genit. 53, 4: Θιάσου νομίου τελετάρχα. Anon. Cram. An. vol. 3, p. 181, 31: Μετὰ τούτους (τοὺς συνοχεῖς) ἀνακλάσσουσι τοὺς τρεῖς τελετάρχας, ἐμπύριον, αἰθέριον, ὑλάρχιον κτλ. 182, 4. L. D.] est nom. Τελεταρχία, ἡ, quod, sequendo illam nominis τελετάρχης interpr., esset Principatus in condendis cerimoniis: a Dionysio tamen [de quo v. in Τελετάρχης] poni tradit pro Summa divinitate, atque adeo pro Trinitate. [Cæl. Hier. 1, 3, p. 3, A: Ἡ φιλάνθρωπος τ. 7, 3, p. 53, D. Theodor. Stud. p. 154, B; Jos. Genes. Reg. p. 30, 11 ed. Bonn. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 263, A, b. Zonaras Lex. p. 1718: T. ἡ τῶν τελετῶν ἢ τῶν τελουμένων ἄρχουσα. L. Dind.]

A [Τελεταρχία. V. Τελετάρχης.]

[Τελεταρχικὸς, ή, όν, Initians. Dionys. Areop. Cæl. Hier. p. 14, 17, 39, 41, 127, 129, 149. Damasc. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 267. Aliter Zonaras Lex. p. 1721: Τελεταρχικὸν, τὸ τελειωτικόν. || Adv. Eustath. Opusc. p. 239, 23: Διὸ καὶ τὶς ἱερὸν ἐπιτρέπει στολὴν τοῖς μὴ πανηγυρίζουσι τελεταρχικῶς· 248, 1: Ἀποσεμνύνων τὴν τοῦ ἐπισκόπου κλῆσιν τῷ θεῷ αὐτὴν ἀφοσιοῖ τ. L. D. Idem Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 189 et 219. Osann.]

[Τελετάρχις, ιδος, ἡ, Quæ primitus initiat. Dionys. Areop. Cæl. Hier. 1, 3, p. 149: Ἡ τελετάρχις ἱεροθεσία· 176. « Est primitiva rituum sacrorum institutio. Sic autem ipsum Deum appellat, a quo omnis sanctificatio et per ritus ac cærimonias sacras Deum colendi ac celebrandi ratio profluxit; quippe in primis ab origine mundi hominibus modum quo coli vellet, inspiravit ac præscripsit. Hinc Deum quoque vocat αὐτοτελεταρχίαν, i. e. Ipsam per se originem perfectionis seu sacræ initiationis, ib. 3, 2, et τελεταρ-
B χίαν 7, 3. » Corderius. « Hierotheus ap. eund. De div. nom. c. 2, p. 272, 5. » Boiss.]

[Τελετή, ἡ. HSt.:] Venio ad nomen illud quod dixi amittere σ, i. e. nomen Τελετή, quod, sicut præcedentia derivata, illam verbi τελεῖν signif. sequitur, qua pro Initiare usurpatur. Est enim τελετὴ Initiationis ritus, Ritus qui servatur circa initiationem. Atque adeo pro ipsa Initiatione poni a Greg. Naz. testatur Bud., quum tamen antea esset interpretatus Initiationis celebritatem. Idem certe in Comm. scribit Plut. Demetrio pro Initiatione posuisse. Ab Eod. redditur ibi Expiatio, Cerimonia, [Consecratio, Feriæ, add. Gl.] et Sacerdotium ap. Dem. [p. 1380, 26], Platonem vero [Reip. 2, p. 365, A] τελετὰς appellasse etiam Ludos et sacrificia [Aristoph. Pac. 413: Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ (Lunæ et Soli) οἱ βάρβαροι θύουσι· διὰ τοῦτ' εἰκότως βούλοιντ' ἂν ἡμᾶς πάντας ἐξολωλέναι, ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν· 419: Καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν, πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν, μυστήρι' Ἑρμῇ, Διπολιεῖ',
C Ἀδώνια. Quo referre licet etiam ll. nonnullos infra citatos], Idem testatur: et Augustinum [l. 10] De Civitate Dei, τελετὴν interpretari Consecrationem. Vide Comm. p. 622, ubi inter alia affert ex Luciano [Peregr. c. 12], Servatorem nostrum cruci fuisse affixum, quod ap. Palæstinam καινὴν τελετὴν εἰσήγαγεν. Et Synesium altaris sacrificium vocare solitum τελετὴν ἀπόρρητον [quæ jungit etiam Lucian. Amor. c. 42], quasi Arcanam et mysticam cerimoniam. [Pind. Ol. 3, 74: Φυλάσσοντες μακάρων τελετάς· 11, 53: Ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ παρέσταν... Μοῖραι, de Olympiis. Pyth. 9, 100: Τελεταῖς ὡρίαις ἐν Παλλάδος· Nem. 10, 34: Ἐν τελεταῖς. Batrachom. 304: Ἐδύσετο δ' ἥλιος ἤδη καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη, quod etiam μονοημέρου dici poterat. De sacris secretis dixisse jam Hesiodum, quem τὰς Διονύσου τελετὰς memorasse perhibet Apollod. 2, 2, 2, 2, jure dubitat Lobeck. Aglaoph. p. 304. Eur. Bacch. 22: Καταστήσας ἐμὰς τελετάς· 73: Τελετὰς θεῶν εἰδώς· 238: Τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν· 260: Τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων·
D 465: Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις ἐς Ἑλλάδα; Iph. T. 959: Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ τελετὴν γενέσθαι. Aristoph. Ran. 341. Et Vesp. 876: Δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν· Ran. 368: Κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου· 1032: Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε (ut Demosth. p. 772, 26); et improprie Vesp. 121: Ὅτι δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει, διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν. Herodot. 2, 171: Τῆς Δήμητρος τελετῆς τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι· et ib. et 4, 79: Μέλλοντί οἱ ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετὴν, de Dionysiacis. Plato Phæd. p. 69, C: Οἱ τὰς τ. ἡμῖν καταστήσαντες· Phædr. p. 249, C: Τελέους ἀεὶ τελετὰς τελούμενος. Isocr. p. 73, D: Ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων, quomodo loquitur etiam Diodor. 5, 48. Dionys. De comp. vv. c. 25, p. 195, 2: Ἥκειν ἐπὶ τὰς τελετὰς τοῦ λόγου. Lucian. Demon. c. 34, καταστήσασθαι· Alex. c. 38, συνίστασθαι. Olympiodor. Phot. Bibl. cod. 80, p. 60, a, 30: Ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἑορτάσαντας ἐν αὐτῷ (loco) ἀφιδρῦσθαι· b, 4. Et ib. 13: Αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικοὺς νόμους

τελεταί. De signif. Athen. 2, p. 40, D : Τελετάς τε καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα· τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν. Aristotelis Τελετὰς citat schol. Apoll. Rh. 4, 973, Neanthis et Stesimbroti Περὶ τελετῶν libros Etym., quorum prior ap. Athen. minus recte semel Περὶ τελετῆς, alibi Π. τελετῶν inscribitur. Τελετὴ s. Τελεταὶ ab Stoicis dicti libri de divina natura sec. Plutarchum Mor. p. 1035, A, E. Figuratam Τελετὴν v. in *Annali dell' Inst.* 1829, p. 133, coll. Pausan. 9, 30, 4. L. Dind.]

[Τελέτης, ὁ, pro τελεστὴς, ut ἀλέτης et ἐργάτης pro alteris formis, dictum conjecit Meinek. p. 343 in fr. Euphorionis Chersonesitæ ap. Hephæst. p. 105, 4 : Οὐ βέβηλος, ὦ τελέται τοῦ νέου Διονύσου· ubi τελεταὶ scriptum. L. Dind.]

[Τελετηφορία, ἡ, Sacrum. Synes. Hymn. 3, 45 : Νῦν ἐπὶ σεμνᾶς τελετηφορίας σηκοὺς ἁγίους ἱκέτας ἔμολον· 451 : Ἐπὶ σαῖς ἁγίαις τελετηφορίαις.]

[Τελετουργέω, Τελετουργία, Τελετουργός. V. Τελετάρχης.]

[Τέλετρον. V. Τέρετρον.]

[Τελεὺς, έως, ὁ, Teleus, pater Clymeni Argivi, ap. Parthen. Erot. c. 13, ex Euphorione, nisi fallit scriptura. L. Dind.]

[Τελευτᾰγόρᾱς, ὁ, Teleutagoras, f. Herculis, ap. Apollod. 2, 7, 8, 3. Zenonis Eleatæ pater, ap. Diog. L. 9, 25. Al. ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 652, 2.]

Τελευταῖος, α, ον, q. d. Finalis, Ultimus, Postremus [Extremus, Novissimus, Supremus, Imus, add. Gl. Æsch. Ag. 314 : Νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών· et l. Sept. 953, de quo in Τελευτὴ, ubi adj. ponitur, ut ap. Latinos Ultimus, pro adverbio, ut sæpe part. τελευτῶν. Soph. Trach. 155 : Ὁδὸν ἦμος τὴν τελευταίαν ὡρμᾶτο· 1149, φήμην· Œd. T. 1183 : Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν· 1528, ἡμέραν· El. 271, ὕβριν· Œd. Col. 479 : Τὸν τ. κρωσσόν· 1551, βίον. Eur. Andr. 101, ἡμέραν· Ion. 1148 : Ἵππους μὲν ἤλαυν' ἐς τελευταίαν φλόγα Ἥλιος. Aristoph. Vesp. 755 : Κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς ὁ τελευταῖος· Eccl. 1161 : Αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί. Herodot. 1, 98 : Κύκλων ἐόντων τῶν συναπάντων ἑπτὰ, ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ τὰ βασιλήια ἔνεστι, et sæpe ap. ipsum et alios quosvis, modo cum articulo modo sine, ut 2, 125 : Τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν. Thuc. 1, 14 med. : Ταῦτα γὰρ τελευταῖα πρὸ τῆς Ξέρξου στρατείας ναυτικὰ ἀξιόλογα ἐν τῇ Ἑλλάδι κατέστη· 18 : Ἐπειδὴ οἱ τύραννοι οἱ πλεῖστοι καὶ τελευταῖοι πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν· 67 : Παρελθόντες τελευταῖοι Κορίνθιοι ἔλεξαν τοιάδε· 2, 42 med. : Δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν πρώτη τε μηνύουσα καὶ τελευταία βεβαιοῦσα ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή· 3, 65 init. : Ἃ δὲ τελευταῖά φατε ἀδικηθῆναι. De extremis in agmine Xen. Cyr. 6, 3, 25, Anab. 7, 3, 39. Demosth. p. 12, 16 : Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων κρίνεται. Isæus p. 36, 31 : Ἐν τοῖς τελευταίοις ἐδήλωσεν (ἀσθενῶν) ὡς εἶχε πρὸς ἡμᾶς. De pedibus posterioribus Pollux 1, 193, οἱ τελευταῖοι. Omisso ἡμέρα Xen. H. Gr. 4, 4, 2 : Ἐκεῖνοι Εὐκλείων τὴν τ. προείλοντο· 6, 4, 16, γυμνοπαιδιῶν· Polyb. 23, 18, 2. Pollux 10, 74. Quod addit Demosth. p. 836, 5. Genit. jungit Tim. Locr. p. 102, D : Τελευταῖα νόσων ἀντὶ πνεῦμα, χολὰ, φλέγμα αὐξόμενα. Pausan. 7, 19, 12 : Ὀχεῖται τελευταία τῆς πομπῆς.] Τελ. ἡμέρα, Lucian.; τελ. βίβλος, Plut. Interdum vero Τελευταῖον et Τὸ τελευταῖον, aut etiam Τοτελευταῖον conjunctim, pro Postremo, Demum [Gl.], Tandem. [Aristoph. Nub. 945 : Τὸ τελευταῖον ... ἀπολεῖται. Herodot. 1, 91 : Τὸ τ. χρηστηριαζομένῳ. Thuc. 3, 56; 8, 8. Xen. H. Gr. 2, 4, 23. Et ut sit Postremum 7, 5, 20 : Ὅτε τὸ τ. παρήγγειλεν αὐτοῖς ὡς μάχης ἐσομένης. Sine art. 4, 3, 22 : Ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑσπέραν ἦν, τελευταῖον ἀποχωρούντων τῶν Λακεδαιμονίων ἐπηκολούθουν αὐτοῖς. Plato Reip. 7, p. 532, A; Leg. 5, p. 743, E.] Ex Æschine [p. 85, 36] : Οὕτω [Οὐ τὸ] τελευταῖον, Ita demum. [Ps.-Euripides Epist. 5, p. 504, 11 : Τελευταῖον δὲ καὶ παρέχειν λόγους.] Affertur et pro Ut minimum, cui opp. Ad summum, ex Josepho Ant. Jud. : Εἷς δὲ μὴ πιστευέσθω μάρτυς, ἀλλὰ τρεῖς, ἢ τὸ τελευταῖον δύο. Ubi tamen redditur et Saltem. Quin etiam pluraliter Τελευταῖα et Τατελευταῖα affertur pro Postremo, Ad postremum, Tandem, Denique, ut [Thuc. 1, 25 med. : Τὰ δὲ τελευταῖα πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς· 8, 85 med. Plato Gorg. p. 515, E : Ὅτε τὰ τ. ἔλεγεν· Hipp. maj. p. 282, C : Τὰ τ. ἀφικόμενος. Ælian. N. A. 1, 8.] Lucian. [De luctu c. 16] : Καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παρακαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, ubi tamen quum addatur ταῦτα, non video cur adverbialiter positum existimari debeat τελευταῖα. [Τὰ τελευταῖα, Posteriora, Gl.]

[Τελεύτας, αντος, ὁ, Teleutas, Phryx, pater Tecmessæ, Soph. Aj. 210, 331. Chœrob. Can. p. 39, 18.]

Τελεύτατος autem poeticum est, significans itidem Ultimus, Summus; nam Hesych. τελεύτατον exp. ἄκρον et ἔσχατον.

Τελευτάω, Finio, Ad finem perduco, s. Ad exitum, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. [Il. Θ, 9 : Ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα· N, 375 : Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης· Σ, 328 : Οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·] Od. Γ, [56] : Τελευτῆσαι τάδε ἔργα. [Ib. 62 : Ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα· Ω, 126 : Οὔτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελεύτα.] B, [275] : Τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. [Λ, 293 : Ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς· Λ, 80 : Ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω· et in formula Il. Ξ, 280 etc. : Ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον. Eur. Alc. 374 : Καὶ νῦν γέ φημι καὶ τελευτήσω τάδε· 979 : Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, τι νεύσῃ, σὺν σοὶ (Ἀνάγκη) τοῦτο τελευτᾷ. Cum dat. Od. B, 306 : Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί· et aliter Pind. Pyth. 1, 54 : Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς.] Sic et alibi usum hujusmodi huic verbo tribuit. Ex eo [Od. O, 523] affertur in VV. LL. et Τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, pro Afferet malum diem; sed videtur potius reddendum, Postremo s. Tandem afferet. [Aliter cum eod. voc. Pind. Ol. 2, 36 : Ἀσύχιμον ἁμέραν ὁπότε... ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν, Diem finiemus s. Moriemur. || Finio, Finem facio rei s. orationis. Soph. Trach. 1252 : Καλῶς τελευτᾷς· Œd. Col. 476 : Τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή. Eur. Tro. 1029 : Ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον. Herodot. 7, 123 : Ἀπὸ Αἰνείης, ἐς τὴν ἐτελεύτων καταλέγων τὰς πόλις.] In soluta etiam oratione pro Finire accipitur, sed præsertim quum jungitur cum accus. βίον, s. ζωήν. Est enim τελευτᾶν βίον, s. τὸν βίον, Finire vitam. [Æsch. Ag. 929 : Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. Soph. fr. Tyndar. ap. Stob. Fl. 105, 3, 3. Eur. Hel. 840, 1666, Hec. 419 : Ποῖ τελευτήσω βίον; Herodot. 1, 32, et alibi sæpe. Thuc. 1, 138; Xen. Comm. 4, 8, 1; Plato Prot. p. 351, B, Phædr. p. 249, A, Leg. 9, p. 870, E, aliique multi. Diodori 2, 45 fin. libri variant inter τελευτῆσαι et τ. τὸν βίον.] Lucian. Macrob. [c. 19] : Καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς τελευτῆσαι τὸν βίον. Diciturque et τελευτᾶν τὸν αἰῶνα. [Herodot. 1, 32 med.; 9, 17 fin., 27 med.] Sed frequenter omisso accus. dicitur τελευτᾶν, (sicut Lat. Obire mortem, vel simpliciter Obire.) pro Finire vitam, Mori. [Defungor, Occumbo, add. Gl. Æsch. Sept. 617 : Ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ· 930 : Οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσίν. Soph. Aj. 496, fr. Terei ap. Cic. Ad Att. 4, 8. Herodot. 1, 66 etc. Et 3, 40 : Κακῶς ἐτελεύτησε πρόρριζος· 43 : Οὐκ εὖ τελευτήσειν μέλλει Πολυκράτης. Thuc. 4, 50, aliique plurimi.] Xen. [Cyrop. 8, 7, 25] : Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτ' ἐν χρυσῷ, κτλ. Plato [quum alibi sæpe tum Epin. p. 986, C] : Ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον, τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν προσήκοντας ἀρετῇ· quo tamen in loco possit aliquis existimare non poni absolute τελευτᾶν, sed repeti debere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ acc. βίον. [Τελευτήσας, Defunctus, Rebus humanis exemptus, Gl.] Invenitur certe et cum gen. ap. Xen. Cyrop. 8, [7, 17] : Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, Cic. Quum a vobis discessero. [Cum dat. constructum (ut ap. Herodot. 3, 65 med. : Ἀνοσίῳ μόρῳ τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἑωυτοῦ οἰκηιοτάτων· 4, 78 init. : Τελευτᾷ δόλῳ ὑπὸ Σπαργαπείθεος· 1, 161, 216; 5, 122; 6, 52, νούσῳ· 6, 24, γήραϊ, pro quo γηραιὸς ib. 107, inter quæ variant libri Diodori 1, 84 fin., quum in γήρᾳ consentiant 2, 34, 38, in γηραιοῦ Thuc. 6, 54, Plat. Reip. 2, p. 372, D, Conv. p. 179, E, Xen. Ag. 11, 15, quan-

quam illis sola convenire videtur forma γεραιός· Thuc. 3, 59 med., Xen. H. Gr. 3, 5, 25), restitui Marcellino Vit. Thuc. p. XII, 2 ed. Bekk. : Ἴκριον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου κεῖσθαι· τοῦ κενοταφίου δὲ τοῦτο γνώρισμα εἶναι ἐπιχώριον καὶ νόμιμον Ἀττικὸν τῶν ἐπὶ τοιαύτῃ δυστυχίᾳ τετελευτηκότων, transposito ἐπὶ ante τῶν. Cum ὑπὸ Herodot. 1, 39 : Ὑπὸ αἰχμῆς σιδηρέης ἐμὲ τελευτήσειν· 6, 92 : Ἐτελεύτησαν ὑπ' Ἀθηναίων. Xen. Cyneg. 1, 11, et τ. τὸν βίον Plato Leg. 9, p. 870, E. Cum ἐκ p. 877, B : Ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς. Cum dat. pers. Dio Cass. 66, 19 init. : Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδένα τῶν βουλευτῶν ἀπέκτεινεν, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλος τις αὐτῷ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἐτελεύτησε, Supplicio ab eo affectus est.] Τελευτῶ, neutraliter, Finem habeo, Finior, Desino. [Pind. Ol. 7, 68 : Τελεύτασαν δὲ λόγων κορυφαὶ ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 15 : Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἐντηρὴ δὲ τελευτᾷ. Æsch. Suppl. 211 : Κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσαι τάδε· 298 : Πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε; Pers. 735 : Μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα.—Πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; Cho. 528 : Καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; 307 : Ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν τῇδε τελευτᾶν ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνειν. Eur. Phœn. 1580 : Δαίμων, ὅστις τᾷδε τελευτᾷ· Bacch. 908 : Μυρίαι δὲ μυρίοισιν ἔτ' εἴσ' ἐλπίδες, αἱ μὲν τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ βροτοῖς, αἱ δ' ἀπέβησαν· fr. Æoli ap. Stob. Fl. 20, 7 : Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται, κακῶς τελευτᾷ· Ion. 1136 : Οὔτε πρὸς μέσας ἀκτῖνας οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βολάς.] Thuc. 1, [138] : Τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε, Hunc finem habuerunt. [Conf. 110 fin.] Tale est ap. Eund. 3, [68] : Τὰ κατὰ Πλάταιαν οὕτως ἐτελεύτησε. Frequens est Eidem πρῶτον vel δεύτερον vel τρίτον ἔτος τοῦ πολέμου ἐτελεύτα, Primus annus desinebat, finiebatur. Alibi autem [2 fin. etc.] τῷ πολέμῳ dicit : quod imitatus Plut. scribit in Cam. [?] : Ἔτους ἑβδόμου τῷ πολέμῳ τελευτῶντος. Huc pertinet ap. Eund. [Thuc. 2, 4 : Τελευτῶντος τοῦ μηνός· 32 et alibi] : Τοῦ θέρους τελευτῶντος, vel τοῦ χειμῶνος. [Herodot. 9, 45 : Ἢν ὁ πόλεμος ὅδε κατὰ νόον τελευτήσῃ· 1, 24 : Τελευτῶντος τοῦ νόμου· 7, 47 : Ὄψις ἡ ἐπιφανεῖσα τοῦ ὀνείρου, ὡς βουλόμεθα ἀμφότεροι, τελευτήσειε. De regione 3, 32 med. : Μέχρι Σολόεντος ἄκρης, ᾗ τελευτᾷ τὰ τῆς Λιβύης· 33 fin. : Τελευτᾷ δὲ ὁ Ἴστρος, ἐς θάλασσαν ῥέων τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου· 148 : Τελευτῶνος τοῦ λαβυρίνθου. Xen. H. Gr. 3, 1, 1 : Ἡ μὲν δὴ Ἀθήνησι στάσις οὕτως ἐτελεύτησεν.] At vero Τελευτᾷ ἐς πέλαγος ap. Eund. redditur, Ad mare terminatur. [Herodot. 1, 174 : Τῇ ἡ Κνιδίη χώρη ἐς τὴν ἤπειρον τελευτᾷ· 4, 39 : Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ· 7, 22 : Ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἐς τὸν τελευτᾷ ὁ Ἄθως.] Pro Desino certe frequens est et ap. alios, et quidem sequente itidem præp. εἰς : sic tamen ut aliud etiam interpretationis genus admittat. Just. Martyr : Εἰς τὸ πῦρ τὰ πάντα τελευτᾷν, In ignem omnia desinere, Omnia igni finiri, Finem omnibus ab igne imponi. Herodot. [3, 125] : Ἐτελεύτησαν ἐς τοῦτο, q. d. Desierunt in hoc : pro Finem hunc habuerunt s. Exitum. [Thuc. 4, 48 : Ἡ στάσις πολλὴ γενομένη ἐτελεύτησεν ἐς τοῦτο. Plato Gorg. p. 453, A, Reip. 3, p. 403, C; 6, p. 511, C; 10, p. 613, A; 618, A, Lys. p. 220, B, Men. p. 88, C, Tim. p. 27, A, Euthyd. p. 285, D, Phil. p. 18, B.] Plut. Solone, Εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, Desinit in calamitates, Exitus calamitates habet, Exitus calamitosus est. Dem. [p. 13, 15] : Σκοπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι, Quem finem sperandum sit ista habitura, (nam perperam in VV. LL. Quem finem habitura sit spes,) vel, Quem exitum. Affertur etiam [ex Thuc. 1, 51 : Ἡ ναυμαχία] ἐτελεύτα ἐς νύκτα, pro Extrahebatur in noctem. [3, 78, ἐς ἡλίου δύσιν· 108 fin., ἐς ὀψὲ, de quo v. in Ὀψὲ vol. 5, p. 2484, A. Herodot. 1, 139 : Τελευτῶσι πάντα ἐς τωυτὸ γράμμα· ib. : Ἐς τοῦτο (σίγμα) εὑρήσεις τελευτῶντα τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα. Conf. l. Thuc. paullo post cit. 3, 104. Xen. Comm. 3, 1, 5 : Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἤρξατο εἰς ὅπερ καὶ ἐτελεύτα. Xen. H. Gr. 2, 3, 9 : Τελευτῶντος τοῦ θέρους, εἰς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ η' καὶ κ' ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Plato Theæt. p. 173, B : Ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι. Aristot. De sensu c. 1 med. : Οἱ μὲν τελευτῶσιν εἰς τὰ περὶ ἰατρικῆς, οἱ δ' ἐκ τῶν περὶ φύσεως ἄρχονται περὶ τῆς ἰατρικῆς. Cum ἐπὶ Plato Reip. 6, p. 510, D : Ἐκ τούτων ἀρχόμενοι τελευτῶσιν ἐπὶ τοῦτο·

A Conv. p. 211, C.] Et cum præp. πρὸς [ut ap. Plat. Reip. 8, p. 552, C : Ἐκ τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν] ex Aphthon. : Τοῖς δὲ τέττιξιν ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν, Cicadis oblectatio desinebat in inopiam, penuriam, Finiebatur in penuriam, Oblectationis exitus erat inopia. [Quo fortasse referendus l. Hippocr. p. 1225, H : Καὶ ἕτερον αὐτῷ καθ' ἧπαρ ἄνω πρὸς ὑποχόνδριον φῦμα ἐτελεύτησεν. Et cum περὶ Plato Tim. p. 67, B : Τελευτῶσαν περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν.] Cum adverbio πῇ, ex Plat. Leg. [1, p. 630, C] : Πῇ [Ποῖ] τελευτᾷ οὗτος ὁ λόγος; pro Quorsum hæc? [Οἱ Conv. p. 181, E, Reip. 3, p. 403, C. Euthyd. p. 302, B : Ὑποπτεύσας ἥξειν τὸν λόγον ᾗπερ ἐτελεύτησεν. De oratione absolute Plato Leg. 7, p. 812, A : Οὗτός μοι μῦθος οὕτω τελευτάτω. Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 14 : Ἐτελεύτα δ' οὖν ὁ λόγος τῷ ἄρχοντι.] Quemadmodum vero attuli e Xen. cum gen. βίου, sic et aliis nonnullis jungi sciendum est; nam τελευτᾶν λόγου ex Thuc. [3, 59] affertur pro Finem loquendi facere. [Id. 3, 104 : Τὸν Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας ἐτελεύτα τοῦ
B ἐπαίνου ἐς τάδε τὰ ἔπη.]

|| Τελευτῶν partic. interdum adverbialiter pro Ad postremum, Tandem. [Eur. fr. Temen. ap. Stob. Fl. 51, 3 : Τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν. Aristoph. Eq. 524 : Τελευτῶν ἐπὶ γήρως ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὤν. Herodot. 3, 75 : Τελευτῶν ἔλεγε ὅσα ἀγαθὰ πεποιήκοι. Xen. Cyrop. 1, 4, 9. Eq. 8, 6 : Τελευτῶν πολὺ ἥδιον τὸ πρανὲς δραμεῖται.] Plato De rep. 1, [p. 388, A] : Τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, Tandem concessit. Isocr. [p. 201, D] : Τελευτῶν δ' οὕτως ἀνέπλησεν αὐτοὺς τοῦ πολέμου. Itidemque in aliis casibus. Thuc. 8, [81] : Οὐδ' ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι, Ne siquidem oporteat tandem etc. Et in plurali [2, 47 fin. : Τελευτῶντες αὐτῶν ἀπέστησαν· 51] : Ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. [Xen. Anab. 6, 3, 8 : Τελευτῶντες καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶργον αὐτούς· H. Gr. 5, 3, 15, 17. Plato Theæt. p. 150, E, Leg. 9, p. 878, E, Phæd. p. 72, B, Alc. 1 p. 104, A. Isocr. p. 71, D, etc.] In fem. itidem genere affertur,
C Τελευτῶσα, φύσις ἔσται, pro Tandem natura erit. [Euenus ap. Aristot. Eth. Nic. 7, 11 fin. : Μελέτην τελευτῶσαν φύσιν εἶναι. Soph. Ant. 261 : Κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα. Thucyd. 6, 53 fin. : Ἐπιστάμενος ὁ δῆμος τὴν Πεισιστράτου καὶ τῶν παίδων τυραννίδα χαλεπὴν τελευτῶσαν γενομένην. Xen. Cyrop. 1, 6, 19 : Τελευτῶσαι (canes) οὐδ' ὁπόταν ἀληθῶς ὁρῶν (feram) καλῇ, πείθονται αὐτῷ· et alibi. Plato Reip. 8, p. 560, B.] Ceterum etiam Τελευτὸν scribi sciendum est in hac signif. [quod ponit Arcad. Havn. p. 182, 22, Etym. v. Κλαγγηδόν], sed hæc scriptura nullo modo mihi probatur; nec accentum suum huic participio mutari placet in nominativo, quum suam inflexionem retineat. [Aoristo Thuc. 4, 72 : Οὐ μέντοι ἔν γε τῷ παντὶ ἔργῳ βεβαίως οὐδέτεροι τελευτήσαντες ἀπεκρίθησαν. Inversa constructione Plato Reip. 8, p. 562, E : Τελευτᾶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην.] Τελευτήσεσθαι pass. ap. Hom. [Il. N, 100, Od. Θ, 510, I, 511, Orph. Arg. 1327] pro Perfectum s. Effectum iri. [Eur. Hipp. 370 : Τελευτάσεταί τι καινὸν δόμοις.] At VV. LL. per-
D peram, Perfectum esse. [Aoristo Il. O, 74 : Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ· Od. B, 171 : Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα. Eur. Or. 1218 : Ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. || Forma Ion. τελευτέοντας pro τελευτῶντας plerique Herodoti 3, 38 fin.]

Τελευτή, ἡ, (quod vocab. assumpsit υ, ut differret a τελετή, si Eustathio credimus,) Finis, Exitus. [Decessus, Obitus, Defunctio, Gl.] Atque ut τέλος θανάτοιο ab Hom. dici, postea docebo, (quod fortasse exponi potest, Finis quem affert mors,) sic etiam θανάτοιο τελευτὴ ab eo dici sciendum est [ut perhibet Lex. Septemv., etsi non est ap. Hom., sed tantum ap. Hesiodum], itidemque ab Hesiodo : ut [Sc. 357] : Θανάτοιο τελευτὴν Ἀρκέσει. [Eur. Med. 152 : Σπεύσει θανάτου τελευτάν; fr. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 744 : Πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.] Sed invenitur et βιότοιο τελευτὴ ap. Hom., (quod loquendi genus minus a solutæ orationis consuetudine remotum est,) ut Il. H, [104, coll. Π, 787] : Ἔνθα κέ τοι,

Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή. [Pind. fr. ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 518 : Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα (mysteria) κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου τελευτάν, οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν. Soph. Trach. 79 : Ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν κτλ. OEd. Col. 1473. Nicand. Ther. 189. Herodot. 1, 30 fin., 31 med., Xen. Anab. 1, 1, 1, Plato Gorg. p. 516, A, et alii plurimi. Cum verbo ποιεῖσθαι Demosth. p. 481, 14; Andocid. p. 32, 22; Lysias p. 146, 42.] Et quemadmodum τέλος sine adjectione quoque ponitur pro τέλος βιότοιο, s. τέλος βίου, vel ζωῆς, Finis vitæ : ita etiam τελευτή usum istum habet [Pind. fr. ap. Plut. Mor. p. 120, D : Λυσίπονον τελευτάν· Pyth. 4, 210 : Ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. Æsch. Sept. 953 : Τελευτᾷ δ' αἵδ' ἐπηλάλαξαν Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον, ubi tamen, quum locum non habeat αἵδε, recte corrigi videtur τελευταῖαι δ'. Eur. Suppl. 1012 : Ὁρῶ δὴ τελευτάν], et quidem in soluta oratione potissimum. [Thuc. 2, 44 : Τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτῆς. Xen. Cyrop. 8, 7, 3 : Οἵονπερ αἰῶνα δεδώκατε, τοιαύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι· H. Gr. 4, 4, 6 : Ἀξιεπαινοτάτης τ. τυχεῖν, et cum eod. verbo Plat. Epin. p. 973, C. Menex. p. 237, A, ἠλλάξαντο ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας· Phæd. p. 118 : Ἥδε ἡ τ. τοῦ ἑταίρου ἡμῖν ἐγένετο. Antiphon p. 125, 25 : Ἵνα μὴ προαποθνήσκωμεν τῆς γηραιοῦ τελευτῆς, cui contraria ἄωρος p. 121, 4. Dionys. A. R. 3, 5 med. : Ἑκουσίῳ χρήσασθαι τελευτῇ.] Lucian. Macrob. [c. 12] : Παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ. Herodian. 7, [10, 1] : Ὡς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτή. [De aliis rebus Hom. Il. I, 625 : Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· Od. A, 249; Π, 126 : Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, de Penelope. Hesiod. Th. 637 : Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτὴ οὐδετέροις. Pind. Ol. 13, 72 : Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος· Pyth. 1, 35 : Ἐοικότα γὰρ καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν· 9, 68 : Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν· Isthm. 6, 48 : Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά· fr. in Epist. Socr. p. 5 : Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν ... τελευταὶ καλλίονες. Theognis 1075 : Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι. Æsch. Suppl. 138 : Τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ πατὴρ ὁ παντόπτας πρευμενεῖς κτίσειε· 1050 : Μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἅδε τελευτὰ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν· Ag. 745 : Ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς ... Ἐρινύς· Pers. 740 : Ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. Soph. OEd. Col. 1198 : Γνώσει κακὸν θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται· fr. ap. Plut. Mor. p. 16, A : Ἔργου δὲ παντὸς ἦν τις ἄρχηται καλῶς, καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν. Eur. Andr. 393 : Τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς πρὸς τὴν τελευτὴν ὑστέραν οὖσαν φέρει· Iph. T. 874 : Ἃ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτά; Herc. F. 427 : Ἔπλευσ' ἐς Ἅδαν πόνων τελευτάν· Med. 1388 : Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων· El. 908 : Τίν' ἀρχήν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; ποίας τελευτάς; Aristoph. Lys. 293 : Πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ. Herodot. 1, 32 fin. : Σκοπέειν δὲ χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται· 7, 157 : Τῷ εὖ βουλευθέντι πρήγματι τελευτὴ ὡς τὸ ἐπίπαν χρηστὴ ἐθέλει ἐπιγίνεσθαι. Thuc. 1, 13 med. : Ἔτη τ' ἐς τὴν τ. τοῦδε τοῦ πολέμου· 5, 86 : Τὴν τελευτὴν πόλεμον ἡμῖν φέρουσαν, πεισθεῖσι δὲ δουλείαν· 91 : Τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν· 7, 75 fin. : Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος ... ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. Plato Tim. p. 69, A : Τελευτὴν ἤδη κεφαλήν τε ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν· Parm. p. 137, D : Οὔτ' ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον· eodemque ordine Leg. 4, p. 715, E. Demosth. p. 19, 13 : Ἥκει πρὸς αὐτὴν τὴν τ. τὰ πράγματ' αὐτῷ· 658, 7 : Οὐδ' ἔχει τῶν εὖ πραττόντων οὐδεὶς ὅρον ἢ τελευτὴν τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας. Lysias p. 195, 8 : Καλλίστην τελευτὴν τοῖς προτέροις κινδύνοις ἐπιθέντες. Isocr. p. 180, D : Πῶς χρὴ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπαινεῖν τὴν τὰς τελευτὰς οὕτω πονηρὰς ἔχουσαν;] Præterea ut τέλος, et πρὸς τὸ τέλος, et εἰς τέλος pro Tandem, s. Postremo, usurpari docebo, ita ἐς τελευτὴν ab Hesiodo poni videmus, Op. [331] : Ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. [Theognis 201 : Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν αὖθις ἔγεντο κακόν· 607, 755. Hom. H. Bacch. 29 : Ἐς δὲ τελευτὴν ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα. Soph. OEd. Col. 1224 : Ἀναπέφηνε θάνατος ἐς τελευτάν.] Convenit autem ἐς τελευτὴν sicut et ἐς τέλος et ἐπὶ τέλει, cum eo quod dicimus *En la fin*, pro Tandem. [Ἐν τελευτᾷ Pind. Ol. 7, 26 : Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν. Æsch. Sept. 578 : Δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος· 937 : Νείκεος ἐν τελευτᾷ. Accus. absoluto, ut τέλος, Pind. Nem. 11, 16 : Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος. Cum ἐπὶ Plato Phædr. p. 267, D, Conv. p. 198, B : Ἐπὶ τελευτῆς· Conv. p. 222, C : Ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔθηκας. Æschines p. 88, 1; 90, 14. Diodor. Exc. Leg. p. 629, 17. Isocr. p. 179, D : Τοῖς κακοῖς τοῖς ἐπὶ τῇ τελευτῇ γιγνομένοις.] Quin etiam τελευτὰς Gaza alicubi ap. Aristot. interpr. Extremitates; atque itidem ap. Thuc. [7, 6] τελευτὴν pro Extremitate legisse mihi videor. [Plato Tim. p. 33, B : Σφαιροειδές, ἐκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον.]

[Τελευτία, ἡ, Teleutia, n. mulieris ap. Plut. Mor. p. 241, E.]

[Τελευτίας, ὁ, Teleutias, frater Agesilai, Xen. H. Gr. 4, 4, 19 etc. Diod. 15, 21. Alius ap. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 426, 3. ῑᾱ]

Τελέω, έσω, εκα, [Finio, Gl.] Ad finem perduco s. Ad exitum, Perficio, Effectum reddo. Hom. Il. A, 526 : Ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω, Ista mihi curæ erunt, ut effecta reddam, ut conficiam. [Ψ, 559 : Εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.] Ibid. v. 108 : Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας. [Ξ, 44 : Δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμον Ἕκτωρ· Φ, 544 : Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. Æsch. Prom. 1033 : Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. Soph. OEd. Col. 630 : Πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.] Apud Eund. legimus Od. B, [272] : Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, Bud. [Ib. 256 : Τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην· et alibi cum vv. ἔργον, πόνος aliisque, ut alii quivis. Γ, 119 : Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ... μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων· et sæpe de diis apud omnes. Δ, 485 : Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις· 776 : Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον· et cum eod. voc. O, 196. I, 127 : Νῆας ἐϋσσέλμους, αἴ κεν τελέοιεν ἕκαστα· Λ, 246 : Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα· Τ, 557 : Αὐτὸς Ὀδυσσεὺς πέφραδ' ὅπως τελέει· Il. Θ, 415 : Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ· M, 59 : Ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ... ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι· Od. N, 212 : Ἦ τέ μ' ἔφαντο ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν. Et absolute de itinere conficiendo H, 325 : Καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω. Lucian. Tim. c. 20 init. : Βραδύς εἰμι, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. De proposito perficiendo Il. Υ, 370 : Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. Aliis de rebus Hesiod. Scut. 36 : Ἠλεκτρυώνης εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ. Mimnerm. ap. Strab. 1, p. 47 : Τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν. Simonid. ap. Stob. Fl. 98, 15 : Οὐδὲ ... ἡμίθεοι ἄπονον οὐδ' ἄφθονον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσαντες· Anth. Pal. 13, 20, 3 : Αὐλοὺς τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ. Theognis 70 : Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι· 914 : Ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα· 1160 : Ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει, ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι· 1166 : Κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει, εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην. Absolute 1355 : Ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίγνεται· ἢν δὲ διώκων μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον, de amantibus. Æsch. Ag. 806 : Οὐδ' ἀφίλως εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι· Sept. 35 : Εὖ τελεῖ θεός· 627 : Θεοὶ ἡμετέρας λιτὰς τελεῖτε· (Ag. 973 : Ζεῦ Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·) 693 : Πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν· 725 : Τελέσαι τὰς κατάρας· et 790, ἀράς· 782 : Δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν· Pers. 217 : Θεοὺς δὲ ... αὐτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν. Soph. Trach. 79 : Τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν· Aj. 528, τὸ ταχθέν· Ant. 1114 : Δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σῴζοντα τὸν βίον τελεῖν, Vitam agere. Eur. Bacch. 100 : Ἔτεκεν δ' ἁνίκα Μοῖραι τέλεσαν ταυρόκερων θεόν·

Or. 834 : Οἷον δη' ἔργον τελέσας fr. Cret. ap. Porphyr. Abst. 4, 19, p. 366 : Τὰς ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας. Lycophr. 1387 : Γάμους τελεῖν. Callim. Apoll. 14 : Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον. Apoll. Rh. 4, 1161. Id. ib. 752 : Εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς. Theocr. Ep. 4, 4 : Κύπριδος ἔργα τελεῖν· Id. 7, 46 : Ὅστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος. Nicand. Th. 275 : Ἀφαυρότερον τελέει πόνον. Epigr. *Exped. de Morée*, vol. 1, 5, p. 29 : Οἱ βίοτον τελέσαντες.] Ex Eod. affertur, Od. O, [112] : Τελῶ σοι νόστον, pro Præsto tibi reditum, Conficio tibi reditum. [Il. Ψ, 20 : Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην· 149 : Σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας· Od. X, 51 : Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων· et alibi sæpe. Pind. Pyth. 5, 117 : Θεός οἱ τονῦν πρόφρων τελεῖ δύνασιν. Cum dat. etiam Il. I, 156 : Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας· ubi v. Heyn. Soph. OEd. Col. 1435 : Τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντι· Ant. 3 : Οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Trach. 825 : Ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. De sideribus Manetho 1, 5 : Ὅσσα βροτοῖς τελέουσιν· 2, 406 : Θνητοῖς πάντα τελοῦσιν ἄγαν κρατεροί περ ἐόντες (παρεόντες Dorvill.). Plato Leg. 11, p. 926, A : Τὰ προστάγματα τελεῖν· D, τὰ δόγματα. Dinarch. p. 102, 12 : Οὐδὲν ὑγιὲς τετέλεκε. Diodor. 16, 17 init. : Ἐτέλει τὸν εἰς Συρακούσας πλοῦν· 3, 74 fin. : Τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν τετελεκότες.] Ex Apollon. autem [1, 488] τελεῖν ὄλεθρον, pro Afferre exitium. [Hom. Od. B, 34 : Εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν· Σ, 389 : Ἆ δειλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις. Quibus similia sunt, Ψ, 286 : Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι· Δ, 178 : Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων· H, 69 : Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν· A, 352 : Εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσω. Theognis 160 : Οἶδε γὰρ οὐδεὶς ἀνθρώπων ὅ,τι νὺξ χἡμέρη ἀνδρὶ τελεῖ. Soph. El. 779 : Δεῖν' ἐπηπείλει τελεῖν· OEd. T. 1330 : Ἀπόλλων τάδ' ἦν ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. Apoll. Rh. 4, 1276 : Ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι. Manetho 3, 134 : Ὁπλοτέροισι κασιγνήτοις θάνατον τελέουσιν.] Ex Hesiodo [Th. 799] : Ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, pro Ubi perfunctus fuerit morbo. [Sequente infinitivo Hom. Il. M, 222 : Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν.] Sic aliqua dicitur τελεῖσθαι, quæ ad exitum perducitur, effecta redditur, perficitur. Hom. Il. B, 330 : Κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται· 36 : Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν [al. ἔμελλον, ut Od. B, 156. Sed ἔμελλεν etiam Hesiod. Th. 552. Ἔμελλον vero rectius in var. script. ap. Theocr. 24, 66, vel post singularem] : quibus in Il. redditur etiam Evenire. [Od. A, 201 : Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω· Γ, 226 : Ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω· X, 215 : Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω· et similiter alibi. Theognis 617 : Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται. Æsch. Ag. 68 : Τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον· 1487 : Τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται; Cho. 284 : Προσβολὰς Ἐρινύων ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας· 310 : Ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω· 384 : Τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται (ἄτα)· 872 : Ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου· unde repetitum videtur 875, δεσπότου τελουμένου, de interfecto Agamemnone, quum aliud voc. posuisset poeta. Soph. Trach. 1171 : Μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι· OEd. Col. 1408 : Ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται. Eur. Heracl. 820 : Ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας· Andr. 999 : Τελουμένων δὲ Δελφὶς εἴσεται πέτρα· Or. 1670 : Ἀλλ' εὖ τελεῖται (Apollinis oracula). Aristoph. Eq. 1050 : Ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ. Apoll. Rh. 4, 1169 : Καὶ τοὺς δεῖμ' ἔχεν εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο· 2, 1135 : Μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσσάμενος τελέεσθαι. Theocr. 15, 62 : Πεῖρα θὴν πάντα τελεῖται. Herodot. 1, 206 : Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης εἴ τοι ἐς καιρὸν ἔσται ταῦτα τελεύμενα· 3, 134 med. : Καὶ ταῦτα ὀλίγου χρόνου ἔσται τελεύμενα. Xen. OEc. 12, 19 : Χάριν τῶν καλῶς τελουμένων ἀποδιδόναι· 20, 21 : Τὰ ἔργα μὴ τελεῖσθαι λυσιτελούντως· et Plato Reip. 3, p. 389, D. Epist. 8, p. 353 D : Πέρας οὐδέν ποτε τελεῖται. Perf. Hom. Il. Σ,

A 7 : Τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται ἐκ Διός· Od. N, 40 : Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός· Π, 346 : Ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται Τηλεμάχῳ· plusq. Π, 465 : Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν· inf. A, 204 : Τὰ δὲ καὶ τετελέσθαι ὀΐω.] Unde partic. Τετελεσμένος· [Il. B,] 257 : Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. [H. Ven. 26 : Ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστω. Il. Ξ, 196 etc. : Εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. Et alibi sæpe.] Hesiod. autem [Op. 559, Th. 795] dicit τετελεσμένον ἐνιαυτὸν, Perfectum s. Absolutum s. Exactum annum. [Cui conf. act. usus ap. Hom. Od. E, 390 etc. : Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς. Aor. Hesiod. Th. 59 : Περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη. Act. Solon ap. Philon. vol. 1, p. 25, 25 : Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτούς· et 39 sec. Clem. Strom. 6, p. 815, ubi Philo, Τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο.] In soluta oratione alios potius usus habet verbum τελεῖν, de quibus mox dicturus sum. Invenitur tamen ap. Antiphontem [p. 113, 25] τελεῖσθαι ita positum, ut τελέεσθαι
B in illo Hom. loco quem modo protuli : Σπονδὴν ἐκχέουσα ἐκείνοις εὐχομένοις, ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι. Tale enim est εὐχομένοις ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, quale illud φρονέοντα ἃ οὐκ ἔμελλε τελέεσθαι : ac certe si in loco illo Homeri reddere possumus Quæ non erant eventura, ita possumus et in isto interpretari. [Pind. Nem. 9, 6 : Τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι. Æsch. Suppl. 18 : Ἄργος γαῖαν, ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται. Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 22, 22 : Πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας ὅ,τι χρὴ τετελέσθαι. Eur. Alc. 130 : Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσιν. Aristot. H. A. 7, 10 fin. : Τοῖς ἄλλοις ζῴοις πάντα (ossa) τετελεσμένα γίγνεται, τοῖς δὲ παιδίοις τὸ βρέγμα μαλακόν. Theophr. C. Pl. 5, 11, 2 : Ἐλαῖαι αἱ νέαι ... οὔπω τετελεσμέναι. Diodor. 2, 27 med. : Νομίσας τετελέσθαι τὸν χρησμόν· 4, 73 fin. : Τὸ λόγιον τετελέσθαι νομίζων. De Mercurio Hom. H. Merc. 572 : Πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν, οἶον δ' εἰς Ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι, ὅς τ' ἄδοτός περ ἐὼν δώσει
C γέρας οὐκ ἐλάχιστον. || Aor. Hom. Il. O, 228 : Ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη· Od. Δ, 663 : Μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε. Pind. Ol. 6, 15 : Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Ταλαϊονίδας εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος, quod videtur esse Consumptis septem rogorum cadaveribus. Æsch. Ag. 751 : Παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνῄσκειν· Cho. 1067 : Ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη. Soph. Tr. 174 : Ὡς τελεσθῆναι χρεὼν, de oraculo. 741 : Ὃν (λόγον) οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. Eur. Med. 1417 : Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη. Thuc. 3, 2 : Τῶν λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι. Xen. Cyrop. 8, 1, 2 : Τί ἂν ἀγαθὸν τελεσθείη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων; || Act. signif. neutra, ut τελευτᾶν, Exitum habere, Æsch. Sept. 659 : Τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπῃ τελεῖ, εἴ νιν κατάξει κτλ. Cho. 1021 : Ἀλλ' ὡς ἂν εἰδῆς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπῃ τελεῖ· Pers. 225 : Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. Soph. El.
D 1417 : Τελοῦσ' ἀραί. Apoll. Rh. 1, 252 : Δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακόν ὀψέ περ ἔμπης ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο. Schol., οὐ διετέλεσας λαμπρῶς τὸν βίον αὐχοῦσα ἐπὶ τοιούτῳ υἱῷ. Aliter Theophr. C. Pl. 6, 9, 1 : Ἢ καὶ οὐ κακῶς ἂν δόξειε λέγεσθαι τὸ κατὰ τοὺς χυμοὺς τελεῖν τὰς ὀσμάς.] Sed ap. Matth. 10, 23, legimus, Οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ubi vet. Interpr. reddidit, Non consummabitis civitates, Erasm. Perambularitis. At postrema interpr. habet Obieritis, quod commodius est : vel eo nomine quod hoc verbum τελεῖν illo ipso verbo Lat. reddere cogimur et cum aliis nonnullis accus., quæ tamen aliud signif. genus habent, ut paulo post docebo. Quod si quis tamen ne hac quidem interpr. contentus sit, alio Lat. verbo uti possit, sed accus. ei adjungens, et πόλεις vertens Per civitates : hoc modo, Nequaquam peregeritis iter vel cursum per civitates, confeceritis cursum. Haud temere certe talis hujus verbi τελεῖν usus alibi reperiatur : habet alioqui affinitatis aliquid cum eo usu

verbi τελῶ, cui postremum locum dabo, ubi et de hoc loco aliquid præterea addam. Ceterum ut hunc usum quem habet τελῶ in isto Matth. loco, non temere alibi, ac præsertim ap. veterem quempiam scriptorem, repertum iri existimo, ita nec eum quem habet initio cap. sequentis, sc. participio junctum : hoc modo, Ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro, Quum finem fecisset mandandi s. præcipiendi : non in signif. tali qualis est in loco proxime præcedenti, sed ea qua dicitur Obire magistratum, munus.

|| Τελέω, Obeo : τελεῖν ἀρχὴν, Obire magistratum, quod tamen redditur et Gerere magistratum, a Bud. Herodian. 2, [3, 9] : Ἔτι δὲ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. Affertur et τελεῖν ἄθλους pro Obire certamina, ex Hom. [Od. Γ, 262, Hesiod. Th. 951, 994 sq., Pind. Pyth. 4, 165. Mimnerm. ap. Strab. 1, p. 47 : Ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρας ἄεθλον. Similia sunt Il. Ψ, 373 : Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι· et 768, et cum eodem voc. Soph. El. 726, et Ant. 1065, τρόχους ἁμιλλητῆρας. Theognis 926 : Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις. Eur. El. 863 : Νίκας στεφαναφορίαν παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας. Theocr. 25, 204, ἄεθλον· 24, 81, μόχθως. Diodor. 4, 10, ἄθλους.] At θέας τελεῖν pro Spectacula s. Ludos edere, Bud. [Invio, Gl. Callim. fr. ap. Plut. Symp. 5, 3, p. 677, B : Πουλὺ γεγειότερον τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα. Apoll. Rh. 2, 618 : Ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς· 3, 1407 : Καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.]

|| Τελέω, Insumo [Gl.], Impendo. Galen. ex Hippocr. Περὶ παθῶν affert τελεῖν pro ἀναλίσκειν. [Hippocr. p. 523, 21 : Φιλέει δὲ ἡ νοῦσος αὕτη τὰ σιτία πλείω τελέειν· 526, 52, ἐλάσσω· 527, 4 : Ὁκόσοι σιτία ἱκανὰ οἷοί τέ εἰσι τελέειν· 42 : Βαρέα δὲ (τῶν σιτίων) ὅσα μέτρια τελεύμενα ἢ ἐλάσσω τῶν μετρίων πλήρωσιν καὶ πόνον παρέχει, καὶ μὴ τελέειν μηδὲ οἷόν τε ἐσθίειν αὐτὰ μηδὲ πίνειν, ἀλλὰ πόνον παρέχει, Qui modice vel infra modum sumpti ... neque confici neque edi aut bibi possunt. Et p. 530, 16 : Ἢν μὴ τὰ εἰωθότα τελέσῃ, Nisi confecerit. Antiatt. Bekk. An. p. 114, 29 aliique lexicogrr. : Τελεσθῆναι, τὸ ἀναλωθῆναι Ἀντιφῶν.] Apud Athen. quoque [2, p. 40, E] legimus τελεῖν esse δαπανᾶν, Insumere, Sumptum facere. Sed quod addit πολυτελὴς et εὐτελὴς pro πολλὰ ἀναλίσκων et ὀλίγα ἀναλίσκων, mihi non probatur, ut et alibi docebo. Potius enim τελῶ significans Insumo, Sumptum facio, est ex τέλος significante Sumptum : unde sunt et illa duo. Alioqui quod ad signif. illorum duorum compp. attinet, perinde est sive a nomine sive a verbo ea deducamus. [Herodot. 7, 118 : Ἀπέδεξε ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα· 2, 125. Et 7, 187 : Ἕνδεκα μυριάδας μεδίμνων τελεομένας ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ. Xen. Œc. 1, 22 : Ἀναγκάζουσι φέρειν ἃ ἂν ἐργάσωνται καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας· 2, 6 : Τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, ἱπποτροφίας κτλ. Comm. 2, 10, 6 : Οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον· 4, 2, 37 : Τοὺς μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν· Cyrop. 6, 2, 9 : Χρήματα εἰσφέρειν πάμπολλα, ταῦτα δὲ τελεῖν καὶ μισθουμένους οὓς δύναιντο καὶ δωρουμένους οἷς δέοι· 8, 1, 13 : Ὅτι πολλὰ τελεῖν ἀνάγκη ἔσοιτο εἰς μεγάλην ἀρχήν· 2, 24 : Τοὺς ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν τῷ τελεῖν ἐθέλειν· Hier. 11, 1 : Ἐμοὶ δοκεῖ τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα μᾶλλον εἰς τὸ δέον τελεῖσθαι ἢ τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράννῳ· Hipparch. 1, 26 : Ἐν τοῖς χοροῖς πολλοὶ μὲν πόνοι, πολλαὶ δὲ δαπάναι τελοῦνται.]

|| Τελέω, Ago [Gl.], Perago [Gl.], Celebro, de rebus sacris potissimum : ut θυσίας τελέσαι ap. Appian. [Diodor. 4, 34. Eur. Bacch. 485 : Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς· Iph. T. 464 : Ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας. Theocr. Ep. 4, 16 : Τρισσὰ θύη τελέσαι. Epigr. Anth. Pal. App. 185, 2 : Ἔρωτι, ᾧ συζῶν ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ. Orph. H. 43, 8 : Ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν. Imperf. Nonnus Jo. c. 10, 78 : Ἦμαρ, ᾧ ἔνι λαοὶ μνημοσύνην τελέεσκον ἐτήσιον.] Sic Herodian. [1, 10, 11] : Πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Itidem Liban. ἄγειν καὶ τελεῖν τὰ Παναθήναια dixit. Dionys. Areop. : Τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, Peragit ea quæ ritus sacer præstituit. Apud Eund., Agere et Celebrare, Rem sacram facere, τελεῖν τὰς ἱερατικὰς ἐνεργείας. Hanc et pass. τελεῖσθαι signif. sequitur : cujus partic. habes ap. Greg. Naz., qui de pascha dicit, Πάσας ὑπεραίρουσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ' αὐτῷ τελουμένας, Festa quæ agi in ejus honorem solent. [Xen. Reip. Lac. 13, 6 : Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερά· Anab. 6, 6, 36 : Ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐτελέσθη τὰ ἱερὰ ἐξάγειν, ut ego correxi libri optimi scripturam οὐκ ἐτελέθη, in οὐ τελέθει et οὐκ ἐθέλει γενέσθαι depravatam ab imperitis. Plato Leg. 6, p. 775, A : Προτέλεια γάμων ἤ τις ἄλλη ... ἱερουργία μελλόντων τελεῖσθαι. « Τετελεσμένα, Hostiæ præsanctificatæ, προηγιασμένα δῶρα, ap. Pachymerem 7, 28. Euchologium in Liturgia præsanctificat. p. 191 : Προηγιασμένη γάρ ἐστι καὶ τετελειωμένη αὕτη ἡ θυσία. Chron. Alexandrin. a. 5 Heraclii : Ἰδοὺ θυσία τετελειωμένη δορυφορεῖται. V. Τέλεσμα. » Ducang. Significatione Sacri s. Consecrati jam Hesiod. Op. 797 : Πεφύλαξο δὲ θυμῷ τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα γὰρ τετελεσμένον ἦμαρ, quod ἱερὸν interpr. Proculus et Moschop.]

|| Τελέω alio etiam modo ad res sacras pertinet, ut ita dicam. Ponitur enim pro Initio, et Res divinas facio : ut τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα, pro μυῶ. [Plato Euthyd. p. 277, D : Ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶνται περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν· et ib. E. Demosth. p. 313, 14 ; 403, 8 : Τῇ μητρὶ τελούσῃ· 315, 8 : Ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην· 262, 10, τῷ ἰθυφάλλῳ.] Hoc modo enim homo absolvitur et perficitur. Greg. Naz. : Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, Initiatus. Et [Aristoph. Ran. 357 : Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη. Plato Phædr. p. 249, C : Τελέους ἀεὶ τελετὰς τελούμενος· 250, B : Ἐτελοῦντο τῶν τελετῶν μακαριωτάτην.] Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, Luciano [Catapl. c. 22]. Hæc Bud., cujus certe posterior interpretatio, sc. Res divinas facio, minime convenire locis istis potest, sed potius iis quos in proxime præcedente tmematio protuli : sic tamen ut ne ibi quidem τελῶ per se et sine adjectione id significare possit. Sciendum est porro τελεῖν reddi non solum Initiare, sed et Inaugurare. Itidemque τελεῖσθαι, Inaugurari : ut οἱ τελούμενοι ἱερεῖς. [Improprie Ps.-Demosth. p. 171, 20 : Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος σπουδάζων.] Hoc præterea sciendum est, quamvis afferatur τελεῖσθαι in ll. proxime præcedentibus cum adjectione, poni tamen interdum per se, ut ap. eund. Lucian. [Nav. c. 11] : Ἐτελέσθημεν καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν. [Aristoph. Nub. 258 : Ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους ἡμεῖς ποιοῦμεν. Plato Phæd. p. 69, C, Euthyd. p. 277, D. Cum dat. Herodot. 4, 79 : Ἐτελέσθη τῷ Βακχείῳ ὁ Σκύλης. Xen. Conv. 1, 10 : Τοῖς τετελεσμένοις τούτῳ τῷ θεῷ (Amori), et minus etiam proprie Œc. 21, 12 : Τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελ. Alia plurima Schleusner. Lex. V. T. Item ad res sacras refertur ubi dicitur de incantationibus, ut Orph. Lith. 586 : Εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς σχέτλιαι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν. Plato Reip. 8, p. 560, E : Τελουμένου ψυχὴν μεγάλοισι τέλεσι. De mystica fascinatione Olympiodor. Phot. Bibl. cod. 80, p. 58, 22 : Ἄγαλμα τετελεσμένον· 23, 60, 24. Et ibid. 5 : Ἐῴκει τῶν γ' ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς ἔθνους τετελέσθαι βαρβάρου. Hesychius et Photius : Τετελεσμένον, μεμιασμένον. Suidas : Ἐτελέσθησαν, ἐμιάνθησαν, μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας. Quibuscum Hos. 4, 14 : Μετὰ τῶν τετελεσμένων ἔθυον, et alia conferunt interpretes.]

|| Τελέω, Pendo, Pensito [Gl.]. Xen. [Hipparch. 9, 5] : Ἐθέλουσι τελεῖν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππεύειν. Idem [Comm. 2, 9, 1] : Νομίζουσιν ἥδιον ἄν με ἀργύριον τελέσαι ἢ πράγματα ἔχειν. [Cyrop. 8, 6, 3 : Τοῖς τε φρουροῖς δώσουσι μισθὸν καὶ ἄλλο τελέσουσιν ὅ,τι ἂν δέῃ. Cum dat. pers. Anab. 3, 3, 18 etc.] Plato Prot. [p. 311, B] : Ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Idem [ib. C] : Ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαυτοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, Pendere annuam s. menstruam mercedem. [Sic alibi ap. eund. et alios δῶρα, τέλος, φόρον, χρήματα.] Aristoph. [Ran. 173] : Τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. [Hom. Il. Φ, 457 : Μισθοῦ χωόμενος, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν· I, 597 : Ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν πολλά τε καὶ χαρίεντα. H. Cer. 369 : Ἐναίσιμα δῶρα τελοῦντες. Theocr. Ep. 17, 8 : Οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ

μεμναμένοι τελεῖν ἐπίχειρα· Id. 7, 32 : Ἠ γὰρ ἑταῖροι ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι τελεῦντι. Herodot. 2, 109 : Ὅκως κατὰ λόγον τῆς ἀποφορῆς τελέοι· 3, 137 fin. : Τελέσας χρήματα μεγάλα. Diodor. 2, 40 : Τῆς χώρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ· et infra : Χωρὶς τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.] Et ἀποφορὰν τελεῖν ap. Plut. [Thes. c. 23.] Ex Æschine [p. 66, 40] τελεῖν συντάξεις, pro Conferre stipendia et pensitationes solvere. [Xen. H. Gr. 5, 3, 21 : Τὸν ἥμισυν ψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν. Pass. Plat. Leg. 12, p. 955, E : Χωρὶς τῶν εἰς τὰ ξυσσίτια τελουμένων. De homine vectigal percipiente Demosth. p. 1461, 15 : Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι.] At στρατείας τελεῖν ex Polyb. affertur pro Militare suis stipendiis : quum tamen Lasc. verterit, Stipendia facere, a qua interpr. non libenter discesserim, quum et hic τελεῖν videatur posse accipi pro Obire. Ad hunc autem usum verbi τελῶ pertinere possit et θητικὸν τελεῖν, item τέλος τελεῖν, ut docebo infra. [Improprie Pind. Isthm. 1, ult. : Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν. Schol., τῷ ᾅδῃ τηρῶν ἄνευ δόξης τελευτήσει. De pœna pendenda Herodot. 9, 93 fin. : Οὐ πρότερον παύσεσθαι τιμωρέοντες ἐκείνῳ, πρὶν ἢ δίκας δῶσι ... τὰς ἂν αὐτὸς ἕληται· τούτων δὲ τελεομένων, αὐτοὶ δώσειν Εὐηνίῳ δόσιν κτλ. || Signif. contrariam Exigendi ponit Favorinus : Τελεῖν καὶ τὸ εἰσπράττειν καὶ τὸ ἀπαιτεῖν. Τελεῖν καὶ τὸ λαμβάνειν φόρους. Xen. H. Gr. 3, 5, 3 : Πείθουσι Λοκροὺς τοὺς Ὀπουντίους ἐκ τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας Φωκεῦσί τε καὶ ἑαυτοῖς χρήματα τελέσαι, νομίζοντες τοὺς Φωκεῖς τούτου γενομένου ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Λοκρίδα, quod suspectum fuit.]

|| Τελέω, Sum sub ditione, imperio, Imperio pareo, Sum ὑπήκοος. Theodorit. : Πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων τελοῦσιν ἡγεμονίαν ἐπέστειλε δήμοις (de pietate Constantini Augusti loquens), οὐ μόνον τῶν ὑπηκόων ἐπιμελούμενος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφ᾽ ἕτερα σκῆπτρα τελούντων προμηθούμενος. Existimo autem hanc signif. a proxime præcedente manare, sc. ab ea qua ponitur τελῶ pro Pendo, Pensito. Solent enim alicui tributa vel alia pensitari ab iis qui sub ejus ditione sunt, et imperio ipsius parent. Atque adeo ut hic habes τελεῖν cum præp. ὑπὸ, sic et composite dicuntur ὑποτελεῖς, nec non ὑποτελεῖν, qui tributum pendunt alicui, cujus sub ditione sunt. [V. paullo post dicenda.]

|| Τελέω, Attribuor, Contribuor. [Soph. OEd. T. 222 : Ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ. Eur. Bacch. 822 : Τί δὴ τόδ᾽ ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ; fr. Melanipp. ap. Athen. 14, p. 614, A : Ἐγὼ δέ πως μισῶ γελοίους, οἵτινες τι εἴ τι (legendum esse τήτει dicam in Τῆτος) σοφῶν ἀχάλιν᾽ ἔχουσι στόματα, κἀς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ᾽ εὐπρεπεῖς οἰκοῦσιν οἴκους· et fr. ap. Clem. Strom. 6, p. 744 : Κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδείς, εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς, si legendum θνητούς. L. D.] Theodor. H. E. 2 : Πόλις δὲ αὕτη μικρά, πάλαι μὲν εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, νῦν δέ γε τῇ Ἀρμενίᾳ τῇ δευτέρᾳ συναριθμουμένη. Quem locum affert Bud., postquam τελῶ interpretatus est Attribuor et Contribuor. Scripserat autem pag. præcedente eodem pertinentia ista : Τελῶ etiam, τὸ τάττομαι, καὶ ἐναριθμοῦμαι, καὶ ἐγκρίνομαι, et Censeor contribuorque. Quibus subjungit ex Pausania, Eliac. 1 : Αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις, Civitates Achæorum contributæ. Sed et aliud interpretationis genus eidem verbo eand. constr. habenti tribuit : ut Synes. : Εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε, Inter monachos profiteri cœpit, Monasticæ vitæ se dedidit. [Plat. Leg. 11, p. 923, E : Πρὶν εἰς ἄνδρας δυνατὸς εἶναι τελεῖν. Pollux 2, 19, εἰς ἐφήβους.] Et Lucian. [Menipp. c. 3] : Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, Postquam inter viros census sum. [Pollux 1, 196 : Ἵππος εἰς ὄνους τελῶν.] Aristid. : Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν, Qui quidem certe Græcus esse censeatur. Vide plura ap. Eund. p. 623. Quibus addere potes ex Herodoto [6, 108], τελέειν ἐς Βοιωτούς [Conf. 2, 51 ; 6, 53]· ex Plut. [Rom. c. 13] cum alia constr. : Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες. [Priscus p. 197, 7 Nieb. : Οὐ γὰρ τῷ Μαξιμίνῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχὴς πρόσοδος ἦν εὐπρεπής· 227, 16 : Εὐνούχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.] Illis autem addit, Τελῶ etiam Censeor, i. e. τιμῶμαι. Inde τὸ θητικὸν τελοῦντες [ap. Polluc. 8, 130, Demosth. p. 1067, 27] dicti Qui

A erant quasi capite censi; et τὴν ἱππάδα τελοῦντες ap. Polluc. [8, 130, Isæum p. 67, 23.] Et ex Dem., Τὸ αὐτὸ τέλος τελοῦντας, Eodem cum eo censu censos. [Ξενικὰ p. 1309, 5. Pollux 3, 57, τὸ μετοίκιον· 8, 130, ζευγήσιον.] Sed videtur hic usus verbi τελεῖν cum accus. θητικόν, et τέλος, potius convenire cum eo cujus paulo ante facta fuit mentio, quum proferrem junctum accus. ἀργύριον, item accus. ἀποφορὰν, atque aliis. Sed et τελῶ pro Attribuor, Contribuor, Censeor, etc. ab eod. illo τελῶ originem habere existimo : sicut et id quod ponitur pro Sum sub ditione, Pareo imperio. [Alia constr. Herodot. 3, 34 : Εἴρετο Καμβύσης κοῖός τις δοκέοι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κῦρον, ubi dici videtur fere ut infra τελεῖν ἐπὶ, de Pertingendo s. Attingendo. Similiter Pollux 5, 133 : Τὸ εἰς ἥμισυ τελοῦν ἡμιπλήρωτον. De ordine quem quis obtinet Georg. Pachym. Andron. Pal. 1, p. 7, A : Τὰ τῆς μυστικῆς ἱερουργίας ἠπράκτει, μή πως καὶ ὁ εἰς πατριάρχην ἔτι τελῶν μνημονεύοιτο· eademque formula 2, p. 83, C. Eunap. Exc. p. 87, 20 : Κἀκείνου τελέσαντος εἰς ὑπάτους·
B et similiter 98, 21 : Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀετὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνος, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου κολοιὸν ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὥσπερ ἀλλοτρίων ἐστερημένος. Malchus p. 233, 18, ἐς βουλήν· et p. 262, 16 : Τινὰς τῶν ὑφ᾽ αὐτῷ τελούντων στρατιωτῶν· 269, 11 : Ἅπασι τοῖς ὑπ᾽ ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι· 275, 4 : Μόνος τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν. Symeon Thessalon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 452, D : Εἰς τὸν τοῦ πρεσβυτέρου τελοῦντος βαθμόν. Suidas v. Μαιουμᾶς sive quem describit : Οἱ τὰ πρῶτα τῆς Ῥώμης τελοῦντες. Menand. Prot. p. 289, 9 : Ἐν ζῶσι τελεῖν. Huc refertur Photii et Suidæ gl. : Τελεοῦντα (τελοῦντα L. Bos.), τεταγμένα vel τεταγμένον, ut Hesychius. Id. et Photius : Ἐτέλει, ἐτέτακτο.]

|| Τελέω cum eadem illa constr. habet et alium usum longe diversum, ap. Thuc. 4, p. 147 [c. 79]· Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐκ τῆς Μελιτίας [Μελιτείας] ἀφώρμησεν, ἐς Φάρσαλόν τε ἐτέλεσε, καὶ κτλ. Hic enim ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε redditur, Pharsalum pervenit. [Κατήνυσε Photius l. citans v. Ἐτέλεσε.] Hunc autem
C usum verbi τελεῖν imitans Lucian. scripsit [Toxar. c. 52] : Τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. Sed et Pertingo redditur ap. Eund. [Tim. c. 20] : Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλός, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Quibus in ll. arbitror τελεῖν perinde esse ac si diceretur τελεῖν τὴν ὁδὸν, Conficere iter. [Similiter Lucian. qui dicitur Macrob. c. 10 : Ἀφ᾽ ἵππου μάχεσθαι εἰς ζ´ τελῶν ἔτη.] Possumusque, opinor, in illo itidem Matthæi loco cujus antea mentionem feci, τελέσητε τὰς πόλεις resolvere in τελέσητε τὴν εἰς τὰς πόλεις ὁδόν.

[Τελέω, Sum. Tzetz. Hist. 2, 83 : Φύσει τελῶν μνησίκακος· 692 : Ὀξυωπέστατος πάντων τελῶν ἀνθρώπων· 3, 278 : Ἀγαμέμνων βασιλεὺς πάντων τελῶν Ἑλλήνων· 545 : Γαμβρὸς τελῶν τοῦ Μίλωνος· 571 : Μειράκιον τελῶν· 4, 278 : Τὸν ἀριθμὸν οἱ συγγραφεῖς βοῶσι, πλείω τελοῦντα ἑκατόν. Et alibi sæpe. Georgii Acropolitæ ll. plures v. ap. Bekker. p. 281. || Medio Demosth. p. 990, 1 : Ἢ δεινόν γ᾽ ἂν εἴη, εἰ τῶν μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀδικημάτων οὐ δίδωσιν ἔξω πέντ᾽ ἐτῶν τὰς δίκας τοῖς ὀρφανοῖς ὁ νόμος ..., πρὸς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνων ἡμᾶς,
D περὶ ὧν αὐτοὺς ἀφήκατε, εἰκοστῷ νῦν ἔτει δίκην τελέσαισθ᾽ ὑμεῖς· 1006, 8 : Ἐξ ἀρχῆς τε ἔδει ἐᾶν αὐτὸν τελέσασθαι τὴν δίκην κατὰ Βοιωτοῦ· ut pass. 999, 25 : Τί δ᾽ εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεσθαι προσδοκῶν ... ἐρήμην ἐάσειε τελεσθῆναι τὴν δίκην; de caussa peragenda.] Orac. Sib. 3, 261 : Πᾶσι γὰρ οὐράνιος κοινὴν ἐτελέσσατο γαῖαν. L. Dindorf.]

[Τελέων, οντος, ὁ, Teleon, f. Jovis, ap. Eur. Ion. 1579. Pater Butæ argon., ap. Apoll. Rh. 4, 912; Apollod. 1, 9, 16, 8. Eribotæ item Argonautæ, ap. Apoll. Rh. 1, 72 sq. Pro Γελέων scriptum v. in illo. Quam veram esse scripturam testatur etiam Ζεὺς Γελέων in inscr. ap. Ross. *Demen* p. VII, v. 6. L. D.]

[Τελέως. V. Τελείως in Τέλειος.]

[Τελέωσις. V. Τελείωσις.]

[Τελεωτικός. V. Τελειωτικός.]

Τελήεις, poetice, i. q. τέλειος s. τέλεος, Perfectus. Fem. Τελήεσσα : cujus plur. accus. habes ap. Hom. Il. A, [315 etc.], τεληέσσας ἑκατόμβας, ubi quidam interpr. Solemnia sacrificia, Eximiis hostiis facta sa-

crificia. Non dubium est certe quin Homeri posteri τελείων ἱερῶν appellationem hinc sumpserint, de quibus dictum est supra. [Τὰς ἐκ τελείων interpr. etiam Apollon. Lex. Hom.] Hesych. τεληέσσας ἑκατόμβας vult esse τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας: vel τὰς τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Quarum expositionum prior convenit cum ea, quam nonnulli tribuunt nomini τελειότατος ap. eund. poetam, ubi aquilam vocat τελειότατον πετεηνῶν: exp. enim τελειότατος a quibusdam ἐπιτελεστικώτατος, ut antea docui. [Hesiod. Th. 242, 959: Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο. Ubi κλυτὸν, Eximium, Præclarum, interpr. Heyn. p. 149. Hymn. Merc. 544: Καί κεν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται ὅστις ἂν ἔλθῃ φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τεληέντων οἰωνῶν, de avibus auguralibus, quibus postea contrariæ ponuntur μαψιλόγοι, quæ sec. Callim. L. Min. 123 ἤλιθα πέτονται, ut annotat Ernestus. Fr. Hesiodi ap. schol. Soph. Trach. 1169: Ὃς δὴ κεῖθι μολὼν... δῶρα φέρων ἔλθησι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν, confert Ruhnk. Ep. cr. p. 114. || Similiter de vaticinio forma Τελέεις Tyrtæus ap. Plut. Lycurg. c. 6: Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα.]

[Τέλης, ητος, ὁ, Teles, f. Herculis, ap. Apollod. 2, 7, 8, 3. Scriptor ap. Stob. in Floril., Eudociam Viol. p. 85, 10. Hermippus ap. Plut. Pericl. c. 34, quod de Pericle dicit: Ἀλλὰ λόγους μὲν περὶ τοῦ πολέμου δεινοὺς παρέχει, ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης, quomodo sit intelligendum dubitatur.]

[Τελητίας, ὁ, Teletias, Cleonæus, ap. Plut. Mor. p. 553, A, ubi olim Τελετίαν, cui simile Τελευτίας. Ita L. Dindorf.]

[Τέλθεια, ὀνείδη καὶ πόλις καὶ ἔθνη, Hesychii gl. obscura.]

[Τέλθος, ους, τὸ, Debitum. Callim. Lav. Min. 106: Νῦν δὲ κομίζευ, ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον· Cer. 77: Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. Est autem i. q. τέλος. Sic ἄχος et ἄχθος, μαλθακὸς et μαλακός. Nec diversum τέλσον. Hesychio χρέος.]

[Τέλθω, Cantu oblecto. Hesychius: Τέλθει, ἐν ᾠδῇ τέρπει. Τέλθειν... τέρπειν Suidas et qui Τελθεῖν Photius. Θέλγει Guietus.]

Τελικὸς, ή, όν, q. d. Finalis [Gl.], Ad finem pertinens. Τὰ τελικὰ ἀγαθὰ [Diog. L. 7, 96: Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικά· τὸν μὲν οὖν φίλον καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ γινομένας ὠφελείας ποιητικὰ εἶναι ἀγαθὰ, θάρσος δὲ καὶ φρόνημα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν τελικά· ποιητικὰ δὲ καὶ τελικὰ εἶναι τὰς ἀρετάς· καθὸ μὲν γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθὰ, καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὴν, ὥστε μέρη αὐτῆς γίνεσθαι, τελικά· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν κακῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δ' ἀμφοτέρως ἔχοντα. Τὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ γινομένας βλάβας ποιητικὰ εἶναι, κατάπληξιν δὲ καὶ ταπεινότητα καὶ δουλείαν καὶ ἀτέρπειαν καὶ δυσθυμίαν καὶ περιλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατὰ κακίαν πρᾶξιν τελικὰ, ἀμφοτέρως δ' ἔχοντα τὰς κακίας, ἐπεὶ καθὸ μὲν ἀποτελοῦσι τὴν κακοδαιμονίαν, ποιητικά ἐστι, καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὴν, ὥστε μέρη αὐτῆς γίνεσθαι, τελικά. Quibuscum conf. Aristoteles ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 286. Clemens Al. Strom. p. 496, item cum ἀγαθόν], Bona ad illud ultimum pertinentia [verba Cic. De fin. 3, 16, 55], vide meum Cic. Lex. [Dionys. De comp. vv. c. 10 init., p. 52, 4: Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τοὺς συντιθέντας εὖ μέτρα τε καὶ λόγους, ἥ τε ἡδονὴ καὶ τὸ καλόν. « Τελικὰ κεφάλαια Sopater Διαιρ. ζητ. p. 324 (Walz. Rhett. vol. 2, p. 399) appellat Argumenta sumpta ab utili et æquo, ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος. Menander Διαιρ. ἐπιδ. p. 606 etiam τὸ ἀπὸ τοῦ καλοῦ καὶ ἀναγκαίου: conf. Apsin. Rhet. in cap. Περὶ λύσεων p. 698, et Περὶ τελικῶν κεφ. κατασκευῆς p. 704, ubi quinque genera recenset, νόμιμον, δίκαιον, συμφέρον, ἔνδοξον, δυνατόν: conf. Ulpian. ad Dem. Mid. p. 386. Schol. Aphthon. Progymn. ad cap. de Loco communi (et similiter Sopater l. c.): Τελικὰ λέγονται, ἢ διότι ἐν τῷ τέλει τοῦ πολιτικοῦ λόγου ὀφείλουσι τίθεσθαι ἐν τῇ κοινῇ ποιότητι, ἢ ὅτι τὰ τέλη πάντων περιέχουσι τῶν πραγμάτων. Κατὰ ταύτας γὰρ τὰς δυνάμεις τὰ πράγματα ἐξετάζεται, ὡς νόμιμον ἢ ἄνομον, ὡς δίκαιον ἢ ἄδικον... ἢ ὅτι τούτων ἕκαστον αὐτὸ καθ' αὑτὸ δύναται πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ· conf. Marcellin. schol. Hermog. p. 175. Theophilus Corydal. in Ἐκθ. Ῥητορ. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 13, p. 737, ex Aristole τελικὰ κεφάλαια enumerat τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον, τὸ συμφέρον, τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, τὸ δυνατόν. » Ernest. Lex. rhet. Tzetz. schol. in Hermog. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 70, 28: Κεφάλαιον ἀσύμφορον ἓν τῶν τελικωτάτων· ἀπὸ τοῦ ἀσυμφόρου δὲ τοῦ τελικοῦ σημεῖον ὅτι τοὺς πάντας λύομεν τῶν ἀντιδίκων λόγους. L. D. || Finalis. Etym. M. p. 289, 32: Τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν, α, ε, ω· 388, 19, δίφθογγος. « Eust. Il. p. 58, 30, 31, 41. » Seager. Et p. 802, 30; Od. A, v. 130. Idem Il. p. 122, 9: Τελικῶν ἐπιρρημάτων. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 632, 9, στοιχεῖα πέντε ν, ξ, ρ, σ, ψ. Chœrob. Can. p. 12, 25. || Adv. ap. Galen. vol. 10, p. 660: Ὅταν ψυχρανθῇ τελικῶς, Penitus, ubi τελείως vel τελέως exspectes. L. Dind.]

[Τελίσκω, Efficio, ap. Nicand. Al. 596: Δὴν δὲ κατικμάζων ἄγονον σπόρον ἄλλοτε φωτὸς, πολλάκι θηλυτέρης, σκεδάων γυίοισι τελίσκει. V. quæ dixi in Τελέσκω. Palladius Hist. Laus. p. 349, C: Κατ' ἔτος κέλλιν τελίσκων. Eudocia ap. Baudin. Bibl. Med. vol. 1, p. 236, 190: Καὶ νοερὴν φιλότητα τελισκομένην ἐπὶ φωτὶ, ubi Cyprianus συνουσίας νοερὰς ἐπὶ φωτὸς ἀνθρώποις τελουμένας. L. Dind. Τελίσκειν quum recte et eodem modo ex τελεῖν formatum appareat, quo στερίσκειν ex στερεῖν (conf. Etym. M. p. 201, 29 et 33), non huc retulissem, nisi nullum præter recentiores et Alexandrinos scriptores eo usum esse vidissem. Legitur enim in versione Alex., vel potius Theodotionis (v. Salmas. De Hellenist. p. 244 sq.), Deut. 23, 18, ubi τελισκόμενος diversis modis explicatur. Hesych.: Τελισκόμενος, πληρούμενος, τελειούμενος. Quibus (Photius s.) Etym. M. p. 751, 4, addit ἐνθουσιῶν. (Eadem Suidas, sed male Τελεσκόμενος.) Unde Bielius in Novo thesauro philolog. reddit: Initiatus impuris gentium sacris. Etiam Cyrillus apud L. Bos. interpretatur τὸν μυσταγωγούμενον. Et Hesychii in verbis modo allatis eandem mentem fuisse, intellegi potest ex alia ejus glossa: Τετελεσμένος, τελισκόμενος· ubi tamen additur etiam glossema ἀνδρόγυνος, quocum consentit Lexicon Cyrilli Ms. apud Bielium et Albert. ad Hesych. in v. Τετελεσμένων: Τετελεσμένων, μεμιασμένων. (Clemens Al. Protr. p. 11: Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες καὶ τελίσκουσι τὰς κρεανομίας τῶν φόνων ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν· 13: Ταῦτα οἱ Φρύγες τελίσκουσιν Ἄττιδι καὶ Κυβέλῃ καὶ Κορύβασιν· 16: Καὶ τί θαυμαστὸν εἰ Τυρρηνοὶ οἱ βάρβαροι αἰσχροῖς οὕτω τελίσκονται παθήμασιν; L. D.) Haud dubie recte, si sententiam spectes. Nam in loco Deut. laudato τελισκόμενος vix aliud quid significare potest, quam scortum masculum, cui pro flore corporis tributum penditur ac merces persolvitur, quæ sunt verba Salmasii De trapezit. fœn. p. 460. Certe etiam in inscr. Roset. l. 32, τελίσκειν dicitur pro Persolvere. Verba sunt: διδοὺς... τὰ τελισκόμενα εἰς τὰ ἴδια ἱερά. Sturz.] Τελισκόμενος pro Completus, Absolutus, affertur ex Deuteron. 23, [18]: Οὐκ ἔσται τελισκόμενος πρὸς πᾶσαν εὐχὴν ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ, Hesych. πληρούμενος et τελειούμενος. [« Τελισκόμενον hic accipi pro Puero qui pudorem suum prostituit, quamvis vel ipse doceat sensus, docent quoque Hesychius et alii grammatici, quum τετελεσμένον et τελισκόμενον pro eodem accipiunt et ἀνδρόγυνον vel μεμιασμένον interpretantur. » Is. Vossius Var. Observ. c. 13, p. 267, qui plura addit ad hanc interpretationem confirmandam et refellendam Patrum veterumque Judæorum, qui de publicanis aut tributis acciperent, quæ nulla esse voluerit Moses. Casaub. vero l. in Τελεσφόρος sub finem cit. confessus nescire se quid significet τ. aut utra interprr. ab Hesychio positarum conveniat, totum versum ab interprete imperito additum expungit. L. D.]

[Τελλὴν, ῆνος, ὁ, oxytonon ap. Arcad. p. 9, 1, 5, non liquet an sit n. pr., quod sequitur, ut sit scribendum Τελλὴν pro Τέλλην, ut ap. Zonaram est p. 1716, Τελλὴν, Τελλῆνος, ὄνομα κύριον. L. Dind.]

[Τέλλην, ηνος, ὁ, Tellen, tibicen et poeta venustus, ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 719, 1, de quo præter parœmiogrr. v. Ἄειδε τὰ Τέλληνος, Dicæarchum citantes auctorem (Περὶ μουσικῆς), Liban. Epist. 548. A quo diversum esse qui Plut. Mor. p. 193, F, dicitur

αὐλητὴς κάκιστος, Antigenidæ tibicinis optimi æqualis, A contra Fabricium B. Gr. vol. 2, p. 158 Harl. fidentius affirmare licebat Ruhnkenio Ep. cr. p. 119. Nihili autem quod est in libris Plut. Τέλλης vel Τέλλις, præcedente genit. Τέλληνος, qui poscit Τέλλην, quod nomen ab antiquiori illo videtur repetitum. V. autem n. præcedens. L. Dind.]

[Τελλήνη, ἡ, s. Τελλῆναι, αἱ, Tellene s. Tellenæ, opp. Latii, ap. Dionys. A. R. 3, 38, ubi Τελλήνας pro Τελλήνην cod. Vatic., qui in Πέλλης mutat Τέλλης pro Τελλήνης illatum ib. 43 fin. (Gent. Τελληνεῖς 1, 16, unde corrig. Τελληνίων 5, 61 med. pro Τελληνέων) Diodor. fr. ap. Euseb. Chron. p. 215 Rom. sive vol. 1, p. 313 ed. meæ Paris., ubi *Tellenus*, Strab. 5, p. 231, ubi Τελλῆναι. Τελλίνη male Suidas. L. Dind.]

[Τελλιάδης, ὁ, Telliades, patron. a Τελλίας, Herodot. 9, 37 init. ῐᾰ]

[Τελλίας, ὁ, Tellias, n. viri, ap. Anacreont. Anth. Pal. 6, 346, 1. Elei, ap. Herodot. 8, 27, Pausan. 10, 1, et 13. Ducis Syrac. ap. Thuc. 6, 103 fin. Τελλίας Agrigentinus ap. Diodor, 13, 83, 90 male scriptus B Γελλίας, ap. Tzetzen Hist. 4, 736, Γελίας, recte ap. Athen. 1, p. 4, A. Γελλίας vel Πολλίας libri Stobæi Fl. 62, 48, eodem modo corrigendi. Alii sunt in inscrr. Anactor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 3, n. 1794, C; Carthæa p. 291, n. 2365. ῐᾰ L. Dind.]

[Τελλίην, ὁ δεῖνα, Ταραντῖνοι, Hesychio.]

Τελλίνη, ἡ, piscis, quem Athenæus esse putat illum qui Lat. Mytulus s. Mutulus vocabatur; sed quidam ab Athenæo dissentientes annotant Mytulos Plinio esse quos Aristot. μύας, Diosc. μύακας appellat: atque hunc de piscibus qui τελλῖναι dicuntur, seorsum agere: quorum et Paul. Ægineta meminerit, nec non Aet. Adduntque, Plin. pro tellinis Pectunculos accepisse videri, tribuentem his quæ Diosc. tellinis. [Τελλίνη, piscis, a figura etiam ξιφύδριον denominatus, Xenocr. Aquat. c. 30. Athen. 3, p. 85, F; 86, A, ubi Sopatri et Epicharmi versus affert, 90, C. Alia forma ap. Epicharm. ib. p. 85, E: Κόγχος, ἂν τέλλιν καλέομες, ubi τέλλην Casaub., et ap. Paulum Æg. 4, 1, p. 132, 27: Τελίνες ἅμα σεύτλοις καθηψημέναι, sed ubi ipse ac- C centus prodit idem quod apud Oribasium infra cit. τιλλῖναι. De genere piscis apud Venetos etiam nunc sic vocato v. Coraes ad Xenocr. p. 154, qui addit ll. Hippocr. p. 358, 6, Dioscor. 2, 8. Oribas. p. 68, 6 Mai.: Τελλινοι (sic) σεύτλοις συνηψημέναι. Sing. et plur. Aret. p. 106, 24; 135, 4. Marcellus Sid. 38: Τελλῖναι βάλανοί τε. Ps.-Dioscor. Parab. 1, 52. L. D. Wahl. in libro Abdollati *Denkwürdigkeiten Ægyptens* l. 1, c. 3, nomen ex Ægyptiorum lingua deflexum putat. Conf. Silv. de Sacy Chrestom. Arab. vol. 2, p. 433 sqq. In Ægypto vocatur *delinas*, quod ex græco susceptum putat de Sacy. Dahler. ῑ]

[Τέλλις. V. Τελλίνη.]

[Τέλλις, ιδος, ὁ, Tellis, Spartanus, ap. Thuc. 5, 19, 24; pater Brasidæ, ap. Thuc. 2, 25 etc. Pausan. 3, 14, 1. Schol. Aristoph. Pac. 282. Tisameni f. ap. Pausan. 7, 6, 1. Proavus Archilochi poetæ ap. eund. 10, 28, 3. Scriptor ap. Ptolem. Hephæst. Photii Bibl. cod. 190, p. 151, 7: Τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὑρέθη. D De quo nihil constat, nec probabile Tellenem dici, de quo in Τέλλην. Τέλις male Zonaras p. 1716. L. Dind.]

[Τέλλος, ὁ, Tellus, Atheniensis, ap. Herodot. 1, 30, Herodian. Π. μον. λ. p. 11, 23. Arcad. p. 53, 15.]

Τέλλω, Existere et oriri facio. [Orior, Soph. El. 699: Ὅθ' ἱππικῶν ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών. Nascor, Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 683, E: Χελιδονίοισι δὲ τέλλει ἄνθεσιν ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν.] Cujus pass. Τέλλομαι, Existo, Orior: at Hesych. τέλλεται exp. γίνεται, ἀνύεται, i. e. Fit, Perficitur: nec non ἐπιτελεῖν [ἐπιτέλλει Guietus] φαίνεται, quod mendosum est. Ita ut τέλλειν, sequendo istas ejus exposs., sit Facio, Efficio, Perficio. At Ἀνατέλλω transitivum, est Existere et oriri facio: Ἐπιτέλλω autem, Faciendum et perficiendum injungo: de quibus suo loco. Idem tamen Hesych. rursum τέλλον exp. non solum ἐποίουν, verum etiam ἔμελλον. [Idem: Ἔτελλεν, ἔπεσεν. Pro ἐπέτασσεν, ut videtur.] Etymologo autem τέλλω est προστάσσω, κελεύω, quo modo ἐντέλλω et ἐπιτέλλω accipiuntur.

A [Similiter Hesychius v. Ἔτελλεν (quod male repetitur in seq. gl. Ἐτελεσιούργει), quæ referuntur ad Hom. ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν sive v. Ἐπιτέλλω.] Alii vero et pro στέλλω nonnunquam usurpari ajunt per aphæresin. Utut sit, rara sunt hujus verbi exempla, adeo ut de ejus signif. nihil certi possit statui, et tantum Lexicographorum vestigiis insistendum sit, et ex compositis aliquid divinandum. [Τέλλω pro στέλλω per ἀφαίρεσιν. Exemplum habet Pind. Ol. 2, 77: Ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. Ubi scholia ἔτειλαν, ἀντὶ τοῦ ἐστείλαντο, ἤγουν ἐπορεύθησαν τὴν τοῦ Διὸς ὁδόν. Tamen simplicius exponi potest juxta Hesychii interpretationem verbi τέλλω, ἤνυσαν. Brunck. Pass. Ol. 1, 76: Τῷ μὲν εἶπε, Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσείδαον, ἐς χάριν τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον· schol., εἰ ἐραστά σοι καὶ εἰς χάριν γίνεται, εἴ τίς σοι χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι. Ib. 10, 6: Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς· Pyth. 4, 257: Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ B τέλλετο. Apoll. 1, 688: Καὶ πρόκα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται· schol., γράφεται καὶ περιτελλομένου ἔτεος. 1360: Ἠοῦς τελλομένης· 3, 277: Οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος τέλλεται· ubi schol. κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ. 820: Ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι ἠῶ τελλομένην· 1384: Οὖτα... πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε ἡμίσεα ἀνέχοντας ἐς ἠέρα, τοὺς [illegible] καὶ ἄχρις ὤμων τελλομένους. De sideribus Arat. 285: Ὁ δ' ὀπίστερος Αἰγοκερῆος τέλλεται· 320: Τὰ δὲ νειόθι τέλλεται ἄλλα πολλὰ μεταξὺ νότοιο καὶ ἠελίοιο κελεύθου· 381: Οὐκέτι νῦν ὑπὸ θαύματι τέλλεται ἀστήρ. Manetho 6, 562: Πυρόεντος ὁμοῦ Μήνη ὑπὲρ ὥρης τελλομένου.]

[Τέλλων, ωνος, ὁ, Tellon, Oresthasius, ap. Pausan. 6, 10, 8, 9, ubi nonnulli Τέλων, quod v. L. Dind.]

Τέλμα, τὸ, Lama, Lacuna, Locus cœnosus, s. palustris. [Eluvies, Gl.] Aristoph. Av. [1593]: Ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἶχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. [Quo de loco Coraes ad Xenocr. p. 96: Φώτιος, Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος ἢ βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν φέρεται παρά τε τῷ Σουίδᾳ καὶ τῷ C Ἐτυμολόγῳ. Ἔνθα σημείωσαι τὴν παρ' Ἰσαίῳ σπάνιον τῶν τελμάτων ἐκδοχὴν ὁμοίαν οὖσαν τῇ χρήσει τοῦ Γαλλικοῦ *Marais*. Καὶ τοῦτο γὰρ κοινῶς παρὰ τοῖς Γάλλοις τὰς τελματώδεις λίμνας σημαῖνον οἱ Παρίσιοι ἰδίως καὶ ἐπὶ κοίλων τινῶν καὶ γεωργησίμων χωρίων τετάχασιν... Καὶ Ἀρ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου ἔοικε τεταχέναι τὴν λέξιν· τῷ γὰρ Ὄμβριον κτλ. τὰ κηπεύσιμα μᾶλλον χωρία δηλῶσαι τὸν κωμικὸν εἰκὸς, ἢ, ὡς ἔδοξε τῷ σχολιαστῇ, τὰ φρέατα. Herodot. 2, 93 fin.: Τὰ τ. τὰ παρὰ τὸν ποταμόν. Xen. Œc. 20, 11: Τὰ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται. Plato Phæd. p. 109, B. Aristot. H. A. 6, 15 init.; 9, 40 med. Theophr. H. Pl. 1, 4, 2. Polyb. 5, 46, 11: Τὸ λοιπὸν ἕλεσιν ἠσφαλίσθαι καὶ τέλμασιν. Diod. 3, 22 med.: Τοὺς ἐκ τῶν τελμάτων ἐξιόντας τῶν Αἰθιόπων. Dionys. A. R. 1, 14 med.: Τοῖς τέλμασι τῆς λίμνης ὁπόσα τείχεσι χρώμενοι· 7, 4 init.: Περὶ τὰ τέλματα τῆς λίμνης. Strabo 17, p. 830: Τὰς λίμνας τελμάτων πίμπλασθαι. Lucian. Asin. c. 31, τ. βαθεῖ. Plut. Romul. c. 18 med., βαθὺ καὶ τυφλόν. ‖ « Cœnum (s. Calx,) quo lapides in ædificiis conglutinantur, Herodot. 1, 72, D de structura murorum Babyloniorum: Τέλματι χρεώμενοι ἀσφάλτῳ θερμῇ. » Brunck. Hypatus De partibus corp. hum. p. 154: Τέλμα, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς, quod Bernard. confert ad Ælian. N. A. 4, 3, ubi cod. Med. pro πέλμα exhibet τέλμα. Sic Melampus Περὶ παλμῶν p. 110: Τέλμα δεξιὸν ἐὰν ἅλληται, ὁδὸν πορευθῆναι δηλοῖ, et titulus in Polemon. Phys. p. 92, scribitur Περὶ τελμάτων. Reisk. autem in Suppl. ad Hypatum πέλμα. Schneider.]

[Τελμας, α, ὁ, Telmas, n. pr. ap. Chœrob. Can. p. 37, 14.]

Τελματιαῖος, α, ον, Cœnosus, Palustris: τ. ὕδωρ, Aristot. Meteor. 2, [1 med.], Aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι. Apud Eund. [H. A. 1 med.; 9, 40 med.] τελματιαῖοι βάτραχοι, ubi Gaza vertit Lutarias ranas. Σελματιαῖοι ποταμοὶ, Lutulenti fluvii, Gaza ex Aristot. De gen. anim. 2, [5 med.] Ita VV. LL., sed ego non dubito quin pro σελματιαῖοι reponendum sit τελματιαῖοι. [Ita Gl. Σίλματα, Eluvies, pro Τέλματα.]

Τελματικὸν affertur pro Palustri, in VV. LL. [Τελ-

A μάτιος una cum τελματιαῖος ponit cod. unus Etym. v Τέλμα.]

[Τελματόβιος, ὁ, ἡ, In paludibus vivens. Const. Manass. Chron. 4326, χοῖρος.]

[Τελματόω.] Τελματοῦσθαι Bud. interpr. In lamam lutescere et exiccari, in isto Strab. loco, l. ult. p. 346 : Ἐπὶ γὰρ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν. [Const. Manass. Chron. 1587. Quod Suidas ponit ex Georgio Piside, Χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα, τελματοῖ δὲ τοὺς λίθους, apud illum Exp. Pers. Acr. 2, 311, scribi ῥευματοῖ, annotavit Gaisf.]

Τελματώδης, ὁ, ἡ, est in VV. LL. pro Lutoso et fæculento : quod tamen reddi potius debet ut τελματιαῖος. [Ap. Hippocr. p. 271, 6, Uliginosæ corporis partes, cœnosæ et humectæ, quæque superfluam humorum copiam recipiunt, translatione sumta ab uliginosis et humectis terræ locis : Ὥστε ὅκου τελματώδεα, ἐκεῖ καὶ ἀδένες· de quibus paulo post : Καὶ γὰρ ἐν τοῖσι τέλμασι τῆς γῆς καὶ καθύγροισιν οὐ φύεται τὸ σπέρμα. Foes. Aristot. H. A. 6, 16 init. : Ἐν ἐνίαις τελματώδεσι λίμναις. Diodor. 1, 30 med., πεδία. Plut. B Cæs. c. 16 med. Id. Marii c. 38 et Agathinus in Matthæi Med. p. 290 med., ὕδωρ, ubi alia Matth. L. D. Suid. v. Στερίφοις. Wakef. Saracenica Sylb. p. 70. Nicet. Eugen. 5, 79. Boiss. Jo. Chrys. In Gen. hom. 26, vol. 1, p. 199, 38 : Αὗται τῶν ὀρέων αἱ κεφαλαὶ βορβορώδεις, ἢ τελματώδους ἰλύος ἦσαν πεπληρωμέναι. Seager. Pollux 1, 115, θάλαττα· 186, χωρία. Geopon. 2, 10, 1, γῆ.]

[Τελμέρα, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελμερεύς. Τερμίλην δ' ἑξῆς παραθήσομαι, ἑτέραν ἔχουσαν γραφὴν, τὴν αὐτὴν οὖσαν, ὡς οἶμαι, Steph. Byz. V. Τρεμίλη. Γερμέραν comparabat Holstenius.]

[Τελμησσὸς, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων (per ι 14, p. 665) Λυκίας. Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα. Ὁ πολίτης Τελμησσεύς. Καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμησσεῖς. Λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμησσεῖς (cujus formæ exx. duo addit Aristophanis ex Telmess., ubi tetrameter anapæsticus desinit in Τελεμησσῆς). Τὸ θηλυκὸν Τελμησσίς, ὡς βασιλίς. Καὶ C Τελμήσσιος, ὡς Λυρνήσιος, καὶ θηλυκὸν Τελμησσιὰς, ὡς τοῦ Ἑλικώνιος τὸ Ἑλικωνιάς. Ἔστι καὶ ἄκρα Λυκίας οὕτω λεγομένη Τελμησσιὰς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν ι' Γεωγραφουμένων (Τελμισσὶς ap. Strab. l. c.), Steph. Byz., quibuscum conf. id. in Γαλεῶται. Formam quadrisyllabam habet etiam Catalog. Tribut. n. 79, ubi Τελεμησ..., 132, ubi Τελεμήσσιοι. Τελμησσὸς Ptolem. 5, 3, 2. Τελμησσεὺς Herodot. 1, 78, 84, ubi alii per ισσ vel ισ. Τελμισσὸς Scylax p. 39, 5, Polyb. 22, 27, 8, 10, Arrian. Exp. 1, 24, 7; 2, 3, 4 sq., et inter oxytona in ισσος Arcad. p. 77, 13, quum Τελμίσσου ἤτοι Ἀναστασιουπόλεως sit in Pasini Codd. Taurin. vol. 1, p. 208, A. Recte igitur Wessel. ad Hierocl. p. 684 : « Τελμισὸς) Præstat σ geminari, etsi Hesychius : Τελμισεῖς, ἔθνος περὶ Λυκίαν, et Clemens Al. Strom. 1, p. 361 : Ὥσπερ Τελμισεῖς τὴν δι' ὀνείρων μαντικὴν (et Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 553, D, Steph. Byz. in Ἀγάθη), et Basil. M. Epist. 218, p. 331, D, ἐν Τελμισῷ. Alterum enim plerique veterum probare solent, interque eos Clemens ipse Protr. p. 40 etc. » Τελμησσὸς prius D dicta etiam Europus urbs Syriæ sec. Xen. Lampsac. ap. Steph. Byz. in Ὠρωπὸς, quomodo ap. illum scriptum pro Εὐρωπός. Sed hic quoque libri Τελμισσὸς vel Τελμισὸς, ut in Ἄβαρνος omnes Τελμισσὸς s. Τέλμισος, Τελμισσεῖς, quæ cum Πεδνηλισσὸς —σεὺς confert in n. illo. Nihilominus η præter inscr. supra cit. aliasque ipsius urbis Telmessi ap. Franz. C. I. vol. 3, n. 4198, 4207, 20; 4208, 1; 4211, ubi Τελμησσεὺς et Τελμησσὶς, tuetur ipse in Ἀγορησὸς, ubi Τελμισεὺς confert cum Ἀγορησεὺς, quæ ambo scribenda esse ησσὸς et ησσεὺς manifestum est. Hæc ignorabat Cellar. Geogr. ant. 3, 3, 154, quum de tribus, ut putabat, cognominibus urbibus, una Cariæ prope Halicarnassum, altera Lyciæ prope fl. Xanthum, tertia Pisidiæ, quæ etiam Termessus (quod v.), librorumque ap. Græcos et Latinos inter *e* et ι fluctuatione disserens probaret ι, quod si ferendum, recentioribus reliquendum videtur. Similiter sæpe pro Τερμησσὸς scribitur Τερμισσὸς, quod nihili esse in illo dicetur. Sed Cariæ Lyciæque unam et candem esse urbem, A quippe in confinio ambarum sitam, ut est ap. Liv. 37, 16 : « Telmessicus sinus, qui latere uno Cariam, altero Lyciam contingit », ideoque, ut alias nonnullas, modo huic modo illi ascriptam, post Steph. B. et Eust. ad Dionys. 860, p. 268, 5, animadvertit etiam Preller. ad fr. Polemonis (p. 66) ap. Photium et reliquos : Τελμισσεῖς, οὗτοι οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ξ' στάδια Ἁλικαρνασσοῦ, ὡς Πολέμων. Τελμισσὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ᾗ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβαλών· διὸ καὶ τερατοσκόπον αὐτὴν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσεσι· additque ab antiquioribus, ut Herodoto, inter Lyciæ, inter Cariæ urbes ab recentioribus demum referri, velut Polemone, Cicerone De div. 1, 41, ut credibile sit certo tempore aut ipsam a fœdere Lycio ad Cariam descivisse, coll. quæ de bello Telmissensium et Lyciorum tradit Theopomp. ap. Phot. cod. 176, aut confinia ab aliis immutata esse, velut Ptolemæis, coll. Niebuhr. Opusc. p. 288. Ceterum etiam pro Termesso Pisidiæ nonnullos sic scripsisse tradit Eust. B l. c. p. 267, 33 : Ταύτην τινὲς διὰ τοῦ λ γράφουσι Τελμισσὸν, καὶ λέγουσιν ὅτι Τελμισσὸς ἡ πόλις πλεονασμὸν ἔπαθεν ἐπεντεθέντος τοῦ λ. Ἐκλήθη γὰρ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ παθῶν. Sed addit præstare ρ de Pisidiæ, λ de altera civitate usurpatum. Τελμησὸς pro Τευμησσὸς scriptum in schol. Eur. Phœn. 1100 Matth. Zonaras p. 1718 inter masc. Τελμισσὸς ὄνομα ποταμοῦ, inter fem. Τελμισὸς, πόλις, Τερμησὸς δὲ η. Quorum illud videtur fictum ex Περμησσός. Suidæ Τέλμινα καὶ Τέλμισσα, ὀνόματα πόλεων, ipsius sunt commenta pro Βέλβινα et Τελμησσός. Item quod in Τέκμησσα ponit n. urbis et gent. Τεκμησσεὺς, cujusmodi quid notavimus in Σιτολία. L. D. || Adj. Τελμισιακὸς, ή, όν, ap. Methodium p. 166 ed. Reg. In Allatiana autem p. 292 est Τελμεσιακός. Boiss.]

[Τέλμιον. V. Τελαμών.]

[Τελμὶς, ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλὸς, ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς καὶ πηλός. Τελμῖνος, μολύσματος πηλώδους, Hesychius. Photius : Τελμῖνα καλοῦσιν (καλεῖ male Etym., ubi jungit cum Τέλμα, quasi referatur ad C proximum Ἰσαῖος) τὸν ἐκ τῶν τελμάτων πηλόν. Conf. Σέλμα Σελμὶς, Τέρμα Τέρμις.]

[Τέλμισσα, Τελμισσιὰς, Τελμισσὶς, Τελμισσός. V. Τελμησσός.]

[Τελμισσός. V. Τελμίς.]

[Τελοποιὸς, ὁ, ἡ, Finem faciens, Ad effectum adducens. Schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1027 : Τελεσφόρον δὲ λέγει τὸ τελοποιόν. Scribendum τελειοποιόν. Idem vitium in schol. recentiori Aristoph. Ran. 368 corrigendum ex Philemone Lex. techn. v. Τέλος s. Favorino p. 1742, 32. L. Dind.]

Τέλος, ους, τὸ, Finis, Exitus [Gl., et Terminus, Limes]. Nisi prima signif. hujus nominis existimari debet esse illa, quam habet ap. Hom. quum alibi, tum ubi dicit τέλος μύθῳ ἐπιτιθέναι : Il. T, [107] : Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. [Υ, 369 : Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει. Conf. Γ, 56 : Οὐ τέλος ἵκεο μύθων· Π, 83 : Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω.] Neque enim hic οὐδὲ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις aliud est quam Non præstabis re, s. efficies quod D dicis. Ideoque non satis apte reddi posse videtur hic τέλος voce Finis. Sed quæ commodior videatur, nulla alia in præsentia mihi occurrit quam Effectus [Gl.]; existimo enim talem esse ejus usum ap. Ovid., Non caret effectu quod voluere duo. Convenit autem hæc signif. nominis τέλος cum ea signif. verbi τέλλω, qua ponitur pro Efficio. Isocr. certe hunc l. Homeri imitari videtur, quum dicit et ipse τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς λόγοις pro Verba ad rem conferre. [Il. B, 122 : Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ... τέλος δ' οὔπω τι πέφανται· quod conf. cum πολέμου τέλος, de quo infra. De re perficienda Σ, 378 : Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδαλέα προσέκειτο, de crateribus, ubi τόσσον adverbialiter positum. Od. P, 496 : Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο. Alia locutione Hesiod. Op. 215 : Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· 472 : Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε, εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι· 662 : Ἤματα πεντήκοντα μετὰ

τροπὰς ἠελίοιο ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης. Pind. Ol. 2, 19 : Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος· Pyth. 4, 286 : Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν· 10, 10 : Γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαίμονος ὀρνύντος αὔξεται· Isthm. 1, 27 : Οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος, quod τὸ νικηφορῆσαι s. τὸν στέφανον interpr. schol. Sic Pyth. 9, 122 : Ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις (Antæus filiam), τέλος ἔμμεν ἄκρον· Isthm. 3, 50 : Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι· it. Simonides Anth. Pal. 7, 300, 2 : Ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν, ut Eur. Med. 920 : Ἥβης τέλος μολόντας· et Alc. 413 : Οὐδὲ γήρως ἔβας τέλος σὺν τᾷδε· Or. 1545 : Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς τέλος ὅπᾳ θέλει. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 17 : Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· 58 : Ἄλλοι (οὐδ' οἱ Salmas., qui Οὐδ' οἱ debebat) Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος. Æsch. Pers. 726 : Ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν. Soph. OEd. Col. 422 : Ἀλλ' οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτᾶν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Polyb. 3, 22, 8 : Τοῖς δὲ κατ' ἐμπορίαν παραγιγνομένοις μηδὲν ἔστω τέλος πλὴν ἐπὶ κήρυκι ἢ γραμματεῖ, Nihil ratum sit.] Verum ubi ab eod. poeta dicitur τέλος γάμοιο, neque nomine Finis, neque nomine Effectus reddi posse videtur, sed esse potius Confectio. Od. Υ, [74] : Κούρῃς αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. [Æsch. Eum. 835 : Θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους ἔχουσα. Soph. Ant. 1241 : Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν Ἅδου δόμοις, ubi schol., τοὺς γὰρ γαμοῦντας τελείους ἐκάλουν. Schol. Aristoph. Thesm. 973 : Τέλος δὲ ὁ γάμος, unde προτέλεια dici, quod v. Apoll. Rh. 4, 1202 : Ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήιστο. Theocr. 22, 165 : Τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶι γάμον. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 276, 3 : Ἤδη γάρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος. Pollux 3, 38 : Τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο. Doribus hanc signif. tribuit Stob. Ecl. vol. 2, p. 54.] Quod si acciperetur τέλος pro Fine, τέλος γάμου est ἡ τεκνοποιΐα, ut etiam scribit Eust., qui alioqui τέλος γάμου vult περιφραστικῶς appellari γάμον. Eod. certe modo τέλος θανάτοιο ab eo poni existimatur περιφραστικῶς pro θάνατος. [Il. Γ, 309 : Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν· Ε, 553 etc. : Τέλος θανάτοιο κάλυψεν. Τ, 416 : Οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη· Λ, 451 : Φθῆσε τέλος θανάτοιο κιχήμενον· Od. Ρ, 476. Ib. Ε, 326 : Τέλος θανάτου ἀλεείνων· Ω, 124 : Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη. Hesiod. Op. 165 : Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψεν. Archilochus ap. Sext. Pyrrh. 3, 216 : Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Æsch. Sept. 906 : Δι' ὧν νεῖκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος. Et addito ad accus. δε Τ, 411 : Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε· Ν, 602 : Τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε. Alio cum genit. Od. Χ, 323 : Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι· Il. Φ, 150 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον. Pind. Ol. 11, 70 : Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος· 13, 55 : Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος· Nem. 3, 24 : Ὅπᾳ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος· 8, 45 : Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος· Isthm. 1, 6 : Ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος, de duplici gratia duplici hymno persolvenda. Mimnermus ap. Stob. Fl. 98, 13, 6 : Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι, ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου, ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· 10 : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης, αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον ἢ βίοτος. De voto Æsch. Ag. 934 : Ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; — Εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος. Eur. Suppl. 1137 : Ποῦ δὲ ... τροφαί τε ματρὸς ἄυπνά τ' ὀμμάτων τέλη; Apoll. Rh. 1, 249 : Εὐχόμενοι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι· et 4, 1600. Bion 2, 7 : Χὼ παῖς ἀσχάλλων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη κτλ., Nihil perficiebat aucupio.] At vero τέλος πολέμοιο ab Eod. Victoria vocatur, quæ certe est finis belli. [Il. Γ, 291 : Εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω· Π, 630 : Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ· Υ, 101 : Εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος. Hesiod. Th. 638 : Ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο, de prœlio incerto. Æsch. Suppl. 470 : Σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἥξω τέλους·

A Cho. 874 : Μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος· Eum. 243, 729, δίκης· 434, αἰτίας. Apoll. Rh. 1, 834 : Ἴσχεν ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη ἀνδράσιν· 4, 1282 : Οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν ἀνέρες εἰλίσσονται ἀνὰ πτόλιν ἢ πολέμοιο ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι· 3, 172 : Τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν. Epigr. Anth. Pal. 7, 93, 1 : Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος. Sine tali genit. Hom. Od. Ι, 5 : Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα. Pind. Nem. 3, 67 : Ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται, Perfectio cernitur. Isthm. 3, 29 : Ὅσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν ἀπλέτου δόξας, ἀπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, schol. ἐν παντὶ πράγματι, i. fere q. παντελῶς. Nem. 7, 57 : Τυχεῖν δ' ἓν ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. Æsch. Eum. 544 : Κύριον μένει τέλος· Suppl. 603 : Ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος· 624 : Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος.] In soluta oratione τέλος pro Fine passim obvium est [Plato Leg. 2, p. 661, B :
B Τὸ τέλος ἁπάσης μακαριότητος. De ætate Plato Leg. 8, p. 834, C : Τοῖς τέλος ἔχουσι, i. q. τελείοις· 10, p. 899, E : Πρὸς τέλος ἐλθόντας γηραιούς· Epin. p. 992, D : Εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένους· Menex. p. 249, A : Ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Quo referre licet Conv. p. 181, E : Τὸ τῶν παίδων τέλος ἄδηλον οἷ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. Quanquam hæc potius dicta videntur ut Leg. 1, p. 643, D : Οἷ ἀφικομένους αὐτοὺς (τοὺς παῖδας) δεῖ τέλος ἔχειν. De frugibus Phædr. p. 276, B : Ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα], ubi jungitur etiam cum verbo ἐπιτιθέναι, et διδόναι, et ἔχειν. Dicitur autem ἐπιτιθέναι τέλος τινὶ πράγματι, Qui rei alicui finem imponit, s. Qui rem quampiam ad exitum perducit. [Plato Prot. p. 348, A, Conv. p. 186, A. Demosth. p. 274, 174, 19 : Ἓν ἐπεξειργάσατο τοιοῦτον, ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος. Isocr. p. 96, B; 132, A. Lucian. Tyrannic. c. 8.] At διδόναι τέλος s. potius ἀγαθὸν τέλος, dicitur Deus ap. Xen. [Cyrop. 3, 2, 29], quum incepta secundat. [Æsch. Sept. 260 : Αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ
C δοίης τέλος, ubi dicitur fere ut ap. Pind. l. postremo τέλος ὀρέξαι. Contra Theocr. 4, 47 : Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν, εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. Orph. Lith. 87 : Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν. Lucian. De conscr. hist. c. 7 : Τῷ ἐγκωμιάζοντι μόνου ἑνὸς μέλει ὁπωσοῦν ... εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους· Abdic. c. 17 : Πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους. Alia locutione Georg. Chrysococc. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 518, C : Πονῶν, μογῶν ἄμετρα ταύτην τὴν βίβλον τέλει δέδωκα.] Alia autem constr. ἄγειν εἰς τέλος rem aliquam dicunt, eod. sc. modo, quo Latini Perducere rem aliquam ad exitum. [Plato Reip. 7, p. 540, A : Γενομένων πεντηκοντούτων τοὺς ἀριστεύσαντας πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον. Polyb. 3, 5, 7, 8 etc., τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τέλος.] Res vero dicitur ἔχειν τέλος, Finem habere, quum ad finem perducitur, s. potius quum ad finem s. exitum perducta est, seu quum finita est. [Ἔχειν τέλος Æsch. Prom. 13 : Σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή. Orac. ap. Diodor. 16, 90 : Ἔστεπται μὲν
D ὁ ταῦρος, ἔχει τέλος, ἔστιν ὁ θύσων. Xen. Cyrop. 2, 3, 24, ἡ σκηνή· 3, 3, 34, ἡ θυσία· 8, 3, 34 : Ὡς δὲ ταῦτα τέλος εἶχεν· Anab. 6, 5, 2 : Ἤδη τέλος ἐχόντων τῶν ἱερῶν· Apol. 24 : Ὡς δὲ τέλος εἶχεν ἡ δίκη. Plato Phædr. p. 241, D : Ἤδη σοι τέλος ἐχέτω ὁ λόγος· Soph. p. 237, E, Phæd. p. 77, C. Leg. 1, p. 643, D : Ἐκεῖσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς τῶν παίδων, οἷ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν. Demosth. p. 932, 4 : Τὰ παρ' ἀμφοτέρων ὁμολογηθέντα καὶ περὶ ὧν συγγραφαὶ κεῖνται ναυτικαί, τέλος ἔχειν ἅπαντες νομίζουσι. Antiphon p. 140, 4 : Ἡ τούτων αἰτίασις οὐκ ἔχει τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἐστι καὶ τῇ δίκῃ· quæ repetit p. 142, 5. Andocid. p. 30, 9 : Πρὶν κριθῆναι οὐ ῥᾴδιον ἦν εἰδέναι τὰς αἰτίας, οὔτ' εἰ ψευδεῖς εἰσιν οὔτ' εἰ ἀληθεῖς· ἀποφυγόντος δὲ ἢ καταγνωσθέντος τέλος ἔχει καὶ διώρισται τούτων ὁπότερόν ἐστιν. Isocr. p. 144, E : Εἴ τινος πράγματος κατημελήκασι τῶν τέλος ἔχειν κατεπειγόντων.] Interdum et ἀχθῆναι εἰς τέλος. [Alia phrasi Æsch. Sept. 157 : Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάξει θεός; (quocum πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Eur. Or. 511 confert Palejus, et Suppl. 603 supra cit.) Lucian.

Scyth. c. 9, Calumn. c. 10. Soph. Trach. 26 : Τέλος A
δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς.] Sed et ἐκβαίνειν τέλος ex aliqua re dicitur ab Isocr. [p. 126, B. Lucian. Salt. c. 4. Polyb. 4, 11, 9, ἀποβ. 18, 11, 11; συνεξακολουθεῖν, 18, 15, 12.] Aristoteli [Eth. Nic. 1, 1 init. Conf. Metaphys. 4, 2, p. 1013, 33, Sextus Pyrrh. Hyp. 1, 25, Adv. mathem. 7, 199, p. 412, Stob. Ecl. vol. 2, p. 53—78, Περὶ τέλους] τέλος τῶν πράξεων et σκοπὸς et ὅρος idem significant, Bud. [Alia locutione Moschus 4, 99 : Ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου. Plat. Conv. p. 210, E : Πρὸς τέλος ἤδη ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν· Reip. 6, p. 494, A, πρὸς τέλος ἐλθεῖν· Clit. p. 410, E, πρὸς τέλος ἀρετῆς ἐλθόντα· Reip. 10, p. 613, C : Εἰς τέλος ἐλθόντες· Prot. p. 347, C : Ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. Diodor. 2, 24 init. : Τῆς πράξεως ἐπὶ τ. ἐλθούσης. Isocr. p. 42, B, τὰ πράγματα· 123, A, τοὺς πολέμους. Plato Crat. p. 417, C, τέλος λαβεῖν.] Invenitur et τέλος βίου vel ζωῆς pro Fine vitæ. [Pind. Isthm. 3, 23 : Ἀρετὰς, αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος, ubi deleto cum libris τὸ scribendum βιότου. Soph. B
OEd. Col. 1721 : Ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος ... βίου, quod 1530 dixerat, ὅταν ἐς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ. Eur. Rhes. 735 : Οἷόν σε βίου τέλος εἷλεν· Hipp. 87 : Τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου· et eadem phrasi El. 950. Orph. Hymn. 12, 10 : Πέμποις εὐόλβου βιότου τέλος· 72, 9 : Εὔδοξον (immo εὐδόξου) βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις. Xen. Cyrop. 8, 7, 6. Demosth. p. 1306, 25.] Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur [init.] : Καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου ἐστίν. Item βίος dicitur τέλος λαμβάνειν, Herodian. 4, [12, 5] : Ἔδει γὰρ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον. Idem [3, 4, 15] dicit aliquem τοιούτῳ τέλει χρήσασθαι et [2, 2, 14] τέλος τὸ πεπρωμένον aliquem καταλαβεῖν. Sed nonnunquam etiam sine genit., sicut τελευτή. [De morte Æsch. Sept. 367 : Ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον. Eur. Suppl. 945 : Πικραὶ γὰρ ὄψεις χἄμα τῷ τέλει νεκρῶν. Herodot. 1, 31 fin. : Οἱ νεηνίαι οὐκέτι ἀνέστησαν, ἀλλ' ἐν τέλεϊ τούτῳ ἔσχοντο.] Atque adeo τέλος cum verbo illo ἔχειν jungunt, dicentes eum τέλος ἔχειν, qui moritur. Xen. dixit etiam C
ἔχειν τὸ κάλλιστον τέλος, eum qui morte pulcerrima moriebatur, Cyrop. 7, [3, 11. Hesychius : Ἔχει τέλος, τετελεύτηκε. Λάκωνες. Plato Leg. 4, p. 717, E : Τῶν ἤδη τέλος ἐχόντων (quod 5, p. 740, C, dicit ὅσους ἂν ἤδη τέλος ἔχῃ)· 6, p. 772, B : Τέλος σχόντος et addito τοῦ βίου 7, p. 801, E; Tim. p. 90, D. De certo quodam tempore vitæ Ps.-Soph. Trach. 167 : Τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ βίου τέλος. De aliis rebus OEd. Col. 1621 : Ὡς δ' πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο· 1400 : Οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν, i. e. οἷόν ἐστι τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ἣν ἀφωρμ. 1468 : Τί μὰν ἀφήσει τέλος; de fulgure et tonitru metum de eventu excitantibus. OEd. T, 198 : Τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται· fr. ap. Plut. Mor. p. 511, F : Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος. Eur. Hec. 413 : Τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων· Hel. 534 : Ὅταν δὴ πημάτων λάβῃ τέλος· Iph. T. 83 : Πῶς τροχηλάτου μανίας ἂν ἔλθοιμ' ἐς τέλος πόνων τ' ἐμῶν· fr. Antig. ap. Stob. Fl. 125, 6, 1 : Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος ἔχει· Tro. 598 : Ὦ πατρίς, ὦ μελέα, νῦν τέλος οἰκτρὸν, ὁρᾷς· Bacch. D
387 : Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία· fr. Æoli ap. Stob. Fl. 4, 11 : Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν· Iph. A. 990 : Ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη. Bianor Anth. Pal. 9, 423, 8 : Αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος. Herodot. 1, 155 init. : Τί ἔσται τὸ τέλος τῶν γινομένων τούτων ἐμοί· 2, 139 init. : Τέλος δὲ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Αἰθίοπος ὧδε ἔλεγον γενέσθαι· 3, 65 fin. : Τὸ τέλος ἑκάστῳ ἐπιγενέσθαι οἷον ἐμοὶ ἐπιγέγονε· 7, 51 fin. : Ἐς θυμὸν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαι· 8, 13 : Τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι· 9, 22 : Τέλος τοιόνδε ἐγένετο τῆς μάχης. Xen. Anab. 1, 10, 18 : Ταύτης τῆς ἡμέρας τοῦτο τὸ τέλος ἐγένετο. Pro quo dat. 5, 6, 1 in ead. locutione, ut 6, 1, 13 : Τῇ μὲν οὖν νυκτὶ ταύτῃ τοῦτο τὸ τέλος ἐγένετο· ut Ages. 1, 38 : Τῶν μὲν δὴ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πράξεων τοῦτο τέλος ἐγένετο, fortasse addendus sit art., qui excidit nonnullis loco secundo Anab., et Cyrop. 2, 3, 24 : Καὶ τότε μὲν οὕτω τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἐποιήσαντο. Ib. 5, 2, 9 : Ὅτι μάχη μὲν ἔσται, τὸ δὲ

A τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου. Platon. Demod. p. 382, E : Ἀπὸ τῆς ἐκείνων ξυμβουλίας τὸ τέλος δυστυχία. Plur. pro sing. Procem. Ptolem. Tetrab. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 189, B : Ἐγνωρίζετο δὲ (OEnopides Chius) κατὰ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Tzetz. Hist. 5, 309 : Ὅμηρός που τοῖς τέλεσι τῆς βῆτα ῥαψῳδίας κτλ. Vita Sophoclis paullo ante fin. : Τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοσήματι μακρῷ· ubi alia Schæfer., idemque ad Bos. p. 465, post Coraen ad Heliodor. 9, 24 med., vol. 2, p. 317, hodie quoque sic dici annotantem τὰ τέλη τοῦ μηνὸς, χρόνου, χειμῶνος.] At præpositionibus junctum vocab. τέλος licet Finis signif. inclusam habeat, redditur tamen et reddi debet per adv.; nam εἰς τέλος est Postremo, Denique, Tandem [Hesiod. Op. 292 : Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω. Hom. H. Merc. 462 : Ναὶ μὰ τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἦ μὲν ἐγώ σε κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω (corrigendum opinor ὀλβιοδαίμονα θήσω), δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25,
B 28 : Αἰεὶ δ' οὔτι λέληθε διαμπερὲς ὅστις ἀλιτρὸν θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη. Soph. Phil. 409 : Ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν. Eur. Iph. A. 161 : Θνητῶν δ' ὄλβιος ἐς τέλος οὐδείς· Hec. 817, Ion. 1615, 1621, fr. Antiop. Stob. Fl. 70, 10, 3. Theocr. 1, 93; 2, 14, 152; 6, 23; 25, 121. Herodot. 3, 40 : Οὐδένα κω οἶδα ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόρριζος εὐτυχέων τὰ πάντα· 9, 37 : Οὐ μέντοι γε ἐς τέλος οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος. Xen. OEc. 17, 10. Aristot. H. A. 5, 13 init. : Τὸν ὕστερον τόκον εἰς τέλος ἐκτρέφει· et 14 med. cum eodem verbo.] Pro quo affertur et πρὸς τὸ τέλος ex Plat. [Leg.] Sæpe vero et τέλος dicitur sine adjectione [Herodot. 1, 76 fin.; 4, 9 init., 131; 6, 137; 9, 102 med. Thuc. 1, 100 fin.], item τέλος δὲ, nec non τὸ δὲ τέλος, pro Tandem, Denique [Gl.], In summa. [Pind. fr. ap. Erotian. v. Αἰὼν, p. 74 : Τέλος δ' ἀείρατε πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς. Theognis 1294; Æsch. Prom. 664; Soph. Ant. 268; Eur. Iph. T. 1343; Herodot. 1, 82
C med., Thuc. 2, 4; 4, 35, et alii quivis. Τέλος δὴ Xen. Cyrop. 1, 6, 14 : Ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτο παντάπασιν ἄρρητον ἐφαίνετο, τέλος δή με ἐπήρου.] Item καὶ τέλος. Soph. [Aj. 391] : Τέλος θάνοιμι καὐτὸς, Tandem, Ad postremum, Ad extremum. Athen. : Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως. [Herodot. 4, 154. Thuc. 1, 109, etc. Xenoph. Ag. 1, 38. Soph. Ant. 233 : Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι. Et τέλος μέντοι Herodot. 5, 89; 8, 128; 9, 111 init. Xen. H. Gr. 5, 4, 30. Cum articulo Julian. Cæs. p. 29, 26 ed. Heusinger. : Δόξαντος οὖν καὶ τοῦτο ὀρθῶς εἰρηκέναι τοῦ Μάρκου, τὸ τέλος ἀποσιωπώμενος ὁ Σειληνὸς ἐπιφύεται τοῖς περὶ τὸν παῖδα. Et Plat. Leg. 5, p. 740, E, καὶ τό γε τέλος· 6, p. 768, B, τὸ δὲ τ. Sine art. in media oratione Thuc. 5, 50 fin. : Πολλῶν λόγων γενομένων τέλος οὐδὲν ἐπράχθη· 7, 44 : Ὥστε τέλος ξυμπεσόντες αὐτοῖς ... μόλις ἀπελύοντο· 8, 56 fin. Et cum gen. Plato Crat. p. 395, D : Ὧν (δυστυχημάτων) καὶ τέλος ἡ πατρὶς αὐτοῦ ὅλη ἀνετράπετο.] At cum gen. πάντων, ex Plat. [Leg.] : Τέλος δὲ τῶν πάντων, Ad extremum omnium, Post omnia. [Eur.
D Bacch. 860 : Διόνυσον, ὃς πέφυκεν ἐν τέλει θεὸς δεινότατος.] Affertur et ἐπὶ τέλει ex Luciano, pro Tandem, Sic certe Gallice dicimus *En la fin*, vulgus autem etiam *En la parfin*, pro Tandem. Ex Diosc. vero, Ἐπὶ τέλει πνίγονται, pro Denique s. Postremo strangulantur. [Plato Reip. 6, p. 506, D : Ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὤν· Leg. 5, p. 730, C, τοῦ βίου· Menex. p. 234, A, παιδεύσεως καὶ φιλοσοφίας. Et cum genit. Reip. 10, p. 613, D : Ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου.] At εἰς τέλος κρύπτειν ex Greg. Naz. pro Perpetuo celare : in qua signif. conveniret cum eo quod Latini dicunt Sine fine. [Ap. Apoll. Rh. 2, 314 : Χρείων ἐξείης τε καὶ ἐς τέλος, schol. interpr. τελείως. Ib. 221 : Γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω, Perpetuo interpretatus Dorv. ad Charit. 5, 4, p. 460, confert Maneth. 4, 19 : Ἐς τέλος αἰὲν ἀμόχθους· Eunap. Chrysanth. p. 176 : Διασώσαντας εἰς τέλος τὴν εὔνοιαν· additque alibi esse Omnino, ut ap. Polyb. 8, 2, 2 : Τὸ μὲν γὰρ μηδενὶ πιστεύειν εἰς τέλος ἄπρακτον· ubi Schweigh. non recte disjungere εἰς τέλος ab seq. ἄπρακτον ostendit 1, 48, 5 : Τὴν ἐπιφ-

κειαν καὶ βοήθειαν τοῖς Ῥωμαίοις εἰς τ. ἄπρακτον καὶ A δυσχερῆ· et 11, 24, 2. Idem confert εἰς τ. ἀβλαβὴς 1, 20, 7; ἄπειρος ib. 10; ἀδύνατος 24, 5, 8; ἀγνοούμενος 3, 36, 3; ἀπηλλοτριωμένος 2, 50, 5; ὀλιγωρήσαντες 4, 21, 5; ἐκωλύθησαν 1, 20, 16; ἀπέστη 12, 27, 3; τινὰς μὲν εἰς τ. ἀναιρῶν, τινὰς δὲ φυγαδεύων 15, 21, 2. Οὐδ' εἰς τέλος (Omnino non) ἐδυνήθησαν, εἰ μή, 18, 18, 6; 1, 11, 1. Theodor. Prodr. 7, p. 263 : Ἀποψυχείσης τῆς θαλάσσης εἰς τέλος· 313 : Κἂν μὲν εἰς τέλος σέσωστο οὐκ οἶδα· et alibi. L. D. Καὶ τέλος ἀφανισθῆναι τὴν ναῦν in Apollon. Ἱστ. Θαυμ. videtur notare, Prorsus, Penitus mersam interiisse navem : pro τέλεον. Hemst.] Sic etiam διὰ τέλους exp. Assidue, Jugiter. [Æsch. Eum. 64 : Διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ ἐγγὺς παρεστώς. Eur. Hec. 1193, Suppl. 270, Herc. F. 103, Bacch. 1261.] Soph. [Aj. 685] : Διὰ τέλους, γύναι, εὔχου. [Hic l. pertinet ad seq. signif. Priori Xen. Anab. 6, 6, 11 : Διὰ τέλους φίλος τῷ Ξενοφῶντι· Cyrop. 3, 3, 35 : Ἀκηκοότας καὶ ἀκούοντας διὰ τέλους· et sæpe Plato, qui cum ἀεὶ conjungit Phil. p. 36, E; 60, C.] Sed ap. Isocr. accipi videtur pro Ad finem usque, A principio ad B finem, init. Or. Ægin. : Ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων γνώσεσθε, ἐπειδὰν διὰ τέλους ἀκούσητε τῶν πεπραγμένων. [Conf. p. 87, B; 162, C; Antid. p. 473, 231. Æsch. Prom. 273 : Τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν. Plato Soph. p. 237, A : Ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους. Schol. Soph. OEd. T. 198 in cod. Lips. ap. Reisk. Animadv. p. 63 : Εἴ τι γὰρ ἂν ἡ νὺξ ἀφῇ, τοῦτο διὰ τέλους ἡ ἡμέρα ἐπέρχεται.] Hoc quoque sciendum est, afferri etiam Διατέλους, conjunctim scriptum, pro illa signif. adverbii Assidue. [Aristot. ap. Plut. Mor. p. 115, C. Timocl. ap. Athen. 6, p. 237, E; Hegesipp. 7, p. 279. D. Hemst. Dicitur etiam μέχρι τέλους, ut ap. anon. Stob. Fl. 99, 14 : Οὐδὲ (οὐδεὶς δὲ Grot.) μέχρι τέλους ἔμεινεν εὐτυχῶν. Plat. Leg. 3, p. 701, B : Ἐγγὺς τοῦ τέλους οὖσι. Aliæ præposs. sunt ap. Herodot. 9, 7 : Τεῖχος ὑμῖν ἐν τέλεϊ ἐστί· 8 : Καί σφι ἦν πρὸς τέλεϊ, de eodem. Plato Leg. 6, p. 768, C : Πρὸς τέλει νομοθεσίας. || Merces. Pollux 4, 46 : Τὸ δὲ διδόναι μισθοὺς (sophistæ) ἐν τέλει, οὐκ ἐξ ἀτελείας μαθεῖν. Et infra : Ὁ δὲ μισθὸς ... φορά, τέλος, εἰσφορά.] C

|| Τέλος, Vectigal. [Tributum, Tributarium, add. Gl. in Τέλος δημόσιον. Soph. OEd. T. 316 : Φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι. Aristoph. Ach. 896 : Ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί· ubi v. schol. Eq. 305 : Τοῦ σοῦ θράσους πᾶσα μὲν γῆ πλέα καὶ τέλη καὶ γραφαί· Vesp. 658 : Κἄξω τούτου (τοῦ φόρου) τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς. Ubi schol. notabili constructione : Ἑκατοστάς, τὰς ὑπὸ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. Sed Ven. et Ald. ὑπὲρ recte, ut videtur. Ponit ll. pluribus Pollux cum variis vocc., ut καταβάλλειν, καταθεῖναι, διαλῦσαι, ἀποδοῦναι, ἀπαριθμῆσαι, πιπράσκειν, ὑποδέχεσθαι, ἀπαιτεῖν, ἀποτίσαι, εἰσενεγκεῖν, ἀπομισθοῦν, μισθώσασθαι, τέλους s. τελῶν καταβολή, ἀπογραφή, ἀπαλλάττεσθαι.] Herodian. 3, [1, 11] : Προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἁλείας μεγάλως ὠφελεῖτο. Ex Plut. Alcib., Τὰ τέλη τὰ δημόσια. Significat τέλη, inquit Bud., etiam Vectigalia, sicut φόροι Tributa : unde τελώνιον dictum, et τελωνῶ verbum. Sic distinguit Strabo 17, [p. 798] de Ægypto loquens, εἰσαγωγικὰ τέλη et ἐξαγωγικὰ vocans, quæ D pro importatis et exportatis penduntur, h. e. τελοῦνται. Aliud est enim τέλος, et aliud φόρος. [Τέλος ἐν λιμένι, Portorium, Gl. Eadem : Τέλος πύλης, Portarium. Xen. Conv. 4, 32 : Καὶ τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με· Vect. 4, 19 : Τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως· 20, et ib. πριαμένῳ· 25 : Ὅσον τὸ τέλος εὕρισκε τῶν ἀνδραπόδων πρὸ τῶν ἐν Δεκελείᾳ. Plato Leg. 7, p. 805, B : Ἐκ τῶν αὐτῶν τελῶν καὶ πόνων· 8, p. 847, B, τέλος τελεῖν ἐξαγομένων χρημάτων· 850, B, ἕνεκά τινος ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως· Reip. 4, p. 425, D : Τελῶν τινες ἢ πράξεις ἢ θέσεις. Πρίασθαι, Conducere, ut supra, Demosth. p. 745, 15; Æschin. p. 17, 3 (ut πωλεῖν, Locare, p. 16 fin.); ἐκλέγειν uterque ib. et 69, 29; πράττειν p. 70, 24; Polyb. 4, 47, 1. Antiphon p. 138, 28 : Καὶ χορηγίας ἐχορήγει καὶ τέλη κατετίθει. Dinarch. p. 107, 18 : Εἰ τὰ τέλη τελεῖ. Demosth. p. 1076, 17 : Ἐάν τις ὑβρίζῃ, κύριος ἔστω ἐπιβάλλειν κατὰ τὸ τέλος. Isæus p. 47, 26 : Ἐχρῆν ὅστις κατὰ δόσιν χρημάτων ἀμφισβητῶν

A ἡττηθείη, μὴ κατὰ τὸ τέλος ζημιοῦσθαι, ἀλλ' ἐφ' ὅσαπερ λήψόμενος ἦει, τοσαῦτα τῇ πόλει ἀποτίνειν. Demosth. p. 462, 26 : Οἱ ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι ἔξω τοῦ τέλους εἰσὶ τούτου. Quod quomodo dicatur quum ex Polluce intelligi liceret 8, 156 : Ὁ ἀτελὴς ἀφειμένος τῶν τελῶν, ὃς ἐπανεῖται τὰ τέλη, ἔξω τοῦ τέλους, οὐ λειτουργῶν, Reiskius in Ind. et F. A. Wolfius Classem vel Ordinem sive Censum vertentes non attenderant frequentem etiam ap. Demosth. usum voc. ἔξω de re quacum nihil commune quis habet aut qua liber est et immunis. Rectius Budæus De asse 5, p. 419, Ne hoc quidem munus obibunt, ut τέλος sit i. q. λειτουργία vel εἰσφορά. Aristot. Polit. 5, 11 med. : Ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν. Illa autem Classis s. Census signif. Aristot. in Athen. rep. ap. Harpocrat. v. Ἱππὰς cit. : Σόλων εἰς δ' διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος Ἀθηναίων, πενταχοσιομεδίμνους καὶ ἱππέας καὶ ζευγίτας καὶ θῆτας. Pollux 8, 130 : Οἱ δὲ τὸ θητικὸν (τελοῦντες) οὐδεμίαν ἀρχὴν ἦρχον οὐδὲ ἀνάλισκον οὐδέν. Ἀνθεμίων δὲ ὁ Διφίλου καλλωπίζεται δι' ἐπιγράμματος ὅτι ἀπὸ τοῦ θητικοῦ τέλους εἰς τὴν ἱππάδα B μετέστη,... Διφίλου Ἀνθεμίων τόνδ' ἵππον θεοῖς ἀνέθηκεν, θητικοῦ ἀντὶ τέλους ἱππάδ' ἀμειψάμενος. Quo referendum videtur ap. eund. 9, 144 : Κατὰ τέλη, κατὰ ἔθνη, κατὰ γένη (populus conveniens).]

|| Τέλος, Impensa, Sumptus. [Pensio, Pensum, Gl. Schol. et Eust. ad Hom. Il. K, 56 : Ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ, Μάτην γὰρ οἴκων σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος, quæ recte interpretatus Valck. Diatr. Eur. p. 203, A, Hæc impensa frustra de bonis tuis decederet, corrigenda reliquit Bothio, μάτην γ' ἂν οἴκων σῶν.] Thuc. [6, 16] : Τοῖς ἰδίοις τέλεσι, schol. ταῖς δαπάναις : qui alibi [4, 60, ubi τέλεσι τοῖς οἰκείοις] annotat hinc esse εὐτελὴς atque πολυτελής. Idem alibi πολυτελὴς exponens πολυδάπανος, subjungit, Τέλος γὰρ τὸ ἀνάλωμα. His autem ἰδίοις τέλεσι opp. ap. Plut. [Phocion. c. 38, Timol. c. 23] τέλεσι δημοσίοις. [Et sic alii. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 7, ubi, ut ap. Stob. Ecl. vol. 2, p. 54, omnes fere signiff. ponuntur. || Eadem fere signif. de sacris dici, ut ap. Æsch. Pers. 204 : Ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι πέλανα, ὧν τέλη τάδε, ubi C schol. non recte, οἵτινές εἰσι τῶν τοιούτων ἔφοροι, opinatus videtur Athen. 2, p. 40, D, ubi afferens fr. Eur. Danaes ap. Stob. Fl. 97, 14 integrius cit. : Ἐγὼ δὲ πολλάκις εἰσορῶ ... θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους, addit : Καὶ σημαίνει ὧδε τὸ τέλος τὴν θυσίαν, atque etiam τελετὰς dici τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα, quum τελεῖν sit δαπανᾶν. Sic Med. 1382 : Γῇ δὲ τῇδε Σισύφου σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Eodem Eust. Il. p. 789, 17, referebat Soph. Trach. 238 : Ἔνθ' ὁρίζεται (Hercules) βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ, conferens El. 635, θύματα πάγκαρπα· quam interpr. etiam in schol. positam præter alios probat Avellinius Mus. Borbon. vol. 4, tab. xx, p. 2, aliis intelligentibus partem frugum ex agro sacro pro vectigali pendendam. Herodot. 1, 183 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος βωμὸς μέγας, ὅκου θύεται τὰ τέλεα τῶν προβάτων.]

|| Τέλος, Dignitas, qualis est ejus qui magistratu fungitur. [Τέλος qua signif. sic dicatur ostendit Hesiod. Op. 667 : Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων D ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι· ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε. Pind. Ol. 13, 101 : Νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος· Nem. 10, 29 : Πᾶν δὲ τέλος ἐν τὶν (Jove) ἔργων· Pyth. 9, 45 : Κύριον ὃς πάντων τέλος οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους, de Apolline. Simonides Amorg. ap. Stob. Fl. 98, 16, 1 : Τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει ... πάντων ὅσ' ἐστί, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει. Qua signif. dixerat Æschylus in fr. Nereidum ap. Hesychium in gl. manca : Ἐναροκτάντας δὲ φθογγ... κότος ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολέψει (—λείψει Musurus), Αἰσχύλος ἐν Νηρεῖσιν. Οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ (Hom. Od. X, 412) Οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατον (—ος Heinsius) μὴ ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. Ubi quum ἐναροκτάντας Mortem dici constet testimonio Eustathii in h. v. citati, μὴ ἐπικαυχώμενος a poeta scriptum ostendit ὁ ἄφθογγος, unde sequitur Hesychium scripsisse ἀπολείψει κατὰ τὰ τῶν ἀθ. ὕψη. In κότος autem σκότος latere videtur. Eur. Hel. 887 : Τέλος

δ' ἐφ' ἡμῖν, εἴτε σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω, εἴτε αὖ σὸν σώσω A βίον. Thuc. 4, 118 med.: Οἱ δὲ ἰόντες τέλος ἔχοντες ἰόντων. Schol., ἤγουν κύριοι συμβῆναι ἄνευ τῶν πόλεων. 5, 41 fin.: Ἐκέλευον δ' οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρὶν τέλος τι αὐτῶν ἔχειν, ἐς τὸ Ἄργος πρῶτον ἐπαναχωρήσαντας αὐτοὺς δεῖξαι τῷ πλήθει. Demosth. p. 292, 22: Μὴ δὴ τοῦτο ἀδίκημα ἐμὸν θῇς, εἰ κρατῆσαι συνέβη Φιλίππῳ τῇ μάχῃ· ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Andocid. p. 28, 36: Τούτων δ' ἐστὶ τὸ τέλος παρ' ὑμῖν, ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαιμονίοις δι' ἡμᾶς. Aristot. Polit. 6, 8 post med.: Ἡ αὐτὴ (ἀρχὴ) πολλάκις ἔχει τὸ τέλος καὶ τὴν εἰσφοράν, ubi νόμου intelligi τέλος et εἰσφορὰν animadvertunt Schneider. et Coraes. Dionys. A. R. 7, 45 fin.: Οὐδὲν ὠμὸν οὐδὲ ὑπερήφανον ἐξήνεγκαν τέλος καθ' ἡμῶν.] Unde οἱ ἐν τέλει ὄντες dicuntur ipsi Magistratus, aut etiam Quicunque principem locum apud aliquos obtinent. [De dignitate magistratus Pind. Nem. 11, 9: Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δωδεκάμηνον περάσαις σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. De munere Æsch. Eum. 743: Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος· Ag. 908: Δμωαί, αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον B κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν· 1202: Μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει· Cho. 760: Γναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος. Lucian. Necyom. c. 21: Τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν. Pollux 4, 93: Κηρύκεια τέλους τινὸς ὄνομα.] Redditur et Primores, Optimates. Soph. [Aj. 1352]: Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. [Phil. 385, 925.] Et τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι itidem pro τοῖς ἐν τέλει [ex Ant. 67] ab Eust. [Il. p. 686, 18] affertur. [Herodot. 3, 18: Τιθέναι τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλεϊ ἐόντας τῶν ἀστῶν· 9, 106: Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλεϊ ἐοῦσι ἐδόκεε. Dionys. Art. rh. 5, 1, p. 251, 8: Πρὸς τοὺς ἐν τέλει καὶ ἀρχαῖς γεγονότας.] Utitur Thuc. aliquoties [1, 10 fin., 90; 2, 10 fin.; 3, 36; 4, 65, 88; 5, 27, 60; 6, 88]. Qui etiam quodam loco quum dixisset τοῖς ἐν τέλει, pro eod. dicit paulo post τοῖς ἄρχουσι. [Alibi Thuc. ut Herodotus addit οὖσιν, 7, 73, ὄντας 50. Xen. H. Gr. 3, 5, 23: Παυσανίας καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τέλει Λακεδαιμονίων.] Ex aliis autem scriptt. petita exempla hujus signif. habes ap. Bud. p. 227, interpretantem etiam Præfectos. [Thuc. 5, 47: Ἐν Ἤλιδι οἱ δημιουργοὶ καὶ C οἱ τὰ τέλη ἔχοντες καὶ οἱ ἑξακόσιοι. Xen. Cyrop. 1, 5, 7: Οὐκ ἄκων εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην· 6, 15: Ἐπεὶ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην.] Ibid. et τὰ τέλη pro οἱ ἐν τέλει e Xen. [Anab. 2, 6, 4, ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν· 7, 1, 34, τοῖς οἴκοι τέλεσι· ut Ag. 1, 27, et sæpe in H. Gr. de Spartanis. Ib. 6, 5, 3: Ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὀρκῶσαι· Cyrop. 8, 5, 28: Κύρῳ τε καὶ τοῖς Περσῶν τέλεσι.] Extat vero et ap. Thuc. [1, 58; 4, 15, ubi pro neutro sequitur masc. καταβάντας, 4, 86. Æsch. Sept. 1025: Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει. Lucian. Peregr. c. 36. De ditione sive imperio Strabo 9, p. 433: Διαριθμοῦνται δὲ τὰς ὑπὸ τῷ Φθιωτικῷ τέλει τῷ ὑπ' Ἀχιλλεῖ κατοικίας κτλ.]

|| Τέλος, Legio, Turma. Exp. etiam Cohors, Agmen, Manipulus, in VV. LL. Auctor libelli De vocab. milit. [post Suidam] esse tradit Numerum equitum bis mille et quadraginta octo. [V. Τελάρχης. Arrian. Tact. p. 30 Blanc. Dicitur autem etiam de peditatu. Polyb. 11, 11, 6: Τὴν φάλαγγα κατὰ τέλη σπειρηδὸν D ἐν διαστήμασιν ἐπέστησε παρὰ τὴν τάφρον· 15, 2: Παραγγείλας εὐθέως τοῖς πρώτοις τέλεσι τῶν φαλαγγιτῶν ἐπ' ἀσπίδα κλίνειν. Polyæn. 2, 1, 17: Τὰ μὲν πεζὰ τέλη προέταξεν.] Bud. τέλη pro Legionibus a Plutarcho et Appiano [velut Civ. 5, 87 med., τὸ τρισκαιδέκατον τ.] passim poni testatur. Usus est autem et Hom., ap. quem exp. τάγμα, Il. H, 380, [Λ, 730, Σ, 298]: Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι, ubi Eust. [p. 686, 20] scribit ab eo τέλη appellari τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, sicut et alibi. Affert vero et πάγχαλκα τέλη ex Soph. Antig. [143]: quod ait posse significare τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα: afferens tamen et aliam expos. [eamque veram, τὰς στρατιωτικὰς πανευχίας, ex quibus Ζηνὶ τροπαίῳ fierent tropæa.] Habent certe VV. LL. et ex Eur. [Rhes. 311] τέλη πελταστῶν pro Agminibus. [Herodot. 7, 81: Τελέων καὶ ἐθνέων σημάντορες· 223: Οἱ ἡγεμόνες τῶν τελέων· 9, 42: Τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων· 59: Οἱ λοιποὶ τῶν βαρβαρικῶν τελέων ἄρχοντες.] Item κατὰ τέλεα ex Herodoto [1, 103; 7, 87,

A 211; 9, 20, 22, 23, 33, cum verbis λοχίζειν, προσβάλλειν, τάσσειν, ut ap. Thuc. 6, 42 fin.: Κατὰ τέλη στρατηγῷ προστεταγμένοι], pro Turmatim, Catervatim. [Arrian. apud Eustath. Od. p. 1493, 49. Hase.] Extat porro et sing. numerus ap. Hom. Il. K, [56]: Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος. [Ib. 470: Ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον. Thuc. 2, 22: Ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας· 81 init.: Τρία τέλη ποιήσαντες σφῶν αὐτῶν ἐχώρουν πρὸς τὴν πόλιν· 4, 96 med.: Δύο τέλη τῶν ἱππέων.] Ceterum τέλη de navibus quoque usurpasse Thuc. sciendum est, 1, [48]: Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, ubi etiam redditur Agmina. [Latiori signif. Ordinis Æsch. Pers. 47: Δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη.]

|| Τέλη, Mysteria, [Initia,] Bud. ex Plat. De rep. 7 [8, p. 560, E]: Ἐκκενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοις τέλεσι. [Singulari Æsch. fr. ap. schol. Soph. Œd. C. 1050: Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν) τὰ ἢ B δὲ τὰς τελετάς. Αἰσχύλος· Ἔφριξ' ἔρως δὲ (ἔρωτι vel ἐρῶσα) τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 21, F: Ὡς τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς ᾅδου· Œd. Col. 1050: Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν, de Cerere et Proserpina. Eur. Hipp. 25: Ἐλθόντα σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Pollux 1, 36. || « Τέλη, Intestina. Epiphanius de Ario, Hær. 69, n. 10: Οὕτως πέπληται ἐν δυσώδει τόπῳ ἀποδοὺς αὐτοῦ τὰ τέλη. » Ducang. || Terminus regionis, quod videtur inusitatum veteribus Græcis. Anon. auctor 8 fragmenti Pont. Eux. § 9, et Anon. C, § 3. J. F. Gail.]

Τέλσον, τὸ, Finis, Extremitas, πέρας, καὶ τὰ ὅμοια, Hesych. Hom. Il. Σ, [544]: Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης· et [547]: Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Illud autem τέλσον ἀρούρης habemus rursum Il. N, [707]: Τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, ubi Eust. scribit τέλσον esse vel simpliciter τὸ τέλος, vel τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας: et fieri ex nomine τέλος per metathesin, adjectione etiam literæ ν. [Apoll. Rh. 3, C 412: Νειὸν τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ κτλ. Nicand. Th. 546: Λυτῆς παρὰ τέλσον ἀλωῆς. Plur. Crinagoras Anth. Pal. 6, 161, 2: Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο σκυλοφόρος κραναῆς τέλσα παρ' Ἰταλίης ξανθὰν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα, ubi alibi legitur τέρμα, sed Jacobsius Τέλσα restituit etiam Paulo Sil. Ecphr. Soph. v. 15: Ἄλσα παρ' ἐσχατόωντα κατ' [Ὠκεανίτιδας ἀκτάς. Hesychio: Τέλσα, στροφάς, τέλη, πέρατα restituit Albertus.] Sic autem Galen. ap. Hippocr. τέλσον exp. τέλος καὶ ἔσχατον. [Locus Hipp. latet, nisi forte alicubi in τέλος mutatum est in libris.] Quidam vero τέλσον ap. Hom. exp. Profunditatem s. Ipsum fundum.

[Τέλφουσα, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης λεγομένης Τελφούσης, θυγατρὸς Λάδωνος. Ὁ οἰκήτωρ Τελφούσιος· τὸ θηλυκὸν Τελφουσία, Λυκόφρων (1040)· Δίκης ἔσσει τάρροθος Τελφουσία. (Ubi schol.: Τέλφουσα (vel Τελφοῦσσα), πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ἡ Ἐρινὺς τιμᾶται. Unde Bentl. ap. Tzetz. ad v. 1225: Ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας ἡ Δημήτηρ Ἐρινὺς τιμᾶται, ὡς καὶ Καλλίμαχος, D Τὴν μὲν ὅγ' ἐσπέρμηνεν Ἐρινύϊ Τελφουσσαίῃ, reposuit (fr. 207) Τελφουσσαίῃ, additque eandem urbem Θέλπουσαν dici Pausaniæ 8, 24 et 25, ubi de Cerere Erinye. Τέλφουσα libri Polybii 4, 77, 5, Θέλπ. 2, 54, 12. Τελφουσία et Τελφούσιοι 4, 60, 3; 73, 2. Τέλφουσα Diodori 16, 39.) Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον. Στράβων θ' (p. 410, ubi codd. per ι). Ἔφορος δὲ Τιλφωσσαῖον ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ ... Ἔστι καὶ Βοιωτία· Τίλφωσσα κρήνη καὶ ὄρος ἀπὸ Τιλφούσης. Ἡρωδιανὸς δὲ Τίλφωσσα φησιν, Steph. Byz. De Bœotiæ idem Lycophr. 562: Ὁ Τελφούσιος, de Apolline ita vocato apud Bœotos, ut annotant scholl.]

Τελχὶν [ap. Chœrob. Can. p. 69, 32; 278, 20, et ubi alteram etiam formam ponit, 183, 34 vel Τελχίς, sec. Arcad. p. 10, 2, Theognost. Can. p. 192, 12], ῖνος, ὁ, pro βάσκανος, et γόης, quæ vocc. suis locis vide, ab Hesych. poni existimatur: unde redditur Fascinator. Quidam τελχῖνας esse dixerunt δαίμονας κακοποιούς, οὐκ ἐπὶ καλῷ θέλγοντας τοὺς ἀνθρώπους: dictos quasi θελγῖνας. [Hesychius ἢ παρὰ τὴν

τῆξιν ἢ παρὰ τὸ θέλγειν. Unde Lat. Mulciber confert Müller. Archæolog. § 70, 4.] Vide Eustath. [Il. p. 941, 2, Od. p. 1391, 11], necnon Etym., apud quem est etiam Τελχινώδης, quod exp. τραχηλιώδης : item v. Τελχιταίνει, quod [cum Photio addente σκληροτραχηλεῖ] exp. ἀντιρίζει. [Georg. Pachym. Andr. Pal. 2, p. 107, D : Θαῦμα ἦν τοῖς ὁρῶσιν ὄγκος τοσοῦτος τρυφῆς καὶ οἰκίας τοιαύτης φιλοτιμία, μηδ' αὐτῆς βασιλείου κατὰ πολὺ λειπομένης, πῶς ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὸ μηδὲν κατήντησε, καὶ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα καὶ τέως περίπυστα πνευσάσης δυσχεροῦς καὶ τ. αὔρας κατέσβεστο. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 573, B : Πάλαι τὴν ἐμαυτοῦ θρηνῶν τύχην, καὶ τελχινώδη ταύτην ἀποκαλῶν καὶ δεισιδαίμονα, ὅτι με φέρουσα ἐπὶ τὴν ἐσχατιὰν ταύτην ἔρριψεν. L. D. « Ap. Etym. significari videtur Cervicosus. Rigida et obstipa cervix homines abstrusos, pervicaces et subdolos denotare creditur. V. Polluc. 2, 135. Adj. illo utitur Gregor. Pal. Decl. corp. c. anim. p. 17 : Ἐμοὶ τὸ πρόσωπον συνέπεσε τηκεδόνι τελχινώδει. » Lobeck. Aglaoph. p. 1182.] Ap. Hesych. autem est Τελχιτένοντες, quod exp. σκληροτραχηλοῦντες : quod τελχιτένοντες non ap. Etym. tantum, sed et ap. Suid. fortasse reponendum fuerit. [« Nomen Telchinum primus eorum qui extant promsit Stesichorus ap. Eustath. p. 772, 5 : Στησ. τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχῖνας καλεῖ, incertum signif. subst. an adjectiva, ut νόος τελχὶς Nonn. Dion. 8, 108, δεξιὰ τελχὶς Liban. vol. 3, p. 334, Chrysost. Or. in Bab. vol. 2, p. 169, et vulgo μοῖρα vel ᾅδης βάσκανος. Pro subst. Etym. l. c. et Steph. in Τελχὶς infra cit., unde apparet Etym. non casum letalem, sed ictum mortiferum assignificasse ... Alexandrini etiam Telchinum memoriam fere intermortuam restaurarunt. Ac primum quidem Simias Rhod. e mari progeneratos dixit ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 674, emendatus a Bocharto coll. Hesych. v. Ἴγνητες, Stephano v. Γνής. Tum Callim. Del. 31 tanquam Neptuni tridentem fabricatos, sicut alii ap. Eustath. ad Dion. 504 harpen, etc. » Ex Lobeck. Aglaoph. p. 1182 sq. Diodor. 5, 55 : Ῥόδον πρῶτοι κατῴκησαν οἱ προσαγορευόμενοι Τελχῖνες· οὗτοι δ' ἦσαν υἱοὶ μὲν Θαλάττης, μυθολογοῦνται δὲ μετὰ Καφείρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐκθρέψαι Ποσειδῶνα, Ῥέας αὐτοῖς παρακαταθεμένης τὸ βρέφος. Γενέσθαι δ' αὐτοὺς καὶ τεχνῶν τινων εὑρετὰς καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων τοῖς ἀνθρώποις εἰσηγήσασθαι. Ἀγάλματά τε θεῶν πρῶτοι κατασκευάσαι λέγονται, καί τινα τῶν ἀρχαίων ἀφιδρυμάτων ἀπ' ἐκείνων ἐπωνομάσθαι· παρὰ μὲν γὰρ Λινδίοις Ἀπόλλωνα Τελχίνιον προσαγορευθῆναι, παρὰ δὲ Ἰαλυσίοις Ἥραν καὶ νύμφας Τελχινίας, παρὰ δὲ Καμειρεῦσιν Ἥραν Τελχινίαν. Λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι καὶ παράγειν ὅτε βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας, ὁμοίως δὲ καὶ χιόνα ἐφέλκεσθαι. Ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τοὺς μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν. Ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς, καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν. Ubi Nicol. Dam. Stob. Fl. 38, 56 : Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα (Telchines Cypri in Rhodo) πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥσπερ εἴ τις λέγοι Ἀθηνᾶς βασκάνου, cognomen deæ non recte explicasse animadvertit Wessel., qui conferre debebat memoratum a Pausan. 9, 19, 1, Ἀθηνᾶς Τελχινίας in loco Bœotiæ Teumesso ab Telchinibus Cypri, ut conjicit, conditum templum. Strabo 14, p. 653 : Ἐκαλεῖτο ἡ Ῥόδος πρότερον ... Τελχινὶς ἀπὸ τῶν οἰκησάντων Τελχίνων τὴν νῆσον· οὓς οἱ μὲν βασκάνους φασὶ καὶ γόητας θείῳ καταρραίνοντας τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ζώων τε καὶ φυτῶν ὀλέθρου χάριν· οἱ δὲ τέχναις διαφέροντας τοὐναντίον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων βασκανθῆναι, καὶ τῆς δυσφημίας τυχεῖν ταύτης· ἐλθεῖν δ' ἐκ Κρήτης εἰς Κύπρον πρῶτον, εἶτ' εἰς Ῥόδον· πρώτους δ' ἐργάσασθαι σίδηρόν τε καὶ χαλκὸν κτλ. Conf. 10, p. 466, 472, ubi novem fuisse dicit et sec. quosdam Curetes dictos. Quattuor Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὅρμενος, Λύκος sunt apud Tzetzen in Milleri Catalogo codd. Escorial. p. 31. Atabyrium Telchinem memorat Steph. Byz. v. Ἀτάβυρον. Apud recentiores frequens est usus improprius, cujus exx. nonnulla sunt ap. Spanhem. et Wessel. ad ll. Callim. et Diod. supra cit., velut Themistii Or. 23, p. 286, B, Gregorii Naz. Or. 3, p. 96, D, Synes. p 57, C, ubi τελχὶν καὶ βάσκανος, ut ap. Alciphr. 1, 12 : Τελχῖνος ἦν μοι βασκαίνων βαρύτερος. Improprie etiam Philippus Anth. Pal. 11, 321, 2 : Τελχῖνες βίβλων. De

A accentu Plutarch. Mor. p. 439, C : Οὐδὲ περὶ προσῳδίας ἔχει τις εἰπεῖν στάσιν ἐν πόλει γιγνομένην, πότερον Τελχῖνας ἀναγνωστέον, ut dubitatum videatur. L. Dind.]

[Τελχὶν, ῖνος, ὁ, Telchin, f. Europis, pater Apidis, ap. Apollod. 2, 1, 1, 6, Pausan. 2, 5, 6.]

[Τελχινιακὸς, ή, όν, Ad Telchines pertinens. Τελχινιακὴ ἱστορία Epimenidis vel Teleclidis (non Comici) ap. Athen. 7, p. 282, E. V. Lobeck. l. c. L. Dind.]

[Τελχίνιος, α, ον. V. Τελχὶν, Τελχίς.]

[Τελχινὶς, ίδος, ἡ, Telchinis, ins. Rhodi n. ap. Strab. 14, p. 653, in Τελχὶν cit.]

[Τελχίς. V. Τελχίν.]

[Τελχὶς, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν τῷ μὲν ἔθει τῆς χώρας Τελχίτης, τῷ δὲ κοινῷ χαρακτῆρι Τελχίνιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη Τελχινία ἐλέγετο καὶ οἱ Κρῆτες Τελχῖνες. Λέγονται καὶ τελχῖνες θηλυκῶς αἱ ὑπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφοραί. Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο (V. id. in Σικυών). Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τελχίνιος, Steph. Byz. V. Τελχίν.]

[Τελχιταίνω. V. Τελχίν.]

B Τέλων, ωνος, ὁ, etiam affertur pro Publicano. A quo fortasse malit quis deducere nomen comp. Τελωνάρχης, Publicanorum princeps : qui alio nomine dictus Ἀρχιτελώνης. Bud. τελωνάρχης apud Cyrillum interpr. etiam Manceps. [Τέλων non est Græcum. N. pr. genit. Τέλωνος in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 4, n. 1795, b, ubi Murat. Τέλονος, alludit ad Τέλλων, quod v. L. D.]

[Τελωνεία vitium scripturæ pro τελωνία, quod v.]

[Τελωνεῖον. V. Τελώνιον.]

Τελωνέω, redditur non solum Vectigalia redimo, conduco; sed etiam Vectigal exigo, s. Tributum, Portorium exigo. [Exigendi signif. schol. Aristoph. Eq. in Τελώνης cit. Lucian. Pseudolog. c. 30 : Συγγνωστὰ εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ καὶ λωποδυτεῖ καὶ τελωνεῖ. Plutarch. Mor. p. 236, B : Ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, καὶ ὁρῶν τοὺς Ἀθηναίους τὸ τάριχος ἀποκηρύττοντας καὶ τὸ ὄψον καὶ τελωνοῦντας καὶ πορνοβοσκοῦντας (quæ jungit etiam Dio Chr. Or. 14, vol. 1, p. 441) καὶ ἕτερα ἔργα ἀσχήμονα πράττοντας καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ἡγουμένους; 829, C : Τὸ τελωνεῖν ὄνειδος ἡγοῦν-

C ται, τοῦ νόμου διδόντος, αὐτοὶ παρανόμως δανείζουσι τελωνοῦντες.] Habes autem hoc verbum in loco Pollucis [9, 31]. Sed accusativo etiam sæpe junctum reperiri sciendum est. Affert enim Bud. ex Greg. Naz. : Σκορπίζων καὶ διαχέων καλῶς ἃ κακῶς ἐτελώνησε, Quæ male collegerat publicani munus exercendo. Affert et τελωνεῖν τὴν Αἴγυπτον, ex Ecclesiastica Hist. [Πικρῶς ἐτελώνουν τοὺς ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀφικνουμένους, Strabo 9, p. 419 init. Hemst.] Quin etiam generalius usurpari docet pro Quæstui habere (sicut verbum Φορολογεῖν), ut ap. Basil. Ad Liban. : Ἢ τὸ τῶν σοφιστῶν γένος, οἷς τέχνη τὸ τελωνεῖν τοὺς λόγους ἐστί. [Vita Ms. Stephani jun. : Τελώνησον ἐν ἐξετασμῷ τὸν τελωνήσαντά με διάβολον. Ducang. App. Gl. p. 183, ad voc. Τελώνια, quod v.] Invenitur et pass. vox Τελωνοῦμαι, q. d. Exigor vectigal s. tributum, pro Exigitur a me vectigal s. tributum : aut etiam peculiarius, portorium. Ex 1 Macc. 13, [39] affertur τελωνεῖται pro Tributarius est, Tributum solvit. Bud. τελωνοῦμαι reddit, Profiteor et pensito tributum, Non sum immunis. [Pass. etiam

D Theodor. Stud. p. 193, A. L. Dind.]

Τελώνης, ὁ, ex nomine τέλος et verbo ὠνοῦμαι factum esse liquet : ea forma, qua δεκατώνης, σιτώνης, et alia. Sonat enim τελώνης, Tributorum s. Vectigalium emptor. Sed redditur potius Vectigalis s. Vectigalium redemptor [conductor, Gl.]; et Publicanus, [Portitor, Publicator, add. Gl.] una voce. [Aristoph. Eq. 248. Æsch. p. 17, 38, ubi de πορνικῷ τέλει. Aristot. Rhet. 2, 23 init. Polyb. 12, 13, 9 : Ἐφ' οἷς ἂν καὶ τ. σεμνυνθείη ἢ βάναυσος. Lucian. Menipp. c. 11 : Πορνοβοσκοὶ καὶ τ. Charon. c. 2, ὁ τ. Αἰακός.] Plut. Περὶ πολυπραγμοσύνης [p. 518, E] : Καὶ γὰρ τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται. Quo ex loco τῶν τελωνῶν morem discere possumus. [Conf. Mor. p. 958, D : Ὀλίγου χρόνου καὶ βίου τοῖς ἀνθρώποις δεδομένου ὁ μὲν Ἀρίστων φησὶν ὅτι ὕπνος οἷον τελώνης τὸ ἥμισυ ἀφαιρεῖ τούτου. Exagitantur etiam Lucull. c. 7 fin., 20 init., Sertor. c. 24.] In Evangelistis frequens

est, apud quos redditur Publicanus. [Pollux 6, 128; 9, 29, 32, 33, ubi τελωνῶν epitheta et convicia. Nam sec. schol. Aristoph. Eq. l. c., διεβέβλητο τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα, ὡς καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος. Alia Suicerus et Schleusner. Lex. N. T., qui recte animadvertunt in Evang. intelligi Portitores vectigalia exigentes, non Publicanos qui redimerent.]

[Τελωνητὴς, ὁ, i. q. τελώνης. Manetho 4, 329 : Τελωνητάς τε βιαίους.]

Τελωνία, aut Τελωνεία, ἡ, quod a Bud. redditur Redemptura vectigalium. In VV. LL. Vectigalis exactio, Census publicus, Vectigal. Pollux [9, 31] περὶ τελωνῶν locutus, Τὸ δὲ πρᾶγμα, inquit, τελωνία· τελωνεῖν, τὸ ῥῆμα· καὶ εἰσπράττειν, τέλη πράττειν. Ubi observa legi τελωνία cum ι solo. Sic et in isto Dionis loco [38, 7 fin.] : Πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγένοντο. Apud Dem. autem C. Mid. [p. 568, 7] scribitur cum ει. [In libris non bonis, ut in Dionis fr. Peiresc. p. 44, 46, et inscr. Oasis Theb. anni p. C. 68 ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 449, 12. Quod falsum, ut ἱππωνεία, quod in ἱππωνία mutavi apud Xenophontem. L. Dind.]

[Τελωνιὰς, άδος, ἡ, i. q. τελωνική. Phanias Anth. Pal. 6, 295, 7 : Μάζας ἀνίχ' ἔχυρσε τελωνιάδος φιλολίχνου.]

Τελωνικὸς, ἡ, ὸν, Ad publicanum s. publicanos pertinens. Redditur et Vectigalis. [Plat. Leg. 8, p. 842, D, ubi τελωνειῶν conj. HSt., qui τελωνιῶν debebat. Demosth. p. 732, 1 : Φεύγων τοὺς νόμους τοὺς τελωνικούς. Plutarch. Mor. p. 201, A : Τὰς τελωνικὰς προσόδους· 654, F : Τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν. Polyæn. 5, 1, 1, βίον.]

Τελώνιον, τὸ, Locus in quo sedent publicani, Publicanorum mensa, Matth. [9, 9] et Marc. [2, 14.] Affertur autem ex Chrysost. et pro Scrinio. Habet vero Suid. et Τελωνεῖον, quem vide. [Τελωνεῖον, Portitorium; Τελώνειον, Mancipatus; Τελώνιον, Vectigalium, Telonatum, Mancipatum, Gl. (Vectigalarium, Telonarium, Manciparium, Grotius.) Dicit Suidas : Τελωνεῖον προπερισπωμένως ἐν ᾧ καθέζεται ὁ τελώνης. Τελώνιον προπαροξυτόνως διὰ τοῦ ι γραπτέον. Πισίδης (C. Sever. 497), Ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος ἐν τῷ στενῷ σου προσβαλεῖν τελωνίῳ. Ubi de loco dici manifestum, ut ap. Epiphan. vol. 1, p. 137, D, καθεζόμενον ἐπὶ τοῦ τελωνίου· et ut videtur 376, C, τελώνην καλέσαι ἀπὸ τελωνίου εἰς μετάνοιαν· quum p. 425, C, D, sit, ἀπὸ τοῦ τελωνείου ἀναστάντα, et ἐν τῷ τελωνείῳ. « Verior est scriptio τελωνεῖον : nam τελώνιον est Portorium, s. τέλος, Vectigal, quod portitori solvitur. Contra Locus, qualis hic intelligitur, ubi exigebatur vectigal illud, dicendus est τελωνεῖον. (Immo τελώνιον. Pollux 9, 28 : Μέρη πόλεως καὶ τελώνια ... Εὕρηται δὲ τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππου Κώδωνι, Τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον. L. D.) Sic et differunt πόρθμιον et πορθμεῖον : primum enim Naulum pro vectura solutum, alterum Locum significat, ubi solvitur ipsa scapha vectoria. (V. intt. Suidæ in h. v.) Lege Hemst. ad Lucian. Dial. sel. p. 18. » Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 112. Ita schol. Aristoph. Eq. 305, τέλη interpr. τελώνια. || « Τελώνια, τὰ τοῦ ἀέρος δαιμόνια, apud Maximum Mazari monach. in Canone Ms. Anon. Astronomus in cod. Reg. sign. 3004 : Τὰ φαινόμενα ἄστρα καὶ πίπτουσιν· τινὲς λέγουσιν ὅτι ἀστέρες εἰσίν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι τελώνιά εἰσιν πονηρά. Οὔτε ἀστέρες εἰσὶν οὔτε τελώνια, ἀλλὰ ἀποκόμματά εἰσιν τοῦ οὐρανίου πυρός. Infra : Ἀστέρες δὲ οὐδέποτε πίπτουσιν, εἰ μὴ ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ παρουσίᾳ· τότε γὰρ καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται, ὁμοίως καὶ τὰ τελώνια πνεύματα τότε πεσοῦνται ἐν τῷ πυρὶ (τῷ) αἰωνίῳ. Damascenus Hierodiac. Serm. 3 : Καὶ ἄλλοι ἐστάθησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἄλλοι ἐστάθησαν εἰς τὸν ἀέρα, αὐτοὶ ὅπου λέγονται ἐναέρια τελώνια. Georgius Hamartolus in Chronico Ms. in Constantino Heraclii filio : Καὶ ἀναφερόμενοι εὑρίσκουσι τελώνια φυλάττοντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὴν ἄνοδον, καὶ κωλύοντα τὰς ἀνερχομένας ψυχὰς, καὶ λογοθετοῦντα καθ' ἕκαστον τελώνιον τὴν οἰκείαν ἁμαρτίαν, τὸ μὲν τοῦ ψεύδους, τὸ δὲ τοῦ φθόνου, τὸ δὲ τῆς λοιδορίας, καὶ ἁπλῶς οὕτω καθεξῆς ἕκαστον πάθος ἰδίους τελώνας ἔχει καὶ διαλόγους, κτλ. Mox : Καὶ πρὸς τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ φθασάντων ἡμῶν, ἐν ᾗ τὸ τελώνιον τῆς προνοίας ἦν, κτλ. Rursum in eodem Augusto : Καὶ τοὺς ὁδοστάτας τοῦ ἀέρος καὶ δικολόγους, οὓς τελώνας καὶ φορολόγους ἡ θεία γραφὴ προσαγορεύει. Non quidem S. Scriptura, sed illius interpretes ad illum locum Lucæ c. 12, 20, ubi Christus, Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ. V. Theophylactum ad hunc l. S. Cyrillus De dæmonibus : Οἱ τελωνάρχαι, λογοθέται, καὶ πρακτῆρες φισταί. Anastasius Sinaita Orat. in defunctos : Οἱ ἀπηνοὶ τελῶναι καὶ λογοθετοῦντες. Nilus mon. Epist. 2, 22 : Περισσότερον ἀπαιτήσουσιν οἱ πράκτορες ἄγγελοι. Euchologium in officio agentis animam : Ἐλεήσατέ με, ἄγγελοι πανάγιοι θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, καὶ λυτρώσασθέ με τελωνίων πάντων πονηρῶν. » Hæc et alia Ducang.]

Τέλωρ, Hesychio πελώριον, μακρὸν, μέγα. Sic τελώριος illi est πελώριος, μέγας. [Vitiose.]

[Τεμαρχεντὶ, τὸ ὀξυφοίνικον, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843. Ducang.]

[Τεμάχι, ἐπίρρημα, Frustatim, apud Suidam.]

Τεμαχίζω, In τεμάχη et frusta seco. [Xenocr. De alim. ex pisc. c. 8, p. 11, 1 ed. Matth. Med. : Θρίσσα ἢ ξιφίας κητώδης ἐστὶ καὶ τεμαχίζεται. Proprie de Piscibus in frusta sectis et muria conditis; sed et de aliis rebus, veluti τεμαχίζειν τὴν πραγματείαν dixit Plutarchus Mor. p. 837, D. Schweigh. Theophylact. Sim. Epist. 39 : Οὐ δύνασαι Θέτιδος καὶ Γαλατείας ἐρᾶν· οὐ τεμαχίζεται πόθος· οἱ γὰρ Ἔρωτες οὐ μερίζονται. L. D.]

Τεμάχιον, τὸ, dimin. forma (pro quo et Τεμμάχιον invenitur, cum μμ), i. e. Frustulum [Frustellum, add. Gl.] sectione alicunde ablatum, [præsertim Frustulum piscis in frusta secti, Archedic. ap. Athen. 7, p. 294, B. Schweigh. Crobylus ap. eund. 1, p. 5, F. Hippocr. p. 526. 35 : Θαλασσίων τεμάχια ἑφθὰ ἐν ὑποτρίμμασι.] Tomaculum, Tomaclum. Pro Fragmento accepit [Plat. Conv. p. 191, E. Ἅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος, de pueris;] Synes. [De regno p. 16, C : Τεμάχια ἄττα ταρίχη κρεῶν θείων, ut ap. Polluc. 6, 33, τεμάχια κρεῶν·] Ep. 73 [p. 220] : Αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ χρησίμου τὸ τεμάχιον, Fragmentum s. Frustum. Epist. 4 [p. 162, C] : Οὐ πάλαι διερρωγότος ἱστίου τεμάχιον. [Frustum panis. Nicephorus monachus De custodia cordis p. 423 : Τὰ δὲ πάντα ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ἄρτον, καὶ τὸ τεμάχιον καὶ τὸ βουκίον. Ducang. Niceph. Greg. Hist. Byz. 7, 3, p. 136, ἄρτου. Epigraphe (Marciani) in Geogr. Min. vol. 1, p. 61 : T. τῆς ἐπιτομῆς τῶν βιβλίων Ἀρτεμιδώρου. Niceph. Gregor. 1, 3, p. 7 : Τὴν Ῥωμαϊκὴν ἡγεμονίαν συνέβη κατὰ τεμάχια καὶ μέρη πλεῖστα διαιρεθῆναι. Lobeck. ad Phrynich. p. 22. Ms. Medic. ap. Falconer. ad Strab. vol. 1, p. 401 : Λείπει τεμάχιον. Cinnamus Hist. 1, 5, p. 7, D : Τεμάχια τῶν παραπετασμάτων. Frequens in libris vitium Τεμμάχιον est in nonnullis horum locorum, et ap. Theodorum Prodr. p. 253, B. L. Dind.]

Τεμαχίσκος, ὁ, pro Parvulus τεμαχίτης. Athen. 6, [p. 244, B] : Ἐν ᾗ (λοπάδι) τεμαχίσκοι τρεῖς ἐνῆσαν κωβιοί. Sed non videtur stare posse hic postremus nomin. [Immo bene habet nomin. κωβιοί, sed corrigendum Τεμαχιστοὶ, cum Casaub., ut intelligantur In frusta secti et muria conditi gobii. Schweigh.]

[Τεμαχισμὸς, ὁ, Sectio in frusta. Const. Manass. Chron. p. 180. Duplici μ Herodian. Epim. p. 264.]

[Τεμαχιστός. V. Τεμαχίσκος.]

Τεμαχίτης, ὁ, ἰχθὺς, Piscis qui in frusta secari solet et muria condiri, ut sunt grandiores illi : quemadmodum schol. Aristoph. Eq. [283] annotat, τεμαχίτας ἰχθῦς vocari τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. Frequenter sine subst. ἰχθῦς simpliciter dicuntur τεμαχῖται : ut ap. Eubul. Athenæi 7, [p. 340, D] : Ὃς μόνος βροτῶν Δύναται καταπιεῖν ἐκ ζεόντων λοπαδίων Ἀθρόους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἕν. [Alciphr. Ep. 3, 5.] Sed nota ibi non τεμαχίτας per ί, verum τεμαχήτας per η scriptum legi.

[Τεμαχοπώλης, ὁ, i. q. ταριχοπώλης, Qui salsamenta vendit. Antiphanes Athenæi 3, p. 120, A.]

Τέμαχος, ους, τὸ, Frustum [Copadium, add. Gl.] sectione alicunde ablatum, i. q. τομος infra : ex quo τόμος puto factum Tomacinæ, Tomacula, Tomacla, quæ ap. Plin. leguntur, itemque ap. Varr. et Juven. [10, 355], qui dicit, Divina tomacula porci. Athen. 8, [p. 347, E] de Æschylo : Ὃς τὰς αὑτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι ἔλεγε τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων,

Frusta et offas ex magnis Homeri cœnis. Plerumque de grandiorum piscium frustis et segmentis : ita ut schol. Aristoph. dicat usurpari ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔτι. [Phryn. Ecl. p. 21 : Τέμαχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ τις, ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος· τὸ δὲ τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται· et brevius in Exc. p. 65, 3. Ubi recentiores hanc legem migrasse animadvertit Lobeck., ut Philostr. V. Ap. 1, 21; 2, 6, λεόντων, παρδάλεων, συῶν, Nicetam Chon. Ann. 20, p. 382, D, συῶν τεμάχη ταριχηρὰ, dicentes et alia alios in ceteris vocc. hinc ductis citatos. Add. Lucian. Gall. c. 14 : Τὸ ἔτνος ἥψησα τοῖς Κρονίοις δύο τεμάχη τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. Suidas : Τεμάχη, ἐπὶ κρεῶν καὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακούντων· ἐπὶ πισῶν δὲ οὐκέτι, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, οἷον τυροῦ τόμος, ex schol. rec. Nub. l. c., ubi ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι. Πισῶν vel (in Κεστρᾶν) πυρῶν scrib. esse τυρῶν conjecit Bernhardy.] Aristoph. certe Nub. [339] dixit, Κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν· Pl. [894] : Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων, Magna vis piscium in frusta concisorum et carnium coctarum. [Eq. 283 : Ἄμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος· eodemque numero 1177, Ach. 881, ubi de viva dicitur anguilla. Eccl. 606 : Ἄρτους, τεμάχη, μάζας· 842 : Τὰ τεμάχη ῥιπίζεται. Archestratus, Alexis aliique poetæ ap. Athen. 3, p. 116, F; 117, D; 121, B; 131, E; 133, C; 7, p. 295, D, et alibi. Leonid. Alex. Anth. Pal. 11, 9, 2, χοίρων. Hippocr. p. 526, 29, ἐφθόν· 538, 39, νάρκης· 551, 43, ῥίνης. Xenoph. Anab. 5, 4, 28 : Δελφίνων τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὑρίσκετο τεταριχευμένα.] Lucian. Lexiph. [c. 6] : Τεμάχη Ποντικὰ τῶν ἐκ Σαρδάνης. [Pollux 6, 47, 48; 7, 27.]

[Τέμβριον, τὸ, Tembrium. Πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ Τύμβριον αὐτήν φησι. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν, ὡς Γορδίειον. Τὸ ἐθνικὸν Τεμβριεύς. Steph. Byz.]

[Τέμβριος, ὁ, Tembrius, fl. quem cum Saugario Phrygiæ memorat Orph. Arg. 713, et Tembrogium dicit Plin. N. H. 6, 1, Thymbretem Liv. 38, 18.]

[Τεμβρίων, ωνος, ὁ, Tembrio, conditor ins. Sami, ap. Strab. 10, p. 457; 14, p. 633.]

[Τέμβρος, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τετίμηται Ὑλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν Τέμβριος, Steph. Byz. Nonnus Dion. 13, 445 : Καὶ Τάμασον καὶ Τέμβρον. Dionys. fr. Bassar. ap. Steph. Byz. v. Ἐρύσθεια.]

[Τέμβω. V. Τέλβω.]

Τεμένεια, ἡ, Stephano B. Phrygiæ oppidum est vicinum Lycaoniæ : cujus ἐθνικὸν esse dicit Τεμενεύς. [Nonnus Dion. 13, 513 : Δενδροκόμον Τεμένειαν. Perperam Schweigh. ad Polyb. 22, 17, 11, huc referendum conjecit quod illic ex prava Reiskii conjectura ab eo illatum legitur : Ἐκράτει τῆς Κιβύρας καὶ Συλλίου (scr. Συλείου) καὶ τῆς ἐν Τεμένει πόλεως, ubi cod. Ursini ἐντεμένῃ, Monac. ἐντέμνῃ, Livius 38, 14, 10, Syleum et Alimne quæ appellatur, unde intelligitur falsam esse etiam Reiskii opinionem Τημένου θύρας, quod v., sic dici posse, opinati. Videtur autem apud Livium potius *l* in *t* mutandum quam contra, reliqua nominis ignoti parte fortasse minus apud Livium quam in cod. Ursini depravata. L. Dind.]

[Τεμένθης, ους, ὁ, Tementhes, rex Ægypti. Polyæn. 7, 3.]

[Τεμενίδης, ὁ, Temenides, n. viri, ap. Æschin. p. 50, 42.]

Τεμενίζω, Honoro τεμένει. Pro Consecro Bud. affert ex Plat. Leg. 5, p. 248 [738, C] : Τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν. [Epigr. ap. Aristot. Mir. c. 145 : Ἡρακλέης τεμένισσε Κυθήρᾳ Πασιφαέσσῃ. Dionys. A. R. 3, 70 init. : Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τεμενίσας. Clemens Al. Protr. p. 27 : Ἤδη δὲ καὶ ὅλαι πόλεις μουσαῖα τεμενίζουσιν αὐταῖς. Et act. et pass. sæpe Dio Cass. L. Dindorf.]

[Τεμενικὸς, ἡ, ὸν, Ad templum s. delubrum pertinens. De vocc. templum significantibus apud grammaticos, Steph. Byz. v. Ὁμόλιον, Etym. M. p. 278, 34, ubi τεμένιον, quod nihili esse non animadverterat Schæfer. ad Greg. p. 651, ex cod. in τεμενικὸν mutatum, Suidam v. Εὐγένιος, quem περὶ τῶν τεμενικῶν scripsisse. Aliter ap. Harpocrat. v. Ἀπὸ μισθωμάτων : Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων· ἑκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι· οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθυον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι. L. Dind.]

[Τεμένιος, α, ον, Ad delubrum pertinens. Soph. Trach. 754 : Τεμενίαν τε φυλλάδα. Grammat. Cram. An. vol. 2, p. 283, 8 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων ... διὰ τοῦ ειος γινόμενα διὰ τῆς διφθόγγου γράφεται ... σεσημειωμένου τοῦ τέμενος τεμένιος· 288, 17; 268, 24. Chœrob. Epimer. p. 33, 21. Ceterum metri caussa potius ita dixit poeta quam ad evitandum triplex ε, quæ Eustathii est opinio Il. p. 149, 9, notata ab Lobeckio ad Aj. p. 120. L. Dind.]

Τεμένισμα, τὸ, Ager s. Locus consecratus Deo, Ager sacer, i. q. τέμενος. Ac sicut τέμενος significat etiam Ædes, Fanum, Delubrum, Sacellum, ita et hoc τεμένισμα. Dion. Cass. 42, [26] : Τὰ τοῦ Σαράπιδος τεμενίσματα κατασκάψας, Sacella, Ædiculas Sarapidis. [Et alibi sæpissime. Zonaras Annal. vol. 1, p. 265, D. Eustath. Opusc. p. 72, 17.]

Τεμενίτης, ὁ, adj. a τέμενος, ut τεμαχίτης ex τέμαχος : quod habes ap. Thuc. 6, p. 231 [c. 75 et 100], et supra in Προτείχισμα. [Etym. M. p. 570, 25, Theognost. Can. p. 45, 7. Arcad. p. 27, 2. Steph. Byz. v. Βορυσθένης. Cyrill. C. Julian. p. 33, D : Ἐρομένου τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ τεμενιτῶν, Sacerdotum, Int.] Cujus fem. Τεμενῖτις, Idem 7, p. 234 [c. 3] : Ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν τεμενῖτιν καλουμένην. Sic enim leg. videtur, non τεμενίτην, ut habent vulg. editt. Valla τεμενῖτιν ἄκραν ibi interpr. Verticem Temeniten. Ac certe videtur cum superiore quoque τεμενίτης subaudiri λόφος. Est autem hic Τέμενος, ut Steph. Byz. tradit, τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς πρὸς ταῖς Συρακούσαις : cujus incola Τεμενίτης dicitur, et fem. Τεμενῖτις, teste Eodem : qui et in Thracia esse dicit quendam Τεμενίτην λόφον prope Triballum [Triballorum terram. Ap. Xenoph. Anab. 4, 4, 15, pro Δημοκράτην Τεμενίτην, Zeunius Τημενίτην, quod v. Plutarch. Dion. c. 29 : Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν ὁ Δίων κατὰ τὰς Τεμενίτιδας πύλας. Sic enim pro Μενιτίδας Dorvill. Sicul. p. 193, ut ap. Liv. 25, 9, 9, est *portam Temenitida*. Temenites Apollo est ap. Cic. Verr. 4, 53, Sueton. Tiber. c. 74. Temenitis (κρήνη) fons ap. Plin. N. H. 3, 8, 89. L. Dind.]

Τέμενος quoque, ους [De forma Æol. gramm. Cram. An. vol. 1, p. 342, 1 : Σημειούμεθα ἀπὸ τῶν εἰς ος τὴν τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ], τὸ, a τέμνω derivatum est, perinde ut præcedens τέμαχος : significaturque eo vocabulo Agri portio a ceteris resecti, ac plerumque deo alicui aut heroi consecrati [Hesychio πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἱερὸν ἢ βωμὸς, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ. Eidemque Τεμένη similiter interpretanti sunt ναοὶ, ἄλση] : nec enim semper agrum deo dicatum notat, sed aliquando simpliciter τὸ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἰδίᾳ χωρίον, ut Eustath. exp. ap. Hom. Il. M, 313 : Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, Et agri portionem magnam. [Υ, 184 : Τοὶ Τρῶες τέμενος τάμον, ὄφρα νέμηαι· 391 : Ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστι· Ι, 578 : Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.] Sic Σ, [550] : Τέμενος βαθυλήϊον· Od. Ζ, 294 : Ἔνθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, ubi rursum Eustath. τέμενος vocari ait ἰδιαίτατον τόπον περιωρισμένον, καὶ οὕτως ἀποτετμημένον τῶν ἐγγὺς, s. τὸν κατὰ ἀποτομὴν ὄντα τινός. Solent enim agri sulcis aut aliis ἐντομαῖς a se invicem distingui. Et Λ, [184] : Ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται. [Ρ, 299 : Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες.] Atque adeo ipse poeta indicat satis aperte quid τεμένους nomine intelligat, quum Il. Ζ, 194, ait, Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο· satis, inquam, clare ostendit se τεμένους appellatione accipere τόπον ἀποτετμημένον τῶν ἐγγὺς καὶ ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον. Sed heroibus et principibus peculiariter hæc τεμένη tribuere videtur, a plebeiorum agris sejuncta et separata quibusdam ἐντομαῖς. Iisdem quoque heroibus vita functis, nec non et diis consecrati agri et a profanis locis distincti, τεμένη itidem nominantur. Il. [Β, 696 : Δήμητρος τέμενος] Ψ, 147 : Ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις· Od. Θ,

362, [H. Ven. 59] de Venere : Ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. [H. Apoll. 88, Pau. 31 : Ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν· qua de constructione diximus in Οἶ vol. 5, p. 2355, D. Hesiod. Sc. 58 : Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος αὐτὸν καὶ πατέρα ὅν. Pind. Ol. 11, 79 : Ἀείδετο πᾶν τ. τερπναῖσι θαλίαις· Pyth. 2, 2 : Τέμενος Ἄρεος, de Syracusis, latiori signif., ut Pyth. 4, 56 : Νείλοιο πρὸς πίον τέμενος Κρονίδα· Nem. 10, 19 : Ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος μοῖραν ἐσλῶν, de agro Argivo; Pyth. 12, 27 : Παρὰ πόλει χαρίτων, Καφισίδος ἐν τεμένει. Æsch. Pers. 365 : Εὖτ' ἂν ... κνέφας ... τέμενος αἰθέρος λάβῃ. Soph. Œd. C. 136, de luco Eumenidum. Eurip. Med. 1379, Ἥρας· Andr. 253, ἐναλίας θεοῦ· Suppl. 1211 : Τεμένη μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν θεῷ· Herc. F. 1329 : Πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς τεμένη δέδασται. Aristoph. Ran. 219, Lys. 483, Pl. 659. Improprie Philetas ap. Stob. Fl. 59, 5 : Γαῖαν μὲν φανέουσι θεοί ποτε· νῦν δὲ πάρεστι λαιψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὁρᾶν τέμενος, de regno quasi ventorum. Epigr. App. 292 : Πέρσαι καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.] Sic τέμενος ἀπομερίζειν θεῷ τινὶ, quod Apollon. Arg. 2, [810] ita circumscripsit, de Dioscuris loquens : Καί κέ σφιν μετέπειτα πρὸ ἄστεος οἷα θεοῖσι Πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην· sc. vocans πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο τετμημένους τινὶ πρὸ ἄστεος οἷα θεῷ. [Herodot. 2, 64 : Καὶ γὰρ τὰ ἄλλα κτήνεα ὁρᾶν καὶ ὀρνίθων γένεα ὀχευόμενα ἔν τε τοῖσι νηοῖσι τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖσι τεμένεσι· quomodo distinguit etiam 112, 155, 170; 5, 45; 8, 39, a νηοῖς vel ἱροῖς, quo cum voc. permutat 9, 65 : Θῶμα δέ μοι ὅκως παρὰ τῆς Δήμητρος τὸ ἄλσος μαχομένων οὐδὲ εἷς ἐφάνη τῶν Περσέων οὔτε ἐσελθὼν ἐς τὸ τέμενος οὔτε ἐναποθανὼν, περί τε τὸ ἱρὸν οἱ πλεῖστοι ἐν τῷ βεβήλῳ ἔπεσον, ut Thuc. 1, 134. Id. 3, 142 : Πρῶτα μὲν Διὸς Ἐλευθερίου βωμὸν ἱδρύσατο καὶ τέμενος περὶ αὐτὸν οὔρισε τοῦτο τὸ νῦν ἐν τῷ προαστηίῳ ἐστί· 4, 161 : Βάττῳ τεμένεα ἐξελών· 9, 116 : Τάφος τε καὶ τέμενος περὶ αὐτόν· et postea : Τὸ τ. ἔσπειρε καὶ ἐνέμετο. Thuc. 3, 70 med. : Τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένους καὶ τοῦ Ἀλκίνου. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 35 : Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐξελεῖν· et cum eod. verbo 8, 3, 1. Ab ἱεροῖς distinguit Reip. Ath. 2, 9, et Vect. 4, 19 : Μισθοῦνται καὶ τεμένη καὶ ἱερά· H. Gr. 6, 5, 27 : Ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος, deteriores addunt ἱερῷ. Plato Leg. 6, p. 758, E : Τεμενῶν καὶ ἱερῶν· 759, E : Ταμίας τῶν τε ἱερῶν χρημάτων ἑκάστοις τοῖς ἱεροῖς καὶ τεμενῶν καὶ καρπῶν τούτων καὶ μισθώσεων κυρίους· 5, p. 738, C : Τεμένη ἑκάστοις ἐτεμένισαν, quæ postea τεμένη ἐξαίρετα. Demosth. p. 1069, 26 : Τοὺς μὴ ἀποδιδόντας τὰς μισθώσεις τῶν τεμενῶν τῶν τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν· ut p. 1318, 20. Polyb. 5, 10, 7 : Μηδ' ἀκούσιον ἁμάρτημα γίνεσθαι περὶ τὰ ἱερὰ καὶ καθόλου τὰ τεμένη. Diodor. 3, 66 : Ναοὺς καὶ τεμένη αὐτοῦ (Baccho) καθιδρυμένα. Dionys. A. R. 2, 7 fin. : Ἐξελὼν τὴν ἀρκοῦσαν εἰς ἱερὰ καὶ τ. 8, 55 med. : Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐψηφίσαντο χρημάτων τέμενός τε ὠνηθὲν καθιερωθῆναι τῇ θεῷ καὶ ἐν αὐτῷ νεὼν καὶ βωμὸν συντελεσθῆναι, ubi de signif. hujus cognatorumque vocc. docte disserit Sylburg.] Sic Thuc. 4, p. 158 [c. 116] : Καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, καὶ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, Totam illam agri portionem diis consecravit et dicavit, Agrum illum diis sacrum esse voluit : ut Livius, Milesiis quem sacrum appellant, agrum restituerunt. [Lycurg. p. 168, 46 : Τὰ τεμένη τέμνεσθαι καὶ τοὺς νεὼς κατασκάπτεσθαι.] Itidem Pollux 1, c. 1 [§ 10] : Οἱ δ' ἀνειμένοι θεοῖς τόποι, ἄλση τε καὶ τεμένη καὶ ἕρκη, Nemora, agri sacri, et loca septa. [Bekker. Anecd. p. 273, 20 : Κρόνιον τέμενος, τὸ παρὰ τὸ νῦν Ὀλύμπιον μέχρι τοῦ μητρῴου τοῦ ἐν ἀγορᾷ. Hase.] Aliquanto ante τεμένη et σηκοὺς esse dixerat loca ἔνθα καθιδρύονται οἱ θεοὶ, ut sunt fana s. delubra et sacella : qualia forsan in agris illis sacris erigi solebant. Bud. certe ap. Strab. 14, Τοὺς τοῦ τεμένους προεστῶτας, interpretatur Æditnos. Et apud Philon. 3 : Τέμενος δ' αὐτῆς ἐν κύκλῳ περιεβάλλετο πηχῶν μῆκος ἑκατὸν, καὶ πλάτος πεντήκοντα, Turn. itidem, Cui fanum circumdatum est. Et Lucian. [Calumn. c. 17] dicit, Νεώς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, Et delubra statuebantur : quod καθιδρύεσθαι de agro dici nequit, sed tantum de ædificio. Ita ut non solum Agrum sacrum denotet, sed etiam Delubrum, Fanum, [Templum, Donarium, his add. Gl.] Sacellum. [Herodot. 2, 178 fin. : Ἱδρύσαντο τέμενος· 5, 89 fin. : Τῷ Αἰακῷ τ. ἀπέδεξαν τοῦτο τὸ νῦν ἐπὶ τῆς ἀγορῆς ἵδρυται. Conf. 1, 183 med.; 199 med.; 5, 67; 6, 79; plur. 9, 101. De arboribus sacris Hom. H. Ven. 267 : Τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι γεινομένῃσιν ἔφυσαν ... Τεμένη δέ ἑ (τε scribendum dixi in Οἶ, vol. 5, p. 2358, B) κικλήσκουσιν ἀθανάτων· τὰς δ' οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ. L. Dind.]

[Τέμενος, ους, τὸ, Temenos. V. Τεμενίτης.]

[Τεμενοῦχος, ὁ, ἡ, Qui templum habet s. tenet. Pindarus ap. Apollon. De constr. 2, 18, p. 138, 12 : Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἐδέξαι τεμενοῦχον.]

Τεμενωρὸς, ὁ, Sacri agri custos; vel etiam Fani et delubri custos, Æditnus. Ap. Hesych. proparoxytonus legimus τεμένωρον, τεμένους φύλακα. Sed hæc ex ὤρα composita fere omnia solent acui, ut θυρωρὸς, πυλωρὸς, σηκωρὸς, et hujusmodi alia.

[Τεμέση, πόλις Ἰταλίας. Ὅμηρος (Od. A, 184) · Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν (ubi alii Ταμασον Cypri, alii Τέμψαν (Τέμψον nominativo cod. unus) Italiæ intelligebant. V. schol. et Eustath. De Italica v. Strab. 1, p. 6; 6, p. 255; 12, p. 551; Pausan. 6, 6, 7—11, cujus libri variant inter Τεμέσαν, Τεμέσσαν, Τεμίσαν, consentiunt in Τεμέσα et Τεμέσῃ dativo. Quæ ita sunt concilianda ut Τέμεσαν et Τέμεσα vel duplici σσ, ut apud Lycophronem, scribatur accentu in prima et α brevi. Quæ forma est in Chrestomath. Strab. p. 347 ult. ed. Cor., ubi additur eandem dici Ταμάσῃ διὰ τοῦ α, non recte intellectis verbis Strabonis de Homerica Τεμέσῃ, ab aliis pro Tamaso Cypri habita. De prov. τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα de Polite ibi sepulto præter Strab. et parœmiogrr. Ælian. V. H. 8, 18.) Ὁ πολίτης Τεμεσαῖος (quod memorat etiam in Γενέσης), Steph. Byz. Τεμέσῃ Theognost. Can. p. 117, 12. De forma Τεμέσεια v. l. ejusdem Steph. in Τάμασος cit. Εἰς Τέμεσσαν Lycophr. 1067. Adj. ap. Georgium Walz. Rhett. vol. 1, p. 579, 28 : Κεκαλυμμένος ποικίλῳ Τεμεσίῳ χαλκῷ, supra scriptum in cod. Ταμασίῳ. L. Dind.]

[Τεμηδίδης, n. pr. in numo Lebedio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 140, n. 587, æque suspectum ac Τεμήδειος in tetradrachmo Attico primum edito *Suppl.* vol. 3, p. 544, n. 58 (ubi Μενεμήδει n. 57, quod Μενει. . .μηδε scribit *Suppl.* vol. 9, p. 49), et Τεμ.. in Chio *Descr.* vol. 3, p. 273, n. 79. L. Dind.]

[Τέμικος, ὄνομα πόλεως Κρητικῆς Zonaræ Lex. p. 1718.]

[Τεμισσός. V. Τελμησσός.]

Τέμμα, τὸ, Coronamentum, pro στέμμα : nam Hesych. τέμματα exp. στεφανώματα. [Vitiose.]

[Τέμμιξ, ικος, ὁ, Temmix. Steph. Byz. : Τέμμιξ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. (V. Strab. 7, p. 321; 9, p. 401. Zonaras Lex. p. 1716, ubi νεωστί. Hesychius : Τέμνηξ, πόρρω, quod an scrib. sit Τέμμιξ, Βοιωτός, in medio relinquo.) Λυκόφρων (644), Ἄρης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι. Τὸ θηλυκὸν Τεμμικία παρὰ τῷ αὐτῷ (786), Ὃν Βομβύλεια κλιτὺς ἡ Τεμμικία, καὶ θηλυκῶς Τεμμικίς, καὶ Τεμμίκειος τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ι Τεμμίκιον ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος φησί. Steph. Byz. Qui Τέμμιξ, Τέμμικος, Τεμμικία ponit etiam in Ἀρκαδία. Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 285, 9 : Τὰ εἰς ιξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα συστέλλει τὸ ι· ἐπὶ μέντοι γενικῇ πῇ μὲν φυλάττει τὸ ι συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει, quibus addit Τέμμιξ (ita Lehrs. p. 345, 9, pro τέμβιξ vel τέμβριξ) ι genit. producere. L. Dind.]

[Τέμμω.] Τέμμειν, Hesychio πείθειν et τιμᾶν. [Quibus ἡγεῖσθαι (cui ap. Hesychium præfixum Τίθεσθαι tanquam lemma rectius deletur quam in Τέμεσθαι, πείθεσθαι, ut Albertus voluit, mutatur) addunt Photius et Suidas, ap. quos recte τέμνειν (ut ap. schol. Platon. Epist. 8, p. 353, E : Τέμνειν φάρμακον) πείθειν, τιμᾶν, ἡγεῖσθαι, ὡς οἶμαι, νῦν. Photius s. Suidas infra : Τέμνουσι φάρμακον· τιμῶσιν, ἡγοῦνται· οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς.]

[Τέμνικος vox nihili. V. Τομικός.]

[Τέμνος inter δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους μὴ φύσει μακρὰν μονογενῆ βαρύτονα sine signif. ponit Arcad. p. 62, 21].

Τέμνω, τεμῶ, Seco, Scindo. [Incido, Præcido, Di-

cido, Reseco, Demo, add. Gl. Hom. Il N, 707 : Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει ἱεμένω κατὰ ὦλκα· τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης. Ubi schol. : Τέμει ἀντὶ τοῦ τέμνῃ. Pro τέμνει positum opinatus Buttm. Gramm. vol. 1, p. 388 confert cum βλάβεται, ἐρύκω et aliis aoristo similibus formis præsentis, ponitque non addita signif. Arcad. p. 159, 3, inter δέμω et γέμω, et tanquam primitivum formæ τέμνω Etym. M. p. 162, 44. Sed quum passiva potius signif. desideretur, quam in aliis scholiis positam Veneto quoque pro τέμνῃ, ubi etiam conjunctivus alienus, reddebat Spitzner., aut forma fuit Τέμω hujus signif., aut, si hoc incredibile videatur, vitium subest, ut alii suspicati sunt, de quibus v. Heyn. et Spitzner. T, 390 : Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, sed ubi nunc πόρε. 197 : Κάπρον ταμέειν Διΐ· N, 501 : Ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ· Σ, 177 : Κεφαλὴν ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς· Ω, 409 : Μελεϊστὶ ταμών· Od. E, 162 : Δούρατα μακρὰ ταμών· ut Hesiod. Op. 805. M, 11, φιτρούς· et pass. P, 195 : Εἰ πέδι τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστίν. Pind. Ol. 1, 49 : Ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη, si quidem leg. potius ὅτι σε quam κάτα μέλη. Nem. 3, 32 : Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών· Isthm. 3, 54 : Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν ἔχει παίδεσσιν Ἑλλάνων. Æsch. Cho. 1045 : Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα· Eum. 592 : Ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμὼν (κατέκτανον). Soph. Ph. 619, κάρα· 1208 : Κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί· quanquam hoc pertinet ad ἀποτέμνω. Eur. Bacch. 241 : Τράχηλον σώματος χωρὶς τεμών· Hec. 567 : Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς· et alibi similiter. Callim. Dian. 116 : Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; et alii quivis. Theocr. 30, 34 : Ταύτας κόλαζε, τέμνε, ἐρωτικὰς ὀδόντας. Herodot. 5, 25 : Σπαδίξας αὐτοῦ τὸ δέρμα ἱμάντας ἐξ αὐτοῦ ἔταμε. Thuc. 2, 75 init. : Ξύλα τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος· 3, 70, χάρακας ἐκ τεμένους. Plato Critiæ p. 116, A : Τὸν λίθον ἔτεμνον ὑπὸ τῆς νήσου κύκλῳ. Demosth. p. 784, 11 : Μαχαίρας, ἥτις μὴ τέμνει. Diod. 5, 13 init. : Πολλὴν σιδηρῖτιν, ἣν τέμνουσιν εἰς τὴν χωνείαν, et ib. τοὺς τμηθέντας λίθους.] Lucian. Zeux. [c. 10] : Τέμνοντες καὶ διαιροῦντες δρεπάνοις. Item et Medicus τὴν σάρκα τέμνειν dicitur, quum carnem secat et scindit : vel quum incidit, interdum etiam quum prosecat et excidit, quum resecat et amputat : ut Crantor dixit, Νοσήσασι δὲ παρείη τις αἴσθησις, εἴτ' οὖν τέμνοιτό τι τῶν ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσπῷτο, Cic. Si ægrotus fuerim, sensus adsit, sive secetur quid, sive avellatur a corpore. Et Plut. [Mor. p. 58, A] dicit Mithridati regi φιλιατροῦντι καὶ ταμεῖν καὶ καῦσαι αὐτοὺς παρασχεῖν τινας τῶν ἑταίρων. [Æsch. Ag. 851 : Ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου. Ubi Blomf. confert Plat. ap. Diog. L. 3, 85 : Ἡ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει· Hippocr. p. 13, 18 ed. Bas. : Ἐπὶ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσιν ἢ καύσιος· ut Aphor. 6, 27; 7, 44; 8, 6. Plat. Gorg. p. 456, B : Τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ· 480, C. Xenoph. Anab. 5, 8, 18 : Καὶ οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ κάουσιν ἐπ' ἀγαθῷ, ut Comm. 1, 2, 54, ἀποτ. καὶ ἀποκ. Dion. Chr. Or. 8, p. 133, B : Κἂν δέῃ καρτερεῖν τεμνόμενον καὶ καιόμενον· Theophylact. Institt. reg. 2, 17, et quæ Boiss. citat Notices vol. 10, p. 188, quibus ll. omnibus ordine contrario quam ap. Æschylum dicitur Secare et urere. Sed altero ap. Plat. Gorg. p. 479, A : Φοβούμενος τὸ κάεσθαι καὶ τέμνεσθαι. De hostiis Eur. Suppl. 1196 : Ἐν ᾧ δὲ τέμνειν χρὴ σφάγιά σε· et pass. Heracl. 400. Aristoph. Av. 1560. Æschines p. 39, 36, τὰ τόμια. Unde formula ὅρκια τέμνειν, de qua infra in forma Τάμνω. Xen. Comm. 1, 4, 6 : Τὰς μὲν πρόσθεν ὀδόντας οἵους τέμνειν εἶναι. Plato Tim. p. 80, D : Τέμνοντος τὰ σιτία τοῦ πυρός.] Sicut vero τέμνειν σάρκα medicus dicitur pro Resecare s. Amputare, ita et Eur. [Alc. 429], Τέμνετε πώλους φόβην, pro Resecate equorum jubas, ubi etiam nota duplicem accus. [ut pass. Tro. 480 : Τρίχας τ' ἐτμήθην τάσδε πρὸς τύμβον νεκρῶν. Æsch. Cho. 196 : Πλόκον, εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος. Soph. Aj. 1179, πλόκον· El. 449, κόμας· El. 901, βόστρυχον τετμημένον. Eur. Hel. 1224 : Τῶνδ' οὕνεκ' ἔταμες βοστρύχους ξανθῆς κόμης; Plato Reip. 4, p. 426, E : Ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ Ὕδραν τέμνουσι. Idem cum δίχα vel διχῇ jungit Soph. p. 223, C; 265, E, Phileb. p. 49, A, Conv. p. 190, D, Polit. p. 287, B, Reip. 6, p. 509, D. Isocr. p. 78, C. Et anon. Anth. Pal. 11, 262, 2 : Αἰθερίην διὰ νύκτα νέοι κατάγουσι Σελήνην ἠΐθεοι Φαρίης ἄνδιχα τεμνομένην, ubi v. Jacobs. vol. 13, p. 699.] Itidem et τέμνειν τί τινος dicitur pro Resecare aliquid ab aliquo, Sectione avellere. Et pass. τέμνεσθαι ἀλλήλων de iis, qui dissecantur et a se invicem separantur : quod διχοτομεῖσθαι est. Quibus adde τέμνειν τὰς δίκας, quod Bud. interpr. Dirimere lites, afferens et ex Pand. Τεμεῖν τὸ φιλονεικούμενον· ut Latini quoque metaphorice dicunt Decidere litem. Aliquando redditur Cædo, Succido. Thuc. [2, 98], τέμνειν τὴν ὕλην pro Succidere sylvam. [Xen. Cyn. 2, 10, τῆς ὕλης τέμνοντα φράττειν τὰ δεόμενα, nisi scr. τεμόντα, quum in uno sit τεμνόντα. Plato Polit. p. 288, D : Ὅσα δρυοτομικὴ καὶ κουρὰ ξύμπασα τέμνουσα παρέχει τεκτονικῇ καὶ πλεκτικῇ. Dem. p. 1048, 16 : Τὴν ὕλην τὴν τετμημένην.] Itidemque quum dicitur δένδρα τέμνειν, et comp. voce δενδροτομεῖν, Arbores cædere, succidere. [Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Δειλὴ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα. Xen. Comm. 2, 1, 13 : Τὸν σῖτον τέμνοντες· Œc. 18, 1, 2. Diod. 3, 62 med. : Τὴν τρυγηθεῖσαν ἄμπελον καὶ τμηθεῖσαν ταῖς κατ' ἔτος ὥραις.] Interdum ἀγρούς, γῆν, χώραν τέμνειν hostis dicitur, quum segetibus arboribusque succisis vastat et populatur : cui synonymum faciunt κόπτειν et κείρειν. [Eur. Hec. 1204 : Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα;] Plato De rep. 5, [p. 470, D] : Ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσι. Isocr. Symm. [p. 175, E] : Οὐκ ᾐσχύνοντο τὴν πατρίδα τεμνομένην καὶ πορθουμένην περιορῶντες. Ubi pass. habet signif., ut et Thuc. 2, [18 fin. et 21 et] p. 55 [c. 20] : Ἴσως ἂν ἐπεξελθεῖν, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιιδεῖν τμηθῆναι· qui et activa simul voce et signif. in ead. p. [c. 19] dicit, Καὶ καθεζόμενοι ἔτεμνον πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον. [Et 20 med; 81 fin. : Τὴν γῆν αὐτῶν τέμωμεν. Et 2, 55;] 7, p. 247 [c. 42] : Τὴν γῆν τῶν Συρακουσίων ἔτεμνον. [Lycurg. p. 168, 46 : Τὰ τεμένη τέμνεσθαι.] Sic Plut. Apophth. [p. 193, E] : Ξύλα πρῖνα παρέξομεν Ἀθηναίοις ἐπὶ τὰ κρέα ταῦτα, τὴν δὲ χώραν αὐτῶν τεμοῦμεν· Pericle [c. 19] : Τεμὼν τὴν γῆν καὶ κακώσας. Sic Xen. Hell. 4, [2, 8] : Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Rursum Thuc. 5, p. 183 [c. 55] : Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος· qui itidem l. 1, [c. 143 med.] dicit, Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. [6, 7 init. : Τῆς γῆς ἔτεμον οὐ πολλήν.] Idem omisso illo accus. dixit l. 2, [56] : Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον, Partem agri populati sunt. 1, [30] : Πλεύσαντες ἐς Λευκάδα, τῆς γῆς ἔτεμον. [Et 6, 75, 105 fin. Omisso omni accus. 2, 19 : Χρόνον πολὺν ἐμμείναντες ἔτεμνον, nisi repetendum Ἀχαρνάς. Passivo 26 : Ἐδῄωσαν τῆς Ἀττικῆς τὰ πρότερον τετμημένα. Xen. Reip. Athen. 2, 4, 14, 16. De arboribus, Aristoph. Ach. 183 : Σπονδὰς φέρεις τῶν ἀμπέλων τετμημένων; || De agri parte determinanda, ut dictum in Τέμενος, quod hinc formatur, Hom. Il. Z, 194 : Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον· Υ, 184. Et medio I, 580 : Τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Unde Hesychius : Ταμέσθαι, ἀπομερίσαι, ἐπιτιμῆσαι. Alteram interpr. Albertus conferebat cum iis quæ posuimus in Τέμω. Eadem forma Hesiod. Op. 424 : Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο, sequente altera, Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ· quanquam hoc ex. pertinet ad ἀποτέμνεσθαι. Eur. Hec. 635 : Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν Ἀλέξανδρος εἰλατίναν ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων.] Item is qui navi æquor permeat, dicitur ap. Hom. [Od. Γ, 175, ubi libri, qui inter utramque formam variant Il. N, 180, consentiunt in τέμνειν, etsi non apparet cur non hic quoque scribatur τάμνειν. Eadem inconstantia est librorum Apollonii Rh. aliorumque recentiorum in locis deinceps afferendis, quæ fortasse librariis imputanda, si minus apud illos, certe ap. Homerum, cui τάμνω restituendum censuit etiam Voss. ad H. Cer. v. 381, sec. Eust. Il. p. 701, 14 : Εἰ δὲ καὶ ἦν εἰπεῖν ἀπέτεμνε κοινότερον, ἀλλ' Ὅμηρος τὴν κατ' αὐτὸν Ἰάδα

A γλῶσσαν τιμᾷ, τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσαν], πέλαγος τέμνειν, quod Virg. dixit Æquor carina secare, et Campos salis ære secare : pro quo Latini dicunt etiam Findere carina, nec non Sulcare. [Pind. Pyth. 3, 68 : Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰονίαν τέμνων θάλασσαν. Apoll. Rh. 2, 333; 4, 225. Pass. Dionys. Per. 476. Proprie de terra aratro findenda Æsch. fr. Prom. sol. ap. Steph. Byz. v. Ἄβιοι cit. : Ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλ' ἄρουραν. Callim. Dian. 176, νειόν· 180, ὦλκα. Apoll. Rh. 1, 1215 : Νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ· 3, 412. Lycophr. 624, βουσὶν αὔλακας.] Qua signif. Apoll. [Rh. 2, 903, 1032] dixit τέμνειν πλόον, pro Navigatione sulcare æquor. [Omisso accus. Apoll. Rh. 2, 1244 : Ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον· 4, 771 : Αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα τέμνε τανυσσαμένη κοῦφα πτερά.] Quibus adde proverbiale illud μέσον τέμνειν, quod Latini dicunt Medio ire et Medium tenere : metaph. a nautis qui periculosis scopulis interclusi medium tenent cursum, ne in alterutrum impingant. Plato Epist. 8, [p. 355, D] : Δίκαιον ἂν ἴσως

B καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν μέσον τεμεῖν, Æquum fuerit et vobis expediat ut medium teneatis. [Leg. 7, p. 793, A : Μέσον δέ τινα (βίον) τέμνειν ἀεί· Polit. p. 262, B : Διὰ μέσων ἀσφαλέστερον ἰέναι τέμνοντας· Prot. p. 338, A : Μέσον τι ἀμφοτέρους τεμεῖν. De aere Hom. H. Cer. 383 : Ἀλλ' ὑπὲρ αὐτάων βαθὺν ἠέρα τέμνον ἰόντες· Eurip. epigr. ap. Athen. 2, p. 61, B : Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος ἥλιε τέμνων. Aristoph. Av. 1400 : Ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.] Item et ὁδὸν τέμνειν dicitur, ut Virg. Ille viam secat ad naves, sociosque revisit : pro Ille viam tenet ad naves, ut Serv. exp. [Eur. Phœn. 1 : Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν· fr. Androm. ap. Aristoph. Thesm. 1100 : Διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος τέμνων κέλευθον. Herodot. 2, 33 : Ὁ Νεῖλος μέσην τάμνων Αἰθιοπίην· 7, 124; 9, 89 fin. : Τὴν μεσόγαιαν τάμνων τῆς ὁδοῦ. Plut. Mor. p. 7, B : Τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν. Sextus Adv. dogm. 2, 185, p. 492 : Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ τοῦ περιπάτου μέσην ὁδὸν τέμνοντες· Adv. grammat. 178, p. 255 : Κἂν τῷ βίῳ ὁ μὴ βουλόμενος τῇ συνήθως παραδεχθείσῃ, καθάπερ νομίσματι, ὁμι-

C λίᾳ κατακολουθεῖν, ἀλλ' ἰδίαν αὐτῷ τέμνειν μανίας ἐγγύς ἐστιν. Ps.-Lucian. Amor. c. 20 : Ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμνεν.] Greg. Naz. : Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύοντες. Sic Chrysost. In Ep. ad Cor. : Ἡμεῖς δὲ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀφέντες, ἑτέραν τέμνομεν ὁδόν. Itidem τέμνειν τρίβον, Epigr. [Posidippi Anth. Pal. 9, 359, 1 : Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Metrodor. ib. 360, 1, παντοίην. Et Philodem. 5, 25, 3 : Οἶδ' ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον. Et εὐθεῖαν λόγων] κέλευθον, Eur. [Rhes. 423.] Nec non τέμνεσθαι ὁδὸν dicitur activa signif. pro τέμνει. Lucian. [Pro imag. c. 24] : Οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, Nec ego primus hanc viam secutus sum, Non meum hoc est exemplum. Et Galen. 9 Therap., de Trajano : Ἔνθα δ' ἐπιμήκης ἦν οὐ προσηκόντως ἡ ὁδὸς, ἐνταῦθα σύντομον ἑτέραν τεμόμενος. Et de Hippocrate, Τὴν ἐπὶ τὰς ἰάσεις ὁδὸν ἅπασάν μοι δοκεῖ τέμνεσθαι. Passive autem [Pind. Isthm. 5, 21 : Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι], τετμημένη ὁδὸς, Via secta aperta. Plato Leg.

D 7, [p. 810, E] : Διακελεύῃ με θαρροῦντα τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, metaph. pro Institutam viam et methodum sequi. Galen. : Ὠκυτάτη δ' ἐπ' αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, Via secta et aperta est. Rursum Plato Leg. 7, [p. 803, E] : Καὶ καθάπερ ὁδοὶ τέτμηνται καθ' ἃς ἰτέον, Itinera aperta et patefacta sunt. [Herodot. 4, 136 med. : Τὰς ὁδοὺς οὐκ ἐπισταμένου ὥστε οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν. Plut. Galb. c. 24 : Εἰς ὃν αἱ τετμημέναι τῆς Ἰταλίας ὁδοὶ πᾶσαι τελευτῶσιν. Activo Thuc. 2, 100 init. : Ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Plato Critiæ p. 118, E : Διάπλους πρὸς τὴν πόλιν τεμόντες· D : Διώρυχες εὐθεῖαι τετμημέναι. Similiter Tim. p. 70, D : Διὰ τῆς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον· 77, D : Ὀχετοὺς κρυφαίους δύο φλέβας ἔτεμον νωτιαίας.] Eod. prope modo dicitur ὁ τέμνων λόγος, Qui brevibus τέμνει τὰ πράγματα, et ad finem properat. Τέμνειν φάρμακον etiam dicitur pro Concidere, In minutissimas partes secare, etiam Comminuere, Conterere, Contundere : quod etiam κόπτειν dicitur, et τρίβειν, et comp. voce λειοτριβεῖν, ut supra

A docui. Ex Plat. autem [Leg. 11, p. 919, B] affertur τέμνειν φάρμακον τούτων, pro Contra hæc remedium afferre, aut excogitare. [Conf. 8, p. 836, B; Ep. 8, p. 353, E, et v. Τέμνω. Improprie Æsch. Suppl. 805 : Τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου λυτῆρα; Eur. Heracl. 758 : Μέλλω κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ. Pind. Ol. 13, 55 : Πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος, nisi hic quoque scrib. τάμνειν, ut in loco in illo cit. Singulari locutione schol. Aristot. p. 26, 37 Berol. : Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων καὶ χαρίτων ἀνάμεστος, de Aristotele. ‖ De fluvio terram dividente Euripides El. 411 : Ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν Ἀργείας ὅρους τέμνοντα γαίας Σπαρτιάτιδός τε γῆς. Apoll. Rh. 2, 355. (Et medio 4, 285 : Ἴστρον, ὅς δή ποι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν εἷς οἶος.) Lycophr. 1288. Dionys. Per. 413. Diod. 5, 25 med. : Μεγάλων ποταμῶν τοῖς ῥείθροις ποικίλως τὴν πεδιάδα τεμνόντων. Plut. Fab. Max. c. 6 init. De monte Dionys. Per. 340, 890. Alia de usu improprio v. infra in forma Τάμνω. De dividendo numero aut genere aliave re Plato Polit.

B p. 262, E : Εἰ τὸν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνοι, τὸ δὲ αὖ τῶν ἀνθρώπων γένος ἄρρενι καὶ θήλει· 266, E : Τὴν δίποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τέμνειν, τμηθείσης δὲ αὐτῆς· 279, B : Τέμνοντες μέρη μερῶν ἕκαστον διῃρούμεθα· Phædr. p. 277, B : Κατ' εἴδη μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν· Soph. p. 221, E : Δίχα που νῦν δὴ διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν, νευστικοῦ μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες· 266, A : Τότε μὲν κατὰ πλάτος τέμνων τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος· Reip. 7, p. 525, E : Ἐάν τις αὐτὸ τὸ ἓν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν· Leg. 5, p. 745, E : Τέμνειν καὶ τὰ δώδεκα τῆς πόλεως τμήματα τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ καὶ τὴν ἄλλην χώραν διένεμον· 12, p. 944, B : Τεμεῖν χρεὼν κατὰ δύναμιν τὸ μεῖζον καὶ τὸ δυσχερέστερον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Aristid. vol. 1, p. 453 : Οὐκ ὄντος ἐφ' ἡμῖν οὕτω τὸν πόλεμον τεμεῖν, quod ante dixerat ταμιεύσασθαι. Theophil. Inst. 1, 2, 60, τὰς δίκας· 1, 2, 43 : Οὐκ ὄντος νόμου ταύτην τέμνοντος τὴν ἀμφιβολίαν· 1, 6, 19 : Δικαστὰς τέμνοντας αὐτῶν τὰ ἀμφίβολα. ‖ Mulgeo. Hesychius : Τέμνοντα, ἀμέλγοντα· Ἔτεμεν, ἤμελγεν. quod

C Ἔτεμνεν potius esse debebat.]

‖ Pass. Τέμνεσθαι, Secari, Incidi, Succidi, Concidi, Dissecari, Resecari : sequendo signiff. verbi activi. [Aristoph. Pac. 1060 : Ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται· eademque formula Av. 1705, Plut. 1110. Et Thesm. 226 : Τεμνόμενος, de inciso inter tondendum. Apoll. Rh. 3, 865 : Ῥίζης τεμνομένης. Ap. Lycophr. 1001 : Τράφηκι φοινίῳ τετμημένῳ, schol. interpr. πεπληγμένῳ, συγκοπέντι, vel similiter. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 427, 2 : Γράμμα μὲν οὐδέν που τμαθὲν ὕπερθε λίθου, Incisum. Plato Gorg. p. 476, D : Τοιοῦτον τμῆμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον οἷον τὸ τέμνον τέμνει· 508, E : Οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν οὔτε τὸ βαλάντιον· Tim. p. 57, A : Ὅταν τι γένος τῇ τῶν γωνιῶν ὀξύτητι τέμνηται· Conv. p. 191, D : Τετμημένος ἐξ ἑνὸς δύο. Diodor. 1, 47, 3 : Τρεῖς ἐξ ἑνὸς τοὺς πάντας λίθου Μέμνονος (l. τετμημένους) τοῦ Συηνίτου. Plut. Poplic. c. 15 : Οἱ κίονες ἐκ τοῦ Πεντελῆσιν ἐτμήθησαν λίθου. Themist. Or. 1, p. 2, C : Νεώ τινος ἁγίου προπύλαια, τετιμημένα (τετμημένα) ἐκ πολυτελοῦς λίθου τε καὶ γραφῆς

D (l. γραφαῖς) πρὸς ἑαυτὰ ἐπιστρέφοντα. Cum genit. improprie de separando Theodor. Stud. p. 479, C : Ἐτμήθης τῆς ὁμοζύγου. Cum accus. Maximi Conf. Offic. vol. 1, p. XCII, A : Μαστιζόμενος καὶ τὴν γλῶτταν τεμνόμενος.] Aliquando tamen et active accipi docui itidem pro Secare [Apoll. Rh. 1, 433 : Ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο· 2, 143, μῆλα· et 1, 868 : Αὖθι δ' ἕαδεν ναιετάοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι· 2, 810 : Γύας πεδίοιο ταμοίμην· 58 : Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι. Theocr. 13, 35 : Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. Maximus Καταρχ. 508, γαῖαν. Herodot. 1, 194 : Νομέας ἰτέης ταμόμενοι· 5, 82 init. : Ἐδέοντο οἱ Ἐπιδαύριοι Ἀθηναίων ἐλαίην σφι δοῦναι ταμέσθαι. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 7 : Φρέατιον τεμόμενος ὑπόνομον ὤρυττεν. Plato Phædr. p. 246, A : Τὸ ἐπ' ἀριστερὰ τεμνόμενος μέρος· Leg. 3, p. 695, C : Ἑπτὰ μέρη τεμόμενος] : veluti quum τέμνεσθαι ὁδὸν dicunt pro ὁδὸν τέμνειν. Cujus generis loquendi exempla ante protuli. Itidem pro Dissecare et Dirimere accipitur ap. Basil. Ep. ad Eust. : Τὸν μέλλοντα φύσιν

ἀδελφοῦ τέμνεσθαι· quem Bud. p. 712, sic interpr. : A Abrumpere amicitias fratris et proximi, pervulgatisque ejus criminibus, amicitia et consortio fratrum mulctare. [Apoll. Rh. 4, 340 : Ἀλλὰ πάροιθεν συνθεσίῃ μέγα νεῖκος ἀλευάμενοι ἐτάμοντο.] Affertur et τέμνεσθαι τῇ ἐξουσίᾳ ex Greg. Naz. pro Potestate inter se partiri et distingui. Ubi pass. habet signif., sicut et quum dicuntur aliqui τέμνεσθαι ἀλλήλων, pro Dissecari et separari a sese mutuo.

|| Porro secundum grammaticos ex se quidem format fut. 1 τεμῶ, et [inusitatum] 2 ταμῶ, unde aor. 2 ἔταμον, et infin. ταμεῖν [cujus exx. quæ supra attulimus etiam apud Atticos una cum forma ἔτεμον usurpatam ostendunt alteram : quanquam adeo sunt pauca ad alterius exx., ut dubitare liceat an satis sint certa] : ex Τμάω autem [quod v.] præt. perf. τέτμηκα [Greg. Naz. vol. 2, p. 15, B. Boiss. Signif. pass. forma poet. participii Apoll. Rh. 4, 156 : Ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ, Secto] : unde pass. τέτμημαι, τετμημένος, et τμηθεὶς, quorum exempla in ipso τέμνω habuisti : unde et verbalia illa τμῆμα, τμῆσις, τμητικὸς, et cetera : nec B non poeticum verbum τμήσσω : de quibus infra seorsim dicam, postquam recensuero verba cum τέμνω composita, et derivata ex præt. medio : quorum tamen aliqua ex τομὴ facta videri possunt.

|| Porro Ionice et Dorice pro τέμνω dicitur Τάμνω, Seco, Scindo. [Hesiod. Op. 421 : Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν· 741 : Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ. Callim. Dian. 88 : Ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε Μαιναλίης. Herodot. 2, 65 fin. : Τάμνουσα ἰχθῦς παρέχει βορὴν τοῖσι θηρίοισι, ut 3, 42. Et 2, 125 : Τοὺς λίθους ἔταμνον.] Aristot. Poet. [c. 21] : Τάμνεν ἀτειρεῖ χαλκῷ. [Pass. Hom. Il. N, 180 : Μελίη χαλκῷ ταμνομένη.] Pass. etiam vox τάμνομαι active capitur pro Scindo, Seco. Hom. Od. E, [243] : Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Sic Ω, [363] : Ταμνομένους κρέα καλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον. [Herodot. 1, 186 init. : Ἐτάμνετο λίθους περιμήκεας.] Item Execo, Excido s. Excindo, [Γ,] 331 : Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον, Excidite victimis linguas, ubi annotat schol. τοὺς λόγου ἐπιμελομένους, qualis ibi Nestor fuit, quum cubi- C tum ituri erant, solitos fuisse τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς. || Accipitur etiam pro Execo significante Execo s. Excido testiculos, Castro. Hesiod. Op. [784], ἐρίφους τάμνειν· et [789] : Ταῦρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον ταμνέμεν. || Porro ut τέμνειν γῆν dicitur pro Succisis arboribus vastare ac populari agrum, ita et τάμνειν γῆν ap. Herodot. [9, 86] aliquoties. || At ὅρκια τέμνειν est Fœdus icere, ferire s. percutere, i. e. inire et pacisci cæsis victimis, δι' ἐντόμων πιστώσασθαι ὅρκια, δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιεῖσθαι, ut Eust. et scholl. brevium auctor exp. Qui mos antiquus fuit, ut ex Latinis etiam loquendi generibus patet. Nam proprie Fœdus icere, ferire, percutere, est Cæsa hostia fœdus inire. Ac patet hoc ex Hom. quoque, qui Il. Γ, [269] postquam κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον, Atridem dicit stricto ense Ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν ταμεῖν τρίχας, ac post orationem ad circumstantes habitam, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν ταμεῖν νηλέϊ χαλκῷ, ac deinde ipsos inter se pepegisse. Eod. in l. utitur phrasi illa, 106 : Ἄξετε δὲ Πριάμοιο D βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Sic [præs. Herodot. 4, 201 med. : Ἐπὶ τῆς κρυπτῆς τάφρου τάμνοντες ὅρκια. Aor. Γ, 94 : Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν· eademque formula 173, 256, et Callim. ap. Erotian. p. 350 : Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.] Τ, [191] : Ὄφρ' ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. [B, 124, pro quo medium illatum erat Γ, 252. Quo utitur Herodot. 4, 70 : Αἷμα συμμίσγουσι τῶν τὰ ὅρκια ταμνομένων. Activo idem 7, 132 : Ἐπὶ τούτοισι οἱ Ἕλληνες ἔταμον ὅρκιον οἱ τῷ βαρβάρῳ πόλεμον ἀειράμενοι· 9, 26 med. : Ἔταμον ὅρκια ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε. Improprie etiam Pind. Ol. 12, 6 : Ἀνδρῶν ἐλπίδες τάμνουσαι ψεύδη. Et Eur. Suppl. 375 : Τί μοι πολις κρανεῖ ποτ'; ἆρα φίλιά μοι τεμεῖ; Hel. 1235 : Σπονδὰς τέμωμεν, καὶ διαλλάχθητί μοι. Absolute Herodot. 4, 201 fin. : Κατέῤῥηξαν δὲ τοῦδε εἵνεκα τὴν ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδορκέοιεν, ταμόντες τοῖσι Βαρκαίοισι χρόνον μένειν αἰεὶ τὸ ὅρκιον ὅσον ἂν ἡ γῆ μένῃ κατ' ἃ τότε εἶχε, quanquam repetere licet quod paullo ante fuerat τάμνοντες ὅρκια. || Singula- A rem formam annotavit Hesychius : Ταμέει · τέμνει. L. Dindorf.]

[Τεμνωνίδης, ὁ, Pythagoreus, ap. Iambl. In Nicom. p. 163, B : Ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα νεωτέρων περὶ Τεμνωνίδην καὶ Εὐφράνορα τοὺς Πυθαγορικοὺς, sed ubi cod. Reg. (Περί τε ?) Μυωνίδην, cujus nominis ex. ab Tennulio desideratum exhibuimus in ipso. L. Dind.]

[Τέμπεα, τὰ, Suidæ τὰ κοιλώματα, Cava. Contr. Τέμπη, Photio et Suidæ s. Etym., τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν στενά· καθόλου δὲ καὶ (αἱ Etym. Gud.) ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι στενόταται διεκβολαί. Quibus Suidas solus addit, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. Ἰδίως δὲ Μακεδονικὰ ὄρη οὕτω καλούμενα, καὶ οἱ στενοὶ τόποι. Ἡρόδοτος. (Hæc petita ex Gloss. Herodot. 7, 173 : Ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν ἥπερ ἀπὸ Μακεδονίης τῆς κάτω ἐς Θεσσαλίην φέρει παρὰ Πηνειὸν ποταμὸν, μεταξὺ δὲ Οὐλύμπου τε οὔρεος ἐόντα καὶ τῆς Ὄσσης. Quæ verba explicant quodammodo illud Μακεδονικὰ ὄρη, quod Θετταλικὰ scribebat Portus.) Additur autem ap. Suidam in libris B nonnullis fr. anon. ab eodem in Ἐμήδισαν cit. : Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θετταλοὶ ἐμήδισαν, δείσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν. Hesychio τὰ σύνδενδρα χωρία· τινὲς δὲ τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν. Callim. Del. 105 : Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων· ubi similiter schol. Theocr. 1, 67 : Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ Τέμπεα ἢ κατὰ Πίνδω. Diod. 4, 18; 11, 2. Strabo 7, p. 329; 9, p. 428 sqq. Plut. Tit. c. 3, Pomp. c. 73. Nihili est quod scriptum ap. Steph. Byz. : Ἀλώιον, πόλις Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν Τέμπιων pro Τεμπέων vel Τεμπῶν. Nam etiam soluta forma utuntur recentiores, ut Τέμπεα anon. Cram. An. vol. 4, p. 405, 18. Sing. τέμπος ponunt Etym. M. p. 527, 46, schol. Eur. Phœn. 600. Improprie Dionysius ap. Steph. Byz. v. Δώτιον cit. : Δώτια τέμπεα· Dionys. Per. 219 : Πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης · 916, 1017. Oppian. Cyn. 2, 197 : Παρὰ τέμπεσιν ἀγρονόμοισιν. Nonnus Jo. c. 4, 101 : Τανυσκοπέλων ὑπὸ τέμπεσιν Ἱροσολύμων. Cic. Ad Att. 4, 15, 5 : « Reatini me ad sua τέμπη duxerunt. » L. D. Τέμπη τῆς Κιλικίας ap. Nicephor. Bryenn. 1, 21. Τέμπη τοῦ Αἵμου, ap. C Annam l. 7. Solinus in Poetico : « Vos quoque qui resono colitis cava tempea citu (cœtu Burmann. Anth. Lat. vol. 2, p. 386, 8, cujus v. annot., Wernsdorf. P. Lat. min. vol. 1, p. 163, 22). » V. nos ad Histor. Comnen. p. 206, 328. Ducang. Dionys. Per. 916 : Τέμπεα Δάφνης. Philostr. Epist. p. 12, 12 Boiss. : Κεκόσμηνται ... οἱ ποταμοὶ τέμπεσιν, αἱ πόλεις τείχεσι. Hase. || Τέμπεια, ἡ, ead. Vallis signif. Anna Comn. p. 441, B : Τὸν κατὰ τὴν Τέμπειαν διακείμενον χάλαμῶνα καταλαβόντες· et ib., τὴν πεδιάδα τῆς Τεμπείας. Hinc autem ducuntur adv. Τεμπειόθεν, ap. Zonaram Lex. p. 1726 : Τεμπειόθεν, ἀπὸ Τεμπείας. || Cogn. Apollinis Τεμπείτης in inscr. inter Larisam et Tempe reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 861, n. 1767 : Απλουνι Τεμπειτα Αισχυλις. « De qua inscr. conf. Leo Renier *Revue archéol.* part. 1, p. 318, et Letronn. *Journ. des Sav.* 1821, p. 107. » Hase. || Adj. Τεμπικὸς, ἡ, ὸν, ap. Ælian. V. H. 3, 1 post med. : Τῆς Δάφνης τῆς Τεμπικῆς, ut de eadem ap. Plut. Mor. p. 1136, A. || Fem. adj. Τεμπὶς, ίδος, ap. Nicand. Alex. 199 : Δάφνης Τεμπίδος. Schol. Θεσ- D σαλικῆς. || Adj. Τεμπώδης, ὁ, ἡ, Paludosus. Eustath. ad Dionys. 1017, p. 297, 16 : Πάντως γὰρ ἔνθα λάσιος εἱαμενὴ, ὁ τοιοῦτος τόπος ἤτοι ἑλώδης ἐστίν.]

[Τέμπεια, Τεμπειόθεν, Τεμπικὸς, Τεμπὶς, Τεμπίτης V. Τέμπεα.]

[Τέμπλον, τὸ, Templum, pars ædis sacræ : sed quæ illa sit non liquido constat ex scriptoribus. Theodorus Stud. in Iambis, εἰς τὸ τέμπλον : Θείαν τράπεζαν πρὸ προσώπου σου βλέπων, αἰδοῦ τὸ σεπτὸν καὶ ὅλως στῆθι φόβῳ. Eusebius mon. in Vita S. Philippi Presbyteri 1. 7, ubi de ejus adventu Romam : Ἐξελθὼν Φίλιππος ἅμα Εὐσεβίῳ τῷ μοναχῷ, ἔρχονται ὁμοθυμαδὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (S. Petri), καὶ στάντων ἀμφοτέρων ἐπὶ τὰ εὐώνυμα τοῦ ναοῦ, ἔνθα τὸ τέμπλον τῆς ἐκκλησίας ἐστὶν, αὖθις κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἀποκαλύπτεται τῷ Πάπᾳ. Ecce in sinistra S. Petri ædis sacræ parte Templum statuitur : proinde Templum pars fuit ædis sacræ. Id præterea exerte indicat Typicum Ms. monasterii τῆς Κεχαριτωμένης, c. 59 : Κηρία δὲ πηγνύσθωσαν μετὰ βαμβακηροῦ νήματος ἔν τε ταῖς λάμναις τῶν τέμπλων καὶ

τῶν προσκυνήσεων· 60 : Ἐν ἑορτῇ τῆς γεννήσεως τῆς θεοτόκου ὀφείλουσιν ἅπτεσθαι ἀπὸ τῶν ἱσταμένων κηρίων ἐν τοῖς δωδεκαφωτίοις ἀνὰ ἕξ, εἰς τὸ τέμπλον ἕξ: eadem c. 62, 66-8. Hæc et alia ex recentioribus Ducang. in Gl. et App. p. 183. Obscure Photius et al.: Τέμπλα, ἐπίσημα.]

[Τέμπος. V. Τέμπεα.]

[Τεμποῦρος, ὁ. Τεμποῦροι, ἀρχὴ ἐπιμελουμένη τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας, Hesychius, qui sic explicat etiam Ἁρμόσυνοι, magistratum Lacedæm.]

[Τεμπώδης. V. Τέμπεα.]

[Τέμψα, Τέμψον. V. Τεμέση.]

[Τενάγης, ους, ὁ, Tenages, f. Solis, ap. Diod. 5, 56, 57. Schol. Pind. Ol. 7, 132, 135.]

[Τεναγίζω, Palustrem, Vadosum reddo. De fluvio, quum decrescens limum reliquit, Plut. Lucullo c. 24. Strabo 1, p. 50 bis, 56.]

[Τεναγῖτις, ιδος, ἡ, Vadosa. Antiphilus Byz. Anth. Pal. 9, 551, 3 : Τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει (ἐθινολόγει Lobeck.). Sic enim Ruhnken. pro τ' ἐναγειτον.]

[Τέναγος, (a v. τέγγω, τὸ βρέχω, Etym. M. p. 752, 1, a τείνω, ut conjicit Lobeck. Pathol. p. 305, Technol. p. 294) ους, τὸ, Locus palustris, Palus, Lacuna. Vadum, add. Gl. Pind. Nem. 3, 23, de Hercule : Διὰ δ' αὖτ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος. Schol. : Τενάγη λέγονται αἱ δίυγροι καὶ παραποτάμιοι ὀφρύες, ἤτοι παρατεταμένη τις καὶ ὑπερέχουσα γῆ οὖσα· ἢ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι, τουτέστι βρέχεσθαι. Dicuntur enim Vada circa columnas Herculis. Apoll. Rh. 4, 1237 : Πάντῃ γὰρ τέναγος (circa Syrtin). Schol., ὁ πηλώδης τόπος. (V. Τεναγώδης.) Et alii in Anthol. « Polyb. 4, 42, 6 : Λίμνη καὶ τέναγος. Sic idem alibi, et 1, 42, 7 : Τενάγεσιν ἠσφαλισμένη πόλις. Herodot. 8, 129, de loco loquens, qui alias alto mari erat mersus, nunc, post singularem maris recessum, ait, Ἰδόντες οἱ βάρβαροι τέναγος γενόμενον, Videntes barbari vadosum factum esse locum. » Schweigh. Idem Herod. 1, 202 fin. : Στόμασι ἐξερεύγεται (Araxes) μ', τῶν τὰ πάντα πλὴν ἑνὸς ἐς ἕλεά τε καὶ τενάγεα ἐκδιδοῖ. (Τέναγος quo differat ab ἕλος explicat schol. Gregor. Naz. ad Stelit. 2, p. 88. Hemst.) 7, 176 : Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα. Thuc. 2, 51. « Locus aqua stagnante effusi maris paluster, Xen. Anab. 5, 7, 12 : Ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νεῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης. Suid. : Τενάγη, διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι· πηλώδη (πηλώδεις male Photius) πελάγη (ποταμὸς πηλὸς Hesychius, quod ποτάμιος scribit Guietus)· ἢ ἰλὺς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. » Seager. Aristot. H. A. 5, 15; Plut. Pomp. c. 78, et alibi. ‖ Obscura est gl. Bekk. An. p. 309, 16 : Τέναγος, τὴν ἱερὰν ὀσνάδα τοῦ θεοῦ.]

[Τεναγόω, Vadosum, Palustrem reddo. Xenocr. De alim. ex aquat. 13, p. 459 : Ὁ δ' εἰς λίμνην μεθιστάμενος ἰλυώδης καὶ στεναγούμενος, corr. τεναγούμενος. Vid. Coraes in Schneideri Lex. Suppl. L. D. Transcripsit Oribas. t. 1, p. 133, 7 Daremb. : Εἰς λίμνας μεθιστάμενος ἰλυώδεις καὶ τεναγουμένας. Hase.]

[Τεναγώδης, ὁ, ἡ, Vadosus, Gl. « Palustris, de loco in mari s. flumine, qui vado transiri potest, Polyb. 1, 75, 8; 3, 79, 1; 4, 42, 4; 10, 8, 7 : Καὶ βατὴ λίμνη. Τεναγώδεις ἰχθῦς, Pisces marini, qui in cœnosis, aut certe in vadosis locis degunt; a quibus distinguuntur πελάγιοι, Qui in profundo mari, Athen. 7, p. 320, D. » Schweigh. Apoll. Rh. 4, 1264 : Ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω τῆλε περισκοπέων ἅλα πάντοθεν. Schol., πηλώδη. Τέναγος δέ ἐστι κυρίως γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα ἢ πηλῶδες ὕδωρ. Epigr. Anth. Pal. 7, 714, 1, Ἰταλίης. Diod. 2, 60, τόπους. Philo vol. 2, p. 140, 1, θαλάττῃ. Athen. 7, p. 312, E. Dio Cass. 49, 10, τὸ τ. Pollux 1, 186, χωρία. L. D. Scymn. Chius Orbis descr. 724, αἰγιαλός. Theophyl. Simoc. Hist. p. 244, 25 Bonn., δυσχωρία. Julian. Imp. p. 39, A et 72, D, θάλασσα. Arrian. Peripl. maris Er. p. 23, 5 Huds., πελάγη. Id. ib. p. 22, 6, στόματα. Xenocr. ap. Oribas. t. 1, p. 148, 7 Daremberg., τόποι. Hase.]

[Τενάγων, οντος, ὁ, Tenagon, Bactrius, ap. Æsch. Pers. 306.]

[Τέναρος. V. Ταίναρος. Scriptor ap. Athen. 15, p. 672, A, item pro Ταίναρος.]

[Τενδεία. V. Τενθεία.]

Τενδεύω, Voraciter edo, VV. LL. [Pro τενθεύω.]

[Τένδηβα, πόλις Καρίας ἀρχαία. Τὸ ἐθνικὸν Τενδηβεύς, Steph. Byz.]

Τένδω, sive Τένθω, Comedo, Rodo, Arrodo. Hesiod. Op. [522] : Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, Quum exos polypus suos pedes rodit; is enim ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει, ut refert Orus Apollo in Hieroglyphicis. Plin. tamen contra, 9, 29, de polypo itidem, Ipsum, inquit, brachia sua rodere falsa opinio est, id enim a congris evenit ei, sed renasci (sicut colubris et lacertis caudam), haud falsum. Quemadmodum et Aristot. H. A. 8, 2 : Ὃ δὲ λέγουσί τινες ὡς αὐτὸς αὑτὸν ἐσθίει, ψεῦδός ἐστιν· ἀλλὰ περιεδηδεσμένας ἔχουσιν ἔνιοι τὰς πλεκτάνας ὑπὸ τῶν γόγγρων. Quibus ex ll. manifestum est, τένδειν et ἐσθίειν s. περιέδειν, idem esse, Arrodere s. Erodere. Porro notandum est, ap. Hesych. et Eust. [Il. p. 773, 39, Od. p. 1874, 31] et Suid. [et Herodian. p. 468 Piers.] scribi per δ, ut et ap. Hesiod. in vulg. edit. scriptum reperitur : ap. schol. autem Aristoph. τένθω, et rursum ap. Suid., qui quum τένθας exposuisset λίχνους, subjungit, τένθω γὰρ καὶ τένδω, τὸ ἐσθίω· addens his exempli gratia locum Hesiodi, et scr. esse dicens τένθει per θ. Hesych. porro τένδει exp. non solum ἐσθίει, sed et λιχνεύει : quia sc. τένθαι dicuntur οἱ λίχνοι.

[Τένεα. V. Τέγεα.]

[Τενέα, κώμη Κορίνθου, ἀπὸ Τένου τοῦ Κύκνου. Κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Τενεάτης. Λέγεται καὶ Τενέα ἡ χώρα, Steph. Byz. Τενέα et Τενεάτης (Ἀπόλλων) ap. Strab. 8, p. 380. Memorat locum Pausan. 2, 5, 4, et ibid. πύλην Τενεατικήν.]

[Τενέαιθος, ὄνομα ποταμοῦ, inter hyperdisyllaba in αιθος positum ap. Theognost. Can. p. 59, 5, Lobeck. Pathol. p. 363 corrigebat Νέαιθος. Ponit etiam Zonaras Lex. p. 17. L. Dind.]

[Τενέας, α, ὁ, Teneas, fl. in Tiberim exiens ap. Strab. 5, p. 227, 235.]

[Τενέβριον, ἀκρωτήριον, καὶ κώμη Τενεβρία Ἰβηρίας. Ὁ κωμήτης Τενεβριανός, ὡς Πολτυμβριανός, Steph. B.]

[Τένεδος, ἡ, Tenedus. Steph. Byz. : Νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἀπὸ Τένου καὶ Ἀμφιθέας ἢ Ἡμιθέας, τῶν Κύκνου παίδων, οἱονεὶ Τενούεδος. Ἐκαλεῖτο δὲ Λευκόφρυς. (Conf. Diod. 5, 83.) Ὁ πολίτης Τενέδιος, ὡς Ἀράδιος, Ῥόδιος. Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. (Argum. Pind. Nem. 11 extr. : T. ἐστι καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Τροίας, pro Λιβύης Meinek. ad Steph. Byz. Λυκίας.) Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητής, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων. Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ Φυλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε, μαρτυροῦντα ὅτι Τένης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι. Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς ἐπὶ τῶν ἤτοι πικρῶς ἢ καὶ μᾶλλον συντόμως ἀποκοπτόντων τὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα. Καί φησιν Ἀριστείδης καὶ ἄλλοι τὸν ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα πέλεκυν κρατεῖν διὰ τὰ συμβάντα τοῖς περὶ Τένην· ἢ μᾶλλον, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτείᾳ, ὅτι βασιλεύς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε, τὸν καταλαμβάνοντα μοιχοὺς ἀναιρεῖν πελέκει ἀμφοτέρους· ἐπειδὴ δὲ συνέβη τὸν υἱὸν αὐτοῦ καταληφθῆναι μοιχὸν, ἐκύρωσε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς τηρηθῆναι τὸν νόμον, καὶ ἀναιρεθέντος εἰς παροιμίαν περιῆλθε τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τῶν ὠμῶς πραττομένων. Διὰ τοῦτό φησι καὶ ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου δύο κεφαλὰς εἰς ὑπόμνησιν τοῦ περὶ τὸν παῖδα παθήματος. (Τενέδιον βέλος de eadem re positum memorat Hesychius. V. etiam Photius et reliqui.) Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, Τενέδιος ξυνήγορος, ὁ ἀπότομος καὶ σκληρός. (Item Τενέδιος ἄνθρωπος ap. parœmiogrr. citata ex Menandri Ephesio.) Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν Νεῶν καταλόγῳ φησὶν ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους. Καὶ θηλυκῶς Τενεδία. Insulam memorat Hom. Il. A, 38, 452, etc. Pind. Nem. 11, 5, aliique poetæ, historici et geographi. Gent. Τενέδιος ap. Herodot. 1, 151, Thuc. 3, 2; 7, 57, Xen. H. Gr. 5, 1, 7, Dion. Chr. Or. 42, vol. 2, p. 187, ubi de Τενεδίῳ κεράμῳ fragili, et al.]

A [Τενεῖαι, αἱ, fontes Arcadiæ prope Orchomenum. Pausan. 8, 13, 5.]

[Τένης, ὁ, Tenes, conditor ins. Tenedi, de quo in Τένεδος, ap. Diod. 5, 83, ubi Τέννης (ut vulgo ap. Steph. Byz., Conon. Narrat. c. 28, schol. Hom. Il. A, 38, ubi Τένης Eust., ut Tzetzes ad Lycophr. 232), quod scripsi Τένης, ut ex libro uno ap. Pausan. 10, 14, 1. Strab. 8, p. 380; 13, p. 604. Alius, Sidonis dominus, ap. Diod. 16, 42 seqq., ubi item plerique Τέννης, quod tanquam σπονδειακὸν ponit Chœrob. vol. 1, p. 45, 1. L. Dind.]

Τενθεία, ἡ, Catillatio, Gulositas : Suidæ σιναμωρία, λιχνότης, γαστριμαργία, afferenti ex Aristoph. [Av. 1691] : Πολλήν γε τενθείαν λέγεις. Sic enim vet. Suidæ codex habet. In vulg. autem editt. quibusdam τενδείαν : unde et Τενδεία in VV. LL. irrepsit pro τενθεία, quod exp. Voracitas. [Alciphr. Ep. 3, 24 : Τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται. Pollux 6, 42.]

[Τενθεύς, έως, ὁ, sec. Photium ὁ Πενθεὺς παρ' Ἑκατέρῳ (Ἑκαταίῳ Toup. Emend. vol. 3, p. 187).]

B Τενθεύω, Sum catillo et gulosus, Ad carpendos delicatiores cibos avidius manum ingero patinæ, i. q. λιχνεύω. [Pollux 6, 122. Libanio vol. 2, p. 596, A (vol. 3, p. 443, 6 R.) : Νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πενθοῦσι, μεθύουσι, κωμάζουσι, pro πενθοῦσι restituebat Ruhnken. ad Timæum p. 252, delevit Reisk. cum cod. Bav. ‖ Medio Nicet. Annal. 16, 1, p. 309, B : Ἰδιώτῃ μὲν ἐπιτήδειον εἶναι πάντα καιρὸν εἰς ἑστίασιν, καὶ μάλιστα ἣν εἰώθει τονθεύεσθαι· 17, 1, p. 328, C : Ἐζωροπότει καὶ ἤσθιε τονθευόμενος. Sic enim scribitur per ο.]

Τένθης, ὁ, Vorator, Liguritor, τρώκτης, Catillo, Gulosus, λίχνος, schol. Aristoph. [Pac. 1120] : Κἀγώ γ' (sc. μαρτύρομαι) ὅτι τένθης εἶ χάλαζῶν ἀνήρ. [Ib. 1009 : Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις τένθαις πολλοῖς. L. D. Athen. 1, p. 6, C; 3, p. 112, C, titulus Archestrati, et alibi. Valck. Aspas. In Aristot. 4 Eth. N. f. 52, a; Aristocl. apud Euseb. Præp. ev. 15, p. 792, A. Cratin. apud Athen. 7, p. 305, B; 295, F. Procl. ad Hesiod. Ἔργ. v. 524, ubi et προτένθης. Hemst. Cephisodorus ap. Euseb. Pr. ev. p. 792, A, de Aristotele : Τρυφερὸν C καὶ τένθην. Hase. Pollux 6, 42.] Hesychio autem τένθαι sunt λωποδύται, μοιχοί, Vestium fures, mœchi. [Quod conjectura non probabili tentat Ruhnken. ad Tim. p. 252, quum Ganeonem facile intelligatur fieri dicique posse Furem et adulterum, etiamsi illa tria Hesychii verba non sint Comici cujuspiam.]

[Τενθρηδών, όνος, ἡ. V. Τενθρήνη.]

[Τενθρηδών, όνος, ὁ, Tenthredon, dux Magnetum, Hom. Il. B, 756. Lycophr. 899 : Ἔκγονον Τενθρηδόνος, de Prothoo. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 17.]

Τενθρήνη, ἡ, Insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans. Apud Nicandr. Al. [560] schol. ait esse ζῶον μελισσοποιὸν, quod a nonnullis dicatur βέμβιξ. Apud Hesych., sicut et ap. Aristot. [H. A. 9, 43], est Τενθρηδών : dicitque a nonnullis appellari ἀγρίαν μέλισσαν. [Demetr. Eloc. 304 : Κλείταρχος περὶ τῆς τενθρηδόνος λέγων, ζώου μελίσσῃ ἐοικότος· ubi v. Schneider. de hoc insecto etiam ἀνθρηδὼν et πεμφρηδὼν vocato. Eutecn. Metaphr. Nicandri Ther. 811 : Τὸ τῆς τενθρηδόνος κέντρον, ubi πεμφρηδὼν est ap. poetam.] Qui- D dam putarunt τενθρηδὼν dici quasi τενθηδὼν, nimirum ἀπὸ τῆς τενθείας : quod liguritione delectetur. Ab hoc autem nomine est Τενθρήνιον ap. Aristot. [l. cit.], de illius animalis Favo; vel de Loco ubi fœtum edit. Hesych. τενθρήνιον, κηρίον. Τενθρηνιῶδες, πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἀραιόν. [Πολύκενον Schneider. ad Ælian. N. A. 12, 20, ut Plut. Mor. p. 721, F : Εἰ δὲ δεῖ τῇ ὄψει τεκμαίρεσθαι, φαίνεται μᾶλλον ὁ σίδηρος ἔχων τι σαθρὸν καὶ πολύκενον καὶ τενθρηνῶδες. Idem ap. Ælian. l. c. : Οἱ δὲ ἄκερῳ ταῦροι τὸ θρηνῶδες, οὕτω δὲ ὀνομάζει Δημόκριτος, ἐπὶ τοῦ βρέγματος οὐκ ἔχοντες, εἴη δ' ἂν τὸ σηραγγῶδες λέγων (hæc aptius ponantur post Δημόκριτος), cum Trillero τενθρηνῶδες vel τενθρηνιῶδες, ut ap. Hippocr. p. 916, A : Φύσει ἐὼν τεθρανιώδης (pulmo), Foes. τενθρηνιώδης. L. D. Τενθρηδόνα non differre a Πεμφρηδόνι, esseque Apem Lapidariam L. conjicit Bussemaker. ad schol. Nicandri p. 661. Idem ibid., Τενθρήνην esse Apem Terrestrem L. Hase.]

[Τενθρήνιον, Τενθρηνώδης. V. Τενθρήνη. Obscura est A Hesychii gl. Τενθίνοι, λίθοι πλατεῖς, ubi Τενθρ— postulat ordo.]

[Τένθω. V. Τένδω.]

Τέννος, ὁ, Corona oleagina lana implicita, Hesychio. [Qui quod ponit στέφανος ἐλάϊνος ἐρίῳ πεπλεγμένος, alludit ad ταινία.]

[Τέννω, unde ap. Hesychium : Τέννει, στένει, βρύχεται, Ejulat.]

[Τενοντάγρα, ἡ, Nervorum cervicis dolor s. morbus. Cæl. Aurel. Morb. chron. 5, 2 : « Ἀρθρῖτις dicitur τενοντάγρα, si majores tenuerit nervos. »]

[Τενοντοκοπέω, Cervicem amputo. Aq. Exod. 34, 20.]

[Τενοντότρωτος, ὁ, ἡ, Cervice sauciatus. Galen. De comp. medic. sec. gen. 2, p. 346.]

[Τενοντόω, Decollo, Cervicem amputo. Aquila Exod. 13, 13, unde Hesychius : Τενοντώσεις, νωτοκοπήσεις, ἀποκτενεῖς.]

[Τεντερῖται, οἱ, gens Germaniæ, ap. Plutarch. Cæsar. c. 22, quæ Tencteri Latinis, nec dubium non rectam esse scripturam Plutarcheam.]

B [Τέντυρις, πόλις Αἰγύπτου καθαρτικὴ (φθαρτικὴ Meinek.) τῶν κροκοδείλων. Ὁ πολίτης Τεντυρίτης. Λέγεται καὶ Τέντυρα ἡ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν, Steph. Byz. Τέντυρα Ptolem. 4, 5, 68, Strabo 17, p. 814 Τεντύραις dat. plur. ap. Athanas. vol. 1, p. 187, E. (Ἀπὸ Τεντύρων inscriptt. ap. Letronn. *Recueil des inscrr. de l'Ég.* t. 1, p. 99 et 450. Orac. Sibyll. 5, 194, Τεύχαριν οἰκήσουσι βίᾳ μελανόχροες Ἰνδοὶ, recte emendat Alexandre, Τέντυριν. Hase.) Τεντυρίτης Strabo 17, p. 814, 815, Ælian. N. A. 10, 24, Sext. Pyrrh. 1, 83; et νομὸς Τ. Ptolem. l. c., Agatharchides Phot. Bibl. p. 447, 16. L. D. De Tentyritis pumilionibus ac distortis, inque monumentis crocodilum aggredientibus, Viscont. Mus. Pio-Clem. t. 1, p. 74. Hase.]

[Τένω, quod ponit Arcad. p. 159, 28, fictum a grammaticis thema est.]

Τένων, οντος, ὁ, Tendo, ut Gaza interpr., etymon respiciens; nam παρὰ τὸ τείνειν, i. e. a tendendo, dicitur, quod ejus actio præcipua in tensione s. contractione est; unusquisque enim τενόντων fibris suis C versus musculi caput retractis, partem, cui inseritur, eodem contrahit atque evellit. Celsus tamen [8, 1, p. 480 ed. Targ., 421 Ruhnk.] et alii Græcum retinere vocab. maluerunt. Est autem τένων ἀπονεύρωσις s. Finis musculi, quo in partem movendam inserto fit motus omnis voluntarius : constans fibris nervorum et ligamentorum in unum coeuntibus, et interdum carne adhuc eas fibras ambiente : unde et mixtam habet ex nervis et ligamentis naturam, ut inter alia tradit Gorræus. Ruf. Ephes. [p. 28 Cl.] τένοντας nominari ait τὰς παχείας ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκφύσεις, καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα : alibi tamen τένοντα vocans τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ipsam Cervicem, ut et auctor Εἰσαγωγῆς medicæ : quum proprie pars sint τοῦ ἰνίου, non ipsum ἰνίον, i. e. Cervix [Gl.]. Atque adeo non cervici tantum tribuuntur τένοντες, sed etiam brachiis et cruribus. [Sing. et plur. de prioribus Pollux 2, 95, 134.] Hom. Il. Υ, [478] : Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, Ubi tenontes cubiti committuntur. P, [290] : Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν D ἀμφὶ τένοντας. [Δ, 521 : Βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι κνήμην δεξιτερήν· ἀμφοτέρω δὲ τένοντε λᾶας ἀπηλοίησεν.] Sic X, [396] : Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης· quemadmodum et Pollux [2, 191] ita vocari scribit τὸ πλατὺ νεῦρον, ὃ πρὸς τὴν πτέρναν παύεται, ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον, Nervum illum latum, qui a poplite ad calcem usque tendit. [Sing. etiam Batrach. 235. Æsch. Cho. 207 : Πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαί.] Quamobrem non male Cæl. Aurel. 3, 6, scribit, Nervorum majorum, quos Tenontas appellant, levis tentio. [E, 307 : Κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν· θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε. Eur. Med. 1166 : Πολλὰ πολλάκις τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη· Bacch. 938 : Τἀνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος· Cycl. 400 : Τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδός· Phœn. 42. Callim. Del. 117 : Μέλλοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες· et rursus singulari Apoll. Rh. 4, 1646. Dionys. A. R. 6, 33 fin. : Τένοντας ὑποκόπτοντες ποδῶν.] Et rursum Hom. αὐχενίους τένοντας vocat discri-

minis causa, Od. Γ, [450] : Πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους· vel saltem vocabulum αὐχένα præmittere solet. Il. Π, [587] : Βάλεν αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντε· Ξ, [465] : Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. [Conf. Hesiod. Sc. 419. Apoll. Rh. 1, 430; Lycophr. 1112.] Ubi satis perspicue etiam indicat quid αὐχενίων τενόντων nomine intelligat, sc. Nervos illos duos majores, qui sunt in ea parte qua caput et cervix colligantur. Peculiariter tamen dici solet de his cervicis nervis, atque adeo nonnunquam pro ipsa Cervice accipi synecdochice, ut in hoc senario ap. Lucian. [Catapl. c. 19] : Καὶ τὸν τένοντα τοῦ τυράννου [ἀλιτηρίου, sed quod Lex. Septemv. ponit τυράννου in præcedentibus, ut non sit senarius] καταπάτει· de Micyllo insidente humeris tyranni. [Orph. H. 39, 8 : Ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα.] Legitur et οἱ τένοντες τῶν μυῶν ap. Galen. Ad Glauc., exponiturque Musculorum chordæ; s. potius Extremitates aut Fines. Siquidem idem Galen. De artic. 2, [p. 600, 13] scribit Hippocr. [p. 797, B] τένοντας appellare consuevisse Eas musculorum extremitates, quæ ab Anatomicis ἀπονευρώσεις nuncupantur, eas præsertim quæ minus carnosæ sunt. [Idem Comm. 3 in lib. De fract. p. 574, 12, Hipp. p. 776, A, τένοντας dici scribit τὰς ἀπονευρώσεις Hippocrati, hoc est Nervosas musculorum partes, aut extremos musculos quum in nervos degenerant, velut tendo poplitis, qui exteriore parte genu articulum firmat, ac ne in eam partem excidat prohibet, ortumque a sura ducit. Constant autem tendones fibris nervorum et ligamentorum in unum coeuntibus, mixtamque habent ex nervis et ligamentis naturam, iisque in finem musculi insertis, omnis motus voluntarius obitur. Τένοντες tamen aliquando proprie pro Nervis illis majoribus sumuntur et tendonibus, qui sunt in ea cervicis parte qua capiti colligatur, et quorum opera movetur. Ut ap. Hipp. p. 1233, H : Καὶ ξύντασις καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοὺς τένοντας. Sic enim Cæl. Aurel. 3, c. 6 Acut., de emprosthotono et opisthotono agens, de iis scribit : Nervorum majorum, quos Tenontas vocant, levis tensio et durities. Quod etiam scribit Isag. auctor p. 376, 9 : Τοῦ τραχήλου τὰ μὲν ὄπισθεν ἰδίως τένοντες ὀνομάζονται. Foes. Aristot. H. A. 3, 5 med. : Νεῦρον διπτυχὲς ὁ τένων. Aret. p. 1 init. : Τενόντων βάρεα. Archiloch. ap. Chœrob. Can. p. 139, 36 : Σημαίνει δὲ (μύκης) καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ καὶ ἰσοσυλλάβως ἔκλινεν ὁ Ἀρχίλοχος εἰπὼν, Ἀλλ' ἀπερρώγασι μυκέω τένοντες.] Monti etiam τένοντας tribuit Basil. metaphorice, in Ep. quadam ad Basil. [Gregor. 12, vol. 3, p. 94, A] : Τήν γε μὴν οἴκησιν αὐχὴν τις ἕτερος ὑποδέχεται, ὑψηλόν τινα ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀνέχων τένοντα. Itidem et Vertex et Pes monti tribuuntur, a corporibus sumpta metaph. [Nonnus Dion. 2, 396 : Αἰτναῖοί τε τένοντες· 400 : Πιερικῷ δὲ τένοντι Μακηδονὶς ἴαχεν ὕλη. Agathias Anth. Pal. 4, 58 : Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι Κυταίῃ. L. D. Planud. Ovid. Met. 14, 425, ὀρεινοί. Boiss.]

Τέξις, εως, ἡ, Partus, Partio, τόκος. [Gl.]

Τεὸς, ά, ὸν, Doricum est pro σὸς, Tuus. Hom. [Il. E, 234 : Τεὸν φθόγγον· Ω, 739 : Πατὴρ τεός· etc.] Od. Ξ, [395] : Ἄναξ τεὸς, i. e. δεσπότης ὁ σὸς, Herus s. Dominus tuus. [Il. Ξ, 249 : Τεὴ ἐφετμή· Ω, 111, φιλότητα· Φ, 82 : Τεῆς ἐν χερσίν· etc. Il. E, 230 :] Τεὼ ἵππω, Tuos duos equos, τοὺς σοὺς δύο ἵππους. [Od. A, 295 : Ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν.] Dicitur etiam [Θ, 37] τεοῖο Ionica resolutione pro τεοῦ, sicut σοῖο pro σοῦ, Tui. Itidem [Pindarus cum ceteris Lyricis, Tragici in melicis,] Theocr. 1, [7] : Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος. [Xenophonti H. Gr. 3, 3, 2, in oratione Spartani τεὸν restitui pro τόν. L. Dind.]

[Τέρα s. Τέρη in numis Phocææ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 183, n. 869, *Suppl.* vol. 6, p. 292, n. 1351, fontis vicini fuisse nomen pluribus disputat Eckhel. D. N. vol. 2, p. 535 sq. L. Dind.]

[Τεράδερμον, Segestrum, Gl. Ducang. : « Fortasse περιδέρμιον, vel potius γεράδερμον, Vetus pellis, Scal. ad Fest. v. Deris; στεγάδερμον, Casaub. ad Suet. Aug. 83. » Glossæ Lat.-Gr. : Segestrum, στέγαστρον, γεράδερμον, διφθέρα πλοίου, διφθέρα. Γερρόδερμον recte Coraes ad Plutarch. Crass. p. 428.]

A Τεράζω, i. q. τερατεύω s. τερατεύομαι : Hesych. τεράζει, τερατεύει. [Æsch. Ag. 125 : Οὕτω δ' εἶπε τεράζων, de vate portentum interpretante. Photius : Τεραίζεις (Τεράζεις), ἀντὶ τοῦ τερατεύῃ· οὕτως Πλάτων. Etym. M. p. 737, 21 : Τεράζειν ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. Cram. An. vol. 1, p. 232, 25.]

[Τέραμβος, ὁ, Terambus, f. Eusiri et Idotheæ, ap. Antonin. Lib. c. 22.]

[Τεράμνιον, τὸ, Fastigium, Domus alta. Schol. Eur. Or. 1371. Kall. Recte Matthiæ τέραμνα.]

[Τέραμνον s. Τέρεμνον, τὸ, Domus, Conclave. Eur. Phœn. 333, ὑπὲρ τέρεμνα, ubi est var. τέραμνα. Or. 1371 : Κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα· Hipp. 418 : Τέρεμνά τ' οἴκων· 536 : Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις· 769 : Τεράμνων ἀπὸ νυμφιδίων· Alc. 457 : Ἐξ Ἀΐδα τεράμνων· Tro. 1296 : Περγάμων τέρεμνα. Lycophr. 350, 361, altero tantum loco nonnullis ad ε aberrantibus, quod eximendum etiam Euripidi videtur, quem utraque usum esse forma parum est credibile, licet utraque ponatur a grammaticis. Orph. Arg. 1196 : Νήσου
B ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα. Ps.-Lucian. Amor. c. 34 : Ὑψηλὰ τέρεμνα. || Masc. formam bis ponit Hesychius : Τέραμνοι, στέγανοι (sic), σκιαὶ, σκηνώματα. Τέραμνος, κυψέλη. Sed bis reponenda videtur neutra.]

Τέραμνος quoque ead. signif. dicitur, qua τεράμων : denique Ἀτέραμνος eadem qua ἀτεράμων. Suid. enim Platonem τέραμνον posuisse ait pro ἁπαλὸν, ἑψανόν : ἀτέραμνον autem vocasse τὸ δυσέψανον. [Suidæ s. Photii gl. refertur ad Ἀτέραμνος, etsi ne hoc quidem est apud Platonem, sed Ἀτεράμων, neque credibile comicum dici. L. D. Conf. Salmas. De homonym. plantar. p. 97 et 98. Hase.]

Τεραμνότης et Ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, i. e. Qualitas illa qua aliquid est τέραμνον aut ἀτέραμνον. Theophr. C. Pl. 4, 5 : Σημαίνειν ἔοικε τῶν σπερμάτων ἀτεραμνότητά τινα πρὸς τὴν βλάστησιν. Ubi Gaza, Significare videtur Duritatem quandam ac pervicaciam in coquendo.

Τεραμότης, ητος, ἡ, Teneritas illa dicitur leguminum coctibilium, Quum semina aliqua tenera sunt,
C et facile coqui possunt. Theophr. C. Pl. 14, 14, ubi ei synonymum facit τὸ εὐέψητον : opp. τὸ ἄγαν σκληρὸν, s. τὴν σκληρότητα καὶ ἀπάθειαν.

Τεράμων, ονος, ὁ, ἡ, itidem Tener, Mollis; sed proprie de leguminibus et seminibus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora; s. quæ sunt coctibilia, ut Plin. loquitur; nam et Suid. τεράμον, neut. gen., exp. non solum ἁπαλὸν, Tenerum, sed etiam ἑψανὸν, Coctibile, i. e. Quod coqui potest. Idque ipsum ostendit et Theophrast. C. Pl. 4, 13 [12, 2 : coll. ib. 1], ubi inter alia sic : Τὸ τεράμον [τέραμον] καὶ ἀτεράμον [ἀτέραμον] πρὸς τὴν πύρωσιν λέγεται καὶ διάχυσιν καὶ πρὸς τὴν τροφὴν τὴν ἡμετέραν· τὸ μὲν γὰρ εὐδιάχυτον, καὶ τῇ ἑψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, τεράμον· τὸ δ' ἀδιάχυτον, ἢ ἀναλλοίωτον, ἢ βραδέως ἀλλοιούμενον, ἀτεράμον. Quorum illud dicit esse μανὸν καὶ μαλακὸν, hoc autem, πυκνὸν καὶ σκληρόν : ac propterea illud ἔχειν τροφὴν κούφην τε καὶ εὐκατέργαστον, hoc vero contra : item, τὰ μὲν τεράμονα μᾶλλον ἐνδεδωκέναι, τὰ δὲ ἀτεράμονα περιτετάσθαι τῷ κελύφει. Ubi vide et alia, et quomodo ἐξ ἀτεραμόνων σπερμά-
D των γίνονται τεράμονα, et contra ἐκ τεραμόνων ἀτεράμονα. Ibidem tradit et τὴν γῆν τὴν τεράμονα φέρουσαν, vocari a quibusdam τεράμονα : quos Dioscor. imitatus, et ipse γῆν τεράμονα dixit, Solum coctibilia semina ferens. [Ibid. 3, 21, 3 : Καὶ φέρει δὲ καὶ τεράμονα τὰ ξηρὰ καὶ τὰ πρόσειλα· πέττει γὰρ ὁ ἥλιος μᾶλλον· 5, 6, 12 : Ὅσα τῶν σπερμάτων ἐν λίτρῳ προβρεχόμενα τεραμονέστερα γίνεται· H. Pl. 8, 8, 6 : Τὸ δὲ τέραμον καὶ ἀτέραμον λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ὀσπρίων μόνον, οὐκ ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σιτωδῶν παραπλήσιόν τι ἢ καὶ ταυτὸ συμβαίνειν· ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ τὴν αὐτὴν εἶναι χρείαν οὐχ ὁμοίως ἐμφανές· ἐπεὶ οὐδ' ἐπὶ τούτων ἁπάντων ὁμοίως, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τῶν κυάμων λέγεται καὶ φακῶν, εἴτ' οὖν καὶ μάλιστα πασχόντων εἴτε καὶ διὰ τὴν χρείαν φαινομένων. Γίγνεται γοῦν πλέον· πολλαχῶς γὰρ τόποι τινές εἰσιν, οἳ ἀεὶ φέρουσι τεράμονα, καὶ ἄλλοι πάλιν ἀτεράμονα· τὸ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν οἱ λεπτόγεῳ μᾶλλον τεράμονα. Plutarch. Mor. p. 701, D : Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν ἀκούοντας τῶν γεωργῶν ὅτι καὶ δυοῖν αὐλάκων παραλλήλων ἡ μὲν τεράμονας, ἡ δὲ ἀτεράμονας ἐκφέρει τοὺς καρπούς. Photius : Τεράμων καὶ ἀτε-

Digitized by Google

Epica τέραα, et Ionica τέρεα, Epica et Attica τέρα, quas duas ponit Hesychius : Τέρα, τέρεα, σημεῖα, pariterque genitivi vulgaris τεράτων, Epica τεράων, Ionica τερέων (de qua forma, signif. Sideris, ut supra apud Nicandrum posita, Eustath. Il. p. 1155, 43, de voc. τείρεα agens : Ἐφανέρωσε δὲ, φησὶ (Chœroboscus) τὸ ε Ἀλκαῖος (ex quo Τείρεων affert gramm. Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 192, 11) εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ι. Qui non recte refert ad Τεῖρος quod pertinet ad Τέρας), Attica τερῶν, dativi vulgaris τέρασι, Epica τεράεσσι, Ionica τερέεσσι. Mœris p. 366 : Τέρα Ἀττικοὶ, Τέρατα Ἕλληνες· 369, ut Thomas p. 840 : Τέρα καὶ Τερῶν Ἀττικοὶ, Τέρατα, Τεράτων Ἕλληνες. Ap. Aristoph. Ran. 1343 : Ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρατα θεάσασθε, Rav. τάδ' ἕτερα, i. e. τάδε τέρα, quo recepto scribendum videtur θεᾶσθε. Apoll. Rh. 4, 1410 : Θεῖα τέρα· 1364 : Τὸ μήκιστον τεράων. Orac. ap. Phlegont. Mirab. c. 10, 1 : Ὅσσα τέρα καὶ ὅσσα παθήματα. Et correpto α, quod sequente τὰς produxit Apollonius, Nicand. Th. 186 : Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρήασιν ἐμπελάσειε. Forma τεράατα Dionys. Per. 604 : Κεῖνα καταβρόξειε τεράατα. Quintus 5, 43; 6, 275. Epicam genitivi formam Orph. Arg. 37 : Σημείων τεράων τε λύσεις, librariorum imperitia in τεράτων mutatam, ut ap. Maneth. 2, 12 : Δεικήλων τεράτων, ut apud Hesychium Τεράεσσι in Τεράτεσι, tulerunt editores, quanquam ne Apollinaris quidem aliter quam τεράων et τεράεσσιν Ps. 104, 52, 10. Herodoto τέρεα et τέρεος dicenti 8, 37, τέρατα non potest concedi 2, 82, ut Aretæo p. 71, 48 : Οὐκ ἄπιστον ἐς τέρε-ος ἰδέην. Plur. Pollux 7, 189, τερῶν ὑποκριταί. L. Dind.]

[Τερασκοπία, ἡ. V. seq. voc.]

[Τερασκόπος, ὁ.] Ap. Hesych. legitur Τερασκόποι, ὀνειροκρίται. [Pind. Pyth. 4, 201. Æsch. Ag. 979 : Καρδίας τερασκόπου· 1461 : Ἡ δ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος (Cassandra), et de Apolline Eum. 62, Cho. 549 : Τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι. Soph. OEd. T. 605, Eur. Bacch. 248. Clemens Protr. p. 10 fin. « Const. Manass. Chron. 1678. » Boiss. || Hinc subst. Τερασκοπία, ἡ, Prodigiorum interpretatio. Hermes Trism. Pœmandr. 3, p. 18. Osann.]

[Τέρασμα, τὸ, Monstrum, ap. Plut. Mor. p. 1123, B : Τοῖς Ἐμπεδοκλέους ἐοικότα τεράσμασι, restitutum ex libris pro τεράτεσι. Sed videtur conflatum ex τέρασι et τερατεύμασι, etsi formari potuit a τεράζω. L. D.]

[Τεραστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. τεράστιος. Basil. t. 1, p. 589, D : Σημεῖον παράδοξόν τε καὶ τ. Hase.]

[Τεραστικῶς, Prodigiose. Nicet. Eugen. 8, 259. Boiss. Orig. Cat. in Psalm. t. 1, p. 295, 16 : Παραδόξως καὶ τ. Hase. Nisi scr. τεραστίως.]

Τεράστιος, ὁ, ἡ, Prodigiosus, Prodigialis, [Ostentuosus, huic add. Gl.] Portentosus, Monstrosus, Monstrificus. [Sextus Adv. log. 2, 104, p. 477 : Τεραστίου φύσεως μετείληφεν. Lucian. D. mort. 17, 1 : Τεράστιόν τι πάσχεις· Char. c. 4 : Εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ· Zeux. c. 12 : Καινὸν καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς· et alibi. Plut. Mor. p. 731, F : Τὰ τ. τῶν ζῴων. Joseph. A. J. 10, 11, 2 init. : Πολιορκουμένῳ θαυμάσιόν τι καὶ τεράστιον θέαμα συνέβη. Heraclit. Alleg. Hom. p. 489, 8 : Ποιητικοὶ καὶ τεράστιοι μῦθοι.] Ælianus ap. Suid. : Τὰ γενόμενα βρέφη κράσει θηρίων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἐδόκει. Sic Philo V. M. 1 : Τεράστιον δέ φασι συμβῆναι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον μεγαλούργημα τῆς φύσεως, Prodigiosum naturæ facinus. [De gigantibus Symm. Num. 13, 34.] At τεράστιοι θεοὶ Hesychio sunt οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι [Heliodor. Æth. 2, 5 fin. : Τί τοῦτο, ὦ δαίμονες τεράστιοι; Θίσβης ἡ ὄψις] : ut et Τεράστιος Ζεὺς [ap. Lucian. Tim. c. 41 : Ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ φίλοι Κορύβαντες καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; Aristid. vol. 2, p. 65 : Εἰπὲ πρὸς Διὸς τεραστίου] dicitur Jupiter qui signis ex cœlo hominibus portendit ac prædicit, s. monstrat et ostendit futura. Nisi malis, Jupiter qui prodigiosa avertit. Nec enim solum τέρατα φαίνει s. προφαίνει οὐρανόθεν, sed etiam ἀποτρέπει. Neutro gen. τὸ τεράστιον dicitur pro τέρας, Portentum, Prodigium. Ostentum, Monstrum, Res monstrosa et prodigiosa : ut Hesych. quoque et Suidæ τεράστια sunt σημεῖα, θαύματα. [Joseph. A. J. 10, 2, 1 : Σημεῖόν τι καὶ τεράστιον ἠξίου ποιῆσαι τὸν Ἡσαΐαν.] Ac certe ex Chrysost. Or. de

A Babyla Martyre affertur τεράστια pro Miracula, quæ in N. T. vocantur θαύματα et σημεῖα. Ubi cum τεράστια subauditur ἔργα, Portentosa et monstrosa facinora, τερατουργήματα. Quo sensu legitur et in Comm. de Joanne, Ὁ δὲ Δομετιανὸς ἐκπλήξει ἐλήφθη ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις τεραστίοις, Ob prodigiosa et miraculosa opera quæ edebat. [Basil. M. vol. 2, p. 4, D : Τῶν μεγίστων τεραστίων. Symm. Ps. 76, 13, ἀρχαῖα, et in epigr. in ed. Ald. inter 76 et 77, παλαιῶν. L. D. || Adv. Τεραστίως, Mirabiliter, Clem. Alex. p. 753; Orig. C. Cels. p. 137, 381. Kall. Eust. Il. p. 173, 42. Seager. Id. ad Dionys. P. p. xi. Angl. Superlat. Τεραστιώτατα Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 133. Boiss. Τεραστείως male Eustath. Od. p. 1395, 21.]

Τερᾰτεία, ἡ, i. q. τερατολογία, Prodigiosa narratio, s. Portenta verborum, Mendacia prodigiosa. [Æschin. p. 29, 26 : Πρὸς τοσαύτην τόλμαν καὶ τερατείαν ἀνθρώπου χαλεπὸν καὶ διαμνημονεῦσαι τὰ λεχθέντα καθ' ἕκαστα· 48, 37 : Τῇ τ. τοῦ τρόπου.] Isocr. Panath. init. [p.
B 232, A] : Οὐδὲ τῶν λόγων τοὺς μυθώδεις, καὶ τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. [Quæ exx. ostendunt Mœridis p. 364 : Τερθρεία, Ἀττικοὶ, τερατεία, Ἕλληνες, observationem non esse veriorem quam Thomæ p. 840 : Τερατεία, ἡ θαυματοποιία, τερθρεία δὲ ὁ μετὰ φλυαρίας τερατώδης λόγος. Neque Mœridem probabile est τερθρεία legisse ap. Aristoph. l. Nub. infra cit., ut suspicabatur Pierson. p. 365, eadem permutata notans ap. Isocr. p. 209, A.] Utitur et Aristoph. Nub. [318], ap. quem Socrates dicit, Οὐράνιαι νεφέλαι αἳ ... νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν Καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν, Portenta verborum, seu, ut schol. exp., ψευδολογίαν. [Polyb. 2, 17, 6 : Περὶ ὧν οἱ τραγῳδιογράφοι πολλὴν διατέθεινται τ., et similiter alibi. Lucian. Pro imag. c. 9 : Οὐ προσήκατο τὴν τ. τῆς ὑποσχέσεως. Plut. Mor. p. 853, E.] Sic vero et [Photio s.] Suidæ τετρατεία est ψευδολογία, παραδοξολογία, et Hesych. τερατεῖαι sunt ψευδολογίαι. [Diog. L. Menedemo p. 235 (6, 102). Seager. Lucian. Vitt. auct. c. 2 : Τί δὲ μάλιστα οἶδεν; — Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν. Diod. Exc. Photii
C p. 527, 46 : Ὁ δὲ μετὰ τερατείας, ὡς εἰώθει, συνθέμενος ὅτι συγχωροῦσι. Alciphr. Ep. 3, 55 med. : Ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξατο. Ælian. N. A. 7, 27 fin., ubi v. Jacobs. Schol. Soph. El. 149. Pollux 9, 146.]

[Τερατεινός. V. Τερατωπός.]

Τεράτειος, ὁ, ἡ, i. q. τερατικὸς et τερατώδης. [Pro τεράστιος.]

[Τεράτευμα, τὸ, Portentum, Monstrum. Aristoph. Lys. 762 : Ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων. Dionys. A. R. 2, 19 med. V. Τεράτισμα. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 337, D. Jo. Damasc. t. 1, p. 399, B; t. 2, p. 829, E. Greg. Naz. t. 1, p. 420, B. Id. ibid. p. 104, C, de interpretationibus allegoricis gentilium, ἀλληγορήματα] καὶ τ. Theophyl. Sim. Hist. p. 28, 4 Bonn. : Τὸ τ. καλλωπίζουσιν. Hase.]

Τερατεύω, s. potius Τερατεύομαι, i. q. τερατολογῶ, Portenta s. Monstra loquor, Loquor portentosa, Monstrifica fingo et vana. [Aristoph. Eq. 627 : Ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων· Ran. 834 : Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον,
D ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο. Lucian. V. H. 1, 3 : Οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας ἀνθρώπους ἐτερατεύετο τοὺς Φαίακας (eademque constr. Phot. Bibl. p. 111, 31), et alibi. Athen. 12, p. 543, F : Τερατευόμενος ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὄναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν κτλ.] Bud. τερατεύομαι exp. Vaniloquenter dico, μεγαληγορῶ καὶ σεμνύνομαι : item Monstrifice mentior et calumnior : afferens ex Æschine [p. 41, 9] : Οὐθ' οὗτος οὐδὲν ἀληθὲς εἶπεν, ἀλλὰ ψεύδεται, καὶ, κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται. Qui p. 72 [76, 23] dixit, Ἐπειδὴ δ' ἐτελεύτησε Φίλιππος, Ἀλέξανδρος δ' εἰς τὴν ἀρχὴν κατέστη, πάλιν αὐτὸς τερατευόμενος, ἱερὰ μὲν ἱδρύσατο Παυσανίου, εἰς αἰτίαν δὲ εὐαγγελίων καὶ θυσίας τὴν βουλὴν κατέστησε, Nescio quæ prodigiosa confingens. [Et p. 13, 29 : Ἀποθαυμάζων περιέρχεται καὶ τερατευόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν, εἰ ὁ αὐτὸς πεπόρνευταί τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν· 34, 25 : Ἀνίσταται τελευταῖος Δημοσθένης, καὶ τερατευσάμενος, ὥσπερ εἴωθε, τῷ σχήματι καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν κτλ.] Item et Suid. τερατευόμενος exp.

Digitized by Google

image
not
available

42, p. 538 : Τερατουργοῦντα βλέποντες Χριστόν. Suicer. Pass. Theodor. Stud. p. 195, B, τερατουργουμένων.]

Τερατούργημα, τὸ, Ejusmodi monstruosum effectum, opus prodigiosum, etiam Facinus portentosum, et monstrificum. [Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 83. Eumath. Ism. 10, p. 500. Schleusn. Suid. v. Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. Wakef. Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 380, 7. Boiss. Eust. Opusc. p. 170, 38, et alibi. Maximus Conf. vol. 2, p. 62, A.]

Τερατουργία, ἡ, Effectus ejusmodi prodigiosi operis, et ipsa Actio edendi opus aliquod monstruosum. Sæpe et pro τερατούργημα accipitur : veluti quum Theodor. in H. E. τερατουργίαν et θαυματουργίαν vocat Mirifica et monstrifica opera, teste Bud., qui ex Luciano [Icarom. c. 6, ἡ ἐν τοῖς λόγοις] τερατουργία affert pro Præstigia. [Plut. Mor. p. 17, B. Porphyr. De abst. 2, 42 init. Angl. Synes. p. 68, B. Julian. Contra Christ. p. 218, 5. Notione laudativa de Aarone Phot. Epist. p. 217, 18, et Cyrill. Al. t. 4, p. 619, E, Apostolos potuisse ἀμογητὶ κατορθοῦν τὰς τ. Hase.]

[Τερατουργικῶς, Mirabiliter. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 363, 10 : Τ. ἐξεπληροῦτο ἡ παράκλησις. Hase.]

Τερατουργὸς, ὁ, Monstrificus, ut dicuntur Artes monstrificæ et Gemmæ monstrificæ, i. e. Quæ monstrosos et inusitatos insolentesque effectus edunt. Et τερατουργὸς de Homine monstrifico, i. e. Qui monstrosa quædam efficit et nusquam visa, veluti præstigiatores. [Diod. Exc. Photii vol. 2, p. 526, 100 : Ἄνθρωπος μάγος καὶ τ. τὸν τρόπον. Photius s. Suidas. L. D. In bonam partem Jo. Damasc. t. 1, p. 315, B, τῷ τ. Θεῷ. Hase.]

[Τερατόω, unde pass. Adstupesco, si recta sit lectio Timonis ap. Diog. L. 4, 42 : Ἠύτε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατοῦντο. Hemst.]

Τερατώδευμα, τὸ, Opus monstrosum, Monstrum, i. q. τέρας et τερατούργημα s. τερατουργία. [Fictum ex Τεράτευμα.]

Τερατώδης, ὁ, ἡ, Portentosus, Monstrosus, Prodigiosus, [Ostentiferus, add. Gl.] Monstrificus, Pro ostento s. prodigio habendus. [Aristoph. Nub. 363 : Ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες. Plato Euthyd. p. 296, E : Οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεσιν ἀνθρώποις. Xenoph. Epist. 1, 8, σοφία. Isocr. p. 248, C : Τὰ περιττὰ τῶν ἔργων καὶ τερατώδη. Aristot. H. A. 5, 14 init. : Διά τι τερατῶδες πάθος· ut 6, 3, et 21 fin.; 7, 4 med., De gener. anim. 4, 4 post init., de monstruosis partibus, ut de eunuchis Lucian. Eun. c. 6.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 109, 17] : Περαιοῦσθαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται τερατωδέστατον, Prodigiosissimum signum, ostentum. [Ib. p. 115, 37 : Τερατωδέστατόν τι συμβαίνει πάθος περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ.] Aristot. De poet. [c. 14 init.] : Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερὸν διὰ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τὸ τερατῶδες μόνον παρασκευάζοντες, οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνοῦσι. [Diod. 3, 62 : Τῶν παλαιῶν μυθογράφων πολλοὺς καὶ τ. λόγους καταβεβλημένων. Lucian. Asin. c. 26, εὑρήματι, et sæpe Plutarch. Schol. Hom. Il. Σ, 485.]

‖ Τερατωδῶς, Portentose, Monstrose, Prodigiose, Prodigialiter, ut Horat.; Monstrifice, ut Plin. [Aristot. H. A. 1, 17 med. : Κατὰ φύσιν καὶ μὴ τ. Diod. 1, 26 fin. : Διακοσμουμένους τ. ἐπὶ τῶν ἱερῶν.]

[Τερατωδία, ἡ, q. d. Mirabilitas. Jo. Chrys. Hom. vol. 7, p. 204 (402). Angl. Id. t. 11, p. 435, A, et t. 10, p. 448, D, ubi ed., τερατωδείας. Hase.]

[Τερατωδῶς. V. Τερατώδης.]

Τερᾰτωπὸς, ὁ, ἡ, Monstrosus aspectu, Prodigiosus, Portentosus. Hom. Hymno in Pana conscripto [36 : Τέκε Ἑρμείᾳ φίλον υἱὸν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, ubi al. Τερατεινός. V. Ἐρατωπός.]

[Τεράψη, νῆσος πρὸς Καρχηδόνα οὐ μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν Τεραψαῖος, Steph. Byz.]

[Τερβητία, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Τερβητῖνοι, ὡς Πλακεντῖνοι ἀπὸ Πλακεντίας. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων ια', Steph. Byz.]

[Τέρβινθος, ὁ, n. pr. vici, ap. Cyrill. Hieros. Catech. 6, p. 57, A ; alias dicti Τερέβινθος : v. Cedren. supra in v. Βοίδας. Boiss. Sic variatur etiam ap. Epiphan. vol. 1, p. 618, A. Τέρβινθος p. 620, D ; 621, D. Sed ut substantivum, aut Τερέβινθος scribendum aut Τέρμινθος. L. Dind.]

[Τερβισσοὶ s. Δερβισσοὶ ap. Ctesiam sec. Steph. Byz. qui vulgo Δερβίκκαι.]

[Τεργέστη, ἡ, et Τεργέσται, αἱ, Tergeste, opp. Istriæ, ap. Strab. 7, p. 314 ; 5, p. 216. Τέργεστον Ptolem. 1, 15, 3 ; 3, 1, 27. Τέργεστρον Artemidorus ap. Steph. Byz. v. Τέγεστρα. Vitiose Suidas Τερέστη, πόλις.]

[Τέργις, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεργίτης, ὡς τῆς Λέπτις Λεπτίτης. [Οὕτως καὶ ὁ φιλόσοφος Κορνοῦτος ἐχρημάτιζε Λεπτίτης.] Steph. Byz.]

[Τεργόνιος, ὁ, Tergonius, n. viri in inscr. Anap. ap. Bœckh. vol. 2, p. 165, n. 2130, 37, nisi scr. Τερμονίου, quod v. L. Dind.]

[Τερεβεντῖνος, ὁ, Terebentinus, n. viri in nummis Marcianopolis Mœsiæ vel Thraciæ, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 80—103 sq.]

Τερεβινθίζω, Similis sum resinæ terebenthinæ : τερεβινθίζων λίθος, Lapis terebinthinæ resinæ colorem referens, Diosc. [5, 160.] Fertur autem esse genus iaspidis. [Sed Dioscoridi quoque restituendas videri formas Τερμινθ— dicetur in seq. voc. Plin. N. H. 37, 8, 116 : « Non minus multæ species reliquæ, sed omnes in vitio cæruleæ aut crystallo similes aut myxis ; item terebenthizusa, improprio, ut arbitror, cognomine, velut ex multis ejusdem generis composita gemmis. »]

Τερεβίνθινος οἶνος, Terebinthinum vinum, i. e. Ex baccis terebinthi confectum, Diosc. 5, [39 sec. Lex. Septemv. : nam edd. Τερμίνθινος] ; τ. ἔλαιον [id. 1, 50], Terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fructu fit. [Xen. Anab. 4, 4, 13, χρίσμα, sed cui restituendum τερμίνθινος. V. Τερέβινθος. « Conf. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 185. » Hase.] Τερεβινθίνη autem dicitur Terebinthina resina, ab Eod. [4, 154. Sed hæc quoque, ut alia ejusdem formæ exempla Dioscoridea, suspecta reddit forma Τερμίνθινος ap. ipsum, quæ v. infra. L. D. Ac fortasse item minus recte legitur ap. Galen. vol. 6, p. 288, 3, τῇ τερεβινθίνῃ χρῆσθαι· et ap. Moschion. De mul. pass. p. 63, 24 Dewez., τερεβενθίνην. Hase. Τερμεντίνη, Terebintina, θέρμηθος Dioscoridi, occurrit ap. Nicolaum Myrepsum Ms. s. 1, c. 87, et alibi. Τερεμήνθη, in Euchologio p. 638. Ducang. Africæ Tucca Terebinthina, ab arboribus ibi nascentibus dicta, est ap. Antonin. Itiner. p. 49.]

Τερέβινθος, ἡ, Terebinthus [Gl.] arbor, ap. Theophr. H. Pl. 3, [15. Τερέβινθος, pro τερέμινθος s. τέρμινθος est ævi recentioris. Damogeron Geopon. 10, 65, 2 : Τέρμινθον, ἣν οἱ ἐπιχώριοι τερέβινθον καλοῦσι. Democritus ibid. 10, 73, 2 : Τέρμινθός ἐστιν, ἣν καλοῦμεν τερέβινθον. Niclas ad hunc l. notat, non nisi semel, idque per describentium vitium, ap. Theophr. H. Pl. 3, 15, legi, quum alias ille semper utatur altera forma. Similia jam Brodæus ad Epigr. Gr. 1, p. 119, ubi legitur Antiphili Byzantii epigramma (Anth. Pal. 9, 413, 1), in quo est adj. τερεβινθώδης. Schol. : Τερέβινθος· τὸ αὐτὸ καὶ τέρμινθος.... Γίγνεται δὲ τὸ πλέον ἐν Ὠρικῷ τῆς Μακεδονίας. (Antipater Thess. ib. 9, 282, 3 : Ἀντὶ δ' ἐμοῦ κομάρου τις ὁδοιπόρος ἢ τερεβίνθου δρεπτέσθω.) Pollux 1, 233, paulo aliter : Τέρμινθος. Εἴρηται δὲ αὐτοῦ ὁ καρπὸς ὑπ' ἐνίων καὶ τερέβινθος. Sed minus recte, ut videtur. In versione V. T. Alex. reperitur utraque forma. Nam Gen. 14, 6, pro τερεβίνθου cod. Alex. τερεμίνθου. Sic Reg. 1, 17, 2, Ald. et Complut. τερεβίνθου, alii τερμίνθου. Jos. 24, 26, cod. Alex. τερέβινθον, reliqui τέρμινθον. Contra Gen. 43, 11, idem codex τερέμινθον, ceteri τερέβινθον. Sed parum aberat quin ubique reponendam judicarem formam τερέβινθος. Nam sine ulla lectionis varietate hæc legitur Gen. 35, 4, Jes. 1, 30 ; 6, 13, et ap. Joseph. Archæol. 2, 6, 5, qui locus maxime notabilis est, quia ibi refert ex Gen. 43, 11. Ap. Xenoph. vero Anab. 4, 4, 13, ubi dudum editores formam antiquam restituere debebant, sine omni controversia pro τερεβίνθινον etiam sine libris rescribendum est τερμίνθινον, quum vel in Aristotelis Mir. c. 89, unus cod. Vindob. τερβίνθου præbeat pro τερμίνθου. Sturz. Est Pistacia Terebinthus L. sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 83, et Bussemaker. ad schol. Nicandri p. 669. Hase. V. Τερεβίνθινος.]

[Τερέβινθος, ἡ, Terebinthus, locus prope Hebro-

nem Induæ, dictus ab arbore terebintho ibi nascente, sub qua puteum fodisse ferebatur Abraham, ap. Sozom. H. E. 2, 4, p. 49, 32; Itiner. Hierosolym. p. 599, Conf. intt. Hesychii v. Τερέβινθος (post Τετέλεσται), Joseph. A. J. 4, 9, 7. Insulam Τερέβινθον memorat Nicetas Ann. p. 157, C. De nomine viri v. in Τέρβινθος. L. D. Nomen insulæ. Cedren. t. 2, p. 325, 1 Bonn. Zonar. Annal. t. 2, p. 192, D Reg., εἰς τὴν καλουμένην T. Hase.]

[Τερεβινθώδης, ὁ, ἡ, Terebintho similis, Terebinthinus. Antiphil. l. in Τερέβινθος citato.]

[Τερεβὼν, ῶνος, ὁ, ap. Theognost. Can. p. 31, 3, καὶ ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ε γράφεται. Sed Saracenus quidem Τερέβων ap. Coteler. Mon. vol. 2, p. 216, 217, 251 seqq. semper gravi accentu scribitur. L. Dind.]

Τέρεινα, ἡ, est et nomen proprium urbis ac insulæ: unde Τερειναῖος dicitur Qui inde ortus est. [V. Τέρινα. Mulieris n. est ap. Antonin. Lib. c. 21, Strymonis f. memorantem.]

[Τέρεινος. V. Τέρην.]

[Τερείνω verbum poni videtur in Glossis Mss. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 262, B init. : Τερενθεῖσαν, ἁπαλυνθεῖσαν. L. Dind.]

[Τέρεμνον. V. Τέραμνον.]

[Τέρεμνος, Hesychio ἰσχυρὸς ἢ στέρεμνος, utrumque pro στερέμνιος. L. D. Nec magna auctoritate est inscr. christiana ap. Ulrichs. *Topogr. von Theben*, in Comment. soc. Reg. Bavar. vol. 3, part. 2, p. 435, ubi : Τέρεμνον, ὅνπερ ὡραϊσμένον βλέπεις. Hase.]

[Τερεμνόνωτος, ὁ, ἡ, Qui est tergo valido s. firmo, in epigr. Statyllii Flacci Anth. Pal. 6, 196, 3 : Νήκταν τ' ἐρυμνόνωτον ὀστρακόχροα, ... πάγουρον, ubi alii τ' expunxerunt, restituebat Meinek. Delect. Anthol. p. 222. Sed τέρεμνος quum ap. Hesychium male positum videatur pro στέρεμνος, præstabit στερεμνόνωτος.]

Τερενοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Teneros cincinnos s. capillos habens.

[Τερενοῦθις, ἡ, n. Ægyptium, quod tanquam barytonon ponit Arcad. p. 30, 5, pariter atque Μενοῦθις ib. rectius videtur scribi accentu proparoxytono, ut Μένουθις ap. Steph. Byz. L. D. Vitiose igitur Jo. Moschus Prato spir. p. 1077, C et 1106, C, ubi, εἰς Τερενούθην. Hase.]

[Τερενόχρους, ὁ, ἡ, Qui est cute tenera. Orph. Lith. 33 : Ἠίθεοι τερενόχροες. Oppian. Hal. 2, 56 : Τερενόχροϊ νάρκῃ. Tzetz. Anthehom. 115 : Ἡ γὰρ ἔην λευκή, τερενόχροος, εὔοφρυς.]

[Τερενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens, Tener, Delicatus aspectu. Anaxandrides ap. Athen. 4, p. 131, D : Τερενόχρωτες μαζῶν ὄψεις. Schweigh.]

[Τερεντῖνος, ὁ, πλακοῦς, genus placentæ, ap. Chrysippum Tyan. Athenæi 14, p. 647, C. Ap. Steph. Byz. v. Ἀβάκαινον pro Τερεντῖνος, quod cum aliorum oppidorum Italicorum nominibus componitur, Holsten. Ταραντῖνος, ut ap. Dioscor. 3, 61 Sprengel. Ταραντίνη pro Τερεντίᾳ, etsi Τερεντὸς cum Βενεβεντὸς componit Theognost. Can. p. 3, 22, et ὄνομα πόλεως dicit Zonaras Lex. p. 1718, ubi Τέρεντος.]

[Τερετίζω, proprie dicitur de Cantu hirundinum et cicadarum; vide Hesych. et Suid. (Etym. M. p. 755, 4 : Τέττιξ, μουσικώτατον ζῶον, παρὰ τὸ τερετίζω (τὸ μουσικῶς φωνῶ), τερέτιξ, καὶ συγκοπῇ τέττιξ. In cod. Reg. 1596, ubi voces animalium describuntur, Τερετίζειν dicuntur ἀηδόνες (ut in cod. ap. Miller. Catalog. codd. Escorial. p. 23, 8. Zenodotus ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 231 : Τέττιξ, ἠχεῖ, τερετίζει, ut Pollux 5, 89). Ducang. Qui dubitat an eodem referantur Τερτεριάζειν, in Orneosophio c. 62, p. 224 : Ἱέραξ ὅταν ἄρξηται τερτεριάζεσθαι, οὕτως αὐτὸν περιποιήσῃ (et activum in inscr., Εἰς τερτεριάζοντα), et hæc Glossarii Gr.-Lat. ex cod. Reg. 85 : Τετερίζω, Bis canto, Facio tenorem, quorum hoc quidem haud dubie scribendum Τερετίζω, alterum vero nihil huc pertinere videtur.) Tum et generatim Cantillare significat, ut ap. Athen. 1, p. 20, A : Κύκλωπα εἰσήγαγε τερετίζοντα. Schweigh. Phrynichus com. ap. Polluc. 4, 55 : Ἐγὼ δὲ νῦν δὴ τερετιῶ τι πτιστικόν. Clem. Alex. Protr. init. : Ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ, ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ, ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ, καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν. Seager. Theophr. Char. c. 29, 3 : Αὐτὸς ἑαυτῷ τερετίζων. Lucian. De merc. cond. c. 33 : Μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι ὑπᾴδοντος καὶ τερετίζοντος. Diogen. ap. Stob. Fl. 108, 71 : Ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς καὶ τερετίζων ἀνεφώνει. Dio Chr. Or. 33, vol. 2, p. 4 : Οὐ κορδακίζων οὐδὲ τερετίζων. Sophronius Maji Spicil. vol. 3, p. 14 : Δαβὶδ ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ τοὺς ψαλμοὺς ἐτερέτιζεν. Plut. Mor. p. 46, B : Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι καὶ ἀνάγωγος· οὐ γὰρ ἂν ἐμοῦ διδάσκοντος ... ἐτερέτιζες καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις· 1010, A : Τερετίζειν μᾶλλον ἢ διαλέγεσθαι δόξομεν· Zeno ib. p. 1034, E : Ὅμοιον γὰρ ὡς εἰ μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. Theognost. Can. p. 12, 11 : Τερετίζω, τὸ κιθαρίζω. Photio s. Suidæ Τερετίζομεν, τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν.]

[Τερέτιον, ὄνομα πόλεως, sec. Theognost. Can. p. 12, 11.]

[Τερίτισμα, τὸ, quod qua signif. dicatur a Musicis, v. in Τερετισμὸς, hac usurpavit Agathias Anth. Pal. 11, 352, 5 : Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μουσικὸν Ἀνδροτίωνα εἴρετό τις τοίην κρουματικὴν σοφίην. Δεξιτερὴν ὑπάτην ὁπότε πλήκτροισι δονήσας ἡ λαιὴ νήτη πάλλεται αὐτομάτως, λεπτὸν ὑποτρύζουσα καὶ ἀντίτυπον τερέτισμα πάσχει τῆς ἰδίης πλησσομένης ὑπάτης· 7, 612, 3 : Ὤλετο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν ἀοιδαί. Lucian. Nigrin. c. 15 : Ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων· et similiter Salt. 2, 63, Dio Chr. Or. 32, vol. 1, 683, κρούματα ὀρχηστῶν καὶ παροινίας τερετισμάτων· Clemens Pæd. 3, p. 300, κρουμάτων καὶ τ. ἐρωτικῶν· Plut. Mor. p. 706, E : Τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι· Andreas Cret. p. 111 : Τὰ τοῦ Δαυὶδ τ., a Kallio cit. Quæ exx. ostendunt sic dici etiam Cantum jam modulantis, non tantum proludentis, ut scribit Jo. Philoponus ad Aristot. Analyt. post. p. 136 (228, 46 Berol.) : Τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα (προδιαψηλαφήματα alius cod., quocum Proculum ad Tim. p. 108 confert Hemst. l. infra cit.) τῶν κιθαρῳδῶν, ἅπερ ἀνάρθρως ᾄδουσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως τῶν χορδῶν, εἰ κατὰ τὸν προσήκοντα τῆς μελῳδίας λόγον ἐντέτανται. Quibus de verbis Aristot. (1, 22, p. 83, 33 : Τὰ γὰρ εἴδη (Platonis) χαιρέτω· τερετίσματά τε γάρ ἐστι, καὶ εἰ ἔστιν, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον ἐστίν) addit : Τοῦτο δέ φησιν ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οἱ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγοι ῥημάτων εἰσὶ ψιλῶν, διανοίας κενῶν. Locos Cyrilli C. Julian. p. 66, B; 86, B; 206, B, Origenis C. Cels. 1, p. 12; 2, p. 67, Attici ap. Euseb. Præp. 15, p. 815, B, Clementis Strom. 2, p. 448, 27, aut hæc respicientium aut similiter τερετίσματα et μινυρίσματα dicentium λήρους et φλυαρίας, annotavit Hemst. ad Thom. Add. ad p. 908, 3. De nugis etiam Eustath. Opusc. p. 262, 32 : Τερετίσματα, ὃ δὴ λέγεται, καὶ τὰ τοιαῦτα νοήματα εἶναι. Hesychio (post Τερατεῖαι) ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἠχητικαὶ ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι. Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, D : Τὰ ἐν προοιμίοις αὐτοῦ τ. τὰ βλακώδη ταῦτα.]

[Τερετισμὸς, ὁ. Anon. De mus. p. 26 ed. Bellerm. : Τὸν δὲ κοινὸν ἐκ τῆς συνθέσεως αὐτῶν σχηματισμὸν, ὃν καλοῦσιν ἔνιοι τερετισμὸν κόμμον τε καὶ μελισμοῦ ἤτοι μελισμοῦ καὶ κόμμου λέγομεν οὕτως (sequuntur signa musica). Ad quæ Bellerm. p. 25 : « Maxime in teretismo Bryennius (3, 3) ab hac scriptione discedit; qui quum melismum soli humanæ voci, compismum solis instrumentis tribuisset, conjunctionem eorum, teretismum, aliter definire sane non potuit, nisi hunc in modum : Ὁ δὲ τ. κοινὸς τοῦ τε μουσικοῦ καὶ ὀργανικοῦ· καὶ γὰρ ὅταν τις τῷ μὲν στόματι ᾄδῃ, τοῖς δὲ δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς κατὰ τὸ μέλος κρούῃ, τότε τερετίζειν λέγεται, ἢ μᾶλλον τότε τις ἀληθῶς τερετίζειν λέγεται, ἐπειδὰν οὐ μόνον τὸ ὀξύτερον μέρος τοῦ μέλους ἤτοι τὸ τῶν νητῶν τετράχορδον μετ' ᾠδῆς ἅμα καὶ κρούσεως διεξέρχοιτο, ἀλλὰ τὸ βαρύτερον ἤτοι τὸ τῶν ὑπατῶν· οὕτω καὶ γὰρ ἐναργῶς τερετίζειν οἱ τέττιγες φαίνονται. At hæc vocis et instrumenti consociatio, ubique obvia, diversa a ceteris figura vix vocari potest, quæ contra efficitur, ubi melismus compismum excipit. Atque in eam potius quadrare illa cum cicadarum cantu comparatio videtur, quæ reperitur etiam in Etym. M. v. Τερετίζειν, Τέττιξ, ap. Hesych. etc. v. Τερετίσματα. Præterea ex iis quæ supra de melismo dicta sunt, qui teretismi pars est, effeminati aliquid

huic figuræ inesse apparet, quando humana voce canitur, unde Τερετίσματα vocantur ᾠδαὶ ἀπατηλαὶ καὶ θελκτικαὶ et ᾄσματα ἔκλυτα locis modo laudatis et ap. Hesychium etc. v. Νίγλαροι· nam ita quoque τερετισμὸς vocatur. Itaque usitatior in instrumentis fuit, unde Hesych. κιθάρας κρούματα dicit, Pollux 4, 83 in tibiarum melodiis enumerat. » [Opinatur A. J. H. Vincent, *Notices et extr. des manuscr.* t. 16, part. 2, p. 223, τερ. esse Bryennio *la répétition multipliée d'un même son*, ap. Anon. autem De musica, ib. p. 57, 7, esse *une sorte de trille*. Conf. Bellermann. Fragm. græcæ scriptionis De musica p. 25. Hase.] De Nugis, ut Τερέτισμα, Epiphan. vol. 1, p. 572, D : Τερετισμὸς οὖν ἐστι καὶ γραολογία. Sic enim scribendum esse pro τραγικολογία, ut dixi jam in Γραολογία, non animadverterat Hemst. in Τερέτισμα cit., ubi Cyrilli γραοπρεπῆ τερετίσματα cum loco Epiphanii componit. L. Dindorf.]

Τερέτριον, τὸ, Terebellum, Terebella. Theophr. H. Pl. 5, 9 [7, 8. Schn., nisi hic quoque scripserat Τέρετρον, licet præcesserit σφυρίον : nam huic quidem contrariæ quas Urbinas addit μεγάλας σφύρας. Similiter apud Photium in Τέρετρον scriptum τρυπάνιον, apud Suidam τρύπανον. L. Dind.]

Τέρετρον, τὸ, Terebrum. [Terebra, Foraculum, Perforaculum, Gl.] Hom. Od. Ψ, 197 : Τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, Terebro omnia perforavi. E, [246] : Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων, Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι· schol. τρύπανα, πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 205, 7, ὠκήεντα τέρετρα. Aret. p. 121, 33 : Τερέτρῳ χρὴ περικόπτειν τὰ γυμνά. Plut. Mor. p. 997, D : Τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν. De τερέβρῳ Γαλλικῷ in insitione usurpando Geopon. 4, 13, 2 et annot.; 5, 35, 1; 36, 1. L. D. De differentia inter τ. et τρύπανον, quorum illud Terebella, hoc Terebra a pluribus agitata, Grashof *Ueber das Schiff bei Homer*, p. 6. Distinguit quoque Theodoret. Græc. aff. cur. p. 46, 16 Gaisf. : Τῷ σκεπάρνῳ καὶ τῷ τ. καὶ τῷ τρυπάνῳ κεχρῆσθαι. Hase. || « Τέλετρον pro τέρετρον, Terebella. Philemon in Lex. technol. Ms. : Τέρετρον, τὸ τρύπανον· ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα. Paullo aliter Eust. Od. p. 1532, 1 : Τὸ δὲ τέρετρον ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα. » Ducang. V. Δέλετρον.]

Τέρευσις, ἡ, Philyllio in ea fabula quæ Φρεωρύχος inscribitur, est quoddam τῶν φρεωρύχων ἐργαλεῖον, Pollux 7, [192]. Sed pro hoc τέρευσις non dubito quin scrib. sit τορεὺς ex Ejusd. l. 10, aut certe, cum Eustathio, legendum τόρος. [Nunc τορεύς.]

Τερέω quoque ex τείρω derivatum creditur : forsan ita ut Terebro ex Tero. Certe Græco τείρω respondet Lat. Tero et Attero, nec non Terebro τῷ τερέω. [Eust. Od. E, 246.] || Hesych. vero τέρεσσεν exp. ἐτόρνωσε, Tornavit : item ἔτρωσε, Vulneravit. Quod τέρεσσεν ap. Hom. extare traditur [in Lex. Septemv., errore typogr., qui Hom. posuit pro Hes.]

Τερηδονίζομαι, [Vermiculor, Gl.] A teredine infestor, Teredinis injuriam sentio, ut Plin. loquitur. Diosc. 1, [1, p. 10, 8 Sprengel. : Παλαιούμεναι δὲ πᾶσαι (irides) τερηδονίζονται. L. D.] 182, de sycomoro : Ταχέως δὲ τερηδονίζεται ὁ ὀπὸς, Celerrime vero teredinem sentit succus iste. [Vita Syncleticæ Coteler. Monum. vol. 1, p. 275, B : Τερηδονίζεται τὸ ὀστέον. Oribas. p. 19 ed. Mai., τερηδονισθέν· 17 et 24, τετερηδονισμένον. L. Dind.]

Τερηδὼν, όνος, ἡ, Teredo, Vermis qui ligna terebrat, σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ, Hesych.; σκώληξ ξυλοτρώκτης, οἰκῶν ἐν ξύλῳ, Suid., Vermis qui in ligno habitat et ipsum rodit. [Aristot. H. A. 8, 27 : Ἐγγίγνονται δὲ καὶ κάμπαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι τερηδόνας· ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλιτται.] Sed peculiariter de iis vermibus dicitur, qui in mari ligna terunt s. terebrant. Theophr. H. Pl. 5, 5 [4, 4] : Οὐ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ· ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας. Unde Plin. 16, 41 : Teredines capite ad portionem gravissimo, rodunt dentibus. Hæ tantum in mari sentiuntur : nec aliam putant teredinem proprie dici. Terrestres, Tineas vocant : culicibus vero similes, Thripas. [Quas

A conjungit Polyb. 6, 10, 3.] Atque adeo ap. Aristoph. Eq. [1308] triremis ita loquens introducitur : Ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι. Alioquin generalius quoque τερηδόνες quorumvis lignorum sunt. Ait enim Plut. Symp. 2, 2 [p. 636, D], Σκνῖπες ἐν δένδρῳ καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ σῆψιν ὑγρότητος ἢ πέψιν. Et Vitr. 5, 12 : Meridianæ regiones in navalibus propter æstus, cariem, tineam, teredines, reliquaque bestiarum nocentium genera procreant, alendoque conservant. Plin. vero et vestes ab eis infestari docet, sic scribens de prætextis Servii Tullii, 8, 48 : Mirumque fuit nec defluxisse eas, nec teredinum injurias sensisse annis quingentis sexaginta. [Isidor. Orig. 12, 5, 10, 18. Strato Anth. Pal. 12, 190, 3 : Θριπὸς ἐγὼ καὶ σῦρμα τερηδόνος εἴθε γενοίμην, ὡς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα ταῦτα φάγω.] Apsyrto vero in Hippiatr. τερηδόνες sunt etiam Lumbrici equorum; ait enim, Τὸ τῶν τερηδόνων γένος ἐστὶν οἱ σκώληκες ἐν τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἵτινες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφοδευόμενοι ἐμπλέκονται τῇ ἐκστροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος. Nec
B non ossium τερηδὼν est, de qua Gorr. : Τερηδὼν, Caries : est resolutio continuitatis in osse ab erosione facta : cujus causa est humor acutus et acris in osse putrescens, ipsumque exulcerans. Sed initio quidem hoc malum reducitur ad aliud ægritudinis genus, et ossis asperitas potius quam caries nominatur. Majore autem facto foramine, et quodam veluti sinu uno vel vario apparente, τερηδὼν dicitur. Idem vitium et σφάκελος dicitur : Latine autem Caries appellari potest. [Εἶδος φλυκταίνης, Gl. « Τερηδὼν Caries in capitis osse dicitur Hippocr. De morb. 2, p. 463, 40; 469, 11. Τερηδὼν autem Definitt. med. p. 401, 2, ἐστὶν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς· τὸ δὲ ὄνομα τῷ πάθει ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων τρημάτων, οἱονεί τις τρηδὼν οὖσα, Nomen autem sortita est hæc affectio ex foraminibus quæ in ea accidunt, quasi perforatio quædam sit. » Foes. Pollux 4, 192 : Τερηδὼν ὀστῶν φθορὰ ἀπροφάσιστος, μάλιστα περὶ τὴν κεφαλήν. Dioclis Caryst. epist. ad Antig. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 587 ed. vet. : Ἐγκεφάλου σφακελισμός, κόρυζα, συνάγχη νύκτωρ, τερηδόνες.
C L. D. Galen. vol. 14, p. 404, 5. De Lumbricis equorum Hippiatr. p. 142, 4, et p. 143, 2 et 16. Hase.]

[Τερηδὼν, πολις ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ. Τὸ ἐθνικὸν Τερηδόνιος, ὡς Ἀνθηδόνιος, Καρχηδόνιος, Steph. Byz. Dionys. Per. 982. Strabo 2, p. 80; 16, p. 765. Ælian. N. A. 5, 14; 17, 17 fin. De accentu et scriptura per ε Theognost. Can. p. 32, 7. Chœrobosco vol. 1, p. 341, 18, pro Στερηδὼν, όνος, restituit Lobeck. ad Buttmann. Gr. vol. 2, p. 407. || N. pr. tibicinæ, ap. Aristoph. Thesm. 1175 : Σὺ δ', ὦ Τερηδὸν (ita Suidæ codd. pro Τερηδὼν), ἐπαναφύσα Περσικόν. Ad quæ scholiastæ verba mire corrupit Suidas in h. v., ap. quem καὶ φυσικὸν ᾆσμα, quod nihili est, depravatum videtur ex ἐπαναφύσα ᾆσμα. L. Dind.]

» Τέρην, Tener, [Tenellus, Gl.] Qui facile atteritur : opp. præcedenti ἀτειρής : significat enim Eum qui facile τείρεται. Hom. Il. Δ, [237 etc.] : Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. [Hesiod. Op. 520 : Λοεσσαμένη τέρενα χρόα· Th. 5. Orph. Lith. 280.] Od. I, [449] : Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
D Teneros et molliculos flores. [Il. N, 180, Od. M, 357, φύλλα.] Quo modo [Hom. H. Merc. 375 : Ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης,] et Hesiod., sed metaphorice, Theog. [988] : Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης. [Conf. id. ap. Suid. v. Μαχλοσύνη. Sappho ap. Hephæst. p. [65, 4 : Πόας τέρεν ἄνθος.] Anacr. [ap. Athen. 4, p. 177, A] et αὐλοὺς τέρενας vocat quosdam qui εὐωχίαις adhiberi solebant, quasi Teneras ac molliculas fistulas dicas. Rursum Hom. τέρεν δάκρυ [et δάκρυον], Il. Γ, [142, Π, 11, Τ, 323] et Od. Π, [332], i. e. ἁπαλὸν, τρυφερόν : et secundum nonnullos ὑγρόν. [Theognis 266 : Ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος. De ore ipso Apoll. Rh. 1, 1238 : Κύσσε ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· et 3, 1204, δέμας.] Item Τέρεινα dicitur fem. gen. Tenera. [Hom. H. Cer. 209 : Γλήχωνι τερείνῃ. Pind. Nem. 5, 6 : Τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. Et ubi figurate dicitur, Æsch. Suppl. 998 : Τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Eur. El. 778, τερείνης μυρσίνης.] Apoll. [Rh. 1, 1143; 3, 898], τερείνης ποίης, Herbæ s. Graminis teneri, πόης ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς :

Digitized by Google

image
not
available

Terinæ. R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1831, p. 473. Hase.]

[Τεριναῖος, ὁ, Terinæus, Eleus, Olympionica ol. 97, ap. Diodor. 14, 94, ubi male Τερίρης, Euseb. Chron. ap. Cramer. An. Paris. vol. 2, p. 146, 24.]

[Τερίνες, τηρῶν (τείρων) διάνοιαν, λυπῶν, Hesychius. Conf. Lobeck. Pathol. p. 203.]

[Τερίσκοι. V. Ταυρίσκοι.]

Τέρμα, τὸ, Terminus, Meta, Finis. Hom. Il. Ψ, [358]: Σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ, Notavit terminum et metam, nimirum curriculi equestris. Ib. [333]: Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς, Terminum statuit. Quod τέρμα ibid. νύσσαν dicit, i. e. καμπτῆρα, quoniam quum eo perventum cursu est, reflectunt pedem. Ib. [323]: Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν, Semper spectans terminum et metam, quum prope ad eam accessit, reflectit equos, sc. is qui in stadio equos agitare novit. Ib. [309]: Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν. Aliquanto post, 465: Οὐδὲ δυνάσθη Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. [Et 462: Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας· Od. Θ, 193: Ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη (disco).] Similiter a Suida et Hesych. τέρμα exp. καμπτήρ, quamvis aliquid inter τέρμα et καμπτὴρ esse discriminis videatur; ita scribente Polluce 3, c. 30 [§ 147]: Περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ· ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Nec non a Luciano accipitur pro Meta curriculi, ut ὕσπληξ pro Carceribus, Bud. [Pind. Ol. 3, 35: Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου· Pyth. 9, 118: Ἔστασεν ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος· Nem. 7, 71: Μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν. Eur. Iph. T. 117: Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀροῦμεν πάλιν; Xen. Cyrop. 8, 3, 25: Ἔδειξε τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε σταδίων χωρίου.] Hinc sumpta metaph. dicitur [ap. Theognin 227: Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν· 1300: Ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν σῆς ὀργῆς· Tyrtæum ap. Plut. Mor. p. 1039, F: Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου, nisi legendum θανάτῳ, quanquam Eur. Hipp. 140: Θανάτου κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον·] τέρμα νίκης et τέχνης· ut Archestr. ap. Athen. 7, [p. 302, A]: Πολὺ πάντων Ἐνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι (sc. pisces), ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης· proprie enim τέρμα νίκης ἔχειν dicitur Qui victoriæ metam attigit, s. Assecutus est metam qua victoria terminata est. Et Parrhas. ap. Eund. 12, [p. 543, E] in quodam Epigr. in se conscripto: Φημὶ γὰρ ἤδη Τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ut et Plin. 35, 10: Parrhasius primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris, confessione artificum, in lineis extremis palmam adeptus. Præterea τέρμα Hesych. exp. ἔσχατον, τέλος ζωῆς, σημεῖον, Extremum, vitæ finis, signum: cujus σημείου nomine forsan accepit Scopum et metam, vel etiam Limitem; nam scopi et limites, etiam ipsi vocantur σημεῖα. [Pind. Isthm. 3, 85: Δεύτερον ἆμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων γίγνεται. Schol., τέλος. Theognis 1166: Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην. Simonides ap. Stob. Fl. 98, 29, 10: Βιότου ποτὶ τέρμα· et alter ap. eund. ib. 16, 12: Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν, πρὶν τέρμ' ἵκηται. Æsch. Prom. 100: Πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; et 184, πόνων τέρμα ἐσιδεῖν; 257: Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; ut 754. Ib. 284: Τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος· 705: Ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ· Eum. 745: Νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν· fr. ap. Euseb. Præp. 13, 3, 2: Εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου. Soph. OEd. T. 1530: Πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ· Aj. 48: Κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο· El. 1397: Ἑρμῆς ἐπάγει πρὸς αὐτὸ τέρμα· 686, δρόμου τὰ τέρματα· OEd. Col. 725, τέρμα τῆς σωτηρίας. Eur. Or. 1343: Σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη· Suppl. 617: Κακῶν δ' ἀναψυχὰς θεοὶ βροτοῖς νέμουσ' ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί· 369: Ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν ἱκόμενος· Alc. 643: Τηλικόσδ' ὢν κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου· Hipp. 937: Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται; Bacch. 1105: Ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήνυτον. Callim. Lav. Min. 128: Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον· Epigr. 69, 4: Εὗρον ὀϊζυροῦ τέρμα μόλις βιότου· et similiter alii poetæ in Anthologia. Xen. Reip. Lac. 10, 1. Lucian. Charon. c. 10: Τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι.] Suidæ autem est τέλος, ὅρος, qui affert τέρμασιν ὥρας ex quodam, quem non nominat [Aristoph. Av. 705], pro κατὰ τὴν νεότητα. [De terræ finibus Eur. Heracl. 279: Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις τέρμασιν μένει, idemque Andr. 1081: Γέρων ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν. De fluviis Herodot. 4, 52: Συνάγουσι δὲ τὰ τέρματα ὅ τε Τύρης καὶ ὁ Ὕπανις κατ' Ἀλάζωνας, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἀποστρέψας ἑκάτερος ῥέει εὐρύνων τὸ μέσον.] At in monte τέρμα dicitur Pes montis, Ima pars, τὸ ἔσχατον, Suid. Εἰς τρία, inquit, διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα· καὶ ἀκρώρεια μὲν, ἔστιν ἡ κορυφή· ὑπώρεια δὲ, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους· τέρμα δὲ, τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. [Herodot. 2, 8 med.: Τὰ δὲ πρὸς τὴν ἠῶ λιβανωτοφόρα αὐτοῦ (montis) τὰ τέρματα εἶναι. Plurali sic pro singulari Axioch. p. 371, E: Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος, οὗ τὰ τέρματα αὖθις ἄρχεται πόνων.] Sed et pro Pedis planta accipi ajunt. [De limbo vestis Apoll. Rh. 1, 728: Ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέπαστο.] || Ponitur adverbialiter etiam pro Ad extremum, Tandem. Phocyl. [130]: Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.

[Τερμάζω, σω, Termino. Tab. Heracl. p. 153, 10 (C. I. vol. 3, p. 698, 10): Καθὰ ὥριξαν καὶ ἐτέρμαξαν· 174, 38 (p. 700, 38): Τὼς δὲ πάντας χώρως τὼς τῶ Διονύσω τερμάζοντι τοὶ ἄντομοι.]

Τερματίζω, Termino [Gl.], Finio, Ad exitum et finem perduco: Hesych. τερματίζει, τελειοῖ, ὁρίζει. [Photio et] Suid. et pass. τερματίζεται exp. τελειοῖ. [Inscr. Phanagor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 163, n. 2127, 3: Τρεῖς δεκάτας ἐτέων τερματίσας ἔθανες. Strabo 9, p. 425: Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. Sext. Adv. phys. 2, 102, p. 651: Ὅταν τερματίσασα τὴν ψαῦσιν (ἡ σφαῖρα) ὑποστῇ. Epiphan. vol. 1, p. 249, B: Τερματίζοντα τὴν κυκλικὴν ἀποκατάστασιν. || Neutra signif. Terminor. Constantin. Them. p. 3, D: Τὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ θέματος πέρας, ἀρχὴν μὲν ἔχον ἀπὸ τῆς Μηροῦ, τερματίζον δὲ μέχρι τῶν ὁρίων Ἰσαυρίας. Pass. Galen. vol. 2, p. 398: Ἐπὶ τὰ ἄνω χωρεῖν (debere fasciam) καὶ ἐκεῖ τερματίζεσθαι. Hesychius: Τερμιόεντα τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον. L. D. Euseb. Hist. eccl. p. 391, D, τερματίσαι. Epiphan. t. 1, p. 631, A, τερματισθήσεται. Hippodam. ap. Stob. Floril. 98, 71: Τὰ μὲν ὑπὸ φύσιος γινόμενα δι' αὐτᾶς τᾶς φύσιος ἐς τὸ ἄδηλον αὐτᾶς τερματιζόμενα. Hase.]

[Τερμάτιον, τὸ, Victoria, interprete Suida v. Τηνέλλα. Schleusn.]

[Τερματοῦχος, ὁ, ἡ, Qui terminum habet. Hesych. v. Βαλβιδοῦχος.]

[Τερματόω, Termino. Nicetas Ann. p. 269, D: Οὐδὲ τότε τὰ τῶν αἰτήσεων ὑπέρογκα ἐτερμάτωσε, ubi dicitur, ut Τερμάτωσις, de postulatis præstandis. Eust. ad Dionys. P. 163: Σκύθαι εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην τερματοῦνται. Id. Od. Π, 481, a Valck. cit. « Theodor. Prodr. Epigr. p. 216 ed. Suvigny. » Boiss.]

[Τερμάτωσις, εως, ἡ, ap. Nicetam Ann. p. 178, D: Ἡ δὲ ἦν καὶ τῶν τότε μὲν αἰτηθέντων ῥᾳδία τερμάτωσις, ut supra τερματόω, de præstandis postulatis.]

[Τέρμερα, ων, τὰ, Termera. Πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας (quod v.) αὐτὰς καλεῖ ἐν τῷ α' (173), ὁ δὲ χρησμὸς ὁ περὶ αὐτῶν Τερμιλέας αὐτούς φησι, Steph. Byz. Herodotus vero ita vocat Lycios universos, urbis autem gentile habet 5, 37: Ἱστιαῖον Τύμνεω Τερμερέα. Τέρμερα memorat Parthen. Erot. 35, 2. V. Τέρμερον.]

[Τερμέρα, ἡ, Termera, mater Ogygis, ap. Steph. Byz. v. Ὠγυγία.]

[Τερμέρειος, α, ον, adj. nominis Τέρμερος, ap. Plut. Thes. c. 11: Ἡρακλῆς τὸν Τέρμερον συρρήξας τὴν κεφαλὴν ἀπέκτεινεν. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸ Τερμέρειον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι· παίων γὰρ, ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλλυεν. Photius: Τερμέρια τὰ μεγάλα· Τέρμερος γὰρ καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λῃσταὶ ἐγένοντο, καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν ἐν ἄκρᾳ τινὶ τῆς Μυνδίας κτίσας ἑαυτοῦ ἐπώνυμον ἐντεῦθεν ἐλῄστευεν ὁρμώμενος. Idem sive Suidas: Τερμέρια κακά. Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ᾧ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι (Τυρρηνοὶ Müller. Etrusc. vol. 1, p. 79) δεσμωτηρίῳ. Τὸ δὲ χω-

ρίον ἐρυμνὸν τυγχάνον κεῖται μεταξὺ Μήλου (Μύνδου Hemst.) καὶ Ἁλικαρνασσοῦ. Τῶν δὲ ἀπὸ τούτου ληιζομένων δυσαλώτων τυγχανόντων λεχθῆναι τοῦτο. Τερμέρια οὖν κακὰ, τὰ μεγάλα κακά. (Sic etiam parœmiogrr.) Schol. Vat. Eur. Rhes. 508 : Κακῷ δὲ μερμέρῳ) Μήποτε πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται, ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἵν' ᾖ παρὰ τὴν παροιμίαν, Τερμέρια κακά. Ὑπὲρ ὧν Φίλιππος ἐν τῷ περὶ Καρῶν πειρατείας φησὶν οὕτως· Τέρμερον καὶ Λύκον Λέλεγας γενέσθαι θηριώδεις τὴν φύσιν· τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλιν οἰκίσαι, ἣν δὴ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθαι. Τούτους δέ φασι πρώτους λῃστεῦσαι, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καρίαν, ἀλλὰ καὶ σχεδίας καὶ ῥῖπας ποιήσαντας εἰς Κῶ ἐκπλεῖν. Videtur igitur etiam Plutarcho restituendum Τερμέριον, quod est ap. Julian. Orat. 7, p. 210, D, et Philodemo Anth. Pal. 11, 30, 4 : Πολλάκι δ' ἤδη ἡμιθανὲς θνήσκει τοῦτο τὸ τερμόριον reddebat Pauwius, ἡμιφανὲς Jacobsius, ut ap. Automed. ib. 29, 3 : Αὐτὴ γὰρ λαχάνου σισαρωτέρη ἡ πρὶν ἀκαμπὴς ζῶσα νεκρὰ μηρῶν πᾶσα δέδυκεν ἔσω, ubi αὕτη γὰρ σισάρου χαλαρωτέρη scrib. videtur præeunte partim Jacobsio. Variante inter ει et ι scriptura Ephræm. Cæsar. 288 : Κακόν τι τερμέρειον, εὐσεβῶν φθόρον· 2086 : Κακόν τι τερμέριον εὐσεβῶν στίφει· 5059 : Κακόν τι τερμέριον Ἅδης παμφάγος· 6364 : Κακόν τι τερμέριον ἄελπτον πάλιν. V. autem Μέρμερος p. 797, A. L. Dind.]

[Τερμέριον, τὸ, Termerium, prom. prope Termera. Strabo 14, p. 657.]

[Τέρμερις, ὁ, ap. Steph. Byz. ex Dionysio memorantem fratres Τούβεριν et Τέρμεριν, Meinek. scrib. conjecit Τέρμερον.]

[Τέρμερον, χωρίον ὑπὲρ τῆς Κῴας, ap. Strab. 14, p. 657. V. Τέρμερα.]

[Τέρμερος. V. Τέρμερα, Τερμέρειος, Τέρμερις.]

[Τερμησσὸς, ἡ. Πόλις Πισιδίας. Ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος, καὶ αὐτὴ Πισιδίας, λεγομένη μικρὰ, ὡς ἡ προτέρα μείζων. Τὸ ἐθνικὸν Τερμησσεὺς, Steph. Byz. Eust. ad Dionys. Per. 859, ubi Τερμησὸς, Τερμησσὸς, Τερμισός : Ὅτι πόλεις Πισιδέων καὶ ἡ Λύρβη καὶ ἡ Τερμισσός. Quibus addit quæ posuimus in Τελμησσὸς, refertque Τερμισὸν Pisidiæ ex Steph. B., quæ etiam μείζων dicatur πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρας ἀποίκου αὐτῆς, καλουμένης μικρᾶς Τερμισοῦ. Memorat Diod. 18, 46 sq. Ptolem. 5, 5, 6; 8, 17, 34; Strabo 12, p. 570; 13, p. 631; 14, p. 666, qui Τερμησσεὺς 13, p. 630 (ut Suidas et inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 529, n. 904, 4), ubi etiam Τερμησσίους ἄκρας, quod Τερμησσίδος dicendum videatur, ut Τελμησσὶς in Τελμησσός. Conf. Wessel. ad Hierocl. p. 680. Τερμησσὸς pro Περμησσὸς libri Pausaniæ 9, 29, 5, complures Hesiodi Th. 5, et Orph. Arg. 124, ubi alii per λ et ι pro ρ et η. Quocum conferas quod de monte Parnasso tradit Eustath. Od. p. 1872, 51 : Τερνεσὸν αὐτὸν παραλαλοῦντές φασιν οἱ ἐγχώριοι. Gent. Τερμησσίων et Τερμησσέων τῶν μειζόνων numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 526 sq., *Suppl.* vol. 7, p. 135. Gent. cum n. urbis etiam ap. Polyb. 22, 18, 2, 4. L. Dind.]

[Τερμίλαι, οἱ, Termilæ, Lyciorum nomen antiquius. Herodot. 1, 173 : Οἱ δὲ ἐκαλέοντο, τόπερ τε ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι· 7, 92 : Λύκιοι δὲ Τερμίλαι ἐκαλέοντο, ἐκ Κρήτης γεγονότες· ἐπὶ δὲ Λύκου τοῦ Πανδίονος ἀνδρὸς Ἀθηναίου ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην. Conf. Strabo 12, p. 573; 14, p. 667, 678, Pausan. 1, 19, 3 et v. Τρεμίλαι.]

[Τερμινάλια, ων, τὰ, ap. Dionys. A. R. 2, 74 med. : Ταύτην (τὴν τῶν ὁρίων θεῶν ἑορτὴν) Ῥωμαῖοι Τερμινάλια καλοῦσιν ἀπὸ τῶν τερμόνων, καὶ τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἑνὸς ἀλλαγῇ γράμματος παρὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον ἐκφέροντες τέρμινας προσαγορεύουσιν.]

Τερμιεὺς, έως, ὁ, Terminalis, a Τέρμις, Terminus, Finis, Limes, ut Τερμιεὺς dicitur ὁ Ζεὺς, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴν καὶ τέρμα εἶναι, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatur. [Lycophr. 706 : Ἔνθα Τερμιεὺς ὁρκωμότους ἔτευξεν ἀφθίτους ἕδρας. Schol., ὁ πάντων ἀρχὴ καὶ τέλος.] Idem et Ὅριος dicitur, quod vide.

[Τερμινθεὺς, έως, ὁ, epith. Apollinis, Lycophr. 1207 : Χρησμοῖς Ἰατροῦ, Λεψίου, Τερμινθέως. Quod vim dei medicam spectare conjicit Potterus ex Photii gl. in Τέρμινθος posita.]

Τερμίνθινος, η, ον, unde τερμινθίνη ῥητίνη, s. τερ-

A μίνθινος, ut supra τερεβίνθινος, Resina terebinthina. [Theophr. H. Pl. 9, 2, 2. Dioscor. Ther. c. 23, p. 435, A. Galen. vol. 10, p. 597, ut suspectum sit τερεβινθ. 614, 617, 619, et alibi, quum etiam vol. 13, p. 878, 888, 897, 898, et alibi sit Τερμίνθινος. V. Τερεβίνθινος. L. D. Philagr. ap. Oribas. t. 1, p. 381, 11 ed. Daremb. Hase.]

Τερμινθὶς, ίδος, ἡ, Resina terebinthina, Nicandro Al. [299 : Ῥητίνην τερμινθίδα.]

Τέρμινθος, ἡ, Arbor eadem quæ τερέβινθος, Terebinthus, annotant VV. LL. ex Theophr. [de quo Schneider. in Ind. : « T. quibusdam Syriæ locis peculiaris, H. Pl. 3, 2, 6; in montibus Macedoniæ, 3, 3, 1; ἄρρην καὶ θήλεια, 3, 15, 3. Damascena major, ibid.; ῥητίνη, unde, 3, 15, 4. Indica pistacia, 4, 4, 7. Syriaca, 5, 3, 2; fructus et resina, 5, 7, 7; de qua 9, 1, 6; 2, 1. Ὄρος μέγα Συρίας μεστὸν ἅπαν τερμίνθων μεγάλων, 9, 2, 2, ubi πιττοκαυτεῖσθαι, 3, 4. Δάκρυον αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον, C. Pl. 6, 11, 15. T. ἐν ἐλαίᾳ ὤπται, ib. 2, 17, 4. »] et Diosc. [Theocr. Epigr. 1,
B 6 : Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 29 : Ἠδὲ Φαέννου τέρμινθον. Aret. p. 76, 33 : Τερμίνθου τοῦ φυτοῦ ῥητίνη· 126, 38, δάκρυον. L. D. Athen. 2, p. 67, A. Schweigh.] Pollux autem [1, 233] τερμίνθου καρπὸν ait a quibusdam τερέβινθον dici. [Apud Athen. 14, p. 649, E, Fructus terminthi arboris Pistacia vocantur, ubi vide Animadv. Schweigh. Plut. Artox. c. 3 : Σύκων παλάθης ἐμφαγόντα τερμίνθου καταφαγεῖν. Strabo 15, p. 725 : Πλὴν τερμίνθου θαμνώδους ὀλίγης ἀπορούμενος καὶ τροφῆς· ubi Coraes p. 321 τὸ τὰ πιστάκια φέρον δένδρον intelligi, sed p. 734 : Καρποῖς ἀγρίοις χρῆσθαι, τερμίνθῳ, δρυοβαλάνοις, aliud dici genus animadvertit p. 326. Conf. autem Τρέμιθος. L. D. Galen. vol. 6, p. 624, 4; 641, 8; 644, 16 et 18. Est Pistacia Terebinthus L., sec. Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 83, et Bussemaker. ad schol. Nicandri p. 669. Hase.]

Τέρμινθος est etiam aliud φυτὸν Hesychio, quem vide. [Est illi et Photio ἐμφερὲς λινῷ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεσθαί φασιν Ἀθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ
C πρὸς ἀλεξιφάρμακον. Æliano N. A. 12, 43 fin. pro τερίνθῳ vel παρίνθῳ restituebat Schneider. Vide Salmas. ad Solin. p. 911. Quod autem Zonaras p. 1718 eidem glossæ præponit Τέρμινθος καὶ τέρμινθα, et Etym. M. p. 753, 10, Τερμινθὸς καὶ τίρμινθος, utrumque natum videtur ex Τέρμινθος καὶ Τερέβινθος.]

‖ Τέρμινθος, Phymatis species, inquit Oribasius, supra quod pustula nigra eminet, qua rupta inferne similis desquamato apparet : eo autem dissecto pus invenitur. Diosc. Alexandrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, ex nigro viridem, terebinthi fructui similem. Galen. autem Comm. 4 in lib. 6 τῶν Ἐπιδ. literis mandavit, terminthorum nomen Nigras quasdam pustulas in cruribus maxime orientes significare, a figuræ, coloris, magnitudinisque similitudine, quam cum terminthorum fructu habent, derivatum. Gorr. [Τέρμινθοι exponuntur Galeno in Exeg. οἱ τῷ τοῦ τερμίνθου καρπῷ παραπλήσιοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι, Tumores præter naturam in cute con-
D sistentes terebinthi fructui non absimiles. Quibus verbis subindicare mihi videtur Galen. locum p. 1012, C : Κἄπειτα ἐν κνήμῃ τέρμινθοι ἐγένοντο. Usurpat etiam p. 51, 39 : Οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Quæ repetuntur Aph. 6, 3, 28. Comment. in lib. 3 De humoribus Galeno attributus Terminthos esse scribit eminentias in cute consistentes, rotundas, colore ex nigro et viridi, terebinthi fructui similes. Quæ expositio ex Dioscor. Alexandrino sumta videtur, quam his verbis adscribit Paulus 4, 24 : Διοσκορίδης δὲ ὁ Ἀλεξανδρεύς φησι, τερέβινθοί εἰσιν ὑπεροχαὶ ἐπὶ τοῦ χρωτὸς συνιστάμεναι, στρογγύλαι, μελανόχλωροι, ἐοικυῖαι τερμίνθου καρποῖς. Quibus in verbis τέρμινθοι potius quam τερέβινθοι legerim. Quibusdam τέρμινθός ἐστιν ἀπόστημα περὶ τὴν ἐπιφάνειαν γινόμενον μετὰ φλυκταινώσεως, ἧς ῥαγείσης ἰχώρ τις ἀπορρεῖ, καὶ ἡ ὑποκειμένη σὰρξ κατατετρημένη φαίνεται. Quod sumtum est ex scholio quodam Hippocr. codicibus Regiis adscripto, et ad Oribasii expositionem Synops. 7, 36, proxime accedit, quam his etiam verbis adscribit Paulus : Ὁ μὲν Ὀρει-

βάσιος φύματος εἶδός φησι τὴν τέρμινθον, ἐπικεῖσθαι δὲ αὐτῇ ἄνω φλύκταιναν μέλαιναν, ἧς ἐκραγείσης τὰ ὑποκάτω ὅμοια ἀποσεσυρμένοις φαίνεσθαι. Est et τ. Polluci 4, 25 φῦμα φλύκταιναν ἔχον. De terminthο etiam agit Aetius 2, 4, 63. Eam vero dictionem ut vere Hippocraticam agnoscit Erotian. in prœmio (p. 18) et τὰς τέρμινθας inter dictiones ab interpretibus omissas. Verum τὰς τερμίνθους legendum. Fors.]

Τερμιόεις, εσσα, εν, Ad imam usque corporis partem demissus, Ad pedes usque dependens, Talaris, ποδήρης. Hesiod. Op. [535] de tempore hyberno : Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροός, ὥς σε κελεύω, Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, Talarem indue tunicam. Hom. Od. T, [241] : Καὶ δίπλακα δῶκα Καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα· Il. Π, [803] : Αὐτὰρ ἀπ' ὤμων Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα, quam τερμιόεσσαν ἀσπίδα vocant etiam ἀνδρομήκη, quoniam viri altitudinem æquet, ita ut non solum superiores corporis partes tegat, sed et inferiores, ad pedes usque descendens. Hesych. τερμιόεντα exp. ποδήρη καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον. Idem τερμιόεν affert pro ἁρμοστὸν, τέλειον, Conveniens s. Quadrans, Perfectum. Apud Suid. legitur τερμιόεσσα ἡμέρα, καὶ μεγάλη : pro quibus vet. et Ms. cod. habet, Τερμιόεσσα, μακρὰ καὶ μεγάλη. Alioqui τερμιόεσσα ἡμέρα posset dici de extremo et ultimo die vitæ, ut τερμία ἡμέρα : et hæc a τέρμις, quod significat τέρμα, πέρας, τέλος, ἔσχατον. [Paul. Sil. Descr. Amb. 201 : Ἔνθα δὲ τερμιόεντα καλὸν ζωστῆρα νοήσεις, πάντοθι σαπφείροιο καταχρωσθέντα κονίῃ καὶ χρυσέοις κισσοῖο περιστεφθέντα πετήλοις. L. D. Eustath. ad Odyss. p. 1864, 2 : T. χιτῶνα, γεωργῷ πρέποντα, ὅλῳ τῷ σώματι συναπαρτιζόμενον. Hase.]

Τέρμιος, α, ον, i. q. τερμιόεις, quatenus pro Extremo et ultimo ponitur : ut et Hesych. τέρμιοι affert pro ὕστατοι : sic enim pro ἄστατοι reponendum est. Sic ap. Suid. Τερμία ἡμέρα, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου εὑρήσειν, Extremus vitæ dies. Quod ap. Soph. legitur in Antig. p. 267 [1331] : Φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν, schol. τῆς τελευτῆς παρασκευαστικήν. OEd. C. p. 273 [89] : Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ, Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, schol. εἱμαρμένην, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν : forsan eliciens eam expos. ex ipsius poetæ versu paulo post sequente, Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον, ubi verbo κάμπτειν allusit ad τέρμα stadii; nam quum cursu ad ipsum pervenerant, ἔκαμπτον s. ἔστρεφον : unde et καμπτήρ vocabatur. Hesych. vero τέρμιον exp. non solum ἔσχατον, sed etiam ἁρμόζον, πρέπον, ut τερμιόεν supra.

Τέρμις, i. q. τέρμα, Terminus, Finis, Extremum ; πούς Hesychio, Pes : ea enim corporis pars extrema et ima est.

[Τέρμιτρον, Miliarium, Gl.]

[Τερμοδρομέω, Ad metam curro. Manetho 4, 520 : Μήνης τετελεσμένα τερμοδρομούσης.]

Τερμόνιος, ὁ, i. q. τέρμιος et τερμιόεις, i. e. Extremus, Ultimus, ἔσχατος. Æsch. Pr. [117] : Ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον, i. e. τελευταῖον μέρος τῆς γῆς, schol.

[Τερμόνιος, ὁ, Termonius, n. viri, in inscr. Peloponn. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 714, n. 1549 : Καλλὼ Τερμονίου. L. Dind.]

[Τερμόριον. V. Τερμέριον.]

Τέρμων, ονος, ὁ, i. q. τέρμα et τέρμις, Terminus [Gl.], Limes, Finis, Extremum : ut Hesychio quoque τέρμονες sunt τέρματα, ὅρια, τέλη, φραγμοί : nam in finibus agrorum plerumque φραγμοὶ solent duci. [Æsch. Suppl. 624 : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ, τέρμον' ἀπέμπτως πρὸς ἅπαντα· fr. Prometh. ap. Arrian. Per. P. Eux. p. 20 : Δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.] Eur. Hipp. [746 : Σεμνὸν τέρμονα κύρων οὐρανοῦ· Tro. 1069 : Τέρμονα πρωτόβολον ἁλίῳ τὰν καταλαμπομέναν ζαθέαν θεράπναν· Phœn. 1352 : Οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης· Hipp. 3] : Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναίουσιν εἴσω. [Ib. 1159 : Οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν ναίουσι καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας· El. 96 : Ἀφικόμην πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδε· Heracl. 37 : Ὧν ἕκατι τέρμονας κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεθ' ὁδόν· Med. 276 : Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων

A ἔξω βάλω· 353 : Ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός. Ps.-Lucian. Amor. c. 47 : Ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν. Plut. Pyrrh. c. 12 : Οἱ διαιροῦντες Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν τέρμονες. || Meta. Eur. Hel. 1572 : Ὃν ἐξαμιλλησάμενος τροχῷ τέρμονι δίσκου ἔκανε Φοῖβος, sed ubi τροχῷ 'τέρμονι Dobræus, de quo v. in Ἀτέρμων. Med. 1182 : Ἤδη δ' ἂν ἕλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο.] || Terminus, i. e. Custos finium deus, ut Ovid. Fastis, Termine, sive lapis sive es defossus in agris Stipes, ab antiquis tu quoque nomen habes ; Tibull. : Nam veneror seu stipes habet desertus in agris, Seu vetus in trivio florida serta lapis. Ubi etiam nota, terminum factum fuisse non solum ex lapide, sed etiam ex stipite. [Plut. Num. c. 16 init. : Πρῶτόν φασι (Numam) Τέρμονος ἱερὸν ἱδρύσασθαι... Ὁ δὲ Τέρμων ὅρος τις ἂν εἴη κτλ.]

[Τερνεσσός. V. Τερμησσός.]

[Τερπαῖος, ὁ, Terpæus, n. viri, in inscr. Patarensi ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 155, n. 4293, 1, ubi evanuit π, nisi forte ΤΕΡ.ΑΙΟ legendum ΤΕΡΠΝΑΙ, quod v.

B infra. L. Dind.]

[Τερπάνδρειος, ὁ, Terpandreus, unde νόμος T. ap. Plut. Mor. p. 1132, D, ubi olim male Τερπάνδριος, ut ap. schol. Clem. Alex. p. 93, 4 a Boisson. cit., Polluc. 4, 65.]

[Τέρπανδρος, ὁ, Terpander, Lesbius, musicus, ap. Pind. in fr. ap. Athen. 14, p. 635, D, ipsumque Athen. ib. et alios, velut Plutarchum, Strabonem 13, p. 618.]

[Τέρπης, ὁ, Terpes, citharœdus, ap. Tryphonem Anth. Pal. 9, 488, 1.]

[Τερπιάδης, ὁ, Terpiades, patron. Hom. Od. X, 330, de Phemio ἀοιδῷ. Ἰά]

Τερπικέραυνος, ὁ, Qui fulmine τέρπεται, i. e. Qui delectatur et gaudet fulmine. Vide Κεραυνός. [Iterum HSt. :] Τερπικέραυνος, Fulmine gaudens, Qui fulmine delectatur, epith. Jovis ap. poetas, quem Fulminatorem Latini appellant. Hom. [Il. A, 419 etc.] Od. Ξ, [268] : Ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλε. [Hesiod. Op. 52, etc.] Sed notandum quod

C Eust. tradit, τερπικέραυνον Jovem dici quasi τρεπικέραυνον : i. e. κεραυνῷ τρέποντα, Qui fulmine in fugam convertit, fulmine terret eos, qui aliquid audent : quo facere docet Il. Δ, [381] : Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων. [Orac. Sibyll. 5, 62 : Βοήσει αὐτὸν τ. Hase.]

[Τερπνοειδῶς, Jucunde. Theodor. Stud. p. 615, ρς', 7 : Πᾶν εἴ τι τούτους τερπνοειδῶς ἐμβλέπων. L. Dind.]

Τερπνὸς, ή, όν [ὁ, ἡ, quod erat Eur. Iph. T. 1495 : Μάλα γὰρ τερπνὸν κἀνέλπιστον φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι, ut non Græcum, mutavi in τερπνήν. L. D.], i. q. εὐτερπής, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus. [Amandus, Delectator, Delectabilis, Voluptuarius, Amœnus, huic add. Gl. Ap. Hom. quo uno erat loco, Od. Θ, 45 : Τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν, nunc τέρπειν. Frequentissimum ap. Pind., ut in fr. ap. Athen. 12, p. 512, D, αἰών· Ol. 6, 57, ἥβας· 11, 79, θαλίαις· Pyth. 9, 68, γάμου τελευτάν· Isthm. 3, 90, χάριν· Nem. 7, 53, ἄνθε' Ἀφροδίσια· 1, 56 : Θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ τε· Ol. 8,

D 53 : Τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις ἴσον οὐδέν· 11, 97 : Ἔπρε μόχθοι βραχύ τι τερπνόν· Isthm. 6, 40 : Τερπνὸν ἐφάμερον διώκων· Pyth. 8, 97 : Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται καὶ πίτνει· Nem. 7, 74, et τὰ τερπνὰ Ol. 9, 30 et 14, 5; et Ol. 13, 110 : Τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν· Pyth. 10, 19, τερπνῶν δόσιν. Theognis 1019 : Πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· 1345 : Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν· 1066 : Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον· 256 : Πρῆγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν. Item apud alios Elegiacos et Lyricos. Tragici tam de rebus quam de hominibus, velut Soph. Aj. 967 : Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς, αὐτῷ δὲ τερπνός. Aristoph. Eccl. 889 : Ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν· Lys. 553 : Κἂτ' ἐνστάξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι· Ach. 881 : Ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων. Apoll. Rh. 3, 727 : Ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται· 982 : Μηδέ με τερπνοῖς φηλώσῃς ἐπέεσσιν.] Athen. 2, [p. 40, B] ex Eur. Bacchis [772] : Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. [Thuc. 1, 120 fin. : Τῆς ῥᾳστώνης τὸ τερπνὸν

2, 53 : Ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι. Xen. Hier. 4, 1 : Ποία ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ὁμιλία; Comm. 2, 1, 23 : Τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσει. Plato Prot. p. 358, A : Εἴτε ἡδὺ εἴτε τερπνὸν εἴτε χαρτόν. Qui etymologiam ludit Crat. p. 419, D.] Plut. Symp. 5 [p. 672, D] : Οὐδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν, οὐδὲ χαρτὸν, οὐδ' αἱρετὸν ὅλως. Ubi nota copulari τερπνὰ et χαρτὰ : opponi autem τερπνὰ et λυπηρὰ ap. Isocr. Ad Demon. [p. 6, C], ubi dicit ἐν μὲν τοῖς τερπνοῖς, et ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς. Item τὸ τερπνὸν dicitur pro ἡ τερπνότης, Jucunditas. [Polyb. 1, 4, 11 : Τὸ χρήσιμον καὶ τὸ τερπνὸν ἐκ τῆς ἱστορίας λαβεῖν. Plut. Mor. p. 6, B.] Unde superl. Τερπνίστατος, Jucundissimus, Summam delectationem et voluptatem afferens : irregulariter pro τερπνότατος [quod Jucundissimus interpr. Gl.], Etym. [Quod ponit non τερπνίστατος, sed τερπνίων, τέρπνιστος, cum exemplo Callimachi : Τέρπνιστοι δὲ δοκεῦσι τόθ' υἱέες. Pravo accentu Suidas : Τερπνιστὸν, ἐπιτερπέστερον, προσφιλέστερον, et Apollinar. Ps. 132, 1 : Τί δ' αὖ τερπνιστὸν ἐτύχθη· recto 46, 2 : Τερπνίστῃ βασιλῆα θεὸν κελαδήσατε φωνῇ. Formam τερπνότερος et τερπνότατος v. supra, quibus addere licet τερπνοτέρας ap. Apollinar. Ps. 18, 21. || Adv. Τερπνῶς, Jucunde, Gl. Theognis 914 : Ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα. Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 68, 19, 5 : Τερπνῶς γὰρ ἀεὶ πάντας ἄνοια τρέφει. Apoll. Rh. 1, 459 : Οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ τερπνῶς ἑψιόωνται. Pollux 3, 97.]

[Τέρπνος, ὁ, Terpnus, n. pr. citharœdi deducendum ex Sueton. Vespas. c. 19. Boiss. Dio Cass. 63, 8 ; Philostr. V. Ap. 5, 7. V. Τερπαῖος.]

Τερπνότης, ητος, ἡ, Jucunditas. [Hesych. v. Τέρψις. Pollux 3, 97. Psalm. 15, 11, et al. Cyrillus Al. vol. 1, part. 1, p. 419, B. Theod. Prodr. p. 262, B. L. Dind. Actt. Concc. t. 3, coll. 865, 19. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 10, 46 : Πάσης ἀνάπλεως τερπνότητος. Hase.]

[Τερπνῶς. V. Τερπνός.]

[Τερπότραμις, ἡ, Perinæum mulcens. Photius : T., ἡ τῶν Ἀφροδισίων τέρψις· οὕτως Τηλεκλείδης.]

Τέρπω, ψω, Delecto [Gl.], Oblecto, Delectationem affero, Exhilaro, vel etiam Mulceo, Demulceo. Hom. Il. [I, 159 : Ὅγε θυμὸν ἔτερπεν·] T, [312] : Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ Τέρπετο, Oblectantes s. Demulcentes eum vehementer dolentem ; at ille oblectationem animo nullam capiebat. [Od. A, 347 : Μῆτερ ἐμὴ, τί δ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἑταῖρον τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; Σ, 315 : Τέρπετε δ' αὐτὴν ἥμεναι ἐν μεγάροις· T, 590 : Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι τέρπειν. H. Merc. 565 : Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· Apoll. 150 : Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ ... τέρπουσιν· Pan. 47 : Ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν. Hesiod. Op. 485 : Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει ... τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν· Th. 37 : Ταὶ Διὶ πατρὶ ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον· 51, et ubi pro medio, fr. Melampod. ap. schol. Lycophr. 683 : Γυνὴ τέρπουσα νόημα. Theognis 795 : Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε (quod licet etiam in Anth. Pal. 9, 50 ita scriptum Mimnermo tribuatur, redeatque ap. Theocr. 27, 13, tamen scribendum ut est Hom. H. Merc. 565 : Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε)· 921 : Ἐγὼ δ' ὑπάγω φρένα τέρψας. Soph. fr. infra cit. : Ἄνδρα γενναῖον φρένας τέρπειν· Aj. 475 : Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει; Trach. 1246 : Τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ· Œd. Col. 1217 : Τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ποτέ· 1281 : Τὰ πολλὰ ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα· fr. ap. Athen. 10, p. 433, E : Διψῶντι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. Eur. Hipp. 262 : Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν· Med. 1135 : Δὶς τόσον γὰρ ἂν τέρψειας ἡμᾶς· Heracl. 444 : Πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών· Or. 1176 : Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα· Ion. 655 : Καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον δείπνοισι τέρψω. Paullo aliter Cyrus Anth. Pal. 9, 136, 3 : Ὑπὸ πέτρης συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας. In prosa Herodot. 8, 99 : Ἡ ἀγγελίη ἔτερψε τοὺς ὑπολειφθέντας. Thuc. 2, 44 fin. : Οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Xen. Conv. 3, 2 : Οὗτοι ἱκανοὶ τέρπειν ἡμᾶς φαίνονται· Ag. 9, 4 : Συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα. Plat. Phædr. p. 240, C : Ἥλικα καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα· Leg. 2, p. 656, C : Ὅτι περ ἂν αὐτὸν

A τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ποιήσει τέρπῃ· 658, A : Ὃς ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα.] Aliquando additur ei dat. instrumentalis. [Il. I, 189 : Τῇ (φόρμιγγι) ὅγε θυμὸν ἔτερπεν· O, 393 : Καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις.] Od. A, [107] de procis, Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. [Et alibi similiter. Agathias Anth. Pal. 9, 643, 7 : Καὶ στόμα τέρπεις βρώμασιν. Thuc. 2, 41 : Ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει· 3, 40 : Οἱ τέρποντες λόγῳ ῥήτορες.] Sic ap. Plut. [Mor. p. 333, F] Dionysius tyrannus κιθαρῳδοῦ τινος εὐδοκιμοῦντος ἀκούων, ἐπηγγείλατο δωρεὰν αὐτῷ τάλαντον· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπόσχεσιν ἀπαιτοῦντος, Χθὲς, εἶπεν, εὐφραινόμενος ὑπὸ σοῦ, παρ' ὃν ᾖδες χρόνον, εὔφραινα κἀγώ σε ταῖς ἐλπίσιν· ὥστε τὸν μισθὸν τούτων, ὧν ἔτερπες, ἀπελάμβανες εὐθὺς ἀντιτερπόμενος. Ibi enim μισθὸν ὧν ἔτερπες dixit pro μισθὸν τούτων οἷς ἔτερπες, more Attico : ubi etiam nota εὐφραίνειν et τέρπειν synonymως usurpari. Interdum vero loco illius dat. instrumentalis ponitur partic., Od. [P, 385 : Ἀοιδὸν, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων·] Σ, [314] : Τῇδε παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτὴν Ἥμεναι ἐν
B μεγάρῳ. [Conf. l. Eur. Heracl. 444 supra cit. Hipp. 726 : Ἐγὼ δὲ Κύπριν ... ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέρψω.] || Pass. Τέρπομαι, Delector [Gl.], Oblector, Oblectationem s. Delectationem capio. Interdum etiam Delecto s. Oblecto me, Exhilaro me. Hom. [Od. Θ, 542 : Ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες· O, 391 : Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο· A, 258 : Πίνοντά τε τερπόμενόν τε· Il. Σ, 604 : Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος, τερπόμενοι etc., ut alii quivis etiam in prosa. Herodot. 2, 78 : Πῖνέ τε καὶ τέρπευ. Plato Phæd. p. 85, B : Τέρπονται (cygni) ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ.] Od. M, [52] : Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς σειρήνοιιν. (Aor. ib. 188 : Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς. H. Apoll. 153 : Τέρψαιτο δὲ θυμόν. Apollinar. Ps. 30, 14 ; 59, 11.] Interdum additur accus. vel dat. rei quæ delectatur s. recreatur, veluti quum Hom. dicit τέρπομαι φρένα vel θυμὸν, et τέρπομαι φρενὶ, s. τέρπομαι θυμῷ, Od. A, 310 : Τεταρπόμενος φίλον κῆρ· Il. T, [313] : Οὐδέ τι τέρπετο θυμῷ. [Od. Π, 26 : Ὄφρα σε θυμῷ
C τέρψομαι εἰσορόων· eademque, sed futuri, non conj. aoristi forma Il. Υ, 23 : Ὁρόων φρένα τέρψομαι. Archiloch. ap. Hephæst. p. 88, 1 : Τέρψεαι δ' ἀκούων· et ap. Stob. Fl. 124, 30, 2, θαλίῃς τέρψεται. Soph. fr. Phædræ ap. Stob. Fl. 17, 2 : Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται· Ant. 691 : Λόγοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων· aliique Attici. Theocr. 28, 6. Dativo Hom. Od. Φ, 105 : Ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ· sed accus. Il. Φ, 45 : Θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι, ut Pind. Pyth. 2, 74. Cum præp. Od. Θ, 368 : Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων· sed Il. T, 19 : Φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο. Hesiod. Op. 58 : Ὧ κεν ἅπαντες τέρπωνται κατὰ θυμόν· 356 : Τέρπεται ὃν κατὰ θυμὸν, ut Hom. H. Apoll. 342. Aliter H. Ven. 72 : Ἡ δ' ὁρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν. Pro quo Apoll. Rh. 3, 1141 : Τέρπετο γάρ οἱ θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν.] Ac præterea additur vel dat. instrumentalis rei qua quis delectatur aut recreatur ; vel partic. idem materiam delectationis significans. Dat. instrumentalis, Il. I, [186] : Τὸν δ' εὗρον φρένα
D τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, Oblectantem animum suum cithara canora. Od. Θ, [131] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτάρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Et alibi [Od. Δ, 102], Γόῳ φρένα τέρπετο. [Apoll. Rh. 2, 761 : Τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.] Participium, itidem delectationis materiam significans, Il. A, [474] : Ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων, Animo suo oblectabatur, dum hæc audiret. Rursum omisso illo accus. vel dat. ejus partis quæ oblectatur, construitur vel cum dat. instrumentali, vel cum partic. illius vicem gerente : aliquanto cum dat. et partic. simul. Cum dat. instrumentali, Od. Ξ, [443] : Τέρπεο τοῖσδε Οἷα πάρεστι, Et oblecta te iis quæ adsunt s. apposita sunt. [Δ, 598 : Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσι τέρπομαι· et Hesiod. ap. Athen. 2, p. 40, F. Sc. 47, δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης. Æsch. Eum. 1043 : Πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι. Soph. Phil. 460 : Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. Eur. Suppl. 490 : Τέρπεται δ' εὐπαιδίᾳ (εἰρήνη)· et alibi. Sed Alc. 289 : Ἥβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην· Rhes. 194 : Ἐφ' οἷσι τέρψει, ut Maneth. 1, 25 : Τέρ

ποντωι παίδων χαλεπῇ ἐπὶ Κύπριδι κεῖνοι· Lucian. D. mort. 27, 6. Aristoph. Thesm. 992 : Χοροῖς τερπόμενος. Herodot. 8, 69 : Ἐτέρποντο τῇ κρίσι, ὡς ἀπολεομένης αὐτῆς. Thuc. 6, 83 : Λόγου ἡδονῇ τὸ παραυτίκα τερπομένους. Plato Phileb. p. 47, B : Ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερπόμενος.] Cum dat. et partic. simul, Il. B, [774] : Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, Τόξοισί θ'. Sic Od. Ψ, [301] : Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες· Δ, [598] : Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. [Od. Θ, 429 : Δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Soph. Ant. 691 : Λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων. Cum præp. πρὸς Sextus Adv. mus. 29, p. 362 : Τέρπεσθαι πρὸς μουσικῶν ἀκροαμάτων.] Cum partic. solo vicem gerente dativi instrumentalis, A, [26] : Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· Il. Ψ, [298] : Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· T, [19] : Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο [ᾗσι τετάρπετο] δαίδαλα λεύσσων. Sic Od. Δ, [194 : Οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· T, 513, Δ, 372 : Τέρπεαι ἄλγεα πάσχων· 47] et K, [181] : Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσι. Pro quo Il. Ω, [633] : Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες. [Eur. Bacch. 321 : Τέρπεται τιμώμενος. Cum duplici part. Theognis 1024 : Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα καλὰ λέγοντες. Participio ipsius verbi τέρπεσθαι Hom. Od. M, 52 : Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιιν, supra ab HSt. cit. Alia constr. Od. Λ, 603 : Τέρπεται ἐν θαλίῃς· et Hesiod. Op. 115, ut Z, 46 : Τῷ ἔνι (Olympo) τέρπονται μάκαρες θεοί· N, 61 : Σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ. Cum accus. Hesiod. fr. Melampod. ap. Tzetzen ad Lycophr. 683 : Οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρέων τέρπεται ἀνήρ. Eur. Ion. 541 : Τερφθεὶς τοῦτο κεῖν' οὐκ ἠρόμην. Et cum accus. objecti Soph. Œd. T. 785 : Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην. Idem cum subst. verbi fr. Teucri ap. Stob. Fl. 122, 10 : Κενὴν ἐτερπόμην τέρψιν· Eur. Or. 1043 : Τέρπου κενὴν ὄνησιν.] Interdum jungitur cum gen., et tunc significat Satior, Satio me, Cum delectatione satio me, Ad hilaritatem usque satio me, Recreo me. [Eur. Ion. 1376 : Ἐν ἀγκάλαις μητρὸς τρυφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου.] Hom. Od. Ψ, [300] : Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς. [212 : Παρ' ἀλλήλοισι μένοντε ἥβης ταρπῆναι· 346, εὐνῆς.] Il. Λ, [779] : Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· Ω, [3] : Τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. [Od. T, 213 etc. : Ἐπεὶ τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο· Z, 99 : Ἐπεὶ σίτου τάρφθεν. Ubi notanda etiam forma, pro qua loco infra cit. H. Pan. ἐτερφθεν, non minus recte. Inf. ταρπήμεναι etiam Apoll. Rh. 3, 660, sed cum dat.] At Il. [Ω, 636] et Od. [Δ, 295,] Ψ, [255] : Ὄφρα καὶ ἤδη Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. [In Ind. :] Τεταρπόμενος, Oblectatus, per reduplicationem, a Τέρπομαι. [Ex loco initio passivi ab HSt. cit. Eadem forma Il. T, 19 : Φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο. Et cum genit. Il. Ω, 513 : Ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς· Ψ, 10 : Ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, ut Od. Λ, 212. His formis addenda aor. sec. conjunct. Il. Γ, 441, Ξ, 314 : Φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. ‖ Forma τερφθῆναι Od. P, 174 : Πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις· E, 74 : Τερφθείη φρεσίν· H. Dian. 11, et Pan. 45 : Πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἐτερφθεν. Theognis 594 : Ἀγαθοῖσιν τερφθέντ' ἐξαπίνης. Soph. Œd. T. 1140 ; Eur. Hel. 1352 ; Xen. Comm. 2, 1, 24. Fut. Τερφθήσομαι Apollinar. Ps. 91, 21.]

[Τερπωλέομαι, Delector. Eumath. Ism. p. 62 : Ἐρώσης ταῦτα ψυχῆς καὶ γλώσσης τερπωλουμένης ἐξ ἔρωτος. Wakef.]

Τερπωλή, ἡ, i. q. τέρψις, Delectatio, Voluptas, sed poeticum. Hom. Od. Σ, [37] : Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα. [Theognis 984 : Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον κατεθώμεθα θυμόν, ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ· 1068 : Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 33, B : Τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων. Conf. Tzetz. Alleg. Il. 24, 130, ap. Matrang. Anecd. Gr. vol. 1, p. 216. Apoll. Rh. 4, 1166 : Τερπωλῆς ἐπέβημεν· aliique poetæ in Anthologia. Aretæus p. 101, 7 : Ὄψιος τερπωλή, φυτῶν, γραφῆς, ὑδάτων, ὡς ὁρῆσθαι τὰ πάντα ἡδέως. Lucian. Icarom. c. 16, τ. παρασχῆσθαι· D. mort. 27, 6, παρέσχον. Tatianus p. 250 ed. Bened. L. D. Artemidor. 22, 11. Epiphan. t. 2, p. 206, A, τ. νεανίσκων. Gregor. Naz. t. 2, carm. 1, 610 : Ξείνην τ. οἵην ἔχον. Id. carm. 15, 28, τερπωλῇσι. Inscr. Sidym. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 146 : n. 4266, e, b, 7 : Ὡς ἂν αὐτῷ κῦδος καὶ τ. ὀπάσσῃ. De vite aurea Aristobuli, τ. dicta, Joseph. A. J. 14, 3, 1. Hase.]

[Τερπωλὸς, ή, ὸν, Perjucundus, Dulcis. Orig. t. 3, p. 563, C : Τὸ ἐν αὐτῷ (τῷ θεωρητικῷ βίῳ) τερπωλόν. Hase.]

[Τερπὼν, όνος, ἡ, i. q. τερπωλή, Etym. M. p. 141, 17 ; 812, 20.]

[Τέρρην, ηνος, ὁ. Arcad. p. 9, 26 : Τὰ εἰς ρην καθαρῷ τῷ ε παραλήγοντα ὀξύνεται, οἷον ἔρρην, τέρρην, θέρρην ποταμὸς, πέρρην. Neque Ἔρρην quid sit constat, neque Τέρρην an sit n. pr. idem aut diversum ab seq. Θέρρην, quæ omnia sunt acuenda, nisi leg. βαρύνεται. Illud vero vix dubium, Θέρρηνα s. Θερρῆνα eundem esse fl., quem Τεθρῆνα et Θήρηνα scriptum notavi in Τεθρήν. L. Dind.]

Τερσαίνω, i. q. τέρσω, unde et derivatum est, i. e. Sicco, Inarefacio, ξηραίνω, ut Hesychius exp. [Lycophr. 390 : Τερσαίνων πτερὰ στάζοντα πόντου. Nicand. Al. 551 (564) : Ἄλλοτε δὲ σπέραδος κνίδης μυλοεργέα μίσγων τερσαίνοις ὀρόβοιο παλήματι. Paul. Sil. Amb. 90 : Κηροῦ, ὃν βροτοὶ τερσαίνουσιν ὑπ' ἠελιώτιδας αὐγάς.] Julian. in Ep. quadam ad Serapionem [24], de ficis Damascenis : Τὰ μὲν ἄλλα τῶν σύκων ἢ ὀπωρινὴν ἔχει τὴν βρῶσιν, ἢ τερσαινόμενα ἐς τὸ ὅμοιον ἔρχεται, Aut autumno comeduntur, aut assiccata eundem præstant usum. Ib. de ficis itidem, Σωρηδὸν ἢ χύδην ἡλίῳ τερσαίνεται. Unde infin. Τερσανθῆναι, ἀναξηρανθῆναι, Resiccari, Resiccatum esse [ap. Steph. Byz. in Ταρσὸς cit., ubi etiam act. τερσῆναι et τερσᾶναι]. Ab activa autem voce est aor. 1 τέρσηνε, Siccavit. [Hom. Il. Π, 529 : Αἷμα μέλαν τέρσηνε (ut ap. Apollinar. Ps. 73, 30 ; 105, 19)· 519 signif. neutra (de qua v. in Τέρσω sub finem) : Οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται· nisi hic est pass., ut Od. Z, 98 : Εἵματα δ' ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ. Apoll. Rh. 4, 607 : Αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται· 1406 : Μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο (eodemque tempore Nonnus Dion. 2, 447)· 3, 1390 : Ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσι μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο. V. etiam Ταρσύνω. Quo vix defenditur Andromachi senioris ap. Galen. vol. 13, p. 876 : Αὐαλέου δ' ἐπὶ ταῖσι βάλοις εὐεργέος ἄρτου, ὅσσον τερσάνας σάρκα κτλ., pro τερσῆναι. L. D. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 35, D, τῷ ἡλίῳ αὐτὰς τερσαίνων. Hase.]

[Τερσήεις, εσσα, εν, Durus, Rigidus. Schol. Oppiani Hal. 1, 317. Wakef.]

Τερσία, [s. Τερσιά,] ἡ, Siccatio, Arefactio. Julian. Ep. 24, ad Serapionem, post verba in Τερσαίνω citata de ficis : Τὸ δὲ παρ' ἡμῖν μόνον ἐπαμφοτερίζει τῇ χρείᾳ· καὶ καλὸν μέν ἐστιν ἐπιδένδριον, πολλῷ δὲ κάλλιον εἰ ἐς τερσίαν ἔλθοι. Si ad siccationem pervenerit, i. e. Si in sole arefactum et exiccatum fuerit. [Conf. Τρασιά.]

[Τερσία, Τέρσιος Ζεὺς, Τερσός. V. Ταρσός. Eodem Eckhel. D. N. vol. 3, p. 70 referebat Τερσικὸν in numo a Pellerinio ad Heracleam Bithyniæ relato.]

[Τέρσω.] Pro Τείρω Æolice dici Τέρσω, tradunt gramm. quidam : qui tamen exponunt non solum τείρω, sed etiam ξηραίνω, i. e. Arefacio, Sicco : quoniam sc. τὰ ξηραινόμενα solent τείρεσθαι. [Non præsens sed futurum, ut schol., qui δαμάσει, Buttmann. Gr. v. Τέρσομαι putabat ap. Theocr. 22, 63 : Γνώσεαι εἴ σοι ἔθελω ἀνειμένα χείλεα τέρσει. Aor. act. et med. Nicand. Th. 693 : Φύρσον ἁλὸς θείοιο καὶ ἠελίου δίχα τέρσον· 96 : Τὰ δὲ τροχοειδέα πλάσσων τέρσαι ὑπὸ σκιόεντι βαλὼν ἀνεμώδεϊ χώρῳ· 709 : Ἧς ἔπι δὴ τέρσαιο διατρυφὲς αἷμα κεάσσας.] Unde ap. Hesych. Τέρσεται, ξηραίνεται ὑπὸ ἡλίου. [Hom. Il. Λ, 267, 848 : Ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα· Od. E, 152 : Οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο· H, 124 : Θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ. (Schol. A, 621 : Ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ.) Quo refertur Hesychii gl. cit., ejusdemque altera Ἐτέρσετο ad Il. priores ; tertia inter Ἑτερόφυλος et Ἔτερσεν posita : Ἐτέρρατο, ἐξηράνθη, nisi fallit scriptura, ad locum Æolici cujuspiam scriptoris. Hippocr. p. 595, 25 : Ὅταν ἐν ἡλίῳ τέρσηται (τὰ ῥάκεα πλυθέντα).] A quo part. Τερσόμενος in Epigrr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 352, 12 : Ἐξ δῖος χολάδων ἄμμιγα τερσομένων. Mace-

don. 5, 224, 2: Ὠτειλῆς εὔκοτα τερσομένης. Andromachus sen. ap. Galen. vol. 13, p. 876: Τοὺς δ' ἐκὰς ἠελίου ψύχεο τερσομένους. Apollinar. Ps. 21, 28: Τέρσετο ἠπεδανῷ πανομοίιος ὀστράκῳ ἀλκή· 77, 107: Καὶ στιβαρὴ συκάμινος ἀμειδέϊ τέρσετο πάχνῃ.] Eidem τέρσει est non solum ξηραίνει, sed etiam καίεται, nec non πήγνυται: tunc autem neutrale esset. [Qua de signif. v. in Τερσαίνω. Idem quod ponit: Ἔτερσεν, ἐφόβησεν, incertum utrum sit vitiosum pro Ἔτρεσεν an conferendum Lat. *Terreo*.]

[Τερτεριάζω. Orneosophium p. 224: Εἰς τερτεριάζοντα. Ὁ ἱέραξ ὅταν ἄρξηται τερτεριάζεσθαι, οὕτως αὐτὸν περιποιήσῃ· ῥόδον, κρόκον, μέλι, γάλα γυναικὸς πρωτοτόκου παιδίου ἐκ δεξιοῦ μαζοῦ· ταῦτα ὁμοῦ τρίψας μετὰ πτεροῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἱέρακος ἔμβαλε, καὶ ἰαθήσεται. Omisit interpres Latinus p. 153. Neque explicare potuit Ducangius, frustra conferens cum τερετίζω.]

[Τερτία, Tertia, ἡ τρίτη, Hesychio, ap. quem ut et ap. Phavor. Τέρτα scribitur. Ducange. V. Τέρτος.]

[Τερτία, ἡ, Tertia, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 475, n. 501. L. Dind.]

[Τερτιοδελμάται, οἱ, dicti Officiales ac Domestici Moderatoris Phœniciæ Libanicæ, in edicto 4 Justiniani, ubi τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρειοτάτων Τερτιοδελμάτων legere est. In collatione septima Concilii v in Synodico adversus tragœdiam Irenæi c. 72 fit mentio *Tertiostabilisianorum*: ubi vox *tertio* præponitur, quod ii ex tertio numero legionum *Dalmaticorum*, et *Stabilisianorum*, et ut Δαλμάτας, ἀνδρειοτάτους Justinianus, ita *fortissimos* hos vocat idem Synodicon. Neque enim placet eorum sententia qui has voces a Syriaco accersunt. Ducange.]

[Τέρτος, ὁ, Tertius, forma Æolica pro τρίτος. Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 275, 23: Τὸ ι εἰς πάντα (l. ε) τρέπεται (apud Æoles), οἷον Πρίαμος Πέρραμος, τρίτος τέρτος. De quo in Etym. M. p. 665, 40, in τε ταρτος, in Gud. p. 566, 30, in τρέτος corrupto v. Ahrens. De dial. vol. 1, p. 55, 24. Itaque recte habet Τέρτα apud Hesychium, de quo Ducangius in Τερτία cit. L. Dind.]

[Τέρτυλλα, ἡ, Tertulla, n. mulieris ap. Ptolem. Hephæst. Photii cod. 190, p. 146, 10. Τερτύλλαν male in Cram. An. vol. 3, p. 351, 13. Τερτυμα in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 546, n. 1011. L. Dind.]

[Τερτυλλεῖνος, ὁ, Tertullinus, n. viri, in numo Dioshieriton ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 37, n. 192.]

[Τερτύλλη, ἡ, ut Τέρτυλλα, n. mulieris, in inscr. Lydia ap. Bœckh. vol. 2, p. 809, n. 3443: Τερτύλλη Μηνοδότου. L. Dind.]

[Τερτυλλιάνειος, ὁ, adj. a Τερτυλλιανὸς, ap. Psellum Synops. Leg. 662, δόγμα. L. Dind.]

[Τέρτυλλος, ὁ, Tertullus, n. viri, in numo Tejo, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 261, n. 1488.]

[Τερύνης, Τέρυς. V. Τερύσκω.]

Τερύσκω, i. q. τείρω: teste Hesych., qui τερύσκετο exp. ἐτείρετο. Eidem tamen τερύσκεται est non solum νοσεῖ, sed etiam φωνεῖ: si modo id mendosum non est. [Φθίνει Lobeck. Patholog. p. 419, 3.] Ejusdem vero cum hoc τερύσκω originis et signif. est Τέρυς et Τερύνης. Idem enim lexicographus quosdam τέρυας ἵππους exponere ait τοὺς ἀσθενεῖς, Imbecilles: ut qui laboribus aut morbis exhausti sunt: itidemque τερύνης. Eidem est ὁ τετριμμένος ὄνος: vel etiam ὁ τετριμμένος καὶ δυσαναλήπτος γέρων. [Et Τερίνη, τετριμμένη. V. Τορύνη.] Rursum τέρυας ἵππους vocari scribit, ὅσοι ἀδδηφάγοι εἰσίν, Qui voraces sunt. Idem τέρυ exp. non solum ἀσθενὲς, Invalidum, Imbecille; sed etiam λεπτὸν, Tenue, Subtile.

[Τέρφος, ους, τὸ, Corium, Pellis, Cortex. Nicand. Th. 323: Ἡ δέ νυ χροιὴ οἵηπερ δάπιδος λασίω ἐπιδέδρομε τέρφει· Al. 268: Καί τε σὺ γυμνώσειας εὐτρεφέος νέα τέρφη Κασταναϊκοῦ καρύοιο λαχυζλόιοιο κάλυμμα. Schol., χλωρὰ λέπη.]

[Τέρχνος, ους, τὸ, Germen. Unde Τέρχνεα, Hesychio φυτὰ νέα. Maximus Καταρχ. 501: Πάντα τε δένδρεα καλὰ τά τ' εἴαρι τηλεθάοντα τέρχνεσιν ἀργεννοῖσι φίλην δείκνυσιν ὀπώρην. V. Τρέχνος.]

[Τερψίας, ὁ, Terpsias, Corinthius, Pind. Ol. 13, 41. ῐᾱ]

[Τερψίθυμος, ὁ, ἡ, Qui animum oblectat. Eustath. A Opusc. p. 321, p. 9. Tzetz. Exeg. in Il. p. 113, 18. Idem Epist. 19, p. 21 ult. ed. Pressel. Per o male apud Joannem Phocam Descr. T. S. p. 9, 20: Θαυμαστόν τι χρῆμα καὶ τερψόθυμον τοῖς ὁδίταις ἐνδείκνυται. L. D. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 10. Ellissen. Basil. Megalom. in Anecd. meis t. 3, p. 439. Boiss. Theod. Lascar. Laud. Nicææ p. 1, 2 Bachmann. Hase.]

[Τερψικλῆς, έους, ὁ, Terpsicles, scriptor ap. Athen. 7, p. 325, D; 9, p. 391, E.]

[Τερψικράτη, ἡ, Terpsicrate, Thespias, ap. Apollod. 2, 7, 8, 6. ᾰ]

[Τέρψιλλος, ὁ, Terpsillus, Athen. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332, n. 194, 15.]

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, Delectans s. Oblectans homines: τ. ἠέλιος, Hom. Od. [M, 269, 274. H. Apoll. 411. Alexander Ephes. ap. Theon. De astrolog. p. 186 ed. Martin. Orph. Arg. 1047. Constant. Manass. Chron. 1843. Maximus Καταρχ. 244. L. Dindorf.]

Τερψίνοος, ὁ, ἡ, Animum oblectans et exhilarans, B Voluptuarius. [Nonn. Dion. 1, 418, σύριγγος. Wakef. Ib. 484, δονάκων. Epigr. Anth. Pal. 9, 505, φόρμιγγος.]

Τέρψις, εως, ἡ, Delectatio [Gl.], Oblectatio [Gl.], Oblectamentum, Voluptas [Gl. Hesiodus Th. 206: Τέρψιν τε γλυκερήν· Sc. 273: Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. Pind. Ol. 12, 11: Ἔμπαλιν τέρψιος· Nem. 8, 43: Μαστεύει καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν· Pyth. 9, 19: Κρέσσονα τέρψιν πλούτου· fr. ap. Athen. 12, p. 512, D: Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ. Theognis 787: Ἀλλ' οὔ τις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων. Æsch. Ag. 622: Οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρός· Pers. 544: Εὐνὰς, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν. Soph. fr. Teucr. ap. Stob. Fl. 122, 10: Κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου· OEd. Col. 766: Ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός· 775: Τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν; 1122: Ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην· Aj. 114: Ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾶν· 1201: Ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν C ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν· 1216: Τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπίσται; OEd. T. 1477: Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι· Tr. 291: Νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ· 819: Τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι. Eur. Phœn. 316: Τέρψιν παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν· 195: Ἐπεὶ πόθου ἐς τέρψιν ἦλθες ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν· Iph. T. 797: Σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι ἐς τέρψιν εἶμι· Med. 202: Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσι· Tro. 630: Ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί· Alc. 347: Σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξεῖλου βίου· 353: Ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν· Hel. 626: Ὁ μὲν χρόνος παλαιὸς, ἡ δὲ τέρψις ἀρτίως πάρα. Callim. Epigr. 71, 4: Αἱ κατ' εὐνὰν τέρψεις. Theocr. 3, 20: Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδεῖα τέρψις· aliique poetæ, ut] ap. Athen. 9, [p. 419, B]: Τοῖς ὑπερβάλλουσι δὲ Τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ. Et ex Hesiodo [Th. 917] τέρψις ἀοιδῆς pro Cantus voluptas. Ex Epigrr. vero τέρψις σέθεν, pro Voluptas de te capta. [Cum genit. Eur. Bacch. 423: Ἴσαν δ' εἴς τε τὸν ὄλβιον τόν τε χείρονα δῶκ' ἔχειν οἴνου τέρψιν D ἄλυπον· fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 115, 3, 3: Βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς· Herc. F. 1377: Ὦ λυγραὶ φιλημάτων τέρψεις· Cycl. 522: Μέγιστος ἀνθρώποισιν (Bacchus) ἐς τέρψιν βίου. Aristoph. Ran. 675: Ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς.] Utitur et [Herodot. 7, 39: Ὁ θυμὸς χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα·] Thuc. 2, p. 60 [c. 38]: Ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν, Ex quibus quæ percipitur delectatio et voluptas. Schol. vero exp. ἡ ζωγραφία. [Xen. Conv. 4, 22: Ἡ τοῦ εἰδώλου ὄψις τέρψιν οὐ παρέχει· Comm. 3, 10, 8: Τὸ τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις; Plato Phil. p. 11, B: Τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν· 19, C, καὶ χαράν· Crat. p. 419, B: Τέρψις ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ. Isocr. p. 5, C; plur. 12, B. Diodor. 3, 45 med.: Τοῖς ὄμμασι προσηνεστάτην παρέχει τέρψιν. Lucian. Prom. c. 2: Τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. In epigr. Anth. Pal. App. 53, 4, Τέρψις tanquam dæmon ponitur cum Ἡδονῇ.]

Τερψιχόρη, ἡ, nomen est unius ex novem Musis, quæ et ipsa nomen invenit a choreis quibus delecta-

tur et gaudet. [Hesiod. Th. 78, ubi κιθαρῳδίαν invenisse annotat schol.; Pind. Isthm. 2, 7; Apoll. Rh. 4, 896; Orph. H. 75, 9; Apollodor. 1, 3, 1, 9; Diodor. 4, 7 (ubi ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς ἀκροατὰς τοῖς ἐκ παιδείας περιγινομένοις ἀγαθοῖς). Plato Phædr. p. 259, C, ubi Τερψιχόρα.] Cornutus sic appellatum ait διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, Quod maxima vitæ pars ea delectetur et gaudeat. Vide et Plut. Symp. 9, 14 [p. 747, A], ubi de Musarum numero disserens, inter alia dicit, Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσιν· ὥστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κήλησιν εἶναι· τὸ δὲ, μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν. [Theol. Arithm. p. 58 Ast.]

Τερψίχορος, ὁ, ἡ, Choreis gaudens, Choreis oblectans et exhilarans vel se vel alios, Apollinis epith. in Epigrr. [Anth. Pal. 9, 525, 20. Depravatum ex ἀψίχορος ap. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 51, vol. 6, p. 1113, 14. ῐ]

[Τερψόθυμος. V. Τερψίθυμος.]

[Τερψίων, ωνος, ὁ, Terpsion, Megarensis, ap. Plat. Phæd. p. 59, C, Theæt. p. 142, A, etc., Plut. Mor. B p. 581, A. Archestrati magister ap. Athen. 8, p. 337, B. ῐ]

Τέρω, Contero, Domo, VV. LL.

[Τεσσαράβοιος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor boum pretio. Hom. Il. Ψ, 705: Τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον, de ancilla.]

[Τεσσαράγωνος, ὁ, ἡ, Quadratus. Tzetzes Posth. 668: Τυδείδης δ' ἄρα σώματι ἦεν τεσσαράγωνος. V. Τετράγωνος.]

[Τεσσαρακαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ, Qui est quattordecim palmorum. Philippus Thessalonic. Anth. Pal. 6, 114, 3, κέρα.]

[Τεσσαρακαιδεκατίτης. V. Τεσσαρεσκαιδεκατίτης.]

[Τεσσαρακαιδέκατος. V. Τεσσαρεσκαιδέκατος.]

[Τεσσαρακονθήμερον, τὸ, Jejunium quadragesimale ante Pascha, ἡ κατὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστεία, Balsamoni. Idem in Responso 53: Μία γὰρ τεσσαρακονθήμερος νηστεία ἐστὶν ἡ τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ μεγάλου Πάσχα, quum aliæ scilicet νηστεῖαι ἑπταήμεροι sint ex præscripto: nempe jejunia ante quatuor festa, ut C SS. Apostolorum, Natalis Christi, Transfigurationis Christi, et Deiparæ Assumptionis: ita ut si jejunium SS. Apostolorum et Natalis Christi ultra septem dies protendatur, id sponte et ultro fiat, vel ἀπὸ κτητορικοῦ τόπου, seu ex Monasterii libro ordinario. Ita Balsamon. Hæc et alia multa Ducang. in Gl. et App. « Anna Comn. p. 410. Tzetz. Hist. 11, tit. 366. » Elb. Generatim de spatio quadraginta dierum Galen. vol. 18, part. 1, p. 404, 8. Hase.]

[Τεσσαρακονθήμερος, ὁ, ἡ, Qui est quadraginta dierum. Hippocr. p. 42, 11; 110, E; 255, 17; 817, F. « Codin. Origin. p. 25. Psellus Opusc. p. 181 ed. meæ. » Boiss. OEcum. In Apoc. p. 277, 18; 279, 13 Cramer. Epiphan. t. 1, p. 1009, C; 1030, B. Phot. Epist. p. 388, 33, ἐπιτίμιον. Jo. Phocas Descr. Palæst. p. 12, B Venet., et Jo. Damasc. t. 1, p. 504, B, νηστεία. Galen. vol. 18, part. 1, p. 469, 10: Πυροὺς διμηνιαίους τε καὶ τ. ὀνομαζομένους. Hase.]

Τεσσαράκοντα, sive Τετταράκοντα. Quadraginta [Gl. in altera forma. Hom. Il. B, 524 etc., νῆες· Od. Ω, 341, συκέας. Pind. Pyth. 5, 49, ἐν τ. ἀνιόχοις· 9, 117, τ. καὶ ὀκτὼ D παρθένοισι. Aristoph. Eq. 835: Πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα. Et alii quivis, ut notasse sufficiat Thuc. 1, 116 init.: Τεσσαράκοντα δὲ ναυσὶ καὶ τέσσαρσι· 3, 26 init.: Δύο καὶ τ. ναῦς· 8, 87: Νῆες ἑπτὰ καὶ τ. καὶ ἑκατόν· 94: Αἱ δύο καὶ τ. νῆες. || Magistratus Atticus. Gramm. Bekk. Anecd. vol. 1, p. 306, 15: Τεσσαράκοντα (potius Τετταράκοντα) τίνες εἰσίν; Ἀρχή τίς ἐστι κληρωτὴ, μ' τὸν ἀριθμὸν, πρὸς οὓς αἱ ἴδιαι δίκαι ἐλαγχάνοντο καὶ τὰ μέχρι δέκα δραχμῶν· τὰ δ' ὑπὲρ τοῦτο τὸ τίμημα τοῖς δικασταῖς (διαιτηταῖς) παραδιδόασιν· 310, 21: Οἱ τ., οὓς ἐχειροτόνουν μάλιστα φυλάττειν τὸν δῆμον, οὗτοι, ἕως ἦσαν οἱ τριάκοντα, ἕως δέκα δραχμῶν ἐδίκαζον κατὰ δήμους, qua de gl. nunc corrupta conf. *Att. Process* p. 78. Pollux 8, 100: Οἱ τ. πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἳ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα διαιτηταῖς παρεδίδοσαν· μετὰ δὲ τὴν τῶν τριάκοντα ὀλιγαρχίαν μίσει τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ τριάκοντα τ. ἐγένοντο. Quibuscum conf. 9, 101, et Harpocrat. v. Κατὰ δήμους δικαστάς· ubi Aristot. in A (Athen.) Rep. citat. Demosth. p. 976, 11: Ἡ αἰκία καὶ τὰ τῶν βιαίων πρὸς τοὺς τετταράκοντα. Isocr. Antid. p. 479, 253: Ἐν ταῖς σανίσι τῶν τ. || Forma Æol. Πετταράκοντα in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, n. 1569, III, 51. || Forma Ion. Τεσσεράκοντα apud Herodotum et reliquos, male interdum scripta τεσσερήκοντα. Quo vitio deceptus HSt.:] Τεσσερήκοντα dicitur itidem Ionice pro τεσσαράκοντα, Quadraginta: passim obvium apud Herodot. [Eadem est in inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 532, n. 5187, a, 8. Dor. Τετρώκοντα, de qua infra suo loco. || Forma Byzant. Σαράκοντα Chron. Pasch. p. 352, 12. Item Σαράντα, de qua ejusque derivatis v. Ducang. ἅἅ L. Dind.]

[Τεσσαρακονταετηρίς, ίδος, ἡ, i. q. τεσσαρακονταετία, Spatium quadraginta annorum. Basil. t. 1, p. 808, B, de Moyse: Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τ. ἐπαιδεύθη τὰ Αἰγυπτίων· ἐπὶ δὲ τῇ δευτέρᾳ τ. κτλ. Hase. Nicolaus Muzan apud Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 18, A. L. Dind.]

Τεσσαρακονταέτης et Τεσσαρακοντούτης, ὁ, ἡ, Qui quadraginta annorum est, Quadragenarius. [Fem. in B epigr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 987, n. 1907, bb, 15. Alibi HSt.:] Τεσσαρακονταετὴς, Quadraginta annos natus, Qui quadragesimum annum agit. Hesiod. Ἐργ. [439]: Τεσσαρακονταετὴς αἰζηός. [Fem. Plato Reip. 5, p. 460, E: Ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος, ubi al. —ετίδος. Conf. quæ de his compositis diximus vol. 3, p. 1108, D.]

Τεσσαρακονταετία, ἡ, Quadraginta annorum spatium. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 175, 5]: Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, Per quadraginta annos, In quadragesimum annum, Turn. [Novella Basilii Imp. sec. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 48, A. L. Dind. Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leonis Diac. p. 323, 4 Bonn.: Μὴ ἐνεργεῖν τὴν τ. Hase.]

[Τεσσαρακονταετίς. V. Τεσσαρακονταετής.]

[Τεσσαρακονταῖος. V. Τετταρακονταῖος.]

[Τεσσαρακοντακαιπεντάκις, Quadragies quinquies. Aristarchus Samius p. 588, D. Unde Τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστὸς, ap. Plat. Leg. 9, p. 877, D. L. Dind.]

Τεσσαρακοντάκις, s. Τετταρακοντάκις, Quadragies. C Unde Τετταρακοντάκις πεντακισχιλιοστὸς, Unus ex quinque et quadraginta millibus, Bud. ex Plat. Leg. p. 318 [p. 877, D, ubi legitur Τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστός. Priori forma Theo Sm. De astrolog. p. 150 penult. ed. Martin. Gemistus Pletho De forma terræ p. 104, 23 sive Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 242 fin. L. Dind. || Σαραντάκις occurrit in libro Chymico Orphæi et Cleopatræ Ms. Ducang.]

[Τεσσαρακοντάλιτρος, ὁ, ἡ, Qui est quadraginta librarum. Dinolochus in Medea ap. Polluc. 4, 174: Τετταρακονταλίτρους τινὶ νεανίσκῳ πέδας. Τετρωκονταλίτρους Ahrens. De dial. vol. 2, p. 280. L. Dind.]

Τεσσαρακοντaοκτὼ, Quadraginta octo. [Esdr. 3, 5, 27 sec. Alex.] Itidemque Τετταρακονταπέντε, Quadragintaquinque, et sic deinceps. Interdum etiam inverso ordine, et interposita copula καὶ, dicitur πέντε καὶ εἴκοσι, et sic deinceps. [Alia hujus generis, quæ rectius scribuntur divisim, inutile est addi.]

Τεσσαρακοντάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, Qui quadraginta cubitorum est, Athen. [De forma Byzantina Ducang.: D « In Conc. Nicæno II, act. 5, qui Τεσσαρακοντάπηχυς dicitur, Sarantapechis redditur a vetere Interprete, ut Σαραντάπηχος Theophani a. 2 Irenes. » Quibus ex. addit Ptochoprodromi. Τεσσαρακοντάπηχος apud Nicephorum Cp. Antirrh. 3, 88, in Jo. Damasc. ed. Lequieni vol. 1, p. 115, A med. L. D. Joseph. B. J. 5, 5, 3, τεσσαρακονταπήχεις τὰς θύρας. Columna τ., in qua Symeon Stylites exegit vitam, memoratur Evagr. Hist. eccl. p. 271, B, et 272, C. Hase.]

[Τεσσαρακοντάριοι, οἱ, Milites quorum stipendium erat aureorum quadraginta. Scylitzes in Michaele Balbo p. 511: Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνήρ τις πολεμικὸς καὶ φρονήσεως καὶ ἀγχινοίας οὐκ ἄπειρος, τὸ ἐπώνυμον Ὀρύφας, στρατόν τινα προστάξει ἀθροίσας βασιλικῇ, τεσσαρακοντάριον τότε καλούμενον ἐκ τοῦ διανεμηθῆναι αὐτοῖς ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσίνους. Alium nominis rationem videtur suggerere Symeon Logotheta in eodem Michaele n. 4, ubi de infausta in Cretenses Agarenos Oryphæ ducis expeditione: Καὶ ἐπὶ Κρήτης στρατεύσαντες, ἄπρακτοι ἐκ τοῦ πολέμου ὑπεχώρησαν, οἱ πλεῖστοι

ἐκεῖσε κατασφαγέντες, ὧν καὶ τοὺς ἀπολειφθέντας Τεσσαρακονταρίους ὠνόμασαν. Ducang.]

[Τεσσαρακοντὰς, άδος, ἡ, Numerus quadragenarius, Quadraginta. Hippocr. p. 256, 257. Greg. Nyss. vol. 3, p. 510, C. Eustath. Opusc. p. 233, 53 : Τεσσαρακοντάδας ἡμερῶν. L. D. || I. q. τεσσαρακονθήμερον. Greg. Nyss. t. 2, p. 942, C, τῆς ἁγίας τ. Hase.]

[Τεσσαρακονταστάδιος, ὁ, ἡ, Qui est quadraginta stadiorum. Strabo 17, p. 804. L. D. Eust. ad Dionys. 403. Wakef.]

[Τεσσαρακοντάτιτλος, ὁ, ἡ, Quadraginta titulis constans. De Summario legum Basilii, Constantini et Leonis Mortreuil *Hist. du droit byz.* t. 2, p. 32, 6. Hase.]

Τεσσαρακοντήρης ναῦς, Navis in qua sunt ordines remorum quadraginta, de qua vide Bayf. [Callixenus ap. Athen. 5, p. 203, F. Plut. Demetr. c. 43.]

Τεσσαρακοντόργυιος, ὁ, ἡ, Quadraginta ulnas implens. Herodot. [2, 148, πυραμίς.]

Τεσσαρακοντούτης, et Τετταρακοντούτης, ὁ, ἡ, per contract., ut τριακοντούτης, i. q. τεσσαρακονταετής, Pollux [1, 56] et Lucian. [M. Antonin. Comment. 11, 1 : Ὁ τ., ἐὰν νοῦν ὁποσονοῦν ἔχῃ, πάντα τὰ γεγονότα καὶ τὰ ἐσόμενα ἑώρακε κατὰ τὸ ὁμοειδές. Dionys. Alex. ap. Euseb. Hist. eccl. p. 267, D, οἱ τεσσαρακοντοῦται. Hase. || Τεσσαρακοντοῦτις, ἡ, Leontius in Maji Collect. Vat. vol. 9, p. 507. Osann.]

[Τεσσαρακόσιοι. V. Τετρακόσιοι.]

[Τεσσαρακοσταῖος, α, ον.] Τεσσαρακοσταῖος ἐξῆλθε, Aristot. [H. A. 7, 3 fin.: Τὸ ἄρρεν ὅταν ἐξέλθῃ τετταρακοσταῖον], Quadragesimo die exiit. Theophr. [H. Pl. 8, 2, 6] : Τεσσαρακοσταῖον βλαστάνει, Quadragesima die germinat. Vide et Τελειοῦσθαι. [Hippocr. t. 7, p. 20, 5 Littr. : Τεσσαρακοσταῖος ὑγιὴς παντελῶς γίνεται. Censorin. De die nat. p. 28, 9 ed. Ott. Jahn. : « Quum is dies (quadragesimus) præteriit, diem festum solent agitare (prægnantes), quod tempus appellant τεσσερακοσταῖον (sic, forma Ion.). » Hase.]

[Τεσσαρακοστίζω, Quadragesimam ago, ap. Theodorum in Epitaphio Matris suæ Ms. Ducang.]

[Τεσσαρακοστόγδοος, η, ον, Duodequinquagesimus. Tzetz. Hist. 7, 184; 9, 898. Elberling. Gemistus Pletho De forma terræ p. 104 ed. Siebenkees. sive Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 242, τμῆμα τοῦ μεγίστου κύκλου, et ib. μόριον. Quod divise dicunt antiquiores τεσσαρακοστὸς ὄγδοος, ut Cleomedes p. 64, 65 ed. Bak. Τετρακοστόγδοον male ap. Niceph. ibid. L. Dindorf.]

[Τεσσαρακοστόπεμπτος, η, ον, Quadragesimus quintus. Aristarchus Sam. p. 585, B : Ἡ ἀπὸ τῶν βαγ γωνία ἡμισείας ὀρθῆς ἐστι τεσσαρακοστόπεμπτον· et sæpius in seqq. L. Dind.]

Τεσσαρακοστὸς, ἡ, ὸν, Quadragesimus [Gl. in forma Τετταρακοστός. Thuc. 6, 4 : Ἔτει πέμπτῳ καὶ τ. Matthæus Blastares ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 12, p. 367 ed. vet. : Χρόνος τέταρτος καὶ τεσσαρακοστός· fem. 368.] Sed ap. Thuc. 8, p. 295 [c. 101] : Λαβόντες παρὰ τῶν Χίων τρεῖς τεσσαρακοστὰς ἕκαστοι Χίας, existimatur reddendum, Singuli ternos et quadragenos numos Chios. Χίαι [Χῖαι] enim sunt ἀρχαῖα νομίσματα ἐπιχώρια, schol. Et τεσσαρακοστὴ, sc. μοῖρα, aut μερὶς, Quadragesima pars, schol. Aristoph. [Eccl. 825 : Τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει τῆς τετταρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης, ubi ille : Οὗτος ἔγραψε τεσσαρακοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοινόν. || « Τεσσαρακοστὰ, τὰ, Quadragesimus dies a morte alicujus, quo officium defunctorum pro eo agitur. Clemens l. 8 Constit. Apostol. c. 42 : Ἐπιτελείσθω δὲ τρίτα τῶν κεκοιμημένων ἐν ψαλμοῖς καὶ ἀναγνώσεσι καὶ προσευχαῖς, ἔνατα εἰς ὑπόμνησιν τῶν περιόντων καὶ κεκοιμημένων, καὶ τεσσαρακοστὰ κατὰ τὸν παλαιὸν τύπον. Typicum S. Sabæ c. 30, p. 66 : Τὰ δὲ τεσσαρακοστὰ αὐτοῦ γίνονται, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ πληρωθῇ. V. Codin. De offic. Aulæ Cpol. c. 21, n. 3, et infra in Τρίτα. (Theodorus Hermopolites Ms. l. 3 : Προφάσει τῶν τρίτων ἢ τεσσαρακοστῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐπὶ ταῖς μνήμαις τῶν τελευτησάντων τελουμένων, additus ab Duc. in App. p. 383.) || Τεσσαρακοστὴ, ἡ, Quadragesima, Quadragesimale jejunium, quod et τεσσαρακονθήμερον appellatur, item Jejunia septem aut plurium dierum ante festa SS. observari solita », ut pluribus ostendit Ducang. || De forma Byzant., quam priori l. Thuc. exhibent non-

A nulli, idem suo loco : « Σαρακοστὸς, Biton in Mechan. (p. 108, 6) : Ὅ τε πεντηκοστὸς κανὼν καὶ ὁ σαρακοστὸς ἐχέτωσαν κόρακας σιδηροῦς ἀδιαιρέτως παντὶ ἔργῳ στερεμνίους. » Ubi in ed. Thevenot. quinto post anno facta ν' et μ'. || Σαρακοστὴ, ἡ, Pœnitentialis Ms. ex cod. Colberteo : Τὴν δὲ μεγάλην τὴν σαρακοστὴν, εἰ δυνατὸν μὴ μετέχειν ὀψαρίου, πλὴν σαββάτω καὶ κυριακήν. (Ubi leg. videtur τὴν δὲ μεγάλην τεσσαρακοστὴν, εἰ δυνατὸν, μὴ μ. ὀ. πλὴν σαββατοκυριακήν. L. D.) Nomocanon Coteler. n. 496 : Καὶ πάλιν δουλευσάσθω σαρρακοστὴν μίαν. Adde n. 419. Emmanuel Georgillas de mortalitate Rhodi Ms. : Σαρακοσταῖς τρεῖς τέσσαρες, ὡς νόμος ἀγγέλλει. »]

[Τεσσαραντολειτούργημα, τὸ, Missa per 40 dies celebranda. V. Goar. ad Euchol. p. 678. Ducang.]

[Τεσσαράπλευρος, ὁ, ἡ, Quadrilaterus. Tzetz. Posth. 244, ἀσπίσι.]

Τέσσᾰρες, sive Τέτταρες, ων, οἱ, αἱ, Attice, Quatuor. Et neutro gen. Τέσσαρα, sive Τέτταρα, itidem Quatuor. Hom. [Il. B, 618, ἀρχοί· etc.] Od. I, [335] :
B Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, Τέσσαρες· αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. [Il. E, 271 : Τέσσαρας ἵππους· Λ, 634 : Οὔατα τέσσαρα· Ψ, 268, μέτρα· et alii quivis. Thuc. 6, 43 init. : Τριήρεσι τέσσαρσι καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατόν· 8, 30 fin. : Τέσσαρσι καὶ ἑβδομήκοντα ναυσίν. Isocr. p. 233, B : Ἡγοῦμαι γὰρ οὐχ ἁρμόττειν τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐνενήκοντα καὶ τέτταρσιν· Antid. p. 447, 120 : Τεττάρων καὶ εἴκοσι πόλεων.] Theophr. [H. Pl. 4, 2, 3], de ficu Cypria : Πεπαίνει δὲ τέσσαρας καρπούς, ὅσαι περ αὐτοῦ καὶ αἱ βλαστήσεις, Fructus quaternos fundit, toties et germinat, Plinio interprete. Xen. [Hell. 3, 4, 13] : Ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, ὥσπερ φάλαγξ, Quaterni : constant enim quidam συλλογισμοὶ ἐκ τεσσάρων στίχων, unde τετράστιχοι φάλαγγες. Et ap. Musicos ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, Quaternaria consonantia, quæ fit in collatione quaternarii numeri, ut Gell. 3, 10, interpr., quam fieri ex epitrito numero tradit Macrob. in Somn. Scip. 1, 6, et 2, 1. Vitruv. 5, 4 : Concentus, quos natura hominis modulari potest, Græceque συμφωνίαι dicuntur, sunt
C sex, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, διὰ πασῶν, διὰ πασῶν cum διὰ τεσσάρων, διὰ πασῶν cum διὰ πέντε, δὶς διὰ πασῶν. Ideoque et a numero nomina receperunt, quod quum vox constiterit in una sonorum finitione, ab eaque se flectens mutarit, et pervenerit in quartam terminationem, appellatur διὰ τεσσάρων : in quintam, διὰ πέντε : in octavam, διὰ πασῶν : in octavam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ τεσσάρων : in nonam et dimidiam, διὰ πασῶν et διὰ πέντε : in quintamdecimam, δὶς διὰ πασῶν. Martian. Capella 9, cap. de Symphoniis, Symphoniæ, inquit, tres : quarum est prima, διὰ τεσσάρων, quæ Latine appellatur Ex quatuor, et recipit sonos quatuor, spatia tria, productiones duas et dimidiam. Ibid. dicit hanc symphoniam esse hemitoniorum quinque, quæ ad productiones plenas et integras mediatenus valent, dieseων decem : esse autem in epitriti ratione. [In Ind. :] Διατεσσάρων nonnulli conjunctim scribunt pro διὰ τ. — Τέτταρα s. τέτταρα ξύλα dicitur ἐπὶ τῆς θύρας, de janua : unde τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι dicebant ἐντὸς τῶν τεττάρων γενέσθαι,
D Pollux [7, 122]. Sic ap. Lucian., Παραβῆναι τέτταρα. Solebant igitur ex quatuor tabulis s. asseribus compingi fores. De quaternario autem numero vide Tzetz. in Vita Hesiodi. [Τάρων pro τεττάρων piscariis tribuit Amphis ap. Athen. 6, p. 224, E. Dativi forma Τέτρασι Hesiod. ap. schol. Eur. Phœn. 1116 : Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν. Pind. Ol. 8, 68 : Τέτρασι γυίοις· 11, 72; Pyth. 8, 85, aliique poetæ non Attici. Qua quum recentiores uti soleant etiam in prosa, quorum exempla plurima, partim ipsa quoque incerta, velut Galeni vol. 8, p. 852, ubi τέτρασι et paullo post τέτταρσι, Iamblichi In Nicom. p. 144, A, quum τέταρσιν (sic) sit p. 147, C, nisi hoc quoque scrib. τέτρασιν, aliorumque multorum omitto, sæpe illata est etiam antiquioribus, ut Theophr. C. Pl. 6, 2, 4, aliisque ap. Lobeck. ad Phryn. p. 409, quibus hodie nemo concedet. || Forma Ion. Τέσσερες ap. Herodotum et reliquos. De qua HSt. : « Τέσσερες etiam dicitur pro τέσσαρες Ionice, ap. Herodot.; unde dat. τέσσερσι pro τέσσαρσι. » Eadem interdum legitur apud recentiores, ut Hero-

dianum qui dicitur, Cram. Anecd. vol. 3, p. 230, 30. A Iidem utuntur forma Τέσσαρις vel Τεσσάρεις, quarum priorem constanter legi in Bibliorum cod. Vatic. annotat Majus Spicil. Rom. vol. 2 fin., p. 27 ad τεσσαρισκαιδεκάτη in antiquissimo cod. Cryptensi, quod v. infra : altera fortasse est apud Hesychium in Τετράκωμοι, ubi cod. τεσσάρειν κῶμοι. Barbara forma Τεσσάρους ὥρας anon. De diæta in Ideleri Phys. vol. 2, p. 198, 1.] Poetice autem dicitur Τέτορες et Πίσυρες pro τέτταρες, Quatuor. Hesiod. Ἔργ. 2, [316=697] : Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο, Femina pubescat quatuor annis, quinto autem nubat, i. e. decimo octavo. Nam circa tertiumdecimum annum pubescunt puellæ. [Epicharm. ap. Athen. 2, p. 49, C. Simonides ap. Herodot. 7, 228 : Χιλιάδες τέτορες. Theocr. 14, 16, aliique poetæ non Attici. Duplici τ ap. Tim. Locr. p. 96, B, C; 99, B; 101, B, quod vitium, exemptum Diotogeni Stob. Fl. 43, 130, notavit Ahrens. [Dial. vol. 2, p. 279. Simplici sæpe etiam Tab. Heracl. et inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690.] Posterius autem πίσυρες extat ap. Hom. Od. Π, [249] : B Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν, Viginti quatuor. [Hac forma metri caussa in masc. et fem. utuntur Epici. ῠ] Sic et Hesych. πίσυρας exp. τέσσαρας. [Forma πισύροισι exstat in codice Anthol. Pal. 14, 7, 4. Boiss.] Affertur vero et Πίσσυρες gemino σ pro τέσσαρες, Quatuor : tunc autem metri causa illud σ geminatum foret, (ut t ap. Lat. in Quatuor interdum [immo semper] geminari solet,) quod et in τόσσος fit et ὅσσος, ac hujusmodi aliis. [Hoc non minus suspectum quam Æolicum Πέσσυρες et Πέσσυρα ex Hesychio relatum ab HSt. vol. 6, p. 1007, A, quod simplici σ scribendum esse ex epigr. Æol. in statua Memnonis, ubi XXI, 6, εἴκοσι καὶ πέσυρα, colligebat Ahrens. De dial. vol. 2, p. 581. Forma Æol. Πέτταρα in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 2, p. 741, n. 1569, III, 38 : Ϝέτια πέτταρα. L. Dind.]

Τεσσαρεσκαίδεκα [vel Τετταρεσκαίδεκα], et inversa comp. forma δεκατέσσαρες, Quatuordecim : ut [ap. Herodot. 2, 175 : Πήχεες τεσσερεσκαίδεκα. Xen. Ven. 7, 1, ἡμέραι,] τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας ap. [Herodot. 1, C 86, init., ut 7, 36 init. τεσσερεσκαίδεκα καὶ τριηκοσίας,] Thuc. [1, 117, ubi τέσσαρας καὶ δέκα præbuerunt libri : ut idem restituendum videatur Herodoto. Sic enim ille 4, 19 : Ἡμερέων τεσσέρων καὶ δέκα ὁδόν], Quatuordecim dies, ap. quem divisim legitur etiam, ut et ap. Xen. [Hell. 1, 1, 2], Τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσί. [Ut ap. Thuc. 2, 2 : Τέσσαρα μὲν καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί· 21 init. : Τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν. Nihilo melioris fidei ex. est Callixeni ap. Athen. 5, p. 199, A : Τετράκυκλος μῆκος πηχῶν εἴκοσι πέντε, πλάτος τεσσαρεσκαίδεκα, ubi libri epitomes ιδ' et κδ', ut p. 200, B, in iisdem verbis, unus Athenæi, alii δεκατεσσάρων, ut appareat numeros notasque numerorum pro lubitu posuisse librarios. Itaque ne ceteris quidem similibus confidendum est exemplis, velut collectis partim ab Lobeckio ad Phrynichum p. 309, Hippocr. p. 42, 4 : Τὰς τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας· 481, 43 : Τῶν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμερῶν· Xenoph. Comm. 2, 7, 2, τεσσαρεσκαίδεκα τοὺς ἐλευθέρους, quod librariorum esse ipsum ostendit τέσσαρες pro τέτταρες, D Diog. L. 10, 15, ubi alii ἡμέρας τεσσαρεσκαίδεκα, alii τεσσαρακαίδεκα, Strab. 9, p. 434, τεσσαρεσκαίδεκα δήμους, ubi al. δεκατέσσαρας, al. τετταρακαίδεκα, quod Græcum esse aliis quam hujusmodi testimoniis probandum est, Polybii 6, 19, 1, χιλιάρχους τεσσαρεσκαίδεκα, ubi jam Schweigh. ex edd. quibusdam τεσσαρασκ. (vel potius τέτταρας καὶ δέκα), 15, 18, 8, μὴ νεωτέρους τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν, ubi Bekkerus τεσσαρωνκαίδεκα vel potius τεττάρων καὶ δέκα, ut τεσσάρων καὶ δέκα σταδίων scripsit 12, 18, 4, collato τεττάρων καὶ δέκα ib. 17, 4 : quod ipsum τέτταρας καὶ δέκα pro δεκατέσσαρας vel δεκατέτταρας restituendum 1, 36, 11 ; 4, 56, 2, spreta librorum, quæ nulla fere est in his rebus, auctoritate. Conf. var. script. ap. Diodor. 19, 28, p. 339, 58 ; 40, p. 349, 97, et quæ in Δεκατέσσαρες dixi. L. D.] Et ap. [Herodot. 1, 86 init.,] Epictet. : Τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, Quatuordecim annos : pro τέσσαρα καὶ δέκα, s. δεκατέσσαρα. [Τεσσαρακαίδεκα Simonides ap. Aristot. H. A. 5, 8 : Ἤματα τεσσαρακαίδεκα· et Solon qui dici- A tur ap. Philon. vol. 1, p. 25, 36 : Τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη. Quod reddendum videtur Herodoto, ut Straboni 4, p. 177, τετταρακαίδεκα ἔθνη, quum in libris aut τέσσαρα καὶ δέκα sit aut ἑκάρας καὶ δέκα, et 189, ubi ἔθνη τεσσαρεσκαίδεκα. L. D. De quo HSt. :] Attice dicitur Τετταρακαίδεκα : ut τετταρακαίδεκα ἔτη apud Aristot. H. A. 6, Quatuordecim anni. Ubi nota dici et τετταρακαίδεκα, non τετταρεσκαίδεκα, quod ex Epicteto affertur.

[Τεσσαρεσκαιδεκαέτης. V. Τεσσαρεσκαιδεκέτης.]

[Τεσσαρεσκαιδεκαετία, ἡ, Spatium quattuordecim annorum. Photius in Maii Collect. Vat. vol. 9, p. 158, ubi ter obvium. Osann.]

[Τεσσαρεσκαιδεκάκις, Quater et decies. Theo Smyrn. De astrolog. p. 154, 10 ed. Martin. : Ὁ ζ ἀριθμὸς, ὅστις τὸν μὲν ζη μετρεῖ τ. L. Dind.]

[Τεσσαρεσκαιδεκασύλλἄβος, ὁ, ἡ, Qui est quattuordecim syllabarum. Argument. Idyll. 29 Theocr. Boiss. Hephæstio p. 94, 6, de versu Euripideo, ex duabus dipodiis jambicis et tribus composito trochæis.]

B [Τεσσαρεσκαιδεκᾰταῖος, α, ον, Qui est quattuordecim dierum vel quarto decimo die fit. Hippocr. p. 41, 45; 48, 53 ; 53, 14 ; 491, 11 ; 568, 22, de ægrotis ; 1250, E, F, de sudoribus. Aret. p. 9, 8. L. D. Jo. Philopon. De Paschate p. 293, 25. Jo. Damasc. t. 1, p. 88, B. De luna Jo. Chrysost. t. 5, p. 549, A, et Œcum. In Apoc. p. 276, 28 Cramer., τεσσαρεσκαιδεκαταία οὖσα. Hase. Forma novitia, de qua in Τέσσαρες, Chron. Pasch. p. 5, 3, τεσσαρισκαιδεκαταία· 20, 22 ; 21, 9. L. Dindorf.]

[Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, οἱ, dicti quidam Hæretici in Asia, qui Pascha quarto decimo die observabant, licet in sabbatum incideret. De iis agunt Concil. Laodicen. can. 7, et cetera Concc., scriptoresque multi eccles. ab Ducangio et Suicero citati.]

Τεσσαρεσκαιδέκατος, η, ον, Quartusdecimus, Decimusquartus. [Herodot. 1, 84 : Τεσσερεσκαιδεκάτη ἡμέρη. Hippocr. p. 46, 12; Aret. p. 9, 8, 24. Dionys. A. R. 7, 12; Plut. Cat. min. c. 3; Herodian. 6, 1; Pollux 7, 4, aliique recentiorum, quorum nonnullos C indicat Lobeck. ad Phryn. p. 409. Nam exx. antiquiorum quidem pleraque sunt incerta. Thuc. certe divisit 5, 81 fin., τέταρτον καὶ δέκατον ἔτος, ut idem dicit ἕβδομος καὶ δέκατος, cui bis substitutum ἑπτακαιδέκατος notavi in illo. Forma τεσσαρακαιδέκατος Agathemerus Geogr. 1, p. 31, 23 : Ὁ τεσσαρακαιδέκατος (παράλληλος). Tzetzes Cram. An. vol. 4, p. 57, 29, ἔτος. Quod non magis Græcum perhibet quam τριακαιδέκατος Etym. M. p. 766, 50. Forma novitia, de qua in Τέσσαρες, Georg. Sync. p. 197, C, ubi τεσσαρεσκαιδεκάτην, sed cod. alter —ρισ—. L. D. Georg. Syncell. vol. 1, p. 113, 8 Bonn., τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία. Epiphan. t. 1, p. 373, C, τεσσαρεσκαιδεκάτης. Ge. Pachym. De harm. ed. ab A. J. H. Vincent *Notices* t. 16, part. 2, p. 458, 4 ; 460, 7 ; 521, 28, μέρος τεσσαρεσκαιδέκατον. Hase.]

[Τεσσαρεσκαιδεκέτης, ὁ, ἡ, Qui est quattuordecim annorum. Plut. Æmil. Paul. c. 35, ubi al. —δεκαέτης. Schneid. Femin. Galen. vol. 6, p. 60, 9, ἄχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκαέτιδος ἡλικίας. Hase.]

D [Τεσσαρότρεις, Quattuor vel tres. Tzetz. Hist. 11, 346. Elberling.]

[Τέσσερα etc. V. Τέσσαρα.]

[Τεσσεράριος, ὁ, Tesserarius. Plut. Galb. c. 24 : Ἐν δὲ τούτοις Οὐετούριος καὶ Βάργιος, ὁ μὲν ὀπτίων, ὁ δὲ τεσσεράριος· οὕτω δὲ καλοῦνται οἱ δι' ὀπτήρων ὑπηρέσιας τελοῦντες. V. Vegetium 2, 7. Ducang.]

Τέσσιχον, Parvum : vide Τόσσιχον.

[Τεσσοῦτος. V. Τοσοῦτος.]

[Τέστα, Catinus testaceus. Euchólog. p. 624 : Ὧν δὲ ψαλμῶν λεγομένων κομίζει ὁ σκευοφύλαξ μούστας τε καὶ δισκάρια τὰ κοινῶς λεγόμενα, καὶ τέστα ὃ λέγεται λεκάνη. Ducang.]

[Τεταγμένως. V. Τάσσω.]

[Τετᾰμένως, Intente. Schol. Soph. Œd. Col. 499 : Τεταμένως καὶ συντόμως δρῶσαν καὶ διακονοῦσαν. L. D. Extente. Eust. ad Dionys. P. p. 6.]

[Τετᾰμιευμένως, Parce, Mediocriter. Dionys. Jud. Thuc. c. 51, p. 941, 10, Thucydidis λέξιν ἀπηρχαιωμένην καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει

σχημάτων ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττὸν a nonnullorum reprehensione vindicans : Ὅταν τεταμιευμένως αὐτῇ χρήσηται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ οὐδὲ συγκριτὸς οὐδ' ἑτέρῳ. Id. Isocr. c. 15, p. 565, 15 : Τὰ θεατρικὰ τῶν σχημάτων τ. παρείληπται. Sic et ap. Philostr. V. Soph. 1, p. 522, τὸ ταμιεύεσθαι opp. τῷ μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς. Ernest. Lex. rhet. Diod. Exc. p. 555, 58 : Κατὰ τὸν χειμῶνα προσιέναι γυναιξὶ τ. L. D. Basil. t. 1, p. 942, B : Τ. καὶ σωφρόνως προϊέναι. Hase.]

Τετᾰνικὸς, ἡ, ὸν, Qui laborat morbo tetano, i. e. Cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6 : Tetanicis recto ductu distenta magis videntur colla, atque ita ut inflexibilia fiant. In Hippiatr. [p. 121, 30] : Ὀπισθοτονικὸς, ἤτοι τετανικὸς, ἐστὶν ὅταν ἔχῃ τράχηλον ἀποτεταμένον. [In iisdem p. 37, 27; 119, 11. Hase.] Diversi tamen morbi sunt ὀπισθότονος et τέτανος, ut ex mox dicendis satis patebit : nec non ex Diosc. 3, 94 : Τετανικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς δίδου καταπίνειν. Utitur et Plin. eo vocabulo, 26, 12 : Peucedani succo perunguntur spastici, tetanici. [Galen. vol. 2, p. 388. ! ‖ Adv. id. vol. 13, p. 953 : Τετανικῶς σπωμένους. L. Dind.]

Τετανοειδὴς, ὁ, ἡ, Speciem præ se ferens τοῦ τετανοῦ. Exp. Protensus ap. Theophr. H. Pl. 4, 7 : Τοῦ γὰρ φύκους τὸ μέν ἐστι πλατύφυλλον, τετανοειδὲς [ταινιοειδὲς], χρῶμα ποῶδες ἔχον, ὃ δὴ καὶ πράσον καλοῦσί τινες· Plin. 13, 25 : Phycos folia lata colore viridi gignit, quod quidam Prason vocant. Ubi omittit expositionem vocabuli τετανοειδής.

Τετᾰνόθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ, Qui promissos habet pilos, Cujus pili s. capilli in longum extenduntur. [Prolixus, Gl. Plat. Euthyphr. p. 2, B. Sextus Adv. mathem. 7, 267, Adv. astrolog. 94. Aristæn. Epist. 2, 4, 22. « Clem. Alex. Protr. 2, p. 26. » Routh. Ptolem. Tetrab. p. 143, 17; 145, 19. Hase. Schol. Philostr. Her. p. 374 Boiss. Pollux 2, 23. Polemo Physiogn. p. 297.]

[Τετανόπους, ποδος, ὁ, ἡ, Qui est pedibus extensis. Schol. Hom. Od. I, 464. Wakef.]

Τετᾰνὸς, ἡ, ὸν, Tentus, Extentus, Exporrectus, Promissus : ut Theophr. H. Pl. 3, 15 [11, 1; 12, 5], τετανὸν φύλλον vocat, quod Athen. 2, τεταμένον, Folium promissum, ut quidam interpr. Ejusd. libri c. 12, legitur τετανὸν ξύλον, quod Gaza itidem vertit Lignum promissum : præcedente tamen capite reddens Materies venis in longum fluctuans. Apud Diosc. 3, 5, legimus et τετανaὶ ῥίζαι, quod Ruell. interpr. Radices rigentes distentæque : at Marc. Virg. Radices quæ rugis carentes distenta cute sunt. Qui ibid. [recte] annotat, τετανὸν opponi Rugoso, faciemque hominis τετανὴν dici Quæ tenta et plena humore, cutis superficie nitet, lævoremque habet, et nullis sulcatur rugis. [Igitur τετανὸς, ut ap. Athen. 2, p. 69, E, sic et ap. Theophr. l. c. est Glaber, Lævis; nec aliud voluit Athen. 2, p. 50, C, τεταμένος ponens, si modo ipse ita scripsit pro eo quod ap. Theophr. τετανὸς est. Conf. Bod. ad Theophr. p. 233. Schweigh.] Quo sensu Galen. lib. 5 τῶν Κατὰ τόπους dicit, Τετανὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον. Sic δέρμα τετανὸν dicitur Cutis quæ sine rugis est, non rugosa, erugata. Et Nicand. Al. 463 : Αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς, Αἷμ' ἀναλυόμενος τετανόν τ' ἐσκληκότα ῥινὸν, Cutem tensam et duram. [Ib. 343 : Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τετανὸν περιφαίνεται ἕρφος. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 204, 2 : Τετανὸν νώτῳ καμπτόμενον πρίονα. Ptolem. Tetrab. 4, p. 203, 8 : Τὸν Αἰθίοπα λευκόχρουν ἢ τετανὸν τὰς τρίχας εἰπών.] Hippocr. συντεταμένον δέρμα dicit, ut in Σύντασις videre est. Scribitur et Τέτανος, ut ap. [Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Οἱ τέτανοι καὶ οἱ σπασμοὶ πνεύματός εἰσι κινήσεις· H. A. 8, 24 init. : Λαμβάνει δὲ καὶ τέτανος· σημεῖον δ' αἱ φλέβες τέτανται πᾶσαι καὶ κεφαλὴ καὶ αὐχήν.] Aret. De morb. acut. 1, 6 [p. 3, 22] : Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξύτατοι δὲ κτεῖναι, ἀτὰρ οὐδὲ ῥηΐδιοι λυθῆναι, i. e. Id σπασμῶν genus, quos τετάνους vocant : quod πάθος esse scribit μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι καὶ τενόντων, ξυνδιδόναι δὲ ἐς τὸ πᾶν. [Conf. p. 15, 52; 84, 53. « T. Distentio dicitur, estque æqualis et perpetua totius corporis convulsio et convulsionis species, ut scribit Galen. Comm. ad Aph. 4, 57 : Ἔστι μὲν δήπου καὶ ὁ τέτανος σπασμὸς, ἀλλ' οὐ φαίνεται σπώμενα τὰ μόρια κατ' αὐτὸν, ὅτι κατ' ἴσον ὀπίσω τε καὶ πρόσω τείνεται, καὶ διὰ τοῦτο ἐξαίρετόν ἐστιν ὄνομα τέτανος, ὡς εἶναι τοὺς πάντας τρεῖς σπασμοὺς, ὀπισθότονον, ἐμπροσθότονον, τέτανον. Easdemque convulsionis species facit Galen. lib. De tremore palp. p. 373, 20, et Aret. Acut. 1, 6. Ubi τέτανον esse scribit, εὖτε ἀστραβὸς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται, quum neutram in partem homo detortus atque inflexibilis distenditur. Galenus l. 1 De motu musculorum c. 8 : Οὐκ ἄλλο ἐστὶ τέτανος ἢ ὅταν εἰς τἀναντία πρὸς τῶν ἀντιτεταγμένων μυῶν ἀκουσίως ἀντισπᾶται τὰ μόρια, Aliud nihil est tetanus quam quum partes invitæ in contraria retrahuntur a musculis oppositis. Τέτανος Celso dicitur interdum Rigor, ut l. 2, c. 1, ex Aph. 5, 17 et 20, et l. 2, c. 7, ex Aph. 5, 65; interdum etiam Nervorum rigor, ut c. eodem ex Aph. 7, 13; et l. 2, c. 1, ex Aph. 4, 57. Neque male rigor dicitur quum in eo æqualiter anteriores et posteriores corporis partes distendantur. Rigere namque Latini dicunt ea quæ distenduntur, ut apud Horatium Epodon Ode 8, parum pudico versu, Illiterati num minus nervi rigent? De Tetano agitur apud Hipp. multis locis, præcipue vero lib. 3 De morb. p. 491, 4, et l. Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 561, 25, et l. Περὶ κρισίμων p. 57, 34. » Foes. Plato Tim. p. 84, E : Ἃ δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα τέτανοί τε καὶ ὀπισθότονοι προσερρήθησαν.] Gorr. quoque τέτανον scribit esse Speciem σπασμοῦ, i. e. Convulsionis : quoniam sc. fit contractis ad suum principium nervis et musculis. Nec tamen, inquit, in eo affectu convulsæ partes manifesto apparent, propterea quod æqualiter ante et retro tendantur : convulsio autem ipsa perpetua est, et non distincta accessionibus : pertinetque vel ad omnes corporis musculos, ut scribit Paul., vel ad illos qui sunt in cervice, quibus caput annuit, renuit, circumagitur, ut scripsit Pelops et Galen. De musc. dissect., vel ad musculos et nervos qui habentur in maxilla, ut scripsit rudi adhuc seculo Aret. Quia enim per tetanum maxillæ manifesto convelli videntur, ad eos affectionem ipsam pertinere existimavit. Est tamen totius potius corporis, rigidi et in neutram partem inclinati, perpetua convulsio, non autem solius cervicis, de Galeni quoque sententia. Unde patet, non modo cervicis musculos convelli, sed omnes qui corpus, maximeque spinam dorsi, movent; atque ita et totam spinam et manus pedesque contendi, ut in nullam partem flecti possint, sed rigida et velut congelata maneant. Major tamen Medicorum pars cervici eum morbum tribuit, quasi peculiarem : ut Corn. Cels. 4, 3 : Neque tamen alius importunior acutiorque morbus est quam is, qui quodam rigore nervorum modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit, modo rectam et immobilem cervicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem, ἐμπροσθότονον, ultimum, τέτανον appellant. Et Cæl. Aurel. Acut. Morb. 3, 6 : Secundum nos igitur Distentio est s. Extentio (quam τέτανον Græci vocarunt) involuntaria tensio, recto atque inflexibili porrectamento collorum ob vehementem stricturam s. tumorem. At Scrib. Larg. cap. 23, Ad eos, inquit, quorum musculi maxillares cum maximo dolore tensi sunt, adeo ut aperire os nullo modo possint : τέτανον hoc vitium Græci dicunt. Rursum Cels. 2, 1 : Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert : illud, σπασμὸς, hoc τέτανος, Græce nominatur. Ex emprosthotono et opisthotono compositum esse dicit Galen., ut sit quasi amborum medius, et æquali utriusque contentione factus. Vide et locum quendam Aretæi in Ὀπισθότονος. [De τετάνῳ equorum Hippiatr. p. 118, 1; 121, 27; 126, 7; 124, 14, ἐληλφθη τῷ τ. Hase.]

Τέτανος, ὁ, dicitur etiam ἡ ξύντασις τοῦ αἰδοίου, ut Aret. et Aristot. loquuntur, Penis tentio s. tentigo [Gl.]. Aristoph. [Lys. 553] ap. Suid. : Κᾆτ' ἐντεύξῃ [ἐνστάξῃ] τέτανον τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. [Conf. 846.] Ubi Suid. Τέτανος καὶ ῥοπαλισμὸς, τάσις τοῦ αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται. Nota igitur ibi et Ῥοπαλισμός. Ambo satyriaseως symptomata esse solent.

Τετανόω, Reddo τετανόν. Proprie medicamentum aliquod cutem dicitur τετανοῦν, quum eam ita extendit,

ut nulli rugarum appareant sulci, h. e. Erugare, Rugas delere. Diosc. [4, 181], de radice vitis albæ : Χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ.

[Τετανώδης, ὁ, ἡ, Qui tentiginem habet, vel q. d. Tentiginosus. Hippocr. p. 1159, E : Ἐς τετανώδεα ἔληξεν. Kall. Neutr. Actt. Phileæ et Philor. p. 151, 29 Combef. : Ἀτενὲς καὶ τετανῶδες ἐπιδών. Hase.]

Τετάνωμα, et Τετάνωθρον, τὸ, Id quo aliquid τετανοῦται, Vim habens extendendi et erugandi, sc. cutem, et in primis cutem faciei. Τετάνωθρα et τετανώματα, inquit Gorr., Medicamenta erugatoria, sive quæ rugas emendant. Significat enim τετανοῦν, Extendere, Complanare, Lævigare, et rugas omnino tollere. Cujus generis medicamentum idem est quod ex Critone ad varos scripsit Galen.; ut enim ait, Τετανὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον, Rugas arcet, et nitorem faciei conservat, Lævorem nitoremque faciei conservat. Diosc. 3, 102, de ichthyocolla s. glutino piscium : Ὠφελεῖ εἰς τετάνωθρα τῶν προσώπων, Utile tetanothris, quæ cutem faciei erugant et extendunt. Sic vero et Plin. 32, 7 : Ichthyocolla erugat cutem, extenditque, decocta in aqua horis quatuor. [Crito ap. Galen. vol. 13, p. 341 : Προσώπου τετανώματα. L. Dindorf.]

Τεταραγμένως, Perturbate, Confuse, Inordinate. [Plato Leg. 2, p. 668, E : Πάντα ταῦτα τετ. εἴργασται. Isocr. Antid. p. 460, 262, διακεῖσθαι. Diodor. 14, 72 ; 17, 12. Dio Cass. 40, 31 fin. Joseph. Vita 17. Schol. Soph. Antig. 20. L. D. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 233, 21. Epicur. ap. Diogen. L. 10, 53, τ. καὶ ἀλλοτρίως. Hase.]

[Τέταρος, ὁ, Phasianus. V. Τατύρας. Athen. 9, p. 387, E : Πτολεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης ἐν β' Ὑπομνημάτων Τέταρόν φησιν ὀνομάζεσθαι τὸν φασιανὸν ὄρνιν· cujus verba ex ιϐ' ponit 14, p. 654, C.]

Τεταρτάζω affertur ἀδεσπότως pro In quatuor divido : ut sit id quod Homero τετραχθὰ διασχίζω.

Τεταρταΐζω, quod exp. Laboro febre quartana. [Galen. vol. 13, p. 953. Plut. De flum. p. 1160, E. Chrysermus Corinthius ap. Stob. Fl. 100, 11. Apoll. Dysc. c. 30. L. D. Diosc. 2, 36 ; 4, 61, τεταρταΐζουσιν. Apollon. Hist. mir. p. 111, 2 Westerm., τεταρταΐζοντας. Hase. De morbi periodis Philo p. 267, E : Τεταρταΐζουσαι παρὰ παισὶν ἰατρῶν λεγόμεναι περίοδοι. Vitiose Gl. Τεταρτίζων, Quartanarius.]

[Τεταρταϊκὸς, ἡ, ὸν, Quartanus. Alex. Trall. 12, p. 753=233, περίοδοι, de febribus. « Ptolem. Tetrab. p. 83, 22, τ. ἐπισημασίας, Accessiones. Qui laborat febri quartana, Quartanarius. Diosc. 2, 11 ; Galen. vol. 14, p. 163, 2. Theol. arithm. p. 52, 15 : Τῶν ἐντὸς διαστήματος τεταρταϊκοῦ τόπων, Quattuor dierum. » Hase. || Adv. Τεταρταϊκῶς. « Stephani scholl. in Hippocr. p. 217 ed. Dietz. » Osann.]

Τεταρταῖος, α, ον, Qui quarta die aliquid agit aut patitur, Quatriduanus : veluti quum Jo. 11, [39] de Lazaro dicit, Κύριε ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστι, Quatuor enim dies sunt, ex quo sepultus est. Quo sensu Herodot. quoque utitur [2, 89 : Ἐπεὰν τριταῖαι ἢ τεταρταῖαι γένωνται, οὕτω παραδιδοῦσι τοῖσι ταριχεύουσι. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 1 : Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο. Plato Reip. 10, p. 616, B. Polyb. 3, 52, 2] et Ptol. Item ap. Medicos τεταρταῖος πυρετὸς, Febris quæ quarto quoque die redit, Quartana febris : cujus duas faciunt differentias, unam appellantes veram et exquisitam, alteram vero notham : ut pluribus docet Gorr. et Alex. Trall. atque alii. [Plato Tim. p. 86, A.] Alex. Aphr. Probl. 2, 10 : Ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, Quartana febris duobus diebus interpositis movetur. [Palladas Anth. Pal. 9, 503, 3 : Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ.] Sæpe omisso subst. πυρετὸς, simpliciter dicitur τεταρταῖος, ut Lat. Quartana [Gl. et Τεταρταῖον, cum eadem interpr. Et fem. Orph. Lith. 629 : Ἠ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς ... ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδύ. Lucian. Peregrin. c. 28 : Τεταρταίων ἀπηλλάχθαι.] Sic τεταρταῖοι χρόνιοι, Quartanæ longo tempore durantes. At Philostr. sequente verbo πυρέττω, dicit τεταρταίῳ πυρέττω, Quartana laboro. [De die ipsa Aratus 806 : Ἀλλ' ὅσα μὲν τριτάτῃ τε τεταρταίῃ τε πέλονται. I. q. τέταρτος, Quartus, ap. Palladam Anth. Pal. 9, 173, 5 : Τοῦ δὲ τεταρταίου.]

[Τεταρτημοριαῖος, α, ον, Quadrantarius, Gl. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 2, p. 370, B : Τεταρτημοριαῖαι διαστάσεις. Theo Sm. De astrolog. p. 224, 23 ed. Martin. Aristides Q. De mus. 1, p. 14, 26. L. D. Procl. Hypotyp. p. 91, 22 Halm., διάστασις ib. 28, et p. 137, 37, περιφέρεια. Substantive Τεταρτημοριαία, ἡ, Quarta pars circuli, Procl. ib. p. 92, 11. Hase.]

Τεταρτημόριον, τὸ, ex comp. τετάρτη, quo significatur ἡ τετάρτη μερὶς, Quarta pars, significans et ipsum Quarta pars. [Quadrans, Gl.] Athen. 13 : Ἐλαΐου τεταρτημόρια [ταρτημόρια, quod v. infra] τρία, Tres olei quartæ s. quadrantes. Sic ap. Galen. τῶν Κατὰ τόπους 10, de catapotiis : Δίδου τρία, καὶ οἴνου γλυκέος ἐπιῤῥοφείτω τεταρτημόριον, Vini dulcis quadrantem, i. e. quartam sextarii partem, qui tres sunt cyathi. Item et δύο χαλκοῖ dicuntur τεταρτημόριον, ὀβολοῦ sc., qui 8 æreos conficiebat, Pollux 9, [65], qui ibid. δύο χαλκοῦς vocat δίχαλκον, et τεταρτημόριον appellat τοῦ ὀβολοῦ τέταρτον. Præterea ibid. tradit pro τεταρτημόριον dici Τεταρτήμορον [immo ταρτημόριον, de quo infra] per apoc., ut τριτήμορον pro τριτημόριον : cujus posterioris τριτήμορον exemplum affert ex Alexide. Porro superioris τεταρτημόριον, significantis δίχαλκον et quartam oboli partem, hoc sit exemplum ap. Aristot. Polit. 7 init. : Ἕνεκα τεταρτημορίου διαφθείροντα τοὺς φιλτάτους φίλους. [De quarta parte cotylæ Hippocr. t. 7, p. 86, 17 Littr., μέλιτος ὅσον τ. 236, 5, νίτρου. Pletho ap. A. J. H. Vincent. *Notices* t. 16, part. 2, p. 236, 1 : Δίεσις, τόνου μὲν ὂν τεταρτημόριόν πως. Hase.]

[Τεταρτημόριος, ὁ, ἡ, Qui est quartæ partis. Euclid. Harmon. p. 11, D : Ἡ δὲ δίεσις ἡ μὲν τεταρτημόριος εἰς τρία, ἡ δὲ τριτημόριος εἰς τέσσαρα. L. D. Unde neutrum] Τεταρτημόριον, τὸ, Quarta pars, Quadrans [Gl. Herodot. 2, 180 : Τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν. Theophr. fr. 2 De lapid. 46. Plutarch. Poplic. c. 23. Dio Cass. 43, 26. Geopon. 1, 7, 4, ὥρας.] Quum autem duodecim unciæ in libra, totidemque cyathi in sextario habeantur, tres in illa unciæ, sicut et tres in hoc cyathi, τεταρτημόριον, h. e. Quadrans, jure dicentur, Gorr. Sic τῶν Κατὰ τόπους l. 3, dicit οἴνου τεταρτημόριον. Item Oboli quarta pars, sc. [sec. Hesych. s. Phot. et qui Dinarchum citat Harpocrat.] δύο χαλκοί, Bina æra : qui etiam Τεταρτήμορον [immo ταρτημόριον, de quo infra] dicti per sync., ut tradit Pollux [9, 65], quem vide. Τριτημόριον, inquit Cam., quum apud Philemonem valere sena æra, i. e. ἓξ χαλκοῦς, repertum tradatur, erit non tertia oboli pars, sed τεταρτημόρια tria, i. e., in quatuor partes obolo diviso, harum tres : τεταρτημόριον autem, æra bina. De futili etiam homine dixere, sicut Lat. Semissem. [Hæc petita videntur ex Etym. M. p. 747, 17 : Ταρτημόριον, δίχαλκον· ὁ γὰρ χαλκοῦς ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ. Καὶ Ταρτημόριόν (cod. Dorv. Ταρτημόρειόν) τινα καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον.] Ceterum pro τεταρτημόριον dicitur et τέταρτον ἐπὶ μορίων, sicut τρίτον ἐπὶ μορίων pro τριτημόριον. [Formam eandem quam Pollux l. c. memorat Photius : Ταρτημόριον, δίχαλκον· ὁ γὰρ χαλκὸς ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ· καὶ Ταρτημοιριαῖόν τινα καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον. Et Hesychius : Ταρτημόριον, τὸ τριτημόριον ἢ τὸ δίχαλκον. Machoni ap. Athen. 13, p. 582, E : Ἂν γ' ἐλαδίου τεταρτημόριά μοι, φησί, προσενέγκῃς τρία, restituit Porsonus. L. D. Femin. τεταρτημορίαν περιφέρειαν edidit Halm. Procl. Hypotyp. p. 72, 16. Hase.]

[Τεταρτημορὶς, ίδος, ἡ, Quarta pars. Inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, n. 2656, 11, 14 : Τεταρτημορίδα σπλάγχνων. L. Dind.]

[Τεταρτήμορον. V. Τεταρτημόριον.]

[Τεταρτηρὸν, τὸ, Monetæ species tum primum cusa a Nicephoro Phoca Imp. Scylitzes p. 658 : Ἠλάττωσε δὲ καὶ νόμισμα, τὸ λεγόμενον τεταρτηρὸν ἐπινοήσας. V. Salmas. ad Lamprid. p. 217, 218, et quæ de hac moneta observamus in Dissertat. de inferioris ævi Numismatibus n. 87, et in Gloss. med. Lat. in Tartaron. Ducang. Tzetz. schol. ad Epist. 83, Cram. An. vol. 3, p. 364, 5 : Τὸ τεταρτηρὸν) Τέσσαρα γὰρ ὄντα τοῦ ἱσταμένου τὰ τεταρτηρὰ οὐ σῶα τρία ἐποίησε κτλ. Conf. *Mémoires de l'Acad.* vol. 28, p. 733. Scribitur etiam Τετάρτερον. V. Liebe Thes. Epistt. Lacroz. vol. 1, p. 250. L. Dind.]

[Τεταρτία, ἡ, Regio urbis, Gall. *Quartier.* Leo-

nardus Aretin. de Rep. Florent. Ms. : Ἔστι δὲ ἡ πόλις αὐτὴ διῃρημένη εἰς τέσσαρα μέρη, ἃς τεταρτίας καλοῦσιν, καὶ τοσαῦτά ἐστι βαλάντια φυλάττοντα τὰ ὀνόματα τῶν ἀποδειχθέντων ἀξίων. Ducang. App. Gl. p. 184.]

[Τεταρτίζω. V. Τεταρταΐζω.]

[Τεταρτόθυρον, τὸ, Quarta porta. Constantin. Cærim. p. 199, A : Ἀπέναντι τοῦ τεταρτοθύρου. L. Dind.]

[Τεταρτολογέω, i. q. τέταρτον λέγω : unde Τεταρτολογηθῶμεν, Quartemur, Gl. Sic Decimo.]

[Τέταρτος, η, ον, Quartus. HSt. :] Τέτρᾰτος, ὁ, Quartus. Hom. [Il. Ψ, 615 : Μηριόνης ... τέτρατος·] Od. Β, [107] : Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, Quum quartus advenit annus. [Γ, 180, ἦμαρ. Pind. Pyth. 4, 47 : Τετράτων παίδων ἐπιγεινομένων, de quarta γενεᾷ. Ol. 8, 46 : Ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις· fr. ap. Porphyr. schol. Hom. Il. Κ, 252 : Κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβῃ δυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον, ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον, καὶ, Τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη, φησὶν ὁ Il. ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. Socrates Anth. Pal. 14, 1, 5.] Et τὸ τέτρατον, Quarto, s. Quarto loco, Quarta vice, Il. Ν, 20. [Hesiod. Op. 494, Sc. 363, aliique poetæ non Attici. Sine art. Apoll. Rh. 3, 654 : Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἴσχετο, τέτρατον αὖθις λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν.] Sed hoc τέτρατος poeticum est [sed infertur interdum ab librariis aut ab recentioribus, sicut τέτρασι pro τέτταρσι, velut Theodoro Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 36, ep. 75, 4 : Τὸν εἰκοστὸν τέτρατον ἀριθμόν. Nisi scr. τέταρτον], et in prosa pro eo dicitur Τέταρτος. [Item apud poetas, ubi alterum non postulat versus. Hom. Il. Μ, 98 : Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο· Ψ, 301 : Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους· Od. Κ, 358 : Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει· Il. Π, 196 : Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε ... Φοῖνιξ· Ε, 438 : Ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο· et alibi. Hesiod. Op. 156. Et 798 : Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνός. Pind. Ol. 1, 60 : Μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον· et alios quosvis, ut notasse sufficiat Thuc. 6, 16 med. : Ἐνίκησα καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. Schol., ἐνίκησα τά τε πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα καὶ τὰ τέταρτα. Isæus p. 54, 30 : Χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο. Omisso ἡμέρᾳ Xenoph. Anab. 4, 8, 21 : Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀπέθανε μὲν οὐδείς, τρίτῃ δὲ καὶ τετάρτῃ ἀνίσταντο. Neutro sing. adverbialiter, Quartum (conf. Gell. N. A. 10, 1, 11), Herodot. 5, 76 : Τέταρτον τότε (ἀπίκοντο), et ib. ἐσέβαλον· quanquam adjective hæc dici ostendit quod præcedit ibid. : Τέταρτον τοῦτο ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἀπικόμενοι. Plur. 2, 59 : Τρίτα δ' ἐς Σάϊν πόλιν τῇ Ἀθηναίῃ πανηγυρίζουσι, τέταρτα δὲ ἐς Ἡλιούπολιν. Sing. etiam Plato Phædr. p. 266, E, Soph. p. 225, E, Leg. 2, p. 659, C. Cum art. Reip. 8, p. 545, C.] Unde ἡ τετάρτη et τὸ τέταρτον, Quarta pars, cum illo, subaudito μοῖρα s. μερίς : cum hoc autem, μέρος s. μόριον, ut Pollux 9, [56] τρίτον καὶ τέταρτον ταλάντου dici posse scribit τὸ τριτημόριον ταλάντου καὶ τεταρτημόριον. [Didymus ed. Maji Mediol. 1819, p. 155, B, n. 18 : Ἄγει οὖν τὸ χρυσοῦν τάλαντον Ἀττικὰς δραχμὰς β', γράμματα ϛ', τετάρτας δηλαδὴ τεσσάρεις. Gronovius Pecun. vet. p. 387 : « Zonaras l. 3 de Constantino Copronymo de Agarenis : Οὐ γὰρ οἴδασιν ἀριθμεῖν ἐκεῖνοι, ἀλλ' οὐδὲ γράφειν ψήφους λεπτάς, τρίτα φημὶ καὶ τέταρτα καὶ ὄγδοα κτλ.... Hinc intelligas etiam illud parum adhuc intellectum apud Hesychium : Ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματος ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ. Non enim singula nummorum corpora fuerunt eo nomine; et tamen nummos vel summulas pecuniæ significant hæc vocc. : et quidem χρυσίου, quia sunt partes solidi, qui aureus; ἀργυρίου, quia possunt esse in argento, ἡ ἕκτη milliarenses bini, ἡ τρίτη milliarenses quaterni, ἡ τετάρτη milliarenses tres : χαλκοῦ, quia possunt esse in ære, ἡ ἕκτη folles XLVIII, ἡ τρίτη folles XCVI, ἡ τετάρτη folles LXXII. » Neutro gen. Plato Reip. 2, p. 369, E, μέρος. *Plutarch.* Anton. c. 58 init. : Τὰ τέταρτα τῶν καρπῶν ἀποφέρειν. Diod. 1, 50 post init. : Πέντε ἡμέρας καὶ τέταρτον · 98 ante fin. : Ἓν καὶ εἴκοσι μέρη καὶ προσέτι τέταρτον.] At Τετάρτη Λακωνικὴ [οἴνου], Laconicus quartarius, Mensuræ genus est ap. Herodot. 6, [57. Neutro Hesychius : Τετάρτῳ, μέτρῳ τῶν ὑγρῶν. Hero De mensuris p. 308, ult. : Εἶτα ὁ παλαιστής, ὅντινα παλαιστὴν τέταρτοι καλοῦσί τινες διὰ τὸ τέσσαρας ἔχειν δακτύλους ἢ διὰ τὸ εἶναι τέταρτον τοῦ ποδός· τινὲς δὲ καὶ τρίτου διὰ τὸ εἶναι τρίτον τῆς σπιθαμῆς· ἡ γὰρ σπιθαμὴ τρία τέταρτα ἔχει, ὁ δὲ ποὺς τέσσαρα. Conf. Montefalc. Palæogr. p. 366 med. || Τέταρτος καὶ δέκατος v. in Τεσσαρεσκαιδέκατος.] || A Τέταρτος est porro et adv. Τετάρτως, quod exp. Quarto gradu, Quarto loco. [Plato Tim. p. 86, A : Τὸ δὲ γῆς, τετάρτως ὂν νωθέστατον τούτων, ἐν τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρόμενον, τεταρταίους πυρετοὺς ποιῆσαν ἀπαλλάττεται μόγις. Nihil hoc et similia apud philosophos exx. obesse Phrynicho adverbia πρώτως etc. improbanti animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 311. V. Δευτέρως.]

[Τετεχνημένως, Artificiose. Etym. M. p. 123, 18 : Ἁπλάς· ὑποδήματος εἶδος Λακωνικοῦ· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς καὶ οὐ τ. γεγενῆσθαι.]

[Τέτθα, Theodor. Prodr. Carmen in Andronicum Comnen. v. 130. Boiss.]

[Τετηρημένως, Accurate. Schol. Apoll. Rh. 1, 296 : Ὧδε λίην) πάνυ τ. Joseph. Genes. Reg. p. 87, 18 ed. Bonn. L. D. Greg. Naz. t. 1, p. 431, A, ἐνηλλαγμένως, οὐ τ. Hase.]

[Τετῑμᾱμένα, ἡ, Tetimamena, n. pr. mulieris in inscr. Spartana Fourmonti ap. Bœckh. vol. 1, p. 675, n. 1413 : Ἰουλία Τετειμαμένα. L. Dind.]

Τέτμω [Præsentis exx. quum non exstent, rectius ponitur thema Ἔτετμον aor., ut ἔπεφνον], Invenio, Offendo, Nanciscor. Hom. Il. Δ, [293] : Ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε. [Ζ, 374 (coll. Od. Σ, 81, Ο, 15, ubi τέτμῃς) : Οὐχ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν· 515 : Αἶψα ἔτετμεν ἀδελφεόν· Od. Γ, 256 : Ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν· Ε, 58 : Τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν· et alibi cum ceteris Epicis, præter indic. et conj. etiam optativum usurpantibus. Ib. Α, 218 : Ὃν γῆρας ἔτετμεν.] Apud Hesiod. autem cum genit., Theog. [610] : Ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης, Qui gravem nativitatem sortitus fuerit.

[Τετολμηκότως, Audacter. Polyb. 1, 23, 5 : Ἐνέβαλον οἱ πρῶτοι πλέοντες τ. 9, 4, 2 : Ἔμενεν ἐν τῇ παρεμβολῇ τ. 16, 33, 1 : Διεμάχοντο τοῖς πολεμίοις οὕτω τ. Diod. 13, 79 init. : Βιαζόμενοι μὲν (hoc del.) γὰρ εἰς τὰς τῶν ἀντιτεταγμένων ναῦς ταῖς πρῴραις ἐπέβαινον τετολμηκότως, scripsi pro —κότες. L. Dind.]

[Τέτορες. V. Τέσσαρες.]

[Τετουσία, nomen mensis apud Cappadoces. Eodem loco quo in Hemerolog. Flor. ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 442, h. e. inter Αθρα et Οσμαν ponitur Δάθου, in Matthæi Gloss. min. p. 86 (ubi male Μακεδόνων pro Καππαδόκων) ponitur Τεθουσία, ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 402, 26, Τεθουσά, ap. HSt. Append. Thes. vol. 4, p. 225 sive in Lex. Septemv. p. ult. Τετουσία. Numeratur autem in his menologiis modo sextus, modo septimus, modo decimus, ut in Flor., ubi d. 8 Sept. —7 Oct. comparat Ideler., modo undecimus. L. Dind.]

Τετραβάμων, ὁ, ἡ, Quadrupes. Eur. Phœn. [793] : Ἅρμασι [καὶ ψαλίοις] τετραβάμοσι, Quadrigis, Curribus quatuor rotarum : alii Quadrijugis curribus. [Ib. 808 : Σφιγγὸς, ἃ ποτε Καδμογενῆ τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσιν φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς· Hel. 376, γυίοις· Tro. 517, ἀπήνας. Orph. H. 7, 5, ποσσί. ἅα]

[Τετρᾰβᾰρής, ὁ, ἡ, unde Alcæus apud Hesychium : Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα, Ἀλκαῖος. Κατάγματα, Fragmina, Pergerus.]

[Τετρᾰβᾰσίλειον, τὸ, Libri quattuor Regum in V. T., in Glossis biblicis Mss. ex cod. Reg. (Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 646. L. D.) Ducang. || Regnum quattuor imperatorum. Theodor. Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 36, 9, in epistola imperatorem ad quartum imperii collegam asciscendum hortante : Τοῦτον δὴ διὰ ῥοιᾶς γεννημάτων ἑξάκις πέπομφά σου τῷ κράτει συμβολικῶς, ὡς ἂν τρεῖς βασιλεύοντες καὶ τέταρτον συμβασιλεύοντα σχοίητε· οὕτω γὰρ ἂν ἐκ τεττάρων τελείων ἄριστ' ἂν διοικοῖτο ἡ κοσμικὴ τετράπλευρος πλήρωσις, τετραβασιλείῳ περιφρουρουμένη φιλευσεβεῖ. Cit. Elberling.]

[Τετράβᾰτος, ὁ, ἡ, i. q. τετραβάμων. Solutio ænigmatis ad init. Eur. Phœn.]

[Τετράβιβλος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor librorum. Ptolemæi superest liber inscriptus Μαθηματικὴ τετράβιβλος σύνταξις. Cum eod. voc. Psellus Synops. 19. Absolute Τετραβίβλου de 4 libris Institutionum Ms. Theophili ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 172, A. Pho-

ιius Bibl. p. 95, 7, 17; Ermerins. Anecd. med. p. 9, 11. L. Dind.]

[Τετραβόειος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor coriorum bubulorum. Callim. Dian. 52, σάκος. Quint. 6, 547. Wakef.]

Τετράβοιος, ὁ, ἡ, Quatuor boum, s. ejus nominis numûm, pretio æstimabilis.

[Τετραβόλος, ὁ. Auctor incertus post Theophanem in Leone Armenio p. 434 : Πρὸς δὲ τούτοις παρασκευάζει διαφόρων ἑλεπόλεων ὄργανά τε καὶ μηχανήματα καὶ μαγγανικὰ παμμεγέστατα, τριβόλους τε καὶ τετραβόλους καὶ χελώνας. V. Gloss. med. Lat. in *Tribulus*. Ducang.]

[Τετράβραχυς, ὁ, Qui quattuor habet syllabas breves. Schol. Aristoph. Av. 238, 1382, 886, Nub. 889. Boiss. Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 311, 19.]

[Τετράβυρσος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor coriorum. Schol. Hom. Lips. Il. O, 479 : Τετραθέλυμνον, τετράβυρσον. L. Dindorf.]

[Τετραγᾰμία, ἡ, Quartum matrimonium. Const. Manass. Chron. 5403. Boiss. Scylitzes p. 702. Ducang.]

[Τετραγγούριον s. Τετράγγουρον, τὸ, Species cucumeris, de qua v. Boiss. *Notices* vol. 1, p. 243, 244, et Ducang. in Ἀγγούριον citati. Suidas v. Σίκυα, ubi alii Τετράγκουρα. Herodian. Epim. p. 124. Anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 265, 8; 268, 23; 269, 10; 272, 28. L. D. Anon. De cibis p. 275, 12 Ermerins. Achmes Onirocr. p. 223, 21, τετράγγουρα. Hase.]

[Τετραγενής, ὁ, ἡ, Qui est quattuor generum. Clem. Hom. 6, 4, p. 665, B : Τῆς τετραγενοῦς ὕλης. Kall.]

[Τετράγηρυς, ὁ, ἡ, Quattuor voces edens, Quattuor sonos diversos habens. Terpander ap. Euclid. Harmon. p. 19 med. et Strab. 13, p. 618, ἀοιδὴν, de lyra tetrachordo.]

[Τετράγκανθον, pro τραγάκανθον, apud Nicolaum Myrepsum s. 1, c. 96, 97, ex cod. Reg. et alibi. Ducang. Hodie Τετράγκαθον· conf. Fraas. Synops. plantt. floræ cl. p. 59 sq. Est Astragalus aristatus vel creticus. Sibth. Hase.]

[Τετράγιος, α, ον, In quo quater repetitur vox Sancte. Jo. Damasc. t. 1, p. 482, E : Δισάγιον ἢ τ. ὕμνον. Hase.]

[Τετράγκων, ὄργανον πολεμικὸν, Hesychio.]

[Τετράγλωσσος, s. Τετράγλωττος, ὁ, ἡ, Quadrilinguis, Gl.]

Τετραγλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, Quatuor cuspides s. angulos cuspidatos habens. In Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 331, 3] : Ἑρμῆ τετράγλωχιν, Mercuri quadrangule, quadrangulos cuspides habens in tua statua; nam secundum Thuc. 6, p. 206 [c. 27], Ἑρμαῖ λίθινοι ἦσαν κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία πολλοί, Figura quadrangula fieri solebant lapideæ Mercurio statuæ. Termini etiam, quibus præerat Mercurius, unde Ἐπιτέρμιος vocatur, quadrata figura erigebantur; ex terra enim lapis ima sui parte strictior, summa autem amplior, utrobique vero quadrangularis figuræ, exurgebat, cujus in summitate effigies Mercurii humana ponebatur, pectore tenus expressa.

[Τετράγνᾰθος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet maxillas s. malas. Strabo 16, p. 772 : Φαλαγγίων τῶν τετραγνάθων καλουμένων. Agatharchides Photii Bibl. p. 453, 22 : Σκορπίων καὶ φαλαγγίων, ἃς τετραγνάθους ὀνομάζουσιν ἔνιοι. Epiphan. vol. 1, p. 262, B, φαλαγγίου τετραγνάθου. L. D. Aetius. Schneid.]

[Τετραγονία, ἡ, Quattuor vel Quarta soboles vel progenies. Aristid. vol. 1, p. 42 : Τετραγονίαν τοιάνδε οὐδείς πω ἤκουσεν οὐδὲ διηγήσατο· ὥσπερ γὰρ οἱ θεσμοθέται διὰ τεττάρων εἰσὶν εὐπατρίδαι. L. D. Eusebius in Maii Collect. Vat. vol. 1, p. 47. Osann.]

Τετραγράμματος, ὁ, ἡ, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis constans. Sic apud Judæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat. [Philo vol. 2, p. 152, 15 : Τετραγράμματον τοὔνομά φησιν ὁ θεολόγος (i. e. Moses) εἶναι. Orac. Sib. 3, 24 : Θεὸς ὁ πλάσας τετραγράμματον Ἀδάμ. Anon. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 460, 2, ubi male τὸ τετράγραμμα τῶν ἀνεκφωνήτων pro τετραγράμματον ἀνεκφώνητον. Conf. Euagr. De Hπι Cotel. Mon. vol. 3, p. 116, A. L. Dind.]

[Τετράγραμμον, τὸ, Nomen quattuor literarum. Joseph. Hypomn. p. 107. Schleusner. Cosmas Topogr. Christ. p. 204, A, C. Permutatum cum τετράδραχμον

A notavimus in Στατὴρ p. 666, A. L. Dind. Clem. Al. Strom. 5, 6, 34 : Τὸ τ. ὄνομα τὸ μυστικόν. Euseb. Dem. ev. p. 435, C : Τὸ Κύριε διὰ τοῦ τ. ὀνόματος ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ φέρεται. Hase.]

Τετράγυος, ὁ, ἡ, Qui quatuor jugerum est. Hom. Od. H, [113] : Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος, i. e. οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, ut sit τετράπλεθρος, τετράγωνος, ἰσόπλευρος, Eustath. [Callim. Dian. 176 : Νειὸν ... τετράγυον, ut Apoll. Rh. 3, 412, 497, 1344. Orph. Arg. 869, αὔλακι. In Indice :] Qui est quatuor jugerum s. laterum. Od. [l. c.] : Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος· i. e. Cujus unumquodque latus est τετράγυον, inquit Eustath., a nom. γύη s. γύης, quo significatur certum quoddam μέτρον γῆς. Apud eundem poetam ejusdem poematis lib. 6 [Σ, 374] legitur et subst. Τετράγυον.

[Τετραγωνέω, vitium scripturæ pro τετραγωνίζω, quod v.]

Τετραγωνία, ἡ, pro Quadam arbore affertur ex B Theophr. H. Pl. 3, 6 [4, 2 et 6, ubi γωνία]; sed locus mendi suspectus est nonnullis. [« Inter arbores silvestres nemo præter Th. nominavit, Sprengel. omisit, Dalecamp. Euonymum Europæum interpretatur. » Schneider.]

[Τετραγωνία, ἡ, Forma quadrangula. Anon. Cram. An. Paris. vol. 4, p. 279, 9 : Κοσμεῖ λίθους τὸ σχῆμα τετραγωνία, ut ib. 12, τὸ σχῆμα (τὸ) κάλλιστον ἑξαγωνία. L. Dind.]

[Τετραγωνιαῖος, α, ον, Quadrangulus, Quadratus. Geopon. 2, 2, 4. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 561, C.]

Τετραγωνίζω, Quadro [Gl.], In quadram formam redigo; ut Philop. τετραγωνίζω λίθον, item pass. τετραγωνισμένος λίθος. [Plato Theæt. p. 148, A : Ὅσαι γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι· Reip. 7, p. 527, A. Aristot. Metaphys. 2, p. 44, 14 Br. : Τί ἐστι τὸ τετραγωνίζειν· ὅτι μέσης εὕρεσις· Sophist. elench. 11, p. 171, 16 : Ὡς Βρύσων ἐτετραγώνιζε τὸν κύκλον· 172, 7. Niceph. Blemm. Epit. phys. C p. 204 fin. Aristot. Eth. Eudem. 2, 9, p. 1226, 29 : Πῶς ἂν ὁ κύκλος τετραγωνισθείη, ubi olim male τετραγωνιστέος. Callicratidas Stob. Fl. vol. 3, p. 40 : Τὸ ἑτερόμακες ... ὁρίζεται καὶ συντάσσεται, τετραγωνιζόμενον καὶ ἐξισούμενον. Theolog. arithm. p. 24 med. : Τετραγωνιζομένη ἀεὶ περιέχει ἑαυτήν (ἡ πεντάς)· 33 init. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 1, p. 370, 2 : Τοῖς ἐκ τῆς λειπούσης γωνίας γενομένοις (ἀριθμοῖς) τετραγωνισθεῖσι καὶ αὐτοῖς. Iambl. In Nicom. p. 25, C : Τετραγωνισθέντος ἀπὸ τῆς στοιχηδὸν ἐκθέσεως τοῦ ἀριθμοῦ. Signif. astrologica, de qua Sextus Adv. astrolog. 39 : Ἐπιβλέπειν δὲ λέγονται ἀλλήλους καὶ συμφωνεῖν ἀλλήλοις, ὡς οἱ κατὰ τρίγωνον ἢ τετράγωνον φαινόμενοι, apud Ptolem. Centiloq. p. 224, ογ' : Ὅτε τύχοι ὁ Ἄρης μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνης μὴ ἐφορώμενος ὑπὸ ἀγαθοποιοῦ, μήτε μὴν ἀγαθὸς ὑπάρχει ἐν τῷ η', διαμετρεῖ δὲ ὁ κύριος τοῦ αἱρετικοῦ φωτὸς τοῦ ♂ ἢ τετραγωνίζει, ἀποκεφαλισθήσεται ὁ γεννηθείς, Si Marti opponitur aut eum ex quadrangulo percutit, Pontanus. Apud Ps.-Lucian. Philopatr. c. 24 : Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν D Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον, scribendum esse τετραγωνίσει, non animadvertit Gesnerus, quamvis conferret Hermet. Trism. De infirmior. decubitu p. 12 Hœschel. ubi διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος. Conf. Ptolem. Tetrab. p. 34, 18; 202, 13. L. D. Proclus Paraphr. Ptol. p. 49. Archim. 17. Wakef. Pollux 4, 164 : Τετράγωνος ἀριθμὸς, τετραγωνίζειν.] Sed et τετραγωνίζουσαι γραμμαί, Procl. In Euclid., neutraliter. [Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 341, 14 : Ἐν τετραγωνίζοντι τοῦ χοροῦ τύπῳ.]

[Τετραγωνικός, ή, όν, Quadrangulus, Quadratus. Iamblichus In Nicom. p. 84, B, ἀριθμός· 85, A, μονάς. (107, D, πλευράν· 125, A; 138, A.) Valck. Didym. Μέτρα μαρμάρων p. 156, A, n. 24; 158, B, n. 53, 54 etc., πλευρά. Theo Smyrn. Math. c. 31 init. || Adv. Τετραγωνικῶς Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 455 fin. Gaisf. : Δεῖ μαθόντας ἡμᾶς πολλὰ ... τὰς ἐπιστήμας κατορθοῦν τ. πρὸς ἑαυτοὺς στρεφομένους καὶ ἀκλινῶς. Iambl. In Nicom. p. 37, B. L. Dind. Procl. Hypotyp. p. 81, 9 Halm., βάσις· 78, 35, κλίσεις. Hase.]

[Τετραγώνιον, τὸ, ap. Constantin. Cærim. p. 405, C : Δίδωσι τῷ κόμητι τῶν ὁρρίων (horreorum) τετραγώνιον λιτρῶν δέκα, scribendum putavit Reiskius vol. 2, p. 823, ut esset Massa aurea quadrata in monetæ formam cusa, ignarus Scaligeri De re nummaria Thes. Gron. vol. 9, p. 1526, F seq. : « Μήλων, καυκίων, τετραγωνίων mentio tantum extat in Novella Justiniani cv, § 11 (2, 1) : Τοῦτον (ἄργυρον) ἐφίεμεν αὐτοὺς ῥίπτειν ἔν τε τοῖς καλουμένοις μιλιαρησίοις καὶ μήλοις καὶ καυκίοις καὶ τετραγωνίοις καὶ τοῖς τοιούτοις· ὅσῳ γὰρ ἂν μικρότερον ᾖ τὸ ῥιπτόμενον, τοσούτῳ πλείους οἱ λαμβάνοντες. Videmus hic quæ præcedunt pluris valere quam sequentia, miliarensem quam μῆλον etc. Sed quotæ partes solidi fuerint non indicavit Imperator. Μῆλον autem (quod v.) putamus dictum ab incusa mali figura ... Τετραγώνια proculdubio a figura : quod non rotunda, ut reliqui numi, sed quadrata essent, cujusmodi argenteos nummulos Turcicos videre est, quos Græci ἄσπρους vocant, i. e. albos. Τετραγώνων στατήρων mentio apud Suidam : Στατὴρ, τετράγωνον. Sed suspectum, ut apud Hesychium, unde Suidas exscripsit, Στατὴρ, τετράγραμμος. Nam ibi leg. τετράδραχμον. » V. Στατὴρ, p. 666, A. Ludewigio in Vita Justin. c. 8, n. 993, non a forma, sed a pondere dicta videri annotatum in ed. Spangenberg. vol. 2, p. 420. L. Dind.]

[Τετραγώνισμα, τὸ, Quadratum. Tzetz. Hist. 9, 129 : Ἐκ τοῦ τ. τῆς σκυτάλης. Elberling. Oribas. p. 59 fin. ed. Mai. : Μετὰ τὴν τετράγωνον ἐκκοπὴν τὰς δύο πλευρὰς τοῦ τ., et ibid. init. et p. 60 init. L. Dind.]

Τετραγωνισμὸς, ὁ, Quadratio. [Quadratura, Gl. Aristot. De anima 2, 2 init. Idem Categor. 7, τοῦ κύκλου. Conf. id. Sophist. elench. 11, p. 171, 15—172, 3. Plutarch. Mor. p. 607, E. Cosmas Topogr. Christ. p. 182, C. Patricius post Didymum ed. Maji a. 1819, p. 162, n. 3. L. D. Psellus Opusc. p. 164 fin. Boiss. Niceph. Nath. Antith. adv. Plot. p. 433, 9 Creuzer., κύκλων. De τ. in numeris quadratis Nicom. Geras. Arithm. p. 119, 19. Hase.]

[Τετραγωνιστέος. V. Τετραγωνίζω.]

[Τετραγωνοειδὴς et contr. Τετραγωνώδης, ὁ, ἡ, Quadrangulo similis, Quadratus. Eustath. Il. p. 892, 12. Schol. Dionys. Thrac. ap. Villoison. Anecd. Gr. vol. 2, p. 178 fin., οἱονεὶ τετραγωνώδης τις οὖσα (tragœdia), pro quo Bekker. Anecd. p. 746, 27, οἱονεὶ τετραγωνῳδία. Priori forma Etym. M. p. 674, 47, sive Theognost. Can. p. 123, 14 : Τὴν τετραγωνοειδῆ τῶν στρατιωτῶν σύνταξιν. Schol. Eur. Hec. 23, βωμός. || Adv. Τετραγωνοειδῶς, Eustath. Il. p. 469, 9; 481, 43.]

Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Quadratam faciem habens; ut τ. θηρία apud Gelonos esse ait Herodot. 4, [109. Nempe animalia τετραγωνοπρόσωπα dicere videtur Quæ anteriorem capitis partem non acuminatam, sed magis planam et fere quadratam habent, ut lutræ et castores, quos ille hoc de genere nominat; quo et feles et leones et similia alia pertinent. Schweigh. Iterum HSt. :] Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratus aspectu, Formam oris quadratam gerens, Qui quadrata facie est.

Τετράγωνος, ὁ, ἡ, Quadrangulus, Quadratus. [Quadrus, his add. Gl. Aristoph. Av. 1005 : Ἵνα ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος. Ps.-Hesiodus ap. Athen. 3, p. 116, B : Τετράγωνα ταρίχια· et signif. astrologica, de qua in Τετραγωνίζω, Maximus Καταρχ. 446 : Ἡ Παφίης αἴγλῃσιν ἐρευθομένη τετραγώνοις ἠὲ τριπλεύροισιν. Manetho 1, 38 : Ἑρμείας καὶ θοῦρος ἐπὴν τετράγωνον ἴδοι καλὴν Ἀφροδίτην· et alibi sæpe similiter. Herodot. 1, 178, et 2, 124 : Πόλιος sive πυραμίδος ... ἐούσης τετραγώνου· 1, 181, ἱρόν· 186, τετράγωνα· 2, 109 : Κλῆρον ἑκάστῳ τ. διδόντα· 3, 28, σημήιον· 4, 62, ἄπεδον· 71, ὄρυγμα· 101 : Τῆς Σκυθικῆς ὡς ἐούσης τ.] Τετράγωνος τάξις τῶν ὁπλιτῶν, Thuc. 4, [125. Δοκοὺς 112. Ἐργασία (hermarum) 6, 27. De quibus conf. Pausan. 4, 33, 3; 8, 39, 6; 10, 12, 6; Diog. L. 5, 82. Pollux 7, 73. De aliis statuis τετραγώνοις Pausan. 8, 48, 6. Schol. Aristoph. Thesm. 496 : Ἀγυιεὺς οὕτω καλούμενος Ἀπόλλωνος τετράγωνος.] Hippocr. [ap. Galen. Gl. p. 578] τετράγωνα βέλη, Sagittæ quadruplici acie armatæ. Quidam Quadridentes interpr. [Plato Tim. p. 55, C; 62, C, βάσεις· Menon. p. 82, B, χωρίον· Theæt. p. 147, E, ἀριθμὸν, ut apud Diophantum Anth. Pal.
A App. 19, 3, 5, Iambl. In Nicom. p. 85, B, Plutarch. Mor. p. 367, E; 415, E; 426, F. Theo Sm. Mathem. c. 15, p. 43 ed. Gelder. : Τετράγωνοί εἰσιν οἱ ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἑξῆς περισσῶν ἐπισυντιθεμένων ἀλλήλοις γεννώμενοι· οἷον ἐκκείσθωσαν ἐφεξῆς περισσοὶ α' γ' ε' ζ' θ' ια' ἓν καὶ τρία δ' ὅ ἐστι τετράγωνος· ἰσάκις γάρ ἐστιν ἴσος, τουτέστι δὶς β', δ'· δ' καὶ ε' θ'· ὃς καὶ αὐτὸς τετράγωνος· ἔστι γὰρ τρὶς γ' θ'· θ' καὶ ζ' ις'· ὃς καὶ αὐτὸς τετράγωνός ἐστι· τετράκις γὰρ δ' ις'· ις' καὶ θ' κε'· ὃς καὶ αὐτὸς τετράγωνός ἐστι καὶ ἰσάκις ἴσος· ἔστι γὰρ καὶ πεντάκις ε' κε'· καὶ μέχρις ἀπείρου ὁ αὐτὸς λόγος. Κατὰ μὲν οὖν ἐπισύνθεσιν οὕτω γεννῶνται οἱ τετράγωνοι, τῶν ἐφεξῆς περισσῶν τῷ γεννωμένῳ ἀπὸ μονάδος τετραγώνῳ προστιθεμένων· κατὰ πολλαπλασιασμὸν δὲ ἐπειδὰν ὁστισοῦν ἀριθμὸς ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθῇ, οἷον δὶς β', δ', τρὶς τρία θ', τετράκις δ' ις'. Pollux 4, 164. Theophr. H. Pl. 5, 1, 1; Polyb. 5, 89, 1; Plutarch. Anton. c. 66, Mor. p. 210, D; 227, C. Genes. 6, 14, ξύλα. Polyb. 6, 27, 2, τόπος. Plutarch. Aristid. c. 11, τεῖχος. Oribas. p. 58 seqq. ed. Mai., ἐκκοπή. Pollux 1, 134,
B ἀσπίς.] Et metaph. τετράγωνον σῶμα nonnulli dici putant sicut a Celso Quadratum, neque gracile, neque obesum : quod habilissimum esse dicit. [De naso Philostr. Her. p. 673 post med. : Τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινός· 715 med. : Τὴν ῥῖνα τ. τε οὖσαν καὶ εὖ βεβηκυῖαν. De homine dictum v. in Στραβαλός.] Item alio genere metaph. τετράγωνος ἀνὴρ, Aristot. Eth. Nic. 1, [10] et Rhet. 3, [11] pro Bono viro; quod sumptum est ex loco Simonidis, quem Plato Protag. [p. 339, B; 344, A] affert, Χερσί τε καὶ ποσὶ, νόῳ τε τετράγωνον. Ab Horatio autem dicitur Totus teres atque rotundus, sic et a quodam in opusculis Virg. subjunctis. Retulit et Erasm. inter Prov. Quadratus homo. [Julian. Cæs. p. 333, B, Damasc. ap. Suid. v. Τετράγωνος cum annot. intt. Dionys. Isæi c. 19, p. 626, 3 : Ἀναξιμένην τὸν Λαμψακηνὸν, ἐν ἁπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βουλόμενον. Joannes Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 450 fin. : Ἐννέα δ' εἰσὶν αἱ Μοῦσαι, ὡς τὸ τετράγωνον καὶ ἔμπεδον τοῦ τοιούτου ἐμφαίνοντος. V. Bern. Martin. Var. Lect. p. 2 seqq.,
C Heyn. Opusc. Acad. vol. 1, p. 154—165. || Τετράγωνον, τὸ, Figura quadrangula. Xenoph. Reip. Lac. 12, 1 : Τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου. Plato Tim. p. 55, E; Critiæ p. 118, C; Reip. 6, p. 510, D, et alii plurimi.] || Et τετράγωνον, Locus quidam in manu, Cam. [|| Τετράγωνον ἱμάτιον, Quadrata vestis, Pallium Græcorum, Appian. Civ. 5, 11. Schweigh. Conf. Athen. 5, p. 213, B. Schol. Hom. Il. B, 183 : Χλαῖνα, ἡ τετράγωνος χλαμύς. Τετράγωνον, τὸ, Medicamentum, quo caput purgabatur. Galen. Gloss. p. 578 : Τετραγώνῳ) τινὲς μὲν ταῖς εὑρισκομέναις κατὰ τὸ στίμμι πλαξὶ, τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ στίμμι. Hippocr. p. 209, 14; 211, 2; 295, 42; 416, 30; 462, 1; 486, 40; 498, 39, 46; 500, 36; 511, 27. Euonymus Europæus Linn. V. Ludov. Savot. De tetragono Hippocrateo. Conf. Στίμμι p. 775, A. || « Τετράγωνον, Quadriporticus, in atriis ecclesiarum. Theophanes a. 8 Leonis M. : Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τετράγωνον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τὸ ἁγιαστήριον. Ubi cod. Palat. τετράστωον præfert. » Ducang.]

[|| Τετραγώνως, Quadratim, Gl. Philostr. V. A. 7,
D 24, p. 321, 5 : Στρεβλὸν τὴν ῥῖνα καίτοι τ. ἔχοντα. Bekk. Anecd. vol. 2, p. 786, 30 : Πλινθηδὸν ἤτοι τ. Boiss. Tzetz. Proleg. ad Lyc. p. 256, 4. Kall.]

[Τετραγωνότης, ητος, ἡ, Quadratio, Quadratura. Antyllus Oribasii p. 59, 3 ed. Mai. : Τῆς τ. νοουμένης ὕλης. L. Dind.]

[Τετραγωνώδης. V. Τετραγωνοειδής.]

[Τετραγώνως. V. Τετράγωνος.]

Τετραδακτυλιαῖος, α, ον, Quatuor digitorum spatium explens, s. Semidodrantalis, Hermol. Diosc. 1, 85 [84] : Λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα, Quaternum digitorum altitudine lapilli, Ruell. [Sextus Adv. mathem. 10, 156, διάστημα. Oribas. p. 168 ed. Mai. Geopon. 11, 18, 2 et 14. Forma Τετραδακτυλαῖος Constantin. Cærim. p. 380, C; 390, D, sed altera p. 388, B. L. Dind. Galen. vol. 18, part. 1, p. 818, 15, de fasciis, πέρατα τετραδακτυλιαῖα. Hase.]

Τετραδάκτυλος, ὁ, ἡ, Quatuor digitos habens, ut τετραδάκτυλοι aves ab Aristot. [p. 504, 9. Hase.] dicuntur. [I. q. τετραδακτυλιαῖος. Ælius Dionys. ap. Eustath.

Il. p. 1401, 45 : Δόχμη, τὸ τετραδάκτυλον. Hesychius : A Δῶρον, παλαιστή. Ἔνιοι τετραδάκτυλον. Etym. M. p. 285, 18 ; 647, 26. Galen. vol. 13, p. 963 : Ἀφαιρεῖν ἀνὰ τετραδάκτυλον. Oribas. p. 159 ed. Mai. Aristeas Hist. LXX intt. p. 111, B. Apollon. Cit. p. 9 med. ed. Dietz. L. D. Apollod. Poliorc. in Math. vett. p. 31, 16, κανόνες τ. Hippocr. t. 4, p. 88, 16 Littr., ξύλον. Joseph. A. J. 12, 2, 9, λίθων. Galen. vol. 19, p. 465, 5, σῶμα. De iis qui quattuor habent digitos Anon. Laud. comæ p. 40, 22, ἑξαδακτύλους ἢ τ., ex corr. probabili E. Milleri p. 65. Hase.]

[Τετραδαρχέω.] Τετραδαρχοῦμαι, A tetradarchis regor et administror. Hermog. [p. 268, 22] : Ἐπιστώσατο αὐτὸ ἐκ τῶν Θετταλῶν τετραδαρχουμένων.

Τετραδαρχία, ἡ, i. q. τετραρχία. Dem. [p. 117, 26] : Τετραδαρχίας [Τετραρχίας meliores, quod v.] κατέστησε παρ' αὐτοῖς. Videtur igitur innuere, eum ipsos distribuisse in τετράδας s. quatuor partes, et cuique τετράδι præfecisse suum ἄρχοντα.

Τετραδεῖον, [sive Τετράδειον, sec. Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 269, 11 : Τετράδειον, διὰ διφθόγγου, B καὶ προπαροξύνεται· ἡ παράδοσις. Τετράδιον διὰ τοῦ ι τὸ ὑποκοριστικόν. L. D.] itemque Τετράδιον sive Τετράδυον, τό. Est autem τετραδεῖον Suidæ τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστώς : qui discrimen facit inter hæc ; nam τετράδιον et τετράδυον compp. esse dicit ἐκ τοῦ δὶς καὶ τέτταρα : ita ut eum sequendo, τετράδιον ac τετράδυον de Senario dicerentur numero, τετραδεῖον autem de Quaternario s. Quaternione. [Τετράδιον, Quaternio, Quaternus, Gl.] Quod mihi quidem parum probabile videtur ; ideoque τετράδιον ac τετραδεῖον idem esse arbitror, τετράδυον autem suspectum habeo. [Et jure, quum sit vitiosum, ut ap. Theodor. Stud. p. 318, E ; 321, B ; 323, D. L. Dind.] Certe Act. 12, [4] : Τετραδίοις στρατιωτῶν τέσσαρσι παραδοὺς φυλάσσειν αὐτούς, exp. Traditum quatuor quaternionibus militum, et Quatuor quaternis militibus. [Τετράδια, Excubiæ extra castra, quæ quattuor militibus constabant : Gallis *Garde avancée*. Anon. Ms. de Castrametatione : Τὰ δὲ ἐξ ἔθους ἐξώβιγλα καὶ ἐσώβιγλα τὰ καὶ πλησιέστερον ἱστάμενα, δεῖ ποιεῖν ἀκοντιστῶν καὶ τοξοτῶν πεζῶν· τὸ ἐσώβι- C γλον ἐχέτω ἄνδρας ὀκτώ, διιστάμενα ἕκαστα ἀπὸ τοῦ χάρακος ὡσεὶ τόξου βολὴν ἢ καὶ μικρόν τι πλέον· τὰ δὲ ἐξώβιγλα μακρότερον στηκέτωσαν ἀπέχοντα τῶν ἐσωβίγλων μὴ πλέον λιθοβολῆς· ταῦτα δὲ ἀπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν ἔστωσαν, ἅτινα καὶ καλοῦνται Τετράδια. Infra : Αἱ δὲ πορρωτέρω γινόμεναι (βίγλαι), αἳ καὶ ἐξώβιγλα καλοῦνται, τετράδια ἔστωσαν. Nicephorus Περὶ παραδρ. πολεμ. c. 9 : Ἀποστέλλειν δὲ καὶ ἕτερα τετράδια ἵστασθαι, ἐφίππους καὶ αὐτούς, ἔνθεν κἀκεῖθεν τοῦ φοσσάτου ἀπ' ἀλλήλων διακεχωρισμένα. (Conf. id. p. 130, A ed. Has.) Alias Τετράδιον στρατιωτῶν ap. S. Lucam (l. c.) et Nicetam in Man. l. 1, est Quaternio quorumvis militum. Ducang. Philo vol. 2, p. 533, 25 : Στρατιώτην τινὰ τῶν τοῖς τετραδίοις φυλάκων. Schol. Oppiani Hal. 3, 502. Wakef. Columella 3, 20, 3 : « Athletarum quodam contenti simus tetradio. » || Quaternio libri. V. Τετράς.]

[Τετράδερμον, τὸ, Quaternio ex pergameno. Martyrium S. Petri archiepisc. Alexandr. p. 212 : Ἐν τῷ μέλλειν τὸν ἅγιον τελειοῦσθαι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, ὡς ἔκ τινος ἀποστολῆς, γυνή τις παρθένος καὶ πρεσβύτης ἅμα D τὴν πόλιν εἰσῄεσαν, ὁ μὲν πωλῆσαι τὸ τετράδερμον, ἡ δὲ σινδόνας κτλ. Infra δέρμα nude appellat. V. in Τετράδιον. Ducang. Nicet. Paphlag. Laud. S. Eustath. p. 212. Boiss.]

[Τετραδιαῖος. V. Τετραδίσιος.]

[Τετραδικός, ή, όν, Quaternarius. Hephæstio p. 114, 12 : Καλεῖται δὲ τὰ μὲν δυαδικὰ ὅσα δύο τὰς ἐν περικοπῇ περιόδους ἔχει, τὰ δὲ τριαδικὰ ὅσα τρεῖς, τὰ δὲ τετραδικὰ ὅσα τέσσαρας· schol. p. 163, 4, ἑξάσημος, et sæpius in seqq. Tzetz. in Cram. An. Paris. vol. p. 66, 4. Damascius ap. Bekker. Ind. Anecd. p. 1422. L. Dind. || Adv. Τετραδικῶς. Stephanus schol. in Hippocr. p. 198, 203 ed. Dietz. Osann.]

[Τετράδιον. V. Τετραδεῖον.]

[Τετράδιπλος, ὁ, in Actis S. Thaddæi ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 429, A : Ἐπεδόθη αὐτῷ (Christo) ῥάκος τετράδιπλον, καὶ νιψάμενος ἀπεμάξατο τὴν ἄχραντον καὶ ἁγίαν αὐτοῦ ὄψιν ἐν αὐτῷ. L. Dind.]

[Τετραδίσιος, nempe λίθος, Lapis quadratus, majoris magnitudinis. Codinus De orig. Cp. p. 21 : Ἔστησεν ἐκεῖσε δύο ἵππους ... λιθίνους τετραδισίους σύνεγγυς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Φωκᾶ· p. 24 : Ὕπερθεν δὲ τῶν μεγάλων κιόνων τῶν τετραδισίων, κτλ. Atque inde forte dictum Cpoli τετραδίσιον τὸ ὀκτάγωνον, juxta Chalcen, constans octo porticibus, in quo morabantur 12 Œcumenici Doctores, quos una cum ipsa æde ac libris igne consumpsit Leo Isaurus, quod illud ex lapidibus quadratis constructum esset. V. eundem Codinum p. 42. || Τετραδιαῖος, eadem notione. Anon. in Paraphrasi orac. Leonis Imp. p. 277 : Πλατεῖα ὁδὸς καὶ λιθόστρωτος ἔχουσα λίθους ξεστοὺς καὶ τετραδιαίους. V. Gloss. med. Lat. in Quadratarii, et infra in Τετραπέδιον. Ducang.]

[Τετραδίσκιον. V. Τετράς.]

Τετραδιστής, ὁ, Qui ærumnosam vitam degit, Suid. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 309, 28, et, ubi olim Τετραπυδισταί, Etym. M. p. 754, 15], cui τετραδισταὶ sunt οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες : sumpta ea appellatione ab Hercule, qui τετράδι γεννηθεὶς πολλοὺς πόνους ἔτλη. Sic vero Idem, Τετράδι γέγονας, proverbialiter dici scribit ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. Herculem enim quarto mensis die natum, Eurystheo ταλαιπωρῆσαι. Secundum Philochorum tamen posse id proverbium intelligi etiam de Mercurio, qui et ipse quarto mensis die in lucem editus dicitur : Herculi autem eum diem διατεθεῖσθαι, ἐν αὐτῷ εἰς θεοὺς μεταστάντι. [V. Τετράς.] Ap. Athen. vero 14, [p. 659, D] : Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ· potius videtur dici de iis, qui τῇ τετράδι [Quarta cujusque mensis die] festum agitant. Sunt enim qui dicant æquales et sodales τῇ τετράδι convenire solitos ac festum celebrantes epulari. [Conf. Casaub. ad Athen. 7, p. 287, F. Schweigh. Hesychius : Τετραδισταί, σύνοδος νέων συνήθων, κατὰ τετράδα γινομένη. Conf. Εἰκαδιστής, Τριακαδιστής, Νουμηνιαστής.]

[Τετραδίτης, ὁ. Τετραδῖται, Hæretici Sabbatiani, sic dicti, inquit Constantinus Harmenopulus De sect. c. 15, ὅτι τὸ Πάσχα ἑορτάζοντες οὐ καταλύειν, ἀλλὰ νηστεύειν αἱροῦνται, ὡς ἐν ταῖς τετράσιν ἡμεῖς. Interrogationes de Jejunio post Typicum p. 131 : Κατὰ μέντοι Τυροφάγον οἱ αἱρετικοὶ οἱ λεγόμενοι Τετραδῖται μεγάλην νηστείαν παρατηροῦσιν. Horum præterea meminere Synodus Trull. can. 95, Balsamon ad Conc. Cp. can. 7, Theophanes a. 1 Michaelis, aliique. Ducang. Faustus Apollon. Epist. p. 22, 16. Id. ib. p. 20, 18 : Τ., καὶ οὐ τριάδοξοι, Quaternitatem tenentes, non Trinitatem. Hase.]

[Τέτραδον, τὸ, Quaternio libri. Cod. Vatic. Strabonis n. 173, ad calcem libri secundi : Ἔλιπεν ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου τ.· nisi tamen ibi legend. τετράδιον, quod v. s. v. Τετράς. Hase.]

[Τετραδοπαρασκευή. V. Τετράς.]

[Τετραδόφρων, ὁ, Quaternitatis assertor. Jo. Damasc. t. 1, p. 395, A, de Nestorio : Τοῦ ἀνθρωπολάτρου καὶ τ. Hase.]

[Τετραδραχμαῖος, ὁ, et Τετραδραχμιαῖος, i. q. τετράδραχμος, Alex. Trall. 8, p. 452.]

Τετράδραχμος, ὁ, ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii est : ut τ. μέδιμνος, Medimnus, qui quatuor drachmis venditur. Et neutr. Numus τετράδραχμον [Tetradrachmum, Gl. Lex. rh. Bekk. p. 307, 13 : Τετράδραχμον, ὁ στατήρ, ἐπεὶ ἔχει τέσσαρας δραχμάς], valens quatuor drachmis ; ut in Axiocho [p. 366, C] : Τὰ μὲν διμοίρου ὠνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, Partim quatuor drachmis. [Plut. Sull. c. 25 : Τέτταρα τετράδραχμα. Diog. L. 7, 18 : Τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις εἰκῆ κεκομμένοις καὶ σολοίκως κτλ. Singulari inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 190, n. 139, 22. L. D. Τὸ τ., Athen. 1, p. 19, D. Schweigh. Pollux 9, 60, 75.] Τέτραχμον [immo τετρᾶχμον sec. Etym. M. p. 754, 40], pro eod. per sync., Eustath. [Il. p. 664, 42 ; 867, 26 ; 1189, 48 ; 1398, 16. Hesych., et in Στατήρ Photius. Ammon. De diff. p. 134 : Τέτραχμον καὶ τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα, τετράδραχμον δὲ τὸ (πρὸ addit cod. Reg.) τῶν τεσσάρων δραχμῶν. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 748, B, 25 seqq. singulari et plurali. L. D. Philo vol. 1, p. 222, 30, ἀδόκιμον τετράδραχμον. Sext. Empir. p. 170, 26, δυοῖν τ. ἀπαραλλάκτων. LXX Job. 42, 11, τετράδραχμον χρυσοῦ καὶ ἀσήμου. Hase.]

Τετράδυμος, ὁ, ἡ, Quadrigeminus, ut Plin. dicit cerastis corpore eminere sæpe quadrigemina cornicula. Strabo [15, p. 695], de mulieribus Ægyptiis : Τετράδυμα τίκτει, Quadrigeminos fœtus edunt, Uno partu quaternos fœtus edunt. [Oppian. Cyn. 2, 181 : Τετράδυμοι ῥῖνες.]

Τετράδωρος, ὁ, ἡ, Qui quatuor palmorum est. Plin. 35, 14 : Genera eorum (sc. laterum) tria ; δίδωρον, quo utimur, longum sesquipede, latum pede : alterum τετράδωρον, tertium πεντάδωρον. Et item Vitruv. : Fiunt autem laterum genera tria : unum, quod Græce δίδωρον appellatur, i. e. quo nostri utuntur, longum pede, latum semipede : ceteris duobus Græcorum ædificia struuntur : ex his unum πεντάδωρον, alterum τετράδωρον dicitur.

[Τετράεδρος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor sedium vel sessuum, ut dictum in Δωδεκάεδρος. Theolog. arithm. p. 24 med. : Τετράεδρον, ὅ ἐστι πυραμίς· 25 med. Iambl. In Nicom. p. 131, B. L. Dind.]

Τετραέλικτος, ὁ, ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circumvolutus, Tortuosus. Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 210, 4], ὄφις. [Nonnus Jo. c. 4, 161 : Μηνῶν τετραέλικτος ἀελλήεσσα πορείη, ubi Jo. τετράμηνος. Τετραέλικτον ἅλμον quum τριχυμίαν reddit Hesychius, comparat potius hoc voc. quam explicat. Alioqui τετρακυμίαν exspectes. L. Dind.]

[Τετραελίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet oculos. Hesychius : Τετραελίκωπες, τέσσαρας ὀφθαλμοὺς ἔχουσαι ναῦς. De navium oculis v. Ὀφθαλμὸς p. 2450, A, B.]

Τετραέλιξ, pro τετραέλικτος VV. LL., non sine mendi suspicione. [Hesychius : Τετραέλιξ, τετράκις περιειλημμένος (vel —λημένος) ἢ πολυέλιξ, ἢ φυτόν τι. V. Τετράλιξ.]

[Τετραένης.] Τετραενής, ὁ, ἡ, Quadrimus, Qui quatuor annorum est, i. q. τετραετής, de quo cum suis derivatis supra in Ἔτος. [Theocr. 7, 147 : Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. Sic enim accentus ponitur in libris et ap. Gregor. Cor. p. 273. Callimacho Apoll. 57 : Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε, Santenius refert Valckenarium restituisse τετραένης.]

Τετράεννος pro eodem ap. Hesych. in Τετραέτηρος. [Pro τετράενος, quod est in cod. et in fr. Callimachi ab Etym. aliisque, ut diximus in Τελεστορίδης, citato.]

[Τετράενος. V. Τετραένης.]

[Τετράεντον. Chron. Alexandr., ubi de seditione Victoriatorum : Καὶ ἡ μεγάλη ἐκκλησία πᾶσα σὺν τοῖς φοβεροῖς καὶ θαυμασίοις κίοσι πᾶσιν ἐκ τετραέντου κατηνέχθη. Paulo aliter Theophanes a. 5 Justiniani p. 157 : Καὶ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν σὺν τοῖς ἀμφοτέροις κίοσι, καὶ πᾶσα ἐκ τετραέντου κατηνέχθη. Ubi Goarus int. : Tota vero quadripartito in ruinam concidit. V. Τρίλιθος. Ducang.]

[Τετραετηρία, ἡ, Quadriennium, Gl.]

Τετραετηρικὸς, ἡ, ὸν, Qui quadriennio recurrit : τ. ἀγὼν, Certamen, quod quarto quoque anno instituitur. [Georg. Sync. p. 195, D, χρόνος. L. D. Modestin. Digest. 50, tit. 12, § 10. Julian. Imp. p. 155, B : Ἀγομεν ἡλίῳ τ. ἀγῶνας. De τ. ἀγῶσιν Herculi dedicatis Theodoret. Gr. aff. cur. p. 308, 3 Gaisf. Hase.]

Τετραετηρὶς, ίδος, ἡ, Quadriennium [Gl. Horap. Hierogl. 1, 5, p. 6 Leem. Petav. Uranol. p. 346, A, etc. L. D. Ptolem. Tetrab. p. 204, 21. Schol. Aristoph. Equ. 566 : Τῆς παναθηναϊκῆς νεὼς, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζουσι τῇ θεῷ διὰ τετραετηρίδος. Hase.]

Τετραέτηρος, ὁ, ἡ, i. q. τετραέτης [τετραετὴς] Hesychio.

Τετραετὴς, ὁ, ἡ, Qui quatuor annorum est, Quadrimus. [Quadrinus, Quadriennis, add. Gl. Callim. Apoll. 57 : Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε. Pancrates Anth. Pal. 6, 356, 3 : Παῖδες τετραετεῖς.] Τετρ. χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium, Herodot. [1, 199 : Τριέτεα καὶ τετραέτεα χρόνον, ubi plerique sic, oxytono accentu unus. 4, 187 : Τῶν παιδίων, ἐπεὰν τετραέτεα γένηται. Plutarch. Mor. p. 791, F, τετράετες παιδάριον· 851, D, τετραετοῦς πολέμου. L. D. Zosim. Hist. 2, 38, 4, χρόνου. Evagr. Hist. eccl. 1, 7 : Τετραετῆ χρόνον αὐτόθι διατρίψας. Hase.]

Τετραετία, ἡ, Quadriennium. [Theophr. C. Pl. 3, 7,

A 7 : Τὰ μὲν παρ' ἔτος, τὰ δὲ διὰ τετραετίας. Plutarch. Pomp. c. 55, Lucull. c. 20. Arrian. Epict. 3, 25, 4. Epiphan. vol. 1, p. 33, D ; et alii. Τετραετία male in Gl.]

[Τετραευαγγέλιον, vel Τετραευάγγελον, et corruptiori nomine Τετραυάγγελον, apud Græcos vocatur Codex, in quo descripta sunt quattuor Evangelia, qui usitate alias simpliciter Εὐαγγέλιον appellatur. Menologium : Καὶ τὰς ἀναγνώσεις τοῦ Τετραευαγγέλου, καθὼς ἔχομεν ἔθος τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι τῆς τεσσαρακοστῆς. Typicum Sabæ 38, p. 79 : Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον τῇ δευτέρᾳ, τῇ τρίτῃ, καὶ τῇ τετάρτῃ. Suicer. Thes. ex Meursii Glossar., ubi citatur et Marcus Hieromonachus De dub. Typ. 38 : Μετὰ τῆς στιχολογίας αὐτῶν καὶ τῶν ἀναγνώσεων τοῦ Τετραευαγγελίου. Angl. Montefalc. Palæogr. p. 386, C ; 404, C. Kall. Theophylact. Bulg. in inscr. Comment. in 4 Evang. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 162, B ; Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 473, B, a ; Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 96, 685 Harl. Altera forma Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 162,

B B fin. : Τὸ παρὸν τετραευάγγελον· 434, B init. : Ἐκ τῆς τοῦ τετραευαγγέλου ἑρμηνείας. L. D. Τετραυάγγελος Synodus Cpol. in Maji Spicil. Rom. vol. 10, p. 44. Osann.]

[Τετράζευκτος, ὁ, ἡ, Quattuor equis junctus. Philem. Lex. s. 318. Eustath. Il. p. 573, 27.]

[Τετράζυγος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Nonnus Dion. 1, 473 : Ἠελίου τετράζυγον ἅρμα, ut Manetho 5, 171. Poeta de viribus herb. 6 : Ἕβδομον ἱππεύσας τετράζυγον ἄντυγα πώλων. Τετράζυγον, Quadrigum, Gl. L. D.]

Τετράζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, q. d. Quadrijugis, [Quadrijugus, Gl.] pro Quadruplex. Τετράζυγι δεσμῷ, ex Nonno [Jo. c. 19, 74, Dion. 7, 6], Quadruplici ; κόσμῳ, [Jo. c. 3, 82 ; c. 20, 94,] Orbi, qui est quadruplex, propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem et septentrionem : υἷες, Quatuor filii. [Eur. Hel. 1039 : Τετραζύγων ὄχων. Nonnus Dion. 2, 422 etc., δίφρῳ.]

[Τετράζω. V. Τέτραξ.]

[Τετράζων, Freni genus, VV. LL. [Ex Hesychio : Τετράζων (post Τετράνθα), εἶδος χαλινοῦ. Τετράζων Is. Vossius.]

C Τετραήμερος, ὁ, ἡ, q. d. Quatriduanus, Quatuor dies durans, etc. ut τ. νεκρὸς, Gregor. [Or. 25, p. 465, D] de Lazaro. [Et de eodem idem carmine, de quo Wesseling. Obss. p. 279, Joseph. Hypomnest. p. 96. Τετραήμερον, Quadriduum, Gl.] Et κατὰ τετραήμερον, Quadrinis diebus, Gaza ap. Aristot. [H. A. 5, 19 fin., nisi hic quoque scr. τετρήμερον, quod v.] : ut κατὰ τριήμερον vertit Trinis diebus. [Suidas in Τεταρταῖος. Item de Lazaro Evang. Nicodemi p. 564, 2 ; Epist. Pilati p. 807, 1 Thil. ; Greg. Naz. t. 1, p. 420, A ; 749, A ; Georg. Pisid. In resurr. 36 ; Niceph. Basil. Progymn. ap. Walz. Rhett. gr. vol. 1, p. 466, 24 ; Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. jun. Actt. SS. Maii t. 5, p. 363, B ; 364, B ; 369, A. Hase.]

[Τετράηχος, ὁ, ἡ, Quadruplicem sonum fundens. Ge. Pisid. Senar. p. 333, 16 : Τὴν τ. τῶν Ἀποστόλων λύραν. Hase.]

[Τετραθεΐα, ἡ, Quaterna deitas. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. 111, D : Εἴπερ αὐτῶν δεχόμεθα τὴν διδασκαλίαν, τετραθεΐαν νοσήσομεν, quod pluribus explicat in

D seqq. L. Dind.]

Τετραθέλυμνος, ὁ, ἡ, Quatuor habens fundamenta, Quadruplex : Hesych. τετραθέλυμνον, τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον [nisi leg. συντεθειμένον], i. e. ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστώς [συνεστός. Idem in Προθελύμνους : Καὶ σάκος τετραθέλυμνον τὸ θέσεις τέσσαρας ἔχον τετράπτυχον], procul dubio respiciens ad Hom. Il. [O,] 479, [Od. X, 122] : Ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον, Scutum ex quadruplici bovis tergore consutum. [Ubi schol., τέσσαρας θέσεις ἔχον ἐπαλλήλους.] Solebant enim pelles pellibus superinduci plures, ut fortiora essent scuta.

[Τετράθηρος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet animalia. Joannes Chrysost. vol. 6, Hom. 122 : Τετράθηρον ἅρμα τῶν εὐαγγελίων, de quattuor evangeliis.]

[Τέτραθλος, ὁ, ἡ, Quadruplici certamine probatus. Pseudo-Chrys. t. 8, p. 823, E : Ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ τ. καὶ ἀνδρεία γυνή. Hase.]

Τετράθυρος, ὁ, ἡ, Quadriforis. Aristot. de crabro-

nibus [H. A. 9, 41 post init.] : Καὶ συνίστανται, οὓς A καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς, οἷον τετραθύρους [ἢ ἐγγὺς τούτων], Nidos faciunt fere quadrifores, Plin. [Callixenus ap. Athen. 5, p. 205, A : Τετράθυρος ἔφερεν εἰς αὐτὴν πυλών. L. D. Figurate Pseudo-Chrys. t. 8, p. 723, B : Τοῦ διακόνου ἀνοίγειν μέλλοντος τὸ τοῦ εὐαγγελίου τ. Hase.]

[Τετραίνω. V. Τιτραίνω.]

[Τετραῖον, ὀρνιθάριόν τι. Λάκωνες, Hesychius. Affinia sunt : Τετράδων, ὀρνεόν τι. Ἀλκαῖος· et Τετράων, ὄρνις ποιὸς, apud eundem. « Num hæc eandem avem designent, et qualem, id parum liquet. Vide Τέτραξ. » Albert. De formis duabus postremis conf. Lobeck. Pathol. p. 351 et 24. Non minus obscura ejusd. gl. inter Τετράδων et Τετραέλικτον posita : Τετράδυσιν, ἀηδόνα.]

[Τετράϊππος, ὁ, ἡ, Quadrijugis. Philo Carp. In Cant. Cant. p. 159. Schleusn. Ubi n. Τετράϊππον, quod Quadriga interpr. Gl. Hesychius in Τέθριππον et in Τέτρωλον, Photius et Suidas in Τέτρωρον. L. Dind.]

[Τετραΐστορον, τὸ, Quatuor historiæ. Tzetz. Hist. 2, B tit. 55, 58.]

[Τετρακαιδεκαέτης. V. Τετρακαιδεκέτης.]

[Τετρακαιδέκατος, η, ον, Quartus decimus. Schol. Hom. Il. K, 561. « Tzetz. Hist. 6, 260. » Elberling. V. sequens voc.]

[Τετρακαιδεκέτης, ὁ, et Τετρακαιδεκέτις, ιδος, ἡ, Qui, Quæ est quattuordecim annorum. Dionys. A. R. 6, 21 : Πόλεμος τετρακαιδεκέτης. Ita Vat. pro —δεκαέτης. Isocr. p. 388, E : Ἀδελφὴν κόρην τετρακαιδεκέτιν. Sic Urbinas pro τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη, i. e. τετταρακαιδεκέτη, ut solent librarii in numeralibus scribendis ita ludere ut exigua sit fides librorum, nec satis constet quid scripserint Dionysius et Isocrates. Ita τετρασκαιδεκάτῳ (sic) pro ιδ' libri deteriores Etym. M. p. 153, 5.]

[Τετράκαιρος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor temporum. Epigr. ante Vitam Nili jun. Boiss.]

[Τετρακάμαρος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet cameras s. fornices. V. Τετράστεγος. Theodor. Stud. p. 612, xc : Εἰς τὴν τετρακάμαρον, de æde. L. D. Jo. Phocas Descript. Palæst. p. 9, 24 ; 14, 48 ed. Venet. Id. ibid. C p. 8, 6, ναὸς τ. τρουλλωτός· 46, ν. τ. θολωτός. Hase. ᾰᾰ]

[Τετρακάνθηλος, vox deducta a Κανθήλιος. Theophanes a. 5 Copronymi p. 355 : Ἐκ πολλῆς οὖν περιστάσεως ἐπενοήθη διὰ ζώων σαγματουμένων ὑπὸ τετρακανθίλου σανίδας ἐπιτίθειν, καὶ οὕτως ἐκφέρειν τοὺς νεκρούς. Ubi monet Editor quosdam codd. unica voce τετρακανθιλουσανίδας, alios ὑπὸ τετρακανθίλους σανίδας, alios denique τετρακανθήλου σανίδας præferre. Sic autem is hæc vertit : Animalibus in quadrum ad invicem junctis, ac suis clitellis instructis, trabeculas, quibus affixi asseres, superponere. Rectius, ni fallor, Miscella l. 22, p. 684 : Ex necessitate itaque multa excogitatum est, quod super animalia tabulæ sternerentur etc. Quam interpret. firmat Niceph. Cpol. : Διὸ μηχανὰς ἔκ τινος περινοίας κατεσκεύαζον τοῖς ἀχθοφόροις ζώοις σανίδας ἐπιστρωννύντες κτλ. Ducang.]

[Τετρακαρυκόξυλον, τὸ, in Typico Irenes p. 298 : Δεξιὰ δὲ τὸ τ. τῆς βασιλείας μου ἔχει μῆκος πήχεις ἐννέα, et ibid. postea, non explicavit Ducangius in Καρυκόξυλον, quod ib. p. 297, D : Ὁ διὰ καρυκοξύλου ἡλιακὸς, D Solarium caricæ ligno fabricatum vertit Int., Ducang., Ficulneum, ἐκ καρύκης.]

[Τετρακέρᾶτος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet cornua. Schol. Nicandri Th. 261 : Πισύρεσσι δὲ, ἐπεί εἰσι καὶ τετρακέρατοι κεράσται καὶ δικέρατοι. Wakef. Achmes Onir. c. 238, p. 214, βοῦς. Nilus Epist. 1, 223, p. 83, B : Τὴν τ. τοῦ Σατανᾶ θεασάμενος δύναμιν. L. D. || Τετρακέρατον, Pondus trium siliquarum. Theophanes in Nicephoro gener. a. 8, p. 412 : Δέδωκεν ἐπὶ τόκῳ τετρακεράτῳ τὸ νόμισμα ἀνὰ χρυσίου λιτρῶν δώδεκα. Zonaras in eodem Augusto : Τοὺς ἐν Κπόλει ἐπισήμους ναυκλήρους συναγαγὼν δέδωκεν ἐπὶ τόκῳ τετρακέρατον (sic) νόμισμα. Ducang. V. Gronov. Pecun. vet. p. 435, qui τετρακέρατον animadvertit duos esse milliarenses, ut sententia sit, Dedit eis pecuniam fœnori sub centesimis et trientibus et quaternis sextulis usuris. « In singulos solidos pendebant duos milliarenses. Hi conficiunt sedecim solidos et octo milliarenses. » L. D.]

[Τετράκερως, ωτος s. ω, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet A cornua. Epigr. ap. Ælian. N. A. 11, 40, 2 : Τετράκερων ἔλαφον. Oppian. Cyn. 2, 378 : Ὄϊς τετρακέρωτες. Ælian. N. A. 17, 10 : Ἐν Αἰθιοπίᾳ γίνεσθαι ὗς τετράκερως. Τετρακέρων, Quadricornium, Gl.]

[Τετρακέφᾰλος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet capita. Nilus Epist. 1, 224, p. 83, D : Τετρακέφαλον δίκην ὕδρας. Theodor. Stud. p. 403, B. Producto α dici videtur locis in Τελεσαρχίδης citatis. L. D. Phlegon Trall. Mir. p. 139, 4 Westerm., παιδίον τ. Hase. Schol. Aristoph. Ach. 1081.]

[Τετράκι. V. Τετράκις.]

Τετρακίνη, ἡ, i. q. θρίδαξ, Lactuca, Athen. [2, p. 69, D] ex Hipponacte. [Ἱππώνακτα δὲ τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις φησὶ, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν. Hesychio ἡ ἀγρία θρίδαξ.]

[Τετρακιόνιον et forma Byz. Τετρακιόνιν vel Τετρακίονιν, Quattuor columnæ. Epiphan. Hagiopolita de locis SS. p. 50 : Κάτωθεν δὲ τοῦ οἴκου ἐστὶ τετρακιόνιν, κτλ. Adde p. 57. Ducang. Jo. Malalas p. 201, 7 : Ποιήσας ἐκεῖ τετρακιόνιν ἐν ὕψει ἔστησεν αὐτὴν τὴν τύχην.]

B Τετράκις [et Τετράκι ap. poetas non Atticos et recentiores quosdam etiam in prosa, ut Iambl. In Nicom. p. 113, A ; 132, B ; 133, D ; 134, A], Quater [Gl.]. Hom. Od, E, [306] : Τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, ut Virg., O terque quaterque beati. [Hesiod. ap. Tzetz. Proleg. ad Lycophr. Meleager Anth. Pal. 12, 52, 4 : Τρὶς μάκαρες νᾶες, τρὶς δ' ὄλβια κύματα πόντου, τετράκι δ' εὐδαίμων ἄνεμος. [Isocr. Ad Phil. [p. 83, B] : Τετράκις ἢ πεντάκις ἀπολωλέκασι. [Pind. Nem. 7, 104 : Ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει· idemque altera forma 10, 42, Ol. 7, 81. Aristoph. Pl. 851 : Δείλαιος καὶ τρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις. Callim. Epigr. 52, 2 : Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει, τετράκι μισοίης. Apoll. Rh. 2, 974 : Τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα πεμπάζοι, de fluviis 96. Theocr. 2, 155 : Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη· 5, 57 : Τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν· 18, 24 : Τ. ἑξήκοντα κόραι. Herodot. 2, 142 : Τ. τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι· 7, 225 : Ἐτρέψαντο τοὺς ἐναντίους τ., ubi alii πολλάκις, pro quo alterum illa- C tum etiam Theocr. 5, 57. Plato Reip. 1, p. 337, B : Τ. τρία. Cum art. inscr. Olbiopol. C. I. vol. 2, p. 126, n. 2059, 26 : Ἄρχων τὴν μεγίστην ἀρχὴν τὸ τετράκις. ᾰ L. Dindorf.]

Τετρακισμύριοι, αι, α Quater decies mille, i. e. Quadragies mille, Quadraginta millia. [Xenoph. Cyrop. 2, 1, 5, etc.] Plutarch. Popl. : Τετρακισμυρίας λίτρας ἀργυρίου. [Id. Pericle c. 37, etc. LXX Josue 4, 13. Inscr. Tauromen. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 645, n. 5641, 31. Hase.]

Τετρακισχῑλιοι, αι, α, Quater mille, Quatuor millia. [Aristoph. Lys. 1143 : Σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις. Herodot. 2, 9 : Ἑξήκοντα καὶ ὀκτακόσιοι καὶ τετρακισχίλιοι· 3, 95 : Μύριαι καὶ τετρακισχίλια καὶ πεντακόσια καὶ ἑξήκοντα· 5, 54 : Τεσσεράκοντα καὶ τετρακισχιλίους καὶ μυρίους· 7, 185 : Ἄνδρες τ. καὶ δισμύριοι· 9, 29 fin. : Πεντακόσιοι καὶ τ. καὶ τρισμύριοι, siquidem in talibus librorum aliqua esse fides putatur. Thuc. 1, 107 fin. : Τετρακισχίλιοι καὶ μύριοι· 3, 87 : Τετρακοσίων ὁπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων οὐκ ἐλάσσους. Divise 6, 31 init. : Τε- D τράκις γὰρ χίλιοι ὁπλῖται. 1 Paral. 12, 26. Ezech. 48, 16. Ordinale Τετρακισχιλιοστὸς, ή, όν, apud Matthæum Blast. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 367 ed. vet. : Μετὰ τὸ ἑπτακοσιοστὸν καὶ τ. ἔτος. ῐῐ L. Dind.]

[Τετρακίων, ονος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet columnas. Orph. Ad Musæum 39, κόσμου. ῑ]

[Τετράκλαστος, ὁ, ἡ, Quater fractus. Proc. ad Hesiodi Op. 440 : Τετράτρυφον, τετράκλαστον· τρύφος γὰρ τὸ κλάσμα.]

[Τετράκλῐμος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor climatum. Nicet. Urb. capt. p. 376, B : Πᾶσαν τὴν τετράκλιμον διελθών. Κτίσιν Ephræm. Cæsar. 7173, 9675.]

[Τετράκλῑνος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor lectorum. Lucian. Toxar. c. 46, ἁμάξας. Athen. 2, p. 47, F, οἶκοι.]

[Τετράκλυστος, ὁ, ἡ, Quater scatens, Quadripartito alluens. Ignatius in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 437, 34, ὕδωρ. Osann.]

[Τετράκνημος, ὁ, ἡ, Quattuor radios habens. Pind. Pyth. 2, 40 : Τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν· 4, 214, ἴυγγα. Schol. Apoll. Rh. 3, 62 : Τροχὸν τετράκνημον.]

[Τετρακόλουρος, ὁ, ἡ, Quater curtus. Iamblich. In Nicom. p. 136, D : Ἐὰν δέ τις πυραμὶς μὴ ἐπὶ μονάδι κορυφοῦται (sic), ἀλλ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτῇ γνώμονα, κόλουρος καλεῖται· ἐὰν δὲ μηδὲ ἐπ' ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἑξῆς, δικόλουρος, καὶ ὁμοίως τρικόλουρος καὶ τετρακόλουρος. L. D. Nicom. Geras. Arithm. p. 127, 8. Hase.]

[Τετρακόρη, ἡ, epith. Proserpinæ in inscr. Iconiensi ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 69, n. 4000, 15 : Ἀργυρεῖς Ἀχαιᾶς δήμου χάριν τῆς δεκαμάζου τετρακόρης τε θεᾶς πρόπολοι καὶ Διωνύσου. « Proserpina quum Κόρη soleat appellari, nunc τ. dicitur voce formata ut τρίκορος, h. e. τριόφθαλμος. Conjicias intelligi duplicem Proserpinæ naturam, qua ut Cereris filia et ut regina inferorum coli solita sit. » Franz.]

Τετρακόρυμβος, ὁ, ἡ, Quaternos corymbos habens, de hedera, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 23, 1], κισσός. Exp. et Quatuor oras habens, VV. LL.

[Τετρακόρωνος, ὁ, ἡ, Qui quattuor cornices æquat longitudine vitæ, ap. Hesiod. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 415 : Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη ἀνδρῶν ἡβώντων, ἔλαφος δὲ τετρακόρωνος. Oppian. Cyn. 2, 292. « Jo. Philop. De cr. mundi p. 211, 18. » Hase.]

Τετρακόσιοι, αι, α, Quadringenti [Gl. Herodot. quum alibi tum 1, 178 : Ὀγδώκοντα καὶ τετρακόσιοι· 5, 53 fin. : Πεντήκοντα καὶ τετρακοσίων· 1, 18, 5; 6, 36 fin. : Εἴκοσι καὶ τ. 4, 85 : Τετρακοσίων καὶ χιλίων· 6, 117 : Ἑξάκισχιλίους καὶ τ. Thuc. 1, 96 fin. : Τετρακόσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα· 2, 79 : Τριάκοντα καὶ τετρακόσιοι· 3, 87 : Τετρακοσίων ὁπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων· 4, 8 fin. : Εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι· 38 : Εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τ. οἱ πάντες· 5, 58 : Τ. καὶ δυοῖν δέοντες πεντήκοντα. Isocr. Antid. p. 447, 119 : Τ. καὶ δισχίλια τάλαντα.] Athenis vero τετρακόσιοι erat Magistratus quidam, ut testatur tum [Thuc. 8, 67 seqq.,] Isocr. [p. 181, B, etc.], tum Dem. [p. 471, 16] : Οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχοῦντες Ἀθήνησι, et Xenoph. Hell. 2, [3, 30, 45] quum ait ipsum populum ψηφίσασθαι τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν. Meminit eorund. Plut. Alcib. 374 meæ ed. [c. 26], ubi inter alia dicit, Ἐπεὶ δὲ ἴσχυσαν καὶ παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακόσιοι δὲ ὄντες. Et pag. seq. [c. 27] : Ἐκ τούτου κατελύθησαν οἱ τετρακόσιοι. [Meminit et Aristot. Rhet. 3, [et Polit. 5, 4 fin., 6 init. et in Rep. Athen. ap. Harpocrat., qui citat etiam Antiphontem; Æschines p. 51, 37, et alii. || Forma Dor. Τετρακατίοι (quo de accentu v. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 281) Tab. Heracl. p. 174 (C. I. vol. 3, p. 699), 4; 273 (702), 49; 277 (703), 85. || Forma novitia Τεσσαρακόσιοι, quam Straboni aliquoties illatam notavit Tzschuck. ad 10, p. 488, est in Menologio Gr. vol. 1, p. 15, B ed. Albani. Conf. Ahrens. l. c. L. Dind.]

Τετρακοσιοστός, ἡ, όν, Quadringentesimus. [Reg. 1, 6, 1. Tzetz. Hist. 13, 284. Pro quo Τετρακοστὸς 99.]

[Τετρακοτυλιαῖος, α, ον, i. q. sequens. Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 3, 94 seqq.]

Τετρακότυλος, ὁ, ἡ, Quatuor cotylas capiens : τ. κύλιξ, [Theophilus ap.] Athen. 11, [p. 472, D. Hippocr. t. 7, p. 228, 9 Littr., τ. κύλικα. Hase.]

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, i. q. τετρὰς, Quaternio, Numerus quaternarius : quem sacrum habebant Pythagorei, ac per eum jurabant, ut et ipse Pythagoras in aureis suis versibus [47] dicit, Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως· sic et Lucian. Pro Salut. Err. [c. 5] ex quibusdam refert τὴν τετρακτὺν fuisse eorum τὸν μέγιστον ὅρκον, ipsisque τὸν ἐντελῆ ἀριθμὸν ἀποτελέσαι : nonnullos vero et ὑγιείας ἀρχὴν eum vocasse. [Hesychio, Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν δ' στοιχείων σημαίνων (σημεῖον Perger.).] Vide et Macrob. Comm. in Somn. Scip. 1, 6, ubi et ipse inter alia dicit, Quaternarium numerum Pythagorici, quem τετρακτὺν vocant, adeo quasi ad perfectionem animæ pertinentem inter arcana venerantur, ut ex eo et jurisjurandi religionem sibi fecerint : affertque et ipse versum istum Pythagoricum, et sic interpr., Juro tibi per eum qui dat animæ nostræ quaternarium numerum. Vide et Plutarch. [Mor. p. 382, A.] Rursum Pythag. ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει [c. 4] dicit, Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. [Plutarch. Mor. p. 1017, D : Ἡ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος ἐκκειμένων ἀριθμῶν

A τετρακτύς· et sæpius in seqq. 1027, F. L. Dind. Porphyr. Vita Pythag. p. 189, 18 : Τήν τε λεγομένην τ.· δι' αὐτῆς ἐπώμνυον. Greg. Naz. t. 1, p. 705, D : Τὴν τ., ἣν δὴ καὶ ὅρκον πεποίηνται (οἱ Πυθαγορικοί). Sext. Empir. p. 332, 4; 389, 18; 390, 6. Basil. t. 2, p. 1148, D. Iamblich. Vita Pythag. p. 36, 17 Westerm. : Τί ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον; Τετρακτύς· ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἐν ᾗ αἱ Σειρῆνες. Athenag. p. 6, B : Μέγιστος μὲν ἀριθμὸς ὁ δέκα, κατὰ τοὺς Π., ὁ τ. ὤν, καὶ πάντας τοὺς ἀριθμητικοὺς καὶ τοὺς ἁρμονικοὺς περιέχων λόγους. Euseb. Laud. Const. p. 616, A : Τετρακτὺς γεννᾷ δεκάδα· ἓν γὰρ, δύο, τρία, τέσσαρα τὸν δέκα συντελοῦσιν ἀριθμόν. Hase.] Synes. vero Ep. 140 : Ἐκ τῆς πρώτης καὶ περιγείου τετρακτύος τῶν ἀρετῶν, Ex prima et terrena virtutum quaternione. [Paulus Sil. In Thermas Pyth. 160 : Ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται ὕδωρ τε καὶ πῦρ μίγδην καὶ τὴν φιλέχθρον μῖξιν τετρακτύος πιστοῦσαι. Schol., τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων μῖξιν. Tzetz. Cram. An. vol. 4, p. 8, 10 : Τὴν τ. τῶν ἀντιθετικῶν. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 13, 9 ed. Gieseler. : Τὴν θείαν τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου B τετρακτύν. L. D. Euseb. Laud. Const. p. 615, D, et German. CPol. De cruce p. 240, A Grets., τὴν τῶν στοιχείων τ. Hase.]

Τετράκυκλος, ὁ, ἡ, Quatuor circulis s. orbibus constans. [Βαύκαλις ἡ τετράκυλος, Sopater ap. Athen. 11, p. 784, B, de genere poculi quattuor circulis ornati. Aliter orac. Sibyll. ap. Lucian. Alex. c. 11 : Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης, ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος τρισσῶν δεκάδων τε πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον, ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον. Schol., τετράκυκλον, ὅτι τετράγωνος ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἴκοσι πέντε.] Pro Quatuor rotarum affertur ex [Hom. Il. Ω, 324, ἀπήνην· Od. I, 242, ἅμαξαι·] Herodot. [1, 188; 2, 63, ἅμαξαι· Diod. 4, 80] : ut et ap. [Diod. 20, 25 med., ἅρματα, et Exc. p. 600, 34,] Athen. [12, p. 542, B] τετράκυκλοι ἀπῆναι. Apud [Callixenum ap.] Eund. 5, [p. 198, F; 199, A; 200, B, C] ἡ τετράκυκλος pro Vehiculo s. Ferculo quatuor rotarum accipi videtur, Bud. [Reapse ita dicitur omisso subst., quod notandum erat Bosio v. Ἅμαξα. Dio Cass. C 69, 9 : Οὐδ' ἔστιν ὁπότε οὔτε ὀχήματος τότε γε οὔτε τετρακύκλου ἐπέβη. Ubi v. intt. Pollux 10, 52, ὀχήματα. Cocchii Chir. p. 8, ρζ', βρόχος ὁ καὶ τετράκυκλος. L. D. Eunap. p. 34, 23, ἐπὶ τ. ὀχήματος ἐφέρετο. Athen. in Mathem. vett. p. 8, 19, ἅμαξαν τ. Hase.]

[Τετρακυμία, ἡ, Quaterni fluctus. Eust. Od. p. 1537, 33 : Ἐς ὧν πολυκυμία ἠγείρετο καὶ ὡς ἂν τις καιρίως εἴποι τετρακυμία, οἷα τεσσάρων ἀνέμων τῶν ῥηθέντων ταρασσόντων τὴν θάλασσαν.]

Τετράκωλος, ὁ, ἡ, Habens quatuor κῶλα, i. e. Membra s. Artus; et specialius, Habens quatuor pedes : solent enim pedes vocari κῶλα et γυῖα. Apud Hesych. vero legitur Τετράκολος, τετράπους. [Gregor. Naz. p. 82, 47 ed. Dronk. : Ἔνθεν ἔβην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος. De membris orationis schol. Demosth. ad p. 18, 22; 19, 5, περίοδος. L. Dind.]

[Τετρακωμία, ἡ, Quattuor vici. Strabo 9, p. 405 : Τῆς τ. τῆς περὶ Τάναγραν.]

[Τετράκωμοι. V. Τετρακωρῖται et seq. Τετράκωμος.]

Τετράκωμος, ὁ, ἡ, Saltatio quædam Herculi dicata, D et bellica, Pollux [4, 99]. Sed et κῶμος est Saltationis genus quoddam, ut supra docui. Vide et Athen. 4, [p. 618, C : Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι, ὥς φησι Τρύφων ἐν β' Ὀνομασιῶν αἵδε, Κῶμος, ... τετράκωμος, ἐπίφαλλος κτλ.] et Hesych. [Τετράκωμος, μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον· ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι. Pollux 4, 105 : Ὁ δὲ τετράκωμος, τὸ τῆς ὀρχήσεως εἶδος, οὐκ οἶδα εἴ τι προσῆκον ἦν τοῖς Ἀθήνησι τετρακώμοις, οἳ ἦσαν Πειραιεῖς, Φαληρεῖς, Ξυπεταίονες, Θυμοιτάδαι. Ubi significat Qui quattuor vicis compositus est, ut in Τετραχωρῖται. Steph. Byz. v. Ἐχελίδαι : Ἀπὸ Ἕλους τόπου μεταξὺ ὄντος τοῦ Πειραιέως καὶ τοῦ τετρακώμου Ἡρακλείου. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 123. L. Dindorf.]

[Τετράλεκτος, ὁ, ἡ, unde ap. Constantin. Cærim. p. 170, A : Λέγουσιν οἱ τοῦ μέρους τὰ τετράλεκτα ἀκτολογοῦντες, de recitatione quadam. L. Dind.]

[Τετράλινον, Gl. sine interpr. In Lexx. Gr. exp. Monile, quadruplici filo unionum. Angl.]

Τετράλιξ, ἡ, Herba quædam ap. Theophr. [H. Pl.

6, 4, 4 : Ἔνια δὲ καὶ τοῦ θέρους (βλαστάνειν), ὥσπερ καὶ ἡ τετράλιξ ὑπό τινων καλουμένη. Unde Plin. N. H. 21, 16, 56, cujus tamen libri nonnulli 11, 16, 42 : « Athenienses tetralicem appellant, » tetradicem, quod proprius abest ab eo quod Hesychius inter alia interpr. etiam φυτόν τι, Τετράλιξ, quod v. L. D. Tetralicem Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 204 conjicit esse Centauream solstitialem Linn. Hase.]

Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι. Diog. L. in Vita Platonis [3, 56], refert ex Thrasylo [Thrasyllo], Platonem κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι τοὺς διαλόγους. Tragicos enim poetas solitos fuisse τέτρασι δράμασιν ἀγωνίζεσθαι, sc. Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις : quorum quartum fuisse satyricum : hæc autem quatuor δράματα vocasse τετραλογίαν. [Postrema non Thrasylli esse, sed Diogenis, animadvertit Wyttenb. Bibl. crit. vol. 2, part. 3, p. 55. L. D. De hac τ. sive διδασκαλίᾳ conf. C. Fr. Hermann. *Lehrbuch der gott. Alt. der Gr.* p. 312, § 59, (21). Schol. Aristoph. Av. 281, τῇ Πανδιονίδι τ. Hase.] Porro in novem τετραλογίας suos dialogos dicitur distribuisse, quarum unaquæque quatuor dialogos sub se contineat : ita ut genuini dialogi ejus numero sint 56. Hæc et Suid. Vide Diog. L. [3, 57 seq.; 9, 45. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 70 Harl. Creuzer. præf. ad Proculum p. xi.] Obiter vero ibi nota dat. Τέτρασι pro τέσσαρσι, qui et ap. Suid. legitur. [V. Ælian. V. H. 2, 30, cum annot. intt., a Wakef. cit. G. Dindorf. præf. ad Eur. Alcest. p. 3 sq.]

[Τετραμέρεια, ἡ, Quattuor partes. Tzetz. Hist. 3, 341 : Πρὸς πᾶσαν τ. γῆς ἐφαπλώσας νίκας. Elberling.]

Τετραμερής, ὁ, ἡ, Quadripartitus, [Quadrimembris, Gl. Aristoteles ap. Plutarch. Mor. p. 1139, B : Τ. τῇ δυνάμει πεφυκυῖα (ἡ ἁρμονία). Macc. 2, 8, 21 : Τετραμερὲς τὸ στράτευμα ἐποίησε. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 27, C. Clem. Alex. p. 577. L. D. Cyrill. Hieros. Catech. p. 75, C, τροχός. Sext. Empir. p. 7, 33; 63, 18 : Ὁ βίος ὁ κοινός, ᾧ καὶ ὁ Σκεπτικὸς χρῆται, τ. ἐστιν. Justin. Mart. p. 196, B : Τὸν τ. χρόνον, ἀρχὴν καὶ ἐπίδοσιν, ἀκμὴν καὶ παρακμήν. Hase. || Adv. Τετραμερῶς, Quadripertito, Quadrifariam, Gl. Eustath. Od. p. 1572, 24. Tzetzes Cram. An. vol. 4, p. 78, 22. L. Dind.]

Τετραμέτρητος, ὁ, ἡ, Quatuor metretas capiens, ex [Callixeno ap.] Athen. [5, p. 199, E, κρατῆρες], apud quem itidem διμέτρητον, Quod duos capit metretas, Duorum metretarum capax.

Τετράμετρος, ὁ, ἡ, Quatuor mensuris s. dimensionibus constans, Qui est quattuor metrorum. Apud metricos [item ap. Aristot. Rhet. 3, 1, et 8, Poet. c. 4 fin., Polluc. 4, 52] τετράμετρον dicitur iambicum constans octo pedibus, quolibet μέτρῳ duos conficiente pedes : ut δίμετρον vocatur Quod pedibus quatuor metiuntur, τρίμετρον Quod sex. Dicitur autem hoc τετράμετρον invenisse Aristophanes. [Aristoph. Nub. 642 : Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ', ἀλλ', ὅ,τι κάλλιστον μέτρον ἡγεῖ· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον. Xenoph. Conv. 6, 3 : Νικόστρατος ὁ ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν. Dionys. De comp. vv. p. 23, 4 : Μέλος τετράμετρον τὸ καλούμενον Ἰωνικόν· 199, 5 : Τ. ἀναπαιστικόν, ὃ καλοῦσί τινες Ἀριστοφάνειον· et ib. 202, 1, et 198, 10, στίχου. Plutarch. Cic. c. 2 : Ποιημάτιον ἐν τετραμέτρῳ πεποιημένον· Aristid. c. 20 : Ἐπιγράψαντες τόδε τὸ τετράμετρον· Mor. p. 1141, A : Τά τε ἐπῳδὰ καὶ τὰ τετράμετρα. Et alii de aliis. « Apud Athen. 5, p. 199, D, memorantur τρίποδες, ὧν αἱ γωνίαι τετράμετροι, ubi intelliguntur Tripodes quadrangulares; proprie, Quorum anguli quadrati sunt, i. e. Recti. » Schweigh.]

[Τετραμηναῖος, α, ον, i. q. sequens. Tzetz. Hist. 5, 572. Boiss. Et ib. 575, 576.]

[Τετραμηνιαῖος, ὁ, ἡ, Quadrimenstruus, Gl. Diod. 11, 80 fin., σπονδάς· 12, 78, ἀνοχάς. Libri bis male —ναίους. Ptolem. Mathem. comp. vol. 1, p. 89, A. Inscr. Ptolem. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 534, n. 5187, b, 24. Absolute Panaret. Chron. Trapez. p. 368, 55 : Λείψας τετραμηνιαῖον, ut infra Τετράμηνον. L. D. Galen. vol. 14, p. 154, 8, τὰ τετραμηνιαῖα, Fetus quadrimestres. Hase.]

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, Qui quattuor mensium est. [Aristot. H. A. 5, 14 med. : Ὀχεύουσι τετράμηνοι. Polyb. 5, 66, 2, ἀνοχαί. Plutarch. Num. c. 18 fin., ἐνιαυτός. Pollux 6, 73, ἄρτοι.] Et τὸ τετράμηνον, Quod quatuor mensium est, Spatium quatuor mensium, i. e. Quatuor menses. Quidam Quadrimestre interpr.; ea forma, qua dicitur Bimestre et Trimestre. [Inscr. Melit. ap. Ussing. Inscrr. ined. p. 4, 30 : Κατὰ τ. δικαζόντω. Ægypt. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 442, n. 4956, A, 34 : Διὰ τετραμήνου. Plutarch. Mor. p. 909, B : Ἐν τετραμήνῳ τελειοῦσθαι. Diod. 14, 20 : Ὁδὸς τετραμήνου. Jud. 19, 2; 20, 47, sec. nonnullos, Joann. 4, 35 : Τετράμηνόν ἐστι. Phot. Bibl. p. 57, 16. Psell. Synops. Leg. 1135. Fem. Geopon. 19, 6, 10 : Ὥστε τοῦ παντὸς ἔτους τὴν μὲν ὀκτάμηνον εἰς κύησιν αὐτῆς μερίζεσθαι, τὴν δὲ τετράμηνον εἰς ἐκτροφήν. L. D. It. Procl. Paraphr. in Ptolem. p. 113, 15 et 23. Prochir. Basil., Const. et Leon. p. 120, 1 Zachar., μετὰ τὴν τ. De fœtibus quadrimestribus Hippocr. ap. Galen. vol. 2, p. 905, 8, ἐκτιτρώσκουσι τετράμηνα. Hase.]

[Τετραμναῖος, ὁ, Qui est quattuor minarum. Diod. 3, 16, κόγχοι.]

[Τετράμνηστος, ὁ, Tetramnestus, Sidonius, ap. Herodot. 7, 98.]

Τετράμνους, ὁ, ἡ, Quatuor minarum. Apud Athen. 11, legitur τετράμνουν ποτήριον ἀργυροῦν, p. 188 Ald., Poculum argenteum quatuor minas pendens. [Philo Belop. p. 95, B. Hesychius v. Τετραστάτηρον.]

[Τετραμόδιον, τὸ, Quattuor modii. Joannes Malal. p. 278, 14 : Ἐποίησε δὲ καὶ τὸ βλύζον ὕδωρ ... ἐκχεῖσθαι ἐν διαφόροις χεύμασι ε', ἅπερ ἐκάλεσεν ὁ αὐτὸς πενταμόδιον, τετραμόδιον, τριμόδιον, κτλ.]

Τετραμοιρία, ἡ, Quadrupla portio, vide Διμοιρία. [Iterum HSt. :] Τετραμοιρία, Quarta pars; s. Quadruplum, ut Bud. interpr. ap. Xenoph. [Anab. 7, 2, 36; 6, 1, H. Gr. 6, 1, 6.]

[Τετράμοιρος, ὁ, ἡ, Qui est quartæ partis. Eurip. Rhes. 5 : Οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φυλακὴν πάσης στρατιᾶς προκάθηνται. Schol., οἱ τὴν τετάρτην μοῖραν φρουροῦντες.]

[Τετράμορον, τὸ, Quarta pars. Nicander Th. 106 : Τετράμορον κηροῖο· 712. Schneid. || Adject. Qui habet partes quattuor. Aglaias Πρὸς τὰς ἀρχομένας ὑποχύσεις ed. Sichel. Paris. 1846, p. 11, 25, τετραμόρου κοτύλης· dividitur enim κοτύλη in quattuor ὀξύβαφα. Hase.]

[Τετράμορφος, Quadriformis, Gl. Eurip. fr. ap. Macrob. Sat. 1, 17 : Ὁδὸν ἡγεῖται τοῖς τετραμόρφοις Ὥραις. Nilus Epist. 1, 224, p. 83, C : Περὶ τῆς τετραμόρφου δυνάμεως τοῦ διαβόλου. Suidas v. Ἰανουάριος. Theophanes Hom. 5, p. 160. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 215, D, εὐαγγέλιον· 290, b, A, ὀπτασίας. G. D. Georg. Pisid. Hex. 170; Bell. Pers. 1, 81, τ. εἰκόνα. De Cherubim Epiphan. t. 2, p. 296, C; Jo. Damasc. t. 1, p. 489, C; t. 2, p. 875, E; Eustrat. De statu animar. post mortem p. 394, 17, τὰ τ. ζῷα. Hase.]

[Τετράμυρον, τὸ, medicamentum ex quattuor compositum unguentis. Galen. vol. 13, p. 851 : Τοῖς ὀπισθοτονικοῖς, κυνικῶς σπωμένοις, λέγεται τετράμυρον. L. Dindorf.]

[Τετραναύλοχος, oppidum Thraciæ, quod Straboni Ναύλοχος, vocatur ap. Plin. N. H. 4, 11, 45, ubi al. Naulochus.]

[Τετραντιαῖος τόκος, Fœnus quartam partem sortis æquans : ut, si pro duodecim fœnori datis debeatur summa cum tribus, i. e. quindecim; vel si pro quatuor debeantur quinque. Scapulæ Lex. Ponit etiam Salmas. De modo usur. p. 286.]

[Τετραντίας. V. Τετρᾶς.]

[Τετρανυκτία, ἡ, Quadrinoctium, Gl.]

[Τετράνυμφον, τὸ, ædes sic appellata Hierosolymis, quatuor Nymphis forte dicata, aut potius regio sic dicta a quatuor Nymphæis, seu aquarum receptaculis ibi exstructis, de quibus videtur intelligendus Liban. in Monodia de Nicomedia terræ motu subversa (vol. 3, p. 342, 27) : Ποῦ λουτρὰ Χαρίτων καὶ Νυμφῶν αὐτῶν, ὧν τὸ μέγιστον ὁμώνυμον βασιλεῖ τῷ ἐκπονήσαντι πόλεως ἀντάξιον. His enim verbis non balneas publicas, sed aquarum receptacula intelligit, Gratiis ac Nymphis dicata. Chron. Alexandr. a. 3 Hadriani (p. 474, 11) : Καὶ καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔκτισε τὰ δύο δημόσια καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ τρικάμαρον καὶ τὸ τετράνυμφον κτλ. Ducang.]

[Τέτραξ, ακος, ὁ. HSt. post Τετράζων :] Ab eadem origine sunt Τέτραξ et Τετράων, utrumque Avis nomen. Eustath. p. 1205, ex anonymo quodam : Τέτραξ ὁ μείζων, μέγεθός ἐστιν ὑπὲρ ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, ἔχων ἑκατέρωθεν τῶν ὤτων κρεμάμενα ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια· unde videtur nominatus ita ἀπὸ τῶν τεσσάρων καλλαίων, quorum gemina ab utraque aure dependant. [Veriorem etym. v. ap. Athen. continuo cit.] Meminit hujus et Aristoph. Av. [884] : Καὶ τέτρακι καὶ ταῶνι. Meminit et Hesych., nec non Athen. 9, [p. 398, C, D] quem consule. [Dicit Alexandrum Myndium ita descripsisse : Τέτραξ, τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα κεραμεοῦς, ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος, καρποφάγος· ὅταν ᾠοτοκῇ δὲ, τετράζει τῇ φωνῇ. Additque II. Epicharmi duos, in quibus τέτραγας σπερμολόγους, quod τέτρακες scriptum 2, p. 65, B (conf. Lobeck. Paralip. p. 141, 36). Ceterum pluribus describit in seqq., unde repetit Eust.] Alia autem esse videtur, quæ ab Aristot. vocatur Τέτριξ, H. A. 6, 1 : Ἡ δὲ τέτριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι οὔραγα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει, οὔτε ἐν τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς. Ubi etiam nota Οὖραξ. At τετράων vocatur Phasiana avis, Phasidis amnis accola avis : ut testatur ap. Athen. [14, p. 654, C] Ptolemæus, qui l. 12 suorum Comm. loquens de regia Alexandrina, et animalibus quæ in ea aluntur, ait, Τά τε Φασιανῶν, οὓς τετράωνας [τετάρους] ὀνομάζουσιν· οὓς οὐ μόνον ἐκ Μηδείας μετεπέμπετο, ἀλλὰ καὶ νομάδας ὄρνιθας ὑποβαλὼν, ἐποίησε πλῆθος· ὡς καὶ σιτεῖσθαι· τὸ γὰρ βρῶμα πολυτελὲς ἀποφαίνουσι. Quo ex loco emenda alium ejusdem Athen. locum [9, p. 387, E], ubi itidem de phasianis sermo est. De tetraonibus autem vide quæ scribat Plin. 10, 32. [Conf. Gesner. De avibus p. 624, Schneider. Ind. ad Ecl. Phys. vol. 2, p. 355. Nemesianus De aucupio in Wernsdorfii Poetis Minor. vol. 1, p. 128 : « Et tetracem, Romæ quem nunc vocitare Taracem Cœperunt, avium est multo stultissima. — Hic prope Pontinum et radicibus Apennini Nidificat, patulis qua se sol objicit agris : Persimilis cineri dorsum, maculosaque terga Inficiunt pullæ cacabantis imagine guttæ. Tarpeiæ est custos arcis non corpore major, Nec qui te volucres docuit, Palamede, figuras. Sæpe ego nutantem sub iniquo pondere vidi Mazonomi puerum, portat quum prandia cirro. » V. etiam Τετραῖον.]

[Τετράξοος. V. Δίοξος.]

[Τετραξὸς, ή, όν, Quadruplex, Quadruplus. Aristot. Metaph. 12, p. 261, 6 : Γραμμαὶ τετραξαί, στιγμαὶ δὲ πενταξαί. Quod voc. v.]

[Τετραόβολον. V. Τετρώβολον.]

[Τετραοδία, ἡ, et Τετράοδον, τὸ, Quadrivium, Gl.]

[Τετράοδος, ἡ, Quadrivium. Orac. Pausaniæ 8, 9, 4 : Οὗ τρίοδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος.]

[Τετραοίδιος, Τετραοιδὸς vitia scripturæ pro— ῴδιος.]

[Τετραόργυιος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor ulnarum. Dio Cass. 70, 4, κίονες.]

[Τετρᾱορία, ἡ, Quadriga. Pind. Ol. 2, 5, νικαφόρου· Pyth. 2, 4, et pl. Nem. 4, 28, Isthm. 3, 17.]

[Τετράορος. V. Τέτρωρος.]

[Τετραούγγιον s. Τετραούγκιον, τὸ, Triens, Gl. « Chron. Alex. a. 18 Aurelii Antonini : Ἐπὶ τούτων νόμος ἐτέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ παιδὶ τὸ τετραούγγιον δίδοσθαι τῆς πατρῴας περιουσίας. » Ducang. Per γκ Theophilus Inst. 3, 1, 50. L. D. Item per γκ Novell. Leon. Chaz. ap. Zachar. Hist. juris græcorom. p. 11, 9, et Prochir. Basil., Const. et Leon. p. 169, 4. Hase.]

Τετράπᾰλαι, q. d. Quater olim, eadem forma dicitur qua τρίπαλαι. Sed accipiuntur et hæc pro Valde pridem. Extat autem istud in quodam Epigr. Callimachi, si bene memini. [Callimach. ap. Diog. L. 9, 17, Anth. Pal. 7, 80, s. Ep. 2, 4 : Ἀλλὰ σὺ μέν που, ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή.]

[Τετραπᾰλαιστιαῖος, α, ον, i. q. τετραπάλαιστος. Oribas. p. 130, 156 ed. Mai. Geopon. 5, 44, 2.]

[Τετραπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor palmorum. Herodot. 2, 149 : Τῶν ποδῶν τετραπαλαίστων ἐόντων. Callixenus ap. Athen. 5, p. 199, F, ζῷα. Geop. 9, 11, 9, πελεκήματα. Τετραπάλαιστον, Laterculus, Gl. Hesych. v. Τετράφυον.]

A [Τετραπέδικος. Constantin. De admin. Imp. c. 29, p. 92, A : Τὸ τεῖχος τοῦ κάστρου οὔτε ἀπὸ βησάλων ἐστὶν ἐκτισμένον οὔτε ἀπὸ ἐγχορήγου, ἀλλ' ἀπὸ λίθων τετραπεδίκων ἐχόντων εἰς μῆκος ἀνὰ ὀργυιὰς κ' κτλ. Ubi Meursius Lapides quadratos, τετραδισίων, quod v. Ducang. Similiter quoque Salmas. Plinian. exercitatt. p. 1232, E, opinatur, id castellum factum esse « ex saxo quadrato. » Hase.]

[Τετραπέδῑλος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet calceos. Achmes Onir. c. 152, p. 124 fin., ἵππος, de equo quattuor soleis ferreis munito. L. Dind.]

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, Quadratus, Quadrangulus, i. q. τετράγωνος. [Polyb. 8, 6, 4 : Κλίμακα τῷ πλάτει τετράπεδον. Arrian. Exp. 6, 29, 7 : Λίθου τετραπέδου, ubi est var. —πόδου. Diod. 20, 95 fin. : Πύργον ᾠκοδομημένον ἐκ λίθων τετραπέδων, quum λίθων τετραπόδων sit 14, 18 fin. et τετραπόδων ξύλων 20, 85 init., quæ sunt vitiosa. Dio Cass. 51, 1, λίθους τετραπέδους· ut 68, 13 init.; 74, 10 init. Philo De 7 mirac. c. 4, p. 14. Paralip. 2, 34, 11; Jerem. 52, 4.] Herodian. [8, 4, 4] : B Ἐκ τετραπέδων λίθων. Sic et in Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 120, 2] legimus τετραπέδους λίθους. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 546. « Greg. Naz. t. 1, p. 313, D, et Epiphan. t. 1, p. 136, C, λίθου τ. Ross. Inscrr. gr. ined. 3, p. 50, n. 311, D, 9, ἐσχάραν τ. » Hase. || Qui est quattuor pedum. Epigr. ap. Plutarch. Paul. Æmil. c. 15 : Πλέθρον τετραπέδῳ λειπόμενον μεγέθει.]

[Τετράπεζος, ὁ, ἡ, Quadrupes. Orph. Lith. 41 : Θῆρες ὠμησταὶ τετράπεζοι.]

[Τετραπελεθρία. V. Τετραπλεθρία.]

[Τετραπέρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet fines. Greg. Nyss. vol. 2, p. 25, B : Κατ' εἰκόνα θεοῦ τοῦ προνοητοῦ πάσης τῆς τετραπεράτου καὶ τῆς ἄνω κτίσεως, ubi male Int., Dei providentis ac præsidis totius ex quatuor elementis conflatæ et cœlestis illius creaturæ, quum sit, Terræ et cœli. Theodor. Stud. p. 330, B, κτίσεως. Gretser. Opp. vol. 2, p. 140, A; 3, p. 316, A; 325, C. L. Dind. Pseudo-Chrys. Serm. 83, vol. 7, p. 495, 26 : Σημέρον σταυρὸς προσκυνεῖται, καὶ ὁ τετραπέρατος κόσμος ἀγάλλεται. Seager. Anastasius Presb. C post Orig. Philoc. p. 568, 2. Boiss. Pollux Hist. phys. p. 164 : Ὁ τῶν πρώτων τεσσάρων στοιχείων δημιουργὸς, καὶ τὸν τετραπέρατον κόσμον ἐν τούτοις συνδησάμενος Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Bandur. Imp. Or. vol. 2, p. 101, D. Paullo aliter Theodor. Balsam. Cotel. Mon. vol. 2, p. 501, A : Ὁ μάργαρος τῆς εὐσεβείας, ὑπὸ ἁλιέων σαγηνευθεὶς, εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης διαδόσιμος γέγονε, Quattuor fines terræ. L. Dind.]

[Τετραπήχης. V. Τετράπηχυς.]

[Τετραπηχῠαῖος, α, ον, i. q. sequens. Apollod. 2, 4, 9, 3.]

[Τετράπηχυς, ὁ, ἡ, Qui quatuor cubitorum est. [Aristoph. Vesp. 553 : Ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· Ran. 1014 : Γενναίους καὶ τετραπήχεις. Herodot. 2, 149 med. : Ἑξαπέδου τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης καὶ τετραπήχεος· 7, 69 : Τόξα τετραπηχέων οὐκ ἐλάσσω. Plato Reip. 4, p. 426, D. Aristot. Categ. p. 15, 21, 30.] Theophr. de papyro [H. Pl. 4, 8, 3] : Ἄνω δὲ τοὺς παπύρους καλουμένους, τριγώνους, μέγεθος ὡς τετραπήχεις. [Athen. 5, p. 200, B, τραπέζας. Diog. L. 5, 16, ζῷα τετραπήχη. L. D. Joseph. B. J. 3, 5, 2, τάφρος ... βάD θος τ. Procl. Hypotyp. p. 107, 6 Halm., κανόνα τ. σωληνοειδῆ. Athen. 5, p. 199, F, ἐγγυθῆκαι χρυσαῖ τ. Hase. Nom. Τετραπήχης ponit Arcad. p. 27, 26.]

[Τετραπιαζὸς, ὁ, instrumentum chirurgicum, ap. Anon. post Severum De clyster. p. 48, 7, ubi sine signif. ponitur. L. Dind.]

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma, qua διπλασιάζω, et τριπλασιάζω. [Nicom. Introd. arithm. 1, 21, ubi pass. Psell. Synops. Leg. 700, African. Cest. p. 315, a, B. L. Dind. Isaac Mon. Comp. p. 378, D. Hase.]

Τετραπλασιασμὸς, ὁ, verbale, Quadruplicatio.

[Τετραπλασιεπίπεμπτος, ὁ, Quadruplo et quinta totius parte major. Nicom. Introd. arithm. 1, 22, p. 102, 6.]

[Τετραπλασιεπιτέταρτος, ὁ, Quadruplo et quarta parte major. Nicom. Introd. arithm. 1, 22, p. 102, 6.]

[Τετραπλασιεπίτριτος, ὁ, Quadruplo et tertia parte major. Nicom. Introd. arithm. 1, 22, p. 102, 5. Domninus in Boiss. Anecd. vol. 4, p. 420, 17.]

[Τετραπλασιεφήμισυς, ὁ, Quadruplo et dimidio major. Nicom. Introd. arithm. 1, 22, p. 102, 5.]

Τετραπλάσιος, α, ον, [Quadruplus, Gl.] Quadruplo major, s. amplior. Et Τετραπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, pro eod. [De discrimine inter hoc et τετραπλοῦς, quod facit Ammonius p. 43 : Διπλοῦν κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ κατὰ ἀριθμὸν, ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον, recte Sallier. ad Thomam p. 242 sq. animadvertit non observari ab scriptoribus.] Plato De rep. 2, [p. 369, E] : Τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impendere. [Leg. 9, p. 878, C : Τὴν τετραπλασίαν (ζημίαν) ἐκτίνειν· Tim. p. 86, A : Τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου. Demosth. p. 1052, 19 : Τὸ ὕδωρ πρὸς ὃ ἔδει ἀγωνίζεσθαι τετραπλάσιον ἡμῶν ἔλαβον. Plutarch. Mor. p. 1019, A. Per diphthongum τετραπλάσειον inscr. Ægypt. ap. Franz. C. I. vol. 5, p. 442, n. 4956, 30.] Aristot. Probl., Ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. [Panætius ap. Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 244, D. « Schol. Hom. » Wakef.] Diosc. [1, 93], Ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore : vel, Quadruplæ capacitatis, ut alii reddunt. Idem lib. 1, [74] : Τετραπλασίων σμύρνα παρὰ τὸ κιννάμωμον, Myrrhæ quadrupla ad cinnamomum proportio. [|| Τετραπλασίως, Quadruplo majus. Aq. Symm. 2 Sam. 12, 5.]

[Τετραπλασίων, Τετραπλασίως. V. Τετραπλάσιος.]

[Τετραπλατεία, ἡ, Quadrivium, vel Quadriporticus, seu potius Forum quaterna porticu cinctum. Chron. Alex. a. 10 Hadriani (p. 475, 8) : Ἀδριανὸς ἐν Νικομηδείᾳ καὶ Νικαίᾳ καὶ ἀγορὰς ἐποίησε καὶ τετραπλατείας καὶ τὰ τείχεα. Interpres Quatuor regiones vertit. Ducang.]

[Τετραπλεθρία, ἡ, Quattuor jugera. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, n. 1840, 7 seqq., pro quo Τετραπελεθρία 6.]

[Τετράπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor jugerum. Polyb. 6, 27, 2 : Ὥστε τὸ ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τ. Strabo 17, p. 811. Eust. Od. p. 1572, 18.]

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ, Quatuor latera s. costas habens. [Τετράπλευρον, Quadrilaterum, Gl.] Sæpe apud Mathematicos legitur, ut ap. Euclid. [1, 22 etc.], Τετράπλευρον σχῆμα, Figura quatuor habens latera, q. d. quadrilatera. [Omisso subst. Pollux 4, 161. Ptolem. Mathem. Comp. vol. 2, p. 52; 195, C; 384, B. Epigr. Anth. Pal. App. 357, 1, θαῦμα.] Item in Epigr. [Anth. Pal. 9, 682, 1] τετράπλευρος κίων, Columna quatuor habens latera, s. Quadrata. [Est hippodromi CPtani obeliscus, cujus in basi legitur adhuc hoc Epigramma; v. J. V. Frank. *Richtersche Inschriften* p. 92, 1, 10, 1. Galen. vol. 2, p. 744, 14, ὀστᾶ τ. Strabo p. 84, A : Ἡ μὲν Ἰνδικὴ ... τ. ὀρθῶς λέγεται, καὶ ῥομβοειδής. Hase. Alexander ap. Steph. Byz. v. Ταπροβάνη cit. : Νῆσος τ. Nonnus Dion. 2, 391, ἴτυς κόσμου· Jo. c. 19, 92, δόρυ. Diod. 1, 63 med. : Τ. οὖσα τῷ σχήματι (pyramis). Theophilus Protosp. De corp. hum. fabr. 3, 15, p. 111, 8 ed. Greenhill. : Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος χόνδρος θυρεοειδής, ... ὅστις καὶ φαίνεται καὶ καλεῖται τετράπλευρος· 4, 3, p. 132, 2 : Τὰ βρέγματα τ. τῷ σχήματι. Theodor. Hyrtac. *Notices* vol. 6, p. 36, ep. 75, 8 : Οὕτω γὰρ ἂν ἐκ τεττάρων τελείων ἄριστ' ἂν διοικοῖτο ἡ κοσμικὴ τ. πλήρωσις. L. D. Τὸ τετράπλευρον de Quadrilatero s. Laterculo Ceti Hipparch. Ad Phæn. p. 234, A; 236, E; 240, D; 241, C etc. Adverb. Τετραπλεύρως Mich. Psellus In Psych. Plat. ed. A. J. H. Vincent. *Notices* t. 16, part. 2, p. 335, 2 : Τ. τὸ ἐπίπεδον ἔχουσα· ubi tamen cod. unus, τετράπλευρον. Hase.]

[Τετράπλοκος, ὁ, ἡ, Ad quem quattuor equi sunt annexi s. alligati, Quadrijugus. Thalassius Centur. p. 1180, C, τ. ἅρμα. Hase.]

[Τετραπλοῦς, ῆ, οῦν s.] Τετραπλόος, Quadruplus, [Quadruplex, add. Gl. in masc. et fem. Lycophr. 1367 : Τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβας. Xenoph. Anab. 7, 6, 7 : Στρατηγὸς τὸ τετραπλοῦν. Plutarch. Lucull. c. 2 fin., σύνταξιν τετραπλῆν. L. D. Jo. Damasc. t. 2, p. 841, B, τ. πεντηκοντάδα. Jo. Chrysost. t. 2, p. 918, C : Ἡμεῖς δὲ τριπλᾶς καὶ τετραπλᾶς (ἁμαρτίας) καταδεσμοῦμεν. Hase.] Luc. 19, [8] : Εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum. [De Origenis Tetraplis v. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 711. || Τετραπλῆ, Quadrupla, exactio inducta fortasse sub Constantio vel sub Juliano. S. Basilius Epist. 373 : Οὐδὲ γὰρ οἱ Πυθαγόρειοι τοσοῦτον προετίμησαν τὴν τετρακτὺν, ὅσον οἱ νῦν ἐκλέγοντες τὰ δημόσια τὴν τετραπλῆν· καίτοι γε ἴσως τὸ ἐναντίον εἰκὸς ἦν σοφιστὴν ὄντα καὶ εὐποροῦντα λόγων τοσούτων αὐτὸν ἡμῖν εἰς τὴν τῶν τετραπλασίων ἔκτισιν ὑποκεῖσθαι. Ducang. V. Garner. vol. 3, p. 98, cui est Epist. 21. L. Dind.] Τετραπλῇ, Quadrupliciter, cujus exemplum vide in Τριπλῇ. [Hom. Il. A, 128 : Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν. Lucian. Pseudolog. c. 32 : Τριπλῇ καὶ τ. σοι ἡ ἀποφρὰς ἐκτέτικεν. De forma in ὸς, qualem in Μοναπλὸς posuimus, Mœris p. 369 : Τριπλᾶ τετραπλᾶ περισπωμένως καὶ μακρῶς Ἀττικοὶ, βραχέως Ἕλληνες.]

[Τετραπλῶς, Quadrifariam, Gl. Quadrupliciter, Reg. 1, 6, 32.]

[Τετράπνης.] Τετράπνους, ὁ, ἡ, Quatuor naribus spiritum efflans, Quatuor habens narium spiracula; atque ideo Biceps. Lycophr. [1313 : Καὶ τὸν τετράπνουν ὕδρον εὐνάσας θρόνοις. Quod schol. explicant τετρακέφαλον, τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα.]

Τετραποδηδὸν, Aristoph. [Pac. 896, ἑστάναι], In morem quadrupedum, Ritu et more quadrupedum : ut Plutarch., Βαίνειν νόμῳ τετράποδος καὶ παιδός. [Schol. Æsch. Eum. 38. Boiss.]

[Τετραπόδης, ὁ, Quadrupes. Manetho 4, 26 : Τετραπόδης τε Λέων. Cum τριπόδης componit Etym. M. p. 401, 31, et τριπόδης cum Οἰδιπόδης p. 140, 23.]

Τετραποδητὶ ap. Suid. [et Zonaram p. 1726], Quatuor pedibus, s. ποσὶ καὶ χερσὶ, ut ipse exp. Atque ita fuerit quod Gallice dicimus *A quattre pattes.* [Polyb. 5, 60, 7. HSt. in Ms. Vind. : « In Apophth. Lacon. legitur Τετραποδιστὶ pro eodem τετραποδητί. » Quod v.]

[Τετραποδία, ἡ, Quattuor pedes s. Quattuor pedum longitudo. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, p. 263, 70 : Γογγύλου λίθου τετραποδίας ΡΙΙΙ, et sæpius in seqq.]

Τετραποδίζω, Incedo ut quadrupes, Quaternis pedibus gradior. [Quadrupedo, Gl.] Aristot. H. A. 2, [1 post init.] de homine : Τὸ πρῶτον παιδίον ὢν ἕρπει τετραποδίζων, In modum quadrupedum, Quadrupedans, Bud. [Hesych. in Εἰλύεται. Hemst. Schol. Eurip. Rhes. 210. Boiss.]

[Τετραπόδιον, τὸ, Pes quartus. Anthol. cod. Palat. p. 613 (13, 28) : Ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον. Ita Bentl. ad Callim. Epigr. 50 et Jacobs. ad Anth. Gr. vol. 6, p. 250. Sed cod. ἐπὶ τ' δ' ποδ', quod τετράποδον putavit Paulssen. p. 77, nisi potius est τὸν τέταρτον πόδα. || « Mensa quævis, sed maxime illa in qua vasa ad ornatum reponuntur, Abacus. Martyrium S. Placidæ seu S. Eustathii ex cod. Cæsareo : Ὑπερβάλλων πάντας τοὺς ἐνδόξους ἔν τε κτήμασιν καὶ χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ καὶ τετραποδίοις καὶ τῇ λοιπῇ περιουσίᾳ. || Mensa quadrupes, in qua panis cum frumento, vinum, et oleum benedicenda offeruntur ... Philotheus patr. Cpol. De ordine sacri ministerii p. 6 : Καὶ τὰ μὲν μανουάλια τίθενται παρ' ἑκάτερα τοῦ προευτρεπισθέντος τετραποδίου, ἐν ᾧ κεῖται μετὰ σίτου καὶ πέντε ἄρτων δίσκος. Add. Euchologe. p. 625, 898. Typicum S. Sabæ c. 11 : Ὄντος ηὐτρεπισμένου τετραποδίου τίθεται ὁ τίμιος σταυρὸς ἐπάνω αὐτοῦ. » Ducang. Theodorus Prodr. in Gretseri Opp. vol. 3, p. 313, D; 314, D, τετραπόδον ibid. 327, D, vitiose, ut videtur. L. D. || Scala portabilis, quattuor pedibus fulta. S. Gregor. Magnus Dialog. 1, 5, Opp. t. 2, p. 275, B, de curante lampadas, « stans » in ligneis gradibus; » quæ vertit ibid. Zachar. Pontif. Max., ἐν ξυλίνῳ τ. ἱστάμενον. Hase.]

Τετραποδιστὴς, ὁ, Quadrupedum more gradiens aut vivens : τετραποδισταὶ, Ærumnosi et laboriosi instar quadrupedum, VV. LL. [Etym. M., cui nunc restitutum Τετραδισταί.]

Τετραποδιστὶ, Ritu s. More quadrupedantum. [Photius in Ctesiæ Ind. Bibl. p. 48, 1 : Μίσγονται ταῖς γυναιξὶ τετραποδιστί. Lucian. D. mar. 7, 2, βαδίζει, ubi liber unus τετραποδητὶ, quod v. Plutarch. Mor. p. 241, F, ὥδευεν. L. D. Schol. Nicandri Al. 541. Wakef. Schol. Vatic. Lycophr. 7, p. 28 Bachmann. : Ὁ παῖς περιπατεῖ τ. Hase.]

[Τετράποδον, τὸ, i. q. τετράπους, Quadrupes, Gl. Adjective Diodor. 2, 42 init. : Τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις ζῴοις. « Lev. 18, 23 Compl. Adde Etym. Gud. p. 205,

Digitized by Google

12. » Schleusn. Lex. Artemidor. 1, 37 : Τετραπόδου κεφαλὴν, ubi Rigaltius τετράποδος contra libros. V. Τετραπόδιον.]

[Τετράποδος, ὁ, ἡ, i. q. τετράπους. Jo. monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. 903, p. 32. Boiss. Polybio, qui alibi utitur forma τετράπους, ab librariis illatam videri formam —πόδου pro —ποδος, in illa dicetur.]

Τετράπολις, ιδος, ὁ, ἡ, Quatuor urbes habens. [Vel habitans. Eur. Heracl. 81 : Ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν ξύνοικον ἤλθες λαόν; Thuc. 2, 30 fin. : Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα, τετράπολις οὖσα, Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρωννοί. Steph. Byz. : Καρθαία, μία τῆς ἐν Κέῳ τετραπόλεως. Id. Steph. Byz. : Τετράπολις τῆς Ἀττικῆς, ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις δ', Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυνθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ Τετραπολιδός φησι διὰ τοῦ δ. Αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. (Hæc ex Strab. 8, p. 383.) Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς (—λιαῖς Meinek., ut ipse in Ἀκρόπολις et πολιεὺς ducitur a πόλις), καὶ Τετραπολῖται, ὡς Φαβωρῖνος ἐν α' Παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς, Steph. Byz. Aristoph. Lys. 285 : Μὴ νῦν ἔτ' ἐν Τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη, ubi Τετραπτόλει Brunckius. Conf. Diod. 4, 57, Strabo 8, p. 383; 10, p. 446. Antonin. Lib. c. 33 init. De Dorica Strabo 9, p. 427; de Seleucide 16, p. 749; de Thessalica schol. Pind. Pyth. 9, 27, de Cea Steph. Byz. in Καρθαία, et Strabo 10, p. 489. L. Dind. T. Armeniacam, memoratam Basil. t. 2, p. 832, A, Luc. Holsten. Annot. in Ortel. p. 20 conjicit esse quæ alibi vocatur Armenia prima. Hase.]

[Τετράπολος, ὁ, ἡ, Quater aratus. Theocr. 25, 26 : Τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.]

Τετράπορος, ὁ, ἡ, Quatuor meatus s. foramina habens; Quadriforis, Plin. [Epigr. Anth. Pal. 9, 656, 21, ἀνέμων· 696, 1, ἁψῖσι. Nonnus Jo. c. 19, 31 : Ὑμεῖς τετραπόρῳ σφηκώσατε τοῦτον ὀλέθρῳ.]

[Τετράπορτος, ὁ, ἡ, Qui quatuor habet portas. Πύλη τετράπορτος, ap. anon. De locis Hierosol. c. 12. Duc.]

[Τετραπότᾰμος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor fluviorum. Theodor. Stud. p. 385, C, κρήνης. L. Dind.]

Τετράπους, οδος, ὁ, ἡ, Quadrupes : ut τετράποδα ζῶα, et sine adjectione τετράποδα. [Callim. Dian. 131 : Γενέθλη τετραπόδων· Cer. 106, et sing. τὸ τ. fr. ap. Clem. Strom. 5, p. 708. Herodot. 3, 18, 106; Thuc. 2, 50; Xenoph. Cyrop. 6, 2, 25, Eq. 1, 16. Plato Leg. 7, p. 824; Phædr. p. 250, E. Et γένος Tim. p. 92, A; Polit. p. 266, E. Τετράποδες, Quadrupedes, Gl. Accus. sing. ap. Dionys. A. R. 1, 55 fin. : Ἡγεμόνα τετράποδα ποιησαμένους· et femin. 56.] Vide et Ἄπους. [Eur. Rhes. 255 : Τετράπουν μῖμον ἔχων ἐπὶ γᾶν θηρός· Hec. 1058. Aristoph. Nub. 659. Nicand. Al. 556. Herodot. 2, 68 in., 71. Polyb. 1, 29, 7, ubi male τετραπόδου, pro —ποδος, ut 4, 75, 7, τετράποδος λείας. Ap. Eur. Rhes. 211 quod est : Τετράπουν μιμήσομαι λύκου κέλευθον, conferendum cum Æschyleo τρίποδας ὁδούς. ‖ De figura geometrica octo pedum Plat. Men. p. 83, B : Ἴσον τούτῳ τῷ τετράποδι· C, τετράπουν· D : Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τετράποδος· 85, B : Ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ τετράποδος. Et sæpius inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, p. 262.] Item τετράπους mensa, quæ proprie τράπεζα, a quatuor pedibus : ad differentiam τῆς τρισκελοῦς, Tripedis. [Epicharm. ap. Athen. 2, p. 49, C. Philippus Anth. Pal. 6, 101, 3 : Τετράπουν, πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρεηδόκον. Pollux 10, 47, ex Eupolide, δίφρος τ., 69, τράπεζα.] Et Τέτραπος [τετράπος] pro τετράπους. [Aratus 214 : Οὐδ' ὅγε τετράπος ἐστίν. Ænigma Sphingis, τετράπον. « Jo. Damasc. t. 1, p. 15, A : Ζῷον ἐπιδιαιρεῖται εἰς ἄπουν, δίπουν, τετράπουν. Amphiloch. p. 167, A, τὰ τ. καὶ ἑρπετά. Georg. Pisid. Opif. 935. Cyprian. Confess. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 222, F, inter genera divinationis recenset τετραπόδων καμπὰς, quas opponit τοῖς οἰωνισμοῖς. » Hase.]

[Τετραπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui est quatuor facierum, Athanas. vol. 2, p. 100, D : Ὅρασιν ζώου τετραπροσώπου. Kall. Plut. Mor. p. 308, A, βωμός. Georg. Sync. p. 214, A; Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 215, D. L. Dind. Anast. Sin. Hodeg. p. 98, 13 et 172, 2; Georg. Pisid. Contra Sever. 149, ἡ Τρίας. De Cherubim τετραπροσώποις OEcum. In Apoc. p. 244, 9 Cramer. et Justin. Mart. p. 417, C. Hase.]

Τετράπτερος, ὁ, ἡ, Quatuor pennas s. pinnas habens, Quatuor pinnis s. aliis volans. [Iterum HSt. :] Τετράπτερος, Quaternas gerens pinnas. [Soph. fr. Æthiop. ap. Photium s. Etym. M. v. Ἐσφηκωμένον cit. : Τετράπτεροι σφηκοί.] Aristot. H. A. 1, 5 : T. μὲν ὅσα μέγεθος ἔχει ἢ ὅσα ὀπισθόκεντρά ἐστι, Quaternas (pinnas) habent quæ aculeis in alvo armantur, Plin. [Ibid. 4, 7 med. : Τετράπτερα, ὥσπερ αἱ μέλιτται· De partt. an. 4, 6 init. Georg. Sync. p. 29, B. L. Dind.]

[Τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ.] Τετραπτερυλλίδες dicuntur Cicadæ, quod quatuor habeant alulas s. pinnas quibus volant. Dicitur et Locustarum et Mordelarum, quas Aristot. ὀρσοδάκνας vocat, epitheton esse. Aristoph. Ach. [870] : Ἀλλ' εἴ τι βούλει πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων, i. e. τῶν ἀκρίδων, schol. παρὰ τὸ τέτταρα ἔχειν πτερά. Alicubi [olim ap. Gregor. Cor. p. 547] transpositis syllabis legitur Τετραπτελυρίδες pro τετραπτερυλλίδες. [In Ind. :] Πτερυλλίδων, ap. Suidam τῶν ἀκρίδων, Locustarum; sed perperam pro τετραπτερυλλίδων, ut vel etymon ostendit, quod subjungit, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά : patet ex schol. Aristoph. etiam, ex quo ista desumpta sunt.

[Τετραπτέρυξ, ὑγος, ὁ, ἡ, i. q. τετράπτερος. Etym. M. (in gl. a Turrisano inserta Τετράπτιλος, ὁ τετραπτέρυξ.) Wakef.]

Τετράπτῖλος, ὁ, ἡ, Quaternis pinnis volans, Quaternas pinnas s. pennas gerens. Aristoph. Ach. [1082] : Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ; ubi Lamachum intelligit quatuor pinnas in galeæ cono gerentem.

[Τετράπτολις. V. Τετράπολις.]

[Τετράπτῠχος, ὁ, ἡ, Quadruplex. Hippocr. p. 745, A; Galenus vol. 2, p. 390, σπλῆνας. Hesychius in Προθελύμνους, Τετραθέλυμνον.]

[Τετράπτωτος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor casuum. Chœrob. Can. p. 14, 30 seqq. L. D. Grammat. in Eichenfeldtii Analect. Gr. p. 129. Osann.]

[Τετράπῠλον, τὸ, Quadrivium, Gl. « Ædificium quatuor portis pervium. Joannes Carpathi episcopus in Narrat. Mss. de anachoretis : Σὺ τετράπυλον εἶ, καὶ ὁ θέλων εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται. V. Martyrium S. Anastasii et Sophronium Patr. Hieros. de SS. Cyri et Joan. miraculis in act. 4 Concilii Nicæni 11, p. 216, 215, et Cp. Christ. l. 2, p. 178, 179. » Ducang. Chron. Pasch. p. 699, 2 : Πλησίον τοῦ χαλκοῦ τετραπύλου. Bandur. Imp. Or. vol. 2, p. 594. L. D. Jo. Moschus Prat. spir. p. 1086, B : Ἔστι δὲ ὁ τόπος τοῦ τ. πάνυ σεβάσμιος παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν· ac de eodem Evagr. Hist. eccl. p. 300, A. De alio id. Evagr. ibid. p. 306, A : Τὸ ἐπ' αὐταῖς (ταῖς στοαῖς ταῖς πρὸ τῶν βασιλείων Antiochiæ) τ. Memorantur quoque Antiochiæ τὸ λεγόμενον τ. τῶν ἐλεφάντων, Jo. Malala p. 328, 4 Bonn., et τετράπυλα διὰ εἰλημάτων ib. p. 232, 19. Hase.]

[Τετραπυργία, ἡ, Quattuor turres; Arx, Castellum. Plutarch. Eum. c. 8 : Ἐπίπρασκεν αὐτοῖς τὰς κατὰ τὴν χώραν ἐπαύλεις καὶ τετραπυργίας σωμάτων καὶ βοσκημάτων γεμούσας. Nom. propr. loci Cyrenes, ap. Polyb. 31, 26, 11, Strab. 17, p. 838, ubi olim Τετραπύργιον, libri Τετραπυργία. Alius in Armenia minori, ap. Ptolem. 5, 6, 14; in Dardania Europæ, ap. Procop. Ædif. 4, 1, p. 67, B.]

[Τετραπύργιος, ὁ, adj., Quattuor habens turres. Damasc. Vit. Isid. ap. Phot. Bibl. p. 340, 1 : Κατὰ Σικελίαν ἐν τῷ λεγομένῳ πεδίῳ Τετραπυργίῳ καὶ ἐν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις αὐτῆς μέρεσιν. L. D. Joseph. A. J. 13, 2, 1, τ. τι βασίλειον. Hase.]

[Τετράπυργος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet turres. Cosmas Topogr. Christ. p. 335, D : Ἐν οἴκῳ τετραπύργῳ βασιλικῷ. Quod restituendum Tzetzæ Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 73, 21 : Καιρὸς τοίνυν ἀπάρξασθαι καταμετρεῖν τὰ κῶλα, οὐ τετραπύργων τείχει μὲν, χωροῦντι τοὺς μυρίους (ut Xerxes apud Herodotum 7, 60, ubi de hoc τείχει v. Valck.), et scrib. τετραπύργῳ. L. D.]

[Τετραπωλία, ἡ, Quadrigæ, Gl.]

[Τετράπωλος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet pullos s. equos. Georg. Pisid. Opif. p. 398. « Jo. Malal. vol. 1, p. 221, 222, ἅρμα. Theod. Prodr. p. 2, τὸν τετράπ. ἡλίου δίφρον. » Elberling. Τετράπωλον ἅρμα, Currus

quatuor equis junctus, Montef. Palæogr. p. 228. Kall. Figurate Pseudo-Chrys. t. 8, p. 787, D, τὸ τ. ἅρμα τῶν εὐαγγελιστῶν. Hase. Absolute Bandur. Imp. Or. vol. 2, p. 663, τετραπώλῳ (ἅρματι). L. Dind.]

[Τετράρραβδος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet virgas. Schol. Pind. Pyth. 2, 73, δεσμόν.]

[Τετραρεία, ἡ, Petraria, λιθοβόλος. Ita tum efferebant pro Πετραρεία. Parecbolæ Heronis : Οἱ δὲ μηχανοποιοὶ περὶ τὰς μηχανὰς κινοῦντα ἔργα, οἷον τετραρείας μαγγανικὰς καὶ τὰς λεγομένας ἠλακάτας. Similia habent anon. Ms. de urbe obsessa, Leo Tact. c. 15, § 27 : Πέμπε καὶ ἐμπύριζε ὕλην πυρὸς προσδεσμῶν τῇ σαγίττῃ διὰ τῶν πετροβόλων μαγγανικῶν τῶν λεγομένων ἀλακατίων ἢ τετραρέων τῶν πετρῶν πυρὸς πεπληρωμένων δι' ὕλης. Apud Nicetam in Manuele 5, 7, ex cod. barbarogr. Ms., Τετραρεῖαι καὶ μαγγανικὰ ξυλα. Ubi alter ἐλεπόλεις, et in Alexio 3, 10, λίθους μετ' αὐτῶν τετραρέων ῥίπτοντες· et alibi. Τετραραία perperam, ni fallor, pro τετραρεία, apud Theophanem a. 1 Artemii : Κτίσας τοξοβολίστρας εἰς τοὺς πύργους καὶ μαγγανικά ... V. Gloss. med. Lat. in *Petraria*. Ducang. Inter αι et ε variatur etiam ap. Constant. Cærim. p. 387, B, C; 388, C. L. Dind.]

[Τετράριθμος, ὁ, ἡ, Qui numerum habet quaternarium. Epigr. ante Cocchii Chirurgos Gr. p. 35, 3. Boiss. Suid. v. Μακεδόνιος, ubi tamen v. Kust.]

[Τετράρριζος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet radices. Galen. vol. 4, p. 16, ὀδόντες. Melet. Cram. Anecd. vol. 3, p. 82, 3. L. Dind.]

[Τετράρρυθμος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet pedes. Schol. Aristoph. Ach. 665 : Τετράρρυθμα δύο· Eq. 616 : Παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον· Pac. 346.]

[Τετράρρυμος.] Τετράρυμος, ὁ, ἡ, Quadrijugis, Quatuor temones habens. Xenoph. Cyrop. 6, [1, 51] : Συνεζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἅρμα τ. τε καὶ ἓξ ἵππων ὀκτώ. [In Ind. :] Scribitur etiam τετράῤῥυμος. [Ut nunc ap. Xenoph. ib. et 52; 4, 2, Philostr. Imag. 2, 9, p. 825 et Tzetzen Hist. 3, 699. Τετράρυμον, Completus, Gl.]

Τετραρχέω, Sum tetrarcha. Luc. [3, 1] : Τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου.

Τετράρχης, ὁ, Qui quatuor λόχοις præest. [Vox Tacticorum, quam sic explicat Leo in Tact. c. 4, n. 13 : Τετράρχης ὁ καὶ φύλαξ ὁ λεγόμενος οὐραγὸς καὶ τελευταῖος ἱστάμενος τῆς ἀκίας. Ducang.] Hesychio vero τετράρχαι sunt οἱ βασιλεῖς, Reges : forsan Qui quatuor provincias [immo quartas partes] administrarent. Herodes certe in N. T. vocatur et τετράρχης et βασιλεύς. [Matth. 14, 1 : Ἡρώδης ὁ τ., Herodes Antipas tetrarcha. Scilicet post mortem Herodis magni imp. Augustus regnum ejus inter ipsius tres filios distribuit ita ut duas partes regni paterni, Judæam, Idumæam et Samariam, Archelaus obtineret et ἐθνάρχης, non vero βασιλεὺς appellaretur; Antipas, Archelai frater, Galilæam et Peræam acciperet et tetrarchæ nomine et titulo esset insignis (unde Luc. 3, 1, eum τετραρχοῦντα τῆς Γαλιλαίας, et 3, 19; 9, 7, coll. Matth. 14, 1, τὸν τετράρχην appellavit. Sed Marcus 6, 14, 22, βασιλέα); Philippo autem, Antipæ et Archelai fratri, Batanæam, Auranitidem et Trachonitidem ita attribueret ut ipse quoque τετράρχης diceretur. Philippo mortuo tetrarchia ejus Syriæ ab imp. Tiberio adjecta est. Herodis Antipæ tetrarchia et Trachonitide Cajus Cæsar, Germanici, fratris Tiberii, f., Agrippam, Aristobuli filium, fratrem Herodiadis, donavit, quum ei jam antea Abilenen concessisset. Hic Herodes Agrippa, quem postea Claudius, successor Caligulæ, Judææ quoque et Samariæ præesse jussit, a Luca Ἡρ. ὁ τετρ. Act. 13, 1, et ὁ βασιλεὺς 12, 1, appellatur. Similiter Galatia vel Gallogræcia divisa erat olim in tres partes majores, quarum quæque in partes quaternas minores, τετραρχίας, distribuebatur, quæ habebant suos singulos τετράρχας. V. Strab. 12, p. 567, qui refert sua ætate eidem regioni primo tres, mox duo præfuisse, et tandem totam cessisse uni Dejotaro, ita sc. ut pristina nomina τετραρχία et τετράρχης servarentur, unde Dejotarus ab Hirtio B. Alex. 67, 1, Gallogræciæ tetrarches pæne totius vocatur, et a Cic. ad Fam. 1, 15, tetrarchia ei tribuitur; sed ib. etiam rex vocatur, ut ab Appiano B. S. t. 1, p. 221 Toll. ὁ βασιλεύς. Ex Schleusn. Lex. N. T. De numis Herodis τετράρχου Eckhel. D. N. vol. 3, p. 486; de Philippi fratris 490; de Zenodori 496, de Ptolemæi f. Chalcidenes tetrarchæ ib. p. 263. Add. Plutarch. Anton. c. 56 med., 58 fin., ubi τετράρχαις, ut ap. Strab. 12, p. 541, ubi τετράρχην, —χῃ, —χῶν, —χαι, quum Mor. p. 768, B, sit Σινάτῳ τετράρχῳ, de regulo Galatiæ, nisi hic aut illic fallunt libri. De iisdem τετράρχων inscr. Ancyr. C. I. vol. 3, p. 83, n. 4033, τετράρχου Syria de tetrarcha Abilenes, p. 240, n. 4521, 2. L. Dindorf.]

Τετραρχία, ἡ, Ejusmodi munus. Sic enim Suid. et ille qui scripsit libellum De re militari : Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδʹ· καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης. [Conf. Arrian. Tact. p. 28 ex Æliano suppletus a Blancardo.] Gaza ap. Ælian. vertit Quadruplaris, et τετραρχία Quadruplaris curia. [Arrian. Exp. 3, 18, 8 : T. μίαν ἱππικήν. De regno provinciæ Plutarch. Anton. c. 36 : Πολλοῖς ἐχαρίζετο τετραρχίας καὶ βασιλείας ἐθνῶν. Dio Cass. 42, 48; 54, 9. || De Thessalica Harpocratio : Τετραρχία· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (p. 117, 26). Τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς· ὄνομα δέ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύρρου (πυρροῦ post Valesium Buttmann. Mythol. vol. 1, p. 251) διῃρῆσθαί φησιν εἰς δʹ μοίρας Θετταλίαν. Εἴη ἂν οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν. Ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντα κατέστησε δεδηλώκασιν ἄλλοι τε καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ μδʹ. Conf. id. v. Δεκαδαρχία. De Thessalia Admetus ap. Eur. Alc. 1154 : Ἀστοῖς δὲ πάσῃ τ' ἐννέπω τετραρχίᾳ χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι. Apud Demosth. quod olim erat τετραδαρχίας est etiam ap. Aristid. vol. 1, p. 481 : Θετταλίαν ἅπασαν ἔχειν φρουραῖς καὶ τετραδαρχίαις κατειληφώς· 504, et de Galatarum provinciis Appian. Syr. c. 50 fin. Sic variari solet inter Δεκαδαρχία et Δεκαρχία. De Galatiæ provinciis Strabo 12, p. 567 : Τριῶν ὄντων ἐθνῶν ὁμογλώττων ... ἕκαστον διελόντες εἰς δʹ μερίδας τετραρχίαν ἑκάστην ἐκάλεσαν.]

[Τετραρχικός, ή, όν, adj. a Τετράρχης, quod v. Strabo 12, p. 560 : Δυνάστῃ τινὶ τοῦ τ. γένους τῶν Γαλατῶν ἀνδρί.]

[Τέτραρχος. V. Τετράρχης.]

Τετράς, άδος, ἡ, Quaternio [Gl.], Quaternarius numerus ut τριὰς dicitur Ternarius numerus. [Aristot. Metaphys. 13, p. 299, 5 Br. : Ἐκ τῆς τετράδος τὰ στερεά.] Plut. Symp. 9, 2 [p. 738, F] : Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται· unde et statuarum ipsius erat τετράγωνος ἡ ἐργασία, teste Thuc. ac Leonide, qui eum τετραγλώχινα in Epigrr. appellavit. Ib. dicit τετράκις ἡ τετρὰς γενομένη, Numerus quaternarius per quatuor multiplicatus, i. e. xvi. [Conf. de τετράδι Theolog. arithm. p. 23 ed. Ast., ubi luditur etiam etym. τετλάς. De quattuor hominibus Automedon Anth. Pal. 12, 34, 5 : Ἡ τετρὰς ἡ περίβλεπτος. De quattuor drachmis Andromachus Galeni vol. 13, p. 877 : Καὶ σαγαπηνὸν ἄγοις τετράδα τοσσατίην. || De Thessalorum Τετράδι (v. Τετραρχία) Plutarch. Mor. p. 822, E : Ἕρμωνι δὲ Θεσσαλοί, φεύγοντι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ πενίας, ἐψηφίσαντο λάγυνον, et cetera quæ paullo infra HSt. refert ad signif. Diei. || Signif. astrologica, de qua in Τετραγωνίζω, Manetho 4, 362 : Τὸν συνετὸν κατιδὼν διὰ τετράδος ὄβριμος Ἄρης οὐκ ἀγαθὸν τελέσει.] || Alioquin τετρὰς dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, ut ἑβδομὰς ἡ ἑβδόμη. [Hom. H. Merc. 19 : Τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα. Hesiod. Op. 768 : Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη· 792 : Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρῃ δέ τε τετρὰς μέσση· 796 : Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε· et dat. 45, 55. Aristoph. Nub. 1131 : Πέμπτη, τετράς, τρίτη· 1126 : Πλακοῦντος τοὺν τετράδι πεπεμμένου. Aratus 808 : Ἔχεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς μηνὸς ἀποιχομένου· 1149 : Φθίνοντος ἐπερχομένοιό τε μηνὸς τετράδας ἀμφοτέρας. Thucyd. 4, 118 : Ἄρχειν δὲ τήνδε τὴν ἡμέραν, τετράδα ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός. Inscr. Att. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 148, p. 224, 22 : Τετράδι ἐπὶ δέκα Βοηδρομιῶνος. Aristid. vol. 1, p. 294, 14 : Τετρὰς ἐπὶ δέκα τοῦ δευτέρου μηνός.] Plutarch. ibid., de Mercurio loquens : Πολλοὶ δὲ καὶ τετράδι μηνὸς ἱσταμένου γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστοροῦσι, Quarta ineuntis mensis

die. [Id. p. 372, C, etc. Vita Aristophanis init. : Τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα· διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας (et Sannyrio ap. schol. Plat. Apolog. p. 331), τετράδι λέγοντες αὐτὸν γεγονέναι κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις πονοῦντα. Quod prov. ab Hercule item τετράδι nato præter schol. Plat. repetunt parœmiogrr., Hesych., Eust. Il. p. 1353, 6, Photius autem s. Suidas etiam a Mercurio repeti posse perhibent scripsisse Philochorum. Ceterum apud Hesychium quod est Τετράδι μὲν τ' οἴχου, alludit ad scripturam quorundam codd. Zenobii Τετράδι μὲν γέγονας τοίχου. Menander apud Athen. 6, p. 243, B : Ἵνα τῇ τετράδι δειπνῇ παρ' ἑτέροις. V. Τετραδιστής.] Sic ap. [Thuc. 5, 54 fin.,] Dem. : Τῇ τετράδι φθίνοντος. [Theophr. fr. 6 De signis 1, 5 : Ἀπὸ τετράδος φθίνοντος μέχρι τετράδος ἱσταμένου. Plur. ib. 8.] Plutarch. [Mor. p. 822, E] : Ἐψηφίσαντο λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος, Quarto quoque mensis die. [V. supra de h. l.] Itidem εἰκὰς dicitur Vigesima dies mensis, et δεκὰς decima, τριακὰς Tricesima. [|| Quarta feria hebdomadæ, Dies Mercurii. Clemens Alexand. Strom. 7, p. 877 : Οἶδεν αὐτὸς καὶ τῆς νηστείας τὰ αἰνίγματα τῶν ἡμετέρων τούτων, τῆς τετράδος καὶ παρασκευῆς λέγω. Socrates 7, 22, de Theodosio jun. : Νηστεύειν τε τὰ πολλὰ καὶ μάλιστα τὰς καλουμένας τετράδας καὶ παρασκευὰς ἡμέρας. Joannes Jejun. in Pœnitent. p. 88 : Καὶ μὴ τετράδα ἢ παρασκευὴν φυλάττειν ἐν τοιαύτῃ. Petrus Alexandr. Epitome Canon. : Τετράδι γὰρ καὶ παρασκευῇ νηστευτέον. Philostorg. 10, 12, et alii passim (velut Eustath. Opusc. p. 299, 24). || Τετραδοπαρασκευὴ, ἡ, Tertia et quinta feria hebdomadis. Joannes Jejun. in Pœnitent. p. 88 : Δευτέραν μὲν καὶ τετραδοπαρασκευὴν ἐσθίειν ἔλαιον καὶ ὄσπριον μετὰ λαχάνων μόνον. Occurrit ibi non semel, et in Canonário Jo. Monachi p. 113, ap. anon. De dissidio Græc. et Lat.; in Nomocanone Coteler. n. 417, in Epist. 44 Joannis Zonaræ, quæ est 45, ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 3, p. 156, etc. Ducang. Alia id. in Append. p. 184. Adjective Nomocanon. Cotel. Mon. vol. 1, p. 134, C : Οἱ ἐσθίοντες κρέας τετραδοπαράσκευα. || Τετρὰς, Τετράδιον, Τετραδίσκιον, Quaternio, Quaterna folia simul juncta. Glossæ Basilic. : Ἰστέον δὲ ὅτι μὲν ἐν σχήματι τετράδος ἐξ οἱασδήποτε ὕλης συντιθέμενον καὶ δεχόμενον τὴν διαθήκην τάβουλα λέγεται, τὰ δὲ ἐξειλήματα χάρτου αὐτὰ χάρτης καλεῖται. S. Cyrillus in Epist. ad Clericos Cp. : Ἓν δὲ ὡς ἐν σχήματι τετράδος ἀλλόκοτον ἔχει τὴν ἐπιγραφήν. Basil. Sel. Mir. Thecl. c. 16 : Καὶ ἀφαιρεῖσθαί μου τῆς χειρὸς τὴν τετράδα, ἐν ᾗπερ καὶ ταῦτα ἐκ τῆς δέλτου μετεγραφόμην. Nilus mon. in octo vitiis, ubi de deside lectore : Πάλιν ἀναστρέψας ἀνέγνω μικρὸν καὶ ἀναπτύσσων τὰ τέλη τῶν λόγων περιεργάζεται, ἀριθμεῖ τὰ φύλλα, καὶ τετράδας ἐπιψηφίζει. His similia habet Antiochus in Homil. de Acedia. Conc. Ephes. part. 1, c. 17 : Δεξάμενος ... τετράδας ἐξηγήσεων παρ' αὐτοῦ Νεστορίου δι' Ἀντιόχου κτλ. Synodus VI Cpol. act. 14 : Ἀλλ' ἐν προσθήκῃ μὲν εἶναι τὰς τρεῖς τετράδας τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου. Adde Synes. Epist. 141. || Τετράδιον, τὸ, eadem notione. Idem Synes. Epist. 143 : Ἐν τετραδίῳ τῶν ἰαμβείων εὗρον ἐπὶ τέλους τοὺς δώδεκα στίχους γραφέντας ἅμα, ὡς ἐπίγραμμα. Jo. Tzetzes Chil. 9, 291 : Λαβὼν δέ τι τετράδιον μέγιστον ἐγγεγράφειν τριπαγισμοῖς ἐν στιχισμοῖς τετράδια ὡς δέκα. Laudantur non semel in Conc. Ephesino act. 1 Τετράδια Νεστορίου Patr. Cp. (Montefalc. Palæogr. p. 26, 404. Kall. Anast. Sin. Hodeg. p. 308, 4. Id. ib. p. 112, 21 : Εὑρήσεις τὰ ἀκόλουθα ... εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ τ., ὅπου ὁ ἀστερίσκος. Vita Nili jun. p. 28, 12 : Ὀξέως ἐκαλλιγράφει, λεπτῷ καὶ πυκνῷ χρώμενος ἰδιοχείρῳ, καὶ τετράδιον πληρῶν καθ' ἑκάστην. Parum recte Salmas. De modo usur. p. 461 : « Τετρὰς Græcis, vel τ., i. q. Latinis tabella, « folium nempe quadratum, sive ex ligno foret, sive « ex membrana, sive ex charta. » Notum enim hodie illis qui usum quendam habent codicum, hos constare ex τετραδίοις s. Quaternionibus consutis compluribus, in τετραδίῳ autem esse folia octo, paginas sedecim. Hase. Constantin. Cærim. p. 150, A bis : Πορφυροῦν τετράδιον. Marinus Vita Proculi c. 26 med. : Τῶν τετράδων τῶν εἰς τὰ λόγια αὐτῷ συγκειμένων. Utrumque sæpius in codd. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 10, p. 473, 562. V. Σχιδάριον, Τεῦχος.) || Τετραδίσκιον, τὸ, Tzetz. ib. 284 : Πρῶτον μὲν τετραδίσκια τῶν σμικροτάτων γράφων. (Quod additur : Ἑνὸς ἑκάστου ἀπ' αὐτῶν μὴ πλέον τι χωροῦντος ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα στίχων σὺν διηκάδι, videtur significare, Singulos quaterniones versuum fuisse 288. L. D.) Ducang.]

[Τετρὰς, άδος, ἡ, Tetras, locus Siciliæ, ap. Theophr. fr. 2 De lapid. 15 : Ἐκφοροῦται (l. ἐκπυροῦται cum Salmasio) δὲ καὶ ὁ ἐν τετράδι τῆς Σικελίας γινόμενος· τοῦτο δὲ τὸ χωρίον ἐστὶ κατὰ Λιπάραν. L. Dind.]

[Τετρᾶς, ᾶντας, ὁ, Quadrans. Hesychius : Τετράνθα, τετράγωνόν τι σχῆμα· δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς. Τετρανθίας· τετράγωνος καὶ ἰσχυρός. Leg. Τετρᾶντα et Τετραντίας. Τετρᾶς perisp. ponit Arcad. p. 22, 15. V. Lexx. Lat. v. Tetrans.]

[Τετράσειρος, ὁ, ἡ, Quattuor funibus junctus. Eust. Od. p. 1734, 3 : Οἱ δὲ τοιοῦτοι (ἵπποι τετράοροι) καὶ τετράσειροι λέγονται παρὰ τὴν σειράν. L. Dind.]

[Τετρασέλιδος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet columnas. Schol. Psalm. ap. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 714 Harl. : Οὗτος ὁ στίχος οὐκ ἔκειτο ἐν τῷ τετρασελίδῳ, de Origenis Tetraplis, quibus quattuor juxta se posuerat V. T. interpretationes.]

[Τετράσερον, τὸ, sec. Reisk. i. q. τετράθυρον s. τετράπορτον. Constant. Porphyrog. De cærimon. p. 124. Coray.]

[Τετράσημος, ὁ, ἡ, Quatuor tempora habens, ut spondeus (et dactylus, anapæstus). Aristid. Quint. p. 35, 36; Schol. Heph. p. 163, 4. Quintil. Inst. 9, 4, 51. Mart. Capella 9 de dactyl. gen. p. 331 Grot. Boiss. Anon. De mus. ap. A. J. H. Vincent. *Notices* t. 16, part. 2, p. 246, 6, ἀπὸ τ. ἀγωγῆς, *par le rhythme de 4 temps*. Hase. Conf. Aristox. Rhythm. p. 280 Morell. L. Dind.]

[Τετράσιτον, voc. quod Ducang. latere opinabatur ap. Anastas. Bibliothec. in Collectaneis p. 257, ubi meminit Platini beatissimi Imperatorii pistoris, i. e. qui super omnes pistores publicos est, eorum videlicet qui annonas scholarium omnium solvunt, quod appellatur Tetransiton, τετράσιτον interpretatus, Quadruplicem annonam.]

[Τετράσκαλμος, ὁ, ἡ, Quattuor remorum ordinibus instructus. Diod. Exc. p. 632, 77, πλοίου.]

[Τετρασκελὴς, ὁ, ἡ, Quadrupes. Æsch. Prom. 396, οἰωνός. Soph. ap. Stob. Fl. 63, 6, 10, χέρσου τ. γονῇ. Eur. Phœn. 639, μόσχος· Herc. F. 181, 1272, de Centauris. Lycophr. 74, πόρκος. Diod. 4, 12 med., de Centauris. Pro quo τετράσκελον Photius v. Ἱππαλεκτρυών. De quattuor fasciarum ligatura Oribas. p. 25 et 188, B, ἐπιδέσμῳ. (Item de fasciis Galen. vol. 18, part. 1, p. 774, 4 : Οἱ καρκίνοι δὲ καλούμενοι, τ. Hase.) Cocch. Chir. p. 8, ριζ', σχιστός. De machinis Genesius Reg. p. 40, 4, ἑλεπόλεσιν· et 9 ed. Bonn. L. D. De signo Sagittarii Eratosth. Catast. c. 28, μὴ τετρασκελῆ αὐτὸν δρᾶσθαι· de impetu violento animi Philo vol. 1, p. 84, 35 : Τετρασκελὲς γὰρ καὶ τὸ πάθος, ὡς ἵππος. Hase.]

[Τετρασσὰ, Quaterniones, Montef. Palæogr. p. 86. Kall. Euseb. Vita Const. 4, 37 : Ἐν πολυτελῶς ἠσκημένοις τεύχεσι τρισσὰ καὶ τ. διαπεμψάντων ἡμῶν, Terniones et quaterniones. Hase.]

[Τετρασσάριον. V. Τετράσσαρον.]

[Τετράσσᾰρον, τὸ, Quatuor asses, Sestertius. Arrian. Epict. 4, 5, p. 390, 12. « Cleopatra (Pseudo-Gal. De mens. et pond. 217 HSt., ed. Basil. vol. 4, p. 467) De ponderibus : Καλεῖται δὲ οὐγκία τετρασσάριον Ἰταλικόν. Ducang. Gloss. p. 145. Eadem Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 113, A. Conf. *Mémoires de l'Acad.* vol. 28, p. 709. L. D. Τετράσσαρον Salmas. De usuris p. 317, et Eckhel. Doctr. numm. vett. vol. 6, p. 233; τετρασσάριον id. ib. vol. 1, p. XLIV. Hase.]

[Τετραστάδιον, τὸ, Quattuor stadia. Strabo 7, p. 324; 8, p. 369. « Tzetz. Hist. 6, 296. » Boiss. ᾰ]

[Τετραστάτηρον, τὸ]. Τετραστατὴρ, Numisma Cyrenaicum, ut Pollux 9, [62] refert ex Aristot., forsan quatuor valens stateribus. Ibid. legitur Τετραστατήρια, haud scio an pro eodem. [Quæ jam ex libris correcta sunt.] Apud Hesych. vero Τετραστάτηρον, τὴν τετράμνουν. [Ut Pollux 9, 57, πενταστάτηρον (pondus), πεντάμνουν, utrumque erroris arguente Hemst. ad locos Pollucis.] Vide et Suid. [Τετραστάτηρος, Aristoph.

Eccl. 413 : Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας τετραστατήρου καὐτόν. Quo Pollux 9, 58, ἀμφίβολον dicit εἴτε ῥοπὴν εἴτε ἀριθμὸν λέγει. ἄ.] A

[Τετράστεγος, ὁ, ἡ, Quatuor tabulata habens. Diod. 20, 85 init., πύργος. Joseph. A. J. 1, 3, 2. Didymi Μέτρα μαρμάρων καὶ παντοίων ξύλων ed. Maji Mediol. 1819, p. 156, A, n. 22 : Μέτρησις τετραστέγου τετραστύλου ἤτοι τετρακαμάρου ἐπὶ τετραγώνου βάσεως οὕτως. Ubi scr. Τετραστώου.]

[Τετραστῐχία, ἡ, Quattuor versus. Gregor. Naz. p. 131, 19 ed. Dronk. L. D. Id. Dronk. Diss. de Niceta Davide p. 6, 1, τετραστιχίην, in disticho. Hase. Grammat. in Tollii Insign. p. 105 not. Boiss.]

Τετράστῐχος, ὁ, ἡ, Quatuor constans ordinibus, s. Quaternis ordinibus, Bud. p. 321, ex Dionys. Areop. : Ὡς ἐν τῇ συμβολικῇ θεολογίᾳ κατὰ τὴν τετράστιχον ἡμῖν ἀνακάθαρσιν διὰ πλειόνων ἀποδέδεικται, Secundum elementorum quatuor allegoriam anagogicam demonstratum est, et a nobis explanatum. Quam interpretationem sequendo, scrib. potius foret τετράστοιχος. [Exod. 28, 17 : Ὕφασμα κατάλιθον τετράστιχον· στίχος λίθων ἔσται σάρδιον, τοπάζιον καὶ σμάραγδος· ὁ στίχος ὁ εἷς κτλ. 39, 8. Sap. Sal. 18, 24 : Ἐπὶ τετραστίχου λίθου (al. λίθων) γλυφῆς. Schleusn. De iaspide Epiphan. t. 2, p. 228, A, habere eam φλέβας τ. Hase. De quattuor versuum epigr. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 29, A med. : Τετράστιχα Γαβρίου· 148, B : Ἐπίγραμμα τριπλοῦν τετράστιχον. Marin. Vita Proc. c. 36 fin. L. Dind.] B

[Τετραστοιχεί. V. Τετράστοιχος.]

Τετραστοιχία, ἡ, Quadripartitus ordo, Ordo et series quaternis constans versibus [Theophr. H. Pl. 3, 18, 13 : Ἔνδοθεν (τοῦ καρποῦ) στερεόν, πλὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν. Quod Schneider. interpr., Distributum per fructum in quattuor partes divisum], ut duodecim gemmæ in pectorali sacerdotis Judaici positæ κατὰ τετραστοιχίαν. [Diod. 18, 27 fin. : Τετραστοιχία ζευγῶν ὑπέζευκτο.]

Τετράστοιχος, ὁ, ἡ, Quatuor ordines s. series et versus habens. [Theophr. H. Pl. 8, 4, 2 : Τῶν κριθῶν αἱ μέν εἰσι δίστοιχοι, αἱ δὲ τρίστοιχοι, αἱ δὲ τετράστοιχοι. C L. D. Anastasius Presb. post Orig. Philoc. p. 562 fin. Boiss.] Τετρ. λίθοι, Lapides quaternis versibus dispositi, i. e. κατὰ τέτταρας στοίχους, seu Τετραστοιχεί : quo loquendi genere utitur Philo V. M. [vol. 2, p. 152, 5], ut in Στοῖχος docui. [Ex quattuor elementis compositus. Greg. Nyss. vol. 2, p. 25, A : Τῆς τ. τοῦ σώματος φύσεως. Stephanus Alex. Ideleri Phys. vol. 2, p. 223, 8 : Τετραστοίχῳ σώματι. L. D. Synesius apud Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 240. Cramer. Œcum. In Apoc. p. 321, 17 Cramer. Anon. Laud. in transl. Greg. Naz. Actt. SS. Maii t. 2, p. 767, E, τετράστοιχον κόσμον. Zosim. Panop. ap. Hœfer. *Hist. de la chimie* t. 1, p. 500, 8, συγκεράσματι τ. Hase.]

[Τετράστομος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet ora s. ostia. Tzetz. Hist. 8, 62, ὠκεανός. Elberling. || Priori signif. Galen. vol. 4, p. 165 : Ποιήσασθαι τετράστομον πέλεκυν. L. Dind.]

[Τετράστοον, τὸ, Atrium, Gl. Per ω Jo. Malalas p. 291, 18 : Ἐν μέσῳ τοῦ Τετραστῴου· 292, 8. V. Τετράστεγος. Adjectivo Zosimus 2, 31, 2 : Οὔσης δὲ ἐν τῷ D Βυζαντίῳ μεγίστης ἀγορᾶς τετραστόου κατὰ τὰς τῆς μιᾶς στοᾶς ἄκρας ναοὺς ᾠκοδομήσατο δύο.]

Τετράστῡλος, ὁ, ἡ, Quatuor columnas habens, Vitruv. [3, 2 ; 6, 3. Substantive, « In Tetrastylo discumbentes, » s., « In T. consederunt, » s., « convenerunt, » inscrr. ap. Marin. *Atti e monumenti degli Arvali* part. 1, tab. 24, 7 ; 25, 14 ; 32, 23 ; 35, 8 ; 36, 2 ; 41, a, 21 ; additis ib. p. 278, et 301 multis aliis exx., ubi vox T. in titt. scriptoribusque latinis. Græce legitur ap. Heron. Autom. in Mathem. vett. p. 258, 20 : Τὸ θωράκιον τὸ ἐπικείμενον ἐν τῷ τ. Hase.]

[Τετράστωον. V. Τετράστοον.]

[Τετρασυλλαβέω, Quattuor syllabas habeo. Eustath. Il. p. 1020, 21 : Τετρασυλλαβεῖ ὁ ἴηιος. Grammat. Cramer. An. vol. 4, p. 188, 26 : Τετρασυλλαβεῖ ὁ ἐνεργητικός.]

[Τετρασυλλᾰβία, ἡ, Quattuor syllabæ. Eustath. Il. p. 11, 24. Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 326, 3.]

[Τετρασύλλαβος, ὁ, ἡ, Quatuor constans syllabis. A [Lucian. Gall. c. 29, de homine nominis quadrisyllabi. Ephraem. Syr. vol. 1, p. 181, H, λόγος. Orac. Sib. 1, 141 sive Ænigma chemicum ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 696 ed. vet. : Ἐννέα γράμματ' ἔχω, τετρασύλλαβός εἰμι. L. D. Maxim. Planud. Carm. Boeth. græce conv. p. 7, 4 Weber., λέξις. Hase. || Adv. Τετρασυλλάβως. « Phrynichus Bekkeri p. 11, 1 ; 67, 2 ; Phrynichus Ecl. p. 106 ; Eustath. Il. p. 1020, 22 ; Bekk. Anecd. p. 347, 7. » Boiss. Stephanus Byz. v. Τελμησσός. L. D. Phot. Lex. p. 295, 8 ; Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4, p. 309, 22. Hase.]

[Τετράσχιστος, ὁ, ἡ, Quadrifidus, Gl.]

[Τετράσχοινος, ὁ, ἡ, Qui quattuor est σχοίνων, quo de mensuræ genere v. in Σχοῖνος. Fem. Strabo 12 p. 558 : Λυκομήδης, ᾧ καὶ τ. ἄλλη προσετέθη, ager 4 schœnorum.]

[Τετρασώματος. V. Τετράσωμος.]

[Τετρασωμία, ἡ, Quattuor corpora. Stephanus Alex. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 200, 6 : Ὦ σύλληψις τετρασωμίας· 228, 29 ; 236, 10 ; 239, 19. L. D. Synes. B ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 240. Cramer. Et *Notices* vol. 7, p. 227, 228. L. Dind.]

[Τετρασώματος s. Τετράσωμος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet corpora. Prius ap. Georg. Sync. p. 29, B : Κύνας τετρασωμάτους· alterum ap. Theod. Prodr. p. 409, ab Elberlingio cit.]

[Τετράταρσος, ὁ, ἡ, Quattuor alis s. pinnis instructus. Nicet. Eugen. 5, 373 : Πετροπόμποις τετρατάρσοις ὀργάνοις. Boiss.]

[Τετρατίζω, unde in Gl. ὁ τετρατίζων, Quartanarius, pro τεταρταΐζων.]

[Τετράτομος, ὁ, ἡ, Quater sectus. Paul. Silent. Ambo 252=281 : Πλευρὰς τετρατόμους ὑπὸ κίοσι δεσμὸς ἐέργων.]

[Τετράτονον, τὸ, Quattuor toni. Euclid. Harmon. p. 8, D : Τρίτονον, τετράτονον, πεντάτονον. Bacchius p. 13, A, B ; Bryennius Harmon. p. 382, C ; 409, A, C. L. Dind.]

[Τέτρατος. V. Τέταρτος. Neutrum ap. Galen. vol. 12, p. 496 : Τὴν Σωστράτου ὀρθίαν τὴν στηθοδεσμίδα, C ἥν τινες τέτρατον καλοῦσι.]

[Τετράτροπος, ὁ, ἡ, Quadruplex. Psellus Synops. Leg. 1011 : Τετράτροπον γὰρ τοῦτο. L. Dind.]

[Τετράτροχος, ὁ, ἡ, Quatuor rotis instructus. Apollon. Lex. v. Τετράκυκλος. « Schol. Hom. Od. I, 242. » Wakef.]

[Τετράτρῠφος, ὁ, ἡ.] A Τρύφος fecit Hesiod. Τετράτρυφος, vocans ἄρτον τετράτρυφον Panem, quod in quatuor crusta dividi possit, quorum certa quæpiam mensura videtur intelligi : ut quum Gall. dicimus *Un chanteau de pain*, ita significamus *Une pièce de pain*, ut interim de certa quapiam mensura intelligamus, licet non exacte circumscripta. Locus est Op. [440] : Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, In quatuor frusta divisum, VV. LL. ; τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς, Tzetz.

[Τετραϋπόστατος, ὁ, ἡ, Quattuor substantiis s. elementis constans. Œcum. In Apoc. p. 255, 20 Cramer. : Τὸν τ. τοῦτον κόσμον. Hase.]

[Τετραφαλαγγάρχης, ὁ, Præfectus, et Τετραφαλαγγαρ- D χία, ἡ, Præfectura 16000 militum vel Quattuor phalanges totidem militum. Etym. M. p. 729, 3, 5. V. seq. voc.]

[Τετραφαλαγγία, ἡ, Quattuor phalanges. Polyb. 12, 20, 7 : Ἄγειν διφαλαγγίαν ἢ τ. ἁρμόζουσαν. Polyæn. 4, 7, 12. Arrian. Tact. p. 31 Blanc. : Αἱ δύο φαλαγγαρχίαι διφαλαγγία, δύο ἀνδρῶν καὶ ἐνενήκοντα καὶ ἑκατὸν καὶ ὀκτακισχιλίων, λόχων δώδεκα καὶ πεντακοσίων. Ἔστι δὲ τὸ τάγμα τοῦτο καὶ μέρος καὶ κέρας. Αἱ γάρ τοι δύο διφαλαγγίαι τετραφαλαγγία τε καλεῖται καὶ λόχων γίνεται χιλίων καὶ εἴκοσι καὶ τεττάρων, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων τριακοσίων ὀγδοήκοντα λειπόντων τεσσάρων. Ubi διφαλαγγαρχίαι et τετραφαλαγγαρχία Blancardus. Ælian. Tact. c. 10 : Διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγίᾳ, ποτὲ δὲ διφαλαγγίᾳ ἢ τριφαλαγγίᾳ ἢ τετραφαλαγγίᾳ. L. Dind.]

Τετραφάληρος sive Τετράφᾰλος, ὁ, ἡ, Quatuor conos s. eminentias habens : τ. κυνέη, Hom. [Il. E, 743, A, 41 ; Apoll. Rh. 3, 1228] et τετράφαλος [κυνέη Il. M, 384, κόρυθι X, 315,] πήληξ ap. Apoll. Arg. 2, [920].

Hesych. certe τετραφάληρον exp. τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς. [De accentu Arcad. p. 71, 12.] Quos esse dicit ἥλους λαμπροὺς περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας καταχρουσωμένους, Clavos insignes et spendidos, qui in fronte galeæ solent figi. Ubi etiam obiter nota Φαλός. [V. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 247, qui collato κῦμα φαληριόων, conjicit φάληρος fuisse aut nomen cristæ qua ornatur galea, aut cognomen ejusdem, quod duceretur a crista φάλῳ sive κώνῳ galeæ inserta, qui φάλος quattuor haberet strias, ad quattuor cristas inserendas, ceterum in medio relinquit utrum Apoll. Rh. quadruplicem cogitarit φάλον, quod voc. v.]

Τετραφάρμᾰκος, ὁ, ἡ, Quatuor medicamentis constans. Est autem et Emplastrum quoddam dictum τετραφάρμακον : item quoddam φάρμακον, quod et τετραφάρμακος antidotus vocatum fuit. [Gregor. Cor. p. 640 : Ὥσπερ τ. δύναμις ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα τετραφάρμακος καλεῖται.] Philo De mundo [§ 14, p. 615. Boiss.] : Ὡς ἡ παρὰ ἰατροῖς ἀντίδοτος. Est τετραφάρμακον, inquit Gorr., Antidoti nomen, quam alio nomine Μυστήριον vocarunt. Constat quatuor medicamentis, gentiana, aristolochia, baccis lauri, et myrrha, æquali pondere commistis. Valet ad podagræ præcautionem. Idem Emplastri nomen esse tradit, quod etiam Βασιλικὸν appelletur : et constare ex quatuor simplicibus medicamentis (unde et nomen habere), cera, pice, resina, sevi taurini, si id non est, vitulini, pari portione inter se mistis. Puri movendo non esse aliud melius vel expeditius. [Galen. vol. 2, p. 176, 389. L. D. Id. vol. 2, p. 187, 54 ed. Bas.; Alex. Trall. 1, p. 29; 3, p. 175, 177; 8, p. 422. Angl. Nemes. De nat. hom. p. 159, 5. Adhibebatur quoque in curatione malidis humidæ equorum, Hippiatr. p. 17, 23 et 25. Hase.]

[Τετράφορος, ὁ, ἡ.] Τετραφόροι, οἱ, Qui quaterni aliquid ferunt s. bajulant : ut Ἑξαφόροι, Qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. 10, 8 [3, 7 Schneid.] : Onerum vero maxima pondera quum feruntur a phalangariis hexaphoris et tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum, uti indivisi oneris solido pondere certa quadam divisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii. [Fallitur autem HSt. cum Lex. Septemv. scribens Τετραφόρος, quod vitium tacito correximus in Ἑξάφορος, recte sic scripto jam in Lex. Sept. Arcad. p. 90, 22 : Τὰ παρὰ τὸ ις ἐπίρρημα ἀριθμοῦ συντεθειμένα προπαροξύνεται, δίφορος, τρίφορος, τρίπολες, μεθ' ὧν καὶ τετράφορος. L. Dind.]

[Τετραφύλακος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor vigiliarum. Schol. Vat. Eur. Rhes. 5. ὕᾰ L. Dind.]

[Τετραφῡλία, ἡ, Tetraphylia, Athamaniæ, ut videtur, oppidum, ap. Liv. 38, 1, 7.]

[Τετράφυλλον, τὸ, Coronæ imperatoriæ species, ex qua emergunt quatuor folia aurea, cujusmodi fuere quas Latine *Hetruscas* appellatas scribit Plinius, sicque describit Tertullianus De corona milit. (c. 13) : « Præferuntur etiam illis (magistratibus) Hetruscæ : hoc vocabulum est coronarum, quas gemmis et foliis ex auro quercinis ob Jovem insignes, ad deducendas thensas cum palmatis togis sumunt. » Codinus De off. aulæ Cp. 6, 18, de Imp. : Φορεῖ δὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δοκοῦν αὐτῷ φόρεμα ἤγουν ἢ κρινωνίαν ἢ τετράφυλλον ἤ τι ἕτερον ὅμοιον τούτοις. Ducang.]

Τετράφῡλος, ὁ, ἡ, Quatuor habens tribus, In quatuor tribus distributus : ut τ. Ἀθηναῖοι, ap. Herodot. Itidem Δεκάφυλος, Decem tribus habens, Distributus s. Divisus in decem tribus. Herodot. p. 196 meæ ed. [5, 66] de Clisthene : Τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησε. Utitur hoc et Plutarch. Camillo. [Dionys. A. R. 4, 14 init. : T. ἐποίησε τὴν πόλιν εἶναι, τρίφυλον οὖσαν τέως.]

Τετράφυος, ὁ, ἡ, Qui quatuor palmorum est, si quidem mendosum non est τετράφυον, quod apud Hesychium legitur, et exp. τετραπάλαιστον.

[Τέτραχα. V. Τετραχῆ.]

[Τετραχαίτης. V. Τετράχυτρος.]

[Τετράχαλκον, τὸ, Quattuor ærei. Hesychius : Πέλανορ, τὸ τετράχαλκον. Λάκωνες.]

[Τετράχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet manus, Quadrimanus. Zenob. 1, 64. Boiss.]

[Τετραχειρόποδες, οἱ, Qui quattuor habent manus et pedes. Gens fabulosa, Tzetz. Hist. 7, 724. Elberl.]

Τετρᾰχῆ et Τετραχῶς : item Τέτρᾰχα et Τετραχθὰ, Quadrifariam, Quatuor modis. Vel etiam In quatuor partes. Quorum illa duo in prosa sunt usitatiora, hæc vero poetis peculiaria. [Τετραχῶς, Quadrifariam, Quadripertito; Τετραχῶς μερίζω, Quadripertior, Gl. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 7 : Διῳκίσθη ἡ Μαντίνεια τετραχῆ. Lucian. Navig. c. 16 : Διελόμενοι τετραχῆ. Altera forma Diod. 2, 57 med. : Ὧν ἕκαστον τετραχῶς μετασχηματίζεσθαι. Plutarch. Mor. p. 103, A. Dio Cass. 55, 24 med.; 72, 18. Euclid. Harm. p. 19, A ; Stob. Fl. App. vol. 4, p. 70.] Ac minus usitatum τέτραχα [Nonnus Dion. 2, 248 : Τέτραχα τεμνομένην περιβάλλεται ἄντυγα κόσμου. Anth. Plan. 5, 336, 1 : T. μὲν τὸ πάροιθε διακριδὸν ἴαχε δῆμος. Oppian. Hal. 3, 72. Plato Gorg. p. 464, C : T. ἑαυτὴν διανείμασα. Theolog. arithm. p. 55, 8 : Ἡ τέτραχα διανέμησις. Phryn. Bekk. p. 66, 13], quippe pro quo potius usurpetur τετραχθὰ ex eo factum, ut τριχθὰ ex τρίχα, addito θ ad majorem τραχυφωνίαν, Eustath. in Hom. Il. Γ, 362 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, In tres quatuorve confractum partes. Sic Od. I, [71] : Ἱστία δέ σφι Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο. Est tamen et illius τέτραχα aliquis usus (sicuti τοῦ πένταχα ap. eund. Hom., dicentem, Πένταχα κοσμηθέντες), quod a Suid. exp. τετραχῶς. [Cujus de accentu Jo. Alexand. Τον. παραγγ. p. 33, 8; 39, 3, de formæ τέτραχα, 18.]

[Τετράχηλος, ὁ, ἡ, Quadrifidus, Gl.]

[Τετραχθά. V. Τετραχῆ.]

[Τετραχθόνευτος, ὁ, ἡ, Quattuor dies humatus. Georg. Pisid. fragm. ed. Foggin. p. 333, v. 7 : Τετραχθόνευτον ἐξανέστησεν νέκυν, quem alibi τετραήμερον ab eo dici annotat editor p. 340.]

[Τετραχίζω.] Apud Hesychium legitur verb. Τετραχίζειν, quod exp. ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν [ποιεῖν τι, vel τὶ ποιεῖν, ut Photius et Etym. M., addito nomine Aristophanis. Pollux 7, 152 : Τὸ ἐπὶ τετάρτῳ μέρει νέμεσθαι τετραχίζειν.]

[Τετράχμον. V. Τετράδραχμος.]

[Τετραχόθεν, A quattuor partibus. Liban. vol. 1, p. 341, 18 : Ὅστις τετραχόθεν ἴσην οἰκῶν ἀγάλλεται. Eustath. Od. 1572, 23, 24.]

[Τετραχόθι, Quadripartito. Hippocr. t. 7, p. 50, 1 Littr. : Δῆσαι τὸ σπόγγιον λίνῳ τ., Filis quattuor. Hase.]

Τετραχοίνῐκος, ὁ, ἡ, Quatuor continens s. capiens χοίνικας. Item τετραχοίνικον, sc. μέτρον, Mensura quatuor chœnicum capax, Diosc. 1, 39, ubi Hermolaus interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium. [Schol. Aristoph. Nub. 643 : Ἡμιεκτέου) τοῦ τετραχοινίκου. Iterum HSt. :] Τετραχοίνικος, Quatuor χοίνικας implens, ap. Diosc. 1, 39, Hermol. interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium. Vide Χοῖνιξ. [Hesych. v. Ἄδδιξ et Theognost. Can. p. 18, 21; 25, 11, τ. μέτρον. In Τετράσχοινος corruptum apud Zonaram Lex. vol. 1, p. 39. notavit Albertus ad Hesychium. L. Dind.]

[Τετραχορδικὸς, Τετράχορδον. V. Τετράχορδος.]

Τετράχορδος, ὁ, ἡ, Quatuor instructus chordis, Quaternis intentus s. constans fidibus : ut τ. ὄργανα apud Musicos. [Matro ap. Athen. 4, p. 183, A : Σκινδαψὸς τετράχορδος. Strabo 13, p. 618, λύρας. Absolute Plut. Mor. p. 1021, E ; 1029, A, B ; 1137, D ; 1139, B (ex Aristotele); 1143, E ; 1145, E. Aristoxen. Harmon. p. 27, A ; 40, A et seqq., Euclid. Harm. p. 10, 17, 18 ; Bacchius p. 18, B seqq., Gaudent. p. 5, C ; Nicomach. p. 14, D, Theo Sm. Math. p. 87, C, et alii.] Vide Vitruv. 5, 4, et Martian. Capell. 9. [Ἡδονὴ, λύπη, φόβος, ἐπιθυμία Aristoni dicuntur ὅλον τὸ τετράχορδον, ap. Clem. Strom. 2, p. 486. Hemst.] Affertur vero et Τετραχορδικὰ pro Quæ habent quatuor chordas. [Plut. Mor. p. 1145, C. Aristid. Quint. De mus. p. 21, 3, τετραχορδικαὶ διαιρέσεις. Hase.]

[Τετράχους, ὁ, ἡ, Qui quattuor est congiorum. Hedylus Anth. Pal. App. 28, 2 : Ἐκ νυκτῶν εἰς ἠῶ πίνει τετραχόοισι κάδοις. Geopon. 9, 10, 8 : Τετράχουν ἑκάστῳ στελέχει κατάγει.]

[Τετραχρονέω, Quattuor tempora habeo. Apollon. De constr. p. 135, 22 : Διὰ τὸ τετραχρονεῖν. L. Dind.]

[Τετραχρονία, ἡ, Quattuor tempora. Eustath. Od. p. 1407, 44 : Τὸ βριθὺ τῆς τ.]

[Τετράχρονος, ὁ, ἡ, Qui est quattuor temporum. Apollon. De constr. p. 135, 22, De pron. p. 43, B. Chœrob. vol. 1, p. 20, 20. L. D. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 821, 27. Charax in Hort. Adon. p. 226. Boiss. Anon. De mus. ap. A. J. H. Vincent. *Notices* t. 16, part. 2, p. 49, 9, μακρὰ τ. Hase. Longin. fr. 3, 14. Eust. Od. p. 1407, 44, λέξις.]

[Τετράχυτρος, ὁ, ἡ, unde ap. Hom. Batrach. 257 : Τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον δῖος Ὠριγανίων, ubi est var. τετραχαίτην, Ilgenius conjicit i. esse q. τετραφάληρον.]

[Τετραχωρῖται, οἱ Βεσσοί, ὡς Στράβων ζ' (p. 318, sed ubi deest hoc quod citat Steph.). Οὗτοι λέγονται καὶ Τετράκωμοι, Steph. Byz. Polyæn. 4, 4, 1.]

[Τετράχωρος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet loculos. Dioscor. 1, 33 : Τῷ φθινοπώρῳ φέρει σπέρμα ἐν θυλάκοις συνεζευγμένοις τριχώροις ἢ τετραχώροις.]

[Τετραχῶς. V. Τετραχῇ.]

[Τετραῴδιον, τὸ, Canon quatuor odis constans, in Sabbatis, Quadragesimæ præsertim, cani solitus. Triodium in Sabbato 2 hebdom. jejunior : Ἀπὸ δὲ τῆς ς' ὥρας εἰσέρχονται τὰ τετραῴδια καὶ καταλιμπάνεται ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς. In sabbato mediæ hebdom. : Ψάλλομεν τὸν κανόνα τοῦ μηναίου καὶ τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς καὶ τὰ παρόντα τετραῴδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Ex his Tetraodiis canonibus exstat ille qui in Sabbato sancto canitur, a Cosma monacho, Majumensi episcopo, inter melodos præcipuo, primum compositus, deinde auctus et completus a Marco perinde monacho, episcopo Hydruntino, Leonis philosophi Imp. suasionibus. Leo Grammat. in eod. Leone p. 482 : Μετὰ δέ τινα καιρὸν ἀνῆλθεν Μάρκος ὁ φιλοσοφώτατος οἰκονόμος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ὤν, ὃς ἦν ἀναπληρώσας τοῦ μεγάλου σαββάτου τετραῴδιον τοῦ κυρίου Κοσμᾶ. Similia habent anon. Combefis. in eod. Leone n. 19 et alii ... Conf. Allatius Dissert. 1 de libris eccles. Græcor. p. 72, 73, 74, 76, 77, præsertim ex Theodoro Bodr., Nicephoro Callisto, et aliis. V. Typicum S. Sabæ p. 73, 78. Ducange. Ephræm Cæsar. 2672 : Ὁ συνυφήνας τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ μέλος τ. εὐφυεστάτως. || Τετραοίδιος, ὁ, Modus musicus citharœdicus. Plutarch. Mus. p. 1132, D : Οἱ δὲ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. Ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρῳδικοὺς πρότερος ὠνόμασε, Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον, τροχαῖόν τε καὶ ὀξὺν, Κηπίωνά τε καὶ Τερπάνδρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ τετραοίδιον. Pollux 4, 65 : Νόμοι δὲ οἱ Τερπάνδρου, ἀπὸ μὲν ἐθνῶν ὅθεν ἦν, Αἰόλιος καὶ Βοιώτιος· ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος καὶ τροχαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς καὶ τετραοιδός· ἀπὸ δὲ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου, Τερπάνδρειος, καὶ Καπίων. V. Prideaux. in Marm. p. 401 ed. Lond. Polluci quod restitutum ex codd. Τετραοίδιος, reddendum etiam Plutarcho.]

[Τετράων. V. Τετραῖον.]

Τετράωτος, ὁ, ἡ, Cui quatuor aures s. ansæ, vide Δίωτος. [Quadriauris. Sic Apollo dictus fuit, teste Mich. Apostolio Prov. 2, 22. Schleusn. Zenob. 1, 54. Wakef.]

Τετρεμαίνω, i. q. τρέμω : ex quo et derivatum est ; volunt enim ex τρέμω fieri primum τρεμαίνω : inde autem διπλασιασμῷ facto, τετρεμαίνω : poeticum certe verbum est. Xenarchus comicus ap. Athen. 13, [p. 569, C] : Ἀεὶ [...] τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ' [Versus postremus, paullo aliter scriptus in libris, lectoris videtur additamentum, quale notavimus in Μικρὸς p. 1056, D, et alibi], Sed semper trementem et metuentem. Et cum accus. Aristoph. Nub. [293] : Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι, Horreo et pertimesco eas. [Ib. 374 : Τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.] Similis fere διπλασιασμὸς est in τιτραίνω : sicut enim illud fit ex τράω, ita hoc ex τρέμω, ab initio addita syllaba τε, in medio autem αίν. [Mœris p. 365 : Τετρεμαίνω Ἀττικοί, τρέμω Ἕλληνες. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 6, 7, p. 302, A : Περὶ ἑαυτῇ τε καὶ τῷ παιδὶ τετρεμαινούσῃ. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 116. In Indice :] Τετραμαίνειν, VV. LL. ex Hippocr. afferunt pro Tremere ; sed falso : apud eum enim legitur τετραμαίνειν [p. 663, 22, ubi Τὰ ἄκρα ψύχονται καὶ τετρεμαίνουσι, unde Galenum in Gloss. p. 578 afferre τετρεμαίνει conjecit Foes., aut p. 655, 2, pro vitioso οὐ τετραμμένη, legendum esse οὐ τετρεμαίνει. Per α etiam libri aliquot Aristophanis et Athenæi. L. D.]

Τετρήμερος, ὁ, ἡ, Qui quatuor dierum est, Aristot. Polit. 3, [15, ubi est var. τετραήμερος. Τεθρήμερον, ut Τέθριππος dicitur, Anth. Pal. 15, 40, 5. Quorum alterum ex altero corrigendum videtur. L. Dind.]

Τετρήρης, Quadriremis [Gl. Polyb. 1, 47, 5 etc.] Diod. S. 19, [62 fin.] : Τούτων ἦσαν τετρήρεις μὲν ἐνενήκοντα, πεντήρεις δὲ δέκα, ἐννήρεις δὲ τρεῖς, Quadriremes nonaginta. Cic. quoque Quadriremem vocat. [Id. 2, 5 ; 18, 10. « Clem. Al. Str. 1, 16, § 75. » Boiss. Euseb. Pr. ev. p. 476, A. Hase. Acc. τετρήρην in inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 423, 48 ; ubi τετρήρεις, τετρήρων sæpe p. 394, 395, 399. L. Dind.]

[Τετρηρικὸς, ἡ, ὸν, Quadriremis. Polyb. 2, 10, 5, πλοίων. Diod. 3, 43 ; 20, 74, 76. Pro quo Τετρηρικὸς in inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 487, 210 ; 542, 173, 175, 178, de varia quadriremium supellectile. L. Dind.]

[Τέτριξ. V. Τέτραξ.]

[Τετρόμματος, ὁ, ἡ, Cui quattuor sunt oculi. Hermias In Plat. Phædr. p. 107 : Τετρώμματον (sic Ast. ; τετράμματον codex) καὶ τετραπρόσωπον αὐτὸν (τὸν εἶναι ἀριθμὸν) ἡ θεολογία καλεῖ.]

[Τέτρομος, ὁ, Tremor. Hesychio τρόμος, Galeno Gl. p. 578, τρόμος ῥιγώδης, Erotiano p. 364, τέτραμος, ὁ τρόμος, qua de scriptura per α dixi in Τετρεμαίνω. Etym. M. p. 560, 32 : Ὃν γὰρ τρόπον προσέρχεται ἡ τε ἐν τῷ τέτρομος, ἀφαιρεῖται ἐν τῷ τελέως λέως. Ubi codex Voss. τετρεμαίνω, quod hodie est ap. Hippocr., et apud eundem τρόμος, non τέτρομος, quod ex Homerico Il. Γ, 34, ὑπό τε τρόμος fingi potuisse jam ab Jensio animadversum. V. Τετρυφάλεια. Sed diserte Apollon. De pron. p. 74, A : Αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἑορτὴ ὀρτὴ, τελέως λέως (Bekkerus contra cod. θέλω, λῶ), τρόμος τέτρομος· ut τρόμος ab librariis illatum videatur Hippocrati.]

Τετρόργυιος, ὁ, ἡ, Qui quatuor ulnarum est, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 223, 3 : Δισσάκι τετρόργυιον.]

[Τετρόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui quattuor habet oculos. Tzetz. Exeg. Il. p. 36, 23.]

Τετρυφάλεια, Galea, περικεφαλαία, Hesych. [Vitiose pro τε τρυφάλεια.]

Τετρωβολιαῖος, α, ον, i. q. τετρώβολος [quod v.], Quatuor constans s. valens obolis, τετρωβόλου πωλούμενος, ideoque non πολυτίμητος : exiguum enim pretium sunt quatuor oboli, Suid. [V. Τετρώβολος. De forma Lobeck. ad Phryn. p. 549.]

Τετρωβολίζω, ap. Polluc. [9, 64, ex Theopompi Στρατιώτισιν], τὸ τετρώβολον λαμβάνω, Accipio quatuor obolos : veluti quibus stipendii s. mercedis loco quotidie dabantur quaterni oboli. [Eustath. Od. p. 1405, 29 : Τετρωβολίζειν, τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετρώβολον· ἐγένετο γάρ φασι καὶ τοσοῦτόν ποτε. Et omisso φασι Photius, sed —ζων uterque ex eodem Pausania, de quo in Τετρώβολον. Ceterum non δικαστικὸν dici, quod nunquam fuit 4 obolorum, sed στρατιωτικὸν, ut τετρωβόλου βίος, persuadet ipsum fabulæ Theopompi nomen. V. Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 169 ed. sec.]

Τετρώβολον, τὸ, sc. νόμισμα, Numus quatuor obolis valens, effigiem Jovis impressam habens, a postica autem parte duas noctuas, Pollux 9, [63, 64]. Ex Pausan. [ab Eustath. Od. p. 1405, 29] affertur τετρωβόλου βίος pro Militis stipendio. [Conf. id. Il. p. 951, 54. Plutarch. Mor. p. 233, C : Τῶν παρὰ Αντιμάχου στρατευομένων ἐρωτηθείς τις ὑπ' αὐτοῦ μή τις τῶν εἱλώτων ἐστὶ, Σὺ δ' οἴει, ἔφη, ἐπὶ τὸ παρὰ σοῦ τετρώβολον Λάκωνα ἥξειν ; Alcib. c. 35 med. : Λυσάνδρου ἐπὶ τὴν ναυαρχίαν ἀποσταλέντος ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ τετρώβολον ἀντὶ τριωβόλου τῷ ναύτῃ διδόντος ἐξ ὧν ἔλαβε παρὰ Κύρου χρημάτων· conf. Lysand. c. 4. De pondere Galen. vol. 13, p. 897 : Γλυκυρρίζης τετρώβολον· 914, 919. Formam Τετραόβολον ponit Herodian. Epim. p. 204. Quo compendio scribatur v. in libello De mensuris et pond. Anal. Benedict. p. 393, ubi male per ο. L. Dind.]

Τετρώβολος, ὁ, ἡ, Quatuor obolis valens, Quadrobolaris. [Aristoph. Pac. 254 : Οὗτος παραινῶ σοι μέλιτι

χρῆσθαι τέρῳ· τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τἀττικοῦ. Ubi schol. rec. τετρωβολιαῖον.] Et per jocum τετρώβολος dicitur de Homine nihili, ut qui vix quatuor obolis emendus sit : velut et τριώβολος, et Lat. Triobolaris homo. [Ap. Aristoph. Kusterus τετρωβόλου, ut idem πεντωβόλου pro πεντώβολον Eq. 798. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2335, p. 258, 29 : Τὸ κεφάλαιον εἰς ἄλλον πενταετῆ συνεγράψατο χρόνον τόκου τετρωβόλου. L. Dindorf.]

[Τετρῳδέω, Quartum itero. Iamblichus In Nicom. p. 124, C : Ρ' ὁ ἀριθμὸς, μονὰς τριωδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκὰς δευτερωδουμένη μονὰς καὶ χιλιὰς τετρωδουμένη μονάς· 125, A, ubi item per ω sine iota subscr., quomodo hæc numeralia scribenda esse diximus in Μονὰς, quæ alii per ο scribenda opinati erant, ut diximus in Δευτεροδέομαι, etsi ei rationi parum convenit Πεντῳδέω.]

[Τετρώκοντα, Quadraginta, forma Dor. pro τετταράκοντα. Tab. Heracl. p. 159 (C. I. vol. 3, p. 699), 20, 35; p. 278 (703), 95. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 16. Epigr. in Corcyr. ib. vol. 2, p. 36, n. 1907, 15. Conf. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 280. L. Dind.]

[Τετρωκοστομόριον, τὸ, Pars quadragesima. Archimed. Arenar. p. 522, 420 ed. Wallis., qui male τετραx., ut ibid. p. 520, 313, 319. Conf. Ahrens. l. c. p. 281 sq.]

[Τετρωκοστὸς, ἁ, ὸν, Quadragesimus. Archimedes Arenar. p. 525, 579 ed. Wallis., ubi tamen per α in secunda : Τετρακοστὸς ἀπὸ μονάδος, ut p. 524, 558, ubi recte Bas. τετρωκοστός. Τεσσαρακοστὸς ib. p. 525, 605. L. D. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, n. 2691, d, 1 : Ἔτει τετρωκοστῷ καὶ πέμπτῳ. Hase.]

[Τετρωριστὸς, ὁ, Quadrijugus. Soph. ap. Strab. 9, p. 399, δίφρος, Quadriga.]

[Τέτρωρον. V. Τέτρωρος.]

Τέτρωρος, et Τετράορος, ὁ, ἡ, sine contractione, Quadrijugus. [Quadrijugis, Gl.] Τέτρωρος ὄχος, Eur. [Hipp. 1229, ἅρμα Alc. 483, Heracl. 860], Quadrijugus currus, sicut Virg., Quadrijugo vehitur curru, i. e. Curru in quo quatuor equi juncti sunt. Unde et τέθριππος idem nominatur, alio nomine dictus τετράρυμος ὄχος, a quatuor temonibus, quorum singulis equi juncti sunt : Latini Quadrigas uno verbo vocant, etiam tum quum de uno sermo est; sic enim Gell. 19, 8 : Quadrigas Cæsar, etiamsi currus unus, equorum quatuor junctorum agmen unum sit, plurativo semper numero dicendas putat. [Pind. Pyth. 10, 65 : Τετράορον ἅρμα, ut Eur. Suppl. 667, aliique, et ib. 675, ὄχων.] Et ap. Hesych. Τετράοροι (ἵπποι), τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑπεζευγμένοι, ut Virg. Quadrijuges equi. Hom. Od. N, [81] : Ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης. [Eur. Hel. 724. Orph. Hymn. 17, 14.] Ubi Eustath. quoque annotat, τετραόρους, s. τετράορας secundum quosdam, dici τοὺς τέσσαρας ὁμοῦ συνεζευγμένους, ab ἀείρω significante συζευγνύω : quemadmodum συνωρὶς vocatur δύο ἵππων σύζευξις, ξυναορίς τις οὖσα. Affert tamen et aliud ex aliis etymon, τετραόρους dictos putantibus quasi τέσσαρας ὀρούοντας : eosdem vero esse eos, qui τετράσειροι appellantur, a quatuor catenis. [Pind. Nem. 7, 93 : Τετραόροισι ζυγοῖς.] At perperam in VV. LL. scribitur Τετράωρες et Τετράωροι. Item neutro genere dicitur Τέτρωρον ἅρμα, Currus quadrijugus, Quadrigæ, sicut et τέθριππον passim occurrit pro τέθριππον ἅρμα, quod Eustath. exponens vocat τετράζευκτον. [Ælian. N. A. 1, 36 : Εἰ δ' ὑπορρίψαις ἀστράγαλον λύκου καὶ τετρώρῳ θέοντι. Africanus Cest. p. 301, B fin. : Λύκου ἀστράγαλος δεξιοῦ ποδὸς τοῦ ἐμπροσθίου ῥιφεὶς πρὸ τετραόρου ἵστησι τὸ ἅρμα. Theodor. Prodr. *Notices* vol. 8, p. 83, 4 : Τῶν ἐν ἡμῖν στοιχείων τὸ τ. Eustath. Opusc. p. 337, 65 : Τέτρωρον ἐλεφάντων. De cursu quadrigæ Tzetz. Hist. 6, 706 : Ὁ τέτρωρος ἦν δρόμος δὲ καμπτήρων δωδεκάδος. L. D. Ælian. Nat. an. 13, 9 : Ἀδηφάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν. Julian. Imp. Laud. Eusebiæ p. 122, A : Ἡνιόχου πολλὰ τ. τρέφοντος. Artemid. Onirocr. t. 1, p. 83, 21 Reiff. et Antioch. Homil. p. 1040, D, ἅρμα. Hase.] Ovid. certe dicit et ipse Quadrijuges pro Quadrijuges equi. [De aliis rebus, Soph. Trach. 516 : Ὑψίκερω τετραόρου

A φάσμα ταύρου, de Acheloo, ubi schol. τετραόρου exp. τετρασκελοῦς, Quadrupes. Brunck.] || Τέτρωρος dicitur ab Oribasio et Rufo Pars astragali s. tali superior et sursum vergens : attamen et ipse Astragalus totus τέτρωρος (Quatrionem ex Isidoro quidam vertunt) dici potest a quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore et posteriore, Gorr. [Galen. vol. 2, p. 775, 16. Hase.]

[Τέτρωρος, ὁ, Terminorum quaternio. Tab. Heracl. p. 195 (C. I. vol. 3, p. 700), 42 : Ἐπὶ δὲ τᾶς τριακονταπέδω ὀκτὼ σὺν τῷ τετρωιρωι (sic)· 241 (C. I. p. 701), 111 : Ἀπὸ τᾶς τριακονταπέδω τᾶς διὰ τῶν τετρώρων ἀγώσας. V. Mazoch. p. 197.]

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, Quatuor habens concamerationes s. contignationes, Quatuor habens cameras s. tecta. [Herodot. 1, 180 : Οἰκιέων τετρωρόφων. Diodor. 1, 45. Appian. Pun. c. 95. Philo vol. 2, p. 143, 43. L. D. De ferculis quæ portabantur in triumpho Joseph. B. J. 7, 5, 5 : Τριώροφα γὰρ αὐτῶν πολλὰ καὶ τ. πεποίητο. Hase.]

B [Τετρώρυγος, ὁ, ἡ, Qui est decem ulnarum. Xen. Ven. 2, 6 : Ἐνόδια τετρώρυγα. Qua de forma dixi in Ὀργυιὰ vol. 5, p. 2154, D, eandemque restitui Cyrop. 6, 1, 52, ubi τοῦτο τὸ τριώρων, τριώρυον, τριώρυιον, vel similiter optimi pro τριόργυιον, sed præstat fortasse τετριώρυγον, nisi articulus natus est ex proximo το. L. Dind.]

[Τέττανος, pro Calx, occurrit non semel apud Nicolaum Myrepsum. V. sect. 9, c. 71. Ducang. V. Τίτανος.]

[Τέτταρα, etc. V. Τέσσαρα, etc.]

[Τέττης, ὁ. HSt. in Ἄππα :] Ut vocis τέττα usum explicem, sciendum est, in Hom. Il. Δ, [412] : Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, esse προσφώνησιν φιλεταιρικὴν νέου πρὸς μείζονα, ut annotat Eustath., s. προσφώνησιν τιμητικὴν νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον [νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, Hesych.]. Sed Eustath. addit, quosdam putasse, ut βάπτω, βαπτίζω, βάπτης, sic dici Τέττω, τεττίζω, τέττης, unde vocat. τέττα. Fuisse vero et qui crediderint τέττα esse σχετλιαστικὸν, Indi-
C gnationis significativum, per apocopen factum ex τέτλαθι. [Vel potius τέτλα scriberent. Quam vanissimam conjecturam multis commendat Helladius Phot. cod. 279, p. 531, 30—21.] Sunt qui exponant O amice : sed quum grammatici non dicant hac voce significari φίλε, sed compellari eum qui sit φίλος, existimarim potius eam vim habere quam habet particula Mi vocativo proprii nominis juncta : quæ alicubi non solum blandimenti vim habere, sed simul et τιμητικὴ esse, nonnullis videtur. [Τέττα inter advv. in α ponit Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 32, 31, ut vocat. τάλαν. Nam haud dubie rectissima interpr. est quam ponit schol. νήπιε, ut ejusdem hoc voc. stirpis sit cujus τέττιξ, significetque Loquacem et stultum. Ita Τι(τι)γόνιον Photius in Τεττιγόνιον cit. interpr. νήπιον. L. Dind.]

[Τεττία, ἡ, Tettia, n. Rom. mulieris in inscr. Neapolit. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 747, n. 5838, 1 : Τεττία Κάστα, et in seqq. L. Dind.]

[Τεττιγιδαία, ἡ, Tettigidæa, n. feminæ ap. Ptolem. Hephæst. Phot. cod. 190, p. 153, 34 : Καὶ Νικό-
D στρατον δὲ τὸν κωμικὸν Τεττιγιδαίας τῆς Μυρναίας ἐρασθέντα ῥίψαι ἑαυτὸν καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ ἔρωτος. Τετεγιδαίας cod. Ven. A. Quum utrumque perinde videatur portentosum, sitque frequens in puellarum nominibus forma diminutiva, aut Τεττιγίου scribendum suspiceris aut similem formam diminutivam latere. L. Dindorf.]

[Τεττίγιον, τὸ, Cicadula. Hesych. v. Κερκώπη, μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον. Boiss. Frustra tentari ostendit Eust. Il. p. 396, 1 in Τεττιγόνιον cit. ii]

Τεττιγομήτρα, ἡ, Cicada matrix, Cicadarum mater. Aristot. H. A. 5, 30 : Ὅταν δὲ σκώληξ αὐξηθῇ ἐν τῇ γῇ, (nam sua κυήματα ἐναφιᾶσι τῇ γῇ,) τότε γίνεται τεττιγομήτρα· καὶ εἰσὶ τότε ἥδιστοι πρὶν περιῤῥαγῆναι τὸ κέλυφος, καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας. Ita ut τεττιγομήτρα sit Fœtus in terram emissus et cortice obductus, ex quo postea cicadarum enascitur multitudo. Plin. 11, 26 : Fit primo vermiculus, dein ex eo quæ vocatur Tettigometra, cujus cortice rupto, circa solstitia evolant.

[Τεττιγόνιον, τό.] Τεττιγόνια sive Τεττιγονίαι, Cicadastræ, Gaza : Cicadæ minores, Cicadulæ. Aristot. H. A. 5, 30, de τεττίγων generibus : Καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. [Ib. 4, 7 ante fin. : Ἔστι δ' αὐτῶν πλείω εἴδη, καὶ διαφέρουσι μεγέθει καὶ μικρότητι καὶ τῷ τοὺς μὲν καλουμένους ἀχέτας ὑπὸ τὸ διάζωμα διῃρῆσθαι καὶ ἔχειν ὑμένα φανερὸν, τὰ δὲ τεττιγόνια μὴ ἔχειν.] Unde Plin. 11, 26 : Quæ canunt, vocantur Achetæ, et quæ minores ex eis sunt, Tettigoniæ; sed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, feminæ silent. Ubi etiam nota Ἀχέται, quos Plin. ibid. dicit canere pectore quod eis est fistulosum : unde et inter ἔγχελυδα numerantur, ut supra in Ἐντόμια docui : vide et Hesiodi quendam locum in Τέττιξ citandum. Ex Etym. autem affertur τεττιγόνιον pro Cicadæ simile. [At non Τεττιγόνιον, sed Τιτιγόνιον, et recte id quidem, scribitur ap. Etym. M. p. 760, 47. Conf. Eust., nomen hoc a verbo Τιτίζω derivantem, Il. p. 229, 28, et 396, 2. Adde annot. ad Athen. 4, p. 133, B. Schweigh. Hesychius vitiose : Ἠτιγόνιον, τέττιγι ὅμοιον, καὶ ὁ Κέρκωψ. (V. Τεττίγιον). Et : Τιγόνιον ἢ Τεττιγόνιον, εἶδός τι τεττίγων Ἀριστοτέλει. Sed τιγόνιον quidem, quanquam est etiam apud Photium p. 587, 21 : Τιγόνιον, ἐπὶ νηπίου τίθεται (v. quæ dixi in Τέττα), suspectum est tanquam fictum a grammaticis. Nam quum apud Photium sit p. 592, 11 : Τιττιγόνιον, ὅμοιον τέττιγι, Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ, et in Etym. l. c., Τιτιγόνιον (ζωΰφιον perperam additum in edd.), ὅμοιον τέττιγι, ap. Athen. vero l. c. : Ἔστι δ' ἡ κερκώπη ζῷον ὅμοιον τέττιγι καὶ τρυγονίῳ (τριγονίῳ cod. Laur. et Eustath. Il. p. 1282, 40 : Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη, ζῷον αὐτὴ (αὕτη) ὅμοιον τέττιγι καὶ τριγονίῳ), ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν δ' Ὁμοίων. Μνημονεύει αὐτῶν Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ, primo certissimum est Epilycum posuisse quod illi tribuit Photius Τιττιγόνιον (l. Τιτιγόνιον), atque id ipsum reddendum esse Athenæo, deinde Τιγόνιον probabile etiam apud Photium et Hesychium natum esse ex Τιτιγόνιον, idque non solum priori loco Aristotelis latere in var. τριγόνια, ut conjecit jam Schneiderus vol. 1, p. 382, sed etiam altero esse restituendum, ut τεττιγόνιον nihil sit nisi inveteratus error, jam ab Hesychio repetitus et Plinio, qui etiam *Tettigoniæ*, ut infra *Tetheæ* pro *Tethea*. Quam conjecturam confirmat quodammodo Eustathius Il. p. 396, 1, ex Pausania referens Τιτιγόνιον, alterum ne memorans quidem : Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέγιστον τέττιγα ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Παυσανίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καλαμαῖον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν, περὶ οὗ προδεδήλωται, i. e. p. 229, 25 : Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν φησι μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Ἕτερος δέ τίς φησι καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν ἤτοι ὀνοματοποιΐαν, ὅθεν ἴσως καὶ τιτιγόνιον ζωΰφιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὅμοιον τέττιγι. Formatur autem Τιτιγόνιον, quod est diminut. a Τιτιγὼν, ab verbo Τιτίζω, ut Ὀλολυγὼν ab ὀλολύζω, Τρυγὼν a τρύζω, estque credibilius diversas cicadarum species diversis origine vocabulis potius distinctas fuisse quam formis, præsertim tam singulari quam est Τεττιγόνιον, quum Τεττίγιον proximum sit a Τέττιξ. L. Dind.]

[Τεττιγοφόρας. V. Τεττιγοφόρος.]

[Τεττιγοφορέω, Cicadam fero in capillis. Schol. Hermog. Walz. Rhett. vol. 4, p. 70 post med. : Ἔθος ἦν Ἀθήνησι τεττιγοφορεῖν τῶν Εὐπατριδῶν τοὺς παῖδας· 79, 1. L. Dind.]

[Τεττιγοφορία, ἡ, Cicadarum gestatio. Tzetz. Hist. 1, 233.]

[Τεττιγοφόρος, ὁ, ἡ.] Τεττιγοφόροι, Cicadiferi. Sic vocabantur olim Athenienses, eo quod comæ cincinnis implicitas gestarent cicadas aureas : ut eo argumento probarent se esse αὐτόχθονας et γηγενεῖς, ut infra [in Τέττιξ] quoque docebo. Testatur idem [Suidas] et Hesych. et Eustath., qui p. 395, sic scribit : Οἱ δὲ ὕστερον εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι πραγματικῶς τέττιξιν ἐσέμνυνον ἑαυτοὺς, τεττιγοφόροι ὄντες· τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. [Aristoph. Eq. 1331 : Οὐδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. Sic enim pro τεττιγοφόρος Porsonus ex Hesychio :

A Τεττιγοφόρας. Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρομένων (leg. videtur εἶρον vel ἐνεῖρον) χρυσοῦς τέττιγας. V. Τέττιξ. L. Dind.]

[Τεττιγώδης, ὁ, ἡ, Cicadæ similis. Lucian. Bacch. c. 7.]

[Τεττίγων, ωνος, ὁ, Tettigon, n. viri, ap. Theophylact. Epist. 38, 62, cujus genit. Τεττίγωνος more suo ponit Suidas. L. Dind.]

Τεττίζω, Strido ut cicada, Fritinio, ut quidem Auctor Philomelæ dicit, Fritinit rauca cicada. [V. Τέττα, Τιτίζω.]

Τέττιξ, ῖγος [et ῖκος, sec. Chœrob. vol. 1, p. 310, 9 : Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ιξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ κ κλίνονται, οἷον πέρδιξ πέρδικος ... πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγος· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ γ κλίνεται. Καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι τὸ κεχρεωστημένον ἀνεπλήρωσαν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ κλίνοντες αὐτὸ, οἷον τέττικος· ταῦτα δὲ ἐστι τῆς δόξης, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ κλίνεται, ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ. Antiquioris B Herodiani auctoritate illis potius quod Herodianus quam quod Chœroboscus legerat tribuendum esse dixi jam in Ὄρτυξ], ὁ [nam ap. Ælian. N. A. 1, 20 : Τέττιξ θήλεια ἄφωνός ἐστι, et Hesychium v. Κερκώπη : Τέττιξ θήλεια μὴ φωνοῦσα, nomini masculino, ut sæpe, adjectum est θήλεια. Apud Tzetzen autem in Cram. An. vol. 3, p. 351, 24, pro τέττιγας χρυσᾶς, alter codex χρυσοῦς, ut sequitur ὁ τέττιξ], Cicada [Gl.]. Hom. Il. Γ, [151] : Τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. [Ubi de genere schol. : Ἀρσενικῶς· οἱ γὰρ ἄρσενες μόνοι τέττιγες ᾄδουσι. Schol. Aristoph. Pac. 1159 in ed. Ald. : Τοὺς ἄρρενας δὲ ᾄδοντας τῶν τεττίγων· οὕτως Ἀρίσταρχος, in codd. : Ὁ δὲ Ἀρ. οὔ φησι τοὺς ᾄδοντας ἀρσενικῶς λέγεσθαι, τὰς δὲ θηλείας οὕτως, perverse et inepte. Homeri autem versus exprimit Timon ap. Diog. L. 3, 7, ubi de Platone : Τέττιξιν ἰσογράφος, οἵθ' Ἑκαδήμου δένδρει ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.] Sic Hesiod. Ἔργ. 2, [200=580] : Καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων θέρεος καματώδεος C ὥρῃ. [Ubi Proculus : Ἄδει δὲ ὑπὸ ταῖς πτέρυξι τρίβων ἑαυτὸν καὶ τὸν ἦχον ἐκπέμπων. Sc. 393. Similia v. ap. intt. Anacr. 43, 1. Unde Stesichori dictum οἱ τέττιγες χαμόθεν ὑμῖν ᾄσονται, ap. Aristot. Rhet. 2, 21. Aristoph. Av. 39 : Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσι· 1360 : Ἄδειν κελεύων ὥσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα. Theocr. 1, 148 : Τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις· 7, 139 : Τέττιγες λαλαγεῦντες. Qui alibi dicuntur τερετίζειν, quod v.] Theophyl. Ep. 1 : Ὁ τέττιξ ὁ μουσικὸς, ἦρος φανέντος, τῆς μελῳδίας ἀπάρχεται· ᾠδικώτερος δὲ τοῖς ᾄσμασι καὶ τὴν φύσιν λαλίστερος ὥρᾳ μεσημβρίας γνωρίζεται, ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος· ut et Virg., Raucis sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. [In deteriorem partem Simonid. ap. Athen. 15, p. 680, D : Ἄμετροι τέττιγες, de malis cantoribus, ut idem ap. Steph. Byz. v. Ἄκανθος, Ἀκάνθιος τέττιξ, quod parœmiogrr. ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων dici tradunt, ut mutæ sint apud Acanthios cicadæ. Idem Sim. dubitabatur quid dixisset τέττιγος ἄεθλον in gripho ap. Athen. 10, p. 456, E. Archilochus ap. D Lucian. Pseudol. c. 1 : Τὸ τοῦ Ἀ. σοι λέγω, Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας, comparantis se τέττιγι, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. Καὶ σὺ δὴ, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σαυτὸν αἰτίας ζητοῦντα καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις. Conf. Tzetz. Hist. 10, hist. 301. Alexis ap. Athen. 4, p. 133, C : Σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι, ... οὐ τέττιγα. (Menander Walz. Rhett. vol. 9, p. 251, 13 : Ἠθικῶς μετριάζοντα ὅτι τέττιγας μιμεῖται τοὺς ᾠδικοὺς τῶν ὀρνίθων.) Theocr. 5, 29 : Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· 9, 31 : Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ· [16, 94 : Ἀνίκα τέττιξ ἔνδοθι δένδρεων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Plato Phædr. p. 230, C : Ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ· 258, E : Ἐν τῷ πνίγει ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν οἱ τέττιγες ᾄδοντες καὶ ἀλλήλοις διαλεγόμενοι· et ib. 259, C, ubi exponit unde natum sit τὸ τῶν τεττίγων γένος. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 38 : Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον οὐχ ἱκανὴν ἔφη εἶναι τέττιγι σκιὰν παρέχειν. Conf. etiam Aristot. De respir. c. 9.

Idem H. A. 5, 30 : Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο, οἱ μὲν μικροί, οἳ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται, οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, οἳ καὶ ὕστερον γίγνονται καὶ πρότερον ἀπόλλυνται. Ὁμοίως δ' ἔν τε τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις οἱ μὲν διῃρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα, οἱ ᾄδοντες, οἱ δὲ ἀδιαίρετοι οἱ οὐκ ᾄδοντες. Καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια· ᾄδουσι δὲ μικρὸν καὶ τούτων οἱ διῃρημένοι. Οὐ γίγνονται δὲ τέττιγες ὅπου μὴ δένδρα ἐστίν· διὸ καὶ ἐν Κυρήνῃ οὐ γίγνονται ἐν τῷ πεδίῳ, περὶ δὲ τὴν πόλιν πολλοί, μάλιστα δ' οὗ ἐλᾶαι· οὐ γὰρ γίγνονται παλίνσκιοι, etc. quæ v., et 8, 28. Alia ap. Theophr. fr. 6 De signis 4, 5, Strab. 6, p. 260, Ælian. N. A. 1, 20; 10, 44, Plut. Mor. p. 767, C, qui ἱεροὺς καὶ μουσικοὺς dicit 727, E. Aristid. vol. 1, p. 232 : Αὖραι λιγυρώτεραι τῶν παρὰ ποιηταῖς ἀηδόνων καὶ τεττίγων. || De Cicada marina Ælian. N. A. 13, 26. L. Cancer astacus, *Cigale de mer*. Schneider.] Item χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει [ἐνέρσει] κρώβυλον [κρωβύλον] ἀναδεῖσθαι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, solebant olim Athenienses, ut refert Thuc. 1, p. 3 [c. 6], eo quod se αὐτόχθονας et γηγενεῖς esse jactitarent, sicuti cicadæ sunt αὐτόχθονες et γηγενεῖς [Schol. Hermog. Walz. Rhett. 4, p. 79 : Τέττιγας ἐφόρουν οἱ Ἀθηναῖοι χρυσοῦς· ἔστι δ' ὁ τ. δεσμός τις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔμπροσθεν ἐγκαθήμενος, οἱ δ' ἄλλοι ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ὃν οἱ ἐπίσημοι ἐφόρουν κρωβύλον ἀναδούμενοι· κρ. δ' ἐστὶ πλοκὴ τριχῶν εἰς ὀξὺ λήγουσα, εἰς ἣν διὰ τὸ ὀξὺ ἐκφερόμενος (ἐμφ. aut ἐνειρόμενος?) ὁ τ. σύνδεσμος ἦν τῶν τριχῶν, ὥστε συστῆναι καὶ μὴ διαλυθῆναι τὴν πλοκήν· σύμβολον δ' ἦν αὐτοῖς ὁ τ. τοῦ εἶναι αὐτόχθονας καὶ μουσικοὺς τῷ τὸν τ. καὶ αὐτόχθονα εἶναι καὶ μουσικόν. V. etiam Tzetzes supra cit. et Suidas v. Κρωβύλος. Schol. Aristoph. Eq. 1328 : Ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ παλαιὸν τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην, ὡς Θουκυδίδης. Οὕτω δὲ οἱ εὐγενεῖς ἐφόρουν καὶ παῖδες καὶ ἄνδρες πλέκοντες τὴν κεφαλήν. Isidor. Orig. 19, 30, 3 : « Athenienses cicadas aureas gerebant partim in vertice, nonnulli in fronte »]: ut et Plutarch. Symp. 2, 4 [3, p. 637, B] docet terram ἀναδιδόναι τέττιγας, et quædam alia animantia : Plato autem in suo Symp. [p. 191, C] tradit eos γεννᾶν εἰς τὴν γῆν, non autem εἰς ἀλλήλους, more ceterorum animalium. Sic ap. Athen. 12, [p. 525, F] quidam Asius poeta Samiorum luxum describens, inter alia dicit, Χρύσειαι δὲ κορύμβαι, ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. Et quidam anonymus [Lucian. Nav. c. 3, ubi est : Κομᾷν τοὺς γέροντας ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τ. χρ. ἐν.], Τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένος κρωβύλος, Cincinnus aurea revinctus cicada. [Theophylact. Sim. Epist. 69 : Κρωβύλῳ καὶ τέττιγι ὁ Γοργίας σεμνύνεται. Nonnus Dion. 13, 200 : Χρύσεος εὐπλέκτοισι κόμαις ἐσφίγγετο τέττιξ.] His addendum quod Aristoph. Nub. [984] dicit, Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, Antiquis referta cicadis. [Athen. 4, p. 133, B : [Ἤσθιον δὲ καὶ τέττιγας ἀναστομώσεως χάριν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ, Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν. Conf. id. fr. Hor. ibid. 9, p. 372, C.] || Τέττιγες vocabantur etiam Coci quidam : Ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον, μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον, τέττιγα, Athen. 14, [p. 659, A], et ex eo Eust. p. 1751. Itidem Hesych. scribit τέττιγας ab Atticis vocari τοὺς τῶν μαγείρων ὑπηρέτας ξένους, τοὺς ἐντοπίους autem nominari μαίσωνας. Ita ut μαίσων sit Coquus s. Coqui servus indigena, τέττιξ autem, Qui ex peregrino advenit solo. Ubi nota etiam Μαίσων. [Pollux 4, 148 inter δούλων πρόσωπα ponens θεράπων Μαίσων, θεράπων τέττιξ, 150 addit : Ὁ δὲ Μαίσων θεράπων φαλακρὸς πυρρός ἐστιν· ὁ δὲ θεράπων τέττιξ φαλακρὸς μέλας, δύο ἢ τρία βοστρύχια μέλανα ἐπικείμενος, καὶ ὅμοια ἐν τῷ γενείῳ, διάστροφος τὴν ὄψιν. || Idem 2, 86, de partibus auris : Τοῦ λοβοῦ τὸ μὲν προῦχον προλόβιον, τὸ δὲ περὶ τῇ κυψέλῃ τέττιξ, τὸ δὲ ὑπὲρ τὸν τέττιγα τραχυνόμενον, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἄνω περιφερείας πέρας, ἀντιλόβιον.] || Eidem Hesychio Τέττιγος ἔδρανον, insula Tænarus, quoniam eam Τέττιξ ὁ Κρὴς ἔκτισεν : quod testatur et Plutarch. [Mor. p. 560, E], ubi scribit, ei qui Archilochum occiderat, et oraculum consuluerat quomodo piandum esset facinus illud, responsum fuisse ut ἐπὶ τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν πορευθεὶς, ἱλάσηται τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ψυχήν· hoc autem fuisse Tænarum : quoniam ibi ferunt ἐλθόντα μετὰ στόλου Τέττιγα τὸν Κρῆτα, πόλιν κτίσαι,

A καὶ κατοικῆσαι παρὰ τὸ ψυχοπομπεῖον. [V. Suidas v. Ἀρχίλοχος.]

[Τέττιξ, ιγος, ὁ, Tettix, Cretensis. V. Τέττιξ subst.]

[Τετυφωμένως, Stulte, Stolide. Demosth. p. 665, 13 : Τίνος ἕνεκα ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετ. οὕτως ἃ βούλεται διαπράξασθαι συλλάβωμεν αὐτῷ; || Superbe. Clemens Al. Pæd. 2, 3, p. 191 : Χλεύη δὲ καὶ γέλως πλατὺς τὰς πλουτούσας ταύτας ἀλόγους γυναῖκας χρυσοῦ ποιεῖσθαι τῶν ἐκκρίσεων τὰ ἐκδοχεῖα, ὡς μηδὲ ἀποτρίψασθαι ἐξὸν ταῖς πλουσίαις μὴ τετ. Kall.]

[Τεῦγμα, τὸ, Constructio s. Quod constructum est, Opus. Dosiad. Anth. Pal. 15, 26, 9 : Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας. Schol. κατασκευήν.]

[Τεύδας, ου, ὁ, n. viri in numo Coo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 568, n. 37, ubi Τευδου.]

[Τευθέα, ἡ, et Τευθέας, ὁ, oppidulum et fl. Achaiæ, ap. Strab. 8, p. 342 : Ἐμβάλλει δ' οὗτος (Cauco fl.) εἰς ἕτερον, ὃς Τευθέας ἀρσενικῶς καλεῖται, ὁμώνυμος πολίχνῃ τινὶ τῶν εἰς Δύμην συνῳκισμένων, πλὴν ὅτι χωρὶς τοῦ σ Τευθέα λέγεται θηλυκῶς αὕτη, ἐκτεινόντων τὴν ἐσχάτην

B συλλαβήν.]

Τευθὴν, ῆνος, ὁ, Explorator, ὁ κατάσκοπος, Suid. [Pro πευθήν.]

[Τευθίδης. V. Τεῦθις.]

[Τευθίδιον, τὸ, Minuta loligo. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, E : Τευθιδίοις ἁπαλοῖς· Ephippus 8, p. 359, B : Τευθίδι' ἢ σηπίδια· secunda utroque loco correpta. Producta Eubulus 7, p. 311, D : Ὁσίας ἕνεκα σηπίδι' ἢ τευθίδια. V. Τευθίς. Sed multo probabilius scribendum esse ut apud Ephippum : Ὁσίας ἕνεκ' ἀρκεῖ τευθίδι' ἢ σηπίδια. Ceterum eadem jungit Dorio p. 300, F.]

[Τευθιδώδης, ὁ, ἡ, Loligini similis. De loliginum genere, Athen. 7, p. 318, F : Μαλάκια καλεῖται τὰ τευθιδώδη (olim τευθώδη). Schweigh.]

[Τεῦθις, ιδος, ἡ.] Τευθίς, Arcadiæ civitas, Steph. B. [Qui addit, τὸ ἐθνικὸν πατρωνυμικῶς Τευθίδης. Pausan. 8, 27, 4; 28, 4, cujus libri variant inter Τευθὶς et Τεῦθις, sed Τεῦθιν est 8, 27, 7.] In VV. LL. [Τεῦθις, ιδος, ὁ] scribitur esse et nom. ducis in Aulide, qui Palladem vulnerasse fertur [ap. Pausan. 8, 28, 4 sq.,

C Tzetzen Procem. in Alleg. Homer. v. 645. L. Dind.]

Τευθίς, ίδος, ἡ, Piscis de sepiarum genere, aut certe multa habens sepiæ similia, Loligo [Gl. Simonides ap. Athen. 3, p. 106, E : Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι χαρίδες. Aristoph. fr. Thesmophor. ap. eund. p. 104, E, Ach. 1156, Eq. 929, 934. Metagenes 6, p. 269, F; Sotades 7, p. 293, C. Quibus locis corripitur ultima, ut ap. Theætet. Anth. Pal. 10, 16, 12, Oppian. Hal. 1, 428, etc., quam produci perhibet Ath. p. 106, C : Ταθείσης τῆς παρατελευταίας ἐτάθη καὶ τὸ τέλος, καὶ ὁμοίως λέγεται τῷ ψηφὶς καὶ κρηπὶς καὶ τευθίς. V. Τευθίδιον.] Aristot. [H. A. 5, 6] : Αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι. [Conf. 5, 18 fin., ubi ἡ ἄρρην et θήλεια τευθίς· De partt. anim. 4, 5, post initium sæpius. Theophr. fr. 6 De signis 3, 2. Plut. Mor. p. 916, A. Pollux 6, 47. L. D. Galen. vol. 6, p. 736, 12. Oribas. t. 1, p. 150, 8 Daremberg. Eam in aera evolare ait Jo. Philop. De cr. mundi p. 192, 26; ossibus carere Artemid. Oniroer. p. 167, 7 Reiff.; sanguine Greg. Nyss. t. 1, p. 924, D, et Nemes. De nat. hom. p. 74,

D E Matth. Τευθίδα Sepiam Loliginem L. esse opinatur Bussemaker. Schol. Oppian. p. 660, Τεῦθον ib. Loliginem Sagittatam Lam. Hase.] Dicitur etiam Τεῦθος [Τευχὸς (sic), Lolius, Gl.], existimaturque τεῦθος esse Loligo major [Athen. 7, p. 326, C : Ὁ τεῦθος μόνῳ τούτῳ διαφέρει, τῷ μεγέθει. Schweigh. Nicand. Al. 471 : Ὅς δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς τευθίδος ἐμφέρεται νεαλὴς γόνος, ἢ ἅτε τεύθου ἢ ἅτε σηπιάδος φυξήλιδος. Aristot. H. A. 1, 6 med.; 4, 1 med.; 5, 18; τευθοὶ male 9, 2 init.], at τευθὶς minor. Fuisse τευθίδα Pisciculum vilem scribunt schol. Aristoph. et Suidas : quem vide. || Τευθίδες ap. Plut. [Mor. p. 185, E,] redditur Gladioli, pisces, in Apophth. de Eretriensibus habentibus μάχαιραν, ut αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus. Quod dictum ab eo refertur et in Themistocle [c. 11]. Vide Erasm. in Proverbio, Teuthidum more. || Τευθίς, Placentæ quoddam genus ap. Athen. [7, p. 326, E : Καὶ πέμμα δέ τι τευθίδα ὀνομάζειν Ἰατροκλέα ἐν Ἀρτοποιικῷ φησι Πάμφιλος]; πέμμα πλακουντῶδες, Hesych. [Zonaras Lex. p. 1719 : Τευθίς· Φάγος

δὲ καὶ πόπανα καὶ τὰς τευθίδας ἀμυγδάλων γέμοντα καὶ
A κωναρίων. Qui sunt senarii Byzantino potius quam Comico, cujus esse putabat Tittmannus, digni. L. D.]

[Τεῦθος. V. Τευθίς.]

[Τευθρανία, Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τεύθραντος. Ὁ Τεύθρας δὲ τὴν Αὔγην ἔγημε καὶ τὸν Τήλεφον ἐπαιδοποιήσατο. Τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος, ὡς τῆς Παρρασίας Παρράσιος. Λέγεται καὶ Τευθράντιος. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ, Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός. Τὸ θηλυκὸν Τευθραντὶς, ἀπὸ τῆς Τεύθραντος γενικῆς, Steph. Byz. Τευθρανία ap. Herodot. 2, 10, Xenoph. H. Gr. 3, 1, 6, Anab. 2, 1, 3; 7, 8, 17, Apollodor. 2, 7, 4, 3, Ptolem. 5, 4, 2, Strabon. 12, p. 551 et alibi. || Fem. gent. Τευθραντιὰς, ἀδος, epigr. Anth. Pal. 3, 2, 2, ubi cum diæresi: Τᾶσδ' ἐπέβην γᾶς Τευθραντιάδος. Altera forma in alio ap. Welcker. Syll. Epigrr. p. 229, n. 183, 2: Τευθραντίδα γαῖαν ναίουσιν, de Pergamenis. L. Dind.]

[Τευθρανίδης, ὁ, patron. a Τεύθρας, ap. Hom. Il. Z, 13: Ἄξυλον Τευθρανίδην. ἀΐ]

[Τευθραντιὰς, Τευθραντίς. V. Τευθρανία.]

[Τεύθρας, αντος, ὁ, Teuthras, Græcus, Hom. Il. E,
B 705. Rex Mysiæ, de quo in Τευθρανία, ap. Pind. Ol. 9, 76: Τεύθραντος πεδίον. Æsch. Suppl. 549: Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν. Apollod. 3, 9, 1, 4; Diodor. 4, 33. Steph. Byz. v. Θέσπεια, Τευθρανία. Pausan. 8, 4, 9. Athen. ap. eund. 3, 25, 4. Medicus quidam accus. isosyllabo apud Theophilum in Ermerins. Anecd. p. 9 fin.: Συνέγραψε μικρὸν σφυγμικάριον πρὸς Τεύθραν τὸν ἰατρόν. L. Dindorf.]

[Τεύθριον, τὸ, Polium. Diosc. Notha 3, 119. Boiss.]

[Τευθρώνη, ἡ, Teuthrone, opp. Laconiæ, Pausan. 3, 21, 7; 25, 4. Ptolem. 3, 16, 9.]

[Τευκρία, ἡ, i. q. Τευκρὶς, apud Cononem Photii Bibl. cod. 186, p. 134, 27: Τεῦκρος, ἐξ οὗ Τευκρία ἡ γῆ. L. Dindorf.]

[Τευκρίδαι. Τεύκριον. Τευκρίς. V. Τεῦκρος.]

Τεῦκρος, ὁ, i. q. τευκτήρ. Sic enim ap. Hesych. legimus, Τεῦκρον ἢ Τευκτῆρα, ποιητήν· cui itidem τεῦκροι sunt οἱ ποιηταί: item et οἱ Τρῶες. [Steph. Byz.: Τευκροὶ, ὀξυτόνως (conf. id. v. Ἀβαντὶς, Αἱμονία, Αἰνία), οἱ Τρῶες, ἀπὸ Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Ἰδαίας
C νύμφης. (Quem memorat Dionys. A. R. 1, 61, Apollod. 3, 12, 1, 4, Diodor. 4, 75, Strabo sæpius, et alii.) Λέγεται καὶ Τευκρὶς ἡ Τροία, καὶ Τεύκριον. Herodot. 2, 114: Γένος μὲν Τευκρὸς, et de Trojanis 118; 5, 13, 122 et al.] Sed annotat Eustath. [Il. p. 713, 26], quum Trojani hoc nomine significantur, aliquando προπερισπᾶσθαι [Conf. Heyn. ad Apollod. l. supra cit. Τεῦκροι de gente ap. Diod. l. cit., Strab. 1, p. 61; 13, p. 604, ubi de Cretensibus, 613, Cononem in Τευκρία cit., Dosiad. Anth. Pal. 15, 26, 4]: forsan ad differentiam proprii nominis Τεῦκρος [quod properisp., alterum oxytonon esse tradit Eustath. Od. p. 1967, 34, Arcad. p. 74, 5], qui Ajacis frater fuit, ex Hesione Priami filia, eademque Trojana, natus, unde et Teucri nomen accepit. [Ap. Hom., Pind., Soph., qui etiam tragœdiam sic inscripserat, Eur. in Helena, et mythologos. Ab hoc dictos sacerdotes memorat Strabo 14, p. 672: Ὄλβη πόλις Διὸς ἱερὸν ἔχουσα, Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου, καὶ ὁ ἱερεὺς δυνάστης ἐγένετο τῆς Τραχειώτιδος· εἶτ' ἐπέθεντο τῇ χώρᾳ τύραννοι πολλοὶ,
D καὶ συνέστη τὰ λῃστήρια. Μετὰ δὲ τὴν τούτων κατάλυσιν ἐφ' ἡμῶν ἤδη τὴν τοῦ Τεύκρου δυναστείαν ταύτην ἐκάλουν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ ἱερωσύνην· καὶ οἱ πλεῖστοί γε τῶν ἱερευσαμένων ὠνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἴαντες (ut Megabyzi). Cretensis, pater Arisbes, ap. Steph. Byz. v. Ἀρίσβη. Alcetæ Epirotæ f. ap. Diodor. 19, 88. Alius in Phalaridis Epist. 76, 99, 137, 139. Conf. Tzetzes Hist. 5, hist. 31. Artifices duo ap. Plin. N. H. 33, 12, 55, Braccium Comment. de scalpt. vol. 2, tab. 112. Babylonius scriptor astrologicus apud Tzetzen Allegor. in Iliad. 18, 694, p. 167 ed. Matrangæ, de quo Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 166. Cyzicenum scriptorem memorat Suidas in Τεῦκρος. Alius Ὁρισμοὺς Athen. 10, p. 455, E. Sed apud Cosmam Topogr. Christ. p. 342, E: Τεῦκρος ὁ τῶν Λοκρῶν, scribendum Ζάλευκος. L. D.] Hinc patronym. Τευκρίδαι, Teucridæ, Oriundi a Teucris vel Teucro. Isocr. Evag. [p. 191, D]: Τευκριδῶν πρόγονος ἦν Αἰακὸς, Æacus Teucridarum erat progenitor, Ab Æaco Teucridarum genus initium sumsit. Et

A Τεύκριον, τὸ, sive Τευκρὶς, ίδος, ἡ, Teucrion, Teucris, herba ab inventore Teucro denominata, de qua Dioscor. 3, 111. Plin. 25, 5: Invenit et Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam Hemionium vocant. Alibi Teucriam herbam appellat. [Herbam dicere videtur Arcad. p. 33, 17: Τὰ εἰς ρις δισύλλαβα ὑποκοριστικὰ (—κῆς) ἐννοίας ἐχόμενα ὀξύνεται, τευκρίς, χειρίς. Τευκρὶς de terra Æsch. Ag. 112: Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. Herodot. 2, 118, γῆν. Dionys. A. R. 1, 61 ante fin.: Τεύκρου βασιλέως, ἀφ' οὗ Τευκρὶς τὸ ἀρχαῖον ἡ γῆ ἐλέγετο. Dosiadas Anth. Pal. 15, 26, 18: Ἐς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον. Steph. Byz. v. Τροία, Τρῳάς. Idem Δάρδανος, πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τευκρίς. Sed in loco Mnaseæ rectius: Ὤκισε Δάρδανον καὶ Δαρδανίαν τὴν χώραν ὠνόμασεν, ἣ Τευκρὶς πρότερον ἐκαλεῖτο. Nihili est quod ap. Cic. Ad Att. 1, 12, 1: « Τεῦκρις illa lentum sane negotium; » iisdemque verbis 13, 6, et 14, 7: « Τεῦκρις promissa patravit », scriptum nunc pro Teucris, et Τευκρὶς est scribendum.]

[Τευκτεὺς, έως, ὁ, Faber, Auctor, nisi Τεύκτης po-
B nendum, unde barbare finxit accus. scriptor barbarus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 215, A med.: Τευκτέα βίβλου Νικόλαον δμῶα ἀχρεῖον ὄντα ἰσχίνας ἐμπλακίης ὄλβια ἔργαζε τόν. L. Dind.]

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, Fabricator, Apparator; [Photius s.] Suid. enim τευκτῆρι affert pro κατασκευαστῇ, ποιητῇ. [Bis Hesych. interpr. ποιητής.]

Τευκτικὸς, ή, όν, Consequendi s. Adipiscendi vim habens, Qui assequi et adipisci potest. Aristot. [Eth. Nic. 6, 10]: Ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθοῦ τευκτική. Quo sensu et στοχαστικὴ dicitur.

Τευκτὸς, Fabricatus, Factus, i. q. τετυγμένος. Hesychio, [Photio] et Suidæ κατασκευαστὸς, χειροποίητος.

[Τεύκτωρ, ορος, ὁ, i. q. τευκτήρ. Manetho 4, 423: Γνάπτορας εὐσήμων πέπλων καὶ τεύκτορας αὐτῶν ἱστοπόνους ἔσεσθαι.]

Τευμάομαι, Struo, Fabricor, Etym. [ex l. Antimachi infra cit.] τευμήσατο, παρεσκευάσατο, ἐτεχνήσατο: a Τεύμησος nomine cujusdam montis, derivatum illud verbum tradens. Hinc et Τευμησία ἀλώπηξ, inquit.
C Meminit autem hujus [Pausan. 9, 19, 1,] et Pollux [5, 39: Φύσιν δ' εἶχεν (canis quem Vulcanus Jovi donaverat) ἄφυκτος εἶναι, ὥσπερ ἡ Τευμησία ἀλώπηξ ἄληπτος· καὶ διὰ τοῦτο ἀπελιθώθησαν ἄμφω, ὁ μὲν ἵνα μὴ λάβῃ τὴν ἄληπτον ἀλώπεκα, ἡ δ' ἵνα μὴ φύγῃ τὸν ἄφυκτον κύνα. Ubi eodem fere vitio quod in Τελμησσὸς notavi cod. unus Τελμισσία, ut ap. Pausan. l. c. et Suidam, qui fabulam ex Cyclo epico ductam tradit, Steph. Byz. v. Παρνασσὸς libri variant inter illa et Τευμησσὸς, Τευμησσίς. De monte Steph. Byz.: Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (224), Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην. Ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος α' Θηβαΐδος· Οὕνεκα οἱ Κρονίδης ... ἄντρον ἐνὶ σκηνῇ (hæc corrupta videntur) τευμήσατο κτλ. Οἱ κατοικοῦντες Τευμήσσιοι, καὶ Τευμησσία ἡ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τὸ οὐδέτερον Τευμήσσιον. (Huc referenda videntur verba paullo ante post l. Hom. posita: Ἄστυ, ὡς Δημοσθένης ἐν γ' Βιθυνιακῶν.) Καὶ τὸ ἐκ τόπου Τευμησσόθεν, καὶ τὸ εἰς τόπον Τευμησσόνδε. Ἀντίμαχος ἐν α' Θηβαΐδος. (Nisi hæc perperam
D sunt repetita.) Eur. Phœn. 100: Ἀργείων στρατὸν Τευμησσὸν ἐκλιπόντα. Ubi schol. annotat nonnullos posuisse in Argolide, Valck. autem Strabonis 9, p. 409, 412, locis addit Nonn. Dion. 4, 80, et de vulpe Τευμησσία, Antonin. Lib. c. 41, Corinnæ ap. schol. Phœn. 26. Ceterum eodem intt. referunt Hesychii gl.: Τεύμης, ποταμὸς Θηβῶν. Quod τόπος scribit Unger. Theb. Parad. p. 402, ut ap. Theognost. Can. p. 72, 32, ubi Τευμησσὸς et Ταρτησσὸς tanquam ὀνόματα ποταμῶν positum, item scr. videtur τόπων. De accentu et duplici simplicique σ conf. Lobeck. Patholog. p. 410.] Apud Hesych. quoque est Τευμᾶται, sed exp. non solum τεχνάζει, verum etiam [ex dittographia] τιμᾶται.

[Τεὺξ, inter voces ad podagram arcendam amuletis inscribendas ponit Alex. Trall. 11, p. 657: Λαβὼν πέταλον χρυσοῦν γράφε ἐν αὐτῷ τὰ ὑποκείμενα... καὶ φόρει περὶ τοὺς ἀστραγάλους, μεί, θρεύ, μόρ, φόρ, τεύξ, ζά, ζών, θέ, λού, χρί, γέ, ζέ, ὤν. Ὡς στερεοῦται ὁ ἥλιος ἐν τοῖς ὀνόμασι τούτοις, καὶ ἀνακαινίζεται καθ' ἑκάστην ἡμε-

A ραν, οὕτω στερεώσατε τοῦτο τὸ πλάσμα καθὼς ἦν τὸ πρὶν, ἤδη ἤδη, ταχὺ ταχύ. L. Dind.]

[Τεύξινον, Aristolochia longa, ap. Diosc. Noth. p. 451 (3, 5). Boiss.]

Τεῦξις, εως, ἡ, [Constructio, Hesychio κατασκευή, ποίησις. Idem : Τύξιν, τεῦξιν, παρασκευήν. Dosiadæ Ara Anth. Pal. 15, 25, 23 : Ἴθι δὴ θαρσέων ἐς ἐμὴν τεῦξιν.] Adeptio, Consecutio. Synes. Ep. 140 : Τοῦτ' ἔστω σοι κανὼν καὶ κριτήριον τῶν πρώτων τῆς τεύξεως, Argumentum adeptionis primarum virtutum. [Arrian. Epict. 2, 5, 8. Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 82, p. 706; 124, p. 713; 125, p. 714. Plut. Mor. p. 1071, E. Stob. Ecl. vol. 2, p. 114.]

[Τεύπαλος. V. Τευτίαπλος.]

[Τεύτα, ας, ἡ, Teuta, Agronis regis Illyriorum conjux, Polyb. 2, 4 seqq.]

[Τευτάζω. HSt. in Τευτάομαι :] Invenitur autem et Τευτᾷ ap. Hesych. expositum τεχνᾶται. [Τευτᾶται Photius cum ead. interpr.] Habet Idem et Τευτάζειν [quod explicat uon solum ita ut Etym. aliique infra citt., sed etiam Τευτάζοντες aute Τευθίδες et Τευτασμὸν B positum πλανώμενοι, ut Psellus ap. Zonaram Lex. p. 1726] : idemque ap. Etym. legitur et Suid. : quos sequendo, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in aliquam rem conferre. Exponunt vero et στρατεύεσθαι [leg. στραγγεύεσθαι]; itidemque Τευτασμὸς στρατηγία [leg. στραγγεία]. Vide plura ap. illos, et simul quædam exempla. [Ruhnk. ad Tim. p. 253 : Τευτάζων, πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων) « Platonis auctoritate hoc verbum confirmant cum alii grammatici, tum Pollux 9, 137, ubi v. Hemst. Phileb. p. 56, E : Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων, ubi v. scholia. Tim. p. 90, B : Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα. (Pro τετευτακότι Iamblich. Protr. p. 30 posuit ἐσπουδακότι, quomodo interpr. grammatici. Aristid. Q. De mus. 2, p. 61 : Ἄλογος δὲ ἡ περὶ τὸ σῶμα τευτάζει· 79 : Ἐκ τῆς τῶν ὑλῶν ποιότητος, περὶ ἃς ἑκάστη τευτάζει. Hemst.) Reip. 7, p. 521, E : Γυμναστικὴ περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε. Photius, Suidas et Etym. M. : Τευτάζειν, πραγμα- C τεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι ἢ στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω καὶ Δίδυμος, προσθεὶς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα φησὶν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. Καὶ Ἀρτεμίδωρος φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις, Μάστιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. Πλάτων Ξαντρίαις, Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων, ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Καὶ ἐν Τιμαίῳ (l. supra cit.), οἷον διατετριφότι· γράφεται καὶ τεταυκότι. Τηλεκλείδης, Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι, ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης, Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν. Πολιτείας ζ' (l. c.) καὶ τὸ ἡσυχάζειν. Καὶ τευτάζων (l. ταυτάζων) τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων καὶ φλυαρῶν. Ridet Lucian. Lexiph. c. 21 : Οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Οὐ προσίεμαι τοὔνομα dicit Pollux 9, 137, quo tamen utitur Phrynich. Ecl. p. 69 Lob. : Ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Themistio Or. 13, p. 161, C : Οὐ μὲν γὰρ D τεύξασθαι μόνον οὐδὲ ζητεῖν οὐδὲ διώκειν, ἀλλ' ἤδη καὶ ᾑρηκέναι καὶ ἔχειν, restituendum τευτάζειν. Si forma media τευτάζεσθαι satis certa esset, eam præferrem. (Prætulit Bast. Ep. crit. p. 111, sæpius usurpatam a Damascio De principiis, ut fol. 9 : Κἂν περὶ τὰ ἔξω τευτάζωνται καὶ διατρίβωσιν. Hesychio in Τετεύξεται, τευχνάζει, τέμνεται, restituebat Salmasius.) Orig. C. Cels. 5, p. 255, B : Λόγου αἱροῦντος μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα καὶ ἱδρύματα· 7, p. 349, C : Οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Syrianus Comment. Ms. in Aristotelis Metaphysica Ms. Meerman. : Εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠβούλετο σκοπεῖν, ubi ex alio cod. repositum τετεύτακεν cum hoc scholio : Τετεύτακεν· πραγματεύεται, διατρίβει ἢ φροντίζει· παρὰ δὲ Φερεκράτει ἡσυχάζει· σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco : Ἡ ἰατρικὴ περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. Euseb. Præp. 14, 1, p. 132, C : Τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. Ælius Dionys. ap. Eustath. Il. Ξ, p. 968, 4 : Τευτάζειν τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc

A verbo grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e. τὸ αὐτὸ λέγειν vel πράττειν, quamvis Photius Lex. nullum discrimen statuat : Ταυτάζειν, στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendose ταυτάζειν legebatur. Sic paulo aute vidimus in Platonis Tim. l. c. pro τετευτακότι τεταυτακότι lectum fuisse. » Similia grammaticis supra citatis Zonaras Lex. p. 1726, ubi Psellus reddit πλανᾶσθαι, et Mich. Apostol. 18, 40, ubi cum accus. pers. significatione Decipiendi : Τευτάζειν βούλει τὸν ἄνθρωπον. Ceterum recte Ruhnk. improbat formam Ταυτάζω. Quam recentiores esse commentos, quum τευτάζειν ejusdem sit stirpis cujus τευμᾶν et τεύχειν, unde τέχνη, recte judicat Lobeck. Techn. p. 222.]

[Τευταῖος, ὁ, Teutæus, rex Assyriorum 28, ap. Georg. Sync. p. 151, B, 27 Eusebio Chron. p. 46 ed. Rom.]

[Τευταμάτης, ου, ὁ, ap. Polyæn. 4, 8, 2, dux Argyraspidum qui infra Τεύταμος, quod haud dubie B verius.]

[Τευτάμειον. V. Τεύταμος.]

[Τευταμίας, α, ὁ, Teutamias, rex Larisæorum, ap. Apollodor. 2, 4, 4, 2, ubi genit. Τευταμία, Τευταμίδου schol. Lycophr. 838, p. 829. ῐᾱ]

[Τευταμίδης, ὁ, Teutamides, patron. ap. Hom. Il. B, 843 : Λήθοιο Τευταμίδαο. F. Amyntoris, nepos Pelasgi, ap. Hellanicum ab Dionys. A. R. 1, 28 ante fin. cit.]

[Τεύταμος, ὁ, Teutamus, dux Argyraspidum, ap. Diodor. 18, 59, Plut. Eumen. c. 13. V. Τευταμάτης. Pater Biantis ap. Diog. L. 1, 82 : Βίας Τευτάμου, pro quo 88 in verbis Heracliti Τευτάμεω, quod etsi referri possit ad Τεύταμος, credibilius tamen, si illa sunt verba Heracliti, repetendum esse a Τευτάμης. Ceterum ib. memoratur τέμενος Prienensium Τευτάμειον, non ab Heraclito, sed Diogene ipso, si quid tribuendum formæ καθιέρευσαν et loco simillimo, quem jam Menagius contulit, 1, 75. Rex Assyriorum 27, aliis Ταυτάνης, ap. Georg. Sync. p. 151, B, C 26 Eusebio Chron. p. 46 ed. Rom., Diodor. 2, 22. V. autem Τέκταμος. L. D.]

[Τευτάνιον. V. Τίτανα.]

[Τεύτᾰρος, ὁ, Teutarus, n. bubulci, unde adj. ap. Lycophr. 56 : Τοῖς Τευταρείοις βουκόλου πτερώμασι, de sagittis Philoctetæ ab Hercule datis. Schol. Theocr. 13, 56 : Ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος καὶ Καλλίμαχος. L. Dindorf.]

[Τευτασμός. V. Τευτάζω.]

[Τευτάω. V. Τευτάζω.]

[Τευτίαπλος, ὁ, Teutiaplus, Eleus, ap. Thuc. 3, 29, qui Τευτίαπλος dicitur ab schol. Hermog. vol. 4, p. 52, 29; 58, 1 (quanquam hic quidem Ald. Τευτίαπλος), haud dubie scribendus Τεύπαλος, ut ap. Steph. Byz. v. Ἀνδρία scriptor Τεύπαλος ὁ γράψας Ἠλειακά. L. Dind.]

[Τευτλίον, Τευτλίς. V. Τεῦτλον.]

Τεῦτλον, τὸ, Beta, Olus quoddam, quod vulgo nomen retinet Latinum : tametsi et Porea a multis D nostrorum dicitur. Ejus duo genera Græci faciunt; unam nigram, alteram candidam vocant : hanc autem præferunt appellantque Siculam : quæ nunc extrita litera fere omnibus nostri sæculi Medicis Sicla nuncupatur. Gorr. [Hom. Batrach. 54 : Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, sed ubi alii οὐδὲ πράσοις· et certe σεύτλοις scribendum foret, ut 162 : Χλωρῶν ἀπὸ σεύτλων, et Σευτλαῖος. Pherecr. ap. Polluc 6, 59, qui conf. ib. 55, 63; 1, 247. Aristoph. Pac. 1014 : Ἀποχηρωθεὶς τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Hippocr. p. 658, 18 : Τεύτλου χυλῷ. Theophr. H. Pl. 1, 3, 2; 5, 3; 6, 6. Aret. p. 117, 46, Plut. Cat. min. c. 46. L. D. Ap. Athen. 7, p. 300, C, edebant anguillas μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, et alia p. 303, F. Parasiti cognom. σεῦτλον 6, p. 250, A. Σεῦτλα, τεῦτλα multa Athen. 9, p. 370, F, et 371. Valck. Dubio locus non est quin communiter scribi debeat σεῦτλον. Vide Lucian. Jud. vocal. c. 9. Brunck. Alteram formam Atticam dicit Gregor. Cor. p. 28.] Dicitur etiam Τεύτλιον et Τευτλίς. [Aristoph. Ran. 942 : Ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν (artem tragicam)

A ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς. Quo de betarum genere v. schol. et intt. Id. fr. Γῆρως ap. Polluc. 6, 69, ubi τευτλίον Bekkerus pro τεύτλιον. Hippocr. p. 549, 22: Τευτλίων τρύβλιον λιπαρῶν. Altera forma Athanas. Montefalc. Coll. Nov. Patr. vol. 2, p. 57, D. De utraque Alexis ap. Athen. 14, p. 621, E: Καὶ πάλιν ἐὰν μὲν σευτλίον, παρείδομεν, ἐὰν δὲ τευτλίον, ἀσμένως ἠκούσαμεν. Verum autem accentum esse σευτλίον et τευτλίον grammaticorum præcepta de diminutivorum dactylicorum accentu ostendunt, quibuscum a brevi incipientia permiscet Schæfer. ad Greg. p. 28.] Existimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica consuetudine. [Athen. 9, p. 370, F: Σεῦτλα. Τούτων φησὶν ὁ Θεόφραστος (H. Pl. 7, 4, 4) εὐχυλότερον εἶναι τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος καὶ ὀλιγοσπερμότερον, καὶ καλεῖσθαι Σικελικόν. Ἡ δὲ σευτλὶς ἕτερον, φησὶ (φασὶ Schweigh.), τοῦ τεύτλου ἐστί. Διὸ καὶ Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἥρῳ δράματι ἐπιτιμᾷ τινι ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τὰ τεῦτλα Τευτλίδας καλῶν (καλοῦντι Casaub., nisi Diphili sunt verba mutila). Εὔδημος δ' ἐν τῷ Περὶ λαχάνων τέσσαρα
B γένη φησὶν εἶναι τεύτλων, σπαστὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, πάνδημον· τοῦτο δ' εἶναι τῇ χρόᾳ φαιόν. Δίφιλος δ' ὁ Σίφνιος τὸ σευτλίον φησὶν εὐχυλότερον εἶναι τῆς κράμβης. Locos Theophrasti plurimos, in quibus Τευτλίον, annotavit Schneider. in Ind., idemque Τευτλὶς ex H. Pl. 7, 7, 2. V autem de variis his nominibus et generibus Fraas. Synops. plant. flor. class. p. 233.]

[Τευτλόρριζον, τὸ, Beta radicata. Geop. 12, 1, 2. Supra σευτλόρριζον, ubi add. Orneosoph. p. 204, 205.]

[Τευτλοῦσσα, ἡ, Teutlussa. Νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης η' (42). Τὸ ἐθνικὸν Τευτλουσσαῖος ἢ Τευτλούσσιος, Steph. Byz., ap. quem Τεύτλουσα vel Τεύτλουσσα, ut ap. Thuc.]

[Τευτλοφακῆ, ἡ.] Τευτλοφάκη, Edulium quoddam ex beta et lente mistis, Diosc. et Oribas. [Galen. vol. 6, p. 324: Οὕτω δὲ καὶ τὴν τευτλοφακῆν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης οὐ μόνον ὑγιαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐδίδου. L. Dind.]

[Τεύτονες, οἱ, Teutones, gens Germaniæ, ap. Strab.
C 4, p. 196. Zonaras Lex. p. 1716: Τεύτονες, οἱ Ῥωμαῖοι.]

[Τεῦτος, ὁ, Teutus, Sicanus, ap. Polyæn. 5, 1, 4.]

[Τεύτριον, τὸ πόλιον, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843. Ducang.]

[Τεύχειρα. V. Ταύχειρα.]

Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ, Arma ferens s. gerens, Armifer, Armiger, Armatus, ὁπλοφόρος. [Æsch. Cho. 627.] Eur. [Suppl. 654, λαόν. Manetho 4, 438, Ἄρης.]

[Τευχέω. V. Τεύχω.]

[Τευχήεις, εσσα, εν, Armatus. Oppian. Cyn. 3, 4: Ὅσσοισιν ὕπερθε καρήατα τευχήεντα.]

[Τευχήρης, ὁ, ἡ, Armatus. Orph. Arg. 525: Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν νηὸς τευχήρεις.]

[Τευχηστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq. Æsch. Pers. 901: Ἀνδρῶν τευχηστήρων.]

[Τευχηστὴς, ὁ.] Τευχησταὶ, ὁπλῖται, Hesych., Armati, Armati milites. [Æsch. Sept. 644: Ἄνδρα τευχηστήν. Callim. Jov. 77. Apoll. Rh. 3, 415. Tryphiod. 534. De accentu Arcad. p. 26, 7.]

D [Τευχίον, τὸ, locus Eubœæ, ap. Eust. Il. p. 817, 21: Τεύχεα δὲ κατὰ τοὺς πλείους μὲν ἐκ τοῦ τεύχω κατὰ κοινὴν ἐτυμότητα, καινότερον δέ πως ὁ Ἴστρος παράγει· φησὶ γὰρ τὰ πολεμικὰ τεύχη οὕτω κληθῆναι ἀπὸ Τευχίου Εὐβοϊκοῦ τόπου, ἐν ᾧ, φησὶ, κατεσκευάσθησαν ἐπὶ Κυκλώπων, quibus nonnulla addit de his Cyclopibus, diversis ab Homericis in Odyssea.]

Τευχῖτις σχοῖνος dicitur Juncus Arabicus, s. Babylonicus, Diosc. 1, 16. Meminit et Plin. 21, 18, itidem de junco odorato loquens: Laudatissimus ex Nabatæa, cognomine Teuchites; proximus Babylonius.

[Τευχοπλάστις, ιδος, ἡ, Figula. Lycophr. 1379: Τὴν τευχοπλάστιν παρθένον. Schol. τευχοποιόν.]

[Τευχοποιὸς, ὁ, ἡ, Figulus, Figula. V. Τευχοπλάστις.]

Τεῦχος, ους, τὸ, quoque a τεύχω derivatum est, i. significans q. σκεῦος, sicut τεύχω et σκευάζω idem sunt. Ac ut σκεῦος significat Vas, Alveus, ἀγγεῖον, ita etiam τεῦχος. [Æsch. Ag. 815: Αἱματηρὸν τεῦχος· 1128: Πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει· 434: Ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται· Eum. 742:
A Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους· Cho. 99: Καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας πάλιν δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν. De amphora fr. Præc. 10, 68: Στενόστομον τὸ τεῦχος· fr. ap. Athen. 1, p. 17, D: Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί· et Soph. Ach. conv. ib. D, Κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον. Id. El. 1114: Φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει· et 1120. Et sæpissime de variis vasis Eur., ut notasse sufficiat Hel. 259, de ovo: Γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἑλληνὶς οὔτε βάρβαρος τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται, ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν. Nicand. Alex. 21: Στόμα γαστρὸς, τεύχεος ἣν κραδίην ἐπιδόρπιον... κλείουσιν· 315: Μέσσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρός· ut 364. Th. 80, κεραμήιον. Orph. Arg. 320, ὀστράκεον. Hippocr. p. 408, 12: Ἡ ὑγρότης οὐ χωρουμένη ὑπὸ τῶν τευχέων τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ· 412, 5: Μᾶλλον δὲ τὰ ἄνω ὑγρά ἐστι τεύχεα· 474, 24. Et de toto corpore p. 1168, G: Λεπτῦναι, παχῦναι τεῦχος, δέρμα, σάρκας. Ubi Galen., τεῦχος ἀκουστέον ἐστὶν ὅλον τὸ σῶμα, Erotian. Gl. p. 358: Τεῦχος τὸ ἀγγεῖον ἀκουστέον τὸ περιέχον τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. Δέρμα δὲ τὸ κάλυμμα
B τοῦ τεύχους ὀνομαστέον. De vasculo s. Cucurbita p. 680, 39: Οἴνου ἐμπλήσας τὸ τεῦχος. De ventriculo Aristot. Physiogn. c. 6, p. 810, 19: Βοραὶ, ὅτι τὸ τεῦχος μέγα ἔχουσιν, ᾧ δέχονται τὴν τροφήν.] Xen. Hell. 1, [7, 7]: Φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι, Dicens se in vase farinario ex naufragio evasisse; solet enim farina molita in arcis condi ac asservari in usus suos. [Anab. 5, 4, 28: Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων· 7, 5, 14: Ὅσα ἐν ξυλίνοις τεύχεσι ναύκληροι ἄγουσιν. De alveari Aristot. H. A. 9, 40 med. Permutat cum ἀγγεῖον Polyb. 10, 44, 11. De urna sepulcrali Plut. Marcell. c. 30. Pollux 6, 84: Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κοινῇ μὲν τεύχη ἐρεῖς ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ· 10, 82: Σκεύη τραπεζῶν τὰ πρὸς τροφῆς ὑπηρεσίαν κύκλοι, τεύχη, quæ priori loco distinxerat, ut generis, non speciei esse diceret τεύχη. Idem 10, 30 ponit τ. κεραμεοῦν, γήινον, χυτρεοῦν, χαλκοῦν.] Præterea quemadmodum σκεύη dicuntur etiam Vasa et instrumenta nautica, ita et τεῦχος accipi sciendum est, veluti etiam ὅπλον. Hom. Od. O, 217: Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων
C ἐκέλευσεν, Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ, Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [Conf. Hesych.] Ambo autem a τεύχω dicta, quoniam iis domus aut navis instruitur. Ad hæc, ut sunt πολεμικὰ σκεύη, quibus σκευαζόμεθα ἐν πολέμῳ, ita sunt et πολεμικὰ τεύχη, quibus itidem ad bellum τευχόμεθα [V. Τευχίον] atque ἑτοιμαζόμεθα, i. e. quibus ad bellum nos paramus et instruimus: Latini Arma appellant, Græci alio nomine ὅπλα. [Tela, Gl.] Qua in signif. frequentissimum est ap. Hom., et id quidem in numero plurativo. Il. B, [808]: Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο· Od. Δ, [784]: Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες· Il. P, [210]: Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῒ, Aptavit Hectori arma: δῦ δέ μιν Ἄρης, Induit autem Mars. Sic et is, qui armatur, dicitur δύνειν et θωρηχθῆναι τεύχεα, 194: Ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλείδεω Ἀχιλῆος, Induit Achillis arma. Od. X, [114]: Τὼ δ' ὡς δυέσθην τεύχεα καλά· Il. Π, [40]: Δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι· Σ, 277: Σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, vacante alterutro istorum. Idem
D dicitur τεύχεα ἔχειν, et τεύχεσι λάμπειν, postquam eis indutus est, Od. Λ, [41]: Ἄνδρες ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες· Il. T, [398]: Τεύχεσι παμφαίνων, quemadmodum et Hesiod. Sc. [60]: Τεύχεσιν αἰθομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. [Th. 186: Τεύχεσι λαμπομένους.] At Il. Δ, [432]: Ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, inverso loquendi genere, pro πάντες δὲ τεύχεσιν ἔλαμπον. Rursum qui arma gerit, dicitur ea κατατιθέναι, vel ἀποδύνειν, Il. T, [12]: Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε, Deposuit arma, sc. quæ a Vulcano accepta ad Achillem ferebat, Καλὰ μάλ' οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν· X, [125]: Ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω· Γ, [114]: Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. [Theocr. 22, 182: Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο.] At P, [130] Hector dabat τεύχεα καλὰ Τρωσὶ φέρειν ποτὶ ἄστυ. Dicuntur etiam ἀμείβειν s. ἐπαμείβειν τεύχεα aliqui, Z, [230] Diomedes ad Glaucum, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν. Et paulo post, de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Sed et

ipsi duces exercitum obeuntes et lustrantes τεύχεα ἀμείβουσι, præstantioribus præstantiora dantes, Ξ, [381] : Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον· Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Armiger autem ἀπ' ὤμων αἱρεῖν vel λύειν τεύχεα hero suo dicitur, H, [122] : Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο. Sic hostis hosti capto, P, [318] : Λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων, nimirum Phorcyi et Hippothoo captis. E, [164] : Ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα, Arma detrahebat. [Hesiod. Sc. 67 : Ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.] Sic Φ, [183] : Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, sc. Achilles arma Hectoris. Σ, [83] : Τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. [De armis, quæ vibrantur, Hesiod. Sc. 451 : Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων, καρπαλίμως ἐπόρουσε. De armis Achillis Soph. Ph. 370, 398, Aj. 572, 577. Eur. Or. 761 : Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας· Phœn. 779 : Ἐκφέρετε τεύχη πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα.] || Exp. etiam Volumen [Gl.], Liber : Hesych. τεῦχος, βιβλίον. [Crinagor. Anth. Pal. 9, 239, 1 : Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε πεντάς· Agathias 4, 4, 9 : Πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων. Symmach. Jes. 8, 1 ; Ps. 39, 8. « Harmenop. 1, 1, 11. Mœris (p. 371) : Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον· τὸ δὲ βιβλίον λέγουσιν Ἕλληνες. Typicum Ms. monast. τῆς κεχαριτωμένης c. 77 : Τετράδια τεύχη. » Ducang. Lex. Ms. ex cod. Reg. 3183 : Τεῦχος, ἀγγεῖον ἢ βιβλίον. Sophronius de quatuor Evangelistis : Ἀναγνοὺς γὰρ Ματθαίου, Μάρκου, καὶ Λουκᾶ τὰ τεύχη. Id. App. p. 184.]

[Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, Armiger. Eur. Rhes. 3.]

Τεύχω, ξω, Fabricor, Struo : quomodo ap. Hom. Il. Z, [314] δώματα Καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες, Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. [E, 61 : Ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν· B, 101 : Σκῆπτρον, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων· Θ, 195, θώρηκα· Σ, 373, τρίποδας· T, 368, τεύχεα· Od. Υ, 108, γυναῖκες ἄλφιτα τεύχουσαι· Od. K, 290 : Τεύξει τοι κυκεῶ. Hesiod. Op. 78 : Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος τεῦξε· Th. 570 : Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι· et similiter alibi. Pind. Ol. 748 : Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς ἄλσος ἐν ἀκροπόλει· Pyth. 1, 4 : Ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς· 7, 12, δόμον· 12, 19 : Παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος· 4, 129 : Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν. Eur. Iph. T. 1453 : Τεύξας ναὸν ἵδρυσαι βρέτας· Rhes. 959 : Τῷδε καὶ τεῦξαι τάφον. Theocr. 27, 36, 37, θαλάμως. Nicand. Al. 129 : Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχὼ ποταμηΐσι Νύμφαις ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεϊ τεύξας.] Itidem quidam accipiunt in hoc incerti auctoris Epigr. [Anth. Pal. 9, 146, 1] : Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα, sic interpretantes, Spem et Nemesin ego Eunus prope aram struxi et locavi. Unde quis suspicari posset ap. Plin. 34, 7 [8, 19, 85] leg. Eunus esse pro Eunicus, quem refert inter artifices operum ex ære confectorum. Ego tamen illud Epigramma interpretans, εὔνους adjective accipere malui, et quidem in accus. plurali, non in nomin. singulari. [Neutrum verum : nam Eunicus est etiam 33, 12, 55 ; εὔνους adj. autem multo minus aptum quam nomen artificis.] Pass. Τεύχομαι, Struor. [Manetho 4, 64 : Ἔνθα φυγαρσενίης μυστήρια τεύχετ' ἄπυστα.] Unde [perf. Apoll. Rh. 2, 717 : Εἰσέτι νῦν γε τέτυκται κεῖσ' Ὁμονοίης ἱρόν· 4, 651, 1476]; partic. Τετυγμένος pro τετευγμένος, Structus. Hom. Od. X, 334 : Ἡ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, Ad aram Jovi Herceo structam, extructam, Jovis Hercei pulcre structam : ut in seq. tmemate videbis. [De cibis, ut sequitur, Alcman ap. Athen. 10, p. 416, C : Οὔ τι γὰρ ἠὺ τετυγμένον ἔσθει, ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος, ζατεύει.] Alicubi vero active accipitur, Il. T, 208 : Ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Est enim τεύχεσθαι δόρπον, quod Latini dicunt Parare et Apparare s. Instruere cœnam. [Od. K, 182 : Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα. H. Apoll. 76 : Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα· 221, 245. Callim. Cer. 64 : Ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα. Nicand. Th. 198 : Ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἴκριον· 935 : Πάσῃσιν ἀλεξητήριον ἄταις τευξάμενος. Orph. Hymn. 43, 6 : Τιμὰς τευξαμένη παρ' ἁγαυῆς Περσεφονείης ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας, sed ubi leg. videtur τιμῆς τευξομένη. Leonidas Anth. Pal. 5, 206, 6 : Ἡ φίλερως Σατύρη δὲ (ἀνέθηκε) τὸν ἕσπερον οἰνοποτήρων σύγκωμον, κηρῷ τευξαμένη, δόνακα, sed ubi ζευξαμένη Meinek. Hesychius : Τευξομένη, ποιήσουσα. Fut. signif. passiva Il. E, 653, loco infra ab HSt. cit. Perf. pass. Il. N, 22 : Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα... τετεύχαται· Ξ, 53 : Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται· 220 : Ἱμάντα, τῷ ἔνι πάντα τετεύχαται· Od. B, 63 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται· Ξ, 138 : Φίλοισι δὲ κήδεα τετεύχαται· et cum dat. T, 563 : Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, Ex cornibus; et cum genit. Il. Σ, 574 : Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο. Eodem plusquamperf. A, 808 : Θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί. Hesiod. Th. 581. Apoll. Rh. 3, 137 : Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται. Mosch. 2, 43 : Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.] Rursum pass. τεύχεσθαι accipitur pro Instrui armis s. Armari, unde τεύχεα dicuntur Arma : ut Hesych. quoque τεύχονται exp. σάττονται, ὁπλίζονται. Od. X, [104] : Τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, Melius enim est et consultius ut armati simus, schol. καθωπλίσθαι, cum Hesych., ap. quem præterea legitur [ex Il. M, 345, ὄλεθρος· Φ, 322, σῆμα· 585, ἄλγεα] Τετεύξεται, κατασκευασθήσεται, γενήσεται : quæ ad præcedentem pertinent signif. Ut vero revertar ad activum τεύχω, accipitur pro Struo, Fabricor, Machinor, Paro, in alio etiam loquendi genere, veluti quum Hesiod. Op. [263] dicit, Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων, Qui alii mala machinatur, ipsi sibi mala machinatur, ut ipse ibid. dicit τὴν κακὴν βουλὴν τῷ βουλεύσαντι κακίστην esse. Ad cujus imitationem Lucill. Epigr. in Fures [Anth. Pal. 11, 183, 5] : Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὰ ἥπατι τεύχει, Qui alteri parat struitque mala, ipse suo hepati ea struit. [Pind. Ol. 1, 30 : Χάρις, ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς· fr. ap. Clem. Strom. 5, p. 726 : Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς. Archiloch. ap. Walz. Rhett. vol. 6, p. 96, 5 : Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς.] Itidem δόλον τεύχειν ap. Nonn. [et Alex. Ætol. ap. Parthen. Erot. c. 14] Dolum struere s. fabricari, ut Virg. Doli fabricator Ulysses. [Il. K, 6 : Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν· O, 70 : Παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές· Φ, 538 : Αἱ δὲ (πύλαι) πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· Od. Θ, 177 : Σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε· K, 18 : Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ᾔτεον ἠδ' ἐκέλευον πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν· 118 : Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος· Ω, 476, πόλεμον· Σ, 350 : Γέλων ἑτάροισιν ἔτευχεν. Pind. Pyth. 4, 164 : Ὀτρύνει με τεύχειν ναὶ πομπάν· Isthm. 1, 14 : Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας· 66 : Τιμὰν Θήβαισι τεύχοντα· Ol. 8, 32 : Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι. Æsch. Suppl. 306 : Τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ; Sept. 835 : Ἔτευξα τύμβῳ μέλος Θυιάς· Ag. 150 : Μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῇδας ἀπλοίας τεύξῃ· 731, δαῖτα· 970 : Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον· 1261, φάρμακον· Pers. 189, στάσιν· Cho. 730, κακόν· Eum. 125, κακά· 801, ἀκαρπίαν. Soph. Tr. 756 : Μέλλοντι πολυθύτους τεύχειν σφαγάς. Eur. Andr. 644 : Ἐξευλαβοῦνται μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. Theocr. 1, 50 : Πάντα δόλον τεύχοισα. Et similiter alii poetæ. Orph. Lith. 72 : Ὁ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθής, τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξουσι μάγοιο.] Et φόνον τεύχειν τινί, de quo in seq. tmemate dicetur. Quibus adde Il. A, 115 : Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφὶν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει. [N, 209 : Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν, ut Od. A, 244. Perf. Il. N, 346 : Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά. Sed ubi al. τετεύχετον, alii, quod nunc receptum, ἡρώεσσιν ἐτεύχετον. V. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 397, 12. Nam τέτευχα signif. activa refertur ad τυγχάνω, nec nisi passiva est ap. Hom. Od. M, 423 : Βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Quanquam Buttmannum in Gr. v. Τεύχω falli, exemplo carere perhibentem Τέτευχα, ut sit perf. verbi Τεύχω, ostendit Macedonius Anth. Pal. 6, 40, 2 : Τὼ βόε μοι, σῖτον δὲ τετεύχατον, ἵλαθι Δηοῖ· et Leo philos. 9, 202, 6 : Ἄμφω δ' ἀμοιβὴν τῶν λόγων τετεύχατον.] Ubi tamen reddendum potius est Infert : quod consequens et effectum est præcedentis τεύχω, significantis Struo, Machinor, Molior; atque adeo schol. exp. παρέχει, ποιεῖ, ut rursum Il. A init. : Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. [Od. N, 191 : Ὄφρα μιν αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειεν· 397 : Ἄγε σ'

ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν.] Idem τεῦχε accipit pro ἐποίει: Hesych. autem exp. κατεσκεύασε, Paravit. Sed malo ego cum schol. Esse fecit: quomodo in Epigr. legimus, Ἡ σ' ὕπατον τεῦξε, Quæ fecit ut consul esses, te fecit et creavit consulem. [Pind. Nem. 4, 84: Ὕμνος ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα. Æsch. Eum. 668: Τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν. Eur. Heracl. 614. Lycophr. 457. Nicand. Alex. 156. Critias ap. Athen. 10, p. 432, F, ab Hemst. cit. Orph. Hymn. 79, 5. Simili constructione Soph. Phil. 1188: Ὦ πούς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας; Idem in fr. Nauplii ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. p. 122, B: Οὗτος δ' ἐφηῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ, σταθμῶν (στάθμην δ' [i. e. τ'] codex Vaticanus 191) ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα (hoc quum non minus absurdum videatur quam quod librarius aut epitomator posuit ap. Athen. 2, p. 40, A: Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας εὕρεσις ἐν Ἰκαρίῳ τῆς Ἀττικῆς εὑρέθη, pro ἐγένετο, scrib. videtur ὁρίσματα), κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος (immo πρῶτον) ἐξ ἑνὸς δέκα. Cum inf. Lycophr. 1473: Δαίμων δὲ φήμας ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξειεν. L. D.] Ac certe et pass. τεύχομαι accipitur pro Fio, ut eund. Hesych. supra dixi τετεύξεται exponere γενήσεται: unde Il. B, [320]: Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη, Mirabamur quid factum esset, evenisset. Sic et Τέτυγμαι accipitur pro Sum, ὑπάρχω, Δ, [84] de Jove: Ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Belli arbiter est. [Ξ, 246: Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται· Ο, 207: Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται· Π, 622: Θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι· et alibi sæpe. Hesiod. Op. 743, 750. Æsch. Ag. 751: Παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. Apoll. Rh. 2, 292, 1018, et alibi. Theocr. 2, 20: Καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι· 3, 27: Τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται· 24, 28: Φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται οὐλομένοις ὀφίεσσι.] Itidemque Od. Ξ, [234]: Μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, i. e. ὑπῆρχον, Eram. [Il. E, 402: Οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο· 446: Ὅθι οἱ νηός γ' ἐτέτυκτο· et alibi sæpe similiter, ut notasse sufficiat N, 643: Νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο· P, 279: Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν· et Od. T, 226: Περόνη χρυσοῖο τέτυκτο. Et sæpe Apoll. Rh.] Nec non ap. Hesiod. [Sc. 154]: Παλίωξίς τε τέτυκτο [scr. τ' ἐτέτυκτο]. Et rursum Od. [B, 356, Φ, 231, Arat. 725, Dionys. Per. 887,] τετύχθω legitur usurpatum pro γινέσθω, ac τετύχθαι pro γίνεσθαι, Esse. [Il. O, 110: Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι· Od. A, 391: Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι. Eur. El. 457: Ἀσπίδος ἐν κύκλῳ τοιάδε σήματα τετύχθαι. Apoll. Rh. 3, 605: Ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.] || Sed notandum est, quosdam præt. Τέτυγμαι, et aor. Ἐτύχθην, malle derivare ab alio them., nimirum Τύχω vel Τύκω, quod et ipsum interpr. Struo, Paro, Instruo, Facio: quorum tamen nulla proferuntur exempla, nisi præteriti illius pass. et aoristi, quæ passim obvia sunt [Aor. Il. B, 155: Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη· Δ, 470: Ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον· Λ, 671: Ὁππότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη· et alibi sæpissime similiter. Æsch. Eum. 353: Παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην· Suppl. 86: Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. Apoll. Rh. 1, 492 et alibi. Theocr. 22, 83; 24, 22]: ut, præter ea quæ paulo ante citavi, Hom. Il. Γ, [101]: Ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Utri mors et fatum est paratum, i. e. Utri nostrum mori fatale est. Et in Od. alicui φόνος τέτυκται, dicitur enim ut aliquis alicui φόνον τεύχειν, velut Λ, [429]: Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον, [et θάνατον Λ, 409, Υ, 11. Theocr. 22, 191: Φόνον αὖτις τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι,] ita vicissim ipse φόνος alicui τεύχεσθαι ab aliquo, ut Il. [E, 653]: Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, A me tibi illatum iri. Cui φόνον τεύχειν synonymum est φόνον φυτεύειν et φόνον φέρειν, Od. P, 82, et Δ, 272. Nec vero θάνατος solum τετύχθαι dicitur, verum etiam opera fabrilia: unde τετυγμένος dicitur ὁ κατὰ τέχνην κατεσκευασμένος s. εὔτυκτος, Bene paratus, Affabre factus: velut Δ, [615 etc.]: Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον, ut ποιητὸν τρίποδα alibi pro εὐποίητον: et supra βωμὸς τετυγμένος pro Bene et eleganter extructa ara. [Υ, 153: Δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· I, 223: Ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν· Π, 185: Χρύσεα δῶρα, τετυγμένα· Φ, 215, οἰκία· K, 211: Τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσι λάεσσι· Il. Z, 243: Δόμον ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον· Ξ, 9: Σάκος εἷλε τετυγμένον· 66: Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον· Π, 225: Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον· X, 511: Εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν· Od. Ω, 206: Τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο καλὸν Λαέρταο τετυγμένον. Æsch. Sept. 388: Φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον, de signo scuti. Theocr. 17, 21: Ἕδρα στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος· 24, 133: Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός· 25, 12: Χωρὶς δὲ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις· et indicativo 1, 32: Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ τέτυκται, ut 39, πέτρα. Moschus 2, 44: Χρυσοῖο τετυγμένη Ἰώ· 54: Χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς· eademque constr. Orph. Lith. 710. Dativo Nonnus Jo. 19, 64: Οἷα λίθοις στρεπτοῖσι τετυγμένῳ.] Quibus Eust. addit Od. Υ, 367: Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής, copulans illa tria, τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής, et i. valere dicens q. εὔτυκτος. Ubi τετύχθαι potius naturæ est quam artis: et τετυγμένος οὐδὲν ἀεικὴς accipi etiam posset pro οὐκ ἀεικὴς τυγχάνων s. γενόμενος, s. quem natura οὐκ ἀεικῆ ἔτευξε καὶ ἔφυσε. Ac tunc illud τετυγμένος acciperetur simpliciter pro Factus, Creatus, ut et ap. Phocyl. [5o]: Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, Quod enim factum est, infectum esse nequit. [Simonid. ap. Plat. Protag. p. 339, A: Ἄνδρ' ἀγαθὸν ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Alcæus ap. Hephæst. p. 60, 10: Νύμφαις ταῖς Δίος ἐξ αἰγιόχω φᾶσι τετυγμέναις, ubi sunt varr. τετυμέναις, τετυσμέναις, Seidlerus autem conj. τετογμέναις. Sed nihil mutandum, τετυγμέναις posito pro οὔσαις, ut animadvertit Ahrens. Dial. vol. 1, p. 251, 65. Orac. Sib. 5, 145: Ἐκ μιαρῶν ἐτέτυκτο (Nero). Aratus 12: Ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀστέρας, οἵ κε μάλιστα τετυγμένα σημαίνοιεν ἀνδράσιν ὡράων· 757: Οἵ τε Ποσειδάωνος δρώμενοι ἢ Διὸς αὐτοῦ ἀστέρες ἀνθρώποισι τετυγμένα σημαίνουσιν. De sideribus ipsis 233: Ἔστι δέ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο τετυγμένον ἐγγύθι σῆμα· 370: Τετυγμένου εἰδώλοιο.] Eust. vero hoc τέτυγμαι, et quæ inde derivantur, ex τέτευγμαι facta esse ait, exempto ε: qui tamen et alterius th. Τύκω meminit, ex quo deducit aor. 2 Τετύκοντο, habentem reduplicationem similem ei quæ est in λελάθοντο. Apoll. Arg. 2, [694]: Βωμὸν τετύκοντο, Aram extruxerunt. Hom. Il. A, [467]: Τετύκοντό τε δαῖτα, i. e. παρεσκεύασαν, ηὐτρέπισαν. Od. M, [283]: Λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. [Φ, 428: Δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι, et alibi sæpe, item δεῖπνον Υ, 390. Dionys. Per. 828, νηόν.] Hom. utitur et activæ vocis aor. 2, nimirum Τετυκεῖν, ut Od. [O, 77]: Εἴπω δὲ γυναιξὶν Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν, Ut cœnam apparent s. instruant. Apud Hesych. vero legitur præsentis temporis verbum τύκω, quod exp. ἑτοιμάζω, Paro, Apparo. Nec non τύχουσι, ap. Eund. extat, expositum τεύχουσι. [Τευχέω formam fingunt grammatici, ut Arcad. p. 153, 14; 154, 6, ut ab τεῦχος ductam.]

[Τεύχων, ὁ, Teuchon, n. canis ap. Xen. Ven. 7, 5.]

[Τεύωχις, πόλις Αἰγυπτία. Ἔστι καὶ λίμνη ὁμώνυμος· ὁ πολίτης Τευωχίτης, Steph. Byz. Cujus libri si recte ponerent hæc post Τέως, scribendum foret Τέωχις.]

[Τεφέσια, τὸ ἄγριον πήγανον, Ruta silvestris, in Lexico botanico ex cod. Reg. 1845. Ducang. App. Gl. p. 184.]

[Τεφορσαῖς, ιτος, ὁ, n. viri in Charta Borg. 2, 5; 10, 14; 11, 30 etc.]

[Τεφορσῶς. V. Ταφορσῶς.]

Τέφρα, ας, ἡ, sive Τέφρη, Ionice, Cinis [Cinus sive Calius, add. Gl.]: cui synonyma σποδὸς et μαρίλη. Hom. Il. Ψ, 251: Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη· Σ, [25]: Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. [Eur. Cycl. 641: Τά γ' ὄμματα μέστ' ἐστὶν ἡμῶν κόνεος ἢ τέφρας πόθεν. Aristoph. Nub. 177: Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν· 1083: Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ; Thesm. 537: Τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον. Euenus Anth. Pal. 9, 62, 3: Τὴν περίβωτον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱρήν, αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· anon. 12, 77, 2: Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος, καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης. Meleager ib. 12, 82, 2: Ἔσπευδον τὸν ἔρωτα φυγεῖν· ὁ δὲ βαιὸν ἀνάψας φανὸν ἐκ

τέφρης εὗρέ με κρυπτόμενον· 92, 4 : Ἡρπάσατ' (ὀφθαλμοὶ) ἄλλον Ἔρωτ', ἄρνες λύκον, οἷα κορώνη σκορπίον, ὡς τέφρη πῦρ ὑποθαλπόμενον, eademque formula 80, 4. Plato Lys. p. 210, A : Κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρας. Alia Schneider. in Ind. Theophr.] Plut. Symp. 6 [p. 697, A] de ligno ficulno, Κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν· de quo Symp. 5, [9, p. 684, C] itidem, Κατακαυθεῖσαν δὲ τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος· sicut et Plin. 23, 7, de ficu : Cinis non ex alia arbore aciem purgat acrior : mutuatus ea verba ex Diosc., qui 1, 187, scribit γίνεσθαι κονίαν ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, eamque in primis ἀνακαθαίρειν et ἀναλίσκειν τὰ περισσά. [Alia hujus generis v. in Indice Geopon.] Et Athen. 7, [p. 293, E] ex Comico [Sotade] : Ἀνακρύψαθ' ['Ἐνέκρυψά θ'] ὥσπερ δαλὸν ἐς πολλὴν τέφραν· quod dicitur etiam σποδίζειν, et σποδίῃ δαμάζειν. Item proverbialiter, Μὴ τὴν τέφραν φεύγων, ἐς ἀνθρακιὰν πέσῃς, ap. Suid., ap. quem et hæc parœmia, Εἰς τέφραν γράφειν, ut Εἰς ὕδωρ γράφειν, de inani opera. [Helladius ap. Phot. Bibl. p. 530, 15 : Ὅτι ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος, Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω, ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους, τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη, Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.] Omnium porro rerum ustarum cinis τέφρα nominatur, non lignorum modo : lapidum tamen ustorum cinis, teste Galeno [vol. 8, p. 294, A], κονία potius vocari solet. Grammatici quidam derivant hoc vocab. a τύφω, Uro ; revera enim τέφρα sunt lignorum aliarumve rerum combustarum reliquiæ. [De mortuorum cinere Herodes ap. Stob. Fl. 116, 21 : Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς, ὦ Γρύλλε Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ. Theocr. Epigr. 6, 6 : Τί τοι πλέον, ἀνίκα τήνας ὀστίον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ; Lycophr. 368. Demades p. 180, 4 : Τοὺς ὅρους τεθειμένους τῆς Λακωνικῆς τὴν ἀκμὴν τῶν νέων συνέκλεισε ταῖς τέφραις.]

[Τεφραῖος, α, ον, Cinereus. Ælian. N. A. 6, 38 : Μέλαιναι αἱ πλεῖσται ἢ τεφραῖαι.]

[Τέφρας, vel Τεφρὰς, ὁ, Cicada cinerea. Ælian. N. A. 10, 44 : Γένη καὶ τεττίγων οὐκ ὀλίγα ἦν· ὁ μὲν γὰρ τέφρας ἐκ τῆς χρόας ὀνομάζεται. Τέφρα male hinc Suidas.]

[Τέφρας, αντος, ὁ, Tephras, f. Herculis sec. Tzetzen ad Lycophr. 420 : Τυμφρηστὸς πόλις καὶ ὄρος Τραχῖνος ἀπὸ Τυμφρηστοῦ τινος βασιλέως ἢ Τέφραντος υἱοῦ Ἡρακλέος. Sed Steph. Byz. v. Τυφρηστὸς, ἀπὸ τῆς τέφρας Ἡρακλέους.]

[Τεφρήεις, εσσα, εν, Cinereus. Nonn. Dion. 6, 228 : Λύματα τεφρήεντα.]

Τεφρίζω, Imitor cinerem, Vergo in cinereum colorem, ut σποδίζω. [Aret. p. 38, 45, τεφρίζον πύον. Ἐτέφρισεν, Hesychio ἐνέπρησεν.]

[Τεφρικὸς, ή, όν.] Τεφρικὰ κολλούρια dicuntur Certi generis collyria, alio nomine σποδιακὰ vocata, de quibus suo loco.

[Τέφρινος, η, ον, i. q. τεφρός. Hippocr. p. 915, H, χροιή.]

Τέφριον, τὸ, Collyrium quoddam a cinereo colore appellatum, alio nomine dictum Κύθιον, teste Corn. Celso 6, 6, ubi ejus descriptio habetur. Meminit et Aet. 7, habetque itidem ejus compositionem, sed multum ab illa Celsi diversam.

[Τεφροειδὴς, ὁ, ἡ, Diosc. 4, 110 : Τὰ φύλλα λευκότερα καὶ τεφροειδῆ. Aret. p. 39, 37, πύα, ut 44, 2.] Τεφρώδης, Cinereus, Cineraceus. [Plut. Themist. c. 8, κόνιν· Sertor. c. 17, γῆς. Schol. Nicand. Ther. 173. Hesychii gl. : Ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τεφροειδῶν, ad l. Hippocr. in Τροφιώδης cit. referri vidit Heringa Obss. p. 15.]

Τεφρὸς, ά, όν, Cinereus, Cineraceus : ut Plin. Cinereus color, Terra cineracea. [Nicand. Ther. 173 : Ἄλλοτε μηλινόεσσα καὶ αἰόλος ἄλλοτε τεφρή. Schol. τεφρώδεις καὶ σποδώδεις.] Aristot. H. A. 9, [45] : Τεφροῦ καὶ πυῤῥοῦ μέσον, Medium inter cinereum et rufum. [Ib. 3, 12 init. : Ἡ γέρανος οὖσα τεφρά.] Vide et Σποδιός. [Eust. Opusc. p. 177, 35 : Ἡ τοῦ τεφροῦ καὶ μέλανος χρόα· 261, 11 : Πάσχων καί τι τεφρὸν εἰς χρῶσιν. Bis ponere videtur Hesychius.]

Τεφρόω, In cinerem redigo. Unde aor. 1 partic. τεφρώσας ap. [Hesych. et] Suid., quod exp. ἐμπρήσας,

A σποδώσας. [Lycophr. 227 : Τεφρώσας γυῖα Ληναίῳ πυρί. Diog. L. 1, 62 : Τεφρώσαντας (τὰ ὀστᾶ) εἰς τὴν χώραν σπεῖραι. L. D. Petr. 2, 2, 6.] Et pass. Τεφροῦσθαι, In cinerem redigi, Cinefieri, Cinescere. [Leonidas Anth. Pal. 5, 188, 3 : Βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέρατος, καὶ πᾶς τεφροῦμαι. Dio Cass. 66, 21 : Τῶν ἐν τῷ μέσῳ κεραυρουμένων καὶ τεφρουμένων. Geopon. 2, 23, 4.] Unde partic. τεφρωθεὶς, Qui in cinerem abiit, Cinefactus : ut Lucr., At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus. [Philo vol. 1, p. 389, 17. Hemst. Orac. Sib. 5, 123 : Χθόνα τεφρωθεῖσαν. Phrynich. Bekk. An. p. 65, 5 : Τεφρωθὲν πῦρ ἀντὶ τοῦ καταμαρανθέν. Aliter Theophr. fr. 3 De igni 55 : Ἡ προσπίπτουσα ψυχρότης εἰς τὸ τετεφρωμένον πῦρ. L. D. Τετέφρωνται de mortuis Antoninus 4, 3, p. 93, 94, et Gataker. Valck. || Med. Nicand. Al. 534 : Σὺν δὲ καὶ οἰνηρὴν φλογιῇ τρύγα τεφρώσαιο. Nonn. Dion. 2, 116 : Κολώνας ῥιπτομένας ἐς Ὄλυμπον ἐτεφρώσαντο κεραυνοί.]

[Τεφρώδης. V. Τεφροειδής.]

Τέφρωσις, εως, ἡ, ipsa Actio redigendi aliquid in
B cinerem, Concrematio s. Combustio qua aliquid cinefit s. in cinerem vertitur.

Τεχνάζω, i. q. τεχνάω, Arte fabricor et struo. [Aristot. Eth. Nic. 6, 4 : Ἔστι δὲ τέχνη πᾶσα περὶ γένεσιν καὶ τὸ τεχνάζειν. De histrionibus Ps.-Lucian. Neron. c. 8 : Ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.] Quo refert quod ex Herodoto affertur [3, 130] : Τεχνάζειν ἐπιστάμενος· si modo vera est quæ ex Valla subjungitur interpretatio, Notitiam artis præ se ferens. [« Dolosis artibus utor, Dolose ago, ap. Herodot. (l. cit.), Democedes medicus negans se artem nosse, κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος, Visus est Dario dolo malo id negare, ἐπιστάμενος τὴν ἰατρικὴν, Licet medicinam calleret. Sensus est loci ab Interprete male accepti. » Baunck. Id. 6, 1 : Ὀρέων αὐτὸν τεχνάζοντα, εἶπε, εἰδὼς τὴν ἀτρεκίην τῆς ἀποστάσιος.] Fortasse enim accipiendum est pro Dolosis artibus uti s. Dolo uti : quemadmodum Bud. annotat Herodot. τεχνάζω accepisse pro Dolose ago, Contechnor : afferens et ex Aristot. Mechan. [c. 2] :
C Διὰ τοῦτο τεχνάζουσιν οἱ ἁλουργοπῶλαι πρὸς τὸ παρακρούεσθαι ἱστάντες. Itidemque Suid. τεχνάζειν exp. πανούργως τὶ διαπράττειν in quodam Aristoph. l. [Thesm. 94], quem ap. eum vide. [Ran. 957 : Νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν. Xen. Anab. 7, 6, 16 : Ἀλλ' εἴποιτε ἂν ὅτι ἔξεστι καὶ τὰ ὑμέτερα ἔχοντα παρὰ Σεύθου τεχνάζειν, Dissimulare. Plato Leg. 9, p. 879, A : Ἐὰν δὲ ἐκ συνθήκης αἰτιᾶται τοῦ δούλου καὶ τοῦ τρωθέντος μηχανὴν εἶναί τις τὸ γεγονὸς, ἀμφισβητησάτω... ἑλὼν δὲ ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου· 11, p. 921, B : Ἐν ἐλευθέρων οὖν πόλεσιν οὐ δήποτε χρὴ τέχνῃ... διαπειρᾶσθαι τῶν ἰδιωτῶν τεχνάζοντα αὐτὸν τὸν δημιουργόν· Hipp. min. 371, D : Τῷ τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι περιέσεσθαι. Lucian. Demosth. c. 35 : Λανθάνομεν αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες. Plut. Æmil. Paul. c. 18 : Αὐτοῦ φασι τοῦ Αἰμιλίου τεχνάζοντος ἐκ τῶν πολεμίων γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν.] Recte igitur exposuerimus Machinor, Molior, Artificiose machinor, Dolose molior, Solerter comminiscor et invenio. In qua signif. construitur
D interdum cum accus. veluti ap. [Xen. Comm. 3, 11, 7 : Τοὺς λαγὼς θηρῶντες πολλὰ τεχνάζουσιν. Isæus p. 77, 24 : Τοιαῦτα κοινῇ ἐπ' ἐμοὶ τεχνάζουσιν. Maneth. 1, 300 : Μάλα τοι πεποιημένα τεχνάζοντας. Lucian. D. D. 1, 2 : Ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. Plut. Timol. c. 10 : Ἀπάτην ἐπὶ τῇ διαβάσει τεχνάζων· Lucull. c. 14 med. : Αὐτὸ τοῦτο καὶ βούλομαι καὶ κάθημαι τεχνάζων, μέγαν αὖθις γενέσθαι τὸν ἄνδρα·] Philon. De mundo : Φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας παντελοῦς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν, Pro incolumitate plena et absoluta machinari internecionem conatur. Interdum cum infin. [Demosth. p. 1158, 10 : Ταῦτα δ' ἔλεγε τεχνάζων χρόνον ἐγγενέσθαι, ex Par. S. additum τοῦ, ut absolute ponatur τεχνάζων, sicut p. 1317, 17 : Τεχνάζει βουλόμενος παρά τινων λαβεῖν ἀργύριον.] Aristot. Polit. 1, [11 fin.] : Ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γενέσθαι μονοπωλίαν, Nitebantur sibi parare jus monopolii, Utebantur artibus quibus monopolii potestatem sibi compararent ; Solerter commenti sunt et invenerunt, ubi in bonam partem accipitur. Itidem Plut. Fab. [c. 22] : Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν

τεχνάζων, Moliens, Omnes artes comminiscens ad etc. Vel, Omni arte conans, etc. sequente infin. [Id. Alcib. c. 19 med.: Πρὸς ταῦτ' οὖν τεχνάζουσι τῶν ῥητόρων τοὺς οὐ δοκοῦντας ἐχθροὺς... ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν· Mario c. 25 init.: Τεχνάζων προσπεσόντα τὸν ὑσσὸν μὴ μένειν ὀρθὸν, ἀλλὰ καμπὴν γίγνεσθαι· Sertor. c. 21 med.: Τεχνάζων ἑτέραν αὐτῷ δύναμιν συνελθεῖν.] Item cum dat. construitur, cum signif. Dolose ago, Dolosa arte utor. Xen. Cyneg. [8, 3], de lepore: Εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, διὰ τὸ διώκεσθαι ἀεί. [Plat. Epin. p. 989, D: Οὐ σχήμασι τεχνάζοντας, ἀλλ' ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν. Memorat act. sæpe Pollux, ut 4, 8 etc.] Pass. quoque τεχνάζομαι accipitur pro δολιεύομαι et μηχανῶμαι, [Commentor, Manticulor, Gl.] ut testatur schol. Arist. [Ach. 385: Τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς; Nam ita meliores pro τεχνάζει. Herodot. 2, 121, 1: Ἀπηγήσασθαι ὡς τεχνάσαιτο οἰκοδομέων τὸν θησαυρὸν τοῦ βασιλέος. Lucian. Alex. c. 41: Τοιόνδε τι ἐτεχνάσατο. Plut. Cæs. c. 43 init.: Ἀνεβόησαν μὴ περιμένειν, ἀλλὰ μᾶλλον, ὅπως τάχιστα συνίασιν ... τεχνάζεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Dio Cass. 42, 42: Εἰ τεχνάζοιντό τι· 54, 21, τοιόνδε τι τεχνασάμενος.] Accipitur alioquin et in prima signif. pro Arte facio, conficio, fabricor. Galen. Ad Glauc. 2: Καὶ αὐτὸς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τεχνάσαιο, sc. τὸν θαλάσσιον οἶνον, In tempore conficere possis, s. arte conficere. [V. Τεχνάω. Duplici accus. jungitur Geopon. 10, 19, 1: Τινὲς τῶν μήλων τοὺς καρποὺς ἐρυθροὺς τεχνάζονται οὕτω.] || Rursum τεχνάζω transitive accipitur pro Artibus instruo, Dolosis artibus munio. Plut. Alcib. p. 365 meæ ed. [c. 19]: Πρὸς ταῦτα οὖν τεχνάζουσι τῶν ῥητόρων τοὺς οὐ δοκοῦντας ἐχθροὺς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μισοῦντας δὲ αὐτὸν οὐχ ἧττον τῶν ὁμολογούντων. [Omisit HSt. infinitivum qui sequitur. V. supra. Pass. signif. Leonidas Anth. Pal. 6, 4, 3: Καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα κύρτον. Manetho 4, 236: Ψέκτας ἀνθρώπων διαβλήτορας, οἷς τὸ τεχνασθὲν εἰς ἀπάτην δολόεσσαν ἀληθείης πέλας ἥξει. L. D. Hippocr. p. 291, 31: Ἅμαξαι τετεχνασμέναι ὥσπερ οἰκήματα. Hemst.]

[Τεχνάρχης, ὁ, Artis peritus. Tzetz. ad Hesiod. Op. 260: Ὁμήρου, ὃς ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις ταῖς λογικαῖς ἁπάντων ὑπερανέστηκεν, οὐ μόνον ἀνθρώπων, τολμῶ δὲ καὶ ἀγγέλων εἰπεῖν, εἴπερ ἄρα καὶ ἄγγελοί εἰσιν ἐπιστημονάρχαι ἢ τεχνάρχαι. L. Dind.]

Τέχνασμα, τὸ, Ars dolosa, Machinamentum, Commentum [Gl.], Dolus, κακούργημα, τεχνούργημα, τέχνημα. Suidæ δόλος, πανουργία, afferenti ex Aristoph. [Th. 198]: Τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι. [Eur. Or. 1560: Τοῦ μητροκτόνου τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως. Anon. Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 278, 32: Πάντων κρατοῦντα τῶν παθῶν τῶν τοῦ βίου καὶ βαρβάρων χειρῶν τε καὶ τεχνασμάτων.] Theodor. H. E.: Βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, Nefaria Juliani arte ac calliditate se circumventos esse. Xen. Hell. 6, [4, 7]: Λέγουσιν ὡς ταῦτα πάντα ἦν τεχνάσματα τῶν προεστηκότων. [Polyæn. 1, 21, 2: Τότε ᾔσθοντο τῆς Πεισιστράτου βραχυφωνίας ὅτι ἄρα ἦν τέχνασμα κατὰ τῶν ὅπλων· 2, 3, 8: Ἐπαμεινώνδας θαρρεῖν αὐτοὺς ἔπεισε δυσὶ τεχνάσμασι. Manetho 4, 269: Σηπτάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντας. Lucian. Charid. c. 7.] Magis proprie Herodian. 4, [15, 6]: Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχὰς περικείμενα, Tribolos aliaque acuminata machinamenta. [Eur. Or. 1053: Πῶς ἂν ξίφος νῷ ταυτὸν κτάνοι καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα. Oppian. Cyn. 2, 174: Σιδηροβόροιο τ. σιδήρου. Epigr. C. I. vol. 3, p. 243, n. 4535, 2: [Κατ?]ιὼν ἀνέθηκα τηλόθεν ἐκ νήσοιο Ῥόδου τέχνασμα ποθεινὸν, de effigie Amoris. Lucian. Amor. c. 28: Ἀσελγῶν ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, confert Franz. Sophronius Maji Spicil. vol. 3, p. 19, 1: Φαιδροῖς ζωγράφου τεχνάσμασιν. Non recte igitur Ammon. De diff. p. 135: Τεχνάσματα καὶ τεχνήματα διαφέρουσι· τεχνάσματα μὲν γὰρ τὰ κακουργήματα, τεχνήματα δὲ αἱ τέχναι, ut iterum dicemus in Τεχνάω. Pollux 7, 7: Τὸ χειροτεχνηθὲν τέχνημα, τέχνασμα· significatione Doli 9, 133.]

[Τεχνασμὸς, ὁ, Artificium. Manetho 4, 332: Ψευδοκατηγορίαι τε κατηγορίης τε τεχνασμοί.]

Τεχναστέον, Arte moliendum, Machinandum, So-
A lerter comminiscendum, Ingeniose conandum. [Aristot. Polit. 6, 5 med.: Τεχναστέον ὅπως ἂν εὐπορία γένοιτο χρόνιος.]

Τεχναστὴς, ὁ, Machinator, Doli machinator, ut Tac., Doli fabricator, ut Virg.; Solers et ingeniosus in comminiscendo et moliendo.

Τεχναστὸς, ὁ, i. e. τεχνητὸς, Artificiosus, Artificialis, Arte factus, οὐ φυσικὸς, Bud. [Aristot. De partt. anim. 1, 1 ante med.: Ὥσπερ ἐν τοῖς τεχναστοῖς, οἷον οἰκίᾳ· et sæpius in seqq.]

Τεχνάω, i. q. τεχνιτεύω, Artificiose fabricor, Arte paro et conficio. Ephippus comicus ap. Athen. 14, [p. 642, E]: Ἴτρα, τραγήματά θ' ἧκε, πυραμοῦς, ἄμης, Ὠῶν ἑκατόμβη· πάντα ταῦτ' ἐτεχνάομεν [ἐχναύομεν]. Itidem Hom. Od. H, [110]: Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες Ἱστὸν τεχνῆσαι. [Τέχνη, τεχνῶ, τεχνᾷς, Theognost. Can. p. 95, 2.] Pass. Τεχνάομαι, Artificiose fabricor, Arte paror et conficior. [Herodian. p. 477 Lob.: Τεχνήσασθαι τὸ μετὰ τέχνης τι κατασκευάσαι,
B τεχνάσασθαι δὲ τὸ κακουργῆσαι. Quod discrimen non observari exx. in utraque forma et compositis ambarum citata ostendunt. V. Τέχνασμα.] Xen. Cyrop. 8, [6, 23]: Ὅ,τι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἢ φύοιτο ἢ τρέφοιτο ἢ τεχνῷτο. [Hippocr. p. 291, 16: Χαλκεῖον τετεχνημένον ἐπ' αὐτέῳ τούτῳ διάπυρον ποιέουσι.] Alioqui τεχνάομαι active quoque accipitur pro τεχνάω, Arte fabricor et conficio, Solerter invenio et paro, interdum etiam simpliciter pro Fabricor, Conficio. [Bion 9, 3: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τεχνᾶσθαι σύριγγα.] Thuc. 1, p. 39 [c. 122]: Αὐτὸς δ' ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον, schol. μεθοδεύει; loquitur autem ibi de bello, quod dicit ἥκιστα ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖν. [4, 47: Ὥστε ἀκριβῆ τὴν πρόφασιν γενέσθαι καὶ τοὺς τεχνησαμένους ἀδεέστερον ἐγχειρῆσαι. Xen. Cyrop. 8, 2, 5: Ἀδύνατον πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα καλῶς ποιεῖν· Ages. 9, 3: Μυρίοι τεχνῶνται τί ἂν ἡδέως φάγοι.] Et Hippocr. Ep. ad Damag.: Οὐδὲ ἰατρικὴν ὑπὲρ τούτων ἐχρῆν εἶναι μὴ τεχνωμένην παιώνια φάρμακα. [Cum eod. voc. Apoll. Rh. 3, 529.] Itidem et Soph. Aj. [86]:
C Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου, Dei artibus et machinis nil est quod fieri nequeat, Deo moliente et fabricante quippiam suis artibus, haud quicquam est quod non fiat. [Ant. 494: Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων· Tr. 534: Χερσὶν ἀτεχνησάμην· 928: Τῆς τεχνωμένης τάδε· Ph. 80: Τεχνᾶσθαι κακά. Eur. Med. 369: Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε, εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; et 382, 401, Hel. 1091. Aristoph. Vesp. 176: Ἠσθόμην τεχνωμένου. Dio Cass. 60, 6 med.: Οἱ τεχνώμενοι αὐτό.] Nec non Hom. Il. Ψ, 415: Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, Hæc vero ego ipse machinabor et comminiscar, Arte adhibita conficiam: quæ sc. ad victoriam obtinendam pertinent. [Similiter Plut. Anton. c. 41 init.: Ὃ δὴ τεχνώμενον, de strategemate.] Sed Dolosam quandam machinationem significat potius, quum subjungat, Ἠδὲ νοήσω Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει. [Apoll. 4, 462: Δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἀνδράσι τεχνήσαιτο.] Ac certe exp. etiam Astute fabricor, Dolose machinor ac molior, sicut μηχανῶμαι, Solerter comminiscor et inve-
D nio: et tunc pertinet ad τέχνη, quo significatur Dolosa ars s. Dolus. Alioqui in Od. [E, 259] Idem τεχνήσατο simpliciter etiam accepit pro Fabricavit, Construxit, Confecit, εἰργάσατο. [Λ, 613: Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο. H. Apoll. 148: Καὶ νῦν τοι γὰρ ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται παῖς ἐμὸς, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν. Callim. Dian. 10: Ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς αὐτίκα τεχνήσονται. Apoll. Rh. 2, 1187: Τὴν γὰρ (navem) Ἀθηναίη τεχνήσατο. Plato Anth. Plan. 161, 1: Οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο. Ps.-Lucian. Hipp. c. 2 fin.: Οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον.] Sed et Thuc. usurpavit pro Molior, Machinor, 4, p. 131 [c. 26]: Παντί τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, οἱ μὲν, ἐσπέμπειν τὰ σιτία, οἱ δὲ, μὴ λανθάνειν σφᾶς. [Ib. 47: Ὥστε ἀκριβῆ τὴν πρόφασιν γενέσθαι καὶ τοὺς τεχνησαμένους ἀδεέστερον ἐγχειρῆσαι. Pollux 9, 150, L. D. Prorsus absolute, τεχνώμενοι, Artificio utentes, Suis artibus, Athen. 6, p. 256, D. Schweigh. Plut. Mor. p. 978, B: Τὴν μύτιν ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θόλον καλοῦσιν, ὅταν κατα-

Digitized by Google

λαμβάνηται, μαθίησιν ἕξω, τεχνωμένη. Perictyone Stob. Fl. vol. 3, p. 185 : Μελαίνουσα ὀφρύας τε καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν πολιὴν τρίχα βαφαῖσι τεχνεωμένη. Infinitivo jungit Joseph. Ant. J. 5, 9, 3 : Τεχνᾶται παρακατακλῖναι τὴν Ῥούθην αὐτῷ. L. Dind.]

[Τεχνεύω, Fabrico. Joann. Chrys. Hom. vol. 5, p. 4, 33 : Τίνος ἕνεκεν τὸν μὲν οὐρανὸν ἀπαρτισθέντα παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν κατὰ μικρὸν τεχνεύειν αὐτόν φησιν ὁ Μωϋσῆς; Seloza. Med. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 555, A : Ποίημα Πέρσου φιλοσόφου τοὔνομα Ζανατῆ. Αὐτὸς ἐτεχνεύσατο (sic) καὶ ἐκατεσοφίσατο (sic) τήνδε τὴν βίβλον. L. Dind.]

Τέχνη, ἡ, Ars, [Artificium, add. Gl.] ἡ τοῦ τεύχειν τι ἐπιστήμη : unde etiam derivatur. [A τευχάνω τευχάνη τέχνη sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 1137. Hom. Il. Γ, 61 : Ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσιν· Od. Γ, 433 : Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείρατα τέχνης· Ζ, 234 : Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην· Λ, 614 : Ὅς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ· H. Merc. 446 : Τίς τέχνη, τίς μοῦσα; 483 : Τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος. De figulorum artificio H. in figulos 14, 10 et 21. Pind. Ol. 7, 50 : Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν· Nem. 1, 25 : Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι. De Vulcano Æsch. Prom. 47 : Οὐδὲν αἰτία τέχνη· 110 : Πυρὸς πηγήν, ἣ διδάσκαλος τέχνης πάσης· 254 : Πυρός, ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας· et 477, ἐμησάμην· 497 : Ὀσφῦν πυρώσας δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὥδωσα θνητούς· 506 : Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως· Sept. 26, Eum. 17 de arte fatidica, ut plur. Ag. 249, 1134, 1209; Soph. El. 1500, OEd. T. 357, 389 etc. Id. Tr. 620 : Εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον· Aj. 357 : Ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας· 1121 : Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην. Eur. Phœn. 954 : Ἐμπύρῳ τέχνῃ, ut 772, μαντικήν· Rhes. 925 : Θάμυριν, ὃς ἡμῶν (Musarum) πολλ' ἐδέννασεν τέχνην· Hec. 838 : Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι… ἢ Δαιδάλου τέχναισιν ἢ θεῶν τινος. Aristoph. Ran. 93 : Λωβηταὶ τέχνης, et per totam fabulam de poesi tragica. Lycophr. 386 : Ἀγρύπνῳ προκαθήμενος τέχνῃ· 637 : Τὴν ἑκηβόλον τέχνην. Thuc. 2, 47 fin. : Οὔτε ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ οὔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη οὐδεμία. De arte tactica 7, 36 init. : Οὔτε περίπλουν οὔτε διέκπλουν, ᾧπερ τῆς τέχνης μάλιστα ἐπίστευον· 70 fin. : Πολλὴ ἡ παρακέλευσις καὶ βοὴ ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελευσταῖς κατά τε τὴν τέχνην καὶ πρὸς τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐγίγνετο.] Aristot. [De partt. anim. 1, 1 med. : Ἡ τέχνη λόγος τοῦ ἔργου ὁ ἄνευ τῆς ὕλης ἐστίν· Metaphys. 1 initio : Δοκεῖ σχεδὸν ἐπιστήμῃ καὶ τέχνῃ ὅμοιον εἶναι ἡ ἐμπειρία· ἀποβαίνει δ' ἐπιστήμη καὶ τέχνη διὰ τῆς ἐμπειρίας τοῖς ἀνθρώποις· ἡ μὲν γὰρ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν, ὥς φησι Πῶλος, ὀρθῶς λέγων, ἡ δ' ἀπειρία τύχην. Γίγνεται δὲ τέχνη ὅταν ἐκ πολλῶν τῆς ἐμπειρίας ἐννοημάτων μία καθόλου γένηται περὶ τῶν ὁμοίων ὑπόληψις· τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ὑπόληψιν ὅτι Καλλίᾳ κάμνοντι τηνδὶ τὴν νόσον τοδὶ συνήνεγκε καὶ Σωκράτει καὶ καθέκαστον οὕτω πολλοῖς, ἐμπειρίας ἐστί· τὸ δ' ὅτι πᾶσι τοῖς τοιοῖσδε κατ' εἶδος ἓν ἀφορισθεῖσι, κάμνουσι τηνδὶ τὴν νόσον συνήνεγκεν, οἷον τοῖς φλεγματώδεσιν ἢ χολώδεσιν ἢ πυρέττουσι καύσῳ, τέχνης. Et paullo post : Ἡ μὲν ἐμπειρία τῶν καθ' ἕκαστόν ἐστι γνῶσις, ἡ δὲ τέχνη τῶν καθ' ὅλου·] Eth. [Nic. 6, 4 : Ταυτὸν ἂν εἴη τέχνη καὶ ἕξις μετὰ λόγου ἀληθοῦς ποιητική·] init. : Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ibid. : Πολλῶν δὲ πράξεων οὐσῶν καὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, πολλὰ γίνεται καὶ τὰ τέλη. Ubi etiam dicit ἰατρικὴ τέχνη, et ναυπηγική, et στρατιωτική, et οἰκονομική. Sic ἡ πολεμικὴ τέχνη, Plut. [Xen. Cyrop. 1, 6, 26 et alibi. De arte bellica etiam Thuc. 1, 49 : Ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά, τῇ μὲν τέχνῃ οὐχ ὁμοίως, πεζομαχίᾳ δὲ τὸ πλέον προσφερὴς οὖσα· 2, 87 med. : Ἄνευ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει… τέχνη ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ.] Et Dem. [p. 521, ult.], ἡ χρυσοχοϊκὴ τέχνη. [Lucian. Hermot. c. 69 : Τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ. Plurima ejusmodi ponit Pollux.] Et Athen. 12 : Αἱ ποιοῦσαι ψόφον τέχναι, ut est ars ferrariorum, lignariorum, marmorariorum, et similium : ut videbis paulo post in ipsius Athenæi verbis. Rursum Plut., Αἱ ἄχρηστοι καὶ περισσαὶ τέχναι. Isocr. Paneg. [p. 48, D] : Τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας. Athen., Αἱ βάναυσοι τέχναι· 7, ἡ ὀψωνητικὴ τέχνη, ἡ ἐρωτικὴ τέχνη, quæ Ovidio est Ars Amandi. Nec non ἡ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ τέχνη ap. Aristot. Rhet. 1. [De histrionia Æschines p. 30, 14.] Interdum cum genit., eoque vel rei vel artificis. [Hom. H. Merc. 108 : Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην· 511 : Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο (legendum ἐπεμάσσατο, ut dixi in Σοφία) τέχνην. Bion 7, 2 : Δίζετο φάρμακα πάντα (Phœbus), σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν. Thuc. 2, 47 med. : Οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον οὔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη οὐδεμία. Schol., οἷον μαντική, ἐπῳδή.] Aristot. Poet. non procul ab initio [c. 1, 5] : Ἥ τε αὐλητικὴ τέχνη καὶ ἡ κιθαριστική, καὶ εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνουσιν οὖσαι τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον ἡ τῶν συρίγγων, Ars s. Scientia canendi fistula. Sic ἡ τῶν λόγων τέχνη ap. [Plat. Phædr. p. 260, D, et Æschin. infra cit.,] Plut. Pericle. At Quintil. Clarus arte medicinæ. Cum gen. artificis s. magistri, Theophyl. : Ἡ παρασίτου τέχνη, Plauto Ars parasitica. Athen. 12, [p. 518, C], de Sybaritis : Τὰς ποιούσας ψόφον τέχνας οὐκ ἐῶσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκέων καὶ τεκτόνων καὶ τῶν ὁμοίων· 4, [p. 162, B] : Σφοδρίου τοῦ κυνικοῦ τέχνην ἐρωτικήν, ut dicitur Ovidii Ars Amandi, pro Libri Nasonis de Arte Amandi. Ita dicitur et Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Τέχνη Ῥητορική : et Aristot. Rhet. 2, [c. 26 prope fin.] : Ἡ Κόρακος τέχνη· ac ἡ Θεοδώρου πρότερον τέχνη, sc. ῥητορική. [Item de re arte facta, ut τέχνημα, Soph. OEd. C. 472 : Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη. Epigr. Anth. Plan. 192, 2 : Εἰμὶ γὰρ (herma) τέχνα Σκόπα. De arte grammatica absolute, Steph. Byz. v. Ἀγκυρῶν πόλις : Τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους… Ἀγκυροπολίτης, ubi est i. fere q. Regula.] Item aliquis dicitur artem aliquam εὑρεῖν, εἰσάγειν, αἱρεῖσθαι, διδάσκειν vel διδάσκεσθαι, ἐργάζεσθαι, [μεταχειρίζεσθαι, Diodor. 1, 81 fin.] ἔχειν. [Νομίζειν ap. Eur. fr. Alcmæon. ap. Erotian. Gloss. p. 344 : Ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Id. Hipp. 917 : Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε; Aristoph. Pl. 160 : Τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ' ηὑρημένα· 511 : Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς· 905 : Τέχνην τιν' ἔμαθες; Philemo ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 238 : Ὅσαι τέχναι γεγόνασι, ταύτας, ὦ Λάχης, πάσας ἐδίδαξεν ὁ χρόνος, οὐχ ὁ διδάσκαλος. Bion 2, 9 : Ἀροτρέα πρέσβυν, ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο. Herodot. 2, 166 : Τούτοισι ἔξεστι τέχνην ἐπασκῆσαι οὐδεμίαν· 167 : Τοὺς τὰς τέχνας μανθάνοντας· 3, 125 : Τὴν τέχνην ἀσκέοντα ἄριστα. Xen. Cyrop. 1, 6, 14 : Τὰς εὑρημένας εἰς πόλεμον τέχνας. Demosth. p. 577, 22 : Μεγάλην μέντἂν ἀρχήν, μᾶλλον δὲ τέχνην εἴης ἂν εὑρηκώς, εἰ δύο… δύναιο ποιεῖσθαι. Isocr. p. 17, B : Περὶ μὲν τὰ θηρία τέχνας εὑρήκαμεν, αἷς αὐτῶν τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν· 27, E : Νόμους ἐθέμεθα καὶ τέχνας εὕρομεν.] Theophyl. Ep. 10 : Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν. Auctor Axiochi [p. 368, A] : Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod studium aut quam artem aliquis secutus. Plut. Adv. Colot. [p. 1126, A] : Τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐκδιδάσκεσθαι. Aristoph. Vesp. [1431] : Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην· pro quo Cic. Tusc. 1 : Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. Plato De rep. 2, [p. 374, A] : Ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Sic Dem. [p. 521, ult.] : Ἐργάζεσθαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην· quod Latini dicunt Factitare s. Exercere artem. [Lysias p. 168, 34, fr. ap. Suid. v. Λιθουργική. Priori l. etiam, Τέχνην κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Idem ap. Athen. 13, p. 611, F : Κατασκευάζομαι τέχνην μυρεψικήν.] Synes. Ep. 44 : Δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς, Eam habentes in animas artem quam fullones in vestes sordidas. Xen. Reip. Lac. [1, 3] : Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων, i. e. τῶν τεχνιτῶν, Artificum s. Opificum, Eorum qui artes factitant. [Conf. Comm. 3, 10, 1. Ven. 12, 7. Idem ib. 13, 4 : Ὑπὸ τῶν ἐξαπατᾶν τέχνην ἐχόντων. Hesiod. Th. 770 : Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει, νηλειής· τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν. Soph. Ant. 365 : Σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων. Eur. Suppl. 381 : Τέχνην μὲν αἰεὶ τήνδ' ἔχων

ὑπηρετεῖς πόλει τε κἀμοὶ διαφέρων κηρύγματα· Iph. T. 53 : A
Τέχνην τήνδ' ἣν ἔχω ξενοκτόνον τιμῶσα· fr. Polyidi ap. Stob. Fl. 61, 4 : Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες. Aristoph. Eq. 141 : Ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων· 1241, 1397. Herodot. 2, 86 init. Id. 3, 130 init. : Φὰς ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην. Lysias p. 93, 17 : Οὐ μόνον τὴν σὴν γυναῖκα διέφθαρκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλάς· ταύτην γὰρ τέχνην ἔχει· 103, 43 : Μόνος οὐκ ἐξηπατήθη ὑπ' ἀνδρὸς τοιούτου, ὃς τέχνην ταύτην ἔχει τοὺς μὲν ἐχθροὺς μηδὲν ποιεῖν κακὸν, τοὺς δὲ φίλους κτλ. Isocr. p. 279, D : Οὗτοι γὰρ τῷ ταὐτὰ γιγνώσκειν περὶ τῶν ἔξω πραγμάτων ἀλλήλοις στασιάζειν τοὺς Ἕλληνας, ὥσπερ τέχνην ἔχοντες, ἐποίουν· 349, A : Οἳ καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν τέχνην ἔχουσιν. Lucian. Asin. c. 42 : Τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέττειν.] Quibus adde Theophyl. Ep. 16 : Ψεύσασθαι τὴν παρασίτου τέχνην ἠνάγκασας· qui Ep. 80, dicit, Καὶ στρατιώτης γενήσομαι, καὶ τὴν τέχνην ἀμείψας, τὴν τύχην σοφίσομαι, Mutata arte quam ante factitavi. [Hom. H. Merc. 166 : Αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη. Lucian. Pisc. c. 20 : Πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην.] Adde et ex Athen. B
13 : Τοιαύτης προΐστασθαι τέχνης, Tali præesse arti. Nec non aliquis dicitur esse ἀγαθὸς τῇ τέχνῃ, σοφὸς τέχνῃ, ἱκανὸς et δεινὸς τὴν τέχνην. [Εὐφυὴς πρὸς τ. Isocr. p. 47, B.] Plut. Polit. præc. : Ὁ δὲ βελτίων τῇ τέχνῃ, λέγειν δὲ ἀδύνατος. Apud Athen. 13, [p. 563, A] : Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Vicissim autem κακὸς τὴν τέχνην, ut Greg. Naz. : Πύκτῃ κακῷ τὴν τέχνην. Xen. Cyrop. 1, [6, 17] : Πάνυ ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἄνδρας· 8, [4, 18] : Πάνυ γὰρ δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην. [Cum accus. etiam Lucian. Asin. c. 43 : Κηπουρῷ τὴν τέχνην.] Quibus adde Athen. 12, [τὰ] πρῶτα φέροντα τέχνης, Primas tenentem in arte illa, ut Quintil. Clarus arte medicinæ. Ap. Eund. 13, [p. 568, A] : Καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης. Item τέχνης ἔργον dicitur [Lucian. Cynic. c. 5], et sine illo ἔργον ap. Athen. 13, τὰ τῆς τέχνης, Ea quæ artis sunt, s. ad artem pertinent. Cui adde Thuc. 1, [142 fin.] : Τὸ δὲ ναυτικὸν, τέχνης ἐστὶν ὥσπερ τι ἄλλο, Res nautica artis est, si quidquam aliud. I. e. Non minus arte opus est in re nautica quam in quavis alia. [Lucian. Sacrif. C
c. 8 : Τὸ χαλκεῖον ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· Calumn. c. 11 : Πολλῆς τέχνης δεόμενον. Cum præp. Xen. H. Gr. 7, 1, 4 : Τὰς τέχνας τὰς περὶ ταῦτα πάσας οἰκείας ἔχετε. Plato Phæd. p. 90, B : Ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης· ut 89, E, τῆς περὶ τἀνθρώπεια. Sextus Emp. Pyrrh. hyp. 3, 240, Adv. dogm. 5, 167, p. 720 ; 215, p. 730, περὶ τὸν βίον. Et cum genit. Lucian. Hermot. c. 69 : Ὅς ἀποδείξεως πέρι καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως τέχνην τινὰ εἰδὼς διδάξειέ σε. Alia constr. Plato Prot. p. 312, B : Τούτων σὺ ἑκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ. Et 319, C : Περὶ ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι οὕτω διαπράττονται. Id. Leg. 7, p. 799, A : Ἔχει τις οὖν ἡμῶν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα βελτίω τινὰ τέχνην τῆς τῶν Αἰγυπτίων; Alia formula Aristoph. Eq. 63 : Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοηκότα, τέχνην πεποίηται· τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει. Demosth. p. 982, 2 : Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοι. Lucian. De m. Peregr. c. 18 : Τέχνην τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον· Salt. c. 9.] Præterea dicitur aliquis facere aliquid, aut aliquid fieri σὺν τέχνῃ, et D
διὰ [et μετὰ vel ἐκ] τέχνης et κατὰ τέχνην, (cui opp. ἄνευ τέχνης,) pro eo quod Lat. Arte, Artificiose, Scite. [Plato Phæd. p. 89, D : Δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τἀνθρώπεια ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις; Εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο κτλ. Phædr. p. 245, A : Πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητὴς ἐσόμενος· Tim. p. 33, D : Πάντα ... ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γέγονεν· Ion. p. 533, E : Οὐκ ἐκ τέχνης ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες ... τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα· Leg. 1, p. 647, D : Νενικηκὼς μετὰ λόγου καὶ ἔργου καὶ τέχνης ἔν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς.] Pausan. Attic. : Τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Isocr. [p. 136, D] : Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας. Aristot. Rhet. 2, [c. 19] : Καὶ εἰ ἄνευ τέχνης ἢ παρασκευῆς δυνατὸν γίνεσθαί τι, μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν· Poet. [c. 1, 4] : Ἀπεικάζοντες οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας. Lucian. Q. H. scrib. [c. 11] : Οὐδὲ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασι. [Epist. Sat. c. 39.] Qua signif. dicitur etiam τέχνῃ, sine σύν. Hom. Il. Γ, [62] de lignatore : Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτά-

A μνῃσι. [Od. Λ, 614 : Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ. Hesiod. Th. 863 : Ἐτήκετο κασσίτερος ὡς τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν. Pind. Pyth. 12, 6 : Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε Παλλὰς ἐφεῦρε· 8, 63 : Μαντευμάτων ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις, de arte fatidica. Ol. 7, 35 : Ἁνίχ' Ἀφαίστου τέχναισιν χαλκελάτῳ πελέκει ... Ἀθαναία ἀνορούσαισ' ἀλάλαξεν· 9, 56 : Ζηνὸς τέχναις ἀνάπαυστα ἐξαίφνας ἄντλον ἑλεῖν. Simonid. ap. Hephæst. p. 113, 2 Gaisf. : Οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ. Plato Phædr. p. 261, C : Ὁ τέχνῃ τοῦτο δρῶν· et alibi similiter.] Synes. Ep. 4 : Τὸ τέχνῃ ναυτίλλεσθαι, Arte navigare. At vero ap. Aristoph. Nub. [1323] : Ἀμύνατέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ, Omni arte ac conatu, s. πάσῃ δυνάμει, παντὶ σθένει. [Et 885, Ran. 1235, Thesm. 65, Lys. 421, Eq. 592, Eccl. 366, 534. Soph. Aj. 752 : Παντοίᾳ τέχνῃ εἶρξαι ... Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι· Ph. 771 : Μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα. I. q. μηχανῇ est etiam ap. Eur. Med. 322 : Ὡς ταῦτ' ἄραρε κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί. Aristoph. Thesm. 271 : Συσσώσειν ἐμὲ πάσαις τέχναις·
B 430 : Ὄλεθρόν τιν' ἡμῖν κυρκανᾶν ἀμωσγέπως ἢ φαρμάκοισιν ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Herodot. 1, 112 init. : Ἔχρηζε μηδεμιῇ τέχνῃ ἐκθεῖναί μιν. Simili formula 9, 57 : Καταδόξας αὐτοὺς ἰθείῃ τέχνῃ ἀπολιπεῖν αὐτόν· ut alibi dicit ἐκ τῆς ἰθείης, ut sit Recta. Xenoph. Anab. 7, 2, 8 : Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ πλεῦσαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Lysias p. 139, 7 : Μηδαμῶς ... μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ θάνατον ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν καταψηφίσησθε· 156, 38 : Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ ἐλεήσατε.] Item δολίη τέχνη dicitur Dolosa s. Fallax ars, pro Dolus, Fallacia, Od. Δ, [529] : Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην, [Hesiod. Th. 160 : Δολίην δὲ κακήν τ' ἐπεφράσσατο (ἐφράσσατο recte Gœttling.) τέχνην,] Dolosam artem excogitavit, Fallaces excogitavit machinas, quibus Agamemnonem occideret : quamobrem ibid. δολόμητις vocatur. Ib. [455] : Οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, ut et Hesiod. Th. [547, Hom. H. Merc. 76] : Δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης. [540 : Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ] τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε· 555 : Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ. Pind. Nem. 4, 58 :
C Δολίαις τέχναισι χρησάμενος· Eur. Alc. 35 : Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ. Soph. Phil. 88 : Ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς· Œd. T. 643 : Δρῶντά νιν κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.] Sed sæpius omittitur illud epith. δολίη, et simpliciter dicitur τέχνη, ea in signif. quam secuti sunt Latini in voce Techna, pro Dolus, Fallacia : ut et ille dixit, Sic ars deluditur arte, i. e. Fallacia artificiosa. Od. Θ, [327] : Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο, i. e. τεχνήεντας δεσμοὺς, ut paulo post loquitur, Artificiosa vincula, quibus Martem et Venerem in adulterio irretierat. Et rursum [332] : Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι. [H. Merc. 317. Hesiod. Th. 496 : Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο· 929 : Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανιώνων. Batrach. 116 : Τὸν δ' ἄλλον ... ἐς μόρον ἦξαν καινοτέραις τέχναις. Pind. Isthm. 3, 53 : Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα· Pyth. 2, 32 : Οὐκ ἄτερ τέχνας· schol., οὐ χωρὶς δόλου. 3, 11 : Εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος· 4, 249 : Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέ-
D χναις ποικιλόνωτον ὄφιν. Eur. Alc. 786 : Τὸ τῆς τύχης ἔστ' οὐ διδακτὸν οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ· Hipp. 670 : Τίνας νῦν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους σφαλεῖσαι κάθαμμα λύειν λόγου; 680 : Οὐ κατώρθωται τέχνη· 745 : Σοφίζομαι δὲ κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις τέχνας πορίζω· Or. 1498 : Ἐγένετο ἄφαντος ἤτοι μάγων τέχναισιν ἢ θεῶν κλοπαῖς· Iph. T. 24 : Καί μ' Ὀδυσσέως τέχναι μητρὸς παρείλοντο· ut Rhes. 953. Hel. 930 : Τέχναις θεῶν ὤλοντο· 1621 : Γυναικείαις τέχναισιν αἱρεθείς· Bacch. 675 : Τὸν ὑποθέντα τὰς τέχνας γυναιξί. Aristoph. Eq. 63 : Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοηκότα, τέχνην πεποίηται· τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει. Xen. Cyrop. 1, 6, 13 : Εἴ τινας τέχνας ἐδίδαξεν ὡς ἂν ἕκαστα κράτιστοι ἂν οἱ σύμμαχοι γένοιντο· 8, 3, 1 : Ἡ σεμνότης ἡμῖν δοκεῖ μία τῶν τεχνῶν εἶναι τῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι.] Sic Isocr. Evag. [p. 195, E] : Μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. [Id. p. 217, E : Μετὰ τέχνης, ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος.] Herodian. 2, [14, 9] : Μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαι τοῖς πράγμασι. [Xen. Hipparch. 4, 20 : Θηρίων ἃ τέχνῃ ὑπ' ἀνθρώπων ἁλίσκεται· 5, 14 : Ἡ

βίᾳ ἢ τέχνῃ αἱρεῖν τοὺς ἐναντίους. Plato Leg. 11, p. 919, E; 936, D.] Itidem Synes. Ep. 47: Ἄνθρωπον οὐ τέχνῃ μετιόντα τὸ λύειν τοὺς νόμους, Hominem non arte, i. e. calliditate et fraude, molientem eversionem legum. Sic et Thuc. 5, p. 171 [c. 18] in formula Fœderis: Μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ· pro quo paulo post dicit ἀδόλως. Et p. 167 [c. 8]: Τέχνῃ δὲ παρεσκευάζετο ἐπιθησόμενος, Arte et dolo. [Ib. 47 ante fin.: Οὐ παραβήσομαι τέχνῃ οὐδὲ μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Alia locutione Eur. Iph. T. 712: Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος μάντις ὢν ἐψεύσατο· τέχνην δὲ θέμενος ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος ἀπήλασ' αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων. Et Ion. 1279: Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην οἵαν ἔπλεξε.] Itidem aliquis dicitur εὑρίσκειν τέχνην, et ἐπιφέρειν τινὶ, nec non alterius τέχνην λύειν. [Eur. Iph. T. 1032: Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.] Herodian. [3, 12, 7]: Εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ, Commentum esse technam. Dem. [p. 540, 25]: Τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει. Idem, Εἰ μή τις τέχνη προσγενήσεται. Æschin. [p. 58, 33]: Οὕτω τοίνυν περιφανῶς παράνομα γεγραφὼς, παραταχθεὶς μετὰ Δημοσθένους ἐποίσει τέχνας τοῖς νόμοις, Leges technis adorietur. Et [p. 57, ult.]: Καὶ ταχὺ λύων τὰς τούτων τέχνας. Et, Πρὸς τὰς τούτων τέχνας. [Id. p. 81, 32: Ἤδη δ' ἐκ τῶν τεχνῶν τῶν Δημοσθένους αἰσχρὸν ἔθος ἐν τοῖς δικαστηρίοις παραδέχεσθε. Et p. 16, 31: Ὁ τὰς τῶν λόγων τέχνας κατεπαγγελλόμενος τοὺς νέους διδάσκειν· 49, 10: Τὰς ἀνοσίους τέχνας, ἃς οὗτος πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται καὶ κέχρηται νυνὶ κατ' ἐμοῦ· 90, 9: Ἐπασκῶν τέχνας ἐπὶ τοὺς τὰς οὐσίας κεκτημένους διαγεγένηται.] Hac signif. Lat. etiam Techna usurpatur, ut modo dictum est, ut Terent. Scio hanc technam a Parmenone profectam, Plaut. Deartuatus sum miser scelesti hujus technis. [In bonam partem Soph. OEd. T. 380: Ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ. Schol., φρόνησις καὶ σοφία κρείττων οὖσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως· λέγει δὲ (OEdipus) τὴν αὑτοῦ. Phil. 138: Τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνώμα παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται. « Τέχνη λόγων est 1. Ars rhetorica, vel Systema rhetoricum literis consignatum, et illustratum. (Plato Phædr. p. 261, B: Ἀλλ' ἢ τὰς Νέστορος καὶ Ὀδυσσέως τέχνας μόνον περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντε συνεγραψάτην, τῶν δὲ Παλαμήδους ἀνήκοος γέγονας. Isocr. p. 295, A: Οἱ τὰς καλουμένας τέχνας γράψαι τολμήσαντες.) Aristot. 1, 1: Οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, qui alibi dicuntur τεχνολογεῖν. Talis commemoratur τέχνη Λικυμνίου 3, 13, τέχναι ῥητορικαὶ ap. Dionys. De comp. vv. 1; κανόνες τῶν τεχνῶν, Præcepta artis rhetoricæ, id. in Jud. Lys. 24, quas τεχνολογίας vocat Longin. 2, et παραγγέλματα τεχνικά: conf. Diog. L. Socrate § 5, Cic. Ad Att. 4, 16. Οἱ τεχνικοὶ etiam sunt Rhetores, Magistri dicendi ap. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 26: v. Gell. N. A. 17, 5, et ibi Conr., Cresoll. Theatr. 3, 1, p. 152, Quintil. 2, 13. Hanc τέχνην schol. Aristoph. Nub. 317 definit σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, Systema notionum quas exercitio et studio acquisivimus, ubi v. Kust. (Conf. HSt. Thes. v. Ἐγκατάληψις.) Sic fere et Sext. Emp. Antirrh. 2, p. 290 (et de omni τέχνη Pyrrh. hypot. 3, 188, 241) negans Rhetoricam esse τέχνην: conf. Cic. De orat. 1, 23. 2. Τέχνη quoque κατ' ἐξοχὴν dicitur Artificium rhetoris, quoad arte sua persuasionem vel efficit vel adjuvat, ap. Dionys. Art. rhet. 11, 9, p. 410. Contraria ei est ἡ γνώμη, h. e. Sententia aperta, quæ demonstratione et argumentis fidem facit, ἡ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρήσιμον ἔχει τὸ εἰς ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούουσι. Simili sensu Thuc. a Marcellino in ejus Vita dicitur πολὺς ἀνὴρ τέχναις καὶ κάλλει λόγων. Hinc τεχνογραφικοὶ λόγοι Dionysio Jud. Isæi c. 20, appellantur Orationes quæ exercitationis ostentationisque causa scribuntur, eædemque ἐπιδεικτικοί. 3. Τέχναι sensu maligniori Isæo ejusque discipulo Demostheni tributæ a nonnullis, qui fraudum et malitiosæ calliditatis cujusdam eos incusabant. Ita Dionys. in Jud. Isæi c. 4, ubi τῇ γοητείᾳ, ἀπάτῃ, πονηρίᾳ et κακίᾳ illæ τέχναι attribuuntur. » Ernest. Lex. rhet.]

[Τέχνη, ἡ, Techne, n. mulieris, in epigr. ap. Welcker. Syll. epigrr. p. 53, n. 44: Τίκτε Τέχνα τὸν ἄριστον ἀμύντορα πατρίδος αἴης. Ubi similia contulit
A Welckerus. N. navis, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. L. Dindorf.]

Τεχνήεις, εσσα, εν, i. q. ἔντεχνος et κατάτεχνος. Ac sicut ea tam de persona dicuntur quam de re, ita et τεχνήεις. Affertur enim de persona dictum ex Epigrr. pro Arte excultus, Artis peritus s. Artificiosus, ut quum Cic. dicit naturam esse artificiosam. [Apoll. Rh. 3, 229: Τεχνήεις Ἥφαιστος. Boethus Anth. Pal. 9, 248, 3: Ὁ τ. Πυλάδης.] Rei autem tributum legitur ap. Hom. Od. Θ, [297]: Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Artificiosa vincula circumfundebantur Marti et Veneri in adulterio deprehensis. Paulo post itidem dicitur Vulcanus ἑλεῖν Ἄρηα ὠκύτατόν περ ἐόντα Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι, Dolosis artibus. [Meleager Anth. Pal. 9, 363, 13, ἔργα. Tryphiod. 247, ἵππου. Christodor. Ecphr. 294: Σχήματι τεχνήεντι. L. D. Auctor Phoron. apud Etymol. M. p. 374, 26: Κλεπτοσύναις τεχνήεσσαις. Hemst. Ælian. N. A. 1, 59. Superl. τεχνηέστατον ponit Zonaras Lex. p. 1723.] Dorice vero pro τεχνήεις dicitur Τεχνάεις: unde
B plur. num. τεχνάεντες, Epigr. l. 1, tit. 1 [Anth. Plan. 1, 3], Arte utentes. Quidam tamen interpr. Dolo utentes. [Formam contr. Τεχνῆς, sed sine iota subscr., ponit Arcad. p. 24, 21; 25, 18; τεχνῆσσα p. 96, 6.]

Τεχνηέντως, i. q. ἐντέχνως, Artificiose, Solerter, Scite. Hom. Od. E, [270]: Πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. Apoll. [Rh. 1, 561. « Geminus ap. Yriart. Catal. Matr. p. 389. » Boiss. Quint. 5, 97. Schol. Æsch. Prom. 86. Wakef. Ducas Hist. Byz. p. 139, D.]

Τέχνημα, τὸ, Opus τοῦ τεχνῶντος, etiam Id quod τεχνώμεθα. [Manetho 2, 322: Τοὺς μὲν ἐφ' ἱστῶν κερκίσιν ἠδὲ χερῶν τεχνήμασιν. Lucian. Tragœdop. 148: Κυκῶντες ἀεὶ φαρμάκων τεχνήματα· Jud. voc. c. 12: Ἀπὸ τούτου τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν, de σταυρῷ. Philops. c. 19: Τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. L. D. Δημέου τὸ τέχνημα ὁπλομαχίαν καταδείξαντος, Euphor. apud Athen. 4, p. 154, E. Theodor. E. Π. Θ. p. 51, 27. Hemst.] Pro ipso Opere artificis et opificio affertur e Xen. [Comm. 1, 4, 7. Plato Leg. 8, p. 848, D, τὰ δημιουργικὰ τ. Soph. Phil.
C 36: Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρός.] Pro Artificioso autem commento s. invento Plut. usurpavit in Cæs. [c. 49], quum dixit, Καὶ τούτῳ λέγεται πρώτῳ τεχνήματι τῆς Κλεοπάτρας ἁλῶναι. [Æsch. fr. ap. Etym. et Suid. v. Κάπηλος cit.: Κάπηλα προσφέρων τεχνήματα. Soph. Phil. 928: Ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον. Plato Phædr. p. 269, A: Εἰ ἀκούσειαν ὧν νῦν δὴ ἡμεῖς διῇμεν τῶν παγκάλων τεχνημάτων βραχυλογιῶν τε καὶ εἰκονολογιῶν καὶ ὅσα ἄλλα διελθόντες κτλ. Protag. p. 319, A; 327, A. Hipp. min. p. 368, D; 369, A, τὸ μνημονικὸν τ. Dionys. A. R. 1, 33 fin.: Τῶν προτέρων ὅτι μὴ σύριγξι ποιμενικαῖς οὐδενὶ ἄλλῳ μουσικῆς τεχνήματι χρωμένων. Pollux 9, 150.] Itidem δόλια τεχνήματα, Eur. [Iph. T. 1355] pro δόλια κατασκευάσματα, quæ ab Hom. vocantur δόλιαι τέχναι, itidemque ab Hesiodo, nec non simpliciter τέχναι, et ab Hom. et ab aliis tam poetis quam prosæ scriptoribus: a Latinis quoque Dolosæ artes, et sine adjectione Artes. [V. autem Τέχνασμα.]

D Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. τεχνήεις et τεχνικὸς, Artificiosus, Artificiose factus. Qua in signif. Nonnus [Jo. c. 9, 135, πηλῷ] accepit, itemque is qui in Epigr. [Anth. Pal. 9, 504, 5] dixit τεχνήμονας αὐλοὺς, Tibias artificiosas. [Nonnus Dion. 42, 81: Οὐ τεχνήμονι θεσμῷ. Oppian. Cyn. 1, 326: Τοὺς γράψαν τεχνήμονες ἄνδρες. Paul. Sil. Amb. 117: Κυρτωθὲν ἄνω τεχνήμονι κόσμῳ. Jos. Genes. Reg. p. 126, 24 ed. Bonn. ‖ Active Nonnus Jo. c. 1, 6: Οὗτος (ὁ λόγος) ἀενάῳ συνέλαμπε θεῷ τεχνήμονι κόσμου, πρεσβύτερος κόσμοιο.]

[Τεχνῆς. V. Τεχνήεις.]

[Τέχνησις, εως, ἡ. Hemst. ad Hesych. v. Ἐργάνη, ὡς δαπάνη, ἐργασία, ἐργατικὴ, δόρυ, τέχνησις, corr. δόρυ, τέχνη. « Corruptum, ait, τέχνησις, neque enim illud verbum aut Græcis notum, aut quidquam ad ἐργάνην facit. » Sed in hoc male judicasse cl. virum arbitror. Vox τέχνησις molestiam non movebat Coraio, qui ad Ælian. H. V. p. 283 legit δόλος pro δόρυ, τέχνησις. Ceterum dicitur ἐπιτέχνησις, quod est in omnibus Lexx. Vide Phav. Bast. Τεχνίτις Kusterus.]

[Τεχνητικὸς, ἡ, ὸν, Artificiosus. Polyb. ap. Athen. 10, p. 440, B: Ὀροφέρνην εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰαχὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσωτίαν. Scribendum non, ut Schweigh. in Lex. opinatur et scripsit ap. Athen., τεχνιτικὴν, sed τεχνητὴν aut τεχνικήν. L. Dind.]

Τεχνητὸς, ἡ, ὸν, Arte factus, Artificiose fabricatus. Theophyl. Ep. 43: Τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον, de eunucho; nam ii sunt τεχνητὰ γύναια, Mulieres arte factæ, quum natura sua viri sint. Suidas quoque eum locum citat, sed mancum; at in vulg. edit. perperam habetur Τεχνιτὸν [ut ap. Theodor. Stud. p. 133, B: Χριστὸς εἰ μὴ ἐν τῇ τεχνιτῇ εἰκόνι φανείη, pro τεχνητῇ, et ap. Athanas. vol. 2, p. 42, B: Τὸ τεχνιτὴν καὶ ἑτεροούσιον εἶναι τὴν τοῦ Θεοῦ εἰκόνα, correctum jam in marg. ed. Benedict. L. D.], recte ap. Suid. per η. [Plut. Pericl. c. 6, σύμβολα. Wakef. Themist. Or. 24, p. 303, C, ἔρευθος. V. Τεχνητικός.]

[Τεχνήτωρ, ορος, ὁ, Artifex. Manetho 2, 327, ἄνδρας.]

Τεχνίζομαι etiam affertur pro Fabricor; sed sine exemplo. [Fictum videtur ex aoristo verbi Τεχνάομαι.]

Τεχνικὸς, ἡ, ὸν, Qui artis est, s. Artis aut Artium proprius, Ad artem s. artes pertinens: τ. ὀνόματα, Hermog., Nomina artium propria, ut Quintil. 8, 2: Fallunt etiam verba vel regionibus quibusdam magis familiaria, vel artium propria. Et τεχνικαὶ πίστεις ap. rhetores, quas Idem vocat Probationes artificiales, opponens eis Inartificiales, ἀτέχνους a Græcis dictas. [Plato Reip. 2, p. 374, B: Ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι; Euthyphr. p. 14, E: Οὐ γάρ που τεχνικόν γ' ἂν εἴη δωροφορεῖν διδόντα τῳ ταῦτα ὧν οὐδὲν δεῖται· Gorg. p. 463, A: Δοκεῖ μοι εἶναί τι ἐπιτήδευμα τεχνικὸν μὲν οὔ κτλ. 501, B: Πραγματεῖαι αἱ μὲν τεχνικαὶ, προμήθειάν τινα ἔχουσαι τοῦ βελτίστου· Leg. 12, p. 942, C: Τούτου οὔτ' ἔστιν οὔτε ποτὲ μὴ γένηται κρεῖττον οὔτε τεχνικώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ πόλεμον· Phileb. p. 56, B: Τεκτονικὴν τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν ἐπιστημῶν παρέχεται.] Homo etiam aliquis aut aliud animal τεχνικὸν dicitur pro Artificiosum, Artis s. Artium peritum, Arte valens, Ingeniosa solertia præditum. [Plato Gorg. p. 504, D: Ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθὸς (ῥήτωρ)· 426, A: Τὸν φάσκοντα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι· Phædr. p. 270, D: Οὗ πέρι βουλησόμεθα εἶναι τεχνικοί· 273, E: Οὔποτ' ἔσται τεχνικὸς λόγων πέρι· A: Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι· Leg. 11, p. 921, D: Στρατηγῶν καὶ ὅσοι περὶ ταῦτα τεχνικοί· eademque constructione Lach. p. 184, E; 185, E. Ib.: Οὔπω ἑόρακας ἄνευ διδασκάλων τεχνικωτέρους γεγονότας εἰς ἔνια ἢ μετὰ διδασκάλων· Phædr. p. 263, E: Ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας νύμφας τὰς Ἀχελῴου καὶ Πᾶνα... πρὸς λόγους εἶναι· Lach. p. 185, B: Τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατατος; eodemque gradu Phædr. p. 274, E, Gorg. p. 455, B.] Aristot. [H. A. 7, 10: Τεχνικαί τινες ἤδη γενόμεναι ἀπέθλιψαν εἴσω ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ. Et]: Εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι, Araneorum autem ii, qui elegantissima facie sunt, etiam magis sunt artifices. Polit. 7, [c. 6]: Τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη, διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν. Sic Isocr. In Sophistas [p. 294, A]: Ἡ δὲ παίδευσις τοὺς μὲν τοιούτους τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζητεῖν εὐπορωτέρους ἐποίησε. Et rursum ibid. [p. 293, D]: Ἀλλ' οὗτος εἶναι δοκεῖ τεχνικώτατος, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων, μηδὲν δὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκειν δύνηται. [De antid. p. 471, 219, eodem gradu.] Sic Plato [l. supra cit.], Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ, Qui Ciceroni sunt Dicendi artifices. Item οἱ τεχνικοὶ, ap. Aristot. Probl., Liberalium artium professores. Rhetoricæ etiam artis magistri s. professores dicuntur τεχνικοὶ simpliciter. Gell. 17, 5: Rhetoricus quidam sophista utriusque linguæ callens, haud sane ignobilis, ex istis argutulis et minutulis doctoribus qui τεχνικοὶ appellantur. At vero ab Eust. τεχνικοὶ vocantur Artis grammaticæ doctores, qui et τεχνολόγοι dicuntur. [Eust. Il. A, p. 14, 22, et alibi passim. Id. B, p. 368 ait τεχνικὸν nude Herodianum Grammaticum appellatum. (Conf. Psell. p. 69 ed. Boiss. cum annot. p. 290.) Ap. Steph. Byz. et Etym. Apollonius Dysc. Alexandr. grammaticus insignis τεχνικὸς indigitatur, ut et Georgius Chœrob., in arte gram-

A matica sua ætate pariter singularis, ap. Allatium in Syntagm. de Georgiis p. 320. Laudatur in eodem Synt. p. 363, Georgii Lecapeni Τεχνολογία περὶ Γραμματικῆς. Denique Manuel Philes in Carm. in obitum Georgii Pachym.: Ὁ γὰρ κατὰ σὲ τεχνικὸς διδάσκαλος ἄριστον ἐκτήσατο κτλ. Psellus in Synopsi disciplinarum Ms.: Ὁ τεχνικὸς μὲν τίθησι ψιλὰ καὶ δασέα. Et Jo. Tzetzes Chil. 6, 406: Οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ῥήτορες, λογογράφοι, ἱστορικοὶ καὶ χρονικοὶ καὶ τεχνικοὶ παντοῖοι. Ubi perperam Int. Artifices. Add. Chil. 9, 376. Idem ib. 13, 560, τέχνην pro grammatica usurpat: Πᾶς δὲ κανόνων ἐργαστὴς καὶ τέχνης ζυγοστάτης. Ap. Eudociam in Ion. et Suidam idem Apollon. Dysc. dicitur pater Herodiani τοῦ τεχνογράφου, cujus scilicet exstat Grammatica. Τέχνη τοῦ Γεωργίου laudatur ab Eust. Il. A, p. 107, Chœrobosci fort., quem sæpius laudat. Τεχνικὴ γλῶσσα ap. eund. p. 140. Ptochoprodr. Ms. de sua paupertate: Ἆρ' οὐδὲ τάχα γέγονα γραμματικὸς τεχνίτης. V. Gloss. med. Lat. in v. Ars. Ducang. Quibus in Append. præter Etym. v. Ἐπιτήδευσις et

B Τεχνίτης addit: « Auctor Etym. Ms. Reg. laudat Alexionem τεχνίτην in Ἔριθος. Τεχνικὸν et τεχνογράφον Hermogenem perpetuo vocat Georgius Sophista Alexandr. in scholl. Ms. ad illius divisionem. » Excerpta Περὶ διαλέκτων ἐκ τῶν Ἰωάννου τοῦ γραμματικοῦ τεχνικῶν sunt in cod. Ven. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 102 extr. et ap. HSt. Append. Thes. p. 5 sqq. De medicis dictum notavit Bernard. ad Theophan. Nonn. p. 163. ‖ Improprie Callidus, Polyb. 40, 5, 8: Ἐγὼ γὰρ ἂν εἴποιμι διότι δοκεῖ μοι καθάπερ ἂν εἰ τύχῃ τις ἀντερεῖσαι πανοῦργος καὶ τεχνικὴ πρὸς τὴν ἄνοιαν καὶ μανίαν τῶν ἡγουμένων. Ps.-Plut. Vit. x Oratt. p. 832, E: Ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικός.] Item et rebus inanimis tribuitur hoc epith., ut ap. [Plat. Leg. 10, p. 889, A: Πλάττειν καὶ τεκταίνεσθαι πάντα τὰ σμικρότερα, ἃ δὴ τεχνικὰ πάντες προσαγορεύομεν· Crat. p. 400, B: Δοκεῖ μοι τοῦτο (nomen) ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι·] Stoicos, Φύσις ἐστὶ πῦρ τεχνικὸν, ὁδῷ βαδίζον ἐπὶ γενέσει· quam definitionem Cic. sic vertit, Natura est ignis artificiosus ad gignendum procedens via. Sic Philo V. M. 3 dixit,

C Ἐκπρεπέστατον ἔργον καὶ τεχνικώτατον, ut Cic. quoque Opus artificiosum et divinum. Itidemque Aristot. τεχνικαὶ ἐργασίαι, Polit. 1, [c. 4]: Εἰσὶ δὲ τεχνικώταται τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον τῆς τύχης. [Polyb. 16, 6, 6: Καὶ γὰρ ἐποίησάν τι τεχνικὸν ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς οἱ περὶ τὸν Ἄτταλον· 4, 78, 5: Τὸ τῆς τέχνης ἀποτέλεσμα συμφωνεῖται παρὰ πᾶσιν διότι τῶν μεγαλομερεστάτων καὶ τεχνικωτάτων ἔργων ἐστίν. Dionys. Isæi c. 4, p. 591, 13: Ταῖς ἐκπεποιημέναις τε καὶ τεχνικωτέραις (γραφαῖς) ἔοικεν ὁ Ἰσαῖος.] Et Themist. τεχνικὰ σώματα, De anima 2: Τὰ τεχνικὰ συμβεβηκότος χώραν ἔχει πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, Artificialia corpora accidentium numero censentur, si cum naturalibus conferantur. Rursum Aristot. τεχνικὰ ὄργανα, Polit. 8, [c. 6]: Οὔτε γὰρ αὐλοὺς εἰς παιδείαν ἀκτέον, οὔτ' ἄλλο τεχνικὸν ὄργανον, οἷον κιθάραν, Nec aliud quodpiam instrumentum artificiosum. Vel etiam Artificiale [Gl.]. Significat enim tam Id quod artis est, quam Id quod arte s. artificiose factum est. [Theophr. fr. 2 De lapid.: Ἔστι δὲ, ὥσπερ καὶ μίλτος ἡ μὲν αὐτόματος, ἡ δὲ τεχνική, quod

D etiam τεχνητὴ dici poterat. Sext. Emp. Adv. dogm. 1, 55, p. 381: Τὴν τινος πράγματος τεχνικοῦ κρίσιν, et ib.: Κριτὴς τῶν τεχνικῶν ἰδιωμάτων. L. D. « T. λέξις, Verbum artis, ut quum Græci dicunt ζευγνύειν τὰς ναῦς, verbum proprium est fabrorum nauticorum. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 4. Sic et Plato, auctore Diogene L. § 52, varia dictionis genera statuens, τὸν τεχνικὸν λόγον a ceteris generibus separabat, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης. Talia verba et formæ dicendi ex singulis artibus appellantur, ut νομικὰ, γεωργικὰ, μουσικά. Vide Greg. ad Hermog. l. c. cap. 2. » Ernest. Lex. Rhet. Ap. Isocr. p. 285, A: Λακεδαιμονίοις, περὶ ὧν πεποίησαι πολλοὺς λόγους, τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνοὺς, τοὺς δ' ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας, Urbinas δικαίους καὶ τεχνικούς.]

Τεχνικῶς, Artificiose, Solerter. [Artificialiter, Gl. Xen. Anab. 6, 1, 5: Ὁ δ' ἔπεσε τεχνικῶς πως. Plato Phædr. p. 271, C: Εἰ μέλλει τ. ἔχειν καθ' ὅσον ἐνδέχεται· Charm. p. 173, B, τ. εἰργασμένα· Euthyd. p. 303, E ἐξεύρηται· Crat. p. 425, σκοπεῖσθαι.] Plut. Περὶ

Digitized by Google

σαρκοφ. l. 2 p. 999, B] : Μηδὲ τ. μηδὲ σοφιστικῶς. Isocr. Nicocle [p. 37, D] : Μὴ τ. ζητεῖτε πολιτεύεσθαι· cui opp. ἁπλῶς. [Id. p. 23, D : Ἥδιον ἂν κωμῳδίας τῆς φαυλοτάτης ἢ τῶν οὕτω τ. πεποιημένων ἀκούσαιεν· 50, C : Τῶν λόγων τῶν καλῶς καὶ τ. ἐχόντων οὐ μετὸν τοῖς φαύλοις, ut 204, A. Sext. Emp. Adv. dogm. 1, 55, p. 381 : Τὴν κατάληψιν τοῦ τ. ἀποτελεσθέντος· 58, p. 382 : Οὐκ ἄρα ἔστι τις ὁ κρίνων τ. 250, p. 421, et alii. L. D. Nicet. Eugen. 1, 94. Boiss. Τεχνικώτατα, Tzetz. Hist. 10, 71; 12, 412. Τεχνικωτάτως, id. 11, 709. Elberl.]

[Τέχνιον, τὸ, Artificium, Gl. Diminutivum ὑποκοριστικῶς usurpatum, Bellula ars, Præclara ars. Antidotus ap. Athen. 6, p. 240, C, ubi de Arte parasitica agitur. Sed et simpliciter i. q. τέχνη, Diphilus ap. eund. 2, p. 55, E : Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον τοῦ πορνοβόσκου. Schweigh. Plato Reip. 6, p. 495, D : Οἳ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὑτῶν τέχνιον. Ubi alii libri τεχνίον, ut altero loco Athen. et ap. Marc. Anton. 4, 31, schol. Aristoph. Nub. 508, Sueton. Neron. c. 40, sed rursus τέχνιον ap. Dion. Cass. 63, 27 init. Quod rectius sec. præcepta schol. Ven. Hom. Il. N, 71, Arcad. p. 119, 24. Plur. Themist. Or. 21, p. 246, C : Ἐκ τινων φαύλων καὶ ὀλίγου ἀξίων τεχνίων.]

Τεχνιτεία, ἡ, Artificium, Athen. 4, [p. 130, A] : Θαυμαζόντων ἡμῶν τὴν τεχνιτείαν. [Epicurus Diogenis Laert. 93. Sext. Emp. Adv. mathem. 5, 86, p. 352 : Πολλῆς ἦν τεχνιτείας τὸ πρᾶγμα· 88, p. 305. Hermes Trism. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 936.]

[Τεχνίτευμα, τὸ, Artificium. Maxim. Tyr. 34, 3 : Οὐ πιστεύω τῷ τεχνιτεύματι. Wakef. Aristeas De LXX intt. p. 111 ed. Hav.]

Τεχνιτεύω, Artificiose fabricor. Philo V. M. 1 : Τὰς καλὰς αὐτοῦ παραινέσεις ἐξετάσωμεν, ὡς τετεχνιτευμέναι (sc. ἦσαν) πρὸς ὁμολογουμένην ἧτταν τῶν ἀεὶ νικᾶν δυναμένων, Quam artificiose factæ fuerint, etiam Quanto artificio s. Quibus artibus instructæ fuerint. [Idem p. 61 : Μωσῆς τὰ ἀρχέτυπα τεχνιτεύει, Βεσελεὴλ δὲ τὰ τούτων μιμήματα. De oratore Dionys. Isæi c. 4, p. 591, 13 : Ἦν δὲ περὶ αὐτοῦ δόξα ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα. Sext. Emp. Adv. math. 2, 64, p. 302 : Περὶ ποῖον αὐτῶν (τῶν πιθανῶν) τεχνιτεύειν τὴν ῥητορικὴν ἀξιοῦσιν. Hermes Trism. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 318 : Ἡ τεχνιτεύουσα τὰς τῆς τροπῆς ἰδέας.] Aliquando simpliciter accipitur pro ἐργάζομαι, Factito s. Exerceo. Synes. De insomn.: Τῶν τεχνιτευόντων τὴν θύραθεν μαντικὴν, Qui externam divinationem exercent. [Clem. Alex. Strom. p. 662, τὴν μαντικήν.] Interdum significat Arte molior, simpliciter Molior, Machinor. Joseph. [A. J. 5, 8, 11] : Ἐτεχνίτευε τινὶ τρόπῳ προέχειν. [Alciphr. Ep. 2, 1 med. : Ταῦτα πρὸς μὲν ἑτέρους τάχα ἂν ἐδυνάμην φυλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν. Theodor. Metoch. Misc. p. 19 fin.; 133 med.; 143 med.; 171 fin., modo cum accus. modo absolute. « Passivo poetaster in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 312, 12 : Τὰ καινὰ καὶ τετεχνιτευμένα. » Boiss.]

Τεχνίτης, ὁ, Artifex, [Faber, Gl.] i. q. τεχνοποιὸς, s. τεχνουργὸς, i. e. qui τέχνῃ s. μετὰ aut διὰ τέχνης ποιεῖ καὶ ἐργάζεταί τι, ideoque Peritus artis. Item et Professor artis, Qui artem aliquam factitat, vel liberalem vel illiberalem. [Epigr. Anth. Plan. 101, 2 : Τοῖον ὁ τεχνίτης τὸν Διὸς εἰργάσατο· Strato Pal. 12, 211, 3 : Εἰ δέ σε δεσποτικὴ κοίτη πεποίηκε τεχνίτην. Xen. Comm. 2, 7, 5 : Ἆρ' οὖν τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; et ib. 4 : Ὁ μὲν τεχνίτας τρέφει, ἐγὼ δὲ ἐλευθερίως πεπαιδευμένους, de operis. Plato Soph. p. 219, A : Πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχνον... θήσομεν (τὸν ἀσπαλιευτήν); Alc. 2 p. 145, E : Ποίαν οἴει πολιτείαν εἶναι τοξοτῶν τε ἀγαθῶν καὶ αὐλητῶν, ἔτι δὲ ἀθλητῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. Polybius 6, 58, 1 : Ὥσπερ ἀγαθοῦ τεχνίτου δεῖγμα τῶν ἔργων ἕν τι προενεγκάμενοι· 26, 10, 3 : Τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Diodor. 12, 1, de Phidia. Id. 5, 13 init. : Τεχνιτῶν χαλκέων πλῆθος ἀθροίζοντες, ubi alterutrum subst. glossematis speciem habet.] Plut. [Mor. p. 452, C] : Ἐν ποιήμασι τὸν τεχνίτην καὶ διηκριβωμένον ὁ μουσόληπτος καὶ κατάσχετος ἀποδείκνυσι γελοῖον. Aristot. Polit. 2 : Ἐποίει ἓν μὲν μέρος τεχνίτας, ἓν δὲ γεωργούς [Quos distinguit Xen. Œc. 6, 6, 7; 16, 11] : 1 fin. : Σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. Histriones etiam et Musici vocantur τεχνῖται. Plut. Alex. [c. 72] : Πάλιν ἦν ἐν θεάτροις καὶ πανηγύρεσιν, ἅτε δὴ τρισχιλίων αὐτῷ τεχνιτῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀφιγμένων· ubi quum πανηγύρεις dicat, videndum an illud τεχνιτῶν nomen latius patere existimandum sit. Quod non facile crediderim, licet in ejusmodi celebritatibus non histriones solum et musici, verum etiam sophistæ, nec non poetæ, locum haberent. Sic Athen. 14, [p. 615, B] de L. Anitio : Μεταπεμψάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας· post quos ὀρχησταὶ δύο εἰσήγοντο μετὰ συμφωνίας εἰς τὴν ὀρχήστραν· καὶ πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ βυκανιστῶν· 13 : Τεχνιτῶν ἐπισημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. [Demosth. p. 401, 14 : Ἐπειδὴ εἷλεν Ὄλυνθον Φίλιππος, Ὀλύμπια ἐποίει, εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην καὶ τὴν πανήγυριν πάντας τοὺς τεχνίτας συνήγαγεν. « Polyb. 16, 21, 8, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, Ciceroni et Livio Artifices scenici. Diod. 4, 5, ubi v. Wessel. Sic nude οἱ τεχνῖται 6, 47, 8; 30, 13, 2. » Schweigh. et Ernest. Et Diodor. 20, 108 init. Murat. Thes. p. DXLV, 3; DLIX, 3, addit Wessel. in Ind., alia multa Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 87, F. Dio Cass. 60, 23 : Οἱ περὶ τὴν σκηνὴν τεχνῖται.] Itidem Plut. Probl. Rom. [p. 289, C] quærit cur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται vocentur Histriones, quos Aristot. Probl. [30, 10, et Pollux 3, 144] appellat τεχνίτας Διονυσιακούς, Bacchanales artifices : ut qui Bacchanalibus in theatro oblectarent populum suis τέχναις. Quem l. citans Gell. 20, 3, quum dixisset, Comœdos et tragœdos et tibicines, subjungit, Id genus autem artifices Græce appellantur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. Idemque rursum Aristot. Rhet. 3, [2 med.] scribit, eos, quos Iphicrates vocabat Διονυσοκόλακας, ipsos se vocasse τεχνίτας. [Eadem constructione Xenophon Cyrop. 8, 3, 11 : Πρῶτον ἤγοντο τῷ Διὶ ταῦροι πάγκαλοι εἰς τέτταρας, καὶ οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο· πολὺ γὰρ οἴονται Πέρσαι χρῆναι τοῖς περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον τεχνίταις χρῆσθαι ἢ περὶ τἄλλα.] Porro sicut τέχνη interdum adjunctum habet genit. operis sui, ita et τεχνίτης. Xen. Reip. Lac. [13, 6] : Ὥστε ὁρῶν ταῦτα, ἡγήσαιο ἂν τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. [Dionys. A. R. 2, 37, πολεμικῶν ἔργων. Demosth. p. 594, 15 : Ἔστι γὰρ τεχνίτης τοῦ λέγειν καὶ πάντα τὸν βίον ἐσχόλακεν ἑνὶ τούτῳ. Dio Cass. 67, 6 init. : Ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης. Themist. Or. 26, p. 313, C, σιωπῆς. Ælian. N. A. 12, 46 : Ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης. V. Jacobs. ad 6, 61, p. 150, 23. Pollux 1, 149, ὅπλων.] Æschin. [p. 24, 19 coll. 82, 30] : Κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων. [Conf. p. 24, 20. Pollux 4, 21.] Ubi significat potius Dolosum verborum artificem. [Post hoc exemplum nota τεχνίτην per se positum in malam partem ap. Lucianum in Dial. Diogenis et Alexandri, ubi hic de Aristotele loquens, Γόης ἄνθρωπος καὶ τεχνίτης (Dial. mort. 13, 5). Brunck. In libris interdum male τεχνήτης, ut ap. Galen. vol. 8, p. 347, Procop. Hist. p. 35, B; 293, C.]

Τεχνῖτις, ιδος, ἡ, fem. a τεχνίτης : unde [γραῖα τ. Nicarch. Anth. Pal. 11, 73, 3. Lucian. Tox. c. 13 : Δεινὴ καὶ τἄλλα τεχνῖτις ἐπισπάσασθαι ἐραστήν·] plur. τεχνίτιδες ap. Suid. [Schol. Hom. Od. H, 110. Sap. 7, 21 : Ἡ πάντων τεχνῖτις. Wakef. Method. p. 303. Clem. Alex. p. 431, 787. Kall. Theophylact. Hist. p. 9, C : Ἡ τεχνῖτις ἡμῖν πρόνοια συλλαμβάνει.]

[Τεχνογραφέω, Artem scribo, Ex arte scribo. Eust. Il. p. 650, 49 : Ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.]

[Τεχνογραφικὸς, ή, όν, Ad artem scribendam pertinens. Dionys. Isæi c. 20, λόγοι. V. Τέχνη fin.]

Τεχνογράφος, ὁ, ἡ, Scriptor artis alicujus, Qui artis alicujus præcepta literis mandavit. Aristot. in Rhetorica τεχνογράφους vocat Rhetoricæ artis scriptores, Qui rhetoricæ præcepta scripserunt. [De iisdem Dionys. Lysiæ c. 24, p. 501, 1, Isæi c. 14, p. 613, 6. Sext. Emp. Adv. dogm. 5, 8, p. 692.] Ab Eust. autem τεχνογράφοι vocantur Ii quorum de grammatica arte scripta extant. [Longin. 12, 1. Diog. L. 2, 17 : T. ῥήτωρ. Hermias In Plat. Phædr. p. 185. L. D. Diog. L. 9, 23. Suidas in Ἀπολλώνιος Ἀλεξ. ὁ κλ. Boiss.]

[Τεχνοδίαιτος, ὁ, ἡ, Artibus vivens. Orph. H. 65, A 3, Ἥφαιστος.]

[Τεχνοειδής, ὁ, ἡ, Arti similis, Artificiosus. Diog. L. 7, 156 : Πνεῦμα πυροειδὲς καὶ τεχνοειδές. Schol. Dionysii Bekk. An. p. 651, 26 : Τεχνοειδὲς μέν ἐστιν ἀλόγου ζῴου δύναμις φυσικὴ μιμουμένη τέχνην, ὡς ἡ τῶν μελισσῶν πλαστικὴ καὶ τῶν χελιδόνων οἰκοδομή. Eust. Opusc. p. 123, 33 : Τὸ ἐν χελιδόνι τεχνοειδές.]

Τεχνολογέω, De arte loquor, dissero, Artis rationem trado, præcepta do. [Comicus anon. ap. Stob. Fl. Append. p. 10 : Πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται.] Aristot. Rhet. 1, [2 post init.] : Οὐ γὰρ, ὥσπερ ἔνιοι τῶν τεχνολογούντων, τιθέασιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λέγοντος, Nonnulli artis magistri. [Ib. 1 post init. : Φανερὸν ὅτι τὰ ἔξω τοῦ πράγματος τεχνολογοῦσιν. Et paullo post : Περὶ τοῦ δικάζεσθαι πάντες πειρῶνται τεχνολογεῖν· et paullo post : Τὰ ἔξω τοῦ πράγματοις οἱ ἄλλοι τεχνολογοῦσι.] Dionys. H. [Lysiæ c. 24, p. 501, 11] : Ἔτι δὲ περὶ τῆς προσοχῆς ὡδέ πως τεχνολογοῦσι, Hæc artis præcepta dant. Quibus adde Hermog. tom. 3 De invent. : Πολὺ δὲ δήπουθεν διενή- B νοχε τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν. Exp. τεχνολογεῖν etiam Arte loqui s. persequi, Artificiose disputare, Argutari : qua signif. Greg. Naz. usurpasse dicitur. [Eust. Opusc. p. 1, 42 : Ὡς οὐκ ἂν ἔχοι τις ἀντειπεῖν, τεχνολογῶν εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν. Pass. Sextus Emp. Pyrrh. hyp. 2, 247 : Τὰ περὶ τῶν σοφισμάτων παρ' αὐτοῖς τεχνολογούμενα· Adv. dogm. 5, 40, p. 699 : Τὰ περὶ τοῦ κακοῦ τεχνολογούμενα παρὰ τοῖς ἑτεροδόξοις. Iambl. Protr. c. 1, p. 14, 2 : Ταῖς κατὰ τὴν αἵρεσιν τεχνολογουμέναις αἱρέσεσιν· et similiter, ubi τήνδε τὴν αἵρεσιν, c. 21, p. 308, 13; c. 24, p. 360, 1 : Ὡς ἐν τῷ περὶ θεοῦ ἰδίως καὶ πληρέστατα τεχνολογεῖται.] At τεχνολογεῖν ῥῆμά τι ap. grammaticos est κανονίζειν, Declinare per regulam et artem, Bud. [Etiam Ducere sive, ut vulgo dicitur, Derivare, ut ap. Photium Bibl. cod. 279, p. 531, 34 : Τεχνολογοῦσι δὲ τὸ ἐλαύνω οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλαύνω κτλ. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 415, A med. : Νικολάου Βυζαντίου ... κεφάλαια τεχνολογηθέντα κατὰ τῶν δυσσεβῶς ... δοξαζόντων. L. Dind.]

[Τεχνολόγημα, τὸ, Artificium. Theod. JCon. Epist. C p. 232 Combef. Boiss.]

Τεχνολογία, ἡ, Verba quæ de arte fiunt, Oratio instituta de arte aliqua, etiam Tractatus in quo verba fiunt de arte. [Zonaras Lex. p. 1719 : Τεχνολογία, περιποίησις τῆς τῶν λόγων φύσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ περιγενέσθαι.] Cic. Ad Att. 16, 14 : Erat primi libri sermo non alienus a Scævolæ studiis; reliqui, ut nosti, τεχνολογίαν habent : ubi loquitur de dialogis De oratore, teste Bud. Sic Longin. [1, 1] : Ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο. Idem pro Artificio verborum s. Verbis artificiosis accipere videtur [2, 1] : Χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα. [Priori signif. Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 2, 205 : Ἐπὶ τῇ περὶ ὅρων τεχνολογίᾳ μέγα φρονοῦσιν· et 255, περὶ τῶν σοφισμάτων· Adv. dogm. 2, 87, p. 474, τὴν στωικὴν τ., et plur. ib. 249, et alibi. Plut. Mor. p. 514, A. Stob. Ecl. vol. 2, p. 158. Porphyr. Villois. Anecd. vol. 2, p. D 103, 5 : Δεῖ οὖν ἡμᾶς μὴ ἀπὸ τῆς τοῦ Διονυσίου τ. τῆς ἐξηγήσεως ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς προσῳδίας. L. Dind.]

[Τεχνολογικὸς, ἡ, ὄν, unde Τεχνολογικῶς, Secundum artis præcepta. Draco p. 147, 5. Bast.]

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, Qui de arte loquitur, artificiose loquitur, technas suo sermoni adhibet, Argutator, Sophista : quomodo Greg. Naz. τεχνολόγους vocat Sophistas hæreticos : Καὶ τούτους, inquit, μεταβαλὼν, ποιήσει πιστοὺς ἀντὶ τεχνολόγων. Et alibi cum gen. : Ὡς τοῖς παρ' ὑμῖν ἱεροφάνταις δοκεῖ καὶ τοῖς τῶν θυσιῶν τεχνολόγοις, Callidis sacrificiorum assertoribus. A Bud. vero τεχνολόγος exp. Artificii vel Artis studiosus. [Suid. in Ἀνδροκλείδης : Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων. Hemst. Sic ibi Portus; libri περὶ τοῦ ἐμποδῶν τεχνολογῶν.]

Τεχνοπαίγνιον, τὸ, Ludicrum artis, Artificium ludicrum, Lusus artificiosus. Sic inscripsit Auson. versus quosdam suos, qui monosyllaba voce clauduntur.

Τεχνοποιέω, Artificiose conficio, Arte facio, Fabrico. Cyrill. Alex. In Es. 45, p. 621 : Ἀμαθεῖς οὖν, τὴν τοῦ Θεοῦ κλῆσιν προσνέμοντες τοῖς διὰ σφῶν αὐτῶν τεχνοποιουμένοις καὶ τεχνουργουμένοις.]

[Τεχνοπολυμαθὴς, ὁ, ἡ, Artium multarum doctus vel Artis peritissimus. Etym. cod. Voss. inscriptio ap. Gronov. Decret. Roman. et Asiat. p. 57 s. Gaisf. præf. 4 : Τοῦ σοφωτάτου καὶ τεχνοπολυμαθοῦς Σουίδα. L. Dindorf.]

[Τεχνοπωλικὸς, ἡ, ὄν, Artem suam vendens, Arte sua quæstum faciens. Plato Soph. p. 224, C, ὄνομα.]

Τεχνοσύνη, ἡ, Ars, Artificium, Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 4, 8. ῠ]

Τεχνουργέω, Artificiose conficio, Arte facio. [Eumath. Ism. p. 13, 1 : Ἃ Δαιδάλου χεὶρ ἐτεχνούργησεν· 50, 6. Pass. Cyrill. Alex. l. in Τεχνοποιέω cit. et p. 609 : Ἀπολυπραγμόνητα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ τεχνουργούμενα· et vol. 1, part. 2, p. 5, E. Georg. Acrop. proœm. p. 5 med. ed. Bonn. : Βασιλικὰ εἰκονίσματα ... τετεχνουργημένα. L. D. Niceph. Chumnus Epist. 126. Boiss.]

Τεχνούργημα, τὸ, Factum artificiosum, i. q. τέχνημα, Techna. [Cyrill. Alex. In Es. 46, p. 629, dicit idololatras gloriam Deo debitam τοῖς ἰδίοις τεχνουργήμασιν ἀπονέμειν. Suicer. Leo Diac. 2, 7, p. 15, B : Κριὸν Ῥωμαῖοι τὸ τ. ὀνομάζουσι. Ducas Hist. Byz. p. 5, B. L. D. Eumath. Ism. p. 54.]

[Τεχνουργία, Artificium, Gl. Theodor. Metoch. Misc. p. 575, 10 : Ἰατρικαῖς τισι τεχνουργίαις. L. D. *Métier.* Ps. Callisthenes *Ms. Gr. de la Bibliothèque du Roi, n° 113 du Supplément in-4°* : Παραχρῆμα δὲ προστάσσει ἐπισυναχθῆναι πάντας τοὺς ἐν οἷᾳ δήποτε τεχνουργίᾳ ἐγκεχειρισμένους. Berger de Xivrey.]

[Τεχνουργικῶς, Artificiose. Poeta chemicus post Palladium De febribus p. 160, 161 (i. e. Archelaus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 343, 2 : Ἡ θεία τέχνη τ. ἔχουσα τὴν θεωρίαν· 348, 2 : Τ. λειῶν τε καὶ πλύνων πάλιν). Boiss.]

[Τεχνουργὸς, ὁ, Artifex. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 115, A med. : Τὸν μηχανουργὸν τῆς τοσαύτης ἰσχύος. Margo τὸν τεχνουργόν. L. D. Tzetzes in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3, p. 384, 28. Boiss.]

[Τεχνόφυον, τὸ, ap. Sueton. Aug. c. 72 : « Si quando quid secreto aut sine interpellatione agere proposuisset, erat illi locus in edito singularis, quem Syracusas et τεχνόφυον vocabat. » Τεχνόφυτον Trillerus.]

Τεχνόω, i. q. τεχνάζω, Arte instruo. [Aliter Hesychius : Παλαμήσας, τεχνώσας. Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalonic. p. 374 med. : Πόσοι φιλοσοφίαν μέχρι τούτου πρεσβεύειν ἐδόκουν, ἕως ἐκείνῳ τεχνοῦντι τέχνας ... παρέβαλον; Priori signif. Galen. vol. 7, p. 384, Ἡμεῖς τὴν ἐναντίαν ὁδὸν ἐκείνοις βαδιοῦμεν, γυμνάζοντές τε καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τεχνοῦντες τοὺς ἐσπουδακότας διαγνωστικοὺς γενέσθαι τῶν πεπονθότων μορίων. Constantin. Cærim. p. 283, C : Ἡ γὰρ τῆς πλείονος γνώσεως πεῖρα, εἰωθυῖα τεχνοῦν τὴν διάνοιαν τῶν ἐχόντων διὰ σπουδῆς τῶν προσηκόντων μηδὲν ἀγνοεῖν, ὕστερον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐτολμοτέρους ἐργάζεται πολλῷ. L. D.] Unde τεχνωθῆναι pro In arte aliqua instructum esse. Galen. 2 De crisibus [vol. 2, p. 177, B] : Χρὴ τοίνυν ἐν ἅπαντι πράγματι τεχνωθῆναι πρῶτον, εἶθ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις· τὸ τεχνωθῆναι δ' ἐστὶ τὸ γνῶναι τῆς ὑποδεδλημένης τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης. [Eust. Opusc. p. 205, 50 : Ἀνεπιστημόνως τεχνοῦσθαι τὰ ἐπιστημονικά· 226, 4 : Ἡ καθολικὴ σύλληψις ὥρισται, καὶ δι' αὐτὸ καὶ εἰς ῥᾴω γνῶσιν ἥκει καὶ μεθοδεύεται καὶ τεχνοῦται. Hesychius : Παλαμήσασθαι, τεχνώσασθαι. L. Dind.]

Τεχνύδριον, τὸ, Articula, forma dimin. ut λογύδριον, χερύδριον, βιβλύδριον. Athen. 10, [p. 452, C] : Τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους. Alii exp. ex Virg. Tenuis Minerva, Arguta ars, Inventiuncula, Versutia. [Clemens Strom. 1, p. 328 : Ζηλωταὶ τεχνυδρίων. Wakef. Greg. Naz. vol. 2, p. 27, D. Psellus in Walzii Rhett. vol. 5, p. 601, 11. Boiss.] Alicubi legitur et Τεχνήδριον, sed rectius per υ, ut ap. Suid. quoque scriptum est, nec non ap. Plat. [Reip. 5, p. 475, E. Non minus vitiose τεχνείδριον ap. anon. Περὶ ῥητορικῆς p. 154, 4 ed. Apsinis Bakii. L. Dind.]

[Τέχνων, ωνος, ὁ, Techno, tibicen, ap. Clearchum Athen. 8, p. 344, C.]

[Τέχνωσις, εως, ἡ, Ars. Tzetzes Cram. Anecd. vol. 4, p. 36, 15 : Καὶ ἰδέων ἡ τέχνωσις τῶν ἰδεῶν ὁμοίως. L. D.]

[Τεχοσεῖον, τὸ, n. templi, ap. Theognost. Can. p. 129, 22, ubi Τεχόσειον scriptum, contra mentem A grammatici, cui Τεχοσεῖον restituit Bekker. Anecd. p. 1343, B.]

[Τέω verbum ponere videtur Hesychius : Τεῖν, ζητεῖν· ἄλλοι δέ σοι. Quod ad Ζατεῖν in τεῖν detortum referri parum est probabile. Τάω, unde Τῆ et Τητάω ducunt grammatici, confert Lobeck. Techn. p. 28.]

[Τεωρεῖς, δραπέται, κακοῦργοι, λησταί. Τέωρος, συκοφάντης καὶ τὰ ὅμοια, Hesychii gll. suspectæ. Ταίναρος, quod v., confert Albertus, similiter Τέναρος scriptum ap. Hesychium.]

Τέως illi Ἕως respondet, (sicut Τότε τῷ Ὅτε,) possumusque vel hoc illi, vel illud hnic præfigere : (quum alioqui Ἕως prius esse necesse sit, si ex Ὡς ortum habere dicamus). [Hom. Od. Δ, 91 : Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν.] Præit certe τέως, sequitur ἕως, pro Tamdiu, quamdiu : in isto Luciani loco, in Alcyone [c. 7] : Ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, Tamdiu quamdiu fuerint imperiti. Vel, B Tantisper dum fuerint imperiti. [V. de hoc l. paullo infra.] Sic ap. Greg. Naz. : Οὔτε ἡμεῖς τὴν ἐφικτὴν φωνὴν τέως ὑμῖν ἐγκαλέσομεν, ἕως ἂν δι' ἄλλης ὁδοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ φέρησθε καταγώγιον. [Apoll. Rh. 1, 507 : Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον, ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος ... Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· 4, 1617 : Τόφρα δ' ἄγεν, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ νισσομένην.] Alioqui et τέως per se reddi alicubi potest Tamdiu quamdiu, (sicut Latine Quamdiu dicitur omisso Tamdiu). [Pro Quamdiu præter veterum Epicorum consuetudinem versus caussa Hom. H. Cer. 138 : Ἐμὲ δ' αὖτ' οἰκτείρατε κοῦραι προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἵκωμαι ἀνέρος ἠδὲ γυναικός. Apoll. Rh. 4, 821 : Ἱπποτάδην δὲ Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύρου, τείως κεν ἵκωνται Φαιήκων λιμένας· 1617 : Τόφρα δ' ἄγεν, τείως μὲν ἐπιπροέηκε. In prosa Herodot. 4, 165 : Ἡ δὲ μήτηρ, τέως μὲν ὁ Ἀρκεσίλαος ἐν τῇ Βάρκῃ διαιτᾶτο, ἡ δὲ εἶχε αὐτοῦ τὰ γέρεα. Hippocr. (ap. quem ἕως explicat Galen. Gloss. p. 578) p. 251, 24 : Τέως μὲν ἂν θερμὸν ᾖ, ὑγρὸν ἔσται· C 661, 44 : Καὶ τὰ ἐπιμήνια οὐ γίνονται οὐδὲ ἡ γυνὴ ἐμμένει, τέως ἂν ὧδε ἔχει (ἔχῃ). Quorum ll. ad exemplum p. 455, 32 : Τέως μὲν ἣν ἔχῃ τὸ ἕλκος ἔξω ἀναπνοήν· 546, 28 : Τέως μὲν ἣν βαδίζῃ, scribendum μὲν ἄν. Id. p. 252, 21 : Τέως ἄνπερ καὶ ἄνθρωπος οὖλος αὐξάνηται, pro τέως περ ἄν. Sed p. 251, 29 : Τούτου δὲ εἵνεκα πλείω ἔλεξα τέως ἀποδείξω, Foes. ὡς, etsi schol. Plat. infra cit. interpr. etiam ἵνα et ὡς.] Plato Symp. [p. 191, E] : Καὶ τέως μὲν ἂν παῖδες ὦσιν, ἅτε τεμμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος, φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας. Sic Demosth. [p. 520, 1] : Ἱερὰν γὰρ ἔγωγε νομίζω πᾶσαν (τὴν ἐσθῆτα) ὅσην ἄν τις ἕνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάσηται, τέως ἂν χρησθῇ. [Nihil his locis tribuendum esse, ubi facilis est correctio ἕως, quod ap. Demosth. ipsum sæpe cum τέως vel τέως ἕως permutatum in libris, intellexerunt recentiores ejus editores. V. G. Dind. ad p. 24, 3. Sic optimi libri Xen. H. Gr. 5, 4, 37 : Τοῖς δ' Ὀρχομενίοις εἶπεν, ἕως στρατεία εἴη, παύσασθαι τοῦ πολέμου, perperam εἶπε τέως. Nec Polybius 18, 6, 4 : Φεύγειν ἠναγκάσατε ῥίψαντας τὰ ὅπλα, τέως εἰς Μακεδονίαν ἀνεκομίσθησαν, D scripserat, sed ἕως, pariterque Dionys. A. R. 1, 33 init. : Τέως εἰς ὥραν ἀφίκετο· 38 med. : Τέως ἡ πόλις διέμεινε· ut 2, 46 init. : Τέως ἀνέστησαν αὐτὰς, ubi ipse cod. Vat. ἕως, quod pro τέως restitutum etiam Arriano Exp. 4, 27, 2, eidemque male posthabitum ab nonnullis ap. Pausan. 4, 18, 2, et Lucianus Halc. loco ab HSt. cit. fortasse non τέως ἕως ἂν, sed ἕως ἂν, si quid tribuendum libro uni ἕως omittenti, ut ap. Dionys. A. R. 1, 69 med. cod. Vat. τέως ἕως pro ἕως. Schol. Plat. Hipparchi autem quum scribit p. 335 : Ἐν τῇ Εἰρήνῃ (32) εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἕως· λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν τὸν κάνθαρον, Ἔρειδε μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως ἕως αὑτὸν λάθῃς διαρραγείς, καὶ Δημ. ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ ἕως (p. 4[?]6, 3), Τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς (Φωκεῖς σῶοι), οὐδέποτ' ἐποιήσαμεν (quo loco aliisque nonnullis etiam Suidas utitur ad probandam hanc signif.), manifesto aliud quid legit quam τέως ἕως, et quidem unum τέως, unde jam Dawesius Misc. p. 509 sq. conjecit quod recepit A Brunckius ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς, sublato τέως quod cum ἕως sic nunquam a poetis Atticis conjunctum reperisset. Et ap. Priscianum vol. 2, p. 258 Kr. : « Attici τέως ἕως, quomodo et Nostri *Interea dum*. Arist. Eip., Μὴ π. μ. ἐ. τέως ἕως σεαυτὸν λάθῃς διαρραγείς » cod. Monac. διαλαθεὶς, quod ex ἂν λάθῃς natum videri posset, nisi sequeretur διὰ, ipseque Priscianus τέως ἕως agnosceret, ut schol., quod nihilominus Aristophani quoque eximendum, ut supra diximus de aliis. Quod autem Τέως Hesychius interpr. ἕως, μέχρι, Mœris p. 368 etiam Atticum dicit pro illis, et gramm. Bekk. An. p. 309, 23, σημαίνει καὶ τὸ ἕως, etiamsi non spectet dialectum Ionicam, non majoris est momenti quam quod schol. Plat. l. c. addit : Παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἄρεαν (Ἀρὰν Steph. Byz.) τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην τί ποιεῖς; Ἡ δὲ εἶπε, Τέως σὺ ἐζήτεις ἵνα πόλιν κτίσῃς, B εὗρον. Ἀφ' οὗ ἀνακινηθεὶς τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. Nam ἕως... τέως Steph. Byz. in Τέως n. pr. cit., ut ne opus quidem videatur dialecti Ionicæ excusatione. L. D.]

‖Τέως, Antea. Plato Symp. [p. 191, B] : Τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν. Sic usus est Synes., quum hæc scriberet : Τέως δὲ, ὥσπερ εἴ τι μοι τῶν ἡδέων συνεπεπτώκει, ἐκοινωσάμην ἄν σοι, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σε παραπέμπω τὴν ἀκοήν. In alio ejusd. scriptoris loco huic τέως respondet νῦν, ubi scribit, Τέως μὲν ἐπράττομεν εὖ, νῦν δὲ καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ. [Æsch. Cho. 993 : Ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος, φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακόν. Aristoph. Ran. 989 : Τέως δ' ἀβελτερώτατοι καθῆντο, ubi præcesserat νῦν, Thesm. 449, ubi sequitur. Quem l. citans schol. Plat. l. c. interpr. πρὸ τοῦ, ut in Zoili encomio in Polyphemum, πρότερον vero in l. Telmessensium : Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον, ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.] Bud. putat reddi etiam posse Pridem; sed altera interpr. magis mihi placet : quod ex multis C ll. manifestum sit poni τέως indifferenter de tempore quod paulo ante, sicut de eo quod multo ante præcesserit. [Πρὸ τοῦ et πρότερον interpr. schol. Plat. l. c. et gramm. Bekk., ille quidem addens esse etiam ἵνα, ὡς, quod falsum. Itaque ap. Lucian. Catapl. c. 22 : Ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον πρότερον τέως ἄμορφον εἶναί μοι δοκοῦν ἰσότιμον γίγνεται, ut jam Schæf. conjecit, glossematis speciem habet πρότερον, quomodo interpr. etiam Hesych., qui addit etiam ὅμως, τηνικαῦτα. Quæ interpretationes non minus sunt singulares quam interpretis Latini Geopon. 9, 11, 1 : Τέως εἰδέναι χρὴ ὅτι κτλ., Tandem, quod Τέλος dicendum foret, et ibid. 19, 1 in eadem locutione, Utique. Sæpe autem nihil refert utrum Antea vertas an Interim, ut ap. Basil. vol. 3, p. 95, D : Ὁ ... ἐπικομπάζων τέως τὴν τοῦ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω· εἶθ' οὕτως φυσιολογείτω κτλ.] ‖ Τέως redditur etiam Interea, Interim, [Duntaxat, huic add. Gl.] ut quidam interpr. in isto Hom. l., Od. Ο, [231] : Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα D πάσχων. At VV. LL. volunt hic esse Antea, (cujus signif. allata modo fuerunt exempla,) sed perperam : contra adverbio illo Interea s. Interim, non male hic redditur. [Il. Τ, 189 : Μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος, ubi tamen schol. refert ad sequens ὄφρα· ceterum metrum versus prodere nonnullis visum est formam τεῖος, ut Εἷος, de quo in Ἕως p. 2639, D. Ω, 658 : Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω· Od. Ο, 127 : Τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· et 231 ap. HSt., ubi est monosyllabum, ut Π, 370 : Τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων· 139 : Ὃς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων ... πῖνε· Σ, 190 : Τέως δ' ἄρα δῖα θεάων ἄμβροτα δῶρα δίδου· Ω, 162 : Ὁ τέως μὲν ἐτόλμα. Soph. Aj. 558 : Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Eur. Heracl. 725 : Ἐγὼ δ' οἴσω τέως. Aristoph. Nub. 66 : Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνέβημεν· Pl. 834 : Κἀγὼ μὲν ᾤμην οὓς τέως εὐεργέτησα δεομένους ἕξειν φίλους· Pac. 687 : Τοῦτον τέως

τὸν ἄνδρα περιεζώσατο· ubi ἐν τοσούτῳ interpr. schol. Plat. l. c. Et sic ib. 729, 846, Av. 1689. Sæpissime sic etiam Apoll. Rh., modo forma τέως, ut 3, 844, modo τείως, ut 1, 359. Quanquam etiam formam εἵως exemplo Homeri eadem signif. posuisse videatur 3, 1326, quo de loco dixi in Ἕως p. 2641, D, nunc in τέως mutatam ex libris deterioribus, qui τείως, ut ap. Orph. Lith. 107, contra libros et sine ratione: quum fieri possit ut Lithicorum scriptor Homeri potius exemplum sequeretur quam Apollonii, hiatum evitantis in talibus, ut dictum in Ὄς p. 2268, C. In prosa Herodot. 1, 11 post med.; 82 med. et alibi sæpe sequente μέν. Idem 1, 171 med.: Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι· τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον· ut 2, 25; 6, 112. Et 2, 36 init.: Ὑπὸ τοὺς θανάτους ἀνιεῖσι τὰς τρίχας αὔξεσθαι, τέως ἐξυρημένοι· 5, 75: Τέως γὰρ ἀμφότεροι εἵποντο. Hippocr. p. 374, 6: Ἐνδιατριβέτω τέως πλεῖστον χρόνον· 548, 11: Περιπατεέτω ὀλίγα τέως ἐν ἀσφαλείῃ. Thuc. 6, 61: Τέως μὲν ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ· ὡς δ' οὐδαμοῦ φανεροὶ ἦσαν κτλ. 7, 63: Οἳ τέως Ἀθηναῖοι νομιζόμενοι καὶ μὴ ὄντες... ἐθαυμάζεσθε· 8, 93: Λέγοντες τούς τε πεντακισχιλίους ἀποφανεῖν, καὶ ἐκ τούτων τοὺς τετρακοσίους ἔσεσθαι, τέως δὲ τὴν πόλιν μηδενὶ τρόπῳ διαφθείρειν· 99 init.: Καὶ αἱ Φοίνισσαι νῆες οὐδὲ ὁ Τισσαφέρνης τέως που ἧκον· ubi τέως olim omissum ex libris est receptum, sed alienum videtur που et in πω mutandum. Similiterque sæpe Xen. et Plato sequentibus post τέως μὲν particulis ἐπεὶ vel ἐπειδή, ἡνίκα, εἶτα, ὡς. Vel cum participio, ut H. Gr. 5, 4, 39: Τέως ἀφανεῖς ὄντες ἐξαίφνης ἐξελαύνουσι· Plato Reip. 1, p. 330, D: Οἵ μῦθοι περὶ τῶν ἐν ᾅδου, καταγελώμενοι τέως, τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχήν. Isæus p. 36, 10: Φίλοι τέως ὄντες. Ubi vertere licet etiam Eo usque, ut ap. Aristot. H. A. 5, 14 ante med.: Φωνὴν ἀφίησιν λαμπροτέραν ἢ τέως. Sæpe autem sic jungitur participio, ut ap. Ælian. N. A. 10, 43: Ἀλιεύουσι κατὰ τῆς τέως ἀρουμένης.] Sic certe reddendum videtur et ap. Andocidem, ap. quem præcedit ἕως, sequitur τέως, in diversis orationis membris: Τούτους δὲ ἐπιμελεῖσθαι τῆς πόλεως ἕως οἱ νόμοι τεθεῖεν· τέως δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις. Alioqui τέως Eust. vult esse πρὸς τὸ παρὸν, nullum tamen certum locum assignans cui hanc signif. tribuat. Siquidem in Il. A, [193]: Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, annotat, ἕως accipi interdum et pro τέως: hoc autem significari πρὸς τὸ παρόν. In VV. LL. affertur τέως ἔτι ex Dem. pro Interim etiam, Atque interim. Item pro Prius, cum τότε, ex eod. Dem. Ex Plat. Legibus Hermog. τέως pro Primum, In principio. Quin etiam cum gen. Τέως τοῦ παρόντος, Ad hunc usque diem, ex Phalaride [Ep. 52, ubi ἕως Valck., ut vicissim εἵως μὲν pro τείως μὲν libri Orph. Lith. 107. Sed similiter, nisi hic quoque fallit scriptura, Theodor. Stud. p. 190, C: Ταύτην τοίνυν ἀπεύχομαι τέως ἄρτι. Quod Phalaris Ep. 5, p. 26: Ἐθαύμαζον, καὶ τέως ἀπιστῶ, dicit eadem signif. pro Adhuc. || Herodian. p. 434 Piers.: Ἐν τῷ τέως οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἄνευ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς προθέσεως. Εἰ δέ ποτε εἴποις ἐν τῷ τέως, προσθήσεις τὸ χρόνῳ, καὶ οὕτω φεύξῃ τὸ ἁμάρτημα. Ἔστι γὰρ ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. Sic ἐν τῷ τέως χρόνῳ Lysias p. 109, 19; 163, 19, aliisque locis ap. Reisk. in Ind. Cum articulo solo Polyæn. 1, 39, 4: Ἐν δὲ τῷ τέως Νικίας πάλιν ἐπολέμει· 8, 47, 1. Ælian. N. A. 2, 25: Τὸ ἐκπεσὸν δεῖπνον γίνεται μύρμηκι ἐν τῷ τέως· 11, 38. Longus 3, p. 96, 2 Schæf., ab ipso cit.: Ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. Et sine præp. Cinnamus (qui cum illa 3, 7, p. 60, C et alibi), 2, 6, p. 26, A: Ἵν' οὖν μὴ καὶ δοκοίημεν σκιαμαχεῖν, τῷ τέως μὲν ἄπιμεν παλινοστοῦντες· 3, 6, p. 58, C et alibi, et junctim Michael Nicetas ap. Tafel. De Thessalon. p. 369, 1: Στεναγμὸν μόνον τωτέως ὡς καπνὸν ἀφιείς. Quod Dionysio A. R. 1, 61 post init.: Οἱ τέως μὲν... ἐβασίλευον, infert cod. Vat. qui οἱ τῷ τέως μέν. De quo mira Reiskius p. 612. || Τάως, τέως. Κρῆτες, Hesychius. L. Dind.]

[Τέως, ἡ, Teos. Πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν α' (142, 170; 2, 178). Ἦν πρῶτον ἔκτισεν Ἀθάμας, ὅθεν Ἀθαμαντηίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπουμένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἔνθα ἱδρύσει τὸν λαόν,

A ἀθύρουσα οἷα δὴ παῖς ἐκ λίθων δειμαμένη ἔλεγεν, Ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην· καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτως ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν Τήιος· ἔστι γὰρ πρῶτον Τέϊος καὶ ἰωνικῶς Τήιος· ἀφ' οὗ (Eupolis) Πρωταγόρας ὁ Τήιος, καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήιος, καὶ θηλυκῶς Τηΐα. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Δυρβαίοις τῆς Σκυθίας, ἐν ᾗ λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν πλῆθος κτλ., Steph. Byz. Simonides Anth. Pal. 7, 25, 2: Πάτρης Τέω et gent. ib. 24, 3: Τηίου Ἀνακρείοντος, ut de eodem ap. Aristoph. Thesm. 161, Herodot. 3, 121. Unde Mosch. 3, 91: Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Τήιον ἄστυ, de eodem, ubi al. Κήιον, de Simonide accipiendum. Alcæus ap. Athen. 11, p. 481, A: Κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηιᾶν. Theocr. Epigr. 16, 3: Ἐν Τέῳ. Thuc. 8, 16, 20, ubi Τέω, Τέῳ, Τέων. Et gent. 3, 32 etc. Herodot. 1, 168; 6, 8. Strabo 14, p. 633, 638 seqq. Zonaras Lex. p. 1726: Τήιοι, οἱ ἀπὸ τῆς Τήου νήσου, forma novitia. Apud antiquiores libri in accus. interdum variant inter Τέω et Τέων, ut solent in talibus. L. Dind.]

B [Τῆ. V. Τάω.]

Τήβεννα, et Τήβεννος, ἡ, Toga, [Trabea, add. Gl.] vestis Romana: quæ ita dicta fuit a quodam Tebenno Arcade [Artemid. 2, 3, p. 134, 6: Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐσθής, ἣν νῦν τήβεννον καλοῦσιν ἀπὸ Τημένου τοῦ Ἀρκάδος, ut in l. Polluc. infra cit. est var. τημενίδα]: ac primum Τηβέννειος appellata fuit, denominando illam ab inventore: deinde corrupta voce Τήβεννος, ut tradit Suid.: qui et Chlamydem vocat, ubi de illo Tebenno loquitur. Hesych. scribit fuisse εἶδος περιβολαίου παρὰ Ῥωμαίοις. Fuisse autem usos τηβέννῳ in bello quoque, ex Plutarcho [qui, ut Themistius, hac forma sæpissime utitur] patet, in Coriolano [c. 9]. Apud Polyb. [10, 4, 8] τήβεννα λαμπρά, de Toga candidatoria: Ἠξίου τήβενναν αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχὰς μεταπορευομένοις. [Id. 30, 16, 3: Ὁ Προυσίας οὐδαμῶς γέγονεν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος· ὅς γε πρῶτον μὲν πρεσβευτῶν παραγεγονότων Ῥωμαϊκῶν πρὸς αὐτόν, ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν καὶ πῖλον ἔχων καὶ τήβενναν καὶ καλικίους ἀπήντα τούτοις,

C καὶ καθόλου τοιαύτῃ διασκευῇ κεχρημένος οἵαν ἔχουσιν οἱ προσφάτως ἠλευθερωμένοι παρὰ Ῥωμαίοις, οὓς καλοῦσι λιβέρτους.] Erat et τήβεννος περιπόρφυρος, ut videre est ap. Plut. Romulo [c. 26. Diodor. 5, 40: Τὸ περὶ τοὺς ἡγουμένους στρατηγοὺς ἀξίωμα κατεσκεύασαν (Tyrrheni), περιθέντες τοῖς ἡγουμένοις ῥαβδούχους καὶ δίφρον ἐλεφάντινον καὶ περιπ. τήβενναν.] Dionys. H. [A. R. 6, 13 fin.] τηβέννας de Trabeis quoque dixit, Τηβέννας τὰς καλουμένας τραβέας. [2, 70 med.: Τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους φοινικοπαρύφους, ἃς καλοῦσι τραβέας. Idem 3, 61 init.: Χιτῶνα πορφυροῦν χρυσόσημον καὶ περιβόλαιον πορφυροῦν ποικίλον, οἷα Λυδῶν τε καὶ Περσῶν ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς, πλὴν οὐ τετράγωνόν γε τῷ σχήματι, καθάπερ ἐκεῖνα ἦν, ἀλλ' ἡμικύκλιον. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἀμφιεσμάτων Ῥωμαῖοι μὲν τόγας, Ἕλληνες δὲ τήβεννον καλοῦσιν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μαθόντες· Ἑλληνικὸν γὰρ οὐ φαίνεταί μοι τοὔνομα εἶναι.] Fuisse autem τηβέννου usum non ap. Romanos solum, sed et ap. alios, ex Athen. etiam discimus, vel potius Polyb. [26, 10, 6] ap. Athen. [5, p. 193, E; 10, p. 439, B], de Antiocho:

D Καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, τήβενναν ἀναλαβὼν περιῄει κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Alibi [10, p. 438, E] de eodem: Καὶ χρυσοῦφῆ τήβενναν φορῶν μόνος ἐῤῥέμβετο. Sic Etymologo τήβεννα est ἱμάτιον s. χλαμύς, ἣν φοροῦσι τύραννοι. [Τύραννοι etiam Photius, ut ap. Dionysium supra citatum βασιλεῖς. Τυρρηνοὶ Müllerus Etrusc. vol. 1, p. 262, 52. L. D. Lexicon Ms. Cyrilli: Τήβεννα, μανδύας καὶ πόλις. Eunapius in Juliano sub finem: Ἐπήδησεν ὁ ἀνθύπατος ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα, τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, etc. Justinian. in Nov. 103, c. 1: Χρήσεται δὲ καὶ τῇ σεμνῇ καὶ ἀρχαίᾳ τηβέννῳ, φαμὲν δὲ τῇ περιπορφύρῳ στολῇ, ἐν ταῖς ἱερομηνίαις αὐτὴν περιθέμενος. Περιπόρφυρος τήβεννα ap. Theophylact. Bulg. Inst. reg. c. 3. Nicetas Alex. l. 1, n. 4: Ὁ δὲ τηβεννοφορεῖ νῦν, καὶ διαδεῖται ἀρχικῷ στεφανώματι. Joann. Cantacuz. Hist. 3, 81: Βασιλέα δὲ τὸν πατέρα τήβεννον ἔχοντα καὶ χιτῶνα περιπόρφυρα. V. Cujac. ad Nov. 103 et P. Fabrum Semestr. 2, 10. Ducang. Et Salmas. ad Tertullian. De pall. p. 122.] Hinc est Τηβεννοφόρος, ὁ, ἡ, Togam

Digitized by Google

image
not
available

set τηλύγετον a poetis dici vel τὸν ἀγαπητὸν, vel τὸν ὀψίγονον, ὁπότε πρὸς τῷ γήρᾳ γένοιτο, attulissetque locos A aliquot Homeri, quibus id ostenderet, subjungit, Ἔνιοι δὲ καὶ τηθαλλαδοῦν τοῦτον οἴονται καλεῖσθαι· ἔστι δὲ κυρίως ὁ ὑπὸ τήθης τραφεὶς, καὶ διὰ τοῦτο ὢν ὑγρότερος, καὶ μαμμόθρεπτος. Ubi etiam nota Ὑγρὸς pro εὐκατάφορος πρὸς τὰς ἡδονὰς, vel pro τρυφερὸς et σπάταλος : ut Hesych. quoque τηθαλλωιδοῦν a quibusdam exponi ait σπάταλον, i. e. Deliciosum, Luxuriosum. [Phrynichus Ecl. p. 299 : Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθελαδοῦν δὲ, ubi Lobeckius : « Τηθαλλαδοῦς, quod ex Comici versu citat Eustath. p. 971, 40 (coll. 28) : Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; varie scribitur in glossis grammaticorum, quas Steph. collegit. Ego illam scripturam tenendam puto, quæ et plurimis testimoniis et ipsius Phrynichi loco App. p. 65, 30, nititur, τύπῳ συγγενικῷ, in multis similibus, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, ἀνεψιαδοῦς, quamvis non accuratissime, ut fit in hoc genere plebeiorum vocabulorum, signato. Quin ipse Eustath., licet l. c. eos reprehendat, qui hoc vocab. pro nomine affinitatis habent, et B potius convicii loco dictum esse censeat, ut si quis quem vocet ἐμπληκταδοῦν, μωραλλαδοῦν, tamen is non recusarit, quominus τηθαλλαδοῦς (quasi dicas Aviæ pullum) ad illorum similitudinem factum esse dicatur. Brevior, ut videtur, forma fuit τηθελᾶς. Schol. Aristoph. Ach. 49 : Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας καὶ τηθελὰς (τηθελᾶς?) τοὺς μαμμοθρέπτους. Nihili est Stephani τηθελὴ, qui non animadvertit ex Suida τοὺς pro τὰς reponendum esse, quum illud non feminarum, sed marium convicium sit, τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τίτθαις τρεφομένων, Ælian. V. H. 13, 1, in quos etiam μαμμάκυθος et βλιτομάμμας dici solent. » Τηθαλλαδοῦς etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 21, 34.] Hactenus de τήθη significante Aviam, deque iis quæ derivata inde sunt : restat ut de altero τήθη, significante Nutricem, dicam. Legitur igitur illud ap. Suid., ut supra dixi [Marcell. Sid. 68 : Τῆθαι δὲ φίλαι τότε νηπιάχοισιν ἕλκουσιν πόμα λαρὸν εὐγλαγέων ἀπὸ μαστῶν] : legitur etiam ap. Ammon., qui ita habet : Τήθη καὶ τηθὶς διαφέρει· τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσι. Item et C ap. Eustath. p. 437, ubi τήθην esse dicit τὴν ἐντιθεῖσαν ἔνθεσιν ἤγουν τροφὴν τῷ θηλάζοντι βρέφει, derivans ex θῶ significante τίθημι et θηλάζω. Itidemque p. 1606, ubi scribit propterea τήθην vocatam esse, quod infanti dicat τῆ, θῆ, i. e. λαβὲ, θήλασον. [Nihilominus significatione Nutricis verius esse τίτθη vel τιτθὴ animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 134, et utriusque voc. inter se permutati exx. nonnulla attulit.] Meminit vero Idem et præcedentis τήθη significantis Aviam, ex quodam, qui Συγγενικὰ scripsit, hæc referens : Τήθη μὲν, ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἐπιτήθη δὲ, ἡ ὑπὲρ αὐτήν· sicut ἐπίπαππος dicitur ὁ τοῦ πάππου ἐπάνω τῷ χρόνῳ. Ubi etiam nota Ἐπιτήθη et Ἐπίπαππος, i. e. Abavia et Abavus. Et paulo post dicit Τηθαλλαδοῦν Attice vocatum esse παρὰ τὴν τήθην, quam Atticos, secundum Æl. Dionysium, vereri μάμμην vocare, quum vulgus sic appellet τὴν μητέρα, licet τὸν μαμμόθρεπτον iidem appellent τὸν τηθαλλαδοῦν. Ibid. de τήθη et μάμμη hæc affert ex quibusdam lexicographis : Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μη- D τέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ [πολλοὶ Pierson. ad Mœr. p. 259, B] ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν [μαμμίαν correxi in Add. ad Μαμμία], τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα· μαῖαν δὲ, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Rursum ibid. tradit, vocabulum τηθαλλαδοῦς ex τήθη derivatum, habere etiam σκῶμμα εὐηθείας, sc. ὡς τῶν ὑπὸ τήθαις τεθραμμένων, εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων, διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς : idque patere ex eo qui dixit, Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; quippe qui eo nomine ἐπ' ὀνειδισμῷ usus est, παίζων εἰς ἀνδραποδώδη τινὰ φύσει καὶ οἷον γραοτρεφῆ. Ubi etiam addit, quosdam tradere hoc τηθαλλαδοῦς non esse προσηγορίαν συγγενείας veluti ἀνεψιαδοῦς, sed ὠνοματοπεποιῆσθαι : veluti si quis ἐμπληκταδοῦν, et τὸν μωρὸν, μωροδαλλοῦν [μωραλλαδοῦν]. Præterea ibid. rursum ex veteribus annotat, μαῖαν vocari etiam τὴν ἁπλῶς πρεσβυτέραν γυναῖκα, quam nominari et τήθην et τηθίαν et τηθίδιον. [Scribendum esse Τηθίδιον vix quisquam dubitaret, nisi nominativum poneret Eustath., Τηθία καὶ Τηθίδιος. Sed ne sic quidem, nisi aliunde confirmetur, credibilis talis forma. L. D.] Iterum igitur hic nota Τήθη et Τηθία, et Τηθίδιος, de Vetula dictum, quam interdum Matris, interdum Aviæ nomine, reverentiæ causa dignamur : etiamsi sanguine nobis juncta non sit, nec nota, aut visa unquam. Nota etiam Τηθαλλαδοῦς dici non solum de Eo qui ab avia educatus fuit, verum etiam de Stolido et fatuo : quoniam tales plerumque evadunt, qui ab avo s. avia nutriuntur delicatius.

[Τηθελᾶς. V. Τηθαλλαδοῦς.]

[Τήθη, ἡ. HSt. :] Notandum vero est, pro posteriore illo Τίτθη, quo significatur Avia, scribi etiam Τήθη, itemque Τηθὶς pro τιτθίς : velut ap. Suid. : Τήθη, μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ· τηθὶς δὲ, θεία [θεία]. Et mox, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ Τηθίδας, τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφάς [Sic etiam gramm. Bekk. An. p. 194, 1; 309, 29. Pollux vero 3, 22 : Ἡ δὲ πατρὸς ἀδελφὴ θεία ἢ πατράδελφος, ἡ δὲ μητρὸς ἀδελφὴ θεία ἢ μητράδελφος ἢ τηθίς] : quas Latini Amitas et Materteras vocant. [Eadem Ammon. p. 135, Her. Philo p. 173. Amitam non dici θείαν, sed τηθίδα tradit Hellad. Phot. cod. 279, p. 530, 7, ubi 9 male τιθὴ de Avia.] Sed et pro priore τίτθη, itidem τήθη scribitur; subjungit enim iis verbis idem Suidas, Τήθας δὲ, καὶ τὰς τροφοὺς ἐκάλουν, Nutrices. Ita ut triplex unius verbi sit scriptura, sc. τιθὴ, τίτθη, τήθη. Porro τήθη pro Avia accepit Aristoph. Ach. [49] : Γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην, τήθην ἐμήν. [Menander ap. Athen. 2, post p. 71, E : Εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἶθα βαρύφωνος γέρων, τηθίδος πατήρ. Plato Reip. 5, p. 461, D : Πάππους τε καὶ τηθάς. Isæus p. 40, 16; 41, 7, 14. Alia exx. addit Lobeck. ad Phryn. p. 134.] Sic Athen. 13, [p. 587, C] : Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ, τὸ τῆς τήθης ἀναφέρουσα ἐκ τριπορνείας ὄνομα. Plutarch. Symp. 8, 9 [p. 733, C] : Τὴν Κίμωνος [Τίμωνος] ἐν Κιλικίᾳ τηθήν· scribitur enim ibi oxytonωs, sicut et in hoc Comici cujusdam l. ap. Athen. 13, [p. 582, B] de Gnathænio meretrice : Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὀνάρια μετ' αὐτῆς τρία, Καὶ τρεῖς θεραπαίνας, καὶ νέαν τηθὴν μίαν. Ubi tamen aliud quidpiam significare videtur hoc τηθὴ quam Aviam, eo quod addit νέαν : nec enim νέα esse poterat, si ejus erat τηθὴ, i. e. Mater patris vel matris suæ. Nec pro Nutrice etiam accipi posse judicarim ; quid enim meretricibus cum nutricibus rei est? [Oxyt. etiam Anth. Pal. 1, 14, 1; 14, 27, 2.] Rursum paroxytonωs ap. Polluc. quoque legitur, qui et ipse 3, cap. 2 [§ 17], Ἡ δὲ πατρὸς, inquit, ἢ μητρὸς μήτηρ, τήθη [al. τηθή]· quam μάμμην quoque et μάμμαν [μαῖαν] appellari ait. [Sic etiam gramm. Bekk. Anecd. p. 193, 33; 309, 29. Accentum gravem commendari forma Τῆθα, in ipsa dixi.] Itidemque ap. Hesych., qui et diminutivi τηθὶς meminit, vocans eam τῶν γονέων ἀδελφὴν, Sororem parentum, i. e. Sororem vel patris vel matris : quorum hanc, Materteram, illam vero, Amitam dicunt Latini. [Eustath. Il. p. 316, 10 : Ὁ ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων ὧδέ πως διαστείλας· τήθη ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ὡς ἡ Ἀερόπη τῷ Ὀρέστῃ, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ, ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Λήδα. Ταύτας δὲ μάμμας τινές φασι καὶ μαίας ... Τηθὶς δὲ ἀνάλογόν τι τῷ θείῳ· πατρὸς γὰρ ἀδελφὴ ἢ μητρός· 365, 30 : Τήθη βαρυτόνως ἢ τηθὴ ὀξυτόνως ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ καὶ ἡ τῆς μητρὸς δέ· ἡ μέντοι τηθὶς ἄλλο τι ἐστιν, ἀναλογοῦσα τῷ θείῳ· quibuscum conf. p. 971, 25 seqq., ubi post ea quæ HSt. excerpsit in Τηθαλλαδοῦς addit 44 : Δηλοῦσι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρασεσημείωται, ὅπου καὶ ὁ διπλοῦς τόνος τοῦ τήθη· τινὲς γὰρ ὀξύνουσιν αὐτὸ, πλὴν κοινοτέρα ἡ παροξυτόνησις. De significatione Nutricis aut Vetulæ v. HSt. in Τηθαλλαδοῦς. || Τηθίς, ίδος, de Amita præter Menandrum paullo ante cit. Demosth. p. 818, 4; 1059, 4, et recentiores, quorum nonnullos indicat Lobeck. ad Phryn. p. 134, qui etiam in Τιτθίς mutati exx. adjecit, quibus add. Arcad. p. 29, 25, ubi excidit τῶν γονέων aut tale quid. In τίτθαις depravatum τηθίσι ap. Joseph. A. J. 3, 12, 1, in libris deterioribus. L. Dind.]

[Τηθία. Τηθίδιος. V. Τηθαλλαδοῦς.]

[Τηθίον, ὁ μαστὸς, Zonaras Lex. p. 1728, pro τιτθίον.]

[Τηθίς. V. Τήθη.]

image
not
available

Etiam liquato juncta di plumbo hæreas. || Qui liquefieri potest, Liquabilis, Liquescens, Qui in liquorem resolvi potest. Talia autem duorum generum sunt; aut enim humore liquescunt, ut quæ humoris absentia concreverunt, ammoniacum, sagapenum, sal, et nitrum; aut calore liquantur, ut quæ caloris privatione concretionem adepta sunt, glacies, plumbum, æs, et reliqua metallica: ad hæc propolis, cera, resina, ladanum, sevum, galbanum. Omnia hæc τηκτῶν generi accensentur, nonnulla generi τῶν ἀτέγκτων et μαλακτῶν: qua de re vide Gorr. in Τεγκτός: item in Ἄτηκτος. Apud Suid.: Τηκτά τε ὅσα καὶ χυτά, ἐς πολεμίους σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο· ut cera, pix, resina, et similia. [Plato Soph. p. 265, C: Ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα· Critiæ p. 114, E: Ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττόμενα στερεὰ καὶ ὅσα τηκτὰ γέγονε. Aristot. Metaphys. 4, p. 115, 15, Meteor. 4, 8 med. Plut. Mor. p. 106, D. Nilus Epist. 1, 173, p. 68, D: Τὸ τηκτὸν καὶ φθαρτὸν μάννα. Geop. 6, 6, 2. Sap. Sal. 19, 20. || Ap. Hippocr. p. 284, 53: Ὁκόσα γὰρ ὑδατά ἐστιν ἕψειν ἄριστα καὶ τηκτότατα, ταῦτα καὶ τὴν κοιλίην διαλύειν εἰκὸς μάλιστα καὶ διατήκειν, ubi signif. activa dictum foret, cod. ap. Littreum vol. 2, p. 32, τὰ καιριώτατα, unde jam Foes. ταχυρώτατα, quod v.].

Τήκω, ξω, Liquefacio, Liquo. [Tabo, Marceo, Macero, add. Gl.] Plut. Symp. 6, 8 [fin.]: Τὸ ἐκψύχεσθαι οὐ πήγνυσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τήκει τὰ σώματα. Pass. Τήκομαι, Liquor, Liquefio, Liquesco. [Marceo, Marcesco, Tabesco, Marcido, Maceror, Gl. Æschylus fr. ap. script. de Nilo: Ἥλιος τήκει πετραίαν χιόνα· epigr. Anth. Pal. 9, 704, 1: Τήκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος· Meleager 4, 1, 10: Ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως. Nicand. Al. 92: Καὶ δὲ σύγ' ἢ μαλάχης ῥαδάμνους ἢ φυλλάδα τήξας· et 369, 477. Herodot. 2, 2, 5: Οἱ ἄνεμοι τήκουσι τὸ ὕδωρ· 3, 96: Ἐς πίθους κεραμίνους τήξας καταχέει (tributum auro et argento pensum). Hippocr. p. 659, 31: Ἐλάφου στέαρ τήξασα. Plato Tim. p. 60, E: Γῆς ὄγκους πῦρ μὲν ἀήρ τε οὐ τήκει· 67, E: Τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διεξόδους βίᾳ διωθοῦσαν καὶ τήκουσαν· 83, A: Τῷ ξυνεστῶτι τοῦ σώματος ... πολέμια, διολλύντα καὶ τήκοντα· 84: Τῆκον τὸ σῶμα. Diodor. 1, 63 post med.: Ὁ ποταμὸς ἔτηξεν αὐτά (τὰ χώματα ἐξ ἁλῶν καὶ νίτρου γεγονότα)· 5, 13 init.: Τῷ πλήθει τοῦ πυρὸς τήκοντες τοὺς λίθους.] Diosc. 2, 105, de cera alba: Νοτίδα παρέχει, πρὸς τὸ μὴ τήκεσθαι, Ne liquescat. Plin. de cera quæ candida fit, et ob id ad solem siccatur, Protegunt tenui linteo, ne liquefaciant. [Τήκω, ἐπὶ κηροῦ, Liquefacio, Gl. Hesiod. Th. 866: Ὡς ... σίδηρος τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν, ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο. Pind. fr. ap. Athen. 13, p. 601, D: Κηρὸς ὡς τάκομαι. Soph. Ant. 1008: Ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. Et ib. 828: Καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν χιὼν οὐδαμὰ λείπει, de Niobe in lapidem conversa. Eur. fr. Archelai ap. script. de Nilo v. 5: Ἡνίκ' ἂν τακῇ χιών· Hel. 3: Λευκῆς τακείσης χιόνος. Callim. Cer. 92: Ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών... ἐτάκετο. Apoll. Rh. 4, 1680: Τηκομένῳ ἴκελος μολίβῳ. Lycophr. 672: Πείσει ταχῆναι σάρκας ἀκμήνους βορᾶς. Agathias Anth. Plan. 80, 6: Ἶσα γὰρ αὐτῷ κηρῷ τηκομένῳ τήκεταί οἱ κραδίη· Pal. 5, 210, 2: Ἐγὼ δὲ τήκομαι ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ κάλλος ὁρῶν. Nicand. Al. 387: Ὄρνιθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ· 476: Σάρκες δὲ περιστολάδην μινύθουσι τηκόμεναι. Herodot. 2, 22: Τηκομένης χιόνος· 4, 50. Xen. Comm. 3, 1, 7: Τὰ μήτε σηπόμενα μήτε τηκόμενα. Plato Tim. p. 58, E: Τήκεσθαι τὴν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν· 82, E, τηκομένη σάρξ· 61, B: Τηχθέντι τῷ κοινῷ σώματι· 83, A: Ὅσον ἂν παλαιότατον ὂν τῆς σαρκὸς τακῇ· et ἐτάκη Phædr. p. 251, B.] Et ap. Galen. 2 Ad Glauc., Τετηκὼς κηρὸς, Liquata cera: a præt. med. Τέτηκα, habente signif. pass. [Eur. Cycl. 246: Ἑφθὰ καὶ τετηκότα (κρέα)· Suppl. 1141: Αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη πυρὸς τετακότας σποδῷ. Xen. Anab. 4, 5, 15: Τὴν χιόνα τετηκέναι. Plato Tim. p. 85, E: Χολὴ ἐς τοῦτο τετηκυῖα. Polyb. 11, 24, 11, ἀργύριον. Itaque rarior est usus perf. pass., ut ap. Agathiam paullo post citandum Anth. Pal. 5, 273, 5, et Plut. Mor. p. 106, D: Τὸ τηκτὸν τέτηκται· Athanas. in Montefalc. Coll. nova Patr. vol. 2, p. 98, A: Ἡ γλῶσσα τετηγμένη οὖσα ταῖς καταλαλιαῖς. Ubi tamen Int., qui Attenuata et acuta, monstrat correctionem τεθηγμένη. L. D.] || Item χρόα καλὸν τήκειν dicitur Qui totum veluti corpus in lacrymas resolvit ac veluti liquefacit, ut docet Hom. Od. T, 204, ubi quum dixisset, Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς, subjungit ad explicandam verbi metaphoram, Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, Ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ· Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες· Ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης. Corpus igitur humanum comparatur ibi monti, humor nivi, lacrymæ fluvio. [Θ, 522: Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς. Plut. Mor. p. 1101, A: Λιπαίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τήκεσθαι.] Unde non immerito θερμὰ δάκρυα ab eo vocantur, quoniam calore quodam interius excitato liquantur et postea effunduntur. Sic Il. Γ, [176]: Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, Quamobrem et lacrymis liquesco. [Soph. El. 283: Ἐγὼ δ' ἡ δύσμορος κλαίω, τέτηκα. De plorante ib. 123 notabili constr.: Τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα; De amante Lucian. D. mer. 12, 1: Ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί.] Sunt tamen qui in hoc loquendi genere τήκω malint accipere pro Macero, Consumo, Tabefacio: quæ expos. non incommode adhiberi potest huic ejusd. Hom. loco, Od. T, 265: Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν Τῆκε, πόσιν γοόωσα, Nec animum tuum macera deflendo maritum. [Eur. fr. ap. Clem. Al. Strom. 3, p. 520: Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδίᾳ. Agathias Anth. Pal. 5, 278, 2: Αὐτή μοι Κυθέρεια καὶ ἱμερόεντες Ἔρωτες τήξουσιν κενεὴν ἀχθόμενοι κραδίην· anon. 11, 193, 2: Τήκει (invidia) γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην· Plan. 355, 4: Τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην· Nicarch. Pal. 6, 285, 5: Ἔρρετε κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν ἔργα, νέον τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα· Onest. 9, 292, 2: Δισσὸν δ' ἄλγος ἔτηξε μίαν· Paul. Sil. 5, 259, 7: Εἴ σε τήκει θερμὸς ἔρως. Manetho 5, 143: Ἑταίρην, σοβαρήν, πολλοὺς τήκουσαν ἐραστάς. De ægro Hom. Od. E, 396: Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, δηρὸν τηκόμενος. Improprie Æsch. Eum. 374: Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι ἁμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός. De Electra mœrore confecta Soph. El. 834: Κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει· et Ant. 906: Εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο. Eur. Heracl. 645: Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων ψυχὴν ἐτήκου νόστος εἰ γενήσεται· Andr. 116: Τάκομαι ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς· Med. 158: Μὴ λίαν τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν· El. 207: Ψυχὰν τακομένα. Aristoph. Vesp. 316: Φίλοι, τήκομαι μὲν πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς ὑμῶν ὑπακούων. Apoll. Rh. 3, 1020: Ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέῃσιν ἐέρση τήκεται ἠώοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. Agathias Anthol. Pal. 5, 273, 5: Πέσεν ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται (ut anon. Append. 349, 4, ἐτάκη)· ib. 297, 8: Μελάθροις κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι· Paul. Sil. ib. 260, 1: Τήκομαι οἴστρῳ· 259, 8: Εἰ δέ σε τήκει θερμὸς ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη· Dioscor. 7, 31, 1: Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρηκὶ τακεὶς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν. Herodot. 3, 99: Τηκόμενον τῇ νούσῳ. Plato Leg. 9, p. 853, D: Μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος, ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἂν ὥστε μὴ τήκεσθαι, καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. Plut. Anton. c. 53 med.: Τὸ βλέμμα τοῦ ἀπερχομένου τηκόμενον καὶ ταπεινούμενον ὑπεφαίνετο. Epicur. ap. eund. Mor. p. 1097, E: Ἐτήκετο τῇ μετὰ δακρύων ἰδιοτρόπῳ ἡδονῇ.] Exp. etiam Mollio, Attenuo, ab Hesych. φθείρω, δαπανῶ, λεπτύνω, a Suida κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω. [A Zonara Lex. p. 1729, δαμάζω.] Certe τηκόλιθος dicitur διὰ τὸ θρύπτειν τοὺς ἐν νεφροῖς λίθους, ut suo loco docui. Vide et Διατήκω. [Τήκειν ἀντὶ τοῦ μαλάττειν ap. Theonem Gymnasten positum scribit Galen. l. 2 Salub. p. 235, 1, idemque τὸ χεῖν καὶ λύειν significare scribit. Hippocr. p. 221, D: Αἱ ἐξαίφνης παράλογοι ἐκλύσιες κοιλίης ἐν τοῖσι τετηκόσι χρονίοισιν ... ὀλέθριοι. Foes. Liban. vol. 4, p. 178, 26: Ἄνθρωπος τετηκὼς, ἐκνενευρισμένος. Jacobs. Plut. Mor. p. 680, E: Τὸ βλέμμα παραδεχομένους τήκεσθαι καὶ νοσεῖν. || Med. Nicand. Al. 164: Ἢ νύμφαις τήξαιο βαλὼν ἁλὸς ἔμπλεα κύμβην· 63: Βοὸς νέα γέντα τηξά-

[Τηλεγόνεια. V. Τηλέγονος.]

[Τηλεγόνη, ἡ, Telegone, f. Pharis, Phararum Messeniæ conditoris, Pausan. 4, 30, 2.]

[Τηλέγονος, ὁ, Proculus, Gl. N. filii Ulixis et Circes, ap. Hesiod. Th. 1013, Oppian. Hal. 2, 498, Dionys. A. R. 4, 45, Athen. 6, p. 251, D, aliosque plures Græcos et Latinos. A quibus discesserat Eugamo Cyrenæus sec. Eust. Od. p. 1796, 48 : Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνειαν γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεῖ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον· 53 : Ὁ δὲ τοὺς Νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μέν φησι τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι, Τηλέγονον τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην. Idem Eust. ib. p. 1713, 49 : Εὔφαντος τέκνοις θέμενος κλῆσιν Ὀδυσσέως χάριν, Ἀντίκλειαν ὁμωνύμως τῇ ἐκείνου μητρὶ καὶ Τηλέγονον καθ' ὁμωνυμίαν τοῦ ἐκ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως. || Hinc Τηλεγόνεια, ἡ, carmen cyclicum ap. Eust. l. supra cit., cujus argumentum exhibet Proculus Chrestomath. p. 111, 4, ubi Τηλεγονίας, quod vitium, a nobis notatum in Εὐρώπεια et alibi, tangere videtur Philemo Lex. techn. s. 62 : Παροξύνονται δὲ καὶ ἄμφω αἱ τοιαῦται λέξεις (Δολώνεια et Πατρόκλεια), ὥσπερ καὶ Τηλεγόνεια, κατὰ τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, ἡ κατὰ Τηλέγονον πραγματεία, καὶ Ἡράκλεια ἡ κατὰ Ἡρακλέα. Ceterum hoc carmen Cinæthoni Laced. tribuit Euseb. Chron. Ol. 3, p. 328, i, ed. Maji Rom. || Τηλέγονος rex Ægypti, ap. Apollodor. 2, 1, 3, 8. F. Protei, ib. 5, 9, 14. L. Dind.]

[Τηλέδᾰμος, ὁ, Teledamus, f. Ulixis et Calypsus, sec. Eugamonem ap. Eust. in Τηλέγονος cit. L. Dind.]

Τηλεδᾰπὸς, ἡ, ὸν, Qui ex longinquo est solo, advenit ex longinquo solo, [ut interpr. Hesych.] ideoque Peregrinus. Hom. [Il. Φ, 454 ; X, 45 : Νήσων ἔπι τηλεδαπάων·] Od. [Z, 279 : Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν·] Ξ, [415]: Ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ· O, [224] : Σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς. [T, 351 : Ξείνων τηλεδαπῶν. || Adv. ponit Zonaras Lex. p. 1730 : Τηλεδαπῶς, μακρὰν ἀφεστηκώς.]

[Τηλέδημος, ὁ, Teledemus, n. viri. Heliodor. 1, 16.]

[Τηλεδίκη. V. Τηλοδίκη.]

Τηλεθάω, Vireo, Germino, Pullulo, i. e. θάλλω, factumque vel ex θηλέω, vel ex θαλέθω, idem cum θάλλω significantibus. [Formam contractam ponit Etym. M. p. 156, 2.] Unde frequenter ap. Hom. [Od. H, 114; N, 196, Orph. Arg. 1132, ubi al. τηλεθάοντα] δένδρεα τηλεθόωντα, Virentes arbores; [Od. H, 116; Λ, 590] ἐλαῖαι θηλεθόωσαι, [Il. Z, 148, Manethon. 5, 16] ὕλη τηλεθόωσα. [Il. P, 55 : Ἔρνος τηλεθάον. H. Ven. 266 : Ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι ... τηλεθάουσαι. Apoll. Rh. 1, 1191 : Εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ... οὔτε τι πολλοῖς ἀχθομένην ὄζοις οὐδὲ (l. οὔτε) μέγα τηλεθόωσαν· et 29, φηγοί. Et 4, 1425 : Ἔρνεα τηλεθάοντα. Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 661, 6 : Δένδρον ... εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον.] Sed et παῖδας τηλεθόωντας [—άοντας] metaph. Il. X, [423] quemadmodum alibi φίλον θάλος, et τέκνον θαλερὸν ead. metaph. Item χαίτη s. κόμη τηλεθόωσα, Il. Ψ, [142], Coma virens instar comæ arborum. [Theocr. Epigr. 4, 6 : Ἀέναον δὲ ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει δάφναις. Moschus 4, 97 : Τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 663, 2 : Πλωτὰ δὲ χέρσου νῶτα θαλασσαίοις χεύμασι τηλεθάει. Dionys. Per. 503 : Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα· 836 : Πολλοὶ γὰρ λειμῶνες ἐν Ἀσίδι τηλεθόωσιν· 1079 : Αἰεὶ ... καρποὶ τηλεθάουσιν ἐπήτριμοι ἀλλήλοισιν· 1127 : Ἄλλοθι δ' αὖτε ὗλαι τηλεθόωσιν ἐρυθραίου καλάμοιο, eadem inter utramque formam fluctuatione quæ est in libris Homeri.] || Apud Suid. tamen τηλεθάοντα exp. πάνυ λάμποντα : quæ expos. nescio an mendo careat. [Improprie Empedocles Diog. L. 8, 62 : Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθάοντα, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι. Epigr. Anth. Plan. 48, 2 : Πρόκλος ἐγὼ Παύλου Βυζάντιος, ὃν περὶ δῶμα τηλεθάοντα Δίκης βασιλήιος ἥρπασεν αὐλή.] Ex Hesiodi schol. affertur et Τηλέθω, itidem pro θάλλω s. θαλέθω. Sunt vero hæc duo verba, sc. τηλέθω et τηλεθάω, item θαλέθω et θηλέω, poetica, pro quibus prosæ scriptoribus usitatum est primitivum eorum θάλλω.

[Τηλέθροος. V. Τηλύθροος.]

[Τηλέκλεια, ἡ, Teleclia, mater Asii, sec. Atheniomem ap. schol. Hom. Il. Π, 718. L. Dind.]

[Τηλεκλείδης, ὁ, Teleclides, veteris poeta comœdiæ notissimus. Alius ap. Phalar. Epist. 94. L. Dind.]

Τηλεκλειτὸς, ἡ, ὸν, Procul celebris, Cujus nominis celebritas procul pervenit. [Hom. Il. Ξ, 321 : Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο· Od. Λ, 308, Ἐφιάλτην· T, 546. Ἰκαρίου.] Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο, Hesiod. [Sc. 327.] Sic τηλεκλειτῶν ἐπικούρων ap. Hom. [Il. E, 491; Z, 111; Λ, 564; M, 108] exp. : sed alii τηλεκλητῶν scribunt pro Procul advocatorum, ut dixi in verbo Καλέω, pro qua scriptura videri possit facere hic versus Il. E, [478] : Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω. [Recte scripturam per η improbant Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 94, et Spitzner. Exc. xi ad Iliad. Alio accentu Apoll. Rh. 3, 1097 : Τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην. Quod altero modo scribendum sec. grammaticorum præcepta, de quibus Gœttling. De accent. p. 314 sq. Τηλεκλητὸς ap. Zonaram Lex. p. 1727.]

[Τηλεκλῆς, έους, ὁ, Telecles, n. artificum duorum ap. Herodot. 3, 41, Diodor. 1, 98, quos confundit Pausan. 8, 14, 7; 10, 38, 6. N. Dolionis fictum, sec. Lucillum Tarrhæum ap. schol. Apoll. Rh. 1040. Milesius, ap. Aristot. Polit. 4, 14 post init.]

Τηλέκλητος, ὁ, ἡ, Ex longinquo vocatus, τῆλε κλητός. Scribitur et τηλεκλητὸς, sed τηλέκλητος convenit cum πολύκλητος. Apud Hom. [Il. Z, 111], τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Ex longinquo vocati s. accersiti auxiliares. || Sed legitur etiam τηλεκλειτοὶ, Quorum decus procul pervenit. [Quod v.]

[Τήλεκλος, ὁ, Teleclus, rex Lacedæm ap. Herodot. 7, 204, Diodor. 15, 66, fr. ap. Euseb. Chron. p. 165, Pausan. 3, 2, 6 etc., Strab. 6, p. 279; 8, p. 360. V. Τηλεβόας.]

Τηλεκλῠτος, Procul inclytus, Cujus nominis inclyta fama procul pervenit. Hom. [Il. T, 400] : Τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. [Od. A, 30.]

[Τηλέκλυτος, ὁ, Teleclytus, pater Diagoræ Melii, athei, ap. schol. Aristoph. Ran. 320. L. Dind.]

[Τηλεκράτης, ους. V. Τηλυκράτης.]

[Τηλεμᾰχίς, ίδος, ἡ, Telemachis, n. mulieris in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 782, n. 1608, f, 3.]

Τηλέμαχος, ὁ, ἡ, Eminus pugnans, ut qui jaculis et tormentis pugnat. Lucian. Lexiph. [c. 12] : Τοξότις γὰρ καὶ ἑκηβόλος καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Nisi forte scrib. est τηλεμάχος [sed v. Ναυμάχης] : nam Τηλέμαχος proparoxytonωs est potius nomen proprium filii Ulyssis ap. Hom. et alios : apud Plut. vero in Romulo [c. 2] est etiam nomen patris Latini. [N. viri in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 273, n. 80. Athen. ap. Athen. 9, p. 407, D, unde ἡ Τηλεμάχου χύτρα. Al. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 251. Elei ap. Pausan. 6, 13, 11.]

[Τηλέμβροτος, ὁ, Telembrotus, n. viri, ap. Simonid. ab Athen. 14, p. 658, B, cit.]

[Τηλέμναστος, ὁ, Telemnastus, Cretensis, Polyb. 29, 3, 8; 33, 15, 1 sq.]

[Τήλεμος, ὁ, Telemus, vates inter Cyclopes, Hom. Od. I, 509, Theocr. 6, 23, Lucian. Hesiod. c. 1, ubi in Τήλεφον abierat. Ab adv. τῆλε ducit Etym. M. p. 463, 21. De accentu Arcad. p. 61, 2.]

[Τηλένομος, ὁ, Telenomus, n. viri in inscr. ap. L. Stephani *Reise durch einige Gegenden d. nœrdl. Griechenl.* p. 47, 9. L. Dind.]

[Τηλεπάτρα, ἡ, Telepatra, ap. schol. Hom. Od. K. 6 : Αἴολος Τηλεπάτραν τὴν Λαιστρυγόνου γήμας ἐγέννησε θυγατέρας ἕξ. Ubi conf. Buttm.]

[Τηλεπλᾰνος, ὁ, ἡ, Procul vagans. Æsch. Prom. 577 : Ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι;]

[Τηλέπομπος, ὁ, ἡ, Procul missus. Æsch. Ag. 300, φάος.]

Τηλέπορος, ὁ, ἡ, Ad quantumvis longinqua penetrans, In longum vadens. [Soph. Ant. 983 : Τηλεπόροις ἐν ἄντροις.] Aristoph. Nub. [967] : Τηλέπορόν τι βόαμα, Clamorem longe vagantem. Nonn., τηλέπορος ἀτραπιτὸς, Via in longum vadens, i. e. longa. [Jo. c. 4, 230, κελεύθου.] Ex Eod. [Jo. c. 6, 83] affertur τηλέποροι λιμένες pro Longinqui portus. [Nonn. Dion. 18, 339. Wakef. Orph. H. 17, 9 : Τηλέπορον ... φᾶσιν· ubi pravo accentu τηλεπόρον· fr. ap. Macrob. Sat. 1, 18 : Τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον.]

image
not
available

Situla, secundum quosdam. Hesychio est ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα, In qua pinsitur farina s. subigitur. [Pollux 10, 114.] Erat et περίφραγμα σανίδων, intra quod venalis farina exponebatur in foro: quin etiam tabula lata, cui pistores panes superponebant ut siccarentur. Vide schol. Aristoph., nec non Suid.: a quo dicitur etiam esse κάρδοπος: existimatque τηλία dici quasi σηλία. [Schol. addit Eupolin in Μαρικᾷ matrem Hyperboli τηλίᾳ εἰκάζειν τῇ πλατείᾳ σανίδι· ibidemque dicere εἰς τηλίαν ἐμβεβλῆσθαι τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὀστᾶ, negatque se intelligere quid sit apud utrumque Comicum. Lex. rhet. Bekk. An. p. 275, 14: Κυβευτήριον καὶ τηλία· τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον, εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν· ἡ τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπωλικὴ πλατεῖα, προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας τοῦ μὴ τὰ ἄλφιτα ἐκπίπτειν· καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσιν.] Est etiam Arca, qualis est arca frumentaria: sicut Pitholaus dicebat Sestum esse τηλίον τοῦ Πειραιέως: ut VV. LL. annotant ex Aristot. Rhet. 3, [10]. Apud Eund. H. A. 6, [24]: Ὥστε ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν (de illo Atheniensi mulo, cujus facta fuit mentio in verbo Συναμπρεύω)· quæ Plin. vertit, Decretum fecere quo caveretur, ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. [Conf. Ælian. N. A. 6, 49. Hierocl. Hippiatr. p. 4. Τηλίαι, Incernicula, Gl.] Τηλία est etiam Orbis s. Ambitus cribri, ap. Aristoph. Pl. [1037: Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.—Εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.] Item fumarii operculum, VV. LL. ex eod. Comico [Vesp. 147]. In iisd. annotatur dici τηλία de Coturnicum lusu, in isto Synesii loco, Ep. ad Fratrem [32, p. 178]: Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς, quoniam illi, qui coturnices alebant πρὸς ὀρτυγομαχίαν, eas ἐν τηλίᾳ committebant. [Conf. schol. Syn. ap. Boiss. ad Eunap. p. 213. Pollux 9, 108: Τηλίᾳ μὲν ὁμοίᾳ τῇ ἀρτοπώλιδι κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους· ὁ δὲ ἀνατραπεὶς καὶ ἐκπεσὼν τοῦ κύκλου ἡττῆτο αὐτός τε καὶ ὁ τοῦ ὄρτυγος δεσπότης. Memorat 7, 203; 10, 150. Alciphr. Ep. 3, 53: Τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰ νεανίσκων.] Afferuntque ex Æsch. C. Tim. [p. 8, 22]: Διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι. [Hinc Lat. Talea, Taleare.] At Bud. pro alio ludi genere accepisse videtur. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 307, 31: Τηλία ἤτοι ξύλινόν τι, ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες ἢ πλέγμα τι ψιαθῶδες στρογγύλον, ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρ. Zonaras Lex. p. 1727, inter masculina: Τηλίας καὶ Τηλία. Ὧρος ὁ Μιλήσιος τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου.]

[Τηλίδωρον, n. viri, non recte lectum, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 31.]

Τηλίκος, η, ον, Tantus, correlativum duorum præcedentium [Ἡλίκος et Πηλίκος], de corporea magnitudine. [Agathias Anth. Pal. 10, 64, 1: Ἦ ῥά γε που τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; Asclepiades 7, 11, 4: Εἰ δ' Ἀΐδας μοι 'μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα; Antipater Sid. 7, 2, 9: Εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει καὶ Θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος Ἴκος. Ubi dicitur de Magno et Grandi, ut plerumque. Contra ap. Zonaram Lex. p. 1726: Τηλίκος, μικρός.] Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, Ejus ætatis. Hom. Il. Ω, [486]: Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ· Od. Ρ, [20]: Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, Nec dum enim tantæ ætatis sum qui. Α, [296]: Οὐδέ τι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί, Quoniam non amplius ejus es ætatis, quæ hoc ferat. [Conf. Τ, 88. Ib. Σ, 175: Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος. H. Ven. 116: Γυναῖκες τηλίκαι ὥς σύ περ ὧδε καὶ ὁπλότεραι γεγάασιν. Theognis 578: Μή με δίδασκ' οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν. Theocr. 25, 184: Ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει (κνώδαλα). Bion 17, 4: Ταλίκον ... τὸν Ἔρωτα τέκηαι.] Plato Apol. Socr. p. 13 [25, D]: Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος, τηλίκος [τηλικόσδε] ὤν; Tu me grandævo junior, Tu qui me tantæ ætatis virum tanto intervallo sequeris? [Alienum a prosa Atticorum interdum usurpant recentiores, ut Aret. p. 134, 15: Ἐλέφαντος, τηλίκου κακοῦ· Cinnamus Hist. 5, 3, p. 119, C: Τηλίκων ὁ δίφρος ἐπεπλήρωτο φιτύων· 4, p. 122, B, τηλίκον κάλλος. Et altera signif. Hierocles Stob. Fl. vol. 3, p. 128: Ἀνιαραὶ γὰρ τοῖς τηλίκοις ... αἱ νουθετήσεις, nisi τηλικοῖσδε scripserat. || Adv. Τηλίκως, Tantopere. Aristæn. 2, 9, p. 154: Περιφρονοῦσα τηλίκως τὸν ὅρκον παρείδης. Sic enim Abresch. pro τηλικῶς, quod alii aliter tentarunt. Cit. Hemst.] Pro quo dicitur et Τηλικόσδε, Τηλικῆδε, Τηλικόνδε, Tantus, Tantæ magnitudinis. [Lycophr. 819: Τηλικῶνδε πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν. Athen. 9, p. 380, D: Διὰ τὸν τηλικόνδε ὅρκον.] Auctor Axiochi [p. 370, C]: Δι' οὗ τὴν τῶν τ. περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἴσχει, Intelligentiam et cognitionem rerum tantarum. [Theæt. p. 155, B: Ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα.] De ætate etiam dicitur, ut præcedens, tam minore quam majore. [Soph. Ant. 726: Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν· OEd. Col. 735: Ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην πεῖσαι· 959: Καὶ τηλικόσδ' ὤν· 1116: Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος· OEd. T. 1508: Ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν. Eur. fr. Meleagri ap. Stob. Fl. 119, 9: Γεγῶσα τηλικῆδ' ὅμως ἀπέπτυσ' αὐτό, de anu.] Plato Apol. Socr. [p. 34, E]: Ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τ. ὄντα, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, qui eousque ætatis progressus sum, tam grandævum. [Et alibi sæpe modo addito modo omisso ἀνήρ, vel etiam γέρων, Crit. p. 49, A: Τηλικοίδε γέροντες ἄνδρες. Lucian. Herc. c. 7.]

Τηλικοῦτος, i. q. præcedentia [Tantus, Gl.]; cujus femininum est τηλικαύτη [pro quo poetæ dicunt etiam τηλικοῦτος locis infra citatis], neutrum τηλικοῦτο. [Vel τηλικοῦτον, ante vocalem, quanquam libri in utramque partem variant. Xen. Comm. 2, 1, 5: Τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν· 4, 4, 8: Τηλικοῦτον ἀγαθὸν εὑρηκότος. Plato Conviv. p. 177, A: Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ· Leg. 3, p. 686, B: Τηλικοῦτον καὶ τοιοῦτον σύστημα· Soph. p. 236, B: Τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν. Æschines p. 24, 36: Ὁ τηλικαύτας τιμωρίας λαμβάνων· et alibi cum aliis quibusvis. Lysias p. 163, 25: Οἱ περὶ ἀσεβείας ἀγωνιζόμενοι τηλικοῦτοι γεγόνασι, nisi ætas dicitur. Isocr. p. 6, A, πελάγη.] Dem. C. Aristocr.: Ἕως μὲν ἑώρων τ. αὐτὸν ἡλίκος ὢν πιστὸς ὑπῆρχε, Tantum, i. e. Tantæ potentiæ. Id. [p. 32, 5]: Τ. εἶναι παρ' ὑμῖν ὥστε. Idem, Τ. καὶ τοσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκᾶν ἀγαθά, Tanta totque. Quomodo sæpe conjungitur apud hunc auctorem. [Æschines p. 24, 40: Τοσούτους καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσεσθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους. Et sæpe Plut. aliique.] Xen. Hell. 6, p. 351 [c. 4, 31]: Ὁδ' οὖν ἀνὴρ τ. ὤν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος· de quo paulo ante, μέγιστος δ' ἦν τῶν καθ' αὑτόν. Aristot. Rhet. 1: Καὶ τὰ τ. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ κτλ., Tanta ac talia. [Aristid. vol. 1, p. 440: Τοιαύτης καὶ τηλικαύτης εὐεργεσίας. Diodor. 3, 36: Ὄφεις τηλικούτους τὸ μέγεθος et ib.: Τῶν ζῴων τὰ τηλικαῦτα τοῖς ὄγκοις.] Isocr. [p. 31, C; 68, D; 408, D]: Τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, Tantæ magnitudinis. Æschin., Τ. τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Aristoph. [Eccl. 288], τ. τόλμημα. Hermog., τ. λίθος. Dem., τ. δίκη. [Τηλικοῦτον, Tantopere, Gl.] Sicut autem præcedentia de ætate etiam dicuntur tam minore quam majore, ita et hoc tam pueris et adolescentibus quam senibus tribuitur. [Æsch. Ag. 1620: Γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ. Soph. Ant. 767: Νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς· et gen. fem. El. 614: Ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος· OEd. Col. 751: Ἀεί σε κηδεύουσα, τηλικοῦτος, οὐ γάμων ἔμπειρος. Aristoph. Eccl. 1009: Τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.—Ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι· et de juvene 1039: Οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν, ἐπεὶ μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή· Thesm. 174. Quam signif. ex Menandro (ap. Chœrob. Bekk. An. p. 1175 fin.) annotat Photius.] Plato Leg. 8, p. 291 [immo 7, p. 821, E]: Καί τοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε οἷός τ' ἦν δηλοῦν τ. οὖσι τηλικοῦτος· cui similem l. ex eod. Plat. citavi in Τηλίκος. Xen. Cyrop. 4, [6, 5]: Ἔθαψα τ. ὢν ἄρτι γενειάσκοντα, Vir eousque ætatis progressus pubescentem sepelivi. [De senibus Reip. Lac. 1, 7. De provectioribus ætate ib. 4, 8. H. Gr. 5, 4, 13.] Idem [Comm. 1, 2, 46]: Καὶ ἡμεῖς τ. ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, Quum juvenes essemus, ut tu nunc es, Quum essemus ejus ætatis, cujus tu nunc.

Digitized by Google

image
not
available

τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο Λαῶν ἡμετέρων. [Antiphilus Anth. Pal. 7, 399, 1.] Construitur vero interdum cum gen., interdum cum ἀπὸ, gen. illi præposito : quemadmodum et Lat. Procul modo cum ablativo junctum legitur, modo cum Ab suum habente ablativum. Hom. Od. N, [249] : Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιίδος, Procul Achaia, ut Plin. Haud procul Neapoli, s. Haud procul Neapolim, ut quidam Codd. habent, cum accus., sicut ex Livio affertur Procul murus, pro Procul a muris. [Eur. Cycl. 685 : Τηλοῦ σέθεν. Apoll. Rh. 4, 1478 : Μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονός.] Hesiod. Th. [304] : Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, Longe a diis. [Lollius Bass. Anth. Pal. 7, 243, 3. Theognis 767 : Τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι.] Absolute et sine casu accipiunt ap. Aristoph. Nub. [138] : Ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν· sc. τῶν ἀγρῶν dictum putantes pro ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, s. ἐν τοῖς ἀγροῖς, ut sit, Longe enim hinc habito in agris, s. Procul hinc. [Conf. etiam Ἀποτηλοῦ. De accentu Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 32, 20.]

Τηλουρός, ὁ, ἡ, Cujus termini procul sunt, Longinquus : Hesych. τηλουρὸν, πόῤῥω ἀφωρισμένην. Sed ap. eum scribitur τήλουρον, pro quo reponendum potius τηλοῦρον [ut est in gl. sequenti] : nam dicit, Τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν, τῷ τόνῳ· innuens a nonnullis προπερισπᾶσθαι, a nonnullis ὀξύνεσθαι : τήλουρος certe proparoxytonum magis accederet ad πρόσουρος. [Τηλουρὸς præcipit Arcad. p. 73, 6.] Apoll. Arg. 2, [542] : Οὐδέ τις αἶα τηλουρὸς, Longinqua tellus. Et τηλουρὰ πεδία, Eur. [Andr. 890], Campi longe dissiti. Sic Æsch. Prom. [1] : Εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, ubi schol. ἀφ' οὗ πόῤῥω τὶς ὁρᾷν δύναται : quod etymum minus verisimile est. [Ib. 807 : Τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις κελαινὸν φῦλον. Epigr. apud Welcker. Syll. epigrr. p. 230, n. 183, 27.] Eurip. cum gen. etiam junxit, Or. [1325] : Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοὴν, Procul ab ædibus remota, πόῤῥω οὖσα, s. τῆλε τῶν ὁρίων τῆς οἰκίας. [De homine etiam El. 251 : Ἐν τοῖς ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις, sed ubi τῆλ' ὅρος restitutum pro forma non Græca.]

[Τῆλυ. V. Τῆλε.]

Τηλῦγέτης, ου, ὁ, [ap. Photium : Τηλυγέτης, μονογενής, quod aut Τηλυγέτη aut Τηλύγετος scribendum,] sive Τηλύγετος, η, ον, i. q. τηλέγονος, Natus procul absente et peregrinante patre, ut Telegonus Ulyssis ex Circe, et Telemachus ejusdem ex Penelope : qui fortasse sic dictus est, quod τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐγενήθη, i. e. Quod natus sit dum pater in longinquo pugnaret solo, ad Trojam sc. Item, Qui natus est parentibus ætate longe progressis, Quem parentes in sua senecta genuere. Qui quoniam carus esse solet et præ ceteris dilectus, interdum et unicus, hinc fit ut aliquando exp. ἀγαπητὸς, μονογενής : ut Hesychio τηλύγετος est ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τοῖς γονεῦσι γεγονὼς, et ἐπὶ γήρᾳ παῖς μονογενής : qui itidem τηλυγέτην exp. μονογενῆ : itidemque Suid. scribit τηλύγετον dici τὸν προήκουσι τοῖς γονεῦσι γεννώμενον, μεθ' ὃν οὐκέτι γενήσεται ἕτερος : addens catachresticωs sic vocari etiam τὸν μονογενῆ, et τὸν ἀγαπητὸν, διὰ τὸ τοὺς ὀψίμους γεννηθέντας ἀγαπᾶσθαι. [Pollux 3, 20 : Καλοῖτο δ' ἂν κατὰ τοὺς πολλοὺς ποιητὰς τηλύγετος εἴτε ὁ ἀγαπητὸς εἴτε ὁ ὀψίγονος, ὁπότε τινὶ πρὸς γῆρας παῖς γένοιτο, καὶ τηλυγέτη θυγάτηρ. Ὃ καὶ μᾶλλον ἂν λέγοιτο, ὡς Ὅμηρος μαρτυρεῖ· οὗτος γὰρ οὐ τὸν μονογενῆ μόνον τηλύγετον λέγει, ὅς γ' εἴρηκεν, Ἄμφω τηλυγέτω, καὶ Ὅς μοι τ. κτλ.] Quam expos. ipse etiam Plut. probat, Περὶ πολυφ. init. : Καὶ Ὅμηρος ἀγαπητὸν υἱὸν ὀνομάζει Μοῦνον τηλύγετον, τουτέστι τοῖς μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἕξουσι, γεγεννημένον· respiciens ad Il. I, [478] : Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι· Od. Π, [19] : Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Μοῦνον τηλύγετον. [Ἕνα τηλύγετον Manetho 3, 58.] Ubi tamen et prima expos. locum habere potest, ut τηλύγετον accipiamus pro Eo qui natus est patre in longinquo solo absente : itidemque Δ, [11] : Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. [Il. I, 143, (285) : Τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ. Quo respicere videtur Eur. Iph. T. 828 : Ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος Ἀργόθεν, ὦ φίλος, Buttmanno infra cit. p. 201.] Et alibi [Il. E, 153], Ἄμφω τηλυγέτω. [Hymn. Cer. 164, 283 item cum υἱὸς et παιδός. Apoll. Rh. 1, 99, 149. Metrod. Anth. Pal. 14, 126, 7. Apollin. Ps. 67, 29.] Usus est Idem in fem. etiam genere, dicens Il. Γ, [175] : Παῖδά τε τηλυγέτην· quod exp. ἀγαπητὴν, μονογενῆ. [Mosch. 4, 79, Apoll. Rh. 1, 719. Quum ex Il. loco postremo ap. HSt. et N, 470 : Ἀλλ' οὐχ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, ἀλλ' ἔμενε, intelligatur Teneritatem natorum significari potius quam Ætatem parentum, Buttmannus Lexil. vol. 2, p. 198 seqq., rejecta grammaticorum etymologia, post Orionem p. 616, 38, ducit a τελευτὴ, ut sit i. q. τελευταῖος : quamquam τέλος et cetera ejusdem videntur stirpis cujus τῆλε, ut animadvertit Apollon. Bekk. An. p. 587, 33. Propior est comparatio voc. ἀταλὸς, quamvis ad signif. paullo diversam deflexi. Ad terminationem autem simile Ταΰγετος, de quo in Ταΰς, collatum etiam ab Lobeckio Pathol. p. 374. Ceterum formam singularem annotat Etym. M. p. 428, 27 : Ἠλυγέτην· τοῦτο ποιητικὸν, ὡς τὸ ἤγανον, τήγανον, nisi vitium fuit libri τ' ἠλυγέτην pro τηλυγέτην. Omittit glossam codex Vossianus.] || Τηλυγέτων ἀποικιῶν Hesych. exp. etiam τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν, Quæ procul distant. [Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 144 : Τηλυγέτων ἀφνειὸν Ὑπερβορέων δῆμον.]

Τηλύθροος, ὁ, ἡ, i. q. τηλεβόας, si appellative accipiatur, i. e. Cujus vox ad quantumvis longinqua loca pervenit; ideoque Acutam et magnam vocem habens : ut Hesych. τηλύθροον exp. ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον : ap. quem tamen non suo loco positum est hoc compositum, sed ante τηλυκλειτοί : ita ut suspicari possimus eum scripsisse τηλέθροον.

[Τηλυκράτης, ὁ, Telycrates, Leucadius, ap. Pausan. 10, 9, 10. Ubi sunt varr. Τηλικράτης et Τηλεκράτης. Τηλικράτης Athen. est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, B, 17. L. Dind.]

[Τῆλυς, υος, ὁ, Telys, Sybarita, ap. Herodot. 5, 44 s. Diodor. 12, 9.]

[Τηλῶθεν. V. Τηλόθεν.]

[Τηλώνδης, ὁ, Telondes, Cabirus, ap. Pausan. 9, 25, 8.]

[Τηλῶπις, ιδος, ἡ, i. q. seq. Orph. Arg. 898 : Τηλῶπις ἄνασσα.]

Τηλωπὸς, ὁ, Qui ex longinquo cernitur, Deprocul apparens : ut idem sit cum τηλέσκοπος et τηλεφανής : ut Hesych. quoque τηλωπὸν exp. μακρόθεν φαινόμενον. Exp. etiam Procul semotus. Item ἔκδημος, ut apud Soph. Aj. p. 34 [564] : Εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ δυσμενῶν θήραν ἔχων, schol. exp. εἰ νῦν ἔκδημός ἐστι, Si peregre in longinquam regionem abiit. [Phil. 216 : Βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν.] Qui autem in procul remotas terras profectus est, deprocul videndus est, s. deprocul tantummodo videri potest. Affertur autem Deprocul ex Plauto.

[Τημαχίδης, ὁ, quod ponit grammat. Crameri Anecd. vol. 2, p. 299, 4, scribendum videtur Σημαχίδης. L. Dind.]

Τημέλεια, ἡ, Cura, Ornatus. [Curatio, Cultus, Gl. Hesychio θεραπεία, ἐπιμέλεια, Herodiano Epim. p. 153, ἡ ἐπιμέλεια. Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 162 : Ζῷα ἄγρια τιθασὰ γίγνεται, καθημερούμενα ποιαῖς τημελείαις.] A Bud. Ionic. Τημελίη pro τημέλεια, ap. Hippocr. redditur Cura, dicentem, Καὶ τῆς τοῦ σώματος τημελίης. [Τημελία ap. schol. Aristoph. Vesp. 606 : Ὅτι παλαιὰ ἡ διὰ γυναικῶν τημελία, scrib. τημέλεια. L. Dind.]

[Τημελέω.] Τημελῶ diversam habet a præcedentibus deductionem; neque enim præfixam itidem habet præp. : illa tamen prima syllaba, undecunque facta sit, epitaticam vim habere videtur : sed peculiariter dicitur pro Curam habeo s. gero in iis, quæ ad cultum corporis s. comptum, aut etiam ad humaniter tractandum aliquem pertinent. [Curo, Gl. Eur. Iph. A. 731 : Χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους δὲ τημέλει· et cum genit. Iph. T. 311 : Ἀφρόν τ' ἀπέψη σώματός τ' ἐτημέλει. Ubi notanda constructio cum genit., ut ap. Plat. Leg. 12, p. 953, A : Χρὴ δὲ καὶ τῶν τοιούτων ἱερέας τε καὶ νεωκόρους ἐπιμελεῖσθαι καὶ τημελεῖν, si genit. ad utrumque verbum refertur neque alterius

Digitized by Google

image
not
available

Soph. Trach. 533 : Ἦμος θροεῖ, τῆμος ... ἦλθον.] Sed ponitur τῆμος aliquando etiam præcedente alia particula quam ἦμος : ut Od. N, [93] quum præcessisset, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, sequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς. [Moschus 2, 6. Arat. 292 : Τῆμος ... ὁπότε. Nicand. Ther. 31, ὅτε. Nulla præcedente particula relativa Hesiod. Op. 557 : Τῆμος θώμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη· 668, Sc. 398. Hom. H. Merc. 101. Callim. Dian. 80 : Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος· Del. 106 : Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο· 147, et alibi cum aliis poetis non Atticis. Dor. τᾶμος Lav. Min. 112. Dionys. Per. 942 : Μῆλα δὲ καὶ τῆμος λασίοις ἐβαρύνετο μαλλοῖς, Etiamtum.]

Τῆμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή, sicut supra dictum fuit in Ἦμος. [HSteph. in Indice :] Ἐστῆμος, exp. Interim. Ut sit In tunc, Usque in illud tempus. Utitur autem eo Homerus annexa etiam particula δε, Od. H, [318]. Nam ibi Alcinous Ulyssi dicit, Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Αὔριον ἐς [αὔριον ἐς,] τῆμοσδε [τῆμος δὲ] σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Ita enim scribit Eust., annotans ἐστῆμος dicit ut ἐσαύριον : ἐπέκτασιν autem illam quæ in fine est, esse superfluam, nec præp. vim obtinere, ut et in τῆμοσδε : sed aliis potius dirimendum ab ἐστῆμος videtur δε, et signif. suam retinere : quibus et ego assentior. Brevium scholl. auctor divisim legit, ut qui τοῦ τῆμος duntaxat mentionem faciat, exponens τηνικαῦτα. [Habet illud τῆμόσδε, Tunc, Aratus 473 : Εἴ ποτέ τοι τῆμόσδε περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα· Callim. Jov. 21 : Ἐπεὶ τῆμόσδε, Ῥέη δ' ἐλύσατο μίτρην κτλ. Apoll. Rh. 2, 957 : Ἔνθα δὲ ... Δηιμάχοιο ... υἷες ... τῆμόσδ' Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες ἔναιον, ex conj. Gerhardi pro τῆμος δθ'. Theocr. 10, 49, epigr. Anth. Pal. 9, 384, 7, et Maximus Καταρχ. 4, 16, etc. Memorat Apollon. De pron. p. 5, C ; 7, C. Paroxytono accentu τημόσδε scribi perhibet Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 34, 16.]

Τημοῦτος interdum pro τῆμος, Hesiod. [Op. 574], σπεύδειν. [Callim. Dian. 175. Nicander Th. 926. Memorat Apollon. De pron. p. 5, C ; 7, C ; 37, A ; De constr. p. 105, 15. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 38, 34. L. Dind.]

[Τηνάλλως, comp. ex τὴν ἄλλως (intell. ὁδὸν), Frustra. Photius s. Suidas : Τηνάλλως, μάτην, καὶ Οὐ τηνάλλως μετὰ τῆς ἀποφάσεως λέγεται. Ὁ δὲ Φιλήμων Νυκτί· Τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περίεισι τηνάλλως ἔχων. Ἔστι καὶ παρὰ τοῖς περὶ Δημοσθένην (p. 34, 13 ; 449, 13 ; 1451, 7, et al. Seager.) καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος (p. 172, E : Οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ· Leg. 1, p. 650, A : Ὅσῳ διαφέρει τὸ μετὰ παιδιᾶς τὴν ἄλλως ἄνευ μισθοῦ ζημιώδους θεωρεῖν). Et sæpe Aristides et alii recentiorum, velut Dionys. De comp. vv. p. 111, 14, Pausan. 10, 9, 4, Heliodor. 4, 5, p. 166, Alciphr. 1, 19, ubi v. Bergler., Clem. Alex. p. 941, Marcell. Vit. Thuc. p. 3. || Alioquin, Alias. Moschop. : Τηνάλλως, τὸ ἄλλως ἢ δεῖ ποιεῖν τι καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄλλον τρόπον. Leo Diac. 6, 1, p. 57, B : Εἰ καὶ ἐκτομίας ἐτύγχανεν, ἀλλὰ τὴν ἄλλως δραστήριός τε καὶ ἀγχίνους ὑπῆρχεν ἀνήρ. Dio Cass. 38, 24 : Ἐπεὶ τήν γε ἄλλως, ubi Fabricius, Necessario reponendum ἐπεὶ τοί γε ἄλλως. « Falso omnino. Ipse Dio 42, 50 : Ἐπεὶ τήν γε ἄλλως, Alias. » Boiss. ad Herodiani Epim. p. 133. « Ælian. N. A. 1, 23. » Wakef. Recipiendum ex libris pro ἄλλως ib. 14. Conf. 2, 37. L. Dind.]

[Τηνεῖ. V. Ἐκεῖ, p. 404, A, B. Ubi de accentu circumflexo add. Joann. Alex. Τον. παραγγ. p. 36, 33.]

[Τήνειον, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Τηνειεύς, ὡς Σουνιεὺς καὶ Σιγειεύς, Steph. Byz.]

[Τήνελλα, Aristoph. Av. 1764, Ach. 1227, τ. καλλίνικος, et in seqq. τήνελλα δῆτα, τήνελλά νυν. De quo Brunck. : « Τήνελλα vox est ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum in Herculem inchoavit : Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα. Vide schol. Pindari, et Erasm. Schmidium ad init. Olymp. 9. » Photio est τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος. Unde Τήνελλος, ὁ, Aristoph. Eq. 276 : Ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ. Schol. μουσικώ-

A τατος, ἢ νικηφόρος. Schol. Pind. Ol. 9, 1, etiam ἡ τήνελλος, ἁρμονία λύρας. Quod nisi mendosum, falsum videtur. Vitiose Hesychius : Τήνεβλος, ἐρύμνιον, ἐφ' οὗ ὁ νικῶν τήνεβλος. Τήνεβλα, τὰ ἐρύμνια κτλ.]

[Τήνερος, ὁ, Tenerus, f. Apollinis, rex Thebarum, ap. Lycophr. 1211, Pind. ap. Strab. 9, p. 413 (qui etiam Τηνερικὸν πεδίον memorat ib. et p. 412, ut schol. Pind. Pyth. 11, 5), Pausan. 9, 10, 6 ; 26, 1.]

[Τηνεσσίς s. Τηνεσίς, locus Arabiæ, ubi Ægyptii a Psammeticho ejecti habitabant, apud Strab. 16, p. 770.]

[Τηνεσμός, Τηνεσμώδης. V. Τεινεσμός, ubi add. Pollux 4, 401, Hesychius.]

[Τήνης, ἕως, Ταραντῖνοι, Hesychius.]

Τηνίκα, et Τηνικάδε, et Τηνικαῦτα, Tum. [Tunc, add. Gl. in Τηνικαῦτα.] Respondent enim præcedentibus ἡνίκα et ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δε adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis : ἦμος et ἦμοσδε, inquit Eust., sicut τηνίκα τηνικάδε, et ἔνθα ἐνθάδε. [Apoll. Rh. 1, 799 : Εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ

B ἐμὸς ἐμβασίλευε, τηνίκα Θρηικίης ... δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλους. Et sæpius Manetho. Eliso a Greg. Naz. vol. 2, p. 11, D, ubi τηνίχ'. In prosa Ælian. N. A. 15, 5 init. : Ἀφικνοῦνται τοῦ ἔτους τηνίκα, nisi hic quoque scripserat τηνικάδε, ut alibi. De tempore diei τηνικάδε Plato Phæd. p. 76, C : Αὔριον τηνικάδε· Prot. p. 310, B : Τοῦ ἕνεκα τηνικάδε ἀφίκου ; Crit. p. 43, A : Τί τηνικάδε ἀφῖξαι ; Athen. 4, p. 157, E : Διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας πρὸς τοὺς πυνθανομένους, Τί τηνικάδε, ἔλεγεν ὄψον συνάγειν πρὸς τὸ δεῖπνον, cit. Valck. Cum genit. Ælian. N. A. 1, 36 : Τηνικάδε τῆς ὥρας· 4, 27 med., τοῦ καιροῦ, ut supra τηνίκα, nisi ita scribendum. Pro Tunc de tempore in universum Polyb. 16, 11, 6 ; τὸ τ. 10, 28, 5 ; 16, 30, 7. Themist. Or. 4, p. 60, A.] Usitatius est tertium illud Τηνικαῦτα [Soph. Ant. 779 : Γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι κτλ. Et post ὅτε OEd. Col. 393, post ὅταν OEd. T. 76 et alibi, post ὁπηνίκα Phil. 465. Eur. Iph. A. 730 : Ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν ; Aristoph. Pac. 338 post ὅταν, 1176 post ἤν· 1142 : Τί τ. δρῶμεν ; et Eccl.

C 789, εἶτα τηνικαῦτα· Av. 489 : Τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν ἀσφαλές. Cum genit. Pac. 1170, τοῦ θέρους, ut ap. Lucian. Herodot. c. 7, τοῦ ἔτους. Frequens etiam ap. Herodot., 1, 17 : Ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρός, τηνικαῦτα ἐσέβαλλε τὴν στρατιήν· et 18, 57, 63, et alibi ; et cum ἤδη, modo præcedente, ut 2, 51 ; 6, 53 ; modo sequente, ut 1, 165. Item ap. Xenoph., Plat. Leg. 7, p. 792, B, et cum art. Alcib. 2 p. 150, E, τὸ τ. ἤδη προσφέρειν· Lysiam p. 93, 43 ; 98, 32. Polyb. 1, 40, 6 ; 11, 22, 10, Diod. 1, 98 ; 11, 56, 83, item cum art. Addito genit. Theophylact. Hist. 1, 8, p. 18, B : Τὸ τηνικαῦτα καιροῦ], quod Dem. alicubi subjungit adverbio ἐπειδή. Idem autem [p. 126, 27] quum dixisset, Οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς ... ῥῆξαι φωνὴν πρὶν κτλ. subjungit, Τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύνοντο κτλ. [Cum dat. articuli Cinnamus Hist. 1, 1, p. 2, B : Νικηφόρῳ τῷ τηνικάδε τὴν βασιλείαν διέποντι, nisi ad nomen præcedens pertinet ; 2, 4, p. 21, A : Ὁ τῷ τηνικάδε Σικελίας τυραννῶν Ῥογέριος· 17, p. 46, D : Ὅσοι τὰς ὑπερηφάνους τῷ τηνικάδε διεῖπον ἀρχάς·

D et alibi, pro quo perperam τὸ τηνικάδε, ut supra, 2, 2, p. 18, B ; τῷ τηνικαῦτα 4, 23, p. 115, C.]

[Τηνόθεν. V. Ἐκεῖθεν.]

[Τηνόθι. V. Ἐκεῖθι.]

[Τῆνος, α, ο, pron. demonstr. forma Dor., de qua v. dicta in Ἐκεῖνος. Ubi addendum quod Ahrens. De dial. vol. 2, p. 267 seqq. animadvertit, quum grammatici testentur Dores etiam Κῆνος dixisse, sed ea ita inter se distinguant, ut κῆνος ἐπὶ τῆς πόρρω δείξεως, τῆνος ἐπὶ τῆς πλησίον poni dicant, Apollonio tamen sec. Etym. M. p. 321, 31, etiam τῆνος ἐπὶ τῆς πόρρω dici perhibente, ex his ipsis pariter atque exemplis ap. scriptores Doricos colligi, τῆνος inter οὗτος et ἐκεῖνος medium esse sic ut propius ad illius signif. accedat, ut Lat. Iste inter Hic et Ille, quanquam non ubique cum hoc congruens ; ceterum nequaquam formam Doricam esse pro Ἐκεῖνος vel Κῆνος, quum alienum sit a Doribus κ in τ mutatum, sed non minus diversæ originis quam significationis, et ab ipso simplici demonstrativo ita formatum ut Τοσσῆνος a

Digitized by Google

image
not
available

ἔφοδον· 5, 94, 3, σύνοδον.] Rursum Thuc. 2, [83]: Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν A τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιτίθεσθαι. [1, 134, ἔνδον ὄντα· 6, 100, ἀποκεχωρηκότας. Demosth. p. 1252, 8, ἀνιόντα. Diodor. 2, 4 med.: Ὁπότε τηρήσαιεν τοὺς βουκόλους λιπόντας.] Quibus addi potest hoc Aristoph. [Av. 513: Τὸν Λυσικράτη τηρῶν ὅ,τι δωροδοκοίη· Eq. 1145: Τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐτοὺς οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν κλέπτοντας· Eccl. 627: Ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους... καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν· 946: Τηρήσουσ' ὅ,τι καὶ δράσει ποτέ·] Vesp. [1354]: Νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ ὑΐδιον [υἵδιον] τηρεῖ με, Observat me, et cavet ne in manus meas perveniat. [Ib. 557: Ὃν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἄνδρες μεγάλοι, de observantibus et colentibus. Comicus ap. Stob. Fl. 115, 12: Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα, de senibus juniores observantibus. Menander ap. Nonium Marc. 4, p. 263 ed. Gerlach.: Τηρῶ τὸν Δία ὕοντα. Theocr. 2, 97: Μολοῖσα τήρησον ποτὶ τὰν παλαίστραν. Plato Leg. 8, p. 836, A: Μὴ ἀποβλέπειν ἄλλοσε, τηρεῖν δὲ B ἀεὶ τοὺς νέους· 12, p. 952, B. Demosth. p. 317, ult.: Φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν. Aristot. Polit. 5, 11 post med.: Τηρήσουσι γὰρ ἀλλήλους.] Interdum vero infin. sibi junctum habet, aut ὅπως μή, s. μή. Thuc. 4, p. 130 [c. 26]: Μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι, Captabant occasionem, Observabant tempus, quo possent secundo vento devehi. [Diog. L. 2, 23: Τηρῶν ἀμύνασθαι εἴ τίς οἱ ἐπέλθοι. Plato Reip. 4, p. 442, A: Ὃ τηρήσετον μὴ τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡδονῶν... οὐκ αὖ τὰ αὐτοῦ πράττῃ· Theæt. p. 169, C: Καί μοι πάνυ τήρει τὸ τοιόνδε, μή που... λάθωμεν.] Isocr. Areop. [p. 145, D]: Ἐκεῖνο μόνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν τῶν πατρίων καταλύσουσι. Aristoph. [Pac. 146: Ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλῇς καταρρυεὶς ἐντεῦθεν· Thesm. 580: Ἵνα σκοπῆτε καὶ τηρῆτε μὴ καὶ προσπέσῃ ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινόν·] Vesp. [1386]: Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, Cave ne accipias sugillationes et vibices. Sic Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 206, 6]: Εἴθ' οὕτω τηρεῖς μή σε λαθών τι φάγω, Sic observas cavesque ne quid clam te edam. [Cavendi signif. C Theognis 903: Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν, κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει. Contraria Curandi Demosth. p. 332, 17: Ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως ἅπαντα τὸν χρόνον μενεῖ φασι δεῖν τηρεῖν. Aristot. Polit. 5, 9 post init.: Τὸ τηρεῖν ὅπως κρεῖττον ἔσται τὸ βουλόμενον τὴν πολιτείαν πλῆθος τοῦ μὴ βουλομένου. De observando Lucianus Abdic. c. 32: Τὰ μὲν τῆς γυναικὸς οὕτως ἔχει, καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω. Sext. Emp. Adv. dogm. 2, 291, p. 513: Διὰ τῶν πολλάκις τετηρημένων ἢ ἱστορημένων· et ibid. τὰ πολλάκις τηρηθέντα.] In præcedente autem Aristoph. l. nota pass. vocis usum in activa signif. [ut 372: Ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται. Passiva signif. Vesp. 319: Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδε. Palladas Anth. Pal. 10, 85, 1: Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα, ὡς ἀγέλη χοίρων σφαζομένων ἀλόγως. Thuc. 2, 13 fin.: Τὰ δὲ μακρὰ τείχη πρὸς τὸν Πειραιᾶ μ' σταδίων, ὧν τὸ ἔξωθεν ἐτηρεῖτο· 4, 30 fin.: Σφᾶς αὐτοὺς παραδοῦναι, ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται· 108: Τριήρεσι τηρουμένων. De custodito in carcere Diog. L. 3, 19: Ἔνιοι δέ φασι D παραχθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τηρούμενον μηδ' ὁτιοῦν φθέγξασθαι. De puellis κατακλείστοις Achill. Tat. 1, 9 med.: Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἐραστῇ καὶ βλέμμα μόνον ἤρκεσε τηρουμένης παρθένου· et cum genit. Nicetas Eug. 2, 61: Παρθένος Καλλιγόνη, τηρουμένη μὲν ἀρρένων θεωρίας.]

[Τηρηΐς. V. Τηριδάη.]

[Τήρημα, τὸ, Observatio. Apollon. De constr. p. 143, 4: Ἐδείξαμεν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ λόγου τὸ τήρημα ἀνεπλήρου τὰ λείποντα ἄρθρα· 186, 14: Ἐπεὶ οὖν ἐδείχθησαν αἱ σύνθετοι πληθυντικαὶ ἀντωνυμίαι κατὰ τὸ προειρημένον τήρημα. Hemst.]

[Τηρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Observans, Servans. Orac. Sib. 5, 399: Οἶκον ἀεὶ θάλλοντα θεοῦ τηρήμονα ναόν.]

[Τήρης, ου, ους, ὁ, Teres, rex Thracum, ap. Herodot. 4, 80; 7, 137, ubi genit. Τήρεω. Thuc. 2, 29: Σιτάλκην τὸν Τήρεω, Θρᾳκῶν βασιλέα... Ὁ δὲ Τήρης οὗτος πρῶτος Ὀδρύσαις τὴν μεγάλην βασιλείαν ἐπὶ πλεῖον τῆς ἄλλης Θρᾴκης ἐποίησεν... Τηρεῖ δὲ τῷ Πρόκνην τὴν A Πανδίονος ἀπ' Ἀθηνῶν σχόντι γυναῖκα προσήκει ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν, οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θρᾴκης ἐγένοντο, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος νῦν καλουμένης γῆς ὁ Τηρεὺς ᾤκει, τότε ὑπὸ Θρᾳκῶν οἰκουμένης... Τήρης δὲ οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, βασιλεύς τε πρῶτος ἐν κράτει Ὀδρυσῶν ἐγένετο· iterumque sub finem: Σιτάλκης ὁ Τήρεω. Eademque forma in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 364. Τήρης ap. Xenoph. Anab. 7, 2, 22. Cui 5, 1 ex codicum vestigiis restitui Τήρους genit. pro Τήρου, ut Σιτάλκους dicitur et Σιτάλκου. Τήρης dictus videtur etiam pater Dionysii Thracis. V. Suidas v. Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς cum annot. L. Dind.]

[Τηρησείδιον, τὸ, Observatiuncula. Schneider. sine testim., ut non constet an scriptum sit pro ῥησείδιον.]

Τήρησις, εως, ἡ, Servatio, Observatio. 1 Ad Cor. 7, [19]: Τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ. [Definitt. Plat. p. 413, E: Τιμὴ τήρησις ἀξιώματος. Aristot. Polit. 5, 8 med.: Τὴν τῆς πολιτείας τ. Diodor. 1, 91, πολυχρόνιον (σωμάτων).] Item sicut τηρεῖν significat Servare in custodia, Custodire, ita etiam τήρησις signif. Custodiam, Act. 4, [3]: B Ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς αὔριον· 5, [18]: Ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, In custodia publica. [« Aliquanto post dicit, Οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, videlicet οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ut ibidem loquitur. » HSt. Ms. Vind. Eur. fr. Antig. ap. Stob. Fl. 63, 4: Ἀνδρὸς δ' ὁρῶντος ἐς Κύπριν νεανίου ἀφύλακτος ἡ τήρησις. Thuc. 7, 86: Κατεβίβασαν ἐς τὰς λιθοτομίας, ἀσφαλεστάτην εἶναι νομίσαντες τήρησιν.] Significat etiam Attentam observationem, ut occasionis, hostis, aut alius alicujus rei. Thuc. 7, p. 236 [c. 13]: Εἰ γὰρ ἀφαιρήσομέν τι καὶ βραχὺ τῆς τηρήσεως, τὰ ἐπιτήδεια οὐχ ἕξομεν· sc. τήρησιν appellans τὸ ναυσὶ φυλάσσειν, ut ibid. loquitur. [Aristot. De partt. anim. 4, 11 med.: Πρὸς τὴν τῶν ὄπισθεν τήρησιν, quod modo dixerat φυλακήν. Quæ jungit Diod. 3, 4 med.: Τήρησιν καὶ φυλακὴν χρημάτων, et iisdem verbis Pollux 3, 116. Charito 4, 6 init.: Μεθ' ἡμέραν τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ. De conservatione rei Polyb. 6, 59, 5: Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρωπείων ἔργων οἱ μὲν κτησάμενοι πρὸς τὴν τήρησιν, οἱ δ' ἕτοιμα C παραλαβόντες πρὸς τὴν ἀπώλειαν εὐφυεῖς εἰσι. Plutarch. Num. c. 9, Cat. maj. c. 25, Mor. p. 137, C; 787, A; 1069, A, C.] Præterea τήρησις, i. e. Observatio, vocab. est empiricæ Medicorum sectæ proprium. Quidquid enim Empirici aliquando observassent fieri in morbis, τήρησιν vocabant: quorum quum magnam habebant copiam, eam omnem dicebant Ἄθροισμα: et ab observatione quidem memoriam, a memoria vero experientiam manare dicebant, et ab ea proxime artem constitui, dum meminimus quid cum quo, quid ante quod, quid post quod observavimus: atque id quidem vel semper, vel plerumque, vel utrovis modo: semper, ut, vulnerato corde mortem sequi: plerumque, ut, scammonia ventrem purgari: utrovis modo, ut, percussa superiori membrana cerebri, mortem sequi: raro, ut, vulnerata cerebri substantia salutem contingere. Gorr. [Athen. 1, p. 2, D: Ἐκ παλαιῶν ψηφισμάτων καὶ δογμάτων τηρήσεως. « Observatio exemplorum ex veteribus, unde præcepta artis formantur. Sic Hermog. Περὶ εὑρ. 4, p. 166, et τὸ τηρεῖν eodem D sensu. » Ernest. Lex. rhet. Sextus Emp. Pyrrh. hyp. 1, 23: Τοῖς φαινομένοις οὖν προσέχοντες κατὰ τὴν βιωτικὴν τήρησιν ἀδοξάστως βιοῦμεν· et in seqq.; 2, 254. Ib. 246: Ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἐμπείρως τε καὶ ἀδοξάστως κατὰ τὰς κοινὰς τηρήσεις τε καὶ προλήψεις βιοῦν· 253: Ἡμεῖς ἀδοξάστως ἀπὸ τῆς βιωτικῆς τηρήσεως ὁρμώμενοι τοὺς ἀπατηλοὺς οὕτως ἐκκλίνομεν λόγους· Adv. dogm. 5, 165: Κατὰ τὴν ἀφιλόσοφον τήρησιν. Plutarch. Mor. p. 629, F: Τοῦ ἐμμελοῦς ἐπιστήμη καὶ τήρησις. De observatione horarum diei Suidas v. Δεκάπους σκιά.]

Τηρητέον, Observandum s. Servandum est, Servare oportet. [Plato Reip. 3, p. 412, E: Τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι.] Greg. Naz.: Τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. [Dionys. H. Art. rhet. 9, 5, p. 328, 9: Τηρητέον ὅτι ἐν κινδύνοις οἱ σχηματισμοὶ εὑρίσκονται· 10, 19, p. 394, 15: Τηρητέον τὰ ἐν μελέτῃ πλημμελήματα. « Amphiloch. p. 120; Orig. C. Cels. p. 79. » Kall. Jo. Laurent. De ostentis c. 9, p. 32 fin.: Τηρητέον πρὸς τὰς καθόλου περιστάσεις τὰ κατὰ τὰς ἐκλείψεις χρώματα. L. Dind.]

[Τηρητὴς, ὁ, Servator, Gl. Diod. 3, 4 : Ὁ ὀφθαλμὸς δίκης τηρητής (in scriptura Ægypt. hieroglyphica). « Athanas. vol. 2, p. 359. » Kall. Custos qui servorum operis invigilat. Apophthegm. Patrum in Romano n. 1 : Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων, Ποίας χώρας εἶ; καὶ λέγει, Αἰγύπτιος. — Καὶ λέγει, Τί οὖν ἔργον σου εἰς τὴν κώμην σου; Καὶ λέγει, Τηρητής. In Macario n. 31 : Ἀββᾶ, ἄρα ὅταν ἦ καμηλίτης, καὶ ἔκλεπτες νίτρον καὶ ἐπώλεις αὐτὸ, οὐκ ἔδερόν σε οἱ τηρηταί; Ducang.]

Τηρητικὸς, ή, ὸν, Servandi vim habens. [Sextus Emp. Adv. dogmat. 2, 288, p. 513 : Ἐν τοῖς φαινομένοις τηρητικήν τινα ἔχειν ἀκολουθίαν, Observandi et consequentias ducendi facultatem. Philo vol. 2, p. 151, 14 : Τὸν δ' ἐν ὑπαίθρῳ βωμὸν εἴωθε καλεῖν θυσιαστήριον, ὡσανεὶ τηρητικὸν καὶ φυλακτικὸν ὄντα θυσιῶν, Conservatorem. Observandi signif. rursus Diog. L. 9, 108 : Τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. Galen. De hæres. ap. Phot. Bibl. p. 107, 22 : Δευτέραν δὲ τὴν καλουμένην ἐμπειρικὴν, ἥτις καὶ τηρητικὴ καὶ μνημονευτικὴ ἐπικαλεῖται. L. D. Strabo 3, p. 174 : Τηρητικοὶ ὄντες τὰ μὲν συμβαίνοντα οὐκ εἶδον, τοῖς δὲ μὴ συμβαίνουσιν ἐπίστευσαν. Wakef. || Eustath. Opusc. p. 120, 9 : Ὄφιν δρῶ τηρητικὸν πτέρνης τῆς κατ' ἐμέ. || Adv. Τηρητικῶς, Sext. Emp. Adv. math. 5, 70, p. 349 : Φθάνει ἀλλοῖον γενέσθαι τὸ περὶ τοὺς ἀστέρας διάθεμα, πρὶν τηρητικῶς παραπλάσασθαι τῇ τοῦ γεννηθέντος ὥρᾳ τὰ κατ' οὐρανὸν βλεπόμενα.]

[Τηρίας, ὁ, Terias, fl. Siciliæ prope Leontinos, ap. Thuc. 6, 50, et ubi male Τηρέαν, 90, Diod. 14, 14, Exc. p. 495, 94, Hesychium. Τηρίαν fl. Phrygiæ, postea Γάλλον dictum, ap. Steph. Byz. v. Γάλλος, Τύραν scribebat Holsten.]

[Τηριδάη, ἡ, Teridae, Menelai serva et pellex, sec. Acusilaum ap. Apollodor. 3, 11, 1, et schol. Hom. Od. Δ, 12. Apud Apollodorum est var. Τηρηΐδος pro Τηριδάης, ap. schol. additur : Ὡς μὲν Ἀλεξίων, Τῆρι, quod Τηρὶς est potius quam Τηρηΐς, ut ap. Tzetzen in Τηρὶς cit. L. Dind.]

[Τήριλλος, ὁ, Terillus, Himeræ tyrannus, ap. Herodot. 7, 165. Alius ap. Plat. Epist. 13, p. 363, C. Theognost. Can. p. 62, 13.]

[Τηρὶς, ἡ, Menelai serva et pellex, sec. Tzetz. schol. Hist. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 369, 1. V. Τηριδάη. L. Dind.]

[Τηρὸς, ὁ, Custos. Æsch. Suppl. 256 : Ἢ τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον ἢ πόλεως ἀγόν; Schol. τηρόν) φύλακα. « Τηρὸς a τηρέω, ut ποιὸς a ποιέω, βοσκὸς a βόσκω, et quod itidem hic habemus, ἀγὸς ab ἄγω. » Abresch. Schützius autem conjicit Ἢ ῥήτορ' ἱερόραβδον, Oratorem sacro baculo insignem. Quod ἱερόρραβδον scribendum.]

[Τῆρος, ὁ, Terus, n. pr. inter nomina in ῆρος ap. Arcad. p. 68, 4. Τῆρος apud Suidam v. Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς delet Hemst.]

[Τηρύμβας, α, ὁ, Terymbas, f. Phinei, ap. schol. Soph. Ant. 971, 980, ubi semel cod. Γηρύμβα. Non dissimile est n. Τυρίμμας, terminatione autem Ἀρύμβας, quæ v. L. Dind.]

[Τήρων, quod ponit Arcad. p. 15, 9, incertum utrum referatur ad Rom. Tiro, unde Τήρωνες apud Suidam, an, quod minus probabile, ad n. pr. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 154, a, D, Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 235, A. L. Dind.]

Τησίχρυσος ῥίνη ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 92, 2] pro Lima aurum atterens. Pro quo scr. putatur τισίχρυσος [κνησίχρυσος]. Verum et hoc et illud suspecta sunt.

[Τῆτα. V. Τῆτες.]

[Τητάνιος, ὁ, i. q. σητάνιος, quod v. Pollux 6, 73 : Οἱ δὲ τητάνιοι ἄρτοι ἐκ τῶν τητανίων πυρῶν, οἵ εἰσι τετράμηνοι· τητινὸν γὰρ τὸ ἐπέτειον. Ubi pro τητινὸν affertur var. τήτειον, ut σήτειος notavimus in Σιτανίας p. 285, A, ubi jam delendus l. Pollucis p. 283, D.]

[Τητάω, Privo, τὸ στερίσκω, Herodian. Epim. p. 133. Ponunt etiam grammatici in etym. v. Τήθεα, explicantes ζητῶ. V. Etym. M. v. Τητᾷ, Apollon. Lex. Hom. v. Τήθεα. || Pass. Τητάομαι, Careo. Τητωμένη, Hesychio στερομένη. Τητωμένου, στερομένου. Τητώμενον, στερισκόμενον. Τητᾶσθαι, Photio στερίσκεσθαι. « Hesiod. Op. 26 : Χρήματα δ' εἶν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι· μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ.

A (Ubi v. Græv. p. 314. Brunck.) Soph. El. 165 : Κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει· 1326 : Φρενῶν τητώμενοι· Phil. 383 : Πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως· OEd. Col. 1200, 1618. Eur. Or. 1082 : Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα· Hec. 324 : Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι· fr. (Belleroph.) ap. Stob. Fl. 97, 16, 16 : Τοῦ εὖ τητώμενος· Heracl. 24, τ. πατρός· 31, πάσης χώρας Ἑλλάδος τ. Hel. 281, φίλων τ. El. 310, χορῶν τ. » Seager. Lycophr. 117, ubi schol. interpr. non solum præs. sed etiam perf. ἐστερημένος et quod ex illo ortum videtur aoristo στερησάμενος· 1141. Manetho 6, 55, τεκέων τητωμένῳ ἀνδρί· 280, γονῆς· 682 : Προτέρου τητωμένη ὄλβου. Plato Leg. 7, p. 810, B : Συγγράμματα κατὰ λόγον εἰρημένα μόνον, τητώμενα ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας. Idem verbum restitui Xenoph. Cyrop. 8, 4, 33 : Εἰσὶ δ' αὖ οἱ λεληθέναι βούλονται ὅσα ἂν ἔχωσι· πονηροὶ οὖν καὶ οὗτοι ἔμοιγε δοκοῦσιν εἶναι· διὰ γὰρ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ ὄντα πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, ἀλλὰ τητῶνται, B ubi meliores ἀλλ' ἡττῶνται, deteriores ex prava correctione ἀλλ' ἀπατῶνται. Idem vitium est in libris Stobæi ap. Eur. fr. Belleroph. supra cit., et ab Valck. ad Adon. p. 201, A, sublatum in Epist. Socr. 14, p. 35, 16. Aristot. Eth. Nic. 1, 9 fin. : Ἐνίων δὲ τητώμενοι ῥυπαίνουσι τὸ μακάριον, οἷον εὐγενείας, εὐτεκνίας, κάλλους. Hic quoque est var. ἡττώμενοι. || Forma Dor. Pind. Nem. 10, 78 : Φίλων τατωμένῳ φωτί. Sophron ap. Etym. M. v. Ὑγιής, quo de loco v. Valck. supra cit., qui si recte ad illum retulit Hesychii glossam : Τατώμενα, στερομένη, etiam in Etym. scribendum Τατωμένα τῶ κιθῶνος et ἐνέχυρα θεῖσα pro θεὶς, vel quum in libris sit ἐνέχυρα καὶ θεὶς, aut ἐνεχυρασθεῖσα aut quod minus usitatum καταθεῖσα. L. Dind.]

[Τήτειος. V. Τητάνιος.]

Τῆτες [in Gl. corruptum in Τησεφετος, Hornum, pro quo Vulcanius Τῆτες, ἐφ' ἔτος. Eadem interpr. Horno, Hornum], et Τῆτα [utrumque apud Suidam], Hoc anno : quo vocab. Synes. crebro [velut p. 170, B] utitur. Aristoph. Vesp. [400] : Ὁπόσοισι δίκαι τῆτες C μέλλουσιν ἔσεσθαι. Pro quo Τᾶτες et Τῆδες dicunt Dores, Suid. [Ex schol. Arist. Ach. 15, ubi primum τᾶτες, deinde in altero scholio τῆδες Doribus tribuitur. Eustath. Od. p. 1618, 39 : Ὡς οἱ τεχνικοί φασιν, οὐ μόνον τῆτες οἱ Δωριεῖς λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τῆδες. Grammaticorum inventum esse ad explicandum ἐπιτήδειος animadvertit Ahrens. De dial. vol. 2, p. 84. Harpocratio : Τῆτες ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος, Ἀριστοφάνης Γήρᾳ, καὶ οἱ ἄλλοι. Solœce ap. Athen. 3, p. 98, B : Ἡ τῆτες ἡμέρα, pro τήμερον· recta signif. ipse 9, p. 380, C, et sæpius Plutarchus. Alciphr. Ep. 3, 29 : Πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες.]

Τήτη, ἡ, Penuria, Inopia, Privatio, Hesych. [ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις.] Idem χῆτος.

[Τητινὸς, ή, ὸν, Hornus, Gl., sed ubi male Τήτινος, v. in Σιτανίας p. 284, B. Phrynich. Bekkeri Anecd. p. 66, 17 : Τητινὸν, τὸ ἐπέτειον· τῆτες γὰρ τὸ ἐπ' ἔτος. Ἀττικώτερον τὸ τητινόν· εἴρηται μέντοι καὶ ἐπέτειον. Τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἐαρινὸν, ὀξυτόνως. Lucian. Lexiph. c. 1 : D Γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.]

[Τῆτος, ους, τὸ, i. q. τήτη. Hesychius et Photius : Τήτει, σπάνει. Quod petitum videtur ex fr. Eurip. Melanipp. ap. Athen. 14, p. 613, D : Μισῶ γελοίους, οἵτινες τι εἴ τι σοφῶν ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, ubi scribendum esse οἵτινες τήτει σοφῶν, dixi in Τελέω. L. D.]

Τήτυμος, Verus, Hesych. Idem ἐτήτυμος. [Vitiose.]

[Τητῶ, στέρησις, Lex. Cyrilli. Nisi forte depravatum ex una de præcedentibus formis.]

[Τηΰγετον etc. V. Ταΰγετον.]

Τηΰσιος, α, ον, Inanis. Hom. Od. [Γ, 316,] Ο, [13] : Σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra iveris. [Hymn. Apoll. 540 : Εἰ δέ τι τηΰσιον ἔπος ἔσσεται ἠέ τι ἔργον. Apoll. Rh. 3, 651 : Τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. Adv. Τηϋσίως, Temere, Frustra, Irrito conatu. Theocr. 25, 230 : Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα τηϋσίως. Ab αὔτως ducit schol. ad l. alterum, quo nihilo melior est Palatini ad l. secundum sententia σὺ δ' ἐτηϋσίην scribentis, ut sit i. q. ἐτώσιος. Rectius Etym. M., quod suo loco : Τηϋσίη· ἡ

ματαία, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η, δευσίη γάρ ἐστιν ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν καὶ ἔκλυτον νοεῖται· p. 171, 7 : Αὔσιον· καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον, Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως· ὁ δὲ Ἀλκμὰν, Ταυσία παλλακίω, ὁ δὲ ποιητὴς, κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η, οἷον, Τηΰσίην ὁδόν· οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώρθωσεν. Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ, δεύτερον τὸ παρὰ Ἀλκμᾶνι, τρίτον τὸ παρὰ Ὁμήρῳ κατὰ διάστασιν. Οὕτως Ἡρωδιανὸς Περὶ παθῶν. Hesychius : Ταύσιμον, μάταιον. Ubi Albert. : « Omnino ταύσιον, vel ταῦσιον leg., pro quo Hesych. Τηΰσιον, μάταιον. » ῠ]

[Τήχιππος, ὁ, n. viri in inscr. Eretriæ ap. L. Stephani *Reise durch einige Gegenden des nördl. Griechenl.* p. 19, n. 5 : Ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων Τήχιππον Φιλίππου κτλ., et in effigie adjecta tab. 2, non Græcum est, sed ab initio non recte lectum videtur. L. D.]

[Τίαλος, Lilium, apud Ægyptios. App. Diosc. p. 457.]

[Τιανεὺς, Τιανός. V. Τίον.]

[Τιανὸς, ὁ, Tianus, n. viri, in numo Eleutheræ Cretæ, ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 317, n. 141.]

Τιάρα, ἡ, [Apex, Gl., et Τιάρας, ὁ,] Capitis gestamen apud Persas. Herodot. 3, p. 105 meæ ed. [c. 12], de Persis loquens, et rationem afferens, ob quam capita minime firma habent, Σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας τε φορέοντες. Quum autem hic dicat πίλους τιάρας τε φορέοντες, tanquam hæc separans, alibi contra tiaras genus pileorum facit, dicens, Τιάρας καλεομένους πίλους. Id. 7, p. 257 [c. 61] : Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι· περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους, ἀπαγέας· ubi observandum etiam est tiaras in bello quoque gestari solitas. [Referenda hæc ad formam Τιάρας, ὁ, quæ ab Hesychio citata ex Herodoto est 1, 132; 8, 120 : vel potius Τιήρης, partim conservata in libris et jam ubique reposita. Ambigue Alciphron Ep. 3, 59, τιάρᾳ Φρυγίῳ.] Tiaram soli reges gestabant ὀρθὴν, ut e Xenoph. [Anab. 2, 5, 23 : Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν, τὴν δ' ἐπὶ τῇ καρδίᾳ ἴσως ἂν ὑμῶν παρόντων καὶ ἕτερος εὐπετῶς ἔχοι· Clitarcho ap. schol. Aristoph. Av. 487, addente etiam ἐπτυγμένην καὶ προβάλλουσαν εἰς τὸ μέτωπον gestasse Persas non principes. Quæ ex Phylarcho repetunt Photius s. Suidas infra citandi], et aliis discimus. [Conf. Joseph. l. infra cit. Lucian. Pisc. c. 35 et alibi.] Apud eumdem legimus Cyrop. 8, [3, 13] de Cyro : Ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Et paulo post, Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. [Et 3, 1, 13 : Περιεσπάσατο τὴν τιάραν. Plato Reip. 8, p. 553, C : Μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ, τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα. Schol. p. 415 et brevius Hesych. et Etym. : Τιάρα ἐστὶν ἡ λεγομένη κυρβασία. Ἔστι δὲ κόσμος ἐπικεφάλαιος· ᾗ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένῃ (καὶ Δημάρατος ὁ Λακεδαιμόνιος ὀρθὴν περιεβάλετο, addit codex Voss. Etym.), quibuscum Dobr. confert Plutarch. Themist. c. 29 ante fin., ubi κίταριν. Et schol. Platonis pergit : Τινὲς δὲ καὶ κίταριν λέγουσι τὸ αὐτό. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων εἶναι λέγει τὴν κίταριν. Quæ omnia etiam Photius s. Suidas, Phylarchum pro Clitarcho apud schol. Aristoph. supra cit. memorato testantes, librarii apud illum potius quam apud hos errore, quod fugit utriusque historici editores. Strabo 15, p. 734 : Ἐσθὴς δὲ τοῖς ἡγεμόσι ... τιάραι παραπλήσιαι ταῖς τῶν μάγων, de qua paullo antea πῖλημα πυργωτόν. Pausan. 5, 27, 6 : Ἀνὴρ μάγος πρῶτα μὲν τιάραν ἐπέθετο ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Originem voc. monstrat Hesychius : Τιήρη, τὸ ὀξὺ Πέρσαι.] Vide Hesych. et Etym. [Servius ad Virg. Æn. 7, 247 : « (Tiaram) Pileum Phrygium dicit, » laudatque Juvenalis verba, 6, 516 : « Et Phrygia vestitur bucca tiara, » ubi scholiastes : « Tiara pileus est, quo Phryges utuntur, quum celebrant sacra. » Vocem Τιάρα Græcos accepisse a Phrygibus, et a Græcis Romanos autumo, quamvis non nesciam, viros summos ejus originem quærere in lingua Persica. V. Vossius in Etymol. L. L. v. Tiaras, Brissonius De regno Pers. l. 1, § 46 seqq., Relandus part. 2 Dissertt. Misc. p. 252, 253. Tantum adjungatur, Cyrillo in Lexico Ms. τιάραν dici Φρύγιον πιλίον βαρβαρικόν. Jablonsk. Pollux, qui 10, 186, Sophoclis ex Mysis, et 7, 59, Antiphanis fr. citat, in quibus legitur, 4, 116 inter scenica, 5, 96 autem inter muliebria vestimenta refert, Persis tribuens, ut 7, 58. Curtio 3, 3, 19, Regium capitis insigne, quod cærulea fascia albo distincta circumibat. De Parthis Ps.-Anacr. 55, 4 : Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας ἐγνώρισεν τιάραις, cui Joseph. A. J. 20, 3, 2, confert Wessel. Obs. p. 175. Magi apud Lydos tiaram memorat Pausan. 5, 27, 6. || Est autem etiam Cucullum ap. Sozom. H. E. 3, 14, p. 111, 31 : Τὸ δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σκέπασμα, ὃ κουκούλιον καλοῦσιν (ἐνδιδύσκεσθαι), ὥστε ἐπίσης ἀκεραίως καὶ καθαρῶς βιοῦν τοῖς γάλακτι τρεφομένοις παισίν, οἷς αἱ τοιαῦται τιάραι ἐπίκεινται, τὸ ἡγεμονικὸν σκέπουσαί τε καὶ περιθάλπουσαι· 112, 14 : Τιάραις ἐμάναις τὰς κεφαλὰς σκέπεσθαι· κατασημαίνεσθαι δὲ ταύτας τὰς τιάρας οἱονεὶ κέντροις πορφυροῖς προσέταξε. L. D.] Τίαρις [Τιάρις cod.] vero, teste Hesych., est λόφος τῆς περικεφαλαίας, περιτιθέμενος κεφαλῇ, [περιθέμενα κεφαλῆς cod., i. e. περίθεμα,] καμελαύκιον. [Videtur ad formam Τιάρας vel Τιήρης spectare. ῐᾱᾰ]

[Τιάραι, αἱ, Tiaræ, loci in ins. Lesbo nomen, ap. Theophr. H. Pl. 1, 6, 13 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἔνιοί γ' ὡς σπερματικῆς οὔσης τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσιν· ἐν γοῦν τῷ αἰγιαλῷ τῶν Μυτιληναίων οὔ φασι πρότερον εἶναι πρὶν ἢ γενομένης ἐπομβρίας τὸ σπέρμα κατενεχθῇ ἀπὸ Τιαρῶν· τοῦτο δ' ἐστὶ χωρίον, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται. Γίνεται δὲ ἔν τε τοῖς αἰγιαλοῖς μάλιστα καὶ ὅπου χώρα ὕφαμμος· καὶ γὰρ αἱ Τιάραι τοιαῦται. Quæ ex Athenæo 2, p. 72, B, inseruit Schneid., vertit Plin. N. H. 19, 3, 13, ubi « ab Tiaris. » Ap. eumd. 5, 30, 33, quod est : « In Mysia Tiare, » Wessel. ad Hierocl. Synecd. proleg. p. 630 confert cum illius p. 661, 2, Τιάναι, in alio codice Τιάραι scripto. L. Dind.]

[Τιάρας, ὁ. V. Τιάρα.]

[Τιαραντὸς, ὁ, Tiarantus, fl. Scythiæ, Herodot. 4, 48.]

[Τιαραφόρος. Τιαρηφόρος. V. Τιαροφόρος.]

[Τίαρις. V. Τιάρα.]

[Τιᾱρόδεσμος, ὁ, Vinculum tiaræ. Polyæn. 7, 16, 2.]

Τιαροειδὴς, ὁ, ἡ, Tiaræ similis, Tiaræ formam habens. [Xenoph. Anab. 5, 4, 13 : Κράνη σκύτινα κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγύτατα τιαροειδῆ. Ælian. V. H. 4, 22.]

[Τιαροφορέω, Tiaram gesto. Schol. Aristoph. Av. 487 : Πᾶσι Πέρσαις ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν. Codex Ven. τῷ (sic pro τὸ) τιαροφορεῖν. L. Dind.]

Τιαροφόρος, ὁ, ἡ, Tiaram gestans. Sed peculiariter reges Persarum vel potius quosvis reges barbaros dictos fuisse τιαροφόρους, quidam annotant. [Maximus Tyr. Diss. 26, 7 : Ξέρξην οὐκ ἐπηγάγετο εἰς ἔρωτα οὐκ Ἰνδικὴ κόρη ὑψηλὴ, οὐδὲ Μηδικὴ τιαραφόρος. Sic enim codex Reg. pro τιαροφόρος. Apud Suidam Τιαρηφόρος ponentem sine interpret. liber unus per ο, sed η supra versum. Conf. Μιτρηφόρος.]

[Τίασα, ἡ, Tiasa, filia Eurotæ et fl. Laconicæ, ap. Pausan. 3, 18, 6. Quæ Τίασσος, ἡ, ap. Athen. 4, p. 139, B : Παρὰ τὴν καλουμένην Τίασσον. Ubi tamen Casaub. : « Lego Τιάσσαν : nam de fluvio dixisset τὸν, non τήν. Hesychius : Τιάσσα, κρήνη ἐν Λακεδαιμονίᾳ· τινὲς δὲ ποταμόν. Pausanias ait fluvium. » Dubia igitur scriptura apud Pausaniam. Sic variatur etiam in loco Daciæ Τίασον vel Τίασσον ap. Ptolem. 3, 8, 9.]

[Τῑβαρηνία, ἡ, χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ πρόσοικος Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίκοις. Τὸ ἐθνικὸν Τιβαρανοὶ καὶ Τιβαρηνοὶ, καὶ τὸ θηλυκὸν Τιβαρηνὶς (Apoll. Rh. 2, 1010), Steph. Byz., addito loco Ephori, in quo Τιβαρηνοί, ut ap. Apoll. Rh. 2, 377, Orph. Arg. 739, Dionys. Perieg. 767, Herodot. 3, 94; 7, 78, Xenoph. Anab. 5, 5, 1 sq., Strabonemque aliquoties, qui Τιβαρηνία 7, p. 309; Τιβαρανικὸς 2, p. 129, qua de forma per α Steph. Byz. in Βόσπορος sub finem : Διχῶς, καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η (Βοσποραvὸς et Βοσπορηνὸς), ὡς τὸ Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός. Sed Τιβαρηνικὸς 12, p. 527. Τιβαρανοὺς jam vocari dicit Eustath. ad Dionys. Conf. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 229. Vitiosa videntur Τιβαροὶ et Τιβαρίη, de quibus v. Meinek. ad Steph. Byz. v. Χοιράδες.]

[Τίβας, locus ap. Galen. vol. 13, p. 870 : Τοῦ παρ' ἡμῖν (Pergamenis) ὀνομαζομένου Τιβηνοῦ (οἴνου) διὰ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ γεωργεῖται, Τίβας ὀνομαζόμενον. L. Dind.]

[Τίβδαινον, φίλον. Τιβδεῖ, φοβεῖται, Hesychii gll. obscuræ, de qua v. conjecturas intt.]

[Τίβειον, τὸ, τόπος Φρυγίας ἀπὸ Τιβίου τινός. Ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι, Steph. Byz., cujus libri variant inter Τίβιον et quod ordini literarum convenit Τίβειον. Photius : Τίβειοι, ἔθνος, Λιύκων ἐν Φράτερσιν· τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τιβαρηνοῖς. Quam conjecturam refellunt utriusque gentis situs et nominis prosodia. N. servile apud Menandrum sec. Prov. App. 3, 79 : Μάϊς (Μάνης Hemst. ad Luciani Tim. c. 22) καὶ Θίμβις· ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, Εἷς (de quo epiphonemate v. in Εἷς) Μάϊς (Μάνης Hemst.) ἐν Φρυγίᾳ. Τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει· καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται (postrema etiam Suidas), ubi συνεχῶς, Frequenter, ut vertit Reines. V. L. p. 467, frustra, ut in ipso diximus, suspectum Hemsterhusio, qui Τίβης pro Θίμβις, et alia addit exx. nominis, quod Paphlagonicum perhibet Strabo 7, p. 304, eidemque 4, p. 195, pro Τιμίους 12, p. 553, pro Τίβηρος restituit. De mensura constat ex Metrodoro Anth. Pal. 14, 123, 10 : Τίβιος ὀκτώ. ῐῐ L. Dind.]

[Τιβερηίς, Τιβερῆτις. V. Τιβεριὰς alt.]

[Τιβεριὰς, άδος, ἡ, καὶ περδίκιον, τὸ ἄγριον κάρδαμον, in Gloss. iatr. Mss. Neophyti, Cardamum, herba de qua Botanici. Ducang.]

[Τιβεριὰς, άδος, ἡ, Tiberias. Πόλις τῆς Ἰουδαίας πρὸς τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ ... Ὁ πολίτης Τιβεριεύς (ap. Diog. Laert. 2, 41. Boiss.)· Ἰουλιανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς Τιβεριοπολίτας ἐπέγραψε, καὶ δῆλον ὡς τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριουπόλεως. Τὸ θηλυκὸν Τιβεριάς, Steph. Byz. Ptolem. 8, 20, 16. Hierocl. Synecd. p. 720. De lacu Tiberiade Pausaniæ 5, 7, 4, libri Τιβερίδα. Sed apud Nonnum Jo. c. 6, 1 : Καὶ μετέπειτα πέρην Τιβεριάδος ἅλμης· eademque clausula 21, 2, ubi productum : alterum, recte Τιβερηίδος Passovius, ut est 21, 80 : Πέρην Τιβερηίδος ἅλμης· idemque 6, 84 : Τιβερήτιδα γείτονα πέτρην· 94 : Ὅπῃ Τιβερήτιδες ἀκταί, recte Τιβερηίδα et Τιβερηίδες, quum alterum, jam ab Heinsio Arist. Sac. p. 167 notatum, non ferat analogia. Priori forma Ptolem. 5, 16, 4 : Τιβεριὰς (λίμνη).]

[Τιβερίνη, ἡ, regio Cappadociæ. Greg. Naz. Epist. 6. Boiss.]

[Τιβερῖνος, ὁ, Tiberinus, rex Albæ, ap. Dionys. A. R. 1, 71. Aliis Τιβέριος.]

[Τιβεριοπολίτης. V. Τιβεριάς.]

[Τιβέριος, ὁ, Tiberius, n. Rom. viri, interdum etiam per η scriptum, apud rerum Rom. scriptores. De scriptoribus hujus n. v. Fabric. B. Gr. Producto ι in epigr. Anth. Pal. App. 102, 2 : Τιβερίου θυγάτηρ.]

[Τιβεριούπολις, εως, ἡ, Tiberiopolis, opp. Phrygiæ majoris, ap. Ptolem. 5, 2, 25. Vid. Τιβεριάς et Wesseling. ad Hierocl. p. 668.]

[Τίβερις, εως, ιδος, ιος, ὁ, Tiberis, fl. Romæ, ap. Dionys. A. R. 1, 85 fin.; 3, 25, 44, 55, ubi Τιβέριος, ut cod. Vat. 10, 14, pro Τιβέριως, quod est 9, 68; Τιβέρει 3, 45. Τιβέριδος ap. Polyb. 6, 55, 1; Τιβέριος 31, 20, 11; 22, 7. Τιβέρεως 35, 2, 4, ut Diodor. 4, 21. Strab. 5, p. 218, Τιβέριδος, pro quo Τίβριδος erat p. 222. Sed Τιβέρεως 226—229, ibidemque Τίβερι, ut 234, ubi Τιβέρι, i. e. Τιβέρει. Τέβεριν cod. Vat. Dionysii 2, 55 init. Τίβηρος fortasse pro Τίβερις Georg. Sync. p. 185, A, vel pro Τιβέριος, ut ap. Ptolem. 3, 1, 5 : Τιβερίου ποταμοῦ ἐκβολαί. L. Dind.]

Τιβὴν, ῆνος, ὁ, Tripus, dictus τιβὴν quasi τριβὴν, quoniam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, Etym. Affertur autem ex Lycophr. [1104 : Τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ, schol. τὸν τρίποδα. Hesychius Τίβηνος (τιβὴν τιβῆνος interpretes, ut apud Zonaram p. 1730), λέβης, τρίπους. Eustath. Od. p. 1605, 2. Cyrillo ap. Voss. ad Hesych. ὁ τρίπους ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων, ut Chœrob. Can. p. 69, 7, oxytonon diserte perhibenti. Apud quem τριβὴν p. 275, 9, ut ap. Arcad. p. 9, 12. L. Dind.]

[Τιβηνός. V. Τίβας.]

[Τιβήριος. V. Τιβέριος.]

[Τίβηρος. V. Τίβειον.]

[Τίβης. V. Τίβειον.]

Τιβία, ἡ, Suidæ ὅλη ἡ Φρυγία. [V. Τίβειον.]

[Τιβίζω, ap. Theophylact. Histor. 4, p. 98, C : Οὕτω τῷ μύδρῳ τὸν Ὁρμίσδαν μετὰ βασάνων τιβίζοντες νύκτα

A κατ' αὐτοῦ τὰ λοιπὸν διὰ παντὸς ἐψηφίζοντο, de excæcando acubus ferreis candentibus, non liquet quid significet. Suspiceris στιβίζοντες, quod v. L. Dind.]

[Τίβιος. V. Τίβειον. N. viri Pontici ap. Strab. 12, p. 557.]

[Τίβισις, Tibisis fl. ap. Herodot. 4, 49 : Ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς ἄλλοι μεγάλοι ῥέοντες πρὸς βορέην ἄνεμον ἐσβάλλουσιν ἐς αὐτὸν (Istrum), Ἄτλας καὶ Αὔρας καὶ Τίβισις. Hinc Tibisenus apud Valerium Fl. ῐῐ]

[Τιβίσκος, ὁ, Tibiscus, fl. Daciæ, ap. Ptolem. 3, 8, 1. Ib. 10, opp. Daciæ Τιβίσκον, et Τιβίσκα. Mœsiæ inferioris ib. 12, sed ter male scripta accentu proparoxytono.]

[Τιβοίτης, ὁ, Tibœtes, patruus Prusiæ regis Bithyniæ, ap. Polyb. 4, 50—52. Ζιβοίτης Schweigh.]

[Τίβουλα, opp. Sardiniæ septentrionalis, et gent. Τιβουλάτιοι, ap. Ptolem. 3, 3, 5, 6.]

[Τίβουρα. Τιβουρῖνος. Τιβουρτῖνος. V. Τίβυρις.]

[Τιβούς. In Append. Dioscor. 4, 102, p. 469, de

B herba Stratiote legimus, Αἰγύπτιοι Τιβοὺς (καλοῦσιν), Προφῆται αἷμα αἰλούρου. Si vocem hanc Ægypt. etymologice consideres, Τιβοὺς vel forte rectius Τυβοὺς, proprie significat στρατιώτην. Nam *toube* est Pugnare contra, unde Ἑρμοτυβιεῖς dicti sunt μάχιμοι, milites in Ægypto, quemadmodum vocem istam loco suo exposui. Jablonsk.]

[Τιβρανοί. V. Τιβαρηνία.]

[Τίβυρα. V. Τίβυρις.]

[Τίβυρις, πόλις Ἰταλίας. Ἀρτεμίδωρος δ' Γεωγραφουμένων, Ἔστι δ' ἐν μεσογείῳ καὶ Τίβυρα πόλις Ἑλληνὶς τὴν ἀρχὴν γεγονυῖα, ἀπέχουσα ἀπὸ Ῥώμης σταδίους ρμζ'. (Eadem forma Dionys. A. R. 5, 37 fin. : Ἐκ πόλεως Τιβύρων. Et per ου Strabo 5, p. 238 : Τίβουρά τε καὶ Πραίνεστος. Forma Latina, ut solet, Ptolem. 3, 1, 61, Τιβούρ.) Τὸ ἐθνικὸν Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου Τίβουρα ταύτην καλεῖ, καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνον, ὃ καὶ ἀναλογώτερον, Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον (Τιβουρῖνον Meinek.) τέμενος, Steph. Byz. Τιβουρτηνῶν libri Polybii 6, 14, 8. Τιβουρτῖνος (οἶνος) Athen. 1, p. 26, E, F, λίθος Strabo

C 5, p. 238. Dionys. A. R. 1, 16 fin.; 5, 61 med. Priori loco cod. Vat. per ο pro ου.]

[Τίγα. V. Τίγγις.]

[Τιγὰς, εἶδος ἀμπέλου, Hesychius.]

[Τίγασις, ὁ, Tigasis, f. Herculis et Phyleidis, Apollod. 2, 7, 8, 4.]

Τιγγάβαρι, τὸ, pro Cinnabari, Attica dialecto, teste Eustath. [Il. p. 310, 30 : Ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται μίλτῳ συμμιγνύμενον τὸ κιννάβαρι· φησὶ γάρ, Τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί· Διοκλῆς, Ἡ μίλτος οἶμαι καὶ τὸ τιγγάβαρι· καὶ πάλιν, Τιγγάβαρι (τὸ τιγγάβαρι Meinek. Com. vol. 2, p. 840) καὶ μίλτος ἀναμεμιγμένη, οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον. Vitiose Photius : Τιαγγάβαρι, τὸ κιννάβαρι, Διοκλῆς. Hesychius : Τίγγα, Διοκλῆς ἐν Μελίτταις. Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν ὅτι βάρυ (διελὼν τιγγάβαρι) τὸ κιννάβαρι λέγει. Quibus significat alios legisse τίγγα βαρύ. Et per υ etiam Theognost. Can. p. 120, 29 : Κιννάβαρι, Ἀττικοὶ δὲ τιγγάβαρι. L. Dind.]

[Τιγγαβάρινος, η, ον, adj. præcedentis τιγγάβαρι.

D Damascius in Vita Isidori ap. Photium Bibl. p. 348, 16 : Καὶ γράμματα ἀνέδειξεν ἡμῖν ἐν τῷ λίθῳ γεγραμμένα, χρώματι τῷ καλουμένῳ τιγγαβαρίνῳ καταχεχρωσμένα. Ducang.]

[Τίγγις, εως, ἡ, Tingis. Πόλις Μαυρουσίας. Ὁ πολίτης ἔδει Τιγγίτης, ὡς Μεμφίτης, Ζελείτης (Ζηλίτης Meinek.) ... Τιγγιτανὸς οὖν τὸ ἐθνικὸν, καὶ θηλυκὸν Τιγγιτανή. (Præcessisse locum scriptoris, in quo esset Τιγγιτανός, ut ap. Ptolem. 4, 1, et 8, 13, 1, et Steph. ipsum in Μαυριτανία, conjicit Meinek.) Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως στάδια π' (verba anonymi), Steph. Byz. Ptolem. 4, 1, 5; 8, 13, 3, ubi Τίγγις. Strabo 3, p. 140 : Εἰς Τίγγιν τῆς Μαυρουσίας. Idem 17, p. 825 : Πολίχνιον μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὅπερ Τίγγα καλοῦσιν οἱ βάρβαροι, Λίγγα δὲ Ἀρτεμίδωρος προσηγόρευκε, Ἐρατοσθένης δὲ Λίξον. Itaque p. 829 : Γαβίνιος πρὸς τῇ Λιγγὶ Ἀνταίου μνῆμα ἱστορεῖ, Tzschuckius Τιγγὶ, ab nom. Τίγξ. Neque p. 827 : Εἰς δὲ τὴν ἐντὸς θάλασσαν πλέουσιν ἀπὸ Λιγγὸς πόλις ἐστὶ Ζῆλις καὶ Τίγα, dubium videtur præstare Τίγγα, et ap. Ptolem. 4, 2, 30, Τιγὶς Mauri-

taniæ Cæsareæ memorantem Τίγγις. Τίγγις et Τιγγιτανός etiam Dio Cassius. L. Dind.]

[Τίγξ. V. Τίγγις et Τρίγξ.]

[Τιγόνιον. V. Τεττιγόνιον. Ubi quæ diximus si vera sunt, ap. Athen. 11, p. 496, C: Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ πρoχύτου) καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τίγονι, locum non habet quod Meinek. ad fr. Alexandri Com. vol. 4, p. 554 conjecit Τιγονίῳ, meretricis nomen fuisse opinatus, ut Τεττιγιδαία vel potius Τεττίγιον, sed scribendum foret Τιτιγονίῳ. Τρυγόνι Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 174, 39. L. Dind.]

[Τιγουλλία, ἡ, Tigullia, opp. Liguriæ, Ptolem. 3, 1, 3.]

[Τιγράνα Mediæ ap. Ptolem. 6, 2, 9.]

[Τιγράνης, ὁ, Tigranes, Armeniæ rex, ap. Xenoph. Cyrop. 3, 1 etc. Alii ap. Lucian. Macrob. c. 15, Strab. 11, p. 530 sq., Dionem Cassium. Persarum dux, ap. Herodot. 7, 62; 9, 96. Alius Persa, ap. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 21. Alius ap. Demosth. p. 193, 4. ᾱ]

[Τιγρᾶνόκερτα, ων, τὰ, Tigranocerta. Οὐδετέρως πόλις πρὸς Ἀρμενίαν (vel potius Ἀρμενίᾳ), ἀπὸ Τιγράνου βασιλέως Ἀρμενίας. Κουάδρατος θ', Καὶ ᾤκισε τὰ Τιγρανόκερτα· τὸ δ' ἐστὶ τῇ Παρθυαίων φωνῇ Τιγρανούπολις. Τὸ ἐθνικὸν Τιγρανοκέρται, Steph. Byz. Strabo 11, p. 522: Τῆς Νισίβιος καὶ τῶν Τιγρανοκέρτων· 532: Πόλιν, ἣν ὠνόμασε Τιγρανόκερτα· 12, p. 539: Τὰ Τιγρανόκερτα. Memno Photii p. 238, 31, τὴν Τιγρανοκέρταν· sed 239, 2, τὰ Τιγρανόκερτα, ut sæpius etiam Dio Cass. Τιγρανοκέρτα ap. Ptolem. 5, 13, 22, et ib. locus Gordyenes Τιγρανοάμα.]

Τίγρης, Tigris, fluvius Persicus [Τίγρις, ιος et ιδος, ap. Herodot. 1, 189, 193; 2, 150; 5, 52; Dionys. Per. 984, 988, 992, Polyb. 5, 45 seqq. Strab. 2, p. 80, etc., ubi Τίγριδος (ut semper ap. Ptolem. 5, 13, 4, etc., pariterque Τίγριδι)· Τίγριος 11, p. 521 (et 16, p. 739, 746), 522, ubi dat. Τίγρι, (Τίγρει 16, p. 738, 743, 744,) 526, ubi al. Τίγρητος, ut 15, p. 729, ibidemque Τίγρητα pro Τίγριν, ut est ap. Arrian. Exp. 3, 7, 7, etc. constanter; denique 529: Τίγρις ἄμικτον φυλάττων τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν ὀξύτητα· ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα, Μήδων τίγριν καλούντων τὸ τόξευμα (Varro L. L. 5, 20, p. 102: « Tigris qui est ut leo varius, vocabulum ex lingua Armenia; nam ibi et sagitta, et quod vehementissimum, flumen dicitur, Tigris. » Medos ita vocare sagittam perhibet Plin. N. H. 6, 27, 127, Persas Curt. 4, 9, 16). Conf. signif. ex Hesychio ab HSt. infra memoratam. De forma per η et ι, inter quas libri variant ap. Strab., ad quem vid. Tzschuck. p. 521, Eust. ad Dionys. 976: Ὅτι διὰ τοῦ ι ἔχει τὴν γραφὴν ἡ λήγουσα ἡ κλίσις δηλοῖ· Τίγριος γάρ ἐστι καὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ ἡ γενική, ὡς τοῦ ὄφιος, ὡς δοκεῖν ἐντεῦθεν εἶναι τὴν Ἀττικὴν γενικὴν Τίγρεως, ὡς Θύμβρεως. Ὁ μέντοι Ἀρριανὸς διὰ τοῦ δ κλίνει Τίγριδος, καθὰ καὶ ὁ γράψας τὸ δρᾶμα τῆς Σωσάννης, οἶμαι ὁ Δαμασκηνός, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ η κλίνουσι Τίγρης Τίγρητος, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ης ἰαμβικῶν. Ἄλλοι δὲ καὶ τὴν ἄρχουσαν μετὰ τοῦ π προφέρουσι, καὶ εὕρηται τοιαύτη γραφὴ παρά τε τῷ Ἰουλιανῷ καὶ παρὰ τῷ Ἀρριανῷ δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Πολλὰ γὰρ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν οὕτω (l. c.)· Τῶν ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Πίγρητος ... ὁ Πίγρης πολύ τι ταπεινότερός ἐστιν Εὐφράτου. (Eadem varietas, de qua Salmas. Plin. Ex. p. 489, est in libris Herodoti 5, 52 et deterioribus Xen. Anab. l. 1—4.) Ἔστι δὲ Τίγρις καὶ Παφλαγονικὸς ποταμός, περὶ οὗ φησι Ξενοφῶν (Anab. 5, 6, 9)· Πρῶτον μὲν Θερμώδοντα, εὖρος τριῶν πλέθρων, δεύτερον δὲ Τίγριν (ita vel Τίγρην meliores, deteriores Ἶριν) τρίπλεθρον ὡσαύτως, τρίτον δὲ Ἅλυν. Κλίνει δὲ καὶ αὐτὸς τοῦτον διὰ καθαροῦ τοῦ ο. (6, 2, 1, ubi item Τίγριος meliores omnes, ceteri fere omittunt, et exigua ab libris est auctoritas scripturæ Ἴριος.) Καὶ Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι οὐχ εἷς μόνος Τίγρις, ἀλλὰ καὶ δεύτερος καὶ τρίτος. Qui 5, 52: Ποταμοὶ νηυσιπέρητοι τέσσερες διὰ ταύτης (Armeniæ) ῥέουσι, πρῶτος μὲν Τίγρις, μετὰ δὲ δεύτερος καὶ τρίτος ὠυτὸς οὐνομαζόμενος, οὐκ ὠυτὸς ἐὼν ποταμὸς οὐδὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥέων· ὁ μὲν γὰρ πρότερος αὐτῶν καταλεχθεὶς ἐξ Ἀρμενίων ῥέει, ὁ δ' ὕστερον ἐκ Ματιηνῶν. (Pro Πασίτιγρις legi videtur ap. Diodor. 17, 67.) Herodoto, cujus libri inter triplicem formam variant, semel vero 6, 20 omnes in Τίγρης consentiunt, solam Τίγρις esse restituendam

A non debebat dubitare Wessel. ad 1, 189; 5, 52. Contra in Xenoph. Anabasi (exceptis locis de Paphlagonico modo citatis) constans est scriptura Τίγρης Τίγρητος. Et Pausan. 1, 16, 3, Τίγρητι. Conf. de utraque Chœrob. Can. p. 45, 21; 142, 31; 143, 33 sq. Genitivi forma Byzantina Contin. Theophan. p. 263, A: Τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρη. L. D.]: at Τίγρις, ιδος, vel ιος, [ὁ et] ἡ, Tigris, fera. [De genere Athen. 13, p. 590, A: Ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη, εἰ ἔχομεν ἀρρενικῶς εἰρημένον τὸν τίγριν. Φιλήμονα γὰρ οἶδα τοῦτ' εἰρηκότα, Ὥσπερ Σέλευκος δεῦρ' ἔπεμψε τὴν τίγριν, ἣν εἴδομεν ἡμεῖς. Πρὸς ὃν ὁ Μυρτίλος ἔφη, Μάθε ὅτι ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν τίγριν Ἄλεξις, Ποτάμιος ἵππος, τοῖχος, ὁ Σελεύκου τίγρις. Ἔχων δὲ καὶ ἄλλα μαρτύρια ἀνατίθεμαι τὰ νῦν. Masc. Aristot. H. A. 8, 28 fin.: Ἐκ τοῦ τίγριος καὶ κυνός· Theophr. H. Pl. 5, 4, 7: Τῷ τοῦ τίγριος δέρματι. Pausan. 9, 21, 4, τὸν τίγριν. Fem. Plutarch. Mor. p. 144, D; 167, C, τὰς τίγρεις περιτυμπανιζομένας. Dio Cass. 54, 9, τίγρεις ὀφθείσας. Idem gen. incerto τίγριδες 76, 7, τίγριν 77, 6.] Τίγρης est etiam ποταμοῦ ῥοῖ-
B ζος, Hesych. [Conf. quæ initio dicta sunt de signif. n. pr. fluvii. || Fl. Peloponnesi, ap. Apollod. 1, 9, 21, 7: Διωκομένων τῶν Ἁρπυιῶν ἡ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἅρπυς καλεῖται. Suspectum nomen Heynio.]

[Τίγρις, ἡ, Tigris, amica Pyrrhi Epirotæ, Pyrrhi primi nepotis, ap. Athen. 13, p. 589, F.]

[Τιγροειδής, ὁ, ἡ, Tigridi similis. Dio Cass. 75, 14, ἵππους, ubi τιγριδοειδεῖς Reiskius. Sed v. sequens voc.]

[Τιγροπάρδαλις, εως, ἡ, Tigropardalis. Const. Manass. Chron. 3632, 4445, 5862. Boiss.]

[Τιγυρηνοί, οἱ, Tigurini, Helveti, ap. Strab. 7, p. 293.]

[Τίγων. V. Τιγόνιον.]

[Τίειον. V. Τίον.]

Τιέω, ex τίω derivatum est, et exp. τιμωρέω, Punio, quum tamen potius significet Crucio, Dolore et tristitia afficio: quod consequens est τῆς τιμωρίας: nam ex pœnæ inflictione dolor consequitur et tristitia. Unde part. Τετιημένος et Τετιηώς, frequentia ap.
C Hom. [Il. Λ, 556: Ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ ἤιε·] Od. Α, [114, etc.]: Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ. [Δ, 801: Εὕδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιημένη ἦτορ;] Il. [Θ, 437: Κάθιζον μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι φίλον τετιημέναι ἦτορ·] Ι, [13]: Ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, Tristes sedebant in foro. Ib. [30,] 691: Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν· Λ, [554, etc.]: Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ. Apud Eundem alibi [Il. Θ, 447] legitur secunda persona præt. pass., [Τίφθ' οὕτω] τετίησθον, quod schol. exp. τετιμώρησθον, τεταλαιπώρησθον, λελύπησθον: quemadmodum Hesychio quoque τετιημένοι sunt οἱ τετιμωρημένοι: et Τετιηκότες, λελυπημένοι: qui et Τετιημένος exp. τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος, ἐκπεπληγμένος, συγκεχυμένος. Apud Eundem legitur et Τιητιδεῖν, quod exp. τιμωρεῖσθαι. || Rursum Τιέω exp. non solum Punio, Crucio, λυπῶ, verum etiam Honoro: quæ expos. si vera est, posset inde derivari Τιήνη, quod eidem Hesychio est βασίλισσα, Regina. [Pro Τιτήνη.]

[Τίζω, Τί dico. Photius: Τίζειν, τί λέγειν· οὕτως
D Ἀριστοφάνης. Dicitur ut φεύζειν et similia.]

[Τιὴ s. Τίη. V. Τίς.]

[Τιήνη. V. Τιέω.]

[Τιήρη. V. Τιάρα.]

[Τιητί. V. Τίς.]

[Τιητιδέω. V. Τιέω.]

Τιθαιβάσσω [quod nihili] et Τιθαιβώσσω, Mel conficio, Mellifico. Hom. Od. Ν, [106]: Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν Λάϊνοι, ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ubi existimatur significare Mel conficiunt, Apiculas educant: ex τιθῆ et βόσκω. [Schol., ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι· οἷον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοτροφοῦσι. « Vita Pindari metrica v. 8: Μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ, χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο. » Boiss.] Alioqui τιθαιβώσσω s. τιθαιβάσσω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym., Hesych. et Eustath. [Il. p. 1243, 22, Od. p. 1735, 44, ubi cum τιθαιβώσσειν confert μασαιπόλιο; et similia. Hesychius autem explicat βόσκειν, ἐργάζεσθαι, τρέφειν, θήβειν (ἐθίζειν vel θλίβειν intt.), θησαυρίζειν, ἀγαπᾶν, θορυ-

Digitized by Google

A δεῖν, τιθέναι τὴν βόσιν, τουτέστι τὴν τροφήν. Et in l. Hom., ἐναποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται τὸν λεγόμενον μελίκηρον, τιθέασι, φυλάσσουσι. Nicander Th. 199 : Ἔνθα ἀφαυρὰ τέκνα τιθαιβώσσουσι, i. q. φυλάσσουσι. Schol., κυρίως ἐπὶ μελισσῶν τοῦτο εἴρηται, παρὰ τὸ τὴν βόσιν τιθέναι, ἀλλὰ κατεχρήσατο ἐνταῦθα (εἰς?) τὸ τὰ μικρὰ τρέφειν, παρὰ τὸ τυτθὸν βώσσειν καὶ τρέφειν. Sed vix dici opus est non compositum quale faciunt grammatici esse, sed simplex ejusdem stirpis cujus τιθήνη etc., quemadmodum Lobeck. Technolog. p. 248 referebat ad θάω, Nutrio. Improprie, ut τιθηνεῖσθαι, Lycophr. 622 : Δηοῦς ἀνεῖναι μήποτ' ὄμπνιον στάχυν, γύας τιθαιβώσσοντος ἀρδηθμῷ Διός. Schol. ἐπιμελουμένου, τρέφοντος. Mire Photius : Τιθαιβώσσειν, τιθασεύειν.]

[Τιθαίνομαι, i. q. τιθηνέομαι, Nutrio. Lucian. Tragœdop. 94 : Τὰν δ' Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς Ζηνὸς παράκοιτιν Ὀλυμπίου λευκώλενον εὐρέσι κόλποις Ἥραν ἐτιθήνατο Τηθύς.]

Τίθαιος, ὁ, Tithæus, f. Datidis, Persa, ap. Herodot. 7, 88.] B

[Τιθὰς, ἡ, i. q. τίθασος, Mansueta, Cicur. Alpheus Anth. Pal. 9, 95, 1 : Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις. Conf. Τιθός. Nisi ita scribendum.]

[Τιθἄσεία, ἡ, Cicuratio, Mansuefactio. Plato Politico p. 264, C : Ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασείαις τῶν ἰχθύων. « Philo vol. 1, p. 255. » Wakef. Orig. C. Cels. p. 222. Kall.]

[Τιθάσευμα, τὸ, i. q. præcedens. Planud. Ovid. Met. 11, 450. Boiss. Hermachus Porphyrii Abst. 1, 9, p. 16.]

[Τιθάσευσις, εως, ἡ, Cicuratio, Mansuefactio. Plut. Mor. p. 441, E ; 802, D. « Scriptt. rei Accip. p. 3. » Wakef. V. Τιθάσιον.]

Τιθασευτὴς seu [vitiose] Τιασσευτὴς, ὁ, Cicurator, Qui cicurat et mansuefacit : Palpator : nam tractando et palpando circurantur ac mansuefiunt feræ. [Mansuetarius, Gl.] Metaph. Aristoph. Vesp. [704] : Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτὴν, i. e. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα, schol., qui etiam annotat, uno σ scribi propter metrum. C

Τιθασευτικὸς s. [vitiose] Τιθασσευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui cicurare potest et mansuèfacere. Passive etiam exp. Qui cicurari et mansuefieri potest. Quæ expositio suspecta est. [Ita Aristot. H. A. 1, 1 fin., πρᾶα καὶ τ., de bestiis.]

[Τιθασευτὸς, Domitalis, Gl., duplici σ.]

[Τιθασεύτωρ, ορος, ὁ, i. q. τιθασευτής. Oppian. Cyn. 2, 543, ἄνδρες.]

Τιθασεύω, sive [vitiose] Τιθασσεύω, Cicuro [Gl.], Mansuefacio : ut Hesych. τιθασσεύειν esse dicit τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροήθη ποιεῖν. [Xenoph. Comm. 4, 3, 10 : Τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων. Plato Reip. 9, p. 589, B : Τὰ ἥμερα τρέφων καὶ τιθασεύων· Polit. p. 264, B : Τὰ ἔχοντα τιθασεύεσθαι φύσιν ἥμερα προσείρηται.] Plutarch. Περὶ ἀοργησ. [p. 462, A] : Ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα τιθασσεύομεν, λυκιδεῖς καὶ σκύμνους λεόντων ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέροντες. Athen. 9, [p. 388, A] de attagenibus, avibus : Συλληφθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται· Non solum D non cicurantur, mansuescunt et mitescunt. Et Aristot. de venatu elephantum [H. A. 9, 1, prope fin.] : Ἀναβάντες ἐπί τινος τῶν τιθασσῶν καὶ ἀνδρείων, διώκουσι· καὶ, ὅταν καταλάβωσι, τύπτειν προστάττουσι τούτοις, ἕως ἂν ἐκλύσωσι. Τότε δὲ ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιπηδήσας, κατευθύνει τῷ δρεπάνῳ, ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα τιθασσεύεται. Quem l. Plin. sic vertit : Capiuntur autem in India, unum ex domitis agente rectore : qui deprehensum solitarium, abactumque a grege, verberat ferum : quo fatigato, transcendit in eum, nec secus ac priorem regit. Porro ut τιθασσὸς non de animalibus tantum dicitur, verum etiam de plantis, ita etiam hoc verbum : velut ap. Plutarch. Fabio [c. 20] : Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκᾶς, ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες. Metaph. autem [Xenoph. Œc. 7, 10 : Ἐπειδὴ ἤδη μοι χειροήθης ἦν (uxor) καὶ ἐτετιθάσευτο, ὥστε διαλέγεσθαι·] Dem. Olynth. 3, non procul a fine [p. 37, 9] : Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς [ὑμᾶς], ὑπάγουσιν [ἐπάγουσιν] ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοῖς

A ποιοῦντες. [Exx. Plutarchi nonnulla, velut Mor. p. 792, B : Καλλισθένει τινὶ τῶν ἀπελευθέρων βόσκειν καὶ τιθασεύειν παρέχων τὸ γῆρας· et similia ex Vitis, ubi τὴν Ἑλλάδα, τὸν δῆμον, τὸν ὄχλον· Philonis p. 1115, A, γλῶτταν, attulit Wyttenb. ad p. 61, E, ubi de adulatore, ἡδονήν τινα τιθασεύων ἔρωτος, quod suspectum fuit Reiskio, ejusmodi quid desideranti ut τιθηνῶν. T. τὸν δῆμον etiam Pollux 4, 28. Τιθασεύομαι, Mansuesco, Gl.]

Τιθάσιον, pro Natura cicur et mansueta legitur ap. Theophr. H. Pl. 3, 3 : Ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα, καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσιον, Cicurem naturam induentia, Quæ mitescere possunt et mansuescere, s. cicurari : quæ quidem ἄγρια sunt τὴν φύσιν, sed tamen προσδέχονται ἡμέρωσιν, ut ibid. loquitur de plantis, quas dicit θεραπευομένας ἡμεροῦσθαι, ἐξαμελουμένας δὲ ἐξαγριοῦσθαι. Atque ita τιθάσιον ibi, si mendo caret, i. est q. τὸ τιθασσόν. [Τιθάσευσιν Schneiderus.]

[Τιθἄσός.] Τιθασσὸς, ὁ, ἡ, pro quo alicubi [rectius] et Τιθασὸς reperitur unico σ, i. q. ἥμερος s. πρᾷος : B Cicur. [Gl.], Mitis, Mansuetus. [Æsch. Eum. 355 : Ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ. Soph. ap. Plutarch. Mor. p. 959, E : Τιθασὸν χῆνα, nisi hoc est ipsius Plutarchi. Meleager Anth. Pal. 5, 178, 6 : Ἄγριον οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν, de Amore. Plato Polit. p. 264, A : Διῄρητο ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ τιθασῷ καὶ ἀγρίῳ. Dionys. A. R. 10, 42 med. : Ἵνα τιθασσότεροι (scr. τιθασώτεροι) γένωνται τὸ λοιπὸν (οἱ δημόται).] Lucian. [Vitt. auct. c. 7 extr.] : Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι· solent enim feræ et agrestes animantes metui, non itidem cicures et mansuetæ. [Improprie id. De merc. cond. c. 20 : Ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· eademque constructione Tox. c. 31 : Μέρος τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο. Sine dat. Alex. c. 55. Plutarch. Pomp. c. 48 init. : Εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει καὶ κατάντης πρᾶξιν· Sull. c. 2 med. : Μιμῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς τιθασὸς καὶ πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν ὑποχείριος καὶ κατάντης.] Athen. 8, [p. 331, E] : Ἐν τῷ Ἐλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναί φησι καὶ ἐγχέλεις μεγάλας, οὕτω C τιθασσοὺς ὡς ἐκ τῶν χειρῶν δέχεσθαι τῶν προσφερόντων ἄρτους, Ita cicures et mansuetas, ut oblatum panem ex manibus capiant. Quemadmodum Plin. quoque 9, 8, scribit in Africo litore Hipponis Diarrhyti fuisse delphinem, qui ex hominis manu vesceretur, præberetque se tractandum, et alluderet natantibus, impositosque portaret. Jocose autem Epicrates comicus ap. eund. Athen. 13, [p. 570, D] : Οὕτω δὲ τιθασσὸς [τιθασὸς] γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλτατε, Τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει. Et τιθασσοὶ ἐλέφαντες ap. Aristot. H. A. [9, 1], Elephantes domiti, ut Plin. vocat, s. Elephanti qui cicures facti sunt. [Ab ἡμέροις distinguit Plutarch. Mor. p. 964, F : Οἱ τὰ ἥμερα καὶ φιλάνθρωπα ποιούμενοι τιθασά.] Nec de animantibus tantum dicitur, verum etiam de plantis : quemadmodum ἥμερος quoque. Plutarch. Coriol. [c. 3] : Ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων, καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον. Latini Sativas arbores dicunt. [|| Adv. Τιθασῶς, Mansuete. Plato Timæo p. 77, A : Ἃ δὴ νῦν ἥμερα δένδρα καὶ φυτὰ καὶ σπέρματα παιδευθέντα ὑπὸ γεωργίας D τιθασῶς πρὸς ἡμᾶς ἔσχε. Aristot. H. A. 9, 1 med. : Εἰ ἀφθονία τροφῆς εἴη, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἂν ἔχειν τιθασῶς τὰ νῦν φοβούμενα.]

[Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, Qui mansuetas (aves) nutrit. Oppian. Cyneg. 1, 354, ἀνὴρ, ubi al. πελειοτρόφος. V. Τιθός.]

[Τιθασῶς. V. Τιθασός.]

[Τίθεμαι. V. Τίθημι.]

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, Nutricator, in Sibylliacis.

[Τιθεύτρια, ἡ, Nutrix. Nicetas Ann. p. 146, A : Ἔτι παιδοκόμων καὶ τιθευτρίας δεόμενος. L. Dind.]

[Τιθεύω vitium scripturæ pro τιτθεύω, quod v.]

[Τιθέω. V. Τίθημι.]

Τιθὴ, ἡ, aliam et diversam longe signif. habet quam Τιθὸς, quippe quod significat τροφὸς, teste eod. Hesych., i. e. Nutrix. Plato De rep. 1, [p. 343, A] : Εἰπέ μοι, τιθή [τίτθη] σοί ἐστι ; Habesne nutricem? Et Athen. 9, [p. 530, C,] de Sagari quodam Mariandyno : Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς

τιθῆς στόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειε. [Pro τίθη et τιτθίς apud Libanium vol. 4, p. 64, 24, fort. leg. τήθη et τηθίδα. Sed conf. p. 140, 22. Jacobs. V. Τήθη et Τιτθή. Nihili enim Τιθή.]

Τίθημι, fut. θήσω, præt. τέθεικα: quæ scriptura a Bœotis manasse existimatur, utpote dicentibus τίθειμι. Alioqui certe scribendum esset τέθηκα. Aor. 1 ἔθηκα: quod tempus multo usitatius est quam præteritum. Significat Pono, Colloco. Sumuntur autem et a them. Τιθέω (a quo habere originem putatur illud τίθημι) quædam tempora [ipsum præs. [ap. Hom. paullo post cit., Theogn. 282: Καλὰ πάντα τιθεῖ· 286: Πιστὰ τιθεῖν ἔθελων· et Pind. Pyth. 8, 11: Τιθεὶς ὕβριν ἐν ἄντλῳ· aliosque poetas, et Iones in prosa, quorum exx. v. ap. G. Dind. De dial. Herodoti p. 43 seq. Pluralem usurpat Ephræm. Cæs. 8204, ἐντιθοῦσιν· 8708, τιθοῦσι, aliique Byzantini. Τιθῶ, Τιθεῖς ponuntur in Gl. et apud grammaticos. Alienam ab Atticis esse hanc formam animadvertit Porson. ad Eur. Or. 141]: hinc enim est τίθει. Hom. Il. A, [440] de Chryseide: Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, Ponebat in manibus, Imponebat manibus: pro ἐτίθει. Nam prima persona præt. imperf. est ἐτίθουν. [Novitiæ hujus formæ tertia pl. Jo. Malalas p. 469, 11: Οἱ πραγματευταὶ πάντα ἐκεῖσε ἀπετίθουν. Altera forma primæ sing. Plat. Gorg. p. 500, B, ἐτίθην, ubi deteriores ἐτίθουν et ἐτίθειν, quod ponit Herodianus Chœrob. Can. vol. 2, p. 886, 7, qui de universa præs. conjugatione agit inde a p. 842. V. autem quæ de triplici forma imperf. diximus in Συνίημι, p. 1403, B.] Obiter autem et hoc notandum est, vocem Τίθει esse etiam imper. modi, Pone. Alibi [Od. Ξ, 448] idem poeta dicit, Ἐν χείρεσσιν ἔθηκε. [Improprie Hom. Il. I, 636: Σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν· N, 732: Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ (al. τίθει) νόον εὐρύοπα Ζεύς. Pind. Pyth. 3, 65: Καί τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι ἁμέτεροι τίθεν (quod Eur. Ion. 1347 dicit: Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας). Soph. fr. Triptol. ap. schol. Pind. Ol. 10, 1: Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. Proprie rursus Od. Ψ, 186: Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν ῥηιδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. Æsch. fr. ap. Athen. 9, p. 375, E: Χοῖρον ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. Soph. Ant. 504: Τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 25: Τὸ ἐμὸν σῶμα μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε μήτε ἐν ἀργύρῳ μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενί. Qua de signif. Sepeliendi v. paullo post et infra in passivo. Aliæ locutiones quæ huc pertinent sunt ap. Pind. fr. ap. Polyb. 4, 31, 6: Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθείς· Pyth. 11, 37: Θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς· ut omittam exx. propriæ signif. ubivis obvia. Notandum tamen hoc Diodori 1, 7 fin.: Ἐν γὰρ τῇ Μελανίππῃ (Eurip.) τίθησιν οὕτως· quod perperam φησὶν scribi jubet Valck. Diatr. Eur. p. 45, C. Ib. 96: Τὸν Ὅμηρον θεῖναι κατὰ τὴν ποίησιν· 4, 39: Τὸν ποιητὴν τεθεικέναι κατὰ τὴν Νεκυίαν.] Ex Soph. autem Aj. [751] affertur, Ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς, pro Dextra in manum Teucri imposita. [Tr. 1254: Ὡς ἐς πυράν με θῇς· Aj. 1110: Τόνδε δ' ἐς ταφὰς ἐγὼ θήσω δικαίως.] Ex Hesiodo [Sc. 465] ἐς δίφρον θῆκαν, pro Imposuerunt currui: Ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἐς δίφρον θῆκαν. [Cum præp. ἐπὶ Æsch. Pers. 191: Λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 16: Τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν. Hom. Il. Z, 92: Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν· 303. Æsch. Suppl. 482: Κλάδους τε τούτους ... βωμοὺς ἐπ' ἄλλους θές. Xenoph. Eq. 7, 2: Τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου τιθέτω. || Simplici cum dat. Il. Ω, 49: Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν· Od. P, 335: Τῷ δ' ἄρα κῆρυξ μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας. Et aliter Pind. Pyth. 1, 40: Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τίθεμεν. Eur. Herc. F. 53: Ἀστρώτῳ πέδῳ πλευρὰς τιθέντες. Nonnus Jo. 18, 56: Κολεῷ τε τίθει ξίφος. || De dedicantibus, ut Ἀνατίθημι, epigr. ap. Herodot. 5, 77: Τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν. Callim. Epigr. 35, 2: Τίν με ... φήγινον ὄζον θῆκε θεοῖς Σαμόθρᾳξι· et 38, 3; 39, 4; 58, 2. Lycophr. 710: Θήσει Δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνος. Schol. ἀναθήσει. || Medio Callim. Epigr. 49, 6: Οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων θήκαντο· quod sequitur etiam 50, 4: Σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο. Apoll. Rh. 4, 1549: Τρίποδα μέγαν δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Orph. Hymn. 14, 2: Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον ἠδὲ πρόσευξιν. || Ejusdem fere generis est hoc Herodoti 6, 86, 7: Ἔδοξέ μοι τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα θέσθαι παρὰ σέ. Et Plat. Reip. 5, p. 465, C: Θέμενοι παρὰ γυναῖκάς τε καὶ οἰκέτας, ταμιεύειν παραδόντες. Et 8, p. 548, A: Ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς, οἷ θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν.] A Cic. redditur τιθέναι, propriam s. primam signif. habens, verbo Ponere, item verbo Collocare; nam hunc Timæi Plat. l. [p. 32, B]: Οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, interpr. Ita contigit, ut inter ignem et terram aquam Deus aeremque poneret. [V. Μέσος, p. 822, A. Æsch. Cho. 145: Ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς ἐμῆς ἀρᾶς. Herodot. 3, 142 med.: Ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθείς· 7, 8 fin.: Τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον.] Ibid.: Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θείς, vertit, Animum autem ut in ejus medio collocavit. [Alia quæ ad propriam Ponendi signif. pertinent sunt Hom. Il. Ψ, 83: Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέα· ubi schol., Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναί φασιν. Sic dicitur θέμεν Pind. Ol. 13, 79: Θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ· Nem. 4, 81: Καλλικλεῖ στάλαν θέμεν. Æsch. Sept. 1002: Ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Ag. 906: Μὴ χαμαὶ τιθεὶς τὸν σὸν πόδα· Eum. 294: Εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα· Suppl. 32: Πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι. Eur. Andr. 546: Σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα· id. ap. Aristoph. Thesm. 1100: Διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον. Et similia apud omnes, ut notasse sufficiat Eur. Suppl. 1155: Φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν· Or. 961: Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων· Herc. F. 1245: Γέμω κακῶν δὴ κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ. De sepeliendo, ut supra et infra in passivo, Aristoph. Vesp. 386: Ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις. De collocando in acie Xenoph. Cyrop. 8, 5, 15: Τακτικὸν ἡγεῖτο καὶ τὸ τιθέναι τὸ μέρος ἕκαστον ὅπου μάλιστα ἐν ὠφελείᾳ ἂν εἴη. De plantis Œc. 19, 7 et 9, τὰ φυτά, τὸ κλῆμα. Geopon. 3, 6, 6: Ἔτι ἐν τοῖς κήποις σέλινα καὶ ἀμάραντον καὶ ἀλθαίαν τιθέναι καιρός.] Usurpatur etiam vox pass. Τίθεμαι non raro pro activa τίθημι [Hom. Il. X, 34: Τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ νηὶ παρὰ πρύμνῃ· Od. Υ, 387: Θεμένη περικαλλέα δίφρον. Pind. Ol. 14, 10: Θέμεναι θρόνους, ut ap. Herodot. 3, 144. Soph. Aj. 1406: Τοὶ δ' ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον· Œd. Col. 1410: Μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασι. Eur. Suppl. 1021: Χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα· Herc. F. 109: Ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος· Or. 469: Ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος θῶμαι; Hec. 654: Πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ τέκνων θανόντων τίθεται χέρα· 1059: Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος· El. 148: Χέρα δὲ κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον τιθεμένα θανάτῳ σῷ· quibus locis reflexiva dicitur significatione Sibi imponendi. Aristoph. Pac. 1026: Οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι; pro quo 1023: Σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως· 1039: Τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών· Lys. 318: Τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν τοῦ θράσους θέσθαι τροπαῖον ἡμᾶς. Callim. Dian. 135: Ταὶ δὲ ... πέρι δίφρα τίθενται· fr. ap. Apollon. De pron. p. 143, C: Μοῦσαί νιν ἑοῖς ἐπὶ τύννον ἔθεντο (γούνασι)· Dian. 71: Θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας. Apoll. Rh. 1, 532: Ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο· 2, 30: Ἔνθ' αὖ Τυδείδης μὲν ... θέτο φᾶρος· 1059: Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο· 3, 1225: Χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο· 2, 233: Κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι (δαῖτα)· 4, 695: Ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα. Dionys. Per. 516: Σηστὸς ὅπῃ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο· 649: Ἀνδράσιν, οἳ κατὰ χῶρον ὁμούριον οἶκον ἔθεντο· 1057: Μοῦνοι δ' ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο. Xenoph. Anab. 7, 3, 23: Κρέα θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα ἐδείπνει, signif. reflexiva. Ven. 6, 21: Σημεῖον θέσθαι στοῖχον ἑαυτῷ· ibid.: Ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους. Plato Soph. p. 228, C: Ὅσα κινήσεως μετασχόντα καὶ σκοπόν τινα θέμενα. De homine in carcerem conjiciendo, ut Germ. *Setzen*, Leg. 10, p. 909, A: Τοὺς ὑπ' ἀνοίας ἄνευ κάκης ὀργῆς τε καὶ ἤθους γεγενημένους εἰς τὸ σωφρονιστήριον ὁ δικαστὴς τιθέμενος νόμῳ

Digitized by Google

τιθέσθω μηδὲν ἔλαττον ἐτῶν πέντε], adhibeturque iisdem loquendi generibus interdum quibus et illa. Hom. Il. Γ, [310] : Ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, In curru posuit, Currui imposuit. [Od. N, 207 : Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ καλλείψω (χρήματα).] Plutarch. Lycurgo [c. 5] : Θέμενος ἐν μέσῳ τῶν γερόντων ἀρχὴν, Qui posuit in medio, vel statuit. [Hesiod. Op. 687 : Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι. Callim. ap. Suidam v. Σιμωνίδης cit. v. 5 : Οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε. Improprie Hom. Il. I, 629 : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν· Od. Δ, 279 : Οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν· O, 561, 661 : Καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. Pind. Nem. 8, 43 : Τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν. Nicand. Th. 614 : Ἣ ἐν Ἀπόλλων μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν.] Habet autem utraque vox et alios verbi Ponere usus : ut ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι vel potius τίθεσθαι, In laude ponere, Laudi ducere, Laudabile existimare. Aristot. Rhet. 1 : Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπαίνῳ πολλάκις τιθέασι. [Medio schol. Pind. Isthm. 6, 37.] Vicissim dicitur ἐν ψόγῳ τιθέναι s. τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχύνῃ, aut etiam ἐν αἰσχρῷ, ut dicitur Ponere in vitio. Sed sonant illa q. d. Ponere in vituperio, s. in dedecore, aut ignominia : pro quo diceretur potius Ignominiæ loco ponere, vel ducere, Ignominiosum ducere, vel putare; aut, Turpe ducere. [Menander ap. Stob. Fl. 22, 29 : Ἂν δ' αὐτὸς ποιῇς αὑτὸν ταπεινὸν καὶ τιθῇς ἐν μηδενὶ, οἰκεῖος οὗτος καταγέλως νομίζεται.] Dionys. H. in Vita Lysiæ : Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. Apud Eurip. [Hec. 800] et Plutarchum, ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, Turpe existimare. Cui opp. [Herodot. 3, 3 : Ἐμὲ ἐν ἀθυμίῃ ἔχει, τὴν δ' ἀπ' Αἰγύπτου ἐπίκτητον ἐν τιμῇ τίθεται,] ἐν καλῷ τίθεσθαι, Honestum existimare, ap. Polyb. [2, 22, 10.] Ex quo [1, 81, 9] affertur a Bud. et σὺν καλῷ τίθεσθαι, tanquam idem significans. [Soph. Phil. 473 : Ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με· 876 : Πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου. Aristoxenus ap. Athen. 12, p. 545, C : Πάντας ἀνθρώπους, ὅταν ἐξουσίας ἐπιλάβωνται, ἐπὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καταφέρεσθαι, τὰ δὲ ἄλλα πάντα σχεδὸν ἐν παρέργῳ τίθεσθαι χώρᾳ, ubi legendum παρέργου.] Quum vero dicitur τίθημι ἐν ἀδικήματι, habet locum hic quoque verbum Pono; nam Θήσονται ἐν ἀδικήματι, ap. Thuc. 1, [35] est Ponent in crimine, criminis loco. [Similiter sæpe Dio Cass., ut ἐν ὀλιγωρίᾳ, παιδιᾷ, τῷ ἴσῳ, ἐν ἐχθροῦ μοίρᾳ, etc.] Atque ut dicitur Latine Ponere in crimine, s. in contumelia, aut etiam, et quidem usitatius, ut opinor, Ponere criminis loco, vel contumeliæ; sic Græce τίθεσθαι jungitur etiam cum ἐν habente dat. μέρει, quem sequitur gen. : Plato De rep. [1, p. 348, E] : Ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει τιθέναι, et ἐν ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ τιθέναι, pro eodem. [Demosth. p. 668, 25 : Ὅσα στρατιώτης ὢν ἐναντία ἐστράτευται τῇ πόλει, οὐ τίθημι ἐν ἀδικήματος μέρει.] Interdum cum præp. εἰς potest vel simplici Pono, vel composito Repono reddi : ut docebo infra. [Activum eadem Existimandi signif., sed alia constructione, Xenoph. Ages. 7, 3 : Ζημίαν τιθεὶς εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπόλοιτο.] Verum sæpe redditur verbo Duco verbum τίθεμαι s. τίθημι, junctum illi præp. ἐν : ut [Tyrtæus ap. Plat. Leg. 1, p. 629, A : Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην·] Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, Pro nihilo duco, Floccifacio, Contemno. Plut. : Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. [Cum genit. Pausan. 10, 31, 8 : Τοῦ προσώπου δὲ ἔοικε τῷ νεύματι ὑπερορᾶν τε αὐτὸν καὶ ἐν οὐδενὸς τίθεσθαι λόγῳ. Alius nominis cum genitivo Eur. Rhes. 309 : Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὔτ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι δύναιτ' ἄν.] Dem. autem dixit etiam ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι : et οὐδένα ποιεῖσθαι ὑπόλογον, pro eodem. [V. Ὑπόλογος.] Quo pertinent hæc, aliam tamen construct. habentia, παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, et παρὰ φαῦλον τίθεσθαι, pro Nihili facere, Contemnere. [Æsch. Ag. 229 : Λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ' ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς· ubi præter l. Eurip. in Οὐδεὶς nobis citatum p. 2371, C, Iph. T. 732, Blomf. confert Aristid. Q. De mus. p. 4, 4 : Οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ταῦτα παρ' οὐδὲν τίθενται· et anon. ap. Suid. in Παρ' οὐδὲν θέμενος. Add. Plat. Phædr. p. 252, A.] Lucian. [De sacrif. c. 3] : Παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. [Et sæpius Dio

A Cass., qui παρὰ βραχὺ sic 67, 11.] Sed et τίθεμαι μηδὲν pro Nihili facio, ex Basilio affertur. Nonnunquam cum illa ipsa præp. aliud interpretationis genus postulat, ut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, Studiosum esse alicujus rei et de ea laborare; velut ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον, Plutarch. [Mario c. 6, al.] Occurrunt et aliqui loci, in quorum interpretatione, composita Anteponere et Postponere locum habere possunt. Plutarch. Galba : Τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, Publicum bonum suo anteponens. [Act. cum eadem præp. Æsch. Cho. 790 : Πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, θές.] At ὕστερον τίθεσθαι, Postponere, Posthabere, Pausan. [1, 2, 3], de Homero : Καὶ τὴν ὠφέλειαν εἰς χρήματα παρὰ τῶν δυνατῶν, ὑστέραν θέμενος τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξης. [Eadem fere signif. Eur. Or. 610 : Καλὸν πάρεργον αὐτὸ θήσομαι πόνων ὧν οὕνεκ' ἦλθον, etsi constructione pertinet ad duplicem accusativum, de quo infra.]

‖ Τίθημι, Propono [Soph. Ant. 7 : Καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;] B ut τιθέναι ἆθλον [Hom. Il. Ψ, 631 : Παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα· 740 : Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα·] ex Isocr., Præmium proponere. [Hom. Il. Ψ, 656 : Νικηθέντι τίθει δέπας.] Ex Soph. [Aj. 572] : Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσι [θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός], Præmium proponent, s. Pro præmio. [Id. fr. Salmon. ap. Athen. 11, p. 487, D : Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι.] Possunt vero et aliqui inveniri loci, ubi pro Proponere possimus et simplici Ponere uti; nam et hoc pro Proponere ap. Cic. extat, si mendo locus caret. [Pass. Eurip. fr. Alcm. ap. Stob. Fl. 8, 12, 7 : Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ. Thuc. 1, 6 fin. Med. Apoll. Rh. 3, 1274 : Ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται. De certamine ipso Pind. Nem. 9, 9 : Ἱππίων ἄθλων κορυφὰν, ἅ, τε Φοίβῳ θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις· Ol. 3, 23 : Μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ· fr. ap. Plutarch. Mor. p. 783, A : Τιθεμένων ἀγώνων. Æsch. Eum. 678 : Μένω δ' C ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται. — Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; Ag. 845 : Τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα. Eur. Alc. 1027 : Ἀγῶνα πάνδημον τιθέντας ἀθληταῖσιν· Herodot. 2, 91, et alii. Medio Eur. Ion. 863 : Πρὸς τίν' ἀγῶνα τιθέμεσθ' ἀρετῆς; ubi alii ἀγῶνας, ego ἀγῶν' ἂν θείμεσθ', ut fr. Antiop. ap. Stob. Fl. 82, 2 : Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἂν εἰ λέγειν εἴη σοφός. Eadem Proponendi signif., ut Horatius dixit, Siccis omnia nam dura deus proposuit, Dionys. Per. 605 : Τοῖς γὰρ ἀλιτροῖς εἰν ἁλὶ καὶ γαίῃ κακὰ μυρία θήκατο δαίμων. ‖ Deponendi, Aristoph. Lys. 307 : Οὔκουν ἂν εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ· 312 : Θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 12 : Θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας καὶ αὐτὸς θέμενος, τὰ δ' ἄλλα ὅπλα ἔχων. Aristot. H. A. 9, 40 med. : Πίνουσι θέμεναι τὸ ἄχθος πρῶτον. V. infra in activo.]

‖ Τίθημι, vel Τίθεμαι, Appono : ut, Τίθεντο δὲ δόρπον, ex Hom. [Il. I, 88, Od. Υ, 394, Apoll. Rh. 2 304] affertur pro Apponebant cœnam. [H, 475 : D Τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν· Od. P, 269 : Δαῖτα τίθενται. Dionys. Per. 745 : Ἀλλὰ γὰρ ἵππων αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα δαῖτα τίθενται, ubi vert. Instituere. Eadem signif. Od. I, 171, etc. : Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Et Pind. Ol. 7, 42 : Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι· 11, 66 : Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος· 13, 51 : Θεμέναν γάμον αὐτᾷ· Pyth. 4, 132 : Λόγον θέμενος σπουδαῖον. Æsch. Suppl. 695 : Εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖατ' ἀοιδοί. Eur. Andr. 826 : Σπάραγμα κόμας ὀνύχων τε δαΐ' ἀμύγματα θήσομαι· Alc. 422 : Ἐκφορὰν τοῦδε θήσομαι νεκροῦ.]

‖ Τίθημι, vel Τίθεμαι, Repono : ut, Τιθέναι εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, Plutarch., In hunc numerum reponere. Et, Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, In hoc ordine repono. Redditur tamen ibi et simplici Pono. [Similiter Soph. Phil. 451 : Ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς; Eur. Andr. 210 : Ἡ Λάκαινα μὲν πόλις μέγ' ἐστὶ, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθης.] Dicitur et τιθέναι εἰς ἀνθρώπους pro εἰς ἀριθμὸν ἀνθρώπων, Reponere in numero hominum,

inter homines (ut dicitur Reponere inter deos), Numerare inter homines, Hominibus annumerare. Ex Aphthon. : Θετέον εἰς ἀνθρώπους. Huc referri potest et Τίθημι εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τἄλλα πάντα. [Thuc. 5, 99 : Σκοποῦσι δ' ὑμῶν οὕτως οἱ ὑπήκοοι τὸ εἰκὸς, ὥστε τούς τι μὴ προσήκοντας καὶ ὅσοι ἄποικοι ὄντες ... κεχείρωνται, ἐς τὸ αὐτὸ τιθέασιν. Plato Polit. p. 281, C : Ἐὰν τὴν ὑφαντικὴν τῶν ἐπιμελειῶν ὁπόσαι περὶ τὴν ἐρεᾶν ἐσθῆτα εἰς τὴν καλλίστην καὶ μεγίστην πασῶν τιθῶμεν· Reip. 9, p. 587, D : Ἐὰν εἰς ταὐτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν. Et similiter alibi. Cum eadem præp. aliter Eur. Hel. 346 : Εἰς τὸ φέρτερον τίθει τὸ μέλλον, ὅ,τι γενήσεται. Reponendi signif. etiam cum dat., ut sit Committere, Archilochus ap. Stob. Fl. 105, 24, 1 : Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα. || Cum præp. ἐν eadem Numerandi signif. Eur. Alc. 1037 : Οὔτοι σ' ἀτίζων οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθείς. Xen. Ages. 7, 2 : Ἐν τοῖς μεγίστοις ὠφελήμασι τῆς πατρίδος καὶ τόδε ἐγὼ τίθημι αὐτοῦ· Comm. 2, 4, 4 : Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι· ubi liber unus ἔθεντο, male præferente Valckenario. Plato Soph. p. 219, D : Κτητικῆς καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν ἐν ποτέρᾳ τὴν ἀσπαλιευτικὴν τιθῶμεν ;]

|| Τίθημι, vel Τίθεμαι, Impono : ut τίθεσθαι τέλος, Imponere finem ; vel Ponere finem, ex Tacito. Apollon. [Rh. 1, 104], τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πάντεσσι, Finem laboris omnibus imponere. [Pertinet hic locus ad med. cum accus. signif. Facio conjunctum, de quo infra. Act. Soph. Tr. 26 : Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς.]

|| Τίθημι, vel Τίθεμαι, Compono : ea signif. qua dicimus Componere rem aliquam, s. aliquod negotium. [Plat. Menexen. p. 243, E : Τὸν πρὸς τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι πόλεμον ὡς μετρίως ἔθεντο· 245, E : Ἄμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα τὸν πόλεμον.] Sed plerumque additur εὖ [ut alia signif. ap. Hom. Il. B, 382 : Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω, Paret. Hesiod. Op. 670 : Τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι], pro hac signif. Lucian. [Contempl. c. 21] : Ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, Quum composueris quod instat, Bud. [Hemst. ad l. Luciani vol. 1, p. 485 : « Huic formulæ loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt : παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato Gorg. p. 340, E, eumque imitatus (?) Procop. Goth. 1, p. 187, 35 : Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (melius τίθεσθαι vel θέσθαι) κελεύων. Conf. Hesych. v. Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, Gataker. ad Antonin. 6, 2. Similis sententia Pittaci ap. Diog. L. 1, 78 : Ἀνδρείων (ἀνδρῶν εἶναι) γενόμενα (τὰ δυσχερῆ) εὖ θέσθαι ... Aristipp. ibid. 2, 65 : Ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur ut ap. Hesiod. Op. 23 : Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, Moschop. καλῶς διοικῆσαι. Plat. Reip. 4, p. 443, D, τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον. Sic Thuc. 8, 84 : Ἕως ἂν τὸν πόλεμον εὖ θῶνται· 4, 59 : Τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι (al. βουλόμενοι) δὴ θέσθαι· et quod ut rarius notavit schol., 1, 25 : Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde ap. Procop. Vand. 1, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν, leg. εἴχοντο. Diversi generis exx. sunt Soph. El. 1435 : Τὰ πρὶν εὖ θέμενοι· Œd. T. 633 : Μεθ' ἧς τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionysius eleg. ap. Athen. 15, p. 669, E : Συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. (Eur. Bacch. 49 : Ἐς δ' ἄλλην χθόνα τἀνθένδε θέμενος εὖ μεταστήσω πόδα· Iph. T. 1003 : Σὺ δ' ἂν τὸ (vel potius τὰ) σαυτοῦ θέμενος εὖ νόστου τύχοις· Herc. F. 605 : Πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι· 938 : Ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε.) Cum καλῶς Sophocles fr. Creusæ ap. Stob. Fl. 4, 38 : Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων. Cratinus in Pylæa apud Suidam (s. Photium) v. Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν : Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι. Achilles Tat. 5, p. 303 : Ἀλλ' ἐστίν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς. Aristid. vol. 3, p. 60, B, gubernator non tota, quam percepit, artis nauticæ scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas hujus adagii, prima : Quod in manibus est solerter dextreque curare ; sapienter rebus præsentibus utendo commodis suis consulere : quomodo εὖ διατίθεσθαι ponit Appian. Mithr. c. 5 : Τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι· activum Zosimus 1, 11, 4, Ulpianum describens τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν. Suidas in Anatolio : Προσῆν αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι. Altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere fortunamque sinistram industria sublevare, quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex præcepto Micionis Terent. Adelph. 4, 7, 22. Hæc autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit ut prov. a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gall., *Se servir bien de sa chance*, in not. Mauss. ad Harpocr. p. 121, origine nimis in augustum redacta : etsi non diffiteor sæpe sic posuisse scriptores, velut Soph. ap. Stob. Fl. 108, 51 : Στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην· et Æsch. Ag. 32 : Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. » Ubi Blomf. comparat Plat. Reip. 10, p. 604, C : Τῷ βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν.] Idem apud Andocidem, Τὰς δὲ γενομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, vertit Inter se sarcire et componere. [Eur. Hipp. 709 : Ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς. Thuc. 4, 17 med. : Ὑμῖν εὐτυχίαν τὴν παροῦσαν ἔξεστι καλῶς θέσθαι.] Ut autem hic habes τίθεσθαι cum καλῶς, et in præcedenti l. cum εὖ, sic cum ἄμεινον in isto loco Dem. : Ἐν οἷς μηδένα βλάπτων ἄμεινόν τι τῶν ἰδίων θήσεται, Nullius incommodo conditionem suam meliorem faciet, ut Idem interpr. [Cum superl. Eur. Andr. 378 : Εἰ μὴ θήσομαι τἄμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι κοὐ σοφός. Similiter Thuc. 1, 82 fin. : Πόλεμον ἀραμένους οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι· 4, 18 med. : Σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν οἵτινες τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο. Quod Xenoph. Ages. 11, 12, de rebus alienis loquens, activo dicit : Ἀεὶ τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς ἀεὶ ἀμαυροῦν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν. Sed de propriis Comm. 3, 8, 10 : Ὅποι πάσας ὥρας αὐτός τε ἂν ἥδιστα καταφεύγοι καὶ τὰ ὄντα ἀσφαλέστατα τιθοῖτο. Plato Soph. p. 237, B : Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπῃ βούλει τίθεσο.] Et ap. Xenoph. [Cyrop. 3, 2, 30] : Ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed licebit nobis res gerere ut ex re nostra esse videbitur. [Activo præter Hom. Od. Θ, 465 ; O, 180 : Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, Simonides ap. Stob. Fl. 98, 16, 2 : Τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος πάντων ὅσ' ἐστὶ καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει. Æsch. Eum. 651 : Τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν, οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει, item de Jove. Pers. 229 : Ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι πάντα θήσομεν θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις· 282 : Ὡς πάντα παγκάκως ἔθεσαν· Ag. 913 : Τὰ δ' ἄλλα φροντὶς θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα· 1673 : Ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς. Eurip. fr. ap. Stob. Fl. 54, 14, 5 : Οὑντυγχάνων τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς. Aristoph. Lys. 243 : Σὺ μὲν βάδιζε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν εὖ τίθει. Herodot. 2, 52 : Θεοὺς προσουνόμασαν ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον.] Et pass. ap. Thuc. [4, 120 fin.] : Εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, Si ex animi sententia res prospere cedant. Ad illam autem Componendi signif. accedit ea qua ponitur hoc verbum τίθεμαι pro Moderor, Rego, Statuo, Constituo. Cujus exemplum Bud. affert hoc e Xenoph. Apomnem. 1, [4, 17] : Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ οὕτω τίθεσθαι· pro quo μεταχειρίζεσθαι paulo post dixit. Dicitur autem et διατίθεσθαι eadem signif. [V. Hemst. supra cit. Eur. Med. 532 : Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν. Et eadem signif. qua cum νόμον, de institutis, Or. 512 : Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι· εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν κτλ. Alia constructione Xen. Vect. 5, 7 : Λακεδαιμόνιοι οὐ βιασθέντες ὑφ' ἡμῶν, ἀλλ' εὖ πάσχοντες ἐπέτρεψαν Ἀθηναίοις περὶ τῆς ἡγεμονίας θέσθαι ὅπως βούλοιντο, nisi περὶ cum ἐπέτρεψαν potius construendum.]

|| Τίθημι, vel Τίθεμαι (sed minus frequenter), Facio, Efficio, ἀπεργάζομαι, Bud., afferens ex Hom. Od. P, [225] : Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Grandem femorum corpulentiam faceret. Ita enim ille interpr., at ego malim Assumeret s. Asciscere

A sibi, aut aliud hujusmodi. [Od. Φ, 72 : Ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα· 316 : Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν. Æsch. Sept. 929 : Παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα. Soph. Trach. 997 : Ὦ Ζεῦ, οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν. Schol., οἵαν μοι προσετρίψω βλάβην. Et eadem constructione Eur. Or. 1038 : Μή τις Ἀργείων κτάνῃ ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον· Suppl. 261 : Δήμητρα θέμεναι μάρτυρα· Cycl. 288 : Μὴ τλῇς πρὸς ἄντρα τὰ σά γ' ἀφιγμένους φίλους κτανεῖν βορὰν τε δυσσεβῆ θέσθαι γνάθοις· Alc. 594 : Ὅρον τὰν Μολοσσῶν τίθεται· et similiter Ion. 54, Iph. A. 373, Or. 840, Hec. 111. Idem Bacch. 1081 : Ἄγω τὸν ὑμᾶς κἀμὲ τἀμά τ' ὄργια γέλων τιθέμενον. Eademque formula Herodot. 3, 29 : Ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε· 38 : Οὔκων οἰκός ἐστι ἄλλον ἢ μαινόμενον ἄνδρα γέλωτα τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι· 7, 209 init. : Ἀκούσας γέλωτά με ἔθευ. Callim. Dian. 210 : Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο, eademque forma Jov. 68. Apoll. Rh. 4, 1085 : Κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν· et eadem phrasi 3, 243. Epigr. Anth. Pal. 7, 44, 2 : Καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες. Nicand. Al. 39 : Ἐπεὶ
B θήρεσσι πελώροις πότμον βουπελάται ... ἔθεντο, ubi schol. ἔθηκαν. Lycophr. 1176 : Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα. Apollinar. Ps. 4, 5 : Ἐς τί φίλην ματίην καὶ ψεύδεα πάντα τίθεσθε; Herodot. 4, 202 : Τοὺς λοιποὺς τῶν Βαρκαίων ληίην ἐκέλευσε θέσθαι τοὺς Πέρσας. Signif. reflexiva Xenoph. Cyrop. 8, 7, 13 : Πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι δεῖ ἕκαστον ἑαυτῷ.] Possunt alioqui signif. illius verbi Facere in hoc verbo afferri exempla non pauca, nullam dubitationem relinquentia. [Athen. 11, p. 501, C : Ὥστε λέγεσθαι τὴν περιττῶς πεποιημένην ἀμφίθετον, ἐπεὶ τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο. Schol. Apoll. Rh. 1, 421. Hesych. v. Τιθέντες.] Ex quibus est versus secundus Iliadis : Ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. [O, 721 : Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν· Od. Λ, 555 : Πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν· Il. Π, 262 : Ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι· M, 399 : Πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον· pro quo 411, 418 : Θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον· P, 750 : Ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων·
C Υ, 95 : Ἥ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης, ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ut Z, 6 : Φῶς δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν· Π, 96 : Ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς. Hesiod. Op. 468 : Πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη σπέρματα κακκρύπτων. Sed Theogn. 589 : Τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης, pertinet ad Περιτιθέναι. Solon ap. Plutarch. Sol. c. 31 : Ἔργα Κυπρογενοῦς καὶ Διονύσου καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας. Pind. Ol. 2, 109 : Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν τίς ἂν φράσαι δύναιτο; 7, 61 : Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλει θέμεν. Æsch. Sept. 47 : Ἢ πόλει κατασκαφὰς θέντες λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ· 191 : Πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι· Ag. 66 : Πολλὰ παλαίσματα ... θήσων Δαναοῖσι· 1525 : Οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην οἴκοισιν ἔθηκε; Pers. 769 : Ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις· similiterque ceteri Tragici, velut Soph. OEd. Col. 859 : Μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις. Eur. Herc. F. 402 : Θνατοῖς γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς. Eadem Faciendi, Conficiendi, Parandi signif. Pind. Pyth. 2, 39 : Ἄν τε δόλον αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι· schol., ἥντινα νεφέλην δόλον Ἰξίονι κατεσκεύασαν. Id. fr.
D ap. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 7, p. 973, 10 : Ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος. Soph. El. 584 : Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς· OEd. Col. 1525 : Ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν δὲε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ.] Item hic, B, [319] : Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. [Cum duplici acc. etiam A, 290 : Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί· B, 285 : Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι· 599 : Πηρὸν θέσαν· A, 392 : Ἀκήριον ἄνδρα τίθησι· X, 490 : Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι· Od. I, 404 : Ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα. Et alibi saepe. Hesiod. ap. Tzetz. ad Lycophr. 344 : Ἀΐδελα πάντα τίθεσκε. Theognis 196 : Ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον. Pind. Pyth. 1, 40 : Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τίθεμεν εὔανδρόν τε χώραν· 10, 58 : Θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν· et alibi similiter. Cum duplici substantivo Ol. 11, 49 : Τὸ δὲ κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν· Pyth. 9, 7 : Θῆκε δέσποιναν χθονός· et alibi. Utroque modo etiam Æsch., velut Suppl. 299 : Βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός·

A 518 : Πείσω τὸ κοινόν, ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ· Sept. 946 : Ἀρὰν τιθεὶς ἀλαθῆ. Soph. El. 1270 : Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ· Tr. 334 : Ὡς τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ· Aj. 363 : Μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει· Ph. 992 : Θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης· OEd. Col. 931 : Καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν· et alibi cum aliis. Eur. Bacch. 601 : Ὁ γὰρ ἄναξ ἄνω κάτω τιθεὶς ἔπεισι μέλαθρα τάδε. Lycophr. 422 : Ὅμηρον ὅς μιν θῆκε. Herodot. 3, 3 fin. : Ἐπεὰν ἐγὼ γένωμαι ἀνήρ, Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω, τὰ δὲ κάτω ἄνω. Xenoph. Cyrop. 4, 6, 3 : Ἐμὲ φιλῶν καὶ τιμῶν, ὥσπερ ἂν εὐδαίμονα πατέρα παῖς τιμῶν τιθείη· OEc. 9, 13 : Τιμιωτέρους τιθέντες τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων. || Medio Pindarus Isthm. 1, 3 : Τὸ τεὸν πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι· Pyth. 9, 65 : Θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων' ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. Æsch. Sept. 108 : Ἔπιδε πόλιν, τάν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου· 930 : Παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα· Suppl. 415 : Τὸν πανώλεθρον
B θεὸν βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Soph. Ant. 188 : Οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ· Phil. 532 : Ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ· 590 : Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον· 811 : Οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι. Eur. Med. 574 : Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα τίθεσθε· Suppl. 387 : Φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών· Heracl. 21 : Πόλιν προτιμῶν Ἄργος οὐ σμικρὰν φίλην ἐχθράν τε θέσθαι· Suppl. 372, et alibi. Quo referre licet formulam υἱὸν θέσθαι, Adoptare, ap. Plat. Leg. 11, p. 929, C : Τὸν ἀποκηρυχθέντα ἐάν τις τῶν πολιτῶν υἱὸν βούληται θέσθαι.] Quin etiam in uno eodemque versu utramque signif. habere comperitur, K, [466] : Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. [Hesiod. Sc. 385 : Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.] Nam priore in loco τοπικῶς positum est, at in posteriore significat ἐποίησε, ut testatur etiam Eustath. [Il. Γ, 321 : Ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε· Ω, 57 : Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν· O, 601 : Ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέ-
C μεναι Τρώων· Od. A, 116; Υ, 225 : Μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη· Ω, 485 : Παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν· Il. Ω, 661 : Ὧδέ κέ μοι ῥέζων κεχαρισμένα θείης. Theognis 137 : Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν, καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν. Pind. Ol. 2, 107 : Ἐθέλων κρύφον θέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις· 6, 4 : Ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές· 8, 86 : Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν· schol. μὴ ἐᾶσαι συμβῆναι. Nem. 4, 9 : Τό μοι θέμεν ὕμνου προκώμιον εἴη. Inscr. Thespiensis apud Rossium Epist. epigraph. p. 15 : Ὡς πένθος θῆκεν ἀποφθίμενος. Soph. OEd. Col. 1506 : Ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.] Invenitur autem τίθημι s. τίθεμαι redditum verbo Facere, ubi et aliis verbis reddi potest. Plutarch. [Camill. c. 11] : Θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας. Dicitur enim non solum Amicitiam facere, sed etiam Amicitiam inire, sed et Conciliare, Contrahere : nec non aliis modis. [Cum aliis vocc. ejusmodi act. ap. Pind. Pyth. 4, 276 : Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονα
D ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν· Nem. 1, 5 : Σέθεν ἀδυεπὴς ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Cum infinitivo Theognis 405 : Πολλάκι δ' εἰ ἀρετὴν (suspiceris ἀάτην, ut 133 : Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός) σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει, καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά. Pind. Nem. 10, 48 : Ὃν θῆκε δρόμῳ νικᾶσαι· fr. ap. Priscian. De metris Terentii c. 3, s. 21 : Πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν. Æsch. Ag. 176 : Τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν· 1036 : Ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων· 1175 : Τίς σε τίθησι δαίμων μελίζειν πάθη; Soph. OEd. Col. 1357 : Κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν· ubi notanda duplex constructio. Eur., ut conjicit Gaisf., ap. Stob. Fl. 108, 23 : Τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν· Hec. 358 : Πρῶτα μέν με τοὔνομα θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν· fr. Glauci ap. Stob. Fl. 45, 3 : Νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας· aliique poetæ. Herodot. 6, 108

med. : Ὑπερβάντες τοὺς οἱ Κορίνθιοι ἔθηκαν Πλαταιεῦσι εἶναι οὔρους. Medio Eur. Ion. 75 : Ἴωνα δ' αὐτὸν ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται.]

|| Τίθημι, s. potius Τίθεμαι, Suppono, h. e. Thesin facio et hypothesin. Bud. Comm. p. 198, ex Aristot. Metaphys. 10. Idem p. 196, interpr. et per simplex Pono. Apud Cic. certe Positum sit, est τεθείσθω : De fin. 4 : Sed primum positum sit, nosmetipsos commendatos esse nobis. [Plato Prot. p. 355, B : Θέμενοι οὕτω· Crat. p. 433, B : Οὕτω τίθεμαι· 396, B : Πῶς τοῦτο τίθεσαι; Phileb. p. 14, B : Ἀγὼ τίθεμαι· 47, E : Ὀργὴν καὶ φόβον καὶ ... ὅσα τοιαῦτα ἆρ' οὐκ αὐτῆς τῆς ψυχῆς τίθεσαι ταύτας λύπας τινάς; Reip. 4, p. 430, B : Τὴν τοιαύτην δύναμιν ἀνδρείαν ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι.] Aristot. Phys. Ausc. 8 : Ἐτέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἠρεμίας. Dicitur autem et τίθεμαι τοῦτο, et τίθεμαι τοῦτο εἶναι, vel sequente alio infin. [Plato Parm. p. 133, C : Ὅστις αὐτήν τινα καθ' αὑτὴν αὐτοῦ ἑκάστου οὐσίαν τίθεται εἶναι· Crat. p. 398, C : Ταύτῃ οὖν τίθεμαι κἀγὼ τὸν δαίμονα δαιμόνιον εἶναι καὶ ὀρθῶς δαίμονα καλεῖσθαι.] Interdum vero τίθεσθαι redditur verbo Ponere, ubi et Statuere, s. Existimare, aut Constituere et Judicare reddi potest. Aristot. Polit. 7, [c. 13] : Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται, ut Cic. De orat. 2 : Tantum ego in excellente oratore et eodem bono viro pono esse ornamenti universæ civitati. I. e. Censeo et judico. Ita quidem Bud. Sed poterat aliud aptius exemplum afferre, et cum illa construct. quam ibi habet τίθενται, magis conveniens : ex eodem Cic., ubi dicit, Summum bonum in animo s. in virtute ponere. At pro Existimare, Ducere, Arbitrari, affert et ex aliis plerisque, et quidem utraque voce. Dem. [p. 12, 2] : Τὸ δὲ μὴ πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην. Synes. de Homero : Τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον, ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος. [Hom. Od. Φ, 333 : Τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; Soph. Trach. 1265 : Αἴρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεοῖς (θεῶν Triclinius) ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, quorum de postremis dixi in Συγγνωμοσύνη. Eurip. Ion. 1191 : Ὁ δ', ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφεὶς, οἰωνὸν ἔθετο· Phœn. 858 : Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη.] Vide plura exempla p. 196, nec non 198, 199. Quibus adde et quædam exempla prius a me prolata, positi pro Duco, sed cum alia constr. : non solum ut dicitur Ducere turpe, et Ducere pro nihilo, sed etiam ut dicere solemus Ducere aliquid laudi. Ceterum ad Pono, de quo dictum modo fuit, pertinet et τίθημι, quod exp. Esto ut ita sit, Dono ita esse. Gallice certe dicimus itidem, *Je pose le cas qu'ainsi soit*, vel, *Je mets le cas*, vel *Je prends le cas*. [Xenoph. Œc. 17, 12 : Οὐκοῦν θῶμεν τοῦ σίτου καὶ κατακρυφθῆναί τινα ὑπ' αὐτῶν· Reip. Ath. 3, 8 : Καὶ ἄγουσι μὲν ἑορτὰς διπλασίους ἢ οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν τίθημι ἴσας τῇ ὀλιγίστας ἀγούσῃ πόλει.] Isocr. [Paneg. p. 71, A] : Καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς. Demosth. : Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. Idem : Τίνα βούλει σε, Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; Lucian. [Prometh. c. 9] : Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην ὑφῃρῆσθαι. Certe ut Gall. diceretur *Pose le cas*, s. *Mettez le cas*, ita et Latine dicere possumus Pone : ex Terentio in Phormione, Pone esse victum eum. [Act. cum infin. ut sit Existimo, Duco, Soph. Ant. 1166 : Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Sic, ut videtur, Menander ap. Ælian. N. A. 13, 4 : Τίθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου πλείω. Cum adjectivo Soph. fr. Alet. ap. Stob. Fl. 105, 42 : Τίς δήποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρὸν ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον. Plato Phæd. p. 100, A : Ἃ μὲν μοι δοκῇ τούτῳ ξυμφωνεῖν, τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα· Phil. p. 51, E : Τοῦτ' ἐκείνοις τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν. Et cum duplici subst. Leg. 9, p. 861, E : Τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθείς· et al. || Cum nominibus νόμος et similibus, Æsch. Eum. 484 : Θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον. Soph. El. 580 : Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς. Eur. Alc. 1157 : Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης· Iph. T. 1458, et pass. Suppl. 541 : Οὗτος ἦν τεθῇ νόμος· El. 1268 : Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται. Aristoph. Nub. 1425, et act. 1421, Ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον 1424 : Θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν· ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι Ach. 532, ubi de Pericle; Vesp. 467. Callim. Apoll. 78 : Ἐν δὲ πόληι θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον. Apoll. Rh. 2, 5 : Ὅστ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε, μή τιν' ἀποστείχειν. Herodot. 7, 8, 1 : Οὔτ' αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόνδε ἐν ὑμῖν τιθεὶς, παραδεξάμενός τε αὐτῷ χρήσομαι· 2, 42 init. : Διὰ τάδε λέγουσι τὸν νόμον τόνδε σφι τεθῆναι. Thuc. 6, 4 med. : Νόμιμα Δωρικὰ ἐτέθη αὐτοῖς. Et sæpe Xenophon, Plato et alii. Qui etsi, ut paullo post dicetur, de legum latoribus etiam medio utuntur, nunquam tamen activo de populis, de quibus medium solum est usitatum. Similiter Aristoph. Nub. 1136 : Θείς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν· 1180 : 1181. || Eadem Constituendi signif. cum inf. Xenoph. Reip. Lac. 1, 5 : Ἔθηκε αἰδεῖσθαι μὲν εἰσιόντα ὀφθῆναι, αἰδεῖσθαι δ' ἐξιόντα· 2, 11; 6, 4; 15, 2. Cum adj. ibid. 2, 12 : Εἰ δέ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη, αἴσχιστον τοῦτο θείς· et ib. 10, ἁρπάσαι καλὸν θείς· 8, 5 : Οὐ μόνον ἄνομον, ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θεὶς τὸ νόμοις μὴ πείθεσθαι. Cum duplici subst. 10, 2 : Θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ περὶ ψυχῆς ἀγῶνος.]

|| Τίθημι, vel Τίθεμαι, cum nonnullis aliis accusativis, i. e. habentibus alius generis signif., partim hoc, partim illo verbo redditur : et quidem cum nonnullis, ipso verbo Pono : ut τιθέναι τὴν ἐλπίδα, ex Phalar., Ponere aut etiam Collocare spem. Et τίθεσθαι δῶμα ap. Hom. [Od. O, 241], Domum struere, s. ædificare, redditur etiam Domum ponere, ex Virg. [Il. B, 750 : Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο· I, 232 : Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι. Pind. Ol. 9, 47 : Ἵνα Πύρρα Δευκαλίων τε δόμον ἔθεντο πρῶτον· 6, 70 : Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ χρηστήριον θέσθαι.] Sic τίθεσθαι βωμόν, ap. Lucian. [Sacrif. c. 12.] Item accus. significante rem ad animum pertinentem : ut τίθεσθαι νόμον [Eur. Cycl. 339 : Οἳ τοὺς νόμους ἔθεντο, κλαίειν ἄνωγα. Herodot. 1, 146 fin. : Διὰ τοῦτον τὸν φόνον αἱ γυναῖκες νόμον θέμεναι σφίσι αὐτῇσι ὅρκους ἐπήλασαν· 2, 177 : Σόλων λαβὼν ἐξ Αἰγύπτου τοῦτον τὸν νόμον Ἀθηναίοισι ἔθετο. Harpocratio tamen : Θέσθαι ἀντὶ τοῦ προσέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον Δημοσθένης· ἐπὶ γὰρ τῶν νόμων λέγεται ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο δὲ ὁ δῆμος· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν. Ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου (p. 1136, 5) φησὶν, Ἑαυτῷ (libri αὑτῷ) νόμους ἰδίους θέμενον· μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα. Contra quem Kuster. De verbis med. p. 133 : « Non est necesse statuere θέμενον hic esse pro θέντα. Nam uti qui aliis legem ponit, dicitur θεῖναι, ita qui ipse sibi, recte et ex propria medii vi dicitur θέσθαι νόμον, vel addito ἑαυτῷ vel sine eo. (Sic Plato Conv. p. 181, D : Οἱ ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται.) Et Ammonius p. 136 : Τίθησι καὶ τίθενται διαφέρει. Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι. De populo Xenoph. Comment. 2, 1, 14 : Οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσι καὶ νόμους τίθενται, ἵνα μὴ ἀδικῶνται· 4, 3, 12; 4, 4, 14. 19, ubi continuo activum de diis. Rursus Plato Reip. 1, p. 338, E : Τίθεται τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον· Leg. 1, p. 630, D : Λυκοῦργόν τε καὶ Μίνω τίθεσθαι τὰ νόμιμα· 3, p. 695, C, νόμους θέμενος, de Dario; p. 702, C; et de utrisque 4, p. 714, D; de civitate 1, p. 645, B], Dem. [p. 31, 11], Legem ferre : aut etiam ad verbum, Legem ponere. [De activo v. paullo ante.] Et τίθεσθαι γνώμην ap. Eund. [p. 362, 1], Dicere s. Proponere sententiam. [Aristoph. Eccl. 658 : Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Herodot. 3, 80 fin. : Τίθεμαι ὦν γνώμην μετέντας ἡμέας μουναρχίην τὸ πλῆθος ἀέξειν.] Ex Quintil. autem redditur et Ponere sententiam. [Pind. Nem. 10, 89 : Οὐ διπλόαν θέτο βουλάν.] Eodemque modo ψῆφον τίθεσθαι, Suffragium ferre. [Æsch. Ag. 816 : Εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο· Suppl. 640 : Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο. 643 : Οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντο. Eur. Or. 756 : Ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών. Herodot. 3, 73 : Τίθεμαι ψῆφον πείθεσθαι Δαρείῳ· 6, 57 fin. : Δύο ψήφους τιθεμένους. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 17 : Σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευεν ἀεὶ τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι.

Digitized by Google

image
not
available

‖ Τίθημι, Oppono pignori, Pigneror. Bud. postquam dixit ὑποτιθέναι esse Pignori opponere, sicut ὑποτίθεσθαι, Pignori datum accipere, interjectis nonnullis testimoniis, subjungit, Sic Lat. Pignero et Pigneror, quorum alterum, debitoris, alterum fœnerantis est. Dicitur τιθέναι et τίθεσθαι pro eod. Dem. [p. 1250, 20] : Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρχέσαντι παμβωτάδῃ, Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas. [Medio, de quo Harpocratio : Θέσθαι ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα,] idem Dem. [p. 1249, 20] : Καὶ προσελθών μοι ἔλεγεν ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, Ajebatque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. [Ib. 23. Et p. 1186, 8 : Οἱ τραπεζῖται εἰώθασιν ὑπομνήματα γράφεσθαι ὧν τε διδόασι χρημάτων καὶ εἰς ὅ,τι καὶ ὧν ἄν τις τιθῆται· 1203, 12 : Οὐκ ἦσαν αἱ φιάλαι, ἃς ὁ θέμενος ἀπῄτει.] Plura de hac signif. vide ap. eund. Bud. p. 187. [Sic dicitur ἐνέχυρον vel ἐνέχυρα τιθέναι, ut ap. Aristoph. Pl. 451 : Ποίαν δ' ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Eccl. 755 : Ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;] Affertur vero τιθέναι et pro Solvere, Numerare : ut, Τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι. Et τιθεὶς pro Solvens, Numerans, ex Dem. [p. 824, 10 : Τἀναλώματα πλείω τιθείς, quod est potius, In rationes referens. Lucian. D. mort. 4, 1 : Τίθει πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο. Hemst. : « Iisdem verbis D. mer. 14. Proprietatem verbi τιθέναι pro λογίζεσθαι, Ponere, Referre in rationes, Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23. Crates ap. Diog. L. 6, 86 : Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμὴν κτλ. Dionys. ex Lysia p. 146 : Καὶ θήσω εἰς δύο παῖδας χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus com. ap. Athen. 3, p. 84, C : Τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθημι· λογιοῦμαι γάρ. Ideo Barnabas Ep. § 13 ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo quod Græci intt. et Paulus ἐλογίσθη. Alias, ut sæpe Latinis *ponere*, τιθέναι est Numerare, ut τ. μετοίκιον Diog. L. 4, 14, Harpocr. in Μετοίκιον. Eupolis ap. Poll. 9, 59 : Θὲς ἑκατὸν δραχμάς, θὲς ἑτέραν μνᾶν. » Cum præp. εἰς etiam Xenoph. Vect. 4, 24 : Ἢν εἰς ἄλλα ἀνδράποδα τιθῆται εἴκοσι τάλαντα, ubi passivo. ‖ Depono. Aristoph. Eccl. 122 : Ἐγὼ θεῖσα τοὺς στεφάνους περιδήσομαι. Herodot. 1, 10 : Ἐσελθοῦσαν καὶ τιθεῖσαν τὰ εἵματα ἐθηεῖτο ὁ Γύγης· quod 9 dixerat, ἐπὶ τοῦτον (τὸν θρόνον) τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα θήσει. Conf. supra in med.]

‖ Τίθεμαι, pro προστίθεμαι s. συγκατατίθεμαι, Assentior, Astipulor, Faveo, Adsum, Suppetias fero laboranti. Synes. [Epist. 4, p. 163, A] : Ἐθέμην τῷ δόγματι, Assensus sum illorum opinioni, Comprobavi eorum sententiam, Bud. p. 195, 196. [Dio Chrys. : Οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι. Brunck. Soph. Phil. 1448 : Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι, ubi συντίθεμαι et συγκατατίθεμαι schol. Thomas p. 443 : Θέσθαι, τὸ ἀρεσθῆναι, ὡς τὸ τούτοις ἐθέμην, ἀντὶ τοῦ ἠρέσθην καὶ συνήνεσα. Ubi ψῆφον intelligi annotat Hemst., quod addit Phot. Bibl. p. 495, 9 Bekk. : Οἳ καὶ τὴν νικῶσαν ἔθεντο ψῆφον Ὑπερείδῃ· omittunt Liban. vol. 3, p. 22, 20 : Οἱ τούτῳ θέμενοι· Heliodor. Æth. 2, 29 init., p. 94 : Ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι καὶ αὐτός. Synes. Ep. 93 : Ἐὰν ὁ θεὸς αὐτῷ τιθῆται. Sextus Emp. Pyrrh. 2, 37 : Συμφωνησάτωσαν ὅτι τῷδε ἀνθρώπῳ δεῖ προσέχειν, εἶθ' οὕτω καὶ ἡμᾶς αὐτῷ θέσθαι κελευέτωσαν· ubi sequitur συγκατατίθεσθαι, quomodo ap. Soph. l. c. interpr. schol. Thomas v. Καταινῶ. Triclin. Soph. OEd. T. 492, οἰωνοθέται explicat ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τειρεσίας.]

‖ Τίθεμαι, passiva ut voce, ita etiam signif., Ponor, Collocor. [De sepulto Thuc. 1, 138 fin. : Τὰ ὀστᾶ τεθῆναι κρύφα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Xenoph. H. Gr. 5, 3, 19 : Ἐν μέλιτι τεθεὶς καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Plato Leg. 12, p. 947, E : Θήκην ὑπὸ γῆς, οὗ δὴ τὸν μακάριον γεγονότα θέντες ... ἄλσος περιφυτεύσουσι πλὴν κύκλου ἑνός, ὅπως ἂν αὔξην ὁ τάφος ἔχῃ τοῖς τιθεμένοις· Menex. p. 242, C : Ἐν τῷδε τῷ μνήματι πρῶτοι ἐτέθησαν. V. supra in activo sub initium.] Sequitur autem usus activæ vocis et constructiones; nam ut dico me aliquid τιθέναι ἐν ἐπαίνῳ, ita vicissim aliquid dicitur τίθεσθαι ἐν ἐπαίνῳ : sic tamen ut rarior sit hic passivæ vocis usus : quod sc. possit τίθεσθαι esse et

A pro activo τιθέναι, utpote media voce usurpatum. Atque ut dicimus nos aliquid τιθέναι pro Supponere, i. e. Thesim facere et hypothesim, ita dicitur aliquid a nobis τίθεσθαι. Aristot. Phys. Ausc. 8 : Ἐπέθη μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθάπερ κινήσεως, καὶ ἠρεμίας. [Plato Leg. 3, p. 689, E : Ταῦτα λελεγμένα τεθήτω ταύτῃ.] Ex Plat. autem Epist. 7, [p. 344, C] affertur, Αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη, pro Hæc ab eo serio tractata, literis mandata sunt, s. prodita. [Leg. 7, p. 793, B : Μεταξὺ πάντων ὄντας τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων τε καὶ κειμένων καὶ τῶν ἔτι τεθησομένων. ‖ Aoristo medii priori ἐθηκάμην abstinuerunt Attici, ceteri promiscuo utuntur priori et altero. Alterius in optativo libri sæpe variant inter —θείμην et θοίμην, in compositis maxime, ut in præsenti Attici pro τιθείμην dixerunt etiam τιθοίμην, inter quæ variant libri Plat. Leg. 11, p. 922, B. Quibus de formis earumque accentu in altera retracto, ubi ultima est brevis, conf. Buttmann. Gr. § 107, 35. Ceteris de formis notandum præter B med. τιθήμενον supra cit. et Hom. Il. K, 34, activum ejusdem formæ τιθήμεναι pro τιθέμεν, ex Il. Ψ, 83, 247. Imperf. tertia pl. τίθεν ap. Pind. [Pyth. 3, 65. Imperf. freq. τίθεσκε in fr. Hesiodi ap. schol. Lycophr. 344. Aoristi sec. act. tertiæ pl. ἔθεν exx. sunt in composito ἀνέθεν ap. Simonid. Anth. Pal. 6, 215, 2 sive Plutarch. Mor. p. 870, F, quod ἀνέθεντο scriptum in libris; in inscr. Argiva ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 47, n. 29. Ἔθεν, quod pro ἔσαν nonnulli exhibent libri in epigr. ap. Pausan. 5, 23, 7, locum non habet, initio versus ita ut ego feci correcto. Forma Lacon. σέτω pro θέτω Aristoph. Lys. 1081. Aor. pr. partic. θήσας ap. Jo. Malalam p. 247, 3; 264, 9; 276, 3. Conj. θήσῃς l. in Ἐντίθημι, p. 1168, A, citato. Imperat. act. forma novitia pro τίθει est ap. Galen. vol. 10, p. 611, ἐπιτίθετι. De qua Buttm. Gr. § 107, 10. Medii imp. præs. forma poet. τίθεσσο ap. Niciam Anth. Pal. 9, 564, 3. Porro HSt. in Ind. :] Θῶ, Ponam, per contr. pro θέω. Alioqui et thema est, significans Pono, Colloco, Facio, Paro. [Non est, sed ponitur a grammaticis.] C Θῇ, Ponat : subj. præs. a them. τίθημι s. θέω. Item Curro, contractum itidem ex θέω. Quum vero declarat Nutrio, Lacto, putatur potius esse ex θάω. Vide et Θῶμαι. Ab Etymologo θῶ exp. etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ. [ῑ]

[Τιθηνεία, ἡ, Nutritio. Oppian. Hal. 1, 663 : Τόσσα μὲν οὖν τοίῃσι τιθηνείῃσι μέμηλεν. Per ι male ap. Joseph. Maccab. 16, 7.]

[Τιθηνεύομαι, i. q. sec. Hesychius : Τιθηνεῖ, τρέφει. Τιθηνεύεται, ὅμοιον. Τιθηνευόμενος, τρεφόμενος, ἀσκῶν.]

Τιθηνέω, Nutrico, Nutricor, Nutrio, ὥσπερ τιθήνη τρέφω. [Foculo, Gl. Hesychius : Τιθηνεῖ, τρέφει. Orph. Hymn. 62, 15 : Ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς. Babrius 13, 8 : Τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω. Sirac. 30, 9 : Τιθήνησον τέκνον, καὶ ἐκθαμβήσει σε· et ibid. 17, 18, τιθηνεῖ.] Phalar. Ep. ad filium [103] : Ἡ μήτηρ σὺν τῷ κυῆσαι καὶ γεννῆσαι καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε [ἀνέτλη] πόνους. [Lennepii ad eundem de medio errorem notavit Valck. p. x.] Pass. Τιθηνεῖσθαι D [Signif. pass. Epist. Socr. p. 52, 18 : Ἐτιθηνήθην ἐκ νέου Σωκρατικοῖς βουκολήμασιν. Valck.] etiam ipsum active pro τιθηνεῖν accipitur. [Hom. H. Cer. 142 : Καί κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα καλὰ τιθηνοίμην. Simonides ap. Athen. 10, p. 456, C : Βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα. Theognis 1231 : Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι. Soph. OEd. Col. 1049 : Ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς, οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν. Callim. Ep. 49, 7 : Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς. Antipater Sid. Anth. Pal. 9, 231, 5 : Τοίην μέντοι ἔπειτα τιθηνεῖσθαι τις ἑταίρην. Plutarch. Pyrrh. c. 2 : Γύναια τιθηνούμενα τὸ παιδίον· et alibi. Lucian. Zeux. c. 4. Theano p. 741, B ed. Gal., a Valck. cit.] Greg. Naz. De homine : Καθάπερ γάρ τις μήτηρ καταλλήλως τιθηνουμένη τὸ νήπιον, τέως μέν, ἁπαλῷ τε καὶ ὑγρῷ τῷ στόματι τὸ γάλα διὰ τῆς θηλῆς ἐντίθησιν· ὀδοντοφυοῦντι δὲ καὶ ἤδη αὐξανομένῳ προσάγει τὸν ἄρτον. Sic Idem alibi, Οἷόν τι νήπιον τρέφων καὶ τιθηνούμενος. Itidemque Basil. Or. in Julittam.

image
not
available

Diod. 11, 60. Alius Persa, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 25 seq.; 5, 1. Diodor. 14, 80; Pausan. 3, 9, 7. Conf. Πιθραύστης.]

[Τιθρωνή, ἡ, epith. Minervæ, ap. Pausan. 1, 31, 4: Ναὸς ἕτερος (apud Phlyenses et Myrrhinusios Atticæ) ἔχει βωμοὺς ... Τιθρωνῆς Ἀθηνᾶς καὶ Κόρης Πρωτογόνης. Liber unus Τιθρηνῆς supra versum.]

[Τιθρώνιον, τὸ, Φωκικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνιεύς, Steph. Byz. Pausan. 10, 3, 2; 33, 12. Sed priori loco libri Τεθρώνιον, quod v.]

[Τιθυμαλίς. V. Τιθύμαλλος.]

[Τιθύμαλλον. V. Τιθύμαλλος.]

Τιθύμαλλος, ὁ, Tithymalus, herba, cujus septem genera traduntur. Τιθύμαλος, masculus, qui χαρακίας et ἀμυγδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, rubros, lacteo succo atque acri madentes. Vide Dioscor. [4, 164.] Marinam lactucam esse quam Græci vocent τιθύμαλον, scribit Columella l. 6, eodemque nomine appellat Celsus, l. 5. Scribitur etiam τιθύμαλλος duplici λ: sed perperam [Immo recte. Aristoph. Eccl. 405: Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ. Ubi schol. annotat esse εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, et alter quidem hariolatur Laconicum exstitisse, alter certo scit διαβόητον fuisse. Theophr. H. Pl. 9, 8, 2: Τὸν τοῦ τιθυμάλλου ἢ μηκωνίου ὀπόν· καλεῖται γὰρ ἀμφοτέρως. Reliquos ejusdem locos, in quibus ὁ παράλιος καλούμενος κόκκος, ὁ ἄρρην, ὁ μυρτίτης, annotavit Schneider. in Ind., quocum conf. Fraas. Synops. plant. floræ class. p. 87 seq.] Invenitur et Τιθυμαλίς [Dioscor. 4, 165], sed potius de eo tithymali genere quod et παράλιος τιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander autem Ther. [617] θυμαλίδας pro τιθυμαλίδας dixisse existimatur: vocans εὐγλαγέας a lactis copia. [Nunc receptum τιθυμάλλους. || Forma Τιθύμαλλον, τὸ, Herba lactaria, Gl., Theophr. H. Pl. 9, 15, 6: Φύεται δὲ καὶ ὁ σίκυος ὁ ἄγριος, ἐξ οὗ τὸ ἐλατήριον συντίθεται, καὶ τὸ (hoc omittunt Urbinas et Medicei) τιθύμαλλον (simplici λ idem), ἐξ οὗ τὸ ἱπποφαές. Mucius Sc. Anth. Pal. 9, 217, 1: Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα λείπετε; Photio πόα πικρὰ, masc. ponente Suida. ῐῠ]

[Τιθύμαλλος, ὁ, Tithymallus, n. parasiti in media comœdia, ap. Athen. 6, p. 238, C; 240, C seq.]

[Τιθωνόκομος, ὁ, ἡ, Qui Tithoni crines habet. Hesychius: Τιθηνοκόμον (sic) γένος, τοὺς Αἰθίοπας, ἐπεὶ μέλανες καὶ κομῆται. Idem eodem accentu: Τιθωνοκόμον, ἔθνος, μέλαν μὲν ὅλον τὸ σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας. Haud dubie igitur in loco poetæ, unde utraque gl. petita, fuit varietas τιθηνόκομον, quam spectat prior, quum alteri accommodatum sit λευκόν.]

[Τιθωνὸς, ὁ, Tithonus, f. Laomedontis, ap. Hom. Λ, 1; Υ, 237 et alibi. Hesiod. Th. 984. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 1, 5, aliique poetæ et mythologi. Ἡ ἡμέρα interpretantur Etym. M. et Tzetz. ad Lycophr. 18. Improprie de sene grandævo Aristoph. Ach. 688: Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν. Lucian. Dial. mort. 7, 1: Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη· Hermotim. c. 50: Κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ.]

[Τίκινος, πόλις Ἰταλίας περὶ Ῥαουένναν, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Τικίνιος, Steph. Byz. Strab. 4, p. 209; 5, p. 217; Polyb. 3, 64, etc. Τίκινον Ptolem. 3, 1, 33.]

Τικτικὸς, ἡ, ὸν, Parturiens, Brevi pariturus, Partui vicinus, i. q. ἐπίτοκος, Pollux 2, c. 1 [§ 7, ubi masc. ponitur, omissum in cod. Jungermanni. || Ad pariendum conferens. Id. 4, 208, φάρμακον. Photius: Τικτικὸν, τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀριστοφάνης. Ita scribendum pro Τεκτικὸς, quod v. supra, etsi passiva signif. dicitur Τεκτὸς, quod v. in Add.]

Τίκτω, τέξω et τέξομαι [et ap. Hom. H. Ven. 127: Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι, ubi τεκέσθαι suspicabatur Buttmannus Gr. § 95, 19, et ap. Aratum 124: Οἵην χρύσειοι πατέρες γενεὴν ἐλίποντο χειροτέρην· ὑμεῖς δὲ κακώτερα τεξείεσθε, quod suspectum eidem ib. § 95, 7, 12, et in annot. ad Aratum non feliciter tentatum, relinquendum poetæ Alexandrino, qui ita mallet quam κακιοτέρην τέξεσθε. Conf. Lobeck. Technol. p. 92, Pathol. elem. vol. 1, p. 431. Aor. ἔτικον, raro ἔτεξα, ut ap. Aristoph. Lys. 553, ubi ἐντέξῃ in

A ἐνστάξῃ mutatum, Orph. H. 41, 8, ubi τέξατα, ut ap. Ephræm. Cæs. 7833, 8337, Harmenop. 18, 96, ab Lobeckio ad Phryn. p. 743 cit., ubi εἰ συλλάβῃ καὶ τέξῃ], perf. τέτοκα, Pario, Procreo, Genero, Gigno; tam enim virili quam fem. sexui tribuitur, apud poetas præsertim. Hom. Od. Δ, [86] de Libya: Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. [Τ, 113: Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα (terra).] Hesiod. Op. [233]: Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. [242: Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν.] Xenoph. Cyneg. [5, 13], de lepore animali fœcundissimo: Τὰ μὲν τίκτει, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. [De bestiis etiam Callim. Del. 243: Ὅθι φῶκαι τίκτουσιν.] Plutarch. Symp. 3, [4, p. 651, D] de mulieribus: Λήγουσι τίκτουσαι πολὺ πρότερον ἢ γεννῶντες οἱ ἄνδρες. Ubi etiam nota proprium feminei sexus esse τίκτειν, masc. autem γεννᾶν. [De patre Hom. Il. Z, 206: Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε· Λ, 224: Κισσῆς, ὃς τίκτε Θεανώ· et alibi. Apoll. Rh. 3, 364: Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν. Eodemque tempore imperfecto de matre Il. Χ, 428: Μήτηρ θ', ἥ μιν

B ἔτικτε δυσάμμορος. Hesiod. Th. 212: Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν καὶ Θάνατον· τίκτε δ' Ὕπνον, ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων. Pind. Ol. 6, 41; Pyth. 3, 101; 4, 46 et alibi. Soph. OEd. T. 1098: Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε; Aristoph. Vesp. 312: Τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες, ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς; Callim. Lav. Min. 134: Μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν· et alii. Ceterum eadem signif. utrumque verbum de patre ponit Plato Conv. p. 191, B: Τέως γὰρ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς γῆν, ὥσπερ οἱ τέττιγες.] Mutuatur fut. et cetera tempora ab inus. them. Τέκω: indeque aor. ἔτεκον, et præt. med. τέτοκα. Hom. Od. B, [131]: Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, Quæ me peperit, nutrivit et educavit. [M, 134: Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ· Λ, 249: Ηεριπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα. Ubi notanda futuri forma activa, qua utuntur Æsch. Prom. 851: Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· 869: Βασιλικὸν τέξει γένος· Eur. Tro. 742, ubi τέξουσα, Aristoph. Thesm. 509, ubi τέξειν, Eq. 1034,

C ubi τέξει. Constructiones notandæ sunt cum dat. ap. Hom. Il. B, 658: Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ et alibi sæpe. Cum præp. ibid. 714: Εὔμηλον, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν· et alibi. Callim. Dian. 29: Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν· Del. 58. Lucian. Alex. c. 42: Πολλαὶ δὲ καὶ ηὔχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ.] Plut. [Mor. p. 38, E]: Ἐν δὲ τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ τὸ δέξασθαι καλῶς τοῦ προέσθαι πρότερόν ἐστιν, ὥσπερ τοῦ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων· præcedit enim partum conceptio et retentio genitalis seminis; partum autem sequitur educatio: quæ omnia exprimuntur hoc senario ap. Demetr. Phal. [§ 194]: Ἐλαβόμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φίλε, Concepi, peperi, alo, amice, et educo. Præteriti autem medii τέτοκα exemplum habes paulo ante in loco Xenoph., unde αἱ τετοκυῖαι ap. Athen. 11, Mulieres, quæ pepererunt, partum ediderunt. [Aristoph. Pac. 757 sive Vesp. 1034: Χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας. Idem fr. Dædali ap. Athen. 9, p. 374, E: Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν, ὡς ἀλεκτρυών, ut ib. præsenti τίκτουσιν ᾠά. Callim. Ep. 5, 10: Τίκτε

D δ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης. Horap. Hierogl. 2, 99: Ἱέραξ τίκτων τρία ᾠά.] Sæpe vero ἡ τεκοῦσα dicitur Mater genitrix, [et ὁ τεκὼν, Pater, et οἱ τεκόντες, Parentes,] sicut vicissim τὰ τικτόμενα dicuntur Liberi. [Æsch. Cho. 690: Τὸν τεκόντα δ' εἰδέναι· Eum. 463: Ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν· 514: Ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτο; Sept. 49: Μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν· Cho. 330: Πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει· 681: Πρὸς τοὺς τεκόντας τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ· et alibi cum ceteris Tragicis et aliis quibusvis poetis. In prosa Plut. Fab. c. 13: Τῆς τοῦ τεκόντος χάριτος μείζων ἡ παρὰ σοῦ χάρις αὕτη· Mor. p. 1000, D: Ὁ μὴ τεκὼν παιδοποιεῖται τὸν ἄριστον. « Aristæn. p. 46, 14. » Hemst.] Aristot. [H. H. 5, 27] de phalangio: Ἀποκτείνει τὴν τεκοῦσαν ἀποδληθὲν, Ut emerserit, matrem consumit, ut Plin. Quum alioqui ἡ τεκοῦσα proprie sonet Quæ peperit; et τὸ τικτόμενον, Id quod paritur, Partus: quomodo et τὸ τεχθὲν et τὸ τετοκμένον: ut ap. Bud. p. 265, Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, Partum agnoscere: et ap. Synes. Ep. 141: Οὐ μὴν δεῖ

image
not
available

[Improprie Anacreon secundum Etym. M. v. Ἄλλοι p. 463, et Σίλλοι p. 713 : Σίλλοι, ἐπισκώμματα, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ, τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων, Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης, οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. Hesychius : Τίλλει, μέμφεται, διαβάλλει, ἀποκόπτει, ubi ἀποσκώπτει Sopingius. Τιλλομένη, λοιδορουμένη. Plutarch. Themist. c. 18 med. : Ἔλεγε (Them.) τοὺς Ἀθηναίους οὐ τιμᾶν αὐτὸν οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλ' ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους μὲν ὑποτρέχειν καὶ κινδυνεύοντας, εὐδίας δὲ περὶ αὐτοὺς γενομένης τίλλειν καὶ κολούειν· pro quo Mor. p. 185, E, τίλλουσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι, quod etsi ad platanum potius refertur, tamen etiam ad impropriam signif. alludit.] Item κόμην τίλλειν vel ἑαυτὸν aliquis dicitur, quum præ dolore s. mœrore comam sibi vellit. Hom. Il. X, [78] de Priamo : Πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ, Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· 407 : Ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην. [Batrach. 69 : Πολλὰ δακρύων ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας. Aristoph. Av. 352 : Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν· et ibid. 365, τίλλε.] Per jocum vero Aristoph. Pac. [545] : Ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς Τίλλονθ' ἑαυτόν; ubi schol. quoque annotat, τίλλειν ἑαυτὸν proprie esse τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Ead. signif. τίλλεσθαι etiam dicitur, [Od.] K fin. : Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας [unde repetit Apoll. Rh. 1, 1057]; quod Il. K, [15] : Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. [Il. Ω, 711 : Πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, ubi notanda constr. cum accus. personæ, cujus in luctu comam sibi evellerent conjux et mater.] Sic Lucian. [De luctu c. 16] : Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην. [Fugit. c. 28 : Τὸ γένειον ἐτίλλετο.] Itidemque Martial., Et dextra pectus pulsat et comam vellit. Ovid., Laniare comas dicit : Seneca, Lacerare comas, crinem : Virg., Scindere comam : unde apud eum Æn. 9 : Scissa comas. [Pass. Aristoph. Thesm. 543 : Διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν; 593 : Τίς δ' οὕτως ἀνὴρ ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν.] Cinædi vero nates etiam sibi solebant τίλλειν s. παρατίλλειν, Vulsellis sibi pilos evellere : unde Vulsi apud Latinos. Patet id tum ex ll. quibusdam Clementis Alex. supra in Πιττόω citatis, tum ex hoc Aristoph. Ran. [424] : Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. Nam vocab. ταφὴ in obscœna ibi accipiunt signif., sicut τάφος quoque et θάπτειν alibi ap. Eund. et ap. Theocr. obscœnam actionem denotant, quemadmodum in Σῆμα docui. Mœchi item τίλλεσθαι solebant ignominiæ causa. Aristoph. Nub. [1083] : Τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; sic enim, inquit schol., ᾐκίζοντο eos quos deprehendissent mœchos, sc. ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι. Ubi etiam nota τέφρᾳ τίλλεσθαι, pro Velli et fervente cinere conspergi. Nota et Ῥαφανιδοῦσθαι pro Raphano in anum immisso cruciari. [Ambigue Cratinus ap. Athen. 14, p. 638, F : Ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, παρατιλτριῶν ἔχων χορὸν λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη πονηρά.] ‖ Significat etiam Divellere s. Convellere, Discerpere s. Concerpere, Dilacerare, διασπαράττειν. Theocr. [3, 21], de corona : Τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. [2, 54 : Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δάφνις, ὡγὼ νῦν τίλλοισα ... ἐν πυρὶ βάλλω. Evellendi signif. idem 5, 121 : Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. Diodor. 5, 21 : Τοὺς παλαιοὺς στάχυς καθ' ἡμέραν τίλλειν.]

[Τίλλων scriptura vitiosa pro Τίλων, quod v.]

Τίλμα, τὸ, Linamentum concerptum, Penicillus, Turunda, μοτός. Apsyrtus in Hippiatria : Ὡσαύτως μοτοῦν τίλμασι τοῖς αὐτοῖς μετὰ οἴνου. Vide et Τιλτός. [Etiam Hippocrati sunt Linamenta concerpta aut penicilli (τιλμάτια aut τιλτὰ dicuntur), velut p. 24, 15, περὶ τιλμάτων. De his enim agitur quæ medico parata aut procurata esse debent. Sic τίλμα et τιλμάτιον forma diminutiva dicitur Archig. apud Galen. l. 2 τῶν Κατὰ τόπ. p. 184, 8, in capitis vulneribus linamenti genus quod concerptum aut vulsum nominatur, et alias μοτὸν τιλτὸν, aut τιλτὸν simpliciter, et inter quinque μοτῶν genera annumeratur. Fors.] ‖ Vulsio, Vellicatio, [Volsura, Gl.] ut apud Dioscor. 2, Ruell. τίλματα dicitur vertisse Vellicationes. Τίλματα, inquit Gorr., dicta sunt a recentioribus medicis σπάσματα, h. e. Vulsiones factæ in fibris musculorum, dum nimis distentæ interdum rumpuntur, ut annotavit Galen. Comm. 4 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον [p. 698, 59 : Τὰ δὲ σπάσματα περὶ τὰς ἶνας γίνεται τῶν μυῶν ἐπὶ πλέον ταθείσας, ὡς ἐνίας ῥαγῆναι, καὶ καλοῦσιν ἰδίως οἱ νεώτεροι τῶν ἰατρῶν τὰ τοιαῦτα παθήματα τίλματα, Vulsa autem fiunt in musculorum fibris in tantum distentis ut quædam rumpantur, quæ proprie a recentioribus medicis τίλματα, h. e. vellicationes seu discerptiones nuncupantur. Sic enim apud Galen. legi debere apparet, quum mendosa sint omnia nostra exemplaria, etsi pro τίλματα non male ῥήγματα legatur. Fors. Plutarch. Mor. p. 48, B : Ὥσπερ οἱ δειλοὶ καὶ γλίσχροι σκύλακες τὰ δέρματα δάκνοντες οἴκοι καὶ τὰ τίλματα τίλλοντες τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἅπτονται.]

Τιλμάτιον, τὸ, forma dimin. pro τίλμα : itidem significans Linamentum concerptum, Peniculus, Turunda, μοτὸς τιλτός : cujusmodi linamenta imbuta medicamentis solent vulneribus et ulceribus hiantibus indi : qua de re supra in Μοτός. Legitur autem hoc τιλμάτιον ea signif. ap. Galen. 5 τῶν Κατὰ τόπους. [V. supra.]

Τιλμὸς, ὁ, et Τίλσις, εως, ἡ, Vulsio, Vellicatio : ut [τριχῶν τίλσεις Aristot. Eth. Nic. 7, 6 ante fin.] τιλμὸς τῶν τριχῶν, Eustath. [et Antyllus in Matthæi Med. p. 90 med.], Pilorum vulsura (ut Varro dicit Lanæ vulsura), s. Evulsio pilorum. [Sic Æschylus Suppl. 839 : Τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοί. « Τιλμοὶ vero ap. Hippocr. p. 47, 31 et 959, A, sunt Vellicationes aut evulsiones, quales contingunt in his qui floccos legunt et pilos ex vestibus evellunt, aut festucas in pariete carpunt, mente læsa, ut sæpe contingit in morbis acutis, phrenitide et peripneumonia. Quandoque etiam partium vellicationes significant, quæ humores acres aut pus erodens continent, unde partes distentæ et velut punctæ dolent. Interdum etiam partium vulsiones quas desipientes ægri faciunt, ut scribit Galen. Comm. 3 in l. 1 Epid. p. 377, 45, ad Hippocr. l. c. Fors. Τιλμὸς ὀσπρίων, Leguminum evulsio, Evulsitium, Gl.] Hesychio τιλμὸς est etiam παιδιά, Ludus quidam : apud quem tamen paroxytonως scriptum est τίλμος. [Contra Arcad. p. 59, 2.]

[Τίλος.] Τῖλος, ὁ, longe diversam a superioribus habet signif., utpote quo significetur Stercus, Merda, κόπρος, σκῶρ, ut patet ex Polluce, qui l. 5, [91,] Λέγουσι δὲ, inquit, καὶ τίλον καὶ πέλεθον καὶ σπατίλην· quum sc. dixisset τὸ ἀποσκευαζόμενον ὑπ' ἀνθρώπου ἐν ἀποπάτῳ nominari κόπρον et σκῶρ.

[Τῖλος, ὁ, Pilus superciliorum. V. Τύλος.]

[Τίλσις. V. Τιλμός.]

[Τιλτὸν, τό.] Τῖλτον, Hesychio εἶδος ταριχίου : quod testatur et Pollux 6, c. 9 [§ 49], ubi tradit τῖλτον [τιλτὸν] τάριχος vocatum fuisse τὸ λεπιδωτόν : afferens hunc l. Platonis comici, Καὶ περιῶν [περιὼν] ἅμα, Τῖλτον [τιλτὸν] τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις. [Quibuscum confert Aristophaneum : Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ κτλ.] Itidem ap. Athen. 3, [p. 118, F] ex Nicostrato comico : Ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς ... Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ Τῖλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν Ὀβολοῖν, ὅ γ' οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν Τριῶν κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'. Sed perperam apud eum scriptum legitur τίλιτον. [Τιλτὸν Schweigh. V. autem Coraes ad Xenocr. p. 177.]

Τιλτὸς, ὁ, ἡ, Vulsus, Concerptus : ut τιλμὸς dicitur Linamentum concerptum ap. [Oribas. ed. Mai. p. 7, 5;] Galen. Ad Glauc. [Idem vol. 2, p. 398 : Μοτῶν δὲ εἴδη πέντε· στρεπτὸς, ξυστὸς, τιλτὸς, ἐλλυχνιωτὸς, πυρηνοσκωτός. L. D.] Item τιλτὸν neutraliter et substantive dicitur pro τίλμα, s. τιλτὸς μοτός. Paul. Ægin. 6 : Μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς, καὶ σπληνίον ἐπιθέντες, Secundum autem manualem curationem linamento sicco indito, et splenio imposito. [Galen. l. c. p. 395 : Τὰ συμπεφυκότα βλέφαρα διαστέλλομεν τιλτοῖς ξηροῖς. L. D. Linamentum, Gl.] Hæc τιλτὰ nominantur etiam τίλματα : ut in Hippiatr. : Τίλματα ῥάκους ἐρείου διάβροχα ποιήσαντι ὄξει, ἐντιθέναι

image
not
available

image
not
available

Diod. 11, 60. Alius Persa, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 25 seq.; 5, 1. Diodor. 14, 80; Pausan. 3, 9, 7. Conf. Πιθραύστης.]

[Τιθρωνή, ἡ, epith. Minervæ, ap. Pausan. 1, 31, 4 : Ναὸς ἕτερος (apud Phlyenses et Myrrhinusios Atticæ) ἔχει βωμοὺς ... Τιθρωνῆς Ἀθηνᾶς καὶ Κόρης Πρωτογόνης. Liber unus Τιθρηνῆς supra versum.]

[Τιθρώνιον, τὸ, Φωκικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνιεὺς, Steph. Byz. Pausan. 10, 3, 2; 33, 12. Sed priori loco libri Τεθρώνιον, quod v.]

[Τιθυμαλίς. V. Τιθύμαλλος.]

[Τιθύμαλλον. V. Τιθύμαλλος.]

Τιθύμαλλος, ὁ, Tithymalus, herba, cujus septem genera traduntur. Τιθύμαλος, masculus, qui χαρακίας et ἀμυγδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, rubros, lacteo succo atque acri madentes. Vide Dioscor. [4, 164.] Marinam lactucam esse quam Græci vocent τιθύμαλον, scribit Columella l. 6, eodemque nomine appellat Celsus, l. 5. Scribitur etiam τιθύμαλλος duplici λ : sed perperam [Immo recte. Aristoph. Eccl. 405 : Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ. Ubi schol. annotat esse εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, et alter quidem hariolatur Laconicum exstitisse, alter certo scit διαδόητον fuisse. Theophr. H. Pl. 9, 8, 2 : Τὸν τοῦ τιθυμάλλου ἢ μηκωνίου ὀπόν· καλεῖται γὰρ ἀμφοτέρως. Reliquos ejusdem locos, in quibus ὁ παράλιος καλούμενος κόκκος, ὁ ἄρρην, ὁ μυρτίτης, annotavit Schneider. in Ind., quocum conf. Fraas. Synops. plant. floræ class. p. 87 seq.] Invenitur et Τιθυμαλίς [Dioscor. 4, 165], sed potius de eo tithymali genere quod et παράλιος τιθύμαλος vocatur, necnon μήκων. Nicander autem Ther. [617] θυμαλίδας pro τιθυμαλίδας dixisse existimatur : vocans εὐγλαγέας a lactis copia. [Nunc receptum τιθυμάλλους. || Forma Τιθύμαλλον, τὸ, Herba lactaria, Gl., Theophr. H. Pl. 9, 15, 6 : Φύεται δὲ καὶ ὁ οἶνος ὁ ἄγριος, ἐξ οὗ τὸ ἐλατήριον συντίθεται, καὶ τὸ (hoc omittunt Urbinas et Medicei) τιθύμαλλον (simplici λ idem), ἐξ οὗ τὸ ἱπποφαές. Mucius Sc. Anth. Pal. 9, 217, 1 : Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα λείπετε; Photio πόα πικρὰ, masc. ponente Suida. ΤΟ]

[Τιθύμαλλος, ὁ, Tithymallus, n. parasiti in media comœdia, ap. Athen. 6, p. 238, C; 240, C seq.]

[Τιθωνόκομος, ὁ, ἡ, Qui Tithoni crines habet. Hesychius : Τιθηνοκόμον (sic) γένος, τοὺς Αἰθίοπας, ἐπεὶ μέλανες καὶ κομῆται. Idem eodem accentu : Τιθωνοκόμον, ἔθνος, μέλαν μὲν ὅλον τὸ σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας. Haud dubie igitur in loco poetæ, unde utraque gl. petita, fuit varietas τιθηνόκομον, quam spectat prior, quum alteri accommodatum sit λευκόν.]

[Τιθωνός, ὁ, Tithonus, f. Laomedontis, ap. Hom. Λ, 1; Υ, 237 et alibi. Hesiod. Th. 984. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 1, 5, aliique poetæ et mythologi. Ἡ ἡμέρα interpretantur Etym. M. et Tzetz. ad Lycophr. 18. Improprie de sene grandævo Aristoph. Ach. 688 : Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν. Lucian. Dial. mort. 7, 1 : Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ζῇ· Hermotim. c. 50 : Κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ.]

[Τίκινος, πόλις Ἰταλίας περὶ Ῥαούενναν, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Τικίνιος, Steph. Byz. Strab. 4, p. 209; 5, p. 217; Polyb. 3, 64, etc. Τίκινον Ptolem. 3, 1, 33.]

Τικτικός, ἡ, όν, Parturiens, Brevi pariturus, Partui vicinus, i. q. ἐπίτοκος, Pollux 2, c. 1 [§ 7, ubi masc. ponitur, omissum in cod. Jungermanni. || Ad pariendum conferens. Id. 4, 208, φάρμακον. Photius : Τικτικὸν, τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀριστοφάνης. Ita scribendum pro Τεκτικὸς, quod v. supra, etsi passiva signif. dicitur Τικτὸς, quod v. in Add.]

Τίκτω, τέξω et τέξομαι [et ap. Hom. H. Ven. 127 : Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι, ubi τεκέσθαι suspicabatur Buttmannus Gr. § 95, 19, et ap. Aratum 124 : Οἵην χρύσειοι πατέρες γενεὴν ἐλίποντο χειροτέρην· ὑμεῖς δὲ κακώτερα τεξείεσθε, quod suspectum eidem ib. § 95, 7, 12, et in annot. ad Aratum non feliciter tentatum, relinquendum poetæ Alexandrino, qui ita mallet quam κακιοτέρην τέξεσθε. Conf. Lobeck. Technol. p. 92, Pathol. elem. vol. 1, p. 431. Aor. ἔτεκον, raro ἔτεξα, ut ap. Aristoph. Lys. 553, ubi ἐντέξῃ in A ἐνστάξῃ mutatum, Orph. H. 41, 8, ubi τίξασα, ut ap. Ephræm. Cæs. 7833, 8337, Harmenop. 18, 96, ab Lobeckio ad Phryn. p. 743 cit., ubi εἰ συλλάβῃ καὶ τέξῃ], perf. τέτοκα, Pario, Procreo, Genero, Gigno; tam enim virili quam fem. sexui tribuitur, apud poetas præsertim. Hom. Od. Δ, [86] de Libya : Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. [Τ, 113 : Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα (terra).] Hesiod. Op. [233] : Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. [242 : Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν.] Xenoph. Cyneg. [5, 13], de lepore animali fœcundissimo : Τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. [De bestiis etiam Callim. Del. 243 : Ὅθι φῶκαι τίκτουσιν.] Plutarch. Symp. 3, [4, p. 651, D] de mulieribus : Λήγουσι τίκτουσαι πολὺ πρότερον ἢ γεννῶντες οἱ ἄνδρες. Ubi etiam nota proprium feminei sexus esse τίκτειν, masc. autem γεννᾶν. [De patre Hom. Il. Z, 206 : Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε· Λ, 224 : Κισσῆς, ὃς τίκτε Θεανώ· et alibi. Apoll. Rh. 3, 364 : Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν. Eodemque tempore imperfecto de matre Il. X, 428 : Μήτηρ θ', ἥ μιν B ἔτικτε δυσάμμορος. Hesiod. Th. 212 : Νὺξ δ' ἔτικτε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν καὶ Θάνατον· τίκτε δ' Ὕπνον, ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων. Pind. Ol. 6, 41; Pyth. 3, 101; 4, 46 et alibi. Soph. OEd. T. 1098 : Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε; Aristoph. Vesp. 312 : Τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες, ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς; Callim. Lav. Min. 134 : Μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν· et alii. Ceterum eadem signif. utrumque verbum de patre ponit Plato Conv. p. 191, B : Τέως γὰρ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς γῆν, ὥσπερ οἱ τέττιγες.] Mutuatur fut. et cetera tempora ab inus. them. Τέκω : indeque aor. ἔτεκον, et præt. med. τέτοκα. Hom. Od. B, [131] : Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, Quæ me peperit, nutrivit et educavit. [M, 134 : Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ· Λ, 249 : Ἡρακλείου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα. Ubi notanda futuri forma activa, qua utuntur Æsch. Prom. 851 : Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· 869 : Βασιλικὸν τέξει γένος· Eur. Tro. 742, ubi τέξουσα, Aristoph. Thesm. 509, ubi τέξειν, Eq. 1034, C ubi τέξει. Constructiones notandæ sunt cum dat. ap. Hom. Il. B, 658 : Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακλείῃ· et alibi sæpe. Cum præp. ibid. 714 : Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν· et alibi. Callim. Dian. 22 : Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν· Del. 58. Lucian. Alex. c. 42 : Πολλαὶ δὲ καὶ ηὔχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ.] Plut. [Mor. p. 38, E] : Ἐν δὲ τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ τὸ δέξασθαι καλῶς τοῦ προέσθαι πρότερόν ἐστιν, ὥσπερ τοῦ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων· præcedit enim partum conceptio et retentio genitalis seminis; partum autem sequitur educatio : quæ omnia exprimuntur hoc senario ap. Demetr. Phal. [§ 194] : Ἐδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φίλε, Concepi, peperi, alo, amice, et educo. Præteriti autem medii τέτοκα exemplum habes paulo ante in loco Xenoph., unde αἱ τετοκυῖαι ap. Athen. 11, Mulieres, quæ pepererunt, partum ediderunt. [Aristoph. Pac. 757 sive Vesp. 1034 : Χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας. Idem fr. Dædali ap. Athen. 9, p. 374, E : Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν, ὡς ἀλεκτρυών, ut ib. præsenti τίκτουσιν ᾠά. Callim. Ep. 5, 10 : Τίκτει D δ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης. Horap. Hierogl. 2, 99 : Ἱέραξ τίκτων τρία ᾠά.] Sæpe vero ἡ τεκοῦσα dicitur Mater genitrix, [et ὁ τεκών, Pater, et οἱ τεκόντες, Parentes,] sicut vicissim τὰ τικτόμενα dicuntur Liberi. [Æsch. Cho. 690 : Τὸν τεκόντα δ' εἰδέναι· Eum. 463 : Ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν· 514 : Ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτο; Sept. 49 : Μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν· Cho. 330 : Πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει· 681 : Πρὸς τοὺς τεκόντας τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ· et alibi cum ceteris Tragicis et aliis quibusvis poetis. In prosa Plut. Fab. c. 13 : Τῆς τοῦ τεκόντος χάριτος μείζων ἡ παρὰ σοῦ χάρις αὕτη· Mor. p. 1000, D : Ὁ μὴ τεκὼν παιδοποιεῖται τὸν ἄριστον. « Aristæn. p. 46, 14. » Hemst.] Aristot. [H. H. 5, 27] de phalangio : Ἀποκτείνει τὴν τεκοῦσαν ἀποβληθὲν, Ut emerserit, matrem consumit, ut Plin. Quum alioqui ἡ τεκοῦσα proprie sonet Quæ peperit; et τὸ τικτόμενον, Id quod paritur, Partus : quomodo et τὸ τεχθὲν et τὸ τικτόμενον : ut ap. Bud. p. 265, Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, Partum agnoscere : et ap. Synes. Ep. 141 : Οὐ μὴν δεῖ

image
not
available

[Improprie Anacreon secundum Etym. M. v. Ἄλλοι p. 463, et Σίλλοι p. 713 : Σίλλοι, ἐπισκώμματα, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ, τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων, Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης, οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. Hesychius : Τίλλει, μέμφεται, διαβάλλει, ἀποκόπτει, ubi ἀποσκώπτει Sopingius. Τιλλομένη, λοιδορουμένη. Plutarch. Themist. c. 18 med. : Ἔλεγε (Them.) τοὺς Ἀθηναίους οὐ τιμᾶν αὐτὸν οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλ' ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους μὲν ὑποτρέχειν καὶ κινδυνεύοντας, εὐδίας δὲ περὶ αὐτοὺς γενομένης τίλλειν καὶ κολούειν· pro quo Mor. p. 185, E, τίλλουσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι, quod etsi ad platanum potius refertur, tamen etiam ad impropriam signif. alludit.] Item κόμην τίλλειν vel ἑαυτὸν aliquis dicitur, quum præ dolore s. mœrore comam sibi vellit. Hom. Il. X, [78] de Priamo : Πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ, Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· 407 : Ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην. [Batrach. 69 : Πολλὰ δακρύων ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας. Aristoph. Av. 352 : Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τῷδε τίλλειν καὶ δάκνειν· et ibid. 365, τίλλε.] Per jocum vero Aristoph. Pac. [545] : Ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς Τίλλονθ' ἑαυτόν; ubi schol. quoque annotat, τίλλειν ἑαυτὸν proprie esse τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Ead. signif. τίλλεσθαι etiam dicitur, [Od.] K fin. : Ἑζόμενοι δὲ καταῦθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας [unde repetit Apoll. Rh. 1, 1057]; quod Il. K, [15] : Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας. [Il. Ω, 711 : Πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, ubi notanda constr. cum accus. personæ, cujus in luctu comam sibi evellerent conjux et mater.] Sic Lucian. [De luctu c. 16] : Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην. [Fugit. c. 28 : Τὸ γένειον ἐτίλλετο.] Itidemque Martial., Et dextra pectus pulsat et comam vellit. Ovid., Laniare comas dicit : Seneca, Lacerare comas, crinem : Virg., Scindere comam : unde apud eum Æn. 9 : Scissa comas. [Pass. Aristoph. Thesm. 543 : Διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν; 593 : Τίς δ' οὕτως ἀνὴρ ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν.] Cinædi vero nates etiam sibi solebant τίλλειν s. παρατίλλειν, Vulsellis sibi pilos evellere : unde Vulsi apud Latinos. Patet id tum ex ll. quibusdam Clementis Alex. supra in Πιττόω citatis, tum ex hoc Aristoph. Ran. [424] : Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. Nam vocab. ταφὴ in obscœna ibi accipiunt signif., sicut τάφος quoque et θάπτειν alibi ap. Eund. et ap. Theocr. obscœnam actionem denotant, quemadmodum in Σῆμα docui. Mœchi item τίλλεσθαι solebant ignominiæ causa. Aristoph. Nub. [1083] : Τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; sic enim, inquit schol., ᾐκίζοντο eos quos deprehendissent mœchos, sc. ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς, τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι. Ubi etiam nota τέφρᾳ τίλλεσθαι, pro Velli et fervente cinere conspergi. Nota et Ῥαφανιδοῦσθαι pro Raphano in anum immisso cruciari. [Ambigue Cratinus ap. Athen. 14, p. 638, F : Ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, παρατιλτριῶν ἔχων χορὸν λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη πονηρά.] || Significat etiam Divellere s. Convellere, Discerpere s. Concerpere, Dilacerare, διασπαράττειν. Theocr. [3, 21], de corona : Τιλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. [2, 54 : Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δάφνις, ὡγὼ νῦν τίλλοισα ... ἐν πυρὶ βάλλω. Evellendi signif. idem 5, 121 : Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. Diodor. 5, 21 : Τοὺς παλαιοὺς στάχυς καθ' ἡμέραν τίλλειν.]

[Τίλλων scriptura vitiosa pro Τίλων, quod v.]

Τίλμα, τὸ, Linamentum concerptum, Penicillus, Turunda, μοτός. Apsyrtus in Hippiatria : Ὡσαύτως μοτοῦν τίλμασι τοῖς αὐτοῖς μετὰ οἴνου. Vide et Τιλτός. [Etiam Hippocrati sunt Linamenta concerpta aut penicilli (τιλμάτια aut τιλτὰ dicuntur), velut p. 24, 15, περὶ τιλμάτων. De his enim agitur quæ medico parata aut procurata esse debent. Sic τίλμα et τιλμάτιον forma diminutiva dicitur Archig. apud Galen. l. 2 τῶν Κατὰ τόπ. p. 184, 8, in capitis vulneribus linamenti genus quod concerptum aut vulsum nominatur, et alias μοτὸν τιλτὸν, aut τιλτὸν simpliciter, et inter quinque μοτῶν genera annumeratur. Fors.] || Vulsio, Vellicatio, [Volsura, Gl.] ut apud Dioscor. 2, Ruell. τίλματα dicitur vertisse Vellicationes. Τίλματα, inquit Gorr., dicta sunt a recentioribus medicis σπάσματα, h. e. Vulsiones factæ in fibris musculorum, dum nimis distentæ interdum rumpuntur, ut annotavit Galen. Comm. 4 εἰς τὸ Κατ' ἰητρεῖον [p. 698, 59 : Τὰ δὲ σπάσματα περὶ τὰς ἶνας γίνεται τῶν μυῶν ἐπὶ πλέον ταθείσας, ὡς ἐνίας ῥαγῆναι, καὶ καλοῦσιν ἰδίως οἱ νεώτεροι τῶν ἰατρῶν τὰ τοιαῦτα παθήματα τίλματα, Vulsa autem fiunt in musculorum fibris in tantum distentis ut quædam rumpantur, quæ proprie a recentioribus medicis τίλματα, h. e. vellicationes seu discerptiones nuncupantur. Sic enim apud Galen. legi debere apparet, quum mendosa sint omnia nostra exemplaria, etsi pro τίλματα non male ῥήγματα legatur. Fors. Plutarch. Mor. p. 48, B : Ὥσπερ οἱ δειλοὶ καὶ γλίσχροι σκύλακες τὰ δέρματα δάκνοντες οἴκοι καὶ τὰ τίλματα τίλλοντες τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἅπτονται.]

Τιλμάτιον, τὸ, forma dimin. pro τίλμα : itidem significans Linamentum concerptum, Peniculus, Turunda, μοτὸς τιλτός : cujusmodi linamenta imbuta medicamentis solent vulneribus et ulceribus hiantibus indi : qua de re supra in Μοτός. Legitur autem hoc τιλμάτιον ea signif. ap. Galen. 5 τῶν Κατὰ τόπους. [V. supra.]

Τιλμὸς, ὁ, et Τίλσις, εως, ἡ, Vulsio, Vellicatio : ut [τριχῶν τίλσεις Aristot. Eth. Nic. 7, 6 ante fin.] τιλμὸς τῶν τριχῶν, Eustath. [et Antyllus in Matthæi Med. p. 90 med.], Pilorum vulsura (ut Varro dicit Lanæ vulsura), s. Evulsio pilorum. [Sic Æschylus Suppl. 839 : Τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοί. « Τιλμοὶ vero ap. Hippocr. p. 47, 31 et 959, A, sunt Vellicationes aut evulsiones, quales contingunt in his qui floccos legunt et pilos ex vestibus evellunt, aut festucas in pariete carpunt, mente læsa, ut sæpe contingit in morbis acutis, phrenitide et peripneumonia. Quandoque etiam partium vellicationes significant, quæ humores acres aut pus erodens continent, unde partes distentæ et velut punctæ dolent. Interdum etiam partium vulsiones quas desipientes ægri faciunt, ut scribit Galen. Comm. 3 in l. 1 Epid. p. 377, 45, ad Hippocr. l. c. Fors. Τιλμὸς ὀσπρίων, Leguminum evulsio, Evulsitium, Gl.] Hesychio τιλμὸς est etiam παιδιά, Ludus quidam : apud quem tamen paroxytonws scriptum est τίλμος. [Contra Arcad. p. 59, 2.]

[Τίλος.] Τίλος, ὁ, longe diversam a superioribus habet signif., utpote quo significetur Stercus, Merda, κόπρος, σκὼρ, ut patet ex Polluce, qui l. 5, [91,] Λέγουσι δὲ, inquit, καὶ τίλον καὶ πέλεθον καὶ σπατίλην· quum sc. dixisset τὸ ἀποσκευαζόμενον ὑπ' ἀνθρώπου ἐν ἀποπάτῳ nominari κόπρον et σκώρ.

[Τίλος, ὁ, Pilus superciliorum. V. Τύλος.]

[Τίλσις. V. Τιλμός.]

[Τιλτὸν, τό.] Τίλτον, Hesychio εἶδος ταριχίου : quod testatur et Pollux 6, c. 9 [§ 49], ubi tradit τίλτον [τιλτὸν] τάριχος vocatum fuisse τὸ λεπιδωτόν : afferens hunc l. Platonis comici, Καὶ περιϊὼν [περιὼν] ἅμα, Τίλτον [τιλτὸν] τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις. [Quibuscum confert Aristophaneum : Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ κτλ.] Itidem ap. Athen. 3, [p. 118, F] ex Nicostrato comico : Ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς ... Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ Τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν Ὀβολοῖν, ὅ γ' οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν Τριῶν κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'. Sed perperam apud eum scriptum legitur τίλιτον. [Τιλτὸν Schweigh. V. autem Coraes ad Xenocr. p. 177.]

Τιλτὸς, ὁ, ἡ, Vulsus, Concerptus : ut τιλμὸς dicitur Linamentum concerptum ap. [Oribas. ed. Mai. p. 7, 5 ;] Galen. Ad Glauc. [Idem vol. 2, p. 398 : Μοτῶν δὲ εἴδη πέντε· στρεπτὸς, ξυστὸς, τιλτὸς, ἐλλυχνιωτὸς, τριαπισκωτός. L. D.] Item τιλτὸν neutraliter et substantive dicitur pro τίλμα, s. τιλτὸς μοτός. Paul. Ægin. 6 : Μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς, καὶ σπληνίον ἐπιθέντες, Secundum autem manualem curationem linamento sicco indito, et splenio imposito. [Galen. l. c. p. 395 : Τὰ συμπεφυκότα βλέφαρα διαστέλλομεν τιλτοῖς ξηροῖς. L. D. Linamentum, Gl.] Hæc τιλτὰ nominantur etiam τίλματα : ut in Hippiatr. : Τίλματα ῥάκους ἐρείου διάβροχα ποιήσαντι ὄξει, ἐντιθέναι

image
not
available

[Τιμάοχος, ὁ, ἡ, i. q. τιμοῦχος. Hom. Hymn. Cer. 268 : Εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμάοχος· Ven. 31 : Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι. ᾱ]

[Τιμάρατος, ὁ, Timaratus, Pythagoreus, ap. Iamblich. Vit. Pyth. c. 30, p. 362 Kiessl., sed qui alibi Τιμάρης, quod v.]

[Τιμαρέτειος, α, ον, adj. sequentium nn. Τιμαρέτη vel Τιμάρετος. Ep. Anth. Pal. 6, 280, 5 : Παιδὸς Τιμαρετείας.]

[Τιμᾰρέτη, ἡ, Timarete, Dodonæa, ap. Herodot. 2, 55. Alia in inscr. Hermion. C. I. vol. 1, p. 602, n. 1221, 8.]

[Τιμάρετος, ὁ, Timaretus, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 778, n. 1602, 2.]

[Τιμάρης, ους, ὁ, Timares, Locrus, Pythagoreus, ap. Iamblich. Vit. Pyth. c. ult. Alius ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 652, 1, ubi Τιμάρεος. ῑᾱ]

[Τιμάριον, τὸ, Honorarium. Damascenus Studita et alii scriptt. Græcobarbari ap. Ducang.]

[Τιμάριον, ἡ, Timarion, n. mulieris, apud Meleagrum Anth. Pal. 12, 113.]

[Τιμάριστος, ὁ, Timaristus, n. Spartanum in numis Lacon. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 218, n. 26; *Suppl.* vol. 4, p. 223, n. 28.]

[Τιμαρίων, ωνος, ὁ, Timario, n. viri, in scripto sic inscripto, quod edidit Hasius *Notices* vol. 9, p. 164-242.]

[Τιμαρχία, ἡ, i. q. τιμοκρατία. Plato Reip. 8, p. 545, B : Καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν· ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον· 550, D : Μεταβαίνει ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. De Romanorum censoribus Dio Cassius 52, 21.]

[Τιμαρχίδης, ὁ, Timarchides, archon Att. ol. 83, 2, ap. Diodor. 12, 6. Sculptor Athen. ap. Pausan. 10, 34, 6. Spart. Τειμαρχίδας in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 621, n. 1245, 12 bis.]

[Τίμαρχος, ὁ, Timarchus, n. viri, ap. Simonidem Anth. Pal. 7, 513, 1; 515, 3. Callim. Epigr. 11, 1. Athen. apud Æschinem in Orat. contra eum et ap. Demosth. sæpius. Aliorum Athen. ap. Plat. Theag. p. 129, A, B, Æschin. p. 22, 25; in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 560. Alios memorant Diog. L., Pausan., Plutarch.]

[Τιμαρχώδης, ὁ, ἡ, Timarcho similis. Æschines p. 22, 28 : Πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις.]

[Τιμὰς, άδος, ἡ, Timas, n. mulieris, ap. Sapph. Anth. Pal. 7, 489, 1.]

[Τιμάσαρχος, ὁ, Dor. pro Τιμήσαρχος, n. viri, Æginetæ, ap. Pind. Nem. 4, 10, 78.]

[Τιμασίθεος. V. Τιμησίθεος.]

[Τιμάσιος. V. Τιμήσιος.]

[Τιμασίπολις, ιδος, ὁ, Timasipolis, n. viri in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 395, n. 2540, 2, ubi genit. Τιμασιπόλιος.]

[Τιμασίων, ωνος, ὁ, Timasion, Dardanensis, ap. Xenoph. Anab. 3, 1, 47, etc. Alius apud Philippum Anth. Pal. 6, 101, 7. Ægyptius apud Philostratum V. Apoll. 6, 3.]

[Τίμαυον, τὸ, Timavum, templum Diomedis in sinu maris Adriatici, ap. Strab. 5, p. 214.]

[Τίμαυος, ὁ, Timavus, fl. in mare Adriaticum exiens, ap. Strab. l. modo cit. et 6, p. 275.]

[Τιμαφέρνης, ὁ, Timaphernes, Trachinius, qui exercitum duxit ad Xerxen, apud Ctesiam Photii cod. 72, p. 39, 33.]

[Τιμαχίδας, ὁ, Timachidas, Rhodius, ap. Athen. 1, p. 31, E, etc. Cujus prim. Τίμαχος ponit Eust. Il. p. 584, 22. ᾰῑᾱ]

Τιμάω, [fut. forma Dor. Theocr. Ep. 14, 4 : Τὸν δὲ πολῖται τιμασεῦντι,] Honoro, Honore afficio, In honore et pretio habeo, Magni æstimo, [Decoro, Honesto, Gl.] : itidem ut τίω : sed in prosa usitatius. [Hom. Il. O, 612 : Ζεύς μιν τίμα καὶ κύδαινε· P, 99 : Ὅν κε θεὸς τιμᾷ (ut Theognis 169, Eur. Herc. F. 1338)· H. in Musas et Apoll. 25, 6 : Χαίρετε, τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν. Pind. Ol. 6, 80 : Ἑρμᾶν, ὃς Ἀρκαδίαν εὐάνορα τιμᾷ. Soph. fr. Thyest. ap. Orion. Anth. p. 47, 10 : Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός· Ant. 288 : Ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς· 1136 : Τὰν ἐκπαγλα τιμᾷς ὑπὲρ πασᾶν πολέων, ut in oraculo ap. A Aristid. vol. 1, p. 312 : Ἀσκληπιὸς, πόλισμα Τηλέφου κλυτὸν τιμῶν.] Hom. Od. E, [36] : Οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσι, Honorabunt et colent veluti deum aliquem. Alibi dicit, Ἶσα θεῷ τίσουσι. [Od. Ξ, 203 : Ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα· O, 365 : Ὀλίγον δέ τί μ' ἧσσον ἐτίμα. Soph. Ant. 904 : Καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα, de Polynice ab ea sepulto.] Et Il. Ψ, [788] : Ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Honorant, Honore afficiunt. A, [46] de Pallade et Junone : Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. [De diis eorumque muneribus, ut τιμὴ, quod v., Hesiod. Th. 399 : Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε (Stygem), περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν ut 412, de Hecate. Theognis 1386 : Κυθέρεια, σοί τι περισσὸν Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν. De diis colendis Æsch. Sept. 236 : Δαιμόνων τιμᾶν γένος· 409 : Τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους· Cho. 255 : Τοῦ σε (Jovem) τιμῶντος μέγα πατρός· Eum. 991 : Τάσδε ἀεὶ μέγα τιμῶντες. Soph. Œd. Col. 277. Herodot. 3, 55. Xenoph. Comm. 4, 3, 13, et alii quivis.] Et in Lege divina, Τίμα τὸν πατέρα καὶ B τὴν μητέρα, Honora et cole parentes : quo verbo reliqua etiam officia parentibus debita intelliguntur. Interdum commodius redditur Honore afficio, Honoribus orno, Honorabilem reddo. Il. A, [454] : Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν· et [505] : Τίμησόν μοι υἱόν. [Pind. Isthm. 3, 55 : Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων (Ajacem). Æsch. Ag. 246 : Πατρὸς αἰῶνα φίλως ἐτίμα· Suppl. 401 : Ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν.] Æschin. C. Ctes. : Πότερον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμώσετε. Dem. Olynth. 1 [p. 26, 1] : Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. [Cum accus. adverbialiter posito Thuc. 4, 20 : Ἡμῶν γὰρ καὶ ὑμῶν ταυτὰ λεγόντων τό γε ἄλλο Ἑλληνικὸν ἴστε ὅτι ὑποδεέστερον ὂν τὰ μέγιστα τιμήσει. Schol., μεγάλως ἡμᾶς τιμήσει. Xenoph. Vect. 3, 4 : Ταῦτα γὰρ τιμώμενοι οὐ μόνον τοῦ κέρδους, ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς ἕνεκεν ὡς πρὸς φίλους ἐπισπεύδοιεν ἄν. Quæ constructio usitatior in pron. ἄλλος, ut Cyrop. 7, 3, 12 : Ἐγώ σε καὶ τἄλλα τιμήσω.] Nonnunquam additur dat. rei, qua honoramus et ornamus s. decoramus aliquem. Plu- C tarch. [Mor. p. 617, B] : Τιμῶμεν ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι· alludens ad Homericum illud, quod mox in passivo Τιμάομαι afferam : cui simile hoc ejusdem Hom. Il. Θ, [161] : Περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι· sed utentis verbo τίειν ibi pro τιμᾶν. [Il. I, 135 : Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι, θεὸν ὣς, τιμήσουσι. Simonides Anth. Pal. App. 77, 2 : Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε τίμησε. Æsch. Sept. 1046 : Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ· Eum. 1028 : Φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι τιμᾶτε. Eur. Herc. F. 1361 : Νεκροὺς δακρύοισι τιμῶν· Bacch. 220 : Διόνυσον τιμώσας χοροῖς. Theocr. 17, 12 : Ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων. Thuc. 3, 58 : Οὓς ἀποθανόντας ἐτιμῶμεν ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις.] Isocr. Evag. [init.] : Ὁρῶν τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρὸς, οὐ μόνον τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων, Ornantem et cohonestantem tumulum patris. In eadem Or. dicit, Ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. Cui adde He- D rodian. 3, [6, 12] : Αὐτὸν πρότερον τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν, Honore cohonestavimus, et gloria ornavimus. Ubi sicut τιμᾶν et κοσμεῖν copulantur, ita et ap. Xenoph. Cyrop. 1, p. 5 [c. 3, 3] : Στολὴν καλὴν ἐνέδυσε, καὶ στρεπτοῖς καὶ ψαλλίοις [ψελίοις] ἐτίμα καὶ ἐκόσμει. [Reip. Lac. 15, 4 : Διμοιρίᾳ ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησεν. (Similiter ib. : Ἵνα ἀπὸ τούδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἴ τινα βούλοιντο· et Cyrop. 8, 2, 4.) Ag. 5, 1 : Διμοιρίαν λαμβάνων, ὅπως ἔχοι καὶ τούτῳ τιμᾶν, εἴ τινα βούλοιτο. Et alii quivis. De præmiis et muneribus autem sic etiam Cyrop. 3, 3, 6 : Τῶν χρημάτων ἔδωκε τοῖς αὐτοῦ ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγαιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς· Anab. 1, 8, 29 : Καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει καὶ ψέλια καὶ τἄλλα ὥσπερ οἱ ἄριστοι Περσῶν· ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα· 7, 3, 5 : Ἔξω δὲ τούτων τὸν ἄξιον τιμήσω· 19 : Ἄξιον οὖν σοι καὶ μεγαλοπρεπέστατα τιμῆσαι Σεύθην· H. Gr. 3, 1, 17 : Νομίσας, εἰ διαφυλάξειε Φαρναβάζῳ τὴν πόλιν, τιμηθῆναι ἂν ὑπ' ἐκείνου. Unde Cyrop. 3, 2, 28 junguntur τιμᾶν καὶ δωρεῖσθαι τῶν συστρατευομένων

Digitized by Google

τοὺς ἀξίους. || Cum accus. rei Theognis 189 : Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· ut 523 : Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, θεοὶ τιμῶσι μάλιστα. Pind. Ol. 6, 72 : Τιμῶντες ἀρετάς· 7, 5 : Συμποσίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἰόν· Pyth. 4, 270 : Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος. Schol., ὁ Ἀπόλλων σοι τετίμηκε τὴν ζωήν· vel τὴν εἰς τοῦτο δύναμιν παρέχεται. Isthm. 5, 63 : Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος. Æsch. Sept. 716 : Νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός· fr. ap. Sextum in Fabric. B. Gr. vol. XII, p. 626 : Ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός· Cho. 509 : Αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγον, Exaudiens. 516 : Μεθυστέρον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος· Eum. 915 : Τήνδε τιμᾶν πόλιν· Suppl. 1013 : Μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός, τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον. Soph. Aj. 688 : Ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε. Schol. πείθεσθε. Ant. 514 : Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Eur. Or. 827 : Πατρῴαν τιμῶν χάριν· et alibi similiter.] Pass. Τιμάομαι, Honoror, Honore afficior, In honore et pretio habeor. [Hom. Od. H, 69 : Ὣς κείνη πέρι κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν· H. Apoll. 485 : Τῶν (θεῶν) ἰότητι αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα· Batrach. 18 : Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην τιμῶμαι. Pind. Ol. 2, 49 : Ἐν μάχαις τιμώμενος· Isthm. 3, 77 : Τετίμαται πρὸς ἀθανάτων. Æsch. Eum. 860 : Εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην· 891 : Ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη· Ag. 581 : Χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. Soph. OEd. T. 563 : Ἐξ ἴσου τιμώμενος· fr. Alet. ap. Stob. Fl. 105, 42, 2 : Ὄλβον ... μηδαμοῦ τιμώμενον· ibid. 45, 11 : Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ· OEd. T. 1223 : Ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι· 1202 : Ἐξ οὗ ... τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης· Ant. 210 : Θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. Eur. fr. Erechth. ap. Lycurg. v. 49 : Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται· Tro. 735 : Ὦ περισσὰ τιμηθείς. Aristoph. Vesp. 1023 : Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθείς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν. Herodot. 5, 5 : Ἡ δ' ἂν κριθῇ (μάλιστα φιλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς) καὶ τιμηθῇ, ἐγκωμιασθεῖσα σφάζεται· 7, 213 : Ἐτιμήθη ὑπὸ Λακεδαιμονίων οὐδὲν ἔσσον· 8, 105 : Πάντων ἐτιμήθη μάλιστα παρὰ Ξέρξῃ. Similiterque alii quivis. Futuri usitata in pass. forma est τιμήσομαι, rarior τιμηθήσομαι, ut ap. Thuc. 6, 80 fin. : Εἰ καταστρέψονται ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, ταῖς μὲν ὑμετέραις γνώμαις κρατήσουσι, τῷ δ' αὑτῶν ὀνόματι τιμηθήσονται· etsi id. 2, 87 fin., Οἱ ἀγαθοὶ τιμήσονται, ubi schol. ἀντὶ τοῦ τιμηθήσονται, ut schol. Soph. Ant. 210 supra cit. Quod priori quoque loco eximendum foret sec. Mœrin p. 367. Τιμήσεται Ἀττικοί, τιμηθήσεται Ἕλληνες, sive Thomam p. 852. Sed Demosth. p. 410, 20 : Παρ' ὑμῖν καὶ αὐτὸς ὢν ἐπιεικὴς τιμηθήσεσθαι· et inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, n. 108, 21 : Εἰδόσιν ὅτι καταξίως τιμηθήσονται, pro quo καθότι τιμηθήσεται ἀξίως in alia ibid. p. 138, n. 100, 8. Contra versum infertur in libro Burnej. Lycurgi p. 161, v. 49, ubi Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται. Τιμήσεται pro τιμήσει positum Xenoph. Cyrop. 8, 7, 15, sustuli sequente δὴ ἄνδρα in δι' ἄνδρα mutato, ut est apud Stobæum, et restituta hic quoque signif. passiva, qua ponitur Hier. 9, 9, Plat. Reip. 4, p. 426, C.] Plutarch. Polit. Præc. : Τοῦ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν ἐνδοξότερον. Synes. Ep. 18 : Ὡς πολίτας ὑφ' ἡμῶν τιμᾶσθαι προσήκει, Honorari et observari. [Thuc. 2, 63 : Τῆς πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν. Schol. τῇ τιμῇ τῆς πόλεως, ex imperio ad urbem redundante.] Sicut vero activum τιμᾶν interdum dat. instrumentali jungitur, ita et τιμᾶσθαι. Hom. Il. [I, 38 : Σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·] M, [310] : Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι; Cur nos præcipue honorati sumus sede, carnium portione, et plenis poculis? [Soph. OEd. Col. 63 : Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, οὐ λόγοις τιμώμεν' ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον· 1304 : Γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δόρει. Aristoph. Av. 33 : Ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 1 : Πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ Κύρου.] Lucian. [De luctu c. 2] : Πλούτων κέκληται, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος, Ea appellatione donatus et ornatus, Honoris causa donatus. Media autem vox activam habet signif. Od. T, [280] : Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο· cum dat. instrumen-

A tali Υ, [129] : Μαῖα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ Εὐνῇ καὶ σίτῳ, ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδής; [Il. X, 235 : Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι.]

|| Τιμῶ, Æstimo [Gl.]. In qua signif. cum gen. construitur. Dem., τιμᾶν πλείστου, Maximi æstimare, Plurimi facere. Itidemque ap. Aristid. : Τιμῆσαι τῆς ἀξίας, Digno pretio æstimare. [Plato Leg. 11, p. 921, B, de vendente aliquid : Μὴ πλέονος τιμᾶν· 917, C : Μὴ τιμήσῃ πλέονος μηδὲ ἐλάττονος. Aristot. Eth. Nic. 9, 1 med. : Πρωταγόρας, ὅτε διδάξειεν ἁδήποτε, τιμῆσαι τὸν μαθόντα ἐκέλευεν ὅσου δοκεῖ ἄξια ἐπίστασθαι, καὶ ἐλάμβανε τοσοῦτον· et ib. fin. Demosth. p. 183, 19 : Τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ νῦν ὀφειλόμενα τῶν σκευῶν ἐπὶ τὰς τριήρεις τιμήσαντας. Pass. p. 1156, 15 : Λεγούσης ὅτι αὐτῆς εἴη (τὰ σκεύη) ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα.] Et pass. voce ac signif. e Xenoph. Conv. [4, 44] : Καί, οὗ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύω, pro Quamobrem maximi ego fio, Quamobrem in magna existimatione sum apud alios. [Recte HSt. ipse, confirmante libro optimo, δ, ut ex. referatur ad medium. Sed pass.
B Hom. Il. Ψ, 649 : Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. Thuc. 4, 26 : Ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα, τετιμημένα χρημάτων. Schol., ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ τὰ πλοῖα ὠνηθέντα χρημάτων ὑπὸ Λακεδαιμονίων· ὑπέσχοντο γὰρ τοῖς ναυκλήροις δώσειν τὰς τιμάς, εἰ ἀπόληται τὰ αὐτῶν πλοῖα. De censu Polyb. 6, 19, 2 : Τῶν ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετιμημένων· 23, 15, ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς.] Alioquin pass. vox et media in activa etiam signif. accipiuntur. Synes. Ep. 107 : Καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν; Quanti putas me æstimare illud? 79 : Ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἂν ἐτιμησάμην, Maximi æstimassem. Et ante eum Xenoph. Cyrop. 2, [1, 13] : Καὶ δῶρα ἣν διδῶσιν οἱ τοιοῦτοι, κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα ἢ τὰ παρὰ τῶν ὁμοίων, ὅμως μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, Pluris æstimant, Majoris faciunt. [Comm. 3, 10, 10 : Τὸν ῥυθμὸν (τῶν θωράκων) πότερα μέτρῳ ἢ σταθμῷ ἐπιδεικνύων πλείονος (τοὺς θώρακας) τιμᾷ; quod modo dixerat πλείονος πωλεῖς. Cum adverbio OEc. 20, 28 : Ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαί τε μάλιστα τὸν σῖτον καὶ περὶ πλείστου
C αὐτὸν ποιῶνται οἱ ἄνθρωποι· Cyrop. 6, 4, 5 : Εἴ τις καὶ ἄλλη πώποτε γυνὴ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησεν. De censu eadem Æstimandi signif. medium ponit Plato Leg. 12, p. 955, D : Χρημάτων εἰσφορᾶς πέρι τῷ κοινῷ, τετιμῆσθαι μὲν ἕκαστον τὴν οὐσίαν ἕνεκα πολλῶν χρειῶν.] || Τιμῶ et τιμῶμαι in eadem signif. nonnunquam ante gen. illum habent præp. ἀντὶ s. πρό. [Plat. Hipp. maj. p. 303, E : Ταύτας τὰς ἡδονὰς πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ὠνομάσατε.] Greg. Naz. Epist. quadam, Τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, Pluris facio quam multas pecunias, Multis pecuniis præfero et antepono. Thuc. [3, 40] : Ἐτιμήσασθε πρὸ παντὸς αὐτοὺς χειρώσασθαι, Omnibus aliis rebus præposuistis, προετιμήσατε. 1, [33 in.] : Ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προσγενέσθαι, Magnis pecuniis prætulissetis. Itidemque lib. 6. Et Dem. [p. 299, 19] : Τὰ μὲν καθ' ἕκαστα ἐγὼ μὲν ἀντὶ παντὸς ἂν τιμησαίμην εἰπεῖν τοῦ βίου. [Eadem signif. cum adv. Theocr. 12, 29 : Τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.] || Rursum τιμῶ s. τιμῶμαι cum gen. et accus.
D junctum non redditur solum Æstimo, verum etiam Dignum judico. Prioris signif. aliquot ante attuli exempla : quibus adde [Plat. Conv. p. 175, D : Πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν] et hæc : Chrysost. De offic. Episc. : Πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, Magni faciens nostram amicitiam. De sacerd. : Ἃ πολλοῦ τιμᾶται Χριστός, Quæ magni æstimat Christus. [Herodot. 3, 154 : Προσελθὼν Δαρείῳ ἀπεπυνθάνετο εἰ περὶ πολλοῦ κάρτα ποιέεται τὴν Βαβυλῶνα ἑλεῖν. Πυθόμενος δὲ ὡς πολλοῦ τιμῷτο.] Posterioris autem, hoc ap. Lucian. [Prom. c. 4] : Εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, Dignum me esse censerem, qui in Prytaneo publice alerer. Et hoc ap. Plat. Apol. Socr. [p. 37, A] : Εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Unde Cic. De orat. 1 : Quum interrogatus esset Socrates quam æstimationem commeruisse se maxime confiteretur, respondit sese meruisse ut amplissimis honoribus et præmiis decoraretur et ut

A ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Quo in loco accus. με ex præcedentibus repeti potest. Nisi forte subaudiendus sit accus. δίκην : ut ap. Diog. Laert. in Socr. [2, 42] super eadem re, Ἕνεκα τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. [Sine accus. etiam p. 36, D : Τί οὖν εἰμι ἄξιος παθεῖν τοιοῦτος ὤν; Ἀγαθόν τι, εἰ δεῖ γε κατὰ τὴν ἀξίαν τῇ ἀληθείᾳ τιμᾶσθαι· Leg. 12, p. 954, A: Δικάζεσθαι μὲν τὸν ἀπειργόμενον τιμησάμενον τὸν ἐρευνώμενον.] || Interdum cum dat. personæ et accus. rei, subaudito accus. δίκην. Dem. [p. 564, 1, coll. 563, 24; 573, 17 et al.] : Οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ, ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, Nec huic litem minoris æstimandam esse censeo quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coerceatur. [Aristidis et Libanii de activo exx. addit Thomas p. 853. Cum genit. sine dat. pers. Demosth. p. 547, 23; 676, 12 et al. Sine genitivo p. 529, 21; 720 fin. : Ὅτου δ' ἂν καταγνῷ ἡ ἡλιαία, τιμάτω περὶ αὐτοῦ παραχρῆμα ὅτου ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι κτλ. Medio B Pseudo-]Demosth. [p. 1343, 27] : Οὐχ ἠθέλησε τιμήσασθαι μετρίου τινὸς τιμήματος τῷ πατρί. Et mox, Ὥσπερ τῷ πατρίδα προδεδωκότι, δέκα ταλάντων ἐτιμήσατο, Litem ei decem talentis æstimavit, Decem talentis multandum judicavit, Damnandum multa decem talentorum censuit, Censuit irrogandam ei multam decem talentorum. [Conf. p. 792, 13; 794, ult.; 798, 15.] Lucian. [Prom. c. 10] : Ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, Qui coquum cruce multandum esse censeat, Cruce dignum esse censeat. Rursum Dem. [p. 1252, 18] : Ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Plato Apol. Socr. [p. 37, B] : Ἢ μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μέλιτός μοι τιμᾶται, Quo Melitus mihi litem æstimat. Ibid. [p. 36, B] : Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, Morte mihi litem æstimat, i. e. Morte me dignum censet, multandum me judicat. [Ib. p. 37, B : Πολλοῦ δέω ... κατ' ἐμαυτοῦ ἐρεῖν αὐτοῖς ὡς ἄξιός εἰμι τοῦ κακοῦ καὶ τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ.] Itidemque in Gorg. [p. 486, B] : Ἀποθάνοις ἂν εἰ βούλοιτό σοι θανάτου τιμᾶσθαι. Quibus similia exempla alia C habes ap. Bud. p. 202, 203, item p. 14. Ac inter alia p. 202, ex Dinarcho In Demosth. affert, Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ. Et ex Æschine [p. 29, 2] sine dat : Θανάτῳ [θανάτου] τιμῶμαι, subaudito ἐμοί, Morte mihi litem æstimo, Meipsum dignum morte censeo. Qua constr. et Plato Apol. [p. 38, B] : Ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτίσαι [ἐκτῖσαι] ὑμῖν που μνᾶν ἀργυρίου· τοσούτου οὖν τιμῶμαι, Tanti mihi æstimo litem, Tanta multa damnandum me judico. [Conf. l. supra cit. p. 37, A. Ib. p. 38, A : Εἰ μὲν ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων· Leg. 12, p. 954, C : Ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμήσομαι· et cum eod. voc. Crit. p. 52, C.] In bonam partem accepit Diog. L. Socrate, paulo post verba supra citata [43] : Καὶ τοὺς μὲν ἐφυγάδευσαν, Μελίτου δὲ θάνατον κατέγνωσαν· Σωκράτη δὲ χαλκῆς εἰκόνος ἐτιμήσαντο, ἣν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπίῳ, Censuerunt Socratem ærea statua esse honorandum, Ærea statua dignum esse censuerunt. Sunt tamen qui ibi sine ι subscripto scribant Σωκράτη in accus. casu : ut ea constr. dicatur, qua ap. Lucian. [l. c.] : Τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Ibidem Diogenes in superiore signif. D dicit, Ἀστυδάμαντα πρῶτον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ, Honorarunt statua ærea. Et rursum, Ὅμηρον πεντήκοντα δραχμαῖς, ὡς μαινόμενον, ἐτίμησαν. [Immo ἐζημίωσαν. Pass. Dem. p. 529, 26 : Ἐὰν δὲ ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως, δεδέσθω, ἐὰν ἐλεύθερον ὑβρίσῃ, μέχρι ἂν ἐκτίσῃ, ubi notandus duplex genit. Cum simplici ἀργυρίου p. 721, 1; θανάτου 732, 19. Cum infinitivo p. 783, 3 : Οὗτος ὑμῖν οὐχὶ προσῆλθε πέντε ἐτῶν, ὧν ἐτιμήθη μὴ λέγειν αὐτῷ. Plato Leg. 9, p. 880, C : Ἔστω κύριος ὁ τιμηθεὶς αὐτῷ χρόνος· 12, p. 954, B : Τὴν διπλασίαν τοῦ τιμηθέντος βλάβην ἐκτίνειν· et cum genit. 12, p. 946, E : Ἐὰν ᾖ τῳ θανάτου τετιμημένον ὑπὸ τῶν εὐθύνων. Activo, ut Dem. ll. ab HSt. citatis, id. Leg. 8, p. 843, D : Τὰς βλάβας ὁρῶντες κρινόντων καὶ τιμώντων· 9, p. 879, B : Τιμώντων τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης· 877, B : Τιμᾶν τὸ δικαστήριον ὅπερ ἂν τὴν δίκην κρίνῃ· 8, p. 843, B : Τιμάτω τὸ δ. ὅ,τι ἂν δέῃ πάσχειν· et cum genit. 9, p. 880, D : Ἐὰν μὴ τὸ δ. πλείονος αὐτῷ χρόνου τιμήσῃ τὴν δίκην· 11, p. 936, E : Διπλασίας τῆς ἀξίας τοῦ δούλου κομιζέσθω ἧς ἂν τιμήσῃ τὸ δ. Gorg. p. 516, A : Ὀλίγου καὶ θανάτου ἐτίμησαν· Apol. p. 38, B : Εἰ μὴ τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. Aristot. Rhet. 1, 14 post init. : Οὐ τιμήσειν ἔφη ἐλάττονος ἢ οὗ ὁ παθὼν ἑαυτῷ ἐτίμησεν.]

|| Τιμάω, Multo [Gl.] : unde τιμώμενος, Hesychio εὐθυνόμενος, ἐπιτίμια ὑπέχων. Idem τιμῶμαι exp. καταδικάζω, Condemno, Multandum censeo, pronuntio : quomodo Suid. quoque τιμῶνται exp. ζημιοῦσι, καταδικάζουσι, in hoc l., quem non nominato auctore affert : Οἵ γε μὴν Ἱμεραῖοι τὸν Φιλόδημον τιμῶνται πρὸς τῇ δημεύσει, καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Ubi etiam simpliciter reddi possit, Dignum esse censent, Dignum esse pronuntiant : de qua hujus verbi signif. supra dictum est. Item τιμῶ σοι τοῦ θανάτου reddi potest Multo te morte, Morte te multandum esse censeo. Sed ad verbum potius sonat Morte tibi litem æstimo, Æstimo tibi litem capitis supplicio. [Aristoph. Vesp. 847 : Ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω. Conf. HSt. in Τιμητικός.]

|| Τιμάω, Censeo. Itidemque media voce τιμήσασθαι est Censere. Aristot. Œcon. 2, [c. 5] : Ὅτῳ δὲ ἦν τίμημα μηθέν, τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι συνέταξεν, Capite censere ad duas minas. Strabo 5, [p. 213] de Patavio loquens : Ἡ νεωστὶ λέγεται τιμήσασθαι πεντακοσίους ἱππικοὺς ἄνδρας, In censu agendo quingentos equites censuisse. Sed et passiva voce usus est in signif. activa Aristot. Polit. 6 : Τιμῶνται τὰς κτήσεις, Censent possessiones. Alioqui τιμᾶσθαι passive etiam significat Censeri, Æstimatis facultatibus in censum redigi, ut Bud. tradit p. 203, ubi ex Polyb. [6, 23, 5] affert, Οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς, pro Qui supra centum millia æris censi sunt. Sic idem Polyb. [6, 19, 2] : Οἱ ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετιμημένοι, Quorum census est infra drachmas quadringentas. [Forma imperf. ἐτίμουν Jo. Malalas p. 39, 18; 54, 11. Τιμοῦντες inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, n. 1525 b, p. 392d, C, 7.]

[Τιμάωρ, ορος, ὁ, Vindex, ap. Æsch. Suppl. 43 : Νῦν δ' ἐπικεκλομένα Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ' Ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου. Schol. βοηθόν. Vid. Τιμωρός. Alibi Æschylus semper τιμάορος. Conf. de forma Lobeck. Paral. p. 216.]

[Τιμβριάδων ap. Hierocl. Synecd. p. 673 pro Τυμβριάδων, urbe Pisidiæ, scripsit Wesseling., conferens Τιβριάδων in Conc., alibi Μαμβιαδέων scriptum et Plin. N. H. 5, 27, 25, Tymbrianos vel Timbrianos Lycaoniæ.]

[Τιμέας, α, ὁ, Timeas, f. Polynicis, ap. Pausan. 2, 20, 5. N. viri Platæensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 526, n. 883. Aliorum in Megar. ib. p. 572, n. 1096, 1; Ithac. p. 39, n. 1925, 3; Branchid. vol. 2, p. 551, n. 2852, 3; ap. Antipatrum Sid. Anth. Pal. 7, 423, 6 : Τιμέα ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον. Codex Τιμέλ. Correxit Græfius. Alia forma in inscr. Pholegandr. ibid. vol. 2; p. 359, n. 2442, 1 : Τειμῆς, et in seq. n. 2443 : Τὸν ἴδιον υἱὸν Τειμέα (sic). L. Dind.]

Τιμή, ἡ, Honor, ut Plut. quoque in Probl. [p. 266, F] docet, ubi sc. tradit Latinum vocab. Honor Græce reddi posse τιμὴ s. δόξα. Interdum etiam est Cultus, ut τίειν est Colere. [Aristot. Rhet. 1, 5 med. : Τιμὴ ἐστι μὲν σημεῖον εὐεργετικῆς δόξης, τιμῶνται δὲ δικαίως μὲν καὶ μάλιστα οἱ εὐεργετηκότες, οὐ μὴν ἀλλὰ τιμᾶται καὶ ὁ δυνάμενος εὐεργετεῖν· εὐεργεσία δὲ ἢ εἰς σωτηρίαν καὶ ὅσα αἴτια τοῦ εἶναι ἢ εἰς πλοῦτον, ἢ εἰς τι τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν μὴ ῥᾳδία ἡ κτῆσις ἢ ὅλως ἢ ἐνταῦθα ἢ ποτέ· πολλοὶ γὰρ διὰ μικρὰ δοκοῦντα τιμῆς τυγχάνουσιν, ἀλλ' οἱ τόποι καὶ οἱ καιροὶ αἴτιοι. Μέρη δὲ τιμῆς θυσίαι, μνῆμαι ἐν μέτροις καὶ ἄνευ μέτρων, γέρα, τεμένη, προεδρίαι, τάφοι, εἰκόνες, τροφαὶ δημόσιαι, τὰ βαρβαρικά, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια· καὶ γὰρ τὸ δῶρόν ἐστι κτήματος δόσις καὶ τιμῆς σημεῖον κτλ.] Plutarch. Apophth. Lac. : Τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς πρεσβύτας, Honor quem juniores habent senioribus. Ubi nota [præter constr. cum præp. πρὸς, de qua infra] τιμὴ τῶν νέων pro Honor qui ab junioribus proficiscitur, ut ex Aristot. Rhet. affertur τιμὴ τούτων pro Honor ab his proficiscens. Itidem certe dixit Xenoph. [Comm. 2, 1, 33] : Οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, Gaudent honore qui ab juvenibus ipsis habetur, Gaudent quum vident se ab juvenibus honorari

Digitized by Google

et in pretio aliquo haberi, coli. [Pind. Pyth. 4, 51 : Οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα, Deorum beneficio. Plur. ib. 260 : Ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, Diis hunc honorem tribuentibus, adjuvantibus. Æsch. Eum. 228 : Οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν· Suppl. 628 : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς. Plato Gorg. p. 526, D : Χαίρειν ἐάσας τὰς τιμὰς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων.] Quibus adde Plat. De rep. : Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμὴν, Ad justitiam colendam et observandam. [Ibid. 2, p. 359, C : Νόμῳ παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν. Cum genit. rei quæ affert honorem Pind. Ol. 13, 36 : Σταδίου τιμὰν διαύλου τε. Cum genit. pers. quæ accipit honorem, Pind. Ol. 14, 12 : Ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν. Plato Leg. 4, p. 723, E : Τὰ περὶ θεῶν τιμῆς· Defin. p. 414, B : Τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν θεραπεία. Cum dat. Aristoph. Eq. 1275 : Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται· Vesp. 520 : Δίδαξον ἡμᾶς ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα. Præpositionem genit. addit Xenoph. Comm. 1, 3, 3 : Τοὺς θεοὺς ταῖς παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων τιμαῖς μάλα χαίρειν· Cyrop. 3, 3, 2 : Ἥδεσθαι τῇ ὑπὸ πάντων τιμῇ. Plato Conv. p. 216, C : Ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν.] Dicitur vero de quovis honore et dignitate, sive in quo sunt parentes, s. in quo magistratus et viri præstantes; atque id nonnunquam in singulari numero, nonnunquam in plurali. [Æsch. Ag. 637 : Χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν· Cho. 200 : Ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός· Eum. 625 : Τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν. Soph. Ant. 745 : Τιμὰς τὰς θεῶν πατῶν. Eur. Herc. F. 853. Schol. Pind. Pyth. 4, 88 : Ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἀσεβῶς διακειμέναις περὶ τὰς τῆς Ἀφροδίτης τιμάς. Plurali etiam Theognis 30 : Μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, ubi ἀρχὰς scripsi v. Ἕλκω p. 752, C. Soph. fr. Alead. ap. Stob. Fl. 91, 27, 1 : Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει ... τιμάς. Eurip. fr. Inus ibid. 10, 23, 1 : Ἕλκετ', ὦ κακοὶ, τιμὰς, βροτοί.] Longin. : Πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες. Plutarch. Coriol. [c. 4] : Τὰ δ' ἐμβριθῆ καὶ βέβαια φρονήματα αὔξουσιν αἱ τιμαὶ καὶ λαμπρύνουσιν. Rursum Plutarch. Apophth. [p. 191, F] : Ἥτις ἦν ἐν τῇ πόλει πρωτεύουσα τιμὴ τῇ τάξει, Primarius honor, sc. τὸ ἐγκρίνεσθαι τοῖς τριακοσίοις. [Hesiod. Op. 141 : Ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.] Hom. Il. P, [251] : Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. [B, 197 : Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι· I, 498 : Τῶνπερ (θεῶν) καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε· P, 92 : Ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς· Υ, 181 : Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι τιμῆς τῆς Πριάμου· quod schol. expl. ἕνεκεν τῆς βασιλείας. Sic Od. Ξ, 70 : Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς. Sed v. de hoc l. paullo infra.] Porro aliquis dicitur τιμῆς ἀντιποιεῖσθαι, et τιμὰς διώκειν, et τιμῆς λαγχάνειν, τυγχάνειν : item τιμὴν ἔχειν, et τιμῇ τιμᾶσθαι, s. ἐν τιμῇ εἶναι, nonnunquam vero etiam τιμὴν s. τιμὰς ἀποβάλλειν. Quorum exempla nunc subjiciam. Aristot. Polit. 3, [12] : Εὐλόγως ἀντιποιοῦνται τῆς τιμῆς οἱ εὐγενεῖς, καὶ ἐλεύθεροι καὶ πλούσιοι, Honorem sibi vindicant, s. Affectant. Thuc. 2, [63] : Καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, Honores non consectari. Plut. Alex. [c. 53] ex poeta quodam : Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. [Hom. Od. Λ, 304 : Τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσιν· H. Cer. 85 : Ἀμφὶ δὲ τιμὴν ἔλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διὰ τρίχα δασμὸς ἐδάσθη· Vest. 3 : Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες πρεσβηΐδα τιμήν. Hesiod. Th. 422 : Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο καὶ τιμὴν ἔλαχον. Theognis 666 : Καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν· 1112 : Κακίους δὲ λαχόντας τιμῆς. Soph. Ant. 699 : Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; El. 364 : Τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν. Theocr. 16, 46 : Τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι. Et cum τυχεῖν Plato Leg. 5, p. 738, E, qui Phil. p. 61, C, ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε. Id. Epin. p. 985, D : Τιμὰς μὴ δεχομένους (deos) τὰς προσηκούσας αὐτοῖς.] Quo sensu Hom. Il. A, [278] dixit, Ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς. [O, 189 : Ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς· Od. E, 335 : Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξ ἔμμορε τιμῆς· H. Ven. 37 : Μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς. Hesiod. Op. 345 : Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.] Herodian. [6, 1, 9] : Ἔτυχε βασιλικῶν τιμῶν, Adeptus est omnes honores, quibus

A principes decorari solent. [Hom. Od. A, 117 : Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν εἴποθεν ἐλθὼν μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι· Λ, 302 : Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν. Hesiod. Th. 203 : Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει. Theognis 374 : Ζεὺς ... τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν· et cum eodem verbo Soph. fr. Eriphyl. ap. Jo. Damasc. Append. Stob. vol. 4, p. 13. Eur. Bacch. 192; 208 : Ἐξ ἁπάντων βούλεται τιμὰς ἔχειν κοινάς· et alibi. Id. Rhes. 891 : Ἡ ἐν σοφοῖς τιμὰς ἔχουσα Μοῦσα· Heracl. 810 : Ἐμοὶ τιμὰς πατρῴους καὶ δόμους ἔχειν ἀφες· Iph. T. 748 : Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω· 776 : Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, quod dictum ut Hec. 255 : Ὅσοι δημηγόρους ζηλοῦτε τιμάς· Tro. 196 : Τροίας ἀρχαγοὺς τιμάς. Aristoph. Ran. 1035 : Ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν; Theocr. 26, 31 : Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. Herodot. 2, 46 : Τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μέζονας ἔχουσι. Thuc. 1, 132 : Ἄνδρα γένους

B τε τοῦ βασιλείου ὄντα καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα, quæ tamen magis pertinent ad signif. Imperii, de qua infra. Plato Conv. p. 216, E.] Hesiod. Theog. [393] : Μή τιν' ἀποῤῥαίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. [Hom. H. Cer. 327 : Δίδου περικαλλέα δῶρα τιμάς θ' ἅς κεν ἕλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι· et 366, 443, 461, ubi de partibus sive muneribus deorum singulorum dictum notavit Ruhnk. post Hemst. ad Lucian. D. deor. 26, 2, p. 285, Valck. ad Eur. Hipp. 107. Sic H. Neptun. 4 : Διχθά τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο, ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι σωτῆρά τε νηῶν. Hesiod. Th. 74, 112, 882, 885. Æsch. Eum. 419 : Τιμάς γε μέντοι τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα, de Furiis, ut ibid. 209, 228, 845, 894. Eur. Hipp. 107 : Τιμαῖσι δαιμόνων χρῆσθαι χρεών· El. 993 : Βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, de Dioscuris, ubi v. Seidler. Aristoph. Eccl. 5 : Τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις, verbis fortasse item partim Euripideis. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 8 : Τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς

C δεομένους Ἀστυάγους, de qua 9 : Ἐκβαλῶ σε ἐκ τῆς τιμῆς. Plato Phil. p. 61, C : Εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως· Gorg. p. 497, B : Πάντως οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμὴ, si ita hæc intelligenda], ut et Hom. Od. Λ, [495] : Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, Ἦ μιν ἀτιμάζουσι. Utrobique enim τιμὴν ἔχειν μετά τισιν est In honore haberi apud s. inter aliquos : cui opp. ἀτιμάζεσθαι, et γεράων ἀποῤῥαίεσθαι. Il. Ψ, [649] : Οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. [Od. Ω, 30 : Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧσπερ ἄνασσες, ... πότμον ἐπισπεῖν. Quod dictum videtur ut ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου in l. Il. paullo supra cit. Υ, 181.] Item ἐν τιμῇ εἶναι dicitur pro τιμὴν ἔχειν, Lat. Esse in honore et pretio. Hom. vero Il. I, [319] dicit, Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς Κάτθαν' ὁμῶς. [Plato Leg. 10, p. 900, A : Παῖδας παίδων καταλιπόντας ἐν τιμαῖς ταῖς μεγίσταις· Apolog. p. 35, B : Οἱ διαφέροντες εἰς ἀρετὴν, οὓς ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς προκρίνουσιν. Soph. fr. ap. Plutarch. Mor. p. 21, B : Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ. Eurip.

D Iph. A. 20 : Τοὺς ἐν τιμαῖς. Aristot. Polit. 5, 6 init. Xenoph. Anab. 2, 5, 38 : Πρόξενος καὶ Μένων, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλὴν, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσιν. Philemo Stob. Fl. 79, 30 : Βούλου γονεῖς πρώτιστον ἐν τιμαῖς ἔχειν.] Idem dicit etiam μείρεσθαι τιμῆς. [Od. Θ, 480 : Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς· H. Cer. 150 : Ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς. Pind. Nem. 7, 31 : Τιμὰ δὲ γίγνεται ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων βοαθόων· Pyth. 1, 48 : Ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει.] Aristot. Polit. 4 : Μετέχειν τῶν τιμῶν. [Alia locutione Aristoph. Av. 1279 : Οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει, quæ est secunda pass. præs. Plato Reip. 7, p. 537, B : Τιμὰς μείζους οἴσονται· Phædr. p. 113, D : Τῶν εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος.] Oppositum autem præcedentibus est τιμὰς ἀποβάλλειν, unde ap. Plut. De exilio [p. 599, E] : Ἀδοξίαι καὶ τιμῶν ἀποβολαί. [Hom. H. Cer. 311 : Γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θυσιῶν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας· it. Pind. Pyth. 6, 26

Solon ap. Plutarch. Sol. c. 18 : Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος. Pind. Ol. 12, 16 : Καί κεν κεν ... ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν· Nem. 10, 78 : Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί. Eur. Iph. T. 1267 : Γαῖα δὲ τὰν μαντείαν ἀφείλετο τιμὰν Φοίβου· Alc. 30 : Τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος καὶ καταπαύων. Aristoph. Thesm. 111 : Χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς, Φοῖβ', ἐν εὐμουσοισι τιμαῖς, γέρας ἱερὸν προφέρων· Ran. 334 : Τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμὰν (Bacchi), ut ib. 351, ἱερᾶς ὑπὸ τιμῆς· Av. 542 : Ὡς ἐδάκρυσά γ' ὑμῶν πατέρων κάκην, οἱ τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων ὑπ' ἐμοῦ κατέλυσαν. Apoll. Rh. 1, 1048 : Οὕς ἔτι πάντας ἐνναέται τιμαῖς ἡρώων κυδαίνουσιν.] Alium vero dicitur aliquis εἰς τιμὰς ἐπάγειν, et ἐν τιμῇ ἀντιθέναι, item τιμαῖς αὐξάνειν, κοσμεῖν, περιέπειν, s. εἰ τιμὰς διδόναι, περιάπτειν, ut ex seqq. patebit exemplis. Isocr. Evag. Enc. [p. 202, C] : Εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε. || Quo sensu Hesiod. Theog. [395] : Τόνδ' ἔφασ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος, Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, Perducturum s. Evecturum se ad honores et munera. Herodian. vero 6, [1, 7] : Εἰς τιμὰς προαχθέντας. Hom. Il. Δ, [410] : Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. [A, 510 : Ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ· 353 : Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι· I, 514 : Πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν· Π, 84 : Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι πρὸς πάντων· Ω, 57 : Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε, εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν· Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος. H. Cer. 261 : Ἄφθιτον ὤπασα τιμήν. Hesiod. Th. 904 : Μοίρας, ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς· 418 : Πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. Æsch. Prom. 30 : Βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης· 946 : Τὸν ἐξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέροις πορόντα τιμάς· Eum. 625 : Μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν· 747 : Πρόσω τιμὰς νέμειν. Et cum eodem verbo Soph. Phil. 1062, Aj. 1351, Menander fr. ap. Stob. Fl. 79, 26, anon. ib. 3.] Xenoph. Cyrop. 8, [8, 24] : Τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους, Honoribus augens. Ibid. [1, 39] : Τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. Et Conv. [8, 38] : Τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν. Herodian. 7, [10, 8] : Πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς αὐτοὺς ἐκόσμησεν, Omnibus imperatoriis honoribus ornavit. [Hom. Il. Z, 193 : Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης. Hesiod. Th. 462 : Ἵνα μήτις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληίδα τιμήν, ut 892, Eur. Hipp. 1281.] Æsch. C. Ctes. : Ἔδωκεν αὐτοῖς τιμὰς μεγάλας. [Thuc. 2, 36 init. : Δίκαιον αὐτοῖς (majoribus) ἐν τῷ τοιῷδε τὴν τιμὴν ταύτην τῆς μνήμης δίδοσθαι. Plato Leg. 12, p. 948, A : Στερέσθω τῶν ἄλλων τῶν δοθεισῶν αὐτῷ τιμῶν· Ep. 8, p. 357, C : Θεοῖς πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δόντες. Idem Reip. 3, p. 415, C : Τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες, ut Leg. 7, p. 809, D. Idem Leg. 8, p. 837, C : Τιμὴν οὐδεμίαν ἀπονέμειν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει, ut 1, p. 632, B. Et Ep. 8, p. 356, A : Τιμὴν αὐτῷ καὶ γένει ἀείζωον κτωμένους. Soph. El. 356 : Ὥστε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν. Aristoph. Ach. 640 : Ἀφύων τιμὴν περιάψας.] Xenoph. Cyrop. 1, [5, 9] : Μεγάλας τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. Cui τιμὰς περιάπτειν τινὶ synonymum est τὸ περιτιθέναι τινὶ τιμάς, s. προστιθέναι, Isocr. Panath. [p. 263, A] : Τιμήν τινα προστιθείσας αὐτοῖς. Et ap. Herodian. 1, [8, 8] : Κόμμοδος ἐφύλαττε τιμὰς τῇ ἀδελφῇ, Commodus pristinum honorem sorori reliquit usurpandum, Polit. At 7, [7, 4] Romani τὰς τοῦ Μαξιμίνου τιμὰς ἀνατρέπουσι. Cui adde Hom. Od. A, [502] : Οἱ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς. [H. Cer. 353 : Καταφθινύθουσα δὲ τιμὰς ἀθανάτων. Æsch. Prom. 171 : Ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται (Jupiter)· Sept. 15 : Τιμὰς (deorum) μὴ ἐξαλειφθῆναί ποτε· Pers. 622 : Γαπότους δ' ἐγὼ τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς· Eum. 1038 : Τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα· Suppl. 706 : Δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς. Soph. OEd. Col. 1007 : Εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν· Tyr. 909 : Κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής. Eur. Heracl. 777 : Ἐπεί σοι πολύθυτος ἀεὶ τιμὰ κραίνεται· Iph. T. 1280 : Τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ· Bacch. 342 : Μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου· Phoen. 1321 : Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμὰς διδόντα χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν· Hipp. 1424 : Σοὶ τιμὰς μεγίστας δώσω.] Atque ut περιάπτειν τινὶ τιμὰς dicitur, sic etiam κομίσασθαί τινι τιμήν, et τιμήν τινος ἀφαιρεῖσθαι. Isocr. Evag. [p. 195, A] : Τῷ γένει τὰς τιμὰς τὰς πατρίους ἐκομίσατο, Recuperavit honores patrios. [Pind. Pyth. 4, 160 : Ἀρχαίαν κομίξαιν πατρὸς ἐμοῦ ... τιμάν. Alia locutione 278 : Ἄγγελον ἐσλὸν (Homerus) ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν· Isthm. 1, 66 : Τιμὰν ἐπιπαλίους Θήβαισι τεύχοντα. Eurip. Hipp. 339 : ... πρώτη ... ἐμοὶ τιμὴν φέρει.] Dem. [p. 332, 5] : Τὰς τιμὰς καὶ τὰς εὐδοξίας τὰς τῆς πατρίδος θεραπεύειν, Patriæ honori et gloriæ servire. Item et ἔχειν s. ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς dicitur pro eo quod Lat. In honore habere aliquem, Honorem habere alicui. Synes. : Ὅτι με διὰ πάσης ἔχεις τιμῆς. Nec non ἄγειν ἐν τιμῇ. [Plato Reip. 7, p. 538, E.] Plutarch. : Τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. [Æsch. Pers. 166 : Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν. Plato Leg. 1, p. 647, A : Τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει.] Ipsa autem τιμὴ s. ipsæ τιμαὶ dicuntur alicui γίγνεσθαι et εἶναι. Aristot. Polit. 2, [c. 6 post med.] : Τοῖς εὐπόροις τε τῇ πόλει συμφέρον, ἐν τιμῇ γίνεσθαί τινα τιμήν, Haberi honorem aliquem, s. Tribui. Plut. De Herod. [p. 860, C] : Κνιδίοις εἶναι τιμαὶ καὶ ἀτέλειαι παρ' αὐτοῖς. Iidem Hom. Il. Δ, [66] : Οἱ μὲν γὰρ τιμή γε μέ ... ἔσσεται. [(Cui conf. Theocr. 17, 68 : Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος κατεθεῖο κολώναν.) Xenoph. Vect. 2, 7 : Εἰ τούτοις τιμή τις ἐπείη, οἵτινες πλείους μετοίκους ἀποδείξαιεν. Alia locutione Eur. Suppl. 306 : Νῦν δέ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον, versu etiam propter alienum a Tragicis νυνὶ suspecto. Xenoph. Anab. 2, 1, 17 : Ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. || Præterea notandæ constructiones : τιμὴ εἰς, ap. Pausan. 5, 21, 1 : Τὰ μὲν τιμῇ τῇ ἐς τὸ θεῖον ἀνάκειται unde 8, 43, 5 : Εὐσεβῆ ἐκάλεσαν διότι ἐς τὸ θεῖον τιμῇ μάλιστα ἐφαίνετο χρώμενος, ubi libri nonnulli διὸ τῇ, scripsi διότι τῇ. Julian. p. 46, A : Ἀλλὰ σοῦ γε τῆς εἰς τὸν πατέρα τιμῆς ἄρα ἄξιον ἐνταῦθα μεμνῆσθαι; Et τιμὴ πρός, ap. Pausan. 1, 25, 1 : Οὐ τιμῇ τῇ πρὸς τὸ θεῖον· et Plutarch. ap. HSt. initio et Agesil. c. 15 med. : Πῶς οὐκ ἦν ἄξιον τὴν Σπάρτην μακαρίσαι τῆς Ἀγησιλάου τιμῆς πρὸς ταύτην; Dio Cass. 55, 8.] || Peculiariter vero τιμῆς nomine vocatur ἡ ἀρχή, Imperium, Magistratus; idque κατ' ἐξοχήν : primus enim post deos honor debetur magistratui. [Τιμή, ἐπὶ ἀξίας, Honor, Honestas; Τιμάς, Fasces, Gl. Æsch. Pers. 762 : Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν Ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος ταγεῖν· 919 : Περσονόμου τιμῆς μεγάλης· Ag. 44 : Διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς. Soph. Aj. 670 : Ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. Τί μή; καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει. Apoll. Rh. 3, 596 : Ὄφρα ἑ τιμῆς καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀεικελίως· quod 376 dixerat σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα.] Unde οἱ ἐν ταῖς τιμαῖς apud Aristot. Polit. 5, 6, quos ibid. vocat τοὺς ἐν ἀρχαῖς ὄντας. Atque adeo ipse 3, 7, dicit, Οὐκοῦν ἀνάγκη τοὺς ἄλλους ἀτίμους εἶναι πάντας, μὴ τιμωμένους ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς· τιμὰς γὰρ λέγομεν εἶναι τὰς ἀρχάς. [Herodot. 1, 59 : Ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων, οὔτε τιμὰς τὰς ἐούσας συνταράξας οὔτε θέσμια μεταλλάξας· 7, 36 : Καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίεον, τοῖσι προσεκέετο αὕτη ἡ ἄχαρις τιμή, ubi Muneris potius signif. dicitur, de qua paullo ante. Thuc. 1, 132 init. : Ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα, de Pausania regis tutore. 5, 20 : Σκοπείτω δέ τις κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ μὴ τῶν ἑκασταχοῦ ἢ ἀρχόντων ἢ ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγενημένα σημαινόντων πιστεύσας μᾶλλον. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 12 : Ποίας ἢ ἀρχῆς ἢ τιμῆς μεταδεδώκασιν αὐταῖς; (quæ jungit etiam Plato Tim. p. 20, B, Apol. p. 35, B, et, ut videtur, Theognis 30, de quo supra post initium); et plur. Cyrop. 1, 2, 15. Comm. 3, 1, 1 : Βουλόμενον τῆς τιμῆς ταύτης (στρατηγοῦ) ἐν τῇ πόλει τυγχάνειν.] || Τιμή dicitur etiam Pretium : quo sc. res aliqua æstimatur [Hom. H. Cer. 132 : Ὄφρα κε μή με ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀπονάιατο τιμῆς· Camin. sive Epigr. 14, 4 : Τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι. Aristoph. Ach. 895 : Ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾷ γενήσεται; Av. 1625 : Προβάτου δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ. Menander ap. Stob. Fl. 22, 19, 3 : Τἀργύριον οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων. Bion 13, 2 : Τιμὰ

Digitized by Google

δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ. Herodot. 7, 119 : Κτήνεα σιτεύεσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα. Plato Reip. 3, p. 390, E : Τιμὴν λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν· et alibi sæpe similiter. Plur. Leg. 11, p. 917, C : Ὁ πωλῶν ὁτιοῦν ἐν ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἴπῃ τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ], ut ap. Lucian. in Vitt. Auct. [c. 19] Mercator quærit, Τίς ἡ τιμή; Quanto vendis pretio? Quanti æstimas? s. etiam, Quo vendis pretio? Ad verbum, Quod est pretium? Respondet Mercurius, Δύο μναῖ. Et Dem. C. Mid. [p. 530, 8] : Ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες δούλους κτήσωνται. [Id. p. 563, 8 : Ἐξὸν βελτίω πρίασθαι ταύτης τῆς τιμῆς· 1194, 20 : Τὴν τιμὴν λαμβάνειν τῶν πωλουμένων ξύλων· 1285, 6 : Παλιγκαπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου· et ib. 22, ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, 1290, 16, ἐπετέταντο· 887, 8, τὰς τιμὰς διαλύων.] Sic Aristot. Polit. 5, [c. 11 post med.] : Τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς. Et Xenoph. Hell. 5, [2, 10] : Ἐψηφίσαντο καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς [τοὺς] δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις [—νους], ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν, Pretium quo illorum bona emissent. [Conf. Anab. 7, 8, 6.] Et Dem. C. Tim. : Τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν, Phialarum pretium restituit. [Cum genit. etiam Xenoph. Vect. 4, 18 : Τιμὴν ἀνθρώπων μᾶλλον ἂν τὸ δημόσιον δύναιτο ἢ οἱ ἰδιῶται παρασκευάσασθαι· Hipparch. 9, 5 : Εἰς τιμὴν τῶν ἵππων χρήματα ὑπάρξαι.] Addi his possit quod ap. Aristot. Rhet. 2, legimus, Τὸ γὰρ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ, Id quod nullius pretii est, in nulla habetur æstimatione, Vict. [Act. Apost. 7, 16 : Ἐν τῷ μνήματι, ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου. Et aliter in Gl., Τιμὴ ἀγορᾶς, Pretium, Valor. || Significatione Census potius quum Pretii Plato Leg. 5, p. 744, D : Ἔστω πενίας μὲν ὅρος ἡ τοῦ κλήρου τιμή.] || Habet vero et alias signiff., de quibus infra.

|| Τιμή, i. q. ἔκτισμα, i. e. Pœna, Multa, Ultio, τιμωρία. Hom. Il. A, [159] : Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, A Trojanis pœnas repetentes. [Σ, 552 : Τιμὴν Ἀτρείδῃς ἀρνυμένῳ.] Itidem Γ, [286] Trojani, si occidatur Paris in monomachia, jubentur Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν, i. e. πρόστιμον τοῦ πολέμου, schol., qui etiam hoc τιμῆς nomine accipit τὸ ἥμισυ τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων. Et mox, Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς. [Quo loco abutitur schol. Soph. Œd. Col. 380.] Ubi nota eum synonymws posuisse τιμήν, et ποινήν, quam Herodot. δίκην appellat. Nam initio suæ Historiæ scribit Græcos decrevisse primum mittere Trojam nuntium, qui Helenam repeteret, et simul peteret δίκας τῆς ἁρπαγῆς : ut Eustath. quoque annotavit, qui τιμὴν ibi exp. τὴν ὑπὲρ τοῦ πταισθέντος ἔκτισιν, s. πρόστιμον. Petit igitur Menelaus Helenam sibi reddi una cum bonis raptu illo asportatis, et pendi præterea pœnam quam decet, i. e. vim pecuniæ qua bellici isti sumptus compensentur : dimidiatam sc. urbis bonorum partem, ut scholiasta autumat. [Od. X, 57 : Ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον, ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι, τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν.]

|| Τιμὴ significat non solum Honor, Pretium, Multa, Pœna ; sed etiam Census. Quæ hujus vocabuli signif. affinitatis aliquid habet cum eo τιμή, quod significat Æstimatio, et Id quod persolvitur s. penditur. Siquidem Valla Censum esse dicit id quod principi per capita solvitur, s. per focos : unde Solvisse censum dici aliquem vel non solvisse : alii autem, esse Æstimationem bonorum, secundum quam tributa penderentur. [V. Plat. paullo ante cit.]

[Τίμη, ἡ, Time, n. pr. ap. Arcad. p. 115, 19, Theognost. Can. p. 112, 18, distinguentes a subst. τιμή.]

[Τιμηγενίδης, ὁ, Timegenides, Thebanus, ap. Herodot. 9, 38, 36, qui Τιμηγενίδας ap. Pausan. 7, 10, 2, Bœotice autem Τιμαγενίδας dicendus erat. Ap. Himer. Orat. 24, 2, Τιμαγενίδης in Ἀντιγενίδας mutat Wernsdorf.]

Τιμηδές, Hesych. exp. εὐλαβές. [Alludit ad Lat. Timidus.]

Τιμήεις, εσσα, εν, Honoratus, Honorabilis, Qui in honore et pretio habetur. Hom. Od. N, [129] : Οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες. [A, 393 : Αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός· Σ, 161 : Ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος ἢ πάρος ἦεν. Eodem genere Theognis 1021 : Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ ἥβη τιμήεσσα. Theocr. 27, 43 : Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα (εἶ)· πατὴρ δέ σοί ἐστι Μενάλκας.] Unde τιμήεντα εἶναι et τίεσθαι synonyma esse discimus. Od. [A, 312 : Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς τιμῆεν·] Δ, [614] : Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι, Quod pulcerrimum et pretiosissimum est. [Od. Θ, 393 : Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος· A, 327 : Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα· aliique poetæ. Pind. Isthm. 3, 25, ubi τιμάεντες. Apoll. Rh. 4, 1143 : Ὄφρα πέλοιτο τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. Theocr. 28, 25 : Πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. Callim. Del. 218 : Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων. Dativo pers., ut τίμιος, jungit Apoll. Rh. 3, 1123 : Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν· Manetho 2, 240 : Προσφιλέας τ' ἔρδει καὶ τιμήεντας ἅπασιν· rei 1, 183, 228, πλούτῳ.] Idem in obliquis casibus contractionem etiam admittit, veluti quum pro τιμήεντα dicit Τιμῆντα, Il. Σ, [475] : Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον, Aurum pretiosum, quod τιμαλφὲς alii nominant. [Nominativo I, 605 : Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, ubi alii τιμῆς, pro genitivo habentes. Et sic scriptum ap. Arcad. p. 25, 17, ubi componitur cum τεχνῆς et δαφνῆς, et ubi cum τολμῆς, apud utrumque schol. Æsch. Prom. 234, et semper ap. Chœrob. Can. locis in indice citatis. Conf. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 342—4. L. Dind.]

Τίμημα, τὸ, Pretium, Æstimatio, i. fere q. τιμή. [Honor. Æsch. Cho. 511 : Τίμημα τύμβου τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης.] Ex Eur. [Hipp. 622], τίμημα τῆς ἀξίας, Dignum pretium : ut supra τιμῆσαι τῆς ἀξίας ex Aristide habuimus pro Justo æstimare pretio. [Tab. Heracl. 1, 102 : Οὐχ ὑπογράψονται δὲ τὼς χώρως οὐδὲ τίμαμα οἴσοντι οὔτε τῶν χώρων οὔτε τᾶς ἐποικοδομᾶς.] Greg. Naz. : Αὐτὴν τὴν ὁρμὴν ἀντὶ μεγάλου τιμήματος δέχεται ὁ θεός. Basil. : Οὐδ' ὑπὲρ τιμημάτων τῶν αὐτῶν αἱ δίκαι εἰσί, Neque eadem litium æstimatione sunt formulæ institutæ legibus, Bud. Comm. p. 54, in Παραγράφεσθαι. Ubi etiam nota poni pro Litis æstimatio, Facta æstimatio, Multa : ut frequenter usurpant alii etiam scriptores. Plato Apol. Socr. [p. 39, B] : Καὶ ἔγωγε τῷ τιμήματι ἐμμένω, καὶ οὗτοι, Et ego et illi acquiescimus æstimatione litis, Sumus contenti litis æstimatione, et stamus re judicata. [Leg. 10, p. 907, E : Τιμάτω τὸ δικαστήριον τίμημα· 12, p. 941, A : Τίμημα ἔστω ὅ,τι χρὴ πάσχειν ἢ ἀποτίνειν· 956, C. Demosth. p. 484, 17 : Εἰς τὸ τίμημα ἀναβάς· 504, 18 : Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ' ὅτι τῶν τὰ δεινόταθ' ἡμᾶς ἀδικούντων ἐν ἑκάστῳ τίμημ' ὑπάρχει διὰ τὸν νόμον, ὃς διαρρήδην λέγει, Μηδὲ τίμημα ὑπάρχειν ἐπὶ κρίσει πλέον ἢ ἕν· 985, 7 : Ὃ μὲν γὰρ ὑμεῖς ἐπὶ τῇ δίκῃ τίμημα ἀκηκόατε, τριάκοντα μναῖ εἰσιν. Ps-Dem. p. 1477, 5, τ. ἐφεῖναι.] Itidemque Dem. dicit τὸ γιγνόμενον τίμημα, Judicatum quod jus poposcerit æquitasque suaserit [p. 726, 27] : Ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον. Bud. p. 203, 204. Ubi τίμημα i. est q. τὸ τιμητὸν, Multa qua lis æstimata est, quæ irrogata est. Idem Dem. alibi dicit τίμημα ποιεῖσθαι, pro Multam irrogare : quod judicum est, sicut et [p. 797, 25] ἐπιτιθέναι et [p. 523, 2] ἐπάγειν, s. ἐπιγράφειν τίμημα, idem cum præcedente significantia. Æschin. [p. 30, 4] : Τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, Multam irrogarunt, i. e. ἐτίμησαν αὐτῷ ἑκατὸν ταλάντων, Litem ei centum talentis æstimarunt. Dem. [p. 523, 2] : Καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Ubi etiam nota παθεῖν et ἀποτίσαι τίμημα : quorum illud, corporis est, hoc vero fortunarum. Aristoph. [Vesp. 897 : Ἐγράψατο κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιεν τὸν Σικελικόν. Τίμημα κλῳὸς σύκινος·] Pl. [480] : Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, Ἐάν γ' ἁλῷς; Quanti litem tibi æstimabo, si convictus sis? Quantam tibi multam irrogabo? Et Dinarch. C. Aristog. : Πέντε ταλάντων τιμῆσαι τούτῳ, ὅσον περ ἦν ἐπὶ τῶν παρανόμων

γραφῇ τίμημα ἐπιγεγραμμένον, Quanta erat multa ab accusatoribus irrogata. Est enim accusatoris etiam pœnam irrogare, et litem æstimare, ut patet ex Æschinis quodam loco ap. Bud. p. 592; ubi ἐπιγράφειν τίμημα interpr. Litem æstimare, Multam irrogare, Pœnam inscribere. Vide ibid. et alia. [Plurima de singulis signiff. Pollux locis in indice citatis.]

Τίμημα, τὸ, et Τίμησις, εως, ἡ, i. q. ἐπιτίμιον et πρόστιμον, Multa, Supplicium, Pœna. [Æstimata pœna, huic add. Gl. in Τίμημα. Plato Leg. 8, p. 845, E: Πρὸς τῷ τιμήματι καθηράτω τὰς πηγὰς ἢ τἀγγεῖον τοῦ ὕδατος· 11, p. 928, B: Ζημιούτω τῷ δόξαντι τιμήματι τῷ δικαστηρίῳ διπλῇ· D: Τιμάτω τὸ δικαστήριον ... πρὸς τῷ τιμήματι τῆς ἀρχῆς τῶν νομοφυλάκων ἀφιστάσθω· 12, p. 946, E: Ἐὰν μὲν ᾖ τῳ θανάτου τετιμημένον ὑπὸ τῶν εὐθύνων, ἁπλῶς θνησκέτω, τῶν δ' ἄλλων τιμημάτων ὧν ἂν δυνατὸν ᾖ διπλῆν τῖσαι.] Demosth.: Σκοπεῖτε τοίνυν τί τίμημα ἔσται, ὃ ταύτην ἕξει τὴν ἀξίαν ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων φαίνεσθαι. Sic Dinarch.: Δύο τιμήματα τῆς δωροδοκίας φησὶν εἶναι, θάνατον καὶ δεκαπλοῦν. Alibi τίμησιν dixit: Μὴ οὖν τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Bud. Vide et Προστίμημα [et præcedens Τίμημα].

Τίμημα, τὸ, Census [Gl.]. Plato [Leg. 12, p. 945, A]: Ἂν μὲν ᾖ τοῦ μεγίστου τιμήματος, Si quidem primum censum census est, vel primario censu, Bud. p. 38, in Κατευθύνω. [Similiter alibi, velut 6, p. 756, D: Ἐκ τοῦ τετάρτου καὶ σμικροτάτου τιμήματος. V. HSt. infra.] Sic Synes. De insomn.: Τοὺς ἱεροφάντας, ὥσπερ Ἀθηναῖοι τοὺς τριηράρχους, ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμημάτων αἱροῦνται, Ex maximo censu eligunt. Lucian. Hermot. [c. 24]: Οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ γένους. [Plato Reip. 8, p. 550, C: Τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν· 551, C: Εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων· 553, A: Ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἄρχοντας· Leg. 3, p. 698, B: Ἐκ τιμημάτων ἀρχαί τινες τεττάρων. Xenoph. Comm. 4, 6, 12: Ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, πλουτοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι. Aristot. Eth. Nic. 8, 12 init.: Ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, ἣν τιμοκρατικὴν λέγειν οἰκεῖον φαίνεται. Et ibid. infra: Ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι.] Et Οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, Exigui census homines. Sunt etiam ut μεγάλα, ita etiam μικρὰ τιμήματα. Aristot. Polit. 3, [c. 11 post. med.]: Ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, καὶ τῆς τυχούσης ἡλικίας· 5: Αἱ μὲν ἀρχαὶ ἐκ τιμημάτων μεγάλων εἰσὶν ἢ ἑταιριῶν· quod tamen non est perpetuum, sc. ut maximi census homines ad imperia admittantur; secus enim quum suffragiis creantur magistratus: quamobrem eod. l. paulo ante ea verba dixerat, Ὅπου αἱρεταὶ αἱ ἀρχαὶ, μὴ ἀπὸ τιμημάτων δέ. [Ib. 5, 6 ante fin.: Ἐν ὅσαις ἀπὸ τιμήματος βουλεύουσι καὶ δικάζουσι καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄρχουσιν· 7 post med.: Διὰ τὸ ἀπὸ πλείονος τιμήματος εἶναι τὰς ἀρχάς.] Item πρῶτον τίμημα, δεύτερον, τρίτον: quas Romani Classes dicunt, Bud. p. 204, qui et pag. seq. dicit τοὺς ἐν τιμήματι [ap. Aristot. supra] Latine vocari Classicos, cujus exemplum habes in Τιμοκρατία. Harpocr. quoque τίμημα esse dicit τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου, ut ap. Dem. C. Aphobum [p. 815 ult.: Πεντεκαίδεκα ταλάντων τρία τάλαντα τίμημα]. Idemque Suid. ex eo annotavit, afferens ex Anonymo, Ταῖς οὐσίαις ἑκάστου τιμήματα πρὸς λόγον τῆς δυνάμεως ἐπιθεὶς, δικαιότατον πολίτευμα εἰσηγήσατο. Sic ap. Aristot. Polit. 5, [8 med.]: Εὐπορίας δὲ νομίσματος γιγνομένης, συμφέρει τοῦ τιμήματος ἐπισκοπεῖν τοῦ κοινοῦ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ παρελθόν. Et mox, Τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν, ἢ ἀνιέναι, Census intendere, remittere. Itidemque l. 4: Τὸ τίμημα τὸ διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων· Œc. 2, [c. 5]: Ὅτῳ δὲ ἦν τίμημα μηθὲν, τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι συνέταξαν, Eum cui nullus census esset, capite censere ad duas minas. Vel etiam Cui nullæ essent facultates; nam τιμήματα dicuntur Facultates et copiæ interdum, ut etiam Lat. Census. [Demosth. p. 815, 13: Ὅσονπερ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα εἰσέφερον.] Et sic οἱ ἀπὸ μεγάλων τιμημάτων dicuntur Opulenti: et vicissim οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, Tenuiores; nam quibus exiguæ opes sunt, iis et exigui census. Rursum Harpocr. annotat τίμημα apud Dem. Περὶ τῶν συμμοριῶν [p. 183, 5]

A poni pro οἷον κεφάλαιον [ἀντὶ τοῦ ἐπικεφάλαιον Valesius, quod voc. v.]: a Lysia autem in Or. pro Callia, pro ἐνέχυρον et veluti ἀποτίμημα, ut quum ait, Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα [πλείονος Dobræus, qui etiam mox bis —σεσθαι] μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσασθαι· et hoc τίμημα in sequentibus nominari ἀποτίμημα. Rursum a Dem. C. Mid. [p. 523, 2] usurpari ἐπὶ τιμωρίας: de qua hujus vocabuli signif. paulo ante.

[Τιμηνορίδης. V. Τιμανορίδας.]

[Τιμήορος. V. Τιμωρός.]

[Τιμηρύω.] Apud Hesychium legitur et Τιμηρύειν pro τιμιοπωλεῖν, Magno pretio s. Care vendere.

[Τιμῆς. V. Τιμήεις.]

[Τιμῆς, ὁ, i. q. Τιμέας, quod v.]

[Τιμησιάναξ, ακτος, ὁ, Timesianax, n. viri, in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 85, n. 157. Pythagorei Parii, ap. Iambl. Vit. Pyth. p. 528 Kiessl. Nomen in obscœnam signif. detortum a Comicis notavit Albertus ad Hesych. v. Τιμάναξ.]

Τιμησίας et Τιμησίθεος, ὁ, nomina propria sunt
B ap. Plutarch. et alios. [Τιμησίας ap. Plut. Mor. p. 96, B; 812, A; Ælian. V. H. 12, 9, dicitur qui Τιμήσιος ap. Herodot. 1, 168, conditor Abderorum Clazomenius. Alius Τιμήσιος in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, n. 2448, 15. Τιμάσιος ap. Iamblich. Vit. Pyth. p. 526 Kiessl. Alius apud Suidam.] Cui Τιμησίθεος significatione respondet Τιμόθεος. [Τιμησίθεος Delphus ap. Herodot. 5, 72. Trapezuntius ap. Xenoph. Anab. 5, 4, 2 sq. Athen. ap. Æschin. p. 22, 21. Poeta tragicus apud Suidam. Sic vocatum esse Gordiani III socerum, qui apud Julium Capitolinum c. 24 sq. Misitheus, nomine non Græco, apud Zosimum 1, 17, Τιμησικλῆς perperam vocatur, animadvertit post Casaubonum Eckhel. D. N. vol. 7, p. 319. Forma Dor. Τιμασίθεος de Delpho Pausan. 6, 8, 6, de Crotoniata ibid. 14, 5, de Liparensi Diodor. 14, 93, quem Τιμησίθεον dicit Plut. Camill. c. 8, et Latini ap. Eckhel. l. c. Τιμασθίω (sic) inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 759, n. 1575, 5, sed τιμασιθίω in alia ap. Keil. Inscrr. Bœot. p. 5, 8, qui v. de altero
C ib. p. 11.] Eandem vero cum Τιμόθεος compositionis formam habent Τιμογένης, Τιμοκλῆς, Τιμοκρέων, Τιμοκράτης, Τιμόλαος, Τιμολέων, Τιμόχαρις, Τιμοφάνης: item Τιμόκλεια, feminæ nomen. At in Τιμαγόρας, Τιμάνθης, Τιμάνωρ, Τίμαρχος, ο propter sequentem vocalem elisum est ut in τιμαλφής: non itidem tamen in Τιμαγένης, quod [est ap. Plutarch. Anton. c. 73, Mor. p. 634, E, Strabon. 15, p. 711, et] pro Τιμογένης teste Suida dicitur [v. Lobeck. ad Phryn. p. 653], apud quem bona pars eorum nominum extat: aliorum mentio fit a Plutarcho, Athen., Aristot. et aliis.

[Τιμησίδημος, ὁ, Timesidemus, n. viri, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 597, n. 2953, b, 21.]

[Τιμησίθεος. V. Τιμησίας.]

[Τιμησικλῆς. V. Τιμησίθεος.]

[Τιμησίλεως, ω, ὁ, Timesilaus, tyrannus Sinopensium, ap. Plutarch. Pericl. c. 20.]

[Τιμήσιος, ὁ, ἡ, i. q. τιμητός. Ælian. N. A. 11, 7: Ἐν Κουριδίῳ αἱ ἔλαφοι ὅταν καταφύγωσιν ἐς τὸ τοῦ Ἀπόλ-
D λωνος ἱερὸν τὸ ἐνταυθοῖ τιμήσιον, ἔστι δὲ ἄλσος μέγιστον, ὑλακτοῦσι μὲν οἱ κύνες κτλ. Suspectum interpretibus, conferentibus Ὑμνήσιος apud ipsum et alia.]

[Τιμήσιος. V. Τιμησίας.]

Τίμησις, εως, ἡ, Census, ut τίμημα. [Dictatura, Censio, Judicatio, Gl.] Aristot. Polit. 5, 8: Κἂν ᾖ πολλαπλάσιον ἢ πολλοστημόριον (τὸ τίμημα) τοῦ πρότερον, ἐν ᾧ αἱ τιμήσεις κατέστησαν τῆς πολιτείας, νόμον εἶναι καὶ τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι· ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ, ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν πολλαπλασίασιν· ἐὰν δ' ἐλλείπῃ, ἀνιέντας καὶ ἐλάττω ποιοῦντας τὴν τίμησιν. Ibi enim synonymως usurpavit hæc duo verbalia, τίμημα et τίμησις. [Polyb. 32, 14, 3: Ἐξεχώρησε πάντων τῶν ὑπαρχόντων, οὔσης τῆς ὅλης τιμήσεως ὑπὲρ ξ' τάλαντα. Diodor. 18, 18: Προσέταξεν ἀπὸ τιμήσεως εἶναι τὸ πολίτευμα· καὶ τοὺς μὲν κεκτημένους πλείω δραχμῶν δισχιλίων κυρίους εἶναι ..., τοὺς δὲ κατωτέρω τῆς τιμήσεως ... ἀπήλασε· plurali, nisi fallit scriptura, ib. 74: Τὸ πολίτευμα διοικεῖσθαι ἀπὸ τιμήσεων ἄχρι μνῶν δέκα. Plut. Cæs. c. 55; Dio Cass. 42, 51 et alibi.]

Τίμησις, εως, ἡ, Honoratio, Honoris delatio, Bud. [Plato Leg. 3, p. 696, C : Τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τιμήσεων ἕνεκα, ποῖαί τε ὀρθαὶ καὶ μὴ γίγνονται ἑκάστοτε· ut sequitur σωφροσύνη ἀρετῆς ἐν ψυχῇ τινι μεμονωμένη τίμιον ἢ ἄτιμον γίγνοιτ' ἂν κατὰ δίκην; Polyb. 6, 45, 4 : Τὰ περὶ τὴν τοῦ διαφόρου τίμησιν (ap. Laced.)· ἧς εἰς τέλος ἀδοκίμου παρ' αὐτοῖς ὑπαρχούσης, κτλ.] Item Litis æstimatio. Æsch. [p. 82, 16] : Τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας, Tertia aqua funditur æstimationi litis ab actore faciendæ et ab judicibus arbitrandæ atque constituendæ. Quibus verbis subjungit, Ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμήσει τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται. Ubi ἐν τῇ τιμήσει dixit pro ὑμῶν τὴν δίκην τιμήσειν μελλόντων. Sic Dem. [p. 1252, 15] : Ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Rursum Æschin. ibid., sc. In Ctes. p. 77 : Ἀπαντᾷν εἰς τὴν τίμησιν. Et Dinarch. : Τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ἀδικημάτων ποιεῖσθαι. Ubi τίμησιν ποιεῖσθαι i. est q. supra τίμημα ποιεῖσθαι : ut et Bud. p. 205, τίμημα et τίμησις synonymωs exp. Pœna, Supplicium, τιμωρία : ubi præcedentium etiam locorum quosdam affert, sed prolixius. [Antiphon p. 130, 24 : Ἔπειτα τιμήν μοι ἐποίησαν, τοῦ νόμου κειμένου τὸν ἀποκτείναντα ἀνταποθανεῖν. Valck. Nisi hic quoque scrib. ἐποιήσαντο. L. D. || Multa. V. Τίμημα, Multa.]

[Τιμητεία, ἡ, Censura, Gl. Plut. Æmil. c. 38; Dio Cass. 41, 14, etc.]

Τιμητέος, α, ον, Honorandus. [Eur. Or. 484 : Εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος. Xenoph. Comm. 1, 4, 10 : Τοσούτῳ μᾶλλον καὶ τιμητέον τὸ δαιμόνιον. Plato Reip. 10, p. 595, C : Οὐ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ· 8, p. 561, C : Τιμητέας ἐξ ἴσου· Phædr. p. 267, A : Πρὸ τῶν ἀληθῶν τὰ εἰκότα τιμητέα μᾶλλον· Leg. 4, p. 722, B : Οὔτε τὰ μήκη τιμητέον· Reip. 6, p. 509, A : Ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν. Aristot. Eth. Nic. 4, 8 init. : Μόνος ὁ ἀγαθὸς τιμητέος. « Clemens Alex. p. 100. Schol. Eurip. Or. 488. Marc. Anton. 5, 12. » Kall. Tzetz. Hist. 13, 597, Educ. Fil. 262. Theod. Prodr. p. 314 : Τοὺς θεοὺς τιμητέον. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 21, 22. Elberling.]

[Τιμητεύω, Censor sum. Plut. Ti. Gracch. c. 14; Dio Cass. Exc. p. 45, 78; lib. 41, 14. Zonaras vol. 1, p. 285, C.]

[Τιμητήριος, ὁ, ἡ, Honorarius. Julian. Or. 5, p. 176, D, ubi cod. Voss. bis ταῖς τιμητηρίοις, non quod editum τιμητηρίαις (θυσίαις).]

[Τιμητὴς, ὁ, Qui honorat. V. schol. Pind. et Apollonii in Τιμάορος et Τιμήορος sub Τιμωρὸς citatos. || Æstimator. Plat. Leg. 8, p. 843, D : Τούτων ἁπάντων ἐπιγνώμονές τε καὶ δικασταὶ καὶ τιμηταὶ γιγνέσθων ἀγρονόμοι. || Censor. Τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴ φροντίσματος, Censor, Dictator, Censitor; Τιμηταὶ, Dictatores, Gl. De censore Polyb. 6, 13, 3 etc., aliique rerum Rom. scriptores.]

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, Propensus ad honorandum, afficiendum honore, Qui eo ingenio præditus est ut lubenter honoret. [Honorificus, Honorarius, Gl.] Plutarch. [Mor. p. 120, A] : Στέργων δὲ τοὺς ὁμήλικας καὶ συνήθεις, τιμητικὸς δὲ τῶν καθηγησαμένων. [Jo. Malalas p. 343, 10 : Ἦν δὲ ἥσυχος καὶ τιμητικός. Eustath. Opusc. p. 111, 22, θριάμβους.] At τιμητικὸν πινάκιον, Tabella qua utebantur ii qui vocabantur τιμηταὶ, Æstimatores litium, Tabella in qua ii qui litem æstimabant, suum scribebant suffragium. Aristoph. Vesp. [167] : Πῶς ἂν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε ξίφος Ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν. Ubi schol. τιμητικὸν exp. καταδικαστικόν : subjungens, ejusmodi litium æstimatores τὴν μακρὰν χαράσσοντας καταδικάσαι, τὴν μικρὰν δὲ, ἀπολῦσαι, Damnasse, si quando longam inararent lineam in illa tabella; si vero breviorem, absolvisse : unde patet quid significet τιμῶν τὴν μακρὰν apud eundem Comicum in eadem fabula [106] : Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Omnes suo suffragio condemnans, Nunquam non in æstimatione litis longam lineam tabellæ suæ inscribens. Ubi rursum schol. annotat, judices solitos ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμήν· ὁπότε ἀπολύοιεν, βραχεῖαν : et hoc μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι : si enim viderent majorem esse numerum nigrorum calculorum in urna, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακρὰν, Longam ungue in cerata tabula ducebant lineam : si majorem candidorum, brevem. [Conf. Pollux 8, 16. || Censorius, Gl. Plut. Æmil. c. 38, ἀρχὴ, et alibi. || Adv. Τιμητικῶς, Clem. Alex. p. 639. Kall. Philo vol. 1, p. 237. Wakef. Basil. V. Theclæ p. 26, C. Sextus Adv. math. 9, 136 : Ἓν μὲν γὰρ σημαίνειν τοὺς θεοὺς εὐλόγως ἄν τις τιμῴη, ἕτερον δὲ, τιμητικῶς ἔχοι.]

Τιμητὸν, τὸ, Census, ut τίμημα. Dem. [p. 815, 13] : Ὅσον περ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμητὰ [τιμήματα] εἰσέφερον. Ubi nota τιμητὸν dici τὸ ὑπὸ τετιμημένου εἰσφερόμενον : vel etiam facultates censas, et quarum nomine εἰσφέρεται τὸ τίμημα.

Τιμητὸς, ὁ, Honorabilis, Qui talis est ut honorari debeat, Talis ut æstimari debeat. Quarum tamen signiff. exemplum non affertur. At vero Τιμητὸν pro τίμημα, Æstimatio litis. Dem. [p. 834, 26] : Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν, Quod si hunc in æstimationem litis damnaritis, non ex sua pecunia judicatum facturus est, sed ex mea, quam ipse domum suam avertit. Appellat enim ibi τιμητὸν Litis æstimationem, h. e. Decem talenta, quæ a tutore petebat; tantum enim fuisse tutelæ suæ censum ajebat, tanti se censum fuisse sub tutoribus. Hæc inter alia Bud. p. 204, 205, ubi etiam putat pro τούτῳ reponendum esse τούτου. [Rectius Reiskius : « In τιμητὸν subauditur ἐστὶ, sc. τὸ τῆς καταψηφίσεως. Res condemnationis ei est æstimabilis, h. e. condemnatio constat ei solummodo æstimatione litis, seu judices ei mulctam arbitrariam irrogant ... Integre dixisset sic : Καὶ τούτῳ μέν ἐστι τὸ πρᾶγμα τιμητὸν, ἐὰν καταψηφίσησθε αὐτοῦ. » Τιμητὸν, Census, Æstimabile, Gl.]

Τιμητόω pro Pignoro, nescio unde afferatur. [Vox nihili.]

[Τιμίδας, ὁ, Timidas, n. viri, olim legebatur ap. Pind. Nem. 6, 64, ubi nunc Πολυτιμίδας.]

[Τίμιοι, οἱ, ap. Strab. 4, p. 195 : Οἱ Ὀσίσμιοι (Belgæ), οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας. Τιβίους Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 22, p. 133.]

[Τιμίολκος. V. Τιμιουλκέω.]

[Τίμιον, τὸ, Honor, Præmium. Pind. fr. ap. Sext. Pyrrh. 1, 86 : Ἀελλοπόδαν μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων τίμια καὶ στέφανοι, ut Bœckh. scripsit pro τιμαί. Polyb. 6, 9, 8 : Ἐκκλειόμενον διὰ πενίαν τῶν ἐν τῇ πόλει τιμίων· 12, 5, 3 : Πᾶσιν ἡμᾶς ἠμείψαντο τοῖς τιμίοις καὶ φιλανθρώποις· 33, 3, 1 : Τἄλλα λυσιτελῆ καὶ τίμια. Diodor. 3, 8 : Τοῖς πλουσιωτάτοις τοῦτο τὸ τίμιον ἀπονέμουσιν. Inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 653, n. 1334, 7; 1335, 15, et aliæ. L. Dind.]

[Τιμιοπωλέω, Care vendo. Hesychius in Τιμηρύειν.]

Τιμιοπώλης, ὁ, quidam interpr. Qui pretio vendit. Pollux [7, 195] non exp., sed inter πιπράσκοντας numerans, ex Phrynicho Tragœdo affert, Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς, οὐδὲ εἷς. [De extremi versus sententia dixi in Οὐδεὶς, vol. 5, p. 2372, D.] Alii τιμιοπῶλαι exp. Pollinctores : attamen Pollinctores dicuntur Qui mortuorum cadavera inungunt et sepulturæ parant. Certe derivatum a Τίμιος, significabit Rerum pretiosarum venditor. [Iterum HSt. :] Τιμιοπώλης, ὁ, Qui res pretiosas et caras vendit, Qui magno pretio et care vendit. Pollux τιμιοπώλην dici scribit Qui mortuorum cadavera redimentibus pretio vendit : veluti si quis hostis a se perempti cadaver vendat numerato redemptionis pretio, quemadmodum Achilles Hectoris. Affertque hunc l. Phrynichi ex Tragœdis : Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς. Generaliter tamen τιμιοπῶλαι nominari possunt Qui τίμιον πωλοῦσιν, care vendunt et pretio magno.

Τίμιος, [α, ον, et ὁ, ἡ, ut ap. Soph. Ant. 948 infra cit., Oppian. Hal. 2, 651 : Τούνεκα καί τιν' ἔχουσι μετ' ἰχθύσι τίμιον αἰδῶ,] i. q. præcedens τιμήεις, sed prosæ scriptoribus usitatius. Tam vero de persona aliqua dicitur quam de re. Et interdum pro Honoratus, [Honestus, Honorarius, Honorificus, Venerandus, add. Gl.] Honorabilis, Qui in honore habetur; interdum pro Pretiosus, [Carus, add. Gl.] Qui in magno habetur pretio, magni æstimatur. [Hom. Od. K, 38 : Ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις. Alcæus ap.

schol. Pind. Isthm. 2, 17 : Πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλει' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος. Pind. Ol. 2, 71 : Παρὰ τιμίοις θεῶν ἄδακρυν νέμονται αἰῶνα, de beatis et honoratis a diis. Æschyl. Eum. 967 : Τιμιώταται θεῶν. Soph. Ant. 948 : Καὶ γενεᾷ τίμιος, de Danae. Eurip. Hec. 625 : Ὀγκούμεθα ... ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος· Tro. 49 : Μέγαν τε δαίμον' ἐν θεοῖς τε τίμιον· fr. Andromed. ap. Athen. 13, p. 561, C : Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσει· et alibi sæpe ceteris gradibus. Cum dat. etiam Callim. Lav. Min. 130 : Μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ. Herodot. 9, 71 : Οὗτοι τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ τίμιοι ἐγένοντο. Xenoph. Œc. 7, 42 : Τοσούτῳ τιμιωτέρα ἐν τῷ οἴκῳ ἔσει· 9, 13. Et alii.] Herodian. 6, [9, 14] : Τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἐδόκουν ἐκείνῳ φίλοι καὶ τίμιοι, Matrem, amicos, et honoratissimum quemque. Ubi τίμιοι possit etiam jungi cum ἐκείνῳ : ut τίμιοι ἐκείνῳ significet Quos præ ceteris in honore et pretio habebat : velut et ap. Thuc. 8, p. 288 [c. 82] : Βουλόμενος αὐτῷ τιμιώτερος εἶναι, καὶ ἐνδείκνυσθαι ὅτι καὶ στρατηγὸς ἤδη ᾕρηται. [Plato Leg. 7, p. 808, C : Φοβεροὶ μὲν κακοῖς, ἀγαστοὶ δὲ καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις τε καὶ σώφροσιν.] Ibid. aliquando ante, Ἵνα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερον αὐτὸν ἄγοιεν, i. e. διὰ πλείονος τιμῆς αὐτὸν ἄγοιεν, In majore ipsum honore et pretio haberent. Rursum Herodian. 2, [10, 3] in oratione Severi ad milites : Τὸ πιστὸν ὑμῶν καὶ πρὸς βασιλέας τίμιον, pro Fides vestra et observantia erga imperatores, s. Quantum honoris exhibeatis imperatoribus vestris, Polit. De rebus inanimatis quoque dicitur, ut τιμήεις et τιμαλφής : et significat modo Honorabilis, Honore dignus ; modo Pretiosus, Qui magni æstimatur, in honore et pretio habetur. [Hom. H. Apoll. 483 : Πίονα νηὸν ἐμὸν, πολλοῖς μάλα τίμιον ἀνθρώποισι· Merc. 528 : Σύμβολον πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον. Hesiod. ap. schol. Soph. Tr. 1174 : Καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι τίμιον ἀνθρώποις. Pind. Ol. 6, 11 : Ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις τίμιαι. Æsch. Sept. 241 : Τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, τίμιον ἕδος· Eum. 854 : Τιμίαν ἕδραν ἔχουσα· Suppl. 986 : Ἔχοιμι τίμιον γέρας· 990 : Χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν ἐμοῦ· Eum. 853 : Οὑπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε· Sept. 1003 : Ὅπου τιμιώτατον. Soph. Œd. T. 895 : Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι. Ibid. 702 : Ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον· Œd. Col. 108 : Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις. Xenoph. Anab. 1, 2, 27 : Δῶρα ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῖ τίμια, ἵππον χρυσοχάλινον κτλ. Cyrop. 8, 4, 10 : Εἰς τὴν τιμιωτέραν ἐμοῦ χώραν ἱδρυθῆναι. Lucian. Nigrin. c. 30 : Τὰ παρὰ τὸν βίον τίμια (ut vestes). Et alii quivis. « Suidas v. Νουμηνία, διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν, de diebus festis. » Schæf.] In priori signif. ap. Plut. Fabio [c. 13] : Πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν. [Idem Mor. p. 503, A : Πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον.] In posteriore ap. eund. [Mor. p. 5, D] : Πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα, Magni quidem æstimatur, In magno habetur pretio. [Sappho ap. Athen. 9, p. 410, E : Ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκάας δῶρα τίμια. Xenoph. Hier. 1, 13 : Οὕτω τίμια πωλεῖται (ut Theophr. H. Pl. 9, 6, 3; fr. 2 De lapid. 31)· Conv. 4, 41 : Οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι· Vect. 4, 10 : Τιμιώτερον ποιεῖ (argentum, si multum auri reperiatur). Plat. Prot. p. 347, C. Demosth. p. 1285, 12.] Et ap. Dem. [p. 300, 2] : Εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὸ ἄστυ δέχεσθαι τὴν στρατιὰν, ἐπὶ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὰ τιμιώτατα. Item τίμιον πρίασθαι dicitur pro τιμίως, Magno pretio, Care [Gl. in adv.]. Aristoph. Vesp. [253] : Οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι, nimirum τοὔλαιον, Nec enim mordet te, si quando care emendum sit oleum. Itidemque dicitur in superl. τιμιώτατον, Maximo pretio, Carissime. Plutarch. [Mor. p. 668, B] : Καὶ πιπράσκεται παρὰ λόγον ἁπάντων τιμιώτατον τὸ θαλάττιον ὄψον. [Comparativo Herodot. 8, 105 : Παρὰ γὰρ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι ... τῶν ἐνορχίων.]

Τιμιότης, ητος, ἡ, Honorabilitas, Pretiositas, si ita loqui liceat. Quidam interpr. Nobilitas, Excellentia, Pretium. [Caritas, Honorificentia, Censura, Gl. Aristot. De generat. anim. 2, 3 post med. : Ὡς δὲ διαφέρουσι τιμιότητι αἱ ψυχαὶ καὶ ἀτιμίᾳ ἀλλήλων, οὕτω καὶ ἡ

A τοιαύτη διαφέρει φύσις· De partt. an. 1, 5 init. : Τῶν μὲν εἰ καὶ κατὰ μικρὸν ἐφαπτόμεθα, ὅμως διὰ τὴν τιμιότητα τοῦ γνωρίζειν ἥδιον ἢ τὰ παρ' ἡμῖν ἅπαντα· Eth. Nic. 10, 7 fin. : Εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι (τὸ κράτιστον τῶν ἐν ἀνθρώπῳ), δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον πάντων ὑπερέχει. « Naucrat. Epist. in Cave Hist. Lit. p. 482. » Schneid. Veneratio, Reverentia, Dignitas, titulus compellatorius, ap. Jo. patr. Hierosol. in Vita S. Joannis Damasc., ubi illius pater sic monachum alloquitur, n. 10 : Τοῦτο δὲ μόνον πρὸς τῆς σῆς αἰτοῦ τιμιότητος, κτλ. Ita etiam in Epistolis S. Basilii, et aliorum non semel. Ducang.]

Τιμιουλκέω s. Τιμηουλκέω, Pretium augeo, τὴν τιμὴν ἐπιτείνω, dictum videri potest pro τίμιον ἕλκω, Steræ appensum care et magno pretio vendo. Apud Suid. in secunda syllaba per ι scribitur τιμιουλκῶν, in Ms. etiam cod., exponiturque ἕλκων τὴν τιμὴν, i. e. βαρυτιμῶν, μεγαλύνων, una cum hoc Prophetæ loco [Inc. Prov. 11, 26] : Ὁ γὰρ τιμιουλκῶν τὸν σῖτον, δημοκατάρατος. Ap. Hesych. autem [et Phot.] per η scribitur
B τιμηουλκῶν, exponiturque non solum ἕλκων τὴν τιμὴν, sed etiam τιμὴν αἰτῶν s. ἀπαιτῶν. Sed puto apud ipsum quoque per ι scrib. esse, quum id series alphabetica etiam poscere videatur ; positum enim est post Τίμιος. [Mallem equidem Τιμουλκέω, ex τιμουλκός, ut ῥυμουλκέω, ψυχουλκεῖσθαι. Schleusn. Lex. V. T. Ita scriptum apud Hesychium in lemmate alterius gl. ante αἰτῶν posito. Tertia forma ap. Athanas. vol. 2, p. 363, F : Τοκογλύφου ἢ τιμιόλκου ἐπὶ σίτου· sed quæ non æque convenit analogiæ, ut βαρύολκος, ubi contracta diximus servare ου, cetera ο. L. Dind.]

[Τιμιοῦρχος vox nihili. V. Τιμοῦχος.]

[Τίμνης, ου, ὁ, Scytha, ap. Herodot. 4, 76.]

[Τιμογείτων, ονος, ὁ, Timogiton, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 517, n. 800, 2.]

[Τιμογένης, ους, ὁ, Timogenes, n. viri, Athen. in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, 24; Spart. ib. p. 630, n. 1260, 1. Genit. Τιμογένου, in Phanagor. vol. 2, p. 159, n. 2120 b.]

[Τιμογενίς, ίδος, ἡ, Timogenis, n. mulieris, in inscr.
C Lydia ap. Bœckh. vol. 2, p. 808, n. 3440, 6.]

[Τιμογραφέω, ἐγγράφως καὶ ὡρισμένως ζημιοῦν, Hesych. in Ἐτιμογράφησεν. Hemst. Ex Reg. 4, 23, 35 : Ἐτιμογράφησε τὴν γῆν τοῦ δοῦναι τὸ ἀργύριον, quod ἐτιμήσατο, Æstimavit, interpr. Cyrillus.]

[Τιμοδημίδης, patron. a Τιμόδημος, ap. Pind. Nem. 2, 18. N. pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, b, 12. ἵ]

[Τιμόδημος, ὁ, Timodemus, n. viri, ap. Pind. Nem. 2, 14, 24, ubi Τιμόδαμος, ut de Epirota in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 5, n. 1800, 8. Alius ap. Callim. Ep. 40, 3. Athen. ap. Demosth. p. 953, 16; 95, 279; Isocr. p. 402, C, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, 41. Pater Timoleontis ap. Plut. Tim. c. 3.]

[Τιμοθάλης, ους, ὁ, Timothales, n. viri, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, 31. ᾱ]

[Τιμοθέα, ἡ, Timothea, n. mulieris, in inscr. Eleusin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 445, n. 393, 8.]

[Τιμόθεος, ὁ, Timotheus, n. viri, ap. Aristoph. Pl. 180. Ducis Athen. ap. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 63 etc.,
D et alios. Milesii, poetæ et musici, ap. Aristot. Metaphys. 1, p. 36, 8 Br., Poet. c. 2, et alios, de quo aliisque Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 325, idemque de aliis alibi in eadem. Aliorum ap. Callim. Ep. 16, 2, Diodorum, Pausan., Lucianum, Strab., et in numis et inscrr.]

[Τιμοθέων, ωνος, ὁ, Timotheo, n. viri, in inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 72, n. 36, b, 3.]

[Τιμόκλεια, ἡ, Timoclea, n. mulieris, ap. Aristoph. Thesm. 374. Alius ap. Plutarch. Alex. c. 12, Mor. p. 145, F; 259, D.]

[Τιμοκλείδας, ὁ, Timoclidas, tyrannus Sicyonis, ap. Pausan. 2, 8, 2, Plutarch. Arat. c. 2.]

[Τιμοκλῆς, έους, ὁ, Timocles, archon Att. ol. 84, 4, ap. Diodor. 12, 27. Mediæ comœdiæ poeta, de quo aliisque nonnullis scriptoribus Meinek. Com. vol. 1, p. 430 sq. Pirata ap. Diodor. 20, 97. Alii sunt in numis Chiis et aliis, de quibus v. Mionnet. et inscrr.]

[Τιμοκράτεια, ἡ, Timocratia, n. mulieris, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 686 sq., n. 1451, 1; 1456, 1. ε]

[Τιμοκράτης, ους, ὁ, Timocrates n. viri, Athen. ap. A Thuc. 3, 105; 5, 19, 24, Xenoph. H. Gr. 1, 7, 3; et complurium apud Demosthenem. Corinthii ap. Thuc. 2, 33. Laced. ap. Thuc. 2, 85, 92, Xenoph. H. Gr. 1, 7, 13. Rhodii 3, 5, 1. Syrac. 7, 4, 12. Aliorum in inscrr. et numis Athenarum, Rhodi et aliis, item ap. Plutarch., Lucianum et alios. ᾰ]

Τιμοκρατία, ἡ, Dominatus in quo a censu magistratus creantur, affinis democratiæ, ut testatur Aristot. Ethic. 8, [12] quoniam sc. πλήθους βούλεται ἡ τιμοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι. [Plato Reip. 8, p. 545, C: Τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας et ib. B.] Dicitur eadem et Τιμοκρατικὴ πολιτεία, ut paulo ante ista verba apud Eundem, Τρίτη δὲ ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἣν τιμοκρατικὴν λέγειν οἰκεῖον φαίνεται. Vide Bud. p. 204 et 205. [Proculus In Plat. Alcib. p. 138.] At Τιμοκρατικὸς exp. Censu potens, Ambitiosus. [Plat. Reip. 8, p. 549, B: Ὁ τ. νεανίας 553, A; 9, p. 580, B.]

[Τιμοκρέων, οντος, ὁ, Timocreon, n. viri, Rhodii B apud Simonidem Athen. 10, p. 415, F, Plutarch. Themist. c. 21 et al.]

[Τιμόκρῐτος, ὁ, Timocritus, Ægineta, ap. Pind. Nem. 4, 13. Al. ap. Anacreont. Anth. Pal. 7, 160, 1. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 637, n. 1281, 2. Jactus talorum apud Eubulum Polluc. 7, 205.]

[Τιμόλᾱος, ὁ, Timolaus, n. viri, Corinthii, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1; 4, 2, 11. Thebani, ap. Demosth. p. 241, 26. Aliorum ap. Pausan. 3, 9, 8; 8, 51, 2, Plut. De fluv. 9, 1 et 2, Eust. Od. p. 1379, 48. Τιμόλας, α, Polyb. 17, 14, 4, inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 746, n. 1569, c, 13.]

[Τιμολεόντειον, τὸ, gymnasium in honorem Timoleontis ab Syracusanis exstructum, ap. Diod. 19, 6, Plut. Timol. extr.]

[Τιμολέων, οντος, ὁ, Timoleon, Corinthius, qui Syracusanos a Dionysio tyranno liberavit, ap. Plutarch. in Vita ejus, Diodorum et alios. Alii in numis Rhodi et Tei.]

[Τιμόλῡκος, ὁ, Timolyeus, n. viri, in numo Coo C ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 570, n. 56.]

[Τιμόλῡτος, ὁ, Timolytus, n. viri, apud Leonidam Anth. Pal. 7, 654, 4, 6.]

[Τιμόμᾰχος, ὁ, Timomachus, n. viri, Athen. ap. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 41, Demosth. p. 398, 2; 658 fin.; 960 fin.; 1210 fin. Scriptor ap. Athen. 14, p. 638, A. Alii in Anth. Pal. 11, 87, Plan. 135.]

[Τιμόμειλος, ὁ, forma Bœot. pro Τιμόμηλος, Timomelus, n. viri, in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, n. 1569, a, 9; p. 756, n. 1573, 6.]

[Τιμομένης, ου, ὁ, Timomenes, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 622, n. 1248, 1, 6.]

[Τιμόνῑκος, ὁ, Timonicus, n. viri, ap. scriptorem Timarionis *Notices* vol. 9, p. 222, 227.]

[Τιμονόη, ἡ, Timonoe, n. mulieris, ap. Callim. Ep. 16, 1. Al. in inscr. C. I. vol. 2, p. 11, n. 1229, 1 sec. conj. Bœckhii.]

[Τιμόνοος, ὁ, Timonous, n. viri ap. Pind. Nem. 2, 10. Forma contr. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 280, n. 2351, 1, Τιμόνου.]

[Τιμοξένα, ἡ, Timoxena, n. mulieris ap. Plutarch. D Mor. p. 611, D, et ubi genit. Τιμοξένας 145, A.]

[Τιμόξενος, ὁ, Timoxenus, Scionæus, ap. Herodot. 8, 128. Corinthius ap. Thuc. 2, 33. Athen. ap. Demosth. p. 934 fin. et al., in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, n. 171, 38. Dux Achæorum ap. Polyb. 4, 6, 4, etc. Alii in numis Rhodi, Apolloniæ Illyr., et, ut videtur, Cois. Per α in inscr. diotæ Nolanæ ap. Rochett. Mon. ined. tab. XLIV, Τιμαχσενος καλος.]

Τιμόπτολις, ὁ, ἡ, Qui civitati honori est, s. decori et ornamento, Qui civitatem honestat, Eur. [Suppl. 375, ubi nunc τί μοι πόλις.]

[Τιμόπτολις, ιδος, ὁ, Timoptolis, Eleus, ap. Pausan. 6, 15, 7.]

[Τῖμος, ὁ, Pretium. Archilochus ap. Athen. 1, p. 7, F: Ὧν οὔτε τῖμον εἰσήνεγκας. Unde Eustath. Il. p. 1148, 37, ubi τῖμος et τιμὴ comparat cum ὦνος, ὠνή, χόλος, χολή. Æsch. Cho. 916: Ποῦ 'στ' ὁ τῖμος ὅντιν' ἀντεδεξάμην;]

[Τιμοσθένης, ους, ὁ, Timosthenes, Ægineta, ap. A Pind. Ol. 8, 15. Ægialensis, ap. Demosth. p. 1193, 9. Archon Att. ol. 75, 3, ap. Diod. 11, 38. Alii ap. Pausan., Ptolem., Strab. et alibi. Forma Bœot. Τιμοσθένεις in inscr. Theb. C. I. vol. 2, p. 760, n. 1576, 7.]

[Τιμοσθενίς, ίδος, ἡ, Timosthenis, n. mulieris, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 682, n. 1441; in Epidaur. ap. Lebas, *Inscr.* fasc. 3, p. 254, 2.]

[Τιμόστρᾰτος, ὁ, Timostratus, novæ comœdiæ poeta, de quo Meinek. vol. 1, p. 499. Athen. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 172, 199, 585. Alii in numis Athenarum, Mileti, Rhodi.]

[Τιμοτέλης, ους, ὁ, Timoteles, Spartanus, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 623, n. 1249, 9.]

[Τιμουλκέω. V. Τιμιουλκέω.]

[Τιμοῦς, Carus. Hesychius: Τιμοῦντας, τιμίους ὄντας. Compar. Τιμούστερος, Carior. Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 118, n. 2058, 61: Πωλουμένου τοῦ σίτου εἰς μέδιμνον εἰς δύο τριτεῖς, προδήλου δὲ ὄντος ἔσεσθαι τιμουστέρου, i. q. τιμιωτέρου. L. Dind.]

[Τιμουχέω, Sum τιμοῦχος, quod v. Inscript. Teja B apud Bœckh. vol. 2, p. 629, n. 3044, 29: Τιμουχέοντες. V. Bœckh. p. 631.]

[Τιμουχίδης, ὁ, Timuchides, n. viri in inscr. Milesia ap. Bœckh. vol. 2, p. 555, n. 2857, 6.]

Τιμοῦχος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τιμὴν s. τιμὰς ἔχων, Qui in honore habetur, Cui honos habetur: ἔντιμος, ἀξιόλογος, Hesych.: a quo exp. etiam ἄρχων ἰσχυρότατος, μέγιστος. Est certe Magistratus cujusdam nomen ap. Athen. 4, [p. 149, F], ubi in descriptione τοῦ παρὰ Ναυκρατίταις δείπνου dicit, Καὶ ὃς ἂν ἔξω τι τούτων ἱεροποιὸς παρασκευάσῃ, ὑπὸ τῶν τιμούχων ζημιοῦται. Nisi forte τιμούχους simpliciter vocet τοὺς ἐν ταῖς τιμαῖς. [Imo est Magistratus cujusdam nomen in nonnullis Græcis civitatibus: vide Casaub. ad Athen. l. c. et, quem is laudat, Strab. 4, p. 179. Schweigh. HSt. in Ind.:] Τιμιοῦργος duplici mendo scriptum est in VV. LL. pro τιμοῦχος.

[Τιμοῦχος, ὁ, Timuchus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 3.]

[Τιμοφάνης, ους, ὁ, Timophanes, n. viri Corinthii C ap. Aristot. Polit. 5, 6 post med. (fratris Timoleontis, memorati etiam Diod. 16, 65 et alibi); Mytilenæi ib. 4 med. ᾰ]

[Τιμοφῶν, ῶντος, ὁ, Timophon, n. viri Att. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 495, n. 585, 1.]

[Τιμοχαρίδας, ὁ, Timocharidas, n. viri ap. Suidam v. Σωτάδης.]

[Τιμόχᾰρις, ιδος, ὁ, Timocharis, n. viri, ap. Plut. Mor. p. 402, F, Ptolem. Mathem. comp. vol. 2, p. 205, B, C, et ubi genit. ιος, in inscr. Lindia Musei Rhen. noviss. 4, 2, p. 169, 170. Var. script. pro Θυμοχάρης et Θυμόχαρις ap. Thuc. 8, 95.]

[Τίμυρα, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν. Καὶ ποταμὸς Ἰνδός. Τὸ ἐθνικὸν Τιμυραῖος, Steph. Byz.]

[Τιμύχα, ἡ, Timycha, Pythagorea, ap. Iambl. Vit. Pyth. p. 532 Kiessl., ubi v. Kuster.]

[Τιμώ, οῦς, ἡ, Timo, Paria, ap. Herodot. 6, 134, 135. Alia ap. Meleagrum Anth. Pal. 5, 198, 1.]

[Τίμωλος, Τιμωλίτης. V. Τμῶλος.]

[Τίμων, ωνος, ὁ, Timon, n. viri, quo fuit Delphus, D ap. Herodot. 7, 141; misanthropus, ap. Aristoph. Av. 1549, Lys. 808, 812. Phliasius, de quo Diog. L. 9, 109 seq. et al. Alii ap. Pausaniam, in numis Athen., Smyrnæ et al.]

[Τιμῶναξ, ακτος, ὁ, Timonax, Cyprius, ap. Herodot. 7, 98. Alius ap. Diog. L. 7, 201. Anacr. Anth. Pal. 6, 143, 1. Inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 683, n. 3099.]

[Τιμώνασσα, ἡ, Timonassa, uxor Pisistrati. Plut. Cat. maj. c. 24.]

[Τιμώνειον, τὸ, inter τεμενικὰ proparoxytona in ειον ponit Theognost. Can. p. 129, 31. V. Plut. Anton. c. 71. L. Dind.]

[Τιμωνίδης, ὁ, Timonides, n. viri, apud Isæum Harpocrat. v. Οὐσίας δίκη. Alii ap. Plutarch. Dion. c. 35, Suidam.]

[Τιμώνιον, τὸ, Timonium. Φρούριον Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τιμωνίτης καὶ τὸ θηλυκὸν Τιμωνῖτις (Strab. 12, p. 562, Ptolem. 5, 1, 12), Steph. Byz.]

Τιμωρέω, i. q. τίω s. τίομαι, i. e. Punio, Pœnas

exigo et sumo, Ulciscor. [Vindico, add. Gl.] Xen. Reip. Lac. [2, 2] : Ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τῶν ἡβώντων μαστιγοφόρους, ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. [Soph. OEd. T. 107 : Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινα· 140 : Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. Eur. Or. 433 : Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος. Xen. Cyrop. 4, 6, 8 : Τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι, ubi optimis desunt τὸν φονέα, aliis σοι τοῦ παιδός. Polyb. 2, 56, 15 : Ὁ τὸν προδότην ἢ τύραννον τιμωρῶν. Poeticum hunc usum dicit Thomas loco infra cit. Et Ernestus quod ait in Lex. Polyb., Diodorum et Dionem Cass. ita loquutos, apud illum 4, 77, τιμωρῆσαι τὸν Δαίδαλον, ex libris optimis mutavi in τιμωρίας ἀξιῶσαι· Dionis autem loci in activo positi in indice, omnes pertinent ad medium ;] in Act. 26, [11] : Τιμωρῶν αὐτούς, Puniens eos. Pass. Τιμωροῦμαι, Punior, Pœnas do, Supplicium luo. Justin. Martyr Or. ad Græcos : Τὸν Τιτυὸν ὁμοίως τιμωρεῖσθαι ἔφη, Simili pœna affici, Simile supplicium pati. Ceb. Theb. [10] : Μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος, Pœnas luens. [Plat. Gorg. p. 525, B, D.] Sic Thuc. ἐτετιμώρηντο, Supplicio affecti fuerant. Et τιμωρηθείς, Punitus, Supplicio affectus, Afflictus, ap. Plat. [Leg. 9, p. 867, D], qui similiter in Gorgia [p. 525, A] dicit, Προσήκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὁρῶντες πάσχοντα ἃ ἂν πάσχοι [πάσχῃ], φοβούμενοι, βελτίους γίγνωνται. Ubi huic verbo τιμωρεῖσθαι synonyma facit δίκην δοῦναι, et ἀνατλῆναι τὰ προσήκοντα πάθη. Affert eund. l. Gell. 6, 14, probans ex eo, duas esse puniendi causas, et τιμωρίαν accipi pro Omni punitione. [Xen. Anab. 2, 5, 27 : Ὡς προδότας τιμωρηθῆναι· 6, 29, τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως. Idem tempus ponunt Gl., Multata, Punita, et fut. Τιμωρηθήσεται.] Alioqui passiva [media] etiam vox illa activam signif. habet [Ulciscendi, non autem Puniendi sec. Etym. Gud. p. 530, 21 : Τιμωρῆσαι καὶ Τιμωρήσασθαι διαφέρει· τιμωρῆσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκδικῆσαι· τιμωρήσασθαι δὲ τὸ κολάσαι. Quanquam verba ejusdem infra citanda etiam κολάσαι Ulciscendi significatione capere permittunt. Utrumque ponunt Gl., et addunt Animadverto, Coerceo. Et plerisque locorum, qui proxime sequuntur, utraque apta est signif., ut etiam infra, ubi de altera agit HSt., poni potuerint], et quidem frequentissime. [Soph. Phil. 1258 : Ὅς σε τιμωρήσεται. Eur. Hec. 756 : Τοὺς κακοὺς τιμωρουμένη· Iph. T. 558 et al. Suppl. 511 : Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος· Or. 1102 : Τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι. Aristoph. Ach. 304, Eccl. 1044. Herodot. 6, 135 : Βουλόμενοί μιν ἀντὶ τούτων τιμωρήσασθαι. Plat. De lege p. 321, A : Τὸν Μίνων τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε κτλ. Cum genit. Conv. p. 213, D : Τούτων εἰσαῦθίς σε τιμωρήσομαι· et alibi sæpe cum simplici accus. vel absolute. Cum dat. Reip. 9, p. 579, A : Ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις.] Dem. [p. 122, 23] : Ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν. Ubi nota eum copulasse κολάζειν et τιμωρεῖσθαι, ut et Aristot. Eth. 3 : Κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. [Rhet. 1, 10.] Et in Epist. Philippi ap. Eund. [p. 162, 3] : Οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκεν. Sic Xen. Cyrop. 7, [5, 32] : Θεοὺς προσεκύνουν ὅτι τετιμωρημένοι ἦσαν τὸν ἀνόσιον βασιλέα, Quod punissent impium et nefarium regem, pœnas de nefario rege sumpsissent. [Ib. 5, 3, 30 : Τιμωρεῖσθαι αὐτὸν βουλόμενος, ὅτι δοκεῖ ἀπ' αὐτοῦ μέγα βεβλάφθαι. Et præter alios locos multos 3, 1, 15 : Ἐμαυτὸν οὕτω γ' ἂν τιμωροίμην.] Et Synes. Ep. 44 : Ὅστις ἑαυτὸν τετιμώρηται, Qui seipsum supplicio affecit, et ultro pœnas dedit. Ubi etiam nota ἑαυτὸν τιμωρεῖσθαι, Seipsum punire : unde Ἑαυτὸν τιμωρούμενος nomen fabulæ Terentii, quam Latinam fecit ex Græca Menandri : ut Athen. 6, [p. 231, A], Μένανδρος Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ, Menander in Heautontimorumeno, Menander in ea fabula quam inscripsit Ἑαυτὸν Τιμωρούμενος, i. e. Ipse se puniens, ut Cic. quoque vertit. Alioqui maluerunt quidam reddere, Seipsum crucians. [In Ind.:] » Αὐτοντιμωρούμενος, Seipsum puniens. Nomen fabulæ Menandri ap. Athen., quam imitatus est Terent. » Quum vero inimicum s. hostem τιμωρεῖσθαι dicimur, exp. non tam Punire, Pœnas sumere s. exigere, quam Persequi, Ulcisci ; proprie enim τιμωροῦμαι esse volunt Persequor injurias mihi factas, Ulciscor. Ut Isocr. : Τοὺς ἐχθροὺς ἐτιμωρήσατο, Hostes ultus est. Thuc. 1, [121 : Ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι· 53] : Ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ὑμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, Nobis persequentibus et ulciscentibus hostes nostros impedimento estis. Eod. lib. [141 fin.] : Τιμωρήσασθαι [τινὰ] βούλονται, Bello persequi cupiunt et injurias sibi factas ulcisci. [Absolute 3, 67 init. : Ἡμεῖς ἔτι ὁσιώτερον τετιμωρημένοι. V. paullo ante dicta. Sæpe autem hujusmodi locis est i. q. αἰκίσασθαι, ut ap. Polyb. 1, 81, 4 : Παρήνεσαν ὃν ἂν λάβωσι τιμωρησαμένους ἀποκτείνειν· 86, 6 : Τιμωρησάμενοι πικρῶς καθεῖλον, quod altero verbo dicit 80, 4. Cum accus. rei Eur. fr. OEnei ap. Erotian. Gloss. p. 362 : Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην. Cum dat. pers. Soph. El. 399 : Πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι (et cum accus. rei 349 : Ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης). Eur. El. 1095, Or. 1117. Duplici accus. jungit Cycl. 695 : Εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην· Alc. 733 : Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται· Hipp. 21 : Ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι Ἱππόλυτον. Herodot. 9, 79 : Λεωνίδῃ δέ, τῷ με κελεύεις τιμωρῆσαι, φημὶ μεγάλως τετιμωρῆσθαι· qui alia constr. 9, 78 : Μαρδόνιον γὰρ ἀνασκολοπίσας τετιμωρήσεαι ἐς πάτρων τὸν σὸν Λεωνίδην. Cum accus. pers. et gen. rei Xen. Anab. 7, 1, 25 : Λακεδαιμονίους τῆς ἐξαπάτης τιμωρησώμεθα· 4, 23, τῆς ἐπιθέσεως. Accusativo rei, ut Soph. et Eur. supra, jungit etiam Xenoph. Cyrop. 1, 4, 9 : Καὶ τιμωρησάμενος ὅ,τι βούλει τοῦτο ὅμως χάρισαί μοι· H. Gr. 4, 8, 6 : Περὶ παντὸς ἐποιεῖτο ἐλθεῖν τε εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τιμωρήσασθαι ὅ,τι δύναιτο.] Ut autem ad activam vocem τιμωρῶ revertar, sciendum est construi interdum cum dat. personæ injuriam passæ, ut τιμωρῶ σοι pro Ulciscor injuriam tibi factam, Tuam vicem ulciscor, In tui gratiam pœnas exigo. [Soph. OEd. T. 136 : Γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.] Eur. [Iph. T. 925, El. 974] : Πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ. Herodot. [2, 63] : Τιμωρέοντες τῷ θεῷ. [2, 100 : Τιμωρέουσαν ἀδελφεῷ, τὸν Αἰγύπτιοι ἀπέκτειναν.] Xen. Hell. 7, [3, 11] : Φημὶ ἀποκτείναντας ὑμᾶς ἐμέ, τετιμωρηκότας ἔσεσθαι ἀνδρὶ τῷ πάντων ὑμῖν πολεμιωτάτῳ, Si me occideritis, ulciscemini in me mortem hominis vobis inimicissimi, Ulciscendo mortem ejus morte mea, parentaritis homini omnium maxime vobis hostili odio infenso. [Ib. 3, 1, 15 et alibi. Plat. Apol. p. 28, D.] Itidem Herodian. 4, [14, 2] : Δίκας ἀπαιτήσων τιμωρήσων τε τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις, Pœnas exacturus et cæsis inter pacem ac libationes missurus inferias. Ib. [c. 13, 6] : Τιμωρῆσαι θέλων τῷ ἀδελφῷ. Plut. [Mor. p. 557, D] loquens de Thracibus : Στίζοντες ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὑτῶν γυναῖκας. [Omisso dat. Herodot. 1, 4 : Ἁρπασθεισέων σπουδὴν ποιήσασθαι τιμωρέειν ἀνοήτων.] Nonnunquam vero dat. illi additur accus. rei, ut ap. [Eur. Phœn. 935 : Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον·] Plat. Apol. Socr. [p. 28, C] : Εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, καὶ Ἕκτορα ἀποκτενεῖς, Mortem Patrocli vindicabis, Cædem Patrocli ulcisceris cæde Hectoris. Item τιμωρῶ s. τιμωροῦμαι ὑπέρ τινος dicitur pro τιμωρῶ τινι : ut apud Lysiam : Τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. [Idem p. 128, 45 ; 130, 1 ; 133, 28. Xen. H. Gr. 7, 3, 11 : Τετιμωρηκότας φανεῖσθαι ὑπέρ τε ὑμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν συμμάχων ἁπάντων. Plato Leg. 10, p. 907, E, ὑπὲρ τῶν νόμων.] Qua signif. Cic. dicit Pœnas persequi hominis cæsi, et Pœnas expetere ; nec non Litare et parentare homini cæso, ut quum ait, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, revocemus ejectos. Nam τιμωρεῖν τινι dicebantur et τιμωρεῖν ὑπέρ τινος, quum de eo, qui injuriam intulerat, pœnas sumebant : veluti quum quis amici mortem ulciscens, super ejus tumulo interfectorem mactabat, manes illius hujus sanguine placare se putans. Itidem ap. Plat. Leg. [9, p. 856, C] : Τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Patriæ injuriam ulcisci, Persequi et vindicare injuriam patriæ factam : quale est ἀμύνασθαι περὶ πάτρης ap. poetam. [Demosth. p. 1226, 8, ὑπὲρ ὑμῶν.] ‖Τιμωρῶ, Auxilior, Auxilium et opem fero, Opitulor, Succurro ; aliquando et Tueor s. Tutor, Defendo.

[De qua signif. Galen. vol. 12, p. 316 : Τὸ γὰρ τιμωρεούσας τῷ παθήματι (Hippocr. p. 789, A) πρόδηλον ὅτι βοηθούσας δηλοῖ, καθάπερ καὶ Εὐριπ. (Or. 563) Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. (V. de hujusmodi ll., ubi est potius Ulcisci, paullo ante.) Διαφέρει γὰρ τὸ τιμωρῶν τοῦ τιμωρούμενος, ὃ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ κολάζειν· οὕτως γοῦν καὶ Ἑαυτὸν τιμ. ἐπιγέγραπται τὸ Μενάνδρου δρᾶμα. Ammon. De diff. p. 136 : Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν, τιμωρεῖν δὲ τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις· et Thomas p. 854 : Τιμωρῶ ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ· σπανίως δὲ τὸ κολάζω, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς ... Τιμωροῦμαι δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν τὸ κολάζω, σπανίως δὲ τὸ βοηθῶ· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μόνων ποιητῶν. (V. dicta in activo.) Etym. M. : Τίσασθαι, σημαίνει τὸ τιμωρήσασθαι· διαφέρει γὰρ τοῦ τίσειν ἤγουν τοῦ τιμωρήσειν· τιμωρεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπαμύνειν καὶ βοηθεῖν, τιμωρήσασθαι δὲ τὸ τὸν προηδικηκότα κολάζειν, ὡς ἀμύνειν καὶ ἀμύνασθαι. Τιμωρεῖ μὲν Πάτροκλον Ἀχιλλεύς, τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.] Thuc. 1, [86] : Καὶ τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν· οἱ δ' οὐκέτι μελλήσουσι κακῶς πάσχειν, Socios non sinemus injuria affici, nec eis auxilium ferre, eosque ab injuria vindicare, cunctabimur. Et rursum [c. 40] : Εἰ γὰρ τοὺς κακόν τι δρῶντας δεχόμενοι τιμωρήσετε, Si recipietis et juvabitis. [4, 85 fin. : Ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους, ἢν ἐπίωσιν, ἀφῖχθαι. Schol., ἀδύνατος εἶναι βοηθεῖν πρὸς Ἀθηναίους, ἂν ἐπίωσι τοῖς συμμάχοις.] Itidem Suid. τιμωρεῖν exp. βοηθεῖν, afferens ex Æliano, Ἐμοὶ δοκεῖν τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος παρθένῳ δυστυχεῖ καὶ παθούσῃ τραγῳδίας ἄξια. Et hunc, Ἀποθανόντων τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὁ θεὸς τίθεται πρόνοιαν καὶ ὥραν, καὶ τιμωρεῖ τοῖς ἀδίκως ἀνῃρημένοις· ubi tamen significat potius, Ulciscitur mortem inique peremptorum. Itidem usurpavit Plut. Rom. [c. 19] : Τιμωρήσαντες ἡμῖν παρθένοις οὔσαις ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Opitulati nobis adversus eos a quibus injuria afficimur. Qui vero opitulatur alicui, eundem et ab injuria vindicat, ulciscitur injuriam ei factam. [Hippocr., præter locum supra cit., p. 604, 10 : Τιμωρέειν δὲ ὡς μὴ ἐκ τούτου διάρροια ἐπιγενομένη ... πονήσῃ μιν. Aret. p. 43, 5, τῷ ὕδρωπι. Paullo aliter Hippocr. p. 386, 27 : Οὕτως ἐς τὸ κακὸν ἀλλήλοισι τιμωρέουσι. V. Συντιμωρέω.]

Τιμώρημα, τὸ, i. q. τιμωρία, Pœna, Supplicium. Plato Reip. 2, [p. 363, E] : Ἅπερ διῆλθε τιμωρήματα, Quas pœnas recensuit. [Leg. 9, p. 866, B. Plutarch. Mor. p. 860, A : Τὸ τιμώρημα τὸ Κορινθίων εἰς Σαμίους. Dio Cass. 52, 31 : Κόλασον μετριάσας τὸ τιμώρημα. Themist. Epist. 9, 3 : Διότι ἡ φυγὴ μὲν ὀλίγον τι ἔδοξεν αὐτοῖς εἶναι τιμώρημα ἐπ' ἄνδρα τοσαῦτα κατειργασμένον αὐτῶν τοὺς πολεμίους. Hesych. v. Ποινώματα. L. D. Sed τὰ Μενέλεω τιμωρήματα, ap. Herodot. 7, 169, sunt Auxilia Menelao missa ad ulciscendam injuriam ei allatam. Schweigh.]

Τιμώρησις, εως, ἡ, Punitio, Pœnæ inflictio; interdum etiam Pœna, τιμωρία. [Plato Leg. 9, p. 874, D : Τυγχάνουσαι τιμωρήσεων (αἱ βίαιοι πράξεις).]

Τιμωρητέον, Vindicare oportet et auxilio esse, Thuc. [1, 86, ubi plur. : Ἡμῖν ξύμμαχοι ἀγαθοί, οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα..., ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει καὶ παντὶ σθένει. Schol. mire : Ἀλλὰ τιμωρητέον (sic), ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ τῷ ῥήτορι· οὐ χρὴ δὲ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ λέγειν αὐτήν. Plato Leg. 9, p. 867, C : Τὸ ἐοικὸς μείζονι κακῷ μειζόνως, τὸ δ' ἐλάττονι τιμωρητέον ἐλαττόνως. Masc. Τιμωρητέῳ, Puniendo, Gl. Altera signif. Hippocr. p. 386, 36 : Ἔστι δ' ὅπῃ καὶ διαφερόντως τιμωρητέον, Auxiliandum, ut 389, 54 : Τιμωρητέον δὲ τοιόνδε τι μέρος τῷ ἐναντίῳ λόγῳ.]

[Τιμωρητὴρ, ῆρος, vel] Τιμωρητὴς, ὁ, Punitor, Ultor, Vindex, τιμωρός. [Macc. 2, 4, 16 : Τούτους πολεμίους καὶ τιμωρητὰς ἔσχον. ‖ Priori forma Herodot. 5, 80 : Τουτέων ἀδελφέων ἐουσέων δοκέω ἡμῖν Αἰγινητέων δέεσθαι τὸν θεὸν χρῆσαι τιμωρητήρων γενέσθαι.]

Τιμωρητικὸς, ἡ, όν, Pertinens ad τιμωρητήν. Sin de homine dicatur, significat Ultionis cupidus, Ad pœnas exigendas s. sumendas propensus, De pœna debita nil remittens, Crudelis : ut τιμωρὸς quoque infra. Aristot. Eth. 4, 5 : Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. [Id. Rhet. 1, 10 ante fin. : Διὰ

A θυμὸν δὲ καὶ ὀργὴν τὰ τιμωρητικά.] Plut. Alcib. [Compar. Alcib. cum Coriol. c. 4] : Τὸν γὰρ ἥκιστα θεραπευτικὸν, ἥκιστα πρέπει τιμωρητικὸν εἶναι. [Sull. c. 6. Eudocia p. 151, sed p. 379 fin. τιμωρικὰ, ut apud Thomam p. 143 est var. τιμωρικὸς, quod v. infra. L. D. ‖ Adv. Τιμωρητικῶς. Chrysippus ap. Galen. De Hipp. et Plat. decretis vol. 1, p. 283 ed. Bas. Procopius in Maji Auctt. Class. vol. 6, p. 351. Osann.]

[Τιμωρητὸς, ὁ, ἡ, Qui puniri potest. Dionys. Areop. p. 430, C : Καίτοι φαίη τις ἂν, συγγνωστὸν, οὐ τιμωρητὸν ἡ ἀσθένεια. Kall.]

Τιμωρία, ἡ, Ultio, Vindicta. [Æsch. Pers. 474 : Πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε. Eur. Or. 425 : Πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία; et aliter 400 : Μανίαι τε μητρὸς αἵματος τιμωρίαι· 1160 : Νῦν δ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν· Cycl. 441. Suppl. 546 : Τέκνα, ἐξ ὧν εἰσί τις τιμωρία. Thuc. 5, 90 : Ἐπὶ μεγίστῃ τιμωρίᾳ σφαλέντες ἂν τοῖς ἄλλοις παράδειγμα γένοισθε, Maxima impendente pœna, si offenderitis. « Nicomach. ap. Athen. 7, p. 291, C : Τῶν βρωμάτων ... τιμωρίαν
B ἔχοντ' ἔνεστιν οὐ τροφήν. » Hemst.] Xen. Venat. [1, 11], de Palamede : Ἀποθανὼν δὲ ἀδίκως, τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Quo in loco inique occisus δίκης τυχεῖν παρὰ θεῶν dicitur, quum obtinet a diis, ut adversarii suæ istius iniquæ cædis pœnas luant [naufragio quo reduces a Troja Nauplius ultus est]; tunc enim ultionem et vindictam impetrasse creditur. Cujus rei multa exempla habes ap. Plut. in libro Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων; sæpe enim ultionem differt numen. Rursum Xen. [Cyrop. 4, 6, 7] : Τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί. Alicubi tam redditur Pœna quam Ultio, Vindicta : cujus cupiditatem subministrat ὀργὴ et θυμὸς, ut docet Aristot. Rhet. 1, [c. 10 fin.], ubi etiam inter κόλασιν et τιμωρίαν hoc discriminis statuit, quod ἡ κόλασις sit ἕνεκα τοῦ πάσχοντος, ἡ τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ : ita ut τιμωρία dicatur respectu ejus qui pœnas sumit, κόλασις vero ejus respectu qui ipsas pœnas luit. Itidem Gellius quoque distinguit inter hæc ipsa; nam 6, 14, [3] quum ulciscendi et puniendi
C peccati tres esse dixisset rationes, inter alia tradit, unam esse, quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur, quum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque; alteram τιμωρίαν appellari, eamque causa animadvertendi esse, quum dignitas auctoritasque ejus, in quem est peccatum, tuenda est : ne prætermissa animadversio contemptum ejus pariat, et honorem levet : idcircoque id ei vocabulum a conservatione honoris factum putari : tertiam vero vindictæ rationem esse διὰ παραδείγματος. Sed non semper ita stricte accipitur, verum pro quavis Punitione, ut ibid. [8] docet. [Ap. Thuc. 4, 62 fin. : Τιμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως, ὅτι καὶ ἀδικεῖται, schol. inter alia : Δίκαιον μὲν τὸν ἀδικηθέντα εὐτυχῆσαι κατὰ τὴν εἴσπραξιν τῆς τιμωρίας, οὐ μὴν καὶ ἀποβαῖνον οὕτως.] Porro τιμωρίας comitem esse ὀργὴν, s. potius fomitem, patet ex Dem. [p. 317, 17] : Ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ· ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τιμωρίας τούτῳ· nam ἀδίκοις magistratibus non solum irascitur,
D sed etiam pœnas infligit, ubi etiam nota τῇ τιμωρίᾳ, Pœnæ et supplicio, opponi συγγνώμην, Veniam. [Cum eadem præp. Demosth. p. 428, 21 : Αἱ κατὰ τῶν τὰ τοιαῦτ' ἀδικούντων τιμωρίαι· ubi notandum etiam dici de tabula cui inscriptæ essent illæ poenæ. Cum ὑπὲρ conjuncti exempla apponentur infra.] Ceterum dicitur aliquis alicui ἐπιτιθέναι τιμωρίαν, item ab eo αἰτεῖν ac λαμβάνειν τιμωρίαν, nec non τιμωρίᾳ eum [μετιέναι,] μετέρχεσθαι s. κολάζειν : quorum exempla subjungam. Antiphon : Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; Qui autem dignum esse censuerant, ut in eum animadverteretur qui verbo tantum peccasset, annon eum qui reipsa urbem in hostium potestatem tradiderat, iidem ipsi gravibus pœnis multarent? [Plato Phæd. p. 62, C : Εἴ τινα ἔχοις τιμωρίαν, τιμωροῖο ἄν; Reip. 9, p. 579, A : Ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις; Axioch. p. 372 : Ἔνθα ἀϊδίοις τιμωρίαις τρύχονται· Epist. 7, p. 336 E : Ἐπὶ τιμωρίας τρε-

πόμενοι τῶν ἐχθρῶν.] Demosth. [p. 1392, 8] : Ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν, ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν, Pœnas imposuerunt, inflixerunt. Pro quo ἐπιτιθέναι τιμωρίαν Plut. dicit ἐπιτιθέναι δίκην, et Xen. ἐπιτιθέναι ζημίαν : synonyma enim sunt δίκη, ζημία, τιμωρία. [Plat. Leg. 12, p. 943, D : Μήτε ἐπενεγκεῖν ψευδῆ τιμωρίαν. Thuc. 4, 62 fin. : Τιμωρίαις μετιόντες τοὺς ἀδικοῦντας.] Æschin. [p. 68, 42] : Τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους μετελθεῖν. Dem. [p. 120, 25] : Τιμωρίᾳ μεγίστῃ τοῦτον ἐκόλαζον, καὶ παραίτησις οὐδεμία ἦν οὐδὲ συγγνώμη. Ubi nota τιμωρίᾳ μεγίστῃ κολάζειν, ut paulo ante ex Antiphonte habuimus μεγάλαις ζημίαις κολάζειν, Gravibus multare pœnis. Item περὶ [τὰς] τιμωρίας σπουδάζειν, Isocr. Areop. [p. 148, B], et μηδεμιᾶς ἀποσχέσθαι τιμωρίας, Busir. Enc., quod est ἀνθρώπων τιμωρῶν s. τιμωρητικῶν, et crudelium : sicut vicissim iniquorum τὸ ἀφαιρεῖν τινα τὴν τιμωρίαν ὧν παρὰ τοὺς νόμους ὑβρίσθη, ap. Dem. [p. 581, 11. Alia locutione Xen. Cyrop. 3, 1, 15 : Πότερα δ' ἡγεῖ ἄμεινον εἶναι σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ; Et rursus alia Plato Leg. 9, p. 886, E : Μεταδιώκοντες τὴν τιμωρίαν. Et Demosth. p. 523, 7 : Εἴπερ ἦν τι τούτων ἀληθὲς, προβαλέσθαι μ' ἔδει καὶ παρ' αὐτὰ τἀδικήματα τὴν τιμωρίαν ποιεῖσθαι· ubi de repetente pœnam dicitur quod p. 610, 10, de concedente ut repetatur : Ὁ δὲ τοὐναντίον εἰς τὰ σώματα ὥσπερ ἀνδραπόδοις ἐποιήσατο τὰς τιμωρίας. Activo p. 801, 20 : Διὸ καὶ τὰς τιμωρίας ὁ Σόλων τοῖς μὲν ἰδιώταις ἐποίησε βραδείας, ταῖς δ' ἀρχαῖς καὶ τοῖς δημαγωγοῖς ταχείας· ubi ἐποιήσατο ed. Aldina Apsinis p. 75, 5 Bak., sed libri ἐποίησε. Eadem signif. p. 623, 9 : Τοσαύτην πεποιῆσθαι πρόνοιαν ἐν τῷ ψηφίσματι ὥσπερ ἰδίαν παρὰ τοὺς νόμους τιμωρίαν αὐτῷ δεδωκέναι· 637, 19 : Διὸ τιμωρίαν οὐκ ἔδωκεν ὑπὲρ αὐτοῦ· 1374, 8 : Ἔδωκεν ὁ νόμος τὴν τιμωρίαν ὑπὲρ αὐτῶν τῷ ἐντυχόντι.] Is autem, qui patitur, dicitur ἀναδέχεσθαι, item δοῦναι, ὑπέχειν, τίνειν, ut Lat. Subire, Dare, Luere. Herodian. 5, [4, 10] : Δεδιότες, εἰ ἡττηθεῖεν, τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι, Metuentes ne pœna subeunda foret si vinceretur. 4, [15, 20] : Αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι θανάτου, Satis dedisse supplicii violatorem fœderis. Sic Chrys. De sacerd. : Τιμωρίαν δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων ἀντίῤῥοπον. Isocr. : Τούτῳ τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν, Huic reipsa pœnas dederunt. Plato Leg. [10, p. 905, A] : Τιμωρίαν αὐτῷ [τὴν] προσήκουσαν τίσεις, Meritas ei dabis pœnas. [Epist. 7, p. 335, A : Τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας.] Æschin. [p. 85, 23] : Τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῶν ἀδικημάτων. [Thuc. 6, 80 fin. Plat. Leg. 4, p. 716, B.] Item, Τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων ἀντιδοῦναι dicit Thucyd. [2, 53] pro simplici δοῦναι, Delictorum pœnas dare. Nec non et τιμωρίας τυγχάνειν idem dicitur, qui pœnas dat. [Menander ap. Stob. Fl. 46, 11, 3 : Οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας. Plato Gorg. p. 472, D.] Dem. Pro cor. [p. 254, 7] : Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ, χάριτος τυγχάνει· ἐάν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. Itidemque ap. Aristot. Rhet. 2, [c. 11, 2] : Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Quo sensu Æschines dixit τυγχάνειν ζημίας, et alii τυγχάνειν ὀργῆς. Non semper tamen is, qui pœnas dat, s. in pœnam incurrit, τιμωρίας τυγχάνειν dicitur, verum etiam cui affertur tempus ulciscendæ injuriæ sibi factæ et suplicii de adversario sumendi : ut supra habuimus e Xen. [Cyrop. 4, 6, 7] : Τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδὶ, Obtineo ut filio meo luatur pœna, Impetro ultionem cædis filii. Sic etiam ex Thuc. [2, 74] affertur τιμωρίας τυγχάνειν pro Pœnas sumere, s. potius Nancisci occasionem sumendi pœnas. Quo sensu et Δίκης τυχεῖν ἐδεῖτο ap. Plut. Rom. legitur, pro Supplicabat ut sibi supplicium sumere liceret. Affertur vero et τιμωρίαν παρέχω ex Thuc. [3, 84], pro Sum ultor damni dati. [Alia locutione Plato Gorg. p 525, A : Προσήκει παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι ἢ βελτίονι γίγνεσθαι κτλ.] Ipsa vero τιμωρία dicitur [ἐπεῖναι, Plat. Leg. 12, p. 943, D : Ὀφλοῦσι τιμωρίαι ἐπέστωσαν αἵπερ καὶ πρόσθεν ἐτέθησαν·] ἥκειν, et λαμβάνεσθαι vel ἀναβάλλεσθαι. Plato Apol. Socr. [p. 39, C] : Φημὶ γὰρ, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. [Philemo ap. Stob. Fl. 98, 17, 13 : Ταύτην παρ' ἡμῶν λαμβάνει τιμωρίαν.] Aristot. Rhetor. 2 : Ἡ παρ' ἄλλου ληφθεῖσα τιμωρία, Pœna quæ de alio sumpta est. [Eadem cum præp. Xen. Anab. 2, 6, 14 : Τὸ τὴν παρ' ἐκείνου τιμωρίαν φοβεῖσθαι.] Isocr. Busir. [p. 226, C] : Εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. Cui ἀναβάλλειν εἰς τοὺς παῖδας τὰς τιμωρίας est synonymum ap. Athenæum 12 : Εἰς τοὺς παῖδας ἀποτίθενται τὰς τιμωρίας. Interdum vero cum [pronom., ut ap. Thuc. 3, 63 init. : Ἐγένεσθε ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τιμωρίᾳ, ὥς φατε, Ἀθηναίων ξύμμαχοι. Vel] genit. jungitur hoc vocab. τιμωρία, eoque vel rei vel personæ. Rei, ut supra, ὑποσχεῖν τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων. Personæ autem gen. habet vel agentis vel patientis. Agentis, i. e. pœnam infligentis, ap. Aristot. Rhet. : Τιμωρία τούτων βραδεῖα, Hi tarde puniunt. Patientis vero, i. e. pœnam subeuntis, pœnas dantis, Plut. [Mor. p. 548, F] : Ἡ Ἀριστοκράτους τιμωρία, Supplicium Aristocratis : qui sc. tandem δίκην ἔδωκε φωραθείς. Sic Æschin. [p. 70, 41] : Περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας, De sumendo ab Amphissensibus supplicio. Et Plato Leg. [9, p. 856, C, παίδων·] 2, [p. 672, D] : Ἐπὶ τιμωρίαν [—ᾳ τῇ τῶν] ἀνθρώπων, Ad pœnas de hominibus sumendas, Ad ulciscendos homines : ut et Pausan. Att. : Θηρία ἐς τιμωρίαν ἀνθρώπων ἀφεῖσθαι. [Argum. Eur. Orestis alterum ante fin. : Συμβουλεύει Πυλάδης Μενέλεω πρῶτον τιμωρίαν λαβεῖν, quod usitatius dicitur, nisi hic quoque ita fuit, cum præp. παρά. Cum dat. Plat. Leg. 12, p. 944, E : Γένεσις εἰς γυναῖκα ἐξ ἀνδρὸς μεταβαλοῦσα, τιμωρία τούτῳ γενομένη.] Item οἱ ἐπὶ τιμωριῶν dicuntur οἱ τιμωροὶ et carnifices, quorum officium est pœnas sumere de sontibus. Plut. Artox. [c. 17] : Ἐγχειρίσασα αὐτὸν τοῖς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα. ‖ Τιμωρία significat etiam Auxilium, Subsidium. In qua signif. frequens est ap. Thucyd., ut 1 : Ἐλθόντων ἡμῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ, Postquam venimus subsidio, Posteaquam venimus ut subsidio essemus. 5, p. 196 [c. 112] : Τῇ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ πιστεύοντες· quam paulo ante vocarat συμμαχίαν. Rursum 1, [25] : Γνόντες οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν, Quum cognovisset nihil auxilii sibi esse a Corcyra. Et 3, [20] : Ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Ubi tamen schol. exp. ἐκδικήσεως. Ex Eod. [1, 124] : Τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, pro Auxiliari eis, Opem eis ferre. At τιμωρίαν παρ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι ex Eod. affertur pro Ab ipsis præsidium exigere. Et rursum [1, 25] : Τιμωρίαν ὑπεδέξαντο, Auxilium promiserunt. Nec non [ib. 58] : Τιμωρίαν ἑτοιμάζομαι, pro Paro auxilium s. defensionem. Et [Herodot. 7, 169], Τῆς τιμωρίας ἔσχοντο, Auxilium ferre supersederunt. [Hippocr. p. 386, 33 : Παραπλήσιαί εἰσιν αἱ τιμωρίαι. Plur. accentum τιμώριαι Atheniensibus tribuit Arcad. p. 133, 10.]

[Τιμωρικὸς, pro τιμωρητικὸς, Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 23 : E : Χεῖρα τιμωρικὴν δύναμιν ὀνομάζει. Bast. Qui Eudociam p. 151, ubi τιμωρητικὸς, quod v., citans recte hoc videtur restitutum voluisse.]

Τιμωρὸς, ὁ, ἡ, contractum ex illis duobus [Τιμάορος vel Τιμήορος, quod v. infra], idem cum iis significat, sed usitatius est. [Soph. El. 14 : Πατρὶ τιμωρὸν φόνου· 811 : Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε· fr. Alet. ap. Stob. Fl. 106, 11, 9 : Δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν. (Et cum eodem voc. Plato Leg. 4, p. 716, A ; 9, p. 872, E.) Eur. Hec. 790 : Σύ μοι γενοῦ τιμωρὸς ἀνδρὸς ἀνοσιωτάτου ξένου· Herc. F. 168 : Τιμωροὺς ἐμοὺς λιπέσθαι· et fem. El. 676 : Δὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην· Hec. 843 : Παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι τιμωρόν· aliique poetæ. Herodot. 7, 5 : Οὗτος μέν οἱ ὁ λόγος ἦν τιμωρός, de oratione ad vindictam incitante Xerxem. Plato Leg. 5, p. 729, E, θεόν.] Aristot. De mundo [7, 5, in verbis ex Plat. Leg. 4, p. 716, A repetitis] : Τῷ Θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός, Deum sequitur justitiæ præses dea, divinæ legis vindex. Plut. [Mor. p. 595, C] : Καὶ νῦν ἐκπεμπτέος ὁ υἱός σου, ἵν' ἡμῖν, ἐάν τι πάσχωμεν, εὐγενὴς ὑποτρέφηται τιμωρὸς ἐπὶ τοὺς τυράννους, Ultor et vindex : qui sc., si a tyrannis opprimamur, cædem nostram ulciscatur. Sic Idem in Galba [c. 14], τιμωροὶ Νέρωνος, Neronis vindices et ultores. Xen. Cyrop. 4, p. 66 [c. 6, 2] : Ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι, Ultorem et vindicem : ut sc. ulciscamur regem mihi inimicissimum, et filii mei interfectorem. [Ib. 5,

2, 7, τοῦ υἱοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ. Plat. Epin. p. 988, E, τῶν ἀνοσίων· Leg. 9, p. 872, E, τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων.] Synes. vero τιμωροὺς δαίμονας appellat Qui hominibus infesti sunt, eisque nonnisi pœnas infligunt. Idem rursum, Τιμωρὸς ἄνθρωπος, ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται, Homo tyrannicus et natus ad cruciandos miseros mortales, velut exitialis aliqua furia. Id. Epist. 57 : Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντάπασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, Ingenia et naturæ illæ vindices, Homines qui furias et carnifices agunt in humano genere. Quibus in ll. Synesii in malam partem accipitur; non itidem vero in superioribus, sicut nec in hoc ap. Suid. : Ὤοντο αὐτὸν τιμωρὸν ἀφῖχθαι τοῦ Ἀετίου φόνου, Ad ulciscendam Aetii cædem, ubi ipse Suid. τιμωρὸν exp. ἐκδικητήν. [Forma Τιμάορος Æsch. Cho. 143 : Φανῆναί σου τιμάορον· Ag. 1280 : Ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος· 1324 : Τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις· 1578 : Βροτῶν τιμαόρους θεούς. Eur. fr. Danaes ap. Stob. Fl. 75, 4 : Ἄρσεν ... γένος θεῶν πατρῴων καὶ δόμων τιμάορον. || Fem. Epigr. Anth. Pal. 9, 520, 2 : Ἡ πλατύφυλλος τιμωρὸς μοιχῶν ῥάφανος.] || Exp. etiam Adjutor, Auxiliator, Defensor [sic Herodot. 2, 141 : Καί οἱ δόξαι ἐν τῇ ὄψι ἐπιστάντα τὸν θεὸν θαρσύνειν ὡς οὐδὲν πείσεται ἄχαρι ἀντιάζων τὸν Ἀραβίων στρατόν· αὐτὸς γάρ οἱ πέμψειν τιμωρούς· 7, 171 : Τὰ Τρωικά, ἐν τοῖσι οὐ φλαυροτάτους φαίνεσθαι ἐόντας Κρῆτας τιμωροὺς Μενέλεῳ. Thuc. 4, 2 init. : Πελοποννησίων αὐτόσε νῆες ξ' παραπεπλεύκεσαν τοῖς ἐν τῷ ὄρει τιμωροί], ut Hesych. quoque τιμήορος dixi exponere βοηθός. [Sic Æsch. Ag. 514 : Τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας. V. Τιμάωρ. Similiter Pind. Ol. 9, 90 : Προξενίᾳ τ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίοισι Λαμπρομάχου μίτραις, ubi ἐπαινέτης et τιμητὴς interpretatur schol. V. HSt. in forma Τιμήορος et conf. dicta in Τιμωρέω. L. Dind.]

|| Τιμήορος, ὁ, ἡ, Punitor, Ultor, Pœnæ et vindictæ exactor, qui sc. τιμὰς τηρεῖ, Vindictæ et pœnæ infligendæ occasiones observat. Nonn. [Jo. c. 3, ult.] : Τιμήορος ὀργή, Punitrix s. Ultrix ira. Sunt enim quædam iræ ἐπιτηρητικαί, Quæ ulciscendi tempus observant. Apud Apollon. etiam Arg. 4, [1309] : Ἥρωες [ἡρῷσσαι] Λιβύης, τιμήοροι, schol. exp. ἔκδικοι καὶ ἔφοροι τῆς Λιβύης, Heroes Libyæ præsides et inspectores, Qui Libyam tuentur, et si quas ei injurias inferri videant, eas puniunt atque ulciscuntur. [Conf. 1323, 1358.] Affert tamen et aliam expos., sc. οἱ ἐν Λιβύῃ τιμώμενοι [αἱ ... τιμώμεναι] : quæ minus placet. Idem ap. Eund. ibid. [709] : Μειλίσσεν χύτλοισι καθάρσιον ἀγκαλέουσα Ζῆνα παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων, exp. τιμητὴν τῶν ὑπὲρ φόνου ἱκεσιῶν. [1730 : Ἀπόλλωνα Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον.] Quo sensu ἐπιτιμήτωρ infra habebimus. Hesychio vero τιμήορος est non solum τιμωρὸς, sed etiam βοηθός : nam certe qui injuriam alicui factam ulciscitur, ei βοηθεῖ. [V. Τιμάορος.]

|| Τιμωρὸς, Cicuta, Dioscor. Notha p. 468 (4, 79). Boiss.]

[Τιμῶσα, ἡ, Timosa, n. mulieris, ap. Athen. 13, p. 609, A.]

Τίναγμα, τὸ, passionem potius quassati et vibrati denotat [quam ipsam quassationem, ut τιναγμός. Claudian. Anth. Pal. 9, 139, 2 : Παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράσσει. Job. 28, 26. Gregor. Naz. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 219, B, med. : Ἀστεροπῇ, σάλπιγξι, τινάγμασι λαὸν ἐέργων. L. Dind.]

Τιναγμὸς, ὁ, Quassus, Quassatio, Vibratio. Item Excussio : ut Bud. ap. Greg. Naz. : Τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ τιναγμοῦ περιτρέποντες, interpr. Inopinata et violenta freni excussione.

[Τινακτάριον, τὸ, Agitatorium, Pistillum, ex verbo τινάσσειν, Lexicon Grammatices Ms. : Δοῖδυξ, τὸ τινακτάριον. Δοῖδυξ exponitur a grammaticis ὁ ἀλετρίβανος, ἢ τὸ τριβήδιον τοῦ ὀλβίου ἢ τὸ κοχλιάριον. Ducang. App. p. 188.]

[Τινάκτειρα, ἡ, Concutiens. Æsch. Prom. 924 : Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν. Aristoph. Nub. 566.]

Τινακτοπήληξ, ηκος, ὁ, Qui galeam quassat, ὁ τὸν πήληκα τινάσσων, ut Hom. loquitur. Hesychio σεισολόφος.

[Τινάκτρια, ἡ, Concutiens. Const. Manass. Chron. 3553, δωμάτων. Boiss. Philes De anim. 73, 10, p. 268, ὁρμάς. Schleusn.]

A Τινάκτωρ, ορος, ὁ, Quassator, Concussor, Vibrator : ut τινάκτωρ γαίας ap. Soph. [Tr. 508] de Neptuno, qui itidem ἐνοσίχθων dicitur, et σεισίχθων, et ἐννοσίγαιος : unde et Virg. dicit, Neptunus muros, magnoque emota tridenti Fundamenta quatit, totamque a sedibus urbem Eruit. [Eudocia p. 342. Cornut. c. 22, τινάκτορα γαίης.]

Τινάσσω, ξω, Quatio, Concutio, Vibro. Hom. Il. [M, 298 : Δύο δοῦρε τινάσσων· Od. X, 149 : Χερσί τε δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας· Il. Υ, 163, ἔγχος·] X, [311] : Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, Quatiens et vibrans acutum ensem. [Γ, 385 : Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα· N, 243 : Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν (fulmen) ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου· et P, 595, αἰγίδα· Υ, 57, γαῖαν· Od. X, 88, ποσσὶ θρόνον λακτίζων· E, 368 : Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξει. Tyrt. ap. Stob. Fl. 50, 7, 25 : Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. Pind. Ol. 9, 30 : Σκύταλον τίναξε χερσίν. Æsch. Prom. 9 : Τινάσσων χερσὶ πυρπνόον βέλος. Soph. Tr. 512 : Παλίντονα τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων. B Eur. Herc. F. 867 : Καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Ran. 328, στέφανον· 340, λαμπάδας ἐν χερσί. Apoll. Rh. 1, 753 : Τινάσσων ἡνία· 1163 : Ἐτίνασσε δ' ἀρηρότα δούρατα νηός· 1196 : Τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας, ubi δαπέδοιο schol. expl. ἐκ τῆς γῆς ἢ τῆς ῥίζης. 2, 934 : Ἠύτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει ῥιπὴν, schol. ὁρμήν. 1055 : Χαλκείην πλατάγην ἐνὶ χερσὶ τινάσσων· 1253 : Λαίψεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν. Theocr. 9, 11 : Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν, τάς μοι ἁπάσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, i. e. κατεκρήμνισε. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 281, 6 : Παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην. Orph. H. 16, 6 : Εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ· 18, 3 : Παμμακάρων ἕδρανον θείαις βροντῇσι τινάσσων. Christodor. Ecphr. 42 : Ἀπὸ στομάτων δὲ τινάξαι ἤθελε μὲν κελάδημα θεοπρόπον. « Philostr. V. Ap. 4, p. 144, 11 : Μηδ' Αἰγαίωνα σεισίχθονα τινάξαι τὰς πόλεις. » Hemst.] Idem pass. voce et signif. O, [609] : Ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος. Quo C modo et Val. Flacc. dicit Caput quassare. [Od. Z, 43 : Οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται (Olympus). Apoll. Rh. 1, 521 : Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκρας· 2, 726 : Ὅπλα τε νήια πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν· 742 : Φύλλων πνοιῇσι τινασσομένων· 3, 759 : Ἡ δ' (ἠελίου αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα) ἔνθα καὶ ἔνθα ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀίσσουσα· 4, 1685 : Πεύκη, τήντε... ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ ῥιπῇσιν μὲν πρῶτα τινάσσεται· 641 : Φόβῳ δ' ἐτίναχθεν αὐτῆς πάντες δμῶες. Epigr. Anth. Plan. 227, 3 : Τινασσομένη πίτυς αὔραις. Asclepiades Anth. Pal. 5, 203, 4 : Οὔποτε δ' αὐτῆς μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τινασσομένης. Coluth. 39 : Χρυσείοις ἑκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι βότρυς ἀκερσεκόμης Ζεφύρῳ στυφελίζετο χαίτης, quod suspectum Lennepio.] Idem media voce utitur in signif. activa, Od. B, [151] : Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά. [Apoll. Rh. 2, 1035 : Ὄρνιν, ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κτλ. Arat. 969 : Τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά· qui 919, 971, τινάσσονται πτερύγεσσιν, passive.] Ovid., Pennas quatere. Virg., Magnis quatiunt clangoribus D alas. [Theocr. 22, 185 : Ὡς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάστωρ.] || Suid. τινάξαι exp. etiam διαῤῥῆξαι, κόψαι, afferens ex Epigr. [Pauli Silent. Anth. Pal. 5, 230, 3] : Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι Οἰόμενος, Perumpere et perfringere vincula. [Sappho apud Maxim. Tyr. p. 90, 4 : Ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας ὡς ἄνεμος, etc. Hemst.]

[Τίνδιον, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης Τινδανός. Ἐχρῆν δὲ Τινδιεὺς ὡς Σουνιεύς· ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα Τινδανός. Τοῦ δὲ Τίνδα τὸ Τίνδιον. Ἔστι καὶ Τίνδη Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Τινδαῖος, Steph. Byz. Τινδαῖοι inscr. ap. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 482, LXVI, 13.]

Τινθᾰλέος, Calidus, Fervidus. Apud Nicandr. Al. [463] : Τινθαλέοις ὕδασιν, exp. θερμοῖς. [Ib. 445 : Τινθαλέῳ ποτῷ, schol. θερμῷ, διαπύρῳ.] Suid. in Epigr. : Τινθαλέοισι λοετροῖς, exp. χλιαροῖς, nec non θερμοῖς. [Nonn. Dion. 2, 499. Wakef. Conf. Διατινθαλέος.]

[Τινθὸς, ἡ, ὸν, Coctus : τιντὸν, Hesychio ἑφθὸν, male pro τινθόν. || Τινθὸς, ὁ, ap. Lycophr. 36 : Τινθῷ λέ-

A δητος ἀφλόγοις ἐν ἐσχάραις, schol. τῷ κύτει καὶ διαχωρήματι.]

Τιννύω sive Τίννυμι [immo Τινῦμι, ι longo, ut sæpe scriptum in libris, de quibus Heyn. ad Il. Γ, 279, et jam Brunckius ad Theogn. 352 (362), Hesiod. Op. 749 præceperat. Male Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 406, 17 : Τὸ ῥῆμα τίνυμι, τὸ παθητικὸν τίνυμαι ... τὸ τι καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ παρὰ τῷ ποιητῇ. Buttmanni de ι correpto et νν duplicando opinionem redarguit Lobeck. vol. 2, p. 69, Technol. p. 209], i. q. τίνω, ejusdemque cum eo originis, vel potius ex illo ipso derivata : ut τίννυμι δίκην, Luo s. Pendo pœnas : qua signif. supra δίκην et ποινὰς τίνειν. [Τιννύω, quod ponit Theognost. Can. p. 94, 6, Hesychius in Τιννύων, Plut. Brut. c. 33 fin. : Δίκας τιννύοντες ἀπώλλυντο. Nisi τίνοντες scripserat, ut δίκας τίνων Arat. c. 54 et alibi; pro quo alterum illatum per proximum ἀπώλλυντο. L. D.] Itidem in Apost. Can. p. 84 : Τιννύτω τιμωρίαν, Pœnam luat. [Olympiodorus ap. Photium Bibl. cod. 80, p. 58, 15 : Τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἀνεῖλε δίκην τιννύς.] Pass. [med.] quoque Τίννυμαι significat B Luo, Pendo, Rependo, Persolvo : ut supra ἐκτίσασθαι habuimus itidem pro ἐκτῖσαι, i. e. Persolvere, Luere. Item τίννυσθαι accipitur pro τίννυσθαι δίκην, aut ποινὰς, Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 2] : Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, Quæ merito pœnas luis populo. Nisi forte τιννυμένη accipere malis passive pro Quæ puniris. || Τίννυμαι, Punio, Pœnas exigo, posco, exposco, deposco, Ulciscor, ut τίομαι. Hom. Il. Γ, [279] : Καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας Ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Punitis et ulciscimini, Pœnas exigitis et poscitis. [De Furiis Τ, 260, de Jove Od. Ν, 214.] Itidem ap. Hesiod. Ἔργ. [709] : Εἰ δέ κεν ἄρχῃ (nimirum ὁ ἀδελφὸς) Ἤτοι ἔπος γ' εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας, Δὶς τόσα τίννυσθαι μεμνημένος, Duplum exige; ut Moschop. exp. δὶς τόσα τιμωροῦ καὶ ἀπαίτει αὐτόν : itidemque Procl. διπλασίασον αὐτῷ τὸ κακὸν καὶ ἀπόδος, μεμνημένος ὧν εἴς σε διεπράξατο. Idem Hesiod. Ἡμέρ. [40=802] : Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας [Ἐρινῦς] ἀμφιπολεύειν, Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις· ubi rursum Moschop. τιννυμένας C exp. ἀπαιτούσας, ζητούσας, Exigentes, Poscentes. [Hesychius, Photius s. Suidas utriusque verbi passivum s. medium ponunt in gl. : Τιννύμενον (vel —νος), ἀπαιτούμενον, ἀποδιδόμενον, et prioris in fut., de quo in Τίω, in gl. Τίσομαι, τιμωρήσομαι, ἀπαιτήσομαι, ubi ἀπαιτήσομαι omittit Hesychius.] Nisi potius ὅρκους τιννυμένας sit Punientes eos qui jusjurandum falsum jurarunt; ita enim est πῆμ' ἐπιόρκοις : at Εὐόρκου ἀνδρὸς γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. [Hom. Od. Ω, 326 : Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι, λώβην τινύμενοι θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. Eur. Or. 323 : Αἵματος τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον. In prosa Herodot. 5, 77 : Διαλυθέντος τοῦ στόλου τούτου ἀκλεῶς, ἐνθαῦτα Ἀθηναῖοι τίνυσθαι βουλόμενοι πρῶτα στρατηίην ποιεῦνται ἐπὶ Χαλκιδέας. Plut. Crass. c. 21 : Τινύμενος Ἀρταουάσδην. Appian. Samn. 3, vol. 1, p. 70, 1 : Αἷς (ναυσὶ) ὁ Πύρρος διαφυγὼν ἐτίνυτο Λοκροὺς τοὺς Ἐπιζεφυρίους. Plotin. vol. 2, p. 473, D : Τινυμένων δαιμόνων. Eust. Opusc. p. 305, 7. L. D. || Signif. Referendi Oppian. Cyn. 2, 349 : Τινύμενοι κομιδὴν παιδοτροφίης ἀλεγεινῆς. Wassr.] D

[Τιντός. V. Τινθός.]

[Τίνυμι. V. Τίννυμι.]

[Τίνω. HSt. in Τίω :] Porro notandum est, verbi Τίω significantis Punio, Ulciscor, item Luo, Persolvo, in præsenti et præterito imperfecto, quod inde formatur, aut nullum esse usum, aut certe rarum. Nam pro præsenti et imperfecto solent potius usurpari Τίνω et Τιννύω seu Τίννυμι, idque tam in prosa quam in carmine. Quæ tria verba ex τίω illo derivata, fut., aorr. et prætt. ab eod. mutuantur. Ac quod ad tempora illa attinet, exempla eorum reperies in ipso Τίω : quod vero ad hæc verba derivata, de iis dicendum nunc erit, ac de priore Τίνω (i. e., habente priorem verbi τίω signif.) prius, deinceps de Τιννύω et Τίννυμι. Τίνω igitur ex τίω derivatum, eandem cum ipso signif. habet, sc. Luo, Solvo, Persolvo, Pendo, Rependo. Hom. Il. Γ, [289] : Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, i. e. ἐκτίνειν, ἀποδιδόναι, schol., s. Exolvere, A Luere, Pendere. [Idem Il. Σ, 407 : Τῷ με μάλα χρεὼ πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν. Soph. Œd. Col. 635 : Γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.] Plato Leg. [8, p. 843, E], τίνειν τὴν βλάβην, Damnum restituere s. rependere. [Τὴν διπλασίαν τοῦ βλάβους 9, 888, C; 915, A; 6, p. 767, E, τὸ ἥμισυ, addito dat. pers.] Item δίκας et ἀλιτήματα aliquis τίνειν dicitur, ut Lat. quoque Pœnas persolvere, luere, et Scelus luere, pro Sceleris pœnas dare s. pendere, Pœnas solvere ob patratum scelus. [Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 31 : Ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω. Soph. Œd. Col. 229 : Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν· fr. Alet. ap. Stob. Fl. 106, 11, 9 : Τοὺς ἀδίκους τὴν ἐναντίαν δίκην... τίνειν.] Eur. [Or. 7 : Τάνταλος τίνει ταύτην δίκην· 531 : Τίνεις μητρὸς δίκας· ut 1090.] Iph. T. [339] : Δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς. Epigr. [Agath. Anth. Pal. 9, 643, 10] : Μούνη δ' ἀλιτήματα λαιμοῦ Ἡ γαστὴρ τίνει πολλάκι τυπτομένη, Solus venter peccata luit gulæ. Sicut vero δίκην τίνειν Eur. dicit, ita Plato Epist. 7 [p. 335, A] dicit, Τίνειν B τὰς μεγίστας τιμωρίας, Dare maximas et gravissimas pœnas. [Et δίκην Theæt. p. 177, A, ἔκτισιν Leg. 11, p. 933, E. Ποινὰς Xen. Cyrop. 6, 1, 11.] Item Beneficium et meritum acceptum τίνειν dicitur aliquis [Soph. Œd. Col. 1203 : Οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν. Apoll. Rh. 3, 233 : Ἠελίῳ τίνων χάριν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 657, 4 : Ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῆ, τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης], quum illud persolvit, reddit, rependit, refert. Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 9, 286, 3] : Ἡ τάδε θρέπτα [θρέπτρα] τίνεις, Solvis et reddis : quod Hom. et Hesiod. ἀποδοῦναι dicunt, ut videbis in Τοκεύς. [Eur. Or. 109 : Τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.] Itidemque Nonnus [Jo. c. 10, 114], ἀμοιβὴν τίνειν pro Vices rependere, et gratiam referre. [Eur. Herc. F. 1169 : Τίνων δ' ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον, ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς κτλ. Per tmesin Apoll. Rh. 4, 1327 : Σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν. Plutarch. Mor. p. 935, C : Τῶν ἀγαθῶν ἀμοιβὰς τίνοντας.] Xenophon [Comment. 1, 2, 54] : C Αὐτοῖς μισθὸν τίνειν, Ipsis mercedem solvere s. rependere. At κακὴν ἀμοιβὴν τίνειν dicitur pro δίκην s. τιμωρίαν τίνειν, Injuriæ illatæ rependere et reddere pœnas. Apollon. Arg. 2, [475] : Πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπλακίης, Paterni delicti pœnas luebat. Ubi etiam nota Ion. παραγωγὴν in illo τίνεσκε, quasi a verbo Τινέσκω, ut infra etiam τίεσκε habebimus pro ἔτιε. Nota etiam ι in hoc verbo nonnunquam corripi [ut semper ap. Atticos], nonnunquam produci, ut in τίω quoque ambiguum ipsum esse ex afferendis infra exemplis constat. [V. Τίω, in quo aor. hujus verbi posuit HSt. Medii exemplum ap. Theognidem 204 : Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοὺς (αὐτοῦ) τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης, Sylburgius memorat fuisse qui tollerent scribendo τίννυνται. Sed Pind. Pyth. 2, 24 : Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι. Soph. Œd. T. 994 : Εἴ τίς σε... κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως; 996 : Τὸν αἴτιον τίνοι' ἄν, quum etiam τίνοις locum haberet. Ari- D stoph. Thesm. 685 : Ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια θεὸς ἀποτίνεται, παραχρῆμά τε τίνεται. Itaque fallitur Schweigh., quum hoc verbum ap. Herodot. 9, 120 : Ἀλλ' ἐμοὶ σημαίνει ὁ ἐν Ἐλαιοῦντι Πρωτεσίλεως ὅτι καὶ τεθνεὼς καὶ τάριχος ἐὼν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικέοντα τίνεσθαι, defendens contra quorundam librorum scripturam σίνεσθαι aoristo etiam ab Herodoto usurpato τίσασθαι, exemplo carere opinatur præsens, quod in τίννυσθαι mutabat Valckenarius, qui σίνεσθαι legisse animadvertit Eustathium, ἐτιμωρήσατο autem posuisse Pausaniam.]

[Τίξον, δεῖξον, Hesychius ex dialecto.]

[Τιὸ, avium vox, ap. Aristoph. Av. 237, 738, 741, 747, aliquoties repetita et aucta appendice τίγξ.]

[Τιὸς, forma Bœot. pro Τεὸς, Tuus, ap. Apollon. De pron. p. 135, A : Ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθὸ καὶ τὸ θεὸς θιός.]

[Τίος, πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου, ἀπὸ Τίου ἱερέως τὸ γένος Μιλησίου, ὡς Φίλων. Δημοσθένης δ' ἐν Βιθυνιακοῖς φησι κτίστην τῆς πόλεως γενέσθαι Πάταρον ἑλόντα

Παφλαγονίαν, καὶ ἐκ τοῦ τιμᾶν τὸν Δία Τίον προσαγορεῦσαι. Μέμνηται καὶ Μένιππος ἐν Παφλαγονίας περίπλῳ (ubi bis ἐς Τίου πόλιν et ἀπὸ Τίου). Στράβων ἐν τῷ ιϐ' (p. 542, 543, 544 (ubi τῆς Τηίου, Kramerus Τίου), 565, ubi τοῦ) οὐδετέρως καὶ τρισυλλάβως τὸ Τίειον φησί. (Quod Casaub. restituit pro Τήιον, ut est etiam ap. Polyb. 26, 6, 7, et ex Strabone citat Eust. Il. p. 362, 40, Od. p. 1472, 41. Τίθειον vitiose Scylax p. 34.) Καὶ τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς Τίου Τιανὸς, ὡς ἀπὸ τῆς Κίας Κιανός. Λέγεται δὲ καὶ Τιανεὺς, Steph. Byz. Τιανὸς Lucian. Pseudom. c. 43 et numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 438, qui etiam Τειος de urbe, quod Τῖος postulare videatur, etsi Τίος non addita signif. ponit Arcad. p. 37, 24, Τῖος ὄνομα πόλεως Theognost. Can. p. 48, 27, sed idem Χῖος ὄνομα νήσου. Conf. Draco p. 101, 14. Suidas: Τίος, τόπος· in deterioribus libris autem, ut ap. Zonaram Lex. p. 1732, Τῖος, πόλις ἐν Παφλαγονίᾳ. Ὁ πολίτης Τίιος καὶ Τῖος, κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι, ὡς Χίιος Χῖος. Memno Photii Bibl. cod. 224, p. 225, 34; 227, 19; 229, 41, τὴν Τίον. Incerto genere Τίου Marcianus p. 70, 71, Arrian. P. Eux. p. 14. Diod. Exc. p. 576, 83, τῷ Τίῳ, et 89, τοῦ Τίου, accusat. Τίον Ælian. N. A. 15, 5 init. Τίον nominat. Ptolem. 5, 1, 7. Τίος Hierocl. Synecd. p. 695, apud quem Τίος pro Τέως male p. 660. V. etiam Τιτίας. L. Dind.]

[Τιπενίσης, ὁ, ἐθνικὸν, sec. Etym. M. p. 15, 2, ubi inter nomina in ισης ponitur. Steph. Byz.: Τιπανίσαι (libri Τιπάνισσαι), ἔθνος παρὰ τὸν Καύκασον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.]

[Τίπτε. V. Τίς.]

[Τίρ. V. Τίς.]

[Τίραιος, ὁ, Tiræus, rex Characis, ap. Lucian. Macrob. c. 16, ubi alii Τήραιος, Τέραιος, Τίρεος. Itaque ap. Plut. Alex. c. 30, ubi eunuchus Darii memoratur Τείρεως vel Τίρεως ὄνομα, quod ponit etiam Suidas, idem fortasse nomen restituendum, de quo conf. Viscont. *Iconogr. gr.* vol. 3, p. 181. L. Dind.]

[Τιργαταὼ, ἡ, mulier Mæotis, ap. Polyæn. 8, 55.]

[Τιρίβαζος, ὁ, Tiribazus, Persa, ap. Xen. Anab. 4, 4, 4 etc., et H. Gr. 4, 8, 12 etc., Isocr. p. 68, C, ubi cod. Urbinas Τειρ., et alios, libris sæpe Τηρ. exhibentibus.]

[Τιριδάτης, ὁ, Tiridates, Persa, ap. Diod. 17, 69, 81, ubi semel omnes, semel plerique Τηρ—, et alios. De mensura horum nominum ῑῑ constat ex poetis Latinis.]

[Τίριζα, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τίριζοι. Κτησίας δὲ Τιριζιβανοὺς αὐτούς φησιν ἐν τῷ β'. Ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσῶν εἰς Τιριζιβανοὺς οἰκοῦντας ἐν Παφλαγονίᾳ, Steph. Byz.]

[Τίριζις, ἡ, ἄκρα oræ inter Istrum et Byzantium, ap. Strab. 7, p. 319, quam Τίριζαν dicit Periplus in Huds. Geogr. vol. 1, p. 13, 5, alii aliter. V. intt.]

[Τίριξ, mensis Cappadocum primus, in catalogis mensium ap. HSt. Append. Thes. c. 225, et ubi Τίρηξ, ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 402, 21. Τειρει in Hemerologio Flor. ap. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 442, ubi comparatur cum Rom. 12 Martii—10 Aprilis.]

[Τίρις, ἡ, Tiris, ὄνομα δούλης, sec. Etym. M. p. 109, 35. Sed Τίρις Thrax ap. Polyæn. 4, 16, rectius scribitur Τήρης.]

[Τιρίστασις, ἡ, Tiristasis, opp. Thraciæ, ap. Demosthen. p. 159, 11. Τειρίστασις ap. Scylacem p. 28, fin. Similia nomina ap. Ptolem. 3, 10, 8 et 10.]

[Τίρος, τὸ, Æstas, forma Cretica, ap. Hesychium: Τίριος, θέρους. Κρῆτες. Mirabilis videtur et, nisi corrupta, plebejæ pronuntiationis, Ahrensio Dial. vol. 2, p. 83.]

[Τίρος, ὁ, Tirus, n. fluvii sec. Etym. M. p. 475, 26, Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 269, 6. Arcad. p. 68, 12. Theognost. Can. p. 69, 32. L. Dind.]

[Τίρσαι, πόλις Μυγδονίας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν Γραστοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν Τιρσαῖος, Steph. Byz.]

[Τίρυνς, υνθος, ἡ, Tirvns. Πόλις τῆς Πελοποννήσου. (Hom. Il. B, 559:) Οἵ τ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Ἀπὸ Τίρυνθος τῆς Ἅλω θυγατρὸς, ἥτις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή... Τὸ ἐθνικὸν Τιρύνθιος, καὶ Τιρυνθιὰς τὸ θηλυκὸν καὶ Τιρυνθίς. Τὸ ἐκ τόπου Τιρυνθόθεν, εἰς τόπον Τίρυνθόνδε. Ὤφειλε δὲ Τίρυνθάδε, ὡς πρὸς αἰ-

A τιατικὴν, Steph. Byz. Nominativi, cujus formam Τίρυς ponere videtur Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 264, 8, forma Τίρυνς utitur poeta ap. Hephæst. p. 3, 11: Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσεν. Τίρυνθα ap. Scylacem p. 19. Accusativi forma Τίρυνθον ap. Hesiod. Sc. 81: Λιπὼν Τίρυνθον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, ubi est var. Τίρυνθα, alii Τίρυνθος conjecerunt, etsi defendi videatur adv. Τιρυνθόνδε, refellitur potius quam confirmatur consensu librorum Apollodori 2, 4, 4, 3, εἰς Τίρυνθον exhibentium, ut nonnulli Diodori 4, 31, pro Τίρυνθα, quum Τίρυνθα sit 2, 2, 2, 1; Τίρυνθος genit. 2, 2, 1, 4, ubi sunt var. Τίρυνθον et Τιρύνθου, qua genit. forma utuntur Tzetzes et argumenti scriptor apud Hesiodum. Τιρύνθῳ pro Τίρυνθι scribebatur ap. Arrian. Exp. 5, 26, 7. Τίρυνθι et Τίρυνθα Pind. Ol. 7, 29; 11, 71, Soph. Tr. 1152, Herodot. 6, 77, 83; 7, 137, et alii. Suidas: Τίρυνθος, ὄνομα ὄρους. Gent. Τιρύνθιος Pind. Ol. 7, 78 et alibi, Soph. Tr. 270, et sæpius Eur., Herodot. et al. ῑ]

[Τίρων, ωνος, ὁ, Tiro, voc. Rom. apud Græcos sæpe B per η, ut apud Suidam, vel υ scriptum. V. Ducang., qui addit adj. vel subst. Τιρωνικὸν, τὸ, ex Synes. Epist. 79 ad Anastasium: Ταῖς ἀπαιτήσεσιν τοῦ στρατιωτικοῦ χρυσίου τοῦ καλουμένου Τιρωνικοῦ, de stipendio tironum s. militum recentium.]

Τίς; gen. Τίνος; Quis? interrogative. Fem. itidem Τίς; Quæ? Neutr. Τί; Quod, vel Quid? [De pron. hoc sive secundum alios nomine (v. Lehrs. ad Herodian. p. 61) disserens Apollon. De pron. p. 34, C, ait: Οὐχ ἕνεκα διαστολῆς τὸ τίς ὀξύνεται, ἀλλ' ἕνεκα πεύσεως. V. de accentu utriusque Arcad. p. 141 sq.] Hom. Il. Φ, [150] et Od. H, [238]: Τίς πόθεν [πόθεν] εἰς ἀνδρῶν; Quisnam es? Il. Ω, [387]: Τίς δὲ σὺ ἐσσί, φέριστε; Itidem Od. I, [252]: Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Quinam estis? Et N, [233]: Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες; [Soph. Ph. 46: Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει. Simonides Anth. Plan. 23, 1: Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσὶ, τίνος πατρίδος, τί τε νικᾷς· et alii.] Similiter ap. prosæ scriptores. Plato Charm.: Ἔστι δὲ τίς καὶ τοῦ; Quis vero est et cujus? Et Plut. De loquac. C [p. 509, E]: Τίς εἶ, καὶ τίς σε οἶδε, καὶ πόθεν ἐπίστασαι ταῦτα; [Bis Soph. Aj. 1215: Τίς μοι τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; OEd. T. 1098: Τίς σε τέκνον τίς σ' ἔτικτε; 1189: Τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει; Ant. 1296: Τίς ἄρα τίς με πότμος ἔτι περιμένει; Ph. 1348: Τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα; Diog. L. 4, 66: Δότε τοίνυν, ἔφησε, τι κἀμοὶ πιεῖν· τί μέντοι; τί; ‖ Τίς δὲ initio epigr. Callim. Ep. 15, 1: Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; Similiter 16, 1: Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; Hom. H. Apoll. 169: Ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν ἐνθάδε πωλεῖται; Τίς οὐ, ut infra ap. HSt. τί οὐ, Nemo non, Lycophr. 670: Τίς οὐκ ἀηδὼν... πείσει ταχῆναι σάρκας;] Interdum annexo ποτὲ, vel δήποτε, ut Τίς ποτε; Τίς δήποτε; Quis tandem? [Τίς δὴ Theognis 747: Τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα ἅζοιτ' ἀθανάτους; Τίς δῆτα Soph. OEd. C. 631, 1166.] Nonnunquam præfixo ὁ dicitur ὁ τίς, et præcedente sententia aliqua, quam hoc interrogativum claudit. Greg. Naz. C. Jul.: Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας, ὁ τίς, καὶ πόσος, καὶ πόθεν; Quisnam, et quan- D tus, et unde? [Callim. Ep. 47, 2: Εἶτα Πανήμου εἰκάδι, καὶ Λώου — τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ.] Rursum τίς interrogativum aliquando æquivalet particulæ Nullus sine interrogatione positæ. Aristoph. Pl. [498]: Καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον; Hac re mortalibus quisnam unquam adinveniat melius quippiam? i. e. Nullus unquam invenerit: ut schol. quoque annotat ibi τὸ τίς ταὐτὸν εἶναι τῷ οὐδείς. Itidemque ap. Thuc. [3, 45, 64] τίς πω schol. exp. οὐδεμία. Quibus similia exx. habes ap. Bud. p. 63. [Omissis aliis hujus usus exemplis ubique obviis addendum sic dici etiam cum nominibus propriis. Eubulus ap. Athen. 11, p. 471, E: Ὦ γαῖα κεραμὶ, τίς σε Θηρικλῆς ποτε ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος; Cui Soph. ap. Plut. Timol. c. 36: Ὦ θεοὶ, τίς ἆρα Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; et alia confert Meinek. vol. 3, p. 226, idemque significare animadvertit ac Ne-quidem. Οὐδεὶς sic positum notavi in illo p. 2372, D. ‖ Sæpe sic etiam dicitur Τίς οὐ, quod absolute ponitur in Fab. Æsop. 408 Fur.: Ἔπειτά ἐστε λαλίστεραι τίνος

οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν. || De articulo post τίς sequente v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 492 : Τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει, conferens 878 : Τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς ἢ κτλ. Med. 733 : Μῶν οὐ πέποιθας ἢ τί σοι τὸ δυσχερές; Herc. F. 151 : Τί δὴ τὸ σεμνὸν σοῦ κατείργασται πόσει; Soph. OEd. Col. 598 : Τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Aristoph. Lys. 366 : Τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν; Et sic pron. ὅδε vel οὗτος, velut Soph. El. 328 : Τίν' αὖ σὺ τήνδε ... φωνεῖς ... φάτιν; et alibi. OEd. T. 2 : Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; Eur. Iph. A. 821. Genitivo post artic. Soph. El. 1191 : 'Οθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος — Τοῖς τοῦ; Similiter Xen. Comm. 2, 2, 1 : Τοὺς τί ποιοῦντας; Plato Prot. p. 312, C : Τῶν τί σοφῶν; Gorg. p. 449, A : Τίνα σε χρὴ καλεῖν ὡς τίνος ἐπιστήμονα τέχνης· 454, D : Τῆς περὶ τί πειθοῦς; || Cum alia interrogatione conjunctum Plat. Reip. 1, p. 332, D : Ἡ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Phileb. p. 58, A : Σὺ δὲ τί πῶς τοῦτο διακρίνοις ἄν; Phæd. p. 105, B : Εἰ ἔροιό με ᾧ ἂν τί ποτε σώματι ἐγγένηται θερμὸν ἔσται; C : Ἂν ἔρῃ ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται νοσήσει; || Cum alio pron. demonstrativo Xen. Comm. 3, 11, 9 : Τίνι οὖν τοιούτῳ φίλους ἂν ἐγὼ θηρώην; Conv. 4, 53 : Τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι;] || Indirectam etiam habet, sicut et Lat. Quis s. Quisnam, interdum interrogationem. Lucian. [Demon. c. 12] : Ἠρώτα τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ. Sic Id. [Gymn. c. 5] : Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν. Æschin. : Ἐπὶ τίσι δεῖ ποιεῖσθαι συμμαχίαν, Quibusnam conditionibus societas ineunda sit. Synes. Ep. 8 : Μηνύων ὅπως ἔχετε, καὶ ἐν τίσιν ἐστὲ, Quomodo valeatis, et quo in statu sint res vestræ. [Demosth. p. 962, 20 : Οὐ γὰρ ἔγωγ' ὁρῶ καιρὸν, ἐν τίνι ἂν μᾶλλον βοηθήσειέ τις αὐτῷ· 1290, 16 : Οὐ ταῦτ' ἀπέστελλον πάντα δεῦρο, ἀλλ' ἐκλεγόμενοι, τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο. Post ὅστις Æsch. Prom. 489 : Διώρισ' οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἥντινα ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι κτλ.] || Uter. Lucill. Epigr. in Fures [Anth. Pal. 11, 183, 4] : Γνώσῃ τίς τινός ἐστι Κρόνος, Uter utrius sit Saturnus. [Aristænet. Ep. 1, 2, p. 10, 2 : Λέγε τίνος ἕνεκα μελῳδεῖς; ἑκατέρα γὰρ ἑαυτὴν ἐρᾶσθαί φησι. Matth. 21, 31 : Τίς ἐκ τῶν δύο; 23, 17 : Τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναός; 27, 17 : Τίνα ..., Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν; et alibi.] || Nec non Quotus, siquidem ap. Aristoph., Εἰς τίνα ἡμέραν; exp. non solum Ad quem diem? sed etiam Ad quotum diem? Vide et Τιμὴ, Pretium. || Τίς accipitur etiam pro ὁποῖός τις, Qualis, Qualisnam; idque tam in indirecta quam in directa interrogatione. In directa, ap. Dem. : Τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί; sicut et Cic. dixit, Xenophon Socraticus, qui vir et quantus? [Marc. 4, 41 : Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; et similiter alibi. Diodor. Exc. Vat. p. 14 : Τοὺς πυθομένους τίς ἡ συνεχής ἐστι τοῦ Σόλωνος ὀνομασία.] Indirecte vero, ut ap. Æsch. Ctes. : Σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, Non qualem se esse prædicet, sed qualis sit. Itidem Synes. Ep. 121 dicit, Ἔστω δή σοι τοῦτο τεκμήριον, τίς ἂν ἐγενόμην, Qualis essem. Sic et Ep. 44. [Æsch. Prom. 905 : Οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν; Neutro sic Luc. 1, 66 : Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Act. 12, 18 : Τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο; Plut. Oth. c. 3 fin. : Τί γεγόνασιν οἱ Καίσαρος πολέμιοι. Epict. 3, 23, 11 : Τί σοι ἔδοξα; || Pro ὅστις, Soph. OEd. T. 1144 : Τί δ' ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; ubi G. Dind. confert El. 316 : Ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον· 1176 : Τί δ' ἔσχες ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; Tr. 339 : Τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 15 : Τίς σοφίᾳ πρῶτος πάντων, τούτου τρίποδ' αὐδῶ. Athen. 10, p. 438, E : Τίνι ἡ τύχη δίδωσι, λαβέτω. Ap. Eur. Ion. 321 : Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσα, τίς ποτ' ἦν ἄρα, deleto signo interrogandi, scribendum videri dictum in Ὁ, vol. 5, p. 1709, C. Inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1982 : Χαίρετε, καὶ σὺ πολλὰ, τίς ποτ' εἶ· et 1987, 1988, b. V. Bœckh. ad n. 1956. Idem Phaeth. fr. Clarom. 1, 2 : Αἰτοῦ τί χρήζεις ἕν. Nossis Anth. Pal. 5, 170, 3 : Τίνα δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἶδεν κήνας ἄνθεα ποῖα ῥόδα· ubi τὰν legi posse animadvertit Bentl. ad Callim. Epigr. 29, 2 : Οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω, τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει, confertque schol. Soph. OEd. Col. 3 : Τίς δύναται καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ τίς μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου. ... Ὅτι δὲ τὸ τίς ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· Ὑπὲρ ἅλα κεῖνος ἀνάσθη Ἀλκαθόου τίς ἄπυστος. Menander ap. Stob. Fl. 91, 29, 6 : Εὖξαι τί βούλει, πάντα σοι γενήσεται, pro quo εἴτι exhibet Plut. Mor. p. 1058, C. V. HSt. continuo in neutro Τί. || Pro eodem ὅστις ponitur in interrogationis repetitione, ubi relativum usitatius quam interrogativum. Aristoph. Ran. 1424 : Ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην; — Τίνα; Quocum Antiphanis ap. Athen. 9, p. 402, D : Κρέα δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; — Τίνος; et alia confert Meinek. Com. vol. 3, p. 9.]

|| Τί, Quid? interdum et Quod, uti supra etiam dixi, et ita ap. Luc. accipitur 17, [8] : Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, Para quod cœnem; sed hoc imitari minime velim. [Marcus 14, 36 : Παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο, ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ· 60 : Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδὲν, τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; ut Matth. 26, 62. Masc. sic Lucas 11, 11 : Τίνα δὲ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Jacob. 3, 13 : Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ. Corinth. 1, 15, 2 : Τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν εἰ κατέχετε. Act. 13, 25 : Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι οὐκ εἰμὶ ἐγώ. Sir. 6, 34 : Καὶ τί, σοφὸς, αὐτῷ προσκολλήθητι.] Plato Charm. : Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες; Quid tibi videtur? Aristoph. Nub. [82] : Τί ἐστιν; Quid est? Quid rei est? Quid me vis? Ibid. [80] sine ἐστὶ, aut alio aliquo verbo, Τί, ὦ πάτερ; Quid est quod me vis, o pater? verba filii a patre expergefacti. Et Dem. C. Aphobum : Τί κακὸν οὐκ ἔνι; Quid mali non inest? i. e. Nihil non, Omnia : ut supra quoque dixi schol. Thuc. τίς πω exponere οὐδεμία. [Aristoph. Av. 1318 : Τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ καλόν;] Item sæpe occurrit τί σὺ λέγεις; Quid tu dicis? idque vel per contemptum dicitur, quum ostendere volumus nugari illum quem alloquimur. Terent. : Quid tibi vis? Horat. : Quid tibi vis, mulier nigris dignissima barris? ubi tamen Quid tibi vis potest et aliter accipi. Interdum etiam quum perterrefacere volumus illum ipsum ad quem orationem convertimus : utrumque in contentionibus et confutationibus. Utitur autem eo modo Aristoph. Nub., ubi v. schol. [Neutrum cum genitivo substantivi Soph. Aj. 314 : Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε. Neutrum sing. sequente plurali Plato Gorg. p. 508, B : Σκεπτέον τί τὰ συμβαίνοντα· Phæd. p. 57, A : Τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνήρ; Theæt. p. 154, E : Τί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοούμεθα· 155, C : Θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα.] Sæpe post τί interrogativum, relinquitur aliquid subaudiendum. [Æsch. Sept. 336 : Τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Schol. τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν;] Lucian. [Tim. c. 58] : Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων, Quid hoc rei est? Quid hoc sibi vult? Idem [Dial. mort. 7, 2] : Ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; Senex vero quid ad hæc respondit? Xen. Sympos. [2, 3] : Τί οὖν εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι; Quid igitur dices si quis nobis unguentum afferat? Subauditum autem habet verbum ἐστὶ quum alibi etiam, tum in hoc loquendi genere. [In quo addit Herodot. 5, 33 : Σοὶ δὲ καὶ τούτοισι τοῖσι πρήγμασι τί ἐστι;] Dem. C. Aphob. : Τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; Quid rei est legi cum quæstione? uti et Jo. 2, [4] : Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; Quid tibi mecum rei est, mulier? [Matth. 8, 29 : Τί ἡμῖν καὶ σοί· et alibi in N. T. et ap. alios multos.] Et Synes. Ep. 105 : Δήμῳ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; [Cum genit. Hom. Il. Φ, 360 : Τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; « Sequente inf. Corinth. 1, 5, 12 : Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; Meleag. Anth. Pal. 5, 178, 2 : Τί δέ μοι (δ' ἐμοὶ cum Brunckio perperam Jacobs.) τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν; Ælian. N. A. 6, 11 : Τί γάρ μοι κωφοῖς συμβουλεύειν; Tatian. Ad Græcos s. 40 : Τί δέ μοι καὶ, κατὰ Ἀριστόξενον, τὸν Θηβαῖον Ἀντιγενίδην πολυπραγμονεῖν; » Schleusn. Arrian. Epict. 2, 17, 14 : Καὶ τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν; 3, 22, 66 : Τί οὖν σοι καὶ ἐπιχειρεῖν πράγματι τηλικούτῳ; 4, 6, 33 : Τί γάρ σοι τοῦτο εἰπεῖν; Schweigh. Nullo sequente casu aut verbo Aristoph. Lys. 514 : Τί δέ σοι ταῦτ',

ἣ δ' ὃς ἂν ἀνήρ· Eccl. 521. Diphilus ap. Athen. 6, p. 228, A. Theocr. 15, 89 : Τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Et similiter alii.] Interdum geminatur. Aristoph. Nub. [350] : Τί γὰρ ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα; τί δρῶσιν; Et ap. Dem. Philipp. 3 [p. 120] : Τί οἴεσθε, ἐπειδὰν ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου κύριος γένηται, τί ποιήσειν; Ubi potest dici repetitum esse propter illa, quæ interjecta sunt inter ipsum τί et verbum de quo quæritur. Non itidem vero, sed majoris vehementiæ causa, ap. Plat. Apol. [p. 36, B] : Τί οὖν, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι; Quidnam igitur quid? [Aliter repetitum ap. Soph. Ant. 1285 : Τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις;] Sicut vero dixi interdum præmisso ὁ dici ὁ τίς pro τίς, sic etiam sciendum est dici τὸ τί pro τί : et id quidem in responsione simul habente interrogationem : ut ap. Aristoph. Nub. [500] Strepsiadi dicenti, Εἰπὲ δὴ νῦν μοι, Socrates respondet, Τὸ τί; Quidnam? Quidnam vis tibi dicam? Et Pl. [903] viro justo dicenti, Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι, respondet sycophanta, Τὸ τί; Quidnam? Significat hoc idem τὸ τί etiam Quare, Cur, Quid ita? ut ib. [1077] cuidam dicenti, Περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι, cum interrogatione respondet Chremylus, Τὸ τί; Quamobrem? [Conf. Av. 1039, Ran. 1228. Διὰ τί interpr. Hesychius. HSt. in Ind. :] Τοτί in VV. LL. ex Aristoph. pro τὸ τί. [Οἷά μ' ἐκέλευσαν ἀναπυθέσθαι σου. — Τὰ τί; Quænam? Aristoph. Pac. 694. Seager. Ab hoc distinguendum τὸ sequente τί ita positum ut articulus ad verbum referatur, velut ap. Lucam 1, 62 : Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν· 19, 48 : Οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσωσιν. Rom. 8, 26 : Τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ οὐκ οἴδαμεν. Quocum inscr. Geopon. 12, 1 : Γνῶσις τὸ κατὰ μῆνα τί σπείρεται, confert Nicolaus. Schol. in Lucam ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 378, B init. : Ἐρωτηθεὶς τὸ τί ποιήσομεν· aliique in Ὁ, vol. 5, p. 1708, A, citati. Quibus addendus videtur Æsop. Fab. 119 Fur., 145, p. 343 Cor. : Μαχομένων δέ ποτε τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμει (l. ἐγγήμῃ).] Interdum τί alio casu redditur quam eo in quo ponitur [Nub. 1381] : Τί σ' εἴπω; Quo te appellabo nomine? || Interdum significat Ad quid? Ad quam rem? [Hom. Il. Γ, 399 : Τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Et al.] Ar. Nub. [202] : Τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; Ad quid prodest? Et Gaza, Τί δὲ ταῦτα; dixit pro eo, quod Cic. Quorsum hæc? Ex Dem. autem, Τί χρησόμεθα τούτῳ; pro Quid nobis agendum in hoc tempore? [Notandum autem in hoc loquendi genere τίς apud recentiores conjungi cum infinitivo, quem Soph. OEd. Col. 48 : Πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ, inferunt deteriores. Dio Cass. 38, 41 : Καὶ πάνυ γε φρονίμως ἐποίησαν ἐφ' ἡμῖν τὸ τίσι πολεμητέον εἶναι διαγνῶναι καταλιπόντες, pro ἐστὶ, ubi alia Sturzius, quamvis parum certa aut similia. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 29 : Ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις· Theo vol. 1, p. 188, 10 : Ἀμφίβολον γὰρ γίνεται τὸ ἐπὶ τίνα φέρεσθαι, citati ab Leopardo Mus. Rhen. 1835, 3, 1, p. 13, similiter infinitivum in talibus poni animadvertente in linguis hodiernis. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 772. Ap. Georg. Pachym. vol. 1, p. 239, 21 : Οὐκ εἶχον τι πράττειν, scr. εἶχον τί, pariterque in Fab. Æsop. 195, p. 121 Fur. : Ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν καί τι πράττειν οὐκ ἔχω. Chœrob. Can. vol. 1, p. 385, 24 : Μὴ ἔχον τί μιμήσασθαι· 387, 7. V. Ἔχω, p. 2627, C.] || Aliquando τί ponitur pro διὰ τί; Quamobrem? Qua de causa? Cur? Quare? ut etiam Quid apud Latinos. [Hom. Il. I, 337 : Τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν Ἀργείους; ut alii quivis.] Xenoph. Cyrop. 1 : Ταῦτα δὲ πάντα τί ἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι; 5, [2, 28] : Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει τί δεῖ λέγειν; Quid attinet dicere quantis injuriis afficiat? [Thuc. 4, 59 : Τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη;] Itidem Plato Symp. [p. 213, C] : Καὶ νῦν τί ἥκεις; καὶ τί αὖ ἐνταῦθα κατεκλίνης; [Ead. signif. sæpissime cum præp. εἰς, ut Soph. OEd. Col. 524 : Ἀλλ' ἐς τί; Tr. 403 : Σὺ δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις; vel πρὸς, OEd. T. 766 : Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; vel κατὰ, Aristoph. Nub. 238 : Ἦλθες δὲ κατὰ τί;] || Ponitur interdum et in indirecta interrogatione. Aristoph. : Λέγε δὴ τί κελεύεις, Dic igitur quid jubeas. [Notasse de hoc usu sufficit positum

A post ὅπως vel ὡς, ut Soph. OEd. Col. 398 : Ὅπως τί δράσῃ; 1725 : Ὡς τί ῥέξομεν; et alibi. Similiter Trach. 1186 : Ὄμνυ ... ἦ μὴν τί δράσειν;] Ac ut interrogativum τί dixi interdum geminari, ita et hoc iterari s. repeti sciendum est. Dem. [p. 50, 14] : Τίς χορηγὸς ἢ γυμνασίαρχος τῆς φυλῆς, πότε καὶ παρὰ τοῦ, καὶ τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον ἠμέληται. Idem [p. 571, 11] : Δεῖξαι τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὀργῆς τετυχήκασι παρ' ὑμῶν. Aristot. Eth. 3, 1 : Κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος ὑπομενετέον. Quibus alia duo similia exempla ex eod. Dem. et Aristide habes ap. Bud. Comm. p. 62, ubi etiam annotat similem usum esse Latinæ particulæ in hoc l. Virg., Quæ quibus anteferam, et in hoc Plinii, Quid a quo fiat. || Hoc ipso τί quæritur de substantia rei : ut apud Philosophos τί ἐστι; Quid est? corpus, homo, animal, lapis. Unde fit ut sæpe reddatur Substantia. Aristot. Rhet. 1 : Καὶ γὰρ τί, καὶ πόσον, καὶ ποῖον, οὕτως ἔχει, Substantia et quantitas et qualitas rei ita se habent. Nonnulli vero et Quiditas interpretari ausi

B sunt, ut Gaza ap. eund. Aristot. 2 De gener. anim. : Τὸ τί ἐστιν ἡ ἀρχή, Principium quiditas est. Itidemque τὸ τί ἐστι, Ipsa rei quiditas, Definitio qua determinatur quid res sit. Similiter τί ἦν εἶναι, Eth. 2, 6 : Κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα, μεσότης ἐστὶν ἡ ἀρετή, Ex sua essentia, et ratione quæ quid sit res, declarat. Quin ipse Aristot. indicat hoc τὸ τί ἦν εἶναι i. esse q. τὸ τί ἐστιν, s. τὴν οὐσίαν, quum ait, Ἔτι δὲ τὸ τί ἦν εἶναι οὗ ὁ λόγος ἐστὶν ὁρισμὸς, οὐσία λέγεται ἑκάστου. [Conf. De generat. an. 1, 1 ante fin., Top. 1, 3, 4, Metaphys. 6, p. 131, 30 seqq. ed. Br.; Bekker. Ind. ad Sextum Emp.] Et rursum, Ἐμπεδοκλῆς τῷ λόγῳ ὀστοῦν φησὶν εἶναι· τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ τί ἦν εἶναι καὶ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος. Itidem in Ethic., Ἐν τῷ τί ἐστι, In substantia, Argyrop. [Notandum etiam hoc τί ἐστι, pariter atque τί εἶπας, τί οὖν, etiam apud Atticos poetas dici cum hiatu, de quo Brunck. ad Philoct. 733.]

|| Τί interrogativum, prout has vel illas particulas adjunctas habet, negationi aut affirmationi servit.
C Soph. [Aj. 90] : Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid ita parum? i. e. οὐδὲ ὀλίγον ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου, Ne minimam quidem rationem habes sociæ tuæ. At vero affirmat, quum dicunt τί γὰρ ἄλλο ἤ, vel τί δὲ ἄλλο ἤ, ut et ap. Latinos, Quid enim aliud nisi, Quid enim aliud quam. Xen. Apomnem. 2, [3, 17] : Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν, χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος; Sic Liv. : Quid enim aliud nisi admonendi essetis? pro, Nihil aliud quam, Nihil præterquam, nisi : ut Quintil., et idem Liv. ac Celsus loquuntur. Eadem ratio est in τί δὲ ἄλλο ἤ, Lucian. [D. deor. 23, 2] : Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα; Quid enim aliud quam risi? Xenoph. : Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις; quæ verba idem sonant ac si dixisset, ἦ μὴν κινδυνεύσεις, Profecto periculum erit ne. Fortasse tamen rectius dicemus in utriusque generis exemplis particulam τί nihil aliud quam consuetam interrogandi vim habere, neque ipsam, sed adjunctas ipsi particulas vel negationi vel affirmationi inservire.

|| Interdum annexam habet particulam aliquam, ve-
D luti est γάρ, δαί, δέ, et similes aliæ, ut ordine docebo : et pro earum ratione signif. interdum mutat. Τί γάρ; Quid ni? Quo sensu dicitur etiam πῶς γὰρ οὔ; At de τί γὰρ ἄλλο ἤ, dictum fuit in tmemate præcedente. Hoc ipsum τί γὰρ præmisso καὶ, diversam etiam signif. habet : veluti quum sub finem narrationis alicujus subjicimus Καὶ τί γάρ; pro, Quid porro accidit, evenit? Cujus usus duo exempla habes ap. Lucill. Epigr. εἰς Ἀγωνιστὰς et εἰς Λεπτοὺς, p. 127, 156 meæ edit. [Anth. Pal. 11, 85, 5; 91, 3.] Solent autem ejusmodi interrogatione uti ad expectationem majorem in animis auditorum concitandam. Τί δαὶ [de quo v. in Δαί], s. Τί δέ; Quid autem? Quare? Quid ita? Cic. vero ap. Plat. Tim. τί δαὶ vertit Ain' tu? Et τί δέ; Quid? ut p. 6 mei Lex. Cic. videbis. [Multiplicem formulæ τί δέ; usum nihil attinet exemplis confirmare; quæ ubique obvia apud quosvis. Quod etiam de ceteris plerisque quæ sequuntur dicendum.] Synes. autem addito præterea καὶ dixit Ep. 114 : Τί δὲ καὶ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν πεσεῖν; Ecquid au-

tem amœnitatis habet? Item τί δὲ εἰ μὴ pro τί δὲ ἄλλο εἰ μή, s. τί δὲ ἄλλο ἤ: ut accipiunt ap. Xen. [OEc. 9, 1]: Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτό γε ἐπιμελήσεσθαι; Quid aliud tandem nisi se curaturum pollicebatur? i. e. Nihil aliud pollicebatur quam se curaturum: ut Liv., Illa nocte nihil aliud præterquam vigilatum est. [Τί δ' οὔ Soph. Ant. 460: Θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ; Quod 448 dixerat τί δ' οὐκ ἔμελλον; In media oratione Æschylus ap. Athen. 9, p. 375, E: Λευκός, τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος.] Τί δή; Quid tandem? Plato: Τί δὴ οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης· οὐ πάντες ἐρῶν φαμέν; Quid tandem igitur? s. simpliciter, Quidnam igitur? Quid tandem? Sic τί δή ποτε; Quid s. Quamobrem tandem? Ecquid? [De ὅτι δὴ τί v. in Ὅτι vol. 5, p. 2333, B.] Et τί δῆτα; [Æsch. Prom. 627: Τί δῆτα μέλλεις;] Athen.: Τί δῆτ', ἔφη, δεδοίκατε; Quid tandem metuitis? Xen. Cyrop. 6, [1, 13]: Τί δῆτα ἐγὼ Κυαξάρῃ λόγον ἐκέλευσα ἐμβαλεῖν περὶ καταλύσεως τῆς στρατιᾶς; Quid tandem? Quanam tandem de causa? Quamobrem? respondet, Εὖ ἴστε ὅτι φοβούμενος τὸ μέλλον, Scilicet metu futuri. Τί μή; Quid ni? πῶς δ' οὔ; s. πῶς γὰρ οὔ; quo sensu supra habuimus τί γάρ; et paulo infra τί μήν; Soph. Aj. [673]: Ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή; Rerum summa apud ipsos est, ideoque eis cedendum et obtemperandum: quid ni? ut et schol. exp. διὰ τί οὐκ ἄξιον εἴη εἴκειν αὐτοῖς; [Eur. Rhes. 705: Ἆρ' ἔστ' Ὀδυσσέως τοὔργον ἢ τίνος τόδε; — Εἰ τοῖς πάροιθε χρὴ τεκμαίρεσθαι, τί μή;] Τί μὴν itidem significat Quid ni? et est concedentis: ut ap. Plat. De rep. 2, [p. 379, B]: Ἀγαθὸς ὅγε θεός, καὶ λεκτέον οὕτως· τί μήν; Et in Philebo [p. 39, E] ad hoc interrogatum, Ἆρ' οὐ θεοφιλής ἐστι, respondetur Τί μήν; Quid ni? pro quo ibid. dicit πῶς δ' οὔ; ut videbis ap. Bud. p. 922, ubi alia etiam exempla affert ex Eod. Alias τί μὴν accipitur etiam pro τί δή, s. τί δὴ οὖν; Quidnam igitur? Quid tandem? ut videre est in loco quodam Plat., quem Bud. affert p. 921, cui similis hic Xen. Cyrop. 2, p. 28 [c. 2, 11]: Ἀλλὰ τί μὴν βουλόμενοι ψεύδονται; Quidnam tandem sibi volunt mendaciis istis? seu, Quid igitur? Quibus Cyri verbis respondet Aglaitidas, Τί δ' ἄλλο γε εἰ μὴ γέλωτα ποιεῖν ἐθέλοντες; Nihil aliud quam risum excitare volunt. [Id. H. Gr. 6, 3, 13: Τί μὴν ἥκομεν; Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἀποροῦντες κτλ. Τί μήν ἐστιν; εὔδηλον κτλ. Τί μὴν οὐ Eur. Rhes. 706: Δοκεῖς γάρ; — Τί μὴν οὔ;] Τί νυ; i. q. διὰ τί δή; Hecuba ap. Hom. Il. [A, 414: Τί νύ σ' ἔτρεφον;] X, [432] deflens Hectorem suum: Τέκνον, δειλὴ ἐγώ· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; i. e. τί δὴ βιώσομαι, ut exp. Eust. Ubi etiam obiter nota Βείομαι. Τί ὅτι, Quid quod? Quid est quod? Quid est cur? Seu simpliciter Cur? Quare? [Strattis ap. Pollux. 3, 146: Τί ὅτι ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι; Ubi ποθ' Meinek.] Act. 5, [9]: Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; Quamobrem conspirastis? [Ib. 4. Et Marc. 2, 16: Τί ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει; Luc. 2, 49. Genes. 18, 13: Τί ὅτι ἐγέλασε Σάρρα ἐν ἑαυτῇ; Plene Jo. 14, 22: Τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; Et Xen. Comm. 2, 7, 3: Τί ποτέ ἐστιν ὅτι ὁ Κεράμων μὲν τὰ ἐπιτήδεια δύναται παρέχειν, σὺ δὲ κτλ. Τί ὅτι μὴ sic Niceph. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 242, 13; 249, 5.] Τί οὖν; Quid igitur? Plato [Conv. p. 202, E]: Τί οὖν ἄν, ἔφην, εἴη ὁ Ἔρως, θνητός; ἥκιστά γε· ἀλλὰ τί μήν; μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Ex Ejusd. libris Leg. [falso] affertur Τί οὖν τί; pro, Quid non igitur? [Seq. δὴ Soph. Aj. 873: Τί οὖν δή; Plat. Phæd. p. 57, A. Sæpe etiam post τί οὖν sequuntur membra per εἰ vel οὐ adjuncta, ut ap. Xen. Conv. 2, 3, Comm. 3, 1, 10; 11, 15, ubi v. Schneid., et alios quosvis. « Τί οὖν ἐστιν; elegans usus: Quorsum igitur, quæ dico, spectant? Nymphod. Athen. 6, p. 266, E. » Hemst.] Τί οὐ; s. τί οὐχί; Quid non? pro Nihil non. Dem. [p. 241 extr.]: Ἐπ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, Et quid non mali? i. e. Nihil non mali, Omne genus malorum. Idem: Ἀξιοῦντος δὲ τούτου, καὶ πολλὰ δεηθέντος ἐμοῦ καὶ τί οὐχὶ ποιήσαντος, καὶ τοῦτο ὑπέμεινα. [De τί ... οὔ v. in Οὐ, p. 2351, B.] Interdum vero sequente γάρ, Greg. Naz.: Καὶ τὸ τέλος ὀνειδιζόμενος, καὶ τί γὰρ οὐχὶ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται, Et

A quid non contumeliarum perpessus? I. e. Nihil non contumeliarum. Sic Joseph. [Contra Ap. 2, 34]: Οἱ δὲ καὶ δειμόν τινα καὶ φόβον, ἤδη δὲ καὶ λύσσαν, καὶ τί γὰρ οὐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς Θεοῦ φύσιν καὶ μορφὴν ἀνέπλασαν; pro quo potuisset dicere etiam, Καὶ τί γὰρ ἄλλο εἰ μὴ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; sive Καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; Τί ποτε; Quid tandem? seu, Cur tandem? Pro Quid tandem, in propria signif. Æschin. C. Ctes., sed in interrogatione indirecta: Ἀπόδειξιν ποίησαι τί ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες, Ostende quid tandem egeris, et quid tandem dixeris, Quænam tandem fuerint quæ dixisti, et quænam tandem fuerint ea quæ egisti. Ubi etiam nota enallagen numeri. At pro Quid tandem, significante Cur tandem, Quanam tandem de causa, usus est Eur., itidemque Dem., sed sequente οὖν: ut in Or. quam habuit ad Epistolam Philippi: Τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; Qua tandem igitur de causa? τί ibi significante i. q. διὰ τί, s. ἵνα τί, ut quidam loquuntur. Poetæ vero pro hoc

B τί ποτε, facta syncope, dicunt Τίπτε. [De qua Apollon. Bekk. Anecd. p. 559, 20, Lobeck. Path. elem. vol. 1, p. 299.] Hom. Il. [A, 202: Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας; B, 323: Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε;] Λ, [605]: Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Quid me vocas, et quid me vis, Achilles? [Il. K, 85; Od. A, 225: Τίπτε δέ σε χρεώ; Od. Δ, 312: Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε;] Sic O, 90; Ω, itidem 90. Od. N, [417]: Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; Cur ei non dixisti? [B, 363: Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; Et alibi. Callim. Del. 88: Θήβη, τίπτε, τάλαινα, τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις.] Item per apostrophum, sequente vocali aspirata, dicunt Τίφθ': ut [Il. Δ, 243: Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες; Od. K, 378, Ψ, 98.] Bion in sua Megara [init.]: Μᾶτερ ἐμά, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις; [Æsch. Ag. 975: Τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται; Pers. 555, ubi plerique τί ποτε. Soph. Ph. 1089: Τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται; ubi libri τί ποτ'.]

C ‖ Porro pro τί reperitur etiam Τιή, (ut ὁτιή pro ὅτι,) sive Τίη: nam et paroxytonως et oxytonως scribitur, Eust. etiam teste. [V. de utroque accentu Lehrs. Quæst. ep. p. 62 sq., qui collegit etiam locos grammaticorum de τιή, ut ὁτιή et ἐπειή, ex particulis cum vocula ἤ compositis.] Aristoph. Ach. [826]: Τιὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; Quid doctus. Sic [Il. Z, 55: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως ἀνδρῶν;] Od. P, [375]: Ὦ 'ρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε Ἤγαγες; [Il. A, 365: Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω; O, 325]: Ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο; [Il. K, 432: Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;] Dicitur vero et Τιητί δή, Aristoph. Nub. [753]: Οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους· respondet Socrates, Τιητί δή [ὁτιὴ τί δή]; Quid ita? Quamobrem? Ὁτιή, inquit, κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. Ubi schol. annotat, τιητί dici παραλλήλως, afferens ex Hom. quoque similem usum hujus particulæ, Τιητί δὴ λείπεσθε, ἄριστοι; [Il. Ψ, 409: Τίη λείπεσθε, φέριστοι;] Ap. quem legitur et τίη δή, ut Il. M, [310]: Γλαῦκε, τίη

D δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα; Quam tandem ob rem nos in primis honoramur? [Φ, 436.] Τίη autem seorsim positum sine alia particula, passim ap. eum occurrit. [In Ind.:] Τέο pro τοῦ significante τίνος, Il. B, [225]: Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι; Sic τέο μέχρις, pro μέχρι τίνος, Quousque, Quandiu, Epigr. [et Il. Ω, 128. Od. Δ, 463: Τέο σε χρή; Eadem forma enclitice Od. Π, 305: Καί κέ τεο δμώων. De formis Atticis vel Ionicis HSt. in Ὁ:] Τοῦ pro τίνος, Cujus, et του sine accentu pro τινός, Alicujus, et quidem tam in fem. quam in masc. [et neutro: v. Photius v. Τοῦ.] Aristoph. Pl. [827]: Ἔπειτα τοῦ δέει; Quo eges? Ib. [1135]: Εἴ του δέει, Si quo eges, Si qua re eges. Soph. [Aj. 800]: Τοῦ πότ' ἀνθρώπων μαθών; Apud Eund. [290] in fem., Οὔτε του κλύων σάλπιγγος, Neque ullam tubam audiens. Alia autem exx. hujus του fem. genere positi ab Eod. exhibebunt meæ in illum Annotationes. At Dorice [vel potius Ionice] Τεῦ pro τίνος, et Τευ sine accentu pro τινός. Exemplum illius est Od. O, [508]: Τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι; [Ω, 257.] Et Epigr.

Digitized by Google

image
not
available

358, A] : Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Theocr. : Ἐγὼ δέ τις ἦν ἀνέραστος. [7, 38 : Ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής.] Xen. Cyrop. 8, [3, 30] : Μαινόμενος γάρ τίς ἐστιν, ὡς ἔοικεν. Dem. C. Mid. : Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων. His tamen in ll. potest reddi etiam vel per Aliquis s. Quispiam ; vel per Aliquis s. Quispiam ex eorum numero qui, ut supra dixi. Certe ap. Hom. ita exponi potest, quum Od. Σ, 382, dicit, Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιὸς, Magnus aliquis vir, Vir quispiam magnus. Pro quo μέγας τις, sed in paulum diversa signif., dicitur etiam simpliciter τὶς, veluti quum ait Dem. Philipp. 4, [p. 150, 20] : Ὡς σὲ μὲν ἐν τῇ πόλει δεῖ τινὰ φαίνεσθαι, τὴν πόλιν δ' ἐν τοῖς Ἕλλησι μηδενὸς ἀξίαν εἶναι. Ubi nota opponi inter se, τινὰ φαίνεσθαι et μηδενὸς ἄξιον εἶναι. Idem In Mid. [p. 582, 27] : Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες. [Menander Stob. Fl. 22, 28 : Ἀπολεῖ τοῦτό σε, τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι. Lucian. Pisc. c. 6 : Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν· ubi alia Reitz.] Et In Leptinem : Μεσσήνιοί τινες εἶναι φάσκοντες. Itidemque in Act. 5, [36] de Theuda quodam : Λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. At 8, [9] cum illa adjectione dixit idem Lucas, Λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν. Quo modo et Cic. dicit, Meque, ut facis, velis esse aliquem. Utrobique enim τὶς et Aliquis significat μέγας τις s. οὐ τῶν τυχόντων τις, Non unusquivis, vulgaris et contemnendus. Sicut vero πᾶς τις poni dictum est pro πᾶς simpliciter, ita vicissim τις solum pro πᾶς s. πᾶς τις poni sciendum est : veluti quum aliquid imperantes, eo utimur. Aristoph. [Vesp. 750] : Τίς ἀψήφιστος ἀνιστάσθω, Quicunque est ἀψήφιστος, Quisquis hic ἀψήφιστος est. Si quis hic ἀψήφιστος est, ὁ μὴ ἐψηφοφορηκὼς, ἐγερθεὶς βαλλέτω. [Interpungendum post ἀψήφιστος signo interrogandi. Hom. Il. P, 254 : Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω· et sæpius B, 382. Soph. Aj. 416 : Τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.] Idem rursum [Ran. 641] : Ἀγορεύω τινὶ Ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ' ἀθάνατον, Unicuique vestrum qui hic estis, edico ne me ad quæstionem abripiatis, Denuntio ne quis quæstioni me accipiat. [Herodot. 7, 237 fin. : Οὕτω ὦν κακολογίης πέρι τῆς ἐς Δημάρητον ἔχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω. Ejusdem generis sunt 5, 49 fin. : Τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἀργύρου, τῶν πέρι καί τινα ἐνάγει προθυμίη μαχόμενον ἀποθνήσκειν· 7, 5 fin. : Ἵνα τις ὕστερον φυλάσσηται ἐπὶ γῆν τὴν σὴν στρατεύεσθαι. Hom. Il. B, 355 : Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι· Π, 629 : Πάρος τινὰ γαῖα καθέξει. Theogn. 184 : Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν βήσεσθαι· et similia apud alios quosvis.] Itidem pro πᾶς τις accipi videtur ap. Dem. [p. 352, 8] : Τινὸς πραοτέρους, Clementiores quam quispiam alius, Quovis alio clementiores, Clementiores quam homo quispiam esse soleat ; sic enim nonnullis interpretanda videntur ea verba : qui tamen et hoc fortasse modo exponi posse existimant, Aliquanto modestiores. At tunc neutrius esset generis, non masculini. [Masc. est, ut p. 536, 4 : Ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος.] Rursum cum verbo secundæ personæ, in imperandi modo, Aristoph. Pl. [1197] : Τὸν πλοῦτον ἔξω τὶς κάλει, Plutum foras evoca tu quisquis ibi es, Heus tu quisquis ibi es, Plutum mihi evoca. Nisi malis retinere Quispiam, et per tertiam personam dicere, Plutum mihi quispiam evocet. [« Vide Priscianum. » HSt. Ms. Vind.] Verum et extra imperandi modum accipitur pro ἅπας τις s. ἕκαστός τις. Thuc. 6, p. 201 [c. 10] : Ὥστε χρὴ σκοπεῖν τινὰ αὐτά· 7, p. 259 [c. 75] : Οἵ τε ἄλλοι πάντες ἔφερον ὅ,τι τὶς ἐδύνατο, Quod quisque poterat. [Ejusdem fere generis sunt hæc : Æsch. Sept. 403 : Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ 'νοία τινί· Ag. 1223 : Ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον· Suppl. 902 : Εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν αἰνέσας τάδε, λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. Et ib. 56 : Εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἐγγαῖος οἶκτον ἀίων, δοξάσει τις ἀκούειν ὄπα κτλ. Aristoph. Ran. 552 : Κακὸν ἥκει τινί· 607 : Ἥκει τῳ κακόν· 628 : Ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ. Et similia ap. Duker. ad Thuc. 5, 14 fin. : Οὐκ ἤθελον σπένδεσθαι, εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἀποδώσει. Schweigh. Ind. Epict. : « Pro pron. pers. ἐγὼ, Τοῦτο δέ σοι καὶ λέγει τις, pro

A λέγω ἐγὼ, 1, 14, 11. Ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη, 2, 18, 15. Τί οὖν ἔτι τούτων τις ἀντιλέγει τινί; 2, 20, 36. Τί οὖν; ἀτιμάζει τις (pro ἀτιμάζω ἐγὼ) τὰς ἄλλας δυνάμεις; 2, 23, 23. Πότε τις εἰς Ἀθήνας ἀπέλθῃ; 4, 4, 35. Τί οὖν; καλλωπίζεσθαί τις ἀξιοῖ, 4, 11, 33. Et pro secunda persona, 4, 8, 29. »] Porro ut dictum supra est, particulam τὶς aliquando παρέλκειν, ita contra sciendum est, nonnunquam relinqui subaudiendam, velut ap. Aristot. sæpe, nec non ap. Plat. Leg. 11, [p. 937, B] : Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. [Sæpe sine τις ponuntur participia aut imperativi vel indicativi, velut ap. Xen. Conv. 1, 8 : Εὐθὺς ἐννοήσας τὰ γιγνόμενα ἡγήσατ' ἂν κτλ. Ib. 5, 2 : Τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω· Anab. 7, 3, 14, et al. Arrian. Epict. 1, 19, 24 : Ἠξίωται δημαρχίας· πάντες οἱ ἀπαντῶντες συνήδονται· 3, 22, 14 : Κέκλεικε τὴν θύραν.] || Τὶς significat etiam Quidam, Certus quidam. Luc. 16, [19] : Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος. Jo. 6, [64] : Εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινὲς οἳ οὐ πιστεύουσιν, Quidam e vobis sunt, Nonnulli vestrum. B Matth. 16, [28] : Εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων. Thuc. 6, p. 229 [c. 94] : Περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς, Paucis quibusdam. [Ib. 51 fin., οὐ πολλοί τινες, ut Æsch. Pers. 550.] Id. 8, p. 265 [c. 3] : Ὁρμηθεὶς στρατῷ τινι ἐκ Δεκελείας, Copiis quibusdam. [Sic 6, 61, τις στρατιὰ οὐ πολλή· et sæpe apud quosvis ὀλίγοι τινὲς vel τινὲς ὀλίγοι. Et ap. Thuc. 6, 61, τινὰ μίαν νύκτα· 8, 110, τινὲς δύο νῆες. De signif. Pauci conf. Ptolem. Geogr. 1, 14, 3 sq.] Itidem pro Quidam, Nonnullus, etiam Alius accipitur, priore loco copulatum particulæ μὲν, posteriore autem particulæ δέ. Aristot. Rhet. 1 : Τισὶ μὲν δίκαιον, τισὶ δὲ οὐ δίκαιον. [Aliter Pind. ap. Sextum Pyrrh. 1, 86 : Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά.] Interdum vero præmittitur ei articulus ὁ in ejusmodi locis. [Æsch. fr. Thalamop. ap. Pollux. 7, 122 : Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. Eur. Med. 1141, Hec. 624. Herodot. 2, 60 bis, et alibi sæpius. Thuc. 4, 113 : Οἱ μέν τινες ὀλίγοι διαφθείροντες, τῶν δὲ λοιπῶν κτλ.] Xen. Cyrop. 3, [1, 41] : Ἐπεὶ δ' C ἦλθον οἴκαδε, ἔλεγον τοῦ Κύρου ὁ μέν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν. Ubi etiam παρέλκειν dici potest. Sed nota ibid. in priore loco particulæ μὲν adjectum fuisse, at in posteriore omissum : vicissimque omissum in priore, adjectum vero in posteriore, 6, [1, 26] : Τοὺς μὲν ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δέ τινας καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων ἵππους. [Sic Thuc. 6, 15 ; 8, 94 fin. Pron. ante articulum posito Thuc. 5, 54 : Ὧν τινες οἱ μὲν τὸν μῆνα προὐφασίσαντο, οἱ δὲ κτλ. Plato Gorg. p. 499, C. || Ὁ τις καὶ τίσδε Theodor. Stud. p. 604, κη'. Pro quo p. 295, E : Ὁ τίσδε ἢ τίσδε τῶν νῦν. Eodem ordine Paulus Ægin. p. 20, 35, ὁ μέν τις, ἡ τὶς δέ. Aliter cum articulo Jo. Malalas p. 127, 9 : Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Τιθών τις ὀνόματι ... παραγίνεται· 279, 22 : Λέγων ἐκ τοῦ πονηροῦ τινος τὴν γηΐνην κτίσιν γεγενῆσθαι. Contra sequente articulo Ælian. N. A. 7, 19 : Καὶ κριθῆναι λέγεται γυνὴ ἐν τῇ Ῥώμῃ μοιχείας ὑπό τινος τοῦ γήμαντος· 9, 24 : Εἰσάγονται κρυπταῖς τισι ταῖς ὁδοῖς καὶ ἀφανέσι, quibuscum dissimilia confert Jacobsius in Indice. Theophan. Contin. p. 14, C : Θεοδότῳ τινὶ τῷ D κατὰ τὸν Μελισσηνὸν γνησίῳ δοκοῦντι· 40, A : Διὰ μοναχοῦ τινος τοῦ κτλ.] Itidem, sed transpositum et in sententiæ finem rejectum, apud Aristoph. Pl. [162] : Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος, Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις· ὁ δὲ τεκταίνεται, Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί'· ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ, Ὁ δὲ κναφεύει τις. Ubi bis habes eod. modo usurpatum. [Av. 1444, ubi ὁ δέ τις nullo præcedente μέν.] Adde Thuc. 2, p. 79 [c. 90] : Τὰς δέ τινας οἱ Μεσσήνιοι ἀφείλοντο· præcedente, Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι εἷλκον κενάς. [Xen. Anab. 2, 3, 15 : Τὰς δέ τινας ξηραίνοντες τραγήματα ἀπετίθεσαν.] Item seorsum sine particulis illis μὲν et δὲ dicitur ὁ τις ἄνθρωπος, pro Certo quodam et singulari homine, ad differentiam τοῦ καθόλου. [Aristot. Categ. c. 2, p. 1, 3 : Τὰ δὲ οὔτ' ἐν ὑποκειμένῳ ἐστὶν οὔτε καθ' ὑποκειμένου τινὸς λέγεται, οἷον ὁ τὶς ἄνθρωπος καὶ ὁ τὶς ἵππος. Sic enim potius scribendum quam ὅ τις, ut ib. 25, ἡ τὶς γραμματική· 27, τὸ τὶ λευκόν· 2, p. 1, 22, et 3, p. 1, 12 : τοῦ τινὸς ἀνθρώπου· etsi ib. 15 scriptum ὁ γάρ τις ἄνθρωπος, eodemque modo variatur c. 5, p. 2, 13-25.

dot. 1, 80 : Τῷ δή τι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδός· 3, 12 : Οὕτω δή τι ἰσχυραί· 108 : Οὕτω δή τι πολύγονον· 4, 52 et alibi.] Similiter παρέλκει in ὅπως τι, πάνυ τι, σχεδόν τι, ἐγγύς τι, ὁμοῦ τι [Διαφερόντως τι Thuc. 1, 138] : quibus adde μεγαλωστὶ, νεωστὶ, in quibus βαρυτονεῖται. [Cum πάνυ τι, de quo in ipso, ut de ceteris plerisque, conf. οὐ σφόδρα τι, de quo in Σφόδρα. Similiter Thuc. 7, 50 fin. : Ἦν γάρ τι καὶ ἄγαν θειασμῷ προσκείμενος· 63 init. : Μὴ ἐκπεπλῆχθαί τι ταῖς ξυμφοραῖς ἄγαν.] Apud Latinos etiam παρέλκει itidem Aliquid, Nescio quid : idque Græcorum imitatione. Terent. : Subtristis visus est esse aliquid. Cic. Philipp. 2 : Nescio quid conturbatus esse videris. Ubi Aliquid et Nescio quid possent etiam accipi pro Aliquantum. [Aristoph. Nub. 1253 : Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας; et alibi.] || Significat etiam Quiddam s. Quoddam, Quiddam certum, Nonnihil. Interdum etiam Pars [Sextus Adv. log. 2, 127 : Εἰ δὲ τῇ φύσει τῶν πραγμάτων προσεκτέον ἐστὶν, ἀκόλουθον δήπουθεν τὸ τὶ μὲν ψεῦδος ἔχον, τὶ δὲ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον μὴ μᾶλλον ἀληθὲς ἢ ψεῦδος εἶναι λέγειν· 290 et alibi] : veluti quum præmisso articulo præpositivo dicitur Τό τι, seu Τὸ μέν τι, τὸ δέ τι. Plato Epist. 9 [p. 358, A] : Τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μέν τι ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι. [Polyb. 1, 73, 4 : Τὸ μέν τι θαλάττῃ, τὸ δέ τι καὶ λίμνῃ περιεχομένη.] Unde Cic. De offic. 1 : Non nobis solum, ut præclare scriptum est a Platone, nati sumus, ortusque nostri partem patria vindicat, partem parentes, partem amici. [Omisso altero τι Herodot. 3, 40 : Τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν. Priori, Thuc. 7, 48 : Τὸ δέ τι καὶ τὰ τῶν πολεμίων ἐλπίδος τι παρεῖχε. Cum plurali articuli, ut adverbialiter dicatur τι, Xen. Anab. 4, 1, 14 : Τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι· H. Gr. 7, 1, 46.] At Τόδε τι ap. Aristot. modo redditur Hoc aliquid, modo Hoc. [V. Ὅδε, p. 1728, D. Eodem modo dicitur τὸ τὶ, Aliquid, ap. Plat. Sophist. p. 237, C. Et plurali ap. Sextum Pyrrh. 2, 223 : Τῶν τινῶν τὰ μέν ἐστι σώματα, τὰ δὲ ἀσώματα· et alibi.] A Thuc. vero usurpatum esse dicitur κατά τι, Secundum quid, Aliquatenus. [V. HSt. initio, ubi de κατά τι et similibus. Præterea notandum est τί ποτε apud recentissimos poni pro simplici τι, velut Jo. Malalam p. 265, 11 : Κιόνα πορφυροῦν μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε· Constantin. Cærim. p. 401, 10. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 476, A; 490, A, B. Mosch. ib. vol. 2, p. 405, C. Et τιποτοῦν ib. p. 386, A; 424, B. Conf. Ducang. in Τίποτα. Qua forma, pariter atque forma τίποτε, hodie utuntur Græci. Quanquam hunc usum multo ante frequentavit Arrian. Epict., de quo Schweighæus. in Ind. : « Οὐδὲ πρόβατον ἢ ὄνος, ἀλλά τί ποτε ἄγριον θηρίον, Quælibet fera bestia, 4, 4, 21. Κακὸς κακῶς τί ποτε ποιήσεις τῶν ἑξῆς, Quidvis, Quidlibet, Quid sit, 3, 5, 3 et 5. Οἰκοδομεῖ τι ποτε, 3, 13, 17. Σκόπει τί ποτε, 3, 14, 3; φλυαρῆσαί τι ποτε 3, 24, 39. Πῶς τί ποτ' ἐφλυάρησα τὰ ἐπελθόντα μοι, 2, 21, 11. An post ἐφλυάρησα incidenda oratio? Οὗτοί τινές ποτε οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς ἑαυτοὺς λέγοντες, 2, 20, 5. Eodem refer sequentia : Τινά ποτ' ἀκούω Πολέμωνα, Aliquem, quisquis is fuerit, 3, 1, 14. Τί ποτ' ἐκεῖνο τὸ αἴτιον, ib. 31; τινά ποτ' ἐκεῖνον τὸν Κρῖνιν, 3, 2, 15. » Apud Apollodor. 2, 6 extr. : Ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δοῦλον γενέσθαι, καὶ τότε τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ λαβεῖν αὐτὸν, Heynius ὅ,τι ποτὲ malebat. || Quum in orthotonumeno Τί legitimus sit hiatus etiam apud Atticos poetas, enclitici perpauca sunt exx. ante vocalem positi, ut Æsch. Agam. 1115 : Δίκτυόν τι Ἅδου, scripsit G. Dindorfius, quum τί γ' sit in codice. De Comicis v. Meinek. vol. 3, p. 81. De formis Ionicis et Atticis, Τεο, Του et Τευ, Τῳ et Τεῳ etc. HSt. :] Τῷ pro τίνι, Cui, et τῳ sine accentu pro Alicui, sicut τοῦ pro τίνος et του pro τινός. Xen. [Comm. 4, 5, 10] : Τῷ γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν ἢ ᾧ ἥκιστα ἔξεστι τοῦτο πράττειν; Aristoph. [Pl. 48] : Τῷ τοῦτο κρίνεις; Demosth. : Τῷ τοῦτο δῆλον; Qua re hoc probatur? vel, Quomodo id constat? Bud. Sic Lucian. [D. deor. 7, 4] : Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Observandum est autem quod ad tria ista exx. attinet, adhiberi τῷ in tribus similibus loquendi generibus, i. e. eod. pertinentem signif. habentibus. A quibus remota non sunt

A haec duo, Φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; quod est apud Aristoph. [Nub. 385], et Τῷ ποτὲ χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; quod est Luciani. Et τῷ τρόπῳ, Quo pacto, ap. Eund. [Pisc. c. 2] : Τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; Sed et τῷ sine adjectione Bud. alicubi exp. itidem Quo pacto? Quomodo? ut in l. Dem. paulo ante citato : et in illo Aristophanis, Τῷ τοῦτο κρίνεις; Quo pacto [immo Ex quo] hoc conjicis? [Τεκμηρίῳ sine caussa intelligit Elmsl. ad Ach. 703.] || At Τῳ sine accentu pro τινὶ, ut [Hom. Il. A, 299, M, 328, N, 327,] Xen. [OEc. 5, 9] : Ἐν χώρῳ τῳ, In aliquo loco. Andoc. : Ἐν ἑτέρῳ τῳ πράγματι. Sed ap. poetas legitur etiam Τέῳ pro τινί, estque usus illius et ap. Hom. [Il. Π, 227, Od. A, 501, Υ, 114], sicut τέων pro τινῶν. Sed ut τέων invenitur et pro τίνων interrogativo, sic et τέῳ pro τίνι quoque positum fuisse existimandum est. [Utrumque etiam ap. Herodotum aliosque Iones, pariterque τέοισι pro τισὶ, ut 8, 113. Quanquam etiam alterius formæ haud pauca ap. eum sunt exx. Porro HSt. in Τῶν ibidem p. 1705, B :] Accipitur Τέων et

B pro τίνων : atque adeo hunc verum esse ejus usum existimans schol. Nicandri [Al. 2] eum reprehendit tanquam eo abutentem pro ὧν. In quo tamen illius reprehensio digna reprehensione mihi videtur; quum enim τέων sit pro τῶν, hoc autem accipiatur passim pro ὧν, quidni et τέων hanc signif. habebit? Locus autem, quem ex Hom. affert, ubi τέων ponitur pro τίνων, est hic [Il. Ω, 387] : Τέων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων; [Od. Z, 119, N, 200, Υ, 192.] Sed τέων ab illo [ut aliis Epicis] poni et pro τινῶν, sicut τέῳ pro τινὶ, auctor est Eust. [Il. p. 1057, 12, Od. p. 1738, 11], annotans hæc esse facta per pleonasmum literæ ε. [Genit. plur. τιων ap. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 2, p. 60, A : Παρά των προὐτείνοντο· 6, p. 315, A; Andron. Pal. 4, p. 194, C; 203, D. Dat. plur. semel ap. Soph. Tr. 984 : Ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι; De formis Æolicis apud Sapphonem Τίῳ et Τίοισιν (in τοίσισιν corrupta ap. Chœrob. Epim. p. 65, 11) v. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 127, et Chœrob. in disputatione de hoc pronom. p. 182-184. V. etiam Τεῖος. Hesychius :

C Τοῖν, τίποτε. Κρῆτες. Forma Lacon. in orthotonumeno posita ab Hesychio : Τίρ, τίς, Λάκωνες, enclitica est in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11, 7 : Αἰ δέ τιρ. L. Dind.]

[Τὶς, Mentastrum ἡδύοσμον ap. Ægyptios. App. Diosc. p. 454 (3, 36). Apud Apulej. De herbis scribitur Θίς. Jablonsk. Op. 1, p. 89.]

[Τῖσα, ἡ, Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 289, 24, inter δῦσα et Κρῖσα ponit sine signif., et Draco p. 95, 15. Non liquet an sit Τῖσα urbs Carmaniæ, ap. Ptolem. 6, 8, 10, ubi al. per ει vel η, quam confert Lehrs. p. 355.]

[Τῖσαγόρας, ου, ὁ, Tisagoras, sculptor ap. Pausan. 10, 18, 6.]

[Τίσαιον, τὸ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας· οἱ δὲ Θεσπρωτίας, sec. schol. Apoll. Rh. 1, 568 : Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην. Orpheo Arg. 458 : Τισαίη ἀπεκρύφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκτὴ, restituendum esse pro Πεισσαίη vel Πισσαίη, animadvertit N. Heinsius ad Valer. Fl. 2, 7 : « Templaque Tisææ mergunt obli-

D qua Dianæ. » Ubi libri item *Pisææ*. Τίσαιον ὄρος memorat Polyb. 10, 42, 7. L. Dind.]

[Τῖσᾰμενὸς, ὁ, Tisamenus, f. Thersandri, Polynicis Thebani nepos, ap. Herodot. 4, 147; 6, 52 et alibi. Eleus 9, 33 sq. Trachinius, ap. Thuc. 3, 92. Laced. ap. Xen. H. Gr. 3, 3, 11. Athen. ap. Lysiam p. 186, 5. Al. ap. Diog. L. 5, 64. Τεισαμενος in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 202, n. 142, 2, de qua scriptura Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 265, 30. De accentu acuto Herodian. Περὶ μον. λ. p. 8, 32. L. D. N. viri, adversus quem Libanius scripsit Orationem 31. Boiss.]

[Τισαμενοφαίνιππος, ὁ, n. ex Τισαμενὸς et Φαίνιππος compositum, ap. Aristoph. Ach. 603, ubi v. schol.]

[Τίσανδρος, ὁ, Tisander, Athen. ap. Herodot. 5, 66; 6, 127, 129; Plat. Gorg. p. 487, C. Andocid. p. 27, 10. Apodotus, ap. Thuc. 3, 100. Iasonis et Medeæ f. ap. Diod. 4, 54. Naxius ap. Pausan. 6, 13, 8. Alius in numo Ætol. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 475, n. 3, ubi Τισανα vel Τισαιδ.]

[Τισάρη, ἡ, ap. Athen. 1, p. 31, A : Ἀρμενίδας τῆς

Digitized by Google

image
not
available

τείνων, ἕλκων, inquit schol. [Conf. Ψ, 403. Orph. H. 13, 2. Manetho 2, 38.] Et N, [704]: Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον. [Ib. N, 534: Περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας. Et χεῖρα epigr. Anth. Pal. 9, 816, 2. Od. K, 354: Προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας. Nonn. Dion. 7, 283: Εἰς δύσιν ὄμμα τίταινε, πότε γλυκὺς ἕσπερος ἔλθοι. Christodor. Ecphr. 60: Ἐς Ἴλιον ὄμμα τιταίνων· et cum eodem nomine Manetho 4, 496. Tryphiodor. 371. Anth. Pal. 9, 383, 5: Τυβὶ δὲ πορφύρεον βουληφόρον εἷμα τιταίνει· 656, 9: Ἔνθεν ἀπειρέσιον μέγεθος περὶ παντὶ τιταίνων Αὐσονίης νίκησα βοώμενα θαύματα γαίης.] Item aliquis τάλαντα τιταίνειν dicitur, qui lances veluti explicat: cujus generis loquendi exemplum habes in Τάλαντον. [Il. Θ, 69. X, 209: Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.] Nonn. vero dixit [Jo. c. 6, 37]: Χάριν γενετῆρι τιταίνων, Gratias genitori agens, protensis ad sidera palmis, aut extensis. [Id. Dion. 1, 31: Νόθον ψιθύρισμα τιταίνων, μνήσομαι Ἰκαρίοιο. Id. Jo. 5, 101: Ζωήν, ἧς ἄπο πᾶσι βιοσσόον ἆσθμα τιταίνει (γενέτης).] Pass. Τιταίνομαι, Tendor, Intendor, Contendor. [Nicand. Th. 722: Αὐτίκα δὲ χρὼς μέζεά τ' ἀνδρὸς ὕπερθε τιταίνεται. Nonn. Dion. 7, 187: Κεφαλὴν ὕψι τιταινομένην ὑπὲρ οἴδματος· Jo. 19, 67: Ἦν δὲ τιταινομένη τριτάτη θανατηφόρος ὥρη. Orph. Arg. 591: Ἐμβάδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσι. De marium aut terrarum tractu Dionys. Per. 92: Κεῖθεν δ' εὐρυνθεῖσα τιταίνεται Ἀδριὰς ἅλμη· 116: Φαρίην ἅλα ὕστατον ἐς πρηῶνα τιταινομένην Κασίοιο· 138: Τῆς δ' ὕπερ ἄσπετα φῦλα τιταίνεται Ἀσίδος αἴης· et alibi. Oppian. Hal. 1, 22: Πολλοὶ δὲ τιταινόμενοι κατ' ὄρεσφιν ἀργύρεοι ποταμοί, cit. Wakef. De Hippocrate Foes.: « Τιταίνεσθαι, idem quod τείνειν aut τείνεσθαι, Tendere aut tendi, Distendi, Trahi, ut p. 1153, F: Ἐξαιρεθέντος τοῦ βέλους ἐτιταίνετο ἐς τοὔπισθεν ἐρυσθείς, ὡς οἱ ὀπισθοτονικοί. Et p. 652, 47: Καὶ ἐς τὰ σκέλεα ἡ ὀδύνη ἐμπίπτει καὶ τιταίνεται, Et dolor in crura incidit et distenditur. Ἐτιταίνετο autem ἐτείνετο active exposuit Erot., et ἐνεπήγνυτο, quod de rigido et immobili ægro dicitur, velut p. 1149, A: Ἐπάγη τὰ σκέλεα καὶ χεῖρας, de crurum et manuum rigiditate effert Hippocr. » Aret. p. 84, 25, ὤψ· 56, νεῦρα· 95, 2, πνεῦμα· 104, 58, μύες.] Item active Tendo, Intendo, Contendo, ut Hom. supra dicit, Τίς τόξα τιταίνοιτο, s. Extendor, Expandor. [Et Il. E, 97: Αἶψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα.] Od. B, [149] de duabus aquilis: Πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, Extensis s. Expassis et explicatis alis. Item qui currit, τιταίνεσθαι dicitur, i. e. Cursum contendere, Il. X, [23] de equo: Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο, Cursum contendens per campum, κατατείνων διὰ πεδίου. Ψ, [518] itidem de equo: Ὅς ῥά τ' ἄνακτα Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. Ubi τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι possis etiam exponere ὄχον τιταίνων, ut Idem dicit ἅρμα τιταίνων. [Hesiod. Sc. 229: Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς Περσεὺς ... ἐτιταίνετο.] Sed et is, qui omnes nervos intendens aliquid facit, ac totius-corporis nixu, τιταίνεσθαι dicitur ab Hom. [Od. Λ, 598], de Sisypho saxum volvente, quod ex cacumine montis devolutum erat: Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ἐκ μελέων. Paulo ante dicit, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Ubi æquivalent σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, et τιταινόμενος, manuum ac pedum maximo nixu, ac totius corporis contentione. [De canibus capras capreasque indagantibus Apoll. Rh. 2, 280: Τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας. De Theseo cum tauro Marathonio pugnante epigr. Anth. Plan. 105: Θῆρα βίῃ βρίθει, γυῖα τιταινόμενος. Orph. Arg. 249, 1272: Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶν vel παλάμῃσιν. Oppian. Hal. 1, 221: Νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ· 566: Ἡ μὲν (μύραινα) ἄρ' ἐκ πόντοιο τιταίνεται. Τιταίνω a ταίνω, unde ταινία, ducit Etym. M. v. Ταινίας.]

[Τιταιρώνειος, ὁ, ap. Lycophr. 881: Μόψον Τιταιρώνειον, schol. ducunt aut ἀπὸ Τιταιρῶνος πόλεως aut ab Ampyco filio Τιταιρῶνος. Infra Τιταρών. Suidas: Τιταιρώνιον, ἀκρωτήριον.]

[Τιτακαζηνός, ἡ, όν, unde T. οἶνος inter vina Asiatica ap. Galen. vol. 6, p. 128, 147, 436; 10, p. 111, 280; 13, p. 364, 870. L. Dind.]

[Τιτακίδαι, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτακοῦ τοῦ προδόντος Ἀφίδνας τοῖς Διοσκούροις. Ὁ δημότης Τιτακίδης ὁμοφώνως, καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα ὡσαύτως, Steph. Byz. Harpocr. vero: Τιτακίδαι· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (ap. quem 9, 73 Τιτακός, rectius, quum barytona talia sec. Arcad. p. 51, 6 sq. fieri videantur tantum ubi distinguuntur ab substantivis. Τιτακοῦ Suidas et Etym. M., Τιτάκου Photius). Nicandri verba sunt ap. Harpocr. in Θυργωνίδαι: Μετετέθησαν ἐξ Αἰαντίδος, Ἀφιδναῖοι, Περσίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. Mire igitur Photius: Τιταγίδαι καὶ Θυργονδοι· φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα καὶ οὐδενὸς ἄξια· εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδεῖτο· οὐχὶ δὲ δῆμοι, ὥς τινες οἴονται· quæ ita scripta: Τὸ δὲ Τιταγίδαι καὶ Θυργονδοὶ φρ. post Ἡρόδοτος, ponit Etym. M. Vitiose Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 16: Τιπαγίδαι τινὲς εἰσὶ καὶ Θαρδαίων φρ. ... ἄξια.]

[Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Titan, frater Solis, sec. Pausan. in Τίτανα cit., sec. schol. Apoll. Rh. 4, 54 vero avus: Τιτηνὶς Μήνη) Ἥλιος καὶ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες, et sec. Serv. ad Virg. Æn. 4, 119. Sol ipse, f. Hyperionis, de quo v. in Τιτᾶνες. Idem Τίτανος dicitur ab Etym. M. in Τιτανὶς cit., forma etiam ap. Latinos non inusitata. V. Muncker. ad Fulgent. 1, 25, p. 653.]

[Τίτανα, χωρίον τῆς Σικυωνίας. Λέγεται καὶ ἑνικῶς, (Hom. Il. B, 735) Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. Τὸ ἐθνικὸν Τιτάνιος καὶ Τιτανία. Νῦν δὲ Τευτάνιον καλεῖται, Steph. Byz. De quibus Eust. ad l. Hom.: Τῷ δὲ γράψαντι τὴν τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν δυσχερὲς προσέχειν, εἰπόντι χωρίον Σικυωνίας τὸ Τίτανον· οὐ γὰρ περὶ Σικυωνίας ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ Θετταλίας, εἰ μὴ ἄρα ἐρεῖ τις ὅτι καὶ ἐν Σικυῶνι χωρίον ἦν ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ. De quo Pausan. 2, 11, 3 et 5, ubi dictum ab Titane fratre Solis perhibet. De Thessalico Strabo 9, p. 439: Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνομάσθη· λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον Ἄρνης πλησίον.]

[Τιτάνας, ὁ, Titanas, f. Lycaonis, ap. Apollodor. 3, 8, 1, 3, ubi sunt varr. Τιτάνα, Τιτάνων.]

Τιτᾶνες sive [ap. Iones et Epicos, quorum libri tamen sæpe ad alteram formam aberrant] Τιτῆνες, οἱ, Titanes: Dæmones quidam ab Jove ex cœlo sub terram detrusi, s. deturbati ad ima terræ Tartara. Qui quamobrem sic nominati sint, in Τιταίνω satis prolixe dictum fuit: sc. a τιταίνω significante Ulciscor, Ultionem audeo: ut Servius quoque ad Virgilium, Ferunt fabulæ, inquit, Titanas ab irata contra deos terra, ad ejus ultionem paratos: unde et Τιτᾶνες dicti sunt ἀπὸ τῆς τίσεως, i. e. ab ultione. A Virg. dicuntur Titania pubes, Æn. 6: Hic genus antiquum terræ, Titania pubes, Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo. Hom. Il. Ξ, [279]: Θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται. [Conf. H. Apoll. 335. Apoll. Rh. 1, 507 etc.] Frequens eorum mentio ap. Hesiod. Th., ubi etiam utitur dativo Τιτῆσι. [Pind. Pyth. 4, 291: Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. Æsch. Prom. 205: Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα· 427: Δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις θεὸν Ἄτλαν. Soph. Œd. C. 56: Ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς, ut Eur. Ion. 455, Phœn. 1122. Qui plurali Iph. T. 224, Hec. 472, ut Aristoph. Av. 469.] In Eosd. extat Hymnus Orphei [36. De Gallis Callimachus Del. 174: Μάχαιραν βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος. Adjective Nonnus Dion. 6, 174: Διχαζομένων μελέων Τιτῆνι σιδήρῳ, ubi præcesserat: Ἀλλά ἑ Ταρταρίῃ Τιτῆνες ἐδηλήσαντο μαχαίρῃ. Cit. Wakef. « Τιτᾶνες, i. e. γίγαντες, LXX Sam. 2, 5, 18: Κοιλὰς τιτάνων, quæ Josepho A. J. 7, 4, κοιλὰς γιγάντων dicitur. Judith 16, 5, υἱοὶ τιτάνων. » Schleusn. || At Τιτὰν Hesychio est παιδεραστής [Eust. Od. p. 1597, 30: Τιτὰν ἀπὸ τοῦ τιταίνειν ἤγουν ἐκτείνειν· Il. p. 849, 55: Ὁ τανύσαι δυνάμενος εἴη ἂν Τιτάν· 985, 52: Ὁ κίναιδος καὶ πενόλης Τιτὰν σκωπτικῶς λέγονται. Photius v. Τιτανίδα de Titanibus: Ἐνομίζοντο δὲ τῶν πριαποειδῶν θεῶν εἶναι. Alias similes Hesychii gll. confert Albert.]: qui ita nominari scribit et Antichristum. [De hoc Christiani cujuspiam additamento Palmerius: « Ut sit nomen Antichristi,

image
not
available

φησίν (904). Τὸ ἐθνικὸν Τιταρώνιος. (Τιτάρων Suidas, et in libris deterioribus Τιταρώνειος.) Ἔστι καὶ Τιταρήσιος, ποταμὸς Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιος, Steph. B. De fluvio Hom. Il. B, 751: Ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον· Strabo 7, p. 329; 9, p. 441, ubi addit: Τιταρήσιον, ὃς ἐξ ὄρους Τιταρίου (alii Κιταρίου et Τιτάρου) συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ῥέων κτλ. De viro Hesiod. Sc. 181: Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον. Apoll. Rh. 1, 65: Μόψος Τιταρήσιος. Schol. Ἀμπύκου υἱὸς ὁ Μόψος τοῦ Τιτάρωνος. ‖ Adv. Τιταρῆθεν Orph. Arg. 125: Μόψον Τιταρῆθεν. Conf. etiam Τιταιρώνειος.]

Τιτάω affertur in VV. LL. pro Privo; sed potius τητάω scribitur: quamvis et ap. Hesych. legatur τιτᾶσθαι, quod exp. στερήσασθαι. [Quod στερεῖσθαι vel στέρεσθαι potius dicendum aut ἐστερῆσθαι.]

Τιτήνη, ἡ, Regina. Apud Hesych. τιτῆναι, βασιλίδι, [ἢ Ἕκτορος λύτροις, ubi ἢ aut delendum aut ei (Αἰσχύλος) Φρυξὶν præponendum,] ubi reponendum est τιτήνῃ, aut βασιλίδες pro βασιλίδι. [Codex βασι^λδ^.] Alibi autem [vitiose] τιήνη ap. eum extat, itidem expositum [ἡ] βασίλισσα.

[Τιτηνιάς, Τιτηνίς. V. Τιτανίς.]

[Τίτης, ὁ, Vindex. Æsch. Cho. 67: Τίτας φόνος. Hesychius: Τῖται, εὔποροι ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων, ut idem Ἀτίτην interpr. ἄπορον. V. Ἀτίτης.]

Τιτθεία, ἡ, Nutritio, τιθήνησις, Suidæ ἐπιμέλεια, Cura. Dem. [p. 1312, 2]: Ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, i. e. quia mater mea nutrix fuit, Bud. [Liban. vol. 1 p. 456, 18. Boiss. Zonaræ p. 1732, μαίευσις.]

[Τίτθειν, τίκτειν, Hesychii gl. obscura.]

[Τιτθευτικός, ή, όν, Nutriens. Eustath. Opusc. p. 242, 95: Γοητεία τιτθευτική.]

[Τιτθεύτρια, ἡ, Nutrix, pro quo τιθεύτρια ap. Nicet. Annal. p. 146, A.]

Τιτθεύω, i. q. τιθεύω s. τιθηνέω, Nutrio, Nutrico, Nutricor. [Demosth. p. 1309, 13, 19; et cum accus. p. 1311 fin.; 1312, 24. Plut Mor. p. 3, C.] Unde τιτθευόμενος, quod Gaza interpr. Lactens. [Aristot. De generat. enim 3, 2 fin.: Οὔτε γὰρ ἀπὸ τῆς μητρὸς τιτθεύεται· H. A. 3, 21 fin.: Τὸ πελιδνότερον γάλα βέλτιον τοῦ λευκοῦ τοῖς τιτθευομένοις. L. Dind. Iterum HSt.:] Τιθεύω, Nutrio, Nutricor. Plut. Lycurgo [c. 16]: Τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιθεύσασαν, i. e. Ἀλκιβιάδου τίτθην, ut in Alcib. loquitur, Nutricem Alcibiadis. [V. Τιθηνός. Falsa autem hæc scriptura, ut dictum supra.]

Τίτθη sive Τιτθή, ἡ, ead. signif. accipitur, qua superius τιθή [Quam formam supra diximus vitiosam esse. Τιτθή, Altrix, Nutrix, Gl.]: siquidem Hesychio τιτθή est τροφός: et τίτθαι, τροφοί. Eust. tamen distingui hæc [quæ conjungit Plut. Mor. p. 3, C, D, ut ib. τιτθεύειν καὶ τρέφειν] a nonnullis tradit; nam τίτθας s. τιτθὰς (non paroxytonως solum, verum etiam oxytonως) dici τὰς τοὺς τιτθοὺς παρεχούσας, i. e. τοὺς μαστούς: a quibus ὑποτίτθιον βρέφος vocari τὸ ὑπομάζιον: τιθηνοὺς autem et τροφοὺς nominari τὰς τὸν ἄλλον πόνον μετὰ τὸν γαλακτισμὸν ἀναδεχομένας: quæ sc. περιφέρουσι καὶ προσπαίζουσι τοῖς τροφίμοις, καὶ ἄλλως ἐπιμελῶς ἐκτρέφουσιν. Quod discrimen perpetuum non esse, satis patet ex Greg. Naz. quodam l. in Τιθηνέω citato: patet etiam ex Plut. De discern. amico ab adul. [p. 69, B]: Αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν οὐ λοιδορησόμεναι προστρέχουσιν, ἀλλ' ἤγειραν καὶ περιέπλυναν καὶ κατέστειλαν· εἶθ' οὕτως ἐπιπλήττουσι καὶ κολάζουσι· ibi enim non amplius de tenellorum infantium dicitur nutricibus, sed eorum qui ambulare inceperunt, quemadmodum et in hoc Ejusd. loco, Περὶ ἀοργησ. [p. 459, A]: Ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι, Μὴ κλαῖε, καὶ λήψῃ. De utroque nutricum genere intelligi potest Plato De rep. 2, [p. 373, C]: Ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; Et ap. Plut. rursum, quum dicit [Alc. c. 1] τὴν Ἀλκιβιάδου τίτθην fuisse Lacænam, nomine Amyclam. Itemque ap. Athen. 4: Κομίζουσι γὰρ αἱ τίτθαι τὰ ἄῤῥενα παιδία κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἀγρόν. At de tenerorum infantium nutricibus, ap. Aristot. [H. A. 7, 10, fin.: Ὅσων αἱ τίτθαι θερμότερον ἔχουσι τὸ γάλα·] Rhet. 3, [c. 4], ubi Democrates εἰκάζει τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παρα-

A λείφουσι· nam teneris infantibus et quibus dentes nondum enati sunt, nutrices solent præmandere cibos et in os indere. Cui loco similem vide in Κατασπάω ex Aristoph. [Eq. 716: Κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς· Th. 609; Plat. Reip. 1, p. 343, A; 5, p. 460, D, ubi variatur inter accentum acutum et barytonum, ut ap. Demosth. p. 1155, 27, ubi v. G. Dindorf., sed τιτθή omnes 1312 sq. Τίτθη rursus Æschines p. 17 fin. Arcad. p. 106, 2: Τὰ εἰς θη δισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ ἰαμβικὰ εἴη τῷ ο παραλήγοντα, μάλθη, τίθη, incertum τήθη scripserit an τίτθη. Etym. M. p. 538, 25, ubi item τίθη, codex Marcianus τήθη, quocum confusum conjecerat Gœttling. De accent. p. 165. Itaque utriusque gramm. testimonium addendum allatis in Τήθη, neque constat utrum in Τιτθη grammatici probaverint accentum.] Verum et Pollux discrimen inter τιθήνην et τίτθην facit, sic scribens 3, [50]: Ἡ δὲ τροφὸς τῆς κόρης, τιθήνη· καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Et aliquanto post dicit Eupolin τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν nominasse θηλάστριαν. [Ib. 41: Ἡ δὲ τροφὸς τῆς
B κόρης τιτθὴ καὶ μαῖα· 2, 163. Iterum HSt.:] Τιτθή ab Hesych. exp. non solum τροφὸς, i. e. Nutrix, verum etiam τιτθὸς, μαστὸς, i. e. Mamma s. Mamilla [Τιτθή, τιτθὸς, μαστὸς ἢ τροφός]: a quo nom. Τιτθός. Pollux 2, [163] dici scribit τὰς τίτθας: Οἱ δὲ μαστοὶ, καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιτθία· μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν· ἀπὸ τούτων, τίτθαι, αἱ θηλάζουσαι, Lactantes, Quæ mamillas præbent infantibus lactentibus. [Τιτθοί, μαστοί, ἤτοι τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα Photius s. Suidas. Aristoph. Thesm. 640: Καὶ νὴ Δία τιτθοὺς ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. « Galen. vol. 7, p. 530, C. » Hemst. Lysias p. 13, 7: Ἵνα τὸν τιτθὸν αὐτῷ διδῷ· 14, 8: Δοῦναι τῷ παιδίῳ τὸν τ. Valck. Myia in Galei Opusc. p. 750 fin.: Τὸν τιτθόν τε καὶ μαζὸν καὶ τροφὰν δόμεν, ubi καὶ μαζὸν delebat Schæfer. ad Greg. p. 198 ult., ut schol. Theocr. 1, 45 τιτθὸν interpr. μαζόν. Vitiose Philo vol. 1, p. 166, 25, τιτθοὶ καὶ παιδαγωγοί, ubi al. τιτθαί, sed scrib. potius τιτθαί.]

[Τιτθίζω, Sugo, Subrumo, Gl. V. Τιθίζομαι.]

Τιτθίον, τὸ, Mamilla [Gl.]. Aristoph. Ran. [412]: Χι-
C τωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν· Pl. [1068]: Πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων Ἐφάπτεταί σου. Mamillas tuas contrectat. [Ach. 1199: Τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ Κυδώνια. Ap. Athen. 2, p. 50, F: Τὰ τιτθία ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα· 3, p. 81, E, μήλοισιν εἰς τὰ τιτθία. Valck.]

[Τίτθιον, τὸ, mons Epidaurius, ap. Pausan. 2, 26, 4; 27, 7.]

Τιτθίς, ίδος, ἡ, itidem Nutrix, τίτθη, τιθήνη, ut quidem accipiunt nonnulli ap. Synes. Ep. 3 [p. 160, C], ubi ait, Αὐτήν τε καὶ τὴν φλήναφον γραῦν τὴν τιτθίδα ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρικόν. Sed forsan ibi Materteram potius significat, i. e. Sororem matris: quemadmodum Pollux 3, [22], scribit τὴν μητρὸς ἀδελφὴν nominari θείαν, μητράδελφον, τιτθίδα. Et ita sane accipitur ap. Plut. Probl. Rom. quum ait [p. 265, D], Πρότερον γὰρ οὐκ ἐγάμουν τὰς ἀφ' αἵματος, ὥσπερ οὐδὲ νῦν τιτθίδας ἢ ἀδελφὰς γαμοῦσιν. In qua signif. derivatum esset a τιτθή, quod exp. Avia, Matris mater: sc. per dimin. [Scribendum ubique Τηθίς, quod v.
D in Τήθη.]

[Τιτθισμός, ὁ, Papillarum compressio ab infantibus lactentibus. Pseudo-Chrys. Serm. 100, vol. 7, p. 551, 39 (=vol. 8, p. 42 Montef.): Μητέρων μαζοὶ τοὺς ἀπὸ τῶν τρυφερῶν ὀδόντων κνησμώδεις τιτθισμοὺς ἐπεζήτουν. Seager.]

[Τιτθολαβέω, Mammas prehendo. Aristæn. 2, 16. Hesych. in Βλιμάζειν. Hemst. Etym. M.; Suid. Wakef.]

[Τιτθός. V. Τιτθή.]

[Τιτιανός, ὁ, Titianus, n. viri, in numis Temenuthyrarum Lydiæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 147, n. 834; *Suppl.* vol. 7, p. 438, n. 552. Al. ap. Ptolem. Geogr. 1, 11, 7. Ap. eund. Τιτιανὸς λιμὴν Corsicæ 3, 2, 3, et Τιτιανοὶ ejusdem ib. 6.]

[Τιτίας, ὁ, Titias, Idæus Dactylus, ap. Apoll. Rh. 1, 1126; 2, 783, ubi v. schol., qui addit, ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον (Τίον Meinek. Com. vol. 1, p. 411, 87) τὴν πόλιν κληθῆναι.]

[Τιτίζω.] Τιτίζειν dicitur de voce, quam edunt aves,

Digitized by Google

image
not
available

1, 8, 26: Τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος, et alii quivis. De culice Achill. Tat. 2, 22, p. 41, 24 Jacobs. De ovo pertundendo Aristot. H. A. 6, 4 med.: Τιτρώσκει τὸ ᾠὸν τῇ προτεραίᾳ ᾗ ἐκλέπει. Notabili pleonasmo Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. cod. 190, p. 149, 28: Ἐκεῖνον μὲν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐγγὺς θανάτου τραύματι ἔτρωσεν. Improprie de aqua frigore noxia Achill. Tat. 4, 18, p. 100, 24: Γλυκὺ δὲ πινόμενον ἦν καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἡδονῆς. Οἶδα γὰρ ἐνίους τῶν παρ' Ἕλλησι ποταμῶν καὶ τιτρώσκοντας τούτῳ.] Et pass. Τιτρώσκομαι, Vulneror, Saucior. [Thuc. 5, 10 med.: Ὁ Βρασίδας τιτρώσκεται· Xenophon et alii quivis. Menander ap.] Plut. Erotico [p. 763, B]: Ὁ πληγεὶς δὲ τιτρώσκεται. [Id. Mor. p. 699, D: Τῆς ἀρτηρίας τρωθείσης.] Herodian. 4, [11, 9]: Παιόμενοί τε καὶ τιτρωσκόμενοι ἐτράποντο· 7, [12, 4]: Οἱ δὲ βαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι, κακῶς ἀπηλλάγησαν. Itidemque paulo ante, Βαλλόμενόν τε ὑπὸ ἀκοντιστῶν καὶ τιτρωσκόμενον ὑπὸ τῶν ὁπλιτῶν διεφθείρετο. Item verbi Τρώω præsens tempus usitatum est, Hesych. Τρώει, τιτρώσκει· nec non Τρώεσθαι, τραυματίζεσθαι, Vulnerari, Sauciari. Idem tamen Τρώει exp. etiam καταδαπανᾷ, Consumit: sicut τείρω quoque ac τρύω et τρίβω itidem accipiuntur pro Attero et Consumo. Eust. vero τρώει exp. etiam βλάπτει, Hom. Od. Φ, 293: Οἶνός σε τρώει μελιηδής· ὅστε καὶ ἄλλους Βλάπτει ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ· ita ut τρώειν et βλάπτειν ibi synonyma sint. Quod et ipsum τρώειν a τείρειν derivat facta syncope, a quo non multum remota est τοῦ βλάπτειν signif. [Eur. Cycl. 422: Γιγνώσκων ὅτι τρώσει νιν οἶνος καὶ δίκην δώσει τάχα. « Μέθῃ τετρῶσθαι Gregor. Naz. Tollii p. 72. » Valck.] Crebriora sunt exempla temporum ex fut. formatorum. [Eur. Herc. F. 365: Τὰν Κενταύρων γένναν ἔτρωσεν τόξοις φονίοις. De navibus Thuc. 4, 14: Ἔτρωσαν πολλάς. Polyb. 2, 10, 4 et alibi.] Plut. Artox. [c. 11]: Ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε στῆθος. [Τετρωμένος, Saucius, Cruentus, Gl. Æsch. Sept. 242: Ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε· Ag. 868: Ἀνὴρ ὅδε τέτρωται δικτύου πλέον λέγειν. Eur. Phœn. 1431: Τετρωμένους ἰδοῦσα καιρίας σφαγάς· et Andr. 616 et alibi τρωθείς. Thuc. 4, 57, ubi τετρωμένος. De navibus Herodot. 8, 18: Αἱ ἡμίσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἦσαν.] Xen. Cyrop. 3, [2, 6]: Τοὺς δὲ τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν, Medicis accersitis saucios curare jussit. [Anab. 2, 5, 33: Τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα· H. Gr. 7, 4, 23: Ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν διαμπάξ.] Metaph. autem [Eur. Hipp. 392: Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν· 703: Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις. (Perfecto Nilus Epist. 3, 288, p. 439, C: Τοῦ τετρωκότος σε κάλλους. Pass. Plut. Mor. p. 681, B. Pollux 3, 69. Jo. Malalas p. 91, 7: Ἐτρώθη εἰς αὐτήν.) Xen. Comm. 1, 3, 13: Καὶ πρόσωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Plato Phil. p. 13, C: Τὰ παραδείγματα ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεχθέντα οὐδὲν τιτρώσκει.] Plut. De aud. [p. 47, A]: Αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. [Diod. 17, 112 fin.: Οἱονεὶ τετρωμένος τὴν ψυχήν. Plut. Mor. p. 469, A: Τὰς ὄψεις ὑπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας· 494, F: Τὴν φύσιν ἡμᾶς δυσωποῦσαν καὶ τιτρώσκουσαν.] Herodian. 1, [8, 15]: Ἔτρωσέ τε αὐτοῦ τὴν ψυχὴν τὰ λεχθέντα, Animum ejus verba illa sauciarant. Idem 5, [8, 12]: Ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, Animi eorum illo rumore exulcerati erant. [Philo p. 1017, A: Ἵνα τιτρώσκωσιν αἱ διαβολαί. Hecat. ap. Longin. 27, 3.] Utitur et Hom. aoristo 1 τρώσῃς, et fut. medio τρώσεσθαι, sed illo pro βλάψῃς, hoc autem pro βλάψεσθαι aut ἡττήσεσθαι, Il. Ψ, 341: Μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς, Ne, si forte in saxum illud impingas, et equos lædas et currum frangas. M, 65: Ἔνθ' οὔπως ἐστὶ καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι Ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω· ubi schol. exp. ἡττήσεσθαι, subjungens, τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα. Utroque modo exponi potest, vel βλάψεσθαι vel ἡττήσεσθαι, præsertim quum Idem et τείρεσθαι dicat τοὺς ἡττωμένους, i. e. Affligi et clade affici a victoribus, ut supra docui in illo ipso verbo. Item et Galen. τρωθῇ ap. Hippocr. exp. βλαβῇ, κακωθῇ: et Τρῶμα, βλάβη. [Æsch. fr. Danaes ap. Athen. 13, p. 600, A: Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα, ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν.]

|| Sed et Τρώσκω pro Τρώω dicitur, ut Τρύσκω pro τρύω: unde ap. Hippocr. τρώσκεσθαι, Vulnerari: qui et τρώειν accepit pro τιτρώσκειν, nec non pro ἀποσχάζειν, lib. 2 De morb. mul.: Galen. vero τρώσκεσθαι ap. eum exp. ἐκτιτρώσκειν, Abortare.

[Τιτρωσμὸς, ὁ, Abortus. Hippocr. p. 601, 30: Τιτρωσμοὶ γίνονται. Infra τρωσμός. De utraque forma Lobeck. ad Phryn. p. 209. Qui Pathol. elem. vol. 1, p. 190 recte τρωσμοί. De signif. v. in Ἐκτιτρώσκω.]

[Τίττελος, ὁ, Tittelus, n. viri, in inscrr. Segestæ repertis, ap. Rochett. Mus. Rhen. novi 4, 1, p. 91, 1, 1; 95, 111, 2, quod Lycium videtur. V. Rochett. p. 92. L. Dind.]

[Τίττοι, οἱ, Titti; gens Celtiberica, ap. Polyb. 35, 2, 3, et Appian. Hispan. 6, 44, 48, ubi Τίτθοι vel Τιτθοί, quo librariorum videtur.]

[Τιττυβίζω.] Τιτυβίζειν, de hirundinibus, vel de perdicibus, secundum alios. [Τιττιβύζειν, Caccabo, Gl. sic.] Meminerunt Eust. [Il. p. 229, 28; 1399, 48], et Hesych. [Theophrastus] apud Athen. 9, [p. 390, B, Polluc. 5, 89] Τιττυβίζειν, gemino τ in secunda, de perdicibus. [Aristoph. Av. 236: Βῶλον ἀμφιττιτυβίζεθ' ὧδε. Nicet. Chon. Ann. 3, p. 326, C: Τρύζον ἐν ταῖς λόχμαις καὶ τιτυβίζον (sic) μουσικὸν πτερόν. Joseph. Walz. Rhett. vol. 3, p. 531, 1: Ἡ χελιδὼν τιτυβίζει, ut Babrius ap. Suidam, de eadem: Μικρὰ τιττυβιζούσης. « De ἀκανθυλλίσι, Const. Manass. Chron. 164, 5270. » Boiss.] Affertur et Τιτύζειν in VV. LL. tanquam idem valens. [Falso. Vitiose etiam Ms. ap. Valck. ad Ammon. p. 231: Χελιδὼν τετιβίζει.]

[Τιτυασσὸς, Tityassus, urbs Pisidiæ, ap. Strab. 12, p. 570, Πιτυασσὸς, alibi aliter scripta. V. Wessel. ad Hierocl. p. 674.]

[Τίτυλος, ὁ, proparoxytonon ap. Arcad. p. 57, 3, et ib. Ἴστυλος, pro Οἴτυλος vel Ἴτυλος, ut videtur, vel Ἄστυλος, ut conjecit Gœttling. De accent. p. 185. Sed Τίτυλος ponit etiam Theognost. Can. p. 61, 22.]

Τιτυοκτόνος, ἡ, Tityi interfectrix, Dianæ epitheton. [Callim. Dian. 110. Apollinis, Orph. H. 33, 1. Antipater Sid. Anth. Pal. 9, 790, 5.]

[Τιτυὸς, ὁ, Tityus, Gigas, ap. Hom. Od. H, 324; Λ, 575, Pind. Pyth. 4, 46, 90, aliosque poetas. Qui apud Hephæstionem Photii Bibl. cod. 190, p. 149, 8, Alexandro insidiatus dicitur, suspectus Roulezio p. 88, qui Δίμνου.]

[Τιτύπαι, αἱ ἐμπύλαι, αἱ πλάναι, Hesychii gl. obscura, de qua v. conjecturas intt.]

Τιτύρας, Hesychio ὄρνις ποιὸς ἢ τιτυρώδης. [Theophrast. Char. 6, 2: Καὶ πίθηκον θρέψαι δεινὸς καὶ τίτυρον κτήσασθαι καὶ Σικελικὰς περιστεράς. Eandem avem esse quæ supra τατύρας suspicatur Coraes.]

[Τιτύρειος, α, ον, adj. a Τίτυρος, in inscr. Laris. ap. Ussing. Inscrr. Gr. ined. p. 33, n. 23, 1: ΠΟΥΤΑΛΑ ΠΟΥΤΑΛΑΒΙΑ ΚΟΡΑ ΤΙΤΥΡΕΙΑ ΓΥΝΑ, adjectivo posito pro genitivo Τιτύρου, de quo v. Ussing. p. 32, n. 20. L. D.]

[Τιτύρινος, ὁ.] Τιτυρῆνος, Fistula pastoralis ex stipula, VV. LL. ex Hesychio [μόναυλος ἢ αὐλὸς καλάμινος], quem vide. [Rectius Τιτύρινος ap. Athen. 4, p. 176, C, ubi ait τιτύριον καλεῖσθαι τὸν μόναυλον. Et p. 182, D: Ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Schweigh. Eust. Il. p. 1157, 38, qui addit Τίτυροι γὰρ δωρικῶς οἱ σάτυροι.]

[Τιτυρίς. V. Τίτυρος.]

[Τῑτῠριστὴς, ὁ.] Τιτυρισταὶ, Saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus et gesticulationes habebat: ut quidam annotant ex Appiano Punic. [c. 66]: Καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν, ἐς μιμήματα τῆς Τυῤῥηνικῆς πομπῆς. Bud. autem, qui et ipse ad Appian. remittit, et τιτυριστὴς et τυρρηνιστὴς scribit. Quidam τιτυριστὰς interpretantur Fistulatores. [Iidem ab Dionysio vocantur Σατυρισταὶ, quod v. Ejusdem autem stirpis vocabula esse Σάτυρος sive Τίτυρος et σίσυρος, unde σισύρα, conjicit Müllerus Etrusc. vol. 2, p. 215, 80. L. Dind.]

Τῑτῠρος, ὁ, Satyrus, Calamus, vel Avis, Hesych. [V. Τίτυρος, n. pr. et Τιτύρινος. Strabo 10, p. 466: Ἔοικε τῷ περὶ Σατύρων καὶ Σειληνῶν... καὶ Τιτύρων λόγῳ· τοιούτους γάρ τινας δαίμονας ἢ προπόλους θεῶν τοὺς Κουρῆτάς φασιν· 468, 470. Ælian. V. H. 3, 40: Οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι· ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι· Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Aliter

Digitized by Google

image
not
available

image
not
available

image
not
available

Τίφως δὲ ὄνομα ποταμοῦ, μέγα· ἔνιοι δὲ Τίφυς (sic) γράφουσι. Idem p. 1733 : Τίφη, ἄλση.]

[Τίφυον. V. Τίφιον.]

[Τῖφυς, υος, ὁ, Tiphys, f. Hagniæ, ap. Apollon. Rh. 1, 105, et alibi sæpe, ubi schol. : Ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα (Ποτνιέα Schneider. ad Orph. Arg. 123, p. 100) ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Δίσχηλος (Αἰσχύλος Schneider. ib. tacito) ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ. Qua duplici de forma conf. Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 134. Lycophr. 890. || N. fluvii. V. Zonaras in Τίφος cit. || Mœris p. 372 : Τῖφυν Ἀττικοί, ἐφιάλτην ἢ ἐπιάλτην Ἕλληνες. Hesychius : Τῖφυς, ὁ ἐφιάλτης. Vitioso accentu Photius : Τιφύς, ὁ καλούμενος ἐπιάλτης. Schol. Aristoph. Vesp. 1033 : Δίδυμος δέ φησι (ἠπίαλος) δαίμων, ὃν Ἠπιάλην καὶ Τῖφυν καὶ Εὐόπαν καλοῦσι. De declinatione Chœrob. p. 62, 8; 232, 2. L. Dind.]

[Τιφυσῆς Thespiadis f. Lyncæum memorat Apollod. 2, 7, 8, 5, quod incertum quomodo sit scribendum.]

[Τιφώδης, ὁ, ἡ, Palustris. Strabo 8, p. 346 : Ἕλειον καὶ τιφῶδες χωρίον.]

[Τίφως. V. Τίφος.]

[Τίψος, ἡ πόλις, Theognost. Can. p. 77, 1, inter nomina in ψος. Arcad. p. 85, 9. L. Dind.]

Τίω, τίσω, Honoro, In honore habeo, In pretio habeo, Magni æstimo, interdum etiam Carum habeo. Cara enim sunt quæ magni pretii sunt. Hom. [Il. B, 21 : Τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων· Δ, 257 : Πέρι μέν σε τίω Δαναῶν· E, 326 : Ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης· Od. Ξ, 84 : Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων·] Od. N, [129] : Οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες, Quum in nullo me honore et pretio habeant Phæaces, qui mortales sunt. [Od. Ω, 78 : Τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων· pro quo Il. I, 631 : Φιλότητος, τῆς ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων. Cum adj. pretii, Il. Ψ, 703 : Τὸν δὲ (τρίποδα) δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί· 705 : Τῖον δέ ἑ (mulierem) τεσσαράβοιον.] Sic Il. A, [510] : Ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ οἱ τιμήν· Od. Λ, [483] : Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν δ' αὖτε, μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών· Il. O, [439] : Ὃν ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, In pari honore habebamus ac parentes nostros, Æque ac parentes nostros colebamus. Itidem N, [176] : Ὁ δέ μιν τίσεν [τῖεν] ἶσα τέκεσσι, Tanto habuit in pretio et tam dilexit quam natos suos. Quibus in Il. nota accus. ἶσα [et ἶσον Il. I, 142, 284] adverbialiter capi, sicut οὐδὲν in hoc l. Il. A, [244] : Τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, i. e. κατ' οὐδὲν ἐτίμησας, τιμῆς οὐκ ἠξίωσας, Nullo in honore habuisti, Nullo dignatus honore es. [Et I, 238 : Οὐδέ τι τίει ἀνέρας οὐδὲ θεούς. Theognis 621 : Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. Apoll. Rh. 2, 988 : Θέμιστας τίουσαι. Hedylus ap. Athen. 11, p. 497, E. Ab usu Epicorum nihil differt usus Tragicorum, quorum Æschylus activum frequenter usurpavit, modo cum simplici accus. rei vel personæ modo addito dat., ut Suppl. 705 : Θεοὺς ἀεὶ τίοιεν ... βουθύτοισι τιμαῖς, semel Eur. Heracl. 1013 : Τὸν θεὸν μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.] Apud Eund. extat Ionicum imperf. ἐτίεσκον [τίεσκον], quasi a them. Τιέσκω. Od. X, 415 : Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. Sic ap. Hesiod. Scut. init. : Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων. [Mosch. 4, 9 : Τὰν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.]

|| Pass. Τίομαι, In honore et pretio habeor, Honoror et magni æstimor, Color. Hom. Il. E, [78], N, [218], Π, [605] : Θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, i. e. ἶσα θεῷ ἔτιεν αὐτὸν ὁ δῆμος. Θ, [540], N, [827] : Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων· Od. H, [67] de Alcinoo et uxore ipsius : Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη. [Æsch. Ag. 531 : Τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν· Suppl. 1037 : Τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Apoll. Rh. 4, 784 : Ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως Αἰσονίδης.] Il. Δ, [46] : Τάων (sc. urbium quæ sub sole et cœlo sunt) μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή. [Producto ι epigr. ap. Welcker. Syll. epigrr. p. 229, n. 183, 2 : Τηλεφίδαις, οἳ Ζηνὶ πλέον Κρονίδῃ βασιλῆι ἐξ ἄλλων τιεσκόμενοι, Τευθραντίδα γαῖαν ναίουσιν.] Unde

A partic. τετιμένος, Honoratus, In honore et pretio habitus, Magni æstimatus. [Il. Υ, 426 : Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον·] Ω, [533] : Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι [λαοῖσι Od. Θ, 472 ; N, 28]. Hesiod. Theog. [419] : Ἀθανάτοις δὲ θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα. Activam etiam signif. habet vox passiva, itidemque media [ib. 428] : Ζεὺς τίεται αὐτήν, Eam colit. || Τίειν ἐν Καρὸς αἴσῃ i. significat q. τιθέναι s. τίθεσθαι ἐν Καρὸς αἴσῃ, Eodem loco habere quo mortem s. Carem ; dubitatur enim ibi de καρὸς signif. Il. I, [378] : Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. || Reliquas autem signiff. a præcedente alienas, infra seorsim commemorabo.

Hactenus de priore Τίω, sequitur alterum.

|| Τίω significat non solum Honoro, Æstimo, ut supra docui, sed etiam Punio, Vindico, Ulciscor, ut ex sequentibus patebit. [Ponenda autem omnia quæ sequuntur, non in Τίω, quod nunquam est Punio, sed in Τίνω, cujus ad aoristum pertinent.] In qua signif. usitatior est vox media [Act. ap. Theogn. 364 :
B Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν, ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ, τῖσαί νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος, nisi scribendum τίσαι νιν. L. D.] : ut ἐτισάμην σε, De te supplicium sumpsi. Et τισάμενος τὸν ἀδελφὸν, Qui fratrem ultus est. Itidem Eur. [Iph. T. 78] : Πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην, Cædem patris ultus sum. Soph. [El. 115] : Τίσασθαι πατρὸς φόνον. [Æsch. Cho. 18 : Δός με τίσασθαι μόρον πατρός· Sept. 638 : Τώς σ' ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Herodot. 1, 10, 124 et alibi. Xen. Cyrop. 1, 6, 11.] Hom. quoque in ea signif. hoc verbo utitur, Od. M, [378 : Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,] Τίσαι [τῖσαι scribitur ap. Hom., ut ad ἑτάρους referatur. V. modo dicta de loco Theogn.] δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν, Supplicium sume de sociis Ulyssis, Puni et ulciscere injuriam mihi factam a sociis Ulyssis. [Intellecto accus. pers. Od. Γ, 203 ; Ξ, 163. Solon ap. Stob. Fl. 9, 25, 76.] Γ, [197] : Ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα, Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα· et [206] : Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, Οἵ τέ μοι
C ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, Ulcisci et punire procos. Ubi etiam nota gen., cum quo et Il. Γ, [366] junctum est : Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Quibus in Il. subaudiunt ἕνεκα. Sed tunc ejusmodi constr. locum habet, quum accus. personæ additur, a qua ipsa injuria facta est. [Soph. Tr. 809 : Ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε. Apollonid. Anth. Pal. 9, 422, 4 : Ἀλλὰ Φίλιννα Διογένην λήθης τίσατο καὶ φθιμένη· 265, 1 : Ἰοτυπὴς Διὸς ὄρνις ἐτίσατο Κρῆτα φαρέτρης. Præp. ὑπὲρ addit Herodot. 1, 73 : Τίσασθαι θέλων ὑπὲρ Ἀστυάγεος Κῦρον· 27.] Nonnunquam enim rei accus. habet, nonnunquam personæ, ut ex supradictis patet : quibus et hæc adde : Il. Γ, [28], Υ, [121] : Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας· B, [356] : Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε. [Od. Ψ, 31, βίην· Υ, 169, Il. T, 208, λώβην.] Hesiod. Sc. [17] : Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων· Th. [165] : Πατρός τε κακὴν τισαίμεθα λώβην Ἡμετέρου, et Τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο Παίδων, pro Ulcisceretur furias proprii patris in suos liberos. [Soph. Tr. 1111 : Καὶ ζῶν κακούς γε καὶ
D θανὼν ἐτισάμην· Ph. 1041 : Τίσασθε ξύμπαντας αὐτούς· Aj. 182 : Ἐννυχίοις μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν ; Eur. Tro. 1034 : Τίσαι δάμαρτα, et alibi sæpe cum accus. pers. Aristoph. Av. 370.] Interdum cum duplici accus. rei et personæ. Eur., Τίσομαί σε δίκην, Sumam de te supplicium. [Med. 1316 : Ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν, τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην. Sed alii libri φόνῳ. Alteri comparanda sunt ἀντιτίσασθαι et ἀποτίσασθαι cum accus. rei conjuncta, quæ v.] Hom. Od. O, [236] : Καὶ τίσατο ἔργον ἀεικὲς Ἀντίθεον Νηλῆα, Ultus est indignum facinus, sumpto de Neleo supplicio. || Τίω [immo Τίνω, ut initio dictum. Male enim schol. Apoll. Rh. 2, 799 interpr. ἀποδιδόναι], Persolvo, Solvo, interdum etiam Luo. Od. M, [382] : Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν· Il. A, [42] : Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι, Mearum lacrymarum pœnas dent tuis jaculis. Φ, [134] : Εἰσόκε πάντες Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν· A, [142] : Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. [Od. Ω, 352 : Μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. Æsch. Ag. 537 : Διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι

image not available

Τλεγγίς, quæ et στλεγγίς, τὸ παρ' ἡμῖν κτένιον, Suid. [in gl. ex margine illata, de qua conf. Lobeck Pathol. elem. vol. 1, p. 131.]

[Τλῆθα, ὡραία. Κυρηναῖοι, Hesych.]

[Τλήθυμος. V. Τλάθυμος.]

[Τληκαρδίως. V. Τλησικαρδίως.]

[Τλῆμα pro κλῆμα ponit Lucian. Jud. voc. c. 11.]

[Τλημαθέω, voc. nihili. V. Τληπαθέω.]

[Τλημονίδας, ὁ, Tlemonidas, Laced. ap. Xenoph. H. Gr. 5, 3, 3, 4. ῐ]

[Τλημοσύνη, ἡ, Miseria. Hom. H. Apoll. 191 : Ἀνθρώπων τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι. || Patientia. Archilochus ap. Stob. Fl. 124, 30, 6 : Ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν. « Τλημοσύνην Archilochus vocavit τὴν ἐπὶ λυπηροῖς καρτερίαν, Philostr. V. Ap. 7, p. 306, 3 et 20. » Hemst. Plutarch. Crass. c. 26 : Τλημοσύνῃ καὶ ἀρετῇ πρὸς τὰ δεινὰ χωρούντων. Themist. Or. 15, p. 195, A. ῠ]

[Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ. HSt. in Τλάω :] Quod autem omnium maxime est usitatum nomen Τλήμων, accipitur itidem pro Patiens, Hesych. quoque exponente ὑπομονητικός. [Aret. p. 131, 29 : Εὐθυμίη καὶ εὐελπιστίη τίθησι τοὺς νοσέοντας τλήμονας· p. 122, 30 : Τοῖσι μέχρι τῶνδε τλήμοσι· et cum præp. p. 57, 35 : Τοῖσι ἐς παιδείην ... τλήμοσι. Plutarch. Marii c. 13 fin. : Τλήμονα καὶ φιλόπονον Μαριανόν· Lucull. c. 7 : Μάχιμοι καὶ τλήμονες μετ' ἐμπειρίας πολέμου· et alibi eadem signif. Superl. Demetr. c. 45, τὸν τλημονέστατον βασιλέων Δημήτριον], nonnunquam simpliciter pro Patiens, sed et pro Audax, Fortis : ut τλήμων θυμὸς Ulyssis ap. Hom. [Il. E, 670 : Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς τλήμονα θυμὸν ἔχων. Eur. Med. 865] exp. εὔτολμος. [Pind. Pyth. 1, 48 : Οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις τλάμονι ψυχᾷ παρέμεινε. Schol. ὑπομονητικῇ. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 5, 18 : Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος. Theognis 196 : Ἀνάγκη, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.] Pro qua expos. facit quidam hujus poetæ locus Il. K, [231] ubi quum dixisset, Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων· subjungit, Αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα. [K, 498 : Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους. V. Ὀτλήμων. Il. Φ, 430 : Θαρσαλέοι καὶ τλήμονες.] Interdum vero τλήμων est etiam τολμηρὸς, Audax [Æsch. Cho. 383 : Βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ χερί· 596, γυναικῶν] : atque ita τλημονεστάτη ap. Soph. El. [439] exp. τολμηροτάτη, Audacissima : ut alibi τλήμων, non solum τολμηρὰ, verum etiam ἀναίδης. Sed sæpe pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus : ut certe patientiam in ærumnis et calamitatibus exerceri scimus. [De crepitu ventris Hom. H. Merc. 296 : Οἰωνὸν προέηκεν, τλήμονα γαστρὸς ἔριθον.] Vult tamen Eustath. hunc nominis τλήμων usum esse Tragicorum : frequentissimum saltem apud eos esse negare queat nemo. Affertur certe ex quodam eorum nomen hoc, præcedente particula ἰώ : sc. ἰὼ τλήμων, pro Heu me miseram : et ex Epigr. ὦ τλῆμον pro O miser. [Æsch. Prom. 614 : Τλῆμον Προμηθεῦ· Pers. 912 : Τί πάθω τλήμων; Ag. 1321 : Ὦ τλῆμον· 1588 : Τλήμων Θυέστης. Et sæpissime Soph., quum de hominibus, et Tr. 1112, τλῆμον Ἑλλάς· tum de rebus Phil. 363, τλημονέστατον λόγον, ut Eur. Hec. 562, et φυγαὶ Hipp. 1177 et alibi. Positivo utitur etiam Aristoph. Pac. 723 et alibi. Xenoph. Anab. 3, 1, 29, OEcon. 7, 40. Et vocat. ὦ τλῆμον Comm. 1, 3, 11; 2, 1, 30.] Et τλημονεστέρα ὁδὸς ac τλημονεστάτη, Eur. Med. [1067] : Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι Παῖδας. Verum apud Tragicos legitur etiam Τλάμων, ut apud [Æsch. Sept. 346 : Τλάμον' εὐνὰν αἰχμάλωτον· Pers. 976 : Τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ· et al., item Soph.] Eur. Med. [1271] : Ἰὼ τλάμων, ὦ κακοτυχὲς γύναι. [Cum genit. Hipp. 554 : Ὦ τλάμων ὑμεναίων.] Habet autem hoc τλάμων literam α ex Dor. linguæ consuetudine sumptam, sicut et ἄτλατος, potius quam ex deductione. [Archytas Stobæi apud Galeum p. 696, ὁ τλάμων Ὀδυσσεύς.]

[|| Τλημόνως, Patienter, Audacter. Æsch. Cho. 748 : Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά. Eur. Suppl. 947 : Μένειν χρὴ τλημόνως· Iph. A. 1165 : Τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι τόνδ', ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς. Galen. vol. 13, p. 931 : Ὁ παῖς ὥσπερ τις ἀνὴρ ἤδη τλημόνως ἁπάντων ἀνεχόμενος. Ælian. N. A. 13, 40 : Ἐγκαρτερεῖν τλημόνως καὶ φιλοπόνως ὑπομείναντας. Longin. De subl. 31, 1. Hesychio etiam ἀθλίως, Misere. L. Dind.]

Τληπάθεια, ἡ, Patientia, nec non Ærumnositas, si hoc subst. ex Ærumnosus mutuari fas est. Redditur alioqui et Miseria, quod nomen minus est significans. [Laborum patientia, Hierocles p. 126. Hesych. Wakef. Const. Manass. Chron. 1003. Kall. Sozomen. H. Eccl. 1, 13. Herodian. Epim. p. 134. Hesychio ὑπομοναί, ταλαιπωρίαι. Nilus Epist. 1, 281, p. 104, C : Τῆς ἐπιπόνου τληπαθείας. L. Dind.]

[Τληπᾰθέω, Tolero. HSt. :] Habent autem η compp. sequentia, aliaque item derivata simplicia. De quorum utriusque ut ordine dicatur, sciendum est Τλημαθεῖν reddi, Miserum esse, Miseriis conflictari, In laboribus versari : quod Hesych. τλημαθεῖν exponat ταλαιπωρεῖν, et πονεῖν. Sed non dubium est quin hæc expos. magis conveniat verbo Τληπαθεῖν, facto ex nomine Τληπαθὴς, et illi τλημαθεῖν alia quærenda sit : si modo usquam reperitur τλημαθεῖν. Nam quod ad Hesychii locum attinet, ibi Τληπαθεῖν pro τλημαθεῖν reponendum esse, persuasum habeo. Non ignoro tamen, in VV. LL. legi etiam Τλημανθάνω, et reddi, Assuesco miseriæ; sed absque ullo testimonio. [Herodian. Epim. p. 134 : Τληπαθῶ τὸ κακοπαθῶ. Severus De clyster. p. 7, 13 : Ὅρα γὰρ αὐτῆς (τῆς φύσεως) τὴν σοφὴν ἐπίνοιαν καὶ ὅπως τληπαθεῖ πρὸς τὴν τοῦ ζώου σωτηρίαν. Theodor. Stud. p. 421, A; 479, A; 578, C. L. Dind.]

[Τληπάθημα, τὸ, Miseria. Schol. Æsch. Prom. 684. Wakef.]

Τληπαθὴς, ὁ, ἡ, adjectivo licet potius poetico, sciendum est usum esse Basilium [et Zosimum 4, 50 fin. : Τὸ ἐπίπονον καὶ τληπαθές. Wakef.], ap. quem Bud. reddit, Patiens laboris, Calamitosus. Additque esse hominum epithetum, propter varios casus quibus obnoxii sunt. Hesych. exp. ὑπομονητικὸς, Suidas autem ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν. Quem sequendo, dicendum fuerit, ut opinor, τληπαθὴς esse παρὰ τὸ τλῆναι ἐν τῷ πάσχειν, Qui patiens est in iis quæ patitur, Patienter ferens quæ patitur. [Schol. Aristoph. Ach. 687. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 124, A : Τληπαθεῖ Ἡρακλεῖ. Al. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 506, b, C : Δὸς, Χριστὲ, χάριν τοῖς Ἠσαΐου πόνοις, ἀμὴν, τληπαθοῦς τε ἀζυγοῦς χθαμαλωτάτου· vol. 3, p. 14, A. Herodian. Epim. p. 134. Superl. τληπαθέστατος Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 54, B. Theodor. Stud. p. 202, C. L. Dind. || Adverb. Τληπαθῶς, Ægre. Ephræm. Cæs. 9041, p. 214. Osann.] Sed scribitur etiam Τλαιπαθὴς, cujus vocativus τλαιπαθὲς ap. Hesych. extat, exponentem ταλαίπωρε : atque ita τλαιπαθὴς fuerit etiam Ærumnosus, Calamitosus. [Conf. Lennep. ad Phal. p. 19. Schæf.]

[Τληπάθησις, εως, ἡ, Miseria. Theodor. Stud. p. 558, E. L. Dind.]

[Τληπαθῶς. V. Τληπαθής.]

[Τληπολέμεια, ων, τὰ, Tlepolemia, certamen Tlepolemo consecratum apud Rhodios. Schol. Pind. Ol. 7, 141, 145. L. D. Catalogus festorum in cod. Darmstadiensi : Ἐν Ῥόδῳ τὰ Τληπολέμια (sic)· ἔνθα ὁ νικῶν ἐστεφανοῦτο λεύκῃ. Osann.]

[Τληπολεμίδας, ὁ, patron. a Τληπόλεμος ap. schol. Pind. ib. 36. L. Dind.]

Τληπόλεμος, ὁ, proprium nomen est filii Herculis a Sarpedone interfecti. [Hom. Il. B, 653 etc., qui alium Lycium memorat Il. Π, 416. Athen. Thuc. 1, 117; Isæus ap. Harpocrat. v. Ἐπαυνία, Diod. 11, 71, ubi archontem Att. ol. 79, 2. Alios Polyb. 15, 26, 11 etc.; 28, 16, 6; Diod. 18, 3 etc., Arrianus et Pausanias. « Sophista, ut videtur, ap. Liban. vol. 1, p. 11, 4. » Boiss.] Quod si ad compositionem respiciendo, signif. ejus tanquam appellativi inquiratur, significabit In bello patiens, Patiens laborum bellicorum. Esse autem τληπόλεμος per sync. dictum pro τλησιπόλεμος, tradit Etym. Quem hoc scribentem respexisse crediderim ad alia hujus generis compp.

[Τλησήνωρ, ορος, ὁ, Tlesanor, f. Æpyti ap. Hesiodum ab Apollon. Lex. Hom. v. Αἰπύτιον cit.]

Digitized by Google

image
not
available

image
not
available

image
not
available

ἐστι 20, 26. Et alibi. Sequente γε Comm. 1, 2, 36 : Ἀλλά τοι σύγε, ὦ Σώκρατες, εἴωθας κτλ. Præcedente ante τοι in loco supra sub initium citato. De τἄν et τἄρα v. in alteris particulis.] Particulæ τοι adjungitur et particula νυν, diciturque Τοίνυν, aliquando quidem ead. signif. qua καίτοι, quod proxime præcedit : sc. pro Atqui, At [« Vero » HSt. Ms. Vind.] : ut [Pind. Ol. 6, 27 : Χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· Pyth. 5, 43 : Ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι. Æsch. Prom. 760 : Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. Soph. OEd. Col. 404 : Τούτου χάριν τοίνυν. Et alii omnes similiter. Præcedente τοι Aristoph. Pac. 1023 : Σέ τοι θύρασι χρὴ μένοντα τοίνυν σχίζας δευρὶ τιθέναι.] Dem. : Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, Atqui nullus vestrum auferret. Idem, Σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης, At tu talis inventus es. Aliquando etiam sonat Et quidem, aliquando Proinde : quæ signiff. et particulæ καίτοι datæ fuerunt. [Notabile propter collocationem hoc Platonis Leg. 6, p. 772 fin. : Ὦ παῖ τοίνυν φῶμεν ἀγαθῶν πατέρων φύντι, τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφροσιν εὐδόξους γάμους χρὴ γαμεῖν. Sæpe autem τοίνυν nihil nisi continuat orationem, ut in formula ἔτι τοίνυν, de qua aliisque nonnulla Schæfer. ad Demosth. p. 16, 13.] Habet et alios usus, quos vide ap. Bud. Comm. p. 917. [Igitur, Itaque, Ergo, Gl.] Falsum est autem, quod in VV. LL. annotatur, sc. τοίνυν poni etiam pro Non ergo; item pro Atqui non. Neque enim τοίνυν id significare, nisi præfixa particula negativa, potest. Facta fuit aliqua hujus vocis τοίνυν mentio supra quoque in Νυν [p. 1612, D. Initio positi ap. recentiores, ut Pollianum Anth. Pal. 11, 127, 3 : Τοίνυν σου δέομαι, γράφε πλείονα, ubi frustra sollicitavit Jacobsius, Sextum Adv. log. 2, 429 : Τοίνυν φασὶ τετραχῶς γίγνεσθαι τὸν ἀπέραντον λόγον, Lobeck. ad Phryn. p. 342 addit ex. ejusdem Adv. mathem. 11, aliorumque multorum. Sæpe sic Byzantini quidam. || Καὶ ... τοίνυν Xen. H. Gr. 7, 4, 3 : Ὄντων γὰρ παμπόλλων πλοίων, ἐκλεξάμενος τούτων ὃ ἐβούλετο, καὶ συνθέμενος τοίνυν ἀποβιβάσαι ὅποι αὐτὸς κελεύοι, εἵλετο ἐνταῦθα ἐκβῆναι κτλ. OEcon. 5, 2 : Ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἡδυπαθοῦσι· et initio membri 10, 1; 16, 7; Hipparch. 7, 3, 6. Similiter cum negatione Anab. 7, 6, 19 : Ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι, μὴ τοίνυν μηδὲ ὅσα τῶν λοχαγῶν ἔνιοι. || Τοίνυν δὴ Plat. Gorg. p. 459, A : Ἔλεγες τοίνυν δὴ ὅτι... De υ correpto disputat schol. Eur. Hec. 975 Matth.]

|| Illi voculæ τοι præfigitur interdum ἤ : fitque ex ambabus ἤτοι : de quo dictum in illo. [Pariterque de ἐπείτοι, μέντοι, μήτοι, οὔτοι, in alteris particulis.]

Τοιαυτᾰχῶς in VV. LL. exp. Tot modis, in Theophr. H. Pl. 8, 7, in fine : Τῶν δὲ χεδροπῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιαυταχῶς, sed perperam; significat enim Itidem, Eodem modo, Similiter, ὡσαύτως, ut paulo ante dicit. Estque hoc τοιαυταχῶς a τοιοῦτος ita derivatum, ut τοσαυταχῶς a τοσοῦτος. [Τοσαυταχῶς l. c. Schneider., ut H. Pl. 9, 8, 3. « Planud. Dial. Ms. De grammatica. » Boiss.]

[Τοιγαραμός. In Catal. regum Thebæorum, uti in Eusebianis Scaligeri editus est, hæc verba aut potius verborum monstra leguntur : Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ς' Τοιγάραμος ἄμαχος χειρὶ Μεμφίτης, ὃ ἑρμηνεύεται Τίσανδρος. In Syncello, e quo Scaliger ista descripsit, Goarus postmodum sic eadem vulgavit : Θ. Α. ἐβ. ς' Τοίγαρ Ἄμαχος Μομχειρὶ, οὗτος ἑρμηνεύεται τῆς ἀνδρὸς περισσομέλης. De hoc l., uno omnium difficillimo, et sine controversia admodum corrupto, tam in vocibus Ægyptiis quam in Græca earundem interpretatione, satis ample dixi in Annott. in Eratosth., quas A. des-Vignoles inseruit Chronol. S. vol. 2, p. 741-743. E conjectura mea, verba Ægyptiaca ita constitui possunt, Τοιγαρὰμ ἄχος μονχειρὶ, Græca vero hunc in modum legi, οὗτος ἑρμηνεύεται σώσανδρος περισσομελής. Nomen Τοιγαρὰμ fortasse erit Ægypt. ⲦⲞⲨϪⲈⲢⲈϢ, compositum e præfixo Ⲧ atque duabus voce. ⲞⲨϪⲈ Servare et ⲢⲰⲘⲒ Homo, pro quo in compositione scribi solet ⲢⲈⲘ.

A Est igitur ⲦⲞⲨϪⲈⲢⲈϢ ὁ σώζων ἀνθρώπους, vel brevius σώσανδρος, quod nomen Græcis scriptoribus non ignotum est. Si pro ἄχος μονχειρὶ scriberetur ἀπὸς vel ἀπὸφ μονσχφειρὶ, hoc foret Ægypt. ⲈⲠⲰⲪ ⲘⲞϨ ⲚϢⲪⲎⲢⲒ, Gigas admiratione plenus, s. prorsus admirabilis, procera nempe corporis statura; qualis homo dicitur περισσομελὴς a Manethone Ægyptio Apotelesm. 4, 464. Observationibus meis, loc. cit. vulgatis, hanc unam nunc adjungo. Potest forte servari ἄχος, et, cum reliquis verbis, Ægypt. exprimi ⲀⲬⲰ ⲘⲞϨ ⲚϢⲪⲎⲢⲒ, Lat., Magus rerum mirabilium plenus, vel admodum mirabilis. In vers. Copt. N. T. Magus dicitur ⲀⲬⲰ Act. 8, 9, et in cod. MS. Danielis 1, 20, quamvis alibi retineatur ⲘⲀⲄⲞⲤ, Matth. 2, 1, 7, 16. Neque dubium est quin nomen magi
B ap. Ægyptios valde fuerit honestum, uti ap. Persas, eo appellantes Sacerdotes et Philosophos. In Ægypto artes magicæ a sacerdotibus colebantur, ut vel e libro Mosis secundo satis patet. Ad illarum cognitionem non admittebantur alii præter sacerdotes ac viros honoratiores, ipsosque reges. Cujusmodi artes magicæ efficiebant ut earum periti haberentur rerum mirabilium auctores, et populum in sui admirationem raperent. Hæc explicatio minus abit a scriptura Syncelli, sed non in universum ei respondet Græca Eratosth. interpretatio, nisi forte περισσομελὴς exponatur de admirabili corporis proceritate et robore membrorum. Jablonsk.]

[Τοιγὰρ, Τοιγαροῦν, Τοιγάρτοι. V. Τοί.]

Τοιθορύσσω, Quatio, Concutio, σείω, Hesych. [Τοιθορύσσειν, σείειν. Et Τοιθορύκτρια, ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα. Pro Τονθ—, ut videtur. V. Τανθαλύζω, ubi sub finem Τονθορύσσειν expressum pro Τοιθορύσσειν.]

[Τοίνυν. V. Τοι.]

Τοῖος, α, ον, Talis, Hujusmodi. [Cum dat. Hom.
C Il. E, 450 : Αὐτῷ δ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Sequente superl. Hesiod. Theog. 703 : Τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει. Quo de usu Lobeck. ad Phryn. p. 424.] Theognis [216] : Ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. [Aliter cum infin. Hom. Od. B, 60 : Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν. Quod Il. H, 231 : Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.] Sæpe autem ei subjungitur οἷος. Hom. Il. A, [262] : Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοόν τε κτλ. Od. Σ, [135] : Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contra sequitur τοῖος : sicut τοιήδε sequitur οἵηπερ in Il. [Z, 146] : Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε [quod τοίη δὲ scribendum esse disputavit Buttmann. ad Soph. Phil. in Τοιόσδε cit.] καὶ ἀνδρῶν. [Pind. Pyth. 4, 157 : Ἔσομαι τοῖος· Isthm. 5, 12 : Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται γῆρας δέξασθαι.] Reperitur interdum et in prosa, et nominatim ap. Plutarch. et Alex. Aphr. [Duplici Plato Reip. 4, p. 429, B : Ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν· 437, E : Τοῦ τοίου ἢ τοίου· Phædr.
D p. 271, E : Τοῖα καὶ τοῖα. Longin. De subl. 27, 1 : Ἔλεγε τοιά τινα καὶ τοῖα. Epicurus Diog. L. 10, 53 : Οἱ μὲν τοῖοι τεταραγμένοις, οἱ δὲ τοῖοι ἀταράχως. Epictet. 3, 16, 11. Conf. Plut. Mor. p. 1108, F; 1109, A; 1110, B, E. Et paullo aliter Sextus Adv. log. 1, 197, p. 411 : Προπετές ἐστι τὸ λέγειν ὅτι τὸ ἐμοὶ τοῖον φαινόμενον τοῖον καὶ τῷ παρεστῶτι φαίνεται. Post τοιόσδε Holobol. schol. in Aram Dosiad. ap. Valcken. Diatr. Eur. p. 133, 20 : Ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος. Pro τοιόσδε illatum libris nonnullis Herodoti 3, 72 : Ἡμέων ἐόντων τοίων, ubi alii recte τοιῶνδε.] Sed ab Hom. adhibetur etiam admirationi, habetque alios præterea usus, de quibus lege Eust. Quinetiam interdum dicit Τοῖον pro οὕτως, i. e. Ita. Od. Δ, [776] : Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. [H, 30 : Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον Γ, 496 : Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.] Interdum et pro οὕτω λίαν, Ita valde, Adeo, ut exp. Eust., in Il. Π, [22] : Τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ubi tamen fatetur posse et ut nomen intelligi : quod mihi multo magis placet. In VV. LL. huic voci τοῖον expositæ Sic,

Digitized by Google

image not available

ἐστι· 20, 26. Et alibi. Sequente γε Comm. 1, 2, 36 : Ἀλλά τοι σύγε, ὦ Σώκρατες, εἴωθας κτλ. Præcedente ante τοι in loco supra sub initium citato. De τᾶν et τἄρα v. in alteris particulis.] Particulæ τοι adjungitur et particula νυν, diciturque Τοίνυν, aliquando quidem ead. signif. qua καίτοι, quod proxime præcedit : sc. pro Atqui, At [« Vero » HSt. Ms. Vind.] : ut [Pind. Ol. 6, 27 : Χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· Pyth. 5, 43 : Ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι. Æsch. Prom. 760 : Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα. Soph. OEd. Col. 404 : Τούτου χάριν τοίνυν. Et alii omnes similiter. Præcedente τοι Aristoph. Pac. 1023 : Σύ τοι θύρασι χρὴ μένοντα τοίνυν σχίζας δευρὶ τιθέναι.] Dem. : Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, Atqui nullus vestrum auferret. Idem, Σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης, At tu talis inventus es. Aliquando etiam sonat Et quidem, aliquando Proinde : quæ signiff. et particulæ καίτοι datæ fuerunt. [Notabile propter collocationem hoc Platonis Leg. 6, p. 772 fin. : Ὦ παῖ τοίνυν φῶμεν ἀγαθῶν πατέρων φύντι, τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφροσιν εὐδόξους γάμους χρὴ γαμεῖν. Sæpe autem τοίνυν nihil nisi continuat orationem, ut in formula ἔτι τοίνυν, de qua aliisque nonnulla Schæfer. ad Demosth. p. 16, 13.] Habet et alios usus, quos vide ap. Bud. Comm. p. 917. [Igitur, Itaque, Ergo, Gl.] Falsum est autem, quod in VV. LL. annotatur, sc. τοίνυν poni etiam pro Non ergo ; item pro Atqui non. Neque enim τοίνυν id significare, nisi præfixa particula negativa, potest. Facta fuit aliqua hujus vocis τοίνυν mentio supra quoque in Νυν [p. 1612, D. Initio positi ap. recentiores, ut Pollianum Anth. Pal. 11, 127, 3 : Τοίνυν σου δέομαι, γράφε πλείονα, ubi frustra sollicitavit Jacobsius, Sextum Adv. log. 2, 429 : Τοίνυν φασὶ τετραχῶς γίγνεσθαι τὸν ἀπέραντον λόγον, Lobeck. ad Phryn. p. 342 addit ex. ejusdem Adv. mathem. 11, aliorumque multorum. Sæpe sic Byzantini quidam. ‖ Καὶ ... τοίνυν Xen. H. Gr. 7, 4, 3 : Ὄντων γὰρ παμπόλλων πλοίων, ἐκλεξάμενος τούτων ὃ ἐβούλετο, καὶ συνθέμενος τοίνυν ἀποβιβάσαι ὅποι αὐτὸς κελεύοι, εἵλετο ἐνταῦθα ἐκβῆναι κτλ. OEcon. 5, 2 : Ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἡδυπαθοῦσι· et initio membri 10, 1 ; 16, 7 ; Hipparch. 7, 3, 6. Similiter cum negatione Anab. 7, 6, 19 : Ἵνα δὲ μᾶλλον θαυμάσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι, μὴ τοίνυν μηδὲ ὅσα τῶν λοχαγῶν ἔνιοι. ‖ Τοίνυν δὴ Plat. Gorg. p. 459, A : Ἔλεγες τοίνυν δὴ ὅτι... De υ correpto disputat schol. Eur. Hec. 975 Matth.]

‖ Illi voculæ τοι præfigitur interdum ἢ : fitque ex ambabus ἤτοι : de quo dictum in illo. [Pariterque de ἐπείτοι, μέντοι, μήτοι, οὔτοι, in alteris particulis.]

Τοιαυταχῶς in VV. LL. exp. Tot modis, in Theophr. H. Pl. 8, 7, in fine : Τῶν δὲ χεδροπῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιαυταχῶς, sed perperam ; significat enim Itidem, Eodem modo, Similiter, ὡσαύτως, ut paulo ante dicit. Estque hoc τοιαυταχῶς a τοιοῦτος ita derivatum, ut τοσαυταχῶς a τοσοῦτος. [Τοσαυταχῶς l. c. Schneider., ut H. Pl. 9, 8, 3. « Planud. Dial. Ms. De grammatica. » Boiss.]

[Τοιγαραμός. In Catal. regum Thebæorum, uti in Eusebianis Scaligeri editus est, hæc verba aut potius verborum monstra leguntur : Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ς' Τοιγάραμος ἄμαχος χειρὶ Μεμφίτης, ὃ ἑρμηνεύεται Τίσανδρος. In Syncello, e quo Scaliger ista descripsit, Goarus postmodum sic eadem vulgavit : Θ. Α. ιϛ. ς' Τοίγαρ Ἄμαχος Μομχειρὶ, οὗτος ἑρμηνεύεται τῆς ἀνδρὸς περισσομέλης. De hoc l., uno omnium difficillimo, et sine controversia admodum corrupto, tam in vocibus Ægyptiis quam in Græca earundem interpretatione, satis ample dixi in Annott. in Eratosth., quas A. des-Vignoles inseruit Chronol. S. vol. 2, p. 741-743. E conjectura mea, verba Ægyptiaca ita constitui possunt, Τοιγαρὰμ ἄχος μονχειρὶ, Græca vero hunc in modum legi, οὗτος ἑρμηνεύεται σώσανδρος περισσομελής. Nomen Τοιγαρὰμ fortasse erit Ægypt. ⲦⲞⲨϪⲈⲢⲈⲘ, compositum e præfixo Ⲧ atque duabus vocc. ⲞⲨϪⲈ Servare et ⲢⲰⲘⲒ Homo, pro quo in compositione scribi solet ⲢⲈⲘ.

A Est igitur ⲦⲞⲨϪⲈⲢⲈⲘ ὁ σώζων ἀνθρώπους, vel brevius σώσανδρος, quod nomen Græcis scriptoribus non ignotum est. Si pro ἄχος μονχειρὶ scriberetur ἀπὸς vel ἀπὸφ μονσχφειρὶ, hoc foret Ægypt. ⲈⲠⲰⲪ ⲘⲞϨ ⲚϢⲪⲎⲢⲒ, Gigas admiratione plenus, s. prorsus admirabilis, procera nempe corporis statura ; qualis homo dicitur περισσομελὴς a Manethone Ægyptio Apotelesm. 4, 464. Observationibus meis, loc. cit. vulgatis, hanc unam nunc adjungo. Potest forte servari ἄχος, et, cum reliquis verbis, Ægypt. exprimi ⲀⲬⲰ ⲘⲞϨ ⲚϢⲪⲎⲢⲒ, Lat., Magus rerum mirabilium plenus, vel admodum mirabilis. In vers. Copt. N. T. Magus dicitur ⲀⲬⲰ Act. 8, 9, et in cod. MS. Danielis 1, 20, quamvis alibi retineatur ⲘⲀⲄⲞⲤ, Matth. 2, 1, 7, 16. Neque dubium est quin nomen magi
B ap. Ægyptios valde fuerit honestum, uti ap. Persas, eo appellantes Sacerdotes et Philosophos. In Ægypto artes magicæ a sacerdotibus colebantur, ut vel e libro Mosis secundo satis patet. Ad illarum cognitionem non admittebantur alii præter sacerdotes ac viros honoratiores, ipsosque reges. Cujusmodi artes magicæ efficiebant ut earum periti haberentur rerum mirabilium auctores, et populum in sui admirationem raperent. Hæc explicatio minus abit a scriptura Syncelli, sed non in universum ei respondet Græca Eratosth. interpretatio, nisi forte περισσομελὴς exponatur de admirabili corporis proceritate et robore membrorum. Jablonsk.]

[Τοιγὰρ, Τοιγαροῦν, Τοιγάρτοι. V. Τοί.]

Τοιθορύσσω, Quatio, Concutio, σείω, Hesych. [Τοιθορύσσειν, σείειν. Et Τοιθορύκτρια, ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα. Pro Τονθ—, ut videtur. V. Τανθαλύζω, ubi sub finem Τονθορύσσειν expressum pro Τοιθορύσσειν.]

[Τοίνυν. V. Τοι.]

Τοῖος, α, ον, Talis, Hujusmodi. [Cum dat. Hom.
C Il. E, 450 : Αὐτῷ δ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Sequente superl. Hesiod. Theog. 703 : Τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει. Quo de usu Lobeck. ad Phryn. p. 424.] Theognis [216] : Ὅς ποτὶ πέτρῃ, Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. [Aliter cum infin. Hom. Od. B, 60 : Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν. Quod Il. H, 231 : Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.] Sæpe autem ei subjungitur οἷος. Hom. Il. A, [262] : Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοόν τε κτλ. Od. Σ, [135] : Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contra sequitur τοῖος : sicut τοιήδε sequitur οἵηπερ in Il. [Z, 146] : Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε [quod τοίη δὲ scribendum esse disputavit Buttmann. ad Soph. Phil. in Τοιόσδε cit.] καὶ ἀνδρῶν. [Pind. Pyth. 4, 157 : Ἔσομαι τοῖος· Isthm. 5, 12 : Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται γῆρας δέξασθαι.] Reperitur interdum et in prosa, et nominatim ap. Plutarch. et Alex. Aphr. [Duplici Plato Reip. 4, p. 429, B : Ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν· 437, E : Τοῦ τοίου ἢ τοίου· Phædr.
D p. 271, E : Τοῖα καὶ τοῖα. Longin. De subl. 27, 1 : Ἔλεγε τοιά τινα καὶ τοῖα. Epicurus Diog. L. 10, 53 : Οἱ μὲν τοῖοι τεταραγμένως, οἱ δὲ τοῖοι ἀταράχως. Epictet. 3, 16, 11. Conf. Plut. Mor. p. 1108, F ; 1109, A ; 1110, B, E. Et paullo aliter Sextus Adv. log. 1, 197, p. 411 : Προπετές ἐστι τὸ λέγειν ὅτι τὸ ἐμοὶ τοῖον φαινόμενον τοῖον καὶ τῷ παρεστῶτι φαίνεται. Post τοιόσδε Holobol. schol. in Aram Dosiad. ap. Valcken. Diatr. Eur. p. 133, 20 : Ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος. Pro τοιόσδε illatum libris nonnullis Herodoti 3, 72 : Ἡμέων ἐόντων τοίων, ubi alii recte τοιῶνδε.] Sed ab Hom. adhibetur etiam admirationi, habetque alios præterea usus, de quibus lege Eust. Quinetiam interdum dicit Τοῖον pro οὕτως, i. e. Ita. Od. Δ, [776] : Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. [H, 30 : Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· Γ, 496 : Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.] Interdum et pro οὕτω λίαν, Ita valde, Adeo, ut exp. Eust., in Il. H, [22] : Τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ubi tamen fatetur posse et ut nomen intelligi : quod mihi multo magis placet. In VV. LL. huic voci τοῖον expositæ Sic,

image
not
available

i. q. Hic. Eustath. ad Dionys. 98 : Οὐ γὰρ ἐστένωται ὁ τοιοῦτος ἰσθμός· ubi schol. Pind. Isthm. 1, 51, προείρηται ὅτι ὁ τοιοῦτος μὲν Θηβαῖος· Thom. Mag. p. 226 : Οὐ καλῶς δὲ ταῦτά φησιν ὁ τοιοῦτος Φρύνιχος· et alia confert Bernh. V. Has. præf. ad Leonem Diac. p. 9 ed. Paris. || Neutro gen. absolute Xenoph. Cyrop. 3, 3, 58 : Ἐν τῷ τοιούτῳ οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται· quod alibi dicit addito καιρῷ. Ages. 6, 7, de loco. Thuc. 3, 81 : Οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι. Cum genit. Anab. 1, 7, 5 : Διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι τοῦ κινδύνου προσιόντος· Eq. 4, 1 : Ἐν τοιούτῳ τῆς οἰκίας τὸν σταθμὸν εἶναι. Plur. Cyrop. 5, 4, 9 : Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι.] Dem. : Τοιούτου πράγματος ὄντος. Isocr. : Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν τὰς πόλεις προτρέψουσι πρὸς ἀρετήν. [Soph. Ant. 691 : Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων· aliique sæpe similiter ante pron. relat., ut Demosth. p. 743, 25 : Οἶμαι γὰρ οὐδὲν εἶναι τοιοῦτον ὅτου ἂν ἀπέσχετο.] Æschin. : Τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Plato Apol. [p. 19, C] : Οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. [Post alia additur, ut sit i. fere q. Et cetera. Demosth. p. 96, 10 : Ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκπλέοντας ἐμπόρους, μὴ συλᾶσθαι, παραπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν, τὰ τοιαῦτα· 170, 8 : Οὐκοῦν οἱ παριόντες ἅπαντες τὸν δῆμον καταλελύσθαι, τοὺς νόμους οὐκέτ' εἶναι, τοιαῦτα ἔλεγον· et modo addito modo omisso articulo 436, 5 ; 559, 15 ; 583, 24 ; 781, 2. De τοιοῦτος ἕτερος v. in Ἕτερος p. 2140. Cum art. Aristoteles ap. Athen. 11, p. 464, C : Σμύρνης καὶ σχοίνου καὶ τῶν τοιούτων ἑτέρων εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων, ubi olim deerat ἑτέρων. L. D.] Et quemadmodum τοιόσδε τις dicitur pro τοιόσδε, vacante particula illa τις, ita etiam Τοιοῦτός τις. [Pind. Ol. 6, 16, τοιοῦτόν τι ἔπος. Xen. H. Gr. 4, 1, 37 : Τοιοῦτόν τι φιλοτιμία ἐστίν· Cyr. 2, 1, 15 : Τοιοῦτό τι ποιήσαντος ὃ πάντας ἐβούλετο ποιεῖν. Et ordine inverso Hier. 10, 4 : Ἂν τι τοιοῦτον αἰσθάνωνται· Comm. 1, 3, 13 : Ἐνίησί τι καὶ πάνυ πρόσωθεν τοιοῦτον.] Sic in fem. gen. τοιαύτη τις, ap. Polyb. [3, 45, 6] : Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις. [Et divise Diodor. 14, 84 : Τοιαύτη τῆς μεταστάσεως σπουδή τις εἰς τὰς πόλεις ἐνέπεσεν· 16, 54 : Τοιαύτη φορά τις προδοτῶν ὑπῆρξε τότε κατὰ τὴν Ἑλλάδα.] Legitur et Τοιαῦτ' ἄττα, ubi vacare itidem existimatur ἄττα. Plato Reip. 3, [p. 386, A] : Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Possit tamen non omnino otiosa videri hæc vocula : sicut nec Quædam, quum dicitur Talia quædam. [Dicitur etiam Τοιουτοσὶ pro τοιοῦτος, ut ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος et οὑτοσὶ pro οὗτος. [Aristoph. Ran. 66 : Τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος.] Lucian. De luctu [c. 16] : Τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην. [Τοιουτοιὶ Aristoph. Lys. 1087.] Itidem Τοιουτονὶ pro τοιοῦτον ap. [Aristoph. Pl. 361 etc.] Athen. legitur, Τοιουτονὶ βρῶμα. [Et pro τοιοῦτον gen. masc. sæpius Aristoph. Sextus Pyrrhon. 2, 25 : Ὁ δ' Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τὸ τοιουτοὶ μόρφωμα.] Dem. autem [et sæpius Aristoph. et alii] habet et Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα : scribens, Οὐδὲ τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ προσετάττετε. [Τοιουτωνὶ Plato Theæt. p. 163, E : Τοιουτωνί τινων. In Ind. :] Αἰτοιαῦτος, Talis, Ejusmodi, VV. LL. sed crasso errore, inde nato, ut videtur, quod quum inciderent in αἰτοιαῦται, illud non dividendum animadverterunt, et διῃρημένως scrib. αἱ τοιαῦται, ex masc. ὁ τοιοῦτος, sed ita relinquendum ἀδιαίρετον, et fingendum ei nominativum talem. [Τοαύτα pro τοιαύτα inscr. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 32. || Adv. Τοιούτως, Taliter, Similiter. Orig. C. Cels. 2, (76,) p. 108 (=444). Seager. Etym. M. p. 650, 42. Draco p. 47, 18 : Τὰ μὴ τοιούτως ἔχοντα.]

[Τοιουτόσχημος, ὁ, ἡ, Qui est hujusmodi figuræ. Sextus Adv. log. 1, 209, p. 413 : Καὶ ὅτε φαίνεται μικρὸν τὸ αἰσθητὸν καὶ τοιουτόσχημον, ὄντως ἐστὶ μικρὸν καὶ τοιουτόσχημον. « Eust. Dionys. P. 175. » Wakef.]

[Τοιουτότης, ητος, ἡ, Qualitas hujusmodi. Anonym. in Anecd. meis vol. 2, p. 473, ιδ'. Boiss. Sive in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 283, 31.]

Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, Hujusmodi [Ejusmodi add. Gl.], Talis. [Herodot. 7, 226 : Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἔπεα. Hippocr. p. 95, E, φυμάτων.] Thuc. [2, 8 : Εἴ τέ τι ἄλλο τοιουτότροπον ξυνέβη γενέσθαι· 13] : Εἴτι τοιουτότροπον ἐγένετο. [4, 25 : Τῇ ναυμαχίᾳ τ. γενομένῃ·

A 8, 84 : Διὰ ταῦτα καὶ ἄλλα τοιουτότροπα.] Plato Leg. 5, [p. 735, E] : Καθάπερ ὅσα τῶν φαρμάκων τοιουτότροπα, Ut medicamenta hujusmodi. [Phædr. p. 240, B.] Philo De mundo [vol. 2, p. 113] : Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τ. οὐσίας. [Nemes. p. 185. Menand. Rhet. p. 92, e lect. cod. Par. 1741. Bast. Dionys. A. R. 1, 32. Et sæpius Dio Cass., Sextus Emp., aliique recentt. || Adv. Τοιουτοτρόπως, Hujusmodi, Gl. Dio Cass. 71, 7 olim, nunc τοιουτοτρόπου ἀγωνίας. « Tzetz. in Lyc. 492, et in Allegoriis Hom. Theoph. Bulg. In Lat. p. 274 Ming. Symeon Sethi Ichnel. p. 24. » Boiss.]

[Τοιουτοτροπωτὸς, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Didym. De Trinit. 3, 3, p. 344. Routh.]

[Τοιουτόχροος, ὁ, ἡ, Qui talis est coloris. Hippocr. p. 1212, G : Ὕστερον ὑδατώδεα σφόδρα καὶ τοιουτόχροα. Eust. Il. p. 830, 17, φυμάτων. « Idem In Dionys. Per. p. 92, 19 ed. Bernh. » Boiss. Per ω τοιουτόχρωος male ap. Cyrillum Alex. vol. 1, part. 1, p. 357, C. L. Dind.]

[Τοιουτοψύχως, Tali animo. Eustath. Opusc. p. 226, B 96 : Τοιουτοψύχως προσενεχθήσεται τῷ τοιούτῳ.]

[Τοιουτώδης, ὁ, ἡ, Talis. Sext. Adv. log. 2, 206, p. 206 : Πᾶν τὸ τοιουτῶδες· et alibi sæpius. « Lucian. Pisc. c. 20. Zosim. 5, 32. » Wakef. Herodian. Epimer. p. 137. Boiss. Jo. Laur. De magistr. p. 42. Tzetz. Hist. 13, 253. Anon. ap. Suidam v. Τοιουτῶδες. Forma Τοιουτοειδὴς ap. Cyrillum Alex. vol. 1, part. 1, p. 285, A. L. Dind.]

[Τοιούτως. V. Τοιοῦτος.]

[Τοιχάριον, τὸ, dimin. a τοῖχος, Parvus paries, ap. Nilum Epist. 2, 96, p. 164, 1 : Τί ὠνήσας τὴν σαυτοῦ ψυχὴν τοῖς τοιχαρίοις τὸ σῶμα ἐγκεκρυφώς; L. Dind.]

Τοίχαρχος, ὁ, dicitur ὁ τῶν τῆς νεὼς τοίχων ἄρχων, Pollux 1, [95], Qui præest navis parietibus. [Artemid. 1, 35, p. 57 fin. : Ἄρχει δὲ περινέου μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάργου δὲ ὁ πρωρεὺς, πρωρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος· 2, 23, p. 179, quod est in libris τοὺς τοιχάρχας Reiffius scripsit —χους.] Apud Suid. legitur, Τοίχαρχος ἐπὶ νεώς, ὁ ἄρχων αὐτῆς : quibus verbis subjungit, Τοιχάρχου δὲ, πρωρεύς· πρωρέως δὲ, C κυβερνήτης· κυβερνήτου δὲ, ναύκληρος. Sed pro ὁ ἄρχων αὐτῆς non dubito quin reponendum sit ὁ ἄρχων τῶν τοίχων αὐτῆς : si enim τοίχαρχος idem esset qui ὁ ἄρχων τῆς νεὼς s. ὁ ναύαρχος, non dixisset hunc subesse proratæ, ut proratam gubernatori, et gubernatorem nauclero. Significat igitur τοίχαρχος Eum qui præest lateribus navis, s. remigibus qui sunt in latere navis. [Lucian. Dial. meretr. 14 : Ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ.]

[Τοιχέπαλξις, ἡ, genus machinæ obsidionalis, ap. Ducam Hist. Byz. 13, p. 26, B : Οὐ γὰρ ἐπολέμει ταύτην ὁ τύραννος, οὐδὲ ῥιψεπάλξεις οὐδὲ τοιχεπάλξεις οὐδ' ἀκροβολισμοὺς οὐδ' ἄλλο τι τῶν μηχανικῶν ἀντεπήγαγεν.]

[Τοιχίδιον, τὸ, i. q. τοιχάριον. Eust. Od. p. 1959, 41, ap. Menag. Amœn. p. 217. Boiss. Anon. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 642, 5.]

[Τοιχίζω, Latus do. Achill. Tat. 3, 1, p. 155 : Κλίνεται δὴ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος. Moschopulus : Τοιχίζειν D ἐπὶ νεώς, πλαγιάζειν. Eust. Il. p. 1021, 12 : Τοιχίζειν λέγεται ναῦς.]

[Τοιχίον, τὸ, in inscrr. ap. Martorell. De theca calamaria p. 262, et Ignarram De palæstra Neapol. p. 300. « Fortasse pronuntiationis vitio pro τειχίον. Inscr. ap. Rad. Rochett. *Mém. de l'Acad. des Inscr.* vol. 14, p. 299. » Boiss.]

[Τοίχισμα, τὸ, Ædificium. Nic. Chumnus in Anecd. meis 5, p. 208, 5 : Νυκτὸς δ' αὐτὸν καταλαβούσης τοῦ συνήθους ἔξω καταλύματος, ᾧ ἂν καὶ συντετυχήκει τόπῳ, ἐν τούτῳ δὴ καὶ κατέμενεν, ὑπὸ σκέπην τυχὸν στοᾶς τινος ἢ ἑτέρου τοιούτου τοιχίσματος τὴν τῆς καταμονῆς χρείαν πληροῦντος αὐτῷ. Boiss.]

[Τοιχοβατέω, Parietem scando. Anal. Gr. 1 s. Cotel. Mon. vol. 4, p. 15, τοιχοβατήσαντες. Schleusn.]

[Τοιχοβαύστης, Τοιχοβάτης, Lacertus. Simeon Magister de Quadrupedibus Ms. : Ξυλόβατός ἐστι ζῷον, ὃ τινες τοιχοβαύστην καλοῦσιν. Ubi ad marginem, ἢ τοιχοβάτην. Ducang.]

[Τοιχογραφέω, In pariete pingo. Joannes Gretser. Opp. vol. 3, Mantiss. p. 35, D, 5 : Τοιχογραφεῖν οὖν οὐ

Digitized by Google

θέμις τὸν δεσπότην. Ignatius p. 55, E, 4 : Ἀπαξιοῖς δὲ τεχνικῆς ὕλης ὑπὸ τοιχογραφεῖσθαι. Theodor. Stud. p. 135, B; 142, E; 143, B; 158, D. L. Dind.]

[Τοιχογραφία, ἡ, Pictura parietum. Stephan. Byz. in Βοῦρα. Hemst. Aret. p. 72, 33 : Ἐρεθιστικὸν τοιχογραφίη.]

[Τοιχογράφος, ὁ, Pictor parietum. Pseudo-Orig. C. Marc. p. 131 Wetst.]

[Τοιχοδαίμων, in Glossis botan. Colbert. Mss., στρουθεῖον μικρὸν, Passerculus. Ducang.]

Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, dicitur ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, Qui parietes perscrutatur, sc. qua parte possint aperiri, ut ita ad ædes via facta furari possit. Hesychio [eumque describenti Theognosto Can. p. 25, 3] τοιχωρύχος. [ῐ]

[Τοιχοδόμος, ὁ, Parietum ædificator. Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. vol. 4, p. 348. Boiss.]

[Τοιχόκρᾱνον, τὸ, Parietis capitulum. Philo Belop. p. 83, 19 : Τὸ δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους καθῆκον τοιχόκρανον δεῖ μύουρον διπλοῦν κατασκευάζειν, ἵνα ὑπὸ τῶν λιθοβόλων τυπτόμενον μηδὲν πάσχῃ, ἀπέχον θάτερον θατέρου πήχεις ὀκτώ. Ita margo pro τοιχόμαχον.]

Τοιχομᾰχέω, Parietem oppugno. Exp. etiam Murum oppugno, afferturque ex Aristoph. : Τοιχομαχεῖν μοι διανοεῖ; pro Me quasi murum oppugnare cogitas? Sed falsa est ea scriptura; scr. enim τειχομαχεῖν, per ει, non per οι : et sic habent impressa etiam exempll., sc. Nub. [481. Niceph. Callist. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 448, B med. : Ἑλεπόλεσιν ὅλαις τὸν οἶκον τῆς ἁγνείας τοιχομαχεῖ. L. D.] Sic vero et Τοιχοποιοὶ perperam ex Aristot. Polit. 6, et ex Dem. Pro cor. affertur pro τειχοποιοὶ, Qui sunt mœnibus reficiendis præfecti. Nam τοιχοποιὸς esset Parietum structor, refector. [V. in seq. voc. sub finem dicta.]

[Τοιχοπυργίσκος, ὁ, Etym. M. p. 146, 56 : Ἁρμάριον· Ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἁρμάρια ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὡς εὗρον ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἀρχῇ τοῦ θ' κεφαλαίου περὶ τῶν θείων ὀνομάτων (vol. 1, p. 808 Cord., p. 257 Mor., vol. 2, p. 201 ed. Ven.). Οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον. Ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους θύρας ἔχοντας καθάπερ τοιχοπυργίσκους· καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἐσέβον θεῶν, ἔξωθεν δὲ ἀπέκλειον τοὺς ἑρμᾶς. Sic cum schol. Dionysii codd. Dorv. et Paris. pro τοιχοπυργίους, quod repetit Favorinus. Τειχοπ—. Schneid. Lex. v. Τειχόπυργος, cui simile Diod. 17, 71, τεῖχος... πυργωταῖς ἐπάλξεσι κεκοσμημένον, si hoc latet in quorundam scriptura πύργων ταῖς. Sed conferenda potius quæ Philo Belop. p. 81, A, habet de πύργοις, eorumque τοίχοις, ut ibid. C : Τοιαύτης δὲ οὔσης τῆς τειχοποιίας τῶν πύργων, aptius videatur τοιχοποιίας, nisi πύργοι tribuuntur τείχεσι. L. Dindorf.]

[Τοιχόρυγμα, τὸ, i. q. τοιχωρυχία. Ducas Hist. Byz. 7, p. 14, A : Οὐ διέλειπε νύκτα καὶ ἡμέραν διεγείρων πολέμους διά τε ἀκροβολισμῶν καὶ γαιορυγμάτων καὶ τ.]

[Τοιχορύκτης. V. Τοιχωρύκτης.]

Τοῖχος, ὁ, Paries [Gl.]; interdum et Murus [Gl. Eadem : Τοῖχος ὁ δύο κτήσεις διορίζων, Intergeries; Τοῖχος ἠφανισμένος, Parietinæ.] Sed intellige de Laterali s. Transversario domus muro. Hom. Od. Υ, [302] : Ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον, Parietem tangebat, pede sc. bubulo, quo Ulyssem petebat. Il. Π, [212] : Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο· Od. Η, [86] : Χάλκειοι μὲν τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, Ahenei parietes. Il. Σ, [374] : Πρὸς τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο, ut Hesiod. Op. 2, [350=730] : Πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς. [Eur. Ion. 1158 : Τοίχοισιν δ' ἔπι (tentorii) ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Aristoph. Vesp. 130 : Ὁ δ' ὡσπερεὶ κολοιὸς αὑτῷ παττάλους ἐνέκρουεν ἐς τὸν τοῖχον, εἶτ' ἐξήλλετο. De altari Callim. Apoll. 62 : Ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων· δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους. Idem fr. ap. Diog. L. 2, 111 : Αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Aristoph. Ach. 144 : Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί. Plato Leg. 6, p. 785, A : Παραγεγράφθω ἐν τοίχῳ λελευκωμένῳ· 9, p. 859, A : Γράψαντα ἐν τοίχοις. Andocid. p. 11, 34 : Τοὺς

A κυρουμένους τῶν νόμων ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον. Et similiter Lucian. Dom. c. 9, D. mer. 4. Theodor. Stud. p. 353, B : Εἶδον κατὰ τοίχου γραφήν.] In prosa quoque frequens est hoc vocab. : ut [Xen. Conv. 4, 33 : Ἐπειδὰν ἐν τῇ οἰκίᾳ γένωμαι, πάνυ ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοί μοι δοκοῦσιν εἶναι. « Demosth. p. 1122, 12 : Βαδίζει παρὰ τοὺς τοίχους ἐσκυθρωπακώς. » Valck.] Athen. 5, [p. 206, C] de Ægyptiis : Τοὺς τοίχους λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλλουσι πλινθίσι· 4, [p. 147, E, ex Socrate Rhodio] : Τοῖχοι ἁλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι. Thuc. 2, [3, et cum eod. verbo Aristoph. Pl. 565, Demosth. p. 1268, 12] : Διορύσσοντες τοὺς τοίχους. [75 : Φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες (ligna).] Allegorice autem Athen. 13 : Τὸν τῆς ἡδονῆς ὑποσκάπτοντες τοῖχον, Voluptatis suffodientes parietem. Item τυφλοὶ τοῖχοι, Cæci parietes, ut ap. JCtos : Περὶ θυρίδων ἀνοιγομένων ἐν τυφλῷ τοίχῳ, De fenestris quæ in cæco muro aperiuntur : apud quos etiam, Ὁ μὴ ἔχων δίκαιον φωταγωγῶν θυρίδων, οὐ δύναται τυφλὸν τοῖχον ἀνοίγειν, καὶ ποιεῖν θυρίδας, ut tradit Constant. Harmenop. in

B sua Epitome. Sic Virg. Æn. 5 : Parietibus textum cæcis iter. [De prov. Δύο τοίχους ἀλείφεις v. Suid. in ipso et Εὐφεγγέας cum annot.] ‖ Navi quoque sui tribuuntur τοῖχοι, quæ latera sunt. [Theognis 674 : Ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων. Eur. Hel. 1573 : Τοίχους δεξιοὺς λαιούς τε ... ἕζοντο· Iph. T. 96 : Ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς ὑψηλά· Hec. 1174 : Ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον. Thuc. 7, 36. Polyb. et al.] Plut. Symp. 2, 7 [p. 641, B], de echeneide pisce : Ὑπὸ τοῦ πρωρέως ἑάλω προσεχομένη τῷ τοίχῳ τῆς νεὼς ἔξωθεν. Athen. 5, [p. 207, E] de nave Hieronis Syracusanorum regis : Τοὺς τοίχους δ' εἶχε καὶ τὴν ὀροφὴν κυπαρίττου, Parietes habebat cupressinis tabulis contextos. [Ib. p. 209, C. Valck.] Itidemque ante ipsos Hom. dixerat Od. Μ, [420] : Διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους Λῦσε κλύδων τρόπιος. [Hinc proverbialiter Eur. fr. Alcumen. ap. schol. Aristoph. Ran. 537 : Μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, cit. : Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον ἐς τὸν εὐτυχῆ χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν. Quomodo Porsonus intelligebat Orest. 885 :

C Ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες, Schæferus autem confert Plut. Mor. p. 20, C : Οὐ γὰρ ἀποκλίνειν ἅπαντας εἰς τὸν αὐτὸν τοῖχον.] Verum et aliis rebus τοῖχοι a similitudine domus et ædificii cujusvis tribuuntur, veluti poculis, ut ap. Athen. [11, p. 481, B] ex Pherecrate : Κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ἀνδράσι ποτήρια Πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον, Parietes non habentia. Dicuntur autem habere τοίχους ea pocula, quæ alta sunt et rotunda, vel angulosa; non itidem pateræ. Eur. vero et hominis Latus τοῖχον nominasse dicitur. [Tro. 118 : Καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων. « Applicavit vocem τοῖχοι a navi ad corpus; ut spina carina est, ita latera humanæ velut navis, qua carina vectitatur, sunt τοῖχοι, Parietes. » Reisk. Seager.] Item et τῆς λόγχης τὸ ἔνδοθεν nominari τοῖχον auctor est Pollux [5, 4], qui aciei etiam τὸ βάθος, i. e. Profunditatem, appellari τοῖχον annotavit. [Artemid. 1, 74, p. 104, 5 : Κατὰ ταὐτὰ δὲ τοῖς ἐνηλάτοις καὶ οἱ τοῖχοι τῶν κλινῶν διαλαμβανέσθωσαν.]

D Τοιχόω, Murum facio. Et pass. Τοιχοῦσθαι, Murum fieri, esse. Verbum fictum, ut patet ex Plut. [Mor. p. 1120, E] : Οὗτοι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι. [Et p. 1121, A.] At particip. comp. Ἐκτοιχωθεὶς, quod in VV. LL. exp. Compressus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scr. ἐκτρυχωθείς : sic enim ap. Suid. legitur, exponentem ἐκπιασθεὶς, διαφθαρείς : itidemque apud Hesych.

Τοιχωρύκτης, sive Τοιχορύκτης, ὁ, Muri perfossor, Qui murum perfodit et perforat, ut in ædes ingredi queat et furari, Effractor, Effractarius. [V. Τοιχωρύχος. Verum autem τοιχορύκτης, ut libri quidam Suidæ cum Photio et Bachm. Anecd. vol. 1, p. 388, 26, Herodian. Epim. p. 205, Zonara Lex. p. 1736, vitiosum alterum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 232. Schol. Pind. metr. p. 13, 3 : -υ--, οἷον τοιχορύκτης. L. Dind.]

Τοιχωρῠχέω, Parietem effringo et perforo, [Expilo, Gl.] i. q. τοῖχον διορύττω, ut Thuc. loquitur, et Aristoph. Pl. [565] : Πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ

τοὺς τοίχους διορύττειν. [Id. ib. 165 : Ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ. Xen. Comm. 1, 2, 62, Conv. 4, 36. Plato Gorg. p. 508, E, Reip. 9, p. 575, B.] Item τοιχωρυχεῖν τοῖχον dicitur pro διορύττειν τοῖχον. Aristot. sub finem l. 5 Eth. : Μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὴν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχωρυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ. [Flagitiosis s. Malitiosis strophis rem ago. Demosth. p. 925, 24 : Οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον. Philostr. p. 552 : Τοὺς λόγους ἡμῶν τοιχωρυχοῦσιν. Pass. Lucian. Gall. c. 33 : Τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.]

Τοιχωρύχημα, τὸ, ut τοιχωρύχημα γαλῆς ap. Suid., quod exp. τοίχου ὀπὴ, i. e. Foramen parietis, a fele per parietem terebratum. [Photius : Τοιχωρύχημα τοίχου, γαλῆς ὀπή. Pollux 6, 180.]

Τοιχωρυχία, ἡ, Parietis effractio, Xen. Apol. [25. Theodos. Gramm. ap. Voss. ad Ignat. p. 268. Boiss. Dionys. A. R. 4, 24 med.]

[Τοιχωρυχικὸς, ἡ, ὸν, adj. sequentis subst. Sext. Emp. Adv. rhett. 12, p. 291 : Καθάπερ οὐκ ἂν εἴποιμεν τὴν τοιχωρυχικὴν εἶναί τινα τέχνην παραινοῦσαν τὸ οὕτω δεῖ τοῖχον διορύττειν.]

Τοιχωρύχος, ὁ, [Perfossor, Gl.] Qui murum perfodit, ut patefacto sibi ad ædes ingressu furari queat. Latini Effractorem et Effractarium vocant. Ulpianus, Effractorem equitem Rom. qui effracto perforatoque pariete pecuniam abstulerat. Seneca, Aperta effractarius præterit. Plato Reip. 1, [p. 344, B] : Ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ, καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται. [Leg. 8, p. 832, A.] Et ap. Suid. Ms. : Τοιχωρύχοι κλέπται, τοιχωρύχοι λησταί· quibus subjungit, τοιχορύκτης δέ : admonens de diversa scriptura. Sed quum ibi per ο in antepenultima scriptum sit τοιχορύκτης, in vulgatis tamen edd. [male, ut dictum in Τοιχωρύκτης. Vitiose etiam Photius : Τοιχωρύχος, κλέπτης. Τοιχωρύκτης, ληστής. Rectius Etym. M. : Τοιχορύκτης καὶ τοιχωρύχος, κλέπτης, ληστής. V. Lobeck. ad Phryn. p. 232] per ω, sicut τοιχωρύχος. [Frequens ap. Aristophanem aliosque Comicos convicium, ut Nub. 1327 : Ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε. Id. Aristoph. Ran. 807 : Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος — Πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους. Improprie Diphilus ap. Athen. 11, p. 499, D : Ὦ τοιχωρύχον ... λαγύνιον. De accentu Arcad. p. 91, 4.]

[Τοίως. V. Τοῖος.]

[Τόκα. V. Τότε.]

[Τόκαι. V. Τῶκαι.]

[Τοκαρίδιον et Τοκαρύδιον, τὸ, Usurula, Gl. Alterum de forma suspectum, ut δενδρύδιον.]

Τοκὰς, άδος, ἡ, Quæ peperit et enixa est, Quæ fœtum s. partum edidit. [Parturia, Gl.] Eur. Hec. [1157]: Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι, Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, Quæ autem pepererant et matres erant, schol. [Cum genit. Hipp. 559 : Τοκάδα τὰν διογόνοιο Βάκχου. Lycophr. 498. De bestiis Cycl. 42 : Γενναίων μὲν πατέρων, γενναίων δ' ἐκ τοκάδων. (Plato Anth. Pal. 9, 823, 2 : Βληχὴ πολυμιγὴς τοκάδων. Theocr. 8, 63; et λεαίνας 26, 21).] Med. [187] : Τοκάδος δέργμα λεαίνης, Leænæ quæ peperit, catulos habet. Solent enim torvum aspicere leænæ, præsertim si catulos habeant. [Callim. Dian. 89 : Τοκάδες κύνες. « Schol. Pind. Pyth. 4, 253, βοῦς. » Hemst. De aliis bestiis Geopon. 14, 6, 9; 18, 1, 1.] Itidem Polyb. [12, 4, 8] : Ὥστε τὴν μίαν τοκάδα χιλίους ἐκτρέφειν ὗς, Unam matrem. [Lucian. Lexiph. c. 6. De capite Jovis id. D. deor. 9, 2 : Τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. Τοκάδα ex Eubulo citant Photius et Etym. M.] || Τοκὰς dicitur etiam Quæ paritura brevi est, Partui vicina, Gravida : quemadmodum Lat. Fœtum pecus quoque dicitur non solum Quod peperit et enixum est, sed etiam Quod uterum gestat. Sic certe exp. schol. Hom. Od. Ξ, init. [16] : Ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι τοκάδες· sc. τοκάδες accipiens pro ἐπίτοκοι. Nihil tamen vetat exponere τετοκυῖαι, τεκοῦσαι : quanquam et Hesychio τοκάδες sunt ἔγκυοι. [Ap. Strab. 4, p. 178 : Καὶ γὰρ τοκάδες αἱ γυναῖκες καὶ τρέφειν ἀγαθαὶ, Fœcundæ. Improprie Lycophr. 316 : Ἡ τοκὰς κόνις. Schol. ἡ πατρὶς, ἡ γεννήσασα γῆ. 1412.]

Τοκάω, Parturio s. Partui vicina sum : unde Cratin. τοκῶσαν dixit quam illi ἐπίτοκον, s. ἐπίφορον, teste Polluce 2, [7].

A Τοκετὸς, ὁ, Partus, Puerperium [Gl.] Exp. etiam Nativitas. Pollux 2 [inscr. capitis 2] : Ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ μέχρι ἐσχάτου γήρως. [Manetho 4, 455. Agathias Anth. Palat. 4, 3, 64 : Γιγαντείου τοκετοῖο. Philippus Thess. ibid. 9, 311, 4 : Ἤδη δ' ἡ τοκετῶν ὥριος ἦν βάσανος, de cane parturiente. Aristot. De generat. anim. 2 ante fin., item de bestiis. Sirac. 23, 19 : Μήποτε τὴν ἡμέραν τοῦ τ. σου καταράσῃ, Nativitatis. « Euseb. Præp. ev. p. 123, D. » Valck. Schol. Aristoph. Lys. 743, Thesm. 130.]

Τοκεὺς, έως, ὁ, Parens, Genitor, i. q. γονεὺς et γενέτωρ. Hom. Il. Φ, [588] : Πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν· Δ, [477] ac P, [302] : Οὐδὲ τοκεῦσι Θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, Caris parentibus : ut et Hesiod. Op. [186] : Οὐδὲ μὲν οἵγε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν, Χειροδίκαι, ubi etiam nota synonymως poni θρέπτα et θρεπτήρια. [Pind. Pyth. 2, 47 : Ἀμφοτέροις ὁμοῖοι τοκεῦσι. Æsch. Eum. 659 : Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου· Pers. 63 : Τοκέες δ' ἄπαιδες· Eum. 545 : Τοκέων σέβας

B εὖ προτίων· et alibi cum ceteris Tragicis. || De majoribus, ut πατέρες, accepisse nonnullos Hom. Od. H, 54, annotant scholl.] Utuntur prosæ etiam scriptores. [Herodot. 1, 122; 3, 52. Thuc. 2, 44, 1.] Xen. [Comm. 2, 1, 33] : Ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν, Fili bonis edite parentibus. [Ven. 13, 17.] De brutis quoque dici ab Aristot. in Polit. annotant. [Γερύνων Nicand. Th. 620, Al. 576.] Ionice autem poetæ dicunt Τοκῆες pro τοκέες s. τοκεῖς. Hom. Od. A, [170] et Ξ, [187] : Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; Θ, [312] : Ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω. Iidem τοκήων dicunt iidem poetæ et τοκῆας, pro τοκέων et τοκέας. Il. Ω, [387] : Τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε; τέων δ' ἔξεσσι [ἐξ ἐσσι] τοκήων; Quibus natus es parentibus? Qui te genuere parentes? Quibus es genitoribus ortus? Υ, [203] : Οἴδμεν [Ἴδμεν] δ' ἀλλήλων γενεὴν, οἴδμεν [ἴδμεν] δὲ τοκῆας. Sic Hesiod. Op. [183] : Γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας. [Æsch. Ag. 728 : Ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων· aliique non Attici. Lycophr. 1394. De dativo τοκέσι in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 536, n. 948, 6 :

C Πένθος ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσι, conf. Buttm. Gr. vol. 1, p. 197, Lobeck. ad Phryn. p. 69, qui etiam nominat. τοκέες ex Philon. vol. 2, p. 451, 5, annotavit, ut sæpe Ionicas formas inferunt librarii. Conf. Τομεὺς et Σελευκέσι ab me notatum ap. Jo. Malalam p. 412, 4. L. Dind.]

[Τοκεύω, Pario. Theodor. Stud. p. 136, E, Gretseri Opp. vol. 3, Mantiss. p. 68, C : Θείως τοκεύεις ὡς ἐν ἀσπόρῳ τρόπῳ. L. D. Nicet. Eugen. 5, 141 : Ἐρωτιδεὺς γὰρ οὐ τοσούτους ἰσχύει ἀεὶ τοκεύειν, ζωπυρεῖν, φέρειν, τρέφειν.]

[Τοκήεις, τοκήεσσα, εν, Pariens, Fœcundus. Hippocr. p. 564, 9 : Χήρῃσιν, αἳ νέαι ἐοῦσαι καὶ τοκήεσσαι χηρεύουσιν· 681, 39 : Ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τεκεῖν τοκήεσσαν ἐθέλῃς ποιῆσαι.]

Τοκίζω, Fœnori do, Fœneror, [Fœnero, Gl.] i. q. δανείζω, Mutuum do, cum usura et fœnore reddendum. [Lucillius Anth. Pal. 11, 309, 3 : Φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας. Quod ad τόκους τόκων refert Jacobsius. Demosth. p. 1122, 27 : Τοκί-

D ζων καὶ τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς καὶ χρείας εὐτυχήματα σαυτοῦ νομίζων.] Pollux 3, c. 9 [§ 85] : Οὗτος δὲ, καὶ τοκιστὴς, τοκογλύφος, τοκίζων· de eo loquens quem et δανειστὴν vocant. Ibid. ex Hyperide affert, Τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον. [Plut. Aristid. c. 1 : Σωκράτει ὑπάρχειν μνᾶς ἑβδομήκοντα τοκιζομένας ὑπὸ Κρίτωνος. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 22, 12, 28; 24, 76, μναῖ. L. Dind.]

Τοκισμὸς, ὁ, Fœneratio, ut Cic. et Colum. loquuntur. Aristot. Polit. 1, 7 [11] τοκισμὸν numerat inter species τῆς μεταβλητικῆς et χρηματιστικῆς. [Xen. Vect. 4, 6. Manetho 4, 580.]

[Τοκιστὴ, Usura, Gl.]

Τοκιστὴς, ὁ, Fœnerator, i. q. τοκογλύφος infra, et δανειστὴς, s. ὁ τόκους ἐκλέγων. Pollux 3, c. 9, [§ 85. Plato Alcib. 2 p. 149, E. Aristot. Eth. Nic. 4, 3 med. : Τοκισταὶ κατὰ μικρὸν ἐπὶ πολλῷ. Plut. Mor. p. 830, F. Alexidis et Nicostrati fabulæ fuerunt Τοκιστὴς inscriptæ. || Fem. Τοκίστρια, ἡ, Fœneratrix. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 160, D. L. Dind.]

[Τοκογλῦφέω.] Τοκογλυφεῖν, Tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est; item simpliciter Fœnerari, Fœnori dare. Pollux. [Plut. Mor. p. 34, D. Lucian. Necyom. c. 2, Lapith. c. 36.]

Τοκογλύφος, ὁ, ἡ, Fœnerator, Qui fœnori dat, fœnus facit, i. q. τοκιστὴς s. δανειστὴς, Pollux 3, c. 9 [§ 85. Philodem. Anth. Pal. 9, 570, 7.] Plut. [Mor. p. 18, E]: Λόγοι τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες· quales sunt hi ibid.: Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς. Videntur autem τοκογλύφοι proprie dici Qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. [Lucian. Necyom. c. 11, Vitt. auct. c. 23. V. Τοκοπράκτωρ.]

[Τοκοληψία, ἡ, Usuræ acceptio, Fœneratio. Epiphan. De fide p. 467: Ἡ ἐκκλησία ἀποκηρύσσει θέατρα ... ἀδικίαν τε καὶ πλεονεξίαν, τοκοληψίαν.]

[Τοκοπράκτωρ, ορος, ὁ, i. q. τοκογλύφος. Phrynichus Bekkeri p. 64, 30: Τοκοπράκτωρ, ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος.]

Τόκος, ὁ, Partus [Nixus, add. Gl.] Hom. Il. T, [119]: Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας· P, [5]: Πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Partum ante non experta. [Soph. Œd. T. 26: Πόλις φθίνουσα τόκοισι ... ἀγόνοις γυναικῶν· 173. De bestiis fr. Œnom. ap. Diog. L. 4, 35: Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν πλὴν ὅταν τόκος παρῇ. Eur. Cycl. 162: Ἐκφέρετέ νυν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον. Lycophr. 427 et al. Aristot. H. A. 3, 20; 5, 9 fin.] Eur. Med. [1031]: Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. [Et alibi sæpe utroque numero. Herodot. 1, 111.] Vehementissimi enim partus dolores, et primi præsertim. Aristot. Polit. 7, [c. 16]: Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους. [H. A. 7, 3 fin.: Αἱ πλείοσι χρώμεναι τόκοις.] Lycurgus autem Spartanas virgines cursu, palæstra, et aliis exercitiis roborabat, ὡς μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζοιντο πρὸς τὰς ὠδῖνας, ut in Vita ipsius [c. 14] refert Plutarchus. Item Xen. Reip. Lac. [15, 5] dicit ἀπὸ τόκου, A partu, Post partum, Postquam enixæ matres essent. Rursum Hom. Il. H, [128]: Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε· accipiens τόκον pro Ortu. [O, 141: Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε· Od. O, 175, de aquila: Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅτι οἱ γενεή τε τόκος τε.] Id ipsum etiam quod edidit et enixa partu est mater, s. quod edit, τόκος dicitur: ut Lat. quoque Partus non ipsam solum Pariendi actionem significat, verum etiam ipsum Fœtum partu editum. Synes. Ep. 141: Οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τετογμένον, Idem partus bis pariendus non est. [Æsch. Sept. 372: Οἰδίπου τόκος· Eum. 402: Θησέως τόκοις· cum ceteris Tragicis et aliis poetis, de filiis et filiabus. Aristoph. Thesm. 845. Nicand. Th. 452: Ὀρνίθων τε τόκον. Xen. Œcon. 7, 34: Τοῦ γιγνομένου τόκου (apum) ἐπιμελεῖται ὡς ἐκτρέφηται. Plut. Mor. p. 433, E: Τὴν ἡλίου δύναμιν ἔκγονον ἐκείνου (Apollinis) καὶ τόκον.] || Metaphorice autem τόκος dicitur [Usura, Gl.] Fœnus quod ex usura ad nos redit, i. e. Pecunia aut Aliquid aliud quod debitor creditori pro mutuo datæ pecuniæ usura persolvit singulis vel mensibus vel annis; id enim lucrum illæ pecuniæ veluti pariunt. Aristot. Polit. 1, [10]: Ὁ δὲ τόκος (sc. τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον· ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν· ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν· videturque τόκον ibi restringere ad pecunias: ut et Aristoph. Nub. [1290] dicit τόκον esse, quum κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν Πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται Ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου. [Ib. 18: Ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας· οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν· 1156: Τόκοι τόκων. Menander ap. Chœrob. vol. 2, p. 585, 13: Ἀπήειν τῶν τόκων ἔχων τόκους. Theophrast. Char. 11, 3: Δεινὸς ... τόκου τόκον ἀπαιτῆσαι. Aristot. Rhet. 3, 10 med., ἐπίτριτοι, ἐπιδέκατοι. Demosth. p. 1212, 1, ἐπόγδοον.] Latius tamen extenditur [Pind. Ol. 11, 9: Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος, ubi præcesserat βαθὺ χρέος,] in Deuteron. 23, [20]: Οὐκ ἐντοκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου καὶ τόκον βρωμάτων, καὶ τόκον παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν ἐκδανείσῃς· τῷ ἀλλοτρίῳ ἐντοκιεῖς· Fratri tuo non dabis fœnori nec pecuniam, nec esculenta, nec aliud quippiam, sed alienigenæ. Ubi etiam nota τόκος ἀργυρίου. Plaut.: A Ab eo etiam argenti fœnus creditum audio. [Aristoph. l. Nub. infra cit. Demosth. p. 967, 25.] Sicut vero Latini Reddere fœnus, ita Græci τόκον ἀποδοῦναι. [Aristoph. Nub. 1285: Τἀργυρίου μοι τόκον ἀπόδοτε· 739. Plurali] Isocr. [p. 366, B]: Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γινομένους ἀποδώσειν· quemadmodum et Dem. In Dionysod.: Οὐκ οἴει δεῖν οὔτε τοὺς τόκους τοὺς γινομένους ἀποδοῦναι, Legitimum fœnus, Legitimas et licitas usuras. Itidemque τόκον φέρειν dicitur ὁ δανεισάμενος, ut in quodam Æschinis loco, quem in Ὑποτίθημι afferam: et in hoc ap. Athen. 13: Οἴσω δέ σοι ἐννέα ὀβολοὺς, τῆς μνᾶς τόκους, Novem obolos tibi fœnori reddam pro mina. [Pollux 3, 85, τόκους ἐκλέγων.] Aristot. vero Œcon. 2, dicit, ἐν τόκῳ ἀποδιδόναι, Cum fœnore reddere, Reddere cum usura: ut Cic. ait Terram nunquam sine usura reddere quod accepit, sed alias minore, plerumque majore cum fœnore: velut ap. Xen. Cyrop. 8, [3, 38] agellus quidam ὅ, τι ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Cui ἀποδοῦναι τόκον opp. τόκου B ἀποστερίσκειν, unde ap. Aristoph. Nub. [745], Τόκου ἀποστερητικὴ γνώμη. Rursum ὁ δανειζόμενος dicitur interdum ἐπὶ μεγάλοις τόκοις δανείζεσθαι, ut ap. Dem. [p. 13, 20], i. e. Accipere s. Mutuari pecuniam magno reddendam fœnore. [Id. p. 914, 10: Ρκ' στατῆρας δανεισάμενος ἐγγείων τόκων.] Plautus et Plin. dicunt, Fœnore accipere pecuniam. [Ὀφείλειν ἐπὶ τόκῳ Isocr. p. 359, D. Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις παρακινδυνεύων Pollux 3, 115. Aristoph. Thesm. 842: Ἡ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι, καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον. Menander ap. Stob. Fl. 63, 14, 4: Οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.] At vero is, cujus est pecunia, dicitur eam κομίζεσθαι σὺν τόκῳ, Matth. 25, [27], et πράττειν σὺν τόκῳ, Luc. 19, [23. Δανείζειν ἐπὶ τόκῳ Plat. Leg. 5, p. 742, C. Ib. 8, p. 842, D: Ἐπιτόκων τόκων· Reip. 6, p. 507, A: Βουλοίμην ἂν ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν (τὴν διήγησιν) ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ, ὥσπερ νῦν, τοὺς τόκους μόνον. Τοῦτόν τε δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε. Εὐλαβεῖσθε μέντοι μή πῃ ἐξαC πατήσω ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου· eodemque inter utramque signif. lusu 8, p. 555, E: Οἱ χρηματισταὶ... τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει.]

Τοκοφορέω, i. q. τόκον φέρω. Suidæ tamen τοκοφορεῖν est τόκους λαμβάνειν. [Demosth. p. 1362, 25. Photius.]

[Τοκόω, Pario. Photius: Τοκούμενον, γεννώμενον, τικτόμενον.]

[Τολέριον, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τολερῖνος, Steph. Byz. Gent. ap. Dionys. A. R. 8, 17, 26.]

[Τολιστοβόγιοι, οἱ, Tolistobogii, gens Gallica, ap. Polyb. 22, 20, 2. Τολιστόβιοι (—βοιοι Meinek.) ap. Steph. Byz., quos Τολιστοβωγίους (per ο cod. Vrat.) vocaverit Eratosthenes. Τολιστόβιοι, quod nihili, etiam ap. Appian. Syr. c. 32, 42, ex libris in Τολιστόβοιοι mutavit Schweigh. Τολιστοαγίους in inscr. Pergam. ap. Bœckh. vol. 2, p. 854, n. 3536. Τολιστοβόσγιοι libri Strabonis 4, p. 187; Τολιστοβώγιοι, 12, p. 547; —βῶγοι, βόγοι, βόγιοι p. 566, 567. Conf. Franz. D *Fünf Inschriften* p. 22. Τολιστήβογοι Zonaras Lex. p. 1736. Τολοστοβόγιοι Memno Photii Bibl. cod. 224, p. 228, 2.]

Τόλμα, ἡ, Audacia. [Præsumptio, Audentia, Gl.] Plerumque in malam partem accipitur, et in vitio ponitur: ut et oppositum huic vocabulum δειλία, i. e. Timiditas: virtus autem inter utrumque media est, ἀνδρεία s. μεγαλοψυχία, Fortitudo et magnanimitas. Ac τόλμα quidem in excessu peccat, δειλία autem in defectu. [Æsch. Cho. 996: Τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος· 1029. Soph. Œd. T. 125: Πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ... ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 533: Ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον· Œd. Col. 1030: Ὡς ἐξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν· Aj. 1004: Ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς· Tr. 582: Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ· Aj. 46: Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει; Et utroque numero sæpe Euripides.] Thucydides 3 p. 110, [c. 82]: Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις

δὲ προμηθής, δειλία εὐπρεπής. [6, 59, 1 : Ἡ ἀλόγιστος A
τόλμα.] Isocr. Trapezit. [p. 361, B]: Εἰς τοῦτο τόλμης ἀφίκετο, ὥστ' ἀφῃρεῖτ' αὐτὸν, ὡς ἐλεύθερον ὄντα, Eo devenit audaciæ, ut eum ipsi veluti liberum eripuerit. [Conf. Antid. p. 441, 95.] Xen. Cyr. 1, [4, 24] : Μαινόμενον γινώσκων τῇ τόλμῃ, Furentem audacia ; nam audaces quodam furoris instinctu aguntur. [Ubi non dicitur in malam partem, ut H. Gr. 7, 3, 6 : Πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ. Genit. jungit Plato Leg. 9, p. 881, A : Ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι.] Est et in verbis τόλμα. Plato Apol. [p. 38, D] : Ἀλλ' ἀπορίᾳ μὲν ἑάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας, Quod non audeam impudenter apud vos mentiri. Ubi nota ab eo [et Aristoph. Lys. 702, Isocr. Antid. p. 467, 203] copulari τόλμης et ἀναισχυντίας, ut ap. Dem. copulate leguntur ἀναίδεια καὶ τόλμα. [Item ap. Dionys. A. R. 4, 33 med.] Æsch. C. Ctes. : Πρὸς τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατος, Miræ in verbis audaciæ. Et in ead. Or. [p. 70, 32] : Ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε ; [Τόλμα in B
oratore est Audacia qua non terretur aut confunditur concionis aspectu, sed παρρησίᾳ utitur : Dionys. Jud. Isocr. 1, ubi hanc τόλμαν et τὸ φωνῆς μέγεθος, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τοῦ ῥήτορος appellat. Ernest. Lex. rh.] Plato Ep. 7, [p. 336, B] : Ἐμπεσὼν τόλμαις ἀμαθίας· audax enim est inscitia. [Contraria εὐβουλίᾳ ap. Athen. 10, p. 444, D. Valck.] Non semper tamen in malam partem capitur, sicut nec Lat. vocab. Audacia. [Pind. Ol. 9, 88 : Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕποιτο· 13, 11 : Τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν· Pyth. 10, 24 : Ὃς ἂν ... τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει· Nem. 7, 59 : Τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ· 10, 30 : Προσφέρων τόλμαν· Isthm. 3, 63 : Τόλμᾳ γὰρ εἰκώς (al. εἴκων). Æsch. Prom. 16 cum genit. : Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν. Eur. Alc. 741 : Ἰὼ ἰὼ σχετλία τόλμης, ὦ γενναία καὶ μέγ' ἀρίστη· fr. Ixion. ap. Stob. Fl. 51, 11. Aristoph. Pac. 1031 : Σοφῇ φρενὶ πορίμῳ τε τόλμῃ. Menander ap. Stob. Fl. 7, 4 : Τόλμῃ δικαίᾳ καὶ θεὸς συλλαμβάνει. Herodot. 7, 135; Thuc. 6, 31, 6; Xen. H. Gr. 5, C
3, 22; 7, 5, 8, et alibi. Plur. Isocr. p. 56, B; 59, C.] Isocr. in Ep. ad Philipp. [p. 98, C] : Οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. [Conf. p. 234, C.] Plut. : Ὁρμὴ καὶ τόλμη δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν, Audacia et fidentia. Ubi paulo plus significat quam θάρσος et Fidentia, quæ Ciceroni est Firma animi confisio. Idem alibi dicit, Fidentia est per quam magnis et honestis in rebus multum ipse animus in se fiduciæ certa cum spe collocavit. [Τόλμα, Audacia, s. Ista animi fiducia quæ quidquid patitur et sustinet. Consideratur illud τόλμα vulgo tanquam radix : solemnes tamen derivandi leges monstrant ductum a τέτολμαι, quod a τέτολκα verbi veteris Τόλω. Sed hoc in Græcis monumentis non reperitur. Fuit tamen illud in usu plebis frequentissimo; qualia verba in sermone quotidiano usitatissima centena exulant a libris nostris, scriptis sc. lingua qua uti solebant elegantiores. Ex sermone plebeio τόλω in Italiam fuit delatum. Romanis veteribus innotuit Tolo, Tuli et Tetuli, To- D
lere : litera postea duplicata scripserunt Tollo, Tollere : a forma vet. fluxit Tolerare, significans Sustinere, atque idem in origine ac nostrum τολμᾶν. Verb. illud τόλω, usitatum in lingua plebis, fluxit tamen ex dialecto vet. Formarum veterum, quæ ex usu eruditorum ceciderant, sæpe plebs fuit tenacissima. Exemplo sit μαλάχη (sic Athenis Malva dicebatur) in lingua Græca vulgo dicta μολόχη. Sed ista plebis pronuntiatio fuit vetusta, ab Epicharmo quippe Siculo jam adhibita. Vide Hemst. ad Plutum 544. Antiquitus itaque æque Græcis τόλω fuit in usu ac τάλω. Hinc ortum Lexica præbent voc. Τάλας : sic Miser dicebatur : proprie Qui tolit ac tolerat, s. sustinet magnum pondus ærumnarum. A τάλω ortum ταλάω contractum fuit in τλάω, itidem significans Tolero. Hæc si ad animum revocasset G. J. Vossius in Etym. L. L. v. Tollo, potuisset sibi ab errore non uno cavere. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 186. Coraio autem radix est Τόλλω, ut ab ἀγάλλω fit ἄγαλμα,

A a ψάλλω ψαλμός. Vide Schneid. Lex. Suppl. p. 179. Angl. || Apud Pythagoreos nomen dyadis. V. annot. ad Plotin. p. 481 extr. Creuzer. Jo. Laurent. De mens. p. 48 cum annot. De forma per η Phrynichus p. 66, 23 : Τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα. Τόλμη cum ἅλμη et aliis in μη vocabulis compositum ab Arcadio p. 110, 2, et tanquam Atticum pro τόλμα, ut θέρμη pro θέρμα, positum p. 96, 18, ap. Eur. Ion. 1416 : Λέγ', ὡς ἔχει τι δεινὸν ἡ τόλμη γέ σου restituit G. Dind. pro τόλμα, nisi hic quidem præstat quod ego conjeceram ἥδε τόλμα σου. V. Lobeck. ad Phryn. p. 331, et add. Stob. Fl. vol. 2, p. 381, ubi τόλμη, Ephræm. Syr. vol. 3, p. 286, F, ubi τόλμην, var. script. ap. Demosth. p. 777, 12; 882 extr.; 1289, 2, Dionys. A. R. 4, 38 med., Etym. M. v. Ἁλμυρὸς, ubi Gud. τολμὴ, Χαρίεις. « Τολμὴ Grammat. in Jacobs. not. ad Anthol. Pal. t. 4, p. 458, 2, et ipse inveni sic scriptum τολμὴ in apogr. Regio. » Boiss. Barytonon diserte facit gramm. Cram. An. vol. 2, p. 417, 19. Contra τόλμας genit. pro τόλμης ap. Tzetzen Hist. 9, 403,
B τῆς τόλμας.]

[Τολμαῖος, ὁ, Tolmæus, n. viri. Athen. ap. Thuc. 1, 108, 113; 4, 53, 119. Alius ap. Bœckh. *Urkunden* p. 99. In numo Ænian. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 9, n. 68, Jovis epitheton i. q. τολμήεις significans putabat Brœndsted. *Reisen* vol. 2, p. 309. Diogenis librum Τολμαῖον inscriptum memorat Sotion apud Diog. L. 6, 80. L. Dindorf.]

[Τόλμας, αντος, ὁ, Tolmas, n. pr. Chœrob. vol. 1, p. 37, 16; 38, 4. Arcad. p. 22, 4.]

Τολμάω, Audax sum, Audeo [Gl.]. Thuc. 2, [43] : Ἐνθυμούμενοι ὅτι τολμῶντες καὶ γιγνώσκοντες τὰ δέοντα ἄνδρες αὐτὰ ἐκτήσαντο, Viri audaces et intelligentes eorum quæ oportet. Plut. : Μὴ βουλομένων δὲ μηδὲ τολμώντων, Nec volentibus nec audentibus. Herodian. 1, [17, 14] : Τολμῆσαί τε ἅμα καὶ δρᾶσαι πεφυκώς, Audax ac promptus. 8, [5, 22] : Τολμήσαντες οὖν ἐπίασι τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, Sumpta audacia. Hom. quoque ante hos usus est, Il. [K, 232 : Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς
C ἐτόλμα·] M, [51] : Οὐδέ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, Non audebant. P, [68] : Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα, Ita horum nulli animus audebat in præcordiis : non aliter sc. ac canibus et venatoribus, qui circum leonem raptum pecus devorantem, Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ· ubi δεδιέναι et οὐκ ἐθέλειν opp. huic τολμᾶν. [Æsch. Prom. 235 : Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', ἐξελυσάμην βροτούς. Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. 48, 3, 4 : Οὔτε ναυτίλον φιλῶ τολμῶντα λίαν· Phœn. 277.] Interdum cum infin. construitur, ut Lat. Audeo quoque. [Hom. Il. Θ, 424 : Εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι· N, 395, et alibi. Theognis 388. Æsch. Prom. 299. Et alii quivis.] Dem. p. [320, 3] : Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς ; Æschin. [p. 73, 15] : Τολμᾷ λέγειν, βλέπων εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὑμέτερα, ὡς ἄρα Θηβαῖοι τὴν συμμαχίαν ἡμῖν ἐποιήσαντο. Rursum Dem. [p. 533, extr.] : Τολμᾷ ἐξαγαγεῖν. Xen. Cyr. [6, 1, 5] : Τολμῶ ἐξενεγκεῖν, Audeo efferre s. publicare. Idem alibi, Ἐτόλμησε τὸν
D Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλῆσαι, Ausus est osculari filium Alcibiadis. Aristoph. Pl. [516] : Τολμῶντε δρᾶν, Audentes facere. Item præcedente οὐ, Demosth. [p. 1051, 24] : Οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, Deponere non ausus est. Quomodo et Chrysost. : Οὐ τολμᾷ γενέσθαι πλησίον, Propius accedere non audet. [Alia constr. Plato Phileb. p. 14, B : Τολμῶμεν ἄν πῃ ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι.] Sed notandum est, in hac construct. τολμᾶν reddi nonnunquam Sustinere. [Pind. Ol. 2, 75 : Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ... ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν. Theognis 377 : Πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν; 82, 398. Æsch. Prom. 1001 : Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν· Sept. 1058 : Πῶς τολμήσω μήτε σε κλαίειν μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον; Et alii.] Eurip., Τολμῶ μεθεῖναι, Sustineo dimittere. Plato De rep. 2, [p. 360, B] : Ὡς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, Sustineat abstinere. : Isocr. : Τίς γὰρ ἱκετεύειν τολμήσει ; Sic Paul. in Ep. ad Rom. 5, [7] : Ὑπὲρ γὰρ

τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, Pro eo qui sit ipsi utilis, forsitan aliquis etiam mori sustineat. 15, [18] : Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, Non enim sustinuerim quicquam loqui, quod non effecerit Christus per me. Utuntur autem Latini verbo Sustineo hoc modo quum alii, tum Ovid., et Quintil., ut 2, 4 : Nec enim hujus rei judicium differre sustineo. Alioqui pro Sustineo accipitur et in alia signif., ea sc. qua Sustineo i. denotat q. Tolero, Perfero, καρτερῶ, ὑπομένω. Hom. Od. [Υ, 20 : Τέτλαθι δὴ, κραδίη καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης ἤματι τῷ ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας·] Ω, 160 : Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ, Toleranti animo patiebatur se impeti et probris incessi. Itidem ap. Theogn. accipiunt [442] : Ὁ ἐσθλὸς Τολμᾷ ἔχειν [al. ἔχων] τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως, ubi malim accipere in præcedenti signif. Sustinendi : alioqui verbum ἔχειν ibi supervacaneum esset. [Cum partic. etiam Eur. Hipp. 476 : Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.] Rursum ap. Eund. itidem accipiunt [555] : Χρὴ τολμᾷν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα, Oportet sustinere et tolerantem esse. [Id. 591 : Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν. Et 355 : Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες· 1029 : Τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν, ὅμως ἄτλητα πεπονθώς.] Ego vero ex Ovidio reddi posse crediderim, Perferre et obdurare. Possis reddere etiam Confidere et Bono esse animo, ut i. sit q. θαρσεῖν. [Absolute etiam Pind. Pyth. 5, 117 : Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, τετόλμακε. Æsch. Prom. 331 : Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί· 381 : Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν ;] At verbo Sustinere apte utemur in Eur. Hec. [333] : Αἶ αἶ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί· Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον· Sustinetque et patitur quæ non decet, ἀνέχεται, πάσχει. [« A me impetro, et velut invito mihi extorqueo facinus, nobile illud quidem, at acerbum et durum, ad quod non nisi necessitate coactus accedam, Demosth. p. 36, 25; 854, 24; 1377, 12. » Reisk. Polybius 1, 45, 11 : Οἱ μὲν ἐξῶσαι σπεύδοντες, οἱ δ' οὐδαμῶς εἶξαι τούτοις τολμῶντες διὰ τὴν προθυμίαν· 4, 54, 3 : Οὕτω περιπαθεῖς ἐγένοντο ταῖς ψυχαῖς ὥστε μηδ' εἰσελθεῖν μηδένα τολμῆσαι τῶν παρόντων εἰς τὴν πατρίδα.] Rursum τολμάω pro Audeo, cum accus. construitur. [Hom. Od. Θ, 519 : Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα, νικῆσαι καὶ ἔπειτα· si ita illa interpunguntur. Soph. Antig. 915, δεινά· El. 471 : Ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πείσεται, πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. Et alii quivis.] Thuc. 3, p. 102 [c. 56] : Ἐθέλοντες τολμᾷν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, schol. σὺν τόλμῃ πράττειν. Itidemque 4, p. 153 [c. 98] : Τοῖς ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τι τολμήσασιν, Idem exp. τολμηρῶς πράξασι παρὰ τὰ καθεστηκότα. Eod. modo Isocr. in Archid. [p. 131, C] : Ταῦτα ἐὰν τολμήσωμεν, καὶ μὴ κατοκνήσωμεν, Hæc si ausi fuerimus. Aristoph. Pl. [419] : Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν, Audetis facinus intolerabile. Nisi hic τολμᾷν accipere malis pro Patrare, Committere, Summa cum audacia patrare et committere, suscipere s. admittere. Ita enim et τολμᾶσθαι aliquid dicitur. [Eur. El. 277 : Τολμῶν ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατήρ.] Herodian. 2, [5, 15] : Δέει τῶν τετολμημένων, Metu eorum quæ tanta audacia perpetrabat. 6, [3, 1] : Τὰ κατὰ τὰς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τολμώμενα οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενοι, Audaciam et insolentiam barbari non amplius tolerandam esse. Rursum 2, [14, 3] : Τὸ εἰς τὰ τολμώμενα ἅμα τῷ θαρραλέῳ εὔελπι, Rebusque maximis aggrediendis bonam sibi spem proponens audacia, Polit. 7, [5, 1] : Εἰ τὰ τολμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἔργοις μείζοσι, Si nuper ausa et patrata facinora novo aliquo facinore cumularent. Idem [2, 9, 13] : Ἐπὶ τοῖς οὕτως πως κατ' αὐτοῦ τετολμημένοις ἠγανάκτουν. Sic Hermogenes : Τολμηθὲν ἔργον, Scelus ausum et admissum, quod admittere aliquis ausus est. Chrysost. : Θάνατος ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς τολμηθείς. At Synes. Ep. 44 : Τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου, Patrato homicidio gentilitio, Interfecto cognato, Ausa et patrata cognati cæde. Ex Plut. Rom. in bonam partem, Τολμηθὲν ἔργον, pro Facinus animose susceptum; est enim ubi audacia laudem meretur. [Cum inf. Plato Reip. 6, p. 503, B : Νῦν δὲ τοῦτο τετολμήσθω εἰπεῖν κτλ. Dionys. A. R. 1, 76 : Πολλοῖς ἐτολμᾶτο λέγεσθαι τὸ πραχθέν.] Nec vero solum τολμάω accus. junctum redditur Audeo, Patrare audeo, Audeo aggredi et admittere, verum etiam Comminiscor. Herodian. 4, [13, 1] : Τολμᾷ δὴ τοιοῦτο, ubi Polit. Tale quiddam comminiscitur. Ionice vero Herodot. dicit Τολμέων pro τολμάων, [τολμέω pro —άω, 8, 77,] ut ἐπιτιμέων pro ἐπιτιμάων et alia multa. [Jo. Chrysost. Cp. ap. Cotel. Monum. vol. 3, p. 127, C : Τὸ ψεῦδος εἰπεῖν οὐκ ἐτόλμουν, eademque forma Procop. Gotth. 1, p. 363, A; 3, p. 494, B; 4, p. 611, A. Cui tamen tribui vix potest propter multo plura alterius apud eum exempla. L. Dindorf.]

[Τόλμη. V. Τόλμα.]

Τολμήεις, εσσα, εν, Audens, Audax, Intrepidus; item et Tolerans, ὑπομονητικὸς, ut exp. ap. Hom. [Il. K, 205 : Οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι·] Od. P, [284] : Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα· quasi sc. multa expertum esse mala, audaciorem reddat ad subeunda alia et tolerantiorem. [Pind. Pyth. 4, 89 : Τολμάεις Ἐφιάλτα. Manetho 2, 171 : Πρήξεσι τολμήεντας. Georgio Pachym. Mich. Palæol. 1, p. 7, A : Οἷς τολμοῖεν τὸ φρόνημα, in Σωρεύω p. 1726, A, restitui τολμῆεν. Fem. Tryphiodor. 433 : Παρθένε τολμήεσσα. Compar. τολμηέστερος et superl. τολμηεστάτη ponit Etym. M. v. Χαρίεις. Superl. contr. Soph. Ph. 984 : Ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε. Quod τολμηέστατε interpr. schol. De utraque forma agit Buttm. Gr. vol. 1, p. 267. Τολμῆς positivum ponunt scholl. Æsch. Prom. 235. L. Dind.]

Τόλμημα, τὸ, [Ausio, Ausus, Gl.] i. q. τετολμημένον ἔργον, Facinus quod quis ausus est, admittere ausus est. Latini poetæ Ausum dicunt : utentes tamen frequentius numero plur. Legimus enim apud eos Crudelia s. Furialia s. Immania ausa; Magna, Fortia, Memoranda ausa; nec non Potiri auso, Indulgere s. Excidere ausis. Accipitur vero interdum in bonam partem, interdum in malam, ut et Lat. Ausum. In bonam [Eur. Suppl. 845 : Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ τολμήματα· Or. 1064], Thuc. 2, [25] : Ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος πρῶτος τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐπῃνέθη, Ex isto tam audaci facinore, Ob fortia et magna hæc ausa. Idem p. 215 [6, 24] : Τὸ Ἀριστογείτονος καὶ Ἁρμοδίου τόλμημα. [7, 43.] Lucian. [Harmonid. c. 3] : Διὰ τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, Ob hæc tam magna ausa. Philo V. M. 1 : Τόλμημα τολμῶσιν ὁποῖον εἰκὸς ἦν τοὺς ἐλευθέρους, Facinus audent et aggrediuntur. In malam vero [Eur. fr. Hippol. ap. Stob. Fl. 51, 10 : Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι, τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται· Phœn. 1219 : Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον, τολμήματα αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ· et al. Id. Ion. 252 : Ὦ τολμήματα θεῶν.] Plutarch. De def. orac. [p. 418, B] : Μεγάλου τινὸς ἄγους καὶ τολμήματος ὑποψίαν ἔχουσι, Magni cujusdam sceleris et facinoris audacis suspicione non carent. Theodor. H. E. 5 : Παρ' αὐτὸ συλλαβόντες τὸ τόλμημα ἀνεῖλόν τινας, In ipso facinore deprehensos necarunt. Aristoph. Pl. [419] : Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν. [Eadem locutione Eccl. 106. Ib. 288 : Ἐνδυόμεναι τόλμημα τηλικοῦτον· Lys. 206 : Τασδὶ ... ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου; Pac. 93 : Τόλμημα νέον παλαμησάμενος. Plato Leg. 1, p. 636, C. « Τόλμημα λεκτικὸν, Audacia elocutionis, qualis v. c. in hyperbole esse solet, Longin. De subl. 38, 5. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 658, ubi ἡ ἀσφάλεια opponitur. » Ernest. Lex. rhet.]

Τολμηρία, ἡ, Audacia. [Nicolaus Methonensis Quæstionn. et Responss. Creuzer. Gregor. Naz. Carm. 12, 210, 408, 212, 313. Boiss. In Pap. Ægypt. ap. Peyron. fasc. 2, p. 47, 66, ubi τῃ τολμηριαι, sec. annot. p. 60, syllaba τολ incerta. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 244, C. L. Dind. Fab. Æsop. Coraes.]

[Τολμηροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui corde est audaci. Constant. Manass. Chron. 1049, 1354, 1824, etc. Boiss.]

Τολμηρὸς, ὰ, ὸν, Audax, [Gl.], Intrepidus; interdum et Temerarius [Gl.], ut παράτολμος. [Eur. Suppl. 305 : Εἰ μὲν μάδικουμένοις ἐχρῆν τολμηρὸν εἶναι, κάρτ'

ἂν εἶχον ἡσύχως. Aristoph. Nub. 445 : Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης· et sæpius vocat. τολμηρὰ, ut Bion 1, 60. Menander ap. Stob. Fl. 61, 27 : Τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει ἐν τοῖς λογισμοῖς τὰς ἐπιδείξεις δυσκόλους.] Thuc. 7, p. 239 [c. 21] : Πρὸς ἄνδρας τολμηρούς. Dem. [p. 1024, 3 : Πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος· 1395, 18] : Οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι ὅντιν' ἀντιποιήσεσθαι τῶν πεπραγμένων, Neminem usque adeo vel impudentem fore vel audacem. Ubi nota copulari ἀναίσχυντον et τολμηρὸν, ut supra ἀναίδεια et τόλμα. [Lysias p. 488, 1 : Οὐχ ἕν τι μόνον, ἀλλὰ πολλὰ τολμηρός ἐστι. Valck. Isocr. p. 228, B : Ὁμολογῶ λίαν εἶναι τολμηρός.] Unde superl. τολμηρότατος, Audacissimus, Confidentissimus, Thuc. 1, [74. (Isocr. p. 31, A. Polyb. 15, 35, 6.) Comparat. 2, 87. Isocr. p. 298, B. Plato Leg. 8, p. 835, C. De re Sophist. p. 267, D : Κἂν ᾖ τολμηρότερον εἰρῆσθαι. Menander ap. Stob. Fl. 4, 35 : Οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδὲν ... τολμηρότερον. « Antiphanes ap. Athen. 3, p. 122, E : Ἓν καινὸν ἐγχείρημα κἂν τολμηρὸν ᾖ. Lysias p. 141, 2 : Μὴ μόνον οὕτω τολμηρὰς κατηγορίας ποιεῖσθαι. Valck. Isocr. p. 320, C : Οὐχ οὕτω δ' ἂν τολμηρὰν ἐποιησάμην τὴν ὑπόσχεσιν. Aristot. Eth. Nic. 3, 11 med. : Οἱ μοιχοὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τολμηρὰ πολλὰ δρῶσιν. V. Τομός. Ap. Theognost. Can. p. 1, 25 : Ὁ τόλμιλλος ἐγὼ καὶ αὐθαδίας, scr. videtur τολμηρός.] Item τὸ τολμηρὸν, Audacia, ἡ τόλμα. Thuc. 1, [102] : Δείσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιίαν, Veriti Atheniensium audaciam, et studium novarum rerum. [Τολμηρὰ adverbialiter ap. Planud. Vit. Æsop. p. 18 ed. Frob. a. 1530 : Τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. Boiss.]

Τολμηρῶς, Audacter, [Temere, add. Gl.] Intrepide. [Xenoph. Conv. 2, 12 : Καίπερ γυνὴ οὖσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται.] Thuc. 3, [83] : Τ. πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν. [Ibid. 74. Comparat. 4, 126, 4 : Μὴ προειδώς τις ἂν αὐτοῖς τολμηρότερον προσφέροιτο. Polyb. 1, 17, 7.] Unde superl. τολμηρότατα ap. Polluc. [3, 136], pro quo Cæsar dicit Audacissime.

[Τολμῆς. V. Τολμήεις.]

[Τόλμησις, εως, ἡ, Audacia. Plat. Defin. p. 412, C : Αἰδὼς τολμήσεως ὑποχώρησις ἑκουσία. « Athan. vol. 2, p. 249. » Kall. Τολμήσεως, Desperatione, Gl.]

[Τολμητέος, α, ον, Audendus. Gregor. Naz. Or. 4, p. 113, D : Τὸ ἐν τοῖς τολμητέοις θαρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν. Neutr.] Τολμητέον, Audendum est, Audacter res aggredienda est. [Eur. Med. 1051 : Τολμητέον τάδε· Iph. T. 111 : Τολμητέον νὼ ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν ἄγαλμα· et absolute 121. Ion. 1387. Plato Phædr. p. 247, C, Theæt. p. 196, D, Leg. 10, p. 888, A. « Clem. Alex. p. 654. » Kall.]

Τολμητὴς, ὁ, Qui audet, Qui audet aliquid suscipere et aggredi, Homo audax. [Epigr. Anth. Pal. 9, 678, 2 : Θυμῷ τολμητῇ.] Thuc. 1, [70] : Οἱ μὲν, παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες, Audaces sunt ac prompti supra vires, Audent supra vires. [Philo vol. 2, p. 72. Wakef. Plutarch. Mar. c. 46, τ. καὶ φιλοκίνδυνος· Lucull. c. 3, Sert. c. 12, etc. Lucian. Icarom. c. 8. Pollux 3, 134.]

Τολμητίας, ὁ, i. q. τολμητής, Audaculus, ut Gell. loquitur, Suid. [Audax, Gl. Polemo Phys. p. 203. Schol. Æsch. Prom. 235. Wakef. Anna Comn. p. 14, 286, 474. Τολματίας, p. 231. Elberling. Agathias Hist. 1, p. 14, D, et alibi. Jo. Damasc. vol. 1, p. 3, B. Zonaras Ann. vol. 1, p. 50, A. Constantin. Amat. p. 360, 56, aliique Byzantini. Improbat usum voc. Thomas M. p. 856, quod Attici dicant τολμητής.]

[Τολμητικὸς, ἡ, ὸν, Audax. Hippodamus Stob. Fl. vol. 2, p. 123 : Θυμικωτάτων καὶ τολματικωτάτων. L. D. Schol. Eur. Or. 1405 apud Beck. p. 65, ubi contra cod. ap. Musgrav. τολμηρὸς Matthiæ 1390.]

[Τολμητὸς, ὁ, ἡ, Ausus, i. e. Quod quis audet. Soph. Phil. 634 : Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ τολμητά. Eur. Hel. 816 : Μί' ἐστὶν ἐλπὶς, ᾗ μόνῃ σωθείμεν ἄν. — Θνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ λόγων ὕπο;]

Τολμίας, et Τολμίδης, ὁ, nomina propria ex τόλμα derivata, quorum illud ap. Plutarch. legitur, hoc ap. Pausan. [1, 27, 5, de Athen. et ap. Thuc. 1, 108, 113 de Athen.; et 3, 20 de Platæensi; Xenoph. Comm. 3, 4, 5, de Athen., et de Eleo Anab. 2, 2, 20, etc., aliosque. T.]

A [Τόλμος, ὁ, Tolmus, n. ducis in exercitu Xerxis, Æsch. Pers. 999.]

Τολόται, Ministri publici quorum opera utebatur magistratus, VV. LL. [ex Etym. M. s. Photio], quæ remittunt ad vocem Σπουσίνιοι : sed ut Σπουσίνιοι scribunt pro Σπευσίνιοι, quod ap. Suid. legitur, ita etiam τολόται perperam scribere puto, pro τοξόται, quod apud eum habetur in illo vocab. Itidem tamen τολόται, non τοξόται, scribunt et in illa voce Σπουσίνιοι. Nec vero ap. Suid. tantum, sed et apud Hesych. τοξόται invenitur, exponentem οἱ δημόσιοι ὑπηρέται. [Delendum hoc librariorum commentum.]

[Τολεύγετον, τό. Totulegium, per errorem puto typographi, in Adelungi Mithrid. 2, p. 74, affertur tanquam ex Arriani Tact. p. 67 ed. Scheffer. At ibi (sicut et in ed. Blanc. p. 95) est Τολούγετον, ubi vide ne τὸ sit articulus, ut Celtica vox tantum λούγετον fuerit. Nec vero, ut Adelung. ait, significat Jaculi genus quoddam, sed rursus Exercitatio quædam militaris et jaculandi ratio quædam ex equo. Schweigh.]

B [Τόλοφος, ὁ, Tolophus, Ophionensis, ap. Thuc. 3, 100.]

[Τολοφὼν, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν Τολοφώνιος. Θουκυδίδης τρίτῃ (101), Steph. Byz. Dicæarcho Descr. Gr. 66 : Πόλις τε Κολοφὼν, μετὰ δὲ τὴν Κολοφῶνα ποταμὸς, Palmerius bis restituit T.]

[Τολύδη, ὄνομα κύριον, Suidæ.]

[Τολύνου, Megarensis poetæ, mentionem facit Etym. M. p. 761, 47 : Τολύνιον· τὸ καλούμενον Κρατίνειον μέτρον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου· ἔστι δὲ προγενέστερος Κρατίνου. Ῥητορική. Τολύνειον Meinek. Com. vol. 1, p. 38, sed suspectum habens nomen viri.]

Τόλυξ, Pudendum αἰδοῖον, Hesych. [cum ejusdem gl. : Τύλον, τὸ αἰδοῖον (οἱ δὲ ξύλον), confert Lobeck. Paralip. p. 127.]

Τολύπευμα, τὸ, i. q. τολύπη, Glomus : Suidæ συναγωγή, et [Photio] κατασκευαστὸν καὶ περιλοκαλημένον ἔριον, Lana carpta et decenter parata, sc. ad nendum, vel etiam conglomerata. [Τὸ κ. ἔριον interpr. etiam

C Hesychius.]

Τολυπευτικὸς, ἡ, ὸν, Qui novit τολυπεύειν : unde τολυπευτικώτατος, quod Hesych. exp. ἐργαστικώτατος, ἐπιτελεστικώτατος.

[Τολυπευτὸς, ὁ, ἡ, Conglomeratus. Schol. Hom. Od. Δ, 490 : Τολυπευτὸν) κατασκευαστὸν καὶ περιλοκαλημένον ἔριον.]

Τολυπεύω, i. q. τολύπην ποιῶ, Glomero, Conglomero, Conglobo : ut Eustath. quoque τολυπεύειν esse dicit τὸ πολλὰ εἰς ἓν τέλος συγκεφαλαιοῦν. [Schol. Od. A, 238 vel Δ, 490 : Τολύπευσεν, ἐμηχανήσατο, μετὰ κακοπαθείας ποιηθέν. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι· τολύπη, ἡ ἐργασία. Al. Τολύπη, εἶδος βοτάνης. Μεταφορικῶς δὲ καὶ τὴν ἐρίων τῶν ἤδη κατειργασμένων εἴλησιν τολύπην λέγομεν. Τολύπευσε γοῦν ἤτοι κατειργάσατο, ὑπέμεινεν ἢ ἐξέφυγεν.] Hesych. autem στρέφειν : quod et ipsum verbum ad lanificium pertinet, ut et στροφαλίζειν, et Lat. Torquere : veluti quum dicunt Torquere fusos, Torquere stamina. Possumus etiam exponere πλέκειν, Nectere, Contexere. [Aristoph. Lys. 586 : Οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν, αἷς οὐδὲ μετῆν

D πάνυ τοῦ πολέμου, ubi præcesserat τολύπη.] Atque ut metaphorice dicitur πλέκειν δόλους et στρέφειν στροφάς, ita et τολυπεύειν δόλους : ut Hom. Od. T, [137] : Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, Ego autem dolos necto, telam sæpius retexens. Hesych. τολυπεύειν exp. etiam μηχανᾶσθαι, ἐργάζεσθαι, Machinari, Fabricari, Struere : quo modo τολυπεύειν ἄλγεα potest exponi κακὰ τεύχειν, Mala machinari s. inferre, Il. Ω, initio, de Achille desiderante suum Patroclum : Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων· nam Eustath. non passive, sed active ibi accipi hoc verbum scribit, et ei opponit τὸ πάσχειν : cui πάσχειν ἄλγεα opp. τεύχειν ἄλγεα : nec enim assentitur iis qui τολυπεύειν ibi accipiunt pro κακοπαθεῖν quasi a τολύπη significante Herbam lethalem (ex quorum numero Hesych. quoque est, τολυπεύειν exponens ταλαιπωρεῖν, μοχθεῖν, Ærumnas pati, Labores molestos exantlare), præsertim quum Homerus hoc verbum alibi semper active

A usurpet, veluti quum dicit πόλεμον τολυπεύειν, Bellum conficere, ad finem perducere. Od. A, 237; Ξ, 367: Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, Postquam confecit bellum, Bello confecto et finito. [Δ, 490.] Il. Ξ, [86]: Οἷσιν ἄρα Ζεὺς Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν Ἀργαλέους πολέμους· ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος· ubi Eustath. quoque exp. ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι. Ex Eurip. autem affertur πένθος τολυπεύω pro Luctum concinno et adorno. [Vel potius Excito, Rhes. 744: Οἷά τις ἡμᾶς δράσας ἀφανῆ φροῦδος, φανερὸν Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας. Epigr. Anth. Pal. 9, 655, 1: Τολύπευσαν τόνδε δόμον βασιλῆες. Apollin. Ps. 50, 13: Ὑσσώπῳ καθαρόν με περιρραίνων τολυπεύσεις. V. Τολύπη.]

Τολύπη, ἡ, Lana carpta et operi parata, τὸ κατειργασμένον ἔριον, Eust. [Il. p. 969, 12.] Itidemque Idem p. 1414, κατειργασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι, Lana carpta et pexa et ad nendum parata. Idem rursum p. 1336, τολύπη a veteribus exponi ait σφαῖρα ἐρίων, Pila s. Glomus lanarum. [Hesy- B chio τὸ κατασκευαστὸν ἔριον.] Malim ex iis omnibus hanc unam compositam dare expositionem, Lanarum carptarum et ad nendum paratarum glomus. Solent enim plerumque in pilæ formam conglomerari. Et ita ap. Diosc. 5, 85, de pompholyge: Τὸ δὲ σῶμα τὸ ποιούμενον ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων, κατ' ἀρχὰς μὲν ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς γίνεται, ὕστερον δὲ, πλείονος τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης, ἐρίων τολύπαις ἀφομοιοῦται, Ruell. vertit, Glomusculis vellerum simile redditur. [Aristoph. Lys. 586: Ἐχρῆν ... τὰς πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι, διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας δεῦρο ξυνάγειν καὶ συναθροίζειν εἰς ἓν κἄπειτα ποιῆσαι τολύπην μεγάλην κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι. Schol., συναγωγήν. Philippus Thessal. Anth. Pal. 6, 247, 6: Τάλαρον, ὃν ποτ' ἐπλήρου ... τολύπη. Antipat. Sid. 6, 160, 6: Καλαθίσκον τολύπας φύλακα. V. Schneider. Ind. Scriptt. R. R. vol. 4, p. 363 seq.] Itidemque πράσων τολύπαι C dicuntur Porri in pilæ formam conglobati, s. σφαῖρα quæ ex porris convolutis fit et ori ingeritur: ut Eubulus comicus ap. Athen. 8 [13, p. 571, F], κοσμίαν ἑταίραν παράγων, dicit, Ἐδείπνει κοσμίως, Οὐχ ὥσπερ ἄλλαι τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Atque eandem ob causam μάζης etiam genus quoddam τολύπη vocabatur, a τολύπης nimirum figura sphærica et globosa; s. quoniam rotunda erat in modum glomeris lanarum. Meminit hujus mazæ Eust. p. 1414, et Tryphon ap. Athen. 3, [p. 114, F]. Hesych. autem τολύπην vocari scribit τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, quæ et βήρηκας nominari. [Placentæ genus. Clem. Alex. p. 19. Wakef. V. Lobeck. Aglaoph. p. 704, 1076.] Idem vero et superioris meminit signif., τολύπη exponens ἀγκαθίδιον στήμονος ἢ ῥοδάνης. Quo refer etiam quod Pollux scribit, 7, c. 10 [§ 32] Sophoclem ὁλοστήμονας τολύπας appellare τὰς ταινίας. Suidas hunc etiam l. affert ex anonymo [Agathia Hist. 5, p. 167, B]: Καλωδίοις τε καὶ τολύπαις τοὺς καλάμους ξυνδήσαντες, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο, ubi simpliciter accipi D potest τολύπη pro Lana carpta; ipse [et Photius, Arcad. p. 102, 19, ubi de accentu paroxytono] tamen exp. ἐργασία: quod nullo modo convenit. [Vinculum laneum, ut μαλλὸς, interpr. Schneider. l. c. ‖ « Φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν (τῶν δενδρέων, quorum nomen Indicum Tala) οἷά περ τολύπας, Arrian. Ind. c. 7, 3. » Hemst.] ‖ Eid. [s. Photio] τολύπη est ἀγρία κολοκύνθη. [V. Τολυπεύω.] Quo pertinere queat quod legitur 4 Reg. 4, [39] de Elisæo: Εὗρεν ἄμπελον ἀγρίαν, καὶ συνέλεξεν ἀπ' αὐτῆς τολύπην ἀγρίαν πλῆρες τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ubi vulg. versio habet, Collegit ex ea colocynthidas agri, et implevit pallium suum, [s. Cucurbitam agrestem. V. Schleusn. Lex. V. T. Inter τολύπην et κολοκυνθίδα variant libri Theodoreti vol. 1, p. 522 Sch.]

[Τολῶσσα, ης, ἡ, Tolosa, urbs Galliæ Narbonensis, ap. Strab. 4, p. 188. Rectius Τολῶσα ap. Ptolem. 2, 10, 9.]

[Τομαῖον ὄρος. V. Τόμαρος.]

Τομαῖος, ὁ, ἡ, Sectus, Cæsus, Succisus, Recisus: τ. χαίτη, Eur. [Alc. 101], Coma recisa s. detonsa. [Æsch.

A Cho. 166: Ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.] Itidem τομαῖον δένδρον dicitur Arbor quæ secatur: cui Nicander addit dat. instrumentalem, Ther. [52]: Πριόνεσσι τομαίη Κέδρος πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις, schol. τεμνομένη. [De remedio parato Æsch. Cho. 539: Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων· Suppl. 268: Τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια.]

[Τομαριάς. V. Τόμαρος.]

[Τομάριον, τὸ, Parvum volumen, Etym. M. p. 790, 8. Wakef. Aristonymi Τομάρια sæpe citat Stob. Fl., cujus v. ind. scriptorum. Conf. etiam Τόμος. Τομούριον male in Cram. Anecd. Paris. vol. 4, p. 201, 1. V. Suid. v. Φαιλόνης. Non de libro Constantin. Cærim. p. 466, 14 ed. Bonn.: Ἐν σκευαρίοις ἐνδεδυμένοις δι' ἀληθινῶν τομαρίων, Coriis purpurei coloris. Eustath. ad Dionys. Per. p. 74, 8: Τὸ τὴν ἀμέτρητον οἰκουμένην τομαρίῳ βραχυτάτῳ στενοχωρεῖν, de quo ib. βύρσης τμήματι. L. Dind.]

[Τόμαρος, ὄρος Δωδώνης, ὅ τινες Τομοῦρον καὶ τοὺς κατοικοῦντας Τομούρους. (Quod v. infra.) Οἱ δὲ Τμάρος, B οὗ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος, Steph. Byz. Hesychius.: Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος, καὶ προφήτης, καὶ ἱερεὺς καὶ θύτης καὶ μάντις. Idem: Τμάριον, ὄρος Ἀρκαδίας. Τμάριος, Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ. Callim. Cer. 52: Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν. Quod est Orph. Arg. 264: Τομαριὰς ἔκλυε φηγός· 1154: Τομαριὰς ἔκλαγε φηγὸς, Meinek. ad Steph. B. post Eschenbachium scribebat Τομουριὰς, quum α non videatur produci potuisse. Nisi est poetæ potius quam librarii culpa.]

[Τομαροφύλαξ, ακος, ὁ, Tomari custos. Strabo 7, p. 328. V. Τόμουρος.]

Τομάω, Sectione egeo, Sectionem desidero, etiam Sectione mihi opus est, ut κουράω dicitur pro Tonsore mihi opus est; sunt enim ea verba ἐφετικὰ s. Desiderativa. Soph. Aj. p. 35 [582]: Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, ubi et schol. exp. τομῆς δεομένῳ, annotans eum eleganter dixisse τὸ τραῦμα τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχεν. [Eustath. Opusc. p. 123, 37: Τομῶντος τραύματος. Conf. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 26.]

C Τομεῖον, τὸ, i. significans q. τομεὺς, i. e. Instrumentum τομῆς: quales sunt Cultri incisorii, Scalpra, Cultri putatorii, et similia. Legitur ap. Hippocr., ap. quem τομεῖον et τομέα Galen. vocari dicit ἐργαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται. Latini Forcipem id appellant, Græci alio nomine λαβίδα: unde quidam suspicantur in illis Galeni verbis pro ἀναβάλλειν reponendum esse ἀναλαβεῖν.

[Τομεύτης, Τομεύς. V. Τομίς.]

Τομεὺς, έως, ὁ, Sector, Incisor, aliis etiam Exector, Castrator, Putator. Hesychio τμήτης s. ὁ τέμνων. Ipsum etiam τομῆς instrumentum τομεὺς dicitur, ut τορεὺς τὸ τῆς τορείας [Xen. Hipparch. 2, 3: Καὶ σίδηρος μάλιστα διατέμνει σίδηρον, ὅταν τό τε ἡγούμενον τοῦ τομέως ἐρρωμένον ᾖ καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. Maximus Καταρχ. 277: Τομεὺς σίδηρος. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 813, F: Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς αὐχένος τομεύς]: et interdum Cultrum putatorium significat, interdum Scalprum incisorium, ut quo vel Medici utun- D tur ac Chirurgi, vel Sutores quum calceos περιτέμνουσιν: unde et περιτομεύς. Alio nomine σμίλην vocant et σμιλίον, de quibus supra: quemadmodum et Pollux [10, 141] annotat Platonem in Alcib. [1 p. 129, C, ubi male olim τομῇ pro τομεῖ. V. schol. Plat. p. 82 Ruhnk. = 390 Bekk., et Jung. ad Polluc. l. c. Boiss.] inter σκυτοτόμου σκεύη recensere τομέα, quem in Politicis ab Eod. vocari σμίλην. Latini Scalprum s. Scalprum excisorium vocant, ut Horat.: Si scalpra et formas emat, et comportet in unum Qui sutor non est. [Pollux 6, 13: Τομεῖς, μάγειροι· 7, 114: Οἱ πρίσται τομεῖς ἂν καλοῖντο. Tzetz. Iamb. post Hist. v. 43: Τοιχωρυχοῦντες καὶ τομεῖς βαλαντίων.] Sed et os suos habet τομέας, de quibus Pollux 2, [91]: Τῶν ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς καὶ διχαστῆρες καὶ κτένες καὶ γελασινοί· τὸ μὲν, ὅτι τέμνουσι τὴν τροφὴν καὶ διαιροῦσι καὶ διχάζουσι τὸ προσπεσόν· τὸ δὲ, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων· τὸ δὲ, ὅτι κτείνουσιν ὃ ἂν λάβωσι. Ubi etiam nota cur vocentur Διχαστῆρες [Ps.-Hippocr. ap. Ermerins. Anecd. med. p. 289], et Γελασινοί, et Κτένες. De iisdem Gorr., To-

A μαῖς sive τομικοὶ, inquit, Incisores dentes, i. e. Octo primi dentes, in utraque sc. gena quatuor, lati, acie prætenui in modum gladiorum, qua cibos molles mordendo abscindunt dividuntque, valentes non modo ad incidendos cibos, verum etiam ad pronuntiationem. Idem annotat, alios plures, alios pauciores habere : omnes autem una radice in suam genam infixos esse. [Suidæ οἱ ἐμπρόσθιοι ὀδόντες. De equis Geopon. 16, 1, 13.] Apud Geometras autem τομέα vocari ajunt Resectam circuli partem, duabus ad ambitum a centro productis lineis. [Euclid. Elem. 3, 10, σφαίρας· Archimedes, Theon. De forma dat. τομέσι ap. Archimed. p. 99 ed. Basil., etsi ap. eund. sequitur τομεῦσι, conf. Buttmann. Gr. vol. 1, p. 197, et Τοκεύς.]

[Τομεὺς, έως, ὁ, Tomeus, mons, ap. Thuc. 4, 118, 4, qui Τομαῖον ὄρος Stephano Byz. in Τομὶς citando.]

Τομεύω, Seco, Incido, i. q. τέμνω : Hesych. τομεύουσι, τέμνουσι.

Τομὴ, ἡ, Sectio, Sectura, [Adsectio, Segmen, add. Gl.] etiam Incisio : ut quum de medicorum τομαῖς dicitur. [Pind. Pyth. 3, 53 : Τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς (Æsculapius). B Eur. fr. Inus ap. Stob. Fl. 38, 86 : Ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ πότοις ἢ φαρμάκοις πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Plat. Reip. 3, p. 406, D : Καύσει ἢ τομῇ · 4, p. 426, B, et addito genit. σώματος Tim. p. 65, B. Lucian. Ocyp. 93, 96.] Isocr. Symm. [p. 167, C] : Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. [Diod. 2, 58 : Προσφάτου τῆς τομῆς οὔσης, de membro abscisso.] Itidem Galen. 1 Ad Glauc. : Τομὴν ποιεῖν, Plagam facere. [Σκυτῶν Plat. Charm. p. 173, D.] Quibus adde hoc ap. Demetr. Phal. [§ 293] de Hermea quodam : Οὐκ ἂν ἠνέσχετο ῥᾳδίως τινὸς μαχαίριον ὀνομάζοντος, ἢ τομὴν, διὰ τὸ εὐνοῦχος εἶναι· irritabatur igitur τομῆς, Sectionis, appellatione, quoniam ἐξετέτμητο, i. e. Castratus erat : atque adeo τομὴ exp. etiam Castratio. [Lucian. Philops. c. 2, Οὐρανοῦ.] In VV. LL. affertur ex Hermog. τομὴ λόγου : cui opponi tradunt περιβολήν. Unde et τμητικὸς λόγος, ex Eodem in Τμητικός. [Quod v. Eunap. Vit. Soph. p. 19, 3 : Διαφερόντως αὐτοῦ τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέκπληκτον τήν τε ἐν C τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο. Menander Walz. Rhett. vol. 9, p. 179, 14 : Ἀπὸ τῆς τομῆς ταύτης τὸν οἰκιστὴν γνωριοῦμεν.] Rursum ex Eod. τομαὶ μέτρων, quod videndum an sit pro Sectionibus metricis an pro Cæsuris. [Aristid. Q. De mus. p. 49-56. Eustath. Il. p. 740 init. ‖ Aratus 321 : Λοξὸς μὲν Ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς Ὠρίων. Schol. : Μέμφοιτο δ' ἄν τις Ἀράτῳ ὡς μὴ ἀκριβῶς προσέχοντι τῇ Ὠρίωνος θέσει· οὐ γὰρ ὑπὸ τὸ διχοτόμημα τοῦ Ταύρου ἐστὶν, ἀλλ' ἔτι τοῦ Ταύρου ἀνατολικώτερός ἐστιν. Ἆρ' οὖν ἐν πᾶσι τὴν ἀκρίβειαν ἐνδειξάμενος κατὰ τοῦτο μόνον ἐσφάλη ; οὐδαμῶς, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι νῦν τομὴν λέγει τὴν περιγραφὴν καὶ τὸ διαμεμετρημένον χωρίον, ὑφ' ὃ τμῆμά ἐστιν ὁ Ὠρίων. Ὁ γὰρ πᾶς ζωδιακὸς κύκλος ιβ' τομαῖς διαιρεῖται, αἷς διείργεται ἑκάστου ἕκαστον ζῴδιον · τομὴν οὖν λέγει τὸ διαχωρίζον ἕκαστον μέρος τῶν ζῳδίων. Synesius Anth. Pal. App. 92, 4 : Ἠνίδε καὶ γυρὰ σφαίρας ἐπετάξατο νῶτα, ἶσα δὲ κύκλα τομαῖς οὐχ ὁμαλαῖσι τέμε. Euclid. Elem. 11, 16 init. : Ἐὰν δύο ἐπίπεδα παράλληλα ὑπὸ ἐπιπέδου τινὸς τέμνηται, αἱ κοιναὶ αὐτῶν τομαὶ παράλληλοί εἰσι. Plut. Mor. p. 43, D A : Περὶ τῆς τῶν ἀορίστων τομῆς.] Porro ut τέμνειν δένδρον dicitur, ita et τομὴ δένδρου, ab Hom. Il. A, 234, de sceptro : Τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, Ex quo primam sui sectionem in montibus reliquit, i. e. Postquam semel in montibus cæsum et ex trunco exectum ipsos montes reliquit, ἐπειδὴ τὴν τμῆσιν, ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν, αὐτοῦ τμηθὲν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπε, schol. [Hesychio ἡ ῥίζα, ὅθεν ἐτμήθη.] Quem sequendo, τομὴ diceretur Ipse truncus ex quo succisum et desectum fuit. [Orph. Arg. 1155 : Τομαριὰς ἔκλαγε φηγὸς, ἥν ποθ' ὑπ' Ἀργῴαισι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς. Soph. Tr. 700 : Ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου· 887 : Στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου. Palladas Anth. Pal. 9, 5, 3 : Πτόρθος δ' ἐπὶ δένδρῳ ῥιζωθεὶς δένδροιο τομῇ καὶ καρπὸν ἄμειψεν. Theocr. 10, 46 : Ἐς Βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ Ζέφυρον βλεπέτω.] Theophr. vero τομὴν inter ἀμπελουργίας partes numerat, quæ Latinis Putatio est, ut quum inutiles frutices et palmites so- A lent recidi s. deputari. [Cant. 2, 12 : Καιρὸς τῆς τομῆς ἔφθακε. Aquila et Symm. τῆς κλαδεύσεως.] Eandem alicubi et κλάσιν vocat, eo quod manu interdum franguntur illæ fruticationes et palmites, sine ferro. [Conf. Geopon. 2, 26, 6 ; 3, 4, 5 ; 5, 21, 1. De cincinno Æsch. Cho. 229 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς σαυτῆς ἀδελφοῦ ξύμμετρον τῷ σῷ κάρᾳ. De plantis herbisve secandis Soph. fr. Rhizot. ap. Macrob. Sat. 5, 19, de Medea maleficas herbas secante : Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ' ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς χαλκέοισι κάδοις δέχεται· et ib. : Αἱ δὲ καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς. « Conon Phot. Bibl. p. 134, 12 : Καὶ γὰρ ἦν τομῆς φαρμάκων ἐπιστήμων. » Wakef. Eur. El. 160 : Ἰώ μοί μοι πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ, de Agamemnone securi percusso. Or. 1101 : Ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς. Dionys. Per. 190 : Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου. Thuc. 1, 93, 6 : Ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι· ubi de loco ubi quid sectum est, sive sectura, dicitur, ut 2, 76, 4 : B Δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν. Aristot. H. A. 4, 7 post init. : Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τὴν τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐράν · 9, 50 med. : Οἱ δαμάλαι ἐκτέμνονται τὸν τρόπον τοῦτον· κατακλίνοντες καὶ ἀποτέμνοντες ... τοὺς ὄρχεις ἀποθλίβουσιν ... καὶ τὴν τομὴν θριξὶ βύουσιν. Pollux 4, 190, ἕλκος πυῶδες κατὰ τὴν τομήν. Plato Tim. p. 61, D : Τὴν διάκρισιν καὶ τομὴν τοῦ πυρὸς περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν γιγνομένην ἐννοηθέντες · 80, E. De hominibus in partes duas secandis Conv. p. 190, E. Theophr. H. Pl. 4, 11, 7 : Τμηθέντος δίχα τοῦ μεσογονατίου τὸ στόμα τῆς γλώττης ἑκατέρας γίνεσθαι κατὰ τὴν τοῦ καλάμου τομήν.] Exp. præterea non solum Amputatio, Cæsura, sed etiam Divisio, Portio. Sed malim ego, Divisio sectione facta, Portio sectione demensa. [Lycophr. 601 : Ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς πυκνὰς καλιάς. Schol. σχισμαῖς, χαράδραις. Improprie Τομὴ πράγματος, Decisio, Gl. Plato Leg. 5, p. 738, A : Ὁ πᾶς (ἀριθμὸς) εἰς πάντα C πάσας τομὰς εἴληχεν· et 771, A. Ib. 12, p. 944, B : Τιμεῖν χρεὼν τὸ μεῖζον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου · σχεδὸν οὖν ἐν τοῖς ὀνείδεσιν ἔχει τινὰ τομὴν ἡ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά· Polit. p. 261, A. Et similiter alii.]

[Τομηλεος, n. viri, legitur in numis Cyren. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 9, p. 185, n. 37, 39.]

[Τόμηρος, ὁ, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 24, 1. Nisi præstat Τόβηρος vel Τόμβηρος. V. Tzschuck. ad Melam vol. 2, part. 3, p. 257.]

[Τομία, ἡ, Castratio. Tzetz. Hist. 3, 622. Ellendt.]

Τομίας, ὁ, Sectionem s. Scalprum expertus, Incisionem passus, Castratus. Athen. 9, [p. 402, E] ex Antiphanis Cyclope : Κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας, Aries castratus, aper eviratus, porcus non exectus, ut Cic., Exectum Cœlum a filio Saturno, i. e. ἐκτμηθέντα. [Hesych. v. Ἔθρις, Κριός.] Ejusmodi sues s. verres eviratos, Latini Maiales vocant, teste Varrone R. R. 2, 4 et 7 : cujusmodi in equis nominantur Cantherii, in gallinaceo genere Capi. Et Aristot. H. D A. 6, [c. 21 med.] τοὺς τομίας τῶν βοῶν dicit Boves castratos, eviratos, exectos, i. e. Quibus testiculi sunt execti. [De suibus ib. 28. De bobus Ælian. N. A. 12, 19.] Sed et in humano genere τομίαι dicuntur Qui sunt evirati, s. execti et castrati, qui et σπάδωνες vocantur, et Lat. itidem Spadones : nec non θλαδίαι, quoniam eis οἱ δίδυμοι ἐθλάσθησαν : item et εὐνοῦχοι, quoniam ad cubilia mulierum et ipsa gynæcea præ aliis admittebantur. Herodian. 1, [11, 7] : Οἱ τῇ θεῷ τομίαι ἱερώμενοι, Evirati matris deum sacerdotes : quemadmodum et Plin. 11, 49, testatur genitalia sibi amputare matris deum Gallos : qui itidem 35, 12, scribit, Samia testa matris deum sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant, nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. Sic [Agathias 1, 16, p. 27, B] ap. Suid. : Ὁ δὲ Ναρσῆς ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, τομίας ἦν, i. e. εὐνοῦχος, ut ipse exp. Ajunt aliquando poni et pro Separato selectoque, ut ap. Plat. Leg. [Cujus locum v. in Τομίον. Τομίας χοῖρος, Majalis, Gl. et Τομιος sine accentu, Majalis.]

[Τομίζω, in Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 278, A fin.: Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι τοὺς ἐπιτυμβίους ἰάμβους, οὓς ἐξέθετο ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἄχρι τοῦ νῦν σώζονται εἰς τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένοι καὶ μετὰ ἀκριβείας τετομισμένοι, videtur esse Incisi, nisi forte scrib. τετονισμένοι. L. Dind.]

Τομικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad faciendum τομὴν, Incisorius, Incidens, ut τομικοὶ ὀδόντες, qui et τομεῖς, ut supra docui. [Celsus 8, 1, p. 478 ed. Targæ, 420 Ruhnk.: « Quaterni primi, quia secant, τομικοὶ a Græcis nominantur. » Ubi Mediceus unus *comis*, unde Cocchius τομεῖς, Aldina aliæque vett. edd. τέμνικοι, τέμικοι, *temnici*, unde τομικοὶ Ruellius. L. Dind.]

Τομίον, τὸ, i. fere q. τόμος et τέμαχος, Frustum, Quod est sectione ablatum. [Etym. M. v. Κεστρίνους, τόμια καὶ τεμάχη ἰχθύων.] Peculiariter vero τομία dicuntur Ea quæ ex victima reciduntur: qua in signif. usus est Dionys. H. 7 [infra cit.]. Hesychius τομία a quibusdam vocari scribit τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσι. Dicuntur tamen sic potius Exta quæ ex victima eximuntur sectione, et super quæ ita extracta imponebant manus et jurabant: unde ap. Hom. ὅρκια τέμνειν: idque ex Pausania satis patet, Eliac. 1, p. 135 [5, 24, 9]: Ἐπὶ κάπρου κατόμνυσθαι τομίων, μηδὲν εἰς τὸν Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἔσεσθαι παρ' αὐτῶν κακούργημα. Et mox [§ 11]: Τὸν κάπρον, καθ' ὅτου τῶν τομίων Ἀγαμέμνων ἐπώμοσεν· de quo affert hunc Homeri versum [Il. T, 266]: Ἦ, καὶ ἀπὸ σφάραγον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. [Dionys. A. R. 5, 1 med.: Ὅρκια τεμόντες, αὐτοί τε πρῶτοι στάντες ἐπὶ τῶν τομίων ὤμοσαν καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας ἔπεισαν ὀμόσαι· 7, 50 init.: Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὠμόσατε.] Patet idem et ex Orat. Dem. C. Aristocr., qui p. 269 [642, 18] dicit, Εἶτ' οὐδὲ τὸν τυχόντα τιν' ὅρκον τοῦτο ποιήσει, ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει. Ubi satis patet ἐσφαγμένων referri non ad τομίων, sed ad tres illos genitivos, κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Item et Æschin. p. 40, dicit majores ipsorum consuevisse ἐν ταῖς φονικαῖς δίκαις τέμνοντας τὰ τόμια, τοὺς νικῶντας τῇ ψήφῳ ἐξορκίζεσθαι. Quibus verbis puto eum innuere, Athenienses olim, si quis cædis accusatus fuisset et judicum sententiis absolutus, eum ad mortui cadaver solitos adducere, et exectis extis jussisse imponere manum, et jurare sese purum esse ab illa cæde. Hesych. enim τομία esse dicit τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ: ut et Eust. p. 1671: Ὁμήρου (sc. Od. Λ, 23) εἰπόντος ἱερήϊα τὰ ἐν ᾅδου σφάγια ἐπὶ χοῇ νεκρῶν, φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο· ἐπὶ γὰρ νεκρῶν, τόμιά [τομία schol.] φασι καὶ ἔντομα· ἐπὶ δὲ θεῶν, ἱερεῖα. Cum præcedentibus autem conf. quædam supra in verbo Σπλαγχνεύω dicta, quod itidem significat Per exta manu contrectata juro. Ceterum animadvertendum est præterea τόμια etiam scribi, quam scripturam hic mutari noluimus. [Sic ap. Aristoph. Lys. 194: Εἰ λευκόν ποθεν λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα· 186: Θὲς δ' ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα, καί μοι δότω τὰ τόμιά τις. Add. autem Plat. Leg. 6, p. 753, D: Τὸ δὲ τρίτον φερέτω μὲν ἐκ τῶν ἑκατὸν ὁ βουληθεὶς ὃν ἂν βούληται, διὰ τομίων πορευόμενος. Liban. vol. 4, p. 72, 20: Κἂν διὰ τῶν τομίων πορεύηται. Pausan. 3, 20, 9: Τυνδάρεως γὰρ θύσας ἐνταῦθα ἵππον τοὺς Ἑλένης ἐξώρκου μνηστῆρας ἱστὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τῶν τομίων· 4, 15, 8: Ἡρακλέα δὲ αὐτόθι ὅρκον ἐπὶ τομίων κάπρου τοῖς Νηλέως παισὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἐκείνων λέγουσιν.]

[Τόμιος. V. Τομίας.]

Τομὶς, ίδος, ἡ, Forfex, VV. LL. In quibus legitur et Τόμα, Forceps; sed ambo sine auctore et sine exemplo. [Τομίδας, Forcipes, Gl. LXX Prov. 30, 14: Τὰς μύλας τομίδας, Molares secandi vim habentes. Conf. Τομεύς.] At Τόμις, Suidæ civitatis nomen est, cujus Strabo quoque meminit, p. 139 [7, p. 319]. Quam urbem Suid. διφορεῖσθαι scribit, i. e. Dupliciter [per ω et ο] efferri. [Quæ gl. omissa in libris melioribus repetitur in Τῶμις.] Sed invenitur non modo Τόμις vocata [Sozom. H. E. 6, 21; Hierocl. Synecd. p. 637, et apud Memnonem Photii Bibl. cod. 224, p. 228, 38, ubi Τόμεως τοῦ ἐμπορίου], verum etiam Τομεὺς, nec non Τόμος. [Περὶ Τομέα Strabo 7, p. 318.] Stephano B. enim Τομεὺς dicitur, qui dicit esse oppidum prope Odessum, sic nominatum διὰ τὸ Ἄψυρτον τὸν Αἰήτου υἱὸν ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ κατατμηθῆναι. Quod testatur et Ovid. Trist. 3, 9: Protinus ignari (sc. Apsyrti fratris) nec quidquam tale timentis Innocuum rigido perforat ense latus: Atque ita divellit, divulsaque membra per agros Dissipat, in multis invenienda locis. Neu pater ignoret, scopulo proponit in alto Pallentesque manus sanguineumque caput: Ut genitor luctuque novo tardetur, et artus Dum legit extinctos, triste retardet iter. Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo Membra soror fratris consecuisse sui. Utriusque urbis, Τομέως sc. et Ὀδησσοῦ, mentio in Nov. Justin. p. 311. [Cod. Justin. 1, 3, 36: Ἡ Τομέων Σκυθίας πόλις. L. D.] Ἐθνικὸν est Τομίτης, ὁ, pro quo debeat scribi Τομείτης ut Ἀταρνείτης, teste Steph. B., a quo affertur et Τομῖτις, ἡ. [Per ι scribendum, si ducitur a Τόμος vel Τόμις, per ει, si a Τομεύς. Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, n. 2059, 2: Τομεῖται. In nummis Τομι, Τομειτηνων, Τομιτηνων, Τομος, Τομος κτιστης, Τομειτων, Τομιτων, Τομου ηρωος, Τομεως Μητροπ Ποντου, Μητροπ Ποντου Τομεως. V. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 18, 19, Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 361 sq., *Suppl.* vol. 2, p. 183 sq. Nullam apud scriptores mentionem fieri conditoris Τόμου animadvertit Eckhel. L. Dind.] Ovid. Tomitanam humum et Tomitanum agrum vocat τὴν Τομίτιδα χώραν. Rursum a Steph. B. memoratur et Τομαῖον ὄρος, παρὰ τὸ κορυφάσιον [Κορυφάσιον] τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ: quam σμίλην vocari τομέα, supra docui. [De eodem monte Thuc. 4, 118, 4: Τοὺς μὲν ἐν τῷ Κορυφασίῳ ἐντὸς τῆς Βουφράδος καὶ τοῦ Τομέως μένοντας.]

[Τόμισα, χωρίον διορίζον Καππαδοκίαν ἀπὸ τοῦ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισηνὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας καὶ Τομισεύς, Steph. Byz. Strabo 12, p. 535; 14, p. 663, 664.]

[Τομίτης, Τομῖτις. V. Τομίς.]

[Τομογραφέω, Decretum synodale conscribo, Electionem decreto firmo, ap. Georg. Pachym. 6, 29, ubi de Andronici Imp. coronatione. Ducang. V. Τόμος.]

[Τομογραφία, ἡ, Decreti scriptio. Niceph. Greg. Hist. Byz. 21, 5, p. 649, E: Κακὸν καὶ δυσσεβὲς τὸ τῆς τομογραφίας ἐκείνων ἀνάθημα ὄν. L. Dind.]

[Τόμορος. V. Τόμουρος.]

Τομὸς, ὁ, ἡ, Scindens, Incidens, Incisoria vi præditus. Redditur etiam Acutus. [Pollux 2, 101, ξίφος. Plato Tim. p. 61, E: Σφοδρὸν ὂν καὶ τομὸν ὀξέως τὸ προστυχὸν ἀεὶ τέμνει. (Unde citat Photius.) Timo ap. Athen. 10, p. 445, E: Βαρὺν βουπλῆγα, τομώτερον ἢ Λυκόοργος.] Phocycl. [116]: Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου, Telum acutius et penetrantius, Telum quo non aliud magis scindit, incidit. Et Ajax Sophocleus ensi jamjam incubiturus dicit [815], Ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος Γένοιτ' ἄν, Gladius stat erectus qua parte acutissimus esse queat: nam capulum in terram depanxerat, mucronem autem erexerat, ut in eum se daret pronum. [Callim. ap. Etym. M. p. 534, 36: Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Pollux 5, 21, σιδήρου. Geopon. 5, 23, 6, δρέπανα.] Plut. Symp. 6, 8 [p. 695, B]: Ἔχει δέ τι τομὸν καὶ διαιρετικὸν οὐ σαρκὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν ἀγγείων. Sed et Cibi quidam τομοὶ dicuntur, quibus vis inest τμητικὴ, 8, 9 [p. 734, A]: Λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὑπέκκαυμα τῆς ὀρέξεως. [V. Proculus In Alcib. c. 91, ibiq. annot. p. 289. Creuzer. Improprie in var. script. Demosth. p. 777, 3, ubi meliores: Ἰταμὸν γὰρ ἡ πονηρία καὶ τολμηρόν. Lucian. Tox. c. 11: Εἰ ἀμείνους καὶ τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ (πράξεις) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι, καιριώτερα δῆλον ὅτι ἐργάσονταί μοι τραύματα. Hebr. 4, 12: Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον.] Unde Τομῶς, More eorum quæ scindunt s. incidunt, Penetranter. [Hesych. v. Τμήδην. Apud Joseph. A. J. 20, 4, 1: Καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐνδησάμενοι πίστιν σπεύδειν παρεκάλουν, cod. Busbeq. σπεύδειν τομῶς, in quo aliud quid latere opinabatur Ernest. Obss. p. 183.] Callim. vero accepit pro Clare, Aperte, τρανῶς s. τορῶς, Hymno in Delum [94]: Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης, i. e. σαφέστερον, schol. [Τορώτερον Th. Canterus. Superl. τομώτατα

Eustath. Opusc. p. 200, 3 : Διχαστικὴν ὁποίά τινα μάχαιραν τὴν ἑαυτοῦ τομώματα σοφῶν βάλλοντος.]

Τόμος, ὁ, dicitur αὐτὸ τὸ τμῆμα, Frustum [Gl.] sectione s. scissione ablatum. [Τόμοι, Sarcinæ, Gl.] Ammonius quoque inter τομὸς et τόμος distinguit, τόμον esse dicens τὸν τεμνόμενον χάρτην, τομὸν autem τὸν τέμνοντα σίδηρον. Quæ ejus verba perperam intellecta dederunt vulgarium lexicorum consarcinatoribus occasionem τομὸς interpretandi Instrumentum ferreum quo aliquid secatur : quasi vero substantive acciperetur perinde ut τόμος : quæ ratio eadem est in τορὸς et τόρος. [Ut Amm., Chœrob. vol. 1, p. 238, 31.] Suidæ quoque et Hesych. (ut ad τόμος redeam) τόμος est ὁ χάρτης. Quo refer Martial. 1, [67] : Scriptura quanti constet et vilis tomus. Quem tomum ex eo dictum volunt, quod excidatur ex pellibus animantium. [Τόμος βιβλίων, Scapus, Gl. « Suidas v. Ἀπολινάριος : Ἔγραψε κατὰ Πορφυρίου τόμους λ'. » Valck. V. Niebuhr. præf. ad Agathiam p. XVIII. L. D.] Vocant hodieque majorum voluminum τόμους et sectiones, Partes in quas divisa sunt et veluti dissecta : quemadmodum et ap. Diog. L. [6, 15 sq.] libri Antisthenis εἰς δέκα τόμους dividuntur et distribuuntur, i. e. Partes, Tractatuum et librorum sectiones, Bud. [« Rescriptum compendiosum, sic vocatum quod in eo res συντετμημένως tractentur vol. 1, p. 769, 770. Κεφαλίδα οἱ Ἑβραῖοι τὸν τόμον φασίν, ib. p. 1065, D. Τόμος item pro Libro simpliciter usurpatur. Sic Euseb. H. E. initio decimi libri τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐπιθέντες τόμον. » Index Athanasii. Ducangius : « Τόμος, Membrana explicata, Libellus, Epistola. Constantin. in Basilio n. 58 ed. Allat., ubi de liberorum ejus imaginibus in æde sacra : Ὧν οἱ μὲν ἄρρενες τόμους ἐπιφερόμενοι δείκνυνται τὰς θείας ἐντολάς, αἷς στοιχεῖν ἐπαιδεύοντο, περιέχοντας· Jo. Cinnam. l. 2 : Ἔδοξαι τοίνυν αὐτῷ τόμους ἐς Βυζάντιον ἐκπέμψαι, καθοσιῶσαι δῆθεν τοὺς ἄνδρας καθυποβάλλοντες. Ita τόμον ed. Nicet. in Isaacio 3, 5, et de urbis statu 1, ubi cod. barbarogr. γραμμάτιον et χάρτην. || Τομάριον ead. notione Conc. Cp. III act. 14, p. 978 : Εἰσὶ τὰ δύο τεύχη τὰ φέροντα τὰ πεπραγμένα τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς πέμπτης συνόδου, καὶ τομάριον τῆς ἑβδόμης αὐθεντικῆς πράξεως τῆς αὐτῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου. Bartholom. Edess. in Confut. Agareni p. 316 : Καὶ πῶς ὁ τοῦ θεοῦ λόγος ἡνώθη τῷ χαρτίῳ ... σου καὶ τῷ τομαρίῳ ; || Τόμος, Libellus acta et decreta synodi et totum illud, quod fidei professionem et expositionem continet, complectens, indeque interdum ipsa dogmata : ut Tomus Leonis papæ contra Eutychen dicitur ipsum dogma Ecclesiæ contra eum : cur autem dicatur sic explicat Philotheus Patr. l. 2 contra Niceph. Greg. : Τομογραφεῖν ἐστι τὸ συντετμημένως ἐκδιδόναι, καὶ οἷον ὁρίζεσθαι τὰ διὰ μακρῶν διαλεχθέντα καὶ γραφέντα πολλάκις ... Ita passim in Conciliis et Hist. Eccles. Τόμος περὶ πίστεως ap. Zonaram in Marciano ; τόμος συνοδικὸς ap. Harmenopulum 4, 6, 30. || Τόμος, Decretum s. Epistola Cleri et populi, qua quempiam in Episcopum electum esse Metropolitano significatur, vel etiam commune suffragium scripto exaratum. Pachym. 4, 13 : Ἐν τῇ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἑορτῇ, ὑπὸ τόμῳ κοινῷ γεγονότι, πατριάρχης ἐπικηρύσσεται. » De decretis ecclesiasticis apud Leonem Diac. p. 60, B ; de imperatoriis p. 117, B. Hic quoque nihil est nisi Scriptum s. Libellus.] Sunt aliarum item rerum τόμοι, i. e. Frusta, Partes sectione ablatæ, Partes et frusta recisa alicunde : ut ἀλλᾶντος τόμος apud [Pherecratem Polluc. 6, 58, et ibid. πύου,] Athen. 14 ; et 4, γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον. Et 9, Ὑπογαστρίων τε μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τόμους. Sic l. eod. et 9, [p. 369, E] : Ὀπτῶν δὲ τυροῦ Χεῤῥονησίτου τόμους. [Alexis 3, p. 95, A : Χορδαρίου τόμος· Sopater p. 101, B : Μήτρας δείας οὐκ ἀφεψηθεὶς τόμος. Aristoph. Eq. 1179 : Γαστρὸς τόμον· 1190, πλακοῦντος. Phryn. Ecl. p. 21 : Τέμαχος κρέως ἢ πλακοῦντος ἢ ἄρτου οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ τις, ἀλλὰ τόμος κρέως ἢ πλακοῦντος, τὸ δὲ τέμαχος μόνον ἐπὶ ἰχθύος λέγεται. Ubi aliorum gramm. et scriptorum cum his et similibus genitivis jungentium exx. contulit Lobeck.] Et Epigr. : Ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Frustum bubulæ carnis crudæ : τεμάχη hos τόμους appellant synonyma voce. [De brachio fluvii Phasidis Orph. Arg. 1036 : Ὑπ'

A εἰρεσίῃσι θοῇσι πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον. In inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 412, 165 : Νείων τόμοι IIII, de lignis navalibus. L. Dind.]

[Τόμος. V. Τομίς.]

[Τόμουρις, ἡ, n. urbis, sec. Etym. M. p. 474 : Σεσημείωται τρία, λάμπουρις, ἡ ἀλώπηξ, Τόμουρις, ὄνομα πόλεως, καὶ ἵππουρις.]

Τόμουρος, ὁ, Vates. Vide Eust. et Hesych. [Hic : Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς, οἰωνοσκόποι, διάκονοι. Strabo 7, p. 328 : Ἀπὸ τοῦ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφήτας ... τομούρους φασὶ λεχθῆναι, καὶ ἐν μὲν τῇ Ὀδυσσείᾳ οὕτω γράφουσί τινες (Π, 403)· Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο τομοῦροι· βέλτιον γὰρ εἶναι τομούρους ἢ θέμιστας (libri Homeri θέμιστες) γράφειν ... τομούρους δ' εἰρῆσθαι ἐπιτετμημένως τμάρους, οἷον τομαροφύλακας. Οἱ μὲν οὖν νεώτεροι λέγουσι τομούρους. Ubi epitome : Τόμουροι ἐκαλοῦντο ἐν συγκοπῇ ἀπὸ τοῦ τομόραροι (τομάρουροι corrigunt intt.), ὡς ἂν τοῦ τομάρου φύλακες, et ejusdem codex Vat. : Ὅτι Τόμουρος ὄρος ἐν Δωδώνῃ (margo pr. m. ἢ τόμαρος), ὑφ' ᾧ τὸ ἱερὸν, ἀφ' οὗ τοὺς
B προφήτας τομούρους φασί· ἢ ἐπιτετμημένως, οἱονεὶ τομουροφύλακας. Pro τομούρους autem codd. nonnulli bis τομόρους, et in loco Homeri quidam τεμοῦραι (sic). Eust. vero Od. p. 1760, 48 τόμουραι et αἱ τόμουραι, et 1806, 41 τόμουραι de vaticiniis, τόμουροι de vatibus, in loco Homeri modo τόμουροι modo τόμουραι scripsisse nonnullos referens ex Strabone, et ex eodem repetens Τόμουρος de monte, qua de forma v. in Τόμαρος. Addit autem substantivi ex. Lycophronis 223 : Τόμουρα πρὸς τὰ λῷστα νημερτέστατε, ubi schol. μάντι. Quod si a monte ducitur, locum non habet etymologia Valckenarii Diatr. Eur. p. 171, A. Ita autem fortasse scribendum pro τομυρος, quod tanquam tribrachi exemplum ponit Tzetzes Cram. An. Paris. vol. 1, p. 68, 17. L. Dind.]

[Τόμυρις, ιος, ἡ, Tomyris, Massagetarum regina, ap. Herodot. 1, 205, 212, 214, Polyæn. 8, 28. De scriptura nominis interdum per ω pro ο scripti v. Hemst. ad Lucian. Contempl. c. 13.]

[Τομεύς. V. Τομός.]

C [Τονάδιον. V. Τονάριον.]

Τοναῖος, α, ον, Qui tenore fit, Contentus, Intentus, Contentionem non remittens : τ. δρόμος, Cursus in quo perpetuus servatur tenor, Cursus intentus, contentus : Suidæ ὁ ἰσχυρός. [Sine interpr. Herodian. Epim. p. 164.] At Τοναία dicitur ἡ φωνῆς τάσις, ut Hesych. exp., i. e. Vocis intentio, s. Vox intenta. Alexis vero τοναίαν vocavit παλλακὴν, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. annotatum est : Ἡ γὰρ, inquiunt iidem, ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία. [Photius : Τοναίαν· Ἄλεξις Παλλακῇ· Οὐκ ἔχω γὰρ ἀλλ' ὅ τι εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον· ἡ γὰρ κτλ. Hinc patet H. Steph. male intellexisse Etymologi verba. Angl. Pro τονὴ, quod infra, dici videtur Lobeckio Paralip. p. 314 sq.]

Τονάριον, τὸ, Fistula qua Musici s. Harmonici τοὺς τόνους ἐνδιδοῦσι. Quintil. 1, 10, [20] de C. Graccho : Cui concionanti, consistens post eum musicus, fistula, quam τονάριον vocant, modos, quibus deberet intendi, ministrabat. Hæc ei cura inter turbidissimas actiones, vel terrenti optimates vel jam timenti fuit. Refert
D idem Plut. [Mor. p. 456, A] his verbis : Γαΐῳ Γράκχῳ τῷ ῥήτορι, καὶ τὸν τρόπον ὄντι χαλεπῷ, καὶ περιπαθέστερον λέγοντι, διηρμοσμένον ἦν συρίγγιον, ᾧ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν [σχολῇ] ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἄγουσι· καὶ τοῦτο ἔχων οἰκέτης αὐτοῦ λέγοντος, ὄπισθεν ἑστὼς, ἐνεδίδου τόνον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον, ᾧ τὴν κραυγὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφῄρει τῆς φωνῆς. [Eidem Ti. Gracch. c. 2 est φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν. Conf. Cic. De orat. 3, 61, Gell. 1, 11, Valer. Max. 8, 10, Etym. Gud. v. Ἀπότομος. Angl. Anon. philosophus Chymicus Ms. : Τὸ καλούμενον μέγιστον ὄργανον ψαλτήριον καὶ χειρόργανον, καὶ καθιθακίνθιον ἑπτὰ δακτύλων ... τονάδιόν τε καὶ σάλπιγξ. Leg. τονάριον. Ducang. v. Χειρόργανον.]

[Τονεφέρσωφρις, βασιλεὺς Αἰγύπτου, Suidas.]

[Τονέω, pro τονόω, ap. Eust. Il. p. 60, 14 : Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, Θεός πού σοι τό γ' ἔδωκεν, εἰ τονηθείη τὸ πού, ὀξύνοιτο ἂν εὐλόγως. Quod ap. Steph. Byz. v. Ῥέσσα in τονωθείη mutavit Meinek.]

[Τονὴ, ἡ, Extensio. Euclid. Introd. harm. p. 22,

7 : Δι' ὧν μελοποιία ἐπιτελεῖται τέσσαρά ἐστιν, ἀγωγὴ, πλοκὴ, πεττεία, τονή· ἀγωγὴ μὲν οὖν ἐστιν ἡ διὰ τῶν ἑξῆς φθόγγων ὁδὸς τοῦ μέλους… τονὴ δὲ ἡ ἐπὶ πλείονα χρόνον μονὴ κατὰ μίαν γινομένη προφορὰν τῆς φωνῆς. Quæ repetit Pappus Crameri Anecd. Paris. vol. 1, p. 58, 2. V. Meibom. ad Aristid. p. 250, 32. L. Dind.]

[Τονθεύω, V. Τενθεύω.]

[Τονθολυγέω, i. q. τονθορύζω, Murmuro, Murmur edo, veluti rivus cum strepitu quodam defluens, Pherecrates ap. Athen. 6, p. 268, F, ubi vide notata. Pollux quidem 6, 58, ni fallunt codd., τονθορυγέω in Pherecratis versu legebat. Schweigh. Conf. Eust. Il. p. 1095, 17, qui τονθολυγεῖν repetens ex Athenæo addit, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν.]

Τονθορύζω, nec non Τονθορίζω ap. Hesych. [Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει· καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά], Murmuro, Summissa voce murmuro, Musso, Summisse loquor. [Grammat. Cram. Anecd. vol. 2, p. 414, 10 : Τονθωρύζω· ὡς ἡ χρῆσις· Γυναικῶν τινῶν γραϊδίων ὑποκοθωνιζομένων καὶ ὑποτονθωριζόντων (sic)· καὶ Αἰσχύλος· Ἐτονθώρυζε ταῦρος ὡς νεοσφαγής. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ θρόος, ὃ σημαίνει τὸν τάραχον καὶ τὸν θρόον, κατὰ παραγωγὴν ῥῆμα θρούζω, καὶ ἐν ὑπερθέσει θωρύζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τονθωρύζω. In quibus pro χρῆσις Cramerus antea Mus. Philol. Cantabr. vol. 2, p. 114 exhibuerat Χρυσοστόμου. Ejusdem stirpis autem esse τονθορύζειν etc., et τρύζειν, τανθαρύζειν et τανταλίζεσθαι s. τανταλεύειν etc., non τονθορύζειν et τανθαρύζειν, opinatur Lobeck. Technolog. p. 231 sq. L. D.] Apud Aristoph. Ran. [747] servus qui vapulavit, dicitur τονθορύζειν. [Vesp. 614 : Εἰ μή με δεήσει ἐς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει καταρασάμενος καὶ τονθορύσας· Ach. 683 : Τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν. Phrynich. Epit. p. 358 : Ἡμεῖς τονθρυσμὸν καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορισμὸν καὶ τονθορύζειν. Id. Exc. p. 67, 2 : Τονθορύζειν, τετρασυλλάβως καὶ τρισυλλάβως, σημαίνει τὸ γογγύζειν. Lobeck. : « Τονθορύζειν præter Aristoph. Lucian. Merc. cond. c. 26, Deor. conc. c. 1, Aristæn. Ep. 2, 6, Nicet. Ann. 18, p. 358, B. Τονθορύζοντες Oppian. Cyn. 2, 541, pugnat cum τονθορύζουσι 3, 169. Τονθορίζειν Galen. De adm. an. 8, 7, p. 180, D, Liban. vol. 4, p. 813, 22, ὑπετονθόρισεν, et in cod. Aristid. vol. 2, p. 114, 17, Hesychii vv. Ἐτονθόριζον, Σχογγούλας, Luciani l. c., et ed. Turnebi loco altero Oppiani, quæ τονθρίζουσι. » Qua de forma Thomas p. 856 : Τονθρίζω καὶ τονθρισμὸς Ἀττικοὶ, οὐ σὺν τῷ ο τονθορίζω καὶ τονθορισμός. Ἔστι δὲ τονθρίζω τὸ κρύφα καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω. Codex Basil. : Τονθορίζω καὶ τονθορισμὸς, οὐ σὺν τῷ ο. Ἔστι δὲ κτλ., Guelf. τονθορίζω καὶ τονθορυσμός, Burmannianus omittit σὺν τῷ ο. Deinde Leid. prior ἐστὶ δὲ τονθρίζω, Basil. solum ἔστι δέ. Hemst. : « Hæc, nisi ab alio grammatico, diversam sententiam secuto, ut sæpe fieri solet, desumserit Thomas, a Phrynicho discrepant : utriusque conciliandi, modo codd. adspirarent, via nulla facilior quam mutando οὐ in ἢ· alioqui scribendum fuerit inverso ordine : Τονθορίζω καὶ τονθορ. σὺν τῷ ο Ἀττικοὶ, οὐ τονθρίζω καὶ τονθρ. Ἔστι δὲ τονθορίζω etc.… Egregie conspirat Ὀνομάτων Ἀττικῶν ἐκλογὴ Ms. in Bibl. L. B., quam sæpe secutus est Thomas : Τονθρισμὸς καὶ τονθρίζω σημαίνει… λέγω, οὐ μὴν τονθρίζω οὐδὲ τονθρισμός· ibi leg. esse ab initio τονθορισμὸς καὶ τονθορίζω res ipsa clamat. Huc adde revera frequentius inveniri τονθορίζειν vel τονθορύζειν quam τονθρίζειν, τονθρύζειν… Τονθρυστὴν Aquila Prov. 16, 28; 26, 20, 22. Ergo nihil absurdi faciat qui τονθρίζειν finibus Atticis ejiciendum statuerit. » Conf. autem Τανθαλύζω, Τανθαρυστὸς, Τονθορύσσω.] Hinc Τονθορὺς, ύος, ἡ, Murmur, in VV. LL. Apud Hesych. autem est Τονθρὺς, quod exp. φωνή.

[Τονθορυσμὸς, Τονθρίζω, Τονθρισμός. V. Τονθορύζω.]

[Τόνθων, παρὰ Κορίννῃ ἐπὶ νωτιαίου κρέως τὸ ὄνομα, Hesychius.]

Τονιαῖος, α, ον, Toni magnitudinem æquans : τ. διάστημα, Aristot. Probl. [19, 47], Toni intervallum, Intervallum quo tonus distat a tono. [Plut. De mus. p. 1135, A; 1139, D; 1145, C. « Euclid. p. 587. » Wakef. Euclid. De mus. p. 10, 11, 12, 34; Gaudent. p. 6, 15; Aristox. p. 22, 23, 25, 28, 29, 46, 50, 51,
A 52, 57, 64, 65; Theo Sm. Mathem. p. 83, C; 92, C. Theol. Arithm. p. 328. Iambl. In Nicom. p. 69, C.]

Τονίζω, Tonum do. [Accento, Gl.] Τονίζω φωνὴν affertur pro Vocem tono noto s. pronuntio : et τονίζομαι, pro Tono exprimor. [Troili Prolegom. in Rhetor. de grammatica : Σίζων ἢ τονίζων. Walz. V. Bloch. Misc. Hafniens. t. 2, fasc. 1, p. 154. Boiss. Cod. ap. Bekker. Anecd. p. 1169 fin. : Περὶ τῶν τονιζομένων λέξεων κατὰ στοιχεῖον. L. Dind.]

Τονικὸς, ή, όν, Qui tenore s. extensione fit : ut in vermibus τονικὴ κίνησις, Motus qui fit per tensionem s. extensionem; nam κινοῦνται s. πορεύονται τεινόμενοι. [Aristot. De partt. anim. 4, 12 med. : Τοῖς ὄρνισιν ἀντὶ τῶν προσθίων σκελῶν ἢ βραχιόνων πτέρυγες τὸ ἴδιόν ἐστιν· κατὰ ταύτας γὰρ τονικοί εἰσιν. Τῷ δ' ὄρνιθι ἐν τῇ οὐσίᾳ τὸ πτητικόν ἐστιν.] Exp. etiam Firmus, ut τονιαῖος. [T. δύναμις, Philo J. De num. immut. Gataker. ‖ Ad accentum spectans. Draco De metris p. 8, 4. Boiss. Sive schol. Hephæst. p. 149, 11, ubi omnia eadem. Joannes Alexandrinus in inscr. Τονικῶν παραγγελμάτων.
B Absolute Apollon. De pron. p. 43, B : Τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος. L. Dind.]

[Τόνιον, τὸ, Cocchii Chirurg. p. 12 : Περὶ κινήσεως τονίων, De motu fasciarum distendentium. Kall. ‖ Pollux 10, 31 : Μέρη δὲ τροχαλίας τονία, τοπεῖα, ἀξόνια. Oribas. ed. Mai. p. 122 : Ἐν τοῖς τονίοις (τῶν ὀργάνων) κυρίως μὲν πλευρὰ, καταχρηστικῶς δὲ σκέλη καλεῖται· 131 : Λέγεται Πασικράτην τὸν ὀργανικὸν γενόμενον ἐν τῇ Σιδῶνι τεθεωρηκέναι τὸ τόνιον τοῦτο ὑπὸ ἀνδριάντος διακρατούμενον· et ib., 132, 138, 159. L. Dind.]

[Τονιστέον, Accentu notandum. Schol. Pind. Pyth. 4, 9. Boiss.]

[Τονοειδής. V. Τονώδης.]

Τόνος, ὁ, i. q. præcedens τάσις, i. e. [Tentigo, Gl.] Tentio, Intentio, Contentio, Tenor. [Antipater Sid. Anth. Plan. 220 : Ἁ μὲν (Musa) κράντειρα τόνου πέλει, ἁ δὲ μελῳδὸς χρώματος, ἁ δὲ σοφᾶς εὑρέτις ἁρμονίας. Xenoph. Ven. 6, 20 : Ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Plat. Reip. 10, p. 617, D : Φωνὴν μίαν ἱεῖσαν, ἕνα
C τόνον.] Ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ap. Demosth. [p. 319, 12], Intentio vocis, Intendere vocem. Sic Æschin. [p. 84, 6] : Τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; [Id. p. 83 penult.] Aristot. Rhet. 3, [c. 12 med.] : Ἀνάγκη γὰρ ὑποκρίνεσθαι, καὶ μὴ ὡς ἓν λέγοντα τῷ αὐτῷ ἤθει καὶ τόνῳ εἰπεῖν, Eodem semper vocis tenore et eodem tono; aliquando enim intendenda est, aliquando remittenda. [Lucian. Imag. c. 13 : Ὁ τ. τοῦ φθέγματος οἷος ἁπαλώτατος κτλ. Photius : Ὑπὸ τὸν τόνον, ὑφειμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. L. D. Τόνος, Vis, Robur, Nervi orationis : unde junguntur ῥώμη, ἰσχὺς, τόνος, ap. Dionys. Cens. scriptt. 3, 1, p. 425, et in Jud. Isocr. 13, τόνος, πάθος, ὑπόκρισις componuntur. (Alios ejus locos v. in indice v. Τόνος.) Apud Lucian. Demosth. Encom. 32, κρότος καὶ τόνος. (Ib. c. 7 : Διαρκεστέρῳ τόνῳ πνεύματος.) Etiam πνεῦμα et τόνον junxit (Pollux 6, 148.) Phot. Bibl. cod. 61; conf. Plut. Demosthene 11. Longin. 9, 13, Iliadi τὸν τόνον, Robur quoddam, tribuit, et mox τὰ ὕψη. Eundem c. 34, ὑψηγορίας τόνον, Sublimem quandam vim, appellat. Ari-
D stoteli Rhet. 3, 1, τόνοι in voce sunt, quoad sono gravi, vel acuto, vel medio et temperato utaris. Unde φωνὴ vel ὀξεῖα, vel βαρεῖα, vel μέση, atque ex his ἁρμονία conficitur. Ernest. Lex. rhet. De spiritu Parmenio Anth. Pal. 9, 342, 4 : Ἐν σταδίῳ δ' ὀξὺς ἐλαυνόμενος πνεύματός ἐστι τόνος.] Sed et grammatici habent quosdam vocis τόνους, quos et προσῳδίας vocant, Lat. Tenores et Accentus [Gl.] : ut tradit Quintil. 1, 5, [22] : Adhuc difficilior observatio est per tenores, quos quidem ab antiquis dictos tonores comperi, sc. declinato a Græcis verbo, qui τόνους dicunt; vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant, quum acuta et gravis alia pro alia ponitur. Ibid. dicit Acutus sonus, Acuta vox, Acutus tenor : quorum tamen illa duo priora latius patent, ut et φθόγγος ac φωνή : posterius autem, Tenor [Gl.], s. τόνος, illorum est accidens. Itidem ibid. dicit Acuto sono finire, Acuto tenore concludere, quod Græci ὀξύνειν s. ὀξυτόνως efferre et pronuntiare. Tres autem sunt τόνοι illi, ὀξὺς, βαρὺς, περισπώμενος, Acutus, gravis, flexus, ut Quintil. ibid.

appellat. Et acuto quidem tono attollitur syllaba A aliqua, gravi autem deprimitur, at flexo tono flectitur, duabus syllabis interdum in unam coactis. De his vero fusius Grammatici: vide et Martian. Capellam 3, in cap. de Fastigio; sic enim accentum appellat. [Arcadii superest liber Περὶ τόνων, sed cujus nomen omittit codex Havniensis, et p. 6, 1, et 8 ostendit esse Epitomen ex Herodiani Καθολικῇ προσῳδίᾳ ab Theodosio grammatico factam. Frequens autem signif. Accentus ap. quosvis.] Habent et Musici suos tonos. Est autem ejusmodi tonus spatii magnitudo: qui ideo tonus dictus est, quia per hoc spatium ante omnes prima vox quæ fuerit, extenditur, h. e., de nota qualibet in notam, ut a media in paramesen: ut idem Martian. l. 9 [p. 188] definit in capite de Tonis. [Sextus Adv. mus. 46, p. 366: Τῶν συμφώνων διαστημάτων τὸ μὲν πρῶτον καὶ ἐλάχιστον διὰ τεσσάρων οἱ μουσικοὶ προσαγορεύουσι, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο μεῖζον διὰ πέντε καὶ τοῦ διὰ πέντε μεῖζον τὸ διὰ πασῶν. Πάλιν τε τῶν διαφώνων διαστημάτων ἐλάχιστον μέν ἐστι καὶ πρῶτον παρ' αὐτοῖς ἡ καλουμένη δίεσις, δεύτερον δὲ τὸ ἡμι- B τόνιον, ὅ ἐστι διπλοῦν τῆς διέσεως, τρίτον ὁ τόνος, ὅς ἐστι διπλασίων τοῦ ἡμιτονίου. Ubi similia ex Aristoxeno annotavit Fabricius. Omnem autem de tonis doctrinam veterum, numeroque eorum primum ternario, tum septenario, denique ad tredecim et quindecim aucto, explicavit Bœckh. De metris Pindari p. 212-238.] Ex Aristot. vero De gener. animal. 5 [?]: Τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθὸ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος τόνος. Quemadmodum et Martianus l. 9, caput de Tropis sic orditur [p. 179]: Tonus igitur idem plerumque appellatur et Sonus. Quanquam non idem prorsus sint Tonus et Sonus, ut Idem docet eod. in l. capite de Sonis: Phthongos, i. e. sonus, dicitur vocis modulatæ particula una intensione producta. Est autem Intensio, quam dicimus τάσιν, in qua vox persistit ac perseverat. Porro in illo Aristot. loco Λύδιος τόνος quidam interpr. Numerus s. Modus Lydius. [Schol. Soph. Aj. 636. Valck.] Alioqui τόνος dicitur etiam στίχος, Versus; forsan quia in longum extenditur. Herodot. 1, [174]: Ἐν τριμέτρῳ τόνῳ χρᾷ, Trimetris C versibus. [Ἐν ἑξαμέτρῳ τ. 1, 47; Joseph. A. J. 2, 16; Themist. Or. 2, p. 27, C.] Sic ap. Suid. [qui interpr. τὸ ἑξάμετρον ἔπος]: Πυθικὸν ἦν προμάντευμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις, Oraculum s. Vaticinium a Pythia versibus hexametris editum. [Conf. Coraes ad Nicol. Dam. p. 368.] Rursum ex Martiano annotatur, Tonum dici spatium id quanto abest a terra circulus cœli citimus, h. e. lunaris: sc. centum viginti sex millia stadiorum: quoniam ut in sonis intervallum cum legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diversis, ita in cœlo minimum a terra spatium ad lunam, Tonum appellare placuit. [Herodot. 7, 36: Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων, Intensionem rudentum. Sed κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου, i. q. ὑπὲρ τῶν ὅπλων ἐντεταμένων, Super intentos rudentes. Schweigh.] Item τόνος dicitur Intentio studii, mentis, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz., de Basilio: Ἥκιστα μὲν τάχους φύσεως διὰ τόνον δεόμενος, ἥκιστα δὲ τόνου, διὰ τάχος. Plut. (inquit idem Bud.) sic vocat Vim et constantiam animi inflexibilis: Οἱ δὲ περὶ τὸν Πομπήϊον φοβηθέντες τὸν D τόνον τοῦ Κάτωνος. [Multa ejus similia v. ap. Wyttenb. in Ind.] Et alibi [Pomp. c. 44] de eodem: Θαυμάσας ὁ Πομπήϊος τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ καὶ τόνον, ᾧ μόνος ἐχρῆτο ὑπὲρ τῶν δικαίων· quem τόνον alibi vocat ῥώμην, teste Eod. [Voluptas παραιρεῖται τὸν τόνον (corporis), Plut. Stob. Flor. 6, 42. Lucian. Philops. c. 8, ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου· Anach. c. 25, quod in corpore ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν· 27. Timor Diaboli τόνους οὐκ ἔχει, vanus est, Hermas Pœmand. 12, § 4 fine. Sic et p. 102, ἄτονός ἐστιν, ὥσπερ νεκροῦ νεῦρα. Valck. Hesychius: Τόνῳ, λίαν· ad quæ v. annot. Alberti. Apollon. Bekk. An. p. 578, 1: Ἄλλως τε ὃν τρόπον παρὰ τὴν τόνῳ δοτικὴν τὸ ὁμόφωνον γίνεται ἐπίρρημα τόνῳ, οὕτως καὶ παρὰ τὴν πόρῳ δοτικὴν τὸ ἀκόλουθον ἐγένετο πόρω· 19: Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα δείκνυται ἢ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν οὐ τριγενῶν ἐσχηματισμένα ἢ ἀπὸ προθέσεων, ὡς ἔχει τὸ τόνῳ, κύκλῳ, κάτω καὶ τὰ ὅμοια· conf. 576, 25; 618, 24: Παρὰ τὸ τείνω ὁ τόνος εἴρηται, ἧς ἔχεται πάλιν ἐννοίας τὸ τόνῳ· ἐπίτασιν γὰρ ἐνεργήματος σημαίνει. L. D.]

A Ex Galeno certe affertur τὸν τόνον ἀπολύειν pro ἀπολύειν τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν, Vires ac robur dissolvere. Quomodo et τόνον στομάχου Idem dicit, opponens ei τὴν ἀτονίαν. [Ἔντασις, ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις, Hesych. Suidas: Τόνον, εὔτονον ἢ (hoc recte om. Photius) δύναμιν. Πισίδης· Εἷλκεν γὰρ αὐτοὺς ὥσπερ ἡλίου τόνος σύρει πρὸς αὐτὸν ἑλκτικῶς τὰς ἰκμάδας.] Fortassis autem τόνος in hac signif. dicitur metaphorice ab iis, qui [non] interrupto tenore τείνουσιν εἰς τὸ πρόσω: id quod roboris signum est. [Ὁ τόνος τῆς φαρμακείης, Hippocr. Ep. p. 1278, 48. Hemst. Foes. Œcon.: « Τόνοι ap. Hippocr. Nervorum nomine comprehenduntur, sive ex cerebro, sive ex spinali medulla ortum ducant. Galen. De motu musculorum lib. 1 scribit unum et idem instrumentum duobus appellatum nominibus νεῦρον καὶ τόνον, quod scilicet νεύειν καὶ τείνειν, h. e. Nutare et tendere, possit. Idem Comm. 1 in lib. 6 Epid. p. 443, 33: Τρία γάρ ἐστι γένη σωμάτων ὁμοιομερῶν ἐν τοῖς ζώοις ἄναιμά τε καὶ ἀκοίλια φαινόμενα· τὰ μὲν ἐξ ὀστῶν, τὰ δ' ἐξ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, τὰ δὲ ἐκ μυῶν φυόμενα· ὀνομά-
B ζεται δὲ ὑπὸ μὲν Ἱπποκράτους τοὐπίπαν τὸ μὲν πρῶτον τῶν εἰρημένων σύνδεσμος, τὸ δὲ δεύτερον, νεῦρόν τε καὶ τόνος, τὸ δὲ τρίτον, τένων. Sic etiam Ruf. Ephes. ἐν τῷ Περὶ ἀνθρώπου μορ., τόνους dici scribit Nervos tam ex cerebro quam ex spinali medulla originem ducentes, et corporis actionem, motionem et sensum obeuntes. Ea vero notione τόνοι sæpe usurpantur Hippocrati, ut p. 1035, D: Δύο δὲ τόνοι ἀπ' ἐγκεφάλου ὑπὸ τὸ ὀστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου. Quod repetitur p. 277, 1. Et rursus p. 1035, C: Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀρτηρίης τόνον ἔχουσαι. P. 788, D: Τοῖσι γὰρ ἐπικαιροτάτοισι τόνοισι γειτονεύονται. Ubi scribit Galen., Ὑποκεῖσθαι τῷ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ φησὶ τόνους ἐπικαίρους, οὕτως ὀνομάζων τὰ νεῦρα· γελοίως οὖν ἔνιοι τῶν νεωτέρων ἰατρῶν οἴονται τόνους τούτους ἐκεῖνα τὰ νεῦρα μόνον προσαγορεύειν νῦν, ὅσα κατὰ τὴν συζυγίαν ἐξ ἐγκεφάλου πέφυκεν. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ βιβλίον τῶν Ἐπιδημιῶν ἔφη· Δύο δὲ τόνοι ἀπ' ἐγκεφάλου παρὰ τὸ ὀστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου, καὶ τὰ τούτων ἐφεξῆς· τὰ γὰρ ἐπὶ χεῖρας φερόμενα πρὸς ἁπάντων ὁμολογεῖται τῶν ἀνατομικῶν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον φύε-
C σθαι νωτιαίου, καθ' ἃ μέρη πλησιάζει τῷ θώρακι, καὶ ὡς φαίνεται ταῦτα προσαγορεύων τόνους. Ἔν τε τῇ νῦν εἰρημένῃ ῥήσει καὶ μετ' αὐτὴν πάλιν ἐφεξῆς δίς, καὶ κατώτερον δὲ πάλιν ἐν τοῖς περὶ ῥάχεως λόγοις τόνους ὀνομάζει τὰ νεῦρα. Ac rursus: Οὐδ' αὖ τόνους οὐδεμιῇ μηχανῇ δεῖ τιτρώσκειν. Et οἱ δὲ τόνοι ὧν δεῖ προμηθέεσθαι. Nervos vero illos sub axilla valde insignes, quos ἐπικαιροτάτους τόνους vocat Hippocr., iterum his verbis exponit Galen. ib. p. 592, 38: Ἐκεῖνα μὲν οὖν τὰ νεῦρα τόνους ἐπικαιροτάτους εἶπεν, εἰσθισμένος χρῆσθαι τούτῳ τῷ ὀνόματι κατὰ τῶν μεγάλην δύναμιν ἐχόντων, ὥσπερ ἔχουσιν ἐκεῖνοι, κατά γε τὸ πλησίον εἶναι τοῦ νωτιαίου, καὶ αὐτοὺς παχυτάτους τὴν οὐσίαν ὑπάρχειν. Rursusque ap. Hippocr. p. 807, C: Ἧσιν ἂν κοινωνήσωσιν οἱ τόνοι οἱ σύνεγγυς. Ubi etsi nervos dorsi et vertebrarum intelligit Galen., ad ligamenta tamen referre mavult, quæ sua vi vertebras ex quibus ortum ducunt, tuberculorum communicatione facilius in perversionem trahant, quam nervi molles, exigui et imbecilli. Rursus etiam p. 809, H, τόνοι νευρώδεες vocantur Hippocr.
D Nervi ad latera vertebrarum ex utraque parte a summo ad imum per longitudinem protensi. Quos νευρώδεις ἰσχυρούς, Validos, exponit Galen. Et iterum p. 810, A: Τόνοι δὲ κοινοὶ παρὰ πάντας καὶ ἐν τοῖσιν ἔξω μέρεσι καὶ ἐν τοῖσιν εἴσω παρατέτανται. Ubi τόνοι vocantur Nervi qui ex spinali medulla orti, ad vertebras juxta eorum commissuram prætenduntur. Ubi τόνους τὰ προαιρετὰ νεῦρα vocat Galen., hoc est, Nervos motum voluntarium obeuntes: etsi quidam ἐξαιρετὰ νεῦρα legere videntur, Præcipuos et eximios nervos intelligentes. Ac rursus p. 817, B: Καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι τὰς ἀφορμὰς ἔχουσι. Ubi etiam τόνους τὰ νεῦρα exponit Galen., nervos intelligens qui a dorsali medulla circa thoracem originem ducunt. Quibus certe subindicatis et expressis locis τόνοι exponuntur Erot. ap. Hippocr. quum scribit: Τὰ περιτεταμένα σώματα ταῖς σαρξίν, οἷον φλέβας, νεῦρα καὶ τὰ ὅμοια, τόνους ὀνομάζει, ἀπὸ τοῦ περιτετάσθαι· ἐνίοτε δὲ τὰ νεῦρα μόνον. Ἔνιοι δὲ τοὺς ὑμένας ἔφασαν. Atque etiam rursus p. 826, A, τόνους vocat Nervos

qui ad interiorem femoris partem feruntur : Ἐγκέεται γὰρ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐγγυτάτω τούτοισι τῶν τόνων τῶν ἐπικαίρων. Ubi Galen. : Ὀνομάζει δὲ τόνους τὰ συγκαταφερόμενα διὰ τοῦ βουβῶνος νεῦρα, τῇ τε ἀρτηρίᾳ καὶ τῇ φλεβί· κέκληται δὲ ἐπίκαιρα ταῦτα τὰ νεῦρα, καθότι καὶ πρόσθεν ἐμάθομεν, ὅσα μεγάλην ἔχει δύναμιν οὕτως αὐτὸν ὀνομάζειν. Est certe τόνος νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα, ut scribit Aretæus Acut. 1, 4, ut non solum nervum, sed et nervorum contentionem indicet. Qua notione scribitur p. 273, 22, de cerebro, Ἔχει γὰρ καὶ τόνον, Vim intendendi et contrahendi totius corporis per genus nervosum, etsi Cornar. πόνον legisse videtur. Sic p. 275, 26, 28, ὁ τῆς ἀρτηρίης τόνος et ὁ ἰθὺς τόνος. Ex eademque analogia τονώδεα διαχωρήματα, aut τόνον ἴσχοντα, sunt Egesta alvi recrementa cum multa contentione, qualia in tinesmis, pauca, mucosa, pituitosa, cum inani labore, multo conatu et distentione prodeunt, p. 122, D. » Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 467, A : Ἐλάμβανεν αὐτὸν ῥῖγος καὶ πυρετὸς, καὶ ἡ κεφαλὴ τόνῳ ὠχλεῖτο, Gravedine, Int.; nec videtur scrib. πόνῳ.] Item in pictura τόνος dicitur Vigor et splendor. Plin. 35, 5 : Deinde adjectus est splendor : alius hic quam lumen : quem, quia inter hoc et umbram esset, appellarunt τόνον : commissuras vero colorum et transtus, ἁρμογήν. || Τόνοι dicuntur etiam Funes aut Nervi extenti, vel qui extendi solent. Turn. Advers. 2, 4, quum citasset hæc Vitruvii, de catapulta : Foraminum in capitulis magnitudo, per quæ tenduntur nervi torti qui brachia continere catapultarum debent, subjungit : Hic foramina sunt, quæ Græci τρήματα appellant, quibus inseruntur nervi torti, quos Græci τόνους appellant. Et mox, Brachia, quæ ἀγκῶνας Græci vocant, crassioribus robustioribusque nervis intenduntur : quos non solum τόνους, sed etiam ἡμιτόνια appellabant. Id quod constare dicit ex Vitr. 1 : In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. Et ex Herone, Ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν συνέχοντα τοὺς ἀγκῶνας νεῦρα, τόνον, ἔνιοι δὲ ἡμιτόνιον. Itidem et Pollux [2, 202] scribit τὰ νεῦρα τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ στομάχου, s. οἰσοφάγου, nominari τόνους. Et Hippocr. τόνον vocat Nervum, sive is a cerebro, sive a spinali medulla oriatur, ut annotat Galen. Rursus idem Pollux 10, c. 7 [§ 36] : Σπάρτον, τόνον, κειρίαν, [Hesychius : Τόνους, τὰς κειρίας, ἀπὸ τοῦ τετάσθαι,] item et σχοῖνον nominari ait τὸ τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, ut sunt nervi qui per spondas aut sellas trajecti intenduntur, ut tomenta et culcitras, quæ super imponuntur, sustineant : cujus signif. hoc exemplum affert ex Philippide : Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι, τὸν δίφρον· ἄχρηστα δὲ παντελῶς οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα, ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον. [Huc spectant οἱ τόνοι τῶν κλινέων, Lora s. Nervi lectulorum, quos elixos comedisse homines fame pressos narrat Herodot. 9, 118. Schweigh.] Addit et Aristoph. Lys. [923] sic usurpare. Sic idem Aristoph. accepit Eq. [533] : Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος, Τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. Ubi et schol. annotat, τόνον vocari τὰ τῶν κραββάτων σχοινία [Conf. Suid. v. Τόνος, Ἤλεκτρα] : tropice autem eum innuere etiam τὴν τῆς φωνῆς τάσιν vocabulo isto τόνου : nam de vocis tenore dici, ex supra annotatis patet. [Pollux 4, 62 : Μέρη δὲ τῶν ὀργάνων ... μίτοι, τόνοι, ... ἀγκῶνες. Ib. 69 : Τόνον καὶ ἰσχὺν πνεύματος, de tibicine.] Rursum Pollux 1, [142] τόνον appellari ait τὴν ἱμάντωσιν τοῦ δίφρου, Loreos funes qui intenduntur currui. Et 5, [27, 30] retibus quoque s. plagis τόνους tribui ap. Xen. [Ven. 10, 2] ait. [Æsch. fr. Prometh. ap. eund. 10, 64 : Κωμολίνου μακροὶ τόνοι. Aliter Porphyr. ap. schol. Hom. Il. B, 145 ap. Wassenbergh. p. 232 et prol. p. v : Ἀναθλίβοντος τὰς νήσους τοῖς ἑαυτῶν τόνοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους. L. Dind.]

Τονόω, Intendo, Roboro, Firmo, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. De homine, p. 17 : Ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος. Idem Greg. τονοῦν et ὑποχαλᾶν sibi opponit, ut Lat. Intendere et Laxare : in eod. l., p. 25 : Ὕπνος τὸ σύντονον τῆς ἐγρηγόρσεως ὑπεχάλασεν, εἶτα ἐγρήγορσις τὸ ἀνειμένον ἐτόνωσε. [Conf. Greg. Nyss. vol. 3, p. 620, A, ubi pass. Wakef.] Et Basil. Ep. quadam de corpore formicæ

A dicit, Εἰ νεύροις συνδέσμοις τὰς ἁρμονίας τετόνωται, Nervis ac ligamentis corporis ipsius compages intenta ac firmata est. Sed forsan ibi leg. νεύροις καὶ συνδ. [Tim. Locr. p. 103, E : Αὗται δυνάμεις τρέφοισαι καὶ τονοῖσαι καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς διὰ πόνων καὶ γυμνασίων καὶ διαίτας καθαρότατος. Plut. Mor. p. 647, C : Ὁ ἄκρατος ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται καὶ τονώσῃ τὰ σώματα πρὸς τὰς τῶν αἰσθήσεων ἀρχὰς, ἐπιταράττει τὸν ἄνθρωπον· 998, B : Κατὰ μικρὸν οὕτω τὴν ἀπληστίαν τονώσαντες (cæde animalium) ἐπὶ σφαγὰς ἀνθρώπων καὶ πολέμους προῆλθον. Antyllus in Matthæi Med. p. 120, 14 : Ἡ ὄρθιος πάλη τονοῖ τὰ νεῦρα. Soranus De obstetr. p. 274, 9 : Τὰ σώματα τονοῦμεν διὰ συναλειμμάτων θερμοτέρων. Joseph. B. J. 5, 11, 6 : Ῥωμαίους ἐτόνωσεν αἰδὼς δόξης· 6, 1, 3 : Τὴν δὲ ψυχὴν ἐτόνωσεν ἕκαστος· 1, 26, 2 : Πάλαι γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἠκονῆσθαι ξίφος καὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τετονῶσθαι δεξιάν. Clemens Strom. 4, p. 633, 13 : Καθάπερ οἱ ἐν θαλάττῃ ἀπὸ ἀγκύρας τονούμενοι ἕλκουσι μὲν τὴν ἄγκυραν. Agathinus in Matthæi Med. p. 286, 5 : Πολὺ τὸ ἀνδρῶδες καὶ τετονωμένον ἐμφαίνοντες.
B Soranus De obstetr. p. 275, 14 : Ἐθίζοντες τὸ σῶμα ὑπομένειν τὴν ψυχρολουσίαν ὥστε τονωθῆναι τὰ πεπονθότα μέρη. Iamblich. Vit. Pythag. 70, p. 148 Kiessl. : Μόνῳ γὰρ αὐτῷ (τῷ θείῳ ὄμματι) διαβλέψαντι καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι ἡ περὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀλήθεια διορᾶται. || Apud grammaticos Accentu noto. Unde Joannis Philoponi libellus Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων· et passim apud alios. Conf. Τονέω.]

[Τόνῳ. V. Τόνος.]

[Τονώδης, ὁ, ἡ, Ad intensionem pertinens, Tensus. Paulus Æg. 1, 20, p. 7, 39 : Ὁ ἑλκώδης κόπος ἐπὶ πλήθει γίνεται περιττωμάτων λεπτῶν τε ἅμα καὶ δριμέων· ὁ δὲ τονώδης περίττωμα οὐδὲν ... ἐνδείκνυται· κατὰ δὲ μῦς τε καὶ τὰ νεῦρα διάθεσίς τις ἐγγίγνεται, καθ' ἣν τήκεσθαι δοκοῦσιν· et in seqq. || Erotian. Gloss. p. 110 : Γονοειδὲς) τὸ ὅμοιον γόνῳ, τουτέστι σπέρματι· αὐτὸς γὰρ ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον (immo alibi : v. Eustach. et Foes.) φησὶ, Γονοειδὲς οὖν οὖρον τὸ λευκὸν καὶ παχύ. Ἐὰν δὲ Τονοειδὲς γράφῃ, τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνου
C καὶ τινος συντονίας ἀναπνεόμενον λέγει. V. Γονώδης. L. Dindorf.]

[Τόνωσις, εως, ἡ, Intensio. Philo vol. 1, p. 158, 13 : Ῥητορικὴ δὲ τάς τε ἐν ἑκάστοις δεινότητας ἐξετάζουσα, καὶ πᾶσαν τὴν πρέπουσαν ἑρμηνείαν ἐφαρμόζουσα, τονώσεις καὶ περιπαθήσεις, καὶ ἔμπαλιν ἀνέσεις καὶ ἡδονάς. Wakef. Aret. p. 120, 14 : Τὸ ὀξὺ μὲν πᾶν ἐς τὰ σκέλεα πάντων τονώσιες. Rufus p. 220, 7 ed. Matth. : Προσλαμβάνει τονώσεως χάριν. || Accentus. Eust. Il. p. 341, 21 : Τονώσεως διαφόρου.]

Τονωτικὸς, ή, όν, Vim habens intendendi, s. roborandi et firmandi, ap. Alex. Aphr. in Præf. l. 1 Probl. Itidem ap. Galen. init. l. 8 τῶν Κατὰ τόπους : Τονωτικὴ δύναμις, Facultas partem tendendi roborandique vi prædita, cui opp. χαλαστική. [Soran. De obstetr. p. 265, C. Antyllus in Matthæi Med. p. 124, 4 ; 126, 8, cum genit. σώματος, πνεύματος. L. D. Τονωτικώτερος, Alex. Trall. 7, p. 128.]

[Τοξάζω, ut Theodor. Balsam. Cotel. Mon. vol. 3, p. 476, B : Οἱ τούτοις ἀντιμαχόμενοι ἐν σκοτομήνῃ τοξά-
D ζουσι, qui τοξαζόμενοι ἀντιτοξάζειν οὐ δύνανται 475, C, sive Τοξάζομαι, i. q. τοξεύω, sed poeticum, i. e., Ex arcu sagittam emitto, Jaculor. Hom. Od. X, [78] : Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο [τοξάσσαιτο· 72 : Οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεται]. Et Θ, [220] : Ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοὶ, Quum nos Achæi sagittis certaremus ad scopum directis, εὐστόχως τοξεύοιμεν, schol. Idem poeta cum gen. etiam junxit, pro κατατοξεύω, Sagittis peto s. impeto, Arcum dirigo in : τόξον ἐπέχω, ut Pind. dicit, Ἔπεχε σκοπῷ τόξον. Od. Θ, l. c., v. 217 : Εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν, Et in homines dirigerent suos arcus et sagittas, s. Etiamsi probe nossent τόξα ἀμφαφάασθαι et ἄνδρας βάλλειν διστεύσαντες, ut ibid. loquitur. Itidem X, 27 : Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι, schol. τοξεύων ἐπιτυγχάνεις. [Cum accus. Oppian. Cyn. 4, 54 : Τοξάζεσθαι θῆρας ἀρειοτέρους. Wakef. Themist. Or. 11, p. 152, C : Σοὶ τοξάζεται ὁ τοξότης. Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, p. 228, E : Ἔβαλλον διστοῖς καὶ κυκλώσαντες ἐτοξάζοντο.]

[Τοξαλκέτης, ὁ, i. q. sequens. Epigr. ap. Ælian. N. A. 11, 40: Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρε.]

[Τοξαλκὴς, ὁ, ἡ, Sagittis s. Arcu potens. Orph. H. 57, 2.]

[Τοξάριον, τὸ, Arculus, Gl. Lucian. D. mort. 14, 2. Longus 1, p. 7 Vill., et ubi plurali de uno, ut τόξα pro τόξον, 2, p. 35. « Constantinus in Tacticis: Οἱ δὲ ἔρριπτον μετὰ τῶν τοξαρίων, οὓς ἔλεγον ἱπποτοξότας. Adde p. 6. Mauric. 1, 2. Leon. 5, 3; 6, 2, 6, 23, 28. » Ducang. Hero Spirit. p. 195, A, B. L. Dind.]

[Τόξαρις, ὁ, Toxaris, n. Scythæ ap. Lucian. Scyth. c. 2, cujus etiam scriptum exstat Toxaris inscriptum vol. 2, p. 507 seqq.]

[Τοξαρχέω, Præfectus sagittariorum sum. Inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 596, n. 1203: Σωτήριχος τοξαρχήσας. L. Dind.]

[Τοξάρχης s. Τόξαρχος, ὁ, Præfectus sagittariorum. Æsch. Pers. 556: Τίπτε Δαρεῖος μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις; Thuc. 3, 98, 1: Τοῦ τοξάρχου ἀποθανόντος. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 119, n. 80, 6. Pollux 7, 156. Forma Τοξάρχης, Arrian. Exp. 1, 22, 9.]

[Τοξασμὸς, ὁ, i. q. τοξεία. Nicet. Annal. 2, 12, 6.]

[Τοξᾶτον, τὸ, Porticus exterior, quæ ædi objacet. Schol. Ms. ad Philostrati Imagines: Δόμος, ὁ μετὰ τὸν πρόδομον· αἴθουσα τὰ μετὰ τοὺς δόμους ἤγουν τὰ κοινῶς τοξᾶτα, μεθ' ἃς ἡ αὐλή. Ducang. App. Gl. p. 188.]

[Τοξεία, ἡ, Sagittarum emissio. Diod. 5, 74: Διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν· 3, 8: Ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν. Eratosth. Catast. c. 28: Τὴν τοξείαν εὑράμενον. Et sæpe utroque numero Dio Cassius. « Heliod. 1, p. 3. » Kall. Sagittariorum copia, Philostr. p. 328. Joseph. p. 14, 13. Wakef.]

[Τοξελκὴς, ὁ, ἡ, Arcum tendens. Manetho 4, 244: Τοξελκεῖς τε τίθησι. Nec videtur τοξαλκεῖς scripsisse.]

Τόξευμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ τοξευόμενον, Quod arcu emissum est, ut ὀϊστὸς ὁ ἀπὸ τόξου, βέλος τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον, i. e. Sagitta [Gl.], Jaculum. Quomodo Paulus Ægin. accepit, quum dixit τοξικὸν φάρμακον ex eo nominatum videri, quoniam τὰ τοξεύματα τῶν βαρβάρων ἐν αὐτῷ ἐχρίοντο, i. e. τὰ τόξα, Sagittæ, ut Diosc. et Plin. loquuntur in illo ipso Τοξικόν. [Soph. fr. Nauplii ap. Stephanum Byz. v. Ἀσπίς cit.: Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος ἢ Σκύθης τοξεύμασι. Eur. Herc. F. 199: Τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι· 571: Τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι. Aristoph. Vesp. 1084: Ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν. « Sic qui ὀϊστοὶ Herodoto 4, 131, iidem 132 extr. τοξεύματα· 7, 226, ἵππος βάλλεται τοξεύματι τὰ πλευρά· 9, 22; 7, 218. Ἐτρωματίσθη τοξεύματι, 9, 72. Οὐκ ἐξῆν ὕδωρ φορέεσθαι ὑπό τε τῶν ἱππέων καὶ τοξευμάτων, Sagittarii, Οὐδὲ ἵππου ὑπαρχούσης σφι οὐδὲ τοξευμάτων, 6, 118. » Schweigh. Hippocr. p. 1153, E: Παρὰ τὸν βουβῶνα πληγεὶς τοξεύματι. Thuc. 4, 34, 1: Ἔβαλλον λίθοις τε καὶ τοξεύμασι· et ib. et 7, 43, 2. Xen. Anab. 3, 4, 17: Μεγάλα δὲ καὶ τὰ τόξα τὰ Περσικά ἐστιν· ὥστε χρήσιμα ἦν ὁπόσα ἁλίσκοιτο τῶν τοξευμάτων τοῖς Κρησί, καὶ διετέλουν χρώμενοι τοῖς τῶν πολεμίων τοξεύμασι· 4, 1, 10: Λίθοις καὶ τοξεύμασι· et alibi. V. etiam ll. paullo post in signif. Jactus citt. Plato Leg. 1, p. 625, D: Τῶν τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης. Aristot. H. A. 9, 48 fin.: Φέρονται ὥσπερ τόξευμα· et ib. 6 init. Fragmentum inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 578, 12: Ὁλκοὶ τοξευμάτων, qui Nervos arcus intelligit. Alia C. I. vol. 2, p. 287, n. 2360, 28: Φαρέτραν τοξευμάτων. Diod. 14, 27: Τοξεύμασιν ὑπερμεγέθεσι χρῆσθαι. De sagittariis, ut Herodotus supra, Plut. Pyrrh. c. 21: Πολλὰ καταμίξας ἀκοντίσματα καὶ τοξεύματα τοῖς θηρίοις.] Significat etiam Ictum s. Jactum sagittæ s. teli. [Lycophr. 662: Ἐπόψεται δὲ λείψανον τοξευμάτων τοῦ Κηραμύντου Πευκέως Παλαίμονος. Schol. τοὺς Λαιστρυγόνας λέγει, οὓς Ἡρακλῆς κατετόξευσεν.] Plut. Alex.: Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβών, i. e. εἰς τὴν κνήμην τοξευθείς, Sagitta ictus in tibia. Herodian. 8, [4, 17]: Μείναντες ἔξω τοξεύματος, Extra teli jactum constituti. Itidemque Thuc. dicit Ἔξω τοξεύματος γενέσθαι, Extra teli jactum esse [7, 30, 2: Ὁρμισάντων ἔξω τοξεύματος τὰ πλοῖα]: cui opp. [Eur. Herc. F. 991: Ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος·] Τὸ ἐντὸς γίγνεσθαι τοξεύματος ap. Xen. Cyrop. 1, [4, 23] qui alibi [ibidem] dicit εἰς τόξευμα ἀφικνεῖσθαι, Ad sagittæ jactum venire. [(Ead. signif. Herodot. 4, 139: Ἀπὸ τῆς γεφύρης ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται. Xen. Anab. 1, 8, 19: Πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι· 3, 4, 4: Ἤδη σφενδόναι καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦντο. Ubi tamen ipsæ dicuntur sagittæ, ut ap. alios in eadem formula.) Improprie Pind. Isthm. 4, 52: Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων κελαδέσαι. Æsch. Suppl. 1005: Καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος. Soph. Ant. 1085: Τοιαῦτά σου, ὥστε τοξότης, ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια. Anon. ap. Stob. Fl. 97, 17, 8: Θερμά θ' ἡλίου τοξεύματ' αἰνεῖν. Eur. fr. Œnei ap. Athen. 15, p. 666, C: Πυκνοῖς ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος. Lycophr. 1205: Ἀρωγὸς λοιμικῶν τοξευμάτων, unde repetit Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 379, 21. « Liban. vol. 4, p. 166, 29: Πολλοῖς τοξεύμασιν ἐβαλλόμην τὴν ψυχὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. » Jacobs.]

[Τοξεὺς, έως, ὁ, Toxeus, f. Euryti, ap. Hesiodum in schol. Soph. Tr. 263. Diod. 4, 37. F. Œnei et Althææ, ap. Apollod. 1, 8, 1.]

[Τόξευσις, εως, ἡ, Sagittæ emissio. Liban. vol. 4, 1070, 30: Ἔρως εὐτυχεῖ παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν· 34: Ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν.]

Τοξεύτειρα, ἡ, Sagittaria, ἡ τόξων εὖ εἰδυῖα, ἡ τὴν τοξικὴν ἀκριβοῦσα, ἡ ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμοῦσα, s. ἡ τοξοσύνῃ ἀρίστη, Artis sagittariæ perita. Oppian. Cyn. 3, [22]: Τοξεύτειρα Ἀρμενίη.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, Arcitenens, ut Cic. vertit ap. Arat. [399, 500, 685], ubi sideris cœlestis nomen est. Sagittarius, Sagittipotens. [Utitur autem Aratus hac forma tantum in casibus obliquis, ubi metrum posceret, nominativo vero τοξευτής 305, et 673 dat. τοξότῃ, ut Manetho 2, 100, 139, τοξευτῆρος· 4, 96, 240, 451, τοξότεω. Genitivo jungit Orph. Lith. 493: Τοξευτῆρα πευκεδανοῖο ὤκιστα βελέμνων σκορπίον εἴργει.] Oppian. vero De venat. meminit et τοξευτῆρος λύκου.

Τοξευτὴς, ὁ, [Sagittator, Gl.] Sagittarius, Sagittariæ artis peritus. Hom. Il. Ψ, [850]: Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. [Callimach. ap. Etym. M. v. Ἀρδις. Dionys. Per. 751. V. Τοξευτήρ.]

[Τοξευτικὸς, ή, όν, Sagittarius, Gl. Eust. Il. p. 40, 22: Τῆς τ. τέχνης.]

[Τοξευτὸς, ὁ, Sagitta percussus. Soph. Phil. 335.]

Τοξεύω, i. q. τοξάζομαι, sed in prosa usitatius, [Sagitto, Gl.] Sagittas emitto ex arcu. [Soph. Œd. T. 1196: Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου. Eur. Tro. 639: Ἐγὼ δὲ τοξεύσασα, τῆς τ' εὐδοξίας λαχοῦσα πλεῖον, τῆς τύχης ἡμάρτανον. Proprie Aristoph. Av. 1188: Τόξευε. Et sæpe Xen. et alii quivis.] Thuc. 4, p. 137 [c. 48]: Ἔβαλλον τῷ κεράμῳ καὶ ἐτόξευον κάτω, Sagittas arcu mittebant: unde paulo post dicit ὀϊστοὺς οὓς ἀφίεσαν ἐκεῖνοι· synonymas accipiens τοξεύειν et ὀϊστοὺς ἀφιέναι. Sicut et Plut. Apophthegm. [p. 181, B]: Τὸν ἄριστα τοξεύειν δοκοῦντα, καὶ λεγόμενον διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν ἀφιέναι. Xen. Cyrop. 1, [3, 14]: Τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. Demosth. [p. 115, 13]: Κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Herodian. 4, [15, 2]: Ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντες. Lucian. [Nigrin. c. 36]: Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν· cui εὔστοχα τοξεύειν ap. Athen. 1, opp. σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν. [Toxar. c. 62: Ἄσκοπα τετοξεύκαμεν.] Item cum εἰς vel ἐπί, Thuc. 3, [23, 2: Ἐτόξευόν τε καὶ ἠκόντιζον ib. 4]: Ἐτόξευον καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά, Sagittis et jaculis petebant partes nudas. [Herodot. 9, 49: Ὡς δὲ ἐπήλασαν οἱ ἱππόται, ἐσίνοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν τὴν Ἑλληνικήν, ἐσακοντίζοντές τε καὶ τοξεύοντες, ubi duo ἐστοξεύοντες, quod v. 8, 128: Ἐτόξευον ἐς συγκείμενον χωρίον· et ib. infra.] Xen. Cyrop. 3, [3, 66]: Τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας, In cædis auctores tela arcu dirigere. Lucian. De calumn. [c. 15]: Ἐπ' ἐκεῖνον [ἐκεῖνο] τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτὸν [αὐτό]. Herodian. 3, [4, 19]: Τὰ πλεῖστα φεύγοντες, εἰς τοὐπίσω τε τοξεύοντες, ἐμάχοντο. [Improprie Plut. Mor. p. 647, F: Ἐντεῦθεν αἱ ὀσμαὶ τοξεύουσιν ὑπὸ θερμότητος εἰς τὸν ἐγκέφαλον. De prov. τοξεύειν εἰς οὐρανὸν v. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 394 (ἄστρα p. 398); 3, p. 382; 4, p. 29.] Cum gen.

etiam, subaudiendo κατὰ, ut τοξάζομαι quoque, Hom. Il. Ψ, [854] : Ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν, In quam jubebat sagittas ex arcu dirigere : pro quo τοξεύειν Lucianus dicit κατατοξεύειν. [Soph. Ant. 1034 : Πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. Improprie Eur. Ion. 1411 : Ἐς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω. Cum præp. Plat. Sisyph. p. 391, A : Ἐπὶ σκοποῦ τινος τοξεύειν.] Interdum cum accus., et significat Arcu peto, Sagittis impeto vel ferio. [Eur. Tro. 255 : Ἔρως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθέου κόρης.] Xen. Cyrop. : Τοξεύειν τὰ θηρία. [Conf. 1, 2, 10; 6, 29. Diod. 3, 53, ἐπιδιώκοντας εἰς τοὐπίσω.] Plutarch. [Mor. p. 5, D] : Ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τοξεύειν, Qui suas sagittas dirigunt ad crumenas. Itidemque aliquis τοξεύεσθαι dicitur [Thuc. 3, 98, 1 : Τοξευόμενοι ἄνθρωποι ψιλοὶ ἀνεστέλλοντο. Xenoph. Anab. 1, 8, 20 : Τοξευθῆναί τις ἐλέγετο· 4, 1, 18 : Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος εἰς τὰς πλευράς] a Plutarch. [Mor. p. 742, C] : Τοξευθεὶς ὑπὸ Πάριδος. Herodian. 6, [5, 21] : Ἀεὶ τὰ γυμνὰ ἑαυτῶν, εἰς ἃ ἐτοξεύοντο, φραττόντων τοῖς ὅπλοις, Quæ sagittis impetebantur. [Improprie Eurip. fr. ap. Stob. Fl. 49, 4 : Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν. Pollux 3, 70 : Τετρωμένος, τετοξευμένος, de amante. De re quam quis jaculatur, Æsch. Eum. 676 : Ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος, de oratione finita. Dativo jungit Plut. Arat. c. 15 fin. : Ταῖς περιμαχήτοις καὶ διαπύροις τοξευομέναις ἔρωσι φιλίαις βασιλέων καὶ τυράννων τοσοῦτον προσῆν φθόνου καὶ κακοηθείας. Improprie etiam ap. Hesychium : Τοξεύομαι, ἀποστεροῦμαι. || Med. ap. eund. : Τοξεύοντο, τόξα ἔτεινον.] Rursum cum accus. rei significat Arcu emitto. [Improprie Æsch. Suppl. 446 : Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Eur. Hec. 603 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.] Plut. [Mor. p. 405, F] : Φροῦδον οἴχεσθαι τὸν ἔρωτα ὅτι μέτροις οὐδεὶς οὐδὲ ᾠδαῖς ῥίμφα παιδίοις (ut Pind. [Isthm. 2, 3] ait) τοξεύει μελιγήρυας ὕμνους. Ubi etiam nota dat. personæ. Construitur alioqui et cum dat. instrumentali, et tunc simpliciter significat Jaculor : ut ap. eund. Plut. in l. Περὶ εὐθυμίας conscripto [p. 471, D] : Ὁ τοξεύειν τῷ ἀρότρῳ βουλόμενος, καὶ τῷ βοὶ τὸν λαγὼ κυνηγετεῖν. [Eur. Herc. F. 1064 : Ἔκανε τέκνα, τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας.]

Τοξήρης, ὁ, ἡ, idem [quod τοξοφόρος], s. Arcitenens, Arcu et jaculis instructus, Eur. Alc. [36, χέρα] et Rhes. [226. Idem Herc. F. 188, σάγην· 1063, ψαλμῷ.]

[Τοξητησία, ἡ, Artemisia, Diosc. Notha 3, 127. Boiss. V. Τοξῖτις.]

[Τοξιανοὶ, οἱ, gens, ap. Steph. Byz. : Τόξιοι καὶ Τοξιανοὶ, ἔθνος Ταυρικόν. Ἡρωδιανὸς ἑβδόμῃ.]

[Τοξίας, ὁ, inter nomina in ιας ponit Theognost. Can. p. 42, 22. Quo referre licet Hesychii gl. : Τοξιούβονος, sive id Τοξίου βωμὸς est, sive quod Musurus posuit Τοξίου βουνὸς, τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Σικυῶνι, si hoc est a Τοξίας. L. Dind.]

Τοξικὸς, ή, όν, Sagittarius, Ad sagittas aptus [vel pertinens], ut [Æsch. Pers. 460 : Τοξικῆς ἀπὸ θώμιγγος· fr. Myrmid. ap. schol. Aristoph. Av. 807 : Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ. Apoll. Lex. Hom. v. Ὄγκους, τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν. Aliter Aristoph. Lys. 462 : Οἴμ' ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικὸν, de Scythis τοξόταις a mulieribus in fugam actis. Sic Dio Cass. 36, 30 : Ὑπὸ τοῦ τοξικοῦ τοῦ τῶν ἐναντίων. Plato Leg. 8, p. 833, B : Τοξικὴν ἔχοντα στολήν], τοξικὸς κάλαμος, Arundo sagittaria, ad sagittas conficiendas apta, ex qua sagittæ fiunt : de qua Theophr. H. Pl. 4, 12 [11, 11], et Plin. 16, 36. [Sagittandi peritus, ap. Xen. Cyrop. 6, 2, 4 : Ἀκοντιστικώτατοι καὶ τοξικώτατοι. In malam partem Plut. Mor. p. 405, B : Ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος, ὁ δὲ (Pandarus) τοξικὸς καὶ ἀνόητος.] Item et τοξικὴ τέχνη, Sagittaria ars, Scientia utendi arcu et sagittis : quæ sine adjectione substantivi frequentius dicitur Τοξική. [Xen. Anab. 1, 9, 5 : Ἔκρινον αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως, φιλομαθέστατον εἶναι καὶ μελετηρότατον. Plato Leg. 7, p. 804, C, et al. sæpe. Diod. 5, 74. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, n. 2360, 24 : Εἰς μελέτην ἀκοντισμοῦ καὶ τοξικῆς.] Plutarch. [Mor. p. 440, B] : Λέγων ὅτι τοξικὴ καὶ ὁπλιστικὴ καὶ τὸ σφενδονᾶν καὶ τὸ ἱππεύειν διδακτόν ἐστι· et [ibid. p. 486, C] : Εὖ δὲ καὶ τὸν Τεῦκρον Ὅμηρος πεποίηκεν ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμοῦντα (sc. Il. N, 314, ubi dicit eum fuisse ἄριστον Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ), τοῦ ἀδελφοῦ πρωτεύοντος ἐν τοῖς ὁπλίταις. Herodian. 1, [15, 4] : Παρθυαίων οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες, καὶ Μαυρουσίων οἱ ἀκοντισταὶ ἄριστοι. Sunt et Τοξικαὶ θυρίδες, Fenestellæ sagittariæ : de quibus Hieron. in Ezech. 40, [16] Fenestras absconditas, inquit, Symmachus τοξικὰς transtulit : LXX θυρίδας κρυπτάς. [Philo Belop. p. 81, C : Φερομένων τῶν λιθοβόλων ἐκ τῶν πλαγίων τοίχων καὶ τῶν μεταπυργίων, ἐν οἷς αἱ θυρίδες κατασκευάζονται καὶ τοξικαὶ, αἱ μὲν πλάγιαι, αἱ δὲ ὀρθαὶ, ἔξω τὰ στενὰ ἔχουσαι, ὅπως ἂν τούς τε πλησιάζοντας τραυματίζωσι καὶ καταγνύωσι τὰς προστιθεμένας δοκίδας καὶ τὰ μηχανήματα. L. Dind.] Quæ fenestræ obliquæ sive τοξικαὶ, idcirco a sagittis vocabulum acceperunt, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, et intrinsecus dilatentur. [Potius quod sagittæ per eas emitterentur. Vid. Schleusn. Lex. V. T. « Τοξικὴ, Fenestra quævis, sed proprie Fenestricula oblongior et strictior in urbium et castrorum muris, per quam sagittæ emittuntur in hostes. Τοξικὴ φωταγωγὸς, Constantino Admin. Imp. c. 29; τοξικὴ nude Harmenopulo et aliis. » Ducang. Lex. Ms. Vet. Test. : Ἐκοιλοστάθμησεν, ἐσανίδωσεν κεκοιλωμέναις ὑπὸ τεχνητῶν σανίσιν· κρυπταὶ θυρίδες· καὶ τοὺς σταθμοὺς τῶν εἰσόδων ἤγουν τοὺς παραστάτας τουτέστιν τοξικάς. Glossæ Mss. in Ezechielem : Κρυπταὶ, τοξικαί. Ejusmodi fenestræ habentur in Descript. urbis Romæ edita ab Jo. Mabillonio p. 514, 515 Analect. Vid. Le Moine Var. Sacr. t. 2, p. 702, 703. Idem App. p. 188. V. Τοξοβολικὸς, Τοξοτίς.] Sed et Venenum quoddam dicitur Τοξικὸν, quod Diosc. 6, 20, scribit ita nominatum videri ἐκ τοῦ τὰ τόξα τῶν βαρβάρων ὑπ' αὐτοῦ χρίεσθαι, Ex eo quod barbarorum sagittæ eo illinerentur : ut et Paulus Ægin. 5, 53, Τὸ δὲ τοξικὸν, inquit, δοκεῖ μὲν ὀνομάζεσθαι ἐκ τοῦ τὰ τοξεύματα ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐν αὐτῷ χρίεσθαι. Itidemque Aetius Tetrab. 4, serm. 1, 70. Apud quos vide hujus veneni poti symptomata simul cum remediis. [Conf. Lucian. Nigrin. c. 37. Strabo 3, p. 165.] Nec non ap. Nicandr. Al. 207, qui et ipse etymon his versibus exprimit, postquam symptomata et remedia descripsit : Τῷ μὲν Γερραῖοι Νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς, Οἵ τε παρ' Εὐφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρούρας, Χραίνουσιν. Schol. etiam ita nominatum scribit, quoniam Parthi et Scythæ τοξεύοντες, τούτῳ παραχρίουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας. Sed Idem affert et alias hujus nominis rationes, sc. τοξικὸν nominatum esse φάρμακον illud, διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρῆμα ποθὲν ἢ βρωθέν : s. quoniam ὁμοίως τόξου ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθέν : et a quibusdam vocari Σκυθικόν. Alii vero, ut Idem refert, propterea sic appellatum volunt, quia ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὕδρας ἀνεφύη, ἣν τόξοις ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς. Priori rationi aliquomodo subscribit Scrib. Largus [194], quum dicit eo poto cieri ex vestigio dolorem omnium interaneorum infinitum, et velut telo trajectorum. [Conf. 176.] Nonnulli et Taxicum nuncupant, ut Plin. 16, 10, de taxo arbore loquens : Sunt qui et Taxica hinc appellata dicant venena, quæ nunc Toxica dicimus, quibus sagittæ tingantur. Gorræus incognitum esse hoc venenum existimat, ap. quem vide et alia. Rursum Plin. 26, 8, scribit in Syria et Africa ladanum quoddam vocari τοξικὸν, quoniam nervos in arcu circumdatos lanis trahunt per sylvas, adhærescente roscida lanugine. [V. Schneider. ad Nicand. l. c., Beckmann. ad Aristot. Mir. c. 87. Ælian. N. A. 9, 15. African. Cest. c. 37, p. 302, A, C : Τὸ καλούμενον τοξικὸν πρὸς ταχεῖαν ἀναίρεσιν τῶν τιτρωσκομένων. Galen. vol. 2, p. 362 : Ἐπὶ τῶν δηλητηρίων καὶ τοξικῶν· 13, p. 907 : Τοῖς τοξικὸν πιοῦσι βοηθεῖ οἶνος κτλ. 910. L. Dindorf.]

[Τοξικράτη, ἡ, Toxicrate, Thespias, ap. Apollod. 1, 7, 8, 7. Exspectes Τοξοκράτη. ε.]

[Τοξίλοι, οἱ, Toxili. V. Τάξυλα. Toxilus servus est in Plauti Persa.]

[Τόξιοι. V. Τοξιανοί.]

[Τοξῖτις, ιδος, ἡ, dicitur herba Artemisia. Poeta vet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 634. At Apul. ibid. p. 637, not. vocat Toxotin. Kall.]

[Τοξῖτις, ιδος, ἡ, ap. Heronem Belop. p. 125, A :

Τοιαύτης δὲ τῆς κατασκευῆς γενηθείσης, εἰ ἐβούλοντο ἐντιθέναι τὸ τόξον, ἀνῆγον τὴν διώστραν ἐπὶ τὰ πρὸς τὸ κ μέρη, ἄχρις ἀνανεύσασα ἡ χεὶρ ὑπερβῆ τὴν τοξῖτιν νευράν, et B : Κατῆγον τὴν τοξῖτιν νευρὰν (et 127, A; 135, D; 136, D), vertitur Arcus nervum. Absolute ib. D : Ὥστε μηκέτι ὑπὸ τῆς τοξίτιδος ἀνάγεσθαι τὴν διώστραν· 126, A, 128, A ; 130, A ; 137, A. Et ap. Philonem Belop. p. 74 seq.; 78, B. L. Dind.]

[Τοξοάνασσα, ἡ, n. Amazonis, ap. Tzetz. Posthom. 177.]

[Τοξοβαλλίστρα. V. Τοξοβολίστρα.]

[Τοξοβάτης, ὁ, epitheton τράγου apud Sibyllam 13, 168 ed. Mai. Osann.]

[Τοξοβέλεμνος, ὁ, ἡ, Qui sagittis jaculatur. Orph. H. 33, 6, de Apolline.]

[Τοξοβολέω, Sagittas jacio. Ducas Hist. Byz. 32, p. 122, B : Τοξοβολοῦντες οὐκ ἐπαύοντο. L. Dind.]

[Τοξοβολία, ἡ, Sagittæ emissio. Γενναίως ἀντέκειντο Πέρσαι καὶ Μακεδόνες τῷ Ἰνδικῷ στρατεύματι· καὶ τούτους κατεδίωκον τοξοβολίαις καὶ ἱππομαχίαις, Pseudo-Callisthenes. Berger de Xivrey. Schol. Lycophr. 456. L. Dind.]

[Τοξοβολικὸς, ἡ, ὸν, Ad sagittas emittendas factus. Ducas Hist. Byz. 40, p. 169, D : Διὰ μιᾶς τοξοβολικῆς θυρίδος ἔβαλεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω πόλεως. V. Τοξική. L. Dind.]

[Τοξοβολίστρα vel Τοξοβαλλίστρα, ἡ, Machina quæ sagittas plures una emittit. Theophanes a. 1 Artemii : Κτίσας τοξοβολίστρας. Leo Tact. c. 5, 7 : Ἁμάξας ἐχούσας τοξοβαλλίστρας· 6, 27 etc. Ducang. Τοξοβολίστρων Constantin. Cærim. p. 673, 1, 3; 676, 17, quod circumflectendum esse docet τοξοβολίστραι 670, 11; et —τρας 671, 16. L. Dind.]

[Τοξόβολον, τὸ, Jactus sagittæ. Tzetz. Hist. 2, 127 : Καὶ ταύτας (naves) ἀπετέφρωσεν ἐκ μήκους τοξοβόλου. Elberling.]

Τοξόβολος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τόξοις βάλλων, Qui jaculis ex arcu emissis impetit, Jaculator, Qui arcu petit, ut loquitur Stat. Theb. 5. [Leonidas Tarent. Anth. Pal. 9, 179, 1, Strato 12, 181, 4.]

Τοξοδάμας, αντος, ὁ, Qui arcu domat et sagittis, ὁ τόξοις δάμνων, Sagittarius, τοξότης, ex Æsch. [Pers. 27 : Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβόται· 30 : Ὅτε τοξοδάμας ἐσθλὸς Ἰμαῖος· 926. ἆᾶ]

Τοξόδαμνος, ὁ, ἡ, Arcu Jaculisve subactus, ex Tzetze. [Immo idem quod τοξοδάμας. Æsch. Pers. 86 : Τοξόδαμνον Ἄρη. Eur. Hipp. 1470 : Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι. Diphilus ap. Athen. 6, p. 223, B : Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε. Lycophr. 1331.]

Τοξοειδὴς, ὁ, ἡ, Arcus figuram gerens, Arcui similis. [Arcuatus, Gl. Callixenus ap.] Athen. 6, [p. 205, F] : Διατοναίᾳ δὲ τοξοειδεῖ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτακτο διαστήματος. Ubi etiam nota Διατοναία. [Nunc διατόνια τοξοειδῆ. V. autem τόξον de Fornice dictum.]

[Τοξοζώνια, τὰ, Zonæ e quibus arcus pendent. Mauric. Strat. 2, 2 : Ἐν τοῖς τοξοζωνίοις. Eadem Leo 6, 2, ubi perperam ed. Meursii τοξαρίοις. Ducang.]

[Τοξοθήκη, ἡ, Pharetra. Hesych. v. Γωρυτός. Boiss. Schol. Aristoph. Thesm. 1209.]

[Τοξόκλυτος, ὁ, ἡ, Arcu clarus. Pind. ap. schol. Hom. Il. X, 51. Accentum τοξόκλυτος præcipit gramm. Cram. Anecd. vol. 1, p. 378, 18. Schol. Od. A, 30, in Anecd. Paris. vol. 3, p. 414, 16. L. Dind.]

Τόξον, τὸ, Arcus. Hom. [Il. Δ, 105 : Ἐσύλα τόξον ἐΰξοον·] Od. Λ, [606] : Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν, Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς, Arcum tenens, et nervo impositam sagittam, torvumque circumspectans, et ejaculaturo similis. [Lucian. D. mort. 16, 3 : Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον· Jov. trag. c. 32.] Φ, [11] : Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, Arcus qui in aversum tendit, et reflectitur. [De arcu Sagittarii sideris Aratus 300 etc.] Idem plur. dicit καμπύλα et ἀγκύλα τόξα pro Curvus s. Incurvus arcus; Ovid. vero Aduncus, Sinuosus, Sinuatus, Flexibilis arcus. Il. Γ, [17] : Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα· solent enim ex humeris suspendi arcus, ut Virg. quoque testatur, Æn. 1 : Namque humeris de more habilem suspenderat arcum Venatrix. Z, [322] : Περικαλλέα τεύχε' ἔχοντα, Ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, Tractantem aauncum arcum. [Il. B, 775 : Ἱέντες τόξοισιν. Pind. Nem. 6, 29 : Ὦτ' ἀπὸ τόξου ἱείς· Ol. 2, 98 : Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε, θυμέ· 9, 5 : Ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων· Pyth. 3, 101 : Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπών. Æsch. Prom. 872 : Τόξοισι κλεινός· 711 : Ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (Scythæ)· Eum. 628 : Θανεῖν τόξοις ἑκηβόλοισιν· Cho. 694 : Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη· Ag. 510 : Τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη. Soph. Ph. 711 : Ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν· et al. Eur. Hec. 388 : Παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών. Lycophr. 310 : Δράκοντα πυρφόρῳ βαλὼν ἴυγγι τόξων. Theocr. 7, 118 : Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον.] Idem et τόξον τείνειν dicit, et τανύειν s. ἐντανύειν : ut Latini quoque Arcum tendere, intendere, contendere : poetæ vero Curvare, Sinuare arcum, Flectere, Lunare : ut Seneca, Flectere arcum coactis cornibus; Ovid., Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum. Od. Φ, [397] : Οὐδέ τι τόξων Δὴν ἔκαμον τανύων· Il. Δ, [124] : Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελής· [E, 97 : Ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα· Θ, 266 : Τεῦκρος παλίντονα τόξα τιταίνων· I, 559 : Καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον Φοίβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης· N, 583 : Τόξον ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ. Æsch. Ag. 364 : Τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον.] Od. Φ, [92] : Οὐ γὰρ ὀΐω Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύσασθαι. [Theocritus 24, 105, ἐντανύσαι.] Itidemque τόξου τανυστύς, Intensio arcus. Ib. [112] : Μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος. [Eur. Suppl. 745 : Ὦ κενοὶ βροτῶν, οἱ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα κτλ. 886, ubi plur., ut Iph. A. 550 : Δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρίτων.] Nec non et prosæ scriptores dicunt τόξον ἐντείνειν [Plat. Amat. p. 135, A], et ἐπιτείνειν. Xen. Cyrop. 4, [1, 3] : Τόξα ἐντείνασθαι, καὶ τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι. [Herodot. 2, 173 : Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι· εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν.] Lucian. [qui medio D. deor. 19, 1, pass. De merc. cond. c. 29] : Τῇ λαιᾷ τόξον ἔχων ἐντεταμένον. [Liban. vol. 4, p. 1070, 28 : Ἔρως εὐτύχει παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων.] Plutarch. An seni capess. Resp. [p. 792, D] : Τόξον μὲν γὰρ ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. [Pro quo Xenoph. Cyrop. 1, 4, 23 : Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα εἱστήκεσαν.] De fortuna Alexandri [p. 344, C] : Βέλει τις ἀπὸ τόξου τὸν θώρακα διέκοψε, Jaculo ex arcu emisso thoracem diffidit. De præc. sanit. [p. 133, A], loquens de Scytha potante : Πολλάκις ἐφάπτεται τοῦ τόξου, καὶ παραψάλλει τὴν νευράν, ἐκλυόμενον ὑπὸ τῆς μέθης ἀνακαλούμενος τὸν θυμόν. Apud Athen. fit mentio τόξων Σκυθικῶν : ut 7, [p. 290, A] : Ἐφόρει δὲ τόξα Σκυθικά, καὶ ῥόπαλον ἐκράτει, Gestabat arcus Scythicos [immo arcum Scythicum. Sæpe enim etiam in prosa pluralis ponitur pro singulari, ut ap. Plutarch. Alex. c. 21 init.] : quorum figuram refert litera C, ut docet pastor quidam ἀγράμματος ap. Eund. 10, [p. 454, C], ubi describit figuram literarum quibus scribitur nomen ΘηCεύς : sic enim ille : Σκυθικῷ δὲ τόξῳ τὸ τρίτον ἦν παρεμφερές, Tertia autem ejus nominis litera assimilis erat arcui Scythico. [Eustath. ad Dionys. 157 : Τὸν Εὔξεινον τόξῳ ἀπεικάζει τεταμένῳ Σκυθικῷ· Σκυθικὰ δὲ τόξα τὰ ἐκ κεράτων συγκείμενα. Ammian. 22, 8, 37 : « Quum arcus omnium gentium flexis curventur hastilibus, Scythici soli vel Parthici circumductis utrimque introrsus pandis et patulis cornibus effigiem lunæ decrescentis ostendunt, medietatem recta et rotunda regula dividente. » Et similiter Terentianus Præf. 17. Æsch. Sept. 149 : Τόξον εὐτυκάζου, Ἄρτεμι φίλα, ut illa correxi in Εὔτυκτος. Pers. 147 : Πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν (ut ap. Xen. Anab. 3, 3, 15 : Οὐκ ἂν διώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος. Pollux 1, 164 : Ἐκ τόξου ῥύματος ἦν ἡ μάχη)· Cho. 1033 : Τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται. Soph. Ph. 288 : Τόξον βάλλον πελειάς. Moschus 1, 18 : Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον. Orph. Arg. 521 : Οὓς κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός, τόξῳ ὀϊστεύων. Plato Crat. p. 420, B : Δόξα ἐπωνόμασται τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Κρητικὸν τόξον memorat Pollux 1, 149, de quo conf. Wessel. ad Diod. 5, 74. Lucian. Parasit. c. 55 : Τόξα ἐνεσκευασμένους. Τόξου καθάψαι, ἀνελκύσαι, ἀναγ-

Digitized by Google

γεῖν, πληρωσάμενοι τὰ τόξα, Pollux 1, 164. || Sagitta. « Oppian. Cyn. 1, 520 : Ῥίμφ' ἔθορεν τόξῳ ἐναλίγκιος ἠὲ δράκοντι. » Waker. Tullius Gem. Anth. Plan. 103, 2 : Ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδοκή· Philodem. Anth. Pal. 5, 124, 3 : Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες· 180 : Τί ξένον εἰ βροτολοιγὸς Ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα βάλλει; Conf. schol. A. B. Hom. Il. Φ, 502, Mosch. 4, 14. Aristæn. Ep. 2, 1, p. 129, 2 : Πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει (Venus). || Improprie Eur. Herc. F. 1090 : Δέδορκα αἰθέρα τε καὶ γῆν τόξα θ' ἡλίου τάδε, ut supra τόξευμα. Aliter Ion. 256 : Τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι; — Οὐδὲν μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ ἐγώ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι. Anon. ap. Plut. Mor. p. 33, D : Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις ὅτῳ τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ. Ubi similia contulit Wyttenb.] || Τόξον, teste Hesych., interdum significat etiam τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη, Artem sagittariam, et ipsam Sagittam s. Jaculum : quemadmodum Eust. quoque p. 1248, annotat, Homerum τόξου nomine συμπεριλαμβάνειν καὶ τοὺς ὀϊστοὺς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν σκευωρίαν, et τόξα vocare καὶ τὰ βέλη καὶ πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευήν : nec solum τὰ βάλλοντα, sed etiam τὰ βαλλόμενα. In qua signif. sciendum est accipi pluralem τόξα, [Tela, Gl.] potius quam singularem τόξον. Il. Θ, [296] : Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, Arcu sagittis instructo, s. Arcu et sagittis. [Ib. 279 : Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.] Η, [140] : Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ· Ε, [404] : Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, Jaculis et arcu infestabat deos. Itidemque Φ, 491, postquam Juno Dianæ dextera manu ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, eamque αὐτοῖσιν ἔθεινε παρ' οὔατα, ταχέες ἔκπιπτον ὀϊστοί : unde satis patet, τόξων nomine ibi intelligi πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευήν, Pharetram cum jaculis et arcu. Itidemque mox 502 ipsa Diana δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, Relicta ibi pharetra cum jaculis et arcu. Non semper tamen σκευὴν τοξικὴν totam denotat plurale τόξα, verum interdum Arcum solum : ut A, [45] de Apolline : Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην· manifeste enim ibi distinguit τόξα et φαρέτρην, subjungens etiam, Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί. Significat vero τόξα ipsam etiam τοξείαν s. τοξικὴν τέχνην, ut supra quoque admonui. B, [718] : Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε, τόξων εὖ εἰδώς, Peritus sagittariæ artis, Sagittator. Od. Θ, [225] de Hercule et Euryto : Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, Qui vel cum diis immortalibus certabant arte sagittaria. [Il. E, 205 : Τόξοισιν πίσυνος· N, 716, πεποιθότες. Dionys. Per. 1045 : Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱπποσύνῃσι μέλονται. Herodot. 1, 73 med. : Ἐκμαθέειν τὴν τέχνην τῶν τόξων. De sagittis, Plat. Leg. 7, p. 815, A : Ἐν ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων καὶ πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειρούσας μιμεῖσθαι. De arte sagittandi ib. p. 794, C : Πρὸς δὲ τὰ μαθήματα τρέπεσθαι χρεὼν ἑκατέρους, τοὺς μὲν ἄρρενας ἐφ' ἵππων διδασκάλους καὶ τόξων καὶ ἀκοντίων καὶ σφενδονήσεως· 806, A : Οὔτ' ἂν τόξων, ὥς τινες Ἀμαζόνες, οὔτ' ἄλλης κοινωνῆσαί ποτε βολῆς μετὰ τέχνης δυνάμεναι.] At ἀμπέλινα τόξα quidam vocavit vinum, comice, ut tradit Eust. p. 1367, afferens hæc verba [Pindari ap. Athen. 11, p. 782, D] : Ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοισι δαμέντες· ubi arcus et jacula affinguntur Baccho, sicut Amori, nec non Apollini et Dianæ. [|| Epigr. εἰς καμάραν Anth. Pal. 9, 694 : Μασσαλινοῖο γόνος τόδε θέσκελον ἔκτισε τόξον, de Fornice, ut ap. Lat. Arcus, et supra Τοξοειδής. || « Arcus cœlestis, Iris, nostris *Arc-en-ciel*. Hesychius : Εἴρη, ἡ τοῦ ἡλίου ἐν ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ λεγόμενον τόξον. Lex. Ms. cod. Colberteo 6076 : Ἶρις, νέφος ὑγρὸν κατὰ ἔμπτωσιν ἡλίου πεποικιλμένον, ὃ καλεῖται τόξον. Infra : Ἶρις, τόξον, ζώνη περὶ τὸν οὐρανόν. Schol. Ms. Joannis Climaci ad c. 314 : Ἰρίς ἐστι τὸ τεινόμενον ἐν τῇ νεφέλῃ τόξον. Alibi : Τὸ πολύχρουν μετὰ τὸν ὄμβρον ἐν νέφει τόξον Ἶρις λέγεται. V. Genes. c. 9, Aretham In Apocal. c. 10, etc. » Ducange. Æschrio ap. Walz. Rhett. vol. 3, p. 651, annot. 10, 5 : Ἶρις δ' ἔλαμπε καλὸν οὐρανοῦ τόξον. Lex. De spirit. p. 229.]

Τοξοποιέω, Arcus et jacula conficio. At τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς per risum et jocum quidam dixit pro Contrahere supercilia, in modum eorum qui arcus in sinuosa cornua trahunt et curvant, quum eos intendunt, ap. Suid. [ex Aristoph. Lys. 8] : Μὴ σκυθρώπαζ', ... Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. [Longus 4, p. 278 Vill. Alciphr. Ep. 3, p. 318. Kall. Exc. Phryn. Bekk. Anecd. p. 25, 8. Hesych. et Phot. Eustath. Opusc. p. 106, 26.]

[Τοξοποιΐα, ἡ, Arcus confectio. Pollux 7, 156.]

Τοξοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui arcus et jacula conficit. [Pollux 7, 156.]

Τοξοσύνη, ἡ, Ars sagittandi, ἡ τόξων ἐπιστήμη. Hom. Il. N, [134] : Ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ. Eur. [Andr. 1195. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 378. ῠ]

[Τοξοτευχὴς, ὁ, ἡ, Arcu instructus. Æsch. Suppl. 288 : Εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε.]

Τοξότης, ὁ, Sagittarius, Arcitenens, ὁ τόξῳ χρώμενος s. μαχόμενος, Qui arcu utitur s. pugnat. [De sidere dictum, ut ap. Luc. V. H. 1, 18, v. in Τοξευτήρ. Hom. Il. Λ, 385 : Τοξότα λωβητήρ. Pind. Ol. 13, 86 : Τοξόταν γυναικεῖον στρατόν· Pyth. 1, 53 : Ποίαντος υἱὸν τοξόταν. Æsch. Ag. 628 : Ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ· 1194 : Ἥμαρτον ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς; Et similiter ὥστε τοξότης Soph. Ant. 1033, 1084. Aj. 1120 : Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Eur. quum alibi tum Rhes. 312 : Πολλοὶ δ' ἀτράκτων τοξόται. Herodot. 7, 158. Cum contemtu, ut ap. Soph., Plutarch. Mor. p. 244, E : Οὐ μέλει μοι τοῦτο ὅτι ἀποθανοῦμαι, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ γύννιδος τοξότου.] Thuc. 1, [49] : Πολλοὺς δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς ἔχοντες, Multos sagittarios et jaculatores. [Ab ἱπποτοξόταις distinguit 2, 13, 10.] Xenoph. Hell. 4, [2, 9] : Κρῆτες δὲ τοξόται ἠκολούθουν, Sagittarii Cretenses; nam ii valde commendabantur. [Conf. de iis Anab. 1, 2, 9; 3, 7, 15, etc. Idem sæpe conjungit cum ἀκοντισταῖς, πελτασταῖς, σφενδονήταις.] Herodian. 3, [9, 7] : Πλήθει ἀνδρῶν τοξοτῶν ἀκμάζουσα, Florens ingenti sagittariorum numero. Aristot. Eth. 1, 2 : Καὶ, καθάπερ τοξόται, σκοπὸν ἔχοντες, μᾶλλον ἂν τυγχάνοιμεν, Si more sagittariorum scopum aliquem nobis propositum habeamus. Itidem ap. Lucian. [Hermot. c. 28] : Ὁ Ὁμηρικὸς τοξότης· de quo in Κατατοξεύω. Ejusmodi τοξόται in bello erant ψιλοὶ et pedites : at ἱπποτοξόται utebantur equis velocibus, ex quibus hostes sagittis infestabant et subito refugiebant, ut hodieque fit a quibusdam barbaris. [V. supra. Pro altero Plato Leg. 8, p. 834, D : Τοξότης ἀφ' ἵππων Κρὴς οὐκ ἄχρηστος. Plutarch. Agesil. c. 15 : Τοῦ Περσικοῦ νομίσματος χάραγμα τοξότην ἔχοντος ἀναζευγνύων ἔφη μυρίοις τοξόταις ὑπὸ βασιλέως ἐλαύνεσθαι τῆς Ἀσίας· Artox. c. 20. De signo cœlesti id. Mor. p. 908, C, Crass. c. 29. V. Τοξευτήρ.] Athenis τοξόται dicebantur etiam quidam δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεος, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρῶτον μὲν ᾤκουν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον : alio nomine Σκύθαι et Πευσίνιοι appellati, Πευσῖνός τινος τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς, schol. Aristoph. Ach. [54], ubi κήρυξ dicit, Οἱ τοξόται, huc adeste, vos sagittarii, et ejicite Amphitheum. [V. Σπευσίνιοι. Phot. v. Τοξόται.] Idem schol. in his [707] : Ἰδὼν Ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον, illud τοξότου itidem exp. ὑπηρέτου δημοσίου, sed subjungit, ἐπόπτου καλουμένου : ut suspicari liceat, illos τοξότας arcubus et sagittis instructos urbem circumiisse, ut inspicerent ne qui ὑβρισταὶ vagarentur et in obvios grassarentur. [Frequens horum Scytharum mentio etiam alibi ap. Aristoph., qui unum eorum Scythice Græceque loquentem introducit in Thesmoph., aliosque Comicos, item apud Oratores. Conf. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 1, p. 292 seqq. ed. sec. Scythæ autem dicebantur, quamvis non omnes essent. Gramm. Bekk. An. p. 234, 15 : Δημόσιος, ὁ τῆς πόλεως δοῦλος. Ἐγίνοντο δὲ Θρᾷκές τινες ἢ Σκύθαι ἢ ἄλλοι βάρβαροι δοῦλοι πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν κοινῶν τόπων καὶ ἔργων. Sed fuerunt etiam cives Attici τοξόται inter levis armaturæ milites, de quibus Bœckh. ibid. p. 369 sq.]

Τοξότις, ιδος, ἡ, [Jaculatrix. Callim. Dian. 223 : Οὐδὲ ἔολπα ... μωμήσεσθαι τοξότιν. Æschyli fuit fabula Τοξότιδες.] Lucian. Lexiph. [c. 12] : Τοξότις γὰρ καὶ ἑκηβόλος καὶ τηλεμάχος ἡ Ἄρτεμις. Itidemque in [Orph. H. 35, 2,] Epigr. τοξότις Ἄρτεμις dicitur. Ita vocatur et Artemisia herba ap. Diosc. [3, 117, ubi in ed. Spreng. legitur τοξητησία. || Τοξοτὶς, ίδος, ἡ, i. q. τοξικὴ θυρὶς, Fenestella sagittaria. Polyb. 8, 9, 3 : Οἱ

μὲν ταῖς διὰ τοῦ τείχους τοξοτίσιν κακούμενοι συνεχῶς κτλ. Τοξότισιν scriptum apud Heronem in Mathem. vett. p. 319, 327, ut poscit τοξότης, et confirmat Chœrob. vol. 1, p. 196, 23 : Τὸ χάριτος καὶ τοξότιδος (καὶ μήνιδος) μὴ ἔχοντα διχῶς τὴν γενικὴν ἐκφερομένην τὴν αἰτιατικὴν ἔχουσιν εἰς α καὶ εἰς ν, οἷον χάριτα καὶ χάριν, τοξότιδα καὶ τοξότιν, μήνιδα καὶ μῆνιν. Itaque τοξοτὶς non magis ferendum quam μηνὶς, εὐνὶς, εὑρετὶς, quæ v. De signif. Fenestræ autem conf. Τοξικὴ. L. Dind.]

[Τοξουλκία, ἡ, Arcus tensio. Const. Manass. Chron. 3680 : Στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις. Boiss.]

[Τοξουλκὸς, ὁ, ἡ, Arcum tendens. Æsch. Pers. 55 : Τοξουλκῷ λήματι πιστούς· 239, αἰχμή.]

[Τοξοφαρέτρα, ἡ, i. q. seq. in Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 224, ubi τοξοφαρέτραις. L. Dind.]

[Τοξοφάρετρον, τὸ, Arcus cum pharetra. Mauric. Strat. 1, 2 : Χρὴ πάντας τοὺς νεωτέρους Ῥωμαίους ... τοξοφάρετρα φορεῖν· 12, 5 : Τοξοφάρετρα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναβασταζόμενα· 20, p. 337. Leo Tact. 6, 5. Constantin. Tact. p. 14, 18. Ducang. Constantin Cærim. p. 335, A. L. Dind.]

[Τοξοφόνη, ἡ, Toxophone, Amazon, ap. Tzetz. Posth. 177.]

[Τοξοφορέω, Arcum gesto, Jacobsius scripsit apud Asclepiadem Anth. Pal. 12, 162, 1, pro οὔπω τοξοφόρων οὐράγιος.]

Τοξοφόρος, ὁ, dicitur ὁ τόξα φορῶν, Qui arcum gestat et sagittas. Sagittifer. [Arcifer, Gl.] Hom. Il. Φ, [483] : Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, Etiamsi arcum gestes et sagittas. [Pind. Ol. 6, 59 : Τοξοφόρον Δάλου σκοπόν· Pyth. 5, 41 : Κρῆτες τοξοφόροι. Simonides ap. Athen. 13, p. 573, E, Μήδοις. Eur. Rhes. 32, Φρυγῶν· Tro. 802, de Hercule. Aristoph. Thesm. 979, de Diana. Codex Anth. Palat. fol. 87, in inscriptione libri 5 : Φεύγετε τοξοφόρον Ἔρωτα. Orph. Arg. 1072, de Scythis. De aliis gentibus Herodot. 1, 103; 9, 43. Et alii.]

[Τοξοχάρης, ὁ, ἡ, Arcu gaudens. Nicet. Eugen. 4, 180 ; 5, 376. Boiss.]

[Τοξοχίτων, ωνος, ὁ, ap. schol. Hom. Il. T, 1 : Ῥοάων) Βοιώτιος ἡ φωνή· ποιοῦσι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν· « Ἄρτεμι Κρητάων πότνια τοξοφόρων. Λαοὶ τοξοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων. » Ἐπίχαρμος. De Epicharmo tanquam auctore versus et voc. τοξοχίτων dubitat Ahrens. de Dial. vol. 2, p. 229, χαλκοχίτωνες conjiciens.]

[Τοξόω, In arcus figuram formo. Aret. p. 2, 29 : Ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐς τὸ πρηνὲς τοξοῦται (ἡ κεφαλή)· 4, 53 : Ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι γούνασι ἔχειν.]

[Τοξωτὸς, ὁ, Arcutus, Gl., pro Arcuatus.]

[Τοπάζιον, Τοπάζιος, Τόπαζος. V. Τοπάζω.]

Τοπάζω ex τόπος derivatum est : ut ex Suida patet, qui tradit ἄτοπον dici quasi ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. [Eust. Il. p. 543, 17 : Τοπάζω, ἤγουν τόπους τινὰς καὶ ἀρχὰς νοημάτων ἔχω εἰς τὸ ὑπονοεῖν τόδε τι.] Est autem τοπάζω Eid. [s. Photio] στοχάζομαι, ὑπονοῶ, ἐνθυμοῦμαι, afferenti ex Soph. Erigone, ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω, Quæ conjicio et suspicor. Itidemque Hesychio τοπάζει est εἰκάζει, ὑποπτεύει, στοχάζεται. [Et Τοπάσαι, ὑπονοῆσαι, ὑπολαβεῖν.] Nec non ap. Aristoph. Vesp. [73] : Νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, Ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε, schol. eodem modo τοπάζετε exp. εἰκάζετε, ὑπονοεῖτε, sc. ποίῳ πάθει ἥττηται, Conjicite, Conjecturam facite. Ubi etiam nota, eum συμβάλλειν et τοπάζειν usurpare synonymως, itemque τεκμαίρεσθαι in sequentibus. Sed et Plato in Legib. 12, [p. 902, D], Εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ, dixit, pro, Quod si conjectura uti oportet. [Æschylus Ag. 1369 : Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Plato Leg. 2, p. 653, A : Ὥς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν· 3, p. 691, D : Ὡς οὖν δὴ τότε γενόμενον νῦν ἔστι μετριώτατα τοπάσαι, τόδ' ἔοικεν εἶναι· 8, p. 837, E : Ἔοικά γε, ὅπερ καὶ ἐτόπαζον, τυχεῖν τῆς σῆς ξυνῳδίας· Charmid. p. 159, A : Ἵνα τοπάσωμεν εἴτε σοι ἔνεστιν εἴτε μή· Theæt. p. 151, B : Πάνυ ἱκανῶς τοπάζω οἷς ἂν ξυγγενόμενοι ὄναιντο· 155, E : Φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου· 489, D : Τοπάζω τοιοῦτόν τί σε λέγειν τὸ κρεῖττον· et alibi eadem constr. Clemens Protr. p. 37 : Καλλιερεῖν τοπάζοντες αὑτοῖς σφᾶς αὐτοὺς λελήθασιν ἀποσφάττοντες ἀν-

A θρώπους. Nilus Epist. 3, 153, p. 373, C : Οὔπω οὐδὲ ἤκουσαν σχεδὸν τῆς ... ἀρετῆς τοὔνομα, καὶ ἤδη τοπάζουσιν εἰς τέλος ὑπάρχειν ἀγωνισταί. Pass. Plat. Epin. p. 976, A : Ἄμετρα δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα.] || Hesych. τοπάζει exp. etiam ἱδρύει, Statuit, Collocat. Quæ signif. foret magis propria, et magis accederet ad nomen τόπος. [Eustath. l. c. : Ἡ δὲ κοινὴ γλῶσσα ἐκ τοῦ ἑτέρου τόπου τοῦ φύσει περιεκτικοῦ τοπάζειν λέγει ὃ καὶ κοιτάζειν· τοπάζει γοῦν τις θηρία εἰς τὸ κυνηγηθῆναι.] Vide et Τοπάζιος. [In quo HSt. :] Sed et Τοπάζιος λίθος, seu Τοπάζιον, a τοπάζω derivatum existimatur; sed ab eo τοπάζειν quod Troglodytarum lingua dicitur significare Quærere, quod sc. magno studio quæreretur ; est enim gemma pretiosa. Affertur tamen et alia hujus derivationis ratio, quam habes infra. Porro masculinum τοπάζιος legitur ap. Suid., neutrum vero τοπάζιον ap. [Diod. 3, 39 (coll. Agatharchide Photii Bibl. p. 456, 15) : Εὑρίσκεται ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ (Ὀφιώδης dicta) τὸ καλούμενον τοπάζιον, ὅπερ ἐστὶ λίθος διαφαινόμενος ἐπιτερπὴς, ὑάλῳ παρεμφερὴς καὶ θαυμαστὴν
B ἔγχρυσον πρόσοψιν παρεχόμενος. Ubi v. Wessel. Clement. Pæd. p. 241. Hesych. v. Πάζιον.] Apoc. 21, [20,] et in Exod. 28, [17, aliisque V. T. ll. ap. Schleusner.], nec non ap. Eust. in Dionys. P. [1121] : Λίθος δὲ τόπαζον διαφανὴς, ὃς καὶ τοπάζιον τετρασυλλάβως λέγεται, χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος. Ubi etiam addit, interdiu non facile videri, quoniam ὑπεραυγεῖται : sed noctu potius conspici ab iis qui colligunt, et tunc apposito signo fossæ in qua latet, interdiu erui. Utitur autem illa trisyllaba voce Τόπαζον ipse Dionysius [1121], metri forsan gratia : Ἠ καὶ γλαυκιόωντα, inquit, λίθον καθαροῖο τοπάζου. [Masc. Orph. Lith. 278 : Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι. Leonidas Alex. Anth. Pal. 6, 329, 1 : Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους πέμψουσι. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Σαρδόνυξ, τόπαζος, σμάραγδος.] De eadem gemma multa Plin. 37, 8, ubi inter alia dicit, Juba Topazon insulam in Rubro mari a continente stadiis ccc abesse tradit, nebulosam, et ideo quæsitam sæpe navigantibus : ex ea causa no-
C men accepisse ; τοπάζειν enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Ex hac primum topazion importatum Berenicæ reginæ. Idem 6, 39 : Topazos, quæ gemmæ nomen dedit. Topazion ergo s. Topazios a Topazo insula dicitur, ea autem a τοπάζειν significante Quæro. [Steph. Byz. : Τόπαζος, νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ φησὶν ὡς εὑρίσκεσθαι καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, καὶ ὅμοιον εἶναι τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. Διὰ τοῦ ξ δ' ἐγράφετο πρότερον. « Nasci lapidem istum in sinu Arabico, vel in Ophide insula, veteres una fere voce testantur. V. Diod. 3, 39, cum annot. Wesselingii. Jungatur Psellus De lapid. p. 36, scribens, Τοπάζιον λίθος ἐστὶ διαφανὴς, ὑάλῳ παρεμφερής· φύεται δὲ εἰς τὸν Ἀρραβικὸν (Ἀραβικὸν) λεγόμενον κόλπον ἔν τινι πελαγίᾳ νήσῳ, ubi Bernard. citat Glossas Iatr. Mss., in quibus, Ἀράβιος λίθος ὁ Τοπάζιος. In verbis Epiphanii De 12 gemmis p. 7 (p. 226, A : Λίθος τοπάζιον ἐρυθρὸς τῷ εἴδει ὑπὲρ τὸν ἄνθρακα· γίνεται δὲ ἐν Τοπάζῃ πόλει τῆς Ἰνδίας, quæ repetens fere Zonaras Lex. p. 1738,
D ponit ἐν Τοπάζῳ), utrum significetur Æthiopia an Arabia, incertum videtur. Legantur Fogginii annott. Addit Epiphan., Topazium Alabastris quibusdam negotiatoribus parvo pretio venditum esse, Alabastros quoque Thebæis pretio distraxisse majori, Thebæos nihilominus obtulisse reginæ, quæ tunc temporis imperabat. Alabastri s. Alabastritæ et Thebani erant Ægyptii. Parum abest quin existimem Indiam ex mente Epiphanii esse Ægyptum, quæ eodem nomine appellatur ab Hygino Fab. 275 : Jovis in India Thebas, rel. Intelligi Thebas Ægyptias docent verba sequentia. V. Muncker. et Staveren p. 392. Disputata a me pertinent inprimis ad originem nominis, quæ aut Arabica judicatur, aut Ægyptiaca. Forsterus Mantissis Ægypt. p. 121 sq. Topazium dictum censet de promontorio, quod a Ptolemæo appellatur Βάζιον, situm in vicinia Topazi insulæ, Ægypt. forte vocatum ⲦⲀⲠ—ⲀⲂⲀϪⲎⲒⲚⲒ, vel ⲦⲀⲠ—ⲂⲀϪⲎⲒⲚⲒ, *Tap-badseini*. Conjecturam ma-

gio eruditionis apparatu exornavit Forster, non tamen, ut puto, omnibus persuasit. » Jablonsk.]

[Τοπάριον et Τοπάριν in inscr. recenti ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 88, pro n. pr. mulieris habetur, quum possit etiam pro subst. haberi ejusdem signif., cujus τόπιον, quod v. Sic Vita Nili jun. p. 148 : Εὑρὼν ἐν τοῖς τῆς Γαίτας μέρεσι τοπάριον, ἀληθῶς δ' εἰπεῖν Σπανύδριον. L. Dind.]

[Τοπαρχέω, Sum τοπάρχης. Tzetz. Exeg. Il. p. 125, 12, et schol. Lycophr. p. 300 Muller. Tzetz. Hist. 10, 427. Jo. Malal. vol. 1, p. 98 : conf. p. 117, 285, 287. Elberling. Nicetas Ann. p. 111, D.]

Τοπάρχης, ὁ, [Præfectus regionis, Gl.] Loci præses, Qui loco alicui præfectus est, præest : ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Idem prope qui τοποτηρητής. [Numus Olbæ Ciliciæ ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 62, B, ubi genit. τοπάρχου.] Daniel. [3, 27] : Συνάγονται οἱ σατράπαι καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ τοπάρχαι καὶ οἱ δυνάσται τοῦ βασιλέως. Ubi vulg. Versio habet Judices. Et Gen. 41, [34] : Καταστησάτω τοπάρχας ἐπὶ τῆς γῆς. [Stephan. in Βούσιρις. Hemst. Procop. Goth. 1, 12 : Αὔγαρος Ἐδέσης τοπάρχης. Nov. Justin. 128, c. 21 : Κελεύομεν πάντας τοπάρχας τοῦτο μὲν στρατιωτικοὺς, τοῦτο δὲ καὶ πολιτικοὺς δι' ἑαυτῶν ἀναζητεῖν τὰς λῃστείας. Aliique Byzantini. Hippolytus Refut. hæres. p. 34, 22 ed. Miller. : Τούτοις χρησάμενοι Εὐφράτης ... καὶ ὁ λοιπὸς τούτων χορὸς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας ἐπονομάσαντες αἰώνων στάσιν καὶ ἀπόστασιν ἀγαθῶν δυνάμεων ... προσαγορεύουσι καλοῦντες τοπάρχας καὶ προαστείους καὶ ἄλλα πλεῖστα ὀνόματα. || Forma Τόπαρχος Æsch. Cho. 663 : Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ τόπαρχος. Sed aliud voc. latere prodit etiam codicis Med. scriptura ταπαρχος (superscr. ο).]

[Τοπάρχησις, εως, ἡ, Præfectura loci s. regionis. Nicetas Annal. p. 239, D : Τὴν τῆς Μυσίας περιβαλοῦνται τ.]

[Τοπαρχία, ἡ, Pagus, Gl. Præfectura loci s. regionis. Maccab. 1, 11, 28 : Ἠξίωσεν Ἰωνάθαν τὸν βασιλέα ποιῆσαι τὴν Ἰουδαίαν ἀφορολόγητον καὶ τὰς τρεῖς τοπαρχίας καὶ τὴν Σαμαρεῖτιν. Plin. N. H. 5, 14, 70 : « Reliqua Judæa dividitur in toparchias decem. » Joseph. A. J. 13, 4, 9 med. ; 18, 2, 2 ; B. J. 2, 12, 4. Jo. Malalas p. 68, 10 : Ἡ βασιλεία ἤτοι τοπαρχία Ἀργείων.]

[Τόπαρχος. V. Τοπάρχης.]

[Τοπαστέον, Conjiciendum, Suspicandum, ὑποληπτέον, ὑπονοητέον, Hesych.]

Τοπεῖον, sive [quod fide caret] Τοπίον, τὸ, dicitur Funis, Rudens. Hesychio κάλως, σχοινίον : itidemque [Photio s.] Suidæ, afferenti hunc l. Stratidis [Stratt.] : Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες. [Locum Strattidis locis Isæi et Archippi auxit Harpocratio, cujus libri quum varient inter δεσμεύοντες, quod ex epitome repetunt Photius s. Suidas, et quod non intelligebat epitomator δονεύοντες, Meinek. Com. vol. 2, p. 772, conjecit ὀνεύοντες. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 325, 35 : Ἱστίον, τοπεῖα· 326, 70 et seqq., ubi distinguuntur ab σχοινίοις, a quibus quomodo differant explicat Bœckh. p. 144.] Ap. Polluc. [7, 150; 10, 130] sine diphthongo scribitur, qui τοπία esse dicit σχοινία, οἷς τὰ ξύλα τὰ τοὔλαιον πιέζοντα δεσμεύεται, s. σχοινία τὰ τοῖς τοὔλαιον τρίβουσι ξύλοις περιδούμενα. [Dicit Pollux l. priori : Τὸ μὲν ξύλον, ἐν ᾧ τοὔλαιον πιέζεται, ὅρος (quod voc. vid. vol. 5, p. 2234, B), τὸ δὲ σχοινίον, ᾧ τὰ ξύλα καταδεῖται, τοπεῖον· altero : Ὅρος τὸ τρῖβον τοὔλαιον ξύλον, καὶ τοπεῖον τὸ περιδονούμενον αὐτῷ σχοινίον. Sic enim utroque loco Bekk. pro τοπίον. Περιδονούμενον autem pro περιδούμενον, cui respondet καταδεῖται, etiam in Σφαιρομαχέω perperam illatum notavimus. Conf. Schneider. Scriptt. R. R. vol. 1, p. 610. Ceterum Pollux 10, 31 : Μέρη τροχαλίας τονία, τοπεῖα, ἀξόνια.] Ionica vero resolutione pro τοπεῖον dicitur Τοπήϊον : ut ap. Hesych. Τοπήϊα, ὅπλα νεώς, σχοινία, κάλοι. [Callim. Del. 315 : Ἔνθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.] Hinc ap. Latinos Topia et Topiarium opus dici existimant, plantas sc. funium modo flexibiles et sequaces, quæque in quaslibet formas ducuntur, s. quæ in picturas opere historiali trahuntur, ut Plin. loquitur 16, 33, de cupresso : ap. quem passim mentio fit topiarii operis : ap. Vitr. autem Topiorum 7, 5, ubi dicit Varietatibus topiorum ornare, Per topia pingere.

[Τόπειρα, ων, τὰ, Topira. Strab. 7 fragm. 45, p. 87, 3 : Ὅτι τὰ Τόπειρά [ἐστι π]ρὸς Ἀβδήροις καὶ Μαρωνείᾳ. Τόπειρον vel Τόπειρον s. Τόπηρον Thraciæ maritimæ oppidum ap. Procop. Goth. 3, 38, p. 556, A. V. intt. Antonii Itin. p. 321. Τόπυρος, sed male per υ, Hierocl. Synecd. p. 634, ubi v. Wesseling. Τοπείρου et Τοπειριτῶν numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 47. Τόπειρα per diphth. etiam Suidas v. Ἄβδηρα. L. Dind.]

Τοπέω, i. q. τοπάζω, i. e. Conjicio, Conjector, Suspicor : ut Suid. quoque testatur, τοπεῖν exponens ὑπονοεῖν. At VV. LL. nescio unde τοπῶ exponant etiam Locos habeo a quibus argumenta peti licet : indeque nominari τοπικά, alteram dialectices partem. [Eustath. Il. p. 543, 17 : Ὥσπερ ματῶ ματάζω, οὕτω σὺν ἄλλοις καὶ τοπῶ τοπάζω. V. Ὑποτοπέω.]

[Τοπηγορία, ἡ, Loci communis tractatio. Longin. De sublim. 32, 5 : Ἐν ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς. Idem 11, 2 : Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε διὰ δείνωσιν· 12, 5. Ernest. Lex. rhet.]

[Τοπιατικὸν, τὸ, Locarium, ut a Varrone dicitur, merces quæ datur ab eo qui locum quo consisteret conduxit in taberna vel in stabulo : sic autem appellatur a recentioribus JCtis προθύριον κέρδος, Lucrum ἐξ ἐποχῶν, seu ex Tranis, de quo Cujacius Observ. 1, 14, ubi hæc de iis affert : Πλὴν καὶ ὁ πρότερος τοῦ προθύρου δεσπότης λαμβάνει ὑπὲρ τοῦ προθύρου τὸ ἐπιλαγχάνον αὐτῷ τοπιατικὸν, ὃ καὶ κέρδος προθύριον ὀνομάζεται, ὡς ὑπὲρ τοῦ προθύρου διδόμενον. Quo loco Michael Attaliotes in Synopsi tit. 95 τοπικὸν habet : Πλὴν μηδὲ τὸν δεσπότην ὑστερεῖσθαι τοῦ προθυρίου κέρδους, ἀλλὰ λαμβάνειν τὸ ἐπιλαγχάνον αὐτῷ τοπικόν. Ducang.]

Τοπικὸς, ή, όν, q. d. Localis [Gl. et, Situs] : ut ap. Medicos τοπικὰ φάρμακα, Medicamenta quæ locis, s. partibus corporis, affectis adhibentur. [Soran. De obstetr. p. 274, 11 : Τρέψεως τοπικῆς· 79, 7 : Ἀνάρρυσμα τοπικόν.] Galen. τῶν Κατὰ τόπους 1, 1 : Ἀρκεῖ πολλάκις μόνα τὰ τοπικὰ καὶ μερικὰ προσαγορευόμενα. [Antyllus in Matthæi Med. p. 228 : Οἱ μὲν (venti) καθολικοὶ, οἱ δὲ τοπικοί εἰσιν. Aliter Dionys. A. R. 4, 14 med. : Οὐκέτι κατὰ τὰς τρεῖς φυλὰς τὰς γενικὰς, ἀλλὰ κατὰ τὰς δ' τὰς τοπικάς· 7, 70 init. : Τοῖς ἀναγράφουσι τὰς ἀρχαίας καὶ τοπικὰς ἱστορίας. Id. Dinarch. c. 11, p. 661, 4 : Τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Λέρου ἱστορίαν· et alibi. Epist. ad Pompej. c. 5, p. 780, 2, ὑπόθεσιν. Apud grammaticos, Ad locum referendus, Locum significans, velut sæpe ap. Steph. Byz., qui in Ἀζηνιά, τὰ τοπικὰ δῆλα, etc. Etym. M. p. 534, 15 : Ἀπὸ ὅρους τοπικοῦ. Schol. Dionys. Per. 156 : Ἐκ τοῦδε) Τοπικὸν ἢ χρονικόν. De situ Ptolem. 2, 1, 8 : Πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν.] Apud Philon. vero V. M. 1 [vol. 2, p. 84, 18] : Ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις, Turn. vertit, In artibus et explicatione locorum. Item ap. Dialecticos τοπικὴ τέχνη, Ars inveniendi, ut Cic. interpr. in Top. ad Trebatium, ubi itidem dicit, Topica Aristotelis continere disciplinam inveniendorum argumentorum. [Similiter Alex. Aphrod. In lib. 1 Topic. p. 5 sic vocata dicit ἀπὸ τοῦ τόπους τινὰς ἐν αὐτοῖς παραδίδοσθαι, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνησόμεθα περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι.] Sic Quintil. 5 fin. : Namque illi homines docti et inter doctos verum quærentes, minutius et scrupulosius scrutantur omnia, et ad liquidum confessumque perducunt : ut qui sibi et inveniendi et judicandi vendicent partes, quarum alteram, τοπικὴν, alteram κριτικὴν vocant. Hujus disciplinæ præcepta continentes libri, ab Aristot. vocantur Τοπικά : quorum tum ipse sæpe meminit in Rhet., tum Cic. initio suorum ad Trebatium Topicorum, ubi etiam docet, ut dixi, iis contineri disciplinam inveniendorum argumentorum. Nec non in Ep. ad Trebat., [7, 19] : Ut primum, inquit, Velia navigare cœpi, institui Topica Aristotelea conscribere. Conscripsit enim Topica ista, Aristotelem imitatus, in gratiam Trebatii. [|| Τοπικὴ, Vectigalis species, i. fort. q. τοπιατικὸν, Locarium. Jo. Cantacuz. 2, 1 : Καὶ ἐπ' αὐτῷ εἶναι ὅ,τι ἂν κελεύῃ ποιεῖν καὶ ἀναλωμάτων ἕνεκα αὐτοῦ τε καὶ οἰκετικοῦ ἀπό τε τῶν δημοσίων φόρων τὴν λεγομένην παρεχέτω

A μὲν ταῖς διὰ τοῦ τείχους τοξοτίσιν κακούμενοι συντυχῶς κτλ. Τοξότισιν scriptum apud Heronem in Mathem. vett. p. 319, 327, ut poscit τοξότης, et confirmat Chœrob. vol. 1, p. 196, 23 : Τὸ χάριτος καὶ τοξότιδος (καὶ μήνιδος) μὴ ἔχοντα διχῶς τὴν γενικὴν ἐκφερομένην τὴν αἰτιατικὴν ἔχουσιν εἰς α καὶ εἰς ν, οἷον χάριτα καὶ χάριν, τοξότιδα καὶ τοξότιν, μήνιδα καὶ μῆνιν. Itaque τοξοτὶς non magis ferendum quam μηνὶς, εὐνὶς, εὑρετὶς, quæ v. De signif. Fenestræ autem conf. Τοξικὴ. L. Dind.]

[Τοξουλκία, ἡ, Arcus tensio. Const. Manass. Chron. 3680 : Στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις. Boiss.]

[Τοξουλκὸς, ὁ, ἡ, Arcum tendens. Æsch. Pers. 55 : Τοξουλκῷ λήματι πιστούς· 239, αἰχμή.]

[Τοξοφαρέτρα, ἡ, i. q. seq. in Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 224, ubi τοξοφαρέτραις. L. Dind.]

[Τοξοφάρετρον, τὸ, Arcus cum pharetra. Mauric. Strat. 1, 2 : Χρὴ πάντας τοὺς νεωτέρους Ῥωμαίους ... τοξοφάρετρα φορεῖν· 12, 5 : Τοξοφάρετρα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναβασταζόμενα· 20, p. 337. Leo Tact. 6, 5. Constantin. Tact. p. 14, 18. Ducang. Constantin Cærim. p. 335, A. L. Dind.] B

[Τοξοφόνη, ἡ, Toxophone, Amazon, ap. Tzetz. Posth. 177.]

[Τοξοφορέω, Arcum gesto, Jacobsius scripsit apud Asclepiadem Anth. Pal. 12, 162, 1, pro οὔπω τοξοφόρων οὐράγιος.]

Τοξοφόρος, ὁ, dicitur ὁ τόξα φορῶν, Qui arcum gestat et sagittas. Sagittifer. [Arcifer, Gl.] Hom. Il. Φ, [483]: Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, Etiamsi arcum gestes et sagittas. [Pind. Ol. 6, 59 : Τοξοφόρου Δάλου σκοπόν· Pyth. 5, 41 : Κρῆτες τοξοφόροι. Simonides ap. Athen. 13, p. 573, E, Μήδοις. Eur. Rhes. 32, Φρυγῶν· Tro. 802, de Hercule. Aristoph. Thesm. 979, de Diana. Codex Anth. Palat. fol. 87, in inscriptione libri 5 : Φεύγετε τοξοφόρον Ἔρωτα. Orph. Arg. 1072, de Scythis. De aliis gentibus Herodot. 1, 103; 9, 43. Et alii.]

[Τοξοχάρης, ὁ, ἡ, Arcu gaudens. Nicet. Eugen. 4, 180; 5, 376. Boiss.]

[Τοξοχίτων, ωνος, ὁ, ap. schol. Hom. Il. Τ, 1 : Ῥοάων) Βοιώτιος ἡ φωνή· ποιοῦσι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν· « Ἄρτεμι Κρητάων πότνια τοξοφόρων. Λαοὶ τοξοχί- C τωνες ἀκούετε Σειρηνάων. » Ἐπίχαρμος. De Epicharmo tanquam auctore versus et voc. τοξοχίτων dubitat Ahrens. de Dial. vol. 2, p. 229, χαλκοχίτωνες conjiciens.]

[Τοξόω, In arcus figuram formo. Aret. p. 2, 29 : Ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐς τὸ πρηνὲς τοξοῦται (ἡ κεφαλή)· 4, 53 : Ἐς τὸ πρόσθεν οὐ τοξοῦνται μόνον, ἀλλὰ καὶ σφαιροῦνται, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι γούνασι ἔχειν.]

[Τοξωτὸς, ὁ, Arcutus, Gl., pro Arcuatus.]

[Τοπάζιον, Τοπάζιος, Τόπαζος. V. Τοπάζω.]

Τοπάζω ex τόπος derivatum est : ut ex Suida patet, qui tradit ἄτοπον dici quasi ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. [Eust. Il. p. 563, 17 : Τοπάζω, ἤγουν τόπους τινὰς καὶ ἀρχὰς νοημάτων ἔχω εἰς τὸ ὑπονοεῖν τόδε τι.] Est autem τοπάζω Eid. [s. Photio] στοχάζομαι, ὑπονοῶ, ἐνθυμοῦμαι, afferenti ex Soph. Erigone, ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω, Quæ conjicio et suspicor. Itidemque Hesychio τοπάζει est εἰκάζει, ὑποπτεύει, στοχάζεται. [Et Τοπάσαι, ὑπονοῆσαι, ὑπολαβεῖν.] Nec non ap. Aristoph. Vesp. [73] : Νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, D Ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε, schol. eodem modo τοπάζετε exp. εἰκάζετε, ὑπονοεῖτε, sc. ποίῳ πάθει ἥττηται, Conjicite, Conjecturam facite. Ubi etiam nota, cum συμβάλλειν et τοπάζειν usurpare synonymως, itemque τεκμαίρεσθαι in sequentibus. Sed et Plato in Legib. 12, [p. 902, D], Εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ, dixit, pro, Quod si conjectura uti oportet. [Æschylus Ag. 1369 : Το γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Plato Leg. 2, p. 653, A : Ὥς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν· 3, p. 691, D : Ὡς οὖν δὴ τότε γενόμενον νῦν ἔστι μετριώτατα τοπάσαι, τόδ' ἔοικεν εἶναι· 8, p. 837, E : Ἔοικά γε, ὅπερ καὶ ἐτόπαζον, τυχεῖν τῆς σῆς ξυνῳδίας· Charmid. p. 159, A : Ἵνα τοπάσωμεν εἴτε σοι ἔνεστιν εἴτε μή· Theæt. p. 151, B : Πάνυ ἱκανῶς τοπάζω οἷς ἂν ξυγγενόμενοι ὄναιντο· 155, E : Φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου· 489, D : Τοπάζω τοιοῦτόν τί σε λέγειν τὸ κρεῖττον· et alibi eadem constr. Clemens Protr. p. 37 : Καλλιερεῖν τοπάζοντες αὐτοῖς σφᾶς αὐτοὺς λελήθασιν ἀποσφάττοντες ἀν-

A θρώπους. Nilus Epist. 3, 153, p. 373, C : Οὔπω οὐδὲ ἤκουσαν σχεδὸν τῆς ... ἀρετῆς τοὔνομα, καὶ ἤδη τοπάζουσιν εἰς τέλος ὑπάρχειν ἀγωνισταί. Pass. Plat. Epin. p. 976, A : Ἄμετρα δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα.] || Hesych. τοπάζει exp. etiam ἱδρύει, Statuit, Collocat. Quæ signif. foret magis propria, et magis accederet ad nomen τόπος. [Eustath. l. c. : Ἡ δὲ κοινὴ γλῶσσα ἐκ τοῦ ἑτέρου τόπου τοῦ φύσει περιεκτικοῦ τοπάζειν λέγει ὃ καὶ κοιτάζειν· τοπάζει γοῦν τις θηρία εἰς τὸ κυνηγηθῆναι.] Vide et Τοπάζιος. [In quo HSt. :] Sed et Τοπάζιος λίθος, seu Τοπάζιον, a τοπάζω derivatum existimatur; sed ab eo τοπάζειν quod Troglodytarum lingua dicitur significare Quærere, quod sc. magno studio quæreretur; est enim gemma pretiosa. Affertur tamen et alia hujus derivationis ratio, quam habes infra. Porro masculinum τοπάζιος legitur ap. Suid., neutrum vero τοπάζιον ap. [Diod. 3, 39 (coll. Agatharchide Photii Bibl. p. 456, 15) : Εὑρίσκεται ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ (Ὀφιώδης dicta) τὸ καλούμενον τοπάζιον, ὅπερ ἐστὶ λίθος διαφαινόμενος ἐπιτερπὴς, ὑάλῳ παρεμφερὴς καὶ θαυμαστὴν B ἔγχρυσον πρόσοψιν παρεχόμενος. Ubi v. Wessel. Clement. Pæd. p. 241. Hesych. v. Πάζιον.] Apoc. 21, [20,] et in Exod. 28, [17, aliisque V. T. ll. ap. Schleusner.], nec non ap. Eust. in Dionys. P. [1121]: Λίθος δὲ τόπαζον διαφανὴς, ὃς καὶ τοπάζιον τετρασυλλάβως λέγεται, χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος. Ubi etiam addit, interdiu non facile videri, quoniam ὑπεραυγεῖται : sed noctu potius conspici ab iis qui colligunt, et tunc apposito signo fossæ in qua latet, interdiu erui. Utitur autem illa trisyllaba voce Τόπαζον ipse Dionysius [1121], metri forsan gratia : Ἠ καὶ γλαυκιόωντα, inquit, λίθον καθαροῖο τοπάζου. [Masc. Orph. Lith. 278 : Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι κλείονται θνητοῖσι θυηπολέησι τόπαζοι. Leonidas Alex. Anth. Pal. 6, 329, 1 : Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους πέμψουσι. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Σαρδόνυξ, τόπαζος, σμάραγδος.] De eadem gemma multa Plin. 37, 8, ubi inter alia dicit, Juba Topazon insulam in Rubro mari a continente stadiis ccc abesse tradit, nebulosam, et ideo quæsitam sæpe navigantibus : ex ea causa no- C men accepisse; τοπάζειν enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Ex hac primum topazion importatum Berenicæ reginæ. Idem 6, 39 : Topazos, quæ gemmæ nomen dedit. Topazion ergo s. Topazios a Topazo insula dicitur, ea autem a τοπάζειν significante Quæro. [Steph. Byz. : Τόπαζος, νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ φησὶν ὡς εὑρίσκεσθαι καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, καὶ ὅμοιον εἶναι τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. Διὰ τοῦ ξ δ' ἐγράφετο πρότερον. « Nasci lapidem istum in sinu Arabico, vel in Ophide insula, veteres una fere voce testantur. V. Diod. 3, 39, cum annot. Wesselingii. Jungatur Psellus De lapid. p. 36, scribens, Τοπάζιον λίθος ἐστὶ διαφανὴς, ὑάλῳ παρεμφερής· φύεται δὲ εἰς τὸν Ἀρραβικὸν (Ἀραβικὸν) λεγόμενον κόλπον ἔν τινι πελαγίᾳ νήσῳ, ubi Bernard. citat Glossas Iatr. Mss., in quibus, Ἀράβιος λίθος ὁ Τοπάζιος. In verbis Epiphanii De 12 gemmis p. 7 (p. 226, A : Λίθος τοπάζιον ἐρυθρὸς τῷ εἴδει ὑπὲρ τὸν ἄνθρακα· γίνεται δὲ ἐν Τοπάζῃ πόλει τῆς Ἰνδίας, quæ repetens fere Zonaras Lex. p. 1738, D ponit ἐν Τοπάζῳ), utrum significetur Æthiopia an Arabia, incertum videtur. Legantur Fogginii annott. Addit Epiphan., Topazium Alabastris quibusdam negotiatoribus parvo pretio venditum esse, Alabastros quoque Thebæis pretio distraxisse majori, Thebæos nihilominus obtulisse reginæ, quæ tunc temporis imperabat. Alabastri s. Alabastritæ et Thebani erant Ægyptii. Parum abest quin existimem Indiam ex mente Epiphanii esse Ægyptum, quæ eodem nomine appellatur ab Hygino Fab. 275 : Jovis in India Thebas, rel. Intelligi Thebas Ægyptias docent verba sequentia. V. Muncker. et Staveren p. 392. Disputata a me pertinent inprimis ad originem nominis, quæ aut Arabica judicatur, aut Ægyptiaca. Forsterus Mantissis Ægypt. p. 121 sq. Topazium dictum censet de promontorio, quod a Ptolemæo appellatur Βάζιον, situm in vicinia Topazi insulæ, Ægypt. forte vocatum ⲦⲀⲠ—ⲀⲂⲀϪⲎⲒⲚⲒ, vel ⲦⲀⲠ—ⲂⲀϪⲎⲒⲚⲒ, *Tap-badseini*. Conjecturam ma-

gno eruditionis apparatu exornavit Forster, non tamen, ut puto, omnibus persuasit. » Jabloňsk.]

[Τοπάριον et Τοπάριν in inscr. recenti ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 88, pro n. pr. mulieris habetur, quum possit etiam pro subst. haberi ejusdem signif., cujus τόπιον, quod v. Sic Vita Nili jun. p. 148 : Εὑρὼν ἐν τοῖς τῆς Γαΐτας μέρεσι τοπάριον, ἀληθῶς δ' εἰπεῖν Σπανύδριον. L. Dind.]

[Τοπαρχέω, Sum τοπάρχης. Tzetz. Exeg. Il. p. 125, 12, et schol. Lycophr. p. 300 Müller. Tzetz. Hist. 10, 427. Jo. Malal. vol. 1, p. 98 : conf. p. 117, 285, 287. Ellendt. Nicetas Ann. p. 111, D.]

Τοπάρχης, ὁ, [Præfectus regionis, Gl.] Loci præses, Qui loco alicui præfectus est, præest : ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Idem prope qui τοποτηρητής. [Numus Olbæ Ciliciæ ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 62, B, ubi genit. τοπάρχου.] Daniel. [3, 27] : Συνάγονται οἱ σατράπαι καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ τοπάρχαι καὶ οἱ δυνάσται τοῦ βασιλέως. Ubi vulg. Versio habet Judices. Et Gen. 41, [34] : Καταστησάτω τοπάρχας ἐπὶ τῆς γῆς. [Stephan. in Βούσιρις. Hemst. Procop. Gotth. 1, 12 : Αὔγαρος Ἐδέσης τοπάρχης. Nov. Justin. 128, c. 21 : Κελεύομεν πάντας τοπάρχας τοῦτο μὲν στρατιωτικούς, τοῦτο δὲ καὶ πολιτικοὺς δι' ἑαυτῶν ἀναζητεῖν τὰς λῃστείας. Aliique Byzantini. Hippolytus Refut. hæres. p. 34, 22 ed. Miller. : Τούτοις χρησάμενοι Εὐφράτης ... καὶ ὁ λοιπὸς τούτων χορὸς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας ἐπονομάσαντες αἰώνων στάσιν καὶ ἀπόστασιν ἀγαθῶν δυνάμεων ... προσαγορεύουσι καλοῦντες τοπάρχας καὶ προαστείους καὶ ἄλλα πλεῖστα ὀνόματα. || Forma Τόπαρχος Æsch. Cho. 663 : Ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ τόπαρχος. Sed aliud voc. latere prodit etiam codicis Med. scriptura τάπαρχος (ὁ superscr.).]

[Τοπάρχησις, εως, ἡ, Præfectura loci s. regionis. Nicetas Annal. p. 239, D : Τὴν τῆς Μυσίας περιβαλοῦνται τ.]

[Τοπαρχία, ἡ, Pagus, Gl. Præfectura loci s. regionis. Maccab. 1, 11, 28 : Ἠξίωσεν Ἰωνάθαν τὸν βασιλέα ποιῆσαι τὴν Ἰουδαίαν ἀφορολόγητον καὶ τὰς τρεῖς τοπαρχίας καὶ τὴν Σαμαρεῖτιν. Plin. N. H. 5, 14, 70 : « Reliqua Judæa dividitur in toparchias decem. » Joseph. A. J. 13, 4, 9 med.; 18, 2, 2; B. J. 2, 12, 4. Jo. Malalas p. 68, 10 : Ἡ βασιλεία ἤτοι τοπαρχία Ἀργείων.]

[Τόπαρχος. V. Τοπάρχης.]

[Τοπαστέον, Conjiciendum, Suspicandum, ὑποληπτέον, ὑπονοητέον, Hesych.]

Τοπεῖον, sive [quod fide caret] Τοπίον, τὸ, dicitur Funis, Rudens. Hesychio κάλως, σχοινίον : itidemque [Photio s.] Suidæ, afferenti hunc l. Stratidis [Stratt.] : Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες. [Locum Strattidis locis Isæi et Archippi auxit Harpocratio, cujus libri quum varient inter δεσμεύοντες, quod ex epitome repetunt Photius s. Suidas, et quod non intelligebat epitomator δονεύοντες, Meinek. Com. vol. 2, p. 772, conjecit ὀνεύοντες. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 325, 35 : Ἱστίον, τοπεῖα· 326, 70 et seqq., ubi distinguuntur ab σχοινίοις, a quibus quomodo differant explicat Bœckh. p. 144.] Ap. Polluc. [7, 150; 10, 130] sine diphthongo scribitur, qui τοπία esse dicit σχοινία, οἷς τὰ ξύλα τὰ τοὔλαιον πιέζοντα δεσμεύεται, s. σχοινία τὰ τοῖς τοὔλαιον τρίβουσι ξύλοις περιδούμενα. [Dicit Pollux l. priori : Τὸ μὲν ξύλον, ἐν ᾧ τοὔλαιον πιέζεται, ὄρος (quod voc. vid. vol. 5, p. 2234, B), τὸ δὲ σχοινίον, ᾧ τὰ ξύλα καταδεῖται, τοπεῖον· altero : Ὄρος τὸ τρῖβον τοὔλαιον ξύλον, καὶ τοπεῖον τὸ περιδονούμενον αὐτῷ σχοινίον. Sic enim utroque loco Bekk. pro τοπίον. Περιδονούμενον autem pro περιδούμενον, cui respondet καταδεῖται, etiam in Σφαιρομαχέω perperam illatum notavimus. Conf. Schneider. Scriptt. R. R. vol. 1, p. 610. Ceterum Pollux 10, 31 : Μέρη τροχαλίας τονεῖα, τοπεῖα, ἀξόνια.] Ionica vero resolutione pro τοπεῖον dicitur Τοπήϊον : ut ap. Hesych. Τοπήϊα, ὅπλα νεώς, σχοινία, κάλοι. [Callim. Del. 315 : Ἔνθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.] Hinc ap. Latinos Topia et Topiarium opus effici existimant, plantas sc. funium modo flexibiles et sequaces, quæque in quaslibet formas ducuntur, s. quæ in picturas opere historiali trahuntur, ut Plin.

A loquitur 16, 33, de cupresso : ap. quem passim mentio fit topiarii operis : ap. Vitr. autem Topiorum 7, 5, ubi dicit Varietatibus topiorum ornare, Per topia pingere.

[Τόπειρα, ων, τὰ, Topira. Strab. 7 fragm. 45, p. 87, 3 : Ὅτι τὰ Τόπειρά [ἐστι π]ρὸς Ἀβδήροις καὶ Μαρωνείᾳ. Τόπερον vel Τόπειρον s. Τόπηρον Thraciæ maritimæ oppidum ap. Procop. Gotth. 3, 38, p. 556, A. V. intt. Antonii Itin. p. 321. Τόπειρος, sed male per υ, Hierocl. Synecd. p. 634, ubi v. Wesseling. Τοπείρου et Τοπειριτων numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 47. Τόπειρα per diphth. etiam Suidas v. Ἄβδηρα. L. Dind.]

Τοπέω, i. q. τοπάζω, i. e. Conjicio, Conjector, Suspicor : ut Suid. quoque testatur, τοπεῖν exponens ὑπονοεῖν. At VV. LL. nescio unde τοπῶ exponant etiam Locos habeo a quibus argumenta peti licet : indeque nominari τοπικὰ, alteram dialectices partem. [Eustath. Il. p. 543, 17 : Ὥσπερ ματῶ ματάζω, οὕτω σὺν ἄλλοις καὶ τοπῶ τοπάζω. V. Ὑποτοπέω.]

[Τοπηγορία, ἡ, Loci communis tractatio. Longin. De sublim. 32, 5 : Ἐν ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς. Idem
B 11, 2 : Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε διὰ δείνωσιν· 12, 5. Ernest. Lex. rhet.]

[Τοπιατικὸν, τὸ, Locarium, ut a Varrone dicitur, merces quæ datur ab eo qui locum quo consisteret conduxit in taberna vel in stabulo : sic autem appellatur a recentioribus JCtis προθύριον κέρδος, Lucrum ἐξ ἐποχῶν, seu ex Tranis, de quo Cujacius Observ. 1, 14, ubi hæc de iis affert : Πλὴν καὶ ὁ πρότερος τοῦ προθύρου δεσπότης λαμβάνει ὑπὲρ τοῦ προθύρου τὸ ἐπιλαγχάνον αὐτῷ τοπιατικὸν, ὃ καὶ κέρδος προθύριον ὀνομάζεται, ὡς ὑπὲρ τοῦ προθύρου διδόμενον. Quo loco Michael Attaliotes in Synopsi tit. 95 τοπικὸν habet : Πλὴν μηδὲ τὸν δεσπότην ὑστερεῖσθαι τοῦ προθυρίου κέρδους, ἀλλὰ λαμβάνειν τὸ ἐπιλαγχάνον αὐτῷ τοπικόν. Ducang.]

Τοπικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Localis [Gl. et, Situs] : ut ap. Medicos τοπικὰ φάρμακα, Medicamenta quæ locis, s. partibus corporis, affectis adhibentur. [Soran. De obstetr. p. 274, 11 : Τρίψεως τοπικῆς· 79, 7 : Ἀντίρρυσμα τοπικόν.] Galen. τῶν Κατὰ τόπους 1, 1 : Ἀρχαὶ πολλάκις μόνα τὰ τοπικὰ καὶ μερικὰ προσαγορευόμενα. [An-
C tyllus in Matthæi Med. p. 228 : Οἱ μὲν (venti) καθολικοὶ, οἱ δὲ τοπικοί εἰσιν. Aliter Dionys. A. R. 4, 14 med. : Οὐκέτι κατὰ τὰς τρεῖς φυλὰς τὰς γενικὰς, ἀλλὰ κατὰ τὰς δ' τὰς τοπικάς· 7, 70 init. : Τοῖς ἀναγράφουσι τὰς ἀρχαίας καὶ τοπικὰς ἱστορίας. Id. Dinarch. c. 11, p. 661, 4 : Τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Λέρου ἱστορίαν· et alibi. Epist. ad Pompej. c. 5, p. 780, 2, ὑπόθεσιν. Apud grammaticos, Ad locum referendus, Locum significans, velut sæpe ap. Steph. Byz., qui in Ἀζηνιά, τὰ τοπικὰ δῆλα, etc. Etym. M. p. 534, 15 : Ἀπὸ ὅρους τοπικοῦ. Schol. Dionys. Per. 156 : Ἐκ τοῦδε) Τοπικὸν ἢ χρονικόν. De situ Ptolem. 2, 1, 8 : Πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν.] Apud Philon. vero V. M. 1 [vol. 2, p. 84, 18] : Ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις, Turn. vertit, In artibus et explicatione locorum. Item ap. Dialecticos τοπικὴ τέχνη, Ars inveniendi, ut Cic. interpr. in Top. ad Trebatium, ubi itidem dicit, Topica Aristotelis continere disciplinam inveniendorum argumentorum. [Similiter Alex. Aphrod. In lib. 1 Topic. p. 5 sic vocata dicit ἀπὸ τοῦ
D τόπους τινὰς ἐν αὐτοῖς παραδίδοσθαι, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνησόμεθα περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι.] Sic Quintil. 5 fin. : Namque illi homines docti et inter doctos verum quærentes, minutius et scrupulosius scrutantur omnia, et ad liquidum confessumque perducunt : ut qui sibi et inveniendi et judicandi vendicent partes, quarum alteram, τοπικὴν, alteram κριτικὴν vocant. Hujus disciplinæ præcepta continentes libri, ab Aristot. vocantur Τοπικά : quorum tum ipse sæpe meminit in Rhet., tum Cic. initio suorum ad Trebatium Topicorum, ubi etiam docet, ut dixi, iis contineri disciplinam inveniendorum argumentorum. Nec non in Ep. ad Trebat., [7, 19] : Ut primum, inquit, Velia navigare cœpi, institui Topica Aristotelea conscribere. Conscripsit enim Topica ista, Aristotelem imitatus, in gratiam Trebatii. [|| Τοπικὴ, Vectigalis species, i. fort. q. τοπιατικὸν, Locarium. Jo. Cantacuz. 2, 1 : Καὶ ἐπ' αὐτῷ εἶναι ὅ,τι ἂν κελεύῃ ποιεῖν καὶ ἀναλωμάτων ἕνεκα αὐτοῦ τε καὶ οἰκετικοῦ ἀπό τε τῶν δημοσίων φόρων τὴν λεγομένην παρεχέτω

τοπικὴν, φέρουσαν ἐπ' ἐνιαυτὸν δισχιλίους ἐπὶ μυρίοις χρυ- A σοῦς· 4, 42 : Ἐκ τῶν ἐν Βυζαντίῳ δημοσίων φόρων τὴν τοπικὴν ὠνομασμένην, μυρίων χρυσῶν ὀλίγῳ πλείους ἐτησίως φέρουσαν. || Τοπικοί, Loci incolæ, Qui in loco habitant, ἐντόπιοι. Clemens Constitt. Apostol. 2, 9, οὐχ οἱ πόρρωθεν οἰκοῦντες. Nicetas Alex. 3, 4 : Καὶ τοὺς ἐνόντας ἠνδραποδίσατο. Cod. barbarogr. οἱ τοπικοί. Et alii. Ducang. Adv.] Τοπικῶς, exp. Per locos communes, Per capita. Significat alioqui et Ratione loci, ut vidisti in Σωματικῶς. [Plut. Mor. p. 424, E : Τὸ μέσον οὐ τοπικῶς, ἀλλὰ σωματικῶς λέγεται. Plotin. vol. 1, p. 199, 14 : Εἰ κινεῖται (ψυχὴ), οὔτι γε τοπικῶς· 200, 5 ; 202, 14, et alibi. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 151, B : Τῆς ἐπὶ τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν φερούσης τὸν ἥλιον τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς ἀποκαταστάσεως. Greg. Nyss. vol. 2, p. 50, B. Significatione certi cujusdam loci, Localiter, Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 145 med. Blanc. : Λίθος ἐν ἐκείνῃ μόνῃ (terra) τοπικῶς γεννώμενος. Oribas. p. 170, 8 Mai. : Τοπικῶς σφιγγομένου τοῦ ἄρθρου δυσχερῶς ἀνίεται τὰ σώματα. Hesych. v. Πλατὺν Ἑλλήσποντον : Ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος τοπικῶς λέγων. B L. D. Dionys. Areop. Ep. 8, p. 453 fin. Boiss.]

[Τόπιον, τό. « Τοπίον pro τόπος, sed non tam Locus quam Ager, Prædium. Glossæ Basilic. : Ὁ τόπος, μέρος ἀγροῦ ἐστίν· ὁ δὲ ἀγρὸς ὁλόκληρός ἐστι καὶ ὡς ἐπίπαν χωρὶς τῶν οἰκημάτων. Anon. Combefis. in Lacapeno n. 41 : Πολλὰς γὰρ καὶ πλείστας πόλεις καὶ κάστρα καὶ χώρας καὶ καστέλλια καὶ τοπία τῶν Ἀγαρηνῶν ἐχειρώσατο. Id. in Porphyrogenito n. 15 : Καὶ ἐξωνησαμένους ἢ δωρησαμένους καὶ κατακρατήσαντας τοπία ἢ ἀγροὺς ἢ χωρία etc. Zacharias Papa Dialog. 3, 9 : Ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτῷ διὰ τοπία· 10, de fluvio qui agros inundaverat : Παρευθὺ τῆς ἐκκλησίας ἀνέστειλεν, καὶ εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὑποστρέψας ἐξελθεῖν τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ τοπία τῆς ἐκκλησίας οὐκ ἐτόλμησεν. Exstat Novella Constantini Porphyrog. Περὶ στρατιωτικῶν τοπίων, De militaribus fundis, ad quam v. Labbeus. Novella Romani Lacap. De Potent. § 8 : Περὶ τοῦ λαβεῖν τὰ μοναστήρια τῶν ὑπὲρ ἀποταγῆς διδομένων τοπίων τὰς τιμὰς, καὶ οὐ τὸν τόπον. In Novella 1 et 2 Phocæ iidem fundi militares τόποι pariter dicuntur. Novella 4 Manuelis Comneni Juris Græco- C rom. l. 2, p. 159 : Ὁ ἀναγραφεὺς δεικνύει ὡς ἐπέκεινα τοῦ Περιορισμοῦ κατέχει ἡ μονὴ τοπία ἢ παροίκους ἢ ἕτερον δίκαιον. Infra : Εἴτε πάροικοι εἶεν εἴτε τόποι εἴτε αὐτούργια. Eustath. De tempor. intervall. : Οἱ ἄπορα κρατοῦντες τοπία· etc. » Ducang. Diminutivi a τόπος accentum τόπιον præcipiunt schol. Dionys. Bekk. An. p. 794, 28, gramm. Cram. An. vol. 2, p. 377, 2, Etym. M. p. 451, 19. Atque sic Georg. Vita Chrysost. ap. Phot. Bibl. cod. 96, p. 81, 18 : Τὸ διαφέρον τῇ ἐκκλησίᾳ τόπιον, ὅπερ Βασιλῖνα ἡ τοῦ Ἰουλιανοῦ μήτηρ κατέλιπε. Τοπίῳ Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 322, B. Τοπίον Jos. Genes. p. 37, 19 ed. Bonn.; τοπίων Mauric. Strateg. p. 203, et al. L. Dind.]

[Τοπίον. V. Τοπεῖον.]

[Τόπιος, ὁ, Localis, fingere videtur Theognost. Can. p. 56, 12 : Τόπος, τόπιος, καὶ ἐντόπιος. L. Dind.]

[Τοπίς. V. Τιτίς.]

[Τοπίτης, ὁ, Incola. Steph. Byz. : Ἀγρὸς, ἀγρίτης, ὡς τόπος τοπίτης. Ἀγυιὰ, ὁ τοπίτης ἀγυιεύς. (Et in Θίβα, Χώρα.) Etym. M. p. 570, 24 ; 604, 29. Wakef. Choe- D rob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 264, 5. ῑ L. Dind.]

[Τοπογραμμᾰτεὺς, έως, ὁ, Loci scriba, qui publicas servabat tabulas, in quibus fundi regionis ita describebantur ut eorum mensuræ et domini annotarentur, sec. Peyron. Papyri fasc. 1, p. 110 sq., ad inscr. Oasiticam v. 31 : Οἱ βασιλικοὶ γραμματεῖς καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμματεῖς κατὰ νομὸν πάντα ὅσα δαπανᾶται ἐκ τοῦ νομοῦ, ἀναγραφέσθωσαν. Inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 467, 14 : Τοῖς ἐν αὐτῇ καταγεινομένοις τοπογραμματεῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι. Ubi Letr. p. 469 : « *Les subdivisions des nomes se nommaient* τόποι *ou* τοπαρχίαι, districts, *contenant les* κῶμαι, bourgs, *avec leur territoire : il est donc vraisemblable que les* τοπογραμματεῖς *sont les* greffiers des districts, *et les* κωμογραμματεῖς *ceux des bourgs. Ainsi les premiers sont d'un rang plus élevé que les autres, aussi, je ne sais pourquoi l'ordre est interverti dans un des décrets de l'Oasis, où les* κωμογραμματεῖς *sont placés avant les autres.* » L. Dind.]

A [Τοπογρᾰφέω, Situm describo. Strabo 13, p. 583 : Τοπογραφεῖ κάλλιστα τὴν ὄντως λεγομένην Τροίαν ἡ τῆς Ἴδης θέσις. Athen. 1, p. 16, D : Ὅμηρος τοπογραφῶν καὶ τὴν Καλυψοῦς οἰκίαν ἐκπλήττει τὸν Ἑρμῆν. Eust. Il. p. 50 ult., Opusc. p. 186, 8. Schol. Eur. Phœn. 980.]

Τοπογραφία, ἡ, Loci alicujus vel locorum aliquorum descriptio. Quintil. 9, 2, [40] : Locorum quoque dilucida et significans descriptio eidem virtuti assignatur a quibusdam : alii τοπογραφίαν dicunt. Legitur ap. Strab. quoque, qui ei synonymum facit χωρογραφία. [Proculus Chrestom. Phot. Bibl. p. 318, 35 : Ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Cosmæ Indicopleustæ Χριστιανικὴ τοπογραφία edita est in Montefalconii Collect. nova Patrum vol. 2. L. Dind.]

[Τοπογραφικὸς, ἡ, ὸν, Ad loci s. locorum descriptionem pertinens, vel ejus studiosus. Eustath. Opusc. p. 204, 3 : Καὶ οὐ λέγω τοπογραφικοῖς μόνον καὶ οἳ χρόνους ἀκριβοῦνται πράξεων. L. Dind.]

[Τοποδυνάστης, ὁ, Regionis dominus, Bekkerus latere conjiciebat in codicis unius scriptura τοὺς κατὰ B τὴν Ἰλλυρίδα τόπους δυνάστας pro πόλιν δυνάστας ap. Polyb. 5, 4, 3, ubi utrumque voc. ejecit Schweigh.]

Τοποθεσία, ἡ, Loci situs, [positio, add. Gl.] positus. [Canalis, Gl.] Exp. etiam Ficta loci descriptio. Cic. Ad Att. [1, 13, 16] : Τοποθεσίαν quam postulas Miseni et Puteolorum, includam orationi meæ. Et rursum [16, 18] : Velim ad me scribas cujusmodi sit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ : et quæ poemata quasque historias de Ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas. [Diod. 1, 42 : Περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας. Ptolem. Geogr. 1, 1, 4 : Αἱ τῶν χωρῶν τ. Ps.-Plut. De fluv. p. 1159, A, ex Eustath. ad Dionys. 780 correctus. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 348, A. L. Dindorf.]

[Τοποθετέω, i. q. τοπογραφέω. Strabo 2, p. 109 : Εἴρηται γὰρ ὅτι οὐδ' οἰκοδόμος οὐδ' ἀρχιτέκτων οἰκίαν ἢ πόλιν ἱδρῦσαι καλῶς οἷός τε γένοιτ' ἂν, ἀπρονοήτως ἔχων κλιμάτων, μήτι γε τὴν ὅλην οἰκουμένην τοποθετῶν· 12, p. 552 : Τὰ περὶ τὴν Σκυθίαν τοποθετῶν· ubi libri νομοθετῶν, quod correxit Casaubonus.]

C Τοποκλῐσία, ἡ, Locus accubitus, in quo aliquis accumbit. Plut. [Mor. p. 149, B] : Ὡς ὅγε τοποκλισίας [Codd. melius τόπῳ κλισίας] δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ συγκλιτῇ μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, Qui stomachatur ob locum accubationis. [Voc. singulare in hoc loco : licet se tueatur ratione, fortasse tamen a librario ex antiqua lectione τόπου κλισίαν conflatum, ad formam πρωτοκλισίας ἐκ τοῖς δείπνοις ex Matthæi 23, 7. T. V. B. Ald. Bas. Xyl. dant τόπῳ κλισίας. Wyttenb.] Quas τοποκλισίας idem vocat τόπους, Symp. 1, 3, ubi inter alia dicit, Περὶ τῶν τόπων ἐνέπεσε ζήτησις· ἄλλοι γὰρ ἄλλοις ἔντιμοι. Ibid. dicit ὁ μεσαίτατος τόπος, ὁ πρῶτος τόπος, ὁ τῆς μέσης κλίνης τελευταῖος, quem ὑπατικὸν nominatum fuisse scribit.

[Τοποκρᾰτέω, Locum s. Regionem occupo, teneo. Philo vol. 2, p. 383, 28 : Ἐὰν ἐρυμνὰ καὶ ἐπίμαχα προκαταλαμβανόμενοι χωρία τοποκρατῶσι. Wakef. Tzetz. Exeg. Il. p. 119, 9 : Μέγα) Μεγάλως· οἱ γὰρ ἄλλοι οὐ μεγάλως ἐκράτουν, ἀλλ' ἐτοποκράτουν.]

[Τοποκράτωρ, ορος, ὁ, i. q. τοπάρχης. Paul. Alex. M. 3.]

D Τοπομᾰχέω, Variis in locis prælior, i. e., modo hoc, modo illo in loco : prout sc. hosti iniquum esse video : aut etiam prout ab hoste lacessor. In VV. LL. exp., Per locos pugno, non aperta acie. Plutarch. Demetr. p. 290 [c. 43] : Οὐ βουλόμενος, ἐμποδὼν ὄντι συνεχῶς προσπταίων καὶ τοπομαχῶν, ἥττων εἶναι πρὸς οἷς διέκειτο. Idem Περὶ φιλαδελφίας [p. 487, F] : Τὰς ἐν Ἐδήψῳ [Αἰδήψῳ] κολυμβήθρας καὶ παστάδας καὶ ἀνδρῶνας ἀντιπαραβάλλοντες ἀεὶ καὶ τοπομαχοῦντες, καὶ ἀποκόπτοντες ὀχετούς. [Cleom. c. 20. Diod. 13, 39 : Περὶ τῆς στάσεως τοπομαχοῦντες. Strabo 1, p. 10 : Τὴν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Κελτοὺς στρατείαν, ἐν ἕλεσι καὶ δρυμοῖς ἀβάτοις ἐρημίαις τε τοπομαχούντων τῶν βαρβάρων καὶ τὰ ἐγγὺς πόρρω ποιούντων.]

[Τοποποιέω, Locum alicujus teneo. Jo. Mosch. Prat. spirit. p. 397, C : Παρεκάλεσέν με ἀπελθεῖν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ τοποποιῆσαι αὐτὸν ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας. L. Dind.]

[Τοποποιὸς, ὁ, Locum tenens, Vicarius. Cyrillus πρὸς Εὐλόγιον τὸν οἰκεῖον αὐτοῦ τοποποιὸν citatur ab Anastasio Sin. Hodeg. p. 234 ed. Ingolstad. L. Dind.]

Τόπος, ὁ, Locus, [Quadra, add. Gl.] h. e. τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας, ut Aristot. definit Phys. 4, ubi et alia multa de eo disserit. Plutarchus Symp. 8 [p. 721, A]: Πλείονα τόπον τὰ ζέοντα καὶ μαλασσόμενα καὶ τηκόμενα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβάνει, Plus loci et spatii occupant : utpote quæ diffundantur. Æschin. [p. 65, 1]: Οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε, Non mores, sed locum solummodo mutavit : ut ap. Horat. quoque, Cœlum non animum mutant, qui trans mare currunt. Rursum Plutarchus De amico et adul. [p. 65, E]: Τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ, δυσπρόσοδα, Loca alta, Quæ in sublimi loco sita sunt. Id. Symp. 2 [p. 630, B]: Διαγράφουσι κόλπους καὶ τόπους, Sinus et loca describunt, sc. οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες, quum interrogantur περὶ χώρας ἀποίκου καὶ ξένης θαλάσσης. [Æsch. Suppl. 951 : Καὶ τόπος εὔρρων· Pers. 273 : Σαλαμῖνος ἀκταὶ πᾶς τε πρόσχωρος τόπος· 50 : Ἐν ποιονόμοις ματρὸς τόποις· 858 : Σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς ... αἱματηρὰς θηγάνας· 940 : Τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων· 1023 : Ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους· Prom. 348 : Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους ἕστηκε· 1060 : Τόπων μέτα ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς. Xen. Anab. 1, 5, 1 : Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἦν ἡ γῆ πεδίον ἅπαν· 4, 4, 2 : Ὁ τόπος οὗτος Ἀρμενία ἐκαλεῖτο ἡ πρὸς ἑσπέραν· H. Gr. 7, 1, 3 : Τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο, de Athenis. 3, 4, 21 : Εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἐνέβαλε. De agro Œcon. 16, 4 : Παρὰ γείτονος τόπου. Plur. Cyr. 2, 4, 20 : Πολλοὶ ἐν τούτοις τοῖς τόποις ὄνοι καὶ νῦν ἔτι γίγνονται· 8, 6, 17 : Ἐποιήσατο ἱππῶνας διαλείποντας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε τὸν ἐπιτήδειον κτλ. Et sic utroque numero sæpe Plato et alii quivis. || Cum genit. χώρας id. Leg. 4, p. 705, C; 5, p. 747, E; 6, p. 760, C; Critiæ p. 114, A, ut Demosth. p. 48, 22 : Εἰ τὸν τόπον τῆς χώρας πρὸς ἣν πολεμεῖτε ἐνθυμηθείητε, ubi de Situ dicitur, ut p. 681, 18 : Ὥσπερ Χαλκὶς τῷ τόπῳ τῆς Εὐβοίας πρὸς τῆς Βοιωτίας κεῖται. Æsch. Prom. 418 : Οἳ γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν· Pers. 447 : Νῆσός τίς ἐστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων· 790 : Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον· 796 : Ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις· Ag. 191 : Παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις· Eum. 249 : Χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος· 292 : Χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς· 703 : Οὔτ' ἐν Σκύθαισιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις· Suppl. 237 : Οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων. Soph. Aj. 437 : Τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών· Œd. T. 1134, Κιθαιρῶνος. Eur. Alc. 671, Θρῄκης· fr. ap. Strab. 13, p. 616 : Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις. Quibuscum χώρῳ ἐν Ἄτλαντος Apoll. Rh. 4, 1398 confert Brunckius. Aristoph. Av. 245 : Ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε. Cum adj. Eur. Phœn. 1026 : Διρκαίων ἐκ τόπων. Lycophr. 967, 1257 : Δαρδανείων ἐκ τόπων· qui cum genit. 1253 : Ἐν τόποις Βορειγόνων. Ceterum sæpe etiam de locis conditis s. urbibus dicitur, ut ap. eund. 964 : Τρισσῶν συνοικιστῆρα καὶ κτίστην τόπων. Schol. πόλεων. In prosa sic Isocr. p. 103, E : Τὸν τόπον τὸν Ἑλληνικὸν ὅλως εἴασε, τὴν δ' ἐν Μακεδονίᾳ βασιλείαν κατασχεῖν ἐπεθύμησεν· 406, A : Ὅτε Λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρχὴν εἶχον, οὐ ῥᾴδιον ἦν ἐπιμεληθῆναί σοι τῶν περὶ τὸν τόπον τὸν ἡμέτερον. Demosth. p. 475, 2 : Γενέσθαι σύμμαχον τὸν περὶ Θρᾴκην τόπον ὑμῖν· 675, 22 : Πλευσάντων ἡμῶν οὐκ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης τόπον οὐδένα οὐδὲ χωρίον· 49, 5 : Θάσῳ καὶ Σκιάθῳ καὶ ταῖς ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ νήσοις· 413, 2 : Ὅλον τόπον ... Φιλίππῳ συμπαρεσκεύασεν. Similiterque aliis locis quos collegit Amersfoordt. ad p. 180, 17. Theophr. fr. 2 De lapid. 6 : Κατὰ τόπον ὅλον. « Οἱ κατὰ Πέργαμον τόποι pro ipsa Pergamo videntur poni ab Apoll. Perg. Præf. lib. 3 Conic. » Hemst. Polyb. 2, 1, 5 : Εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἰβηρίαν τόπους· 10, 1, 2, τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα. De mari, ut ap. Demosth. paullo ante cit. p. 49, 5, Hesych. v. Ἴκαρος· ὅθεν ἐκλήθη ὁ τόπος Ἰκάριον πέλαγος. Conf. Unger. Theb. Paradox. p. 461.] Aristot. Rhet. 2, [1, 4] : Τοὺς τόπους τῶν φυλακτηρίων, Loca custodiis idonea : ubi etiam dicit τοὺς ἐπιτηδείους τόπους τηρεῖν, Idonea et accommoda observare loca. [Ap. eund. H. A. 1, 15 med., Οἱ κατὰ φύσιν τόποι, de situ totius mundi. V. Schneider. p. 45.] Item κατὰ τόπους, Ratione locorum, Ratione situs s. positus. [Ponitur etiam pro Diversis in locis et regionibus : Κατὰ τόπους ἀποστείλας τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς, Decret. Atheniens. de Hippocr. p. 1290, 42. Τὰ κατὰ τόπους ἀποτελούμενα, Exc. Soran. De vit. Hippocr. p. 1298, 4. Hemst. Ead. signif. Arrian. Epict. 3, 21, 14 : Καὶ παρὰ τόπον ταῦτα ὠφελεῖ καὶ παρὰ καιρὸν, Pro diversis locis et temporibus. Sed ib. 16 : Σὺ δ' ἐξαγγέλλεις αὐτὰ καὶ ἐξορχεῖ παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον, Alieno loco et tempore, ut ap. Strab. 10, p. 459, παρὰ τόπον κειμένους. V. Παράτοπον. Aliæ locutiones sunt ap. Polyb. 4, 72, 5 : Ἠναγκάσθη μένειν ἐπὶ τόπου· 73, 8 : Ἵνα τὸ δίκαιον αὐτοῖς ἐπὶ τόπου διεξάγηται, In loco. Pro quo Jo. Malal. p. 387, 19 : Ἐσφάγη ὁ σχολάριος ἐπὶ τὸν τόπον. Id. p. 382, 4 : Ἐγὼ δὲ οὐ παρέδην αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ἐπὶ τόπῳ πατρίκιον, Protinus. Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 d, 12 : Τιμαθεὶς ἀναγορεύσει τᾶν τιμᾶν ἐπὶ τῶν τόπων εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον· et ib. 25. Sextus Pyrrh. 3, 1 : Τὸ φυσικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας ἐπιόντες οὐ πρὸς ἕκαστον τῶν λεγομένων αὐτοῖς κατὰ τόπον ἀντεροῦμεν· 64 : Τόπον ἐκ τόπου περιέρχεται τὸ κινούμενον et alibi. Adv. phys. 2, 25 : Ἡ ὕλη μέτεισιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ δὲ τόπος οὐ μετέρχεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.] Corpus quoque animantis cujusvis habet suos τόπους, i. e. Locos, in quibus sitæ sunt singulæ partes, s. quibus singulæ partes continentur, Partes suis quasque locis circumscriptas : unde ap. Medicos τὰ μερικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα : et ap. Galen. libri quidam Περὶ τῶν πεπονθότων τόπων, De locis affectis : et Περὶ συνθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, De compositione medicamentorum secundum locos, s. secundum quasque corporis partes. [Foes. Œcon. Hipp. : Τόποι Corporis partes et loca affecta dicuntur Hipp. Aph. 2, 46, et p. 296, 17, 19, et 297, 19 : Ἢν ἐς τοὺς περιέχοντας τόπους ἐμπέσῃ τὰ ῥεύματα. Ubi Galen. : Τόπους δὲ εἴρηκε δηλονότι τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἃ προσέγραψεν αὐτὸς, καρδίαν καὶ ἧπαρ καὶ φλέβα τὴν συνάπτουσαν δηλονότι τὰ εἰρημένα σπλάγχνα, τὴν κοίλην ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὀνομασθεῖσαν. Sic lib. Κατ' ἰητρεῖον τόπος sumitur p. 741, B, et affectam corporis partem indicat. Ubi Galen. : Ὀνομάζειν γὰρ εἰώθασιν ὥσπερ μόρια τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τόπους οἱ ἰατροὶ, καὶ γέγραπταί τισιν ὅλα βιβλία περὶ τόπων πεπονθότων. Et iterum Galen. initio lib. 1 De loc. aff. : Τόπους ὀνομάζουσι τὰ μόρια τοῦ σώματος, οὐχ οἱ νεώτεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν οὐκ ὀλίγοι. Indeque liber inscriptus est Hippocr. Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, quod partium corporis humani tum secundum naturam, tum præter naturam affectarum connexionem contineat et edoceat. Hinc quoque τοπικὰ medicamenta nomen habent, quod laborantibus partibus admoveantur, et librorum τῶν κατὰ τόπους inscriptio dependet, quod affectis corporis partibus convenientia remedia et medicamenta adhibeant, eorumque usum profiteantur.] Itidemque ap. Athen. 7, [p. 279, B] : Ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ, Ἴσασιν οὗ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπου, Καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσι. Peculiariter vero τόποι dicuntur Naturalia mulierum, ut ap. Latinos quoque Loci, et Loci muliebres, genitales, feminarum. Colum. de pavonibus dicit etiam, Digitis loca feminarum tentanda sunt. Diosc. 1, 59, de sampsuchino oleo : Τῇ σφοδρᾷ στύψει σκληρύνει τοὺς τόπους· 2 [1, 1] de iride : Μαλάσσον τοὺς τόπους καὶ ἀναστομοῦν. [Soranus De obstetr. p. 79, 15.] Itidem accipiunt ap. Aristot. H. A. 6, [18 med.] : Ἔπαρσις μὲν οὖν τοῖς θήλεσιν ἐγγίνεται τῶν αἰδοίων, ὅταν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμῶσι, καὶ ὑγρασία περὶ τὸν τόπον· 7, 3 : Γίνεται δὲ σημεῖον τοῦ συνειληφέναι ταῖς γυναιξὶν, ὅταν εὐθὺς γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. Ubi nota etiam sing. numeri usum in hac signif. ; frequentior enim est pluralis. [De plantis Geopon. 5, 9, 2 : Ὀρόβους μιγνύναι ταῖς βαλάνοις καὶ διαπάσσειν τοὺς τόπους τῶν φυτῶν· 24, 1. De aliis locis Polyb. 6, 27, 5 : Ἵπποις, ἅμα δ' ὑποζυγίοις τόπος· 31, 1 : Ὁ μὲν εἰς ἀγορὰν γίγνεται τόπος, ὁ δ' ἕτερος τῷ τε ταμίᾳ καὶ ταῖς ἅμα τούτῳ χορηγίαις.] Apud Dialecticos et Rhetores τόποι, Loci, dicuntur Domicilia et sedes argumentorum : de quibus Aristot. Top. et Rhet. [1, 2], nec non Suid. v. Τόποι, ubi τόπους esse dicit ἀρχὴν καὶ ἀφορμὴν διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνησόμεθα περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι· quoniam sc. ὁ τόπος est ἀρχή τις ἢ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιστήσαντες τὴν διάνοιαν. Vide ap. ap. Eund. quid discriminis sit inter τόπον et παράγ-

γελμα. [Diog. L. 7, 39 : Τριμερῆ φασιν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον ... Ταῦτα δὲ τὰ μέρη ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος τόπους καλεῖ, ὁ δὲ Χρύσιππος καὶ Εὔδρομος εἴδη, ἄλλοι γένη· 84. Et similiter sæpe Arrianus Epict., Sextus et Longinus.] De iisd. argumentorum locis Quintil. tum alibi, tum 5, 10, ubi hos locos vocat Sedes argumentorum, in quibus latent et ex quibus sunt petenda. Apud eosd. rhetores sunt etiam κοινοὶ τόποι, quos Latini vocant itidem Locos communes. De quibus multa idem Quintil., nec non Theon [Walz. Rhett. vol. 1, p. 222 sq.] et Aphth. Progymn., qui κοινὸν τόπον esse dicit λόγον αὐξητικὸν τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν· sic vero dictum esse ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἁρμόττειν τοῖς μετασχοῦσι τοῦ αὐτοῦ πράγματος. A nonnullis vocatur κοινὴ ποιότης et καταδρομὴ τοπική. [« Τόποι, Loci, h. e. Fontes, unde dicendi, amplificandæque orationis materies hauritur. Sic v. c. τόποι ἐγκωμιαστικοί, Loci laudationum, sunt γένος, γένεσις, φύσις, ἀνατροφή, παιδεία, ἐπιτηδεύματα. Menander Διαιρ. ἐπιδ. p. 631 et alibi sæpe. Cic. Top. 2 : Quum pervestigare argumentum aliquod volumus, Locos nosse debemus; sic enim appellatæ sunt hæ quasi sedes, ex quibus argumenta promuntur; conf. Quintil. 5, 10, p. 219, ubi illos locos fuse et diligenter recenset. De κοινῷ τόπῳ vide Κοινός. Τόπος λεκτικός, Dionys. Comp. vv. 1, p. 3 et alibi dicitur Ea pars orationis tractandæ, quæ elocutionem spectat, τὴν λέξιν, et ab altera distinguitur ad res et sententias pertinente, quem τόπον πραγματικὸν vocat. » Ernest. Lex. rhet. Ita ap. Dionys. ib. p. 187, 5 : Πᾶς γὰρ αὐτῷ (Hom.) τόπος, οὗ τις ἂν ἅψηται, ταῖς τ' αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται· A. rh. 1, 4, p. 229, 2 : Ἐν τούτῳ γενόμενος μὴ ἁπλῶς παρέλθῃς τὸν τόπον· et alibi. Τόπος et παράγγελμα quomodo differant multis exponit Suidas.] Item in oratione aliqua vel disputatione τόπος dicitur Argumentum s. Thema aliquod, quod tractatur : ut ap. Isocr. Helen. Enc. [p. 215, D] : Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Et Ep. ad Philipp. [p. 104, C] : Ὁρῶ μὲν τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, οὐ μικρὸν οὐδὲ κενὸν, ἀλλὰ πολλῶν μὲν ἐπαίνων καὶ καλῶν πράξεων γέμοντα, ποθοῦντα δὲ τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Quibus adde Æschin. [p. 84, 39] : Ἵνα μηδεὶς αὐτῷ τόπος ἀσυκοφάντητος παραλίπηται [παραλείπηται. Polyb. 22, 2, 1 : Ἔφασκεν ἄλλο μὲν οὐδὲν ἂν εἰπεῖν περὶ τῶν καθ' αὑτὸν, ἀλλὰ μεῖναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης, ἕνα δὲ τόπον ἀγωνιᾶν τὸν κατὰ τοὺς Ῥοδίους. Aristid. vol. 1, p. 93 : Τόπον οὐδένα τοῖς βουλομένοις εὐφημεῖν ἀργὸν παρεικυίας· et similiter p. 472, ὁ τοῦ συνηγόρου τόπος.] Plut. Anton. p. 1725 meæ edit. [c. 58] : Ἰδίᾳ τὰ γεγραμμένα διῆλθε, καὶ παρεσημήνατο τόπους τινὰς εὐκατηγορήτους. Latini quoque Loci vocabulum sic usurpant. [De loco scriptoris dictum ap. Xen. Comm. 2, 1, 20 : Καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ φησὶν (Epicharmus), Valckenario non magis ferendum visum quam χωρίον ap. Herodotum, ut ejiceret quæ jam Bessario omiserat. Polyb. Exc. Vat. p. 443 : Ἐγὼ δὲ διότι μὲν οὐκ ἀποδοκιμάζω τοῦτο τὸ μέρος ἐν πλείοσι τόποις τῆς ἱστορίας δῆλον πεποίημαι. Lucas 4, 17 : Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον. Eustath. Il. p. 31, 14 : Σημείωσαι ὡς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κτλ. 32, 20 : Ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις· et alibi. Dionys. De Thuc. c. 11, p. 836, 13 : Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν, αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γράφων, Ἔγραψα δὲ αὐτὰ, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τοῦτο ἦν, rectius confertur cum locis ejus paullo ante citatis.] Ut vero redeam ad generalem hujus vocis signif., sicut Latini dicunt Locum dare alicui, ita et Græci διδόναι τόπον. Plut. Περὶ ἀοργησίας [p. 462, B] : Δεῖ δὲ μηδὲ παίζοντας αὐτῇ διδόναι τόπον, Locum ei dare in quo consistat. Cui adde hoc Ejusd. in lib. De Herodoto [p. 864, C] : Τὸν ἐκβρασσόμενον ὑπὸ τῆς θαλάττης πλοῦτον ἐπεισήγαγε τῇ ἱστορίᾳ, χώραν καὶ τόπον ποιῶν, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν. [Polyb. 1, 88, 2, τόπον ἐλέου. Hebr. 12, 17, μετανοίας. Act. 25, 16, ἀπολογίας. Sirac. 4, 5 : Μὴ δῷς τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαί σε. Absolute Rom. 15, 23 : Μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις· Ephes. 4, 27 : Μήτε δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ. Eadem formula Arrian. Epict. 4, 1, 106 : Δὸς ἄλλοις τόπον· δεῖ γενέσθαι καὶ ἄλλους καθάπερ καὶ σὺ ἐγένου. Idem 1, 18, 12 : Γνῶθι ὅτι κλέπτης καὶ μοιχὸς ἐν τοῖς σοῖς τόπον οὐκ ἔχει, ἐν δὲ τοῖς ἀλλοτρίοις καὶ τοῖς οὐκ ἐπὶ σοί· 24, 15 : Ἐν τοῖς βασιλεῦσι καὶ τυράννοις αἱ τραγῳδίαι τόπον ἔχουσιν. Dionys. De adm. vi Demosth. p. 1026, 15 : Οὔτ' ἐν λόγοις τόπον ἔχων οὔτ' ἐν διαλόγοις, de Apologia Platonica.] Rursum ut Latini dicunt Locum alicujus obtinere, Loco et vice alicujus esse, ita et Sext. Pyrrh. Quæst. 3 : Τόπον ἐπέχειν τινός· pro τόπος ibid. dicens τάξις. [Arrian. Epict. 2, 4, 5 : Φίλου οὐ δύνασαι τόπον ἔχειν. Corinth. 1, 14, 16 : Ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου.] Atque ut Latini dicunt Loco, Vice, pro In locum, ita etiam Græci. Herodian. 2, [14, 10] : Τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, In locum exauctoratorum, Loco et vice exauctoratorum. [Chron. Pasch. p. 336, C : Ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ παλατίου ὁ πατρίκιος Βασιλείδης ὁ ποιῶν τὸν τόπον τοῦ μαγίστρου, Vicarium agens s. Vicarius magistri, i. q. paullo post τὸν τοποτηροῦντα τὸν μάγιστρον. Qua locutione aliter utuntur V. T. intt. Judic. 19, 21 : Καὶ εἰσήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ τόπον ἐποίησε τοῖς ὄνοις· Jesai. 49, 20 : Στενός μοι ὁ τόπος, ποίησόν μοι τόπον ἵνα κατοικήσω. || Sedes s. Locus in theatro. V. Suidas v. Βουλευτικὸς τόπος s. schol. Aristoph. Av. 795 (qui memorat etiam ἐφηβικὸς), ubi ἐν βουλευτικῷ sine subst., ut ap. Polluc. 4, 122. Inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 358, n. 2436, ubi νεανίσκων τόπος, ὑμνῳδῶν τόπος. Conf. Rochett. Mus. Rhen. 1835, vol. 4, 1, p. 69. Similiter inscr. Naxia ap. Bœckh. vol. 2, p. 355, n. 2421 : Ἀρχιερέως Ἀριστάρχου τόπος προκατέχεται. || « Sepulcrum. Vetus inscriptio ap. Aringhum l. 4, c. 37 : Τόπος ἀναπαύσεως Ἀμμοίου καὶ Εὐτυχίου θρεπτοῦ. Quomodo *Locus* usurpatur passim in inscriptionibus Latinis ap. Reinesium p. 901, 905 etc. » Ducang. I. q. τάφος, quocum etiam interdum in codd. permutatur, Matth. 28, 6 : Ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ὁ κύριος· Marc. 16, 6 : Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Sirac. 46, 15; 49, 11. V. Dorvill. ad Charit. 3, 3 init., Salmas. ad Herod. p. 60, 67, 209. Schleusner. Epigr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 353, n. 2415, 14 : Τόνδε λέλογχα τόπον, ubi tamen etiam simpliciter intelligi licet locum sepulcri. Inscr. vol. 1, p. 500, n. 632 : Τόπος Αὐρ. Στράτωνος. Schol. Soph. Ant. 1207 : Τὸν Ἀντιγόνης τόπον. Chron. Pasch. p. 156, D : Ἐπιστὰς τῷ τόπῳ τοῦ προφήτου. Sed ap. Eur. Heracl. 1041 : Μήτε μοι χοὰς μήθ' αἷμ' ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τόπον, recte Heathius τάφον· quum alienus ab Atticis sit hic vocabuli usus. L. Dind.]

[Τοποτηρέω, Locum teneo, Vicarius sum. Chron. Alexandr. a. 5 Justiniani p. 336, D : Τὸν πατρίκιον Βασιλίδην κυαίστωρα, τὸν τοποτηροῦντα τὸν Μάγιστρον. Ducang. Constantin. Cærim. p. 195, A-D, sæpius tam activo vel absolute vel cum accusativo conjuncto quam passivo. Georg. Pachym. Andr. Palæol. 1, p. 13, A. L. Dind.]

[Τοποτηρησία, ἡ, Vicariatus. Scribit Porphyrogenitus lib. 1 De themat. c. 16, στρατηγίδας, seu Thematum et provinciarum præfecturas, divisas fuisse εἰς τούρμας, turmas vero εἰς βάνδας ἤτοι τοποτηρησίας, de quibus rursum agit Adm. Imp. c. 50 : Ἀπὸ τοῦ θέματος τῶν Βουκελλαρίων εἰς τὸ Καππαδοκῶν θέμα μετετέθησαν ταῦτα τὰ βάνδα ἤτοι ἡ τοποτηρησία κτλ. || Legatio. Codex Canon. Eccl. Afric. c. 14 : Ὁμοίως ἤρεσεν ἀπὸ Τριπόλεως διὰ τὴν τῆς χώρας ἔνδειαν, ἵνα ἐπίσκοπον εἰς τοποτηρησίαν ἐλθεῖν, κτλ. Adde Can. 94. Ducang.]

[Τοποτήρησις, εως, ἡ, Legatio. Michael Cerull. ap. Coteler. Eccl. Monum. vol. 2, p. 165, C : Ὁ πρωτεύειν ἐν τῇ τοποτηρήσει δοκῶν. L. Dind.]

Τοποτηρητὴς, ὁ, Suidæ est εἶδος ἀξιώματος. Vulgo Locum tenens dicitur et Vicarius [Gl.]. Estque ap. Justin. Novell. titulus Περὶ τοποτηρητῶν, qui mittuntur a præfectis prætorio vel comitibus vel præsidibus juris dicendi causa. Julian. Antecess. Vicarios appellat; Paulus Diaconus Loci servatores, Hist. Lombard. 6. At in Conc. Chalced. Can. 28 : Τοποτηρητὴς τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, pro ὁ τόπον ἐπέχων τῶν ἀποστόλων, Apostolorum vicarius, Qui apostolicam sedem obtinet loco et vice ipsorum apostolorum. [V. V. Ducang. et Suicer. Thes. Eccl. et add. Constantin. Cærim. p. 194 sq. Περὶ τοποτηρητοῦ.]

A [Τοποτηρήτισσα, ἡ, femin. præcedentis voc., Locum tenentis uxor, apud Constantin. Cærim. p. 41, A, ubi τοποτηρητίσας. L. Dind.]

[Τοποφύλαξ, ἄκος, ὁ, Loci custos. Inscr. ap. Goens. de Cepot. 162. Boiss.]

Τοπρωὶ, pro πρωὶ, Mane ex Reg. 1, [11, 5; 4, 16, 15. V. Πρωὶ, et quæ dixi ad Xen. H. Gr. 1, 1, 30. L. Dindorf.]

Τόρβηλος, Querulus, μεμψίμοιρος, Hesych.

[Τόργιον, τὸ, Torgium. Hesychius : Τόργιον, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες· ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ Τόργοι. In Γόργιον corruptum v. in illo.]

Τόργος, ὁ, Cycnus, ap. Lycophr. [88 : Πεφναίας κυνὸς (i. e. Helenæ), ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται. Ubi scholl. : Ὁ γὺψ ἢ ὁ ἀετὸς ἢ κύκνος. Τόργος δὲ κυρίως ὁ γὺψ, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει, ὃν μιμησάμενος ὁ Ζεὺς συνεμίγη τῇ Λήδῃ. Qui sequenti signif. intelligunt ap. eund. 357, 1080.] Dicitur et de Vulture. Vide [Phot.,] Suid. et Hesych. [Hic : Τόργος, εἶδος γυπὸς αἱματορρόφου· ἔστι δὲ καὶ ὁ γὺψ παρὰ Σικελιώταις. Conf. Τόργιον. Signif. Vulturis, ut videtur, Callim. ap. schol. Ly- B cophr. 598 : Ῥάμφει καθνώδει (κανθώδει Hemst., ἀκανθώδει Ruhnk.) τόργος ἔκοψε νέκυν.]

[Τορδύλη. V. Τορδύλιον.]

[Τορδύλιον, s.] Τόρδυλον, τὸ, herba, quæ et Seseli Creticum vocatur. [Sprengelio Hist. rei herb. p. 164, Tordylium officinale.] Ap. Paul. Ægin. scribitur Γόρδυλον, ubi quidam legunt Γόργυλον. Vocatur etiam Τορδύλη, sicut a Plin. [20, 22; 24, 18] Tordylion et Tordyle [quomodo pro Tordylon olim legebatur altero loco] dicitur. V. Dioscor. [3, 63 : Τορδύλιον, ἔνιοι δὲ σέσελι Κρητικὸν καλοῦσι, φύεται ἐν τῷ κατὰ Κιλικίαν Ἀμανῷ· Notha p. 455 : Τορδύλιον, οἱ δὲ Τόρδυλον. Ap. Nicandr. Th. 841 : Κίκαμά τ' ὀρδειλόν τε περιβρυές, ubi Schneider. : « Par. ὄρδιλον. Edd. vett. aliquot. ὄρδυλον. Esse i. e. τορδυλίῳ censebat Anguillara. Recte : sed scribendum τόρδυλον. Tordylion et ex alio scriptore tordylon locis citatis. Ὀρίδαλλον Eutecnius. » Ita si scripsit Nicander, prælaturus fuisse videtur τορδύλιον. Τόρδυλον Galen. vol. 13, p. 94, 913, 958, Rufus p. 48 ed. Matth. Τορδίλῳ Hippiatr. p. 216. C L. Dindorf.]

[Τορεᾶται. V. Τορέται.]

Τορεία, ἡ, i. q. τόρευσις. [Manetho 6, 346 : Ἴκελα ζώοισιν ὑπὸ γλαφυρῇσι τορείαις.] Plutarch. Apophthegm. [p. 174, D] : Σκεύη ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου εὔθραυστα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς εἰργασμένα γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις. [Æmil. Paul. c. 32 fin. : Περιττὰ τῷ μεγέθει καὶ τῇ παχύτητι τῆς τορείας· Demosth. c. 25. Idem Mor. p. 989, E : Παίγνιον τορείας (τορείαις Reiskius) διηκριβωμένον. Philo vol. 2, p. 478, 48. Joseph. A. J. 8, 3, 3 : Χρυσὸν αὐταῖς πολὺν ἐνεργασάμενος καὶ τορείαν ποικίλην· 12, 2, 8 : Τῇ μιμήσει τῇ κατὰ τὴν τορείαν· 9 : Φολιδωτὴν εἶχον ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τοῦ διαζώματος τὴν τορείαν. Wakef. Aristeas Hist. LXX intt. p. 109, D; 111, D. Epiphanius vol. 1, p. 7, D : Τορείαις λίθων ἢ ξύλων. || Suidas : Τορεία, ἡ ῥητορεία. Pollux 6, 141, inter vocc. de oratore οὐκ ἀφροντίστως λέγοντι, σὺν τορείᾳ. Theodor. Stud. p. 54, C : Οὐ γὰρ κόμπος ῥημάτων καὶ λέξεων τορεία καρδίαν οἶδε συντρίβειν, ἀλλὰ ταπεινὸς λόγος καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ συντεθειμένος. D L. Dindorf.]

[Τορεῖον, τὸ, i. q. præcedens, sec. Herodian. Epim. p. 135, 5 : Τορεύων, τορεῖον ἡ κατασκευή.]

[Τορέλλη. V. Σορέλλη.]

[Τορέται, ἔθνος Ποντικόν· Ἀπολλόδωρος β' Περὶ γῆς, Steph. Byz. Τορεάται (sic) vitiose ap. Strab. 11, p. 495, Sed Τορετῶν inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 156, n. 2117, 6, ut Dionys. Per. 682 : Κερκέτιοι Τορέται τε. Plin. N. H. 6, 5, 17. Adj. ap. Ptolem. 5, 9, 9 : Τορετικὴ ἄκρα. L. Dind.]

Τόρευμα, τὸ, Opus torno factum [immo cælatum], Toreuma [Gl. V. Τορεύω] : ut Cic. [Verr. 2, 4, 18], Habere eum perbona toreumata, in his pocula duo quædam. Eurip. pro Sagitta torno facta accepit in Herc. F. [978, ubi l. τόρνευμα, quod v.] Dicitur et de sculpturis s. cælaturis aliquo in opere factis torno [immo cælo. Ælius Gallus Anth. Plan. 89, 5 : Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.] Plut. [Mor. p. 42, C] : Καθάπερ οἱ πίνοντες, ὅταν παύσωνται διψῶντες, τότε

A τὰ τορεύματα τῶν ἐκπωμάτων ὑποθεωροῦσι καὶ στρέφουσι. Sopater vero ap. Athen. [6, p. 230, E] : Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει Δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασι· pro τορείαις. [Menander Athenæi 11, p. 484, D : Ποτηρίδια, τορεύματα κἀκτυπωμάτων πρόσωπα τραγέλαφοι. Diod. 3, 47 : Τορεύματα ἀργυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ παντοδαπῶν ἐκπωμάτων. Strabo 8, p. 381 : Εὕρισκον ὀστρακίνων τορευμάτων πλήθη. Usurpant etiam Latini. Conf. Heynius l. in Τορευτικὸς cit. p. 128 seqq.]

Τορεὺς, έως, ὁ, Tornator, i. q. τορευτής. [Immo neutrum, sed instrumentum ad perforandum. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 205, 8 : Καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες. Ubi Brunckius interpr. *une vrille.*] Item τορεὺς dicitur τορευτικὸν ὄργανον, Instrumentum quo utuntur οἱ τορευταί. Pollux 10, [149] : Ὁ δὲ τορεὺς, φρεατωρύχου [φρεωρύχων] ἐργαλεῖον. Ex quo loco ap. Eund. 7, cap. ult. [192, ubi ex Philyllii Φρεωρύχῳ affert], reponendum itidem τορεὺς pro τέρευσις, aut τόρος cum Eustath. aliisque leg.; nam illud τέρευσις erroris manifestissimum est. [Nunc τορεὺς ex codd. B Falso autem hoc tribui Philyllio probabile reddit reliquorum grammaticorum de τόρος, quod v., ab eo sic posito testimonium.]

Τόρευσις, εως, ἡ, ipsa Actio tornandi s. torno aliquid faciendi, Tornatura, si id fingere liceat secundum analogiam verbalis Cælatura [Gl. Falsæ autem priores interpretationes, pariterque sequentis voc. Τορευτής.]

Τορευτής, ὁ, Tornator, Qui torno aliquid facit. [Cælator, Tritor, Gl.] Plutarch. Pericle [c. 12] : Ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί. [Dionys. De comp. verb. p. 209, 11 : Ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισίν. Polyb. 26, 10, 3, ap.] Athen. 5, [p. 193, D] : Εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας· 11, [p. 488, C] : Ἀπελλῆς ὁ τορευτής. [Ἔνδοξοι τορευταὶ recensentur ap. eund. 11, p. 782, B. Plutarch. Mor. p. 527, C. Clemens Al. Pæd. p. 188, 18 : Τορευτῶν περίεργος ἐφ' ὑέλῳ κενοδοξία. Inscr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 767, n. 3306. Improprie dicentis Basilii vol. 1, p. 70, B : Τορευταὶ λέξεων, ex. citat Hasius C *Notices* vol. 9, p. 183, A. L. Dind.]

Τορευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Tornatorius, Ad tornatorem pertinens, Quo tornator utitur, Quo ad tornaturas utimur : ut τορευτικὰ ἐργαλεῖα. [Immo Ad cælandum pertinens, etc., minime ad tornandum. V. Τορεύω.] Item τορευτικὴ τέχνη, Ars tornatoria, Scientia tornandi. [Immo Cælandi. De qua post Salmas. in Τορεύω cit. Heyn. *Antiquar. Aufsätze* vol. 2, p. 127 sqq., Müller. Archæolog. s. 85; 311, 1.] Toreuticam artem Plin. vocat, sic scribens 34, 8, de Polycleto : Hic consummasse hanc scientiam judicatur, et toreuticen sic erudisse ut Phidias aperuisse. Et paulo ante de ipso Phidia : Primusque artem toreuticen aperuisse atque demonstrasse merito judicatur. [Plinium vocabulo comprehendisse artem sculpendi, disputat Heynius p. 139 seqq., idemque p. 130 seq. verbum quoque τορεύω de figuris rotundis usurpatum videri animadvertit. L. D. Clem. Strom. p. 330 : Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμάτων τορευτικός. Wakef. Clementem insolentius pro γλυπτικὸς dixisse animad- D vertit Heynius p. 132.]

Τορευτὸς, ὁ, Tornatus [Gl.], Tornatilis, Torno elaboratus. [Immo Cælatus. V. Τορεύω.] Apollodorus Gelous ap. Athen. 11, [p. 472, C] : Στρώματ', ἀργυρώματα Θηρίκλεια τορευτὰ, πολυτελῆ ποτήρια Ἕτερα. [Id. 11, p. 781, E : Μένανδρος δέ πού φησι καὶ ποτήριον τορνευτὸν καὶ τορευτά. Diodor. 18, 27 : Ἅρμα τορευτὸν καὶ καθήμενον ἐπὶ τούτου τὸν Ἀλέξανδρον. Inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 551, n. 2852, 54 : Σκύφος ἀργυροῦς τορευτὸς ζωωτός. Exod. 25, 31 : Καὶ ποιήσεις λυχνίαν ἐκ χρυσίου καθαροῦ, τορευτὴν ποιήσεις τὴν λυχνίαν (ut 18 : Ποιήσεις δύο χερουβὶμ χρυσᾶ τορευτά)· 36 : Ὅλη τορευτὴ ἐξ ἑνὸς χρυσίου καθαροῦ· ut 37, 25. Reg. 1, 10, 22 : Λίθων τορευτῶν καὶ πελεκητῶν. Jerem. 10, 9 : Ἀργύριον τορευτόν. Cantic. 5, 14 : Χεῖρες αὐτοῦ τορευταὶ χρυσαῖ· 7, 2 : Κρατὴρ τορευτός.] Virg. vero dicit, Et torno rasile buxum. [Quod nihil huc pertinet. V. dicenda in Τορεύω.] Item τορευτὸν ἔπος in Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 9, 545, 1] legimus, metaphorice ut Horat. [A. P. 441] : Et male tornatos incudi reddere

versus. Nisi sit a τορεύω significante τορὸν reddo. A
[Neutrum verum, sed est quasi Cælatum. V. Bentl. ad l. Horat., qui confert Dionys. De compp. verbb. p. 208, 6 : Τῶν τότε ἀνθρώπων οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφερόντων λόγους· et iisdem verbis De adm. vi Demosth. p. 1112, 13. V. Τόρευμα.]

Τορεύω, Torno, [Cælo, add. Gl.] i. q. τορνεύω, sicut τόρος i. q. τόρνος. [Immo diversissimæ signif. sunt utriusque stirpis vocabula. Rectius Photius s. Suidas : Τορεύει, γλύφει, τιτρᾷ. Male Zonaras p. 1739 : Τορεύει, γλύφει, τορνεύει.] Vide Ἐντορεύω. [Frequenter quidem a librariis permutata reperiuntur duo ista verba (τορεύω et τορνεύω), qua de confusione vide annot. ad Athen. p. 199. Sed multum inter ea differre, et τορνεύειν quidem esse Tornare, τορεύειν vero Cælare, Exsculpere, recte monuit Salmas. Exerc. Plin. p. 737. Conf. quos laudavit Schneider. in Lex. (qui Heynium potissimum sequitur in Τορευτικὸς citatum), cum quibus conferenda sunt, quæ nuper monuit Quatremère de Quincy in opere cui titu- B
lus *Jupiter Olympien*, p. 74. Schweigh. Conf. Bentlej. ad Horat. A. P. 441. Anacreont. 17, 1 : Τὸν ἄργυρον τορεύσας Ἥφαιστέ μοι ποίησον πανοπλίαν μὲν οὐχὶ, ποτήριον δὲ κοῖλον· 18, 1, κύπελλον· ibid. 8 : Μή μοι ξένον τορεύσῃς ... ἱστόρημα· 51, 1 : Ἆρά τις τόρευσε πόντον; Plutarch. Mor. p. 204, F : Ἔκπωμα ἀργυροῦν τοῖς θεοῖς ἀνατιθεὶς τὰ μὲν πρῶτα τῶν ὀνομάτων γράμμασιν ἐσήμανεν, ἀντὶ δὲ τοῦ Κικέρωνος ἐρέβινθον ἐτόρευσε, ut Cic. c. 1. Demetr. c. 20 : Βασιλεῖς αὐλοῦντες καὶ τορεύοντες· Æmil. Paul. c. 37 : Εὐφυᾶ ἐν τῷ τορεύειν καὶ λεπτουργεῖν γενέσθαι φασίν. Pausan. 1, 28, 2 : Τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχην λέγουσι τορεῦσαι Μῦν· 5, 17, 4. Onestes Anth. Pal. 7, 274, 4 : Ἡ δὲ περισσὴ πέτρος ἐγὼ τὸ μάτην γράμμα τορευθὲν ἔχω. Strabo 13, p. 631 : Ἴδιον δ' ἐστὶν ἐν Κιβύρᾳ τὸ τὸν σίδηρον τορεύεσθαι ῥᾳδίως. Joseph. A. J. 8, 3, 6 : Ἐτετόρευτο πῇ μὲν λέων, πῇ δὲ ταῦρος καὶ ἀετός. « Τορεύειν, quod proprie dici solebat de artificio expoliendi ea quæ metallo vel alia materie expressa erant, ad orationem etiam expolitam ornatamque tradu- C
ctum. Quo quidem sensu τορευτὸν ἔπος Callimacho tribuitur in Anth. Pal. 9, 545. De illa τοῦ τορεύειν signif. pluribus exposuit Velthem. in Libro : *Etwas über Memnons Bildsäule*, *Neros Smaragd* etc. Helmst. 1793. Conf. Περιτορεύεσθαι. » Ernest. Lex. rhet. Dionys. De Thuc. c. 24, p. 867, 11 : Καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων. Improprie etiam anon. De imagine S. Virginis ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 696, D : Τοὺς δακτύλους τῶν θεοδόχων χειρῶν, λεπτότητι τετορευμένους ἐν συμμέτρῳ μήκει. L. D.] || Facio τορὸν, i. e. clarum et perspicuum, Clare et perspicue explico. Affertur enim ex Aristoph. [Thesm. 986] : Τόρευε πᾶσαν ᾠδὴν, pro τορῶς λέγε. [Ita schol. Sed rectius hæc referuntur ad signif. præcedentem, ut fecerat Bentlejus ad Callim. fr. 40, in Τορευτὸς cit. Qui ad l. Horat. conjicit τόρνευε. Quod v.]

Τορέω, i. q. τερέω [thema fictum], teste Suida, τορῶ exponente τρύπω, Terebro, Perforo, Trajicio ferro; exp. enim et πείρω, Penetro, Transfigo. Hesychio τορεῖν est τορῆσαι, τρῆσαι : item τεμεῖν, Secare, Incidere. D
Affertur certe ex Epigr. [Anth. Pal. 9, 162, 3] τορήσας pro Parans cultello. [Ubi est λεπτὰ τορήσας χείλεα. Eadem forma Aratus 268 : Χέλυς, τὴν ... Ἑρμείης ἐτόρησε, Λύρην δέ μιν εἶπε λέγεσθαι. Schol., χελώνην ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας αὐτὴν κατεσκεύασε.] Aor. 2 ἔτορον, et sublato augmento τόρον : quo Hom. usus est, Il. Λ, 237 : Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή, Non perforavit, penetravit, οὐ διέτρωσε, ut in meo Ms. exemplari exponitur. Apud Hesych. leguntur et hæc, [Ἔτορεν, ἔτρησεν, ἔτρωσεν, διέτρησεν.] Τέτορεν, ἔτρωσεν, et Τετόρῃ, τρώσῃ : forsan a præt. med. τέτορα, Perforavi, Perterebravi, Trajeci, Penetravi. Nisi forte dicenda est facta hic esse poetica reduplicatio, qualis in λέλαθε et λέλαβε pro ἔλαθε, ἔλαβε. Sin a τείρω derivare hoc τέτορα malis, ut ἔσπορα a σπείρω, non magnopere repugnarim. [Præs. Hom. H. Merc. 283 : Ἀντιτοροῦντα δόμους, de quo v. in Ἀντιτορέω. Oppian. Cyn. 3, 321 : Πολλάκι λᾶαν ἐμμενέως ἐτόρησε καὶ αἰχμήεντα σίδηρον.

A Perf. pass. Nonnus Dion. 5, 26 : Σπλάγχνα ... τετορημένα χαλκῷ· 13, 493 : Τετορημένος ἔγχεϊ θερμῷ. || Ap. Aristoph. Pac. 381 : Ἀλλ', ὦ μέλ', ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι, εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι, schol. expl. κατείπω· τορῶς γὰρ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς· ἐπίτηδες δὲ τραγικαῖς λέξεσιν ἐχρήσατο τῷ τ. καὶ λ. Τορεύω apud eundem de Cantu dictum comparabat Buttm. in Gr. Quod minus huc pertinet quam hoc Eustath. Opusc. p. 95, 36 : Τήν τε φωνὴν τοροῦσι, τρανότερον λαλοῦντες, καὶ τὸ φθέγμα καλλύνουσιν.]

[Τορητὸς, ὁ, Penetrabilis, Vulnerabilis. Lycophr. 456 : Ὃν Χάρωνος ὠμηστοῦ δορὰ χαλκῷ τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ.]

[Τορκιμὸν, τὸ βαρὺ καὶ μισητὸν, Hesychii gl. obscura. Sec. Jo. Malalam p. 270, 9 : Περσιστὶ τορκὶμ βασιλεὺς ἑρμηνεύεται. V. Τορμίς.]

[Τόρμα. V. Τόρμη.]

[Τορμάρχης, ου, ὁ. Eustath. Il. p. 598, 24 : Οἴδαμεν δὲ καὶ ὡς ἡ τῶν Κρητῶν γλῶσσα τόρμαν οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐνταῦθα, ἧς ὁ προάρχων τορμάρχης λέγε-
B ται παρ' αὐτοῖς. De signif. p. 1610, 55 : Ἐν δὲ τῷ, γαιάν τε δῆμόν τε πόλιν τε, γαῖαν μὲν τὴν χώραν λέγει, πόλιν δὲ τὴν πατρίδα, δῆμον δὲ, ὡς εἰκὸς, μέρος τι τῆς πατρίδος, εἴ τί που ἔχει τμῆμα ὀνομαστὸν, κατὰ τοὺς παρὰ πολλοῖς ῥεγεῶνας ἢ τὰς Κρητικὰς τόρμας, ἢ καὶ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς δήμους· Opusc. p. 250, 23 : Τόρμαις καὶ ῥεγιῶσιν. V. Τοῦρμα.]

Τόρμη, ἡ, vel Τόρμος, ὁ, Modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui etiam πλήμνη et χνόη vocatur. Alia de illa voce Τόρμη vide ap. Eustath. [Il. p. 598, 22, qui addit etiam τὴν κατὰ Λυκόφρονα τόρμαν, apud quem 263 : Ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν ἀγκύλῃ βάσει, quod αὔλακα interpr. schol., αὐλακοειδῆ γραμμὴν Eustath. Id. 487 : Βουβῶνος ἐν τόρμαισι θρυλίξας δέμας. Schol. περιφερείαις], et Hesych. [Apud Herodot. 4, 72, τόρμος idem fere valet ac τρῆμα, intelligiturque Foramen in uno ligno, in quod foramen inseritur aliud lignum : Κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον πηγνύουσι τοῦ ἑτέρου ξύλου. Schweigh. Cum τόρνος confundit Suidas in gl. Τόρνος, ξύλον στρογγύλον,
C (seqq. ex Gloss. Herodot.) ἢ τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Distinguit Photius : Τόρμος, ἡ πλήμη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται. Τόρνος, ξύλον στρογγύλον. Conf. Albert. ad Hesych. v. Ἐσκόροδοι. Τόρμοι σιδηροῖ, Clavi ferrei, Diod. 2, 8 : Τοὺς συνερειδομένους λίθους τόρμοις σιδηροῖς διελάμβανε. « Vox crebro occurrit ap. Heronem in Belop. et de Chirobalistra p. 9, 16, 22, 23, 25, etc., 66, etc., 126. Ubi Bern. Baldus Cardinem vertit. » Ducang. V. ibid. p. 116, 118, 119, 129, 134, 135. Et Heronis Dioptr. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 418, annot. A. Apollodor. Poliorc. p. 34, E : Τόρμοις καὶ περόναις, ubi margo, ἥμμασι (ἅμμασι). || Hesych. : Τόρμη, εὐθὺς δρόμος κατὰ τέχνην, καὶ στροφὴ, καὶ σύμπας (δρόμος intelligendum, nisi pro σύμπας legendum ὕσπληξ). Eustath. l. c. : Καὶ ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἢ ἡ καμπὴ καὶ ὁ ὕσπληξ. Quam signif. formæ Τόρμος tribuit Photius, qui ἡ ὕσπληξ. Hesychius : Ἱππικὸν τόρμον, ὁ καμπτήρ. Conf. Ἐκτορμέω. || De formæ fem. signif. Regionis v. Τορμάρχης. Masc. τόρμος etsi constans et conveniens fem. est in
D libris accentus τόρμος, nihilominus Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 285, 13 : Τὰ εἰς μος λήγοντα δισύλλαβα τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα ὀξύνονται, τορμὸς, κορμὸς, φορμός· μόνον τὸ ὅρμος βαρύνεται· μόνον γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται. L. Dind.]

[Τόρμιον, τὸ, Modiolus, diminut. præcedentis voc. apud Philonem Belop. p. 75, D : Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο τόρμιον χαλκοῦν ἀνειμένον ἐκ τῆς διώστρας.]

Τορμὶς, Domina, [ἡ δέσποινα,] Hesych. [Vix huc pertinet Τορκίμ.]

[Τόρμος. V. Τόρμη.]

[Τορνάω. V. Τορνόω.]

Τορνεία, ἡ, Tornatura, Tornatus, ut Gaza interpr. ap. Theophr. H. Pl. 5, 8 [7, 3] : Ἡ δὲ τορνεία τοῖς μὲν πλοίοις γίνεται συκαμίνου.

Τόρνευμα, τὸ, i. q. τόρευμα [immo aliud plane : v. Τόρευμα], Opus torno factum. [Signif. Tornaturæ ap. Eur. Herc. F. 978 : Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ, τόρνευμα δεινὸν ποδὸς, ut Matthiæ conjecit pro

τόρευμα, de puero circum columnam acto. Stephanus πόρευμα.] Significat etiam Scobs quæ torno egeritur, Ramenta quæ tornator dejicit : ut ξύσμα [Quomodo interpretatur Galenus in Gloss.] dicitur Ramentum quod radula aufertur; ῥίνημα, Scobs quæ lima deteritur; πελέκημα, Assula quæ securi decutitur; et λατύπη, Cæmentum quod malleo ex lapide. Dioscor. 1, 109, de fraxino : Τὰ δὲ τορνεύματα τοῦ ξύλου ποθέντα φασὶν ἀναιρετικὰ εἶναι, Ligni ramenta scobemque torno egestam potu perniciem afferre tradunt. Itidem Plin. 24, 8 : Non omittendum, ramenta ejus et scobem quibusdam cavenda prædici. [Rufus p. 109 Matth. : Λωτοῦ τορνεύματα.]

[Τόρνευσις, εως, ἡ, Tornatura. Clem. Alex. Pædag. 2, p. 217, ubi plur. αἱ περίεργοι τορνεύσεις. Kall. Schol. Hom. Il. Σ, 490 : Ποίκιλλε) ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει. Wakef.]

[Τορνευτασπιδολυρογλύφος, vox nihili, de qua HSt. :] Per jocum Aristoph. Av. [491] dixit Τορνευτασπιδολυρογλυφοὶ [nunc Τορνευτολυρασπιδοπηγοὶ], pro Artifices qui torno concinnant ac scalpunt clypeos lyrasque, οἱ τορνεύοντες καὶ γλύφοντες ἀσπίδας τε καὶ λύρας : una sc. voce ex quatuor aliis composita.

Τορνευτήριον, τὸ, i. q. τόρνος s. τορεὺς, Tornus, Instrumentum quo quid tornatur; vel etiam Ferrum quo tornator utitur. Theophr. H. Pl. 5, 8 [6, 4] : Προσκάθηται μᾶλλον τὸ τορνευτήριον, καὶ οὐκ ἀποπηδᾷ, Insidet magis nec resilit tornus. Quæ vide et in Ξέσις.

Τορνευτὴς, ὁ, Tornator, [Cælator, add. Gl.] i. q. τορευτής. [Immo Tornator tantum. V. Τορεύω. Male Hesych. : Τορνευταὶ, γλύπται. V. Τορνευτός. M. Antonin. 5, 1. Aristoxenus Harmon. Elem. 2, p. 33, C (citatus ap. Bryenn. Harmon. p. 507, A) : Ὁ μὲν γεωμέτρης οὐδὲν χρῆται τῇ τῆς αἰσθήσεως δυνάμει· οὐ γὰρ ἐθίζει τὴν ὄψιν οὔτε τὸ εὐθὺ οὔτε τὸ περιφερὲς οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων οὔτε φαύλως οὔτε εὖ κρίνειν· ἀλλὰ μᾶλλον ὁ τέκτων καὶ ὁ τορνευτὴς καὶ ἕτεραί τινες τῶν τεχνῶν περὶ ταῦτα πραγματεύονται. Improprie Leontius in Combefis. Auct. Patr. novo p. 728, B : Τὸν τῆς γλώττης τορνευτήν. L. Dind.]

[Τορνευτικὸς, ἡ, ὸν, Tornatorius. Marc. Anton. 5, 1 : Τὴν τορνευτικήν. Gataker. Schol. Hom. Od. A, 440. Boiss.]

[Τορνευτολυρασπιδοπηγός. V. Τορνευτασπιδολυρογλύφος.]

[Τορνευτὸς, ὁ, Torno factus. Athen. 13, p. 781, E : Μένανδρος δέ πού φησι καὶ ποτήριον τορνευτὸν καὶ τορευτά. Quo de artificio v. in Τορνεύω. Theophr. fr. 2 De lapid. 5 : Γλυπτοὶ καὶ τορνευτοὶ καὶ πριστοί (λίθοι)· 41 : Ὅλως μὲν ἡ κατὰ τὰς ἐργασίας καὶ τῶν μειζόνων λίθων πολλὴ διαφορά· οἱ μὲν γὰρ πριστοὶ, οἱ δὲ τορνευτοὶ, οἱ δὲ γλυπτοὶ, καθάπερ ἐλέχθη, ut s. 42 dicit : Πλείους δ' εἰσὶν οἱ δεχόμενοι πάσας τὰς ἐργασίας· ἐπεὶ καὶ ἐν Σίφνῳ τοιοῦτός τίς ἐστιν ὀρυκτὸς, ὃς ... καὶ τορνεύεται καὶ γλύφεται διὰ τὸ μαλακόν. Ubi distingui animadvertit Salmas. Plin. Exerc. p. 738, b, B, C, τορνεύειν et γλύφειν, tanquam diversa, quæ Hesychius in Τορνευτὴς cit. ponit tanquam synonyma, quum alibi τορεύειν et γλύφειν conjungi notatum sit in vocc. ad τορεύειν pertinentibus. Sed ap. Arrian. Peripl. M. Erythr. p. 13 fin. : Χρυσώματα καὶ τορνευτὰ ἀργυρώματα, scribendum esse τορευτὰ ostendit p. 16, 7 : Ἀργυρώματα τετορευμένα. Atque Theophrastum quoque ita posse scripsisse videri animadvertit Heynius l. in Τορευτικὸς cit. p. 132, quanquam primum tantum ejus locum spectans. Etym. M. sive schol. Il. Γ, 391 : Δινωτοῖσι λέχεσσι) τετορνευμένοις, τορνευτοῖς ἢ στρογγύλοις, ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας. Arcad. p. 84, 4. L. Dind.]

Τορνεύω, ὁ, i. q. τορνόω et [quod omittendum erat] τορεύω. [Male verba diversæ signif., ut dictum in Τορεύω, confundit etiam Hesych. : Τορνεύει, γλύφει. Recte Gl. Torno. Eur. Cycl. 661 : Τόρνευ', ἕλκε. Aristoph. Thesm. 54 : Κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν· τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ. Plato Critiæ p. 113, D : Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχοὺς, δύο μὲν γῆς, θαλάττης δὲ τρεῖς οἷον τορνεύων ἐκ μέσης τῆς νήσου· Theag. p. 124, B.] Theophrast. [H. Pl. 5, 3, 2] ap. Athen. 11, [p. 470, F] de terebintho arbore : Ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύεσθαι, ὥστε μηδένα διαγνῶναι πρὸς τὰς κεραμέας. Qua de re Plin. 16, 40 : Celebratur et Thericles nomine calices ex terebintho solitus facere torno, per quem probatur materies. Cui similem quendam locum habes in Ἐντορεύω : nec non quendam Theophrasti cum Plinii interpr. in Στρωματεύς. [Id. H. Pl. 4, 2, 7 : Πυρῆνα, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι. V. etiam Τορνευτός.] Exp. etiam Circino, Circino describo, perinde ut τορνόω : afferturque hic l. ex Plat. Epist. 7 [p. 342, C], de circulo picto : Τρίτον δὲ τὸ τορνευόμενον καὶ ἀπολλύμενον, cum hac interpret. : Tertium est id quod circino describitur, et postea deletur ac perit. [Ib. p. 343, A : Κύκλος τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γραφομένων ἢ καὶ τορνευθέντων. Archimedes Aren. p. 515, 115 : Κυλίνδρου τορνευθέντος. || Med. Plato Tim. p. 33, B : Διὸ κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο· et Suidæ libri deteriores pro Τορνώσασθαι. || Improprie Theophylact. Sim. Epist. 15 : Ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐτετόρνευτο. Figuratius Cyrill. C. Julian. 5, p. 179, B : Ἔστι γὰρ ἔστιν ἰδεῖν εὐφυᾶ μέν τινα καὶ τετορευμένην (τετορν. Meinek. ad Menand. p. 294 ed. pr.) τὴν γλῶσσαν λαχόντα. Ap. Nicetam Ann. p. 369, D : Ἡ τορὴ καὶ τροχαλὴ λαλιὰ, in cod. barbarogr. ἡ τετορνευμένη καὶ τραγανὴ συντυχία. « Pallad. in Hist. Laus. p. 108, A : Ἀνὴρ τετορνευμένος ἔν τε ἤθει καὶ γνώσει, Vir moribus ornatus et eruditione. » Kokkio. Jo. Chrysost. vol. 7, p. 551, 43 : Ἵνα τὴν γλῶσσαν τορνεύσαντες λόγον διὰ χειλέων ἐκπέμψωσιν, addit Hasius *Notices* vol. 9, p. 183, animadvertitque confusa videri ab recentioribus verba τορεύω et τορνεύω, improprie dicta.]

[Τορνία σταφυλὴ, ἡ, ap. Polluc. 6, 82.]

[Τορνίσκος, ὁ, Tornus parvus. Philo Belop. p. 53, 4 : Τὸν τ. λαβόντες καὶ διαστήσαντες, ἕως ἂν ἑκάστοις φαίνηται τὸ τῶν περιαγῶν πλευρῶν κύρτωμα ποιεῖν.]

[Τορνογραφέω, Circulo describo. Schol. Ven. Hom. Il. Ψ, 255 : Τορνώσαντο) Ὡς ὁ ζωγράφος προϋπογράφει πρῶτον, οὕτως καὶ οὗτοι προδιέγραψαν τὸ σχῆμα τοῦ τάφου. Τὸ δὲ τορνογραφεῖν κυκλοτερῆ δείκνυσι τὸν τάφον. Boiss.]

[Τορνοειδὴς, ὁ, ἡ, Torno similis. Eustath. ad Dionys. P. 157, l. infra posito.]

Τόρνος, ὁ, i. q. τόρος, Tornus, ut infra in ea voce docebo, i. e. Instrumentum quo aliquid tornatur aut cavatur : quatenus retinet signif. verbi τορέω significantis Perforo, Perterebro; nam quæ excavantur, necesse est ut penetrentur et perforentur. Hesychio est ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται. Tarentinorum lingua dictum Τορόνος [forma vix ferenda], ut Idem annotavit. Etymologo [Photio et Suidæ, de quo v. in Τόρμος] autem ξύλον στρογγύλον. [Cælum, Gl., male. V. Τορεύω. Theognis 805 : Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι. Æsch. fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 470 : Ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον. Eur. Bacch. 1067 : Κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἑλικοδρόμον· fr. Thesei ap. Athen. 10, p. 454, B, 3 : Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος. Dionys. Per. 157 : Ἐκ τοῦδ' ἂν καὶ Πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα τόρνῳ εἰδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου· ubi Eustath. : Λέγει δὲ τόρνον μὲν τὸ τορνοειδὲς, ὥσπερ Λυκόφρων στρόβιλον τὸ στροβιλοειδές· ἅμμα δὲ τόξου τὸν σύνδεσμον τοῦ Σκυθικοῦ τόξου, περιηγὲς δὲ τὸ περιηγμένον ἤτοι καμπύλον· τοιοῦτο δὲ τὸ ἐντεταμένον τόξον· ἵνα λέγῃ ἐοικέναι τὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος τόξῳ οὐ σκολιῷ, ἀλλὰ στρογγύλῳ γενομένῳ διὰ τὴν τάσιν τῆς νευρᾶς. Herodot. 4, 36 : Γελῶ δὲ ὁρέων γῆς περιόδους γράψαντας πολλοὺς ἤδη, οἳ Ὠκεανόν ῥέοντα γράφουσι πέριξ τὴν γῆν, ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου. Xenoph. Vect. 1, 6 : Ὁπόσοι ἂν βουληθῶσιν ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα ἀφικέσθαι, πάντες οὗτοι ὥσπερ κύκλου τόρνον τὰς Ἀθήνας ἢ παραπλέουσιν ἢ παρέρχονται. Ubi v. Schneider. Plato Phil. p. 56, B : Τεκτονικὴ κανόνι καὶ τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ· 51, C : Τὰ τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδα. Aristot. De mundo c. 2, 3 : Τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν. Diod. 4, 76.]

Τορνόω, Torno, Torno cælo aut scalpo, i. q. τορεύω [Omittenda fuisse hæc, Torno — τορεύω, diximus

in Τορεύω], Rotundum aliquid facio : nec non Circulo circumscribo : quomodo et Hesych. τορνώσας exp. τῷ κύκλῳ περιγράψας. Itidemque τορνῶσαι Eidem est περιγράψαι, κυκλῶσαι. [Addenti : Τορνοῦμαι δὲ πρὸς μέτρον, ἀντὶ τοῦ περιγράφομαι. Quod τορνοῦμαι dicendum videtur. Anon. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4, p. 290, 27 : Σὺ ξείνην τορνώσας ἀταρπιτὸν ἀμφιελίσσειν οὐρανὸν ἐς κύκλον περιηγέα πάντοθι ναστόν.] Qua in signif. Hom. media voce usus est, Il. Ψ, 255 : Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο Ἀμφὶ πυρήν, Jam circumscripserant, κύκλῳ περιέγραψαν, schol. Sic Idem τορνώσεται exp. περιγράψεις, Od. E, 249 : Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς. [Dionys. Per. 1170 : Μοῦνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάντα δύνανται· αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο. Tryphiodor. 64 : Ὁππόσον νεὸς ... μέγεθος τορνώσατο τέκτων. Photius s. Suidas : Τορνώσασθαι, κατασκευάσασθαι. Homerum de rebus reapse torno elaboratis non uti hoc voc., sed dicere δινωτός, animadvertit Heynius *Antiquar. Aufsätze* vol. 2, p. 142. L. Dind.]

[Τορνωτὸς, ὁ, Tornatus. Arcad. p. 82, annot. 17.]

[Τόροννα. V. Τορώνη.]

[Τορόνος. V. Τόρνος.]

Τόρος, ὁ, substantive accipitur, significans ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν [sic Photius] καὶ εἰς ὃ ὁ στειλεὸς ἐμβάλλεται, Instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, quo utuntur qui puteos fodiunt, ut Hesych. tradit. Sic Eust. p. 1533, [10] annotat, reperiri in antiquis Lexx., τόρον esse ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν ἢ λιθοκοπικὸν σκεῦος : afferentibus hunc l. Philyllii : Προσέδωκεν αὐτὸν ὁ τόρος· ἦν γὰρ ἀσθενής. [Conf. Etym. M.] Ad quem respexisse existimo Pollucem supra in Τέρυσις, quod mihi valde suspectum est. [V. Τορεύς.] Alioqui plerosque τόρον et τόρνον pro eod. accipere : quemadmodum et p. 907 Idem, Καὶ Τόρος μὲν, inquit, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ὃ καὶ τόρνος· Τορὸς δὲ, ὁ σαφὴς, ἐξ οὗ καὶ Διάτορος. Latini quoque Tornum vocant, a Græcis mutuati. [Conf. de communi vocc. τόρος et τόρνος iisque cognatorum stirpe Lobeck. Technolog. p. 55, 136, 288. Hesychius iterum : Τορῷ (Τόρῳ, quod in seqq. cum τορῷ confusum), ἐργαλείῳ. Τορὸν (τόρον), λιθικὸν (λιθοκοπικὸν Hemst.) σκεῦος. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 412, 173 : Διχέλλας, σκαλίδας, τόρους ΔΔΔΙ. || Aliam signif. ponit Tzetzes Hist. 12, 834 : Ἀλάστορες, οἱ ἄλας τε τηροῦντες καὶ τὰς βλάβας. Ὁ Τζέτζης, οἱ ἐν ἄλαις τε τείροντες καὶ ταῖς βλάβαις. Τείρω τόρος, τὸ δάμασμα, ὡς ἐκ τοῦ φέρω φόρος. L. Dind.]

Τορὸς, ὁ, ἡ, [ἡ, ὀν, ap. Nicetam Ann. p. 369, D : Ἡ τορὴ καὶ τροχαλὴ λαλιά. L. D.] Penetrans, Acumine suo penetrans, Acutus : quemadmodum Hesych. τορόν τι exp. ὀξύ. Idem τορῷ affert pro ἰσχυρῷ, μεγάλῳ : et τορὸν pro μεγαλόφωνον. Certe Lucian. [Bacch. c. 7] dicit Φωνὴ λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, Quod aures vehementia et acumine suo penetrat : ut sunt vocis toni acuti ac firmi. [Æsch. Ag. 254 : Ἴσον δὲ τῷ προστένειν· τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐγαῖς. Philostr. V. Soph. 1, 25, 10 : Ἡ ἰδέα τῶν λόγων τορὸν ἠχοῦσα· Her. p. 738 : Ἐβόα τορόν. Geopon. 6, 3, 2 : Ἀποδοῦναι ἦχόν τινα ὀξὺν καὶ τορόν. Alciphron Ep. 3, 48 : Τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι. Eust. Opusc. p. 203, 1 : Τὸ τοῦ προφερομένου λόγου τορὸν καὶ τρανέστατον. « Τὸ τορὸν καὶ τὸ εὔηχον τῆς φωνῆς, Porphyr. Vit. Plotini p. 94 ed. Fabric., cum annot. mea. » Creuzer.] Alioqui τορὸς λόγος dicitur Oratio clara et perspicua, et quæ intellectum ac mentem facile penetrat. [Æsch. Ag. 1163 : Τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω ; Suppl. 274 : Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Callim. ap. schol. ad Dionys. Per. p. 317, 23 : Λύδη, καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορὸν, de Antimachi carmine. V. etiam Τορῶς. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 7 : Τορῶν Μελανιππίδου ὕμνων, ut Reiskius conjecit pro χορῶν.] Quo modo idem Hesych. τορῷ exp. τρανῷ, ἀκριβεῖ. Item τορὸς homo dicitur. [Æsch. Ag. 616 : Τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν· 1062 : Ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ δεῖσθαι· Cho. 32 : Τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος... ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, nisi scrib. τορόν. Dionys. A. rh. 11, 5, p. 402, 2 : Ἕλλην Ἀθηναῖος τορὸς, λάλος, σοφός.] Xen. Reip. Lac. p. 395 [c. 2, 11] : Εἰ ποτε μηδεὶς τύχοι ἀνὴρ παρὼν, μηδ' ὡς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔνεκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώ-

A τατον τῶν ἀῤῥένων [εἰρένων] ἄρχειν, Validissimum, Bud. [Plutarchus σωφρονέστατον καὶ μαχιμώτατον vel similiter. De aure tereti Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 409, 3 : Εἰ τορὸν οὖας ἔλλαχες. De oculo Oppian. Cyn. 1, 183 : Ὄμμα τορόν. || Adv.] Τορῶς, Ita ut penetret, Clare, Firmiter : Suidæ [et partim Photio] ἰσχυρῶς, μεγαλοφώνως, τρανῶς, σαφῶς, ἀκριβῶς : afferenti hunc incerti auctoris locum [Dionis Cass. 75, 12] : Τ. τὸ ἀνακλητικὸν σημανθῆναι κελεύσας, Acuto et claro tubæ clangore signum receptui dare, Tam acuto et firmo clangore ut ad omnium aures perveniret. Significat etiam Clare, Perspicue, Aperte, τρανῶς, σαφῶς. Athen. 6, [p. 270, A] : Ταῦτα τοῦ Δημοκρίτου σαφῶς καὶ τ. διεξελθόντος. [Æsch. Prom. 604 : Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον ὅττι μ' ἐπαμμένει παθεῖν· 609 : Λέξω τορῶς σοι πᾶν· 699 : Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς· 870 : Ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς· Pers. 479, σημῆναι ut Ag. 26. Et Ag. 269, λέγειν· 632, Suppl. 196, ἀπαγγεῖλαι· Cho. 741, ἤγγειλαν· Ag. 1584, φράσαι. Eur. Rhes. 77 : Οὐκ ἴσμεν τορῶς· 656 : Ἀκούσας οὐ τορῶς· Ion. 646 : Δεσποίνα

B τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν. Plutarch. Mor. p. 405, B : Οὐ δύναται τορῶς τὸ τραυλόν. Dio Cass. 63, 15, ἐκβοῶντες.] Sic Τετορήσω schol. Aristoph. et Suid. explicant τορῶς εἴπω, i. e. σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, s. σαφηνιῶ, δηλώσω, in Pac. [381] : Ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι. Sed et efficere aliquis dicitur aliquid τορῶς, forsan pro Agiliter, Perniciter, aut pro Exacta et accurata diligentia, ἀκριβῶς, Athen. 1, [p. 21, B] ex Plat. Theæt. [p. 175, E] : Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τ. διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένους. [Aristoph. Ran. 1102 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς. Lucian. De merc. cond. c. 35 : Ῥήτορα μελετήσαντα οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς καὶ ξυγκεκροτημένως· Anach. c. 21 : Γράμματα γράφεσθαι καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι. || Comparativo Eust. Opusc. p. 199, 53 : Ἐντείνατε τὸ ᾆσμα τορώτερον. Superl. Ælian. N. A. 1, 43 : Ἀηδὼν κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων εὐστομώτατα καὶ τορώτατα.]

[Τόρος, ὁ, Torus, mons prope Agrigentum Siciliæ,

C ap. Polyb. 1, 19, 5.]

[Τοροτὶξ, Τοροτοροτοροτοροτὶξ, Τοροτοροτοροτορολιλιλὶξ, avium voces, Aristoph. Av. 260—267.]

[Τόῤῥηβος, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τοῤῥήβου τοῦ Ἄτυος. Τὸ ἐθνικὸν Τοῤῥήβιοι καὶ θηλυκὸν Τοῤῥηβίς. (Sequitur scriptoris, fortasse Hecatæi, de Τοῤῥηβίς testimonium.) Κάριος Διὸς παῖς καὶ Τοῤῥηβίας, ὡς Νικόλαος δ', ὃς πλαζόμενος περί τινα λίμνην, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Τοῤῥηβία ἐκλήθη, φθογγῆς Νυμφῶν ἀκούσας, ἃς καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη καὶ αὐτὸς Λυδοὺς ἐδίδαξε. Καὶ τὰ μέλη διὰ τοῦτο Τοῤῥήβια ἐκαλεῖτο, Steph. Byz. Idem in Νήραβος memorat Τόῤῥηβος et Τοῤῥήβιος simplici ρ scripta in libro Rehdig. Sic ap. Dionys. A. R. 1, 28 : Ξάνθος ὁ Λυδὸς... Ἄτυος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρυβον..., λέγων ὧδε, Ἀπὸ Λυδοῦ μὲν γίνονται Λυδοὶ, ἀπὸ δὲ Τορύβου Τόρυβοι. Ubi Τόρημον et Τόρημοι Vat., Lapus vero ῥβ. Sed præstat ῤῥ.]

[Τορτύμιον, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνικὸν Τορτύμιος, ὡς Βυζάντιος, Steph. Byz.]

[Γόρτυρα, τῶν κεραμίων προμήκης πυθμὴν, Hesychius,

D pro Γόργυρα, quod v.]

[Τορτύρη, ἡ, urbs quam Cyrus major Pytharcho Cyziceno donaverat sec. Agathoclem Babylonium ap. Athen. 1, p. 30, A.]

[Τορτυρόμενον, νιφόμενον, Hesychii gl. obscura.]

[Τορύλαος, ὁ, ἡ, Torylaus, Thessalus, ap. Thuc. 4, 78. Simile n. Τορύλλας, Thessali et ipsius, Olympionicæ ol. 80, ap. Diod. 11, 77, pro quo Τορύμβας Dionys. A. R. 10, 1, Τορύμμας Euseb. Chron. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 2, p. 145, 29. L. Dind.]

[Τορύμβας, Τορύμμας. V. Τορύλαος.]

[Τορύνάω, Τορυνέω. V. Τορύνω.]

[Τορύνη, Tudicula, Gl. V. Τριπτήρ.]

[Τορύνη, ἡ, Toryne, n. loci ap. Plut. Anton. c. 62 fin. : Διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, καὶ τῆς Ἠπείρου χωρίον, ὃ Τορύνη καλεῖται, καταοχών.]

[Τορυνητὸς, ὁ, Tudiculâ factus, Tudiculatus. Cælius Aurel. Chron. 1, 1, 12 : « Pulticula ex pane confecta, quam τορυνητὸν Græci vocant. » *Torsiatum* male ib. 4, 88.]

[Τορύνω, Tudiculo, Insculpo (hoc pertinet ad Τορεύω), Tudiclo, Gl. Aristoph. Eq. 1172 : Ἐγὼ δ' ἔτνος γε (φέρω) πίσινον εὔχροον καὶ καλόν· ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλάς. • Τορυνᾶν apud Hippocr. p. 556, 37, idem significat quod aliis τορυνεῖν, quod est Toryna aut tudicula agitare : Καὶ τορυνᾶν ἅμα αὐτοῖς, Et simul ipsa tudicula aut toryna agitato, aut commisceto, ut dixit Calvus; Cornar. vero, Cum tudicula undiquaque expassa brachia habente agitato. Est vero τορύνη peculiariter (unde verbum hoc deductum est) instrumentum quo aliquid in ollæ agitatur et teritur inter coquendum, ut sunt quædam cochlearia lignea, aut spathæ aut tudiculæ a tundendo dictæ. Quod autem τορύνη præcipue adhiberetur agitandis inter coquendum leguminibus fresis, ἐτνοδόνος est in Epigramm. Aristoph. in Avibus 78 : Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας· τρέχω 'πὶ τορύνην. Ubi schol. scribit, τορύνην λέγεσθαι τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, Id quo olla agitatur. Idem in Equit. 980 et in Ran. 506 τορύνην τὸν χυτρόποδα vocat. Ubi etiam scribit ἔτνος esse ὃ νῦν φάβα οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ ἄγροικοί, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς τορύνης. Pollux 6, 88, in culinariis vasis et instrumentis τορύνην accenset et εὐόργην καὶ ἰόργην dici scribit, unde ἰοργῆσαι τὸ τορυνῆσαι. (Et 10, 97 : Μαγείρου δὲ σκεύη καὶ τορύνη καὶ ἰόργη καὶ εὐέργη· τὸ δὲ ῥῆμα τὸ τετορύνηκάς ἐστιν ἐν Εὐβούλου Παρμενίσκῳ.) Pro quo ex Etymol. adducitur, τορύνην εὐεργέτιν dici. Τορύνην autem derivatum volunt a verbo τερέω, quod τρίβω significat, unde et τόρος. Dicitur et τορυνῆσαι Polluci quod est Agitare et terere, aut inter coquendum movere. Inde vero Torynitos vocatur Cælio Aurel. Tard. Pass. (in Τορυνητὸς cit.) pulticula in olla elixa ex pane confecta, inter coquendum tudicula vel cochleari assidue agitata, ne uratur aut nidorem oleat. Vulgus Gallicum *pain gratté* hanc pulticulam nominat. Fors. Dieuches in Matthæi Med. p. 42, 13 : Ἐὰν δὲ δίεφθος ᾖ, τορυνᾶν κρεῖττον. Hesychius : Ἐοργίζεται, τορυνᾶται. Dioscor. Parab. 2, 52 : Πτισάνης ἢ ὀρύζης ἢ τράγου ἑψηθέντων καὶ τορυνηθέντων ὁ χυλός. ῦ L. Dind.]

[Τορώνη, ἡ, Torone. Πόλις Θράκης, ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος καὶ Φοινίκης. Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη μετὰ Τροίαν κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης Τορωναῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας Τόροννα διὰ δύο νν καὶ δύο οο. Λέγεται καὶ Τορωναϊκὸς κόλπος. Οὕτω δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Καναστραίου ἕως τῆς Δέρρεως, Steph. Byz. Lycophr. 116 : Πόσις στυγνὸς Τορώνης, ubi schol. Proteum ejus conjugem dicit, quem patrem Steph. et Eustath. ad Dionys. 327, qui quod κατὰ παραφθορὰν ita vocatam dicit, Lobeck. Pathol. p. 229, ad τορύνη spectare putabat. Τορώνην urbem memorant Herodot. 7, 22, 122, Thuc. 4, 110 etc. Xen. H. Gr. 5, 3, 18, et alii. Gent. Τορωναῖος ib., et ap. Xen. 2, 2, 3, et alios. Ap. Strab. fr. 7, 31, p. 82, 11 : Ἡ λοιπὴ τοῦ Τορωνικοῦ κόλπου παραλία μέχρι Δέρρεως, pro quo Τορωναῖος est in Epitome ibid., et ap. Scymn. Descr. 639 : Εἶτ' ἐστὶ κόλπος λεγόμενος Τορωνικός, ap. Ptolem. 3, 13, 12, Τορωναϊκός. L. Dind.]

[Τὸς, τὴ, τὸν, Tuus, Tua, Tuum. Hesychius post Τρώχων : Τοῦ, σοῦ, siquidem σοῦ hic est ab σός. (Conf. dicta in Σὺ, p. 925, A.) Idem : Τῇ... ταύτῃ ἢ σή (sic). L. Dind.]

[Τόσαβις. V. Τόσιβις.]

[Τοσαέτης, ὁ, ἡ, Qui est tot annorum. Eust. Il. p. 222, 37 : Τὸν τοσαετῆ πόλεμον.]

Τοσάκις, [vel poet. Τοσάκι et Τοσσάκις vel Τοσσάκι,] Toties. [Hom. Il. Φ, 268 : Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε, τοσσάκι μιν μέγα κῦμα πλάζε· Χ, 197. Simonid. Anth. Pal. 6, 213, 3. Callim. Cer. 14.] Epigr. [Eliso ι Hom. Od. Λ, 586 : Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.]

[Τοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. τοσαυταπλάσιος, quod v. Porphyr. In Ptolem. Harm. p. 325, C : Ἐπισκεψάμενος ὁπότερος τῶν ἄκρων τοῦ ὁμοταγοῦς αὐτῷ ποσαπλασίων ἐστὶ, τὸν μέσον τοῦ τετραχόρδου τοσαπλασίονα ποίησον. L. D. Τοσαπλάσιος Archimedes De sphær. et cyl. 1, 2.]

[Τοσάπληγος, ἡ, Tot plagæ. Eust. Opusc. p. 23, 7 : Ὀψὲ δέ ποτε μετὰ τοσάπληγον, εἴθε δὲ μὴ δεκάπληγον, εἰς εὔχρηστον ἡ γῆ ἐκείνη εὐφορίαν ἀποκατέστη. V. Δεκάπληγος. L. Dind.]

A [Τοσαπλοῦς, ῆ, οῦν, idem quod τοσαπλασίων. Planud. Arithm. Indica Ms. Boiss.]

[Τοσάριθμος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem vel tanti est numeri. Const. Manass. Chron. 3533. Schol. Hom. Il. B, 488.]

[Τοσάτιος. V. Τοσσάτιος.]

[Τοσαυταῖος, Opusc. Mathem. ined. Cod. Par. 854, fol. 196. Bast.]

Τοσαυτάκις, Toties, [Totidem, add. Gl.] i. q. τοσάκις. [Epigr. Anth. Pal. 11, 442, 1 : Δίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε δῆμος Ἐρεχθῆος. Xen. Cyrop. 8, 8, 12. Plat. Reip. 8, p. 546, C : Ἑκατὸν τ.] Alex. Aphr. [Aristid. Or. 12, p. 141 med. Boiss. Diodor. 14, 69, et Plutarchus sæpius.]

[Τοσαυτανδρία, ἡ, Totidem viri. Const. Manass. Chron. 3545.]

Τοσαυταπλάσιος, Tantuplus. Ex Aristot. Probl. [19, 1.] Nisi potius dicendum Totiplex, sicut ποσαπλάσιος significat Quotiplex.

[Τοσαυτάριθμος, ὁ, ἡ, Qui ejusdem s. tanti est nu-
B meri. Nicetas Ann. p. 285, B : Ἀνδρῶν ρ' τράπεζαν, τοσαυταρίθμων δὲ ὑποζυγίων ἱππῶνας. Eustath. Opusc. p. 334, 16. Infra Τοσουτάριθμος. Sed conf. Τοσαυτανδρία.]

Τοσαυταχῶς, Tot modis, Aristot. De partt. anim. 2, [2 med. Metaphys. 4, p. 98, 26, et alibi. Theophr. H. Pl. 8, 7, 5; 9, 8, 3. Dionys. Lysiæ c. 14, p. 484, 4. • Alcinous extr. • Boiss. Phot. Bibl. p. 106, 26.]

Τοσαχῶς, Tot modis.

[Τόσιβις, θεὸς, Suidas. Confert Reines. Var. L. p. 15, Plut. Mor. p. 421, D, ubi Τροσωβιὸν, sed Τόσιβιν Euseb. Præp. 5, p. 188, D, Τόσαβιν vel Τόσοβιν Theodoret. Gr. Aff. 3, p. 46, 51. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1186.]

Τόσος, η, ον, pro quo poetæ metri gratia interdum usurpant Τόσσος, Tantus, τηλικοῦτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ δυνάμει : quo sensu usurpavit Hom. Il. B, [528]. P, [410] : Οὔ οἱ ἔειπε τόσον κακὸν ὅσσον ἐτύχθη. [Υ, 178 : Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης;] Et Od. E, [400] : Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε
C γέγωνε βοήσας. Ubi etiam nota κατὰ συμπλοκὴν posita τόσον ὅσσον. Subaudiri autem posteriore loco potest διάστημα : sicut quum dicitur ἐκ τόσου, subaudiunt χρόνου, exponuntque Ex tanto tempore, Tamdiu : quemadmodum ἐξ ὅσου, Ex quo tempore. Ex Herodoto [5, 88] autem, Ἐκ τόσου κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων, pro Ex tanta cum Atheniensibus contentione [Longe aliter dici verba infra integrius apposita ostendunt], ut et Od. I, [491] : Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν. [Theognis 1086 : Δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι (κακόν). Apoll. Rh. 2, 591. Ib. 342 : Εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀΐεσθ' Οὐρανίδῃσιν... στυγέεσθαι. Alexis ap. Athen. 7, p. 324, C : Σηπίας τόσας δραχμῆς μιᾶς τρὶς, i. e. τρὶς τόσας.] Alias illud τόσον adverbialiter quoque ponitur pro Tam, Usqueadeo, Adeo : O, [404] de insula quadam : Οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, Neque usqueadeo magna. [Conf. Δ, 371.] Sic [A, 62 : Τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;] Il. K, 142 : Ὅ,τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Quænam tantopere necessitas urget? Eust. exp., τί δήποτε τοσοῦτον χρεία κατέλαβε; [Conf. Od. B, 28; E, 189. Il.
D Z, 335 : Οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι· Θ, 407 : Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι· Φ, 275 : Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων. Et similiter alibi. Θ, 27 : Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων· Σ, 378 : Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο· Ψ, 454 : Ἵππον, ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. (Conf. Apoll. Rh. 1, 731 : Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι ποιεύμενος, ὃς τόσον ἤδη παμφαίνων ἐτέτυκτο, μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον ἀκτῖνος.) Hesiod. Op. 658 : Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων. Æsch. Ag. 140; Soph. Aj. 185. Masc. Æsch. Pers. 816. Addita præp. Apoll. Rh. 4, 1318 : Τίπτ' ἐπὶ τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι; 3, 1146 : Ἀλλήλων ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν πείρηθεν.] Necnon pro Tanto, Il. B, [129] : Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Tanto plures Trojanis. [Conf. Od. Φ, 372 : Τόσσον φέρτερος εἴην. Duplici τόσον, altero pro ὅσον posito, Pind. Nem. 4, 4 : Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγει γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-

μιγγι συνάορος. Callim. Apoll. 94 : Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ. Quo de usu v. sub finem.] Pro quo frequentius usurpatur Τόσῳ. [Hesych.: Τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ πλέον.] Xen. Cyrop. 5, [3, 35] : Ὅσῳ κουφότερον, τόσῳ [τοσούτῳ libri meliores] ἥδιον. [1, 6, 26 : Ὅσῳ οἰοίμην καὶ αὐτὸς βελτίων εἶναι, καὶ τοὺς ἑπομένους βελτίονας ἔχειν, τόσῳ ἂν μᾶλλον φυλαττοίμην. Sic optimi. Nonnulli minus boni τοσούτῳ, ceteri τόσῳ δ', i. e. τοσῷδ', ut Thuc. 8, 24 med.: Ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον, Vat. τοσῷδε, alius τοσούτῳ· quum nihil varient libri 4, 28 fin.: Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχήν· et contra 1, 37 fin.: Ὅσῳ ἀληπτότεροι..., τοσῷδε φανερωτέραν· sicut ap. Xen. Vect. 4, 32 : Ὅσῳπερ ἂν πλείους ἐργάζωνται, τόσῳ πλείονα τἀγαθὰ εὑρήσουσι, consentiunt in τόσῳ, Cyrop. 7, 5, 6 vero : Ὅσῳ δὲ προσωτέρω ἐγίγνοντο, τοσῷδε μανότερον μετεβάλλοντο, in τοσῷδε. Rursus ap. Plat. Leg. 2, p. 665, E : Αἰσχύνοιτ' ἄν, ὅσῳ πρεσβύτερος καὶ σωφρονέστερος γίγνεται, τόσῳ μᾶλλον· 10, p. 902, E : Ὅσῳπερ ἂν ἀμείνους ὦσι, τόσῳ ἀκριβέστερα ἀπεργάζονται· Phædr. p. 244, D : Ὅσῳ τελεώτερον, τόσῳ κάλλιον μαρτυροῦσιν, omnes τόσῳ vel τόσον. Quod est etiam in formula ἐκ τόσου, Leg. 2, p. 642, E : Εὔνοιαν ἐκ τόσου ... ἔχουσι, ubi est var. τοσούτου· Conv. p. 191, C. Sed Axiochi p. 370, B : Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον διήρατο μεγεθουργίας, plerique τοσόνδε aut similiter. De Herodoto Schweigh.: « Τόσον δὲ ἔτι ἔχω εἰπεῖν 4, 197, ubi alii τοσοῦτον ex interpr. (ipse autem conjecit τοσόνδε.) 7, 184 : Πλῆθος ἦν τηνικαῦτα ἔτι, ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὑρίσκω, τόσον (sequuntur numeri), ubi alii τόσον omittunt et abjecit Wessel. 7, 215 : Ἐκ τε τόσου δὴ κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστὴ Μηλιεῦσι, ubi unus ἔκ τε τοσοῦδε κ. (quod nunc receptum.) Idem 5, 88 : Ἀργείων αἱ γυναῖκες ἔκ τε τόσου κατ' ἔριν τὴν Ἀθηναίων περόνας ἐφόρεον μέζονας ἢ πρὸ τοῦ, solus ἐκ τότε, et 6, 84 : Ἐκ τε τοῦ, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται πιέειν, ἐπισκύθισον λέγουσι, ubi pro τοῦ ex ed. Ald. propagato recipi debuerat ex probatissimis ἔκ τε τόσου, cum alio libro suo more interpretamentum ἐκ τοσούτου omisso τε posuit.» Quibus addendum eosdem duo libros 2, 4 : Τοσῷδε σοφώτερον ὅσῳ, præbere τὸ σῶμα σοφώτερον, syllaba μα in uno punctis notata, i. e. τόσῳ σοφώτερον. Unde intelligitur quæ sit fides librorum in his formis. Conf. dicta in plur. et in Τοῖος. Polyæn. 7, 6, 7 : Τόσῳ κρείττονα ὅσῳ κακοδαιμονίας εὐδαιμονίαν. Dio Cass. 68, 13: Ὅσῳ..., τόσῳ ῥοωδέστατος. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 7, p. 356, D : Οὐ τόσον ... ὅσον· Andron. Pal. 4, p. 229, A : Ἐς τόσον ὥστε ...] Sic τόσῳ μᾶλλόν τι, Tanto magis. ‖ At plur. Τόσοι, Τόσαι, Τόσα, non significant solum Tanti, Tantæ, Tanta; sed etiam Tot : interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque. Hom. Il. I, [379] : Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, Vicies tot tantaque, quot quantaque jam habet. Item Totidem, Od. Ξ, 100 : Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν· X, [144] : Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα, Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας. [Eadem signif. Alcman ap. Athen. 3, p. 111, A : Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι. Addito τρὶς Hom. Il. A, 213 : Τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα· B, 25 : Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν· I, 125 : Ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο. Hesiod. Op. 709 : Δὶς τόσα τίνυσθαι. Pind. Nem. 4, 30 : Ἔλεν δὶς τόσους. Id. Ol. 13, 68 : Κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν ἔδοξεν. Callim. Del. 196 : Αἳ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι· Cer. 66 : Ἁ μὲν τόσσ' εἰπεῖσα, et alibi de verbis, quæ præcesserant, ut verti possit Talia s. Hæc, ut infra Τοσάδε. Æsch. Pers. 786 : Πήματ' ἔρξαντες τόσα· Ag. 866. Sequente οἱ Lycophr. 692. ‖ Τόσσαπερ pro ὅσαπερ Callim. Apoll. 80 : Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι τόσσαπερ Ὧραι ποικίλ' ἀγινεῦσι, ut ib. 93 : Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ, de quo supra.] ‖ Duplex ap. Plat. Leg. 4, p. 721, D : Ζημιούσθω τόσῳ καὶ τόσῳ· B : Χρήμασι τόσοις καὶ τόσοις· Phædr. p. 271, D : Ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα. Demosth. p. 1307, 19 : Βιοὺς ἔτη τόσα καὶ τόσα· et singul. 914, 17, Dio Cass. 36, 8, aliique multi recentiorum. De simplici sic posito Ducang.: « Epitaphium Similis præf. præt. sub

A Hadriano Imp. ap. Xiphilinum (Dionis Cass. 69, 19) et Zonaram : Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται, βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἑπτά. Ubi Cedrenus βιώσας μὲν ἔτη ζ'. Apud Joannem Gaz. Περὶ ἀρχαιολογίας, cit. a Salmasio ad Spartianum, βιοὺς μὲν ἔτη ν. At Leunclavius in cod. Cedreni legi ait, βιοὺς μὲν ἔτη ος', ζήσας δὲ ἔτη ἑπτά. Verum quidquid sit de scriptura Cedreni, apud Dionem et Zonaram τόσα recte legitur, quum iis vitæ anni incerti essent, quod Græcorum vulgus voce τόσα exprimere solebat. Ita ap. Codinum De offic. c. 16, 6 : Κατὰ μῆνα τόνδε εἰς τὰς τόσας (supple ἡμέρας), ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἰνδικτιῶνι τῇδε τοῦδε τοῦ ἔτους. Theodorus Stud. in Catechesi Ms.: Πάλιν ἄλλος (φησὶ) εἰ μὴ ἔχω τόσα βαλωτάρια ἢ καὶ προσκεφάλαιον.» Sæpe autem, ut in sing. dictum, incerta est fides librorum, ubi τόσος pro τοσόσδε dictum, velut Pausaniæ 9, 32, 9 : Τάδε μὲν Λυσάνδρῳ τὰ ἐς δόξαν ὑπάρχοντα ἦν, ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη, ubi unus de melioribus τοσάδε, quod etiam 9, 30, 2 : Ποιητὰς δέ, ἢ καὶ ἄλλως ἐπιφανεῖς ἐπὶ μουσικῇ, τόσων εἰκόνας ἀνέθεσαν, restituendum conjeci præf. p. 30.
B Nam facile altera potuit forma inferri ab librariis suæ ætatis consuetudinem sequentibus, quæ hodie quoque obtinet apud Græcos in utroque numero.] Interdum additur δέ, et dicitur Τοσόσδε. [Hom. Il. B, 120 : Μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν· Od. E, 100 : Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ; Γ, 205 : Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν· Υ, 359 : Οὐδέ κ' Ἀθήνη τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα. Neutro adverbialiter Il. X, 41 : Αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον ἐμοί· Od. Φ, 253 : Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμέν. Callim. Del. 270 : Οὐδέ τις ἄλλη γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ. Æsch. Sept. 771 : Τίν' ἀνδρῶν τοσόνδ' ἐθαύμασαν ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον; Ag. 860 : Ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον τοσόνδ' ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ· Pers. 477 : Τοσόνδε πλῆθος πημάτων· 721 : Στρατὸς τοσόσδε. Soph. El. 286 : Οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει· 403 : Μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή· Ph. 752 : Τοσήνδ' ἰυγήν· OEd. T. 699 : Μῆνιν τοσήνδε. Aristoph. Eq. 77 : Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι· Ach.
C 942 : Ἀγγείῳ τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι. Plur. Pind. Ol. 1, 115 : Ἐμέ τοσσάδε νικαφόροις ὁμιλεῖν. Æsch. Ag. 1397 : Τοσῶνδε κρατῆρα ... κακῶν. Soph. Tr. 54 : Παισὶ τοσοῖσδε· Ph. 92 : Ἡμᾶς τοσούσδε. Post ὅσσα positum Arati 1063, nunc scriptum est τόσσα δέ. In prosa Herodot. 2, 73 : Ἔστι δὲ (phœnix) τοσόσδε καὶ τοιόσδε· 7, 103 : Στρατιῇ τοσῇδε· et ib. στρατῷ τοσῷδε. Neutro 1, 13 : Τοσόνδε μέντοι εἶπε ἡ Πυθίη ὡς... ἥξει· 2, 29 : Ἄλλου δὲ οὐδενὸς οὐδὲν ἐδυνάμην πυθέσθαι, ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην, seq. infinitivo. Et similiter 3, 137; 4, 81; et plurali 7, 8, 3; 8, 60, 1. V. etiam Τόσος. Thuc. 6, 14 : Μὴ μετὰ τοσῶνδ' ἂν μαρτύρων αἰτίαν σχεῖν. Xen. Anab. 6, 5, 19 : Ἢν πελτασταὶ τοσοίδε ἐφέπωνται· et in contrariam partem de paucis 2, 4, 4 : Ἡμεῖς τοσοίδε ὄντες. Et sæpe utroque numero Plato et alii quivis. Post ὅσῳ, de quo dictum in Τόσος, etiam ap. Pausan. 4, 9, 4, ἐν ὅσῳ δὲ ... ἐν τοσῷδε, ubi plerique τόσῳ δέ.] In Axiocho [p. 365, B] : Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, Vir tantæ ætatis, tam grandis natu,
D Tam grandævus : quomodo et τηλίκος ac τηλικοῦτος usurpatur. Item ap. Soph. [OEd. T. 1212], Ἐς τοσόνδε, In tantum, Usque adeo. [El. 14 : Τοσόνδ' ἐς ἥβης· 961 : Ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου· Aj. 679 : Ὁ δ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις.] ‖ Alicubi vero τοσόνδε non tam commode redditur Tantum, quam Hoc. Thucydides 2 [?] : Τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο, Hæc locutus; vel etiam Tantum. Plato Apol. [Reip. 1, p. 330, D] : Ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ, τί μέγιστον οἴει ἀγαθόν; Et ex Herodoto [2, 142] : Ἐς τοσόνδε τοῦ λόγου, Ad hunc usque narrationis locum. [Thuc. 6, 43 : Τοσῇδε τῇ παρασκευῇ ἄραντες.] Item plurali num. ap. Thuc. 1, [97] : Τοσάδε ἐπῆλθον, Ista obierunt, ut nonnulli interpr. At schol., Τοσαῦτα διεπράξαντο. [V. paullo ante.] ‖ Τοσοίδε, Τοσαίδε, Τοσάδε, non modo significat Tanti, Tantæ, Tanta, sed etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque : Item, Tam multi, multæ, multa. Thuc.: Τοσαίδε πόλεις. [Conf. 2, 9.] Aristot. De mundo : Διαφορὰς ἔχει τοσάσδε ὅσας κτλ. Lucian. [Hist. conscr. c. 32] : Τῶν

δεῖνος Παρθικῶν νικῶν τοσάδε, sc. βιβλία, Tot libri (ut ap. Xen. Ξενοφῶντος Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία ζ΄, et Θουκυδίδου Ξυγγραφῆς βιβλία η΄.) Item et Τοσοσδὶ affertur pro τοσόσδε, ut ὁδὶ pro ὅδε dicitur Atticῶs. [Plato Men. p. 83, D : Ἀπὸ ἐλάττονος ἢ τοσησδί. Aristot. De cœlo 1, 8, p. 276, 24. || Adv. Τόσως, Toties. Eur. Rhes. 116 : Νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον· Med. 1194 : Μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο. Et cum genit. El. 1092 : Δὶς τόσως ἐμὲ κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν.]

[Τοσόσδε, Τοσοσδί. V. Τόσος.]

[Τοσουτάριθμος, ὁ, ἡ, Tantum numerum explens. Æsch. Pers. 432 : Μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Supra Τοσαυτάριθμος. ᾰ]

[Τοσουτοπλάσιος, i. q. τοσαυταπλάσιος, nisi fallit scriptura, ap. Iamblich. In Nicom. p. 137, D : Πᾶς δὲ κύβος τῇ ἑαυτοῦ πλευρᾷ αὐξηθεὶς τετράγωνον ποιεῖ, ὃς ἔσται τοσουτοπλάσιος τοῦ κύβου, ὁσαπλάσιος ἔσται ὁ ἀπὸ τῆς κυβικῆς πλευρᾶς τετράγωνος αὐτῆς τῆς πλευρᾶς. Cit. Schneid.]

Τοσοῦτος, Tantus : fem. Τοσαύτη, Tanta : neutr. Τοσοῦτον, sive Τοσοῦτο [eliso o Pind. Isthm. 2, 35 : Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ' ὅσον ὀργὰν Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν ἔσχεν. Quæ forma etiam in prosa apparet interdum in libris, velut omnibus Diodori 14, 23 init. : Τοσοῦτ' ἐπ' αὐτοὺς ἐρρίφη βελῶν πλῆθος· Aristidis vol. 2, p. 358 : Τοσοῦτ' ἀπέχειν τοῦ τἀληθῆ λέγειν, et alibi in uno vel altero, velut Demosth. p. 864, 22, ubi meliores τοσοῦτον. Et sic Philodemi Rhetor. p. 64, 10 ed. Gros. : Πλὴν τοσοῦτ' εἰπεῖν. De formarum τοσοῦτο et τοσοῦτον autem usu in prosa quum propter librorum apud plerosque omnes dissensum levemque in littera ν addenda vel omittenda in talibus auctoritatem nihil certi constituere liceat, ut diximus jam in Τοιοῦτος, tamen parum videatur credibile qui τοσοῦτο dicerent ante consonas, eosdem τοσοῦτον dixisse ante easdem. Tragicos veteresque Comicos non dixisse τοσοῦτο opinatur Elmsl. ad Soph. OEd. T. 734, veteres Atticos ad Eur. Med. 254. Sed v. in Τοιοῦτος], Tantum : i. q. τόσος, τόση, τόσον : unde et ortum traxere : ut [Æsch. Pers. 1014 : Στρατὸν μὲν τοσοῦτον. Soph. Tr. 1140 : Καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων ;] τοσοῦτος θεὸς, τοσαύτη στρατιὰ, τοσοῦτον πλῆθος, ἀξίωμα. Plato Symp. [p. 177, C] : Οὕτως ἠμέληται τοσοῦτος θεός. Xen. [Comm. 1, 4, 18] : Τὸ θεῖον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστι. [Cyr. 1, 5, 5 : Τοσαύτη στρατιά.] Thuc. 6, [37] : Εἰ δὶς τοσαύτη ἔλθοι στρατιά. Plut. Phocione [c. 27] : Τοσοῦτον ἦν ἀξίωμα τῆς ἀρετῆς τοῦ Ξενοκράτους καὶ δόξα καὶ λόγος παρὰ πᾶσι. Sic τοσοῦτος τόπος, χρόνος dicitur, Tantum loci interstitium, Tantum intervallum spatiumque temporis. Aristot. H. A. 4 : Ἐκ τοσούτου τόπου τεκμαιρόμενοι, ubi reddunt etiam Ex certo intervallo. [Xenoph. H. Gr. 4, 6, 13 : Τοσοῦτον χρόνον καταμεῖναι.] Plato Apol. [p. 39, E] : Παραμείνατέ μοι τοσοῦτον χρόνον, Tantum temporis spatium, s. Tamdiu, Tantisper. [Phædr. p. 248, E : Οὐ γὰρ πτεροῦται πρὸ τοσούτου χρόνου.] Dicitur et τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr., Qui tantæ magnitudinis est. Alii, Tantus magnitudine, sicut dicitur Tantus natu, Tot numero. [Isocr. p. 353, D, τὸν ἀριθμόν.] Sic, Τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος, Quum tanta eorum multitudo sit, Quum tam multi sint. [Isocr. p. 258, A. Xen. Anab. 3, 5, 7 : Ἦν δὲ ὁ ποταμὸς τοσοῦτος τὸ βάθος. Pro quo per adjectivum Diod. 2, 49 : Θάμνοι βαθεῖαι τοσαῦται πεφύκασιν ὥστε κτλ. Quomodo etiam ap. Xen. esse dicitur in nonnullis τοσοῦτος βάθος vel βαθύς.] Item cum articulo, Τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ, Tantum Dei opus. Philo De mundo : Τῶν χειροκμήτων οὐδὲν ᾠήθησαν διαφέρειν τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ. [Sequente τις Herodot. 7, 226 : Τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτέων εἶναι.] Præterea sicut emptor venditorem rogat πόσου ἐστὶ, Quanti venit, sic Idem dicit se τοσούτου λαμβάνειν, Tanto pretio auferre, quantum venditor indicarat, vel Terent. Do tanti pro Vendo tanti. Apud Lucian. [Vitt. auct. c. 6] quum ἀγοραῖος ex Mercurio quæsivisset, Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις ; isque respondisset, Δέκα μνῶν, subjicit, Ἔχω λαβὼν τοσούτου. Item ἕτερον τοσοῦτον, quod vulgo dicunt Alterum tantum, sicut Plaut. Sexcenta reddam tanta, si vivo, tibi, i. e. Sexcenties tantum numorum, Sexcenties tot numos. Isocr. Paneg [p. 72, D] : Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύ-

A σαντας, ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν. [Ubi præcesserat ὀκτὼ μῆνας, ut intelligi appareat sedecim. Plut. Cat. min. c. 41 : Καίσαρι τῆς ἀρχῆς ἄλλον τοσοῦτον ἐπιψηφίζεσθαι χρόνον.] Item τοσοῦτος, pro Tantus natu, ut Plaut. Qui tantus natu, deorum nescis nomina. Hom. Il. I, [481] : Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ· verba Phœnicis, qui Achillem educarat. Schol. exp. τηλικοῦτον ἐποίησα, addens, eum ποσότητα posuisse ἀντὶ πηλικότητος. Idem tamen alio in loco etiam τοσοῦτος usurpavit pro τοσοῦτος τὸ μέγεθος, qui tantæ s. æque tantæ magnitudinis est. [Aliter Xen. Ven. 1, 9 : Τελαμὼν τοσοῦτος ἐγένετο ὥστε ἣν αὐτὸς ἐβούλετο γῆμαι. Plato Conv. p. 177, A : Τηλικούτῳ καὶ τοσούτῳ θεῷ· et similiter alibi. Carystius Pergamenus ap. Athen. 12, p. 542, F : Τοσοῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε μετ' ἄριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος ... συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι, ἵν' ὀφθεῖεν αὐτῷ. Significatione exiguitatis Plut. Mor. p. 144, D : Ἐπὶ τοσούτῳ λυπεῖν καὶ συνταράττειν τὰς γυναῖκας.] || Plur. Τοσοῦτοι, Τοσαῦται, Τοσαῦτα, significat B non solum Tanti, Tantæ, Tanta, verum etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque. [Herodot. 4, 192 : Τοσαῦτα μέν νυν θηρία ἡ τῶν νομάδων Λιβύων γῆ ἴσχει. Et alii quivis.] Athen. 13 : Τοσοῦτοι ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥστε οἴεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκφορὰν αὐτοὺς ἥκειν τούτου τεθνειῶτος. Matth. 15, [33] : Τοσοῦτοι ἄρτοι. [Signif. paucitatis Dionys. A. R. 10, 46 med. : Οὐ τοσούτους εἶναι δόξαντες, ἀλλὰ τὸν ἕτερον ἥκειν ὕπατον ἄγοντα τὴν σὺν αὐτῷ δύναμιν, ἐρρίπτουν ἔξω τοῦ χάρακος ἑαυτούς. Dio Cass. 59, 28, ἐν τοσαύταις ἡμέραις.] At Dem. τοσοῦτοι ἀθρόοι, Tam frequentes. Item τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, Tot numero, Tam multi : ut et Isocr. Symm. : Τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραί. Præterea ἕτεροι τοσοῦτοι, Alii tot, i. e. Totidem, Æschin. C. Ctes. [p. 67, 32] : Ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους· paulo ante dixerat, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. [Idem p. 51, 26 : Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους· ubi pariter atque ap. Andocid. p. 24, 21 : Χι- C λίους καὶ διακοσίους ἱππέας καὶ τοξότας τοσούτους ἑτέρους κατεστήσαμεν, arcte conjungenda esse τοσούτους et ἑτέρους ostendit quod utrumque ita dicitur etiam de diversis. Xen. H. Gr. 4, 1, 21 : Ὁπλίτας τε εἰς δισχιλίους καὶ πελταστὰς ἄλλους τοσούτους.] Sic Dem. [p. 573, 17] : Σμίκρωνι δέκα ταλάντων ἐτιμήσατε, καὶ Σκίτωνι τοσούτων ἑτέρων. [Cum τοιοῦτος conjunctum v. in illo. Notandum etiam hoc Dionis Chr. Or. 74, vol. 2, p. 397 : Τοῖς νεωτέροις τοσούτων ἐτῶν νόμος οὐκ ἐᾷ συμβάλλειν ὡς ἀπίστοις οὖσι, de numero indefinito, ut alibi τόσων καὶ τόσων, et Hesychius Τόσα καὶ τόσα interpr. ἢ τοσαῦτα.]

|| Τοσοῦτον, Tantum. [Adverbialiter Hom. Il. Ψ, 476 : Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον. Hippocr. p. 1298, 26 : Τοσοῦτον δὲ φιλέλλην ὑπῆρξεν ὥστε κτλ. Joseph. A. J. 1, 4, 3 : Τὸ πάχος ἦν ἰσχυρὸν τοσοῦτον ὥστε κτλ. Schol. Vict. Hom. Il. Δ, 88 : Φασὶ δὲ Τριόπαν τύραννον τοσοῦτον ὠμὸν εἶναι ὡς κτλ. Sozom. H. E. 2, 9 fin. : Μήποτε τοσοῦτον εὐήθη ἔσεσθαι· ib. 24 fin., τοσοῦτον εὐκλεῶς. Schol. Eur. Hipp. 1196 : Κῦμα D τοσοῦτον ὑψηλόν. Steph. Byz. v. Πυθόπολις : Ὁ Πυθῆς τοσοῦτον πλουσιώτατος ἦν ὅτι (de quo sic posito etiam ap. Jo. Malalam p. 289, 4, τοσοῦτοι ἦσαν ὅτι οὐχ ὑπερβάλλοντο, dixi in ipso p. 2329, D)... παρέσχεν. Schol. Luciani ap. Bachmann. Anecd. vol. 2, p. 343, 9 : Ὁ Σωκράτης δύσμορφος ἦν τοσοῦτον ὥστε κτλ. Aristænet. Ep. 1, 3, p. 14 med. : Διαφανοῦς τοσοῦτον ὥστε κτλ. Conf. infra dicenda in Τοσούτῳ cum comparativo conjuncto. Adjective Æsch. Eum. 201 : Τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου· 427 : Ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν ; Soph. El. 1034 : Οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ· OEd. Col. 790 : Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. Herodot. 4, 160 : Ἐνίκησαν τοὺς Κυρηναίους τοσοῦτο ὥστε ἑπτακισχιλίους ἐνθαῦτα πεσέειν. De spatio Xenoph. Anab. 3, 3, 10 : Ὁπόσον δὲ προδιώξειαν, τοσοῦτον πάλιν ἐπαναχωρεῖν ἔδει· 4, 6, 13 : Ἀπελθεῖν τοσοῦτον ὡς μὴ αἴσθησιν παρέχειν· 3, 4, 37 : Γίγνεται τοσοῦτον μεταξὺ τῶν στρατευμάτων ὥστε κτλ. H. Gr. 4, 4, 16 : Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἐκ τοσούτου διώξαντες ἀπέκτεινάν τινας αὐτῶν.] Τοσούτου δεῖ,

Tantum abest. Isocr. Areop. [p. 149, B] : Τοσούτου γὰρ ἐδέοντο [ἔδεον] αὐτοὺς λανθάνειν οἱ κακόν τι δεδρακότες, ὥστε καὶ τοὺς ἐπιδόξους ἁμαρτήσεσθαι προῄσθοντο. [Id. p. 222, B : Τοσούτου δέεις (l. δεῖς) οὕτω κεχρῆσθαι τοῖς λόγοις ὥστε κτλ. 297, D : Τοσούτου δέομεν τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι ὥστε κτλ. 33, D; 68, B; 300, A. V. Δέω, p. 1034, B. Cum accus., de quo ib., Plat. Men. p. 71, A : Ἐγὼ τοσοῦτον δέω εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν εἰδέναι ὡς κτλ. Τοσούτου Buttm., quanquam accus. est ap. Lucian. Icarom. c. 6 : Τοσοῦτον ἐδέησάν με ἀπαλλάξαι, alibi genitivo usum. V. Ἀποδέω.] Item, Τοσοῦτον διαφέρω τούτου, Tantum differo ab hoc, Tantum discriminis est inter me et illum. [Signif. contraria Xen. Comm. 2, 4, 4 : Τοσοῦτον αὐτὰς τῶν φίλων φροντίζειν.] Sequente autem ὅσον reddi etiam potest Id discriminis est inter me et illum, quod. Isocr. Symm. [p. 170, B] : Τοσοῦτον δὲ διαφέρομεν τῶν προγόνων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν τοὺς αὐτοὺς προστάτας τῆς πόλεως ἐποιοῦντο καὶ στρατηγούς, ... ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον. Et ap. Strab. : Διαφέρει τοσοῦτον, ὅτι, Eo differt quod. [Liban. Epist. 638. Sequente ὅτι etiam Aristot. Polit. 8, 3 fin., ubi cum inf. εἶναι, de quo Bud. Comm. p. 715, a Corae cit., et Lobeck. ad Phryn. p. 275 : Νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἔχομέν τινα μαρτυρίαν.] Sic etiam τοσοῦτον pro Id accipi potest ap. Herodian. 6, [5, 8] : Τοσοῦτον ἀποκερδήσας ὅσα ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται, Ea præmia belli referens, quæ cuique ex rapina superfuerant, Polit. [Xen. Anab. 5, 8, 8 : Ἐγὼ τὸν ἄνδρα τοσοῦτον ἐγίγνωσκον ὅτι εἷς ἡμῶν εἴη· 3, 1, 45 : Πρόσθεν μὲν τοσοῦτον μόνον σε ἐγίγνωσκον ὅσον ἤκουον Ἀθηναῖον εἶναι· Cyrop. 8, 1, 4 : Τοσοῦτον διαφέρειν ἡμᾶς δεῖ τῶν δούλων ὅσον οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες ὑπηρετοῦσιν κτλ. (Conf. Œcon. 20, 20.) Similiterque sæpe Plato et alii. Adjectivo jungit Lysias p. 188, 1 : Ὅστις ὅσον δυνατὸς ἦν ὠφελεῖν, τοσοῦτον κακὸς ἦν. De quo usu v. paullo ante.] Plut. De def. orac. [p. 413, D] : Τοσοῦτον διεπραξάμην ὅσον ἀπελθεῖν διὰ θυρῶν σιωπῇ τὸν Πλανητιάδην, Eatenus profeci, ut Planetiades foribus egrederetur tacitus, Turn. Cui loco similis hic Thuc. 7, p. 262 [c. 81] : Τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται. [Suspectum vero τοσαῦτα pro τοσοῦτον ap. Diod. Exc. vol. 2, p. 579, 36 : Ἐκτὸς γενόμενον τῶν δεινῶν καὶ τοσαῦτα ἀφεστηκότα τῶν πολεμίων.] Pro Hoc vel Id accipitur et in alio loquendi genere, ut ap. Dem. Pro cor. : Ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, τοσοῦτον αὐτὸν ἐρωτήσας, Si hoc prius rogaro. Sic Isocr. Paneg. : Πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω κατὰ πάντων. Similia sunt, quæ Suid. ex Soph. affert, τοσοῦτον et ipse exponens τοῦτο : sc. ex Ajace [441] : Καί τοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Item [748] : Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. [El. 332 : Τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι ἀλγῶ. Æsch. Prom. 621 : Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.] Cui adde quod ap. Thuc. et Plut. sæpe legitur, Τοσαῦτ' εἰπών, ἐπέσχεν, Hæc locutus, Quæ locutus : quomodo et τοσάδε εἰπὼν usurpatur. [Æsch. Pers. 372 : Τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός· Ag. 680 : Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων· et alibi. Herodot. 6, 140 : Τότε μὲν τοσαῦτα. Sæpe sic utroque numero etiam Xen.] Sic rursum ap. Thuc. [3, 62] : Καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν Μηδισμόν, τοσαῦτα ἀπολογούμεθα, Ista afferimus pro defensione nostræ causæ. Pro Id ponitur etiam, quum dicitur μέχρι τοσούτου, et ἐπὶ τοσοῦτο, et εἰς τοσοῦτο : Eousque. Thuc. 1, [90] : Ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου, ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, Expectare eousque, dum ; s. Tantisper dum, Tamdiu donec. [Xen. Cyr. 1, 4, 23.] Sic ἐπὶ τοσοῦτο pro Eousque s. Usqueadeo, dixit [Herodot. 6, 97 : Ἐγὼ γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοσοῦτό γε φρονέω, καί μοι ἐκ βασιλέος ὧδε ἐπέσταλται, ἐν τῇ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο, ταύτην μηδὲν σίνεσθαι] tum idem Thuc., tum Aristot. Polit. [Ælian. V. H. p. 401 : Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον. Valck.] Rursum [Soph. Aj. 729 : Ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη·] Thuc. : Εἰς τοσοῦτον καταστήσονται ὥστε, Eo redigentur ut. Sed huic εἰς τοῦτο additur interdum genit. [Soph. Œd. T. 771 : Ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων βεβῶτος· Œd. Col. 748 : Ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν. Herodot. 6, 134 : Ἐς μὲν δὴ τοσοῦτο τοῦ λόγου οἱ πάντες Ἕλληνες λέγουσι, τὸ ἐνθεῦτεν δὲ αὐτοὶ Πάριοι γενέσθαι ὧδε λέγουσι. Plato Leg. 9, p. 869, A : Ἐὰν τις εἰς τοσοῦτον ἀκρατὴς θυμοῦ γίνηται· Apol. p. 25, E : Ἐγὼ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω· et alibi. Lysias p. 178, 34 : Εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ὥστε κτλ. Quod Aristides vol. 1, p. 318 dicit : Πρὸς τοσοῦτον ἧκον τοῦ θαρρεῖν. « Diog. L. 4, 32 : Ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσε, ἐς ὅσον ἀπεκαρτέρησαι. » Hemst.] Isocr. [p. 174, D] : Εἰς τοσοῦτο μίσους [τοσοῦτον μῖσος] κατέστησεν, Usqueadeo odiosum reddidit, Tantum ei odium conciliavit. Aristoph. [Nub. 832] : Εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Eousque insaniæ devenisti. Pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν, ut Isocr. Symm. : Εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότας, i. e. Ad tantas redacti angustias. [Isocr. p. 58, D : Ὃς εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ὑπερηφανίας· 133, C, μικρολογίας.] Item ἐκ τοσούτου ap. Plat. Leg., Ex illo tempore, sicut ἐν τοσούτῳ, Interea, Interim, ap. Aristoph. [Eq. 420 : Οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον], et Xen. [Cyrop. 2, 2, 4, ubi al. τούτῳ. Sequente genit. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 2, p. 82, A : Ἐν τοσούτῳ τῆς ἐκείνου χειροτονίας.] At διὰ τοσούτου ap. Thuc. 2, significat potius Tanto loci intervallo, ubi subaudiri potest διαστήματος. [Plato Parmen. p. 129, A : Τὰ μὲν τῆς ὁμοιότητος μεταλαμβάνοντα ὅμοια γίγνεσθαι ταύτῃ τε καὶ κατὰ τοσοῦτον ὅσον ἂν μεταλαμβάνῃ. Lysias p. 187, 27 : Καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει τῇ πατρίδι. L. D. Non faciam horum mentionem πλὴν κατὰ τοσοῦτο, Andoc. p. 34, 28. Valck.] Præterea παρὰ τοσοῦτον, Usqueadeo, Eousque. Thuc. 7, p. 234 [c. 2] : Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου, Usqueadeo periclitabantur, Usqueadeo periculo vicinæ erant, Tam parum aberat quin in periculum inciderent, aut Eo periculi devenerant. [Id. 3, 49 et alii.] At Herodian. 5, [4, 23] : Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώξοντας, Tantum abfuit ut effugeret. [In Ind.] : Παρατοσοῦτον quidam conjunctim scribunt pro παρὰ τοσοῦτον, quod est In tantum, Usqueadeo. Greg. Naz. : Παρατοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν. Thuc. : Παρατοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eo periculi venerunt. At ex Luciano, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugeret. [V. HSt. in Παρά, vol. 6, p. 203 sq. Thuc. 6, 37 : Ὥστε, παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, μόλις ἄν μοι δοκοῦσιν ... οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι· 8, 33 : Παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις.] Τοσοῦτο alibi pro Eousque, 7, [11, 19] : Τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τοῦ στρατοπέδου ἀποστῆναι. [Pind. Isthm. 2, 35 : Ἀκοντίσσαιμι τοσοῦτο. V. supra sub initium neutrius.] Cui adde hoc Hom. Od. Θ, [203] : Τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἥσειν ἢ τοσσοῦτον δίομαι ἢ ἔτι μᾶσσον, Spero me æque longe aut etiam longius missurum esse alium discum. Ubi etiam nota Τοσσοῦτον metri causa positum pro τοσοῦτον, geminato σ. [Ξ, 99 : Ἀφνειὸς τοσσοῦτον· Φ, 250 : Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι· 402 : Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ἀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.] Τοσοῦτον etiam pro Usqueadeo, Tam, In tantum; vel Sic ut, Ita ut, Non aliter ac, sequente sc. ὅσον. Isocr. Ad Phil. [p. 100, C] : Νικῆσαι μαχομένους ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν τοσοῦτον, ὅσονπερ ἂν εἰ ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν συνέβαλον. [Conf. l. Herodoti 4, 160 supra cit.] Cui adde ex Ejusd. Paneg. [p. 64, B] : Οὕτω τοσοῦτον [τοσοῦτον recte om. codd.] πόῤῥω τῶν πολιτικῶν ἦν πραγμάτων, Usque adeo procul. Quum vero Τοσοῦτον et Τοσούτῳ comparativis adduntur, significant Tanto. [Xen. Cyrop. 7, 5, 70 : Ἡγήσατο τοὺς μισθοφόρους οὐ τοσοῦτον βελτίονας τῶν ὑπηκόων εἶναι ὅσον ἐλάττονας.] Isocr. Panath. [p. 257, D] : Οἳ τοσοῦτον βελτίους ἐγένοντο τῶν τὰς δυναστείας ἐχόντων ὅσονπερ ἄνδρες οἱ πρᾳότατοι. Sic Dem. Epitaph. : Τοσοῦτον ἀμείνους τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσαμένων νομίζοιτ' ἂν εἰκότως, ὅσον οἱ μὲν κτλ. Frequentius usurpatur τοσούτῳ, præcedente aut sequente ὅσῳ. Xen. Hell. 4, p. 313 [c. 8, 4] : Ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμῶν, τοσούτῳ ὄντως ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανεῖη ἄν. [Ubi al. τοσοῦτον, ut liber unus Thuc. 1, 37 : Ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν, τοσῷδε φανερωτέραν, præbet τοσοῦτον, de quo v. dicta initio neutrius. Sed dativo 2, 3, 29. Ib. 3, 1, 10 : Τοσούτῳ διέφερεν εἰς τὸ ἄρχειν τοῦ Θίβρωνος ὥστε παρήγαγε κτλ. Et alibi.] At τόγε τοσοῦτον, Quantum ad hoc pertinet, Hac quidem in re. Aristot. De gener. anim. 1 : Ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certe in parte, Duntaxat in hoc loco, Bud.

|| Attice autem dicitur Τοσουτοσί, ut Ἐκεινοσί et Οὑτοσί, pro τοσοῦτος et ἐκεῖνος et οὗτος. Unde τοσουτονὶ ap. Aristoph. Pl. [427 et alibi sæpe] et ap. [Plat. Hipp. maj. p. 292, D, διθύραμβον τοσουτονί·] Dem. [p. 319, 4]: Τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι. [Æschines p. 7, 38: Ἐγὼ μὲν τοσαυτασὶ πολιὰς ἔχω, ἃς ὑμεῖς ὁρᾶτε.]

[Τοσσάτιος.] Τοσάτιος, vel potius Τοσσάτιος, η, ον, poetice pro τόσος, unde et derivatum, i. e. Tantus, Epigr. [Jo. Barbuc. Anth. Pal. 9, 425, 4]: Ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος. [Epigr. Anth. Plan. 344, 6, Anth. Pal. 9, 697, 2, Agathiæ ib. 642, 8, νίκης, ἔργου, χρυσοῦ. Apoll. Rh. 4, 962: Ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα, τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον. Dionys. Per. 363: Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέντιοι ἄνδρες ἔασι τοσσάτιον ναίοντες, ὅσον Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.] Item plur. Τοσσάτιοι, Tot tantique: ut τοσσατίων βίβλων, ibid. [Anth. Pal. 7, 56, 4. Agathiæ ibid. 6, 84, 4; 9, 643, 5, Anth. Plan. 353, 4, πόθων, μόχθων, καμάτων. Frequentat etiam Nonnus, pluralem quidem etiam numeri significatione, velut Jo. c. 6, 15: Πόθεν πριάμεσθα πολυσπερέων χύσιν ἄρτων ἀνδράσι τοσσατίοισιν; ᾰ]

[Τοσσῆνος, i. q. τοσοῦτος, forma Dor. Theocr. 1, 54: Μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. Conf. Τῆνος et Lobeck. Pathol. p. 191.]

[Τοσσίχος, ὁ, Tantulus, Parvus. Hesychius post Τέρψομαι: Τεσσίχον, τὸ μικρόν. Τοσσίχον, ut supra Ὀσσίχος, HSt. Quo de accentu, conferendo cum ἡλίκος, πηλίκος, et advv. in ίκα, v. Lobeck. Patholog. p. 236.]

[Τόσσος, Τοσσοῦτος. V. Τόσος, Τοσοῦτος.]

[Τόσως. V. Τόσος.]

Τότε, Tunc. [Tum, Deinde, add. Gl. Æsch. Ag. 799: Τότε μὲν ... νῦν δέ. Soph. El. 676: Νῦν τε καὶ τότε· 907: Νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε· et alii quivis. Sæpe autem sive sic sive absolute positum verti licet, Olim, Antea, Prius, velut Eur. Med. 1402: Νῦν σφε προσαυδᾷς, τότ' ἀπωσάμενος· El. 975: Μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόθ' ἁγνὸς ὤν· 1202: Φροντὶς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ φρονοῦσα· Iph. A. 46: Σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει φερνήν· ubi alia Marklandus. Aristoph. Lys. 1023: Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ. — Τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ· quibus præter l. Soph. priorem Brunck. confert Thesm. 13: Οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε· ubi nihil præcedit quo referatur, sed sequitur: Αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο κτλ. et Soph. El. 278: Εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν. Pl. 1117: Κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε. Plato Phædr. p. 251, E: Ἰδοῦσα καὶ ἐποχετευσαμένη ἵμερον ἔλυσε μὲν τὰ τότε συμπεφραγμένα· et alibi sæpe similiter, multique de recentioribus. || Sæpe ponitur post articulum, ut Æsch. Ag. 73: Τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες. Soph. Aj. 497: Τῇ τόθ' ἡμέρᾳ· OEd. Tyr. 52: Τὴν τότε τύχην· 564: Ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ· 1030: Σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. Itemque de tempore Plat. Leg. 5, p. 740, C: Εἰς τὸν τότε χρόνον· Polit. p. 270, E: Ἐν τῷ τότε χρόνῳ· et alibi sæpe addito χρόνῳ (Heraclit. Alleg. Hom. p. 451: Σπάνιος ἦν ὁ σῖτος ἐν τῷ τότε πάλαι χρόνῳ. Valck. Plut. Mor. p. 786, F: Ἐκ τῶν τότε χρόνων), quod omittit Phædr. p. 240, E: Τὴν ἐν τῷ τότε ξυνουσίαν, ut Pausan. 8, 49, 4. Absolute ap. recentiores τῷ τότε, Tum, ut Tzetz. Hist. 10, 415: Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν ὕστερα· τῷ τότε δὲ ὁ Κάδμος κτλ. 9, 622 et alibi. Nicet. Chon. Annal. p. 221, A; Georg. Acrop. p. 99, A. Aristoph. Av. 489: Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης ... ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον. Xen. Cyr. 1, 4, 15: Τὸ λοιπὸν οὕτως ἥσθη τῇ τότε θήρᾳ κτλ. Anab. 2, 2, 20: Κήρυκα ἄριστον τῶν τότε. Plat. Reip. 2, p. 373, D: Τρέφειν τοὺς τότε· et alibi. Genitivo jungit Thuc. 7, 31, 3: Τότε τοῦ χειμῶνος. Genes. Reg. p. 36, 11 ed. Bonn.: Τότε καιροῦ.] Dem. Pro cor.: Καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Aliquanto post, Εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον. [Et sic ap. omnes, respondentibus particulis εἰ, ἐπεί, ἐπειδὰν, ἡνίκα, ἦμος, ὅτε, ὅταν, ὡς. Item sæpe post participium eadem signif. positum qua particulæ illæ cum indicativo.] Aliquando pro Tum demum, ut Dem. Philipp. 1: Εἰ δὲ μή, τότ' ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γινώσκω, λέγειν. Eod. sensu Idem Pro cor.: Τὴν δὲ πονηρίαν εἰδώς, τότε δὴ τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ. [Τότε δή, Ita demum, Tum demum, Gl. Hom. Od. I, 52: Τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη. Præcedente καὶ Il. A, 92: Καὶ τότε δὴ θάρσησε· et post relat. Θ, 69: Ἦμος δὲ ... καὶ τότε δή. Sequente ῥα, Ψ, 822. Præcedente δή, Il. M, 17: Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Et post relat. Od. K, 294: Ὁππότε ... δὴ τότε. Pind. Ol. 3, 26: Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν' Ἰστριανάν. Æsch. Sept. 214: Νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ· et præcedente καὶ Suppl. 571: Καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξας Ἰώ; Et alii.] Aliquanto post, Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου, Et tunc demum accusa me. [Τότ' ἤδη Æsch. Prom. 911: Πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται· Ag. 971: Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει· Cho. 819: Καὶ τότ' ἤδη ... νόμον μεθήσομεν· aliique.] Item, τότε δὴ τέλος, pro Tum demum, ut τότε δὴ τότε in loco præcedenti Demosthenis, et hoc, qui a Suida citatur: Τότε δὴ τότε ἡ Φραγγικὴ δύναμις τοῖς Ῥωμαίοις ξυρραγεῖσα ἐξωθεῖ, Tunc demum, etiam ad verbum, emphatice, Tunc sane tunc. [Lucian. Sacrif. c. 14, Vitt. auct. c. 27, Merc. cond. c. 11, et alibi. Dio Cass. 69, 13.] At ipse Suid. exp. παραυτίκα. [Duplici etiam Soph. Ant. 1273: Ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν. Orac. ap. Polyæn. 6, 53, 1: Τότε δ' ἂν τότε κῦδος ἄροισθε.] Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore [quod jure improbant Herodian. p. 469 Piers., Thomas p. 322, et præter V. et N. T. intt. usurparunt tantum scriptores eccles. et Byz., ut Epiphan. vol. 1, p. 452, D; Cotel. Mon. vol. 1, p. 490, C, quum vel optimi dixerint εἰς τότε, cujus exx. in Εἰς p. 298, A, citatis addere licet Plat. Leg. 8, p. 845, D, ex quo citat Lucian. Pseudosoph. c. 7; Nicarch. Anth. Pal. 11, 243, 6. V. Lobeck. ad Phryn. p. 46 sq.], itidemque Ἐκ τότε, Ex eo tempore, de quo supra in præp. Ἐκ. [Et in Ἐκτότε. || Καὶ τότε, i. q. καὶ ταῦτα, ap. Phot. Bibl. p. 1, 15: Ὁμοῦ δὲ πλειόνων, καὶ τότε χρόνου μεταξὺ διαρρυέντος, εἰς ἀνάμνησιν μετὰ τοῦ ἀκριβοῦς ἐφικέσθαι οὐκ οἶμαι ῥᾴδιον εἶναι· cod. 224, p. 223, 25: Καὶ γυναικὶ συνὼν, καὶ τότε λίαν στεργομένῃ· et alibi.] At Τοτὲ Aliquando ejusd. signif. cum ὁτὲ et et ποτέ. Hom. Il. Λ, [62]: Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, Interdum vero subter nubes se condit. [Od. Ω, 447: Ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων θῦνε κατὰ μέγαρον.] In redditione comparationis dicit ὁτὲ μὲν, et ἄλλοτε δὲ, ut supra in Ὁτὲ videre est, ubi locum citavi. At ut supra ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, et ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ· sic etiam τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, pro Aliquando quidem, aliquando vero: Interdum quidem, interdum vero: Nunc quidem, nunc vero: Alias quidem, alias vero. [Pind. Pyth. 2, 89: Χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν, ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος. Anon. ap. Xen. Comm. 1, 2, 20: Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός. Æsch. Ag. 100: Παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης, ἣ νῦν τοτὲ (nisi leg. ὁτὲ) μὲν κακόφρων τελέθει, τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ σαίνουσα κτλ. Cho. 411: Καὶ τότε (vel τοτὲ) μὲν δύσελπις, σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ. Soph. El. 739: Τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων· OEd. Col. 1745: Τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν. Xen. Anab. 6, 1, 9: Τοτὲ μὲν ὠρχεῖτο, τοτὲ δ' ἐχρῆτο ταῖς πέλταις· et alibi sæpe, itemque Plato, modo duplex ponens τοτὲ, modo alterius loco alias partt., velut ἄλλοτε, αὖθις δὲ, ἔστι δὲ ὅτε, δὲ oratione aliter absoluta, aut post illam aliter inchoatam inferens τοτὲ δέ. Iisdemque modis alii multi. || Similis est formula τότ' ἢ τότε, Æsch. Ag. 764: Φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεάζουσαν ἐν κακοῖς τότ' ἢ τότ', εὖτ' ἂν τὸ κύριον μόλῃ. Eur. Andr. 852: Συμφοραὶ θεήλατοι πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον ἢ τότε.] Τόκᾰ, Dor. pro τότε. [Pind. Ol. 6, 70: Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν Ἡρακλέης ... ἑορτὰν κτίσῃ, τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Theocr. 7, 154: Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, Νύμφαι· 24, 64; 29, 39: Νῦν μὲν ... βαίην, τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος προμολοιμί κα· quamvis alibi ipse quoque usus forma τότε. Et alii quivis Dores etiam in prosa.]

[Τοτέης, ὁ, gen. Τοτέους, Totees, n. pr. Ægypt. in inscr. insulæ Dionysi, quocum Letronn. *Rec. des inscr. gr. et lat. de l'Ég.* t. 1, p. 406, 5, comparat nomina Τουτούης et Τιθόης. Hase.]

[Τοτῖς. V. Τιτῖς.]

[Τοτοβρίξ, avium vox, Aristoph. Av. 240.]

[Τοτοῖ, interjectio ejulantis, ap. Æsch. Pers. 550 : Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ· 560 : Νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ, νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ. Ubi olim bis ποποῖ pro priori τοτοῖ. Mire schol. rec. A : Πόποι καὶ τότοι ἐπιρρήματα σχετλιαστικὰ ἀντὶ τοῦ φεῦ λεγόμενα, ποποῖ δὲ καὶ τοτοῖ ἐπιρρήματα δηλοῦντα τὸ ποῦ καὶ τὸ ἐκεῖσε. Εἰ μὲν οὖν ἀναγνώσῃ πόποι, εἴπῃς ἀντὶ τοῦ φεῦ· εἰ δὲ ποποῖ, ἀντὶ τοῦ ἀορίστως καὶ ἐκεῖσε, ἐν ταῖς Ἀθήναις δηλαδή. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰ μὲν τότοι, ἀντὶ τοῦ φεῦ, εἰ δὲ τοτοῖ, ὡς εἴπομεν, et similiter B. Addita sylIaba Soph. Tr. 1009 : Ἥπταί μου τοτοτοῖ, ἥδ' αὖθ' ἕρπει. V. Τοῖ. L. Dind.]

[Τόττης, ὁ, Tottes, Phryx, ap. Nicol. Dam. in Mülleri Fragm. Hist. vol. 3, p. 388 med. L. Dind.]

[Τοὺ, Τούγα. V. Σὺ, p. 924, B.]

[Τούβαντοι, οἱ, qui Tubantes Tacito, gens Germaniæ, ap. Ptolem. 2, 11, 23. De qua Σουβαττίων ap. Strab. 7, p. 292, quod Τουβαντίων Cluverius, Τουβαττίων scripsit Kramerus vol. 2, p. 7.]

[Τουδὼ, οῦς, ἡ, Tudo, uxor Candaulis, sec. Ptolem. Hephæst. Phot. Bibl. p. 150, 22 : Ἄλλοι Τουδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι.]

[Τούθμωσις, ὁ, Tuthmosis, rex Ægyptiorum, ap. Georg. Sync. vol. 1, p. 278, 20 Bonn. De originatione nominis Lepsius *Annales de corr. arch.* t. 9, p. 32. Hase.]

[Τουθόα, ἡ, Tuthoa, fl. Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 25, 12. « De ejus situ Pouillon Boblaye *Rech. sur les ruines de la Morée* p. 151, ubi conjicit scribendum Τευθόα, quod habet quoque Kiepert. *Topogr.-hist. Atlas von Hellas* tab. 7. » Hase.]

[Τοῦκιν, Fumaria. Append. Dioscor. 4, 110, p. 470. Dicebatur etiam Fumaria s. Capnus ab Ægyptiis κνὺξ, ut idem testatur.]

[Τοῦκκις, opp. Hispaniæ Bæticæ, ap. Strab. 3, p. 141. Τοῦκκαι Ptolem. 2, 4, 11.]

[Τουλλιεῖον, τὸ, Tullianum, ap. Dion. Cass. 46, 20 : Τοῦτο γάρ ἐστιν οὗ μάλιστα ὁ καλὸς οὗτος Τούλλιος ἐπεθύμησεν, ἵν' ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ χωρίῳ τῷ Τουλλιείῳ τὸν ἔγγονον τοῦ Λεντούλου ἀποκτείνῃ.]

[Τοῦμα. V. Στόμα sub fin.]

[Τούμβαγος, ὁ, Tumbagus, n. viri, in inscrr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, n. 2061, 16 : Δάδον Τουμβάγου· 134, n. 2071, 5 : Θεόδωρος Τουμβάγου. L. Dind.]

[Τοὺν, Τούνη. V. Σὺ, p. 924, B.]

[Τουσοῦς, ὁ, n. viri Ægypt. in Charta Borg. 11, 32.]

Τοὐπίσω, Posthac, Eur. [V. Ὀπίσω, p. 2093, B.]

[Τουρδητανία, ἡ, χώρα τῆς Ἰβηρίας, ἣ καὶ Βαιτικὴ καλεῖται παρὰ τὸν Βαῖτιν ποταμόν. Οἱ οἰκοῦντες Τουρδητανοὶ καὶ Τουρδοῦλοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ Τουρτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ καὶ Τούρτους τοὺς οἰκήτορας καὶ Τουρτυτανούς, Steph. Byz. Τουρδητανία et Τουρδητανοὶ Strab. 3, p. 139 sqq., ubi dicit : Καλοῦσι δ' ἀπὸ μὲν τοῦ ποταμοῦ Βαιτικὴν, ἀπὸ δὲ τῶν ἐνοικούντων Τουρδητανίαν, τοὺς δ' ἐνοικοῦντας Τουρδητανούς τε καὶ Τουρδούλους προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν τοὺς αὐτοὺς νομίζοντες, οἱ δ' ἑτέρους· ὧν ἐστι καὶ Πολύβιος, συνοίκους φήσας τοῖς Τουρδητανοῖς πρὸς ἄρκτον τοὺς Τουρδούλους· νυνὶ δ' ἐν αὐτοῖς οὐδεὶς φαίνεται διορισμός. Distinguit Ptolem. 2, 4, 5, 9, 12, Marcianus p. 70, 71 ed. Miller.]

[Τουρδοσύναγος, ὁ, n. fictum, ap. Alciphr. Ep. 3, 64.]

[Τουρδοῦλοι. V. Τουρδητανία.]

[Τουρίας, ὁ, Turia, ap. Priscian. 5, 2, 5 : « Apud Græcos in ας desinentia apud nos in *a* terminantur, ut ... Τουρίας, Βαγράδας, ... Turia, Bagrada. » De quo 6, 2, 8 : « Mulucha flumen et Turia ... Quod autem non sunt neutra Turia et Mulucha ... ostendit etiam natura ipsius sermonis Punici, in quo omnia nomina vel masculina sunt vel feminina, » addito l. Sallustii, flumen Turiam Valentiam præterfluere dicentis.]

[Τουριούα, ἡ, Turiua, in loco varie tentato Strabonis p. 517, A. Est Bactrianæ regio quam Eug. Bur-

A nouf. *Comment. sur le Yaçna* p. 438, conjicit eam esse quæ in libris Zendicis vocatur Touran. Hase.]

[Τοῦρκον, τὸ, ap. Ægyptios Periclymenum. Append. Dioscor. 4, 14, p. 462.]

[Τοῦρμα, ἡ, Turma. Leo in Tacticis c. 4, 9 : Μέρος γάρ ἐστιν ἡ τοῦρμα, ἐκ τριῶν μοιρῶν ἤγουν δρούγγων συγκείμενον ἄθροισμα. Μοῖρα δέ ἐστιν ἤτοι δροῦγγος, τὸ ἐκ ταγμάτων ἤτοι ἀνδρῶν τῶν κομήτων συγκείμενον πλῆθος· adde § 44, 45 etc. Leo Grammat. in Theophilo p. 450 : Τούτῳ Θεοφίλῳ προσέφυγεν Θεόφοβος Πέρσης ἅμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ μετὰ Περσῶν χιλιάδων ιδ'. Οὓς διένειμεν οὗτος ἐν τοῖς θέμασι κατασκηνώσας καὶ εἰς τούρμας ἀποκαταστήσας, οἳ μέχρι τοῦ νῦν λέγονται τοῦρμαι Περσῶν. Contin. Theophanis 3, 29 : Ἑκάστῳ θέματι χιλιάδας δύο ἀπέσταλκεν ὑπὸ χεῖρα τελεῖν τοῖς εἰς στρατηγίαν τεταγμένοις, ἐφ' ὧν καὶ τουρμάρχας ἐπιστατεῖν ἐξετίθετο, ὅθεν ἄχρις ἡμῶν τὴν προσηγορίαν Περσῶν αἱ τῶν θεμάτων τοῦρμαι κεκλήρωνται, ἐφ' οἷς διεσπάρησαν. || Τοῦρμα, pars θέματος vel στρατηγίδος : nam provinciarum præfecturæ distinguebantur εἰς τούρμας, Turmæ vero εἰς

B βάνδας s. τοποτηρησίας. Sic autem propterea appellatæ, quod ejusmodi militares Turmæ in præsidiis essent in statis regionibus provinciarum. Constantin. Them. 1, 7 : Διῄρηται δὲ τὸ θέμα τῆς Σάμου εἰς τούρμας δύο, μίαν μὲν Ἐφέσιον, ἑτέραν δὲ Ἀτραμυτηνήν. Idem Adm. Imp. c. 47, 50 etc. Recte igitur τόρμας s. τούρμας Regiones esse dixit Eustath. Il. p. 1206, 49 : Καὶ τόποι Λιβυκοὶ νομοὶ ἐγχωρίως λέγονται, καθά τις ἂν εἴποι ῥεγεῶνες ἢ τόρμαι. Ducang. Qui etiam vocc. hinc ducta Τουρμάρχης etc. persequitur. Quibus add. Τουρμάρχισσα, ἡ, Uxor τουρμάρχου, ap. Constantin. Cærim. p. 41, A, Theodor. Stud. p. 480, D. Τουρμαρχεῖν ap. Genes. p. 49, 14 ; 59, 17 ed. Bonn. Τουρμαρχοπώλου ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 266, A extr. L. D.]

[Τουρούντης, ου, ὁ, Turuntes, fl. Sarmatiæ Europææ, ap. Marcian. p. 99, 100 ed. Miller., Ptolem. 3, 5, 2, ubi al. Ταυρ.]

[Τούρπαινα, animal ita dictum, Alex. Trall. 11, p. 197. Angl. Paul. Æg. 7, p. 289, 53 : Τουρπαίνης (sic) θαλασσίου ἰχθύος.]

C [Τοῦρτοι, Τουρτυτανία. V. Τουρδητανία.]

[Τοῦσκλον vel Τούσκουλον, τὸ, Tusculum, opp. Latii, ap. Strab. 5, p. 237 sq., ubi etiam Τουσκλάνου vel Τουσκουλάνου ὄρους. Ptolem. 3, 1, 61.]

[Τοῦσκοι, οἱ, Tusci, n. Lat. Etruscorum ap. Strab. 5, p. 219 ; Ptolem. 3, 1, 4, 47, alios 5, 9, 22, inter Caucasum et Ceraunia memorantem.]

[Τουσοίρ, φύσκη πλήρης κρημνῶν, στέατος, αἵματος, Hesych. « Τουσὰρ postulat ordo. » Is. Voss. « Suspicor v. τουσοὶρ cubare in mendo ; aut fuit vox barbara ; non enim habet Hellenismi characterem. Multæ tamen Laconicæ voces desinunt in ρ ap. Hesych. Est procul dubio nomen μαγειρικὸν, sed pro κρημνῶν (κριμνῶν Meibom.) leg. videtur κρεῶν, et videtur esse idem genus farciminis, quod nos Galli vocamus *Boudin* s. *Saucisse*. » Palmer.]

[Τουσσύλοι a Caribus vocabantur Pygmæi. Stephanus Byz. v. Κάττουζα. Jablonsk. V. quæ ad istum locum a Berkelio, ab aliis quoque observata sunt, veluti Vulcanio ad Gloss. Lat. Gr. p. 68, Dacerio ad Festum

D v. Trossuli. Tewater. Apud Steph. pro Καρῶν Gavelius Obss. Misc. nov. vol. 7, p. 785, Θρᾳκῶν.]

[Τουτᾶ. V. Τουτεῖ.]

Τουτάκι, adv. ab οὗτος, vel potius a τούτου, sicut ὀλιγάκις ab ὀλίγος. Etym. in Αὐτίκα citat ex Pind., Τουτάκι παξαμένης, non tamen exp. ; sed videtur accipi pro Hic vel Ibi. [Id. Pyth. 4, 28 : Τουτάκι δ' οἰόπολος δαίμων ἐπῆλθεν. Schol. τὸ τηνικαῦτα. Callim. Jov. 44 : Εὖτε ... τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· Lav. Min. 115 : Ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες τουτάκι δειπνησεῦντι.] Apud Suid. ita habetur, Τουτάκι, ἐν ᾧ δέ. At Τουτάκις, Hesych. exp. τοσαυτάκις [ὅπερ ἐστιν, cui Δωρικὸν addit Lobeck. Pathol. p. 319], Toties. [Tum, ap. Theognid. 844 : Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται, τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος· Pind. Pyth. 4, 255 : Καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον· schol. τηνικαῦτα. 9, 14 : Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς. Callim. Cer. 33 : Ὄκα ... τουτάκις. Lycophr. 891 : Γραικοὺς δὲ χώρας τουτάκις λαβεῖν κράτη. Schol. τηνι-

χαῦτα. Schol. Theocr. 5, 45 : Τουτάκις ἐπὶ χρόνου· τουτὶ ἐπὶ τόπου. De utraque forma Apollon. Bekk. An. p. 671, 3.]

[Τούταπος, ὁ, Tutapus, fl. Indiæ, ap. Arrian. Ind. 4, 10. « Tutapum vix aliud flumen esse posse quam quod sanscrito nomine vocatur Catadru, opinatur Schwanbeck. Fragm. Megasth. p. 33. » Hase.]

[Τουτεῖ, Hic, forma Dor. pro ταύτῃ. Theocr. 5, 45, quo de loco v. in Τουτῶ, 103 : Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ... τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς. Suidas : Τουτεὶ, ἐνταῦθα. Scribendum τουτεῖ, sec. Theognost. Can. p. 159, 8 : Τὰ δωρικῶς παρηγμένα καὶ περισπᾶται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, τουτεῖ, τηνεῖ, αὐτεῖ, ἐκεῖ. Ubi postremo substituendum πεῖ ex Jo. Alex. Τον. p. 30, 33, etiam τουτεῖ ponente. De Dorismo ου pro αυ in hoc pron. conf. Koen. ad Greg. p. 365. Qui annotavit etiam ejusd. signif. formam τουτᾶ ex ficta Epimenidis ad Solonem epistola ap. Diog. L. 1, 113 : Ἕρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἁμέ· τουτᾶ γὰρ οὐκ ἐσεῖταί τιν δεινὸς ὁ μόναρχος. L. Dind.]

Τουτέστι, Id est, Hoc est, quum aliquid declaramus. Plut. De discern. amic. et adul. [p. 64, C] : Οὐ δύναταί μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι· τουτέστι καὶ φίλῳ καὶ μὴ φίλῳ. Alicubi autem distinctum τοῦτ' ἔστι. [Lucian. Parasit. c. 47. Ptolem. Geogr. 1, 12, 2; 19, 2 et alibi, sæpissimeque grammatici.]

[Τουτιανὸς, ὁ, placentæ genus, ap. Chrysippum Tyanensem ab Athen. 14, p. 647, C cit. : Εἴδη πλακούντων καὶ γένη, Τουτιανὸν, et D : Κλοῦστρον τουττᾶτον, pro quo γουττᾶτον vel τουτουλᾶτον Casaubonus.]

[Τοῦτις, ὁ κόσσυφος, Hesych.]

[Τόφρᾰ, Tamdiu, Donec, Interea, Interim, ut Hesych. interpr. ἐν τοσούτῳ, ἕως τούτου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ χρόνου. Hom. Il. A, 509 : Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν· K, 325 : Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι νῆ' Ἀγαμεμνονέην· Δ, 221 : Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων· K, 507 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη ... προσέφη Διομήδεα. Eodem modo recentiores Epici. Absolute positum Interea, Hom. Il. K, 498 : Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους· N, 83 : Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς· et alibi. Simonid. Carm. de mul. 46 : Τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ προνὺξ προῆμαρ. || Duplex pro ὄφρα ... τόφρα, ap. Callim. Del. 39 : Τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ, τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέπω ἔκλεο Δῆλος. || Simplex pro ὄφρα, Donec, Quamdiu, Hesych. ἄχρι, ἕως. Apoll. Rh. 4, 1617 : Τόφρα δ' ἄγεν, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ νισσομένην. Orph. Arg. 335. || Ut, item pro ὄφρα, ut Hesych. interpr. ἵνα. Apoll. Rh. 3, 807 : Ἵετο δ' ἥγε φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο, ubi pro ὄφρα, quod substituunt libri multi, positum notat schol. 4, 1487 : Εἵπετο δ' ἀνὴρ αὐλείτης, ὅ σ' ἑῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνεν. Orph. Arg. 937. Antiphil. Anth. Pal. 9, 242, 7; Phædim. 13, 22, 5.]

[Τουτόθε, Hinc. Theocr. 4, 10 : Κὠχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα. De forma in —θεν præter grammaticos in Τουτῶ citandos conf. Apollon. Bekk. An. p. 574, 3. || Forma Τουτῶθεν Theocr. 4, 48 : Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει. Τούτωθεν contra mentem grammatici codex Apollonii l. c. p. 622, 32.]

[Τουττᾶτος. V. Τουτιανός.]

[Τουτῶ, i. q. τουτόθεν. Theocr. 1, 45 : Οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος· sed ubi plerique τουτὶ vel τουτεῖ, quod v. Hesychius : Τοῦτο (τουτῶ), ἐντεῦθεν· Λάκωνες. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 245, 32 : Μετὰ γὰρ τὰς ἀποκοπὰς ἐκτάσεις ἀκολουθοῦσιν· ἔνια γὰρ ἐνιαχοῦ· πόθεν πώ· αὐτόθεν αὐτώ· τουτόθεν τουτώ, παρὰ Συρακουσίοις οὕτως λεγόμενα. Perispomenon est ap. Apollon. Bekk. An. p. 604, 6, ubi similia præfatus addit exx. Sophronis αὐτόθεν αὐτῶ, αὐτῶ ὁρῇς Φύσκα, τουτόθεν τουτῶ, τουτῶ θάμεθα· quibuscum conf. p. 598, 8; 622, 31; et ubi Sophronis nomen diserteque circumflexum ponit De pron. p. 99, A. Sæpius est in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 399, 12 sqq., notatum jam a Koenio ad Greg. p. 353. L. D.]

[Τουτῶθεν. V. Τουτόθε.]

[Τουτώριος, ὁ, Tutorius, n. viri Rom. in inscr. Delia ap. Bœckh. vol. 2, p. 243, n. 2302, 1 : Πόπλιος ... Τουτώριος.]

[Τοῦφος, τάφος, Hesychii gl. suspecta.]

[Τοφέθ. V. Ταφέθ.]

[Τοφιὼν, ῶνος, ὁ, in Tab. Heracl. 1, p. 226, 89, Franz. C. I. vol. 3, p. 700, 137 : Οὐδὲ τοφιῶνας ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ποιησεῖ, Mazochius recte vertit, Tophaceas lautomias, sive lat. Tofus ex græco repetitum est sive voc. Italicum in Græcorum Italicorum sermonem transiit. L. Dind.]

[Τοφνεί. V Φνεί.]

[Τόχᾰροι, οἱ, Tochari, gens Scythica, ap. Dionys. Per. 752, ubi Eust. : Τινὲς ὀξύνουσι, τριγενὲς εἶναι λέγοντες. Τάχαροι libri Strab. 11, p. 511. Ptolem. 6, 11, 6, in Bactriana (6, 12, 4 Τάχοροι inter Sogdianos), et sæpe Georg. Pachym., ut Mich. Palæol. 2, p. 83, E : Τῶν Τοχάρων, οὓς ἡ κοινὴ Ἀταρίους λέγει συνήθεια, aliisque multis locis; Tzetz. Hist. 11, 839.]

[Τόψιος, ὁ, Topsius, frater Dionis Alexandrini ap. Suidam in v. et Τὸ Δίωνος γρὺ, Zenob. 5, 54. Ψιόνιον corrupte pro Τόψιον Prov. App. Vat.]

Τραβαίος ap. Suid. pro τραβέα, quod Latinum est. Dionys. Ἀρχαιολ. 2, [70, coll. 6, 13 fin.] : Τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους, φοινικοπαρύφους, ἃς καλοῦσι τραβέας. [Codinus Orig. Cp. n. 31 : Τραβέαι λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες. Jo. Lydus De mensibus (p. 26 Rœth.) : Τραβέα δὲ εἴρηται ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀποτελεῖται χρωμάτων, πορφύρας, κόκκου, καὶ τῆς λεγομένης ἰσάτιδος βοτάνης. Pæanius Metaphr. Eutropii l. 1 : Ἐνέδυε τὸ σχῆμα· τραβέαν τόγαν αὐτὴν ὀνομάζουσιν. Ducang. Τραβαία est ap. Joannem l. c. et De magistr. 1, 7, p. 20, Suidam s. Zonaram v. Ἀτραβατικάς.]

Τραβίτης, ὁ κύων, Suid. At VV. LL. habent τραβίλης, sine auctoris nomine. [Meliores libri τραβείτης. Τραπεζείτης Kusterus.]

[Τράγαινα, ἡ.] Τράγαιναι dicuntur Capræ, quæ et masc. et fem. sexus genitalia habent, quales in humano genere sunt hermaphroditi. Aristot. De genere anim. 4, [c. 4 ante med.] : Τὰ δὲ καὶ δύο ἔχοντα αἰδοῖα, τὸ μὲν, ἄρρενος, τὸ δὲ, θήλεος, καὶ ἐν ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα περὶ τὰς αἶγας· γίνονται γὰρ ἃς καλοῦσι τραγαίνας, διὰ τὸ θήλεος καὶ ἄρρενος ἔχειν αἰδοῖον. Hircas aut Hircicapras ficto nomine dicere queas. Plinio hoc quadrupedum genus admodum insolens videtur : quamobrem sic scripsit 11, 49 : Hermaphroditis utriusque sexus assimulatio : quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas. [ᾰ]

Τραγάκανθα, ἡ, q. d. Hircina spina, Frutex est, inquit Gorr. ex Diosc. 3, 23, cujus radix lata et lignosa summo cespite nititur : unde surculos humiles robustos latissime fundit. In quibus minuta folia multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas et firmas occulunt. Ab ejus radice vulnerata, manat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis, quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis medicamentis accommodatissima. Citatur et ex Theophr. H. Pl. 9, 1. Apud Hesych. autem legimus, Ἄφος· ἡ τραγάκανθα. [Iterum HSt. :] Τραγάκανθα, ἡ, Spina hircina, genus Spinæ, Dioscor. 2, 65; 3, 23. Theophr. H. Pl. 9, 1, [3; 8, 2; 15, 8, ubi Urbinas et Med. τραγάκανθος sec. Schneider. in Ind.]. Plin. 13, 21 : Ab hujus fruticis radice vulnerata manat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis; quæ et ipsa dicitur τραγάκανθα, arteriacis medicamentis accommodatissima. [Synes. p. 55, C : Ἐπειδὴ καὶ τραγακάνθης ἐδήδοκεν. Wakef. Paulus Æg. p. 256, 14. Hippiatr. p. 53 med. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 328, 386, ubi altero l. est var. τραγακάνθου pro τραγακάνθης, et pro τὴν τραγακάνθην, quod τραγάκανθαν dicendum, τὴν τραγάκανθον. In Matthæi Med. p. 195, τραγάκανθα· 356, τραγακάνθου. Apud Galen. vol. 13, p. 236, 527, τραγάκανθα· et genit. τραγακάνθας p. 937, pro quo alibi sæpe rectum τραγακάνθης. Sed ibid. p. 962, μιγνυμένης τραγακάνθου. Sic variatur in hodierno nomine astragali aristati s. Cretici inter τετράγκαθα et τετράγκαθος. V. Fraas. Synops. plant. floræ class. p. 59, 60. L. Dind. Leo Philos. Consp. med. p. 215,

16 Ermerins. Oribas. t. 1, p. 79, 6 Daremb. Mich. Psellus De mirab. p. 144, 18 Westerm. : Ποιεῖται δὲ καὶ (Jul. Africanus) φωνασκικὴν (sic) ἐξ ἴρεως καὶ τραγακάνθης. Τραγάκ. vocari quoque Τράγον opinabatur aliquis ad Hieroclis Philog. p. 313, (3) Boiss. Hase. ᾰᾰ]

[Τραγαλέος. V. Τρηγαλέος.]

Τρᾰγᾰλίζω exp. ἀποτρώγω, ap. Aristoph. Vesp. [674] : Ἥσθοντό γε [ἥσθηνται] τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν. [Chiorum hodiernorum Στραγάλια confert Coraes ad Heliodor. vol. 2, p. 87 sq., quæ sint ἐρέβινθοι πεφρυγμένοι, οἷς μάλιστα τῶν τραγημάτων ἔχαιρον Ἀθηναῖοι, ὡς ἔστι παρὰ Ἀριστοφάνους μαθεῖν, ignarus adhuc Theognosti qui Τραγάλιον sine signif. posuit Can. p. 125, 33. Sed idem subst. a verbo ductum Τραγαλισμὸς, ὁ, p. 5, 17 : Αἶκνον τὸ σύνδειπνον, αἶκλον τὸ δεῖπνον ἢ ὁ τραγαλισμὸς, interpr. Cœnam. L. Dind.]

[Τράγανον, τὸ, Callosum, Cartilago, Gl. De cartilagine narium Melet. Cram. Anecd. vol. 3, p. 73, 29 : Τῆς δὲ ῥινὸς τὸ μὲν ἄνωθεν αὐτῆς ἐν τῷ μετώπῳ προσπεφυκὸς ὀστοῦν ἐστι διαμπερὲς ἢ διαφυὲς, τὸ δὲ ὑποκάτω αὐτῆς τὸ λεγόμενον τράγανον χόνδρος ἅμα καὶ πτερύγια καλεῖται. Quod si adjective dicitur, τραγανὸν scribendum. L. Dind.]

[Τραγανὸς, ὁ, i. q. τράγος frumentaceus, quod voc. v.]

[Τραγανὸς, ἡ, ὸν, Callosus, Cartilagineus. Athen. 8, p. 347, E : Τῶν τραγανῶν τι ἢ χονδρῶδες τῶν παρατεθέντων. Est sequioris Græcitatis vocabulum, semel apud Etym. M. p. 731, 15 citatum, nulla adjecta interpretatione : sed ea notione, quatenus ex derivatione colligere licet, quæ huic loco minime conveniat : dicit enim ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανός. (Sic etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 7, 23; schol. Hom. Il. Ξ, 172.) Atqui si τραγανὸς ductum est a verbo ἔτραγον, i. e. Comedi, idem valebit ac τρώξιμος, Edulis : quod ab hoc l. alienum. Sed in Gl. habes quod huc perapte faciat : Τραγανὸν, Callosum ; Τράγανον, Callosum, Cartilago (et apud Herodian. Epim. p. 152 med. : Χόνδρος, τὸ ἐν τοῖς μέλεσι τραγανόν. Ducang. vero in App. Gloss. p. 189 primum affert schol. Ms., ut ait, Oppiani Hal. 1, cui simillimum jam olim ediderat Rittershusius p. 57 : Τὰ ἀναίμωτα καὶ τραγανὰ τῶν ἰχθύων καὶ ἀνόστεα (ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον μύραινα, γόγγροι) σελάχεια λέγεται. Tum ex anonymo Ms. De diæta hæc verba citat : Τὰ τραγανὰ μόρια τῶν ζώων, ὡς τὰ ὠτία καὶ τὰ μοτία, ubi τὰ μοτία sunt Nares. Nec vero spernenda, notanda certe scriptura Epitomæ τῶν τραγανωδῶν τι. Schweigh. Antyllus in Matthæi Med. p. 127 fin. : Ὄπισθεν δὲ τὸν νῶτον (τῶν ὤτων Matth.) διαιρετέον τὴν ἀντικειμένην τῷ τραγανῷ τοῦ ὠτός· Duræ parti auris, Matth., sine caussa conjiciens τράγῳ, quod v., quum τραγανῷ tueatur ὠτία in l. ap. Ducang. supra cit. De nasi cartilagine dictum v. in Τράγανον. L. D. Hippiatr. p. 89, 28, μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ τραγανοῦ· ubi interpr. perperam, Inter cutem et jugulum. Hase. || Citus, Velox. Nicetas Ann. p. 369, D : Ἡ ἄστοργος γνώμη, ἡ τορὴ καὶ τροχαλὴ λαλιὰ, καὶ μόνον οὐκ ἐπορχουμένη τοῖς χείλεσι. Cod. barbarogr. : Ἡ τετορωμένη (τετορνευμένη ed.) καὶ τραγανὴ συντυχία. Ducang.]

[Τραγανώδης. V. Τραγανός.]

[Τρᾰγᾰσαὶ, χωρίον ἐν ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγάσου, οὗ εἰς χάριν ὁ Ποσειδῶν ἁλὸς πῆξιν ἐποίησεν, ὅθεν Τραγασαῖοι ἅλες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν α′ Λεσβιακῶν. Ὁ οἰκήτωρ Τραγασαῖος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι (808, 853), Steph. Byz. (Aristophanes l. priori alludit ad verbum τραγεῖν : Ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς τραγασαῖα φαίνεται· ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας· altero ad τράγος· Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγασαίου.) Pollux 6, 63 : Ἅλες Τραγασαῖοι· λίμνη δὲ αἱ Τραγάσαι (l. Τραγασαὶ, ut Παγασαὶ) Τρωικὴ ἢ πεδίον Ἠπειρωτικὸν, ἀπὸ Τραγάσου, ᾧ χαριζόμενος ὁ Ποσ. τοὺς ἅλας ἔπηξεν. Apud Stephanum Meinek. ἠπείρῳ pro Ἠπείρῳ, et ap. Polluc. p. 721, Τρωικὴ ἀπὸ, verbis mediis deletis tanquam ineptis, tum apud Hesychium : Τράγαις· Αἰολεῖς οὕτω λέγονται ἀπὸ λίμνης, ἡ καλεῖται Τράγη, p. 722 : Τραγασαῖοι ἅλες οὕτω ... καλεῖται Τραγάση, et pro Τραγασαῖοι ἅλες οἱ ἀπὸ Λέσβου, ex Strab. 13, p. 606 : Χωρὶς καὶ τὸ Ἀλήσιον πεδίον οὐ μέγα ἐντὸς τοῦ Λεκτοῦ, καὶ τὸ Τραγασαῖον ἁλοπήγιον, p. 721 ἀπὸ Λεκτοῦ. Memorat præterea Τραγασαίους ἅλας Phylarchus ap. Athen. 3, p. 73, D, Galenus vero vol. 13, p. 316 : Οἱ Τραγάσιοι (ἅλες) πλησίον Σμινθίου· et ibid. ὕδατα Τραγάσια. Τράγασον autem heroem Etym. M. p. 763, 25 : Τραγάσιον (nisi l. —σαῖον) ἐν τῇ Τροίᾳ ἀπὸ Τραγάσου τοῦ πατρὸς Φυλονομίας τῆς ἐρασθείσης Τένου, Tzetz. ad Lyc. 232, ubi Mullerus Pausaniæ 10, 14, 2, pro Φυλονόμη ἡ Κραγάσου restituit Τραγάσου. L. Dind.]

[Τρᾱγᾰσία, ἡ, Tragasia, f. Celænus, Cauni mater, apud Nicænetum Parthenii Erot. c. 11, 2 : Τραγασίῃ δὲ Κελαινοῦς εἴχετο παιδὶ, ἥ οἱ Καῦνον ἔτικτεν, qui propter versum primam produxisse videtur.]

[Τραγάσιος, Τράγασος. V. Τραγασαῖος.]

[Τραγατυδός. V. Τραγῳδός.]

Τρᾰγάω, i. q. τραγίζω, veluti quum juvenes τραγᾶν dicuntur, ut τραγίζειν, qui pubertatis annos ingressi incipiunt mutare vocem, hircorum virus olere, et eorum libidinem imitari, ut Alex. Aphr. Probl. 1, 125, quærit, Διὰ τί ἡβάσκοντα παιδία τραγᾷ περὶ ιδ′ ἔτος, Cur pueri pubescentes, circa decimum quartum ætatis suæ annum hirquitalliant? Sic enim Latini loquuntur, ut in Τραγίζω docebo. Et paulo post subjungit, eam ætatem comitari etiam τὴν τῆς φωνῆς τραχύτητα : idque vocari βράγχος τραγᾶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τράγων οὕτως κραζόντων : quoniam sc. ἐν τῷ εὐρύνεσθαι τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν ἐξ ἀρχῆς, συμβαίνει τὰ μὲν αὐτῆς μᾶλλον, τὰ δὲ ἧττον εὐρύνεσθαι· atque eam ob rem τὸ πνεῦμα διὰ τῶν μερῶν τούτων ἐξιὸν, καὶ ὥσπερ προσκόπτον διὰ τὸ ἀνώμαλον τῆς ὁδοῦ, καὶ τὴν φωνὴν ἀνώμαλον ἐργάζεται καὶ τραχεῖαν καὶ βραγχώδη· quod et in catarrhis accidit : μετὰ δὲ τὸ τῆς ἥβης ἔτος, inquit ibid. circa finem illius Probl., τὸ τραγᾶν παύεται λοιπὸν, τῆς τραχείας ἀρτηρίας διὰ παντὸς εὐρυνθείσης τελέως, καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀπολαβούσης ὁμαλότητα. Perperam tamen ibi pro τραγᾶν legitur τρυγᾶν. [Theophilus Protosp. 5, 30, 7 sive Galen. vol. 4, p. 642 : Ὁπόταν μεταβάλλῃ πως ἐπὶ τὸ τραχύτερον (τε καὶ βαρύτερον addit Galen.) ἡ φωνή· τοῦτο γάρ τὸ τραγᾶν ἐστι.] || Apud Theophrast. autem vites τραγᾶν dicuntur, Quæ fructu carentes fronde luxuriant, et pauperiem fœtuum compensant ubertate foliorum (sic enim hoc vitium notat Pallad. in Nov. c. 9), quod Constant. Geopon. [5, 40] vocat ὑλομανεῖν. Existimatur autem esse metaph. ab hircorum natura, qui quum veneri dediti sunt, macriores sunt et semine magis abundant; ubi vero obesiores facti sunt, fiunt ad gignendum quoque tardiores minusque fœcundi : sicut nimirum soli ubertas vitibus est infœcunditas causa, efficitque ut sine fructu luxurient et minus se profundant [Suidas : Τραγᾶν φασὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ καρπὸν φέρωσιν. Hesychius : Τραγᾶν· οὕτω τὸ ἀκαρπεῖν τινὲς τῶν γεωργικῶν· οἱ δὲ μενῶν (ἀμπέλων intt.) νόσον καὶ τῆς φωνῆς τὸ πάθος. V. ejusdem gl. in Τραγίζω posita] : quod Aristot. quoque indicat De gener. anim. 5, [1], 18 : Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ περὶ τὰς τραγώσας ἀμπέλους πάθος, αἳ διὰ τὴν τροφὴν ἐξυβρίζουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ τράγοι πίονες ὄντες ἧττον ἔχουσι (sc. τὸ σπέρμα)· διὸ καὶ προλεπτύνουσιν αὐτούς· καὶ τὰς ἀμπέλους τραγᾶν ἀπὸ τοῦ πάθους τῶν τράγων καλοῦσι. [Eadem H. A. 5, 14 med.] Theophr. C. Pl. 1, 5, [5], has τραγώσας ἀμπέλους fructum non ferre ait, ubi mendose τρυγώσας habent vulg. edd., qua de re supra quoque admonui. [Conf. 1, 17, 10.] 5, 10 [9, 10] : Ἐξ ὑπερβολῆς δὲ καὶ τὸ τραγᾶν τῆς ἀμπέλου, καὶ ὅσοις ἄλλοις ἀκαρπεῖν συμβαίνει, διὰ τὴν εὐβλαστίαν· H. Pl. 4, 16 [14, 6] : Ἡ δ' ἄμπελος τραγᾷ· ἢ ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ, ἢ ὅταν τῇ ἐργασίᾳ συμπάθῃ, ἢ τρίτον ὑπτία τμηθῇ. Quæ iisdem verbis repetit C. Pl. 5, 13 [9, 13], nisi quod pro συμπάθῃ ibi legitur συντμηθῇ, pro τραγᾶν autem τρυγᾶν, ut et alibi tam apud ipsum quam apud Alex. Aphr. legi, paulo ante docui. [Conf. 2, 7, 6.] Plin. Articulationem vocat hoc vitium, qui illum Theophr. locum sic interpr. 17, 24 : Vitibus, præter vermiculationem et siderationem, morbus peculiaris articulatio, tribus de causis; una, vi tempestatum germinibus ablatis; altera, ut notavit Theophr., in supinum excisis; tertia, culturæ imperitia læsis : omnes enim earum injuriæ in articulis sentiuntur. [Brodæus in Face Crit. 2, p. 543. Valck. Plutarch.

Quæst. nat. c. 40 : Διὰ τί τῶν ἀμπέλων τὰς ἀκάρπους ... τραγᾷν λέγομεν; Hase. Verbum τραγῶ ponit etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 22, 4.]

[Τραγεία. V. Τραγέα in Τράγεος.]

[Τραγεῖον. V. Τράγιον.]

Τράγειος, α, ον, Hircinus : τρ. κρέα, Hircinæ carnes [Gl.], sicut ὕεια dicuntur Suillæ s. Porcinæ. [Dio Chrys. vol. 1, p. 235. Wakef. Philostr. De gymn. p. 4, 22 Kays. : Τῶν κρεῶν τὰ βόειά τε καὶ ταύρεια καὶ τράγεια. Clem. Al. Strom. 7, 6, 33 : Συμβάλλεσθαι τὴν τῶν τρ. κρεῶν βρῶσιν πρὸς ἐπιληψίαν λέγουσιν. Hippiatr. p. 31, 19; 32, 35; 79, 33, στέαρ τρ., et 59, 19, στ. χοίρειον παλαιὸν καὶ τρ. Simplici ι ousum κρέας τράγιον ap. Achmet. Oniroer. p. 220, 21 et 28. Fem. χολὴν τραγείαν Theoph. Nonn. t. 1, p. 246, 4 Bernard. Hase.]

Τρᾰγέλᾰφος, ὁ, Hirquicervus, Animal hirco et cervo simile, s. Hirci et cervi figuram mixtam habens. Cujus tum alii meminere, tum Aristoteles [Phys. ausc. 4, 1, Περὶ ἑρμην. c. 1 fin., p. 16, 16 Bekk.], et Lucian. [Prom. extr., Tragœdop. 163], nec non Plin., qui quum 8, 32, de cervis tractasset, caput sequens sic orditur : Eadem est specie, barba tantum et armorum villo distans, quem Tragelaphon vocant, non alibi quam juxta Phasin amnem nascens. [Diod. 2, 51 : Γίνονται δὲ (in Arabia) καὶ τραγέλαφοι καὶ βούβαλοι καὶ ἄλλα πλείω γένη δίμορφα ζώων. Deut. 14, 5 : Ἔλαφον καὶ δορκάδα καὶ πύγαργον, al. καὶ δορκάδα καὶ βούβαλον καὶ τραγέλαφον καὶ πύγαργον. Job. 39, 1 : Εἰ ἔγνως καιρὸν τοκετοῦ τραγελάφων πέτρας. Gl. ad Orig. Philoc. in Morelli Bibl. Ms. p. 59 : Ἀλλ' ἡμεῖς ἴδομεν τραγέλαφον ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθόντα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καίσαρος Βάρδα, ὃν ἐκάλουν ζόμβρον, ὃς εἶχεν ἐλάφου μὲν προτομήν, γένειον δὲ τράγου, ξανθὸν τὸ χρῶμα, μέγεθος βοὸς κτλ. Schneid. Parisiis viderat Salmasius, qui describit Plin. Ex. p. 162, b, C, et addit ex Glossario Puteani : « Tragelaphus bestia, quem Elcum vocamus, » Londini Chishull. infra cit. Nihilominus recentiores τραγέλαφον, ut Aristot. et Lucianus, inter res nihili referunt, velut David in Aristot. Categor. p. 28, 20 ed. Bekk., Georg. Sync. p. 31, C, anon. Cram. Anecd. vol. 4, p. 281, 28.] || Τραγέλαφοι erant etiam Pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11, duobus in ll. [p. 484, E, et ubi Alexidis, Eubuli, Menandri, Antiphanis ll. citat, p. 500, D seqq.] : forsan inde sortita id nomen, quod tragelaphi figuram repræsentarent aliquomodo. [Arte ficti sunt etiam in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 150, B, p. 233, 11 (237, A, 37) : Ὄνυξ μέγας, τραγελάφου πρια[πίζοντος Bœckh.], σταθμὸν ΔΔΔ⊢⊢, ubi imaginem in gemma dici animadvertit Bœckh. Diod. 18, 26 med. : Θρόνος χρυσοῦς τῷ σχήματι τετράγωνος, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους. Cujusmodi protomas etiam poculis nomen fecisse ex monumento Seleuci Callinici ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 70, a Bœckhio Œcon. Athen. vol. 2, p. 306 citato, colligitur. Pictos memorant Aristoph. Ran. 937 : Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους (ἐποίουν), ἅπερ σύ, ἃ τοῖσι παραπετάσμασι τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν· Plato Reip. 6, p. 488, A : Οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Plutarch. Agesil. c. 19 : Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. L. D. Tragelaphon Plinii Schneider. *Anmerk. über die Ecl. phys.* p. 18 opinatur esse Antilopen strepsicerun. Apud recentiores, qui inter commenta referunt, proverbii loco Phot. Epist. p. 280, 23 : Ἡ δικαιοσύνη δὲ ἆρ' οὐκ εἰς τραγελάφους σοὶ καὶ σκινδαψοὺς περιστήσεται; Eadem jungunt Theod. Abucara Opusc. p. 410, 18, et Greg. Naz. t. 1, p. 413, C : Σκινδαψοί τινες, ὥς αὐτοί φασι, καὶ τρ. Jo. Damasc. t. 1, p. 67, C : Σειρήνων καὶ τρ. μυθοπλαστία. Hase.]

Τράγεος, ὁ, idem q. τράγειος. [Autom. Epigr. Anth. Pal. 11, 325, 1, πόδα. Apollinar. Ps. 49, 27, αἷμα.] Unde Τραγέη δορά, Hircina pellis, Pellis hirco detracta. Pro quo sine adjectione substantivi dicitur Τραγέη [Τρᾰγέα], ut ἀρκτέη, λεοντέη, pro ἀρκτείη δορά, λεοντίη δορά. [Theophr. fr. 4 De odor. 60 : Θαυμαστὸν τὸ συμπάσχειν τὰς τραγέας, ὅταν ἡ ὥρα καθήκη τῆς ὀρμῆς.] Plutarch. [Mor. p. 294, F] : Τινὰς δὲ κώδια καὶ τραγέας τοὺς ἀνθρώπους φοροῦντας, καὶ τὰ πλεῖστα συνόντας αἰπολίοις, γενέσθαι δυσοίδεις, Ex eo quod hircinas gestarent pelles. Item pro hoc τραγέη usurpatur Τραγῆ contractum ut ap. [Polluc. 4, 118. Theognost. Can. p. 108, 10,] Suidam ex quodam anonymo : Τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν, Nigram hirci pellem; seu, ut ipse exp., αἰγίδα : quod significat potius Caprinam pellem : ut ἀρνακὶς denotat Pellem agninam. [|| Eustath. Il. p. 276, 10 : Τραγᾶς ἀδυρσεύτους. Τραγαῖ δέ εἰσι περισπωμένως αἱ τῶν τράγων δοραί, ὡς καὶ λεονταῖ καὶ παρδαλαῖ αἱ τῶν λεόντων καὶ τῶν παρδάλεων. Wakef. De utraque forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 78. Forma poet. Τραγεία. Theocr. 5, 61 : Ταὶ δὲ τραγεῖαι ταὶ παρὰ τὶν δοσοῦντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.]

[Τραγῆ. V. Τράγεος.]

[Τράγη, πεπληγμένη, πεπηγυῖα, Hesychius. Πεπλεγμένη Sopingius, quod probat Albertus (conf. Lobeck. Pathol. p. 178), referens ad Τετραγωνωμένη, quod v. Τραγανή, πεπηγμένη Meinek. ad Steph. Byz. p. 722. V. etiam Τραγασαί.]

Τράγημα, τὸ, i. q. τρωγάλιον, Quod in secunda mensa solet apponi comedendum s. arrodendum, ut in Τρωγάλιον docebo. [Bellaria, Gl. Aristoph. Ach. 1091. Pl. 190. Ib. 996 : Τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα ἐπόντα· Ran. 510 : Τραγήματα ἔφρυγε· Ach. 844 : Φρύγεται τραγήματα· aliique Comici. Singulari Lycophro ap. Diog. L. 2, 140 : Τράγημα δὲ ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.] Plato Rep. 2, [p. 372, C, E] : Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς (sc. civibus nostris), τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. Ubi nota eum τραγημάτων nomine comprehendere non solum Ficus, sed etiam Cicer ac Fabam : item Myrti baccas et Faginas glandes, sc. sub cinere coctas, ut hodie solent castaneæ. [Xenoph. Anab. 2, 3, 15 : Τὰς βαλάνους ξηραίνοντες τραγήματα ἀπετίθεσαν· 5, 3, 10. Theophr. H. Pl. 4, 8, 12. Alciphr. Ep. 1, 22; Philostr. Her. p. 711 med.] Et Antiphanes ap. Athen. 14, [p. 640, D] dicit, Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαῖ, Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι. Nam Placentarum quoque genus et πέμματα τραγήμασιν annumerantur, ut a Clearcho quoque Solensi ap. Eund. 14, [p. 648, F] τραγήμασιν accensetur Ἄμης, πλακοῦς ἔντιλτος, ἴτριον, ῥοά· et præterea, Ὠόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπτή, βότρυς, Ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλα, ἀμύγδαλα· ibid. [p. 642, C] Alexis dicit, Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα. Τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως, Κἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας. Ubi etiam nota, bellaria apponi solere ad producendum convivium. [Menander ap. Athen. 4, p. 172, B : Ἡ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη κρεάδι' ὀπτᾷ καὶ κίχλας τραγήματα. Aret. p. 117, 53 : Τράγημα πᾶν κεφαλαλγές, πλὴν φοίνικες πάσης ἰδέης· pro quibus 120, 45, πλὴν φοίνικος ἢ τῶν ὡραίων σύκων ἢ σταφυλῆς.] Ἐπιδορπίδες quoque et ἐπιδόρπια, s. ἐπιδορπίσματα, et ἐπιφορήματα vocabantur eadem. [Nicostr. ap. Athen. p. 685, D : Κόσμησον αὐτὴν (mensam) παντοδαποῖς τραγήμασι. Galen. vol. 6, p. 498, 10, de cicere elixo frixove : Ἐσθίουσιν ἐν χρείᾳ τῶν καλουμένων τρ. Id. ib. p. 531, 2, de fabis frixis : Αὐτοὺς ἐσθίουσιν ἐν χώρᾳ τρ. Decret. Athen. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 166, n. 123, 20 : Περσικὰς ξηράς, καὶ ἀμυγδάλας, καὶ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα, καὶ κώνους, καὶ καστάναια, καὶ κυάμους Αἰγυπτίους, καὶ φοινικοβαλάνους, καὶ εἴ τινα ἄλλα τρ. μετὰ τούτων πωλεῖται. Hase. Τραγήματα τῶν λόγων, quasi Bellaria quædam orationis, epilogos dictos esse a nonnullis, tradit Dionys. Hal. Art. rhet. 10, 18 : Ἡγοῦνται τοὺς ἐπιλόγους, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στωμύλματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλοῦσι τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα. Ernest. Lex. rhet.]

[Τραγηματίζω s.] Τραγηματίζομαι, Comedo bellaria, ut [Aristot. Eth. Nic. l. ult. c. 5 : Ἐν τοῖς θεάτροις οἱ τραγηματίζοντες, ὅταν φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ὦσι, τότε μάλιστ' αὐτὸ δρῶσι. Routh. Eustath. Od. p. 1553, 35 : Τὸ τράγημα καὶ τὸ αὐτοῦ ῥῆμα τὸ τραγηματίζω. Valck.] Athen. 14, jubet tria cavere ὅταν κωθωνίζῃς, nimirum μὴ πονηρὸν οἶνον πίνειν, μηδὲ ἄκρατον, μηδὲ τραγηματίζεσθαι ἐν τοῖς κωθωνισμοῖς. [Menander ap. eund. 4, p. 172, B : Ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται. Theophr. Char. 12, 1 : Πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα ... ἑστηκὼς τραγηματίζεσθαι.] Idem addit et a-

cus. rei, dicens lib. 4, [p. 140, E] moris fuisse apud vetteres φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι, Comedere folia laurus inter bellaria, s. in secundis mensis.

Τραγηματισμὸς, ὁ, dicitur ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, Comestio bellariorum, Comedere bellaria. De quo vide in Τρωγάλια. [Athen. 14, p. 641, E; Eust. Od. p. 1401, 50. Valck.]

[Τραγηματοπώλης, ὁ, Bellariorum venditor. Hesych. in Κεγχρανοπώλης. Hemst.]

[Τραγηματώδης, ὁ, ἡ, Bellariis similis. Eustath. Il. p. 1141, 15, ἐδέσματα.]

Τρᾰγηφόρος, ὁ, ἡ, Hircinam pellem gestans. Hesych. τραγηφόρους dici scribit τὰς κόρας, αἱ Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο, Puellas, quæ Bacchica orgia peragentes hircinis amiciebantur pellibus.

[Τραγία (codd. Τραγαία), νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν, ὅθεν ἦν Θεογείτων ὁ περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὔπολις διὰ τοῦ ε γράφει, καὶ πληθυντικῶς Τραγέαι. Τὸ ἐθνικὸν Τραγεάτης, ὡς Τεγεάτης, Steph. Byz. Thuc. 1, 116 : Πρὸς Τραγίᾳ τῇ νήσῳ. Plutarch. Pericl. c. 25 : Περὶ νῆσον, ἣν Τραγίας καλοῦσι. Strab. 14, p. 635 : Πρόκειται περὶ τὰς Τραγαίας νησία, al. Τραγέας. L. D. Insulam hodie vocari Macares, inter Naxon et Donussam, auctor est Ross. *Reisen auf den gr. Inseln* vol. 1, p. 40, 12. Hase.]

[Τρᾰγίαμβος, ὁ, Iambus tragicus. Suidas v. Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου : Ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων. Conf. Μελίαμβος.]

[Τραγιανός. V. Τραιάνεια.]

Τρᾰγίζω, Hircum refero. Interdum vero significat Hircum libidine refero, imitor lascivia. Est enim salacissimum animal : quamobrem Latini Hircum vocarunt etiam hominem libidinosum, ut Plaut. : Propter operam illius improbi hirci edentuli. Quod convitii genus hodieque Italica lingua retinet. Interdum autem Hircum fœtore refero, Hircum oleo. Interdum utrumque, sc. Et odore et lascivia hircum imitor : ut ap. Hippocr. [p. 1175, F] de juvenibus : Ἐπὴν ἀφροδισιάζειν ἄρξωνται ἢ τραγίζειν, Quum venerem experiri cœperint, aut hircina libidine eam appetere, atque olere hircum : quod etiam ὀργᾷν et σφριγᾷν dicitur, et apud Latinos peculiarius de feminis Catullire. Nisi forte id de voce accipiendum ; nam τραγίζειν dicuntur etiam juvenes, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem et asperiorem mutant : quo tempore etiam veneris sentire stimulos incipiunt ; ut Aristot. H. A. 7, 1 : Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἥ τε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτε τι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλὴ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς· ὃ καλοῦσι τραγίζειν. [Conf. De gener. anim. 5, 7 med. : Τούτου τοῦ μορίου μεταβάλλοντος καὶ ἡ φωνὴ μεταβάλλει, μᾶλλον μὲν τοῖς ἄρρεσιν, συμβαίνει δὲ ταὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ἀλλ' ἀδηλότερον, καὶ γίνεται ὃ καλοῦσί τινες τραγίζειν, ὅταν ἀνώμαλος ᾖ ἡ φωνή.] Quo respexit Censorin. De die natali, c. 5 : In secunda hebdomade, vel incipiente tertia, vocem crassiorem et inæquabilem fieri : quod appellat τραγίζειν, antiqui nostri Hirquitallire : et inde ipsos putant Hirquitallos appellari, quod tum corpus hircum olere incipiat. [Porphyr. In Ptolem. Harmon. p. 253, A : Παχεῖαι γίνονται (φωναὶ) καὶ τῶν τραγιζόντων. Hesychius : Τραγίζειν, τὸ τραγᾷν τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν παιδίων (παίδων). In Gl. Τραγειων ταις αρχηνηβιοσυς, Müller. ad Festum p. 101, τραγίζων παῖς ἀρχὴν ἥβης, Gronov. Obss. in Scriptt. eccles. p. 84 cum Scaligero ἀκμὴν ἡβώσας (ἡβήσας). L. D.] Nec vero tantum ab odore isto hircino vocantur hirquitalli et τραγίζοντες [Τραγίζοντες, Hirquitali, Gl.], sed etiam ab hircina lascivia : ut patet ex Pompeio Festo, quum ait, Hirquitalli, pueri primum ad virilitatem accedentes : a libidine sc. hircorum dicti. Alioqui simpliciter accipitur pro Hircum oleo, Hircosus sum : ut Plautus Hircosum senem dicit, qui hirci in modum fœteat : ut ap. Diosc. [1, 12], de cassia : Ἀποδοκίμαζε δὲ τὴν τραγίζουσαν ἐν ὀσμῇ, Quæ hircinum virus oleat, τὴν βρωμῶδες ὄζουσαν : quod et κιναβρᾷν dicitur. [V. Brodæi Misc. 5, 22.]

Τραγικεύομαι, Tragice loquor, schol. Aristoph. [Pl. 9 : Θεσπιῳδεῖ] ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει· 601 : Ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται. Eustath. Opusc. p. 216, 95; 268, 4.]

[Τραγικολογία. V. Γραολογία.]

Τραγικὸς, ἡ, ὸν, pro τραγῳδικὸς ut plurimum dicitur, quemadmodum κωμικὸς pro κωμῳδικός : velut [Herodot. 4, 67 : Τραγικοῖσι χοροῖσι. Plato Reip. 9, p. 577, B, σκευῆς· 10, p. 602, B, ποιήσεως· Clit. p. 407, A, μηχανῆς· Phil. p. 48, A, θεωρήσεις· Phædr. p. 269, A, τὰ τραγικά· Reip. 10, p. 595, C : Τῶν καλῶν ἁπάντων τούτων τῶν τραγικῶν· Min. p. 318, E, μῦθον· Crat. 408, C, βίον· Leg. 8, p. 838, C, σπουδῇ. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 28, σκηνῆς. Schol. Hephæst. p. 169, 16; 170, 14, μέτρον ἰαμβικόν.] Athen. 5, memorat πρόσωπα σατυρικά τε καὶ κωμικὰ καὶ τραγικά· 12, τραγικὰς στολάς· 14, [p. 630, C, D] τῆς σκηνικῆς ποιήσεως dicit tres esse ὀρχήσεις, sc. τραγικὴν, κωμικὴν, et σατυρικήν. Item Lucian. [Nigrin. c. 9] dicit ἄγγελον τραγικὸν, Nuntium tragicum : Οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. Idem [Calumn. c. 1] : Ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος. [Ἐσθῆτες Ep. Sat. c. 28.] Plutarch. : Ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας. Idemque τραγικὰ πάθη dicit, ut et Athen. [quod Hesychius int., μεστὸν συμφορᾶς], et in Symp. [p. 714, F] : Σφάλματα οὐκ οἰκτρὰ καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ἀποτεύξεις ἔχοντα. Ubi nota eum τραγικὰ copulasse cum οἰκτρὰ, sicut τραγικὸν et περιπαθὲς conjunxit, dicens in Vita Alexandri Magni [c. 75] : Ταῦτά τινες ᾤοντο δεῖν γράφειν, ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες· solent enim τραγικὰ dici τὰ δεινὰ, et quæ horrenda sunt ; ut Erasm. quoque docet in Prov. Tragicum malum, Tragicæ execrationes, Tragicum tueri. [Et similiter alibi ap. Plutarch. Aristot. Poet. c. 13 med. : Ἐπὶ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν ἀγώνων τραγικώταται αἱ τοιαῦται (tragœdiæ quales sunt Euripidis εἰς δυστυχίαν τελευτῶσαι) φαίνονται, ἂν κατορθωθῶσιν. Ibid. 14 med. : Τό τε γὰρ μιαρὸν ἔχει καὶ οὐ τραγικόν· ἀπαθὲς γάρ· 18 med. : Τραγικὸν τοῦτο καὶ φιλάνθρωπον· 27 in. Ἡ τρ. μίμησις. Polyb. 2, 16, 14, ὕλην.] Alioqui τραγικὰ dicuntur etiam Quæ gravia sunt et talia quæ tragœdos deceant : ut illa ap. Virg. Sophocleo digna cothurno carmina. [Hesychio Τραγικὸν, θρηνητικὸν, λυπηρὸν, post Τρασιά.] Aristot. in Poet. : Διὰ τὸ σεμνὸν ἄγαν καὶ τραγικὸν, Eo quod nimis tragicam gravitatem resipiant. Et [Plato Men. p. 76, E : Τραγική ἐστιν ἡ ἀπόκρισις. Lucian. Histor. c. 23 : Καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ συγγράφοντας· Imag. c. 21 : Οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν. Menander ap.] Plut. [Mor. p. 103, D] τραγικώτερον adverbialiter : Ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ. Quem l. citans Erasm. Chil. τραγικῶς λαλεῖν esse dicit, Verbis uti magificentioribus : quoniam sc. Tragicorum character est sublimis, amatque tragœdia ampullas et sesquipedalia verba. [Aristid. vol. 1, p. 37 : Εἰ θέλεις τραγικώτερον εἰπεῖν.] Ita et Cic. : Sed hæc tragica atque divina : faceta autem et urbana innumerabilia ex una concione meministis. [Lucian. Pisc. c. 39. Suidas v. Ἀβδέλυκτα : Τραγικωτέρα ἡ λέξις.] Sicut vero idem Cic. De clar. orat. : Grandis, et, ut ita dicam, tragicus ; ita Aristoph. Pac. [136] : Οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, Ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος, schol. ἀξιοπιστότερος. [Polyb. 5, 26, 9 : Γενομένης τῆς εἰσόδου τραγικῆς διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπαντησάντων ἡγεμόνων καὶ στρατιωτῶν. Eustath. ap. Tafel. De Thessalonic. p. 387, 3 : Οὕτω γὰρ τραγικώτερον περιστήσομαι κύκλον εἰς ξυναυλίαν πένθους.] At τραγικώτατος μῦθος affertur pro Tragœdiis celebratissima fabula. Ita ut τραγικὸς significet non solum Qui tragicorum est, Tragicorum proprius, sed etiam Conveniens tragicis, Decens tragicos, Dignus tragicis, Qualis in tragœdiis fingi solet. Ac priore quidem dicitur modo τραγικὴ σκευὴ, itemque ap. Athen. 4, [p. 182, C] τραγικοὶ αὐλοὶ, Tibiæ quarum in tragœdiis usus est ; nec non τραγικὴ σκηνὴ ap. Suid., quod esse dicit πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν σκηνῇ [σκευῇ recte Photius] θεῶν τινες παριόντες ἔλεγον, alio nomine μηχανὴ vocatum. [V. ll. Plat. et Xenoph. initio citt. Τραγικὸς Διόνυσος Callim. Epigr. 51, 4.] Posteriore autem, τραγικὸν πάθος supra [ap. Photium s. Suidam, qui ponunt etiam Τραγικῆς, τραγῳδεῖν εἰωθυίας], et apud Latinos Tragicum scelus, pro Dignum trago-

dia, s. Quale in tragœdiis decantatur. [Polyb. 5, 48, 9 : Ἐξ ὧν συνέβαινε τραγικὴν καὶ παρηλλαγμένην φαίνεσθαι τοῦ ῥεύματος τὴν φαντασίαν, ὡς ἂν ὁμοῦ τοῖς νηχομένοις φερομένων ἵππων, ὑποζυγίων, ὅπλων, νεκρῶν, ἀποσκευῆς παντοδαπῆς. Lucian. Toxar. c. 56 : Πάνυ τραγικὰ καὶ μύθοις ὅμοια.] Præterea τραγικὸς ὑποκριτὴς dicitur (ut Liv., Artisoni cuidam tragico actori), i. e. τραγῳδιῶν ὑποκριτής. At paulo aliter Plutarch. [Mor. p. 51, E] : Ὅλως τραγικός ἐστιν, οὐ σατυρικὸς, φιλίας ὑποκριτὴς, οὐδὲ κωμικὸς, Tragicum actorem in simulanda amicitia agere novit, non satyricum, nec comicum. I. e. Tragica quadam gravitate novit simulare et agere amicum. [Demosth. p. 329, 26 : Ὑποκριτὴς ἄριστος, τραγικὸς Θεοκρίνης. Lucian. Icarom. c. 29. Athen. 8, p. 344, D. Omisso ὑποκριτὴς Sannyrio ap. schol. Eur. Orest. 269 : Ἀλλ' Ἡγέλοχος οὗτός με μηνύσειεν ἂν ὁ τραγικός.] Sic τραγικὸς ποιητὴς, ut et Ciceroni Tragicus poeta, i. e. τραγῳδοποιὸς s. τραγῳδός. Æschin. [p. 86, 38] : Εἴ τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, ποιήσειεν ἐν τραγῳδίᾳ τὸν Θερσίτην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στεφανούμενον. [Ἀνὴρ τραγικὸς Plato Phæd. p. 115, A. Demosth. p. 307, 25, sec. Harpocrat. (et Hesych.) in Τραγικὸς, etsi αὐτοτραγικὸς est ap. Dem.] Frequentius omisso subst. dicitur οἱ τραγικοὶ pro οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ, sicut Latini quoque Tragicos dicunt pro Tragicos poetas : ut ap. Aristot. Poet. et in Rhet. [3, 14], qui rursum in Poet. [c. 13] dicit Euripidem videri esse τραγικώτατον τῶν ποιητῶν, Maxime tragicum, i. e. Tragica gravitate ac magnificentia superare ceteros poetas. [Ὁ τραγικὸς vel ὁ τραγικὸς ποιητὴς in specie sæpe omisso nomine dicitur Euripides, velut ap. Galen. vol. 13, p. 941 : Ὥσπερ καὶ ὁ τραγικὸς ποιητὴς ἡμῖν λέγει τὴν Πολυξένην. Et omisso subst. ap. Philon. vol. 2, p. 53, 3; 469, 12; 488, 30, et alibi. Neutro de Tragici dicto Eustath. Il. p. 209, 10 : Ὡς καὶ ἐνταῦθα προσαρμόσαι τὸ τραγικὸν, Λόγος γὰρ αὐτὸς κτλ., et alibi.] Item Τραγικὴ reperitur pro ἡ τραγικὴ ποίησις, i. e., ut Horat. loquitur, Tragica camœna : ut ap. Aristot. Rhet. 3, [1] : Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν ὀψὲ παρῆλθεν (sc. ἡ ὑπόκρισις), ὑπεκρίνοντο γὰρ αὐτοὶ τραγῳδίας οἱ ποιηταὶ τοπρῶτον. Nisi malis ibi subaudire σκηνή. [Hesychius : Τραγικὴ, τραγῳδῶν ᾄσματα. || Hircinus, Caprinus. Plato Crat. p. 408, C, de Pane loquens, ludensque duplici vocabuli signif. : Τὸ μὲν ἀληθὲς αὐτοῦ λεῖον, τὸ δὲ ψεῦδος τραχὺ καὶ τραγικὸν, sed infra τραχὺς καὶ τραγοειδής. Lucian. Gall. c. 10 : Ὁ πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν. Plut. Pyrrh. c. 11 : Τοῖς τραγικοῖς κέρασιν, ubi, ut sæpe, in στρατηγικοῖς corruptum in nonnullis. Longus Past. 4, p. 125, 6 Schæf. : Τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσαττόμενος. || Adv.] Τραγικῶς, Tragice, Tragicorum more, Ita ut tragicos decet. Cujus signif. exemplum paulo ante attuli, sc. Τραγικῶς λέγειν : cui simile hoc Greg. Naz. Epist. quadam : Ἀλλ' οὐκ ἦν, οἶμαι, πράττοντα τραγικῶς, πανηγυρίζειν κωμικῶς, i. e. Quum essem constitutus in τραγικοῖς πάθεσι. [Τραγικῶς λέγειν, vel uno verbo τραγῳδεῖν, in oratore idem est quod αὐξητικῶς λέγειν, fitque duobus modis : 1. res valde magnas verbis paucis exponere debemus, ut orationem magnitudinem rei assequi non posse significemus; nam res magnæ verborum dilatatione minores fiunt. 2. res parvas tractare debemus περιττῶς, atque exaggerare dicendo. (Plato Reip. 3, p. 413, B : Τραγικῶς κινδυνεύω λέγειν· 8, p. 545, E : Ἢ βούλει εὐχώμεθα ταῖς Μούσαις ... καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς ... ὑψηλολογουμένας λέγειν ;) Utrumque genus τραγῳδεῖν et τραγικῶς λέγειν dicitur ap. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. p. 66, ad quem I. Gregor. p. 33 : Τὸ τραγικῶς λέγειν ἐστὶ τὸ μετὰ πάθους ἐκφράζειν τὰ πράγματα καὶ ἐλεεινολογεῖσθαι· τραγῳδία γάρ ἐστι συμφορῶν μετὰ θρήνου ἀπαγγελία, ἔργον δὲ τραγῳδίας, πάθος κινεῖν καὶ εἰς θρήνους καὶ δάκρυα. Huc pertinet, quod Philostr. in Vita Hippodromi Soph. Nicagoram refert tragœdiam dixisse σοφιστῶν μητέρα. Idem in Vita Scop. p. 518 : Προσέκειτο μὲν οὖν ἅπασι ποιήμασι· τραγῳδίας τε καὶ ἐνεφορεῖτο ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν διδασκάλου (Æschinis) μεγαλοφωνίαν. Hanc ex tragœdiarum tractatione Æschinem nactum Demosthenes quoque agnoscit. Quare et Philostr., de Adriano p. 590 : Τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσε, ἀταμιεύτως τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. Ernest. Lex. rhet. Plutarch. Mor. p. 568, D : Οὐ τρ., ἀλλὰ θεολογικῶς τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀποφαινόμενος (Plato)· Thes. c. 2 : Τῶν ἥκιστα τραγικῶς εἰρῆσθαι δοκούντων. Comparativo improprie id. Poplic. c. 10 : Καὶ γὰρ ὄντως ὁ Οὐαλέριος ᾤκει τραγικώτερον ὑπὸ τὴν καλουμένην Οὐελίαν οἰκίαν ἐπικρεμαμένην τῇ ἀγορᾷ καὶ καθορῶσαν ἐξ ὕψους ἅπαντα, δυσπρόσοδον δὲ πελάσαι καὶ χαλεπὴν ἔξωθεν, ὥστε καταβαίνοντος αὐτοῦ τὸ σχῆμα μετέωρον εἶναι καὶ βασιλικὸν τῆς πομπῆς τὸν ὄγκον. V. Menander ap. eund. in adj. ap. HSt. Lucian. Histor. c. 16 : Ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. « Clem. Alex. Strom. 5, 13, 85. Schol. Aristoph. Pl. 39. » Kall. Marc. Eugen. Imag. p. 153, 15 Kays., τραγικῶς εἰπεῖν. Comparat. Philo vol. 2, p. 267, 29 : Τὴν μυθολόγον ἡδονὴν τραγικώτερον ἐνεσκευασμένην. Hase.]

[Τραγικώδης, ὁ, ἡ, Tragicus. Palæph. 41, 1, τρ. μῦθος, Tragica s. Tristis, Tragœdia digna fabula. « Mich. Apost. Prov. 2, 72. » Schleusn.]

[Τραγικῶς. V. Τραγικός.]

[Τράγιλος, πόλις μία τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πρὸς τῇ Χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγῳδούμενα γράψας ἐν ς' βιβλίοις. Ὁ πολίτης Τραγιλεύς, Steph. Byz.]

[Τραγινάριον, τὸ, mendose, ut videtur, legitur ap. Incert. De cibis p. 239, 12 et 245, 6 Ermerins., pro Ταγηνάριον, quod est nomen vulgare Attagenis. Hase.]

[Τράγϊνος, η, ον, Hircinus. Erycius Anth. Pal. 9, 58, 6 : Τραγίνας δ' ὕπνος ἔμυσε κόρας. Ita Brunckius. Cod. τραγίνου. De forma v. Lobeck. Pathol. p. 201.]

Τράγιον sive Τραγεῖον, τὸ, ut ap. Hesych. scribitur, Herbæ species est, ita nominatæ quoniam ejus folia κατὰ τὸ φθινόπωρον προβάλλει τράγου ὀσμὴν, Diosc. 4, 49 [et 50], ubi etiam tradit, τὰς ἀγρίας αἶγας τοξευθείσας καὶ νεμηθείσας τὴν πόαν, ἐκβάλλειν τὰς ἀκίδας. Duas autem ejus species constituit, quas ibi vide. [Quæ HSt. priori loco posuit, Dioscorides de altera specie, quæ autem altero, de priori specie dixerat. Scribit vero de priori : Τράγιον φύεται μὲν ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια καὶ τὰς ῥάβδους καὶ τὸν καρπὸν, μικρότερα δὲ πάντα· φέρει δὲ ὀπὸν κόμμει παραπλήσιον· de altera : Τράγιον ἄλλο τὰ μὲν φύλλα ἔχει σκολοπενδρίῳ ὅμοια καὶ ῥίζαν λεπτὴν, λευκὴν, παραπλησίαν ῥαφάνῳ ἀγρίᾳ κτλ. Quibuscum conf. Galen. vol. 13, p. 236.] Adi et Plin. 13, 21, [36]; 27, 13, [115] ubi non tantum Tragion ab eo dicitur, sed etiam Tragonis. Ibid. Tragi herbæ meminit, et Tragopogonis. [V. Sprengel. Hist. rei herb. vol. 1, p. 185. Fraas. Synopsi plantt. floræ cl. p. 182, conjicit esse Origanum maru. Hase.]

[Τράγιον, τὸ, Tragium, locus a Teleclo conditus ap. Strab. 8, p. 360. Ad oppidum Naxi, de quo Steph. Byz. in Τραγία, refert Bröndsted. *Reisen* vol. 1, p. 89 sq.]

[Τράγιος. V. Τραγία et Τράγειος.]

[Τραγίσκιον. V. Τραγίσκος.]

Τρᾰγίσκος, ὁ, Hirculus, i. e. Hircus juvenculus, Hircus parvulus, etiam Hœdus, Theocr. [5, 141. Epigr. Anth. Pal. 9, 317, 3. Hesychius : Ἐξάγω χωλὸν τραγίσκιον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις. || Piscis, Marc. Sidet. 23 : Σηπίαι ἠδὲ τραγίσκοι. « Spartum Mænam systematis hodierni opinatur esse Bussemaker. Schol. Nicandri p. 659. » Hase.]

[Τραγίσκος, ὁ, Tragiscus, Tarentinus, ap. Polyb. 8, 29 sq. Cretensis ap. Plut. Arat. c. 29.]

Τραγιστὴς, ὁ, longe diversam [a verbo τραγίζω] habet signif., siquidem Hesych. τραγιστὰς exp. τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας, Eos qui victimas furantur, i. e. Sacrilegos. Proprie tamen in eum diceretur τραγιστὴς Qui hircum immolandum s. immolationi destinatum surripuisset. [Ap. Hesych. contra ordinem scriptum τραγαστάς.]

[Τραγκυλλεῖνα, vel Τρανκυλλεῖνα, ἡ, Tranquillina, Gordiani III uxor, in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 7, p. 318, Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 25 sq.; 444, *Suppl.* vol. 2, p. 203.]

Τραγοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Hircinis incedens pedibus, Hircinos pedes habens, Panis epith. ap. [schol.] Aristoph. [Ran. 230]; Latini Capripedem vocant. [Ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου· διὸ καὶ ... τραγοβάμονα λέγουσιν. ā]

A [Τραγοδῖνος, ὁ. Symeon Magister De avibus Ms. : Ζῆνα, ζῶον καὶ πτηνὸν μικρὸν πᾶσι γνωστὸν, ὃ καὶ παρ' ἐνίοις ἀστραγαλῖνος καλεῖται, παρ' ἄλλοις Τραγωδῖνος. Ducang. in Ἀστραγαλῖνος, quod v., p. 147. Qui suo loco posuit Τραγοδῖνος per o. « Salmas. Exercc. Plin. p. 316, B : Reperio in Græcorum recentiorum lexicis eandem aviculam ζῆναν dici et ἀστραγαλῖνον, et τραγωδῖνον. Eam rubras in capite pennas habere, in alis luteas, et latine vocari Carduelem. » Hase.]

[Τραγοειδής, ὁ, ἡ, Hircinus. Plato Crat. p. 408, D, Πάν. || « Τραγώδης, Phœn. (?) 69. » Wakef.]

Τραγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Hircina habens cornua, Cui capri cornua sunt. Τραγόκερως a quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis autem ἡ ἀλόη, ut habetur ap. Diosc. [et in Lex. Ms. cod. Reg. 1843. Ducang.] Fortasse quod ejus folia quantitate, longitudine, figuraque, hircorum cornibus non inepte respondeant. Gorr. [Cornulaca. Diosc. Notha p. 449. Tragium p. 465 (4, 50). Aloes p. 453 (3, 22). Boiss.]

[Τραγοκουρικὸς, ἡ, ὸν, Hircum tondens. Lucian. Pisc. c. 46, μάχαιρα.]

B [Τραγοκτόνος, ὁ, ἡ, Hircum cædens. Eur. Bacch. 138, αἷμα. De accentu, qui, prout αἷμα Cædem aut Sanguinem significat, aut in penult. aut in ultima ponendus videatur, conf. Lobeck. ad Soph. Aj. 324, p. 228.]

[Τραγόλας, ὁ, Tragula. Suidas : Τραγόλας, ὅπλον, ᾧ χρησάμενος ὁ Κόττας οὕτω βίαιον ἀφῆκε πληγὴν κτλ., quem anonymi locum posuerat etiam in Κόττας.]

Τραγομάσχᾰλος, ὁ, ἡ, [Hircosus, Gl.] Cujus alæ hircum olent, Cui gravis hirsutis cubat hircus in alis, ut Horat. loquitur. Aristoph. Pac. [813] : Γρασσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι, ἰχθυολῦμαι. Ubi schol. simpliciter exp. δυσώδεις : quoniam sc. tales sunt οἱ ἄρρενες τῶν αἰγῶν, Hirci s. Capri : γράσωνες alio nomine dicuntur hi τραγομάσχαλοι, et γράσος, ejusmodi alarum fœtor. [Vid. Gataker. 2, p. 163, E, F, G. Valck.]

[Τραγόνατον, τὸ, i. q. λυχνὶς ἀγρία, sec. Dioscor. Noth. 3, 115. L. Dind.]

C [Τραγονήσιον, τὸ, Tragonesium, insula ap. Manuel. Comn. in Bonefid. Jur. Orient. p. 97 : Τοῖς περὶ τὸν κόλπον τῆς Νικομηδείας ... καὶ τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ Ὀξείᾳ, τῇ Πρώτῃ... τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Τραγονησίῳ, τῇ Τερεβίνθῳ, sec. correctionem Secchi pro Βραχονησίῳ ex Theod. Balsamonis interpr. ducta in *Bullett. dell' Inst. per l' a.* 1847, p. 47. L. Dind.]

[Τραγοποδάγρα, vitium scripturæ pro τραγῳδοποδάγρα, quod v.]

Τραγόπους, οδος, ὁ, ἡ, Hircinos pedes habens, Panis epith. in Epigr. [Simonidis Anth. Plan. 232, 1, Nicodemi Pal. 6, 315, 1], qui et τραγοβάμων dicitur : et τραγοσκελής, Lat. Capripes. [Greg. Naz. t. 1, p. 81, C : Τὸν τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα. Hase. Schol. Theocr. 7, 109.]

[Τραγοπτισάνη, ἡ. Cæl. Aurel. Chron. 3, 2, p. 441 : « Tragoptisana, quæ ex lenticula atque alica conficitur. » Ubi margo Tragophacoptissana.]

[Τραγοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui est caprino vultu. Suidas v. Μένδην. Wakef. Nonn. Hist. Synag. 2, 27. Boiss.]

D Τραγοπώγων, ονος [ωνος], ὁ, ἡ, Hircinam barbam habens. Est nomen herbæ [πόας εἶδος, Hesych.] quæ alio nomine dicitur Τετραπώγων et Κόμη, ut legimus ap. Diosc. 2, 173. Ruell. Barbulam hirci vocat Latine : Gaza compos. voce Hircibarbulam ap. Theophr. H. Pl. 7, [7, 1]. Plin. 27, 13 : Est et Tragopogon, quem alii Comen vocant. Idem 21, 13 : Scandix, quæ ab aliis Tragopogon vocatur, foliis croco simillimis. [Vitiose Gl. botan. Colbert. Mss. ap. Ducang. Gl. p. 1620 : Τρωγοπώγων, τὸ λάδανον. Ap. Diod. 3, 47 : Ἄσφαλτον θυμιῶσι καὶ τράγου πώγωνα, nonnulli male τραγοπώγωνα, quum vera intelligenda sit barba hirci, ut animadvertunt Salmas. Plin. Ex. p. 383, a, A, et Wessel. L. D. Hippiatr. p. 213, 5 : Τραγοπώγωνος τὴν ῥίζαν ἑψήσας ἐν ὕδατι. Est Tragopogon porrifolium L., sec. Fraas. Synopsi plantt. floræ cl. p. 196. Hodie a Græcis vocari Τοῦ λαγοῦ τὰ γένεια auctor est Margot *Essai d'une flore de l'île de Zante* p. 62, 9. Hase.]

Τραγορίγανος, ὁ, ἡ, sive Τραγορίγανον, τὸ, Origanum hircinum, fruticis nomen ap. Diosc. 3, 35, ubi masc. genere τραγορίγανος dicitur, sicut et ὀρίγανος

A masc. genere usurpatum reperitur. Neutro autem genere vocat τραγορίγανον schol. Nicandri [s. Etym. M.] : Τραγορίγανον δέ ἐστιν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται. Nominatum igitur τραγορίγανον ex eo, quod hirci ipsum comedentes ad libidinem fiant proniores. Nicander autem fem. genere Al. 310, dixit, Αὐαλέης τραγοριγάνου. [Et Galen. vol. 13, p. 216, 236. L. D.] Rursum neutro genere Plin. 20, 17 : Tragoriganum similius est serpyllo sylvestri. [Galen. vol. 14, p. 450, 14 : Τραγορίγανον λεάνας ἐν ὕδατι. Rufus ap. Oribas. p. 273, 2 Daremb. : Ὕδατι ἁλῶν ἔχοντι καὶ θύμου ἢ τῆς τρ. Theoph. Nonnus t. 2, p. 356, 8 Bernard. Est vel Satureia Juliana L. vel Thymus graveolens Sibth., sec. Fraas. Synopsi plantt. floræ cl. p. 174 et 178, et Bussemaker. Schol. Nicandri p. 669. Hase.] Unde Τραγοριγανίτης οἶνος, Vinum ex tragorigano confectum, tragorigano conditum, Diosc. 5, 55. [ῑᾱῑ]

B Τράγος, ὁ, derivatur παρὰ τὸ τραγεῖν, sc. διὰ τὸ βορὸν τοῦ ζώου, ob voracitatem animalis : aliis tamen aliud etymum afferentibus, et nominatum dicentibus παρὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος, ab aspera et hirsuta pelle. [V. Suidas. [Hom. Od. I, 239 : Ἀρνειούς τε τράγους τε. Pind. ap. Strab. 17, p. 802 : Αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται. Æsch. fr. Prometh. ap. Eust. Il. p. 415, 7 : Τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύγε, quod Eust. interpr., ὦ τράγε, πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. Soph. fr. Salmonei ap. Hesych. in Καρικοὶ τράγοι. Eur. Cycl. 80 : Τᾷδε τράγου χλαίνᾳ. Aristoph. Pl. 295 : Ἐπαναβοῶντες βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη ἕπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε· quod pluribus explicat schol. Ib. 313 : Μινθώσομεν δ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα· ubi v. schol. 819 : Ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος· quod sacrificium est etiam Av. 959, 1057. Nub. 661 : Ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν, εἰ μὴ μαίνομαι, κριὸς, τράγος, ταῦρος. Antipater Sid. Anth. Pal. 11, 367, 8, γενειητῶν τράγων· ubi de barbatis philosophis dictum notat Jacobs. vol. 8, p. 58 ; 9, p. 425. Anyte 9, 745, 1 : Βρομίου κεραὸν τράγον· anon. 11,

C 51, 2 : Ἓν θέρος ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον. Theocr. 8, 49 : Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, et alibi κεραός, λάσιος. Herodot. 3, 112 : Τῶν αἰγῶν τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι, quod quomodo construendum sit disceptat Lobeck. Pathol. p. 28. Aristot. H. A. 5, 14 med.; 6, 18.] Est autem Hircus, Caper [Gl. V. Muncker. ad Antonin. c. 28] : ὁ τῶν αἰγῶν ἡγεμὼν, Pollux 2, [1, 250]. Virg. Ecl. 7 : Vir gregis ipse caper. Quamvis proprie Caper dicatur Hircus castratus, Gellius ex Varr. 9, 9. [Τράγος εὐνοῦχος, Vervex, Gl.] || Quum vero Theophr. De odor. [§ 59] scribat τοὺς τράγους περὶ τὰς ὀχείας μάλιστα ὄζειν, ipsumque verbum τραγίζειν indicet eos maxime olere, s. olidos esse et fœtere, quum tentantur libidine, factum est ut τράγος accipiatur etiam pro Fœtore qui γράσος dicitur. [Πνεῖν τράγου Lucill. Anth. Pal. 11, 240, 2.] Quo vitio qui laborat, γράσων nominatur, Lat. Hircosus, scholiastæ Aristoph. τραγομάσχαλος : nam proprie de alarum fœtore intelligitur : ut Lat. Caper etiam et Capra et Hircus. Horat. : Sed nimis arcta premunt olidæ convivia capræ. Idem

D Epod. 12 : Gravis hirsutis cubat hircus in alis. [Galen. vol. 11, p. 485, A. Hemst. Non minus fœdus odor barbæ hircinæ. V. Herodot. 3, 112, Diod. 3, 47 cum annot. Wessel.] || Præterea ab eorundem hircorum lascivia (unde et Horat. dicit, Libidinosus caper) pro Libidine etiam et salacitate ponitur, teste Bud., ap. Lucian. p. 402 [Ep. Sat. c. 28] : Καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς ἢ παισὶν ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ, συναναφυρέντες. [Ad hircorum libidinem referuntur etiam hæc Plut. Mor. p. 139, B : Ἐνίας ὁρῶσαι τοὺς μὲν αὐστηροὺς καὶ σώφρονας βαρυνομένας, τοῖς δ' ἐξ ἀκρασίας καὶ φιληδονίας κεχραμένοις, ὥσπερ κυσὶν ἢ τράγοις, ἥδιον συνούσας· 1094, A : Ἐκεῖνα συῶν καὶ τράγων κινήμασιν ἔοικε, προσαναπιμπλάντα τῆς ψυχῆς τὸ παθητικώτατον· Dion. Chr. Or. 78, vol. 2, p. 425 : Ζηλοτυπεῖν (Sardanapallum) τὴν τῶν τράγων τε καὶ ὄνων εὐδαιμονίαν. || Hesychius : Τράγους, σατύρους διὰ τὸ τράγων ὦτα ἔχειν.] || Hippocr. vero Epidem. 6, juvenes pubescentes et τραγίζοντας, appellavit τράγους, Lat. Hirquitallos, ut in Τραγίζω docui. [« Τράγος dicitur Græcis ea affectio in

adolescentibus, quum ad annum decimum quartum vox in graviorem mutatur et pubescere incipiunt, au Venerem appetere, tuncque testes intumescunt. Quod in hircis Venerem jam affectantibus plane conspicitur, in quibus tunc testes valde intumescunt, a quibus nomen deducitur, unde τραγᾶν et τραγίζειν effertur. Hippocrati vero τράγος de testium tumore magis quam de vocis mutatione in Venerem appetentibus et jam semen apparantibus dici videtur p. 1180, H : Τράγος ὁκότερος ἂν φανῇ ἔξω. Ὄρχις δεξιὸς ἄρσεν, εἰ δὲ εὐώνυμος θῆλυ. Videndum enim monet uter testis intumescat et extra promineat, quam affectionem τράγον nominat. Quod etiam Galen. l. 2 De semine p. 244, 18, his verbis innuere videtur : Οὕτω δὲ καὶ τῶν ὄρχεων εὐτραφέστερος μὲν ὁ δεξιὸς ὑπάρχει καὶ πρῶτος μὲν ἐν τῷ τραγᾶν διαφυσηθεὶς ἀρρενογόνους ποιεῖ· ἀτροφώτερος δὲ καὶ ὕστερον ἀρξάμενος ἐξαίρεσθαι, θηλυγόνους. Idem quoque l. 14 De usu partt. p. 524, 57 : Ὁ δ' ὄρχις ὁ δεξιὸς ὅταν ἀσθενέστερος ἀπεργασθῇ θατέρου, πρότερον ἐπισημαίνει κατὰ τὸν καλούμενον τράγον ὁ ἀριστερὸς, κἂν τῷδε τεκμαίρεσθαι τὸ ζῶον τοῦτο θηλυγόνον ὑπάρχειν. Ὥσπερ εἰ καὶ κατὰ φύσιν αὐτὸς μένοι, πρότερόν τ' ἂν ἐξαίροιτο κατὰ τὸν τράγον ὁ δεξιὸς, ἀρρενογόνόν τ' ἂν ἐκεῖνο γίνοιτο τὸ ζῶον, ὅσον ἐφ' ἑαυτοῦ. Etsi sane ibidem Galenus ἐν τῷ τραγᾶν, utramque affectionem, nimirum vocis mutationem et testium tumorem, conjungere videtur, locum Hippocratis citatum explicans, ib. 39, his verbis : Οὕτως οὖν κἀκεῖνα πρὸς Ἱπποκράτους ἐλέγετο, τράγος ὁπότερον ἂν φανῇ ἔξω, ὄρχις δεξιὸς ἄρρεν, ἀριστερὸς θῆλυ. Ὁκόταν γὰρ πρῶτον ἐξαίρηται τὰ γεννητικὰ μόρια, καὶ μεταβάλλῃ πως ἐπὶ τὸ τραχύτερόν τε καὶ βαρύτερον ἡ φωνὴ (τοῦτο γὰρ τὸ τραγᾶν), τότε παραφυλάττειν ὁ Ἱπποκράτης κελεύει, πότερον μὲν μορίων ἐστὶν ἰσχυρότερον. Τὰ γὰρ ἀνοιδισκόμενα πρότερον, καὶ πλεονεκτοῦντα κατὰ τὴν αὔξησιν, ἐκεῖνα δήπουθέν ἐστι τὰ ἰσχυρότερα. Atque inde contingere arbitror ut Alex. Aphrod. in suis Quæstt. natur. hanc vocis immutationem non simpliciter τραγᾶν aut τραγίζειν dixerit, sed βράγχει τραγᾶν, ut eam raucam vocis immutationem indicaret. » Fors. Locum Hippocr. postquam citaverat Theophilus 5, 30, 11, p. 234, 4 ed. Greenh. : Ὅταν κατὰ τὸν καλούμενον τράγον ὁ ἀριστερὸς πρότερος ἐπισημαίνει, et 6, εἰ ὁ δεξιὸς, πρότερος ἐξαίροιτο κατὰ τὸν τράγον.] || Præterea τράγοι nominantur Naves quarum tutela hirci capite insignita est, ut κριοί, Quæ ariete, ut Pollux 1, [83], qui ταῦρον quoque, quo Europa vecta fuisse narratur, similiter existimat fuisse Navem quæ tauri insigne gereret : ut Centaurus quoque Virgiliana. || Τράγος Messeniorum dialecto vocatur ὁ ἐρινεὸς, Caprificus. Qua signif. accepit Oraculum, quum Aristomeni respondit ὡς ἡνίκα πίοι ὕδωρ τοῦ Νέδα ποταμοῦ τράγος, ἁλώσεται ἡ Ἴρα τὸ ὄρος. At ille τράγου nomine accipiens hircum, inde hircos arcebat : interim tamen non observabat, caprificum juxta flumen nasci : cujus folia quum curvarentur, et aquam tangerent, evenit quod prædictum fuerat : ut Suid. tradit, ex Herodoto [Pausania 4, 20, 2] opinor, quem vide. [Conf. aliud orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11, comparato Dionysio Epit. A. R. p. 501, 5.] || Est et Piscis nomen. Athen. 8 init., de pisce, qui ἐξώκοιτος nominatur : Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ. Ab Aristot. H. A. [8, 30 med.] τράγους vocari ajunt Mænas s. Haleces mares, quum fœtu impleri femina incipit. [Oppian. Hal. 1, 108 : Θῖνα δ' ἀνὰ πρασόεσσαν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνῃσι βόσκονται μαινίδες ἰδὲ τράγοι. || « Avis genus, Fischer. ad Palæph. p. 175 (?). » Schæf.] || Item Spongiarum genus quoddam appellant τράγους. Diosc. 5, 138 : Τῶν δὲ σπόγγων τοὺς μὲν ἄῤῥενας ἐκάλεσάν τινες, λεπτοτρήτους καὶ πυκνοὺς ὄντας· ὧν τοὺς σκληροτέρους, τράγους ὠνόμασαν. Et Aristot. H. A. 5, 16 : Ἔστι δὲ τῶν σπόγγων τρία γένη· οἱ μὲν, μανοὶ, οἱ δὲ, πυκνοί· τρίτος δ', ὃν καλοῦσιν Ἀχίλλειον, λεπτότατος καὶ πυκνότατος· τῶν δὲ πυκνῶν οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ τραχεῖς, τράγοι καλοῦνται. Plin. 9, 45 : Spongiarum tria genera accipimus : spissum ac prædurum et asperum, Tragos id vocatur : minus spissum et mollius, Manon : tenue densumque, ex quo penicilli, Achilleum. Et 31, 21 : Ex maribus duriores alias, quas appellant Tragos, tenuissimis fistulis atque densissimis. [Aret. p. 90.] || Inter Cerealia quoque numeratur τράγος, Plin. 18, 7 et 10, ubi non tantum

A masc. genere, sed et neutro τράγον vocat : Ex tritici semine tragum fit, in Campania duntaxat et Ægypto. [Conf. Geopon. 3, 8 : Τράγου ποίησις.] Τράγος, inquit Gorr., inter Fruges numeratur, alicæ figura : multum autem aceris habet, ideoque parum nutrit, et ægre concoquitur. Dicitur τράγος σιτώδης ad differentiam plantæ, quæ etiam τράγος dicitur, et in maritimis provenit, (ob id ab Herbariis Juncus marinus vocata,) palmum alta, aut amplius, fruticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, gustu multum astringente : σκόρπιον etiam aliqui vocant. Hæc ille tam de frumentaceo trago, quam de herbaceo, de quo conf. quæ scripsit Diosc. 4, 51, cum iis quæ Plin. 27, 13, [s. 116. Cum iis quæ dicit Dioscorides l. c. : Τράγος, οἱ δὲ σκορπίον, οἱ δὲ τράγανος, et 1, 115 : Τράγος τὸ σχῆμα μὲν παραπλήσιος τῷ χόνδρῳ ἔοικεν, ἀτροφώτερος δὲ παρὰ πολὺ ζειᾶς κτλ. comparanda Hesychii gl. : Χόνδρος τραγανὸς, οὕτος (οὕτως) ὁ ἄλιξ, ἢ παχὺς ἢ μωρός. L. D.] Ut autem ad frumentaceum tragum redeam, sunt qui eumdem esse putent cum eo quod

B hodie Frumentum Turcicum appellant, et dicant ab Hippocr. vocari τρύγιν, ut in lib. Περὶ διαίτης, ubi ait, Ἡ τρύγις κουφοτέρα πυρῶν. Nec vero Frumenti tantum genus est τράγος, sed etiam Pultis, de quo intelligenda sunt verba Plinii paulo ante allata, Ex tritici semine tragum fit. A quo tamen alii dissentiunt, dicentes eum fieri ex olyra : ut Galen. De alim. : Τὴν δὲ εὐγενεστάτην ὀλύραν ὅταν ὡς χρὴ πτίσσωσι, τὸν ὀνομαζόμενον τράγον ποιοῦσι. [Ex zea parari scribit Galen. Comm. 1 in l. De rat. vict. in morbis ac. p. 43, 42. Fors. Ap. Julianum Anth. Pal. 9, 368, 3 : Τίς πόθεν εἶς, Διόνυσε ; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, οὔ σ' ἐπιγιγνώσκω, τὸν Διὸς οἶδα μόνον. Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ τράγον· ἦ ῥά σε Κελτοὶ τῇ πενίῃ βοτρύων τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων, Conringius non Hircum, sed ex olyra et tritico confectum panem intelligebat.] De cujus compositione lege Constant. Geop. 3, [8] : de frumentaceo autem trago Diosc. 2 [1], 115. [V. paullo ante.] Quod vero Rembertus Dodonæus τραγοτρόφον vocat, ajunt esse ἐρύσιμον Theophrasti, Irionem Plinii, sanguineis

C foliis; Sarracenam vulgo dici. [Τράγος, Rubeus. Anon. Medicus ex cod. Reg. 3167, fol. 609 : Πεπονόσπορον, λινόσπερμα, ἐρεβίνθων τράγους, ἤτοι τοὺς ἐρυθροὺς, σιδηρίτου ῥίζας. Ducang. App. Gl. p. 189.] || Item τράγος vocatur In cavitate auris ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum, cui opposita pars vocatur Ἀντίτραγος. Pollux 2, [85]. Ruf. Ephes. [p. 26 med. Cl.] τράγον collocat παρὰ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου. [Tragium. Diosc. Notha p. 465 (4, 50). Boiss.]

[Τράγος, ὁ, Tragus, fl. Arcadiæ ap. Pausan. 8, 23, 2.]

Τραγοσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui hircinis est cruribus, Hircina habens crura, Panis epith., ut dixi in Τραγόπους paulo ante. [Herodot. 2, 46, de Pane. Lucian. D. deor. 22, 2. « Longus Past. p. 50. » Wakef. Theodoret. Græc. aff. cur. p. 281, 1 Gaisf. : Τὸν τρ. καὶ αἰγόκερων Πᾶνα. Hymn. in eumd. ap. Euseb. Pr. ev. p. 124, B et 201, C : Διοσσοκέρατι, διοσσόποδι, τρ. Generatim Greg. Naz. t. 2, p. 217, 850, de diis genti-

D lium : Θεοὶ τραγοσκελεῖς τε, καὶ τράγοι τρόπον. Hase. Anon. Crameri Anecd. vol. 4, p. 235, 10. Suidas.]

[Τραγοτρόφος. V. Τράγος.]

[Τραγούριον, τὸ, Tragurium, opp. Liburniæ. Wesseling. ad Antonin. p. 273 : « Meminit ejus Polyb. 32, 18, 1 (ubi Τραγύριον Ursinus pro Τραγύλιον). Τετραγούριον vocat Constantin. Admin. Imp. c. 29. » Insulam Τραγούριον memorat Strabo 2, p. 124; 7, p. 315, ins. et urbem Ptolem. 2, 17, 14. Τραγούριον simpliciter Cinnamus Hist. 5, 17, p. 145. L. Dind.]

[Τραγοφαγέω, Hircis vescor. Strabo 3, p. 155 init.]

[Τραγοφακοπτισάνη. V. Τραγοπτισάνη.]

[Τραγύριον. V. Τραγούριον.]

Τραγῳδάριον, τὸ, dimin. forma, quasi Tragœdiolam dicas, i. e. Parva vel Levis tragœdia. [Diog. L. 6, 80. Wakef.]

[Τραγῳδεὺς, έως, ὁ, i. q. τραγῳδός. Schol. Ambros. Hom. Od. Θ, 542, ubi ὁ τραγῳδεὺς, de cantore, quum alibi in iisdem sit usitatum τραγῳδός. Quod rectius.]

Τραγῳδέω, [Tragœdiam ago, vel Salto in tragœdia,

Aristoph. Nub. 1091 : Τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων; — Ἐξ εὐρυπρώκτων. Schol. : Εἰς Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Photius : Τραγῳδεῖν, χορεύειν· Ἀριστοφάνης, et omisso n. Arist. Hesychius. Conf. Τραγῳδός. Pro ὀρχεῖσθαι simpliciter ponitur vel cum eo conjungitur in cod. barbarogr. Nicetæ Annal. p. 389, 24; 452, 27; 759, 26 ed. Bonn. De tragœdia agenda Plut. Eum. c. 2 : Αὐλεῖν ἢ τραγῳδεῖν. De histrione tragico cum accus. Lucian. Histor. c. 2 : Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν· Menip. c. 1 : Παῦσαι τραγῳδῶν, de eo qui Tragici versibus loquutus erat. Cum accus. aliter Heliodor. Æth. 2, 11, p. 66, 5 : Σὺ δὲ καὶ διαπόντιος ἥκεις, ἑτέραν καθ' ἡμῶν σκηνὴν Ἀττικὴν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τραγῳδήσουσα. Harpocratio in Τραγικὸς πίθηκος : Μιμουμένου μᾶλλον τραγῳδοὺς ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.] Tragœdia decanto. Plut. Alex. [c. 35] : Τὸ τῆς Μηδείας φάρμακον, ᾧ τὸν τραγῳδούμενον στέφανον καὶ τὸν πέπλον ἔχρισεν. [Isocr. p. 190, A : Ὅταν ὁρᾷ τοὺς μὲν περὶ τὰ Τρωικὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους ὑμνουμένους καὶ τραγῳδουμένους (ut Strab. 9, p. 443 : Ἡ Σηπιὰς ἀκτὴ καὶ τετραγῴδηται μετὰ ταῦτα καὶ ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμὸν τοῦ Περσικοῦ στόλου)· Antid. p. 453, 144 : Πλέονος ἄξιοι τῶν ᾀδομένων καὶ τραγῳδουμένων. Diod. 14, 23 med. Sextus Adv. gramm. 261, p. 272. Asclepiadis Τραγῳδούμενα citantur a Plutarch. Mor. p. 837, C, et aliis.] Exp. etiam Tragice decanto, ut in hoc loco, qui ex Luciano affertur : Ταῦτα πάντα τραγῳδεῖν ἔοικε. [Aristoph. Thesm. 85 : Μέλλουσι περί μου τήμερον ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ, ὁτιὴ τραγῳδῶ καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.] Sic accipi potest et ap. Dem. [p. 229, 18] : Οὖσι γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει. Nisi malis, Tragice exaggerabat; aut etiam, Tragice vociferabatur, exclamabat. [Id. p. 400, 17 : Ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών.] Greg. Naz. Epist. quadam ad Basil. : Ὦ γῆ καὶ ἥλιε, ἀὴρ καὶ αἰθήρ· τραγῳδήσω γάρ τι μικρόν. [Heraclit. Alleg. Hom. p. 493 fin. : Ἄνω γὰρ καὶ κάτω τραγῳδοῦσι τὰ περὶ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. Valck. Polyb. 7, 7, 2 : Τραγῳδοῦντες τὴν ὠμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων. Diodor. Exc. vol. 2, p. 616, 24 : Ἅπαντες τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ λογιζόμενοι κατεφρόνησαν, ὡς τῶν προσαγγελλόντων κενῶς τὰ περὶ αὐτὸν τραγῳδούντων. Lucian. Phalar. 2 c. 6 : Σφαγάς τινας ... ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου· Icarom. c. 30 : Τὴν πολυθρύλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι. Plut. Demosth. c. 21 : Ὡς γράφει καὶ τραγῳδεῖ Θεόπομπος.] In VV. LL. τραγῳδῶ non solum Tragice decanto, sed etiam Atrociter cano, Vociferor, Deploro, Tragice ostento, Tragœdias ago s. scribo. In iisd. affertur et τετραγῳδημένον pro Tragicis fabulis persimile. [Fortasse ex Plut. Mor. p. 600, E : Τὸ κενὸν καὶ τ. Plato Crat. p. 418, D : Οἶσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦτο δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα (ἱμέρα pro ἡμέρα) τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου; ... Νῦν δέ γε τετραγῳδημένον οὐδ' ἂν κατανοήσαις ὅ,τι βούλεται ἡ ἡμέρα, ut act. p. 414, C : Οὐκ οἶσθ' ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά; Pass. rursus Diod. 5, 31 : Ἀπειληταὶ δὲ καὶ ἀνατατικοὶ καὶ τετραγῳδημένοι ὑπάρχουσιν. || « Cano. Schol. Theocr. 1, 19 : Τοῖα δ' ἀείδον) τὸ κοινῶς ἐτραγῴδουν· 3, 38 : Ἄσομαι, τὸ κοινῶς τραγῳδήσω· 8, 3. » Valck. Jo. Diaconus ad Hesiod. Sc. 281 : Τὸ ἐκώμαζον, ἢ ἐτραγῴδουν. L. D. Schol. Philostr. Her. p. 557, 596 bis ed. Boiss. Schæf. Schol. Oppian. Cyneg. 1, 1 : Ἀείδω, τραγῳδῶ. Joann. Chrys. t. 5, p. 171, A : Οὐκ ἐτραγῴδουν, οὐ παιᾶνας ᾖδον. Hase.]

[Τραγῴδημα, τὸ, Tragœdia. Eumath. Ism. p. 297 fin. : Ὅλον δρᾶμα ζητεῖς καὶ ὅλον τραγῴδημα· 302 fin. : Ὅλον δρᾶμα τὰ κατὰ σὲ καὶ ὄντως τραγῴδημα. Boiss. Luithprandus 1, 11 : « Post nonnulla inutilia τραγῳδήματα, i. e. Cantilenas, somno sese dedere. » Ducang. Basil. Epist. 42, p. 129, A. Theodor. Stud. p. 491, D. Ms. ap. Iriart. Codd. Matrit. p. 535, A. L. Dind. Achmes Onirocr. p. 38, 26. Greg. Nyss. t. 1, p. 885, C : Οὐκ ἀλλοτρίοις τρ. πρὸς τὰ πάθη χρώμενοι, Non ex alienis, sed ex propriis calamitatibus exempla sumunt ad permovendos animos. Hase.]

[Τραγώδης. V. Τραγοειδής.]

[Τραγῳδητής, ὁ, Cantator, Gl. in Τραγῳδητοί. Schol. Theocr. 4, 30 (et 7, 28 : Ἐνταῦθα συρικτὴν λέγει τὸν κοινῶς τραγῳδητήν). Ducang. Qui similia addidit ex scriptoribus Græcobarbaris.]

[Τραγῳδητός, ἡ, όν, Tragicus. Schol. Eurip. Phœn. 1493, στοναχήν. Boiss.]

Τραγῳδία, ἡ, dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή, sequendo etymon in Τραγῳδὸς afferendum. Sed passim pro Fabula ponitur quæ a tragœdo conscripta est : ut quum Plut. [Mor. p. 814, B] dicit Athenienses ζημιῶσαι Φρύνιχον τραγῳδίᾳ διδάξαντα τὴν Μιλήτου ἅλωσιν. [Cum eodem verbo Diog. L. 1, 59.] Et rursum [ib. p. 785, C] quum dicit Paulum tragœdum septuaginta annos natum ὀκτὼ τραγῳδίας ἐν τέτταρσιν ἡμέραις διαγωνίσασθαι. Et Pausan. Att. : Τραγῳδίαν ὑποκρινάμενος τῶν καθ' αὐτὸν ἄριστα. Athen. 7 : Συνθεῖναι τραγῳδίαν. Ac rursum Plut. [Mor. p. 715, B] Æschylum τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν. Ubi συνθεῖναι τραγῳδίαν et ποιεῖν τραγῳδίαν idem sunt : sicut superiori ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν vicinum est τὸ διδάξαι τραγῳδίαν : unde ap. Athen., τραγῳδίας διδάσκαλος, ut et ap. Plut., Ὁ τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς Θεόδωρος· qui etiam dicit καινὰς τραγῳδίας θεᾶσθαι, Novas spectare tragœdias. [Frequens est etiam ap. Aristoph., qui antiquissimus superest testis voc. haud paullo tamen antiquioris, de quo conf. Bentl. De origine tragœdiæ in Phalar. p. 22, 314 sq., velut Ran. 95 : Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ· 90 : Μειρακύλλια τραγῳδίας ποιοῦντα, ut Vesp. 1571. Pac. 148 : Μὴ λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ· Lys. 138 : Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι· Av. 1444 : Ἐπὶ τραγῳδίᾳ ἀνεπτερῶσθαι· Ach. 412 : Τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις; Xen. Comm. 1, 4, 3 : Τεθαύμακα ἐπὶ τραγῳδίᾳ Σοφοκλέα. Plato Phædr. p. 268, D : Τραγῳδίας ποίησιν· Gorg. p. 502, B. Conv. p. 223, D : Κωμῳδίαν καὶ τρ. ποιεῖν· Apol. p. 22, A : Τοὺς τῶν τρ. ποιητάς· Reip. 8, p. 568, B : Οἱ τῆς τρ. ποιηταί· Conv. p. 173, A : Ὅτι τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων. Isocr. p. 173, A : Τοὺς πρώτους εὑρόντας τραγῳδίαν.] Est porro secundum Plat. Minoe [p. 321, A] τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, quam Aristot. Poet. [c. 6] sic definit : Ἔστιν οὖν ἡ τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Idem Aristot. in eod. l. quatuor ejus species facit, περιπεπλεγμένην, παθητικήν, ἠθικήν, et τὴν τῶν ἐν ᾅδου. Ubi vide et de partibus tragœdiæ, de inventoribus [Plat. Min. l. c. ante verba supra posita : Ὃ δὴ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως, πολεμήσας τῇδε πόλει, ἐν ᾗ ἄλλη τε πολλὴ σοφία ἐστὶ καὶ ποιηταὶ παντοδαποὶ τῆς τε ἄλλης ποιήσεως καὶ τραγῳδίας. Ἡ δὲ τραγῳδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε, οὐχ ὡς οἴονται ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου, ἀλλ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι, πάνυ παλαιὸν αὐτὸ εὑρήσεις ὂν τῆσδε τῆς πόλεως εὕρημα. Quo de loco conf. *Galleria di Firenze illustrata* ser. 5, vol. 2, p. 175 sq. Themist. Or. 27, p. 337, B : Τραγῳδίας εὑρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί. Conf. idem Or. 26, p. 316, D], de materia, de incremento, de fine : item quod sit discrimen inter tragœdiam et epopœiam, quæ earundem similitudo. Præterea ibid. docetur tragœdiam rudiorem fuisse satyricam [Unde etiam fabulæ Tragicorum satyricæ sæpius inter tragœdias referuntur a grammaticis, velut a Polluce 2, 223 : Ἡ δὲ τραγῳδία τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσεν, quippe genus fabulæ minus cogitantibus quam poetas qui fecissent. Conf. Casaub. De sat. poesi 1, 3, p. 91 sq., quem tamen falli, comœdiam quoque nonnunquam dictam τραγῳδίαν perhibentem ib. 1, 1, p. 18, ostendit Bentlejus l. c. p. 323 sq. Hesychius tamen fortasse cum τρυγῳδία confundens : Τραγῳδία, χορεία, κωμῳδία, et Τραγῳδός, χορευτής, κωμῳδός] : patrem autem tragœdiæ, Homerum : fons enim is, ex quo omnes quotquot sunt poetæ, hauserunt ea quæ conscripserunt. Vide et ap. Erasm. Chil. Tragœdias in nugis agere : item Erinnys ex tragœdia. Ut plurimum certe circa res graves et atroces versabatur id fabulæ genus : quamobrem interdum pro δεινοπάθεια accipitur vocab. τῆς τραγῳδίας, teste Suida, qui in hunc sensum affert proverbiale illud ex Aristoph. Pl. [423] : Ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας· item et hoc anonymon, Παθοῦσα τραγῳδίας ἄξια. [Xen.

Comm. 2, 2, 9 : Τοῖς ὑποκριταῖς, ὅταν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν.] Quibus adde Polyb., de religionibus Romanorum loquentem [6, 56, 11] : Τοῖς ἀδήλοις φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν, Ejusmodi rerum exaggeratione tragica. Solent certe in tragœdiis introduci Erinnyes, quarum instigatione res levibus quibusdam initiis in tantam perturbationem assurgunt, ut poetæ boni et actores industrii, quum explicare argumenti exitum non possunt, ad deum confugiant, et operam ejus ad compescendos componendosque tumultus poscant. Et huc referenda sunt ap. Latinos, Tragœdias excitare, movere. [Plato Phileb. p. 50, B : Τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ· conf. Leg. 7, p. 817, B. Lucian. Tyrannic. c. 20 : Ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν καὶ τὴν σκηνὴν κτλ. Philops. c. 2 : Τὴν ἐν ᾅδου πᾶσαν τρ. Calumn. c. 24 : Ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ τῷ προσώπῳ μάλα περιπαθῆ τινα καὶ ἰοῦ γέμουσαν τραγῳδίαν· et similiter Alexand. c. 5, 12. Diod. 19, 8 : Περιαιρετέον ἐστὶ τὴν ἐπίθετον καὶ συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγῳδίαν, ubi v. Wessel. Dionys. A. R. 6, 70 fin. : Τραγῳδίαν τινὰ ἐπιθεῖναι τοῖς πράγμασι προσποιητήν· De Thuc. c. 18, p. 851, 12 : Τάς τε ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγραφεὺς καὶ ... Περικλέα τὴν ὑψηλὴν τραγῳδίαν ἐκείνην εἰσάγει διατιθέμενον. Plut. Demetr. c. 41 : Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον κτλ. Zaleucus Stob. Fl. vol. 2, p. 198 : Οὐ τιμᾶται θεὸς ὑπ' ἀνθρώπου φαύλου οὐδὲ θεραπεύεται δαπάναις οὐδὲ τραγῳδίαις τῶν ἀλισκομένων (ἀναλισκομένων Heynius). Similiterque alii multi. « Theophanes a. 19 Justiniani : Δωρόθεον εἰς Ὄασιν ἐξορίζει, καὶ τὴν βίβλον ἐξουθενεῖ, διὰ τὸ ἐπιγράφειν τραγῳδία, ἤγουν προφητεία τῆς νῦν καταστάσεως.» Ducang. App. Gl. p. 189. || Saltatio. Hesychius : Τρ., χορεία. V. Τραγῳδέω. || Apud Byzantinos, ut Τραγῳδεῖν et reliqua hodie quoque, de Cantu dictum, notavit Boisson. Anecd. vol. 4, p. 411, 892 : Ὠδὴ ἡ τραγῳδία. Sic scholl. Eur. Hec. 666, Hom. Od. Θ, 499, 542. L. Dind.]

[Τραγῳδία, ἡ, Tragœdia, n. navis in inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. Τραγῳδία quæ proprie dicitur ficta in vase, de quo Jahn. *Vasenbilder* p. 23. L. Dind.]

[Τραγῳδίζω, i. q. τραγῳδέω : unde Τετραγῴδισμαι, Psell. De dæmon. p. 26. Boiss.]

Τραγῳδικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad tragœdum, Tragœdorum proprius. Aristoph. Ran. [769] de Æschylo : Ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον, Ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην. [Ib. 1495 : Τῆς τραγῳδικῆς τέχνης· Ach. 9 : Ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν, ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον κτλ.] Pl. [424] : Βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικὸν, Tragicum tuetur, θρηνῶδες καὶ οἷον ἐν ταῖς τραγῳδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι : plerumque enim horrendi et flebiles casus in tragœdiis proponuntur. [|| Adv. Τραγῳδικῶς, Eust. Il. p. 632, 39 : Τραγῳδικῶς εἰπεῖν. || Compar. Τραγῳδικώτερον Theodor. Stud. p. 530, D. L. Dind.]

[Τραγῳδῖνος. V. Τραγοδῖνος.]

[Τραγῳδιογράφος. V. Τραγῳδοδιδάσκαλος.]

[Τραγῳδιοδιδάσκαλος. V. Τραγῳδοδιδάσκαλος.]

[Τραγῳδιοποιός. V. Τραγῳδοδιδάσκαλος.]

[Τραγῳδογράφος. V. Τραγῳδιογράφος.]

Τραγῳδοδιδάσκαλος, et Τραγῳδοποιὸς, ὁ, hinc [a Τραγῳδὸς] derivata videntur. Dicitur enim τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ τὰς τραγῳδίας διδάσκων, Qui tragœdias docet : quo modo Athen. dicit ὁ τραγῳδιῶν διδάσκαλος. Itidemque τραγῳδοποιὸς vocatur ὁ τραγῳδιῶν ποιητὴς, Tragicus poeta, i. e. ὁ τραγῳδίας ποιῶν, Qui tragœdias facit, ut Cic. loquitur. Certe ap. Lucian. reperitur Τραγῳδιοδιδάσκαλος pro τραγῳδοδιδάσκαλος [De calumn. c. 1] : Μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτο παρέσχηται. Itidemque Τραγῳδιογράφος, Tragœdiarum scriptor, ap. Polyb. p. 48 [2, 17, 6; 3, 48, 8. Diod. 14, 43, ubi al. —δογρ.] Prius vero illud τραγῳδοδιδάσκαλος legitur ap. [Aristoph. Thesm. 88 : Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον·] Isocr. Panath. [p. 268, C], ap. Aristot. Poet. [c. 4 med.], et Athen. 15 [et Suid. v. Θρετταvελὸ, sed cui τραγῳδιοδιδάσκαλος restitutum ex libris, quum alterum sit in Veneto schol. Aristoph. Pl. 290,

A ubi olim, ut in Rav. Thesm. 88, τραγῳδιοδάσκαλος, quod ferendum visum Hemsterhusio est etiam in libro uno Luciani Calumn. c. 1 pro τραγῳδιοδιδ.] Posterius autem τραγῳδοποιὸς pro τραγῳδιοποιὸς extat ap. [Aristoph. Thesm. 30 : Ἐνθάδ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει ὁ τραγῳδοποιός·] Plat. Symp. [p. 223, D], ubi Socrates dicitur quosdam coegisse fateri, Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳδοποιὸν εἶναι, Eumque, qui artem scribendarum tragœdiarum factitet, scire etiam rationem scribendi comœdias. Dicit enim τραγῳδοποιὸν εἶναι pro ἐπίστασθαι τραγῳδίας ποιεῖν. [Add. Crat. p. 425, D; Reip. 3, p. 408, B; 10, p. 597, E; 605, C; 607, A; Ep. 1, p. 309, E, Min. p. 318, E, libris sæpius variantibus inter utramque formam. Dionys. A. R. 1, 12, 48 : Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιός. Sed 5, 17 cod. Vat. τραγῳδιοποιῶν pro altero. Plut. Mor. p. 880, E; 1136, D. Lucian. Jov. Trag. c. 41, ubi cum τραγῳδὸς confusum. « Eratosth. 33. Clem. Alex. p. 485, 506. Τραγῳδιοποιὸς, Orig. C. Cels. p. 345

B (335).» Kall. Et Athen. 8, p. 344, C, ubi Pal. —δοπ., 15, p. 679, F. Quod quamvis alienum ab Atticis, recentioribus tamen vindicat Mœridis p. 240 de simili composito præceptum : Κωμῳδοποιοὶ Ἀττικοὶ, κωμῳδιοποιοὶ Ἕλληνες, etsi librarios credibile est his quoque invitis interdum intulisse, velut Aristidi vol. 2, p. 296, ubi recipiendum ex codd. —δοπ. Τραγῳδοποιὸς etiam Epiphan. vol. 1, p. 163, D, Georg. Sync. p. 263, A.] Quid vero discriminis statuat Ammon. inter τραγῳδὸν et τραγῳδοποιὸν, infra in Τραγῳδὸς docebo : quibus adde, τραγῳδὸν quidem dici interdum τὸν τραγῳδοποιὸν, Tragicum poetam; at τραγῳδοποιὸν non itidem habere utramque τραγῳδοῦ significationem; hoc enim tam Actorem tragœdiæ quam Poetam significat, τραγῳδοποιὸς autem de solo poeta dicitur. [Τραγῳδοποιὸς Theophyl. Simoc. Hist. p. 304, 4 Bonn.; Georg. Sync. vol. 1, p. 452, 2 Bonn.; Theodoret. Gr. affert. cur. p. 41, 11 et 276, 8, sed ibid. p. 295, 14, τραγῳδοποιοί. At Gregor. Naz. t. 1, p. 104, C, κωμῳδιογράφον εἴτ' οὖν τραγῳδοποιόν· et Schol. Aristoph.

C Acharn. 332 : Τὸν τρ. Αἰσχύλον. Hase.]

[Τραγῳδοποδάγρα, ἡ, Tragœdia de podagra vel podagricorum, fabula Luciani vol. 3, p. 643 sqq., olim male Τραγοποδάγρα inscripta.]

[Τραγῳδοποιητὴς, ὁ, Poeta tragicus. Schol. Aristoph. Ran. 941. Suid. v. Θέογνις s. Eudocia p. 228.]

[Τραγῳδοποιία, ἡ, Poesis tragica. Sexti Disput. Antiscept. p. 626. Struv.]

[Τραγῳδοποιός. V. Τραγῳδοδιδάσκαλος.]

Τραγῳδὸς, ὁ, [Cantator (ut ap. schol. Hom. Od. Γ, 267, Theocr. 7, 82, et supra τραγῳδεὺς et τραγῳδητὴς), Tragœdus, Gl.] Qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, ut non solum testatur Serv., sed et Horat. innuit, quum in Arte Poetica [220] dixit, Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum. [V. Bentl. Phalarid. p. 315 sq., locisque ab eo collectis add. Nonnus Dion. 19, 59.] Nec non Virg. in Palæmone sic scribens, An mihi cantando victus non redderet ille Quem mea carminibus meruisset fistula caprum? Si nescis, meus ille caper

D fuit : et mihi Damon Ipse fatebatur, sed reddere posse negabat. Allegorice enim hic loqui putatur poeta, et innuere tragœdiam quam a se conscriptam dederat uxori Vari tragœdiarum scriptoris, quacum rem habere solebat : ipsa vero marito suo veluti a se compositam (literatissima enim fuisse fertur), Varus autem postea veluti suam recitavit. At ille, qui auctor est libelli De Tragœdia et Comœdia, Initium, inquit, tragœdiæ et comœdiæ a rebus divinis est inchoatum, quibus pro fructibus vota solventes operabantur antiqui. Nam incensis jam altaribus et admoto hirco, id genus carminis, quod sacer chorus reddebat Libero patri, τραγῳδία dicebatur, vel ἀπὸ τοῦ τράγου, h. e. ab hirco, hoste vinearum, et cantilena, cujus rei ap. Virg. plena fit mentio; vel quod hirco donabatur ejus carminis poeta; vel quod ejus uter musti plenus solenne præmium cantoribus fuerat; vel quod ora sua fæcibus perlinebant scenici ante usum personarum ab Æschylo repertum : fæces enim dicuntur Græce τρύγες. Unde et Horat. in Arte Poet. [275] : Ignotum tra-

gicæ genus invenisse camœnæ Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis, Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora. Et aliquanto post, de origine tragœdiæ : Nec deerant præmia, quibus ad scribendum doctorum provocarentur ingenia; sed et actoribus munera offerebantur, quo lubentius jucundo vocis flexu ad dulcedinem commendationis uterentur. Caper namque pro dono his dabatur, quia vitibus noxium animal habebatur : a quo tragœdiæ nomen exortum est. Nonnulli autem ex amurca, olei fæce, quæ est humor aquatilis, tragœdiam dici vocarique maluerunt. Athen. quoque libro 2 scribit, Tragœdiam primum vocatam fuisse τρυγῳδίαν [quod v.], quoniam sc. κατὰ τὸν τῆς τρυγῆς καιρὸν inventa fuit in Icario Atticæ loco. Quibus adde Virg. Georg. 2 : Non aliam ob culpam (sc. quam quod vites rodat,) Baccho caper omnibus aris Cæditur, et veteres ineunt proscenia ludi, Præmiaque ingentes pagos et compita circum Thesidæ posuere; atque inter pocula læti Mollibus in pratis unctos saliere per utres. Et Eust. p. 1769 ex Pausania : Οἱ παλαιοὶ τοπρῶτον τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾠδεῖν ἐφεῦρον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν· ὅθεν ἐῤῥέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν· ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλοις αἶγα, φασὶν, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προέθεντο· τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους, κωμῳδοὺς ἐκάλεσαν, διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ δηλονότι ᾠδήν· καὶ οἱ νικήσαντες ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκωλιάζειν. [Easdem et alias etymologias ponit Etym. M., schol. Dionys. Bekk. An. p. 747, 1 sq., Tzetzes ad Lycophr. p. 256.] Hæc de etymo hujus vocab. τραγῳδὸς, et derivati ex eo τραγῳδία. In quibus etiam obiter nota Ἀσκωλιάζειν esse quod Virg. dicit, Unctos salire per utres, et Eust. ἐνάλλεσθαι τῷ ἀσκῷ. Porro τραγῳδοὺς proprie ajunt nominari τοὺς ὑποκριτὰς τῶν τραγῳδιῶν, Actores tragœdiarum, sicut Κωμῳδοὺς, Actores comœdiarum, τοὺς τὰς κωμῳδίας ὑποκρινομένους : nec enim omnes qui fabulam aliquam conscripserant, eam etiam agere solebant : sed habebant poetæ suos histriones. At κωμῳδοποιοὺς vocari ipsos Poetas comœdiarum, qui nimirum scripserunt eas, ut τραγῳδοποιοὺς dici τοὺς τῶν τραγῳδιῶν ποιητὰς, Poetas qui tragœdias conscripsere. Cujus discriminis auctor est Ammonius [p. 86, 138] : non perpetui tamen. Nam τραγῳδὸς tam de Poeta quam de Actore tragœdiæ usurpatum reperitur. De Poeta ipso [Plato Reip. 3, p. 395, A : Οὐδὲ ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί·] ap. Athen. 6, init., in hoc loco Diphili : Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. [Valcken. tamen Diatr. in Eurip. p. 182, A : « Ut histriones comici κωμῳδοὶ, τραγῳδοὶ veteribus erant actores tragici; recentiores et Ælianus (V. H. 14, 40, de Theodoro tragœdo falso dicens Θεοδώρου τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην) ipsos poetas sic dicere non dubitarunt. »] De Actore tragœdiæ, ap. [Aristoph. Vesp. 1498 : Εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς· 1505 : Τραγῳδὸς Καρκινίτης· 1480, item de saltatore tragico. Thesm. 390 : Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπουπερ ἔμβραχυ εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί; Xen. Œc. 3, 9. Demosth. p. 58, 24 : Εἰ ἐν Διονύσου τραγῳδοὺς ἐθεᾶσθε.] Plut. [Mor. p. 63, A] : Ὥσπερ οἱ τραγῳδοὶ χοροῦ, δέονται φίλων συνᾳδόντων ἢ θεάτρου συνεπικροτοῦντος. [Isæus p. 62, 19 : Κεχορήγηκε τραγῳδοῖς. Harpocratio et al. : Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται· Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμός φησιν ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. De quibus Hemst. ad Lucian. Tim. c. 51, ubi agit de τραγῳδοῖς καινοῖς, quod explicat Lex. rhet. Bekk. An. p. 309, 8 : Τραγῳδοῖσι· τῶν τραγῳδῶν οἱ μὲν ἦσαν παλαιοὶ, οἱ παλαιὰ δράματα εἰσηγαγόντες (potius εἰσάγοντες), οἱ δὲ καινοὶ, οἱ καινὰ καὶ μηδέποτε εἰσαχθέντα. Ὅταν οὖν τοῦτο γίνηται, πλείων ἐστὶ σπουδὴ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ καινὸν δρᾶμα καὶ μηδέποτε ἠγωνισμένον· est ap. Demosth. p. 243, 17 : Ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην· et ib. 244, 1 : Μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν τῇ καινῇ, intellecto εἰσόδῳ. Æschines p. 58, 32 : Τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν· 42 : Τὸν δεδοικότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάῤῥησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ· 59, 23 : Γιγνομένων τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν· 75, 26 : Μελλόντων τῶν τραγῳδῶν γίγνεσθαι· 83, 11 : Μελλόντων τραγῳδῶν εἰσιέναι. Lucian. Pisc. c. 38 : Τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς· Pseudol. c. 10 : Κατὰ τὴν παροιμίαν Ἠλιεὺς ὢν τραγῳδοὺς ἐμισθώσω.] Sic alibi passim de utrisque dictum legitur, sc. et de poeta tragico et de ipso tragœdiarum mimo : quomodo et Cic. dixit, Comœdum in tragœdiis, et tragœdum in comœdiis admodum placere vidimus. Nec non Idem dixit, Vox tragœdorum, i. e. Actorum tragœdiarum. [Interdum i. q. Tragœdia, ut in locis Æschinis modo citatis, ubi cum verbo γίγνεσθαι, et σάτυροι dicitur de fabula satyrica. Aristoph. Av. 512 : Ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς· 787 : Πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο· Pac. 531 : Ὄζει ... αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν· 806 : Ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν τὸν χορὸν εἶχον ἀδελφός τι καὶ αὐτός. Menander ap. schol. Aristoph. Ach. 201 : Τραγῳδὰς (—δῶν) ἦν ἀγὼν Διονύσια· Philemon ap. Stob. Fl. 56, 15, 5 : Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἥ τε πορφύρα εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ εἰς τὸν βίον. Theophrast. Char. c. 22 : Νικήσας τραγῳδοῖς, ubi similia Ast. p. 192. Adjective et superlat. τραγῳδότατος in cod. ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 535, A. || Saltator. Hesych. : Τραγῳδὸς, χορευτὴς, κωμῳδὸς, qua de altera interpr. v. in Τραγῳδία. || Forma Æol. Τραγαῳδὸς in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, n. 1583, 21. De accentu Arcad. p. 86, 21. L. Dind.]

[Τραδιτεύω, Trado, vox frequens ap. ICtos Græcos. Responsum de Nudis pactis, in Jure Græcorom. t. 2, p. 193 : Ἐμὲ γάρ τις, φησὶ, τραδιτεύων ἀγρὸν αὐτοῦ· Τραδιτεύω σοι τὸν ἀγρόν. Schol. Basilic. 2, p. 99. Ducang. Theophil. Inst. 2, 1, 73.]

[Τράεις, εντος, ὁ, Trais, fl. Sybarin et Crotonem alluens, ap. Diod. 12, 22, Iambl. Vit. Pyth. s. 260, quibus ll. est accus. περὶ τὸν Τράεντα ποταμόν. Hodie *Triunti*.]

[Τράζω inter barytona in ζω positum ap. Arcad. p. 157, 17, ex κράζω vel τράζω corruptum videtur.]

[Τραϊαναὶ, αἱ, Trajanæ, ap. anon. Suidæ v. Καθίδρυσαν cit. : Καὶ θύσαντες καθίδρυσαν τὰς πόλεις. Τραϊαναὶ μὲν δὴ ἐπώνυμον ἑκατέρᾳ ἦν. Nisi adjective dicitur, ut infra Τραϊανός.]

[Τραϊάνεια, ων, τὰ, ludi in honorem Trajani, in inscrr. Smyrn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 739, n. 3208, 11; 740, n. 3209, 6, ubi sic; in Trœzenia vol. 1, p. 591, n. 1186, 6, ubi Τραϊανήων. Conf. Ignarra Pal. Neap. p. 55. L. Dind.]

[Τραϊανόπολις s. Τραϊανούπολις, εως, ἡ, Trajanopolis, urbs Thraciæ, ap. Hierocl. Synecd. p. 634, Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, p. 239, D, ap. Ptolem. 3, 11, 13, Τραϊανόπολις, ut ap. eund. 5, 2, 14, 15 cognominis Mysiæ, quam Phrygiæ putavit Cellar. Geogr. 3, 3, 34. Conf. etiam Τρανούπολις. Prioris numi inscripti Τραιανοπολειτων s. —ιτων vel Αυγουστης Τραιανης (conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 48) sunt ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 423 sq., *Suppl.* vol. 2, p. 503 sq. Alterius Τραιανοπολιτων ib. 4, p. 373 sq. et 7, p. 629 sq. Tertia est Τραϊανούπολις Ciliciæ, olim Selinus, ap. Dion. Cass. 68, 33 extr., sic dicta aliquandiu ab Trajano ibi mortuo, postea iterum Selinus. V. Wessel. ad Hierocl. p. 709. Quo refertur inscr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 833, n. 3497, 20 : Ῥωσσοῦ καὶ τῆς ... Τραϊανῶν πόλεως. L. Dind.]

[Τραϊανὸς, ὁ, Trajanus, imp. Romanus, ap. Dionem Cass. aliosque rerum Rom. scriptores, cujus nomen in inscr. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 73, n. 38, 3, scriptum Τραγιανοῦ. De aliis Trajanis v. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 282. Mensura in epigr. Hadriani Anth. Pal. 6, 332, 1 : Ζηνὶ τόδ' Αἰνεάδης Κασίῳ Τραϊανὸς ἄγαλμα· et in alio 9, 210, 12 : Ὃν καὶ Τραϊανοῖο φαάντερον ἤγαγεν ἠώς, varians in utroque a exæquabitur, si Τραιανὸς scribetur, ut in Βαῖαι et Μαῖος diximus utrumque nomen esse disyllabum. L. Dind.]

[Τραϊανὸς λιμὴν, ὁ, Etruriæ, ap. Ptolem. 3, 1, 4. Ap. eund. 2, 9, 15, Τραϊανὴ λεγίων Germaniæ inferioris. « Inscriptt. ap. Letronn. *Statue vocale de Memnon* p. 246, 25, et 250, 8 : Λεγεῶνος β' Τραϊανῆς Ἰσχυρᾶς· quæ est Legio II. Trajana Fortis inscriptt. latinarum. » Hase. Et Τραϊανὸς ποταμὸς Babylonis Ægypti Ptolem. 4, 5, 54.]

[Τράλιον Macedoniæ oppidum latere visum in numis quibusdam, de quibus Eckhel. D. N. vol. 2, p. 81, Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 172 sq. L. D. Situm fuisse in Bisaltica, haud procul Amphipoli urbe, ubi hodie habitatur Nigrita, auctor est Consinery *Voyage dans la Macéd.* t. 2, p. 196 sqq. Hase.]

[Τράκτα, τά, Tracta, ap. Athen. 3, p. 113, D : Εἰς τὰ καπυρίδια καλούμενα τράκτα μίξεις ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον. Animadvertunt intt. ad Catonis R. R. c. 76, 1, placentæ fundamentum, quod primum fingitur latius, dici Solum; partem soli quæ placentam ambit et cingit Balteum; solo imponi Tracta, i. e. Massulas farinaceas varie fictas et manibus subactas et tractatas. V. Schneid. ad c. 78, Lexx. Lat. v. *Tracta*, unde Tractogalatus et Tractomelitus est ap. Apicium, et Gall. *Tarte* etc. ducebat Turnebus Adv. 23, 10; item nostra in Λάγανον, Πηνίον.]

[Τρακταΐζω, Tracto. Glossæ Mss. : Τρακταϊστέα, σκοπιστέα. Glossæ Basilic. : Τρακταΐζεται, ψηλαφᾶται. Τρακταΐζουσι, ἀνακοινοῦσι. Τρακταΐσαι, σκοπῆσαι, ἐξετάσαι. (Etym. M. p. 770, 53 : Ἐκ τοῦ τρώκτης γίνεται καὶ τρακταΐσαι τὸ κακουργῆσαι.) Codex Canon. Eccl. Afric. : Καθὼς ἡ ὑμετέρα ἁγιωσύνη παρ' ἑαυτῇ τρακταΐζει. Et Can. 56 : Ἐπειδὴ οὖν πάντα νομίζω εἶναι τετρακταϊσμένα. Menander in Legat. : Τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτρακτάϊσαν τὴν εἰρήνην ν' ἐνιαυτῶν. Chron. Alex. a. 5 Justiniani : Τρακταΐσαντες οἱ ἐν τῷ παλατίῳ ὄντες ἔλαβον τὴν εὑρεθεῖσαν ἔσω βοήθειαν. Phot. Bibl. cod. 18 : Ἀνεγνώσθη πρακτικὰ τῆς ε' συνόδου, ἐν οἷς τὰ λεγόμενα τρία κεφάλαια ἐτρακταΐσθη περὶ Ὠριγένους. Nicetas Nicænus, ubi de Canonibus Synodi Trullanæ : Οἵτινες οὐδὲ φαίνονται διεχθῆναι παρὰ Ῥωμαίων ἢ τρακταϊσθῆναι. Et sæpe apud ICtos. (Exx. multa v. ap. Reitz. in Gloss. Theophil.) || Τρακταϊσμὸς, ὁ, Tractatus. Gr. lat. Conc. Lateran. a 1215, c. 12 : Τοῦτο δὲ τὸ καπήτουλον τισὶ ῥηταῖς ἡμέραις συνεχῶς κατὰ τὸ ἔτος τῆς Κιστέλκης ἐπιτελείσθω, ἐν ᾧ ἀκριβὴς κρατείσθω τρακταϊσμὸς περὶ ἀνατυπώσεως τῆς τάξεως καὶ φυλάξεως κανονικῆς. (|| Τρακταϊστὴς, ὁ, i. q. infra τρακτευτὴς, Jo. Malal. p. 314, 11.) || Τρακτεύω, i. q. τρακταΐζω. Apophthegm. Patrum in Nistheroo n. 5 : Καὶ οὕτως τρακτεύοντες ἑαυτῶν τὴν πᾶσαν ζωήν. Theodorus Stud. Orat. in S. Platonem n. 27 : Καὶ ἦν τὸ δρᾶμα κατὰ μὲν τὸ ᾀδόμενον ἑτέρων, ἡ δὲ χεὶρ Ἀβεσσαλὼμ ἡ τοῦτο τρακτεύουσα. Mauric. Strat. 2, 7 : Οὐ γὰρ δυνατόν ἐστι δεόντως τρακτεύειν τινὰ τόξον ἐπάνω ἵππου. Constantinus De adm. Imp. c. 53 : Καὶ δὴ κατελθόντων αὐτῶν ἀμφοτέρων ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὴν μονομαχίαν, καὶ τρακτευόντων ἑαυτούς. (Act. et pass. Jo. Malalas p. 181, 14; 400, 12. Hesych. : Τρακτεύει, μηχανᾶται. L. D. Pseudo-Chrys. t. 10, p. 881, D. Id. ib. p. 889, E, τρακτεύειν ἐπεχείρουν. Anon. Vita Isaacii Conf. Actt. SS. Maii t. 7, p. 250, E : Ἐξιόντος ἐπὶ τὸν κάμπον τρακτεῦσαι τὰ στρατόπεδα. Interpr. : Exercitus lustrandi gratia. Hase.) || Τρακτευτὴς, ὁ, Tractator. Lex. Ms. Cyrilli : Τοῖς τρακτευταῖς τοῖς τὰ τοῦ δημοσίου πράγματα διοικοῦσι. Τρακτευτὴς τοῦ ἐπάρχου (τῶν ἐπάρχων) ap. S. Basilium Epist. 420 (144). Τρακτευταὶ τῶν δημοσίων φόρων in Nov. 28 Justiniani c. 84; 147, 2; Edict. 13, 12. Horum nomen ut odiosum abolevit idem Justin. Nov. 30, c. 2, 3. Eust. Vita S. Eutychii patr. Cp. n. 68 : Συνέβη πάντας τοὺς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου διοικοῦντας, τρακτευτάς φημι καὶ ἀνυτὰς τῶν δημοσίων ... ὁρμᾶσθαι κτλ. Cyrillus Scythop. Vita S. Sabæ c. 54 : Οἱ κατὰ καιρὸν τρακτευταὶ καὶ βίνδικες τῶν κατὰ Παλαιστίνην δημοσίων· 73 : Κελεύσας τοῖς τρακτευταῖς Παλαιστίνης χρυσίον ὑπουργῆσαι εἰς τὴν οἰκοδομήν. (Jo. Malalas p. 400, 13.) || Τρακτευτικὰ, τὰ, Quæ ab ejusmodi tractatoribus seu exactoribus præter consuetum tributum exigebantur, in ead. Nov. 30, 3. || Τρακτάτον, τὸ, Tractatus. Gl. : Tractatibus (sic leg. pro Tractibus), τοῖς τρακτάτοις καὶ ταῖς δικαιολογίαις. Glossæ Basilic. : Τρακτάτους, ἀνακάθαρσις, σύνοψις, ἐπιτομή. Eadem Psellus in Gl. Mss., qui τρακτάτον. Codex canon. Eccl. Afric. c. 47, al. 51 : Περὶ τῆς πίστεως τοῦ ἐν Νικαίᾳ τρακτάτου. Ubi Balsamon, ἤγουν ἐν τῇ κατεξετάσει τῆς πίστεως· τρακτᾶτον γάρ ἐστι κατὰ Λατίνους ἡ δοκιμασία. Ducang. Eutych. Epist. ad Vigilium p. 161, A : Κοινῷ τρακτάτῳ ζητηθῆναι. Hase. Jo. Malal. p. 468, 17 : Τρακτάτῳ φυγῆς χρησάμενοι ἐδόκουν φεύγειν, Fugam simulantes, Int. Hesychius : Τρακτωρία, μηχανουργία. Fort. Τρακτεία.]

Τράκτος [Τρακτὸς] κηρὸς, Aetius, Cera quæ tractando inalbuit. Item Τρακταΐζω pro λευκαίνω, VV. LL. ex [Etym. M. et] Phav. Ibidem Τράκτωμα, Emplastrum, quod equorum scapulis imponitur, ex Apsyrto. (Glossæ iatricæ Mss. ex cod. Reg. 190 : Κηρὸς τρακτὸς ὁ λευκός. Neophytus in Glossis iatricis Mss., κηρὸς τηκτὸς, τὸ τράκτος. Etym. M. in Τρακταΐζω post λευκαίνω (de quo supra) addit, καὶ κατασκευάζω, ἐξ οὗ τὸ τρακτὸν, ὁ κηρὸς ὁ πεποιημένος λευκός. Glossæ Mss. post κατασκευάζω habent, ἀπὸ τοῦ τρακτοῦ κηροῦ. Orneosophium c. 46, p. 214 : Κηρίον τρακτὸν καὶ μάρμαρον καλῶς κεκοπανισμένον καὶ κοχλίας, καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ μίξας καὶ κοπανίσας εἰς τὸ κλάσμα ἐπίθες καὶ ἰαθήσεται. Liber iatricus Ms. ex cod. Reg. 1673 : Κηροῦ τρακτοῦ, ῥιτίνην τετριμμένην. Sic ap. Paul. Æg. 4, 21, p. 141, 39, ubi Cornarius ita Ceram albam appellari censet, quia tracta et tractione eo devenit ut alba evadat, quomodo fieri docet Diosc. 2, 105, viderique vocem a Latinis sumtam et a Græcis usurpatam : conf. Saracen. ad Dioscor., et de Tracta veterum Mercurial. Var. Lect. 1, 12. Τράκτωμα, de Emplastro ex cera alba, liber iatricus Ms. ex cod. Reg. 1673 : Τράκτωμα εἰς ἰσχίου πόνον. Absyrtus et Demetr. Cp. in Hieracosophio p. 146, 147, et Medici recentiores. Ducang. Hippiatr. p. 90, 2; 89, 32 : Τράκτωμα ποίει, οὗ ἡ κατασκευὴ αὕτη· σεμιδάλεως, ἢ ἀλεύρου, σιτίνου ἢ κριθίνου, ξέστας δύο, ᾠῶν δύο τὸ λευκὸν μόνον, λιβάνου γο. ας (sescunciam) ὄξει φυράσας κτλ. Hase. Absolute de Cera Theophan. Contin. p. 230, A : Βούλλῃ σφραγίσας χρυσῇ καὶ ἔνδον βραχέος φατλίου τράκτου κατακλείσας. Symeon Mag. p. 468, A : Βαλὼν αὐτὸ ἔνδοθεν φατλίου τράκτου βραχέος.]

[Τράκτυλος, ὁ. Galen. vol. 13, p. 969 : Ἀντὶ λιβάθρου τράκτυλος· 970 : Ἀντὶ μαλαβάθρου τράκτυλος.]

[Τράκτωμα. V. Τράκτος.]

[Τραλῖται s. Τραλλεῖται s. Τραλλῆται, Æthiopiæ gens, ap. Ptolem. 4, 7, 35.]

[Τράλλα, ἡ, Tralla, Amazon, ap. Steph. Byz. v. Θιβαΐς, Arrian. ap. Eustath. ad Dionys. 828, p. 260, 28. V. Τραλλία.]

[Τράλλεις. V. Τράλλις.]

[Τραλλεῖται. V. Τραλῖται.]

[Τράλλη vel Τράλλεις, opp. Lydiæ, ap. Hierocl. Synecd. p. 670, ubi Τράλλης nominat., de quo Wesseling. : « Δάλδη potior erit, ... sed fortasse tutius erit Τράλλην retinere : hoc enim nomine urbem a Trallibus diversam et Notitiæ veteres et Concil. Acta agnoscunt : ita Cp. II, p. 243 : Uranius episcopus Trallenorum civitatis Lydiæ provinciæ, et Nicæno II, p. 51, Michael Τράλλης inter Lydiæ episcopos, quum paullo ante Theophylactus Τραλλέων inter Asianos nomen esset professus, subscribit. » L. D. De situ Τράλλης s. Τράλλεων ad meridiem Mæandri, inter Hierapolim et Eumeniam, Franz. *Fünf Inschr. in Kleinasien* p. 31, 18. Hase.]

[Τραλλῆται. V. Τραλῖται.]

[Τραλλία, μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας. Λέγονται καὶ Τράλλοι, καὶ Τράλλεις παρὰ Θεοπόμπῳ. Λέγεται καὶ Τραλλικὴ καὶ Τράλλα. Ἔστι καὶ Τράλλιον Βιθυνίας, ἢ καθήκει πρὸς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν τούτου Τράλλιοι, Steph. Byz. De gente Illyria Hesychius : Τραλλεῖς· οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾶκες τοῖς βασιλεῦσιν οἱ τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες. Ubi Valesius confert Diodor. 17, 65 : Ἐκ Θρᾴκης ἱππεῖς μὲν ἑξακόσιοι, Τραλλεῖς (libri Τραλελεῖς vel Τραλεεῖς) δὲ τρισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι· Strab. 14, p. 649 : Κτίσμα δέ φασιν εἶναι τὰς Τράλλεις Ἀργείων καί τινων Θρᾳκῶν, ἀφ' ὧν τοὔνομα. Steph. Byz. : Βῆγις, πόλις Τράλλεων· οὗτοι δὲ τῶν Ἰλλυριῶν μοῖρα, ubi per ω in prima nonnulli, ut ap. Plut. Ages. c. 16, ubi inter Thraces referuntur οἱ καλούμενοι Τράλλεις, Apophth. p. 211, D, Τρωαδεῖς. Memorat etiam Iambl. Vit. Pyth. c. 173. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1325, y.]

[Τράλλις, πόλις Λυδίας πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἡ πρότερον Πολυάνθεια διὰ τὰ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ πεφυκέναι. Τὸ ἐθνικὸν Τραλλιανὸς, Steph. Byz. Τράλλις, ιος, ponunt Chœrob. Can. p. 56, 27; 187, 6; 355, 15, ubi ιος, ut in Etym. M. p. 632, 6, Arcad. p. 30, 12. (Inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 590, n. 2936, 6 :

Πόλιος δ' ἐγέρηρέ με δῆμος Τράλλεος. Epigr. ap. Agath. Hist. p. 102, 15 Bonn. : Τὰν μεγάλαυχον ὤρθωσε Τράλλιν. Orac. Sibyll. 3, 459 Alex. : Τράλλις δ' ἡ γείτων Ἐφέσου. Hase.) Plurali Xen. H. Gr. 3, 2, 14 : Εἰς Τράλλεις τῆς Καρίας· ubi al. Φρυγίας· Anab. 1, 4, 8 : Ἐν Τράλλεσι. Polyb. 22, 27, 10, Diod. 14, 36; 19, 75, et geographi. Gent. Τραλλιανὸς, Strab. 12, p. 579; 14, p. 648, Appian. Mithr. c. 23 etc. aliique, et numi. L. D. Δέρμα Τραλιανὸν (sic) fragm. legis Diocletiani repertum Geronthris a Ph. Le Bas, *Revue archéol.* a. 1845, p. 131, 24, et ap. Mommsen. *Das Edict Diocletians* p. 23, 16. Ib. p. 41, 46 : Τύλη μετὰ προσκεφαλαίου Τραλιανή. V. Τράλλη. Hase.]

[Τραλλίων, ωνος, ὁ, Trallio, n. viri, in inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 802, n. 1676 : Λύσιππος Τραλλίωνος. L. Dind.]

[Τραλλὸν, πικρὸν, Hesychio.]

[Τραματίας, ου, ὁ, tanquam n. pr. scriptum ap. Chœrob. vol. 1, p. 31, 13, scr. videtur τραυματίας.]

[Τράμβηλος, ὁ, Trambelus, Telamonis et Hesiones f., Teucri frater. Lycophr. 467 et schol. Euphorio B ap. Parthen. Erot. c. 26. Lelegum rex, ap. Athen. 2, p. 43, D.]

Τράμη vel Τράμις, ἡ, Podex. Aristoph. [Thesm. 246] : Αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὸν [τὴν] τράμιν. [Lucian. Lexiph. c. 2 : Τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. Schol., οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον· ὃ καὶ ὑπόταυρον (conf. Erotian. infra et nos in Ὑποταύριον) καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν ὁμοίαν ῥαφῇ. Photius, ὁ ὄρρος, ἢ ἡ διαγραφὴ, ἢ τὸ τρῆμα τοῦ ἀρχοῦ.] Dicta est τράμις secundum quosdam et Ea linea quæ medium scrotum dividit in duas partes. Meminerunt Pollux [2, 173] et Hesych. [in v., τὸ ῥῆμα (τρῆμα intt.) τῆς ἕδρας, ὁ ὄρρος· τινὲς ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον, et in Ὄρρος], nec non Suid. et schol. Aristoph. [Πρωκτὸς interpr. tantum schol. s. Suidas. Similiter ut ceteri Erotian. Gloss. p. 360 : Τράμιν, τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον (v. supra) καλοῦμεν. Ὡς καὶ Ἱππῶναξ φησὶν, Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι. Μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος. Λυσίμαχος δὲ τὸν σφιγκτῆρα. Conf. Rufus p. 31 Cl. : Ἡ διὰ μέσου γραμμὴ τράμις· οἱ δὲ ὄρρον ὀνομάζουσι. ᾶἴ]

[Τραμουντάνα, ἡ, Sidus Helenæ. Schol. Eur. Or. 1626 : Τὸ τῆς Ἑλένης ἄστρον, ἣν ἰδιωτικῶς φασι Τραμουντάναν. Sic hodie Græci. L. Dind.]

[Τράμπη, πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραμπαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος, Steph. Byz.]

Τράμπις, ιδος, ἡ, Navicula, qua trajicitur. Nicandri schol. proprie Naviculam barbaricam significare ait; cujus signif. meminit et Hesych. [Cui est ναῦς, ἄκατος, πορθμίς· τινὲς πλοῖα βαρβαρικά. Lycophr. 97 : Τράμπις σ' ὀχήσει· ubi schol. partim βαρβαρικὸν πλοῖον, partim τράμπις παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ μέρους ἐλέγετο πᾶν πλοῖον· priori modo, ubi de Argo, 1299 : Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος τυπώματι, et schol. Nicand. Th. 268 : Τράμπιος ὁλκαίης, i. q. ὁλκάδος. De accentu Arcad. p. p. 33, 9, gramm. Cram. An. vol. 2, p. 342, 22, Etym. M. v. Ἀσπὶς, ubi ὅπλον, alii recte πλοῖον.]

[Τραμπύα, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον Βουνίμων (Βουνείμων posuerat antea). Ὁ πολίτης Τραμπυεὺς καὶ D Τραμπυάτης, Steph. Byz. Priorem gentilis formam ponunt etiam scholl. Lycophr. 800 : Ὁ δ' αἰπὺ ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον.]

* [Τράνα, ἡ, Maris ἐποχή, in quibus Piscatoria fiunt, de quibus v. Gloss. med. Lat. v. *Trana*. Michael Attaliates in Synops. tit. 95 : Καὶ ἐτυπώθη τὸ ἐν μέσῳ διάστημα ἀπὸ τράνας ἕως τράνας ὀργυιῶν τξε'. Ducang. V. quæ dicta sunt in Ἐποχή. Theophilus 4, 29, 13, p. 181, 12 ed. Greenhill. : Στηρίζεται δὲ ἡ κεφαλὴ ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλαγίων, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς ἐποχῆς ὄρθιον ξύλον, τὸ ὀνομαζόμενον τράνα. Quæ ostendunt Tranam esse Palum potius quam ἐποχήν.]

Τρανέω, quod ex τρανὴς derivari potest, ut διασαφέω ex σαφὴς, accipiturque in eadem signif. qua τρανόω, sc. pro Declaro, Explano, Manifesto, Revelo : ut in Carmine quodam de laudibus Davidis Prophetæ, Τρανεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν Θεοῦ μυστηρίων, Manifestat occulta Dei mysteria. [Immo τρανοῖ, ut, nisi forte re-

A centissimis concedenda est, expungenda sit hæc forma. V. Τρανόω.]

Τρανὴς, ὁ, ἡ, reperitur eadem signif. qua τρανός : ut ap. Soph. initio Ajacis, p. 2 [23] : Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα, schol. σαφὲς, ἀληθές. Et Aristoteli τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς· quomodo et Dionys. Areop. [De div. nom. 4, 11, p. 363, C] : Αἱ ἐπιδηλότεραι τῶν αἰσθήσεων διαπορθμεύσεις, οἱ σαφέστεροι λόγοι, τὰ τρανέστερα τῶν ὁρατῶν. Quibus subjungit ea quæ in Ἀτράνωτος attuli. [Procli Instt. theol. cap. 145, ubi τρανέστερον, ibiq. annot. p. 216. Conf. Plotin. 1, 4, 2; 4, 4, 20; 6, 6, 18. Creuzer. Positivo Eust. Opusc. p. 142, 27; comparat. 276, 95, ubi adverbialiter, τρανέστερον μελετᾶν· 301, 57 : Ὡς ἐσήμαναν τῷ ξύλῳ τὴν ἑορτὴν τρανέστερον (et Sym. Metaphr. Vita Sampsonis Xenod. Actt. SS. Junii t. 5, p. 274, E : Ἀκοῦσαι τρανέστερον τὰ γεγενημένα. Hase)· superl. 203, 2 : Τὸ τοῦ προφερομένου βασιλικοῦ λόγου τορὸν καὶ τρανέστατον. In Epist. Petri ap. Cotel. Mon. vol. 2, p. 153, B : Τοῦ εὐαγγελιστοῦ οὕτω τρανότατα διαγορεύοντος, al. τρανέ-B στατα. L. Dind.]

[Τρανίαν, αὐλὴν ἐν ὁδῷ μεγάλην, Hesychii gl. obscura.]

[Τρανίψαι, οἱ, Tranipsæ, gens Thraciæ Europææ, ap. Xen. Anab. 7, 2, 32. Libri meliores Τρανίξαι. Hesychius : Τρανιψοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον. Steph. Byz. : Λαδεψοὶ καὶ Τρανιψοὶ, ἔθνη Θυνῶν. Θεόπομπος η' Ἑλληνικῶν. Λάδεψοι et Τράνιψοι codex Rehdig.]

[Τρᾶνολογέω, Aperte pronuntio. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 156; vol. 2, p. 10. Schleusn. Phot. Bibl. cod. 230, p. 267, 29 : Ἅτε δὴ ἕνα τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τρανολογεῖν ἐν δύο φύσεσιν ἀδιαιρέτοις καὶ ἀσυγχύτοις εἰδώς· conf. 269, 8. Ib. p. 277, 30 : Τὸ ἀδιαίρετον καὶ ἀσύγχυτον τῶν συνελθόντων (sic) τρανολογεῖ φύσεων. L. D. Mich. Attal. Hist. p. 265, 9 Bonn. : Τὸ τῆς πίστεως τρανολογῆσαν ὑπόδειγμα. Hase.]

[Τρᾶνοποιέω, Clarum facio, Clare pronuntio. Vita Demosthenis Oratt. Gr. vol. 4, p. 155, 9 : Τῶν στοιχείων οὐκ ἐτρανοποίει τὸ ῥῶ. Wakef.]

[Τρᾶνὸς, ἡ, όν.] Ut a τορέω fit τορὸς, ita et Τρανὸς C existimo factum esse ex τιτραίνω [conf. Cornut. l. infra cit.] : ambo autem significant Perspicuus, Clarus, Manifestus, Apertus : ut sit metaph. ab iis, quæ ita sunt perspicua et aperta ac si perforata et pertusa essent. [Moschio ap. Stob. Fl. 114, 9 : Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε, ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος. Paul. Sil. in Therm. Pyth. 31 : Ὀδμὴ γάρ ἐστιν, οἶδας, μυδῶσα, δυσπνοοῦσα τρανόν τι μαρτυροῦσα. Quod adverbialiter dictum i. q. σαφῶς.] Plutarchus Symp. 8 fine [p. 736, B] : Οὐδὲν οὖν τρανὸν, οὐδὲν ἔναρθρον οὐδὲ εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Idem De Herod. malign. [p. 863, E] : Ὥσπερ οἱ ζωγράφοι τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα [τρανότερα, ut præcipit Moschop. Περὶ σχεδ. p. 71, Herodian. Epim. p. 203, 2, gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 414, 26] ποιοῦσι· additis enim umbris multum confertur ad lumen et splendorem picturæ. Greg. Naz. τὸ ἅγιον πνεῦμα quoque σαφὲς et τρανὸν vocari dicit, quod ibid. τρανωτικὸν πάντων appellat; quicquid enim luminis in homine est, Spiritus sancti beneficio datum ei est. Item τρανὴ γλῶσσα dicitur *Lin-D gua* diserta, quæ clare et perspicue loquitur : ut, Γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανὰς, Linguas infantium disertas reddidit, Sapient. 10, [21] et Esai. [35, 6;] 36. [Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 104.] Cui adde hoc Philonis V. M. 1 : Ὅ τι σχεδὸν τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι διηγγέλλετο τρανωτέρᾳ [τρανοτέρᾳ] φωνῆς ἡσυχίᾳ, Silentio et taciturnitate clariore et disertiore quavis voce, Turn. Ac τρανὴ φωνὴ dicitur, ut supra τορὸν φθέγμα, Clarus sonus. [V. Gataker. ad Marc. Antonin. 8, 30. Hemst. Dionys. De comp. verbb. p. 167, 5 : Τούτων τῶν μορίων τῆς λέξεως οὐδὲν ὅ,τι οὐχὶ καταληφθῆναι δεῖ καὶ πιεσθῆναι πρότερον ὑπὸ τοῦ στόματος περὶ τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τρανὴν καὶ καθαρὰν τὴν ἑαυτοῦ λάβῃ δύναμιν. Sextus Adv. log. 1, 258 : Μέχρις ἂν τρανὴν σπάσῃ τοῦ κρινομένου φαντασίαν. Strabo 2, p. 135 : Ταῦτα ἡμεῖς παραλείπομεν διὰ τὸ τρανότερα εἶναι τῆς νῦν προκειμένης πραγματείας. Τρανότερα δ' ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τῶν περισκίων. De persona Cornutus N. D. c. 16 init. : Πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς κτλ. Conf. HSt. initio.

‖ Τρανὸν Hesychio est ἑξαμηνιαῖον πρόβατον. || Adv.] Τρανῶς, Perspicue, Clare, [Expresse, Ad liquidum, huic add. Gl.] Aperte [Æsch. Eum. 45 : Τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ· Ag. 1371 : Τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως. Eur. Rhes. 40 : Πολλὰ γὰρ εἰπὼν, οὐδὲν τρανῶς ἀπέδειξας· El. 758 : Τρανῶς ὡς μάθῃς τύχας σέθεν. Philodem. Anth. Plan. 234, 2 : Ἁ κεφαλὰ γὰρ μανύει τρανῶς Πᾶνα] : ut τρανῶς ὁρᾷν Bud. affert ex Paulo. [Sextus Adv. log. 2, 144, p. 485 : Εἴ τις τρανότερον ἐπιβάλλει αὐτοῦ τῇ φύσει.] Idem ex Basil. et Philone De mundo compar. τρανώτερον [τρανότερον] pro Magis perspicue, Clarius, Declaratius. [Antiphilus Anth. Pal. 9, 298, 6: Ὄργια Δηοῦς κηρύσσων γλώσσης ὄμμασι τρανότερον. Sextus Adv. phys. 1, 271 : Ἔτι τρανότερον, εἴπερ γε τὸ ὂν, ὅτε ὄν ἐστι, πάσχει, ἔσται τἀναντία ὑφ' ἓν τῷ αὐτῷ. Themist. Or. 2, p. 26, C : Τρανότερον καὶ ἀριδηλότερον τὰ γράμματα ἐξηγούμενος Βάκιδός τε καὶ Ἀμφιλύτου.] Quemadmodum τρανῶς rursus exp. Manifeste, Diserte, ἐπιδεικτικῶς. [Polyb. 4, 78, 4 : Οὔτε γὰρ πόθεν οὔτε τίς ἀνέθηκεν εὑρίσκεται τρανῶς. Sextus Adv. log. 1, 172, p. 406, τρανῶς ἐνδείκνυσθαι· Adv. phys. 1, 164, p. 587, γνωρίζειν. Nicetas Ann. 4, p. 86, C : Ὁ κῆρυξ ἐπεβόα τρανότερον. « Comp. Τρανοτέρως, Athanas. vol. 2, p. 300. » Kall. Actt. Conc. t. 3, col. 273, D : Τρ. καὶ τελειοτέρως νοεῖται. Hase. Origenes vol. 1, p. 193, qui τρανότερον 127. Anon. Chron. Pasch. vol. 2, p. 120, 1 ed. meæ : Τῶν λοιπῶν προθεσμιῶν, ὧν ὁ Χρυσόστομος τρ. διεξῆλθε. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 309, A. Superl. Τρανότατα Sextus Adv. log. 1, 404 : Τοῖς τρ. φαινομένοις. Theolog. ar. p. 33, D : Ἐκρίθη καὶ διεκοσμήθη τρανότατα. Hierotheus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 262 med. : Ἱερεμίας λέγει τρ. L. D. Tzetz. Hist. 10, 282. Elberling. Theodot. Ancyr. Adv. Nestor. p. 3, 2 : Ταῦτα μὲν οὖν τρανότερον σημαίνων· ubi ed. Combef. perperam, πρότερον. Theophil. Ad Autolyc. p. 79, B : Αὐταί σε τρ. ὁδηγήσουσι. Superl. Orig. t. 3, p. 556, C : Τὰ ἴδια τρανότατα παριστάντα. Hase.]

[Τρανοτέρως. V. Τρανῶς post Τρανός.]

[Τρανότης, ητος, ἡ, Perspicuitas, Claritas. Plut. Mor. p. 720, E : Νυκτὸς ἠχωδεστέρας εἶναι τὰς φωνὰς, καὶ πρὸς τῷ μεγέθει τὴν τρανότητα καθαρῶς συνδιαφυλάττειν. Orig. In Jo. p. 28. « Splendor, Philo vol. 2, p. 61, 52 : Σελήνη καὶ ἥλιος καὶ ὁ σύμπας οὐρανὸς σαφεῖς καὶ ἀριδήλους ἔχει τὰς τρανότητας. » Wakef. De facilitate oris Jo. Chrys. t. 9, p. 326, C : Εἰς τὴν προτέραν ἐπανήγαγεν εὐγλωττίαν αὐτὸν καὶ τρ. It. de expedita enunciatione Epiphan. t. 2, p. 180, D. Id. ib. p. 159, D, de Aquila interprete, qui idem iterare vocabulum maluit quam orationis nitori consulere : Οὐ τῇ τρ. τοῦ λόγου προσέχων, ἀλλὰ τῇ τῆς δευτερολογίας ἀκριβείᾳ. Hase.]

[Τρανούπολις, εως, ἡ, Tranupolis, opp. Phrygiæ Pacatianæ, ap. Hierocl. Synecd. p. 668, ubi Τανούπολις, sed Wesseling. Τρανούπολις, unde Philippus Τρανουπόλεως in Nicæno II, p. 596, additque diversam esse ab Trajanopoli, unde nomen contractum putavit Cellarius Geogr. 3, 4, 92. Et sic Ἰωάννης ἐπίσκοπος Τρανουπόλεως in subscr. Conc. Cp. a. 459 ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 894, F, ubi continuo sequitur Θεοδόσιος ἐπίσκοπος Τραϊανουπόλεως. Et in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 209, C. L. Dind.]

Τρανόω, Reddo τρανὸν, i. e. Clarum et perspicuum, Declaro, Manifesto. Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 140, 35] : Ἅπερ δὴ μόνα [ἃ] μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα, Quæ sola sententiam significatione luculenter declaratura erant. Et aliquanto ante, Τρανώσας εὖ μάλα τὰς εἰρημένας ἀρετὰς, Turn. Virtutibus istis luculenter declaratis. [« Verbo τρανόω qui primus multum utitur Philo, nunquam ejus adhibet partic. præteriti pass., sed τρανοῦσι p. 21, B, F; τρανοῦν 590, C; τρανοῦσα 765, B; ἐτράνωσε 567, D; (735, A. Hemst.) τρανώσας 507, E; τρανώσειν 510, F; ἐτρανοῦτο 579, E; τρανωθῆναι 590, D, et semel perf. συντετράνωται p. 594, C. » Hasius *Notices* vol. 9, p. 193.] Itidem Bud. τρανοῦν exp. Manifestum facere, Revelare [Sic Eustath. Opusc. p. 305, 14 : Τὸν δὲ συχνὸν τοῦτον Λατινικὸν θάνατον ὁ Ἀλδουῖνος ἐτράνωσε] : afferens Greg. Naz. De Spiritu Sancto : Οὐδὲ ἄλλα τυχὸν ἢ ταῦτα ἦν ἃ μὴ δύνασθαι νῦν βασταχθῆναι ὁ λόγος αὐτὸς ὑπηνίσσετο, ὥς ποτε βασταχθησόμενα καὶ τρανωθησόμενα (ubi reA spexit ad Jo. 16, 12 : Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Et τρανοῦν dixit pro eo, quod Evangelista ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν et τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν). Et rursum eadem de re, Τούτων ἓν εἶναι νομίζω καὶ αὐτὴν τοῦ πνεύματος θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον, Postea manifestatam, s. ἐκφαινομένην, ut paulo ante loquitur. Et alibi, Θεὸν ὁρῶν ἐν τριάδι προσκυνούμενον, ὃν καὶ νῦν ἡμῖν τρανοῦσθαι εὐχόμεθα ὅσον ἐφικτόν. [Theodor. Stud. p. 86, C, τετράνωται.] Itemque pro Clarus, Evidens, accipitur partic. τετρανωμένος ap. Basil. : Νῦν οὖν δι' αἰνιγμάτων ὁ Θεὸς τὰ μέλλοντα ὑποφαίνει· τότε δὲ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἐναργὴς καὶ τετρανωμένη ἔσται ἡ ἀλήθεια. [Alia partic. perf. exx. collegit Hasius *Notices* l. c.] Porro τρανῶ significat non solum Declaro, Planum facio, Explano, διασαφῶ, sed etiam Illumino, Illustro. Greg. Naz. Περὶ θεολογίας, ubi de essentiæ divinæ intelligentia loquitur : Αἱ δὲ νοεραὶ B φύσεις, διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, εἰ καὶ μὴ πάντῃ, ἀλλ' ἡμῶν γε τελεώτερον καὶ ἐκτυπώτερον, Illustrentur fortasse. Qua signif. φωτίζεσθαι etiam dicitur et καταλάμπεσθαι. [Epigr. Anth. Pal. App. 304, 8 : Τρανοῖ τε τὸν νοῦν (balneum) πρὸς νοήσεις εὐθέως. Quod Psello tribuitur in Ideleri Phys. vol. 2, p. 193, ubi Τρανεῖ — εὐθέτους scriptum v. 11. L. Dind.]

[Τράνωμα, τὸ, Declaratio. Empedocles ap. Sext. Emp. Adv. math. 7, 125, p. 397 : Τρανώματα γλώσσης. Wakef.]

[Τράνωσις, εως, ἡ, Declaratio, Explanatio. Basil. M. vol. 3, p. 206, D : Εἴ τι δέοι πλέον προστεθῆναι εἰς τράνωσιν. Cui Method. Conv. dec. virg. p. 191, D; 195, A, addit Hasius *Notices* vol. 9, p. 193. Theodor. Metoch. Misc. p. 455.]

Τρανωτικὸς, ἡ, ὸν, Explanatorius, Declaratorius, etiam Illustratorius. Greg. Naz. Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, i. e. De Spiritu Sancto [vol. 1, p. 610, D] : Σαφηνιστικὸν πάντων καὶ τρανωτικόν. [Theolog. arithm. C p. 33, D : Πάντων ἁπλῶς τῶν τρανωτικῶν.]

[Τράξυνον, τὸ ἀγριομάρουλον, in Lexico botanico Ms. ex cod. Reg. 2147. Lactuca silvestris. Ducang. App. Gl. p. 189.]

Τράπεζα, [ης, et vitiose ap. Reuvens. *Lettre* 1, p. 8, τραπέζας,] ἡ, pro Mensa, a πέζα ortum est; diciturque τράπεζα quasi τετράπεζα [s. τρίπεζα, Bœotice, secundum Hesych.], quod sc. mensæ initio quatuor haberent pedes. Hom. [Il. Λ, 628 : Ἥ σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζον ἐΰξοον·] Od. Κ, [354] : Τράπεζαι ἀργύρεαι. [Orac. Dod. ap. Demosth. p. 531, 20, χαλκῆν.] Athen. 5 : Τράπεζα ὁλάργυρος, δωδεκάπηχυς· 12 : Τράπεζαι χρυσαῖ [et 4, p. 138, C, χρ. et ἀργυραῖ ex Herodoto 9, 82]· 2 : Τράπεζαι ἐλεφαντόποδες. Ib. ex Cratino, Τράπεζαι τρισκελεῖς, σφενδάμνιναι. Itidem Horat. Tripes mensa, Ovid. Acerna mensa. [Aristoph. fr. Telmess. ap. Athen. 2, p. 49, C : Τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ 'χέτω. — Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;] Et 4 : Ἐπὶ τραπεζῶν ξυλίνων, μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰρομένων. D [Hesych. v. Πίνακας, σκυτίνων.] Et [τράπεζα κυκλοειδὴς ap. Athen. 11, p. 489, C,] τράπεζαι κυκλοτερεῖς, ap. Athen. et Eust., quæ etiam κύκλοι. [Aristoph. Ach. 1090 : Κλῖναι, τράπεζαι, ut Plat. Reip. 2, p. 373, A; 10, p. 596, B. Ap. Herodot. 6, 129, ἐπὶ τραπέζης saltat Hippoclides. Xen. Œc. 8, 19 : Τὰ ἀμφὶ τραπέζας· 9, 7, ὀργάνων.] Et cum verbis, ut Aristoph. Vesp. [1216] τραπέζας εἰσφέρειν : itidem Philoxenus in suo Δείπνῳ ap. Athen. 4 : Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν. Et Synes. Ep. 67 : Τράπεζαν εἰσφορήσας. Hom. Od. Ε, [93] : Παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα· [Φ, 28 : Οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν, τὴν δή οἱ παρέθηκεν·] Υ, [259] : Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Pro quo μετατεθέντων τῶν ὀνομάτων, Aristot. Poet. [c. 22] dicit, Δίφρον μοχθηρὸν παραθεὶς, μικράν τε τράπεζαν. [Med. Demosth. p. 1356, 10 : Οἱ διάκονοι οἱ Χαβρίου τράπεζαν παραθέμενοι. Lucian. Amor. c. 27 : Φιλίας μεσῖτιν τράπεζαν παραθέμενοι γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν. Τράπεζαν ποιεῖν Menander in Τραπεζοποιὸς cit.] Ipsa autem

passive dicitur παρακεῖσθαι pro παρατίθεσθαι, Il. Ω, A [476] : Νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα, Adhuc apposita erat, i. e. Nondum sublata. Od. [K, 355] : Προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας Ἀργυρέας. [Quo poetam τὴν εὐρύτητα ὑποδηλοῦν scribit Pollux 6, 84. Qui 83 dixerat : Αἱ δ' ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι, ἃς νῦν μαγίδας καλοῦσιν· et 10, 80 : Ἡ δὲ ὑποκειμένη τοῖς ὄψοις τράπεζα καὶ τρίπους ἂν καλοῖτο· εἴρηκε γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησσεῦσι, Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; 81 : Ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις καὶ τράπεζά τις μονόκυκλος πέπραται. Καὶ μὴν καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τράπεζαι καλοῦνται καὶ μαγίδες. Soph. Œd. T. 1464 : Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν, αἷν οὔποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ ψαύοιμι, πάντων τώδ' ἀεὶ μετειχέτην.] Xen. [Anab. 7, 3, 22 : Μάλιστα δὲ αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο· 23 : Οἱ ἄλλοι καθ' οὓς αἱ τράπεζαι ἔκειντο. Lysias p. 133, 11 : Δύο τράπεζαι ἐν τῷ πρόσθεν τῶν τριάκοντα ἐκείσθην.] Cyrop. 8, [2, 6] : Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα. Athen. 14, [p. 640, A] : Θύοντας Διὶ Πελωρί [Πελώρῳ], τραπέζας B λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι. Et pass. Xen. Cyrop. 8, [6, 11] : Ἱκανῶς κεκοσμημένη τράπεζα. [Inscr. ap. Curt. Inscrr. XII, p. 3, 5 : Ἐπεμελήθη δὲ καὶ τῆς θυσίας καὶ τῆς κρεονομίας καὶ τῆς ἐπικοσμήσεως τῆς τραπέζης, ubi Epulas intelligit Curtius p. 7.] Plut. Symp. 7, 4 : Οὐκ εἴα κενὴν ἀπαίρειν τὴν τράπεζαν· quo problemate quæritur, Διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ τράπεζαν αἱρομένην περιορᾶν κενήν. Itidem et in Probl. Rom. p. 498 [279, E] quærit, Διὰ τί τὴν τράπεζαν οὐκ εἴων ἀναιρεῖσθαι κενήν, ἀλλὰ πάντως τινὸς ἐπόντος, ubi etiam nota κενὴ τράπεζα [Soph. El. 192 : Κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις], ut πλήρης τράπεζα, sc. βρωμάτων. [Hom. Od. I, 9 : Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν· A, 419 : Ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας· O, 333 : Εὔξεστοι δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν. Soph. El. 362 : Σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω, καὶ περιρρείτω βίος. Eur. Hipp. 110 : Τερπνὸν ἐκ κυναγίας τράπεζα πλήρης· Hel. 295 : Μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου πρὸς πλουσίαν τράπεζαν ἵζουσα· fr. Cress. ap. Athen. 14, p. 640, B : Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα, C τῷ δ' οὐ βρίθεται; πλήρης μὲν ὄψων ποντίων κτλ. Aristoph. Eccl. 838 : Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων.] At Plut. Alcib. : Ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς τραπέζας. [Hom. Il. I, 216 : Ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ· Od. T, 61 : Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον ἠδὲ τραπέζας.] Plato comicus ap. Athen. 15, [p. 665, B] : Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; At pass. Athen. 5 : Ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων, αἱ τράπεζαι ἐβαστάζοντο, Auferebantur, Asportabantur. [Conf. 15, p. 693, E.] Itidem Xen. Sympos. [2, 1] : Ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι· ut Virg., Postquam exempta fames epulis, mensæque remotæ. [Contra Aristoph. Ran. 518 : Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη ἤμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο· Pac. 1033 : Καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι. Formularum autem αἴρειν, ἀπαίρειν, ἀφαιρεῖν, βαστάζειν alia exempla contulit Wyttenb. ad Mor. p. 150, D, frustra defendens etiam ἐπαίρειν illic et alibi aliquoties illatum pro ἀπαίρειν, quod v. Duplicem verbi αἴρειν cum τράπεζαν conjuncti signif. annotarunt grammatici, Hesychius : D Αἴρειν τραπέζας, παρατιθέναι, et gramm. Bekkeri p. 358, 10 sive Suidas : Ἐτίθεσαν τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν, additis exx. Menandri.] Plutarchus Περὶ ἀοργησίας [p. 461, E], de Xanthippe Socratis : Ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. Itidem apud Eundem Περὶ εὐθυμίας [p. 471, B] uxor Pittaci, qui hospitio quosdam exceperat, Μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τράπεζαν. [Demosth. p. 403, 7. Andocid. p. 17, 10 : Κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, de quo postea, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον.] Rursum Περὶ ἀοργησίας Idem, Κατέβαλε τὴν τράπεζαν. Hom. Od. Y, [151] : Σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε. Athen. 8 : Τράπεζαν ἀπονίψασθαι. [Aristoph. Pac. 1218 : Ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί· 1193. Cum præp. Plat. Reip. 2, p. 372, D : Ἐπί τε κλινῶν κατακεῖσθαι τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι καὶ ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν· 9, p. 586, A : Βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι. Eur. Ion. 1209 : Γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη ὑπὲρ τραπέζης ἧχ' ὁ μαντευτὸς γόνος. Aristoph. fr. Heroum ap. Diog. L. 8, 34 s. Suidam v. Πυθαγόρα τὰ σύμβολα cit. : Μηδὲ γεύεσθ' ἅττ' ἂν ἐντὸς τῆς τραπέζης καταπίσῃ· et ap. schol. Av. 798 : Ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης· Ach. 1157 : Τευθὶς ἐπὶ τραπέζης κειμένη.] Legimus ap. eund. Athen. 14, [p. 640, E] : Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν. [Ap. Xen. Cyrop. 8, 2, 3 : Ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν ὅπως οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὅμοια ἀεὶ παρατίθοιτο αὐτῷ.] Eodem l. : Παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν λαγῳοῦ. [Et 11, p. 475, A, ex Soph. Tyro : Προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια. Xen. Cyr. 8, 8, 16 : Τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν.] Plut. Art. : Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκάλει τράπεζαν, fratres sc., ubi etiam dicit, Τραπέζης τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος. [Diod. 4, 74 : Μετασχὼν κοινῆς τραπέζης.] Xen. Cyrop. 8, [2, 4] : Τούτοις ἔπεμπεν ἀπὸ τραπέζης. [Conf. ib. 4, 7.] Cic. quoque dicit De mensa mittere. Plut. Symp. 2 fine [p. 643, E] ex Pindaro : Αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν. Idem Περὶ ἀοργησίας dicit, Τοὺς περὶ τράπεζαν ὑπηρέτας· qui infra τραπεζοκόμοι et τραπεζοποιοί. Philostr. Ep. 17 : Κόλακα καὶ παράσιτον καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodian. 1, [6, 2] : Ὅσοι τε κόλακες τραπέζης, Mensarii adulatores. Cic. Omnium mensarum assecla. [Pollux 6, 123 : Κόλαξ, τραπέζης φίλος. Lucian. Tim. c. 48 : Ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον· Fugit. c. 16 : Τὸ σαίνειν τὸν διδόντα καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν.] In his certe posterioribus ll. τράπεζα accipitur potius pro κεκοσμημένη τράπεζα, ut Xen. paulo ante loquitur, i. e. pro Mensa instructa s. extructa epulis : quemadmodum et ap. Athen. videmus lib. 2, quum Cynicus quidam τράπεζαν vocaret τρίποδα, Ulpianus ægre id audit, quippe quod ab omnibus τράπεζαι vocari soleant αἱ παραθέσεις : sicut Pollux quoque [6, 84; 10, 81] τραπέζας vocari scribit τὰ σιτία τὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν τραπεζῶν τιθέμενα, [Cibi s. Fercula mensæ imposita. Sic Herodot. 1, 162 : Ἅρπαγον Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαίσε. SCHWEIGH.] Quæ τράπεζαι ænigmatice a Timocle ap. Athen. 10, [p. 455, F] dicuntur Βίου τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας. Itidem accipitur in seqq. ll. Clearchus in sua Δειπνολογίᾳ s. Ὀψοποιΐᾳ, ap. Athen. 1, [p. 4, E] : Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβροδαίτῳ τραπέζῃ. Sicut et Plut. Περὶ φιλαδελφίας : Μιᾷ τε χρωμένους οἰκίᾳ καὶ τραπέζῃ. [Mor. p. 249, F : Ἀρδάλῳ κοινωνεῖν μιᾶς τραπέζης. Antiphon p. 116, 12 : Ἐπὶ τὰς ... αὐτὰς τραπέζας ἰόντα συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους.] Quo refer et Plaut. Communicabo te semper mensa mea. Plut. De discern. amico ab adulat. : Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν ἐγκυκλουμένους τράπεζαν [De quo epith. v. supra]. Athen. 4 : Τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται. [Sing. Lucian. Amor. c. 42, eodem cum epitheto.] Rursum Plut. De deo Socr. [p. 585, A] : Ὅταν τὰς ὀρέξεις ἐπιστῆτε λαμπραῖς τραπέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι, Splendidis mensis. Columella autem dicit Mensa pretiosis dapibus opulentata. [Eur. Suppl. 864 : Φεύγων τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν.] Lucian. Nigrino : Φίλος περιέργων τραπεζῶν· Cic. Mensa conquisitissimis cibis extructa. Et Philox., λιπαρῶπα τράπεζαν paulo ante dicit, ut Catull. Pingues linquere mensas. Item a regionum lautitia. [Eur. Alc. 2 : Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι.] Lucian. [D. mort. 9, 2] : Τράπεζαι [τράπεζα] ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. [Ps.-Xen. Epist. 1, 8 : Σικελιῶτις γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα. Aristoph. fr. Dætal. ap. Athen. 12, p. 527, C, Plato Reip. 3, p. 404, D, Συρακοσίαν, quod v.] Thuc. 1, [130] : Τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persico more instructam. Itidem Athen. 2 : Τὰς Σικελικὰς καὶ Συβαριτικὰς καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας, ἤδη δὲ καὶ Χίας. Contra Herodian. 4, [7, 8] : Τράπεζαν εὐτελῆ παρετίθετο. [Eur. fr. ap. Athen. 4, p. 158, E : Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης.] Et ap. Plut. Symp. 8, 9 : Αἱ ψυχραὶ καλούμεναι τράπεζαι. Sed et δημόσιαι erant τράπεζαι et ξένιαι s. ξενικαί. Æschin. [p. 31, 14] : Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, Legationis societatem, et sodalitium publicum, quale est eorum qui legationem simul obeunt, Bud. Idem [p. 85 ult.] : Ἐφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. [Archilochus ap. Orig. C. Celsum 2,

p. 74 : Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. Quæ jungit etiam Demosth. p. 400, 16, qui tertias addit σπονδὰς, quas cum ἱεροῖς et τραπέζῃ conjungit Æschines p. 52, 35.] Itidem ap. Athen. 4, [p. 143, C]: Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προσκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες, Mensæ hospitales. [Conf. Pyrgio ib. F, ubi apud Cretenses fuisse dicitur τράπεζα τρίτη δεξιᾶς εἰσιόντων, ἣν ξενίου τε Διὸς ξενίαν τε προσηγόρευον.] Hom. Od. [Ξ, 158, etc.], ξενίη τράπεζα. [Pind. Isthm. 2, 40; φίλαν ἀμφὶ τρ. Ol. 1, 17; νυμφίαν Pyth. 3, 16. Id. Ol. 1, 50 : Τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δεύματα κρεῶν διεδάσαντο καὶ φάγον· 3, 42 : Ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις· Nem. 11, 9 : Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται Θέμις ἀενάοις ἐν τραπέζαις. De bestiarum præsepi id. ap. Eustath. Il. p. 877, 55 : Ἀριστοφάνης φησὶν ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς τοῦ Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Æsch. Ag. 401 : Οἷος καὶ Πάρις ἐλθὼν ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός· 700 : Τραπέζας ἀτίμωσιν καὶ ξυνεστίου Διός. Eur. Or. 9 : Θεοῖς ἄνθρωπος ὢν κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον (quo respicit Lucian. Epist. Sat. c. 38. V. Amor. c. 27)· Ion. 652 : Κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών· Rhes. 337 : Ξένος δὲ πρὸς τράπεζαν ἡκέτω ξένων. Aristoph. Pac. 770 : Πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμοῦ κἀπὶ τραπέζῃ καὶ (nisi leg. κἀν, ut in Il. in Συμπόσιον citatis) ξυμποσίοις, Φέρε τῷ φαλακρῷ. Callim. Cer. 104 : Ἀμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι. Apoll. Rh. 3, 377 : Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης. Theocr. 16, 27 : Μήτε ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι· 13, 38 : Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν, ubi ἀμφὶ Hemst. Similiterque alii poetæ. Xen. Cyrop. 7, 3, 26 : Ἀποδίδωμί σοι καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς θεράποντας καὶ τράπεζαν σὺν οἷσπερ ἔζητε· Hier. 1, 18 : Ἔκπλεῳ αὐτοῖς ἀεὶ παρεσκευασμέναι οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν· Anab. 7, 2, 33 : Οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων· et ib., εἰς τὴν ἐκείνου τρ. ἀποβλέπων. Lysias p. 114, 36 : Κἀμοὶ μὲν τὰ προειρημένα διείλεκτο ἐπὶ τῇ Φιλέου τραπέζῃ. Plut. Mor. p. 70, F : Ἐπεὶ ὁ Σωκράτης ἥψατό τινος τῶν συνήθων σφοδρότερον ἐπὶ ταῖς τραπέζαις διαλεγόμενος. Cum genit. p. 329, E : Μιᾷ σκηνῇ περιλαβὼν ἐφ' ἑστίας κοινῆς καὶ τραπέζης ἑκατὸν Περσίδας νύμφας. Ephraem Syr. vol. 3, p. 272, E : Ἐπὶ τραπέζης καθήμενοι· 273, C. Euthymius Zigab. prooem. Comment. in Psalt. p. 341, C : Ὁ Τιμόθεος μεταξὺ τραπέζης καὶ ἡδονῆς τὸν νόμον ᾄσας τὸν ὄρθριον (ὄρθιον). L. D. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 132, 4 : Καταίρουσιν εἰς οἴκημα λῃστοῦ τοὺς παροδίτας λῃστεύοντος, καὶ τούτους ἑαυτῷ ποιουμένου τράπεζαν, obscura locutio. Hemst. Significat Sibi tanquam cœnam facientis, Victum inde sibi parantis. Ὁ ἐπὶ τραπέζης Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, p. 278, B : Ἦν δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τρ. Φιλανθρωπηνός, Mensæ præpositus. || « Τράπεζα dicitur interdum quidquid ad mensam seu ad victum infertur a collatoribus vel in specie vel in adæratione (ἐξαργυρισμῷ) Præsidibus, judicibus, atque adeo militibus. Illa autem erat duplex, altera δημοσία, altera ἰδική. Utriusque meminit Edictum 13 Justiniani c. 6, 21, ubi dicuntur inferri εἰς ἀποτροφὴν τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν τάξεων τάς τε στρατιωτικὰς τάς τε τῶν σολεμνίων. Unde colligere licet ἰδικὴν τράπεζαν videri appellari, quæ Præsides spectabat : δημοσίαν vero, quæ milites vel donativa. Adde c. 23, § 2, et Basilic. 56, 17, 19, et Gloss. med. Lat. in *Mensa*. Atque ita intelligendus Synesius Epist. 127, ubi de Rufino præf. Prætorio : Τάττει δὲ στρατιώτας ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, ὡς ᾤετο, τοὺς ἀνδρειοτάτους καὶ εὐνουστάτους, ἐφ' ᾧ σὺν βίᾳ πράξαντας τὸ χρυσίον ἀνακομίσαι πιστῶς, εἰς τὴν τράπεζαν τὴν αὐτοῦ. » Ducang. Quibus plura addidit de hoc similive ap. Byzantinos vocabuli usu.] || Item δεύτεραι τράπεζαι, ut Lat. Secundæ mensæ, quæ et ἐπιδόρπιαι, quum apponuntur fructus et τραγήματα. [Polyb. 39, 2, 11 : Πότους συνῆγε καὶ δευτέρας τραπέζας παρετίθετο πολυτελεῖς.] Plut. Symp. 5 : Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τοὺς λόγους ὥσπερ δευτέρας τραπέζας φερόμενοι. [Matron ap.] Athen. [4, p. 137, A, 11 : Δεύτεραι αὖτε τράπεζαι ἐφωπλίζοντο γέμουσαι. Valck.] 14, [p. 639, B] : Περιηνέχθησαν ἡμῖν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι· 4, [p. 130, C] : Τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιαι τράπεζαι. [Singul. Dicæarch. ap. Athen. 14, p. 641, F : Ἡ τὴν πολλὴν δαπάνην ἐν τοῖς δείπνοις παρέχουσα δ. τρ. Et Ath. ipse ibidem, Antiphanes 642, A. Triclin. ad Soph. Ant. 256 : Πολλάκις καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῷον καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον. Ubi tamen alterius cœnæ signif. dicitur.] De his mensis secundis multa idem Athen. [14, p. 640 sq. Pollux 6, 83 : Ἦσαν δέ τινες πρῶται τράπεζαι καὶ δεύτεραι καὶ τρίται. Plut. Mor. p. 723, B : Ἀπηρμένων τῶν πρώτων τραπεζῶν. Athen. 3, p. 120, E : Μακεδόνες, ὥς φησιν Ἔφιππος ὁ Ὀλύνθιος ..., οὐκ ἠπίσταντο πίνειν εὐτάκτως, ἀλλ' εὐθέως ἐχρῶντο μεγάλαις προπόσεσιν, ὥστε μεθύειν ἔτι παρακειμένων τῶν πρώτων τραπεζῶν καὶ μὴ δύνασθαι τῶν σιτίων ἀπολαύειν. De τρίτη v. l. ejusd. paullo ante cit. Huic autem duplici vel triplici contraria simplex ap. Plut. Lucull. c. 41 : Ἐπεὶ μόνου δειπνοῦντος αὐτοῦ μία τράπεζα καὶ μέτριον παρεσκευάσθη δεῖπνον. || Pollux 10, 69 : Ἔξεστι δὲ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧ τὰ ἐκπώματα κατάκειται, τετράπουν τε τράπεζαν εἰπεῖν καὶ μονόπουν. Plut. Pomp. c. 36 : Ὡς εἶδεν ἔνδον ἐκπωμάτων μὲν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν τραπέζας. || Herodot. 3, 117 : Ὀψομένους τὴν ἐν τούτοισι τοῖσι Αἰθίοψι (Macrobiis) λεγομένην εἶναι ἡλίου τράπεζαν, εἰ ἔστι ἀληθέως. Ἡ δὲ τράπεζα τοῦ ἡλίου τοιήδε τις λέγεται εἶναι. Λειμών ἐστι ἐν τῷ προαστείῳ ἐπίπλεος κρεῶν ἑφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων, ἐς τὸν τὰς μὲν νύκτας ἐπιτηδεύοντας τιθέναι τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλεϊ ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν, τὰς δὲ ἡμέρας δαίνυσθαι προσιόντα τὸν βουλόμενον κτλ. Quo respicit Nicetas Chon. Annal. p. 161, B. L. D.] || Ἱερὰ τράπεζα, [Aristoph. Pl. 678 : Ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. Schol., εἰσὶ γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέασι τὰ εἰσφερόμενα. Dinarch. p. 108, 36 : Ἐπιορκηκὼς ὃν ὤμοσεν ὅρκον μεταξὺ τοῦ ἕδους καὶ τῆς τραπέζης. Polyb. 4, 35, 4 : Εἰς τοῦτ' ἦλθε καταφρονήσεως ὥστε περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὴν τράπεζαν τῆς θεοῦ κατασφαγῆναι τοὺς ἐφόρους· 32, 25, 7 : Ἅμα μὲν θύειν ... προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τὰς τραπέζας καὶ τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Pausan. 8, 30, 2 : Βωμοί τέ εἰσι τοῦ θεοῦ καὶ τράπεζαι δύο. Aureæ mensæ hujusmodi sunt ap. Diod. 2, 9, Athen. 15, p. 693, E.] Greg. Naz., Sacra mensa, i. e. Altare. [Corinth. 1, 10, 21 : Οὐ δύνασθε τραπέζης κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων. Ἡ θεία καὶ ἱερὰ καὶ λειτουργὸς τράπεζα, Basilius Sel. Vit. Theclæ 1, p. 122. Τράπεζαι τῶν ἀναιμάτων θυσιῶν ap. Theophanem a. 11 Heraclii. Aliique multi scriptt. ecclesiastici et Byzant. ap. Ducang., qui addit sic dictam fuisse illam etiam Mensam quæ in Diaconico staret, ut in Euchologio Goari p. 245 : Τοῦ ἀρχιερέως ἱσταμένου πρὸ τῆς ἁγίας τραπέζης τῆς ἐν τῷ διακονικῷ· in qua priusquam μεγάλη εἴσοδος sacræ liturgiæ fieret, disponerentur panis et vinum ad sacrificium. Item Sacræ eucharistiæ participationem, ut ap. Synes. Epist. 66 : Ἐκκλησίᾳ μὲν οὐκ ἐδεξάμην αὐτόν, οὐδὲ τραπέζης ἱερᾶς ἐκοινώνησα. De mensa in templo Hierosol., cui imponerentur panes sacri, v. Schleusner. Lex. N. T.] || Mensa argentariorum, numulariorum : Cic. Stipendium militibus mensis palam propositis esse numeratum. Menander [ap. Stob. Fl. 72, 2, 7] : Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ' ἵνα Εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστής ἴδῃ· quos versus sic reddidi : Mensæque dotem imponere quidem sedulo, Ut numuli explorentur an sient probi. [Manetho 3, 99 : Τοὺς δ' αὖτε τραπέζης ἀργυραμοιβοὺς εἶπεν ὕπερ· et alibi.] Dem. : Ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς. [Id. p. 816, 27 : Κατέλιπε τετρακοσίας καὶ δισχιλίας μνᾶς ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τῇ Πασίωνος, ἑξακοσίας δ' ἐπὶ τῇ Πυλάδου· 895, 13 : Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν· 900, 14 : Ἀποστερῆσαι τὸ ἐπὶ τὴν τράπεζαν χρέως· 1111, 13 : Ὀφείλει Πασίων ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἕνδεκα τάλαντα εἰς τὰς παρακαταθήκας· 895, 5 : Οὐ πολλῷ χρόνῳ μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης· 1205, 2 : Διὰ τούτους τοὺς ἄνδρας αἱ τράπεζαι ἀνασκευάζονται. Cui contrarium Isæi ap. Dionys. Hal. Isæi c. 5, p. 593, 18 : Κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισευπορήσαι ἀργυρίου. Isocr. p. 359, A : Συστήσαντος δέ μοι Πυθοδώρου Πασίωνα ἐχρώμην τῇ τούτου τραπέζῃ· 360, E : Πείσαντες αὐτὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον· 367, D : Τὰ χρήματα ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ κεῖταί μοι.] Plato Apolog. Socr.

[p. 17, C]: Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, In foro et apud mensarios. [Hipp. min. p. 368, B: Πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Genitivi alia exx. v. ap. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 70, E, ubi dat., aliorumque scriptorum ibidem.] Plut. [Mor. p. 533, B], de quodam qui pecuniam mutuam dabat amicis: Δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. [Harpocratio: Διαγράψαντες ... ἔνιοι ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντες, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ. Valck.] Et οἱ ἐπὶ τραπέζαις, Mensarii, οἱ τραπεζῖται. Isocr. [p. 358, B]: Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. [Id. p. 367, C: Πασίων Ἀρχέστρατόν μοι τὸν ἀπὸ τῆς τραπέζης ἑπτὰ ταλάντων ἐγγυητὴν παρέσχεν.] Hæc τράπεζα ab Polluce [10, 158] vocatur et τράπεζα λογιστηρία. [Conf. id. 3, 84; 7, 170. Lucas 19, 23: Διὰ τί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν; Act. 6, 2, διακονεῖν τραπέζαις, Rem pecuniariam tractare. || Pollux 7, 19: Τὰ ἐργαλεῖα (τῆς ἀλφιτοποιίας) ὄνος ὁ ἀλέτων, καὶ ἡ τράπεζα μύλη. Τράπεζα μαγειρικὴ 10, 101.] || Est etiam architectonicum vocabulum. Ctesibius de catapulta [Hero Belop. p. 135, D, ubi imagine expressa est]: Καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκ τε τῶν κανόνων καὶ τῶν διαπηγμάτων καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα, Mensa interior est et media inter duas hinc et inde scapulas, constatque regulis et diapegmatis et tabula inter regulas et diapegmata collocata, estque in summo et imo capitulo, ut et περίτρητα. Turn. Advers. 2, 5. Τράπεζα ap. Aristoph. Pulpitum aut Locus editior, in quo vernæ et mancipia venum exponebantur omnium oculis: circus vero fori, in quo extructa erat hæc τράπεζα, dicebatur Κύκλος. Pollux 7, [11]: Ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ. Ab aliis vocari μονοπωλίαν dicit, ab Hyperide μονοπώλιον. [De mensa in schola Socratis ap. Aristoph. Nub. 177. || Τράπεζαι τρίγωνοι, ὡς Νέβιος, Angla, Gl. Quæ repetit Ducang. Gloss. v. Angla.] || Τράπεζαι dicuntur etiam Scapularum partes latiores circa dorsum, τῶν ὠμοπλατῶν τὰ περὶ νῶτα πλατυνόμενα, Pollux [2, 177]. || Hepatis quoque ea pars, quæ latior est instar mensulæ, τράπεζα nominatur. Nicand. [Th. 560]: Ἥπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης Ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἠδὲ πυλάων· in quem l. quæ annotat schol., vide in Ὄνυξ. [Polyæn. 4, 20: Ὁ μάντις ἐπιδεικνὺς τοὺς λοβοὺς καὶ τὴν χολὴν, πύλας τε δὴ καὶ τράπεζαν. Rufus p. 39 Cl.: Ἃ δὲ ἐν ἱεροσκοπίᾳ πύλας καὶ τράπεζαν καὶ μάχαιραν καὶ ὄνυχα καλοῦσιν, ἔστι μὲν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, ἀσαφῆ δὲ καὶ οὐκ εὔδηλα, καὶ εἰς οὐδὲν ἰατρικὸν ἀναγκαίως ὀνομασθέντα. Theophilus 2, 13, p. 81, 6: Καί τις ἀνὴρ τῶν μαθηματικῶν ἰατρῶν (conf. 2, 11, p. 76, 15, ἀνήρ τις δεινὸς περὶ τὰ μαθήματα, et quæ in his vv. dicta sunt) τοῖς λοβοῖς ὀνόματα προσηγόρευσε ταῦτα, τράπεζα, ἑστία, μάχαιρα καὶ ἡνίοχος, ubi ἡνίοχος scriptoris potius quam librarii errore illatum videtur, quum ὄνυχα transisset in ἡνίοχον, quod alteri ap. schol. Nicandri substituentem Riolanum notavit Dundass. ad Oribas. p. 115. L. D.] || Τράπεζα vocatur etiam τὸ λεαῖνον τὰ σιτία, Pollux 2, c. περὶ ὀδόντων [§ 93. || Forma Æol. Τράπεσδα ap Alcmanem Athen. 3. 111, A. V. Ahrens. De dial. vol. 2, p. 95. Similem ponit Sextus Adv. gramm. 214, p. 261: Ἔστι βάρβαρον τὸ τράπεσα διὰ τὸ μὴ σύνηθες εἶναι τὸ ῥῆμα. ᾰ L. Dind.]

[Τράπεζα, πόλις Ἀρκαδίας ἐγγὺς Τρικολώνων. Οἱ πολῖται Τραπεζεῖς, Steph. Byz.]

[Τραπεζεῖον. V. Τραπέζιον.]

Τραπεζείτης, ὁ, ejusd. cum τραπεζεὺς significationis est. Eust. p. 1257, [23]: Τραπεζῆες δὲ κύνες, οἱ καὶ τραπεζεῖται, οὓς ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν ἄνακτες. Et mox ex Lex. Rhet.: Τραπεζῆες, παράσιτοι, οἰκοτραφεῖς, οὗ περίφρασις τὸ, Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι. Ibid. annotat hoc τραπεζείτης diphthongo scribi, quoniam ex τραπεζεὺς derivatur; at τραπεζίτης, pro Mensario, simplici ι, a τράπεζα. Itidem Suidæ τραπεζείτης κύων, est ὁ ὑποκάτω τῆς τραπέζης, τραπεζίτης δὲ διὰ τοῦ ῑ, καταλλάκτης. [Pollux 3, 84: Τραπεζίτης, τραπεζείτης δὲ κύων, ut gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 292, 27; 416, 32. Quibus Theognostus Can. p. 45, 21 addit: Τοῦτο δὲ παρ' Ἰβύκῳ εὕρηται κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. Etym. M. p. 763, 46: Τὸ δὲ παρ' Ἰβύκῳ λεγόμενον τραπεζῆα κυνῶν ἐστιν ὡς πλείων πλήων. In inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 338, n. 203, 13, τραπεζείτης muneris nomen est, quod inter ταμίας et ἀστυνόμοι ponitur. L. Dind. Ibidemque p. 339, n. 204, 10, et 205, 11; sed p. 341, n. 206, 8 scribitur τραπεζίτης. Hase.]

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, Mensæ assecla, i. q. ἐπιτραπεζίδιος s. ἐντραπεζίτης. Hesychio παράσιτος ἄκλητος, Qui invocatus ad mensam venit: ut Plaut., Quod invocatus soleo esse in convivio. Exemplum ex Plut. [Mor. p. 50, C] habes in Αὐτολήκυθος, quod et ab Erasmo affertur in Chiliadibus, ubi explicat proverbium Ollæ amicitia. Apud Hom. est epith. Canis, Il. Ψ, [173]: Ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν· [Od. Ρ, 309: Οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν·] Χ, [62] itidem de canibus: Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. Hesychio τραπεζῆες κύνες sunt οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες, s. οἱ ἐπιτραπέζιοι καὶ οἰκουροί. Eustathio, τραπεζολοιχοί. [Steph. Byz. p. 79, 10 Westerm. s. v. Βορμίσκος: Κύνας τῇ πατρῴᾳ φωνῇ ἐστερικὰς καλοῦσιν οἱ Μακεδόνες, ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζῆας. Hase. Aristias ap. Athen. 15, p. 686, A: Ἅιδου τραπεζεὺς, Orci conviva. Valck. *One that would go to hell for a dinner* interpr. Toup. Emend. vol. 2, p. 479. Dio Cass. 50, 28. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 678: Κατὰ τῶν κυνῶν τοὺς τραπεζεῖς συναμόρους (l. σιναμώρους). Pro τραπεζίτης positum v. in Τραπέζιον. L. Dind.]

[Τραπεζεὺς, έως, ὁ, Tapezeus, f. Lycaonis, ap. Pausan. 8, 3, 2, Τραπεζοῦς ap. Steph. Byz. in Τραπεζοῦς cit.]

[Τραπεζήεις, εσσα, εν, Mensalis. Nicander Th. 526: Ἔνθα κολούσας σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι καρδόπῳ ἐντρίψας πιέειν ὀφίεσσιν ἀρωγήν· schol.: Ὅσον κύμβοιο, ἤγουν ὀξυβάφου, ἐπειδὴ κυφόν ἐστι· σημαίνει δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου τραπεζήεντος· καὶ τὸ παρὰ Σώφρονι κύμβου ἔχον ὄγκον ἀντὶ τοῦ σκυφοειδοῦς ποτηρίου. Ἢ τραπεζήεντος εἶπε τοῦ εἰς τράπεζαν πεποιημένου. Oppian. Cyn. 1, 472: Τραπεζήεσσι κύνεσσι.]

[Τραπεζήτης. V. Τραπεζείτης.]

Τραπεζία, ἡ, Mensarum confectio. Theophr. H. Pl. 3, 10, [1] de arbore quæ ὀξύη dicitur: Χρήσιμον ἔχει τὸ ξύλον πρὸς πολλά· καὶ γὰρ πρὸς ἁμαξουργίαν καὶ πρὸς κλινοπηγίαν καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν καὶ εἰς ναυπηγίαν. Sed credo id vocabulum mendosum esse. [Aptum foret τραπεζοποιίαν, quod confert Schneider. in Lex. L. D.] Apud Hesych. certe pro Τραπεζίας, quod exp. περὶ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους, non dubito quin scrib. sit τραπεζῆας, et intelligendum de l. Hom. in Τραπεζεὺς citato.

[Τραπεζιατικὸν, τὸ, Sumptus pro mensa seu pro quotidiano victu. Typicum Ms. monasterii Deiparæ τῆς Κεχαριτωμένης c. 7: Τὸ λεγόμενον τραπεζιατικόν. Ducang.]

Τραπέζιον, τὸ, Mensula [Gl.], Abaculus, ut Plaut. Appone mensulam. [Pollux 4, 161. Id. 10, 105: Καὶ ἀβάκιον δ' ἂν αὐτὸ (ἄβακα, τὸ μαγείρου σκεῦος) εἴποις· ἐφ' ἑτέρου μὲν γὰρ εἴρηται ὑπὸ Λυσίου ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλιστράτου, Μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίου πωλῶν ἑαυτόν. Phylarchus ap. Athen. 4, p. 142, D: Τὰ παρατιθέμενα ἐπὶ τραπεζίου ἦν τοῦ τυχόντος. Plutarch. Demetr. c. 20 init.: Ἀέροπος ὁ Μακεδὼν τραπέζια μικρὰ τεκταινόμενος διῆγεν. Schol. Hom. Il. I, 215: Ἐλεοῖσιν) ἐπιμήκεσι τραπεζίοις. « Schol. Aristoph. Eq. 152. » Boiss.] Apud Geometras τραπέζιον dici scribit Hesych. σχῆμα τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας. [Dionys. Per. 175: Λιβύη τετανυσμένη ἐς νότον ἕρπει, ἐς νότον ἀντολίην τε, τραπεζίῳ εἶδος ὁμοίη. Eustath.: Τὸ τῆς Λιβύης εἶδος ὁ Δ. φησὶ τραπεζίῳ ἐοικέναι σχήματι γεωμετρικῷ τετραπλεύρῳ, ἔχοντι τὴν ἄνω πλευρὰν ἐλάττονα τῆς ὑποτεινούσης (cujus infra addit imaginem) ... Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τραπέζιον σχῆμα κατὰ μετρικὴν ἀνάγκην ἐνταῦθα ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ δίχρονον· ἄλλως γὰρ διὰ διφθόγγου, φασίν, ἐκφέρεται· οὐ γὰρ ὑποκορίζεται ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τραπεζεὺς γίνεται, ὡς τάχα τῶν πάλαι τραπεζέων τοιουτοσχήμοσι χρωμένων τραπέζαις διὰ τὸ στερρὸν τῆς βάσεως.] Quod vero Strabo l. 14, [p. 648] Tralles urbem conditam esse dicit ἐπὶ τραπεζίου, redditur, In vertice quodam plano. [Ptolem. Almag. t. 2, p. 70, 45 Halm. Sicut Dionys

Per. ita Strabo quoque p. 130, D, ait African ποιοῦσαν τραπέζιόν πως τὸ σχῆμα. Galen. vol. 2, p. 447, 3. Id. ibid. p. 445, 16 : Μῦς πλατὺς, ὀλίγου δεῖν τρίγωνος, οἷά περ οἱ γεωμέτραι καλοῦσι τὰ τραπέζια σχήματα. Theodoret. Gr. aff. cur. p. 255, 11 Gaisf. : Κύκλους καὶ τρ. Theon. Smyrn. Arithm. p. 68, 2 Gelder., de decurtata pyramide, cujus rescissus est vertex : Τινὲς δὲ κόλουρον τὸν τοιοῦτον τραπέζιον προσηγόρευσαν ἀπὸ τῶν ἐπιπέδων τραπεζίων· τραπέζιον γὰρ λέγεται, ὅταν τριγώνου ἡ κορυφὴ ἀπὸ παραλλήλου τῇ βάσει εὐθείας ἀποτμηθῇ· quocum conf. Iamblich. In Nicom. p. 132, B : Ἀναλογεῖ ... τὸ τρ. σφηνίσκῳ, Cuneo. Hase. Τραπέζιον τῶν ναυτῶν, Margus, Gl.] A

[Τραπέζιος, ὁ, ap. Hesych. v. Γιγνῶν, οἱ δὲ Γιγῶν, Παταϊκὸς, Ἐπιπαταϊκὸς τραπέζιος, οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Παταϊκὸς ἐπιτραπέζιος intt., quod v.]

Τραπεζιτεύω, Mensarius sum, Pollux [7, 170. Demosth. p. 953, 15; 1111, 10, 27. Themistocl. Epist. 15, 2 : Τῇ τοῦ τραπεζιτεύειν ἐργασίᾳ χρωμένων. « Eust. Il. p. 339, 5 : Τραπεζιτεῦσαι χύδην καὶ εἰπεῖν στατήρων μυριάδας τριακοσίας καὶ χιλιάδας ἐνενήκοντα καὶ τρεῖς, B Accurate numerare. » Valck. Dion. Halic. Jud. de Isæo c. 5 : Εὐμάθους, μετοίκου τινὸς τῶν τραπεζιτευόντων Ἀθήνησιν. Hase.]

Τραπεζίτης, ὁ, Mensarius [Mensularius, Gl.], Numularius, [Argentarius, Gl.], ὁ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ut Isocr. [p. 358, B]. Pollux 3, c. 9 [§ 84] : Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβὸς, δοκιμαστὴς, ἐπικαθήμενος τραπέζῃ. [7, 170.] Hesychio κολλυβιστὴς, κερματιστὴς, δανειστής : Suidæ καταλλάκτης, paulo ante in Τραπεζείτης. [Polyæn. 6, 5.] Utitur hoc vocab. Antiphanes ap. Athen. 6, [p. 226, E] dicens, ἰχθυοπωλῶν et τραπεζιτῶν nullum esse ἔθνος ἐξωλέστερον. [Ps.-Demosth. p. 1186, 7.] Et Plut. [Mor. p. 116, A] : Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. Utitur et Lucian. Vit. Auct. [c. 11], necnon Plaut. ap. Latinos. [Diog. L. 6, 20, 82 et 88. Joseph. A. J. 12, 2, 3, τοῖς βασιλικοῖς τρ. Bardesan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 277, B : Ἑρμῆς μετὰ Ἀφροδίτης ἐν οἴκοις Ἑρμοῦ ποιεῖ τρ. Teles ap. Stob. Floril. 97, 31 : Πῶς δὲ οἱ τρ., φησὶν ὁ Βίων, χρημάτων (σπανίζουσιν), ἔχοντες C αὐτά; Οὐ γὰρ αὐτῶν ὄντα ἔχουσι. Pap. ap. Peyron. *Papiri greco-egizi di Zoide* p. 7, 2 : Χαιρήμονι τῷ παρ' Ἡρακλείδου τοῦ τραπεζίτου. At Bern. Peyron *Pap. gr. del Museo Brit.* p. 63, pap. 8, 7 : Κρατέρῳ χειριστῇ τῷ παρὰ Δωρίωνος τοῦ τραπεζείτου, diphthongo. Hase. Γίνεσθε τραπεζῖται δόκιμοι citant ut dictum S. S. Coteler. 1, p. 249, n. 8. Valck.] Hesych. vero τραπεζίτην Πάριν exp. τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὴν Μενελάου. [Tragici fortasse verba explicans. Idem : Ὑψεῖται τραπεζῖται ἀργυρίου, ubi genit. addi miratur HSt. || Τραπεζῖται, ap. Armenios dicti Τασιναρίαι, memorantur apud Nicephorum p. 121, C; 126, D ed. Has.]

Τραπεζιτικὸς, ή, όν, Ad mensarium pertinens. Apud Demosth. τραπ. γράμματα, Rationes mensariorum. [Τραπεζιτικὰ, Arcaria, Gl. Τραπεζιτικὸς inscribitur oratio Isocratis.]

[Τραπεζογίγας, αντος, ὁ, Gigas ad mensam, Summus helluo, in Invectiva in Constantem ac Maximi judices. Ducang. Anon. in Actis Maximi Conf. vol. 1, p. LXXXV, D D : Κοιλίαι ἀργαὶ, τραπεζογίγαντες. L. D. Pallad. V. Chrys. p. 166. Kall. ἴα]

[Τραπεζοειδὴς, ὁ, ἡ, Mensæ formam habens. Plut. Mor. p. 895, D. Strabo 14, p. 682, λόφος. Eugenicus Laud. Trapezuntis p. 373, 21 : Ὡς τράπεζά τις λαμπρὰ καὶ τραπεζοειδὴς ἀτεχνῶς ἡ φερώνυμος Τραπεζοῦς ἥδε πόλις. Agathem. p. 2 Tenul. L. D. Euseb. Præp. ev. p. 850, A. Hero ap. A. J. H. Vincent. *Rech. sur les fragm. d'Héron d'Alex.* p. 76, 4 : Περὶ δὲ μετρήσεως τραπεζίων τε καὶ τραπεζοειδῶν, Figurarum quæ trapezoïdeæ vocantur. Hase. || Τραπεζώδης, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 6, p. 407. Boiss. Diod. 3, 45, λόφος. Strabo 17, p. 811. Soranus in Cocchii Chir. p. 48, ιδ' : Τῆς ὠμοπλάτης τὸ τραπεζῶδες εἰ καὶ σπανίως ῥήγνυται καὶ ἐμπιέζεται. L. Dind.]

[Τραπέζοιος, ὁ, adj. a τράπεζα forma Bœot. ap. Theognost. Can. p. 53, 29 : Τὸ Ζάτοιος, Ἄθοιος, κύρια ὄντα προπαροξύνονται· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ τραπέζοιος Βοιωτικὸν ὂν καὶ κατὰ τόνον καὶ κατὰ τὴν γραφήν. L. Dind.]

[Τραπεζοκομέω, Mensam adorno. Eustath. Opusc. p. 15, 79 : Εἰ δὲ μήπω τὰ τρυφερὰ ἐδέσματα, οὐδὲ μὴν οἶνος ἐπεχωρίαζεν, ὡς καὶ τραπεζοκομεῖν καὶ εἰλαπινάζειν.]

[Τραπεζοκόμος. V. Τραπεζοποιός.]

Τραπεζοκόρος, ὁ, Mensæ assecla, Parasitus, fortasse παρὰ τὸ κείρειν τὰς τραπέζας, i. e. τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν παρατιθέμενα σιτία· ut Gall. *Un tondeur de nappes.* Nisi malis, Qui satiatur s. expletur mensis appositis. Phocyl. [85] : Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους. [V. Τραπεζοποιός.]

[Τραπεζοκράββατον, τὸ, Mensa et lectus. Glossæ Nomicæ Mss. ex cod. Reg. 396 : Ἰνστρουμέντον, τραπεζοκράββατον. Ducang.]

[Τραπεζολείχων, οντος, ὁ, n. fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 45.]

Τραπεζολοιχὸς, ὁ, Qui mensas lambit, s. lingit, i. e. Mensarum assecla, Parasitus : i. q. τραπεζοκόρος. Dicitur ut ματιολοιχός. Suid. [Conf. id. in Παράσιτος. Epim. Hom. Cramer. An. vol. 1, p. 229, 5. Chœrob. ib. vol. 2, p. 238, 8. L. Dind.]

[Τραπεζονόμος, ὁ, i. q. τραπεζοκόμος, Qui mensam instruit, ap. Eustath. Opusc. p. 259, 87 : Ἐμφορήσας χρηστολογίας ἀζήλου, ἣν τραπεζονόμοι φιλοῖεν ἂν καὶ μάγειροι. L. D. Idem Comment. in Jo. Damasc. § 11, Maii Spileg. Rom. vol. 5, p. 404. Osann.]

[Τραπεζοποιέω, Mensam struo. Diphilus Athenæi 7, p. 291, F.]

[Τραπεζοποιία, ἡ, Mensarum confectio. Strabo 4, p. 202 : Πολλὰ δὲ καὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν θυΐνων οὐκ ἔστι χείρω πρὸς τὰς τραπεζοποιίας.]

Τραπεζοποιὸς, ὁ, idem cum τραπεζοκόμος, i. e. ὁ κοσμῶν s. παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, Qui mensam instruit, Lat. Structor. Athen. 4, [p. 170, E] : Ζητητέον δ' εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρούκτωρα· subjungens paulo post, Ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν, τῶν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. [Etymologiam ostendit Menander ib. p. 172, A : Μάγειρ' ἀηδής μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα. Πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν τρίτον ἤδη μ' ἐρωτᾷς, iterumque in seqq. Ex eodem citat Etym., addens tamen ῥητορικὴ, quod in cod. Voss. in ῥήτωρ corruptum Valcken. Anim. ad Ammon. p. 74 induxit ut rhetorem intelligeret. Sed solum Menandri n. recte ponit Photius ab ipso cit.] Hesychio quoque Τραπεζοποιὸς est οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος. [Similia Etym. M. Synes. De regno p. 23, D : Σκυθικὸν ἔχει τὸν δοῦλον, καὶ ὁ τραπεζοποιὸς, καὶ ὁ περὶ τὸν ἰπνὸν καὶ ὁ ἀμφορεαφόρος. Ducang. Theophan. Contin. p. 124, B.] Et Polluci itidem [3, 41], ὁ πάντων τῶν περὶ τὴν ἑστίασιν ἐπιμελούμενος, et [6, 13] καὶ ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης· qui a Plut. supra vocatur ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρέτης. Quales et ap. Cic. pueri eximia forma delecti, qui ad mensam jubentur consistere. Philemon ap. Athen. l. c. : Τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν· Antiphanes ibid. : Προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ Τραπεζοποιὸν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ' Ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τἄλλ' ὅσα Τούτῳ προσήκει, ubi etiam dicit hosce τραπεζοποιοὺς fuisse διαφόρους τῶν μαγείρων : qui sc. ὀψώνια in coquina parabant, at οἱ τραπεζοποιοὶ intro ferebant in συμπόσια, quum mensam prius instruxissent suo apparatu, astabantque epulantibus, donec mensæ auferrentur. [Clemens Al. Pæd. p. 268 : Ὀψοποιῶν καὶ τραπεζοποιῶν. Elberling. Basilius M. vol. 2, p. 6, C : Ἀνάπαυσόν σου τὸν μάγειρον, δὸς ἄδειαν τῷ τραπεζοποιῷ, στῆσον τὴν χεῖρα τῷ οἰνοχόῳ. Eadem jungit Themist. Or. 22, p. 277, C. L. D.] Quod idem erat τῶν τραπεζοκόμων quoque officium. Quo vocab. utitur Plut. [Mor. p. 644, A] : Ὀργαὶ κατὰ τῶν τραπεζοκόμων. Et mox, Τὰ δεῖπνα, δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους, δαιτυμόνας· δαιτροὺς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Idem in Artox. [c. 19] : Τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς τραπεζοκόμους τῆς μητρός. [Crass. c. 2.] Vide alium ex Eod. [Mor. p. 616, A] locum supra in Ὀψοποιός. [Eadem conjungit Theopompus Longini De subl. c. 43. « Δημοφῶν ὁ Ἀλεξάνδρου τραπεζοκόμος, Diog. L. 9, 80. » Hemst. Pro quo ap. Sextum Pyrrh. 1, 82 et in Exc. var. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 411, 30, Δ. ὁ Ἀλ. τραπεζοποιός. L. Dind.]

[Τραπεζορρήτωρ.] Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ, Mensarius disputator, Qui in mensa disserit, Athen. [1, p. 22, E.]

[Τραπεζότης, ητος, ἡ, abstractum a τράπεζα, Diog. L. 6, 53.]

[Τραπεζούπολις, εως, ἡ, Trapezopolis, opp. Phrygiæ Pacatianæ, ap. Hierocl. Synecd. p. 665, ubi in Caria ponentis Ptolem. 5, 2, 18, Socratis H. E. 7, 36, et Conc. Constant. 3, p. 674, ubi πόλεως Τραπεζῶν Παχατιανῆς, locos annotat Wesseling. Τραπεζούπολις Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 209, C. L. Dind. Δημος Τραπεζοπολιτων in numo ap. Mionnet. t. 3, p. 388, n. 493, et Lenormant *Trésor de numism.* t. 1, p. 12, n. 4. Hase.]

[Τραπεζοῦς, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἄποικος. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς, ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας η′ (8, 3, 2, ubi Τραπεζεύς, ut ap. Tzetzen ad Lycophr. 481, p. 637, Τραπεζοῦς rursus ap. Apollod. 3, 8, 1, 6, *Trapezos* ap. Hygin. Fab. 176, p. 294, ubi v. Muncker., sed *Trapezunta* 275, p. 393. Τραπεζουντίους Arcadiæ memorat Steph. Byz. in Ἀζανία.) Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ὁ πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος, καὶ ἡ χώρα Τραπεζουντία. Λέγεται καὶ Τραπεζούσιος, ὡς Ἀμαθούσιος, Steph. Byz. Τραπεζοῦς Ptolem. 1, 15, 9; 5, 6, 5, et ἡ Τρ. 8, 17, 35. Strabo 7, p. 309: Ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ τῶν Ταύρων καὶ τὸ ὄρος ἐστὶν ὁ Τραπεζοῦς, ὁμώνυμον τῇ πόλει τῇ περὶ τὴν Τιβαρανίαν καὶ τὴν Κολχίδα· 320; 331 (p. 89, 55 Kramer.): Ὅτι ἡ πόλις ὁ Ἐλεοῦς ἀρσενικῶς λέγεται, τάχα δὲ καὶ ὁ Τραπεζοῦς· 11, p. 497: Ἡ λοιπὴ τῆς Κολχίδος παραλία καὶ ἡ συνεχὴς Τραπεζοῦς· et incerto genere 499, 548, 555, aliique geographi, Herodot. 6, 127, Xen. in Anab. et alii. De signif. nominis conf. Τραπεζοειδής. De regione Strab. 12, p. 547, τὴν Τραπεζουσίαν, ubi est var. Τραπεζουντίαν. Τραπεζούντιος sæpius Xen. in Anab. « Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 545: Κηρίον Τραπεζούντιον. » Boiss. || Forma nominat. Τραπεζοῦντα in Chronico Pasch. p. 35, D. || Adv. Τραπεζουντόθεν, Trapezunte, Theodor. Hyrtacen. Epist. 78 in *Notices* vol. 6, p. 7, 38. L. Dind.]

[Τραπεζοῦσαι, αἱ, inter urbes Ponti Cappadocici mediterraneas ponitur a Ptolem. 5, 6, 11.]

[Τραπεζοφορέω, Mensam fero. Epiphan. t. 2, p. 297, C, de Maria virgine: Τραπεζοφοροῦσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, Χριστόν. Hase.]

Τραπεζοφόρος, ὁ, Qui mensam fert, ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, ut Pollux [10, 69] exp.: qui etiam τραπεζοφόρον dici posse scribit mensam, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται. [Dicit Pollux: Ἔξεστι τὴν τράπεζαν, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται, εἰπεῖν καί, εἴ τις βούλοιτο φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὴν καινότητα τῆς χρήσεως, τραπεζοφόρον. Οὐκ ἐπὶ τούτου μὲν γὰρ εὗρον τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Γεωργοῖς· ἐπεὶ δ' οὖν εἴρηται ὁ τραπεζοφόρος, ἔστι καταχρῆσθαι τῷ ὀνόματι ἐκεῖ ῥηθέντι ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ᾗ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυρρίναι. Conf. Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 5, p. 20. Artemid. 1, 74, p. 104, 7: Τραπεζοφόροι (σημαίνουσι) τοὺς οἰκονόμους, ubi non Fulcra mensarum, sed ipsas Mensas recte intelligit Reiſſius p. 284, sed perperam corrigit τραπεζοφόρα, etsi ita dixisse videtur Cicero Ad fam. 7, 23, 3: « Quod tibi destinaras τραπεζοφόρον, si te delectat habebis. » Ubi tamen præcesserat signum, unde repetit HSt. paullo infra. L. D. Caliclare, Gl. in Τραπεζοφόρον. Alii Τραπεζοφόρα Columellas esse volunt, quibus mensa ipsa sustentatur. Vide Etym. M. At si recentior spectatur ætas, Τραπεζόφορον erit Mappa quæ mensæ sacræ insternitur: nam ita Pallam altaris, quæ alteri, quam Κατασάρκα vocant, insterni solet, et quæ interdum ἄπλωμα dicitur, ut in hac v. dictum, appellant. Symeon Thessalonic. l. de Templo p. 216: Κατασάρκα δὲ τὸ λεγόμενον εὐθὺς καὶ μετ' αὐτὸ τραπεζόφορον κέκτηται, ὅτι τάφος ἐστὶ καὶ θρόνος τοῦ Ἰησοῦ· et lib. de Sacrament.: Κατασάρκα τίθεται, ὃ δηλοῖ τὴν σινδόνα ἐπὶ τῷ νεκρωθέντι δι' ἡμᾶς θείῳ σώματι, εἶτα τὸ τραπεζόφορον κτλ. Græcus Int. Conc. Lateran. a. 1215, c. 9: Τὰ σκεύη τῆς διακονίας καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν διακόνων, καὶ τὰ τραπεζόφορα, ubi Lat. Pallas altaris. Ducang.] Apud Cic. Ad fam. 7, 23: Signum τραπεζοφόρον. [V. supra.] at ἡ τρ. est nomen ἱερωσύνης apud Lycurgum ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερείας, ut scribit Harpocr., quæ cum ea, quæ dicitur Κοσμὼ, διέπει [συνδιέπει] πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα [τῇ τῆς Ἀ. ἱερείᾳ], ut ex eodem oratore patet, et ex Istri lib. 16 [13] τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. [Similia Photius s. Etym. M. Brevius gramm. Bekk. An. p. 307, 1, τρ. ἡ ἱέρεια ἡ τὴν τράπεζαν παραθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ.]

[Τραπεζοχάρων, οντος, ὁ, n. pr. fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 46. V. Bergler. ad ep. 54, ubi Πατελλοχάροντι.]

Τραπεζόω, Mensæ impono, Super mensa s. In mensa pono, Soph. Triptolemo, ap. Polluc. 10, c. 22 [§ 79]: Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, i. e. ut Demetr. Phal. [114] exp., ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. [Julian. Or. 5, p. 176, D: Καὶ πολλὰ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἢ δὶς τοιαῦτα θύματα, ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς τιμητηρίαις, ἐφ' ὧν μόνον κοινωνεῖν ἄξιον καὶ τραπεζοῦν θεοῖς. Verbum τραπεζῶ ponit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 44, 15. Arcad. p. 157, 18, et Etym. M. cod. Voss.]

[Τραπεζώ. V. Τραπεζών.]

[Τραπεζώδης. V. Τραπεζοειδής.]

Τραπέζωμα, τὸ, Quod in mensa statuitur, Quod supra mensa ponitur, ut vasa. Eustath. p. 1402: Χαίρουσι σκεύεσι ξυλίνοις, ἃ καὶ κάνεα λέγεται καὶ τραπεζώματα. [Id. Opusc. p. 8, 41: Ὡς καὶ ὀνειροπολεῖν τρυφὰς καὶ τραπεζώματα.]

Τραπεζών, ῶνος [Τραπεζώ, οῦς, ἡ, ut recte Meursius et Sopingius], Hesychio est ἱέρειά τις Ἀθήνησιν. Vide Τραπεζοφόρος.

[Τραπεζών, ῶνος, ὁ, Trapezon, prope Antiochiam Syriæ situs λόφος ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος καλούμενος, sec. Strab. 16, p. 751.]

[Τραπέζωσις, εως, ἡ, Apparatio mensæ. Proclus ad Hesiodi Op. 746: Θυσίαν ταύτην ὁ Πλούταρχος πρόχειρον καὶ καθημερινὴν εἶπεν ὀρθῶς ἀφ' ὧν μέλλομεν ἐσθίειν, ἱερὰ πάντα ποιοῦντες διὰ τοῦ ἀπάρξασθαι· καὶ γὰρ αἱ τῶν ἱερῶν τραπεζώσεις τοῦτο εἶχον· ἀπαρξάμενοι γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐδαίνυντο. « Dionys. Areop. Epist. 9, 1, p. 799 (=p. 471, 3 a fine): Ὁρῶμεν καὶ αὐτὸν Ἰησοῦν ἐν παραβολαῖς θεολογοῦντα καὶ τὰ θεουργὰ μυστήρια παραδιδόντα διὰ τυπικῆς τραπεζώσεως. Maximus ad l. p. 325: Τραπέζωσίν φησι τὰ ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ διὰ τοῦ ἁγίου ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τελούμενα μυστήρια. » Suicer.]

Τρᾰπελίζω, i. q. τροπαλίζω: unde particip. τραπελιζόμενος, quod Hesych. exp. συνεχῶς ἀναστρεφόμενος, Subinde se convertens. [Iterum HSt.:] Item et Τραπελίζομαι dicitur eo sensu quo τροπαλίζομαι: sic enim Hesych. Τραπελιζόμενος ἢ Τροπαλιζόμενος [ἢ τροπαλιζόμενος addidit Musurus], συνεχῶς ἀναστρεφόμενος, Crebro se convertens.

Τραπελὸς, Mutabilis, VV. LL. [V. Εὐτράπελος.]

[Τραπέμπαλιν, ἐπ' ἀριστερᾷ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης, Photius. Unde explicandus Hesychius: Τραπένον πάλιν (Τραπέμπαλιν Albertus), ἐνηλλαγμένως ἢ παρηλλαγμένως. Aliud compositum Ἐξέμπαλιν similiter ut Photius Hesychius interpretatur ἐπαριστέρως. Illud a vulgi sermone petitum putabat Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 607. Sed vix dubitandum est quin Dioni Cass. 47, 40 extr.: Κἂν τῷ καθαρσίῳ αὐτοῦ (Cassii) τὸν στέφανόν τις τραπέντα πάλιν αὐτῷ ἐπίθηκε, restituendum sit hoc ipsum τραπέμπαλιν, Perverse. L. Dindorf.]

Τρᾰπέω, Calco uvas in lacu. Hesiod. [Sc. 301]: Οἵ γε μὲν ἐτράπεον. Et Hom. [Od. Η, 125]: Ἄλλας δὲ τραπέουσι. [Ananius poeta junxit τραπεῖν et πατεῖν ap. Athen. 7, p. 282, B: Ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσι, Quando uvas exprimunt calcantque. Schweigh. Hesychius: Τραπέοντο, ἐπατοῦντο· παρὰ τὸ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηθέντα. Τραπέουσι, πατοῦσιν ἐπὶ τῇ ληνῷ. Τραπεῖν, ληνοπατεῖν, ληνοβατεῖν, quod v. Nihil hoc verbum commune habere cum verbo τρέπω, sed ejusdem potius stirpis esse cujus germanica quædam similia vocc. opinatur Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 154 sq. Schneiderus contra De trapeto torculario et prelo Catonis Scriptt. Rei Rust. vol. 1, p. 610 seqq. ejusdem esse stirpis cujus τρέπειν colligit ex voc. τροπήιον de Torculario dicto ab Hipponacte. Sed Valckenarius quod ad schol. Eur. Phœn. 235, p. 639, putat ipsum τρέπειν sic dictum ab schol. Hom. Il. N, 21: Αἰγαὶ δὲ πόλις Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα ἄγεται Διονύσῳ ἑορτή, ἐν ᾗ ἐπειδὰν ὁ χορὸς συστὰς τὰς τοῦ δαίμονος τελετὰς ὀργιάζῃ, θαυμάσιον ἐπιτελεῖσθαί φασιν ἔργον· ἄμπελοι

γὰρ ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε τρέποντας αὐτοὺς εἰς ἑσπέραν οἶνον ἄφθονον ἔχειν, tollitur scriptura codicis apud Millerum *Journ. des Sav.* 1839, p. 715, δρέποντας. Pollux tamen 1, 225 : Θλίβειν τὰς σταφυλὰς ἐν τοῖς ληνοῖς, τρέπειν, πατεῖν. L. Dind.]

Τράπηξ, Hasta, Hesych. [Infra Τράφηξ. Τράπη in Sguropuli Hist. Conc. Flor. 4, 22, p. 96 fin.; 6, 15, p. 164 fin., τὰς ἀργυρέας τράπας κατέχοντες.]

[Τραπητέον, Convertendum. Lucian. Rhet. præc. 8 : Ὁποτέραν τραπητέον, Quam viam ingredi oporteat.]

Τραπητής, ὁ, Uvarum calcator. [Hesychius : Πατηταί, οἱ τραπηταί.] At Τραπητός, ὁ, Mustum, Trapetum, VV. LL. Τραπητὸς, ὁ οἶνος, Hesych. [Idem : Τροπέοντο, ἐπάτουν· ἀπὸ τούτου καὶ ὁ οἶνος λέγεται τραπητός.]

[Τραπόντιον, τὸ, Tripontium, opp. Latii, ap. Strab. 5, p. 237, ubi v. Kramer. p. 375.]

[Τραπεῦς, ἡ, Mensa. Eustath. Opusc. p. 323, 1 : Καιρὸς ἦν μοι ἀρίστου· καὶ ἡ τραπεῦς πτωχικῶς μὲν, ἐξηρτύετο δ' οὖν. Sed vide meam notam ad Zachar. p. 386. Boiss.]

[Τράππαγα, Navigii barbarici species. Arrian. Mar. Erythr. peripl. p. 417 (25 Huds.) : Τούτου χάριν περὶ αὐτὸν τὸν εἴσπλουν βασιλικοὶ ἁλιεῖς ἐντόπιοι πληρώμασι μακρῶν πλοίων, ἃ λέγεται τράππαγα καὶ κότυμβα, πρὸς ἀπάντησιν ἐξέρχονται. Coraes.]

Τράπω. V. Τρέπω.]

[Τρᾶες. V. Τρῆρες.]

[Τράριον, τὸ, Trarium, opp. Mysiæ, ap. Strab. 13, p. 607.]

Τραρὸς, Asper, τραχὺς, Hesych. [Qui Τραρὸν, τραχύ.]

[Τράρων, ωνος, ὁ, ap. Lycophr. 1159 : Ὅταν ἀκάρπους γυῖα συμφλέξας φυτοῖς Ἥφαιστος εἰς θάλασσαν ἐκβράσσῃ σποδὸν τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος ἐφθιτωμένης, schol. perhibet esse ὄρος vel ἀκρωτήριον Τροίας.]

Τρασιὰ, ἡ, Locus ubi siccantur ficus. [Οὕτως Εὔπολις, Photius. Ἢ οἱ τυροὶ addit Suidas. Schol. in cod. Medic. Æliani N. A. 3, 10 : Ἑαυτὸν ἐν ταῖς τρασιαῖς κυλίνδειν φασὶν (erinaceum), καὶ τῶν ἰσχάδων τὰς περιπαρείσας ἡσυχῇ κομίζει) Τρασιὰ λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τοῦ τρασαίνειν (τερσαίνειν Zonaras p. 1742). Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἑτέρῳ addit Zonaras) Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθει τὴν λέξιν.] Dicitur et de Vase cui ficus et alii fructus imponuntur. Vide Pollue. [7, 144, 173; 10, 129] et Hesych., apud quem repone τερσαίνειν pro περσαίνειν. [Dici etiam τὸ ἄθροισμα τῶν σύκων, Cumulum s. Acervum, ait Pollux l. primo. De aliis rebus schol. Aristoph. Nub. 50 : Ταύτην δ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας) ξύλου, ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον, al. vero σανίδος ἐν ᾗ τὰ σῦκα ταριχεύουσι πρὸς τὸν ἥλιον. Gregor. Cor. p. 514 : Ταρσοὺς καλάμων, τὴν τρασιὰν, οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον· et Gloss. Herodot. p. 618 Fr. Epim. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 367, 5 : Τρασιὰ, σημαίνει δὲ τόπον ὅπου ἐστὶ πλῆθος σύκων ξηραινομένων ἢ τυρῶν ἢ ὅ,τι δήποτε. Etym. M. p. 764, 25 : Τρασιὰ, παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, τερσιὰ καὶ ταρσιὰ, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τρασιά. Addit cod. Voss. : Ἔστι δὲ πᾶς τόπος πρὸς τὸ ξηρᾶναί τι ἐπιτήδειος. De forma hac Simonidea Hesychius : Ταρσιὴν, τὴν τρασιάν. L. D. Salm. Exercc. Plin. p. 869, A : « Τρασιὰ est craticium textum, super quo ficus et casei siccari solebant, ἀπὸ τοῦ τερσᾶναι, quod est arefacere. » Hase.]

[Τρασιμένη, ἡ, lacus Trasimenus, de quo Ταρσιμένη quoque scripto v. in illo. Πασουμέννα libri Strab. 5, p. 226, quod in Τρασουμέννα mutatum est.]

[Τράσπιες vel Ion. Τράσπιες, οἱ, Scytharum gens, ap. Herodot. 4, 6.]

[Τραύαλα, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραυαλεὺς, Steph. Byz.]

[Τραυχένιοι. V. Τραυχένιοι.]

[Τραυλεπής, ὁ, ἡ, Qui balbutit, balbe loquitur. V. Τραυλόγναθος.]

Τραυλίζω, ίσω, ιῶ, Balbutio, [Rauco, Scaturrio, add. Gl.] Balbe loquor, Balbus sum aut Blæsus. Aristoph. [Vesp. 44] : Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ὁλᾷς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Apud Eundem cum accus., Nub. [1381] : Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος. [862 : Οἶδ' ἐξίτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. Lucretius 4, 1166 : « Balba loqui non quit, τραυλίζει. » Asclepiades Anth. Pal. 12, 162, 4 : Τὰ Φιλοκράτεος

A τραυλίζει φίλτρα. Pro τραυλίζειν vulgo dici, quo Hesychius interpretatur, ψελλίζειν annotat Mœris p. 371. Utrumque jungit Aristot. H. A. 4, 9 ante fin. : Ψελλίζουσι καὶ τραυλίζουσι τὰ πολλὰ, ubi est var. τραυλίζονται, ut vicissim De partt. anim. 2, 17 init. : Ψελλίζονται γὰρ καὶ τραυλίζουσι. Galen. vol. 9, p. 268 : Ὥσπερ τὸ ψελλίζεσθαι τῆς διαλέκτου πάθος ἐστίν, οὐ τῆς φωνῆς, οὕτω καὶ τὸ τραυλίζειν, μὴ δυναμένης τῆς γλώττης ἀκριβῶς ἐκείνας διαρθροῦν τὰς φωνὰς, ὅσαι διὰ τοῦ τ καὶ ρ (immo, ut ostendit Aristoph. supra cit., etiam per simplex ρ) λέγονται, καθάπερ αὐτήν τε ταύτην τὴν τραύλωσιν καὶ ὁμοίως τάσδε, τρέχει, τρέμει, τραχὺς, τροχὸς, τρυφερὸς, ὅσαι τε ἄλλαι παραπλήσιαι κτλ. Strabo 14, p. 662. L. D.] Affertur et passiva vox Τραυλίζομαι, sed absque exemplo. [Archippus ap. Plutarch. Alcib. c. 1 : Κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται, de filio Alcibiadis patrem imitante. V. paullo ante cit. l. Aristot.]

Τραυλισμὸς, ὁ, i. q. τραυλότης, Balbuties. [Plutarch. Mor. p. 53, C : Ἀριστοτέλους τὸν τρ. Eustath. Opusc. p. 84, 19 : Ὀρθῷ τραυλισμῷ τὸν κόλακα φωνῇ κόρακος

B ὑποκρισάμενον. Erotian. Gloss. : Τραυλισμός) ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιοῦ ψόφου.]

[Τραυλόγναθος, ὁ, ἡ, et Τραυλορήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui balbis est genis, Qui balba voce loquitur. Leo philos. Εἰς τραυλὸν μαθητὴν αὐτοῦ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 30, A med. : Ὦ τραυλορῆμεν (—μον), τραυλεπῆ, τραυλεγνάθε (—λόγναθε.) L. Dind.]

Τραυλὸς, ἡ, ὸν, [et ὁ, ἡ, ap. Philippum Anth. Plan. 141, 1 : Κολχίδα τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδὼν, πῶς ἔτλης κτλ., ut de hirundine Mnasalcas Anth. Pal. 9, 70, 1 : Τραυλὰ μινυρομένα ... χελιδόν], Balbus, Blæsus, [Raucus, Blato, add. Gl.] Alcibiades narratur fuisse τραυλὸς, utpote λ pro ρ pronuntians : unde irridetur ab Aristoph. [in Τραυλίζω cit. Conf. Plut. Alcib. 1. Niceph. Bryenn. Hist. 4, 22, p. 100, A : Ὑπ' ἀλαζονείας ἐπαρθείς φησι, Ποῦ ὁ τραυλός; Καὶ γὰρ οὐκ ἀκριβῶς κατώρθου τὸ ῥῶ. Latiori, ut videtur, signif. Herodot. 4, 155 : Ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Hippocr. p. 955, D; 1040, D, et al. Aristot. H. A. 1, 11 : Τοῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς.] Plut.

C De prud. anim. [p. 963, C] : Ψελλόν τε τῶν ἀγλώσσων ἢ τῶν ἀναύδων φύσει τραυλὸν οὐδὲν ἂν προσείποις. [Manetho 5, 263 : Τραυλὸν ἐνὶ γλώσσῃ.] Et τραυλὴ femina, [Balba, Rauca, Gl.] Calliæ ap. Pollue. [2, 102] : Τραυλὴ μέν ἐστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη. [Hesychius Τραυλὸν interpr. etiam ἡδὺ, λεπτόν. De accentu Arcad. p. 53, 12.]

[Τραῦλος, ὁ, Traulus, n. viri, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 11, n. 1830, 2.]

Τραυλότης, ητος, ἡ, Balbuties. [Plutarch. Alcib. c. 1 fin., Demosth. c. 11, et alibi. « Priscus Hist. p. 225, 2 Bonn. : Γέλωτα ἐκ τῆς τρ. τῆς φωνῆς παρέχειν. » Hase.]

[Τραυλόω, i. q. τραυλίζω. Passiv. Galen. vol. 19, p. 564, 16 : Ταῖς λαλιαῖς τετραυλωμένους. Hase.]

[Τραύλωσις, ἡ, i. q. τραυλότης. Galen. vol. 18, part. 1, p. 51, 13 (vol. 9, p. 268 Ch.) : Διότι μαλακωτέρα τε καὶ ὑγροτέρα τὴν κρᾶσιν (lingua), ἡ τρ. γίνεται. V. Τραυλίζω. Hase.]

Τραῦμα, τὸ, Vulnus, tanquam a verbo Τραύω, pro quo Ion. Τρῶμα, ut verbum τρώω. [Æsch. Ag. 866 :

D Τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν. Eur. Rhes. 750 : Οἴα μ' ὀδύνη τείρει φονίου τραύματος εἴσω· Phœn. 1574 : Μαρναμένους ἐπὶ τραύμασιν αἵματος· 1669 : Ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν· Iph. T. 1374 : Κάναιμ' ἔχοντες τραύματα· 313 : Καρπαλοῶν μὲν τὰ πίοντα τραύματα. Aristoph. Ach. 1205. Manetho 3, 55 : Τραύματα δ' αἰεὶ ὤσεν. De apis ictu Theocr. 19, 6, 8. Thuc. 7, 82 : Τεταλαιπωρημένους τοῖς τραύμασι. Isocr. p. 397, A : Εἰς τοῦτ' ἤδη τινὲς ὀργῆς προήχθησαν ὥστ' εἰς τραύματα καὶ θανάτους ... ἐλθεῖν.] Philostr. Ep. 5 : Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰ πολεμικὰ ἄνδρες οὐχ οἱ μὴ τρωθέντες, ἀλλ' οἱ νικῶντες ἐν τραύμασι, Viri in bello fortes habentur non ii qui non saucii sunt, sed qui saucii palmam reportant. Lucian. in Tim. [c. 58] : Οὐκ ἀναιμωτί γε οὐδ' ἄνευ τραυμάτων· in Macrob. : Τραύμασι πολλοῖς περιπεσών. Plutarch. De deo Socr. : Λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα τραῦμα, δοὺς δὲ πολλά. Idem [Mor. p. 563, D] : Οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, sc. ex casu ex loco sublimi. Et Xenoph. Cyrop. 5, [2, 32] : Τραύματα ἐπιδεδεμένους, Quibus vulnera obligata erant.

[Anab. 4, 6, 10 : Ὅπως ἐλάχιστα τραύματα λάβωμεν· Hl. Gr. 2, 4, 2. Ibid. 4, 3, 20 : Καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων· Comm. 3, 4, 1 : Τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχων. Plato Leg. 9, p. 878, C : Ἂν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ· 877, B : Εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος· ibid. : Ἂν ὄφλῃ τραύματος ἐκ προνοίας (ut ap. Æschin. p. 84, 21 et al., et τραύματος γραφὴ apud eundem et alios)· Reip. 3, p. 408, A : Ἢ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ ἐκ τοῦ τραύματος οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν (conf. de hac constr. dicta in Βάλλω vol. 2, p. 91, B) αἷμ' ἐκμυζήσαντα κτλ. Ibid. : Ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμάτων ὑγιεινούς· Theæt. p. 142, B : Χαλεπῶς ἔχει ὑπὸ τραυμάτων τινῶν· Gorg. p. 524, C : Ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Polyb. 2, 57, 7 : Οὐκ ὀλίγους βιαίοις τραύμασι (πράγμασι vulgo) περιπεσόντας· eademque formula 69, 1. Plutarch. Pyrrh. c. 7 : Λαβὼν ἓν τραῦμα, δοὺς δὲ δύο. De τομῇ medici Mor. p. 131, B; de luxati vulnere p. 164, E. Lucian. D. deor. 26, 1 : Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη· Vitt. auct. c. 21 : Ἢν τις προσπταίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ· Rhet. præc. c. 3 : Τραύματα λαμβάνοντες περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις.] Philostr. Ep. 21 : Τὰ ἐκ πολέμου καὶ θήρας τραύματα ἰᾶτο ῥᾳδίως, Facile sanabat vulnera in bello aut venatione accepta. [Improprie Apoll. Rh. 4, 600 : Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος· ἡ δ' ἔτι νῦν περ τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν. De vitibus læsis Geopon. 5, 42, 1 : Τὴν ὑπὸ δικέλλης ... τραυματισθεῖσαν ... περιπλασθήτω τὸ τραῦμα γῇ λεπτοτάτῃ. De nave Polyb. 16, 4, 12 : Τοῖς πολεμίοις ὕφαλα τὰ τραύματα διδόντες.] ‖ Τραῦμα dicitur etiam Clades, Strages, Detrimentum s. Damnum bello acceptum, Calamitas ex infelici prælio, ut τρῶμα quoque. Lucian. [Hist. c. 2] : Ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα. [Conf. Alex. c. 48, Demosth. c. 18.] Itidem schol. Thuc. 3, p. 89 [c. 18], quum πληγέντας exposuisset μεγάλως νικηθέντες, subjungit, Πληγὴ γὰρ κατὰ πόλεμον καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχυρὰ ἧττα. Ubi obiter nota Πλήττεσθαι, et Πληγή. [Orph. Lith. 592 : Χάλαζαν ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν. Aliter Callim. Epigr. 48, 10 : Οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι, de amore. De forma Ion. hujus et proximorum vocc. v. in Τρῶμα, etc.]

[Τραυματεία, ἡ, Vulneratio. Herodian. Epim. p. 183 fin. : Ἐπὶ θηλυκοῦ διὰ διφθόγγου ἡ τραυματεία τῆς τραυματείας. Itaque vitiose ap. Andream Cret. p. 298, A : Αἱ τραυματίαι σου, ψυχή, ἐπληθύνθησαν οὐκ ὄντος ἰατροῦ τοῦ ὑγιοῦντός σε, a Kallio cit.]

Τραυματίας, ὁ, Vulneratus, Saucius, Qui vulnus accepit, Cui vulnus inflictum est, ὁ τρωθείς, s. τετρωμένος. [Pind. ap. Theodor. Metoch. Misc. p. 562, 3 : Χρυσέων βελέων ἐντὶ τραυματίαι, de avaris.] Thuc. [7, 75 : Τραυματίαι τε καὶ ἀσθενεῖς·] 8, p. 272 [c. 27] : Τοὺς τραυματίας ἀναλαβόντες. [Frequentant etiam recentiores historici, ut Polybius et alii. Liban. vol. 4, p. 94, 11 : Τραυματίας εἰργάσαντο τῶν Ἀχαιῶν τὰ κεφάλαια.] Theophyl. Ep. 54 : Τραυματίαν ταῖς τῶν πολεμίων ἁλόντα χερσίν. [Pausan. 5, 5, 10, φυγόντα τραυματίαν. Id. 4, 8, 5 : Ἄτρωτοι τοὺς τρ. παρώξυνον. Philo Belop. p. 96, 20 : Οἱ στρατιῶται τρ. γινόμενοι. Agath. Hist. p. 322, 2 Bonn. : Τρ. ὀλίγοι ἐγεγένηντο. Hase.] At Ὀδυσσεὺς ὁ τραυματίας est fabula Telegoni [immo Ὀδυσσεὺς Τραυματίας fabula Chæremonis (v. Wagner. Fragm. Trag. p. 127), in qua Telegonus introducebatur] ap. Aristot. Poet. [c. 14. Τραυματίας inscriptæ fuerunt fabulæ Alexidis et Antiphanis. Genit. pl. τραυματιῶν Tzetzes Hist. 11, 400. ἀιᾶ]

[Τραυματιάω, Saucius sum. Proculus archiep. Cp. ap. Anastas. presb. Maji Nov. Coll. Vat. vol. 7, p. 205, b, A : Μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ τραυματιᾶν τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευράν. Genesius Regg. 4, p. 101, 8 ed. Bonn. L. Dindorf.]

Τραυματίζω, Vulnero, Infligo vulnus, Saucio. [Exulcero, add. Gl. Eur. Bacch. 762 : Ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας. Lucill. Anth. Pal. 11, 80, 2. Thuc. 4, 14, 4.] Dem. [p. 279, 6] : Τινὰς δὲ καὶ τετραυματίκασι. Lucian. Epigr. [Anth. Pal. 11, 80, 2] : Οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν, Nullum enim unquam sauciavit. Et pass. voce ac signif. [Æsch. Eum. 246 : Τετραυματισμένον νεβρόν. Eur. fr. Telephi ap. schol. Aristot. Rhet. 3, 2, 10 : Ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι.] Thucyd. [4, 35 : Τραυματιζομένων πολλῶν·] p. 163 [4, 129] : Τραυματιζόμενος ὑπ' αὐτῶν, Vulneratus ab ipsis, βαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, schol. Affertur et [ex 4, 12], Τραυματισθεὶς πολλά, pro, Multis confectus vulneribus. [Xenoph. H. Gr. 4, 3, 23. Plut. Niciæ c. 27 : Παρὰ πᾶσαν τὴν πορείαν ἐφ' ἡμέρας ὀκτὼ βαλλόμενος καὶ τραυματιζόμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀήττητον ἐφύλαττε τὴν σὺν αὐτῷ δύναμιν. Et alibi.] Et rursum ex Thuc. [sec. Pollucem 1, 125; 4, 189], Τραυματισθεισῶν τῶν νεῶν, Sauciatis et perfossis navibus. [Diodor. 15, 24, ubi nunc ex codd. κατετρ. De vitibus Geopon. 5, 25, 4 : Παρατηρεῖν δεῖ ὅπως μὴ σκάπτοντες τῇ δικέλλῃ τὸ στέλεχος τρώσαντες ἢ νύξαντες βλάψωσιν· ἡ γὰρ τραυματισθεῖσα νοσεῖ καὶ ἀκαρπεῖ· 42, 1. ‖ Med. Dosith. Belli Troj. enarrat. p. 86, 4 : Ἄρτεμιν δὲ Ἥρα τόξῳ τραυματίζεται, nisi leg. —ζει. L. Dind.]

Τραυματικός, ή, όν, Ad vulnus s. vulnera pertinens, Vulnerarius [Gl.], i. e. Vulneribus sanandis aptus, ut Plin. Vulneraria emplastra. Diosc. 1, 131 : Τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, Vulneraria remedia. Idem 2, 4, τραυματικὴ ῥίζα, Vulneraria radix, Radix quæ vulneribus imponitur. Τραυματικὰ sine adjectione pro τραυματικὰ φάρμακα, 1, 98 : Μίγνυται δὲ καὶ τραυματικοῖς χρησίμως, Vulnerariis medicaminibus commode permiscetur. Dicuntur autem τραυματικὰ φάρμακα, inquit Gorr., Galeno τὰ κολλητικά, h. e. Glutinatoria medicamenta, quæ et ἔναιμα appellantur. [Galen. Gloss. p. 526, v. Μήλην. Wakef. Τραυματικῷ φαρμάκῳ Hippiatr. p. 18, 26; 83, 31; τρ., sine subst., p. 167, 22; 194, 13; 212, 32; τρ. βοηθήματι p. 182, 3. Galen. vol. 2, p. 225, 17, τὴν τραυματικὴν θέαν, Vulnerum inspectionem. Id. ibid. p. 289, 14 : Ἀνατομὴ καὶ τρ. θέα· ταῦτα γὰρ ἐκείνων (empiricorum) τὰ ῥήματα. Leo Phil. Consp. med. p. 207, 24 Ermerins. : Διὰ τοῦ τρ. συρισίου, Ope fistulæ vulnerariæ. Hase. De vulneratis Nilus Epist. 3, 33, p. 316, C : Πολλοὶ γὰρ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ παρόντος αἰῶνος τυγχάνουσιν ἄρρωστοι καὶ τραυματικοί. L. D. Callinic. Vita Hypatii Actt. SS. Junii t. 3, p. 334, D : Περὶ δὲ τραυματικῶν, ἢ χωλῶν, ἢ τυφλῶν, ἢ παραλυτικῶν. Hase.]

[Τραυματισμός, ὁ, Vulneratio. Eudocia p. 371; τρ. ἄρθρων, Suid. v. Ῥοῦφος. Schleusn. Galen. vol. 19, p. 571, 14, τοὺς τρ. τοὺς ἐξαίφνης. Hase. Const. Manass. Chron. 3081, 4825.]

[Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, Vulniferus, Gl.]

[Τραυματόω, i. q. τραυματίζω. Philo Carpas. In Cantic. Cantic. p. 130 : Θέριστρον λέγει τὸ λεγόμενον μαφόριον· ὅταν γὰρ ἡ ἐκκλησία ὑπὲρ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τὰ αὐτῆς τραυματωθῇ τέκνα, παρρησιάζεται πρὸς τὸν ἑαυτῆς νυμφίον. Sic enim Giacomellius cum hac annot. : « Meus cod. τραυματίσῃ. Male. Emendavi juxta Auximan. et Theat. τραυματωθῇ. Barb. itidem male τραυματωθῶσι. » Sed ita exspectes, ἡ γὰρ ἐκκλησία, ὅταν. L. D. Epiphan. t. 1, p. 639, D : Τραυματωθέντων τοῦ ὠμοφόρου ὤμων. Anon. Vita Zenonis et Zenæ Actt. SS. Junii t. 4, p. 479, A : Κατὰ τῶν τετραυματωμένων μελῶν. Hase.]

[Τραύξανον, τό.] Τραύξανα, Quæ ex jumentorum præsepi decidunt, et Eorum reliquiæ, Spinosa ligna et arida, [Photius s.] Suidas ex Pherecrate. [Sine nomine Etym.] At Hesych. Τραύσανον habet, quod exp. ξηρὸν πᾶν, ἢ φρύγανον. [Τρώξανα confert Schneiderus, Lobeckius Technolog. p. 136, ταρσός, τρασιά, et Patholog. p. 175 ejusd. gl. : Γάρσανα, φρύγανα. Κρῆτες. L. D. Dioclet. Edict. De pretiis rer. venalium p. 33, 12 Momms. : Τραυξάνων ἤτοι κλαδίων, ἐς (sic) χρῆσιν τῶν φούρνων, ἐκ φάσκων λ. ῑε, Sarmenta in fascibus quinum denum librarum pondo. Hase.]

[Τραῦος, ὁ, Trauus, fl. Thraciæ, Herodot. 7, 109. De accentu schol. Hom. Il. M, 137.]

[Τραύσανον. V. Τραύξανον.]

[Τραύσιον πεδίον, ubi Galli Roma redeuntes cæsi sint, memorat Diodor. 14, 117. V. Wesseling.]

[Τραυσοί, οἱ, πόλις Κελτοῦς (Γετῶν Holst., nisi plura sunt depravata, et scriptoris nomen latet, cujus sunt verba sequentia). Ἔθνος, οὗ; οἱ Ἕλληνες Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι. Inter gentes Thracias Τραυσοὺς refert He-

rodot. 5, 3, cum Getis conjungens. Καυσίαι, Καυσιάκαι, Καυσιανοὶ libri Zenobii 5, 25 et Nicolai Dam., ad quem v. Coraes p. 378. Hesychius : Τραῦσος (potius Τραυσοί), ἔθνος Σκυθικὸν κτλ.]

[Τραυχένιοι, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον τὸν Εὔξεινον, ὅμορον Σινδοῖς, Steph. Byz. Ubi Τραυχένιοι poscit ordo literarum. Quod, nisi fallunt libri Apoll. Rh., Stephanum male posuisse pro Γραυχένιοι dixi in Add. ad hoc nomen. L. Dind.]

[Τραφαλλίς. V. Τράφαλλος.]

Τράφαλλος, ὁ, Coagulum, Caseus recens. Hesych. [qui Τράφαλλος interpr. ὁ χλωρὸς τυρός] habet etiam τραφαλλίδα, sicut et τροφαλλίδα. [Similiter inter α et ο variantes libros Pollucis 6, 48 comparat Pierson. ad Mœr. p. 370.]

[Τράφεια, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ θρέμματα ἔχουσα. Τὸ ἐθνικὸν Τράφιος ἢ Τραφιεύς, Steph. Byz. V. Τρόφεια.]

Τρᾰφερὸς, ἀ, ὀν, Aridus, Siccus. Sæpe autem τραφερὴ dicitur a poetis Terra s. Continens : sicut ὑγρὴ, de Mari. Hom. Il. Ξ, [308, ut Od. Υ, 98, H. Cer. 43] : Οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic Epigr. [Anth. Pal. 9, 672, 1] : Εἰ τραφερῆς πάσης ἀλιτέρμονα κύκλον ὁδεύσεις. Ibid. [Plan. 295, 2] : Κολοφὼν, τραφερῆς [nunc τρυφερῆς] ἄστρον Ἰηονίης, Ioniæ quæ est in continente. [Orac. Anth. Pal. 14, 72, 9 : Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῆς δ' ἑτέρῃ. Et alii poetæ. Anth. Pal. App. 119, 2 : Βαιὸν ἐπὶ τραφερῇ χθονὶ δερκόμενοι τόδε δῶμα.] Ex Apoll. Arg. 2, [545] : Κέλευθος τραφερὴ, Iter quod fit per continentem : sic Κέλευθος ὑγρὴ ibid., Quod fit per mare. [4, 280. Aratus 1027 : Φῦλα κολοιῶν ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ ἐπὶ ὄψιον αὖλιν. Schol., τῆς γῆς, ἐπειδὴ τὰς ἀρούρας βόσκονται, τὰ ἀποβαλλόμενα ἢ ἐκπίπτοντα τῶν καρπῶν διεπόμενοι. Oppian. Hal. 1, 204 : Τραφερὴν δὲ μέγ' ἐχθαίρουσιν ἄρουραν· 5, 334 : Ἤθεσιν ἐν τραφεροῖσι πολὺ πλέον ἠὲ νέεσσι. De piscibus escam appetentibus Theocr. 21, 44 : Καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν. Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο.] De hujus autem nominis derivatione lege Eustath. [Oppian. Hal. 1, 180 : Τηλοῦ ἀπὸ τραφερῆς· ubi schol. : Τρ., ξηρᾶς, τῆς θρεπτικῆς· τραφερὴ ἀπὸ τοῦ τρέφω· θρεπτικὴ γὰρ ἡ γῆ· ἢ ἀπὸ τοῦ τράφω τὸ ξηραίνω· ξηρὸν γὰρ τὸ στοιχεῖον. Hase. Hesychius : Τραφερὴν, ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι θρέψαι λέγουσιν. (Quomodo Θρέψαι explicaverat ipse.) Τραφερὸν, πηκτὸν, τρόφιμον, λευκὸν, ξηρὸν, πεπηγμένον. Idem : Τράφεται, πήγνυται. Quod τρέφεται scribendum potius, si θρέψαι est πῆξαι, nisi ejusdem est altera forma. V. Τρέφω.]

[Τράφη, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τραφαῖος, Steph. Byz. Arcad. p. 115, 7, inter barytona. V. Τάφραι.]

Τράφηξ, ηκος, ὁ, Pars navis ubi scalmi ponuntur. Plura Etym. et Suid. [Hesychius, χάραξ, σκόλοψ· ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ· ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος. Signif. ab HSt. posita inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 286, 40 : Τράφηκος, ἕδρας κώπης ζυγίας, ubi v. Bœckh. p. 103. Alia Lycophr. 641 : Ὑπὲρ τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ· ubi schol. ξύλον, κορμὸς, σανὶς πλατεῖα. Sed 1001 : Τράφηκι φοινίῳ, idem δόρατι, ξίφει. Tzetzes ad l. pr. : Τράφηξ κυρίως ἡ ὑπόπλατυς σανὶς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι, νῦν δὲ τὸ ἁπλῶς ξύλον εἶπε. Τράφηξ καλεῖται καὶ τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ οἱ σκαλμοὶ τίθενται. Τράφηξ δὲ καὶ ὁ τὴν τροφὴν φέρων· ad alterum : Τράφηξ κυρίως ἡ πλατεῖα σανὶς, ἔνθα τοὺς νεοζύμους ἄρτους τιθέασι, νῦν δὲ τὸ δόρυ. De palo Bito De mach. p. 109, 4 : Ἔστω πρῶτον ἡμῖν ὁ λόγος περὶ τοῦ ἄξονος τοῦ τράφηκος· et sæpius in seqq. et 110. V. autem Τράπηξ, Τρόπηξ. ἅ L. Dind.]

[Τράφος. V. Τάφρος.]

[Τραχαλᾶς, s. Τραχηλᾶς, ὁ, Qui est crasso collo. Etym. Ms. : Τράχαλος, παρὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ ὀστέων τραχέων καὶ οὐ σμικρῶν. Aurel. Victor de Constantino M. : Irrisor potius quam blandus; unde proverbio vulgari Trachala nominatus. Symeon Logotheta et Cedrenus p. 269, de eodem : Εὐρύτερος τοὺς ὤμους, καὶ παχὺς τὸν αὐχένα, ὅθεν καὶ τραχηλᾶν αὐτὸν ἐπωνόμαζον. Polemo 1, 15 : Ὁ δὲ παχὺς (τράχηλος) ἅμα καὶ εὐμήκης θυμικὸν ἄνδρα καὶ μεγάλαυχον καὶ αὐθάδη σημαίνει. Ita etiam Adamant. 2, 16. Sed non desunt ex viris

A eruditis qui ita appellatum Constantinum volunt propter immensas largitiones, in quibus est Suaresius, qui id firmat auctoritate Festi Rufi ex cod. Barberino. V. Noris. in Dissert. de numo Licinii p. 81. Ex Ducang. Gl. et App. Nihil huc pertinere videtur Lat. Trachalus et Trachalio.]

[Τράχανα, Condimenti species. Vid. P. Belon. Observ. 1, 59; 2, 7. Ducang.]

[Τράχας, ὁ, Trachas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 295, n. 166, 4, si recte ita legitur pro .ραχας. L. Dind.]

Τρᾱχεινὸς, ἡ, ὀν, i. q. τραχὺς et τραχώδης, Asper, Scaber, Salebrosus : ut τραχεινὴ ὁδὸς ap. Suid. eadem quæ τραχεῖα. Pro hoc vero τραχεινὴ, quod in vet. et Ms. cod. legitur, vulgata exempll. habent τραχηνὴ, a nom. Τραχηνός. [Herodian. Epim. p. 175, 5, inter ταπεινὸς et ἐρατεινός. Eust. Il. p. 541, 30 : Ὡς τοῦ ἵππου ἐν τραχεινοῖς οὐ πάνυ εὐδοκιμοῦντος. Τραχινοῖς τόποις Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 417, B. Conf. Lobeck. Patholog. p. 190. L. Dind.]

B [Τραχειώτης, Τραχειῶτις. V. Τραχεῖα in Τραχύς.]

[Τραχέως. V. Τραχύς.]

[Τραχεώτης. V. Τραχεῖα in Τραχύς.]

Τρᾰχηλάγχη, ἡ, Numella. Eunap. Maximo p. 64 ed. Boiss. : Τὸ δὲ ὄνειρον ἦν, τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον, ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν Ἅδην, ὡς δικασόμενον ἐπὶ τοῦ Πλουτέως, quod vertitur, Numella collo injecta. « Interpres ἐπιβαλόμενον videtur pro ἐπιλαβόμενον legisse. » Bast. ad Greg. Cor. p. 352.]

[Τραχηλᾶς. V. Τραχαλᾶς.]

[Τραχηλέα, ἡ, Collare. Nicetæ Ann. p. 284, A : Περιδέραια) Cod. barbarogr. τραχηλέας.]

[Τραχηλιάζω, i. q. τραχηλιάω. Isid. Pelus. 1, 368, ἔναντί τινος τραχηλιάζειν, Cervicem adversus aliquem erigere, i. e. opponere se alicui. Koenio.]

[Τραχηλιαῖος, α, ον, Collaris. Τὸ τραχηλιαῖον τοῦ βοὸς Hesych. in Κόλλοπες, ab Hemst. cit., τοῦ ταύρου Eust. Od. p. 1915, 13. V. Τραχηλιμαῖος.]

[Τραχηλιαστὴς, ὁ, Superbus. Theod. Rhaitens. p. 234 : Δοῦλος τραχηλιαστὴς καὶ ἀναίσχυντος. Boiss. Theo-
C phyl. Bulg. vol. 3, p. 642, A : Ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀποστάτης καὶ τρ.]

Τραχηλιάω, Collum s. Cervicem attollo, Superbio, Ferocio, τὸν τράχηλον ὑψῶ, ὑψαυχενῶ : ut equi superbi. Greg. Naz. De theol. [ex Job. 15, 25] : Κατέναντι Κυρίου παντοκράτορος τραχηλιᾷν καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως. Ubi Interpres vertit, Adversus Dominum cornua sumere : quod potius est κερουτιᾷν, et translatum a tauris petulantibus. Rectius Hesych. τραχηλιῶ exp. ὑψῶ αὐχένα, et Τραχηλιάσας, ἐναντιωθεὶς, ἀπειθήσας. [Nicetas Chon. Annal. p. 364, C : Ἐτραχηλίων καὶ ἐσκληρύνοντο. Leo Diac. p. 3, B : Τὴν τῶν Ἀραβιτῶν Κρητῶν δυναστείαν τραχηλιῶσαν καὶ κατὰ Ῥωμαίων φονικὸν πνέουσαν· 31, C. Theodor. Stud. p. 385, B. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 21, C. L. Dind.]

Τραχηλίζω, ίσω, ιῶ, In cervicem supino, In collum resupino, εἰς τράχηλον ἀνατρέπω, ut equi sternaces et qui solent anteriores partes attollere, sessorem dicuntur τραχηλίζειν. Itidemque Bud. ap. Strab. 6, p. 117 [268] de charybdi, Εἰς ὃ (βάθος) αἱ παλίρροιαι τοῦ
D πορθμοῦ κατάγουσιν εὐφυῶς τραχηλιζόμενα σκάφη μετὰ συστροφῆς καὶ δίνης μεγάλης, interpr. In caput demersa. Alioqui significat etiam Obtorquere collum, Obtorto collo trahere, Angere, ut luctator luctatorem. Et sic Diogenes Cynicus ap. Diog. L. [6, 61], quum Ὀλυμπιονίκην εἰς ἑταίραν πυκνότερον ἀτενίζοντα vidisset, Ἴδε, inquit, κριὸν ἀρειμάνιον ὃς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κορασίου τραχηλίζεται· ubi metaphora est. Legitur idem dictum ap. Plutarch. Περὶ πολυπρ. p. 925 meæ edit. [Mor. p. 521, B.] Sic Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 127, 44] : Τραχηλιζόμενοι ταῖς ἐπιθυμίαις, πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν, Acti libidine, tanquam collo obtorto, Turn.; qui aliquanto post ap. Eund. [p. 131, 48] : Τοὺς ἡμετέρους οἰκείους καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους οἱ λειπόμενοι τραχηλιοῦσι πολέμοι, vertit, Misere angent et exercebunt. Bud. simpliciter dicit τραχηλίζειν esse genus Exercitamenti, afferens Plutarch. Anton. p. 296 [c. 33] : Ἐγυμνασιάρχει Ἀθηναίοις, καὶ διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζε. [Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 297 : Ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται,

τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὁπλομάχον, τὸν γυμνασίαρχον. Ὑπὸ πάντων τούτων μαστιγοῦται, παρατηρεῖται, τραχηλίζεται.] Nec non hunc Themistii in Sophista [Or. 23, p. 291, B] : Ὃν πολλοὶ ἐθεάσαντο ἐν τοῖς γυμνασίοις τραχηλιζόμενόν τε ῥᾳδίως, καὶ μεταφέροντα τοὺς ἀλκτῆρας [ἀλτῆρας]. Sunt qui hoc τραχηλίζειν esse velint Luctatores et palæstritas cervicibus manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos separare. Iisdem τραχηλίζειν est τὸν τράχηλον παίειν καὶ τύπτειν, Cervicem cædere et ferire, ut solent pancratiastæ; et ita accipiunt in hoc ap. Suid. loco : Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλη νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in hoc Platonis [Amat. p. 132, C] : Ἢ οὐκ οἶσθα αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; quem sic interpr. : An ignoras, in tota hunc vita nihil egisse aliud quam ut collum præberet ictibus, et cibo potuque repleretur et dormiret? Per metaph. vero Josephus [B. J. 4, 6, 2] dixit, Πολέμῳ καὶ διχονοίᾳ καθ' ἡμέραν τραχηλιζομένους οἰκτρότατα πάσχειν, Vexatos. Sed hi loci a præcedentibus non sunt alieni, nec vetat quippiam τραχηλίζειν hic quoque interpretari Collum obtorquere, Angere, ut sc. athletæ et luctatores sese mutuo complectentes, dum de victoria certatur. [Theophr. Char. c. 27 in cod. Palat. : Ἀμέλει δὲ, κἂν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον, ῥίψας τὸ ἱμάτιον, τὸν βοῦν αἱρεῖσθαι, ἵνα τραχηλίσῃ, Ut collum feriat.] || Significat etiam Patefacio, Aperio, φανεροποιῶ : metaph. sumpta ab iis quorum facies conversa et resupinata oculis exponitur, ut Stat. quoque dixit Os resupinatum, et Propert. Valvas resupinare, et Juven. Sat. 3 : Horum si nihil est, aulam resupinat amici. Apostolus in Ep. ad Hebr. 4, [13] de Deo : Πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, Omnia autem nuda et exposita oculis ejus, quasi sc. resupinata. Hesych. quoque et Cyrill. τετραχηλισμένα exp. πεφανερωμένα, uterque procul dubio eo respiciens : Œcum. vero κάτω κύπτοντα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικλίνοντα, διὰ τὸ μὴ ἰσχύειν ἀτενίσαι τῇ δόξῃ ἐκείνῃ τοῦ κριτοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ. Sed et ipsa dixerat τετραχηλισμένα ibi vocari τὰ γυμνὰ, a metaph. ovium quæ ex collo pendent et pelle nudatæ sunt. [V. Valck. Scholl. ad hunc l. et Suicer. Thes., Schleusner. Lex. Basil. M. vol. 1, p. 425, B.] Varinus quoque affert ex quodam, quem non nominat, Τετραχηλισμένοι στησόμεθα, pro φανεροὶ καὶ ἀνακεκαλυμμένοι, Aperti et recti. Idem ex grammatico quopiam annotat, τραχηλίζειν significare διχοτομεῖν, s. διὰ τῆς ῥάχεως σχίζειν, Dissecare et per dorsi spinam findere.

[Τραχηλικὸς, ἡ, ὸν, i. q. τραχηλιαῖος. Schol. Lycophr. 994 : Λίνου δ' ἁλισμήκτοιο δειραίαν ἄκραν) τὴν τραχηλικὴν ἐξοχήν. L. Dind.]

[Τραχηλιμαῖος, ὁ, i. q. τραχηλιαῖος. Strabo 2, p. 127 : Ἡ Ἰβηρία βύρσῃ βοείᾳ παραπλησία, τῶν ὡς ἂν τραχηλιμαίων μερῶν ὑπερπιπτόντων εἰς τὴν συνεχῆ Κελτικήν· ubi est var. τραχηλίων. 16, p. 772 : Τὴν δεξιὰν καλύπτουσι τῷ τραχηλιμαίῳ μέρει. Τραχηλιαῖος Lobeck. ad Phryn. p. 558 et Coraes, hic tamen dubitans vol. 4, p. 362 an Straboni concedenda sit talis forma quales inferiori ætate increbuerunt.]

[Τραχήλιον, τὸ, i. q. τράχηλος. Τὸ κάτω τοῦ δόρατος, Ima hastæ cuspis, Harpocr., aliique gramm. v. Στύραξ. Schleusn.] Τραχήλια, τὰ, inter ἀκροκώλια, quæ Latini Truncos et Trunculos dicunt, numeranda sunt, ut et κωλαῖ s. κωλῆνες, et περικόμματα s. περικομμάτια, et alia hujusmodi quæ in ἑφθοπωλίοις venditantur. Sunt autem proprie Edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipue cervicibus avium, ut anserum, parantur, viliora ceteris : unde Quisquilias nonnulli interpr. ap. Aristoph. Vesp. [962] : Οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει. Ubi schol. τραχήλια esse dicit τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτελῆ κρέα, s. τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων [,] ὡς μικρά [κλέπτοντος αὐτοῦ]: nec non εὐτελὲς προσέψημα [προσόψημα] ἐν λοπαδίοις [λοπαδίσκοις] σκευαζόμενον : et esse [τραχήλιον, pro quo ὀστράκιον codex Venetus] βραχύ τι τελέως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις, s. τοῖς πιτύροις [,] τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν [ἀποβρέγμασι], τοῖς ἀχύροις : ut sint Minutiæ s. Trunculi minutissimi, qui rejiciuntur ab iis qui τὰ κρέα περικόπτουσι. [Additur : Ἄλλως· τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων, ὡς ἀκανθώδη. Καὶ Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμοσιν,

A Ὅστις παρέθηκε κράνην (παρέθηκε τραχήλια Meinek.).] Vocantur vero eadem et [masc. οἱ] τράχηλοι, ut schol. tradit : quæ sunt purpurarum et muricum superiores partes. [Hippocr. p. 1227, B, βόεια τραχήλια.]

[Τραχήλιος, ὁ, Collaris. Lex. rhet. Bekk. An. p. 202, 26 : Ἀμφιδέρρεα, κόσμος τραχήλιος. Alibi περιτραχήλιος. L. Dindorf.]

Τραχηλισμὸς, ὁ, Cervicis resupinatio, flexus, ut exp. ap. Galen. De parvæ pilæ ludo [vol. 6, p. 506] : apud quem τραχηλισμὸν itidem intelligunt, quum in Meth. lib. 2, de exercitiis loquens, ait, Καὶ ὅσοι τῶν αὐχένων ἐκκρεμάμενοι κατασπῶσιν, εἰς εὐτονίαν παρασκευάζουσι. Meminit ejusdem exercitii Cæl. Aurel. Chron. 4 : Item alienis, inquit, laboribus exerceri, h. e. colluctantium vel coexercentium : quam Haterocopian vel Trachelismon vocant. Ubi etiam nota Ἀτεροκοπία : nisi debet scribi Ἑτεροκοπία. Nec non Athen. 1, [p. 14, F] : Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἁμίλλης, τό, τε κατὰ τοὺς τραχηλισμοὺς ῥωμαλέον. Et Plutarch. [Mor. p. 526, E] : Οὐ σφαῖρα, οὐ
B τραχηλισμὸς, οὐκ ἀκαδημία, οὐ λύκειον. [Lucian. Lexiph. c. 5 : Ἐπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηρσθημένοι ἤδη, ὁ μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ὁ δὲ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο.]

[Τραχηλιστὴρ, ῆρος, ὁ, fasciæ species. Cocchii Chir. p. 31, υοζ' : Ἁπλοῦς τραχηλιστὴρ, Simplex ad cervicem. Kall.]

[Τραχηλιώδης, ὁ, ἡ, Cervicosus, Pervicax. Etym. M. v. Τελχινώδης. De forma, diversam a τραχηλώδης signif. monstrante, conf. Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 461.]

[Τραχηλοδεσμότης, ὁ, Collum vinciens. Philippus Anth. Pal. 6, 107, κλοιός. Qui metri necessitate adactus ita dixisse videtur pro —δεσμώτης, ut ἀναδράμεται pro ἀναδραμεῖται. Conf. Meinek. Delect. p. 220.]

[Τραχηλοειδὴς, ὁ, ἡ, Collo similis. Hesych. v. Δειράδες. Contracte Τραχηλώδης, schol. Nicandri Ther. 873.]

[Τραχηλοκάκη, ἡ, Colli vinculum. Nicet. Annal. 21, 6. Schneid. ᾰ]

C Τραχηλοκοπέω, Collum abscindo, s. amputo, τὸν τράχηλον ἀποκόπτω, s. ἀποτέμνω, [Decollo, Gl.] utroque enim modo loquitur Plutarch., qui sæpe hoc comp. quoque utitur, et inde est τετραχηλοκοπεῖσθαι [—ῆσθαι. Arrian. Epict. 1, 29, 22, τραχηλοκοπεῖσθαι· 1, 1, 18, τραχηλοκοπηθῆναι· 1, 2, 16, τραχηλοκοπηθήσομαι] ap. Artemid. De insomn. [1, 2. Et 35 : Ἔδοξέ τις τετρ. 4, 67, ἐτραχηλοκοπήθη. Ps.-Plutarch. Mor. p. 308, C, D. Act. Arrian. Epict. 1, 19, 6 : Δύναμαί σε τραχηλοκοπῆσαι· et fut. 1, 29, 6. Acta SS. Junii vol. 6, p. 69, C, τραχηλοκόπησον. L. Dind.]

[Τραχηλοκοπία, ἡ, Decollatio, Gl.]

Τράχηλος, ὁ, Collum, Cervix, [Ingluvies, add. Gl.] i. prorsus q. αὐχὴν, ut annotavit Galenus. Est autem pars τῆς ῥάχεως, capiti proxime subdita et annexa, spondylis septem constans, ut docent Anatomici. [Rufus De partt. hom. 1, p. 28, 50. Eur. Bacch. 241 : Τράχηλον σώματος χωρὶς τεμών· Suppl. 716 : Ὁμοῦ τραχήλους κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων· Tro. 362 : Πέλεκυν, ὃς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἶσι χἀτέρων· fr. Tele-
D phi ap. Stob. Fl. 13, 10 : Εἰ πέλεκυν ἐν χειροῖν ἔχων μέλλοι τις ἐς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμόν· Cycl. 608 : Ἅψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος τοῦ ξένων δαιτυμόνος. Aristoph. Eq. 490 : Ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτονί, ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς· Ran. 19 : Ὦ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ, ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ· Av. 176 : Περίαγε τὸν τράχηλον. Quod est in poetæ anon. loco ap. Clem. Pæd. 3, p. 294, Οὐκ ἐπίσταμαι πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν, Meinek. Com. vol. 4, p. 612, contulit cum Polem. Physiogn. 1, p. 263 : Κλάσις τραχήλου ἀνδρογύνου δηλοῖ· Dionis Chr. Or. 4, vol. 1, p. 177 ; 62, vol. 2, p. 323, ἀποκλίνων τὸν τρ. 5, p. 196, τὸν τρ. ἀνακλῶσαν· 33, vol. 2, p. 26, ἐγκλίνειν τὸν τρ. Similiter Lucian. De merc. cond. c. 33 : Ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον· Adv. ind. c. 23 : Τρ. ἐπικεκλασμένος καὶ ψιμύθιον. Manetho 1, 319 : Σφονδυλόεντα τράχηλον ἐπ' ἰνίον ἀκροτομηθείς. Xenoph. Anab. 7, 4, 9 : Ἀνατείνας τὸν τράχηλον, Παῖε, ἔφη. Æschines p. 38, 11 : Ἀποκόψειν

ἠπείλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον. Arrian. Epict. 1, 1, 19, ἐκτείνειν τὸν τρ. (ad præcidendum). Id. 2, 16, 41 : Ἀνάτεινόν ποτε τὸν τράχηλον, ὡς ἀπηλλαγμένος δουλείας· 17, 29 : Ἀνατεῖναι τὸν τρ. πρὸς τὰ πράγματα ὡς ἐλεύθερον. Et contra 4, 1, 77 : Παρέδωκας σαυτὸν δοῦλον, ὑπέθηκας τὸν τράχηλον.] Plut. Alex. [c. 74] : Δραξάμενος τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τῆς κόμης αὐτοῦ, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον· ubi ut ἀποτέμνειν τὸν τράχηλον dicit, ita ἀποκόπτειν τὸν τράχηλον in lib. De S. N. V. Idem De virt. mor. [p. 449, F] : Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐπιθεῖναι γυμνὴν τὴν μάχαιραν. [Lycophr. 1344 : Στερρὰν τραχήλῳ ζεῦγλαν ἀμφιθεὶς πέδαις. Theocr. 23, 51 : Βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ. Xen. H. Gr. 3, 3, 11 : Δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Demosth. p. 744, 6 : Ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχων νομοθετεῖ. Ps.-Dem. p. 1157, 5 : Ἀμυχὰς ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη.] Herodian. 7, [9, 20] : Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀνεπαύσατο, Collo zonæ inserto, qua præcinctus fuerat. 3, [14, 13] : Τοὺς τραχήλους κοσμοῦσι σιδήρῳ· quæ τοῦ τραχήλου κοσμήματα appellantur περιδέραια. [Lucian. D. mort. 27, 1 : Ἐνίους ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας· Catapl. c. 25, De mercede cond. c. 39. Pollux 2, 135, εἰς τράχηλον ὦσαι. De exercitatione gymnastica, ut supra τραχηλισμός, Xenoph. Conv. 2, 16 : Ἅμα καὶ τράχηλος καὶ σκέλη καὶ χεῖρες ἐγυμνάζοντο· Reip. Lac. 5, 9 : Ὁμοίως ἀπό τε τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται. Aliæ locutiones sunt ap. Lucian. D. deor. 20, 6 : Ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα· Gall. c. 17 : Εἶδον λευκήν μέν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι. « Lucæ 15, 20 : Δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. » Valck. Improprie Deuteron. 33, 29 : Ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν ἐπιβήσῃ· Sirac. 7, 23 : Κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν· Nehem. 3, 5 : Οὐκ εἰσήνεγκαν τράχηλον αὐτῶν εἰς δουλείαν αὐτῶν· Jes. 9, 4 : Ἀφῄρηται ἡ ῥάβδος ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῶν.] Non semper tamen verum est τράχηλον et αὐχένα idem esse, ut nec Collum et Cervix idem sonant : quod ex Geopon. patet, ubi dicitur [18, 1, 1], Μαλλοὺς καθ' ὅλον μὲν σῶμα, μάλιστα δὲ περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς αὐχένας ἔχουσαι· pro eo quod Varro in suis De re rustica libris scripserat, Villis altis et densis toto corpore, maxime circum cervicem et collum. [Ib. 19, 2, 3 : Μάθε δὲ ὅτι ἡ προσηγορία τοῦ τραχήλου ὅλην κύκλῳ τὴν περιοχὴν τοῦ τραχήλου δηλοῖ. Αὐχὴν δέ ἐστιν ἐπὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ τραχήλου· ὀρθὸς γὰρ ἵσταται ὁ ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῶν ζώων τὸ ἄνω μέρος· κέκυφε γὰρ τὰ ζῶα. De hydro Hom. Batrach. 74 : Ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον. Itemque de bestiis Xenoph. Eq. 1, 8, Ven. 5, 30, et alii.] Purpuris etiam τράχηλοι tribuuntur et reliquis ostreis. Athen. 3, [p. 87, F] : Ἑψόμενοι δὲ [consulto HSt. omisisse videtur τὸ, quod præcesserat versu proximo] καθ' ἑαυτοὺς οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν, εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις· ubi etiam ex Posidippo comico affert, Κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, κογχύλια, Πίννας, τραχήλους, μύας. [Respiciunt Photius et Etym. M. Eodem Meinek. Com. vol. 3, p. 237 refert Eubul. Athen. 10, p. 417, D. Plutarch. Demetr. c. 11 : Ἔσχε τὴν ἑταίραν Φυλάκιον ἀνειληφώς, καί ποτε αὐτῷ πρὸς δεῖπνον ἐξ ἀγορᾶς πριαμένης ἐγκεφάλους καὶ τραχήλους, Παπαῖ, εἶπε, τοιαῦτά γε ὠψώνηκας οἷς σφαιρίζομεν οἱ πολιτευόμενοι.] Et Festus, Trachali, inquit, appellantur Muricum ac purpuræ superiores partes. Sunt qui dicant esse Vertibulatas conchyliorum asperitates. [Hesychius : Τραχήλους, τὰς πορφύρας, ἔνιοι τοὺς σπονδύλους τῶν κογχυλίων. V. autem Τραχήλιον, ubi cit. schol. Aristoph. eadem signif. qua illud dici perhibet.] || Aliis etiam rebus τράχηλοι tribuuntur, ut ap. Hippocr. [et alios] τράχηλος τῆς κύστεως dicitur, i. e. Collum vesicæ, s. Osculum, i. e. Parvum os. [Pollux 2, 171, μήτρας 2, 222. Plutarch. Mor. p. 899, A : Ἐν τῷ τραχήλῳ τῆς καρδίας.] Theop. Comicus ap. Athen. 11, [p. 483, E] : Ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος Πιοίμαν τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης [ἀνακεκλασμένη recte HSt. ipse v. Κώθων, et liber unus]· tribuuntur enim et poculis quibusdam colla. Nautici etiam mali media pars τράχηλος nominatur, ut Athen. tradit [ex Asclepiade Myrl., 11, p. 474, F : Τοῦ ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ᾗ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν, τὸ δ' οἷον εἰς μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει καρχήσιον, quæ Lat. vertit Macrob. Sat. 5, 21. Alia figurati usus exx. sunt ap. anon. Walz. Rhett. vol. 8, p. 716, 20 : Λέγομεν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραμείου (κεραμίου p. 807, 2) τράχηλον· 731, 5 : Χεῖλος κεραμίου καὶ τράχηλος ὄρους· quocum conf. δειρὴ etc. Geopon. 6, 14, 1, ἀγγείων· 3, 5, 2, κεραμίου· 7, 6, 10, κεράμων· 3, 15, 2, πίθων.] Exp. et Vertebra, Verticillum, velut ap. Diosc. 4, 117, de myagro herba : Ἔχουσα σπέρμα τραχήλῳ [τήλει] ἐοικός : ajunt enim myagri s. melampyri semen verticillatum esse positione, et tria grana vel sæpius quatuor singula fœnigræci specie, ita simul collocari ut verticillum referant figura. Metaplasmo generis facto in pl. num. dicitur et Τράχηλα, ut νῶτα, teste Eust. [Il. p. 108, 20, schol. Hom. Il. A, 312 (Cram. An. Paris. vol. 3, p. 5, 16) : Γίνεται μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ τράχηλον, ἔνθα (ἔνθεν) πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὰ τράχηλα γυμνάζειν. Etym. M. v. Κέλευθος. Τὸ τράχηλον, nisi leg. τὸν, Sophronius Maji Spicil. vol. 3, p. 583. L. Dind.]

[Τραχηλόσιμος, ὁ, ἡ, Qui simo vel obliquo est collo, vel sec. Phrynichum Bekkeri p. 65, 5, ἄνθρωπος ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων. Supra Σιμοτράχηλος.]

[Τραχηλώδης. V. Τραχηλοειδής.]

Τρᾱχῖν [Τρηχὶν], seu [apud veteres maxime] Τραχίς, ῖνος, ἡ, dicta fuit urbs quædam Thessaliæ sub OEta monte, ab Hercule condita, sc. διὰ τὴν τραχύτητα. [Hesychius : Τραχίν, ἡ νῦν Ἡράκλεια καλουμένη.] Unde Τραχίνιος et Τραχιναῖος vocatur Qui inde oriundus est, teste Steph. Byz. et Strab. 9, p. 184. [Steph. Byz. quod dicit, ὁ πολίτης Τραχίνιος καὶ Τρηχίνιος καὶ Τραχιναῖος, in postremis suspectum fuit. Strabo autem alteram memorans p. 423 : Πλησίον δὲ Λεβαδείας καὶ ἡ Τραχίν, ὁμώνυμος τῇ Οἰταίᾳ· οἱ δ' ἐνοικοῦντες Τραχίνιοι λέγονται. Ubi Casaub. ex Ald. vitio τραχίνδιοι, quod ex τραχίδιοι et ν superscripto ortum esse reliqui produnt libri, ap. Steph. Τραχιναῖοι. De altera id. 1, p. 62 : Ἡρακλείας τῆς Τραχῖνος· 9, p. 428 : Ἡράκλεια ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον· 432.] Meminerunt ejusdem oppidi [Soph. Trach. 39, Eurip. Heracl. 193, Thuc. 4, 78; 5, 12, 51. Scylax p. 24. Forma Ion. Hom. Il. B, 682 : Οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο· Hesiod. Sc. 353 : Τρηχῖνάδέ τοι παρελαύνω (sic enim pro Τρηχῖνα δὲ scribendum esse dictum in Παρελαύνω)· 355, 469. Apoll. Rh. 1, 1356. Herodot. 7, 176, 199, etc., et ubi mireris, schol. Æschinis p. 68, 16 ed. Dind.] Plin. et Herodotus, nec non Sophocles in fabula quæ inscripta ab eo est Τραχίνιαι. [Ubi Τραχίνιοι 371, 423. Id. Phil. 491 : Τραχινίαν δεράδα. Et altera forma Theocr. 24, 81 : Θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ. Τραχίνιοι Thuc. 3, 92, ubi etiam Τραχινία de terra, nisi præstat Τραχῖνι, ut 4, 78; 5, 12. Xenoph. H. Gr. 1, 2, 18 : Ἡρακλείᾳ τῇ Τραχινίᾳ, ut ap. Theophr. H. Pl. 4, 15, 2, et Strab. Ion. Τρηχίνιος ap. Herodot. 7, 175, etc. et Τρηχινίη de terra 199; 8, 31; 7, 198, πέτραι.]

[Τραχινός. V. Τραχεινός. Strabo 5, p. 233 : Ταρρακῖνα, Τραχινὴ καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Τραχίνη Lobeck. Path. el. vol. 1, p. 219, 1.]

[Τραχῖνος, ὁ, Trachinus, n. viri, ap. Heliodor. Æth. 5, 24 seq., Τραχινὸς scriptum apud Photium cod. 73, improbante Lobeckio Pathol. p. 202, 6.]

[Τραχίς. V. Τραχίν.]

[Τράχουρος, ὁ, Trachurus, piscis quidam, τῶν ξηροτέρων sec. Dioclem ap. Athen. 7, p. 320, D; 326, A, qui Numenii addit locum, in quo τρήχουρον cod. Laur. Oppian. Hal. 1, 98 : Τραχούρων τ' ἀγέλαι. Ubi schol. ὅμοια πηλαμύσιν, καὶ τῶν τριχαίων. Pollux 6, 50. Geopon. 20, 7, 1; 20, 40. Scombrum trachurum L. esse conjicit Schneider. ᾰ]

[Τρᾱχόω, i. q. τραχύνω. African. Cest. c. 24, p. 298, a, B : Ὁ πᾶν τραχωθεὶς καὶ κλύδων διέλυσε. Zonaras Annal. vol. 1, p. 263, D : Ὑπ' αὐτουργίας ἐτετράχωτο. L. Dindorf.]

[Τραχὺ ὄρος, prope Orchomenum Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 13, 4.]

[Τρᾱχῠβᾰτέω, Per aspera incedo. Hippocr. p. 1283, 52, ubi τρηχ.]

[Τραχύβιος, ὁ, ἡ, Qui asperam vitam vivit. Con-

stant. Manass. Chron. 6416 : Τὸ τραχύδιον τοῦ κατὰ θεὸν βίου.]

[Τραχύδερμος, ὁ, ἡ, Qui est aspera pelle s. cute. Athen. 7, p. 305, D. « Tzetz. ad Lycophr. 340. » Kall.]

Τραχυδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, Cutem s. Pellem habens asperam et scabram, Qui aspero et scabro integitur corio. [Epich.] ap. Athen. 7, [p. 286, C] : Ῥίναι [Ῥιναί] τε τραχυδέρμονες· unde et ῥίναι nominatæ sunt, sc. διὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος.

[Τραχυλεκτέω, Aspere loquor. Anon. Walz. Rhett. vol. 3, p. 580, 18 : Τῷ σφοδρυνομένῳ καὶ τραχυνομένῳ κατά τινος τὸ τραχυλεκτεῖν εὔκαιρον, ὡς ὁ Δημοσθένης κατὰ τοῦ Αἰσχίνου, γραμματοκύφων καὶ ἰαμβειοφάγος καὶ τριταγωνιστής· καὶ ὁ Θεολόγος κατὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ, Εἰδωλιανὸς καὶ καυσίταυρος, κτλ.]

[Τραχυλεξία, ἡ, Aspera oratio. Anon. Walz. Rhett. vol. 3, p. 600, 23 : Μὴ τραχυλεξίαις χρῆσθαι καὶ ἁδρύνεσθαι ὑπερμέτρως ὡς ἐν κατηγορίᾳ (in encomio)· 601, 5 : Ἐν τῷ ψόγῳ καὶ ἡ τρ. πολλάκις χρήσιμος.]

[Τραχυλόγος. V. Ταχυλόγος.]

Τραχυντικὸς, ἡ, ὸν, Exasperandi vim habens, Exasperans. [Aristot. Probl. 3, 13. Sᴇᴀɢᴇʀ.]

Τραχύνω, υνῶ, Aspero [Gl.], Exaspero, Asperum facio. [Plato Tim. p. 67, A : Τὸ μὲν τραχῦνόν τε καὶ βιαζόμενον τὸ κύτος ἅπαν, τὸ δὲ ταὐτὸν τοῦτο καταπραῦνον· 65, D : Τραχύτερα μὲν ὄντα στρυφνὰ, ἧττον δὲ τραχύνοντα αὐστηρὰ φαίνεται· 66, C : Ὁπόταν ἡ τῶν εἰσιόντων ξύστασις ἐν ὑγροῖς λειαίνῃ μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα. Aristot. H. A. 4, 9 fin. : Ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένῃ· De partt. anim. 3, 3 post init. : Ὅπως μὴ βλάπτηται (ὁ οἰσοφάγος) τραχυνόμενος ὑπὸ τῶν κατιόντων. Pollux 4, 68 : Τῶν ὀφθαλμῶν τραχυνομένων.] Athen. 2 : Φάρυγγα τραχύνει καὶ στόμα. [Ap. Æsch. Sept. 1045 : Τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά. — Τράχυν'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται, schol. recte : Λέγε πολλάκις ὅτι τραχὺς ἔσται ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀναστείλῃς με θάψαι. Eugenic. Laud. Trapez. p. 372, 1 : Τὸ τραχῦνον καὶ στῦφον ἡδονῇ παραμέμικται. Pass. Plato Prot. p. 333, E : Καί μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν, Irritatus esse. Isæus p. 73, 11 : Δεδιὼς μὴ τραχυνθεὶς εἰς ὀργὴν κατασταίην πρὸς αὐτόν. Polyb. 2, 21, 3 : Τραχύνεσθαι ἐκ τῶν τυχόντων πρὸς Ῥωμαίους. Plutarch. Num. c. 8 : Τετραχυμένον δῆμον μεταχειρίσασθαι, ut Alcib. c. 19, τραχυνομένου τοῦ δήμου. Pelopid. c. 26 : Τραχυνομένου τοῦ Πελοπίδου πρὸς αὐτόν. Et alibi.] At τραχυνόμενος ποταμὸς [ap. Plutarch. Romul. c. 3] exp. Impetu decurrens fluvius. [Diod. 3, 44, κλύδων. Pollux 1, 108, θάλαττα. De voce Plutarch. Ti. Gracch. c. 2 : Ὁπηνίκα τραχυνόμενον αἴσθοιτο τῇ φωνῇ, ut verba transposita videri possint Lysand. c. 8 init. : Ἐχαλέπαινε τῇ φωνῇ καὶ προσῆγε τραχυνόμενος ὡς ἐπιθήσων δίκην αὐτοῖς. De oratione asperioris soni schol. Hom. Il. Π, 633 : Ἐπίτηδες νῦν ἐτράχυνε τὴν φράσιν ὁ ποιητής, ἀναλόγως τῷ πράγματι πλεονάσας τῷ ρ στοιχείῳ· B, 210 : Τετράχυνται τὸ ἔπος. Et Dionys. De comp. vv. p. 66, 2 ; 80, 1 ; 154, 11. Schol. Hephæst. p. 184, 24 : Τραχὺς δέ ἐστιν (versus) ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν. || « Τραχύνειν τὸν λόγον dicuntur metaphoræ quæ modum excedunt. Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 68, ubi eandem rem sic enuntiat : Εἰ δὲ ὑπερβαῖεν ἐπὶ πλέον αἱ τροπαὶ, σκληρότερον ποιοῦσι τὸν λόγον. » Eʀɴᴇsᴛ. Lex. rh. || Intrans. Asper sum, Diod. 1, 32 : Παντὸς τοῦ τραχύνοντος τόπου. Plutarch. Cat. maj. c. 20 med. : Τὰ δινώδη καὶ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ. || Perf. act. forma ἀποτετράχυκεν ap. Dionys. De comp. vv. p. 155, 11. Perf. pass. forma τετραχυμένη supra memorata ex Plutarcho pro τετραχυσμένη est in var. scr. ap. Aristot. l. supra cit., ap. schol. Pind. Isthm. 5, 58, et ap. Galen. vol. 13, p. 28, C ; 42, E, etsi ibidem est πεπλυμμένος. Quem citavit Lobeck. ad Phryn. p. 34, idemque ἐτετράχυτο ex schol. Il. B, 95, quum τετράχυντο sit ap. Hesych. v. Τετρήχει. Alia formarum τετραχυσμένος et τετράχυνται exx. v. in Ἐκτραχύνω. Vitiosum vero τετραχημένος Etym. M. p. 510, 11, quum —υμμένη sit 754, 50, et jam ab Sylb. in Ind. notatum. Nec multum tribuendum esse libris in simplici μ consentientibus ostendunt quæ in Ἐκθηλύνω diximus, et libri meliores nuper collati in ll. ab Lobeckio citatis plerumque duplex μ exhibentes : ut duplicem tantum formam probandam putes —υσμένος et υμμένος, apud antiquiores quidem : recentissimis vel in præsenti concedendas videri formas ejusmodi dictum in Ὀξύνω.]

|| Τρηχύνω, Aspero, Exaspero, Asperum reddo. Metaph. Oppian. Cyn. 3, [220] : Ἄνερ, ἄνερ, τί νυ σεῖο πρόσωπα τρηχύνονται ; Quid ita tuus efferatur vultus, truculentum et torvum tueris? [Apoll. Rh. 4, 768 : Μηδέ τις αὔρη τρηχύνοι πέλαγος. Nicander Al. 282 : Νέατος τρηχύνεται ὁλκός. Aratus 277 : Τὰ δέ οἱ πτερὰ τετρήχυνται ἀστράσιν. Apollinar. Ps. 67, 70 : Θηρσὶν ὀρεσσικόμοις δόνακος τρήχυνον ὁμοκλήν· 68, 4 : Καρχαλέως βοόωντος ἐμὸς τρηχύνετο λαιμός. Medio Paul. Sil. Descr. Amb. 217 : Ὑπ' ἀτρίπτοισι δὲ πέτροις ἀνδροδόκων ἀκμῆτα ῥάχιν τρηχύνατο βάθρων λαοτόρος. ᾱῡ L. Dɪɴᴅ.]

[Τρᾱχύοδους, δοντος, ὁ, ἡ, Qui asperis est dentibus. Apollon. Lex. Hom. v. Καρχαρόδοντες.]

[Τραχὺ ὄρος, v. ante Τραχυβατέω.]

Τρᾱχύοστρᾰκος, ὁ, ἡ, Qui aspera et scabra tegitur testa. Athen. 7 [3, p. 88, B] : Ἔστι δ' ὁ κτεὶς τραχυόστρακος. [Ex Aristot. H. A. 4, 4 init.]

Τρᾱχύπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui asperos et scabros habet pedes. [Aristot. H. A. 5, 13 fin.]

Τρᾱχὺς, εῖα, ὺ, [et ὁ, ἡ, de quo sub finem,] Asper, Scaber, [Acer, Acerbus, Torvus, Hirsutus, add. Gl.] Scabrosus : oppositum habens λεῖος, i. e. Lævis. [Pind. Ol. 8, 55, λίθῳ· Pyth. 1, 10 : Τραχεῖαν ἐγχέων ἀκμάν· Isthm. 3, 35 : Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν. Æsch. Prom. 1049 : Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν. Aristoph. Pac. 1086 : Οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον. Plato Crat. p. 408, D, de Pane.] Aristot. [H. A. 9, 37], de polypo : Πορεύεται δὲ ἐπὶ τῷ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Unde Plin. : Soli mollium in siccum exeunt duntaxat asperum, lævitatem odere. [Eadem contraria ap. Xen. Comm. 3, 10, 1, Eq. 9, 9 ; 10, 6, et Plat. Tim. p. 63, E ; 84, A. Æsch. Prom. 725 : Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος. Soph. fr. Inach. ap. Erotian. p. 200 : Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. Eur. fr. Cresphont. ap. Strab. 8, p. 563 : Ὄρεσι περίδρομος τραχεῖά τε, de Laconica. Lycophr. 374 : Τραχὺς Νέδων. Thuc. 4, 33, χωρίων. Xenoph. Hipparch. 8, 3, Ven. 4, 10, τὰ τραχέα· 10, 19, ἄγκη· 9, 18, τόπους· 5, 30, οὐδενὸς τραχέος· Hipparch. 1, 4, χώρα· Anab. 4, 3, 6, ποταμὸς λίθοις· 6, 12, de via, ut Plat. Reip. 1, p. 328, E. Id. Leg. 3, p. 695, A ; 4, p. 705, B, χώρα· et comp. 704, D ; et ὁδὸς Soph. p. 229, E. Id. Reip. 7, p. 515, E, ἀναβάσεως· 10, p. 619, E, πορείαν· similiterque alii plurimi de locis. Geopon. 2, 5, 7, ὕδατα.] Herodian. 6, [5, 11] : Ὄρη τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα, Montes asperrimi et præruptissimi. Et Theophr. [H. Pl. 3, 9, 3], quum dixisset abietem pinumque masculas habere ξύλα περιμήτρια καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, subjungit paulo post, Ἅπαν γὰρ τὸ ἄῤῥεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον [legitur βραχύτερον] καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον καὶ δυσεργότερον· unde idem Plin. dixit, maribus esse lignum durum et in fabrili opere contortum, ita ut ab eis secures respuantur, fragosius sidant, et ægrius revellantur. [Id. ibid. 1, 8, 5 : Οἱ νεόβλαστοι κλάδοι τραχύτατοι. De homine hispido Aristoph. Lys. 801 : Καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν τραχὺς ἐντεῦθεν μελάμπυγός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν. Pollux 4, 134, τραχὺς τὸ πρόσωπον. De mari, ut infra in forma Ion., Meleager Anth. Pal. 5, 180, 6 : Θάλασσα τραχὺ βοᾷ, ut Theocr. 25, 74, τρ. φωνῇ ἠπείλει. Xenoph. Anab. 2, 6, 9 : Καὶ ὁρᾶν στυγνὸς ἦν καὶ τῇ φωνῇ τραχὺς, ut Geopon. 2, 2, 5 : Τῇ φωνῇ τραχυτέρους. Plat. Tim. p. 67, C, φωνήν. Pollux 4, 85, τραχὺ σαλπίζειν. || « Τραχὺς, Asper, vox monetariorum. Rationale peræquatorum Alexii Comeni Imp. ex cod. Reg. Ms. : Ἐπὶ δὲ ἀπαιτήσει τῶν νομισμάτων τὸ τραχὺ παλαιὸν ἓν ἀπαιτεῖται. Rursum : Τὸ μὲν χάραγμα διὰ τραχέων ἄσπρων νομισμάτων ἀπαιτεῖσθαι, τὰ δὲ λεπτὰ διὰ νουμίων χαλκῶν. Typicum Ms. monasterii τῆς Κεχαριτωμένης c. 59 : Ψωμίων μὲν μοδίων τριῶν, νουμμία δὲ νομισμάτων τραχέων ἓξ παρεχέσθω, et sæpius ibid. V. Gloss. med. Lat. in *Asperi*. » Dᴜᴄᴀɴɢ. || Improprie Solon ap. Demosth. p. 422 : Εὐνομία τραχέα λεαίνει. Pind. ap. Stob. Fl. 11, 3 : Μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει· Pyth. 4, 140 : Τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαν. Eur. Med. 446 : Τραχεῖαν ὀργήν· anon. ap. Stob. Fl. 20, 40 : Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ

τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει. (Pollux 6, 124 : Τραχὺς ὀργήν. Et de apro 5, 79.) Idem fr. Telephi ib. 51, 8 : Τολμ' ἀεὶ, κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοὶ, ubi scribendum foret sic fere : Τολμᾶτε, κἄν τι τραχὺ νείμωσιν θεοὶ, nisi videretur erratum in lemmate, ut putabat Meinek. ad Menandr. p. 314 ed. pr., qui τολμᾶν δεῖ. Plato Tim. p. 65, E : Ἄνευ πικρότητος τραχείας· Crat. p. 406, A : Πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους, ἀλλ' ἥμερον καὶ λεῖον· Reip. 5, p. 452, C : Πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου· Tim. p. 84, C : Τραχύτερα πάντα τὰ νοσήματα ἀπεργάζεται· Leg. 9, p. 864, C : Ὦ δὴ καὶ νόμοι τραχύτατοι γίγνοιντ' ἄν. Isocr. p. 143, C : Μὴ εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλωμεν. Et similiter alii.] Apud Rhetores et ὀνόματα quædam dicuntur τραχέα, veluti βέβρωκε, κεκραγὼς, ῥηγνύμενος, et similia quibus itidem opp. λεῖα, quæ vel tota vel maxima ex parte ex consonantibus [vocalibus] constant, ut Αἴας : eodemque modo compositio verborum τραχεῖα ap. Lucian. Q. H. scrib., ut apud Latinos quoque Oratio et compositio verborum aspera. [Conf. Gros, ad Philodemi Rhet. p. 93, et Τραχύτης.] Sed et vultus τραχὺς dicitur, ut ap. Herodian. 7, [8, 21] : Ταῖς τε διὰ χειρὸς ἀπειλαῖς καὶ τραχέσι προσώπου νεύμασιν, ὡς πρὸς παρόντας, ὀργισθεὶς, ubi Polit. vertit, Truci vultu quasi præsentibus irascens. Item et ἦθος τραχὺ dicitur ap. Demetr. Phaler. Quomodo ap. Lucian. [Tim. c. 35] etiam Τὸ πάνυ ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, Naturam agrestem et asperam, Mores agrestes et asperos. [Ὁ ἄγριος, Scruposus, Ferox, Gl.] Ac eam ob rem homo etiam aliquis τραχὺς nominatur. [Pind. Nem. 4, 96 : Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος· 7, 76 : Νικῶντί γε χάριν οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν· Pyth. 8, 10 : Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ, ubi præcesserat τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι, de Ἡσυχίᾳ. Æsch. Prom. 35 : Ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ· et sæpius, Ag. 1421, δικαστής· Sept. 1044, δῆμος. Theocr. Ep. 6, 4, λύκος.] Demosth. [p. 73 extr.] : Ὀργίλους ὑμᾶς καὶ τραχεῖς ἔσεσθαι νομίζω. Plut. Popl. [c. 3] : Τραχὺς τὴν ὀργήν. [Lucian. Jov. trag. c. 23, τρ. καὶ ἐπιτιμητικός.] Fem. Τραχεῖα, Aspera [Gl.] : ut τραχεῖα ἀρτηρία apud Medicos, Aspera arteria. Gell. 17, 11, [3] : Per alteram autem fistulam, quæ Græce nominatur τραχεῖα ἀρτηρία, spiritum a summo ore in pulmonem, atque inde rursum in os et in nares commeare, perque eandem vocis quoque fieri meatum. [Erotian. Gloss. p. 110.] Et ap. Suid. Τραχεῖα ὁδὸς, Via aspera et salebrosa. Sed et Ciliciæ quædam pars fuit nominata Τραχεῖα, ut testatur Strabo 14, [p. 668] : Κιλικίας δὲ τῆς ἔξω Ταύρου, ἡ μὲν λέγεται Τραχεῖα, ἡ δὲ, Πεδιάς. [12, p. 335 sq. etc. Addit autem l. primo : Καλεῖται δ' ἡ αὐτὴ καὶ Τραχειῶτις. Inscr. Laris. ap. Bœckh. vol. 1, p. 866, n. 1779 : Ἀγαθοκλῆς Ἀφροδισι(εὺς) τῆς Τραχήας ἐτελ(εύτησεν).] Eo nomine et Isauriam totam appellari tradit Steph. Byz., qui τοπικὸν esse dicit Τραχειώτης. [Τραχειώτης ap. Strab. 2, p. 130; 12, p. 568 et alibi. Appian. Mithr. c. 92.] Plin. [4, 12, 53] insulæ cujusdam et [5, 29, 115] urbis [Smyrnæ, cognomine] Trachiæ meminit. [Et quidem tanquam nominis Ephesi. De eadem Strabo 14, p. 633 : Καὶ τόπος δέ τις, τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ, Ὤκει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λεπρῆς ἀκτῆς. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λεπρὴ μὲν ἀκτὴ ὁ Πριὼν ὁ ὑπερκείμενος τῆς νῦν πόλεως ... Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ περὶ τὸν Κορησσὸν παρώρειος, κτλ. De Chersoneso Taurica Herodot. 4, 99 : Νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος μέχρι χερσονήσου τῆς Τρηχέης (Τρηχείης Steph. Byz. v. Χερρόνησος) καλεομένης. Nicetas Chon. Annal. p. 412, B : Περὶ τὰς τῆς Νικομηδείας Τραχείας.]

‖ Τρηχὺς poetice [et Ionice] dicitur pro τραχύς : sc. metri causa [immo dialecti ratione]. Hom. Il. H, [265] : Λίθον μέλανα τρηχύν τε μέγαν τε, Lapidem asperum et nigrum. Od. I, [27, de Ithaca] : Νῆσος τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, Aspera et salebrosa. [Il. B, 633, 717. Αἰγίλιπα, Ὀλιζῶνα· Od. E, 425, ἀκτήν· Ξ, 1, ἀταρπόν. H. Apoll. 285 : Κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα τρηχεῖα· Merc. 273 : Τρηχεῖα δ' ὕπο χθών. Hesiod. Op. 289, οἶμος. Apoll. Rh. 1, 1078, ἄελλαι· 2, 33, καλαύροπα· 71, κῦμα· 550, σπιλάδεσσιν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 665, 7, et alii, θάλασσα, idemque alibi πνεῦμα, καταιγίς, et alii similiter. Frequens autem vitium in libris Ionum et poetarum forma Ionica utentium τρηχείην pro τρηχεῖαν vel ante consonas, ut apud Simonidem Anth. Plan. 26, 4, τρηχείην πολέμου δεξάμενοι νεφέλην· Apoll. Rh. 2, 375, τρηχείην Χάλυβες γαῖαν ἔχουσιν· Zenodot. Anth. Pal. 7, 315, 1, τρηχείην κατ' ἐμεῦ ... ῥάμνον. Quod relinquendum Orph. Arg. 178 : Τρηχείην Ὀπόεντα λιπών.] Itemque τρηχὺ νόημα ap. Hesych., quod exp. σκληρὸν νοῦν. [Hesiod. Sc. 119 : Οὐκέτι τηλοῦ ὑσμίνη τρηχεῖα. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 5, 22 : Δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας τρηχείας. Callim. fr. ap. schol. Pind. Nem. 10, 1 : Γενέθλη Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι. Apoll. Rh. 1, 613 : Ἔχον δ' ἐπὶ ληιάδεσσιν τρηχὺν ἔρον. Tryphiod. 250, βουλή· ubi v. Wernick. 320, ἠχήν· et similiter alii poetæ in Anthol. ‖ Masc. pro fem. ap. Nicand. Ther. 284 : Τρηχὺν ὑπ' ἄρπεζαν θαλόμην ὀλιγήρεα τεύχων, incertum est, quum ἄρπεζον sit aliis in libris, ὑφαρπάζων in Etym. M. p. 299, 48, ubi additur : Τρηχὺν θάλαμον (sic) λέγει τὴν ἐνδοτάτω κατάδυσιν, schol. autem sequitur vulgatam olim scripturam τρηχὼ ὑπάρπεζον. Sed Orac. Sib. 1, 322 : Τρηχέσιν ἀκταῖς· 3, 776 : Τρηχέες ὄχθαι. ‖ De flexione notandum hoc Chœrobosci vol. 1, p. 230, 35 : Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ τραχύς μόνον εὑρίσκεται συναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ, οἷον τὼ τραχέε τὼ τραχεῖ. Vicissim ap. Xenoph. Ven. 9, 18, τραχέας τόπους libri pro τραχεῖς.]

‖ Τραχέως, Aspere. Unde compar. Τραχύτερον, Asperius : superl. Τραχύτατα, Asperrime. In metaphorica plerumque accipiuntur signif. Lucian. Demon. [c. 11] : Τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. Isocr. Paneg. [p. 67, C] : Τραχύτερον τούτων ἐμνήσθην. [Ἄρχειν, p. 38, C.] Nec solum τραχέως λέγειν dicitur, verum ἔχειν, vel πράττειν. Isocr. Nicocle [p. 33, D] : Βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Dem. [p. 355, 15] : Τραχέως δὲ ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾶν σχόντων, Quum vos ægre aspereque tulissetis quod me ne ea quidem sperare dixissem. [Isocr. p. 8, D, ἀπαντᾶν.] Herodian. 7, [6, 10] : Τραχύτατα καὶ ὠμότατα πράττοντα, Asperrimum et crudelissimum. Sed aliquod substantivum ibi deesse videri potest. Et aliquanto ante, Τραχύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, Aspere ferociterque adepta potestate utens. Et rursum [4, 3] : Ἐπετρόπευε τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτατα. [Aristænet. Ep. 2, 20, p. 189, 4 : Ταχύτατα διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ. Abreschius τραχύτατα. ‖ Comp. Τραχυτέρως, Asperius, Plat. Clitoph. p. 406 : Φαίνει πρός ἐμὲ ἔχειν τραχυτέρως τοῦ δέοντος. L. D. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 194. Elberl.] Τρηχέως, Aspere, poetice [et Ion.] itidem pro τραχέως. [Herodot. 1, 73, περιέσπε· 8, 18, περιεφθέντες, ut 27.]

Τράχυσμα, τὸ, idem q. sequens, ut ap. Athen. 11, [p. 475, B] καρχήσιον nominatum dicitur διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ. [Ion. Hippocr. p. 1020, C : Τρηχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, τοῖσιν ὑπὸ κωνώπων γινομένοις ἀναδήγμασιν ἴκελα.]

Τραχυσμὸς, ὁ, Exasperatio, i. ferme q. τραχύτης, i. e. Asperitas. [Jo. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 455, 18 : Κοινὸν δ' ἀμφοῖν ὅ τε τραχισμὸς (sic) καὶ ὁ κνησμὸς τοῦ δέρματος. ‖ Τρηχυσμὸς, Hippocr. p. 394, 17 : Διὰ ξῦσιν ἢ τρ. τοῦ ἐντέρου.]

[Τραχυστομέω, Aspera utor pronuntiatione; Τραχυστομία, ἡ, Aspera pronuntiatio. Eustath. Il. p. 367, 29, 34, ex Strab. 14, p. 662, ubi plerique παχυστομούντων, omnes παχυστομία, et conjuncto utroque (nisi est dittographia) ὡς ἂν παχυστόμους ἢ τραχυστόμους vel ordine inverso, ab adj. Τραχύστομος, ὁ, ἡ, Qui aspere loquitur, ut ap. Eustath. est διὰ παχυστομίαν ἢ τραχυστομίαν.]

[Τραχυτέρως. V. Τραχέως in Τραχύς.]

Τραχύτης, ητος, ἡ, Asperitas, [Scabredo, add. Gl.] cui [ap. Plat. Tim. p. 65, C; Tim. Locr. p. 100, D, Aristot. De partt. an. 2, 2 med.] opp. λειότης, Lævitas : ut apud Medicos ἡ τοῦ δέρματος τραχύτης, Cutis asperitas; ἡ τῶν ὀστῶν τραχύτης, Ossium asperitas; [τῆς κέρκου, Aristot. H. A. 6, 10 fin. De carabis 9, 2 med.] ἡ τῆς φάρυγγος τραχύτης, Gutturis asperitas; ἡ

τῶν βλεφάρων τραχύτης, Asperitas palpebrarum. Quibus in II. τραχύτης Gorræo est vitiosa conformatio, parti cui accidit, inæqualitatem absumpto humore inducens. [Pollux 2, 180 : Περὶ τοῖς νώτοις ἑπτὰ τραχύτητας ἀνεστᾶσιν. De locis asperis Polyb. 3, 60, 3 : Τραχυτήτων κατὰ τὰς ὑπερβολάς· 10, 30, 1, τόπων. Diod. 5, 39, πέτρας. Lucian. Fugit. c. 25.] Item πετρῶν τραχύτης ap. Herodian. 8, [1, 13], Scopulorum asperitas. Et apud Xenoph. Cyrop. 7, [5, 67] : Διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα. [Eq. 10, 6, de freno. Geopon. 4, 12, 13, τὴν ἀπὸ τοῦ πρίονος τραχύτητα· 2, 2, 5, 6, φωνῆς.] Item et τραχύτης λόγων ap. Isocr. Symm. [p. 173, E], Orationis et verborum asperitas, Oratio gravis auribus audientium, qualis est ἡ τῶν μεμφομένων καὶ κατηγορούντων. Ubi metaphora est, ut et ap. Herodian. 7, [1, 25] : Ἔτι μᾶλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, Exasperabant atque ad sævitiam acuebant. [Æsch. Prom. 80 : Τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι. « Εἴ τις γέγονε τραχύτας, Si quæ fuerit exasperatio et simultas, Archytas ap. Diog. L. 3, 22. » Hemst. Diodor. 1, 44 : Φέρειν οὐ δυνάμενος τὴν τραχύτητα τῆς ἐπιστασίας. « De lumine, Heliod. Æth. 5, 13. De vultu, Plutarch. Mor. p. 780, A, βλέμματος. » Wakef. Τραχύτης λόγου, *Asperitas orationis*, varie dicitur pro variis orationis partibus, ex disciplina quidem Hermogenis Περὶ ἰδ. p. 82 (vol. 3, p. 232 Walz.), habetque γλυκύτητα sibi contrariam. Ergo in *sententiis* locum habet tum, quum v. c. aliquis inferior in superiorem graviter invehitur reprehendens vel exprobrans, τραχεῖαι ἔννοιαι εἰσὶ πᾶσαι ἐπιτίμησιν ἔχουσαι ἀπαρακαλύπτως. In *verbis* (ib. p. 86) τραχύτης vel ex translatione dura, vel ex sono et significatione elucet. *Formæ dicendi* (σχήματα) asperæ fiunt, quum imperative enunciantur aut quum interrogatio reprehensionis caussa adhibetur (p. 88). *Membra* (κῶλα) orationis aspera redduntur nimia brevitate, quæ κόμματα dicunt. Ulpianus ad Demosth. Περὶ συνθηκ. Ἀλεξ. p. 135, τῷ λόγῳ πολιτικῷ tribuit γοργότητα καὶ τραχύτητα, opponitque τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον; ubi vereor, ne legendum sit vel ταχύτητα vel βραχύτητα, nisi velis τραχύτητα ita explicare, ut vis quædam et alacritas vehementior significetur, cui recte opponitur τὸ ὕπτιον, h. e. illud genus dicendi, in quo omnia sunt lenta, remissa, nervis et robore carentia. Addimus locum Plutarchi in Cat. min. cap. 5, ad definiendam τῆς τραχύτητος vim valde aptum, ubi de Catonis eloquentia : Ὁ λόγος νεαρὸν μὲν οὐδὲν οὐδὲ κομψὸν εἶχεν, ἀλλ' ἦν ὄρθιος καὶ περιπληθὴς καὶ τραχύς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χάρις ἀγωγὸς ἀκοῆς ἐπέτρεχε τῇ βραχύτητι τῶν νοημάτων, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ καταμιγνύμενον ἡδονήν τινα καὶ μειδίαμα τῷ σεμνῷ παρεῖχεν οὐκ ἀπάνθρωπον. Quo in loco τραχὺς λόγος manifeste est *ratio dicendi gravis*, *virilis*, *robusta*, *severa*, nihil habens νεαρὸν ex illa concinnitate, quæ fit ornandi studio. Itaque quum plerumque illa ratio parum suavitatis habere soleat, diserte Plutarchus addit hanc suavitatem orationi Catonis venisse τοῦ ἤθους adjunctione, ubi, quod antea τραχὺ dixerat, τὸ σεμνὸν dicit : *mænnliche, gesetzte, ernste Beredsamkeit, im Gegensatze des gezierten, geputzen und mit Flitterstaat uberladenen Vortrags.* Quare sola, opinor, technologiæ Græcorum rhetoricæ ignoratio fecit, ut Moses Solanus olim locum Plutarchi sollicitaret, putaretque pro τραχὺς, βραχὺς, aut pro βραχύτητι, τραχύτητι legendum. Scilicet, ut supra vidimus, etiam ἡ βραχύτης servit τῇ τραχύτητι, eamque adjuvat, ex veterum rhetorum sententia. Vid. quæ ad voc. Βραχυλόγος et Γοργότης dicta sunt. Huc alius quoque locus Plutarchi pertinet in Vit. Demetrii cap. 28 : Φύσει δὲ βαρὺς ὢν καὶ ὑπερόπτης, καὶ τοῖς λόγοις οὐχ ἧττον ἢ τοῖς πράγμασι τραχὺς, πολλοὺς καὶ νέους καὶ δυνατοὺς ἄνδρας ἐξηγρίαινε καὶ παρώξυνε. Sed revertamur ad Hermogenis disciplinam, cui et *compositio verborum* aspera fit ex concursu hiulco vocalium et verborum collocatione ea, quæ suavitati elocutionis contraria est, adeoque dissona, impedita, et aures offendente. Præterea τραχύτης differt a σφοδρότητι, de qua alio loco diximus. — Apud Aristid. Περὶ πολ. λογ. p. 658, τραχεῖα opponuntur τοῖς πρᾳοτέροις. Photius Bibl. in censura Damascii cod. 181, τὴν ἰδέαν τραχεῖαν ita definit : δι'

A ἧς τραχύνεται ἡ ἠχὼ, καὶ δὴ καὶ ὅση πλατύνει τὴν φωνὴν, *qua pronunciatio asperior, et vox vastior redditur.* Cicero Orat. cap. 16 *duritatem* et *severitatem* quandam verborum, et orationis quasi mœstitiam, lenitati, æquabilitati, puro cuidam et candido generi dicendi opponit. Ernest. Lex. rh. V. Planud. ap. Walz. vol. 5, p. 494 sq.; Jo. Sicel. vol. 6, p. 250, sq.; anon. vol. 7, p. 991. De accentu Arcad. Havn. p. 28, 9 : Τὰ παρ' Ἀθηναίοις ὀξύτονα τραχυτὴς, κουφοτής. Chœrob. vol. 1, p. 352, 11 : Τὸ τραχύτης καὶ κουφότης οἱ Ἀθηναῖοι ὀξύνουσι, τραχυτὴς καὶ κουφοτὴς λέγοντες. L. Dind.]

Τραχύφλοιος, ὁ, ἡ, Qui aspero et scabro cortice est : oppositum habens λειόφλοιος. Vide in Ῥιζόφλοιος, et ap. Theophr. H. Pl. 1, 8 [5, 2 Schn.].

[Τραχυφωνέω, Aspera voce utor, Aspere loquor. Max. Planud. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 17, 10 : Ἕλληνες δὲ τὸ τραχυφωνεῖν ὡς τὸ πολὺ φιλοῦσιν ἐκκλίνειν· διὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πέμπτης συζυγίας οὐ προσέθηκαν τὸ σ. L. D. Eustath. Od. p. 1598, 27 : Λείως μὲν λαλεῖται τὸ λύειν, τραχυφωνεῖται δὲ τὸ ῥηγνύειν, Aspere sonat.]

B [Τραχυφωνία, ἡ, Vocis asperitas, Sonus asper. Aristot. De gen. anim. 5, 7 fin., de homine. Eustath. Il. p. 519, 42 : Τὴν καίριον τραχυφωνίαν· 969, 55 : Διὰ τρ. φίλην τῇ ποιήσει.]

[Τραχύφωνος, ὁ, ἡ, Qui voce est aspera. Diod. 5, 31 init. Lucian. Fugit. c. 27. « Hesych. v. Βαρβαρόφωνοι. » Boiss. || Τρηχ. Hippocr. p. 955, D.]

[Τράχω. V. Τρέχω.]

Τραχώδης, ὁ, ἡ, i. q. τραχὺς, Asper, Scaber, Salebrosus. Exp. et Durus. [Theophr. De lap. p. 400. Macarius Hom. p. 145, C. Aristot. H. A. 5, 17 med. pro τραχέσι quidam τραχώδεσι præcedente πετρώδεσι. Τρηχώδης pro ῥηχώδης lectum testatur schol. Nicand. Al. 230. V. de forma Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 462.]

[Τραχῳδία, ἡ, in etymologia voc. τραγῳδία ponit Tzetz. Proleg. ad Lyc. Kall.]

Τράχωμα, τὸ, i. q. τραχύτης, s. τραχυσμὸς, Asperitas, Exasperatio. [Leontius Combefis. Auct. Patr. novo p. 728, C : Μὴ τραχώματος ξέσιν εἰργάσατο. L. D.]

C Peculiariter vero Medicis τράχωμα est Asperitudo palpebræ interna parte : quod vitium sunt qui δάσυμα s. δασύτητα appellent. [Τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ἄγριον, Apsretudo, Gl.] Attamen ea distinguit Aet., scribens δασύτητα esse Inæqualitatem quandam palpebræ internæ superficiarum, et asperitatem multo majorem, adeo ut intra eam emineant veluti milii grana, aut ervi semina, cum dolore et gravitate. Malum autem utrumque oculos habet humidiores. Idem vero si magis intendatur, magisque promineat, σύκωσις vocatur : tandemque ubi ad extremum pervenit, τύλωσις. [Jo. Actuar. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 445, 28 : Τὸ τράχωμα τραχύτης τῶν ἔνδον τοῦ βλεφάρου μερῶν· ἐπιταθὲν δὲ ... σύκωσις καλεῖται· ἐγχρονίσασα δὲ ... τύλος ὀνομάζεται. L. D.] Unde Τραχωματικὸν κολλούριον, Collyriorum certa species, tollendis oculorum asperitatibus efficax : cujus plures differentiæ describuntur ab Aetio 7. Gorr. Meminit eorundem collyriorum Galen. τῶν Κατὰ τόπους lib. 4, ubi etiam τραχώματα esse dicit τραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλ-

D μίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτόμενοι. [Id. vol. 2, p. 389 : Τὰ πρὸς τραχώματα· 390 : Τύλωσις δέ ἐστιν ὅταν τὰ ἐν τοῖς βλεφάροις τραχώματα διὰ παλαιότητα παχύτερα καὶ λευκότερα καὶ δυσαίσθητα ᾖ. L. D.] Marcell. Empir. vocat Asperitudines palpebrarum : nonnulli vero Interprr. Scabritias palpebrarum. Dioscor. 1, 78, de myrra : Καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις, καὶ τὰ τραχώματα σμήχει, Lævigat scabritiem, Ruell.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, Locus asper et salebrosus, s. saxosus. [Ὁ πετρώδης τόπος, Sentes, Cautes, Gl. Dionys. H. Epit. 17, 5, ὀρεινοὺς τραχῶνας. Strabo 4, p. 180 : Κατὰ τοὺς τραχῶνας, ubi τοῦ τράχωνος ante Kramerum. Lucian. V. H. 2, 30 : Πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, ubi vitiosam codd. aliquot scripturam πέτραις τραχέσι habuit schol., τραχῶσι Schmiederus.] Apud Suid. vero paroxytonως legitur Τράχων : quod proprium cujusdam loci esse nomen videtur, indeque esse dicta Τραχωνῖτις χώρα, Trachonitis regio, cujus meminit Plin. 5, 18. [Strab. 16, p. 755, A :

Τελευτῶσι (Libanus et Antilibanus) ἐγγύς πως τῶν Ἀραβίων ὀρῶν τῶν ὑπὲρ τῆς Δαμασκηνῆς καὶ τῶν Τραχώνων ἐκεῖ λεγομένων, ubi codd. τραχανῶν· 756, A : Ὑπέρκεινται δ' αὐτῆς (Damasci) δύο λεγόμενοι Τράχωνες, ubi libri τραχῶνες. Τράχων semper ap. Joseph. A. J. 15, 10, 1; 16, 9 et al. Contra Jo. Malalas p. 447, 8 : Ἔφυγον ... εἰς τὸν Τραχῶνα εἰς τὸ λεγόμενον σιδηροῦν ὄρος. De terra Lucas 3, 1 : Τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας· ut Jo. Malalas p. 236, 14, et absolute bis Joseph. l. c. et alibi. Τραχωνῖται Ἄραβες Ptolem. 5, 15, 26. De situ Cellar. 3, 13, 246.]

[Τραχωνῖτις χώρα. V. Τραχών.]

[Τρέ. V. Σὺ, p. 926, B.]

[Τρεβελλικὸς, ὁ, οἶνος, ἐν Νεαπόλει, ap. Athen. 1, p. 27, C.]

[Τρεβίας, ὁ, Trebia, fl. Galliæ Cisalpinæ. Polyb. 3, 67—69 seqq.; Strab. 5, p. 217.]

[Τρέβλος sine signif. ponit Theognost. Can. p. 12, 15 : Πᾶσα λέξις ἐκ τῆς τρε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον τρέβλος, τρέρεθα (τρέτραθρα Zonaras p. 1749), φυτὰ νέα, τρέτης. Postremum scrib. τρέστης, quod v. Cetera obscura et suspecta. L. D.]

[Τρεβουλλα, ἡ, n. mulieris in inscr. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 386, n. 366, 1 : Καικιλία Τρεβουλλα.]

Τρεῖς, οἱ, αἱ, Tres : neutr. Τρία, Tria. [Ap. Hom. et alios quosvis. Improprie Pind. Nem. 7, 48 : Τρία ἔπεα διαρκέσει, de exiguo numero, ut Aristoph. Ach. 187 : Τρία γε ταυτὶ γεύματα. (De contraria signif. Multitudinis Eustath. ad Dionys. 476.) Idem Nub. 424 : Ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν πλὴν ἅπερ ἡμεῖς, τὸ χάος καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί; et in fr. Triphaletis ap. Photium s. Suidam v. Τῶν τριῶν κακῶν (hoc om. Hesych.) ἕν, Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτὶ, pro quo in fr. Polyzeli, Ταῦτ' ἔστι τρία Θηραμένους, ἅ σοι φυλακτέ' ἐστὶ, ubi ταυτὶ τὰ τρία Meinek. Τρία ἐξ ἑνὸς βλέπειν (præ metu), Phrynich. Bekker. p. 66, 29.] Aristoph. [Eq. 1187] ap. Eustath. p. 1624 : Ἔχε [καὶ] πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο, [ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς]· ubi et proverbialis hic senarius affertur, Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέσσαρα· ajunt enim oportere ἢ δύο πρὸς πέντε πιεῖν, ἢ ἕνα πρὸς τρεῖς, sc. κρατῆρας. Qua de re fusius ibid. Eustath. [Schol. ad l. Aristoph. : Τρία μέρη ὕδατος καὶ δύο οἴνου· ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύο μέρη καὶ ὕδατος τρία. Et Hesychius s. Photius in Τρία καὶ δύο. Eodem refertur l. Cratini ap. Athen. 1, p. 29, D : Νῦν δ' ἣν ἴδῃ Μενδαῖον ... οἰνίσκον, ... λέγει, Οἴμ' ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός· ἆρ' οἴσει τρία; ubi Casaub. annotavit Hesychii (post Ἄρουρα) gl. hinc petitam : Ἆρ' οἴσει τρία, ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον οἴνου. Pollux 6, 18 : Ἐπῄνουν δὲ οἶνον τὸν τρία φέροντα, τουτέστιν ὕδατος τὸ τριπλοῦν. V. etiam Plutarchi Mor. p. 657, B, C, locus longior quam qui repeti possit, et Jacobs. Anthol. vol. 12, p. 355.] Item τρία ἡμίμναια, Tres semiminæ, i. e. Sesquimina. [Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 267, 10 : Οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν αὐτὸ Τρῆς. Dat. forma τριοῖσι Hipponax apud Tzetzen ad Lycophr. 579 : Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν. Ms. in Catalogo codd. Nan. p. 501, in versibus politicis εἰκοσιτρίοις. L. Dind.]

[Τρεῖς vel Τρὶς, S. Trinitas. Initio codd. Regg. 3111 et 3147 Meletius monachus, qui de natura hominis scripsit, dicitur esse ἐκ θέματος τοῦ Ὀψικίου ... μονῆς λεγομένης Τρὶς ἤτοι τῆς ἁγίας Τριάδος. Alius cod. habet Τρεῖς. Ducang. App. Gl. p. 190. Τρεῖς scriptum ap. Cramer. An. vol. 3, p. 1, 8.]

[Τρεισκαίδεκα, Τρεισκαιδέκατος. V. Τρισκ.]

[Τρεῖς Κεφαλαί. V. Δρυὸς κεφαλαί.]

[Τρείω. V. Τρέω.]

[Τρέλλων, τὸ ὄνομα παρὰ Σώφρονι, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 12, 5.]

[Τρεμαντίνη, ἡ, Terebinthus, ap. Myrepsum 15, 3, et alibi passim pro Τερεβεντίνη. Ducang.]

[Τρέμιθος. V. Τρεμιθοῦς.]

[Τρεμιθοῦς, οῦντος, ἡ, Tremithus. Κώμη Κύπρου. Καλοῦνται Τρεμιθούσιοι καὶ Τρεμιθοπολῖται. (Τρεμιθούντιοι οἱ πολῖται Meinek.). Φασὶ δ' ὅτι ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον διὰ τὴν παρουσίαν τῆς δαίμονος ὑπὸ τρόμου διασαλευθῆναι, διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κληθῆναι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Τύριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνομάσθαι, ὥσπερ πλείστας ἄλλας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον, καὶ Ἐλαίας, Steph. Byz. Cujus libri variant inter Τρεμιθοῦς et Τρεμινθοῦς. Annotat Holstenius Nicand. Th. 844 : Καὶ τρεμίθοιο νέον πολυειδέα καρπόν· ut Schneid. ex codd. scripsit pro τριμίθοιο. Τρεμιθοῦς Ptolem. 5, 14, 6, Τρεμιθοῦντος in Conc., unde Τριμιθούντων ap. Hierocl. p. 707, Τριμηθοῦντος in Menolog. Gr. vol. 3, p. 8, C ed. Albani. Et per ι in prima etiam Sozom. H. E. 1, 11 init., Socr. 1, 12 init., indeque Suidas in Σπυρίδων et Τριμηθοῦς (ut Zonar. Lex. p. p. 1745), libris in secunda variantibus inter η, ι, υ, Constantin. Them. 1, 15, ubi Τρίμιθος. L. Dind.]

[Τρεμίλη, ἡ. Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ Τρεμίλου, ὡς Πανύασις, Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης κτλ. ... Οἱ κατοικοῦντες Τρεμιλεῖς. Ἀλέξανδρος (in Λυκιακοῖς)· Τελευτήσας τὰς δὲ (hæc vitiosa) τοὺς Τρεμιλέας Λυκίους Βελλεροφόντης μετωνόμασεν. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ ἐν δ' τῶν Γενεαλογιῶν, Steph. Byz. Quem in Τέλμερα, quod v., huc respicientem et Τερμίλη cum illo confundentem notavit etiam Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 738. Hinc autem Antonino Lib. c. 35, p. 240 : Τὴν δὲ γῆν Τριμιλίδα λεγομένην Λυκίαν μετωνόμασεν (Latona) ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων, Munckerus restituit Τρεμιλίδα, Hesychio pro Τρέμεινα ἡλικία Is. Vossius Τρεμιλία, ἡ Λυκία. L. Dind.]

[Τρέμπων, n. suspectum in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 296, n. 167, 15, qui conjicit Πέμπων.]

Τρέμω, [Tremulo, Tremesco, Tremisco, Horresco, Trepido, Gl.] i. q. τρέω, ex quo et derivatum est : prosæ scriptoribus usitatius quam illud, unde et ad Latinos est translatum. Hom. [Il N, 18 : Τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι (ut Callim. Del. 137, Ὄσσης οὔρεα κτλ.)· Φ, 507 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. Lycophr. 402 : Τύμβος τρέμων.] Od. Λ, [526] : Τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, ubi potius tmesis est, ut et Il. K, [390] : Ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα· pro quo H, [215] : Τρόμος ὑπήλυθε γυῖα· Γ, [34] : Ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Dem. [p. 314, 25] : Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Herodian. 4, [5, 17] : Τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, Trementibus pallentibusque plerisque. 6, [9, 2] : Δακρυρροοῦν καὶ τρέμων. Affertur et Τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς ex Chrys. pro Anxius est de principatu. Petrus Apostolus cum participio etiam junxit, 2 Ep. 2, [10] : Δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες, ubi potius redditur, Non horrent dignitates convitiis incessere. Vetus interpres, Non metuunt. [Cum inf. Æsch. Sept. 421 : Τρέμω ... ἰδέσθαι. Soph. Œd. Col. 129. Cum accus. ib. 256 : Τὰ ἐκ θεῶν τρέμοντες· OEd. T. 1014 : Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; et sæpius Eur., tam rei quam pers., velut Andr. 809, πόσιν. Idem cum accus. aliter Med. 1169 : Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα· Iph. T. 283 : Ὠλένας τρέμων ἄκρας. Aristoph. Ach. 495 : Ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα, ut Eq. 266. Vesp. 471 : Ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με τρέμων· Lys. 385 : Αὗός εἰμ' ἤδη τρέμων. Callim. Cer. 110 : Τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά. Plato Phæd. p. 81, B, Parm. p. 137, A. Cum particula Soph. OEd. T. 948 : Τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι. Dativo jungit Eurip. Ion. 1452 : Ἔτι φόβῳ τρέμω· Tro. 1026 : Φρίκῃ τρέμουσαν. Alex. ap. Athen. 3, p. 107, B, a Valck. cit. : Ἰχθυδίων τρεμόντων τῷ δέει τί πείσεται. Absolute Theocr. 27, 51 : Τί μοι ἔτρεμες; Xenoph. Ven. 3, 6 : Προορώμενα τὸν λαγὼ τρέμουσι. Demosth. p. 314, 24, et alii in prosa, velut Plutarch. Mor. p. 65, B : Τὸν κρείττονα τρέμει καὶ δέδοικεν· Agid. c. 6 : Δεδιέναι καὶ τρέμειν τὸν Λυκοῦργον, ut Pyrrh. c. 19. Alia constr. Plato Reip. 8, p. 554, D : Περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων, ut Antiphon p. 118, 34, περὶ τῆς εὐδαιμονίας· 120, 10 : Τῆς εὐδαιμονίας, ἧς ἕνεκα τρέμοντά μέ φασιν ἀποκτεῖναι αὐτόν.]

Τρεμώδης, ὁ, ἡ, Tremulus, VV. LL. Sed perperam fortasse pro τρομώδης.

[Τρέμων, n. loci, schol. Lycophr. 402, et Eustath. Od. p. 1644, 12, ad Dionys. 525 init. fingunt ex part. τρέμων male accepto.]

Τρεπτέον, Vertendum est. Plato [Reip. 1, p. 365, C] : Ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον, Huc iter convertendum est, Ad hoc tendendum est. [Leg. 5, p. 747, E.] Et ex Aristoph. [Eq. 72, ubi Ποίαν ὁδὸν νῶ τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα], Τρεπτέον ὁδόν.

[Τρεπτικὸς, ή, όν, Mutabilis. Max. Tyr. 10, 2, p. 169, σώματα.]

Τρεπτὸς, ή, όν, Qui verti s. mutari potest, Mutabilis [Sextus Adv. math. 7, 434, τρεπτὴν εἶναι τὴν οὐσίαν. Plutarch. Mor. p. 882, C; et ib. 883, A : Τρεπτὰ εἰς ἄλληλα] ; ut Gregor. Naz. dixit, Ἐν καιροῖς τρεπτοῖς. [Procop. In Genesin Mai. Class. auct. vol. 6, p. 103 fin., τρεπταί· eademque forma Theodor. Stud. p. 272, B, C, E. Masc. ap. Mai. Coll. Vat. vol. 7, p. 70, a, C. « Zachar. Mytil. Dial. p. 213, 2 a fin. » Boiss. Pro στρεπτὸς in var. script. Hom. Il. I, 493; Υ, 248. Aristeæ Hist. LXX intt. p. 109, D.]

Τρεπτότης, ητος, ἡ, Conversio, Versio : Hesych. τρεπτότητος, τροπῆς.

Τρέπω, ψω, [perf. τέτροφα, ut apud Aristophanem aliosque et, ubi τέτραφα, Dinarchum locis infra citandis, libris interdum variantibus inter utramque formam, quarum altera deterior : v. Ἀνατρέπω,] Verto [Gl.], Converto. [Hom. Il. Θ, 399 : Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε (Junonem et Minervam) μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθαι· 432 : Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους· N, 3 : Πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.] Hesiod. Ἔργ. [594] : Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον, Obversa facie vento bene temperato. [Hom. Od. N, 29 : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε. Soph. fr. Rhizotom. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα. De resupinandis bestiis Aj. 298 : Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε. Ps.-Eur. Med. 1006 : Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα; quod στρέψασα λευκὴν dixerat Eurip. 923, sicut hic quoque in libris nonnullis, nisi ab ipso hoc poeta, scriptum est ἔστρεψας. Aristoph. Pl. 152 : Τὰς ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας τὸν πρωκτὸν εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν· Ach. 1005 : Ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε τὰ λαγῷα. Herodot. 7, 100 : Τὰς πρῴρας ἐς γῆν τρέψαντες.] Animum quoque et oculos dicitur aliquis τρέπειν εἰς vel ἐπὶ vel πρός τι, itidem Vertere ad, Convertere ad. Hesiod. [Op. 313] : Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, Conversum ad opus. Ib. [646] : Ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν. Hom. Il. N, [7] : Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ. Ubi ut ἔς τι τρέπειν τὼ ὄσσε dicit, ita vicissim τρέπειν ἀπό τινος : velut Il, [645] : Οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ, A pugna avertit. Σ, [469] de Vulcano dicit, Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, Ad ignem excitandum convertit folles suos. [Φ, 349 : Ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα. Plato Reip. 6, p. 508, C, ἐπ' ἐκεῖνα τοὺς ὀφθαλμούς· Parm. p. 135, B et Soph. p. 250, C, ὅποι et ποῖ τὴν διάνοιαν· et Reip. 3, p. 393, A, ἄλλοσε· Menex. p. 248, C, ἐνταῦθα τὸν νοῦν· Ep. 7, p. 355, B, πρὸς πλοῦτον τὰς γνώμας.] Item iram vel malum aliquod εἴς τινα τρέπειν dicimur. Synes. Ep. 60 : Ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, Convertisti in me iram. [Demosth. p. 103, 25 : Τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν λέγοντας τὰ βέλτιστα τρέψαι βούλονται.] Plutarch. [Mor. p. 587, F] : Τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους· ἃ νὴ Δία πάντα τρέψειαν εἰς αὐτὴν ἐκείνην θεοί. [Addit. Esth. 14, 11 : Τρέψον τὰς βουλὰς αὐτῶν ἐπ' αὐτούς.] Qua signif. dicitur etiam τρέπειν τι εἰς κεφαλήν τινος, ut Lat. quoque In caput alicujus vertere et convertere. Dem. [p. 322, 24] : Ταῦτά σοι εἰς κεφαλὴν τρέπω [Epist. p. 1488 fin. : Τὴν ἄδικον βλασφημίαν εἰς κεφαλὴν τῷ λέγοντι τρέπουσι. Dinarch. p. 104, 7 : Ταῦτα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφε], ut et Phalar., Τρέπω εἰς κεφαλήν σοι, In tuum caput retorqueo. Quibus adde Æsch., Τρέπω εἰς σε τὰ ἔργα. [Id. p. 86 fin. : Τὰ ταπεινὰ καὶ καταδεέστερα (τῶν πραγμάτων) εἰς τοὺς ῥήτορας τοὺς φαύλους ἔτρεπον. Dinarch. p. 94, 6; 104, 40. Diodor. 1, 91 : Καθαπερεὶ τὸ μύσος εἰς ἐκεῖνον τρεπόντων, ubi v. Wessel.] Plutarch. Rom. : Εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν, In alios causas transferunt, i. e. ἑτέροις προστρίβουσι τὰς αἰτίας. [Isæus p. 73, 37. Æsch. Sept. 250 : Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. Eur. fr. ap. Plut. Mor. p. 556, E : Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' ἐς τοὺς ἐκγόνους θεοὶ τρέπουσι. Aliter Pind. Nem. 9, 38 : Φόνου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας. Alia phrasi Aristoph. Nub. 589 : Τοὺς θεοὺς ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ' ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν· Vesp. 1261 : Κᾆτ' ἐς γέλωτα τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας. Thuc. 6, 35 : Ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα, eademque phrasi Herodot. 7, 105, ubi olim ἐτρέψατο. De invertendo vel subvertendo Æschylus fr. ap. Athen. 9, p. 375, E : Χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑός, ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ, δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω· Ag. 1328 : Ἰὼ βρότεια πράγματ', εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν, Porsonus pro ἀντρέψειεν, quod ἀντρέψαι' ἂν scribebat Schützius. Cum accus. pers. aliter Hom. Od. Δ, 294 : Ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἤδη ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. Item cum πρὸς I, 315 : Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ· H. Merc. 504 : Ἔνθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα ἐτραπέτην. Theocr. 2, 163 : Χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους· 25, 85 : Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους. Et Il. E, 187 : Ὅς τούτου βέλος ... ἔτραπεν ἄλλῃ· M, 32 : Ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον· 24 : Τῶν (ποταμῶν) ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων· Υ, 439 : Δόρυ ... Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε. Callim. Cer. 103 : Ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. De aliis rebus Manetho 2, 72 : Κύκλος, ὅστε τρέπει θέρεος πυριλαμπέος ὥρην· 6, 224 : Καὶ ἐγὼ τρέψω ἑτέρην μετ' ἀταρπὸν ἀοιδήν.] Εἰς φυγὴν quoque τρέπειν hostem dicimur. [Eur. Suppl. 718 : Μόλις δέ πως ἔτρεψαν ἐς φυγὴν πόδα. Xenoph. Anab. 1, 8, 24 : Εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἑξακισχιλίους. V. annot. ad H. Gr. 4, 3, 17.] Chrysost. : Τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, Celeriter in fugam vertit. Hom. Il. [Θ, 157 : Φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους·] Π, [657] de Jove : Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν· Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι· ubi φύγαδε τρέπειν et κελεύειν φεύγειν synonyma sunt. [Schol. Vict., προσυπακουστέον ἵππους.] Item et τρέπειν simpliciter dicitur, pro τρέπειν εἰς φυγὴν, In fugam vertere s. convertere. Il. O, [261] : Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. [Φ, 603 : Τρέψας πὰρ ποταμὸν ... Σκάμανδρον, τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· ubi al. στρέψας. X, 16, ubi non de fugato : Ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος. Tyrtæus ap. Stob. Fl. 51, 5, 21 : Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας. Pind. Ol. 9, 78, τρέψαις· 11, 15, τράπε. Et alii. V. infra in Τράπω.] Thuc. 5, p. 168 [c. 10] : Προσβαλὼν τοῖς Ἀθηναίοις πεφοβημένοις, κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. [De avertendo aliter Xenoph. Cyrop. 5, 4, 20 : Ἔστι τῷ ὑπομένοντι ἐξαπατήσαντι τοὺς πολεμίους ἄλλοσε τρέψαι ἀπὸ τῶν ἐξεληλυθότων. || Aliter de re Pind. Pyth. 3, 83 : Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω. Signif. Mutandi, de qua HSt. infra in pass., Moschus 2, 79 : Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος. Et Corrumpendi, de vino, Geopon. 6, 72 : Πλέον βληθὲν τρέπει τὸν οἶνον· et pass. ib. 4; 7, 6, 8; 10, 1. (Sextus Pyrrh. 1, 41.) Ib. 6, 13, 4 : Τὸ ὑγρὸν πάντως τρέπεται· 12, 4, τρεπομένων τῶν καθαρμάτων· 4, 5, 3 : Γίγαρτα μὴ ἤδη τραπέντα. V. Τροπίας.] Animum præterea alicui τρέπειν dicimur, vel etiam illum ipsum τρέπειν. Hom. Od. T, [479] : Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, Mentem ei mutavit. [Il. Z, 61 : Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. Pind. Isthm. 3, 15 : Πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν ἦτορ. Xenoph. Anab. 3, 5, 41 : Ἢν δέ τις αὐτῶν τρέψῃ τὰς γνώμας, ubi al. στρέψῃ.] Il. Δ, [381] : Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον· Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων, Sed Jupiter eis mutavit animum, fecit ut mutarent animum. [Pind. Pyth. 3, 55 : Ἔτραπεν καὶ κεῖνον χρυσός. Et seq. inf. 9, 44 : Καὶ γάρ σε ... ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον. Cum præp. 1, 70 : Ἁγητὴρ ἀνὴρ δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐς ἁσυχίαν· 3, 35 : Δαίμων δ' ἕτερος εἰς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν. Schol., εἰς τὴν τῆς μοιχείας κακουργίαν τρέψας τὴν Κορωνίδα, ut Eur. fr. Dict. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 272 : Ἔρως οὐκ εἰς τὸ μωρὸν οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων· idemque, ut videtur, ap. Lycurg. p. 159, 24 : Εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει γνώμην. Aristoph. Av. 1449 : Οὕτω καί σ' ἐγὼ βούλομαι τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον. Thuc. 3, 13 : Τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις καὶ αἰτίας, ἱκανὰς ἡμᾶς ἐκφοβῆσαι καὶ πρὸς ἀσφάλειάν τινα τρέψαι· 39 : Εἴωθε δὲ τῶν πόλεων αἷς ἂν

μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, ἐς ὕβριν τρέπειν. Demosth. p. 685, 12 : Ὡρμηκότα τὸν ἄνθρωπον φίλον εἶναι εἰς ἀθυμίαν τρέψομεν.] Legimus Il. I, 596 : Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ne te, vel animum tuum, convertat huc, i. e. in hanc sententiam, Ne te ad sequendum hoc consilium impellat, Ne faciat ut huc inclinet animus tuus. Et quemadmodum hic ἐνταῦθα τρέψειε [et ap. Eur. Iph. T. 1322 : Μὴ 'νταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουέ μου], sic ποῖ τέτροφας, sed in alio loquendi genere, ap. Aristoph. Nub. [856] : Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητέ σύ; nam ex eo quærit in quem usum verterit s. converterit τὰς ἐμβάδας, et quid de eis fecerit, ut vulgo loquimur. [Eccl. 681 : Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; — Ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω. Conf. Lysias p. 905, 4, et infra in pass. Soph. Phil. 897 : Οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.] Porro ut τρέπειν τι εἴς τινα (de quo supra), ita etiam dicitur τρέπειν ἔν τινι. Xenoph. Cyrop. 5, p. 86 [c. 5, 28] : Εἰ δέ σοι δοκῶ ταῦτα ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι, μὴ ἐν ἐμοὶ ταῦτα, ἀλλ' ἐν σοὶ [εἰς σὲ meliores] τρέψας πάντα, καταθέασαι οἷά σοι φαίνεται, Non in me ista, sed in te vertens, ut quidem Philel. interpr. Sed aliud significare quam supra cum accus. docebunt te quæ ibi sequuntur. [Cum præp. ἐπὶ seq. dat. Soph. Aj. 772 : Ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν (Minerva) ηὔδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν. Sed Antig. 1107 : Δρᾶ νυν τόδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε, dictum pro ἄλλοισιν ἐπίτρεπε, ut ap. Theognin 947 : Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.]

‖ Pass. Τρέπομαι activi signiff. sequitur, significans sc. Vertor, Convertor [Hom. Il. Λ, 237 : Μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή] : interdum etiam Verto me, Converto gradum, Converto pedem, [Diversito, Gl.] μεταστρέφω. Hom. Il. [Π, 594 : Γλαῦκος δὲ πρῶτος ἐτράπετο·] Ρ, [228] : Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω Ἠὲ σαωθήτω, Converso gradu. Aristoph. [Eccl. 416] : Ἐπειδὰν ἥλιος τραπῇ· duæ enim ejus sunt τροπαί : una ἐαρινή, altera ὀπωρινή. [Plato Leg. 11, p. 915, D : Ἐν ᾧ (μηνὶ) τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά. Aristot. H. A. 9, 3 : Ὅταν ὁ ἥλιος τραπῇ θᾶττον.] Interdum cum [præp., ut Batrachom. 303 : Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· vel] adverbio loci, ut sunt, ὀπίσω, πάλιν, ποῦ. Il. Μ, [273] : Μή τις ὀπίσσω Τετράφθω ποτὶ νῆας, Ne quis retro pedem convertat ad naves. Σ, [138] : Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο· Καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα. Ubi etiam nota synonyma τρέπεσθαι et στρέφεσθαι. [Φ, 468. Od. Ρ, 73 : Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη· Τ, 389 : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα· Il. Ε, 605 : Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε· Ξ, 403 : Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ (ut Apoll. Rh. 1, 1032, τετραμμένον ἰθὺς ἑοῖο)· Κ, 189 : Πεδίονδε γὰρ αἰεὶ τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων· Ν, 542 : Ἀφαρῆα τύψ' ἐπὶ οἷ τετραμμένον· Ρ, 598 : Πρόσω τετραμμένος· Τ, 212 : Ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· Od. Ο, 80 : Εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, schol. ὁρμηθῆναι, ὁρμῆσαι, ἀντὶ τοῦ τραπῆναι, al. τρεφθῆναι. Eadem autem cum præp. Pind. Isthm. 4, 24 : Εἰ δὲ τέτραπται θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν. Hesiod. Op. 727 : Μηδ' ἀντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν, quod ap. Diog. L. 8, 17, dicitur πρὸς ἥλιον. Hom. H. Merc. 221 : Ἴχνια πάλιν τέτραπται ἐς λειμῶνα. Xenoph. Comm. 4, 3, 8 : Τὸν ἥλιον, ἐπειδὰν ἐν χειμῶνι τράπηται, et ibid. τρέπεσθαι.] Item sæpe occurrit ποῖ [ἂν, nisi est in oratione obliqua] τραποίμην; Quo me vertam? pro quo Eurip. [Med. 502, Rhes. 871, Bacch. 1365] dixit ποῖ τράπωμαι; [Æsch. Cho. 409 : Πᾶ τις τράποιτ' ἄν;] Sic Dem. : Ποῖ τρέψεται; Quo se convertet, recipiet? [Eur. Hipp. 1066 : Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι; Med. 359 : Ποῖ ποτε τρέψει; et alibi. Aristoph. Thesm. 603.] Et Aristoph. [Pl. 375] : Ποῖ τις ἂν τράποιτο; [Ran. 296, et ubi proprie de via 36 : Ἐγγὺς τῆς θύρας εἰμὶ, οἷ πρῶτά με ἔδει τραπέσθαι.] Et Xenoph. Cyrop. 3, [1, 5] : Ἀπορῶν ποῖ τράποιτο, Dubius quo se converteret. Quod simpliciter etiam ἀπορεῖν dicitur; est enim ἀπορεῖν, non habere πόρον, i. e. Non habere exitum vel transitum. [Æsch. Pers. 458 : Ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο· Ag. 1532 : Ἀμηχανῶ ὅπᾳ τράπωμαι. Eur. Or. 635 : Ὅποι τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ. Ibid. 723 : Κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες ὅποι τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω. Plat. Hipp. maj. p. 297, D : Οὐκέτι ἔχω ὅποι τράπωμαι.] His adde ταύτῃ τραπόμενος ap. Plat. Epist. 7, Huc te vertens, Hanc viam tenens. [Conf. Phæd. p. 82, D. Ἧ ἐτράπημεν Lys. p. 213, E. Herodot. 8, 34 : Οὗτοι μὲν δὴ ταύτῃ ἐτράποντο. Æsch. Cho. 1038 : Οὐδ' ἐφ' ἑστίαν ἄλλην τραπέσθαι. Eur. El. 662 : Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδου τόδε. Aristoph. fr. Danaid. ap. Polluc. 2, 76 : Τραπόμενον ἐς τοὔψον. Herodot. 5, 57 : Ἐξαναστάντες ἐτράποντο ἐπ' Ἀθηνέων· 61 : Ἐξανιστέαται καὶ τρέπονται ἐς τοὺς Ἐγχελέας. Thuc. 5, 27. Xen. Anab. 3, 5, 13 : Ὅποι ποτὲ τρέψονται. Plat. Parm. p. 135, C : Ποῖ τρέψει;] Dicitur aliquis etiam ὁδόν τινα τρέπεσθαι, Ad viam aliquam se convertere, pro Viam aliquam ingredi, Viam aliquam insistere, vel tenere. [Eur. Phœn. 722 : Βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς; El. 604 : Ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;] In quo loquendi genere plerumque omittitur accus. ille substantivi ὁδός. Synes. : Πρῶτον μὲν αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Sic Lucian. [D. mort. 7, 2] : Τραπέσθαι τὴν ἐπίτομον. Et quidam Anonymus, Οὐκ οἶδ' ἥντινα τράπωμαι, Nescio ad quam viam me convertam, Non video quamnam viam sequi s. tenere queam, i. e. ἀπορῶ ποῖ τραποίμην, ut Xen. loquitur. Rursum Synes. : Ὡς δ' οὐ προὐχώρει ταύτῃ, ἑτέραν ἐτράπετο, Quum hac via res non procederet, aliam secutus est, Aliam rationem peragendæ rei instituit, Bud. Ubi sicut ἑτέραν τρέπεσθαι dicitur, ita ap. Lucian. τρέπεσθαι ἄλλην, Alia ire via, Aliam tenere s. insistere viam. [Aor. pr. pass. Eur. El. 1046 : Ἐτρέφθην ἥνπερ ἦν πορεύσιμον πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους.] Plene autem Xenoph. dixit Apomnem. 2, [1, 21 seqq.] : Εἰ τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, An inituri sint eam vitæ viam quæ ad virtutem ducit. [V. Pind. l. supra cit. Isthm. 4, 24. Plato Soph. p. 242, B.] Dicitur vero aliquis et τροπὰς τρέπεσθαι, ut στρέφεσθαι στροφάς. Æschin. [p. 66, 27] : Πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου. Plutarch. Alcib. [c. 23] : Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος. Nec non aliquis τρέπεται ἐπὶ, πρὸς, et εἴς τι, pro Convertit se ad, Relictis prioribus negotiis confert se ad. Hom. Od. Θ, [292], Δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν [εὐνηθέντε], Cubitum nos conferamus. [Hoc non ad τρέπω referendum, ut omisso εὐνηθέντε, unde pendet λέκτρονδε, fecit HSt., sed, ut Buttm., ad Τέρπω, ubi v. sub finem dicta de hac forma. Sed Heraclit. Alleg. Hom. p. 493 fin. : Ἐπὶ τὴν διηνεκῆ ... κατηγορίαν τραπῶμεν.] Plato Symp. [p. 175, E] : Νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτα τρέπου, Pransum venias. Cujus jussis obsequens Socrates κατεκλίνετο καὶ ἐδείπνει. [Eur. Herc. F. 761 : Πρὸς χοροὺς τραπώμεθα· Suppl. 882 : Οὐ πρὸς ἡδονὰς μουσῶν τραπέσθαι. Aristoph. Av. 716 : Ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνεις οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε, πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός. Xen. Comm. 2, 3, 18 : Εἰ τὼ χεῖρε τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω.] Et paulo post [p. 176, A], Σπονδάς ποιήσασθαι, καὶ τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. Quomodo et Plutarch. Themist. [c. 28] τραπέσθαι πρὸς πόσιν dicit. [Hom. Od. Ψ, 53. Aor. priori Α, 422, Σ, 305 : Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. Aor. pass. pr. Camin. 7 : Ἢν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε. Altero Soph. Œd. Col. 1537 : Ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις ἐς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ· Aj. 743 : Πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης. Fut. Œd. Col. 860 : Ἀλλ' ἐς τί τρέψει; Perf. Pind. Ol. 4, 18 : Πρὸς ἁσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.] Itidem Apoll. [Rh. 1, 363] : Εἰς ἔργον τράπετο, Ad opus se convertit, Opus aggressus est : ut et Hom. Il. Γ, [422] dixit, Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Ad opus se convertere, Opus adierunt. [Xenoph. Cyr. 2, 1, 21 : Οἳ ἂν ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται· Anab. 7, 1, 18 : Μὴ ἐφ' ἁρπαγὴν τράποιτο τὸ στράτευμα· H. Gr. 4, 4, 12, ἐπὶ τὸ μάχεσθαι· 5, 5, ἐπὶ τὸ ἀμύνασθαι· Comm. 3, 7, 9 : Οἱ πολλοὶ οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. Sæpissime sic etiam Plato et alii quivis.] Et Thuc. [2, 40] : Ἑτέροις πρὸς ἔργα τετραμμένοις, Qui ad opus faciendum se convertere, Occupatis in opere faciundo. Plutarch. Symp. sept. sap. [p. 154, A] : Ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτή-

σεις, Ad ejusmodi percontationes se converterunt, Percontationibus his uti cœperunt. Et Dem., Τρέπομαι πρὸς τὸ κρίνειν. Cui affine hoc Thuc. 1, [50] : Πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο φονεύειν [διεκπλέοντες] μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν, si modo subaudiamus articulum τὸ, ut sit, Sese convertere potius ad trucidandos quam capiendos homines. [Non τὸ est intelligendum, sed duplex conjuncta constructio, cum præp. et infinitivo, quarum de altera v. infra.] Idem ibid., de Corinthiis : Πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς σφετέρους ἐτράποντο, Convertere se ad colligendas naufragio disjectas tabulas, et ad tollendos mortuos. [Herodot. 8, 19 : Αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐτράποντο πρὸς τὰ πρόβατα.] Idem fere ab initio [c. 11], Πρὸς γεωργίαν τῆς Χεῤῥονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν, Quum se ad colendam Cherronesum et prædationes convertissent, Quum animum appulissent ad agriculturam et latrocinia. Sic Xen. Cyrop. 7, [5, 75] : Ἐκ τούτου δὴ εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται· [ib. 74 : Εἰ μὲν τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν.] 8, [8, 5] : Ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον τετραμμένοι εἰσί. [Anab. 2, 6, 4 : Οὐκ ἐπὶ ῥᾳθυμίαν ἐτράπετο· Vect. 4, 8 : Αἱ γυναῖκες εἰς ἐσθῆτα πολυτελῆ καὶ χρυσοῦν κόσμον τρέπονται· Hier. 9, 7 : Τοῖς εἰς τοῦτο ἐῤῥωμένως τρεπομένοις.] Aristoph. contra, Vesp. [986] : Ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου, Ad meliora te converte. [Ran. 1025 : Ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε· Eq. 676 : Ἢν ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται. Xenoph. Vect. 4, 6 : Ἐπ' ἐμπορίας καὶ καπηλείας καὶ τοκισμοὺς τρέπονται· Hipparch. 7, 4 : Ἢν ἡ πόλις τρέπηται ἐπὶ τὰ ναυτικά.] Idem alibi [Pl. 317] dicit τρέπομαι ἐπ' ἄλλο εἶδος, Ad aliam me speciem converto. [Eur. Iph. A. 646 : Μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου, si illa sunt Euripidis. Hipp. 246 : Ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται. Xenoph. H. Gr. 4, 4, 2 : Τοὺς ἐπὶ τὴν εἰρήνην τετραμμένους. Isocr. p. 298, E, ἐπ' ἐκεῖνον τρέψεσθαι τὸν λόγον, ut 392, E, Isæus p. 50, 22, Lysias p. 108, 34 ; 175, 32. Et similiter alii.] Præterea εἰς ἀλκὴν vel ἀπόγνωσιν τρέπεσθαι quis dicitur. Thuc. [2, 84] : Καὶ κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μηδένα τρέπεσθαι, Eo redegerunt eos, ut nemo ad fortiter pugnandum erigeretur. Ibid. [51] : Πρὸς τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, Ad desperationem animo conversi. Philo V. M. 1 : Πρὸς ἀπόγνωσιν ἤδη τραπομένων σωτηρίας, Ad desperationem salutis spectantibus. Vel etiam, Eo redactis ut de salute desperarent. Nam τρέπεσθαι πρός τι dicitur interdum Qui redigitur s. adigitur ad aliquid, Qui cogitur descendere et confugere ad aliquid. Plutarch. Anton. [c. 45], de inopia commeatuum : Τραπόμενοι δὲ πρὸς λάχανα καὶ ῥίζας, ὀλίγοις μὲν ἐνετύγχανον τῶν συνήθων, ἀναγκαζόμενοι πειρᾶσθαι καὶ τῶν ἀγεύστων πρότερον. Sed et ad res suas vel ad aliquem hominem dicitur τρέπεσθαι aliquis (qui usus affinis est ei de quo in principio hujus pag. dixi), itidem pro Convertere se, Conferre se ; interdum etiam Accedere, Confugere. Æschin. [p. 75, 32] : Καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ, ἀφίησιν ἀγαθῇ τύχῃ τρέπεσθαι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, Converso gressu redire, recipere sese domum suam. [Eur. Med. 246 : Ἀνὴρ ... ἔπαυσε καρδίαν ἄσης ἢ πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς. Aristoph. Lys. 1137 : Ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι.] Thuc. 3 : Πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τρέπεσθαι, Ut nos converteremus et conferremus ad Athenienses. Et aliquanto ante, Οἷς ὡς ὑμᾶς τραπομένοις, Quibus ad vos sese convertentibus. [Cum præp. ἐπὶ Xenoph. Anab. 6, 1, 19 : Ὡς δὲ ταῦτα διενοοῦντο, ἐτράποντο ἐπὶ τὸν Ξενοφῶντα. De devertentibus Xenoph. Anab. 4, 5, 21 : Ἐτρέπετο πρὸς τοὺς ἐν ταῖς κώμαις· Cyrop. 8, 5, 17 : Τρέπεται ὁ Κῦρος πρὸς Κυαξάρην. Lysias p. 97, 25 : Ἀφικνοῦμαι ἐγὼ ἐκ Πειραιῶς καὶ τρέπομαι παριὼν ὡς τὸν Λυσίμαχον.] Itidem Plutarch. Lycurgo [c. 23] dicit τραπέσθαι πρὸς Ἴφιτον, pro Ad Iphitum concessisse. Et Plato Leg. 7, [p. 808, D] primo statim diluculo jubet τοὺς παῖδας πρὸς διδασκάλους τρέπεσθαι, Convertere sese et conferre ad suos magistros : omissis sc. aliis omnibus negotiis. [Archilochus ap. Stob. Fl. 124, 30, 8 : Νῦν μὲν ἐς ἡμέας ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν· ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται (malum).] At ἐφ' ἑαυτὸν τρέπεσθαι ex Dem. affertur pro In seipsum vergere. Et ex Aristoph. Nub. [1266, Ach. 1018], Κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου, Vade tua via, tuum iter. [Cum ead. præp. Herodot. 7, 119 : Οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο καὶ διασκεδασθέντες κατὰ πόλις ἕκαστοι ἐτράποντο· 8, 57 : Κατὰ πόλις ἕκαστοι τρέψονται.] Orator etiam aliquis a proposito et themate aliquo ad aliud τρέπεσθαι dicitur, itidem pro Convertere se, Orationem convertere, Transire. Xenoph. Cyrop. [5, 5, 42] : Τρέψομαι ἐφ' ἅπερ ἔλεγον, Convertam s. Conferam me ad ea quæ dixi. Itidemque Τρέψομαι ἐπὶ τοὺς προλόγους [ex Aristoph. Ran. 1119] affertur pro Accedam ad prologos. [Ibid. 1248 : Ἀλλ' ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ, ut recte liber unus pro τράπου, frequenti in aoristorum imperativis vitio. De convertendo adversus hostes Xenoph. H. Gr. 1, 2, 9 : Πρὸς τοὺς παρὰ τὸ ἕλος ἐτράποντο· Comm. 2, 9, 2 : Ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Lysias p. 114, 10 : Πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς τρέψεσθε.] Sicut vero dixi Τρέπομαι reddi interdum Converto gressum et Reflecto s. Refero pedem, ita sciendum est significare interdum Verto s. Converto faciem, s. τὼ ὄσσε τρέπω, ut Hom. loquitur in præcedente tmemate. Philo V. M. 1 : Τραπόμενος οὖν κατὰ τὴν ἐρήμην, ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους, In solitudinem conversus, versa facie. Sic ex Hom. Il. [E, 605] τετραμμένοι πρὸς τοὺς Τρῶας affertur pro τοὺς Τρῶας βλέποντες. [Arat. 298 : Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες ἥμεθ', ἐπ' αἰγιαλοὺς τετραμμένοι. Id. 387 : Ἰχθῦς ἐς Κῆτος τετραμμένος.] At vero exercitus τρέπεσθαι dicitur pro τρέπεσθαι εἰς φυγὴν, In fugam verti s. converti. [Æsch. Sept. 955 : Τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους· Pers. 1027 : Τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον; Herodot. 5, 64 : Ἡ ἵππος ἐτράπετο· 9, 65 : Ὡς ἐτράποντο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Xenoph. Anab. 5, 4, 24, ἐτράποντο.] Plutarch. Fabio : Οὐ μενόντων, ἀλλ' ἤδη πεφοβημένων καὶ τρεπομένων. Thucyd. 2 : Ἐφοβήθησαν καὶ τραπόμενοι ἔφυγον· 3 : Οὕτω δὴ τραπόμενοι ἔφευγον. Itidem Xenoph. [Cyrop. 3, 3, 66 : Ἐτράποντο ἀπὸ τῶν κεφαλῶν·] Hell. 3, [5, 20] : Ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. [Eadem forma (ut Ven. 12, 5) et constructione Anab. 5, 4, 23, ubi al. ἐτράπησαν, ut H. Gr. 5, 4, 52.] Ubi sicut aliquis dicitur τρέπεσθαι ἀπὸ, ita et τρέπεσθαι ἐς vel πρός : a Thuc. [2, 92] : Ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸ Πάνορμον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο, Fugere cœperunt. Aliquanto ante, Τὸ στρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, καὶ πρὸς τὸ τεῖχος τετραμμένον, Ad mœnia conversum et fugientem. Quibus in locis τρέπεσθαι est γενομένης τροπῆς φεύγειν, Converso sive Verso tergo fugere. Herodianus addidit ἐς φυγὴν, 1, [12, 17] : Τιτρωσκόμενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες, ἐς φυγὴν ἐτράπησαν, In fugam sunt conversi. [Lycophr. 463 : Ἐς φύζαν τραπείς. Herodot. 8, 16 : Ὑπὸ νεῶν ὀλίγων ἐς φυγὴν τραπέσθαι. Xenophon Cyrop. 5, 4, 4 : Ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Id. Anab. 4, 8, 19 : Οὐκέτι ἔστησαν, ἀλλὰ φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο.] Item aliquis πρός τι τετραμμένος esse dicitur pro Inclinatus esse, Propensus et proclivis esse. Plato Symp. [p. 191, C], de iis mulieribus quæ γυναικὸς τμῆμά εἰσι, loquens : Οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί· ex quo genere esse dicit τὰς ἑταιριστρίας. [Pind. Ol. 4, 18 : Πρὸς Ἀσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.] || Præterea in sermone vel consiliis et cogitatis suis τρέπεσθαι quis dicitur. [Eur. Hel. 991 : Δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος. Apoll. Rh. 2, 895 : Ἀγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο νῆα θοὴν ἐξέμεν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ. Schol., μετέπεσε καὶ μετετράπη.] Thuc. 5, p. 193 [c. 88] : Ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέπεσθαι, Ad multa verti s. flecti, In varias partes versari. 1, p. 45 [c. 140] : Πρὸς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους, i. e. μεταβαλλομένους, schol.; qui et 4, p. 155 [c. 106] : Ἐπειδὴ καὶ τὸ πλῆθος ἑώρων τετραμμένον, illud τετραμμένον itidem exp. μεταβληθὲν τὴν γνώμην, Animum mutasse. Quo sensu paulo ante dixerat, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας. [V. infra in medio. De animi affectu Maccab. 2, 8, 5 : Τῆς ὀργῆς τοῦ κυρίου εἰς ἔλεον τραπείσης.] Itidem ex Aristoph. [Nub. 811] affertur τρέπεσθαι ἑτέρως [ἑτέρᾳ], pro Mutari, Verti. Sic animus alicujus τρέπεσθαι dicitur. Hom. Il. K, [45] : Ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν· P, [546] : Δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ. [Od. H, 263. Theognis 379 : Ἢν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος ἤν τε πρὸς ὕβριν. Apoll. Rh. 4, 620 : Οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος]

At Od. [Γ, 147 : Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων·] Δ, [260] : Κραδίη τέτραπτο νέεσθαι Ἂψ οἶκόνδε, pro Inclinabat, Propensa erat. [Apoll. Rh. 3, 948 : Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι. Cum inf. etiam Theognis 42 : Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν. Et Thuc. 2, 65 : Οἱ δὲ ὕστερον ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι.] Sed et χρὼς alicujus τρέπεται, itidem pro Mutatur. Hom. Il. P, [733] : Τῶνδ' ἐτράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάασθαι· N, [279 : Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ· 284] : Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρώς, οὐδέ τι λίην Ταρβεῖ. [Od. Φ, 413 : Πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο. Lucian. Merc. cond. c. 42 : Τῷ γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν. De convertendo s. mutando etiam Sirac. 39, 27 : Ταῦτα πάντα τοῖς εὐσεβέσιν εἰς ἀγαθά, οὕτως τοῖς ἁμαρτωλοῖς τραπήσεται εἰς κακά. De fructibus corruptis dictum v. supra in activo.] Sicut vero τρέπειν εἴς τινα κακόν τι dicimur, ita ipsum κακὸν ἐπ' αὐτὸν τρέπεσθαι vel εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ dicitur. Xen. [Comm. 2, 9, 2] : Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο, Nisi timerem ne in meam perniciem verteretur. [Rectius hunc l., ubi de homine dicitur, explicatum v. supra.] Aristoph. Nub. [40] : Τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται, In caput tuum convertentur. [Aristoph. Ach. 833, Lys. 915, ubi omnes τράποιτο, ut Rav. altero loco, quod τρέποιτο scripsit G. Dindorf. Moschus 4, 123 : Τὰ δὲ (somnia) πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο. Demosth. p. 1262, 9 : Εὔχομαι εἰς Κόνωνα ταῦτα τρέπεσθαι.] Res etiam aliqua τρέπεσθαι εἰς χεῖρον dicitur, ut et Lat. In pejus verti. Xen. Cyr. 8, [8, 1] : Πάντα δ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐτρέπετο. Quo sensu ap. Virg. aliqua dicuntur In pejus ruere ac retro sublapsa referri. [Aliter Aristoph. Vesp. 665 : Καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα; ut supra in activo. Isæus p. 60, 24 : Τοὺς οἰκέτας πρῶτον ἠρώτων ὅποι τετραμμένα εἴη τὰ χρήματα.] Denique et locus aliquis ad alium τετραμμένος εἶναι dicitur pro Vergere, Spectare : ut τετραμμένος ἐς τὸ πέλαγος, Ad mare spectans, Versus mare situs. Sic [Hom. Od. M, 81 : Σπέος εἰς Ἔρεβος τετραμμένον· E, 71 : Κρῆναι πίσυρες, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλῃ· H. Apoll. 283 : Πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον. Apoll. Rh. 2, 263 : Κάραμβις ... ὥδε μάλ' ἂμ πέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει. Theocr. 7, 102 : Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ Ἕβρον πὰρ ποταμόν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου. Dionys. Per. 53 : Ἀντία Κασπίης τετραμμένος Ἀμφιτρίτης· 130, ἐπ' ἄρκτους· 283, μῆκος ἐπ' ἠπείρου· 299, ἐς ἀντολίην· 931, ἀντολίηνδε· 1034, ἐπ' ἀντολίην· 449, ἄλλῃ, de locis, fluviis, gentibus, ut Quintus locis ab Spitznero Obss. p. 136 citatis. Herodot. 1, 84 : Ἔστι δὲ πρὸς τοῦ Τμώλου τετραμμένον· 147 : Χῶρος πρὸς ἄρκτον τετραμμένος (ut 193, πρὸς ἥλιον· 4, 99, πρὸς εὖρον τὸ στόμα τετρ.)· 174, τῆς χώρης τετρ. ἐς πόντον· 179, οἰκήματα τετρ. ἐς ἄλληλα· 189, διώρυχας παρ' ἑκάτερον τὸ χεῖλος τετραμμένας τοῦ Γύνδεω· 6, 22 : Ἡ καλὴ αὕτη ἀκτὴ καλεομένη ἐστὶ μὲν Σικελῶν, πρὸς δὲ Τυρσηνίην τετραμμένη τῆς Σικελίης.] Thuc. 2, [55] : Καὶ πρῶτον μὲν ἔτεμον ταύτην, ἣ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ, ἔπειτα δὲ τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην. Ubi nota ὁρᾶν et τετραμμένην εἶναι synonymos ab eo esse usurpata. [Xenoph. Anab. 3, 5, 15 : Πρὸς ἄρκτον τετραμμένη. Plato Critiæ p. 118, B, πρὸς νότον. Quo referre licet Alc. 1 p. 123, A : Τὰ ἴχνη τὰ ἐκεῖσε τετραμμένα δῆλα. Similiter Polyb. et al. De aliis rebus dicti hæc sufficiant exx. Theocr. 13, 26 : Τετραμμένω εἴαρος ἤδη, Vertente jam vere. Aristot. H. A. 9, 41 : Αἱ δὲ μῆτραι ἁλίσκονται τραπείσης τῆς ὥρας. Demosth. p. 792, 27 : Ὅταν τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω νομίζειν χρὴ πάντα τετράφθαι. Ubi olim ἐστράφθαι, ut in ll. in illo citatis p. 863, A, B.] || At τετραμμένη λέξις ex Hermog. affertur pro Translata dictio. [Eustath. Opusc. p. 182, 36 : Τοῦτο μὲν τέτραπται, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ κύριος στῦλος ῥῆμα πρωτόθετον. Antiatt. Bekk. p. 102, 6 : Τέτραπται (v. Κοροκόσμια) ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους.]

|| Passiva etiam vox activam signif. habet interdum, et pro τρέπω ponitur : ut τρέπεσθαι τοὺς πολεμίους, Hostes in fugam vertere, fundere et fugare [Gl. Eur. Heracl. 842 : Μόλις δὲ πάντα δρῶντες οὐκ ἄτερ πόνων ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δόρυ. Aristoph. Eq. 276 : Ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτα τρέψομαι. Herodot. 7, 225 : Ἐτρέψαντο τοὺς ἐναντίους τετράκις. Thuc. 1, 49 : Εἴκοσι ναυσὶν αὐτοὺς τρεψάμενοι.] Plut. in Antonio : Καὶ τοῖς ἱππόταις εἴρητο, προσβάλλοντας τρέπεσθαι, τρεψαμένους δέ, μὴ πόρρω διώκειν. Ubi affinem signif. habent τρέπεσθαι et διώκειν, sicut supra passivæ signif. verbum τρέπεσθαι et φεύγειν. Idem in Eodem : Ῥωμαίων μὲν τοὺς μαχομένους τρεπομένων, ἐκείνων δὲ τοὺς φεύγοντας αἱρούντων. Sic Xenoph. Hell. 1, [2, 6] : Τρεψάμενοι καὶ ἀποκτείναντες. [Et alibi sæpissime. Anab. 6, 1, 13 : Αὗται αἱ τρεψάμεναι εἶεν βασιλέα ἐκ τοῦ στρατοπέδου. De animo flectendo, ut supra pass., Hom. H. Cer. 203 : Πρίν γ' ὅτε δὴ χλεύῃς μιν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο. De avertendo Apoll. Rh. 4, 823 : Δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἴασι μοῦνον, ἅ κεν τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.]

|| Ionice Τράπομαι etiam dicitur pro τρέπομαι, Vertor s. Convertor, Verto s. Converto me : ut ex Herodoto affertur [5, 15] : Τράπονται τὴν ἄνω ὁδόν, pro Ad superiora iter convertunt. Sic vero et Τάμνω dicunt iidem Iones pro τέμνω. [Eadem forma activi restituta 1, 63 : Ἐσπεσόντες τοὺς Ἀθηναίους τράπουσι. Servatur vero ε in aor. ἔτρεψα et fut. τρέψω, libris tamen interdum contrario modo peccantibus.] Alia autem ratio est in aor. ἔτραπον : is enim est ex fut. 2 τραπῶ, in quo ε in α mutatur : sicut et τέμνω 2 fut. facit ταμῶ. Rursum Ionice idem Herodot. dicit [4, 128] τρέπεσκε, In fugam vertebat : ut dicitur τύπτεσκε.

[Τρέρεθρ. V. Τρέβλος.]

[Τρεσᾶς, ὁ, Trepidus. Chœrob. Can. p. 43. 3 : Τρέσας τρέσα, ὁ δειλός. Scr. Τρεσᾶς τρεσᾶ, quum inter perispomena ponatur. Eustath. Il. p. 772, 12 : Ὁ φύξηλις, ὃν καὶ τρεσᾶν εἴποι ἄν τις κωμικευόμενος· 1000, 11 : Τὸ τρεσάντων, ὅθεν καί τις ἐν Ἀθηναίοις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος τρεσᾶς ἐκαλεῖτο, καθὰ καί τις ἕτερος διάρροιαν πάσχων γαστρὸς χεσᾶς ἐλέγετο. Ap. eund. Opusc. p. 292, 76 : Ὁ τρέσας Δαυὶδ, in Add. p. XLI corrigitur τρεσᾶς, idemque esse dicitur ap. Eustath. Ms. ad Jo. Damasc., recte, si ita est in cod. Nam etiam τρέσας sic dictum notabimus in Τρέω. L. Dind.]

Τρέστης, ὁ, Trepidus, Trepidator, Qui facile expavescit et contremiscit, Meticulosus, Timidus; δειλός, Hesych. [Theognosto restitutum v. in Τρέβλος.]

Τρέφος, ους, τὸ, i. q. θρέμμα. Vide Σύτγρος. [Ubi citat l. Soph. ex Achill. am. ap. Athen. 9, p. 401, D, et alios : Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.]

[Τρεφουργία, ἡ, ap. Gregor. Cor. Walz. Rhett. vol. 7, p. 1126, 16, inter παραδόξους λέξεις positum cum τυπουργία, βρεφουργία.]

Τρέφω, θρέψω (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω [potius contra propter sequentem aspiratam φ] : id quod et in aliis temporibus fit, quæ sine φ efferuntur), [perf. τέτροφα,] Alo, Nutrio [Vesco, Nutrico, Pasco, add. Gl.] : interdum etiam Educo. [De prima verbi signif. v. sub finem dicenda.] Hom. Od. B, [131] : Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, Quæ me peperit, quæ me aluit. [Ordine contrario Od. M, 134 : Νύμφαι, τὰς θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε.] Il. N, [466] : Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα· Ω, [60] : Ἣν ἐγὼ αὐτὴ Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα. Ubi nota affinis signif. verba, sicut et Π, [191] : Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα. [De bestiis Il. X, 69, Od. Φ, 364, et alii quivis sæpissime. Duplici cum accus. Il. Z, 282, Μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί· pro quo ib. X, 421 : Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γίνεσθαι Τρωσί. Soph. El. 603, Ant. 660; Eur. El. 449, et al. Participio jungit Aristoph. Av. 1367 : Μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε.] Itidem Xenoph. Cyrop. 1, [2, 15] : Τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας· 4, [6, 9] : Ἣν ἐγὼ πρόσθεν ᾠόμην τῷ νῦν βασιλεύοντι γυναῖκα τρέφειν· 8, [7, 25] : Τῇ μιχθῆναι· ἣ πάντα μὲν τὰ καλά, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει. [Et sic alii omnes. Cum accus. Herodot. 2, 2 : Διδοῖ ποιμένι τρέφειν τροφήν τινα τοιάνδε. Cum

dat. Eur. Tro. 228 : Ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, ζαθέαις παγαῖσι τρέφων, εὔανδρόν τ' ὀλβίζων γᾶν. Xenoph. Reip. Lac. 1, 3. Plat. Reip. 4, p. 442, A, λόγοις καλοῖς καὶ μαθήμασι. Addita præp. præter Phryn. Bekk. An. p. 64, 23, ubi τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς, Aristoph. Ach. 1025 : Ὥπερ μ' ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις. Cum præp. ἀπὸ Xenoph. H. Gr. 4, 8, 9 : Ὡς τὸ ναυτικὸν θρέψοι ἀπὸ τῶν νήσων· 12 : Τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν ἐκείνου τρέφων, et alii. || Non de animantibus aut nutrientibus aut nutritis Hom. Il. E, 52 : Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη· Λ, 741 : Τόσα φάρμακα, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών· P, 53 : Ἀνὴρ τρέφει ἔρνος ἐλαίης· Od. Ξ, 223 : Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα· Σ, 130 : Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο· H. Ven. 5 : Θηρία πάντα, ἠμὲν ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντος. Hesiod. Theog. 582. Ib. 107 : Οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτραφε πόντος. Pind. Pyth. 1, 17 : Τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· et alibi de locis. Æsch. Ag. 633 : Πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν· 959 : Θάλασσα τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα, ut alibi de terra, et Suppl. 281, 497, de Nilo, similiterque ceteri Tragici. Aristoph. Vesp. 110 : Ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτέ, ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει· fr. Lemn. ap. Athen. 8, p. 366, D : Λῆμνος κυάμους τρέφουσα ταχεροὺς καὶ καλούς. Itemque de terra Xenoph. Œcon. 5, 3, 7 ; 16, 3. Quomodo patria dicitur ἡ θρέψασα, ut ap. Polyb. 4, 17, 12 ; 11, 28, 6, etc. || Significatione Victum præbendi de re Pind. Isthm. 1, 48 : Ὃν πόντος τρέφει· Ol. 9, 114 : Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει μελέτα. Philemo ap. Stob. Fl. 68, 16 : Τὸν δὲ μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει. Thuc. 7, 14 : Τὰ τρέφοντα ἡμᾶς χωρία τῆς Ἰταλίας. Xenoph. Reip. Lac. 13, 1 : Τρέφει ἡ πόλις βασιλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· Conv. 4, 55 : Οὗτοι τὰ ἐμὰ νευρόσπαστα θεώμενοι τρέφουσί με. Et alibi. || Improprie Simonides Stob. Fl. 98, 16, 6 : Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει, Sustentat, ut infra in pass. Menander ap. Stob. Fl. 62, 31 : Εὐθυμία ... τὸν δοῦλον τρέφει. Æschines p. 49, 39 : Εἰρήνη γὰρ ὀργίαν οὐ τρέφει.] Et pass. Τρέφομαι, Alor, Nutrior, Educor. Hom. Il. [I, 143 : Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ· O, 365 : Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην·] Ψ, [84] : Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ· Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισι· Od. Ξ, [201] : Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. [Eadem forma plur. Il. A, 251, 266 ; Od. Δ, 723, K, 417. Sing. Il. Φ, 279 : Ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος. Ubi schol. probat Herodiani ἐτράφ(η), plerosque τέτραφ' (quod sic dicit Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 705 : Τῶν ὤμων ἐφύπερθεν εὐστρεφέων κύνεον κρὰς τέτραφε γαμφηλῇσι περικρατέεσσιν ἐρυμνόν· et plur. Il. Ψ, 348 : Τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί, legebatur olim agnoscitque schol. Vict. : Τράφεν. ... Τῷ τέτραφεν ἐπὶ παθητικοῦ χρῆται, ὡς ἐκεῖ, addito l. Φ, 279, ubi testibus hujus τέτραφ' a Spitznero memoratis accedit codex antiquissimus Syriacus palimpsestus Lond. 1851 ab G. Curetono editus) annotans scribere, additque : ἀντὶ τοῦ ἐτράφη· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει. Buttmannus vero Gr. v. Τρέφω illud ἔτραφ' (cui conf. E, 555 : Οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί· H, 119 : Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, ubi τετραφέμεν repudiat schol., et Σ, 436) etiam B, 661 : Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, præfert ei quod ex schol. Pind. Ol. 7, 36 receptum est τράφη ἐν, ut Γ, 201, ὡς τράφη ἐν δήμῳ· Λ, 222, ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ. Idem loco ab HSt. cit. Il. Ψ, 84, ubi nonnulli ἐτράφην περ, ex librorum Æschinis p. 21, 12, scriptura ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν (quanquam alii libri ἐτράφημέν) περ lectum olim conjicit ἐτράφομεν, pariterque τράφεν plur. in locis supra citatis mutandum in τράφον. Quod τράφον est Oppiani Hal. 1, 774 : Ἀθρόαι ἔκ τ' ἐγένοντο καὶ ἔτραφον· Orph. Arg. 378 : Οἳ τράφον ἂν Φολόην· sed utrobique al. τράφεν. Sing. Callim. Jov. 55 : Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ. Perf. τέτροφε pro πέπηγε v. sub finem in signif. Concrescendi ; συντέτροφε signif. passiva ex Hippocr. annotavimus in illo p. 1482, D. || Aoristo priori Hesiod. Th. 192 : Τῷ δ' ἔνι κούρη ἐθρέφθη, et 198, θρέφθη· aliique infra citt. Futuri duplex forma est, altera θρέψομαι, frequens quum apud alios Atticorum infra citandos tum apud Platonem et reliquos, altera rarior τραφήσομαι, infra memorata ex recentioribus. Vulgarium autem passivi formarum exx. ubivis obvia omittimus. Notandæ vero constrr. cum genit., Æsch. Sept. 742 : Θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι· Soph. Phil. 3 : Ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, qui Aj. 1229 : Ἦπου τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις, de Teucro (ut Eur. Ion. 262 : Γενναίων ἄπο τραφεῖσα πατέρων· et aliter 693 : Ἄλλων τραφεὶς ἐφ' αἱμάτων), et 557 : Δεῖ σ' ὅπως δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης, de filio Ajacis. Et Œd. T. 374 : Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν, de Tiresia cæco. Schol. διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις, ut locus referendus sit ad usum Sophocleum infra notandum. Eur. fr. Phrixi ap. Etym. M. p. 410, 13 : Δι' ἐλπίδος ζῇ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου (Ps.-Eur. Iph. A. 949 : Μὰ τὸν δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον Νηρέα. Xenoph. Hier. 1, 16 : Δι' ὧν τρεφόμεθα οἱ ἄνθρωποι)· Hec. 351 : Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Cum dat. Heracl. 578 : Σοὶ παῖδές ἐσμεν· σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα· Hipp. 1240 : Ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι· El. 528 : Παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς· Iph. A. 1085 : Μόσχον οὐ σύριγγι τραφεῖσαν. Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 661, 2 : Δένδρον ἐγὼ ... μεσσόθεν ὕλης ἱστάμενον λιγυροῖς ἐτρεφόμην ἀνέμοις. Xenoph. Comm. 4, 3, 10, Anab. 4, 5, 25 ; 5, 4, 32. Plato Phædr. p. 246, D ; 247, D, et alibi sæpe. Cum præp. ἐν Thuc. 2, 44 : Ἐν πολυτρόποις ξυμφοραῖς τραφέντες· 61 : Ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις τεθραμμένους. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 24, ἐν ἐλευθερίᾳ. Et sæpius Plato tam proprie quam improprie. Cum præp. παρὰ Hesiod. Op. 130 : Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ ἐτρέφετ' ἀτάλλων. Aristoph. Ran. 729 : Τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ· 901 : Μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας. Diod. 4, 62 : Ἔπεμψεν εἰς Τροιζῆνα τρέφεσθαι παρὰ τοῖς Αἴθρας ἀδελφοῖς· 12, 38 : Ἀλκιβιάδης τρεφόμενος παρ' αὐτῷ. Pausan. 3, 18, 12 : Τραφησόμενον παρὰ Χείρωνι. Theocr. 22, 159 : Ἐνθάδε κοῦραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται· 24, 102 : Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ ἐτρέφετο. Isocr. p. 352, C : Ὑπὸ τοιούτοις ἤθεσιν ἐπιτροπευθῆναι καὶ τραφῆναι. Lucian. Somn. c. 18 : Ὁ Σωκράτης ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ τραφείς. Cum genitivo præter Eur. supra cit. Manetho 4, 596 : Τραφήσονται δ' ὑπ' ὀθνείων. Xen. Cyrop. 8, 7, 14, μητρός. Plato Reip. 8, p. 568, E, Phæd. p. 84, A. Cum ἀπὸ seq. genit. rei Xenoph. H. Gr. 2, 1, 1 ; Reip. Lac. 7, 1, Plato Reip. 3, p. 401, E ; Prot. p. 313, C. Cum præp. εἰς Xenoph. Comm. 2, 1, 22 : Τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἁπαλότητα. Jerem. 46, 21 : Τρεφόμενοι εἰς σφαγήν. Adjectivo jungit Diodor. 14, 116 : Χῆνες ἱεροὶ τῆς Ἥρας τρεφόμενοι.] Et Plut. Artox. [c. 19] : Ἀνέμῳ καὶ δρόσῳ τρέφεσθαι, Vento ac rore ali nutririque : ut Id. in Rom. [c. 14] dicit τρεφόμενος πολέμοις, Qui bellis enutritur. Verum non liberos modo et animantia aliquis τρέφειν dicitur, sed etiam comam. Hom. Il. Ψ, [142] : Ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. [Eur. Bacch. 494 : Ἱερὸς ὁ πλόκαμος· τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.] Sic Plutarch., Μὴ τρέφειν μύστακα. [Aristoph. Vesp. 476 : Τὴν ὑπήνην ἄκουρον τρέφων. Item aliis de rebus. Æsch. Ag. 1478 : Ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς νείρᾳ τρέφεται. Apollinar. Ps. 4, 4 : Ἐς τί τόσον τρέφετε βαρυπήμονα θυμόν. Æschines p. 90, 13 : Ὥσπερ πειθὼ τρέφοντας, ἀλλ' οὐ συκοφάντην ἄνθρωπον ἐν τῇ πόλει.] || Pass. τρέφομαι, interdum redditur potius Alo me, Nutrio me [Cibo, Alo, Vescor. Gl., pro —or] : ut τρέπομαι significat Verto me, Converto me. Nisi malis, Victum mihi quæro, paro, comparo. [Soph. Phil. 1160 : Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά ; τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται, μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα ; Schol., τίς τρέφεται ἐξ ἀνέμων ;] Xenoph. Cyrop. 8, [2, 5] : Ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, Ut sese alat et victum sibi paret. 3, [3, 16] : Ἢν δὲ ἐκστρατευώμεθα, θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας. [Aristot. Polit. 2, 6 med. : Χώρας, ἐξ ἧς θρέψονται. Thuc. 7, 49 : Τῷ πεζῷ, ὅθεν ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες θρέψονται. Referri autem huc licet plurima exx. de proxime citatis.] Interdum et pro Vivo, Dego. Soph. El. p. 106 [518], ubi vulgatæ edd. habent, Ἀνει-

μένῃ μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ. Schol. annotat, pro illo στρέφῃ significante ἀναστρέφῃ, scribi etiam τρέφῃ, i. e. διάγεις. Alioqui passive potius accipitur pro Nutrior, Alor; item Educor : veluti rursum ap. Xenoph. Cyrop. 2, [1, 15] : Ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἐτράφητε· 4, [5, 54] : Οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα. Sic ap. Isocr. Ep. ad Phil. [p. 110, C] : Ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου, Male educati. [Act. sic Eur. Iph. A. 750 : Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν ἢ μὴ τρέφειν. Pass. Alc. 1049 : Ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή; Et cum adv. El. 65 : Τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν, πόνους ἔχουσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη; Rhes. 176 : Κακαὶ γεωργεῖν χεῖρες εὖ τεθραμμέναι· Herc. F. 300 : Φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών, σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς· Hec. 600 : Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ· Suppl. 911 : Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρει. Aristoph. Eq. 334 : Ἀλλ' ὦ τραφεὶς ὅθεν πέρ εἰσιν ἄνδρες οἵπερ εἰσί, νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι. Et similiter cum adverbiis sæpe Plato et alii, velut Isocr. p. 137, A : Εἴ τι τῶν ἄλλων ἄμεινον τεθράμμεθα καὶ πεπαιδεύμεθα, quæ verba conjungi fere solent; 110, C, κακῶς. Sine adv. Aristoph. Av. 323 : Ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν ἐξότου 'τράφην ἐγώ· et cum adj. 335 : Ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ πολέμιον ἐτράφη. Theocr. 8, 42 : Καὶ τὰ νέα τρέφεται, ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. Empedocles 66 : Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα Νεῖκος ἐνὶ μελέεσσιν ἐθρέφθη. Diod. 19, 2 : Τηλικοῦτος ἂν ἦν ὁ ἐκτεθεὶς, εἴπερ ἐτράφη.] Itidem ex Dem. affertur τέθραπται pro Educatus est; et τὸ τεθραμμένον, ex Platone Leg. [11, p. 918, C, ubi tamen de Educato] pro Educatio. || [Improprie, Pind. Ol. 1, 112 : Ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Schol., διέπει, φυλάττει. Nem. 10, 13 : Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. Callim. ap. schol. Pind. Isthm. 2, 9 : Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.] Soph. τρέφω modo quodam sibi peculiari usurpat pro αὔξω et ἔχω [quo verbo interpr. Hesych. Et ap. Pind. Ol. 11, 99 : Τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος κόραι Πιερίδες Διὸς, libri deteriores ἔχοντι, ut vicissim ap. Eur. fr. Belleroph. ab Athen. 4, p. 159, C cit. : Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ, οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν ἔχειν, Stobæus Fl. 91, 4, τρέφειν], ut schol. annotavit. Ut in Aj. p. 30 [503] : Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Et p. 39 [649] : Ἂν (sc. δύσφορον ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν Αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε, i. e. ἔσχεν. Itidemque in OEd. C. p. 277 [178] : Ὅ,τι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, Quod et civitas invisum habet, i. e. Quod et civitati invisum est. [Trach. 28 : Ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω· 817 : Ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ; Cum duplici accus. OEd. T. 356 : Τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω· Aj. 1124 : Ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει· Ant. 1089 : Ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.] Et in Antig. p. 250 [910] : Κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω, Φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δέ σοι, Μῆτερ, Spero, i. e. ἐλπίζω. At in Phil. p. 412 [791], ubi idem poeta dicit, Πῶς ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; schol. exp. λάβοιτε. Idem ibid. p. 335 [Trach. 117], τρέφει exp. τρίβει, καταπονεῖ, quum poeta ait, Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, [τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον]· sc. κατ' ἀντίφρασιν sic usurpatum hoc verbum annotans : sed tamen et aliam afferens expos., sc. ἔχει. [Verba de Hercule continuis laboribus exercitato conferenda cum Eurip. Hipp. 367 : Ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς, citato a Casaubono ad Athen. 7, p. 316, A, ubi ad Archestrati verba σομφὴν δὲ τρέφει τινὰ σάρκα, disserit de usu illo Sophocleo, et Trach. 107 : Δηιάνειραν ... εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ τρύχεσθαι, restituit τρέφουσαν. De passivo v. paullo ante. L. D. || Medium Θρέψασθαι active usurpat Theopompus ap. Athen. 12, p. 517, E pro Alo, Educo : Ζῶσιν οὗτοι τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θρεψαμένοις, sive, ut est in Epitome, ταῖς θρεψαμέναις. Schweigh. Hom. Od. Τ, 368 : Ἕως ἵκοιο γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν. Pind. Ol. 6, 46 : Δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν ἐθρέψαντο δράκοντες· Pyth. 9, 18 : Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον θρέψατο παῖδα· 91 : Διρκαίων ὑδάτων, τά νιν θρέψαντο καὶ Ἰφικλέα. Æsch. Sept. 19 : Ἡ γὰρ (γῆ) νέους ἐθρέψατο· Cho. 928 : Τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. Soph. OEd. T. 1143 : Τότ' οἶσθα παῖδα μοί τινα δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ. Eur. Med. 1332 : Γῆς ἥ σ' ἐθρέψατο· Herc. F. 458 : Πολεμίοις ἐθρεψάμην ὕβρισμα· Bacch. 338 : Σκύλακες, ἃς ἐθρέψατο. Nicand. Al. 562 : Κώνοις ὅσους ἐθρέψατο πεύκη· fr. ap. Athen. 9, p. 395, C : Καί τε σύγε θρέψαιο δρακοντιάδας διτοκεύσας. Plato Conv. p. 212, A : Τεκόντι καὶ θρεψαμένῳ· Critiæ p. 113, E. Leg. 4, p. 717, B. Et 3, p. 695, E, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσιν· Reip. 7, p. 541, A, ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις. Lucian. patr. enc. c. 9 : Τῇ γῇ τῇ θρεψαμένῃ.] || Τρέφεσθαι significat etiam τὸ πήγνυσθαι, i. e. Cogi, Coagulari, Concrescere : unde Τροφιώδεις ap. Hippocr. [p. 1239], τὸ ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα, teste Galeno Lex. Hippocr. : Erotian. autem ap. Eund. τροφιωδέων exp. σποδιωδῶν : derivans ex Τροφιὰ significante σποδιά, Cinis. Quam hujus verbi signif. retinet etiam comp. περιτρέφομαι. Eustath. quoque scribit θρέψαι esse non solum τροφὴν δοῦναι, et αὐξῆσαι, sed etiam πῆξαι : unde derivari Θρόμβος. [Hom. Od. Ι, 246 : Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος· Eustath. τὸ δὲ θρέψας, ἀντὶ τοῦ πήξας· ὅθεν καὶ τροφαλὶς τυροῦ. Schol. Soph. Trach. 572 : Ἀμφίθρεπτον) τὸ πεπηγός· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι. Theocr. 25, 106 : Ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν. Ælian. N. A. 16, 32 : Γίνεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν γάλα, καὶ τοῦτο τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον. Valck. Pollux 1, 251. Hesychius s. Photius in v. Conf. Τράφαλλος, Τραφερός, Τροφαλίς. Hæc autem signif. primo erat loco ponenda. Eodem pertinet Od. Ψ, 237 : Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, Concreta adhæret. Ν, 410 : Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.] || At τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, quod legitur Od. Ο, [80] et exp. Devertere s. Deflectere in Helladem, s. ὁρμηθῆναι, potius ad τρέπω referendum est; atque adeo quidam ibi legunt τραφθῆναι. [V. Τρέπω. Optativi præs. forma τρέφοιν pro τρέφοιμι usus Eurip. ap. Chœrob. vol. 2, p. 773, 18, et Etym. M. v. Τρέφοιν, cujus cod. Dorv. τρεφοῖν, quo de accentu, forsasse ad contractionem ex τρεφοίην significandam a grammaticis probato, v. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 331, 5. || Forma Dor. Τράφω Pind. Pyth. 2, 44, τράφοισα· Isthm. 7, 40, τράφειν, quum τράφεν scribatur Pyth. 4, 115, quod ab illo non differt veteri orthographia. Aristoph. Ach. 788 : Αἰ τράφεν λῇς. Sed Pind. Nem. 3, 51 : Λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω· Βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ Ἰάσον' ἔνδον τέγει, dubitatur an sit aor. sec., ut Theocr. 3, 16 : Ἦ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ, ubi plures ἔτρεφε, quod Brunckius ferri posse negans non cogitabat Homericum Il. Π, 203 : Σχέτλιε, Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. Et Hom. Il. Ψ, 90 : Ἔνθα με Πηλεὺς ... ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, ubi schol. Ven., ἐν ἄλλῳ ἔτρεφε, recte Spitznerus animadvertit non, ut Heynius dixerat, ἔτραφε, sed ἔτρεφε, quod est ap. Æschinem, Lucian. et Eustath., usum ferre Homeri. Hesiodi tamen Th. 480 : Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε, pauci tantum de recentioribus per ε.]

[Τρεχεδειπνέω, Ad cœnam curro. Nicet. Annal. 8, 1, p. 131, C : Ἐπιτεινομένης τῆς πολιορκίας ἥψαντο τῶν ἀήθων καὶ πρὸς ἃ μὴ θέμις τρεχεδειπνεῖν.]

Τρεχέδειπνος, ὁ, ἡ, proprie Qui ad cœnam festinanter accurrit; sic enim acceptum fuit a filiis Plutarchi [Mor. p. 726, A] Theonis filios appellantibus τρεχεδείπνους, a quibus ipsi κωλυσίδειπνοι dicti fuerant; quorum tamen major natu defendendi sui gratia respondit, τρεχέδειπνον esse τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου· θᾶττον γὰρ ἢ βάδην ἐπειγόμενον, ὅταν βραδύνῃ, φαίνεσθαι : imitans jocum Batti cujusdam Cæsaris scurræ, qui ἐπιθυμοδείπνους vocarat τοὺς ὀψὲ παραγινομένους ἐπὶ δεῖπνον· ἀσχολουμένους γὰρ αὐτοὺς, ὅμως διὰ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολέγεσθαι τὰς κλήσεις. [Cupidicinus, Gl. Athen. 1, p. 4, A; 6, p. 242, C; 8, p. 349, C. Neutrum Trechedipna ap. Juvenal. 3, 67, schol. explicat Vestimenta parasitica, ut caligulas Grajas currentium ad cœnam. N. parasiti ap. Alciphr. Ep. 3, 4.]

Τρέχνος, ους, τὸ, Truncus, Ramus, Planta, Germen, Hesych. [στέλεχος, κλάδος, φυτὸν, βλάστημα. Quæ describens Theognost. Can. p. 12, 16, male τρέχωνος pro τρέχνος. Dosiades Anth. Pal. 15, 25, 6 : Ἶξος εὐω-

δης μελαίνει τρεχνέων με Νυσίων, ubi v. Salmas. p. 134. Aliam esse formam ejus quod supra est Τέρχνος animadvertit Ruhnk. in Auct. ad Hesych. v. Τέρχνος. Nec differt Lat. Truncus.]

Τρέχω, [de fut. v. infra,] Curro. [Hom. Il. Ψ, 520 : Ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει. Et alii quivis, ut notasse sufficiat Aristoph. Pl. 952 : Ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε· Thesm. 1225 : Τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας· Av. 77 : Τρέχω 'π' ἀφύας· 79 : Τρέχω 'πὶ τορύνην· fr. Polyid. ap. Suid. v. Ἀνάριστος cit. : Τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς.] Plut. [Mor. p. 54, D] : Αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον, Se quidem velociter currere, illum autem volare, si nimirum secum comparetur. Dicuntur enim nonnunquam ἵπτασθαι ii, qui τάχιστα τρέχουσιν. Item τρέχειν τὴν ἐσχάτην proverbialiter de iis dicitur, qui extremum incurrere periculum, et ex eo tamen evadere conantur : [Polyb., ut videtur, qui 1, 87, 3 : Οἷον ἐσχάτην τρέχοντες ταύτην,] ap. Suid. : Ἐάν, τὸ δὴ λεγόμενον, τρέχωσι τὴν ἐσχάτην, ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους καταφευξοῦνται [καταφεύξονται]. Cui affine est τρέχειν περὶ ψυχῆς s. τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, sc. κίνδυνον, vel δρόμον. Herodot. [9, 37] : Ἐν τούτῳ τοῦ κακοῦ ἐχόμενος ὥστε τρέχειν περὶ ψυχῆς. [Et 7, 57.] Dionys. H. in Isocrate : Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντι κίνδυνον ἐν δικασταῖς. [A. R. 7, 48 : Τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγῶνα τρέχει.] Ubi nota additum accus. Vide et alia ap. Bud. p. 968. Sed magis proprie στάδιον τρέχειν dicitur, ut et Lat. Currere stadium, itidemque δίαυλον vel δόλιχον τρέχειν. [Pind. Ol. 11, 68 : Σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν τόνον ποσσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου Οἰωνός. Plutarch. Mor. p. 179, D : Παρακαλούμενος Ὀλύμπια δραμεῖν στάδιον, quod Alex. c. 4 dicitur Ὀλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι στάδιον. V. Ὀλύμπια, p. 1918, D. Id. p. 150, B : Τρέχεις τὸν ἡμίονον, Muli cursum imitaris, ubi v. Wyttenb.] In quo loquendi genere metaphora usus est Epicrates Comicus ap. Athen 13, [p. 570, D] de Laide meretrice : Ἐπεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, pro ἐπεὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἤλασε· cui paulo ante opposuerat, Ὁπηνίκ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα. [Rufin. Anth. Pal. 5, 62, 6 in margine codicis a grammatico suppletus : Ὁππότε πρωτοπλοουν ἔτρεχεν ἡλικίην, et aliter sic : Ἡνίκα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων. De navigante scolion ap. Athen. 15, p. 695, A : Ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται, τῷ παρεόντι (πλόῳ) τρέχειν ἀνάγκη.] Dicitur aliquis etiam τρέχων ποιεῖν τι pro Properare, Festinare : metaphora ab iis sumpta, qui inter faciendum aliquid currunt. [Aristoph. Nub. 780 : Εἰ πρὶν τὴν ἐμὴν (δίκην) καλεῖσθ' ἀπαγξαίμην τρέχων· 1164 : Ὃν κάλεσον τρέχων· Pac. 259 : Οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων; Theocr. 2, 115. Et partic. aor. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 9. Plat. Reip. 1, p. 327, B.] Qua signif. dicitur et ἀνύσας ποιῶ. Plato ap. Athen. 15, [p. 665, B] : Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; Cur non cito effers mensas? Nisi τρέχων in propria signif. accipiamus, tanquam jubeatur ille accurrere ad efferendas mensas. [Improprie Hesiod. Op. 219 : Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι. Philemo ap. Stob. Fl. 13, 11 : Πρόχειρον ἐπὶ τὴν γλῶτταν εὐλόγῳ τρέχειν.] Porro τρέχω duplex format fut. : quorum alterum ex se habet, sc. θρέξομαι [et rarius θρέξω, ut Lycophr. 108 : Θρέξεις ὑπὲρ Σκάνδειαν. Sed quem Lobeck. ad Buttm. Gr. citavit Platonem com. apud gramm. Bekk. p. 427, 31 : Ἀποθρέξεις, συναποτροχάσεις· οὕτω Πλάτων, licet ita scribatur etiam apud Suidam et Zonaram, vix credibile sic scripsisse (nisi forte ad evitandum hiatum ita debuit) pro ἀποθρέξει, qua fut. forma utitur Aristoph. in compositis Μετατρέχω et Περιτρέχω. Τρέξι Scytha Aristoph. Thesm. 1222, 1225] : alterum mutuatur ab inus. them. Δρέμω : id autem est δραμοῦμαι [cujus tertiæ sing. ἀναδράμεται pro ἀναδραμεῖται v. in Ἀνατρέχω], s. δραμῶ [hujus ex. Philetæri ap. Athen. 10, p. 416, F, ubi post ὑπερβαλῶ sequitur ὑπερδραμῶ, Buttm. Gr. v. Τρέχω, ad conjunctivum revocari non posse animadvertit, certe ut nunc habet fragmentum. Hesychius tamen : Παρελεύσεται, παραδραμεῖς καὶ παραλογίσεις, scripsisse videtur ... μῃς ... λογίσῃ (hoc jam Musurus), ut continuo Παρελεύσεται, παραδράμῃ, παρέλθῃ· et schol. Lycophr. 290, ὅτε καταδραμεῖ, fortasse —μῃ. Sed certum est ex. Cant. Cant. 1, 4 : Ὀπίσω σου εἰς ὀσμὴν μύρων σου δραμοῦμεν, ut Reg. 2,

A 18, 19 : Δράμω δὴ καὶ εὐαγγελιῶ, ubi Compl. δραμὼν δὴ εὐαγγελλιοῦμαι, scribendum videatur δραμῶ] : unde est præt. δεδράμηκα, et aor. 2 ἔδραμον. [De quibus HSt. suo loco] : Δρέμω, δραμῶ, δεδράμηκα, præt. med. δέδρομα, Curro. Præsens tempus inusitatum est, cetera vero tum apud poetas, tum prosæ scriptores in usu sunt; præsertim vero δραμῶ, pro quo etiam δραμοῦμαι, et ἔδραμον : ut Pausan. Att. : Ἀνδρὸς περιζωσμένου δραμεῖν ῥᾷων ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς τὴν ἀγοράν, quidam Comicus ap. Athen. Et δραμὼν ἀγῶνα, item cum aliis accus., vide in Τρέχω. Et δραμέοντο Herodot. [immo δραμέονται 8, 102 : Πολλάκις πολλάκις ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφέων αὐτέων οἱ Ἕλληνες. Hom. Il. Ψ, 393 : Αἱ δέ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην· Od. Ψ, 207 : Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν· et sæpius in compositis. Theognis 856 : Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε ... ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν. Soph. Aj. 1084 : Ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν. Callim. Del. 45 : Παρ' ὀξὺν ἔδραμες Εὐ-

B ρίποιο πόρον, de Delo adhuc natante. Pind. Nem. 1, 51 : Καδμείων ἀγοὶ ἔδραμον· 6, 7 : Δραμεῖν ποτὶ σταθμάν. Æsch. Ag. 314 : Νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών. Eur. Hel. 1118 : Ὃς ἔδραμε ῥόθια μέλεα. ... Πάρις· Iph. T. 426 : Παρ' ἅλιον αἰγιαλὸν ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ δραμόντες· 1424 : Οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας παράκτιοι δραμεῖσθε; El. 954 : Μή μοι τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς, νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται· 883 : Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶν' ἐς οἴκους· Iph. A. 1456 : Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ δεῖ κεῖνον δραμεῖν· Or. 878 : Ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον· El. 1264 : Ἐνταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι. Epigr. ap. Plutarch. Alcib. c. 11 : Ἅρμασι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα. Lycophr. 286 : Ἀμφὶ πρύμναις τὴν πανυστάτην δραμὼν βίου βαλβῖδα. Herodot. 9, 33 : Ἀσκέων δὲ πένταθλον παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα. Xenoph. Anab. 1, 5, 8 : Ἵεντο ὥσπερ ἂν δράμοι τις περὶ νίκης· 4, 5, 18 : Ἐξαναστάντες ἔδραμον εἰς τοὺς πολεμίους. Et cum accus. Eq. 8, 1 : Ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ

C ὄρθια καὶ πλάγια· 6 : Πολὺ ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται. Aoristi partic. forma barbara ἀποδραμοῦντα, quales notavimus in Μολέω, p. 1145, A, est in Vita Pindari p. 98 ed. Bœckh.] Pausan. Atticis [1, 44, 1] : Γνόντι ὡς ἀνδρὸς περιεζωσμένου δραμεῖν ῥᾷων ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Apud Athen. 8 : Δραμὼν εἰς τὴν ἀγοράν. Et ap. Hesych. θρέξαντες, quod exp. ἐλαφρῶς ἐπιλθόντες. [Epigr. ap. Plutarch. Aristid. c. 20 fin. : Εὐχίδας Πυθῶδε θρέξας. Ἔθρεξε Ps.-Eur. Iph. A. 1569. Antiquiora exx. v. in Διατρέχω, Εἰστρέχω, Ἐπιτρέχω, Περιτρέχω. De aor. frequent. HSt., præsens ex eo fingens :] Θρεξάσκω, Cursito. Hom. Il. Σ, [601] de juvenibus et juvenculis saltantibus, s. choreas ducentibus : Οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν· Ἄλλοτε δὲ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Ubi prius θρέξασκον ὡς τροχὸς est κύκλῳ ἔτρεχον, In orbem cursitabant, ut in quibusdam fit choreis. Posterius autem θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν, est ἔτρεχον λύοντες τὸν τοῦ χοροῦ κύκλον εἴς τινας

D εὐθείας κινήσεις. Significatque poeta, eos interdum τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ποιήσασθαι, interdum vero ἀντιμετώπους ἀλλήλων γινομένους κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων θρέξασθαι : quod hodieque in nonnullis locis fieri consuevit. [Quod HSt. hic pro δραμεῖν ponit medium, de eo ipse :] Apud Eundem legitur Θρέξατο, ἐφυλάξατο, ἐστιβάσθη : quæ signiff. a superioribus plane sunt alienæ. [Quæ ad alius stirpis verbum pertinere patet. Sed ad hoc referri videtur ejusdem gl. : Θραξεῖται, πορεύσεται, ut paullo ante est : Θραχτικὸν, Πορευτόν. V. Τράχω sub finem. Signif. impropriæ exx. sunt Æsch. Ag. 1121 : Ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών. Soph. Aj. 731 : Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω. Eur. Ion. 529 : Τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημάνειεν ἄν· Or. 959 : Ὦ δυστάλαινα παρθέν' ὡς ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ, ὡς ἐς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη. Philipp. Thessalon. Anth Pal. 7, 234, 4 : Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος ἔδραμε θυμῷ ἐς προτέρην ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην. Callim. Dian. 245 : Ἔδραμε δ' ἠχὼ Σάρδιας ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. Palladas Anth.

Pal. 10, 81, 5 : Ὁ δὲ χρόνος τρέχει τρέχει καθ᾽ ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν. Ion ap. Athen. 4, p. 185, A : Τρέχοντι ῥυθμῷ. « De rhythmo velociori, ut trochaico, Hermog. l. 2 Περὶ ἰδ. p. 206 : Τρέχει ἐν τούτοις ὁ ῥυθμός. Unde τροχερὸς ῥ. Aristot. Rhet. 3, 8, 2. » Ernest. Lex. rhet. Diphilus ap. Athen. 6, p. 236, C : Κἂν μὲν (fumus) φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ. VALCK. Theophr. C. Pl. 3, 21, 5 : Τὰ μανόσπορα εὐθὺς εἰς τὸ ἄνω τρέχει. ‖ Forma Dor. Τράχω, Pind. Pyth. 8, 33 : Τὸ δ᾽ ἐν ποσί μοι τράχον ἴτω τεὸν χρέος. Et in var. scr. Theocr. 2, 147. Hesychius : Τράχε, πορεύου. Chœrob. Can. p. 100, 12; 631, 6. Etym. M. p. 356, 10; 443, 28. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 232, 31. L. DIND.]

[Τρεψιππίδας, ὁ, Trepsippidas, n. viri, in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 2, p. 759, n. 1575, 7 : Πασίας Τρεψιππίδαο. ΙΞ]

[Τρεψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Cutem s. Colorem mutans. Aristot. ap. Athen. 7, p. 318, B : Πουλύπους τις ὁ μὲν τρεψίχρως, ὁ δὲ ναυτίλος. SCHWEIGH. Schneideri ad Aristot. H. A. vol. 4, p. 506 de forma dubitationem componit n. præcedens. Vulgata olim scriptura deceptus HSt. :] Τριψίχρως ab Aristot. Polypus, qui attritu colorem inducit, s. affrictu.

Τρέω, ῶ, f. τρέσω, Tremo, Intremisco, Trepido : peculiariter autem Ex pavore trepido, Formido. Hom. Il. [E, 256 : Τρεῖν μ᾽ οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη· Λ, 546 : Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ᾽ ὁμίλου·] Φ, [288] : Πηλείδη, μήτ᾽ ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει· Ρ, [332] : Ἀλλ᾽ αὐτοὶ τρεῖτ᾽ ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε· [Ν, 515 : Τρέσσαι δ᾽ οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον· Ξ, 522 : Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ·] Τ, [15] : Οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ᾽ ἔτρεσαν· Ο, [586] : Ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, Ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι Φεύγει. Ubi etiam innuit huic verbo τρεῖν inesse aliquam signif. τοῦ φεύγειν, Fugiendi : quamobrem quum dixisset, Ὣς τρέσε Νεστορίδης, subjungit paulo post, Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, indicans eum non solum trepidasse, sed etiam fugisse. [Il. X, 143 : Τρέσε δ᾽ Ἕκτωρ τεῖχος ὕπο Τρώων.] Sic certe Idem Il. Ρ, [729] : Διά τ᾽ ἔτρεσεν ἄλλυδις ἄλλος, Perterriti et tremefacti diffugere alius alio; sed id est potius a comp. διατρέω. [Λ, 745 : Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος· Od. Z, 138 : Τρέσσαν δ᾽ ἄλλυδις ἄλλη ἐπ᾽ ἠιόνας προὐχούσας.] Itidemque Hesych. τρεσάντων exp. non solum φοβηθέντων, sed etiam διὰ δέος φυγόντων : et τρεῖν non modo φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Eodem certe modo οἱ τρέσαντες Lacedæmone dicebantur Qui territi fugissent. Plut. Apophth. Lacon. [p. 191, B] : Μετὰ δὲ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην πάντας τοὺς τρέσαντας, ἀτίμους εἶναι τοῦ νόμου κελεύοντος· nam in Leuctrica illa pugna a Thebanis fusi sunt et fugati, ut idem Plut. cum alibi docet, tum in Pelop. [c. 23. Mor. p. 238, A : Ψόγους τῶν τρεσάντων, ut Lycurg. c. 21.] Idem in Agesilao p. 1119 meæ ed. [c. 30] : Τοῖς ἐν τῇ μάχῃ καταδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσιν, ὀκνοῦντες τὰς ἐκ τῶν νόμων ἀτιμίας προσάγειν. [Comp. Ages. c. Pomp. c. 2.] Sic in Epigr. [Erycii Anth. Pal. 7, 230, 1] : Ἀνίκ᾽ ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μήτηρ, i. e. λιπόντα μάχην, ut alius quidam ibid. loquitur. [Tyrtæus ap. Stob. Fl. 50, 7, 14 : Τρεσσάντων δ᾽ ἀνδρῶν πᾶσ᾽ ἀπόλωλε χάρις. Herodot. 7, 231 : Ἀπονοστήσας δὲ ἐς Λακεδαίμονα ὁ Ἀριστόδημος ὄνειδός τε εἶχε καὶ ἀτιμίαν ... ὁ τρέσας Ἀριστόδημος καλεόμενος. V. Τρεσᾶς.] Rursum ap. Hom. pro Pavefactus et tremefactus fugio, accipiat quis fortassis, Il. Ρ, 663, de leone : Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ. Sed malim simpliciter pro Timeo, Formido. Quin etiam possis, mutata structura orationis, τάς τε τρεῖ, reddere, Quæ eum terrent : ex Plin., qui scribit 8, 16, de leone itidem : Atque hoc tam sævum animal rotarum orbes circumacti, currusque inanes, et gallinaceorum cristæ cantusque etiam magis terrent, sed maxime ignes. Nota vero in hoc Hom. loco τρεῖν cum accus. construi, sicut τρομέω infra. [Alia constr. Hesiod. Sc. 213 : Τῶν δ᾽ ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· absolute 171 : Οὐδέ νυ τοίγε οὐδέτεροι τρεέτην (apri et leones)· Theog. 850 : Τρέσσ᾽ Ἀΐδης.] Nota etiam in superioribus ll. σ metri gratia geminari in aor., et τρέσσαι dici pro τρέσαι. [Cum accus. Æsch. Sept. 397 :

A Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν᾽ ἂν τρέσαιμ᾽ ἐγώ· 436, ἄνδρα· Eum. 426, οὔτινος τρέων κότον. Et sæpe aor. cum accus. vel absolute Soph. et Eur. Xenoph. Anab. 1, 9, 6, ἄρκτον. Plato Phæd. p. 117, A, Lucianus et al. Cum particula Æsch. Sept. 791 : Νῦν δὲ τρέω μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς. ‖ Foro, Gl. pro Τερέω, quod v. ‖ Forma poet. Τρείω Oppian. Cyn. 1, 417 : Ὅσσοι μηδὲ λέοντας ἑοὺς τρείουσιν ἄνακτας· 4, 117 : Οἱ δ᾽ ἄλλοι τρείουσιν. Tzetzes Antehom. 315 : Καὶ τάγε θυμῷ τρείεσκον. L. DIND.]

[Τρήβουλα, ἡ, vicus Sabinorum, ap. Ptolem. 3, 1, 68; Strab. 5, p. 228, cujus codd. Τρήβουρα.]

Τρηγαλέος, Pertusus, διερρωγὼς, Hesychius. [Idem Τραγαλέον, διερρωγότα. Glossam Τρωγαλέον (—ρηγ poscit ordo), διερρωγὸς confert Valcken. Ep. ad Rœver. p. LXVII.]

Τρῆμα, τὸ, Foramen, i. q. ὀπὴ et τρύπημα [quo interpr. Hesych.] : ut in navi τρήματα dicuntur, teste Polluce 1, [88], Foramina (quibus immittitur remus : quæ et ὀπαί [et ὀφθαλμοί. V. Bœckh. *Urkunden* p. 103].
B Item et in cribro sunt τρήματα ac similibus aliis. [Aristoph. Vesp. 141 : Ἄθρει κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ᾽ ὅπως μὴ ᾽κδύσεται· Eccl. 906 : Ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα. Ubi schol., ἢ τὸ τοῦ κόσμου λέγει, ἢ αὐτὸ τὸ τρῆμα, τὸ αἰδοῖον. Sotades ap. Athen. 14, p. 621, B : Τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθε λαύρης. Plato Gorg. p. 494, B : Μεγάλ᾽ ἄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Aristot. H. A. 1, 16 med., ἀρτηρίας· ibid., πλεύμονος· 17 fin., τοῦ αἰδοίου. Diod. 2, 56, ἀκοῆς vel ῥινός. De alearum τρήμασι v. seq. voc. Polyb. 1, 22, 6, σανιδώματος· 22, 11, 16, πώματος. Idemque ap. Suid. v. Τύλος, πέτρας. Eustath. Opusc. p. 298, 40; 354, 39. Geopon. 7, 15, 2; 8, 28, 1. « Phot. Lex. v. Τράμις (quod v.) » SCHLEUSN.]

[Τρηματίζω. V. Τρηματικτάς.]

[Τρηματικτάς.] Τρημαστικτὴς, ὁ, quo significatur Aleator. Hesych. enim τρημαστικτὰς exp. κυβευτὰς, ita nominatos dicens ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων, A foraminibus quæ sunt in tesseris. Sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri denotantur. [In Ind. :] Τρημαστικτὴς, Aleator, ut dictum est, ex Hesych. Sed quum
C Τρηματίζειν verbum ap. Polluc. [9, 96 : Ἐν δὲ τῇ Ἀμειψίου Σφενδόνῃ ὅ τε τρόπος δεδήλωται τῆς κυβείας καὶ προσείρηται ὅτι εἴη τὸ τρῆμα μναιαῖον, ὡς μνᾶν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἑκάστῳ κύβῳ. Παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ταύτῃ τῇ παιδιᾷ χρώμενοι τρηματίκται τὴν προσηγορίαν εἶχον, καὶ τρηματίζειν τὸ πρᾶγμα] extet, significans Ludere alea, merito quis suspicetur τρηματιστὰς reponi debere ap. Hesych. pro τρημαστικτάς. Pollucis autem exemplar τριματιῆται [τρηματίκται codd.] habet, duplici mutatione; sed quod ad priorem attinet literæ η in ι, ea ex ipsomet refelli potest. Dicit autem esse Doricum nomen, sicut et verbum. [Τρηματικτὰς Jungerm. ad Poll., male tamen scribens τρηματίκτας, quum formas illas Doricas, de quibus Ahrens. Dial. vol. 2, p. 92 sq., prosodia non differre a vulgaribus non videatur dubium, ut diximus in Συρικτήρ. Eust. Il. p. 1084, 5 : Ὡς οἱ τῆς παιδιᾶς ταύτης τρηματῖται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων ἐλέγοντο δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί· 1397, 22 : Λέγει [illegible] ὁ ταῦτα παραδιδοὺς καὶ ὡς οἱ τῇ παιδιᾷ ταύτῃ χρώμενοι ... τρηματῖται ἐλέγοντο, πα-
D ράγων καὶ χρῆσιν Σώφρονος τὸ, Δειπνήσας ὠστίζεται τοῖς τρηματιζόντεσσι, καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο ἡ κυβεία οὐ μόνον παρὰ Σικελοῖς κτλ. Quas inter formas variatur etiam in Δεικηλιστής, ut in illo diximus et in Δείκηλον. Cujus formam Dor. Δεικηλικτὰς Ahrens. l. c. latere conjiciebat in κηλυκτὰς vel κηλικτὰς ap. Plutarch. Mor. p. 220, F, ubi Wyttenb. δεικηλίκτας. L. DIND.]

[Τρημάτιον, τὸ, Parvum foramen. Apost. Adag. 18, 31. Psell. Laud. pedic. p. 87, 7. Boiss. Suid. (et Phot.) v. Τερθρεία. SCHLEUSN. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 332 : Φαίνεται κατὰ τὸ δῆγμα δύο τρημάτια. Hero Belop. p. 124, C, Spir. p. 172, A; 174, A; 195, D; 216, C; 222, D; 228, B. L. DIND.]

[Τρηματίτης. V. Τρηματικτάς.]

Τρηματόεις, εσσα, εν, et Τρηματώδης, ὁ, ἡ, Foramina multa habens, Foraminibus multis pertusus. Quorum illud in Epigrammatibus legitur et poeticum est, hoc autem prosæ scriptoribus usitatius. Gaza dicitur interpretatus esse Foramen sibi excavans, ap. Aristot. H. A. 1, [1 ante fin. : Τὰ μὲν τρηματώδη, τὰ δ᾽

ἄτρητα, de bestiis. Τρηματόεις Philippus Anth. Pal. 6, 62, 4, λίθον.]

[Τρήμη, ἡ, Foratus, Gl. Etym. M.: Στειλειά, τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης· Τρήμας ἔχει. « Hesych. in Κύτταροι, Eustath. Il. p. 858, 41. » Hκαsτ.]

[Τρῆνυ inter μονογενῆ in υ ponit Theognost. Can. p. 120, 34.]

[Τρηούιροι, οἱ, Treviri, gens ad Rhenum, ap. Strab. 4, p. 194. Τρήβιροι vel similiter libri Ptolem. 2, 9, 12, Dion. Cass. 39, 47. V. Cellar. Geogr. 2, 3, 96 sq. Quo refertur Phot. Bibl. cod. 258, p. 479, 15: Ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς Γαλλίας οἰκεῖν ἐν Τριβεριάδι ὑπερόριον ἐκπέμπει τὸν Ἀθανάσιον.]

Γρήπτω quoque affertur pro Perforo. Nec non Τρηπτανισμὸς pro Perforatio; sed ambo sine auctore et exemplo, quamobrem et suspecta mihi sunt. [Utrumque delendum.]

[Τρῆρες. V. Τρῆρος.]

[Τρηρός. V. Τρήρων.]

[Τρῆρος, χωρίον Θράκης, καὶ Τρῆρες Θράκιον ἔθνος. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλίνῳ τῷ ποιητῇ· Τρήρεας (Ernestus ad Callim. fr. 314 Τρηρέας) ἄνδρας ἄγων. Θεόπομπος Τρᾶρας αὐτοὺς καλεῖ, Steph. Byz. Τρῆρες præter Strabonem (apud quem 1, p. 61, etiam genit. Κώβου τοῦ Τρηρός) locis multis Thuc. 2, 96. Infra Τριήρες. Conf. Niebuhr. Scr. min. vol. 1, p. 371. L. D.]

[Τρῆρος, ὁ, Trerus, fl. Latii. Strab. 5, p. 237.]

Τρήρων, ωνος, ἡ, Columba: dicta ἀπὸ τοῦ τρεῖν significante εὐλαβεῖσθαι s. φοβεῖσθαι: quoniam ea avis præ ceteris timida est, schol. Hom.: nec non Hesych., a quo τρήρων exp. δειλὴ περιστερὰ (fortasse autem deest πέλεια apud eum post τρήρων), Pavida columba: sicut et Valerio Flacco Pavidæ columbæ, et Horatio Imbellis columba. Itidem Athen. 11, [p. 490, D]: Τὸ Τρήρωνες μόνον ἐδέξαντο εἶναι ἐπίθετον πελειάδων, ἐπεὶ δι' ἀσθένειαν εὐλαβὴς ἡ ὄρνις αὕτη· τρεῖν δ' ἐστὶ τὸ εὐλαβεῖσθαι. Quos sequendo τρήρων non subst. fuerit, sed adj., et significarit Trepida, Pavida, Timida. Frequenter certe ap. Hom. [et alios poetas] jungitur cum πέλεια. [Il. E, 778,] Od. M, [63]: Οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες· Il. Ψ, [855]: Ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν· paulo ante, Ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. [Aristoph. Av. 575.] Atque adeo Lucian., quum respiciens ad illum locum, omittit τρήρων, simpliciter dicens πελειάς (ut supra in Κατατοξεύω videre est), adjective, non substantive, accepisse videtur hoc τρήρων. Sed Suid., sicut et Hesych., τρήρωνα exp. δειλήν, ex Hom. afferens, Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι· quod idem exp. δειλαῖς περιστεραῖς. Itidem vero ap. Aristoph. pro Timido poni hæc vox dicitur. Substantive tamen etiam accipi pro Columba, patet ex comp. Πολυτρήρων, Columbis abundans: veluti quum idem Hom. initio Bœotiæ dicit πολυτρήρωνά τε Θίσβην, sc. ὡς πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν, Eustath. [Aristoph. Pal. 1067: Καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε. De Helena Lycophr. 86: Τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα, ut 422: Ὅτ' εἰς νόθον τρήρωνος ηὐνάσθη λέχος, ubi schol. partim δειλῆς partim περιστερᾶς, διὰ τὸ λάγνον, vel τῆς πορνικῆς Κλυτίας ἢ Φθίας. Oppian. Cyn. 1, 73. Orac. ap. Zosimum 1, 57, 9. De accentu Arcad. p. 16, 14, ubi τριήρων.] Cum præcedente autem Τρήρων significante δειλὸν, conjunge Τρηϊρὸν [leg. Τρηρὸν], quod Hesych. exp. itidem δειλόν: subjungens tamen et has exposs., ἐλαφρὸν, ταχὺ [quæ ad ὀτρηρὸς alludunt. V. Lobeck. Path. el. vol. 1, p. 81], item πλοῖον μικρόν. [V. Τριήριον.]

[Τρῆς. V. Τρεῖς.]

[Τρῆς, ῆ, ὁ, Tres, n. pr. sec. Chœrob. Can. p. 43, 11; 132, 28; 133, 2 (ubi genit. quærit cur non sit Τροῦ), 8; 249, 9, Jo. Alex. Τον. p. 7, 30. Conf. Lobeck. Paralip. p. 81. L. Dind.]

Τρῆσις, εως, ἡ, Perforatio, Terebratio, Perfossio et trajectio quæ fit terebra. [Plat. Polit. p. 279, E: Τὰ μὲν τρητὰ, τὰ δὲ ἄνευ τρήσεως ξυνδετά. Aristot. H. A. 1, 16: Μεταξὺ ἔχει τῶν τρήσεων τὴν ἐπιγλωττίδα, de foraminibus, ut schol. Nicandri Ther. 184, πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι διὰ τῶν τρήσεων (τοῦ τετρημένου χιτῶνος) τὴν τροφήν. Pollux 7, 208, inter vocc. de vestimentis τρῆσις, ῥαφή. Eustath. Opusc. p. 175, 55: Ταῖς ἀπείροις τρώσεσι καὶ ταῖς εἰς πυκνὸν τοῦ σώματος τρήσεσι. Geopon. 2, 19, 5, κοσκίνου, item pro τρῆμα.]

[Τρήτα, ἡ, locus Cypri, ap. Strab. 14, p. 683.]

[Τρητή, ἡ, ins. maris Rubri ap. Ptolem. 6, 7, 45.]

[Τρητοκουρήτας, γνησίας γυναῖκας· οἱ δὲ παρθένους, Hesychii gl. obscura.]

[Τρητὸν, τὸ, Tretum, prom. Numidiæ, ap. Ptolem. 4, 3, 3; Strab. 17, p. (829,) 831, 832. V. Τρητός.]

Τρητὸς, ἡ, ὸν, Perforatus, Foramina habens, Foraminibus pertusus. Hom. Od. N, 77: Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, A lapide perforato: quoniam sc. ἐπὶ τῶν λιμένων solent τρυπᾶν τοὺς λίθους, ut per ea foramina navis retinacula possint trajici. Hesiod. Theog. 331: Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, Arbiter Nemeæ multis cavernis pertusæ, i. e. cavernosæ. [Immo Τρητοῖο, ut ap. Diod. 4, 11: Διέτριβε δὲ μάλιστα leo Nem.) μεταξὺ Μυκηνῶν καὶ Νεμέας περὶ ὄρος τὸ καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Τρητόν· εἶχε γὰρ περὶ τὴν ῥίζαν διώρυγα διηνεκῆ, καθ' ἣν εἰώθει φωλεύειν τὸ θηρίον. Τοῦ καλουμένου Τρητοῦ, quod etiam tum monstretur tanquam τὸ σπήλαιον τοῦ λέοντος, mentio fit ap. Pausan. 2, 15, 2. Veriori fortasse accentu de cognomine Corinthio schol. Luciani Bachm. Anecd. vol. 2, p. 334, 13: Ὅτι Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορίνθῳ παρὰ τὸν (sic) Τρῆτον λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας κτλ. Rursus Procop. Pers. 2, p. 113, C: Ἐς χῶρον κρημνώδη ἀμφὶ τὸν λεγόμενον Τρητὸν ἦλθε.] Rursum Hom. multis in Il. τρητὰ λέχη dicit, i. e. τετρημένα πρὸς τὴν τῶν σχοινίων δέσιν: solent enim foramina in spondis terebrari, et per ea τόνοι trajici, qui sustineant ipsum lectisternium. Vide Il. [Γ, 448], Ω, 720, Od. A, 440. [Γ, 399, H, 345, K, 12. Pind. Pyth. 6, 54, μελισσᾶν πόνον. Apoll. Rh. 3, 1299, χοάνοισιν. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 66, 4, λίθακα· Eratosth. ib. 78, 1, δόνακας, ut Theocr. Ep. 2, 3. Manetho 5, 160, καλάμοις. Hesychius ex poeta, ut videtur: Τρητὸν ἔλαιον. διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸ ἄγριον ἔλαιον, ubi pro τὸ recte Musurus τόν. Plato Polit. in Τρῆσις cit. Aristot. H. A. 3, 7, ὀστοῦν. Pollux 2, 183: Τισὶ δὲ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ὁ τρητὸς κόκκυξ καλεῖται. Id. 7, 208: Τρητὰ, ἄτρητα.]

[Τρητὸς λιμὴν, ὁ, Arabiæ felicis, ap. Ptolem. 6, 7, 10.]

Τρηχαλέος, α, ον, Asper. Epigr. [Juliani Æg. Anth. Plan. 113, 4]: Χαίτην τρηχαλέοις χρώμασιν αὐσταλέην· ut Hesych. quoque τρηχαλέῳ exp. τραχεῖ. [Damochares Anth. Pal. 6, 63, 5, λίθον· Paul. Sil. ibid. 64, 2, ἀκόνην· Agathias ib. 5, 292, 6, βάτοις. Marcell. Sid. De pisc. 27, ῥίνη. Gregor. Naz. Carm. p. 46, 79 ed. Dronk.: Ῥοῦς ποταμοῖο βιώμενος ἄλλο ῥέεθρον τρηχαλέον θαλερόν τε· 204, 30, ποταμῷ. Apollinar. Ps. 103, 21, γαίης.]

[Τρῆχις, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θῶνις, Σάϊς. Τὸ ἐθνικὸν Τρηχίτης, Steph. Byz.]

[Τρῆχος, ὁ, Trechus vel potius Trachus, Ætolus, Hom. Il. E, 706. Theognost. Can. p. 76, 17.]

[Τρηχυδατέω. V. Τραχ—.]

[Τρηχύνω, etc. V. Τραχύνω, etc.]

Τρηχὼ, οῦς, ἡ, Locus asper et salebrosus. Nicand. Ther. 283, de hæmorrho serpente: Ὅστε κατ' εὐνοθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει Τρηχὼ ὑπέρπαιζον θαλάμαις ὀλιγήρεα τεύχων. Ubi schol. exponi ait τρηχὼ non solum προσάντη καὶ τραχὺν τόπον, verum etiam λίθον, Lapidem, nec non αἱμασιάν, Sepem. Quidam veteres libri ibi habent τρηχύν. [V. hoc in Τραχύς.]

Τρήχω significat Asper et Salebrosus sum. Nicand. Ther. 521: Ἠέ που ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἐπισφάγι βήσσῃ, ubi τρήχοντι πάγῳ schol. exp. ὑψηλῷ τόπῳ, quum debuisset potius, τραχεῖ τόπῳ, s. τραχυνομένῳ vel τραχώδει τόπῳ. [72: Τρήχοντα ταμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης. Demosthenes Bithynus ap. Steph. Byz. v. Ἡραια cit.: Ἡραια τρήχουσα, πολυσπιλάς.] Unde Τέτρηχα, i. q. τετράχυμμαι, Asper et scabrosus factus sum, ut in præsenti. [Apoll. Rh. 1, 1167: Τετρηχότος οἴδματος ὁλκούς· schol. τραχυνομένου καὶ σφοδροῦ ὄντος. Nicand. Al. 80: Ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς τέτρηχε γλώσσης· Ther. 267: Τετρηχότι νώτῳ.] Dionys. P. [599], loquens de cetis: Τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων Τέτρηχεν νώτων περιμήκετος ὁλκὸς ἀκάνθης, i. e. οἷς ὑπὲρ ἄκρων νώτων τετράχυνται μήκιστος ὁλκὸς ἀκάνθης, Quibus in summo dorso est longus et asperrimus spinarum sulcus. Sunt enim

image
not
available

ἔμπαλιν.] Aristoph. vero Pac. [569] dicit, Ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν, Καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον. Ubi schol. τριαινοῦν esse annotat, τὸ ἠρέμα σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους, ὑπὲρ τοῦ κατακρύπτειν τὰ σπέρματα : quod Latinis fere est Occare : nisi quod Occatio fit instrumento quodam dentato, quod equi per agrum trahunt : hæc autem τριαίνωσις fit τῇ δικέλλῃ : quod Hesiod. sic expressit, Op. 2, [89=469] : Ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς, ἔχων μακέλλην [μακέλην], πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων. Jubet enim, postquam aratum est solum, et semen injectum, ut ligone vertantur sulci, et ita semina tegantur, quominus a σπερμολόγοις avibus infestentur. Ibid. vero Aristoph. meminit et θρινάκων, dicens, Αἵτε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον· solent enim ferreæ tridentes, et hujusmodi alia instrumenta, crebro usu splendescere et λαμπρύνεσθαι : quamvis ibi schol. θρινάκων nomine accipiat non τριαίνας, i. e. Tridentes, sed πτύα, i. e. ἐργαλεῖα οἷς ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα, Instrumenta quibus acera a seminibus separantur, Ventilabra. Quæ expositio non placet. Præterquam enim quod ejusmodi instrumenta ex ligno potius fiunt, ibi chorus loquitur non de instrumentis quibus in ventilatione frumenti utuntur, sed de iis quibus in agro. Quamobrem recte ipse schol. dixerat paulo ante, Νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικὰ, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύειν. Nota igitur ibi et Θρίναξ.

[Τριαινώδης. V. Τριαινοειδής.]

[Τριαινωτήρ. V. Τριαινατήρ.]

[Τρῐᾱκάδαρχος, ὁ, Triginta viris præfectus, magistratus apud Acræos Siciliæ in inscrr. Acr. C. I. vol. 3, p. 579, n. 5425, 5 seqq., quos Franzius φυλάρχους potius (v. Τριακὰς) quam censores fuisse conjicit.]

[Τριακάδες, αἱ, sec. Zonaram Lex. p. 1743, χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμενον αἱ Τριακάδες.]

[Τριακαδίων, ωνος, ὁ, Triacadion, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 14 : Τριακαδίων Ἐπαμινώνδαο. L. Dind.]

[Τρῐᾱκαιδεκέτης, ὁ, ἡ, Qui tredecim est annorum. Plato Leg. 8, p. 833, D : Ταῖς τριακαιδεκέτεσι.]

[Τριάκαποι. V. Τριακόσιοι.]

Τρῐᾱκὰς, άδος, ἡ, Trigesima dies mensis, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα. [Inscr. Rosett. v. 46 : Τὴν τριακάδα τοῦ Μεσορή. Alia ex inscrr. exx. v. ap. Koen. ad Gregor. p. 503. Callim. ap. Steph. Byz. v. Θήβη, ut ll. Plutarchi et grammaticorum omittam.] Lucian. [De luctu c. 16] : Πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, Multis mensibus et lustris completis ; nam τριακάδος nomine ibi Mensem intelligit, qui plerumque ex triginta diebus constat. [Rhet. præc. c. 9 : Ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας καὶ τριακάδας, ἀλλὰ κατ' Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. Addito alio numero Maximus in Petavii Uranol. p. 349, E : Τὰς τριακάδας πρώτας· 350, D, E : Τῆς τρ. πρώτης· 351, A : Τρ. πρώτην, de mensis die 31. || Harpocratio : Τριακάς· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου καὶ ἐλέγετο τριακάς· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Pollux 1, 66 ; Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 5. Athen. 7, p. 325, A : Καὶ ταῖς τριακάσι δὲ τῇ Ἑκάτῃ τὰ δεῖπνα φέρουσι. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 550, n. 1034, 12 : Τὴν τῶν τριακάδων ἀνιέρωσιν.] Item τριακὰς dicitur Tricenarius numerus [Æsch. Pers. 339 : Καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 12, τὴν ὀγδοάδα καὶ τριακάδα. « Prov. Vat. 4, 16. » Wakef.], quem celebrandum censuerunt Simon et Martio, ut quidam referunt ex Greg. Naz. Hesychio autem τριακὰς est non solum ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς, sed etiam σύστημά τι τῶν πολιτῶν : de quo vide [l. Pollucis 8, 111, citatum] infra in Τριττύς. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 139, n. 101, 18 : Καταvεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται. Ubi v. Bœckh. p. 140, 900, qui τριακάδας demoticas et gentilicias ita dictas animadvertit ab tricenis quibus constarent (vel initio constitissent : v. Œcon. Ath. vol. 1, p. 49) viris, et non ad demoticas, de qua in inscr. illa, sed ad gentilicias refert locos Polluc. et Hesychii, cujus similes sunt gll. : Ἔξω τριακάδος, οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες παῖδες ἢ ἀγχιστεῖς κλήρου τελευτήσαντός τινος Ἀθήνησιν ἐκαλοῦντο. Ἀτριάκαστοι, οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος Ἀθηναῖοι. Ἐτριάκοψεν, εἰς τριακάδας ἀνέγραψε. Σικελοί.] Apud Eundem legitur et Τριὰξ, exponiturque itidem per hoc τρίας. [De quo conf. Lobeck. Paralip. p. 140. De aliis rebus, ut ap. Theodor. Prodr. Rhod. p. 254 : Ἀποδίδοται εἰς μνῶν χρυσίων τριακάδα.] Nec non Τριηκὰς pro Τριακὰς, Trigesima mensis dies, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία τοῦ μηνὸς ἡμέρα : quam ἕνην καὶ νέαν etiam appellant. Hesiod. Op. [766] : Τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην. [Triginta civium sodalitas, quo sensu Τριηκάδας a Lycurgo institutas memorat Herodotus 1, 65. Schweigh. Unde Gregor. l. c., Suidas.]

[Τριακάτιοι. V. Τριακόσιοι.]

[Τριάκι et] Τριάκις, Ter, i. q. τρὶς, Hesych., qui Laconicum esse dicit [addens Λάκωνες post ἀντὶ τοῦ τρίς. Nec videtur hoc pertinere ad præcedentem gl. Τριακάτιοι. Ex Aristoph. citat schol. Dionys. Bekkeri Anecd. p. 942, 22. Τρὶς ex τριάκις contractum perhibet Dionys. ib. p. 557, 4. Qua de opinione conf. Lobeck. Path. el. vol. 1, p. 388. Theognost. Can. p. 160, 5 : Τριάκις καὶ τριάκι. ᾰῐ L. Dind.]

Τρῐᾱκονθάμματος, ὁ, ἡ, Habens triginta ἅμματα [s. Nodos, de retibus], Xenoph. Cyneg. [2, 6.]

Τριακονθήμερος, ὁ, ἡ, Qui triginta dierum est, habet triginta dies. [Polyb. 5, 28, 1, Plutarch. Pelop. c. 29, ἀνοχάς. Diod. 1, 50, μῆνας. Pollux 1, 59, σιτηρέσιον. « Subst. Τριακονθήμερον, τὸ, Triginta dierum spatium ; inde omisso articulo, fere adverbialiter, τριακονθήμερον προσεδρεύοντες, Quum per triginta dies ei assedisset, Athen. 2, p. 45, A. » Schweigh. Polyb. 21, 10, 12.] Unde Τριηκονθήμερος [τριηκοντήμερος] pro τριακονθήμερος, Triginta dies durans : ut τριηκονθήμεροι μῆνες [Herodot. 2, 4, ubi recte per τ], Menses triginta diebus constantes. [Hippocr. p. 104, E.]

Τριάκοντα, Triginta. [Aristoph. Ach. 858, Eccl. 808, Πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Plat. Men. p. 91, D ; Menand. ap. Diog. L. 6, 93, et alii, quo de usu mensem significandi v. Elmsl. et conf. Dorvill. ad Char. in Τριακοστὴ cit.] Plato Epist. 8 [p. 356, D] : Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε, Legum custodes creare quinque et triginta. Et mox, Τοὺς πέντε καὶ τριάκοντα δικαστὰς, Triginta quinque judices. Item οἱ τριάκοντα Athenis dicebantur Triginta tyranni, qui rerum summæ aliquamdiu præfuerunt. Quorum crebra mentio ap. [Platonem,] Aristot., et Oratores ac Historicos. [Xenoph. H. Gr. 2, 3, etc., qui triginta dicit etiam nonnullis eorum detractis 2, 4, 21 coll. 19, ut solet fieri in talibus. Conf. ibid. 2, 3, 18, 50. Idem sæpe memorat regis Spart. triginta comites. V. Schneider. ad 3, 4, 2. || De aliis Pollux 8, 100 : Οἱ δὲ τετταράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἳ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα διαιτηταῖς παρεδίδοσαν· μετὰ δὲ τὴν τῶν τριάκοντα ὀλιγαρχίαν μίσει τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ τριάκοντα τετταράκοντα ἐγένοντο. Hesychius : Τριάκοντα· οὗτοι (οὗτοι Palmerius) ἐχειροτονοῦντο δικασταὶ Ἀθήνησιν, οἵτινες ἐζημίουν τοὺς μὴ παραγενομένους (cod. —γιν—) τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν. Photius : Τριάκοντα· πρῶτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταὶ, δεύτεροι οἱ κατὰ δήμους τριάκοντα, τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιάρχων· οὕτως Φρύνιχος. Ubi κατὰ δήμους ... κατὰ πόλιν Meier. *Att. Process* p. 80. Etym. a τρία κοντὰ ponit schol. Dionys. Bekk. An. p. 710, 18.] Poetice vero et Ionice pro τριάκοντα dicitur Τριήκοντα, metri [dialecti] causa. [Hom. Il. B, 516, etc. Herodot. 1, 32 : Τρ. πέντε· 130 : Πέντε καὶ τρ. et ib. τρ. καὶ ἑκατόν. Τριηκόντων genit. ap. Hesiod. Op. 696 : Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, ubi tamen al. τριήκοντα, quod sequente ἐτέων cum digamma scripto, ut volebat Bentlejus, non improbabat Buttm. Gr. vol. 1, p. 283, legeruntque fortasse grammatici, qui alterum confirmarunt non Hesiodi sed Callimachi exemplo ap. Etym. M. v. Δυσί, ubi repetitur ab nom. τριήκοντος, citato : Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν. Epigr. Anth. Pal. 14, 3, 9 : Ἡ δὲ τριηκόντων με Πολύμνια νόσφισε μήλων· 123, 13 : Ἐκ δὲ τριηκόντων κοσμήσατε σῆμα ταλάντων. Dat. Philodem. 11, 41, 1 : Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυ-

image
not
available

ἔμπαλιν.] Aristoph. vero Pac. [569] dicit, Ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν, Καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον. Ubi schol. τριαινοῦν esse annotat, τὸ ἠρέμα σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους, ὑπὲρ τοῦ κατακρύπτειν τὰ σπέρματα : quod Latinis fere est Occare : nisi quod Occatio fit instrumento quodam dentato, quod equi per agrum trahunt : hæc autem τριαίνωσις fit τῇ δικέλλῃ : quod Hesiod. sic expressit, Op. 2, [89=469] : Ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς, ἔχων μακέλλην [μακέλην], πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων. Jubet enim, postquam aratum est solum, et semen injectum, ut ligone vertantur sulci, et ita semina tegantur, quominus a σπερμολόγοις avibus infestentur. Ibid. vero Aristoph. meminit et θρινάκων, dicens, Αἵτε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον· solent enim ferreæ tridentes, et hujusmodi alia instrumenta, crebro usu splendescere et λαμπρύνεσθαι : quamvis ibi schol. θρινάκων nomine accipiat non τριαίνας, i. e. Tridentes, sed πτύα, i. e. ἐργαλεῖα οἷς ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα, Instrumenta quibus acera a seminibus separantur, Ventilabra. Quæ expositio non placet. Præterquam enim quod ejusmodi instrumenta ex ligno potius fiunt, ibi chorus loquitur non de instrumentis quibus in ventilatione frumenti utuntur, sed de iis quibus in agro. Quamobrem recte ipse schol. dixerat paulo ante, Νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικὰ, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύειν. Nota igitur ibi et Θρίναξ.

[Τριαινώδης. V. Τριαινοειδής.]

[Τριαινωτήρ. V. Τριαινατήρ.]

[Τρῐᾱκάδαρχος, ὁ, Triginta viris præfectus, magistratus apud Acræos Siciliæ in inscrr. Acr. C. I. vol. 3, p. 579, n. 5425, 5 seqq., quos Franzius φυλάρχους potius (v. Τριακὰς) quam censores fuisse conjicit.]

[Τριακάδες, αἱ, sec. Zonaram Lex. p. 1743, χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμενον αἱ Τριακάδες.]

[Τριακαδίων, ωνος, ὁ, Triacadion, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 14 : Τριακαδίων Ἐπαμινώνδαο. L. Dind.]

[Τρῐᾱκαιδεκέτης, ὁ, ἡ, Qui tredecim est annorum. Plato Leg. 8, p. 833, D : Ταῖς τριακαιδεκέτεσι.]

[Τριάκαποι. V. Τριακόσιοι.]

Τρῐᾱκὰς, άδος, ἡ, Trigesima dies mensis, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα. [Inscr. Rosett. v. 46 : Τὴν τριακάδα τοῦ Μεσορή. Alia ex inscrr. exx. v. ap. Koen. ad Gregor. p. 503. Callim. ap. Steph. Byz. v. Θήβη, ut ll. Plutarchi et grammaticorum omittam.] Lucian. [De luctu c. 16] : Πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, Multis mensibus et lustris completis ; nam τριακάδος nomine ibi Mensem intelligit, qui plerumque ex triginta diebus constat. [Rhet. præc. c. 9 : Ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας καὶ τριακάδας, ἀλλὰ κατ' Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. Addito alio numero Maximus in Petavii Uranol. p. 349, E : Τὰς τριακάδας πρώτας· 350, D, E : Τῆς τρ. πρώτης· 351, A : Τρ. πρώτην, de mensis die 31. || Harpocratio : Τριακάς· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου καὶ ἐλέγετο τριακάς· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Pollux 1, 66 ; Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 5. Athen. 7, p. 325, A : Καὶ ταῖς τριακάσι δὲ τῇ Ἑκάτῃ τὰ δεῖπνα φέρουσι. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 550, n. 1034, 12 : Τὴν τῶν τριακάδων ἀνιέρωσιν.] Item τριακὰς dicitur Tricenarius numerus [Æsch. Pers. 339 : Καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 12, τὴν ὀγδοάδα καὶ τριακάδα. « Prov. Vat. 4, 16. » Wakef.], quem celebrandum censuerunt Simon et Martio, ut quidam referunt ex Greg. Naz. Hesychio autem τριακὰς est non solum ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς, sed etiam σύστημά τι τῶν πολιτῶν : de quo vide [l. Pollucis 8, 111, citatum] infra in Τριττύς. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 139, n. 101, 18 : Κατανεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται. Ubi v. Bœckh. p. 140, 900, qui τριακάδας demoticas et gentilicias ita dictas animadvertit ab tricenis quibus constarent (vel initio constitissent : v. Œcon. Ath. vol. 1, p. 49) viris, et non ad demoticas, de qua in inscr. illa, sed ad gentilicias refert locos Polluc. et Hesychii, cujus similes sunt gll. : Ἔξω τριακάδος, οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες παῖδες ἢ ἀγχιστεῖς κλήρου τελευτήσαντός τινος Ἀθήνησιν ἐκαλοῦντο. Ἀτριάκαστοι, οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος Ἀθηναῖοι. Ἐτριάκοψεν, εἰς τριακάδας ἐνέγραψε. Σικελοί.] Apud Eundem legitur et Τριὰξ, exponiturque itidem per hoc τρίας. [De quo conf. Lobeck. Paralip. p. 140. De aliis rebus, ut ap. Theodor. Prodr. Rhod. p. 254 : Ἀποδίδοται εἰς μνῶν χρυσίων τριακάδα.] Nec non Τριηκὰς pro Τριακὰς, Trigesima mensis dies, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία τοῦ μηνὸς ἡμέρα : quam ἕνην καὶ νέαν etiam appellant. Hesiod. Op. [766] : Τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην. [Triginta civium sodalitas, quo sensu Τριηκάδας a Lycurgo institutas memorat Herodotus 1, 65. Schweigh. Unde Gregor. l. c., Suidas.]

[Τριακάτιοι. V. Τριακόσιοι.]

[Τριάκι et] Τριάκις, Ter, i. q. τρὶς, Hesych., qui Laconicum esse dicit [addens Λάκωνες post ἀντὶ τοῦ τρίς. Nec videtur hoc pertinere ad præcedentem gl. Τριακάτιοι. Ex Aristoph. citat schol. Dionys. Bekkeri Anecd. p. 942, 22. Τρὶς ex τριάκις contractum perhibet Dionys. ib. p. 557, 4. Qua de opinione conf. Lobeck. Path. el. vol. 1, p. 388. Theognost. Can. p. 160, 5 : Τριάκις καὶ τριάκι. ἄτ L. Dind.]

Τρῐᾱκονθάμματος, ὁ, ἡ, Habens triginta ἅμματα [s. Nodos, de retibus], Xenoph. Cyneg. [2, 6.]

Τριακονθήμερος, ὁ, ἡ, Qui triginta dierum est, habet triginta dies. [Polyb. 5, 28, 1, Plutarch. Pelop. c. 29, ἀνοχάς. Diod. 1, 50, μῆνας. Pollux 1, 59, σιτηρέσιον. « Subst. Τριακονθήμερον, τὸ, Triginta dierum spatium ; inde omisso articulo, fere adverbialiter, τριακονθήμερον προσεδρεύοντες, Quum per triginta dies ei assedisset, Athen. 2, p. 45, A. » Schweigh. Polyb. 21, 10, 12.] Unde Τριηκονθήμερος [τριηκοντήμερος] pro τριακονθήμερος, Triginta dies durans : ut τριηκονθήμεροι μῆνες [Herodot. 2, 4, ubi recte per τ], Menses triginta diebus constantes. [Hippocr. p. 104, E.]

Τριάκοντα, Triginta. [Aristoph. Ach. 858, Eccl. 808, Πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Plat. Men. p. 91, D; Menand. ap. Diog. L. 6, 93, et alii, quo de usu mensem significandi v. Elmsl. et conf. Dorvill. ad Char. in Τριακοστὴς cit.] Plato Epist. 8 [p. 356, D] : Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε, Legum custodes creare quinque et triginta. Et mox, Τοὺς πέντε καὶ τριάκοντα δικαστὰς, Triginta quinque judices. Item οἱ τριάκοντα Athenis dicebantur Triginta tyranni, qui rerum summæ aliquamdiu præfuerunt. Quorum crebra mentio ap. [Platonem,] Aristot., et Oratores ac Historicos. [Xenoph. H. Gr. 2, 3, etc., qui triginta dicit etiam nonnullis eorum detractis 2, 4, 21 coll. 19, ut solet fieri in talibus. Conf. ibid. 2, 3, 18, 50. Idem sæpe memorat regis Spart. triginta comites. V. Schneider. ad 3, 4, 2. || De aliis Pollux 8, 100 : Οἱ δὲ τετταράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἳ περιιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα διαιτηταῖς παρεδίδοσαν· μετὰ δὲ τὴν τῶν τριάκοντα ὀλιγαρχίαν μίσει τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ τριάκοντα τετταράκοντα ἐγένοντο. Hesychius : Τριάκοντ· οὕτω (οὗτοι Palmerius) ἐχειροτονοῦντο δικασταὶ Ἀθήνησιν, οἵτινες ἐζημίουν τοὺς μὴ παραγενομένους (cod. —γιν—) τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν. Photius : Τριάκοντα· πρῶτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταὶ, δεύτεροι οἱ κατὰ δήμους τριάκοντα, τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληξιάρχων· οὕτως Φρύνιχος. Ubi κατὰ δήμους ... κατὰ πόλιν Meier. *Att. Process* p. 80. Etym. a τρία κοντὰ ponit schol. Dionys. Bekk. An. p. 710, 18.] Poetice vero et Ionice pro τριάκοντα dicitur Τριήκοντα, metri [dialecti] causa [Hom. Il. B, 516, etc. Herodot. 1, 32 : Τρ. πέντε· 130 : Πέντε καὶ τρ. et ib. τρ. καὶ ἑκατόν. Τριηκόντων genit. ap. Hesiod. Op. 696 : Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, ubi tamen al. τριήκοντα, quod sequente ἐτέων cum digamma scripto, ut volebat Bentlejus, non improbabat Buttm. Gr. vol. 1, p. 283, legeruntque fortasse grammatici, qui alterum confirmarunt non Hesiodi sed Callimachi exemplo ap. Etym. M. v. Δυσί, ubi repetitur ab nom. τριήκοντος, citato : Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἄφειλε μίαν. Epigr. Anth. Pal. 14, 3, 9 : Ἡ δὲ τριηκόντων με Πολύμνια νόσφισε μήλων· 123, 13 : Ἐκ δὲ τριηκόντων κοσμήσατε σῆμα ταλάντων. Dat. Philodem. 11, 41, 1 : Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυ-

κάθαντες. Ceterum similiter alia quædam numeralia declinabilia facta, ut dictum in Δώδεκα, Πέμπε. ἃ contra legem recentiores poetæ Anth. Pal. 9, 682, 4; 11, 298, 5; et fort. 14, 101, 2. Tzetz. Anteh. 56, 76.]

[Τριακονταγράμματος, ὁ, ἡ, Qui triginta est literarum. Epiphan. vol. 1, p. 240, D, ὄνομα.]

[Τριακοντάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui est triginta drachmarum. Pollux 4, 165, πυροί, ubi alii τριακονταδίδραχμοι, quod probat Bœckh. Œcon. Athen. vol. 1, p. 135, C.]

[Τριακονταεννεαπλασίων, ὁ, ἡ, 39-plex. Olympiodorus In Aristot. Meteor. vol. 1, p. 139 ed. Idel. Osann.]

[Τριακονταετηρικὸς, ἡ, ὸν, Qui est triginta annorum, Tricennalis. Euseb. Vit. Constantini 1, 1, p. 497, 14: Ἤδη δὲ καὶ τριακονταετηρικοὺς αὐτῷ λόγων πλέξαντες στεφάνους ἐν αὐτοῖς πρώην βασιλείοις τὴν ἱερὰν κεφαλὴν ἀνεστέφομεν. Valesius: « Intelligit orationem tricennalem de laudibus Constantini, de qua infra 4, 46. » Boiss. Est illa p. 716 seqq.]

[Τριακονταετηρὶς, ίδος, ἡ, Triginta anni. Inscrr. Rosett. v. 2: Βασιλεύοντος τοῦ νέου καὶ παραλαβόντος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς, κυρίου βασιλειῶν ... τοῦ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων ἐπανορθώσαντος, κυρίου τριακονταετηρίδων. « *On n'a jamais pu expliquer ces périodes de* 30 *ans, qui, quoi qu'on en ait dit, ne se retrouvent dans aucune combinaison des années solaire et lunaire. Ce sont plutôt des* PANÉGYRIES: *dans ce cas on aurait mis le subst.* ἑορτῶν *ou* πανηγυρίδων, etc. » Letronn. Euseb. Vit. Constant. 4, 45 extr.: Οὕτω μὲν ἡ τῆς ἀφιερώσεως ἑορτὴ ἐν αὐτῇ βασιλέως τριακονταετηρίδι σὺν εὐφροσύναις ἐπετελεῖτο. « Τρ. proprie (immo improprie) Tricennalia significat s. Festivitatem ludorum qui ob tricesimum imperii annum agebantur. Chron. Alexandr. Constantio et Albino Coss.: Τούτων τῶν ὑπάτων ἤχθη τρ. ἐν Κπόλει, quod in Fastis Idatii dicitur Tricennalia edidit Constantinus. Interdum tamen τρ. et Tricennalia pro tricesimo anno sumuntur, etc. » Vales. Adjective Dio Cass. 62, 26 fin., ἐν ἑορτῇ τρ. De annis simpliciter schol. Hom. Il. Α, 250: Δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεισαν. L. Dind.]

[Τριακονταέτηρος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 236, 179.]

Τριακονταέτης [s. Τριακονταετὴς, inter quæ variatur ap. Platonem Leg. 11, p. 914, B, ubi de homine; 12, p. 961, B, inter —ταέτη, ταετῆ, τετη· Diodor. 2, 55, γενεᾶς τριακονταετοῦς], et Τριακοντούτης, ὁ, Qui triginta annorum est. [Masc. Plat. Reip. 7, p. 539, A; Leg. 2, p. 670, A, τοὺς τριακοντούτας, ubi olim —τούτεις. Dio Cass. 52, 20, τριακοντοῦται γενόμενοι. Fem. mirabili forma τριακοντούτοις σπουδαῖς schol. Aristid. vol. 3, p. 268, 7, quod —τούτισι dicendum videatur.] Σπονδαὶ [τριακοντούτεις], Fœdera in triginta annos icta, tricennalia. [Thuc. 1, 23, 115; 2, 2. Pollux 1, 56.] A quibus fem. Τριακονταέτις [Herodot. 7, 149, σπονδὰς τριηκονταέτιδας. Thuc. 5, 14, τριακονταέτεις σπονδὰς, ubi alii —αετεῖς, unus —ούτεις. Xen. H. Gr. 5, 2, 2, σπονδαὶ τριακονταετεῖς· quum 2, 3, 9, altera sit forma τριακονταετίδων σπονδῶν], et Τριακοντοῦτις, ιδος, ἡ, Quæ triginta annorum est. [Isæus p. 57, 36: Τὴν Καλλίππην τριακοντοῦτιν οὖσαν.] Plut. Numa [c. 10], τρ. ἁγνεία, Castitas annorum triginta. In VV. LL. annot. τριακοντούτιδας ab Aristoph. [Eq. 1388, ubi σπονδαὶ, ut Ach. 194, 252, Thuc. 1, 87, ubi τριακοντουτίδων] vocari Scorta. [De accentu Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 269, 15: Τριακονταέτης ἄνθρωπος ὀξυτόνως, τριακονταετὴς δὲ χρόνος. Contra Suidas: Τριακονταετὴς, ἐπὶ τῶν ἡλικιῶν ὀξύνεται, οἷον ἐνναετὴς ἄνθρωπος, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων βαρύνεται, οἷον ἐννάετης· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. V. dicta in Ἔτος, p. 2164 sq. Sicut autem ap. Thuc. in hoc composito variatur inter formas per αε et ου, sic apud eundem 5, 27, est πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, sed 32, πεντηκονταετίδων σπονδῶν. Sed etiam libros sæpe fallere ostendit var. scr. ap. Chœrob. vol. 1, p. 152, 6, et Gaisford. præf. ad Etym. M. p. 8, et in ipso Etym. p. 765, 31, ubi pro τουτ—, ut alibi in Ἑβδομηκοντούτης, sæpius suppositum ταετ—, quas formas in compositis cum ἔτος sæpius illatas videri diximus in Ἔτος, p. 2165, A. Ceterum Photius s. Suidas quod ponunt: Τριακοντούτης, παροξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πλήθη τριακοντούτεις. Καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ τριακοντούτεις σπονδαὶ εἴρηνται. Καὶ Ἀριστοφάνης, ei Toup. addebat τριακοντούτιδας, ut referatur ad l. supra in hac forma citatum potius quam ad alteram. L. Dind.]

[Τριακονταετία, ἡ, Triginta anni. Dionys. A. R. 2, 67 med. Schol. Hom. Il. Α, 249, Psell. Synops. 754, Leo Diac. p. 319, 9 ed. Bonn.]

[Τριακονταέτις. V. Τριακονταέτης.]

[Τριακοντάζυγος, ὁ, ἡ, Qui triginta habet transtra. Theocr. 13, 74, Ἀργώ, ubi est var. τριακοντόζυγος. V. Ἑκατόνζυγος. Utrinque tricenis remigibus impulsam, i. e. ἑξηκόντορον, quum alibi Argo dicatur πεντηκόντορος, interpr. Scaliger Anim. ad Euseb. p. 66, B.]

Τριακοντάκις, Tricies, Plutarch. Coriol. [Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 224, C; 2, p. 123, D. Horap. Hierogl. p. 9 ed. Leem. L. Dind.]

Τριακοντάκλινος, ὁ, ἡ, Triginta κλίναις s. lectis instructus. Plutarch. Symp. 5, 5 [p. 679, B]: Κατασκευάζοντες οἴκους τριακοντακλίνους καὶ μείζους. [Athen. 12, p. 541, C. Strong.]

[Τριακοντάκωπος, ὁ, ἡ, Qui triginta habet remos. Polyb. 22, 26, 13, ναῦν.]

[Τριακοντάμερος, in inscr. Gelæ ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 591, n. 5472, 27: Εἰς δὲ τὰν κατασκευὰν τᾶς στάλας ἐξοδιάξαι τὸ τριακοντάμερος καθὰ καὶ ἁ βουλὰ καταναγραφήσῃ, Burmannus corrigebat —ρον, ut sit pro τριακονθήμερον positum, neque explicare potuit Franzius p. 593.]

[Τριακοντάμηνος, ὁ, ἡ, Qui est triginta mensium. [Aristot. H. A. 5, 14 med., ὄνος· 6, 22 init., ἵππος. Geopon. 15, 2, 23, βοῦν.]

[Τριακονταμναῖος, α, ον, Qui est triginta minarum. Polyb. 9, 41, 8. Philo Belop. p. 51, C; 95, D. L. Dind.]

[Τριακοντάμοιρον, τὸ, apud Proculum Paraphr. Ptolem. 1, 14, p. 45, scribendum videtur Τριακοστομόριον, ut ib. δωδεκατημόριον. Stauv.]

[Τριακονταπεντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui est 35 ulnarum s. cubitorum. Tzetz. Hist. 3, 903; 4, 623. Boiss.]

Τριακονταπέντε, Trigintaquinque. [Reliqua composita omittimus.]

Τριακοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui triginta cubitorum est. [Callixenus Athen. 5, p. 203, F: Πηδάλια τριακονταπήχη. Var. scr. pro τριάκοντα πηχῶν ap. Diodor. 3, 36. L. Dindorf.]

[Τριακονταπλάσιος, α, ον, et Τριακονταπλασίων, ονος, ἡ, Per 30 multiplicatus. Archimedes Arenar. 80, p. 514; 90, p. 515; et altera forma 270 seqq. p. 519, 272, 275. L. Dind.]

[Τριακοντάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui est triginta pedum. Dionys. A. R. 9, 68. Τριακοντόπους, tanquam n. loci, ap. Ælian. ab Suida cit. v. Μετέωρον, ubi τὸν Τριακοντόποδα καλούμενον, quanquam Τριακοντόπους βόθρος est in lemmate, ubi partem ejus repetit.]

[Τριακοντάριθμος, ὁ, ἡ, Qui tricenarium habet numerum. Codex Joannis Clim. Scalæ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B init.: Τριαντάρισμος (sic expressum, forma novitia, ut τρίαντα pro τριάκοντα) οὐρανοδρόμος κλίμαξ. Τριακοντάριθμος ap. Theodor. Stud. p. 382, A. ἃ L. Dind.]

Τριακονταρχία, ἡ, Dominatus triginta virum, ἡ τῶν τριάκοντα ἀρχὴ, ap. Xenoph. Hell. 6, [3, 8] ubi et δεκαρχία est Decemviratus.

[Τριακοντὰς, άδος, ἡ, Tricenarius numerus. Iren. p. 92, 96, 98, 100, 102. Clemens Hom. 2, 23, De gestis Petri s. 26. Kall. Tzetzes in Alleg. Il. Hom. Boiss.]

[Τριακοντάσημος, ὁ, ἡ, Qui est triginta morarum s. temporum, i. e. syllabarum brevium. Schol. Hephæst p. 76, 6. Tzetzes Cram. An. Paris. vol. 1, p. 95, 22. L. D. || Pannus qui triginta clavis exornatur. V. Gloss. med. Lat. in Triacontasimus. Ducang.]

[Τριακονταστάδιος, ὁ, ἡ, Qui est triginta stadiorum. Strabo 17, p. 804, σχοῖνος.]

[Τριακοντάσχοινος, ὁ, ἡ, Qui est triginta schœnorum (V. Σχοῖνος, p. 1682, C). Ptolem. Geogr. 1, 9, 9: Οἱ τὴν ἐκτὸς Συήνης Τριακοντάσχοινον οἰκοῦντες· 4, 7, 32: Τὴν δὲ ἀπὸ δυσμῶν τούτου τοῦ τμήματος τοῦ Νείλου ποταμοῦ χώραν κατέχουσι μετὰ τὸν καταρράκτην τὸν μέγαν οἱ τὴν Τριακοντάσχοινον κατανεμόμενοι μεταξὺ τῶν Αἰθιοπικῶν ὀρέων καὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ.]

[Τριακοντατρεῖς, Triginta tres. Τὸ τῶν τριακοντατριῶν

μαρτύρων μοναστήριον, Cyrillus V. Euthymii p. 12. A
Boiss.]

[Τριακοντάφυλλον, τὸ, Rosa. Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 199 : Ῥόδον, τὸ κοινῶς τριακοντάφυλλον. Tzetzes Hist. 3, 218 : Τοῦ δυσοσμίας γέμοντος, τοῦ τριακονταφύλλου. Aliique Byzantini ap. Ducang., qui annotat etiam formas Τριαντάφυλλον ap. schol. Theocr. 5, 93, et similes ap. Byz. Hinc Τριακονταφυλλοκόκκινος, Roseus. Cod. barbarogr. Nicetæ Annal. p. 357, 8 ed. Bonn., quod apud illum est ῥοδοδάκτυλος, reddit τριακοντάφιλοκόκκινος (sic). L. Dind.]

[Τριακοντάχοος s. Τριακοντάχους, ὁ, ἡ, Cum trigesimo fundens. Theophr. H. Pl. 8, 2, 8 : Ἀγαθὴν δὲ διαφερόντως εἶναι τὴν χώραν, ὥστε τριακοντάχοα ποιεῖν. V. Πεντηκοντάχοος.]

[Τριακοντάχρονος, ὁ, ἡ, Qui triginta est temporum. Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 311, 1 : Τὸ γὰρ τριακοντάχρονον περίοδος καλεῖται. Ib. p. 313, 8 ; 328, 32. L. D.]

[Τριακοντέος, quod ex τριάκων τριάκοντος fiat κατὰ πλεονασμὸν, ut γεροντέων pro γερόντων, ponit Etym. M. p. 765, 33. Conf. Lobeck. Pathol. el. vol. 1, p. 422.] B

[Τριακοντήρης, s. Τριακόντορος, ἡ. HSt. :] Τριηκόντεροι sive Τριηκόντοροι, eædem quæ τριακόντοροι s. τριακοντήρεις, Naves quæ triginta impelluntur remis [sec. Hesych.]. Quorum illud ex Herodoto [4, 148 ; 7, 97 ; 8, 21] affertur, hoc vero ap. Suid. legitur. [Τριακόντοροι Thuc. 4, 9, Xenoph. Anab. 5, 1, 16, Demosth. p. 669, 16, Plutarch. et alii. In inscrr. nav. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 74, τριακόντοροι, semel τριακόντεροι, bis τριακοντόριοι. Τριακοντήρεις Callixenus ap. Athen. 5, p. 203, D.]

[Τριακοντόπους. V. Τριακοντάπους.]

[Τριακοντόριος. Τριακόντορος. V. Τριακοντήρης.]

[Τριακοντούτης, Τριακοντοῦτις. V. Τριακονταέτης.]

[Τριακοντώνυμος, ὁ, ἡ, Qui triginta habet nomina. Epiphan. vol. 1, p. 249, B ; Irenæus p. 96.]

[Τριακοντώρυγος, ὁ, ἡ.] Τριακοντώρυγα pro Triginta vallos habentia, quod sine auctore affertur, puto esse Xenoph. Ven. [2, 6. De forma dictum in Ὀργυιὰ et Τετρώρυγος. Conf. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 505. L. Dind.] C

[Τρίακος, Triacus, n. canis, ap. Polluc. 5, 46 : Γνώριμος δὲ καὶ Τρίακος ἡ Παιωνικὴ κύων· Δαπάνης δὲ αὐτὴν ὁ Παιονίας σατράπης δῶρον ἔδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ. Ubi deteriores τριακὰς et δαπάνις vel πάνης, Falckenb. autem ἡ Τρίακος.]

[Τριακοσιεξήκοντα, Trecenti et sexaginta. Tzetz. Hist. 9, 571. L. Dind.]

Τριᾱκόσιοι, αι, α, Trecenti, Ter centum. [Aristoph. Av. 607, ἔτη· Ach. 545, ναῦς.] Athenis vero τριακόσιοι, Trecenti, dicuntur fuisse primi census judices. [Non judices, ut HSt. post Lex. Septemv., sed ditissimi, ap. Isæum p. 154 ult., Demosth. p. 26, 25 ; 172, 4 ; 285, 18 ; 435 fin. ; 1039, 17 ; 1046, 20, Æschin. p. 85, 28 ; Dinarch. p. 95, 29. Hyperid. ap. Harpocrat. v. Συμμορία. Lex. rh. Bekk. An. p. 306, 22 : Τριακόσιοι τίνες εἰσίν ; οἱ πλούσιοι καὶ πρὸς τὰς λειτουργίας ἐπιτήδειοι. V. Bœckh. Œcon. Ath. vol. 1, p. 683 seqq., 740 sq., Wolf. proleg. ad Leptin. p. 96. Atheniensium ἡ βουλὴ τῶν τριακοσίων memoratur tantum in inscr. sec. P. C. quarti ap. Bœckh. vol. 1, p. 436, n. 372, D
5, qui conf. Œcon. Athen. vol. 2, p. 356 ed. sec. || Apud Eleos selecti τριακόσιοι memorantur Xenoph. H. Gr. 7, 4, 13, 16, 31. Spartanorum ap. Plutarch. Lycurg. c. 25. Notissimi etiam trecenti ad Thermopylas apud belli Persici scriptores. || Singulari Xen. Cyrop. 4, 6, 2 : Ἵππον δισχιλίαν τριακοσίαν.] Ionice et poetice dicitur Τριηκόσιοι, ut τριήκοντα pro τριάκοντα. Quod ap. [Hom. Il. Λ, 697, Hesiod. Th. 715, aliosque poetas et] Herodot. legitur. [1, 202 : Ἑξήκοντά τε καὶ τριηκοσίας, ubi al. om. τε. 3, 47 : Τριηκοσίας καὶ ἑξήκοντα· 5, 52 : Ἑξήκοντα καὶ τριηκοσίας· etc. || Dorica forma Τριακάτιοι, Tab. Heracl. locis a Maittairio p. 288 indicatis. Hesychio sunt οἱ ἔφηβοι, Cyrenæis ita dicti, teste Eustath. Il. p. 727, 18, Od. p. 1592, 57, qui male τριάκατοι, ut Ammonius ante Valck.]

[Τριακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ, Qui trecentos conficit medimnos. Synes. De insomn. p. 144, B, ubi cum πεντακοσιομέδιμνος conjungit, quod v. et conf. Bœckh. Œcon. Ath. vol. 1, p. 647 ed. sec.]

[Τριακοσιοντάχους. V. Διακοσιοντάχους.]

[Τριακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, Trecentesimus. Clem. Alex. Strom. p. 782. Wakef.]

[Τριακοσιόχους. V. Διακοσιοντάχους.]

[Τριακοσταῖος, α, ον, Triginta dies natus. Athen. 13, p. 606, F ; Strabo 17, p. 836. Gramm. in Crameri An. vol. 1, p. 369, 1. Τριηκοσταῖος, Hippocr. p. 42, 11 ; 53, 31.]

[Τριακοστημόριον, τὸ, Pars trigesima. Pappus in Wallis. Opp. Mathem. vol. 3, p. 570, C : Τῷ τοῦ τεταρτημορίου τριακοστημορίῳ. L. D. || Τριηκοστημόριον, Hippocr. p. 259, 44.]

[Τριακοστόδυος, ὁ, ἡ, Trigesimus secundus. Nicom. Arithm. 1, p. 77. Conf. Ἑβδομηκοστόδυος.]

[Τριακοστόπεμπτος, Trigesimus quintus. Tzetz. Hist. 13, 287. Elberling.]

Τριακοστὸς, ἡ, ὸν, Trigesimus. [Pind. Ol. 8, 66, νίκαν. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 6 : Ἥκετε εἰς τριακοστὴν ἡμέραν· 8, 4, 27 : Πότε ; — Εἰς τριακοστὸν ἔτος· quæ cum Charit. 5, 3 extr. : Τριακοστῇ ὕστερον ἡμέρᾳ ἀκροάσομαι τῆς δίκης, comparat Dorvill. p. 450. Conf. dicta in Τριάκοντα.] Τρ. μοῖρα, Trigesima pars : pro quo ap. Dem. [p. 467, 2] legitur τριακοστὴ, sine adjectione substantivi : ut et δεκάτη dicitur pro δεκάτη μοῖρα. Et Τριηκοστὸς pro τριακοστὸς, Trigesimus. [Herodot. 4, 44, μηνί.]

[Τριακοστοτέταρτος, η, ον, Trigesimus quartus. Chron. Pasch. p. 393, 16. L. Dind.]

[Τριακρία. V. Τρινακρία.]

[Τριακτὴρ, ῆρος, ὁ, Tertiarius. Æsch. Ag. 168 : Οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, παμμάχῳ θράσει βρύων, οὐδὲν ἂν λέξαι (vel οὐδὲ λέξεται) πρὶν ὤν, ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών. Schol. : Νικητοῦ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς πεντάθλοις ἀποτριαζόντων (hæc omnia om. vet.) ἐπὶ ἐλπίδι νίκης.]

Τριακτὸς, ὁ, exp. Devictus, Superabilis. [Seneca Benef. 5, 3 : Luctator ter dejectus perdidit palmam.]

[Τριάκων, οντος, ὁ, Triacon. Chœrob. p. 79, 16 : Τὸ Τριάκων, ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ντ ἐκλίθη, οἷον Τριάκοντος, καὶ ἴσως ἐπειδὴ γειτνιᾷ τοῦτο τῷ τριάκοντα ἀριθμῷ. Theognost. Can. p. 34, 21 : Τὸ Τριάκων τριάκοντος ὡς μετοχικὰ (sic) διὰ τοῦ ντ κλίνεται. Arcad. p. 12, 21 : Τὸ μέντοι Τριάκων, Σαλάκων, Αἰολοσίκων ὑγιῶς βαρύνεται· οὐ γάρ εἰσι τοπικά. Tzetzes Hist. 7, 319 cum schol., ad Lyc. 176, p. 450, schol. Pind. Ol. 8, 39, qui Argivum dicunt. Duplicem genitivum Τριάκοντος et Τριακόντιος memorat Etym. M. p. 765, 35. De altero conf. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 421. L. Dindorf.]

[Τριακῶς, Trecenti. Basil. Megalom. in Boiss. An. vol. 3, p. 447, 1, ab ipso cit. : Ἀσπάζομαι γὰρ τὸ τριακῶς δὶς μόνον, δὶς τριάκοντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δέκα, i. e. 671. Sic ἑξακὼς pro ἑξακόσιοι dictum notavimus in Ἑξακοσιοστός. L. Dind.]

[Τριανδρικὸς, ἡ, ὸν, Triumviralis. Τριανδρικόν, Triumvir, Gl. Joannes Laur. De magistr. Rom. 1, 50, p. 88 : Τὸ τρ. σύστημα. L. Dind.]

[Τριάνωρ, ορος, ἡ, Quæ ter nupsit. Lycophr. 851, κόρη, quod scholl. partim proprie partim πολύανδρος interpretantur. ᾱ]

[Τριάξ. V. Τριακάς.]

[Τρίαξ, ᾱκος, ὁ, Triax, n. viri, in inscr. Tanagr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 762, n. 1582, 1 : Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος. L. Dind.]

[Τρίαξις, ἡ, Trinitas. Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 371. Osann.]

[Τριάριθμος, ὁ, ἡ, Qui terno numero est. Hermias In Plat. Phædr. p. 125.]

[Τριαρμένιος. V. Τριάρμενος.]

Τριάρμενος ναῦς, ab ἄρμενον significante Velum, Trinis velis instructa navis. Item τριάρμενα πλοῖα exp. Robustissima navigia ap. Lucian. [Navig. c. 14] : Τριάρμενα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα. [Lexiph. c. 15, ὁλκάδα· Pseudolog. c. 27 : Ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα. Pollux 1, 83. Nicetas Chon. Annal. p. 111, D : Ἐπειδὴ τοῖς νεωρίοις ἐνώρμει τῆς πόλεως ναῦς τῶν τριαρμενίων (sic). Sed cod. barbarogr., ναῦς μεγάλη τριάρμενος. L. Dindorf.]

[Τριαρχία, ἡ, Triumviratus. Dio Cass. 41, 36.]

[Τρίαρχος, ὁ, ap. Theophil. Ad Autol. 2, 46, 31,

p. 372, C) : Τοῦ δὲ (Sennacherim) τρίαρχος ἐγένετο Ἀδραμελὲχ, Int. vertit Triarchus vel Triarcha. Kall. Epiphan. vol. 2, p. 195, A : Τὸ κέρας τῆς ἐλάφου τρίαρχον κατὰ τὰς τρεῖς ἀνακαινίσεις, Int. Cornua tribus ramis distinguuntur, ab adj. Τρίαρχος, ὁ, ἡ. Cit. Boiss.]

[Τριᾶς, ᾶντος, ὁ, Triens, i. e. Tertia pars λίτρας sive Quattuor unciæ, apud Siculos. Pollux 4, 175 : Ἐν δ' Ἱμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιῶται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν, τοὺς δὲ τρεῖς τριᾶντα, τοὺς δὲ ἓξ ἡμίλιτρον, κτλ. Unde emendandum esse locum alterum 9, 80 : Ἀλλὰ μέντοι παρ' αὐτῷ (Aristot.) τις ἂν ἐν τῇ Ἱμ. πολ. καὶ ἄλλα εὕροι Σικελικῶν νομισμάτων ὀνόματα, οἷον οὐγκίαν, ὅπερ δύναται χαλκοῦν ἕνα καὶ ἓξ τάλαντα (l. καὶ ἑξᾶντα) ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ, καὶ τρία τάλαντα (l. καὶ τριᾶντα) ὅπερ τρεῖς, minime vero ex quorundam librorum scriptura l. priori διξᾶντα pro ἑξᾶντα inferendum alteri esse διξᾶντα et τριξᾶντα, quod ex Jungermanni conjectura recepit Bekkerus et post Hemsterh. probaverat Koen. ad Gregor. p. 435, quamvis Ionum potius quam Dorum sit διξὸς et τριξὸς, rectissime judicavit Bentlejus Phalar. p. 416—421, probante Bœckhio *Metrolog. Untersuch.* p. 293. Hesychius autem quod scribit : Τριᾶντος πόρνη, λαμβάνουσα τριάκοντα (τριᾶντα), ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι, recte Mullerum Dor. vol. 2, p. 214 (210 ed. sec.) pro numero rotundo habere, quum 21 dicendum esset, quod reponebat Salmas. De modo usur. p. 259, animadvertit Bœckh. ib.]

Τριὰς, άδος, ἡ, Numerus ternarius, Ternio, ut Gell. interpr. 1, 20. [Theocr. 17, 84 : Δοιαὶ τριάδες, ubi schol. contractum putavit pro τριακάς. Plato Phæd. p. 104, A, et alii quivis, de qua plura arithmetici. V. Ast. ad Theolog. arithm. p. 333.] Est et τριὰς ἐπῳδικὴ apud Metricos, de qua vide schol. Aristoph. [Av. 1731, de stropha, antistropha et epodo. Hephæst. p. 123 : Γίνεται ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ οὕτω, καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπὶ πλεῖον. De Peripateticorum triade τῶν ἀγαθῶν, ἅπερ εἰσὶ τὰ κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ ἐκτὸς, v. Eustath. et schol. Il. Ω, 376. Τρία γένη dicit Sextus Pyrrhon. 3, 180.] Apud Theologos autem Græcos ἡ ἁγία τριὰς, quam Latini vocant Sanctam trinitatem [Gl.], dicitur ἡ τρισυπόστατος οὐσία, s. ἡ τρισυπόστατος φύσις, s. ὁ τρισυπόστατος θεὸς, Pater nimirum, et Filius, et Spiritus sanctus : quoniam sc. sunt trina unitas et una trinitas. [V. Suicer. Thes. eccles. « Tertius creationis dies, Philo vol. 1, p. 38. » Schleusner.]

Τριασμὸς, ὁ, est potius quasi a verbo τριάζω, id autem a τριάς : quamobrem exp. Ternionis s. Ternarii numeri ratio. Sunt tamen qui scribant Τριαγμὸς, et velint esse quandam In tria divisionem. [Quod v.]

[Τρίασπις, ιδος, ἡ, Triaspis, n. mulieris, in inscr. Chalcedon. ap. Bœckh. vol. 2, p. 973, n. 3794, 12, ubi Τριάσπιδος. L. Dind.]

Τριάσσω, [s. Τριάττω vel Τριάζω], ξω, Vinco, Supero : verbum ab Athletis translatum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat : ut [Photius s.] Suid. [et ex parte Antiatt. Bekk. p. 114, 22, ubi deest δόλιχον] tradit τοὺς παλαιστρικοὺς dici τριαχθῆναι pro τρὶς πεσεῖν : vel significare τὸ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. [Οὕτω Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς addunt Photius et Suidas. « Τριάζω proprie dicitur de luctatore qui adversarium ter dejicit; nec enim victus quisquam inter luctandum censebatur, nisi ter cecidisset ; τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui ter dejecerat adversarium ; τριαχθῆναι et ἀποτριαχθῆναι contra qui ter dejectus fuerat; ideo τριάξαι est Vincere, τριαχθῆναι, Vinci; unde ἀτρίακτος ἄτα Æschylo, Quæ expugnari non potest; inde Lucillius in Epigr. (Anth. Pal. 11, 84, 6) verbum finxit πεντετριάζεσθαι, quendam athletam irridens qui in pentathli quinque certaminibus victus πρῶτος ἐκηρύχθη πεντετριαζόμενος, i. e. Victus in pentathli quinque certaminibus. » Brunck. Conf. Jacobs. ad Anth. vol. 9, p. 446, 452, Salmas. Plin. Exerc. p. 206. Τριάσσω et Τριάττω præsens ponit Zonaras Lex. p. 1751, Τριάσσειν Etym. M., rectius fortasse posituri Τριάζω, cujus aliud ex. v. in Τριακτήρ. V. tamen de altera forma Lobeck. Technol. p. 241.]

[Τριαστὴς, ὁ, Triplicis certaminis victor, Tertiarius, qui supra Τριακτήρ. Euseb. Cram. Anecd. Paris. vol. 2, p. 149, 6 : Λεωνίδας Ῥόδιος τριαστής. L. Dind.]

[Τριαυγὴς, ὁ, ἡ, Trino splendore fulgens. Cæsarius Quæst. 3, p. 14 : Φῶς τριλαμπὲς, τριαυγὲς, ἰσολαμπὲς, de S. Trinitate.]

[Τριαῦλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Trisulcus, Gl. Infra Τριῶλαξ.]

[Τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Tres cervices s. Tria capita habens. Lycophr. 1186, de Hecate.]

[Τρῐβᾰδικὸς, ἡ, όν.] Τριβαδικὴ ἀσέλγεια dicitur Tribadum illa insana et nefaria libido : cujus inventrix fuisse creditur Philænis, et ob eandem male audiisse narratur lasciva Sappho. Lucian. in Dial. qui Ἔρωτες inscribitur, p. 214 [c. 28] : Τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν, τῆς τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. Ubi tamen vulgatæ edd. perperam habent τριβακῆς ἀσελγείας, quasi a nom. Τριβακὴ ἀσέλγεια. Aliud enim significat τριβακὸς, ut infra docebo. [Sed non est cur non eadem signif. dicatur τριβακός.]

[Τρίβαθμος, ὁ, ἡ, Tres habens gradus. Constantin. Cærim. p. 430, A : Μέχρι τοῦ τριβάθμου τῆς βασιλικῆς εὐωχίας, Ad suggestum trium graduum sacræ mensæ, Int. L. Dind.]

[Τριβαία, ἡ, Mortarium et Pila, Suid. v. Ἴγδη Schleusn. Conf. id. v. Θυείδιον, Ὕπερον.]

Τρῐβᾰκὸς, ἡ, όν, Tritus. [Obsoletus, Exoletus, Veterator, add. Gl.] Dicitur de Homine qui in rebus agendis est exercitatus, et diuturno usu veluti tritus, ut et τρίμμα infra. Eust. p. 1327 : Οὕτω καὶ τριβακὸς κοινότερον ὁ ἐντριβὴς πράγμασι· et p. 932 : Ἀντιτίθησι δὲ ὁ Κωμικὸς τῷ νηπυτίῳ τὸν τρίβωνα, ὅς ἐστιν ἐντριβὴς περὶ πράγματα· ὃν ἄλλοι φασὶ καὶ τριβακόν. [Eodem accentu Galen. vol. 8, p. 155, γέρων· 6, p. 165, ἰατρὸς, (et vol. 13, p. 948 : Ὁ περὶ ταῦτα τριβακὸς ὤν·) quem citavit Lobeck. Technol. p. 314, rejiciens alterum, qui est ap. Automedont. Anth. Pal. 5, 129, 5 : Τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίης ὀρχηστρίδα αἰνέω, ὅτι καὶ τρίβακον περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι οἶδε καὶ οὐ φεύγει γηραλέας ῥυτίδας. Superl. Galen. vol. 13, p. 867 : Ἔνια παραποιοῦσιν οἱ καπηλεύοντες οὕτω σοφῶς ὡς καὶ τοὺς τριβακωτάτους ἐν αὐτοῖς λανθάνειν, et absolute 884.] Item Τριβακὸν dicitur Lacerna trita, ut Suidas τριβακὰ exp. κατατετριμμένα ὀθόνια : addens hunc locum, pertinentem ad ὀνείρων λύσιν, opinor, Καὶ τριβακὰ φορεῖν δοκεῖν, ἀγαθὸν, Pallium tritum et lacerum gestare. [Artemid. 2, 3 init. : Ὀθόνιά τε καὶ τρίβακα ἱμάτια δοκεῖν φορεῖν ἀγαθόν. Galen. vol. 6, p. 226 : Τῶν καθαρῶν ἱματίων... μάλιστα ἂν ᾖ τριβακά. Hemst.] Verum existimo, ut cum superiore τριβακὸς subauditur ἀνὴρ, sic cum τριβακὸν sub. ἱμάτιον : ut Bud. ex quodam grammatico [schol. Aristoph. Pl. 714] affert, Τρίβακον ἱμάτιον Ἀττικοὶ καλοῦσι τριβώνιον. [Conf. id. 882.] Sed et Τριβακὴ dicitur de Veste s. Pallio [Theodorid. Anth. Pal. 6, 282, 4 : Τριβακὴν γλοιοπότιν χλαμύδα. Accentum baryt. ap. Galen. Comm. in 6 Epid. 4, 21, vol. 17, part. 1, p. 196, τριβάκων ἱματίων, et Hesychium Τρίβακον ἱμάτιον, repudiat Lobeck. Techn. p. 314], aut etiam Linteo trito : si modo recte hæc tradit Cæl. Rhodig. 3, 19, auctoris nomen tacens. [Lucian. Gall. c. 9 : Σὺν τριβακῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν, ubi olim ἐν πενιχρῷ.] Est et in abscessibus cutis nuncupata ῥακώδης, puris virulentia insigniter attenuata, et τριβακαῖς, i. e. Attritis linteis, admodum assimilis. Lacernosam cutem Latini appellant nonnulli, quia lacernæ instar rodatur. Ubi cum τριβακαῖς subaudiri potest ὀθόναις, vel simile quid, nisi potius τριβακοῖς scrib. sit. Τρύχος quoque vocatur τὸ τετρυμένον ἱμάτιον s. ὀθόνιον, ut infra docebo. [Similiter Suidas : Ἱστίον σαπρὸν, τριβακόν.]

‖ Sed nota in illo loco quem Bud. affert ex gramm. illo, non oxytonως scribi τριβακὸν, sed Τρίβακον proparoxytonως, ut et ap. Hesych. legimus Τρίβακον, quod simpliciter exp. ἱμάτιον [intellecto, ut sæpe, ex verbo κατατετριμμένον]. Nec non ap. Etym. et in Lex. meo vet. proparoxytonως itidem legitur Τρίβακος, expositum τριβή. [Τρίβακος, Pannosus, Gl., quæ inter utrumque accentum variant.] Moneturque ibi hoc τρίβακος esse παρώνυμον : dici enim prius Τρίβαξ, ex cujus genit. fieri τρίβακος, eo sc. in nominativum mutato, veluti ex φύλαξ fit φύλακος, φυλάκου. Nota igitur ibi et Τρίβαξ. [Τριβάκι, Exoleto, Gl. Conf. Koen. ad

Gregor. p. 592.] Apud Theocriti autem schol. perperam scriptum τριβαλὸς pro τριβακός : sc. schol. in Idyll. 7, [17] ubi γέρων πέπλος exponens, ait τριβακὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν : sumptamque metaph. esse dicens ab ætatibus : Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος Ζωστῆρι πλακερῷ, i. e. περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος ζωστῆρι πλατεῖ. Ubi observa etiam Γέρων πέπλος pro Peplo vetustate trito. [Reg. S. Pachomii n. 29 : Δύο λεvιτωνάρια καὶ ἡμιτρίβακον στρῶμα, δέρμα μηλωτή, confert Ducang. || Alia signif. positum v. in Τριβαδικός.]

[Τριβαλλάρχης, ὁ, Dux Triballorum. Ephræm. Cæs. 4142, quod Τριβαλάρχης scribitur 6171, 9188. L. D.]

[Τριβαλλικός. V. Τριβαλλοί.]

[Τριβαλλοί, οἱ, Triballi, gens Illyrica, sec. Steph. Byz., qui citat Aristoph. Av. 1529 : Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστιν ; — Τριβαλλοί, et sæpius in seqq., ubi etiam in scenam prodit Triballus. Antiphanes ap. Athen. 15, p. 671, D ; Thuc. 2, 96 ; 4, 101 ; Isocr. p. 169, C ; 280, A. Ptolem. 3, 10, 9 ; Strabo 7, p. 301, 305, 315 sq. Diodor. 15, 36 ; 17, 17. Ps.-Eurip. Epist. 5, ante med. : Φρούρια λαβόντας ἐν Τριβαλλοῖς ἡγεῖσθαι. Tzetz. Hist. 11, 935 : Οἰκοῦσι τῆς κάτω δὲ δυσμὰς Μυσίας ἔθνη Τριβαλλῶν. De signific. transl. HSt. :] Τρίβαλλοι, vel Τριβαλλοί [acutum, etiam in libris frequentiorem præcipit, Arcad. p. 54, 5], Sycophantæ, aut Mensarum asseclæ. V. Hesych. et Aristoph. enarratorem. [Hesychius : Τρίβαλλοι, συκοφάνται. Οἱ δὲ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. Cod. θωπευτικοὺς et τρίβοντας. Lex. rhet. Bekk. p. 307, 3 : Τρίβαλλος, ἔθνος Θρᾳκῶν, ἢ ἐπώνυμον τῶν συκοφαντούντων. Etym. M. p. 765, 55 : Τρίβαλλοι· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι· οἱ δὲ τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους κατατρίβοντας. Quibus Photius post διατριβόμενοι addit l. Demosth. p. 1269, 9 : Ἀκούω Βάκχιόν τέ τινα, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀριστοκράτην τὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθαρμένον καὶ τοιούτους ἑτέρους τινὰς καὶ Κόνωνα τουτονὶ ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν. Schol. Æschinis p. 8, 11 HSt. : Ἄγριοι) τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς· ἐπονομάζονται δὲ καὶ Τριβαλλοὶ καὶ Κένταυροι. Hinc autem Τριβαλλοποπανόθρεπτος, ὁ, ἡ, ap. Eubulum Athen. 3, p. 108, B : Τριβαλλοποπανόθρεπτα μειρακύλλια, ut Casaub. scripsit pro τριβαλλοπανόθρεπτα. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1037. Qui ib. p. 1325 cum Joannis Laur. De magistr. 1, 47, p. 82 : Τίρωνας δὲ τοὺς ταπεινοὺς (dicunt Romani) ὁποίους εἶναι συμβαίνει καθ' ἡμᾶς τοὺς λεγομένους Τριβάλλους (sic), contulit aliarum gentium barbararum ministeriis quibusdam adhibitarum nomina. || Adj. Τριβαλλικὸς, ἡ, ὸν, Herodot. 4, 49, πεδίον. Τριβάλλιος ex Εὐρύβατος corruptum ap. Tzetzen Cram. An. vol. 3, p. 413, 10, qui l. addendus iis ubi Τρίβαλλος pro Εὐρύβατος scriptum notavi in Σίλλος p. 250, B. L. D.]

Τρίβανον, τὸ, i. fere q. τριπτήριον. Quidam tradentes, in igniariis, quæ πυρεῖα vocantur, duo esse : unum, quod atterit, alterum, quod atteritur ; hoc, ἐσχάραν, illud, τρίβανον dici : sic [male] legunt ap. Theophr. pro τρύπανον, quod vulgatæ habent editt., H. Pl. 5, cap. ult. [7] : Δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης. Lectionemque illam confirmant his verbis Plinii, 16, 40 : Calidæ et morus, laurus, hedera, et omnes ex quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi vel foliorum, facillime conceptum. Sed nihil hedera præstantius quæ teratur, lauro quæ terat. Atque ita τρίβανον fuerit Id quod terit fomitem, quo teritur fomes : Luciano τὸ συντριβόμενον πυρεῖον, Synesio τὸ πρὸς ἄλλο πυρεῖον παρατριβόμενον, Etym. τὸ ξύλον ὃ προστρίβεται ἑτέρῳ ξύλῳ καὶ πῦρ γεννᾷ, ut supra videre est in Πυρεῖον. Cardanus vulgatam lectionem secutus esse videtur, quum in libris De Rerum Varietate sic scripsit : Igniaria fiunt ex tabula attagenis, (hederæ hæc species est,) et stylo lauri arboris terebræ in modum, dum concitato motu circumagitur, adjecto sulphure. Eodem fere modo Indi excitare ignem dicuntur, duobus lignis circa capita arctissime inter se commissis et constrictis, tertio vero tereti et styli forma per medium adacto : quod utraque manu terebræ modo versant et circumagunt : donec ignis eliciatur collisu et tritu, sive potius terebratione illa, aridamque materiam circumpositam corripiat. || Hesych. vero τρίβανον exp. λήκυθον, i. e. Ampullam oleariam : fortassis quoniam μετὰ τὴν τρῖψιν ex ea inungebantur ; prius enim fricari et destringi solebant, deinde ἀλείφεσθαι. [Galen. De mensuris et pond. vol. 13, p. 983 : Ὁ ξέστης κοτύλας β', αἳ καὶ τρίβανα ἢ τρύβλια λέγονται. Ἡ κοτύλη γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρίβανον ἢ τρύβλιον μύστρα μεγάλα γ', ὀξύβαφα δὲ δ'. L. Dind.]

[Τριβανόω, Attero, et ex adjuncto, Absumo, Consumo. Symm. Ps. 6, 8 : Ἐτριβανώθην, Hieron. Consumtus sum. Recte ; nam quæ inveterascunt, ea paulatim consumuntur. Schleusn. Lex. V. T.]

[Τρίβαξ. V. Τριβακός.]

[Τριβάρβᾰρος, ὁ, ἡ, Ter barbarus. Plut. Mor. p. 14, B : Ἰλλυρὶς καὶ τριβάρβαρος. Const. Manass. Chron. 3539, 3948, 6589, 6604, 6697, etc.]

Τρῐβὰς, άδος, ἡ, Frictrix. Τριβάδες vocantur Feminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciviæ, quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουσιν mutuo, fricatuque illo s. attritu insanæ cupiditati satisfaciunt : Frictices dictæ Tertulliano De pallio : Plauto Subigatrices, in Persa : Ne me attrecta subigatrix. Cæl. Aurel. 4 Chronicon, cap. ult., quod inscribitur De Mollibus s. Subactis, quos Græci μαλθακοὺς vocant : Sicut feminæ τριβάδες appellatæ, quod utramque venerem exerceant, mulieribus magis quam viris misceri festinant, et easdem invidentia pæne virili sectantur. [Vocabulo alieno ab Atticis sec. Mœrin p. 151, ἑταιρίστρια probantem, quod sic interpr. Photius et alii, utitur Manetho 4, 358 : Πόρνας καὶ τριβάδας. Ptolem. Tetrab. 3, p. 171 fin. : Αἱ γυναῖκες πρὸς τὰς παρὰ φύσιν ὁμιλίας λάγνοι καὶ ῥιψόφθαλμοι καὶ αἱ καλούμεναι τριβάδες· διατιθέασι γὰρ θηλείας ἀνδρῶν ἔργα ἐπιτελοῦσαι· 14, p. 187 fin. De re Tzetzes ad Hesiod. Op. 693 : Μικρὸν γὰρ ἤδη, καὶ οἱ μὲν τελέως γηράσαντες ἀσθενήσουσιν, αἱ δὲ πρὸς τὸ σφριγῶν τῆς ἡλικίας ἀναδραμοῦσαι τὴν ἀνδρικὴν τριβάδα ὅποθεν γενήσεται αὐταῖς μηχανήσονται. Tritorium, Murarium (Mustarium Vulcanius), Publica culiola, Gl. L. Dind.]

[Τρίβᾰφος, ὁ, ἡ, Qui trium est colorum. Jo. Laur. De mens. p. 26 Rœth. : Τραβαία δὲ εἴρηται ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀποτελεῖται χρωμάτων κτλ.]

Τριβελὴς, ὁ, ἡ, Tres cuspides habens : τριβελὲς δόρυ, VV. LL. citant ex Epigr. [Philippi Anth. Plan. 215, 5] pro τρίαινα. [Τριβελὲς βέλος Tzetz. in Alleg. interpr. Hom. Boiss.]

[Τριβέλτιστος, ὁ, Ter optimus. Tzetz. Epist. 3, p. 4 med. : Σὺ ὁ τριβέλτιστος· 13, p. 13 med. : Σὺ ... τριβέλτιστε. L. Dind.]

[Τρῐβεὺς, έως, ὁ, Tritor. Strabo 15, p. 710 : Τρίβεται (rex Indorum) τεττάρων περιστάντων τριβέων. Pistillum, Gl. Pappus Collect. Math. 8, p. 483. Philo Belop. p. 53, B : Τὸ τοῦ τριβέως πάχος. Schneid. Sic Hesych. exponit Λινοπλύνας. Hemst. V. Νηγεύς.]

Τρῐβὴ, ἡ, Tritus, i. q. τρῖψις. [Proprie Pollux 1, 226 : Ἐλαίας τριβή· 7, 133 : Τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή. Improprie de atterendo Æsch. Ag. 465 : Ἐρινύες τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν· Cho. 944 : Ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβὰς, de opibus diripiendis. Schol. συντριβάς. Quomodo id. Cho. 749 : Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά, φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν, ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη (in seqq. lacuna esse videtur), interpr. τὸν συντρίψαντά μου ταῖς ἐπιμελείαις τὴν ψυχήν. De quo Hemst. : « Meæ animæ exercitationem, Stanl. Malim fere, Oblectamentum, pro διατριβήν. »] Sicut vero τρίβειν accipitur pro Usu [Gl.] quotidiano terere, ita et τριβὴ accipi sciendum est : velut ap. Aristoph. [Av. 156] : Οὗτος μὲν οὖν οὐκ ἀχάριστος εἰς τριβὴν, ubi metaph. sumpta est ἀπὸ τῶν εὐύφων [εὐυφῶν] ἱματίων τῶν ὑπουργούντων εἰς τρῖψιν καὶ φόρησιν πολλοῦ χρόνου, Suid. [Verba sunt : Οὗτος δὲ δὴ τίς ἐσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος ; σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς. — Οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν, i. e. διατριβὴν, ut alter schol.] Item τριβὴ dicitur ea signif., qua τρίβειν vel se vel alium dicitur quis, i. e. Exercere et usu veluti atterere. [Hippocr. p. 25, 43 : Δεῖ

μὴ λογισμῷ πρότερον πιθανῷ προσέχοντα ἰητρεύειν, ἀλλὰ τριβῇ μετὰ λόγου· 28, 31 : Παρακελεύομαι χρησίμην εἶναι τὴν τριβήν. Xen. Anab. 5, 6, 15 : Ἱππέας καὶ μάλα ἤδη διὰ τὴν τριβὴν ἱκανούς.] Plato Ep. 7 [p. 344, B] : Μανθάνειν τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ, Adhibita omni exercitatione et studio, Usu et progressu temporis. [Epin. p. 976, B : Ὁπόσοι βοηθοὶ δίκαις ἐν τῇ τοῦ λέγειν ῥώμῃ φασὶ γίγνεσθαι μνήμῃ καὶ τριβῇ· Soph. p. 254, A. Dionys. Hal. Lysiæ c. 11, p. 476, 1 : Ἐπιτηδεύειν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ· et similiter de Demosth. c. 50, p. 1108, 2.] Polyb. 1, [32, 1] : Τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον, Qui haberet usum mediocrem rei bellicæ. [Eademque constr. 5, 68, 5, et alibi. 22, 21, 2, καὶ φύσει καὶ τριβῇ. Diod. 16, 15 : Ἔσχον τριβὴν καὶ μελέτην τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων· eademque constr. Exc. p. 568, 51. Dionys. Hal. Isæi c. 2, p. 588, 11 : Εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν εἴη καὶ τριβὰς ἀξιολόγους ἀμφοῖν ἔχων. Id. Lysiæ c. 8, p. 468, 9 : Οὐκ ὀλίγοις καὶ τῶν φιλολόγων, ὅσοι μὴ μεγάλας ἔχουσι τριβὰς περὶ λόγους· eademque constr. Arrian. Epict. 2, 24, 10. Plato Phædr. p. 260, E : Οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἄλογος τριβή· coll. p. 270, B. Leg. 11, p. 938, A : Ταύτην ἐν τῇ παρ' ἡμῖν πόλει εἴτ' οὖν τέχνη εἴτε ἄτεχνός ἐστί τις ἐμπειρία καὶ τριβή, μάλιστα χρεὼν μὴ φῦναι, quæ jungit etiam Gorg. p. 463, B; 501, A; Phil. p. 65, E. Polyb. 9, 14, 1 : Τῶν προειρημένων τὰ μὲν ἐκ τριβῆς, τὰ δ' ἐξ ἱστορίας, τὰ δὲ κατ' ἐμπειρίαν μεθοδικὴν θεωρεῖται· 1, 84, 6 : Πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς. Sextus Adv. grammat. 60, p. 229 : Αὐτὴ γὰρ ἡ ἐμπειρία τριβή τίς ἐστι καὶ ἐργάτις ἄτεχνός τε καὶ ἄλογος, ἐν ψιλῇ παρατηρήσει ... κειμένη κτλ. Quinct. Instit. 10, 7, 11 : « Est igitur usus quidam irrationalis, quem Græci ἄλογον τριβὴν vocant, qua manus in scribendo decurrit, qua oculi totos simul in lectione versus flexusque eorum et transitus intuentur et ante sequentia vident quam priora dixerunt. » Conf. Plut. Mor. p. 440, A. Greg. Cor. De dial. p. 4 : Ἄλλοι πολλοί, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία τριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονε, ubi al. διατριβὴ vel σπουδή. De scriptura vulgata schol. Hom. Il. Σ, 591 : Δασέως ἀναγνωστέον, ὥσπερ ἡ τριβὴ ἔχει· T, 90 : Ὡς ἡ τριβὴ συνάπτει. Etym. M. v. Σιροί, p. 714, 19 : Ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει. Similiter Quinct. Inst. 2, 15, 23 : « Usum dicendi ... τριβὴ significat. »] Præterea ut τρίβειν χρόνον significat Tempus terere, ita τριβὴ quoque, et διατριβή, quod redditur Mora, Procrastinatio, ἀναβολή, ὑπέρθεσις, βραδύτης. [Διατριβὴ et βραδυτὴς Hesychio, ὑπέρθ. Photio. De immorando vel tempore consumendo in re aliqua Æsch. Prom. 639 : Ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας ἐνταῦθ', ὅπῃ μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει. Schol. διαγωγήν, διήγησιν ἀξίαν ἔχει τὸ εἰπεῖν. In deteriorem partem Soph. OEd. T. 1160 : Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν ἐς τριβὰς ἐλᾷ· Ant. 577 : Μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω. Sed 1078 : Οὐ μακροῦ χρόνου τριβή· et fr. Tyr. ap. Stob. Fl. 115, 8 : Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή, signif. priori. Plat. Reip. 6, p. 493, B : Καταμαθὼν ταῦτα πάντα ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ.] Plut. Alcib. [c. 21] : Ἠθύμουν ἀπιόντος αὐτοῦ, καὶ πολλὴν τριβὴν προσεδόκων καὶ μῆκος ἀργὸν ἐν τῷ Νικίᾳ τὸν πόλεμον ἕξειν, Diutius procrastinatum iri bellum, i. e. Niciam multum temporis triturum in gerendo bello : quemadmodum idem in Camillo dicit, τὸν πόλεμον χρόνῳ τρίβειν, Procrastinare bellum : quo sensu et παρατείνειν accipitur, ut suo loco docui. [Lucian. Herodot. c. 1 : Τὸ περινοστοῦντα ἀναγινώσκειν ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι.] Et Thuc. 8, p. 290 [c. 87] : Τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς. Sic ap. Suid. : Οὐ φέρων τὴν τριβὴν τοῦ πολέμου, καὶ ἅμα τὴν ὅσον οὔπω ἀπορίαν τῶν ἀναγκαίων. Item, Εὑρὼν τοὺς στρατιώτας μηκέτι τὴν τριβὴν φέροντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ κινδύνου διαπολεμῆσαί πως ἐπιθυμοῦντας. Ubi et ipse τριβὴν exp. βραδύτητα et χρονίαν ὑπέρθεσιν. [Anon. ap. eund. v. Ἀκραιφνὲς cit. : Τριβαῖς τοῦ πολέμου μακραῖς, non diversus fort. ab Joanne Antioch. in Ἀμβλύνω cit., ubi τριβαῖς, pro quo διατριβαῖς in Διῆγε.] Item ex Aristoph. [Ach. 386] affertur τριβὰς πορίζειν, pro Moras nectere. Apud Greg. Naz. vero in Enc. Macc. : Καὶ γάρ πως καὶ τριβὴν ἐνεποίει τοῖς πάθεσιν, Etenim quodammodo et moram afferebat supplicio.

Τριβήδιον, τό, affertur pro δοῖδυξ, ὕπερος, Pistillum, nescio unde : quamobrem et suspectum mihi est. [V. Ducang. in Τιναχτάριον cit.]

[Τριβήν. V. Τιβήν.]

[Τρίβιβλος, ἡ, Libri tres. Theodor. Meliten. Proœm. in astronom. Fabric. Bibl. Gr. vol. 10, p. 407, 9 : Τῆς παρούσης συντάξεως, ἧπερ ἀστρονομικὴ τρίβιβλος τοὔνομα· 21. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 157, B : Τῆς αὐτοῦ ἀστρονομικῆς τριβίβλου. Adjective Galen. vol. 2, p. 230, πραγματεία, Trium librorum. L. Dindorf.]

[Τριβίκιον, τό.] Τριβίκια, Ricini, κρότωνες, VV. LL. ex schol. Hom. Od. Π [P, 300. Meursius legit τζιβίκια. Ducang.]

[Τριβικός, ή, όν, i. q. τριβακός. Galen. vol. 2, p. 287 : Τὴν δὲ πεῖραν ταύτην τὴν ἑπομένην τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει τριβικὴν καλοῦσιν, ὅτι χρὴ τετρῖφθαι κατὰ τὴν τέχνην τὸν μέλλοντά τι οὕτως εὑρήσειν. Sextus Adv. grammat. 248 : Ταυρίσκος φησὶ τῆς κριτικῆς εἶναι τὸ μέν τι λογικόν, τὸ δὲ τριβικόν, τὸ δ' ἱστορικόν, λογικὸν μὲν τὸ στρεφόμενον περὶ τὴν λέξιν, τριβικὸν δὲ τὸ περὶ τὰς διαλέκτους καὶ τὰς διαφορὰς τῶν πλασμάτων καὶ χαρακτήρων, ἱστορικὸν δὲ τὸ περὶ τὴν προχειρότητα τῆς ἀμεθόδου ὕλης.]

[Τριβιμαῖος, ὁ, Tribimæus, n. viri, in Menologio Gr. vol. 3, p. 2, B ed. Albani. L. Dind.]

[Τρῐβοβᾰτέω, Obambulo. Athanas. vol. 2, p. 326, A : Ἐπειδὴ ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῶν ἀρετῶν ἐργασίαις, ὥσπερ ἔλαφοι ἐν τῷ ὄρει, τριβοβατοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων. L. Dind.]

[Τρίβοκχοι, οἱ, Tribocchi, gens Germanica in Gallia Lugd., ap. Strab. 4, p. 193 sq. Per κ vel κκ libri Ptolem. 2, 9, 18.]

[Τριβόλα, ας, ἡ, ap. Dionys. A. R. 1, 14, bis scripta quæ supra Τρηβούλα.]

[Τριβολεκτράπελος, ὁ, ἡ.] Τριβολεκτράπελα, comp. ἐκ τοῦ τριβόλου, et τοῦ ἐκτραπέλου, significat σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα ap. Aristoph. [Nub. 1003 : Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τρ., οἷά περ οἱ νῦν], cujus vide schol., necnon Suid. Quidam interpr. Dura, Incondita, Absurda. [Ἀνώμαλα, οὐδαμινά, φευκτά, addunt alia scholia, ἀπόκροτα Zonaras Lex. p. 1749. Divise qui scriberent, contulerunt Hesychii gl. : Τρίβολα, στρεπτά, στωμύλα. ἴα]

[Τριβόλη, ἡ, sine signif. inter nn. in ολη ponit Theognost. Can. p. 111, 20.]

[Τριβόλιον, τό, Loti species. V. Τρίφυλλος.]

[Τριβόλιον, τό, Tribula, Gl. Schol. in Dionys. Thracem ap. Bekker. An. vol. 2, p. 794, 24. Schæf. ad Gregor. p. 1037 : « An quod habent libri in Longi Past. p. 93 Vill. τριβίοις mutandum in τριβολίοις ? » Angl. Incerta est signif. in Legg. Homerit. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 97 fin. : Οἱ τοῖς κύβοις σχολάζοντες καὶ οἱ τὸ τριβόλιον καὶ οἱ τοὺς χοροὺς τῆς ἀσωτείας χορεύοντες. « Murex ferreus, τρίβολος. Constantinus in Tacticis p. 11 : Δρέπανα, ἀξινάρια, φαλκίδια, πριόνια, σκέπαρνα, τριβόλια, ἀποδεδεμένα μετὰ σφηκωμάτων· et 19, ubi μετὰ λεπτῶν σφ. 49 : Ῥίπτει τριβόλια ἢ ὀρύσσει λάκκους μικρούς. Aliud porro est a murice vox ista. » Ducang. Constant. Cærim. p. 387, A, D; 386, A. L. Dind.]

[Τριβολοειδῶς, Ad modum τριβόλου. Rufus. Ephes. p. 51 ed. a. 1554. Boiss.]

[Τρίβολον, τό. Metaphrastes in S. Demetrio in Synaxario 26 Octob. : Ἐπεισιόντες μὲν ἐν τῷ ναῷ ἔξωθεν· πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον τρίβολον γενόμενος· ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου. Ita cod. Ms. Colberteus et Maximus Cyther. episc. Sed videtur legendum περίβολον. Ducang.]

Τρίβολος, ὁ [et ἡ], Tribulus. [Ἄκανθα, Lentes, Spina, Gl.] Herba hæc inter eas, quæ secundum spinam folia habent, a Plin. numeratur. Ejus duæ species commemorantur, altera terrestris, altera in aquis nascens. Terrestris, inimica frugibus est, et a Plin. inter terræ pestes numeratur. Unde et Ad Hebr. 6, [8] de terra infrugifera : Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. [Conf. Genes. 3, 18; Hos. 10, 8. Unde Theodor. Stud. ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 456, A Harl. : Μὴ εἰσφέρειν ἀκάνθας καὶ τριβόλους παθῶν· Ms. ap. Pasin. Codd.

Taurin. vol. 1, p. 159, A : Τριβόλους, πειρασμούς. Dioscorides Anth. Pal. 7, 37, 3 : Ἔτι τρίβολον πατέοντα, de Baccho, antequam Sophocles ad tragœdiam accederet, rudi et inculto. Pollux 1, 246 : Χωρίον ἀνάπλεων τριβόλων.] Vide Theophr. H. P. 4, 11 [9, 1 Schn.], Diosc. 4, 15 ; Plin. 21, 15; 22, 10. [Theophr. ib. 3, 1, 6 ; 6, 1, 3, de terrestri ; 6, 5, 3, de utroque. V. annot. p. 503. Prior Tribula terrestris, altera Trapa natans Linn. Virg. Georg. 1, 153. Hippocr. p. 570, 38 : Τριβόλους παραθαλασσίους σὺν τῇ ῥίζῃ τρίψας. Alcæus ap. Athen. 2, p. 38, F : Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὀξυτέρου τριβόλων, de vino. Schneid. V. Fraas. Synops. plant. p. 83. Gen. fem. Geopon. 13, 8, 11 : Τρίβολον βοτάνην λειώσας ὕδατι καὶ τὴν τρίβολον αὐτὴν τῇ ὀπῇ ἐνθεὶς διώξεις τοὺς ὄφεις· 15, 6 : Τριβόλου ἑψημένης ὕδατι. Ap. Aristoph. Lys. 576 : Πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ, ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ κλίνης ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι, ubi schol. exp. ἀκανθῶδες φυτόν, Schneider. Ind. Scriptt. Rei rust. vol. 4, p. 361, B : « Primum lana succida purgari sordibus dicitur, dum balneo mergitur et eluitur; deinde per cratem virgis cæditur et simul duriores pili (τρίβολοι) eliguntur. » Sed quas idem in Lex. comparat Hesychii gll. : Σπορθύγγια, τρίβηλα, et Πορθυγγίς, τρυβλία, nihil huc pertinent.] ‖ Τρίβολοι sunt etiam, ut Bud. in Pand. annotat, Machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, unum aut plures aculeos infestos protendunt. Lat. Murices dicuntur. Plut. [Mor. p. 200, B] : Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς, ... ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. [Philo Belop. p. 100, A (qui ib. B memorat etiam κατακρημνωμένους, et καιομένους, ut p. 104, C, ἡμμένους). Polyæn. 1, 39, 2; 4, 3, 17. Procop. Gotth. 3, 24, p. 522, B. African. Cest. c. 24, p. 298, b, B ; c. 65, p. 309, a, C; c. 75, p. 314, a, E, ubi item cum κατασπείρειν.] Pro quo Valer. Max. : Suadentibus quibusdam, ut circa mœnia urbis, quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Veget. etiam 3, [24] vocat, a seminis tribuli figura triquetra : quem consule. Bud. lingua vernacula, ut et herbam ipsam, Calciatrappas nominari scribit. [Anon. post Theophanem p. 434. Ducang. Ap. Athen. De mach. p. 11, A, B, ubi inter alia : Διὰ γὰρ τοῦτο τίθενται οἱ τρίβολοι, ὥστε τὰ καταφερόμενα προσπίπτειν ἀεὶ τούτοις, et paullo ante : Τριβόλους κατασκευαστέον πηχῶν πέντε, πάχος ἔχοντας ζωνναῖον, est genus propugnaculi. In inscrr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 507, 203 ; 533, 92 : [Σίδη]ρος ἐκ τοῦ τ[ρ]ι[βόλου], Bœckhius ad priorem conjicit esse locum potius, ubi essent τρίβολοι, quam Tridentem, ut Hesych. interpr. τρίαιναν. Sed ap. hunc Τρίβολον ἄκοντα, τρίαιναν, recte interpunxisse videtur Favor., ut δίβολον ἄκοντα dixit Eur. Jaculi genus est ap. Dionys. A. R. fr. l. 20 post Josephi ed. Didot. vol. 2, p. 8, 11, 9 : Ἐφεστήκεσαν δὲ ταῖς ἁμάξαις τετρακύκλοις ὑπαρχούσαις καὶ τῶν ψιλῶν συχνοὶ τοξόται καὶ χερμάδων καὶ τριβόλων σιδηρῶν σφενδονῆται, καὶ παρ' αὐτὰς κάτωθεν ἔτι πλείους ἕτεροι. Genere fem., ut supra de herba, Mauric. Strateg. p. 335, E : Ῥίπτεσθαι ὀλίγας τριβόλους.] ‖ Τρίβολος in VV. LL. est etiam Tribula [Gl.] s. Tribulum, de quo Varro 1, p. 52 [c. 52] : Ex spicis in aream excuti grana : quod fit apud alios jumentis junctis ac tribulo : id fit ex tabula lapidibus aut ferro asperata : quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur jumentis junctis, ut discutiat ex spica grana : aut ex assibus dentatis cum orbiculis. [V. Schneider. vol. 1, p. 363, ad Columellam vol. 2, p. 121, ubi confert Philipp. Anth. Pal. 6, 104, 3 : Τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας· Long. Past. 3, p. 93 Vill. : Περιήλαυνε τοὺς βοῦς καὶ τοῖς τριβόλοις κατειργάσατο τὸν στάχυν. Philo Belop. p. 85, C : Οἱ τρίβολοι, οἷς ἀλοῶσι.] Idemque Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit, et huc referunt illud 2 Reg. 12, [31] : Ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν τῷ πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. [Conf. Schleusn. Lex. V. T.] ‖ Τρίβολοι item in frænis sunt, Quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris durioris coerceant. Pollux 1, [148] : Τὸ δὲ περὶ αὐτὸν (τὸν χαλινὸν) δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, οὕσπερ μασᾶται ὁ ἵππος. [Hesychius : Τρίβολοι, ἀκάνθης εἶδος, ὅθεν καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐν τοῖς χαλινοῖς ἐντιθέμενον. ῐ]

[Τριβολώδης, ὁ, ἡ, Spinosus. Athanas. vol. 2, p. 262, C : Εἴς τινα τόπον κρημνώδη καὶ ἀκανθώδη καὶ τριβολώδη.]

Τρίβος, [ὁ, et] ἡ, Semita [Trames, Limes, Callis, add. Gl.] a viatoribus trita : ut στίβος dicitur itidem Semita viatorum vestigiis crebro calcata, atque ideo trita : quam et τετριμμένην ὁδὸν et ὁδὸν εὐστιβῆ dicunt, opponentes ei τὴν ἀτριβῆ et ἀστιβῆ. [Eur. Or. 1251 : Τόνδ' ἁμαξήρη τρίβον· 1258 : Τρίβον τόνδ' ἐκφυλάξω· 1268 : Ὅδε τίς ἐν τρίβῳ· Phœn. 93 : Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται· El. 103 : Ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα· ubi nihil variant libri, quum fem. in locis Or. inferant deteriores nonnulli. Theocr. 25, 156 : Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες, ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο· ubi est var. στίβον, ut 228 : Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, al. τρίβῳ. Fem. Lycophr. 90 : Ἀχερουσία τρ. καταιβάτις, alibi incerto gen. Orph. Arg. 68 : Τρίβους (al. τρίβον) δ' ἤνυσσε θαλάσσης. Maximus Καταρχ. 603 : Εἰ δὲ Σεληναίη ξυνὸν τρίβον ἐγκονέῃσιν ἄστροις ἀργαλέοις. Manetho 6, 440 : Αἰθροβάτας τεύχει, σχοίνοις τρίβον ἐξανύοντας. Apollinar. Ps. 106, 14, ἰθείην, et eodem gen. alibi. Epigr. Anth. Pal. App. 341, 1 : Τὴν τρίβον ὃς παράγεις. Herodot. 8, 140 : Ὑμέων ἐν τρίβῳ μάλιστα οἰκημένων τῶν συμμάχων πάντων. Dionys. A. R. 11, 54 in. : Δεόμενοι βοήθειαν ἀποστεῖλαι σφίσι διὰ ταχέων, ὡς ἐν τρίβῳ τοῦ πολέμου κειμένοις, eademque phrasi 6, 34. Diod. 17, 49 : Κόρακες δεξιοὶ κλάζοντες τὴν τρίβον τῆς ἐπὶ τὸ ἱερὸν φερούσης ἀτραποῦ προσημαίνουσιν. Plut. Mor. p. 161, F : Ὥσπερ τρίβον ἀνασχιζόμενον τῷ δρόμῳ· Arat. c. 22 : Ἀποπλανώμενος τοῦ τρίβου. Id. Mor. p. 680, F : Ἴχνος τι καὶ τρίβον ἀνεύρηκας. Inscr. Halæs. C. I. vol. 3, p. 614, n. 5594, 30 : Ὡς ὁ τρίβος.] Xen. Cyrop. 4, [5, 7] : Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν [διασχισθέντες] τρίβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Aristoph. [Ran. 123] τετριμμένην ἀτραπὸν vocat. Nicander vero τρίβον nominat ipsam viæ τρῖψιν, s. Iter et cursum quo quis viam terit pedibus, Al. 592 : Αὐτόν τ' ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς καὶ ποσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γυῖα, Ipsumque longis curriculis jejunum arefac, et artus ei macera, s. coge ipsum περιπάτοις χρῆσθαι μακροῖς μήτε βρωτὸν μήτε ποτὸν προσφέροντα, τὸ σῶμα ξηραίνοντα, ἵνα κατισχνωθῇ. Ubi etiam obiter nota κατατρύσαιο, a verbo Κατατρύω significante Emacero, Conficio : ut schol. quoque ibi κατατρύσαιο γυῖα exp. κατίσχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη, Attenua ipsius artus, ut macriores fiant. [Lucian. Tragœdop. 56 : Ἐξίσει δέ μου βάσιν τρέμουσαν καὶ κατίθυνον τρίβον. « Τρίβοι δυστυχεῖς, Iter infelix. Astrampsych. Onirocr. : Φανεὶς λαγωὸς δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους. » Schleusn. ‖ Improprie Hom. H. Merc. 447 : Τίς τέχνη, τίς μοῦσα ... τίς τρίβος ; Æsch. Suppl. 1041 : Δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυρὰ τρίβοι τ' ἐρώτων. Orph. Arg. 57 : Δόλου τρίβον, aliique poetæ. « Procop. Hist. Arc. 15 : Ἐς πᾶσαν ἀκρασίας τρίβον, In omnem intemperantiam. » Schleusn.] Accipitur τρίβος etiam pro τριβή, i. e. Trita consuetudo, ut Hippocr. Περὶ ἄρθρων dicit τρίβον λαβεῖν pro Assuescere et Inveterascere : et fieri quasi τρίμμα. [« Hipp. p. 783, F : Ἢν μὴ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἤδη τρίβον ἑωυτῇ πεποιημένη ᾖ ἐν τῷ χωρίῳ ἵνα ἐξεκλίθη· 866, F : Τὸ ἔθος τρίβον ποιέει· 822, E : Ἐὰν τρίβον λάβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ εἰς ἣν ἐξεκλίθη. » Foes. V. de talibus Lobeck. Pathol. p. 9. ‖ De mora, ut τριβή, Æsch. Ag. 197 : Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι ... τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων. Schol., διατριβῇ. Neque est quod τριβᾷ, ut Blomf. conjecit, inferatur aut hic aut 391, ubi item pro τριβή, sed de atterendo s. conterendo : Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει. Aret. p. 4, 12 : Πρόφασιν δὲ αἰτιῶνται ἀναίτιον, οἱ μὲν κρηπῖδος καινῆς τρίβον, οἱ δὲ μακρὴν περίοδον. ‖ « Τρίφος pro τρίβος in Glossis Oppiani. » Ducang. App. Gl. p. 190.]

[Τριβουνάλιον, τὸ, Tribunal, Suidas. Constantin. Cærim. p. 8, B. Τριβωνάλιον in Martyrio S. Eupli Cotel. Mon. vol. 1, p. 195, A.]

[Τριβραχίαμβος et Τριβραχυΐαμβος, ὁ, Tribrachys et jambus. Tzetz. Cram. An. vol. 3, p. 311, 28 : Καὶ τὸν

τριβραχυίαμβον δέχεται σὺν ἐκείνῳ· 30 : Τῷ χοριάμβῳ τῷ ποδὶ καὶ τῷ τριβραχιάμβῳ· 32 : Καὶ τῷ τριβραχιάμβῳ δὲ μὴ καταχρῶ πολλάκις. L. Dind.]

[Τρίβρᾰχυς, ὁ, Qui tribus constat brevibus syllabis. Arcad. p. 40, 19 : Εἰ μὴ κύρια εἴη καὶ τριβράχεα· 21. Accentum τρίβραχυς τριβράχεος ponit Chœrob. Can. p. 62, 35, unde Etym. M. p. 599, 35; ubi τριβράχεα ὀνόματα p. 739, 39, τριβραχῆ in cod. Voss.; contra τριβραχέα p. 520, 22; 521, 11, et τρίβραχα p. 451, 18, jam ab Sylburgio notata, eodemque modo apud alios gramm.]

Τρίβραχυς πούς, ap. Metricos, Pes qui tribus brevibus syllabis constat. Quintil. 9, c. ult.: Tres breves, trochæum : quem τρίβραχυν dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt : totidem longæ molosson efficiunt. [Iterum HSt.:] Τρίβραχυς, Pes in carmine tribus brevibus syllabis constans. [Dionys. De comp. vv. p. 106, 14. Schol. Hephæst. p. 158, 16, aliique metrici et musici passim.]

Τρίβροχος, ὁ, ἡ, Ter madefactus, rigatus, Multoties rigatus. [Dioscor. 1, 65 : Ἐάν τε δίβροχον ἐάν τε τρίβροχον βούλῃ ποιεῖν.]

[Τρίβω.] Porro ex illo them. Τρῶ derivatur non tantum τρύω, sed etiam τρίβω, ut θλίβω ex θλῶ. [Eust. Od. p. 1532, 6; 1631, 42.] Quod verbum τρῶ ex τερέω factum est, passum syncopen prioris syllabæ, ut supra admonui : illud autem τερέω ex τείρω ortum ducit. Quæ omnia affines habent signiff., sicut eand. originem : a qua deduci queat et τιτρώσκειν, ut βιβρώσκειν ex βρῶ, et τιτράω ex τρῶ itidem ; quorum tamen illud facit τρώσω, hoc autem τρήσω. Certe is qui τιτρώσκει, i. e. Vulnerat, idem et pertundit ac perforat cutem integram.

§ Τρίβω, ψω, itaque ex τρῶ derivatum, sicut τρύω, idem cum ipso τρύω significat, i. e. Tero, [Trito, add. Gl.] Contero. Dicitur enim aliquis medicamentum τρίβειν, quum in pila ipsum terit pistillo, s. contundit et comminuit : ut Plaut., Teritur scelerata sinapis cum illis; Plin., Refrigeratum teritur in farinam. [Aristoph. Pl. 717 : Νεοκλείδῃ φάρμακον καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν. Theocr. 2, 58 : Σαύραν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ. Strato Anth. Pal. 12, 13, 2 : Τρίβοντας φυσικῆς φάρμακον ἀντιδότου. Nicand. Al. 531 : Ῥιζάδα τρῖβε πορίτιδα· Th. 87 : Τρίψας ὀλίγῳ ἐνὶ βάμματι κάμπην. Orph. Lith. 251 : Εἴ μιν (ἐλάφου κέρας) ἐλαίῳ τριβόμενον χρίοις κροτάφους. Plato Phæd. p. 117, B : Τοσοῦτον τρίβομεν ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν· (pass. 116, D;) Euthyd. p. 299, B.] Athen. 14, [p. 648, A] in κοπτοπλακοῦντος descriptione : Κάρυα Θάσια καὶ Ποντικὰ, καὶ ἀμύγδαλα, ἔτι δὲ μήκωνα, φρύξας θεράπευσον καλῶς, καὶ εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς, συμμίξας τε τὴν ὀπώραν μάξον μέλιτι ἡψημένῳ, In pilam s. mortarium mundum conjecta tere accurate : adjectisque pomis, melle decocto subige. Ubi etiam nota, τρίβειν et κόπτειν, Terere et Tundere, vicinæ esse signif. : quod κόπτω inest illo comp. κοπτοπλακοῦς, quo signif. Placenta quædam ex materie tusa. Et ap. Dem. [p. 313, 11, Polluc. 4, 19], Τὸ μέλαν τρίβων, Atramentum s. Materiam atramento conficiendo terens. [Aristoph. Pac. 8, μάζας· et 12, τετριμμένης, 27, τρίψας. Id. ib. 230 : Τρίβειν ἐν αὐτῇ (τῇ θυείᾳ) τὰς πόλεις βουλεύεται. (Eadem phrasi Pollux 6, 91.) Et 1169 : Τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι· Thesm. 486 : Κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριψε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον· Eccl. 404, Av. 534.] Item et ἄλευρον τρίβειν dicitur, Qui farinam subigit et manibus domat, et pugno tundit. Aristot. Probl. sect. 21, quæst. 22 : Διὰ τί τὸ ἄλευρον τριβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κατὰ λόγον; Cur farina triticea quum subigitur, longe magis excrescit quam hordeacea. [Τοὺς πυροὺς Pollux 7, 180.] Itidem et σταῖς τρίβεται quum subigitur : ap. Eund. eadem sectione, probl. 15 : Διὰ τί τὸ σταῖς γίνεται τριβόμενον λευκόν; Ibid. probl. 17, quærit, Διὰ τί οἱ ἄτριπτοι ἄρτοι καὶ οἱ σφόδρα τετριμμένοι ῥήγνυνται; Panes qui minus subacti fuerunt et qui magis. [Pollux 7, 22 : Δεῦσαι, φυρᾶσαι, τρῖψαι. Id. 1, 225, ἐλαίας· 10, 169, ἅλας. Proprie etiam Nicand. Al. 461 : Σπεῖρα δ' ἐνὶ χλοερῷ λίπεϊ, πρὸ δὲ νέκταρι βάπτων, τρῖβε.] Quum vero boves τρίβειν fruges dicuntur, significat Triturare [Gl.] : quo sensu Terere quoque usurpavit Virg. Georg. 1 : Et medio totas æstu

A terit area fruges. Ut Hom. Il. Υ, [496] : Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξας βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, Ut terant hordeum candidum in area. Quo in loco τρίψις pedibus fit, sicut et quum terram τρίβειν dicitur, et ap. Latinos itidem Terere. Cui synonymum est στείβειν, Calcare. [De iisdem aliter Theocr. 13, 31 : Ἔνθα Κιανῶν αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον. Id. 7, 123 : Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε, μηδὲ πόδας τρίβωμες.] Itemque ὁδὸν τρίβειν aliquis dicitur, i. e. Terere : quemadmodum et Propert. dicit Via cunctis terenda, ὁδὸς ἡ πᾶσιν τριπτέα, στειπτέα. [Arat. 231 : Μεσσόθι δὲ τρίβει μέγαν οὐρανόν. Schol. ἀνύει, διαπορεύεται.] Unde Aristoph. Ran. [123] : Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας, Semita est brevis et admodum trita per mortarium, i. e. Brevissima et tritissima ad inferos via est, si aconitum in pila tritum vinoque mixtum haurias. [Dionys. De Thuc. c. 9, p. 830, 8 : Οὐδεὶς γὰρ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων θερείαις καὶ χειμῶσι διεῖλε τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ πάντες τὰς
B τετριμμένας ἄγειν ἐπὶ τὴν σαφήνειαν μετῆλθον. Quod propter constructionem suspectum fuit Reiskio. De mari et navi Antiphilus Anth. Pal. 9, 34, 1 : Μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης κύματα ὤλεσεν οὐχὶ θάλασσα, ἀλλ' ἐπὶ γαίης Ἥφαιστος. Improprie Dionys. De comp. vv. p. 196, 5 : Ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς. Schol. Aristoph. Ach. 75 : Ὦ Κραναὰ πόλις· τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. Sic G. Dind. pro τέτραπται.] || Item aliquis vitam aliquam τρίβειν dicitur, metaph. a viis sumpta, i. e. Degere s. Transigere : interdum etiam Sectari, Colere, Ætatem terere in. [Eur. Heracl. 84 : Οὐ νησιώτην τρίβω βίον.] Aristoph. Pac. [590] : Ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν. [Pl. 526.] Soph. [El. 602] : Δυστυχῆ βίον τρίβειν, Infelicem vitam degere. [Eubul. apud Athen. 7, p. 307, F. Hemst.] Præterea aliquis aliqua in re αἰῶνα τρίβει, ut Cic. Ætatem in rebus discendis terere, Horat. Teritur ætas bellis, Liv. Otium conviviis terebant, In conviviis tempus terere. [Æsch. Ag. 1573 : Ἄλλην γενεὰν
C τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι.] Apollon. [Rh. 2, 480] : Ἦ ἐπὶ πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε. [Absolute Æsch. Ag. 1055 : Οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα τρίβειν. Thuc. 7, 48 : Τρίβειν οὖν ἔφη προσκαθημένους· schol. διατρίβειν καὶ παρέλκειν. Demosth. p. 678, 10 : Τριβόντων τούτων καὶ οὐδὲν ἁπλοῦν οὐδὲ δίκαιον ὑμῖν ἐθελόντων πρᾶξαι, ubi διατριβόντων corrector antiquus in S Paris. Dio Cass. Exc. p. 46, 13 : Τρίβειν ἐκέλευε· 55, 31 : Τρίβοντα ἐξεπίτηδες. Sophronius in Maji Spicil. vol. 3, p. 2, 1 : Ὀφθαλμῶν ἀρρωστίας ἕνεκα Κύρῳ καὶ Ἰωάννῃ προσελθόντες τοῖς μάρτυσιν κατὰ τὸν αὐτῶν νεὼν ἐτρίβομεν. Similiter Theognis 465 : Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω.] Rursum aliquis aliquid τρίβει, quod longo usu veluti terit, i. e., quo sæpe utitur. [Aut quod utendo minuit, consumit, absumit. Herodot. 2, 37, de sacerdotibus Ægyptiis loquens : Οὐδέ τι τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὐδὲ δαπανέωνται. Schweigh.] Quo refer hoc Cic. : Rerum nomina novarum, quæ nunc consuetudo diuturna trivit. [Aristoph. Av. 637 : Μὴ πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν. Dionys. Hal.
D De adm. vi Demosth. c. 50, p. 1108, 4 : Οὐ γὰρ δὴ πλάσται μὲν καὶ ζωγράφων παῖδες, εἰ μὴ πολλὴν ἐμπειρίαν λάβοιεν, χρόνῳ τρίψαντες τὰς ὁράσεις μακρῷ περὶ τὰς τῶν ἀρχαίων δημιουργῶν τέχνας, οὐκ ἂν εὐπετῶς αὐτὰς διαγνοῖεν· Lysiæ c. 6, p. 464, 8 : Περὶ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐκείνου μᾶλλον τετρῖφθαι. Arrian. Epict. 3, 24, 115 : Ταῦτα ἔχων ἀεὶ ἐν χερσὶ καὶ τρίβων αὐτὸς παρὰ σαυτῷ καὶ πρόχειρα ποιῶν, οὐδέποτε δεήσῃ τοῦ παραμυθουμένου. Pass. 2, 16, 18 : Τί οὖν ἔτι θαυμάζομεν, εἰ περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα; 24, 12 : Ἢ ἔχομεν καὶ κατὰ ποσὸν περὶ τοῦτο τὰ ὦτα τετριμμένα; Eademque constructione Pollux 5, 144.] Sed et aliquis aliquem τρίβει, quem crebro exercet, et quotidianis exercitiis veluti terit : ut quidem nonnulli interpr. Plut. Camillo [c. 9] : Τρίβειν τοὺς πολίτας καὶ περισπᾶν. Quo fere modo et ap. Plat. Epist. 7 [p. 344, B] : Τριβόμενα πρὸς ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, interpr. Eorum singula si invicem agitentur et veluti mutuo tritu exerceantur. Forsan metaph. sumpta ab iis quæ ad aliquid τρίβονται, ne ferruginem contrahant. [Proprie de

A atterenda sede Aristoph. Eq. 785 : Ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Apollon. Rh. 1, 389 : Στενάχοντο φάλαγγες τριβόμεναι. Tryphiod. 320, ἄξονες. Xen. Ven. 6, 1 : Ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας (lora)· Eq. 5, 5 : Ταῖς χερσὶ τρίβειν (τὰς τρίχας τοῦ ἵππου). Paullo aliter Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 480, 1 : Ἤδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὀστεῦν. Anon. ib. 6, 23, 3 : Δέξο σαγηναίοιο λίνου τετριμμένον ἅλμῃ λείψανον· 24, 1 : Τὸ μάτην τριβὲν δίκτυον. Ap. Nicand. Th. 287 : Αὐτὰρ ἐπ' εὖρος τέτριπται μείουρος ἀπὸ φλογεροῖο καρήνου, Schneider. pro τέθρυπται. Herodot. 2, 93 : Φαίνονται τετριμμέναι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλέων. Theophr. C. Pl. 2, 4, 6 : Ἐς τὴν τετριμμένην ἕξιν καὶ ἄκνισον, medium inter strigosum et pinguem habitum intelligit Schneider.] ‖ Significat etiam Tero, i.e. Attero [Gl.], Detero : quo modo aliquis vestem τρίβειν dicitur, quam diuturno usu et gestatione atterit : unde et Lat. Trita vestis, Trita et scissa lacerna : qualis est quæ eam ob rem τρίβων dicitur et τριβακόν, nec non τρύχος, ut supra docui. [Τετριμμένος, Flaccus, Gl. Aristoph. Vesp.
B 1343 : Φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον· ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται, ubi obscœnam ambiguitatem (conf. Vesp. 739) notavit schol.] Item aliquis aliquem τρίβειν dicitur pro Atterere, s. Vexare et Exhaurire, ut τρύχειν infra. Hesiod. Op. [249] : Ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Se mutuo atterunt et affligunt. [Eur. Hec. 1142 : Ἔδεισα μὴ Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε λεηλατοῦντες. Pass. Hom. Il. Ψ, 735 : Μηκέτ' ἐρείδεσθον μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν. Apollinar. Ps. 36, 35 : Λεπταλέοι τρίβοιντο βραχίονες ἀφρονεόντων. Herodot. 2, 124 : Χρόνον δὲ ἐγγενέσθαι τριβομένῳ τῷ λαῷ δέκα ἔτεα. Lucian. Parasit. c. 52 : Ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας καὶ ὑπ' ἀργυρίου. Appian. Civ. 3, 17 : Ἵνα μή, ὅσοι ἐπιμένουσι τῇ πόλει, δι' ἐμὲ τρίβοιντο.] Thuc. 8, p. 280 [c. 56] : Ἔτι βουλομένῳ τρίβειν ἀμφοτέρους, Ut utrique se attererent magis et exhaurirent. [Conf. 7, 49.] 6, p. 204 [c. 18] : Καὶ τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν, i. e. δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς καὶ φθαρήσεσθαι, schol. [7, 42 : Οὐ τρίψεσθαι ἄλλως Ἀθηναίους τε τοὺς
C ξυστρατευομένους καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν.] Plut. certe τρίβειν et ὑπαναλίσκειν copulavit, tanquam vicinæ signif. verba, in Fabio [c. 5] : Χρόνῳ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, καὶ χρήμασι τὴν ἀπορίαν, καὶ πολυανθρωπίᾳ τὴν ὀλιγότητα τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν βεβουλευμένος, Atterere et accidere. Ex Ejusd. Camillo [c. 37] affertur, Ἠξίου τρίβειν τὸν πόλεμον χρόνῳ, κἂν εἰ μάχης δεήσειε, pro Volebat tempore bellum terere, quamvis pugnandum esset, i. e. Prorogare. Sic supra τριβὴ πολέμου. [Polyb. 2, 63, 4 : Τρίβειν τὸν πόλεμον. Dio Cass. 42, 1 : Τρῖψαι δυνηθεὶς τὰ πράγματα.] Item τρίβειν τι πρός τι dicitur, qui aliquid aliquo terit, alicui affricat, duo aliqua inter se collidit. [Plat. Ep. 7, p. 344, B : Μόγις δὲ τριβόμενα πρὸς ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, ὀνόματα καὶ λόγοι, ὄψεις τε καὶ αἰσθήσεις, ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχοις ἐλεγχόμενα κτλ. Quod Tim. Locr. p. 98, E : Συνάγεται δὲ τᾷ περιφορᾷ τῶ παντὸς καὶ ἠρεισμένα τρίβεται ἀμοιβαδόν.] Quo modo Plato [Reip. 4, p. 435, A, ubi βασανιοῦμεν, παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες] dicit παρ' ἄλληλα τρίβειν· Lucian. [V. H. 1, 32], Πυρεῖα συντρίβειν· Synes., Πρὸς πυρεῖον παρατρίβειν· Etym., Ξύλον
D ξύλῳ προστρίβειν. Nam interdum lignum ligno teri solet, ignemque concipere eo attritu. Qua de re in Πυρεῖον et Πυρόν. Sic fere Thuc. 2, p. 73 [c. 77] : Ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὐτήν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε, Collisa inter se sylva vi venti, sponte ignem et flammam ex eo extulit. [Theognis 450 : Ἄπεφθον χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ. Alia constr. Hom. Od. I, 333 : Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ. Absolute Theophr. C. Pl. 6, 8, 2 : Τριβομένας ἔλαττον ἀφιέναι (olivas). De rebus poliendis Alexis ap. Athen. 11, p. 472, A : Ὃν (κρατῆρα) τρίψας, ποιήσας λαμπρόν. ‖ Frico, et Τρῖψόν με, Frica me, Gl. Soph. fr. Pandoræ ap. Athen. 11, p. 476, D : Τρίψει γέμοντα μάλθακῆς ὑπ' ὠλένης. Plat. Phæd. p. 60, B, τὸ σκέλος· Phil. p. 46, A, de leprosis. Arrian. Epict. 3, 26, 21, μὴ οὐ σχῇς τοὺς τρίψοντας (servos). Pollux 1, 199 : Τὴν κνήμην (equi) τριβέτω κατὰ τὴν φύσιν τῆς τριχός.] ‖ Τρῖψαι τὸ μέτωπον, Lat. Perfricare frontem, quod

A et παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον dicitur, ut supra docui. ‖ Τρῖψαι τὴν κεφαλήν, Caput perfricare, scalpere et vellere, ut ii solent, qui perplexi sunt, animoque dubio hæsitant. Æschin. [p. 34, 26] : Τερατευσάμενος, ὥσπερ εἴωθε, τῷ σχήματι, καὶ τρίψας τὴν κεφαλήν, ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς ἐμοὺς λόγους. Sic Cic. : Ita enim sunt perscriptæ scite et literate, ut scriba, ad ærarium qui eas retulit, perscriptis rationibus, secum ipse caput sinistra manu perfricans, commurmuratus sit. Et Horat. Sat. 1, 10 : Et in versu faciendo Sæpe caput scaberet, vivos et roderet ungues. Nec non Quintil. 11 : In hac cunctatione sunt quædam non indecentes (ut appellant Scenici) moræ, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos. [Med. Æsch. Eum. 195 : Λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός, οὐ χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλουσίοισι τρίβεσθαι μύσος. Schol. προστρίβεσθαι. Callim. Lav. Min. 25 : Ἃ δὲ δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως... ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα χρίματα· fr. ap. schol. Aristoph. Vesp. 262 : Ἣν ἐτρίψαντο μυ-
B σωτόν.]

[Τριβωλέτηρ. Chœrob. Can. p. 431, 28 : Οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι πολλάκις συστέλλειν τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, οἷον ὁ τριβολέτηρ ὦ τριβόλετερ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης· et 33. Per ω scribendum ostendit Hephæstio p. 63, 11 : Ἔνια δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν, οἷον, Τριβωλέτερ' (sic)· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα. Voc. obscurum etiam Lobeckio Pathol. p. 131. Τρίβολον enim significatione tantum simile.]

[Τρίβωμος, ὁ, Altare triplex. Inscr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 804, 8 et 12 : Ἐκ τοῦ τριβώμου ἆραι τέφραν et κόκκους στροβίλου.]

Τρίβων, ωνος, ὁ, ἡ, i. q. τριβακός, ut Eust. quoque testatur supra in illo ipso vocab., i. e. Homo rerum usu veluti tritus, qualem Aristoph. τρίμμα etiam vocat et τρῦμην : alioquin et hoc ipso verbali utens, idque cum gen. rei, Nub. [869] : Νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι, Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε, i. e. οὐδὲ τριβὴν ἔχει ἐν ταῖς ἐνθάδε κρεμάθραις, Adhuc insuetus
C hujus nostræ pensilis cratis, Non se exercuit et usu veluti trivit in hac nostra pensili crate. Sic Vesp. [1429] : Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς, Non se exercuerat et triverat in studio equestri, i. e. ἄπειρος ἦν τῆς ἱππικῆς. [Eur. Bacch. 717 : Τρίβων λόγων· Cycl. 519 : Ἐγὼ τοῦ Βακχίου τούτου τρίβων εἰμί.] Diversa constr. ex Eur. [Rhes. 625] affertur in VV. LL. Τρίβων εἶ τὰ κομψά, pro Exercitatus es in versutiis. [Med. 686 : Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. « Cum gen. vero etiam construit Herodot. 4, 74 : Ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, Nisi quis eam usu admodum cognitam habuerit. » Schweigh. Eustath. Opusc. p. 251, 73, τριόδων τρίβωνες· 316, 39, ἱστορίας. Absolute, gen. fem., Eur. El. 1127 : Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων· τούτων ὕπερ μοι θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ, δεκάτῃ σελήνῃ παιδός, ὡς νομίζεται· τρίβων γὰρ οὐκ εἰμ', ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος. Lucian. Merc. cond. c. 7 : Τρίβωνος ἐρώμενοι. Comparat. anon. ap. Zonaram p. 1752, Etym. M. p. 766, 5 : Καίτοι σοι τὰ τοιαῦτα τριβωνότερα (Etym. τριβωνότερα τὰ τοιάδε) καὶ ἀκριβέστερα.
D Suspiceris ω, et bis -τέρα. Vitiose Hesychius : Τριβοῦνος, ἔμπειρος.] ‖ Porro ut τριβακὸν dicitur Pallium tritum, et Lacerna, ita et τρίβων. [Pallium, Gl. Hesychio στολὴ ἔχουσα σημεῖα ὡς γάμμα, et στολισμός.] Eur. [fr. Autol.] ap. Athen. 10, [p. 413, D] : Λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα Φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρόν, Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Ubi etiam nota eum dicere τρίβωνας ἐκβάλλειν κρόκας, Amittere villosam lanuginem quæ est in panno nondum gestatione trito, s. floccos illos qui sunt in panno novo. [Menander ap. Diog. L. 6, 93 : Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί, ὥσπερ Κράτητι τῷ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.] Plut. De non fœner. [p. 831, F] : Τρίβωνα καὶ πήραν ἀναλαβών, Pallium tritum et peram : quæ sc. gestare solebant philosophi, qui etiam dicuntur ἐν τῷ τρίβωνι χειμάσαι μηδὲν ἐσθίοντες : quamobrem ab Aristoph. deridentur. [Ex schol. Nub. 416.] Taxantur item [a Gaza in interpr. Cic. De sen. 4, 12] οἱ ἐκ τρίβωνος φιλόσοφοι, Qui pallio tantum tenus philosophi sunt. Metaph. Plut. De aud. [p. 42, D] :

Ὥσπερ ἐν τρίβωνι Λυσιακοῦ λόγου λεπτῷ καὶ ψιλῷ καθήμενος ἄπρακτος καὶ ἀκίνητος. Ajunt [Lex. Septemv.] muliebribus quoque vestimentis annumerari τρίβωνας ap. Aristoph. [V. Τριβώνιον. De virilibus Ach. 184, 343, Vesp. 1131, 1312, Eccl. 850. Plat. Conv. p. 219, B: Ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεὶς τὸν τουτουί· Prot. p. 335, D. Demosth. p. 1267, 22: Οἱ λακωνίζειν φασὶ καὶ τρίβωνας ἔχουσι. Lucian. Gall. c. 9, πενιχρῷ· Peregr. c. 15, πιναρόν. A τριβωνίῳ quomodo distinguant grammatici v. in illo. T]

[Τριβωνάλιον. V. Τριβουνάλιον.]

Τριβωνάριον, τὸ, dimin. a τρίβων. Athen. 10: Τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. [Arrian. Epict. 3, 22, 47.]

Τριβωνεύομαι, quod videtur [Phot. s.] Suid. accipere pro τρίβων εἰμὶ πραγμάτων: qui partic. τριβωνευόμενοι exponi posse ait vel τριβὰς ἐμποιοῦντες, vel τεχνάζοντες. [Ex Harpocrat., qui citat ex Antiphonte Περὶ τοῦ Αντιφῶν φόρου. Τριβουνευόμενος, τεχναζόμενος male ex cod. Reg. 1843 Ducang. App. Gl. p. 189.]

[Τριβωνιανὸς, ὁ, Tribonianus, JCtus Justiniani æqualis, de quo v. Suidas cum annot. intt. Idem memorat Sidetem, scriptorem ejusdem ætatis.]

[Τριβωνικὸς, ἡ, ὀν, Galen. De empir. hypotyp. 8. Gataker. Adv.] Τριβωνικῶς, In modum pallii detriti, s. lacernæ. Aristoph. Vesp. [1132]: Τὸν τρίβων' ἄφες, Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλαβοῦ τριβωνικῶς, i. e. ὥσπερ τριβώνιον, Dimisso pallio, hanc indue lacernam pallii more, s. Palliolatim, ut Plaut. Pseud., Palliolatim amictus sic incessi ludibundus.

Τριβώνιον, τὸ, Palliolum tritum, Lacernula detrita, Apul. Scissili palliastro amictus. [Velum, Paliastrum, Palliolatus, Ricinus, um, Gl. Hesychio πάλλιον, περιβόλαιον.] Lucian. [D. mort. 1, 2]: Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Ubi etiam obiter nota, Ἐπιπτυχὴ dici, quod in Evangelio vocatur ἐπίβλημα. i. e. τὸ ἐπιῤῥαπτόμενον. Et ap. Aristoph. Pl. [714] Carion dicit se vidisse διὰ τριβωνίου: quoniam sc. id ὀπὰς εἶχεν οὐκ ὀλίγας. [Ubi schol.: Νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου. Similiterque in seqq., ubi philosophis tribuitur paupertatem affectantibus, et μέχρι τῶν ποδῶν διῆκον καὶ χειρῖδας ἔχον πλατείας καὶ κεκολπωμένον fuisse dicitur. Schol. Plat. Conv. p. 378: Τρίβων ἐστὶ στολή τις ἔχουσα σημεῖα ὡς γραμμάτια (γαμμάτια recte Photius et schol. Diogen. Epist. *Notices* vol. 10, p. 225, 2, γάμμα Hesych., γράμματα Zonaras p. 1740, quæ τριβωνίοις tribuit, confuse, ut p. 1749. V. intt. Suidæ et Etym. v. Τριβωνοφόρος), τριβώνιον δὲ ἱμάτιον παλαιὸν (sic int. etiam Phot., et qui φόρημα κοινικὸν interponit Suid.) καὶ τετριμμένον. Arist. ib. 897: Τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον· 936: Ἵν' ἀμφιέσω (τὸ τριβώνιον) τὸν συκοφάντην τουτονί· Vesp. 33: Ἐκκλησιάζειν πρόβατα ... βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια· 115: Μὴ φορεῖν τριβώνιον· Lys. 278: Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον. Menander ap. Stob. Fl. 95, 5, 3: Καὶ συκοφάντης εὐθὺς ὁ τὸ τριβώνιον ἔχων καλεῖται, κἂν ἀδικούμενος τύχῃ, de paupere. Lysias p. 903, 5: Ἐκβαλεῖν τούτους ἠξίωκας ἐκ τῆς οἰκίας τῆς αὐτῶν ἐν τριβωνίοις ἀνυποδήτους. Isæus p. 51, 32: Ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ. Ad philosophorum τριβώνια respiciens Themist. Or. 10, p. 130, B: Τῶν χλαμύδων οὐκ ἀπεσχήνου πολὺ τὰ τριβώνια. Lucian. Vitt. auct. c. 9, Pisc. c. 11, περιβαλοῦ et περιβεβλημένος.] Itidem ap. Theophyl. Ep. 7: Ἀθλιώτατον τριβώνιον ἀμπεχόμενος. Rursum Lucian. [Hist. conscr. c. 3]: Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. [De muliebri pallio dictum ap. Aristoph. Eccl. 374, ex Rav. in χιτώνιον mutatum est. Neque in inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 246, n. 155, 24: Τριβώνια δύο, constat esse muliebria potius quam, ut alia ibidem memorata vestimenta, ἀνδρεῖα. L. D.]

[Τριβωνιώδης s. Τριβωνώδης, ὁ, ἡ, Pallio similis, hoc ap. Hesych. v. Αχιδιώδεις, illud ap. Photium v. Αχιδίῳ δέ.]

Τριβωνοφορέω, Pallium tritum gesto, τρίβωνα φορῶ. Plut. [Mor. p. 52, C]: Ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτῶν. [Damascius ap. Suid.] At Palliari pro Pallio tegi accepit Apul.: Nec palliari tam aperta res potest.

Τριβωνοφορία, ἡ, Triti pallii gestatio, Gestare

A pallium attritum. Plut. [Mor. p. 52, C], loquens de adulatore, qui chamæleontem agere novit: Ἂν δὲ θηρεύῃ φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὖθις ἐν βιβλίοις ἐστὶ, καὶ πώγων ποδήρης καθεῖται, καὶ τριβωνοφορία τὸ σχῆμα. Solebant enim philosophi barbam ad pedes usque promittere et pallium gestare.

Τριβωνοφόρος, ὁ, Qui pallium tritum gestat, Palliatus [Gl.], Palliastro trito amictus, Palliolatus, Suet. [Photio s. Suidæ ὁ φορῶν στολὴν (huc usque etiam Hesych.) ἔχουσαν σημεῖα, ὡς γαμμάτια. V. Τριβώνιον.] Vel etiam, Detritam vestem gerens, Etym. [Quod solum addit: Τρίβων γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἤδη τετρῖφθαι ἐκ διαφόρων.]

[Τριγάβολοι, οἱ, Trigaboli, locus ubi Padus fl. in duo ostia dividitur. Polyb. 2, 16, 11.]

[Τριγᾰμέω, Ter nubo vel matrimonium ineo. Theodor. Stud. p. 282, B. L. Dind.]

[Τριγάμημα, τὸ, Ternæ nuptiæ. Theodor. Stud. p. 280, C. L. Dind.]

[Τριγαμία, ἡ, Ternæ nuptiæ. Zonar. ap. Routh.
B Reliq. SS. vol. 3, p. 465. Boiss.]

[Τρίγαμος, ἡ, Ter nupta. Stesich. ap. schol. Eurip. Or. v. 249. Theocr. 12, 5: Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. Quod imitatur Nicet. Eugen. 2, 300. Niceph. Cp. Cotel. Mon. vol. 3, p. 445, B; 446, A.]

Τριγένεια, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo 12, [p. 540]: Εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος τοῦ γένους, Ad tertiam usque progeniem. [2, p. 73: Εἰς τριγένειαν παραμένειν· pro quo τριγονίαν 11, p. 516, inter quæ variat scriptura 12, p. 540. « Philo vol. 2, p. 446, 46: Τοῖς ἐκ τριγενείας στιγματίαις. » Wakef. Harmenop. 6, 6, 17. Ducang. || Ap. gramm. Tria genera s. Triplex genus. Apollon. De constr. 2, 17, p. 130, 9: Ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριγενέσι τῶν ὀνομάτων πάλιν ἰδίωμα φωνῆς ἐκκόπτει τριγένειαν· De pron. p. 13, A. || Triplex genus, de aliis rebus, ap. Sextum Pyrrhon. 3, 181: Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς τριγένειαν καὶ αὐτοί φασιν εἶναι ἀγαθῶν, quod 180 dixerat τρία γένη.]

Τριγενὴς, ὁ, ἡ, Tertia perfectus generatione, ut
C vermes insectorum. Bud. ex Gaza. [Triplex. Clemens Al. Pædag. p. 250: Τριγενοῦς ὑπαρχούσης τῆς ψυχῆς. Wakef. Ap. gramm. Qui est trium generum. Apollon. in Τριγένεια cit. Herodian. p. 455, 458 Piers., aliique plurimi.]

[Τριγέννητος, ὁ, ἡ, ap. Lycophr. 519, θεὰ, de Minerva, ut Τριτογένεια, quod variis modis explicat Tzetzes.]

[Τριγέρανος. V. Τρυγέρανος.]

[Τριγερήνιος, ὁ, voc. fictum a Marc. Anton. 4, 50, ex τρὶς vel τριγέρων et Γερήνιος, de Nestore.]

Τριγέρων, οντος, ὁ, q. d. Trisenex, Epigr. [Anth. Pal. 7, 144, 2, Leonid. Tar. ib. 295, 1, et alibi] de Nestore, qui tres ætates s. tria sæcula vixerat, q. d. Trisecularis. Athen. p. 172 [10, p. 433, B]: Νέστωρ ὁ τριγέρων. [Meleager Anth. Pal. 7, 421, 5, Κρόνος Æsch. Cho. 314: Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Antiphanes Anth. Pal. 9, 409, 2, Βρόμιος. Eustath. Opusc. p. 304, 173, οἶνος.]

[Τριγίγας, αντος, ὁ, Ter gigas s. Magnus gigas.
D Orph. Arg. 1348: Χάλκειον τριγίγαντα, de Talo. Quocum Gesner. comparabat Apoll. Rh. 4, 1644: Τὸν μὲν Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα. Hä]

[Τριγκαῖος, ὁ, inter nomina in αῖος ἔχοντα κατ' ἀρχὴν δύο σύμφωνα ponit Theognost. Can. p. 52, 32, fortasse pro Τρικκαῖος.]

Τριγκὸς et Τριγχὸς, ὁ, i. q. θριγκός [Maceria, Maceries, Gl. in Τριγχός]. Apud Suid. in Τριγκὸς legimus τριγχὸν et θριγγόν. [Qui explicat, ut Hesychius s. Photius: Τριγχὸς, περίφραγμα, στεφάνη, τειχίον. Addit autem Suidas locum Babrii, ap. quem Fab. 98, 1, est θριγκόν.] Eust. [Od. p. 1748, 47] habet et Τριγχίον, qui ita scribi ait, quod θριγκὸς deductum sit ἀπὸ τῆς τριχὸς, κατὰ ἀντιστοιχίαν συμφώνων. [Jerem. 49, 3 sec. cod. Alex., διὰ τῶν τριγγῶν. Ita Theodoreti cod. B., edd. τειχῶν. Inc. 1 Sam. 25, 22, ἐν τριγχῷ. Etym. Gud. p. 535, 16: Τριγχὸς, τειχίον, περίφραγμα. Schleusn. Lex. V. T. Timæus Lex. p. 230: Σηκὸς, ἔπαυλις τριγχῷ περιεχομένη. Inscr. Nicom. ap. Bœckh.

C. I. vol. 2, p. 969, n. 3777, 6 : Τὸν περικείμενον τόπον A καὶ τριγχόν. Apud Diod. 13, 82 : Μέχρι τοίχων τοὺς νεὼς οἰκοδομούντων, scribendum conjeci θριγκῶν vel τριγχῶν. Conf. autem de hujusmodi formis Lobeck. Paralip. p. 47, Patholog. elem. vol. 1, p. 131. Quibus tertia accedit ap. Hesychium : Στριγχὸς, τειχίον. De qua Lobeck. ibid. L. Dind.]

Τριγκόω, ejusd. signif. [cujus θριγκόω] est ap. Hesych.; sed annotat scribi et Θριγγόω. [Τριγκῶσαι (ἢ θριγγῶσαι interpolavit Musurus), φράξαι. Ejusdem gl. : Τρι(γ)χῶσαι, θάψαι, eodem refert Lobeck. l. altero, θάψαι conferens cum σηκὸς et Sepulcrum significante et περίφραγμα.]

Τρίγλα seu Τρίγλη, ἡ, Mullus [Gl. in utraque forma], Athenæo 7, [p. 324, C] ex eo dictus videtur, quoniam, teste Aristotele, τρὶς τίκτει τοῦ ἔτους. Idem Athen. tradit, dicendum esse potius τρίγλη [quod præcipit etiam Herodian. p. 445 Piers., Cram. An. vol. 3, p. 254, 30. Contra gramm. ib. vol. 2, p. 302, 19, κατὰ τροπὴν Ἰώνων εἰς τὸ η fieri dicit κίχλη, τρίγλη, ὁμίχλη· ἔδει γὰρ λέγειν ἡ τρίγλα, ἡ κίχλα, ἡ ὁμίχλα], quam τρί- B γλα : quia ea, quæ in λα desinunt, aliud præterea requirunt λ, veluti σκύλλα, Τελεσίλλα, et similia : ea autem, quæ ἐπιπλοκὴν τοῦ λ habent, finiuntur η, veluti τρώγλη, ζεύγλη, αἴγλη. Sed is canon non ubique verus est; tam enim in carmine quam in prosa reperitur τρίγλα : ut in Epigr. quodam [Apollonidæ Anth. Pal. 6, 105, 1] : Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν [λιμενῖτιν], Ἄρτεμι, δωροῦμαι. [Ita Dianæ vel Hecatæ sacrum fuisse τρίγλαν διὰ τοὔνομα perhibet Cornut. De nat. deor. c. 34, p. 233.] Itidemque ap. Aristot. H. A. 5, 9, ubi ait, Ὁ λάβραξ, καὶ ὁ τριχίας δὲ καὶ τὰ πετραῖα, δὶς τίκτει, τρίγλα [ἡ δὲ τρίγλη nunc, ut alibi semper] μόνη τρίς· τεκμαίρονται δὲ ἐκ τοῦ γόνου· τρὶς γὰρ φαίνεται ὁ γόνος περί τινας τόπους· Plin. 9, 51 : Piscium lupus et trichias bis anno parit, et saxatiles omnes : mulli ter. Ubi etiam nota Λάβραξ ab eo Latine vocari Lupus. [Τρίγλαν Diocles et Speusippus ap. Athen. p. 324, F, et ipse 1, p. 6, F. Τρίγλα Plut. Mor. p. 730, B; τρίγλαν 977, F; 983, F. Quæ circumflectenda putabat Meinek. Exercit. 2, p. 4.] At τρίγλη C ap. Alex. Aphr. legitur in præf. l. 1 Probl. [Et ap. Athen. aliosque ab eo citatos τρίγλη vel τρίγλην p. 284, D; 325; 1, p. 5, D; 3, p. 86, E; 4, p. 135, B, etc. Pollux 6, 50. Αἰξωνικαὶ ap. eund. 63.] || Hesychio vero Τρίγλα est non solum ἰχθὺς θαλάσσιος, sed etiam τόπος τις. [Athen. 7, p. 325, C : Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ Τριγλανθίνῃ· διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησί, Δέσποιν' Ἑκάτη ... τρίγλαις κηλευμένα. Τρίγλη et Τριγλαθήνη Eust. Il. p. 1197, 33. Ap. Athen. autem artic. post Ἑκάτῃ excidisse videtur, etsi omissi exx. quædam attulimus in Ὁ, p. 1710, A.]

[Τριγλανθίνη. V. Τρίγλα.]

[Τρίγλη. V. Τρίγλα.]

Τρίγληνος, ὁ, ἡ, Tres habens pupillas, ut Hom. [infra cit.] τρίγληνα ἕρματα nominavit ὡς τριῶν εἴδωλα κορῶν ἔχοντα, Ut quibus trium pupillarum simulacra insculpta essent, Pollux 5, c. 16 [§ 97]. Itidemque Heliodorus ap. Suid. [et Phot.] exp. τρίκορα, quoniam γλήνη significat τὴν ὀφθαλμοῦ κόρην : Apion autem πο- D λύγληνα, θέας ἄξια. Hesych. τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ, et πολυθέατα : quia sc. γλῆναι dicuntur οἱ ὀφθαλμοί. Legitur vero Od. Σ, 295 [coll. Il. Ξ, 183] : Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν Τρίγληνα, ubi scholiorum brevium auctor etiam ipse exp. τρίκορα κόσμια, τριόφθαλμα, τρίκοκκα. Ita ut τρίγληνα ἕρματα sint Inaures triplicis pupillæ figuram gestantes. Vide et Τριοπίς. Apud Athen. autem 7, [p. 325, C] ἡ Ἑκάτη quoque τρίγληνος dicitur, quæ alias τρίμορφος : itidemque a Latinis poetis Triformis nominatur. [Hesychius vitiose : Τριγλήνας, εὐμόρφους ὀφθαλμούς.]

[Τριγλίζω.] Τριγλίζειν Hesych. κατὰ μίμησιν di scribit ἐπὶ τῶν γελώντων, i. e. de ridentibus. [Conf. Pierson. ad Mœr. p. 215. Schæf.]

[Τριγλίον, τὸ, dimin. a τρίγλη. Geopon. 20, 46, 1.

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, forma diminutiva, itidem Mullus, s. potius Mullulus, Suidæ εἶδος ἰχθύος. [Oppian. Cyn. 1, 75 : Τριγλίδας ἰχθυβολῆες ὄλεσαν. L. D. « Apud A Dorionem Athen. 7, p. 300, F, τριγλίδες μικραὶ in hepsetorum pisciculorum numero memorantur. (Antiphanes ib. p. 312, C : Μαινίδας καὶ τριγλίδας.) Inde derivatur adj. Τριγλίτης, fem. Τριγλῖτις, Ad mullorum genus pertinens; velut τριγλῖτις ἀφύη, Mullorum fœtus, Athen. 7, p. 285, A. » Schweigh.]

[Τριγλίτης, ὁ, Lapidis pretiosi species, ap. Anon. Ms. De virtutibus lapidum. Ducang.]

[Τριγλῖτις. V. Τριγλίς.]

[Τριγλοβόλος, ὁ, ἡ, Mullicida. Plut. Mor. p. 966, A : Οὐδὲ τρ., ὡς ἐλαφηβόλος, ἡ Ἄρτεμις, quod in τριγλοβοσὴ corruptum 983, E, correxit Wyttenb.]

Τριγλοφόρος, ὁ, ἡ, Mullifer. In Epigr. [Satyr. Thyilli Anth. Pal. 6, 11, 3] τριγλοφόρους χιτῶνας quidam vocavit Retia in quibus mulli capti ferebantur, ad mullos capiendos, quasi Mulliferas tunicas.

Τρίγλυφος, ὁ, ἡ, q. d. Trisculptus, Tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam et striatam triplici sulco, τρίγλυφον dictam putent, Vitruv. [4, 2 (ubi quid sint triglyphi et unde B orti, ita explicat : « Antiqui fabri, ... prosecturas tignorum, quantum eminebant, ad lineam et perpendiculum parietum præsecuerunt : quæ species quum invenusta iis visa esset, tabellas ita formatas uti nunc fiunt triglyphi, contra tignorum præcisiones in fronte fixerunt, et eas cera cœrulea depinxerunt, uti præcisiones tignorum tectæ non offenderent visum. Ita divisiones tignorum tectæ triglyphorum dispositione intertignium et opam habere in Doricis operibus cœperunt ») et 3, cum annot. Schneideri. Conf. etiam Bröndsted. *Reisen* vol. 2, p. 133 seqq., et Μετόπη. Lex. rhet. Bekker. Anecd. p. 307, 7 : Τρίγλυφοι· ἤτοι οἱ διαγεγλυμμένοι τρὶς, ἢ οἱ τοιαύτην ἐργασίαν ἔχοντες ὥστε οὕτω καλεῖσθαι.] Dicitur et τὸ τρίγλυφον [Aristot. Eth. Nicom. 10, 3 : Ἡ τῆς κρηπῖδος καὶ τοῦ τριγλύφου σύνθεσις]. Bud. ap. [Moschionem] Athen. p. 64 [5, p. 208, B] : Οἱ τοὺς ὄγκους ὑπειλήφεσαν τοὺς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Contignationes et pluteos superiores sculptura insignes. Apud Eurip. Or. [1372], Δωρικάς τε τριγλύφας a nominativo τρι- C γλύφη, sed schol. [et codd. recte] legit τριγλύφους, quem vide. [Iph. T. 113 : Ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων ὅποι κενὸν δέμας καθεῖναι, ubi ὅρα δὲ γεῖσα Blomf. Bacch. 1214 : Ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε λέοντος. Diphilus ap. Athen. 6, p. 236, B : Ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν, οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας. Demetr. Eloc. c. 108 : Καθόλου τὸ ἐπιφώνημα τοῖς τῶν πλουσίων ἔοικεν ἐπιδείγμασι, γείσοις λέγω καὶ τριγλύφοις καὶ πορφύραις πλατείαις (tetrameter). Hero Autom. p. 272, A : Ἔσται ἡμῖν ἐπὶ τοῦ στύλου καὶ τῶν τριγλύφων σανὶς ἐπισκοτοῦσα δι' ὅλου τοῦ πίνακος. Gen. fem. etiam inscr. Att. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 410, 135; 446, 50 : Παράδειγμα ξύλινον τῆς τριγλύφου τῆς ἐγκαύσεως, ubi conjungenda παράδειγμα τῆς ἐγκαύσεως, de qua v. Bœckh. Eodem genere aliter Oppian. Hal. 5, 377, αἰχμή, Tres cupides habens.]

[Τριγλώχις s.] Τριγλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ, Tres cuspides habens, Tricuspis, Trisulcus : τρεῖς ἀκίδας ἔχων s. γωνίας τρισσὰς [ut Hesych. interpr., et τριγώνῳ], Tres ferri angulos habens. Hom. Il. E, [393] : Ὀϊστῷ τρι- D γλώχινι. [Λ, 509, ἰῷ. Pind. ap. Eustath. ad Dionys. 467, Orph. Arg. 1249, de Sicilia, ut de alia insula Apoll. Rh. 4, 310. Chœrob. Can., qui τριγλώχιν posuerat p. 69, 35, iterum p. 279, 11 : Πλατυτέρα δέ ἐστιν ἡ εἰς σ λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἡ εἰς ν· σπανίως γὰρ εὕρηται ἐν χρήσει ἡ εἰς ν κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, Τ(ρ)ιγλώχιν ὀϊστός· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ. Id. Del. 31 : Ἄορι τριγλώχινι. Quod, nisi masc. sit ἄορι, cum Nonni Dion. 6, 23, ἰσογλώχινι τριγώνῳ· Appiani Civ. 5, 82, ἀκοντίῳ πολυγλώχινι, Suidæ τριγλώχινα τόξα, et Paul. Æg. 6, 88, p. 208, 30 : Βέλη τριγλώχινα, comparat Lobeck. Paralip. p. 204. « Oppian. Cyn. 1, 151 : Αἰχμὴν τριγλώχινα. » Wakef. Theophilus Protosp. De corp. hum. fabrica 3, 9 : Εἰς δὲ τὴν αὐτὴν κατοχὴν συνεργοῦσι καὶ οἱ τριγλώχινες ὑμένες... Τὴν προσωνυμίαν δὲ (οἱ) ὑμένες οὗτοι τριγλώχινες καλοῦνται ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν τριγλωχίνων· ὅμοιοι γὰρ κατὰ πάντα τοῖς τριγλώχισίν εἰσιν. Quibuscum conf. Galen. vol. 4, p. 156, qui : Ὧν τὸ σχῆμα τῆς συνθέσεως ἔοικε ταῖς τῶν βελῶν

γλωχῖσι. Nom. Τριγλώχις ap. Damascium p. 309 ed. A Kopp. : Καὶ μήποτε διὰ τοῦτο τριγλώχις ἀνυμνεῖται ὁ θεός. L. D.] Affertur et τριγλώχινι λόγῳ pro Tricuspide sermone. [Ex Luciani Pseudolog. c. 29.]

[Τριγμός. V. Τρισμός.]

[Τρίγνᾶθος, ὁ, ἡ, Trifaux, Gl.]

[Τρίγξ. V. Στρίγξ.]

[Τρὶγξ, locus Mauritaniæ, ap. Strab. 17, p. 825: Πολίχνιον μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὅπερ Τρίγγα καλοῦσιν οἱ βάρβαροι, in edd. scribebatur Τίγγα, quod v.]

[Τριγόλας, ὁ, piscis quidam ap. Athen. 7, p. 324, C: Σώφρων δ' ἐν τοῖς ἀνδρείοις τριγόλας τινὰς ἐν τούτοις ὀνομάζει, Τριγόλᾳ ὀμφαλατόμῳ, καὶ, Τριγόλαν τὸν εὐδιαῖον. Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Παιδικὰ ποιφύξεις, φησί, Τρίγλας τενηον τριγόλα δ' ὀπίσθια. Non differre tamen a trigla putat Lobeck. Pathol. p. 141.]

[Τρίγομφος, ὁ, ἡ, Soph. fr. Ichneut. ap. Polluc. 10, 34, ξύλα, sed vitiosa scriptura. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 178.]

Τριγονέω, Tertio genero vel pario, Bud. Theophr. C. Pl. 1, 9, [3] : Τότε γὰρ ἀλλοιοῦται πρὸς τὴν ἐκτελείωσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα· καὶ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται, Post tertium partum similitudinem perfecte repræsentare incipiunt, Gaza. Alii contra, Hæc enim in tertia sobole sunt dissimilia; volunt enim in ἐξομοιοῦσθαι esse ὁμοιώσεως ἔκστασιν. Pro cujus interpret. confirmatione citant Virg. Georg. 1, [193] : Semina vidi equidem etc. [Ib. 2, 13, 3.] B

Τριγονία, ἡ, Tertium genus, ut nepos. Bud. ex Dem. C. Theocr. [p. 1327, 3 : Πονηρὸς ἐκ τριγονίας ἐστίν.] Strabo 4, [p. 179] : Τούτων δὲ οὐδὲ εἷς τιμοῦχος γίνεται μὴ διὰ τριγονίας ἐκ πολιτῶν γεγονώς, Nisi pronepos hominis civis, Bud. [Pollux 8, 85 : Εἰ Ἀθηναῖοί ἐκ τρ.] Herodian. 1, [7, 5] : Καὶ ἄνωθεν ἐκ τριγονίας βασιλέα τε καὶ εὐπατρίδην ὄντα Ῥωμαίων, Tertioque jam gradu imperium nobilitatemque complectentem. [Aristid. vol. 1, p. 169 : Ἐκ τριγονίας ἐδούλευον. (Idem Orat. 46, p. 225, 8. Boiss.) Eustath. Opusc. p. 281, 61 : Καὶ ὡς μὲν κατὰ τὴν σκέψιν Ἀριστοτέλους εἰς τριγονίαν τὰ πολλὰ τὸ τυραννικὸν φῦλον ἀνθοῦν εἶτα μαραίνεται συχνὴ πεῖρα παρέδειξεν. De Nestore Plut. Cat. maj. C c. 15. « Ælian. H. A. 2, 18. » Wakef. Cum τριγένεια permutatum ap. Procop. H. Arc. p. 44, C, et Strabonem in illo cit.]

[Τρίγονος, ὁ, ἡ, Triplex natu. Eur. Ion. 496 : Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι· Herc. F. 1023 : Τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ubi est i. q. τρεῖς, τρία, ut Hesych. interpr. Orph. H. 29, 2, de Baccho ter nato, ut infra τριφυὴς de eodem. Eustath. Opusc. p. 197, 44 : Οὐ γὰρ τριγόνους, ὅ φασι, γονὰς μετρήσασθαι κἀνταῦθα ἔστιν. Hesychio etiam οἱ τρεῖς γενεὰς ἐπισχόντες.]

[Τριγὸς, τρυγὼν, Hesychii gl. suspecta, de qua v. in Τρίζω.]

[Τριγράμμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui trium est literarum. Clem. Alex. p. 397, ubi v. annotat. Eust. Od. p. 1878, 59.]

[Τρίγραμμος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Ænigma chemicum ap. Fabric. B. Gr. ed. vet. vol. 12, p. 767 fin., v. 2 : Τρίγραμμός εἰμι, συλλαβὴν φέρω μίαν. L. Dind.]

[Τρίγῠον, τὸ, Tria jugera. Tab. Heracl. 2, 19, 29, 31, 37, 40.] D

[Τριγυρίζω, Circundo. Nicetas barbarogr. in Alexio 3, 10 : Μετὰ ξύλων σταυρωμάτων τὸν χάρακα αὐτῶν τριγυρίσαντες. Ducang. Conf. id. p. 798, 27 ed. Bonn.]

[Τριγύρωθεν vel potius Τριγύροθεν, Circumcirca. Montefalc. Palæogr. p. 497, 3; 498, 12; 507 sæpius. V. de accentu et scriptura per ω in Γυρόθεν. L. Dindorf.]

[Τριγχίον, Τριγχὸς, Τριγχόω. V. Τριγκός.]

[Τρίγχωσις, εως, ἡ, Maceriacio, Gl.]

[Τρίγων, ωνος, ὁ, ap. Chœrob. Can. p. 74, 29 : Τὰ εἰς γων λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα διὰ του ω κλίνονται, οἷον λήγων λήγωνος..., τρίγων τρίγωνος. L. Dind.]

[Τρῐγωνία, ἡ, i. q. τρίγωνον. Aristeas Hist. LXX intt. p. 109, D ed. Hav. : Ἦν γὰρ τριγωνία, nisi leg. τρίγωνα. L. Dind.]

Τριγωνίζω, In trigonum formo, s. triangularem formam, Plut. p. 277 [Mor. p. 416, C : Ταῦτα πεντάκις τριγωνισθέντα τὸν ἐκκείμενον ἀριθμὸν παρέσχεν, Numerus trianguli in morem assumtus, Int. Nico-

A mach. Arithm. 2, 8 : Ἐπὶ μιᾷ μονάδι δύο μονάδες παράλληλοι ὑποτίθενται, καὶ τριγωνίζεται ὁ γ' ἀριθμός, etc. De sideribus Manetho 4, 266 : Ἢν συμμίγδην ἐπιβῶσι τριγωνίζοντι σελασμῷ. Quod explicatum v. in Τρίγωνος. Proculus Paraphr. Ptolem. p. 164. Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 204 fin. Plotin. vol. 1, p. 327, 11, τὸ τετριγωνίσθαι. Signif. neutra Heliodor. Æth. 10, 5 init. : Ἡ Μερόη τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ νῆσος τριγωνίζουσα. L. Dind.]

[Τριγωνικὸς, ἡ, ὸν, Triangularis. Iambl. In Nicom. p. 82, C. Paraphr. Ptolem. 1, 20, p. 54; 4, 5, p. 258. Struv. Iambl. ib. p. 99, D; 97, C, Ptolem. Tetrab. p. 38, A, Theo Sm. Mathem. p. 67, B. || Adv. Τριγωνικῶς Cramer. Anecd. vol. 3, p. 195, 29. L. D.]

[Τριγώνιον, τὸ, i. q. τρίγωνον, ap. schol. Fl. Eur. Hec. 998 Matth. : Ποὺς δὲ νηὸς λέγει (sic) τὸ κάτωθεν τοῦ κατάρτου τριγώνιον. Greg. Nyss. vol. 2, p. 64, D : Ἐν τριγωνίοις ἢ σκαληνοῖς σχήμασι, nisi leg. —γωνον et —γώνοις. L. Dind.]

[Τριγωνισμὸς, ὁ, Formatio trianguli. Nicomach. in Τρίγωνος cit.]

B [Τριγωνιστὶ, In formam trianguli. Nicom. Arithm. 2, p. 119, σχηματίζει.]

[Τριγωνίστρια, ἡ, Lucian. Lexiph. c. 8, de psaltria trigoni.]

[Τριγωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Triangulo similis. Aristot. H. A. 3, 7 init., ῥαφάς. Polyb. 2, 14, 4, 8; Strabo 14, p. 677; 17, p. 826, et alii. || Adv. Τριγωνοειδῶς, Eust. Il. Z, 269, et ad Dionys. P. 242, 331. Kall.]

[Τριγωνοκράτωρ, ορος, ὁ, Dominus trianguli s., ut Pontanus vertit, triangularitatis. Ptolem. Centiloq. p. 224, οδ' : Λάμβανε τὰ τῆς ἀνατριβῆς ἀπὸ τῶν τριγωνοκρατόρων τοῦ ὡροσκόπου, τοῦ δὲ βίου ἀπὸ τῶν τριγωνοκρατόρων τοῦ αἱρετικοῦ φωτός. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 38, B; 40, C. ἅ L. Dind.]

Τρίγωνος, ὁ, ἡ, Triangulus [Gl.], Qui est triangulari s. triquetra forma. [Æsch. Prom. 813 : Τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν· fr. Thalamop. ap. Polluc. 7, 122 : Κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. Plato Tim. p. 55, B : Βάσεις τριγώνους. Polyb. 1, 42, 3, σχῆμα. De sideribus Manetho 1, 346 : Ἢν Φαέθων τετράγωνον ἴδοι Κρόνον ἠὲ τρίγωνον· 295 : Ἢν δ' ἰσόμοιρα C κέλευθα Κυθήρη Ἄρεϊ βαίνῃ, ἠὲ τρίγωνος ἐοῦσα κατ' ἔμβασιν ἢ τετράγωνος· 5, 227 : Ἢν Ζεὺς τρίγωνος ἔῃ· 3, 270, 281, 344. Et cum genit. 2, 348 : Δειχήλῳ δ' ἐν τῷδε... ὥστ' οἴκῳ σφετέρῳ χαίρει, ἐπεί ἐστι τρίγωνον αὐτοῦ· quod Sextus Adv. astrolog. 39, p. 344 dicit : Ἐπιβλέπειν δὲ λέγονται ἀλλήλους καὶ συμφωνεῖν ἀλλήλοις, ὡς οἱ κατὰ τρίγωνον ἢ τετράγωνον φαινόμενοι. Κατὰ τρίγωνον μὲν οὖν σχηματίζονται καὶ ἐπιθεωροῦσιν ἀλλήλους ἀστέρες οἱ ἐπὶ τριῶν ζωδίων ἔχοντες τὸ μεταξὺ διάστημα, κατὰ τετράγωνον δὲ οἱ δυοῖν, καὶ δοκεῖ κατὰ μὲν τρίγωνον ἀγαθοποιῷ κακοποιὸς συσχηματιζόμενος εὐεργετικὸς εἶναι κτλ. De numeris Plut. Mor. p. 1003, F : Πᾶς τρίγωνος ἀριθμὸς ὀκτάκις γενόμενος καὶ μονάδα προσλαβὼν γίνεται τετράγωνος, et ib. : Ἡ μονὰς τρίγωνός ἐστι. Nicomach. Arithm. 2, 8 : Τρίγωνός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ διαλυόμενος εἰς μονάδας καὶ τὴν κατ' ἐπίπεδον θέσιν τῶν μονάδων ἰσοπλεύρως σχηματογραφῶν εἰς τριγωνισμόν· οὗ ὑποδείγματα ὁ γ', ς', ι', ιε', κα', κη', λς' καὶ οἱ ἐφεξῆς· σχηματογραφίαι γὰρ αὐτῶν εὔτακτοι ἔσονται τρίγωνά τε ἅμα καὶ ἰσόπλευ-
D ροι κτλ.] Et τρίγωνον sine adjectione pro Figura triangulari. [Triangulum, Triangulus, Gl.] Est autem aliud ἰσοσκελὲς, [ἰσόπλευρον Tim. Locr. p. 98, C] aliud σκαληνὸν, est præterea ὀρθογώνιον, item ἀμβλυγώνιον, et ὀξυγώνιον : de quibus vide suis locis. [Plat. Tim. p. 55, B, ἐπιπέδων. De τριγώνῳ in numeris Plut. Mor. p. 744, B. Nicomach. Arithm. 2, 7.] || Sed et tres quidam versus Homeri vocati sunt τρίγωνον, Eust. p. 397 [s. schol. Il. Γ, 156 : Τρίγωνον δὲ ἐπίγραμμα πρῶτος Ὅμηρος γέγραφε τὸ Οὐ νέμεσις Τρῶας· ἀφ' οἷου γὰρ στίχου τῶν τριῶν ἀρξώμεθα ἀδιάφορον. Ib. E, 392, τριγώνου βέλους.] || Τρίγωνον, Instrumentum quoddam musicum a triangulari forma ita vocatum, Athen. 4, [p. 183, E : Ἀλέξανδρος ὁ πολίτης μου δημοσίᾳ ἐπιδειξάμενος ἐν τῷ τριγώνῳ ἐπικαλουμένῳ ὀργάνῳ κτλ. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυσοῖς οὕτως· Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία· καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Quibus addit Aristoph., Theopompi, et Eupolidis, ap. quem τριγώνοις, testimonia. Ælian. ap. Porphyr. In

A Ptolem. Harm. p. 216 : Οἵ γέ τοι παλαιοὶ τὸ τρίγωνον ἐξ ἀνίσων τοῖς μήκεσι χορδῶν ἐποίησαν, μακροτάτης μὲν τῆς πασῶν ἐξωτάτω, ὑποδεεστέρας δὲ ταύτης τῆς πλησίον, τῶν δ' ἔτι ἐνδοτέρων καὶ πρὸς τῇ γωνίᾳ τοῦ ὀργάνου καθημένων κολοβωτέρων τοῖς μήκεσιν. Hesychius : Τρίγωνον, εἶδος ὀργάνου ψαλτηρίου. Photius s. Etym. M.: Τρίγωνος, ἀρρενικῶς, μουσικὸν ὄργανον, ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον. Ubi scr. ἐξάρτυσιν, quod v. Plat. Reip. 8, p. 399, C : Τριγώνων δημιουργούς. Dionys. A. R. 1, 33 fin.: Λύρα τε καὶ τρίγωνα. Eodemque genere Plut. Mor. p. 827, A. Lex. rhet. Bekk. An. p. 309, 25.] Aristot. Pol. [9, 6, ubi τρίγωνα] his τριγώνοις annumerat et ἑπτάγωνα, itidem musica instrumenta, q. d. Septangula : item σαμβύκας. [Est autem quod hodie dicitur Harpa.] || Τρίγωνος Pastillus ad sistendos dolores, sic dictus a figura, qua fingebatur, Galen.; Paulus; Aet. || Τρίγωνον a triangulari forma dictum et Forum judiciarium Athenis, ut VV. LL. annotant ex [Photio s.] Suida et schol. Aristoph. [Vesp. 120 : Εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσὼν) τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος. Εἰσὶ δὲ δ', Παράβυστον, Καινὸν, Τρίγωνον, Μέσον. B Quibuscum conf. Photius, Pausan. 1, 28, 8, qui et ipse a figura nomen repetit. Pollux 8, 121 : Τὸ τρίγωνον, οὗ μέμνηται Δείναρχος. Harpocratio : Τρ. δικαστήριον· Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος· ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος· μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ (excidit n. fabulæ). Lex. rhet. Bekk. An. p. 307, 12; 309, 25. || I. q. μήδιον. Diosc. App. 4, 18 : Οἱ δὲ τρίγωνος. Hesychius : Τρίγωνον,... ἢ φυτὸν ἐν Αἰγύπτῳ.]

[Τριγωνότης, ητος, ἡ, Forma triangularis. Plotin. vol. 1, p. 327, 11. Creuzer.]

Τρίδακνος, ὁ, ἡ, Ter morsus aut mordendus. Plin. 31 [32, 6, 21] de ostreis : Nepotis cujusdam nomenclator τρίδακνα appellavit, tantæ amplitudinis, ut ter mordenda essent.

[Τριδακτυλιαῖος, α, ον, Qui trium digitorum mensuram habet. Sext. Emp. Adv. math. 10, 156, 157, διάστημα. Geopon. 7, 15. Oribas. p. 112 Mai. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 550.] C

Τριδάκτῠλος, ὁ, ἡ, Tres habens digitos. Aristot. De anim. ὦτοι τριδάκτυλοι, Asiones cum tribus digitis, VV. LL. Item Qui ternum digitorum est, Tripollicaris, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3. [Dio Chr. Or. 64, vol. 2, p. 331, τριδάκτυλον ξύλον de navis assere. (Conf. Diog. L. 1, 103.) Valck. Hippocr. p. 834, H : Καπέτους εὖρος τριδακτύλους. Wakef. Inscr. ap. Muller. De munim. Athen. p. 36, 69 : Πάχος τριδακτύλῳ. L. D. Vitex, Diosc. Notha c. 136 (1, 134). Boiss. V. Πεντα-δάκτυλος.]

[Τρίδειρος, ὁ, ἡ, Qui tria habet colla. Improprie de Sicilia Lycophro 966.]

[Τριδενδρία, ἡ, Tres arbores. Theod. Prodr. Ep. p. 104. Gretser. Opp. vol. 3, p. 347, C. V. annot. p. 348.]

[Τριδεντῖνοι, οἱ, Tridentini, gens Alpina, ap. Strab. 4, p. 204.]

[Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, Qui tres habet dominos. Schol. Lycophr. 328 : Τρικάτρῳ φασγάνῳ τῷ τριδεσπότῳ λέγει. « Cæsarius Dial. 1, 3, Trinitatem vocat τριδέσποτον φῶς. » Suicer.] D

[Τρίδομος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet contignationem. Cod. Joannis Clim. Scalæ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B init. : Τρίδομος κλῖμαξ τρίσδεκα βαθμῶν πέλω. L. Dind.]

Τρίδουλος, ὁ, Ter servus. [Theopompus ap.] Athen. 13, [p. 595, B] : Ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ serva erat Bacchidis tibicinæ, quæ et ipsa serva erat Sinopes Thressæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem transtulerat. In VV. LL. exp. Servus ex tertia generatione. [Soph. OEd. T. 1063 : Οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος. Ubi aliter schol., τρίτον πεπραμένης καὶ αὐτὸς τρίπρατος. Sed rectius Eust. Il. p. 725, 33, et alii interpr. τὸν ἐκ προγόνων vel ἐκ τριγονίας, et conferunt τρὶς νόθος Eur. Andr. 636. Illa autem τριπράτου signif. Eust. Od. p. 1542, 48 : Οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίχων (στίγων) καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας... μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπαίδων A (τριπέδων) ὁ τρίδουλος, καὶ ὥς που προεγράφη, τρίπρατος. Quæ tria postrema vocc. ponit Aristoph. post Herodiani Epimer. p. 289, τρίδουλος Pollux 6, 165. || Aliter Aristoph. fr. Hor. ap. Hesych. v. Ζεῦγος τριπάρθενον cit. : Ἀρ. καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε, Ζεῦγος τριδούλων (τρίδουλον Salmas.), q. d. Par trium servorum, ut τριπλοῦν ζεῦγος dixit Eur.]

Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, mensuræ est. [Aristoph. Pac. 1201, χάδους.] Et τρίδραχμον, Tres drachmæ, s. Numus tribus drachmis valens, Pollux [6, 165 ; 9, 60].

[Τρίδυμος, η, ον, Tergeminus, Trigeminus, Gl. Τριδύμη nomen triadis ap. Nicomach. Theol. arithm. Phot. Bibl. cod. 187, p. 143, 41.] Τρίδυμοι, Tergemini : ut τριδύμους τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum. [Manetho 4, 456, παίδων. Plut. Mor. p. 906, B : Πῶς δίδυμα καὶ τρίδυμα γίνεται· C. Demaratus ap. Ps.-Plut. p. 309, D, sive Stob. Fl. 39, 32.]

[Τριδύναμος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet potestatem s. facultatem. Hierocl. Comm. in Pythag. carm. aur. B p. 122, 12 Gaif. : Τριδύναμος δέ πώς ἐστιν (anima). Ubi V. Ashton. Hippolytus Refut. hær. p. 315, 33 ed. Miller. : Κατεληλυθέναι ἐπὶ τοῖς Ἡρώδου χρόνοις τριφυῆ τινα ἄνθρωπον καὶ τρισώματον καὶ τριδύναμον, καλούμενον Χριστόν. L. D. Mich. Psellus ap. Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 90. Boiss.]

[Τριδύστηνος vitiose pro Τρισδύστηνος, quod v.]

[Τρίδωρος, ὁ, ἡ, Triplex donum præbens. Cod. Joannis Clim. Scalæ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B init. : Τρίδωρον χάριν τοῖς βροτοῖς χορηγοῦσα. L. Dind.]

[Τριέκγονος, ὁ, ἡ, Abnepos. Nomocan. Cotel. Mon. vol. 1, p. 143, A : Διεκγόνων καὶ τριεκγόνων, Pronepotum et abnepotum, Int. L. Dind.]

[Τριεκδότις, Hecate, Pselli Exp. Dogm. Chald. p. 110; al. τριοδῖτις.]

Τριέλικτος, ὁ, ἡ, Triplici volumine sinuatus, Sinuosus, Herodot. [6, 77, in orac., ὄφις, Ter convolutus. Schweigh. Nonn. Dion. 9, 258.] Et ἰσχνοπέδη [ἰχνοπέδη], Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 109, 1. C Id. ib. 7, 14, 5, νῆμα· Leonid. Tar. ib. 6, 110, 2, ὕδωρ Μαιάνδρου· Archimel. ib. App. 15, 9, θώρακας νηός. Aratus 816, ἁλωή, de area lunæ. V. Τρισέλικτος. Obscurum simile voc. apud Chæremonem Athen. 15, p. 679, F : Κίσσῳ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῶν.]

Τριέμβολον, τὸ, Tribus instructum ἐμβόλοις, Triplici armatum rostro. Aristoph. Av. [1256] : Οὕτω γέρων ὢν σύομαι [στύομαι] τριέμβολον, schol. πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον : sed monens, videndum esse ne forte sit πλοίου aliqua κατασκευή : quoniam Æschylus in Myrmidonibus δεκέμβολον vocavit Nestoris navem. Ubi etiam nota Δεκέμβολος, Denis instructus rostris. Ἔμβολα autem dici rostra, quoniam iis hostes impetuntur, et iis in eos irruitur, supra docui.

Τρίενος, ὁ, ἡ, i. q. τριέτης s. τριετής, i. e. Trimus [Gl.], Qui trium est annorum : ut τρίενα σπέρματα, Semina trima, ap. Theophr. H. Pl. 8. Idem 4, 12 [11, 5], de calamo auletico : Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι. Ubi D tamen vulg. editt. perperam habent τρίνον. [Inscr. Pergam. ap. Bœckh. vol. 2, n. 3538, p. 856, 32 : Τριένου βοός. L. Dind.]

Τριέσπερος, ὁ, ἡ, q. d. Trivesperus, i. e. Tres vesperas habens : ut νύξ, qua sc. Jupiter cum Alcmena concubuit : quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulentur poetæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epith. faciunt, utpote nocte illa creati. [Dosiad. Anth. Pal. 15, 26, 11; Lycophr. 33. Alios indicat Hemst. ad Lucian. Somn. c. 17, quibus addere licet Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 472, 29; Georg. p. 566, 11. Lucian. l. c. et Gall. c. 12, ὄνειρος. Jo. Damasc. vol. 1, p. 677, C : Ὁ τριέσπερος ξένος.]

[Τριετήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Triennis. Orph. H. 52, 4 : Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον, ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχήιον ἁγνόν.]

Τριετηρικὸς, ή, όν, Triennalis [Gl.], Trietericus, ut Virg. Æn. 6 [4, 302], Celebrant trieterica Baccho Orgia. i. e. Quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis ejus orgiis agitabantur. [Eodem refertur inscr. Orph.

H. 51 : Τριετηρικοῦ θυμίαμα, ubi v. Gesner. Plut. Mor. p. 671, D : Τὴν τρ. παντέλειαν. Inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 677, n. 1420, 6 : Ἀγῶνας πενταετηρικούς τε καὶ τριετηρικούς. L. Dind.] A

Τριετηρίς, ίδος, ἡ, Spatium trium annorum, Triennium. [Hom. H. Bacch. 11 : Σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεὶ ἄνθρωποι ῥέξουσι τελήεσσας ἑκατόμβας. Aristot. Polit. 5, 8 med. : Διὰ τριετηρίδος ἢ διὰ πενταετηρίδος. Eademque cum præp. Steph. Byz. v. Ἄκτια. Inscr. Rhod. ap. Bœckh. n. 2525, b, vol. 2, p. 392 a, col. 2, 4 : Κατὰ τριετηρίδα. Adjective Orph. H. 43, 7 : Ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας· 53, 3 : Τριετηρίσιν ὥραις. Diodor. 4, 3, θυσίας, ubi τριετηρικὰς Eusebius.] Latini etiam hac voce utuntur. Martial. 6, [38] : Parvus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cic. De N. D. 3, [23] : A quo trieterides constitutæ putantur. [Herodot. 4, 108 : Τῷ Διονύσῳ τριετηρίδας ἀνάγουσι, Dionysio triennalia sacra celebrant. Schweigh. Sic Pind. Nem. 6, 41 : Ταυροφόνῳ τριετηρίδι. Eur. Bacch. 133. Orph. H. 51, 8. Plato Leg. 8, p. 834, E. Diodor. 3, 65, ἄγειν. Anon. ap. Suidam in v. Inscr. Rhod. ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 30, n. 277, sæpius habet τριετηρὶς vel addito Ῥωμαία, de festo quodam. || De mulieribus sacra triennalia celebrantibus Oppian. Cyn. 4, 235 : Γυναῖκες οἰνάδες, θυρσοφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρηνοι. Pro quo Τριετηρῖτις, ιδος, Epiphan. vol. 1, p. 1093, C : Κορίτιδάς τε καὶ τριετηρίτιδας, ubi Χορίτιδας correxi in Βαθεῖα, vol. 2, p. 19, D. L. Dind.] B

[Τριετηρίς, ίδος, ἡ, n. navium Atticarum, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 91.]

[Τριετηρῖτις. V. Τριετηρίς.]

Τριέτηρος, ὁ, ἡ, Triennis, Trimus, Triennalis, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 7, 552, 7. Callim. Dian. 72 : Ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα. Arcad. p. 71, 12.]

Τριέτης [vel Τριετής, ὁ, ἡ], Qui trium annorum est, Triennis. [Trinnus, Trimus, add. Gl.] Herodot. [1, 199, ubi al. oxyt.], τρ. χρόνος. Et τρ. παιδίον, Ammon., Puer trimus, tres annos natus. At τριέτες adv. Triennio, Triennium, Per spatium trium annorum. Quo pertinet quod ex poeta [Od. B, 106; Ω, 141] Ammon. citat, Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ. [N, 377 : Τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν. Aristot. H. A. 5, 14 med. bis, μέχρι ἐπὶ τριετές. Callim. Ep. 68, 1, τὸν τριετῆ. Theocr. 29, 17 : Τριέτης φίλος. Epigr. Anth. Pal. 7, 482, 2 : Οὔπω τοι τριετεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι. Orph. H. 29, 5, de Baccho, ut 52, 5, κῶμον. Plato Leg. 7, p. 789, E : Ἕως ἂν τριετὶς (HSt. τριέτες) ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον· 794, A : Ἀπὸ τριετοῦς μέχρι τῶν Ϛ ἐτῶν, de παιδίοις, ut 793, E, τριετεῖ· 12, p. 954, D : Τριετῆ τὴν προθεσμίαν εἶναι· 9, p. 868, E : Τριετεῖς ἀπενιαυτήσεις, ubi al. τριέτεις. Diod. 3, 65 fin., τριετοῦς χρόνου. Lucian. D. mort. 4, 2, τριετῆ κριόν. De accentu v. in Ἔτος. Τριετὴς ponit Arcad. Havn. p. 26, 19, ut est p. 27, 23, unde corrig. p. 117, 8, ubi τριέτης, τριέτες. Chœrob. vol. 1, p. 52, 27 : Τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνονται κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνονται· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι διέτης τριέτης λέγουσι βαρυτόνως. Pollux 1, 54 : Διετὴς καὶ τριετὴς, ἐπὶ μὲν χρόνου ὀξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων παροξυνόντων. V. quæ diximus in Ἔτος. L. Dind.] C

Τριετία, ἡ, Triennium, [Trinna, add. Gl. Theophr. C. Pl. 1, 20, 4, Plut. Comp. Dem. c. 6. Lucian. Alex. c. 41, Tragœdop. 244. Acta Apost. 20, 31. Hadrian. Respons. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 435 : Ὡς αὐτῷ τριετίαν οὐ παρέσχηκε τροφεῖα. Per si male in argum. Demosth. p. 689, 29.]

Τριετίζω, Triennis sum, Triennium ago : τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus s. trium annorum. [Sam. 1, 1, 24. Georg. Nicomed. in Combefis. Hist. Monothel. p. 1087, D : Τριετίζουσαν ταύτην τῷ ναῷ προσφέρουσι. Germanus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 442, A : Τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὅτε προσηνέχθη ἐν τῷ ναῷ τριετίζουσα ὑπὸ τῶν αὐτῆς γονέων. Epiphan. vol. 1, p. 153, D. Theodor. Stud. p. 373, A. L. Dind.]

Τριεφῶν, ῶντος, ὁ, Triephon, n. viri, unde Τριεφώντειον πέλαγος, utrumque ap. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 1, 2 etc.]

[Τριζοί, ἔθνος πρὸς νότον τοῦ Ἴστρου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Τριζυγής, et Τρίζυγος, et] Τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Trijugis : τρίζυγες Μοῦσαι [ap. Antipatr. Anth. Plan. 220, 1], Musæ trijuges, q. d. Quarum tria sunt juga, s. paria, i. e. quæ sunt novem. At τρίζυγες σύναιμοι, Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 13, 2], pro Tres fratres. [Idem ib. 181, 1, κασίγνητοι. Prima forma Macedon. Anth. Pal. 11, 27, 4 : Τριζυγέες Χάριτες. Secunda Eur. Hel. 357 : Τριζύγοις θεαῖσι, de Junone, Minerva et Venere.]

Τρίζω, Strido [Strideo, add. Gl.] : verbum ex ipso sono fictum. Hom. Od. Ω, [5] de animabus : Ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο (sequebatur ducem Mercurium), Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται. Itidemque Plut. [Mor. p. 567, E] : Καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀτεχνῶς ἐχομένας καὶ τετριγυίας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἔπαθον δι' αὐτάς. Rursum Hom. Il. Ψ, [101] : Ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤχετο τετριγυῖα. [Conf. Od. Ω, 9, ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν.] Ubi præteritum præsentis signif. habere, docebo mox. Virg. hunc versum exprimere voluisse videtur, quum Æneidem suam claudens cecinit, Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras. [Lucian. Necyom. c. 11 : Τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί· ubi Philostr. V. Ap. 2, 4, φάσμα· Imag. 1, p. 769, ψυχὴ, confert Hemst. Et de ψυχῇ etiam Diog. L. 8, 21.] Et B, [314] : Ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, Stridentes; ponitur enim illud præt. pro præsenti, quemadmodum paulo ante præt. fem. gen. τετριγυῖα : quem usum habent itidem cum alia, tum κεκληγὼς et κεκραγώς. [Ubi schol. : Ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τετρίγοντας. Εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ καταισθιόμενοι τρίζουσιν. Ib. Ψ, 714, de luctantibus : Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν.] Sic ap. Synes. quoque Ep. 4 [p. 164, C] : Τὸ κέρας ἐτετρίγει, Antenna stridebat. Et ap. Lucian. [Zeux. c. 10] : Ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, Quum elephantorum stridorem duntaxat inaudissent. Ubi nota elephantibus etiam tribui hoc φθέγμα, quum tamen Hesych. esse dicat λεπτόν τι φωνεῖν, et id ex præcedentibus ll. manifestum sit : elephantorum autem vox sit φοβερὰ καὶ τραχεῖα, ut Plut. Pyrrho testatur. [Τρίζει, ἐλέφας βοᾷ, Barrit, Gl.] Alex. Aphr. [Probl. præf. lib. 1 ante med.] dicit etiam Τρίζοντος ἢ ῥινουμένου σιδήρου. [Vespertilionum maxime proprium est Stridere, Herodot. 4, 183 : Τετρίγασι κατάπερ αἱ νυκτερίδες (Pollux 5, 90)· 3, 110 : Τέτριγε δεινόν. Schweigh. Aratus 1132 : Μύες τετριγότες. Oppian. Hal. 5, 582 : Λοίγια τετριγυῖα φόνου γόον, de hirundine, ut Lucian. Tim. c. 21. « Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54, 5, χορδά. Eutecn. Ixeut. 2, 3 init. : Αἱ θήλειαι (τρόχιλοι) μικρόν τι οἷον ᾄδουσι, τετριγυῖαι. » Bast. Epicharm. ap. Athen. 10, p. 411, B : Τέτριγε δ' ὁ κυνόδων (manducantis). Valck. Tryphiod. 321 : Τετρίγει δὲ χάλων ξυνοχή· ubi per υ scriptum, ut olim ap. Herodot. l. c., et confusum cum τρύζω, quod de hominibus potius dicitur, etiam alibi notavit Wernick. Lobeck. Technol. p. 87 : « Ut in l. Marci (infra cit.) codd. nonnulli τρύζει, sic alibi : v. Jacobs. ad Philostr. p. 232; et est ubi nihil referat. Ὁ τρυσμὸς ἢ τρισμὸς, ἑκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ φυσώδει πνεύματι γίγνεται, Galen. vol. 7, p. 242. Ex quo non sequitur ut ubique permutari possint, quod non permittit Eustath. p. 229, 25 : Τρίζειν ἐστὶ τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας· τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγὼν, τραχυφωνότερόν ἐστιν, quo duce Jacobs. ad Anth. 11, 352, vulg. χορδὴ ὑποτρύζουσα præfert Planudeum ι, quod magis cum τερετίζω convenit. Ac mihi quoque τρύζειν a τρίζειν tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto, et ubi mures, serpentes, cicadæ et hirundines τρύζειν dicuntur, aptius judico τρίζειν, rectum vero ὀλολυγὼν ὑποτρύζεσκε, Theocr. 7, 139, quanquam confundit Hesychius, Τριγὸς, τρυγών. » Ita ap. Arrian. Exp. 1, 25, 9, χελιδόνα τρίζουσαν, scribendum fuerit τρύζουσαν, quod v. De mulieribus Plut. Mario c. 19 : Δεινὸν τετριγυῖαι. De iynge Aristot. H. A. 2, 12 med. Ib. 4, 9 med. : Καὶ τῶν σελαχῶν δ' ἔνια δοκεῖ τρίζειν· ib. fin. : Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν. Dio Cass. 47, 40 fin. : Ὄρνιθες νεκροφάγοι δεινόν τι καὶ φρικῶδες κλάζοντές τε καὶ τρίζοντες. Damasc. Phot. Bibl. p. 341. 22 : Τῆς φωνῆς οἱονεὶ τριζούσης. Oribas. p. 37, 3 Mai. : Γνοίη δ' ἄν τις καὶ διακρίνειν τὸ ἀθέρωμα ἀπὸ μὲν μελικηρίδος τῷ μὴ τρί- D

ζειν. Soran. in Cocch. Chirurg. p. 48, ιγ´: Ὀστοῦν τρίζον. Ms. ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3, p. 413, 9: Ὅτι ὁ σάνδαλος τρύζει ἐμέμψατο· al. ap. Miller. Catal. codd. Escor. p. 23, 8: Ἐπὶ ἁμαξῶν τετρυγέναι (sic). Aor. ap. Hesych.: Ἔνυρεν, ἔτρισεν. L. D.] Marcus vero 9, [18]: Τρίζειν τοὺς ὀδόντας, Stridere dentibus. [Athanas. vol. 1, p. 335, D: Κἂν οὗτοι μαινόμενοι τρίζωσι τοὺς ὀδόντας καθ' ἡμῶν. Eustath. Opusc. p. 152, 59: Τὸ μὴ τρίζειν ὀδόντας ἐπὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις. L. D.] Quod et βρύχειν τοὺς ὀδόντας vocatur, ut Suid. docet, afferens, Εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνή. [Apollinar. Ps. 58, 33: Ἦν δὲ μάτην τρίζωσι κορεσσάμενοι κατὰ θυμόν. Quod γογγύσουσιν dicunt LXX.]

[Τριζωδία, ἡ, Tria zodiaci signa. Proculus In Ptolem. Tetrab. p. 55, A: Οὐ γὰρ ἔξεστιν ὑπερβῆναι τὴν τριζωδίαν· et sæpius ib. B. 46, B: Τρεῖς μοίρας ἀπονέμω τῷ Κρόνῳ, μηδένα λόγον ἔχοντι ἐν τριζωδίᾳ· 47, A: Οὐ γίνεται γὰρ ἐξ αὐτῶν ἀφαίρεσις διὰ τὸ πλείονας ἔχειν λόγους ἐν τῇ τριζωδίᾳ· et ib. C. Dicitur etiam Τεταρτημόριον (zodiaci). V. Scaliger. ad Manil. p. 263. L. D. Paul. Alex. De apotel. Schneider.]

[Τρίζωος, ὁ, ἡ, Qui tres vixit ætates vel tria sæcula: ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήνυσε, Hesych.]

[Τριηκάς, etc. V. Τριακ—.]

[Τριηκόσιοι. V. Τριακόσιοι.]

[Τριημερία, ἡ, Tres dies. Amos 4, 4.]

[Τριημερίζω, Triduum facio. Testam. 12 patriarch. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 702: Τριημερίζων ἐλάμβανόν μου τὴν δίαιταν, In triduano jejunio accepi meam diætam, Int. Stauv.]

Τριημερόνυκτος, ὁ, ἡ, Tres dies et tres noctes durans. Dionys. Areop.: Τρ. ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ, Bud. [Theodor. Stud. p. 540, E, τριημερονύκτου. L. Dind.]

Τριήμερος, ὁ, ἡ, q. d. Triduanus, [Triduus, Gl.] Tres dies durans, A tribus diebus durans, Tribus diebus constans. [Τριήμερος ὑπέρθεσις, Comperendinatio, Gl. Hesychius: Τριήμερος, Θεσμοφόρια ὑπὸ Λακώνων (Λάκωνες codex).] Gaza ap. Aristot. [H. A. 5, 19 fin.] Κατὰ τριήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. [Adjective Marc. Antonin. 4, 50: Τί διαφέρει ὁ τρ. τοῦ τριγερηνίου; Severus ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 616 Harl.: Τὴν τοῦ κυρίου τριήμερον ταφήν. Georg. Sync. p. 380, 3: Ὑπὸ κήτους καταποθεὶς τριήμερος ἀνεμεῖται. Constantin. Cærim. p. 44, 4, 12: Τῇ τριημέρῳ αὐτοῦ (Christi) ἐγέρσει.] Gregor.: Χριστὸς ἀνίσταται τρ., pro Christus tertio post die resurgit. [Τὸ τρ., Tertia die, Cyrill. Hieros. Catech. 4, p. 11 Mor. Routh. Epiphan. vol. 2, p. 39, A. Fem. Theophanes p. 125, A: Μετὰ τὴν τριήμερον τῆς προδοσίας. Sine art. Ms. ap. Cramer. An. vol. 4, p. 263, 11: Ὕπνοι μὲν τριήμερον. Theodor. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 546 ult.: Τριήμερόν με ὅλον φλόγες εἶχον ἐξαίσιοι. L. D. || Adv. Τριημέρως, Chron. Pasch. vol. 1, p. 104, 18: Τριημέρως βαδίσας ἐπὶ τὸ θανεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ζῶν ὑποστρέψας. Coraes.]

[Τρίημι, Sesqui, Gl.]

[Τριημίγυον, τὸ, Sesquijugerum. Tab. Heracl. 2, 16, 19, 29.]

[Τριημικότυλος, ὁ, ἡ, Qui mensuram habet unius et dimidiæ cotylæ, esse conjicit Bœckh. C. I. vol. 1, p. 109, n. 72, 1, ubi ante literas ΗΜΙΚΟΤΥΛ est linea, nisi sit ἡμικότυλος.]

[Τριημιολία. V. Τριηρημιολία.]

[Τριημίπηχυς, ὁ, ἡ, Sesquicubitalis. Callixenus ap. Athen. 5, p. 199, C: Ζῷα τριημιπήχη καὶ πηχυαῖα.]

[Τριημιπλίνθιον, τὸ, Tres dimidiati lateres, in inscr. Att. ap. Mullerum De munim. Athen. p. 34, 43: Ἐὰν δέ που δέηται τριημιπλινθί[ου]. L. Dind.]

[Τριημιποδιαῖος, α, ον, Sesquipedalis, in inscr. ap. Müller. De munim. Athen. p. 34, 41: Λίθοις χρώμενος μὴ ἐλάττοσιν ἢ τριημιποδι[αίοις], si recte ita suppletur voc. non integrum. Non minus incertum quod p. 38, 92, ponit Müllerus voc. novum τριημιποδία, quum τρί' ἡμιπόδια sit p. 36, 60, 64.]

Τριημιπόδιον, τὸ, Tres dimidiati pedes, Tres semipedes, Latine uno vocabulo Sesquipes: ut Xenoph. dicit [OEc. 19, 4]: Βόθυνον ἐλάττονα ποδιαίου καὶ τριημιποδίου. [Et ib. 5. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2266, p. 222, 23: Χαλκὸν ... εἰργασμένον ... ὕψος τ[ρ]ι[ημι]πο[δίου], ubi voc. non integrum incertam facit scripturam et signif. Sed adj. Τριημιπόδιος, ὁ, ἡ, in Att. vol. 1, n. 160, p. 262, A, 12: Πλίνθους ... τριημιποδίους. L. Dindorf.]

[Τριημιτονιαῖος, α, ον, adj. sequentis subst. Bryenn. Harmon. p. 409 sæpius, 483, A. Gaudentius Harm. p. 4 Meib. Theo Sm. p. 86, B ed. Bull. L. Dind.]

[Τριημιτόνιον, τὸ, i. q. sequens, Musicis hodie Tertia minor. Plutarch. Mor. p. 389, E: Δίεσις καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον· 430, A. Theo Sm. p. 86, C ed. Bull. Euclid. Harm. p. 3, A, B, et passim cum ceteris Musicis.]

[Τριημίτονον, τὸ, Tria semitonia. Alexander Ephes. ap. Theonem Sm. De astrolog. p. 186, ult. ed. Martin.: Ἠέλιος δ' ὑπὸ τοῖσι τόνον τερψίμβροτος ἴσχει, αἴγλης δ' ἠελίοιο τριημίτονον Κυθερείης vel Κυθέρεια. L. Dind.]

Τριημιχοίνιξ, Tres dimidiati chœnices, Sesquichœnix. Theophr. H. Pl. 8, 4, [5]: Τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσι, Ternos semichœnices vix absumunt. Alii, Ternos semisextarios vix consumunt. [Leg. Τρί' ἡμιχοίνικα, ut ap. Athen. 10, p. 441, F, Τρί' ἡμίεκτα pro τριημίεκτα. Schneid.]

[Τριημιωβολιαῖος, α, ον, Sesquiobolo venalis. Pollux 9, 67.]

[Τριημιωβόλιον, τὸ, Sesquiobolus. Aristoph. fr. Anagyr. ap. Polluc. 9, 64: Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων, quod Poll. interpr. τὰ τρία ἡμιωβόλια.]

Τριηραρχέω, Fungor trierarchi munere. [Aristoph. Ran. 1065, Eq. 912, de liturgis triremes civitatis præbentibus, ut apud Isæum p. 66, 38, οἶκον τριηραρχοῦντα. Herodot. 7, 181: Ἡ Αἰγιναίη, τῆς ἐτριηράρχεε Ἀσωνίδης· 8, 46: Ἀνδρὸς δοκίμου καὶ τότε τριηραρχέοντος. Thuc. 4, 11. Xenoph. Reip. Athen. 1, 13: Τριηραρχοῦσιν οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται. Demosth. p. 1127, 15, ἐτριηράρχησε τριηραρχίας, et Lysias p. 135, 31, quo de loquendi genere Lobeck. Paralip. p. 504. Isæus p. 55, 19: Τριηραρχῶν τῆς Παράλου, et p. 50, 40: Τριήραρχος ἐκπλεύσας τῆς Παράλου. Lysias p. 154, 11: Τριηραρχῶν εἰς Κύπρον. Antiphon p. 117, 32: Πολλὰ δὲ τριηραρχοῦντα, quod πολλάκις scribendum videbatur Bekkero, pro quo πολλὰ positum v. in Πολύς, p. 1427, D. Isocr. Antid. p. 456, 155, τετριηραρχήκατε. Polyb. 16, 5, 1: Πεντήρης, ἧς ἐτριηράρχει Φιλόστρατος.]

Τριηράρχημα, τὸ, Sumptus qui fit in trierarchiam. [Gramm. Bekk. An. p. 193, 30: Τρ., ὅταν ὁ τριήραρχος περισσὸν δίδωσι τοῖς ναύταις. Harpocratio: Τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος (p. 1206 seqq., sed ubi alii libri ἐπιτριηραρχήματος). Ἐπιτριηράρχημα δὲ τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον. Pluribus hæc explicat Bœckh. *Urkunden* p. 208 sq.]

[Τριηράρχης. V. Τριήραρχος.]

Τριηραρχία, ἡ, Trierarchia, Præfectura triremis, s. triremium, Munus, quod obibat trierarchus. Erat autem sumptuosum munus, quia naves paratas habere oportebat et omni parte ad bellum instructas eorum sumptu, qui hoc munere fungebantur, Suid. [Memorant Xenoph. OEcon. 2, 6, Reip. Athen. 1, 13, Demosth. p. 465, 18; 540, 19, et al. Disseruit de ea Wolf. Proleg. ad Leptin. p. 100 seq., et ll. plurimis Bœckh. in OEcon. Ath., indicatis vol. 2, p. LXXVIII ed. sec.]

Τριηραρχικός, ή, όν, Ad trierarchiam pertinens, νόμος, Dem. [p. 329, 18.] Ex Eod. [p. 261, 15], τὸ τριηραρχικὸν, Ordo trierarchicus; τρ. τίμημα, Lucian. [Demosth. enc. c. 11. Ib. 36, 45, νόμοις.]

Τριήραρχος, seu Τριηράρχης, ὁ, Trierarchus, Triremis s. Triremium præfectus, [Ductor navis, Gl.]; Qui in publicam triremem s. publicas triremes sumptum suppeditat: unde et τριήραρχος a Polluce [3, 67] annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. [Conf. id. 1, 96, 119; 8, 116. Aristoph. Thesm. 837: Ἢ τριήραρχον πονηρόν. Herodot. 8, 93: Τοῖσι Ἀθηναίων τριηράρχοισι. Thuc. 2, 24, ubi pauci de deterioribus τριηράρχας, ut 7, 13; et ap. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 14, et sæpe τριηραρχῶν pro τριηράρχων apud alios Atticorum. Quos solam usurpasse formam τριήραρχος probant etiam inscrr., de quibus Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 737 ed. sec. Diodoro 13, 71, 77, restitui τριηράρχοις, ut omnes 106, plerique 20, 7, τριηράρχων pro

τριηραρχῶν 12, 62, ubi sequitur τριήραρχος, sed reliqui τριηράρχην Exc. p. 507, 16. Priori forma semper etiam Polybius apud quem « τριήραρχος uni triremi præfectus est 1, 50, 4 et alibi, sed triremium vel classis præfectus 1, 44, 1; 2, 1, 9, qui alias ναύαρχος. » Schweigh. Lex. Sic etiam apud Diodorum locis citatis. Galen. vol. 6, p. 39 : Ὡσαύτως τριηράρχας μὲν ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν τριήρων, νῦν δ' ἤδη πάντας οὕτως καλοῦσιν τοὺς ὁπωσοῦν ἡγουμένους στόλου ναυτικοῦ, κἂν μὴ τριήρεις ὦσιν αἱ νῆες. Eadem forma Nicetas Chon. Annal. p. 160, C : Τριηράρχας ἐπιστῆσαι. L. Dindorf.]

[Τριηραύλης, ου, ὁ, Tibicen in triremi. Dem. p. 270, 13 : Ἀλλ' ὡς ὁ τριηραύλης Φορμίων, ὁ Δίωνος τοῦ Φρεαρρίου δοῦλος, ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας; Philodem. De mus. col. 8. Pollux 1, 96; 4, 71. Suidas. V. Τριηρικὸν αὐλεῖν in Τριηρικός.]

[Τριηρεσία, ἡ. Moschop. Π. σχεδ. in notis ad Anecd. mea vol. 2, p. 486. Boiss.]

[Τριῆρες, ἔθνος ἀπὸ Τριήρου τοῦ Ὀβριάρεω παιδὸς καὶ Θρᾴκης, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς, Steph. Byz. Supra Τρῆρες.]

[Τριηρετικός. V. Τριηρικός.]

Τριηρημιολία navis, Quæ non tot remis agitur, quot justæ triremes, Bayf., de hac tamen interpr. non affirmans; ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος, Hesych. [Iterum HSt. :] Τριηρημιολία, ἡ. Bayf. De re navali, Τριηρημιολίας, inquit, videmus factam mentionem ab [Callixeno ap.] Athen. 5, [p. 203, D : Τὰ ἀπὸ τετρήρους μέχρι τριηρημιολίας] : et medius fidius sæpenumero dubitavi quodnam id esset navigii genus. Nec idem esse queat cum iis, quas Polyb. [5, 101, 1] ἡμιόλους [ἡμιολίους] ναῦς vocat, Appian. vero ἡμιολίας : etiamsi id. Polyb. 16, [2, 10; 3, 4, 14; 7, 1, 3,] τριηρημιολίας [immo τριημιολίας libri omnes omnibus his ll.] vocet eas, opinor, quæ non tot remis agerentur quot justæ triremes : ait enim, Μετὰ δὲ τούτων ἐννέα τριηρημιολίαι καὶ τριήρεις τρεῖς ὑπῆρχον, Cum his autem novem trieremioliæ et triremes tres erant. Appian. certe in proœmio eas videtur ponere infra magnitudinem justarum triremium, dum ait, Τριήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντήρους πεντακόσιαι καὶ χίλιαι, Triremes autem ab hemiolia usque ad quinqueremem mille quingentæ : ut ἡμιολίαι essent biremes quidem, sed quæ a puppi ad malum usque binis remis, a malo ad proram unico tantum agerentur, ut hodie quoque videre est in nonnullis earum, quas Fustas Veneti vocant. Apud Suid. Τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπερισθμήσας [ὑπερισθμίσας]. Item, Λησταί τινες πειρατικαῖς ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ προσενεχθέντες, ubi subauditur ναυσὶ, ut in multis ll. qui a Bayf. citantur. [Diodor. 20, 93 : Μενέδημος τριῶν ἀφηγούμενος τριημιολιῶν. Quam veram esse scripturam, alteram Callixeno quoque eximendam, probant gll. Hesychii : Τριημιολία, ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος· et Photii : Ἡμιολία, ληστρικὸν πλοῖον· οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν (ψιλὸν recte Etym. M.) ἐρετῶν ἐστι πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· τριημιολία δὲ οὐ τριπλασία ταύτης, ἀλλὰ τριήρης. L. Dind.]

Τριήρης, ἡ, Triremis [Gl., i. e. tribus remigum ordinibus instructa navis. Frequens ap. Aristoph., qui τριήρεες Laconice Lys. 173, ut Herodot. 7, 89, τριηρέων et alibi τριήρεας. Item apud ceteros historicos, quorum Thuc. 1, 13 : Πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι, et alios omnes, ubi distinguuntur a πλοίοις, velut ap. Xenoph. Anab. 1, 4, 8; 5, 1, 4, etc., ἀκαταφράκτοις ap. Polyb. 16, 2, 10. Plurima de iis Bœckh. in Œcon. Athen. et Comment. ad inscr. nav. locis in indice notatis p. LXXVIII, ibidemque ad inscr. nav. p. 76 seqq. de sacris Atheniensium. Accus. τριήρην in inscr. illa p. 422, 34, etsi τριήρη est ib. 426, 125. Conf. Τετρήρης. Eadem forma in Aldina Xenoph. H. Gr. 1, 5, 17, et ubi ἦν post τριήρη illatum, ap. Demosth. p. 556, 12, eundemque p. 261, 24, Cinnamum p. 39, C, qui alibi τριήρη (ut ib. 88, D, Τάραντα). De accentu genit. pl. Arcad. p. 136, 22 : Τὸ τριήρων οἱ μὲν βαρύνουσιν, οἱ δὲ περισπῶσιν. Schol. Dionysii Bekk. An. p. 1006, 25 : Καὶ τριήρων φασί τινες Ἀττικοὺς βαρυτόνως λέγειν. Chœrob. Can. p. 459, 15 : Τὸ τριηρῶν πε-

A ρισπωμένως οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἀκολουθίαν ἀναγινώσκουσι· τινὲς δὲ καὶ τοῦτο παρ' αὐτοῖς βαρυτόνως ἀναγινώσκουσιν, οἷον τῶν τριήρων. Ap. Thuc. consentire videntur libri in τριήρων, qui apud alios variant, interdum etiam tertiam inferentes formam τριηρέων vel τριήρεων, ut apud Xenoph. H. Gr. 1, 4, 11, Demosth. p. 306, 22, et alibi, de qua Oudendorp. ad Thom. p. 860 : Τριήρεος λέγε καὶ μὴ τριήρους, τριήρων καὶ μὴ τριηρῶν, quibus addit solutas formas genit. proparoxytonas esse : τριήρεων (ut est apud Ducam Hist. p. 79, B; 123, D; 124, B) γὰρ καὶ συνήθεων καὶ κακοήθεων λέγομεν. Sed recte τριηρέων scribi apud Herodot. 7, 36, 89, falsumque esse accentum proparox. animadvertit Gœttling. ad Theodos. p. 224 sq. Genit. dual. τριήροιν Xenoph. H. Gr. 1, 5, 19. Nec minus falsum genit. esse τριήρεος, quum usitata sit forma τριήρους, velut ap. Athen. 2, p. 37, B, ubi de οἰκίᾳ sic dicta; Eubulum ibid. 3, p. 108, C, et alibi. || Hesychius : Ἔξω τῆς νεὼς καὶ ῥητόν τι ἔκπωμα. » Vide num ῥυτὸν scribendum. Epinicus ap. Athen. 11, p. 497, A : Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέ-
B γιστα τῶν ὄντων τρία πίνειν δεήσει. Tum sequitur B : Ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα. Conf. p. 500, F (ubi huc respiciens inter nomina poculorum ponit Τριήρης). » Albert.]

[Τριήρης, πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης Τριηρίτης, Steph. Byz. Polyb. 5, 68, 8 : Τριήρη καὶ Κάλαμον ἐμπρήσας. Strabo 16, p. 754 : Μεταξὺ δὲ Τριήρης, χωρίον τι.]

[Τριηρίδιον vel Τριήριον, τὸ, diminut. voc. τριήρης, fortasse restituendum anonymo *Notices* vol. 14, p. 195, 8 : Μείωσις δὲ, ὅταν σμικρύνων τι λέγῃς, ὡς Ἀριστοφάνης, οἷον τριηρίτη, βοιδάριον, κυναρίδιον, nisi leg. κυνάριον. Anceps enim horum correctio quum propter ipsa illa verba, quæ incertum quatenus sint Aristophanis, tum propter Hesychii gl. : Τρίηρον, πλοῖον μικρὸν, ubi ordo fert quidem Τριήριον, sed mirum quod in Τρηιρὸν item ponitur πλοῖον μικρὸν, in Τερρητὸν autem τριήρης, ubi formam Æolicam latere putabat Vossius.]

Τριηρικὸς, ἡ, ὸν, Ad triremem pertinens. [Demosth. p. 1145, 2, σκεύη, ut Pollux 10, 13, Lex. rh. Bekk. An.
C p. 236, 11, Plutarch. Nic. c. 20. Moschio ap. Athen. 5, p. 206, F, σκαφῶν, ubi tamen scribendum τετρηρικῶν, quum τε τριηρικῶν sit in libris duobus, ut ap. Diodor. 3, 43, τετρηρικῶν σκαφῶν liber unus præbuit pro τριηρικῶν vel τετριηρικῶν. Apud Appian. Civ. 5, 95, φασήλοις τριηριτικοῖς scribendum τριηρικοῖς, non, ut Schweigh., τριηρετικοῖς. L. D.] Item τὸ τρ. in VV. LL. ex Aristot. Polit. [4, 4 med.] pro Navali multitudine. At τριηρικὸν, Strabo vocat et Navale ad triremes recipiendas, Bayf. [Ηὔλει τὸ τριηρικὸν ap. Athen. 12, p. 535, D. Valck.]

[Τριηριτεύω, Sum remex triremis vel Sum in triremi. Pollux 1, 98 : Κώπαις ἐλαύνειν, τριηριτεύειν, κωπηλατεῖν.]

Τριηρίτης, ὁ, Remex triremis, ex Plutarch. Them. [c. 7. Sic Herodot. 5, 85, Xenoph. Anab. 6, 6, 7.] Ex Thuc. autem [6, 46] τριηρῖται pro Triremibus advecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, schol. [Pollux 1, 95. Ap. Dion. Cass. 49, 1; 50, 11, per ι, 79, 3, per ει. ῖ]

Τριηρονόμος, ὁ, Nauclerus et Trierarchus, VV. LL.
D [Hesychio τριήραρχος.]

[Τριηροποιικὸς, ἡ, ὸν, Ad triremes faciendas pertinens. Inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* p. 378, 134 : Ταμίας γενόμενος τριηροποιϊκῶν· iisdemque verbis 385, 149; 547, 30; et ubi deest ποι 413, 5; et ubi —ποιικῶν 414, 21; 500, 51, et ubi deest ηροποι 66. L. D.]

Τριηροποιὸς, ὁ, Navis structor s. ædificator, VV. LL. [Dem. p. 598, 23 : Ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας. Pollux 1, 84.]

[Τριθάλασσος, s. Τριθάλαττος, ὁ, ἡ, Qui tribus maribus alluitur. Strabo 9, p. 400 : Τριθάλαττος ἡ Βοιωτία.]

Τρῐθᾰλὴς, ὁ, ἡ, Ter virens s. florens, pullulans. Trithales nomen herbæ, vide Ἐριθαλές. [Sic apud Hesychium Τριθαλλίαι, μεγάλως τοῦ θάλλειν αἴτιαι, pro ἐριθαλ— scriptum putatur.]

Τριθεΐα, ἡ, Deitatis ternio, qua sc. tres dii statuuntur, Greg. Naz. [Cæsar. Dial. 1, 12 : Τριθεΐαν φανερῶς διδάσκεις. Suicer. V. seq. voc.]

[Τριθεῖται.] Τριθεῖται, οἱ, Qui tres deos esse asserunt Greg. Naz. [Hæretici, qui τῆς τριθεΐας τρισκατά-

ρατοι πρόμαχοι in Conc. Trull. Act. 11 dicuntur, qui A ex sententia Jo. Philoponi οὐσίας καὶ φύσεις τρεῖς μερικὰς ἐπὶ τῆς ἁγίας τριάδος admittunt, etc. Ita Leontius De sectis p. 474, Photius Bibl. cod. 24, Nicetas Byzant. pro Conc. Calched. p. 715, Timoth. presb. (Cotel. Mon. vol. 3, p. 398, A, B, qui duplices distinguit), Niceph. Callist. 18, 45—9. Ducang. Alia Suicer.]

[Τριθέκτη, ἡ, Tertium et sextum canticum Canonis in matutinis horis cantati. Duo vero illa cantica seliguntur præ aliis in liturgia cantanda, eo quod inter tertiam et sextam horam, et post tertiam et ante sextam officii, illa celebratur. Liturgia Chrysostomi p. 67: Ἐνταῦθα χορὸς ψάλλει τὸ τρίτον ἀντίφωνον ἢ τὴν τριθέκτην. Triodium fer. 6, 4 hebd. Typicum c. 21. Duc. Infra Τριτόεκτος.]

[Τριθέλυμνος, ὁ, ἡ, Triplex, fingit Eustath. Il. Λ, 353.]

[Τρίθεος, ὁ, ἡ, Qui trium est deorum. Schol. Lycophr. 328. L. Dind.]

B [Τρίθετος, ὁ, ἡ, Triplex. V. Τρίπλαξ.]

[Τριθημερινὸς, Nudius tertianus, Gl.]

[Τρίθρονος, ὁ, ἡ, Tres thronos habens. Cæsarius Dial. 1, 3, τρίθρονον φῶς, de S. Trinitate. Suicer.]

[Τρίθυρον, τὸ, Triforium. Macarius Homil. 27, p. 384: Ὁ γὰρ πολύπλοκος διάβολος ἔχων μάγγανα καὶ τρίθυρα καὶ ποικιλίαν πολλὴν κατέχει τὰς νομὰς τῆς ψυχῆς. V. Gloss. med. Lat. in *Triforium*. Ducang. Constantin. Cærim. p. 137, B. Sine interpr. Gl. L. Dind.]

[Τρίιππον, τὸ, Triga, Gl.]

[Τρικάβαλλος, ὁ, Qui tribus utitur equis. Codinus De offic. Cp. 5, 75: Ἦσαν ἐν τοῖς κατὰ θέματα τόποις ... οἱ μὲν τρικάβαλλοι, οἱ δὲ δικάβαλλοι, οἱ δὲ μονοκάβαλλοι (ὀνομαζόμενοι). Ducang., qui dubitat an dicantur potius terni, bini, singuli equis singulis insidentes, ut hodie apud Græcos δικάβαλοι et τρικάβαλοι.]

[Τρικάκαβος, ὁ, Tricacabus, in Vita Stephani jun. Cotel. Mon. vol. 4, p. 453, A: Παστιλὰν καὶ Τρικάκαβον· 477: Σὺν Σισιννίῳ τῷ Παστιλᾷ καὶ Βασιλείῳ τῷ Τρικακάβῳ.]

C Τρικᾰλίνδητος et Τρικῠλίνδητος, Ter s. Sæpius volutatus. Ambo in meo Lex. vet. [Etym. M. et ap. Photium] leguntur, ac per hoc illud exp. Affertur autem ex Rhetoribus.

[Τρίκαλον καὶ Τρίκαλα, οὐδετέρως, πόλις Σικελῶν. Φίλιστος. Τὸ ἐθνικὸν Τρικαλῖνος καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς, Steph. Byz. Τρίκαλα Eustath. Il. p. 330, 28. Τριόκαλα apud Diodorum Photii p. 536, 5, 13, Τρίοκλα apud Ptolem. 3, 4, 14.]

[Τρικάμαρον, τὸ, Ædificium tribus cameris constans. Chron. Pasch. p. 474, 10: Καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔκτισε τὰ δύο δημόσια καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ τρικάμαρον. Tribus constantem cœnaculis, i. q. τρίστεγον, intelligit Ducang. De alio loco cognomine Procop. Vand. 2, p. 238, B: Τοὺς Βανδίλους ἐν Τρικαμάρῳ στρατοπεδεύσαντας, ρμ΄ σταδίους Καρχηδόνος ἀπέχοντι· 245, B; 246, A, D. L. Dind.]

Τρίκαρα [immo Τρικάρανον], vide in Τρίκρανος.

[Τρικάρανος s.] Τρικάρηνος, ὁ, ἡ, Triceps: τρ. Γηρυονῆα, Hesiod. Theog. [287, ubi τρικέφαλον alii libri cum schol. Aristoph. Eq. 414, Suida v. Κυνοκέφαλος, D ut ib. 312 πεντηκοντακέφαλον alii pro πεντηκοντακάρηνον, quæ vitiosa putabat Ruhnk. Ep. cr. p. 259. V. Μακροκέφαλος, Τρισσοκέφαλος, et conf. dicta in Κυνοκέφαλος. Vicissim τρικάρηνος pro τρικέφαλος Apostolius 19, 64, ap. Palæph. 25, 1, ut ipse 5. Herodot. 3, 81, ὄφις. Pind. ap. Strab. 9, p. 413: Τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα. || Lucian. Pseudolog. c. 29: Τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φάναι τριγλώχινι λόγῳ καθῃρηκέναι αὐτὸν τὰς προυχούσας πόλεις· Fugit. c. 32: Ἔστι τι Τρικάρανος βιβλίον. Quo scripto tres primarias Græciæ civitates, Athenas, Spartam, Thebas, conviciis proscidisse scriptorem qui Theopompo eum supposuisset, ex Josepho C. Apion. 1, 24: Ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας, οὐ γὰρ δὴ Θεόπομπός ἐστιν, ὥς τινες οἴονται, καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλε, collegerunt Müller. Proleg. mythol. p. 98, Pflugk. De Theopompo p. 47. De Varronis scripto cognomine v. in Συμφροσύνη. L. D. Τρικάρανος Mich. Syncellus Laudatione Dionysii Ar. p. 357, 8. Boiss. ᾰᾱ]

[Τρικαρηνία, ἡ, Tricarenia, urbs Ponti Euxini, ap. Palæph. 25, 2, ubi al. per α.]

Τρίκαρπος, ὁ, ἡ, Triferus, i. e. Ter fructus suos quotannis reddens: ut δίκαρπος, Biferus. [Dionys. A. R. 1, 37, ἀρούρας. Psell. Opusc. p. 148, 11, πεδία. Improprie apud Hesychium: Τερίκαρπον, μεγαλόκαρπον. Quod alii sic alii aliter scripserunt. L. D.] || Τρίκαρπον Hesych. exp. τριετῆ, Triennem.

[Τρικατάρατος, ὁ, ἡ, Ter exsecratus vel exsecrabilis. Acta Jun. Bacchi p. 114 Combef. Boiss.]

[Τρικέρατος, ὁ, ἡ, Tricornis. Achmes Onirocr. c. 238, p. 214, C, βοῦς. L. Dind.]

[Τρικέρβερος, ὁ, Tricerberus. Jo. Malalas p. 62, 18: Κύνα ἄγριον μέγαν, ὃν καὶ Τρικέρβερον ὠνόμαζον διὰ τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλήν. Suidas v. Κόρη et alii. Tzetz. Hist. 2, 751. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. vol. 2, p. 225, D: Κύων τρεῖς ἔχων κεφαλὰς, ὃς καὶ τρίκρανος καλεῖται καὶ τρικέρβερος. Schol. Gregor. Naz. Catal. Clark. vol. 1, p. 46. L. Dind.]

[Τρίκερως, ω, ὁ, ἡ. Τρίκερων, Tricornium, Gl.]

Τρικέφᾰλος, ὁ, ἡ, Tria habens capita, Triceps, [Tricapitinus, huic add. Gl.] i. q. τρικάρηνος et τρίκρανος, epith. Cerberi ap. Suid. [et Heraclit. De incredib. c. 33. V. Τρικάρηνος. Harpocratio: Τρικέφαλος. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, Μικρὸν δ᾽ ἄνω τοῦ τρικεφάλου παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδόν. Τὸ πλῆρές ἐστι, τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ. Τοῦτον δέ φησι Φιλόχορος ἐν γ΄ Εὐκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγκυλῆσιν. Lex. rh. Bekk. An. p. 306, 27, ὄνομα ἀγάλματος τοῦ Ἑρμοῦ. Hesychius: Ἑρμῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη παίζων κτλ. De eodem Lycophr. 680. Lucian. Hermot. c. 7, ἄνθρωπος· Ver. H. 1, 11, γῦπες. In τρικεφάλαιος corruptum in schol. Lycophr. 1175, ubi de Hecate. || « Τρικέφαλον, Nummus trino capite insignitus, uti hanc vocem interpretati sumus in Dissert. de inferioris ævi nomismatibus n. 72. Liber in Bibl. Reg. inscriptus Τύπος τέχνης τῶν γραμματέων: Ἠριθμήθησαν καὶ κατεβλήθησαν ἀπὸ τῶν σῶν χειρῶν εἰς τὰς χεῖράς μου τόσα νομίσματα τρικέφαλα· iterumque ibid. Astrampsychus in Cælo Pythagorico Ms. p. 56: Περὶ ἀπωλείας πραγμάτων, δηλονότι ἀσπρων ἢ τρικεφάλων καὶ τῶν ὁμοίων. » Ducang., apud quem aliorum Byzantinorum ll. adduntur. V. Gretser. ad Codin. p. 232 ed. Paris.]

[Τρίκη, ἡ, Trica, Fraus. Synaxarium Vitæ S. Joannis τοῦ νέου 18 April. in Anthologio: Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τὸν Χριστὸν αὐτοῦ ἐν τρίκῃ ἐξομοσάμενος. Infra: Οὐδέ γε ἐξωμοσάμην ἔγωγε ἄλλοτε οὔτ᾽ ἐν τρίκῃ οὔτ᾽ ἀλλαχοῦ, μηδέ μοι γένοιτο τοῦτο. Ducang.]

[Τρίκη. V. Τρίκκη.]

[Τρικήριον, τὸ, Triplex s. Trisulcus cereus S. Trinitatem repræsentans. Symeon Thessalonic. de Templo, ubi de lychnis ecclesiæ: Τὰ μὲν τριλαμπῆ (φῶτα) διὰ τὴν τριάδα ὡς καὶ τρικήρια· p. 223: Κηρύττων δὲ τοῦτο ὁ ἀρχιερεὺς τρικηρίῳ πάλιν τὸ εὐαγγέλιον σφραγίζει, τῆς τριάδος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ παραδηλῶν τὸ κήρυγμα. Aliique multi. Byz. ap. Ducang.]

[Τρίκκα, ἡ, Tricca, locus Messeniæ, ap. Pausan. 4, 3, 2. V. Τρίκκη.]

[Τρικκαῖος. Τρίκκαλα. V. Τρίκκη.]

[Τρίκκας, n. viri, in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 194, n. 956.]

[Τρίκκη, ἡ, Tricca. Πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν Τρικκαῖος, Steph. Byz. Hom. Il. B, 729: Οἵ τ᾽ εἶχον Τρίκκην· sed Δ, 202: Ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο. (Conf. schol. in marg. cod. Strab. 14, p. 647. Corripi ι etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 14, 6 scribit.) Duplici κ Strabo 7, p. 327; 8, p. 360, etc. Τρίκκα Ptolem. 3, 13, 44. Τρίκαλλα jam vocari annotat Eustath. p. 330, 26. Gent. Τρικκαῖος, ap. Apoll. Rh. 2, 955; Diod. 18, 55; Strab. 8, p. 360.]

[Τρίκκος, ὀρνιθάριον. Καὶ βασιλεὺς, ὑπὸ Ἠλείων, Hesychius; qui supra Δρικηαὶ, ὄρνεά τινα.]

[Τρικλάρων in Thessalia mentio fit in Strab. l. 7 fragm. p. 78, 20 ed. Kramer.: Ὁ Ἐρίγων ποταμὸς, ἐκ Τρικλάρων ῥέων δι᾽ Ὀρεστῶν.]

[Τρικλήμᾰτος, ὁ, ἡ, Tres habens palmites. Athanas. vol. 2, p. 224, C: Ὥσπερ δικλήματος ἢ τρικλήματος ἐκπετάσας κατὰ μὲν τοῦ πλαγίου τὰς χεῖρας, κατὰ δὲ τοῦ ὀρθοῦ κεφαλήν.]

[Τρικλίνιον, τὸ, Cubiculum, Gl. Theopomp. ap. Athen. 1, p. 23, E : Κατακείμενοι μαλακώτατ᾽ ἐν τρικλινίῳ.]

[Τρικλίνιος, ὁ, Triclinius, cogn. Demetrii, grammatici, qui exeunte sec. 14 scholia metrica scripsit in Sophoclem et alios poetas scenicos, ejusque recensionem instituit.]

Τρίκλῖνος, ὁ, ἡ, Tribus lectis instructus. [Moschio ap.] Athen. 5, [p. 207, C] : Ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα, θαλάμους δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνους. [Ibid. E, Ἀφροδίσιον· F, βαλανεῖον· 2, p. 47, F, Pollux 1, 79; 6, 7, οἶκοι.] At Τρίκλινον, τὸ, Triclinium, Conclave discubitorium tribus lectis instructum. Latini Triclinium [Gl.] dicunt. Vitruv. 4 [immo 6, 6, 7] : In tricliniis ceterisque conclavibus maximus est usus luminum. Cic. In Verr. [2, 2, 74] : Quinquaginta tricliniorum lectos. Interdum capitur pro Ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Socrates Rhod. ap. Athen. 4, [p. 147, F] : Καὶ δώδεκα τρ. διαστρώσασα ἐκάλεσε τὸν Ἀντώνιον, Duodecim tricliniis constratis et instructis. Apud Eundem alibi [sive Polyb. 31, 4, 3], Ἔστρωτο δὲ εἰς εὐωχίαν χίλια τρ. [Id. 2, p. 47, F : Ἄμφις, Οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ τρίκλινον; Ἀναξανδρίδης, Τρίκλινον δ᾽ εὐθέως συνήγετο. Lycophron ib. 55, D : Πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης. Menander post l. 2 : Ἔργον ἐστὶν εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν. Archedicus 7, p. 292, F : Σέσωκ᾽ ἐμοὶ τρίκλινα πεντήκοντ᾽ ἴσως. Incerto genere Plutarch. Cæs. c. 55, τρικλίνοις· Cleom. c. 13, et alibi.] Latini itidem Triclinia dicunt. Cic. Verr. 4 [2, 3, 25] : In foro sibi triclinium straverat. Quod explicans paulo post, subjungit, Imperavit ut in foro sibi medio lecti sternerentur. Latini poetæ periphrastice vocant Ternos lectos, ut Horat. 1 Serm. Sat. 4 : Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos; Juven. 5 : Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, Una simus, ait. [De masc. Antiatt. Bekk. An. p. 114, 11 : Τρίκλινον οὐκ ἐπὶ τῶν τριῶν κλινῶν φασι δεῖν τάσσειν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ οἴκου. Καὶ ἀρσενικῶς λέγοντες τρίκλινον ἁμαρτάνουσι τὸ τρίκλινον οὐδετέρως. Τρίκλινος, Triclinum, Cenacio, Triclinium, Gl. Suidas in Ἀναστάσιος : Τὸν μέγαν τρίκλινον. Moschus Prat. spir. p. 378, C : Ἤρχετο εἰς τὸν τρίκλινον, et infra, ἐπὶ τὸν τρίκλινον. Chron. Pasch. p. 339, B : Τὸν τρίκλινον τὸν ἔχοντα τὰς χαλκᾶς θύρας. Eustath. Od. p. 1573, 29 : Ὁ παρ᾽ ἄλλοις ἀνδρόδομος ἡ τρίκλινος.]

[Τρικλινοσάξ, ὁ, n. pr. parasiti. Alciphr. Ep. 3, 69, ubi olim Τρικυινοσάραξ.]

Τρίκλυστος, ὁ, ἡ, Ter s. Sæpius elutus. Pollux [6, 165] ex Aristoph.

[Τρίκλωνος, ὁ, ἡ, Tres habens surculos. Schol. Theocr. 3, 29 : Τὸ τηλέφιλον κάτωθεν ἀναβαίνει τρίκλωνον. Struv.]

Τρίκλωστος, ὁ, ἡ, Ter fuso versato ductus, nexus, A tribus sororibus tortus, nexus. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 109, 7 : Κρυφίου τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο, Triplicem.]

[Τρίκογχος, ὁ, ἡ, Ædes triplici concha constans. Κόγχη autem est in templis pars illa quæ in conchæ formam superne sinuatur, præsertim illa, in qua erat bema s. locus altaris. Vita Theodori Syceotæ : Ὠκοδόμησεν ναὸν μέγαν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τρίκογχον, καὶ τὸν μὲν δεξιὸν ὠνόμασεν τοῦ ἁγίου Πλάτωνος, τὸν δὲ ἐξ εὐωνύμων τοῦ ἁγίου Ἀντιόχου. Continuator Theophanis 3, 9, ναόν· 42, τοῦ τρικόγχου. Leo grammat. p. 497, ἐν τῷ λεγομένῳ τρικόγχῳ. Ducang. Constantin. Cærim. p. 43, C : Διὰ τῆς γανωτῆς πύλης τοῦ τρικόγχου· 51, A : Ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ τρ.· 54, D : Διὰ τῶν διαβατικῶν τοῦ τρ. Inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. 1, p. 368, et Gesen. ib. 528. L. D.]

Τρίκοκκος, ὁ, ἡ, Triplici fœtus grano, Tria ferens grana. Apud Dioscor. 1, 176, genus mespili quoddam dicitur τρίκοκκον, quod tria intus habeat ossicula, veluti grana. [Eadem Galen. vol. 13, p. 207. L. D. V. Τρίγληνος. Schol. Hom. Il. Ξ, 183, Od. Σ, 297. Hemst.]

[Τρικόλλυβον. V. Τριτοκόλλυβον.]

[Τρικόλουρος, ὁ, ἡ, Ter curtus. Κόλουρος, quod v., quum dicatur pyramis, cujus apex abscissus est, τρικόλουρος dicitur cujus tres sunt vertices abscissi, ap.

A Nicom. Arithm. 2, 14, p. 127, 7, ubi figura apposita explicat Ast. p. 291. V. Iambl. in Τετρακόλουρος cit., ubi add. l. Nicomachi.]

[Τρικόλωνος, ὁ, ἡ.] Τρικόλενος, Triplicem verticem habens, Trivertex, VV. LL. Steph. in Πανδοσία. Sed apud ipsum Steph. in hoc versu, Πανδοσίη τρικόλενε πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις, pro τρικόλενε reponi debet τρικόλωνε.

[Τρικόλωνος, ὁ, Tricolonus, f. Lycaonis, unde urbs Arcadiæ Τρικόλωνοι, cujus gent. Τρικολώνιος, ap. Steph. Byz., Pausan. 8, 3, 4; 27, 3 sq.; 35, 6; qui f. Lycaonis memorat 6, 21, 10; 8, 3, 4.]

Τρικόνδυλος, ὁ, ἡ, Ternas in digitis juncturas curvaturasque habens, ac ternos in eis nodos s. tubera extantia. Sunt enim qui tres κονδύλους digitis ceteris tribuant, pollici autem duos : contra tamen Aristot. pollici unum, binos ceteris : ut in Δικόνδυλος videre est. [Melet. Cram. An. vol. 3, p. 120, 25 : Τριφάλαγγοι γάρ εἰσιν ἢ τρικόνδυλοι ἢ τρισκύταλοι (digiti)· λέγονται γὰρ κατ᾽ ἀμφότερα· 121, 23 : Εἰσὶ δὲ τρ. πάντες. L. D.]

B Τρικόνητος ap. Hesych. legitur, et exponitur ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι, Dignus qui sæpius pereat, et defossus obruatur humo. Videtur autem esse a κονεῖν s. potius κονεῖσθαι, derivato a κόνις. [Conf. Λεωκόνιτος et de utroque Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 201, 18.]

[Τρικόριοι, οἱ, Tricorii, gens Galliæ, ap. Strab. 4, p. 185, 203, Appian. Gall. 4, 3, ubi Τρικούρους.]

[Τρικόρνιον, τὸ, Tricornium, opp. Mœsiæ superioris, ad Danubium situm, cum Singiduno memorat Ptolem. 3, 9, 3 (et Tzetz. Hist. 11, 913). Τρικορνησίους vel — νησίους 2.]

[Τρίκορος, ὁ, ἡ, Tres habens pupillas. Etym. M. v. Τρίγληνος, schol. Hom. Od. Σ, 297. Wakef.]

[Τρικόρυθος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet galeam. Eur Or. 1479 : Τρικόρυθος Αἴας· quo Wessel. Probab. p 46, referebat Hesychii gl. : Τρικόρυνθος, ἀνδρεῖος ἥρως, corrigens Τρικόρυθος, nisi vir dicitur cognominis demi seq. || Forma Τρίκορυς, unde Τρικόρυθες, Eur. Bacch. 123 : Ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις βυρσότονον κύκλωμα τόδε C μοι Κορύβαντες εὗρον. Rem explicat Eustath. Il. p. 803, 58 : Φάλοι, ὀμφαλοὶ ἀσπίσι μικραῖς παραπλήσιοι· καὶ κεῖνται κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχοντες τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν, οἷαι τῶν παλλαδίων καὶ τῶν Κορυβάντων αἱ κόρυθες. De quibus Lobeck. ad Soph. Aj. 846.]

[Τρικόρυμβος, ὁ, ἡ, Qui tres habet corymbos, Triplex. Synes. H. 1, 66, p. 314, C, ἀλκὰν, de Trinitate.]

[Τρικόρυνθον, τὸ, et Τρικόρυνθος, ὁ, ἡ. Οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Τρικορύσιος καὶ θηλυκὸν Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστρ. (1032) Ἐμπὶς Τρικορυσία. (Eadem forma Menander ap. Suid. in v.) Καὶ Τρικορυνθόθεν καὶ Τρικορυνθόνδε καὶ Τρικορυνθοῖ, Steph. Byz. Strabo 8, p. 377, ubi codd. τῇ κορίνθῳ· 383, ubi τρικόρυθον, sed unus τρικόρινθον· 9, p. 399, ubi plerique τρικόρυθος, quod unus tantum ponit super τρικόρυνθος, Diod. 4, 58, ubi Τρικόρυνθον πόλιν, libris inter hoc et —κόρινθον et —κύρινθον et κοροῦντος variantibus, schol. Ari- D stoph. Lys. 285, ubi libri —ρινθ—, 1032, ubi —ρίνθῳ, —ρινσω, Suidas v. Ἐμπὶς —ρύσω, et in gent. variant inter —ρίνθιοι et —ρύσιοι. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, n. 172, 39, Τρικορεύσιοι. Τρικόρυθος, in quo consentiunt libri Steph. Byz. v. Τετράπολις, vitiosum, verum autem Τρικόρυνθος putat Meinek. ad Steph. Byz. De signif. nominis conjecturam fecit Lobeck. Pathol. p. 400, i. declarare q. τρικόρυφος.]

[Τρικόρυνθος, ἀνδρεῖος ἥρως, Hesychius. Conf. Τρικόρυθος.]

[Τρίκορυς. V. Τρικόρυθος.]

Τρικόρυφος, ὁ, ἡ, Triplicem habens verticem, ut Steph. Byz. Pandosiam esse dicit Brutiorum φρούριον ἐρυμνὸν τρικόρυφον : quæ ap. Strab. quoque leguntur verba, 6, p. 112 [256]. Apud utrumque vero legitur hoc Orac. : Πανδοσίη τρικόλωνε, πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις. Ubi etiam nota Τρικόλωνος ab eis exponi per τρικόρυφος : nam κολωνὸς significat Collis, Tumulus, Locus editus : ut κορυφαὶ etiam in locis sunt editioribus. Sed perperam ap. Steph. scriptum est τρικόλενε pro

τρικόλωνι. [Geopon. 10, 75, 7, τρικόρυφα ἐνθέματα. Hesych. : Τριχὴν, τρικόρυφον.]

Τρικόρωνος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 289, 1, Lucillii ib. 69, 1] dicitur Qui tres cornicis ætates degit, Cujus vita est admodum longæva. Sunt enim cornices μακρόβιοι, ut Hesiod. etiam testatur. [Constant. Manass. Amat. 1, 56, item cum γραῦς. Alciphr. Ep. 1, 28, γερόντιον, ubi olim male τρίκουρον. Nicetas Chon. Ann. p. 2, C : Οἱ πολυετεῖς τῶν ἀνθρώπων ... καὶ τρικόρωνοι. L. D. Theodor. Prodr. Amar. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 121. Boiss.]

[Τρικότῦλος, ὁ, ἡ, Qui trium est cotylarum. Aristoph. Thesm. 743. Dionysius com. et Menander ap. Athen. 11, p. 467, D; 472, B. Hippocr. p. 533, 45. Hesychius : Τρικότυλος οἶνος, οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται.]

Τρίκουρος, ὁ, ἡ, Ter tonsus, VV. LL. Hesychio autem τρίκουρος dicitur ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαθαρμένος κριὸς, ὁμοίως καὶ ὁ μὴ κεκαθαρμένος. [V. Τρικέρωνος.]

[Τρίκρανα, ins. prope Buporthmon Peloponnesi, ap. Pausan. 2, 34, 8.]

[Τρικρανὴς scriptura vitiosa, de qua v. in Δικρανής.]

Τρίκρᾱνος, ὁ, ἡ, Triceps. Unde quem Soph. Tr. [1100], τρ. σκύλακα appellat, Actius vertit Tricipitem canem, ap. Cic. Tusc. [Eur. Herc. F. 611, 1277, θῆρα, κύνα. V. Τρικέρβερος. « Planudes Boeth. p. 40, 29. » Boiss.] || Τρίκρανον, Xenophonti quod aliis Τρίκαρα, promontorii Phliasiorum nomen. Cam. [Ex Steph. Byz. nunc correcto : Τρικάρανον φρούριον τῆς Φλιασίας. Θεόπομπος νε΄. Τὸ ἐθνικὸν Τρικαρανεὺς, ὡς Τρικολωνεὺς τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 1 et 5, et 11 seqq.; 4, 11. Demosth. p. 206, 6 : Φλιασίους κομίσασθαι τὸ Τρικάρανον. Harpocrationi φρούριον τῆς Ἀργείας.]

[Τρικράσπεδος, ὁ, ἡ, Qui tres habet barbas. Archimedis probl. bovinum 39.]

[Τρίκρηνα, ων, τὰ, Tricrena, ὄρη Pheneatarum a tribus fontibus dicta ap. Pausan. 8, 16, 1.]

Τρίκροτος, ὁ, ἡ, Triremis, VV. LL., quemadmodum δίκροτος Biremis. [Aristides vol. 1, p. 539 : Τριήρεις ἐπὶ τούτοις ὑπῆρχεν ἰδεῖν δικρότους καὶ τρικρότους καὶ εἰς ἑπτὰ καὶ εἰς ἐννέα στοίχους. Nicetas Chon. Annal. p. 411, A : Στρογγύλων πέντε νηῶν εὐπορήσαντες καὶ σκάφη τρίκροτα κατηρτικότες κδ΄.]

[Τρίκρους, α, ουν, Trisulcus, Trifidus. Theophr. H. Pl. 9, 11, 3 : Ῥίζαν δίκραν ἢ τρίκραν.]

[Τρίκτειρα, Τρικτεύα, Τρικτύα, Τρικτύς. V. Τριττύα.]

[Τρικύαθος, ὁ, ἡ, Qui tres habet cyathos. Anacreon Athenæi 11, p. 475, F, κελέβην. ῠᾰ]

[Τρίκυζα, πολλῆς δεόμενα λιτανείας, apud Hesychium, voc. simile voc. τρίλλιστος.]

[Τρικυλίνδητος. V. Τρικαλίνδητος.]

[Τρικύλιστος, ὁ, ἡ, Ter s. multum volutatus. Epicurus Diogenis L. 10, 5 : Οἷός εἰμι, ἐὰν μὴ ὑμεῖς πρὸς ἐμὲ ἀφίκησθε, αὐτὸς τρικύλιστος ὅπου ἂν ὑμεῖς καὶ Θεμίστα παρακλῆτε ὠθεῖσθαι. Boiss. Unde Suidas. ῡ]

Τρικῦμία, ἡ, quod sonat q. d. Triundium, a tribus undis. [Hesychio ζάλη.] Est enim τρικυμία proprie Trium undarum in unam collectio, ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibusdam redditur Trinus fluctus ad exprimendam vim Græcæ vocis; sed Lat. dicitur Decumanus fluctus, quod fluctus decimus fieri maximus putetur. Unde Ovid. Met. : Vastius insurgens decimæ ruit impetus undæ; Trist. 1, 2 : Qui venit hinc fluctus, fluctus supereminet omnes, Posterior nono est undecimoque prior. Sed et Lucan. 5, de eo ita scribit : Hæc fatum decimus (dictu mirabile) fluctus Invalida cum puppe levat. Synes. Epist. ad Evoptium, vehementem tempestatem describens : Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπεῖχον αἱ τρ., τοῦ πελάγους καὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος· quibus subjungit, Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα· ἀλλ' ἰσχύον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς, quæ verba ita redduntur a Bud. Comm. p. 875 : Solet autem hujusmodi tempestas evenire, τρικυμία dicta, quum desinente vento, non item protinus considunt fluctus suapte vi exagitati ab imo maris : utique quum ipsum mare semel impetu a procella concepto, undabundique adeo motus suscitabulo, cum vento prævalente conflictatur, decumbentique vehementius flatui contrario incubitu sese opponit. [Eurip. Hipp. 1213 : Αὐτῷ τε σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον· Tro. 83 : Αἴγαιον πόρον τρικυμίαις βρέμοντα καὶ δίναις ἁλός. Menander ap. Alexandr. Walz. vol. 8, p. 442, 8 : Ἑτέραν περιμεῖναι χαλεπωτέραν τρικυμίαν. Lycophr. 475. Hesych. v. Τετραέλικτον ὄλμαν ab Hemst. cit. Pollux 1, 108.] Lucian. [De merc. cond. c. 1] : Τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις. [Conf. Toxar. c. 19.] Philo : Καὶ τὰς τρ. ὥσπερ μακρὸν τεῖχος ἐποτεινούσης τῆς θαλάττης. || Metaphor. etiam, sicut κῦμα, ponitur interdum. [Æsch. Prom. 1015 : Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος· ubi v. Blomf.] Plato [Reip. 5, p. 472, A] utrumque de risu dixit, quo loquentes obruuntur quum aliquid ridiculum eis excidit. Bud. p. 342, ubi etiam interpr. τρικυμίαν, Undabundam tempestatem et immanem. [Euthyd. p. 293, A : Σῶσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Lucian. Demosth. enc. c. 33 : Ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς φυλάττων ἐν ἁπάσαις τρικυμίαις τῆς τύχης.]

Τρίκωλος, ὁ, ἡ, Tria membra s. cola habens, Quint. 9, 3, [§ 77] de homœoptotis et homœoteleutis : Ex quibus fere sunt, non tamen ut ultimis semper consonent, quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoque ac plures hæc ratio ire sententias potest. Ubi quum dicit In quaternas ire sententias potest, expressit Τετράκωλος : nam τετρ. περίοδος dicitur Quæ quaternis constat membris quaternas sententias absolventibus. At metrum τετρ. appellatur Quatuor colis constans. [Τρίκωλον, τὸ, Trimembris oratio, Dionys. De comp. vv. p. 49, 8 : Τρίκωλον ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινούμενον. Frequens in scholiis metricis poetarum scenicorum, de tribus versibus.]

[Τρικωμία, ἡ, Tricomia, urbs Phrygiæ magnæ, ap. Ptolem. 5, 2, 22. Τρικωμία et Τρικωμῖται Palæstinæ ap. Jo. Malal. p. 139, 10, 13. L. Dind.]

Τριλάγυνος, [s. Τριλάγηνος,] ὁ, ἡ, Tres continens lagenas. Stesichorus ap. Athen. 11, [p. 499, B] : Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον, Πῖεν. Est autem λάγυνος nomen μέτρου, i. e. Mensuræ, ut ibid. docet Athen.

[Τριλαμπὴς, ὁ, ἡ, Trino splendore micans. De S. Trinitate Gregor. Acind. Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 757, 63 : Τὸ μὲν γὰρ ἡμῖν εὐσεβούμενον κράτος τριλαμπές ἐστι. Greg. Naz. Or. 43, vol. 1, p. 698 : Φῶς ἀειλαμπὲς καὶ τριλαμπὲς, et Cæsar. Quæst. 3, p. 14. Suicer. Subscriptio cod. Theophylacti ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 502, 2, C : Ὑπερτελὴς, ἄναρχε, τριλαμπεστάτη, τριὰς ὑπερούσιε· et eodem gradu in Gretseri Opp. vol. 3, p. 323, B. Proprie dictum v. in Τρικήριον. L. Dind.]

[Τρίλεκτος, ὁ, ἡ, Ter dictus. V. Τρίφατος.]

[Τρίλεμος, inter τήλεμος et ἰάλεμος ponit Theognost. Can. p. 64, 25, ubi agit de nominibus hyperdisyllabis in εμος. Dittographiam præcedentis aut ad τριγεμ— referendum putabat Lobeck. Pathol. p. 158.]

[Τριλέξια, τὰ, ap. Constantin. Cærim. p. 37, B : Τριλέξια εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, Reisk. vol. 2, p. 152, conjicit esse carmen aut ter iteratum aut a tribus cantatum. L. Dind.]

[Τρίλευκοι σκόπελοι τρεῖς ἐν τῷ Κανταβρίῳ Ὠκεανῷ, ap. Ptolem. 2, 6, 75, et Κώρου ἄκρον, τὸ καὶ Τρίλευκον Hispaniæ Tarraconensis ib. 4.]

[Τρίλῐθος, ὁ, ἡ, Trigemmis, Gl. || Ap. Jo. Malalam p. 344, 22 : Κατέλυσε δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ λεγόμενον τρ.· et in Chron. Pasch. p. 303, D : Τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ (cod. καὶ τὸ) τρίλιθον, templum dici fultum columnis, quæ ex tribus singulæ constarent lapidibus, ex Maundrelli Itiner. p. 136, ostendit Marklandus Obss. Misc. vol. 2, part. 1, p. 177, s. Chron. vol. 2, p. 398 ed. Bonn. L. D. Vid. Silv. de Sacy *Mag. encycl.* a. 6, n. 24, p. 495. Schn.]

[Τρίλινον, τὸ, κόσμος γυναικὸς, Trifilum gemmarium, Gl.]

[Τρίλιστος. V. Τρίλλιστος.]

[Τρίλιτρον, Tripondium, Gl. || Unde adj. Τριλιτραῖος, ὁ, Trilibris, ap. Tzetzen Epist. 54, p. 50 med. :

A Ὅταν οὖν τις τοιούτων στείλῃ ἀπίους ἢ σῦκα ἢ μῆλα τριλιτραῖα ἢ διλιτραῖα ἢ λιτραῖα τὸ ἔσχατον, μὴ δέχεσθαι, ἀλλ' ἀποπέμπειν ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται, i. q. Hist. 9, 347 dicit : Ἐγὼ δὲ τὰ λιτρόμηλα καὶ διλιτρόμηλα δὲ τῶν κλεπταββάδων ὄπισθεν εἰρήκειν ἀποπέμπειν, μήπου κτλ., eodem alludens ad Hesiodi Op. 278. Unde supplenda nostra vol. 5, p. 338, A ; 990, A. L. DINDORF.]

[Τρίλλη, ἡ, apud Suidam : Τρίλλη· γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Ἀθηναίου Σίμωνος Ἱπποϊατρικῷ περὶ γνωρισμάτων φλεβῶν, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς τρίλλης εἰσὶ φλέβες δύο.]

Τρίλλιστος, ὁ, ἡ, Ter precibus petitus, expetitus, Ter optatus i. e. Sæpe optatus. Hom. Il. Θ, [488] : Αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή, i. e. ἡ πολυλιτάνευτος, πολύευκτος, ex τρία, quod pro πολλὰ accipitur, et λίσσεσθαι, ut ait Eustath.; sed malim ex adv. τρὶς, ut sit τρίλλιστος pro τρίσλιστος. [Hesychio s. Etym. M. πολυλιτάνευτος. Callim. Cer. 138 : Ἱλαθί μοι, τρίλλιστε.] Scribitur et Τρίλιστος : ut τριλίστους Ἴβηρας, quod Eustath. affert ex Dionys. Per. [485, ubi al. τηλίστων. V. id. Opusc. p. 56, 32. || **B** Adv. Τριλλίστως, active, Ter precando, Macedon. Anth. Pal. 5, 271, 4 : Οἱ δὲ φιληταὶ οἵ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι.]

[Τρίλοβος, ὁ, ἡ, Qui tres habet fibras. Ap. Athen. 7, p. 319, E : Τοῦτον (σκάρον) Ἀριστοτέλης (quem v. H. A. 2, 13) φησὶν ἔχειν καρδίαν τρίγωνον, ... τρίλοβον, et cum eod. voc. Alexander Myndius ap. eund. 9, p. 392, C.]

[Τριλογέω, Tribus formis dico. Eust. Od. p. 1798, 25, de verbo quod est κνυζεῖν, κνυζᾶν et κνυζοῦν : Οὐ πολλὰ δὲ τῶν περισπωμένων ῥημάτων οὕτω τριλογοῦνται.]

[Τριλογία, ἡ, Trilogia, de tribus fabulis schol. Aristoph. Ran. 1124 : Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρέστειαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν. Diog. L. 3, 61, postquam de Thrasylli tetralogiis Platonicis dixerat : Καὶ οὗτος μὲν οὕτω διαιρεῖ, καί τινες, ἔνιοι δὲ, ὧν ἐστι καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, εἰς τριλογίας ἕλκουσι τοὺς διαλόγους, quas deinde recenset.]

C [Τρίλογχος, ὁ, ἡ, Qui tres habet hastas s. cuspides. Joannes Vita Joannis Damasceni p. 232 (vol. 1, p. 11, D), δόρασιν. BOISS.]

[Τριλοφία, ἡ, Tres cristæ. Aristoph. Av. 94. Strabo 3, p. 231 ; 10, p. 729 ; Plutarch. Arato c. 32. Pollux 1, 135 ; 10, 142. Schol. Æsch. Sept. 384.]

[Τρίλοφος, ὁ, ἡ, Tres habens cristas. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 578, C. L. DIND. Anna Comn. p. 450. Schol. Hom. Od. T, 177, ex Barnesii emend. ELBERLING. Nonn. Dion. 13, 370. Schol. Eur. Or. 1480.]

[Τριμάκαιρα, ἡ, Ter beata. Agathias Anth. Pal. 7, 614, 1 ; Paul. Silent. ib. 9, 396, 5.]

[Τρίμακρος, ὁ, ἡ, Qui tres habet syllabas longas. Schol. Hephæst. p. 158. BOISS. Tzetzes Cram. An. vol. 3, p. 305, 4 : Ὁ μολοττὸς δὲ τρίμακρος. L. DIND.]

Τρίμαμμα, ἡ, Tritavia. [Theophil. Inst. 3, 6, 131 : Τρίσπαππος, τρισμάμμη. L. DIND.]

[Τριμαρκισία, ἡ, ap. Pausan. 10, 19 extr., interprete Adelung. p. 74, est Eques cum duobus famulis, qui eum sequuntur, et ipsi equis vecti : ex *tri*, Tres, et **D** *Marc*, Equus. At Paus. l. c. ait, τριμαρκισία Gallico sermone appellatum esse τὸ σύνταγμα τῶν μυρίων, οἳ ἐκαλοῦντο ἀθάνατοι, quo in syntagmate apud Gallos cuique equiti in pugna cæso aut sauciato protinus, durante certamine, alius eques sufficiebatur. Est tamen speciosa, ac fortasse vera, Adelungii interpretatio. SCHWEIGH. Alii libri τριμαρισίαν. Sed alterum tuetur sequens μάρκαν de equo. Quo de voc. Celtico v. annot. in ed. Walz.]

[Τριμάχιον, τὸ, Equisetum, Diosc. Notha p. 145 (4, 46). BOISS.]

[Τριμελής, ὁ, ἡ, modus musicus. Plutarch. Mus. p. 1132, D, pro quo Τριμερὴς p. 1134, B.]

[Τριμενοθυρέων Mysiæ numi sunt apud Mionnet. *Suppl.* vol. 5, p. 495, qui Τριμενοθουρῖται ap. Ptolem. 5, 2 15, unde Γριμενοθουρῖται factum ap. Tzetz. Hist. 11, 974, animadvertit Wessel. in Τημένου θύραι cit., quo cum nomine etiam ab aliis confusos Trimenothyritas notavit Mionnet. L. DIND.]

A [Τριμέρεια, ἡ, Divisio in partes tres. Sallust. De diis et mundo c. 11, p. 264. STRUV. Eustath. Il. p. 38, 37. Olympiod. In Plat. Gorg. p. 562. ROUTH. Hermias In Plat. Phædr. p. 157 ; Proclus In Alcib. c. 74. CREUZER. Τρ. τοῦ χρόνου, Tzetz. Alleg. Hom. BOISS.]

Τριμερὴς, ὁ, ἡ, Tripartitus, [Triceps add. Gl.] Triplex. [Diodor. 1, 11 med. : Τούτους δὲ τοὺς θεοὺς ὑφίστανται τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν, τρέφοντάς τε καὶ αὔξοντας πάντα τριμερέσιν ὥραις. Plutarch. Mor. p. 874, E ; 898, E. « Tzetz. Hist. 2, 324. » ELBERLING. M. Eremita inter Scholl. in Climac. p. 328. Theodor. Edess. ibid. p. 388. BOISS. Eustath. Opusc. p. 226, 79. Schol. Lycophr. 519. V. Τριμελής. || Τριμερῶς, Tripertito, Trifariam, Gl.]

Τριμερίζω, ίσω, ιῶ, In tres partes divido. [Deut. 19, 3 : Στόχασαί σοι τὴν ὁδὸν καὶ τριμεριεῖς τὰ ὅρια τῆς γῆς σου.]

[Τριμερῶς. V. Τριμερής.]

[Τριμετραῖος, ὁ, Ternas continens mensuras. Constantin. Cærim. p. 268, A : Ζυγοφλάσκια τριμετραῖα **B** ζυγὰς η'· ut ibid. paullo post πενταμετραῖα. L. DIND.]

[Τριμετρία, ἡ, Tria metra. Tricha p. 8, 15.]

Τρίμετρος, ὁ, ἡ, Tres habens s. continens mensuras, Qui ternis metris constat. Metrici jambum τρίμετρον vocant Senis constantem pedibus, ut δίμετρον Quaternis, τετράμετρον Octonis : μέτρου nomine hic duos significante pedes. Aristoph. Nub. [642] : Ἀλλ' ἐρωτῶ σ' ὅ,τι κάλλιστον μέτρον ἡγεῖ· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον. [Herodot. 1, 12 : Ἀρχίλοχος ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ· 174 : Ἡ Πυθίη χρᾷ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ τάδε. Plato Leg. 7, p. 810, E : Ποιηταὶ ἐπῶν ἑξαμέτρων καὶ τριμέτρων καὶ πάντων δὴ τῶν λεγομένων μέτρων, ut Proculus Chrestom. ap. Phot. p. 319, 17 dicit, Ἐπεὶ καὶ τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον. V. Hephæstio p. 29 sq., schol. p. 167, aliique gramm. de metris. Plutarch. Mus. p. 1140, F. Ap. eund. Thes. c. 25 : Δυσὶ τριμέτροις, ὧν τὰ μὲν ... τὰ δὲ ..., Reiskius bis τό.]

[Τριμηναῖος. V. Τριμηνιαῖος.]

Τριμηνιαῖος, α, ον, [Trimenstruus, Gl.] Qui tertio mense maturescit : τρ. πυροὶ, Triticum tertio mense **C** maturescens : Theophrasto infra τρίμηνον, Plinio Trimestre. Diosc. 2, cap. de optimis Tritici generibus [c. 107] : Εἶτα μετὰ τούτους οἱ τρ., λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. De cujus tritici farina Plin. 22, 25 : Efficacior etiam hordeacea videtur, trimestris mollior. Aliquanto post : Sitanios, h. e. ex trimestri, incussa in facie, aut desquamata cum melle aptissime curat. [« Theophr. C. Pl. 3, 24, 2 : Τὰ τριμηναῖα σπαρέντα. Unde Lobeck. ad Phryn. p. 549 τριμηνιαῖος posuit, formam recentioribus usitatam. Ap. Polyb. 5, 1, 11, τριμηναίου meliori τριμήνου cessit. Theophr. ceteris locis τρίμηνος, quod videtur etiam hic restitui debere. » SCHNEIDER. in Ind. Diogen. L. 8, 78. BOISS. Cleomed. Cycl. theor. 1, p 25. Ap. Hesych. v. Ἔαρ et in Banduri Imp. Or. vol. 2, p. 700, D, forma novitia Τριμηναῖος. Τριμήνιος, ap. eund. in Φθινὰς ἁμέρα, τὴν ἱσταμένην τρίτου τριμήνιον λέγει. L. DIND.]

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, Qui trium mensium est, Trimestris. [Aristot. H. A. 6, 4 fin. : Ὀχεύεσθαι καὶ γεννᾶν καὶ τρίμηνα ὄντα.] Τρίμηνοι πυροὶ ap. Hesych., Trimestre fru**D** mentum, qui et σητάμηνιοι, ut apud Eundem habetur ; non tamen sine suspicione erroris : quippe pro quo reponendum videatur σιτάνιοι, ut ap. Dioscor. paulo ante in Τριμηνιαῖος : vel σητάνιοι, ut apud eundem Hesych. alibi. [Philyllius ap. Athen. 3, p. 110, F : Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων. Plutarch. Mor. p. 915, D.] Theophr. H. Pl. 8, 1, [4] ubi περὶ ὀψισπόρων sermo est : Οἷον πυρῶν τι γένος καὶ κριθῶν ὃ καλοῦσι τρίμηνον, διὰ τὸ ἐν τοσούτῳ τελειοῦσθαι, Quod trimestri temporis spatio ad frugem perveniat et maturescat. Perperam tamen ibi scribitur Τρίγωνον : sed reponendum esse τρίμηνον, tum res ipsa planum facit, tum alii ll. evincunt : ut cap. 4 ejusdem libri : Καὶ τὸ τῶν τριμήνων καὶ τῶν διμήνων, καὶ εἴ τι γένος ἐν ἐλάττοσιν ἡμέραις τελειοῦται, καθάπερ φασὶν εἶναι περὶ τὴν Εὔβοιαν, τετταράκοντα ἡμέραις ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἁδρύνονται καὶ τέλος ἴσχουσιν. Unde Plin. 18, 7 : Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit. Et mox, In tantum fallitur Columella qui ne trimestris quidem pro-

prium genus existimarit esse, quum sit antiquissimum. Græci Trimenon vocant. Rursum Theophr. : Τρίμηνοι δὲ πολλοὶ καὶ πανταχοῦ κοῦφοι. [Conf. C. Pl. 3, 21, 2.] Et Plin., de amylo : Proximum ex trimestri quodam minime ponderoso tritico. [Trimeter ap. Sueton. Claud. c. 1 (s. Dion. Cass. 48, 44) : Τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.] Item τρίμηνον, Trimestre temporis spatium. [Polyb. 1, 38, 6 : Τούτων τὴν συντέλειαν ἐν τριμήνῳ λαβόντων· 12, 12, 1 : Παρὰ τρίμηνον ἐχούσας (τὰς ἀναγραφὰς) τὸ διάφορον· 5, 1, 11 : Τριμήνου μισθοδοτῆσαι τὴν δύναμιν· et 18, 6, σιτομετρῆσαι. Plutarch. Crass. c. 12, εἰς τρίμηνον.] Ad Hebr. 11, [23] : Ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, Tres menses. [Sed et ἡ τρίμηνος dicitur Trimestre. Herodot. 2, 124 : Ἐργάζοντο κατὰ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων αἰεὶ τὴν τρ. ἑκάστην. Schw. Æschines p. 63, 34 : Τὸν χρόνον τὸν τῆς τριμήνου. Cum subst. Soph. Trach. 164 : Χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς.] Τρίμηνος dici videtur etiam Qui singulis tribus mensibus fit, Tertio quoque mense : ut ἐπιμήνιοις et ἔμμηνος, Qui unoquoque mense. Theophr. H. Pl. 9, 9, de superstitione in herbarum quarundam effusione : Ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν, ὅταν δὲ τὴν ξίριν, τριμήνους μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μισθὸν, Tertio quoque mense quasi pretium radicis evulsæ conjicere in cavernam. Videtur autem confirmare hanc interpr. l. Herodoti in Ἐπιμήνιος citatus [Τρίμηνα, Quæ ærario publico tertio quoque mense principi præbentur. Schol. Synops. Basilic. ap. C. Labbeum : Τὰ διδόμενα τρίμηνα τῷ βασιλεῖ. Ducang.]

Τρίμιθος, i. q. τερέβινθος, ut vult schol. Nicandri Ther. [844] : Καὶ τριμίθοιο νέον πολυειδέα καρπόν. [Nunc τρεμίθοιο, quod v. Videtur autem scriptura per ι vitium recentiorum, ut Τριμιθοῦς pro Τρεμιθοῦς, quod v.]

[Τρίμιον, Τριμίσκος, Τριμίτινος, Τριμίτιον. V. Τρίμιτος.]

Τρίμιτος, ὁ, ἡ, Ternis liciis textus, Trilis, ut Trilices vestes dicuntur quæ tribus liciis versicoloribus constant. Metaphorice autem Virg. dixit Loricam contextam hamis auroque trilicem. [Triplex, Gl. Dio 77, 7 : Θώραξ λινοῦς τρίμιτος.] Pollux 7 c. 18 [§ 76] : Ὅτι μέντοι καὶ τρίμιτα εἰργάζοντο, Αἰσχύλος διδάσκει, φήσας, Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Ubi etiam nota Τριμίτινος idem esse cum τρίμιτος : ut Hesych. quoque τριμίτινα ὑφάσματα exp. τρίμιτα. [Pollux 7, 92 : Κράτης δ' ἐν Ἑορταῖς ἔφη, Καὶ δὴ ποδεῖα τριμίτινα.] Et τρίμιτοι χιτῶνες, Trilices tunicæ : ap. eund. Polluc. 7, c. 13 [§ 58], ex Cratini Omphale : Ὑμεῖς δ' ἐὰν ἱππίσκον ἢ τρίμιτον ἔχητε· nam ibi subjungit, hæc quoque esse εἴδη χιτωνίσκων. [Eadem forma 10, 50 : Ἔξεστι δ' εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων οὐδώνων πίλους τριμίτους, Λυσίππου εἰπόντος ἐν Βάκχαις, Ἀλλὰ τρίμιτός ἐστι πῖλος.] At Τριμίσκον Hesych. Aspendiis ait esse ἱμάτιον : ap. quem legitur et Τρίμιον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον. Pro qua voce εὐσπάθητον facit illud σπαθητοῖς, quod modo habuisti ex Aristoph. [immo Æschylo. Τρίμιον autem, quod ap. Hesych. poscit ordo literarum, aut Τρίμιτον cum Scaligero aliisque, quos sequitur Valck. ad Phalar. p. xi, scribendum aut Τριμίτιον, quod inter composita a τρι Pollux ponit 6, 165, et, si recte habet, prioris est diminutivum. Nisi utrique reddendum Τριμίτινον.]

Τρίμμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ τετριμμένον, Id ipsum quod tritum s. contritum aut intritum est. [Prima signif. Longin. Walz. Rhett. vol. 9, p. 573, 24 : Ὡς τὰ τρίμματα τῶν ἁμαξῶν κοιλαίνεται καὶ βάθος ἴσχει ταῖς πολλαῖς καὶ συνεχέσι τῶν τροχῶν ἐπιβολαῖς.] Aliquando βρῶμα τετριμμένον significat, quale est Lat. Intrita, ad quam alludit Terent. Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum. Sotades ap. Athen. 7, [p. 293, B] : Τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν Ἕψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνινον, Moris intritis : ut Cato, Eo cuminum interito, i. e. Cuminum intritum adde. Et Varro, Panem hordeaceum in lacte des intritum. Idem ibid. [C] diminutivo utens dicit, Τριμμάτιον ᾠκείωσα τούτοις ἀνθινὸν Παντοδαπόν. Aliquanto post [p. 295, B] idem Athen. ex Timocle : Γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται. Et [p. 326, B] ex Archestrato de taulonia pisce : Καὶ παράθες θερμὸν ταχέως, καὶ τρίμμα μετ' αὐτοῦ. [Axionicus ib. 8, p. 341, B : Τίνα τῷδ' ἐνέπω τὴν σκευασίαν; Πότερον χλωρῷ τρίμματι βρέξας; Valck.] Tale erat et μυττωτὸν ὑπότριμμα, nec non περικόμματα et συγκομμάτια, itemque συγκεκομμένα λάχανα, quæ et κνιστά. [V. Μυττωτόν, ubi add. schol. Aristoph. Vesp. 262. Diocles in Matthæi Med. p. 35, 10 : Τὰ δὲ πάχη, τὰ διὰ τυροῦ πλείονος καὶ σησάμων καὶ σιλφίου καὶ τριμμάτων πλῆθος γινόμενα· et ib. 20, μέγιστον δ' ἐστὶ τὸ συντιθέναι καὶ κεραννύναι ἁρμοττόντως πρὸς ἕκαστα τοῖς χυλοῖς καὶ ταῖς ὀσμαῖς ἄνευ τριμμάτων.] Item τρίμμα dicitur Potio ex aromatis intritie, s. Cui aromata intrita sunt, ut testatur Pollux 6, c. 2 [§ 18], quum ait : Τὸ δὲ τρίμμα, πόμα ἦν μετὰ ἀρωμάτων τοῖς νέοις Κωμικοῖς. Et Athen. 1, [p. 31, E] : Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ, ὃ ἐκάλουν τρίμμα. [Τρίμμα προσφαγίου, Infusura, Moretum, Gl. Photius s. Suidas : Τρίμμα δι' ἀρωμάτων πόμα, unde correctus Hesychius : Τρίμμα, ὁ ἀρωματίζων πέμμα ἐν γάμοις γινόμενον καὶ θεατρικοῖς ἀγῶσιν, sive schol. Diogenis Epist. *Notices* vol. 10, p. 226 : Τρίμμα ἐστὶν ἀρωματίζον πέμμα κτλ. Ad θεατρικοῖς ἀγῶσιν conf. Meinek. Com. vol. 2, p. 295. Schol. Luciani Lexiph. c. 6 : Ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον) τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. Ap. Erotian. Gloss. p. 206, pro τρίμματος εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, cod. Dorv. ὑποτρίμμεστος (—ματος.] Item homo qui aliqua in re diu se exercuit, ita ut usu isto diuturno veluti tritus sit, τρίμμα dicitur, ut patet ex Aristoph. Nub. [260] : Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη, i. e. γενήσῃ τετριμμένος ἐν λόγοις, ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν, seu ἔσῃ τρίβων λόγων, ut Idem dicit, Ἐτύγχανεν ὢν τρίβων τῆς ἱππικῆς. Sic [447], Περίτριμμα δικῶν, κύρβεις, κρόταλον. Et Dem. [p. 269, 19] Æschinem vocat περίτριμμα ἀγορᾶς. Rursum Aristoph. τρίμμα accepit pro ipsa τρίψει, [Av. [430] ubi choro interroganti, Ἔνι σοφόν τι φρενί; respondet episcopus, Πυκνότατον κίναδος, Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, Omnes versutiæ. Nisi forte hic subaudiamus ἐστί : ut dicat eum esse τρίμμα : ut schol. quoque τρίμμα ibi τὸν τετριμμένον ἐν τοῖς πράγμασι exp., qualem hominem idem poeta τρύμην quoque appellat. [Eustath. Il. p. 1327, 24 : Τὸ παρὰ τῷ Κωμικῷ τρίμμα, συγγενὲς ὂν τῷ ἐξ ὀπτῆς λίθου κροτάλῳ, ᾧ τριβομένῳ παιπάλη καταπίπτει. Schol. Soph. Aj. 381, ἄλημα interpr. τρίμμα.]

Τριμμάτιον, τὸ, forma dimin. pro τρίμμα, Athen. 1 [6, p. 231, A] ex Comico quodam [Diphilo]. Vide et alium locum Sotadis in Τρίμμα paulo ante citatum.

Τριμμὸς, ὁ, i. q. τρίψις, i. e. Tritus. Plutarchus τριμμοὺς πριόνων vocat Sonum quem edunt οἱ πρίονες τρίβοντές τι, Terentes et scindentes lignum aut lapidem, vel etiam quem edunt τριβόμενοι, quum lima teruntur et acuuntur eorum dentes, Symp. 3, 6 [p. 654, F] : Τὸν δὲ ὄρθρον κατέχουσι κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριμμοὶ [al. τρισμοὶ] πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, Matutinum tempus personat malleis et serris, Matutino tempore nil aliud auditur quam mallei incudem tundentes, et serræ in terendis scindendisque lignis strepentes. [Trames, Gl.] Xenophonti autem τριμμοὶ sunt ἀτραποὶ τετριμμέναι, Tramites triti, qui per aliquem locum ducunt, Cyneg. [4, 9] : Τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα, διὰ τοὺς τριμμοὺς, Neutrum in locis cultis et in liras digestis perinde facile est, propter tramites limitesque transversos, Bud. p. 274, ubi etiam addit ex eod. l. [3] : Ἰχνευέτωσαν δ' ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμεναι. [Id. 5, 18 : Ἐν τοῖς τριμμοῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς· et 6, 9. Animadvertit Schneider. in Ind., ὁδοὺς videri latiores, τριμμοὺς breviores significare, utrumque vero tritos, confertque τρίβον ab ὁδῷ distinctum Cyrop. 4, 5, 13. Dio Cass. 56, 20. Ælian. N. H. 13, 24, citat Wakef., Etym. M. p. 191, 41, Hemst. Add. Polluc. 5, 35, 64.]

Τρίμνους, ὁ, ἡ, et Τριμναῖος, α, ον, Qui trium est minarum, ὁ τριῶν μνῶν. Utrumque ap. Polluc. [6, 165, ubi prius tantum. Τρίμνως ap. Photium, Suidam, Etym. M. : Τρίμνων, γ' μνῶν ἄξιον. V. Δίμνως, Εἰκοσίμνως, Ἑκατόμνως. Ap. Xen. Reip. Lac. 7, 5, δέκα μνῶν si junctim scribendum, δεκάμνων potius quam cum Schneidero δεκαμνοῦν legendum. L. Dind.]

[Τριμόδιον, τὸ, Trimodium. Jo. Malalas p. 278, 15:

Ἐποίησε δὲ καὶ τὸ βλύζον ὕδωρ τῆς λεγομένης Σαραμάννας πηγῆς δι' ὁλκοῦ ἐξιέναι καὶ ἐκχεῖσθαι εἰς αὐτὸν τὸν τῆς πηγῆς ὁλκὸν ἐν τῷ θεατριδίῳ τὸ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξιὸν ὕδωρ ἐν διαφόροις χεύμασι ε', ἅπερ ἐκάλεσεν ὁ αὐτὸς πενταμόδιον, τετραμόδιον, τριμόδιον, διμόδιον, μόδιον.]

Τριμοιρία, ἡ, Dupla portio : vide Διμοιρία.

[Τριμοιριαῖος, α, ον, ap. Apollodor. Poliorc. p. 26 fin.: Ταῦτα τρηθέντα περόναις συνηρμόσθω, ὥστε ἰσομήκη εἶναι, καὶ ἐφ' ἓν μέρος διμοιριαῖον αὐτῶν τὸ μῆκος προερχέσθω, ἐφ' ἓν δὲ τριμοιριαῖον, vertitur, In alteram partem ad bessem usque procedat, in alteram usque ad dodrantem.]

[Τριμοιρίτης, ὁ, Qui tres portiones accipit. Lucian. Jov. Trag. c. 48. ί]

[Τρίμοιρος, ὁ, ἡ, Tripertitus, Triplex. Æsch. Ag. 871 : Τρισώματός τὰν Γηρυὼν ὁ δεύτερος ... τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. In Matthæi Med. p. 300, quod est in marg. codicis : Εἰ μὲν ᾖ τοῦ νάπυος τρίμοιρον, Matth. comparabat cum δίμοιρον.]

[Τριμόντιον, τὸ, Britanniæ, ap. Ptolem. 2, 3, 8, et ap. eund. 3, 11, 12, Chersonesi Thr. eadem quæ Philippopolis.]

[Τρίμορος, ὁ, ἡ, Tripertitus. Orph. Arg. 1054 : Δισσαῖς ἐν τριμόροισι, sc. ἡμέραις.]

Τρίμορφος, ὁ, ἡ, Triformis : ut Seneca Triformem Hecaten dixit post Horat., quam Orph. αἰολόμορφον. [Trimorma, Trimormus, Triformis; Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη, Trivia, Gl. Lycophr. 1176, Βριμώ. V. Τρίγληνος. Latiori signif. Æsch. Prom. 516 : Μοῖραι τρίμορφοι, Tres.]

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, Tria habens ellychnia. [Pollux 6, 103 ; 10, 115, λύχνος, ex Metagene comico.]

[Τριμφαλίτης, ὁ, Cyclaminus, ap. Interpol. Dioscor. c. 382 (2, 193). Ducang.]

[Τρινακία. V. Τρινακρία.]

Τρῖνακρία, ἡ, Sicilia, sic dicta quod tres habeat ἄκρας, Promontoria, Pachynum, Lilybæum et Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Steph. B. Siciliam dicit, addens et aliam etymologiam. Dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τρίνακί ἐστιν ὁμοία. Apud eum tamen legitur θρίνακι cum θ. Ceterum quum inveniatur ἄκρις, malo hoc et reliqua ab eo deducere, ut sint quidem ab ἄκρη, sed non immediate, ut ita loquar. [Iterum HSt.:] Τρινακρία, seu Τρινακία, Tres habens ἄκρας, Trina habens promontoria. Quo nomine dicta fuit Sicilia, quoniam tria habet promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum : ut Steph. B. quoque tradit, eam dicens Τρινακρίαν nominatam esse παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. [Dionys. A. R. 1, 22 : Σικανοὶ παρεσκεύασαν ἀφ' ἑαυτῶν Σικανίαν κληθῆναι τὴν νῆσον, Τρινακρίαν πρότερον ὀνομαζομένην ἀπὸ τοῦ τριγώνου σχήματος.] Sed et Strabo 6, p. 116 [265], Ἔστι δ' ἡ Σικελία, inquit, τρίγωνος τῷ σχήματι· καὶ διὰ τοῦτο Τρινακρία μὲν πρότερον, Θρινακὶς δ' ὕστερον προσηγορεύθη, μετονομασθεῖσα εὐφωνότερον· τὸ δὲ σχῆμα διορίζουσι τρεῖς ἄκραι, Πελωριάς, Πάχυνος, Λιλύβαιον. Et Plin. 3, 8 : Verum ante omnes claritate Sicilia, Sicania Thucydidi dicta, Trinacria pluribus, aut Triquetra, a triangula specie. [Thuc. 6, 2 : Ἀπ' αὐτῶν (τῶν Σικανῶν) Σικανία τότε ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο, πρότερον Τρινακρία καλουμένη.] Sibylla autem sic denominatam esse videtur innuere a Trinacro, filio Neptuni, quum ait, Τρινακρίης [Τρινακίης Holsten.] νήσου, ἣν ἔκτισε Τρίνακρος ἥρως, Υἱὸς ποντομέδοιο Ποσειδάωνος ἄνακτος. [Τρινακὸς nunc, ut Τρινακοῦ est in var. scr. ap. Eustath. ad Dionys. 467 fin., sed Τρίνακος in versu Sibyllæ. Et sic Etym. Gud. v. Θρινακία p. 265, 40. De utroque accentu conf. Lobeck. Pathol. p. 309, qui compositi pro Τρίνακρος dicti proparoxytonon præferre videtur. De insula Theocr. 28, 18 : Νάσω Τρινακρίας. Absolute Callim. Dian. 57 : Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, ubi al. Τρινακίη. Antipater Thess. Anth. Pal. 7, 39, 4, ubi cod. Ταινκρίην, margo Τρινακρίην. Lucill. 11, 137, 4. Inter Τρινακίης et Θρινακίης variant libri Pausaniæ 5, 7, 3, in oraculo.] Callim. [ap. Steph. Byz. et Apoll. Rh. 4, 291] dicit etiam Τρινάκριον πόντον, ut Virg. Litus Trinacrium, Ovid. Aqua Trinacria. Ἐθνικὸν autem hujus insulæ nomen est Τρινακρεύς [Τρινακριεὺς recte codd.] : pro quo Latini Trinacrius dicunt, ut Virg.

A Trinacrii juvenes, viri. Steph. Byz. affert et aliud etymon, Τρινακρίαν nominatam esse ex eo dici posse, quoniam sit θρίνακι ὁμοία. Est autem sive Θρίναξ sive Τρίναξ, Instrumentum γεωργικόν, teste Suida, ap. quem per τ scribitur, afferentem ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 104, 6] : Καὶ τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀρουροπόνων. Hesychio autem est τρίαινα, i. e. Tridens; nec non πτύον σίτου, Ventilabrum quo frumentum ventilatur et purgatur : ap. quem scriptum legitur per θ. [Antiphilus Byz. Anth. Pal. 6, 95, 4 : Καὶ παλιουρόφορον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα. Schol. Ven. Hom. Il. N, 588 : Τινὲς τὰ μὲν σιδηρᾶ πτύα, τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τὴν γῆν μεταβάλλουσι καὶ τοὺς ἀστάχυας ἀναρρίπτουσι, θρινακάς φασι. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πτύα.] Utramque autem scripturam mendo carere, patet ex paulo ante citatis verbis Strabonis, dicentis Τρινακρίαν postea mutato nomine εὐφωνίας causa dictam fuisse Θρινακίδα. Itidemque ap. Hesych. in serie literæ Θ, legimus Θρινακία, quam ibid. dicit esse Siciliam, τρία ἄκρα ἔχουσαν, Λιλύβαιον, Πάχυνον,

B Πελωριάδα. Nec non schol. Nicandri Ther. scribit, thapsi radicem a poeta nominari Θρινακίην, διὰ τὸ ἐν Σικελίᾳ γίνεσθαι : Siciliam vero, διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, vocari Τρινακρίαν et Τρινακίαν, 529 : Θοινακίην μὲν ῥίζαν ἕλευ γυιαλθέα θάψου. [Ubi est var. Τρινακίην.] Ibi igitur nota Θρινακίς, et Θρινακία. [Tzetz. ad Lycophr. 966 : Τὴν Σικελίαν, ἣν καὶ Θρινακίαν καὶ Τρινακρίαν καὶ Τριακρίαν λέγουσι. Tertiam formam ponit etiam Eustath. ad Dionys. 467, ubi, ut 434, Τρινακίη, sed cum var. Τρινακρίη et Θρινακίη.]

[Τρινάκριος. V. Τρινακρία.]

[Τρινακρίς, ίδος, ἡ, Ad Siciliam pertinens. Oppian. Hal. 3, 627. Wakef. Philosteph. ap. Tzetz. Hist. 7, 672 : Γαίῃ δ' ἐν Σικελῶν Τρινακρίδι. L. Dind.]

[Τρίναξ. V. Τρινακρία.]

[Τρινασός, ἡ, locus Lacon. ap. Pausan. 3, 22, 3, dictus, ut ipse conjicit, ab insulis vicinis, quomodo scrib. fore Τρίνασος, ut semel est in uno, animadvertit Lobeck. Pathol. p. 408. Τρινασσὸς ap. Ptolem. 3, 16, 9.]

C [Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον, Καλλίμαχος Ἑκάλῃ Τρινέμειαν. Ὁ δημότης Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν Τρινεμέαθεν, εἰς τόπον Τρινεμῆνδε (forma suspecta), ἐν τόπῳ Τρινεμεᾶσι, Steph. Byz. Strabo 9, p. 400 : Ἐκ Τρινεμέων. Conf. Næk. De Hecale p. 512.]

[Τρινήσαρχος, ὁ, ἡ, Qui tribus insulis imperat. Tzetz. Hist. 2, 328 : Βοῦς ... τοῦ τρινησάρχου τούτου (Geryonis). Boiss.]

[Τρινησία, ἡ, Indiæ intra Gangem, est ap. Ptolem. 7, 1, 95.]

[Τρίνησσα, ἡ, Trinessa. Τόπος Φρυγίας. Θεόπομπος Ἑλληνικῶν δ'. Τὸ ἐθνικὸν Τρινησσαῖος, Steph. Byz.]

[Τρινομέω, Tres numos habeo. Theodor. Stud. p. 536, C : Εἰ μὲν τρινομεῖτε. L. Dind.]

[Τρίνυκτον, τὸ, Trinoctium, Gl.]

[Τρίνυμφον, τὸ, ædes Antiochiæ ad Orontem, ap. Jo. Malalam p. 244, 9 : Ἔκτισαν αὐτοὶ οἱ συγκλητικοὶ ... καὶ Τρίνυμφον εὐπρεπέστατον πάνυ, κοσμήσαντες αὐτὸ ἀγάλμασιν εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολίτιδας παρθένους.

D Τετράνυμφον, quod v., confert Müller. Comment. Antioch. p. 59. L. Dind.]

[Τρίξεστον, τὸ, Semicongium, Gl.]

[Τρίξις, Ricinus, κίκις, ap. Ægyptios. App. Diosc. c. 746 (4, 161).]

[Τριξός. V. Τρισσός.]

Τριξώλης, Exitio dignissimus, Perditissimus, VV. LL. ex Eust. [Pro Τρισεξώλης].

[Τρίογδον, μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις, Hesychio.]

[Τριοδέω. V. Τριωδέω.]

[Τριοδία. V. Τριόδιον.]

[Τριόδιον, τὸ, Trivium, Gl. in plur. Antiatt. Bekk. p. 102, 5 : Τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα. Coraius ad Isocr. p. 232 corrigit τριόδων. Ego scribo τριοδιῶν, a Τριοδία. Τριόδιον est suspectum. Bast. ad Scap. Oxon. sive Ep. crit. p. 196. Τριοδία, Compitus, Trivium, Gl.]

Τριοδίτης, ὁ, Qui in trivio est, In trivio constitutus. [Const. Manass. Chron. 5631. Kall. Ponit Steph. Byz. in Τρίοδος. Lex. rh. Bekk. An. p. 309, 5 : Τριοδί-

τας, τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ διαλοιδορευμένους. Varro *Trihodite* sæpius citatur ab Nonio Marcello. ῑ L. Dind.]

Τριοδῖτις, ιδος, ἡ, [Trivia, Gl.] de Hecate, s. Diana. In Theocr. schol. [2, 36] legimus Hecaten Jovis et Phereæ [Pheræ] filiam fuisse, quam in triviis a matre abjectam pastores suscepisse et nutrisse, atque ideo in triviis cultam et nuncupatam fuisse. [Steph. Byz. in Τρίοδος: Ἡ Ἑκάτη καὶ Ἐνοδία ἐκλήθη, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ εὑρέθη ὑπὸ Ἰνάχου, τριοδῖτις δὲ ὅτι ἐν ταῖς τριόδοις τετίμηται.] At Varro: Diana ab eo Trivia dicta est, quod in trivio ponitur fere in oppidis Græcis; vel quod luna dicitur esse, quæ in cœlo tribus viis movetur, in altitudinem et latitudinem et longitudinem. [Plut. Mor. p. 937, E: Καίτοι μίαν οὐ κινεῖται κίνησιν (luna), ἀλλ' ὥς που καὶ λέγεται, τριοδῖτίς ἐστιν, ἅμα μῆκος ἐπὶ τοῦ ζωδιακοῦ καὶ πλάτος ἐπιφερομένη καὶ βάθος.] Cornut. [c. 34, p. 232]: Ἐντεῦθεν δ' ἤδη καὶ Τρ. ἐπεκλήθη, καὶ τῶν τριόδων ἐπόπτις ἐνομίσθη, διὰ τὸ τριχῶς μεταβάλλειν ὁδεύουσαν διὰ τῶν ζώων. Virg. Triviam Proserpinam dicit, Catullus lunam. Chariclides ap. Athen. 7, [p. 325, D]: Δέσποιν' Ἑκάτη, τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε. [Orph. Hymn. 1, 1 sive fr. 34, 1. ‖ Trivialis. Philo vol. 1, p. 568, 40: Τριοδῖτις σοφία. Tzetzes Hist. 12, 513: Μούσης τῆς τριοδίτιδος.]

Τριοδοντία, ἡ, pro Piscatu, citatur ex Plat. Sophista [p. 220, E: Διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλιστα χρῆσθαι, τριοδοντία τις, οἶμαι, κέκληται. Pollux 7, 139, et τριοδοντίᾳ χρώμενος 1, 96. « Athen. 7, p. 314, C; 323, E, Fuscina, Furca tridens capiendis piscibus. » Schweigh.]

[Τριοδόντιον, τὸ, Tridens, Fuscina, Gl.]

Τρίοδος, ἡ, Trivium. [Stephano Byz. τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων. Theognis 911: Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι. Pind. Pyth. 11, 38: Κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους. Æsch. fr. Œdipi ap. schol. Soph. Œd. T. 733: Σχιστῆς κελεύθου τρίοδον. Soph. fr. Rhizot. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1214, ἱεράς. Eur. Suppl. 1212: Παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν. Plat. Leg. 7, p. 799, C: Καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος· 9, p. 873, B: Εἰς τεταγμένην τρίοδον ἔξω τῆς πόλεως ἐκβαλλόντων γυμνόν· 11, p. 933, B: Ἐπὶ τριόδοις· Gorg. p. 524, A: Ἐν τῇ τριόδῳ, ἐξ ἧς φέρετον τὼ ὁδώ· et alii quivis.] Theophyl. Ep. 16: Περισκοπεῖς τὰς τριόδους. Epigr.: Ἐκ τριόδου ξύλον, Ex trivio, i. e. Baculum qui primus occurrebat, In quem primum incidebat. Sic Lucian. [Hist. conscr. c. 16]: Οἷα ἐκ τριόδου, Quasi ex trivio, s. ex quibusvis compitis. [Peregr. c. 3: Τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου. Aristid. vol. 1, p. 259: Τίς ἂν οὐχὶ καὶ ἐν ταῖς τριόδοις ὁρῶν ἐγανώθη; Dio Cass. 46, 4: Λοιδορίαις ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων χρώμενος. Pollux 5, 163: Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος. « Οὕτως… χαρίτων ἄμοιρα καὶ ἀπὸ τῆς τριόδου τὰ σκώμματα, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 305, C. » Hemst.: Phot. Bibl. cod. 180: Τὰ ἐκ τριόδου ῥήματα, Trivialia, Plebeja, ubi de συνθήκῃ ἀπημελημένῃ, Abjecta et neglecta, loquitur. Ernest. Lex. rh.] Et ap. Hesych. ac Suid.: Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν, proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, Dubium et ancipitem esse; nam in trivia qui incidit, dubitat et hæsitat quæ potissimum ex tribus illis via tenenda sit. Vide Erasm. Chil. In trivio sum.

[Τρίοδος, ἡ, dicta Tenedus sec. schol. Hom. Il. N, 33: Ἡ Τένεδος κεῖται μέση τριῶν πελαγῶν, Αἰγαίου, Ἑλλησπόντου, μέλανος κόλπου· διὸ καὶ Τρίοδος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.]

Τριόδους, οντος, ὁ, ἡ, Tridens, [Fuscina, add. Gl.]. 1 Reg. 2, [13], Τριόδους κρεάγρα, Fuscina tridens. Subst. etiam capitur, ut Lat. Tridens. Epigr. [Anth. Pal. 11, 126, 1]: Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἐνηλείψέν με Χαρῖνος. [Plato Soph. p. 220, C: Ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι· et sæpius in seqq., de fuscina piscantium. Aristot. H. A. 4, 10; 9, 1 med., ubi male nonnulli per ω. Mirab. c. 91. Pollux 10, 133, inter ἁλιέως σκεύη, τριόδους τρίαινα, nisi interpungendum inter utrumque, ut 7, 138, est τριόδοντι χρωμένους.] Capiturque interdum, sicut tridens, pro instrumento, quod Neptuni sceptrum esse putatur, ut ap. Pind. Ol. 9, [32]: τρίαιναν alio nomine appellant. [Isthm. 7, 35: Κρέσσον βέλος τριόδοντος ἀμαιμακέτου. Agathon ap. Athen. 8, p. 454, D: Ἔπειτα τριόδους πλάγιος ἦν προσκείμενος, de littera E. Philippides, ut videtur, ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ, 15, p. 699, F: Λαβὲ τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον.]

Τρίοζος, ὁ, ἡ, In tres ramos divisus s. fissus, Tres ramos habens vel etiam nodos, Trinodis: v. Δίοζος. [Theophr. H. Pl. 1, 1, 8: Οἱ ὄζοι δι' ἴσου τε καὶ κατ' ἀριθμὸν ἴσοι καθάπερ τῶν τριόζων· 8, 3; 4, 4, 12.]

[Τριόκαλα. V. Τρίκαλον.]

[Τριόκοκκα, τὰ, Mespila. Glossæ iatr. Mss. ex cod. Reg. 190 et 1843: Τριόκοκκα, μέσπουλα. Ducang.]

[Τριολύμπιον ἅρμα, Hesychio τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐζευγμένον. Sophoclis Ποιμένων fragm. esse constat ex schol. Eurip. Androm. 276, ap. Cobet. p. 286, ubi verbis illis præmittuntur Ἴδης δήποτε μηλοτρόφου (τῆς μηλοτρόφου, ut videtur) αγενναι· τῇ ει τὴν τῆς Ἴδης.]

[Τριόπᾱς, α, ὁ, Triopas, pater Phorbantis, Hom. H. Apoll. 211, ubi Φόρβαντι Τριόπω vel Τριοπέω γένος, quod Τριόπεω scripsit Ilgen., etsi 213 sequitur Τρίοπος, qui genitivus videtur, versu post hunc omisso, quomodo variari etiam in aliis hujus nominis viris infra notabimus. Filius Phorbantis Τριόπας, α, ap. Diodor. 4, 58, Pausan. 2, 16, 1; 4, 1, 1. Pater Erysichthonis, ap. Callim. Cer. 24, 79, 82, 97, 111, Marcellum Anth. Pal. App. 51, 49, Apollodor. 1, 7, 42, ubi accus. Τρίοπα et gen. Τρίοπος, ut Steph. Byz. in Τριόπιον dicit: Ἑλλάνικος δὲ καὶ Τρίοπά φησιν αὐτὸν (Τριόπαν) ἀπὸ τοῦ Τρίοψ, et ap. Diod. 5, 56, 57, pro Τριόπας et Τριόπαν liber unus et alter Τρίωψ et Τρίωπα vel Τρίοπα, et 61 Τρίοπος pro Τριόπα (ut ap. schol. Lycophr. 1395), quum Τρίοπος genit. sit in omnibus 53, sed rursus Τριόπου ib. 81, de patre Xanthi Pelasgorum regis, Τριόπου de patre Pelasgi ap. Pausan. 2, 22, 1. Qui quem Cnidi conditorem Τριόπαν memorat 10, 11, 1, de eo schol. Theocr. 17, 69: Τὸ δὲ Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος (Φόρβαντος Wass. ad Thuc. 8, 44), ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου (Ῥόδου Dubner.) Ἰάσων φησί. Sed ad 68: Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν) Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου. Alii ibid. inepte τρίοπον (vel adeo τρίοπτον), τὸν περίβλεπτον. Τριόπας Perrhæborum tyrannus ap. Eustath. et schol. Il. Δ, 88. V. etiam Τρίπους.]

[Τριόπειος, α, ον, et ὁ, ἡ, Triopeus. Marcellus Anth. Pal. App. 50, 5: Πιόνα δὴ καὶ τόνδε, θεά, τιμήσατε χῶρον, δῆμον Δηώοιο φιλόξεινον Τριόπαο, τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον· et altera forma 39: Τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι χώρου, μή τοι ἕπηται ἔπι Τριόπειος Ἐρινύς. Dixerat enim Herodes Atticus fundum suum Τριόπιον, ut videtur: cujus nominis rationem obscuram disceptat Jacobs. Anthol. vol. 9, p. 367—71. V. Τρίοψ.]

[Τριοπία. V. Τριόπιον.]

[Τριοπίδης, ὁ, patron. a Τρίοψ vel Τριόπας. Callim. Cer. 32, ubi Τριοπίδαισιν. ῐῐ]

[Τριοπικός. V. Τριόπιον.]

[Τριόπιον, τὸ, Triopium. Ἡ Κνίδος, καὶ ἱερὸν, ἔνθα ἑορτάζουσιν, Hesychius. Πόλις Καρίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ πατρὸς Ἐρυσίχθονος. Λέγεται καὶ Τριοπία. Τὸ ἐθνικὸν Τριόπιος [καὶ Τριοπίτης add. Salmas.] καὶ Τριοπῖτις τὸ θηλυκὸν καὶ Τριοπηΐς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν Τριοπικός. Τριοπικὸν ἱερόν· Ἡρόδοτος α' (144), Steph. B. Ib. est Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Τριόπιον autem 174 et 4, 38, Τριοπίου ἄκρης. Thuc. 8, 35: Ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον ἄκρα τῆς Κνιδίας προὔχουσα, Ἀπόλλωνος ἱερόν· 60. Aristot. Polit. 2, 10 init. Scylax p. 38. Dionys. A. R. 4, 25; Arrian. Exp. 2, 5, 8. Schol. Theocr. 17, 69, ἐν Τριόπῳ et Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, quod Τριόπιον scribebat Salmas., ut περιτροπίῳ libri 61, pro Τριοπίῳ, etsi Callim. Cer. 31 est: Θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ ὅσσον Ἐλευσῖνι Τριόπῳ θ' ὅσον, et ap. schol. Pind. Pyth. 2, 27, Τριόπου, ubi Götting. Τριοπίας, formam ab Steph. Byz. annotatam, præbet, nec minus in nomine loci quam viri lusisse librarios ostendit. Τριόπιον Italiæ ap. Diod. 20, 105, suspectum. V. Wessel.]

[Τριόπιος. V. Τριόπιον.]

Τριοπὶς, ίδος, ἡ, Tria foramina habens s. Ternos oculos, ut Pollux 5, c. 16 [§ 98] τριοπίδα esse dicit ὅρμου εἶδος τρεῖς ὥσπερ ὀφθαλμοὺς κρεμαστοὺς ἔχοντος,

Genus monilis tres velut oculos pensiles, vel appensos, habentis : a quibus non multum fortasse differunt τρίγληνα ἕρματα ap. Hom. [Photio est ὀρνεόν τι. Hesychius : Τριόπιος, τριόφθαλμος· ἔνιοι, ζῶον ὅμοιον ἀκρίδι· καὶ περιτραχήλιον, τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλοῦς. Scribendum τριοττίς. V. Τριόττης. L. Dind.]

[Τριοπίτης, Τριοπῖτις, Τρίοπον. V. Τριόπιον.]

[Τριόργυιος. V. Τριώρυγος.]

[Τριορία, ἡ, Trifinium, Gl.]

[Τριόροφος. V. Τριώροφος.]

[Τριόρχης. V. Τρίορχος.]

[Τρίορχις. V. Σαραπιάς.]

Τρίορχος sive Τριόρχης, ὁ, [Buteo, Gl. in altera forma. Lycophr. 148 : Τριόρχας αἰετούς. Ubi utramque formam ponit Tzetzes. V. infra] ap. Aristot. est species quædam Accipitris, H. A. 9, 36 : Τῶν δ' ἱεράκων κράτιστος μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τρίτος ὁ κίρκος. [Conf. 8, 3; 9, 1.] Plin. 10, 8, de accipitrum generibus : Triorchem a numero testium, cui principatum in auguriis Phemonoe dedit : Buteonem hunc appellant Romani. Hujus τριόρχου accipitris meminit idem Aristot. eod. lib. cap. 1, et Plin. 10, 74. Est Τριόρχης Herbæ etiam nomen. Plin. 25, 7 : Tertia est centauris, cognomine Triorches. Theophr. defendi eam, impugnarique colligentes tradidit a triorche, accipitrum genere, a quo nomen accepit, H. Pl. 9, [8, 7] : Φυλάσσεσθαι δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα τέμνοντα, τριόρχην, ὅπως ἂν ἄτρωτος ἀπέλθῃ. Dicitur et Τρίορχος, ut ἔνορχος, de eod. accipitre. Simonides ap. Athen. 7, [p. 299, C] : Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην Τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο, Ardea incidens in triorchem devorantem anguillam Mæandriam, eripuit. [Aristoph. Av. 1206 : Ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται ἀναπτάμενος τρίορχος; sed 1181 : Κερχνῆς, τριόρχης, γύψ· Vesp. 1534 : Ἥσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖς τριόρχοις. Sic enim libri optimi pro —χαις. Ridet autem poeta τρεῖς παῖδας ὀρχηστικούς. Τρίορχος ponunt Hesych. et Photius. || Τριόρχης, i. e. Incontinens et libidini maxime deditus, Agathocles Timæo Polybii 12, 15, 2.]

[Τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρίξ, avium voces, ap. Aristoph. Av. 243.]

[Τριόττης.] Τριώττης [Τριόττης cod. Dorv. et Photius] Etymologo est περιτραχήλιος κόσμος : qui dicit videndum esse ne sit ita dictus παρὰ τοὺς ὄσσους, quasi ὁ τρεῖς ἔχων ὄσσους, i. e. ὀφθαλμούς : scribi autem per ω sicut ἀμβλυώττω, quod et ipsum ab ὄσσοις derivatum est. [Immo ab ἀμβλὺς solo formatur et nihil commune habet cum ὄσσοις.] Supra τριοπὶς habuimus ex Polluce [5, 98] itidem pro ejusmodi Monili. [Eust. Il. p. 976, 36 : Οἱ δέ φασι τριόφθαλμα (τρίγληνα), ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοττίδας καλοῦσιν. Itaque et τριοπὶς et τριόττης haud dubie scribenda τριοττίς. Arcadius p. 35, 12 : Τὰ εἰς δύο ττ σπάνια ὄντα ... ὀξύνεται, τριοττὶς, νεοττίς. Conf. autem Ὄττις. L. Dind.]

[Τριόττιον, Τριοττίς. V. Τριόττης.]

[Τριούγκιον, τὸ, Quadrans, Gl. Georg. Pachym. 2, 21 : Διούγγια χρυσοῦ καὶ τριούγγια. Per κ Theophil. Inst. 2, 22, 548.]

[Τρίουλον, ἡ ἀσφάλτη, in Glossis iatricis Mss. ex cod. Reg. 1261, Asphaltion vel asphaltites, Trifolii species. Ducang. Eadem ex cod. Reg. 2147 profert in Append. p. 189.]

[Τριουμβιράτωρ, ὁ, Triumvir, et Τριουμβιρατορία, ἡ, Triumviratus, in Chron. Alex. p. 186, C, D; 191, D, ubi de Julio Cæsare. Ducang. Τριομβυράτωρ Jo. Malalas p. 214, 6 etc.; τριομβυρατορία 214, 11; τριομβυρία 218, 7. Et τριουμβυατορία (sic) bis Chronici cod. Vat. L. Dind.]

[Τριούσιος, ὁ, ἡ, Qui est trium substantiarum. Eustath. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 371. Osann.]

[Τριοῦχος, ὁ, ἡ, Tria tenens. Damascius ap. Bekker. Ind. Anecd.]

Τριόφθαλμος, ὁ, q. d. Trioculus, Cui tres sunt oculi, gemmæ nomen. Plin. 37, 11 : Triophthalmus cum onyche nascitur, tres hominis oculos simul exprimens. [Anon. Mss. De lapidum virtutibus. Ducang.] At τριόφθαλμοι homines, qui finguntur, τερατώδεις sunt. Plut. [Mor. p. 520, C] : Περὶ τὴν τῶν τεράτων ἀγορὰν ἀναστρέφονται, τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. [Anon. ap. Suidam in v., quem Ælianum putat Valck. Pausan. 5, 3, 5. V. Τρίγληνος, Τριόττιος.]

[Τριόφυλλον. V. Τρίφυλλον.]

[Τρίοψ. V. Τριόπας.]

[Τρίοψ, Hesychio ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. « Casaubonus tripodem musicum Pythagoræ Zacynthii intelligi putat, quem Athen. 14, p. 637, C, ea specie fuisse tradit quam cortinæ habent. Conf. Euseb. Adv. Marcell. 1, p. 16, B. At is non tantæ celebritatis fuit ut communiter a Pythagoricis proprio quodam nomine insignitus videatur. Hi potius tripodem Delphicum, etymi explicandi causa, triopem dixerunt, quod is qui ei præsideret et de futuris conjiceret et præsentia perspiceret et præteritorum meminisset, sicut Salmasius censet Herodis Τριόπιον ita dictum esse tanquam triquetrum et trifinium, quod in tres partes prospectum haberet, ad Cons. Herod. p. 651, t. 2 Thes. Polen. » Lobeck. Aglaoph. p. 387. Τρίποδα dictum locum, q. v. in Τρίπους, huic gl. explicandæ adhibebat Kuster. ad Porphyr. V. Pyth. p. 31 ed. Kiessl. De forma Lobeck. Paralip. p. 290 conjicit nihil esse nisi simplex a numerali productum, ut θρίναξ, χέδροψ et alia.]

[Τριπαγισμός, ὁ, ap. Tzetz. Hist. 9, 291 : Λαβὼν δέ τι τετράδιον μέγιστον ἐγγράφειν τριπαγισμοῖς ἐν στιχισμοῖς τετράδια ὡς δέκα, Schwarz. De ornamentis librorum p. 160 putat significare, In magno quodam quaternione singulas paginas per ternas columnas scriptas.]

[Τριπαθὴς, ὁ, ἡ, Ter miser. Nicet. Eugen. 6, 171 : Ἀδελφοὺς τριπαθεῖς, τρισαθλίους.]

Τρίπαις, δος, ὁ, ἡ, Cui tres sunt liberi : τρίπαιδες τιμαὶ, Plut. Numa [c. 10] pro αἱ τῶν τριπαίδων τιμαὶ, Quas consequuntur οἱ τρίπαιδες, quod Lat. Jus trium liberorum. [Immo Mor. p. 493, E, quem locum HSt., interpunctione in Lex. Septemv. male posita deceptus, confundit cum l. Numæ, ubi est ὥσπερ αἱ τρίπαιδες, de mulieribus.]

Τρίπαλαι, q. d. Ter olim, pro Valde olim, i. e. Jam inde a valde priscis temporibus, Primo et omnium antiquissimo seculo. [Aristoph. Eq. 1153 : Τρίπαλαι κάθημαι. Lucian. Lexiph. c. 2. Pollux 1, 72; 6, 165.]

[Τριπάλαιος, ὁ, Pervetus. Phryn. Bekk. p. 64, 31 : Τριπάλαια, τὰ πάνυ παλαιά.]

[Τριπαλαιστιαῖος, α, ον, et Τριπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui est trium palmorum. Herodot. 1, 50 : Ἡμιπλίνθια τριπάλαιστα, ubi est var. —λαστα. Athen. De mach. p. 6, B : Πλάτος τριπαλαιστιαῖον. Eudocia p. 442 ult., ubi τρισπ.]

[Τρίπαλτος, ὁ, ἡ, Ter vibratus. Improprie Æsch. Sept. 985 : Τριπάλτων πημάτων, schol. πολυορμήτων, πολυκινήτων, et σφοδρῶς πηδησάντων, Vehementissimorum. V. Δίπαλτος.]

[Τριπανοῦργος, ὁ, Ter maleficus, improbus. Meleager Anth. Pal. 12, 57, 4, Ἔρωτα.]

Τρίπαππος, ὁ, Tritavus [Gl.], VV. LL.

[Τριπαράδεισος, ὁ, Triparadisus, locus Syriæ, ap. Diodor. 18, 39; 19, 12.]

[Τριπάρθενος, ὁ, ἡ, Qui est trium virginum. Hesychius : Ζεῦγος τριπάρθενον. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.]

[Τριπάροδος, ὁ, ἡ, Qui tres habet vias, ap. Moschionem Athen. 5, p. 207, C : Ἦν δ' ἡ ναῦς τῇ μὲν κατασκευῇ εἰκόσορος, τριπάροδος δὲ, τὴν μὲν κατωτάτω ἔχουσα ἐπὶ τὸν γόμον, κτλ., in quibus πάροδος, quod v., est via secundum longitudinem navis.]

[Τρίπατρος, ὁ, ἡ, Tres habens patres. Lycophr. 328 : Τριπάτρω φασγάνω Κανδάονος. V. schol.]

[Τριπάχυιος, ὁ, ap. Æsch. Ag. 1476 : Νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην, τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων. Quod quum non appareat quomodo aut dici aut formari potuerit a παχὺς, ut metrum poscit, τριπάλαιον conjecit Blomfieldus, τριπάχυντον Bambergerus.]

[Τριπέδικλον, τὸ, Marrubium, ap. Interpol. Diosc. c. 525 (3, 109, ubi legitur τριπέδιλον). Ducang.]

[Τρίπεδος, ὁ, ἡ, Tripedalis. Polyb. 6, 22, 2, διάμετρον.]

Τριπέδων, ωνος, ὁ, dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, Eustath. [Il. p. 725, 30; Od. p. 1542, 48,

ubi male τριπαίδων. Aristoph. post Herodian. Epim. p. 289. Conf. Ὀψιπέδων.] A

[Τρίπεζα, ἡ, Mensa. Hesychius : Τρίπεζαν, τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί.]

[Τριπέμπελος, ὁ, ἡ, Admodum decrepitus. Plutarch. Mor. p. 1071, C : Οἱ τριπέμπελοι. Hemst. Const. Manass. Chron. 3837, 4011, 4524. Eumathius p. 410. Boiss.]

[Τριπενθημιμερής, ὁ, ἡ, Qui tria habet πενθημιμερῆ. Hephæstio p. 91, 6 : Γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων τὸ καλούμενον Πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις· Χαῖρε παλαιογόνων θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων. L. Dind.]

[Τριπέρυσι, Ter nuper s. anno præterito. Pollux 6, 165 : Τὸ τριπέρυσιν ἠρέμα φορτικόν.]

Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, Trifolius. [Hom. H. Merc. 530 : Ῥάβδον χρυσείην τριπέτηλον.] Et Τριπέτηλον, herba quædam quæ synonymως τρίφυλλον nominatur, Lat. Trifolium : a tribus foliis. [Callim. Dian. 165 : Ὠκύθοον τριπέτηλον. Schol. τρίφυλλον. Nicand. Th. 522, 907.] B

[Τριπετής, ὁ, ἡ, Trifidus. Nicander Al. 347 : Τῷ καὶ εὐκραδίης τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις σύκων αὐανθεῖσαν ἄλις πόσιν. Schol. τρίσχιστον.]

[Τριπέτων, ωνος, ὁ, loci nomen, ap. Constantin. Cærim. p. 70, 24; 86, 16; 89, 14; 90, 3; 91, 23; 122, 20. Coraes.]

[Τριπήχης s.] Τρίπηχυς, ὁ, ἡ, Qui trium cubitorum est, Tricubitalis. Diosc. 1, 133. Hesiod. Op. [421] : Τρίπηχυς ὕπερος, Pistillum tricubitale, cujus longitudo tria cubita æquat. [Eur. Cycl. 234, κλῳῷ τριπήχει. Crates ap. Athen. 10, p. 418, C, ἔπη. Epigr. Anth. Pal. 11, 267, 2, ῥῖνα. Xenoph. Anab. 4, 2, 28, τόξα ἐγγὺς τριπήχη. Polyb. 5, 88, 7, καταπέλτας. « Τρίπηχυς τάφος Philes p. 320, 58 Wernsd. » Boiss. Τριπήχης et τετραπήχης ponit Arcad. p. 27, 26. Chœrob. Can. p. 55, 31.]

Τριπιθήκινος, ὁ, Ter s. Valde simiam referens, Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 196, 1, ῥύγχος.]

[Τριπλάνής, ὁ, ἡ, Triplex errans. Lycophr. 846 : Τριπλανοῦς ποδηγίας. Schol., αἱ τρεῖς Γοργόνες ἐποδήγουν ἀλλήλας ἐναλλὰξ ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν.] C

Τρίπλαξ, ἄκος, ἡ, Triplex, τρίπτυχος, τριπλῆ, Hesych. Hom. Il. Σ, [480] : Περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, Τρίπλακα, μαρμαρέην, i. e. τρίθετον, κατὰ τρεῖς πλάκας, inquit Eustath. [Alio loco HSt. :] Τρίπλαξ, Triplex, Velut ex tribus crustis compactus, τρίθετος κατὰ τρεῖς πλάκας, Eustath. Hom. Il. Σ, ubi et addit posse eodem modo accipi etiam Δίπλαξ interdum.

Τριπλάσιάζω, Triplico, vel Triplo majorem facio. [Apollod. 2, 4, 8, 1 : Τριπλασιάσας τὴν νύκτα. Julian. p. 374, D. Wakef. Plut. Mor. p. 1028, B. Bryenn. Harmon. p. 492, D; 493, E. Pass. Plutarch. Aristid. c. 25. L. D. Dionys. Areop. p. 286. Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 237. Kall.]

[Τριπλασιασμὸς, ὁ, Triplicatio. Plut. Mor. p. 1028, C, ubi olim male τριπλασμοῖς. L. D. Method. p. 406. Andr. Cret. p. 21. Kall.]

[Τριπλασιεπιδιμερής, ὁ, ἡ, Τριπλασιεπιδίπεμπτος (Domnin. in Anecd. meis vol. 4, p. 420 fin. Boiss.), Τριπλασιεπίτριτος, Τριπλασιεπιτέταρτος, Τριπλασιεπίπεμπτος, Τριπλασιεπιτριμερής, Τριπλασιεπιτετραμερής, Τριπλασιεφέβδομος (Niceph. Blemm. Epit. phys. p. 208, ubi margo male τριπλασιέβδομος, et 243. Mendosius etiam Gemistus Pletho De forma terræ p. 105 ed. Siebenkees. : Τὴν γὰρ τῆς σφαίρας περίμετρον τὸ τριπλάσιον ἔχει (l. ἔχειν) τῆς οἰκείας διαμέτρου, πρὸς δὲ τὸ εὐδόκιμον (l. εὔδομον i. e. ἕβδομον) οὐ κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλ' ὡς ἔγγιστα τοῖς περὶ Ἀρχιμήδην δοκοῖ (l. δοκεῖ), παντὸς κύκλου καὶ πάσης σφαίρας περίμετρον λόγον ἔχειν ἀποφαινομένοις πρὸς τὴν οἰκείαν διάμετρον ὡς ἔγγιστα τρίπλασι ἐφ' εὐδόκιμον (l. τριπλασιεφέβδομον). L. D.), de numeris fractis ap. Nicom. Arithm. 1, p. 102, 103, 105, quorum ratio explicata in Διπλασι—.] D

Τριπλάσιος, α, ον, Triplo major, s. amplior. [Aristoph. Eq. 285 : Τριπλάσιον κεκράξομαί σου· 718 : Ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας· Ach. 88 : Ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου. Xen. Anab. 7, 4, 21, τριπλασίαν δύναμιν. Demosth. p. 1048 25 : Τούτων τριπλασίας τιμῆς ἢ πρότερον διατιθέμενοι. Et sæpe Plato tam absolute quam cum genitivo, utroque numero, aliique quivis. || « Adv. Τριπλασίως, Tripliciter, i. e. Quam plurimum. Sirac. 43, 4 : Τριπλασίως ἥλιος ἐκκαίων ὄρη, ubi Multum, Vehementer, Supra modum notat. » Schleusn. Lex.] Et Τριπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, pro eodem. Item pro Triplus, τριπλοῦς. [Archimedes (qui alibi altera forma utitur, velut Dimens. circ. p. 542, 99, τριπλασία) Arenar. 285, p. 519, C : Τᾶς διαμέτρου τοῦ κόσμου μείζων ἢ τριπλασίων. Et 210, p. 518, A, Dimens. circ. p. 540, 50; 542, 105; 544, 142 seq. L. Dind.]

Τρίπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui trium est jugerum. [Xenoph. Anab. 5, 6, 9, de fluvio. Plato Critiæ p. 115, D, διώρυχα. Diod. 17, 7, διάστημα.]

[Τριπλεκής, ὁ, ἡ, Ter plicatus, Triplicatus. Greg. Naz. Angl. Psellus poem. De medicina, σῶμα τριπλεκές. Boiss. Soranus Obstetr. p. 212, 5. L. D.]

[Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, Qui tria habet latera vel Qui a tribus est lateribus. Maxim. Καταρχ. 52 : Μὴ τρίπλευρον ἔχωσι σεληναίης ἀμαρυγήν. Strabo 5, p. 210, σχῆμα. B Arrian. Tact. p. 66, τάγματι. « Euseb. V. Const. 3, 35. » Boiss.]

Τριπλῆ, adv. Tripliciter, Triplicato. Hom. Il. A, [128] : Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, i. e., ut exp. Hesych., τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια. [Lucian. Pseudol. c. 32.]

[Τριπλήγονος, ὁ, ἡ, Damasc. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 254. Kall. Pro τριπληγόνην αἰθέρα φησὶ νοερὸν καὶ χάος ἄπειρον codd. ap. Koppium p. 381, τριπλήγονην (sic), τριπλήγονον, τριπλῆν γονήν.]

[Τριπλόη, ἡ, Triplicitas. Damasc. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 230 bis. Kall. V. Διπλόη.]

[Τριπλοκία, ἡ, q. d. Triplicitas, Triplicatio. Galen. vol. 2, p. 367 : Καὶ Ἐρασίστρατος δὲ ὡς ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα ὅλου σώματος ὑποτιθέμενος τὴν τριπλοκίαν τῶν ἀγγείων, νεῦρα καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας, παραλείπει τά τε ὑγρὰ καὶ τὰ πνεύματα· 368 : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν σωμάτων εἴ πη εὑρίσκεται, οὐκ ἐκ τῆς τριπλοκίας συγκείμενα, οἷον εὐθὺς ὁ ἐγκέφαλος κτλ. L. Dind.]

[Τρίπλοκος, ὁ, ἡ, Triplex, Gl. Vita S. Syncleticæ C p. 263, C : Ἀντὶ μὲν λίθων πολυτελῶν τῇ κεφαλῇ περιθῶμεν τὸν τρίπλοκον στέφανον, πίστιν, ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην. Eustath. Opusc. p. 126, 44, σχοινίῳ. L. D. Jo. Chrys. Serm. 72, vol. 6, p. 731, 17 : Ὥσπερ σειρὰν τινα ἁγίαν καὶ ζῶσαν ἐκ τριπλόκου δυνάμεως εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος. Seager. Athanas. vol. 1, p. 851, 855. Kall. Planudes Boeth. p. 53, 19. Boiss.]

Τριπλόος (s. —οῦς, ῆ, οῦν), Triplus, [Triplex, add. Gl.] Triplicatus. Τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum; τριπλᾶ κηρία, Triplices favi, Aristot. De anim. 5. [Æsch. Pers. 1031, Cho. 792 : Δίδυμα καὶ τριπλᾶ. Soph. OEd. T. 716, τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς· 1399, ὁδοῖς· 800, κελεύθου. Lycophr. 69 : Στένω σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ· 93, τριπλαῖς, absolute de tribus deabus, ut 952, κόρας· et alibi similiter. Xenoph. Ven. 6, 15, ἴχνη τριπλᾶ. Plato Polit. p. 267, B : Οὐκ ἔλαττον τριπλοῦ· Tim. p. 35, B : Τριπλῆν (μοῖραν) τῆς τρίτης. Lucian. D. mort. 16, 5 : Κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. || Forma soluta Pind. Ol. 9, 2 : Καλλίνικος ὁ τριπλόος. Aratus 1051 : Τριπλόα δὲ σχῖνος κυέει· 1054 : Τριπλόα D μείρονται. Dioscor. Anth. Pal. 6, 126, 3, aliique poetæ. || Recentiorum talia composita interdum in ος terminandi consuetudinem (v. Διπλοῦς, Μόναπλος) notat Phryn. Bekk. p. 25, 11 : Ἁπλᾶ, διπλᾶ, τριπλᾶ καὶ τὰ ὅμοια περισπῶσιν κτλ. || Adv. Τριπλῶς, Trifariam, Gl. « Herodian. Epim. p. 134. » Boiss.]

[Τριπλόω, Triplico. Symm. Cohel. 4, 12, τετριπλωμένον. Schleusn. Eustath. Comment. in Jo. Damasc. § 9. Boiss. Arcad. p. 158, 25.]

[Τριπλῶς. V. Τριπλοῦς.]

[Τρίποδες, ων, οἱ, Tripodes, ap. Strab. 9, p. 394 : Οἱ μὲν δὴ Ἀθηναῖοι τοιαύτην τινὰ σκήψασθαι μαρτυρίαν παρ' Ὁμήρου δοκοῦσιν, οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαρῳδῆσαι οὕτως· Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας, ἔκ τε Πολίχνης ἔκ τ' Αἰγειρούσσης Νισαίης τε Τριπόδων τε· ἅ ἐστι χωρία Μεγαρικὰ, ὧν οἱ Τρίποδες Τριποδίσκιον λέγονται, καθ' ὃ ἡ νῦν ἀγορὰ τῶν Μεγάρων κεῖται. Pausan. 1, 20, 1 : Ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες.]

[Τριποδήιος, ὁ, ἡ, Tripes. Callim. Del. 90 : Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη. || Τριποδηΐς, ίδος, ἡ,

Nonn. Dion. 9, 257 : Θεσπεσίῃ τριποδηΐδι σύμπλοκον ἕδρῃ.]

[Τριποδηλάλος, ὁ, ἡ, Ex tripode loquens. Christod. Ecphr. 72, Φοῖϐος.]

Τριπόδης, ὁ, Tripedalis s. Tripedaneus. Hesiod. Op. [423] : Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. Xenoph. OEc. [19, 3] : Βαθύτερον τριπόδου· ut Altitudo tripedanea ap. Colum. [Steph. Byz. v. Γενήτης : Τὸ Γενήτης ἐκ τῆς Γένητος, ὡς τῆς Οἰδίποδος Οἰδιπόδης καὶ τρίποδος τριπόδης. Conf. Herodian. ap. Eust. Od. p. 1684, 32. L. Dind.]

[Τριποδηφορέω, Tripodem fero. Strabo 9, p. 402. Schol. Pind. Pyth. 11, 5 : Οἱ γὰρ Θηϐαγενεῖς ἐτριποδηφόρουν ἐκεῖσε.]

[Τριποδηφορικὸς, ή, όν, Ad tripodem ferendum pertinens. Proculus Phot. Bibl. cod. 239, p. 321, 32 : Τὸ δὲ τριποδηφορικὸν μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο. De quo plura in seqq. Pollux 4, 53.]

[Τριποδία, ἡ, Tres pedes. Aristid. Q. De mus. 1, p. 39, B : Ἰάμϐου τῇ προειρημένῃ τρ. προστιθεμένου. Tzetz. Cram. An. Paris. vol. 1, p. 155, 24. L. Dind.]

[Τριποδικὸς, ή, όν, Ad tripodem pertinens. Psellus in Judicio de Heliodoro p. π′ ante Heliodorum Coraji vel in Misc. Obss. vol. 7, p. 368, λέϐητος. Boiss.]

[Τριποδίζω, Tripedo, Gl. V. Τρίποδον.]

Τριπόδιον, τὸ, pro Parvo tripode, cui imponitur mensa, Pollux [10, 80] e Xenoph. Cyri Anab. [immo ex Menandro. Add. Antiphan. ap. Athen. post l. 2 finem.]

Τριπόδιον, loti species. [Lotus sativa, Diosc. Notha p. 470 (4, 109). Boiss. || Tripudium, Gl.]

[Τριποδίσκη, Τριποδίσκιον, Τριποδίσκοι. V. Τριποδίσκος.]

Τριποδίσκος, ὁ, sive Τριποδίσκιον, τὸ, Parvus tripes. Τριποδίσκιον, Suid. ex Antiphonte : Ἀνθράκιον βραχὺ, τριποδίσκιον. At Τριποδίσκος dicitur etiam vicus in agro Megarico : qui et Τριποδίσκη [et Τριποδίσκοι] : unde Τριποδίσκιος, Qui inde oriundus est. Steph. B. [Qui addit Callimachum urbem dicere. Thuc. 4, 70, ἐπὶ Τριποδίσκον· ἔστι δὲ κώμη τῆς Μεγαρίδος. Τριποδίσκιον Conon Photii cod. 186, p. 134, 6, et Strabo in Τρίποδες cit. Τριποδίσκοι Pausan. infra cit. Gent. ap. Susarionem in versibus ap. Meinek. Com. vol. 1, p. 3 : Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος. Unde corrigendum videtur Τριποδισκαῖοι ap. Ps.-Plut. p. 295, B. De origine nominis Pausan. 1, 43, 8 : Ἐς μὲν δὴ τὸ Ἄργος ἀναστρέφειν οὐκ εἴα Κόροιϐον ἡ Πυθία, τρίποδα δὲ ἀράμενον φέρειν ἐκέλευεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔνθα ἂν ἐκπέσῃ οἱ φέροντι ὁ τρίπους, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος οἰκοδομῆσαι ναὸν καὶ αὐτὸν οἰκῆσαι. Καὶ ὁ τρίπους κατὰ τὸ ὄρος τὴν Γεράνειαν ἀπολισθὼν ἔλαθεν αὐτοῦ ἐκπεσών. Καὶ Τριποδίσκους κώμην ἐνταῦθα οἰκίσαι. L. Dind.]

[Τριποδοειδὴς, ὁ, ἡ, Tripodi similis. Gramm. ap. Ducang. Gloss. in Ἑπτὰ ἀστέρες. Boiss. Eust. Il. p. 1312, 28, λέϐης.]

[Τρίποδον, τὸ, Incessus equi moderatus et ordinarius, nostris *le trot*, a pedum strepitu. Leo Tact. 7, 35 : Μετὰ τῶν σκουταρίων ἐπελαύνειν εὐτάκτως τριπόδῳ μόνῳ, ἤγουν κινήματι συμμέτρῳ, τῷ λεγομένῳ χάλπα, καὶ μὴ βιαίως. Pelagonius Hippiatr. 1, 34, 128 : Ἀναϐάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ διὰ χάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ τριπόδῳ. Hinc Τριποδίζω, q. v. Conf. Salmas. in Capitolin. p. 245 et supra Κάλπη. Ducang.]

Τριπόθητος, ὁ, ἡ, Ter desideratus, i. e. Sæpe desideratus, Multum cupitus, Exoptatissimus. [Hymnus ap. Hippolyt. Refut. hær. p. 118, 82 ed. Miller. : Σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἄδωνιν. Moschus 3, 52 : Ὦ τριπόθατε. Bion 1, 58 ; 6, 15. Apollinar. Ps. 26, 7 ; 71, 38. Macedon. Anth. Pal. 11, 27, 3.] Quod vero Philo De mundo dicit, Τριπόθητον ἡγεῖσθαι ἀλήθειαν ἰχνηλατήσειν, reddere maluit Bud. Curam habere antiquissimam investigandæ veritatis. [Lucian. Histor. conscr. c. 31, θρίαμϐον· Hermotim. c. 69, εὐδαιμονία· Gall. c. 6. Aristid. vol. 1, p. 262. Aristæn. Ep. 1, 22, p. 102 fin. || Adv. Τριποθήτως, Cyrill. Alex. Dial. 3 De S. Trinit. p. 485 : Λεξιθηροῦσι καὶ τριποθήτως ἁρπάζουσι πᾶν ὅπερ ἂν φαίνοιτο κτλ.]

[Τρίποκος, ὁ, ἡ, Ter tonsus. De vellere ovis ter tonsæ Dicæarch. Hudsoni Geogr. vol. 2, p. 29, 28 : Ἐνεζωσμένοι κῴδια τρίποκα καινά.]

[Τριπόλητος, ὁ, Ter repetitus, Triplex. Soph. Ant. 858 : Πατρὸς τριπόλητον οἶτον. Libri τριπόλιστον. Quod correctum ex schol., qui πολλάκις ἀναπεπολημένον, πανταχοῦ πολούμενον.]

Τριπόλιον, τὸ, Ter canum s. canescens; herbæ nomen ap. Theophr. H. Pl. 9, 21 [19, 2 : Τὸ τριπόλιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον, ὅ δή φασιν εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι· διὸ καὶ ὀρύττουσιν αὐτὸ νύκτωρ σκηνὴν πηξάμενοι], nec non ap. Diosc. 4, 135, ubi inter alia dicit, Ταύτης ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρὶς τῆς ἡμέρας μεταϐάλλειν τὸ χρῶμα· πρωῒ μὲν, λευκὸν, κατὰ δὲ τὴν μεσημϐρίαν, πορφυρίζον, ὀψὲ δὲ φοινικοῦν. [Antig. Car. c. 32 cum annot. Beckmanni. Fraas. Synops. plant. p. 219.] Apud Hesych. vocatur Τρισπόλιον. De eadem herba vide et quæ Marc. Virg. ap. Diosc. contra Gazam annotet. [Et Schneider. Ind. Theophr.]

[Τρίπολις, ὁ, ἡ, Tres habens urbes. Pind. Ol. 7, 18, νᾶσον. Hesychio Τρίπολις εἶδος πέμματος καὶ πόλις.]

[Τρίπολις, εως, ἡ, Tripolis. Steph. Byz. : Τρίπολις Φοινίκης, διὰ τὸ ἐκ τριῶν πόλεων ἔχειν ἀποικίας, Ἀράδου, Τύρου καὶ Σιδῶνος. (Hæc repetit Eustath. ad Dionys. 914.) Ὁ πολίτης Τριπολίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα Μακεδονίας καὶ ἄλλη Περραιϐίας καὶ ἄλλη Καρίας, ἡ νῦν Νεάπολις (ap. Ptolem. 5, 2, 18), Μεσσηνίας καὶ Ἀρκαδίας καὶ Ἠπείρου, καὶ ἄλλη Ποντική. Diodor. 16, 41 : Κατὰ τὴν Φοινίκην ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος, ὄνομα Τρίπολις, οἰκείαν ἔχουσα τῇ φύσει τὴν προσηγορίαν· τρεῖς γὰρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόλεις κτλ. 17, 48 ; 19, 85. Strabo 16, p. 754, 755. Arcadiæ Τρίπολις ap. Pausan. 8, 27, 4. Laconicæ regio, ap. Polyb. 4, 81, 7, Liv. 35, 27 ; Libyæ urbs ap. Procop. Vand. 1, 1, etc. || Gent. Τριπολείτης inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 769, n. 1586, 18. L. Dind.]

[Τριπολίσσοι, οἱ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, οὓς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥιανὸς ἐν τῷ ιε′, Steph. Byz.]

[Τριπόλιστος. V. Τριπόλητος.]

[Τριπολίτης. V. Τρίπολις.]

[Τριπολιτικὸς, ὁ, liber Dicæarchi ap. Cic. Ad Att. 13, 32, 2 : « Dicæarchi ... Τριπολιτικὸν non invenio. » Quem Josephus confudisse videtur cum alio qui diceretur Τρικάρανος, quod v.]

[Τριπολῖτις, ιδος, ἡ, i. q. Τρίπολις, ap. Strab. 7, p. 327 : Πρότερον μὲν οὖν καὶ πόλεις ἦσαν ἐν τοῖς ἔθνεσι τούτοις. Τριπολῖτις γοῦν ἡ Πελαγονία ἐγένετο, ἧς καὶ Ἄζωρος ἦν· et ib. : Ἀζώρου τῆς Τριπολίτιδος· et 326, ἡ Τριπολῖτις Πελαγονία.]

Τρίπολος γῆ dicitur Quæ ter aratro versa ac proscissa fuit, ἡ τρὶς ἀρωθεῖσα, ut scholl. exp. Hesiod. [Th. 971] : Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. [Loci n. ap. Diod. 5, 77 : Πλοῦτον δὲ γενέσθαι φασὶν ἐν Τριπόλῳ τῆς Κρήτης.] Sic Hom. γαῖαν s. ἄρουραν τρίπολον dicit Il. Σ, [542] : Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον· in qua aratores arantes Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα : ubi etiam obiter notari potest δινεύειν et πολεῖν synonyma esse, itemque στρέφειν, quo in sequenti versu utitur. Eust. in eum locum annotat, ipsum dixisse τρίπολον γῆν, ut doceret sic oportere circa terram laborare; nam secundum Hesiod. ἦρος πολεῖσθαι, θέρους δὲ νεᾶσθαι, καὶ τρίτον περὶ αὐτὴν κάματον εἶναι, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. Hom. Od. E, [127] : Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, sicut et Hesiod. Ubi rursum Eust. τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ. [Theocr. 25, 25. Pollux 1, 222 ; 6, 165. Arcad. p. 90, 21.]

Τριπόνητος, ὁ, ἡ, Ter elaboratus, textus, Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 286, 6, νῆμα, τὴν τριπόνητον ἔριν, de tela a tribus certatim texta. Obscura Hesychii gl. : Τριπονῆται, ἑορτή τις.]

[Τρίπορθος, ὁ, ἡ, Ter vastatus s. expugnatus. Dosiadas Anth. Pal. 15, 26, 18, Τευκρίδα.]

[Τριπόριος, n. viri, esse perhibetur in numo Ceo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 313, n. 8.]

[Τριπορνεία, ἡ, Triplex scortatio, Avita scortatio. Athen. 13, p. 587, C. Schweigh.]

[Τρίπορνος, ὁ, ἡ, Triscortum, Inde ab avia meretrix. Theopomp. ap. Athen. 13, p. 595, B. Schweigh.]

Τρίπους, οδος, ὁ, Tripes, [Cortina, add. Gl.] Tripus. Erant autem τριπόδων duo genera : ἐμπυριϐήτης, qui et λοετροχόος, in quo aqua calefiebat [Hom. Il. Σ, 344 : Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα ... λούσειαν·

346, λοετροχόον· Ψ, 513, ὠτώεντα, ut Hesiod. Op. 655. Ib. 702, μέγαν ἐμπυριβήτην (πυριβ. Arat. 982)· 718, ποιητοῖο· Od. K, 359 : Πῦρ ἀνέκαιεν πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ. Soph. Aj. 1405, ἀμφίπυρον. Eur. Suppl. 1197, χαλκόπους], et ἄπυρος, in quo vinum diluebatur, quem Eust. ἀναθηματικὸν quoque vocatum scribit, qui ad ornatum ædium templorumque servatus ignem non experiebatur. [Hom. Il. I, 122 : Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας· Ω, 233, αἴθωνας· Od. N, 217, περικαλλέας. Et alibi. Pind. Pyth. 11, 4, χρυσέων· Isthm. 1, 19 : Τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ, ut Callim. Del. 146. Herodot. 1, 92, et alibi sæpe. Plato Gorg. p. 472, A; Demosth. p. 516, 4 ; 1045, 21 ; Isæus p. 55, 14; 67, 31, de præmiis victoriæ scenicæ.] Vide plura ap. Athen. 2, [p. 37, F, ubi τρίπους λέβης est in fr. Æschyli ex Athamante]. Vide et Κρατὴρ, supra, ubi habes et proverb. Ἐκ τρίποδος λέγειν. [Plut. Demosth. c. 29 : Νῦν λέγεις τὰ ἐκ τοῦ Μακεδονικοῦ τρίποδος. Adde Hesych. et parœmiogrr. in Τὰ ἀπὸ τρίποδος, Lobeck. Aglaoph. p. 387. De altero genere etiam Hom. Il. Θ, 290 : Πρεσβήιον ἐν χειρὶ θήσω ... τρίποδα· Λ, 700 : Περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι· Ψ, 485 : Ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος· et alibi ipse aliique poetæ.] Hom. Od. [O, 84] : Δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων [εὐχ.] ἠὲ λεβήτων. Unde Horat.: Donarem tripodas, præmia fortium Graiorum. Item Δελφικὸς τρίπους, cui vates insidens responsa consulentibus reddebat : de quo plura ap. schol. Aristoph. et Polluc. [10, 81; conf. 9, 65; 10, 63. Lucian. Pseudol. c. 10.] Greg. Naz. : Τρίποδος Δελφικοῦ σοφίσματα. Aristoph. Eq. [1016] : Λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων Ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων. [Pl. 9 : Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. Et sæpissime Eur. Ion. et al. Diod. 16, 27. Plato Leg. 4, p. 719, C : Ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται (poeta). Lucian. Phalar. 2 c. 12 : Ἀφ' οὗ ὁ τρίπους φθέγγεται· Bis acc. c. 1 : Τὸν τρίποδα διασεισαμένη. De quo schol. Aphthonii Walz. Rhett. vol. 2, p. 601, 25 : Τρίπους εἴρηται διὰ τὸ περὶ τῶν τριῶν χρόνων ἐπισταμένως χρησμῳδεῖν. Porphyr. V. Pyth. 16, p. 30 ed. Kiessl. : Ὡς δὲ πλείων Δελφοῖς προσέσχετο (Pythagoras), ἐλεγεῖον τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τάφῳ ἐπέγραψε, δι' οὗ ἐδήλου ὡς Σιλήνου μὲν ἦν υἱὸς ὁ Ἀπόλλων, ἀνῃρέθη δὲ ὑπὸ Πύθωνος, ἐκηδεύθη δὲ ἐν τῷ καλουμένῳ Τρίποδι, ὃς ταύτης ἔτυχε τῆς ἐπωνυμίας διὰ τὸ τρεῖς κόρας τὰς Τριόπου θυγατέρας ἐνταῦθα θρηνῆσαι Ἀπόλλωνα. Unde Hesychii gl. in Τρίοψ subst. citatam explicandam putat Kuster. Philostr. V. Ap. 8, 7, 15, p. 350 med. : Τὸ ἧπαρ, ἐν ᾧ φασι τὸν τῆς αὐτῶν μαντικῆς εἶναι τρίποδα.] Item τρίποδες dicebantur ἐφ' ὧν ἔκειντο αἱ τράπεζαι. Vide Μαγὶς, Τράπεζα. Item ipsa mensa τρίπους, ut Tripes mensa Horatio. Aristoph. [fr. Telmess. ap. Athen. 2, p. 49, D, Polluc. 6, 83 ; 10, 80] : Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι ; [Quo ejusd. Eccl. 744, 787, refert Poll. additque Xen. Anab. 7, 3, 21 : Ἔπειτα δὲ τρίποδες εἰσηνέχθησαν πᾶσιν· οὗτοι δ' ἦσαν κρεῶν μεστοὶ νενεμημένων κτλ. || Genus inauris, a forma sic dictum, ap. Polluc. 5, 97.] Item Τρίπος, ὁ, pro Τρίπους, ap. Hesych. et Suid. Sic Hesiod. [Sc. 312] : Προὔκειτο μέγας τρίπος. [Hom. Il. X, 164 : Ἢ τρίπος ἠὲ γυνή. « Epigr. Anth. Pal. 3, 6 : Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἔνθεον. » Boiss. Plur. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 349, n. 227, b : Τρίπος ἀνέθεσαν. Signif. adjectivi positum v. in illo.]

[Τρίπους, οδος, ὁ, ἡ, Tripes. Hesiod. Op. 533 : Τρίποδι βροτῷ ἶσοι, οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται· de sene, ut de incessu senis Æsch. Ag. 80 : Τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. « Semus apud Athen. 2, p. 38, B : Τρίποδα τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες. » Hemst. Qui incedit tribus pedibus. Æsopica fab. 259, p. 390, 4 Cor. Boiss. || Tripedalis. Herodot. 3, 60 : Τρίπουν τὸ εὖρος. Plato Men. p. 83, E, γραμμή. Theæt. p. 147, D, Pollux 4, 161, δυνάμεως. || Forma Τρίπος in ænigmate Sphingis v. 2 : Καὶ τετράπον, οὗ μία φωνὴ, καὶ τρίπον.]

[Τρίπρατος, ὁ, ἡ, Ter venditus. Aristoph. ap. Eust. Il. p. 725, 32. Schol. Soph. Œd. T. 1063. « Aristoph. post Herodian. Epim. p. 288. » Boiss.]

Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, Tres habens facies, Triceps, i. q. τρίμορφος [quocum conjungit Chariclides ap.

A Athen. 7, p. 325, D, ubi de Hecate] : ut εἷς ἥλιος τριπρόσωπος. [Athanas. vol. 2, p. 336, C. Kall.] Item, In quo tres s. trinæ personæ sunt. V. Πρόσωπον. [« Sensu grammatico, Moschop. Π. σχεδ. p. 13 med. » Boiss. Zonaras Lex. p. 458. || Adv. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 301, 31.]

[Τριπτέον, Terendum. Geopon. 5, 51 ; 17, 5. Kall.]

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tritor, ut Plin. Tritor colorum, i. e. Is qui colores terit, ὁ τὰ χρώματα τρίβων, ut Demosth. dicit, Τὸ μέλαν τρίβων. [Tolus (sic), Gl.] Τριπτὴρ vocari solet etiam Instrumentum quo aliquid teritur, ut sunt pistilla, trapeta et tudiculæ, quibus utuntur in terendis et comminuendis oleis, aliisque similibus. Hesychio certe τριπτὴρ est ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσι, Instrumentum, quo uvam terunt, s. tundunt : qui etiam addit, a Siculis ita vocari τὸν δοίδυκα. [Nicander ap. Athen. 4, p. 133, E : Τριπτῆρι λεήνας, Pistillo comminue. Schweigh. Ther. 95 : Ἐν δὲ χειροπληθῆ καρπὸν νεοθηλέα λειαίνειν τριπτῆρι.] Ita τριπτὴρ et τορύνη ejusd. fuerint signif., sicut ex eadem ori-
B gine ; nam τορύνη est derivatum a τερέω, unde et τόρος : quod τερέω itidem significat Tero, Attero, ut τρίβω, ex quo hoc τριπτὴρ ortum suum traxit. [Et conjungitur cum eo ap. Theophr. fr. 2 De lapid. 56 : Τὸ ἀποξυόμενον ἐν τριπτῆρι τρίβουσι.] Peculiariter autem τορύνη dicitur Quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum, ut sunt quædam cochlearia lignea : quamobrem et a Suida exp. κινητήριον τῆς χύτρας : quales sunt etiam spathæ. [Hesychio σιτῶδές τι.] Idem ex proverbio quoque patet, quod Erasm. Chil. refert, Ollæ fabariæ, toryna aurea : quod ex Plat. Hippia Majore desumptum est, ubi Socrates ait [p. 290, D, E], Πότερον πρέπει, ὅταν τις τὴν χύτραν τὴν καλὴν ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστὴν, χρυσῆ τορύνη αὐτῇ ἢ συκίνη; Nec non ex epitheto ἐτνοδόκος [ἐτνοδόνος], quod ei in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 305, 6] tribuitur. Et ex Aristoph. dicente Av. [78] : Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας. Ubi schol. annotat etiam ipse, τορύνην esse κινητήριον τῆς χύτρας : et passim ἐκτείνεσθαι ῡ in hoc vocab. : ab Eupo-
C lide tamen corripi, dicente [hæc non Eupolidis, sed scriptoris prosaici esse conjicit G. Dind.], Τορύνην τε ὡς δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος· et ab eo [Leonida Tar.], qui in Epigr. in fine cujusdam pentametri dixit, Ὦ καὶ τὰν ἐτνοδόχον [—δόνον] τορύναν. [Ceterum hæc sunt e schol. Eq. l. seq. De mensura Arcad. p. 194, 2 : Ἐκτείνουσι δὲ Ἀττικοὶ τὸ τορύνη· Draco p. 86, 22, addens corripere Eup.] Aristoph. δοίδυκα et τορύνην diversa facit, Eq. [984] : Ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύω χρησίμω, δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. Ejusd. schol. quum ἔτνος esse dixisset, quod vulgo vocatur Faba, s. τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς τορύνης, subjungit, τορύνη δὲ ὁ χυτρόπους. [Lucian. Contempl. c. 7. Plut. Anton. c. 62.] Ex hoc autem τορύνη derivatum est verb. Τορυνέω, [s. Τορυνάω,] Agito τορύνῃ, Tero et agito τορύνῃ. Pollux 6, c. 13 [§ 88] recensens quædam culinaria vasa et instrumenta, Τορύνην, ἣν καὶ εὐέργην ὠνόμαζον καὶ ἑόργην· καὶ Ἐοργῆσαι, τὸ τορυνῆσαι. [Conf. 10, 97.] Ubi etiam nota synonyma esse τορύνην et εὐέργην s. ἑόργην. In Lex.
D autem meo vet. et ap. Etym. dicitur εὐεργέτις quoque vocari eadem : quod VV. LL. perperam interpretata sunt, dixeruntque Atticis τορύνην vocari Beneficam et benemeritam. Quasi vero εὐεργέτις hic propriam signif. retineat. Ceterum ut ad τριπτὴρ redeam, non multum diversum ab eo instrumentum est ἀλετρίβανον, sicut nec a τορύνη : ita enim vocant Pistillum sali terendo, τὸ τοὺς ἅλας τρίβον καὶ κόπτον ἐργαλεῖον. Alioqui τριπτὴρ dicitur etiam ipsum Vas in quo aliquid teritur et contundendo comminuitur, οὗ τρίβουσιν ἐλαίας καὶ σταφυλάς : ut Nicandri quoque schol. τριπτῆρα esse dicit κατασκεύασμά τι, ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι, Al. 493 : Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψας, Ὥσπερ νοττεύουσαν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην. Ubi tamen τριπτήρων vocabulo alii malunt intelligere ipsas Tudiculas s. Trapeta : quibus sc. teruntur et franguntur oleæ, antequam prelo subjiciantur ad exprimendum olivum. Pollux 7, [150] τριπτῆρα esse scribit τὸν κρατῆρα, εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, Lacusculum in quem defluit oleum expressum. [Conf. 10,

130; 1, 246.] Sic enim Colum. vocat, qui et labra rotunda et gemellaria vocat vasa quædam, in quæ depletur oleum expressum. Sic Harpocr. ex Nicandri lib. 16 τῆς Ἀττικῆς Διαλέκτου tradit τριπτῆρα esse πιθάκνην ἐκπέταλον, οἷα τὰ ἐπιλήνια : atque ea signif. videri accepisse Isæum in Or. c. Dioclem; habere enim et alias signiff. Per jocum vero Aristoph. Ach. [937] dixit, Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται, Κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν· alludens, ut opinor, ad vas illud in quo olivæ teruntur, s. in quod ex olivis tritis expressus succus defluit. Schol. vero ibi annotat, quum debuisset dicere τριπτὴρ ἀλῶν, (pro quo comp. voce ἀλετρίβανος, ut paulo ante docui,) eum dixisse τριπτὴρ δικῶν, sc. διὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα. [Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 18: Τοπεῖον τί ἐστι καὶ τριπτῆρες· γεωργικά εἰσι σκεύη. Καὶ οἱ μὲν τριπτῆρές εἰσι τὰ ξύλα τοῦ ὀργάνου, οἷς ὑποβάλλονται αἱ σαργάναι τῶν σταφυλῶν, οἷς στρέφουσι τοὺς στύλους τοῦ ὀργάνου. Ἄλλοι δέ φασι τριπτῆρας εἶδος θύας (sic). Οἱ δὲ τριπτῆρα ἀκόνην. Οἱ δὲ τοπεῖον θύραν εἶναί φασι τὴν ἐπιβαλλομένην ταῖς σταφυλαῖς, ὥστε ἐξηθῆσαι τὸν οἶνον. Ubi scr. videtur τροπεῖον, quod v. L. Dind.]

Τριπτήριον, τὸ, i. q. τριπτὴρ, s. Omne id quo terimus s. fricamus et scalpimus aliquid; τρίβειν enim significat et Terere et fricare ac scalpere. [Termentarium, Gl., eademque Τριπτηρία, Tribula, pro Τριπτήρια. Tzetz. ad Lycophr. 874 : Στελγίδες τὰ τριπτήρια, οἷς οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι τὸν ῥύπον ἐκξέουσι. Al. τρίπτρα et τρίπτα.]

Τρίπτης, ὁ, i. q. τριπτὴρ, quo significatur Tritor. Item τρίπται vocantur Famuli qui distringunt et fricant suos heros : ut ἀλεῖπται et Unctores, qui eos a frictione, μετὰ τὴν τρῖψιν, inungunt. Plut. Alex. [c. 40] utitur eo sensu, ut vidisti in Κατευναστής.

[Τριπτόλεμος, ὁ, Triptolemus, f. Celei, ap. Hom. H. Cer. 153, etc., aliosque poetas, velut Sophoclem, qui fabulam sic inscripserat, et mythologos, historicos et alios.]

Τριπτὸς, ὁ, Tritus [Gl.], Contusus, Concisus. [Τρίπτον, τὸ, Detritum, Quod abraditur, Tzetz. ad Lyc. 874. Kall. Sed v. Τριπτήριον. Pollux 6, 76 : Αἷς δὲ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα ... τριπτὴ, ἀνεμώνη κτλ. || Eutecnius Metaphr. Nicandri Th. 97, p. 222, 8 Schn. : Ἔστω δὲ ἀπὸ τοῦ ῥοδίνου τοῦ εἰκῆ μὲν οὐδὲν οὐδὲ ἁπλῶς κατεσκευασμένου, ἀλλ' ὅ φασι τοὺς μυροπώλας ὀνομάζειν τριπτόν. L. Dind.]

Τρίπτυχος, ὁ, ἡ, Triplex, Triplicatus [Hom. Il. Λ, 353, τρυφάλεια] : ut δίπτυχοι σπλῆνες καὶ τρίπτυχοι ap. Galenum et ceteros Medicos, Splenia duplicia et triplicia : pro πτυκτὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. [Eur. Phœn. 1635, νεκρῶν· Or. 1513, λαιμούς· Herc. F. 474, τυραννίσι. Lycophr. 573, κόρας. Quo respiciens Eust. Il. p. 250, 24, mire repetit ἐκ τῶν κατὰ τὴν μήτραν πτυχῶν. Pollux 4, 8, γραμματεῖον· 10, 57, γραμματείδιον. Galen. vol. 2, p. 398, σπλῆνας. Hesychio τριπλῆ, ἡ πολύπτυχος, ἡ τρεῖς ἐπιπτυχὰς ἔχουσα.]

[Τρίπτωτος, ὁ, ἡ, Qui tres habet casus. Priscian. 5, 14, 76, aliique gramm. Latini. Chœrob. Can. p. 363, 4.]

[Τρίπυλον, τὸ, quod ponit Etym. M. p. 299, 11; 396, 41, porta Halicarnassi est ap. Arrian. Exp. 1, 22, 1. Inscr. Thyatir. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 823, n. 3480, 3 : Τοῖς σεβαστοῖς οἱ ἱματευόμενοι τὸ τρίπυλον καὶ τὰς στοάς. L. Dind.]

[Τρίπυλος, ὁ, Tripylus, n. viri Messenii, ap. Plut. Arat. c. 41, qui Τριτύμαλλος Cleom. c. 19.]

[Τριπυργία, ἡ, Tripyrgia, locus Æginæ, Xen. H. Gr. 5, 1, 10. Quem imitari videtur Procop. Pers. 2, p. 158, D, cognominem Edessæ sic memorans : Οὗ δὴ Τριπυργίαν καλοῦσι τὸν χῶρον.]

[Τρίπυργος, ὁ, ἡ, Tres habens turres. Sibylla ap. Etym. M. p. 147, 37 : Ἀρόη τρίπυργος ἔσσετ' εὐδαίμων πόλις. Wakef.]

[Τρίπωλος, ὁ, ἡ, Qui tres habet equos. Dionys. A. R. 7, 73, ἅρμα. Τρίπωλα, Trigæ, Gl. Improprie Eur. Andr. 276 : Τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων, de curru trium dearum.]

[Τρίρριζος, ὁ, ἡ, Qui tres habet radices. Galen. vol. 4, p. 16 bis, ὀδόντες. L. D. Meletius in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 82. Osann.]

[Τρίρρυθμος, ὁ, ἡ, Qui trium est metrorum s. pedum vel dipodiarum. Schol. Aristoph. Pac. 345, Ach. 665.]

[Τρίρρυμος, ὁ, ἡ, Trijugus. Æsch. Pers. 47 : Δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη. Schol., ἀντὶ τοῦ τέθριππα καὶ ἑξάϊππα τάγματα.]

Τρὶς, ultimo loco posui propter compositorum ex eo multitudinem : quæ duorum sunt generum : quædam enim ς retinent, quædam abjiciunt : illa, sequente vocali vel diphthongo, hæc autem sequente consonante : non id tamen semper, ut ex sequenti serie patebit. Significat autem Τρὶς, Ter, ut τριάκις et τρισσάκις. [Hom. Il. Α, 213 : Τρὶς τόσσα δῶρα· Ε, 136, τόσσον μένος. Bis Ε, 436 : Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, τρὶς δὲ, et al. Pind. Nem. 10, 27. Ib. 7 fin. : Ταὐτὰ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει. Theognis 633 : Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ. Soph. Aj. 433 : Καὶ δὶς αἰάζειν καὶ τρίς· Phil. 1238, δὶς ταῦτα καὶ τρὶς ἀναπολεῖν ἔπη· OEd. Col. 483, τρὶς ἐννέα κλῶνας. Aristoph. Nub. 546 : Δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων· Pac. 1181 : Ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Plat. Phædr. p. 235, A, δὶς καὶ τρὶς ταὐτὰ εἰρηκέναι.] Τρὶς ἓξ βάλλειν, Ter sex jacere, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἄκρως εὐτυχούντων, de iis qui felici rerum successu utuntur : quoniam ille βόλος s. jactus erat νικητήριος. Æsch. Ag. [32] : Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. [V. Βάλλω, p. 91, D.] At ex Hesiodo [Op. 594] affertur Τρὶς ὕδατος προχέειν pro Tres aquæ partes effundere. In compositione vero nonnunquam, s. potius plerumque, significat πολλάκις, Multoties, Sæpe, ut Eust. quoque annotavit. [Hesych. in Τρὶς et Τρία. Schol. Theocr. 15, 86.] Interdum etiam Admodum, Valde. Videntur certe Galli hoc τρὶς in suis superlativis usurpare, quum dicunt, *Très-saint*, *Très-sage*, *Très-bon*, etc. Nisi sit ex Latino Ter. [Ἐς τρὶς Pind. Ol. 2, 75, Pyth. 4, 61. Soph. fr. ap. Stob. Fl. 63, 6, 13. Eur. Hipp. 46. Theocr. 2, 43; 17, 22. Herodot. 1, 86. Xen. Cyrop. 7, 1, 4, Anab. 6, 4, 16, et al. V. etiam Τρεῖς. ῐ. Produxit Hesiodus l. supra cit.]

Τρισάγιος, ὁ, Ter sanctus, Sanctissimus. Damasc. : Τρισάγιος ὁ θεός. [Germanus in Hist. eccl. p. 168 : Ὁ τρ. καὶ εἷς θεὸς τῶν δυνάμεων. Τρισάγιον, τὸ, de hymno sic dicto quod verba ejus essent : Ἅγιος ὁ θεὸς, ἅγιος ἰσχυρὸς, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς, item de SS. Trinitate, ut ap. Theophylactum Simoc. Hist. Mauric. 1, 2, p. 49 : Τάδε σοι, Τιβέριε, τὸ τρισάγιον λέγει, plurimis explicarunt Suicer. et Ducang. Τὸν τρισάγιον ὕμνον dicit Vita Sabæ Cotel. Mon. vol. 3, p. 264, C, ubi τῷ τρισαγίῳ p. 265, B, et Phot. Bibl. p. 245, 40, ubi 42, τὴν τρισάγιον δοξολογίαν. L. Dind.]

[Τρισαγιότης, ητος, ἡ, Triplex sanctitas. Athanas. vol. 1, p. 108, A : Ἀπαύστοις τοῖς χείλεσιν οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν θείαν καὶ ἄφραστον φύσιν τῇ τρισαγιότητι δοξάζοντα. L. Dind.]

[Τρισαένναος, ὁ. Cæsarius Dial. 1, Interrog. 3, Deitatem vocat τρισαένναον κρήνην, Fontem tribus ostiis æternum fluentem, propter tres personas. Suicer. Rectius τρισαέναον.]

Τρισάθλιος, α, ον, et ὁ, ἡ, Ter miser, Miserrimus. Eust. [Soph. OEd. Col. 372 : Τοῖν τρισαθλίοιν. Aristoph. Pac. 242 : Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι. Menander ap. Stob. Fl. 22, 11, 1, et alibi. De re ib. 98, 53, 1 : Τρισάθλιον ... τὸ ζῆν. Alciphr. Ep. 3, 56. Lucian. Gall. c. 24. Maccab. 3, 4, 4, τρισάθλιον ἐξαποστολήν· 4, 16, 6. Nilus Epist. 2, 164, p. 198, B. L. D. Adv. Τρισαθλίως, Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 12, D. Boiss. De scriptura conjuncta et, quæ antiquior videtur, divisa conf. G. Dind. ad l. Aristoph., Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 584.]

[Τρισαΐδιος, ὁ, ἡ, Ter æternus. Poetaster in meis ad Tzetz. Alleg. notis p. 16 : Τρ. φάος, de Trinitate. Boiss.]

[Τρισάκτῖνος, ὁ, ἡ, Tres habens radios. Jo. Geom. Hymn. 2, 77.]

[Τρισάλαστος, ὁ, ἡ, Ter nefarius. Meleager Anth. Pal. 12, 137, 1, anon. Anth. Plan. 265, 1, Μῶμον. ᾰ]

Τρισαλιτήριος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Improbissimus. Hesychio ἁμαρτωλός. [Maccab. 2, 8, 34; 15, 3. Addit. Esth. 16, 15. * Const. Manass. Chron. 2387, 3017.

Tzetz. Hist. 8, 498. » Boiss. || Τρισάλιτρος, ut videtur, i. q. τρισαλιτήριος, Tzetz. Hist. 13, tit. 479. Elberl.]

Τρισάλυπος, ὁ, ἡ, Omnium minime dolorem afferens. Exp. et Ter gratus, s. Pergratus, Jucundissimus. [Theophr. H. Pl. 2, 4, 2 : Μεταβάλλουσι δὲ καὶ κατὰ τὰς ὥρας διὰ τοὺς σπόρους πρὸς κουφότητα καὶ ἀλυπίαν· οἷον ἐάν τις τοὺς ὀρόβους ἐαρινοὺς σπείρῃ, τρισάλυποι γίνονται καὶ οὐχ ὡς οἱ μετοπωρινοὶ βαρεῖς. Etsi cum ἀλυπία et τρισάλυπος convenire videantur κουφότης et βαρεῖς, Lobeckius tamen Patholog. elem. vol. 1, p. 585, suspicatur εὐλοπία et δυσαπόλυτοι, ut εὔλοποι dicantur ciceres quorum corium sive tunicula sub dentibus facile solvitur, qualem habent ciceres albi.]

[Τρισάναξ, ακτος, ὁ, Ter rex. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 359, A. Eust. Opusc. p. 166, 92. L. Dind.]

[Τρισανάριθμος, ὁ, ἡ, Plane innumerabilis. Orac. Leonis ap. Rutgers. V. L. 5, 8, p. 480, 137 : Ἰδοὺ πάλιν ἄνθρωπος ἐκ πρώτου γένους κρυβέντος εἰς γῆν τρισαναρίθμους κύκλους.]

[Τρισάναρχος, ὁ, ἡ, q. d. Tripliciter principio carens. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B med. : Τρισάναρχε θεὲ τῶν θεῶν. L. Dind.]

[Τρισάνασσα, ἡ, Ter regina. Andreas Cret. p. 154. Kall.]

[Τρισάνθρωπος, ὁ, ἡ, Ter homo, i. e. Miserrimus, i. q. τρισάθλιος. Diog. L. 6, 47.]

[Τρισανόητος, ὁ, ἡ, Stultissimus. Nicet. Eugen. 6, 328. Boiss.]

[Τρισάνοικτος, ὁ, ἡ, Ter immisericors. Theod. Prodr. Amic. Exul. 191 : Ὁ τρισάνοικτος ἄθλιος βίος.]

Τρισάποτμος, ὁ, ἡ, Ter infelix, Infortunatissimus. Epigr.

[Τρισαρειοπαγίτης, ὁ, Ter areopagita, ap. Cic. Ad Att. 4, 15, ubi al. Tres ἀρειοπαγίτας, al. θείους ἀρειοπ.]

[Τρισάριθμος, ὁ, ἡ, Qui est numeri ternarii, Ter numeratus. Lucian. Alex. c. 11 : Εἰκοσάδα τρισάριθμον, Sexaginta. Greg. Naz. vol. 2, p. 164.]

[Τρισαριστεργάτης, ὁ, Qui præclarissima fecit. Const. Manass. Chron. 3192.]

Τρισαριστεὺς, έως, ὁ, ap. Hermog. sæpe pro ὁ τρὶς ἀριστεύσας, Qui ter primas fortitudinis bellicæ obtinuit, Qui ter palmam strenuitatis obtinuit. Redditur et generaliter Fortissimus. [Conf. Liban. vol. 4, p. 544, 3. Const. Manass. Chron. 1812, 5670, 6727. Τρισαγιστεὺς male ap. Niceph. Blemm. Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 662. Boiss. Ephræm. Cæs. 3813 et sæpius, aliique recentiorum.]

[Τρισάρνητος, ὁ, ἡ, Ter negator. Theodor. Stud. p. 412, A : Εὑρίσκονται οἱ εἰκονομάχοι οὐκ ἀρνησίχριστοι μόνον, ἀλλὰ γὰρ καὶ τρισάρνητοι. L. Dind.]

Τρισάσμενος, ὁ, Admodum lubens, Lubentissimus, Xen. Anab. 3, [2, 24 : Τρισάσμενος ταῦτ' ἐποίει. Ephræm. Cæs. 4545.]

[Τρισαύγουστος, ὁ, Ter augustus. Theophanes ap. Alemann. ad Procop. p. 63. Struv.]

[Τρισαύλης, ὁ, Trisaules, Arcas, ap. Pausan. 8, 15, 4.]

Τρισάωρος, ὁ, ἡ, Ter intempestivus, i. e. Admodum intempestivus, Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 7, 527, 3.]

[Τρισβδέλυκτος, ὁ, ἡ, Ter abominandus. Cyrillus ap. Albert. ad Hesych. v. Τρισαλιτήριος. Dahler.]

[Τρισβδελυρὸς, ὁ, i. q. præcedens. Suidas v. Διονυσίων σκωμμ.]

[Τρισδείλαιος, ὁ, Ter miser. Epigr. Anth. Pal. 7, 737, 1.]

[Τρίσδεκα, Triginta, junctim scriptum v. in Τρίδομος. Divise Callim. Dian. 33, 34.]

[Τρισδιάστᾰτος, ὁ, ἡ.] Τρισδιάστατον σῶμα, Corpus triplici constans intervallo et proportione, i. e., altum, latum, et densum. VV. LL.

[Τρισδύστηνος, ὁ, Ter infelix. Epigr. Anth. Pal. 9, 571, 1. Ubi olim Τριδ. Unde HSt. :] Τριδύστηνος, Ter infelix, Infelicissimus, Calamitosissimus, i. q. τρισάθλιος, τρισκακοδαίμων, τρισοϊζυρός.

[Τρισεγγόνη, ἡ, Trineptis. Theophil. Inst. 3, 6, 131. L. Dindorf.]

[Τρισέγγονος, ὁ, ἡ, Trinepos. Euthymius Zygad. de Bogomilis p. 9 med. ed. Gieseler. : Οὐ μόνον υἱὸν, ἀλλὰ καὶ υἱωνὸν ἐπεισάγουσι, καὶ οὐχ υἱωνὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ δώδεκα τρισεγγόνους, ὅσον πρὸς τὸν πατέρα. Theophil. Inst. 3, 6, 131. L. Dind.]

Τρισεινὰς, άδος, ἡ, Ter noua mensis dies, Hesiod. Ἡμ. [50=Op. 812], quo nomine accipiunt τὴν ἐννάτην καὶ εἰκοστὴν, XXIX. [Sic Proculus et Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 257.]

[Τρισεὶς, ὁ, Dei in Trinitate unius epitheton. Cosmas Hieros. in Maji Spicil. Rom. vol. 2, p. 167, 168. Osann.]

Τρισέληνος, ὁ, ἡ, q. d. Trilunis : ut τρ. νὺξ, Nox trilunis, i. e. Tres lunas habens, tribus sc. noctibus in unam junctis. Sed et Hercules fabulosa illa nocte generatus, Τρισέληνος vocatur in Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 441, 3. Iterum HSt. :] Τρισέληνος, Trilunis : τρ. νὺξ, Epigr. [Anth. Plan. 102, 1], Nox trilunis, i. e. Nox quæ ternas videt lunas. Ibid. vero [l. Palladæ cit.] Hercules τρισέληνος dicitur eo, quod una nocte ex tribus facta generatus fertur. [De Jove Nonnus Dion. 7, 126 : Ἀλκμήνης τρισέληνος ἀκοίτης. L. D. Tribus lunis æqualis. Plutarch. Mor. p. 923, B : Εἰ σκιὰν ἀφίησιν, ἧς ἡ βραχυτάτη πλάτος τρισέληνον.]

[Τρισέλικτος, ὁ, ἡ, Ter volutus. Manetho 1, 197, κνίσα. Supra τριέλικτος. Nonno Dion. 7, 128 : Δωδέκατος τρισέλικτον Ὀλυμπιάδος πόσιν ἕλκει, ubi præcesserat τρισέληνος, Græfius restituit formam alibi ab eo usurpatam τριέλικτος, sed apud Manethonem ferendam. Conf. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 584.]

[Τρισενέργητος, ὁ, ἡ, Qui est triplicis operationis. Eustathius in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 254. Osann.]

[Τρισεξάγιστος, ὁ, ἡ, Ter impurus, scelestus. Const. Manass. Chron. 4385 : Οὗτος ὁ τρισεξάγιστος ἐξήγαγε τοῦ βίου τὸν Στέφανον τὸν ἱερὸν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος. Boiss. Tzetzes Hist. 10, 71.]

[Τρισεξάδελφος, ὁ, Ter patruelis. Schol. Thuc. 3, 2, p. 53, 39 ed. Paris. : Τρισεξάδελφε, χρυσέ μου, καλλιγράφε.]

Τρισεξώλης, ὁ, ἡ, Ter perditus, Perditissimus, ὁ πάνυ ἐξώλης, Eust. p. 725. In VV. LL. perperam ex eo affertur Τριξώλης.

[Τρισέπαρχος, ὁ, ἡ, Ter prætor. Epigr. Anth. Pal. 9, 697, 4; Plan. 73, 1. V. Jacobs. Anth. vol. 11, p. 255.]

[Τρισεπιβάρβαρος, ὁ, ἡ, Ter barbarus. Tzetz. Hist. 10, 72 : Βίβλους βαρβάρους γράφοντα καὶ τρισεπιβαρβάρους.]

[Τρισέραστος, ὁ, Amabilissimus. Const. Manass. Chron. 2182 : Πᾶσιν οὖν ἦν τρ.]

[Τρισευγενὴς, ὁ, ἡ, Nobilissimus. Const. Manass. Chron. 4976, Amat. p. 336, 32. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 164, 4. L. Dind.]

Τρισευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Ter fortunatus, i. e. Fortunatissimus, Lucian. [Sacrif. c. 2 etc.], ut τρισόλβιος, τρίσμακαρ. [Iterum HSt. :] Τρισευδαίμων, Ter beatus, Beatissimus, Felicissimus, Lucian. [Euseb. Laud. Constant. p. 770, 18. Theodor. Prodr. Rhod. p. 166, A. L. Dindorf.]

[Τρισευκλεὴς, ὁ, ἡ, Ter celeber s. inclytus, Celeberrimus. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 163. Boiss.]

[Τρισευλόγητος, ὁ, ἡ, Ter benedictus. Theodor. Stud. p. 608, νδ'. L. Dind.]

[Τρισευτυχὴς, ὁ, ἡ, Ter felix. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 202. Elberling. Poetaster ad calcem Heliodori v. ult. || Adv. Τρισευτυχῶς, Nicetas Eugen. 6, 430. Boiss.]

[Τρίσεφθος, ὁ, ἡ, Ter coctus. Alex. Trall. 7, p. 322; 8, p. 409. Struv.]

[Τρισέχθιστος, ὁ, ἡ, Odiosissimus. Phryn. Bekkeri p. 65, 12 : Τρισέχθιστος ἄνθρωπος, οἷον παντὸς μίσους καὶ παντὸς ἔχθους ἄξιος.]

[Τρισέωλος, ὁ, ἡ. Ælian. N. A. 17, 44 : Ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν, vertitur Nimis frivolum.]

[Τρισήλιος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet solem. Athanas. in Montefalc. Coll. nova Patr. vol. 2, p. 38, D sive ed. Bened. vol. 2, p. 285, B : Ἐπὶ τοῦ τρισηλίου τῆς ἁγίας Τριάδος φωτός. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 425, B med. : Τρισηλίου θεότητος. Et alius

ib. p. 390, B med. : Τριφαὲς τρισήλιον ἄγηρον φάος. L. D. Holobol. in Anecd. meis vol. 5, p. 175, v. 8. Boiss.]

[Τρίσηλος, ὁ, ἡ, Tres habens clavos. Greg. Naz. vol. 2, p. 279, ξύλῳ.]

[Τρισημερεύω, Tres dies facio. Gregor. Naz. vol. 2, p. 277, C.]

[Τρίσημος, ὁ, ἡ, Tria tempora habens. Aristoxenus Rhythm. p. 280 ed. Morell.: Καλείσθω δὲ πρῶτος μὲν τῶν χρόνων ὁ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ῥυθμιζομένων δυνατὸς ὢν διαιρεθῆναι (σῆμα addit cod. Ven. marg.), δίσημος δὲ ὁ δὶς τούτων καταμετρούμενος, τρίσημος δὲ ὁ τρίς. Aristid. Q. De mus. 1, p. 35, B : Τὸ δὲ διπλάσιον ἄρχεται μὲν ἀπὸ τρισήμου κτλ. Τρίσαμον dici triadem refert Photius Bibl. p. 144, 2. L. Dind.]

[Τρισθάνατος, ὁ, ὁ, i. q. sequens. Schol. ad Greg. Naz. ep. in seq. voc. cit. ap. Murator. Anecd. Gr. p. 261, 5 a fine, sive ap. Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. 3, p. 439 : Ὦ τρισκατάρατοι καὶ τρισθάνατοι. Boiss.]

[Τρισθάνης, ὁ, ἡ, Ter mortuus. Greg. Naz. epigr. in Muratorii Anecd. Gr. p. 138=Anthol. Pal. 8, 170, 1. Boiss.]

[Τρισιλος, n. viri, esse perhibetur in numo Coo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 576, n. 102, ubi ita, non, ut apud alios, Ποσιδωνιος (sic) legi testatur.]

[Τρισίμαχος, ὁ, scriptor, ἐν τρίτῳ Κτίσεων citatus a Ps.-Plut. Mor. p. 307, A.]

[Τρισίππιον. V. Τρυσίππιον.]

Τρισκαίδεκα, Tredecim. [Hom. Il. E, 387, Od. Ω, 340. Aristoph. Ran. 50.] Herodot. [Ap. Thuc. 3, 69, plerique καταλαμβάνουσι τρισκαίδεκα τριήρεις, ut 79, τρισκαίδεκα δὲ ναῦς, perpauci τρεῖς δὲ καὶ δέκα vel τρεῖς καὶ δέκα. Ap. Xen. Anab. 1, 5, 5, plerique, ut videtur, τρισκαίδεκα, pauci per ει junctim vel divise. Et sic Pind. Ol. 1, 79, τρεῖς τε καὶ δέκα, ut diximus in Τε, p. 1911, B, et τρεῖς καὶ δέκα in fr. ap. schol. ad hunc l. (127). Metrod. Anth. Pal. 14, 127, 4, ubi ἔζησεν λοιπὰ τρεῖς καὶ δέκα. Atque sic variatur apud plerosque. Τρις numerum scribi per diphthongum, in compositis vero τρισκαίδεκα, τρισκαιδέκατος, abjicere ε disputat Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 267, 24 sq. Etym. M. p. 765, 17. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 574 : « Inter utrumque codd. tantum non omnes fluctuant ... et scriptores ipsi. Τὰ τρισκαίδεκα Plut. Mor. p. 1017, E, et paullo post τὰ τρισκαίδεκα. Illud cum usitato τρεῖς compositum est, quod apparet in casu secundo τριῶν καὶ δέκα Thuc. 2, 97, 2, Diod. 13, 38, et tertio τρισὶ καὶ δέκα Demosth. p. 117, 14. Alterum cum prisca voce τρῖς, quæ ex τρίες contracta unam per omnia genera et casus formam retinet : ἡμερῶν τρισκαίδεκα Hippocr. p. 652, τρισκαίδεκα νέοις Philostr. sen. Imag. 17, p. 790, τρισκαίδεκα μνῶν Isæus De hered. Cirrh. p. 72, 35, et paullo ante τριῶν καὶ δέκα.» Appiani Hannib. c. 8, libri variant inter τρισκαίδεκα, τρικαίδεκα, τριακαίδεκα τέλη.]

|| Τριακαίδεκα, Tredecim : τριακαίδεκα τάλαντα, Aristoph. Pl. [194, et ἔτη 846, ut Herodot. 1, 119, et ib. 93.] Εἰκάδα vero quum excedis, potius dicis Εἰκοσιτρία, et Τριακοντατρία, itidemque deinceps. Τριατέτταρα ex Galeno lib. 4 τῶν Κατὰ τόπους affertur pro Tres quartæ minæ partes, Dodrans minæ.

Τρισκαιδεκαέτης, ὁ, ἡ, Qui tredecim annorum est, Pollux [1, 55, tanquam paroxytonon. Isæus p. 361 ult. ed. Reisk., ubi oxyt. Sed fortasse ille scripserat Τρισκαιδεκέτης, quod v.]

Τρισκαιδεκάκλινος, ὁ, ἡ, Tredecim lectis instructus, Tredecim lectorum capax : τρ. οἶκος, [Callixenus ap.] Athen. 5, [p. 205, E] de Philopatoris nave, Œcus tredecim lectorum capax.

[Τρισκαιδεκάμετρος, ὁ, ἡ, Qui est tredecim metrorum. Schol. Aristoph. Ach. 1143.]

[Τρισκαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui est tredecim mensium. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 377, C. L. Dind. Eust. Il. p. 425, 47.]

[Τρισκαιδεκαμορία, ἡ, Pars tertia decima. Hermippus Dialog. de astrol. p. 49 et 50 ed. Bloch. Ibid. legitur τρισκαιδεκάτη μοῖρα. Osann.]

Τρισκαιδεκαόργυιος, ὁ, ἡ, Qui tredecim orgyiarum s. ulnarum est. [V. Τρισκαιδεκώρυγος.]

[Τρισκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui est tredecim cubitorum. Theocr. 15, 17, ἀνήρ.]

A [Τρισκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Per 13 multiplicatus. Cleom. Cycl. Theor. 2, p. 227. Τρεισκαιδεκαπλοῦς, ῆ, οῦν, unde τρεισκαιδεκαπλᾶς ap. Pappum Wallis. Opp. Mathem. vol. 3, p. 609, A. L. Dind.]

[Τρισκαιδεκαστάσιος, ὁ, Tredecuplus, Tredecupli ponderis s. pretii. Herodot. 3, 95 : Τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον λογιζόμενον, sc. πρὸς τὸ ἀργύριον. Conf. Ἰσοστάσιος. Schweigh.]

[Τρισκαιδεκαταῖος, α, ον, Qui die tertio decimo aliquid facit, accidit. Hippocr. p. 48, 53. « Schol. Aristoph. Thesm. 80. » Boiss.]

Τρισκαιδέκατος, η, ον, Decimustertius, Tertiusdecimus. [Hom. Il. K, 561 : Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπόν· Od. Θ, 391; et fem. T, 202 : Τῇ τρισκαιδεκάτῃ.] Hesiod. [Opp. 778.] Plut. Solone. [Hippocr. p. 48, 53. Lucian. Fugit. c. 23. Apollon. De constr. p. 200 seq.]

[Τρισκαιδεκαφόρος, ὁ, ἡ, Uno anno tredecies fructus ferens. Lucian. Ver. H. 2, 13.]

[Τρισκαιδεκάχορδος, ὁ, ἡ, Qui tredecim habet chordas. Nicomach. Harmon. 1, p. 21, C. L. Dind.]

B [Τρισκαιδεκέτης, ὁ, ἡ, Qui tredecim annorum est. Lysias p. 116, 27.]

Τρισκαιδεκήρης ναῦς, Navis in qua sunt tredecim remorum ordines, quæ tredecim remis impellitur. Sic enim dicta est vel ab ordine vel a numero remorum. [Callixenus ap. Athen. 5, p. 203, D. Plut. Demetr. c. 31, 32.]

[Τρισκαιδεκώρυγος s.] Τρισκαιδεκόργυιος, ὁ, ἡ, Tredecim ulnas patens, Tredecim ulnas longus; seu, ut Plin. in Ὀργυιὰ interpr., Qui centum triginta pedum longitudinis est. [Theophr. H. Pl. 5, 8, 1, sed ubi var. scr. monstrat τρισκαιδεκώρυγον, ut dixi in Ὀργυιά, vol. 5, p. 2154, D. L. Dind.]

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Ter infelix, Infortunatissimus, Aristoph. [Pl. 852, Ran. 19, etc. Pollux 6, 165.] Oppositum superiori τρισευδαίμων : synonymum vero τῷ τρισάθλιος et τρισάποτμος.

[Τρίσκαλμος, ὁ, ἡ, Triremis. Æsch. Pers. 679 : Νᾶες αἱ τρίσκαλμοι· 1075 : Τρισκάλμοις βάρισιν ὀλόμενοι. Plut. Æmil. Paul. c. 6 : Πλοῖον οὐδὲν αὐτοῖς τρισκάλμου μεῖζον ἀπέλιπε.]

C Τρισκατάπτυστος, ὁ, ἡ, Ter despuendus, Sæpe multumque conspuendus, Execrabilissimus. [Pollux 6, 165.]

Τρισκατάρατος, ὁ, ἡ, Ter execrandus et detestandus, diris devovendus, i. e. Execrabilissimus, Detestabilissimus : Trifurcifer, Plaut. [Menander ap. Etym. M. p. 413, 6 : Ὦ τρισκατάρατε. Demosth. p. 794, 24. « Archestratus ap. Athen. 7, p. 311, C. Lucian. sæpius. » Schweigh. Alciphr. Ep. 3, 68. Pollux 5, 130. « Manich. Anath. ap. Cotel. PP. Apost. 1, p. 545. » Kall. ἄā]

Τρισκεκορημένος, Ter mundatus scopis, Sæpe scopis purgatus, ὁ πολλάκις ἐκσεσαρωμένος, Eust. p. 725 ex Anacreonte [pro τρὶς κ.].

Τρισκελής, ὁ, ἡ, Tria habens crura, Qui tribus nititur cruribus : ut τρισκελεῖς τράπεζαι [Cratinus ap. Athen. 2, p. 49, A], Mensæ tripedes Horatio : itidemque Aristophani τρίποδες τράπεζαι, ut vidisti in Τράπεζα. [Hesychius in Τήποδα et Τρίποδα, λέβητα

D τρισκελῆ. L. D. Theocr. Epigr. 4, 3, ξόανον (Priapi). Boiss. Τρισκελὴς λόφος, Suid. in Σικελίζειν, schol. Aristoph. Acharn. 1121. Hemst.]

[Τρισκέλιον, τό. Corais Ἄτακτα vol. 5, p. 54. Boiss.]

Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, Ter pistus, pistillo subactus : τρ. ἄρτος, Panis ter pinsatus, pistillo subactus. Hom. Batrachom. [34] : Οὐδέ με λήθει Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' [ἐπ'] εὐκύκλου κανέοιο, Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος. [« Ms. Lips. δυσκοπάνιστος, vitiose pro δισκοπάνιστος, quod ex duobus Mss. profert Barnesius, et fuit in Ms. Lycii. (Sic Etym. M. p. 150, 36, pro δυσκοπάνητος Sylburg.) Est autem non Bis aut Ter pistus, sed Mollior et delicatior, ex farina tenuissima, aut exquisitiori artificio factus, ut bene Lycius capit.» Ernest.] In VV. LL. ponitur etiam Τρικοπάνιστος, sed in heroicum metrum non ingreditur.

[Τρισκύταλος, ὁ, ἡ, Qui tres habet nodos. V. Melet. in Τρικόνδυλος cit.]

[Τρίσλοπος, ὁ, ἡ.] Τρίσλιπος, unde τρίσλιπα δένδρα ap. Theophr. [H. Pl. 3, 5, 1], Arbores quæ terna et tri-

partita germinatione humore pingui turgescunt. Hæc VV. LL. : sed quæ non omni ex parte controversia carent. Vide et Λοπᾷν. [Τρίσλοπα Schneiderus, Quæ ter quotannis decorticantur. Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 584. τρὶς λοπᾷ.]

[Τρισμάκαρ, αρος, ὁ, Ter beatus. Hesiod. ap. schol. Lycophr. p. 261 : Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ. Aristoph. Pac. 1332 : Ὦ τρισμάκαρ. Callim. ap. Stob. Fl. 59, 11, aliique poetæ.] Τρισμάκαρες, vel Τρὶς μάκαρες, Ter beati, vel Πολυμάκαρες, ut Eustath. exp. Hom. Od. Ε, [306] : Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, de Ulysse : quod Virg. Æn. 1, de Ænea : O terque quaterque beati Quis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere! Quo sensu et τρισμακάριος, et τρισευδαίμων et τρισόλβιος. Et Horat. Felices ter et amplius. [De accentu τρισμάκαρ et scriptura conjuncta et divisa conf. Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 585.]

Τρισμακάριος, α, ον, ut τρισμάκαρ, Aristoph. Ach. [400] : Ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη. [Philemo ap. Stob. Fl. 98, 14, 1, θηρία.] Et cum gen., ut et μακάριος, Nub. [166] : Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος. [Nilus Epist. 1, 26, p. 13, B : Μακάριοι ἡμεῖς καὶ τρισμακάριοι. Fem. Aristoph. Vesp. 1293 : Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος καὶ τρισμακάριαι τοὐπὶ ταῖς πλευραῖς τέγους. « Superl. τρισμακαριώτατος Theod. Prodrom. Carmen in Andron. Comn. v. 272. » Boiss.]

Τρισμακάριστος, ὁ, Ter beandus, Admodum beatus prædicandus, i. q. τρισμάκαρ s. τρισμακάριος. Utitur eo Hesych. in exp. τρισευδαίμων et τρισόλβιος. [Lucian. Vitt. auct. c. 12 : Βίος τρ. Atticus episc. Cpol. ap. Cyrill. Al. vol. 5, part. 2, p. 201 : Τοῦ τρισμακαρίστου Ἰωάννου. L. D. Acta Theophili ed. Sinner. p. 32, 1. Epigr. in meis ad Philostrati Epist. notis p. XIII. Boiss. Sed in Orac. Sibyll. 8, 164 : Τρὶς μακαριστὸς ἔην καὶ τετράκις, ὄλβιος ἀνήρ, Alexander pro τρὶς μακάριστος vel τρισμακάριστος.]

Τρισμακαρίτης, Ter beatus, ut τρισμακάριος. Antiph. ap. Athen. 3, [p. 108, F] : Τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν, Μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤσθιεν Ὁ τρισμακαρίτης, εἰσφέρειν.

[Τρισμάκαρος, ὁ, Ter beatus. Epigr. ap. Welcker. Syll. Epigrr. p. 107, n. 75, 3 : Τρισμάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθόν.]

[Τρισμάμμη. V. Τρίμαμμα.]

[Τρισμέγιστος, η, ον, Ter maximus. Nicet. Eugen. 5, 280. Const. Manass. Chron. 3122, 4595 : Τρισμεγίστη Κρήτη 1227. Boiss. Eugenius ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 28, C. Cogn. Hermetis, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 46 seqq. L. Dind.]

Τρισμὸς, sive Τριγμὸς, ὁ, Stridor [Gl. in altero]. Theophr. H. Pl. 4, 16 [14, 5], de vermiculis qui in ficu nascuntur : Φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν. Quæ verba leguntur etiam ap. Eund. De C. Pl. 5, 14 [10, 5], nisi quod ibi τριγμὸν scriptum est. [Sic Urbinas etiam altero l. Τρισμὸς Eustath. Opusc. p. 259, 96, ubi de νυκτερίδι τριζούσῃ.] Inde vero est quod scripsit Plin. 17, 24 : Sonumque edunt parvi stridoris. Aristot. H. A. 4, 9, de piscium genere : Ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς [τριγμοὺς], οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρόμις· οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμόν. [Ib. : Ἀφίησι δὲ καὶ ὁ δελφὶς τριγμόν· 9, 8 fin. : Οὐ μόνον δ' ᾄδει ὁ πέρδιξ, ἀλλὰ καὶ τριγμὸν ἀφίησι καὶ ἄλλας φωνάς.] Ibid. vero quum ὁ κόκκυξ dicitur φορεῖν στριγμὸν, ambiguum an hunc στριγμὸν eundem esse intelligat, quem τὸν τρισμόν. Mures quoque et sorices τρίζειν dicuntur; nam Plut. scribit in Marcello [c. 5], quum Minutius dictator magistrum equitum designasset C. Flaminium, Ἐπεὶ τρισμὸς ἠκολούθει μυὸς, ὃν σόριχα καλοῦσιν, iis abrogatis alios fuisse creatos. Quem μυὸς τρισμὸν Valer. Max. vocat Occentum soricis. Sic enim ille lib. 1 : Occentus soricis auditus Fabio Maximo dictaturam, C. Flaminio magisterium equitum deponendi causam præbuit. Dicitur et τριγμὸς ὀδόντων, qui βρυγμὸς quoque nominatur, Lat. Stridor dentium. [Eust. Opusc. p. 313, 57 : Ὀδόντων τριγμός. Sed Hippocr. p. 397, 8 : Ὀδόντων τρισμοί. Schol. Aristoph. Av. 1521 : Κρίγη ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. Aquila Ps. 65, 11. Aret. p. 28, 8 : Τρισμοῦ ἀμαξῆς ἠχῇ. De sonitu ex flatibus intestinorum ap. Galen. vol. 7, p. 96 : Ὁ δ' οἷον τρυσμὸς ἢ τρισμὸς, ἑκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ υ τὴν ἀρχὴν οἱ δ' ἀπὸ τοῦ ι ποιούμενοι τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἐπὶ στενοχωρίᾳ τε ἅμα τῶν ὀργάνων καὶ φυσώδει πνεύματι μετ' ὀλίγης ὑγρότητος γίγνεται. L. Dind.]

[Τρισμυριόπαλαι, Tricies millies olim, Jamdudum. Aristoph. Eq. 1156.]

[Τρισμυριοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Per triginta millia multiplicatus. Archimed. Arenar. 285, p. 519, C : Ἐπεὶ οὖν ἁ περίμετρος τοῦ χιλιαγώνου τᾶς μὲν διαμέτρου τᾶς γᾶς ἐλάττων ἐστὶν ἢ τρισμυριοπλασίων. Et ibid. antea. L. Dind.]

[Τρισμύριος, α, ον, et plur.] Τρισμύριοι, αι, α, Triginta millia. [Sing. Æsch. Pers. 315 : Ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας. Aristoph. Av. 1179 : Τρισμυρίους ἱέρακας· 1136 : Τρισμύριαι γέρανοι. Philemo ap. Stob. Fl. 2, 27, 7, τρισμυρίας ἀλώπεκας. Et alii quivis.]

[Τρισμυριοστὸς, ή, όν, Tricies millesimus. Simplic. Comm. in Arist. De cœlo fol. 26, a, ed. Venet. Boiss.]

[Τρισνέατος, ὁ, ἡ, Antepenultimus, ut videtur, ap. Photium : Νεάτην, οὐχὶ νήτην λέγουσιν, καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον· Κρατῖνος Νόμοις.]

[Τρισόζωος, ὁ, ἡ, Qui ter vivit vel vixit, quod in Etym. M. p. 279, 17, Gud. p. 585, 14, v. Δὶς ἡβήσαντα ex Æschylo affertur, sed τρισόζυος in libro uno, et in Dorv. τρισόζυ, in aliis τρισόζωος scribitur, certum videri posset scribendum esse τρισσόζωος vel τρισσόζοος, ut dicitur φερέζωος, nisi obstaret Gud., componens cum δισθανέες et τρίσφυλλος et tanquam exemplum servati in composito cum τρὶς præter regulam σ memorans. Itaque Τρίσοιζυς aut ejusmodi quid, velut Τρίσοζος, in eo latere visum est.]

Τρισοϊζυρὸς, ή, όν, Ter calamitosus s. ærumnosus, i. e. Calamitosissimus, Ærumnosissimus, Miserrimus : quomodo Archilochus Thasum vocavit τρισοϊζυρὴν πόλιν, i. e. ἄγαν ὀϊζυρὴν, Eust. p. 725. [Junctim scriptum scribendum τρισοϊζύρην, qua de forma v. Lobeck. Paralip. p. 472.]

Τρισόλβιος, ὁ, Terque quaterque beatus, Beatissimus, τρισμάκαρ. [Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 21, F. Aristoph. Eccl. 1129. Philem. ap. Stob. Fl. 98, 41, 1, θηρία. Lucian. Catapl. c. 16, Nigrin. c. 1. Themist. Or. 11, p. 152, B.]

[Τρισολυμπιονίκης, ὁ, Ter victor Olympiis. Pind. Ol. 13, 1, οἶκον. Philostr. V. Ap. 5, 7, p. 194, Νέρωνα.]

[Τρισόσιος, ὁ, Sanctissimus. Sirmondi Opp. vol. 5, Proleg. p. 4. L. D. Photius Bibl. cod. 256, p. 471, b, 8.]

[Τρίσοφος, ὁ, Sapientissimus. Tzetz. Hist. 5, 177, Πλάτων. L. Dind.]

[Τρίσπαππος, ὁ, Tritavus. Theophil. Inst. 3, 6, 131. L. Dindorf.]

[Τρίσπαστος, ὁ, ἡ, Ter tractus, unde genus trochleæ ap. Oribas. p. 155 ed. Mai., ab Apellide et Archimede inventæ πρὸς τὰς τῶν πλοίων καθολκὰς, οὐ χερσὶ τῶν κάλων ἑλκομένων, ἀλλὰ ἐργάταις· quibus addit p. 156, 1 : Οἱ δὲ τότε ἰατροὶ συστείλαντες τὰ τῆς κατασκευῆς μέτρα τόνιον ὄργανον ἰατρικὸν τὸ τρίσπαστον τοῦτο πρὸς τοὺς τῶν ἀρθρημάτων καὶ τῶν καταγμάτων καταρτισμοὺς ἐποίησαν· quod describit in seqq., de ipso autem nomine p. 158 med. : Διὰ γὰρ αὐτό που καὶ τρίσπαστον προσηγορεύθη τὸ ὄργανον, ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ ἐνεργοῦντες κάλοι, εἷς μὲν ἔκθετος, δύο δὲ κρυπτοί· et p. 159. Adde ibid. p. 123, 124. De Archimedis τρισπάστῳ μηχανῇ Tzetzes Hist. 2, 107; 3, 61, ubi ante Kiesslingium τρισπάτῳ, ut Epist. 8, p. 20, 21 ed. Pressel. : Τρίσπατος καὶ ἡ οἰκία. L. Dind.]

[Τρίσπερμον, τὸ, ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 87 : Ἀποστάσεως δὲ γενομένης συνεργητέον τῇ συμπράξει καταπλάττοντα μὲν τῷ τρισπέρμῳ μετὰ ῥητίνης, μάννης, πίσσης, Int. reddidit, Cataplasmate trisperino.]

Τρισπίθαμος, ὁ, ἡ, Tres spithamas longus, dodrantes altitudine sua æquans, palmos majores explens, i. e. Bipedalis s. Bipedaneus; nam tres spithamæ, dodrantes, palmi majores, conficiunt duos pedes. Hesiod. Op. [426] : Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν. [Xen. Ven. 9, 13, ξύλον.] Diosc. 3, 129, de ambrosia : Θαμνίσκος ἐστὶ τρισπίθαμος τὸ ὕψος. Unde Plin. 27, 4 : Fruticem unum

habet densum, ramosum, tenuem, trium fere palmorum. [Diodor. 20, 49, 83, 85, ὀξυδελῶν. ῐᾰ]

[Τρίσπλαι, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Τρισπόλιον. V. Τριπόλιον.]

[Τρίσπονδος, ὁ, ἡ, Ter libatus. Soph. Antig. 431 : Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. Schol., μέλιτι, γάλακτι, οἴνῳ.]

[Τρισσάκι s.] Τρισσάκις, Ter, Epigr. [Meleagri Anth. Pal. 5, 195, 5. L. D. Tzetzes Alleg. Hom. Il. Σ, 599. Id. Hist. 1, 200. Boiss.]

Τρισσάτιος, α, ον, in Epigr. [Juliani Ægypt. Anth. Pal. 6, 12, 1 : Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης δέχνυσο] legitur pro Triplex, Trinus. Poeticum vero id est, sicut μεσσάτιος iidem poetæ dicunt pro μέσος, facta quadam epenthesi, ad explendum metrum. [ᾰ]

Τρισσᾰχῆ, Tribus in locis. Aristot. Meteor. 1, p. 175 [c. 13 fin.: Πότιμον ἀναδίδωσιν ὕδωρ, οὐ συνεχῆ δὲ, ἀλλὰ τρ., Trifariam].

[Τρισσεύω. V. Τρισσόω.]

[Τρισσόθεν, A tribus partibus. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 651, 1 : Τρισσόθεν εἰσορόω πολυτερπέα νῶτα θαλάσσης.]

[Τρισσοκάρηνος. V. Τρισσοκέφαλος.]

[Τρισσοκέφαλος, ὁ, ἡ, Triceps. Producto α Orph. Arg. 974 : Τρισσοκέφαλος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, sed unde Τρισσοκάρηνος citat Dinnerus Epith. Gr. p. 241, 10, probantibus Ruhnkenio Ep. crit. p. 258, Schradero Præf. Emendd. p. v. V. Τρικέφαλος.]

[Τρισσολαμπὴς, ὁ, ἡ, Tripliciter splendens. Laudat. S. Panteleemonis p. 18 : Δόξα σοὶ μόνῳ πρέπει τῷ τρισσολαμπεῖ τῆς μιᾶς θεαρχίας. Boiss.]

Τρισσὸς, sive Τριττὸς, ἡ, ὸν, Triplex [Gl. in forma Τρισσός. Eadem Τριττὸν, Triens, pro Τρίτον] : quorum illud communis dialecti est [Hesiod. ap. Etym. M. p. 768, 28 : Τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο. Pind. Pyth. 8, 84, νίκαις. Soph. OEd. T. 163, τρισσοὶ ἀλεξίμοροι· OEd. Col. 479, τρισσὰς πηγάς. Et sæpius Eur., velut Tro. 924 : Τρισσὸν ζεῦγος τρισσῶν θεῶν· aliique poetæ] : hoc autem, Atticæ, ap. Plat. in Tim. [p. 50, G], qui et Leg. [3, p. 684, A] dicit Τριτταῖς πόλεσι pro Civitatibus tribus. [Et alibi sæpe similiter eodem numero. Sing. ib. 6, p. 782, D : Ἐκ τριττῆς χρείας καὶ ἐπιθυμίας.] Τρισσὸς vero exp. et Trinus : itidemque τὸ τρισσὸν, Trinum, Trinitas. Nec magnopere inter se differunt Trinus et Triplex : quamobrem modo Ternus, modo Trinus, modo Triplex reddi potest : ut ap. Greg. Naz. quoque, Τῷ τρισσῷ τῆς ἐρωτήσεως τὸ τρισσὸν τῆς ἀρνήσεως ἐθεράπευσε, Triplicitate interrogationis, i. e. Triplici interrogatione, Ternis illis interrogationibus. [De V. T. Schleusner. Lex. : « Ezech. 23, 15 : Ὄψις τρισσὴ πάντων, Triplex, Theodoret. τὸ πολύμορφον αὐτῶν. 42, 2, στοαὶ τρισσαί. Τρισσοὶ, Tres primates vel Viri post regem principes numero tres. Reg. 1, 9, 22 : Καὶ ἄρχοντες καὶ τρισσοὶ αὐτοῦ. V. Ezech. 43, 23. Infra Τριστάται. Reg. 2, 11, 10 : Ἔδωκεν ὁ ἱερεὺς τοῖς ἑκατοντάρχοις τοὺς σειρομάστας καὶ τοὺς τρισσοὺς τοῦ βασιλέως Δαβίδ, Lanceas et hastas tridentes. Complut., τὰ δόρατα. Origenes p. 241 : Τρισσὸς, τόξον. » Τρισσὸς, de lingua, Constitt. Apost. p. 229. Wakef. Τρισσὰ, Terniones, Montf. Palæogr. p. 26. Kall.] Quum vero in plur. dicunt Græci τριτταὶ αἰτίαι, Latine potius reddimus Tres causæ, teste Bud., qui itidem τριττοὶ δῆμοι affert ex Dem. [p. 1208 fin.] pro Tres populi. [V. supra. Polyb. 1, 48, 4; 5, 52, 1, κατὰ vel εἰς τριττοὺς τόπους.] Verum exp. et Tertius : itidemque ex Etym. affertur τρισσὸν pro Tertio. [Gl. Τριττὸν, Triens, ubi Τρίτον exspectes.] Rursum τρισσὸς dicitur esse genus Serpentis, auctore Hesych. [Fortasse i. q. θρισσος, quod v. in Θρίσσα. L. D.] Ionice vero pro τρισσὸς dicitur Τριξὸς, sicut Διξὸς pro δισσός : itidem significans Triplex, Ternus, Trinus : ut ap. Herodot. : Εἰς τριξὰ χωρία, In ternas s. tres partes. [1, 171; 9, 85.]

Τρισσῶς, Tripliciter, Trifariam. [Hesychius in Τριχῶς.] Ac ut τρισσὸς ex Etym. dixi exponi Tertius, ita hoc τρισσῶς ex Eod. exp. Tertio. Sed et hoc et illa in hac signif. mihi suspecta sunt. Nisi Tertio accipias pro Tertia vice, ut 1 Reg. 20, [12] : Ἐὰν ἀνακρίνω τὸν πατέρα τρισσῶς, exp. Si interrogaro patrem tribus vicibus. Ubi tamen Hebr. textui respondens versio habet, Si investigaro sententiam patris crastino die, vel perendie. [Ib. 7, 5; 9, 25. Ezech. 16, 30; Prov. 22, 20. Epigr. Anth. Pal. 12, 123, 3 : Τρισσῶς ἐφίλησα πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 2, A, τρισσῶς ἐπιταγείς. Altera forma Theophrastus ap. Dionys. Halic. Lysiæ c. 14, p. 484, 3 : Ἀντίθεσις δ᾽ ἐστὶ τριττῶς.]

[Τρισσοφαὴς, ὁ, ἡ, Trilucidus, de Trinitate, ap. Greg. Naz. (vol. 2, p. 35, 166) Carm. 20, in Tollii Itin. Ital. p. 104. Schleusn.]

[Τρισσοφεγγὴς, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 148, B, fin. : Εὐαγγελισταὶ τρισσοφεγγοῦς οὐσίας. L. D. Joann. Damasc. Hymn. in Pentecost. in Maji Spicil. Rom. vol. 5, p. 328, et ad hunc Eustath. ibid. Osann.]

[Τρισσοφεγγόφωτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Jo. Damascen. vol. 1, p. 680, C.]

[Τρισσόφωτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Paul. Sil. In thermas Pyth. 187, φαῦσις.]

Τρισσόω, Facio τρισσὸν, Triplico. Greg. Naz. p. 224, Εἰς πεντηκοστὴν, loquens de numero xxi : Τρισσουμένη γὰρ ἑβδομὰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐργάζεται. ‖ Pro Tertium facio, affert Bud. ex 3 Reg. 18, [14] sed annotans, ibid. legi etiam Τρισσεύω, quæ posterior lectio est in Complut. edit. Sic enim illa ibi habet, de Helia : Καὶ εἶπε, Λάβετέ μοι τέσσαρας ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχέατε ἐπὶ τὸ ὁλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας· καὶ εἶπε, Δευτερώσατε· καὶ ἐδευτέρωσαν· καὶ εἶπε, Τρισσεύσατε· καὶ ἐτρίσσευσαν. Ubi hoc τρισσεῦσαι exp. Tertio facere. At vero 1 Reg. 20, τρισσεύσεις redditur Tres dies manebis; vel potius Tres dies ibi deges, manebis in eo loco ubi te abscondidisti. Ibid. tamen, Ἐγὼ τρισσεύσω ἐν ταῖς σχίζαις ἀκοντίζων, exp. Ego ter sagittis jaculabor, tres sagittas mittam. Nisi potius reddendum sit, Ego tribus illis diebus veniam in hunc locum, et sagittas mittam. [Conf. Schleusn. Lex. V. T. « Gregor. Nyss. vol. 3, p. 490, D. » Hemst. V. Τριαγεύω. De triplicis certaminis victore Exc. Eusebii Cramer. Anecd. Paris. vol. 2, p. 145, 15 : Πρῶτος ἐτρίσσευσεν, στάδιον, (δί)αυλον, ὅπλον. L. Dind.]

[Τριστάδιος, ὁ, ἡ, Qui trium est stadiorum. Plato Critiæ p. 115, E, τροχός. Dionys. A. R. 1, 34, μήκει. Schol. Apoll. Rh. 3, 41. ᾰῐ]

[Τρίσταθμος, ὁ, ἡ, Qui triplici est pondere. Agatharchides Photii cod. 250, p. 458, 23 : Τὸν χαλκὸν πρὸς τὸν χρυσὸν τρίσταθμον ἀλλάττονται.]

[Τρισταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Ter miser. Nilus Epist. 2, 164, p. 198, B : Οὐαί σοι τρισταλαίπωρε ἄνθρωπε καὶ τρισάθλιε. L. Dind.]

Τριστάσιον, τὸ, Quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur : ut quum Arrian. [Ind. 8, 13] dicit apud Indos esse τὸν μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, indicat margaritas apud Indos tanti æstimari ut ad aurum purum harum tripla sit indicatura; seu, Unionum ad aurum obrizum triplam esse indicationem et æstimationem : ita ut unam unionum libram tribus auri puri libris rependere necesse sit. [Ponendum adj. Τριστάσιος, ὁ, ἡ.]

[Τριστάτηρος, ὁ, ἡ, Qui tres valet stateres. Ap. Polluc. 6, 165, inter compp. cum τρὶς, Τριστάτηρος χλαμύς.]

Τριστάτης, ὁ, ap. LXX Interprr. alicubi redditur Dux, alicubi Princeps, et Princeps principum. Est enim Dignitatis cujusdam nomen : ut 4 Reg. 7, [2] : Τριστάτης ἐφ᾽ ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπανεπαύετο ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, Dux in cujus manum rex incumbebat. Itidemque cap. 9 ejusd. libri. Hieron. exponens hæc verba Danielis 5, [7, 18] : Τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξει, Tertius, inquit, in regno meo erit. Vel, Tertius post me. Vel, Unus ex tribus principibus, quos alibi τριστάτας legimus. Idem In Ezech. 23, Τριστάται autem, inquit, est nomen apud Græcos secundi gradus post regiam dignitatem : de quibus scriptum est, Veruntamen ad tres primos non pervenit : qui principes equitum peditumque erant et tributorum : quos nos magistratus utriusque militiæ et præfectos annonarii tituli nominamus. Sunt qui dicant fuisse regios satellites, tria hastilia manu tenentes : Etym. et He-

sych. [s. Photius, Lex. Colbert. ap. Ducang. τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως,] τοὺς ἔχοντας λόγχας ἀνὰ τρεῖς κατὰ χεῖρα. [Pro quo τοὺς ἔχοντας ἀνὰ λόγχας ἐς τρεῖς κατὰ χεῖρα Ms. ap. Schow. p. 744. Qui addit : Steph. et Theod. Lex. Ms.: Τριστάτας, τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως ἀριστέας τρίτης μοίρας ἄρχοντας. Glossæ Mss. τῶν Ὠδῶν : Τριστάτας, εἰς τὰς τῶν πολέμων χρείας ἅρματα ἐποίουν μεγάλα, ὡς καὶ τρεῖς χωρεῖν, ἵνα ὁ μὲν ἡνιοχῇ, οἱ δὲ πολεμῶσιν, ἡ τρ. μ. ἀ. « Gloss. Gr.-Lat. Ms., Τριστάτας, Ternos ferratores. Sic cod. Reg. Exod. et Arrian. Ind. Zonar. Annal. 2, 17. Const. Manasses in Heraclio, Eust. Il. Δ, etc. » Ducang. Conf. Schleusner. Lex. V. T. Vales. ad Euseb. H. E. 9, 9, p. 451 ed. Reading. : « Ego ternos ex curribus pugnantes intelligo, ut recte habet vulg. versio, quam immerito reprehendit Hieronymus. Πρωτοστάτης, παραστάτης vocc. sunt tactica. Eadem forma τριστάτης. Recte ergo Rufinus Ternos statores vertit. » Theodor. Stud. p. 325, D : Ἀβδιοὺ ὁ προφήτης ἔτι ὢν τριστάτης Ἀχαὰβ, ubi Dux Int. Hymnus ap. Gretser. Opp. vol. 3, p. 286, B : Τριστάτας κραταιοὺς ὁ τεχθεὶς ἐκ παρθένου καταπόντισον. Conf. p. 295, D : Εἰκότως δὲ καὶ τριστάται καλοῖντο, ὡς ἐκ τριῶν τῶν κεφαλαιωδεστέρων τρόπων τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει τὴν στάσιν ἐγείρουσαι καὶ τὸν πόλεμον, θυμοῦ, φημὶ, καὶ ἐπιθυμίας καὶ τῆς τοῦ λογικοῦ περιπτώσεως, ἐξ ὧν ἡ τῆς ψυχῆς ἀπαρτίζεται ὁλομέλεια. Nicetas Annal. p. 271, D : Καὶ Φαραὼ μὲν αὐτοῖς στρατιώταις τῷ ἁλίῳ βυθῷ παραδίδωσιν) τριστάταις cod. A. L. Dind.]

Τρίστεγος, ὁ, ἡ, Tria habens tecta, s. Triplici opertus tecto. [Dionys. A. R. 3, 68, στοαί. V. Τριώροφος.] At τρίστεγον dicitur Tertium tectum s. Tertia contignatio domus : ut Act. 20, [9] : Ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω, Decidit ex tertia contignatione. Erasmus interpretatur, De tertio cœnaculo : qui et ipse addit verti A tertia contignatione; idque adjecisse Lucam, ut intelligeremus lapsum fuisse lethalem sc. ex loco tam alto : ceterum solum primæ contignationis, tectum esse intimæ partis ædium : rursum secundæ solum, tectum esse primæ : item tertiæ solum, tectum esse secundæ. [Symm. Genes. 6, 16; Ezech. 42, 5. Artemid. 4, 8. ἄ]

[Τριστέλεχος, ὁ, ἡ, Qui tres habet stipites. Eustath. Opusc. p. 326, 80 : Τὸ ἐμφυὲς τριστέλεχον, quod antea dixerat τριμερές. L. Dind.]

[Τριστιχία, ἡ, Tres versus. Gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 307, 22. || Tres ordines, de vitio palpebrarum, ap. Galen. vol. 2, p. 391, C : Φαλάγγωσις δέ ἐστιν, ὅταν διστιχία ἢ τριστιχία τῶν ὑποφυομένων τριχῶν ᾖ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ· 390, A. L. Dind.]

Τρίστιχος, ὁ, ἡ, Tribus constans versibus s. ordinibus. [Trisulcus, Gl. V. Τρίστοιχος.]

Τριστοιχεί, Tribus ordinibus, Triplici serie, Per tres ordines s. versus, [ἐπὶ, ut Hesychius, vel] κατὰ τρεῖς τάξεις, Suid. Hesiod. Theog. [727] : Ἀμφὶ δέ μιν νὺξ Τριστοιχεὶ κέχυται, Triplici ordine nox ei circumfusa est. Utitur Hom. quoque eo adverbio, Il. K, [473] : Ἔντεα δέ σφιν Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον Τριστοιχεί. [Libri Hesiodi consentire perhibentur in ει, sed Homeri alii sic, alii —ί, quod probavit Wolfius, ut præeunte Veneto μεταστοιχί. V. Spitzner. Oppiani Hal. 5, 327, unus —ῆ pro —εί.]

Τριστοιχία, ἡ, Tres ordines, Triplex series.

Τρίστοιχος, ὁ, ἡ, Qui tribus constat ordinibus, Triplicem seriem habens, In ternos versus explicatus. [Hom. Od. M, 91 : Ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες. Nicand. Th. 442.] Aristot. H. A. 2, 1, ex Ctesia, de mantichora : Ἔχειν ἐπ' ἀμφότερα τριστοίχους τοὺς ὀδόντας· quorum verborum interpret. ex Plinio habes in Δίστοιχος. Locus Ctesiæ habetur p. 24 meæ edit., sed ibi sine diphthongo, Τρίστιχοι δὲ ὀδόντες. [Pausan. 9, 21, 4, ubi eadem varietas. Themist. Or. 21, p. 279, C. Pollux 2, 95.] Et ap. Athen. 13, [p. 597, C] : Τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς, Tergemino capite. [Marianus Anth. Pal. 9, 668, 5 : Καὶ γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπεμβαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναϊάδος. Orph. Arg. 949 : Βόθρον τρίστοιχον ὀρύξα, Triangulum interpr. Vossius. « Oppian. Cyn. 3, 413 : Θηρῶν τρίστοιχα χείλεα. » Wakef. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2 : Τῶν κριθῶν αἱ μέν εἰσι δίστοιχοι, αἱ δὲ τρίστοιχοι. Plut. Mor. p. 906, B : Ὥσπερ τὰς κριθὰς διστίχους καὶ τριστίχους, scrib. bis per οι. L. Dind.]

[Τρίστολος, Sinticæ, memoratur ap. Ptolem. 3, 13, 30.]

Τρίστομος, ὁ, ἡ, Tria habens ora s. ostia, Cui triplex est acies, Qui trigemino mucrone est, Tres habens cuspides : τρ. αἰχμή, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 6, 167, 3. « Maximus Tyr. p. 103, δόρυ, de tridente. » Schneid. Gretser. Opp. vol. 2, p. 147, C. L. Dind.]

[Τρίστροφος, ὁ, ἡ, Qui tres habet strophas. Schol. Pind. Ol. 1, 3, p. 373 Heyn. Boiss. Qui ter volvitur. Oribas. p. 29 ed. Mai. : Λίνον ἐρρωμένως ἐστραμμένον ὅσον δίστροφον ἢ τρίστροφον. L. Dind.]

[Τρίστυλος, ὁ, ἡ, Qui tres habet columnas. Jo. Climac. p. 6. Boiss.]

[Τρίστωος, ὁ, ἡ, Qui tres habet porticus. Procop. 3 Reg. 7. Wakef.]

[Τρισυλλαβέω, Tres habeo syllabas. Herodian. Περὶ μον λ. p. 21, 1. L. D. Eust. Il. p. 71, 15; 102, 24.]

Τρισυλλαβία, ἡ, Tres syllabæ, Trisyllabum esse, Tres habere syllabas. [Planud. Dial. Ms. De grammatica. Boiss.]

[Τρισυλλαβιαῖος, α, ον, i. q. seq. Tzetz. Cram. Anecd. vol. 3, p. 325, 13. L. Dind.]

Τρισύλλαβος, ὁ, ἡ, Tribus constans syllabis. [Dionys. De comp. vv. p. 106, 10. Lucian. Philops. c. 35. || Adv. Τρισυλλάβως, Steph. Byz. v. Ζῆλα, Eust. Il. p. 1020, 22. « Athen. 2, p. 50, Phrynichus Bekkeri p. 22. » Boiss. Apollon. De pronom. p. 360.]

[Τρισύνθετος, ὁ, ἡ, Ter compositus. Schol. Hom. Il. Ω, 540.]

[Τρισύπατος, ὁ, Tertio consul. Plut. Galba c. 22. Appian. Civ. 1, 96, male pro τρὶς ὕπατος. « Wolf. Anecd. Gr. 3, p. 164 (?). » Kall.]

[Τρισυπέρθεος, ὁ, ἡ, Ter supra deum. Constantin. Cærim. p. 60, 11 : Ἐν πάσῃ προσκυνεῖν ἀληθείᾳ τὸ τρισυπέρθεον κράτος. Quod videtur dici de S. Trinitate, ut sæpe ὑπέρθεος, quod v. L. Dind.]

Τρισυπόστατος, ὁ, ἡ, Tres hypostases habens, In tres hypostases divisus. Dionys. Areop. [Cœl. hier. c. 7, de trinitate] ἑνάδα τρ. vocat, quod exp. τριπρόσωπον. [Idem De div. nom. c. 1, p. 244, 4 a fine. Boiss. Cod. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B, med.: Τρισυποστάτου ἑνάδος. Athanas. vol. 2, p. 268, B; 336, C. Theod. Bals. Cotel. Mon. vol. 1, p. 501, A; 506, B, θεότης. L. D. Jo. Chrysost. vol. 6, p. 424 : Ὁ θεὸς φύσει τρισυπόστατον φῶς· vol. 5, hom. 140, θεότητα. Suicer. Jo. Comnenus in Anecd. meis vol. 3, p. 460. Adverb. Τρισυποστάτως, Hieron. De Trin. extr. Boiss.]

[Τρίσφυλλον, τὸ, Trifolium. Nicand. Th. 520 : Ναὶ μὴν καὶ τρίσφυλλον ὀπάζεο κνωπῖν ἀρωγήν. Ita ex Etym. M. p. 279, 11, correctum τριόφυλλον. Vitiose ἡ τρίσφυλος βοτάνη gramm. Cram. Anecd. vol. 4, p. 309, 29, ut τρίσφυλος Chœrob. ib. vol. 2, p. 267, 34. Conf. autem Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 583. L. Dind.]

[Τρίσχημος, ὁ, ἡ, Qui triplicis est figuræ. Gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 307, 23. L. Dind.]

[Τρισχιδής, ὁ, ἡ, Trifidus. Oribas. p. 42 med., 53 ed. Mai. L. Dind.]

[Τρισχιλιέτης, ὁ, ἡ, Qui est trium millium annorum. Hierocl. p. 262.]

Τρισχίλιοι, αι, α, Ter mille. [Hom. Il. Y, 221, ἵπποι θήλειαι.] Aristoph. in Pluto [immo alius, quem citat Lex. Septemv., ubi interpunctionem ante sequens τρισχίλιαι non attendit HSt.], τρισχίλιαι ψυχαί, Animæ ter mille, Animarum tria millia. [Ach. 711, τοξόται· Pl. 1083, ἐτῶν. Thuc. 1, 61 et al. De triginta tyrannorum satellitibus Xen. H. Gr. 2, 3, 18 seqq. Singulari Tzetzes Hist. 3, 28 : Τρισχιλίαν κάμηλον. L. Dind.]

Τρισχιλιοστός, ή, όν, [Ter millesimus. Plato Phædr. p. 249, A, ἔτει].

[Τρισχιλιοτρισμύριοι, 33000, ut videre licet ex Theocr. 17, 86. Tzetz. Hist. 3, 67. Elberling.]

[Τρισχιλιοφόρος, ὁ, ἡ, Tria millia ferens. Dionys. A. R. 3, 44 med.: Τῶν ὁλκάδων αἱ μέχρι τρισχιλιοφόρων. Rationem hujusmodi compositorum v. in Μυριόφορτος.]

[Τρίσχιστος, ὁ, ἡ, Trisulcus, Gl. Schol. Nicandri Al. 346. Wakef. Gramm. Cram. An. vol. 2, p. 307, 23.]

[Τρίσχοινος, ὁ, ἡ, Tres schœnos continens. Schneid. sine testim.]

Τρίσωμος, sive Τρισώμᾰτος, ὁ, ἡ, Tricorpor. [Tricorpus, Gl. in altero. Æsch. Ag. 870, Γηρυών. Plut. Mor. p. 478, E.] Eur. Herc. F. [24] : Τὸν τρισώματον κύνα, Tricorporem canem, de Cerbero, ut Virg., Et forma tricorporis umbræ, i. e. Tria corpora habentis. [Ib. 423, βοτῆρα· 1271, Τυφῶνας· Ion. 204, ἀλκάν. Diod. 4, 8, Γηρυόνην τρισώματον. De Trisomo, corporum, ut Bisomo, Quadrisomo, in inscrr. Latinis (ap. Reines. Cl. 20, p. 964, 289), i. e. Sepulcro trium etc. corporum, v. Ducang. in utroque Gloss. Apud Aquilam Jes. 40, 12, τρισώμῳ vel τρισσώμῳ, ut Ms. S. Germ., de genere mensuræ. LXX δράξ. Conf. Schleusner. Lex. V. T. Cram. An. vol. 2, p. 307, 24.]

[Τρίσων, n. viri, esse perhibetur in numo Magnesiæ Ionicæ ap. Mionuet. *Descr.* vol. 3, p. 145, n. 625.]

[Τρισώνυμος. V. Τριώνυμος.]

[Τρίτα· οὕτως ἡ Κνωσσὸς ὠνομάζετο, Hesychius. Ita Is. Voss. pro Τρίττα ante Τριτάτη.]

Τρῐτᾰγωνιστέω, Tertias fabulæ partes ago. Demosth. Pro cor. [p. 315, 10] : Ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Sciendum est autem Demosth. τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citavi ex Or. περὶ παραπρ. locum, ubi [p. 418, 5] scribit, Τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plut. [Mor. p. 816, F] a me citatum in Πρωταγωνιστής, et τῷ τὰ τρίτα [pro τρία] λέγοντι repono : cujus emendationis alibi jampridem admonui. [V. Τρίτος.] Observandum est autem, etiam Theodori histrionis ab utroque fieri mentionem. [Demosth. p. 403, 25 ; 449, 21. Æschines Epist. 12 init. Ps.-Plut. Vit. X oratt. p. 840, A : Τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει.]

Τριταγωνιστής, ὁ, Qui tertias fabulæ partes agit et ultimas [ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος, Hesych. post Τριμίσκον, iterumque in gl. a Musuro omissa], ut in Vita Æschinis legitur : Γενόμενον δὲ μειράκιον φασιν ὑποκριθῆναι τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστεῖν. Unde hoc illi Demosthenes probrose objicit, Pro cor. : Πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστήν. Ibid. [p. 297, 26] : Ἐμὲ δὲ, ὦ τριταγωνιστὰ, τὸν περὶ, etc. [Conf. p. 270, 11.] Et in Or. περὶ παραπρ. dicit τριταγωνισταῖς fuisse tanquam γέρας τι ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Æschinem, inquit Suid. [s. Lex. rh. Bekk. An. p. 309, 32], τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Hinc fit ut τριταγωνιστὴς de Vili et contempto homine dicatur. [Conf. dicta in Πρωταγωνιστής. Antiphanis Τριταγωνιστὴν citat Athen.]

[Τριταία, πόλις Ἀχαΐας. Στράβων η' (p. 341, 342). Ὁ πολίτης Τριταιεύς, Steph. Byz. Τριταιέες ap. Herodot. 1, 145, et contr. ap. Strab. 8, p. 341, 386. Τριταία et Τριταιεῖς ap. Polyb. 2, 41, 8, 12 ; 4, 6, 9 ; 59, 1 sq. ; 60, 1 sq. ; et ubi duplici τ, quam scripturam diserte memorat Steph. Byz. in Τρίτεια, sed cui verba illa ex margine illata conjicit Meinck., 28, 6, 2 ; 38, 5, 4. Ap. Pausan. 7, 22, 6 seqq., ubi urbs et cognominis ei filia Tritonis (8) memorantur, libri fere Τριτία, Τριτοία, Τριτίνα, sed Τριταιεῖς, pariterque 6, 12, 8, 9, Τριταιεῖς, sed omnes Τρίτεια. Quod illis invitis non magis fuisse mutandum quam urbis Τρίτεια, quod v., gentile ap. Thucydidem Τριταιεὺς, sed etiam priori loco esse restituendum, satis probare videtur eadem in n. Μελίτεια et Μελιταια alternatio, de qua dictis in illo jam accedit inscr. ap. Ussing. Inscrr. ined. p. 3, 4, ubi Μελιταέοις —έων —αεῖς et Μελιτείας —εἰς est in eadem inscr. L. Dind.]

Τριταΐζω, Tertiana febre laboro. Diosc. 4, 61 : Δίδοται δὲ τριταΐζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς περικειμένοις φύλλοις, τεταρταΐζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Ubi etiam nota Τεταρταΐζειν.

Τριταϊκὸς, ἡ, ὸν, ut ap. Diosc. 2, 67 : Τριταϊκὰς περιόδους ὑγιάζειν, Tertianæ febris circuitus sanare. [Parab. 2, 19.]

Τριταϊκῶς, Tertianarum more, More tertianarum febrium. Aetius 12, 37 : Γιγνομένου δὲ τοῦ παροξυσμοῦ σφοδροτέρου μὲν παρὰ μίαν τρ. ubi sunt qui παρὰ μίαν et τριταϊκῶς synonymως accipiant et ea verba sic interpr. Alternis et tertio quoque die. Itidemque παρὰ δύο et τεταρταϊκῶς capiunt pro Quarto quoque die ; interdum etiam pro Quarto quoque anno.

[Τριταιογενής, ὁ, ἡ, unde Τριταιογενῶς, i. q. τριταϊκῶς, ap. Hippocr. p. 167, H.]

Τριταῖος, α, ον, [Tertianus, Gl.] quod interdum accipitur pro τρίτος : ut ap. Eur. [Hec. 32] : Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, Tertiam jam lucem in sublimi existens, i. e. Jam tertius agitur dies ex quo sublimis est et in auras sese extulit. Ubi ut τριταῖον φέγγος dicitur pro Tertia lux, Tertius dies, ita τριταία ἡμέρα, et nonnunquam sine adjectione τριταία, itidem pro Tertia dies. [Porson. ad Eur. l. c. : « Mira locutio, τριταῖον φέγγος, pro simplici τρίτον. Uno tamen exemplo se ipse Eur. defendit, Hipp. 275 : Πῶς δ' οὐ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν ; » Schol. Arati 788 : Τριταίαν ἡμέραν ἄγουσα. V. Δευτεραῖος. Hesychius : Τριταία, παρὰ Σόλωνι, μὴ πλείω εἶναι τριταίας τὴν κρίσιν.] Interdum vero significat Triduanus, i. e. Qui tertio die aliquid facit, Cui tertio die aliquid accidit : ut Τριταῖος ἀφίκετο, Herodot. [et Thuc. 1, 61 et al. Xen. H. Gr. 2, 1, 30 etc.], Tertio die pervenit. [Diphilus ap. Athen. 7, p. 292, B : Ἀλλ' ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου τριταῖος, Triduo, ut Polyb. 4, 70, 5, διανύσας. Diodor. 24, 30, παρεγενήθησαν. V. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 1, p. 189. Aliter Aristoph. fr. Ins. ap. Stob. Fl. 55, 7, 9, ἰχθύδια. Theocr. 29, 18 : Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο (φίλον). Plato Leg. 12, p. 959, A, ἐκφορά. Aristot. H. A. 5, 34 : Περιρρήγνυνται τριταῖοι. Polyb. 3, 86, 6 : Τριταίας οὔσης τῆς προσαγγελίας.] Et 1 Reg. 9, [20] : Περὶ τῶν ὄνων τῶν ἀπολωλυιῶν σοῦ σήμερον τριταίων, De asinabus quæ tertio abhinc die perditæ sunt, De asinabus nudiustertius perditis. [Ib. 30, 13 : Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος.] Itidemque affertur, Τριταῖος ἦν ἐσβεβληκὼς, pro Tertio die invasit [immo invaserat, et quidem non Tertio post die, aut Tertio die a profectione, sed Tertio die ante eum de quo agitur, ex Herodot. 7, 196. Sic Polyb. 15, 33, 11 : Παραγεγονέναι τὸν Φιλάμμωνα τριταῖον ἀπὸ Κυρήνης, Ante triduum, Tertio ante die, Cyrenis advenisse. Schweigh.] Nec non τριταία ῥαφανὶς, Radicula tertia die erumpens. Similiter τριταῖος πυρετὸς, ap. Medicos, Febris quæ tertio die accedit, tertiana : quæ sc. die uno prætermisso accedit : de quo tum alii [Plato Tim. p. 86, A. « Harpocratio v. Περίοδος. » Hemst.], tum Alex. Aphr. Probl. 1, 83 ; 2, 10. Apud eosd. medicos crebro sine adjectione substantivi πυρετοὶ occurrit Τριταῖοι, ut ap. Latinos quoque Tertianæ, pro Tertianæ febres. Diosc. 2, 72, de intestinis terræ : Λύει δὲ καὶ τριταίους, Discutiunt et tertianas. [Τριταῖος ἄνεμος, Ventus qui tertio die flabit, Pind. Nem. 7, 17. Boiss. Eur. El. 172 : Ἀγγέλλει δ' ὅτι νῦν τριταίαν καρύσσουσιν θυσίαν Ἀργεῖοι.]

[Τριταῖος, ὁ, Tritæus, Megalopolitanus, ap. Pausan. 8, 27, 11.]

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, Febris quæ tertianæ naturam observat s. imitatur. [Hippocr. p. 121, B, ubi τριτοφυέα· 122, C ; 945 C.]

[Τριταίχμης. V. Τριτανταίχμης.]

[Τριτάκιον, τὸ, Spissior charta, quam vulgo *carte* dicimus. Euchologium p. 611 et 616 : Λαμβάνουσιν οἱ εἰς ταῦτα τεταγμένοι χαρτία ἀπὸ τριτακίου. Ita enim in plerisque Mss. legi monet Goarus pro πιττακίου. Et p. 832 in Offic. dedicationis Templi : Ζώνας τρεῖς, χάρτην χόρτινον, ἢ καὶ τριτάκιον. Adde p. seq. Ducang.]

[Τριταλαντιαῖος, α, ον, i. q. seq. Plut. Æmil. c. 30, ἀγγεῖα. Philo Belop. p. 51, D. Conf. de forma Lobeck. ad Phryn. p. 547.]

Τριτάλαντος, ὁ, ἡ, Qui trium talentorum est, Tribus talentis constans. [De pondere Aristoph. Lys. 338, βάρος. Moschio ap. Athen. 5, p. 208, C, λίθον. Diodor. 20, 48, πετροβόλοι. V. Valck. ad Adoniaz. p. 313. De pretio Isæus p. 39, 39 ; 42, 40, οἶκος.] Item τριτάλαντον substantive exp. Pondus trium talentorum, Tria talenta. [Pollux 6, 165.]

[Τριτάλας, αινα, αν, Ter miser. Masc. schol. Eur. Phœn. 1356. Kall. Fem. Eur. Hipp. 739, κόραι. Sibylla ap. Clem. Alex. p. 44 : Ἶσι θεὰ τριτάλαινα. Kall. Const. Manass. Chron. 4438. Boiss. Epigr. Anth. Pal. App. 102, 1. Zonaras Annal. vol. 2, p. 38, D. ἄᾶ]

[Τριταντταίχμης, ὁ, Tritantæchmes, Persa, ap. Herodot. 1, 192; al. 7, 82, 121; 8, 26. Τριταίχμης Tzetzes Hist. 3, 62, et ad Hesiod. Op. 589, p. 287 Gaisf. L. Dindorf.]

Τριτάνυστος, ὁ, ἡ, Ter extensus, Multum extensus, i. e. Longus, ut et Suid. exp. μακρός: afferens ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 192, 5]: Καὶ δόνακα τριτάνυστον. [ᾰ]

[Τριταρτημόριον, τὸ, q. d. Triquadrans. Pollux 9, 65: Οἱ δ' ἓξ (χαλκοὶ) τριτημόριον, ὅτι τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ· οἱ δὲ καὶ τριταρτημόριον αὐτοὺς ὠνόμαζον ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας. Quo de loco nunc ex codd. ita ut Salmas. De modo usur. p. 262 sq. voluerat emendato conf. Gronov. Pecun. vet. p. 667. L. Dind.]

[Τρίτατος. V. Τρίτος.]

[Τριτάω, unde part. τριτόωσαν, Arat. 796: Ἐπὴν τριτόωσαν ὅλος περὶ κύκλος ἑλίσσῃ, de luna. Schol. τριταίαν οὖσαν ἀπὸ συνόδου. De forma Lobeck. Technol. p. 187. Aliter ap. African. Cest. c. 25, p. 298 fin.: Γεωργίαι ἄμπελον ἢ ἐλαίαν τριτῶσαι.]

Τριτέγγονος, ὁ, Trinepos [Gl.]. Et Τριτεγγόνη, ἡ, Trineptis.

Τριτεῖα, τὰ, dicuntur Tertiæ partes, Tertia palma. Plato Philebo p. 215 [22, E]: Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὐδ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν.

[Τρίτεια, πόλις Τρωικὴ, Ἀρισβαίων κτίσμα. Ὁ πολίτης Τριτειεύς. Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας ἄλλη διὰ δύο ττ (Postrema ad Τριταίαν pertinent, quod v.), Steph. Byz. Ubi ad καὶ ἄλλη Meinek.: « Hæc non Τρίτεια dicta videri potest, sed Τριταία. Thuc. 3, 101 enim Τριταιέας vocat, quod ad Τρίτεια revocari non potest. At ejusdem cives Herodoto 8, 33 Τριτέες, quod ad Τρίτεια spectat. Itaque ap. Thuc. (cujus libri plures Τριτοιέας vel Τριτοιέους, unde Τριταιέας Hudsonus) Τριτέας scrib. videtur, ut in fragm. poetæ ap. Hesych.: Τριτῆες γενεήν· οἱ ἀπὸ τῆς Τριτέων πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος· ex quo versus initio etiam mensura nominis ad Τρίτων (Pausan. 7, 22, 8) referendi intelligitur. » Sed v. Τριταία. Ubi quod memoravi Μελιταιέοις et Μελιταιεῖς, ei simillimum Τριταιέας et Τριταιέους, si quis ita legat Τριτοιέας et Τριτοιέους, quæ supra.]

[Τρίτειχος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet murum. Gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 265, 13: Δίτειχος, τρίτειχος. L. Dindorf.]

[Τριτενάται, αἱ, Memoriæ mortuorum, quæ celebrabantur tertio et nono die. In veteri ecclesia celebrabantur die tertio, nono, quadragesimo et anniversario. Jo. Damasc. Περὶ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων p. 423: Τρίτα καὶ ἔνατα καὶ τεσσαρακοστὰ καὶ τὰς ἐτησίους μνήμας καὶ τελετάς. Hinc τριτενάται dicebantur. Typicum Sabæ c. 30: Αἱ ὑπὲρ τῶν νεκρῶν λειτουργίαι ... τεσσαρακοστὰ σὺν τριτενάταις. Ex Suiceri Thes., ubi duplici ν.]

Τριτεὺς, έως, ὁ, dicitur Tertia medimni pars, i. e. ἑκκαίδεκα χοίνικες, Pollux 4, c. 23 [§ 168]; nam medimnus integer continet chœnices 48: cujus numeri tertia pars est 16. Tertiarius Latine dici potest, ut dicitur Quartarius, Sextarius.

[Τρίτευτα, ἡ, Triteuta, Pinnei ex Agrone, rege Illyriorum, mater. Dio Cass. Exc. p. 21, 71.]

[Τριτευτής. V. Τριτεύω.]

[Τρίτευχος, ὁ, ἡ, Tribus constans libris. Liber Josue, Judicum, Ruth, Athanas. vol. 1, p. 982, D. Kall.]

Τριτεύω, Tertius sum, Tertias obtineo: ut πρωτεύω Primus sum, Primas teneo, obtineo, et δευτερεύω Secundus sum, Secundas teneo. [In inscrr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 832, n. 3495, 7, τριτεύσαντα, et τριτευτὴν p. 828, n. 3390, Bœckh. p. 828, magistratus nomen esse conjicit qui nomen duceret ab subst. τριτεύς, et ad rem frumentariam pertineret, propter addita ἀγορανομήσαντα et σιτώνην. L. Dind.]

[Τρίτη, ἡ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας, Steph. Byz., sua citans in Σάλμυκα, ubi nihil est in epitome.]

[Τριτημοριαῖος, α, ον, Trientalis. Arist. Quint. De mus. p. 20 Meib., ubi est τριτημοριαία δίεσις. Osann.]

[Τριτημορίζω, Tertio, Gl.]

Τριτημόριον, τὸ, Tertia pars cujuslibet rei, Triens [Tridens, Gl.]. Dicitur etiam τρίτον ἐπὶ μορίων. Aristot. Metaph. 5: Πρός τι λέγεται τὰ μὲν ὡς διπλάσιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τριπλάσιον πρὸς τὸ τριτημόριον. [Herodot. 9, 34: Τὸ τρ. τῆς βασιληίης. Thuc. 2, 98: Τὸ μὲν πλέον πεζὸν ἦν, τριτημόριον δὲ μάλιστα ἱππικόν. Plato Phæd. p. 105, B. Lucian. Bis acc. c. 23. Plut. Mor. p. 1019, C: Τὰ δ' τῶν ιϛ' τρ. ἐστι. Appian. Mithr. c. 41 fin.: Οὐδ' ἐς τριτημόριον τὰ πάντα τῶν πολεμίων· quomodo legendum videatur Hispan. c. 25: Σκιπίωνι δὲ τούτων οὐδὲ τριτημόριος ἦν, ubi HSt. τριτημόριον. Sed præstat τριτημόριος pro adjectivo haberi ad præcedens δύναμις relato. Synes. Epist. 4, p. 162, C: Τρ. που μάλιστα γυναῖκες. Et sæpe Pollux.] Usurpatur sæpe de pondere s. mensura, necnon de moneta, sicut Lat. Triens; nam sex χαλκοῖ, teste Polluce [9, 65], quia sunt tres oboli, vocantur τριτημόριον. [Conf. Hesych. et Lex. rh. Bekk. An. p. 306, 26. Hesychius addit etiam ἐλέγετο καὶ ἐπὶ νομίσματος Ἀργείου, ut Musurus male scripsit pro ἀργ, quod ἀργυρίου correxit Sopingius. Affert autem Pollux 65, 66, locos Philemonis, in quibus τριτήμορον et τριτημόρου est in fine trimetri, ut non accurate loquantur Harpocr. et alii, τριτημόριον ex eodem citantes. Ælian. ap. Suidam v. Τιμησαίμην cit.: Τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημοίρου, εἰ μὴ ἔχοιμι τοὺς ἐμοὺς κηδεμόνας, videtur τριτημορίου potius, ut Hemsterh., quam τριτημόρου scripsisse. Hesychius: Ἐκ τριτημόρου, ἐκ τεσσάρων ἡμιεκτέων. « Est vero etiam adj. Τριτημόριος, α, ον, Tertiam conficiens partem; unde Herodot. 1, 192: Οὕτω τριτημορίη (sc. ἐστὶ) ἡ Ἀσσυρίη χώρη ... τῆς ἄλλης Ἀσίης. » Schweigh. Altera forma præter Appianum supra cit. Euclid. Harmon. p. 11, D: Ἡ τριτημόριος εἰς τέσσαρα. L. D.] Τριτημορὶς etiam Herodoto, Tertia portio, i. e. Una de tribus, 1, [211, 212]: Μασσαγετέων τριτημορὶς τοῦ στρατοῦ. [Et sæpius alibi; pro quo est ἡ τρίτη τῶν μοιρέων, 7, 121. Schweigh. Unde Pollux 9, 66. Dio Cass. 36, 37: Τὸν τῆς τρ. ἄρχοντα.]

[Τριτήμορον. V. Τριτημόριον.]

[Τριτηρὸν, τὸ, Triens, ut videtur, ap. Tzetz. schol. Epist. Cram. An. vol. 3, p. 364, 5 (p. 84 ed. Pressel.): Τὸ τεταρτηρόν) Τέσσαρα γὰρ ὄντα τοῦ ἱσταμένου τὰ τεταρτηρὰ οὐ σῶα τρία ἐποίησα, καὶ τριτηρὰ, ἀλλὰ ἑνδεκατημορίῳ· ἱστάμενον λειπόμενον εἰς τὸ τοῦ τριτηροῦ ποσόν. L. Dind.]

[Τριτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Tertius incedens. Eur. Tro. 275: Ἃ τριτοβάμονος χερὶ δευομένα βάκτρον γεραιῷ κάρα. ᾱ]

Τριτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dictæ, quod vel ad Tritonem fluvium s. paludem nata sit, cujus accolas ei sacrificare tradit Herodot. [Schol. Apoll. Rh. 4, 1311.] Vel quod ex Tritone, i. e. Neptuno, orta sit, ut Libyæ incolæ opinantur. Vel quod ex capite sc. Jovis prognata existimetur: τριτὼ enim Caput est, Cretensium lingua. Vel quod tertia mensis die, i. e. τῇ τρίτῃ, nata esse credatur. Vel, act. h. v. accipiendo, quod tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θέλησιν: seu, ut Empedocles vult, εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, ὀρθῶς πράττειν αὐτό: vel quod τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς: quas etym. affert Eust. [Postremam schol. Apoll. Rh. 4, 1311, et Hesych. in v.; cum prima id. Hesych. in Τριτογενής. Aliam Diod. 1, 12: Ὠνομάσθαι δὲ αὐτὴν Τριτογένειαν ἀπὸ τοῦ τρὶς μεταβάλλειν αὐτῆς τὴν φύσιν κατ' ἐνιαυτὸν, ἔαρος καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Hom. Il. Δ, 515: Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τρ. Θ, 39: Θάρσει, Τριτογένεια.] Hesiod. Theog. [924]: Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν. [Conf. 895, Sc. 197. Aristoph. Lys. 347, et alii.] Tritoniam Virg. appellat. Τριτογένεια ap. Aristoph. Nub. [989], ut schol. tradit, est etiam ἐνόπλιος ὄρχησις, Genus saltationis in armis, in Minervæ honorem institutum. [Democriti librum sic inscriptum memorat Diog. L. 9, 46 (coll. Tzetz. ad Lyc. 519), de quo Lobeck. Aglaoph. p. 157, et Paralip. p. 30. || F. Æoli ap. schol. Pind. Pyth. 4, 120, Tzetz. ad Lycophr. 874.]

Τριτογενὴς, [ὁ, ἡ, Ad Tritonem natus. Hom. Hymn. 29, 4: Παλλάδ' Ἀθηναίην... Τριτογενῆ. Aristoph. Eq. 1189: Ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισεν. Antipater Anth. Pal. 6, 10, 1; Agathias 9, 153, 4. « Joann. Geometra Hymn. 5 in Virg. 20, ubi pro versus modulo

melius erit Τριττογενὴς, quod reperi in codice. » Boiss. ‖ N. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 191.]

[Τριτοκέω, Ter vel Tres pario. Crinagoras Anth. Pal. 9, 430, 5 : Νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος.]

Τριτοκόλλυβον, τὸ, dicitur τοῦ κολλύβου τὸ τριτημόριον, Tertia collybi pars, Triens collybi, Vile quoddam et minutum numismatis genus, ut docet Pollux, qui 9, [72] ait, Ἔλεγον δέ τι καὶ τριτοκόλλυβον οἱ ποιηταὶ, σμικρὸν νόμισμα. [Codd. τρικόλλυβον. Id. 6, 165, τρικόλλυβον inter composita cum τρι.] Apud Hesych. vero legitur Τρικόλλυβον, quod et ipse esse dicit νομισμάτιόν τι. [In Ind. :] Τριτοκόλλυνον, in VV. LL. perperam pro τριτοκόλλυβον. Remittunt autem ad κόλλυνον : quod itidem male pro κόλλυβον scribunt : quum in eo ipso Aristoph. l., quem ibi afferunt, sit κολλύβου, non κολλύνου.

[Τριτόκος, ὁ, ἡ, Ter pariens. Lemma epigr. Crinagoræ Pal. 9, 430, in quo v. Τριτοκέω : Εἰς πρόβατον τριτόκον.]

[Τριτοκούρη, ἡ, ᾗ πάντα συντετέλεσται τὰ εἰς τοὺς γάμους· τινὲς δὲ γνησία παρθένος, Hesychius. Idem suo B loco : Τρητοκουρήτας, γνησίας γυναῖκας· οἱ δὲ παρθένους. Scribendum Τριτοκούρη, τὰς γνησίας. L. Dind.]

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, Tertia mensis dies, quæ et τρίτη μηνὸς ἱσταμένου. Suid., Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τρ. ἐκάλουν· qua die nata creditur Minerva, ideoque dicta Τριτογένεια. Apud Hesych. [et Photium] vero ὀξυτόνως scribitur τριτομηνίς : quod et ipse exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός. [HSt. alio loco :] Τριτομηνὶς, Tertia mensis dies; Harpocr. enim [qui citat ex Lycurgo ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερείας] teste, τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς, τριτομηνίδα ἐκάλουν : qui etiam addit, Minervam videri eo die natam esse, atque propterea vocatam Τριτογένειαν, Istro auctore, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ νομιζομένην. [Accentum Τριτόμηνις, qui est in Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 306, 32 : Τριτόμηνις, ἑορτὴ ἀγομένη Ἀθηνᾶς τῇ τρίτῃ, probat Lobeck. Patholog. p. 462, comparans πάμμηνις, διχόμηνις.]

[Τρίτομος, ὁ, ἡ, Ter sectus : τρίτομον, Tricodatum, Gl. Fort. leg. Tricodicatum, i. e. In tres codices s. tomos divisum; s. Tricaudatum : usurpatur enim de C Pisce qui vocatur πηλαμὺς, et a Plinio 32, 11, Triton. Schneid.]

[Τρίτονον, τὸ, Quod trium est tonorum. Euclid. Harmon. p. 8, C : Διάφωνα συστήματα τὰ ἐλάττονα τοῦ διὰ τεσσάρων, δίεσις, ἡμιτόνιον, τόνος, τριημιτόνιον, δίτονον, μεταξὺ δὲ τῶν (συστημάτων) τρίτονον, τετράτονον, πεντάτονον καὶ τὰ ὅμοια· 9, C; 12, C. Bacchius p. 13, A. Bryenn. Harm. p. 382, D. L. Dind.]

[Τριτοπαιών, ῶνος, ὁ, Tertius pæon. Tzetzes Cramer. Anecd. vol. 3, p. 314, 6. L. Dind.]

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, Tertius pater, ut Virg. dixit Æn. 10 : Pilumnusque illi quartus pater; Proavus. Vide Πρόπαππος. Item Τριτοπάτορες et Τριτοπάτρεις, Qui primi nati sunt : quod pro tertiis parentibus haberentur, utpote præcedentibus aliis parentibus, sole et luna : ut discimus ex iis quæ ex Philochoro tradit Etym., apud quem vide plura de hoc voc. [Photius s. Suidas : Τριτοπάτορες· Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς Τριτοπάτορας· Φιλόχορος δὲ τοὺς Τριτοπάτρεις (sic etiam Etym. M. Hesychius : Τριπάτρεις, οἱ D πρῶτοι γεννώμενοι) πάντων γεγονέναι πρώτους. Τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιον, φησὶν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν, γονεῖς αὐτῶν ἠπίσταντο οἱ τότε ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ϛ' φησὶν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. Ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς Τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα (Πρωτοκρέοντα Photius et Etym., Ἀμακλείδην Πρωτοκλῆ καὶ Πρωτοκρέοντα Tzetzes ad Lycophr. 738), θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. Ὁ δὲ τὸ Ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην. Brevius Hesychius, ἀν. ἐξ Ο. καὶ Γ. γενομένους καὶ γενέσεως ἀρχηγούς· οἱ δὲ τοὺς προπάτερας (sic). Lex. rh. Bekk. An. p. 307, 16 : Τριπάτορες (sic), οἱ μὲν τοὺς πρώτους ἀρχηγέτας, οἱ δὲ τρίτους ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὅπερ ἐστὶ προπάππους. Τριπάτορες etiam epitome Harpocrationis, quæ addit gl. in libris omissam Τριπάτορες, Δήμων κτλ. Lobeck. Aglaoph. p. 761 : « Philochorus quod dicit sic intelligo, eos primos fuisse A patres et quasi πρωτοπάτορας, ἄρξαντας γενέσεως. Hos igitur tanquam primos generandi auctores invocabant Athenienses generationi operam daturi. Sequentia, τὴν Γῆν ... τρίτους πατέρας, sic, Terram novellam et ab ortu recentem solis ardore tepefactam vitalia concepisse semina, primoque nixu edidisse Tritopatores, cunctorum mortalium parentes et quasi protoplastos. » Et p. 763 : « Omnes consentiunt Τρ. generis humani auctores esse, sive deos sive homines a dis genitalibus tertio gradu ortos : unde nomen nonnulli derivasse videntur, alii fortasse a numero, aut quia Τριτοπάτωρ sec. Polluc. 3, 17 : Τάχα δ' ἂν τοῦτον (πρόπαππον) τριτοπάτορα Ἀριστοτέλης καλοῖ, Proavum significat, proavi autem in majorum numero principatum obtinent. » ă]

[Τριτοπροσώπως, Tertiâ personâ. Theodos. De grammat. p. 143, 10 : Ἅπαν ῥῆμα ἢ πρωτοπροσώπως ἢ δευτεροπροσώπως ἢ τρ. ἐκφέρεται. L. Dind.]

[Τριτόπρωτος, ὁ, unde Τριτόπρωτον σάββατον, Ter- B tium primum, Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 118. Conf. Δευτερόπρωτον σ.]

Τρίτος, η, ον, seu Τρίτᾰτος, η, ον, Tertius. Hom. Il. A, [252] : Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, Inter tertios [Ξ, 117 : Τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς· I, 363, ἤματι· O, 195, μοίρῃ, ut Od. Δ, 97. Eur. Hipp. 135, ἁμέραν, aliique poetæ] : ut et in Epigr. legitur ἡ τριτάτη, Tertia. Quibus in Il. secunda syllaba τα metri causa fuit ascita. At prosa habet tantum τρίτος. [Hom. Il. M, 91 : Κεβριόνης τρίτος· Λ, 707 : Τρίτῳ ἤματι. Et alibi cum aliis quibusvis. Callim. Cer. 99 : Ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον, de nepote. Plato Reip. 3, p. 391, C : Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διός.] Plato Symp. [p. 213, B] : Τίς ἡμῖν τρίτος ὁ [δὸς τρ.] συμπότης; Et apud Herodot. [et Thuc. 5, 56], Τρίτος καὶ δέκατος, Tertiusdecimus, Decimus tertius. Et ap. Suid. Τρίτου κρατῆρος : quem esse dicit τοῦ σωτῆρος, et alio nomine τέλειον dici. [Conf. Hesych. s. Photius in Τρίτος κρατήρ, et Σωτὴρ p. 1737, C.] Idem et τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, ex Aristoph. [immo Antiphane, de quo v. infra in C fem.] affert pro πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Idem rursum cum Harpocr. [et Hesych.] tradit τρίτον ἡμίδραχμον a veteribus vocatam fuisse τὰς δύο ἥμισυ δραχμάς. De quo loquendi genere vide et quæ Pollux tradit 9, p. 478 fin. [62.] Interpretantur autem δύο ἥμισυ δραχμὰς, Duas drachmas semis, cum dimidia. [Conf. 54, 56; 4, 175.] Apud Thuc. vero τρίτος [3, 3; 4, 42] scholiastæ est ὁ μετ' ἄλλων δύο : Vallæ, Qui est cum duobus collegis : ut nimirum dicimus, *Il est allé lui troisième*. Sic autem et τέταρτος, πέμπτος, atque alia interdum usurpantur. [Aristoph. Vesp. 301 : Ἀπὸ γὰρ τοῦδέ με τοῦ μισθαρίου τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ. Theocr. 2, 119, : Ἦνθον ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος. ‖ Apud Philemonem Stob. Fl. 106, 8, 17 : Πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει, metaphora ex scena petita, ut recte Bentlejus rejecerit τὰ τρίτ' ἔχει. Demosth. p. 418, 5 : Τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· v. HSt. in Τριταγωνιστέω. De præmiis tertiis Vita Sophoclis D p. 3, 5 : Πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα δ' οὐδέποτε, ubi τριτεῖα desiderabat Stephanus. Sed utramque formam conjungi ostendimus in Δεύτερα p. 1026, A. Et de victore tertias ferente Isocr. p. 353, D : Πρῶτος καὶ δεύτερος γενέσθαι καὶ τρίτος (curru). Plutarch. Alcib. c. 11, ubi Eur. dicit, ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ τρίτα. ‖ Montefalc. Palæogr. p. 366 : « Παλαιστὴς, Palmus, a quibusdam τέταρτον s. Quartum vocatur, quod quatuor constet digitis, vel quod sit quarta pars pedis : quidam vero τρίτον, Tertium, vocant, quod sit tertia pars spithames : spithame enim tria quarta habet; pes vero, quatuor. » Kall. ‖ Τὰ τρίτα, Inferiæ tertio post sepulturam die fieri solitæ. Aristoph. Lys. 613 : Ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῷ πάνυ ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα. Isæus De Menecl. hered. s. 11. Pollux 8, 146. ‖ Τρίτα, τὰ, officium ecclesiasticum pro defuncto, tertio ab ejus obitu die celebratum. Clemens Const. Apost. 8, 42 : Ἐπιτελείσθω δὲ τρίτα τῶν κοιμωμένων ἐν ψαλμοῖς· aliique scriptt. eccles. ap. Ducang.]

‖ Fem. Τρίτη sæpe sine adjectione substantive ponitur : ut apud Musicos ἡ τρίτη dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ, Tertia chorda : sicut νήτη pro ἡ νήτη χορδὴ, Infima s. Ultima chorda : quarum mentio ap. Aristot. Probl. [19, 32] et ap. Plutarch. De musica [p. 1137, D; 1145, D], nec non ap. Martian. Capellam 9. Item ἡ τρίτη dicitur pro ἡ τρίτη μοῖρα s. τὸ τρίτον μόριον, Tertia pars, Triens : quemadmodum et τὴν δεκάτην dicunt Decimam partem : et τὴν τριακοστὴν, Trigesimam. [De numis Hesych. : Ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ. Conf. Bœckh. OEc. Athen. vol. 1, p. 35, Gronov. Pecun. vet. p. 387. Inscr. Olbiop. C. I. vol. 2, p. 118, n. 2058, 53 : Ἐγένετο παραυτίκα ὁ μέδιμνος χρυσοῦ καὶ δύο τριτῶν.] Unde comp. Τριτημόριον et Τριτημορὶς i. significantia q. τὸ τρίτον μόριον, Tertia pars, Triens : de quibus supra. Rursum ἡ τρίτη ἡμέρα, Tertia dies. [Τρίτης ἡμέρας, Tertio die, Nudius tertius, Gl. Eur. Alc. 321 : Ἐς τρίτην μηνός· quod τρίτην ἡμέραν dicit alibi, ut Aristoph. Lys. 613, cum aliis quibusvis utroque modo loquentibus. De genitivo et dativo, improbatis, ubi dicitur tertius ante dies, a Zonara Lex. p. 1744, accusativum probante, ejusque addente exx. Antiphanis (v. Meinek. vol. 3, p. 156), Menandri et Xen. Cyrop. 6, 3, 11. De V. T. v. Schleusner., et conf. Lobeck. ad Phryn. p. 323. Frequens vero dativus, ubi non dicitur tempus præteritum, ap. Xenoph. et alios omnes. Idem Zonaras notat solœcum ἀπὸ τρίτην ἡμέραν, quod Byzantini dixerunt pro ἀπὸ τρίτης ἡμέρας. Addit etiam τρίτον ἔτος vel τρίτον ἔτος τοῦτο sive τουτὶ (ut ap. Æschin. p. 48, 6, Pollucem 1, 57) dici potius quam τρίτῳ ἔτει, ἐπειδὰν ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου λογίζωνται καὶ μή τινος παρῳχηκότος, adversante Antiatt. Bekkeri p. 114, 26 : Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Quibus verbis οὕτως Ἀντιφάνης (p. 159 Mein., quem fugit gl. Antiatt.) addunt Photius et Suidas, de quo HSt. supra.] Interdum etiam Perendina dies : ut in hoc dicto Phocionis ap. Plutarch. Π. ἀοργησίας [p. 459, F] : Εἰ σήμερον, inquit, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. [Τρίτη, officium ecclesiasticum quod hora tertia decantatur. Jo. Moschus in Limon. c. 136 : Ὡς ἔψαλλον τὴν τρίτην. V. Achmet. Onir. c. 72, et supra Τριθέκτη. Τρίτη μεγάλη, Feria tertia Majoris hebdomadis, apud Zonaram in Niceph. Botan. init., et alios. Ducang.]

‖ Rursum a Τρίτος sunt adv. Τρίτον et Τρίτως [hoc ap. Plat. Tim. p. 56, B : Τὸ δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν, τρίτως δὲ τὸ τρίτον. Quo non refelli Phrynichi Ecl. p. 311 præceptum, τρίτως non magis dici quam πρώτως et δευτέρως, quippe dicentis abusum horum adverbiorum pro neutro, diximus in Δευτέρως. Conf. Lobeck. p. 312] : quorum hoc exp. Tertio loco; illud autem Tertium : ut [Soph. Ant. 55 : Τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο ... μόρον κοινὸν κατειργάσαντο· et fortasse in fr. Laris. ap. Steph. Byz. v. Δώτιον cit., ubi τρίτον ῥίπτοντι. Eur. Hel. 1417 : Αὖθις κελεύω, καὶ τρίτον γ', εἴ σοι φίλον. Plutarch. Mor. p. 200, E : Ἐκπεμφθέντα τρίτον. Diodor. 4, 59. Addito pron. Jud. 16, 16 : Τοῦτο τρίτον ἐπλάνησάς με· Num. 22, 28 : Πέπαικάς με τρίτον τοῦτο. Conf. Schleusner. Lex. Cum art. Aristoph. Ach. 997, Ran. 369, Herodot. 1, 55, et sæpe Xenoph. et Plato, aliique quivis] τὸ τρίτον ὕπατος, Tertium consul : ut dicitur τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον, τὸ ἕβδομον. Sic Plutarch. Popl. : Τὸ τρίτον ὑπατεύσας. [Vel sine art., de quo Gell. N. A. 10, 1, 11. Ead. signif. Ἐκ τρίτου vel τρίτων, inter quæ variant libri Eur. Or. 1178 : Σοί τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί. Plat. Tim. p. 54, A. Plur. id. Conv. p. 213, B, Gorg. p. 500, A. De utroque v. in Ἐκ, vol. 3, p. 350 sq.; Σισύρα, 7, p. 280, C, et add. Suid. s. Etym. v. Ζεῦγος ab Hemst. cit. Fem. ap. Hesych. : Ἐκ τρίτης λόγος sine interpr. Alia locutione Plato Euthyd. p. 277, C : Ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν ὥσπερ παλαιστὴς ὥρμα τὸν νεανίσκον. Pro quo ἐπὶ τρίτου schol. Il. A, 225. L. D.]

[Τρίτος, n. viri, esse perhibetur in numo Dyrrhachii Illyr. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 41, n. 132.]

[Τρῖτος, ὁ, Tritus, n. fluvii, ap. Theognost. Can. p. 74, 26 : Τρῖτος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριθμοῦ βραχὺ τὸ ι. Sic Chœrob. ib. p. 256, 18; 257, 18. Et Arcad. p. 179, 4, inter properisp. L. Dind.]

[Τριτόσπονδος, ὁ, ἡ, Tertium libans. Æsch. Ag. 245 : Ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμόν τ' αἰῶνα φίλως ἐτίμα. « Sors vitæ, quæ tertiam libationem facere permittit, i. e. quæ sub tutela Διὸς Σωτῆρος est, cui tertia libatio fiebat, Perfecta felicitas. » Blomfield., additis pluribus de libatione tertia Jovi σωτῆρι fieri solita, ipsoque hoc dei epitheto, quod v. supra.]

[Τριτόσπορος, ὁ, ἡ, Tertium satus. Æsch. Pers. 818, γονῇ, Tertiæ ætati.]

Τριτοστάτης, ὁ, in choreis dicitur Qui præsultori s. præcentori tertius est; is enim, qui proximus ei est, παραστάτης nominatur : ipse autem præcentor πρωτοστάτης nominari posset : alias dictus χοροστάτης, κορυφαῖος, et ὁ ἐξάρχων s. κατάρχων. Aristot. Metaphys. 4, [p. 103, 7 Br.] : Οἷον παραστάτην τριτοστάτου πρότερον. [Pollux 6, 165 : Τριτοστάτης ἐν χορῷ. Fem. Τριτοστάτις, ιδος, id. 4, 106 : Δευτεροστάτης, τριτοστάτης. Καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτοστάτιν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Vitiose Hesychius, Τριτοστάτης, Ἀριστοφ. ἐν Σκηναῖς. ἅ]

Τριτόω, Tertio facio : ut ex Cyrillo affertur τριτῶν pro Tertio faciens. Qua signif. supra habuimus Τρισσόω et Τρισσεύω. Putatur significare etiam In tres partes divido. [Porphyr. Ad Marcellam p. 53, τριτωθέντα. Conf. Ἀποτριτόω et Δευτερόω.]

[Τριττεύω. V. Τρισσόω.]

[Τριττογενής. V. Τριτογενής.]

[Τρίττοια. V. Τριττύς.]

[Τριττός. V. Τρισσός.]

[Τριττόω. V. Τρισσόω.]

[Τριττύα. V. Τριττύς.]

[Τριττυαρχέω, Tertiæ tribus parti præsum. Plato Reip. 5, p. 475, A : Ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. [HSt. in Ind. :] Τρυττυαρχέω, et Τρυττύς, perperam in VV. LL. pro Τριττυαρχέω, et Τριττύς.

[Τριττυάρχης, Τριττύαρχος. V. Τριττύς.]

Τριττὺς, ύος, ἡ, ex Attico illo τριττὸς [de quo in Τρισσὸς], potest deduci. Exp. enim Triplicitas, Ternio, τριάς : eaque signif. dicitur usurpasse Greg. Naz. Alioqui significat etiam Triens, Tertia pars, ap. Æschin. [p. 58, 7] et Dem. [p. 184, 10.] Quo modo et Tribus tertia pars τριττὺς nominabatur [quæ componuntur in Dionis Cass. fragm. 1, 1 : Τρίβους, τριττύς, ἡ τρίτον μέρος. Et mox : Εἰς τρεῖς ἐνεμήθησαν μοίρας, κληθείσας τρίβους, τουτέστι τριττύας, ἃς καὶ φυλὰς ὠνόμασαν Ἕλληνες], ut ex Polluce discimus [8, 111] : Ὅτε μέντοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο· καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες. [Conf. Harpocrat. v. Γεννῆται.] Unde Τριττύαρχος [sive, ut ap. Polluc. 6, 105 est, Τριττυάρχης], ὁ, nominatur ὁ τῆς τριττύος ἄρχων, ut paulo ante annotarat Pollux [8, 109], ubi etiam dixerat τριττύος ἑκάστης esse γένη τρία. Sed notandum est, in Lex. meo vet. [et ap. Tim. Lex. Plat. p. 260] unico τ scribi Τριτὺς, et Τριτυάρχης : quasi a τρίτος : sic enim ibi legitur : Τριτὺς, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς γ' μέρη, τριτῦς, καὶ ἔθνη, καὶ φρατρίας· καὶ Τριτυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριτύος. Itidemque ap. schol. Aristoph. Av. [765] et ap. Hesych., a quo [et Photio] tamen non exp. τρίτη μοῖρα τῆς φυλῆς, sed τριάς : ut et Greg. Naz. dicitur hoc vocab. usurpasse pro Ternio. At duplici τ scribunt Eust. et Suid., et Harpocr. Sicut porro non eodem modo scribitur ap. Lexicographos illos, ita nec eodem modo ab eis exponi sciendum est. Nam Pollux quidem [8, 111] et Aristoph. schol. et Eust. synonymως accipiunt τριττὺς, ἔθνος, φρατρία : at non itidem Harpocr. cum Suida et Etym. Nam Pollux postquam dixerat, eo tempore quo quatuor erant tribus, in tres partes unamquamque fuisse divisam, subjunxit, Καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· itidemque schol. Aristoph. Av., Τρίτη δὲ μοῖρα, inquit, ἐστὶ τῆς φυλῆς ἡ φρατορία, οὕστινας τριτὺν λέγει. Eodemque modo Eust. p. 238, exponens hunc versum Homeri Il. B, [362] : Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Κατὰ φρήτρας, inquit, ἤγουν κατά τινα τμήματα φυλετικὰ καὶ συγγενικά· φρήτρη γὰρ, φασὶν, ἐστὶν ἡ τριττὺς, ἤγουν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. Contra vero Etym. et Lex. meum vetus, quum dixissent τριτὺν esse τὸ τρί-

τον μέρος τῆς φυλῆς, quoniam ea in tres partes distributa fuerit, subjungunt, veluti eas partes enumerando, τριτῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας. Itidemque Harpocr. quum et ipse annotasset, τριτὺν esse τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, subjicit, Αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ. Quæ ap. Suid. quoque leguntur. Ideoque ut Pollux cum Harpocr. faciat, malim pro τὸ μέρος τοῦτο legere τὰ μέρη ταῦτα. [Nihil opus.] ‖Τριττὺς Suidæ est etiam ἡ ἐντελὴς θυσία, ἐκ τριῶν, Perfectum et omnibus suis numeris absolutum sacrificium, quod tribus his constabat victimis, sue, ariete, hirco : quemadmodum, inquit, δωδεκίδες θυσίαι dicuntur αἱ δώδεκα ἱερείων. Itidemque in serie litteræ Δ, dixerat, Δωδεκίδες θυσίαι, δώδεκα ἱερείων· ὡς τριττὺς, ἡ ἐκ τριῶν. Pro quo tamen τριττὺς alii lexicographi habent Τριττύα : ut Lex. meum vetus [et Phot.], in quo annotatur, τριττύαν θυσίαν Callimacho quidem [fr. 403] esse τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου, [Suovetaurilia,] Istro autem, τὴν ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν, ἀρσενῶν τριετῶν. Quæ ap. Etym. quoque leguntur : ap. quem tamen non τριττύαν scriptum est, sed τριττὺν, sicut ap. Suid. Apud Eust. vero utroque modo, p. 1386 : Οὐ μόνον ἑκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ τριττύες ἦσαν, ὅ ἐστι τριῶν ζώων θυσίαι· et p. 1676, exponens Od. Λ, [130] : Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, Ἀρνειὸν ταυρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, Ἡ τοιαύτη, inquit, θυσία, τριττὺς λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· οἱ τριττύαν ἔλεγον τὴν ἐκ τριῶν ζώων θυσίαν· οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος· ἢ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου· ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου· quod sacrificii genus ibid. tradit nominari Βούπρωρον θυσίαν, sc. διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, οἷον νηὸς πρώραν, τὸν βοῦν. Sed et Aristoph. quandam τριττύαν exprimit his verbis [Pl. 820] : Βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον καὶ κριόν. Ita ut Quodvis sacrificium, in quo tres mactarentur victimæ, τριττὺς nominatum fuerit : quod perfectum esse existimabatur διὰ τὸ τῆς τριάδος τέλειον. [Per οι Theognost. Can. de proparoxytonis in οια agens p. 103, 11 : Τρίττοια, ἡ θυσία, ἥτις ἐκ τριῶν ζώων ἐθύετο, ἢ ὅτι τριετῆ ἦν τὰ θυόμενα.] Apud Hesych. vero scriptum Τρικτύα, idque suo ordine et serie alphabetica : quam itidem esse dicit θυσίαν κάπρου, κριοῦ, ταύρου. [Τρικτεύαν vel τρικτείαν bis inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, n. 1688, 34. Conf. Lobeck. Pathol. p. 34. L. D.] Eadem vero et Τρίκτειρα nominatur; sic enim Idem : Τρίκτειρα ἢ τριττύα, θυσία Ἐνυαλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. [Probabilior forma Τρικτεία, de qua modo dictum.] Sed rursum ap. Eund. legitur, Τρικτύα, τριάδα : quasi a nominativo τρικτὺς, habente accus. τρικτύα : quod quum insolens sit, videndum ne pro τοιάδα scrib. sit τριάς : ut τρικτύα i. sit. q. τριττὺς, i. e. τριὰς, Ternio. [Eidem post hoc Τριττύα ponenti Τρικτῆς, μέρος φυλῆς, Salmas. et Is. Voss. restituunt Τρικτύς. Sophroni ap. Athen. 11, p. 480, B : Ὑποκατώρυκται δ' ἐν κυαθίδι τρίκτοι ἀλεξιφαρμάκων, Schweigh. restituebat τρικτὺς, τρικτύα Ahrens. De dial. vol. 2, p. 468, 33.]

[Τριτύμαλλος. V. Τρίπυλος.]

[Τρίτυπος, ὁ, ἡ, Triformis. Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 235, 123 : Μαχλοσύνης τρίτυπον δὲ κακογραφίης ἔχεν ἄνθος. L. Dind.]

Τριτὼ, ἡ, Æolibus est κεφαλὴ, ut vult schol. Aristoph. [rec. Nub. 989] : unde epith. Τριτογένεια quidam derivatum putant. Alii ad aliam dialectum pertinere nomen illud τριτὼ existimant. Vide Hesych., cui τριτὼ alia etiam significat [ῥεῦμα, φόβος, τρόμος. Conf. Lobeck. Technol. p. 320. L. D. Hesych., qui, Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας, et Etym. M. hunc usum Athamanibus tribuunt, Eust. Il. p. 504, 27 Cretensibus, Suidas Atheniensibus. Alberti. ad Hesych. Epigr. Anth. Pal. 6, 194 : Σῶζε, θεὰ Τριτοῖ, τὰ τιθέντα τε τόν τ' ἀναθέντα, i. q. Τριτογένεια.]

[Τρίτων, ωνος, ὁ, Triton, f. Neptuni et Amphitrites, Hesiod. Th. 931, Apoll. Rh. 4, 1552, et Pind. ap. schol., 1589, etc. aliique poetæ, ut Lycophr. 34, 886, ubi Ποσειδῶνος interpr. schol., ut Suidas ap. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 65, 7, sed proprie filium Neptuni dici annotant. Quocum conjungitur in jurejurando ap. Polyb. 7, 9, 2 : Ἐναντίον Ἄρεως, Τρίτωνος, Ποσειδῶνος.

A Plur. Mosch. 2, 119 : Τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες. Orph. H. 23, 4 : Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν. Pausan. 2, 1, 7 : Τῷ ναῷ ἐφεστήκασι Τρίτωνες χαλκοῖ· et ib. 8, χρυσοῖ· 8, 2, 7 : Ἤκουσα καὶ ὡς οἱ Τρίτωνες ἀνθρώπων φωνῇ φθέγγοιντο· οἱ δὲ καὶ φυσᾶν διὰ κόχλου τετρυπημένης φασὶν αὐτούς· 9, 21, 1, postquam 20, 4 et 5 de Tritone apud Tanagræos mirabili dixerat, addit : Εἶδον δὲ καὶ ἄλλον Τρίτωνα ἐν τοῖς Ῥωμαίων θαύμασι, μεγέθει τοῦ παρὰ Ταναγραίοις ἀποδέοντα. Παρέχονται δὲ ἰδέαν οἱ Τρίτωνες, ἔχουσιν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κόμην οἷα τὰ βατράχια τὰ ἐν ταῖς λίμναις χρόαν τε καὶ ὅτι τῶν τριχῶν οὐκ ἂν ἀποκρίναις μίαν ἀπὸ τῶν ἄλλων· τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα φολίδι λεπτῇ πέφρικέ σφισι κατὰ ἰχθὺν ῥίνην. Βράγχια δὲ ὑπὸ τοῖς ὠσὶν ἔχουσι καὶ ῥῖνα ἀνθρώπου, στόμα δὲ εὐρύτερον καὶ ὀδόντας θηρίου· τὰ δὲ ὄμματα, ἐμοὶ δοκεῖν, γλαυκὰ, καὶ χεῖρές εἰσιν αὐτοῖς καὶ δάκτυλοι καὶ ὄνυχες τοῖς ἐπιθήμασιν ἐμφερεῖς τῶν κόχλων· ὑπὸ δὲ τὸ στέρνον καὶ τὴν γαστέρα οὐρά σφισιν ἀντὶ ποδῶν οἷάπερ τοῖς δελφῖσίν ἐστιν. L. D. Plur. Τρίτωνες Choricius in Maii Spicil. Rom. vol. 5, p. 410. Boiss. ‖ Nili n.
B antiquius. Schol. Apoll. Rh. 4, 269 : Καὶ ποταμὸς Τρίτων) Ὁ δὲ Νεῖλος οὕτω τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, Τρίτων, μετωνομάσθη δὲ ἀπὸ Νείλου τοῦ Κύκλωπος κτλ. Lycophr. 119, ubi schol. Τρίτωνος explicat τοῦ Νείλου τοῦ τρεῖς ἐπωνυμίας δεξαμένου, et 576 : Αἰγύπτιον Τρίτωνος ἕλκοντες ποτόν· ubi v. Tzetz. ‖ Rex Libyæ ap. Diod. 4, 56. De lacu Æsch. Eum. 293 : Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα. Eur. Cycl. 263. Callim. ap. Steph. Byz. v. Ἀσβύστα, qui addit : Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες, ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτός. De hoc Strabo 9, p. 407. De altero Apoll. Rh. 4, 1311 : Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι· ubi schol. : Πόλις (ποταμὸς Schæfer.) Λιβύης, ἔστι δὲ καὶ Βοιωτίας. De utroque Pausan. 9, 33, 7. De Libyco Herodot. 4, 178 sq., Ptolem. 4, 3, 11, 19, 34, Diod. 3, 53, idemque ib. 68, de Tritone circa Nysam, et de Cretico 5, 70, 72, et loco in Τριτωνὶς cit. De accentu Arcad. p. 16, 23. ῐ]

[Τριτωνιὰς, άδος, ἡ, i. q. Τριτωνὶς, ap. Eur. Ion. 872 : Λίμνης Τριτωνιάδος.]

[Τριτώνιος, adj. a Τρίτων, Tritonius. Orph. H. 23, 6 : Τριτώνιον οἶδμα. V. etiam Τρίτωνος.]

C [Τριτωνὶς, ίδος, ἡ, Tritonis. Pind. Pyth. 4, 20, λίμνας. Dionys. Per. 267; Herodot. 4, 178, 179, Diod. 3, 53, 55, Strabo 17, p. 836, Pausan. sæpius, et alii. De Minerva, ita dicta sec. Diod. 3, 70, ubi deteriores Τριτογένειαν, a Tritone fl., ad quem ex terra enata esset, Callim. Epigr. 72, 5 : Τριτωνίδι δίᾳ. Alcæus Mess. Anth. Plan. 8, 3. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 159, 3, κούρᾳ. Apoll. Rh. 1, 109 : Τριτωνὶς ... Ἀθηναίη· 721 : Θεᾶς Τριτωνίδος· et similiter alibi. Id. 4, 260 : Θήβης Τριτωνίδος. Ap. Ptolem. 4, 3, 19, quod est ἡ Τριτωνῖτις λίμνη, recte Τριτωνὶς scripsit interpres.]

[Τριτωνομένδητες, οἱ, ap. Lucian. V. H. 1, 35, monstra ex Tritone et hirco composita.]

[Τρίτωνος, πολίχνιον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τριτώνιος, Steph. Byz.]

[Τριτώνυμος. V. Τριώνυμος.]

[Τρίτως. V. Τρίτος.]

[Τρίτωσις, εως, ἡ, Tertiatio. Greg. Nyss. vol. 2, p. 83, A : Τῇ δευτερώσει καὶ τῇ τριτώσει. L. D. Alex. Trall. 8, p. 427, 446. Ad tertias decoctum, Co-
D lumella.]

[Τριυιωνὸς, ὁ, Trinepos, Gl.]

[Τριφαὴς, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet lucem. Synes. H. 2, 26, p. 316, D, μορφή. Cod. Joannis Climaci Scalæ ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 390, B med. : Τριφαὲς τρισήλιον ἄγηρον φάος. L. Dind.]

[Τριφαλαγγία, ἡ, Triplicata phalanx, Tres phalanges. Ælian. Tact. c. 40 : Γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν μονοφαλαγγίᾳ, ποτὲ δὲ διφαλαγγίᾳ ἢ τριφαλαγγίᾳ. Polyb. 6, 40, 11 : Ἄγουσι τριφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀστάτων καὶ πριγκίπων καὶ τριαρίων· 12, 18, 5, ἐπάλληλον τῶν ἱππέων.]

[Τριφάλαγγος, ὁ, ἡ, Qui tria habet internodia. Melet. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 120, 24 : Τριφάλαγγοι γάρ εἰσιν ἢ τρικόνδυλοι ἢ τρισκύταλοι (digiti). L. Dind.]

Τριφάλεια, ἡ, i. q. τρυφάλεια, quæ scriptura magis recepta est. [V. Τρυφάλεια.]

[Τριφάληρος s. Τρίφαλος, ὁ, ἡ, Tres habens apices. Lex. in Bibl. Coisl. p. 464, et Apollon. Lex. Hom. p. 682 : Φαλὸς, τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας, ὅθεν

καὶ τριφάληρος (τρίφαλος Apoll.) ἡ τρεῖς φαλοὺς ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ ἡ τέσσαρας. Zonaras Lex. p. 1748 : Τρίφαλλος, τρεῖς φαλλοὺς ἔχουσα· φαλλὸς δὲ ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. Τρίφαλλος ἀσπίς. ᾰ]

[Τριφάλης, ητος, ὁ, n. pr. sec. Suidam : Τριφάλης, Τριφάλητος, ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει. Qui fabulam sic inscripserat, cujus ex reliquiis nihil colligi potest de ratione aut signif. nominis, quod cum Τριχάρανος, de quo supra, componit Lucian. Fugit. c. 32, Toup. Add. ad Theocr. p. 409, non proprium, sed appellativum putabat ex τρὶς et Φάλης compositum, Schneiderus autem ad Aristot. Polit. vol. 2, p. 510, dæmonis quales fuerunt Κονίσαλος et Ὀρθάνης, eique comparabat quod Varro Satiram inscripserat Triphallum περὶ ἀρρενότητος, sec. Nonium Marc. v. Longurio p. 90 ed. Gerlach., Charis. 1, p. 61. Quo de nomine in Gl. explicato Πρίαπος v. Scaliger et Burmann. ad Anthol. Lat. vol. 2, p. 560 sq. ᾰ]

[Τρίφαλος. V. Τριφάληρος.]

[Τριφᾰνής, ὁ, ἡ, Triplex. Dionys. Areop. p. 27. Kall.]

[Τριφάσιος, α, ον.] Sicut Διφάσιος dicitur pro Bifarius, Duplex, ita et Τριφάσιος, Trifarius, Triplex. [Herodot. 5, 1 : Ἐνθαῦτα μουνομαχίη τριφασίη σφι ἐγένετο.] Proprie vero Qui tribus modis dicitur. Τριφασία ὁδὸς, Triplex via, i. e. Trivium. Et Herodot. 3, [17] : Τριφασίας στρατηΐας, Triplices expeditiones, vel etiam Tres. [Triplicem expeditionem, vel Tres diversæ expeditiones. Apud eund. 2, 156, βωμοὶ τριφάσιοι, sunt Tres aræ : τριφάσιαι ὁδοὶ, 2, 171, sunt Tres viæ, s. Tres alvei, in quos dividitur Nilus. Sed 2, 20, τριφάσιαι ὁδοὶ intelliguntur τριφάσιαι λόγων ὁδοὶ, ut loquitur 1, 95, nempe Triplex fama de eadem re, Tres diversæ rationes, quibus eadem res accidisse perhibetur. Schweigh. Id. 6, 119 : Παρέχεται τριφασίας ἰδέας.] Hesych. Τριφάσιοι exp. τριπλάσιοι, τρίφωνοι. [ᾱῐ]

[Τρίφᾰτος, ὁ, ἡ, Ter dictus, Triplex. Nicander Ther. 102 : Δραχμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βρῖθος. Schol. τρίλεκτον, οἷον τριπλῆν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς.]

[Τριφεγγὴς, ὁ, ἡ, Qui triplici splendore lucet. Theod. Prodr. Ep. p. 100. Georg. Pisid. Opif. p. 395. (Τριφθεγγὴς Pisid. De opif. ibid. 169 ed. Morelli, varietas marginalis. Joann. Eugenicus Ecphr. p. 340, 5 ed. meæ. Boiss.) Angl. Joann. Damasc. in Τρισσοφεγγὴς citatus p. 278, et ad eum Eustath. p. 279, 280. Osann. ‖ Forma Τρίφεγγος, ὁ, ἡ, Jo. Damasc. vol. 1, p. 681, B : Τὴν ἄτμητον εἰδότες σοφὴν, τρίφεγγον, οὐσίαν δοξάζομεν. L. D. Ad quem Eustath. l. c. p. 280, 281, 370. Osann.]

[Τρίφθογγος, ὁ, ἡ, Qui tres habet sonos. Tzetz. Hist. 12, 244 : Τὰς διφθόγγους καὶ τὰς τριφθόγγους. Elberl.]

[Τριφίλητος, ὁ, ἡ, Ter s. Valde amatus. Theocr. 15, 86, Ἄδωνις. Schol. πολυφίλητος. Tzetzes Περὶ μέτρων ἁπάντων Ms. procem., τριφίλητον ἀδελφεόν. L. D. Idem Epist. 94, p. 83. Boiss.]

[Τρίφις s. Θρίφις, Τρίπις s. Τρίπις, Τρίβις s. Θρίβις, dea Ægyptiorum eadem quæ Athribis, Athrib, Athlib, Athrebi, Threbi, unde ductum nomen Τριφιόδωρος, vulgo Τρυφιόδωρος scriptum. V. Letronn. ad inscr. Ægypt., ubi Θρίφιδι θεᾷ μεγίστῃ, ut in alia Θριπίειον, *Recueil* vol. 1, p. 232; 2, p. 479, *Journ. des Sav., mai* 1841, p. 282. L. Dind.]

[Τριφολῖνος, ὁ, Trifolinus, οἶνος, inter vina Italica memoratur ab Galeno ap. Athen. 1, p. 26, E. Neque tamen corrigendus videtur idem Galen. vol. 13, p. 871, ubi de vinis conservandis : Παραπλήσιον δ' οἷς εἴρηκα καὶ κατὰ τὴν Ἰταλίαν εἶδον ἐν τοῖς περὶ Νεάπολιν καὶ τὸν γειτνιῶντα λόφον αὐτῇ (nisi leg. ταύτῃ) τῇ χώρᾳ γενόμενον, ὃν ὀνομάζουσι Τριφύλλινον. L. Dind.]

Τριφορέω, Ter fructum fero, ut arbores quædam triferæ, Theophr. C. Pl. 2, [9, 13. ‖ Pass. Triplici forma dicor vel scribor, ap. gramm., ut διφοροῦμαι. Eustath. Il. p. 32, 15 : Οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴν καὶ μὲν καὶ μὰν τριφορεῖται. L. Dind.]

[Τρίφορος, ὁ, ἡ, Ter (quotannis fructus) ferens. Theophr. ap. Athen. 3, p. 77, F. Hemst. Arcad. p. 90, 21.]

[Τρίφος. V. Τρίβος.]

Τριφυὴς, ὁ, ἡ, [Triceps, Tricapitinus, Gl.] cujus exemplum vide in Μονοφυής. [Theophr. H. Pl. 2, 6, 9.] Possit certe hoc comp. significare Triplicem naturam habens, eodem modo quo διφυὴς sonat Cui duplex est natura. [Ita Hippolytus Refut. hær. ed. Miller. p. 315, 32 : Τριφυῆ τινα ἄνθρωπον, Χριστὸν καλούμενον. Theodor. Hyrtacen. Ep. 2 *Notices* vol. 5, p. 724 med.: Χιμαίρας, οὗ περὶ ἧς Ὅμηρος ἐρραψῴδησε, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, θηρίον ἀλλόκοτον τριφυές τε καὶ τρίμορφον. L. D.] In VV. LL. tamen redditur duntaxat Trifidus, ut διφυὴς dictum est reddi etiam Bifidus. Potest certe exponi Triplex, sicut etiam Τριφυὸν [τρίφυιον Lobeck. ad Phryn. p. 464] Hesychio est τριπλοῦν, i. e. Triplex, Triplicem, si sit accusativus masculini generis, a nominativo Τριφυός. [Sic Orph. H. 50, 5 : Τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος, de trieterico θυμιάματι.]

[Τριφύλᾰκος, ὁ, ἡ, Tres vigilias habens. Porphyr. schol. Hom. Il. K, 252 init.: Τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης. Wakef.]

[Τριφύλη. V. Τριφυλία.]

[Τριφῡλία, ἡ Ἦλις. (Est potius pars Elidis.) Λέγονται καὶ Τρίφυλοι παρὰ τὸ οἰκισθῆναι ἀπὸ τριῶν φυλῶν (φύλων Pinedo ex Strab. 8, p. 337 : Τριφύλιοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ τρία φῦλα συνεληλυθέναι) ἢ ἀπὸ τριῶν πυλῶν (hæc inepta videtur proximorum dittographia) ἢ ἀπὸ Τριφύλης τῆς Κλυτίου μητρός. (Addit Zonaras Lex. p. 1745, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ Τριφύλου τοῦ Λυκάονος.) Ὁ οἰκήτωρ Τριφύλιος, καὶ θηλυκὸν Τριφυλὶς ὡς Παμφυλίς. Steph. Byz. Hesychius vitiose : Τρίφυλλοι, οἱ Καύκωνες. Τριφύλιος ap. Xen. H. Gr. 4, 2, 16; 6, 5, 2, et sæpe ap. Strab. 8, p. 337 seqq. (Schol. Eurip. Phœn. 1571, neutro. Boiss.) Τριφυλὶς ap. Dionys. Per. 409, Xenoph. H. Gr. 3, 2, 30. Polyb. 4, 77, 8 : Τὴν Τριφυλίαν, ἣ τῆς προσηγορίας τέτευχεν ἀπὸ Τριφύλου τοῦ τῶν Ἀρκάδος παίδων ἑνός· quem memorat Pausan. 10, 95. Τριφυλίαν 5, 5, 3, et sæpe Strabo l. c., Diod. 15, 77. ‖ Idem 5, 44 : Ὕστερον δὲ Τριφύλιον Ὄλυμπον κληθῆναι (montem Panchææ qui olim dictus Οὐρανοῦ δίφρος) διὰ τὸ τοὺς κατοικοῦντας ἐκ τριῶν ἐθνῶν ὑπάρχειν, quos gentes deinceps nominat. De Jove hoc Τριφυλίῳ id. ap. Euseb. Præp. 2, p. 60, B. ‖ Τριφῡλιᾰκός, ή, όν, ap. Strab. 8, p. 337, 348. (Steph. Byz. in Σκιλλοῦς. Boiss.) Schol. Pind. Pyth. 6, 35.]

[Τριφύλλινος. V. Τριφολῖνος.]

[Τριφύλλιον, τὸ, i. q. λωτός. Schol. Hom. Od. Δ, 603. Elberling. Aret. p. 135, 3, τριφυλλίου pro τριφύλλου, quod v.]

[Τριφύλλιος, ὁ, Triphyllius, Ledrorum episcopus ap. Suidam, Sozom. H. E. 1, 11, p. 23, 37, 41, ubi v. Valesius. L. Dind.]

[Τριφυλλὶς, ίδος, ἡ, Dioscor. Parab. 2, 58 : Τριφυλλίδος, τῆς ὀξαλλίδος καλουμένης.]

Τρίφυλλος, ὁ, ἡ, Terna folia habens, Trifolius. Et subst. neutr. gen. Τρίφυλλον, τὸ, certa quædam herba, Trifolium [Gl.] dicta. Diosc. sic a quibusdam vocari tradit τὴν ἀγρίαν λωτὸν, et τὸν κύτισον.] 4, 111 : Λωτὸς ἥμερος, οἱ δὲ τρίφυλλον, φύεται ἐν παραδείσοις· auctor Auctuarii p. 470 : Οἱ δὲ τριπόλιον (al. τριβόλιον), οἱ δὲ τριφόλιον καλοῦσι. Ib. 112 : Λωτὸς ἄγριος, ... φύλλα ὅμοια λωτῷ τριφύλλῳ τῷ ἐν χορτοκοπείοις γεννωμένῳ· auctor Auctuarii p. 470 : Οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιουμ μίνους. Ib. 113 : Κύτισσος, ... τὰ φύλλα ὅμοια τήλιδι, ἢ λωτῷ τριφύλλῳ· auctor Auctuarii p. 470 : Κύτισσος· οἱ δὲ τηλίνην, οἱ δὲ λωτὸν μέγαν, οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιουμ μαίους. Ibid. 2, 177 : Μηδικὴ ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένῃ τριφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπείοις, προάγουσα δὲ στενοφυλλοτέρα γίνεται, καυλοὺς ἀνιεῖσα τριφύλλῳ ὁμοίους, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα προσπέφυκε φακοῦ τὸ μέγεθος, ἐπιστραμμένον ὡς κεράτιον· auctor Auctuarii p. 463 : Μήδιον· οἱ δὲ Μηδικὴ, οἱ δὲ τρίφυλλον, οἱ δὲ κλημάτιον, οἱ δὲ ὀσμὸς, οἱ δὲ τρίγωνος, οἱ δὲ κυβέλλιον, οἱ δὲ πολύφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιουμ ὀδοράτουμ. Angl. Athen. 15, p. 685, B, postquam citaverat locum ex Μεταλλεῦσι (Pherecrati tributis), in quo Ἀνθρύσκου μαλαχῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου, addit : Ἐν τούτοις ζητῶ τί τὸ τρίφυλλον. Καὶ γὰρ εἰς Δημαρέτην ἀναφέρεταί τι ποιημάτιον ὃ ἐπιγράφεται Τρίφυλλον. Hesychius : Βάλαρις, βοτάνη τρίφυλλος. Ὠκύθοον, πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη. Τρίφυλλα, πολύφυλλα. Καὶ πόα δέ τις Μηδικὴ οὕτω καλουμένη. V. Fraas. Synops. plant. p. 62.]

[Τρίφυλος, ὁ, ἡ, Qui tres habet tribus. Herodot. 4,

161 : Τριφύλους ἐποίησέ σφας. Dionys. A. R. 4, 14 : Τετράφυλον ἐποίησε τὴν πόλιν, τρίφυλον οὖσαν τέως.]

[Τρίφυλος, ὁ, Triphylus. V. Τριφυλία.]

[Τρίφωνος, ὁ, ἡ, Qui triplicem habet vocem. Hesychius, Greg. Cor. p. 527, Gloss. Herodot. v. Τριφάσιοι.]

[Τρίφωτον, τὸ, Lychnus tribus cereis aut lucernis oleariis instructus, in honorem S. Trinitatis. Symeon Thessalonic. lib. De templo quærit : Τί τὰ πολύφωτα καὶ δωδεκάφωτα καὶ τρίφωτα, καὶ τὰ λοιπὰ ἀναπτόμενα ἐν ἐκκλησίᾳ; Ducang.]

[Τρίφωτος, ὁ, ἡ, Ter lucidus. Epiphan. vol. 2, p. 296, Georgius Nicom. episc. in Encomio S. Barbaræ : Ἡ τρίφωτος καὶ παναγία τριάς. Ducang. App. Gl. Τριὰς τρ., poetaster in meis ad Tzetz. Alleg. notis p. 16. Boiss. Gregor. Acind. Allat. Gr. Orthod. vol. 1, p. 757, 35 : Τρίφωτον εὐσεβεῖν κράτος. L. Dind.]

Τρίχᾰ, Tripliciter, Trifariam, In tres partes. [Vitiose Gl. : Τριχέα, Trafan.] Herodot. [4, 67] : Ἐπεὰν τὴν φιλύρην τρίχα σχίσῃ, Ubi quis tiliam trifariam sciderit. [Hom. Il. B, 655 : Διὰ τρίχα κοσμηθέντες· ut ap. Pind. Ol. 7, 75, διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι. Od. Θ, 506 : Τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή.] Apud Hom. autem Od. [M, 312,] Ξ, [483] : Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, pro Quum esset tertia et ultima noctis pars. [Demosth. p. 184, 9 : Διελεῖν τρίχα. Isocr. p. 270, A. Aristot. H. A. 2, 11 med.]

Τριχάϊξ, ὁ, ἡ, ejusdem formæ, et itidem ad ἀΐσσω pertinens secundum quosdam. Nam apud Hom. Od. T, 174 : Δωριέες τε τριχάϊκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, Ex quorum galeis propendentes setæ agitantur in prœlio. In VV. LL. habetur, τριχάϊκας dici Qui assidue versantur in prœliis, veluti assidue concutientes ac motantes cristas, ex quibus plerumque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ, unde illud, Cristaque hirsutus equina. Ibid. exp. Capillati et quassantes crines. Camer. esse ait τριχάϊκας Capillatos et quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eustath. certe aliæ etiam expositiones hujus epitheti scribuntur, ab hac valde diversæ, quas vide p. 1861. [Strabo 10, p. 476 : Δωριεῖς ἔκτισαν τήν τε Ἐρινεὸν καὶ Βοῖον καὶ Κυτίνιον· ἀφ' οὗ καὶ Τριχάϊκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγονται. Hesychio, τριχόθεν ἐλθόντες ἀπ' Εὐβοίας, ut Leopardus scripsit pro ἀπὸ βίας, coll. schol. et Eust. ad l. Hom.] In VV. autem LL. [ex Etym. M.] additur, Hesiodum hoc nomine tres diversos populos appellasse, qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, et Dores, Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, Quoniam procul a patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita hujusmodi pro diversitate significationum vel ab ἄϊκας deduci, quod est ab ἀΐσω, vel ab ipsomet verbo ἀΐσσω, formando videlicet ab ejus futuro. [ᾱ]

[Τριχαῖος. V. Τριχίς.]

Τρίχακτον, τὸ, Pectunculus, [κτένιον,] Cam. ex [Photio s.] Suida.

[Τριχάλεπτος, ὁ, ἡ, Ter molestus. Strato Anth. Pal. 12, 229, 5 : Ἐλήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος δαίμων (Nemesis). « Est in voc. τρ. studiose quæsita amphibolia, et respicitur simul ad τρίχα et λεπτὸς, ut in illis lusibus fieri solet quos *calembours* Galli vocant. Nam ob id ipsum molesta est Nemesis, quod puerorum genus pilis et barba fœdat. » Jacobs.]

[Τρίχαλκον, τὸ, Tres chalci, quorum octo faciebant obolum. Theophr. Char. 10 (11) : Τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτοὺς καὶ διφᾶν τὰ καλύμματα. Vitruv. 3, 17 : « Quadrantes obolorum, quæ alii dichalca, nonnulli trichalca dicunt. » Ubi v. Schneider.]

[Τρίχαλος. V. Τρίχηλος.]

[Τριχὰν, ἡ τρίτη φυλακή, Hesychii gl. vitiosa.]

[Τρίχαπτος, ὁ, ἡ, unde] Τρίχαπτον, τὸ, Textum quoddam tenue et bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Sicut Crinale aurum Maroni, et Ovid. De Ponto 3 : Nec habens crinale capillis. Cam. Apud Hesych. scribitur cum accentu in ultima, exponiturque βομβύκιον [βαμβύκινον] ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν [τῆς] κεφαλῆς ἀπτόμενον : quod Capillare esse ap. Martial. tradunt VV. LL. Ezech. 16, [10] : Περιέ-

A βαλόν σε τριχάπτῳ, Circumdedi te trichapto. [Glossæ Mss. ex cod. Reg. 1673 : Τρίχαπτον, βαμβάκινον ἱμάτιον. Pollux 2, 24 : Τρίχαπτον πλέγμα τι ἐκ τριχῶν. Id. 10, 32 : Πρὸ μὲν οὖν τοῦ κοιτῶνος ἐπὶ ταῖς θύραις παραπετασμάτων σοι δεῖ, εἴτε ἁπλοῦν εἴη τὸ παραπέτασμα λευκὸν ἐξ ὀθόνης, εἴτε καὶ τρίχαπτόν τι βαπτόν.] Ab eodem Hesych. [s. Photio] adjective quoque exp. πολυτίμητος, Pretiosus, Qui multi pretii est. Apud Ezech. autem l. cit. : Τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα καὶ τρίχαπτα καὶ ποικίλα, Hieron. volens exprimere tenuitatem vestimenti, τρίχαπτα vertit Subtilia, quod tenui stamine atque subtegmine contexta essent. [V. Schleusn. Lex. V. T. Pherecrates qui dicitur ap. Athen. 6, p. 269, B : Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις, ubi deteriores τριχύφοις.]

[Τριχάρακτος, ὁ, ἡ, Ter sculptus, sectus. Ps.-Callisthenes p. 4, annot. 3 med. ed. Didot. : Πίνακα ... τριχάρακτον ζώναις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου κύκλου δεκανοὺς ἔχοντα κτλ. L. Dind.]

Τριχὰς, άδος, ἡ, Turdi species κοσσύφῳ, Merulæ, B similis, Athen. 2, ex Aristot. [H. A. 9, 20.] Eadem sunt ap. Eustath. [Il. p. 947, 9.]

[Τριχᾶς, ᾶ, ὁ, Trichas. Τοῦ σοφωτάτου Τριχᾶ σύνοψις τῶν ἐννέα μέτρων ab Fr. de Furia edita in Appendice ad Dracon. Straton. Lips. 1814. De quo conf. Bœckh. Præf. ad Pind. vol. 2, p. XXXII.]

[Τριχαστὸς, ἡ, ὄν, Triplex. Theolog. arithm. p. 35 med. : Πρῶτος δὲ ἄλλων ὁ ϛ' ἀριθμὸς ὑπὸ τὸ αὐτὸ καὶ ἥμισυ καὶ τρίτον ἔχει, πλευραῖς διαφερούσαις χρησάμενος καὶ ἐναντίαις, τῇ μὲν διχαστῶν, τῇ δὲ τριχαστῶν.]

[Τρίχειλος, ὁ, ἡ, Qui tria habet labia. Gramm. Cram. An. vol. 2, p. 291, 21 : Τρίχειλος, ἀγκυλόχειλος. L. Dind.]

[Τρίχειρ, ος, ὁ, ἡ, Qui tres habet manus. Tzetz. Hist. 7, 903. Elberling.]

Τριχῆ, Tripliciter : ut τὸ τριχῆ διαστατὸν, Triplici dimensione distans. Alicubi exp. etiam In tres partes. [Thuc. 7, 32, omittunt plerique. Xenoph. Anab. 4, 8, 15 : Τοὺς πελταστὰς καὶ τοὺς τοξότας τριχῆ ἐποιήσαντο. Plato Leg. 3, p. 683, D, διανειμάντας· et alibi C cum similibus verbis. Crit. p. 51, E : Τὸν μὴ πειθόμενον τριχῆ ἀδικεῖν· Tim. p. 84, C : Τρίτον νοσημάτων εἶδος τριχῆ δεῖ διανοεῖσθαι γιγνόμενον. Isocr. p. 120, A. Et sæpe Plutarchus et alii.]

[Τριχηλάδιον, τὸ, i. q. τριχολάβιον. Marcellus Sid. 72 : Οὐκ ἐᾷ ὄρνυσθαι θαμινὰς τρίχας ἐν βλεφάροισι, νυσσούσας εὖτ' ἄν κε τριχηλαδίῳ ἐξερύσειας.]

[Τρίχηλος, ὁ, ἡ, Dorice Τρίχαλος, Trifidus. Æsch. Sept. 760, κῦμα, i. q. τρικυμία. Τρίχηλον, Trifax, Gl. Τριχὴν Hesychio τρικόρυφον. Τρίχηλον aut Τρικάρηνον Blomf. Gloss. ad l. Æsch.]

Τριχθὰ, poetica epenthesi pro τρίχα dicitur metri causa. Hom. Il. Γ, [363] : Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, i. e. εἰς τρία μέρη, In tres partes. [O, 189 : Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται.] At B, [668] : Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν, significat potius Trifariam. [Aratus 1060 : Αὔτως δ' ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπερανθεῖ. Dionys. Per. 1066. German. Cp. in Cotel. Mon. vol. 2, p. 469, C : Πλῆθος οὐ μετρητὸν τριχθὲν δεδασμένον, scr. τριχθά. L. Dind.]

Τριχθάδιος, α, ον, in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, D 482, 22, et aliorum in eadem] Triplex, Trinus, τρισσός. [Oppian. Cyn. 1, 47. Wakef.]

[Τριχία. V. Τριχίας, Τριχίασις.]

[Τριχιάς. V. Τριχίας.]

Τριχίας, ὁ, Piscis quidam, qui a Plinio etiam Trichias retento nomine Græco appellatur. Gaza Sardam vertit ap. Aristot. H. A. 5, [9. Et 6, 15 extr. : Ἐκ δὲ τῆς Φαληρικῆς (ἀφύης) γίγνονται μεμβράδες, ἐκ δὲ τούτων τριχίδες, ἐκ δὲ τριχίδων τριχίαι· 8, 13 med. : Οἱ τριχίαι μόνοι εἰσπλέοντες ἁλίσκονται. Mœris p. 366 : Τριχίδες Ἀττικοί, τριχίαι Ἕλληνες.] A Polluce [5, 51] recensetur inter εὐτελῆ βρώματα. [Id. 2, 24 : Τριχίαι ἰχθύες καὶ τριχίδες.] Idem autem piscis hic est, qui τριχὶς, ut docebo. Ab Eust. [Il. p. 1276, 31] nominatur etiam Τριχία : ἡ δ' αὐτὴ, inquit, de τριχὶς loquens, καὶ τριχία ἐλέγετο. Ubi tamen videtur scrib. τριχίας. Nam τριχία fem. Morbus dicitur, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. Pilaris morbus, Gaza ap. Aristot. H. A. 7, 11. De quo vide et in Τριχίασις. [Alias signiff. ponit Pollux 4, 148 : Τὰ δὲ δούλων πρόσωπα

κάτω τριχίας καὶ κάτω τετριχωμένος. Et 7, 204 inter βόλων ὀνόματα φαύλων τε καὶ δυσβόλων, τριχίας. HSt. in Τριχίδιον :] Athenæo 7, [p. 328, E, F] est et Τριχιὰς, άδος, itidem Piscis nomen. Ex Nicochare, Τριχιάδας [τριχίας recte Schweigh.] δὲ καὶ τὰς πρημάδας [πρημνάδας idem] τὰς θυννίδας Ἐπιδειπνον. [Artemid. 2, 14, post init. : Μαινίδες, τριχίαι A

Τριχίασις, εως, ἡ, Oculorum a pilis offensio. Quæ dupliciter contingit : siquidem sæpe in palpebris sub pilis naturalibus alii exoriuntur, qui intro spectantes tunicas pungunt et oculorum fluxiones concitant : qui affectus διστιχίασις nominatur. Aliquando vero ipsæ palpebræ relaxantur, eæque laxatæ aut ipsarum extremitas intro vergit, nec pili facile apparent, nisi quis distendat ac disparet palpebras : idque mali genus φαλάγγωσις vocatur. Gorr. At Definitt. med. auctori appellatur τριχίασις βλεφάρων πτῶσις καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν : cujus tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πτῶσιν, ὑπόφυσιν : quibus quosdam etiam τὴν διστιχίασιν ἐπεισάγειν scribit. || Τριχίασις dicitur etiam, auctore Galeno, Symptoma renum, B ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi. Siquidem talia quædam corpora in renibus possunt concrescere ab humore crasso et viscoso, usto a calore, Galen. Comm. in Aphor. 76 l. 4. Idem Gorr. || Τριχίασις, Pilare malum, vocatur etiam Mammarum dolor, quem pilus aliquando movet in poculo forte haustus : qui dolor non sedatur, donec pilus vel pressus sponte exeat, vel cum lacte exugatur. Id mali genus etiam Τριχία vocatur. Idem Gorr. Erotiano est ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, Abscessus circa mammas. || Τριχίασις sive Τριχισμὸς, Species fracturæ tenuissima et sensum latens, quæ, quia non facile se prodit, mortis sæpe causa est. Gorr. ex Paul. Ægin. 6, 9. [Iterum HSt. :] Dicitur et Τριχίασις, sic tamen ut hæc τριχίασις generalior sit, φαλάγγωσιν etiam comprehendens. In Isagoge, quæ Galeno tribuitur, vocatur Διτριχίασις. Gorr.

Τριχιάω, Pilosus, Crinitus sum. || Laboro trichiasi. Unde ap. Galen. De locis aff. 4, τριχιῶντας, Quibus pili pungentes in palpebris oriuntur. Τριχιάσηται autem ap. Hippocr. Erotianus aliter accepisse C videtur, quum ipsum exponens τριχίασιν dicit esse Abscessum circa mammas. [Sic Aristot. H. A. 7, 11 : Ἅπας γὰρ ὁ μαστὸς σομφός ἐστιν οὕτως ὥστε κἂν ἐν τῷ πόματι λάβωσι τρίχα, πόνος ἐγγίγνεται ἐν τοῖς μαστοῖς, ὃ καλοῦσι τριχιᾶν.]

Τριχίδιον, τὸ, dimin. a τριχὶς, Parvus trichias, Athen. 7, [p. 329, A] ex Callimacho Περὶ ἐθνῶν ὀνομ.

[Τριχιλοτρισμύριοι, Triginta tria millia. Tzetzes Mus. Rhen. novi 4, 1, 5. L. Dind.]

[Τριχιναρεία. V. Τρίχινος.]

Τριχίνιον, τὸ, Vestis ex pilis confecta, ῥάκος, VV. LL. [Pro τρίχινον, ut videtur.]

Τρίχινος, η, ον, Qui ex pilis est. [Xenoph. Anab. 4, 8, 3, χιτῶνας. Plato Polit. p. 279, E.] Apoc. 6, [12], τρ. σάκκος, Cilicinus saccus, Saccus ex pilis confectus. Zach. 13, [4], τρ. δέῤῥις, Pellis cilicina, ex pilis. [Pollux 7, 208. Τρίχινα, Vestes monachorum ex pilis camelorum contextæ. S. Ephrem. in Actis SS. Abramii et Mariæ n. 24 : Ἅπερ ἐνεδιδύσκετο τρίχινα· D n. 27 : Χιτὼν τρίχινος. Vita S. Eupraxiæ n. 6 : Χιτώνια τρίχινα· 14 : Τέφραν ἐπάνω τοῦ τριχίνου καταραίνεσθαι. Dorotheus Doctr. 3 : Ἔχει τρίχινον. (Eustath. Opusc. p. 73, 63 : Τῇ τῶν τριχίνων περιβολῇ.) Nicon Ms. l. 2, f. 768 : Αἱρετικοί τινες μονάζοντες τριχινοφόροι. Vita Ms. S. Stephani jun. : Καὶ μοναστήριον ἅγιον γυναικῶν ἐποίησεν Τριχιναρείας τοῦτο ἐπονομάσας ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ τόπου καὶ δύσβατον, ἢ καὶ διὰ τὴν τῶν ἐνδυμάτων ἀκανθώδη καὶ σκληρὰν τραχύτητα καὶ ἐπένδυσιν. Herodian. Epim. : Τρίχινον, ῥάκος τὸ τραχύ· et alii. Ducang. Ammon. Monach. p. 117 Combef. Boiss. Etym. M. s. Zonaras p. 1750 : Τρίχινον, παρὰ τὸ τρύχω, τὸ καταπονῶ, τὸ καταπονοῦν καὶ ἀλγῦνον τὸ σῶμα, inepta etymologia.]

[Τριχινοφόρος. V. Τρίχινος.]

[Τρίχιον.] Τριχίον, τὸ, Pilus, dimin. a θρὶξ, sed simpl. pro eodem ponit Aristot. Probl. [33, 18] : Οὐλότριχες καὶ οἷς ἐπίστραπται τὸ τρ. [Plutarch. Mor. p. 727, A : Διὰ τῶν ὀνομάτων, ὥσπερ τριχίων, τὰ μὲν ἐκκόπτουσι μέρη. Proparoxytonon facit Theognost. Can. p. 122, 8. Eodem accentu de ulcere Pollux 4, 197 : Γαγγλίον ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες ἢ τρίχια ἢ ἑλμίνθια, γίνεται δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλήν. L. Dind.]

Τριχὶς, ίδος, ἡ, i. q. Trichias, Eustath. : sicut Athen. quoque 7, [p. 328, E] tradit Dorionem τριχίδα nominare τριχίαν. [Distinguit Aristot. in Τριχίας cit.] Eupol. in illo Athen. l. : Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου Πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ, Ὅτε τὰν Σάμῳ δ' ἦν, ἡμιοβολίου [ἡμιωβολίου] κρέα. Aristoph. Eq. [662] ap. Eund. : Αἱ τριχίδες εἰ γένοιντο ἑκατὸν τοῦ 'βολοῦ. Ubi schol. dicit τριχίδας esse, quæ et θρίσσαι vocentur. Athen. tamen l. cit. quasi diversa ponit, χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, ἐρίτιμοι. [Ach. 551, Eccl. 56, fr. Holcad. ap. Athen. p. 329, B. Vitiose Hesychius : Τριχθάδες, αἱ χαλκίδες. Ἡρακλέων δὲ μεμβράδες, intercepta fortasse glossa Τριχὶδ, post quam apud Photium sequitur : Τριχίδες, θρίσσαι διὰ τὸ λεπτὰ ἔχειν ὀστᾶ.] Dictæ sunt autem τριχίδες, quoniam ossa habent pilis similia, Aristoph. schol. In VV. LL. est etiam Τρίχαι et Τριχαῖοι. Exponunt autem τρίχαι, τριχίαι, remittuntque ad Τριχίς. At τριχαῖοι afferunt ex Aristot. H. A. 8, itidemque ad Τριχὶς remittunt : neutrius tamen ibi meminerunt. [Τριχαῖος, Scarabæi species. Schol. Oppiani Hal. 3, 339 : Ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσσεται ἰχθὺς κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλε) Ἀγαθὸς γίνεται εἰς τὸ ἀγρεύεσθαι τῷ ἁλιεῖ οὕτω ποιοῦντι κάνθαρος· δύο δέ εἰσι γένη κανθάρων, τὸ μὲν ἓν ὃ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τριχαῖος· τὸ δὲ ἕτερον γομφαρίοις ὅμοιον. Ducang. Vid. schol. Oppiani Hal. 1, 99, in Τράχουρος cit.]

[Τριχισμός. V. Τριχίασις.]

Τριχίτης, ὁ, Pilaris. Et fem. Τριχῖτις, ιδος, ap. Diosc. 5, 124 : Τριχῖτις στυπτηρία, quæ et σχιστὴ appellatur, potius Species est τῆς σχιστῆς, οὐ πεπιεσμένη βωληδὸν ἢ σχιδακηδὸν, ἀλλ' ἐξασμένη κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς· Plin. 35, 15 : Concreti aluminis unum genus σχιστὸν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens : unde quidam τριχῖτιν potius appellavere.

[Τριχῖτις. V. Τριχίτης.]

[Τριχοβάπτης, ὁ, Capillorum tinctor. Synes. p. 86, B : Ἢ σὺ δοκεῖς τοὺς τριχοβάπτας ἐρασμιωτέρας ἂν ἀποφῆναι τὰς τρίχας ἀνδρὸς Ἕλληνος; L. D. Zonar. ad Can. 96 Conc. 6 in Trullo p. 205.]

[Τριχοβότανον, τὸ, Adiantum, herba, de qua Botanici. Glossæ Mss. botanicæ : Ἀδίαντον, τὸ τριχοβότανον. (His ὃ καὶ καλλίτριχον καλεῖται addit anon. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 395. Osann.) Glossæ iatricæ Mss. Neophyti : Ἀδίαντον καὶ καλλίτριχον, τὸ τριχοβότανον. Anon. Ms. in Methodo de urinis : Λαβὼν τριχοβότανον καὶ σέλινον. Ducang.]

[Τριχοβρὼς, s. Τριχόβρως, ωτος, unde] Τριχοβρῶτες, Pilos arrodentes : ita dicuntur σῆκες [σῆτες], Tineæ, Teredines, id genus animalcula. Aristoph. Ach. [1111] : Ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον· sic enim [præter Plutarch. Mor. p. 853, C] legit ibi etiam schol., admonens tamen dici περισπωμένως quoque τριχοβρῶτες [ut ap. Suid.]. Pollux 2, [24] : Καὶ τριχοβρῶτες θηρίδιόν τι σινόμενον τὰς τρίχας. Ap. Hesych. vero est etiam Τρίχοβρος, quod exp. θηρίδιον τὸ κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων : quasi neutr. a τριχόβρως [ut recte Photius], nisi leg. sit τριχοβόρος.

Τριχοβρωτήριον, τὸ, VV. LL., ex Etym., sed apud eum repono τριχόβρως θηρίον. [Sic libri.]

[Τριχόδισμος, Fascia qua crines religantur et continentur. Hesych. et Gl. v. Ἄμπυξ.]

Τριχοειδὴς, ὁ, ἡ, Pilorum s. Capillorum formam habens. [Diosc. 3, 86. Hippocr. p. 230, 54 : Σαρκία μικρὰ τριχοειδέα. Aristot. H. A. 9, 37 init. : Ὧν τὸ μὲν κάτω ἐστὶ τριχοειδές.] || Τριχοειδῶς, In capillorum formam, Pilorum modo.

Τριχόθεν, Tribus ex locis, ut πανταχόθεν, Omnibus ex locis. [Schol. Eur. Rhes. 515. Boiss.]

Τριχοίνικος, ὁ, ἡ, Trium chœnicum capax. [Pollux 1, 246; 4, 168 : Χοῖνιξ, τριχοίνικον.] Aristoph. pro Trium chœnicum pretio dignus; apud eum enim τριχοινίκων ἐπῶν exp. schol. τριῶν χοινίκων ἀξίων στίχων, ideoque εὐτελῶν, Vesp. [480] : Οὐδὲ μήν γ' οὐδ' ἐν σι-

λίνῳ πού 'στιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ· Τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν. [Apud Xenoph. Anab. 7, 3, 23, memoratur τριχοίνικος ἄρτος. Schweigh.]

Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, Capillorum s. Comæ studiosus, Qui comæ lubenter curam impendit, ὁ τριχῶν [τρίχας] ἐπιμελούμενος, Hesych.

[Τριχοκοσμητής, ὁ, Comæ ornandæ artifex. [Hesych. V. Κεροπλαστής. Hemst.]

[Τριχοκοκουρία, ἡ, Prima capillorum detonsio, quæ fit in ecclesia cum oratione a sacerdote, recitatis quæ habentur in Euchologio p. 375, ubi v. Goarus. Duc.]

Τριχολάβιον, τὸ, Volsella [Gl., ubi —λαβίον], a capiendis pilis, ex Aetio.

Τριχολαβὶς, ίδος, ἡ, [Forficula, Tonsilla, Vulsella, Gl.].

[Τριχολέου cujusdam mentionem facit Theopompus ap. Athen. 13, p. 605, B.]

Τριχολογέω, Pilos s. Floccos lego, colligo [Τριχολογεῖ, Piligerat, Gl.]; per metaph., De rebus levibus et inanibus discepto, contendo, Rebus levibus studium impendo : τριχολογεῖν, τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν, Suid. [Phot. et Etym. M.] Cam. In ordine ponere crines.

[Τριχόλωτος, ὁ, ἡ, Ter iratus vel irascendus. Palladas Anth. Pal. 9, 168, 3 : Ὤμοι ἐγὼ πολύμηνις, ἔχων τριχόλωτον ἀνάγκην, τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης. Plan. διχόλωτον.]

Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus : τρ. ὄϊς, Lanigera ovis, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 150, 1.]

Τριχομᾶνὲς, τὸ, Filicula herba, ita dicta, quod rara cute fluentem capillum expleat et subnasci faciat; μανὸν enim esse Rarum, Marcell. Vide Theophr. [H. Pl. 7, 14, 1], et Dioscor. [4, 137. Schol. Nicandri Ther. 846 : Τὸ ἀδίαντον καλεῖται καλλίτριχον καὶ πολύτριχον καὶ τριχιμανές. Galen. vol. 10, p. 577 : Καλλιτρίχῳ στέφε τὴν κεφαλὴν, ὃ τινὲς καλοῦσιν ἀδίαντον, ἔνιοι δὲ τριχομανές. L. Dind.]

[Τριχομᾶνία, ἡ, Insanum capillorum studium. Synes. Encom. calv. p. 80, A : Κἂν ἐγένετο τοῖς Ἕλλησι καταγέλαστος τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος.]

[Τριχονήστης, ὁ, i. q. τριχοπλάστης esse conjicit Bœckh. C. I. vol. 2, in inscr. Cyzic. n. 3665, 41, ubi Eutychianus quidam ita dicitur, p. 928, B.]

Τριχοπλάστης, ὁ, Qui capillum fucat s. ornat. In vitio dicitur. Cam. [Synes. Calvit. p. 85, B. Zonaras Expos. Can. 96 Concilii 6 in Trullo p. 205. « Hesych. in Κεροπλάστης. » Hemst. Τριχόπλαστος apud eundem in Κίκιννα.]

[Τριχοποιέω, Capillos gigno. Cassii Probl. 50. Alex. Trall. 1, p. 3 : Τοῦ ἐχίνου ἡ τέφρα τριχοποιεῖ χριομένη.]

[Τριχοποιὸς, ὁ, ἡ, Capillos gignens. Melet. Cram. An. vol. 3, p. 17, 6 : Ἡ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν πρόοδος. L. D. Gregor. Nyssen. vol. 1, p. 136, B. Boiss.]

Τρίχορδος, ὁ, ἡ, Tres habens chordas, Triplici intentus chorda : τρ. ὄργανον Assyriorum, de quo supra in Μονόχορδος. [Ex Polluce 4, 60 : Τρίχορδον, ὅπερ Ἀσσύριοι πανδοῦραν ὀνομάζουσιν. Clemens Al. Strom. 1, p. 363 : Τρίχορδον καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὕαγνιν εὑρεῖν τὸν Φρύγα. Hesychio ὄργανον. Plutarch. Mus. p. 1137, B, λύρα. Anaxilas ap. Athen. 4, p. 183, B : Βαρβίτους τριχόρδους, πηκτίδας, ubi pro adjectivo non satis apto subst. τρίχορδον vel τρίχορδα desiderari animadvertit Meinek. vol. 3, p. 345.]

Τριχορία, ἡ, Triplex chorus. Pollux 4, c. 15 [§ 107]: Τριχορίαν δὲ Τυρταῖος ἔστησε, τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας, ἄνδρας, γέροντας. Quod ipsum Plutarch. quoque testatur in Institt. Lac., nec non in vita Lycurgi, addito simul jambo quem unusquisque chorus canebat, p. 96 [c. 21] : Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων, ἀρχόμενος ᾖδεν, Ἄμμες πόκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι· ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων, ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμμες δέ γ' εἰμέν· αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ· ὁ δὲ τρίτος, ὁ τῶν παίδων, Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες.

Τριχοῤῥοέω, Pilorum s. Capillorum defluvio laboro. [Plutarch. Mor. p. 642, E, τριχορροεῖν, pro τριχορρυεῖν, ut videtur. L. D.] Unde τριχορροήσας, Cui capillus defluxit. Cam. [Ex Polluce 2, 26, ubi nunc τριχορρυήσας.] Dicitur vero et Τριχοῤῥυέω, quod ejus-

A dem cum τριχοῤῥοέω signif. est. [Aristoph. Pac. 1221 : Τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστον τὼ λόφω. Athen. 3, p. 116, E.]

[Τριχορρυὴς, ὁ, ἡ, Pilos amitens. Æsch. fr. Psychag. ap. schol. Hom. Od. Λ, 134 : Παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές. Synes. p. 78, C.]

[Τριχὸς, ἡ, όν. Priscian. De fig. num. p. 221 Putsch. : « Trini τριχοὶ magis significat vel τρισσοί : » ubi Lindemann. ex codd. τριχεῖς reposuit. Schneid.]

[Τριχοτομέω, Pilos deseco. Dionys. A. R. 7, 72 : Τριχοτομοῦντας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας.]

Τριχοτρώκτης, ὁ, Pilorum erosor. Sicut τριχοβρῶτες, ita τριχοτρῶκται, Vermiculi erosores crinium, Cam. [Hesychio ζωύφια τὰ τὰς τρίχας κατεσθίοντα. V. Τριχοβρῶτες.]

Τριχοῦ, Tribus in locis. Exp. etiam Tripliciter. [Herodot. 7, 36 : Διέκπλοον κατέλιπον τριχοῦ.]

Τρίχουλος, ὁ, ἡ, quo Archilochus [ap. Polluc. 2, 23] utitur, Qui crispo est capillo, simpliciter Crispus, ut Terent. : Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius, Cam.

B Τριχουνιαῖος reperitur diversa derivationis forma pro Eo qui trium est congiorum, s. Qui trium congiorum est capax. Diosc. 2, 91, de adipe s. sevo aromatis imbuendo : Εἰς χύτραν κεραμέαν τριχουνιαίαν καινὴν κάθες αὐτὰ καὶ τὸ στέαρ, In fictilem ollam tricongialem.

[Τρίχους, ὁ, ἡ, Qui tres habet congios. Nicostratus ap. Athen. 11, p. 499, C : Τῶν κατεσταμνισμένων ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι τινές ; — Τρίχους.]

[Τριχοφθόρος, ὁ, ἡ. Schol. Nicandri Th. 98 : Μνείαν ποιεῖται ὁ Νίκανδρος περὶ κνωδάλων, καὶ λέγει οἷον αἱμορροΐδας καὶ κεράστας καὶ τριχοφθόρους ἤτοι χοίρους ; Schneider. : « Quid velint sibi verba καὶ τρ. ... χοίρους non exputo. »]

[Τριχόφοιτος, ὁ, ἡ. Strato Anth. Pal. 12, 10, 1, ἴουλος, de lanugine proveniente cum pilis.]

[Τριχοφόρος, ὁ, ἡ, Setigerus, Setosus, Gl.]

Τριχοφυέω, Capillos [produco. Crinio, Oppilasco, Gl.]

Τριχοφυὴς, ὁ, ἡ, Capillos producendi vim habens.
C Diosc. 2 : Τριχοφυὲς ἀλωπεκιῶν εἶναι δοκεῖ, ubi redditur, Nutrit capillos, et eorum defluvia, quæ dicuntur alopeciæ, explet.

[Τριχοφυΐα, ἡ, Capillorum generatio. Heliodorus in Cocchii Chirurg. p. 126, 8 : Βραδυνούσης τῆς τριχοφυΐας.]

Τριχόφυλλος, ὁ, ἡ, Folia habens capillata, capillamentis similia. Quidam vertunt etiam, sed barbare, In capillamentorum modum foliatus. [Theophr. H. Pl. 3, 9, 4 : Ἄμφω τριχόφυλλα· 6, 6, 10 : Σχεδὸν ὥσπερ τριχόφυλλόν ἐστιν.] || Τριχόφυλλον Theophrasto [H. Pl. 4, 6, 2], quod Plin. interpr. Capillaceo folio : genus τοῦ φύκους. Cam.

Τριχόω, Pilosum reddo, Pilos induco. [Pilo, Capillo ; Τετριχωμένος, Setosus, Gl.] Dioscor. 5, 168 : Ἀλωπεκίας τριχοῖ, Alopecias ad pilum reducit, Pilos inducit alopeciis. Hippiatr. : Τοῦτο γὰρ πρὸς τῷ θεραπεῦσαι καὶ τριχῶσαι, Etiam pilos restituet. Bud. Et in pass. ap. [Polemon. Physiogn. 1, p. 190 : Μαλακαῖς πάνυ θριξὶ τετριχῶσθαι γυναικεῖον δηλοῖ τὸ ἦθος. Pollux
D 4, 148.] Theophr. C. Pl. 1, 6, [7] : Καὶ ἐπὶ τούτοις περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, Piloso, Pilis misto, Bud. Crinibus aut aliis pilis subacto. Gaza Lutum crinitum vertit. [Χοῦν καὶ πηλὸν τετρηχόμενον (sic) jungit Polyæn. 6, 3, p. 552. Hemst. Mœris p. 346 : Αἴγειον στέγαστον τετριχωμένον, ut Ammon. p. 128.]

[Τριχρονέω. V. Τρίχρονος.]

Τρίχρονος, ὁ, ἡ, Qui trium temporum est, ut τρ. λέξις. [Charax in Hortis Adon. p. 226, 228. || Τριχρονέω, Trium sum temporum, ib. p. 226. Boiss.]

[Τρίχροος, ὁ, ἡ, Qui trium est colorum. Theod. Diac. Acr. Acr. 1, 128. Schol. Jo. Climac. p. 326. Boiss.]

[Τρίχρωμος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Lucian. Dial. mer. 9, 2, ψῆφος, gemma triplici colore annulo inserta. Hemst. Schol. Aristid. vol. 2, p. 307 Jebb., βοῦν. Euseb. Præp.-ev. 5, p. 202, C, κηρός.]

[Τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Aristot. Meteor. 3, 2, ἡ ἶρις φαίνεται.]

[Τρίχυφος, ὁ, ἡ, Ex pilis textus. Pherecrates ap.

Athen. 6, p. 209, B : Ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις. Deteriores τριχύφοις.]

Τριχώδης, ὁ, ἡ, Pilosus, [Villosus, add., Gl.] Capillaceus, Pilis similis, Capilli speciem referens. [Aristot. De partt. anim. 2, 17 : Λεπτὸν καὶ τριχῶδες· 4, 14 : Τὰ πτερὰ οὐ χρήσιμα πρὸς πτῆσιν (struthiocameli), ἀλλὰ τριχώδη, et paullo post, ὥστε τριχωδεστέρας ἔχειν τὰς βλεφαρίδας· H. A. 6, 10 med. : Πόροι τριχώδεις.] Item τριχώδη plur. neutr. subst. Fila, Capillamenta, VV. LL. [Aristot. H. A. 4, 1 med. : Ἔχουσι δὲ καὶ τριχώδη ἄττα ἐν τῷ σώματι· 11 init. : Οἱ λέγοντες ὅτι τριχώδη καὶ ἑλμινθώδη προσπεφυκότ' ἔχουσι· 9, 37 : Ἐπαίρει τὰ τριχώδη.] || Τριχώδη, τὰ, Hesychio Instrumenta ad oppugnandas urbes comparata, ὄργανα πολιορκητικὰ πρὸς χώρησιν ἐπιτήδεια. Quo nomine fortassis intelligit Cilicia, h. e., ut Asconius exp., Tecta ex pilis in castrorum usum atque nautarum : quæ Veget. quoque ad excipiendum impetum sagittarum parari scribit. Hæ ἱφεστρίδες etiam appellantur, ut supra ex Suida docui.

Τρίχωμα, τὸ, Capillamentum [Gl. et Trica], Pilosum villosumque in bestiis tegmen, ut πτέρωμα pennosum in avibus, Cam. Dicitur de omni animante ap. Aristot. De gen. anim. 5, [3 init. H. A. 8, 5; 9, 45 pr.] Et item de Capillamento s. Capillitio humano, s. Pilo quovis corporis humani apud eundem Aristot. Physiogn. p. 397. [V. Τριχωμάτιον.] Ab Eod. in Œcon. 2, [c. 13] τρίχωμα et κομη ead. signif. ponuntur : Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. Herodot. quoque [7, 70] Libyas ex omnibus hominibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχειν scribit, ut in Ἰθύθριξ supra videre licet. [Diod. 3, 8 : Τοῖς τριχώμασιν οὖλοι.] Athen. : Τῇ ἀριστερᾷ τὸ τοῦ μειρακίου τρίχωμα [τριχωμάτιον, quod v.] ἐπικοσμῶν, Adolescentuli capillitium. [De barba Æsch. Sept. 666 : Οὔτ' ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος. De leporibus Xenoph. Ven. 5, 30 ; 10, 17. De alia bestia Polyb. 34, 10, 8. De linteis Eustath. Opusc. p. 329, 25 : Ὑφασμάτων λασίων τῷ ἀπὸ λίνου τριχώματι, ἃ χρὴ τὸν ἤδη λουσάμενον περιτίθεσθαι, ὡς ἀπομάττεσθαι τὴν ὑγρότητα.]

Τριχωμάτιον, τὸ, dimin., quod pro τρίχωμα simpliciter capitur. [Clearchus ap. Athen. 6, p. 257, B : Τὸ τοῦ μειρακίου τρ. ἐπικοσμῶν. Schweigh.] Aristot. τρίχωμα et τριχωμάτιον σκληρὸν inter ἀνδρείου σημεῖα ponit. Addit Bud. τρίχωμα et τριχωμάτιον pro Pilo corporis ap. eund. Aristot. Physiogn. p. 397 [c. 3, ubi τρίχωμα liber unus, ut omnes paullo ante τρίχωμα σκληρὸν, non quod HSt. ponit] accipi.

[Τριχώνιον, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης Τριχωνιεὺς, ὡς Δουλιχιεύς. Καὶ Τριχόνιος εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ· λέγεται καὶ Τριχωνήιος. Ἔστι καὶ Τριχωνίτης καὶ θηλυκὸν Τριχωνῖτις, Steph. Byz. Ap. Polyb. 5, 7, 7, Τριχώνιον· sed in gent. 4, 3, 5; 5, 13, 3; 17, 10, 9, libri variant inter Τριχονεὺς et Τριχωνεὺς, cui Casaub. substituit Τριχωνιεύς. In Τραχίνιον corruptum in libris Strab. 10, p. 450. Τριχωνιεὺς τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ ap. Pausan. 2, 37, 3, scribendum Τριχωνιεὺς cum Palmerio. Τριχόνιος et Τριχωνήιος si sunt epicorum, ι illi produxisse videntur.]

[Τριχωνὶς, ἴδος, ἡ, Trichonis, lacus Ætoliæ, ap. Polyb. 5, 7, 8, 10; 11, 4, 1.]

[Τρίχωρος, ὁ, ἡ, Qui tres habet loculos. Diosc. 1, 133 : Φέρει σπέρμα ἐν θυλάκοις συνεζευγμένοις τριχώροις. || De ædificiis dictum trium concamerationum s. cellarum apud Latinos inferioris ætatis explicavit Ducang. in Gloss. Lat. v. Trichorus. V. Orell. Inscrr. vol. 1, p. 308, n. 1595.]

Τριχῶς, Tripliciter, Trifariam [Gl.], Tribus modis, i. q. τριχῆ : quamobrem Suid. hoc τριχῶς, veluti notiore, utitur in exponendo illo τριχῆ. [Aristot. H. A. 8, 2 med. : Διῃρημένων τῶν ζῴων εἰς τὸ ἔνυδρον καὶ πεζὸν τριχῶς.] Hesych. vero τριχῶς exp. non solum τρισσῶς, sed etiam ὑπομονητικῶς : quod mihi suspectum est. [Eustath. Il. p. 108, 3. Seager. Apollon. Bekk. An. p. 586, 31. Τριχῶς μερίζω, Tripertior, Gl.]

Τρίχωσις, εως, ἡ, [Pilositas, Capillamentum, Gl.] q. d. Capillatio, Pilorum emissio, productio, i. prope q. τρίχωμα. Pollux [2, 170], αἱ ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεις, quod i. est q. ἥβη : τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, Pubes pilos emittere incipit, Ex pube pili pullulare incipiunt, Pubes pilare incipit, ut Accius et Afran. [Id. 2, 49, ὀφρύων. Et 5, 68 : Δασὺς τὴν τρίχωσιν λαγώς. Aristot. De gen. an. 1, 18 : Τρίχωσιν πολιῶν ἢ γενείου· H. A. 5, 14 init., τῆς ἥβης· 7, 1 in. et ib. fin., τοῦ γενείου. « Ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις, Hesych. in Λάχνη, Πάππος. » Hemst.] || Pilorum inversio, Pilare malum : quum nonnulli ciliorum pili, non, ut reliqui, extra, sed intro convertuntur, atque assidue oculum ferientes ac idcirco turbantes, negotium facessunt : sublati tamen evulsique a molestia liberant. Actuar. Π. Δ. Π. 2, 7. Idem malum τριχίασις appellatur : nec desunt qui ita hic leg. putent.

Τριχωτὸς, ὁ, Pilosus, Pilis intectus, Crinitus, Capillatus. Aristot. De partt. anim. 4, quædam animalia esse dicit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά. Idem [3, 3] : Ὅσα ἔχουσι δέρμα τριχωτὸν καὶ μὴ φολιδωτὰ, Pilosam cutem. [Et ib. fin. Theophr. fr. 13, 2.] Et neutr. τριχωτὸν, Aristoteli [H. A. 1, 7 : Κεφαλῆς μέρη τὸ μὲν τριχωτὸν κρανίον καλεῖται] Pars ea capitis quæ capillis tegitur. Gorr.

[Τρίψαλμος, ὁ, Tres psalmi Davidici, 3, 6 et 62, qui in libris ecclesiasticis Græcorum nude τρεῖς ψαλμοὶ dicuntur, ut in Euchologio Goari p. 48, et in statis officiis decantantur. Triodium a feria magnæ hebdom. : Ψάλλεται τρίψαλμος. Typicum c. 15 : Ψάλλομεν τὰς τρεῖς ὥρας τριψάλμους· c. ult. : Τὴν ς' ὥραν καὶ αὐτὴν τρίψαλμον. Marcus hieromon. De dubiis typicis c. 41 et 42 : Ψάλλομεν τὰς τρεῖς ὥρας τριψάλμους ἐν τῷ νάρθηκι. Ducang.]

[Τριψείδιον, τὸ, κινάμωμον, in Glossis iatricis græcobarb. Mss. ex cod. Reg. 190, Cinamomum. Gloss. botan. Ms. ex cod. Reg. 2690, ξυλοκινάμωμον καὶ κινάμωμον, κοινῶς τὸ τριψίδιν. Glossæ aliæ iatricæ græcobarb. ex cod. 1047, ξυλοκινάμωμον, καὶ κοινὸν τριψίδειον, ξανθόν ἐστι στύραξ. Τριψίδιν ap. Nicolaum Myrepsum s. 1, c. 410 in cod. Reg. Ms., in ed. 416, ubi Fuchsio vox ignota. Ducang. Τρυψίδιν, τὸ κιννάμωμον, in Lex. Ms. ex cod. Reg. 1843. Id. App. p. 190. Vera autem forma videtur Τριψείδιον, quod sine interpr. ponit Zonaras p. 1749, vel τριψίδιον, ut ap. Galen. vol. 10, p. 658 : Εἶτα ἔπαρον τριψίδιον μιλιάρια ρ'. Constantin. Cærim. p. 34, 12 : Τότε νάρδον καὶ τὰ τριψίδια. L. Dind.]

[Τριψεργία, ἡ, Assiduitas in labore. Zonaras in Conc. Carthag. p. 524.]

Τριψημερέω, ap. Aristoph., Diem tero, extraho, τὸν χρόνον τρίβω, Vesp. [849] : Οἵ μοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. [Pollux 1, 43. Eustath. Od. p. 1490, 21. Hesych., idemque v. Στρεύγει.]

[Τριψίδιον. V. Τριψείδειον.]

[Τρίψιμον, τὸ, Intritum, Farcimen. Glossæ græcobarb., ἐπίτριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, τρύψιμον (sic) ἀπὸ πολλὰ κρέατα. Ducang.]

Τρίψις, εως, ἡ, Tritus, Tritura, ut Plin. Tritu perpolitum. Aristot. vero H. A. 4, 9 : Ὁ μὲν γὰρ ψόφος τρίψις τοῦ ἔσω πνεύματός ἐστι. Ubi potest reddi Attritus. [Et ib. antea.] Idem τρίψιν vocat Subactionem farinæ, ut τρίβειν ἄλευρον et σταῖς Idem dicit pro Subigere. Idem Probl. sect. 21, quæst. 16 : Λεπτότερον τὸ ὕδωρ ἐλαίου ὥστε εἰσέρχεται εἰς ἅπαν, καὶ μαλακὰ ποιεῖ, συμφύεταί τε μᾶλλον καὶ συνθλίβεται πρὸς ἄλληλα, καί τοι θλιβόμενα καὶ χωρὶς τῆς τρίψεως, Etiamsi non subigantur, manuque conterantur, ut humorem imbibant. Quæst. 22 : Διότι τρίψιν μᾶλλον δέχεται τὸ ἄλευρον, Quoniam farina triticea subactu facilior est. Initio ejus quæstionis quæsierat Διὰ τί τὸ ἄλευρον τριβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κατὰ λόγον. [Aristot. Mir. c. 18 : Ἀποτέμνοντας χρῆσθαι διὰ τρίψεως σφοδροτέρας (æra). De conterendo in mortario Agath. Anth. Pal. 9, 642, 4 : Αἵ θ' ὑπὲρ ἰγδὶν τρίψιες.] Item τρίψις pro Frictu s. Frictione aut Fricatione accipitur, ut τρίβω pro Frico. [Plutarch. Cic. c. 8 : Τρίψεσι καὶ περιπάτοις· et alibi. Soranus De obstetr. p. 257.] Galen. De parva pila : Τρίψεσι μαλακαῖς δι' ἐλαίου χρῆσθαι, Molliter oleo fricari. [Idem vol. 12, p. 94 : Γιγνώσκειν μέντοι χρὴ καὶ τοῦτο τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενον ὡς οὐ τὴν ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἄνω γιγνομένην τρίψιν ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ἅπασαν ἁπλῶς οὐ ἐπιτελουμένην, καὶ σπάνιόν γε ἐστὶ τὸ τῆς τρίψεως ὄνομα παρ' αὐτοῖς εὑρεῖν· ἀνάτριψιν γὰρ ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς ὀνομάζειν, ὃ νῦν ἡμέτρι-

ψιν καλοῦμεν. « Τρίψιν quid dixerit Herodot. 4, 183, ubi boum opisthonomorum pellem a pelle aliorum boum differre ait ἐς παχύτητά τε καὶ τρίψιν, haud liquet. Duritiem cum Valla intelligit Schneiderus, quorum interpretationem ego etiam secutus sum : videndum vero ne rectius Larcherus de Mollitie acceperit. » Schweigh. Plat. Theæt. p. 153, A : Γεννᾶται (ignis) ἐκ φορᾶς καὶ τρίψεως (conf. Theophr. De igni fr. 3, 29)· 156, A : Ἐκ τῆς τούτων ὁμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς ἄλληλα γίγνεται ἔκγονα· Phil. p. 46, D : Τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει. Aristot. Eth. Nic. 3, 14 med. : Αἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις διὰ τρίψεως καὶ τῆς θερμασίας γινόμεναι (ἡδοναί).]

[Τρεψίχρως vitium scripturæ pro Τρεψίχρως, q. v.]

[Τρεψίων, ωνος, ὁ, Tripsio, n. viri, apud Suidam, Τερψίων Reinesius.]

[Τρίψυχος, ὁ, ἡ, Qui tres habet animas. Joannes Laur. De mens. p. 4 ed. Schow. : Ἔρυλον τρίψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται.]

[Τρίψυχος, ὁ, Tripsychus, n. viri, ap. Ephræm. Cæs. 5232.]

[Τριωβολιαῖος, α, ον, Triobolaris s. Trium obolorum pondus vel pretium habens. Diosc. 1, 131, et Galen. vol. 13, p. 914 : Τριωβολιαίους τροχίσκους. Alex. Trall. 8, p. 445, 447.]

[Τριωβολιμαῖος, α, ον, Triobolo dignus. Eustath. Od. p. 1405, 28, ὁ εὐτελής. Male, ut animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 551, Τριοβολιμαῖος, Phot. in Lex. et Bibl. cod. 59, p. 18, 9, Mazaris in Boiss. An. Gr. vol. 3, p. 139 et n. 3, ab ipso cit. Inter ο et ω variant libri Suidæ. Inepta sunt Zonaræ p. 1741 commenta, τριοβολιμαῖος distinguentis a τριβωλιμαῖος (sic).]

Τριώβολον, τὸ, Tres oboli. Thuc. [8, 29, 45. Xen. H. Gr. 1, 5, 7, qui ibid. 5, 2, 21, memorat τριώβολον Αἰγιναῖον.] Hanc autem fuisse judicialem mercedem scribit schol. Aristoph. [qui sæpissime habet, pariter atque alii Attici. Add. Poll. 8, 10, 113. L. D. Οὐκ ἄξιος τριωβόλου, Athen. 3, p. 80, B. Schweigh.] Et τριώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπώβολον. Τριώβολος, Tressis, Gl. Quæ forma poni solet etiam in vulgaribus Lexicis, ex indicibus quibusdam scriptorum Atticorum, ut Thuc. et Xenoph., repetita. De scriptura vitiosa per ο HSt. :] Τριόβολον, Tres oboli, Diosc. 5, 107, ubi alii vertere Tres oboli, Hermol. autem Tres unciæ denarii. Unde Τριοβολαῖος et Τριοβολιμαῖος, Triobolaris, Tres æquans obolos pondere, vel pretio : ut τριοβολαῖος τροχίσκος apud Medicos, Pastillus triobolaris, Orbiculus ponderis ternum obolorum. Posterius vero τριοβολιμαῖος ap. Suid., a quo exp. τριῶν ὀβολῶν ἄξιος. Ubi tamen ordo alphabeticus requirit ut scribatur Τριωβολιμαῖος : atque adeo continuo sequitur Τριώβολον, τὸ τρεῖς ὀβολοὺς ἔχον : quæ scriptura est frequentior : ut Aristoph. Pl. [329] : Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ· quæ verba judicum sunt, mercedis loco ternos accipientium obolos : ut rursum Eq. [255] Idem dicit, Ὦ γέροντες ἡλιασταὶ φράτορες τριωβόλου. Ac ut hoc in l. scribitur τριώβολον, ita διώβολον alibi.

[Τριώδελον, Hesychio τριῶν ἡμιμναίων σταθμὸς, Pondus 1 ½ minæ.]

[Τριωδέω, apud Iamblichum In Nicom. p. 124, C : Ὁ ρ' ἀριθμὸς μονὰς τριωδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκὰς δευτερωδουμένη μονὰς, καὶ χιλιὰς τετρωδουμένη μονὰς, quod Tennulius exp. Unitas secundi, tertii, quarti limitis. V. Πεντωδέομαι.]

[Τριώδιον, τὸ, Liber Græcorum Ecclesiasticus, in quo officium, in Ecclesiis eorum recitari solitum a Septuagesima, quam ipsi vocant Dominicam Publicani et Pharisæi, ad Sabbatum sanctum, continetur. Quum Canones et Hymni in solemnitates Domini nostri Jesu Christi, beatæ Virginis, et aliorum Sanctorum novem habeant strophas, ut ita dicam, Odas nuncupatas, quasi Cantiones, liber hic Canones hujuscemodi, ut plurimum, qui ternas Odas non excedunt, complectitur. Nicephorus Callistus in Synaxario : Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἡμέραν σὺν θεῷ καὶ τοῦ τριῳδίου ἀρχόμεθα, ὃ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων μουσουργῶν ἡμῶν πατέρων ἄριστα καὶ ὡς ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος ἐμελούργησαν. Πρῶτον δὲ πάντων τοῦτ'

A ἐπενόησε, τὰς τρεῖς φημι τῶν ᾠδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑβδομάδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδὸν ἑκάστης ἡμέρας διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐπινοήσας τὰ μέλη· ἐξ οὗπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρός τε καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται κατὰ ζῆλον ἐκείνου, κἀν ταῖς λοιπαῖς ἑβδομάσι τῆς ἁγίας μεγάλης τεσσαρακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τῶν Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ᾠδὰς κατατάξαντες καὶ ῥυθμίσαντες. I. e. Hoc vero die, ita Deo annuente, Triodion incipimus, quod multi Sanctorum et Deiferorum vatum nostrorum Patrum optime, et uti decebat, a Spiritu Sancto moti, modulati sunt. Primus omnium illud, tres inquam Odas, in figuram, ut existimo, sanctæ et vivificæ Trinitatis excogitavit magnus poeta Cosmas, in magna sanctaque passionis Domini et Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi hebdomade, appellatione fere cujuslibet diei per acrostichides cantus concinnans : ex quo et reliqui Pa-
B tres, et inter eos præcipue Theodorus et Josephus Studitæ eum æmulari in aliis hebdomadibus sanctæ magnæ Quadragesimæ componentes proprio Studiorum monasterio tradiderunt, Odas istas magis ac magis protrahentes et accommodantes. Et paucis interjectis : Καταχρηστικῶς δὲ Τριῴδιον ὀνομάζεται, οὐ γὰρ ἀεὶ τριῴδια ἔχει· καὶ γὰρ ὁλοτελεῖς κανόνας προβάλλεται. Ἀλλ' οἶμαι ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρώτως γινόμενα. Σκοπὸς μέντοι τοῖς ἁγίοις ἡμῶν πατράσι διὰ τῆς βίβλου τοῦ τριῳδίου παντὸς ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνῆσαι, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐνθεῖναι. I. e. Triodion improprie dicitur, non enim semper Triodia habet, quum integros etiam Canones proponat. Puto tamen nomen ex abundanti assumsisse; vel propter magnæ hebdomadis Canones sic dictos. Scopus sanctis Patribus nostris fuit per universum Triodii volumen, quasi in compendio, divinum erga nos beneficium ab ipso principio recensere, et in memoriam omnium inducere. Et
C sane Triodion magis late patet, quam ut acceperunt nonnulli, qui ex Gennadii verbis ambiguis, c. 4 : Ἄδονται μετὰ μελῳδιῶν καθ' ἡμέραν, καὶ μηνιαῖα, καὶ τριῴδια, καὶ λόγοι. Et ex Menologio : Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὸ προεόρτιον τριῴδιον εἰς τὸ ἀπόδειπνον ψάλλεται, Canticum divisum in tres partes, quas Odas appellabant, Triodion esse existimant. Attamen ex verbis Ritualis Græcorum : Ψάλλομεν τῆς ὀκτωήχου ἀναστάσιμα τρία, καὶ ἀνατολικὰ τρία, καὶ τοῦ Τριῳδίου ἰδιόμελα δύο. Et ex Euchologio : Εἶτα τὸ μαρτυρικὸν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, καὶ τὰ τρία τοῦ μηναίου· non de Cantico, sed de libro, in quo ejuscemodi Cantica sunt, intelligendum esse manifesto concluditur, quum genus id Troparii, quod ἰδιόμελον et προσόμοιον vocant, Cantici ejuscemodi Troparion esse non possit, quum illa omnia ad alterius cantum et εἱρμὸν accommodentur, et ἰδιόμελον, præsertim vagum, et per se proprium cantus modum habens, qui Triodion dici haud potest, quia tamen in libro Triodio dicto legitur, Triodii Troparium fuerit. Hic etiam illud obiter
D animadvertendum, quemadmodum hymnus, s. cantus, sive malis, Canon, qui tribus odis perficitur, Triodion dici solet, ita et eum, qui duabus constat, Διῴδιον, Diodion dici (« Menologium : Ἕτερον Διῴδιον, ὁ ἦχος αὐτὸς, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, τρίτη τε. » Meurs.), et eum, qui quattuor, Τετραῴδιον, de quo vide suo loco. Hæc fere ex L. Allatio Diss. 1 de Libris Eccl. Gr. Vide etiam Gl. Meursii. Suicer. Montfaucon. Palæogr. p. 386, 409. Andr. Cret. p. 252. Kall. V. id. Andr. p. 311 seqq.]

[Τριώδους. V. Τριόδους.]

[Τριῶλαξ.] Τριῶλαξ, ακος, Certamen cursus virginum, Hesych. [« Erat ἀγὼν παρθένων Lacedæmone, ab eo dictus, quod tres versus percurrendi erant, quos vocant ὤλακας, tanquam Sulcos. » Scalig. Conj. in Varron. p. 73. Supra Τριαῦλαξ.]

Τριωνυμία, ἡ, q. d. Trinominitas, Tria nomina. Eust. p. 353 quum dixisset, Ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον Ζιλαιῶται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες, ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι, subjungit, Τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προείρηται.

A Τριώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Trinominis, sicut διώνυμος dicitur qui Latine Binominis. [Jo. Laurent. De magistrat. p. 6, 3 : Πόθεν διώνυμοι καὶ τριώνυμοι οἱ ἀρχαῖοι ἐχρημάτιζον. Georg. Sync. p. 63, A : Διώνυμοι καὶ τριώνυμοι πολλαχοῦ εὕρηνται. Jo. Euchait. ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 206, A ed. Harl. : Τρεῖς με πρὸς τριώνυμον παροτρύνουσι κίνησιν. L. Dind.]

[Τριώνῠχος.] Τριόνυχος, ὁ, ἡ, Tres habens ungues. Ex Lycophr. [392], τριόνυχον δόρυ affertur pro Tridens, Fuscina, ut i. sit q. τρίαινα. Sed possit fortasse et τριώνυχος scribi per ω, sicut alia quædam ex ὄνυξ composita. [Ita scriptum ap. Lyc.]

Τριώπης, Qui triplici aspectu est, Triformis. Exp. et Trioculus. [Τριόφθαλμον Hesychio ante Τριοπηλίς. Quod male Musurus scripsit Τριώπης.]

Τριώπτης, Monile, in VV. LL.; sed perperam pro Τριώττης, si quidem Etymologum sequimur.

[Τρίωρος, ὁ, ἡ, Qui est trium horarum. Georg. Lapitha Poem. mor. *Notices* vol. 13, p. 27, v. 278 : Εἰς κόπρον μεταβάλλοντα μετὰ τρίωρον χρόνον.]

B Τριώροφος, ὁ, ἡ, Tres habens contignationes, Qui triplici laqueari vel culmine est, Triplex habens tectum, i. q. τρίστεγος : ut Hesych. τριώροφα [et τριόφορα] exp. τρίστεγα : atque ita Gen. 6, [16] τριώροφα κατάγαια quidam interpr. Tristega cœnacula. At substantive potius accipitur 3 Reg. 6, [8] : Ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκ τῆς μέσης ἐπὶ τὰ τριώροφα, ubi vulg. Versio habet, Per cochleam ascendebat in medium cœnaculum, et a medio in tertium : ut τριώροφον hic sit Tertium cœnaculum, laquear, tabulatum. Solent enim altiores domus pluribus tabulatis distingui. Affertur et ex Herodoto [1, 180, Aristide vol. 1, p. 240, Philone vol. 2, p. 143, 42, ex l. Gen. repetente, Liban. vol. 1, p. 347]. Sed notandum, sicut τριόβολος scriptum legitur etiam per ο, ita et Τριόροφος alicubi [vitiose] reperiri.

[Τριώρῠγος, ὁ, ἡ, Qui est trium ulnarum. Xen. Cyrop. 6, 1, 52. V. Τετρώρυγος. L. Dind.]

[Τριώττης. V. Τριόττης.]

[Τροιά, ἡ κρόκη, Subtemen, Gl.]

C [Τροία, ἡ, Troja. Steph. Byz. : Τροία, χώρα Ἀσίας, ἡ πρότερον Ἰδαία, εἶτα Τευκρίς, εἶτα Τροία ἀπὸ Τρωὸς κατὰ Βοιωτοὺς (οι ponentes pro ω, v. Meinek.)... Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροῖαι. Ἐν Ἀττικῇ κώμη, ἥτις νῦν Ξυπετὴ δῆμος καλεῖται. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κεστρίᾳ τῆς Χαονίας. Ἔστι καὶ τῆς Αἰγύπτου πολις (ap. Diod. 1, 56)· ὁ πολίτης Τρωίτης... Ἔστι καὶ Τροία πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ τῆς Βενετίας, καὶ ἄλλη Λατίνων. Ubi Meinek. annotat Epiroticam præter Latinos memorare Dionysium A. R. 1, 51 in cod. Vatic. (Italicam id. ib. 53 : Τελευτῶντες δὲ [comites Æneæ] ἀφικνοῦνται τῆς Ἰταλίας εἰς Λωρεντόν· καὶ τὸ χωρίον, ἔνθα κατεστρατοπεδεύσαντο, ἐξ ἐκείνου Τροία καλεῖται), Ægyptiam autem vocatam videri Τρῶιν. Apud Homerum aliosque poetas dicitur partim de urbe partim de terra. Sed ap. Xen. Anab. 7, 8, 7, libri meliores Τρῳάδος pro Τροίας. De scriptura Τροία grammaticorum argutias memorant schol. et Eust. Il. A, 129, alter etiam Pindaricum Isthm. (3, 54; 7, 52) Τρωίαν (Τρῴαν), ubi nunc Τροίαν. Ludum equestrem Τροία dictum memorat Dio Cass. 59, 7 : Οἱ εὐγενεῖς παῖδες τὴν Τροίαν ἵππευσαν· 11 : Οἱ εὐγενεῖς παῖδες τὴν D Τροίαν περὶ τὸν τάφον αὐτῆς περιίππευσαν. Adverb. Τροίαθεν, A Troja. Eur. Or. 357. Τροίηθεν Hom. Il. Ω, 492 etc. Nicand. Th. 309. Τροίηνδε, Trojam, Hom. Il. X, 116 etc. Ap. Pind. Τροίανδε Isthm. 3, 54, et Nem. 7, 41, Τροίαθεν, et Ol. 2, 89.]

[Τροιζὴν, ῆνος, ἡ, Trœzen. Πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. Τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος καὶ Τροιζηνία, καὶ Τροιζηνίς, καὶ οὐδέτερον Τροιζήνιον. Ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἣν Χάραξ Τροιζηνίδα χώραν φησὶ, Steph. Byz. De accentu Eust. ad Il. B, 561, ubi Τροιζῆνα : Σημείωσαι ὅτι τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων Τροίζηνα προπαροξυτόνως ἔγραψαν, οἷς καὶ Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ... εἰπὼν ὡς ἡ Δωρὶς καὶ Αἰολὶς διάλεκτος οὐδέποτε κατὰ γενικὴν περιττοσύλλαβον τὸ η μετατιθέασιν εἰς ἄλφα, ἐπεὶ ὀξυτονεῖται, ἐπὶ μέντοι μονοσυλλάβων μετατιθέασι, τὸ σφὴξ καὶ μὴν, σφὰξ λέγοντες καὶ μάν. Et sic semel iterumque liber Vindob. Diod. 4, 62, ubi mox cum ceteris Τροιζῆνα, ut omnes Herodoti 8, 41, Thuc. 1, 115; 4, 118, Xen. H. Gr. 6, 2,

A 3, et aliorum. De filio Pelopis aliquoties Τροίζην nonnulli Pausaniæ 2, 30, 8, 9. || Adj. Τροιζήνιος ap. Eur. Hipp. 12, γῆς Τροιζηνίας· 1095; πέδον Τροιζήνιον· et alibi. Τροιζηνία de Diana Trœzene culta Lycophr. 610, Herodot. 7, 99, Thuc. et Xen. aliique quivis. De agro Theophr. H. Pl. 9, 18, 11 : Ἐν Τροιζηνίᾳ.]

[Τροίζηνος, ὁ, n. viri. Hom. Il. B, 847 : Εὔφημος, υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο. Schol., οὕτως Τροιζήνοιο, ὡς Εὐμήλοιο· ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζῆνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῷ· et similiter Eust.]

[Τροκμοὶ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Τροκμηνοὶ, Steph. Byz. Nomen genti a duce inditum testatur Strabo 12, p. 566. Τρόκμοι ap. Polyb. 31, 13, 2, Ptolem. 5, 4, 9, Strab. 4, p. 187; 12, p. 566 etc. Appian. Syr. c. 32, 42. Sed acutum præcipit Arcad. p. 58, 17, ubi Τρωκμοί. Et per ω etiam nonnulli ap. Ptolemæum. Sed Τρόκμων numi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 402, *Suppl.* vol. 4, p. 653 sq.]

[Τροκόνδας, ὁ, n. viri, in inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 529, n. 904 : Τροκόνδᾳ ἥρωι Μολλιανὸς Τερμησσεύς.]

B Τρομάζω, unde ἐτρόμαξε in VV. LL., Intremuit. [Jo. Chrys. Serm. 44, vol. 5, p. 295, 5 : Αὐτοὶ οἱ λίθοι αὐτὸν ἐτρόμαξαν. Seager. Ἐτρόμαξεν bis Jo. Chrys. vol. 3, p. 144, A. Valck. Athanas. vol. 1, p. 332 (ap. quem vol. 1, p. 913, C, variatur inter ἐτρόμασεν et ἐτρόμαξεν). Andr. Cret. p. 303. Kall. Terrefacio, Theodoret. Hist. 2, 21. Pearson. *on the Creed* p. 233. Routh. Nilus Epist. 1, 148, p. 61, D : Φοβηθήσῃ μεγάλα καὶ τρομάξεις. Ap. eundem Epist. 3, 278, p. 435, 11 : Τρομάσσοντες φεύγουσι(ν) ἀφ' ἡμῶν οἱ πονηροὶ δαίμονες, scr. τρομάσαντες vel τρομάξαντες. L. Dind.]

[Τρομαίνειν, pro τετρεμαίνειν, ut videtur, in Lex. rhet. Bekkeri Anecd. p. 228, 20, a Boiss. cit.]

[Τρομᾰλέος, α, ον, Tremulus. Theod. Prodr. Amar. p. 153. Elberling.]

[Τρομαλεόφωνος, ὁ, ἡ, Qui tremulam vocem habet. Eust. Il. p. 220, 23, Νέστωρ. Seager.]

[Τρομάσσω s. Τρομάττω. V. Τρομάζω.]

Τρομβώδης, Turbinatus, VV. LL. Sed vereor ne perperam scriptum sit pro στρομβώδης.

C [Τρομέρα, ἡ, n. pr., ut videtur, ap. Theognostum Can. p. 106, 30, inter nomina trisyllaba in ερα. L. Dindorf.]

Τρομερὸς, ά, όν, idem q. τρομώδης, Tremulus, Trepidus. [Eur. Tro. 176 : Τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον· 1329 : Τρομερὰ μέλεα· Bacch. 599, σώματα· Herc. F. 231, γυῖα· 113, ἔπεα· Phœn. 303 : Τρομερὰν ποδὸς βάσιν· 1285 : Τρομερὰν φρίκᾳ τρομερὰν φρέν' ἔχω· aliique poetæ.] Aristoph. Av. [951.] Et quidam ap. Suid. dicit, Ὁ δὲ ὑπὸ ἀῤῥωστίας λεπτόν τι καὶ τρομερὸν ἐφθέγξατο· ægrotantium enim vox tremula esse solet. [|| Tremendus. Eur. Rhes. 36 : Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβεῖ. Active etiam Apoll. Rh. 4, 53 : Τρομερῷ δ' ὑπὸ δείματι πάλλετο θυμός.]

Τρομέω, i. q. τρέμω, s. τρέω, Tremo [Gl.], Trepido, Contremisco. Hom. Il. O, [627] : Τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται· quum sc. magna ingruit tempestas. [H, 151 : Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν.] Et K, [95] : Τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Idem et τρομεῖσθαι dicit pro τρομεῖν, sicut D ἀπορεῖσθαι usurpatur pro ἀπορεῖν. Ib. [492] : Ὄφρα καλλίτριχες ἵπποι Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες. Et rursum, non procul ab initio ejusd. libri : Τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός. Itidemque Od. Σ, [76] : Ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ Δειδιότα· σάρκες δὲ περὶ τρομέοντο μέλεσσι· sed melior ea scriptura, quæ præp. περὶ verbo jungit. Interdum τρομέω s. τρομέομαι cum accus. construitur, et significat Horreo, Timeo, s. potius Cum tremore timeo. [Il. P, 203 : Τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.] Od. Σ, [79] : Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς· Υ, [215] : Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν· Π, [446] : Οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα Ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. Itidem Apoll. Arg. 2, [1107] : Τρομέοντες ὄλεθρον. [Pind. Ol. 13, 58, Γλαῦκον. Æsch. Prom. 543, Ζῆνα. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 397, 12 : Δουλίην ἀεικέα ἔχοντας ἠδὲ δεσπότας τρομευμένους. Æsch. Pers. 64, χρόνον. Inf. jungit Theocr. 27, 28 : Ὠδίνειν τρομέω· 30, τεκεῖν. Imperf. freq. τρομέεσκον Apollinar. Ps. 54, 9; 68, 7. In prosa Esth. 5, 9, in ed. Origen. p. 130 : Οὐδὲ ἐτρόμησεν ἀπ' αὐτοῦ.

Aquila Cohel. 12, 5. Maccab. 1, 2, 24, ἐτρόμησαν. SCHLEUSN. Lex.]

Τρόμης, ητος, ὁ, proprium nomen est ap. Suid., sed σκωπτικόν. Scribit enim, Æschinem a Demosthene quum aliis incessi scommatis, tum vero γραμματοκύφωνα vocari, et filium Τρόμητος. Nec enim Τρόμης vocatus fuit Æschinis pater, sed Ἀτρόμητος, ut in ipsius Vita legitur. Locus autem Dem., ad quem respicit, est [p. 270, 7]: Καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς, τὸν μὲν πατέρα ἀντὶ Τρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον.

Τρομητὸς, ὁ, exp. Tremulus, Trepidus, [Tremibundus Gl.] ut i. sit q. τρομερὸς s. τρομέων. [Aliter ap. anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 257, 18: Μετὰ δὲ τὸ γάλα εὔχυμά εἰσι τὰ ᾠὰ τὰ τρομητὰ καὶ ῥοφητὰ τὰ τῶν ὀρνίθων, χείρονα δὲ τὰ τῶν χηνῶν. Conf. autem ᾠὰ τρέμοντα ὥσπερ αἱ πυγαὶ ap. Alciphr. Ep. fr. 10, p. 81 ed. Meinek.]

[Τρομικὸς, ἡ, ὸν, Tremibundus, Gl. || Adv. Τρομικῶς, Cyrill. Hier. p. 183. KALL.]

[Τρομίλεια, ἡ, Tromilea, opp. Achaiæ. Athen. 14, p. 658, B: Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἔνδοξός ἐστι. Περὶ οὗ φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν β' Τρωικοῦ Διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει, γράφων, Τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης Τρομιλίης θαυμαστός. Τὸν Τρομιλικὸν Athen. ib. D. Et sic ap. Simonidem Meinek. Exerc. 2, p. 2. ῑ]

[Τρομοποιέω, Tremefacio, Gl. Pass. ἐτρομοποιεῖτο in Gretseri Opp. vol. 2, p. 145, C. L. DIND.]

[Τρομοποιὸς, ὁ, ἡ, Tremefaciens. Schol. Eur. Phœn. 1285.]

Τρόμος, ὁ, Tremor [Timor, Gl.]; Motus depravatus facultatis animalis, partim a voluntate, partim ab onere partis editus. Neque enim motus simplex est, sed geminus, unus qui deorsum, alter qui sursum tendit; hic secundum naturam est, et a voluntate perficitur; ille vero præter naturam, et a partis, quæ tremore agitatur, onere atque gravitate. Hæc inter alia Gorr. Sic Plut. Symp. 3, 3 [p. 650, E] quædam συμπτώματα μέθης recensens dicit τρόμοι ἄρθρων: itidemque probl. sequente [p. 652, E]: Ὅσα πάσχουσιν ἄνθρωποι ὑπὸ κρύους, πάντα συμβαίνει τοῖς μεθυσκομένοις, τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριάσεις, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. [Mor. p. 77, A: Τοῦ πνεύματος πληγὰς καὶ τρόμους λαμβάνοντος· 373, D: Σεισμῶν ἐν γῇ καὶ τρόμων.] Plerumque dicitur de Tremore qui ex pavore et metu oritur. Hom. [Il. X, 136: Ἕκτορα ἕλε τρόμος·] Od. Σ, [87]: Τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἤλυθε γυῖα· Il. H, [215]: Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον. [Æsch. Cho. 463: Τρόμος μ' ὑφέρπει.] Sicut vero alicui vel aliquem ὑπέρχεσθαι γυῖα τρόμος dicitur, ita et ὑπολαμβάνειν s. λαμβάνειν, et αἱρεῖν vel ἔχειν: ut Il. Γ, [34]: Ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, Ἂψ τ' ἀνεχώρησεν· Θ, [452]: Σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα· T, [14]: Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος· Σ, [247]: Πάντας γὰρ ἔχε τρόμος· Z, [137]: Κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ. Cic. Terrorem interpr.; nam respiciens ad hæc verba Homeri de Ajace, qui πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη, Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες, Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, Ajacis, inquit, ut arma sumpsit, ingressio lætitiam attulit sociis, terrorem autem hostibus. Recte; solent enim ex terrore intremiscere. [Eur. Bacch. 607: Σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον· Herc. F. 627: Τρόμον τε παῦσαι. Plato Tim. p. 62, B: Τρόμος καὶ ῥῖγος· 85, E: Χειμῶνα καὶ τρόμον ἐντὸς παρέχει· Crat. p. 426, E, ubi sonum voc. signif. exprimere dicit. Lucian. Merc. cond. c. 11, Jov. trag. c. 45.]

Τρομώδης, ὁ, ἡ, Tremulus, Trepidus. Plut. Symp. [6, 2, p. 689, C: Τὴν σάρκα πλαδαρὰν καὶ τρομώδη καὶ σαθρὰν ποιήσας·] 8, [3, p. 722, A]: Κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν· De def. orac. [p. 435, C]: Ἀλλὰ πᾶσι δεῖ τοῖς μέρεσι τὸν σάλον ὁμοῦ καὶ τὸν παλμὸν ἐγγενέσθαι μετὰ ψόφου τρομώδους, Sed omnibus pariter artubus tremorem oportet cum trepido strepitu agitationeque incessere, Turn. [Hippocr. p. 1217, B: Τρομώδεες αἱ χεῖρες ἐγένοντο. Strab. 15, p. 722: Τρομώδεις μετὰ παλμοῦ ποδῶν καὶ χειρῶν. HEMST. Alex. Trall. 1, p. 44 ult. ANGL. || Adv. Τρομωδῶς, Stephani scholl. in Hippocr. p. 99, 118 ed. Dietz. OSANN.]

[Τρόμως, Trepide. Tzetz. Hist. 12, 770: Τρόμως τρέμειν δεινότατον. ELBERLING.]

Τρόνος, Stuppa, Stamen, Fusum, Hesych.: ap. quem est et Τρόνα. [Hesychii gll. sunt: Τρόνα (ἢ θρόνα addidit Musurus), ἀγάλματα ἢ ῥάμματα (βάμματα Taylor. Lect. Lys. p. 701) ἄνθινα. Et: Τρόνοι στύππιοι, στήμων, ἁρπεδόνη, ἄτρακτος. De priori v. Θρόνον, alterum obscurum.]

Τρόπα, Lusus puerilis genus, qualis est nostratium puerorum, quum de nucibus ex certo intervallo in fossulam conjiciendis certant: quod Parisiis vocant *Jouer à la fossette*; nam *Fossette* est Fossula. Sed ἀστραγάλοις aut ἀκύλοις aut βαλάνοις id faciebant Græci pueri, ut ex Polluce [9, 103] discimus: ap. quem certe terminatio hæc suspecta est. [Non est. Schol. Plat. Lysid. p. 320: Ἔπαιζον δὲ ἀστραγάλοις καὶ πολλοῖς, καθάπερ καρύοις, καὶ ὀλίγοις, τοῦ δὲ εἴδους τῶν πολλῶν τὸ μὲν ἀρτιασμὸν ἔλεγον, τὸ δὲ τρόπα, τὸ δὲ ὤμιλλαν. Ἀρτιασμὸς μὲν οὖν ἐστι τὸ δραξάμενον ἀστραγάλων ἤ τινων ἄλλων ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα πότερον ἀρτίους ἢ περισσοὺς κατέχει... Τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ, Ἢ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' ἀνέμενοι τρόπα. Photius: Τροπάδια (Τρόπα διὰ Albert. ad Hesych.) ἀστραγάλων παιδιά. Theognostus tamen Can. p. 164, 26: Τὰ διὰ τοῦ δεια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, οἷον διχάδεια, τυπάδεια, τροπάδεια, κρυφάδεια, ἐγκρικάδεια κτλ. Quæ per δια scripta notavimus in Ἐντυπάδια.] Apud Hesych. autem legitur Τρόπαι, expositum νικητήρια, et σύμβολα νίκης: sed non dubito quin reponi debeat τρόπαια. [Recte: sed idem: Τρόπα, εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν στρέφουσι τοὺς ἀστραγάλους εἰς τὸ ἕτερον μέρος.]

[Τροπαγὸς, ὁ ἀπητιμασμένος, Hesychii gl. obscura.]

[Τροπάδεια. V. Τρόπα.]

[Τροπάδην. Procopius Hist. p. 655, B: Ἐνεδίδοσαν ἐπιόντων αὐτῶν καὶ τροπάδην ἀνέστρεφον. Scribendum προτροπάδην. G. DIND.]

[Τροπαία, ἡ, Tropæa, prom. Salaminis ap. schol. Æsch. Pers. 303: Σιληνίαι αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος, πλησίον τῆς λεγομένης Τροπαίου ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ ϛ' Περὶ λιμένων. Ubi Τροπαίας Robortellus cum schol. rec. N. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92.]

[Τρόπαια, ων, τὰ, Tropæa, locus Arcadiæ, ap. Pausan. 8, 25, 1. Τρόπαια Δρούσου opp. Germaniæ ap. Ptolem. 2, 11, 28, Massiliensium Τρόπαια Σεβαστοῦ 3, 1, 2.]

[Τροπαϊκὸς, ἡ, ὸν, unde Τροπαϊκὸν, τὸ, Quinarius Romanus, alias Victoriatus. Jul. Afric. ap. Scalig. De re nummaria: Διαιρεῖται δὲ ἐκ περιουσίας καὶ τὸ δηνάριον κατὰ Ῥωμαίους εἰς μέρη ͵αρνϛ'· ἔχει γὰρ τροπαϊκὰ β', νούμους δ', ἀσσάρια ιϛ'. DUCANG. Conf. *Mém. de l'Acad. des Inscr.* vol. 28, p. 681; Gronov. De sestert. p. 423 (193). BAST. Non dubitem voc. istud enatum ἀπὸ τοῦ τροπαίου, quod cum victoria connectitur, a qua nummo huic Victoriati nomen inditum. Lego apud Hesychium: Τροπαὶ, νομίσματά τινα. ECKHEL. Add. ad D. N. p. 52.]

Τροπαῖον vel Τρόπαιον, τὸ, dicitur Monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς: solebant enim olim victores eo loco, ubi hostes fudissent et in fugam vertissent, ejus rei monumentum aliquod erigere, veluti columnam aliquam lapideam aut æream, vel tale quidpiam inscripto simul nomine eorum qui in fugam essent conversi: Latini Trophæum vocant. [Νικητήρια, σύμβολα νίκης, Hesychio. Æsch. Sept. 956: Ἕστακε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις. (Et in versu interpolato 277: Ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα.) Soph. Trach. 751: Νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια. Eur. Tro. 1221: Καλλίνικε μυρίων μῆτερ τροπαίων, Ἕκτορος φίλον σάκος. Aristoph. Eq. 1334: Ἄξια τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου· Thesm. 697: Γυναῖκες, οὐ πολλὴν βοὴν στήσεσθε καὶ τροπαῖον;] Pausan. Atticis [c. 33, 2]: Λίθον Πάρειον [Πάριον] ἦγον εἰς τροπαίου ποίησιν· ibid.: Τρόπαιον λίθου λευκοῦ. Xen. Hell. 7, [5, 26]: Ἀμφότεροι ὡς νενικηκότες τρόπαιον ἐστήσαντο· 4, [3, 21]: Τρόπαιον ἵστασθαι καὶ στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ. Rursum 7, [1, 19] et alibi passim, Τρόπαιον ἔστησαν. Et 1, [6, 35]: Τρόπαιον στήσαντες αὐτοῦ ηὐλίζοντο· ut et Thuc. 1: Τοὺς τὸ τρο-

παῖον ἱστάντας· 5 : Τροπαῖον εὐθὺς ἵστασαν. Plut. De A fort. Rom. [p. 323, F] : Τρόπαια τροπαίοις ἐπανίστανται, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Idem De Herodot. [p. 873, A] : Περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως. [Eur. Phœn. 572 : Φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ, πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός; ubi πῶς ἄρα στήσεις Porsonus, quod Euripidis ætate ἀνιστάναι τρόπαιον, Dejectum erigere, significaverit. Ap. Plat. Tim. p. 26, C : Κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαια ἀνέστησε, sic libri plerique præter antiquissimum Paris., qui ἔστησε, et alium, qui etiam τρόπαιον. V. Ἀνίστημι.] Dicitur enim et ἀνιστάναι τρόπαιον ead. signif. qua ἱστάναι, Erigere, et ἐγείρειν, Excitare. Interdum additur gen. rei. [Eur. Or. 713 : Οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ στῆσαι τροπαῖα τῶν κακῶν ἅ σοι πάρα. Aristoph. Eq. 521 : Ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τροπαῖα· Lys. 318 : Τῶν ἐν πόλει γυναικῶν τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τροπαῖον ἡμᾶς· Pl. 453 : Μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων. Epigr. Anth. Pal. 7, 135, 3 : Ἱπποκράτης πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας.] Thuc. 6, p. 230 [c. 98] : B Τροπαῖον τῆς ἱππομαχίας ἔστησαν. [2, 92 : Ἔστησαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον, ὡς νενικηκότες, τῆς τροπῆς, ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν, καὶ ἥνπερ ἔλαβον ναῦν, ἀνέθεσαν ἐπὶ τὸ Ῥίον παρὰ τὸ τροπαῖον. Plut. Comp. Cim. c. Lucull. c. 2 : Ὥσπερ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ (μιᾷ) καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους [ἔθει τινὶ] παραδοξονίκας καλοῦσιν, οὕτω Κίμων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πεζομαχίας καὶ ναυμαχίας ἅμα τροπαίῳ στεφανώσας τὴν Ἑλλάδα.] At Crates ap. Plutarch. 2 De fort. Alex. [p. 336, C] quum vidisset auream Phrynes meretricis statuam Delphis erectam, ἀνέκραγεν ὅτι τοῦτο τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας τρόπαιον ἕστηκε. De Pythio autem oraculo [p. 401, A] idem Plut. refert Cratetem Mnesaretes auream statuam dixisse τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τρόπαιον. At Diog. Laert. [6, 60] scribit Diogenem Cynicum, quum Phryne auream Venerem Delphis obtulisset, inscripsisse, ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΚΡΑΣΙΑΣ. Ubi potest subaudiri τρόπαιον. Dicunt enim τρόπαιον στῆσαι, s. ἀναστῆσαι, ἀπό τινος. Plut. : Ἐστήσαντο τρόπαιον ἀπὸ τῶν C νικώντων πολεμίων. Aristid. : Τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ Θηβαίων. Æschin. [p. 75, 40] : Μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε [ἵστατε] ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν, Nolite de vobis ipsis trophæum erigere. Dem. : Τρόπαιον εἱστήκει ἀπ' αὐτῶν, Trophæum de eis erectum fuerat. [Xen. Ages. 2, 26 : Ὥστ' οὐκ ἀλόγως καὶ ἀπὸ τῆς πρεσβείας τρόπαιον τῶν πολεμίων εἱστήκει αὐτῷ.] Sic κατά τινος στῆσαι vel ἐγείρειν τρόπαιον dicunt. Isocr. [p. 112, A; 118, A] : Τρόπαιον καθ' ἡμῶν ἔστησαν οἱ πολέμιοι, De nobis trophæum statuerunt. [Aristænetus 1, 17 : Πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπιτυχὴς ἔστησε τρόπαιον. Philostr. V. Ap. 7, 13, p. 291 : Τρόπαιον κατὰ τῆς φιλοσοφίας ἑστήξει. Euseb. C. Hierocl. p. 466 fin. : Τρόπαιον κατ' αὐτῆς ἀράμενος. Lucian. Demosth. Enc. c. 40 : Οὐκ ἔστι κατὰ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. Valck.] Herodian. 3, [14, 3] : Βουλόμενος καὶ κατὰ Βρεττανῶν ἐγεῖραι τρόπαια, Contra Britannos quoque aliqua excitare trophæa. Interdum præp. omittunt. [Soph. Trach. 1102 : Κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.] Eur. [Andr. 763] : Τρόπαιον αὐτοῦ στήσομαι, Trophæum de eo sta- D tuam. [Ib. 694 : Ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατός· Suppl. 647 : Πῶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος ἔστησεν; Plat. Menex. p. 240, D : Πρῶτοι στήσαντες τρόπαια τῶν βαρβάρων.] Isocr. : Τρόπαιον ἡμῶν ἔστησαν· Paneg. [p. 72, A] : Ἐν ταῖς μάχαις τρόπαιον ἵστασθαι [ἱστάναι] τῶν πολεμίων· Or. ad Philipp. [p. 105, B] : Τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας, ἐποιήσατο τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. [Cum verbo τιθέναι Eur. Hel. 1381 : Ὡς βαρβάρων τροπαῖα μυρίων χερὶ θήσων· Heracl. 786 : Νικῶμεν ἐχθρούς, καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται.] Item ἐπ' αἰσχύνῃ τινὸς et ἐπί τινος τρόπαιον ἱστάναι dicunt. Plut. Alcib. [c. 29] : Πταίσαντος περὶ Ἔφεσον τοῦ Θρασύλλου, τὸ χαλκοῦν ἀνεστάναι τρόπαιον ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων ἐπ' αἰσχύνῃ τῶν Ἀθηναίων. Athen. [8, p. 351, A] de Stratonico citharœdo : Ἀνέθηκεν εἰς τὸ Ἀσκληπεῖον τρόπαιον, ἐπιγράψας, ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ ΕΠΙ [ΑΠΟ] ΤΩΝ ΚΑΚΩΣ ΚΙΘΑΡΙΖΟΝΤΩΝ· sc. ἔστησε τοῦτο τὸ τρόπαιον. Pro quo ἐπὶ dixit κατὰ [ib. p. 350, A] : Ἀναστήσας δέ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ, ἐπέγραψε, Κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων· ac certe magis hæc quam illa præp. convenire videtur. Rursum additur interdum gen., qui non de victo, sed de victore dicitur; et quidem frequentius. Herodian. 1, [15, 15] : Μετὰ τοσαῦτα τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, Post tot trophæa a patre et majoribus excitata. Polit. vertit, Post tam multos triumphos parentis sui et majorum. [Cum adj. Hom. Batrach. 159 : Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.] Item τοῖς τροπαίοις ἐπιγράφειν, et ἐγγράφειν τοῖς τροπαίοις ap. Plut. : ap. Lucian. vero [Zeux. c. 11] : Ἐπὶ τῷ τροπαίῳ ἐγκολάψαι. [Charid. c. 24 : Ὀδρυάδην τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. Polyb. 4, 8, 5 : Τροπαίων ἐπ' αὐτὸν βλεπόντων ἐπλήρωσε τὴν Πελοπόννησον. Lucian. Charid. c. 24 : Ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασκάψαντες τῷ ἀρότρῳ· V. H. 1, 18. Alia multa v. ap. Wyttenb. in Ind. Plut. || Geopon. 9, 11, 7 : Ἕτεροι τὰ τρόπαια λεγόμενα φυτεύουσιν οὕτω. « Clavolæ s. taleæ tropæi qualemcunque similitudinem habentes. » Nicol. || De accentu Arcad. p. 120, 22 : Τρόπαιον, καὶ τροπαῖον ἀττικῶς. Mire schol. Dionys. Bekk. An. p. 678, 20 : Ἡμεῖς μὲν ἀναλόγως τρόπαιον λέγομεν, ὡς σπήλαιον, σύλαιον, ὁ δὲ Θουκυδίδης τροπαῖον ἀττικῶς. Schol. Thuc. 1, 30 : Τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθίς, ἧς ἐστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης, τρόπαιον ἡ νέα Ἀτθίς, ἧς ἐστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Schol. Aristoph. Thesm. 697 : Τροπαῖον προπερισπωμένως ἀναγνωστέον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, τρόπαιον δὲ προπαροξυτόνως παρὰ τοῖς νεωτέροις ποιηταῖς. Conf. Elmsl. ad Heracl. 403. L. Dind.]

[Τρόπαιον, τὸ, Tropæum. Theophyl. Hist. p. 19, A : Μαρκιανούπολιν καὶ Τρόπαιον.]

[Τρόπαιον ἄκρα. V. Τροπαία.]

Τροπαῖος, α, ον, dicitur οὗ γίνεται τροπή : ut τροπαία πνοὴ vocatur ἡ τρεπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη : quæ omisso subst. frequentius nominatur Τροπαία. [Æsch. Ag. 219 : Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν· Sept. 706 : Ἐπεὶ δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ πνεύματι· Cho. 775 : Ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ. Ubi τροπαῖον vel τροπαία Porsonus, quod v.] Aristot. Probl. 26, 5 : Ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογείᾳ ἡ τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία, οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπόγεια, τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ τροπαία, ἡ τούτου παλίῤῥοια. Est igitur ἀπόγεια, Ventus qui ex terra exortus in mare fertur : qui si flatu converso ex mari in terram revertatur, τροπαία appellatur. Et Probl. 40 ejusdem tmematis : Ἔστι γὰρ ἡ τροπαία, ἀπογείας ἀνάκλασις· sic enim reponendum judico pro ἀπόγειος. Ubi etiam quærit, Διὰ τί οὗ κόλποι εἰσί, τροπαῖαι γίνονται. [Quo de accentu conf. Lobeck. Paralip. p. 357. Theophr. fr. 5 De ventis 31 : Ὅτι δὲ συμβαίνει κατὰ τὴν (αὐτὴν) ὥραν τοὺς ἐτησίας ἐπαίρεσθαι καὶ τὴν τροπαίαν πνεῖν περὶ Μακεδονίαν ὥσπερ σύμπτωμα θετέον· 32 : Παρὰ μὲν τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τοὺς ἐτησίας τροπαῖαι παραθέουσιν, ἐν Καρύστῳ δὲ τηλικοῦτοι πνέουσιν ὥστε ἐξαίσιον εἶναι μέγεθος· 53 : Ὃ καὶ περὶ τὰς ἀπογαίας ὑπάρχει πρὸς τὰς τροπαίας· αὕτη δὲ πολλαχοῦ καθάπερ ἐφήμερός ἐστι τάξις τῆς μεταβολῆς. Ἐνιαχοῦ δ' οὐ τροπαία τὸ ἀντιπνέον, ἀλλ' ἕτερόν τι πνεῦμα πελάγιον.] Plut. Othone [c. 26] : Ἐμβαλόντος δὲ εἰς τὴν ἀγοράν, (Galba nimirum, ut diis sacrificaret, quasi occiso Othone,) ὥσπερ τροπαία πνεύματος, ἀπήντησε φήμη κρατεῖν τὸν Ὄθωνα, Veluti ventus quidam reciprocus. [Mario c. 45 init. : Ἐν τούτῳ δὲ ὥσπερ τροπαίας τινὸς ἀμειβούσης ἐφοίτων ἄγγελοι πανταχόθεν, ὡς Σύλλας ... ἐπιπλεῖ.] Meminit horum ventorum et Plin. 2, 43 : Videmus et alios, quos Altanos vocant, ex terra consurgere. Qui quidem quum ex mari redeunt, τροπαῖοι vocantur; si pergunt, ἀπόγαιοι. Nota igitur hic et Ἀπόγειος ἄνεμος seu Ἀπόγεια : substantive enim etiam ἀπόγεια vocatur, ut τροπαία. [Potius Ἀπογεία. Conf. de utroque voc. Lobeck. Paralip. p. 314.] Sed et Τροπαὶ nominantur iidem hi venti. Aristot. Probl. 26, 4 : Διὰ τί αἱ τροπαὶ πνέουσι· ubi etiam dicit, Ὅταν ἀντιπέσῃ (sc. ἡ θάλαττα, vel ὁ ἀήρ), καὶ μηκέτι δύνηται τὰ ἀπόγεια προάγειν, διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς, πάλιν ἀνταποδίδωσι· clare explicans quid sit τροπαία, sc. ἀπόγεια μηκέτι δυναμένη προάγειν, ἀλλὰ πάλιν ἀνταποδιδοῦσα. Et Probl. seq. : Διὰ τί αἱ τροπαὶ ἐκ

τῆς θαλάττης εἰσίν. Itidemque Theophr. C. Pl. 2, 4 [3, 1] : Βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ τροπαί. [Id. fr. 5 De ventis 26 : Ἀπὸ γοῦν τῆς ἀπογαίας καὶ τῆς τοιαύτης αὔρας καὶ αἱ τροπαὶ γίνονται, συναθροισθέντος τοῦ ὑγροῦ ἀέρος· ἡ γὰρ τροπὴ καθάπερ παλιμπνόη τίς ἐστι πνεύματος, ὥσπερ ἐν τοῖς εὐρίποις τῶν ὑγρῶν. Hesychius : Σανδαίαν, τροπὴ ἀπὸ γῆς· ἔνιοι δὲ τὸν λίβα ἄνεμον, ubi Ἀνταίαν Lobeck. Paralip. p. 314.] Quibus in ll. cum hoc τροπαὶ subaudiendus est gen. πνευμάτων ἀπογείων, s. ἀπογείας : ut τροπαὶ ἀνέμων dicantur sicut τροπαὶ ἡλίου, Conversiones ventorum et reciprocationes : qualis reciprocatio est ἀμπώτιδος in mari. Item Τροπαία Ἥρα et Τροπαῖος Ζεὺς [Soph. Trach. 303, Ant. 143, Eur. Heracl. 867, et cum genit. El. 671 : Ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν. Pausan. 3, 12, 9 : Τοῦ Τροπαίου Διὸς τὸ ἱερὸν ἐποίησαν οἱ Δωριεῖς κτλ.] nominatus fuit, ut et Τροπαιοῦχος, quod ejus beneficio ἡ τῶν πολεμίων τροπὴ γίνεσθαι crederetur, et trophæa in ejus honorem erigerentur, ut annotavit Tzetzes ap. Lycophr. [1328], qui Τροπαίας Ἥρας meminit. [Τροπαῖα male ap. Etym. M. p. 768, 51.] Pausan. Att. p. 9, dicit etiam, Ἔθυσαν Ποσειδῶνι τῷ Τροπαίῳ. [Similiter Athen. 8, p. 333, D : Ἔθυσαν Ποσειδῶνι Τροπαίῳ. Schweigh. Adjective etiam Eur. Phœn. 1251 : Ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας τροπαῖον· unde corrigendus accentus, etiam ab Lobeckio Paralip. p. 340, 32 notatus. Ib. 1473 : Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας (quod βρέτας Διὸς τροπαίου dicit Heracl. 937)· El. 1174 : Τροπαῖα δείγματα· Heracl. 403 : Θυηπολεῖται θ' ἄστυ μάντεων ὕπο τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια· El. 469 : Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖοι, i. q. Formidabiles. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 310, n. 173, 1 : Εἰ τοιῶνδ' ἀνδρῶν εἴη πόλις, οὔποτ' ἂν αὐτ(ῆς) ἐχθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τροπαῖον ἕδος. De diis ἀποτροπαίοις Plut. Mor. p. 149, D : Ἤπου τὸν καθαρμὸν κινεῖν διανοῇ καὶ παρέχειν πράγματα τοῖς τροπαίοις; sed ubi Harl. prior ἀποτροπαίοις. Ps.-Plut. p. 310, B : Τροπαίοις θεοῖς σφαγιάσαι.] Τριπαία, Contrarius flatus, Etym. [M. p. 766, 40, ubi Τριπαία citatur ex Sophocle, ut ap. Photium, ubi Τρίπαια, et additur in cod. Dorv. ρ̄ (η supra), in Voss. ῥήτωρ, unde ῥητορικὴ Gaisf.] Sed mendose scribi puto pro τροπαία.

Τροπαιουχέω, Trophæum teneo. Aliis Trophæum statuo, utpote ἀριστεύσας. Iidem τροπαιουχήσας exp. etiam κατορθώσας. [Schol. Thuc. 7, 42 et 66. Valck. Eust. Opusc. p. 321, 62 : Χαίροντες, εἰ μὲν ἐπὶ τοῖς καθ' ἡμᾶς νομίσαις οὐχί, μόνοις δὲ οἷς τροπαιουχεῖν τὸν ... ἡμῶν βασιλέα ἐμάθομεν.]

[Τροπαιούχημα, τό, Victoria. Const. Manass. Chron. 6729.]

[Τροπαιουχία, ἡ, Victoria. Const. Man. Chron. 3503. Boiss. Nicet. Annal. 6, 3. Moschop. Περὶ σχεδ. v. Νίκη. || Coronæ imperatoriæ species. Codinus De offic. aulæ Cp. 6, 36, p. 81, B : Ἐπὶ δὲ κεφαλῆς φορέματα διάφορα (φορεῖ), ποτὲ μὲν τὸ ὀνομαζόμενον τροπαιουχίαν, ποτὲ δὲ Ἰουστινιάνειον. Ducang.]

Τροπαιοῦχος, ὁ, Trophæum tenens. Alii interpr. In cujus potestate sunt trophæa, Bud. Trophæalis. Dionys. H. [A. R. 2, 34], quem Romani Feretrium Jovem vocant [Liv. 1, 10, 6], ait nominari Græce posse Τροπαιοῦχον : item Σκυλοφόρον, aut Ὑπερφερέτην : qui Jupiter appellatur etiam Τροπαῖος, quoniam ejus auxilio τρέπονται οἱ πολέμιοι, s. quoniam dat τρέπειν τοὺς πολεμίους : quamobrem et trophæa in ejus honorem statui solebant. [Ps.-Plut. Parallel. p. 306, B : Ἐπέγραψε Διὶ τροπαιούχῳ· et ib. C. Cornut. De nat. d. c. 13. Wakef. Pollux 1, 24, θεοί. Martyr. Arethæ Boiss. Anecd. vol. 5, p. 47, 1 : Νικητά, τροπαιοῦχε. « Eustath. Il. p. 186, 38 : Τροπαιοῦχοι ἐλπιζόμενοι ἐπανελθεῖν. » Seager. Orph. H. 32, 4 : Τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις, Victricibus. Jo. Damasc. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 578, B : Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά. L. Dind.]

[Τροπαιοφορέω, Triumpho. Philo vol. 2, p. 34, 15 : Θεασάμενος ἐπανιόντα καὶ τροπαιοφοροῦντα. Wakef. Schol. Æschyli Pers. 860. Germanus In Dormit. B. Mar. p. 115. Boiss. Anna Comn. p. 224. Ebeeling. Nilus Epist. 3, 198, p. 392, C : Δοξασθησόμεθα σὺν τῷ χορῷ τῶν τροπαιοφορούντων. Constant. Manass. Chron. 6275. L. Dindorf.]

Τροπαιοφορία, ἡ, Ejusmodi trophæorum gestatio; A seu, Quum in pompa circumferuntur et ostentantur monumenta victoriæ, ut apud Romanos in triumphis : quos triumphos Herodian. nonnunquam τρόπαια etiam nominat. [Plut. Comp. Pelop. cum Marc. prope fin. : Τροπαιοφορίας ἀπὸ βασιλέων.]

Τροπαιοφόρος, ὁ, ἡ, Trophæum gestans. [Agathias Anth. Pal. 5, 294, 24 : Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ Κύπρι τροπαιοφόρε· anon. Plan. 259, 2, Πᾶνα· Parmenio ib. 222, 1 : Μήδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι, de statua Nemesis, ut Diod. 18, 26 : Νίκη χρυσῆ τροπαιοφόρος. Plut. Cæs. c. 6, Mario c. 32. Dionys. A. R. 3, 31 fin. : Παραγενόμενος εἰς Ῥώμην τὴν τροπαιοφόρον ἀπεδίδου τοῖς θεοῖς πομπήν τε καὶ θυσίαν, δεύτερον ἐκεῖνον κατάγων θρίαμβον· ut 59, τὴν τρ. πομπὴν κατάγειν. Dio Cass. 49, 15 init. et al., ἀψίς. Nilus Epist. 3, 118, p. 355, B : Τευξόμεθα πάντων βραβείων εὐτρεπισμένων μάρτυσι τροπαιοφόροις. L. D.] Τρ. εἰκὼν [Plut. Rom. c. 16, Sull. c. 6], Imago trophæum gestans. [Plut. Marc. c. 8, ἄγαλμα.] Cujusmodi trophæa putantur fuisse vexilla hostibus erepta, vel etiam in quibus depicta et inscripta B esset ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων, ut ap. Lucian. Dial. Char. et Merc. [10, 7] : Τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Quid trophæum hoc fers? Quid tibi vis illo trophæo, quod geris? respondet Craton Mercurio, Ὅτι ἐνίκησα καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

Τροπαλίζω, i. q. τρέπω, Verto, Converto : ut στροφαλίζω, i. q. στρέφω. Τροπαλισμός, ὁ, Conversio, Mutatio. Ambo ap. Hesych. leguntur. Nam τροπαλίζει exp. στρέφει : et τροπαλισμὸς Eid. est μεταβολή : nec non τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι.

[Τροπαλλίς. V. Τρόπηλις.]

[Τροπαλός.] Τροπαλόν, Asperum; τραχύ, Hesych. [Pro Τροχαλόν, ταχύ. Guiet.]

[Τροπάριον, τό, Pars cantus ecclesiastici. Andr. Cret. p. 265, 286. Chron. Alexandr. p. 714, 16 ed. Bonn. (ubi τροπάριν). Kall. Chrysost. Liturg. vol. 6, p. 990 : Οἱ δὲ ψάλλοντες λέγουσι τὰ συνήθη τροπάρια. Seager. Vox generica, et canticis in Ecclesia græca receptis communis : Modulum semper vertit et Antiphoniis Latinorum quadantenus respondere observat Goarus C ad Eucholog. p. 32, cui concinit Zacharias Papa Dial. 4, 36 : Ὃς ἀντιφωνῶν τὸ τροπάριον αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ ὑπέλαβε, λέγων, Ἀνοίξατέ μοι πύλας δικαιοσύνης. Allatius in Diatriba de Georgiis p. 418, *Canones*, inquit, in *Odas* dividuntur : *Odæ* in *Troparia*, ex quibus componuntur. Singulæ namque Troparia continent aut plura aut pauciora, quum eorum numerus determinatus non sit. Troparia quandoque libera ac vaga relinquuntur, quandoque primis literis, quasi annulis, in verbis veluti catenula inseruntur, quam Acrostichida auctores vocant, etc., quod voc. vide. Unde porro dicta Troparia indicat Zonaras ad Canon. Anastasim. Jo. Damasceni : Τροπάρια δὲ λέγοντες ὡς πρὸς τοὺς εἱρμοὺς τρεπόμενα καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ μέλους πρὸς ἐκείνους ποιούμενα ἢ καὶ ὡς τρέποντα τὴν φωνὴν τῶν ᾀδόντων πρὸς τὸ μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν εἱρμῶν· εἰ μὴ γὰρ πρὸς ἐκείνους ὁ τῶν αὐτὰ ψαλλόντων φθόγγος εὐθύνοιτο, οὐκ εὔρυθμον ἔσται τὸ μέλος οὐδὲ ἐναρμόνιον, οὐδὲ μέλος λέγοιτο, ἀλλ' ἀπηχὲς καὶ ἀνάρμοστον καὶ ἄρρυθμον φώνημα. Trópariorum vero scriptores varii recensen- D tur.... Jo. Hierosol. patr. in Vita S. Jo. Damasc. p. 260 ed. Rom. : Δυσωπεῖ δὲ τοῦτον ὁ πενθῶν καί τι αὐτῷ μελουργῆσαι τροπάριον ἐκλιπαρεῖ, παρηγοροῦν τὸ πένθος καὶ τὴν ψυχὴν καταψῶν. Vita S. Nili jun. p. 143 : Πολλάκις γάρ, εἴπου ηὕρισκε χρῆσιν ἢ γνώμην εἴτε τροπάριον ἐκ τῶν κανόνων, κατόρθωσιν ἤθους διδάσκοντα. Aliique multi Byzant. Ducang. || Adj. Τροπαριακός, ή, όν, Ad troparium pertinens. Eustath. Comment. in Jo. Damasc. § 9, Spicil. Rom. vol. 5, p. 185. Osann.]

Τροπάω, i. q. τροπαλίζω, Converto, Verto. Et pass. Τροπάομαι, Vertor, Convertor, Verto me, Converto me. Hom. Il. O, 666 : Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων Ἑστάμεναι κρατερῶς, οὐδὲ τροπάασθε φόβονδε, Nec in metum convertimini, i. e. Nec metu correpti in fugam convertimini. [Suidas : Τροπᾶσθαι, τρέπεσθαι.] Sed notandum est pro hoc τροπάασθε, quod habet Flor. edit., et textus Eust. Commentariis insertus, ipsum Eust. habere τρωπᾶσθε, ut et meum Ms. exemplar. Quam scripturam priori antepono. Frequentissimum enim est verb. Τρωπάω ap. poetas, ex

τρέπω ita formatum ut τρωχάω ex τρέχω, et στρωφάω A ex στρέφω : velut Od. Τ, [521] de luscinia : Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, Subinde convertens et mutans sonos, τρέπουσα τὴν φωνήν, ut Hesych. exp. Et sub finem Od. Ω : Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λελαιόμενοι βιότοιο, Ad urbem se convertebant, ἐτρέποντο, ut idem Hesych. exp.; qui et pro μετεβάλλοντο accipi annotat. [Il. Π, 95 : Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι.] Rursum τρωπᾶν neutraliter etiam usurpatur, quum ab eod. Lexicographo exponatur τρέπεσθαι, στρέφεσθαι, μεταβάλλεσθαι. Sed his immiscet et expositionem activæ vocis πείθειν. Sed et Τροπέω dicitur pro τροπάω, itidem significans Verto : unde in Lex. meo vet. Τροπέουσι, ἐπιτροπέουσι, ἐπιτρέπουσι. Pro quo τροπέουσιν Etym. habet τρωπέουσιν, a verbo Τρωπέω. Ut enim τροπάω et τρωπάω, scribitur, ita et τροπέω ac τρωπέω scribi potest. [Il. Σ, 224 : Καλλίτριχες ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον. « Τρώπαον, τρώπων sunt ludibria Eust. et Barnesii.» Conf. de forma τροπέω interdum usurpata a poetis, ubi etiam τρωπάω locum habebat, Lobeck. Technol. p. 166.] Unde Τρωπάσκω, idem cum ipso B τρωπάω significans; nam idem Hesych. Τρωπάσκετο exp. ἐτρέπετο, μετεβάλλετο : et Τρωπασκέσθω, ἐπιστρεφέσθω, μεταβαλλέσθω. Utitur autem illo priore τρωπάσκετο Hom. Il. Λ, [567] dicens, Τρωπάσκετο φεύγειν, pro ἐτρέπετο φύγαδε, ut alibi loquitur, In fugam vertebatur, Terga dabat et fugiebat.

[Τροπέγγυος, ὁ, Victoriæ sponsor. Gretser. Opp. vol. 2, p. 142, B : Σταυρὸν τροπέγγυον. Quod dictum pro τροπαιέγγυον et conferendum cum Ἐλέμπορος, Ἐλεμπορία pro ἐλαιεμπ., de quibus v. in illis et Οἰνέμπορος. L. Dind.]

[Τροπεῖον, Ionice Τροπήϊον, τὸ, Torcular. Hipponax Pollucis 10, 75 : Στάζουσιν ὥσπερ εἰ τροπηΐου σάκκος.]

[Τροπεύομαι, Comminiscor, vertitur ap. Symeon. Magistr. De Basilio Mac. p. 454, B : Μετὰ τὸ ἐξωσθῆναι τῆς ἐκκλησίας Φώτιον ἐτροπεύσατο πλάσμα τοιόνδε. Sic Τροπικὸς, Fraudulentus, Dolosus, ut τροπικὴ πώλησις ap. Ducang. App. Gl. p. 190. V. Τρόπος, Dolus. L. D.]

[Τροπέω. V. Τροπάω.] C

Τροπὴ, ἡ, Versio, Conversio, ut ἠελίοιο τροπὴ [τροπαὶ], Hesiod. Op. [477 : Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν], de ea Solis conversione qua vel a meridie in septentrionem reflectit cursum suum, vel a septentrione in meridiem : quod Latini Solstitium vocant, quoniam subsistit, nec progreditur ulterius, sed retro convertit iter. Sic [ib. 562, 661], Μετὰ τροπὰς ἠελίοιο, Postquam sol convertit cursum suum, Post solstitium. Aristot. : Μεθ' ἡλίου τροπάς. [Sine genit. H. A. 5, 8 : Πρὸ τροπῶν, et μετὰ τροπάς· 9 init. : Εὐθὺς ἐκ τροπῶν· et ib. : Περὶ Πλειάδος δύσιν καὶ τροπάς.] Theophr. [C. Pl. 3, 4, 5] : Ἀνθοῦσι μικρὸν πρὸ ἡλίου τροπῶν, Florent circa solstitium, Plin. [Nicand. Th. 678 : Ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος. Thuc. 8, 39 : Ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι ... περὶ ἡλίου τροπάς. Sine genitivo Alcman ap. Athen. 10, p. 416, B : Οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν ἠράσθη χλιερὸν μετὰ τὰς τροπάς (hibernas).] Interdum additur θερινὴ vel χειμερινή. [Arat. 499 : Θέρεος δέ οἱ ἐν τροπαί εἰσι. Τρ. χειμερινὴ, Bruma, Brumalis; Τρ. θερινὴ, Solstitialis, Solstitium, Gl. Orphei vel Hermetis carm. de D de terræ mot. v. 23, libri variant inter θερινὴ τροπὴ, ut dicit Heliod. Æth. 2, 28, et θεριναὶ τροπαὶ, quum in τροπαὶ χειμεριναὶ consentiant v. 51. Manetho 2, 40, χειμερίης, 93, χειμερίου τροπῆς. Plat. Leg. 6, p. 767, C : Μετὰ θερινὰς τροπάς· 12, p. 945, D : Μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Theophr. H. Pl. 8, 1, 2 : Μετὰ τὰς τροπὰς τοῦ χειμῶνος. Diod. 1, 39 init. : Κατὰ τὰς θερινὰς τροπάς· ubi præcesserat περὶ τὰς τροπὰς, de hibernis, ut præcedentia ostendunt.] Aristot. H. A. 5, [19 fin.] : Ὑπὸ τροπὰς θερινὰς, Sub solstitium æstivum. [Περὶ 5, 11.] Thuc. [7, 16] : Περὶ ἡλίου τροπὰς τὰς χειμερινὰς, Circa solstitium hybernum, brumam. [Aristot. H. A. 5, 8. Gell. N. A. 2, 22, 5.] Plut. Probl. Rom. [p. 268, C] : Μετὰ τροπὰς χειμερίας· sc. ὁπηνίκα τοῦ πρόσω βαδίζειν πεπαυμένος ὁ ἥλιος ἐπιστρέφει καὶ ἀνακάμπτει πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Quibus verbis exprimit clare quid per τροπὰς χειμερίας intelligatur. Nisi forte χειμερινὰς et ibi scrib. [Sic libri. Ap. Dionys. A. R. 1, 32, μετὰ χειμερίους τροπὰς cod. Vat. scribit μετὰ τὰς χειμερίας τροπὰς, i. e. χειμερινάς. Polyb. 3, 72, 3; 9, 15, 2.] Pro θεριναὶ τροπαὶ et χειμεριναὶ dicitur etiam βόρειοι et νότιοι. Plut. De exilio [p. 601, A], Τροπαὶ βόρειοι, τροπαὶ νότιοι, ἰσημερία. [Aristot. H. A. 5, 8.] Auctor autem Axiochi [p. 370, C] : Ἰσημερίας τε καὶ τροπὰς διττάς. Hom. ἡλίου τροπὰς fingit esse in Syria insula, quæ una Cycladum est, Od. Ο, [402] : Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις, Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. Ubi brevium Scholiorum auctor annotat, esse quosdam, qui dicant esse ibi τὸ ἡλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς ἡλίου τροπάς. Apud Plat. [Tim. p. 39, D] : Ὅσα δι' οὐρανοῦ πορευόμενα ἔσχε τροπὰς, Cic. vertit, Quæ per cœlum penetrantia solstitiali se et brumali revocatione converterent, p. 28 mei Lex. Cic. [Sic Polit. p. 270, B, D; 271, B, C. || De signif. Æquinoctii Petav. Rationar. temp. vol. 2, p. 4 ed. Reisk. : « Solis annus est duplex. Nam unus est exactus, qui solaris curriculi numeros implet : alter civilis, ac minus accuratus, qui popularem ad usum paululum ab illo deflectitur. Priorem Tropicum vulgo nominant : non quod a Solstitio, quas τροπὰς proprie vocant, inchoari solitus esset, sed quoniam ab aliquo cardinum annuorum quattuor, Æquinoctiis duobus vel Solstitiis totidem, illius initium ducitur. Etenim non minus Æquinoctia quam Solstitia τροπὰς appellarunt. De qua re insignis est locus Sexti Emp. Adv. mathem. 5, 11, p. 339, ubi de signiferi ζωδίοις, i. e. Signis, agens, Τροπικὰ μὲν, inquit, ἐν οἷς γινόμενος ὁ ἥλιος μεταλλάσσει καὶ ποιεῖ τοῦ περιέχοντος τροπάς· οἷόν ἐστι ζώδιον ὅ τε κριὸς καὶ τὸ τούτου διάμετρον, καθάπερ ζυγὸς, αἰγόκερώς τε καὶ καρκίνος· ἐν κριῷ μὲν γὰρ ἐαρινὴ γίνεται τροπὴ, ἐν αἰγοκέρῳ δὲ χειμερινὴ, ἐν καρκίνῳ δὲ θερινὴ, καὶ ἐν ζυγῷ φθινοπωρινή. Sic Oppianus ὀπωρινὰς τροπὰς vocat Cyn. 1, 124 : Ἢ πάλιν ἐσχατίῃσιν ὀπωρινῇσι τροπῇσιν, ἡνίκα δῶμα τέθηλεν ὀπωρολόγοιο γεωργοῦ. Manilius item 3, 621, de signis illis quattuor : « Quæ Tropica appellant, quod in illis quattuor anni tempora vertuntur signis. » Et Procopius Goth. 1, p. 226, τροπὰς pro Verno Æquinoctio passim usurpat, nonnunquam et ἐαρινὰς adjungens. Denique Philo De opif. mundi μετοπώρου τροπὰς appellat Autumnalem conversionem, i. e. æquinoctium. » V. inprimis Jo. Damasc. Fid. Orth. 2, 7, vol. 1, p. 164 sq., a Zonara excerptus Lex. p. 1746, ubi quattuor ponuntur τροπαὶ, ἐαρινὴ, θερινὴ, ὀπωρινὴ, χειμερινὴ, ut τροπαὶ sit i. q. ὧραι. Clement. Homil. 1, 6 init. : Ἐξ ἐαρινῆς τροπῆς· 7 init. : Ἐν φθινοπωρινῇ τροπῇ. Similiter Nilus Epist. 2, 140, p. 183, D : Εἴπερ ἐκεῖνα (τὰ φυτὰ) πολλαῖς χρόνων καὶ καιρῶν τροπαῖς καρποφορεῖ· ubi καιρῶν i. q. ὡρῶν. Anthemius Περὶ παραδ. μηχανημάτων initio : Ἐν τῷ δοθέντι τόπῳ κατασκευάσαι ἀκτῖνα καταπίπτειν ἡλιακὴν ἀμετακίνητον ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ τροπῇ. L. Dind.] Item τροπὴ dicitur de Conversione in fugam [tam active quam passive, ut Hesychius : Τροπαὶ, αἱ φυγαὶ, αἱ διώξεις. Photius, δίωξις], ut exercitus τρέπεσθαι, quum terga hosti obvertit et fugit, quod Latinis est Verti in fugam. [Æsch. Ag. 1237 : Ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.] Plut. Camillo [c. 37] : Τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος, Romanos in fugam esse conversos, Fugam Romanorum. Aristot. : Ἐν ταῖς τροπαῖς, δῆλον, In fuga, Quum milites in fugam vertuntur. Gaza, Militum argumento constat, qui superati rapuerunt fugam. [Thuc. 2, 92, 6 : Ἔστησαν καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον ὡς νενικηκότες τῆς τροπῆς.] Porro eorum qui superati sunt, τροπὴ γίνεσθαι dicitur. Thuc. [et Xen. Anab. 1, 8, 18] : Τροπὴ ἐγένετο, Fuga facta est, In fugam conversi sunt. Ut et Herodian. 3, [4, 10] : Τροπὴ τῶν ἀνατολικῶν γίνεται, Orientales in fugam versi sunt, Orientales fusi sunt et fugati. [Herodot. 7, 167.] Rursum ap. Thuc. multis in locis, Τροπῆς γενομένης, ut et ap. Herodian. 1, [12, 13] : Τροπῆς δὲ γενομένης ἔφυγον εἰς τὴν πόλιν 3, [7, 14] : Τροπῆς τε καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν αὐτοὺς φονεύοντες οἱ Σεβήρου, μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν εἰσέβαλον. [Xen. Anab. 4, 8, 21 : Ἔκειντο δὲ οὕτω πολλοὶ, ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης.] Ii autem qui superant, τροπὴν [τιθέναι,] ποιεῖν s. ποιεῖσθαι dicuntur. [Eur. Heracl. 743 : Οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην. Aristoph. Eq. 246 : Ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.]

Plut. Camillo : Τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις συμπλε-
κόμενος, In fugam convertit, ἔτρεψε. Herodot. [1, 30] :
Τροπὴν ποιήσας τῶν πολεμίων, Hostibus fusis et fuga-
tis. [Xen. H. Gr. 7, 2, 20, ubi ποιήσεις, quod facile
possit in medium mutari. Polyb. 1, 9, 8 : Τροπὴν
ποιήσας αὐτῶν ἰσχυράν. Diodor. 1, 48 : Τροπὴν ποιεῖν
τῶν ἐναντίων. Dio Chr. Or. 2, vol. 1, p. 92, 2 : Τροπὴν
ἐποίησε τῶν Τρώων.] At Thuc. [2, 19, 2, Xen. H. Gr.
5, 4, 43, Lucian. Ver. H. 1, 37] habet illud τροπὴν
ποιοῦμαι. Item ap. Soph. [Ant. 675] : Ἀναρχία ... σὺν
μάχῃ δορὸς Τροπὰς καταῤῥήγνυσιν, In tumultu Martio
Fugitiva vertit terga, Turn. [Id. Aj. 1275 : Ὑμᾶς ἤδη
τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος.
Eur. Rhes. 82 : Οὐδ' ὧδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ
δορός· 116. Consternatio, Gl.] || Significat etiam Mu-
tatio. [Hesychio ἀλλοίωσις. Tim. Locr. p. 102, C : Αἱ
τῶ αἵματος τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις. Et ib. Plut. Mor. p.
884, D : Ἐκ γὰρ ἀλλοιώσεως στοιχείων καὶ τροπῆς καὶ
ἀναλύσεως ταῦτα (γένεσιν καὶ φθορὰν) γίνεσθαι. Aret. p.
46, 54 : Ξυμπάντων ὁμοῦ παθέων καχεξίη τροπή· 47, 15 :
Τῶν ἁπάντων τροπῇ ἐς πονηρόν· 48, 38 : Τροπὴ ὑγρῆς
καὶ ψυχρῆς αἰτίης.] Plut. Numa : Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα
τροπῆς, Aere mutato, Coorta aeris mutatione, et tem-
pestate. [Conf. Mor. p. 946, F. Pyrrh. c. 15 : Πνεύματι
τροπὰς λαμβάνοντι παντοδαπάς. Vid. Τροπαῖος. Id. Marii
c. 10 : Ἔσχε μέν τις τροπὴ γνώμης καὶ μετάνοια τὸν
βάρβαρον· Demetr. c. 28 : Τροπὴν ἔσχεν ἡ διάνοια τῆς
ἐλπίδος μᾶλλον ἢ τῆς γνώμης· Marii c. 37 : Ἐν ὀλίγῳ
πολλὰς ἐπ' ἀμφότερα τῆς γνώμης τροπὰς λαβόντες· Cæs.
c. 32 : Τροπὰς ἔσχεν αὐτῷ τότε τὸ βούλευμα πλείστας·
Brut. c. 37 : Αἱ κατὰ τοὺς ὕπνους τροπαὶ τῶν ὀνείρων,
ἃς τρέπεται τὸ φανταστικόν· Mor. p. 52, F : Τὰς τοῦ κό-
λακος ὥσπερ πολύποδος τροπάς.] Galba [c. 14] : Τροπὰς
τοσαύτας τραπόμενοι, Toties mutata sententia. Alcib.
[c. 23] : Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος.
Et Æschin. [p. 66, 27] : Πλείους τρεπόμενος τροπὰς τοῦ
Εὐρίπου. [Dio Cass. 46, 3 fin. : Πλείονας τροπὰς τρεπό-
μενος τοῦ πορθμοῦ, πρὸς ὃν ἔφυγεν. Pollux 6, 121 : Κοῦ-
φος, ἀκατάστατος, ῥᾷον τῶν κυμάτων τὴν τροπήν. He-
sychius : Τροπαί, αἱ μεταβεβλημέναι φροντίδες. De for-
tunæ varietate Lucian. Laps. c. 11 : Μυρίας τροπὰς
τῆς τύχης ἐνεγκόντος. Plut. Demetr. c. 35 : Ἡ τύχη περὶ
οὐδένα τῶν βασιλέων ἔοικεν οὕτω τροπὰς λαβεῖν μεγάλας
καὶ ταχείας· Mor. p. 611, A : Αἱ ἀπὸ τῆς τύχης τροπαί.
De prœlii vicissitudinibus Pyrrh. c. 17 : Χρόνον πο-
λὺν εἱστήκει τὰ τῆς μάχης ἄκριτα καὶ τροπὰς ἑπτὰ λέ-
γεται φευγόντων ἀνάπαλιν καὶ διωκόντων γενέσθαι. Dio
Cass. 75, 6 : Ὁ τότε ἀγὼν πολλὰς ἔσχεν ἰδέας τε καὶ τρο-
πάς. De vino corrupto Plut. Mor. p. 939, F : Σήψεις
κρεῶν, τροπαὶ καὶ ἀνέσεις οἴνων.] Sicut vero τετραμμένη
λέξις dicitur, ita et τροπὴ λέξεως, pro Translatio, μετα-
φορά, Figura : unde τροπικαὶ λέξεις. In qua signif. Her-
mog. usus est, teste Bud., qui τροπαὶ et τροπικαὶ λέξεις
ex eo affert, et interpr. Tropi et metaphoræ. Iti-
demque schol. Aristoph. [Nub. 297] dicit, Σμῆνος κυ-
ρίως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν· Ὅμηρος δὲ κέχρηται
τῇ τροπῇ ἐπὶ εὐγλωττίας, ἐπαινῶν τὸν Νέστορα, Tropice
usurpavit. Idem et τρόπος dicitur. [Τροπή, Conversio,
unde fiunt tropi et metaphoræ. Hermog. Περὶ εὑρ.
lib. 4, p. 206 : Τροπή ἐστι τὸ μὴ ἐξ ὑποκειμένου πράγμα-
τος, ἀλλοτρίου δὲ σημαντικὸν ὄνομα θεῖναι κτλ. Aliis τρό-
πος dicitur : v. Capperon. ad Quintil. 8, 6, ubi Try-
phonis gramm. ex Ms. Reg. definitiones affert. Plut.
Homero : Ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ καλεῖται τρόπος, ἡ
δὲ τῆς συνθέσεως σχῆμα. Antea ἐξαλλαγὴν dixerat. Ale-
xander Rhet. Περὶ σχημ. p. 574 : Διαφέρει σχῆμα τρό-
που, ὅτι ὁ μὲν τρόπος περὶ ἓν ὄνομα γίνεται ἀρετή. Unde
τροπικὴ διάλεκτος, Figurata locutio, tropica. Dionys.
H. De comp. vv. p. 15, 8, et alibi. Conf. Voss. Institt.
rhet. lib. 4, p. 81. Ernest. Lex. rh. Lucian. Demosth.
c. 6, τροπὰς λέξεως. Longin. De subl. 32, 6. Schol.
Aristoph. Av. 1699 : Ἐνέμαινε δὲ τῇ τροπῇ. || Aristot.
Metaph. 7, p. 166, 14 : Δημόκριτος μὲν οὖν τρεῖς διαφο-
ρὰς ἔοικεν οἰομένῳ εἶναι· τὸ μὲν γὰρ ὑποκείμενον σῶμα τὴν
ὕλην ἓν καὶ ταὐτόν, διαφέρειν δὲ ἢ ῥυσμῷ, ὅ ἐστι σχῆμα,
ἢ τροπῇ, ὅ ἐστι θέσις, ἢ διαθιγῇ, ὅ ἐστι τάξις· quibuscum
conf. 1, p. 15, 15. || Genus numi. V. Τροπαϊκός.]
[Τροπήιον. V. Τροπεῖον.]
Τρόπηλις, ιδος, ἡ, sive Τροπαλλίς [Τρόπαλις], deriva-
tur a τρέπεσθαι significante εἱλεῖσθαι, teste [Photio,
A qui τροπηλίς, sive] Suida, cui est σκορόδων δέσμη, Fa-
sciculus alliorum, Allia in fasciculum colligata, Ma-
nipulus alliorum. Itidem et schol. Aristoph. τροπαλλὶς
[τρόπαλις] est σκορόδων δέσμη, Ach. [813] : Σκορόδων
τροπαλλίδος [τροπάλιδος, non, ut liber unus, et Zonaras
Lex. p. 1748, τροπαλίδος]. Et in Lex. meo vet. atque
ap. Etym. Τρόπηλις, ἡ τῶν σκορόδων δέσμη, itidem ut
ap. Suid. [Quem accentum præcipit Arcad. p. 31, 14 :
Τὰ εἰς λις ὑπερδισύλλαβα ... βαρύνεται ... τρόπηλις, ἡ δ.
τῶν σκ.] Apud Hesych. vero legitur etiam Τριτοπηλίς,
is enim post Τριτοπάτορας habet, Τριτοπηλίς, σκορόδων
δέσμη, ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι. Ubi aliam
sequitur etymologiam. [Et Τριοπηλίς, δέσμη σκορόδων.
V. autem Lobeck. Patholog. p. 111.]
Τρόπηξ, ηκος, ὁ, Manubrium remi : dicit enim He-
sych. τρόπηκα esse Remi partem, nimirum οὗ ἐπι-
λαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες : synecdochice vero pro Toto
remo accipi. Forsan a τρέπεσθαι sic dicitur, quoniam
inter remigandum huc illuc versatur. [Idem vitiose :
Τροφῆς, χάραξ, σκώληξ (σκόλοψ). Conf. Τράφηξ.]
B [Τροπησίων, quod legi fertur in inscr. Smyrn. C. I.
vol. 2, p. 833, n. 3372, 20 : Λογιστὴν Σελευκείας
Πειερίας καὶ Ἀλεξανδρείας κατ' Ἴσσον καὶ Ῥωσσοῦ καὶ τῆς
τῶν Τραϊανῶν πόλεως καὶ Τροπησίων καὶ τῆς Κολωνείας,
dubitatur quid sit aut quomodo, si falsum, corri-
gendum.]
Τροπιάζω, ex Gaza De mens. [p. 309, A], pro
Solstitium facio.
Τροπίας οἶνος [ab Etym. M.] dicitur ὁ τετραμμένος
καὶ ἐξεστηκώς, [Hesychio μεταβεβληκὼς καὶ ἔκλυτος,] s.
ὁ ἐκτροπίας, Vinum vappa factum, q. d. vinum ver-
sum : quod sc. ἐκτέτραπται καὶ ἐξέστηκε τῆς ἑαυτοῦ φύ-
σεως. Gallice itidem dicimus *Du vin tourné* ; sed vi-
dendum an idem omnino vitium denotantes. Aristoph.
[fr. Dætal.] ap. [Phot. s.] Suid. : Ταχύ νυν πίνου, καὶ μὴ
τροπίαν οἶνον φέρε. [Pollux 1, 248. Mœris p. 373 : Τρο-
πίαν καὶ ἐκτροπίαν Ἕλληνες, ubi Ἀττικοὶ pro καὶ Pier-
sonus. Greg. Nyss. vol. 1, p. 301, D, τροπίας καὶ ἄποτος
(οἶνος). ῐᾱ]
Τροπίδιος adj. a τρόπις : ut τροπίδια ξύλα dicuntur τὰ
C εἰς τρόπιν νηὸς εὐθετούμενα, Ligna apta ad fabricandas
navium carinas. Plato quoque usurpavit pro Ad cari-
nam pertinens, Leg. 7, p. 281, [803, A] : Οἷον δή τις
ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, τὰ
τροπίδια ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα. Ibid. meta-
phorice : Τὰ τῶν βίων πειρώμενος σχήματα διαστήσα-
σθαι κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν, ὄντως αὐτῶν τὰ τρο-
πίδια καταβάλλεσθαι. [Nunc ex codd. bis τροπιδεῖα.
Clem. Alex. Pæd. p. 97, a Wakef. cit. : Ὁ τροπιδίου
δίκην ὑποκείμενος λόγος. Neque ap. Platonem adjecti-
vum est, sed subst., ut ap. Porphyr. De abst. 3, 10, p.
239 : Αὐτίκα ἀνὴρ μὲν οἰκοδόμος οἰκίας θεμέλια οὐκ ἂν
καταβάλοι, ὅτι μὴ (καταβάλοιτο μὴ Wyttenb. Bibl. cr.
vol. 3, part. 2, p. 46) νήφων, οὐδὲ ναυπηγὸς νεὼς τρόπιν.
Photius : Τροπίδια (m. pr. Τροπιδα), τὰ εἰς τρόπιν νεὼς
εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινὸς
καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις·
οὕτως Πλάτων. Suidas : Τροπίδιον sine interpr. Liber
unus τροπίδιος. Etym. M. codex Voss. τροπείδια, et ι
super ει.]
D Τροπίζω, Carina instruo. Unde Hippocr. in quadam
Epist. [p. 1276, 51] dixit ναῦν ἱκανῶς τετροπισμένην,
Carinatam, Bud.
Τροπικός, ή, όν, ut τροπικοὶ κύκλοι ap. Astronomicos
Circuli tropici, i. e. ad quos quum pervenit sol, τρέ-
πεται, Convertit et reflectit cursum suum. [Polyb. ap.
Geminum in Petavii Uranol. p. 31 sq., sæpius, et Plut.
Mor. p. 429, F, etc. Arat. 528 : Ὁ δὲ τέτρατος ἐσφή-
κωται λοξὸς ἐν ἀμφοτέροις, οἳ μέν ῥ' ἑκάτερθεν ἔχουσιν ἀντι-
πέρην τροπικοί.] Sicut vero duæ sunt τροπαὶ solis, ita
et duo circuli τροπικοί : de quibus hæc Proclus in sua
Sphæra : Ὁ δὲ θερινὸς τροπικὸς κύκλος τὴν τροπὴν πε-
ριέχει, καὶ πέρας ἐστὶ τῆς τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον μεταβά-
σεως· ὁ δὲ χειμερινὸς τροπικὸς κύκλος, τέρμα ἐστὶ τῆς πρὸς
μεσημβρίαν προσόδου τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν χειμερινὴν τροπὴν
περιέχει. Plut. hæc vocat τροπικὰ σημεῖα, De def. orac.
[p. 411, A], ubi Turn. vertit Puncta reversionis. [De
signis zodiaci Manetho 2, 382 : Καὶ δ' ἑτέροις τροπι-
κοῖς ζῴοις πάντεσσι· et alibi cum eodem voc., sineque
eo 3, 41 ; 6, 358. Sextus Emp. Adv. astrolog. 6, p.

339 : Τῶν ζωδίων τινὰ μὲν τροπικὰ, τινὰ δὲ στερεά· 11 : Καὶ τροπικὰ μὲν ἐν οἷς γινόμενος ὁ ἥλιος μεταλλάσσει καὶ ποιεῖ τοῦ περιέχοντος τροπὰς, οἷόν ἐστι ζώδιον ὅ τε κριὸς καὶ τὸ τούτου διάμετρον, καθάπερ ζυγὸς, αἰγόκερώς τε καὶ καρκίνος· ἐν κριῷ μὲν γὰρ ἐαρινὴ γίνεται τροπὴ, ἐν αἰγοκέρῳ δὲ χειμερινὴ, ἐν καρκίνῳ δὲ θερινὴ, καὶ ἐν ζυγῷ φθινοπωρινὴ κτλ. De diebus et mensibus Aristot. H. A. 5, 13 : Πλὴν τῶν ἐν χειμῶνι τροπικῶν ἡμερῶν· 6, 1 : Ἔξω δύο μηνῶν τῶν ἐν τῷ χειμῶνι τροπικῶν.] Apud Rhetores autem τροπικαὶ λέξεις dicuntur in quibus est τροπὴ, Quæ figuratæ sunt et translatæ, αἱ τετραμμέναι : ut et Bud. ex Basil. τροπικὸς affert pro Allegoricus. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 334, 1 : Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. Longin. de subl. 32, 3 : Τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν. Dionys. in Τροπὴ cit., et Vett. scriptt. cens. c. 10, p. 422, 10 : Καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει· Lys. c. 23, p. 482, 2 : Διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν· 3, p. 456, 2, φράσει. Epiphan. vol. 2, p. 50, C : Εἰ ὀφείλομεν τὰ τροπικὰ αὐτοῦ ὁμολογεῖν. || Ap. Stoicos τροπικὸν Propositio connexa in syllogismo hypothetico, quasi conversa sive conversiva, quoniam ab antecedente ad consequens nos convertimus, ap. Sext. Pyrrh. 2, 3, ubi v. Fabric., et alios. || « Τροπικοὶ dicti sunt primum qui Spiritus sancti deitatem impugnabant, deinde vero Macedoniani vocati sunt, sive Doxopatres. V. vol. 1, p. 659, A, et alibi sæpe. Tropis et metaphoris depravabant scripturas, ideo Tropici dicti, p. 649 in notis. Item v. vol. 2, p. 233, D. Hæc vox Athanasii propria est. Eandem quoque usurpat qui Athanasii nomine et ex ejus scriptis librum adversus Hæreses edidit. » Index Athanasii. || Τροπικὴ, ἡ, pars ædificii. Contin. Theophan. 3, 43 : (Τροπικὴ ἐκ μαρμάρων· et ibid.:) Κατὰ τὴν εἰρημένην μαρμάρινον τροπικήν. (Ubi Apsis, Int.) Anon. Combefis. in Porphyrog. (sive Theoph. Cont. 4) n. 4 : Ἐνδύσασα αὐτὸν ἡ Θεοτόκος εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τροπικήν. Ducang. Antrum factitium, *une grotte*, vertit Reisk. ad Constantin. vol. 2, p. 650. || Adv.] Τροπικῶς, Tropice, Figurate, Metaphorice, Per tropum. [Athen. 3, p. 76, C : Σοφοκλῆς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν. Origenes vol. 1, p. 175, B. Greg. Nyss. vol. 3, p. 164, C. Epiphan. vol. 2, p. 51, A ; 56, A ; et comp. τροπικώτερον vol. 1, p. 771, D, seq.; 2, p. 40, C, D. Schol. Pind. Isthm. 5, 10. L. D.] Schol. Aristoph. in Equitt. Quintil. 10, 1 : Quæ etiamsi propria rerum aliquarum sint nomina, τροπικῶς tamen ad eundem intellectum feruntur, ut Ferrum et Mucro. Sed hæc a τρόπος quoque derivari possunt. [Moraliter, Andr. Cret. p. 111 Combef. Kall. Τροπικώτερον, adv. comparat. Hesychio, θεωρητικώτερον, ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς. L. D. Tzetz. Hist. 7, 150; 11, 576. Elberling. Idem ad Hesiodi Ἔργ. 97 : Τροπικωτέρως. Boiss. Antigon. Mir. c. 127 : Τῶν θηλέων ζώων τροπικώτερόν φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν ἵππον, ex Aristotelis H. A. 6, c. 18 ante med., ubi sensus idem, verba reperiuntur diversa. Suspecta vox : forsan ὁρμητικώτερον, nam ὁρμητικῶς ἔχειν πρὸς τὸν συνδυασμὸν habet Aristoteles. Hemst.]

Τρόπις, ιος, ιδος, εως, ἡ, ejusd. sit originis [cujus præcedentia] necne incertum est, utpote de cujus etymo sileant grammatici. Est vero Τρόπις Carina [Gl.]; τὸ κατώτατον τῆς νεώς, Hesych., Ima s. Infima navis pars : quam στεῖραν etiam vocant : Martialis itidem Tropin appellat. [Pollux 1, 85, 86. Lex. rh. Bekk. An. p. 307, 9 : Τρόπεις τίνες εἰσί; τὰ ξύλα τὰ διήκοντα ἀπὸ πρῴρας εἰς πρύμναν, ἐξ ὧν οἱ γόμφοι καὶ τὰ ἄλλα ἤρτηνται. Hom. Od. E, 130 : Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα· H, 252 : Ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης ἐννῆμαρ φερόμην· M, 421 : Ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος· et sæpius in seqq. T, 278 : Ἐπὶ τρόπιος νεός. Soph. fr. Achæor. ap. Polluc. 10, 133 : Ὦ ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν. Eur. Hel. 411 : Τρόπις δ' ἐλείφθη. Apoll. Rh. 1, 533; 2, 585. Lycophr. 747. 125, aliique poetæ.] Aristoph. Vesp. metaph. dixit τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, pro τὴν ἀρχὴν, quoniam τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον, inquit schol.; quemadmodum et Etym. tradit metaphorice capi ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος. In Vesp. inquam, non procul ab initio [30] : Λέγε νῦν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, Principium rei mihi expone. Sic et Plato usus est Leg. 7, p. 281 [ubi non τρόπις, sed τροπιδεῖα, quod v.], teste Bud. Porro declinatur hoc vocabulum duobus modis; facit enim vel τρόπιος in gen., cujus Suidas meminit; vel τρόπιδος, quod legitur ap. schol. Aristoph. [Dat. τρόπιδι Apoll. Rh. 1, 388, etsi τρόπιος dicit 4, 1244, ut Herodot. 2, 96. Theophr. H. Pl. 1, 10, 5 : Πάντα ὥσπερ ἐκ δυεῖν σύνθετα καὶ τὸ μέσον οἷον τρόπις· 5, 7, 2; 8, 3. Schol. Soph. Aj. 1173 : Τῶν ναυτῶν τῶν πρὸς τῇ τρόπι καθημένων. Lucian. Salt. c. 52 : Τὴν Ἀργώ, τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν· ut Gall. c. 2. Plur. Plut. Demetr. c. 43 : Τὰς μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δ' ἐν Κορίνθῳ. Quam declinationem ponit Herodian. Epim. p. 135 et Moschop., κλίνεται τρόπεως, Suidas vero τρόπιος. Inter τρόπιος et τρόπεως variant libri Sap. 5, 10. Dio Cass. 48, 38, ταῖς τρόπισι ταῖς τῶν νεῶν, ubi τροπίσι libri, ut τροπίδες ap. Polluc. 1, 85, nunc deletum. Τρόπις præcipit Arcad. p. 33, 5.]

[Τρόπις, νῆσος. Ἀρτεμίδωρος ἐν β' Γεωγραφουμένων, Steph. Byz.]

Τροπολογέω, Tropis in sermone utor, Tropice loquor. Bud. interpr. Allegorice interpretor, afferens ex Aretha In Apoc. 6 : Τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὴν ὑπὸ Οὐεσπεσιανοῦ γενομένην πολιορκίαν ἐξέλαβον, πάντα τὰ εἰρημένα τροπολογήσαντες· 14 : Βότρυας μὲν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καλεῖ· διὸ καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς τὰς πονηρὰς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ. [Orig. C. Cels. 1, p. 13, 14. Seager. Basil. vol. 1, p. 1011 : Ὅρα εἰ τροπολογῶν τοὺς μεθύσους καὶ πορνοκόπους... ὠνόμασε. Aristeas Hist. LXX intt. p. 117 med. Pass. Epiphan. vol. 2, p. 141, A : Ὅσα εἰς ὁμοίωσιν δύνανται τροπολογεῖσθαι τῆς αὐτῶν αἱρέσεως. Hesychius v. Βορρᾶς, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται.]

Τροπολογία, ἡ, Tropicus et figuratus sermo; ἀλλοίωσις ἑτέρου πρὸς ἕτερον κατά τι, Suid. Dicitur τροπολογία esse etiam Quum sermo ad emendationem morum dirigitur. [Photius Bibl. cod. 197, p. 161, 26 : Καὶ οὕτω πάντα σοφῶς τε καὶ δεξιῶς κέκραται καὶ διαμεμόρφωται, ὥστε καὶ τροπολογίας ὁ δεύτερος λόγος ὑποβαλλόμενος καὶ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχων πλέον παρέχεται τὸ φοβοῦν. Joseph. Rhacend. Walz. Rhett. vol. 3, p. 540, 11; 560, 11. L. Dind.]

[Τροπολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad tropicum s. figuratum sermonem pertinens. Eust. Opusc. p. 327, 47 : Ἵνα τὴν τροπολογικὴν σκευωρίαν ἀφεὶς αὐτοῖς ψιλοῖς ἐπιβάλω τοῖς πράγμασι. Unde « adv. Τροπολογικῶς. Schol. Jo. Climac. p. 181. » Boiss.]

[Τροπομάσθλης, ητος, ὁ, voc. fictum ap. Lucian. Pseudolog. c. 24, ex τροπὸς et μάσθλης, Lorum, conflatum.]

Τροπὸς, ὁ, Lorum contortum quo remus scalmo alligatur : ut Eust. τροποὺς esse dicit ἱμάντας οἷς ἡ κώπη, πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ : quos κοινότερον appellari τροπωτῆρας, nec non ἐπικωπητῆρας in Lex. rhet. Atque ita vocari a τρέπεσθαι significante στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, εἱλεῖσθαι, γυροῦσθαι. Itidemque alii plerique Lexicographi exp. [Hesychius: Τροποὶ, οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν, ἢ οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι, ὅταν ἐλαύνωσιν οἱ τροπωτῆρες. Arcadio p. 67, 2 : Τροπὸς, ὁ τετραμμένος.] Utitur vero Hom., Od. Δ, 782 [et Θ, 53] : Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι. Hos τροποὺς nominat et κληῖδας, Od. Θ init. : Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά· utrobique ita vocans τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμοὺς, teste eodem Eust. [Oppian. Hal. 5, 359 : Τροπὸν αὐτὸν, ἐκαρτέα δεσμὸν ἐρετμοῦ. Wakef. Pollux 1, 85 inter μέρη νεὼς, et 88 : Οἱ περὶ τὴν στεῖραν ἑκατέρωθεν παρατεινόμενοι τροποὶ πρῶτος καὶ δεύτερος, ὁ καὶ θαλάμιος. Moschio ap. Athen. 5, p. 208, A : Ὑπῆρχον δὲ καὶ τῶν τοίχων ἑκατέρωθεν τρόποι προσωσμένοι διάστημα σύμμετρον ἔχοντες· C : Μετὰ δὲ ταῦτα παρατρήματα ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα διὰ ἁλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα. Altero l. παραρτήματα vel παραρρύματα Casaubonus, ut τροπῶν scribatur et Rudentes intelligantur. De priori Schweigh. : « Nihil usquam reperio quod ad firmandum vel illustrandum significatum, quem hic habere videtur voc., pertineat, nisi forte huc faciat Etym. M. p. 769, 7 in Τροπίδια addens : Καὶ ὁ τροπός· ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις. »]

Τρόπος, ὁ, i. significat q. τροπὴ in verbis, quum sc. ἐπὶ τετραμμένης λέξεως dicitur; est enim quædam τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, Deflexio a communi usu et propria signif. Id quod ex Plut. patet, qui in libello suo de Homero ait, Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους· καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται· ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Ejusmodi τρόπους Cicero vocat verborum immutationes, a τρέπειν significante Muto, Immuto. Sic enim ille in libro De clar. oratt. [c. 17]: Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant τρόπους: et sententiarum orationisque formis, quæ vocant σχήματα: ut et Quintiliano 8, 6: Tropus, est verbi vel sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio. Idem Quintil. lib. 9 init. tradit maximam esse similitudinem inter τρόπον et σχῆμα, ita ut nonnulli tropis figuræ nomen imposuerint: quoniam et troporum et figurarum idem est usus, et quoniam utrisque res de recta et simplici ratione cum aliqua dicendi virtute deflectitur. Esse tamen aliquam differentiam; nam tropum quidem esse Sermonem a naturali et principali significatione translatum ad aliam, ornandæ orationis gratia: vel, ut plerique grammatici finiunt, Dictionem ab eo loco in quo propria est, translatam in eum in quo propria non est. Figuram autem, sicut nomine ipso patet, conformationem quandam orationis, remotam a communi et primum se offerente ratione. Ibid. duplicem affert rationem quare τρόποι vocentur, vel quod sint formati quodam modo, vel quod vertant orationem: unde et Motus nominari ait a quibusdam grammaticis. Plura vide ap. Eund., nec non ap. Hermog., qui et ipse discrimen inter τρόπον et σχῆμα tradit. [Trypho Περὶ τρόπων Walz. Rhett. vol. 8, p. 728, 12: Τρόπος ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπὴν τοῦ κυρίου λεγόμενος κατά τινα δήλωσιν κοσμιωτέραν ἢ κατὰ τὸ ἀναγκαῖον, quibus addit pag. seq. τρόπους esse 14, quum poeticos 27 ponat Tzetzes Exeg. Il. p. 82, 2.] Rursum vero pro Commutatio accipit Victorius ap. Aristot. Rhet. 1, [12 init.] quum ait, Λαθητικοὶ δὲ καὶ οἷς ὑπάρχει κρύψις ἢ τρόπος ἢ τόπος ἢ διάθεσις εὔπορος· sic enim interpr. ea verba: Qui possunt quæ sustulerint, nullo negotio occulere, vel commutare, aut in alium locum seponere, s. etiam vendere.

|| Τρόπος significat etiam Modus [Gl.], Ratio. Cujus signif. Quintil. etiam meminit, tradens τρόπον a quibusdam numerari inter novem status elementa, et dici, quum id quod alio modo fieri licet, alio dicitur factum. [Τρόπῳ, Pacto, Gl. Vocabulo Homero et Hesiodo ignoto utitur Pind. Ol. 3, 4: Μοῖσα παρέστα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ· ut 14, 17: Λυδίῳ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ ἀείδων ἔμολον· 11, 80: Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον· 8, 63: Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν· fr. ap. Apollon. De pron. p. 108, A: Ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν. Dat. Æsch. Prom. 87: Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης· 916: Ἐγὼ τάδ' οἶδα χᾧ τρόπῳ· 763: Ποίῳ τρόπῳ; et Soph. El. 33, ὅτῳ· 679, τῷ; OEd. T. 99, ποίῳ· Col. 468, τρόποισι ποίοις;] Soph. [OEd. T. 10, Æsch. Pers. 715, 793, aliique quivis]: Τίνι τρόπῳ; Quomodo? Qua ratione? Aristoph. [Nub. 376: Τῷ τρόπῳ; Eccl. 231]: Ἁπλῷ τρόπῳ, Simplici modo, Simpliciter. Idem Pl. [402, Plato Men. p. 96, D]: Ἑνί γε τῷ [ἑνί γέ τῳ] τρόπῳ. [Pind. Nem. 7, 14: Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ. Schol., ἑνὶ τρόπῳ γινομένην, διὰ δὴ τῶν ὕμνων. Diodor. 18, 45: Ἐπαγγελλόμενοι μηδ' ἑνί τῳ τρόπῳ ἐγκαταλείψειν αὐτὸν, nisi præstat μηδενὶ, ut plerique.] Plato [Tim. p. 60, B, Xen. H. Gr. 4, 5, 11]: Τοιῷδε τρόπῳ, Tali quodam modo, ut Cic. interpr. mei Lex. Cic. p. 21. Et ap. [Æsch. Sept. 301, Aristoph. Av. 549, Xen. Cyrop. 2, 1, 13, ubi additur πάντως, Plat. Theæt. p. 148, D,] Thuc. passim, Παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Omni ratione; interdum etiam Omni ope, veluti quum dicit, Παντὶ τρόπῳ ἀμύνεσθαι. Idem 5, p. 181 [c. 47]: Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν· in formula quadam Fœderis. [Id. 4, 100: Ἄλλῳ τρόπῳ πειράσαντες· et alibi. Plur. Æsch. Cho. 479: Τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών.] Et Æschines,

A Μηδενὶ τρόπῳ στεφανοῦν, Nullo modo, pacto, Haudquaquam. [Plato Gorg. p. 492, D.] Qua signif. e Xen. quoque affertur οὐδενὸς τρόπου, Nulla ratione. Sed non dubito quin omissa sit particula ἀπὸ vel ἐξ. [Simplici genitivo, sed aliter, etiam Aristoph. Av. 109: Μῶν ἡλιαστά; — Μᾶλλα θατέρου τρόπου.] Dicit enim Aristoph. [sec. Lex. Sept.] ἀπὸ τρόπων ὁπόσων, pro Quot modis. Et Thuc.: Ἀπὸ τῶνδε τῶν τρόπων, His rationibus, artibus. [Diodor. 1, 66: Διὰ τοιούτου τρόπου τὰ ἐκ τῆς ἰδίας χώρας λυσιτελῶς διατιθέμενος· Exc. Vat. p. 130: Δι' ἑτέρου τρόπου καθάπερ ἐλέγξαι τὴν σύγκλητον βουλόμενος.] Idem, Ἐξ οἵων τρόπων, Quibus rationibus, s. artibus. Et passim [ap. Xen. Comm. 4, 5, 11 etc. Plat. Leg. 11, p. 938, C, et al.] ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, ut et Isocr. [p. 60, B]: Ἐξ ἅπαντος τρόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν. Sic idem Isocr.: Ἐκ τούτου τοῦ τρόπου, Hac ratione. Denique cum synonymo genitivo (synonymo inquam ei qui legitur in illo Xen. loco) ap. Demosth., Ἐκ μηδενὸς τρόπου, Nullo pacto: sicut rursum Isocr. Ad Phil. [p. 83, A]: Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου
B λαβεῖν αὐτὴν, pro ἐκ μηδενὸς τρόπου, Nulla prorsus ratione. [Aristoph. fr. Dæd. ap. Athen. 9, p. 367, D; 368, C: Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου ὥσπερ περδὶξ μοιχὸς ἐσκευασμένος. Deest libris τρόπου.] Item cum ἐν. [Thuc. 1, 97 extr.: Ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη· 130: Οὐκέτι ἠδύνατο ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν.] Plato [Apolog. p. 27, B: Ἐὰν ἐν τῷ εἰωθότι τρόπῳ τοὺς λόγους ποιῶμαι·] Leg. [7, p. 807, A, ubi ἐν τρόπῳ βοσκήματος πιαινόμενον ζῆν, Pecudis modo. Alterum vero Epist. 7, p. 331, A]: Ἔν τινι τρόπῳ ζῆν, Vitæ aliquem modum servare. [Dio Cass. 57, 7: Τὴν ἀρχὴν ἐν τοιῷδε τρόπῳ, ἐφ' ὅσον ὁ Γερμανικὸς ἔζη, διήγαγεν.] Thuc. 8, p. 272 [c. 27]: Μετὰ ὁτουοῦν τρόπου, Quavis ratione. Interdum per accus. dicunt τρόπον, subaudita præp. κατά: ut τρόπον τινὰ, Aliquo modo, Quodammodo. [Absolute poni accusativum hodie satis constat.] Sic Plut.: Οὐκ οἶδ' ὃν τινα τρόπον, Nescio quo modo, ut et Dem. [p. 9, 15]: Οὐκ οἶδ' ὃν τινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. [Quod dicitur etiam τρόπον ὅντινα, ut Plat. Reip.
C 6, p. 751, A, et sæpe atque semper a Pausania, de quo dixi præf. p. 27. Recta interrogatione Aristoph. Nub. 170: Τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι. Et alibi. Ran. 460: Τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; Lys. 49: Τίνα δὴ τρόπον πότε;] Isocr.: Τὸν αὐτὸν τρόπον, Eodem modo. Plato [Tim. p. 41, D]: Τρόπον μέν τινα τὸν αὐτὸν, Eodem ferme modo, ut Cic. interpr. p. 32 mei Cic. Lex. Demosth.: Τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις. [Æsch. Sept. 283: Τὸν μέγαν τρόπον· 463: Φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον· 465: Ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον· 638: Τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον· Cho. 274: Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων. Aristoph. Pl. 47: Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον· Eccl. 919: Ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾷς· fr. Telmes. ap. Aristid. vol. 1, p. 277: Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον. Et sæpe πάντα τρόπον, ut Nub. 700: Πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας· Ran. 618: Καὶ πῶς βασανίζω; — Πάντα τρόπον. Herodot. 1, 189: Διώρυχας ρπ' παρ' ἑκάτερον τὸ χεῖλος τοῦ Γύνδεω τετραμμένας πάντα τρόπον, quibuscum conf.
D locus similis 199, et 2, 108: Αἴτιαι δὲ τούτων αἱ διώρυχες γεγόνασι ἐοῦσαι πολλαὶ καὶ παντοίους τρόπους ἔχουσαι. Xen. Comm. 1, 2, 59, πάντα· 2, 1, 23, τὸν αὐτόν· 3, 7, 8, μηδένα· Cyrop. 2, 1, 4: Ἄλλος ἄλλον τρόπον πάντες ταὐτὰ λέγουσιν· et Anab. 6, 3, 1, ὃν τρόπον· similiterque alia cum aliis quibusvis.] Subaudiri autem κατὰ in illis ll., patet ex sequentibus, in quibus additum est. [Aristoph. Av. 451: Δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον πέφυκεν ἄνθρωπος. Xen. Anab. 6, 6, 30: Δεῖσθαι Κλεάνδρου κατὰ πάντα τρόπον ἀφεῖναι τὼ ἄνδρε· et sæpius Polybius.] Xen.: Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Hoc modo. Dem. [p. 156, 12]: Κατὰ πολλοὺς τρόπους, Multis modis [Xen. Cyrop. 8, 1, 47]: ut et κατὰ πλείονας τρόπους λέγεσθαι, Pluribus modis dici, ap. Aristot. Prædic., c. ult. Et rursum Dem.: Κατὰ πάντας τοὺς τρόπους, Omnibus modis. [Plat. Menex. p. 235, A: Κατὰ πάντας τρόπους. Xen. Cyrop. 8, 2, 5: Κατὰ τὸν αὐτὸν τρ. Eq. 7, 1, μηδὲ καθ' ἕνα τρ. Polyb. 4, 84, 8; 8, 27, 2, κατ' οὐδένα vel μηδένα τρόπον. Diodori 3, 32: Νόμιμόν ἐστιν αὐτοῖς ταύτας κατὰ μηδένα τρόπον τύπτειν, meliores κατὰ

μηδένα τῶν τρόπων, ut Exc. Vat. p. 130 ed. Mai.: Ὁ Κατιλίνας κατ' οὐδένα τῶν τρόπων ἔφησεν ἑαυτοῦ καταγνώσεσθαι φυγὴν ἑκούσιον. Alterum 1, 60. Aristox. Harm. 3, p. 71, D: Κατ' οὐδέτερον τῶν τρόπων. Cum præp. εἰς Xen. Cyrop. 6, 2, 8: Τὰ ἅρματα εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον μετασκευάσαι. Diodor. 1, 11: Μεθερμηνευομένων τούτων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τῆς διαλέκτου τρόπον. Sine præp. Aristoph. Pl. 306: Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην... μιμήσομαι πάντας τρόπους, ut Plat. Phæd. p. 94, D. Herodot. 4, 28: Κεχώρισται οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλῃσι χώρῃσι γινομένοισι. Duali Aristoph. Nub. 483: Εἰ μνημονικὸς εἶ. — Δύο τρόπω.] Aliquando additur gen. rei. [Æsch. fr. Heliad. ap. grammat. Bekk. Anecd. p. 346, 10: Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων· Eum. 192: Πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς· Cho. 754: Τρόπῳ φρενός. Soph. OEd. T. 99: Τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Tr. 21: Τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι. Eur. Herc. F. 965: Τίς ὁ τρόπος ξενώσεως τῆσδε; Phœn. 132: Ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος. Aristoph. Ran. 1330: Βούλομαι δ' ἔτι τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον· Av. 94: Τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας; Xen. Cyrop. 8, 1, 19: Εἷς μὲν διδασκαλίας τρόπος ἦν αὐτῷ οὗτος τοῦ παρεῖναι, ὁ δὲ δὴ μέγιστος τρόπος τῆς ἀνάγκης ἦν κτλ. Reip. Athen. 1, 1, πολιτείας· 2, 7, τρόπους εὐωχιῶν. Plato Reip. 4, p. 400, D: Ὁ τρόπος τῆς λέξεως· 5, p. 473, B, τῆς πολιτείας· et similiter alibi.] Aristot. Polit. 2, [8]: Τίς οὖν ὁ τρόπος ἔσται [τῆς] διαλογῆς τῶν ψήφων; Quis erit modus et quæ ratio discernendi sententias tam diversa censentium? Sic vero dicitur etiam τρόπος τελευτῆς, Genus mortis. At de iis quos Dialectici vocant προτάσεων τρόπους, Propositionum modos, vide Aristot. Περὶ ἑρμηνείας, sect. 4, nec non Suid. Notandum porro, quum gen. ejusmodi additur, τρόπος interdum reddi etiam Mos, Ritus, vel per adverbium Instar, ut [ap. Æsch. Ag. 918: Μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἅβρυνε· Eum. 441: Ἐν τρόποις Ἰξίονος,] quum Plato Leg. [7, p. 807, A] dicit ἐν τρόπῳ βοσκήματος, More pecudis. [Dio Cass. fr. Peiresc. p. 15, 90: Ἐν ἀνδραπόδου τρόπῳ συνελήφθη.] Lucian. [Halc. c. 1]: Εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι, More avis circumvolare, In modum avis. [Soph. Phil. 128: Ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας.] Itidem accipitur accus. τρόπον cum suo gen., subaudita præp. κατὰ, veluti et in δίκην. [Pind. Isthm. 1, 55: Τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται πᾶν ἐν βραχίστοις. Æsch. Ag. 50: Τρόπον αἰγυπιῶν· 390: Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον. Eur. Ion. 1423: Κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον.] Plato Epist. [8, p. 354, A]: Τρόπον τινὰ διαιτητοῦ [Δ. τινα τρόπον] διαλέγομαι, Arbitri modo dissero: seu, In modum arbitri, More arbitri. [Sine gen. Hesych.: Τρόπον τινά, ἀντὶ τοῦτον τὸν τρόπον, et Suidas s. Photius: Τρόπον τινὰ, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἄν.] Herodot. 6, [37]: Τρόπον πίτυος, In morem pini, Ita ut pinus solet. Philo De mundo [vol. 2, p. 610, 33]: Ὅταν ἑρπινώδους [ἑρπην.] νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Quum ærugo gliscens instar morbi serpentis exederit. Idem in eod. l.: Γῆς θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, Instar fundamenti, Veluti fundamentum; Fundamenti vice, ut alii interpr. Rursum accipitur pro Mos, [Secta, add. Gl.] Ritus, Consuetudo, ut quum Aristoph. [Ran. 450] dicit τὸν ἡμέτερον τρόπον, pro Nostro more, Ut nos consuevimus, Ut apud nos solet fieri. [Conf. ib. 458: Ὅσοι μεμυήμεθ' εὐσεβῆ τε διήγομεν τρόπον περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας· Pac. 54: Ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον.] Ubi omissa est præp. κατά. Dicendum enim erat, ut perfecta esset oratio, κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον, veluti Xen. dicit κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Cyrop. 2, [2, 28]: Ἀλλ' ἦ καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, ὅτι καλόν ἐστι, περιάγεις τοῦτο τὸ μειράκιον, παρακείμενόν σοι; More s. Ritu Græcorum, Ut Græci assolent. Quibus adde Thuc. 1, non procul ab initio [c. 6]: Μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο, Ad hujus ætatis consuetudinem, Ut et hac ætate solent. [Lucian. Zeux. c. 4: Τὸ ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· Bis accus. c. 29: Ἢν ἐς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ. Dio Cass. 39, 41; 48, 18; 62, 2.] Et hoc Plat. Leg. 4, [p. 721, E]: Πρὸς μὲν τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, ὦ ξένε, τὸ τὰ βραχύτερα ἀεὶ προτιμᾶν, Moris est apud Lacones. [V. HSt. infra. Xenoph. Anab. 1, 2, 11: Οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι, ubi male al. τρόπον. Ap. Polyb. 8, 19, 2: Ὁ Ἀντίοχος, πρὸς τρόπον αὐτῷ καὶ παραδόξου γενομένης τῆς ἐπαγγελίας, τὰ μὲν ὑπερχαρὴς ὢν, τὰ δὲ διαπιστῶν, Suidas in deterioribus libris πρὸς τρόπων, in melioribus πρὸς τρόπον, Schweigh. πρὸς τρόπου. Accus. tamen jungit Dio Chr. Or. 2, vol. 1, p. 85: Ἴσως γὰρ πρὸς τὸν τοῦ Μενελάου τρόπον ἐποίησε τὰ βασίλεια.] Item et Thuc. 5, p. 186 [c. 63]: Παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, Præter morem suum. [Antiphon p. 121, 15: Ὑπ' αὐτῆς τῆς συμφορᾶς ἠναγκάσθην παρὰ τὸν ἄλλον τρόπον ὑπὲρ πραγμάτων ἀπολογεῖσθαι. Xen. Anab. 7, 4, 17: Φεύγουσιν, ὥσπερ δὴ τρόπος ἦν αὐτοῖς, ὄπισθεν περιβαλλόμενοι τὰς πέλτας.] Nonnunquam τρόπος significat potius Recta ratio, veluti quum κατὰ τρόπον dicitur pro Recta ratione, Eo quo decet modo, Recte, Probe, Rite. [Plato Polit. p. 310, C: Εἴ τι μὴ κατὰ τρόπον πράττουσιν· Reip. 9, p. 581, B: Φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν· Phil. p. 33, C; Crat. p. 425, B, et sæpius Isocr. et alii.] Et sic κατὰ τρόπον διοικεῖν est Recte administrare. Itidemque πρὸς τρόπου significat Convenienter. Plato Leg. 9: Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τοῦτ' ἂν πρὸς τρόπου λέγειν φαίνοιτο; Nonne et hæc convenienter et merito dicere videretur? Cui πρὸς τρόπου oppositum ἀπὸ τρόπου, Perperam, Inepte, Inconvenienter, Absurde. Idem Plato Crat. [p. 421, D]: Καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου λέγεις, i. e. οὐδὲν ἄτοπον. Respondet Socrates, Λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. [Conf. Phædr. p. 278, D; Theæt. p. 143, C; Soph. p. 225, A; Phil. p. 34, A.] Ut et Plut. De educ. liberor.: Οὐκ ἀπὸ τρόπου λέγοντες, Non absurde, Non abs re. [Suidas in Οὐδὲν ἀπὸ τρόπου. Hemst.] Itidem πρὸς τρόπου ἐστί μοι exp. Convenit mihi et consentaneus est. Sed reddendum potius, Moribus meis convenit, Convenit ingenio meo: de qua hujus vocabuli signif. deinceps dicam. [Philostr. V. Ap. 6, 20, p. 259, 8: Οὐδενὶ Ἑλλήνων πρὸς τρόπου βάρβαρα ἐξασκεῖν ἤθη. Hemst.]

|| Τρόπος, Mores; interdum etiam Ingenium, Indoles, Animus. In qua signif. modo singularis, modo plur. numerus usurpatur. [Theognis 964: Μήποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ. Simonides Carm. de mul. 78: Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται. Pind. Nem. 1, 29: Σέο ἀμφὶ τρόπῳ· Pyth. 10, 38: Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι. Schol., οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι. Æsch. Prom. 11: Φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου· 309: Μεθαρμόσαι τρόπους νέους· Ag. 1063: Τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου· 856: Τοὺς φιλάνορας τρόπους· fr. ap. Aristoph. Ran. 1433: Μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν, ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. Soph. El. 1051: Οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους· Aj. 736: Νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις· 1246: Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου. Et sæpissime utroque numero Eurip. et Aristophanes, Herodot. 6, 128: Διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς ὀργῆς καὶ παιδεύσιός τε καὶ τρόπου· Xen. et alii quivis.] Aristoph. Vesp. [1002]: Ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου, Neque ex moribus meis. [Quod Thesm. 93 dicit: Τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου. Eupolis ap. schol. Aristoph. Nub. 1001: Βληχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς τοῦ (excidit syllaba) τρόπου.] Dem. [p. 314, 20]: Πρὸς αὐτὰ τὰ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Ad propria crimina mentis tuæ morumque tuorum, Bud. Æschines [p. 65, 1]: Οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε· quemadmodum ap. Horat.: Cœlum, non animum mutant, qui trans mare currunt. Herodian. 2, [14, 9]: Ἦσαν δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, Qui consuetum ipsius ingenium haberent, ut Polit. vertit. Plato De rep. 1, [p. 329, D]: Τούτων μία τίς ἐστιν αἰτία, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, Omnium istiusmodi querelarum in moribus est culpa, non in ætate, Cic. p. 8 et 9 mei Lex. Cic. Ubi etiam subjungit Plato: Ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον, Moderati enim et nec difficilis nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. Dicuntur enim quidam ex morum qualitate κόσμιοι καὶ εὔκολοι, Moderati et non difficiles: quidam vicissim χαλεποὶ, Difficiles, importuni et inhumani. [Plat. Leg.

12, p. 950, B : Τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς, ut 11, p. 929, D, τρόπων χαλεπότης.] Et Thuc. 8, p. 294 [c. 96], de Lacedæmoniis et Atheniensibus : Διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μέν, ὀξεῖς, οἱ δέ, βραδεῖς· καὶ οἱ μέν, ἐπιχειρηταί, οἱ δέ, ἄτολμοι, Ingenio et moribus. [Cum accus. etiam Xen. Cyrop. 2, 2, 11 : Ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν στρυφνοτέρων ἀνθρώπων· cum dat. 8, 3, 21 : Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ.] Porro ut Æschines dicit τὸν τρόπον μετήλλαξε, sic Dem. [p. 450, 21] : Τὸν τρόπον μεταθήσεται, Mores mutabit. [Plato Leg. 7, p. 797, E : Μεταβολὴν ἐν τρόποις ψυχῶν, ut p. 803, A : Τὰ τῶν βίων σχήματα διαστήσασθαι κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν· Reip. 4, p. 445, C : Ὅσοι πολιτειῶν τρόποι, τοσοῦτοι καὶ ψυχῆς τρόποι. Aristot. H. A. 8, 1 init. : Ἔνεστι γὰρ ἐν τοῖς πλείστοις καὶ τῶν ἄλλων ζῴων ἴχνη τῶν περὶ τὴν ψυχὴν τρόπων.] Et Isocr. Ad Dem. [p. 3, A] : Τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπανορθοῦσι, Mores eorum corrigunt et emendant. Variis etiam adjectivis invenitur junctum nomen τρόπος. Dicitur enim χρηστὸς τρόπος, Probi mores, Aristoph. [Pl. 630]; βέλτιστος τρόπος, Optimi mores, [Æschin. p. 89, 18, σώφρων,] Plut. Camillo; Τρόπος δίκαιος, Probi et justi mores, Plato Epist.; Τρόπος ὅσιος, Pii mores, Idem ibid.: contra πικρὸς τρόπος ap. Æschin. C. Ctes., Acerbi mores. [Id. p. 78, 30, πονηρός. Xen. Cyrop. 8, 3, 49 : Ἦν τοῦ Φεραύλα ὁ τρόπος φιλέταιρος.] Sic et pl. num. ap. Athen. 13 : Ὡραίων τρόπων ἐραστής. Dem. [p. 70, 20] : Διὰ σκαιότητα τρόπων. Herodian. 5, [5, 2] : Διασκώπτων εἰς ῥαθυμίαν καὶ τρόπων χαυνότητα, Segnem et fluxis moribus vocitans. Rursum ap. Athenæum 13 : Τοὔνομα βλάπτουσι τοῖς τρόποισι. Synes.: Τοῖς αὐτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν, Moribus suis conveniens crimen. At cum præp. Idem Epist. 67 : Πάνυ γάρ μοι πρὸς τρόπου, Valde enim meis moribus convenit. Et 143 : Πρὸς τρόπου ἐστὶ φιλοσοφίας, Ex moribus est philosophiæ, Philosophiæ moribus convenit. Ut et Plato in Phædro [p. 252, D] : Τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, Quisque ex moribus suis. [Reip. 5, p. 470, C : Εἰ καὶ τόδε πρὸς τρόπου λέγω· Leg. 2, p. 655, D : Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ ῥηθέντα ἢ... χορευθέντα ᾖ, τούτους μὲν καὶ τούτοις χαίρειν, οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον, οὔτε χαίρειν δυνατὸν οὔτε ἐπαινεῖν.] Cui πρὸς τρόπου opp. ἀπὸ τρόπου, ut ap. Thuc. [1, 76] : Οὕτως οὐδ' ἡμεῖς θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν, οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου, Nec quicquam alienum ab hominum moribus. Est vero ubi τρόποι et ἤθη copulantur. Isocr. Ad Dem. [p. 2, D] : Τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, Bonis probisque moribus videbuntur esse præditi. [Plato Leg. 12, p. 968, D : Ὅσοι ἐπιτήδειοι τρόπων ἤθεσι καὶ ἔθεσι. Ib. 11, p. 924, D : Βλέπων εἰς ἤθη τε καὶ τρόπους· Lys. p. 222, A : Εἰ μὴ οἰκεῖός πῃ τῷ ἐρωμένῳ ἐτύγχανεν ὢν ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ κατά τι τῆς ψυχῆς ἦθος ἢ τρόπους ἢ εἶδος· Conv. p. 207, E : Κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι, τὰ ἤθη, δόξαι, ἐπιθυμίαι.] At in hoc Plat. l. [Tim. p. 42, E], de mundi opifice : Ὁ πάντα διατάξας ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, Cic. interpr. Constanter in suo manebat statu. Ac certe habent hæc duo vocabula affinem admodum signif., quorum etymon Plut. sic exprimit p. 978 meæ edit. [Mor. p. 550, F] : Σκόπει δὲ ὅσαι μεταβολαὶ γεγόνασιν εἰς ἦθος ἀνδρῶν καὶ βίον· ᾗ καὶ τρόπος ὠνομάσθη τὸ μεταβάλλον αὐτοῦ, καὶ ἦθος, ὡς πλεῖστον αὐτοῦ ἐνδύεται τὸ ἔθος, καὶ κρατεῖ μάλιστα καθαπτόμενον. [Plato Leg. 9, p. 862, B : Ἐὰν ἤθει καὶ δικαίῳ τρόπῳ χρώμενός τις ὠφελῇ τινά τι.] || Exp. etiam Auctoritas : ut in hoc l. : Ταῦτα πιστὰ μὲν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει διὰ τὸν τρόπον τοῦ λέγοντος, His fides a Romanis adhibebatur ob viri dicentis auctoritatem. Quomodo accipi potest et in hoc celebri Menandri senario, ap. Plut. [Mor. p. 801, C] : Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος, Auctoritas dicentis fidem facit, non ipsa oratio. Sed non video quid obstet, quominus et hic interpretemur Mores. [Ut ap. Isocr. p. 6, D : Δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τρόπον ὅρκου πιστότερον φαίνεσθαι παρεχομένους.] Redditur vero et Studium, Institutum, Voluntas; nec non Habitus : sed ea valde sunt remota et longe petita. [I. q. σχῆμα, ap. Aristoph. Eccl. 8 : Ἀφροδίτης τρόπων πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς. || De usu ap. philosophos Sextus Pyrrh. 1, 36 : Παραδίδονται τοίνυν συνήθως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις σκεπτικοῖς τρόποι, δι' ὧν ἡ ἐποχὴ συνάγεσθαι δοκεῖ, δέκα τὸν ἀριθμόν, οὓς καὶ λόγους καὶ τόπους συνωνύμως καλοῦσιν· quos deinceps exponit. Conf. Diog. L. 9, 79. Sextus Adv. math. 8, 227, p. 501 : Οἱ μὲν οὖν λόγοι τοιοῦτοί τινές εἰσι, τρόποι δὲ αὐτῶν καὶ ὡσπερεὶ σχήματα ἐν οἷς ἠρώτηνται οἱ οὕτως ἔχοντες, τοῦ μὲν πρώτου ἀναποδείκτου, εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον· τὸ δέ γε πρῶτον, τὸ ἄρα δεύτερον κτλ. 235, p. 502; 237, p. 503; 292, p. 513. || Modus musicus. Critias ap. Hephæst. p. 9 : Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω, Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις· οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ, νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως. Epicharm. ap. eund. p. 25 : Οἱ τοὺς ἰάμβους καττὸν ἀρχαῖον νόμον, ὃν πρᾶτος εἰσηγήσαθ' Ὡριστόξενος· et Eupolis apud Suidam v. Βαστάσας, quem confert Gaisf. Plato Reip. 3, p. 398, C : Τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπου καὶ μελῶν· 4, p. 424, C : Μουσικῆς τρόποι. Athen. 14, p. 631, B : Τρόποι δὲ τῆς γυμνοπαιδικῆς οἵ τε ὠσχοφορικοὶ καὶ οἱ βακχικοί, ὥστε καὶ τὴν ὄρχησιν ταύτην εἰς τὸν Διόνυσον ἀναφέρεσθαι· C : Βέλτιστοι δ' εἰσὶ τῶν τρόπων οἵτινες καὶ ὀρχοῦνται· εἰσὶ δὲ οἵδε, προσοδιακοί, ἀποστολικοί, οὗτοι δὲ καὶ παρθένιοι καλοῦνται, καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι. Quo respicit Isocr. p. 319, B : Τρόποι τῶν λόγων εἰσὶν οὐκ ἐλάττους ἢ τῶν μετὰ μέτρου ποιημάτων. Quos λόγων τρόπους pluribus deinceps persequitur. Quo referre licet locos nonnullos Pindari aliorumque initio citatos. De generibus scribendi Polyb. 1, 2, 8 : Ὁ τῆς πραγματικῆς ἱστορίας τρόπος· 9, 1, 4 : Τὸν φιλήκοον ὁ γενεαλογικὸς τρόπος ἐπισπᾶται. Idem similiter 4, 8, 1 : Ἄρατος ἦν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον· 12, 15, 8 : Ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τὸν Ἀγαθοκλέα πολλὰς ἐσχηκέναι ῥοπὰς καὶ δυνάμεις πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον; et alibi cum eodem voc. Idem 6, 10, 4 : Βασιλείᾳ παρέπεται ὁ μοναρχικὸς λεγόμενος τρόπος (τῆς πολιτείας)· 3, 109, 6 : Τοῖς μισθοῦ παρά τισι στρατευομένοις ἀναγκαῖος ὁ τῆς παρακλήσεως γίγνεται τρόπος· 9, 15, 15 : Ἔστι δὲ τρόπος εὐθεώρητος καὶ περὶ ταύτην, Facilis ratio. || Dolus. Theophan. Cont. 1, 6, p. 10, B : Μήπω τινὸς γεγονότος μηδετέρῳ ἀνδραγαθήματος, ἀλλ' ἔτι κατ' ἀρχὰς οὔσης τῆς μάχης, αὐτοῖς τε τοῖς Βουλγάροις καὶ πᾶσιν ἐφάνη τρόπος εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὡς μέλλουσιν αὐτοὺς διασπᾶν καὶ αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς καταπολεμεῖν. Ὡς δ' ἀμφότεροι οὐ κατὰ τρόπον ἀλλ' ἀληθῆ δὴ ἔγνωσαν εἶναι τὴν φυγὴν κτλ. Conf. Τροπεύομαι. L. Dind.]

[Τρόπος, ὁ, Tropus, n. viri, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 601, n. 1220 : Λουκία Τρόπου. L. Dind.]

Τροποφορέω, Mores et ingenium alicujus fero, tolero. Act. 13, [18] : Καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Circiter quadraginta annorum tempore mores eorum pertulit in deserto. [Al. ἐτροφοφόρησεν, quod v.] Cic. quoque eo verbo usus est, Ad Att. [13, 29] : Nihil est quod ego malim; in hoc τὸν τύφον [τῦφόν] μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον. Ubi Bud. τροποφορῶ interpr. Morem gero, Indulgeo, Accommodo patientiam : ea verba sic reddens, Indulge ambitioni meæ insanæ et insolenti, vel Elationi meæ. [Schol. Aristoph. Ran. 1432 : Ἢ μὴ καταδέξασθαι ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν.]

Τροπόω, Loro illo (τροπῷ) ad scalmum religo. Lucian. [Catapl. c. 1] : Καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται, Omnes remi ad scalmum suis loris s. restibus religati sunt. [Pollux 1, 87 : Τροπώσασθαι ναῦν.] Itidem Hesychio τροπώσασθαι est τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. [Æsch. Pers. 376 : Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Aristoph. Ach. 553 : Θαλαμιῶν τροπουμένων. Antiatticista Bekk. p. 114, 25 : Τροποῦσθαι κώπην. Εὔβουλος Κατακολλωμένοις.]

Τροπόω quoque affertur pro Verto, In fugam verto et vinco. [Inc. int. Jud. 4, 23 : Ἐτρόπωσε· et 20, 35 : Ἐτρόπωσε κύριος τὸν Βενιαμίν· quod ἐνίκησε, κατέβαλεν interpr. Hesychius. Constant. Cærim. p. 216, B : Πῶς τροπώσομεν πολεμίους;] Itidemque Τροποῦμαι pro Fundo, Fugo, καταγωνίζομαι. Quæ ab Hesychio petita sunt; is enim τροπώσομαι exp. νικήσω, πλήξω : et Τροπώσασθαι, διὰ μηχανῆς [fortasse μάχης, nisi leg. κινῆσαι. L. D.] νικῆσαι. Itidemque [Phot. s.] Suidas τροπώσομαι affert pro νικήσω, ὑποτάξω, admonens etiam τροποῦμαι cum accus. construi. [Dionys. A. 2, 50 fin. : Τροπωσάμενοι

A αὐτούς. Reg. 2, 8, 1 et Paral. 1, 18, 1 : Ἐτροπώσατο αὐτούς. Ib. 2, 25, 8 : Τροπώσεταί σε κύριος. Ps. 88, 23, Τοὺς μισοῦντας αὐτὸν τροπώσομαι. Niceph. Walz. Rhett. vol. 1, p. 487, 6 : Οὔ σοι καὶ Μοιρῶν ἐφεῖται κρατεῖν καὶ τροποῦσθαι τὸν ἔρωτα, ubi cod. τριποῦσθαι. L. D. Socrat. H. E. 7, 22. Mendham. Athanas. vol. 1, p. 342. Append. p. 98. Kall.] Passive tamen potius accipitur id τροποῦσθαι, quemadmodum Hesych. τροποῦσθαι exp. τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι, nec non ἁρμόζεσθαι. [Pass. Paralip. 1, 10, 3 sec. Complut.: Ἐβαρύνθη ὁ πόλεμος ἐπὶ Σαούλ· καὶ εὗρον αὐτὸν οἱ τοξόται ἐν τόξοις, καὶ ἐτροπώθη· 2, 18, 34 : Καὶ ἐτροπώθη ὁ πόλεμος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Mutatum s. Conversum est. Maccab. 1, 5, 44 : Ἐτροπώθη ἡ Καρναΐν, Subversa est. Josuæ 11, 76 : Αὔριον παραδίδωμι τετροπωμένους αὐτοὺς ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ. Hesychius : Τετροπωμένους, νενικημένους.]

[Τρόπωσις, εως, ἡ, unde Τροπώσεις, in Glossis Basilic. αἱ τῶν τρόπων γνώσεις. Ducang.]

Τροπωτήρ, ῆρος, ὁ, dicitur ἱμὰς, ᾧ τροποῦται ἡ κώπη πρὸς τὸν σκαλμὸν [Similiter schol. Æsch. Pers. 376, B Photius, Lex. rhet. Bekk. An. p. 309, 6], Funis s. Lorum quo remus ad scalmum religatur. [Stropus, Gl.] Idem cum τροπὸς, sed κοινότερον, ut paulo ante ex Eustath. docui. Meminit et Suid. ac Pollux 1, [87; 10, 134]. Utitur autem eo vocabulo [Aristoph. Ach. 549 : Ἀσκῶν, τροπωτήρων. Ubi v. schol.] Thuc. 2, p. 79 [c. 93], Ἐδόκει δὲ, inquit, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα, πεζῇ ἰέναι. [Lucian. Dial. mort. 4, 1. Aristid. vol. 2, p. 209.] A Xenarcho autem ap. Athen. 2, [p. 64, A,] polypus vocatur φλεδὸς τροπωτήρ. [Ubi φλὲψ dici signif. obscœna, respicique polyporum vim ad excitandam libidinem, animadvertit Schweigh.]

[Τροῦλλα, ἡ, Trulla, Gl. Vas, de quo Cujacius Observ. 11, 7, et alii. Olympiodor. ap. Photium p. 189 (60, 31) : Οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους τρούλους καλοῦσι διὰ τὸ λιμῷ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἑνὸς χρυσίου· ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον ξέστου χωρεῖ. Basilic. 44, 13, 3 : Κανδηλάβρα, λύχνοι, τροῦλλαι, χαλκοῦ σκεύη. || Τρουλίον, Τρουλλίον. Lex. C Ms. adespoton : Ἐπαρυστρίδες, ἐλαιόχυτοι· εἰσὶ δὲ μικρὰ τρουλία ἐν τοῖς λυχνάσταις. (Leg. videtur ἐλαιοχύται ... λυχνάπταις. L. D.) Glossæ Mss. in l. Job. : Ἐξάλειπτρον, ἐνάλειπτρον, τρουλλίον ἐντελές (εὐτ.?). Hierocles Veterin. 2, 74 : Ἄρας ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὸ τρουλίον ἐπίβαλλε τὴν ἄσφαλτον. Τρυλλίον Olympiod. In Ps. 106, p. 596 : Τὸ ἐξάλειπτρον, τρυλλίον μύρου. || Τροῦλλα, Τροῦλλος, Testudo orbiculata, Græcis θόλος, sic dicta quod Trullæ fundum seu imum specie sua referat. Ita porro appellant vulgo scriptores Byzantini Hemisphæria in medio ædium sacrarum, ut est etiamnum Trulla s. Trullus ædis Sophianæ Cpoli et S. Petri Romæ. At ex iis paulo antiquiores scriptores hanc vocem masculino, posteriores vero feminino genere efferre solent Τροῦλλος. Metrodorus in Martyrio S. Dionysii : Τόπον εὔθετον ὀφείλοντα φυλάττειν τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ ὀστᾶ πάσῃ ἐπιμελείᾳ κατεζήτησε, καὶ εὑροῦσα μέγα τροῦλλον, οἰκοδομὴν ἐσφράγισεν. Theophanes a. 32 Justiniani : Ἐτρύπησαν τοὺς πινσοὺς τοὺς βαστάζοντας τὸν τροῦλλον. D Mox : Ἔγειρεν ἄλλους πινσοὺς, καὶ ἐδέξατο τὸ τροῦλλον· an. 10 Pogonati : Γέγονε σεισμὸς μέγας κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν, ἐν ᾧ πίπτει ὁ τροῦλλος τῆς ἐκκλησίας Ἐδέσσης. Leo grammat. in Theophilo : Οἴκημα ἐκ λίθων λαξευτῶν κατασκευάσας, ὃ Τροῦλλος μέχρι τοῦ νῦν ὀνομάζεται, ubi al. τροῦλος. Constantin. Them. 1, 13 : Ἐν τῷ τρούλλῳ ναοῦ. Add. quos laudamus in Cp. Christ. 3, 33, 35, ubi de Trullo Sophiano; 2, 4, 20, ubi de Triclinio Magni Palatii, quod τροῦλον vocabant, in quo habita Quinisexta Synodus, Trullana inde appellata. (Jo. Malalas p. 489, 19; 490, 5, ubi 6; 495, 10.) || Τροῦλλα, eadem notione, Anon. De locis Hierosol. n. 1 : Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου τάφου ἔχει τρούλλας δύο· et ibid. 12, 14. Codin. Off. 4, 31, sciadii ambitum τροῦλλαν vocat. Apud Myrepsum 9, 71, τρύλλα cod. Fuchsii, at Regius βάλλε εἰς τροῦλλαν. Ducang.]

[Τρουλλίον, το, Trullium, dimin. voc. præced., quod v. Hero Spirit. p. 161, D : Τρυπήματα ὅμοια τῶν ἐν τοῖς τρουλλίοις τοῖς μαγειρικοῖς γινομένων ἰσθμοειδῆ. Conf. Schneider. Ind. Scriptt. R. R. v. Trulla p. 398.]

A [Τρουλλόω, In trulli formam ædifico. Codinus Orig. Cp. n. 144 : Καὶ ἐποίουν ὀπὰς, βάλλοντες διάφορα λείψανα ἁγίων πάντων, ἕως ἂν τρουλωθῇ ὁ τροῦλος. Ducang.]

[Τρουλλωτὸς, ὁ, ἡ, In trulli formam ædificatus, θολωτός. Jo. Phocas Descr. T. S. n. 12 : Ὑπάρχει οὖν ὁ ναὸς τῆς τοιαύτης μονῆς τρουλλωτός· et ib. 14. Et infra : Ὁ ναὸς ... τρουλλωτὸν ἔχων τὴν ὀροφήν. Codinus Orig. Cp. n. 88 : Τὸ δὲ σταυλον τὸ τρουλλωτὸν ἔκτισε Μιχαήλ. Ex his emendare licet Gregentii Disp. cum Herbano Jud., quæ facta dicitur ἐν τῷ θρελλέτῳ pro τρουλλωτῷ. V. Lambec. Bibl. Cæs. 3, p. 129 (immo 5, p. 273 ed. Kollar.). Ducang.]

[Τροῦροι, δρόμοι, στάδιοι, Hesychii gl. obscura.]

[Τρουφωνίδαι, εἶδος χροκωτοῦ, Hesychii gl. obscura.]

[Τρούω. V. Τρύω.]

[Τροφάλιον, τὸ, i. q. sequens. Alexis Athenæi 12, p. 516, E : Τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμών.]

Τροφαλὶς seu Τρυφαλὶς, ίδος, ἡ, dicitur ἐπὶ τυροῦ, teste Herodiano ap. Eust. p. 1339, ubi hic etiam Antiphanis locus affertur, ex quo clare id apparet : Τροφαλίδας B τε λινοσάρκους· μανθάνεις; τυρὸν λέγω. Vocat autem λινοσάρκους τροφαλίδας eas, quæ sunt λεπταὶ καὶ ἁπαλαὶ, Instar panni linei. [Λιτοσάρκους Lobeck. Patholog. p. 111.] Cujus loci Athen. quoque meminit 10, [p. 455, F] inter griphos et ænigmatica. Ex Aristophane idem Athen. 14, [p. 658, A] : Σικελίας σύγημα τροφαλίς. Et 4, [p. 149, F] ex Hermea : Λεκάνιον πτισάνης ἢ λαχάνου τοῦ κατὰ καιρὸν γινομένου, ᾠά τε δύο καὶ τυροῦ τροφαλὶς, σῦκά τε ξηρὰ καὶ πλακοῦς. Ubi etiam nota τυροῦ τροφαλὶς, sicut ap. Aristoph. Vesp. [838] de cane, Ἐξαρπάσας τροφαλίδα τυροῦ, esse dicit τὸν ἐπιμήκη τυρὸν, Caseum oblongum [Quo refellitur conjectura Coraji ap. Schneid. Suppl. Lex. p. 179 vel potius Spohnii De extr. Odyss. p. 126, Hesychio in gl. Τροφαλὶς, τυρὸς μακρὸς, inferentium μαλακός], vel τροχὸν τυροῦ, Casei orbem, ut Virg. appellat in Moreto. [Rav., κυρίως ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, mire nisi τυροῦ scribendum. Eupolis ap. eund. ad v. 925 : Τροφαλὶς ἐκεινηὶ ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκῖρον (quod esse τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν) ἠμφιεσμένη. Ex eodem citat Photius. C Aristoph. ipse ap. Eustath. Od. p. 1535, 20 : Ψελλὸν ἐστι καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλλίδα (τροφαλίδα). Schol. Theocr. 11, 20 : Τυροῦ πεπηγότος, ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι. Pollux 6, 48 : Τυροῦ τροφαλίς.] Sed illos qui Τρυφαλὶς scribunt, non admittit Herodianus, quippe qui a τρέφω derivatum esse dicat significante πήγνυμι [ut Phryn. Bekkeri p. 65, 23, schol. Hom. Il. E, 903, Apollon. Lex. Hom. p. 545, Etym. M.]. Fieri autem caseum ex lacte coagulato, satis est notum. Legitur tamen illud τρυφαλίδες ap. Hesych., quum ait, Τρυφαλίδες, ἢ Τροφαλίδες [hoc ἢ τροφαλλίδες addidit Musurus], τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, Frusta ex tenero et recenti caseo desecta. [Et ap. Zonaram p. 1748, cum versu Pselli.] Legitur et ap. Aristot. [H. A. 3, 23 med. bis], apud quem Gaza interpr. Formago. Quo vocabulo Itali et Galli nostri utuntur in appellando caseo. [Et in libris omnibus Luciani Lexiph. c. 13 : Τρυφαλίδας τυροῦ, et nonnullis Philostr. Imag. p. 809 fin. Τρυφαλὶς Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 299, 16. Theognost. D Can. p. 24, 18. Τρυφαμὶς (i. e. τρυφαλλὶς) Draco p. 23, 22; 45, 25. Τροφαλὶς tantum probat Pierson. ad Mœr. p. 370.] At ex 1 Reg. 17, [18] Τρυφαλίδες τοῦ γάλακτος affertur pro Formellæ casei. Sed et duplici λ scriptum legitur Τροφαλλὶς ap. Athen. et Hesych. [Τροφαλίς, Colostum (Colostrum), Gl. V. etiam Τράφαλλος.]

[Τρόφεια, ἡ, Trophia, locus Bœotiæ, ap. Nicandrum Ther. 888 : Ἠὲ σίδας ψαμαθηίδας, ἅς τε Τρόφεια Κωπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ, ut Schneiderus scripsit ex scholiis pro ἅς τρέφει αἶα Κωπαΐσι τε, pro quo Κῶπαί τε etiam libri nonnulli. Idem apud Strab. 9, p. 407 : (Τῶν δὲ περι)κειμένων λιμνῶν ἐστιν ἥ τε Τρεφία καὶ ἡ Κ....., conjicit ἥ τε Τρόφεια, probante Müllero Orchom. p. 74, non Kramero p. 246, quum adversetur etiam λιμνῶν, quod Coraes posuit pro λειμώνων.]

[Τροφεῖον, τὸ, Locus ubi aliquis alitur. Suid. v. Οἰκίσκῳ : Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνίθων τροφεῖον, οἰκίσκον. Schleusn.]

Τροφεῖον, τὸ, i. q. θρεπτήριον s. θρέπτρον. [Alimo-

nium, Alimentum, Nutrimentum, Cibarium, Gl. Soph. Œd. Col. 341 : Αἱ δὲ σύννομοι τᾷξοι βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί. Eur. Ion. 1493 : Γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον οὐδὲ μαστῷ, τροφεῖα ματρός.] Nutritionis educationisque præmium s. merces, Quod pro nutritione alumnus suo nutritio rependit : ut Suid. quoque τροφεῖα esse dicit τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσιν. [Æsch. Sept. 477 : Θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί. Plato Reip. 7, p. 520, B : Ἐκτίνειν τῳ τὰ τροφεῖα. (Cum eodem verbo Theodoret. Gr. affect. p. 82, 45. Hemst. Et Ælian. N. A. 14, 1 med., qui 2, 6, ἀπεδίδου.) In qua signif. legitur 3 Reg. 2. Nec non ap. Isocr. Archid. [p. 138, A] : Ἀποδῶμεν τροφεῖα τῇ πατρίδι, καὶ μὴ περιίδωμεν ὑβρισθεῖσαν τὴν Λακεδαίμονα. Itidem Antiphon [immo Lycurg. p. 154, 34], Τί δεῖ πάσχειν ὅστις ἀνὴρ ὢν οὐκ ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι, loquens de eo qui viri boni et patriæ amantis officio functus non erat in ejus discrimine. [Conf. Lysias p. 197, 15; 107, 32. Eur. Ion. 852 : Τροφεῖα δεσπόταις ἀποδούς· El. 626 : Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν. — Τροφεῖα παίδων; Meleager Anth. Pal. 12, 132, 11 : Τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο; οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων. Diodor. Exc. p. 552, 94 : Ἀπέδωκε τὰς παρθένους οὔτε τροφεῖα πραξάμενος οὔτε λύτρα. Lucian. Demosth. c. 1 : Τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.]

Τροφεὺς, έως, ὁ, Altor, Nutritor, Educator, [Nutritius, add., Gl.] i. q. θρεπτήρ [quod poetis, τροφεὺς prosæ tribuit Thomas p. 860] et τροφός. [Æsch. Cho. 760 : Κναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος. Eurip. Phœn. 45, El. 16. Dioscor. Anth. Pal. 7, 178, 2. Orph. H. 37, 14; 53, 1; 55, 3. Plato Leg. 7, p. 809, B, Polit. p. 308, E. Polyb. 31, 20, 3; 21, 1.] Plut. Alex. [c. 5] : Πολλοὶ μὲν οὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Ib. : Τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς λεγόμενος. [Philostr. Her. p. 730 : Ποιοῦνται αὐτοῦ (Achillis) τροφέα τὸν Χείρωνα. Theophil. Inst. 1, 6, 125 : Εὔλογος αἰτία ἐστὶ καὶ τὸ εἰπεῖν ὅτι παιδαγωγός μού ἐστιν ἢ τροφὸς ἢ τροφεύς.] Itidemque a Soph. [Phil. 244, Aj. 863] et in Epigrr. τροφεῖς dicuntur οἱ ἀναθρεψάμενοι et οἱ γονεῖς. Sed et τροφεὺς ἵππων ap. Plat. Leg. [5, p. 735, B], Qui equos alit, Equorum nutritor et altor, ὁ ἱπποτρόφος. Quidam interpr. Equiso : ut idem sit qui ἱπποκόμος. Idem ibid. [8, p. 834, B] dicit τροφεὺς ἅρματος de Eo qui equos curules s. currum trahentes alit. Quod hominum genus vocabant etiam ἁρματοτροφοῦντας et τεθριπποτροφοῦντας, voce composita. [Ἑταιρῶν, Leno, Plutarch. Lycurg. c. 9. Improprie Plato Reip. 9, p. 580, A : Ἀπίστῳ, ἀδίκῳ, ἀνοσίῳ καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ. Proprie de nutrientibus 5, p. 463, A : Τὸν δῆμόν φασι μισθοδότας τε καὶ τροφέας· 8, p. 547, C. De legibus et institutis civitatis Criton. p. 51, E; 54, B. Antiphon p. 125, 23 : Ὁ θεὸς τροφέας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. || Accus. sing. forma contr. τροφῆ inscr. Pergam. ap. Bœckh. vol. 2, p. 859, n. 3546, 39 : Καὶ ἅμα δὴ φῶς ἀγαθὸν πάντων πάγιον τροφῆ ἅπασι καὶ ζώοις καὶ γεννήμασιν (sic). L. Dind.]

[Τροφευτικὸς, ή, όν, Nutriens. Theodor. Stud. p. 535, D : Ἔχετε ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον κατ' ὀλιγότητα σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδείοις καὶ τροφευτικοῖς τοῦ σώματος. L. Dindorf.]

Τροφεύω, significat i. q. τρέφω, i. e. Nutrio, Alo. [Schol. Pind. Nem. 1, p. 659 Heyn. (in Argum. 3 ejus carminis). Euseb. Præp. ev. 9. Angl. Exod. 2, 7 : Γυναῖκα τροφεύουσαν, de nutrice. Baruch. 4, 8 : Τὸν τροφεύσαντα ὑμᾶς θεόν. Georg. Sync. p. 120, C : Ὡς οἰκεῖον ἢ ἀλλοτρία τὸν παῖδα τροφεύεσθαι κελεύεται. V. Τροφέω.]

Τροφέω, i. q. τρέφω, ut τροπέω, i. q. τρέπω. Unde τροφέοντο ex Hom. Od. affertur pro ηὐξάνοντο. Vide et Τροφόεις. [« De δομέω dictum est; minorem successum habuit τροφέω, quod Aristarchus Homero reddere conatus, non obtinuit, aperteque damnatur a Photio, Ἐπιθήνησε, οὐκ ἐτρόφησε · nisi lectio corrupta est. Hesychius certe pro Ἐτίθεσεν, ἐτρόφησε, potius ἐτρόφευσε scripsisse videtur, a recentioribus frequentatum, v. Philon. V. M. p. 605, Exod. 2, 7. Pro τροφησόμενα Galen. Comm. 5 in Epid. p. 511, leg. esse τραφησόμενα demonstrat id quod sequitur pari vitio turpa-
A tum, τροφῆναι δεόμενα. » Lobeck. ad Phryn. p. 589.]

Τροφή, ἡ, i. q. θρέψις, Alitura, Nutritio [Pind. Ol. 4, 16 : Τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων. Æsch. Suppl. 894 : Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ· Ag. 729 : Χάριν τροφᾶς ἀμείβων· 1159 : Τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τροφαῖς· Sept. 786 : Τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς· 548 : Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς· 665 : Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω Δίκη προσεῖδε, Puerum], ut Soph. pluribus in ll. usurpat pro ἀνατροφή. [El. 776 : Μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς· 1143 : Οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· qua de constructione v. infra. 1060 : Τί τοὺς οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1183 : Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τέ σου τροφῆς· Ant. 918 : Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς· Aj. 511 : Οἴκτειρε παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος· 563 : Φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω τροφῆς ἄοκνον· eademque constructione, ut l.
B Electræ supra cit., Œd. Col. 1614 : Κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν. Ib. 346 : Ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε· 331 : Ὦ δυσάθλιοι τροφαί. — Ἦ τῆσδε κἀμοῦ; — Δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης· 1266 : Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν. Eur. Ion. 1377 : Ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς· Iph. T. 847 : Χάριν ἔχω τροφᾶς (Mycenis)· Hec. 20 : Παρ' ἀνδρὶ Θρῃκί, πατρῴῳ ξένῳ τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος ηὐξόμην· Iph. A. 1230 : Πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς· Or. 109 : Τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς· 556 : Τῷ γένους ἀρχηγέτῃ μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς· Suppl. 1138 : Τροφαὶ ματρός· eademque signif. activa Tro. 1187 : Αἵ τ' ἐμαὶ τροφαὶ ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι φροῦδά μοι· Ion. 52 : Νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἠλᾶτ' ἀθύρων· 487 : Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων. Xenoph. Œc. 7, 24 : Τῇ γυναικὶ ἐνέφυσε τὴν τῶν νεογνῶν τέκνων τροφήν· Comm. 3, 5, 10 : Ἐρεχθέως τροφὴν καὶ γένεσιν. Aristot. Rhet. 1, 5 med. : Μέρη δὲ τιμῆς θυσίαι, τροφαὶ δημόσιαι.] Educatio : aliis etiam Educandi ratio, Cura in alendo, afferentibus ex Eur.
C [Iph. A. 561] τροφαὶ αἱ παιδευόμεναι pro Institutiones. [Hec. 599 : Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; Plat. Reip. 4, p. 423, E : Τὴν παιδείαν καὶ τροφήν· 424, A : Τροφὴ καὶ παίδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ· et alibi sæpissime similiter. Polyb. 1, 81 10 : Τροφὴν ἐκ παίδων κακήν.] || Sed frequentius τροφὴ dicitur ipsum Alimentum s. Nutrimentum, Alimonium, Cibus, Victus. [Esca, Cibarium, Pastus, Pabulum, add. Gl. Soph. Phil. 953 : Εἶσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν· Œd. Col. 352 : Εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι· et cum genit. 446 : Ἐκ ταῖνδε τροφὰς ἔχω βίου· 1687 : Πῶς γὰρ βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; Eurip. Ion. 1013 : Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου. Thucyd. 1, 2, 2 : Τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς· 8, 57 : Τροφὴν παρέχειν· et ibid. : Τροφὴν αὐτοῖς δίδωσι, de commeatu exercitus, ut sæpe ap. Xenoph., Demosth., aliosque cum eodem similibusque verbis. Qua signif. notanda constructio cum dativo Thucyd. 1, 5 : Ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, ἡγουμένων ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα καὶ τοῖς
D ἀσθενέσι τροφῆς· 4, 6 : Ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς· 8, 57 : Ἢν ἀπορῶσι πολλαῖς ναυσὶ τῆς τροφῆς· Xenoph. Cyrop. 4, 5, 17 : Ἐμοὶ μελήσει περὶ τροφῆς αὐτοῖς· Demosth. p. 15, 5 : Εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται. Plat. Phæd. p. 66, B : Τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· Reip. 8, p. 543, C : Μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν παρὰ τῶν ἄλλων. Plur. Dio Cass. 36, 30 : Ἐλπίζων τοὺς Ῥωμαίους ἀπορίᾳ τῶν τροφῶν ἐκτρυχώσειν· 37, 5 : Ὑπὸ τῆς σπάνεως τῶν τροφῶν ἐκακώθη· et alibi sæpe Pollux 1, 52, ἔνδεια τροφῶν· 53 : Οὐκ οὐσῶν τροφῶν.] Athen. 4 : Δραχμῆς ὠνήσασθε τὰς προσφόρους ἡμῖν τροφὰς, σκόροδα, τυρὸν, κρόμμυα, κάππαριν. Aristoteles Polit. 1 : Τροφὴν τῷ γεννηθέντι παρέχειν· nam πάντα τὰ τίκτοντα ἅμα καὶ τροφὴν τοῖς γεγεννημένοις ἀπ' αὐτῆς τῆς φύσεως φέρει, inquit Demosth. Epitaph. [Cum eod. verbo Xenoph. Conv. 4, 40. Orph. H. 26, 6.] Et Isocr. Panath. [p. 249, C] : Τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις πορίζειν. [Id. p. 177, B; 225, E, τρ. ἡ καθ' ἡμέραν.] Et τροφὴν ποιεῖσθαι ap. Aristot. itidem pro τροφὴν

πορίζειν, quod Gaza vertit Victum emoliri. [Lucian. V. H. 2, 46 : Τροφὴν ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους.] Synonymum his est τροφὴν παρασκευάζειν : unde ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ, Plato De rep. 2, [p. 369, D]. Item dicitur aliquis τροφῆς γεύσασθαι et ἅψασθαι ap. Plut. Cui æquivalet τροφῇ χρῆσθαι, apud Eundem, quum ait, Τροφῇ ὁ πεινῶν κατὰ φύσιν χρῆται. [Xenoph. Comm. 3, 11, 6 : Ὅ,τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τούτῳ τροφῇ χρῶνται (araneæ). Lucian. Macrob. c. 19 : Προσενεγκάμενος τροφὴν, et ib., ἀποσχόμενος τροφῆς.] Et ap. Athen. 5 : Τρὶς λαμβάνειν τροφὰς, Ter cibum capere quotidie. Apud Eundem, et ap. [Thuc. 8, 57,] Plutarch. τροφῆς ἀπορεῖν, Destitui nutrimento, Egere alimento : ut et ap. Aristot. Polit. 1, [9 med.] : Ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Item παμμιγὴς καὶ ποικίλη τροφὴ ap. Plutarch. Symp. 4 [p. 661, B] : cui ibid. opp. τροφὴ μονοειδὴς καὶ ἁπλῆ. Nec non τροφὴ ξηρὰ et τροφὴ ὑγρὰ ap. [Aristot. De gener. an. 1, 18,] Athen. 2 et 11, ut et Plut. Symp. 7 [p. 698, B] dicit, Τῆς ὑγρᾶς τροφῆς πρὸς τὴν ξηρὰν ἀναγκαίαν ἐχούσης τὴν ἀνάμιξιν. [Diodor. 3, 18 : Οὐχ οἷον ὑγρὰν τροφὴν ἐπιζητοῦσιν, ἀλλ' οὐδ' ἔννοιαν ἔχουσι ποτοῦ. Id. 1, 8, ἡμέρου et ἀγρίας· 10, αὐτοφυεῖς· 2, 4, στερεωτέρας. Lucian. Demon. c. 1 : Ἐπίπονος εὐνὴ καὶ τροφαὶ ὄρειοι.] De triplici autem alimento corporis lege quæ Galen. scribit Comm. 17 lib. 2 Aphor. [Conf. Hippocr. Περὶ τροφῆς p. 380 seqq. et Foes. in Œcon.] Interdum genit. additur, et is vel alimentum capientis rei, vel præbentis. Alimentum capientis, ut ap. Aristot. Polit. 7, [16 fin.] : Περὶ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων, Et alimento natorum. Itidemque apud Athen. 5 : Ἀλεκτορίδων τροφὴν καὶ οὐκ ἀνθρώπων αὐτοῖς διδούς. Præbentis vero, ap. [Eur. Suppl. 205 : Τροφήν τε καρποῦ (δούς θεῶν τις), τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ σταγόνας·] Greg. Naz., Ἡ τῶν ὑδάτων τροφὴ, Alimentum quod aquæ præbent, Aquæ alentes et nutrientes. [Cum præp. Plat. Critiæ p. 110, C : Τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφήν· Prot. p. 322, A : Τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὕρετο. Diodor. 1, 72 : Τροφὴν δ' οὔτε τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων οὔτε τὴν ἀπὸ τοῦ πυροῦ προσεφέροντο.] Τροφὴ dicitur ipse etiam Pastus. Athen. 1, [p. 11, D] : Τροφαῖς ἐχρῶντο παλαιοὶ, ἀκρατίσμασιν, ἀρίστῳ, ἑσπερίσμασι, δείπνῳ. [De pastu animalium Menander ap. Stob. Fl. 106, 3, 12 : Ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ ἐστίν. De apibus Xenoph. Œc. 17, 14. Manetho 5, 273 : Ἀνθολόγοισι τροφῇσιν ἐν ἡδείῃσι μελισσῶν. Aristot. H. A. 3, 21 bis ; 8, 21 fin. Idem De gener. anim. 1, 19 init., de sanguine : Ὅτι μὲν οὖν ἐστιν ἐσχάτη τροφὴ τὸ αἷμα τοῖς ἐναίμοις, τοῖς δ' ἀναίμοις τὸ ἀνάλογον, εἴρηται πρότερον· et ibid. 18 fin., et ubi ὑστάτην dicit 20 med., et ubi τελευταίαν, De partt. an. 2, 3 med., ἐσχάτην ib. 4 fin. Conf. De somno c. 3 init., De senect. c. 3, De vita c. 4. || Improprie Lucian. Lexiph. c. 23 : Μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω. De pluvia Xenoph. Œc. 17, 10 : Ἐν ᾧ πολλὴν ἔχει τροφὴν ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. || Latiori signif. Victus, Vitæ, Soph. Aj. 499 : Ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ ... δουλίαν ἕξειν τροφήν· Œd. Col. 338 : Ὢ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς· 362 : Ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν. Plato Phæd. p. 81, D : Δίκην τίνουσαι (ψυχαὶ) τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οὔσης· et 84, B. Epist. 7, p. 336, C : Τὴν τῆς διαίτης σώφρονα δίαιταν· Leg. 2, p. 667, B : Ἐδωδῇ καὶ ξυμπάσῃ τροφῇ. || De re quæ victum præbet, Soph. Phil. 1126 : Γελᾷ μου χερὶ πάλλων (arcum), τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.] || Τροφαὶ ex Soph. [Œd. C. 328] affertur etiam pro Proles, i. e. Adolescentes. [Œd. T. 1 : Ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή.] Quo modo et σποραὶ dicuntur et γοναί. [V. Hesych. in Τροφός cit.]

[Τρόφημα, τὸ, Alimentum, Cibus. Hippocr. p. 887, F : Διαιτᾶν τροφήμασι κούφοισιν. Sed al. ῥοφήμασι.]

Τρόφης, ὁ, legitur ap. Galen. Lex. Hippocr. et exp. εὔτροφος, παχὺς, Bene nutritus, Crassus, Pinguis. Sed puto pro eo τρόφης debere scribi Τρόφις, quod apud Hesych. legitur, et exp. itidem εὖ τεθραμμένος. Eustathio [Od. p. 1468, 16] τρόφις idem est qui τρόφιμος, Alumnus, s. θρεπτὸς, i. e. ὁ ὑπό τινος ἐκτραφείς [Sic Lycophr. 264 : Τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν. Schol. τῶν ὁμογαστρίων συντεθραμμένον, ἀδελφὸν, συνα-

A νάτροφον], afferenti ex Oppiano [Hal. 2, 634] : Ἡ μουσῶν τρόφιμον χ' ἱερὸν [Ἡ μερόπων ἱερὸν] τρόφιν Ἐννοσιγαίου. [Eodem respicit Opusc. p. 48, 43 : Καὶ οὕτως ἀποδείξει ἄνθρωπος εἶναι λόγου τρόφις ἱερὸς, καθά τις ἔφη. Libri autem Oppiani variant inter τρόφιν et τρόχιν, ut schol., qui, τρόφιν, δοῦλον, τὸν δοῦλον, τὸ θρέμμα, τὸν θεράποντα, παρὰ τὸ τρέφεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἢ παρὰ τὸ ἀποφορὰν διδόναι· σημαίνει δὲ καὶ τὸν σπουδαῖον ἢ δοῦλον ἢ ἄγγελον παρὰ τὸ τρέχειν ἢ πιστὸν θεράποντα· γράφεται τρόχιν. Et utrumque dici potuit de delphine.] Idem p. 1468, ex Herodoto [4, 9] affert, Ἐπὰν γένωνται τρόφιες· quod exp. τέλειοι ἄνδρες [Quando adoleverint]. Neutrum vero genus hujus τρόφις est Τρόφι, quo Hom. utitur, dicens τρόφι κῦμα, ut Il. Λ, [307] : Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, quod alibi τροφέον s. τροφόεν appellat et πηγόν [Od. Ψ, 253] : quod sc. ὁ ἄνεμος ἀναστήσας οἱονεὶ ἔπηξε : a θρέψαι significante πῆξαι, ut testatur idem Eustath. p. 1627. Hesych. autem [Arcad. p. 118, 20, et Chœrob. Can. p. 185, 27 ; 375, 9] hoc τρόφι per apocopen ex τρόφιμον esse factum
B vult, exponens τεθραμμένον [sic etiam Photius], μέγα, πολλόν τε. [Postrema sunt Homeri l. c.]

[Τροφήτης, ὁ, Hesych. v. Ἁρμαλιᾶς, ubi ἡ τροφήτης καὶ θρεπτικός. (Sed cod. τροφήτις, i. e. τροφή τις.) Asterio Homil. in Calend. p. 56 : Πληροῦνται τῆς ὕβρεως οἱ βέλτιστοι ἡμῶν προφῆται, pro προφῆται restitui τροφῆται in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 283—4. Boiss.]

[Τροφιά, ἡ, Cinis. V. Τροφιώδης.]

Τροφίας, ὁ, Altilis, Alumnus, τρόφιμος, θρεπτός : ut τροφίας ἵππος dicitur Equus domi nutritus, et ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ut Hom. loquitur : ad differentiam τῶν ἀγελαίων s. φορβάδων, Armentalium s. Gregariorum. Aristot. H. A. 8, [24] : Οἱ δὲ τροφίαι ἵπποι πλείστοις ἀῤῥωστήμασι κάμνουσι. [Plut. Æmilio c. 32, βοῦς. Numenius ap. Athen. 7, p. 304, E : Ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην καὶ ἀναιδέα λίην. ῑᾱ]

[Τροφικὸς, ἡ, ὸν, Nutriens, unde ap. Polluc. 7, 209 : Τροφικὴ (τέχνη), ἀγελαιοκομικὴ, ἀγελαιοτροφική.]

[Τρόφιλος, ὁ, Trophilus, n. scriptoris, cujus ex συναγωγῇ ἀκουσμάτων θαυμασίων fragmenta sunt ap.
C Stob. Flor. 100, 22, 23, 24. Quod quum nihili videatur, et 102, 9, Τρόφιλος ἰατρὸς manifesto sit Ἡρόφιλος medicus notissimus, hic quoque nisi idem homo, certe idem nomen Ἡρόφιλος dici videtur. L. Dind.]

[Τροφιμαῖος, α, ον, i. q. τρόφιμος. Philo vol. 2, p. 443, 49 : Θεράπαιναι δὲ τῶν ὑπὲρ Εὐφράτην ἐν ἐσχατιαῖς τῆς Βαβυλῶνος γεννηθεῖσαι προικίδιαι μὲν ἐδόθησαν γαμουμέναις ταῖς τροφιμαίαις, ἄξιαι δὲ κριθεῖσαι παρελθεῖν εἰς εὐνὴν ἀνδρὸς σοφοῦ ... ἀντὶ θεραπαινίδων ἰσότιμοι ... ταῖς δεσποίναις κατέστησαν. De forma (neque enim leg. videtur τροφίμαις) conf. Lobeck. ad Phryn. p. 559. Intelliguntur autem Heræ vel Heriles filiæ, non, ut Int., Alumnæ.]

[Τροφιμᾶς, ὁ, Trophimas, n. viri, in inscr. Smyrn. C. I. vol. 2, p. 790, n. 3388, 2 : Παῖδα Τρύφωνα, ὃν θρέψεν Τροφιμᾶς πολυώδυνος ἐλπίσι λειφθείς. Et alia vol. 3, p. 113, n. 4140. L. Dind.]

[Τροφίμη. V. Τρόφιμος.]

[Τροφίμη, ἡ, Trophime, n. mulieris, in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1979, 1 ;
D Smyrn. p. 704, n. 3141, 42 ; 792, n. 3394, b, 6. L. Dindorf.]

[Τροφιμίων. V. Τρόφιμος.]

Τρόφιμος, [η, ον, et ὁ, ἡ,] Alimentum præbens, Alens, [Alumnus, Nutricius, Gl.] θρεπτικὸς, i. fere q. εὔτροφος et πολύτροφος : oppositum habens comp. ἄτροφος. Theophr. C. Pl. 2, [6, 3] : Τὰ δὲ πότιμα τῶν ὑδάτων βελτίω τῶν ἀπότων, ὅτι τροφιμώτερα, de riguis loquens. 6, [4, 7] : Ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμῖν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον. [Alia Schneider. in Ind. Callistratus Stat. p. 906 med. : Τὴν θηλὴν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ (infantis) προσῆγε, τὰς τροφίμους ἐπιστάζουσα πηγὰς τοῖς τροφίμοις.] Qua in signif. Aristot. quoque utitur in Probl. [et De sens. c. 4 fin. sæpius.] Sic τρόφιμον γάλα dixit Pollux [3, 50], ut et Dioscor. 2, 75 : Γάλα κοινῶς μὲν πᾶν, εὔχυμον, τρόφιμον· 79, de veteri caseo : Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὀῤῥὸς κυνῶν τροφιμώτατος, Sero, quod a caseo manavit, quamoptime canes aluntur. [Τροφιμώτατον γάλα Aristot. H. A. 3, 21 fin. Aret. p. 62, 49 : Τὰ σιτία ἀδιάκριτα τοῦ τροφίμου.] Item ex Plat.

Leg. [8, p. 845, D] affertur Τρόφιμος πρὸς κηπείας [immo ὕδωρ δὲ πάντων μὲν τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρόφιμον, εὐδιάφθαρτον δέ]· nec non τὰ τρόφιμα, Necessaria ad victum. [Palladas Anth. Pal. 9, 175, 3 : Δωρόθεος γὰρ ἐμὴν τροφίμην σύνταξιν ἔλυσεν.] Præterea τρόφιμος dici videtur Herus qui famulitium alit. [Schol. Aristid. vol. 3, p. 53, 33 : Δύο οὖν ἡ λέξις σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα· θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, τραφέντα δὲ, ὡς ἐνταῦθα τὸν Τριπτόλεμον.] Nam Τροφίμη ex Epigrr. affertur pro Mater, Domina : ut et Hesychio τροφίμη est δέσποινα vel μήτηρ. [V. ejusdem infra in masc. positam gl. Τροφός.] A Polluce quidem certe 3, c. 9 [§ 73] quod Περὶ δεσποτῶν inscribitur, synonymως ponuntur, δεσπότης, κεκτημένος, ἐωνημένος, πριάμενος· καὶ ὁ νεώτερος δεσπότης καὶ τρόφιμος. Item, δέσποινα, δεσπόζουσα, κεκτημένη, ἐωνημένη, πριαμένη, τροφίμη. [Eur. Ion. 235 : Παλλάδος ἔνοικα τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων· Tro. 1302 : Ἰὼ γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων.] Alioqui τρόφιμος dicitur etiam Alumnus, Is quem domi nostræ alimus. [Pollux 3, 50 : Τιτθὴ, τιθήνη, τροφὸς, τροφεὺς, οἷς οἱ τραφέντες τρόφιμοι. Eur. Ion. 684 : Πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν τρόφιμος ἐξέβα, γυναικῶν τινος;] Alexand. Ætolus ap. Gell. 15, 20, de Euripide : Ἀναξαγόρου τρόφιμος ἀρχαίου [χαιοῦ], Anaxagoræ alumnus : ut et Oppian. [Hal. 2, 634] dicit Ἡ μουσῶν τρόφιμον χἱερὸν [Ἡ μερόπων ἱερὸν] τρόφιν Ἐννοσιγαίου, Musarum alumnum. [Palladas Anth. Pal. 10, 52, 2 : Ὡς (ἂν) ἀνὴρ Μουσῶν καὶ Χαρίτων τρόφιμος. Plato Polit. p. 272, B : Οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου· et absolute Reip. 7, p. 520, D; Leg. 7, p. 804, A. Dio Cass. 59, 8 : Καὶ υἱὸς καὶ τρόφιμος αὐτῶν λέγων εἶναι.] Et Aristid. τρόφιμοι θεῶν, Deorum alumni. [Conf. l. supra cit. Lucian. Bis accus. c. 6 : Οὐδεὶς, ὅστις οὐ τῆς ἀρετῆς τρόφιμος εἶναι δοκεῖν βούλεται. Excerpta Peiresc. p. 5, τρόφιμοι λόγων, Studiosi. Isid. Pelus. 4, 25, οἱ ποιητῶν τρόφιμοι, Poetæ. Κοεκιο. Menander Walz. Rhett. vol. 9, p. 255, 24, ἄνδρας σοφίας καὶ ἀρετῆς τροφίμους· et similiter 282, 18; 302, 7. Scriptor De hæres. Cotel. Mon. vol. 1, p. 326, B : Οἱ τρόφιμοι τῆς ἐκκλησίας. Pass. signif. etiam ap. Xenoph. H. Gr. 5, 3, 9 : Καὶ ξένοι τῶν τροφίμων καλουμένων καὶ νόθοι τῶν Σπαρτιατῶν, iidem qui μόθακες, de quibus Phylarchus ap. Athen. 6, p. 271, E : Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι τῶν Λακεδαιμονίων· ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτικῶν παίδων, ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν κτλ.] Hesych. τρόφιμον dici scribit qui suo tempore vocaretur δεσπόσυνος. [Contra Eustath. Il. p. 846, 13 : Δοῦλοι μέντοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν οὐ τρόφιμοι καλοῦνται, ἀλλὰ δεσπόσυνοι ἢ δεσπόσιοι, ὡς ὑπὸ τῶν παλαιῶν παραδέδοται.] Ea autem voce dicitur vel Famulus herilis et Verna, vel Filius herilis : quemadmodum ap. Terent. Phorm. 1, 1, [5] quod poeta dicit Herilem filium, Donatus Græco vocabulo exp. τὸν τρόφιμον. [Conf. id. ad Eun. 2, 2, 58. Hesychius iterum : Τροφὸς (sic), νεώτερος δεσπότης ἢ μήτηρ. Photius : Τρόφιμος, ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης. || Qui ali potest vel educari, Vitalis. Pollux 2, 6 : Ἀνεμιαῖον κύημα, τρόφιμον, βιώσιμον. || Hesychius : Τρόφιμον ... καὶ ἀνδρὸς δακτύλιον (cod. δακτυλίῳ).]

[Τρόφιμος, ὁ, Trophimus, n. viri Attici, in inscr. Att. C. I. vol. 1, p. 396, n. 286, 20. Aliorum apud Philippidem Athen. 11, p. 781, F, Menandrum ap. Plutarch. Mor. p. 103, C, D. Ephesii Act. Apost. 20, 4, etc., al. in Menolog. Gr. vol. 1, p. 51; 3, p. 18. Hinc nomen aurigæ Trophimion in tabula *Galleria di Firenze* ser. 4, vol. 2, tab. 99, p. 237. L. Dind.]

[Τροφιμότης, ητος, ἡ, q. d. Nutribilitas, Facultas alendi, Fertilitas. Eustath. Il. p. 742, 24 : Ὑετὸν ἄρδειν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα.]

[Τρόφιος, inter nomina pr. in φιος positum in Crameri An. vol. 2, p. 293, 31, scr. videtur Στρόφιος. L. D.]

[Τροφιόω, Pinguefacio : unde Τροφιοῦται, Hesychio παχύνεται, Pinguescit. De forma conf. Lobeck. Technol. p. 160.]

[Τρόφις. V. Τρόφης.]

[Τροφῖτις, ιδος, ἡ, Alimentaria, vertit Peyron. Papyri fasc. 2, p. 72, quod est ib. XIII, p. 69, 9 : Τροφῖτιν τὴν ἀναγραφεῖσαν. L. Dind.]

[Τροφιώδης. V. Τροφώδης.]

[Τροφοδότης, ὁ, Qui alimentum s. victum præbet. Theodor. Stud. p. 269, C : Ὡς καὶ τροφὴν μέτρῳ λαμβάνειν αὐτὸν, παρακελευσθέντων τῶν τροφοδοτῶν. L. D.]

[Τροφοδόχος, ὁ, ἡ, Cibos recipiens. Theodorianus in Maii Collect. Vat. vol. 6, p. 412. Eadem in seqq. restituenda, ubi legitur πρόσδοχον. Osann.]

Τροφόεις, εσσα, εν, i. q. τρόφις, Bene altus et nutritus; ideoque Crassus, Pinguis, εὐτραφής. Hesych. τροφόεντα [cod. τροφέοντα, ut videtur] exp. εὐτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξόμενα, [et in gl. a Musuro deleta εὐτραφῆ καὶ μεγάλα,] procul dubio respiciens ad Hom. [Il. O, 621,] Od. Γ, [290] : Κύματά τε τροφόεντα πελώρια, ἶσα ὄρεσσι, Fluctus ingentes, immanes. Ubi Eustath. exponit non solum εὐτραφῆ καὶ μεγάλα, sed etiam εὐπαγῆ καὶ στερεὰ, a τρέφω significante πήγνυμι. Ejusmodi κῦμα vocat et τρόφι et ἀνεμοτρεφές. Notandum vero ibid. pro τροφόεντα, quosdam Codd., ut Eustath. etiam testatur, habere τροφέοντα, a verbo Τροφέω.

[Τροφοποιὸς, ὁ, ἡ, Nutritor. Manetho 4, 244, ὀρνίθων.]

Τροφὸς, ὁ, Altor, Nutritor. [Nutricius, Gl. Eurip. Herc. F. 45 : Λείπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασι τροφὸν τέκνων οἰκουρόν· El. 409 : Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλον πατρός.] Plato Polit. [p. 268, B], de rege : Αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν, Pastorem et altorem gregis humani. [Ib. A : Τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός.] Frequentius fem. gen. dicitur ἡ τροφὸς de Nutrice [Nutricula, add. Gl.] et altrice infantis. In qua signif. ap. Hom. quoque [Od. B, 361, etc., Pind. Pyth. 11, 18, et improprie 2, 2 : Συράκοσαι, ἀνδρῶν ἵππων τε δαιμόνιαι τροφοί. Æsch. Cho. 731 : Τροφὸν Ὀρέστου τήνδε. Id. Eum. 659 : Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου], et Soph. legitur. [Aj. 849, El. 1147. Id. improprie OEd. Col. 1365 : Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς τὰς παῖδας· 1367 : Νῦν ... αἵδ' ἐμαὶ τροφοί. Et sæpius ap. Eur. Hipp. et alibi. Theocr. 27, 65 : Γυνὰ μάτηρ, τικέων τροφός· 24, 31 : Παῖδα ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν. Herodot. 6, 61; Xenoph. Cyrop. 7, 3, 13, 14.] Sic Plato De rep. 2, [p. 377, C] : Πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί. Plutarch. Lycurgo [c. 16] : Ἦν δὲ περὶ τὰς τροφοὺς ἐπιμέλειά τις, μετὰ τέχνης, ὥστε ἄνευ σπαργάνων ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλευθέρια ποιεῖν. Id. [Mor. p. 691, E] : Ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται, Tragica illa nutrix. Et [p. 672, F] : Αἱ τὰ παιδία ψωμίζουσαι τροφοί· nec enim lac solum præbent nutrices, sed etiam cibos præmansos in os ingerunt. [De alia Plat. Polit. p. 267, D : Ταύτην (τὴν τέχνην) οὐχ ἵππων εἶναι τροφὸν οὐδ' ἄλλων θηρίων, ἀλλ' ἀνθρώπων κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην.] Metaph. Isocr. Paneg. [p. 45, C] : Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει· ut et Plato Tim. [p. 40, B] : Γῆν δὲ, τροφὸν ἡμετέραν, Terram, altricem nostram, Cic. [Æsch. Sept. 16 : Γῇ τε μητρὶ, φιλτάτῃ τροφῷ· Cho. 66 : Δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Et similiter Soph. OEd. Col. 760 : Οὖσα σὴ πάλαι τροφὸς, de urbe Thebarum. OEd. T. 1092 : Μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν, de Cithærone. Eur. Phœn. 686 : Πάντων Γᾶ τροφός· Iph. A. 169 : Χαλκίδα ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας· Bacch. 105 : Ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆβαι· fr. Sthenebœæ ap. Athen. 10, p. 422, F : Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς, θάλασσα· El. 54 : Ὦ νὺξ μέλαινα χρυσέων ἄστρων τροφέ. Callim. Del. 97 : Οὐ σύγ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς οὐδὲ Κιθαιρὼν ἔσσεται, aliique poetæ similiter. Xenoph. OEc. 5, 17 : Καλῶς δὲ κἀκεῖνος εἶπεν, ὃς ἔφη τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν εἶναι. Plato Reip. 3, p. 414, E : Ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας βουλεύεσθαι. Hesychio τροφὸς est etiam μήτηρ. Sed v. Τρόφιμος.] Vide et Τίτθη ac Τιθήνη. [Plat. Tim. p. 88, D : Ἐὰν δὲ ἣν τροφὸν καὶ τιθήνην τοῦ παντὸς προσείπομεν μιμῆταί τις, de natura. Quas distinguit Hom. H. Cer. 291 : Χειρότεραι γὰρ δή μιν ἔχον τροφοὶ ἠδὲ τιθῆναι, ut Plato Reip. 2, p. 373, C; 5, p. 460, D, τροφοὺς et τιτθάς. Lucian. Dial. mar. 9, 1 : Τροφὸς αὐτοῦ καὶ τιτθὴ ἡ Ἰνώ.] Neutro gen. Plato Polit. [p. 289, A] dixit,

Ὀνομάσαντας αὐτὸ ξύμπαν ἡμῶν εἶναι τροφόν. || Τροφοὶ, Hesychio sunt etiam θρέμματα. [Τροφαὶ Meinek. Anal. Alex. p. 248. || Plutarch. Mor. p. 1017, F : Τούτων τῶν ἀριθμῶν οἱ Πυθαγορικοὶ τὰ μὲν ε' τροφὸν, ὅπερ ἐστὶ φθόγγον, ἐκάλουν, οἰόμενοι τῶν τοῦ τόνου διαστημάτων πρῶτον εἶναι φθεγκτὸν τὸ πέμπτον.]

[Τροφοφορέω, Instar nutricis alo, Act. 13, 18. « Consideratur Deus, qui per XL annos sic populum aluit, sub idea Nutricis; nam pro ἐτροποφόρησεν, Mores eorum tulit, ex Codd. scribendum ἐτροφοφόρησεν, Tanquam τροφὸς, Nutrix, eos aluit, ac veluti in sinu gestavit. Id ipsum enim legitur in loco Deut. 1, 31 : Τροφοφορήσει σε κύριος, ὡς εἴ τις τροφοφορήσαι ἄνθρωπος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, quo procul dubio Paulus respexit. Conf. Maccab. 2, 7, 27 : Ἐλέησόν με ... τὴν ἐκθρέψασάν σε ... καὶ τροφοφορήσασαν. Hesych. id ipsum in Lexicon suum recepit, et interpretatus est ἔθρεψεν. » VALCK. Scholl. in Corinth. 1, 13, 3. Conf. Τροποφορέω. « Jo. Chrys. Serm. 111, vol. 6, p. 933, 35. » SEAGER. Cyrillus Al. vol. 1, part. 1, p. 415, D. L. DIND.]

[Τροφοφόρος, ὁ, ἡ, Cibum ferens. Eustath. Il. p. 773, 50, δρυός· Od. p. 1401, 45, ἅλωνος. Improprie Martyr. Arethæ in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 37, 10, ab ipso cit. : Τὰς τροφοφόρους διδασκαλίας.]

Τροφώδης, ὁ, ἡ, i. q. εὔτροφος s. πολύτροφος, Alimento abundans, Multum suppeditans alimenti, Copiosum nutrimentum suggerens, Multum alens, nutriens : τρ. τροφὴ, Aristot. Probl. [3, 6, ubi τροφωδῶν ὑγρῶν], quod interpr. Valens alimentum. [Hesych. Σῦφαρ, τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες. WAKEF. Xenocr. Aquat. 1, 35 : Συνόδους τροφώδης μέσως εὐέκκριτος. Heringa Observ. p. 214 ad Hesychii gl.: Ἐκ τροφωδέων, σποδοειδῶν) « Erotianus Gloss. p. 354 : Τροφιωδέων, σποδιωδῶν. Τροφιὰ γὰρ ἡ σποδιὰ λέγεται. Galenus Gloss. p. 580 : Τροφιῶδες, ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα, παρὰ τὸ τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι. Locus Hippocr. est p. 81, C : Ἐκ τροφιωδέων ὑπόστασις ἰλυώδης, ὑποπέλιος, κακὴ, ubi Mss. ἐκ στροφωδέων. Tertiam ad lectionem pertinere judico Hesychii gl.: Ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τεφροειδῶν. Ego Galeno subscribo. » Ad postremam scripturam referendum videtur etiam Erotioni τροφιά pro τέφρα vitiose scriptum. Τροφιώδης autem a (τρόφις,) τρόφι ducit Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 461. L. DIND.]

[Τροφώνεια s. Τροφώνια, ων, τὰ, n. festi ap. Polluc. 1, 37 : Ἑορταὶ ... Τροφωνίου Τροφώνια. Sed Τροφώνεια inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, n. 1068, I, 1. Formam adj. per ι tamen ponit Herodian. Epim. p. 135 : Τροφώνιος κύριον, ὅθεν καὶ Τροφώνιον μάντευμα. L. DIND.]

[Τροφωνιάδαι, οἱ, Trophoniadæ, patron. sequentis n., ap. Plut. Mor. p. 944, E : Τοὺς περὶ Βοιωτίαν ἐν Λεβαδείᾳ Τροφωνιάδας.]

[Τροφώνιος, ὁ, Trophonius, f. Ergini. Hom. H. Apoll. 296; Pind. ap. Plut. Mor. p. 109, A; Eur. Ion. 300 etc. Aristoph. Nub. 508, Herodot. 1, 46; 8, 134, aliique ap. intt. Suidæ : cujus nomine fabulas inscripserunt Cratinus, Alexis et alii Comici. De Jove Trophonio Strabo 9, p. 414, Liv. 45, 27, 8. Inscr. ap. Stephan. *Reise durch Griechenl.* p. 71, n. 47, 2. N. viri in numo Smyrn. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 334. De scriptore Trophonio conf. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 140 Harl. De adj. Τροφώνιος v. in Τροφώνεια. L. DINDORF.]

[Τροχάδην, i. e. δρομάδην, Cursim. Apollon. De adv. p. 611, 25 : Τρόχος, τροχάδην. ᾰ]

[Τροχάζω. V. Τροχάω.]

[Τροχαιειδής, ὁ, ἡ, Trochæo similis, ex Martiani Capell. 9, p. 335 Grot., 197 Meib. : « Alius vero est numerus qui trochæides nominatur, i. e., qui figuram quandam speciemque trochæi habere videtur, ex elationibus geminis et longa positione consistens, » Aristidi Q. De mus. 1, p. 39, 29 : Ἰαμβοειδής, ὃς συνέστηκεν ἐκ μακρᾶς ἄρσεως καὶ δύο θέσεων, ὁ δὲ τροχοειδὴς ἐκ δύο ἄρσεων καὶ μακρᾶς θέσεως κατ' ἀντιστροφὴν τοῦ προτέρου, restituit Santen. ad Terentian. p. 74, cui præstat τροχαιοειδής. Nam etiam ap. Martianum Meib. *trochoides*. L. DIND.]

[Τροχαιιαμβικός. V. Τροχιαμβικός.]

Τροχαϊκὸς, ἡ, ὸν, Trochæis constans : ut τροχαϊκὸν

A μέτρον, et τροχαϊκὴ διποδία : de quibus vide schol. Hephæst. [p. 174—5] et Aristoph., aliosque artis metricæ scriptores. [Thomas p. 334 : Τὰ τροχαϊκὰ ῥήματα. Alia Lobeck. ad Phryn. p. 39, τροχαιικὸς (ut ἀρχαιικὸς) præcipientem. || Adv. Τροχαϊκῶς, schol. Soph. Aj. 901 : Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἄρα τρ. γράφουσιν. Eust. Il. p. 11, 36 : Οἱ δημοτικοὶ στίχοι τὸ παλαιὸν τρ. ποδιζόμενοι. Schol. Hephæst. p. 156, 1 : Δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς καὶ τροχαϊκῶς.]

[Τροχαιοειδής. V. Τροχαιειδής.]

[Τροχαιοπαιωνόπρωτος, ὁ, Trochæus et pæon primus, –◡–◡◡◡, ap. Tzetzen Cram. Anecd. vol. 3, p. 307, 24. L. DIND.]

[Τροχαιοπυρρίχιος, ὁ, Trochæus et pyrrhichius, ap. Tzetzen ib. p. 306, 12. L. DIND.]

Τροχαῖος, ὁ, idem qui δρομαῖος, Cursorius, Cursui aptus, Qui cursu fit : τροχαία ὁδὸς Hesych. affert ex Rhinthone, sed sine expositione. [Idem : Τροχαλὸν, τροχαῖον, ταχύ.] At ap. Metricos τροχαῖος πούς. [Plat. Reip. 3, p. 400, B : Καὶ ὡς ἐγῷμαι, ἴαμβον καί τιν'
B ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε (Damon). Dionys. Hal. De comp. vv. p. 106, 4. Aristot. Poet. c. 12 : Στάσιμον μέλος χοροῦ τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου· Rhet. 3, 8 : Ὁ τρ. κορδακικώτερος.] Cujus usum schol. Hephæstionis esse scribit maximum in prosa, quoniam volunt τρέχειν τὸν λόγον. [Similia grammatici ap. Gaisford. p. 224 sq. Quibus add. Martian. Capell. 9, p. 196 med. ed. Meib. : « Trochæus vero ab eo dictus quod celerem reversionem faciat veluti rota. »] Idem [p. 158, 10] τροχαῖον nominatum scribit ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων : quoniam sc. ii ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν. Et Terentianus Maurus [1383 sq.], quum dixisset jambum esse pedem raptim citum, Nec minus, inquit, currit τροχαῖος lege versa temporum : Syllaba longus priore, parcior novissima. Χόριος [Χορεῖος] idem nuncupatur a magistris plurimis. Idem [1485] : Claudunt medias quando breves utrimque longæ, Est ante τροχαῖος, sequitur dehinc ἴαμβος : Iccirco gemellum vocitarunt χορίαμβον. Nam
C qui χόριος dicitur et τροχαῖος idem est. Et Quintil. 9, 4, [80] : Jambo contrarium, ex longa et brevi, hunc choreum nos, ut alii trochæum, nominemus. Idem paulo post [82] : Tres breves, trochæum, quem tribrachyn dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt. [Conf. 88, 105, 106.] Sic schol. Hephæst. [p. 158, 19] annotat tribus constantem brevibus vocari χορεῖον, τροχαῖον, nec non τρίβραχυν et βραχυσύλλαβον. Atque adeo videtur hic τρίβραχυς non immerito nominari τροχαῖος, quoniam velocior est priore trochæo, qui longa constat et brevi. [Santen. ad Terentian. vol. 2, p. 106 sive v. 1446 : Unde et appellant Trochæum quem vocamus Tribrachyn) « Tribrachys præcipue apud Rhetores Trochæus dicitur. Aristot. Rhet. 3, 8 : Ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα. Quo de Aristot. loco agens Cicero Orat. 57, 193 : « Trochæum autem, qui est eodem spatio, quo choreus, cordacem appellat, quia contractio et brevitas dignitatem non habeat. » Ib. 191 : « Contra-
D que accidere in spondeo et trochæo : quod alter longis constaret, alter ex brevibus fieret. » Cæsius de tribrachy p. 2666 : « Cicero enim de [f. eum in] oratore etiam Trochæum appellavit. « De tribrachy capiendus ejusdem Ciceronis l. ib. 64, 217 : « Par choreo, qui habet tres syllabas, sed spatio par, non syllabis. » Add. 57, 194; De orat. 3, 47, 182. Equidem pro tribrachy trochæum accipio ap. Longin. s. 41 : Μικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγων καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυρρίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον ὡς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες. Tribrachyn autem eundem trochæum vocari diserte affirmat Victorinus De carm. her. p. 1955, 38. Trochæon igitur ex antiquis edd. restituendum etiam censeo Diomedi 3, p. 475, 15, ubi tribrachyn vocat Triorcheon. » || De τροχαίῳ σημαντῷ dictum in Σημαντὸς et Add. || De modo citharœdico Plut. De mus. p. 1132, D : Τέρπανδρος τοὺς κιθαρῳδικοὺς νόμους πρότερος ὠνόμασε, Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον, Τροχαῖόν τε καὶ Ὀξὺν κτλ. Pollux 4, 65 : Νόμοι οἱ Τερπάνδρου ... ἀπὸ

ῥυθμῶν ὄρθιος καὶ τροχαῖος. Id. ib. 73 : Αὔλημα σπονδεῖον, τροχαῖον.] || Τροχαῖόν τι συμβοᾷν ap. Suid. legitur, sed sine expositione, in hoc l., cujus auctorem [Dion. Cass. 56, 22] silet : Οἱ δὲ σαλπιγκταὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ὄντες, τροχαῖόν τι συμβοήσαντες, δόξαν τοῖς ἐναντίοις ὡς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ πεπεμμένοι παρέσχον. At τροχαῖα, Hesych. μέσα ἐν κύβοις. [Addit ἡ ὁδός. Ὡς Ῥίνθων. Idem Τροχαλὸν explicat τροχαῖον, quod, nisi est ex dittographia, fort. est Velox, Citum. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 288, 5 : Καὶ τὰ τροχαῖα πανία, de radiis textoriis. Gramm. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 318, 26 : Τροχαῖος, τροχαιότατος. Sed ap. Joseph. Maccab. 11, p. 512, 15, quod est : Περὶ τροχαῖον σφῆνα κατέκαμψαν, de genere tormenti, videtur conferendum cum τροχαντὴρ quod v., quocum σφὴν conjungitur c. 8, p. 508 med. L. Dind.]

[Τροχαιοχορεῖος, ὁ, Trochæus et choreus, –υυυυ, ap. Tzetzen Cram. Anecd. vol. 3, p. 307, 18. L. D.]

[Τροχαϊσμὸς, ὁ, Trochaica ratio s. mensura versus. Eust. Od. p. 1647, 26 : Ὅτι ἐν τῷ Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, λαγαρότης ἐστὶν, ὡς τοῦ Αἰόλου ἀντὶ μακρᾶς ἔχοντος τὴν παραλήγουσαν, καὶ σφιγγομένου ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχαϊσμὸν ἀπεναντίας τῷ προκοιλίῳ. L. Dind.]

Τροχάλειον, τὸ, quo significatur ὁ τροχὸς, s. Orbis rotundus in modum rotæ, Orbis figuræ circularis, possit derivari a τροχαλὸς, si vera est ejus expos. Rotundus. Cic. ap. Arat. [530], Κολλήσασθαι κυλινδόμενα τροχάλεια, vertit, Tornare cate contortos orbes, ut videbis p. 96 mei Lex. Cic. [Schol., ἀντὶ τοῦ τροχούς.]

Τροχαλία, ἡ, dicitur Rota qua aqua ex puteo extrahitur. Quod vocab. ap. Polluc. legitur, 10, c. 5 [§ 31], ubi scribit, si quis velit aquam ex puteo ἀπαντλεῖν, opus esse ἀντλητῆρος, ἀντλίας, ἱμονίας, ἱμάντος, κάλου, σχοινίου, κάδου, τροχαλίας. Ubi τροχαλία est ipsa Rota quæ circumagitur ad extrahendam aquam; ἱμονία, ἱμὰς, κάλος, σχοινίον, Lorum s. Funis axi illius rotæ alligatus; ἀντλία autem s. ἀντλητὴρ, Urna quæ ex fune suspensa in puteum demittitur, et aqua hausta rursum extrahitur, rota cum suo axe funem paulatim inter circumeundum sublevante. Ibid. rursum, Μέρη δὲ, inquit, τροχαλίας, τονία, τοπία, ἀξόνια. Sed notandum est, scribi non modo τροχαλία, sed etiam Τροχιλαία : quarum scripturarum utraque reperitur ap. Aristot. Mechan. [c. 8], posterior autem frequentius : veluti quum dicitur ὁ κύκλος tribus κυλίεσθαι modis : sc. vel κατὰ τὴν ἀψῖδα, συμμεταβάλλοντος τοῦ κέντρου, quemadmodum ὁ τροχὸς τῆς ἁμάξης κυλίεται : vel περὶ τὸ κέντρον μόνον, ὥσπερ αἱ τροχιλαῖαι [nunc τροχιλέαι] τοῦ κέντρου μένοντος : vel παρὰ τὸ ἐπίπεδον τοῦ κέντρου μένοντος, ὥσπερ ὁ κεραμεικὸς [κεραμικὸς] τροχὸς κυλίνδεται. [De forma per α et formis per η vel ι in secunda v. infra.]

[Τροχαλίζω, Instar rotæ volvo. Eudocia p. 33 : Ὁ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου τιτρώσκει αὐτόν (Pherecyd. ap. schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1091 : Ὁ γοῦν δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀκρισίου πόδα τιτρώσκει αὐτόν). Schleusner.]

Τροχαλιώδης, ὁ, ἡ, dicitur Qui τροχαλίας formam refert, Τροχαλίᾳ similis. Hippocr. in lib. Περὶ ἀγμῶν dicitur βαθμίδας τροχαλιώδεις [immo βαθμίδας tantum, non, ut HSt. Lexici Lept. verba intellexit] in cubito nominare sedes quasdam, in quas lacerti processus insidunt, et ubi in illa τροχαλιώδει χώρᾳ s. περιφερείᾳ, ut Galenus vocat, quasi rotatione trochlearum circumagitur cubitus. [Verum est Τροχιλώδης, quod v.]

Τροχαλὸς, ἡ, ὸν, Velox [Gl.], Citus, Currens : Hesych. τροχαλὸν exp. τροχαῖον, παχὺ [τραχὺ, quod ταχὺ corrigunt intt.], περιτρέχον. (Legitur vero et Τρόχαλοι ap. Eund., οἱ ἤδη [σπουδῇ Is. Vossius] περιϊόντες [περιόντες]. Quibus verbis significare videtur, quos antiqui τροχάλους vocant, suo tempore dictos fuisse περιϊόντας. [Videntur potius dici Qui jam ambulant, velut infantes.]) Sic certe τροχαλοῖσιν ὄχοις ex Eur. [Iph. A. 146] afferunt pro Vehiculo volucri. [Plut. Mor. p. 588, F : Τροχῶν κεραμικῶν δίνησιν ἄκρα παραψαύσει χειρὸς ὁμαλῶς περιφερομένων· ἄψυχα μὲν γὰρ, ἀλλ' ὅμως τροχαλὰ ταῖς κατασκευαῖς ὑπὸ λειότητος ἐνδίδωσι. Palladas Anth. Pal. 7, 681, 3 : Γέσσιε Μοιράων τροχαλώτερε. Christodor. Ecphr. 22 : Καὶ τροχαλαὶ σήμαινον ἀολλέα μῆτιν ὀπωπαί· 29 : Ἡ τάχα κεν κοτέων τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνήν. « Nicetas in Murzuphlo n. 4 : Ἡ ἄστοργος γνώμη, ἡ τορὴ καὶ τροχαλὴ λαλιά. » Ducang. Loquax, Gl. Conf. Εὐτρόχαλος.] Itidemque ap. Hesiod. Op. 2, [136=516] ubi de frigore dicit, Τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, quidam exp. ὀξὺν ἐν τῷ δρόμῳ : quoniam sc. eum cogit τρέχειν ὑπὸ θερμὸν οἶκον. Alii autem hoc τροχαλὸς a τροχὸς derivantes, exp. ἐπικαμπῆ, κυρτὸν καὶ ἐπίκλιντον, a metaphora τοῦ τροχοῦ. Quarum exposs. utraque affertur a Proclo quoque, τροχαλὸν intelligente ibi δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, et ἐπειγόμενον σκέπην καταλαβεῖν, καὶ ἀλέας που τυχεῖν : solent certe senes, quum glaciale frigus sentiunt, adductis humeris in rotam propemodum se incurvare, et gradu quam possunt velocissimo tectum atque loca calidiora petere. [Eumath. 4, p. 154. Schleusn. Herodian. Epim. p. 136, 2 : Τροχαλὸς, ὁ κυρτός. Eust. Opusc. p. 300, 60 : Ὡς τότε ἀντίθετον βαθεῖαν ἦσαν αἱ πάλαι κόμαι κατὰ τοὺς Ἄβαντας, καὶ οὐ κατὰ τοὺς Λατίνους τούτους, κυκλόθι τροχαλαὶ καὶ ὡς εἰπεῖν ἀκρόκομοι.] || Moschop., quum τροχαλὸν et ipse exposuisset δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, subjungit, τροχαλοὺς proprie esse τοὺς κόχλακας, quos et χερμάδια appellant, i. e. τοὺς ποταμίους καὶ θαλαττίους λίθους, Lapillos qui in fluviis et mari reperiuntur, s. potius in fluminum ripis et maris litoribus. || Homeri schol. accipit etiam pro Septo domum aliquam cingente; nam exponens Il. Λ, 773 : Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, illud χόρτῳ accipit pro περιφράγματι, subjungens, χόρτοι δὲ οἱ τρόχαλοι : sic enim scribitur, retracto in primam syllabam accentu : at in meo manuscripto Cod. habetur τροχοὶ pro illo τρόχαλοι : eaque scriptura Hesychii auctoritate confirmari potest, τροχὸς exponentis περιβόλαιον, τεῖχος. [Nunc τριγχοὶ ex aliis libris, quod v. supra. || De via lactea Aratus 476 : Κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, Γάλα μιν καλέουσιν.] In quodam meo vet. Lex. [s. Etym. M.] legitur Τρόχμαλος ea in signif. Dicitur enim ibi [ut ap. Photium] τρόχμαλος esse ἡ ἐκ στρογγύλων λίθων αἱμασιὰ, ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. Ubi etiam additur, τρόχμαλα proprie dici τοὺς μικροὺς λίθους, quos Lycophron appellat κάχληκας. Atque ita discrimen aliquod erit inter τρόχμαλα et τροχμάλους : et τρόχμαλα quidem dicentur Lapilli et scrupi, τρόχμαλοι autem Ex ejusmodi rotundis lapidibus septa et maceriæ, quibus agri solent cingi. Id tamen perpetuum non est. Dicit enim vicissim Hesych. τρόχμαλον esse τὸ πλῆθος τῶν λίθων καὶ τὸν σωρὸν, Acervum lapidum. Quæ expos. non male convenit huic loco Nicandri Ther. 142, de cervis et capreis : Ἀνιχνεύουσι δὲ πάντα Τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες, Σμερδαλέῃ μυκτῆρος ἐπισπέρχοντος ἀϋτμῇ, sc. τοὺς ὄφεις. Ubi schol. τροχμάλων nomine accipit τοὺς τραχεῖς τόπους καὶ πετρώδεις, et τὰ εἰκαῖα τῶν ἀγρῶν τειχία, Macerias. Et Eust. [p. 1259, 33] similiter, Λέγονται δὲ, inquit, αἱ τοιαῦται χειαὶ τῶν ὄφεων, καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμασιαί. Theophr. quoque usus est hoc vocab., ap. quem exp. Scrupus, Glarea : ut C. Pl. 3, 7 [6, 4] : Ἐὰν ὀρύττων τις λίθους εὕρῃ ἢ τρόχμαλον, ἢ ἄμμον, ἢ γῆν μοχθηράν. Et rursum, Τόν τε τρόχμαλον ὑποστρωννύναι καὶ τὴν ἄμμον. [Photius : Τροχίμαλλον, σωρὸς λίθου· οὕτως Ἀριστοφάνης. Τρόχμαλον recte Albertus ad Hesychium. Lycophr. 1064 : Σῆμα χωστῷ τροχμάλῳ κατηρεφές· ubi item nonnulli vitiose τροχάλῳ vel τροχαλῷ. Similiter olim ap. Etym. M. p. 35, 13, in versu Nicandri supra cit. τροχοὶ μάλα, pro τρόχμαλα, quod ponit p. 809, 54. Iterum HSt. :] Τροχαλὸς quoque exp. Rotundus et volubilis in modum rotæ. [Nicand. Th. 589 : Τροχαλῷ ἐνὶ λίγδῳ σώχειν, Rotundo s. Cavo. Rufin. Anth. Pal. 5, 35, 3 : Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίῃ. Quo referendum videtur epigr. Anth. Plan. 347, 1 : Σὴν τροχαλὴν μάστιγα καὶ ἀσπίδα δῆμος ἀγασθείς. Et fortasse Zonaræ Lex. p. 1750 gl. corrupta : Τροχανὸν, τριετές. || Adv. Τροχαλῶς, ἐπὶ δρόμου, Cursim, Gl. « Volubiliter, Clem. Alex. Pædag. 2, p. 203, ὁμιλεῖν, Loqui. » Kall. Porphyr. ad Ptolem. Harm. p. 195, 12 : Τοὺς δὲ λίαν κατεσπασμένους ᾠδὰς καὶ τροχαλῶς παραφέροντας πάλιν οὐκ ἐπαινοῦμεν. Hemst.]

Τροχαντὴρ, ῆρος, ὁ, Tormenti quoddam genus est, et βασανιστικὸν ὄργανον, ut τροχός : velut ap. Greg.

A Naz. in Macc. Encom. : Ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ὀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται, Non fidiculæ propositæ, non rotæ objectæ, non trochanteres, non catapultæ. [Joseph. Macc. 8, 12, quod de Uncis vulgo explicatur, de quibus vide Ant. Gallonii Rom. De cruciatibus SS. Martyrum p. 258. Schleusn. V. Τροχαῖος fin.] Medicis autem τροχαντῆρες sunt Apophyses duæ in cervice superiore femoris, una interna, altera externa; illa major, hæc minor. Putantur autem a τροχάζειν esse dictæ, quod cruris motus cursusque per musculos his apophysibus insertos perficiantur. Anatomici vulgo Rotatores appellant, Gorr. potius Cursorias apophyses nuncupandas censet. [Galen. vol. 4, p. 56 : Ὁ τένων αὐτοῦ (musculi) τῇ κορυφῇ καταφύεται τοῦ μεγάλου τροχαντῆρος. Et ib. : Ἐμφυόμενοι (musculi) τῇ κατὰ τὸν μέγαν τροχαντῆρα κοιλότητι· et sæpius eadem p., modo addito μέγας modo omisso. Et in libello a Kuhnio primum edito vol. 18, part. 2, p. 1001 seqq., ubi quod est
B p. 1002, 3 : Τῷ προειρημένῳ τροχαντηρίῳ τῷ μικρῷ, corrigendum τροχαντῆρι, ut præcesserat et sequitur. Epigr. ap. Sext. Adv. gramm. 316, p. 287.] Pollux [2, 187] τροχαντῆρα esse dicit τὴν περὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ τῶν ὀστῶν ἔκφυσιν. [Hesychius : Τροχαντὴρ, τῆς τοῦ μηροῦ κεφαλῆς ἡ ἔξω ἔκφυσις. De signif. nautica idem : Τροχαντῆρες, πρὸς τὰ πηδάλια· καλεῖται τῆς πρύμνης μέρος. Basil. Naumach. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 140 : Ἐν οἷς δὲ ὁ κράβατος ἐπερείδεται, τροχαντῆρες καὶ ἄφλαστα. Zonaræ p. 1750, ubi inter neutra positum, μέρος τι τῆς νεώς.]

[Τροχὰς, άδος, ἡ, Gallicula, Gl. in sing. et plur. Τροχάδες, Hesychio σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος.]

[Τρόχασμα, τὸ, Curriculum. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 4, 23, p. 175, D : Ἠέρα δ' ἀργεννοῖσι τροχάσμασιν ἀμφικάθημαι. Eustath. Opusc. p. 216, 11 : Ἀλλὰ τί μοι παρεξοδεύειν εἰς πλέον καὶ μὴ ἐπανακάμψαι εἰς τὸ προτεθειμένον τρόχασμα;]

[Τροχασμὸς, ὁ, Cursus. Hesychius : Ὑπὸ δρόμον, ὑπὸ τροχασμὸν, ὑπὸ κακοήθειαν. Codex omnia hæc con-
C junctim.]

[Τροχαστικὸς, ἡ, ὸν, Currens. Mœris p. 187 : Θρεκτικὸς Ἀττικοὶ, τροχαστικὸς Ἕλληνες.]

Τροχάω sive Τροχάζω, i. q. τρέχω, [Photio διατρέχειν,] Curro, Cursito, Curriculo eo, Citato gradu feror, Citor contentius, Propero, Festino : quoniam sc. festinant, qui currunt : unde et Hesych. τροχάσας exp. non solum δραμὼν, sed etiam σπεύσας : item et προλαβών. [Eur. Hel. 724 : Καὶ λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις ἵπποις τροχάζων παρέφερον. Hermippus ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 238 : Οὐ παύεται δι' ἡμέρας δσημέραι τροχάζων, de anno. Philetærus ap. Athen. 10, p. 416, F : Κἂν δῇ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου. Anacreont. 44, 1 : Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν. Posidipp. Anth. Pal. 5, 183, 5 : Ἀλλὰ τρόχαζε· Philippus 9, 438, 6 : Αὐτοκυβερνῆται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν. Herodot. 9, 66 : Τὴν ταχίστην ἐτρόχαζε φεύγων.] Xen. [Anab. 7, 3, 46 : Αὐτὸς μὲν ἐτρόχαζε· Cyrop. 2, 4, 3 : Τροχάζων ἡγεῖτο·] Hell. 7, [2, 22] : Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. Polyb. [10, 20, 2] : Τὴν
D μὲν πρώτην ἡμέραν ἐκέλευσε τροχάζειν ἐπὶ σταδίου ἐν τοῖς ὅπλοις, i. e. διατρέχειν. [Sext. Adv. mathem. 10, 124, p. 654 : Εἰ νοήσωμέν τινα κατὰ σταδιαίου τροχάζοντα διαστήματος· 125, κατὰ σταδίου. Plut. Mor. p. 639, D. Apollodor. 2, 2, 2, 3; 3, 9, 2, 5. De equo Aristot. H. A. 8, 24 med. L. D. Steph. Byz. v. Θυάτειρα ab Hemsterh. cit. : Ἔλαφος τετοξευμένη καὶ τροχάζουσα. ‖Med. Eust. Opusc. p. 245, 57 : Ἀνδραποδίσται καὶ κλέπται, τροχαζόμενοι φόβῳ.] Prius autem τροχάω poeticum est, ut et τροπάω et στροφάω iidem poetæ nonnunquam usurpant pro τρέπω et στρέφω. [Paragogicum alterius recte dicit Arcad. p. 153, 13.] Unde particip. Τροχόων Ionice pro τροχάων, ut δρόων pro δράων. Hom. O, [450] : Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχόωντα θύραζε, i. e. ἤδη δυνάμενον τρέχειν ἔξω, s. δυνατὸν ὄντα ἐπακολουθεῖν, schol. Talem παῖδα Æschylus τρόχιν appellat, alii τρόχον et τροχίαν. Solent enim ditiores alere celeres pueros, qui equos etiam cursu assequi possint, et nuntios cito perferre, si quo mittantur.

A (Hesychius : Τροχόωσαι, τρέχουσαι. « In Nonno firmiter hærent τροχόωσα Dion. 6, 12; 18, 2; 45, 131. (Sed Nic. Th. 166, τροχόωσαν in τροχόεσσαν mutant codd.) Τροχόωσι 5, 449, Arat. 27, 1104. Sed ejusd. verbi exx. non contracta τροχάει 228 : Οὐδὲν ἀφαυρότερον τροχάει Κυνοσουρίδος ἄρκτου· 309, Apoll. Rh. 4, 1265; ἐπιτροχάοντα epigr. Anth. Pal. 6, 45, 3, Maneth. 6, 75 (ἦν τροχάῃ 3, 340, pro τροχάσῃ scr.); τροχάῃ 6, 86, non a τροχάω derivata, sed eodem exemplo, quo σκεπάει, σταλάοι, ἐσκίαον, formata videntur, quorum formas paragogicas versus heroicus non admittit. Ac ne τροχάζειν quidem Atticorum auribus extra scenam placuisse videtur. Antiatt. Bekk. p. 114, 18 : Τροχάζειν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν· cujus sententiæ auctores Xenophonti non multum tribuisse censendi sunt, sæpius hac forma utenti; ejusque exemplo recentiorum plurimi, Theophr. Char. 14, Plut. Symp. 2, 5, 2. » Lobeck. ad Phryn. p. 582. Conf. id. Technolog. p. 167.]

[Τροχεῖον, τὸ, Rotella, Gl., fort. pro τρόχιον, q. v.]

B [Τροχεὸς, ὰ, όν.] Τρόχεος, i. q. τροχόεις. Nicand. Ther. [658] : Τροχέην δ' ἀπεχεύατο χαίτην· ibi enim schol. τροχέην exp. περιφερῆ. [Recte Schneiderus τροχεὴν a Τροχεός. V. Τροχιός.]

Τροχερὸς, ὰ, ὸν, i. q. τροχαῖος s. τροχαλὸς, Currens, Citus, Citato pede currens. Aristot. Rhet. 3, [8, 2] : Ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα. [V. Τρέχω de rhythmo dictum.]

[Τροχὴ, ἡ, i. q. τρόχος, Cursus, Via. Hesych. : Προσαυρίζουσα (νοτίς) χερσαίᾳ τροχῇ. V. de forma Lobeck. Patholog. p. 18.]

[Τροχηλασία, ἡ, Rotarum agitatio. Hippocr. Epist. p. 1283, 14 : Νουθεσίη γὰρ αὐτάρκης ὑπῆρχεν ἡ τῶν ξυμπάντων μεταβολὴ, ὀξείῃσι τροπῇσιν ἐμπίπτουσα, αἰφνίδιον τροχηλασίην παντοίην ἐννοέουσα.]

Τροχηλατέω, Rotam impello et ad cursum incito, In modum rotæ agito et circumago. [Roto, Gl.] Eur. Or. [36] : Τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ Μανίαισιν, schol. κατεπείγει, μετὰ τοῦ τροχοῦ καὶ ἁρμάτων ἐλαύνει :
C rectius Bud. [ut Hesychius, et in inf. Photius] ἐλαύνει, Exagitat eum matris cædes. [El. 1253 : Κῆρές σε τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.]

Τροχηλάτης, ὁ, dicitur Is qui rotam agitat et impellit, i. e. Auriga; is enim quum δίφρον ἀνέβη, Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην Ἵπποι, ipsi trochi ἐλαύνονται s. ἐλαφρῶς κινούμενοι περιστείχουσι. [Soph. OEd. T. 806 : Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην παίω. Eurip. Phœn. 39 : Λαΐου τροχηλάτης. Sextus Adv. math. 9, 226, p. 599 : Τροχηλάτης ἵππος, Curulis equus, Gl.]

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, Rota s. Rotis agitatus. [De tentoriis curru vectis, Æsch. Pers. 1001 : Ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν. De via curribus trita fr. OEdipi ap. schol. Soph. OEd. T. 733 : Τροχήλατον σχιστῆς κελεύθου τρίοδον.] Soph. El. [49] : Ἐκ τροχηλάτων Δίφρων κυλισθεὶς, i. e. ἐκ δίφρων τροχοῖς ἐλαυνομένων, s. οἳ διὰ τροχῶν κινοῦνται : agitatur enim et impellitur currus suis rotis. [Eur. Herc. F. 123. Lucian. Tragœdop. 239.] Et Eur. [Andr. 399] dicit σφαγὰς Ἕκτορος τρο-
D χηλάτους. Nam Achilles dicitur ter circum Iliacos raptasse Hectora muros, postquam eum jugulavit : quod Hom. quoque testatur Il. X, [376] : Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν. Eur. [Iph. T. 82] τροχήλατον μανίαν dicit Furorem quo aliquis inquietæ in modum rotæ agitatur et veluti rotatur. [Comice ap. Xenarchum Athen. 2, p. 64, A, Patina appellatur τροχήλατος κόρη, Agitatæ rotæ filia. Schweigh. Et ap. Aristoph. Eccl. 1 : Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου. Ubi schol., διὰ τὸν κεράμεον τροχόν. Ceterum male liber unus Athen. τροχηλάτης.]

[Τροχηλέα s. Τροχηλία, ἡ, Trochlea. HSt. post Τροχαλία :] Sed et Τροχηλιὰ, et Τροχιλία scriptum reperitur : illud, per η in antepen. et oxytonως, hoc vero paroxytonως et per ι utrobique. Prioris exemplum hoc affert Bud. ex Theophr. H. Pl. 4, 4 [3, 5] : Ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τὰ φρέατα εἶναι ἑκατὸν ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ἀπὸ τροχηλιᾶς [τροχιλιᾶς Urbinas] ἀνιμᾶν. [Galen. vol.

4, p. 468 : Κατ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα τροχηλίαι πλείους ἔγκεινται.] Posterius ap. Polyb., nec non ap. Suid. afferentem ex Anonymo, Σωκράτης πρὸς Ἀλκιβιάδην, εἰπόντα ὡς οὐκ ἀνεκτὴ ἡ Ξανθίππη λοιδοροῦσα, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, συνείθισμαι, καθαπερεὶ καὶ τροχιλίας ἀκούων συνεχῶς. Est autem desumptus is locus ex Diog. L. [2, 36], ap. quem scriptum τροχηλέας. Rursum Τροχιλία legitur ap. Athen. et ap. Plut. [Mor. p. 18, C] : Ὥσπερ γὰρ ὑὸς βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν. [Id. Eumen. c. 11 : Τῶν ἵππων ἕκαστον ... ἐμετεώριζε καὶ παρήγειρε διὰ τροχιλίας, ubi pauci per η.] Verum et Τροχήλιον reperitur ap. Athen. 5, [p. 208, E] in descriptione navis Hieronis : Τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχηλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη διὰ τῶν παίδων. [V. infra.] Latini Trochleas appellant has sive τροχηλιάς, s. τροχήλια, s. τροχηλέας, s. τροχιλαίας, s. τροχαλίας, s. τροχιλίας : tot enim modis scriptum reperitur, ut modo annotavi. Lucret. 4, [903] : Multaque per trochleas et tympana pondere magno Commovet, atque levi sustollit machina nisu. Itidem Varro et Vitruv. passim. Sicut vero ibi Τροχήλιον legitur, quod Bud. quoque agnoscit, ita et Τροχίλιον affertur pro Trochlea, Rotula. [De variis modis, quibus scriptum reperitur Græcum nomen, conf. interprr. Pollucis 1, 94. Apud Polyb. 1, 22, 5, et 8, 6, 5 consentientibus libris scribitur accus. τροχιλίαν, plur. nomin. αἱ τροχιλίαι, et gen. τῶν τροχιλιῶν, tanquam a sing. ἡ τροχιλία. Apud Diog. L. gen. sing. vulgo quidem τροχηλέας editur, sed ejusd. Diogenis verba citans Suidas, sub hac ipsa voce, recte τροχιλίας habet (sed τροχιλέας libri meliores), ab eod. recto casu ἡ τροχιλία. Eademque nominis forma ap. Athen. occurrit, sed translata signif., 13, p. 587, F : Τοσαῦτ' εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας;, Hæc quum dixisset cum aliqua volubilitate. Apud eund. 5, p. 208, E, ubi Trochleæ significantur, μετὰ τροχηλίων olim edebatur, sed τροχιλίων correxi, tanquam a sing. τὸ τροχίλιον, quo et referri poterat quod ap. Polluc. l. c. τροχίλια (tanquam in plur.) editur; videndum vero ne ap. Poll. τροχιλία (in sing.) et ap. Athen. τροχιλιῶν scribi debuerit. Ita quoque in Glossis Cyrilli est Τροχιλία, Torquilla : in Philoxeni Τροχιλέα, Tortula, Trochala. Schweigh. Aristoph. Lys. 722 : Τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην. Ubi schol. : Τρ. ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσι. Δεδήλωται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὁλκάσι. Ap. Plat. Reip. 3, p. 397, A : Ψόφους ἀξόνων καὶ τροχιλίων, libri partim sic, partim τροχίλων, τροχιλίας, sed recte restituitur τροχιλιῶν. In schol. Hom. Od. E, 260 libri variant inter τὰς τροχηλίας, τροχαλίας, τροχαλαίας, Eustathius autem ponit τροχίλους. Conf. Lobeck. Patholog. p. 138 et quæ in Τροχιλώδης dicentur. L. Dind.]

[Τροχήλιον. V. Τροχηλέα.]

Τροχιὰ, ἡ, Rotæ vestigium, Orbita [Gl.], ἡ τῶν τροχῶν χάραξις. [Ita Hesych. in plur. Herodian. Epim. p. 136, 1, ἡ ἁμαξικὴ ὁδός.] Exp. etiam Via, Semita, Cursus. Hesych. certe τροχιὰς exp. πορείας : itidemque [Photius s.] Suid., qui addit et τρίβους, ἐργασίας. Sunt qui paroxytonως scribant Τροχία. [Sic est ap. Photium, contra præceptum Arcadii p. 100, 3. || Rota. Nicand. Th. 816 : Τροχιῇσιν ἁμάξης. Antipater Thess. Anth. Pal. 9, 418, 4 : Κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν ἄξονα δινεύουσιν· Leonid. Tar. 7, 478, 4 : Ἄξονι καὶ τροχιῇ. « Tzetzes Hist. 3, 91; 4, 576. » Elberling.]

[Τροχιάζω, Roto, Rotor, Gl.]

[Τροχιαμβικός. Grammat. ineditus ap. Egger. ad Longin. p. 145 : Ἀνακρέων ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη κατὰ Λογγῖνον· μᾶλλον γὰρ τροχιαμβικὸν οὕτως καλεῖσθαι ὤφειλεν· οἷον τὸ Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσι κούφαις. Nisi potius τροχαιιαμβικός. Osann.]

Τροχίας, ὁ, Cursor, Nuntius : Hesychio ἄγγελος, nec non ἀκόλουθος, Pollux vero [7, 105] et τροχίαν χαλκὸν memorat, Æs fusile, de quo infra in Τυπίας. [ῐᾱ]

[Τροχίασμα, τὸ, i. q. τροχὸς, ap. Biton. De mach. p. 113, 31 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀπισθίου κατὰ τὸν κιλλίβαντα τὸν ἐλάσσονα τὸν ο ἔστω τροχίασμα ἓν ἐν ἄξονι ἐνδεδεμένον. Nisi leg. Τρόχισμα. Schneid.]

[Τροχίδιον, τὸ, Rotula. Περὶ τροχιδίων, De rotulis, scripsit Hero Alexandrinus, teste Fabr. Bibl. Gr. vol. 3, p. 593. Schleusner. Ubi (vol. 4, p. 236 Harl.) est τροχιωδιῶν, fortasse pro τροχιλιῶν.]

Τροχίζω, ίσω, ιῶ, Rota torqueo, Radiis rotæ districtum torqueo. [Diod. 20, 71 : Τοὺς μὲν αὐτῶν ἐτρόχιζε, τοὺς δ' εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν.] Dicit enim Virg., Radiisque rotarum Districti pendent, pro τροχίζονται, s. ἐν τροχῷ δέδενται aut στρεβλοῦνται : est enim τροχὸς Tormenti quoddam genus, ut infra docebo. Aristot. Eth. 7, 13 : Τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα. Et [Asclepiades Anth. Pal. 5, 181, 3] ap. Suid. : Οὐ τροχιεῖ τις τὸν Λαπίδην ληστήν; [Λαπίθην; λῃστὴν κτλ.] Idem [s. Photius, Lex. rh. Bekk. An. p. 306, 28] τροχισθεῖσα exp. βασανισθεῖσα : quoniam sc. τροχὸς est ὄργανον βασανιστικὸν καὶ διατεῖνον τὰ σώματα. Subjungit tamen non hujus τροχισθεῖσα exemplum [Antiphontis, quod v. infra, spectasse videtur], sed nominis τροχὸς, ex Aristoph. [Pac. 451] : Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Nequaquam vero iis assentior, qui ἐπὶ τοῦ τροχίζεσθαι accipiunt hæc verba Julii Capitolini in Macrino : Tribunum qui excubias deleri passus est, carpento rotali superannexum, per totum iter vivum atque exanimum traxit. Sed nec quibusdam aliis, qui interpr. In equuleo esse; nam Equuleum a Rota differre, patet ex Apul., quem in Τροχὸς citabo. Suid. annotat τροχίζεσθαι Oratoribus esse τὸ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοὺς ἐξεταζομένους, ἵνα κατείπωσιν ἃ συνίσασιν ἄλλοις, ἢ περὶ ὧν αὐτοὶ συνίσασιν ἠδικότες. [Antipho p. 113, 33 : Τῷ δημοκοίνῳ τροχισθεῖσα παρεδόθη. Philo vol. 1, p. 224, 24 : Τινὰς τῶν σοφῶν τροχιζομένους ὑπὲρ τοῦ τὰ ἄρρητα μηνῦσαι. Wakef. Alia exx. v. ap. Mangei. vol. 2, p. 527, C. Aristot. Probl. 23, 39 : Οἱ τροχιζόμενοι ἰσχυρὸν πονοῦσι πόνον, ubi est var. τροχαζόμενοι. Phryn. Bekkeri p. 66, 20 : Τροχισθῆναι, ὑπὸ τροχοῦ κατατμηθῆναι ἢ καταθραυσθῆναι, ὃ οἱ ἀμαθεῖς κατατροχισθῆναι λέγουσιν. || Bito De mach. p. 110, C : Οἱ δὲ ἄξονες ἦσαν τετροχισμένοι, Rotati, Int., ut Gl. Ἐτρόχισεν, Rotavit.]

[Τροχιλαία. V. Τροχαλία.]

[Τροχιλέα. V. Τροχηλέα.]

[Τροχιλεύω, Erro, sec. Zonaram Lex. p. 1752 : Τροχιλεύειν, πλανᾶσθαι.]

[Τροχιλία, Τροχίλιον. V. Τροχηλέα.]

Τρόχιλος [quæ prosodia fide caret] s. Τροχίλος, ὁ, Aviculæ nomen est ap. Aristot. [H. A. 8, 3, p. 593, 11; 9, 1, p. 609, 12; 6, p. 612, 21; 11, p. 615, 17] et Oppian. [Ixeut. 2, 3], et Herodot. [2, 68] : quæ alio nomine πρέσβυς nominatur, a Latinis Regulus et Rex avium. Plin. et Trochilum vocat et Regulum. Dissident, inquit 10, 64, aquilæ et trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur avium. De amicitia vero ejusdem cum crocodilo, vide quæ tum alii referunt, tum idem Plin. 8, 25, et Plut. [Mor. p. 980, D. Aristoph. Av. 79 : Τροχίλος ὄρνις οὑτοσί (ubi schol. : Ἔστι δὲ ὄρνεον τροχίλος, καὶ λέγεται εἶναι δριμύ· ἀξιοῦσι δέ τινες τὴν μέσην ὀξύνειν· ut alii circumflexisse videantur, qui frequens est in libris accentus. V. Jacobs. ad Ælian. N. A. 3, 11, et var. scr. Aristot. ll. citatis, ubi vel τροχεῖλος apparet)· Ach. 876 : Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς... τροχίλως, κολύμβως· Pac. 1004 : Κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν... φάττας, τροχίλους. « Est Avis aquatica, in maris litoribus pascens. Clearchus ap. Athen. 8, p. 332, E. Conf. Gesner. De avibus p. 751. » Schweigh. Ὀρχίλον et τροχίλον eandem esse avem, eam videlicet, quæ alio nomine πρέσβυς et βασιλεὺς appelletur, existimat Gesnerus. Movet inprimis eum quod Aristoph. dicat, βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non esse illam aviculam quam Regulam vulgo appellamus, in Exercitt. probat Palmerius p. 750. Inveteraverat tamen jam Plinii ætate ista opinio 10, 74 : « Cornices atque noctua, aquilæ et trochilus, si credimus, quoniam rex avium appellatur. » Muncker. ad Antonin. Lib. c. 14, p. 100. Ælian. N. A. 3, 11; 8, 25; 12, 15. Aetius 11, 11. Plin. 8, 25 : « Parva avis, quæ trochilos ibi (in Ægypto) vocatur, rex avium in Italia. »]

[Τροχίλος, ὁ, Trochlea. Eust. Od. p. 1534, 8 : Οἱ δ' αὐτοὶ (παλαιοὶ) καὶ ἄλλως ὑπέρας φασὶν ἢ τὰ ἐκ τοῦ

ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένα σχοινία ἢ τοὺς τροχίλους. V. Τροχηλέα.]

Τρόχιλος, ὁ, Scotia dicitur. Sic enim Vitruv. 3, 3 [5, 2 Schn.]: Dempta plintho reliquum dividatur in partes quatuor, fiatque superior torus quartæ, reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior torus, altera pars cum suis quadris, Scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. [V. annot. Schneid., qui injuria suspectum habet.]

[Τροχίλος, ὁ, Trochilus, n. viri, Argivi, patris Triptolemi, ap. Pausan. 1, 14, 2. Sic enim nominis proprii quoque accentum Τρόχιλον, qui est in libris, corrigendum putavi, quum nihil differre soleant in talibus propria ab appellativis, ut jure de accentu illo dubitarit Gœttling. De acc. p. 184. Servi nomen fuisse in fabula Heniochi comici sic inscripta, quam memorant Athenæus et Suidas, conjicit Meinek. Com. vol. 1, p. 421.]

[Τροχιλώδης, ὁ, ἡ, Trochleæ similis. Oribas. p. 158 med. ed. Dundas.: Κοιλότητα τοῦ πήχεως, καθ' ἧς ἐπιβέβηκεν ἡ τροχιλώδης περιφέρεια τοῦ βραχίονος. Τραχηλώδει περιφερείᾳ et τραχηλοειδῆ περιφέρειαν male ap. Galen. vol. 12, p. 162, ut ib. κατὰ τὰς τραχηλίας, et p. 163, τραχηλώδης κυρτότης. V. Τροχαλιώδης. L. Dind.]

[Τρόχιον, τὸ, Rotula, Hero Autom. p, 252, 1 : Ἐν δὲ ταύτῃ τροχίον (sic) τὸ εζ ἄξονα ἔχον τὸν ξο. Apud Bitonem De mach. p. 112 extr. : Ἐπὶ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι διτρόχια, et postea τὰ διοτρόχια, codex Berol. ap. Schneider. in Διτρόχιον recte δύο τρόχια. L. D. Euteen. Metaphr. Nicandri Ther. 96 : Τρόχια γενόμενα σμικρὰ ἐν ἀνηλίῳ χωρίῳ, et postea τῶν τροχίων, quæ Nicander τροχοειδέα dixerat. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 794, 34, τροχὸς τρόχιον.]

[Τροχιὸς, ά, ὸν, Rotundus. Addæus Anth. Pal. 6, 258, 2 : Τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδα. V. Τροχεός.]

Τρόχις, ὁ, idem quod τροχίας, Cursor, Nuntius. [Hesychio ἄγγελος.] Æsch. Pr. [941]: Εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν· ibi enim schol. exp. ἄγγελον, derivans etiam ipse ἀπὸ τοῦ τρέχειν, addensque significare τὸν σπουδαῖον οἰκέτην. Cujusmodi ministrum Hom. vocat ὀτρηρὸν θεράποντα : Virg. Properum famulum. [Lycophr. 1471 ; Oppian. Hal. 2, 634.]

[Τροχίσκιον, τὸ, diminut. sequentis voc. Schol. Apoll. Rh. 4, 144, ubi τὸ κινούμενον τροχίσκιον, Paris. autem τὸν, quasi τροχίσκον sequeretur.]

Τροχίσκος, ὁ, Rotula, Orbiculus. [Schol. Apoll. Rh. 1, 1139. Tzetz. Hist. 11, 585 : Τὸ ζῶον ἐκτεταμένον τοῖς πτεροῖς ἐπί τινος τροχίσκου.] Τροχίσκος, inquit Gorr., Pastillus [Gl., et Rotella] : Medicamenti nomen ab efformationis figura; fingitur enim in orbiculos, ex quibus etiam κυκλίσκος a quibusdam vocatur. De triplici autem eorum genere vide quæ Idem tradat ; vide et Celsum 5, 17, ubi et ipse Pastillum interpr. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 1 : Τέμνουσι δὲ τροχίσκους (τοῦ μανδραγόρου) ὥσπερ ῥαφανῖδος· et 3, ποιοῦσι τῆς τρυγὸς, ἣ ῥυπτόμεθα. L. D. Schol. Nicand. Al. 412. Waker. Alex. Trall. 7, p. 118, Ἀμαζόνων· 129, ἡπατικός· 12, p. 239, Ξενοκράτους. Aret. p. 98, 38, aliique medici.]

[Τρόχισμα. V. Τροχίασμα.]

[Τρόχμαλον, Τρόχμαλος. V. Τροχαλός.]

[Τροχοδινέω, Rotæ instar volvo, Roto. Æsch. Pr. 888 : Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην.]

Τροχοειδὴς, ὁ, ἡ, Rotæ et Orbis speciem gerens, Rotundus, Figuræ orbicularis. [Theognis 7 : Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ, ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ.] Herodot. [2, 170 : Ἡ ἐν Δήλῳ λίμνη, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη (v. Τροχόεις)· et 7, 140, in Pythiæ oraculo : Πόλιος (Athenarum) τροχοειδέος ἄκρα κάρηνα. Schweigh. Nicander Th. 75 : Τὰ δὲ τροχοειδέα πλάσσων τέρσαι. Schol. ejusd. Th. 166, Hom. Il. N, 137, λίθος. Geopon. 5, 17, 4 : Ἔχει τὰς ῥᾶγας τροχοειδεῖς. Eustath. in Dionys. 1134 fin. : Στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. V. etiam Τροχαιειδής. ‖ Adverb. Τροχοειδῶς, Diosc. 3, 117. Theodoret. Therap. p. 59.]

Τροχόεις, εσσα, εν, i. q. τροχοειδὴς, Rotundus in modum rotæ, vel orbis, περιφερής. [Callim. Del. 261 : Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνατο, Δῆλε· χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη, de qua v. in Τροχοειδής. Nicand. Th. 166 : Ὁλκῷ δὲ τροχόεσσαν ἅλων

A εἰλίξατο γαίῃ· 332 : Ἄψεα δὲ τροχόεντες ἐπιστίζουσι μὲν ἀλφοί· Al. 557, σμώδιγγες.] Macedon. Epigr. [Anth. Pal. 11, 58, 3] : Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Sed ut mihi rotundus calix scateat s. manet lyæo. [Julian. Æg. 6, 68, 2 : Τροχόεις οὗτος ἐμὸς μάλιβος. Hesychius : Τροχόεν, τροχοειδὲς, στρογγύλον.]

[Τροχοκουρὰς, άδος, ὁ, In orbem tonsus, Circumtonsus. Chœrilus ap. Joseph. C. Apion. 1, 22, sive Euseb. Præp. 9, 9, p. 412, B : Αὐχμαλέοι κεφαλὰς, τροχοκουράδες. Quo de genere tonsuræ v. Nækius p. 138 sq. De forma Lobeck. Patholog. p. 451.]

[Τροχοπαικτέω, Rota ludo. Artemid. 1, 76. Boiss. Quo de lusu v. Xenoph. in Τροχὸς cit.]

Τροχοπέδη, ἡ, dicitur Id quo rotarum cursus impeditur, veluti est lignum per duas rotas trajectum, ut Herodes Atticus rhetor ap. Athen. 3, [p. 99, C] τροχοπέδην nominat τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν. [Herodian. p. 467 Piers.: Τροχοπέδη, ἃ ἔχουσιν εἰς τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ κατάντη τῶν ὁδῶν.]

Τροχοπηδὸς pro Rota ex Polyb. affertur, verum
B non sine mendi suspicione. [Ex vitiosa olim ap. Polyb. scriptura 15, 35, correcta a Casaub. ex 12, 15.]

Τροχοποιέω, Rotas facio, ex Aristoph. Pl. [513.]

Τροχοποιὸς, ὁ, dici potest Rotarum fabricator, Qui rotas conficit.

Τρόχος, ὁ, Cursus; δρόμος Hesychio : qui itidem τρόχων exp. δρόμων. Hippocr. in hac signif. dicitur usus esse eo verbali. [V. p. 363, 53, 64; 368, 23, 27 : 372, 4, 35; 373, 34; 377, 7, 14; 378, 10, ubi semper τροχοὶ, et distinguuntur a δρόμοις.] Eust. vero ex veteribus exp. non solum δρόμος, sed etiam ἄγγελος, Nuntius. Atque ita fuerit tanquam pro δρομεὺς, Cursor. Ea tamen signif. rarior esse videri queat, et frequentior illa qua pro Cursu ponitur. Atque adeo Ammon. ejus tantum meminit, quum declarat quid discriminis sit inter τροχὸς et τρόχος : refert enim ex Tryphone, τρόχους significare δρόμους, ut ap. Eur. Alope : Ὁρῶ Μένανδρον [μὲν ἀνδρῶν] τόνδε γυμνάδα στόλον Στείχοντα θεωρὸν [στείχονθ' ἐῷον] ἐκ δρόμων πεπαυμένον. Quo lo-
C quendi genere idem Eur. usus est in Med. [46] : Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι, i. e. γυμνασίων δρόμων, ut in Lex. meo vet. exp. [Unde citat Photius, ap. quem male τροχῶν et ab sec. manu τροχὸν in lemmate, et Chœrob. Can. vol. 1, p. 239, 3, ubi de duplici acc.] Ubi tamen et alia additur expos., sc. ἐκ τῶν κατατρεχομένων τόπων : putatur enim τρόχος esse etiam ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι : τροχὸς autem oxytonws, ὁ τρέχων. Schol. quoque iis verbis significari ait τοὺς παῖδας ὡς ἀπὸ γυμνασίας ἐλθεῖν. [Hipp. 1133 : Τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον κατέχων ποδὶ γυμνάδος ἵππου. Ap. Soph. Ant. 1065 : Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, schol. rec. περιόδους, et ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιιόντας· λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας· περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον ἀεὶ ἡμέρα καὶ νὺξ γίγνεται, alii male τροχούς. De signif. Piscis v. in Τροχός.]

Τροχὸς, ὁ, Rota. Hom. Il. Z, [42] et Ψ, [394] : Ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη· et [517] : Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται. [Soph. Ant. 252 : Γῆ χέρσος
D οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν· El. 718; fr. ap. Plut. Demetr. c. 45 : Ἀλλ' οὑμὸς ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν. Eur. Phœn. 1194 : Τροχοὶ δ' ἐπήδων· Hipp. 1235 : Σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων· Bacch. 1066 : Κυρτὸς τροχός. Aristoph. Nub. 31 : Διφρίσκου καὶ τροχοῖν· 1302 : Αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν. Theocr. 16, 72 : Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.] Sic Xen. Cyrop. 6, [1, 30] : Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥᾳδίως συνδιατρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς. Idem [ib. 7, 1, 31 : Τοὺς πίπτοντας κατηλόων καὶ ἵπποις καὶ τροχοῖς· Conv. 7, 3] : Τοῦ τροχοῦ περιδινουμένου. [Hic l., ut 2, 7, ubi δινουμένους, pertinet ad ludum, de quo in Τροχοπαικτέω.] Pro quo Plut. dicit [Mor. p. 103, F] : Τροχοῦ περιστείχοντος. [Plat. Tim. p. 79, B : Οἷον τροχοῦ περιαγομένου· Euthyd. p. 294, E : Ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι. Improprie Eust. Opusc. p. 6, 25 : Καὶ αὐτοὶ περὶ βίου τροχὸν εἰλούμενοι. Schol. Aristoph. Ach. 851 : Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν) Ὡς ἐπὶ τροχοῦ ποιοῦντος αὐτοῦ ποιήματα.] Item de rota figuli, [Hom. Il. Σ, 600 : Τροχὸν

ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν.] Xen. Conv. [7, 2]: Εἰσεφέρετο τροχὸς τῶν κεραμεικῶν [κεραμικῶν. De quo ib., τροχοὺς μιμουμένους, ut 2, 7, τροχοὺς ἐμιμεῖτο. Plat. Reip. 4, p. 420, E.] Sic Athen. 1, [p. 28, C] et [Antiphanes 10, p. 449, B,] 11. Et Horat. De arte poet.: Amphora cœpit Institui, currente rota cur urceus exit? [Aristoph. Eccl. 4. Polyb. 12, 15, 6; 15, 35, 2; Plut. Mor. p. 588, F.] Dicitur et de Rota pœnali, qua in quæstionibus utebantur et torquendis sontibus. Aristoph. Pl. [876]: Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γάρ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας· Lys. [846]: Οἴ μοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει Χὠ [χὠ] τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον. [Pac. 452: Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Demosth. p. 856, 13: Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, ut Luciani Tox. c. 28.] Antiphon [p. 134, 12]: Ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι. [Ib. 21: Τοῖς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ λεγομένοις. Andocid. p. 6, 42: Ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τροχὸν τοὺς ἀπογραφέντας.] Anacr. ap. Athen. 12, [p. 534, A]: Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, Πολλὰ δ' ἐν τροχῷ. Plut. De aud. poem. [p. 19, F]: Τῷ τροχῷ προσηλῶσαι· De loquac. [p. 509, C]: Καταλιπόντες ἐν τῷ τροχῷ ἐνδεδεμένον. Lucian. [D. deor. 6, 5: Τροχῷ προσδεθείς.] Κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν. [Dio Chr. vol. 1, p. 611. Wakef. Pollux 10, 187: Τῶν ἐν οἰκίᾳ σκευῶν καὶ σκῦτος καὶ μάστιγες καὶ τροχοί.] Pindarus vero τροχὸν τετράκνημον fuisse dicit Eam rotam qua Ixion apud Inferos torquetur. [Pyth. 2, 20: Θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ παντᾷ κυλινδόμενον.] Nam et Latini Rotam appellant. Virg. Æn. 6, de hoc ipso Ixione: Radiisque rotarum Districti pendent. Sic Tibull.: Illic Junonem tentare Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. Claud.: Non rota suspensum præceps Ixiona torquet. Sed et Cic. dixit Beatam vitam in rotam non ascendere. Et Apul. De asino aur. 3: Nec mora, cum ritu Græciensi ignis et rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. Et 10: Nec rota vel equuleus more Græcorum tormentis ejus apparata jam deerant. Plaut. vero lepide dixit Versor in amoris rota. Plura de hac pœnali rota, si desideres, lege ap. Plut. Nicia, nec non ap. Joseph., item Amm. Marcell. 21, Niceph. Hist. Eccles. 7, 24. Item et de Rotula qua pueri ludunt, dicitur, quem Latini itidem Trochum appellant. Talisque ap. Eosdem est Turbo, ap. Græcos Στρόμβος s. Στρόβιλος, Βέμβηξ [Βέμβιξ], Ῥόμβος: unde τροχοῦ ἄπειρος Horatio Indoctus trochi. [Pollux 10, 64, inter τὰ προσήκοντα γυμνασίοις σκεύη ponit: Ἁλτῆρες καὶ τροχοὶ καὶ δίσκοι, ut inter lusus pueriles Sext. Pyrrh. 1, 106, σφαίρας et τροχούς. De rota machinæ scenicæ, ut videtur, Aristoph. fr. Dædali ap. Erotian. p. 50: Ὁ μηχανοποιός, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν ἐᾶν (ἑλᾶν Bergkius) ἀνεκάς, λέγε, Χαῖρε, φέγγος ἡλίου. || Pollux 1, 94: Ἔστι δέ τις (in navi) καὶ μηχανὴ καὶ τροχὸς καὶ τροχιλία.] || Τροχοὺς vocari ajunt Pisces etiam quosdam, qui Latinis Rotæ nominantur. Plin. 9, 4: Apparent et rotæ appellatæ a similitudine, quaternis distinctæ radiis, modiolos earum oculis duobus utrimque claudentibus. [Aristot. De gener. anim. 3, 6 fin.: Φησὶ τὸν τρόχον (sic) Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης δύο αἰδοῖα ἔχειν, ἄρρενος καὶ θήλεος, καὶ τὸν τρόχον αὐτὸν αὑτὸν ὀχεύειν.] || Item τροχοὶ dicuntur Quæ orbiculari sunt rotunditate in modum rotarum, Orbes, κύκλοι. [Ut interpretatur Arcad. p. 85, 1.] Hom. Od. M, [173]: Κηροῖο τροχὸν μέγαν. [Φ, 178: Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος. Pollux 6, 53: Στέατος τροχοὺς σὺν ἁλσί. Aristoph. Thesm. 17: Ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ.] Et Pollux 1, [184], τροχοὺς in frænis dici scribit τὰ περιφερῆ καὶ πριονωτά [Ib. 207: Εἰσὶ δὲ σκληροὶ χαλινοὶ οἱ ἔχοντες τροχοὺς ταπεινούς· 10, 56]: quorum Xen. meminit Eq. [10, 6], ubi de duobus frænorum generibus loquens, ait, Ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων. [Ib. 7.] Apollonii vero schol. inter Nautica etiam instrumenta numerat τροχούς: sic enim ap. eum scribit, 1, [567]: Περόνας δὲ, τοὺς πασσάλους τοὺς ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων· ἢ τοὺς καλουμένους τροχούς, οἷς τὰ σχοινία δεσμεύουσι. Ubi etiam nota Περόνη, quod est Fibula. [Τροχοὶ θαλάσσης, Æstuaria maris, Plut. Lucullo c. 39. Confert Schneider. ad Varron. Scriptt. R. R. vol. 3, part. 1, p. 347, Plat.

A Critiæ p. 113, D: Τὸν γήλοφον περιρρήγνυσι κύκλῳ, θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχούς· et sæpius p. 115, 116, 117, vertitque τροχοὺς γῆς Interjectos æstuariis isthmos. Alia signif. Hesychius: Τροχὸς, περιβόλαιον, τεῖχος ἢ κύκλος, ἢ δρόμος. (Hoc pertinet ad τρόχος.) Idem: Κύκλους καὶ Τροχοὺς, τὰ τείχη. Τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ, Κυκλώπειον τροχόν. Schol. Plat. Leg. 3, p. 451: Αἱμασιαὶ, τροχοὶ κυρίως ἠκανθωμένοι. De spiris serpentis Orph. Lith. 136: Αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἑλισσομένου τροχὸς ἦεν. Schol., πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκὰς περιστρεφόμενος ἐποίει. || « Τροχὸς pro τροχίσκος, Pastillus, usurpat Theoph. Nonnus c. 120, 132, 161, 167, 168. » Ducang.]

[Τροχὸς, ὁ, ἡ, Velox. Pindarus ap. Priscian. De metris com. p. 419: Τροχὸν μέλος. || Rotundus. Jo. Laur. De magistr. 1, p. 26, 6: Ἑλλήνων γὰρ ἴδιον καὶ μόνων ἀσπίσι τροχωτάταις ἐν πολέμῳ χρῆσθαι. Sed legendum videtur τροχωταῖς, quum aptior sit positivus. L. Dindorf.]

B [Τροχοειδής, ὁ, ἡ, Rotæ similis, Rotundus. Apollon. Lex. Hom. v. Ὁλοοίτροχος. Schol. Nicand. Th. 166.]

[Τρόχωμα, τὸ, Curriculum. Etym. M. p. 455, 52: Θριγκῷ, τῷ τροχώματι, παρὰ τὸ θρέξαι. « Is. Porph. in Allatii Exc. p. 285. » Boiss.]

[Τροχωτός. V. Τροχὸς adj.]

[Τρόω.] Hactenus de Τρῶ, cujus fut. est τρήσω: nunc de altero dicendum est, quod fut. habet τρώσω: ambo enim ab eadem derivant origine: nec etymo repugnat signif. Ut enim illud significat Penetro, Foro, Perforo, Trajicio, ita hoc Vulnero, i. e. Telo acuto cutem foro s. pertundo, ut Ovid. Contemptor ferri nulloque forabilis ictu, i. e. quem nullus ictus potest τρῶσαι. Sed sciendum est, hujus them. Τρῶ (pro quo alii malunt dicere Τρόω, alii et Τρώω), nullum esse usum in præsenti, sicut nec superioris τρῶ: verum pro illo usurpari τιτράω s. τίτρημι et τιτραίνω, pro hoc autem τιτρώσκω, ejusdem cum suo primitivo signif., ut et præcedentia cum suo. [Hæc ponenda erant in Τιτρώσκω.]

C Τρύβλιον, aut [quod falsum] Τρυβλίον, τὸ, Catinus, Paropsis [Gl., et Escale]. De Vase in quod cibi imponuntur, ap. Lucian. Timone [c. 54]: Ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. [Gall. c. 14: Ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων.] Athenæus fuisse dicit ἄγγος κεραμεοῦν, ἐπιδεχόμενον ὡς εἴκοσιν ἀρτάβας. [De medicorum τρυβλίοις Alexis ap. Athen. 14, p. 621, E: Ἐὰν ἐπιχώριος ἰατρὸς εἴπῃ, Τρύβλιον τούτῳ δότε πτισάνης ἕωθεν, καταφρονοῦμεν εὐθέως, ἂν δὲ πτισάναν καὶ τρύβλιον, θαυμάζομεν. Ubi pro altero aliud voc. positum fuerat. Hippocr. p. 683, 47; et sæpius p. 531, 51 seqq. de mensura. Conf. Galen. vol. 13, p. 976, ubi, ut p. 980, 9 unciarum dicit, et paullo post: Τὸ τρυβλίον τὸ μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ δ· et p. 979: Ἡ κοτύλη καὶ τὸ τρύβλιον ὀξύβαφα δύο· 982: Τὸ τρύβλιον τὸ αὐτὸ μέτρον χωρεῖ τῇ κοτύλῃ· ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν κυάθους ς', σταθμῷ δὲ δραχμὰς ζ'. Geopon. 7, 36, 1.] In VV. LL. redditur etiam Patella, Ollula, Acetabulum, Culeus; sed affertur tantum hic Aristoph. locus in Pl. [1108]: Ὁ Ζεὺς βούλεται Εἰς ταυτὸν ὑμᾶς D ξυγκυκήσας τρυβλίον Ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Eadem redditum fuisse et Trulla a quibusdam testantur. [Frequens ap. Aristoph. etiam aliis locis multis, quibus omnibus recte τρύβλιον, ut Eq. 905: Ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν, ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι μισθοῦ τρύβλιον ῥοφῆσαι· Ach. 278: Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον· Vesp. 77: Τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς· τρέχω 'π' ἀφύας ἐγὼ λαβὼν τὸ τρύβλιον. Pollux 6, 85: Ἐμβάφια καὶ λεκάνια καὶ τρύβλια καὶ ὀξύβαφα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα· quæ componit etiam 10, 86, κεράμεα memorans 7, 162, et Comici apud eum 10, 106, 122, τρυβλίω duali Eupolis 192. Hesychio Τρυβλίον est ὀξυβάφιον ἢ ποτήριον μυστηρίου (μυστρίου Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 611). Suidæ præterea πινάκιον, ὀρθομίλιον, μεῖζον τοῦ ὀξυβάφου. Accentum τρύβλιον ponit Arcad. p. 119, 19. L. Dind.]

Τρυγαβόλιον, [s. Τρυγηβόλιον,] τὸ, Locus in quem conjicitur, in quo reconditur ἡ τρύγη, ut σιτοβόλιον dicitur frumenti reconditorium Hesych. τρυγαβόλια

A dicta scribit fuisse εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο, Loca in quibus fructus aridos reponebant, ut sunt granaria.

[Τρυγαῖος, ὁ, Trygæus, n. fictum a verbo τρυγᾶν in Aristophanis Pace. Quod Herodianum circumflectere, ceteros proparoxytonon facere, ut Τίμαιος, tradit schol. ad v. 62. Obtinuit in libris Herodiani sententia.]

Τρυγάω, Vindemio [Gl., quæ etiam medium ponunt : Τρυγᾶται, Vindemiat], τὴν τρύγην συλλέγω, Cereales fructus colligo; peculiariter autem Uvas carpo : quod Latinis est Vindemio, quasi Vinum demo. [Aristoph. Av. 1698 : Οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι συκάζουσί τε· Pac. 912 : Ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι. Anth. Pal. 6, init. ap. Jacobs. vol. 3, p. 123 : Πτηνῶν τρυγόωντα χορὸν καθύπερθεν ἐρώτων. Plat. Leg. 8, p. 844, D : Πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν· Theag. p. 124, A : Τῶν τρυγώντων.] Plutarch. Symp. 6, 7 [p. 692, E] : Τρυγᾶν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν. B Theophyl. Epist. 62 : Αἱ ἐγχράδες βρίθουσι, καὶ τῶν τρυγώντων ὀρέγονται, Et decerptores appetunt. Interdum additur accus., isque vel [loci, ut Hom. Il. Σ, 566 : Ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν· vel] plantæ vel ipsius fructus. Plantæ, velut ap. Hesiod. Sc. [292] : Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Vindemiabant vites. [Lucian. Catapl. c. 20, Pollux 1, 224, ἀμπέλους. Diodor. 3, 62 : Τὴν τρυγηθεῖσαν ἄμπελον.] Et in proverbio Τρυγᾶν ἐρήμας, sub. ἀμπέλους, Vacuas vindemiare vites, Custode vacuas vites vindemiare : quod dicitur ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, καὶ μηδενὸς ἀντιπράττοντος, ut annotavit schol. Aristoph. Vesp. [632] : Ἀλλ' ἐρήμας φεῦ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν. [Conf. Eccl. 886. Aristid. vol. 2, p. 77 : Ἵνα μὴ μάτην ἡ παροιμία τὰς ἐρήμους τρυγᾶν ἀγορεύῃ.] Item cum accus. Fructus, ut Vindemio quoque apud Latinos, veluti quum Plin. dicit Novissimas uvas vindemiant. Hom. Od. H, [124] quum dixisset uvas quasdam in Alcinoi θειλοπέδῳ τερσαίνεσθαι, subjungit, Ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Alias autem vindemiant, i. e. carpunt et deligunt. [Xenoph. OEc. 19, 19 : Βότρυς διδάσκει τρυγᾶν ἑαυτήν. Lucian. V. C H. 1, 22 : Τρυγήσαντες τὰς βαλάνους. L. D. Diogenian. 3, 13 : Ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύγηκας σῖτον) ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. Valck. Anon. ap. Zonaram Lex. p. 1752 : Πῶς ἄν τις ὄμφακα τρυγῷ.] Itidem τρυγᾶται φοῖνιξ ap. Dioscor. 1, 149, Decerpitur, Stringitur, Colligitur. Idemque 5, 29, dicit τυγηθῆναι τὴν σταφυλὴν, Uvam decerpi. [Julian. Anth. Pal. App. 42, 4 : Ἔστιν τι δένδρον, ... ὃ μιᾷ ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένοις καὶ καρπὸν αὔξει καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν. Longus 3, p. 105, 8 : Μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν οὔτε φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι.] Sic Comicus quidam ap. Plut. De exilio [p. 602, B] ait, Τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, Ficus vindemiari fundis, i. e. dejici ex arboribus, ut solent poma, pira, et nuces. [Geopon. 11, 11, 1 : Οἱ στρόβιλοι τρυγῶνται Ἰουνίῳ.] Galen. vero ap. Athen. 1, [p. 26, D] : Ὁ δὲ μὴ οὕτω τρυγηθεὶς οἶνος, αὐστηρός τε καὶ τῷ χρώματι κιῤῥός. Ubi sicut οἶνος τρυγᾶσθαι dicitur, ita μέλι infra in Τρυγητός. [Eumath. Ism. 4, p. 145, 18 : Οὐκέτι τρυγήσω τοῦ μέλιτος. V. Τρύγημα. Et paullo post : Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν D ἀνελθεῖν, quibus respicit ad fr. Sapphonis ap. schol. Hermog. vol. 7, p. 883.] || Metaphorice autem τρυγᾶν est Frui et Percipere, ἀπολαύειν Bud., afferens proverbialem hunc senarium, Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα· et ex Luciano, de meretricibus [Dial. mer. 1 extr.] : Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Et rursum ex Eod. [ibid.] : Καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλον τρυγήσεις. [Aristoph. Pac. 1337 : Τί δράσομεν αὐτήν; Τρυγήσομεν αὐτήν. Meleager Anth. Pal. 12, 256, 1 : Πάγκαρπόν σοι, Κύπρι, καθήρμοσε χειρὶ τρυγήσας παίδων ἄνθος, Ἔρως ψυχαπάτην στέφανον· anon. App. 98, 6 : Δακρυχαρὴς Πλούτων, τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης; Similiter Lucian. Catapl. c. 5 : Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, πέπειροι πάντες καὶ πέπειροι καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι, item de hominibus maturæ ætatis.]

[Τρυγέα. V. Τρυγία.]

[Τρυγέρανος, animal ignotum, apud Philemonem ab Athen. 13, p. 590, A cit. : Ὥσπερ Σέλευκος δεῦρ' ἔπεμψε τὴν τίγριν, ἣν εἴδομεν ἡμεῖς, τῷ Σελεύκῳ πάλιν ἔδει ἡμᾶς A τι παρ' ἡμῶν ἀντιπέμψαι θηρίον· τρυγέρανον· οὐ γὰρ γίγνεται τοῦτ' αὐτόθι. Sic Venetus et Pal.; ceteri τριγέρανον. Hesychii gl. Τρυγέρανος, φάσματι δοκιὸς, huc referri vidit Sopingius.]

Τρυγερὸς, ὰ, ὸν, Fæculentus. Hesych. τρυγεροὺς exp. non solum τρυγώδεις, sed etiam ὀξεῖς : quod videndum an ibi significet Acidus.

[Τρυγέω.] Τρυγεῖ Hesych. exp. ξηραίνει, Arefacit, Exiccat : a them. Τρυγέω. [« Malim Τρύγει, unde supra Ἔτρυξεν, ἐξηράνθη, ἐπὶ λίμνης. » Albert. Et sic Zonaras p. 1752 : Τρύγει, ξηραίνεται, quum ξηραίνει ponat etiam Theognost. Can. p. 24, 20. V. Τρύχω. Apud Arcadium in Τρυγητὸς citatum τρυγόμενον scribendum videtur τρυγώμενον.]

Τρύγη, ἡ, sive Τρὺξ, υγὸς, ἡ, dicitur ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, Cereales fruges, teste [Etym. M. in v. et p. 167, 24; 271, 28; 637, 24.] Eust. [Il. p. 1003, 59; Od. p. 1597, 28], derivante inde ἀτρύγετος. Sed non facile credo τρὺξ habere illam signif., qua de re et paulo infra dicam. [Vicissim Zonaras Lex. p. 1748 : B Τρὺξ, ἡ τρύγη· ubi τρυγία Tittm.] De τρύγη vero dubium non est, quum Hesych. quoque annotarit τρύγην dici τὸν πυρὸν, καὶ τὴν κριθὴν, καὶ πάντα ἄλλον καρπὸν, καὶ ποιὰν βοτάνην. [Etym. M. v. Διατρύγιος : Ἤτοι ἀμπέλου τοιοῦτοι ὄρχοι, ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ σπείρεσθαι τρύγη· τρύγη δὲ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Theognost. Can. p. 24, 20 : Τρύγη, σῖτος. Hom. H. Apoll. 55 : Οὐδ' εὔβουν σέγ' ἔσεσθαι δίομαι οὐδ' εὔμηλον, οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις, de Delo. Ap. Hippocr. p. 356, 29 : Ἡ τρύγις (sic) κουφοτέρα πυρῶν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς γινόμενα ὁμοίως.] || Pro Vindemia etiam usurpatur, ut in synonymo τρυγητὸς docebo ex Polluce [1, 226]. Quo modo ap. Hesych. quoque accipi potest, quum dicit στραφυλοδρόμους vocatos fuisse τῶν Καρνεατῶν τινὰς παρορμῶντας τοὺς ἐπὶ τρύγῃ : ut sit, Qui instigabant vindemiatores ad uvas celeri cursu deferendas. Et Epigr. [Anth. Pal. 11, 203, 2] : Τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον, Vindemiæ falcem. [Longus 4, p. 111, 11 Schæf. : Ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης. Photio παντὸς καρποῦ συγκομιδή. Athen. 2, p. 40, B. Hierocles Sto- C bæi Fl. vol. 3, p. 192 : Τρύγης ἀμπέλων. Geopon. 5, 45, 2. Τρυγῇ male ap. Clement. Strom. 2, p. 473.] || Τρύγη significat etiam Ariditas, Siccitas. Nicand. Ther. 367 : Ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης· ibi enim schol. subaudiens μίμνῃ, hoc τρύγη significare ait ξηρασίαν τῆς λίμνης, [Fæces, Lutum. De forma Etym. M. p. 69, 14; de accentu Arcad. p. 104, 24.]

[Τρυγηβόλιον. V. Τρυγαβόλιον.]

[Τρυγήλλα, τρώγλη. Τρύγηλλος, οἰκοδόμημα μεταλλικὸν κατασκευαζόμενον, Hesychii gll. obscuræ.]

[Τρύγημα, τὸ, Mellatio. Atticista Ms. in Bibl. Med. ap. Ruhnken. ad Timæum p. 63 : Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. V. Τρυγάω.]

[Τρυγήσιμος, Etym. M. et Hesychius in Διατρύγιος cit., qui dicere videntur Agrum hordeo consitum.]

[Τρύγησις, εως, ἡ, Vindemiatio. Plutarch. Mor. p. 646, E : Αἱ τῶν ἀνθῶν ἀφαιρέσεις τρυγήσεσιν ἐοίκασι καὶ βλάπτουσιν οὐδέν.]

[Τρυγητέον, Vindemiandum. Clem. Alex. Strom. 1, D p. 341 : Τὸν καρπὸν τρ. Kall. Pollux 1, 226 : Τρυγητέα.]

Τρυγητὴρ, ῆρος, seu Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, Vindemiator [Gl.], Vindemitor, Qui decerpit et colligit cereales fruges et uvas. Hesiod. Sc. [293] : Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ἀπὸ τρυγητήρων Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. [Ubi notandum est υ productum contra constantem aliorum usum.] || Τρυγητὴρ est etiam Sideris cœlestis nomen. Colum. 11, 2 : Sexto nonas Martii vindemiator apparet, quem Græci τρυγητῆρα dicunt. Ovid. Vindemitorem appellat, Fast. 3 : Quum aurora ... quintæ tempora lucis aget, Sive est arctophylax sive est piger ille Bootes, Mergetur, visus effugietque tuos : At non effugiet vindemitor. Ubi etiam nominis hanc causam affert, Ampelon intonsum Satyro nymphaque creatum Fertur in Ismariis Bacchus amasse jugis. Tradidit huic vitem pendentem ex frondibus ulmi, Quæ nunc de pueri nomine nomen habet. Dum legit in ramo pictas temerarius uvas, Decidit : amissum Liber in astra tulit. Schol. Arati [91] ἀρκτοφύλακα, βοώτην, et τρυγητὴν pro

eodem accipere videtur; quum enim dixisset, Τοῦτον δὲ λέγεται εἶναι Ἀρκτοφύλακα καὶ Βοώτην καὶ Ὠρίωνα, attulissetque ex Homero, ad id probandum, Καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην, subjungit, λέγεται καὶ τρυγητής· quum tamen Ovid. ibi manifestum statuat discrimen inter Arctophylacem s. Booten, et inter Vindemitorem. Plin. 18, 31 : XI Kal. Sept. Cæsari et Assyriæ stella, quæ Vindemiator appellatur, exoriri mane incipit, vindemiæ maturitatem promittens. Hic vero Plinii vindemiator dicitur Προτρυγητὴρ sive Προτρυγητής. Nam schol. Arati, exponens hunc 137 versum Phænomenon : Τῆς (sc. παρθένου) ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἱλίσσεται ἀστὴρ Δεξιτερῇ πτέρυγι, προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται, scribit stellam istam προτρυγητῆρα nominari, quoniam πρὸ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίγον προανατέλλει, Quoniam ante vindemiæ tempus aliquanto exoritur, ut et Plin. eam scribit XI Kal. Septembris exoriri incipere, et vindemiæ maturitatem promittere. Ejusdem meminit et Proclus in sua Sphæra : Ὁ δὲ παρὰ τὴν δεξιὰν τῆς παρθένου πτέρυγα κείμενος ἀστερίσκος, προτρυγητὴς ὀνομάζεται. Meminit et Ptolem. De inerrantium stellarum signiff. Nec non Vitruv. 9, 6, Ab eo, inquit, (sc. septentrione) non longe conformata est virgo, cujus supra humerum dextrum lucidissima stella nititur, quam nostri Provindemiam, majores [Provindemiatorem, Scaliger ad Manil. p. 47] Græci προτρύγετον [προτρυγητὴν Scaliger ibid.] vocant. Ubi etiam nota Προτρύγετος, de quo et infra [in Τρυγητός]. Bassus apud Germanicum dicitur Antevindemiatorem nominare. [Forma Τρυγητὴς Pollux 1, 222, Jerem. 49, 8; Obd. 8; Sir. 33, 20; Eustath. Opusc. p. 180, 61, significatione Vindemiantis.]

[Τρυγητήριον, τὸ, Torcular, Torculare, Gl.]

[Τρυγητής. V. Τρυγητήρ.]

[Τρυγητικὸς, ἡ, ὸν, Vindemialis, Gl.]

Τρυγητὸς, ὁ, Vindemia [Gl.]. Plutarch. Symp. 4 fin. [p. 671, D], loquens de festo Judæorum, quod σκηνοπηγία nominatur : Ἀκμάζοντι τρυγητῷ τραπέζας τε προτίθενται παντοδαπῆς ὀπώρας, Media vindemia. Solebat enim celebrari mense Septembri : quo tempore Plinius quoque testatur vindemiam esse maturam. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 2 : Μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκτοῦρον.] Constantinus Cæsar in Geopon. 15, [5, 1] : Καιρὸς ἄριστος τρυγᾶν μέλι καὶ κηρία ἐπιτολῇ πλειάδων· δεύτερος τρυγητὸς, ἀρχομένου φθινοπώρου· Secunda mellis vindemia, seu, Secunda mellatio. Utroque enim modo loquitur Plin. 11, 14 et 15, ut et Colum. : Vere transacto sequitur mellis vindemia. Idem vero et Messem hac signif. dicit, ut et Favos demetere : quod alibi dicit Castrare favos, et Palladius Castrare alvearia : Varro autem Eximere favos, ut Aristot. ἐξαίρειν κηρία. Constantinus id hoc loco vocat τρυγᾶν μέλι καὶ κηρία, Vindemiare mel et favos. [Lucian. Philops. c. 22 : Ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν.] Itidem vero ap. Polluc. 1, c. 12 [§ 224], titulus [nunc deletus] est Περὶ ἀμπελοκομίας καὶ τρυγητοῦ δένδρων, De vitium curatione, et vindemia arborum. [Ibid. 226.] Dicuntur enim arbores etiam τρυγᾶσθαι, i. e. Vindemiari : quamobrem ibid. ait τρυγῆσαι τὰς ἀμπέλους. Et aliquanto post, Τὰ δ' ὀνόματα, inquit, τῶν πραγμάτων, ἄροτος, σπορὰ, ἀμητὸς, ἀλοητὸς, φυτεία, τρυγητὸς, καρπῶν συλλογὴ, τρύγη. Ubi etiam nota τρυγητὸν et τρύγην dici τὴν καρπῶν συλλογὴν, Fructuum autumnalium collectionem, et præcipue τῆς ἀμπελίνης ὀπώρας. Verum notandum est, discrimen statui inter hoc oxytonon τρυγητὸς, et inter proparox. Τρύγητος. Nam τρύγητος proparoxytonως, teste Suida [in v. et Ἀμητὸς], dicitur ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν : sicut Ἄμητος, ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν καὶ θερίζειν. Τρυγητὸς autem oxytonως, ὁ τρυγώμενος βότρυς : ut Ἀμητὸς, ὁ θεριζόμενος στάχυς. Itidemque Hesychio τρύγητος est ὁ καιρός : τρυγητὸς autem, ὁ τρύγος. Ubi etiam nota Τρύγος [quod est in cod. Gud. Geopon. 15, 5, inscr. : Περὶ τρύγους, i. e. τρυγήτου], pro quo Suid. habet ὁ τρυγώμενος βότρυς, Uva quæ vindemiatur. [Arcad. p. 81, 26 : Τρύγητος ὁ καιρὸς μονογενῶς, τρυγητὸς δὲ τὸ τρυγόμενον. Pro τρυγώμενον, ut videtur. Theognostus Can. p. 75, 13 : Τρύγητος καὶ ἄμητος προπαροξυνόμενα ἐπὶ καιροῦ λαμβάνεται· ἐπὶ γὰρ τῆς πράξεως ὀξύνεται· et ibid. 19. Idem quod p. 24, 22 ponit τρυτα, ἄμητος, incertum ex qua sit forma detortum.] Sed hoc discrimen non semper observari sciendum est [observatum est ap. Joseph. A. J. 2, 5, 2 init. : Βότρυας πρὸς τρύγητον ὡραίους. Non ap. Galen. vol. 13, p. 896 : Κατὰ τὸν τρυγητὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου] : nam τρυγητὸς quoque oxytonως scriptum, reperitur usurpatum pro Vindemiæ tempore; atque adeo sic accipi potest in illo Constantini loco quem paulo ante citavi, δεύτερος τρυγητός : præsertim quum ibi præcedat ὁ τοῦ τρυγᾶν καιρὸς pro eodem. [Pollux 1, 61, τρυγητοῦ καιρῷ καὶ ἀμητοῦ καιρῷ.] Sic certe accipiendum ap. Theophyl. Ep. 83, quam sic inchoat : Ὁ τρυγητὸς ἤδη προκέκυφε, καὶ ὁ βότρυς γλεύκους πεπλήρωται· nec non in hoc Galeni l. ap. Athen. 2 : Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι, Si circa vindemiæ tempus noti spirent. Pro ipso autem Fructu vindemiæ tempore collecto usurpatum τρυγητὸς, nusquam me legere memini; at pro ipso Actu vindemiandi vel tempore, frequenter occurrit, ut ex allatis exemplis patet. Quin etiam quum in ἄμητος et ἀμητὸς Eustath. contrariam sequatur rationem ei quam Suid. paulo ante attulit, discrimini illi ex diversitate accentus petito non multum fidei fortasse tribuendum est. Illius autem [verba supra citavi suo loco, in A nimirum. Sed et Τρυγετὸς affertur pro τρυγητὸς, Vindemia. Quæ scriptura si mendo caret, itidem mendo caret vox Προτρύγετος, quam legi ap. Vitr. 9, 6, et Latine reddi Antevindemia, supra docui in Προτρυγητήρ : pro quo mallem alioqui scribere προτρύγητος.

[Τρυγήτρια, ἡ, Vindemiatrix. Dio Chrys. Orat. 7, vol. 1, p. 260. Pollux 1, 222, 141. Wakef. Demosth. p. 1313, 6. Seager.]

Τρυγηφάγος, ὁ, Cerealium frugum comestor. Plut. Symp. 8, 8 [p. 730, B] : Οὔτε γὰρ τρίγλαν ἐστὶ δή που ληϊβότειραν, οὔτε σκάρον τρυγηφάγον, οὔτε κέστρεις τινὰς ἢ λάβρακας σπερμολόγους προσειπεῖν, ὡς τὰ χερσαῖα κατηγοροῦντες ὀνομάζομεν. At ap. Eustath. p. 1003, legitur hic senarius, Ἀλῃφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγου. Sic enim scrib. una voce ὀτρυγηφάγου : ut ap. Hesych. legimus, Ὀτρυγηφάγου, περιττὸν τὸ ο· τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος. Itemque in Lex. meo vet., et ap. Etym. : Ὀτρυγηφάγος· τρύγη ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, ἐξ οὗ τρυγηφάγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀτρυγηφάγος. Quibus ex ll. emenda Suidæ cod., et supple quæ apud eum desunt. Præterea ibi nota Ὀτρυγηφάγος. [Quod v.] Apud Hesych. legitur etiam, Ἀτρυγηφάγου, πολυφάγου, subjungentem itidem, Τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Ubi α foret ἐπιτατικόν.

Τρυγηφάνιος οἶνος, Lora, quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur, ut tradit Varro. Græci δευτερίαν οἶνον appellant; primarium enim vinum id est, quod ex torculari defluit : quum sc. uvæ calcatæ torculari subjiciuntur et exprimuntur. Inde acinis s. vinaceis lotis, et denuo subjectis prelo, expressisque, fit ὁ δευτερίας et ὁ τρυγηφάνιος. Pollux 7, [151] τρυγηφάνιον dici scribit τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων πιεσθέντων ἀποῤῥεῦσαν, Quod defluxit ex vinaceis expressis : ut sit id vinum de quo Varro ait, Quum desiit sub prelo fluere, quidam circumcidunt extrema et rursus premunt. Idem Pollux 6, c. 2 [§ 17] : Ὁ δὲ φαῦλος οἶνος, δευτερίας, ἐξεστηκὼς, ἐκτροπίας, τροπίας, ὀξίνης, ὀξώδης· ὁ μέντοι δευτερίας, καὶ τρυγηφάνιος ἐκαλεῖτο. Sed apud eum in priore loco pro τρυγηφάνιον perperam scriptum τρύγη φαεινόν. Forsan tamen τρυγηφάνιος οἶνος dicitur, quum ὁ τρύγοιπος ἰάσατο, Vinum fæcatum, et quod τρὺξ φαίνεται. Id autem tertium loræ genus est, et deterius. De quibus erudite Plin. 14, 10, Non possunt, inquit, jure dici vina, quæ Græci δευτερίας appellant, Cato et nos Loram, maceratis aqua vinaceis; sed tamen inter vina operaria numerantur. Tria eorum genera, decima parte aquæ addita, quæ musti expressa sit, et ita nocte et die madefactis vinaceis, rursusque prelo subjectis. Alterum, quomodo Græci factitavere, tertia parte ejus, quod expressum sit, addita aquæ, expressoque decocto ad tertias partes. Tertium est fæcibus vini expressum, quod Fæcatum Cato appellat. Ubi nota etiam Δευτερίας οἶνος.

[Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ, Tritici ferax. Hom. H. Apoll. 529: Οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος οὔτ' εὐλείμων.]

[Τρυγία. V. Τρυγίας.]

[Τρυγία, ἡ, Trygia, baccha, Nonn. Dion. 29, 243.]

Τρῠγίας, ὁ, sc. οἶνος, Vinum fæculentum, Vini reliquiæ cum sua fæce. A quibusdam exp. etiam Fæx. Ps. 74, [8] : Ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου, πλῆρες κεράσματος· καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο· πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη. Ad quem l. Suid. respoxit, quum in suo Lex. scripsit, Τρυγίας ὑπὸ θεοῦ, ἡ χαλεπωτέρα τιμωρία· πίονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοί. [Et in Ὁ τρυγίας, τὸ ἔσχατον τῆς ὀργῆς.] Aliud exemplum [ex orac. ap. Plutarch. Mor. p. 295, E : Πίν' οἶνον τρυγίαν] cum substantivo οἶνος, habes in Ἄτρυγος huic τρυγίας opposito. [Jesai. 25, 6 : Πότον τρυγιῶν. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. x, D : Ὅλον ἑαυτῷ τὸν τῆς δίκης τρυγίαν ἐκεῖσε ταμιευσάμενος. Eustath. Opusc. p. 137, 39 : Οὔτε γὰρ τρυγίας τὸ ἐν ἡμῖν θεωρεῖται κτλ. 284, 7 : Ὁ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ τρυγίας ἐναπηρεύχθη ἂν εἰς ἡμᾶς. Ponit etiam Etym. M. et Theognost. Can. p. 24, 20, sine interpretatione Herodian. Epim. p. 137 : Τρύγιος ἐπώνυμον Διός· τρυγίας ὁ τοῦ οἴνου· τρὺξ τὸ αὐτό. L. D.] Apud Hesych. vero legitur Τρύγιος, τρυγία οἴνου ἢ ἐλαίου. Quæ verba si mendo carent, Τρύγιος et Τρυγία i. fuerit q. τρύξ, i. e. Fæx et ὑποστάθμη, vini sc. vel olei. In meo certe vet. Lex. masculini nominis τρυγίας femininum esse dicitur τρυγία, quod exp. ἡ ἐκ τῆς τρύγης ὕλη. Sed ambiguum quid iis verbis intelligatur, an Fructus vindemia collecti, an vero Fæces et crassa materia vini jam τρυγηθέντος et ἐκθλιβέντος : ut i. sit q. τρύξ. [Τρυγίαι, Fæces; Τρυγία οἴνου, Fæx; Τρ. γάρου, Frax; Τρ. ἐλαίου, Amurga, Gl. « Suid. v. Ἀμόργη. » Kall. Moschop. v. Τρύξ. Geopon. 7, 12, 7, τρυγίαν οἴνου· et 20, 43, absolute τρυγίαν. Schol. Lycophr. 677 : Νέου οἴνου τὴν τρυγίαν. Τρυγία οἴνου Alex. Trall. 1, 3, p. 9. Cujusmodi de formis v. Lobeck. Pathol. elem. vol. 1, p. 251, 20. Aret. p. 103, 14 : Ξὺν ὄξους τρυγίῃ λείῃ.]

[Τρυγίζω, Fæci similis s. Fæculentus sum. Aret. p. 62, 2 : Τρυγίζοντα καὶ μέλανα διαχωρέει. L. Dind.]

[Τρῠγικός, ἡ, όν, i. q. τρυγῳδικός. Aristoph. Ach. 628, χορός.]

Τρύγινος, exp. Fæcatus. Videndum tamen ne potius significet Ex fæce confectus. Nisi Fæcatus accipias pro Ex fæcibus expressus, ut Catonem dicere Fæcata vina, docui in Τρυγηφάνιος.

[Τρύγιος. V. Τρυγίας.]

[Τρῠγιός, Fæculentus. Athanas. vol. 1, p. 851 (vol. 2, p. 234, C seq. ed. Bened., ubi Fæx vertit Int.) : Τρυγιοὶ τῶν κακῶν· 852, τρυγιὰ τῶν κακῶν· ibid., τρυγιοὶ πασῶν αἱρέσεων. Kall.]

[Τρυγληπτήριον. V. Περητήριον.]

Τρῠγόβιος, ὁ, ἡ, Fæce victitans. Pollux 6, c. 4 [§ 27], ubi ei synonymum facit κακόβιος, μικροπρεπής, ἀνελεύθερος : opponit autem, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, εὐτράπεζος, εὔδειπνος. Talis ille ap. Horat. Serm. 2, sat. 3 : Qui Veientanum festis potare diebus Campana solitus trulla, vappamque profestis : quamvis vappa sit proprie non ὁ τρυγίας οἶνος, verum ὁ τροπίας s. ἐξεστηκώς. Apud Gell. 11, 7, quidam vetus celebratusque homo in causis, quum dicere vellet inopi quendam miseroque victu vivere, et furfureum panem esitare, vinumque eructum et fœtidum potare, Hic, inquit, eques Romanus apludam edit et floces bibit. Ubi Gell. subjungit, apludam veteres rusticos Frumenti furfurem dixisse : floces vero prisca voce significare Vini fæcem ex vinaceis expressam, sicuti Fraces ex oleis. Ita ut Floces dicantur ὁ τρυγίας οἶνος, s. ἡ τρύξ : Fraces autem, τὰ στέμφυλα. Simili propemodum scommate dicebantur κυμινοπρίσται et θυμβρεπίδειπνοι : ut ap. Aristoph. Nub. [421] : Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου.

[Τρυγοδαίμων, ονος, ὁ.] Τρυγοδαίμονες, Dæmones peruncti fæcibus ora. Aristoph. Nub. [296] : Οὐ μὴ σκώψῃς, μηδὲ ποιήσῃς ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Ubi schol. annotat τρυγοδαίμονας ab eo vocari τοὺς ποιητάς, quoniam sc. τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδούς, ἁμάξαις ἐπικαθήμενοι : ut et Horat. De art. poet. [275], Ignotum, inquit, tragicæ genus invenisse camœnæ Dicitur et plaustris vexisse poemata Thespis, Quæ canerent

A agerentque peruncti fæcibus ora. Id autem factum fuit ante inventum personæ usum.

Τρυγοδιφάω, Fæcem perscrutor et quod demersum in ea est, perquiro. [Commentitium dicit Lobeck. ad Phryn. p. 629.]

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, Fæcis perscrutatio; Lusus quidam τοῦ γελοίου χάριν inventus, i. e. ad risum excitandum, quippe quo oportebat aliquid ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκός, περιάγοντα [περιαγαγόντα] ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι, Pollux 9, [122, 124] i. e. Post tergum revinctis manibus aliquid in fæcis catinum demersum, ore extrahere.

[Τρυγόδωρος, ὁ, Trygodorus, n. fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 15.]

[Τρυγόζω, Herodian. ap. Boiss. Anecd. vol. 3, p. 263, 3 : Τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων, scr. τρύζειν, quod v. L. Dindorf.]

[Τρυγοιπέω. V. Τρύγοιπος.]

Τρύγοιπος, ὁ, dicitur ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, Polluci [de quo infra] : Hesychioque [Etym. M., et Pho-

B tio, Aristophanem citanti] itidem ὑλιστήρ, Colum per quod vinum fæculentum et ὁ τρυγίας transfunditur ac percolatur; s. Instrumentum quo utuntur οἱ ἰπoῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. Pl. [1087] hoc vocab. utitur. Ibi enim quum Chremylus adolescentulo dixisset, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, respondissetque adolescentulus, Ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά· Chremylus iterum subjungit, Οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται, Saccellus igitur, quo ejusmodi fæces veteres et putidas percolant, huic medebitur incommodo; s. ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος, [vel σακελιστήριον,] ut schol. exp. Haud vero assentior iis, qui τρυγοίπου nomine accipiunt Vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis quando musta fiunt. Neque enim hic de musto, sed de vino veteri agitur, et cujus nonnisi fundum superest. Cujusmodi fæces per qualum vimineum tranfusæ non magis purgarentur quam si aquam turbidam et limosam per cribrum percolares. [Idem Pac. 535 : Ὄζει κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχω-

C μένων. Ubi schol. Ven. : Διυλιστῆρος ἢ πλέγματος, ἔνθα ἐκ τοῦ ληνοῦ εἰώθασιν ἐκπιέζειν. Καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τρύγοιπος προπαροξυτόνως (quem accentum testatur etiam Suidas), οὐχ ὁ τρυγοίπης, ὡς οἴονταί τινες. Phryn. Epit. p. 303 : Ὑλιστήρ· τρυγοιπὸν (scr. τρύγοιπον) τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι.] Ap. Suid. legitur et verb. Τρυγοιπῶ, quod significat τὴν τρύγα ἰπῶ. Vide Τρυγηφάνιος. Sed perperam ap. Polluc. scriptum est Τρύγηπος, et ap. Hesych. Τρυγητός, pro illo τρύγοιπος. [Quod est ap. Polluc. 6, 19; 10, 75.]

[Τρυγοκωμῳδία. V. Τρυγῳδία.]

[Τρῡγονάω.] Ap. Suid. legitur Τρυγονῶσα, quod exp. ἡσύχως κνῶσα, afferens ex Aristoph. [Eccl. 34] : Τρυγονῶσα τὴν θύραν. Hoc autem particip. est a verbo Τρυγονάω. [Rav. cum edd. vett. θρυγονῶσα, reliqui codd. τρυγονῶσα vel τρυγανῶσα. Hesychio pro Θρυγανᾷ, κνᾶται, ξύει, restituendum esse Θρυγονᾷ conjiciat quis ex Theognosto Can. p. 20, 23 : Θρυγονᾶν, τὸ ξύειν.]

[Τρῡγόνιον, τό, Verbena, alias περιστερεών. Poeta De vir. herb. 56. Kall. Τρυγώνιον Dioscor. Noth.

D 4, 60. Boiss. || Palumbula, Columbula. De puella Philodem. Anth. Pal. 7, 222, 2 : Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται τρυγόνιον. Proprie Themist. Or. 22, p. 273, C : Καθάπερ ἐκεῖνοι φάττιά τε καὶ τρυγόνια τιθασεύοντες διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα γοητεύουσι. || Piscis genus, de quo in Τρυγών, Pastinaca marina. Oppian. Hal. 2, 480 : Τρυγονίου δ' οὔπω τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα τρώματος.]

Τρυγονοψάλλειν apud Hesychium : quod proverbialiter dici scribit ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων. [Ἀπὸ τοῦ τρύζειν. Quibus Photius addit l. Hom. in Τρύζω cit.] Quæ ap. [Photium s.] Suid. quoque leguntur, nisi quod apud eum [recte] est τρυγόνα ψάλλειν, in Ms. etiam Cod. [Idem : Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις· ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ ἐπιπόνως ζώντων. Καὶ γὰρ ἡ τρυγών, ἐπειδὰν πεινᾷ, τότε μάλιστα ψάλλει.]

[Τρύγος. V. Τρυγητός.]

[Τρυγοφόρος, ὁ, ἡ, Fæcem ferens, Fæculentus. Nicetas Chon. Ann. p. 415, C, κύλικος. L. Dind.]

[Τρύγω. V. Τρυγέω.]

[Τρῠγῳδέω.] Apud Hesych. verb. Τρυγῳδεῖν, quod exp. κωμῳδεῖν, ut et schol. Aristoph. dicetur τρυγῳδίαν exponere κωμῳδίαν. Sunt qui dicant esse Conviciis et dicteriis incessere perunctum fæcibus ora : quoniam olim plaustris insidentes et peruncti fæcibus ora, invehi solebant in obvios quosque : unde et proverb. Ex plaustro loqui.

Τρυγώδης, ὁ, ἡ, Fæcis plenus, Fæcem referens, Fæculentus [Gl.], ut Plin. dicit Fæculenta aqua ; Polit. ap. Alex. Aphr. Probl. interpr. Fæcosus. [Aristot. Probl. 20, 35 : Τὸ τρυγῶδες (vini). Plutarch. Mor. p. 693, E : Τοῦ οἴνου τὸ τρυγῶδες· 935, B. Matthæi Med. p. 56 med. Hesych. in Τρυγηρός.] Item τρυγώδη κολλύρια quædam apud Medicos sunt : de quibus Galen. τῶν Κατὰ τόπ. 4, 2, Paul. Ægin. 7, 15, et Cels. 6, 6. [Hippocr. p. 207, B : Πτύσις αἱμάλωπος οὐ τρυγώδης γενομένη. Aret. p. 44, 2, πύον· 60, 49, αἷμα· 55, 39, ἕλκεα. Diosc. Ther. c. 5. Wakef. Τρυξώδης male ap. Alex. Trall. 8, p. 433 fin.]

Τρυγῳδία, ἡ, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία : hæc, quod τράγος auctori præmium esset (unde Horat. Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum) : illa vero διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις : qua de re vide quæ annotavi in Τρυγοδαίμονες. Vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, i. e. νέον οἶνον : sunt enim et qui musti utrem eis præmii vice datum fuisse dicant. [Utramque etym. ponit Suidas.] Athen. 2, [p. 40, B] τρυγῳδίαν ex eo nominatam fuisse scribit, quod in Icario Atticæ loco inventa fuit κατὰ τὸν τῆς τρύγης καιρὸν, Tempore vindemiæ : unde colligit, ἀπὸ μέθης καὶ τὴν τῆς κωμῳδίας καὶ τὴν τῆς τραγῳδίας γεγενῆσθαι εὕρεσιν. Quod etymon sequendo, a τρύγη derivatum foret. Sed probabiliora sunt præcedentia, quorum primum Horatii etiam auctoritate nititur. Utitur vero hoc nomine Aristoph. per jocum pro τραγῳδία, Ach. [400] : Ὁ νοῦς μὲν ἔξω, συλλέγων ἐπύλλια, Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν [τραγῳδίαν], de Euripide. Ubi tamen schol. exp. κωμῳδίαν : sc. διὰ τὸ τοῖς νικῶσι Κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, i. e. νέον οἶνον. [Ibid. 499, 500.] Apud Suid. vero legitur Τρυγοκωμῳδία, in vulgg. quidem editt. : pro quo ex vet. cod. reponendum, Τρυγῳδία, κωμῳδία. Quam esse veram lectionem patet ex schol. Aristoph., ex quo ista desumpta sunt, ut alia apud eum quam plurima.

[Τρυγῳδικὸς, ή, όν, Comicus. Aristoph. Ach. 886, χορός.]

[Τρυγῳδοποιομουσική, ἡ, Musica faciendis comœdiis adhibita, vel poetarum comicorum. Aristoph. fr. Thesmoph. alt. ap. Athen. 3, p. 117, C.]

Τρυγῳδὸς, ὁ, pro Tragicus, affertur ex Aristot. De poet. [ubi non est], Qui sc. ob musti utrem certat carmine, s. Qui poemata agit canitque perunctus fæcibus ora, sequendo etymologias supra dictas. [De comœdis Aristoph. Vesp. 650 : Χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μείζονος ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς· 1537 : Ὀρχούμενον χορὸν τρυγῳδῶν· fr. Geryt. ap. Athen. 12, p. 551, B.]

Τρῡγὼν, όνος, ἡ, Turtur [Gl.] : dicta παρὰ τὸ τρύζειν [etiam sec. Suidam in h. v.] significante πολυφωνεῖν : unde et proverb. Τρυγόνος λαλίστερος, teste Eust. [Il. p. 229, 19 ; 750, 13. V. parœmiogrr., Alexis ap. Athen. 4, p. 133, C. Theocr. 15, 88 : Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Id. 7, 141 : Ἔστενε τρυγών.] Meminit hujus avis [Aristoph. Av. 301, 979,] Athen. 9, [p. 394, E] ubi ex Aristot. tradit περιστερῶν esse unum genus, quinque vero species : idque patere ex his philosophi verbis, Περιστερὰ, οἰνὰς, φάψ, φάσσα, τρυγών. Vide eund. Aristot. H. A. [præter alios ll.] 5, 13, ubi scribit [ut Eust. Od. p. 1712, 43] τὴν τρυγόνα esse ἐλάχιστον τῶν περιστεροειδῶν. [Eumath. Ismen. p. 94 : Οἷον οἰμώξεται, οἷον κόψεται, οἷον θρηνήσει, ὄντως ἐλεεινὸν, ὄντως ἄγριον, καὶ οἷον τρυγὼν ἐπὶ νεοττοῖς ὀλλυμένοις. Koenio.] Hesychio τρυγὼν est etiam ἰχθὺς [ut Gl.] θαλάσσιος : cujus τὸ κέντρον esse ait δηλητήριον. Hujus vero θαλασσίας τρυγόνος meminit Aristot. H. A. 5, 3 [aliisque locis multis], nec non Ælian. [N. A. 2, 36] et Nicander [Th. 828 sq.], itemque Diosc. 7, 8, et 8, 6 : quorum illo in loco symptomata describit quæ ab ea ictus comitantur, in hoc autem remedia. Latini Pastinacam [Gl. in Τρυγὼν θαλασσία] ma-

A rinam nuncupant : de qua multa ap. Plin. [Oppian. Hal. 2, 484—505, Lucian. Tragœdop. 262, Eust. Od. p. 1676, 48. V. omnino Beckm. ad Antig. Car. c. 22, p. 33 sq. In Geopon. 20, 36 inscr. τρυγόνος θαλασσίου, cod. Gud. omittit et 38, ubi addit, ultimam utriusque voc. syllabam compendio scribit.] Rursum Hesychio τρυγὼν ἡ τῶν γυναικῶν μῖξις, et σύντροφος. [Cum prioribus conf. Photius : Τρυγών, ζῷον· παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν. Lat. Turturilla confert Vossius. Apud Antiphanem Athen. 8, p. 339, B, ubi ἀφύας καὶ τρυγόνα, respici ad n. scorti Τρυγὼν suspicatur Meinek. vol. 3, p. 15.] Quæ verba mendo non carere videntur. Apud Eundem legitur accus. τρυγὼς, τὰς τρυγόνας. [Idem : Τριγὸς, τρυγών.] Meminit Idem et superioris proverb. Τρυγόνος λαλίστερος : cujus hanc affert rationem, quoniam αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσι λαλοῦσι : qua de re Eust. quoque p. 751. [Conf. etiam Τρυγονοψάλλειν. De vocat. τρυγὸν Gregor. De dial. p. 596, gramm. Meerm. p. 661, XII.]

B [Τρυγὼν, όνος, ἡ, Trygon, nutrix Æsculapii, ap. Pausan. 8, 25, 11. N. mulieris in inscr. Messan. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 624, n. 5617 : TPYΓONI. V. voc. præc. L. Dind.]

[Τρυγωνίζω, ap. Amphiloch. Or. in quatrid. Lazarum p. 58, B : Τὴν ξηρανθεῖσαν συκῆν ἐσυκοφάντησαν λέγοντες ὡς τρυγωνισθεῖσαν καὶ οὐχ ὡς δεσποτικῷ ῥήματι ξηρανθεῖσαν, a Kallio cit., ubi Int. vertit, Aruisse velut accisam, non liquet an τρυγηθεῖσαν sit scribendum.]

[Τρύζος, ὁ, Tryzus, n. tyranni ap. Ælian. V. H. 14, 22, suspectum Perizonio.]

Τρύζω, i. fere q. τρίζω [Strideo, Gl.] : nam eo φθόγγος quidam designatur, sed proprie qualis est turturis, quæ hinc τρυγὼν nominatur. [Ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς sec. Photium s. Suidam. V. Τρυγόζω.] Hesych. τρύζει exp. γογγύζει, ψιθυρίζει, Murmurat, Susurrat [et Τρύζεται, ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται] : ut ap. Hom. τρύζητε exp. γογγύζητε, Il. I, [311] ubi Achilles legatis ad se missis ait,

C Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Quo in loco Eust. annotat τρύζειν esse πολυλογεῖν s. πολυφωνεῖν : quoniam τὴν τρυγόνα (quæ a τρύζω nominata est) ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τῶν τρυγόνων τοιούτους καλοῦσα. Turturem vero gemere dicit Virg., sic canens in Bucolicis : Nec gemere aeria cessabit turtur ab ulmo. Cic. Vocibus instare Latine vertit, quod Arat. Græce τρύζειν dixerat ; hunc enim ejus versum [948] : Ἢ τρύζει ὀρθινὸν ἐρημαίη ὀλολυγὼν, sic reddidit : Et matutinis acredula vocibus instat. Fest. Avienus vero, Si matutinas ululæ dant carmine voces. Ubi etiam obiter nota Ὀλολυγὼν Latine dici non solum Acredula, sed etiam Ulula. Eust. inter τρίζειν [quod v.] et τρύζειν distinguens, hoc esse dicit τρυγόνων [quibus τρύζειν tribuit etiam Pollux 5, 89], illud vero νυκτερίδων. [Theocr. 7, 140 : Ἁ δ' ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. Agath. Anth. Pal. 5, 292, 6, de eadem. « Arrian. Exp. 1, 25, 9 : Χελιδόνα τρύζουσαν μεγάλα. » Wakef. Nicetas Chon. Ann. p. 326, C :

D Κωτίλλουσαι χελιδόνες καὶ μελεάζουσαι ἀηδόνες καὶ πᾶν ἕτερον ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ τρύζον ἐν ταῖς λόχμαις καὶ τιτυβίζον μουσικὸν πτερόν. L. D. V. Τρυγονοψάλλειν. « Hippocr. p. 40, 1, de alvi egestione : Εἰ δὲ εἴη ὑγρὸν τὸ διαχώρημα, ξυμφέρει μήτε τρύζειν μήτε πυκνόν τι εἶναι. Ubi Galenus : Διορισμὸς δὲ τούτων ἐστὶν, εἰ μή γε τρύζει. Γέγραπται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς τοῦ σίγμα τοὔνομα, καθ' ἑκατέραν γραφὴν ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου πεποιημένον. Quem l. Erotianus exponere videtur : Τρύζειν, οἱ δὲ στρύζειν· ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται, ὡς καὶ Ὅμηρός φησιν (l. c.). Additque idem Bacchio τρύζειν esse τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν. Dicitur vero de ventris murmure aut stridore aut de ventris egestione quæ cum susurro quodam procedit. Sic de vento in utero p. 664, 52 : Φῦσα ἔξεισι καὶ τρύζει. Et p. 593, 22, Τρυσμὸς dicitur de uteri susurro et stridore in suum locum redeunte. Significatur autem strepitus quidam velut stridor, qui in ventre subau-

ditur, quem etiam per τρυλλίζειν in pectore mihi exprimere videtur Hippocr. p. 534, 31, ut τρυλλίζειν pro τρύζειν positum videatur : Καὶ ἐκ τῶν στηθέων καὶ πλευμόνων οἷον γαστὴρ τρυλλίζει. Τρίζειν etiam dicitur de ventris stridore, ut p. 480, 52, ἡ κοιλίη τρίζει· 482, 28 : Τρίζει τὸ αἷμα οἷον μάσθλης, de sibilo illo et sono stridulo qui in thorace exauditur, pulmone ad latus adhærescente, ut τὰ στήθεα pro αἷμα lubentius legam. Et p. 466, 36, τὰ ὦτα τέτριγε. At τρύζειν de urina Hippocr. dicit guttatim stillante et destillando strepitum edente et quendam sonum, velut p. 88, B : Εἰ δὲ κατ' ὀλίγον τρύζοι τὸ οὖρον· p. 647, 34, τὸ οὖρον τρύζει, quod p. 567, 41, στάζει, ut p. 687, 17, τὸ οὖρον τρύζει, et στάζει eadem in re p. 655, 38; 564, 26. Et p. 662, 43, τὰ ἐπιμήνια τρύζοντα, Menses guttatim destillantes. » Foes. Aret. p. 58, 30 : Τρύζει μὲν τὰ ἔντερα, φῦσαι δὲ διεξίασι δασεῖαι. Transitive cod. barbarogr. Nicetæ Chon. p. 358, B : Ὑπ' ὀδόντα ἐτονθόρυζε) ἔτρυζε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.]

[Τρυηλὶς, ἴδος, ἡ, Trulla. Lucian. Lexiph. c. 7 : Τρυηλὶς μεντορουργὴς εὐλαβῆ ἔχουσα τὴν κέρκον. Libri τρυηλὴς, τρυήλης, τρυήλεις et ἔχοντα vel ἔχων. Correctum ex Hesychio : Τρυηλὶς, ζῷον ῥύσις (ζωμήρυσις Salmasius).]

[Τρυλίζω, Ploro, ap. Theognost. Can. p. 24, 21 : Τρυλίζει, ὀδύρεται, non diversum est a Τρυλλίζω, quod v. in Τρύζω. Pollux vero 5, 89 : Ὄρτυγας τρυλίζειν. V. Ἐντρυλίζειν, quocum permutatur 9, 109.]

Τρύμα et Τρύμη, ἡ, ut τρίμμα, de Veteratore dicitur et Homine qui longo rerum usu veluti est tritus, ut supra docui. [V. Τρύμη.]

[Τρῦμα, τό. V. Τρύμη.]

Τρῦμᾰλιά, ἡ, Foramen [Gl.] significat sive ὀπὴν, ut τρύμη, sive τρύμα, [Hesychio τρύπη, in plur.] ex quo derivatum est, teste Eust. quoque : ut Marc. 10, [25] et Luc. 18, [25] : Κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, Per foramen acus. Itidemque Eust. τρυμαλιὰν esse dicit τὴν ὀπὴν τῆς βελόνης. [De fissuris petrarum Jerem. 13, 4; 16, 16, etc. De arboris in insitione foramine Geopon. 4, 13, 2. Eadem 13, 4, 2; 7, 1 et Nilus Epist. 3, 34, p. 320 : Ἐνεφώλευσε τῇ τρυμαλιᾷ (muris).] At jocoso salsoque simul dicterio Sotades Ptolemæo Arsinoen γαμήσαντι objiciebat, Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, ap. Plut. [Mor. p. 11, A] et Athen. [14, p. 621, A.]

[Τρυμαλῖτις, ιδος, ἡ, Hesychio Ἀφροδίτη. V. Τρυμαλιά.]

Τρύμη, ἡ, sive Τρύμα [Τρῦμα, τὸ], ex Τρύω derivatur, et significat Foramen, τρῆμα. Aristoph. vero τρύμην vocat τὸν πανοῦργον [ut interpr. Photius] καὶ ἰτητικὸν, seu, ut ipse loquitur, τὸν ἴτην, i. e. τὸν ἰταμὸν, inquit Eust. p. 1517, [7. Conf. p. 1471, 8]. Sed magis probo expositionem illam, πανοῦργον, ut significet Veteratorem, quique in versutiis veluti tritus est. Est autem locus Aristoph. Nub. [448] : Περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη, Μάσθλης, schol. recte exp., ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν· ut sit λεπτολόγος καὶ εὔστομος ὡς τρύπανον. Ibid. subjungit, Τρύμη οὖν, τρύπανον, ὡς πάντων περιγενόμενον. Ita ut τρύμην et τρύπανον pro eod. accipere videatur, i. e. pro Terebro s. Terebra. Paulo ante tamen dixerat, Τρῦμα καὶ τρῆμα τὴν ὀπήν φασι, Foramen : et paulo post, τρύμην per τρυμαλιὰν exp., quod hinc derivatum, itidem Foramen denotat. [|| Theognosto Can. p. 112, 13 : Τρύμη, ἡ ταλαιπωρία, Ærumna, Miseria; et p. 24, 22 : Τρῦμα, πόνος, Labor. Τρύμα bis cum iisdem interpretationibus Zonaras Lex. p. 1750 inter neutra. L. Dind.]

[Τρύνης, ἐφίππιον, στήμων, Hesychii gl. obscura.]

[Τρῦνος, ὁ, sine signif. tanquam disyllabum in υνος cum φρῦνος conjungit Arcad. p. 193, 17.]

[Τρὺξ, γὸς, ἡ.] Venio nunc ad Τρὺξ, de quo supra in Τρύγη dictum aliquid est : sc. τρύγην et τρύγα Eust. accipere τὸν Δημητριακὸν καρπόν : sed me, quod ad τρύγη attinet, pedibus in ipsius sententiam ire, dissentire contra ab eo de nomine τρὺξ, præsertim quum nec exemplo ullo nec auctoritate nitatur. Hesych. quidem τρὺξ a τρύγη derivat, sed longe alio exponit modo : sc. ὁ νέος οἶνος, et γλεῦκος ἀδιήθητον, i. e. Vinum recens, Mustum nondum percolatum. Itidemque τρύγα esse dicit οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ, Vinum nondum percolatum, quale ex ipso torculari defluxit, quum premeretur. [Photius : Τρὺξ, καὶ τὸ γλεῦκος καὶ ἡ ὑποστάθμη. Ἀριστοφάνης.] Quomodo accipiendum ap. Anacr. in Athen. 15, [p. 671, F] : Στεφανοῦται τῇ [στεφανοῦταί τε] λύγῳ, Καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα· est enim mustum dulcius vino aliquandiu inveterato. Per κατάχρησιν vero et ὁ παλαιὸς οἶνος nominatur τρὺξ, ut schol. Theocr. annotavit : qui et ipse tradit proprie τρύγα appellari τὸν νέον οἶνον. || Sed plerumque τρὺξ dicitur Fæx [Gl.] vini s. veteris s. novi, s. in dolii sive in poculi fundo : i. e. Materia vini crassa, quæ in fundo dolii poculive subsidit : ut ipse idem schol. ap. Theocr. 7, [70] : Καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων, exp. μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου : τρυγὸς nomine ibi accipiens τὸν τρυγίαν. [Archiloch. ap. Athen. 11, p. 483, D : Ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός.] Eodem modo usurpavit Aristoph. Pl. [1086] : Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, Quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhaurienda est. [Additur : Ἀλλ' ἐστὶ κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά (ut Aristid. vol. 2, p. 403 : Ἀντ' οἴνου τρύγα καὶ ταύτην σαπράν)· Nub. 50 : Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς· schol. νέου οἴνου. Pac. 576 : Τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας· schol. νέου οἴνου· ut Theophr. H. Pl. 9, 12, 1. Vesp. 1309 : Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί. Nicand. Th. 932 : Οἴνης τρύγα ἢ ὄξους· (de aceto fr. Georg. ap. Athen. 4, p. 133, E). Plur. Gætulicus Anth. Pal. 11, 409, 2 : Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα Σιληνὶς πάσας ἐξερόφησε τρύγας. Hippocr. p. 621, 9 : Τρύγα ξηρὴν ἐξ οἴνου παλαιοῦ λευκοῦ· 627, 39; 643, 11, et alibi. Theophr. H. Pl. 9, 9, 3, ubi τροχίσκοι τρυγὸς, de quibus v. Schneider. Lucian. Tim. c. 19 : Εὑρήσει τὴν διφθέραν καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου· Hermotim. c. 60, et alibi cum aliis quibusvis.] At Phryne meretrix utrumque metaphorice usurpans, Πρεσβυτέρα γεγενημένη, ἔλεγε τὴν τρύγα πλείονος πωλεῖν διὰ τὴν δόξαν, ut Plut. refert in Præc. sanit. [p. 125, A.] I. e. Fæcem sese pluris vendere in sua senecta quam vinum vendidisset in juventute. Itidem τρύγα pro Vini fæce seu ὑποστάθμη accepit rursus idem Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, E] contendens vinum διυλίζεσθαι et διηθεῖσθαι non debere : Μέγα δὲ, inquit, τεκμήριον τῆς διαφορᾶς, καὶ τὸ μὴ διαμένειν, ἀλλ' ἐξίστασθαι καὶ μαραίνεσθαι, καθάπερ ἀπὸ ῥίζης κοπέντα τῆς τρυγός. Ubi etiam addit, Veteres τρύγα aperte vocasse τὸν οἶνον, quemadmodum, inquit, ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι : ut et Pollux [6, 18] testatur τὸν οἶνον appellari τρύγα, afferens exemplum ex Cratino, quo id probat. [Theophr. fr. 2 De lapid. 57 : Παραπλησίως δὲ καὶ ὁ ἰὸς γίνεται· χαλκὸς γὰρ ἐρυθρὸς ὑπὲρ τρυγὸς τίθεται. Ubi Schneider. : « Intelliguntur Vinacea, στέμφυλα, recentioribus Græcis βρύτια, quæ etiam τρύγα dici monuit Galen. De alim. fac. 2, 9, vol. 6, p. 343. Hinc vinum etiam secundarium seu loram græce τρύγα vocari addit idem : Τὸ γάρ τοι τῶν βρυτίων ἀπόβρεγμα τρύγα καλοῦσι. Pollux 6, 18, τρυγηφάνιον vocatum ait. Geopon. 6, 13, 2 : Ἡ γὰρ ἐκ στεμφύλων τρὺξ, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι θάμναν, οὐκ ἀηδὲς πόμα. Jam Hippocr. De diæta 2, 6, τρύγας στεμφυλίτιδας loram dixit. » Ita Coraes interpr. ap. Theopompum Athen. 14, p. 649, B : Ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν, scribens cum aliis εὐκοιλίαν. Alii intellexerant Vinum recens.] Alioqui τρὺξ pro Fæce non ἐπὶ οἴνου solum dicitur, sed etiam ἐπὶ ἐλαίου, teste eod. Polluce [1, 245], quam olei fæcem ἀμόργην Græci peculiari nomine vocant, Latini Amurcam. [Ὄξεος Aret. p. 135, 25. Ὀξηρὰ καὶ οἰνηρὰ Matthæi Med. p. 353, 12. De alia fæce Herodot. 4, 23. Diosc. 2, 87, στέατος· 5, 120, χαλκοῦ· Plut. Mor. p. 895, C, ὕδατος· et αἵματος ap. Galen. vol. 3, p. 61, F, confert Lobeck. ad Phryn. p. 72 sq.] Quin et Fæx illa, quæ ex ferri coctura superest, τρὺξ nominatur, alioqui σκωρία dicta, Lat. etiam Scoria. Nicand. Al. 50 : Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων Ἔντοσθεν χοάνοιο διχῇ πυρὸς ἤλασε λιγνὺς, Scoriam et recrementum ferri. [Improprie Euodus Anth. Plan. 155 : Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα, ῥήματος οὐρήν. Ap. Hippocr. p. 1159, F; 1228, E, de atra bile : Διὰ τοῦ ἐμέτου τρὺξ μαλθακὴ ἦλθε, ut alibi τρυγώδης πτύσις.]

[Τρυξώδης. V. Τρυγώδης.]

[Τρύος, ους, τὸ, i. q. πόνος, Ærumna. Anonymus ap. Etym. M. p. 94, 42 : Πολὺ τρύος ἤλασεν ἔξω.]

Τρύπα [et Τρύπη], ἡ, i. q. τρύμα et τρυμαλιὰ, i. e. Foramen, ut testatur Eust. quoque, p. 1069 : Τρυμαλιὰ δὲ πάντως ἡ τρύπα. [Herodian. Epim. p. 89 : Μυωξία ἡ τοῦ μυὸς τρύπα· 136 : Τρώγλη ἡ τρύπη, ubi Moschop. τρύπα. Lex. De spirit. p. 233 : Ὀπὴ ἡ τρύπα. Syntipas Ms. ap. Ducang. : Ἐσύναξεν εἴς τινα τρύπαν τοῦ τοίχου. Ceterum τρῦπα potius scribendum, nisi υ corripi putarunt recentiores, ut qui infra ἡ δὲ τρύπη scripserat pro ἡ τρύπη.] Suidas vero et pro Terebro accepisse videtur : Τρύμη, ὁ τετριμμένος σφόδρα καὶ πεπειρονημένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπαν φαμέν. Pro eo enim τρύπαν schol. Aristoph. habet τρύπανον : ita ut τρύπα et τρύπανον idem sint. Nisi forte et ap. Suid. pro τρύπαν leg. sit τρύπανον : ap. quem tamen non τρύπαν, sed τρυπᾶν habet Ms. etiam cod.; sed manifestum esse videtur mendum. [Forma τρύπα etiam Barnab. in Epist. ap. Van Dale De Aristea p. 111. Struv. Forma Τρύπη, quam ponit Theognost. Can. p. 24, 24, epigr. Anth. Pal. 14, 62, 2 : Ἡ τρύπη φαίνεται οὐδαμόθεν. Sic enim codex Palat. pro ἡ δὲ τρύπη, quod prosodiæ adversatur. Incerta forma schol. Aristoph. Pl. 714 : Ὀπὰς) τρύπας. Hesychius : Παραπλασμὸς, ὁ ἐν ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις ῥύπος, et in Τρυμαλιαί. Pro τροπῆς in var. scr. Reg. 1, 22, 35, τρυπῆς.]

[Τρῦπᾰλώπηξ, εκος, ἡ, ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος, Phrynich. Bekk. An. p. 64, 28.]

[Τρυπάνη. V. Τρύπανον.]

[Τρυπανία, ἡ, ap. Polluc. 10, 146 : Ἐν δὲ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ (alii libri Ὀλυμπίῳ) στήλη ἀναγέγραπται τρύπανα τρυπανίας ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα, incerta signif.]

Τρῦπᾰνίζω, ίσω, ιῶ, Terebro, i. q. τρυπῶ : Hesych. τρυπανίζεται, τρυπάνῳ πλήσσεται.

[Τρυπάνιον, τὸ, diminut. a τρύπανον, ap. Photium in Τέρετρον, ubi Suidas τρύπανον. V. Τερέτριον.]

[Τρυπανίσκος, ὁ, Terebra. Martyrium in Actis SS. Maji vol. 4, p. 642, F. Osann.]

[Τρυπανισμός, ὁ, Terebratio. Aquila Esai. 54, 12, λίθους τρυπανισμοῦ, ubi al. γλυφῆς.]

[Τρυπανοειδής, ὁ, ἡ, Terebræ similis. Proculus Paraphr. Ptolem. Tetrab. p. 19, B : Γίνεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τῆς τρυπανοειδοῦς κινήσεως et adv. Τρυπανοειδῶς, paullo post : Ὁ ἥλιος τρ. κινούμενος. L. D. Contr. Τρυπανώδης, ὁ, ἡ. Τρυπανώδεις πόνοι Psellus in poem. De medicina, Boiss. Anecd. vol. 1, p. 219. Osann.]

Τρύπανον, τὸ, seu Τρυπάνη, ἡ, Terebrum, Terebra, [Perforaculum, add. Gl.] i. q. τέρετρον [quod v.]: quamvis velut diversa ponantur in hoc ap. Suid. versu, ex Epigrr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 205, 7] opinor : Τρύπανά τ' εὐδίνητα καὶ ὠκύεντα [ὠκήεντα] τέρετρα. [Conf. id. 6, 204, 4, περιαγές. Hom. Od. 1, 385 : Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ.] Eur. Cycl. 461 : Ναυπηγίαν δ' ὡς εἴ τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῖν χαλίνοιν τρύπανον κωπηλατεῖ. Nicochares Polluc. 10, 141. Plato Crat. p. 388, A seq. Lucian. Jov. Conf. c. 11, Charid. c. 21.] Athen. 5, [p. 207, A] : Διὰ τρυπάνων δ' ἦσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι τοὺς σταμῖνας [σταμίνας] συνέχοντες· solent enim ligna terebrata clavo ligneo aut etiam ferreo compingi et coagmentari. [De instrumento chirurgico Hippocr. p. 544, 55 : Τὴν πλευρὴν τρυπῆσαι τρυπάνῳ. Heliodor. in Cocchii Chirurg. p. 93, 16, 19.] || Metaph. τρύπανον vocatur Veterator, ut ex schol. Aristoph. docui in Τρύμη : qua signif. dicitur et τρίβανον. [Signif. obscœna sec. Eust. Od. p. 1471, 8, Callim. ap. Steph. Byz. v. Αἴγιναι et schol. Theocr. 7, 107 : Πὰν ὁ Μαλειήτης τρύπανον αἰπολικόν. V. Τρυπάω.] At τρυπάνη ap. Hesych. legitur, dicentem esse ἐργαλεῖον τεκτονικόν [ut paroxytonon ponit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 18, 20] : ap. quem et Τρυπήλη [τρυπήλα] pro τορύνη. [(Conf. Lobeck. Pathol. p. 110.) Hesychius : Ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ. Qua de Cremiorum signif. ipsoque voc. φρύγια v. Albert. De parte inferiori πυρείου Theophr. H. Pl. 5, 9, 7 : Τὸ δὲ τρύπανον (τὸ ἐκ ῥάμνου) ἀπαθέστερον· fr. 3 De igni 64 : Τὸ τρύπανον δάφνης· iterumque ib. ŭă]

[Τρυπανοῦχος, ὁ, Terebræ manubrium. Pollux 10, 146 : Τέκτονος σκεύη... τρύπανον, τρυπανοῦχος, ἀρίς. Quæ inter ἐργαλεῖα τεκτονικὰ ponit etiam 7, 113.]

[Τρυπανώδης. V. Τρυπανοειδής.]

Τρυπάω, Terebro [Gl.], Perterebro, Perforo [Gl.], Pertundo [Gl. Hom. Od. I, 387 : Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ. Lucillius Anth. Pal. 11, 308, 1 : Τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Κλεόνικος ὁ λεπτὸς, αὐτὸς ἐτρύπησεν τῷ ποσὶ τὴν βελόνην. Quibuscum conf. Ammian. ib. 11, 102. Plato Crat. p. 327, E : Ὃ ἔδει τρυπᾶν· 388, A ; Theag. p. 124, B. Polyb. 22, 11, 15, τρυπῆσαι τὸν πυθμένα. Plut. Mor. p. 156, B, ξύλα.] Lucian. [Herc. c. 5] : Τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, Pertusa dei lingua alligatos eos homines ductitari ab ejus summo finxit, Bud. [Matthæi Med. p. 141, 12 : Τρυπᾶν χρὴ τὴν σικύαν. Cum duplici accus. Lucian. Ocyp. 169 : Πόθεν με τρυπᾷ τὸν πόδ' αὖ κρυπτὸς πόνος, ubi libri μοι. Hesychius : Πελεκᾶν, ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυποῦν (τρυπῶν) τὰ δένδρα. Idem interpr. τρίβειν, unde corrig. Theognost. Can. p. 24, 22, ubi τρυτᾶν, ut ap. Zonaram p. 1752. Τρυπᾷ ex loco corrupto Athen. 10, p. 420, D, citat Valck. || Signif. obscœna Theocr. 5, 42 : Αἱ δὲ χίμαιραι αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη. Schol., ἐπέβαινεν, ὤχευεν. Antistius Anth. Plan. 243, 6 : Τρυπᾶν πάντας ἐπιστάμεθα, de Priapo. V. Τρύπανον.] Pass. Τρυπῶμαι, Terebror, Perforor, Pertundor : unde partic. τρυπώμενος et τετρυπημένος, Terebratus, Perforatus, Pertusus. [Perfossus, Gl.] Plut. Symp. 1, 8 [p. 625, D], ex Sophocle : Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ Μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου. Xen. Anab. 3, [1, 31] : Ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ Λυδὸν, ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον, Utramque aurem perforatam habentem. Erant autem perforatæ aures barbariæ exprobratio. In Sophoclis autem illo loco τετρυπημένον [ut dicit Plut. p. 631, D] οὖς opp. τῷ ἀτρυπήτῳ et βεβυσμένῳ, quod vix perforatum esse videtur, adeo ut vox penetrare nequeat, quod et in κυψελοβύστοις accidit, i. e. Quæ sordibus obstructæ et obturatæ sunt. [Aristot. H. A. 4, 4 et 5 : Τετρύπηται τὸ ὄστρακον. Lucian. Tim. c. 18 : Κοφίνου τετρ. Paullo aliter id. Alexand. c. 16 : Ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος. De τετρυπημένος πίθος v. in Τετραίνω.] At τετρυπημέναι ψῆφοι dicuntur esse Calculi damnatorii, sicut πλήρεις, Absolutorii. [V. Lex. rh. Bekk. An. p. 307, 18, Harpocrat. v. Τετρυπημένη, præter Aristotelis in Rep. Ath. fragmentum, Æschinis afferentem l. p. 11, 34. Pollux 8, 123. Add. Lucian. Bis accus. c. 35 : Τὴν τετρυπημένην φέρειν. De usu improprio Demetr. De eloc. c. 276 : Πειρᾶσθαι τὰ ὀνόματα πρεπόντως λέγειν τοῖς πράγμασιν, οἷον ἐπὶ τοῦ δολίως καὶ λαθραίως δράσαντος, ἐτρύπησεν ἢ διέφυγεν, ubi ἐξετρύπησεν Schneiderus, quod v.]

[Τρύπη. V. Τρύπα.]

[Τρυπήλη. V. Τρυπάνη.]

Τρύπημα, τὸ, i. q. τρῆμα et τρύμα s. τρυμαλιὰ, Foramen. [Cavernum, add. Gl. Eupolis ap. Etym. M. p. 726, 53 : Οὐδὲν κενὸν τρύπημ' ἂν ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕροις· quod Meinek. vol. 2, p. 562 eadem signif. dictum conjicit qua Aristoph. Eccl. 624 : Προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. L. D. Ἀπὸ τριῶν τρυπημάτων τὴν ἐργασίαν πεποιῆσθαι Neæram ap. Hermog. p. 391, F. Valck. Tzetz. Hist. 6, 39, τριῶν ἐκ τρ.] Lucill. [Anth. Pal. 11, 78, 3] : Ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθὰ, Formicarum foramina, modo recta, modo obliqua, i. e. Cavernæ in terra terebratæ. Quo cum loco conf. quendam Plutarchi [Mor. p. 968, A] in Στρεβλότης citatum. [Aristoph. Pac. 1234 : Ἵνα μή γ' ἀλῷ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς. Mœris p. 289 : Ὀπὴν Ἀττικοὶ, τρύπημα Ἕλληνες. De foraminibus tibiarum Plut. Mor. p. 389, D : Χορδαῖς καὶ τρυπήμασι. Geopon. 4, 13, 4 : Τὸ πρέμνον τὸ ὑπὲρ τὸ τρύπημα (arboris). Pollux 4, 70, 80. Id. 9, 95, κύβου. Matth. 19, 24, ῥαφίδος.]

[Τρυπημάτιον, τὸ, diminut. voc. præcedentis. Hero Spirit. p. 161, 1 : Σφαιρίον τετρυπημένον λεπτοῖς τρυπηματίοις συνεχέσι. L. Dind.]

Τρύπησις, εως, ἡ, Terebratio, ex Platone, i. q. τρῆσις. [Non est ap. Plat., sed ap. Aristoxen. Harm. elem. 2, p. 37, D : Πρὸς τὴν τῶν αὐλῶν τρύπησιν βλέποντες. Geopon. 4, 13, 1 : Ὁ διὰ τρυπήσεως ἐγκεντρισμός. L. Dind.]

[Τρυπητέον, Terebrandum, Perforandum. Eustath. A Opusc. p. 291, 52 : Τρυπητέον ὑμᾶς ἔσωθεν.]

[Τρυπητὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Philonem Belop. p. 90, C: Δεῖ δὲ καὶ τρυπητῆρα χαλκοῦν ἢ κεραμεοῦν κατασκευάσαι, μὴ ἔλασσον ἢ τέσσαρας μετρητὰς χωροῦντα· et ib.: Τετρυπημένου τοῦ τρυπητῆρος ὕδατος ἐγχυθέντος· et in seqq. vertitur Vas perforatum. Polyb. 10, 44, confert Schneider.]

[Τρυπητὴς, ὁ, Terebrator, Gl. Plato Cratylo p. 388, D.]

[Τρυπητὸς, ὁ, Terebratus, Perforatus. Nicetas Chon. Ann. p. 361, A : Περὶ τὸν λεγόμενον τρυπητὸν λίθον. L. Dind.]

[Τρυπις, n. viri esse perhibetur in numo Argivo Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 232, n. 27, ubi $\frac{\mathrm{T}}{\pi}\mathrm{A}^{\mathrm{PY}}_{\mathrm{IC}}$.]

[Τρυπὸς ante τρύπανον sine signif. ponit Herodian. Epim. p. 137, nisi leg. τρύπα, quod v. L. Dind.]

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Virum atterens, i. e. Conficiens, Excrucians, Exhauriens, Emacerans. Soph. Phil. p. 384 [208] : Οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ B τρυσάνωρ, schol. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. Possis etiam dissolvere et exponere αὐδὴ ἀνδρὸς τετρυμένου, i. e. καταπεπονημένου. [ῡᾰ]

Τρῡσίβιος, ὁ, ἡ, Vitam vexans, Vitæ molestus, Vitam excrucians. Aristoph. Nub. [421]: Φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, Ventris vitam exercentis et excruciantis : quemadmodum schol. quoque exp. κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. [Pollux 6, 27, ἑστιάτωρ.] Itidemque Eustathio [Od. p. 1828, 12] τρυσίβιος est ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ βίον. Quod possis interpretari Vexans et molestans in quærendo victu; vel, Se tantum non enecans in victu sibi comparando. [ῡῐ]

[Τρῡσίμοχθος, ὁ, ἡ, Laboribus attritus, restituebat Meinek. ap. Polyb. 5, 106, 4 : Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἀεί ποτε Πελοποννήσιοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων οἰκειότατα (διακείμενοι vel ἔχοντες) πρὸς τὸν ἥμερον καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἥκιστα πάντων ἀπολελαύκασιν αὐτοῦ, μᾶλλον δέ πως κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἦσαν ἀεὶ πρασίμοχθοί τινες καὶ οὔποτε ἥσυχοι δορί. Ubi libri plures πρυσίμοχθοι, unus πλησίμοχθοι, supra scripto τ, i. e. τλησίμοχθοι.] C

Τρύσιππον sive Τρυσίππειον, τὸ, Signum s. Nota quæ equo τετρυμένῳ inuritur, Stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus et confectus notatur, Nota qua agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρύσις. Eust. p. 1517, de τρύω et quibusdam ex eo derivatis loquens : Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Τρύσιππον, ὃ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται. Ubi etiam annotat, ap. Ælium Dionysium quatuor syllabis legi τρυσίππειον, et dici esse ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ, i. e. Notam quæ rotam refert, et inuri solet maxillæ equi vetuli : afferrique ab Eod. [et Photio] hunc Eupolidis l.: Ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοι 'πιβαλεῖς τρυσίππειον [μοὐπιβαλεῖς τρυσίππιον]. Quibus subjungit Eust.: Ἔοικεν οὖν τὸ εἴτε τρύσιππον, εἴτε τρυσίππειον, θεραπεία ἢ σημεῖον εἶναι γηραιοῦ ἵππου δι' ἐγκαύσεως. [Conf. Etym. M. p. 771, 16. Pollux 7, 186 : Τὸ τοῖς ἀπηγορευκόσι τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον σημεῖον τρυσίππειον ἐκαλεῖτο.] Sed malim sine diphthongo scribere τρυσίππιον in Eupolidis quidem certe loco : quæ scriptura ap. Hesych. quoque extat, qui et ipse annotat τρυσίππιον D olim vocatum fuisse τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις ἵπποις ἐπιβαλλόμενον, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται : τροχὸν autem fuisse τὸν ἐπιβαλλόμενον χαρακτῆρα τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων. [Conf. id. in Ἵππου τροχὸς s. Photius in Ἱππότροχος, ubi per ι etiam in prima, ut ap. Zenob. 4, 41.] Unde patet, senatum olim, siquando delectum haberet, equis imbecillibus et longo usu diuturnisque laboribus attritis et enervatis rotæ signum in maxilla inurere solitum, ut ea nota agniti in militiam non admitterentur. Meminit hujus rei et Erasmus in Prov. Equo senescenti. [In Ind. :] Τρισίππιον, vide in Τρυσίππιον. [Theognost. Can. p. 24, 23 : Τρύσιππος, ὁ γεγηρακὼς ἵππος. L. Dind.]

[Τρῦσις.] Τρύσις, εως, ἡ, Afflictio, Ærumna, κακοπάθεια. Hesychio non solum πόνος, Labor, sed etiam νόσος, Morbus.

Τρύσκω, i. q. τρύω, unde et derivatum est. Hesych. tamen τρύσκει exp. non solum τρύχει sed etiam ξηραίνει : ita ut idem significet et cum τείρω et cum τέρσω, de quibus supra. [V. Τρύχω.]

Τρυσμὸς, ὁ, Murmur, Susurrus, Mussitatio. [Hesychio et Suidæ γογγυσμός.] Greg. Naz. Poem. [5, 5]: Δούλιον ἐν στομάτεσσι λαλεύμενον ἠρέμα τρυσμὸν, Servile murmur adversus dominum. [V. Τρύζω.]

[Τρυσὸς vel] Τρυσσὸς, ὁ, Afflictus, Invalidus, Æger. Hesych. enim τρυσσὸν exp. ἀσθενὲς [ut Theognost. Can. p. 24, 21 : Τρυσὸν, ἀσθενές], νοσερὸν, item et λεπτόν. Nam quæ vel atteruntur vel emaciantur, eadem et λεπτύνονται. [Hinc Lat. Trossulus, pro Delicatulus, Persius 1, 82, secundum Salmas. In τραυσὸς ap. Herodian. Mov. p. 38, 28 corruptum emendavit Lobeck. Pathol. p. 418, qui conf. Technol. p. 283.]

Τρῡτᾰνεύω, Trutino, Trutina examino, Trutina pensito, In trutina suspendo. [Σταθμίζω, Expendo, Gl. Eustath. Opusc. p. 123, 74 : Μὴ πρὸς ἀξίαν σταθμιώσῃ μηδ' ἀνάλογον τρυτανεύσῃς τουτὶ τὸ ἁμάρτημα. ‖ Forma Τρυτανίζω Julian. Epist. 77 extr. : Τὸ ἐξονομασθὲν χρυσίον ζυγῷ Καμπανῷ τρυτανίσας. I. F. Gail. B Eustath. Opusc. p. 109, 78 : Αὐτοὶ ἄνω κάτω τρυτανίζεσθε ὅπῃ τύχῃ.]

Τρυτάνη, ἡ, Trutina [Gl.], ex τρύω, ut Eust. quoque testatur, de τρύω loquens [ll. in Ind. citatis] : Ἀφ' οὗ καὶ τρυτάνη ἐπὶ ζυγοῦ, ἡ τειρομένη τῷ βάρει τῶν ὄγκων. Ubi nota eum in vocab. τρυτάνη exponere per ζυγός : quemadmodum et [Hesych. et Phot. s.] Suid. exp., qui etiam addit, Dorienses σταχάνην appellare. Unde proverb. Δικαιότερος σταχάνης, Justior trutina. [Pollux 4, 171; 10, 126, 168, 177. Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 15.] Cornutus vero ap. Pers. scribit Trutinam esse foramen, intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio : quod aliis Æquamentum, aliis Libramentum, aliis Æquilibrium vocari : ap. Pers. inquam, Sat. 1 : Examenve improbum in illa Castiges trutina. At Vitruv. 2, Id autem, inquit, ex trutinis, quæ stateræ dicuntur, licet considerare. Quemadmodum et Cic. 2 De oratore : Ad ea probanda, quæ non artificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. [Aristoph. Vesp. 39 : Ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον C δημόν. Lycophr. 270 : Λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος, σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης ἠρτημένον.] Itidem pro Statera s. Bilance accepit Dem. [p. 325, 13] : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα. [Dio Chrys. Or. 22, vol. 1, p. 512 : Ὥσπερ ἐπὶ τρυτάνης ἔφη τις, οἶμαι, τῶν ῥητόρων αὐτῶν κατὰ τὸ λῆμμα ἀεὶ ῥέποντες. Valck.] Ubi metaph. est a gravioribus ponderibus : ea enim præponderantia ῥέπειν ἐν τῇ τρυτάνῃ, s. ἕλκειν τὴν τρυτάνην, dicuntur : quemadmodum et ap. Juven. 6 : Committit vates, et comparat inde Maronem, Atque alia parte in trutina suspendit Homerum. [Id. p. 60, 7 : Ὅταν ἐπὶ θάτερα ὥσπερ εἰς τρυτάνην ἀργύριον προσενέγκῃς. Lucian. Hist. c. 49 : Ζυγοστατείτω τότε ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα· Amor. c. 4 : Ἐγὼ δ πληγεὶς ἑκατέρῳ καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσορρόπως ταλαντεύομαι. L. D. Clem. Al. Pæd. p. 141, 1 : Ἀγαθοῦ ζυγοῦ πρόσωπον ἡμῖν δικαιοσύνης, τὸν Ἰησοῦν, γνωρίσαντος τοῦ θεοῦ, δι' οὗ καὶ τὸν θεὸν, οἷον ἐκ τρυτάνης ἰσοσθενοῦς, ἔγνωμεν. Valck. Plut. Crass. c. 17 : Τὰ χρήματα σταθμοῖς καὶ τρυτάναις D μεταχειριζόμενος. Aristid. vol. 1, p. 462 : Οὐ γὰρ δὴ τρυτάνην γε εἰς τὸν πόλεμον κομίσαντες ἐπὶ ταύτης τὰ πράγματα στήσομεν· 537 : Ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ φορτίων ἐξαιρεθέντων ἄνω καὶ κάτω κινούμεθα τὴν διὰ κενῆς. ῠᾰ]

[Τρυτανίζω. V. Τρυτανεύω.]

Τρυτοδόκη, ἡ, per sync. pro τρυτανοδόκη, Theca trutinæ, ἡ θήκη τῆς τρυτάνης, Suid., afferens ex Epigr.: Καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων, addensque ad hanc expositionem, τὸν ζυγὸν τῆς παμβακίδος. [Immo Γρυτοδόκη, quod v.]

[Τρυτὸς, ὁ, ἡ, inter τὰ διὰ τοῦ υτος δισύλλαβα ὀξύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἀπὸ ῥήματος γινόμενα ponit Theognost. Can. p. 74, 32, ut significare videatur, Afflictum et sim., nisi est pro τρητὸς, et ab ipso fictum. L. Dind.]

[Τρύτων, ωνος, ὁ, viri ap. Tymnen Anth. Pal. 7, 729, 1 : Εὐήθη Τρύτωνος, ubi Εὐήθης Τριτωνὶς restituit Scaliger. Non minus mendosum n. mulieris Τρυτώνη ap. Herodian. Epim. p. 230, pro Ἀτρυτώνη.]

[Τρύφαινα, ἡ, Tryphæna, n. meretricis, ap. Lucian. D. mer. 11. Mulieris Rom. 16, 11, et in inscr. C. I.

vol. 3, p. 555, n. 5350; 762, n. 5875, c. Ponit etiam Suidas. ῠ]

[Τρύφακτος, ἔνιοι διὰ τοῦ δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον, Hesychius. V. Δρύφακτος.]

Τρυφάλεια, ἡ, pro Galea, sæpe ap. Hom.: sic autem dicta traditur, quod τρεῖς φάλους, Conos, haberet, posito υ pro ι. [Hanc etym. recte improbans Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 250, ducit a τρύω et φάλος, ut significet galeam cum vertice perforato ad inserendam cristam.] Il. K, [76]: Φαεινή τε τρυφάλεια· Γ, [372]: Ὀχεὺς τρυφαλείας. [Λ, 352, τρίπτυχος· M, 339 (ut Theocr. 22, 193), ἱπποκόμων τρυφαλειῶν. Hesiod. Sc. 199: Χρυσείην τε τρυφάλειαν. Aristoph. Ran. 1016: Λευκολόφους τρυφαλείας. Apoll. Rh. 2, 1060: Ἀερσιλόφους τρυφαλείας. ῠᾰ] Legitur et Τρυφάλη ap. Hesych. [περικεφαλαία τρεῖς ἔχουσα λαμπροὺς ἀστέρας ἢ ἥλους.]

[Τρυφαλίς. V. Τροφαλίς.]

[Τρύφαξ, ακος, ὁ, Luxuriosus, Helluo. Hippodamus Stob. Fl. vol. 2, p. 126: Φιλάδονοι καὶ τρύφακες. ῠᾱ]

Τρῠφάω, Delicate vivo, Deliciis s. Luxui indulgeo, Luxuriose vivo. [Luxurior, Abundo, Gl. et Τρυφῶν, Timitus (sic). Eur. Suppl. 214: Ἆρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην; 551: Τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων· πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς, ὡς εὐτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται, ὅ τ' ὄλβιός νιν πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν ὑψηλὸν αἴρει· Bacch. 969: Καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις — Τρυφάς γε τοιάσδε· Ion. 1376: Χρόνον γὰρ ὅν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις μητρὸς τρυφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου, ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς. Menander ap. Athen. 12, p. 549, C: Ἐτρύφησεν ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον. Xen. Reip. Ath. 1, 11: Εἰ δέ τις καὶ τοῦτο θαυμάζει ὅτι ἐῶσι τοὺς δούλους τρυφᾶν αὐτόθι καὶ μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι. Plato Reip. 2, p. 372, E; 3, p. 399, E, πόλιν· Leg. 7, p. 806, C: Τὸ θῆλυ μὲν ἀφιέντα τρυφᾶν· 10, p. 901, A: Τρυφῶν καὶ ἀμελής. Diodor. 20, 3: Τετρυφηκότες ἐν εἰρήνῃ πολυχρονίῳ.] Plut. Alex. [c. 40]: Ὅτι δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν· cui dicto opp., ut hoc obiter doceam, quod ap. Athen. dicit quidam, Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι τὸ τρυφᾶν, ἐλευθέρων· τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν. Apud Plat. Leg. [3, p. 695, D] τρυφῶσα παιδεία, Mollis educatio. ‖ Nitesco, Laute vivo, Efferor et exulto licentia, Bud. interpr. in Æschin. [p. 56, 35]: Οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. [(Plut. Mor. p. 741, C: Τί παθόντες τοὺς ῥήτορας τούτους τρυφᾶν ἐῶμεν, ἑτέρων καταγελῶντας, αὐτοὺς δὲ μηδὲν ἐρωτωμένους;) Eur. Iph. A. 1304: Ἃ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις. Aristoph. Lys. 405: Ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα ταῖσιν γυναιξὶ καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν· Nub. 48: Σεμνήν, τρυφῶσαν· Vesp. 1455: Ἦ μέγα πείσεταί τι ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν. Xen. Comm. 3, 11, 10: Ὅτι δεῖ τὸν μὲν ἐπιμελόμενον ἀσμένως ὑποδέχεσθαι, τὸν δὲ τρυφῶντα ἀποκλείειν. Plat. Prot. p. 327, E; Euthyphr. p. 11, E (quem l. cum Philostr. Her. p. 663 contulit Boiss.); Lach. p. 179, D; Epist. 7, p. 341, A. Demosth. p. 98, 12: Ὥστ' ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας· 402 fin.: Αἰχμάλωτον οὖσαν τρυφᾶν. Dinarch. p. 95, 41: Τρυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς.] ‖ At vero ap. Isocr. cum dat. jungitur, Ad Nic. [p. 21, B]: Τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, ubi videtur poni itidem pro Niteas, s. potius pro Splendidus sis. [Quem l. constructionis hujus caussa citat gramm. Bekk. An. p. 176, 6.] ‖ Sed et cum accus., ut τρ. τοὺς λόγους, Pigmentis et lenociniis orno, Venusto, Bud., afferens hæc ex nescio quo grammatico: Τρυφῶ, τὸ ἐν τρυφῇ διάγω· τρυφῶ δὲ τοὺς λόγους, μεταβατικῶς· κατατρυφῶ δὲ σοῦ, γενικῇ· et subjungens ex Greg. p. 204: Καί μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν καὶ διάνοιαν, ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα· ἵν' ἀπέλθητε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Et ex Eod. de eremitis Ægypti loquente, p. 301: Καὶ πολὺ τῶν νηστειῶν καὶ χαμευνιῶν καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας, ἣν ἐκεῖνοι τρυφῶσιν ἀεί, ἐνθεώτερον τοῦτο καὶ ὑψηλότερον, Quo ipsi tanquam deliciis gaudent, Bud., et quidem optime, meo judicio. Sed alteram illam ejus expos., sc. Orno pigmentis etc. minime probare queo: et nec illis Greg. ll., nec alii cuiquam vel ejusdem vel alius scriptoris, convenire posse existimo. Atque adeo ne hoc quidem verum esse puto, μεταβατικῶς poni τρυφῶ: sed quum dicitur τρυφῶ τοὺς λόγους, subaudiri præp. κατά, itidemque in illis Greg. ll. [Alia constr. Achilles Tat. 2, 13, p. 35, 31: Τοσαύτη γὰρ τοῖς ἀκολάστοις ὕβρις ὡς καὶ τοῖς ὠσὶν εἰς ἔρωτα τρυφᾶν· 3, 8, p. 66, 2: Ὄρνις ἐς τὴν τοῦ Προμηθέως γαστέρα τρυφᾷ· ubi Jacobs. confert Philostr. V. S. 2, 5, 4, p. 574: Διαπτύων αὐτόν, ὡς τρυφῶντα ἐς τὴν τῶν ὀνομάτων ὥραν· Heroic. p. 702: Τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὴν μῆνιν τρυφῶντος ἐς τοὺς Ἕλληνας. Et τρυφᾶν κατά τινος ap. Himer. Ecl. 12, 2, p. 196, Orat. 2, p. 398, 412. ‖ De rebus s. cibis delicatis Pollux 7, 23: Οἱ δίπυροι δ' εἰσί τινες ἄρτοι τρυφῶντες.]

[Τρυφέρα, ἡ, Tryphera, n. mulieris, ap. Meleagrum Anth. Pal. 5, 154, 2; Asclepiadem 185, 6; Philodem. 7, 222, 1; in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 547, n. 1012, 8.]

Τρυφεραίνομαι, a quo partic. τρυφερανθείς, Aristoph. [Vesp. 688: Διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφερανθείς], Deliciis et mollitie perditus. At in VV. LL. Molliter compositus.

[Τρυφεραμπέχονος, ὁ, ἡ, Luxuriose amictus. Antiphanes Athenæi 12, p. 526, D: Ἰώνων τρυφεραμπεχόνων.]

[Τρυφέρευμα, τὸ, Deliciæ. Lex. rhet. Bekk. An. p. 225, 27: Βαυκίσματα, τρυφερεύματα. Apud Hesychium τρυφερώματα. V. Τρυφερόω.]

[Τρυφερεύομαι, Luxurior, Lascivio. Esth. 15, 6: Ὡς τρυφερευομένη. Hesych. v. Περιπρωκτιῶσα, τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ. V. Ἐμπλατειάζω. Eust. Opusc. p. 287, 79, et alibi. « Const. Manass. Chron. 5627. » Boiss.]

[Τρυφερία, ἡ, Luxuria, Mollities, Vita delicata. Aquila Genes. 18, 12. Reg. 1, 15, 32. Hermias Irris. p. 416 ed. Bened. Soran. De obstetr. p. 78, C; 192, A. L. Dind. Rufi fr. p. 225.]

[Τρυφεριμάννα, Herbæ species, quam ita describunt Stephani Magnetis Empirica Mss.: Ὁμοίως πότιζε καὶ τὴν τρυφεριμάνναν λεγομένην βοτάνην, τὴν διὰ τῶν πετρῶν φυομένην, καὶ τεμνομένην βλύζουσαν γάλα, μετὰ γάλακτος βοείου. Ducang.]

[Τρυφερόβιος, ὁ, ἡ, Qui vitam agit luxuriosam s. delicatam. Constant. Man. Chron. 5037. Gramm. Bekk. Anecd. p. 322, 18. Boiss. Hesych. v. Ἁβρὰ βαίνων. Proculi Paraphr. p. 232.]

[Τρυφεροπάρειος, ὁ, ἡ, Qui genas habet delicatas. Const. Manass. Chron. 5304, 6077.]

[Τρυφερόπεπλος, ὁ, ἡ, Qui vestem gestat luxuriosam. Constant. Manass. Chron. 5934, περιβολήν.]

[Τρυφεροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui facie est delicata. Constant. Manass. Chron. 3859. Boiss.]

Τρυφερὸς, ά, όν, i. q. τρυφηλός, sed usitatius. [Tener, Mollis, Delicatus; Τρυφερὸς γίνομαι, Emollesco, Gl. Aristoph. Vesp. 551: Τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ καὶ τρυφερώτερον ἢ δεινότερον ζῷον;] Aristot. Rhet. 2, [c. 16] scribit divites solere esse τρυφερούς, addens, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας. [Diodor. 4, 4: Τὸν ἐκ Σεμέλης γενόμενον φασὶ τῷ σώματι γενέσθαι τρυφερὸν καὶ παντελῶς ἁπαλόν. Hesychio νέος, ἁπαλός, ἢ ψιλός.] Plut. Pericle addidit dat. βίῳ. [Menander ap. eund. Mor. p. 466, B: Τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν (λύπη).] Sed de re quoque dicitur hoc nomen, [veluti ap. Athen. 2, p. 69, F: Ἡ τρυφερωτέρα θρίδαξ, Tenerior, Mollior lactuca, cui opp. ἡ σκληροτέρα. Schweigh. Sic Geopon. 8, 34, 1, περσικά· 20, 1, 4, σῦκα· 10, 45, 1, φυτόν. Eur. Bacch. 150: Τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων, ut Anacreont. 28, 25, γενείου. Aristoph. Vesp. 1169: Ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον· Eccl. 901: Τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς. Theocr. 20, 7: Ὡς τρυφερὸν λαλέεις· 21, 18: Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. Meleager Anth. Pal. 5, 198, 3, μείδημα· 174, 1, θάλος· 151, 6, χρωτί· Rufin. 5, 66, 6, χερσί· epigr. Anth. Plan. 295, 2, ἠιονίης. Orph. Hymn. 80, 4: Αὖραι σύρουσαι ναυσὶν τρυφερὸν πόρον. Diodor. 4, 4: Ἐσθῆσι κατὰ τὴν μαλακότητα τρυφεραῖς χρῆσθαι. Athen. 1, p. 28, B: Τρυφερωτάτη ἕδρα. Et similiter alii, de quibus notasse sufficit Plut. Phoc. c. 2 med.: Πόλις ἐν τύχαις ἀβουλήτοις γενομένη ψοφοδεὴς καὶ τρυφερόν ἐστι δι' ἀσθένειαν ἀνέχεσθαι παρρησίας, ὅτε μάλιστα δεῖται.] Ponituṙque interdum τὸ τρυφερὸν subst. pro Delicata vita: quo usus est modo Thuc. [1, 6] comparativo

[ἰς τὸ] τρυφερώτερον. [Medicamentum τὸ τρυφερὸν ap. A Galen. vol. 13, p. 442, 549.] || Adv. Τρυφερῶς, Delicate, Molliter. [Aristot. Polit. 2, 9 init. : Ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφερῶς. Schol. Aristoph. Pl. 325. Suidas v. Βρυάζει. Comparat. Τρυφερώτερον Dio Cass. 60, 31 : Τρυφερώτερον ἡ καὶ ἀδελφιδῇ συνεφέρετο, Blandius. 78, 50, ζῆν· 79, 6, διητᾶτο.]

[Τρυφερόσαρκος, ὁ, ἡ, Qui carne est molli s. delicata. Antyllus Oribasii p. 301 Matth. Xenocr. c. 1, 30, p. 6, 1. « Hierophilus in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 249, 253. » Boiss.]

[Τρυφεροστήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui subtemine est molli. Schol. Lycophr. 863 : Ἁβροπήνους) τρυφεροστήμονας.]

[Τρυφερότης, ητος, ἡ, Mollities. Athen. 12, p. 544, F. Hesych. v. Ἁβρότητι. Gloss. græcobarb. ap. Ducang. v. Μαλακτοκοπία.]

[Τρυφερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ.] Τρυφερόχρωτος, vel etiam Τρυφεροχρὼς, ῶτος [utraque forma vitiosa], Habens cutem teneram, Delicatulus. Diosc. 1, 86, de pinu s. picea : Ἀναληφθεὶς δὲ κηρωτῇ μυρσίνῃ, ἀπουλοῖ τὰ ἐπὶ B τῶν τρυφεροχρώτων ἕλκη, καὶ τὰ ἑρπυστικὰ ἐπέχει, Ulcera delicatulorum acrimoniam recusantium, ut Ruell. et Hermol. verterunt. Marcellus eod. sensu, In teneris corporis ulcera ad cicatricem perducit. Qui tamen addit, τρυφεροχρώτων dici non tantum propter genus, sed referendum esse ad sexum etiam et ætatem, ut intelligatur de pueris, iisque qui in deliciis et umbra vitam agunt : quales feminæ sunt, eorumque corpora : itidemque esse hic τρυφεροχρώτων, quod ap. alios medicos ἁπαλοσάρκων. [De colore, ἐστὶ τρ. καὶ ἁπαλώτερος ἢ κατὰ λίθον, scriptor Περὶ λίθων ap. Origenem Comm. in Matthæum p. 211 ed. Huet. Schneider.]

[Τρυφερόω, unde pass. τρυφερωθεὶς pro τρυφερανθεὶς Victor. schol. Aristoph. Vesp. 688.]

[Τρυφερώδης, ὁ, ἡ, i. q. τρυφερὸς, unde adv. Τρυφερωδῶς ap. Photium v. Νοσακερῶς, τρ., μαλακῶς, νοσωδῶς. Τρυφερῶς Albert. ad Hesych. v. Νοσακερὸς, ubi τρυφερὸς, improbante Bastio App. Ep. cr. p. 6, etsi facillimum librario fuit ad seq. νοσωδῶς aberrare.]

[Τρυφέρωμα. V. Τρυφέρευμα.] C

Τρυφὴ, ἡ, Deliciæ [Gl.], Mollities, Luxus. Quæ signiff. vulgo dantur huic verbo, ut et dari vere possunt : sed ego hæc distinguens, dico, τρυφὴ priore signif. i. esse q. θρύψις, Mollities, Delicata vita (sic autem loquor post Cic.), aut etiam Luxus : nam θρύψις et τρυφὴ pro eod. posita alicubi inveniuntur [Conjuncta ap. Origen. C. Celsum 8, p. 421 : Εἰς θρύψιν καὶ τρυφὴν ἐξοκείλαντες. Valck.], itidemque μαλακία. Aristot. autem Eth. 7, 7 [8] τρυφὴν esse dicit μαλακίαν τινά. [Plat. Reip. 9, p. 590, B : Τρυφὴ καὶ μαλθακία. Qui alibi jungit cum ἀργία, ἡδονὴ, ῥᾳθυμία, ὕβρις. Ps.-Demosth. p. 1046, 14 : Τοσαύτης οὗτος τρυφῆς ἐστι μεστός.] Athen. 6 : Καὶ πρῶτος τρυφῆς εἰσηγητὴς Ῥωμαίοις ἐγένετο· 4, διαίτης σκληρότητα opp. τρυφῇ. [6, p. 273, C : Ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρυφῆς χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας.] In hoc autem l., 12, [p. 522, E] : Ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες, et in aliis hujusmodi malim τρυφὴν exponere Luxum. [Eur. Phœn. 1491 : Στολίδος κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφάν. (Quod comparandum videtur cum Luciani Amor. c. 3 : Φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη.) D Aristoph. Ran. 21 : Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή ; Lys. 387 : Ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή ; Pl. 819 : Ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε. Menander ap. Stob. Fl. 68, 8, 6 : Ἡ κατὰ πόλιν αὕτη τρυφὴ λάμπει μὲν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον. Plut. Mor. p. 479, C : Ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς. Xen. Comm. 1, 6, 10 : Ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι· Hier. 1, 23 : Μαλακῆς καὶ ἀσθενούσης τρυφῇ ψυχῆς· H. Gr. 6, 2, 6 : Εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν ὥστ' οὐκ ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη. Polyb. 4, 21, 1 : Οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Diodor. 11, 57 : Τὴν ἄλλην χορηγίαν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἁρμόζουσαν.] At posteriore signif. non pro Delicata vita, sed pro ipsis Deliciis, quæ ad vitam illam pertinent, accipi dico nomen τρυφή. Herodian. 1, [6, 3] : Ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς· 3, [10, 4] : Ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης... τὰ ἤθη διεφθείροντο. Et plur. [6, 6, 13] : Ταῖς τῆς πόλεως ἐσχάλαζε τρυφαῖς. [Eodem Eur. Or. 1113 : Τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωικάς ; Tro. 997 : Οὐδ' ἦν ἱκανά σοι Μενέλεω μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς· Bacch. 970 : Καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις — Τρυφάς γε τοιάσδε· fr. Alex. ap. Stob. Fl. 97, 3, 2 : Ὁ πλοῦτος αἵ τ' ἄγαν τρυφαί. Plato Leg. 1, p. 637, E : Πέρσαι χρῶνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς· 3, p. 691, A : Ὑπερηφάνως ζώντων διὰ τρυφάς· Alc. 1 p. 122, B : Εἰ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφάς. Isocr. p. 207, A : Τῶν ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαῖς ὄντων. Diodor. 5, 46 : Οἱ ἱερεῖς πολὺ τῶν ἄλλων ὑπερέχουσι τρυφαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις... πολυτελείαις, ubi deteriores τρυφῇ. Alciphr. Ep. 2, 3 init. : Τρυφὰς καὶ σαλακωνίας.] || Sed addo, interdum restringi ad γαστριμαργίαν s. πολυφαγίαν, quibus etiam nominibus exp. ap. Hesych., ut in [fr. Eur. ap. Athen. 4, p. 158, E : Τρυφῇ γέ τοι ἄλλων (præter panem et aquam) ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν. Diod. 11, 25 : Πολλοὺς παρεχόμενον ἰχθῦς εἰς τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν] Luciano [D. mort. 4, 2] : Ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη. [Latiori signif., ut τρυφᾶν, id. Asin. c. 48 : Ἐγὼ δὲ τρυφὴν B ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. Tanquam dæmonem fingit Aristoph. Eccl. 974 : Κύπριδος ἔρνος, Χαρίτων θρέμμα, Τρυφῆς πρόσωπον, ἄνοιξον, ἀσπάζου με.]

[Τρύφη, ἡ, Tryphe, n. mulieris, ap. Alexin Athen. 10, p. 431, B, Menandrum Phryn. Ecl. p. 187. ῠ]

Τρυφηλὸς, ἡ, ὸν, Delicatus, Deliciis deditus, Voluptarius : ut quum scribit Suid. Σικελικὴν τράπεζαν dici ἐπὶ τῶν πάνυ πολυτελῶν καὶ τρ. [Conf. id. v. Συβαριτικαῖς.] Ab eo tamen τρυφηλὸς, sicut et Τρυφητὴς, exp. ὁ ἄπληστα τρώγων. [Hesychius : Τρυφηλοῖς, ἐπιθυμητοῖς. Epigr. Anth. Pal. 7, 48, 1 : Σάρκες... τρυφηλαί. Schol. Philostr. Her. p. 702 : Τὰ ἐς τὴν δίαιταν ἁβρότερον κατεσκεύαστο) τρυφηλότερον. Jo. Cameniat. Exc. Thessalonic. p. 296, A : Τρυφηλὴ καὶ διαρρέουσα δίαιτα. De homine Tzetz. Hist. 10, 642 : Ἦν γὰρ ἐκεῖνος τρυφηλὸς ὑπὲρ Ῥωμαίους πάντας. Schol. Aristoph. Vesp. 1169, Pl. 616. Cod. Etym. M. in gl., de qua dixi in Εὐτράφητος, ubi aut hoc probandum aut τρυφητοῦ. De loco Eustath. Opusc. p. 359, 8, χωρίον. || Adv. Τρυφηλῶς Const. Manass. Chron. 619. Harpocrat. v. Ἰωνικῶς, Suidas v. Συβαριτικαῖς. L. Dind.]

C Τρύφημα, τὸ, Id, ex quo deliciæ percipiuntur, Deliciæ, τρυφή. [Eur. Iph. A. 1050 : Ὁ δὲ Δαρδανίδας Διὸς λέκτρων τρύφημα φίλον, Γανυμήδης. De ornamento muliebri positum ap. Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Polluc. 7, 95, 7 : Ζῶμ', ἀμπεχόνην, τρύφημα, παρυφὰς, ξυστίδα, suspectum fuit Salmasio. Sed videtur παρυφὰς adjective dici. Alciphr. Ep. 1, 27 : Οὐ σῦκα, οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων, οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος, οὐ τὰ λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἔστι σοι ἐξ ἐμοῦ ; In Hesychii gl. : Τρυφώματα, θρέμματα (θρύμματα Is. Voss.), Ἰταλοὶ (?), ordo fert etiam τρυφήματα.]

[Τρυφητήριον, τὸ, Lautitia, Deliciæ. Nicetas Chon. Annal. p. 355, A : Οὐ ταῦτα δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης μετεῖχον φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως, θεραπευτήριά τε καὶ τρυφητήρια τούτοις ἐπινενόηνται.]

Τρυφητὴς, ὁ, Deliciarum consectator, Delicatæ vitæ amator, Qui delicate vivit ; Heluo, Vorax, ὁ ἄπληστα τρώγων, Suid. Sic autem τρυφὴν aliquando γαστριμαργίαν significare docui supra. [Diodori Exc. D p. 459, 82. Athen. 1, p. 7, A. Gramm. Bekk. Anecd. p. 322, 18. Suidas v. Συβαριτικαῖς. « Cosmas Comment. in Greg. Naz. p. 241, 7. » Boiss.]

[Τρυφητίας, ὁ, i. q. præcedens. Const. Manass. Chron. 6692. Boiss. Herodian. Epimer. p. 137. ῐᾱ]

[Τρυφητιάω, Luxurior. Clem. Alex. Str. p. 325 : Ἀθλητοῦ οὐ τρυφητιῶντος.]

[Τρυφητικὸς, ἡ, ὸν, Luxuriosus. Eust. Od. p. 1910, 40 : Ἐρεθισμὸν τρυφητικόν. Clem. Alex. Pæd. p. 296 : Τοὺς τρυφητικωτέρους.]

[Τρυφιόδωρος, ὁ, Tryphiodorus, poeta et grammaticus, Ægyptius, sec. Suidam, qui scripta ejus recenset, quorum superest Ἅλωσις Ἰλίου. Nomen per ι scribendum, ut ductum a dea Ægyptia Τρίφις, quod v., censet Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 233 ; 2, p. 479. L. Dindorf.]

[Τρυφοκαλάσιρις, ιδος, ἡ, Calasiris delicatior. Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Polluc. 7, 96 : Τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον. Hesychius : Τρυφοκαλάσιρις, ἔνδυμα γυναικεῖον. Idem : Καλάσιρις, χιτὼν πλα-

τύσημος, ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. Ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. ἄἄϊ]

Τρύφος, ους, τὸ, et θρύμμα, Fragmentum, κλάσμα. [Hom. Od. Δ, 508 : Τὸ δὲ τρύφος (petræ) ἔμπεσε πόντῳ, ut Orph. Lith. 230. Callim. ap. Etym. M. v. Ἄστυρον. Apoll. Rh. 1, 1168. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 421, 1 : Νῆσοι ἐρημαῖαι, τρύφεα χθονός. Orph. Lith. 130, σχίζης. Hippocr. p. 673, 10 : Τρύφος ἀμφορέως διαφανές.] Sed peculiari signif. κλάσμα ἄρτου vocatur θρύμμα s. τρύφος, Hesych. et Suid. Lat. Frustum panis : sed ita ut accipiatur non pro Buccella, sed pro Eo quod dicimus *une pièce de pain*. Quod Lat. reddere malim Crustum : ita enim Serv. : Quum Crustum dicimus, edulium aliquod significamus, partem panis vel placentæ. Ut autem dicit partem panis, ita Pollux [7, 23] θρύμματα exponit μέρη τῶν ἄρτων. [Lucian. Fugit. c. 31 : Ἄρτου τρύφος. Lycophr. 607 : Ἐπιδόρπιον τρύφος. Absolute Georgius Walz. Rhett. vol. 1, p. 575, 26 : Ἀγαπητὸν ἦν μοι ἐπὶ τῶν γονάτων τρύφος φέροντα θεραπεύειν τὴν γαστέρα. Herodot. 4, 181 : Ἁλὸς τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 268, F : Ναστῶν τρύφη. Chœrilus ibid. 11, p. 464, B : Κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγός.] Ceterum a τρύφος est *Tryfon* ejusd. signif. in quibusdam Galliæ locis. [Herodian. Epim. p. 137, τρύφος τὸ κόμμα, ubi schol. Philostr. Her. p. 361, ad p. 670 : Τρύφος τῆς γῆς ἀπορραγὲν, confert Boiss.]

[Τρύφωμα. V. Τρύφημα.]

[Τρύφων, ωνος, ὁ, Trypho, n. viri, in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 273, n. 84. Regis Syriæ, antea Diodoti dicti, de quo v. intt. Diodori Exc. p. 629, 31 ; qui etiam Salvium rebellium in Sicilia servorum ducem sic vocatum narrat ibid. p. 535, 36. Grammatici, cujus scripta quædam supersunt, ap. Suidam.]

[Τρυφωνιανὴ, ἡ, Tryphoniane, n. mulieris in inscr. Phrygia C. I. vol. 3, p. 30, n. 3902, s, 5.]

[Τρυφωνιανὸς, ὁ, Tryphonianus, n. viri, in numis Lesbiis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 53, *Suppl.* vol. 6, p. 67. Quo referendum videtur Τρυφωσιανὸς in n. Nysæ Cariæ *Descr.* vol. 3, p. 372. Alii in inscr. Neapol. C. I. vol. 3, p. 749, n. 5841, ap. Liban. Epist. 163, p. 80.]

[Τρυφῶσα, ἡ, n. navis Atticæ, ap. Bœckh. *Urkunden* p. 92. Mulieris Rom. 16, 12.]

[Τρῦχαι, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας (μεταπλάσας Meinek.) Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρυχεύς, τοῦ δὲ Τρύχαντος Τρυχάντιος, Steph. Byz. Ap. Lyc. 374 : Σπίλοι τε καὶ Τρύχαντα καὶ τραχὺς Νέδων, pro κὰτ Τρύχαντα, ut videtur, etsi pro nominativo habuit schol. Γρυγχῆς Γρυγχειῆς Eubœæ in Catalogo tribut. et ipsius Stephani Ῥύγχαι confert Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 678. L. Dind.]

[Τρυχαλέος. V. Τρυχηρός.]

[Τρυχάμβου cujusdam mentio fit in inscr. Tentyr. C. I. vol. 3, p. 360, n. 4716, 2 : Σαραπίωνος Τρυχάμβου στρατηγοῦντος, ubi aliud apogr. Τρυκάμβου. L. D.]

Τρῦχηρὸς, ὰ, ὸν, et Τρύχινος, Attritus et lacer. Prius ap. Hesych., [Phot.] et Suid. legitur, τρυχηρὰ exponentes ῥακώδη. [Eur. Tro. 496 : Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα πέπλων λακίσματα.] Posterius autem ap. Joseph. A. J. [5, 1, 16], ex quo affertur τρυχίνη pro Vestis lacera, Trita et scissa lacerna, ὀθόνιον τετρυμένον, τρίβακον. [Greg. Naz. p. 246, C. Hemst. Hesychius : Τρυχίνοις, ῥακίοις.] Sed inter hæc duo id interesse videtur, quod τρυχηρὸς significat Similis τρύχει, In modum τρύχους attritus et lacer; τρύχινος autem, Confectus s. Consutus ἐκ τρυχῶν. Atque ita τρυχηρὰ ἐσθὴς dicetur Vestis attrita in modum τρύχους : τρυχίνη autem, Quæ consuta est pannis attritis. [Valck. ad Phœn. v. 328 : Ἀμφὶ τρύχη) Scholiasta τρύχινα scripserit ἐνδύματα an τρίχινα decerni nequit. (Cod. τριχηνὰ haud dubie pro τρύχινα.) Ex pilis confecta panperculorum vestimenta τρίχινα dicuntur, usu trita τρύχινα. Plura dedit Davis. ad Max. Tyr. 13, 5 (p. 240, ubi ῥάκια ἀσθενῆ καὶ τρύχινα, et confert Alciphr. Ep. 1, 36 ; 3, 42, ubi olim per ι, ut ap. Hesych. in Σύστενος, quod v., et Etym. M. p. 768, 45, a Blomf. correctum Diar. Class. 7, p. 236). Herodian. Epim. p. 137, τρύχινον ῥάκος τὸ τραχύ. Qui confundere videtur cum τρηχεινός. Tertia forma Τρυχαλέος ap. Hesych. : Χλαρὸν, ῥυπαρὸν, λεπτὸν, τρυχαλέον, ὠχρὸν, suspecta est.]

Τρυχίον, τὸ, dimin. forma sequentis τρῦχος, ut ῥάκιον a ῥάκος, idem tamen cum suo primitivo significans. Hippocr. Περὶ γυναικ. 1, [p. 595, 19] : Εἶναι δὲ δύο τὰ τρυχία χωρὶς ἐφ' ἑκάτερα. Quæ τρυχία ibid. et ῥάκεα appellat : quemadmodum Hesych. quoque τρυχίοις exp. ῥακίοις : ap. quem tamen perperam scriptum est τρυχίνοις. Nisi forte id τρυχίνοις positum sit pro τρυχίνοις ἱματίοις. [Hippocr. ib. p. 605, 35 : Σμύρναν ἐς τρυχίον ἀποδήσας. Significat autem linteum rarum, in quod medicamenta ad pessum conficiendum immittuntur, quod εἰς ῥάκος ἐνδῆσαι dicitur p. 621, 22. At p. 670, 31, ἔνθες ἐς τρύχινον pro τρυχίον non sine suspicione legitur, quod ἐνθεὶς ἐς ῥάκος dicitur p. 573, 27. Est et τρυχίον τι πολύπτυχον p. 813, G, et p. 837, G : Τρυχίων ἐρινέων. Foes. Aret. p. 80, 44 : Σίνηπι ἐς τρυχίον ἐγχρίσαντα, ubi vulgo στρύχνον. 97, 9 : Ἐγχρισθέντα ἐς τρυχίον, ubi iterum τρύχιον edd.]

[Τρυχνη. V. Στρύχνος et Τρύχνος.]

Τρύχνος, ὁ, tradunt quidam i. esse q. στρύχνος. [Quod v.] At vero τρύχνα φωνὰ ap. Theocr. [10, 37] exp. μαλακή : tanquam sc. ἐοικυῖα τρύχνῳ. [« Nisi potius significat τρύζουσαν, Stridulam. » Lobeck. Path. elem. vol. 1, p. 131.] Est autem Τρύχνος et Τρύχνη, ut addit schol., oleris quoddam genus : ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, inquit : additque dici στρύχνος, sed Theocr. metri causa abjecisse σ. [Photius : Τρύχνον, τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον· σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον· καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Ἁπαλώτερος τρύχνου, παρῳδῶν ὁ Κωμικός φησιν· Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου. Etym. M. p. 771, 32.]

[Τρυχνόω. V. Τρυχόω.]

[Τρῦχος.] Τρύχος, ους, τὸ, Pannus attritus, sicut ῥάκος dicitur Pannus lacer : quale quid et τριβακὸν, de quo supra. [Trumen, Gl.] Hippocr. certe ῥάκεα et τρύχεα [immo τρυχία, quod v. Iterum Aret. p. 84, 29 : Πιναροῖσι τρύχεσι] pro eod. usurpat, Περὶ γυναικ. 1 [p. 595, 20], sicut et Aristoph. Ach. [418] ubi cuidam dicenti, Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος, respondet alius, Τὰ ποῖα τρύχη ; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ Ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο ; Quænam veteris comœdiæ scissa et trita frusta postulas? Affingit enim veteri comœdiæ tritam lacernam, ex qua alius hoc ῥάκος, aliud τρύχος avellebat, et in novam transferebat. [Soph. fr. ap. Etym. M. p. 123, 15 : Τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς (Θεσσαλῆς) ἀπληγίδος. Eur. El. 501 : Ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω· et plur. Phœn. 325. Posidippus ap. Athen. 10, p. 414, E : Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 705, 6 : Τὴν δὲ (Amphipolin) ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθὲς τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέροις δερκόμεθ' ἠιόσιν· Philipp. 6, 107, 4 : Αἰνῶν πολυστρόφων γεραιὰ τρύχη· epigr. Anth. Plan. 112, 3 : Τρῦχος, λύθρον (Philoctetæ). Aristot. Meteor. 3, 1 med. : Δι' ἱματίων οὐ κατέκαυσεν (fulgus), ἀλλ' οἷον τρῦχος ἐποίησεν.] Itidem Theophr. dicit τρύχος ὀθονίου μακρὸν, H. Pl. 3, 9, de musco arborum loquens : Καὶ γὰρ κατακρεμάννυται καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρὸν, Dependet ex arbore, veluti lintei triti longum aliquod fragmentum. Quem locum quomodo interpr. Plin., vide in Κατακρεμάννυμι. Sed perperam ibi vulg. edd. habent Τρύγγος pro τρύχος. Suidas quoque τρύχη exp. ῥάκη, afferens hunc locum cujusdam, quem non nominat [Dionys. A. R. 8, 45] : Τραγικῶς προσῆλθεν ἡ μήτηρ, πένθιμα ἠμφιεσμένη τρύχη, καὶ τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων. [Ib. c. 41.]

Τρυχόω et Τρύχω, idem cum suo primitivo τρύω, [fut. τρύξω, Hom. Od. P, 387 : Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἓ αὐτόν. Unde Hesych., καταπονήσοντα, ἀνιάσοντα. Orph. fr. ap. Tzetzen ad Hesiod. Op. 502, 5 : Αἶδε γὰρ ὄντως τρύξουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν.] Hesiod. Op. [303], de fucis : Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Atterunt et absumunt dapes apum labore congestas. Hom. Od. A, [248, Π, 125] : Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, Atterunt et absumunt domi nostræ collectas opes, καταδαπανῶσι, schol. [Theognis 913 : Φροντίζω ... ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.

A Soph. OEd. T. 666 : Ἀλλά μοι δυσμόρῳ γᾶ τρύχει ψυχάν. Eur. Hel. 1286 : Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μήπὶ τοῖς ἀνηνύτοις τρύχουσα σαυτήν· ubi τρύχου σὺ σαυτὴν Aldus, ne lacunam faceret ante hunc versum. Imperf. freq. Apoll. Rh. 2, 473 : Δὴ τότε μιν... βιότοιο χρησμοσύνη τρύχεσκεν. Ap. Lycophr. 582 : Αἳ καὶ στρατοῦ βούπειναν ὀθνείων κυνῶν τρύχουσαν ἀλθανοῦσιν, scholl. partim φθειρομένην partim φθείρουσαν interpretantur. Epigr. Anth. Pal. 12, 88, 1 : Δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες· 143, 3 : Ἀλλά μ' Ἀπολλοφάνους τρύχει πόθος. Hippocr. p. 310, 34 : Χρὴ δὲ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ νούσῳ καὶ ἐν τῇσι ἄλλῃσι ἁπάσῃσι μὴ αὔξειν τὰ νουσήματα, ἀλλὰ σπεύδειν τρύχειν προσφέροντας τῇ νούσῳ τὸ πολεμιώτατον ἑκάστῃ· 372, 55 : Τὸ οὖν σῶμα τρύχει (τὸ σιτίον), τροφὴν οὐ λαμβάνον· ubi neutra signif. dictum putavit Foes., ut Hesych. præter φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοποιεῖν, explicat etiam κακοπαθεῖν.] Herodian. 3, [2, 14] : Καὶ τοὺς ὑπερέχειν δοκοῦντας καθαιρεῖν θέλοντες, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, Totam jam consumpsere Græciam. [Adflicto, Gl.] Rursum ap. Hom. passiva voce et signif. Od. A, [288, B, 219] : Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός B περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, i. e. καίπερ κακοπαθῶν καὶ ταλαιπωρούμενος, In quantumvis magnis ærumnis et molestiis. [Τρυχούμενος (sic), Affectus, Gl. et Τρύχεται, Carpitur. Solon ap. Demosth. p. 422, 18 : Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους. Eur. Hipp. 147 : Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον Δίκτυνναν ἀμπλακίαις ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει· Hel. 521 : Κατ' οἶδμ' ἅλιον τρυχόμενος. Aristoph. Ach. 68 : Καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καΰστριον πεδίον ὁδοιπλανοῦντες. Hippocr. p. 496, 4 : Πρὶν μᾶλλον τρύχεσθαι τὸ σῶμα, ut 373, 20 : Τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων οὐκ ἐπαυρισκόμενον. Lucian. Syr. c. 22. Altera forma Thuc. 4, 60, 2 : Ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους. Polyb. 1, 11, 2 : Τετρυχωμένοι ὑπὸ τῶν προγεγονότων πολέμων, meliores τετρυμένοι. Plut. Pomp. c. 10 : Τὰς πόλεις ἀνελάμβανε τετρυχωμένας.] Herodian. sub finem l. 4 : Αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι τοῦ θανάτου, αὐτῷ τετρυχωμένῳ, Sibi exhausto. [Plato Leg. 7, p. 807, B. Photio Τρυχωθεὶς est non solum πιεσθεὶς, sed etiam φανερωθείς.] C Interdum dat. instrumentalis additur. Xen. Hell. 5, [2, 4] : Εἰ δεήσοι πολὺν χρόνον τρύχειν στρατιαῖς [στρατείαις] τὴν πόλιν, Atterere et exhaurire urbem. [Λιμῷ Ps.-Plut. Mor. p. 305, E; 307, E.] Thuc. 7, p. 242 [c. 28] : Ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι. Herodian. 1, [3, 1] : Καμάτοις τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένον, Laboribus multisque curis confectum. Hom. Od. K, [177] : Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, Nec fame conficiamur, emaciemur. [Theognis 752 : Ὁππότε ... οἱ δίκαιοι τρύχωνται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ. Soph. Tr. 110 : Ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι· Aj. 605 : Αἰὲν εὐνώμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος. Nonnus Jo. 16, 127 : Τρύχεσθε μεληδόσιν. Thuc. 1, 126, 8 : Τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ. Genitivo significatione Desiderandi jungit Aristoph. Pac. 989 : Οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέκ' ἔτη.] Auctor Axiochi [fin.] : Πᾶσαν αἰκίαν αἰκιζόμενοι ἀϊδίοις τιμωρίαις τρύχονται, Sempiternis pœnis vexantur atque cruciantur. Item huc referunt VV. LL., quod legitur ap. Polluc. 4, c. 19 : Ὁ δὲ κάτω τρυχίας ἢ κάτω τετρυχωμένος, ἀναφαλαν- D τίας ἐστὶ, πυῤῥόθριξ, ἐπηρμένος τὰς ὀφρῦς. Ubi tamen manifesto errore υ pro ι positum est : et leg. κάτω τριχίας sive Κατωτριχίας, et κάτω τετριχωμένος : quibus verbis significatur Qui ima capitis parte crinitus est, vertice autem calvo : unde et Ἀναφαλαντίας dicitur, quasi φαλακρὸς τὰ ἄνω, Qui calvus est superiore capitis parte, i. e. vertice. [Mimnermus ap. Stob. Fl. 98, 13, 12 : Ἄλλοτέ τ' οἶκος τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει. Hippocr. p. 592, 34 : Ὥστε τρυχωθῆναι τὸ σῶμα· 39 : Τρυχωθεῖσαν ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῆς νούσου· 594, 15 : Σῶμα τετρυχωμένον· 613, 13 : Ἢν μὴ λίην τετρυχωμένη ᾖ· 616, 49 : Ἢν ἡ κάθαρσις ἴῃ τετρυχωμένη.] Nec non Τρυχνόω pro τρυχόω dicitur : unde ap. Galen. Lex. Hippocr. Τρυχνοῦν, καταπονεῖν, ἰσχναίνειν, Conficere, Attenuare. [Recte Ald. Τρυχοῦν.]

[Τρύχων, ὁ, Trychon, n. pr., ut videtur, inter disyllaba masculina in χων ponit Arcad. p. 16, 15. ῡ]

[Τρύχωσις, εως, ἡ, Vexatio, Afflictio. Max. Tyr. Diss. 34, 2, p. 158, 1 : Αἱ διὰ πενίαν τρυχώσεις. Wakef.]

A Τρύω videtur item pro τράω s. τιτράω accipi, i. e. pro Terebro, Perforo : quoniam inde derivantur τρύμη et τρυμαλιὰ, significantia Foramen : et τρύπα et τρύπανον, quorum illud, itidem Foramen, hoc autem, Terebram denotat. Certe pro Attero et Tero accipitur, ut et τείρω. Quæ signif. vicina est, ut Latt. verborum Tero et Terebro. [Sensu venereo, Apollon. Lex. v. Ἀτρυτώνη, ἀκοπίατος, μὴ τρυομένη· παρθένος γὰρ ἡ θεός. Schleusn.]

Τρύω, Tero, Attero, ut supra dixi. Quæ signif. vicina est superiori, ut et ap. Latinos Tero ac Terebro affinia sunt, atque adeo hoc derivatum ex illo. Hesych. certe τρυπᾶν exp. τρίβειν : cui itidem τρύειν est κατατρίβειν, καταπονεῖν : qua signif. τείρειν quoque usurpari supra docui. Ac sicut τείρω accipitur etiam pro Vexo, Divexo, Defatigo, Exhaurio, Domo, Conficio, Affligo, Eneco et Macero, ita etiam τρύω accipi sciendum est : ut ap. [Æsch. Prom. 27 : Ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε. Simonid. Anth. Pal. 6, 52, 3 : Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτή τε τέτρυσαι. B Herodot. 1, 22 : Τὸν λεὼν τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, ut 2, 129, τετρυμένον.] Plat. Leg. [6, p. 761, D, ubi πόνοις τετρυμένα γεωργικοῖς σώματα], Τετρυμένοις ἡλίῳ. [Herodot. 6, 12 : Οἱ Ἴωνες τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ.] Et in Epigr. [Anth. Pal. 7, 336, 1] : Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος· ut et ap. Hom. quidam ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ. Affertur et Τετρυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, pro Afflictus ad ultimum calamitatis. [In Ind. :] Τετρυμένος, Fatigatus, Vexatus, a Τρύομαι. Epigr. [Addæi Anth. Pal. 6, 228, 1] : Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. [Callim. Epigr. 69, 1 : Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. Apoll. Rh. 1, 1174 : Τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. Antiphilus Anth. Pal. 9, 549, 3 : Δάκρυσιν Ἀγρικόλαο τετρύμεθα· Marianus 627, 1 : Ἀπαλῷ τετρυμένος ὕπνῳ· Anyte Anth. Plan. 228, 1 : Τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον. Polyb. 1, 11, 2 : Τετρυμένοι ὑπὸ τῶν προγεγονότων πολέμων· 71, 3 : Τετρυμένοι ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ συνεχῶς· 10, 13, 11 : Τῶν στρατιωτῶν τετρυμένων ὑπὸ τῆς κακοπαθείας, ubi plerique per ιμμ vel υμμ, ut ap. Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, C p. 192 : Νεᾶνις καὶ μὴ τετρυμένη κυοφορίαις. De re 1, 62, 62, 7 : Διὰ τὸ συνειδέναι τοῖς σφετέροις πράγμασι τετρυμένοις καὶ κάμνουσιν ἤδη τῷ πολέμῳ. Plutarch. Eumen. c. 15 : Κατάκοπος καὶ τετρυμένος ἐκ πορείας. « Clem. Alex. p. 753, τετρυμένην τὴν Ἑλλάδα, ubi Euseb. τετρυχωμένην. Philo p. 1057, D. Greg. Naz. vol. 2, p. 29, A, νόσοις· 86, A. » Valck. Hesychii gl. : Τρώεται, ἰσχναίνεται, τήκεται, fortasse librarii potius error est quam dialecti varietas pro Τρύεται.]

[Τρώα, ἀρπεδόνη, Hesychii gl. obscura.]

[Τρῳαδήσιος. V. Τρῳάς.]

[Τρῳαδικός, ἡ, όν, Ad Troadem pertinens. Eust. Il. p. 313, 27 : Τὸ Τρῳαδικὸν Ῥοίτειον.]

[Τρῳάδιος, ὁ, Troadius, martyr, in Menolog. Gr. vol. 3, p. 3, D ed. Albani. L. Dind.]

[Τρῳάς, ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, ἣ ἐκαλεῖτο Τευκρὶς καὶ Δαρδανία καὶ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν Τρῳαδεὺς (cujus formæ ex. de Hegesianacte grammatico addit), Steph. Byz. Formæ Byzant. Τρῳαδήσιος ex. anonymi ap. Majum Spicil. Rom. vol. 2, p. 18 citat Meinek. De Cpolis D ἐμβόλοις Τρῳαδησίοις v. Ducang. Cp. Christ. 2, 3, 3. Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳὰς est ap. Polyb. 5, 111, 3, Strab. 13, p. 581. Ceterum v. Τρώς. L. Dind.]

[Τρῳάς, άδος, ἡ, Troas, Æacidæ mater et filia, ap. Plut. Pyrrh. c. 1.]

Τρωγάλιος quoque i. q. τρωκτὸς et τρώξιμος, Edulis, Vescus. Peculiariter vero τρώξιμα, τρωκτὰ, et τρωγάλια dici solent Quæ cruda comedi solent et secundis mensis apponi, ut rhaphani, poma, pira, nuces, amygdalæ et similia : ut Pollux quoque indicat 6, c. 11 [§ 79] his verbis : Ἦν δὲ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται, κόκκοι ῥοᾶς, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικὰ, ἃ νῦν βασιλικά· ἰσχάδες, σῦκα. [Τρωγαλιά (sic), Cicer frictum, Gl.] Quæ et τραγήματα dicuntur [a veteribus sec. Suidam]; synonyma enim sunt τράγημα et τρωγάλιον, sicut βρῶμα et ἔδεσμα : quorum hæc duo latius patent quam illa : unde Athen. 14, [p. 641, B] ex Aristotelis libro qui Περὶ μέθης inscribitur : Τὸ μὲν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιστέον ὅσον ἔδεσμα τρωγαλίου· τοῦτο γὰρ πάτριον τοὔνομα τοῖς Ἑλ-

λησιν, ἐπεὶ ἐν τραγήμασι τὰ βρώματα παρατίθενται· διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ πρῶτος δευτέραν προσαγορεύσας τράπεζαν· ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμός τις ὁ τραγηματισμός ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα. Similiter Eust. quoque p. 1401 annotat, apud veteres fuisse quasdam τραπέζας, quæ δεύτεραι nominatæ fuerint, sc. τὰς τῶν τραγημάτων, quæ τραγήματα, teste Athen., vocari etiam τρωγάλια : atque ita usurpare Pindarum [etiam a Clemente Al. Strom. p. 377 cit.] : Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον· Aristoph. vero τρωγάλιον posuisse inter species τραγημάτων. Comici tamen hujus verba non affert, qui Pl. [798] dixit, Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν, Bellaria spectatoribus projicere. Pac. [771] : Δὸς τῷ φαλακρῷ τῶν τρωγαλίων. Plut. vero [Mor. p. 133, C] dialecticen, s. dialecticorum more disserere, esse dicit τρωγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαλγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς. [In Ind.:] Τρωγάλια, τὰ, Bellaria [Gl.], ita dicta ἀπὸ τοῦ τρώγειν. Aristoph. Pl. : Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. A Polluce 6, inter τρωγάλια numerantur μυρτίδες, μέσπιλα, κάρυα, δα. [Clemens Al. Strom. p. 824 : Οἷον τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος.] Hesychius Τρωγάλια Laconicum esse tradit. [Antiatt. Bekk. p. 114, 17 : Τρωγάλια, οὐ μόνον τραγήματα ἔλεγον.] Additque, Τρωγάλιον δέρμα, τὰς μελικοκκίδας. [Corrigo, Ῥωγαλέον δ., τὰς μελικηρίδας. Schneider. Conf. Ruhnk. ad Hesychi gll. Τραγαλέον (in Auct.) et Τρωγαλέον.] Affertur autem et Τρωγάλιος in VV. LL. pro Edulis. [Vita Ms. S. Symeonis propter Christum Sali : Τουτέστι τὰ φάβατα καὶ τὴν φακὴν καὶ τὰ τρωγάλια (sic). Ducang.]

[Τρώγιλος, χωρίον ἐν Σικελίᾳ. Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας. (Eadem si sit quæ supra Τράγιλος, delendum esse χώρα, quod punctis notat cod. Rehdig., animadvertit Meinek.) Τὸ ἐθνικὸν Τρωγίλιος καὶ Τρωγιλία. Ἔστι καὶ Τρωγιλία τῆς Μυκάλης, ἣ λέγεται καὶ Τρωγίλιον, Steph. Byz. (Strabo 14, p. 636 : Τῆς Τρωγιλίου καλουμένης ἄκρας, et paullo post : Τῆς δὲ Τρωγιλίου πρόκειται νησίον ὁμώνυμον. Quo refertur ἐν Τρωγυλλίῳ — γυλίᾳ — Στρογγυλίῳ in libris quibusdam insertum Act. Ap. 20, 15.) De Siciliensi Thuc. 6, 99, 1 : Ἐπὶ τὸν Τρωγίλον (al. Τρώγιλον vel Τρωγιλὸν) καλούμενον· 7, 2, 4 vero omnes πρὸς τὸν Τρώγιλον.]

[Τρωγῖτις, ιδος, ἡ, Lacus Lycaoniæ, ap. Strab. 12, p. 568.]

Τρώγλη, ἡ, a τρώγω derivatum esse creditur, et proprie significare Cavernam s. Foramen [Cavea, Foramenum, his add. Gl.] rosione factum, ut quæ sunt murium et teredinum. Quod etymon ab Etym. etiam affertur, a quo esse dicitur διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τείχους. [Aristot. H. A. 5, 20 : Φέρουσι πρὸς τειχίον ἢ τι τοιοῦτον τρώγλην ἔχον· et ib. : Ἔνια τῶν μικρῶν ζώων τοῦ πηλοῦ ποιοῦνται τρώγλας μικρὰς ἢ πρὸς τάφοις ἢ τειχίοις. De formicarum cavernis Geopon. 13, 10, 2.] Hesychius quoque τρώγλας exp. τρύπας, Foramina : qui et τρῶγας affert pro τρώγλας, a nom. Τρώξ, quod alioquin de Verme dicitur qui legumina rodit, ut infra docebo ex schol. Hesiodi : quocum facit Etym. quoque, sic scribens, Τρῶγες, τὰ τοῖς ὀσπρίοις ἐμφυόμενα ζωΰφια. Ammian. Epigr. [Anth. Pal. 11, 95] : Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἷλκυσε μῦς, Mus parvulo ipsius pede traxit in cavernam suam. Et in Batrach. [52] mus quidam dicit se unice metuere felem : Ἣ καὶ τρωγλοδύνοντα [τρωγλοδύοντα] κατὰ τρώγλην ἐρευνᾷ, Quæ se vel in cavernam ingressum vestiget cavernæ assidens. [Ib. 113 : Τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα (γαλῆ). « Æsop. fab. 141 ed. Genev. 1628. » Seager. De foraminibus vestis a muribus corrosæ Batrach. 184 : Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, τρώγλας τ' ἐμποίησαν. Signif. obscœna Strato Anth. Pal. 11, 22 : Ἔστι Δράκων τις ἔφηβος ἄγαν καλὸς, ἀλλὰ δράκων ὢν πῶς εἰς τὴν τρώγλην ἄλλον ὄφιν δέχεται ; V. Δασύτρωγλος. « Hippocr. p. 251, 17 : Τὸ δὲ κολλῶδες τρῶγλαι ἐγένοντο· ἐν δὲ τῇσι τρώγλῃσι ταύτῃσι τὸ ὑγρὸν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇσι φλεψὶ τῇσι μεγάλῃσι, vocat Meatus et foramina aut etiam cavitates quæ in carne insunt, in quibus humidum continetur. Moschioni c. 126, hirudinum incisuræ et sectiones τρῶγλαι di-

A cuntur. » Fors. Schol. Aristoph. Pl. 715 : Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας (τὸ τριβώνιον), interpr. τρώγας. Quocum τρωγλωτὸς, quod v., confert Hemst. ad Luciani D. mort. 1, 2, vol. 1, p. 332, τριβώνιον πολύθυρον. Doricum dicit Etym. M. v. Στειλειὰ, ubi de securis foramine ab aliis aliter dicto loquitur. Forma Τρῶγλα (ut Τρῖγλα pro Τρίγλη), Caverna, Gl. ante Τρώγλη. Τρώγλη tantum agnoscit Athen. 7, p. 305, B. Improbat voc. Photius : Ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην.]

[Τρωγλητής, ὁ.] Τρωγληταὶ dicuntur esse Hirundinum species, ita nominatarum, quod in foraminibus et cavernis nidulentur : vocari etiam ἄποδες et κύψελλοι [κύψελοι] : quas Aristot. H. A. 9, 30, dicit νεοττεύειν ἐν κυψελλίσιν [κυψελίσιν] ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις μακραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις. Quibuscum conf. quæ Plin. refert 10, 39 et 40. [Verum est Τρωγλίτης, quod v., non quod Lex. Septemv. ponit Τρωγληταί.]

[Τρωγλίτης, ὁ, Passer. Manuel Moschop. in Lexico Philostrati : Στρουθὸς δὲ κυρίως ὁ λεγόμενος τρωγλίτης. Eust. Il. p. 228, 35 : Ἔοικεν εἶναι αὕτη (ἡ στρουθὸς) ὁ

B λεγόμενος ἰδιωτικώτερον τρωγλίτης. Ducang. || Timotheus presb. Cotel. Mon. vol. 3, p. 384, B : Οὗτοι (Eunomiani) οὐκ ἐκκλησίαν, οὐ σκηνὴν, οὐ συναγωγὴν ἔχουσιν, ἀλλ' ἐν κρυπτοῖς τισι τόποις τῆς γῆς συνάγονται· ὅθεν Τρωγλίτας καὶ Τρωγλοδύτας οἱ πολλοὶ τούτους λέγουσι. L. D. Theodoret. (vol. 4, p. 358) : Οἱ Εὐνομιανοὶ καὶ Ἀετιανοὶ καὶ Τρωγλῖται ἤγουν Τρωγλοδύται ὀνομάζονται ὡς ἐν οἰκίαις λανθανούσαις τὰς συνόδους ποιούμενοι. Ducang. Sine signif. ponit Herodian. Epimer. p. 136, 181, a Boiss. cit., et Suidas.]

[Τρωγλῖτις, ιδος, ἡ, genus myrrhæ, quod etiam Τρωγλοδύτις dicitur. Σμύρνα τρ. Alex. Trall. 1, p. 40 ; 2, p. 142 ; 4, p. 223 ; 8, p. 462 ; 9, p. 534 ; 10, p. 576 ; 11, p. 616. Struv. V. annot. ad Geopon. 7, 36, 1.]

Τρωγλοδύνω [immo Τρωγλοδύω], Cavernam subeo, In cavernam me subduco, Ingredior in cavernam : habuisti in præcedente Τρώγλη. [De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 564.]

Τρωγλοδυτέω, Cavernas subeo, In cavernas me subduco, i. q. τρωγλοδύνω supra. Aristot. De partt. anim.

C 3 [6 fin.] : Οὐδὲν γὰρ ὁμοίως τρωγλοδυτεῖ τῶν ζωοτόκων, οὔτ' ἄπουν, οὔτε πεζεῦον, Cavernas petit, Gaza interpr. Ex nono etiam lib. Hist. Anim. [1] τρωγλοδυτεῖ affertur pro Latibula petit, Cavernis gaudet. [Marc. Eugenic. Ecphras. p. 171, 9 : Σὺν ἐκείνῳ τρωγλοδυτῆσαι καὶ σκότῳ καὶ ἀφανείᾳ ἑαυτὸν παραδοῦναι. L. Dind.]

Τρωγλοδύτης, ὁ, et Τρωγλόδυτος, ὁ, Qui cavernas subit, Qui in cavernas se subducit : ut passer quidam τρωγλοδύτης vocatur, quoniam τρώγλας οἰκεῖ, alio nomine Trochilus dictus : de quo supra in Πρέσβυς : ut et ap. Aristot. De partt. anim. 4, [11 med.] τρωγλόδυτα [γὰρ πάντα τὰ τοιαῦτά ἐστιν] dicuntur Cavernas subeuntia, Quæ in cavernas se subducunt et in eis habitant. [H. A. 9, 1 ante fin. : Ἀλώπηξ καὶ ὄφις· ἄμφω γὰρ τρωγλοδύται.] Idem meminit et populorum qui Τρωγλοδύται nominantur, H. A. 8, 12 : Ἔστι δὲ τόπος οὗτος περὶ ὃν Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν· οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ἐστὶ κατὰ τὴν ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον· Plin. 7, 2 : Aristoteles in cavernis vivere Pygmæos tradit. Et 5, 8 : Troglo-

D dytæ specus excavant. Hæ illis domus ; victus, serpentium carnes ; stridorque, non vox : adeo sermonis commercio carent. [Herodot. 4, 183 : Τοὺς Τρωγλοδύτας Αἰθίοπας. Diodor. 3, 31 seqq., 40, et multis locis Strabo, qui etiam Caucasi Troglodytas memorat 11, p. 506. Heliod. Æth. 8, 16, p. 402. Τρωγλοκολπητῶν pro Τρωγλοδυτῶν scriptum in Testam. XII patriarch. p. 636 ult. De scriptura Τρωγοδύται v. intt. Hesychii v. Τρῶγας. || Fem. Τρωγλοδύτις, ιδος, Diod. 1, 30 : Τῆς Τρωγλοδύτιδος, ubi al. Τρωγλοδυτικῆς. Plut. Mor. p. 939, D. || I. q. Τρωγλῖτις, quod v. Galen. vol. 13, p. 885 : Τὴν τρωγλοδύτιν λεγομένην σμύρναν. Plin. N. H. 6, 29, 174. « Alex. Trall. 2, p. 149 ; 5, p. 248. » Struv. Geopon. 7, 30, ἶριν τρ.]

Τρωγλοδυτικὸς, ἡ, ὸν, itidem Cavernas subiens : τρ. ζῶα, Animalia quæ cavernas subeunt et in eis vivunt. [Aristot. H. A. 1, 1 med. : Τοῖς τόποις τὰ μὲν τρωγλοδυτικὰ, οἷον σαύρα, ὄφις, τὰ δ' ὑπέργεια.] Alioqui Τρωγλοδυτικὸς dicitur etiam Qui Troglodytarum est, Ad Troglodytas pertinens. Τρ. Ἀραβία, Diosc. 2, 193, Arabia

Troglodytica, quæ a Troglodytis incolitur. 1, 78, Τρ. σμύρνα, Myrrha Troglodytica, quæ in Troglodytarum regione nascitur, in Troglodytica provenit. [De regione Τρωγλοδυτικὴ Diod. 3, 34, 35, 41 et sæpe Strabo. Plin. quum alibi tum N. H. 6, 29, 169 : « Troglodytice, quam priori Michoen, alii Midoeu dixere. » Cujus nominis Ægyptii interpretationem esse Græcum Troglodytice conjicit Forster. ad Strab. vol. 2, p. 1310 Falc.] Item τρωγλοδυτικὴ Viperæ quædam species est. [V. supra. || Adv. Τρωγλοδυτικῶς, Strabo 17, p. 828.]

[Τρωγλόδυτος. V. Τρωγλοδύτης.]

[Τρωγλοδύω. V. Τρωγλοδύνω.]

[Τρωγλύδριον, τὸ, Cavernula. Theognost. Can. p. 126, 27. L. Dind.]

[Τρωγλωτὸς, ὁ, Perforatus, Lacer. Apophth. Patr. Cotel. Mon. vol. 1, p. 528, B : Ἐφαίνετο ὡς στιχάριον φορῶν λινοῦν τρωγλωτόν. V. Τρώγλη.]

[Τρωγμοί. V. Τραχμοί.]

[Τρωγμὸς, τὸ ἐπιθέσθαι τὴν ὅλην τρωγμὸν, Hesychii gl. obscura.]

Τρώγω, ξομαι, derivatur ex illo τρῶ significante Tero, Attero : nec absurde; nam Arrodo, Rodo, [Manduco, huic add. Gl.] et Comedo, quas signiff. habet τρώγω, non admodum diversa sunt a Tero et Attero : quoniam sc. is qui aliquid comedit, s. rodit aut arrodit, idem et dentibus id ipsum terit s. atterit. Hom. Od. Ζ, [90] : Καὶ τοὺς μὲν ποταμὸν σεῦαν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα, Ut gramen comederent. Ubi Eust. annotat hoc verbum ὠνοματοπεποιῆσθαι ἐπὶ ἀλόγων, τραχύτητα ἔχον καὶ ἑτερότητα πολλὴν πρὸς τὸ ἐσθίειν, quippe quod de ratione præditis dici soleat. Quod tamen discrimen non semper verum est. [Batrach. 34 : Αὐτὰρ ἔμοιγε ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος, de mure. Sic Aristoph. Ach. 801, et ubi fut. τρώξονται, 806. Theocr. 4, 44; 9, 11 de vitulis; Ep. 1, 6, de hirco.] Nec minus enim ratione præditis animalibus tribuitur quam iis quæ ratione carent : ut ostendit ille qui dixit ap. Athen. 2, [p. 50, E] : Τρώγουσι μύρτα, καὶ πέπονα μιμαίκυλα· 12, [p. 548, C] : Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων· 14, [p. 641, F] : Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέροι, τρώγοιμι. Quibus in ll. nota dici τρώγειν de myrti baccis, pomis arbuti, bulbis, placentis mellitis. [De hominibus Solon ap. Athen. 14, p. 645, F : Πίνουσι καὶ τρώγουσιν οἱ μὲν ἴτρια. Aristoph. Pac. 1324 : Σῦκά τε τρώγειν· Eq. 1077 : Βότρυς τρώγουσιν· Lys. 537, κυάμους. Theocr. 1, 147 : Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἀδεῖαν. Herodot. 1, 71, σῦκα· 2, 37, κυάμους· 92, τὸ κάτω τῆς βύβλου· 4, 177, τὸν καρπὸν τοῦ λωτοῦ. Xen. Conv. 4, 8 : Εἰ τοῦτο καὶ μετὰ δεῖπνον τρωξόμεθα. Absolute Demosth. p. 402, 21 : Ταύτην τὸ μὲν πρῶτον οὑτωσὶ πίνειν ἡσυχῇ καὶ τρώγειν ἠνάγκαζον, ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Polyb. 32, 9, 9 : Τί δὲ δύο τρώγομεν ἀδελφοί; Plut. Mor. p. 613, B : Εἰ ὥσπερ οἱ τὸν Ὀρέστην ἑστιῶντες, ἐν θεσμοθετείῳ πη τρώγειν καὶ πίνειν ἐμέλλομεν· 716, E : Τοῦ πίνειν μὲν οἰομένου δεῖν καὶ τρώγειν τοὺς δειπνοῦντας. Antiatt. Bekk. p. 114, 15 : Τρώγειν οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν. Photius : Τρώγειν οὐχὶ τὸ ἐσθίειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὰ τραγήματα καὶ τρωκτὰ καλούμενα· οὕτως Ἀριστοφάνης. || Singulari metaphora Theophan. Contin. 1, 16, p. 18, A : Οὐ χρή σε, ἔφη ὁ μοναχὸς, τὴν ἁλουργίδα καταλιμπάνοντα, ὦ βασιλεῦ, ἰδιώτου σχῆμα ἀλλάσσεσθαι καὶ τρώγειν γνώμας οὕτω τὰς τῶν πολλῶν. Quod vertitur Animis illudere. Sed videtur potius petitum ab Aristoph. Nub. 924 : Καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδελετείους. Ubi schol. : Ὁ Πανδέλετος τῶν περὶ τὰ δικαστήριά ἐστι διατριβόντων δικαστῶν ἢ καὶ συκοφαντῶν. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ξηροὺς ἄρτους γνώμας εἶπεν.] In aor. 2 facit Ἔτραγον : unde Τραγεῖν, quod Suid. exp. τρώγειν, φαγεῖν : unde τράγημα, de quo supra. In fut. autem τρώξομαι, quo utitur Aristoph. [Ach. 806. Pass. Herodot. 2, 92 : Τρώγεται καὶ ἁπαλὰ ταῦτα καὶ αὖα.]

[Τρῶζος, ὁ, inter nn. barytona in ζος ponit Arcad. Havn. p. 48, 22.]

[Τρώζω.] Τρώζειν, Hesych. exp. ψιθυρίζειν et συνουσιάζειν. [Zonaræ p. 1753 : Τρωέζειν, συνουσιάζειν. Conf. Τρύζω.]

[Τρωΐα, ἡ, Troja. Æsch. Cho. 363 : Ὑπὸ Τρωίας τείχεσι. De Pindaro in Τροία citato conf. Eustath. Opusc. p. 57, 30, ibid. 32, Τρωΐαθεν ex eodem citantem. V. Τρώς. Ap. Nicet. Chon. Ann. p. 388, C, ἐν Τρωΐᾳ male pro eo quod p. 397, B, ἐκ Τροίας scriptum.]

[Τρωΐαθεν, Trojâ. Pind. Nem. 7, 41 : Κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων. V. Τρωΐα, Τρώς.]

[Τρωιὰς, Τρωικὸς, Τρώιος. V. Τρώς.]

[Τρωΐλος, ὁ, Troilus, f. Priami. Hom. Il. Ω, 257. Famulus hospitis Hesiodi, a quo circa Nemeum Locridis obtruncati χοιρὰς quædam ibi dicta Τρωΐλος, sec. Plut. Mor. p. 162, C, D. Acharnensis ap. Bœckh. *Urkunden* p. 252. Sophista, de quo Suidas et intt. Apud quem Τρώιλος contra præceptum Arcadii p. 55, 21, et, ut videtur, Tzetzæ Hist. 5, 780.]

[Τρωΐς. V. Τρώς.]

Τρώκτης, ὁ, Comestor, Vorator. Ita dicitur ab Hom. Qui, ut habeat quod voret, quavis arte lucrum facit : ὁ φάγος καὶ φιλοκερδὴς, ὁ ἐκ πάντων βουλόμενος τρώγειν καὶ κερδαίνειν, ut Eust. exp. Itidemque Hesychio τρώκτης est φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίειν καὶ κερδαίνειν βουλόμενος, (ut quos Latini Lucriones appellant,) nec non πανοῦργος, ἀπατεών : nec enim a dolis et fraudibus abstinent, qui ut ventrem satient, nihil non lucri et quæstus machinantur. [Similiter Photius. Idem, ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεὼν, οἷον ἐπιτρώγων (ἀποτρώγων, ut in præcedenti gl., Meinek. ad Menand. p. 104 ed. pr.), addito versu anonymi : Τρώκτης σφόδρ' ἐστὶν ἅμα σιση‌ρὼς καὶ γελῶν. V. Salmas. De usuris p. 613.] Hom. Od. Ξ, [289] : Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, Τρώκτης. Itidemque Ο, [415] Phœnices ab eo dicuntur Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα. [Philostr. Her. p. 660 fin. : Φιλοχρήματοι καὶ τρῶκται. Valck. Antiphanes Anth. Pal. 9, 409, 4 : Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτὸς, χέλυς ... λιτὰ δὲ δειπνῶν λαθροπόδας τρώκταις χερσὶ τίθησι τόκους. Sic enim Brunckius. Cod. τρώκτας. Hecker. Comm. crit. p. 327, τρώκτης. Eust. Opusc. p. 288, 2, οἱ τρῶκται ἄρεσκοι· 313, 66. || Tructa piscis, Tructa, Gl. Ælian. N. A. 1, 5 : Ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης· τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα, ἤδη δὲ καὶ τὸ στόμα κτλ. « I. q. ἀμία, ap. Aristot. H. A. 9, 37, Oppian. Hal. 3, 144. V. Hist. lit. pisc. p. 25. » Schneid. Et Ducang. Gl. Lat. v. *Trocta*, *Truta*, *Trutta*.]

[Τρωκτικὸς, ἡ, ὸν, Vorax. Tzetz. ad Lycophr. 213 : Λαφυστίαις γνάθοις) Τρωκτικαῖς σιαγόσι. Kall. Sic etiam schol. Apud Tzetzen alii τρωκταῖς. Quod τρώκταις scriptum conferendum foret cum τρώκταις χερσὶ, de quo in Τρώκτης.]

[Τρωκτὶς, ίδος, ἡ, Vorax. Tzetz. ad Hesiod. Op 702 : Δειπνολόχης) τῆς τρωκτίδος. Boiss.]

Τρωκτὸς, ἡ, όν, i. q. τρώξιμος, Qui esui est, Edulis Ut plurimum vero ita vocantur Quæ cruda comedi solent : velut quæ vel in secundis mensis edenda apponuntur, ut in Τρώξιμος docebo ex Galeno et aliis. [Sed et substantive Τρωκτὰ eadem dicuntur, quæ alias τραγήματα et τρωγάλια, Bellaria. Herodot. 3, 48 : Τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος. Schweigh. Id. 2, 92 : Ἐν τούτῳ (τῷ καρπῷ) τρωκτὰ ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης ἐγγίνεται συχνά. Hippocr. p. 642, 14 : Ἀγρίοισι τρωκτοῖσι, quod ὠμοῖς ἐσθιομένοις expl. Galen. in Gl. Xenoph. Anab. 5, 3, 12 : Ἄλσος ἡμέρων δένδρων ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραῖα. Ælian. V. H. 1, 31. Artemid. 1, 67. « Edulia Balsamon in Respons. : Τὰ δὲ τρωκτὰ καὶ ποτὰ συνήθως ἐν μνήμαις ἁγίων καὶ ὑπὲρ μνημοσύνων κατοιχομένων εἰσκομιζόμενα τῷ ναῷ ... τοῖς ἐπισκόποις δίδοσθαι κεκανόνισται. » Ducang. Suidas : Τρωκτὰ, τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν, οἷον κάρυα καὶ βάλανος. « Philostr. V. Apoll. 3, 56 : Κῆποι δὲ ὁπόσοι τρωκτοὶ καὶ ὁπόσοι ἀνθέων κῆποι, βρύειν αὐτό. » Valck. Geopon. 14, 10, 3 : Σταφίδος τρωκτῆς.]

Τρῶμα, τὸ, Vulnus [Gl.] : Hesych. τρώματα, τραύματα. [Sc. Ionico more ex τραῦμα fit τρῶυμα, et brevius τρῶμα, ap. Herodot. 2, 63; 3, 29, sæpiusque alibi; sicut θαῦμα, θώυμα, θῶμα. Schweigh. Qui omittere debebat formam τρώυμα. Vid. G. Dind. De dial. Herod. p. 37, v. Θῶμα. L. D. Galen. in hæc Hippocr. Epid. p. 1184, H : Ἐν τοῖσι τρώμασι τὸ αἷμα ξυντρέχει, p. 512, 38 : Τρώματα ὀνομάζει Ἱπποκράτης τὰς μεγάλας

βλάβας ἔκ τινος τῶν ἔξωθεν γινομένας, εἰ καὶ χωρὶς τραύματος. Et in l. De art. p. 798, A, ubi τετρωμένου, p. 602, 25 : Πάσας τὰς βλάβας οἱ Ἴωνες ὀνομάζουσι κοινῶς τρώματα, unde expl. βεβλαμμένου· et similiter in Prorrh. p. 78, F, p. 212, 15. Et in Gl., Τρῶμα, ἡ βλάβη. Foes.] || Clades, Damnum, Detrimentum; schol. enim Homeri exp. ἥττη [ἧττα], et Galen. βλάβη [ut Eustath. Od. p. 1910, 37; τροπὴ Il. p. 893, 5], ut in Τρώω [sub Τιτρώσκω] docui. Pro quo dicitur etiam Τρώμη, ut βρώμη pro βρῶμα, Eustath. [Il. p. 108, 38], qui Ionicum id esse ait, et significare τὴν τρῶσιν, ut βρώμη τὴν βρῶσιν. [Conf. id. p. 102, 32; 991, 60, Od. p. 1633, 32. Pind. Pyth. 4, 271 : Χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν. Herodot. 4, 160 : Μετὰ τὸ τρῶμα τοῦτο, ut 5, 121; 6, 132 : Μετὰ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γενόμενον· 7, 233 : Ἀναίτιοι τοῦ τρώματος τοῦ γεγονότος βασιλέϊ· 236; 8, 27. Ib. 66 : Ἐκ Τρηχῖνος θεησάμενοι τὸ τρῶμα τὸ Λακωνικόν· 9, 90. De navibus 6, 16 : Ὅσοισι τῶν Χίων ἀδύνατοι ἔσαν αἱ νέες ὑπὸ τρωμάτων.]

[Τρωματίας, ὁ, vel Ionice Τρωματίης pro τραυματίας, Vulneratus, Saucius. Herodot. 3, 79. Hippocr. p. 525, 38; 901, G; 908, A.]

Τρωματίζω, Vulnero. [Herodot. 1, 59; 3, 64, 78; 6, 45. Pass. 9, 61, 72.]

[Τρωμάτιον, τὸ, dimin. a τρῶμα. Hippocr. p. 1083, C. Coraes.]

[Τρώμη, ἡ. V. Τρῶμα.]

[Τρωνὶς, ἰδος, ἡ, ap. Pausan. 10, 4, 10, scriptum videri pro Πατρωνὶς dixi præf. p. xv. L. Dind.]

[Τρωνος, n. viri quod esse perhibetur in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 302, n. 1395 inscripto Σμυρναιων Φανησμα Τρωνος, corrigendum Φάνης Μάστρωνος, ut est in alio *Descr.* vol. 3, p 204, n. 1103. L. Dind.]

Τρὼξ quoque ἀπὸ τοῦ τρώγειν dicitur Vermiculus ille qui legumina rodit, ὁ τῶν ὀσπρίων σκώληξ. Sic enim schol. Hesiod. [Op. 420] : Ἀὴξ, εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον τῶν ξύλων· ἴψ δὲ, σκώληξ ἐστὶ κεράτων· ἴξ, ἀμπέλων· σὴς, ἐσθημάτων· τρὼξ, ὀσπρίων· ψὴν, σύκων. Gurgulionem nonnulli vocant. [Curculio, Gl. Sec. Etym. M., θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις, quibus οὕτως Στράττις addit Photius. || Foramen. V. Τρώγλη.]

[Τρωξαλλὶς, ἰδος, ἡ.] Τρωξαλλίδες Vermium quoddam genus esse videtur ap. [Alexin] Athen. 3, [p. 118, A] : Κατεδηδόκασιν τὰ λάχανα [λάχαν' αἱ] τρωξαλλίδες· ut sunt Erucæ et aliæ bestiolæ a quibus olera arroduntur et depascuntur. [Τρωξαλλὶς, Grellus, Acetaria, Escaria, Gl. Eadem vitiose Τριξέλλας, Grillus, ut τριξαλίδες cod. Photii v. Μυλαβρίδες.]

[Τρώξᾰνον, τό.] Τρώξανα a Theophr. dicuntur Rami tenelli et qui sunt τρώξιμοι, i. e. Qui arrodi possunt a pecore, C. Pl. 3, 2, [2] : Καὶ ἀφαιρεῖν δεῖ τούτων ταὐτά τε καὶ τὰ τρώξανα μόνον, ubi de putatione loquitur, et περὶ διακαθάρσεως. [Schneid. ad l. Theophr. non cum τρώγειν cognatum conjicit τρώξανον vel τραύξανον, quod v., sed cum τρασιά.]

Τρωξάρτης, ὁ, comp. voce dicitur quidam murium dux ap. Hom. Batrach., ex eo quod panes rodere soleret : apud quem ibid. [28], Ψιχάρπαξ [μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ] κοῦρος Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος, jactitat se vesci iis Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος, nec ranarum more τρώγειν ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύνθας, Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκεσθ', οὐδὲ σελίνοις. [Ib. 104, etc. Iterum HSt. :] Τρωξάρτης, Panivorus, ut ἀρτοφάγος, et itidem nomen muris ap. Hom. Batrachom., ἀπὸ τοῦ τρῶξαι ἄρτον, Ex eo quod panem edat.

[Τρώξιμος. V. Τρῶξις.]

Τρῶξις, εως, ἡ, Esus, Rosio. [Aristot. Eth. Nic. 7, 6 med. : Ὀνύχων τρώξεις.] Τρώξιμος, ὁ, ἡ, Qui esui est, i. e. Qui comedi potest aut solet, Edulis, Vescus; vel etiam Cibarius, ut Plin. uvam cibariam appellat, quam Græci τρώξιμον et τρωκτήν. [Theocr. 1, 49 : Ἁ μὲν (ἀλώπηξ) ἀν' ὄρχως φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. Schol. : Τρωκτὸν, τὸ ἤδη τρυγηθὲν καὶ εἰς βρῶσιν παρατεθέν· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων. Τρώξιμος δὲ σταφυλὴ ἡ τὸ στύφος τοῦ ὀμφακοῦ μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύνουσα· et, τὴν ὥριμον σταφυλήν.] Sed et alii quivis fructus eis τρώξιμοι dicuntur, qui

A crudi eduntur, ut uva passa, ficus, rapa, rhaphani, bulbi, denique quidquid secunda mensa inferri solet, ut sunt τραγήματα et τρωγάλια. Paul. JCtus in Pand. : Qui fundum vendidit, pomum recepit, nuces et ficos, et uvas duntaxat duracinas et purpureas, et quæ ejusdem generis essent, quas non vini causa haberemus, quas Græci τρωξίμους appellant. Hippocr. De intern. affect. [p. 549, 36] : Τῶν τρωξίμων ῥαφανίδι χρέεσθω καὶ σελίνῳ, εἰς ὄξος βάπτων. [Ib. p. 550, 55 : Ἀπὸ λαχανοφαγίης τρωξίμων πολλῶν.] Alibi hæc τρώξιμα appellat τρωκτὰ, quæ Galen. Lex. Hippocr. exp. ὠμὰ ἐσθιόμενα, Quæ cruda solent comedi : ut et Constant. Geopon. 14, 17, τρωκτὴν σταφίδα vocat eam, quam alii τρώξιμον, Latini Cibariam et Edulem. [Gl., λάχανον.] Itidem Artemid. 1, 60, de oleribus loquens : Ὅσα δὲ ἀποξύεται τρωκτὰ ὄντα, βλάβην σημαίνει, Si ea quæ cruda in cibum assumi solent, deradantur. Peculiariter vero τρώξιμον appellari solet Intybum, s. Seris herba, quam Endiviam vulgo nominant. Paul. Ægin. 3, 46 : Τὸ ἴντυβον δὲ τὸ τρώξιμον καὶ ὁ σόγχος, τῶν B παραπλησίων εἰσί. Paulo ante dixerat, Οἷάπερ ἐστὶν ἥ τε σέρις καὶ τὸ κιχώριον· quasi diversa essent hæc ab intybis. Et Alex. Trall. conjunctim et quasi expositionis gratia dicere solet ἴντυβον καὶ τρώξιμον (pro quo tamen perperam alicubi scriptum legitur Τρόξιμον), ejusque usum commendare in hepaticis, itidem ut Paulus. Item Didymus Geopon. 12, 28 : Σέρις, τουτέστι τρώξιμα, ἐν ὄξει βαπτόμενα καὶ ἐσθιόμενα, στομάχῳ κατάλληλα. Ubi et ipsum caput inscribitur Περὶ σέρεως, ἤτοι Τρωξίμων. Absolute et sine ulla adjectione Aet. 9, 48 : Ἀναλάμβανε χυλῷ τρωξίμων, Excipe succo intyborum. Apsyrtus Hippiatr. τρωξίμην vocare traditur.

[Τρωός. V. Τρώς.

[Τρῶος. V. Τρώς

[Τρωοφθόρος, ὁ, ἡ, Trojanos perdens. Euenus Anth. Pal. 9, 62, 5 : Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν.]

[Τρωπάσκω, Τρωπάω, Τρωπέω. V. Τροπάω.]

[Τρὼς, ωὸς, ὁ, Tros, rex Trojæ, ap. Hom. Il. E, 265; Υ, 230 sq. F. Erichthonii ap. Diodor. 4, 75. C Alius Trojanus f. Alastoris, Hom. Il. Υ, 463 sq. Τρῶος pro Τρὼς Jo. Malalas p. 79, 21 seqq. Quam formam cum δμῶος pro δμὼς componit Chœrob. vol. 1, p. 92, 9, qui conf. ib. p. 283, 1. || Ab rege Trojæ sec. Diod. l. c. Trojani dicti Τρῶες, apud Homerum (quem nunquam singulari gentilis uti animadvertunt Chœrobosc. vol. 1, p. 254, et Etym. M.) et Tragicos ceterosque omnes. Cujus de genitivi accentu Dor. Τρωῶν v. Gregor. Cor. p. 317, 658. Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Τρὼς, ὁμόφωνον τῷ κτίστῃ, ὡς Ἀχαιὸς, Δαναὸς, Σικελός. Unde fem. Τρωιὰς, άδος, Il. I, 139, 281 : Τρωιάδας δὲ γυναῖκας, etc. Eurip. Hec. 97, Τρωιάδων. Et contr. Τρῳὰς, άδος, Hom. H. Ven. 114 : Τρῳὰς τροφός· Il. Z, 442; X, 105 : Τρῶας καὶ Τρῳάδας· etc., quod alii scribunt Τρωάδας. Soph. Aj. 819, 984, γῆ· Ph. 1175, γαῖα· et similiter sæpe Eur., idemque sæpe de mulieribus, ut in fabula sic inscripta. Herodot. 5, 26 : Τῇ Τρῳάδι γῇ· 122 : Ἐν τῇ Τρῳάδι. Thuc. 1, 131 : Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας. Xenoph. Anab. 5, 6, 23 : Ἄξω ὑμᾶς εἰς τὴν Τρῳάδα· 7, 8, 7 : D Διὰ τῆς Τρῳάδος. Et alii sæpe, velut Strabo. Quod Il. H, 297, est in nonnullis Τρωίδας, memorat Steph. Byz. : Τὸ θηλυκὸν Τρωὶς καὶ Τρωιὰς (recte Pierson. ad Mœr. p. 371, B, Τρωάς). Ἢ παρὰ τὸ Τρώιος Τρωιὰς, ὡς Λέσβιος Λεσβιάς. (Et paullo post καὶ Τρωὶς καὶ Τρωιὰς, quæ recte delet Pierson.) Dionys. A. R. 1, 52 : Ὅτε τὰς Τρωίδας ἐλπίζετο πόλεις, nisi fallit scriptura et scribendum Τρῳάδας, ut ap. Liban. vol. 4, p. 1093 inscr. codex Mon. Τρωίδος pro Τρῳάδος. || Adjectiva sunt Τρωικὸς, ή, ὸν, Hom. Il. K, 11 : Πεδίον τὸ Τρωικόν· Π, 369, λαόν· etc. Æsch. Ag. 334; Soph. Aj. 862, Ph. 1423, Eurip. et alii. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 27; 2, 8, διφρεία. Τὰ Τρωικὰ de bello Trojano Herodot. 7, 171, Thuc. 1, 14, Isocr. p. 51, D; 73, E, et sæpe Strabo. Τρώιος, α, ον, Il. E, 222; Θ, 106 : Οἷοι Τρώιοι ἵπποι· N, 262 : Δούρατα ... Τρώια· etc. Pind. ap. schol. Eur. Androm. 781 : Τρώιον ἂμ πεδίον. De quo Eustath. Il. p. 65, 14, de scriptura Τροίη pro Τροίη disputans : Τὸ δὲ Τροίην ἔχει ἀπορίαν ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφῇ, ἐὰν αὐτὴ μὲν Τρωικὴν δη-

λοὶ, τὸ δὲ Τρωικὸν ὄνομα κατὰ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ κίνησιν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφηται ... Ἐκεῖνο δὲ πάλιν μένει δυσαπολόγητον. Εἰ γὰρ Τρωίους ἵππους τοὺς Τρωικοὺς διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφομεν, δυσχερές ἐστιν ἀπολογήσασθαι διὰ τί πόλις Τροίη ἡ Τρωικὴ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν. Ἐπιτείνει δὲ μάλιστα τὴν ἀπορίαν ὁ Πίνδαρος, ὃς αὐτὴν τὴν Τροίαν Τρωίαν ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει τὴν παραλήγουσαν. Quod refertur ad 3, 54; 5, 27, ubi nunc Τροίαν et Τροίαν. Conf. Τρωίαθεν et Lobeck. Path. elem. vol. 1, p. 450. De scriptura Τροίη autem, signif. adj. pro Τρωική, schol. Od. E, 39; Λ, 510. Καὶ Τρωίη, quod in Τροία ponit Steph. Byz., ipsa terminatio prodit Epici esse. Et Τρωός, ά, όν, Hom. Il. Ψ, 291 : Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν· Γ, 384 : Περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν· et alibi eodem casu. P, 127 : Τρωῇσι κυσὶ, ut 255, 273. X, 430 : Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο· 434 : Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι. Ap. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Τρώα θηλυκῶς, recte Τρωὰ Piersonus ad Mœrin, qui Τρωὰς Ἀττικοὶ, Τρωάδας Ἕλληνες, quam de altero observationem falsam esse apparet. Ceterum de his formis Lobeck. Pathol. p. 19, 20 : « Ad Il. E, 461 schol. testatur in antiquissimis editionibus scriptum esse Τρωίας στίχας σὺν τῷ ι ὡς ἵππους Τρωίους Ψ, 291. Steph. Byz. v. Χώνη : Τρὼς Τρωός, Τρώιος Τρωία. De accentu ille nihil addit, sed ad alterum adnotatum est ἵππους Τρωιούς ἀνεγνώσθη ὡς πολλούς, accentu irrationali, quem Etym. M. p. 770, 38, excusat adj. Τρῳὸς ex Τρωικὸς ortum dicens per synæresin, gramm. vero Crameri vol. 1, p. 407, 12 : Τρωαί· ἡ εὐθεῖα Τρωή ἰωνικῶς· ἐκ τοῦ Τρωὸς γὰρ γίνεται Τρωά· τὸ δὲ Τρωός παραλόγως ὠξύνθη· γίνεται οὖν ἐκ τοῦ Τρὼς Τρωὸς Τρώιος καὶ Τρωός· Ἵππους δὲ Τρωούς. Schol. Od. H, 87 : Ἡ γενικὴ ἐν πολλοῖς μετάγεται εἰς εὐθεῖαν, ὡς Τρὼς Τρωός, καὶ ἡ εὐθεῖα Τρωὸς Τρωοῦ. Hi igitur a substantivo ex anadrome orto ὁ Τρωός femininum ἡ Τρωή factum et utrumque cum alio substantivo junctum putant ut gentilicia solent ἵππος Θεσσαλὸς ἢ Καππαδόκης καὶ Κέλται σκύλακες Themist. Or. 27, p. 355, B. Hoc idem vero substantivum alii Τρῷος scripserunt (Chœrob. vol. 1, p. 92, 9), ex genitivis oxytonis nominativos barytonos fieri jubentes. »]

Τρῶσις, εως, ἡ, Vulneratio. Exp. etiam Vulnus, Ictus. [Aret. p. 65, 41 : Ἀναίσθητον ψαύσιος καὶ τρώσιος. Plutarch. Mor. p. 20, E : Τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων. Symm. Ps. 76, 11. Cantic. 7, 1. De arboribus incisis Theophr. H. Pl. 4, 16, 1 : Καὶ γὰρ τούτων (ἐλάτης, τερμίνθου) εἰς βάθος ἡ τρῶσις καὶ ἕλκωσις.]

[Τρώσκω. V. Τιτρώσκω.]

[Τρωσμὸς, ὁ, Abortus. Hippocr. p. 206, D; 563, 45; 581, 43; 611, 24; 613, 43; 614, 39; 615, 29; 616, 39; 617, 6; 637, 23.]

[Τρωτέον, Vulnerandum. Soranus De obstetr. p. 118. A. L. Dind.]

[Τρώτιλον, τὸ, Trotilum, ap. Thuc. 6, 4 : Λάμις ἐκ Μεγάρων ἀποικίαν ἄγων ἐς Σικελίαν, καὶ ὑπὲρ Παντακύου ποταμοῦ Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας· et Polyæn. 5, 2 : Μεγαρεῖς τῆς Λεοντίνων ἐκπεσόντες Τρώτιλον κατῴκησαν.]

Τρωτὸς, ὁ, Vulneratus, Læsus, Qui vulnerari lædive potest. Hom. Il. Φ, 568 : Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ. Hesychio est παθητός. [Eur. Hel. 810 : Οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Xenoph. An. 3, 1, 23 : Οἱ ἄνδρες τρωτοὶ μᾶλλον ἡμῶν. Signif. obscœna Eubulus ap. Athen. 10, p. 449, F : Πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτος (de quo paullo ante dixerat, Καὶ ἂν τρώσῃ τις, ἄτρωτος). Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος, λάλος, τρωτὸς, ἄτρωτος, δασὺς, λάλος. Lucian. Calumn. c. 15 : Ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος.]

[Τρώυμα. V. Τρῶμα.]

Τρωχάω dicitur poetice, itidem pro τρέχω, ut τρωπάω pro τρέπω, στρωφάω pro στρέφω, νωμάω pro νέμω. Hom. Il. X, [163] : Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· Od. Z, [319] de mulabus scutica incitatis : Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, Currebant. Atque adeo hoc τρωχάω longe usitatius est quam superius τροχάω, quemadmodum et τρωπάω frequentiori in usu est quam τροπάω. [Hesychius : Τρωχῶσι, τρέχουσι. Τρώχων, ἔτρεχον, ἐκρούνιζον, ἐστάλαζον. Apoll. Rh. 3, 874 : Αἱ δὲ δὴ ἄλλαι ἀμφίπολοι ... τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν.]

[Τρώω. V. Τιτρώσκω.]

[Τυ. V. Σύ.]

[Τύανα, ων, τὰ, et τις, ἡ, ap. Hesych. Miles. s. 25, p. 151 ed. Müller., ubi Τυάνων pro Τυάνης receptum ex Codino, Tyana. Πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας. Οἱ πολῖται Τυανεῖς ὡς Ἀδανεῖς. Λέγεται καὶ Τυανῖτις θηλυκόν. Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀρριανός (Peripl. P. Eux. p. 6). Ἔστι καὶ Τύανα πόλις Αἰγύπτου, ἣ μᾶλλον ἀναλογεῖ τὸ Τυανίτης διὰ τὴν Αἰγυπτίων χώραν (τὸν Αἰγύπτιον χαρακτῆρα Salmasius), Steph. Byz. Polyb. ap. Suid. v. Κατηργηκέναι. Strabo 12, p. 537, 539; 13, p. 589. Gent. Τυανέων quum alibi tum in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 438, *Suppl.* vol. 7, p. 712 sq. Adv. Τυανάδε Philostr. V. Apoll. 8, 29 extr.; 31 extr. Τυανῖτις, ιδος, ἡ, de regione circa Tyana, Strabo 12, p. 534, 537. L. Dind.]

Τύβαρις, a Doribus vocabatur extremum ἐπιφόρημα, i. e. Extremus missus, teste Polluce [6, 71], nimirum σέλινα ἐν ὄξει.

[Τυβάτωρ, ωρος, ὁ, Tubicen, Tubicinator, apud Mauricium Strateg., ad quem v. Scheffer. p. 520. L. Dindorf.]

[Τυβὶ, Tybi, nomen mensis Ægypt. respondens diebus postremis Decembris, sed inprimis Januario Romanorum. Dies enim sextus Januarii erat undecimus mensis Tybi, ut alio loco a me observatum est. Hac ratione facile in concordiam redigi possunt veterum testimonia. Scribit Plin. 6, 23, circa finem : Ex India renavigant mense Ægyptio Tybi incipiente, nostro Decembri : aut utique Machiris intra diem sextum. Schol. in Arati Phænom. p. 39 ed. Felli : Λέγει δὲ τὸν Τυβὶ, ὅς ἐστι κατὰ Ῥωμαίους Ἰανουάριος· τότε γὰρ σφοδρός ἐστιν ὁ χειμών. Adde p. 40 et 53, atque Arriani Peripl. Mar. Erythr. p. 5 Huds. (Joseph. in Hypomnestico c. 27, ubi comparantur menses Hebræorum, Ægyptiorum, Macedonum et Romanorum, hæc nomina conjuncta leguntur, Τηβὴθ, Τύβυ (pro Τυβὶ), Αὐδυναῖος, Ἰανουάριος. Vide ad istum locum quæ Fabric. notavit p. 50. In Menologio, quod Matthæi Anecd. Gr. vol. 1, p. 86 edidit, mensis Τιβὶ (sic enim illic scribitur nomen), videtur assimilari Januario. Tewater.) Passim istius mensis scriptores Græci veteres meminerunt, eumque Τυβὶ nominarunt. Ita Clem. Alex. Strom. 1, p. 408, epigr. Anthol. Pal. 9, 383, 5 : Τυβὶ δὲ πορφύρεον βουληφόρον εἷμα τιταίνει. Præsertim commemorandus est Plutarch., in cujus libro De Is. et Os. plus una vice nom. Τυβὶ occurrit, p. 371, ubi dies septimus mensis Τυβὶ dicitur ἀφίξις Ἴσιδος ἐκ Φοινίκης, et p. 366, quo in loco post verba, Τῇ δὲ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα, excidisse nomen mensis Τυβὶ, suspicabar in Misc. Berol. vol. 7, p. 388—390. In libris Copticis scribitur nomen hujus mensis ΤΩΒΙ. Ita certe inveni in cod. Evangeliorum membranaceo, scripto a Michaele, Episcopo Damiatensi, asservatoque in Biblioth. Reg. Paris. (Conf. Thes. Epist. La Croz. vol. 3, p. 133. Thebaice scribitur ΤΩΒΕ. V. Georgium in præf. ad Fragm. Evang. Jo. Gr.-Copto-Theb. p. 134. Tewater.) Nec multum a vero aberraturum me opinor, si existimem nomen mensis decimi Hebr. טבת, quod semel tantum legitur in cod. Hebr. V. T., Esth. 2, 16, et Hebræi tempore primum seriori a Græcis accepisse videntur, esse origine Ægyptiaca, et a Τυβὶ non diversum. Testis hac in re admodum locuples mihi est Hieron., in Comment, in Ezech. c. 29 scribens : Porro juxta LXX decimus mensis, qui Hebraice appellatur טבת, et apud Ægyptios Τυβὶ, apud Romanos Januarius dicitur. Quidquid enim alii de origine nominis Hebraici טבת afferunt, si ab Ægyptiis discedas, id quidem merito minus probabile judicabitur. Jablonsk. Eandem de origine vocis טבת sententiam tuetur Mich. Suppl. Lex. Hebr. p. 999, 1000, Hieronymi item testimonio utens, sed minus accurate citati. Nom. Hebr. Græce scribi Τιβὴθ, Τηβὴθ, Τέβεθος, Τιβεὴθ, monet Fabricius in Menologio p. 16. Tewater. ῦῐ]

[Τύβος, ὁ, et Τυβίον, τὸ, sine signif. ponit schol.

Dionys. Bekk. An. p. 783, 36 : Εἰσὶ δὲ τὰ μὲν παροξύτονα, οἷον τύμβος τυμβίον ὁ τάφος, τύβος τυβίον. Notum est ἡμιτύβιον. L. Dind.]

[Τύγα. V. Σύ.]

Τυγχάνω, derivatum ex τεύχω, s. τύχω, ut λαμβάνω ex λήβω, λανθάνω ex λήθω : atque adeo et quædam tempora mutuatur a τεύχω, sc. fut. τεύξομαι, quæque inde formantur, [et præt. perf., certe plusquamperf. ἐτετεύχεα, quo usus est Herodot. 3, 14. Schweigh. De formis v. sub finem], quædam ab inus. them. Τυχέω, sc. fut. 1 τυχήσω, et 2 τυχῶ, unde aor. 2 ἔτυχον, [et perf. τετύχηκα, Sortitus sum, Gl. Aor. pass. ap. Galen. vol. 12, p. 195 : Εἰ δέ γε καὶ σπανίως τυχηθείη τινὰ (l. τινὶ) τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ φυλάξαι γε τὴν χώραν ἀεὶ χαλαρόν (l. χαλεπόν). Scrib. videtur εὐτυχηθείη. Præsentis ex. sustuli in Συντυχέω]. Præterea signif. non admodum diversam habet ; sicut enim τέτυγμαι significat interdum γίνομαι, Sum, ita et τυγχάνω. Quod vero ad alteram signif. attinet hujus verbi, quo pro Consequor [Adsequor, Præditus sum, add. Gl.] ponitur, potest τυγχάνω dictum videri pro τεύχω καὶ κατασκευάζω ἐμοί, Paro s. Comparo mihi. Τυγχάνω igitur primo loco significat Sum. Soph. Aj. [9] : Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ [ἁνὴρ] ἄρτι τυγχάνει, Intus est. [El. 46 : Ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων· 313 : Νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει· 1457 : Εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε. Aristoph. Eccl. 1141 : Καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει· Av. 760, aliique ab Lobeckio citati adversus Phrynichi p. 277 præceptum improbantis φίλος σοι τυγχάνω sine partic. ὤν. Nicand. Th. 128 : Μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοισι τύχῃς, ὅτε κτλ. Insolentius cum præp. Sozom. H. E. 2, 17, p. 66, 24 : Ἤδη πρὸς ἀπαλλαγὴν τυγχάνων.] Plato De rep. 2, [p. 369, B] : Τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης [Alia omissi participii exx. indicat Ast. p. 421]· Apol. [p. 29, A] : Τυγχάνει μέγιστον [ὂν] ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. [V. infra, ubi de constr. cum dat.] In qua signif. sæpe additur particip. aliquod, quod solum interpretamur, et quidem per id tempus, cujus est verbum thema habens τυγχάνω. [Simonides Carm. de mul. 109 : Ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ, αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη· 19 : Οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι. Æsch. Cho. 688 : Εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων οὐκ οἶδα· Eum. 726 : Δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν, ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι. Et alii quivis etiam in prosa, ut Herodot. 8, 68 : Γνώμην ἀποδείκνυσθαι τὰ τυγχάνω φρονέουσα ἄριστα ἐς πρήγματα τὰ σά. Thuc. 1, 9, 2 : Τυγχάνειν αὐτὸν φεύγοντα.] Sic tamen ut ἔτυχον cum particip. sæpe reddi possit verbo præt. imperfecti. Thuc. 2, p. 58 [c. 31] : Ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, pro ἤδη γὰρ ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν, Jam tum enim in Ægina erant : alibi, Ἔτυχε παροῦσα, Aderat, παρῆν : rursum, Ἔτυχον ᾑρηκότες, pro ᾑρήκεσαν, ἐκεκρατήκεσαν. Et, Ἔτυχον ἀποστέλλοντες, Miserant. Itidem Xen. : Κἂν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες, Etiam si sint ditissimi. Lucian. [D. deor. 17, 1] : Ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, pro γυμνὴ ἦν, Nuda erat. Plut. Camillo : Ἐτύγχανε νοσῶν περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, i. e. ἐνόσει, Ægrotabat illis diebus, In morbum inciderat illis diebus. Plato Minoe [p. 313, A] : Ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, Id quod ex te quæro. Aristoph. Vesp. [336] : Τυγχάνει καθεύδων. Itidem et [Hesiod. ap. Steph. Byz. v. Γερηνία cit. : Νέστωρ ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' Ἱπποδάμοισι Γερήνοις·] Od. Ξ, 334, et Τ, 291 : Τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐπὶ Δουλίχιον πολύπυρον, Ibat enim navis quædam Thesprotorum in Dulichium. [Cui conf. Od. Φ, 13 : Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας Ἴφιτος Εὐρυτίδης, Hospes ei forte fortuna factus. Od. Κ, 88 : Ὃν (λιμένα) πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερές· Il. Ρ, 748 : Αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς· Λ, 116 : Ἡ δ', εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν χραισμεῖν. Ubi schol. : Ἡ διπλῆ ὅτι δύναται ἑκατέρως ἀναγινώσκεσθαι, καὶ κατὰ διαστολὴν τύχῃσι καὶ τετύχῃσι, ὡς λελάχωσι. Hesychius : Τετύχῃσι, τύχῃ, παρατύχῃ. Maximus Καταρχ. 577 : Ἢν μὴ Ἄρει ξυνοῖο δρόμου τετύχῃσι Σελήνη. Manetho 3, 299 : Εἰ δ' ἄρα μὴ πάμπαν μοίρης ἀγαθῆς τετύχοιεν.] Quibus adde Thuc. 7, p. 257 [c. 70] : Ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα, Prout navis in navem incurrebat. [Inversa constr. Constantin.

A Cærim. p. 372, D : Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λάρνακος τυγχάνοντά εἰσιν. Cum infinitivo Galen. vol. 12, p. 178 : Εἰ μαλακόσαρκοι τύχοιεν εἶναι. Oribas. p. 4 : Εἰ τύχῃ κἀνταῦθά τις διασημαίνειν διαφορά· eademque partim constr. 5, 18, 22, 52 ed. Mai. Procop. Goth. 1, 5, p. 319, B : Βελισάριον εὐδοκιμηκέναι τετύχηκε· ut 2, 17, p. 429, C. L. Dind.] || Sed notandum est, τύχης, i. e. Casus fortuiti, signif. quandam inesse huic verbo in illorum locorum quibusdam, et significare Accidit ut sim, Forte sum, κατὰ τύχην εἰμί : velut in illo Homerico, ἐτύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, Acciderat enim ut navis iret, Forte enim navis ibat. Sic Thuc. : Ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα, Prout contingebat ut navis in navem incurreret, casu et fortefortuna navis in navim incurrebat. [Sic et in plusquamperf. ap. Herodot. 3, 14 : Ἐτετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἑπισπόμενος Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, Nam et hic Cambysen secutus erat in Ægyptum. Schweigh.] Itidem, Ἔτυχε παροῦσα, Forte accidit ut adesset, Forte adfuit. Quod interpretandi genus aliis etiam quibusdam ex ll. ante allatis adhi-

B hiberi potest. Convenit vero et huic ap. Herodot. 8, [65] de quodam Dicæo : Ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, Dicebat se forte tunc fuisse cum Demarato. [Notionem Consequendi, Attingendi et sim. potius addit ap. Pind. Nem. 7, 55 : Τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον. Æsch. Ag. 602 : Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις ; Cho. 14 : Ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα ; 316 : Τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἄγκαθεν οὐρίσας ; Soph. OEd. Col. 1580 : Ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα. Herodot. 8, 102 : Χαλεπόν ἐστι συμβουλευομένῳ τυχεῖν τὰ ἄριστα εἴπασαν. Et apud alios quosvis, ut notasse sufficiat constr. cum inf. ap. Plutarch. Pelopid. c. 33 fin. : Ἐὰν ψαῦσαι τοῦ νεκροῦ τύχωμεν.] || Ubi nota etiam constructionis genus, cui simile hoc, quod ex Aristoph. citatur, τυχεῖν ὢν [ὄντα] pro Esse. Nec non huic Plutarch. Camillo [c. 5] : Ἐπὶ ἱεροῖς τυχεῖν ἡγεμόνα λέγεται κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, Fertur tum forte accidisse, ut dux sacris operam daret. [Eurip. Andr.

C 1113 : Ἔρχεται δ' ἀνακτόρων κρηπῖδος ἐντὸς ... τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις (occupatus).] Eod. modo et hic Thuc. [4, 73] : Νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι ὧν ἕνεκα ἦλθον, ex schol. sic exp., Nunc autem Athenienses forte non esse pugnaturos, ut citra pugnam obtineant ea quorum gratia venerunt. Item, Εἰ οὕτως ἔτυχεν, Quod si forte ita fuerit, Si forte ita esse contingat. Aristot. Eth. 3, 8 : Οὐδὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγιής· καὶ εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ. [Plato Theæt. p. 179, C : Ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰσί· Crat. p. 439, C : Τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει. V. infra in Ἐάν.] Quibus addi potest εἰ τύχοι, quo Herodian. utitur aliquoties, 7, [3, 4] : Κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα καὶ ἀνεξέλεγκτα, Si forte ita usus posceret, Polit. : paulo post, Ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας, ἐξ ἀνατολῶν ἢ δύσεως, εἰ τύχοι, ἀπό τε μεσημβρίας, ἐς Παίονας, Si forte ita cecidisset, Eod. interpr. [Plat. Hipp. min. p. 367, A : Τἀληθῆ ἂν εἴποι ἄκων, εἰ τύχοι.] Quo modo accipi posset et in hoc loco, qui ex Luciano

D [Sacrif. c. 2] affertur : Ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν, τὸν μέν, ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοιδίου, κτλ. Alii tamen malunt interpretari Verbi gratia, Exempli gratia, Utputa. Quo certe modo Erasmus et vetus Interpres acceperunt ap. Paulum 1 Ad Cor. 14, [10] : Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστὶν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον. Ille enim ibi εἰ τύχοι reddidit Verbi causa : hic autem, Utputa. At novissimus Interpres maluit Prout inciderit : Græca secutus scholia, quæ exponunt καθὼς ἔτυχεν : qua signif. legitur capite sequente ejusd. Ep., v. 37 : Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἤ τινος τῶν λοιπῶν, Sed nudum granum, prout inciderit, tritici aut alicujus ex reliquis granis. Erasmus ibi rursum vertit Exempli causa ; vetus Interpres, Utputa. Itaque τυγχάνω accipitur non solum pro Contingit [Gl.] ut sim, sed etiam simpliciter pro Contingo, Accido, Evenio, veluti in illo Aristot. loco, Εἰ οὕτως ἔτυχε, Si ita contigerit ; et in illo Herodiani, Εἰ τύχοι, Si ita cecidisset s. evenisset. [Æsch. Sept. 5 : Εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ

γένοιτο, συμφορὰ τύχοι· Ag. 347 : Εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά· Cho. 745 : Ἄλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις τυχόντα· Suppl. 400 : Εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι· 805 : Ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών. || Cum adv. Æsch. Cho. 213 : Εὔχου τὰ λοιπά, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.] Quo modo Hom. quoque usurpavit, quum Od. Ξ, 231, dixit, Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά [Conf. Il. Λ, 684 : Γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς, οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι· schol. ἐπετέτευκτο ἢ περιγέγονε (potius —γεγόνει)], Multa mihi eveniebant : sc. prospere : ut Eust. quoque exp. εὐτυχῶς ἀπέβαινε, quum dixisset τυγχάνειν poni ἐπὶ τοῦ κατὰ τύχην γίνεσθαι. [Quo referri licet Pind. Ol. 7, 26 : Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν, ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν· Pyth. 1, 35 : Ἐοικότα γὰρ καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν, ubi αὐτοῖς intelligit Bœckh., ut 2, 92 : Πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν. Æsch. Prom. 346 : Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν· Pers. 706 : Ἀνθρώπεια δή τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς· Ag. 640. Soph. Ph. 275 : Οἷ' αὐτοῖς τύχοι. Eur. Hec. 628 : Κεῖνος ὀλβιώτατος ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν· Alc. 139 : Πενθεῖν μέν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει, συγγνωστόν· Or. 1326 : Ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων. Diod. 13, 26 : Εἰ αὐτοῖς ἐκ ταύτης τῆς πράξεως ἔπαινοι τυγχάνουσι, μιμησώμεθα τοὺς τῆς δόξης πεφροντικότας. || Pass. Antonin. Lib. c. 39 : Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο, ubi paullo ante pass. ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον, de homine.] Interdum vero jungitur cum particulis, ὅς s. ὅστις, ὅτῳ, ὁπότερος, ὁπόσος, [ὅσος,] ὁποῖος, eand. cum præcedentibus retinens signif. Cum ὅς quidem s. ὅστις, vel ᾗ aut ὅ, [Hom. Il. Θ, 430 : Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, ὅς κε τύχῃ. Xen. Œc. 3, 3 : Οὐδ' ἐν χώρᾳ ᾗ ἔτυχε,] Athen. ex Polyb. : Ὡμίλει ᾧ τύχοι, In quem primum incidisset, Quicunque ei forte occurrisset, Cuilibet, Cuivis. Isocr. : Οὓς ἂν τύχῃς ἐπαινῶν, Sine judicio, ut quemque libuit laudans. Lucian. [Vitt. auct. c. 9] : Ὧν ἔτυχε πιμπλάμενος, Ventrem satians quibusvis quæ se forte obtulissent. Dem. [p. 270, 20] : Οὐ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, Non enim erat ex quovis hominum genere, Non erat quorumlibet hominum : quod etiam τῶν τυχόντων dicitur, de quo infra. Et Plut. [Cic. c. 27], de Cicerone : Οἷς ἔτυχε προσκρούων ἕνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque lacessens ad risum movendum, Bud. : qui et hoc affert ex quodam Anonymo, Λέγοντες ὅ,τι ἂν τύχωσιν, Dicentes quicquid collibitum est. Item hoc ex Greg. Naz. : Ὅ, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν· quibus simile hoc Xen. [Œc. 8, 3], Ὅταν ποιῶσιν ὅ,τι ἂν τύχῃ ἕκαστος, i. e. Quum quisque facit quod ei collibitum fuerit, Incomposite et incondite quicquid in mentem venerit. Nam paulo post dicit, Ὅταν τεταγμένως ποιῶσι. Affert et Dem. : Πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πρόφασιν, Hujusmodi enim multa variis occasionibus fiebant. Et rursum ex Isocr. [p. 160, C] : Ὅ,τι δ' ἂν τύχῃ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Ut autem aliquid acciderit, ita de eo consultare. Quem l. vide ap. eum in Comm. p. 19. Itidem cum ὅτῳ jungitur : Ἐν ὅτῳ τύχοι, In quocunque. Sic ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσιν, In obvium quodque, Quicquid nacti fuerint. Xen. Ven. [5, 7], de canibus in vestigando fallacibus : Ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι. Plut. : Κληρουμένων ἐφ' ὅτῳ τύχοιεν καὶ κυβευόντων. Sed et cum ὁπότερος et ὁπόσος : ut ὁπότερον ἔτυχε, Utrumlibet fuerit. Bud. p. 769, τὸ ὁπότερ' ἔτυχε ex Aristot. affert, pro, Quod ad utrumlibet æque accedit, æque esse ac non esse potest. Sic et Οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε exp. Nihil est quod æque fieri ac non fieri possit. Cum ὁπόσος vero, ap. eund. Aristot. : Διαλείπουσιν ἡμέρας ὁπόσας ἂν τύχωσι, Diebus quotlibet interpositis, Quotquot res ipsa tulerit. [Cum ὅσος, Pind. Nem. 1, 49 : Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγουσαι λέχει. Cum conjunct. ἐὰν Theag. p. 129, B : Ἥξω δὲ ὀλίγου ὕστερον, ἐὰν τύχω, Si possim. Crat. p. 430, E : Δεῖξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχῃ, ἐκείνου εἰκόνα, ἂν δὲ τύχῃ, γυναικός. Et addito οὕτω Xen. H. Gr. 4, 1, 34 : Πολεμοῦσι, καὶ ἂν οὕτω τύχωσιν, ἔστιν ὅτε καὶ ἀπέκτειναν ἀλλήλους. Plat. Alc. 2 p. 150, C.] Cum adverbiis quoque loci, temporis ac qualitatis jungitur non minus frequenter. Cum adverbiis loci, veluti sunt ὅπου, ὅπῃ, ὁπόθεν, Xen. [Œc. 20, 28] : Οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου ἂν τύχωσιν ἀπέβαλλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, Non quovis in loco, ubilibet. [Anab. 3, 1, 3 : Ἀνεπαύοντο ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος.] Aristot. : Ὅπου ἂν τύχῃ τῆς ὑστέρας, In qualibet vulvæ parte. Sic, Οὗ τύχῃ τῆς πόλεως, In quacunque civitatis parte, loco. Et Lys. [p. 170, 8] : Προσφοιτᾷν ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ ὅπῃ ἂν τύχῃ, Alius ad alium locum ut cuique contingit et lubet. [Plat. Phil. p. 28, D : Τὸ ὅπῃ ἔτυχεν. Et alibi.] Themist. : Ὅπῃ καὶ τύχῃ, Quo casus tulerit, Quocunque locorum. Item Thuc. 4, p. 130 [c. 26] : Ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν, Undelibet. Aristot. quoque De poet. similiter ὅθεν ἔτυχε dixit pro Undelicet : et alibi ὅθεν ἂν τύχῃ pro eod. [Cum demonstrativo adverbio Hom. Od. Μ, 106, de Charybdi : Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν.] Cum temporis adverbiis, ut sunt ὅτε et ὅταν, Aristoph. [Pl. 904] : Ναὶ σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω, Quum occasionem nactus fuero, mea ratio ita fert. [Xen. Comm. 3, 12, 2, H. Gr. 7, 1, 44. Plato Gorg. p. 518, C ; 520, A.] Aristot. [H. A. 1, 1] : Ἔστι δὲ τῶν θηρίων τὰ μὲν ἀεὶ πολέμια ἀλλήλοις, τὰ δ' ὥσπερ ἄνθρωποι, ὅταν τύχωσι, Quum res ita tulerit. Et alibi, Ὅτε ἔτυχε, Quovis tempore. [Plato Phæd. p. 89, B : Εἰώθει γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας. L. D. Dem. Olynth. 1, (p. 10, 4) : Εἴκων ἡνίκα ἂν τύχῃ, Cedens si res ita tulerit. HSᴛ. Ms. Vind.] Item cum adverbiis Qualitatem significantibus, ut sunt ὡς et ὅπως. [Eur. Hipp. 929 : Δισσάς τε (χρῆν) φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν, τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν. Xen. Anab. 2, 2, 17 : Οἱ ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες ὡς ἐτύγχανον ἕκαστοι ηὐλίζοντο. Plato Euthyd. p. 273, B, ὡς ἕκαστος ἐτύγχανεν. Diod. 2, 19 : Ὡς ἐτύγχανον εἰς τοὺς πολεμίους ἐξέπιπτον μετὰ τῶν κομιζόντων αὐτοὺς ἵππων.] Polyb. [2, 56, 3] : Οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, Non sine causa et temere, Non quovis modo, et ut sors tulerit. [Id. 1, 8, 1 : Οὐχ ὡς ἔτυχε παρηνώχλουν, Non leviter.] Dem. : Ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, Temere. Et alibi, Ἐπὶ καιροῦ τεθέντας ὅπως ἔτυχε. Et rursum, Τἄλλα τε ταῦτα ἕκαστος ὑμῶν ὅπως ἔτυχε πέφυκεν, Unusquisque vestrum ut casus tulit, ingenium sortitus est. Pro quo ὅπως ἔτυχε Idem alibi dicit ὃν ἂν τύχοι τρόπον, Quovis modo, Ita ut cuique libitum esset. Aristot. quoque dixit ὅπως ἂν τύχῃ pro καθ' οἷον δή τινα τρόπον, Quovis modo, Nulla certa ratione : et, ut ipse ait, ἀτάκτως : quod adv. ei adjecit Herodian. 4, [11, 7] : Καὶ ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως εἱστήκεσαν, Temere inordinateque constiterant. Cui loco similis hic Dem. : Ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, Temere positæ sunt. [Plato Gorg. p. 514, E, Phil. p. 17, A.] Rursum Herodian. 2, [3, 23] : Μεγάλα καὶ ὡς ἔτυχε χαρίζεσθαι, Magna dilargiri et ea quidem temere. Et Plut. : Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχε, Ut cuique opportunum fuit, quisque potuit. Alia his similia exempla vide ap. Bud. Comm. p. 898, 899, ex cujus etiam Lex. præcedentium exemplorum bona pars desumpta est. [Xen. Comm. 3, 9, 13 : Τὸν ἀποκτείναντα οἴει ἀζήμιον γίγνεσθαι ἢ ὡς ἔτυχε ζημιοῦσθαι ; Hipparch. 2, 7 : Ὥσπερ ἐκ θεάτρου ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες· H. Gr. 3, 1, 19 : Εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε κεκαλλιερηκὼς ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἡγεῖτο· 7, 4, 24.] Porro pro ὅστις ἔτυχε s. ὃς ἔτυχε, dicitur et per particip. ὁ Τυχών, Quem primum sors obtulerit, In quem primum incideris, Quivis, Quilibet, [Quispiam, add. Gl.] ; interdum etiam Vulgaris, Vilis. [Eur. fr. ap. Stob. Fl. 22, 6 : Κρινεῖ τις αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν, ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον ; Automedon Anth. Pal. 11, 325, 4 : Καὶ φίλος οὐχ ὁ τυχὼν μή με πάλιν καλέσῃ.] Xen. [Comm. 1, 5, 6] : Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, A quovis pecunias accipere. [Conf. 3, 9, 10.] Chrysost. [et Xen. ib. 1, 1, 14] : Ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι, Quævis ligna et animantia venerari et divino cultu dignari. Pro quo Greg. Naz. dixit, Ὅ,τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρατῶν ἐσεβάσθησαν, Temere, quicquid nacti sunt, coluerunt. Sic ἡ τυχοῦσα ἡλικία, Aristot. Polit. 3, Quævis ætas. Et ἡ τυχοῦσα ζημία, Qualibet pœna, Pœna quamcunque sors attulerit. Et τὸ τυχὸν παι-

σμα, Offensio, Infortunium quodcunque, [nonnullum, Gl.] levissimum, Dem. Ad Philipp. Epist. [p. 154, 12] : Μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα ταχέως ἅπαντα διέσεισε καὶ διέλυσε. [Sæpe sic etiam Polyb. et alii.] Et rursum ap. Xen. τὰ τυχόντα, Res quælibet ac vulgo expositæ. [Præs. τὸ τυγχάνον vel τὰ τυγχάνοντα, Quæ eveniunt. Eur. Hel. 1290 : Ἄριστα γάρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον, In præsenti casu. Ion. 1506 : Μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώποις ποτὲ ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. 108, 24 : Τὰ τυγχάνοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν, σοφὸν νομίζω, ubi tamen Plut. Mor. p. 116, F, legisse videtur προσπεσόντα ... ἄριστος εἶναι. Id. ib. p. 1119, F : Τὰ τυγχάνοντα μόνον ἀπολιπόντες.] Ubi subauditur πράγματα, veluti ἀνὴρ aut ἄνθρωπος subauditur [quod addit Demosth. p. 415, 6], quum dicitur ὁ τυχών. Dem. : Τῷ τυχόντι πολιτῶν. Isocr. in Helen. Enc. [p. 212, A] : Εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. [Id. p. 614, 6.] Et alibi, Τῶν τυχόντων καὶ ὧν οὐ πολὺς ὁ λόγος. Et rursum Isocr. Symm. [p. 160, B] : Ὥσπερ οὐ τῶν τυχόντων συμβεβουλευκότων, ἀλλ' ὡς τῶν θεῶν ἀκηκοότες. Ubi ὁ τυχὼν dicitur Vilis, Plebeius, Unus ex multis, ex plebeia multitudine. [Contra Xen. Comm. 3, 11, 4 : Ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπείᾳ οὐ τῇ τυχούσῃ, Non vulgari. Lucian. D. mort. 27, 7 : Οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν· Charid. c. 16 : Δόξης οὐ τῆς τυχούσης· Eunuch. c. 11 : Οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Ap. Diodor. Exc. Vat. p. 6 : Ἐκ τοῦ Αἰπυτιδῶν γένους θῦσαι κόρην τὴν τυχοῦσαν· ἐὰν δὲ ἡ λαχοῦσα ἀδυνατῇ καθοσιωθῆναι, θῦσαι τότε παρθένον τὴν τοῦ διδόντος ἑκουσίως, ubi i. est quod sequens λαχοῦσα, hoc ipsum reponebat Krebs. Lectt. Diodor. p. 197. Quæ aliquoties confusa ap. Xenoph.] Unde adv. Τυχόντως, Prout contigit s. contigerit, Quolibet modo, Temere, Utcunque : qua signif. supra ὡς ἂν τύχῃ, ὅπως ἔτυχε, καθ' ὃν ἂν τύχῃ τρόπον. Legitur ap. Aristot. [Eth. Nic.] 4, 3, [8] : Δοξάζειν τυχόντως· cui opp. δοξάζειν ἀληθῶς, ibid. [9, 8 fin. : Βιῶσαι καλῶς ἐνιαυτὸν ἢ πολλ' ἔτη τυχόντως· De gen. an. 4, 4 med. De partt. anim. 1, 5 med. : Μὴ τ., ἀλλ' ἕνεκά τινος. Polyb. 38, 4, 11. L. D. Eust. ad Il. A, 109. Boiss.]

|| At Τυχὸν ponitur et ipsum adverbialiter, sed in alia signif., sc. pro Fortuito, Casu, Fortefortuna ; interdum etiam Fortasse, [Fors, Forsitan, add. Gl. Menander ap. Stob. Fl. 16, 13, 7 : Αὕτη γὰρ (ἡ τύχη) ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ παρελομένη σοῦ πάντα προσθήσει πάλιν. Hedylus ap. Athen. 8, p. 345, A : Ἥξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλασθεὶς τυχὸν ὡς Ζεύς. Lucill. Anth. Pal. 11, 160, 2, et 246, 5. Xen. Anab. 6, 1, 20 : Νομίζων... τυχὸν ἀγαθοῦ τινος ἂν αἴτιος τῇ στρατιᾷ γενέσθαι. Plat. Alc. 2 p. 140, A ; 150, C, Eryx. p. 399, B, et sæpissime Isocrates.] Quo sensu Greg. Naz. usurpavit, opponens ei ἐκ προνοίας. Idem et pro Fortasse usurpavit, Inv. in Jul. 1 : Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his hoc agebatur divinitus, ut ille ab impietate revocaretur. Sic Synes. Ep. ad Fratrem : Τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, Fortasse et primæ nobis partes indulgerentur. Ep. 102 : Τυχὸν ἐπιγνωσομένης αὐτόν. Itidem et Dem. in quodam loco quem Bud. Comm. p. 688, affert in Ἐγγράφομαι. [Cum numero Geopon. 8, 41, 2 : Ἐκ τοῦ ἀποβρέγματος μίσγουσιν ἕνα μετρητὴν τυχὸν ἑνὶ μετρητῇ ὄξους.] Interdum et τυχὸν ἴσως dicitur ἐκ παραλλήλου, pro ἴσως s. τυχὸν simpliciter. [Polyb. 2, 58, 9 : Τυχὸν ἴσως εἴποι τις ἄν. Strabo vol. 1, p. 42 ; 5, p. 245 ; 10, p. 466, 472 ; 12, p. 550 ; 14, p. 665. Lucian. Ocyp. 76 : Εἰ γὰρ μάθοιμι, τυχὸν ἴσως ἰάσομαι τὸ δεινὸν ἄλγος· Halc. c. 4. Disjungit Themist. Or. 27, p. 339, C : Οὐκ ἐκ δέκα μόνον ποδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ εἴκοσιν ἴσως, τυχὸν δὲ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σταδίου.] Quod genus loquendi Atticum esse tradit schol. Aristoph. At in παρὰ τὸ τυχὸν, quod ex Hermog. affertur pro A casu, hoc τυχὸν non amplius adv. est, sed nomen. [Et participium ap. Lucian. Conv. c. 43 : Ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν.] || Ceterum ut redeam ad τυγχάνω, quo significatur Sum, pertinet ad ipsum quod ex Epigrr. affertur, sed suspectum, τυγχάνω σοι pro συντυγχάνω σοι, Conversor tecum, σύνειμί σοι, συνδιατρίβω σοι. [Cinnamus Hist. p. 26, A : Πολλά σε πολλάκις ἀναζητήσαντες οὔπω ἐτύχομέν σοι· Tzetz. Hist. 10, 901 : Οὗτοι δ' ἐλθόντες ἔτυχον ὑδρευομένῃ κόρῃ.] || Item et γένει ἐτύγχανον [deest προσήκοντες] sine auctoris nomine affertur pro Erat inter eos generis affinitas. [Τυγχάνων, Constitutus ; Τυγχάνουσαι, Constitutæ, Gl.]

|| Τυγχάνω, Assequor [Gl.], Attingo. In qua signif. proprie de jaculatoribus dici ajunt. [Pind. Nem. 6, 28 : Ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν.] Plato Leg. [4, p. 717, A], τυγχάνειν σκοποῦ, Scopum attingere : cui opp. ἁμαρτάνειν, s. ἀφαμαρτάνειν. [Hom. Il. E, 587 : Τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης· Ψ, 857 : Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ.] Sic Lucian. [Hermotim. c. 33] : Θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, Et aves, in quas sagittam direxerunt, figunt, attingunt et feriunt. Quibus adde hoc Homeri, quod diversam constr. habet, Il. E, [582] : Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον. [Eadem constr. ib. 99 : Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον· Π, 623 : Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον· 609 : Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντα· Od. X, 7 : Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον εἴσομαι, αἴκε τύχωμι· Il. Δ, 106 : Αἰγὸς, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος· E, 579 : Ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας, ut M, 189, κατὰ ζωστῆρα· 394 : Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας νύξε· O, 581 : Τόντε (νεβρὸν) θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών. De aliis rebus Soph. El. 31 : Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον. Plato Leg. 3, p. 687, A. Xen. Apol. 1 : Γεγράφασι μὲν οὖν περὶ τούτου καὶ ἄλλοι, καὶ πάντες ἔτυχον τῆς μεγαληγορίας αὐτοῦ. Aristid. vol. 1, p. 112 : Ῥητορικὴν κατὰ τοὺς ὀρθῶς μεταχειριζομένους καὶ τῷ ὄντι τυγχάνοντας αὐτῆς· 204 : Καλῶς λέγειν, ὃν ἐπαινεῖν βουληθέντα τῆς ἀξίας ἔργον ἦν τυχεῖν.] Alioquin τυγχάνειν τινὸς metaph. inde sumpta dicitur Qui aliquid consequitur, s. Assequitur, Obtinet, Impetrat, Nanciscitur, Adipiscitur [Gl.] ; vel Qui aliquo potitur, alicujus compos fit. Tot enim fere modis exponi solet. Ac recte dicitur a sagittariis esse metaphora sumpta ; sicut enim hi ad rem cupitam dirigunt sua jacula, ita ii qui aliquid expetunt, suos eo conatus dirigunt, omnesque intendunt vires, ut eo potiantur. Hom. Od. [Z, 290 : Ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς·] O, [158] : Παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος, Humanitatis officia ex te consecutus, Abs te amice et humaniter acceptus, ut sperabat. [Theognis 253 : Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς (ut Æsch. Eum. 856 : Τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων [excidit accus.]. Et sæpius Xen., ut Cyrop. 1, 6, 10). Id. 408 : Ἐγὼ δέ σοι αἴτιος οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες. Pind. Ol. 2, 52 : Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν· Pyth. 9, 42 : Ἁδείας τυχεῖν εὐνᾶς· 10, 63 : Τῶν ἕκαστος ὀρούει τυχών. Æschyl. Prom. 239 : Οἴκτου τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην· Pers. 508, σωτηρίας· et alibi ipse aliique sæpissime tam de bonis quam de malis, de quibus iterum HSt. infra.] Plut. ex Stoicis, Ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν. Pro quo Cic. Ut adipiscamur principia naturæ. Sic Dem. Pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς· cui ibid. opp. ἀπολείπεσθαι. Plut. Rom. : Τυχόντες ὀνομάτων καλλίστων, Clarissima adepti nomina. Aristot. Rhet. : Τυγχάνειν τιμῆς ὑπὸ δαιμονίου, Divinitus honorem adipisci. Sic Xen. [Comm. 4, 8, 10] : Τεύξομαι ἐπιμελείας ὑπ' ἀνθρώπων. [Ven. 1, 11 : Τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων· Cyrop. 1, 6, 10 : Ἐκ τούτου μᾶλλον καὶ ὑπ' ἄλλων αἰδοῦς τεύξει.] Et Dem. C. Mid. : Μήτε συγγνώμης μήτε λόγου μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Dicitur enim aliquis τυγχάνειν λόγου, quum ab judicibus impetrat ut audiatur, et ut rationes facti sui afferat ; τυγχάνειν ἐπιεικείας, quum obtinet ut æquiores in eum sint, nec summo agant jure ; τυγχάνειν συγγνώμης, quum veniam delicti impetrat. Et Isocr. [p. 394, B], τυγχάνειν τῶν δικαίων, Jus suum obtinere. Aristot. τυγχάνειν βοηθείας, Auxilium impetrare. Chrysost. De sacerd. : Οὐκ ἔτυχον προστασίας, Patrocinio destituti sunt. Itidem τυχεῖν δίκης, Impetrare ut tibi liceat pœnas sumere et injuriam ulcisci. Plut. Rom. [c. 7] : Τυχεῖν δίκης ἐδεῖτο [ἐδεῖτο], Orabat ut sibi supplicium sumere liceret. [Paullo aliter Eur. Hel. 1296 : Εἴσελθε καὶ λουτρῶν τύχε, Lavare. Ib. 146 : Σὺ προξένησον, ὡς τύχω μαντευμάτων. Et Polyb. 6, 34, 8 : Μεταστάντος τοῦ Μαχάτα πολλῆς ἀμφισβητήσεως ἐτύγχανε

A τὸ πρᾶγμα.] Dicitur vero et αὖθις s. πάλιν τυχεῖν, quod Latini uno verbo dicunt Recuperare, pro Iterum consequi, s. nancisci, sc. quod amissum fuit et denuo cupitur. Plato Epist. [8, p. 355, D]: Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, Principatum amissum recuperare cupiens. [Cum genit. pers. Eur. Bacch. 613: Ἀλλὰ πῶς ἠλευθερώθης ἀνδρὸς ἀνοσίου τυχών; Archil. ap. schol. Hom. Il. Ω, 315: Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς. Æsch. Suppl. 161: Μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων· Ag. 170: Τριακτῆρος οἴχεται τυχών· 1075: Οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν· Sept. 1062: Σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων τεύξει. Soph. El. 1488: Ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν· fr. Iphig. ap. Photium v. Πενθερὰ cit.: Σὺ δ', ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν. Xen. Conv. 9, 7: Ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὅπως τούτων τύχοιεν. Plat. Conv. p. 193, C; Lys. p. 205, E, παιδικῶν. || Duplici cum genit., personæ et adjectivi vel substantivi, Pind. Isthm. 3, 61: Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν. Soph. OEd. T. 1450: Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. B Eur. Alc. 559: Αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου ὅτανπερ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα· Hec. 359: Ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας (nisi pro mirabili hac locutione scripserat, ut alibi, ὠμοφρόνων) τύχοιμ' ἄν· Hel. 698: Εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε· 1300: Ἡμῶν τυγχάνων οἵων σε χρή· Tro. 734: Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις· Andr. 742: Θυμούμενος δὲ τεύξεται θυμουμένων· Heracl. 351: Φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν. Plato Gorg. p. 486, B: Κατηγόρου τυχὼν πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ. Andocid. p. 26, 6; 29, 21.] Diversa constr. [Æsch. Cho. 682: Ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα. Soph. OEd. T. 598: Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι· OEd. Col. 1106: Αἰτεῖς ἃ τεύξει· 1168: Ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν· Ant. 778: Τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν· Ph. 509: Ἆθλ' οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων· fr. ap. schol. Pind. Pyth. 4, 213: Δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.] Eur. [Iph. A. 995]: Τεύξομαι ταῦτα σέθεν, Hæc abs te impetrabo s. exorabo. Et οὐδὲν C τυχούσας ex Eod. [Xen. Anab. 6, 6, 32: Ταῦτά σου τυχόντες.] Sed notandum est, tam in hac quam in præcedente signif. non semper addi gen., sed sæpe subaudiendum relinqui, ex præcedentibus sc. Hom. Il. E, 287: Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, Errasti, nec me jaculo tuo tetigisti, quem petebas. [858: Τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών· H, 243: Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἴ κε τύχωμι· N, 371: Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· 397: Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· Ψ, 726: Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών· Od. T, 452: Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.] Ubi propria signif. est. In altera autem signif. [Il. Ψ, 466: Καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας· H. Merc. 566: Πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, αἴ κε τύχῃσιν.] Hesiodus Theog. 973, de Cerere: Τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται, Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τε οἱ ὤπασεν ὄλβον, Ei autem qui eam nactus fuerit. [Pind. Ol. 2, 56: Τὸ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας· schol., κατορθῶσαι καὶ νικῆσαι. Pyth. 3, 104: Εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν· Nem. D 7, 11: Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων· schol., ἐπιτύχῃ et σὺν εὐτυχίᾳ εἴη τι πράσσων. Soph. OEd. T. 1039: Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχών; 1519: Τοιγαροῦν τεύξει τάχα· OEd. Col. 776: Εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν οὐδὲν διδοίη· 1490: Χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην, ubi ad τυγχάνων intelligitur genitivus ex præcedentibus ἔπασχον εὖ.] Ap. Plut. Lyc. [c. 25] Polystratidas quidam Lacedæmonius una cum quibusdam aliis legationem obiens apud præfectos regis Persarum, quum interrogarent illi πότερον ἰδίᾳ πάρεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, respondit, Αἴκεν τύχωμεν, δημοσίᾳ· αἴκεν ἀποτύχωμεν, ἰδίᾳ. Ubi etiam nota opposita. [Aristot. Poet. c. 6 med.: Κατὰ ταύτας καὶ τυγχάνουσι καὶ ἀποτυγχάνουσι πάντες. Æsch. Cho. 418: Τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν; 951: Διὸς κόρα, Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς· Ag. 1233: Τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Archytas ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 46: Τοῖς τε φαύλοις τὸ τυχέν ποτε δοτέον, τοῖς τε ἀγαθοῖς τὸ διαμαρτάνεν.] Rursum et quum in rem malam eamque insperatam quis incurrit, τυγχάνειν αὐτῆς dicitur. [Eur. Tro. 499: Οἱ 'γὼ τάλαινα διὰ γάμου μιᾶς ἕνα γυναικὸς οἵων ἔτυχον, ὧν τε τεύξομαι· Hec. 1280: Οὗτος σὺ μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν; Iph. A. 337: Συμφορᾶς κακῆς τυχοῦσαν οἶκτ' ἔτυχες μήποτ' ὤφελες τυχεῖν· 1373: Ὁρᾶν χρὴ μὴ δὲ συμφορᾶς τύχῃ· Hec. 375: Θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν. Herodot. 9, 108: Εὖ γὰρ ἐπίστατο βίης οὐ τευξομένη. Xen. Cyrop. 4, 2, 21: Ἔνθα δὴ μαλακισάμενοι μὲν ἂν πάντων τῶν χαλεπωτάτων τύχοιμεν.] Dem. [p. 571, 11]: Δεῖξαι βούλομαι τί πεποιηκότες ἔνιοι αὐτῶν τίνος τετυχήκασιν ὀργῆς παρ' ὑμῶν, In quam indignationem apud vos incurrerint, Quam indignationem meruerint. [Id. p. 1478, 7.] Sic Antiphon [immo Lycurg. p. 167, 4]: Τῆς ἐσχάτης ὀργῆς δικαίως ἂν τυγχάνοντες. Et rursum, Ἆρ' οὐ τῆς ἐσχάτης τιμωρίας οὗτος ἄξιος τυγχάνειν; Sic Plato Gorg. [p. 472, E]: Ἀθλιώτερον μὲν τοίνυν ἐὰν μὴ διδῷ δίκην μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν· ἧττον δὲ ἄθλιος, ἐὰν διδῷ δίκην, καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. [Soph. El. 584: Σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Aristoph. Av. 1223: Δικαιότατ' ἂν ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες. Et alii plurimi.] Similiter Aristot. Rhet. 2, [c. 9 init.]: Οἷον τοὺς πατραλοίας καὶ μιαιφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός· ut et Cic. 4 Tusc. 4, scribit, parricidæ supplicio neminem commoveri. Sic Æschin. τυγχάνειν ζημίας, Mulctari. Atque ut aliquis τυγχάνει ὀργῆς, sic etiam μέμψεως vel κατηγορίας. Dem. Pro Ctes.: Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως. [Lycurg. p. 167, 9.] Et rursum τυγχάνειν κατηγορίας ap. Eund., Incusari et in reprehensionem incurrere, In iram et odium incidere, Adduci in odium: consequente posito pro antecedente. Interdum et ἀπολαύειν ita usurpatur, nec non χρῆσθαι, ut quum dicunt ἀπολαύειν τὸ σῶμα τῶν τῆς ψυχῆς κακῶν, et ὀργῇ χρῆσθαι. Itidem Malum nancisci Plaut. et Ter. dicunt. Porro ut præcedens τυγχάνω interdum accus. habet loco genitivi, ita et hoc. Affertur enim ex Eur. [Hipp. 672], Ἐτύχομεν δίκας, pro Incidimus in pœnas. [Immo Pœnam, quum δίκας sit Dor. pro δίκης, ut Bacch. 356: Ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν θάνῃ.] || At, Τετευχὼς περὶ τὰς ἐπιθυμίας, affertur ex Plat. Tim. pro Qui explendis libidinis affectibus incumbit. [Secundum Lex. Septemv. Sed nihil tale ap. Plat. Recte enim Phryn. Epit. p. 395: Τέτευχε τιμῆς, τέτευχε τοῦ σκοποῦ μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ δοκίμῳ χρῶ τετύχηκε. Ubi Lobeckius: « Photius: Τετύχηκεν, οἷον συμβέβηκεν, τέτευχεν (τετύχηκεν cod. m. pr.) δὲ ἐπιτέτευχεν. Qui sive τέτευχε adipiscendi notione adstrictum, sive in hoc certe significatu ab Atticis adsumtum putat, in utroque fallitur. Nam pro verbo substantivo usurpavit Herodotus (l. initio cit.), apud Atticos autem non legitur, » et recentiorum post Aristot. Eth. Nic. 3, 14, De partt. an. 2, 2 init. (τετύχηκε dicentem ib. 3, 12; 4, 6 fin.), Polyb. (1, 81, 3,) 12, 27, 8 (fort. ex Theopompo, quem etiam γεγράφηκε dicentem notat Photius l. c.), Eurypham. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 343, exx. addidit, quæ aliis augeri inutile est. Nihili vero forma τέτυχα sæpe pro τέτευχα, interdum etiam pro τετύχηκα illata ab librariis, ut in locis ab Lobeckio citatis, et Diod. Exc. p. 546, 28.]

[Τύγων, n. pr., ut videtur, cujus genit. ponit Suidas: Τύγωνος, fortasse pro Τύχωνος.]

[Τυδεΐδης. V. Τυδεύς.]

[Τύδερτα, πόλις Τυρρηνική, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Τυδερτῖνος, Steph. Byz.]

[Τυδεύς, έως, ὁ, Tydeus, f. OEnei, pater Diomedis, Hom. Il. B, 406, etc., ut notasse sufficiat accus. ib. Δ, 354: Ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί, quum alibi sit Τυδέα. Theocr. 17, 54, Τυδῆι. Memorant etiam Soph. et Eur. aliique poetæ, historici, et mythologi. Ion. ap. Thuc. 8, 38, 3. Athen. ap. Xen. H. Gr. 2, 1, 16, 26. || Patron. Τυδεΐδης, ὁ, de Diomede, Hom. Il. E, 16, 18, etc. || Fem. Τυδηΐς, ίδος, Tryphiod. 160: Κομανθὼ Τυδηΐς.]

[Τυῆνις, πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυηνίδος (sic) ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Τυηνίτης, Steph. Byz. Eidem antea Ηνῆνις.]

[Τυΐ, Τυΐδε. V. Ὧδε, p. 1729, C.]

[Τυΐον. V. Θυΐον.]

[Τύϊς, viri n. esse putatur in inscr. Cumana C. I. vol. 1, p. 48, n. 32.]

Τυκάνη, ἡ, ejusdem cujus τύκος esse originis videtur, Eustathio quoque [Il. p. 967, 18], qui dicit esse Instrumentum ᾧ ἀλοῶσιν [Theognost. Can. p. 24, 28, ἀλφῶσι male Zonaras p. 1755, ap. quem quod p. 1753 inter masc. ponitur Τυκανήτης ex Τυανίτης corruptum putabat Tittm.], Terunt s. Triturant frumenta, s. quo grana ex spicis in area stratis excutiunt, ut est Tribulum s. Tribula ap. rei rusticæ scriptores. [Tribula; Τυκάνη, τὰς βώλους ἀφανίζουσα, Trahea, Gl. Formam Byz. Δουκάτη ex Moschop. in Lexico Philostr. et Favorino annotavit Ducang.]

[Τυκανήτης. V. Τυκάνη.]

[Τυκανίας, ὁ, n. viri fictum ex voc. præced. a Theophyl. Simoc. Ep. 35. Boiss.]

[Τυκῆ. V. Συκῆ, p. 1017, A.]

Τῠκίζω sive Τυχίζω, Paro s. Polio τῷ τύχῳ [τύκῳ]. Aristoph. Av. [1138]: Τούτους δ' (sc. λίθους) ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσι, Hos autem poliebant rostris suis creces: nimirum, τύκων loco, utentes suis rostris; sunt enim τύκοι Mallei rostrati, quibus lapicidæ cæmenta decutiunt, quamobrem et κολαπτῆρες nominantur, a verbo κολάπτειν significante Rostro tundo in modum avis. [Pollux 7, 125: Τύκοι, ἀφ' ὧν καὶ τὸ τυκίζειν.] Suidas quoque ἐτύκιζον ibi exp. ἔξεον, ἔκοπτον, dicens τύκον esse ἐργαλεῖόν τι, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι καὶ ξέουσι: recte; primum enim circumquaque rostrato malleo assulas ex rudi lapide decutiunt; deinde eo, qui prætenui et cultrata acie est, poliunt, lævigant, complanantque scalpendo. Schol. autem Aristoph. habet περιτύκουσι pro illo περικόπτουσι: sed mendosum mihi id videtur, ac pro eo reponendum puto περιτυκίζουσι, s. περιτυχίζουσι. [Rectius nunc repositum περικόπτουσι.] Nam ut dicitur Ἀποτυχίζω, ita et Περιτυχίζω inde apte formari non dubium est. Est autem ἀποτυχίσαι λίθον Eustathio [Il. p. 967, 23] τὸ ἀποπελεκῆσαι, i. e. A lapide assulas et cæmenta malleo rostrato decutere, ad eum complanandum: veluti securi ex ligno solent dejici assulæ, ut lævius fiat ac planius operique aptius. Ita περιτυχίσαι, Circumcirca decutere malleo illo assulas ex lapide rudi adhuc et impolito. Hesychio quoque ἀποτυχίσαι est τὸ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον: ἀπὸ τῶν τύχων, inquit, i. e. λιθοξοϊκῶν σιδηρίων. Idem tamen ἀποτυχισθεὶς exp. ἀποτιλθείς. [Rectius hæc omnia scribuntur per κ.]

[Τυκίον. V. Τύκος.]

[Τύκισμα, τὸ, Ædificium. Eur. Tro. 814: Κανόνων δὲ τυκίσματα Φοίβου πυρὸς φοίνικι πνοᾷ καθελὼν Τροίας ἐπόρθησε χθόνα, de mœnibus Trojæ. Eidem in fr. Androm. ap. Maximum schol. in Dionys. Areop. p. 28: Παρθένου τ' εἰκώ τινα ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τυκισμάτων, σοφῆς ἄγαλμα χειρὸς, pro τειχισμάτων restituit Jacobsius, ut ap. Lycophr. 349: Ἐν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασιν.]

[Τῦκον, τὸ, forma Dor. pro σῦκον, ap. Strattidem fr. Phœn. ap. Athen. 14, p. 622, A.]

Τύκος sive Τύχος, ὁ, dicitur οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, s. λιθοξοϊκὸν σιδήριον, ut Eust. et Pausan. tradunt, i. e. Instrumentum ferreum quo architecti et lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus: ut Hesychio quoque τύχοι sunt λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, ap. quem per χ scribitur, ut et ap. Pausan., teste Eust. Per κ autem ap. Eust. et Polluc. [7, 118], qui τύκον vocari ait τὴν τῶν λατόμων σφύραν [σφῦραν], Malleum quo utuntur latomi, sc. in decutiendis assulis s. cæmentis, et poliendis ipsis lapidibus. Qui mallei interdum rostrati sunt, interdum vero prætenui acie, ut in modum cultrorum scindant. Ac illis quidem, cæmenta et assulas ex lapidibus adhuc rudibus dejiciunt, his autem postea complanant poliuntque ac scalpunt: qualia sunt latomorum Cæla ap. Latinos. [Iterum memorat 7, 125; 10, 147. Eur. Herc. F. 945: Τὰ Κυκλώπων βάθρα φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα. « Τύχος ad usus bellicos etiam accommodatum; Ægyptii enim ap. Herodot. 7, (89, ubi nunc τύκους), præter alia arma habebant etiam τύχους μεγάλους, (Grandes bipennes, Valla). » Brunck. « Armorum genus, quo instructa exhibetur (in numo nomi Saitani Hadriano imp. cuso) Ægyptia Minerva, huic genti præcipue in navali expeditione proprium prædicat Herodotus singulari loco vocabulo usus τύχῳ. Id interpretati sunt glossator Hero-

A doti atque Hesychius δρυγα λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, Fossorem nimirum, instrumentum excavandis vel scalpendis lapidibus inserviens, cujus quidem in navali exercitu vix ulla potuit esse utilitas. Sed præsenti numo aliisque n. 216, 217, et Antonini n. 216, 380, docemur fuisse bipennem similem illi quæ Amazonibus tribui solet, quaque alios præterea bellatores populos usos novimus. » Zoega Num. Ægypt. p. 115. L. D.] Unde Τυκίον sive [quod falsum] Τυχίον, τὸ, i. q. τύκος s. τύχος, nisi quod dimin. est: per κ ap. Eust. [Il. p. 136, 23: Ἔτυκον, ἐξ οὗ καὶ τυκίζω, τὸ κτίζω, καὶ τυκίον ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν· et Nicetam Chon. Annal. p. 41, B, ubi proparoxyt.: Ἔφασκον δὲ καὶ κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκείνην μηδέν τι περιττὸν ἐπισύρεσθαι, ἀλλ' ἢ τὰ πρὸς ἐξομάλισιν τῶν τρίβων ἀναγκαιότατα καὶ μόνα ἐπάγεσθαι. Διὰ τούτων δὲ παρυπέφαινον οὐ πτύα καὶ τύκια καὶ σκαπάνας, θυρεοὺς δὲ καὶ θώρακας καὶ φάσγανα. Genus mensuræ esse putavit Ducang. Gl. p. 190 ap. Jo. Diac. ad Hesiod. Sc. 366, de quo dixi in Μυστρίον, recte, nisi μυστρίον quoque duplicis est signif.]

B [Τυκτὰ, vox Persica, significat Cœnam a Persarum rege inaugurationis die præbitam. Herodot. 9, 110, cujus verba repetit Athen. 4, p. 146, B: Φυλάξασα Ξέρξην βασιλήιον δεῖπνον προτιθέμενον· τοῦτο δὲ τὸ δεῖπνον παρασκευάζεται ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεύς· οὔνομα δὲ τῷ δείπνῳ τούτῳ Περσιστὶ μὲν τυκτὰ, κατὰ δὲ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν τέλειον. Hodie Persis dicitur تخت *Tacht*. V. Hammer. Ind. vocum Pers. *Fundgruben des Orients* vol. 6, fasc. 3. Conf. Reland. de vet. L. Pers. p. 255. Dahler.]

Τυκτὸς, ή, όν, i. q. τευκτὸς, Fabricatus, Factus, Paratus: τ. δάπεδον, Hom., Solum manu arteque factum, ut quod lapidibus aut tabulis stratum est. Eust. τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ σκευασθέν: qui tamen addit, posse etiam accipi pro εὔτυκτον, sicut τετυγμένον κρητῆρα idem poeta vocat Affabre et eleganter factum craterem: quomodo et ποιητὴν αὐλὴν ab Eod. dici τὴν εὐποίητον. [Hesychio εὖ κατεσκευασμένῳ. Photio s. Suidæ χειροποίητον.] Od. Δ, 626: Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ· P, [169. Ib. 206]:
C Ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλίροον, i. e. χειροποίητον, Manu factum s. fabricatum fontem. Item et τυκτὸν κακὸν vocat τὸ τευχόμενον καὶ μὴ ἐγγιγνόμενον φύσει, Il. E, [831] de Marte: Τυκτὸν κακὸν ἀλλοπρόσαλλον· nec enim natura nobis id malum parat et infert, sed ipsi nos nobis invicem. [Hesychio μέγα.] Rursum τυκτὰς βοῦς appellat Bovinas pelles a βυρσοδέψῃ curatas, s. τετεχνιτευμένας, ut Eust. exp. M, 105: Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. [Apoll. Rh. 3, 1325: Τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην. Theocr. 22, 210: Χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. Nicand. Th. 108: Τυκτὴν εὐεργῆ λάκτιν. Tryphiod. 90: Κληιστὴν μὲν ἔθηκε θύρην καὶ κλίμακα τυκτήν. Pro πυκτὴν (πηκτὴν) θύρην intulit Planudius Philodemo Anth. Pal. 5, 4, 4.]

[Τύκω, ἑτοιμάζω, ponit Hesychius. V. Τυκίζω.]

[Τῠλαίνιον, τὸ, Callus, ap. Aret. p. 60, 5: Τὸ μέζον ἄλλο εἶδος ἑλκέων, ὀχθώδεα, τρηχέα, ἀνώμαλα τυλαίνια, ὡς ἐν ξύλῳ ὄζον εἴπομεν, quod tanquam adjectivum versum erat Callosa, Ermerins. p. 132, conjicit esse
D diminutivum a τύλαινα, ut φλυκταινίδιον a φλύκταινα.]

[Τυλάριον, τὸ, diminut. a τύλη, Culcitella. Leo Constitt. 15, 48: Πρὸς τοὺς κριοὺς ἀντίκεινται τυλάρια καὶ σακκία γέμοντα ἄχυρα καὶ ψάμμον.]

[Τύλαρος, ὁ, Pessulus. Hesychio μάνδαλος.]

[Τυλαρόω, unde τυλαρώσας, Hesychio μανδαλώσας. Quod vertendum videri Pessulo instruo diximus in illo.]

Τυλὰς, Turdorum genus, quod et Ἰλλὰς vocatur. Vide Eustath. [Il. p. 947, 10] et Ἰλλάς.

Τῡλεῖον, τὸ, et Τυλία [hoc omittendum est], i. q. τύλη: nisi forte sit ipsum Tomentum quo culcitra infercitur. Pollux 10, [36: Τὸ τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπάρτα, σπαρτία κτλ. 41: Εἰ δὲ καὶ τὸ κνέφαλλον μὴ ἐπὶ τοῦ τυλείου τις ἀκούειν βούλοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος· quæ redarguunt HStephani de signif. Tomenti conjecturam,] c. 8 [§ 38]: Ἐπίσθω δὲ τῇ κλίνῃ τυλεῖα, κνέφαλα, δάπιδες, τάπητες· paulo post [39], Τὰ τυλεῖα καὶ κνέφαλα. Ibid. mutato genere ex Sophoclis loco

[OEcle] affert, Ἀλλὰ καὶ λινόῤῥαφος τυλεία. Sic enim reponendum ibi pro λινογράφος, quod habent vulgg. edd. Nisi forte scr. λινοῤῥαφὶς, ut Idem 7, [191] ex eod. Soph. affert λινοῤῥαφὶς τυλία: quanquam et ibi vulgg. edd. perperam habeant κλινοῤῥαφίς. [Verum est quod nunc legitur λινορραφῆ τυλεῖα. Vitiose etiam Zonaras p. 1755 et Theognost. Can. p. 24, 29: Τύλη, τὸ τύλιον.] Nam quod ad hoc κλινοῤῥαφὶς attinet, nullo id modo convenire arbitror cum τυλία: nisi forte accipiamus pro Clinæ insutus, Lecto discubitorio insutus: λινοῤῥαφὶς autem optime quadrat, utpote quo significetur vel Consuta ex panno lineo, vel Consuta lineis filis: quod et de λινόῤῥαφος dictum intellige. At λινογράφος aperte mendosum est. Nota igitur hic obiter ista adjectiva, nimirum Λινόῤῥαφος, et Λινοῤῥαφὶς: item Κλινοῤῥαφίς.

Τύλη, sive [Dor.] Τύλα, ἡ, i. q. τύλος et τύλωμα, i. e. Callus, [Callum, add. Gl.]: ut Eust. quoque scribit, p. 1390, τύλην dici τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. [Vel, ut Photius, ἐπὶ τῶν τενόντων. Hesychio Τύλαι, αἱ ἐν ταῖς χερσὶ φλύκταιναι, ὡς περισσά τινα, καὶ τοῖς ὤμοις.] Itidemque ap. Aristoph. Ach. [860]: Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς, schol. exponens, ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων, annotat, τύλαν et τύλον dictum fuisse τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον καὶ πεπιλημένον καὶ τετριμμένον τῆς σαρκός· ὁποῖον, inquit, πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς: occallescunt enim et obdurescunt humeri eorum qui crebra onera bajulant, ut et manus eorum qui opera fabrilia vel rustica tractant, et pedes eorum qui longum iter conficiunt. Et rursum [954]: Ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, idem schol. τύλαν exp. τύλον τὸν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν γεγενημένον, s. τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην σκληρότητα. Sic Suid. [et schol. Arist. l. pr.] ex Teleclide affert, Ἔκαμον τραχήλου τύλαν. Meminit vero et Pollux [7, 133] hujus vocabuli, τύλην esse dicens τὴν ἐπὶ τοῖς τραχήλοις τῶν ἀχθοφόρων ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένην τριβήν. Hesychio autem τύλη est etiam τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα: ut Plaut. quoque Callum usurpavit pro Summo tergo bovis. || Alioqui τύλη est etiam Culcitra, Culcita [Gl.], Lodix. [Sappho ap. Herodian. Μον. λ. p. 39, 29: Ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθάκαν τύλαν σπολέω μέλεα· et ib. 30. Negat autem Herodianus esse παρ' Ἀττικοῖς.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 315, 1]: Εἴσιδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσιμάχου ποτὲ τύλην, [κοὐκέτι τὴν τύλην εἴσιδε Λυσίμαχος,] Lysimachi culcitam s. lodicem. [Diod. 13, 84: Τοσαύτην συνέβαινε τρυφὴν εἶναι παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις, ὥστε ... ποιῆσαι ψήφισμα περὶ τῶν ἐν τοῖς φυλακείοις διανυκτερευόντων ὅπως μή τις ἔχῃ πλεῖον τύλης καὶ περιστρώματος καὶ κῳδίου καὶ δυοῖν προσκεφαλαίων.] Artemid. [5, 8]: Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ κναφάλων, καὶ παιδίον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. Quem locum Suidas afferens, τύλη exp. στρωμνή, Stragulum, quum tamen aliquid esse discriminis inter hæc duo, pateat ex hoc Antiphanis ap. Polluc. [7, 192; 10, 40] loco: Στρώματα, κλίνας, κενὰς [hoc nunc deletum] τύλας· ut τύλη dicatur ipsum ὕφασμα, cui induntur κνάφαλα, vel πτίλα, aliave tomenta. [De arculo bajulorum Diog. L. 9, 53: Πρῶτος (Protagoras) τὴν καλουμένην τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, εὗρεν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ παιδείας· φορμοφόρος γὰρ ἦν. Addit autem Pollux ex Eupolidis Κόλαξι, Κεκρύφαλοί τε καὶ τύλη. Quo respiciens 10, 39: Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἔστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι. Phrynich. Ecl. p. 173: Τύλην εἰ καὶ εὕροις που, σὺ κνέφαλον λέγε. Ubi Lobeck.: « Τύλη et hinc derivatum verbum ἐντυλίσσειν perantiquum est et ab ipso Aristophane usurpatum primaria signif. *Tuberis;* ex eo traductum ad culcitas molitione leni, sed non necessaria, quum idem significetur vocabulo communiter recepto κνέφαλον. Etenim κνέφαλον etsi promiscue tam culcitam quam tomentum significat, tamen communior, et, ut sic dixerim, atticior est significatio Culcitæ, ut et Pollux, quum concederet etiam Tomentum hoc nomine appellari posse, nullum idoneum testimonium præter Theopompi fabulam, eamque disceptabilem, proferre posset. Quum igitur Atticistæ vulgo τύλην, attice κνέφαλον dici jubent (ut Mœris p. 229), Culcitam intelligunt. Accedit quod τύλη in vulgari sermone non Tomentum, sed Culci-

A tam significat. V. Artemid. 5, 8, Ammian. Anth. Pal. 11, 14, 2: Τύλη ἐπεκλίνθην, ἣν οὐδεὶς ὕφηνεν. Atque eadem signif. Sophocles λινορραφῆ τυλεῖα et ipse Pollux sæpius τυλεῖον de culcita usurpavit, opponens τῷ ἐπεμβαλλομένῳ πληρώματι, cui immansit vetus appellatio γνάφαλλον. Jam puto clarum esse quo sensu Pollux apud Antiphanem τύλην reperiri dixerit κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν, nimirum pro Culcita, quam probatissimi Atticorum κνέφαλον, liberiores τυλεῖον nominabant. Ac si hunc Antiphanis l., in quo τύλαι, στρώματα, κλῖναι deinceps enumerantur, cum Æliano H. A. 2, 11, contuleris, ubi primum κλῖναι, Lectus, post τυλία s. τυλεῖα, Culcitæ vel Pulvinaria lecto imposita, denique στρωμνή, Stragulæ s. Accubitalia, quæ lectis injiciebantur, ponitur, manifestum erit HSteph. errasse, quum τύλας illic de Tomento acciperet; quod nego unquam hoc habuisse nomen, neque ab Hesychio significari censeo. Verba illa: Κνέφαλον, τύλη, ἣν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικοὶ τυλεῖον, hoc significant: κνέφαλον Culcitam significare; culcitam autem ab
B Atticis τυλεῖον dici, iis nimirum quos Pollux ante oculos habuit. » Ceterum nisi Antiphanis verba sunt ex anapæsto, ille quoque υ corripuisse videtur, ut Eupolin corripuisse conjecit Meinek. p. 496, quod recentiores, ut Lucillius et Ammianus, produxerint.] || Τύλη ap. Theophr. H. Pl. 3, dicitur i. esse q. τῆλις: sed vereor ne ea scriptura mendosa sit. [V. Τῖλις. ῠ]

[Τυλησσὸς, ὄρος Ἰταλίας. Τὸ τοπικὸν Τυλήσσιος. Λυκόφρων (993)· Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησσίων. Steph. Byz. Tzetzes ad Lyc.: Τυλλησίους (sic alii libri)] Τυλλήσιον ὄρος καὶ πόλις καὶ δρυμὸς ἐν Ἰταλίᾳ. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, n. 1840, 7: Ἑρμωνι Τυλεσίῳ (sic).]

[Τύλιγμα, τὸ, ap. Hesych. v. Ἕλιξ, i. q. ἕλιγμα in Ἕλικες. Hemst.]

[Τυλιγμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Schol. Æsch. Prom. 881: Φρένες εἰσὶν ὁ περὶ τὸ ἧπαρ ὑμενοειδὴς τυλιγμός. Boiss.]

Τύλιμος, Crumena pellicea, VV. LL. ex Epigr.
C [Immo ex Etym. M. p. 773, 5: Τυλιμὸς (sic), δερμάτινον βαλάντιον. Τυλιὸς, supra scripto μ, codex Dorv. Et sic Lex. rhet. Bekk. An. p. 308, 4, ubi Τύλιος. L. Dindorf.]

[Τύλις, πόλις Θρᾴκης τοῦ Αἵμου πλησίον. Καὶ κλίνεται Τύλεως. Τὸ ἐθνικὸν Τυλίτης, ὡς Μεμφίτης, Steph. Byz. Unde Polybio 4, 46, 2: Κρατήσαντες τῶν Θρᾳκῶν καὶ κατασκευασάμενοι βασίλειον τὴν Τύλην, restitutum Τύλιν. Τύλις Suidæ ὄνομα πόλεως.]

[Τυλισιον in numo Musei Cæsar. Tylisso Cretæ vindicavi, cujus nomen in Plinio et Solino valde corruptum restitui Num. vet. p. 156. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 321.]

[Τῠλίσσω s.] Τυλίττω, ξω, quoque ex τύλη derivatum videtur, et significare In modum culcitræ convolvo. Bud. ex Lexicographo quopiam τυλιχθεὶς exp. συσπειραθείς. Isacius autem Tzetzes ap. Lycophr. [11: Δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας τυλίσσων] τυλίττω dicitur exponere ἐρευνῶ, Perscrutor, Indago: forsan ut aliquis evolutis stragulis aliquid perquirit. [Eustath. Od.
D p. 1735, 55: Τὸ ἐκ λίθων ἄντιον, ἐν ᾧ τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον. Valck. Schol. Hom. Od. Ζ, 53.]

[Τυλίσων, ωνος, ὁ, n. pr. sec. Chœrobosc. vol. 1, p. 77, 14.]

[Τύλιφος, ὁ, n. pastoris, ap. Plut. Mor. p. 314, F.]

[Τύλλιος, ὁ, Tullius, viri n. Romanum, sic scriptum ap. Dionysium, Plutarchum et al. In Τυλαῖος, ut videtur, corruptum ap. Dioscor. 1 procem. p. 2 ed. Sprengel., qui v. vol. 2, p. 341.]

[Τύλλος, ὁ, ap. Dionem Cass. 79, 20: Ἔμελλεν ἐς τύλλον ἐμβληθεὶς ἐκδρᾶναί ποι, vertitur Capsam.]

Τυλοειδὴς, ὁ, ἡ, Calli speciem gerens, Callosus. Τυλοειδὲς, Callosum, Medici vocant Corpus durum ex cerebri anterioris substantia durata coactum, cerebrique ventres duos anteriores separans: ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, ita nominatum esse quod calli instar durum sit. [Hesych. v. Κηλάς. Schleusner. Contract.] Τυλώδης, itidem Callosus. [Tuberus, Gl.] Plutarch. [Mor. p. 46, D]: Ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει, τῇ ψυχῇ μώλωπα μὴ λαμβά-

νοντος. Utitur et Pollux. [Matthæi Med. p. 319, 11 : A Τυλώδη ποιοῦσι τὰ βλέφαρα.]

[Τυλόεις, εσσα, εν, i. q. τυλοειδής. Nicander Ther. 272 : Ἥλῳ εἰδόμενον, τυλόεν πέλει.]

[Τυλοπροσκεφάλαιον, τὸ, Capitale, Pilentum, Gl.]

Τύλος, ὁ, Callus, Callum [Gl.], Cutis labore viæ in pedibus, opere in manibus, onerum bajulatione in humeris densior duriorque facta : ut et Hesychio τύλοι sunt τὰ τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ τῶν ὤμων τυλώματα, nec non αἱ ὀχθώδεις ἐπαναστάσεις. [Schol. Aristoph. Ach. 860 et 940 in Τύλη cit.] Idem vero τύλον esse dicit νενεκρωμένην σάρκα : plerumque enim ejusmodi calli aciculas, nisi profundius adactas, non sentiunt. Unde et apud Latinos Occaluisse dicitur qui dolorem non sentit : veluti quum Cic. dicit, De nullis rebus angor quidem, sed jam prorsus occalui. [Xen. Comm. 1, 2, 54 : Αὐτοὶ αὐτῶν ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀφαιροῦσι καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσιν ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν.] Dioscor. [3, 84], de laserpitio : Ἥλους τε καὶ τύλους αἴρει προπεριχαραχθέντας, Clavos callosque prius circumscarificatos. Lucian. [Somn. c. 9] : Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. B Vide et Τύλη supra. [Nicand. Th. 178 : Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου οἷα τύλοι. Plut. Mor. p. 906, B : Τὴν μήτραν, ὅταν τύλους ἔχῃ. Dio Chr. Or. 33, vol. 2, p. 27 : Ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα. Γονάτων τύλους memorat Eust. Opusc. p. 43, 67 ; 209, 85. Alia Bernardus ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 211.] || Τύλος, Clavus ligneus. Aristoph. Ach. [553] : Τὸ νεώριον δ' αὖ (sc. πλέον ἐστὶ) κωπέων πλατουμένων, Τύλων ψοφούντων, θαλαμίων τροπουμένων· solent enim clavi lignei, quum adiguntur et inculcantur τῇ σφύρᾳ, ψοφεῖν. Ubi schol. exp. ξυλίνων ἥλων : sed addens, proprie τύλον esse νενεκρωμένην σάρκα, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, afferentem simul quendam Polybii locum, quem apud eum vide. [Diod. 3, 33 init. : Ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους. L. D. Τὸν ἕστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ, Arrian. Exp. 2, 3, 13. Hesych. in Ἕστωρ. Hemst. Aliter Photius : Τύλος, ὁ ἐξέχων ἧλος, περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ. Τύλοι, σκαλμοὶ πλοίων. Et rursus aliter Oribas. ed. Mai p. 161 med. : Αἱ ἀρχαὶ C τοῦ κάλου ἄγονται κάτω, καὶ ἀποδίδονται τύλοις ἐκθέτου ἄξονος· et infra : Οὗτος ὁ ἄξων δύο τύλους ἔχει μέσους. Et p. 163, 178 et alibi. Similiter Hero Autom. p. 247, D; 252, A ; 255, C, 266, 272, 273. V. Schneider. Ecl. phys. vol. 2, p. 295.] || Hesych. vero [ex eoque Theognost. Can. p. 24, 29, et Etym. M. p. 125, 24. Pollux 2, 176] τύλον dici scribit non solum τὸ ξύλον, verum etiam τὸ αἰδοῖον. Unde ἀποτυλόω. [V. Τυλόω.] || Τύλους dici a Medicis Superciliorum etiam pilos, testatur Pollux 2, [50, ubi nunc τίλους]. || Est et insulæ nomen ap. Suid. [De qua v. in Τύρος. Conf. etiam Οἴτυλος, et Strab. 8, p. 360.]

[Τύλος, ὁ, Tylus, n. viri, ap. Nonnum Dion. 25, 498 seqq.]

[Τυλοτάκης, ητος, ὁ, i. q. ἀμφιτάπης. Euseb. In Ps. p. 25.]

Τυλόω, Callosum reddo, Callum obduco, ut Cic. : Consuetudo diuturna callum obduxit stomacho meo. Xenoph. Eq. [6, 9] : Ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων· ὁ μὲν γὰρ ἄγαν πρὸς αὐταῖς, τυλοῖ τὸ στόμα, D Callosum reddit os, Ori callum obducit : faciens sc. ut equi sint durioris oris. [Iambl. V. Pyth. p. 100 : Τυλώσας τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν πρὸς τὰ ἐξαρτήματα. Valck.] Pass. Τυλόομαι, Callosus et durus fio, Occallesco [Calleo, Gl. et Τετύλωμαι cum eadem interpr.] : unde τὰ τετυλωμένα in corpore dicuntur Quibus callus obductus est, Quæ callosa [Gl.] et dura facta sunt, Quæ occalluere, veluti genua et plantæ pedum ac præcipue calcanea assiduo tritu ἀποσκιρρωθέντα. [Schol. Aristoph. Ach. 860 : Τοῦ ὤμου τὸ τετυλωμένον. Deuteron. 8, 4 : Οἱ πόδες σου οὐκ ἐτυλώθησαν.] Itidemque ap. Dioscor., Τετυλωμέναι ῥαγάδες. [Theocr. 16, 32 : Ὡς εἴ τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.] Affertur vero et τετυλωμένος σιδήρῳ pro Obductus s. Inductus ferro : quod ap. Suid. legitur in hoc incerti cujuspiam auctoris loco : Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν Πάρθων κορύνας εἶχον σιδηρᾶς ἢ σιδήρῳ τετυλωμένας. [Apud Herodot. 7, 63, habes Ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ, Clavas ligneas ferreis nodis munitas. Schweigh. Eadem signif. ap.

A Polluc. 7, 114 : Γομφῶσαι, συγγομφῶσαι, τυλῶσαι. Signif. obscœna Erycius Anth. Plan. 242, 1 : Ὡς βαρὺ τοῦτο, Πρίηπε, καὶ εὖ τετυλωμένον ὅπλον πᾶν ἀπὸ βουβώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας. V. Ἀποτυλόω, Τύλος. Improprie Arrian. Epictet. 2, 18, 9 : Τυλοῦται λοιπὸν (τὸ ἡγεμονικὸν) καὶ τὸ ἀρρώστημα βεβαιοῖ τὴν φιλαργυρίαν. Clemens Al. p. 137, 2 : Τὰ τετυλωμένα ἀναλύων τῶν παθῶν.]

Τυλυφάντης, ὁ, Qui culcitas texit, Culcitarum et lodicum artifex. Hyperides ap. Polluc. 7, [191 ; 10, 39] : Ἐμισθώσατο τυλυφάντας. Ubi tamen scriptum τυληφάντας : quum tamen hæc ex ὑφαίνω sint composita.

[Τυλώδης. V. Τυλοειδής.]

Τύλωμα, τὸ, i. q. τύλος, s. ἀποσκίρρωμα, Callus, Cutis in aliqua corporis parte obdurata, Hesych. et schol. Aristoph. in exponendo τύλος ac τύλη. Pollux 2, [198] τύλωμα dici scribit Totam pedis inferiorem partem : sc. calcaneum, volam, et τὸ στῆθος, i. e. τὸ προῦχον ὑπὸ τοὺς δακτύλους. Latini Plantam pedis vocant, quidam Solum, nec non τύμμα [ut Hesych.] et τέλμα.

[Τύλων, ωνος, ὁ, Callosus, Gl.]

B [Τύλων, ωνος, ὁ, Tylo, unus ex majoribus Sadyattis, regis Lydorum, ap. Nicol. Dam. fr. Escorial. in C. Mulleri Hist. Gr. vol. 3, p. 383, 38 (qui conf. in Add. vol. 4, p. 664), ubi p. 384, 48, sequitur τοῦ Τυλωνίου γένους ab adj. Τυλώνιος vel Τυλώνειος. L. Dind.]

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa Actio callum obducendi, vel etiam occallescendi, ut Pollux [4, 191] τύλωσιν appellari scribit, ὅταν σκληρὸν ᾖ καὶ λευκότερον ἢ ὑποπέλιδνον τὸ ἕλκος, Quum est durum, albicans et aliquantum lividum. Plin. Callosa ulcera dicit. Itemque τύλωσιν dici scribunt Asperitudinem palpebræ inveteratam, et quæ in calli duritiem transiit, Asperitatem palpebræ inveteratam et callosa duritie obductam ; qualis est etiam πώρωσις. Τύλωμα s. Τύλωσις, inquit Gorr., est Magna et inveterata internæ palpebrarum faciei asperitas, quæ jam contraxit callum. Species est τοῦ τραχώματος, ut habetur ap. Paul. Ægin. 3, 22. Aetius 7, ex Severo scribit esse Asperitatem quæ inæquale quid habeat, durum et callosum. [Galen. vol. 7, p. 389, qui p. 390 : Τύλωσίς ἐστιν ὅταν τὰ ἐν τοῖς βλεC φάροις τραχώματα διὰ παλαιότητα παχύτερα καὶ λευκότερα καὶ δυσαίσθητα ᾖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσαπότριπτα γίνηται. L. Dind.]

[Τυλωτὸς, ὁ.] Τυλωτὰ ῥόπαλα pro Clavæ præferratæ. [Clavæ nodosæ, Quæ ferreis nodis erant munitæ, Herodot. 7, 69. Schweigh.]

[Τυμανδὸς, ἡ, Tymandus, opp. Pisidiæ, unde gent. Τυμανδηνὸς, ή, όν, de qua Wessel. ad Hierocl. p. 673, ubi libri Τύμανδρος vel Τύμανδος, alibi Τόμανδος. Τυμανδοῦ recte ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 210, D. L. Dind.]

Τυμβὰς, άδος, ἡ, Venefica dicitur, quod identidem in sepulcris s. circum sepulcra versetur. Scribit enim Hesych. τυμβάδας γυναῖκας dictas fuisse τὰς φαρμακίδας, quia περὶ τοὺς τύμβους διατρίβουσι καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζουσι. Unde conjicere est etiam τῶν ἀκρωτηρίων usum fuisse in veneficiis. [Zonaras p. 1756 ex Psello.]

Τυμβαύλης, ὁ, dicitur ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Galen. [vol. 7, p. 95] : Βομβώδεις δ' εἰσὶν ἕτεροι, τοῖς ἐξ εὐρυτάτων αὐλῶν ἐοικότες, ὁποίους ἔχουσιν οἱ τυμβαῦλαι καλούμεD νοι. Hos τυμβαύλας Latini Siticines vocant. Scribit enim Nonius siticines dici qui apud funeratos et sepultos, h. e. jam sitos (unde nomen illud, ut Liticen a lituo, et Tubicen a tuba), canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles. [Dio Chrys. vol. 2, p. 251 : Ἰσμηνίαν τοῦτο μάλιστα ἀγανακτεῖν, τὸ καλεῖσθαι αὐλητὰς τοὺς τυμβαύλας. Wakef. Ptolem. Tetrab. 4, p. 180 ult. : Θρηνῳδοὺς, τυμβαύλας. L. D. Ælian. V. H. 12, 43 : Εὐμένης πατρὸς ἀπόρου καὶ τυμβαύλου πεπίστευται γενέσθαι.]

Τυμβεία, ἡ, Tumulatio, Inhumatio. Legitur apud Suid., sed sine expositione et exemplo.

[Τύμβειος, α, ον, Sepulcralis. Lycophr. 882 : Τυμβείαν ὑπὲρ κρηπῖδα.]

Τυμβείτης, ἡ, Sepulcralis. Suidæ μνηματίτης, afferenti ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 198] : Αἴας ὁ τυμβείτης ἄμμιν ἐπικρέμαται. Sed malim scribere Τυμβίτης, sine diphthongo, ut scribuntur infinita alia in ίτης desinentia. [Ita Planudius.]

[Τύμβευμα, τὸ, Sepulcrum. Soph. Ant. 1220 : Ἐν

A δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν. Eur. Ion. 933 : Ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα, ποῦ θεῖναι πόλεως, θηρσὶν φίλον τύμβευμα, aut res intelligitur sepulta aut sepultura, ut ap. Eustath. Il. p. 688, 3 : Καθ' ὁμοίαν τινὰ ἐπιβολὴν καὶ τὸ τυμβεῦσαι τάφῳ οὐκ ἔχοι ἂν παρολκὴν, ἀλλὰ διαστολὴν πρὸς ἑτεροῖα τυμβεύματα.]

Τυμβεύω, Busto infero, Tumulo, Humo, Sepelio. [Eur. Hel. 1245 : Οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν.] Soph. Aj. p. 60 et 61 [1063] dicit, Ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων Τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. Quæ constructio similis est Homericæ illi, Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων· nam utrobique putatur subaudienda præp. κατά. Dicit enim ὡς οὐδείς ἐστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε αὐτὸν κατὰ τὸ σῶμα τυμβεῦσαι τῷ τάφῳ, i. e. ὡς αὐτὸν ἐνταφιάσαι, Ut eum sepeliat et inhumet. [Signif. pass. Ant. 888 : Εἴτε χρῇ θανεῖν εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ. Lycophr. 154 : Οὗ πάππον ἐτύμβευσεν τάφῳ. Pass. item cum dat. Eur. ap. Aristoph. Th. 885 : Ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ; Lycophr. 413 : Πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμ- B βευθήσεται. Apollonides Anth. Pal. 7, 378, 3.] Idem in El. p. 100 [418] dicit, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοὰς, schol. σπεῖσαι τῷ τύμβῳ. Nisi potius scr. ἐπὶ τῷ τύμβῳ, ut significet super patris busto fundere libamina.

[Τυμβήρης, ὁ, ἡ, Sepulcralis, Sepultus. Soph. Ant. 255 : Ὁ δ' ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· 947 : Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη. Eur. ap. Aristoph. Th. 889 : Τί δαὶ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας; « Const. Manass. Chron. 5296 : Σῶσαι τὴν παρὰ μικρὸν νεκράν τε καὶ τυμβήρη. » Boiss.]

Τυμβιὰς, άδος, ἡ, unde τ. αὐδὴ ex Nonno pro Vox s. Sermo sepulcralis.

[Τυμβίδιος, α, ον, Sepulcralis. Orph. Arg. 575 : Τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος. Fem. Hymn. procem. 47; H. 71, 5, de Hecate et Fortuna.]

[Τυμβίον, τὸ, dimin. a τύμβος. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 793, 35 : Εἰσὶ δὲ τὰ μὲν παροξύτονα, οἷον τύμβος τυμβίον, ὁ τάφος.]

C [Τύμβιος, ὁ, ἡ, Sepulcro conditus. Inscr. Maced. ap. Bœckh. vol. 2, p. 50, n. 1956 : Κρίσπος μετὰ τῆς θυγατρὸς Κρισπείνας ζῶν ἔτι Κλεοπάτραν τύμβιον, φιλανδρίας ἕνεκεν.]

[Τυμβίτης. V. Τυμβείτης.]

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, Senex capularis, Silicernium, i. q. ὁ γέρων τύμβος Euripidi, et Aristophani σοράλην, et aliis σοροδαίμων ac πέμπελος, i. e. ἐσχατόγηρως, et decrepitus : qualem vulgus esse dicit in limine sepulcri, Hom. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Apud Suid. : Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς τυμβογέρων ἦν ἤδη. [Phrynichus Bekkeri p. 66, 6 : Τ. ἐπὶ τῶν πάνυ γηραιῶν, οἷον ὁ διὰ μακρὸν γῆρας τάφος ὢν καὶ οὐκέτι ἄνθρωπος· quibus addit quattuor senum nomina, quorum postremum sit τ., ὁ τύμβου χρείαν ἔχων. Pollux 2, 16. Hesychio ἐσχατογήρως καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Rectius Photius : Τυμβογέροντες, πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος· παραπλῆγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι. Const. Manass. Chron. 6376. Procop. Gotth. 4, 12, p. 600, B.]

[Τυμβολέτης, ὁ, Qui sepulcra evertit. Greg. Naz. D Anth. Pal. 8, 172, in epigr. κατὰ τυμβωρύχων, 1; 200, 2. Fem. Τυμβολέτις, ιδος, 184, 2 : Τυμβολέτις παλάμη.]

Τυμβολογέω, affertur pro Sepelio, Tumulo, Condo. Sed videndum ne corruptum sit ex τυμβοχοέω. [Ita est.]

[Τυμβονόμος, ὁ, ἡ, Sepulcra habitans. Synes. H. 4, 47 : Κευθμωνοχαρεῖς καὶ τυμβονόμοι. Boiss.]

[Τυμβοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui sepulcrum facit. Anonym. ap. Galeum Opusc. myth. p. 706, 10 : Ὁ τοίνυν θάνατος τοῖς μὲν ἀποθανοῦσι κακὸν, τοῖς δ' ἐνταφιοπώλαις καὶ τυμβοποιοῖς ἀγαθόν.]

[Τυμβορυκτέω, i. q. τυμβωρυχέω, ap. Ephræm. Cæsar. 5737 : Καὶ τυμβορυκτεῖν, εἰ δεήσει, πολλάκις. L. D.]

[Τυμβορύκτης, ὁ, i. q. τυμβωρύχος. Mazaris in Anecd. meis vol. 3, p. 132 med. Boiss.]

[Τυμβορύχος. V. Τυμβωρύχος.]

Τύμβος, ὁ, Bustum, Sepulcrum, [Tumulus, Grumus, add. Gl.]; utroque enim vocabulo in eadem re utitur Cic., quum De legib. 2, [c. 26] ait, De sepulcris autem nihil est apud Solonem amplius quam ne A quis ea deleat, neve alienum inferat. Pœnaque est, si quis bustum (nam id puto appellari τύμβον), aut monumentum aut columnam violarit, dejecerit, fregerit. Quanquam latius patere vocabulum Sepulcri videtur quam Busti. Vulgo Tumbam appellant. Hom. Il. P, [434] de columna : Ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος ἠὲ γυναικός· solebant enim olim super bustis defunctorum erigi columnæ, et inscribi eorum nomina et facta præclara, ut eorum ad posteros quoque memoria perveniret : cujusmodi columnas, ἐπιθέματα s. ἐπιθήματα appellabant. Dicimur vero alicui vel ποιεῖν vel χέειν τύμβον, quod Cic. Facere bustum. Od. A, [239] : Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί· Il. Ψ, [245] : Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα· Od. Δ, [584] : Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον· M, [14] : Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμὸν, Super summo tumulo. Deest enim præpositio ἐπὶ, quam addit Λ, [77] dicens, Πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. [Theognis 1204 : Οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος B ἀνήρ. Pind. Ol. 1, 93 : Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων ... παρὰ βωμῷ· 9, 106 : Ἰολάου τύμβος· Nem. 4, 20, Ἀμφιτρύωνος· 10, 66 : Τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ. Frequens est etiam apud Tragicos, velut Æsch. Cho. 4 : Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε· et sæpe cum genit. pers. vel adjectivo, velut Soph. El. 1135 : Τύμβου πατρῴου. Eurip. Alc. 897 : Τί μ' ἐκώλυσας ῥῖψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην; Or. 1018 : Πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς. Lycophr. 1203 : Τύμβος γεγὼς Κένταυρος ὠμόφρων σπορᾶς, de Saturno. Sic de ventre ἐν ζώοντι τύμβῳ Anth. Pal. 14, 36, 3; 100, 3. Cum genit. Quintus 1, 330 : Οὐδέ τι τύμβος ἐφ' ὑμέας ἕξεται αἴης. Herodot. 1, 45 : Ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ. Plato Leg. 9, p. 872, B. Lucian. Char. c. 22 : Ἠρία καὶ τύμβους καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. Mire Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 309, 3 : Τύμβον οὐ τὸν τάφον λέγει, ἀλλὰ τὸν τύπον τὸν ἀπεικόνισμα ἔχοντα, ὅπερ ἡμεῖς ἐπιζήτημα (ἐπίθημα) λέγομεν.] Suidas hoc vocab. derivat ex τύφω significante καίω, Uro, s. Comburo et cremo : quoniam ibi defunctorum cadavera crema- C bantur. Eur. vero γέροντα τύμβον vocat Capularem senem, i. e. Propediem busto inferendum, Med. [1209] : Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; Quis me capularem senem te orbat? cujusmodi senes vocantur etiam σοροδαίμονες. Schol. quoque γέροντα τύμβον exp. πλησίον θανάτου ὄντα, addens, senes appellari τύμβους, sc. παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. [Heracl. 168 : Γέροντος οὕνεκα τύμβου. Aristoph. Lys. 372 : Τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; Vesp. 1370 : Τί ταῦτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών; schol. καὶ τοῦτο ὡς εἰς γέροντα.]

[Τυμβοσύνη, ἡ, Sepulcretum. Hesych. Miles. p. 50 Meurs. (§ 27, p. 151 ed. Müller.) : Οὗ δὴ χάριν τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν. Schneid. ῠ]

[Τυμβοῦχος, ὁ, ἡ, Sepulcrum tenens, occupans. Epigr. Anth. Pal. 7, 154, 3 : Εἰμὶ δὲ Κὴρ τυμβοῦχος. « Conf. Chardon de la Rochette *Mel.* vol. 1, p. 100. » Boiss.]

[Τυμβοφόντης, ὁ, Greg. Naz. vol. 2, p. 202, D. Bast. Contulit Cramerus cum gl. Anecd. vol. 2, p. D 416, 24 : Τυμβοφάντης, παρὰ τὸ τύμβος καὶ φαίνω. L. D.]

Τυμβοχοέω, Tumulum struo, Bustum facio, quo sensu Hom. dicit τύμβον χεῦαι, ποιεῖν, πονεέσθαι : ut et Eustath. ap. Hom. σῆμα χεύωσιν i. esse dicit q. τυμβοχοήσωσι. Hesych. vero τυμβοχοῆσαι exp. περιχῶσαι, θάψαι : ut i. sit q. Busto inferre, In busto condere, Sepelire, Tumulare. [Τυμβοχοεῖ, Photio s. Suidæ θάπτει. Etym. M. p. 771, 39 : Τυμβοχοεῖ, θάπτει χωστῷ τάφῳ. Zonaras p. 1757. Herodot. 7, 117 : Ὥστε Ξέρξεα συμφορὴν ποιησάμενον μεγάλην ἐξενεῖκαί τε αὐτὸν (Artachæam) καὶ θάψαι· ἐτυμβοχόεέ τε πᾶσα ἡ στρατιή. V. Κατατυμβοχοέω.]

Τυμβοχόη sive Τυμβοχοὴ [male : v. Lobeck. ad Phryn. p. 498], ἡ, i. q. Bustum s. τύμβος. Hom. Il. Φ, 322 : Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται· οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί· sic enim Hesych. scriptum habet, exponens τύμβου, et χώσεως, s. ταφῆς. [V. Ruhnk. in Auct.] Quam scripturam Eustath. quoque agnoscit, τυμβοχόης dici scribens ut οἰνοχόης, paroxytonos : quosdam tamen qui isto modo

scribunt, non velle hic nomen esse, sed verbum synalœphen passum, ut poeta dicat ὅτι οὐδέ μιν χρεὶα ἔσται τυμβοχοῆσαι, ὅτε θάπτεται ὑπ' Ἀχαιῶν. Sed ego non video quomodo, si pro τυμβοχοῆσαι poneretur, omitti posset apostrophi nota, quam haberet scribendo τυμβοχοῆσ'. Simpliciorem certe esse arbitror eorum opinionem, qui nomen esse volunt, sive barytonως s. oxytonως scribatur : ut eo nomine accipiamus χωστὸν τάφον s. τύμβου ἀναχωματισμόν.

[Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, Tumulum aggerens, Sepeliens, Sepultor. Æsch. Sept. 1022 : Μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα. Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 200, 1 : Λήξατε, τυμβοχόοι, ναὶ λήξατε βένθεσι γαίης κεύθειν τοὺς φθιμένους.]

[Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ, Tumulo humatus. Soph. Ant. 848 : Πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου. « Const. Manass. Chron. 3474 : Ὁμοῦ δὲ φύρδην ἅπαντας τίθησι τυμβοχώστους· 6382 : Τὸν μικροῦ τυμβόχωστον. » Boiss.]

[Τυμβόω, unde τετυμβωμένος, Decrepitus, Gl. V. Ἐντυμβόω.]

[Τυμβριάς, άδος, ἡ, Tymbrias, opp. Pisidiæ, ap. Strab. 12, p. 570, ubi φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδῶν πόλεις εἶναι ... Ἄδαδα, Τυμβριάδα Wesseling. ad Hierocl. p. 673, pro ἀδαδάτην βριάδα, minus recte tamen per ιμ scribens, quum ὁ Τυμβιάδων sit et apud Hieroclem et ap. Plin. N. H. 5, 27, 25, *Tymbriani* cum var. *Timbriani*, ut in Conc. Cp. III, p. 505, Τιβριάδων· 676 vero τῆς Μαμβιαδίων πόλεως.]

Τυμβωρυχέω, Busta eruo, fodiendo aperio; ut ii faciunt, qui mortuos spoliant : quare exp. etiam Sepulcra deprædor. Aristot. [H. A. 8, 5 init.], de hyæna : Καὶ τυμβωρυχεῖν δὲ (sc. creditur), ἐφιέμενον τῆς σαρκοφαγίας τῶν ἀνθρώπων. Unde Plin. : Vulgo credunt ab hoc uno animali sepulcra erui, inquisitione corporum. [Epigr. Anth. Pal. Append. 204, 5 : Δίκην ὑφέξῃς παρανόμως τυμβωρυχῶν. Diodori Exc. p. 563, 38 : Τυμβωρυχήσαντες τὰ χρήματα διείλοντο. Plutarch. Mor. p. 1128, C.] Synes. Ep. 143 : Ἡγοῦμαι δὲ ἀσεβέστερον, ἀποθανόντων λόγους κλέπτειν ἢ θοιμάτια· ὃ καλεῖται τυμβωρυχεῖν. [Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 273. Wakef.]

[Τυμβωρυχία, ἡ, Sepulcrorum effossio. Theodos. Gramm. ap. Wolf. ad Ignat. p. 268. Boiss. Chœroboscus Cram. An. vol. 2, p. 269, 14 : Τυμβωρυχία τὸ ω μέγα. L. Dind.]

Τυμβωρύχος, ὁ, [Sepulchri violator, Vispiliator, Gl.] Qui busta eruit, sc. ut ornamenta humatorum furetur : unde ab Hesych. exp. λωποδύτης νεκρῶν, Spoliator mortuorum, Qui mortuorum cadavera refodit, et spoliat ornamentis sepulcralibus. [Aristoph. Ran. 1149 : Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. Lucian. Pisc. c. 14, Jov. trag. c. 52. Pollux 6, 150.] Chariton Hist. lib. 3, [c. 2, p. 59, 7] : Ζῇ Καλλιῤῥόη· καὶ τυμβωρύχοι διορύξαντες τὸν τάφον, ἔκλεψαν αὐτήν. [Fugit autem Dorvillium in præf. notabilis hæc ap. HSt. libri tum nondum a quoquam inspecti testatio.] Theophyl. [Simoc.] Ep. 13 : Τυμβωρύχος ἴσθι τοῦ πατρῴου τάφου γενόμενος· τῇ γὰρ κακίᾳ τὰς ἐκείνου ἀρετὰς καθυβρίζεις. [Alteram signif. addit Sextus Adv. mathem. 7, 45, p. 379 : Τυμβωρύχος λέγεται καὶ ὁ ἐπὶ τῷ σκυλεύειν τοὺς νεκροὺς τοῦτο πράττων καὶ ὁ τύμβους τοῖς νεκροῖς ὀρύττων. || Forma Τυμβορύχος Gregor. Naz. Anth. Pal. 8, 183, 2 : Τοῖσί τε τυμβορύχοις. L. D. || Adv. Τυμβωρύχως, Herodian. Epim. p. 160. Boiss.]

[Τυμέναιον, ὄρος περὶ Φρυγίαν. Οἱ κατοικοῦντες Τυμεναῖοι, Steph. Byz.]

[Τύμηνα, κώμη Λυκίας. Ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος τράγου οὕτως ὀνομαζομένου, ὃς ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τοῦ αἰπολίου ἤρχετο τὸν πώγωνα βεβρεγμένος, ᾧ κατακολουθήσαντες εὗρον πηγὴν ἔν τινι λόχμῃ· καὶ ταύτην καὶ τὸ χωρίον οὕτω καλέσαι. Τὸ ἐθνικὸν Τυμηνεύς, ὡς Πιναρεύς, Παταρεύς, Steph. Byz.]

[Τύμης, Τύμητος, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Τυμήσιος, ὡς Φαγρήσιος, Μαγνήσιος, Steph. Byz. V. Τύνης.]

Τύμμα, τὸ, Ictus, Percussus, Plaga. [Æsch. Ag. 1430 : Ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι. Theocr. 4, 55 : Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα (spinæ). Nicand. Th. 426 : Τοῦ δ' ἤτοι περὶ τύμμα μέλαν κορθύεται οἶδος· 653 : Τύμμα σκορπιόεν· et alibi. Oppian. Hal. 2, 50. Aristot. H. A. 9, 40 post init. : Φάρμακον

A δ' ἐστὶ τυμμάτων καὶ τῶν τοιούτων ἐμπυημάτων.] Philetas ap. Athen. 2, [p. 71, A] : Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη. Agathias Epigr. [Anth. Pal. 11, 382, 15] : Φαρύγξ βομβεῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ, Asperi laterum ictus, i. e. Acerbi laterum dolores; quibus enim latera dolent, sentiunt in iis quosdam veluti ictus et percussus, quibus tunduntur. [Marcus Arg. ib. 5, 32, 4 : Κέντρῳ τύμμα φέρεις ἄδικον· Antiphilus 9, 546, 2 : Ψακάδων τύμματι.] Ab Hesych. exp. πληγή, a Suida κροῦμα. Synonyma enim huic τύπτειν sunt πλήττειν et κρούειν. Schol. Aristoph. [Nub. 249] usurpavit etiam pro κόμμα, quod denotat Numum percussum a monetario, veluti quum dicit, Τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό, τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. [Sic Ald., meliores κόμμα.]

Τυμμή, ἡ, i. q. τύμμα, Ictus, Percussus, Verber : ut Suid. quoque τυμμαῖς exp. πληγαῖς in hoc quem affert l. : Καὶ εἴπου τις εὑρεθείη τῷ ὁπωσοῦν δρκῳ κεχρημένος, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυχούσαις ἐβάλλετο.

B [Τυμνασίου, genit. n. viri, inscripti numo Sardium Lydiæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 117, n. 651, ubi Ἐπὶ Τυμνασίου.]

[Τύμνης, ου, ὁ, Tymnes, Termerensis, ap. Herodot. 5, 37; 7, 98. Poeta in Anthologia Gr., de quo Jacobs. vol. 13, p. 963.]

[Τυμνησσός, πόλις Καρίας, ἀπὸ Τυμνησσοῦ ῥάβδου. Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον τυμνίαν λέγουσιν. Ὁ πολίτης Τυμνησσεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν α' Λυκιακῶν, Steph. Byz. Quem duplicem posuisse etymologiam, a conditore Tymnesso et voc. τυμνία, ut verba confusa sint, conjicit Meinek.]

[Τυμνία. V. Τυμνησσός.]

[Τύμνος, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης Τύμνιος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ, Steph. Byz. Τυμν superest in Catalogo tribut. *Annali dell' Inst.* vol. 8, p. 125, 8, Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 739. L. Dindorf.]

[Τυμπανίας. V. Τυμπανίτης.]

Τυμπανίζω, Fustibus cædo; τύμπανα enim dici C Baculos et fustes, Suid. et schol. Aristoph. tradunt : quorum hic addit, esse ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. Hesych. quoque τυμπανίζεται exp. πλήσσεται, ἰσχυρῶς τύπτεται, ἐκδέρεται : [Phot. et] Suid. itidem ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται, nec non κρεμᾶται [κρέμαται]. Quo postremo verbo videtur innuere, τύμπανον fuisse etiam Crucis quoddam genus s. Patibuli. Epigramma [Lucillii] in Astrologos [Anthol. Palat. 11, 160, 2] : Ἄξιοί εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου, quidam interpr. Digni sunt qui omnes eandem nanciscantur crucem. Quæ interpretatio locum habere queat et in 2 Maccab. 6, [19] : Τοσαῦτα δὲ εἰπὼν, ἐπὶ τὸ τύμπανον εὐθέως ἦλθε. Nisi forte τύμπανον utrobique significet Palum ad quem adalligati fustibus concidebantur et contundebantur sontes. Præsertim quum sequatur, Μέλλων ταῖς πληγαῖς τελευτᾷν· item, Σκληρὰς ὑποφέρω κατὰ σῶμα ἀλγηδόνας. [Damasc. Vit. Isid. ap. Phot. Bibl. p. 347, 29 : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς σιωπῇ ἐδέξατο καρτερῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τοῦ νώτου διὰ τῶν τυμπάνων πληγάς· καὶ γὰρ πολλαῖς ἐπαίετο D βακτηρίαις, μηδὲν ὅλως φθεγξάμενος.] Polyb. hoc τυμπανίζειν vocat ξυλοκοπεῖν : unde ξυλοκοπία dicitur Fustuarium. Itidem in Ep. ad Hebr. 11, [35] : Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, quidam interpr. Fustuario multati sunt, Fustibus cæsi sunt. Novissimus interpres cum Veteri maluit reddere, Distenti sunt. [De Hesychii interpr. ἐκρεμάσθησαν conf. Ernest. De gloss. Gr. canon. 7, Opusc. Var. p. 85. Lucian. Jov. trag. c. 19 : Ἀνασκολοπιζομένους καὶ τυμπανιζομένους τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας. Plutarch. Mor. p. 60, A : Ὠμότητι χρωμένου καὶ ὕβρει καὶ τυμπανίζοντος· et pass. Dion. c. 28, ubi al. ἀποτ. Athanas. vol. 2, p. 334, C : Ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, Ἰάκωβον λέγει ... καὶ τοὺς λοιπούς, ὅσοι ἀπεκεφαλίσθησαν· τυμπανισμὸς γὰρ ὁ ἀποκεφαλισμὸς λέγεται.] || Tympanum pulso s. tundo, Tympanizo, ut Suet. Augusto [c. 68] : De Gallo matris deum tympanizante. [Eupolis ap. Athen. 4, p. 183, F : Ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ τριγώνοις. Valck. Diod. 3, 29 : Ταύτην ὀλολύζουσαν καὶ τυμπανίζουσαν μόνην ἐπιέναι πᾶσαν χώραν. Polyæn.

7, 5 : Οἱ δὲ τυμπανίζοντες καὶ κυμβαλίζοντες.] 1 Reg. 21, A [13] : Ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως. [Quod de januis foribusque portarum manu pulsandis tanquam tympanum dici putatur. Improprie aliter Joseph. Genes. Reg. p. 59, D : Φωνῇ βριαρᾷ, Σταυρὸς νενίκηκεν, οἷον πολεμικῶς ἐτυμπάνισεν.] Apud Philostr. [V. Soph. p. 520] Polemonis quidam sectator Scopelianum in declamationibus dicebat τυμπανίζειν, quoniam ἐσαίετο μᾶλλον ἐν αὐταῖς ὥσπερ βακχεύων. Is vero λαβόμενος τοῦ σκώμματος, respondit se quidem τυμπανίζειν, sed τῇ τοῦ Αἴαντος ἀσπίδι. Quintil. itidem Eloquentiæ tympana dicit. [« Τυμπανίζειν Rhetoribus dicebantur, qui nimio impetu et veluti furore dicendi, et excessu ἐνθουσιασμοῦ in dicendo, declamando et gestibus uterentur : vide Philostr. loco ab HSt. cit. Unde Tympana eloquentiæ dixit Quintil. 5, 12, p. 245. Græci etiam βακχείαν, et παρένθυρσον, de quibus suo loco exposuimus. Idem κορυβαντιᾶν ap. Themist. Or. 1, ubi τῷ ἐξιστάναι jungit : conf. Cresoll. Theatr. 1, 15. Quintil. autem l. c. Tympanorum voce usus esse videtur, ut effeminatam declamatorum eloquentiam B notaret, nervis et robore virili destitutam, unde illis Arma opponit. Nam tympana effeminatorum Deæ Phrygiæ sacerdotum bacchantiumque mulierum instrumenta erant : quamvis iisdem et furor et ille quem supra nominavimus ἐνθουσιασμὸς proprius fuit : v. Gesner. ad Quintil. l. c. » Ernest. Lex. rhet. V. Τύμπανον. De hominibus pass. Strabo 15, p. 712 : Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους. Quocum αὐλεῖσθαι confert Schneider. Sic Eustath. Od. p. 1824, 12 : Ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Sed ap. Athen., cujus hæc sunt, τυμπανοφορούμενος, q. v.]

[Τυμπανικός, ἡ, όν, Qui hydrope τυμπανίᾳ laborat, ap. Alex. Trall. 9, p. 522, 524.]

[Τυμπάνιον, τὸ, Parvum tympanum. De pileo mulierum Hispanarum tympano simili Strabo 3, p. 164 : Ὅπου μὲν περιτραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν αὐτάς φησιν (Artemidorus), ὅπου δὲ τυμπάνιον περικεῖσθαι, πρὸς μὲν τῷ ἰνίῳ περιφερὲς καὶ σφίγγον τὴν κεφαλὴν μέχρι τῶν παρω- C τίδων, εἰς ὕψος δὲ καὶ πλάτος ἐξυπτιασμένον κατ' ὀλίγον. Philo Belop. p. 77, D : Ἐμβληθέντος τυμπανίου χαλκοῦ· 78, A : Εἰσωθῶν τὸ τυμπάνιον μετὰ βίας μεγίστης. Hero Spirit. p. 170, A; 180, D; 181, A; 218, A; 230, A bis. L. D. De genere margaritæ Plin. N. H. 9, 35, 54 : « Quibus una tantum est facies et ab ea rotunditas, aversis planities, ob id tympania nominatur. »]

Τυμπανισμός, ὁ, Tympani pulsatio. [Aristoph. Lys. 388 : Ὁ τυμπανισμὸς χοἰ πυκνοὶ Σαβάζιοι.] Plutarch. [Mor. p. 171, B; 338, C. Strabo 15, p. 688. V. Τυμπανίζω.]

[Τυμπανιστήριον, τὸ, Guietus restituebat Hesychio ante Τυπεὶ ponenti Τυμπαστήριον, τὸ τῶν ἁλιέων στυμνίον (σταμνίον idem).]

[Τυμπανιστής, ὁ, Qui tympanum pulsat, Tympanista. Τυμπανιστὰς fabulam inscripserat Sophocles. Lucian. Alex. c. 9; Strabo 15, p. 708. Pro βυκανιστὴς illatum erat Dionysio A. R. 4, 17 fin.]

[Τυμπανιστός, unde, ut videtur, Τυμπανιστῶν, Membraneorum, Gl.] D

Τυμπανίστρια, ἡ, Quæ tympanum pulsat, Tympanistria itidem Latinis. Demosth. [p. 320, 15] : Τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, Filio Glaucotheæ tympanistriæ. Erat enim una ex sacerdotibus matris deum. [Lucian. Somn. c. 12. Ps. 67, 27. Zonaras p. 1715 : Τυμπανιστριῶν, μελῳδουσῶν.]

Τυμπανίτης, ὁ, dicitur ὕδερος s. ὕδρωψ quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum, et ita tentus pulsatusque similem tympano sonum reddat. [V. infra.] Idem et Τυμπανίας dicitur. [Aret. p. 49, 10 seq. Galen. vol. 2, p. 264 : Ὕδρωψ τυμπανίας ἐστὶν ἐφ' ᾧ ἐν κοιλίᾳ πλέον μὲν τὸ πνεῦμα, ὀλιγώτερον δὲ τὸ ὑγρὸν εὑρίσκεται, καὶ εἴ τις ἅψαιτο, ἦχος ἀποτελεῖται. Qui τυμπανίτης sæpius ib. p. 382. Alex. Trall. 9, 2, p. 513 : Τὸν τυμπανίαν (διαγινώσκειν χρὴ) διὰ τὸ πληττόντων ἡμῶν κτύπον τινὰ δοκεῖν ἀποτελεῖσθαι ὥσπερ ἐπὶ τῶν τυμπάνων. Id. ib. 3, p. 519 : Περὶ ἀσκίτου καὶ τυμπανίτου, sequente tamen altera forma p. 520, quæ est etiam ap. Theoph. Nonnum vol. 2, p. 94, 268. Jo. Actuar. A De diagn. 1, 47 fin., p. 407, 29 ed. Ideler. Matthæi Med. p. 269, 2 : Ὕδρωψι τοῖς τυμπανίαις. || Apud Herodotum ib. p. 293, 23 : Ὑδρωπικῶν μὲν τοὺς ἀσκίτας, καὶ, εἰ δέοι, τυμπανίστων δὲ λοιπῶν παθῶν, ubi Matth. recte τυμπανίτας, τῶν δὲ, non de morbo dicitur, sed de ipsis hydropicis.] Vide Ὕδρωψ.

[Τυμπανόδουπος, ὁ, ἡ, Tympanis strepens. Orph. Hymn. 13, 3 : Τυμπανόδουπε (Rhea).]

Τυμπανοειδής, ὁ, ἡ, Tympano similis. [Plutarch. Mor. p. 895, D. « Aristot. De cœlo 2, 13. Diog. L. 9, 30. » Boiss. Contracte Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, Soran. Obstetr. p. 273, A; 278, D. L. Dind.]

Τυμπανόεις, εσσα, εν, i. q. τυμπανίτης. [Nicander Al. 341, ὕδρωψ.]

[Τύμπᾰνον, τό. HSt. :] Τύπανον, τὸ, Baculus, Baculum; [Crusta, Gl.] Tympanum [s. Typanum, Catull. 62, 9] : i. e. Instrumentum quoddam bellicum, quo pulsato cietur sonitus. Legitur in Epigr. [Phalæci Anth. Pal. 6, 165, 5; Lucill. 11, 160, 2], et Apoll. [Rh. 1, 1139 : Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ. Hom. H. in Matr. B deor. 13, 3 : Κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχή. Æsch. fr. Edon. ap. Strabon. 10, p. 471. Eur. Herc. F. 888 : Κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων· Hel. 1347 : Τύπανα βυρσοτενῆ. Diogenes trag. ap. Athen. 14, p. 636, A : Τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι. In libris sæpe male per μ, ut Eusebii Præp. evang. 5, p. 192, B, Hesychii post Τυπείς.] Vide et Τυμπανίζω. Frequentius vero pro illo τύπανον pleonasmo literæ μ, dicitur Τύμπανον : eoque utuntur tam prosæ scriptores quam poetæ. Significat vero itidem Baculus s. Fustis : quoniam videlicet eo τύπτουσι : ut et Suid. [et Hesych. bis] ait, Τύμπανα, βάκλα, παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον : quoniam videlicet antiquitus utebantur hoc supplicio. [Ex schol. Aristoph. Pl. 476 : Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Conf. Hemst. ad h. l. et Jacobs. ad Lucill. l. c. vol. 9, p. 468. Lucian. Catapl. c. 6 : Λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. Sextus Adv. rhet. 30, p. 295 : Τινῶν μὲν εἰς δεσμωτήριον, τινῶν δὲ ἐπὶ τύμπανον ἀπαγομένων. Maccab. 2, 6, 19, 28. Pollux 8, 71, Photius.] || Τύμπανον sive Τύμ- C πανος dicitur etiam Instrumentum quoddam intus cavum, rotundum in modum cribri, sed altius, cujus os utrimque pellibus obductum, baculis pulsetur ad ciendum sonum. [Phot. s.] Suid. ἐκ δερμάτων γίνεσθαι scribit et κρούεσθαι [κρούειν], bacchasque eo usas fuisse : afferens duo exempla ex Epigrr., in quorum altero neutro genere usurpatum est [ut v. Σάλπιγξ. Hemst.], in altero autem masculino [Τύμπανος, ἀρσενικῶς (Dioscorides Anth. Pal. 6, 220, 10)· Καί τινος εὔρη δαίμονος ἐς τὸν ἑὸν τύμπανον ἧκε χέρας. Quod corruptum]. Idem et hunc incerti auctoris locum affert : Οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα· εἶχον δὲ καὶ τύμπανα, φρικώδη τινὰ βόμβον ἐξ ἑαυτῶν ἀνιέντα. Quorum Indicorum tympanorum descriptionem ibi vide. [Diodor. 2, 38 : Διόνυσον κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κεχρῆσθαι.] Athen. 13 : Βακχικώτερον μετὰ τυμπάνων προελθεῖν· 8 : Ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. [Eur. Cycl. 65 : Οὐ τυμ- D πάνων ἀλαλαγμοί· 205 : Τυμπάνων ἀράγματα· Bacch. 59 : Τἀπιχώρια ἐν πόλει Φρυγῶν τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα· 156 : Μέλπετε τὸν Διόνυσον βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων· fr. Palamed. ap. Strab. 10, p. 470 : Διονύσῳ, ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ τυμπάνων ἰάκχοις. Aristoph. Lys. 3, item de sacris Bacchicis; Vesp. 119 : Μετὰ ταῦτα δ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας ἐδίκαζεν. Dioscorides Anth. Pal. 7, 485, 7 : Τὰ συνήθη τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσετ' Ἀλεξαμένους· et cum eodem verbo Alcman 709, 3. Philipp. Thess. 6, 94, 1 : Ἀραξόχειρα ταῦτά σοι (Rheæ) τὰ τύμπανα ... Κλυτοσθένης ἔθηκε. Simonides jun. ib. 217, 5 : Αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ἔσχεθε (Gallus) χειρὶ ἤραξεν. Ap. Plutarch. Mor. p. 56, E : Τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις εὐσέβειαν ὀνομάζων, ubi Wyttenb. ἐναράξεις, huic præstat ἀράξεις. Herodot. 4, 76, item in sacris Matris deorum. Demosth. p. 415, 5 : Σὲ μὲν τὰς ἐλαιοθήκας γράφοντα καὶ τὰ τύμπανα. Aristot. Meteor. 2, 5 med. : Δύο γὰρ ὄντων τμημάτων τῆς δυνατῆς οἰκεῖσθαι

χώρας, καὶ οὔσης οἷον τυμπάνου· τοιοῦτον γὰρ σχῆμα τῆς γῆς ἐκτέμνουσιν αἱ ἐκ τοῦ κέντρου αὐτῆς ἀγόμεναι γραμμαί, καὶ ποιοῦσι δύο κώνους κτλ. Lucian. D. deor. 12, 1 : Ἐπιδομβεῖ τῷ τυμπάνῳ (Corybas)· 18, 1 : Ὑπὸ τυμπάνοις χορεύων· Bacch. c. 4 : Εὐθὺς τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 144, E, qui citat p. 672, B : Θύρσος καὶ τύμπανα· ταῦτα γὰρ οὐδενὶ δήπουθεν ἄλλῳ θεῷ ἢ Διονύσῳ προσήκειν· 763, A : Ὁ αὐλὸς καὶ τὰ μητρῷα καὶ τὸ τύμπανον. Hesychio Τύμπανα, τὰ δερμάτινα βακτήρια κόσκινα, τὰ ἐν ταῖς Βάκχαις κρουόμενα· ubi ἐν delet Albertus, ut sequitur : Τύμπανον, ᾧ (vel ὃ) αἱ Βάκχαι κρούουσιν, nisi leg. ἐν τοῖς βακχείοις.] Latini etiam Tympana appellant, inter quos Ovid. dicit Inania tympana tundere. [De quibus multa Perizon. ad Ælian. V. H. 9, 8, Millin. *Monum. ined.* vol. 1, p. 164 seqq. Inter crepundia puellæ in epigr. Anth. Pal. 6, 280, 1 : Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα τήν τ' ἐρατεινὴν σφαῖραν ἄνθετο... Ἀρτέμιδι. Et inter apparatum saltatricis ap. Plutarch. Mor. p. 753, D : Αὐλητρίδες Σάμιαι καὶ ὀρχηστρίδες, Ἀριστονίκα καὶ τύμπανον ἔχουσα Οἰνάνθη καὶ Ἀγαθόκλεια. Improprie apud Zonaram B Lex. p. 1756 : Τύμπανον νοητόν, νέκρωσις ἑκούσιος σώματος καὶ σωφροσύνης ποιητική.] Sed iidem tympana vocant etiam Rotas quæ pedum pulsu versatæ, lapides, aquam, aut alia in altum subvehunt : quorum crebra mentio ap. Vitruv. [V. Schneider. ad 4, 7.] Vide et Τυμπανίζω. [Ubi etiam de rhetoribus inanem strepitum excitantibus. De poeta sic Theodoridas Anth. Pal. 13, 21, 8 : Ἁ μῶσα δ' αὐτῷ ... κενά τε κλαγγὰν κἀπιλακυθίστρια, διθυραμβοχώνα. Τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόει, τύμπανόν κ' ἐφύση. V. Jacobs. vol. 8, p. 126 sq.] || Τύμπανος dicitur etiam Avis quædam quæ a cornice necatur, ut est ap. Aristot. H. A. 9, 1 [med.] : ubi tamen quædam exempll. habent Τάπυνος. [Plerique vero τύπανος. ῠᾰ]

[Τύμπανος. V. Τύμπανον.]

[Τυμπανοτερπής, ὁ, ἡ, Tympanis gaudens. Orph. Hymn. 26, 11, de Rhea, ubi libri τυμπανοτέρπη.]

[Τυμπανοτρίβης, ὁ, Tympanotriba, i. q. μαλακός, κίναιδος, Effeminatus. Plaut. Truc. 2, 7, 49. ῐ]

Τυμπανοφορέομαι, Tympanum fero, [mecum circumfero,] s. porto. Athen. 12, [p. 541, E] de Dionysio ejecto ex Sicilia : Τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψε. [Sic dicitur κωδωνοφορεῖσθαι, σιδηροφορεῖσθαι. Τυμπανιζόμενος Eustath. ex hoc l. in Τυμπανίζω cit.]

[Τυμπανόω, unde pass. Τυμπανόομαι, Aqua intercute laboro. Athanas. vol. 2, p. 234, C, τυμπανωθεὶς ἀπώλετο. Kall.]

[Τυμπανώδης. V. Τυμπανοειδής.]

[Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν. Καὶ Τυμφαία πόλις. (Hæc fortasse post Τυμφαία ponenda, certe falsa sunt.) Τὸ ἐθνικὸν Τυμφαῖος καὶ θηλυκῶς Τυμφαία. Καὶ κτητικὸν Τυμφαϊκόν. Καὶ Τυμφαίς ὡς Ἀχαΐς, Steph. Byz. Apud quem in Τάρφη libri male Ταρφαῖος, ὡς Στύμφη Στυμφαῖος, ut Strab. 7, p. 325, ἐκ Στύμφης ὄρους, Diodori 20, 28, 1, τὴν καλουμένην Στυμφαλίαν, a Palmerio in Στυμφαίαν mutatum, Hesychii in Δειπάτυρος, Στυμφαίοις, et olim ap. Arrian. Exp. 1, 7, 6, scribebatur τὰ τῆς Στυμφαίας ἄκρα. Τυμφαία Marsyas ap. Steph. Byz. in Αἰθικία. Plur. ponit schol. Callim. infra cit. : D Τύμφαι, χωρίον τῆς Ἠπείρου. Τυμφαῖος Lycophr. 802, Strabo 7, p. 326 seqq. Τύμφαιον ἔθνος male apud Hesychium. Fem. ap. Callim. Dian. 178 : Βόες Τυμφαιίδες. Unde Suidas : Τυμφαΐς, πόλις, καὶ βοῦς Ἀρτέμιδος. Adj. ap. Theophr. fr. 2 De lapid. 62 : Ἡ Τυμφαϊκὴ (γῆ) ἢ γύψος· 64, ubi eadem dicitur ἡ περὶ Τυμφαίαν.]

Τυμφόκοι apud Comicos οἱ ὀρτυγοκόποι. Vide Polluc. Supra στυμφοκόποι. [Immo Στυφοκόποι, quod v. Nihili autem Τυμφόκοι.]

[Τυμφρηστός. V. Τυφρηστός.]

[Τύμωλος. Οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν μετασχηματισμόν, Steph. Byz. v. Τμῶλος.]

[Τυμών, quod inter nn. in μων oxytona ponit Arcad. p. 14, 1, quum inter trisyllaba referatur, vitiosum esse apparet, nec videtur fuisse Ἐτυμών.]

[Τυνδάρειος. V. Τυνδάρεος.]

[Τυνδάρεος, ὁ, Tyndareus, Ledæ maritus. Hom. Od. Ω, 199, ubi genitivo Τυνδαρέου, Λ, 299, ubi dativo Τυνδαρέῳ. Sed utroque loco alii Τυνδάρεω. V. A schol. et Eust. Apoll. Rh. 1, 148; 3, 517, Moschus 3, 79, ubi Τυνδαρέοιο. Ap. Ps.-Eur. Iph. A. 594, Τυνδαρέου. Forma Τυνδάρεως, ω, Æsch. Ag. 83 : Τυνδάρεω θύγατερ. Eur. Hel. 17, Iph. A. 46, 1155, Τυνδάρεως. Or. 704, Τυνδάρεων. Herodot. 2, 112, Thuc. 1, 9, ubi Τυνδάρεω. Isocr. p. 119, D, et genit. 211, E, et alii. Conf. de variis hujusmodi nominum formis Lobeck. Patholog. p. 280. || Hinc adj. Τυνδάρειος, α, ον, et ὁ, ἡ, Tyndareus. Eur. Hel. 137 : Οἱ Τυνδάρειοι κόροι· 494 : Τυνδάρειον ὄνομα· Tro. 761, ἔρνος· Or. 1512 : Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο· 374 : Τῆς Τυνδαρείας παιδός· Iph. T. 5 : Τῆς Τυνδαρείας θυγατρός. Aristoph. Thesm. 919 : Τὴν Τυνδάρειον παῖδα. ᾰ]

[Τυνδαρεώνη, ἡ, Filia Tyndari, patron. a Τυνδάρεος. Coluth. 376; Tryphiod. 473. Christod. Ecphr. 167. Tzetz. Anteh. 124, 169.]

[Τυνδάρεως. V. Τυνδάρεος.]

[Τυνδάρης, ὁ, Tyndares, n. Lacedæmonii, ap. Plut. Mor. p. 717, E. Genit. Τυνδάρους est in inscrr. Spart. Fourmonti ap. Bœckh. vol. 1, p. 628, n. 1256, 4; B p. 642, n. 1304, 6. De Tyndareo Eust. Il. p. 293, 12 seqq. L. Dind.]

[Τυνδαρίδης, ὁ, Tyndarides, patron. a Τυνδάρεος, ap. Hom. H. 16 et 32, Pind. Ol. 3, 1, 41, Nem. 10, 38, 73, ubi plur. et sing., aliosque poetas, ut apud Tragicos sæpissime, Aristoph. Lys. 1301, Herodot. 4, 145, etc. Xenoph. H. Gr. 6, 5, 31. Cujus de scriptura per ι pro ει v. Eust. Od. p. 1686, 61. || N. pr., de quo v. in Τυνδαρίων. ᾰῑ]

[Τυνδάριοι σκόπελοι, νῆσοι τρεῖς, in mari Ægyptiaco, ap. Ptolem. 4, 5, 75, Strab. 17, p. 799.]

[Τυνδάριοι. V. Τυνδαρίς.]

[Τυνδάριος, ὁ, Tyndarius, n. viri in exercitu Bacchi, ap. Nonn. Dion. 28, 112.]

[Τυνδαρίς, ίδος, ἡ, Tyndaris, filia Tyndari, de Helena et Clytæmnestra sæpissime ap. Eur. N. mulieris, ut videtur, in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 25, ubi ..δαρίς. || Prom. Siciliæ apud Zonaram Ann. 8, 12, p. 389, D : Ὑπὸ τὴν ἄκραν τὴν Τυνδαρίδα καλουμένην ναυλοχοῦντας. Τυνδάριον Ptolem. C 3, 4, 1. Conf. Cluver. Sic. p. 300. || Oppidum Siciliæ, ap. Polyb. 1, 25, 1, Diod. 14, 78, Strab. 6, p. 266, 272, Polyæn. 5, 20, et Dion. Cass. (De quo, ut videtur, τοῦ Τυνδαρίου in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 206, B.) Gent. Τυνδαρῖται ap. Diod. Exc. p. 499, 19; 505, 12, ut in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 249. Τυνδάριοι male p. 502, 59. L. Dind.]

[Τυνδάριχος, ὁ, Tyndarichus, Sicyonius, scriptor de opsoniis ap. Batonem Athen. 14, p. 662, D, Polluc. 6, 71.]

[Τυνδαρίων, ωνος, ὁ, Tyndario, Tauromenii tyrannus, ap. Diodor. Exc. p. 495 seq. Apud eundem 11, 86 fin. qui memoratur Syracusanus Τυνδαρίων paullo ante dicitur Τυνδαρίδης, ubi item *Tyndario* vetus int. Lat., sed utrumque ferendum putabat Wessel., ut solet interdum variari in formis patronymicis. *Tyndarus* est persona in Plauti Captivis.]

[Τυνδιανὸς, ὁ, Tyndianus, n. viri in numo Acmoniæ Phrygiæ, ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 197, 15.]

[Τύνδις, ἡ, opp. intra Gangem, ap. Ptolem. 7, 1, 8, D et Τύνδις, ιος, fl. in sinu Gangis, ib. 16.]

[Τύνη. V. Σύ.]

[Τύνης, Τύνητος, πόλις Σικελίας (immo Λιβύης). Τὸ ἐθνικὸν Τυνησαῖος, ὡς Φαγρησαῖος, Γυμνησαῖος, Ἀδρυμησαῖος, Steph. Byz. Quæ nihil est nisi dittographia nominis Τυμης apud eundem, quod v. supra. Unde Τυνήσιος et sic in ceteris nominibus Salmasius, Meinekius Τυνήσιος καὶ Τυνησαῖος. Ὁ Τύνης, τοῦ Τύνητος, Polyb. 1, 30, 15; 67, 13, etc. Diod. 14, 77. Qui diversum ab hoc oppidum Λευκὸν Τύνητα memorat 20, 8, ubi v. Wessel., sed rursus τὸν Τύνητα 20, 17, 18. Ap. Strab. 17, p. 834 : Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ κόλπῳ ἐν ᾧπερ καὶ ἡ Καρχηδών, Τύνις ἐστὶ πόλις, scr. Τύνης.]

[Τύννιχος, ὁ, Tynnichus, Chalcidensis, Plat. Ion. p. 534, D; Porphyr. De abstin. 2, 18. Unde pro Τυρόνιχος Ptolemæo Hephæst. ap. Phot. Bibl. cod. 190, p. 151, 9, restituerunt Vales. et Næk. Chœril. p. 39. Alii ap. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 229, 4, Isidor. 9, 94, 1, Polyæn. 5, 23, Procop. Goth. 4, 22, p. 629, C.]

A [Τυννίων, ωνος, ὁ, Tynnio, fort. scrib. quod est in nummo Dyrrhachii Illyr. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 40, n. 121, Τυνωιονος.]

[Τύννος.] Τύνος, vel potius Τύννος (est tamen Τυννὸς ap. Hesych.), Parvus : τύνον, inquit schol. Aristoph., τὸ μικρόν. At Hesych. Τυννὸς et μικρὸς et τηλικοῦτος exp. Sed Τυννοῦτος [et neutro τυννοῦτο vel τυννοῦτον] frequentius est, s. potius Τυννουτοσὶ, terminatione Attica : sicut et censetur Atticum hoc vocab. Μινυὸν, inquit Eustath., καθὰ τὸ τυννοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe utitur Aristoph. hoc vocab. [Thesm. 745 : Ἀπέδυσας ὠναίσχυντέ μου τὸ παιδίον, τυννοῦτον ὄν. — Τυννοῦτο; — Μικρὸν νὴ Δία] cum illa terminatione Attica, apud quem interpretantur et Parvum s. Parvulum et Tantillum, Ach. [367] : Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων, οὑτοσὶ τυννουτοσί, ubi schol. annotat τυννουτοσὶ dici ostendendo minimum digitum. Idem schol. in Nub. [392] : Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας (sed τυνουτουὶ hic unico ν scriptum est, in Ald. quoque exemplari), annotat, συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ· τύνον γὰρ τὸ μικρόν. B Apud Eundem Nub. [878] legimus παιδάριον τυννουτονὶ, ubi scribit, Εὐθύς γέ τοι παιδάριον τυννουτονὶ, Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας. [Eq. 1220 : Ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.] Ran. [139], ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωὶ legimus : Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωί σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. Ubi rursum schol. annotat, συνάγων τοὺς δακτύλους φησί· sed addit, καὶ κοιλάνας τὴν παλάμην. Quibus adjungit, ἀντὶ τοῦ μικροῦ. Observa autem in his quoque duobus ll. posterioribus scribi gemino ν : quam scripturam sequendam esse censeo, utpote Eustathii quoque et Suidæ testimonio nitentem. Quin etiam Hesych. habet Τυννὸς, duplici ν, uti dixi. Cui addendum est et Τυννοῦν ex Eodem, quod exp. itidem τὸ μικρόν. Nisi forte pro Τυννοῦτον hoc τυννοῦν perperam scriptum fuit. [Similiter Photius : Τυννου (τύννον corrector, τυννοῦτο Porson.), δεικτικῶς τὸ μικρόν. Callim. ap. Apollon. De pron. p. 143, C : Μοῦσαί νιν ἑοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο. Theocr. 24, 137 : Αὐτὰρ ἐπ' ἤματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.]

C [Τυννώνδας, ὁ, Tynnondas, tyrannus Eubœæ, Plutarch. Solon. c. 14.]

[Τύντας, α, ὁ, Tyntas, n. pr. ap. Chœrob. Can. p. 39, 18.]

[Τυντλάζω. V. Τύντλος.]

[Τύντλος, ὁ.] Τύντλον Hesych. ait esse πηλὸν, Lutum. [Zonaræ p. 1754, ὁ πηλώδης τόπος.] Unde Τυντλάζειν quum alia significat apud eum [αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγει (quod ponit etiam Photius s. Suidas et Etym M., i. e. ταυτολογεῖ) ἢ ταράττει. Prius ad ταυτάζω vel τευτάζω referunt intt.], tum vero ἐπιβαίνειν πηλοῦ. [Etym. M., εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν (ἐμβάλλειν al.) ἢ ἐπιρραίνειν πηλῷ. Photius ἐπιρραίνειν πηλῷ· τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος. Et Τυντλάζειν, εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν· Ἀριστοφάνης. Aristoph. Pac. 1148 : Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον. Schol., πηλοπατεῖν· τύντλος γὰρ ὁ πηλός. Addit autem Hesychius, Οἱ δὲ σκάπτειν ἀμπέλους. Med. Sosipater Athenæi 9, p. 378, D : Ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται. D Photius Τύντλος, πηλὸς καὶ τάραχος· Μένανδρος.] Est et Τυντλώδης ap. Suid. pro πηλώδης. [Phrynichus Bekkeri p. 65, 15 : Τυντλώδης καὶ ληρώδης λόγος, οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός· τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός.] Apud Hesych. autem Τυφλώδους perperam scriptum esse videtur pro τυντλώδους : et in expositione ὑλώδους perperam pro ἰλυώδους. [Quomodo apud Photium scripsit Porson. Sed de ὕλη pro ἰλὺς dicto v. in Ἰλὺς vol. 3, p. 249, C, ubi 4 leg. *et* pro *ab*.] Vide et Παρδακός.

[Τυντλώδης. V. Τύντλος.]

Τύξις, εως, ἡ, Apparatus : Hesych. τύξιν, τεῦξιν, παρασκεύασιν [immo παρασκευήν]. Ubi etiam nota τεῦξις a τέτευξαι. [De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 728.]

[Τυπάδεια, adv., quod ponit Theognostus Can. p. 164, 26 : Τὰ διὰ τοῦ δεια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, οἷον διχάδεια, τυπάδεια, τροπάδεια, κρυφάδεια, ἐγκρικάδεια, τελλοφάδεια (καταλλοφάδεια), καὶ εἴ τι ὅμοιον, ex ἐντυπάδια corruptum videri et pariter atque cetera per ια scribendum dixi in Ἐντυπάδια. L. Dind.]

A Τυπάζω, i. q. τύπτω. Unde infra τυπάζειν, Hesychio κόπτειν : quod non solum significat Tundere, Pulsare, Ferire, sed etiam Cædere, Succidere, Amputare. Sed videndum ne scrib. sit τυπτάζειν. [I. q. τυπόω, Exprimo, Imprimo. Schol. Lycophr. 262 : Ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν ἀγκύλῃ βάσει) τῷ ἀγκύλῳ τυπάζουσαν τὰς τροχιὰς ἐν τῇ γῇ, vel σκολιῷ ἀρότρῳ κεχαραγμένην, τυπάζουσαν αὔλακα. Oppian. Cyn. 1, 457 : Καὶ πηλοῖσι μένει τετυπασμένα εἴκελα ταρσῷ.]

[Τύπαιον, ὄρος Ἤλιδος. Παυσανίας Ἠλειακῶν α' (5, 6, 7), Steph. Byz. Ap. Pausan. Τυπαῖον.]

[Τυπανέαι, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τυπανεάτης, ὡς Φενεάτης, Steph. Byz. Ap. Polyb. 4, 77, 9, pro Τυπανέας liber unus Τυμπαναίαν· 78, 1, pro Τυπανέαις nonnulli Τυπανίαις· 79, 2, rursus unus ille Τυμπανέας, et 4 Τυμπανεᾶται pro Τυπανεᾶται. Ap. Ptolem. 3, 16, 18, variatur inter Τυπάνεια et Τυμπάνεια, similiterque ap. Strab. 8, p. 344.]

[Τύπανον. V. Τύμπανον.]

[Τυπάριον, τὸ, Figura s. τύπος in moneta, ἀρχέτυπον B σφραγιστήριον. Glossæ Basilic. : Μονίτα, τὸ τυπάριον νομίσματος. Sic leg. pro μονίτατος. Cod. Reg. Ms. 618, f. 283 : Ποίησον χύμαν ἐκ τὰ μέταλλα, καὶ χύσον αὐτὰ εἰς τυπαρίου κτλ. Jo. Tzetz. Hist. 11, 473 : Τί σιδηροῦν τυπάριον εἰς σφαίρωσιν μαργάρων κρατῶν· 475. Ducang.]

Τυπὰς, άδος, ἡ, Malleus. Hesych. enim τυπάδι exp. σφύρᾳ : quod ap. Plutarch. legitur [Mor. p. 802, B] : Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Sed puto ea verba ex Tragico aliquo desumpta esse, majori ex parte. [Sophocle, ut ipse Plutarchus ostendit. Henst. Zonaras p. 1756 : Τυπὰς, ἡ σφῦρα, ubi ις superscribit unus.]

Τυπετὸς, ὁ, Percussio, Verberatio; sed ea peculiariter, qua in luctu et mœrore pectora tundunt, feriunt, pulsant, verberant : quidam vero et caput aut femur manu percutiunt. Synonymo vocabulo Græci κοπετὸν dicunt, ut supra docui. Latini Planctum et Plangorem vocant, itidem pro Pectoris planctum : Stat., Ingentes iterasti pectore planctus : Ovid., Plangere nuda meis conabar pectora palmis. Dionys. H. C Hist. 5 [4, 67] : Κραυγῆς καὶ θρήνου καὶ τυπετοῦ γυναικείου τὴν οἰκίαν ὅλην κατασχόντος. Virg. Æn. 4 : Lamentis gemituque et femineo ululatu Tecta fremunt, resonat magnis plangoribus æther. [« Amat Dionysius vocibus interdum uti novis et καινοπρεπέσι. Sic τυπετὸν maluit dicere quam κοπετὸν, quo et reliqui utuntur et Dionysius alibi. » Casaub.]

Τυπέω, idem ac τύπτω. Nam τυπεῖ Hesychius exp. πλήσσει, Verberat, Pulsat; nec non κτυπεῖ, κροτεῖ, ψοφεῖ, Sonitum ictu s. verbere excitat : ut si ligno aut ferro, ligneove aut ferreo instrumento sonum cieas, qualis est τυμπάνων. Hincque verbum κτυπέω originem traxisse credibile est, de quo suo loco seorsim dictum. [Andr. Cret. p. 211, B : Αὐτὸς ὁ Ναζαραῖος, ὃν σὺ Χριστὸν οὐχ ἑκὼν καθωμολόγησας, αὐτός σε δι' ἐμοῦ τῷ σταυρῷ τυπήσας, Qui cruce te percussit, Int. Kall. Quod esset τυπτήσας. Et Hesychius inter Τυπεὶς et Τύπης ponens Τυπήσει, πλήξει, debuerat fortasse τυπτήσει. Arcad. p. 173, 18 : Περισπᾶται ὅτε καὶ τὰ ὁριστικὰ περισπῶνται, ποιῶ ποιεῖν, τυπῶ τυπεῖν, nisi leg. D κτυπῶ κτυπεῖν. Nam quod p. 176, 21, ponit ποιῶ ποιῶν, βοῶ βοῶν, τυπῶ τυπῶν, referri licet ad τυπόω.]

Τυπὴ, ἡ, idem quod τύμμα, Ictus, Percussus, Verber. Hesych. enim τυπῇσι affert pro πληγαῖς [et Photius s. Suidas pro τρώσεσι, uterque ex Hom. Il. E, 887 : Ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν. Apoll. Rh. 3, 848 : Ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν· 4, 1674 : Εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε μοῦνον ὄλεθρος ἀντιάει. Et sec. schol. in priori ed. 1, 543 : Μορμύρουσα τυπῇσιν ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν, ubi nunc aliter]. Itidemque [Photius s.] Suid. τυπαῖς exp. πληγαῖς : nec non τυπὰς exp. πληγὰς Idem in hoc quem citat l. : Ἔχοντες τύμπανα καὶ τυπάς. Qui tamen locus longe aliam requirere expositionem videtur. Si enim τύμπανα pro Baculis accipiamus, τυπὰς aliud simile instrumentum significabit, quo πρὸς τὸ τύπτειν utimur : ut sunt αἱ τυπάδες : sin bellicum instrumentum, quo percusso sonum cient, aliud ei simile denotabit, quo κτυποῦσι. [V. quæ de his dicentur in Τύπος.] Apud Hesych. [male] paroxytonws etiam legitur, Τύπαις, πληγαῖς.

[Conf. de accentu schol. ad l. Hom., Lobeck. Patholog. p. 13.] Cui τύπαι est et ἑορτή τις : forsan quo festo ἐκτύπουν, aut quo sese mutuo ἔτυπτον. [Ejusdem gl. : Τυπῶντες, χοροί τινες, comparabat Albert.] Scribit enim Herodot. 2, p. 66 meæ edit. [c. 40], Ægyptios quosdam προνηστεύσαντας θύειν, καιομένων δὲ τῶν ἱρῶν, τύπτεσθαι πάντας· ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται, δαῖτα προτίθεσθαι τὰ ἐλίποντο τῶν ἱρῶν. Quæ iisdem propemodum verbis repetit p. 71 [c. 61] : ubi ait, in ea Ægypti urbe quæ Busiris appellatur, quum Isidis festa celebrant, Τύπτεσθαι μετὰ τὴν θυσίην πάντας καὶ πάσας, μυριάδας κάρτα πολλὰς ἀνθρώπων. Ubi etiam subjungit, Οὔ οἱ ὅσιον εἶναι λέγειν τῷ τύπτονται, Fas sibi non esse dicere, quonam instrumento verberentur. [Vera scriptura est τὸν τύπτονται, Quem plangunt.] Præterea Caras Ægyptum incolentes τὰ μέτωπα κόπτεσθαι μαχαίραις. [Nicand. Th. 129 : Τυπὴν φολόεντος ἐχίδνης· 358, et alibi.]

Τύπης, ὁ, Percussor, πλήκτης, Hesych. [Ex eoque Theognost. Can. p. 24, 30, ut Zonaras p. 1754, ubi ἀντιτυπής; confert Tittm. Sed dicendum videtur Τύπτης. L. Dind.]

Τυπίας, ὁ, Qui τυπαῖς vel etiam τυπάδι ductus est, i. e. Qui ictibus aut malleo ductus est, Ductilis : ut τυπίαν χαλκὸν dici τὸν ἐλατὸν scribit Pollux 7, [105]: Καὶ τροχίαν μὲν χαλκόν, inquit, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν· τυπίαν δέ, ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν. Fusile æs illud appellant, forsan quoniam dum liquefactum est, ex fornace τρέχει per scrobes in terra factos; hoc vero, ductile, quoniam malleis, τυπάδας appellant, et crebris ictibus ducitur. Hesych. vero τυπίαν dici scribit τῶν τοῦ χαλκοῦ τινα τροχῶν. [ῠῑᾱ]

[Τυπικὸν, τὸ, Edictum, Præceptio. Nicetas in Isaacio 2, 6 : Ὅτι τὸ τυπικὸν αὐτοῦ (regis Bulgarorum) βασιλεὺς παρεβλέψατο. Cod. barbarogr. διάταξιν. Τυπικὸν χρυσόβουλλον et τυπικὸν nude in Novella 1 Alexii Comneni de canonico, etc. || Liber Græcorum ecclesiasticus, in quo, ait Allatius, a primo die anni singulis diebus, quid inter missarum solemnia, quid ad Vesperas, quid ad Horas, quid ad Matutinum, quid denique ad reliqua divina officia, sive dies illi feriales sint sive festi, recitandum, quid psallendum aut legendum sit, quibus diebus jejunandum, quibus et quomodo solvendum jejunium, verbis clarissimis ac facillima methodo præscribitur; variisque est distinctum pro materiæ varietate capitibus. Ordinarium ejusmodi librum ecclesia Latina vocat : qui scilicet ordinem recitandi officii complectitur, sic dictus porro quod sit τύπος, seu forma ac norma officii recitandi et ecclesiasticarum cerimoniarum. Chronicon Ms. ab Adamo ad Leonem phil. in Constantino et Irene : Τῇ δὲ δευτέρᾳ τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀπελθοῦσα ἡ βασίλισσα ἐπὶ τῇ κατὰ τύπον γενομένῃ προελεύσει εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους. Habebant autem Ecclesiæ fere omnes sua Τυπικὰ, etc. || Τυπικὰ præterea dicuntur versuum ex Psalmis hinc inde congestorum et ad solemnitatis arcana exponenda aptiorum eclogæ : quæ quidem in Festis Christo et B. Mariæ dicatis, quæ Δεσποτικὰ vocant, recitantur, varie pro solemnitatum diversitate concinnata, quum aliis diebus Dominicis non dicantur, etc. Ducang., additis multis scriptorum exx., quæ omittimus. « Montef. Palæogr. p. 387, 405. » Kall.]

Τυπικὸς, ἡ, ὸν, Figuratus, Symbolice innuens et figurans. [Plut. Mor. p. 442, C : Οἱ δὲ θαυμάζοντες ὅπως ἄλογον μέν ἐστι, λόγῳ δὲ ὑπήκοον, οὔ μοι δοκοῦσι τοῦ λόγου περινοεῖν τὴν δύναμιν ὅση πέφυκε καὶ ἐφ' ὅσον διέρχεται τῷ κρατεῖν καὶ ἄγειν, οὐ σκληραῖς καὶ ἀντιτύποις ἀγωγαῖς, ἀλλὰ τυπικαῖς καὶ τὸ ἐνδόσιμον καὶ πειθήνιον ἁπάσης ἀνάγκης καὶ βίας ἐχούσαις ἀνυσιμώτερον, Conformantibus, Int.] Greg. Naz. in Or. de Sacro Baptismo : Φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις, ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ μεγάλου φωτὸς μυστήριον. [Sollemnis. Theophil. Institt. 2, 10, 234 : Λέγων τινὰ ῥήματα τυπικά· ut ib. 20, 443.] || Adv. Τυπικῶς, Typice, Per figuram et formam. Greg. Naz. : Ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν Ἑβραϊκῶν, τ. μὲν παρ' ἐκείνοις τελούμενα, μυστικῶς δὲ ἡμῖν ἀποκαθιστάμενα.

[Τυπῖλος. V. Πίτυλος.]

Τυπὶς, ίδος, ἡ, pro τυπὰς [quod v.], ap. Apoll. Arg. 4, [957] : Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας· nam et ibi schol. [ut Theognost. Can. p. 24, 30] exp. σφύρας. [762, 776. Agatharchides sive Diodor. 3, 12 : Τυπίσι σιδηραῖς τὴν μαρμαρίζουσαν πέτραν κόπτουσιν.]

[Τυπογραφέω, Typis describo. Pachom. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 6, p. 347 fin. Boiss.]

[Τυποειδὴς, ὁ, ἡ, Figuram exprimens. Carm. Sibyll. 3, 589 : Ζωογραφίας τυποειδεῖς.]

[Τυποπλαστία, ἡ, Figuratio, quum res spirituales per symbola sensibilia designantur. Dionys. Areop. Cæl. Hier. 15, 2, p. 164 : Τὴν ἐμπύριον τ., ubi agit de ignea quæ Seraphim tribuitur proprietate s. figura.]

[Τυποποιέω, Ptolemæus De jud. fac. p. 16, ex conj. Bullialdi, ubi codd. Τυφοποιέω. Schneid.]

Τύπος, ὁ, [Ictus. Orac. ap. Herodot. 1, 67 : Ἔνθ' ἄνεμοι πνείουσι δύω κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται, de incude et malleo sec. c. 68.] Vestigium et nota quam impressit τὸ τύψαν. [Soph. Ph. 29 : Στίβου τύπος. Eur. Tro. 1196 : Ὡς ἡδὺς ἐν πόρπακι σῷ κεῖται τύπος (brachii Hectorei). Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 57, 5 : Αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων. Theophr. fr. 1 De sens. 52 : Εἰ ὁ ἀὴρ ἀπομάττεται καθάπερ κηρὸς, πῶς καὶ ποία τις ἡ ἔμφασις γίνεται; Δῆλον γὰρ ὡς ἐπὶ προσώπου τύπος ἔσται τῷ ὁρωμένῳ· τοιούτου δ' ὄντος ἀδύνατον ἐξ ἐναντίας ἔμφασιν γίνεσθαι, μὴ στραφέντος τοῦ τύπου· et in seqq.] Thomas ap. Joannem 20, [25] : Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, Vestigium clavorum : quod nimirum clavi τῇ τυπάδι adacti fecerant. Quæ verba Nonnus παρέφρασεν hoc modo, Εἰ μὴ χεῖρας ἴδοιμι, βαθυνόμενόν τε σιδήρῳ Πήξω δάκτυλον ἄκρον ἐς ὀξυτόρων τύπον ἥλων. Athen. 13, [p. 585, C] : Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, nimirum in corpore cujusdam mastigiæ. Et Philo V. M. l. 1 : Τοὺς τύπους τῶν κεραυνίων τραυμάτων· ubi Turn. vertit, Fulminum plagas et argumenta. Magis expresse, Notas et vestigia ex fulminis ictu impressa. [De tonitru Nonnus Dion. 20, 351 : Αἰθερίου πατάγοιο τύπον βρονταῖον ἀκούων, ubi, si versus ferret, κτύπον exspectes, ut 346 : Κέλαδον βρονταῖον ἐπέκτυπε δύσμαχος Ἥρη.] Itidem τύπος in nummo argenteo aureove dicitur Nota quæ impressa est. [Hesych. v. Κυζικηνοὶ στατῆρες : Πρόσωπον δὲ ἦν γυναικὸς ὁ τύπος. Hemst. Idem Τύπος, χαρακτήρ.] Metaph. vero Lucian. [Hist. conscr. c. 10] : Τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· quibus opp. τὰ παρακεκομμένα et τὰ πονηροῦ κόμματος. [Proprie Pisc. c. 46 : Ὁ τύπος τοῦ καυτῆρος ἔστω ἀλώπηξ ἢ πίθηκος.] Nec non χύτρας τύπος dicitur in cinere Vestigium quod impressit. Plut. [Mor. p. 727, C] : Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, inter præcepta Pythagorica, quibus jubebantur etiam οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα, quoniam turpe esset ἀνδρὶ συγκεκοιμημένης γαμετῆς χώραν ὁρᾶσθαι καὶ τύπον. Idem [Mor. p. 982, C] postquam ex quibusdam tradidit testudinem ova sua τῇ ψάμμῳ ἐντιθέναι, καταχοῦν τε καὶ ἀποκρύπτειν : deinde τοῖς ποσὶν ἀμύττειν καὶ καταστίζειν τὸν τόπον, εὔσημον ἑαυτῇ ποιοῦσαν, subjungit, Οἱ δὲ τὴν θήλειαν λέγουσιν ὑπὸ τοῦ ἄῤῥενος τρεπομένην, τύπους ἰδίους καὶ σφραγῖδας ἐναπολείπειν, notis nimirum arenæ impressis significare mari locum in quo incubat. Ubi etiam nota, quæ antea dicta fuerant ἀμυχαὶ et στίγματα, postea τύπους appellari. [Eur. Hipp. 862 : Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με. V. Artemid. infra cit. Pollux 9, 130 : Εἰκόνα καὶ σφραγῖδα καὶ τύπον καὶ μίμημα.] Idem Plut. τύπους appellat Notas literarum tabulæ lapideæ aut æreæ insculptarum : ut [Mor. p. 577, F] : Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲ παρεῖχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος, ἀλλ' ἴδιός τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις. Ubi tamen reddi etiam potest Figura. [Alexand. c. 17 : Δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῆν τύπους ἔχουσαν ἀρχαίων γραμμάτων. Dionys. De comp. vv. p. 210, 5 (sive De adm. vi Dem. 52, p. 1115, 8) : Τὰ γράμματα ὅταν παιδευώμεθα,

πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς A τύπους καὶ τὰς δυνάμεις.] Sæpe enim hoc vocab. significat Figuram, Imaginem, Simulacrum, Effigiem, eamque vel pictam, vel fictam, vel sculptam, vel quavis alia imitatione expressam. [Ister (Instar), Gl. Eur. fr. Hypsip. ap. Galen. vol. 12, p. 376 : Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους· Tro. 1074 : Χρυσέων τε ξοάνων τύποι. Perses Anth. Pal. 7, 730, 2 : Τί τοι ἐπ' ἠρίῳ οὗτος μυρομένας κούρας γραπτὸς ἔπεστι τύπος; Paul. Sil. 5, 274, 4 : Αὐτὰρ ἐγώ τοι γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης· Meleager 12, 57, 2 : Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζῳογλύφος ἁβρὸν ἄγαλμα ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον· 5, 212, 4 : Ὑπὸ φίλτρων ἤδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔπεστι τύπος· Archias 10, 8, 8 : Ἦ γὰρ ἀπ' ἔργων δαίμονες, οὐ μορφᾶς γνωστὸν ἔχουσι τύπον· Phædimus 13, 2, 2 : Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε, ἔθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον· Julian. Æg. 6, 20, 6 : Ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς πανάληθέα μορφὴν, τῇσδε συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον· Diodor. 9, 405, 3 : Δείδια σόν τε φυῆς ἐρατὸν τύπον· Macedon. 6, 56, 5 : Φύσιν ἀφθόγγοισι τύποις μιμήσατο τέχνη· Euenus ib. 602, 4 : Ἀνδρὸς ἄφαρ B μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους· Dioscor. 7, 707, 9 : Εὐαδέ μοι θύρσων τύπος οὐ χερὶ καιτονομηθείς. Orph. Hymn. 70, 7 : Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα. Dionys. Per. 270 : Εἰ δὲ καὶ Εὐρώπης ἐθέλεις τύπον. Nonnus Jo. c. 19, 124 : Χιτῶνα (Christi) θέσκελον ἀμφιέποντα τύπον ξένον. De Formis, Signis et Figuris Herodot. 2, 86 : Ἐνθεῦτεν παραδεξάμενοι τὸν νεκρὸν οἱ προσήκοντες ποιεῦνται ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργνῦσι τὸν νεκρόν· 136 : Ἔχει τὰ προπύλαια τύπους ἐγγεγλυμμένους· 138 : Τὰ προπύλαια τύποισι ἑξαπήχεσι ἐσκευάδαται· et ib. : Αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι· 148 : Οἱ τοῖχοι τύπων ἐγγεγλυμμένων πλέοι· 153 : Αὐλὴν τύπων πλέην· 3, 88 : Πρῶτον τύπον ποιησάμενος λίθινον ἔστησε· ζῶον δέ οἱ ἐνῆν ἀνὴρ ἱππεύς. Polyb. 9, 10, 12 : Γραφαῖς καὶ τύποις κοσμοῦντας τὴν πατρίδα· 22, 20, 6 : Γάλλοι τῶν ἐκ Πεσσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες προστηθίδια καὶ τύπους· et ap. Suidam v. Προστηθ. Confert Valesius Dionys. A. R. 2, 19 : Τύπους περικείμενοι τοῖς στήθεσι· et anon. (nisi est Polyb.) ap. Suidam v. Γάλλοι cit. : Γάλλους ἔχοντας τύμπανα καὶ C τύπους (quæ repetit in Τυπαῖς, πληγαῖς, post τύπους mire addens, τουτέστι πληγάς, nisi hæc ex margine irrepserunt), et similia Wessel. ad Herodot. 4, 76. Diod. 5, 13 : Τὰ μὲν εἰς ὀρνέων τύπους χαλκεύουσι. Pausan. 8, 31, 1 : Ἐπειργασμένοι δὲ ἐπὶ τύπων πρὸ τῆς ἐσόδου τῇ μὲν Ἄρτεμις, τῇ δὲ Ἀσκληπιός ἐστι καὶ Ὑγίεια. Act. Ap. 7, 43 : Τοὺς τύπους, οὓς ἐποιήσατε προσκυνεῖν αὐτούς· quibuscum Amos 5, 26, Joseph. A. J. 1, 19, 11 ; 15, 9, 5, confert Schleusner.] Herodian. 5, [5, 11] : Παραστήσας ἐν τῇ γραφῇ τὸν τύπον τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, Figuram dei cujus sacerdos erat, depictam in tabula Romam præmisit. Isocr. Evag. [p. 204, B] : Ὅτι τοὺς μὲν τύπους ἀναγκαῖον παρὰ τούτοις εἶναι μόνον παρ' οἷς ἂν σταθῶσιν. Ubi quos vocat τύπους, paulo ante nominarat τῶν σωμάτων εἰκόνας, nimirum vel πεπλασμένας vel γεγραμμένας, quibus οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι μιμοῦνται τὰς μορφάς. [Artemid. 2, 45 : Ἔτι καὶ πινακὶς γυναῖκα σημαίνει διὰ τὸ τύπους παντοδαποὺς γραμμάτων ἐπιδέχεσθαι. Τύπους δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὰ τέκνα καλοῦμεν.] Gregorius in Orat. quam εἰς τὸ Ἅγιον D Πάσχα habuit, de æreo serpente loquens : Κρεμᾶται μὲν κατὰ τῶν δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Quem locum citans Bud. p. 753, etiam ipse τύπον interpr. Figura, Umbra, Imago, nec non Symbolum veritatis. Itidemque Theologi Jonam triduum in ventre ceti detentum vocant typum Christi triduum in sepulcro detinendi. Itidem pro Figura et effigie accepit Theophr. C. Pl. 1, 19 : Οὐδ' ἐν τοῖς ζῴοις ὅσα πλάττεται καὶ καταναγκάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος καὶ ὅλον τύπον τῆς μορφῆς, Effigiem formæ. [Diod. 1, 30 : Αὕτη (arena) τὸ μὲν ὕδωρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἄσημον ποιεῖ, τὸν δὲ τῆς λίμνης τύπον συμφυῆ τῇ χέρσῳ καὶ κατὰ πᾶν ἀδιάγνωστον.] Itemque τύπους ἐνσημαίνεσθαι πράγματός τινος exp. Informare et designare rem aliquam, Describere figuram rei alicujus. Greg. Naz. de Filio, Or. 2 : Τῶν αὐτῶν πραγμάτων τοὺς τύπους ἐνσημαίνεται ὁ πατὴρ, ἐπιτελεῖ ὁ υἱός. Alioquin ἐνσημαίνεσθαι et ἐναπομόργνυσθαι τύπον est potius Signum et effigiem imprimere : Plato De rep.

A 2, [p. 377, B] : Μάλιστα δὴ τότε πλάττεταί τι καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Estque hic τύπος ipsum potius Sigillum quod imprimitur, ut et ap. [Lucian. Alex. c. 21 : Σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας ἐπετίθει καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον] Philon. V. M. 1 : Εὐδαίμονες δ' ὅσοι τὸν τύπον ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς ἐναπεμάξαντο, ἢ ἐσπούδασαν ἐναπομάξασθαι. Vocat autem τύπον eo loco Mosen, qui sese ἔστησε παράδειγμα τοῖς ἐθέλουσι μιμεῖσθαι. Sicut vero ibi τύπος significat Notam impressam rei alicui, vel saltem eam quæ imprimitur ; ita in κύβοις s. tesseris τύπον Pollux [9, 95] dici ait τὸ ἐν αὐτοῖς κοιλότητος σημεῖον, quod sc. δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. Solent enim eis imprimi notæ quædam significantes numerum jactus. In inferiore autem labro τύπος dicitur Depressa cavitas, ἡ ἐν τῷ κάτω χείλει κοιλότης, inquit idem Poll. [2, 90] ; νύμφην etiam appellant quidam. Rursum pro Figura accipitur, quum Herodian. dicit 6, [1, 5] : Τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης. [Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eur. B Phœn. 227, 5 : Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον. Eur. Heracl. 858 : Νέων βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον· Phœn. 1130 : Σιδηρονώτοις ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας· Rhes. 305 : Πέλτη δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκολλήτοις τύποις ἔλαμπε. L. D. Τύπος τοῦ ἀγγείου primum Panathenaicis similis, deinde ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα, Crates apud Athen. 11, p. 595, B. Hemst. De figura s. forma hominis Æsch. Sept. 488 : Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος· Eum. 49 : Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω, οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις· Suppl. 282 : Κύπριος χαρακτὴρ ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Sed Soph. Tr. 12 : Ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος, ex Strabone restitutum κύτει βούπρωρος. Eur. Bacch. 1332 : Δάμαρ τε σὴ ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον. Diodor. 1, 7 : Ἀναφυῆναι παντοδαποὺς τύπους ζῴων· 21, 7. ἀνθρωποειδῆ (quod 4, 6 dicit ἀνθρώπου τύπον)· 24 fin. : Ἰὼ εἰς βοὸς τύπον μεταποιηθεῖσαν· 2, 4 : Μετασχηματισθῆναι τὸν τοῦ σώματος τύπον εἰς ἰχθῦν.] || Aliquando τύπος vocatur Exemplum s. Exemplar, quod sc. imitamur. Latini Formam et C Formulam [Norma, Tenor, add. Gl.] interdum vocant ; vulgus Modulum. Philo V. M. 1 : Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο, ἐναποματτομένου τὰς σφραγῖδας τοῦ τεχνίτου ταῖς προσφόροις ἑκάστῳ ὑλικαῖς οὐσίαις, ubi Turn. vertit, Operis autem fabrica ad formam dirigebatur. Itidem Erasm. ap. Act. 23, [25] : Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον, vertit, Scripta epistola in hanc formam, i. e. Scripta epistola, cujus hoc est exemplar. Alii tamen pro Summa potius accipiunt eo loco τύπος, illa verba sic interpretantes, Scripta epistola, quæ hanc summam contineret : ut et vetus Interpres, Scribens epistolam continentem hæc. Sed hujus signif. exemplum desidero. [Macc. 1, 15, 2 : Ἐπιστολαὶ περιέχουσαι τὸν τύπον τοῦτον· et ib. 3, 3, 30 : Καὶ ὁ μὲν τῆς ἐπιστολῆς τύπος οὕτως ἐγέγραπτο, confert Schleusner.] Itidem Paulus Apostolus frequentissime usurpat vocab. hoc pro Exemplari : 1 Ad Thess. 1, [7] : Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν. Itidemque 2 Ad Thess. 3, [9] : Ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι D ἡμᾶς· Ad Tit. 2, [7] : Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων· 1 Ad Tim. 4, [12] : Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ. Sic Petrus 1 Ep. 5, [3] dixit, Τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου. Damascenus itidem usurpavit, de Christo loquens : Τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδούς. [Act. 7, 44 : Ποιῆσαι τὴν σκηνὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει. Hebr. 8, 5 : Ποιήσεις πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.] Est vero et in hac signif. translatum hoc vocab. a fictoribus et pictoribus, qui suos habent typos quos sequantur. Alioqui τύπους appellant iidem Imagines et sigilla impressa, ut etiam paulo ante docui, veluti quum Cic. Ad Att. 1, 9, dicit, Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli possim includere. Et Plin. 35, 12 : Umbram ex facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit : quibus pater ejus impressa argilla typum fecit. Et quidam [Synes. Epist. 101, p. 240, D, Aristidem vol. 2, p. 307, ut ipse significat, exprimens] ap. Suid. dicit quendam Ἑρμοῦ Λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐληλυθέναι, quod exp. χαρακτῆρα : innuens eum esse effi-

A giem Mercurii, et veluti simulacrum effictum et expressum ex Mercurio; ita enim eloquentia et facundia eum referre. [Alios eadem formula usos indicat Toup. ad Suidam.] Rursum pro Forma, ex Greg. Naz., Τύπος τῶν λόγων, Forma dicendi. Et ex Plat. Leg. [9, p. 876, E]: Γραφὴ [περιγραφὴ] καὶ οἱ τύποι, pro Descriptio et formæ, s. formulæ. Itidemque ex Ejusd. Epist. 7, [p. 343, A]: Τὰ γεγραμμένα τύποις, Quæ sunt figuris descripta. [Reip. 2, p. 379, A: Οἰκισταῖς τοὺς μὲν τύπους προσήκει εἰδέναι ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς, οὐ μὴν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους· 380, C: Οὗτος εἷς ἂν εἴη τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων, aliisque ll. plurimis similiter. Isocr. Antid. p. 466, 199: Ὁ μὲν οὖν τύπος τῆς φιλοσοφίας τοιοῦτός τίς ἐστιν. L. D. Τύπος τῶν σχημάτων, Forma, ut τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, Dionys. Isocr. c. 3. Τύπος πραγματικὸς est ea pars libelli, quæ res gestas tractat et enumerat, diversa ab altera parte, quæ in elocutione solummodo et ratione dicendi versatur. Dionys. Ep. ad Pomp. c. 3, p. 775, etc. (Et Longin. fr. p. 171, 1 ed. Bak. L. D.) Τύπος ἐπιστολικὸς, De-
B metr. Elocut. s. 230, ἐπιστολιμαῖος Photius Bibl. cod. 86. Ernest. Lex. rhet. Longin. fr. 6, 3, τὸν τύπον τῆς γραφῆς.] At ex Chalced. Concil. Can. 17: Τύποι οἱ πολιτικοὶ καὶ δημόσιοι, pro Formæ ordinationesque civiles et publicæ. [Decreta, Constitutiones Principum, Formæ, Decreta de fide. Conc. Chalced. act. 13: Μήτε τοὺς τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἐντρεπόμενος συγχέειν καὶ καταρράσσειν πειρᾶται τοὺς κρατήσαντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις βασιλικούς τε καὶ κανονικοὺς τύπους. Balsamon ad Synod. Trull. can. 38: Δέον γάρ ἐστιν ἀκολουθεῖν τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοτικοῖς τύποις, ἤτοι τοῖς βασιλικοῖς προστάγμασι. Cedrenus in Zenone: Τοῦτον ὁ Βασιλίσκος μετὰ τύπου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐξέπεμψε. Θεῖοι τύποι, θεῖαι κελεύσεις in Nov. 113, 152 Justiniani etc. Ducang. Jo. Malalas p. 113, 22: Ἵνα κατὰ τὴν ἑξῆς τύπος δοθῇ τίνι ἐξ αὐτῶν χρὴ δοθῆναι τὸ Παλλάδιον. Sic fere jam Polyb. de mandatis quæ legatis darentur 22, 7, 9: Δόντες τοὺς τύπους τούτους ὑπὲρ τῆς ὅλης διοικήσεως ἐξέπεμπον τοὺς δέκα πρὸς Γναῖον
C τὸν ὕπατον εἰς τὴν Ἀσίαν. In Glossariis: Τύπος, Constitutum, Institutum.] || Τύπος dicitur etiam descriptio minus exacta, et quæ fit rudiore Minerva. [Plato Phil. p. 32, B: Δοκεῖ γάρ μοι τύπον γέ τινα ἔχειν· 61, A: Ἤτοι σαφῶς ἢ καί τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον· Reip. 3, p. 403, E: Εἰ ἡμεῖς ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα· 6, p. 491, C: Ἔχεις τὸν τύπον ὧν λέγω· Leg. 7, p. 803, E: Τὸ μὲν τῶν τύπων εἴρηται· 816, C: Ἐξηγεῖσθαι τύποις. Polyb. 4, 38, 12: Εἰ δὲ μὴ τοῦτο δυνατὸν, (βουλόμεθα πάντας) ἐννοίας γε καὶ τύπους ἔχειν ἐν αὐτοῖς ὡς ἔγγιστα τῆς ἀληθείας.] Unde τύπῳ et τυπωδῶς, quod aliquando redditur Pingui Minerva, Crassius et non exacto opere; aliquando Summatim, In summa, Paucis, Brevibus. Aristot. [De partt. an. 4, 1 fin.: Καθάπερ ἐν τύπῳ τὰ σχήματ' αὐτῶν πλασθῆναι·] Eth. 1, 3: Παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι· 2, 7: Νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀρκούμενοι αὐτῷ τούτῳ· ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Ubi nota sibi opponi τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν, et ἀκριβῶς διορίζειν. Sunt enim τύποι et
D ὑπογραφαὶ descriptiones minus exactæ quam οἱ ὁρισμοί: ut et Gellius 2, 25: Sed profecto non id fuit Varroni negotium, ut inducias superstitiose definiret, et legibus rationibusque omnibus definitionum inserviret; satis enim visum est, ejusmodi facere demonstrationem: quod genus Græci τύπους magis et ὑπογραφὰς quam ὁρισμοὺς vocant. Sic idem Aristot. Eth. 2, 2: Τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. [Metaph. 6, p. 130, 26: Νῦν τύπῳ εἴρηται.] Et Theophr. H. Pl. 3: Ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, Ut summatim dicam. [Aristot. H. A. 1, 1 ante med.; 6 med. L. D. Hippocr. p. 1291, 17. Hemst.] Et Plato De rep. [3, p. 414, A: Τοιαύτη τις δοκεῖ μοι ἡ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας εἰρῆσθαι·] 8, [p. 559, A]: Ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Sic Plut. De malign. Herodot. init.: Τύπῳ τινὶ λαβόντας ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστιν, ἀλλὰ κακοήθους οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Et Theophr.: Ὡς τύπῳ λαβεῖν, Ut summatim colligam. [H. Pl. 2, 6, 12, ὡς τ. περιλαβεῖν. Eademque formula Longin. De subl. 12,

A 2. Plato Leg. 4, p. 718, C: Οὐ πάνυ ῥᾴδιον ἐν ἑνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἷόν τινι τύπῳ. Polyb. 9, 15, 15: Ὅρος γὰρ εἷς μὴν, ὡς τύπῳ.] Et Greg. Naz.: Ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. Aristot. Eth. 1, 2: Πειρατέον τύπῳ γε περιλαβεῖν αὐτὸ τί ποτε ἐστίν. [3, 12 fin.] Rursum Theophr. H. Pl. 1: Ὡς τύπῳ εἰπεῖν, Ut pingui Minerva dicam, Ut simpliciter et in summa dicam. At sine ὡς ex Plut. Rom. [c. 3]: Τύπῳ εἰπεῖν, pro Ut paucis expediam. [Observanda locutio ap. Phot. cod. 265, p. 800, 31: quidam dixerunt Demosthenis ἑκάτερον λόγον ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἔκδοσιν διακεκαθάρθαι. Hemst. « Τύποι etiam dicti sunt pro Commentariis literariis, privato usui destinatis, in quibus oratores orationes suas consignabant antequam editio, ἡ ἔκδοσις, sequebatur. Ita Phot. l. cit., qui paulo post pro τύποις dicit ὑπομνήματα, Commentaria. » Ernest. Lex. rhet. Conf. Galen. vol. 12, p. 96: Εὔδηλον κατ' αὐτῆς τῆς ῥήσεως ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο γεγραμμένον ἐν τύποις ἐξεδόθη μετὰ τὸν τοῦ γράψαντος αὐτοῦ (nisi leg. αὐτὸ) θάνατον· quod pluribus explicat in seqq. Ib. p. 98:
B Καὶ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γεγραμμένον ἐν τύποις ὑπὸ τοῦ συγγράψαντος τὸ βιβλίον. Paullo aliter Strabo 2, p. 78: Οὕτω δ' ὁλοσχερεῖ τινι τύπῳ τὴν δευτέραν ἀποδιδοὺς σφραγῖδα πολὺ ταύτης ὁλοσχερέστερον ἀποδίδωσι τὴν τρίτην σφραγῖδα. Similia Wyttenb. Ind. Plutarch. Dat. etiam, sed signif. Figuræ et Formæ, Jo. Malalas p. 287, 11: Στέφανον, ὁλόχρυσον τύπῳ φυλλοδάφνων.] || In medicina autem τύπον dici ajunt Formam atque ordinem qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur atque observatur, quoque morbi genus discernitur. Galenus librum quendam Περὶ τύπων conscripsit [vol. 7, p. 152 Ch., 463 Lips.], in quo [c. 2 init., p. cit.] τύπον esse dicit τάξιν ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως: ut περίοδον esse tradit χρόνον ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι γινόμενον. Ibidem utitur et verbo τυποῦσθαι, sic scribens: Ὀλίγα τῶν παθῶν οὐ τυποῦνται, ὡς ἀτροφία, [παράλυσις καὶ ἐλεφαντίασις καὶ τὰ τούτοις ἀνάλογα· τὰ πλείονα δὲ τῶν παθῶν τυποῦνται μὲν, ἀλλὰ σπανιώτερον· πάντων δὲ μάλιστα πυρετοὶ τυποῦνται, δίχα τῶν συνεχῶν τῶν διηνεκῶν λεγο-
C μένων ἢ τῶν ἀτάκτων. Sequitur autem hunc libellum alius Πρὸς τοὺς περὶ τύπων γράψαντας ἢ περὶ περιόδων. Ubi dicit p. 157=476: Οἱ νεώτεροι δὲ πρῶτον μὲν ἐπεισήγαγον ταῖς περιόδοις τὴν τοῦ τύπου προσηγορίαν, εἶθ' οἱ μὲν ταὐτὸν ἡγοῦντο σημαίνεσθαι πρὸς τῆς περιόδου φωνῆς καὶ τάξις καὶ τύπος, οἱ δὲ οὐ ταὐτόν κτλ. Papias: « Febres quotidianæ Typum patiuntur i. accessionis formam. » Idem: « Typi, sunt frigidæ febres, quæ abusive Typhi dicuntur, ab herba, quæ in aqua nascitur, ex accessionum et recessionum revolutione. » Aliique plurimi ap. Ducang. Gl. Lat.] || Cæl. Rhodig. 20, 20, τύπον fuisse scribit Judicium quo iis interdicebatur foro qui creditoribus non paria facerent: referens ibid. quædam de Polemone. Quæ desumpsit ex Philostr. V. S. [1, 25, 9.] Is enim in Polemone [p. 541, 3], de Varo quodam loquens, Καὶ οἱ δανειζόμενοι, inquit, παρ' αὐτοῦ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροάσασθαι, προσέγραφον τῷ τόκῳ· ὑπήγετο καὶ ὁ Πολέμων τῷ δασμῷ τούτῳ· δεδάνειστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐθεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα,
D χαλεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ἠπείλει τύπους. Quibus verbis subjungit hujus vocabuli τύπος expositionem. Οἱ δὲ τύποι, inquit, γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι. Meminit hujus τύπου Pollux quoque 8, [29]: Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος.

[Τυπὸς, ὁ. Stephanus Alexandrinus philosophus in Apotelesmatis Mss., ἀνὴρ διμοιριαῖος, τυπὸς, λασιόθριξ. Ducang.]

[Τυποσελήνη, ἡ, voc. incertæ significationis in marm. Romano ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 878, n. 6193, 8. Hase.]

[Τυπουργία, ἡ, voc. fictum ap. Gregor. Cor. Walz. Rhett. vol. 7, p. 1126, 16: Ὅτε γὰρ παραδοξολογοῦμεν, χρὴ καινουργεῖν παραδόξους λέξεις, ὡς τὸ βουνόθρεπτον καὶ ἡ τυπουργία καὶ ἡ τρεφουργία.]

Τυπόω, Informo, [Formo, Tracto, add. Gl.] Figuro, Signum imprimo. [Lycophr. 260: Δείκηλον χαλκῷ τυπώσας· schol. χαλκουργήσας. Forma epica Arat. 171: Οὐδέ τις ἄλλῳ σήματι τεκμήραιτο κάρη βοὸς, οἷά μιν

αὐτοὶ ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἑλισσόμενοι τυπόωσιν. Schol., A τὸ ταύρειον ἀποτελοῦσι πρόσωπον. Nonnus Dion. 6, 21 : Κόνιν τυπόων ἑλικηδὸν ὑπ' ἀγκυλόεντι σιδήρῳ. Plato Prot. p. 320, D : Τυποῦσιν αὐτὰ θεοί. Sextus Adv. mathem. 8, 407, p. 535 : Ἤτοι ἀπόδειξίς ἐστιν ἡ τυποῦσα τὸ ἡγεμονικὸν ἢ τὸ ἡγεμονικὸν αὐτὸ τυποῖ καὶ φαντασιοῖ. De signis deorum fingendis Pollux 1, 13, τυπῶσαι· de numis cudendis 3, 86; de ducendo ære 7, 107.] Philo De mundo : Τὸ φανὲν καὶ τυπῶσαν, Visum quod imaginem insculpsit, Bud. Suidas v. Βάττου σίλφιον et alii : Τοῦ νομίσματος ἐπὶ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν.] Appian. de Annibale [7, 51] : Τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελών, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, Marcelli annulo signum eis impressit, Obsignavit. Sic rursum Philo De mundo : Τυπωθὲν σφραγῖδι Θεοῦ. Ex Greg. Naz. autem, Τῇ γραφῇ τυπωθέντες, pro Sacro scripturæ penicillo effigiati. Ex Eod., De Baptismo : Εἰ καὶ μὴ συνιέντα τελείως, ἀλλ' οὖν τυπούμενα, sub. νήπια. [Plato Tim. p. 50, C : Τὰ εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα τῶν ὄντων ἀεὶ μιμήματα, τυπωθέντα ἀπ' αὐτῶν τρόπον τινὰ δύσφραστον· Soph. p. 239, D : B Τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα· Leg. 2, p. 656, E : Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα. Dio Cass. 56, 37 : Ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω· καὶ γάρ που πολλαχῇ αὐτὰ καὶ γεγραμμένα καὶ τετυπωμένα καὶ ὁρᾶν καὶ ἀναγινώσκειν δύνασθε. Signif. Formandi, Fingendi, Anacr. Anth. Pal. 9, 716, 1 : Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον. Schol. Thucyd. 1, 126 : Πέμματα εἰς ζώων μορφὰς τετυπωμένα citavit Hemsterh. De aere Theophrast. fr. 1 De sens. 50 : Τὴν ἔμφασιν οὐκ εὐθὺς ἐν τῇ κόρῃ γίνεσθαι, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τὸν μεταξὺ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὁρωμένου τυποῦσθαι. Plut. Mor. p. 589, C : Ὁ ἀὴρ φθόγγοις ἀνάρθροις τυπωθεὶς καὶ γενόμενος διόλου λόγος καὶ φωνή. Pollux 2, 114 : Ἀὴρ διὰ τῶν φωνητηρίων εἰς φωνὴν τυπούμενος.] || Hesych. vero τυποῦται exp. non solum πλάττεται, γλύφεται [ut Τυποῖ, πλάττει, γλύφει], μιμεῖται [et ἰοῦται, quod ἰσοῦται corrigebat Albertus], sed etiam πλήσσεται [Sequentis πλάττεται dittographiam videri posse annotat Albertus] : ac si τυπόω i. significaret q. τύπτω. [Contra τύπτω pro τυπόω positum v. in illo. || Med. Meleager Anth. Pal. C 12, 56, 2 : Πραξιτέλης Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος· Archias 15, 51, 2 : Ὁ πλάστας ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος· epigr. Anth. Plan. 347, 4 : Διχθὰ δὲ χαλκὸς οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σεῖο τυπωσάμενος. Nicet. Chon. Ann. p. 358, B : Ἐν τοῖς χειρίσταις τὸ ἦθος τυπούμενος. || « Decerno. Nicetas Man. 3, 1 : Γράμμα ἐρυθροσήμαντον τυποῦν αὐτοῖς ἀργύρεα ἐτήσια κέρματα. Ubi cod. al. τάττον. » Ducang. Constituo. Jo. Malalas p. 112, 22 : Ἐξεπέμψατέ με καὶ σὺν ἐμοὶ τὸν Διομήδην πρὸς Πρίαμον τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων· 113, 1 : Ἐτυπώσαμεν δοθῆναι ὑμῖν χρυσίου τάλαντα ‚β· 225, 10 : Τυπῶσαι φόρους διδόναι αὐτὸν Ῥωμαίοις· et pass. 112, 20 : Τυπουμένων χρημάτων· 335, 15 : Ἐμμένειν τοῖς παρ' αὐτοῦ δοκιμαζομένοις ἤτοι τυπουμένοις· 18 : Καὶ ἐτυπώθη μεταξὺ τοῦ Πατρικίου Ἀρινθέου καὶ Σουρρεινᾶ δοῦναι Ῥωμαίους Πέρσαις κτλ. 471, 1 : Περαιτέρω τῆς παρ' αὐτοῦ τυπωθείσης ποσότητος. Theophanes Contin. p. 265, A : Φόρους πολλοὺς ἐτησίως λαμβάνειν ἐτύπωσεν· 280, B. Symeon Mag. p. 488, D : Τοῖς ἐγκλείστοις ῥάγας τυπώσας. Alia Reitz. in Gloss. Theophil. L. D.] D

[Τυπτητέος, α, ον, Verberandus. Demosth. p. 1271, 5 : Οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὑβριστέοι ἐσμέν.]

Τύπτω, ψω, Verbero, Percutio, [Cædo, Ferio, huic add. Gl.] Pulso, Tundo. [De tundendo Hom. Camin. sive H. 47, 19 : Τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος. Callim. Cer. 85 : Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν. Apoll. Rh. 4, 1446 : Τὴν (πέτρην) λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε. Arat. 218 : Ἵππος μιν (Heliconem) ἔτυψε. Nicand. Th. 202 : Τύψε δὲ κώλοις Τάρταρον ἰλυόεσσαν. Theocr. 10, 4 : Τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν, ut 4, 53, ἐτύπαν de spinæ τύμματι. Xen. Ven. 9, 19 : Ἐὰν μὲν τοῦ προσθίου ποδὸς ἁλῷ, ταχὺ ληφθήσεται· ἐν γὰρ τῷ δρόμῳ πᾶν τὸ σῶμα τύπτει καὶ τὸ πρόσωπον (tendicula)· H. Gr. 2, 4, 16 : Ὥστε ἐξέσται ὥσπερ τυφλοὺς τύπτειν ὅπου ἂν βουλώμεθα· 6, 4, 32 : Εἷς ἔτι τύπτων τὸν Ἰάσονα ... ἀποθνήσκει. Improprie Hom. Il. Z, 117 : Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν.] Hom. Il. Φ, [20 : Ἔσθορε δαίμονι ἶσος, φάσγανον οἶον ἔχων· τύπτε δ' ἐπιστροφάδην (ut Od. X, 308). Ib. 117] : Ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ, Τύψε

A κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα· [P, 313 : Φόρκυνα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε. Sine præp. Φ, 180 : Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν·] X, [68] : Ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. Ubi nota copulari τύπτειν et βάλλειν : quorum hoc eminus pugnando fit, illud autem comminus, et ἀγχεμάχοις ὅπλοις, cujusmodi sunt enses et hastæ. [Υ, 378 : Μήπως σ' ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. Conf. Od. X, 98 : Περὶ γὰρ δία μή τις Ἀχαιῶν ... ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας. Polyb. 3, 53, 4 : Τοὺς ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες.] Sic [Λ, 191 : Ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ· O, [495] : Βλήμενος ἠὲ τυπείς, Telo ictus, aut Gladio percussus. N, [288] : Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. [Soph. Aj. 255 : Πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει· OEd. T. 811 : Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός. Bion 1, 8 : Μηρὸν ὀδόντι λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. Lycophr. 233 : Τυπέντα κλεῖδας μύλῳ· 981 : Κάρα μάστιγι γογγύλῃ τυπείς· 1105.] Nota præterea in illo Il. X loco, dat. instrumentalem. Talis constr. [Λ, 560 : Παῖδες τύπτουσιν ῥοπάλοισιν (asinum)·] Od. I, [104] : Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι B πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. Pro quo M, [215] : Κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι· X, [86] : Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Pulsabat et tundebat humum fronte. [Ω, 527 : Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Et alibi. Plato Leg. 9, p. 879, E : Τύπτειν τῇ μάστιγι. Plut. Mor. p. 207, D, ταῖς χερσίν. Improprie Hom. Il. Λ, 306 : Νέφεα Ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι τύπτων· Υ, 446 : Τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν· Ψ, 764 : Ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὄπισθεν ἴχνια τύπτε πόδεσσιν. Æsch. Ag. 1128 : Ἐν πέπλοισι μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει. Anyte Anth. Pal. 9, 313, 4 : Γυῖα ... πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρου. Aristot. De mundo 4, 15 : Καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Plut. Timol. c. 28 init.] Sic Lucian. [Calumn. c. 14] : Μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπείς, Ictus. [Apoll. Rh. 1, 1265 : Μύωπι τετυμμένος ταῦρος. Et alia signif. 1, 1003 : Δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα. Cum præp. Hesiod. Sc. 362 : Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ. Apoll. Rh. 2, 26 : Λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. C Hermesianax 63 : Ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα τόξου.] Item Plut. dicit, Τὸν ὄνον ἔτυπτε, καὶ πολλὰς ἐνεφόρει πληγάς. [Hoc duplici accus. dicit Antiphon p. 127, 13 : Τὸν ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς ἐξ ὧν ἀπέθανεν.] Et [Æsch. Sept. 890 : Δι' εὐωνύμων τετυμμένοι ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων· 361 : Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐξεψαλώθη.] Xen. Cyrop. 5, [4, 5] : Τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. [Polyb. 2, 33, 6 : Τύπτοντες εἰς τὰ στέρνα καὶ τὰ πρόσωπα (ταῖς μαχαίραις). Matth. 27, 30 : Ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Luc. 6, 29 : Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Et de lugentibus Luc. 18, 13 : Ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ· quod 23, 48 dicit τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη. L. D. Metaphorice τύπτειν dicitur etiam Percellere animum alicujus, Herodot. 3, 64 : Ἔτυψε Καμβύσεα ἡ ἀληθηΐη τῶν λόγων. Schweigh. Hom. Il. T, 125 : Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. Pind. Nem. 1, 53 : Ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. Æsch. Eum. 156 : Ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν· 510 : Ξυμφορᾷ τετυμμένος. Eur. Ion. 767 : D Διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω. Erycius Anth. Pal. 9, 558, 3 : Ὀδμὰ γάρ μιν ἔτυψε λύκου. Oppian. Cyn. 1, 495 : Κούρη λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπεῖσα. Aliter Plut. Mor. p. 330, E : Ἀντίγονος, Ἀβέλτερος εἶ, εἶπεν, ὃς ὁρῶν με τὰς ἀλλοτρίας πόλεις τύπτοντα λέγεις περὶ δικαιοσύνης. Suidas v. Εὐρωπιῶν : Διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται. De S. S. Schleusner. Lex. N. T. : « Act. 23, 3 : Τύπτειν σε μέλλει ὁ θεός. Ezech. 7, 9 : Καὶ ἐπιγνώσῃ διότι ἐγὼ κύριός εἰμι ὁ τύπτων. Exod. 8, 2 : Ἐγὼ τύπτω πάντα τὰ ὅριά σου τοῖς βατράχοις. Cor. 1, 8, 12 : Ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν. Prov. 26, 22 : Οὗτοι δὲ τύπτουσιν εἰς ταμιεῖα σπλάγχνων. Sam. 1, 1, 8 : Ἱνατί τύπτει σε ἡ καρδία σου; » Alciphr. Ep. 3, 57 : Διαβολαῖς τυπεὶς τὰ ὦτα. Hemst.] Pass. Τύπτομαι [Hom. Od. X, 309 : Κράτων τυπτομένων. Pind. Pyth. 6, 14 : Παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενον. Eur. Cycl. 645 : Τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος· Androm. 1120 : Ἐς καιρὸν τυπείς. Aristoph. Ach. 1194 : Δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς· Nub. 1341 : Τὸν πατέρα τύπτεσθ'

ὑπὸ τῶν υἱέων. Xen. Reip. Athen. 1, 10: Τὸν δοῦλον ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου τύπτεσθαι. Demosth. p. 537, 24: Οὐ τὸ τύπτεσθαι τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ δεινὸν, καίπερ δεινὸν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει. Diod. 13, 46: Τῶν τυπτομένων νεῶν (ταῖς ἐμβολαῖς).] Interdum habet accus. ejus partis quæ plagas accipit, interdum accus. πληγάς. [Priori cum accus. Pind. Nem. 9, 26: Δουρὶ νῶτα τυπέντα μαχατάν. (Cum præp. Il. N, 782: Τετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα.) Eur. Andr. 1150: Ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπείς. Altero Hom. Il. Ω, 421: Ἕλκεα ὅσσ' ἐτύπη.] Plut. Alex. [c. 3]: Διέθεον τὰ πρόσωπα τυπτόμενοι καὶ βοῶντες, ubi subaudienda præp. εἰς: ut Latini etiam dicunt In faciem percussus, In os ictus. Plato Leg. 11, [p. 917, D]: Κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς, In singulas drachmas singulos accipiat ictus: is sc. qui adulteratas vendiderit merces. [Ib. 9, p. 881, C. Æschines p. 19, 30.] Sic Aristoph. [Ran. 636]: Τύπτομαι ἴσας σοι πληγάς. Idem Nub. [972] dicit τύπτομαι πολλὰς, omisso subst. πληγὰς, Multas accipio plagas, Multis concidor verberibus. [Cum dat. Herodot. 3, 64: Ὡς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι.] Aves etiam suis rostris dicuntur τύπτειν, ut videbis in Χαμαιτύπος, itemque alia animalia suis κέντροις: ut ap. Anacr. [40, 10] de api: Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς, Percussit, vel etiam Pupugit. [Οἶστρος 3, 27. De bestiis sic Nicand. Th. 2, 313, etc. Coluth. 43, Tryphiod. 360. Theocr. 30, 20: Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας, de apro. L. D. Apollon. Περὶ Κ. I. c. 12; idem est πατάσσειν c. 11. Hemst. Pass. de ictu bestiæ Nicand. Th. 330: Ἀνδρὶ τυπέντι· 836. Xen. H. Gr. 4, 2, 12: Ὁρῶ καὶ ὁπόσοι σφῆκας ἐξαιρεῖν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾶν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους. Signif. obscœna ap. Hesych. in Μοιχοτύπη, ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη (ut χαμαιτύπη), etymologiæ caussa fingi videtur.] || Τύπτεσθαι Bud. ex Herodoto [2, 40 et 85]: « Κάπειτα ἐν τοῖσι οἰκίοισι λιποῦσαι τὸν νεκρὸν, αὗται ἀνὰ τὴν πόλιν στρωφώμεναι, τύπτονται ἐπεζωσμέναι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζοὺς, σὺν δέ σφι αἱ προσήκουσαι πᾶσαι, ἑτέρων δὲ οἱ ἄνδρες τύπτονται, ἐπεζωσμένοι καὶ οὗτοι » [HSt. Ms. Vindob.] affert etiam pro Plangere. I. igitur fuerit q. κόπτεσθαι, de quo dictum est suo loco. [Et cum accus. ejus quem quis plangit vel luget, Herodot. 2, 42, 61, 132. Lucian. Syr. d. c. 6: Μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος καὶ θρηνέουσι. Et cum accus. Joseph. A. J. 7, 10, 5: Ἀνεκλαίετο τὸν υἱὸν τυπτόμενος τὰ στέρνα. || I. q. τυπόω. Ms. Budensis ap. Scaligerum De re nummaria antiq. Gronov. Thes. vol. 9, p. 1546, D: Ἀργύρεος καλούμενος διὰ τὸ ἐξ ἀργυρίου τότε τετύφθαι, εἰκόνα ἔχων βασιλικήν. Pro κεκόφθαι, ut supra retulimus τύμμα pro κόμμα. Conf. Νεοτυπὴς in Add. ad vol. 5. Et Gl.: Τύπτει, Dolat. L. D.] Sed et Τυπτέω dicitur pro τύπτω. Galen. De pulsibus: Διανίστατο τυπτήσων· ἀλλὰ τοῦτο ἐπέσχον οἱ παρόντες. Sic Plato Hipp. Maj. [p. 292, B]: Ἦ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις, ἢ δέξῃ λόγον; Sic Aristoph. Nub. [1445]: Καί σε τυπτήσω, Te pulsabo. Et Pl. [21]: Οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε· nefas enim erat pulsare eum, qui corona redimitus erat. Ap. Demosth. et alios sæpe occurrit fut. τυπτήσειν. [Aor. Aristot. Polit. 2, 12 fin.: Ἂν τυπτήσωσι. Pollux 3, 79, et quos Lobeck. ad Phryn. p. 764 citat Philostr. V. S. 2, p. 554, Sopater Diær. p. 385, Socrates H. E. 3, 23, p. 203, 29. Theophil. Institt. 2, 20, 537, 538. Perf. act. Philostr. V. S. 2, 10, p. 588. Pollux 9, 129.] Aristoph. media etiam voce in passiva signif. utens, dixit [Nub. 1382]: Ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, Iterum vapulabo, pro τυφθήσομαι a τύπτομαι. Est vero sermonis mere Attici τυπτέω pro τύπτω. [Mœris p. 373: Τυπτήσειν Ἀττικοί, παίσειν Ἕλληνες. Thomas p. 860: Τυπτήσει κρεῖττον ἢ τύψει καὶ παίσει.] Unde Galenum illo usum esse non immerito quis miretur. [Contrarium docent exx. citata. Τυπτηθεὶς, Cæsus; Τυπτηθὲν, Battutum, Gl. Inscr. Claudiani epigr. Anth. Pal. 9, 140, ubi τυφθέντα male ap. Jacobs. vol. 2, p. 47, quod correctum vol. 3, p. 483, aliique recentiores ap. Lobeck. l. c. Theophil. Institt. 4, 4, 89, ubi τυπτηθῇ. Perf. τετυπτῆσθαι Pollux 8, 78, argum. Demosth. p. 1255 fin., Achill. Tat. 5, 26, p. 129, 16, Philo p. 976, D, Minucian. p. 722, partim ab Lobeckio citati, qui præsentis ex. κατατυπτούμενοι ap. Basil. Epist.

A 321, p. 313, afferens corrigit κατακτυπούμενοι, ut ex codd. Garnerius 266, p. 412, A, dedit pro κατατυπτόμενοι. Sed librarii commentum videtur quod in Testamento Josephi c. 2, p. 700, 3 est: Ἐφυλακίσθην, ἐτυπτίσθην, ἐμυκτηρίσθην, ubi al. cod. ἐτύφθην. Præterea notanda forma cum duplicatione ap. Callim. Dian. 61: Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον ἀμβολάδις τετύποντες ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, Tundentes. Quod τετυπόντες potius scribendum.]

Τυπώδης, ὁ, ἡ, Non exactus, sed τύπῳ περιληφθείς: τ. μάθησις, Doctrina crassior: a τύπος significante Crassam et non exactam descriptionem. Aristot. De mundo [6, 1]: Εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, Etsi non exacte, tamen ad crassiorem doctrinam, Bud. p. 753. Malim, Si non exacte, saltem ad etc. [Celsus ap. Origen. t. 1, p. 652, D, διά τινος τ. ἀλληγορίας. Hase.]

Τυπωδῶς, i. significans q. supra τύπῳ, i. e. Crassiore musa, ut Quintil. loquitur, Rudiore Minerva.
B Interdum vero redditur Summatim. Cic. Ad Att. 4, [13]: Illud etiam te rogo, τὴν παροῦσαν κατάστασιν τυπωδῶς: ne hospes istuc veniam: i. e., inquit Bud. ibid., Rerum præsentium statum summatim mihi describas. Ex Strab. vero [2, p. 79: Ὁ μὲν δὴ οὕτω φησὶ τὴν τρίτην μερίδα τ. ἀποδίδοσθαι· et paullo ante τ. ἀποδιδόναι· 5, p. 211: Τ. μὲν οὖν εἴρηται περὶ τῆς νῦν Ἰταλίας ἁπάσης ταῦτα, ubi dicitur eadem signif., de qua initio] affertur pro Expresse, Graphice. [Diog. L. 7, 60: Ὑπογραφή ἐστι λόγος τ. εἰσάγων εἰς τὰ πράγματα. Scott. Unde videntur sumpta hæc Galeni vol. 19, p. 349, 18: Ὑπ. ἐστι λόγος τ. εἰσάγων εἰς τὴν δηλουμένην τοῦ πράγματος γνῶσιν. Ptolem. Tetrab. p. 178, 14, ὡς ἄν τις εἴποι τ. Comparat. Philo vol. 2, p. 419, 7, et p. 553, 51, ὑπογράφεσθαι τυπωδέστερον, Delineari rudius. Hase.]

Τύπωμα, τὸ, i. q. τύπος, Figura. Eur. Phœn. [165]: Τύπωμα μορφῆς, Figura formæ. Plut. De deo Socr. [Mor. p. 1121, C]: Φάντασμα καὶ τύπωμα στρογγυλοειδές. Soph. vero El. [54] τύπωμα χαλκόπλευρον
C vocat Æream urnam in qua Orestis esse cineres dicebantur, s. τὸ χαλκοῦν ἄγγος, τὴν χαλκῆν ὑδρίαν, τὸ χαλκοῦν κιβώτιον. Sic enim exp. schol., [Suidas] et alii. Ita autem vocat, quoniam ἐκ χαλκοῦ ἐτετύπωτο. [De navi Lycophr. 1299: Ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος τυπώματι. Kall. Jo. Chrys. t. 1, p. 788, A: Πᾶν τ. ἀνθρώπου παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις βδέλυγμα ἐκαλεῖτο. Hase. Pollux 1, 7: Εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμήματα, τυπώματα· 9, 130: Ἐκτύπωμα καὶ τύπωμα.]

Τύπωσις, εως, ἡ, Informatio, Deformatio, Expressio. [Impressio. Theophr. fr. 1 De sens. 53: Ὅλως δὲ ἄτοπος ἡ τοῦ ἀέρος τύπωσις· ἀνάγκη γὰρ ἐξ ὧν λέγει (Democritus) πάντα ἐναποτυποῦσθαι τὰ σώματα· iterumque ib. Plut. Mor. p. 1084, F: Φαντασία τύπωσις ἐν ψυχῇ· 1085, B: Ὁριζόμενοι μνήμας μονίμους καὶ σχετικὰς τυπώσεις. Et similiter sæpe Sextus Emp., qui etiam Adv. math. 9, 197, p. 594, de signis: Τῶν ἀνδριάντων ἄλλους ἀρχὴν ἔχοντας τυπώσεως. Pollux 9, 132. L. D. Schol. Arati 49. Wakef. Greg. Nyss. t. 1, p. 63, A; 68, C; t. 2, p. 360, B; 334, A; 341, C. Arius
D Did. ap. Euseb. Præp. p. 822, A, παραδέχεσθαι τὰς τ., Formas imaginesque. Basil. t. 1, p. 30, C, de voce articulata διὰ τῆς τοῦ ἀέρος τ. Hase. Ammon. p. 95.]

[Τυπωτὴς, ὁ, Formator. Orph. fr. ap. Euseb. Præp. 13, 12, p. 664, D, 8: Μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτήν. L. D. Nov. Interpr. Bibl. Gen. 48, 10. Routh. Fem. Orph. H. 33, 26: Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπωτήν. Nisi hoc scrib. τυπῶτιν.]

[Τυπωτικὸς, ἡ, ὸν, Figurans, Formans. Euryphamus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 343: Τῷ λόγῳ τυπωτικὸς ἦμεν, de homine. Athen. 9, p. 392, A: Καθόλου ἐπὶ τῶν εἰς υξ ληγόντων ὀνομάτων ἐζήτηται τί δήποτε τῷ αὐτῷ οὐ χρῶνται ἐπὶ γενικῆς συμφώνῳ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τυπωτικῷ· et ib. B. Sextus Adv. mathem. 7, 383, p. 445: Τὸ φανταστὸν αἴτιόν ἐστι τῆς φαντασίας καὶ τυπωτικὸν καθειστήκει τῆς αἰσθητικῆς δυνάμεως· 8, 407, p. 535: Ἡ ἀπόδειξις οὐκ ἂν εἴη τοῦ ἡγεμονικοῦ τυπωτική. L. D. || Figuratus. Dionys. Areop. 2, p. 66, 305, 307. Kall. Idem Ep. 9, p. 473, 6 a fine. Boiss.]

Τυπωτὸς, ἡ, ὸν, Informatus, Deformatus, Expres-

sus, Effictus. Lycophr. [262] : Τόρμα τροχοῦ τυπωτή.

[Τυραγέται. V. Τυριγέται.]

[Τυραῖον. V. Τυριαῖον.]

[Τυράκα, ἡ, sec. Vibium Seq. in Catalogo paludum : « Tyraca, Syracusis, » lacus Syrac. V. Συράκουσαι p. 1503, D, Cluver. Sic. ant. p. 139, 21 ; 174, 13.]

[Τυρακῖναι, πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως. Τὸ ἐθνικὸν Τυρακιναῖος καὶ Τυρακιναία θηλυκόν. Τυρακὴν δὲ αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ, Steph. Byz. Conf. Cluver. Sic. ant. p. 389, 10, et Wessel. ad Diod. 12, 29, Eckhel. D. N. vol. 1, p. 249.]

[Τυρακίνας, ὁ, ap. Philoxenum Athenæi 14, p. 643, C : Τυρακίνας τε γάλακτι καὶ μέλιτι συγκατάφυρτος, Meinek. Com. vol. 3, p. 641, ab obsoleto τῦραξ pro τυρὸς formatum conjicit, confertque cum χοιρίνας et γλυκίνας.]

[Τυράμβη, ἡ, Tyrambe, opp. Sarmat. Asiat. ap. Ptolem. 5, 9, 4 ; 8, 18, 6, Strab. 11, p. 494. Gens Τυράμβαι ap. Ptolem. 5, 9, 17.]

[ΤVΡΑΝ, Turan, s. Tyran, nomen Veneris in operibus artis Tuscæ. De Witte *Cab. de Durand* p. 412, n. 1943 ; 418, n. 1968 ; 419, n. 1969 ; 420, n. 1972. Otto Iahn *Représ. d'Adonis* p. 14. Hase.]

[Τυραννεία. V. Τυραννία.]

Τυραννεῖον, τὸ, Domus s. Domicilium tyranni, Ædes in quibus habitat tyrannus, Regia tyranni. [Diodor. 16, 70 : Τὰ τυραννεῖα κατέσκαψε.] Plut. Timol. [c. 39] : Ἔφερον διὰ τῶν Διονυσίων τυραννείων τότε κατεσκαμμένων. Itidem in Dione [c. 13, Mor. p. 783, D] τυραννεῖον vocat regiam Dionysii, teste Bud. [Strabo 13, p. 614 : Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον.] Suidas proprie τυραννεῖον dici tradit τὴν ἀκρόπολιν, Arcem. Perperam vero ap. Polluc. sine diphthongo scriptum τυραννίον. Sic enim ap. eum l. 8, [40] : Τάχα δὲ καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ βασίλειον ἄν τις εἴποι καὶ τυραννίον. Scrib. enim τυραννεῖον, ut πρυτανεῖον. [Joseph. B. J. 5, 4, 3, de Phasaelo turri, τυραννεῖον ἀπεδείχθη τοῦ Σίμωνος, Tyrannidis domicilium. Id. ib. 4, 3, 7, de templo, καταφυγὴ καὶ τ. ἦν αὐτοῖς τὸ ἅγιον. Hase.]

Τυραννεύω, Sum τύραννος, Tyrannidem obtineo, Regno. [Herodot. 5, 62 : Ἱππίεω τυραννεύοντος· 92, 5 : Τυραννεύσας ὁ Κύψελος, Tyrannus factus, ut 1, 14 : Γύγης τυραννεύσας. Thuc. 4, 54, 6 : Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱός· 55, 2, Xen. H. Gr. 4, 4, 6. Cum gen. Solon ap. Plut. Sol. c. 14 : Τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν. Soph. OEd. Col. 449 : Τυραννεύειν χθονός. Eur. Hel. 786, El. 877 : Νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι γαίας τυραννεύσουσι φίλοι βασιλῆς. Aristoph. Lys. 631 : Ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσι. Herodot. 1, 15 : Τυραννεύοντος Σαρδίων. Et alibi sæpe. L. D. Id. 1, 73 : Ἐτυράννευε δὲ τὸν χρόνον τοῦτον Μήδων Κυαξάρης. Schweigh.] In bonam partem Isocr. Evag. [p. 196, C.] In malam autem Appian. Mithr. [c. 28] : Καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν λεγομένων ὅσοι τῶν πραγμάτων ἐλάβοντο· ἐδυνάστευσάν τε καὶ ἐτυράννευσαν ὠμότερον τῶν ἰδιωτικῶν τυράννων, Tyrannidem exercuerunt, Tyrannos egerunt. [Improprie Plato Men. p. 76, B : Οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύοντες ἕως ἂν ἐν ὥρᾳ ὦσι· Phædr. p. 238, B : Περὶ μέθας τυραννεύσασα (ἐπιθυμία). Photius : Τυραννεύσασαν, οὐ μόνον τυραννήσασαν, καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν.] Pass. Τυραννεύομαι, Sub tyranno sum, Tyranno subjectus sum s. pareo. [Herodot. 5. 55 : Ἐτυραννεύοντο Ἀθηναῖοι· 78 : Ἀθηναῖοι τυραννευόμενοι· 92, 1 : Τυραννεύεσθαι τὰς πόλις· 4, 137. Xen. Hier. 2, 11 : Τοὺς τυραννευομένους.] Plato Epist. 8, [p. 354, A] : Τυραννεύσαντί τε καὶ τυραννευθέντι παλαιὰν ἐμὴν ξυμβουλὴν λέγω, Et ei qui tyrannum agebat, et ei qui tyranno subjectus erat. Thuc. 1, [18] : Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπιπολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι κατελύθησαν, Quae ante quoque tyrannorum dominationes diu pertulerat. [Plat. Reip. 9, p. 574, E : Τυραννευθεὶς ὑπὸ ἔρωτος· Hipparch. p. 229, B : Οὗ ἀποθανόντος τρία ἔτη ἐτυραννεύθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ Ἱππίου.] Apud Plut. autem sub finem Institt. Lac. : Ἐτυραννεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν, malunt quidam interpretari, A propriis civibus acti sunt in tyrannide. [Orac. Sibyll. 8, 189, τυραννωθέντες ὀλοῦνται· nisi tamen leg. τυραννευθ. Marmor Parium ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 296, n. 2374, 56 : Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν· et sic ib. p. 297, 69, Γέλων Συρακουσῶν ἐτ.· 71 : Ἱέρων Σ.· 77 : Διονύσιος Σ.· 86, ὁ υἱὸς Διονύσιος. Hase.]

Τυραννέω, i. q. τυραννεύω, Tyrannus sum, Tyrannidem obtineo, Dominor [Gl.], Impero, Regno. [Soph. OEd. T. 408 : Εἰ καὶ τυραννεῖς. Eur. Phœn. 560, 561. Aristoph. Thesm. 338, Av. 483. Xen. Hier. 1, 9, et alibi, ut H. Gr. 2, 2, 24, ubi ἐτυράννησε de Dionysio regnum capessente. Demosth. p. 213, 22.] Aristot. Rhet. 1, [2 fin.] : Πεισίστρατος πρότερον ἐπιβουλεύων, ᾔτει φυλακήν· καὶ λαβὼν, ἐτυράννησε, Tyrannidem occupavit. Apud Eund. in Polit. 3, [c. 3 ante med.], Iason dicit se πεινῆν ὅτε μὴ τυραννοῖ. [Isocr. p. 177, C : Οὐκ ἄρχειν ἀλλὰ τυραννεῖν ἐπεθύμησαν, ἃ δοκεῖ μὲν τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν, πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισται· τῶν μὲν γὰρ ἀρχόντων ἔργον ἐστὶ τοὺς ἀρχομένους ταῖς αὐτῶν ἐπιμελείαις ποιεῖν εὐδαιμονεστέρους, τοῖς δὲ τυράννοις καθέστηκε τοῖς τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὑτοῖς ἡδονὰς παρασκευάζειν. || Improprie Plato Alc. 1 p. 135, A : Νοσοῦντι ἐξουσίας οὔσης δρᾶν ὃ βούλεται, νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι, τυραννοῦντι δέ· Axioch. p. 366, E : Παιδαγωγοὶ καὶ γραμματισταὶ καὶ παιδοτρίβαι τυραννοῦντες. Lucian. Somn. c. 22 : Τυραννήσεις τῶν πλουσίων. « Eust. Il. p. 455, 25 : Οὔπω γὰρ ὁ χρυσὸς ἐτυράννει τῶν ἄλλων ὅλων. » Valck.] Interdum cum gen. [Soph. fr. ap. Stob. Fl. 63, 6, 15 : Κύπρις Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων. Eur. Herc. F. 29, χθονός· fr. ap. Stob. Fl. 43, 13, 6 : Τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.] Thuc. 2, [30] : Ἧς Εὔαρχος ἐτυράννει, Cujus Evarchus tyrannus erat. [Et 1, 13. Xen. OEc. 21, 12, ἀκόντων. Plato Leg. 3, p. 693, A, Reip. 9, p. 580, C, ubi ἑαυτοῦ καὶ τῆς πόλεως. Demosth. p. 213, 16.] Aristot. Polit. 5, [c. 6 init.], de Lygdamide : Ἐτυράννησεν ὕστερον τῶν Ναξίων. Athen. 1 : Τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος· 11 : Τῆς πατρίδος πικρῶς τυραννήσας. [Polyb. 2, 59, 1 : Τετυραννηκότα Ἀργείων. V. paullo ante.] Cum accus. autem Dem. [p. 127, 1] : Ἄρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς, Imperium et tyrannidem exercent in eos a quibus tunc servati fuerant. [Gramm. Bekk. An. p. 174, 27 : Τυραννῶ, αἰτιατικῇ (addito l. Dem.). Νῦν γὰρ ἐπὶ τοῦ βλάπτειν κεῖται, καὶ σημαίνει νῦν τυραννεῖν τὸ βλάπτειν. Cujus errorem, non intelligentis accus. τοὺς σώζοντας regi ab seq. ἐκβαλόντες, notavit Schæfer., ignarus Stephani. Ps.-Demosth. p. 213, 17 : Ἐτυράννουν Μεσσηνίων οἱ Φιλιάδου παῖδες, liber optimus Μεσσήνην. Lucian. D. mer. 3, 2 : Τὴν Θαΐδα εἶδε τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Liber unus τοῦ συμποσίου. Vicissim Dionys. A. R. 5, 34 : Τυραννήσοντας τῆς πόλεως recte cod. Vat. pro τὴν πόλιν.] Itidem cum accus. Greg. Naz. C. Jul., qui Christianis interdixerat studiis liberalibus : Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας πρὸ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους, Tyrannidem exercens in studia liberalia, Tyrannice expellens. Chrysost. De sacerd. : Τυραννεῖν τὴν ψυχήν. Ubi possis etiam accipere pro Vim afferre, Violenter cogere, ut Bud. interpr. ap. Greg. Naz. in Or. εἰς Βασίλειον habita : Θάλατταν καὶ ποταμὸν ἀνακόψας, καὶ στοιχεῖα τυραννήσας, sc. Deus. Et in Or. de Filio ap. Eund. : Εἰ μὲν γὰρ ἐξ οὐ θέλοντος, τετυράννηται· καὶ τίς ὁ τυραννήσας αὐτόν ; καὶ πῶς ὁ τυραννηθεὶς, θεός ; i. e. Qui vim passus est et coactus, ὁ βιασθεὶς, ut Idem ibid. Idem, de equo feroce : Τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατὰ πεδίων, Vi abruptis vinculis, Bud. Rursum pro Dominor, Obtineo, vel etiam pro Exupero, accipitur, quum Alex. Aphr. Probl. 1, dicit, Τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπωλεία. [De sophistis dictum Regnantibus quasi in eloquentia cum βασιλεὺς sic dicto contulit Ernest. Lex. rh. v. Βασιλεύς. || Cum accus. significatione Bellum inferendi Jo. Malalas p. 209, 10 : Ἐν οἷς χρόνοις Ἀννίβαλ τις ἐτυράννησε τὴν Ῥώμην ἐπὶ ἔτη εἴκοσιν· 211, 12 : Ἐλθόντος κατὰ Κιλίκων τυραννησάντων τὸν αὐτὸν Πομπήιον· 215, 2 : Καῖσαρ Ἰούλιος λυπηθεὶς ἐτυράννησε Ῥωμαίους· et alibi. Alia constr. 459, 5 : Κατεπέμφθη δέησις παρὰ Γιλδερίχου, ὡς τυραννήσαντος τοῦ ἰδίου ἐξαδέλφου κατ' αὐτοῦ· et ib. 13. Georg. mon. Vitt. Imperatt. p. 530, B : Τυραννήσας αὐτὸν καὶ βασιλεύσας. Cum inf. Eustath. Opusc. p. 111, 20 : Ὁ θνητὸν ἑαυτὸν γραμματεύων καὶ μὴ τυραννῶν φροντίζειν τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον· 175, 88 : Οἱ τυραννοῦντες ἀπανιστᾶν τοῦ σκήνους τάχιον τὴν τοῦ μάρτυρος ψυχὴν ἐβιάζοντο. L. Dind.] Sicut vero

τυραννεύομαι dicitur, ita et Τυραννέομαι, pro Tyrannidem patior, Tyranno subjectus sum et pareo. [Eurip. fr. Ægei ap. Stob. Fl. 47, 6 : Ἀνδρὸς δ' ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.] Xenoph. Hell. 2, [3, 48] : Πρὶν ἂν ἐς τὸ ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι τὴν πόλιν καταστήσειαν. [3, 5, 8 : Ὑπό τε γὰρ τῶν ἁρμοστῶν τυραννοῦνται καὶ ὑπὸ δέκα ἀνδρῶν· Hier. 6, 14 : Ὅταν εὖ εἰδῶσιν ὅτι ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσι πάντες οἱ τυραννούμενοι.] Plut. C. Colot. : Ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα τυραννουμένην. Sic Plato De rep. 1, [p. 338, D] : Τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, Ex civitatibus aliæ reguntur a tyrannis. Herodian. 1, [16, 1] : Ἔδει δ' ἄρα ποτὲ παύσασθαι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννουμένην, Tyrannide liberari. Rursum ψυχὴ τυραννουμένη ap. Plat. Leg. [4, p. 710, A], ut [Reip. 9, p. 576, C, ubi distinguit a βασιλευομένη, 577, D], πόλις τυραννουμένη. [Diod. 3, 32 : Τρωγλοδύται βίον ἔχοντες ἀπὸ θρεμμάτων νομαδικὸν κατὰ συστήματα τυραννοῦνται.] Alioqui τυραννεῖσθαι significat etiam Cogi, Vim pati, Violari, ut videre est in loco quodam Greg. Naz. paulo ante citato. [Lucian. Tyrannic. c. 4 : Ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν· Alex. c. 8 : Κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος καὶ φόβου.]

Τυραννησείω, i. q. τυραννιάω, Cupio τυραννεῖν s. τυραννεύειν, Tyrannidem et imperium affecto. Solon Ep. ad Epimen. ap. Diog. L. 1, [65] : Τῶν μὴ αἰσθανομένων Πεισίστρατον τυραννησείοντα. In VV. LL. perperam scribitur Τυραννισείω.

[Τυραννητέον, Tyrannum fieri oportet. Diog. L. 1, 64 : Εἰ πάντως τυραννητέον.]

Τυραννία, ἡ, Tyrannis, Tyrannicus dominatus. Xen. [OEc. 1, 15] : Ἀπὸ τυραννιῶν. [Nunc τυράννων, deleto ἀπὸ, ex præcedenti ἀπὸ πολέμου nato. « E Xenophane ap. Athen. 12, p. 526, A, affertur pentameter versiculus, Ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς, ubi τυραννείης videtur scriptum oportuisse. Namque a τυραννέω quidem est τυραννία, a τυραννεύω vero τυραννεία. Schweigh. Τυραννιῶν pro τυράννων Compl. Maccab. 1, 1, 4. Suidas in Τυραννεῖον : Τυραννία δὲ ἡ τυραννίς.]

Τυραννιάω, Tyrannidem affecto. Suidæ ἐπιθυμῶ τυραννῆσαι : ap. quem legitur et præcedens τυραννία. Diog. L. Platone [3, 18] : Ὀργισθεὶς γὰρ ὁ Διονύσιος, Οἱ λόγοι σου, φησί, γεροντιῶσι· καὶ ὅς, Οἱ δέ σου τυραννιῶσι, Tyrannidem declarant, Bud. Ubi nota etiam verb. Γεροντιάω, quod Idem ibid. accipit pro Senium et delirium sapio. [Anna Comn. p. 255, B; 451, C. Eustath. Opusc. p. 254, 20 : Κατ' ἐξοχὴν ἐνάρετον, οὐ μὴν τυραννιῶσαν. L. D. Conf. Coraes ad Isocr. vol. 2, p. 314, cui p. 420, B, illatum erat pro τυραννούντων. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 25.]

Τυραννίζω, Cum tyrannis s. tyranno facio, Tyranni s. Tyrannorum partibus faveo, Sto a partibus tyranni. [Ps.-Demosth. p. 213, 15 : Οἱ τυραννίζοντες οὗτοι. Eustath. Opusc. p. 296, 10 : Θείους οἴκους τυραννεῖσθαι, scr. τυραννεῖσθαι.]

Τυραννικὸς, ή, όν, Tyrannicus, Ad tyrannum pertinens, i. e. Regius, Ad regem pertinens. [Æsch. Ag. 828, αἵματος· Cho. 479 : Πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών. Soph. Ant. 749, κύκλου· OEd. Col. 373, κράτους] T. στέγαι, Eur. [Andr. 883], Domus tyranni s. principis. [Med. 348 : Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν· fr. Dictyis ap. Stob. Fl. 36, 15 : Τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν. Xenoph. Hier. 1, 2, βίος, ut Plat. Phædr. p. 248, E, et similiter alibi.] Aliquando in malam partem itidem pro Tyrannicus, Qui tyranni est. [Aristoph. fr. Georg. apud Athen. 3, p. 75, A : Τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν. Thuc. 6, 60 : Πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι.] Dem. [p. 22, 8] : Ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Isocr. Panath. : Τινὰς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Nec non τυραννικὸς dicitur A tyranno profectus, Tyrannum decens, Quo tyrannus utitur : τυρ. νόμοι, Plato De rep. 2 [1, p. 338, E], Leges a tyrannis profectæ s. positæ. T. σκοπὸς, Scopus tyranni, Scopus quem tyranni sibi propositum habent, Aristot. Polit. 5 : Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Item δύναμις παραπλησία τυραννικῇ, lib. 3, et κράτος τυραννικὸν,

A ap. Plut., et τυραννικαὶ ἀρχαὶ ap. Aristot. l. c. 4, 10. Item aliquid τυραννικὸν dicitur [Xen. Cyrop. 1, 3, 15 : Ἂν παρὰ τούτου μαθὼν ἥκῃς ἀντὶ τοῦ βασιλικοῦ τὸ τυραννικόν. Plato Reip. 9, p. 574, B : Ἆρ' ἂν φείσαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν; Isocr. p. 25, B : Σύμβουλος ἀγαθὸς χρησιμώτατον καὶ τυραννικώτατον ἁπάντων τῶν κτημάτων ἐστίν. Aristot. Pol. 6, 4 fin. : Τὰ τυραννικὰ κατασκευάσματα· 5, 3 med. : Συρακόσιοι, μετὰ τὰ τυραννικὰ τοὺς ξένους πολίτας ποιησάμενοι], Philo V. M. 2 : Ὑπολαβὼν τυραννικόν τε καὶ δεσποτικὸν, ἄνευ παραμυθίας προστάττειν, ὡς οὐκ ἐλευθέροις, Tyrannicum et herile ratus esse. Plutarchus Alcib. : Τούτοις ἐδυσχέραινον ὡς τυραννικοῖς καὶ παρανόμοις. Idem Plut. alibi [Mor. p. 799, E; 873, C] dicit τυραννικὰ φρονεῖν pro Tyrannidem captare et affectare, s. τυραννιᾶν et τυραννησείειν. Aristot. autem Polit. 5, [3], Μετὰ τὰ τυραννικὰ dixit, Post tyrannorum dominatum, Post jugum et imperium tyrannicum, expulsos tyrannos. [Plut. Pelop. c. 8.] Homo etiam aliquis τυραννικὸς dicitur, Qui tyrannidem exercet. Plut. De deo Socr. [p. 597,
B E] : Ἄδικος μὲν ἀνὴρ καὶ τυραννικὸς, εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ, καὶ κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος· De S. N. V. : Χρῆται δὲ, καιροῦ καὶ δυνάμεως ἐπιλαβόμενος, τῷ κλέπτειν ὁ κλέπτης, καὶ τῷ παρανομεῖν ὁ τυραννικός. Xen. [Comm. 1, 2, 56] : Κακούργους τ' εἶναι καὶ τυραννικούς. [H. Gr. 2, 3, 49 : Σὺν τοῖς δημοτικοῖς ἢ τυραννικοῖς. Plato Leg. 8, p. 832, A. Reip. 9, p. 571, A : Ὁ τ. ἀνήρ· 573, C; 575, D : Τυραννικώτατος ἂν εἴη· 576, B, τυραννικώτατος φύσει ὤν.] At pro τυραννευτικὸς et Dominandi peritus, accipiunt ap. Isocr. Evag. [p. 198, B] : Οὐδὲν παραλείπων, ὧν προσεῖναι τοῖς βασιλεῦσι πρέπει, ἀλλ' ἐξ ἑκάστης πολιτείας ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστον· καὶ δημοτικὸς μὲν ὤν, τῇ τοῦ πλήθους θεραπείᾳ, πολιτικὸς δὲ, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει, στρατηγικὸς δὲ, τῇ πρὸς κινδύνους εὐβουλίᾳ, τυραννικὸς δὲ, τῷ πᾶσι τούτοις διαφέρειν. [Ἱέρων ἢ Τυραννικὸς inscribitur Xenophontis libellus de tyrannorum vita. Quam inscriptionem jam antiquitus fuisse in libris ostendunt Athenæus et Diogenes. De rebellione, ut infra Τύραννος et Τυραννὶς, Theophil. Institt. 1, 5, 87 : Τυραννικόν τι φρονήσαντες κατὰ τῶν
C Ῥωμαίων. L. D. Superlativo Joann. Chrys. t. 3, p. 171, C : Πολέμων ἁπάντων ὁ τυραννικώτατος. Hase.]

Τυραννικῶς, Tyrannice, Tyrannorum more, Tyrannorum in modum. Potest etiam reddi Tyrannico imperio, Tyrannica crudelitate. [Plato Reip. 9, p. 575, A : Τυραννικῶς ὁ Ἔρως ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν· Epist. 7, p. 349, B : Ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.] Isocr. Or. ad Phil. [p. 113, C] : Ἂν βασιλικῶς, ἀλλὰ μὴ τ. αὐτῶν ἐπιστατῇς. [Lucian. Fugit. c. 17 : Αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως· Amor. c. 20 : T. βιασάμενος. Plut. Pyrrh. c. 20. Anon. Greg. Nyss. t. 2, p. 321, C. Jo. Anagn. De exc. Thessalon. p. 101, 58 Venet. Joseph. A. J. 4, 6, 11, προστάττεις τ.· et ib. 16, 1, 1, οὐ βασιλικῶς ἀλλὰ τ. θεῖναι τὴν τιμωρίαν. Aristot. Polit. 5, 10, 3, Χαρίλαον τ. ἄρχοντα. Hase. Comp. Τυραννικωτέρως, Const. Manass. Chron. 1878. Boiss.]

[Τυράννιον, ἡ, Tyrannium, n. mulieris, in inscr. (Smyrn.) ap. Bœckh. vol. 2, p. 769, n. 3314, 7 : Τυραννίῳ τῇ ἀδελφῇ. L. Dind.]

D Τυραννὶς, ίδος, ἡ, i. q. τυραννία, ut testatur Suid., qui hoc τυραννία per illud τυραννὶς exp., veluti notius. [Dominatio, Dominatus, Dominium, Gl.] Generaliter nonnunquam, et quidem apud antiquiores scriptores potissimum, accipitur pro Regnum s. Imperium, ut schol. Thuc. quoque [1, 13] tradit, τοὺς ῥήτορας τυραννίδα καὶ βασιλείαν ἀδιαφόρως λέγειν. Sic accepit [Pind. Pyth. 2, 84 : Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει, παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατὸς, χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι· schol. ἔν τε βασιλείᾳ καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ ἐν ἀριστοκρατίᾳ. 11, 53 : Μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 470, C : Μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Æsch. Prom. 10, 357 : Τὴν Διὸς τυραννίδα· et alibi sæpe. Plur. Cho. 405 : Ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; Et sæpissime Soph., velut OEd. T. 128 : Τυραννίδος (Laji) οὕτω πεσούσης· 535 : Λῃστής ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος. Vocat. anon. ap. Plut. Mor. p. 36, F : Ἰὼ τυραννὶ βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.] Eur. Phœn. [527], quum Eteoclem dicentem finxit, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον

ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Quorum versuum hæc A legitur interpr. ap. Cic. De offic. 3 : Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem colas. Suet. Cæs. eosdem versus afferens, et a C. Julio Cæsare in ore haberi solitos dicens, quod testatur et Cic., pro Regnandi habet Imperii. Quorum utrumque quadrat. [Idem fr. OEdipi ap. Stob. Fl. 67, 1 : Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή. Ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων ἀλόχου τε κεδνῆς· et alibi sæpissime. Herodot. 3, 81 : Τυραννίδα παύων. Thuc. 1, 13 : Τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσι καθίσταντο· 3, 37, 2 : Οὐ σκοποῦντες ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν καὶ πρὸς ἐπιβουλεύοντας αὐτοὺς καὶ ἄκοντας ἀρχομένους· 6, 38, 3 : Ἡ πόλις ἀναιρεῖται τυραννίδας ἔστιν ὅτε καὶ δυναστείας ἀδίκους· 54, 2 : Πεισιστράτου γηραιοῦ τελευτήσαντος ἐν τῇ τυραννίδι· 3 : Ἐπιβουλεύει κατάλυσιν τῇ τυραννίδι· 55, 3 : Κατασχεῖν τὴν τυραννίδα. Et similiter sæpe Xen., ut Hier. 3, 8 : Πολλοὺς ἀδελφοὺς ἐν τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους· ut 7, 4, ἐν τῇ τυραννίδι. Plato Leg. 4, p. 711, A, et alii. Improprie B Plat. Leg. 9, p. 863, E : Τὴν τοῦ θυμοῦ καὶ φόβου καὶ... ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα. || De regnantibus Æsch. Cho. 972 : Ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα, πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας, de Ægistho et Clytæmnestra. Similiter Herodot. 8, 137 : Ἔσαν δὲ τὸ πάλαι καὶ αἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων ἀσθενέες χρήμασι, οὐ μοῦνον ὁ δῆμος.] In bonam partem ap. Isocr. Evag. [p 196, D] : Τυραννίδα καὶ τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων, μέγιστον καὶ σεμνότατον καὶ περιμαχητότατον εἶναι. [Καλὸν ἐντάφιον dicit p. 125, A.] Sæpissime autem in malam partem pro Dominatu injusto et crudeli. [Solon ap. Plut. Sol. c. 14 : Τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου οὐ καθηψάμην.] Eam Aristot. Polit. 3, [7] esse ait παρέκβασιν βασιλείας [ut Eth. Nic. 8, 12 init.], et συγκεῖσθαι ἐξ ὀλιγαρχίας τῆς ὑστάτης καὶ τῆς ὑστάτης δημοκρατίας· Rhetor. 1, [c. 8, 2] : Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς. Et Polit. 3, [c. 7] : Ἡ τυραννίς ἐστι μοναρχία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τοῦ μοναρχοῦντος. De quo dominatu multa ap. Eund. leguntur eod. Politicῶn libro, nec C non 4, [10] et 5, [12. A βασιλείᾳ distinguit etiam Xen. Ag. 1, 4, et Comm. 4, 6, 12 : Βασιλείαν καὶ τυραννίδα ἀρχὰς μὲν ἀμφοτέρας ἡγεῖτο εἶναι, διαφέρειν δὲ ἀλλήλοιν ἐνόμιζε (Socrates). Τὴν μὲν γὰρ ἑκόντων τε τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ νόμους τῶν πόλεων ἀρχὴν βασιλείαν ἡγεῖτο, τὴν δὲ ἀκόντων τε καὶ μὴ κατὰ νόμους, ἀλλ' ὅπως ὁ ἄρχων βούλοιτο, τυραννίδα. Plato Polit. p. 291, E : Μοναρχίαν προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἴδη δυοῖν ὀνόμασι, τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῇ. Demosth. p. 10, 20 : Ὅλως ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς· 27, 1 : Εἰ τοῖς μὲν ὥσπερ ἐκ τυραννίδος ὑμῶν ἐπιτάττειν ἀποδώσετε.] Meminit vero et αἱρετῆς τυραννίδος lib. 3, [11] quam esse dicit dominatum τῶν αἰσυμνητῶν. Rursum Id. dicit ἐπιτίθεσθαι ταῖς τυραννίσι, Polit. 5 [ἐπιβουλεύων Plat. Gorg. p. 473, B] : et πονηρίᾳ κτήσασθαι τυραννίδας, Plut. De S. N. V. [Plat. Leg. 2, p. 661, D. Et ἑλέσθαι Reip. 10, p. 619, B.] Itidemque τυραννίδι ἐπιχειρεῖν legimus ap. Lucian. [Tim. c. 52.] Rursum ap. Plut. II. κακοηθείας Herodoti : Πατρίδα τῆς τυραννίδος ἐλευθερῶσαι. Et ap. Aristot. Polit. 5 : Καταλῦσαι τὰς τυραννίδας. [Xen. H. D Gr. 6, 4, 35. Plat. Epist. 8, p. 352, C, λελυμένης τῆς τ. Lucian. Tyrann. c. 8, καθῄρητο· et act. c. 22, et c. 2, παύσας.] Herodian. vero dixit 7, [1, 3] : Ἐκ πρᾳείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο. Et Aristoph. Vesp. [417] : Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Et aperta tyrannis. Pro Violentia accipi ap. Greg. Naz. testatur Bud. [Duellium, Dellio (sic), Gl. De rebellione Jo. Malalas p. 218, 16 : Τῆς τυραννίδος τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς Κλεοπάτρας βασιλίσσης αὐτῶν γνωσθείσης Ῥωμαίοις· 219, 16 : Γνωσθείσης τῆς τοιαύτης τυραννίδος Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἐν τῇ Ῥώμῃ· 247, 8 : Οἱ Ἰουδαῖοι τυραννίδα κατὰ Ῥωμαίων ἐμελέτων· 257, 12 : Τυραννίδι φερόμενοι ἐξεφώνησαν ὑβριστικὰς φωνὰς κατὰ τοῦ Νέρωνος· 459, 20 : Ἣν μαθὼν τὴν γενομένην τυραννίδα κατὰ Γιλδερίχου. Theophil. Institt. 3, 1, 13, ubi alia Fabrotus et Gothofredus.] || Pro Uxore tyranni s. principis usurpatur in lib. Estheri [1, 18], sicut βασιλὶς dicitur Uxor regis, s. Regina.

A [Τύραννις, ιδος, ἡ, Tyrannis, n. mulieris in inscr. Cian. C. I. vol. 2, p. 951, n. 3730. L. Dind.]

[Τυραννίων, ωνος, ὁ, Tyrannio, n. grammatici Amiseni ap. Strab. 13, p. 609, Plut. Sullæ c. 26, Lucull. c. 19, de quo alteroque juniore Phœnice (ap. Strab. 12, p. 548), et tertio Messenio, conf. Suid. et intt. (Schol. Hom. Il. Α, 126. Boiss.) Ponit etiam Theognost. Can. p. 27, 29. ῑ]

[Τυραννοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Tyrannus et dæmon. Hesychius : Τυραννοδαίμονα, ἣν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα. De quibus conjecturam protulit Meineck. Com. vol. 2, p. 149.]

[Τυραννοδιδάσκᾰλος, ὁ, Tyrannidis magister. Plato Theage p. 125, A. Dio Cass. 59, 24; 61, 10.]

Τυραννοκτονέω, Tyrannum occido s. interficio. Hermog. [Plut. Mor. p. 1128, F : Μὴ τυραννοκτόνει. Lucian. Tyrannic. c. 21. Liban. vol. 4, p. 807, 2 sq. Perf. τετυραννοκτονηκέναι Phalar. Epist. 106.] Item pass. in Epist. Phalar. [Ep. 95] : Οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονήσεται Φάλαρις, Nec enim manu muliebri Phalaris B tyrannus interficietur s. cadet. Resolvendum enim est ibi τυραννοκτονήσεται Φάλαρις in φονευθήσεται Φάλαρις ὁ τύραννος. [Perf. Lucian. Tyrannic. c. 20 : Τετυραννοκτονήμεθα.]

Τυραννοκτονία, ἡ, Tyranni interfectio et occisio s. cædes, τυράννου ἀναίρεσις. Plin. et Quintil. voce comp. dicunt Tyrannicidium [Gl.]. Plut. [Mor. p. 350, C] : Τῆς Θρασυβούλου καὶ Ἀρχίου τυραννοκτονίας. [Arat. c. 16, Pelop. c. 34; « Appian. Civ. 3, 33. » Wakef. Lucian. Tyrannic. c. 15, 22. Liban. vol. 4, p. 799, 2 sq. « Pachymer. Decl. 2, p. 34. » Boiss. Joseph. A. Jud. 19, 1, 10, 13; 2, 2. Sopat. In Hermog. in Walzii Rhett. vol. 5, p. 162, 26. Id. ib. p. 161, 1 : T. ἐστὶ τὸ ἐκβαλεῖν τῆς ἀκροπόλεως, τὸ δεῖξαι φυγάδα κτλ. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 396, C : Ἐν ταῖς τ. καὶ τοὺς συγγενεῖς ἀναιρεῖσθαι νόμιμον ἐστίν. Hase.]

[Τυραννοκτονικὸς, ἡ, ὸν, Ad tyrannicidium pertinens. Appian. Civ. 4, 94 : Γέρα τυραννοκτονικὰ ἐψηφίζοντο εἶναι. Ap. anon. Walz. Rhett. vol. 7, part. 1, p. 400, 7 : Τύραννον ἔπεισε φιλόσοφος ἀποθέσθαι τὴν τυραννίδα C καὶ τὴν τυραννοκτόνειον αἰτεῖ δωρεάν, i. q. 19 dicit τὴν τῶν τυραννοκτόνων δωρεάν, sed mirabili forma. Nam exspectes τυραννοκτονίας vel certe τυραννοκτονίου. L. D.]

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, Tyrannicida, Tyranni occisor s. interfector. Utitur aliquoties Phalaris hoc vocab. in suis Epistt. : ubi etiam dicit [Ep. 108] Τυραννοκτόνος Φαλάριδος, pro Occisor Phalaridis tyranni, Phalaridis interfector. [Τυραννοκτόνος inscribitur declam. Luciani p. 301—308 ed. G. Dindorf. Greg. Naz. t. 1, p. 107, D, πικρὸς τ. Hase.] Nec non adjective in iisd. [106 init.], τυραννοκτόνον πάθος. [Et ib. τιμὰς τυραννοκτόνους. Diodor. 16, 14, 66. Plut. Mor. p. 256, B. L. Dind. Mich. Choniat. Paneg. p. 16, 17 Tafel., τ. ξίφος. Id. ib. p. 45, 10. Pachymer. Decl. p. 20, 3. Hase. || Fem. Liban. vol. 4, p. 798, 9 : Ὑπὲρ τῆς τ. λέγοντι καὶ τῶν ἐκείνης παίδων· 801, 18; 803, 8. L. Dind.]

Τυραννοποιὸς, ὁ, ἡ, Tyrannum efficiens : τυράννων ποιητικὸς, ap. Plat. De rep. 9, [p. 572, E : Οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τ. οὗτοι. Greg. Nyss. vol. 2, p. 501, B. L. Dindorf.]

D Τύραννος, ὁ, ἡ, Rex, Princeps, βασιλεύς [apud recentiores Homero et Hesiodo, de quibus v. sub finem. Alcæus ap. Aristot. Polit. 3, 14 : Πίτταχον πόλιος ἐστάσαντο τύραννον. Pind. Pyth. 3, 85 : Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται, εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. Schol., Λαγέτας δὲ ὁ πλοῦτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς. Et sæpius Theognis, 823 etc., et Tragici]. Aristoph. Nub. [564] : Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Jovem deorum regem, qui ab Hom. dicitur βασιλεὺς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Hominum atque deum rex. Sic ap. Athen. 13, [p. 561, B] : Σὺ δ', ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρως, Rex et imperator deum et hominum. [Herodot. 7, 156 : Τοιούτῳ μὲν τρόπῳ τύραννος ἐγεγόνεε μέγας ὁ Γέλων. Idemque sæpe cum genitivo. Thuc. 1, 14, 3 : Τριήρεις περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο· 18, 1 : Οἱ Ἀθηναίων τύραννοι. Cum dat. Hom. vel potius Orph. H. Mart. 5 : Ἀντιβίοισι τύραννε.] Sed notandum est, ap. recentiores plerumque in malam partem acceptum fuisse hoc vocab., pro Rege s. Principe malo et iniquo : veluti cum Plut. dicit [Mor. p.

551, F], loquens de Cecrope : Ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον. Et Athen. 12 : Ἁπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ τυράννων πρᾳότητι καὶ ἐπιεικείᾳ διενηνοχώς. Isocr. Symm. [p. 177, C] : Τοῖς δὲ τυράννοις ἔθος καθέστηκε, τοῖς τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὐτοῖς ἡδονὰς παρασκευάζειν. Sic Aristot. Rhet. 2 : Τριάκοντα τυράννους κατέλυσε. Plato Symp. [p. 182, B] : Κατέλυσε τῶν τυράννων τὴν ἀρχὴν, amor sc. quo Harmodius et Aristogiton conjuncti erant. Xen. Hell. 6, [5, 33] : Τοὺς τυράννους συνεκβαλεῖν Ἀθήνηθεν. [Alios ejusdem ll. indicat Sturz.] Itidem Aristot. Polit. 3 : Μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβολήν. Plut. : Τυράννων κατάλυσις. Ap. Athen., Τυράννων ἀναίρεσις. Apud eund. itidem, 7, [p. 340, B] : Ἔργον τυράννων, οὐκ ἀγορανόμων, λέγεις. Apud Latinos quoque Tyrannus initio fuit honestum vocab., sed postea principum malitia et crudelitate crescente, vituperari cœpit. Unde Ovidio Ferus tyrannus, Virg. Immitis tyrannus, Senecæ Sævus tyrannus, Sil. Lethifer tyrannus, Lucano Infandus tyrannus, Cic. Intolerandus tyrannus, et rursum Ovidio, Inhospita tecta tyranni. Interdum genit. adjunctum habet, et medio quodam modo accipi potest. Athen. 8, [p. 348, C] : Ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος, de Lygdamide, qui Naxiorum erat προστάτης. Idem 6, [p. 249, C] ex Theopompo : Καταστῆσαι τῶν ὁμοεθνῶν τύραννον. [Eadem phrasi Isocr. p. 195, A, et alibi.] Seneca vero dicit Orbis tyrannus. Quibus adde Plut. [Mor. p. 552, A] : Ἐν Μεγάλῃ πόλει Λυδιάδας ἦν τύραννος. Thuc. vero adjective dicit etiam πόλιν τύραννον, 1, p. 40 [c. 124] : Τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἡγησάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι, ubi Athenæ intelliguntur. [Fem. etiam Eur. Med. 877 : Γήμας τύραννον· 957 : Τῇ τυράννῳ νύμφῃ· 1066 : Νύμφη τύραννος· 1125 : Ἡ τύραννος κόρη· 1356 : Ἡ τύραννος· Hipp. 363 : Τᾶς τυράννου· Andr. 204 : Αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν· Hec. 809, Ion. 678. Et improprie Hec. 816 : Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην· Andr. 3 : Πριάμου τύραννον ἑστίαν. Critias ap. Sext. Emp. Adv. math. 9, 54, B : Ἵνα δίκη τύραννος ᾖ. Lucian. Ner. c. 1 : Αἱ τύραννοι φύσεις.] Sic Æsch. Pr. [761] : Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται ; i. e. τυραννικά. [Soph. OEd. T. 588 : Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν· Ant. 1169 : Τύραννον σχῆμ' ἔχων. Eur. Andr. 304 : Τυράννων ἔσχεθες δόμων ἕδρας· Hipp. 844 : Τύραννον δῶμα· et absolute Tro. 474 : Ἡ μὲν τύραννος κἀς τύραννν' ἐγημάμην. Tzetz. Hist. 5, 228, κράτος. || Improprie etiam Soph. Tr. 217 : Ἀείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός. Eur. Hel. 478 : Τύραννος δόμος· Hipp. 538 : Ἔρωτα τὸν τύραννον ἀνδρῶν.] De etymo autem hujus vocab. vide quæ Steph. scribat in Τυρρηνία. [Et Tzetz. Hist. 8, 890. Qui ab n. gentis Τυρρηνὸς ducunt, dissentiente Bœckhio C. I. vol. 2, p. 808, et voc. potius Tyrrhenum fuisse opinato. Ante Soph. OEd. Tyr. grammatici legitur annotatio : Διὰ τί τύραννος ἐπιγέγραπται, ubi dicit : Ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωικῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον (Od. Σ, 84). Προσαγορευθῆναί δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεποὺς γάρ τινας περὶ τὴν λῃστείαν τούτους γενέσθαι. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερον γὰρ ἐκεῖνο τοὔνομα. Conf. schol. Æsch. Prom. 10, Ebert. Dissert. Sic. p. 1 seqq. || Rebellis, Dellio (sic), Gl. Jo. Malalas p. 245, 18 : Ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ὡς τύραννον. Theophil. Institt. 3, 1, 13, aliisque locis ap. Reitz. vol. 2, p. 1297. Photius v. Νεωτεροποιός. L. D.] || Τύραννος, Tyrannus, dicitur esse Avis nomen ap. Aristot. H. A. 8, [3 med.].

[Τύραννος, ὁ, Tyrannus, f. Pterelai, ap. Apollod. 2, 4, 5. Sophista ap. Suidam, qui idem putatur memorari Act. Apost. 19, 9. Conf. Walz. Rhett. vol. 9, p. 657. Alii alibi, velut in inscrr. Philadelph. C. I. vol. 2, p. 806, n. 3434 ; Cyzic. p. 923, n. 3664, 12. L. D.]

A [Τυραννοφόνος, ὁ, Tyrannicida. Dio Cass. 44, 35. « Paul. Sil. Descr. S. Soph. 137. » Boiss.]

[Τυραννόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mentem habet tyranni. Jo. Chrys. vol. 6, p. 533 ed. Paris. Schneid.]

[Τυραννόω. V. Τυραννεύω.]

[Τυραννώδης, ὁ, ἡ, Tyrannicus. Stephanus Diac. Vita S. Stephani jun. p. 511, 1 in Analectis Gr. Benedictinorum tom. 1 : T. βασιλεύς. Boiss. It. De Martt. CPoll. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 441, B et C ; p. 444, F, ὁ τ. βασιλεύς. Hase.]

[Τυραπάλη, ἡ, Caseus tener, voc. suspectum ap. Mœrin p. 369 : Τροφαλὶς Ἀττικοὶ, Τυραπάλη Ἕλληνες. Aliud est Τυρόγαλα, quod posuit Hudsonus. Nam τυρὸς ἁπαλὸς exspectatur. Quod recentiores in τυραπάλη conjunxisse putabat Piersonus, formam mirabilem.]

[Τύρας, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Καὶ ἔδει παρὰ τὸν Τύραν Τυράτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. Ἔστι καὶ Τυρίτης ἀπὸ τοῦ Τύρις. Ὁ δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, τοὺς δὲ πολίτας Τυρανούς. Ἐκαλεῖτο δ' Ὀφιοῦσσα, Steph. Byz. Hesychius : Τύρις, ποταμὸς
B ἐκδιδοὺς εἰς τὸν Βορυσθένη. Ποταμὸν Τύρην memorat Herodot. 4, 11, 47, 51, 82 ; idemque ib. 51 : Ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ κατοίκηνται Ἕλληνες, οἳ Τυρῖται καλέονται. Τύρας πόλις ap. Ptolem. 3, 10, 16 ; ποταμὸς 3, 5, 17, cujus genit. Τύρα 8, 1 ; 10, 14, ut ap. Strab. 1, p. 14 ; 2, p. 107, aliisque multis locis. (Scymn. Chius 826 Meinek. : Ὁ ποταμὸς T. βαθύς τ' ὢν εὔβοτός τε ταῖς νομαῖς. Hase.) Gent. Τυρανῶν ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 4. Eodem Holstenius referebat Τυρικὴν χώραν ap. Suidam v. Ποσειδώνιος.]

[Τυραστιάδας, ὁ, Tyrastiadas, Cumanus, in exercitu Xerxis, ap. Diodor. 11, 8, 5.]

[Τύρβα, Turbulente. Æschylus ap. Athen. 9, p. 375, E : Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑὸς, ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ, δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. V. Σύρβα.]

[Τύρβα, quod in vase ap. Braunium *Annali dell' Inst.* vol. 8, p. 302 ascriptum nomini Satyri, pro Τύρβας scribi videtur. L. D. Conf. Minervini *Illustr. di un vaso Ruvese*, Neap. 1851, p. 18. Hase.]

C Τυρβάζω, Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Dicitur autem et Τυρβάζομαι, pass. [med.] voce : cujus usum habemus ap. Lucam c. 10, fin. : Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. [Suidas : Τυρβάζῃ, ἑτοιμάζῃ.] Quæ vetus Interpres reddidit, Solicita es et turbaris erga plurima ; Erasmus, Solicita es et tumultuaris circa multa ; Theod. Beza, Solicita es et satagis de multis. Ego dixerim τυρβάζεσθαι περὶ πολλὰ, esse, Tumultuando se fatigare circa multa. [Eadem constr. Nicetas Ann. p. 134, D. Aristoph. Pac. 1007 : Κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν χῆνας, νήττας, φάττας ... καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ. Nilus Epist. 2, 258, p. 251, C : Μὴ ἄγαν τυρβάζου. Theodor. Stud. p. 422, B, τυρβασθέντων. L. D.] Invenitur autem et cum accus. κακὰ, in hoc Soph. l. (quem affert Plut. in l. Πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν [p. 23, C (et p. 757, B)] : Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ, ubi dixerim, πάντα τυρβάζει κακὰ, esse Tumultuando excitat quævis mala, Tumultu suo excitat.
D Apud Aristoph. Vesp. [257] : Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, schol. τυρβάσεις exp. ταράξεις. [Soph. fr. ap. Etym. M. p. 490, 3 : Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.] Quinetiam in quodam Eq. loco [311] ἀνατετυρβακὼς τὴν πόλιν exp. ἀναταράξας : additque, τυρβάσαι esse proprie τὸν πηλὸν ταράξαι. Sed hoc nescio quomodo verum esse possit, nisi et τύρβη de Luto usurpari dicamus. [Eust. Opusc. p. 43, 15 : Τὸν τοῖς ἐν κόσμῳ τυρβάζουσιν ἀνεπίμικτον· 129, 95 : Μὴ τυρβάζειν περὶ πολλὰς καὶ χυδαίας πράξεις· eademque constr. p. 250, 85. Alia p. 121, 10 : Οὔτ' ἐπ' ἀδήλῳ πράγματι πολλὰ τυρβάσει· 251, 33. L. D. Locus Lucæ 10, 41 transcriptus est Evang. Marcion. p. 435, 16 Thil., et expressus ab Jo. Damasc. t. 1, p. 175, A, περὶ πολλὰ τυρβάζεσθαι. Hase. Lex. rhet. Bekk. An. p. 303, 10 : Στυρβάσαι, ταράξαι, ἀφ' οὗ καὶ τύρβη ἡ ταραχή. V. Συρβιάζω in Συβριάζω p. 931, D. || Helluor. Alexis ap. Athen. 8, p. 336, F : Τύρβαζε, Μάνη· γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον. V. Τύρβη, quod inter alia ἀπόλαυσις interpretantur grammatici.]

[Τύρϐας, ὁ, Tyrbas, n. canis, Xen. Ven. 7, 5.]

[Τυρϐασία, ἡ.] Invenitur et nomen Τυρϐασία, de quo Polluc. [4, 104] et Hesych. consule. [Quorum ille : Τυρϐασίαν ἐκάλουν τὸ ὄρχημα τὸ διθυραμϐικὸν, hic, χορῶν ἀγωγή τις διθυραμϐικῶν.]

[Τύρϐασμα, τὸ, Quod conturbat. Philes De anim. 12, 7 : Τὸ μητρικὸν τύρϐασμα τιθεὶς ἐκ μέσου, de mare perdice matrem ovorum excludendorum cura ovis conterendis liberante. Schneider.]

[Τυρϐασμὸς, ὁ, Tumultus. Pachymeres Declam. 3, p. 41 : Ὀχλήσεσι καὶ τυρϐασμοῖς. Boiss.]

[Τυρϐαστὴς, ὁ, Turbator. Eustath. Opusc. p. 244, 50 : Τυρϐασταὶ πνευματικοί. L. Dind.]

[Τυρϐαστικὸς, ἡ, ὸν, Turbatus. Eustath. Opusc. p. 130, 6 : Βίου τ. μετέχειν. Turbans, ib. p. 258, 5, λόγοι. L. D. Idem Eust. Comment. in Joann. Damasc. § 8. Boiss.]

Τύρϐη, ἡ, necnon Σύρϐη, teste Eustath. [Il. p. 871, 61; Od. p. 1626, 30], ex quo fortasse illud factum est, quum tamen aliqui τύρϐη a τυρὸς derivent : Turba ; ea signif. qua dicitur Turba hominum. [Ejusdem videri posse stirpis voc. cujus est θόρυϐος, quocum etiam conjungitur, diximus in forma per σ. Etym. M., θόρυϐος, τάραξις, Hesychio θόρυϐος, τάραχος (interpositum ἀγωγὴ ex præcedenti gl. Τυρϐασία repetitum videtur). Ταραχὴ etiam Lex. rh. Bekk. An. p. 308, 27.] Lucian. [Peregr. c. 32] : Φοϐηθεὶς μὴ συντριϐείην ἐν τοσαύτῃ τύρϐῃ. Interdum etiam pro Turba, significante tale quid, quale sonat et Tumultus (qua tamen in signif. dicitur potius Turbæ numero plurali), ut ap. Polyb. [1, 67, 3] : Ἀμιξίας καὶ θορύϐου καὶ τῆς λεγομένης τύρϐης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Lucian. [Contempl. c. 15] : Ὁρῶ ποικίλην τύρϐην καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον. [Eustath. Opusc. p. 214, 11 : Ὦ τὴν τύρϐην μὲν λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, τῆς γωνίας δὲ διὰ τὸν θεὸν γενόμενοι· 224, 8; 239, 25; 250, 91; 251, 7.] Bud. tamen hic pro Incondita hominum multitudine accipit : eadem signif. a Xenoph. [Cyrop. 1, 2, 3 : Ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρϐη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ] usurpari tradens. [Turba, Tumultus, Perturbatio aut Confusio. Hippocr. p. 766, B : Πᾶσαν γὰρ ἂν τύρϐην παρέχοι τῆσιν ἐπιδέσεσι καὶ μηροῦ ἐπιδεδεμένου καὶ κνήμης, ὅστις κατὰ τὸ γόνυ κάμπτοι. Isocr. Antid. p. 451, 138 : Ἣν δ' ἀναλογίσησθε τὴν τυρϐην ἐν ᾗ ζῶμεν. Plutarch. Mor. p. 1086, F : Ἀντὶ τῆς ποιητικῆς τύρϐης. L. D. Dionys. ap. Euseb. Præp. 14, p. 776, C : Αὐταὶ ἐφ' ἑαυτῶν αὑτὰς ἐκ τῆς πολλῆς κατὰ ῥύσιν τύρϐης διευθύνουσαι. Plur. ap. Nicostratum Stob. Fl. vol. 3, p. 43. Valck. Theod. Prodr. Rhodanth. 3, p. 121. Boiss.] A Suida [et Etym. M.] τύρϐη exp. etiam ἀπόλαυσις : quæ expositio fieri non potest quin suspecta sit. [Ad τρυφὴ referebat Albertus ad Hesych. Sed v. Τυρϐάζω. || Festi n. apud Argivos. Pausan. 2, 24, 6 : Τῷ Διονύσῳ δὲ καὶ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τύρϐην.]

[Τυρϐηνὸς, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, et Τύρϐησις, ἠλίϐατον ἀέρα, Hesychii gll. obscuræ.]

[Τύρϐων, ωνος, ὁ, n. viri ap. Epiphan. vol. 1, p. 623, A seq. Item in Menolog. Gr. vol. 2, p. 115 ed. Albani. Latine Turbo. L. Dind.]

[Τυρεία. V. Τύρευσις.]

[Τύρευμα, τὸ, i. q. τυρός. Eur. Cycl. 162 : Ἐκφέρετέ νυν τυρεύματα· 190 : Πηκτοῦ γάλακτος οὐ σπάνια τυρεύματα. Signif. figuratam, de qua in seq. voc. et verbo Τυρεύω, Phryn. Bekk. p. 60, 28 : Παλάμημα καὶ τύρευμα χρῶ. ῡ]

Τύρευσις, εως, ἡ, et Τυρεία, ἡ, Lactis coagulatio et et in caseum densatio. Aliis, Confectio casei. Gaza ap. Aristot. [H. A. 3, 21 fin.] : Εἰς τυρείαν ἀμέλγεται γάλα χρήσιμον, vertit, Lac utile caseo emulgetur : itidemque εἰς τύρευσιν ap. Eund. [H. A. 3, 20 fin. bis], Ad conficiendum caseum. [Signif. figuratam, de qua in Τυρεύω, ponit Eustath. Il. p. 620, 13 : Τὸ τυρεύειν καὶ ἡ τυρεία μοναχῶς ἐπὶ φαυλότητος τίθεται· et Zonaras p. 1755 : Τυρεία ἡ πανουργία, ἡ κατασκευή. Tab. Heracl. 1, 23, Πὰρ τὰς τυρείας, Mazochius p. 191, interpr. Tabernas vel officinas casearias.]

[Τυρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Casearius. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 744, 3 : Ἑρμᾷ τυρευτῆρι καὶ εὐγλαγι τὸν χιμάραρχον ὧδ' ἀνέθεντο τράγον.]

[Τυρευτὴς, ὁ, Machinator. Const. Manass. Chron. 5156 : Ὁ τυρευτὴς δὲ τῶν κακῶν ἀπέτισε τὴν δίκην. Boiss.]

Τυρεύω, i. q. τυρόω, In caseum cogo et denso, Facio ut in caseum coaguletur : unde Τυρεύεται γάλα, Lac coit et coagulatur, ap. Aristot. H. A. 3, [20 med. et fin. Lex. rhet. Bekk. An. p. 308, 13.] || Significat τυρεύω etiam Agito, Turbo, Commisceo, ut τυρόω : unde et Hesych. [qui etiam Τυρεύεται ponit activa signif.] τυρεύειν exp. κυκᾶν et ταράττειν. Eustath. vero [Il. p. 871, 60] τυρεύειν accipi scribit ἐπὶ στροφῆς κακομηχάνου πραγμάτων [Conf. p. 620, 13; Od. p. 1626, 29, Zonaras p. 1757], ut Suid. etiam τυρεύσαντες exp. κατασκευάσαντες, præcedentis tamen etiam signif. mentionem faciens, et τυρευθέντα exponens κινηθέντα, ταραχθέντα. Itidemque Bud. τυρεύειν ex quibusdam exp. μηχανᾶσθαι, Machinari, Struere, Fabricari : afferens ex Dem. p. 182 [436, 5] : Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἧκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα, Struebat. [Pollux 6, 130 : Εἰ δὲ καὶ Δ. φησίν, Ὁ δὲ ἔνδον ἐτύρευεν, ἀλλ' οὐκ ἔγωγε ἀποδέχομαι τὸ τυρεύειν.] Quomodo Lucianum quoque [Asin. c. 31 : Κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων] usurpasse testatur idem Bud., et Theodoritum in Hist. Eccl. [1, p. 403.] Nec non ex Chalcedon. Concilii Can. 18 [ubi ἢ φρατριάζοντας ἢ κατασκευὰς τυρεύοντας ἐπισκόπους] affertur Τυρεύειν κατασκευὰς, pro Fraudes struere. Sumpta autem metaphora est ab iis qui lac coagulant. [Synes. p. 108, D : Τυρεύεται τὸ κακὸν ἐν δύο γυναικωνίτισιν. Philo vol. 2, p. 66, 14 : Ἡ ἐπ' ἐκείνῳ τυρευθεῖσα ἐπιϐουλή. Polemo Physiogn. 1, p. 176, ἀπάτην. Waker. Euseb. H. E. 2, 12. Mendham. Nicet. Annal. 4, 2, ἐπιϐουλάς, ut Eust. Opusc. p. 124, 58, ubi pass. Nilus Epist. 1, 282, p. 104, C : Ἀλαζονίαν καὶ τῦφον τυρεύουσιν. Constantin. Man. Chron. 4456 : Τυρεύει τὴν ἐπιϐουλὴν φεῦ κατὰ τοῦ φιλτάτου. Theophanes Contin. p. 155, B : Θάνατον τῷ Βασιλείῳ ἐτύρευεν. Cum infin. Eustath. l. c. p. 103, 33 : Εἰ ἄμυναν ἐκεῖνος μελετᾷ καὶ τίσασθαι τυρεύει καὶ κακὸν ἀνταποδοῦναι κακοῦ, ἐκεῖνό ἐστι μνησικακεῖν. Tzetz. Hist. 8, 889 : Ἐκ Τυρρηνῶν τὸ πανουργεῖν τυρεύειν ὠνομάσθη ... Ἐκ τούτων οὖν τὸ πανουργεῖν τυρεύειν ὠνομάσθη, εἴτουν ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅπερ τυροποιοῦμεν. L. D. De Martt. CPoll. Actt. SS. Aug. t. 2, p. 440, E : Οὐκ ἐπαύετο ἐκ τότε τυρεύων κατ' αὐτοῦ. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 87, 41; 177, 42. Euseb. ib. p. 226, 10, τῶν λάθρα κατ' αὐτοῦ τυρευόντων. Demosthenem imitatus Joannes Chrys. vol. 8, p. 106, D : Συσκιάσαι βουλόμενοι ἅπερ ἔνδον ἐτύρευον. Hase. Τυρεύειν et Τυρὸς, Caseus, derivantur ab Hebr. *tsur*, Comprimere, auctore Drusio ad Jes. 21, 13. Dahler.]

[Τυρεψητὸς, ὁ, E caseo coctus. Constantin. Cærim. p. 440, A : Μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν τυρεψιτῶν (sic) ζωμῶν. L. Dindorf.]

[Τυρέω, i. q. τυρεύω, si verum est quod ex Alcmane citatur ap. Athen. 11, p. 499, A : Τυρὸν ἐτύρησεν. Schweigh.]

[Τύρης. V. Τύρας.]

[Τυρία, ἡ, Tyria, Ægypti conjux. Apollod. 2, 1, 5, 6. V. Τυρώ.]

[Τυριαῖον, τὸ, Tyriæum, opp. Pisidiæ sec. Hierocl. Synecd. p. 672, ubi Τυραῖον, de quo Wesseling. : « Rectum est : Theotecnus Τιραίου Chalcedon. p. 404 et Τυρασίου p. 669 subscribit, male utrobique : facile tamen videas unde ea sint depravata (Τυραίου Pisidiæ Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 210, C. L. Dind.). Meminit ejusdem in Phrygia, finibus ejus longius prolatis, Xenoph. Anab. 1, 2, 14, sed Τυριαῖον appellans (Τυραῖον optimi) : quod ipsum est in libris Strabonis 14, p. 663 : Ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ πέρας τῆς Παρωρείου τὸ Τυριάριον διὰ Φιλομηλίου μικρῷ πλείους τῶν πεντακοσίων, ut adeo circa Lycaoniæ montana non multum a Philomelio positum fuerit : quod et Plinii 5, 27, 25 : Philomelienses ... Tyrienses suadent. » Strabonis libri Τυριάιον vel Τυρίαιον, præter unum qui Τυρίκιον, ut nulla sit auctoritas scripturæ Τυριάριον, quæ ex Τυριάιον nata videri potest, ut pariter atque Τυριαῖον comparanda sit cum similibus illarum regionum nominibus in αῖον, αιον, άιον, de quibus Meinek. ad Steph. Byz. v. Δορυλάειον. Ad Plinium autem similia de Conc. attulit Harduinus n. LXIII, male tamen (consentiente Cellario Geogr. 3,

4, 105, 5) huc referens Τύρος Pisidiæ ap. Steph. Byz. Plinianum vero Tyrienses commendat Τυριαΐον etiam apud Xenophontem tanquam veriorem aut antiquiorem certe formam, ut ap. eund. H. Gr. 4, 8, 25, Στειριέα in Τυρέα depravatum est. Libri Ptolemæi 5, 4, 10, Τεταΐον, Τετράδιον, Πράδιον, Τετάριον ferentes rursus magis inclinant ad alteram. L. Dind.]

[Τυριακός. V. Τύρος.]

[Τυριάσπης, ὁ, Tyriaspes, Persa. Arrian. Exp. 4, 22, 6, etc.]

[Τυριγέται, οἱ, Tyrigetæ s. Getæ ad Tyram fl., q. v., ap. Strab. 2, p. 118, 128; 7, p. 289, ubi Τυραγέται, ap. Ptolem. 3, 5, 25; 10, 13, Τυραγγέται.] .

[Τυρίδιον, τὸ, diminut. a τυρὸς, ut τυρίον. Epicharm. Athen. 9, p. 366, B: Ὀρύα, τυρίδιον, κωλεοί.]

[Τυρικίλοι, αὐλοὶ καλάμινοι, Hesychii gl. obscura.]

[Τυρικός. V. Τύρας.]

[Τυρικτάκη. V. Τυριτάκη.]

[Τυρίμμας, α, ὁ, Tyrimmas, Epirota, cujus f. Euippen corrupit Ulixes, sec. Sophoclem in Euryalo ap. Parthen. Erot. c. 3. Rex Macedoniæ, ap. Diodor. fr. in Euseb. Chron. p. 169, vol. 1, p. 317 ed. Paris. Τυριμμᾶς, ᾶ, ap. Georg. Sync. p. 499, 16, 18, Τύρμας p. 401, 10. Dux Odrysarum Ἀγάθων ὁ Τυρίμμα est ap. Arrian. Exp. 3, 12, 7, ubi est var. Τυρίμβα, ut suspiceris Τηρύμβας, quod supra, idem esse nomen. Ejusdem stirpis nomina videntur in inscrr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 830, n. 3493, 2: Ἀγωνοθετήσαντα τοῦ πρὸ πόλεως Τυρίμνου ἐνδόξως καὶ ἐπιφανῶς· 833, n. 3497, 23: Τὸν ἱερέα τοῦ προπάτορος θεοῦ Τυρίμνου οἱ βαφεῖς· 835, n. 3500, 10: Ἱερεὺς τοῦ προπάτορος θεοῦ Ἡλίου Πυθίου Ἀπόλλωνος Τυριμναίου. Quo de numine interpretum conjecturas v. ap. Bœckh. p. 830 sq. L. Dindorf.]

[Τυρινή. V. Τυροφάγος.]

[Τύριννα. V. Γύριννα, ubi v. 2 scr. Γυρίννω.]

Τυρίον, τὸ, Caseolus. [Item Parum casei, Teleclides ap. Athen. 4, p. 170, D. Schweigh. Chrysippus Tyan. ap. eund. 14, p. 647, C. Diog. L. 6, 36. Schol. Hom. Il. N, 71, Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 129, 26, ubi de accentu. L. D. Caseolus, Mich. Apost. Prov. 18, 88. Schleusn. Schol. Aristoph. Vesp. 959. Boiss. Forma Byz. τυρὶν Constantin. Cærim. p. 268, A.]

[Τύριος. V. Τύρος.]

[Τύρις, ὁ Περσικὸς χιτὼν, Hesych. Quod Reland. De vet. L. Pers. p. 255, natum putat ex κάπυρις ap. Polluc. 7, 58, in καὶ τύρις corrupto.]

[Τύρις. V. Τύρας.]

[Τυρίσκος, ὁ, Caseolus. Longus 1, p. 31 ed. Rom. Boiss. Ælian. N. A. 8, 5: Μαντεύεσθαι τυρίσκοις. Conf. Τυρόμαντις.]

[Τύρισσα, ἡ, opp. Macedoniæ, ap. Ptolem. 3, 13, 39, quo numos Τυρι inscriptos refert Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 173 sq.]

[Τυριτάκη, πόλις Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν Τυριτακαῖος καὶ Τυριτακηνὸς τῷ συνήθει τύπῳ, Steph. Byz. « Scribitur Τυρικτάκη ap. Ptolem. p. 203, 31 Wilberg. » Hase.]

[Τυρίτης. V. Τύρας.]

[Τυρίων, ωνος, ὁ, Tyrio, n. servi, ut videtur, in inscr. Lamiensi, apud Curtium Anecd. Delph. p. 15, tit. 5, 2. L. Dind.]

[Τύρκαιον, τὸ, Tyrcæum, mons sinus Arabii, ap. Diodor. 3, 38.]

[Τυρμένιοι, Σκυθικὸν ἔθνος ναυτικώτατον. Ἑρμηνεύονται δὲ φυγάδες, Steph. Byz.]

[Τύρμη, ἡ, Turma, voc. latinum. Inscr. Talm. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 481, n. 5053, 6: Ἱππικῆς τ. It. ib. n. 5054, 3. Hase.]

[Τυρμίδαι, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. (Sic Phot. s. Suid.) Ὁ δημότης Τυρμίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ Τυρμιδῶν, εἰς Τυρμιδῶν, ἐν Τυρμιδῶν, Steph. Byz. Per ει, ut ap. Harpocrat. ex Hyperide citantem, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332, n. 194, 27; 515, n. 778; vol. 2, p. 243, n. 2300; Ross. *Demen* p. 99, n. 177. L. Dind.]

[Τύρνος, ὁ, Turnus, rex Rutulorum, ap. Dionys. A. R. 1, 64, ubi bis Τυρνὸς scriptum, in cod. Vatic. bis Τυρρηνός.]

[Τυροαπόθεσις, εως, ἡ, Septimana qua Græci a caseo abstinere incipiunt, quæ est post Dominicam τῆς τυροφάγου, quod v. Laudatur a Lambecio Bibl. Cæs. vol.

A 5, p. 481, C, Clementis Ἀπόδειξις de paschate, hoc initio: Γίνωσκε εἶναι τὴν ἀρχὴν τῆς τεσσαρακοστῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς τυροαποθέσεως ἕως τῆς παρασκευῆς τῶν βαΐων. Ducang.]

Τυροβόλιον, τὸ, Id in quod conjiciuntur casei. Schol. Theocr. 11, [37]: Ταρσοὶ, τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια. [Et 5, 86.] Ita autem dicuntur πλέγματα quædam et κρεμάθραι ἐφ' ὧν τερσαίνονται οἱ τυροί: unde apud Hom. [Od. I, 219], Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. [Gl. Aristoph. Ran. 560: Ταλάροις) καλαθίσκοις· λέγει δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια. Aliæ ap. Ducang.: Ταλάροις) τυροβόλοις. Conf. Σιτόβολον et Μαζοβόλιον.]

[Τυρόβολον. V. Τυροβόλιον.]

Τυρόγαλα, κτος, τὸ, ex Hesych. affertur [in Lex. Septemv.] expositum ὀῤῥὸς, quod est Serum. [Moschopulus: Ὄρρος, τὸ κοινῶς λεγόμενον τυρόγαλον. Hesychii gl. non repererat Pierson. ad Moer. p. 371. Anon. Ms. De diæta c. 6, ap. Ducang. Gl. App. p. 190 (editus in Ideleri Phys. vol. 2, p. 261, 13): Λεπτύνει ὁμοίως τὸ τυρόγαλα. Et ib. 20; 259, 20; 262,
B 11; 263, 7; 268, 11. L. Dind.]

[Τυρογλύφος, ὁ, n. muris, Hom. Batrachom. 137.]

[Τυρόδιζα, πόλις Θρᾴκης μετὰ Σέρρειον. Ἑλλάνικος δὲ Τυρόριζαν αὐτήν φησιν ἐν Περσικῶν β'. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Τυροδιζαῖος, ὡς Γαζαῖος· νῦν δὲ Τυροδιζηνοὶ λέγονται, ὡς Κρατερὸς ἐν θ' Περὶ ψηφισμάτων, Steph. Byz. Herodot. 7, 25: Ἐς Τυρόδιζαν τὴν Περινθίων. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 205, n. 143, 4.]

Τυρόεις, εσσα, εν, idem, q. τυρώδης, Qui ex caseorum genere est. Τυρόεις ἄρτος, s. simpliciter et sine adjectione substantivi τυρόεις, dicitur Panis caseo conditus, Cui casei aliquid admixtum est, Qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. 1, [58]: Πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. [Repetit Draco p. 89, 3, ubi voc. τυρὸς etiam Theocritum υ producere scribit.] Ubi συνίζησις est: nam ο et ε in unam syllabam sunt conflanda. Atque adeo et Τυροῦς dicitur facta contractione: ut ὀποῦς pro ὀπόεις, et πλακοῦς pro πλακόεις, et quædam alia: unde τυροῦντες ἄρτοι pro τυρόεντες,
C qui et Τυρῶντες. Sic enim Eustath. p. 975: Ἄρτος ἀλειφατίτης, ὥσπερ ἴσως καί τι πιμελῆς ἐγκαταμέμικται· καθὰ καὶ εἰς τοὺς λεγομένους τυρῶντας ἄρτους ἢ τυροῦντας, τυρὸς ἐνέκειτο. Meminit et Athen. hujus τυρῶντος ἄρτου, 3, [p. 110, D] afferens ex Πενθερᾷ Sophronis, Συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν. Ἄρτον γάρ τις τυρῶντα τοῖς παιδίοις ἴαλλε. Hesych. τυρόεντα exp. πλακοῦντα: malim Placentam cui caseus intritus permixtus est. [Id ipsum more suo breviter significavit Hesychius. Hegemo Thasius ap. Athen. 15, p. 698, F: Μήποτέ τις εἴπῃ σμικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα. L. Dind.]

[Τυρόεσσα, ἡ, n. fictum insulæ, ap. Lucian. V. H. 2, 25, ubi alii Τυρώ.]

[Τυρόκλεψ, ὁ, Casei fur. Arcad. p. 94, 17. Ita fortasse legendum pro Ἐφευρόκλεψ, quod v. supra, etsi locum habent etiam alia, ut Σφυρόκλεψ.]

[Τυροκλόπος, ὁ, i. q. præcedens, n. muris in Theodori Prodromi Galeomyomachia. L. Dind.]

Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ, et [quod nihili] Τυρόκνη, ἡ, Radula qua caseus raditur, μάχαιρα ᾗ ὁ τυρὸς κνᾶται,
D quæ κνῆστις quoque nominatur. Hom. Il. Λ, [638]: Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ. Sed et ξυήλη vocatur, a ξύω i. significante q. κνάω: unde ap. Athen. 1: Ἐπιξύοντα τυρὸν αἴγειον. Ambo autem illa, τυρόκνη sc. et τυρόκνηστις, leguntur ap. Suid. [Sed τυρόκνη om. libri optimi], apud quem vide et explicationem senarii illius proverbialis [ap. Aristoph. Lys. 231], Οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος. Apud Hesych. vero et Polluc. [10, 104, nunc correctum] properispomenως scriptum est Τυροκνῆστις [ut apud Anaxippum Athen. 4, p. 169, A, τυροκνῆστιν]: ap. Eustath., ut et ap. Suid., proparoxytonως. [Ut Aristoph. Vesp. 938, 963, Av. 1579. Plut. Dion. c. 58: Ὁρμήσας Κατάνην λαβεῖν εὐθὺς ἀπέβαλε τὰς Συρακούσας· ὅτε καί φασιν αὐτὸν εἰπεῖν ὅτι πόλιν ἀπολωλεκὼς τυρόκνηστιν εἴληφεν. Pollux 6, 89. L. D. Schol. Oppian. Hal. 2, 429: Κνῆστις δ' ἰδίως ἡ τυροτόμη μάχαιρα, ἣν ὁ κωμικὸς συνθέτως τυρόκνηστιν λέγει. Vitiose ultima circumflexa Galen. vol. 19, p. 112, 10: Τυροκνηστεῖ· ἔστι δὲ μαχαίριόν τι ᾧ ξύεται ὁ τυρός. Hase.]

[Τυρόκολλον, τὸ, Gluten ex caseo confectum. Cod. Reg. 3178, fol. 7 : Περὶ τοῦ ποιῆσαι τυρόκολον (sic). Deinde : Λάβε τυρὸν παλαιὸν εἰς τυροτρίπτην κτλ. Ducang. App. Gl. p. 190.]

Τυροκομεῖον, τὸ, Locus in quo curantur ea quæ ad caseos pertinent ; Caseale, ut Colum. vocat, Casearia taberna, ut Ulpianus. Hesychio [et partim Photio] τάλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ἐπιμελείας τυγχάνει. At Pollux 1, c. 12 [§ 251] bubulcorum quædam recensens vasa, τυροκομεῖα, ταρσοὶ, τυροφορεῖα καὶ τάλαροι· 7, [175] : Τάλαρος, τυροκομεῖα· οὕτω δ' ἂν καλοῖς τὸν τάλαρον, ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται· ὥσπερ τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον ταυτὶ, πλέγμα· scrib. forsan ταυτὶ τὰ πλέγματα [nunc τουτὶ τὸ πλέγμα], τυροφορεῖον· solent enim lac coagulatum conjicere in fiscellas quasdam, et in iisdem formare simul atque exiccare recentes caseos. [Id. 10, 130. Ap. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 266, 12 : Ταυροκομεῖον, εἰ καὶ προπερισπᾶται, ὡς γλωσσοκομεῖον, leg. τυροκ. L. D.] Ibid. titulus est Περὶ τυροκομίας. [Qui tituli nunc deleti.] Esset autem Τυροκομία, Curatio eorum quæ ad caseos pertinent ; ea enim non solum in eo conficiendo consistit, sed etiam in eo exiccando.

[Τυροκομέω, Caseos conficio. Pollux 1, 251. Schol. Hom. Od. I, 219. Wakef. Philemo Lex. s. 224.]

Τυροκόσκινον, τὸ, Caseus cretus incerniculo, ut quidam interpr. ap. Athen. 14, [p. 647, E] ubi hoc τυροκόσκινον sic describit : Τύρον ἐκπιέσας καλῶς, θὲς εἰς ἄγγος· εἶτ' ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς, δίαγε τὸν τυρόν· ὅταν δὲ μέλλῃς προσφέρειν, βάλε μέλιτος αὔταρκες ἐπάνω.

[Τυρόλειχος, ὁ, Caseum lingens, n. fictum in Theodori Prodr. Galeomyom. 85. Alia ejusmodi composita terminantur in —λοιχὸς, ut κνισσολοιχὸς, quod v. L. D.]

[Τυρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex caseo vaticinatur. Artemid. 2, 69. Conf. Ælian. N. A. 8, 5.]

[Τυρόνιχος. V. Τύννιχος.]

Τυρόνωτος, ὁ, ἡ, Dorsum habens ex caseo. Aristoph. [Ach. 1124], Τυρόνωτον κύκλον πλακοῦντος dixit periphrastice πλακοῦντα τὸν ἔχοντα τυρόν.

[Τυροξόος, ὁ, ἡ, Caseum radens. Schol. Hom. Il. A, 639. Wakef.]

[Τυροποιέω, Caseum s. Caseos facio. Nicol. Damasc. p. 172, 1 Westerm., de Scythis lacte victitantibus : Γάλα ἵππειον, ἐξ οὗ τυροποιοῦντες ἐσθίουσι καὶ πίνουσιν. Hase. Strabo 3, p. 169 ; 4, p. 200. « Longus 3, p. 135. Tzetz. ad Lyc. 108. » Kall. Tzetz. Hist. 8, 894 : Ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅπερ τυροποιοῦμεν. L. Dind.]

[Τυροποιία, ἡ, Casei confectio. Geopon. 18, 19. Kall. Eust. Il. p. 620, 10.]

[Τυροποιικὸς, ή, όν, Ad caseos faciendos pertinens. Apollon. Lex. Hom. p. 631, τάλαροι.]

[Τυροποιὸς, ὁ, Caseorum confector. Galen. vol. 4, p. 632, 11, οὐδεὶς τῶν τ. De valle Hierosolymis Joseph. B. J. 5, 4, 1 : Ἡ τῶν Τ. προσαγορευομένη φάραγξ. Hase. Suid. v. Φιλοτιμότεροι. Schleusn. Schol. Leid. Hom. Il. E, 902.]

Τυροπωλέω, Caseos vendo. Quoniam vero πρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρὸς, i. e. quoniam ad pondus divendebatur caseus, ideo factum est ut significet etiam Pondero et expendo, more eorum qui caseos venditant : σταθμῷ, ut Suid. cum schol. Aristoph. exp. Ran. [1369] : Ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τὴν [hoc del.] τέχνην.

[Τυροπώλης, ὁ, Casei venditor. Aristoph. Eq. 850. Pollux 7, 196.]

[Τυρόριζα. V. Τυρόδιζα.]

Τῦρὸς, ὁ, Caseus [Gl.]. Hom. [Il. A, 639 : Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ· ut Plat. Reip. 3, p. 405, E, τυρὸν ἐπιξυσθέντα·] Od. [Δ, 88 : Οὐκ ἐπιδευὴς τυροῦ καὶ κρειῶν· K, 234 : Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ Πραμνείῳ... ἐκύκα· Υ, 69 : Αἱ δ' ἐλίποντο (Πανδαρέου κούραν) ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι· κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·] I, [219] : Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. [Conf. Theocr. 11, 36.] Ubi quos ταρσοὺς nominat, Aristoph. vocat ταλάρους, Ran. [559] : Τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν, Ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Ubi nota etiam τυρὸν χλωρὸν appellari τὸν νεαλῆ s. νεαρὸν aut νεοπαγῆ, Caseum recentem : cui opp. ὁ ξηρὸς et ὁ παλαιός : arescere enim dicuntur vetustate. [V. Χλωρός. Aret. p. 99, 36 : Ἐς νέου τυροῦ ξύστασιν. Theocr. 5, 87 : Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. Alciphr. Ep. 1, 27 : Τυρὸν ἐκ ταλάρων.] Itidem τυροὺς ἁπαλοὺς dixit Nicarch. Epigr. 2. [Lollius Bass. Anth. Pal. 11, 77, 3.] Nec non τυρὸς νησιωτικὸς ap. Athen. 12, et τυρὸς Σικελικὸς ap. Eund. 1, [p. 27, E] et 14, [p. 658, B] e τυρὸς Χεῤῥονησίτης, 2, [p. 65, B] : Ὀπτᾶν δὲ τυροῦ Χεῤῥονησίτου τόμον. Idem rursum 14, [p. 658, C] : Περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον [Simonid. ib. p. 658, C : Τυρὸς ἐξ Ἀχαΐας. Eur. Cycl. 136 : Τυρὸς ὀπίας· 233, et plur. 209, 226. Aristoph. Vesp. 896 : Τὸν τυρὸν τὸν Σικελικόν· et alibi] · 1 : Ἐπιξύοντα τυρὸν αἴγειον. [V. initio. Antiphanes 9, p. 402, E : Τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτός. Alios ejus ll. annotavit Schweigh. in Ind. v. Caseus, quibus addere licet locos Pollucis. Geopon. 18, 19, 1, πήσσουσι τοὺς τυροὺς, ut Theocr. 11, 66 : Καὶ τυρὸν πᾶξαι· 25, 106 : Ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν, ut Aristo Anth. Pal. 6, 303, 3. Xen. Anab. 2, 4, 28 : Ἄρτους, τυροὺς, οἶνον, ubi al. τυρὸν, ut Comm. 2, 7, 13 : Ταῖς καὶ ἔρια σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις· 4, 3, 10, γάλακτι καὶ τυρῷ καὶ κρέασι τρεφόμενοι ζῶσι. Plato Reip. 2, p. 372, C : Ἅλας καὶ ἐλάας καὶ τυρόν. Aristot. H. A. 3, 20 med. : Πᾶν γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥὸς, καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρός· ἔχει δὲ πλείω τυρὸν τὸ παχύτερον τῶν γαλάκτων· et ib. fin., ubi memorat etiam Φρύγιον τυρόν. Hesychius : Ἀνθήνας, ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρὸς, ut Geopon. 18, 19, 6 : Τυρὸς ἐν κεραμεοῖς συντεθεὶς μετὰ θύμβρας ἢ θύμου. De loco ubi venit, Lysias p. 167, 7 : Ἐλθόντα εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν· 8 : Ἐλθὼν εἰς τὸν τυρόν.]

[Τύρος, ἡ, Tyrus. Νῆσος ἐν Φοινίκῃ, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος. Ἔστι καὶ Τύρος τῆς Λακωνικῆς καὶ νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμίδωρος Τύλον διὰ τοῦ λ καλεῖ (ut Theophr. H. Pl. 4, 7, 7 : Τύλῳ τῇ νήσῳ· κεῖται δὲ αὕτη ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ· 5, 4, 7 ; C. Pl. 2, 5, 5, Polyb. 13, 9, 5, Arrian. Exp. 7, 20, 11, et Suidas). Ἔστι καὶ πόλις Ἰνδίας καὶ Λυδίας καὶ Πισιδίας. Ἀῤῥιανὸς δὲ τὰ Ἄναθα Τύρον καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τύριος καὶ Τυρία θηλυκὸν καὶ τὸ οὐδέτερον Τύριον. Καὶ τὸ κτητικὸν Τυριακὸς, ὡς Ῥοδιακὸς, Steph. Byz. Τύρος Dionys. Per. 911 : Τύρον ὠγυγίην. Herodot. 2, 44, Polybius aliique historici et geographi. De altera insula Strabo 16, p. 766 : Νῆσοι Τύρος καὶ Ἄραδος, ἱερὰ ἔχουσαι τοῖς Φοινικικοῖς ὅμοια· καί φασί γε οἱ ἐν αὐταῖς οἰκοῦντες τὰς ὁμωνύμους τῶν Φοινίκων νήσους καὶ πόλεις ἀποίκους ἑαυτῶν. ‖ Adj. Τύριος, α, ον, Æsch. Pers. 963 : Τυρίας ἐκ ναός. Eur. Phœn. 202 : Τύριον οἶδμα· 639 : Κάδμος Τύριος· fr. Cret. ap. Porphyr. De abst. 4, 19 : Τυρίας Εὐρώπας. Herodot. 2, 112, 161 et alii plurimi, velut Strabo 16, p. 757 : Ἡ Τυρία πορφύρα· Theophylact. Hist. p. 52, 5 ed. Bonn. : Τυρίας βαφῆς, pro quo ap. Constantin. Cærim. p. 76, A : Χλανίδια οἱ μὲν τύρεα, et continuo : Οἱ τοῦ κουβουκλείου τύρεα. ‖ Τυριακὸς inscr. ap. Gruter. p. mcv, 3 : Στατίωνος Τυριακῆς.]

[Τῦροτόμος, ὁ, ἡ, Caseum secans. Eust. Il. p. 71, 60 : Ἡ τ. μάχαιρα.]

[Τυροτάριχος, ους, τὸ, Salsamentum cum caseo, voc. obvium tantummodo, quod sciam, apud Latinos scriptores, qui Tyrotarichum dicunt : Cic. Att. 4, 8 ; Famil. 9, 16. Adj. Apic. 4, 2 : Patella tyrotaricha. Hase.]

[Τυροτρίπτης, ὁ, Torcularium casei. V. Τυρόκολλον.]

[Τυροῦς. V. Τυρόεις.]

[Τυροφαγία. V. Τυροφάγος.]

[Τυροφάγος, ὁ, ἡ, unde Hebdomada quæ subsequitur Dominicam τῆς ἀποκρέου, sic appellata a Dominica quæ hanc perinde excipit, cui Tyrophago a casei esu nomen est, Latinis Quinquagesima, qua Græci caseo et ovis, quando jam præterita Dominica carnibus vescendis finem imponunt, vescuntur. Symeon Thessalonic. in Responso 57 : Ἡ τυροφάγος ἑβδομὰς διὰ τοῦτο νενομοθέτηται εἰς προκάθαρσιν ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν εἰς ἁγίαν νηστείαν ἑτοιμασίαν. Laudat Lambecius Bibl. Cæs. vol. 8, p. 948, A, excerptum ἐκ τῶν ὅρων τοῦ ὁσίου πατρὸς Θεοδώρου καὶ ὁμολογητοῦ τοῦ Στουδίτου περὶ τῆς ἑβδομάδος τῆς τυροφάγου. (Joannes Ceraineus ap. Lambec. ib. vol. 5, p. 131, D : Ὁμιλία ῥηθεῖσα τῇ

κυριακῇ τῆς τυροφάγου. Eust. Opusc. p. 230, 78. L. D.) Anna Comn. p. 221, 224, aliique Byzantini. (|| Hinc Τυροφαγία, ἡ, Esus casei. Georg. Pachym. 11, 3, p. 261, A : Τὰ γὰρ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐφειστήκει εἰσόδια καὶ τυροφαγίας ἦσαν ἡμέραι. L. D. Juris Byzantini fragmentum a Zacharia editum in *Heidelb. Jahrb.* 1839, fasc. 4, p. 365. Osann.) || Τυρινὴ, ἡ, eadem quæ ἡ Τυροφάγος. Michael Cerullarius patr. Cp. in Epist. ad Petr. Antiochen. n. 12 : Καὶ τὸ κατὰ τὴν πρώτην τὴν ἁγίαν νηστειῶν ἑβδομάδα, καὶ τὴν ἀπόκρεων ἐν ταὐτῷ καὶ τὴν τυρινὴν ἐκτελεῖν. Isaac Cathol. in Invect. 2 in Armenios : Ὅτι τὴν τυρινὴν, ἣν παρέλαβεν ἡ τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησία, καταφρονοῦσι. Τὸ σάββατον τῆς τυρινῆς ap. Annam Comn. 2, p. 51; ἑβδομὰς τῆς τυρινῆς, in Triodio. Georg. Pachym. 7, 28, p. 49, A : Ἡμέρα μὲν οὖν τῆς τυρινῆς κυριώνυμος τότ' ἐφίστατο. Aliique Byzantini. Ducang. Theophilus Alexandr. ap. Lambec. l. c. p. 481, B bis : Τῇ τετράδι καὶ τῇ παρασκευῇ τῆς τυρινῆς. L. D. Theod. Prod. Ep. p. 138. « Niceph. in Bibl. Coisl. p. 111. » Boiss.]

Τυροφορεῖον, τὸ, Asser in casearia taberna s. caseali dispositos caseos sustinens. [Pollux 1, 251; 7, 175; 10, 130. Photius : Τυροφορεῖον, τὸ ἀναφορεῖον περισπῶντες λέγουσιν.] Vide Τυροκομεῖον.

[Τυροφόρος, ὁ, ἡ, Caseum ferens, i. q. τυρόεις. Theodoridas Anth. Pal. 6, 155, 4 : Πλακόεντα πίονα τυροφόρον.]

[Τυροψύκτης, ὁ, Calathus, in quo casei siccantur. Manuel Moschopulus in Lexico Philostrati : Ταρσὸς λέγεται καὶ ὁ τυροψύκτης. Ducang. Philemon Lex. s. 224.]

Τυρόω, Coagulo et cogo in caseum : ut τυροῦν γάλα dicitur qui facit ut in caseum densetur [Job. 10, 10 : Ἢ οὐχ ὥσπερ γάλα με ἤμελξας, ἐτύρωσας δέ με ἴσα τυρῷ; Schol. Theocr. 5, 86 : Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα] : et ipsum lac τυροῦσθαι, quum in caseum densatur : quo vitio laborant puerperæ interdum ab ipso statim partu, interdum postea, ut Marcellus annotavit ap. Diosc. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 1 : Μετὰ τοὺς τοκετοὺς τυρουμένου τοῦ γάλακτος· 352 : Περὶ γάλακτος τυρωθέντος ἐν γαστρί.] Ex Greg. autem Naz. : Ὑπὲρ χιόνα ἐλάμψατε, ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε, affertur pro Lacte candidiores facti estis : ut τυροῦσθαι ὑπὲρ γάλα sit Fieri candidiorem lacte in caseum densato. [Sopater ap. Athen. 3, p. 101, A : Ἀλλ' οἷα μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολὰς δίεφθα λευκανθεῖσα τυροῦται δέμας.] Est certe et lactis et casei color candidus, nisi vetustate mutetur. Bud. vero interpr. Conglutinati estis. [Ps. 118, 70 : Ἐτυρώθη, ὡς γάλα, ἡ καρδία αὐτῶν. Schol., ἐσκληρύνθη, ἐλιθώθη, ut Suidas et correctus a Bosio Hesychius in Ἐτρώθη. « Ib. 67, 16 : Ὄρος τετυρωμένον, Mons ex lacte quasi coagulatus, i. e. Pinguis, ut statim etiam exponitur. Veron. lat. Mons incaseatus. Grotius, Montes plenos caseo, h. e. pascuis pinguibus abundantes, in quibus pascuntur greges, lac et caseos præbentes. Montefalc., Montes coagulatos, fortasse formam casei referentes. Inde fort. ap. Hesychium : Τετυρωμένον (ita enim leg. videtur pro τετυρευμένον), συγκείμενον ἀπὸ τοῦ πηγνυμένου γάλακτος. » Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 472, C. Jo. Damasc. t. 2, p. 845, C : Ὄρος πῖον, ὄρος τετυρωμένον. Oribas. t. 1, p. 161, 2 Daremb. Galen. vol. 6, p. 684, 10, de lacte asinino : Σπανίως ἐτυρώθη τινὶ κατὰ τὴν γαστέρα· de calefacto ib. p. 683, 5, τυροῦταί γε μὴν ἐν τῇ γαστρὶ ῥᾳδίως. Pseudo-Chrys, t. 11, p. 943, C, ὁ θρόμβος τοῦ γάλακτος τυρωθείς. Artemidor. 1, 72, πλακοῦντες οἱ μὴ τετυρωμένοι, Quibus caseus non est admixtus. Hase.] || Τυρόω significat etiam Agito, Turbo, Commisceo; solet enim lac rudicula agitari et κυκᾶσθαι, dum πήγνυται et τυροῦται : unde Hesych. quoque τυρωθέντα exp. ταραχθέντα, κινηθέντα. Archestr. ap. Athen. 7, [p. 311, B] : Οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθῦς, Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα. [V. Τυρεύω.]

[Τύρρα, ἡ, Tyrrha. Etym. M. p. 771, 55 : Τύραννος... ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρας πόλεως Λυκιακῆς, τυραννήσαντος πρῶτον. Λυδιακῆς Sylburg.]

[Τυρραῖος, ὁ, Tyrrhæus, f. Pittaci, ap. Diog. L. 1, 76. V. Ὑρράδιος.]

[Τυρρηναῖος, α, ον, i. q. Τυρρηνικὸς, ap. Herodian. 8, 1, 12, πέλαγος, ut ap. Sozom. H. E. 1, 6, p. 16, 10, ubi Τυρρηνῶν cod. Allatii.]

[Τυρρηνία, ἡ, Tuscia, Gl. Χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Τυρρηνοῦ. Ἔστι καὶ Τυρρηνία πόλις, ἣ λέγεται καὶ Τυρρηνή. Καὶ Τυρρηνοὶ, οἱ πολῖται. Καὶ Τυρσηνὴ θάλασσα καὶ Τυρσηνίς. Καὶ κτητικὸν Τυρσηνικὸς καὶ Τυρσηνικὴ καὶ Τυρσηνικόν. Λέγονται καὶ Τυρρηνοὶ οἱ Ἀδριᾶται, ἀπὸ Τυρρηνοῦ (excidisse quid conjicit Meinek.) κατὰ Δωρίδα διάλεκτον. Ἀφ' οὗ κατὰ ἀφαίρεσιν καὶ γράμματος προσθέσει τύραννος ἐκλήθη, Steph. Byz. Τυρσηνία de terra Lycophr. 1239, Herodot. 1, 94, 163 etc. Thucydides 6, 88, 6. Τυρρηνία Plato Tim. p. 25, B, Critiæ p. 114, C, Aristot. Polit. 7, 10 med., Strabo et alii. || Gentile Τυρρηνὸς, ἡ, ὸν, Etruscus, Gl., vel Τυρσηνὸς, ἡ, ὸν, ut Hom. H. Bacch. 8 : Ληισταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον Τυρσηνοί. Hesiod. Th. 1016 : Οἳ δ' ἤτοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσιν ἄνασσον, quibuscum conf. Dionys. A. R. 1, 29 med. : Ἦν γάρ δὴ χρόνος ὅτε καὶ Λατῖνοι καὶ Ὀμβρικοὶ καὶ Αὔσονες καὶ συχνοὶ ἄλλοι Τυρρηνοὶ ὑφ' Ἑλλήνων ἐλέγοντο, τῆς διὰ μακροῦ τῶν ἐθνῶν οἰκήσεως ἀσαφῆ ποιούσης τοῖς πρόσω τὴν ἀκρίβειαν. Id. ib. 26 : Τοὺς δὲ Τυρρηνοὺς οἱ μὲν αὐτόχθονας Ἰταλίας ἀποφαίνουσιν, οἱ δὲ ἐπήλυδας, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτοῖς ταύτην οἱ μὲν αὐθιγενὲς τὸ ἔθνος ποιοῦντες ἐπὶ τῶν ἐρυμάτων, ἃ πρῶτοι τῶν τῇδε οἰκούντων κατεσκεύασαν, τεθῆναι λέγουσι· τύρσεις γὰρ καὶ παρὰ Τυρρηνοῖς αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις ὀνομάζονται, ὥσπερ παρ' Ἕλλησιν.... Οἱ δὲ μετανάστας μυθολογοῦντες αὐτοὺς εἶναι Τυρρηνὸν ἀποφαίνουσιν ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας γενόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ θέσθαι τῷ ἔθνει τοὔνομα· 30 : Τούτῳ μὲν δὴ τῷ τεκμηρίῳ χρώμενος (quod lingua utantur diversa) ἑτέρους εἶναι πείθομαι τῶν Τυρρηνῶν τοὺς Πελασγούς. Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Λυδῶν τοὺς Τυρρηνοὺς ἀποίκους οἶμαι γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ ἐκείνοις ὁμόγλωσσοί εἰσιν, οὐδὲ ἔστιν εἰπεῖν ὡς φωνῇ μὲν οὐκέτι χρῶνται παραπλησίᾳ, ἄλλα δέ τινα διασώζουσι τῆς μητροπόλεως γῆς μηνύματα· οὔτε γὰρ θεοὺς Λυδοῖς τοὺς αὐτοὺς νομίζουσιν οὔτε νόμοις οὔτε ἐπιτηδεύμασι κέχρηνται παραπλησίοις, ἀλλὰ κατά γε ταῦτα πλέον Λυδῶν διαφέρουσιν ἢ Πελασγῶν. Κινδυνεύουσι γὰρ τοῖς ἀληθέσι μᾶλλον ἐοικότα λέγειν (οἱ) μηδαμόθεν ἀφιγμένον, ἀλλ' ἐπιχώριον τὸ ἔθνος ἀποφαίνοντες, ἐπειδὴ ἀρχαῖόν τε πάνυ καὶ οὐδενὶ ἄλλῳ γένει οὔτε ὁμόγλωσσον οὔτε ὁμοδίαιτον εὑρίσκεται. Ὠνομάσθαι δ' ὑφ' Ἑλλήνων αὐτὸ τῇ προσηγορίᾳ ταύτῃ οὐδὲν κωλύει καὶ διὰ τὰς ἐν τύρσεσιν οἰκήσεις καὶ ἀπ' ἀνδρὸς δυνάστου. Lycophr. 1085 : Πόρον Τυρσηνόν. Oppian. Hal. 5, 216 : Τυρσηνοῦ πόντοιο, et alii. Fem. Dionys. Per. 100 : Τυρσηνῇ Σικελῇ τε καὶ Ἀδριάδι (ἀμφιτρίτῃ). Crinagor. Anth. Pal. 6, 350, 1 : Τυρσηνῆς σάλπιγγος. Herodot. 1, 57, 166 sq. Et Dor. Τυρσανὸς, ut ap. Pind. Pyth. 1, 72 : Ὁ Τυρσανῶν ἀλαλατός. Cujus exemplo Niebuhrius Scriptt. min. vol. 2, p. 228 (conf. Hist. Rom. vol. 1, p. 44) in galea Hieronis ap. Bœckh. vol. 1, p. 34, n. 16 : ΤΟΙΔΙΤΥΡΑΝ ΑΠΟ ΚΥΜΑΣ, si esset τῷ Διὶ Τυρράν' ἀπὸ Κύμας, necessario dicendum fuisse opinabatur Τυρσανά. Cum altero Latinorum, qui etiam *Tyrrhenus* semper dixerunt, *turris* pro τύρσις contulit Bœckh. p. 883. Τυρρηνῶν est etiam ap. Simonid. Anth. Pal. 7, p. 310, 1 : Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας, pro quo tamen ib. p. 246, n. 270, 1, τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας. Simonides si prius scripsit, haud dubie dixit Τυρσηνῶν, pariter atque Æschylus ap. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1 : Τυρρηνὸν γενεὰν, φαρμακοποιὸν ἔθνος, scripserat Τυρσηνῶν. Sic in verbis Sophoclis fr. Inachi et Thuc. 4, 109, 3, ap. Dionys. A. R. 1, 25, illata forma qua ipse utitur Τυρρηνὸς pro altera quæ sola locum habet apud illos. Eur. Med. 1359 : Τυρσηνὸν πέδον. Orph. Arg. 1247 : Τυρρηνάς θ' ἱκόμεθ' ἀκτὰς, scripsit vel scribere debuit Τυρσηνάς. Quæ forma etiam ap. Dionys. Per. 347, 349, in alteram abierat. Diod. 5, 40 : Τὴν σάλπιγγα ἐξεῦρον ἀπ' ἐκείνων ὀνομασθεῖσαν Τυρρηνήν. Hesychius : Τυρρηνοὶ δεσμοὶ, pro quo antea Δεσμοὶ τυρρανικοὶ (Τυρρηνικοὶ), ubi v. intt., et Steph. Byz. in Κύζικος : Ὡς τὸ Τυρσηνοὶ (δεσμοὶ) ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοὶ, οἱ χαλεποὶ, διὰ τὸ λῃστρικοὺς εἶναι τοὺς Τυρρηνούς. || Adj. Τυρρηνικὸς vel Τυρσηνικὸς, ἡ, όν, Æsch. Eum. 567 : Τυρσηνικὴ σάλπιγξ, ut Soph. Aj. 17, κώδωνος. Id. fr. Triptol. ap. Dionys. A. R. 1, 12, κόλπος, ubi Τυρρηνικός. Lycophr. 649, 715. De Sophocle quod dicit

gramm. Bekk. An. p. 414, 3 : Εἶναι δὲ καὶ νεκυομαν- A
τεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ, tanquam
ab adj. Τυρσήνιος, α, ον, suspectum est, quum ex præ-
cedentibus male illatum videatur λίμνη. Eur. Rhes.
988 : Τυρσηνικῆς σάλπιγγος· Heracl. 830 ; Cycl. 11 :
Γένος Τυρσηνικὸν λῃστῶν. Forma Τυρρηνικὸς præter
geographos Plato Leg. 5, p. 738, C, Aristot. Meteor.
2, 1 fin. De calceis Pollux 7, 86 : Κρατῖνος ἐν τοῖς
Νόμοις, Σανδάλια Τυρρηνικά· 92 : Τυρρηνικά· τὸ κάττυμα
ξύλινον τετράγωνον, οἱ δὲ ἱμάντες ἐπίχρυσοι· σανδάλιον
γὰρ ἦν, ὑπέδησε δ' αὐτὸ Φειδίας τὴν Ἀθηνᾶν. Photius :
Τυρηνικὰ (male Pors. τυραννικὰ) σανδάλια, πολυτελῆ.
Hesychius : Τυρρηνικὰ σανδάλια· κάττυμά τι ὑψηλὸν
οὕτω καλεῖται. || Fem. Τυρσηνίς, ίδος, Eur. Med. 1342 :
Τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης· Apoll. Rh. 3, 312 : Ἠπείρου
Τυρσηνίδος· et alibi cum aliis poetis. Theophr. H. Pl.
5, 8, 3 : Τῶν Τυρρηνίδων (navium). Dionys. A. R. 1,
29 med. : Τυρρηνίδα πόλιν, ut Strabo 5, p. 220, 223.
Polyæn. 8, 8, ἐσθῆτα, et de mulieribus 7, 49, Τυρρη-
νίδες. || F. Telephi Τυρσηνὸς memoratur ap. Lycophr.
1248. F. Atyis ap. Herodot. 1, 94, Dionys. A. R. 1, B
27, Strab. 5, p. 219, 221, Eustath. ad Dionys. Per.
347, de quo Τυρρήνου in Bekk. Anecd. vol. 1, p. 452,
3, in Etym. M. cod. Voss. ante Τυτθὸν inserente
Τυρσηνία, deterius ἀπὸ Τύρσηνος. Τυρρηνὸς, frater
Pythagoræ, est ap. Diog. L. 8, 2, Porphyr. Vit.
Pyth. s. 2. Ap. Dionys. A. R. 1, 70 : Ἡ Λαύνα δί-
δωσιν ἑαυτὴν Τυρρηνῷ τινι συφορβίων ἐπιμελητῇ βασιλι-
κῶν, ubi τυράννῳ cod. Ambros. ap. Majum ad Vir-
gilii Intt. vett. p. 53, interpretes recte Τύρρῳ sec.
Virgilium. L. Dind.]

[Τυρρηνίζω, ίσω, ιῶ, Etruscos imitor. Polyæn. 8,
8 : Ἐσθῆτα ἔχων Τυρρηνίδα καὶ τῇ φωνῇ τυρρηνί-
ζων. L. Dind.]

[Τυρρηνικουργής, ὁ, Qui Tyrrhenica arte factus est.
Pollux 7, 93, ubi de calceis Τυρρηνικοῖς, de quibus in
Τυρρηνία, dixerat, addit : Ἐκάλουν δ' αὐτὰ Τυρρηνι-
κουργῆ, ὥσπερ καὶ τὰ ἔμβαθρα ῥηνιουργῆ.]

[Τυρρηνολέτης, ὁ, Qui Tyrrhenos perdit s. perdidit.
Hymnus in Bacchum Anth. Pal. 9, 524, 20, inter
epitheta dei.] C

[Τυρρηνός. V. Τυρρηνία.]

[Τυρρίδιον, τὸ, Turricula. Inscr. Sicula Gruteri p.
213 : Ἄχρι ποτὶ τὰν ῥεῖνα τὰν ἐχομέναν τοῦ β' τυρριδίου.
Ducang. N. loci potius esse conjicit Franz. C. I. vol.
3, p. 619, et illic (p. 618, 77) et ib. 65 : Ποτὶ τὰν
ῥεῖνα τὰν ποτὶ τὸ Τυρρίδιον. L. Dind.]

[Τύρρις. V. Τύρσις.]

[Τύρρος. V. Τυρρηνία fin.]

[Τυρσηνίς, ίδος, ἡ, Tyrsenis, n. Pythagoreæ, ap.
Iamblich. Vit. Pythag. c. 36, p. 532, ubi Τυρσηνὶς
Συβαρῖτις, cum varr. Τυρσηΐνις et Τυρσηΐς.]

[Τύρσητα, πόλις Σαυνιτῶν. Φίλιστος ια'. Τὸ ἐθνικὸν
Τυρσητῖνος, Steph. Byz. Τυρσητία Meinek.]

Τύρσις, εως, [et ιος,] ἡ, Turris, ea præsertim, quæ
est in mœnibus, ut vult Galen. [in Gl.] ap. Hippocr.
[p. 808, G : Πρὸς τύρσιν τινὰ ὑψηλήν. Galen. vol. 12,
p. 376, B. Hemst. Erotian. p. 364 : Τύρσις, Βακχεῖος
ἐν α' φησι, σκηνὴ ἢ πύργος ἢ προμαχών.] Est etiam πε-
ρίβολος τοῦ τείχους, ut vult Suid., Xenophontis l. [Cy-
rop. 7, 5, 10] afferens : quem ap. eum vide. [Epigr. D
Anth. Plan. 279, 2 : Ὅτε τύρσιν ἐτειχοδόμει Ἀλκάθοος.]
Hesychio est etiam Propugnaculum. Bud. a Philo-
strato pro Munitionibus aut Ambitu urbis poni tra-
dit. [De urbe Pind. Ol. 2, 37 : Ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ
Κρόνου τύρσιν, intelligit schol., qui πόλιν. Lycophr.
717 : Φαλήρου τύρσις. Schol. : Τῆς Νεαπόλεως τὸ τεῖχος·
οἱ Τυρσηνοὶ πρῶτον τὴν τειχοποιίαν εὗρον. 834 : Ἐπόψε-
ται δὲ τύρσιας Κηφηίδας. Schol., πόλεις, ἀνοικοδομήματα,
eodemque modo 1209, 1273, τεῖχος, πόλιν. Nicand.
Al. 2 : Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι
τύρσεσιν ἐστήσαντο. Schol., εἰ καὶ μὴ σύνεγγυς ἔχομεν
τοὺς κλήρους τῶν πόλεων ἐπὶ τῆς Ἀσίας· δήμους δὲ λέγει
τὰ ἀθροίσματα τῶν τε προγόνων καὶ τῶν κτιστῶν. Τύρσεις
δεῖ ἀκούειν τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ τὰς ἐπάλξεις, ὅπερ κυρίως
σημαίνουσιν κτλ. Orph. Arg. 151 : Τύρσιν ἐρυμνῆς Μι-
λήτοιο. Xen. Anab. 4, 4, 2 : Ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις
τύρσεις ἐπῆσαν· 5, 2, 5 : Τάφρος ἦν εὐρεῖα ἀναβεβλημένη,
καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς· καὶ τύρσεις πυκναὶ ξύλιναι
πεποιημέναι· et ib. 15, 17. Ib. 7, 2, 21 : Ὁ δ' ἦν ἐν
τύρσει μάλα φυλαττόμενος· 8, 12 : Τὰ πέριξ ὄντα ἀνδρά-
ποδα τῆς τύρσιος· 13 : Ἐπεὶ οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὴν
τύρσιν· ὑψηλὴ γὰρ ἦν καὶ μεγάλη, καὶ προμαχεῶνας καὶ
ἄνδρας πολλοὺς καὶ μαχίμους ἔχουσα· H. Gr. 3, 2, 15;
4, 7, 6. L. D. Schol. Oppian. Hal. 5, 118 : T., πύρ-
γον, τὰ ἄκρα τοῦ τείχους ἢ τὸν περίπατον. Theodoret.
Hist. eccl. p. 770, D : Τύρσεις ἀνῳκοδόμει καὶ σταυρώ-
ματα καταπηγνύς. Hase.] Item Τύρσος, τὸ ἐν ὕψει ᾠκο-
δομημένον, Suid. [sive Photius, et qui οἰκοδόμημα,
Hesychius. Formam Τύρρις, conservatam Latina, po-
nit Hesychius primum inter Τυρρηνικὰ et Τυρρηνοί,
ubi pro Τυρίς, ὁ περίβολος τοῦ τείχους, unde HSt. in
Ind. :] Τυρίς, Ambitus muri, Hesych. [interpretes
Τύρρις, tum post Τυρρηνοί, ubi pro Τύρσις, πύργος,
ἔπαλξις, προμαχών· Τύρσις τὰ αὐτά, iidem Τύρρις.
V. Dionys. in Τυρρηνὸς cit. et Τυρρίδιον. Τούρσεσιν pro
τύρσεσιν liber Diodori 11, 38. L. Dind.]

[Τύρσος. V. Τύρσις.]

[Τύρταιος vel Τυρταῖος, qui frequentior est accen-
tus, ὁ, Tyrtæus, poeta Athen. ap. Plat. Leg. 1, p.
629, A, etc. Strab. 6, p. 279; 8, p. 362, 366, cujus
fragmenta quædam sunt ap. Stobæum et alios.]

[Τύρταμος, ὁ, Tyrtamus, Theophrasti Eresii nomen,
antequam altero vocaretur, sec. Diog. L. 5, 38,
Olympiod. Vita Plat. p. 583, Strab. 13, p. 618 : Τύρ-
ταμος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀρι-
στοτέλης Θεόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου
ὀνόματος κακοφωνίαν, κτλ. Steph. Byz. v. Ἔρεσος, ubi
Meinekius notat in Τυρταῖος corruptum ap. Eustath.
Opusc. p. 327, 63.]

Τύρω, affertur ab eo qui Argumentum scripsit
Œdipodis Tyranni Sophoclei, tanquam ex eo de-
rivatum sit τύραννος. Dictus est τύραννος, inquit, κατὰ
τὸ ἔτυμον, quasi τύρων τοὺς λαοὺς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων.
Quæ si sequamur, τύρειν esse dicemus Vexare, Mo-
lestia afficere; atque adeo idem quod τείρειν. Sed
exemplum usus hujus verbi τύρω desidero. Subjun-
git autem, Καὶ τυρεύων δόλους κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Quæ
verba aliud etymum illi nomini tribuunt. Sed et aliud
illi dari, suo dictum loco fuit.

[Τυρώ, οῦς, ἡ, Tyro, f. Salmonei. Hom. Od. B, 120,
Λ, 235; Pind. Pyth. 4, 136; Aristoph. fr. ap. Eust.
Od. p. 1535, 22, aliique poetæ, velut Sophocles, qui
duplicem ejus nomine fabulam inscripserat, et my-
thologi, velut Diodorus, qui Exc. p. 546, 26 : Ὁ
Σαλμωνεὺς ἔσχε θυγατέρα Τυρώ, ἥτις διὰ τὴν λευκότητα
καὶ τὴν τοῦ σώματος μαλακότητα ταύτης τῆς προσηγορίας
τέτευχεν. L. D. Schol. Aristoph. Lysistr. 138 : Εἰς τὴν
Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα
εἰς σκάφη. Aristot. Poet. p. 1454, 25, de agnitione
quæ fit per signa adventicia : Οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ
τῆς σκάφης. Tyrus nomen scriptum ΤΥΡΙΑ in speculo
Etrusco apud Guiniaut. *Rel. de l'ant.* t. 3, part. 2,
tab. 193, n. 637, et Ott. Jahn. *Arch. Aufs.* ed. Gry-
phisw. a. 1845, p. 148. Hase.]

Τυρώδης, ὁ, ἡ, Caseosus, s. Qui ex caseorum ge-
nere est. Plut. [Mor. p. 131, E] : Καὶ τὰ μὲν στιφρὰ
καὶ πολύτροφα τῶν σιτίων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη, καὶ
σύκων τὰ ξηρὰ καὶ ᾠῶν τὰ ἑφθὰ, προσφέρεσθαι. [Paul.
Æg. 1, 3, p. 4, 23 : Θεωρεῖν εἰ ἔλαττον τὸ τυρῶδες τοῦ
ὀρρώδους. L. D. Oribas. t. 1, p. 236, 2 Daremb. Galen.
vol. 6, p. 766, 2, (οὐσίας) παχείας τε καὶ τυρώδους· 687,
1, παχύτητος τ.· 695, 4, ἔκ τε τοῦ τ. καὶ τοῦ θερμοῦ·
684, 16, ἐπὶ τῷ τυρώδει. Superl. τὸ τυρωδέστατον ibid.
p. 47, 6. Hase.]

[Τύρωμα, τὸ, Caseus. Jo. Geometra ap. Bandin.
Bibl. Med. vol. 1, p. 65, B fin. : Βοῶν καλῶν τύρωμα,
θρεμμάτων γάλα. L. Dind.]

[Τυρωνίδας, ὁ, Tyronidas, Tegeata, ap. Pausan. 8,
48, 1.]

[Τυρώνυμος, ὁ, ἡ, Qui nomen habet a caseo. Anna
Comn. p. 51, C. Elberling.]

[Τυρωτὸς, ή, όν, Caseatus, Gl.]

[Τυσιάνη, ἡ, Tysiana, n. feminæ in Methodii Dia-
logo p. 3 Reg.; Τυσιανὴ in Allat. p. 5, et sic alibi
Reg. Boiss.]

[Τύσκλος, πόλις Ἰταλίας. Λέγεται καὶ Τυσκλανόν. Τὸ
ἐθνικὸν Τυσκλανὸς, Steph. Byz.]

Τυτάνη, ἡ, Instrumentum ad triturandas fruges.
Hesych. [Pro Τυκάνη.]

[Τύτι, forma Æol. pro τότε, in Cram. Anecd. vol. 1, p. 64, 5.]

Τυτθὸς, ή, ὸν, [et ὁ, ἡ,] Parvus, Parvulus, Pusillus [Gl.]. Hom. Il. Z, [222, etc.] : Ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Adhuc parvulum, Puerulum, aut etiam Infantem. Atque adeo invenitur etiam τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc ὑποτίτθιον. [Conf. schol. Theocr. 1, 45.] Siquidem ἀπὸ τοῦ τυτθοῦ derivari existimatur, mutatione literæ ι in υ. [Hanc etym. ponit Etym. M., quum conferendum sit potius Τύννος. Hom. Od. O, 387 : Ὢς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα, πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων. Æsch. Ag. 1606 : Συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις. Callim. Dian. 64 : Καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί. Apoll. Rh. 4, 545 : Τυτθὸς ἐών· 3, 93 : Ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασι· 4, 832 : Ὄθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου. Theocr. 19, 5 : Τυτθὸν θηρίον· 8 : Τυτθὸς μὲν ἦς. Lycophr. 749, σπόρον. Nicand. Th. 132 : Τυτθοὶ ἐχῖνες· 755 : Φαλάγγια τυτθά. Theocr. 7, 108 : Ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη. Dionys. Per. 44 : Τυτθοὺς μὲν πλέονας (κόλπους), πίσυρας δὲ μεγίστους. Aliique poetæ.] Invenitur τυτθὸς et pro τυτθή. [Hom. Il. X, 480 : Ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν.] Vide Eust. Τυτθὸν, Parvum, Il. A, [344] : Νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισσεν [ἔτισεν], Ne minimum quidem me honoravit, Ne tantillo quidem honore me affecit. [Iisdem verbis Hesiod. ap. Tzetzen ad Lycophr. 682. Hom. Il. E, 443 : Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω· Η, 334 : Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν· K, 345 : Ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθόν· M, 406 : Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· N, 185 : Ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος τυτθόν· O, 628 : Τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται· Π, 302 : Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· P, 609 : Τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν· T, 335 : Τυτθὸν ἔτι ζώοντα· Φ, 604, ὑπεκπροθέοντα· Ψ, 730 : Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός· Ω, 170, φθεγξαμένη· Od. I, 483, ἐδεύησεν· T, 509 : Τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι· X, 494 : Κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν. Hesiod. Th. 62 : Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς... Ὀλύμπου· pro quo τυτθὸς ὄπισθεν scriptum videtur Op. 467. Callim. Dian. 30 : Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης χωομένης ἀλέγοιμι· et alii. Cum præp. Oppian. Hal. 5, 463 : Ἀλλ' αὐτοῦ μίμναζε παρέστιος ἐξέτι τυτθοῦ. Apoll. Rh. 1, 1359 : Ἀτὰρ οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο ἠοῦς τελλομένης. Theocr. 1, 45 : Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν... βέβριθεν ἀλωά. Bion 17, 3 : Τυτθὸν ἔφαν, Parum dixi. Leonidas Tar. Anth. Plan. 230, 3 : Μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν. Plur. Hom. Od. M, 174 : Κηροῖο μέγαν τροχὸν τυτθὰ διατμήξας· 388 : Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι. Quintus 14, 524 : Ἄφαρ δέ μιν ἄλλυδις ἄλλῃ ἐσκέδασεν διὰ τυτθά. Æsch. Pers. 565 : Τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν, Vix, Ægre. De accentu Arcad. p. 49, 7, 13.]

[Τυττυγίας, ὁ, n. viri, quo ἀνδραποδιστὴν fuisse perhibet Zenob. 5, 36 et Plut. 105, in prov. Οἶδε (οὐδὲν Plut., οὐ δὴ Valcken.) Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας. Nomini græco similius foret Τεττιγίας.]

Τυτὼ, Noctua, [ἡ γλαῦξ] Hesych. [Dicta a sono, quem edit. Plaut. Menæchm. 4, 2, 90 : Vin' afferri noctuam, quæ tu tu usque dicat tibi ?]

[Τυφαόνιος, Τυφαονὶς, Τυφάων. V. Τυφωνικὸς, Τυφῶν.]

Τῡφεδᾰνὸς, ὁ, Senis est epith., decrepiti sc. et propediem cremandi, ut Eust. [Od. p. 1431, 40] scribit senes τυφεδανοὺς dici διὰ τὸ δεῖν ἤδη τύφεσθαι τοὺς τοιούτους, ἤγουν καίεσθαι νεκρικῶς : unde et τυμβογέροντας nominari, et σοροπλήκτους s. σοροπλῆγας, quoniam busto propediem inferendi sunt : quos Latini Capulares appellant. Sic vero et in Lex. meo vet. τυφεδανὸς exp. ὁ ἡλικίαν ἔχων τοῦ τύφεσθαι, nec non τετυφωμένος [sic etiam Hesych.], καὶ ἀσθενὴς οἷον καπνός. [Ita Photius et Zonaras.] Utitur autem eo vocab. Aristoph. Vesp. [1364] : Ὦ οὗτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ. Ubi schol. annotat, eum hoc vocab. usum esse, quoniam τυφογέροντας vocare solent τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι. De decrepito certe et effœto dici s. capulari, ipse poeta innuit, quum dicit eum videri ἐρᾷν ὡραίας σοροῦ, h. e. ἐρᾷν ὡραίας γυναικός : quum tamen potius debeat ἐρᾷν σοροῦ, utpote defectus viribus, et senio confectus, ac sandapila propediem efferendus. Vide et Τυφογέρων. [Theognosto Can. p. 24, 32 : Τυφεδανὸς, καπνός.]

Τῡφεδὼν, όνος [vel ῶνος], ἡ, Accensio, Inflammatio, Ustio, καῦσις, ut in Lex. meo vet. exp. nec non a Suida [qui Τυφεδῶνος ponens addit ὄνομα κύριον, confundens, ut videtur, cum Τυφῶνος, et Etym. Ms. Paris. ap. Ruhnk. ad Timæum p. 251. Œnomaus ap. Euseb. Præp. 5, 36, p. 234, C : Εἰς ἄστυ ἀπαγάγωσιν, ὥσπερ τινὰ ἀγαθὴν τύχην, κακὴν οὖσαν ὡς ἀληθῶς οὐ τύχην, ἀλλὰ τυφεδόνα. Eust. Opusc. p. 120, 42 : Ἀμαλδύνεσθαι τυφεδόνι φροντίδων. De forma per ω Herodian. Περὶ μον. λ. p. 9, 20 : Καθόλου τὰ διὰ τοῦ ηδων καὶ εδων, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ποιεῖ. Τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ, Τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις, ἕνεκα μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν. Utramque formam memorat Theognost. Can. p. 32, 13; 39, 28, τυφεδῶνα tantum Chœrob. vol. 1, p. 341, 28. L. Dindorf.]

[Τυφέω. V. Τύφω.]

[Τυφεὼν, ῶνος, ὁ, Typheon, inter nn. in εὼν, ap. Chœrob. Can. p. 72, 3.]

[Τύφη, ἡ, ἀδιάρρακτος καὶ ὁμαλής, Theophr. H. Pl. 1, 5, 3; sine ramis 1, 8, 1 ; lacus Orchomenii 4, 10, 13; describitur ib. 5-7. Dalecampius comparavit Dioscoridis τύφην 3, 133, Typham latifoliam L. Consentit Sprengel. Equidem, quum typha hæc tanquam planta peculiaris lacus Orchomenii descripta sit, dubius hæreo. Schneider. Ind. Theophr. Esse Typham angustifoliam L. opinatur Fraas. Syn. plantt. floræ cl. p. 270. Hase. V. Τυφήρης. Pro τίφη scriptum v. in illo. Sic ap. anon. in Ideleri Phys. vol. 2, p. 263, 33 : Τύφη, βρῶμος· ἡ δὲ ὄλυρα μέσον ἐστὶ σίτου καὶ τύφης καὶ βρώμης. Et ap. Ermerins. Anecd. p. 263, c. 16 : Οἱ ἐκ τῆς τύφης καὶ κέγχρου. L. Dind.]

Τῡφήρης, ὁ, ἡ, videtur accipi pro Ardens s. Fumans, in hoc ap. Suid. disticho [Antipatri Anth. Pal. 6, 249, 1] : Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον, Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Ubi tamen ipse exp. τυφωνικήν. [« Intelligendus lychnus ἐκ τύφης factus. Ut a κλίνη κλινήρης, sic a τύφη τυφήρης. Est autem τύφη Herba palustris, quæ lucernis faciendis inserviebat, de qua Strabo 5, p. 226 : Τύφη τε καὶ πάπυρος ἀνθήλη τε πολλὴ κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. » Toup.]

[Τυφίον, ὄρος Βοιωτίας, Hesychius. Simile Τυφαόνιον, de quo in Τυφωνικός.]

[Τυφίων, ὁ, Typhion, n. pr. viri, Panofka *Philol. Abh. der Kœnigl. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1848, p. 187 conjicit leg. ubi Furlanetti *Ant. lapide Patav.* p. 111 ΤΥΘΙΟΝ. Hase.]

[Τυφλάγκιστρον, τὸ, Instrumentum chirurgicum, ap. Paul. Æg. 6, 5, p. 77, 12 : Τῷ τυφλαγκίστρῳ τοῦτο ἀνατείναντες καὶ περιστρέψαντες. Oribas. p. 161, 18 ed. Cocch. : Πρὸς δὲ ἑκατέραν ἐνέργειαν ὑποβάλλεται τῷ κρίκῳ τοῦ δακτυλιδίου δορύδιον τυφλαγκίστρου ἢ πλάτη μήλης. Id. p. 38, 50, 51, 52, 53, 54, 57 ed. Mai.]

[Τυφλάγρα, ἡ, Cæcitas. Glossæ græcobarb. : Στρέψιμον τῶν ὀμματίων, τυφλάραν, στραβάραν. Τυφλάγρα ap. Richardum in Scuto fidei part. 1, p. 290. Ducang.]

Τύφλη, ἡ, piscis quidam [Niliacus] ap. Athen. [7, p. 312, B. V. Τυφλίνης. « Hunc Schneider. Hist. piscium p. 5 eundem esse opinatur ac Τυφλῖνον. » Hase.]

[Τυφλὴ, ἡ, Pera. Schol. cod. Palat. in Syring. Theocr. Anth. Pal. vol. 3, p. 820, 11 : Τυφλοφόρους δὲ εἶπε τοὺς ἀγροίκους, ἐπειδὴ πήρας φοροῦσι· πήρα δὲ καὶ τυφλὴ συνώνυμα. Boiss. Lusit poeta similitudine vocc. πήρα et πηρά.]

[Τυφληνίδιον, Τυφλῆνις. V. Τυφλίνης.]

[Τυφλίνης s. Τυφλῖνος, ἰχθὺς Νειλῴτιος (quod v.) καὶ ὄφεος εἶδος, teste Hesychio v. Τυφλῖνος, qui brevi post scribit, Τυφλῶνες, εἶδος ὄφεων, et antea voc. Κωφίας exponit ὄφεως εἶδος, ὁ καὶ Τυφλίας, pro quo legendum suspicor Τυφλῖνος (immo Τυφλίνας, ut ap. Aristot. l. altero est var. τυφλίαι, et in Gl. : Τυφλίας, Cæca), uti in altero loco pro Τυφλῶνες rescribendum Τυφλῶπες ex Æliani N. A. 8, 13, et Nicandri Th. 393 (492), ubi schol. explicat τυφλῖνος. Jablonsk. HSt. in Τυφλώψ :] Sed et Τυφλίναι nominantur iidem, nec non Τυφλῖνοι, Aristot. H. A. 8, [c. 24 med.] : Τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι, Serpentibus qui τυφλῖνοι dicuntur. 6, 13 [ante

A fin.] : Ὥσπερ οἱ τυφλῖναι ὄφεις. Sed suspecta mihi hæc posterior scriptura est. Latini quidam Cæcilias appellant, ut Colum. : Plin. autem Cæcos serpentes, 9, 51. [Ælian. N. A. 8, 13 : Τὸν τύφλωπα δὲ, ὃν καὶ τυφλίνην καλοῦσιν, καὶ κωφίαν δὲ προσέτι, κεφαλὴν μὲν παραπλησίαν ἔχειν μυραίνῃ λέγει τις λόγος, ὀφθαλμοὺς δὲ ἄγαν βραχίστους, καὶ θάτερον μὲν τοῖν ὀνομάτοιν ἐντεῦθεν εἴληφεν. Ubi scr. τυφλῶπα, quod v. « Τυφλῖνοι, Pisces marini, Marcell. Sidet. 25 : Τυφλῖνοι νάρκη τε. » Kall. Geopon. 20, 19 : Τοῦ φλοῖνος ποταμίου, Nicol. τυφλίνου. Ap. Artemidor. 4, 56, p. 368, 9 : Τὰ δὲ μείζονα τὴν φαντασίαν τῆς δυνάμεως ἔχοντα (ζῶα) ἀλαζόνας καὶ ἀνυποστάτους ἀνθρώπους (παρίστησιν), ὡς παρίας (παρείας) καὶ φυσσαλὸς (φύσαλος) καὶ τυφλῆνις, haud dubie scribendum τυφλίνης. Sic ap. Xenocratem p. 28 ult. ed. Matth. : Καλεῖται δὲ ἃ μὲν κορακίδια, ἃ δὲ βωρίδια, ἃ δὲ κόλλια, ἃ δὲ τυφληνίδια, recte Coraes p. 21, κολίδια et post Nicol. ad l. Geopon. τυφλινίδια, deque hoc pisce etiam nunc Τυφλῖνος vocato dixit p. 181. L. D. Oribas. t. 1, p. 159, 9 Daremb. Bussemak. Schol. in Oppian. p. 659 Τυφλῖνον conjicit esse Syngnathum Ty- B phlen L. Hase.]

[Τυφλογενὴς, ὁ, ἡ, Cæcigena, Gl.]

[Τυφλοκομεῖον, τὸ, in Miraculis S. Anastasii Persæ Mart. c. 12, Hospitium cæcorum. Ducang.]

[Τυφλομαχία, ἡ, Cæcorum pugna. Anast. Sin. Hodeg. p. 18, 25 : Ὥσπερ ἔν τινι νυκτομαχίᾳ, μᾶλλον δὲ τ. Hase.]

[Τυφλόνους, ὁ, ἡ, Mente cæcus. Theodor. Stud. p. 147, C. L. Dind.]

[Τυφλοπανιάζω, Colaphum impingo. Lexicon Gr. Ms. Reg. cod. 2062 : Κολαφίζειν, πυγμῇ παίειν, τύπτειν, ἀποκωλύειν τὸ φῶς ἢ τὸ τυφλοπανιάζειν. Vox formata videtur ex Τυφλοπάνιον, i. e. Pannus qui cæci oculis aptatur, ut alapa præstet quod τυφλοπάνιον. Ducang.]

Τυφλοπλαστέω, Cæcum fingo. [Philo vol. 1, p. 521, 29 : Καταφρονητικῶς ἔχειν τῶν ὅσα αἱ κεναὶ δόξαι τυφλοπλαστοῦσι. Τυφοπλαστοῦσι Mss. ap. Mangejum p. 732 et Euseb. Præp. p. 389, C. L. Dind. Idem vol. 1, p. 654, 1 : Γελάσας ὅσα οἱ θνητοὶ τυφλοπλαστοῦσιν, Irrisis figmentis cæcorum mortalium. Hase.] Unde in C Lex. meo vet. et ap. Suid., Τυφλοπλαστεῖται, τυφλὸς πλάττεται, s. ἀναπλάττεται : ut Suid. [et Phot.] habet : ap. quem subjungitur in manuscripto etiam cod. [ex dittographia] : Καὶ Τυφλοπτεῖται, ὁμοίως. Ita ut hoc verbum Τυφλοπτέομαι synonymum præcedenti τυφλοπλαστέομαι esse putandum sit, si tamen mendo caret. [HSt. in Ind. :] Τυφλοπατέομαι, in VV. LL. Cæcum simulo. Afferturque ex Etym., τυφλὸν πλάττομαι. Sed errori qui ap. Etymologum est, error additur; nam Τυφλοπατεῖται (pro quo reponendum est τυφλοπλαστεῖται), Etym. non exp. τυφλὸν πλάττεται, sed τυφλὸς πλάττεται.

[Τυφλοπλάστης, ὁ, ap. Philon. vol. 2, p. 345, 29 : Τὰς ματαίους... καὶ χλεύης ἀξίας μυθογράφων ἢ μιμολόγων ἢ τυφλοπλαστῶν τὰ μηδενὸς ἄξια σεμνοποιούντων μακρὰς ῥήσεις, vertitur Præstigiatorum.]

[Τυφλόπλους. V. Τυφλόπους.]

[Τυφλοποιὸς, ὁ, ἡ, Cæcum faciens. Schol. Theocr. 10, 19. Boiss. Eudocia p. 158, Ἔρως. Schleusner. D Eust. Od. p. 1769, 52.]

[Τυφλοποντικὸς, ὁ, Talpa. Glossa Galeano Photii codici adscripta, p. 611 Dobr. : Σπάλαξ λέγεται ὁ τυφλοπονικός (sic), incerta, ut notat Dobræus, scriptura, quam correxit Hasius, hodieque Græcis dici annotans Murem ποντικόν, et Talpam τυφλοποντικόν. Osann.]

[Τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui cæcus ingreditur. Eur. Phœn. 1549 : Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει. « Quo in loco Geel. ed. Phœn. a. 1846, p. 227 malebat τυφλόπλουν. » Hase.]

[Τυφλοπτέω. V. Τυφλοπλαστέω.]

Τυφλὸς, ἡ, ὸν, Cæcus, Oculis captus, Orbus [Gl.] luminibus. [Aristot. Metaph. 4, p. 114, 18 : Τυφλὸς οὐ λέγεται ὁ ἑτερόφθαλμος, ἀλλ' ὁ ἐν ἀμφοῖν μὴ ἔχων ὄψιν.] Hom. Il. Z, [139] : Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Luminibus eum privavit. [H. Apoll. 172 : Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ. Archiloch. ap. Athen. 7, p. 299, A, ἐγχέλυας. Soph. OEd. T. 389 : Δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός· et alibi. Eur. quum sæpe de hominibus, tum de rebus, ut Hec. 1050 : Τυφλὸν τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί· Phœn. 834, 1538, 1616. 1066 : Εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον ἀκέσσαι', Ἅλιε, τυφλὸν φέγγος ἀπαλλάξας· 1117 : Τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλόν; Cycl. 698 : Τυφλὴν γάρ ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ' ἔφη· Ion. 744 : Καὶ τοῦτο (τὸ βάκτρον) τυφλὸν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ· Phœn. 1699 : Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ· fr. Phaeth. ap. Stob. Fl. 93, 2, 2 : Ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ, τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης; Lycophr. 1102, χερσί. Lollius Bass. Anth. Pal. 9, 289, 4 : Τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις χοιράδας ἐς πέτρας. Plato Leg. 1, p. 631, C: Πλοῦτος οὐ τυφλὸς, ἀλλ' ὀξὺ βλέπων, ἄνπερ ἅμ' ἕπηται φρονήσει.] Plut. [Mor. p. 98, A], de fortuna : Ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν, ὡς τυφλοὶ περιπίπτοντες αὐτῇ· Symp. 2 : Ταυτὶ καὶ τυφλῷ δῆλα. Quibus verbis Antigonus sese εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπτε, sc. λαβὼν ἀξίωμα μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένον. [Id. Mor. p. 1098, F.] Proverbialia autem Τυφλότερος ἀσπάλακος et Τυφλότερος λεβηρίδος, [et Τυφλῷ διανεύεις, δῆλον, Plat. Reip. 3, p. 465, D; 8, p. 550, D, et al.] vide ap. Suid. [et alios] et Erasm. Metaphorice etiam dicuntur corporis aliquæ partes esse τυφλαί. Xen. Cyrop. 3, [3, 45] : Μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα, ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Ubi dorsum vocat τυφλὸν et ἄχειρον, quoniam oculi et manus in anteriore corporis parte sunt. [V. supra. Plat. Reip. 7, p. 518, C : Οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες.] Apud JCtos autem et Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, Virgilio Cæci parietes : in quibus non sunt φωταγωγοὶ θυρίδες, i. e. Fenestræ quæ lumen intromittant et inferant in conclave vel domum. Et τυφλὸν τρῆμα Anatomici in osse lapidoso vocarunt foramen quoddam, quo injecto funiculo aut seta porcina exitum non reperirent; anfractuosum enim est, nec recta perforatum. Iidem vero τυφλὸν ἔντερον, Cæcum intestinum, nominarunt Intestinum a ventriculo ordine quartum, sed primum crassorum, desinens qua τὸ κῶλον incipit. Ex eo autem ita dixerunt, ut videtur, quoniam quum in modum ventriculi rotundius sit, non autem oblongum ut reliqua, uno foramine, tanquam oculo, sit præditum, ut inter alia tradit Gorr. [Aristot. De partt. an. 3, 14 ante fin. : Πᾶσι δὲ τοῖς μὴ εὐθυεντέροις προϊοῦσιν εὐρύτερον γίγνεται τὸ μόριον τοῦτο, καὶ τὸ καλούμενον κόλον ἔχουσι, καὶ τοῦ ἐντέρου τυφλόν τι καὶ ὀγκῶδες· fin.: Τοῖς μὲν οὖν θήλεσι γίγνεται ὅπου ἂν τύχῃ τοῦ ἄνω ἐντέρου ἡ νῆστις· οἱ δ' ἄρρενες ἔχουσι πρὸ τοῦ τυφλοῦ καὶ τῆς κάτω κοιλίας. Schol. Hom. Il. M, 189. Pollux 2, 210, et 4, 202, τυφλὴ αἱμορροΐς.] Rursum homo esse τυφλὸς alicujus rei dicitur, quam non perspicit et videt. Plut. Solone [c. 12] : Τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος, Homo futura prospicere nequit, Homo futuri ignarus est. Vide et Τυφλόω. [Xen. Conv. 4, 12 : Τυφλὸς τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἢ ἐκείνου καὶ ἑνὸς ὄντος. Clemens Alex. p. 954 : Τῶν ἔνδον ὄντες τυφλοὶ κτημάτων.] || Item τυφλὸν dicitur Quod non videtur, Minime s. Vix apparens, Obscurum : τ. κίνημα, Id. in Galba [c. 18] dixit Motum obscurum. Sic τυφλὸν κῦμα in Epigr. [Serapionis Anth. Pal. 7, 400, 2; anon. 12, 156, 5. Antipat. 9, 417, 4, πίδακος· Gætul. 7, 275, 2, σπιλάδες.] Rursum Plut. Sulla [c. 20], de Melane fluvio : Εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζεται. [Romul. c. 18 : Τέλμα βαθὺ καὶ τυφλόν· Æmil. c. 14 : Ὅσα δ' ἀργὰ τῆς γῆς συμπέφρακται, τυφλὰ πρὸς γένεσιν ὑδάτων ἐστίν.] Sic e Xen. [immo Antipatro modo cit.] quoque affertur τυφλὴ πίδαξ [πῖδαξ] pro Fons non apparens. [Aristot. H. A. 4, 8 ante med. : Τῆς δ' ἀκοῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως οὐδὲν ἔχουσι (pisces) φανερὸν αἰσθητήριον· ὃ γὰρ ἄν τισιν εἶναι δόξειε κατὰ τοὺς τόπους τῶν μυκτήρων, οὐδὲν περαίνει πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὰ μὲν τυφλὰ, τὰ δὲ φέρει μέχρι τῶν βραγχίων. Theophr. C. Pl. 3, 2, 8 : Ὥστε συμβαίνειν πολλὰ τυφλὰ τίκτειν τῶν βλαστημάτων· 5, 1 : Ὠζωμένον τυφλοῖς ὄζοις· H. Pl. 1, 8, 4 : Εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι· λέγω δὲ τυφλοὺς, ἀφ' ὧν μηδεὶς βλαστός.] Et ap. [Lucian. Hermot. c. 15 : Εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν (ὁδῶν)·] Suid. : Ὁδοῖς ἐπιτυγχάνει τυφλαῖς καὶ ἀνεξόδοις. Itidem Latini dicunt Cæcas fossas, Cæca vada, saxa, et alia quædam. [Soph. Tr. 1104 : Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας· fr. ap. Stob. Fl.

98, 46 : Ζώοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων, τὸ δ' ἐς αὔριον ἀεὶ τυφλὸν ἕρπει. Eur. Herc. F. 199 : Τυφλοῖς δρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι. « Herodes ap. Stob. Fl. 116, 21 : Ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου χαμπτήρ. Strabo 14, p. 686 : Εἰ ταῦτ' ἀφείς τις τὴν πρὸ τῆς Ἀλεξάνδρου στρατείας ἐπιβλέποι μνήμην, πολὺ ἂν εὕροι τούτων τυφλότερα. » Hemst.] Sed et τυφλοὶ ὄνειροι [ap. Phot. et reliquos, addentes ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν, ἢ ὅτι μύουσι προσδιαλέγονται], Cæca somnia et incerta, ut Horat. dicit Cæca sors pro ea quæ certa non est : Serm. 2 Sat. 3 : Cæca fluitantia sorte laboret reddere certa : vocantur autem ita οἱ ὄνειροι, quoniam sunt ἀπατηλοί. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ψευστάων εἰσὶν ὀνείρων. [Similiter Æsch. Prom. 250 : Θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προσδέρκεσθαι μόρον. — Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου ; — Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. Plato Reip. 6, p. 506, C : Οὐκ ᾔσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί· ὧν αἱ βέλτισται τυφλαί ;] || Hesychio si credimus, τυφλὸς accipitur nonnunquam etiam pro κωφὸς, Surdus. Suidas certe affert, ex Sophocle opinor [OEd. T. 371], Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ· pro eo, quod Latine diceremus, Non oculis solum captus es, sed auribus etiam et mente. [Eadem constr. Lucian. Vitt. auct. c. 18 : Τυφλὸς εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. Similiter autem Pind. Nem. 7, 23 : Τυφλὸν δ' ἔχει ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. Schol., ἀνόητον. Themist. Or. 20, p. 237, C, a Wakef. cit. : Οὐ γὰρ αἱ ἄμπελοι μὲν αὐτῷ καὶ ὁ κῆπος ἥμεροί τε καὶ ἔγκαρποι ἦσαν, τυφλὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία. Quod suspectum fuit. || Adv. Τυφλῶς, Plato Gorg. p. 479, B : Πρὸς τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν. Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 18 : Μηδὲ ἂν (l. αὖ) τυφλῶς καὶ ἀσκέπτως εὔελπιν εἶναι. Hierocl. Comm. in Pythag. p. 148 ed. Gaisf. L. D. Philo vol. 2, p. 329, 12 : Ἵνα τ. τῶν ἐπιτυχόντων ἐφάπτηται. Hase. || Obscure. Strabo 9, p. 442 : Οὓς τ. καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ (Homerus). Wakef.]

Τυφλόστομα, i. q. τυφλὸν στόμα, Cæcum os s. ostium : ut τυφλοστόματα Νείλου ap. Eust. [Il. p. 160, 17, ubi disserens de locutionibus βουθυτεῖν τράγον, χειρονομεῖν σκέλεσι, addit : Ἐν οἷς καὶ τὰ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Νείλου τυφλοστόματα· οὐ γὰρ ἂν λεχθείη τὸ στόμα τυφλὸν, ἀλλ' ἐμφαίνει γοργῶς τὸ τυφλόστομα ὡς δυνάμεθα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκβολήν. Conf. 308, 42.] Qua compositionis forma ap. Ammian. Marcell. legitur Στενόστομα, inter Danubii quædam ostia numeratum.

Τυφλότης, ητος, ἡ, Cæcitas. [Plat. Reip. 1, p. 353, C, Theæt. p. 199, D.] Plut. [Coriol. c. 11] : Μήτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀτυχίαν. Opponitur ei ὄψις ap. Aristot. [p. 453, 31 ed. Berol. Galen. vol. 4, p. 640, 10. Origen. vol. 3, p. 507, E, μετὰ τῆς ἰδίας κωφότητος καὶ τ. Hase. Improprie Plut. Mor. p. 738, C : Τὰ τῶν ἀφώνων γραμμάτων ὀνόματα πλὴν ἑνὸς ἅπαντα προσχρῆται τῷ ἄλφα, καθάπερ φωτὶ τῆς περὶ αὐτὰ τυφλότητος.]

[Τυφλοφόρος, ὁ, in Theocr. Fistula Anth. Pal. 15, 21, 10 : Τυφλοφόρων ἐρατὸν πᾶμα, de pastoribus. Quod explicat schol. supra in Τυφλὴ positum.]

Τυφλόω, [Cæco, Gl.] Excæco s. Obcæco, Luminibus orbo, Oculis privo s. Visu. [Eur. Rhes. 924 : Κἀτυφλώσαμεν Θάμυριν· Cycl. 470 : Τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα δαλοῦ· Phœn. 764 : Ὄψιν τυφλώσας. Herodot. 4, 2 : Τοὺς δούλους πάντας τυφλοῦσι.] Plut. Symp. 5 [p. 681, E] : Ἀποσβεννύουσι τὰς ὁράσεις πολλάκις καὶ τυφλοῦσι. [Cum duplici accus. Eur. Cycl. 673 : Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον.] Id. De discern. adul. ab amico [p. 90, A] : Τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. [Ex Plat. Leg. 5, p. 731, E. Certamen Hesiodi et Hom. p. 313, 11 : Κεκλῆσθαι πρότερον Μελησιγένη, ὕστερον μέντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι. Lycophr. 765 : Τοῦ τυφλωθέντος δάκους. Isocr. p. 229, A.] Affertur et τυφλωθῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς pro Visum amisisse. [Eur. Hec. 1035 : Τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. Plato Phæd. p. 99, E : Μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὄμμασι.] Lucian. [Vitt. auct. c. 18] : Τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμὸν, Mentis tuæ oculi cæcutiunt. Sicut vero Plut. dicit τυφλὸν τοῦ μέλλοντος, et Claudian. Cæca futuri gaudia, ita ante eos Pind. Ol. 12, [9] : Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, Futurorum cæcæ sunt mentes, Futura non cernunt, nec prospiciunt. At ex Plat. Tim. [p. 47, B] : Τούτων τυφλωθεὶς, pro His orbatus : sicut rursum Plut. De solert. anim. [p. 975, C] : Κωφὰ πάντα καὶ τυφλὰ τῆς προνοίας, i. e. ἀποστερηθέντα : quum sc. τὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐγκατέσβεσται τῆς ψυχῆς, ut ibid. loquitur. [Plato Phæd. p. 96, C : Τότε ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι.] Verum et ad alia transfertur [Pind. Isthm. 4, 63 : Οὐ τετύφλωται μικρὸς μόχθος ἀνδρῶν. Schol. ἀποκέκρυπται. Plut. Mor. p. 880, E : Ψευδεῖ λόγῳ τυφλῶσαι τὴν ἀλήθειαν. In Euripidis verbis quæ servavit Sext. Emp. p. 563, 14, est καλύψας. Hemst. Ælian. N. A. 3, 39 : Τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν ὅταν σπάσῃ (ὁ αἰγιθήλας). Æneas Tact. c. 2 init. : Τὰς ἀχρείους οὔσας εὐρυχωρίας τυφλοῦν ταφρεύοντα· et paullo post p. 17, 13 : Τὰς διόδους καὶ τὰς ῥύμας ἐτύφλωσαν ἁμάξαις ἄνευ ὑποζυγίων. Geopon. 4, 1, 7 : Ὅσους δυνατὸν ὀφθαλμοὺς (vitis) τῷ ὄνυχι ἀφελὼν τύφλου· et 5, 9, 7—12] : ut τυφλούμεναι πηγαὶ dicuntur Quæ fiunt τυφλαὶ et obscurantur, s. inarescunt, vel alios sub terra meatus quærunt. [Nicand. Al. 340 : Οὖρα δὲ τυφλοῦται. Theophr. C. Pl. 5, 17, 7 : Αὐτὴ ἡ βλαστήσεως ἐπιρροὴ παύεται καὶ ἀποσβέννυται· ᾧ φαίνεται ὥσπερ τυφλουμένη καὶ πηρουμένη πως.] Et Plut. Symp. 8 [p. 721, B] : Ἡ δὲ φωνὴ προσφερομένη καὶ προστυγχάνουσα σώμασι πολλοῖς καὶ ἀθρόοις, ἢ τυφλοῦται παντάπασιν, ἢ διασπάσματα λαμβάνει μεγάλα καὶ πολλὰς ἀντικρούσεις. [Med. Nicand. Al. 285 : Ἀμφὶ δὲ δοιοὺς εἰκῇ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδὺς ὑγρῶν τε βρωτῶν τε. Wakef.]

Τυφλώδης, ὁ, ἡ, Galen. ap. Hippocr. exp., ἐνεὸς καθεζόμενος, Qui mutus sedet et velut attonitus. [Hesych. vv. Βλάνος, Βλὰξ, Erotian. p. 358. Schleusner. Vitiose. V. Τυφώδης.]

[Τυφλὼν, ῶνος, ὁ.] Apud Hesych. legitur Τυφλῶνες, εἶδος ὄφεων : haud scio an perperam pro τυφλῶπες. [V. Τυφλώψ.]

[Τυφλώνω, pro τυφλῶ, Excæco. Glossæ græcobarb., σχίζει, σπαράσσει, ἢ ὁποῦ τυφλώνει. Theophanes a. 17 Copronymi : Τυφλώνων, ῥινοκοπῶν, μάστιξι ξαίνων. Ducang.]

[Τυφλῶς. V. Τυφλός.]

Τύφλωσις, εως, ἡ, Excæcatio s. Obcæcatio, qua sc. aliquis oculis s. visu orbatur. [Orbatio, Gl. Isocr. p. 257, E : Καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις. Schol. Eur. Hec. 989, Phœn. 865 seqq. Matth.] Aristoph. schol. accipit etiam pro τυφλότης, Cæcitas ; nam ὀφθαλμίας in hoc versu Pl. [115] : Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, exponens τυφλώσεως, subjungit, Τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις. [Ephræm Syr. vol. 1, p. 174, B. L. Dind. Niceph. Antioch. Vita Sym. jun. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 367, B : Οὐ πάρεσιν ἰαθῆναι μόνον, ἀλλὰ καὶ τ. Philo vol. 1, p. 389, 10 : Σόδομα μέντοι στείρωσις καὶ τ. ἑρμηνεύεται. Translate de cæcitate mentis Epiphan. t. 1, p. 629, B. Hase.]

[Τυφλώσσω s.] Τυφλώττω, Cæcus sum, Cæcutio [Gl.], Sum τυφλὸς τῷ ὄσσε : inde enim compositum fertur, ut et affinem signif. habens ἀμβλυώττω : secundum quam deductionem esset τυφλώττω et ἀμβλυώττω pro τυφλώσσω et ἀμβλυώσσω. [Lucian. V. H. 1, 25.] Metaphorice plerumque usurpatur, a corpore sc. translatum ad animum. [Lucian. Nigrin. c. 4 : Ἐλελήθειν τὴν ψυχὴν τυφλώττουσαν περιφέρων.] Cic. Ad Att. 2, [19] : Ego fortassis τυφλώττω, et nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα. [Galen. vol. 11, p. 489, D : Τυφλώττει τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. Hemst. Polyb. 2, 61, 12 : Τυφλώττων (Phylarchus) περὶ τὰ κάλλιστα καὶ μάλιστα συγγραφεῖ καθήκοντα τῶν ἔργων. Athanas. in Montefalc. Collect. nov. vol. 2, p. 19, C : Τυφλώττων περὶ τὴν τῶν θείων μυστηρίων ἐπίγνωσιν. Euseb. ib. p. 524, E : Διὰ τοῦτο τυφλώττειν τοὺς τῆς διανοίας ὀφθαλμούς. Sextus Adv. mathem. 11, 101, p. 709 : Ἡ ἀφροσύνη τυφλώττει περὶ τὴν τούτου διάγνωσιν. L. D.] Interdum vero cum dat. aut accus. Herodian. 3, [11, 20] : Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ἐκπέμπει ἐπὶ τὸν φόνον, Cæcutiens nimia cupiditate, Excæcatus et nihil cernens præ cupiditate. Greg. Naz. De Baptismo : Τοῖς τυφλώττουσι

A τὸ ἡγεμονικὸν, Quibus ratio est obcæcata. [Niceph. Antioch. Vita Sym. jun. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 338, E, περὶ τὸ μέλλον τυφλώττουσα. De iis qui cæcutiunt circa gratiam divinam ib. p. 365, A; Justinian. Imp. Actt. Concc. t. 3, col. 265, D; Marcus Erem. Præcept. p. 950, E. Galen. vol. 19, p. 51, 16, de sectis medicorum : Οἱ πολλοὶ τυφλώττουσιν ἀμφ' αὐτάς. Hase.]

[Τυφλωτικὸς, ἡ, ὸν, Occæcans. Cyrill. Hier. p. 60, Catech. 7, p. 147 ed. pr. Zacagn. Monument. p. 104. Kall. Petrus Sic. Hist. Manich. p. 20, 13, Gieseler., τ. ὁ ἥλιος. Hase.]

Τυφλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Cæcus, i. q. τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας, quæ adjectio supervacanea est : qualis tamen in multis compp. spectatur. [Iterum HSt. :] Τυφλώψ, Cujus oculi cæcutiunt, i. e. Cæcus. Apud Nicandr. τυφλῶπες sunt Serpentes quidam, Ther. 492 : Καὶ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται. Ubi scholiastæ τυφλῶπες sunt οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι· οἳ καὶ πατούμενοι ἠρεμοῦσι. [Epiphan. vol. 1, p. 512, D. Hemst. V. Τυφλίνης, ubi τύφλωψ scriptum in l. Æliani
B contra Arcad. p. 94, 27. L. D. Τυφλώψ fort. est Lacerta Apus Pall., ex conject. Bussemak. Schol. in Oppian. p. 656. Hase.]

Τῦφογέρων, οντος, ὁ, Fastosus senex, Aristoph. [Iterum HSt. :] Τυφογέρων, Senex elatus et stultus. Eust. p. 1431 : Τὸ μυρία εἰδέναι διὰ γήρως πολυπειρίαν, οὐκ ἀεὶ ἐπαινεῖται· διότι ἐπί τινων φυσᾷ καὶ ἐπαίρει φρένας· ὅθεν τυφογέροντες οἱ τοιοῦτοι καὶ τῦφοι καὶ τυφεδανοὶ σκώπτονται. [Id. Opusc. p. 306, 35 : Οἱ συγγέροντες τῷ φθόνῳ τῦφοι, εἰς οὓς ὁ ὡς εἰπεῖν τυφογέρων δαίμων ἀναβιβάσας ἡμᾶς ... εἶτα κατέρριψε κτλ.] Sic Suidæ τυφογέρων est ὑπερήφανος καὶ τετυφωμένος γέρων. [Phrynichus Bekkeri p. 66, 4 : Τυφογέρων· τοὺς διὰ γῆρας τετυφωμένους καὶ ἐπικεκαυμένους.] Affertur tamen et aliud etymon, sc. τυφογέροντας et τυφεδανοὺς γέροντας dici, quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti : ut τυμβογέροντες nominantur Qui propediem busto sunt inferendi, [Senes bustuarii,] i. e. Capulares et decrepiti senes : quamobrem a Suida exp. etiam ἐσχατόγηρως. Aristoph. [Nub. 908] : Τυφογέρων
C εἶ κἀνάρμοστος, Delirus senex, Delira quadam insolentia præditus. [Lys. 335.]

[Τῦφομᾶνής, ὁ, ἡ, Fastu insaniens. Apostol. 19, 68. Herodian. Epim. p. 136. Boiss. Nicet. Annal. 17, 4, p. 335, C : Τὸ ἄγαν τυφομανές.]

Τυφομανία, ἡ, Insolentia et fastus cum furore, Furor cum insolentia et fastu conjunctus. Plutarch. [Mor. p. 830, B] : Στωϊκή τις αὕτη τυφομανία. [Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 584, B : Συνιδὼν ὅτι σοι τὴν τυφομανίαν ἡ πραότης ἐξέκαυσεν. L. D.] Galen. Lex. Hippocr. [p. 582] Τυφομανίην (nam per ω apud eum scriptum Τυφωμανίη, ut et Τυφωγέροντες ap. schol. Aristoph.) esse dicit μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα, Morbum ex phrenesi et veterno mixtum. Sed notandum, pro eo in vet. Cod. legi Τυφλομανίη. Quæ scriptura rejicienda esse non videtur, si verum est quod quidam scribunt, τῦφον et τυφομανίην ab Hippocr. vocari Stuporem attonitum, quo sc. aliquis sedet mutus; nam τυφλὸς accipi interdum pro κωφὸς,
D testatur Hesych. : quod κωφὸς Mutum etiam significat, non solum Surdum. [Etiam ap. Hippocr. p. 1122, H, vitiose ἀληθεῖ τυφλομανίῃ scribebatur pro τυφομανίῃ. De eodem Galen. Comm. 1 in Prorrh. p. 168, 21 : Ἐγὼ μὲν οὖν, ὅταν ἄχρι τέλους ἥ τε παραφροσύνη καὶ τὸ κῶμα διαμείνῃ, μικτὸν ὀνομάζω τοῦτο τὸ πάθος φρενίτιδός τε καὶ ληθάργου, τινὲς δὲ τυφωμανίας (sic) ἐκάλεσαν, ὡς κἀν τῷ Περὶ νούσων Ἱπποκράτει γέγραπται. Ex quibus sane non levis injectus est nobis scrupulus libros De morbis, qui nunc circumferuntur, non satis esse integros, in quibus nulla nunc τυφομανίας fit mentio. Fors.] Rursum Galen. De Comate [c. 4], teste Gorr., scribit a quibusdam medicis τυφομανίαν vocatam esse Phreniticorum affectionem, qua in somniculosum κῶμα inciderunt, ita ut oculos tollere non possint, sed lethargicorum more semper eodem in loco permaneant. [Galen. vol. 19, p. 415, 7 : T. ἐστὶ λήθαργος παρακοπτικὸς ἢ παρακοπὴ ληθαργική. Hase.]

[Τυφόνιον, τὸ, Zoroastri Hyoscyamus, apud Apulejum c. 4; Dracontea, c. 14. Ducang.]

A [Τυφοπλαστέω. V. Τυφλοπλαστέω.]

Τῦφος, sive Τύφος (utroque enim modo scriptum reperitur [sed alterum falsum et inferiori tantum ætati concedendum, ut Gregorio Naz. ed. Dronk. p. 109, 20 : Ἀλλὰ τύφος καὶ τοὺς πολλάκι θῆκε κάτω· 222, 45 : Αὖξε τύφος. Regulæ prosod. p. 424, 16 : Ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ τῦφος. L. D.]), ὁ, Fumus, καπνός : quo modo accipi tradunt ap. Marc. Aurel. [2, 17 : Τὰ δὲ τῆς ψυχῆς ὄνειρος καὶ τῦφος. Crates Anth. Pal. 7, 326, 2 : Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν.] ‖ Frequentius accipitur pro Jactantia, Ostentatio, Arrogantia, sc. levis ac vana instar fumi; pro Fastus, Insolentia, Elatio, Bud. Sic vero et Hesych. ac Suidæ est ἀλαζονεία, κενοδοξία, ἔπαρσις. [Antiphanes apud Athen. 6, p. 238, E : Τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν. Polyb. 3, 81, 9 : Κενοδοξία καὶ τῦφος. Philo ap. Euseb. Præp. 8, 14, p. 387, B, ab Hemst. cit. : Ὑπὸ κακοῦ διδύμου, τύφου καὶ κενῆς δόξης. Polyb. 16, 22, 4 : Πλήρης ἦν τύφου. Aliique multi re-
B centiorum, sæpe jungentes cum ἀλαζονεία. V. Toup. ad Longin. § 34.] Lucian. [D. mort. 14, 6] : Οὐ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plato ap. Diog. L. [6, 26] : Ὅσον, ὦ Διόγενες, τοῦ τύφου διαφαίνεις, δοκῶν μὴ τετυφῶσθαι. [Menander ap. eund. 6, 83, 7 : Μόνιμος ... τὸ ὑποληφθὲν τῦφον εἶναι πᾶν ἔφη. Palladas Anth. Pal. 10, 45, 3 : Ἀλλ' ὁ Πλάτων σοι τῦφον ὀνειρώσσων ἐνέφυσεν.] Plutarch. [Mor. p. 580, C] : Τὸν δὲ τῦφον, ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας, ubi ad etymon alludere videtur. Pericle [c. 5] : Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκομπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας. Rursus Idem τῦφον et οἴημα pro eodem accipit, teste Bud. Herodian. 2, [4, 18] : Πάντα πράττειν, οὐδαμοῦ τῦφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, Fastum et pompam imperatoriam. Apud Philon. autem V. M. 3, Ἕνεκα τοῦ τὸν Αἰγυπτιακὸν ἐζηλωκέναι τῦφον, Turn. vertit, Ob æmulationem stultæ religionis Ægyptiorum [Conf. Dionys. A. R. 2, 19 fin. : Οὕτως εὐλαβῶς ἡ πόλις ἔχει πρὸς τὰ οὐκ ἐπιχώρια ἔθη περὶ θεῶν, καὶ πάντα ὀττεύεται τῦφον, ᾧ μὴ πρόσεστι τὸ εὐπρεπές],
C ut Plutarch. quoque ἀβελτηρίαν et τῦφον copulat, Lucian. vero τῦφον et ἄνοιαν, apud quem [Tim. c. 28] Plutus dicit, Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια καὶ ἡ μεγαλαυχία. Quamobrem τῦφος a Suida exp. etiam μανία. [Pollux 4, 39, τῦφον συστεῖλαι.] Ex Hippocr. autem [p. 553, 6] affertur pro Stupor attonitus. [Νούσημα ὅπερ καλέεται τῦφος. Τῦφος μὲν τοῦτο τὸ νούσημα καλέεται. Ἐπιλαμβάνει δὲ θέρεος ἐν ὥρῃ, ὁκόταν ὁ κύων τὸ ἄστρον ἐπιτέλλῃ, χολῆς κινηθείσης ἀνὰ τὸ σῶμα κτλ., quibus quinque ejus species distinguit. V. Τυφώδης.] Vide et Τυφογέρων. Hesychio vero τῦφοι sunt etiam σφῆνες. [V. Τύχος.]

[Τῦφος, apud Ægyptios, sec. Timotheum Cram. Anecd. vol. 4, p. 266, 28, ὁ ὄνος, Asinus. L. Dind.]

Τυφόω, i. q. τύφω, unde et originem trahit. I. e. Fumo infesto vel enceo. Quo refer τυφῶσαι, quod Hesych. exp. πνῖξαι, ἀπολέσαι. [Theognostus vero Can. p. 24, 31, ἐμπρῆσαι. Hesychius : Τετύφωται, ἀπώλεσεν, ἐμπέπρησται.] ‖ Significat etiam Effero et In-
D solentem reddo, ut τῦφος dicitur Elatio, Insolentia. Plutarch. [Mor. p. 59, A] : Ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, Faciunt ut insolescat. Itidem Herodian. τυφῶσαι accepit pro ἐπᾶραι et Insolentem reddere, 6, [5, 24] : Τὸν δὲ Πέρσην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε τηλικούτων ἔργων εὐπραγία. Bud. Ubi possis etiam interpretari, Insolentem reddidit et accendit ad spem majorum, ut τυφοῦν habeat aliquam etiam signif. τοῦ τύφειν καὶ ὑπεκκαίειν. Pass. Τυφόομαι, Efferor, Insolesco, ut Hesychio quoque τυφωθεὶς est ἐπαρθεὶς, ὑπερηφανεύσας. [(Sextus Pyrrh. 3, 193 : Σπανίως θερμόν τι τυφωθεὶς ἔδοξέ τις διαπράττεσθαι.) Eidem Τετύφωται, ἐμπέπρησται, ἐμβεβρόντηται, ἐπήρθη. Τετυφῶσθαι, μεμηνέναι.] Lucian. [Necyom. c. 12] : Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥττετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων. [Sine præp. Strabo 15, p. 686 : Ἀλέξανδρον τετυφωμένον ταῖς τοσαύταις εὐτυχίαις.] Alciphr. 38 [1, 37 init.] : Δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι, καὶ ὑπερεντρυ-

φῶν ἡμῖν. Diog. L. in Antisth. p. 202 meæ ed. [6, 7] : Ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον· πομπῆς οὖν γινομένης, θεασάμενος ἵππον φρυακτὴν, φησὶ πρὸς τὸν Πλάτωνα, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Ubi nota, eum, qui sese effert et jactat in modum equi ferocis, τετυφῶσθαι dici. [Conf. ib. 26.] Sic Basil. : Μὴ τυφωθῇς, μηδ᾽ ὑπεραρθῇς, μὴ μείζω φρονήσῃς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Interdum vero τετυφωμένος dicitur ὁ ἔξω φρενῶν γεγονὼς καὶ ἐμβρόντητος, inquit Bud. afferens ex Dem. [p. 229, 1] : Οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο· οὐχ οὕτω τετύφωμαι. Et rursum ex Eodem [p. 409, 11] : Ἀλλ᾽ ἐγὼ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νῦν κατηγορῶν. Ubi sicut μαίνομαι et τετύφωμαι copulantur, ita τετυφωμένος et μανικὸς ap. Aristot. Probl. [3, 16], quærentem διὰ τί ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. [Conf. Aret. p. 20, 12 : Γνώμη οὐ κάρτα παράφορος, νωθρὴ, μετέωρος, τετυφωμένη. Ps.-Hippocr. p. 1283, 11 : Φρενοβλαβέες τετύφωνται.] Plutarch. vero τετυφῶσθαι et δαιμονᾶν copulavit, [Mor. p. 169 D] : Τετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ θεοῖς ταῦτα δρᾶσθαι νομίζοντες. Lucian. vero τετυφωμένον et ἀνόητον [Nigrin. c. 1] : Ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον. Ubi possit tamen et pro Elato ac insolente accipi, quum ei opponat τὸν μέτριον. Alioqui quum pro Demente capitur, opponi solet ei ὁ φρένας ἔχων et ὁ ὑγιαίνων, velut ap. Plutarch. De exilio [p. 602, C] : Φρένας ἔχων, καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος· et ap. Dem. [p. 116, 6] : Ἂν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ᾽ αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε. [Conf. p. 749, 16; 1483, 2. Polyb. 3, 81, 1 : Εἴ τις οἴεται κυριώτερόν τι μέρος εἶναι στρατηγίας τοῦ γνῶναι τὴν προαίρεσιν τοῦ τῶν ἐναντίων ἡγεμόνος, ἀγνοεῖ καὶ τετύφωται.] Itidem Bud. accipit ap. Lucian. [Icarom. c. 7] : Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλὰ ὑπερδιατείνεσθαι· quum enim interpretatus esset, Arrogans et superbum, subjungit, Vel potius Delirum et insanum. [Dionys. A. R. 6, 52 init. : Ἀλλ᾽ ἴσως ἔγωγε τετύφωμαι ταῦτα λέγων, καὶ τὰ μὴ δεινὰ ἀξιῶ δεδιέναι.] Τετύφωμαι significat etiam Stupeo, ut ap. Dem. [p. 552, 18] : Ἀγνοεῖτε τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλὴ, καὶ τὸν αὐτόχειρα ἔχοντες, μέλλετε καὶ ζητεῖτε καὶ τετύφωσθε. [Plat. Hipp. maj. p. 290, A : Ὦ τετυφωμένε σύ. Harpocratio : Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα, ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα ἀναφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· additis ll. Demosth. p. 229, 1, et Alcæi in Τυφῶς citato.]

[Τυφρηστὸς, πόλις τῆς Τραχῖνος ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς τέφρας Ἡρακλέους ἢ ἀπὸ Τυφρηστοῦ υἱοῦ Σπερχειοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Τυφρήστιος. Καὶ τὸ οὐδέτερον Παρθένιος, Τυφρήστιον αἶπος. Λέγεται καὶ ὄρος ἀρσενικῶς Τυφρηστὸς, Steph. Byz. Ap. Strab. 9, p. 433, nonnulli τῷ Τυμφρηστῷ pro Τυμφρηστῷ, addentes etiam τῷ ὄρει, ut ap. Lycophr. 420 : Πρὶν ἢ Τυμφρηστὸν αὐγάσαι λέπας· ubi schol. : Τυφρηστὸς ὄρος Φθίας ἢ Τραχῖνος ἢ πόλις Θρᾴκης ... ἀρσενικῶς. 902 : Πάγων Τυμφρηστίων. Τυφρηστος etiam Etym. M.]

Τύφω, θύψω, Fumum excito. [Soph. Ant. 1010 : Ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ᾽ ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε. Schol. : Τύφειν ἐστὶ τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν.] Sed addito accus. dicitur etiam τύφω καπνὸν pro eodem, s. Fumifico, Fumigo. Sic enim Plautus et Colum. loquuntur. Herodot. [4, 196] : Ἐσβάντες ἐς τὰ πλοῖα, τύφειν καπνὸν, Fumum excitare, ad dandum signum sui adventus, Bud. Alioqui καπνῷ τύφω dicitur Fumo excitato infesto, καπνίζω. Aristoph. Vesp. [457] : Ἀλλὰ καὶ σὺ τύφε [τῦφε] πολλῷ τῷ καπνῷ, Multo excitato fumo vespas infesta et fuga; etiam Fumo eneca, ut Bud. interpr. Schol. exp. καίων δίωκε, quoniam sc. καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφῆκας. Sic ap. Suid. Καπνῷ τύφειν δίκην σφηκῶν, Fumo excitato fugare in modum vesparum. Inimicissimus enim fumus est huic insecto. Rursum Aristoph. [Vesp. 1079] : Καπνῷ τύφων τὴν πόλιν, Fumo infestans urbem. [Impropria signif. Crobylo ap. Athen. 6, p. 258, C : Πάλιν ἡ τοῦ βίου ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθ φε, Meinek. restituebat τέθυφε, Urit, Mœrore afficit.] Et pass. voce ac signif. A Apoll. Arg. 2, [134] itidem de apibus : Λιγνυόεντι Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσι, Fumo infestatæ, καπνιζόμεναι, ut Hesych. quoque τύφεται exp. καπνίζεται. Sed et neutraliter τύφεσθαι accipitur pro Fumare s. Fumigare. Es. 42, [3] : Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, Et linum fumigans non extinguet. [Matth. 12, 10.] Aristot. Meteor. 2, [5 med.] : Ὥστε τῆς γῆς ξηραινομένης ὑπό τε τῆς οἰκείας θερμότητος καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου, οἷον τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι. Nec non ap. Plutarch. [Sulla c. 6] : Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυφόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν, ἀναλάμψας τὴν στάσιν ἐπέσχεν. Quibus tamen duobus in ll. τύφεσθαι aliter etiam accipi potest : sc. pro Succendi, i. e. Occulte accendi : quo certe modo Bud. ibi interpr. || Nam τύφω significat etiam Accendo s. Incendo, Inflammo, Uro, ut Hesych. [et Zonaras] quoque τύφεται exp. non solum καπνίζεται, verum etiam καίεται, φλέγεται. [Eur. Cycl. 659 : Τύφετ᾽ ὦ, καίετ᾽ ὦ τὸν Αἴτνας μηλονόμον· 655 : Κελευσμάτων δ᾽ ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ· Tro. 146 : Τύφεται Ἴλιον· Hec. 478 : Χθονὸς, B ἃ καπνῷ κατερείπεται τυφομένα. Callim. Del. 141 : Αἰτναίου βρέος πυρὶ τυφομένοιο σείονται μυχὰ πάντα. Apoll. Rh. 4, 623 : Τυφομένου Φαέθοντος. Meleager Anth. Pal. 12, 92, 7 : Τύφεσθ᾽ ὑποκαιόμενοι νῦν (oculi). Τύφουσι in πυροῦσι mutatum ex libris melioribus Diod. 3, 29. Contra ap. Demosth. p. 977, 5 : Ἂν τύφῃ τις, deteriores ὑφάψῃ.] Nec vero tantum pro Inflammari accipitur passivum τύφεσθαι, sive Incendi, Accendi, Uri; sed etiam neutraliter pro Ardere, quemadmodum dictum est accipi non solum pro Fumo infestari, vel impleri, verum etiam pro Fumigare s. Fumare. Epigramm. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 9, 179, 4] : Πυρὶ τυφόμενον. Plutarch. Solone [c. 1] : Τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα, τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν, Incensam adulto et corroborato igne flammam, prioris amoris recordationem. [Respicit Plutarch. Eur. Bacch. 8 : Καὶ δόμων ἐρείπια τυφόμενα, δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. (Joseph. B. J. 6, 4, 6 : Θερμοῖς ἔτι καὶ τυφομένοις τοῖς ἐρειπίοις τῶν στοῶν ἐμπίπτοντες. Hase.) Apoll. Rh. 4, 139 : Τυφομένης ὕλης C ὕπερ αἰθαλόεσσαι καπνοῖο στροφάλιγγες εἰλίσσονται. De igni ipso Philodem. Anth. Pal. 5, 124, 3 : Ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες, Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον· 11, 41, 6 : Πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ᾽ ἐνὶ κραδίῃ· Meleager 12, 63, 6 : Πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ. Aret. p. 69, 32 : Τὸ πάθος, ὅκως ἀΐδηλον πῦρ ἤδη τύφεται· itemque improprie de amore Charito 6, 3 med. : Ἠσθάνετο τυφομένου τοῦ πυρός.] Hesych. vero τύφεσθαι exp. non modo χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνεῖναι [εἶναι, unde ἱέναι Arnaldus. Sed ἀνεῖναι etiam Etym. M. in gl. infra cit. ex cod. Voss.], Sine igni fumum emittere, et ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, Sensim et occulte incendi, verum etiam μαραίνεσθαι, Marcescere, Flaccescere. Itidemque τυφείσας affert pro μεμαραμμένας. || In Lex. meo vet. [i. e. Etym. M. codice postea Vossiano, ap. Gaisford. ad Etym. M. p. 772, 30] dicitur accipi etiam ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, ap. Plat. autem in Phædro [p. 230, A, ut videtur, ubi θηρίον Τυφῶνος μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον] ἐπὶ τοῦ τετυφῶσθαι τὴν διάνοιαν. Sed notandum ibi in τετυφῶσθαι supra φ ante circumflexum, D superpositum esse λ, idque eadem manu, ad significandam sc. scripturæ diversitatem : ut sciamus non solum τετυφῶσθαι legi, sed etiam τετυφλῶσθαι. Sunt alioqui τῦφος et οἴημα vitia affinia ei, quod ab Horat. dicitur Cæcus amor sui. Sed et Τυφεῖν legitur in Lex. meo vet. [et rhet. Bekk. p. 308, 6] περισπωμένως, et exp. πῦρ ἅπτειν [vel ἀνάπτειν], Ignem accendere. Porro facit hoc τύφω fut. θύψω, tenui in aspiratam mutata : id quod et in θρέψω fit et θρέξω, a τρέφω et τρέχω : unde Θύψαι ap. Suid. ἐπικαῦσαι. Apud Hesych. quoque θύψαι quidam exp. καῦσαι, nec non τυφλῶσαι : ipse vero etiam ἐπικλύσαι [leg. ἐπικαῦσαι] : unde τεθυμμένον derivari ait. Itidem θύψαντα Idem exp. πῦρ ἅψαντα. [ῡ]

Τῡφώδης, ὁ, ἡ, ὁ ἡλικίαν ἔχων τοῦ τύφεσθαι, Eo provectus ætatis ut propediem cremandus sit, i. e. Decrepitus et capularis : quo modo supra docui dici senem τυφεδανὸν et τυφογέροντα. At τυφώδης πυρετὸς apud Medicos dicitur Febris quædam continua et ardens, non per se quidem nata et essentialis, ut vo-

cant, sed symptomatica et ab jecinoris erysipelate excitata : ut inter alia tradit Gorr. ex Galeni Comm. in Aphor. 42, 7, et Aetii 5, 89. Erotian. autem τυφώδεις πυρετοὺς ab Hippocr. [p. 1046, C] vocari ait τοὺς μετὰ νωθρείας γιγνομένους καὶ μετ' ἐπιτάσεως ἐξισταμένους. Ex eod. Hippocr. affertur τυφώδης pro Attonitus, pro quo Galenus [male] habet τυφλώδης, ut supra docui. [Τυφώδης exponit Galenus ap. Hippocr. in Exeg., ἐνεὸς καθεζόμενος (κατεχόμενος codd.), subindicans p. 1122, H : Τυφώδης ἱδρύθη. Et rursus p. 1120, D : Χολώδεϊ, τυφώδεϊ· 1138, G : Ἐδόκει ἄνευ πυρετοῦ τυφώδης ἐοῦσα. Foes. Hippocr. ap. Galen. vol. 4, p. 803, 17 : Ὧν δ' ἂν ἀτρεμέῃ (vena in cubito), τυφώδεις, Stupidi. Διάθεσις τ. Galen. vol. 6, p. 850, 5; πυρετοὶ vol. 18, part. 1, p. 200, 4; vol. 19, p. 388, 3; 400, 16. Hase. Georg. Pisid. Opif. 1289. L. Dind.]

[Τυφώειος, Τυφωεύς. V. Τυφῶν.]

[Τύφων, ωνος, ὁ, Typhon, Ægiensis, Cauloniæ conditor, ap. Pausan. 6, 3, 12. L. D. Alius in epitaph. Smyrn. *Rhein. Mus.* a. 1832, t. 1. p. 291; ubi tamen Bœckh. C. I. vol. 2, p. 790, n. 3388, 3 legit Τρύφωνα. Hase.]

Τυφῶν, ῶνος, sive [Τύφων, δαίμων, Typho, Gl. pravo accentu, quum Τυφῶν præcipiant Arcad. p. 16, 10; 94, 6, Theognost. Can. p. 29, 31, Chœrob. p. 299, 26, qui de utraque forma p. 261, 7 : Ὁ Τυφῶς καὶ ταῶς κοινῶς μὲν Τυφὼν (sic) καὶ ταὼν λέγονται, καὶ διὰ τοῦ νος κλίνονται, οἷον Τυφῶνος καὶ ταῶνος, ἀττικῶς δὲ Τυφῶς καὶ ταῶς λέγονται, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικὴν τῷ Ἀττικῷ ἔθει, οἷον ὁ τυφῶς τοῦ τυφῶ. Libri sæpe τυφὼν, ut Pollux. 1, 110,] Τυφῶς [ap. Pind. Pyth. 1, 16; 8, 16 (qui Τυφῶνος Ol. 4, 8, Τυφῶνα in fr. ap. Strab. 13, p. 627). Æsch. Prom. 370 : Τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον· Sept. 517, sed loco suspecto : Εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ· et ib. 493, 511, Prom. 354, Τυφῶνα. Hesychius incertum qua signif. : Τυφῶ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος, Σοφοκλῆς. Eur. Herc. F. 1272 : Τρισωμάτους Τυφῶνας. Lycophr. 177, etc. Plat. Phædr. p. 230, A : Σκοπῶ ἐμαυτὸν εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον· ubi schol., Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱὸς, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων], pro quo poetæ dicunt etiam Τυφάων, [ωνος, Oppian. Hal. 5, 216 : Ὑπ' ἄσθμασι Τυφάωνος, ubi notanda prima producta, et ονος, Hom. H. Apoll. 306 : Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν, ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ πατρὶ, εἶτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην ἐκ κορυφῆς, quorum prima redeunt 352. Hesiod. Th. 306 : Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι. Apoll. Rh. 2, 1211,] et Τυφωεὺς, Gigantis nomen proprium est, quem Latini itidem Typhonem s. Typhona dicunt, et Typhoea. Hom. Il. B, [782] : Ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Hesiod. Theog. [869] : Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. [Ibid. 821, Τυφωέα. Apoll. Rh. 2, 38, Τυφωέος. Hesychius : Τυφωνεῖ (Τυφωεῖ vel Τυφωέϊ), Τυφῶνι, ἑνὶ τῶν γιγάντων.] Multa de hoc gigante [præter Strabonem locis in ind. citatis] Eustath. multis in locis, præsertim vero p. 157, ubi scribit τυφῶνα esse πνεῦμα θερμὸν, denominatum a τύφω significante καίω, Uro, Accendo, Inflammo : a poetis autem fingi δαίμονα ἀντίπαλον τῷ Διὶ, καὶ ἐπικεῖσθαι Αἴτνην τὸ ὄρος, καὶ κάτωθεν κρατῆρας ἀναφυσᾶν πυρός [Hesychius : Τύφωνος, πυρώδους δαίμονος]· ut et Ovid. Met. 5, [347] : Vasta giganteis injecta est insula membris Trinacris, et magnis subjectum molibus urget Æthereas ausum sperare Typhoea sedes. Nititur ille quidem pugnatque resurgere sæpe, Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro, Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur. Degravat Ætna caput : sub qua resupinus arenas Ejectat, flammamque fero vomit ore Typhoeus. At Lucan. 4, [101] : Conditur Inarimes æterna mole Typhoeus. [De fumo Etym. M. p. 458, 37 : Θυμίαμα ... ἢ ἀπὸ τοῦ τυφωέως καπνοῦ, sed alii libri τῆς στύψεως τοῦ καπνοῦ, vel similiter.] Plutarch. [Mor. p. 1119, C] Τυφῶνα esse dicit τὴν ἐμβροντησίαν καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὰς ἐπαχθεῖς καὶ ὑπερόγκους κατοιήσεις καὶ μεγαλαυχίας, allegorice accipiens id vocab. et ad animum transferens. [De Phrygio Diod. 5, 71.] De Ægyptio autem Typhone vide

A Herodot. [2, 156; et ubi accus. Τυφῶ, 3, 5, quum Τυφῶνα sit 2, 144, nisi fallunt libri, qui inter utramque formam variant etiam ap. Harpocrat. v. Τετύφωμαι], et Diod. S. [1, 13, 21, 22, 88. Plutarch. Mor. p. 351, F, ubi alludit ad Græcum τετυφωμένος, et sæpe per illud De Iside et Osiride scriptum, ubi p. 363, D, dicit παρ' Αἰγυπτίοις εἶναι Τυφῶνα τὴν θάλατταν, εἰς ἣν ὁ Νεῖλος ἐμπίπτων ἀφανίζεται καὶ διασπᾶται· 368, F : Εἰσὶ δέ τινες οἳ τὸ σκίασμα τῆς γῆς, εἰς ὃ τὴν σελήνην ὀλισθαίνουσαν ἐκλείπειν νομίζουσι, Τυφῶνα καλοῦντες.] || Alioqui et Flatus repentini nomen est τυφὼν, s. Procellæ. [Tzetz. Hist. 10, 41 : Τυφὼν ἑκατογκέφαλος ... ἐξ οὗ τυφὼν πᾶς ἄνεμος σφοδρώτερος καλεῖται.] Plin. 2, 48, loquens de repentinis flatibus, qui exhalante terra coorti, rursusque dejecti, interim obducta nubium cute multiformes existunt, Vagi quippe, inquit, et ruentes torrentium modo, tonitrua et fulgura edunt; majore vero illati pondere incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας. Sin vero de-
B presso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, h. e. sine fulmine, vorticem faciunt, qui τυφὼν vocatur, i. e. vibratus ἐκνεφίας. [Zonaras Lex. p. 1754 : Τυφὼν, σφοδρότατος καὶ λαβρότατος ἄνεμος ἐκνεφίας οὕτω καλούμενος.] Ubi nota τυφῶνα dici Vorticem sine igne factum : ut Euripidis etiam schol. τυφὼς est ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα συστροφή : [Hesychius : Τυφὼν ὁ μέγας ἄνεμος· τινὲς τὰ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως·] itidemque [Photio, qui ponit etiam Τυφὼς, ὁ κατὰ θάλατταν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα φθείρεται, et] Suidæ τυφὼν est οὐχ ἡ φλὸξ [ἡ] ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' [ἡ] ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι : quo modo in Plat. Phædro [p. 230, A, supra cit.] usurpari hoc vocab. annotat. [Stob. Ecl. vol. 1, p. 592 Heer. : Ἀναξαγόρας, ὅταν θερμὸν εἰς τὸ ψυχρὸν ἐμπέσῃ, τῷ πολυσωμάτῳ πυρὶ τὸν τυφῶνα ἀποτελεῖ.] Aristoteli De mundo [c. 4, 18] τυφὼν est τὸ ἀστράψαν ἄχρι τῆς γῆς διεχθέν, ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς, Si id, quod fulserit, ad terram usque cursu illisum sit, ignisque nihil interim conceperit : qui, inquit Bud., est vortex procellosus et
C everberans. [Ib. 2, 10, πνοαὶ ἀνέμων καὶ τυφώνων· 6, 22 : Βίαι πνευμάτων καὶ τυφώνων.] Idem philosophus Meteor. 3 init. [c. 1 med.] τυφῶνα fieri scribit, ὅταν ἐκνεφίας γιγνόμενος μὴ δύνηται ἐκκριθῆναι τοῦ νέφους : esse autem διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς δίνης, ὅταν ἐπὶ γῆν [γῆς] φέρηται ἡ ἕλιξ συγκατάγουσα τὸ νέφος, οὐ δυναμένη ἀπολυθῆναι. [Inter cometas refert anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 406, 30, pergitque p. 407, 15 : Οἵ γε μὴν τυφῶνες γίνονται κατὰ τὸν νότιον πόλον· σφαῖραι δέ εἰσιν οὗτοι πυρριώδεις (sic) καὶ ὡσανεὶ σύνδεσμοι πυρός· οὗτοι δὲ ἐπὶ μὲν τῶν Ῥωμαϊκῶν καιρῶν οὐκ ἐφάνησαν, πρὸ δὲ αὐτῶν φανέντες ἔσεισαν τὴν Αἴγυπτον· ὅθεν αὐτοὺς Ἀριστοτέλης ἐξ ὑποκειμένης ὑγρᾶς οὐσίας ἀποτελεῖσθαι βούλεται κτλ. Eadem fere Jo. Laurent. De mens. 4, 73, p. 274 : Τύφων πυρώδης καὶ αἱματώδης φαίνεται καὶ λεπτούς τινας διαρραίνων πλοκάμους. Theophr. fr. 5 De ventis 34 : Ἰσχυρὸν γὰρ τὸ ἀθρόον καὶ συνεχές, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν τυφώνων. Lucian. V. H. 1, 9 : Ἄφνω τυφὼν ἐπιγινόμενος καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν.] Meminit et Gellius horum τυφώνων, lib. 19 init. : Quin turbines etiam,
D inquit, crebriores, et atrum cœlum, et fumigantes globi, et figuræ quædam nubium metuendæ, quas τυφῶνας vocant, impendere imminereque ac depressuræ navem videbantur. Vocatur ventus hic non solum τυφὼν, sed etiam τυφώς. [Sic præter Photium supra cit. Zonaras p. 1754, 1755, Chœrob. initio cit., ubi similes sunt interpretationes. Alcæus ap. Harpocrat. v. Τετύφωμαι cit. : Πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκ σ' ἕλετο φρένας. Æsch. Suppl. 560 : Λειμῶνα χιονόβοσκον, ὅντ' ἐπέρχεται τυφῶ μένος· Ag. 656 : Αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ ᾤχοντ' ἄφαντοι. Soph. Ant. 418 : Καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον.] Eurip. Phœn. [1161] : Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσών. Aristoph. Ran. [870] : Ἄρν' ἄρνα μέλαιναν παῖδες ἐξενέγκατε. Τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται. Ubi schol. ait τυφὼς nominari τοὺς καταιγιδώδεις ἀνέμους. Eq. [508] : Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην. Ubi Idem rursum esse τυφῶ ait ἀνέμου συστροφήν : ἐριώλην autem, ἀναθυμιάσεως συστρο-

φὴν, πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα : sed τυφῶ esse μεῖζόν τι πνεῦμα καὶ κακοποιὸν, ideoque τῇ ἐριώλῃ postponi debuisse a poeta in eo loco. [Aristoph. Lys. 974 : Μεγάλῳ τυφῶ καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας. Ubi schol. μεγάλῳ καύσωνι.] Suidas præterea esse dicit πνεῦμα καπνῶδες, ἐῤῥωγὸς ἀπὸ νέφους. [De ventis procellosis circa Antiochiam Niceph. Vita Sym. jun. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 316, D, ἀνέμους καὶ τ.· de Ponti Euxini Scymn. Chius 386 : Βολὰς κεραυνῶν τούς τε λεγομένους ἐκεῖ τ.· de procella temporum a dæmonibus concitata Andreas Cret. De ex. crucis p. 75, C Grets. It. translate Philo vol. 1, p. 286, 9, de irrumpente in animam libidinum turbine : Ὁ δὲ τ. οὗτος τροπή τις ἐστὶν ἀκούσιος κτλ. ΤΥΦΩΝ in defixione magica ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 756, n. 5858, b, 27. Forma Τυφωεὺς ap. Greg. Naz. Carm. iamb. 16, 13, 1 : Σκείρων τίς οὗτος, ἢ Τ., ἢ γίγας; et 21, 134 : Πίθηκός ἐστι, καὶ Τ. γίγνεται. Hase. || Τυφῶν olim dictus Orontes fl. Syriæ, priusquam τὸ ὄνομα τοῦ γεφυρώσαντος αὐτὸν Ὀρόντου μετέλαβε, sec. Strabon. 15, p. 750. Conf. Jo. Malalas p. 141, 6, Müller. Comment. Antioch. I, p. 13. L. Dind.]

[Τυφώνειος. V. Τυφωνικός.]

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν, Typhonicus. Plutarch. De def. orac. [p. 421, C] : Τὰ Τυφωνικὰ καὶ τὰ Τιτανικὰ, Res Typhonis et Titanum. [Harpocrat. v. Τετύφωμαι : Τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων. Tzetz. Hist. 10, 304, inscr. Jo. Diac. Alleg. ad Hesiodi Theog. p. 489 Gaisf. Nicephorus Blemmid. Epit. phys. p. 138, C : Ὅσοι δὲ τῶν ἀνέμων κατὰ ῥῆξιν γίνονται νέφους, εἰ μὲν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους ποιοῖντο πρὸς ἑαυτοὺς, τυφωνικοὶ ὀνομάζονται.] At Act. 27, [14] : Ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, maluit novissimus Interpres vertere Turbulentus ventus quam Typhonicus, vel Ventus tempestuosus ac typhonis quodammodo æmulus : quoniam sc. Lucas ibi non repentinum turbinem fuisse dicit, qualis est typhon, sed tempestatem diuturnam. [Locus Lucæ Act. 27, 14 expressus Comm. de S. Petro Actt. SS. Junii t. 5, p. 421, B, ubi perperam, εὐροκλήδωνος. Hase. De altera forma HSt. :] Pro Τυφωνία autem quod esse dicitur Genus delirii cum furore mixtum, Furiosus delirusque lethargus, Lethargicus furor et delirium, videndum ne scribi debeat τυφομανία, de quo supra. Habet porro et Τυφάων suum derivatum, nimirum Τυφαόνιος [Hesiod. Sc. 32 : Τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον· quem Parnassi montem esse animadvertit Gœttling.] : ut [Nonni Dion. 1, 223 : Τυφαονίοιο ἀνθερεῶνος· 239, 375, 413 etc. Qui etiam fem. Τυφαονίς, ίδος, 2, 287, ἄρκτος Τυφαονίς. Τυφαονία, χώρα, ap. Suidam, et ap. Apoll. Rh. 2, 1210,] Τυφαονία πέτρα, in Caucaso : quæ sic dicta est διὰ τὸ ἐν αὐτῇ διωκόμενον τὸν Τυφῶνα ὑπὸ Διὸς πεπλῆχθαι τῷ κεραυνῷ, ut annotatur in meo vet. Lex., ubi etiam additur, eum πληγέντα ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ καιόμενον, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐμπεσεῖν, καὶ δῦναι συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαύσεως· ipsum certe lacum emittere quendam calorem, veluti Typhone in eo ardente. Latini Typhoeus dicunt et Typhoius : ut Typhoea tela, Virg.; Typhoia cervix, Claudian. [Ap. Apoll. Rh. l. c. deteriores Τυφωείη vel Τυφωνείη. Qua forma Marinus Vita Proc. c. 15, p. 35 Fabr. : Πνευμάτων τυφωνείων, ubi al. τυφωνίων, ut in Lex. rhet. Bekk. An. p. 308, 11. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 335, 40 : Ὑπὸ τῶν Τυφωνείων τῷ ὄντι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· id. ap. Suidam v. Σαραπίων p. 3259, A : Ὁ μὲν γὰρ ἦν τὴν ζωὴν Κρόνιός τις ἢ Δῖος, ὁ δὲ Τυφώνειος καὶ Τυφῶνος ἔτι πολυπλοκώτερον θηρίον. Hermes ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 479 Gaisf. (1, p. 1076, H.) : Εἰ μή τις τῶν Τυφωνίων παρελθὼν λέγοι. Plut. Mor. p. 380, D : Καὶ γὰρ ἐν Εἰλειθυίας πόλει ζῶντας ἀνθρώπους κατεπίμπρασαν, ὡς Μανέθων ἱστόρηκε, Τυφωνίους καλοῦντες κτλ. De templis, ut videtur, prope Tentyra Ægypti Strabo 17, p. 815 : Εἶτα τὰ Τυφώνια καλούμενα, ubi olim Τυφώνεια.]

[Τυφωνοειδῶς, Instar Typhonis. Strabo 5, p. 248 : Τὸ ἐκπυρωθὲν τῆς γῆς μετεωρισμὸν λαβὸν κατασκῆψαι πάλιν τ. εἰς τὴν νῆσον.]

[Τυφώς. V. Τυφῶν.]

[Τύφωσις, εως, ἡ, Vanitas. Tzetz. Hist. 10, 571 : Κενοδοξία πανταχοῦ καὶ τύφωσις ὁπόση. Elberling. Jo. Climac. p. 381, 3. Macar. Homil. p. 32, 17; 359, 25, διὰ τῆς ὑψηλοφροσύνης καὶ τ., Per arrogantiam. Hase.]

[Τυχάδιον, τὸ, tanquam diminutivum voc. τυχαῖον ponit Eustath. Od. p. 1552, 31. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 74, Pathol. p. 353.]

Τυχάζω, i. q. τυγχάνω, Assequor, Attingo : unde τυχάζεσθαι, quod Hesych. exp. στοχάζεσθαι. [Erotianus p. 362 : Τυχεσσάμενον, στοχασάμενον, pro Τυχασάμενον, quod ponit Foes.]

[Τυχαῖον, τὸ, Templum Fortunæ. Inscr. Perinthia ap. Bœckh. vol. 2, p. 68, n. 2024 : Τὸν τὸ Τυχαῖον κατασκευάσαντα. Dio Cass. Exc. p. 35, 86; l. 43, 21; 50, 10. Liban. vol. 4, p. 1113 sq., Nicolaus Walz. Rhett. vol. 1, p. 408, 11. Euagrius H. E. 1, 16, p. 271, 8 : Ἱερὸν πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνειμένον, Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο. Hesych. Miles. p. 149 ed. Müller. (Fragm. Hist. vol. 4) : Ῥέας μὲν κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον (Byzantii) νεών τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο, ὅτι καὶ Τύχαιον τοῖς πολίταις τετίμηται, ubi ὅπερ τείχειον Codinus. V. Eust. in Τυχάδιον cit. Ap. Theophanem Chron. p. 94, B, in στοιχεῖον depravatum Valesius ap. Bast. Ep. cr. p. 55 scribebat Τυχεῖον. Cujusmodi formam monstrare videri possunt Gl., quæ Τύχεον, Genium, Genitalium; Τὰ Τύχια, Genialia. V. etiam Τύχη, n. pr. L. D. Inscr. Æres. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 247, n. 4554 : Τὸ Τυχαῖον ἀφιέρωσεν. At Τυχαία, ἡ, est Statua Fortunæ publicæ, ibid. p. 248, n. 4556, 4, ubi sculptum, τὴν Τυχέαν. Hase.]

Τυχαῖος, α, ον, Fortuitus, ὁ ἀπὸ τύχης γινόμενος s. κατὰ τύχην. [Plutarch. Mor. p. 878, C : Τῶν ἀτόμων σωμάτων ἀπρονόητον καὶ τυχαίαν ἐχόντων τὴν κίνησιν· Nemes. c. 8 : Ἀκούσιον καὶ τυχαίαν ἀπάντησιν. Proculus In Plat. Alcib. p. 123. Greg. Nyss. vol. 1, p. 8, C; 2, p. 774, C; 816, B. V. etiam Τύχη. Ap. Eustath. Opusc. p. 83, 1 : Οὐ γάρ εἰμι ἐνταῦθα οὔτε χυδαῖος οὔτε τυχαῖος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐξάρχω διδασκαλικῶς, i. q. ὁ τυχών, Vulgaris.] Unde τὰ τυχαῖα, Fortuita, Quæ forte accidunt, Casus. Synes. Ep. 4 [p. 164, B] : Ἐπηωρημένου δὲ τοσούτου κινδύνου, μελλούσης εἰς ταυτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, ἃ μηδείς ποτε, φασὶ, πλέων ἐθάρσησε, Fortuitorum casuum s. periculorum. [Schol. Aristot. Cram. Anecd. Paris. vol. 1, p. 185, 30. || Adv. Τυχαίως, Fortuito, Strato Anth. Pal. 12, 222, 3. Tzetz. Hist. 10, 108. L. D. Joseph. A. J. 19, 1, 15; 5, 9, 2, τ. ἀφικνεῖται. Theol. arithm. p. 53, 7, τ. καὶ ἐπὶ καιρόν. Tzetz. Alleg. Iliad. H, 36, τ. προδραμὼν (ὁ κλῆρος). Pachymer. Declam. p. 191, 4 Boiss., τ. ἐνταῦθα παρέῤῥιπται. Hase.]

[Τυχαῖος, α, ον. V. Τύχη n. pr.]

[Τυχαῖος, ὁ, Tychæus, Numida, ap. Polyb. 15, 3, 5. Al. in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 614, n. 1237, 36. L. Dind.]

[Τύχανδρος, ὁ, Tychander, n. viri, in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 338, n. 203, 11.]

[Τυχαρέτα, ἡ, Tychareta, n. feminæ, in inscr. Melia ap. Ross. *Reisen auf den gr. Ins.* vol. 3, p. 17. Hase.]

[Τυχάρετος, ὁ, Tycharetus, n. viri, in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 680, n. 1434. ὔᾰ]

[Τυχάσιος, ὁ, Tychasius, n. viri, in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 378, n. 2472.]

[Τύχασπις, ἡ, Tychaspis, n. amazonis in fictili picto, ut conjicit Panofka *Philol. Abh. der Kœnigl. Ak. der Wiss. zu Berlin* a. 1848, p. 203. Hase.]

[Τυχέα, ἡ. V. Τυχαῖον.]

[Τυχεῖον. V. Τυχαῖον. Plur. de festo in inscr. Lampsac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 910, n. 3644 : Νικήσαντα ἐνδόξως παίδων ἀγῶνα τῶν μεγάλων Τυχείων. L. Dind.]

Τύχη, ἡ, Fortuna, [Fors, Successus, Fatum, add. Gl.] Casus, Eventus fortuitus, sive prosper sive adversus ille sit : a τυχεῖν significante Fortefortuna esse, Accidere, Evenire, ut docui in Τυγχάνω. [Plat. Definitt. p. 411, B : Τύχη φορὰ ἐξ ἀδήλου εἰς ἄδηλον καὶ ἐκ τοῦ αὐτομάτου αἰτία δαιμονίας πράξεως. Valck. In bonam partem Hom. H. Min. 11, 5 : Χαῖρε, θεά· δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε. (De Homero ipso recte schol. Il. A, 684 : Τὸ τῆς τύχης ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς, τὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ ῥήματα.) Theognis 130 : Μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη. Pind. Pyth. 8, 75 : Θεῶν δ'

ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρχε, ὑμετέραις τύχαις. Simo- A
nides ap. Diod. 11, 11 : Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος. De victoria Xen.
Cyrop. 4, 2, 25 : Ὁ πολλοῖς κρατοῦσι τὴν τύχην ἀνέ-
τρεψε. In contrariam partem Eur. Heracl. 714 paullo
infra cit., ubi de morte dicitur. Med. 1009 : Μῶν τιν'
ἀγγέλλων τύχην οὐκ οἶδα; Xen. Cyrop. 5, 4, 31 : Κατε-
δάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην· H. Gr. 7, 1, 32 : Ἐπὶ τῇ τῶν
Ἀρκάδων τύχῃ ἥσθησαν.] Plut. : Τὴν τύχην τῆς ἡμέρας
ἐκείνης, Fortunam illius diei. Herodian. 3, [7, 4] : Ἡ
ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου, Eventus et fortuna
belli. Idem [8, 5, 1] : Ἰσόῤῥοπός πως ἔμενεν ἡ τύχη τῆς
μάχης, Pugnæ fortuna. Et rursum 3, [7, 6] : Ἰσόῤῥο-
πος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης [ἡ] τύχη, Ambigua victoriæ
fortuna pendebat, ita ut nesciretur in utram partem
inclinaret. Id. 5, [4, 13] : Φθάνων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ
τύχης, Præveniens famam suæ fortunæ. [Τύχη vel ἡ
τύχη ἑκάστου vel ἑκάστου ἀνθρώπου, Genius, Gl. Plut.
Anton. c. 33 : Ἀνὴρ μαντικὸς ἀπ' Αἰγύπτου τῶν τὰς γε-
νέσεις ἐπισκοπούντων, πρὸς τὸν Ἀντώνιον ἐπαῤῥησιάζετο,
λέγων τὴν τύχην αὐτοῦ, λαμπροτάτην οὖσαν καὶ μεγίστην, B
ὑπὸ τῆς Καίσαρος ἀμαυροῦσθαι.] Ubi quemadmodum
dicitur ἡ Μακρίνου τύχη (de eo enim loquitur), i. e.
Macrini fortuna, Fortuna qua Macrinus utebatur, Ma-
crini rerum status, ita et ἡ τύχη τῆς πόλεως, ap. Dem.
[p. 311, 22] : Τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι,
Fortuna bona uti civitatem judico. [Conf. p. 24, 16 :
Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην
ἂν ἑλοίμην. Jo. Malalas p. 31, 11 : Τὴν τῆς αὐτῆς πό-
λεως τύχην ἐκάλεσε Καλλινίκην εἰς ὄνομα τῆς σφαγιασθεί-
σης παρ' αὐτοῦ κόρης· 36, 17 : Θυσίαν ποιήσας ἐκάλεσε
τὴν τύχην τῆς πόλεως Περσίδα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα·
ἥτις στήλη ἕως τοῦ παρόντος ἵσταται ἐκεῖ· 201, 5. Pro
quo p. 139, 17 : Ποιήσαντες τῆς σφαγιασθείσης κόρης
στήλην χαλκῆν τυχαίας. Sic Τύχη πόλεως in numis ap.
Eckhel. D. N. vol. 2, p. 455; 3, p. 141. V. infra sub
finem.] Sic Thuc. 4, p. 127 [c. 18] : Ὡς ἂν αἱ τύχαι
αὐτῶν ἡγήσωνται, Fortuna ipsorum, Status rerum.
Idem 6, p. 201 [c. 11] : Πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων
ἐπαίρεσθαι. [Demosth. p. 9, 7 : Τῆς ὑμετέρας τύχης·
312, 4 : Τὴν ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν καὶ τὴν ἑνὸς ἡμῶν C
ἑκάστου. [Cum genit rei Pind. Ol. 13, 110 : Ζεῦ τέλει',
αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.] Interdum ali-
quis dicitur se τῇ τύχῃ παραδοῦναι, et αὐτῇ χρήσασθαι.
Ibid. p. 205 [c. 23] : Τῇ τύχῃ παραδοὺς ἐμαυτὸν, βού-
λομαι ἐκπλεῖν, Fortunæ arbitrio me committens, per-
mittens. Synes. Ep. 129 : Τύχῃ τινὶ χρησάμενος, ἐπὶ τὴν
Ἀλεξάνδρειαν ἀπεδήμησα, Fortuna quadam usus. [Eur.
Heracl. 714 : Ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;
Xen. Ven. 5, 29 : Ὅσοι δὲ ἁλίσκονται, παρὰ φύσιν τοῦ
σώματος, τύχῃ δὲ χρώμενοι. Andocid. p. 16, 3 : Ἡ παῖς
τύχῃ χρησαμένη καμοῦσα ἀπέθανεν.] Lucian. [Sacrif. c.
4] : Ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος [χρησόμενος τῇ] τύχῃ. Eod.
sensu Dem. [p. 313, 5] : Τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, pro
ἐχρησάμην τοιαύτῃ τύχῃ, Tali sum usus fortuna. Item
et [αἱρεῖσθαι vel δέχεσθαι sive] λαμβάνειν vel ἔχειν eam
dicitur aliquis. [Æsch. Ag. 1653 : Δεχομένοις λέγεις
θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' αἱρούμεθα· Suppl. 380 : Ἀμη-
χανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε
καὶ τύχην ἑλεῖν. Versus Priapei in scripto De carmin.
Bucol. p. 1 fin. ed. Dübner. : Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέ- D
ξαι τὰν ὑγίειαν, ἃν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ.] Lucian. [Ti-
mon. c. 35] : Προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύ-
χην, καὶ πλούτει πάλιν, Accipe bonam fortunam. [Eur.
Tro. 471 : Ὅταν τις ἡμῶν δυστυχῆ λάβῃ τύχην. Thuc.
5, 102 : Ἐπιστάμεθα τὰ τῶν πολέμων ἔστιν ὅτε κοινοτέ-
ρας τὰς τύχας λαμβάνοντα ἢ κατὰ τὸ διαφέρον ἑκατέρων
πλῆθος.] Dem. [p. 311, 12] : Ὁ τὰ [hoc del.] βέλτιστα
πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν τύχην οἰόμενος, i. e.
ἀρίστῃ συμβιοῦν s. χρῆσθαι τύχῃ, ut ibid. loquitur. Ex
Thuc. autem [1, 78] affertur ἐς τύχας περιίστασθαι,
pro εἰς ἀδηλότητα περιτρέπεσθαι, In incertos casus.
Item et εἰς μεγάλην τύχην προάγεσθαι aliquis dicitur,
et ἐλαύνειν, et ἀφικνεῖσθαι. Herodian. 7, [1, 3] : Ἐξ
εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, Ex in-
fimo loco ad tantam dignitatem a fortuna evectus est.
Sic [3, 10, 12], Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς με-
γάλην προηγάγετο ἐξουσίαν, ubi affines sunt τύχης et
ἐξουσίας signif. [Ejusdem verbi ex. Diodori v. paullo
post.] Et Herodot. 1, [124] : Οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τα-

A σοῦτο τύχης ἀπίκευ, Nec enim tu unquam ad tan-
tum fastigium honorum a fortuna evectus fuisses.
Ipsa autem τύχη dicitur [διδόναι, ap. (Archilochum)
Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 195 Heer. : Πάντα τύχη
καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν. Xenoph. Cyrop.
7, 2, 9. Simonid. Anth. Pal. 7, 253, 2 : Εἰ τὸ κα-
λῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον, ἡμῖν ἐκ πάν-
των τοῦτ' ἀπένειμε τύχη. Æsch. Sept. 426 : Πύργοις
δ' ἀπειλεῖ δείν' ἃ μὴ κραίνοι τύχη. Aristoph. Av.
1315 : Τύχη μόνον προσείη. Thucyd. 3, 45, 6 : Ἡ
τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαί-
ρειν,] ἐπακολουθεῖν et ἕπεσθαι, et συναγωνίζεσθαι, s.
συναίρεσθαι, quum favet et est secunda; quum vero
adversa est, σφάλλειν. [Æsch. Suppl. 523 : Πειθὼ δ'
ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος. Herodot. 1, 32 : Εἰ μή οἱ
τύχη ἐπίσποιτο πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον·
7, 10, 4 : Ὁ βουλευσάμενος αἰσχρῶς, εἴ οἱ ἡ τύχη ἐπί-
σποιτο, εὕρημα εὕρηκε.] Pausan. Attic. : Ἄνδρες, οἷς ἀγα-
θοῖς οὖσιν οὐκ ἐπηκολούθησε τύχη χρηστή. Dem. [p. 53,
6] : Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συνα-
B γωνίζεται· qui aliquanto ante [p. 43, 16] dixerat, Τὰ
τῆς τύχης ἡμῖν ὑπάρξει· vocans τὰ τῆς τύχης ipsam τὴν
τύχην. [Ut Soph. OEd. T. 977, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ·
Polyb. 2, 49, 8, et alibi. Alia phrasi Herodot. 1, 118 :
Ὡς τῆς τύχης εὖ μεταστειώσης.] Herodian. 3, [9, 13] :
Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη· 6, [5,
10] : Ἔσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Vicissim ali-
quis τῇ τύχῃ [πεποιθέναι vel] ἐπακολουθεῖν, dicitur, et
ἕπεσθαι, ac interdum ab ea σφάλλεσθαι. [Æsch. Ag.
668 : Οὐ πεποιθότες τύχῃ.] Isocr. Archid. [p. 122, E] :
Πρὸς τὸ παρὸν εὖ βουλεύεσθαι, καὶ ταῖς τύχαις ἐπακολου-
θεῖν. Plut. Fab. : Ἅμ' ἕπεσθαι τῇ τύχῃ. Plut. : Ἀνὴρ ὑπὸ
τύχης σφαλλόμενος. [Omissa præp. Eur. Phœn. 758 :
Ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ.] Herodian. 6, [6, 4] :
Σφαλέντι καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ· 5, [4, 23] : Ὁμοῦ δὲ
ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ. Thuc. vero 2, [87] dicit,
Ταῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους,
ταῖς δὲ γνώμαις τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ ἀνδρείους ὀρθῶς εἶναι,
Fallacis fortunæ casibus accidere ut homines male
rem gerant; nam ἄστατος et ἀβέβαιος est ἡ τύχη, ut
C Plut. inquit. Ac laudantur qui τὰς τῆς τύχης μεταβο-
λὰς ῥᾳδίως ὑπομένουσι, nec solum θαῤῥοῦσιν ἠτυχηκότας,
verum etiam ipsam τύχην ἀμύνονται, ut Idem tradit
in Apophth. et De exilio. Rursum fortuna προσπί-
πτειν et παρεῖναι dicitur : unde ap. Thuc. : Τὰς προσ-
πιπτούσας τύχας, Casus fortuitos, τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς
τύχης ἔσεσθαι, et τὰς ἀποβάσεις. At in Epicteti Sentent.,
Βραχεῖα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει, Exigua fortuna inter-
venit sapienti, Cic. [Xen. Cyrop. 6, 2, 32 : Συνεσκευά-
σθαι δὲ χρὴ καὶ ὧν ἀσθενοῦντες δέονται ἄνθρωποι· τούτων
γὰρ ὁ μὲν ὄγκος μικρότατος, ἢν δὲ τύχη τοιαύτη γένηται,
μάλιστα δεήσει. Plato Leg. 6, p. 774, E : Ἐὰν τύχη τις ἐπ-
ιθῆς συμβαίνῃ· Reip. 9, p. 592, A : Ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ
τύχη. Photius Bibl. cod. 82, p. 64, 24 : Ἐπεὶ τύχη τις
αὐτῷ συνέπεσεν.] Et Herodot. [7, 236] : Ἐπὶ τῇσι πα-
ρούσῃσι τύχῃσι, In præsenti rerum statu s. conditione;
sicut et Herodian. 7, [7, 4] : Ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ
μέλλοντα πιστώσαντες, Ex præsenti fortuna de futuris
conjectura facta. [Æsch. Prom. 375 : Ἐγὼ δὲ τὴν πα-
ροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Eur. Or. 1024 : Φέρειν ἀνάγκη
D τὰς παρεστώσας τύχας. Thuc. 4, 14, 3 : Βουλόμενοι τῇ
παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπεξελθεῖν. Xen. Cyrop.
8, 5, 24 : Ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. Isocr. p.
194, A. Dat. Pind. Nem. 10, 25 : Τύχᾳ μολών, Feli-
citer. Æsch. Eum. 93 : Ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ
τύχῃ· Ag. 1647 : Κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ.] Ad-
ditur interdum epith., velut in superiorum locorum
quibusdam habuimus ἀγαθὴ et χρηστὴ τύχη, Bona
fortuna [Solon ap. Plut. Sol. c. 3 : Εὐχώμεσθα Διὶ...
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι. Aristoph.
Pac. 360 : Σὲ γὰρ αὐτοκράτορ' εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη] :
et χρῆσθαι ἀγαθῇ τύχῃ. Quomodo et aliquid dicitur
fieri s. evenire ἀγαθῇ τύχῃ, et ap. Plat. Leg. [9, p.
878, A] : Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, Prosperiore fortuna,
Melioribus auspiciis. [Sing. ib. p. 856, E. Pind. Ol.
14, 16 : Ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κοῦφα βι-
βῶντα· Pyth. 9, 74 : Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε
τύχᾳ. Soph. OEd. C. 1506 : Καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν
τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.] Sæpeque occurrit ἀγαθῇ τύχῃ, pro
eo quod Latini dicunt Quod felix faustumque sit.

Xen.: Καὶ ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι, Et, quod felix faustumque sit, admitto. [Conf. H. Gr. 4, 1, 14, Cyrop. 4, 5, 51. Aristoph. Av. 436: Τὴν πανοπλίαν ταύτην κρεμάσαντον τυγάγαθῇ ἐς τὸν ἰπνὸν εἴσω· 670: Ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν τυχἀγαθῇ. Decretum Att. ap. Thuc. 4, 118, 7: Λάχης εἶπε τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων.] Plato [Leg. 1, p. 640, D: Πολλῇ χρῷτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ·] Symp. [p. 177, E]: Ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος. [Demosth. p. 33, 14: Ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθῇ τύχῃ.] Lucian. [Vitt. auct. c. 19]: Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Itidem ap. Plut. De deo Socr. quidam respondet, Ἀγαθῇ τύχῃ διαλεγέσθω, quum alius dixisset esse quendam qui ipsi vellet διαλέγεσθαι. [Et sæpissime in inscrr. Interposito articulo ap. Bœckh. vol. 2, p. 46, n. 1940, 5: Τύχᾳ τᾷ ἀγαθᾷ· 255, n. 2334, 14: Τύχη τῇ ἀγαθῇ.] Aristoph. vero addita ἐπὶ dixit [Vesp. 869], Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Τὸ πρᾶγμ' ὃ μηχανᾶται, O Apollo, felicibus auspiciis succedat res quam machinatur. [Æsch. Ag. 755: Ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. Demosth. p. 1487, 4: Τὴν ἀγαθὴν τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι παρ' ὑμῖν. Ubi de Atheniensium hac B bona fortuna v. Dissen. Contra Æsch. Ag. 1230: Οἷα τεύξεται κακῇ τύχῃ. Et 1484: Κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου. Soph. Tr. 328: Ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει· Aj. 323: Ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ· Aj. 980: Ὤμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. Eur. Hec. 425: Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης· 498: Πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί. Plat. Leg. 9, p. 881, E: Νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. Sextus Adv. astrolog. 16, p. 341: Ποινὴν καὶ κακὴν τύχην. Aliique similiter.] Præterea sicut ἀγαθὴ τύχη dicitur, ita et τύχη θεία, Sorte quadam divina. Plato [Ep. 7, p. 327, E]: Θείᾳ τινὶ τύχῃ παραγίνεσθαι. Plut. in Symp. sept. sap.: Ὄντως οὖν ἐοικέναι θείᾳ τύχῃ τὸ πρᾶγμα, Plane igitur videri rem istam evenisse divinitus. [Soph. Ph. 1326: Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης· fr. Eriphyl. ap. Stob. Fl. 99, 20: Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; OEd. Col. 1585: Ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ; Herodot. 1, 126: Δοκέω θείῃ τύχῃ γεγονὼς τάδε ἐς χεῖρας ἄγεσθαι· 4, 8; 5, 92, 3.] Item Herodian. 1, [9, 12]: Ὑπό τινος δαιμονίου C τύχης ἐπειχθείς, Forte quadam divinitus impulsus. [Plato] Hipp. maj. p. 304, B: Ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη κατέχει.] Thucyd. vero pro θείᾳ τύχῃ dicit τύχῃ ἐκ τοῦ θείου, 5, p. 195 et 196 [c. 104. Soph. Ph. 1317: Ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν.] Ex Epigrr. autem pro δαιμόνιος τύχη affertur τύχη δαίμονος, i. e. ἡ ἐκ δαίμονος: ut et ex Eurip. τύχη Κύπριδος pro ἡ ἐκ Κύπριδος, Quam Venus immisit. [Pind. Ol. 8, 67: Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις νόστον ἔχθιστον· Pyth. 8, 55: Τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς· Nem. 4, 7: Ὅττι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας· 6, 25: Σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων ταμίαν στεφάνων. Ib. 5, 48: Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν ἐπαύρεο. Ubi schol.: Τὸ δὲ τύχᾳ ἀμφίβολον ἢ σὺν τῇ σῇ τύχῃ ἢ τοῦ Μενάνδρου. Pyth. 2, 56: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου, σοφίας ἄριστον. Eur. Iph. A. 353: Ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν· Rhes. 728: Δαίμονος D τύχα βαρεῖα· fr. Æoli ap. Stob. Fl. 108, 19: Τὰς δὲ δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστα.] Sic et ἀναγκαία τύχη dici potest ἡ ἐξ ἀνάγκης, Casus quem necessitas offert. [Soph. El. 48: Ἄγγελλε ... ὁθούνεκα τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης· Aj. 485: Τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν· 803: Πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης. Eur. Iph. A. 511: Ἀλλ' ἥκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον. Plato Leg. 7, p. 806, A: Εἴ τις ἀναγκαία τύχη γίγνοιτο. Demosth. p. 1468, 15: Τῆς δὲ ἀναγκαίας μέν, ἀγνώμονος δὲ τύχης οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ' ὡς ἐβούλετο, κρινάσης. Sic dicitur αἰχμάλωτος τύχη, de quo v. in illo voc.] At ἀήθης τύχη ap. Plat. Leg. [6, p. 774, E], Casus insolens et raro accidens. Quum vero μεγάλη τύχη et εὐτελὴς τύχη dicitur, interdum reddi potest itidem Fortuna, interdum alio vocabulo. Nam μεγάλη τύχη dicitur non solum Magna fortuna, (ut Horat. Magnam fortunam bene ferre,) sed etiam Magna dignitas et Magni honores, ad quos fortuna nos evexit;

A quum vero εὐτελὴς τύχη, non solum Humilis et infima fortuna, (ut Cic. Infima conditio et fortuna servorum,) verum etiam Conditio. [Diodor. 2, 4 init.: Πῶς ἐκ ταπεινῆς τύχης εἰς τηλικαύτην προήχθη δόξαν. Unde Exc. Vat. p. 115: Τῶν ἐκ ταπεινοτέρας δόξης ὁρμηθέντων, conjeci τύχης. Τύχη ὑστέρα, Sors infima, Gl.] Ac præterea τύχη vocatur ipse etiam Status [Gl.] rerum, non tantum successus et eventus earundem, ut in superiorum quibusdam videre est. [Περὶ τῆς τύχης ζήτησις, Quæstio de statu, in Basilicis. Ducang.] Quin et ipsæ Fortunæ vices τύχαι nominantur. Plato Epist. 8, [p. 356, A]: Δεδιὼς τὰς τύχας. [Leg. 2, p. 655, D: Ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις· 4, p. 709, A: Τύχαι καὶ ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσαι· Critiæ p. 120, E: Πρὸς τὰς ἀεὶ ξυμβαινούσας τύχας. Pind. Nem. 1, 61: Ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ ποίαις ὁμιλήσει τύχαις, ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας. Æsch. Prom. 106: Ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί· 272: Τὰς προσερπούσας τύχας ἀκούσατε· B 289: Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις ἴσθι συναλγῶ· alibique sæpe tam in hanc quam in bonam partem, ut Eum. 924: Βίου τύχας ὀνησίμους. Soph. fr. Tyndar. ap. Stob. Fl. 105, 3: Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός· Aj. 283: Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας· Ph. 1418: Καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας· sed OEd. T. 1526: Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, non esse Sophoclis dixi in Ἐφοράω, p. 2587, C. Eur. Andr. 983: Ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας· Or. 4: Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας, Τάνταλος· et alibi sæpissime. Aristoph. Eccl. 3, et ubi in bonam partem, Av. 1726, et ubi in contrariam, Nub. 1264, Ach. 1197. Herodot. 1, 119: Ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι ἐπὶ δεῖπνον ἐκέκλητο· 6, 16: Τοιαύτῃσι περιέπιπτον τύχῃσι. Thuc. 1, 69, 5: Τοὺς Ἀθηναίους βούλεσθε ἐς τύχας πρὸς πολλῷ δυνατωτέρους ἀγωνιζόμενοι καταστῆναι· 78, 1: Μηκυνόμενος (πόλεμος) φιλεῖ ἐς τύχας τὰ πολλὰ περιίστασθαι. Xen. Cyrop. 7, 2, 22: Οὐδὲν ἐνεκάλουν ταῖς τύχαις· 8, 5, 24: Ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις· H. Gr. 4, 5, 12: Κατεφρόνουν διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχας μηδένα C ἂν ἐπιχειρῆσαι σφίσιν. Et alii quivis.] Adhæc eadem τύχη in rebus secundis Fortuna itidem vocatur, et Prospera s. Secunda fortuna: in adversis vero, itidem Fortuna, et Fortuna adversa, infesta, Infortunium. [Signif. media Pind. Isthm. 3, 49: Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι. Eur. Alc. 785: Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται. Et alibi cum aliis quibusvis.] Item τύχῃ dicitur et ἀπὸ τύχης [Plato Leg. 11, p. 920, D: Ἐὰν ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκήτου τις ἄκων κωλυθῇ. Lysias p. 162, 22: Ταῦτα οὐκ ἀπὸ τύχης ἐγένετο. Ἐκ τύχης, Plato Phædr. p. 265, C: Τούτων τινῶν ἐκ τύχης ῥηθέντων· Polit. p. 300, A: Λαχόντα ἐκ τύχης· Tim. p. 25, E: Ὡς δαιμονίως ἔκ τινος τύχης ... ξυνηνέχθης οἷς Σόλων εἶπεν. Certamen Hesiodi et Hom. p. 315, 19 Gœttl.: Ἐκ τύχης συμβαλόντες ἀλλήλοις ἦλθον εἰς Χαλκίδα], διὰ τύχην, κατὰ τύχην, pro eo quod Latini dicunt Fortefortuna, Fortuito, Casu. [Forte, Gl. Soph. Ph. 546: Ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ, τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμηθεὶς πέδον.] Philostr. Ep. 21: Τύχῃ τὸ δέον διδαχθείς, D οὐ γνώμῃ ἑλόμενος. Plut. De orac.: Ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως· De def. orac.: Μὴ θεῷ καὶ προνοίᾳ, ἀλλὰ τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτως ἀνατίθεσθαι, Non deo ac providentiæ ipsius, sed fortunæ casusque temeritati attribui. [Thuc. 3, 49, 5, et sæpius Xenoph. et Plato, addito etiam τινὰ H. Gr. 3, 4, 13; Phædr. p. 262, C; Leg. 3, p. 702, B; Dem. p. 1173, 5. (Grammatici quid dicant κατὰ τύχην explicat Chœrob. vol. 2, p. 487, 20; 489, 1.) Plur. κατὰ τύχας Plat. Leg. 5, p. 732, C. Pollux 9, 144.] Rursum De orac. Pyth. [p. 399, D]: Συνέπεσε κατὰ τύχην αὐτομάτως. Aristot. Eth. 1, 9: Ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν, ἢ καὶ διὰ τύχην παραγίνεται· Poet.: Οὐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὗρον, Non arte invenerunt, sed fortuito. [Rhet. 1, 10 med.: Ἔστι δ' ἀπὸ τύχης μὲν τὰ τοιαῦτα γιγνόμενα, ὅσων ἥ τε αἰτία ἀόριστος καὶ μὴ ἕνεκά του γίγνεται κτλ., et ibid. antea: Τὰ μὲν διὰ τύχην πράττουσι, τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης.] Politic. l. 7: Δίκαιος δ' οὐδεὶς οὐδὲ σώφρων ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τύχην ἐστί. Ubi videtur discrimen statuere inter ἀπὸ τύχης et διὰ τύχην: nam διὰ τύχην est potius Propter

fortunam. Isocr. Paneg. [p. 67, E]: Τοὺς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας [Conf. p. 197, E]· quemadmodum rursum et ap. Aristot. Rhet. lib. 1, et 3, quidam dicit: Οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν. [Æsch. Ag. 685: Μή τις ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων. Soph. OEd. T. 80: Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Thuc. 4, 73, 3: Εἰ μὲν γὰρ μὴ ὤφθησαν, οὐκ ἂν ἐν τύχῃ γίγνεσθαι σφίσιν. Plato Leg. 5, p. 732, D: Μετ' ἀγαθῆς τύχης· 7, p. 813, A: Μετὰ τύχης εὐμενοῦς. Æsch. Sept. 472: Πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ· Cho. 138: Ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατεύχομαί σοι· Suppl. 88: Μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ.] Item τῆς τύχης pro ὦ s. φεῦ τῆς τύχης, est σχετλιάζοντος, et infortunia sua deplorantis, vel fortunæ iniquitatem accusantis. Xen. Cyrop. 2, [2, 3]: Καὶ εἶπες πρὸς ἑαυτόν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, O iniquam fortunam, me infortunatum, ὦ Ζεῦ τῆς τύχης. Cui similia loquendi genera vide ap. Bud. p. 981. [Soph. OEd. T. 1080: Ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης.] Quoniam porro dea esse credita fuit ἡ τύχη [Philemo ap. Clem. Al. Str. 5, p. 725: Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία τύχη θεός, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταυτόματον, ὃ γίγνεται ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, προσαγορεύεται τύχη], et πάντων κυρία secundum Aristot. ac Dem., ideo ei templa extructa et dicata fuere, et statuæ erectæ. Plut. De fort. Rom.: Τὸ ἄγαλμα τῆς τύχης. Ibid. [p. 322, F]: Ἱδρύσατο τύχης ἱερόν. Et rursum [p. 323, A]: Τύχης βωμὸς εὐέλπιδος· et, Παρθένου τύχης ἱερόν, et Ἀῤῥενος τύχης ἕδος. Idem in Coriol. [c. 37]: Τύχης γυναικείας ἱερόν· Problem. Rom. [p. 281, D]: Τύχης ἀποτροπαίου ἱερόν, et τύχης πρωτογενείας, Primigeniæ fortunæ. Ibid. et τύχης ἰξευτρίας ac μικρᾶς ἱερόν, Fortunæ viscatæ et brevis: de quibus eum consulere poteris. [Pind. Ol. 12, 2: Σώτειρα τύχα. Alia ex eodem Pausanias 4, 30, 6; 9, 6, 2. V. Bœckh. fr. 13 seqq. Quod autem 4, 30, 4 dicit Pausanias: Πρῶτος δὲ ὧν οἶδα ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὅμηρος (quem ignorasse nomen τύχη initio diximus) Τύχης μνήμην, addito loco H. Cer. 420, aut oblitus est Hesiodi Th. 360, aut antiquiorem illo putavit hymni poetam. Idem 5, 15, 6; 9, 39, 5, Τύχης ἀγαθῆς altare et templum memorat. Æsch. Ag. 664: Τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο. Dianæ epith. est Orph. Hymn. 71, 1. Inscr. Pelop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 689, n. 1464, 14: Πλούτωνι χοῖρον ἄρσενα, Περσεφόνῃ χοῖρον ἄρσενα, Τύχᾳ χοῖρον ἄρσενα. Recte autem Biagius Dissert. de Fortunæ divinitate apud Græcos veteres, in Monum. Græcis ex Museo Nanii p. 27—52, animadvertit (p. 46—7) nihil effici loco ex H. Cer., etiamsi esset Homeri, petito, ubi inter Oceani filias refertur, contra Macrobii Sat. 5, 16, observationem: « Fortunam Homerus nescire maluit et soli deo, quem Μοῖραν vocat, omnia regenda committit: adeo ut hoc vocabulum τύχη in nulla parte Homerici voluminis nominetur. Contra Vergilius non solum novit et meminit, sed omnipotentiam quoque eidem tribuit. » Τύχην urbium, de qua supra sub initium, expressam in numis v. ap. Eckhel. D. N. locis quos indicat vol. 4, p. 533, 1, ibidemque de similibus numorum inscrr. || Forma Bœot. Τιούχα in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 737, n. 1564, 1: Θιὸς τιούχαν ἀγαθάν· ut θεὸς τύχαν n. 1850, 1; θεὸς τύχαν ἀγαθὰν n. 1695, 1. Qua de formula v. Bœckh. ib. p. 10, ubi θεὸς τύχα. ὁ L. D.]

[Τύχη, πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν. Ἔφορος ἐν ιϛ' νῆσον Τυχίαν φησίν. Ἔστι δὲ καὶ Τυχαῖον ὄρος μεταξὺ Ἐρετρίας καὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Τύχης Τυχαῖος, Steph. Byz. De Syracusana v. in Συκῆ, p. 1017, A. L. Dind.]

[Τύχη, ἡ, n. pr. mulieris, in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 394, n. 2535, 5: Αἰκινί[ας] Τύχης. Et in Pholegandria p. 360, n. 2446: Τύχης· Melia p. 357, n. 2429: Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ Τύχη εὐχαριστήριον.]

Τυχηρὸς, ά, όν, i. q. τυχαῖος. [Fortuitus, Gl.] Philo De mundo: Ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς, Seipsos dedentes fluxis fortuitisque rebus. Plutarch. [Mor. p. 6, A]: Οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης, In bonis fortuitis, s. fortunæ. Idem [ibid. p. 100, A]: Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτὸς, Bona [ad-

A ventitia, Gl.] fortunæ et extra corpus posita, ut sunt opes et divitiæ, pecuniæ, agri, domus, et ejusmodi κτήματα. [Alios ejus ll. indicat Wyttenb. Diog. L. 7, 21.] Et in Pand. Ὁ τυχηρὸς κίνδυνος, Casus fortuitus, Bud. Utitur et Aristot. Polit. 4, [c. 11 init.: Πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς]. || Fortunatus, Felix: unde compar. τυχηρότερος, [Photio s.] Suidæ εὐτυχέστερος. [Æsch. Ag. 462: Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας. De accentu Arcad. p. 71, 15. || Adv. Τυχηρῶς, Fortuito, [Fortasse, Casu, Forte, add. Gl.] ἀπὸ τύχης, κατὰ τύχην. || Fortunate, Secunda fortuna, Feliciter, ἐπιτυχῶς, ut in Lex. meo vet. et ap. Etym. [et Phot.] exp., ubi itidem τυχηρότερος dicitur accipi pro εὐτυχέστερος. [Aristoph. Ach. 250: Ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια· Thesm. 305: Τυχηρῶς ἡμῖν αὐταῖς.]

[Τύχης, ὁ, Tyches, n. viri, archontis Byzant. in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 249, in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 423, ubi ΕΠΙ ΤΥΧΗΣ, ut comparandum sit potius ΕΠΙΤΥΧΗΣ in alio

B *Suppl.* vol. 6, p. 600, n. 283, quum ΕΥΤΥΧΗΣ sit in aliis. L. D. Τύχης Ἀλιάδα in inscr. Teuchir. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 542, n. 5250, 3. Hase.]

[Τύχησις, εως, ἡ, ap. Procop. In Genesin Maji Class. auctt. vol. 6, p. 10 med.: Τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἐπὶ τοῦ κόσμου πάλιν σκοπήσωμεν· ἢ γὰρ σύμμετρον εὗρε τὴν ὕλην τῷ τοῦ κόσμου μεγέθει, ὅτε τοῦτον κατασκευάζειν ἠβούλετο, ἢ πλείω τῆς χρείας ἢ πάλιν ἐλάττονα· καὶ εἰ μὲν ἐλάττω, πόθεν λοιπὸν ἐγένετο; εἰ δὲ πλείω, ἔμεινε τὸ πλεονάσαν ἀκόσμητον· εἰ δὲ σύμμετρον, τύχησις πρὸ θεοῦ τὸ μέτρον αὐτῷ... παρεσκεύασε, scribendum videtur τύχη τις. L. D.]

[Τυχία. V. Τύχη, πόλις.]

[Τυχιάδης, ὁ, Tychiades, n. viri, ap. Lucian. Philops. c. 1 seqq. ὶᾶ]

[Τυχική, ἡ, Tychice, n. servæ manumissæ, in inscr. Hypat. ap. Curt. Inscrr. Att. p. 32, 26. Hase.]

[Τυχικὸς, Tychicus, n. viri, in numo Magnesiæ ad Sipylum ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 70, n. 379, et Magnesiæ Ioniæ vol. 3, p. 153, 155, 157, *Suppl.* vol. 6, p. 236, n. 1032; 250. Alius Act. Ap. 20, 4, aliis-

C que ll. ap. Schleusn. Lex. N. T. Alii sunt in inscrr. n. 353, 11, 20; 1383, 3; 3665, 34. Τύχικος bis codex Barocc. ap. Fabric. ad Hippolyt. Append. p. 42, ut solet variari in talibus. L. D. Architectus Domitiani Imp. in inscr. ap. Donat. Supplem. p. 203, 2, ubi TICHICO. Hase.]

Τυχικῶς, affertur pro Fortuito, s. Fortuitu. [Polyb. 28, 7, 1: Τυχικῶς πως συνέβη τὸν Ἄτταλον ποιήσασθαι τοὺς λόγους. Diodor. 2, 9: Τὴν βασίλισσαν κατ' αὐτὸν τ. τεταγμένην· 16, 35: Τ. πως παρακλέοντος. Sextus Pyrrh. 1, 26: Ἐπισχόντι αὐτῷ τ. παρηκολούθησεν ἡ ἀταραξία, et οἷον τυχικῶς ib. 29. Plutarch. Mor. p. 906, D, τ. καὶ αὐτομάτως. L. D. Theod. Lascaris Imp. Laud. Nicææ p. 7, 9 Bachm.: Εἰκῇ φερόμενα καὶ ὡς ἔτυχον τ. Ib. p. 2, 8: Ὧν ἔτυχον τ. τόπων. Diogen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 137, B, τ. συμπίπτειν. Hase.] Quod si mendo caret, est a nomine Τυχικὸς, ἡ, ὸν, significante i. q. τυχαῖος et τυχηρός. [Diogen. ap. Euseb. ibid. p. 137, D: Τυχικῆς αἰτίας ἔργον. Hase. Polyb. 9, 6, 5: Γίγνεται παράδοξόν τι καὶ τυχικὸν σύμπτωμα.

D [Τυχιμαίως, Fortuite, Gl.]

[Τυχίον vitium scripturæ pro τυκίον, quod v.]

[Τύχιον. V. Τυχίον.]

[Τυχίος, ὁ, Tychius.] Τύχιος ap. Hom. nomen proprium τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμου. Finxit enim ei hoc nomen poeta, quod nosset τεύχειν τὰς βοῦς s. βοείας βύρσας εὖ καὶ ἐπισταμένως ὑφαίνειν: atque adeo ipse etymon sic exprimit Il. H, 220, de septemplice Ajacis scuto: Ὅ οἱ Τύχιος [Τυχίος] κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων· Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. Alibi certe τυκτὰς βοῦς vocat Pelles bovinas a coriario bene paratas. [Unde citat Strabo 9, p. 408; 13, p. 626. Nonnus Dion. 13, 67: Σκυτοτόμου Τυχίοιο. De accentu Arcad. p. 41, 19. Etym. M. codex Voss.: Τὸ μὲν κύριον ὄνομα παροξύτονον· προπαροξύτονον δὲ σημαίνει τὸν πονηρόν.]

[Τύχιππος, ὁ, Tychippus, n. viri in inscr. Spart. Fourmonti, ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 22.

Ita legendum pro Τήχιππος, quod v. supra. L. Dind.]

[Τυχολόγος, ὁ, Fatidicus, Hariolus. Salmas. ad Hist. Aug. p. 347, F. Hase.]

[Τυχόντως. V. Τυγχάνω.]

Τύχος s. Τύκος, ὁ, dicitur a τεύχω s. τύχω aut τύκω, quoniam eo οἱ λιθοξόοι τοὺς λίθους τεύχουσι, i. e. παρασκευάζουσι καὶ ἑτοιμάζουσι, Parant s. Præparant operi. [Hesychius : Τύχοι, λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα. Zonaras et Theognost. Can. p. 24, 32 : Τύχος, ὄρυξ, et sine interpr. p. 76, 20, inter. vocc. in υχος. V. Τύκος, quod verum. Hesychii gl. : Τύχων, πυλῶν· τύχους γὰρ καὶ τοὺς σφῆνας καλοῦσιν, similis est glossæ in Τῦρος sub finem citatæ.]

[Τύχων, ωνος, ὁ, Tycho, n. dæmonis, ap. Hesych. : Τύχων, ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην. Ἑρμῆς etiam Zonaras p. 1755. Alterum Etym. M. et Cyrillus. Unde corrigendus Choerob. p. 77, 31, ubi παρά· περὶ p. 278, 26. Perses Anth. Pal. 9, 334 : Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἢν ἐπιδώσῃς εὐκαίρως, τεύξῃ· μὴ μεγάλων δὲ γλίχου. Ὡς ἄγε δημογέρων δύναται θεὸς ἀνδρὶ πενέστῃ δωρεῖσθαι, τούτων κύριός εἰμι Τύχων. Diodor. 4, 6 : Τοῦτον τὸν θεὸν (Priapum) τινὲς μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ Τύχωνα. Ubi olim Τυφῶνα, ut ap. Clem. Alex. Protr. p. 81, a Meursio correctum, ubi Τυφῶνα Ἑρμῆν. Theognost. Can. p. 33, 31 : Τύχων Τύχωνος, ὁ Ἑρμῆς, ut Zonaras p. 1755. Strabo 13, p. 588 : Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ Κονισάλῳ καὶ Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιούτοις. || N. viri ap. Hippocr. p. 1240, B. Alius in inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476[d], n. 2694[b], 7. Servi Platonis ap. Diog. L. 3, 42; Aristotelis 5, 15. Ducis Antiochi ap. Polyb. 5, 54, 12. Ponit etiam Suidas. Antiphanis fuit fabula Στρατιώτης ἢ Τύχων inscripta, quam aliquoties citat Athenæus.]

[Τὺψ, ὁ, Helladius in Photii Bibl. p. 532, 5 : Τύψω τύψ καὶ προτύψ. Hase.]

Τυψέλη, Aurium sordes, Hesych. Dicitur alioqui κυψέλη hac in signif. [Vox nihili.]

[Τύψις, εως, ἡ, i. q. τύμμα, Ictus. Nicander Th. 921, Λοιγεῖ τύψει· 933. « Schol. Oppiani Hal. 3, 557. » Wakef. Eust. ad Il. T, 23. Boiss. Vita Nili jun. p. 33, 21. Joseph. A. J. 19, 1, 17, μετὰ δακρύων καὶ τύψεως προσώπων. Hase. Zonaras p. 1756.]

[Τῶγλος, ὁ, Toglus, n. viri Tyrii, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 239, n. 2290. L. Dind.]

Τωθάζω, [σομαι, Plat. Hipp. maj. p. 290, A : Πάνυ με καὶ τωθάσεται,] Dicteriis incesso, Irrideo, Mordeo opprobriis. Redditur etiam Convitiis incesso. Aristoph. Vesp. [1362] : Ἵν' αὐτὸν τωθάζω [τωθάσω] νεανικῶς. [Absolute 1368. Herodot. 2, 60 : Αἱ μέν τινες τῶν γυναικῶν ποιεῦσι τάπερ εἴρηκα, αἱ δὲ τωθάζουσι βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πόλι γυναῖκας. Semus Delius ap. Athen. 14, p. 622, D; Athen. ipse 5, p. 182, A. In meliorem partem de cavillando et jocando Alexander Ætolus apud Gellium N. A. 15, 20 : Τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, de Euripide.] Aristot. Rhet. 2, [c. 4 med.] : Οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι. [Immo καὶ τωθάσαι καὶ ὑπομεῖναι· ἐπὶ ταὐτὸ γὰρ ἀμφότεροι σπεύδουσι τῷ πλησίον, δυνάμενοί τε σκώπτεσθαι καὶ ἐμμελῶς σκώπτοντες. Suidas postquam ἐτώθασαν ap. Procop. Pers. 2, 8, p. 105, D, explicaverat ἔσκωπτον, ἐχλεύαζον, ἐλοιδόρουν, addit : Ἢ ἐτώθασαν, ἐκαυχήσαντο. Hesychius : Τωθάζει, χλευάζει, μετὰ κενοδοξίας σκώπτει, ἐρεθίζει, κατακαυχᾶται, λοιδορεῖ, θωπεύει, κακολογεῖ. Similia Phot. et Etym. M., quod addit : Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐσχόλαζον. Pass. Plato Reip. 5, p. 474, A : Τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Liban. vol. 4, p. 249, 32 : Σκωπτόμενος καὶ τωθαζόμενος. Firmus Epist. 27, a Valck. cit. : Ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἥδομαι τωθαζόμενος. Alia verbi exx., quibus addere licet locos Dionis Cassii, v. ap. Ruhnken. ad Tim. p. 261, Pierson. ad Mœr. p. 366, qui tanquam Atticum ponit pro σκώπτειν. L. D. Philo vol. 2, p. 570, 23. Orig. t. 1, p. 605, B. Method. Conv. virg. p. 294, 20. Philostr. Her. 7, 2 Boiss. Id. Vit. soph. 1, 1, 6, ἀναιδῶς ἐτώθαζεν. Julian. Imp. p. 159, A : Ἐτώθασαν ἐπὶ τῷ τελοῦντι τὰ ὄργια τῆς Μητρός. Hase.] Θωτάζει, Hesych. ἐμπαίζει, χλευάζει : quod et τωθάζει. [Sic Ἐπιτωθάζοντες apud eundem post Ἐπίθωνται pro Ἐπιθωτάζοντες, ut videtur. Forma Dor. Theocr. 16, 9 : Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἁλιθίην ὁδὸν ἦνθον, ubi al. τωθάζοισαι. Aoristi forma per ξ, ut solent Byzantini, Tzetzes Epist. 38, p. 32, ἐπιτωθάξαντος. L. D.]

[Τώθασμα, τὸ, Risus. Suid. v. Ἀδάμ. Kall.]

Τωθασμὸς, ὁ, Irrisio. [Jocus, Lascivia, ap. Aristot. Polit. 7, 17 med. : Ἐπιμελὲς ἔστω τοῖς ἄρχουσι μηθὲν μήτε ἄγαλμα μήτε γραφὴν εἶναι τοιούτων πράξεων (i. e. ἀσχημόνων) μίμησιν, εἰ μὴ παρά τισι θεοῖς τοιούτοις οἷς καὶ τὸν τωθασμὸν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος. Dionys. A. R. 3, 71 med. Philo vol. 2, p. 570, 47. Numenius ap. Euseb. Præp. 14, 7, p. 736, A : Οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινων. Et sæpe Pollux aliique gramm. L. D. Gregor. Presb. Vita Greg. Naz. p. 4, A. Agatarch. De rubro mari p. 46, 18 Huds., τωθασμῷ χρώμενοι καὶ γέλωτι. Hase.]

Τωθαστὴς, ὁ, Irrisor. [Pollux 6, 29, 123; 9, 149. « Hesych. vv. Κόβαλος, Κομψόν. » Hemst.]

Τωθαστικὸς, ἡ, ὸν, Irrisorius. [Pollux 5, 161; 6, 29, 123; 9, 148, 149. « Lemma epigrammatis in Anthol. Pal. 9, 435 (et 5, 105). » Boiss. Eustath. Od. p. 1634, 11 : Παλαιός τις ἐπίγραμμα τωθαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν Ἄκρωνα ἔγραψεν. Valck. Et Suidas v. Ἄκρων. Paullo aliter Dionys. A. R. 7, 72 med. p. 1491, 2 : Οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐναγωνίου τε καὶ κατεσπουδασμένης ὀρχήσεως τῶν χορῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς κερτόμου καὶ τωθαστικῆς.] Quin etiam Τωθαστικῶς, Irrisorie, Cum irrisione, apud Diog. L. Speusippo [4, 2] : Καὶ Διονύσιος πρὸς αὐτὸν γράφων τωθαστικῶς, φησὶ, Καὶ ἐκ τῆς μαθητρίας σου ἐστὶ τὴν φιλοσοφίαν καταμαθεῖν. [Julian. Cæs. p. 330, B : Ὁ Σειληνὸς τ. μάλα γελάσας. Wakef. Pollux 5, 161; 9, 149.]

[Τωθεία, ἡ, i. q. τωθασμὸς, Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, 27, p. 782, C : Τοὺς θεοὺς, περὶ ὧν οἱ μὲν ποιηταὶ παρ' αὐτοῖς ᾄδουσι, δωτῆρας ἐάων, οὗτοι δέ οἱ φιλόσοφοι μετὰ τωθείας εὐφημοῦσι, θεοὶ πάντων ἀγαθῶν ἀδώρητοι καὶ ἀμέτοχοι.]

[Τῶθος, ὁ, pro τωθασμὸς, Irrisio. Vita S. Bartholomæi junioris Cryptoferratensis : Οὐ γὰρ παιδείαις (παιδιαῖς) ἦν σχολάζων καὶ ἀθύρμασιν οὐδὲ τώθοις καὶ δρόμοις καὶ ἅλμασιν, οἷς τὰ πολλὰ ἡ νεότης φιλεῖ τέρπεσθαι κτλ. Ducang.]

[Τῶκαι, αἱ, ap. Diod. 20, 57, ubi est var. Τύκαι, oppidum Numidarum, quod Tuccam putabat Wessel.]

[Τὼμ, nomen decani apud genethliacos. Hephæst. Apotelesm. p. 11, 26. Hase.]

[Τώμυρις. V. Τόμυρις.]

[Τὼς s. Τῶς. V. Ὡς.]

[Τωτίλλας, Τωτιλλίας, ὀνόματα κύρια Zonaræ p. 1757. Conf. de varia nominis regis Gothorum scriptura Τωτίλας, Τουτίλλας, Τουτίλας, quarum usitatissima est prima, annot. ad Procop. Gotth. 3, p. 470, C. Τοτίλας ap. Jo. Malal. p. 486, 16. L. Dind.]

[Τωυγενοὶ, οἱ, gens Gallica, ap. Strab. 4, p. 183; 7, p. 293, cujus libri altero loco Τωυγένους. Alia nomina barbarica ab Τω incipientia sunt ap. Ptolem.]

[Τωφάνης, κύριον, Zonaræ p. 1758.]

[Τωφέθ. V. Ταφέθ.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Σ, p. 2, A, 4 ξ] L. ζ. — P. 3, D, 4 ὅλους.] L. ὅλας.

Σαάμα, Σάαμον. V. Σησάμη et Σήσαμον, p. 202, C.

Σαβάκης. V. Τασιάκης.

Σάβανον, D, 5. Σαβανία scribendum Σαβάνια, ut p. seq. A, 13.

Σαβελλισμὸς, ὁ, Sabellii consectatio, Sabellianismus. Synodicon ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 373, 383 Harl. Conf. Boiss. *Notices* vol. 11, p. 147.

Σαβοῖ, ult. Ad n. Σάβας referebat Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 3, p. 575, B.

Σάβουχος. Σαβοῦχις n. pr. viri bis in inscr. Catinensi ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 668, n. 5726.

Σάβυττος. Conf. Βύττος.

Σαγάλινα, C, 5 Xerromyri] L. Xeromyri

Σαγαπηνός. In versibus Damocratis ap. Galen. vol. 13, p. 894 : Καὶ καστορίου καὶ σᾰγᾰπηνοῦ προσφάτου· sed 895 : Καὶ σᾰγᾰπηνὸν ἴσον καὶ χαλβάνῃ· 902 : Καθαροῦ σᾰγᾰπηνοῦ. Neque est cur loco primo scribatur τε καί.

Σάγαρις, 4 ad] L. ap.

Σαγγάριος, ὁ, Sutor. Hesychius : Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος. V. Ducang. v. Τζαγγάριος.

Σαγματίζω, ίσω, Onero jumentum. Nilus Epist. 1, 308, p. 113 fin. : Κἂν σαγματισθῇ ὥσπερ ὄνος ὁ ἄνθρωπος.

Σαγματόω, ult. add. Constantin. Cærim. p. 265, D : Σεσαγματωμένα τὰ σ' σαγμάρια· 266, C.

Σαίνω, p. 22, B, 2 Medium] L. Diog. L. 8, 41 : Οἱ δὲ σαινόμενοι τοῖς λεγομένοις ἐδάκρυόν τε καὶ ᾤμωζον. Pass. etiam Æsch. Cho. 194 : Σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Medium, pro quo activum potius exspectes, ut vicissim passivum supra ap. Hesychium A, 5, ubi passivas ponit significationes,

Σακάραυλοι, Saccarauli] L. Sacarauli.

Σάκκος, p. 28, B, 21 probandum] L. probandam

Post Σακκοίτης ins. Σάκος, ὁ. V. Σάκκος.

Σάκτωρ, 1 refersit] L. refercit

Σακωνίδης, ὁ, Saconides, n. viri, in vase, cui inscriptum Σακωνίδης ἔγραφσε, male ab aliis Τακωνίδης lectum. V. Rochett. *Lettre à Schorn* p. 60.

Σαλαμίς, C, 12, add. Eadem Pollux 8, 116.

Σαλευομένως, Vacillando. Philodemus Rhet. p. 235, 11 ed. Gros. : Βεβαίως, ἀλλ' οὐ σαλευομένως.

Σάλλω. Ponit etiam gramm. Crameri Anecd. vol. 1, p. 197, 8, ut Laconicum.

Σάλμα. Scribendum esse Σαάμα dixi in Σησάμη, p. 202, C, 12.

Σαλομών, ult. 601.] L. 601, sed ubi scribendum videtur Σόλωνα. V. Fabric. B. Gr. vol. 5, p. 445.

Σάλος, ὁ, p. 41, C, 16 ἀνακουφίσας] L. ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι.

Σάλος, ους, τὸ, p. 42, C, 7 add. Dicitur autem pro θάλος, ut sit i. q. θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Σαλπιγγοποιὸς, ὁ, Tubarum fabricator, inter personas Aristoph. Pac. 1240, 1245, ubi Brunckius male σαλπιγκτής.

Σαλπιγγώδης, ὁ, ἡ, i. q. σαλπιγγοειδής. De ipso tubarum clangore Ducas Hist. Byz. p. 180, B : Ἀλαλαγὴν σαλπιγγώδη ποιήσαντες.

Σαλπιγκτὴς, p. 45, A, Μεσονύκτιον] L. Μεσονύκτιον, et est in Bekk. Anecd. p. 450, 26.

Σαμαναῖοι, οἱ, Samanæi, sapientes Indorum, hodie *Schamanes*, ap. Porphyr. De abst. 4, 17, p. 356, 358, ubi v. Rhœr., qui citat Origen. C. Cels. p. 342, Clem. Al. Strom. p. 359.

Σαμβύκη, p. 50, D, 11 *Sambuca*] L. Sambūca

Σάμης 3 Σάμου.] L. Σάμου, ut *Descr.* vol. 4, p. 454 sq.

Σαμοσατῖται, οἱ, Samosatitæ, hæretici, ap. Epiphan. vol. 1, p. 608, D; 615, C. V. Coteler. ad Monum. vol. 1, p. 738.

Σαμψικέραμος. Σαμψιγέραμος etiam Joseph. A. J. 18, 5, 4; 19, 8, 1. Σαμψυκέραμος Diodor. Exc. Escorial. p. xxiv ed. Müller. Σαμσιγέραμος inscr. Emes. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 238, n. 4511, 2. Qui p. 226 recte animadvertit hoc nomen pariter atque Σαμψαῖοι formari a voc. *Sams*, Sol.

Σαμψῖται, οἱ, iidem qui Σαμψαῖοι, ap. Epiphan. vol. 1, p. 46, D.

Σαμψουχάρης, ὁ, Sampsuchares, Persa, ap. anon. astronom. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 34, D, ubi Σαμψπουχάρης.

Σανδαία. Ἀνταία Lobeck. Paralip. p. 314.

Σάνδακος, 8 ἐγένοντο.] L. ἐγένοντο. Ceterum qui hic Σάδυκος, alibi dicitur Συδύκ. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1277. Nihil igitur huc pertinet.

Σανδάλιον, p. 57, A, 11 γένει] L. γένει (unde τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον, ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι, citant Photius s. Suidas.) — 17 Conf. — 18 dicentur.] Delenda.

Σάνδαλος, ult. add. Pro σάνδαλον Exc. var. Cram. Anecd. vol. 3, p. 413, 9 : Ὁ Μῶμος μηδὲν ἔχων μέμψασθαι τῆς Ἀφροδίτης, ὅτι ὁ σάνδαλος τρύζει ἐμέμψατο, ut τὸν σάνδαλον ap. Cosmam in Maji Spicil. vol. 2, p. 183 extr.

Σάνη. De duplici Σάνη v. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 725.

Σαούατρα, 5 Calced.] L. Chalced. et 6 Synecd.

Σαόω, p. 66, B, 7 σάως. add. Ubi tamen σάωσεν ex vestigiis codicis Bast. ad Gregor. p. 254.

Σαπρέω, add. Forma σαπράω, nisi fallit scriptura, Jos. Genes. Reg. 4, p. 39, C : Εἱρκτῆς σαπρώσης.

Σαπρίκιος. Conf. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 275.

Σαπρότης, 13 Σατρία] L. Σαπρία

Σάπφειρος, p. 69, C, 15. Καβείρων vitiose ap. Jos. Genes. Reg. p. 33, 14 ed. Bonn., ubi rectius cod. Lips. Σαβήρων.

Σαπφὼ, p. 70, A, 20. De universa declinatione conf. Chœrob. vol. 1, p. 330 seqq., qui p. 335, 28, memorat ex Herodiano scripturam nominativi in libris antiquioribus Σαπφὼι σὺν τῷ ι (sive Σαπφῷ), de qua diximus in Λητώ.— B, 4. Plut. Mor. p. 622, C : Σαπφικῶν τινων ᾀσθέντων.

Σάραβος, p. 71, B, 18. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 565, E : Σάραβον τὸν Ἀθήνησί ποτε κάπηλον.

Σαρακηνία, ἡ, de terra Saracenorum, Epiphan. vol. 1, p. 618, A.

Σαρακηνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Saracenis addictus. Synodicon ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 412 extr. Harl.

Σαραπάμμων, ὁ, Sarapammon, n. viri, in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 452, n. 498, et in pap. Æg. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 87, 4.

Σαραπᾶς. Genit. Σαραπᾶτος in inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 431, n. 428, 2.

Σᾰρᾰπεῖον] L. Σᾰρᾱπεῖον.

Σαραπίας, ὁ, Sarapias, n. viri, in Ms. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1, p. 395, 22 : Σαραπίας ὁ Ἀλεξανδρεύς.

Σεράπιον, (ἡ), Serapium, n. mulieris in inscr. Œæ ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 88, n. 220, A, 1.

Σάραπις, p. 73, D, 3 Chænon.] Scr. Chæron., et 6 desit, et 11 Σαράπιος.)

Σάραπις, p. 74, B, 2 Sachalites] L. Sachalitis

Σαραπίων, penult. inscrr.] L. in inscrr.

Σάραπτα, 5 12.] L. 12, sive Juniorem philos. ap. Majum Class. auct. vol. 3, p. 396, 1. — Ult. add. Præstat Σαρεφθ., ut ap. Leon. philos. Consp. med. 5, 9, p. 175, 4 : Οἴνου (hoc enim addit Ermerins.) ἢ Σαραφίνου ἢ σπαθήτου (σπαθίτου), fortasse Σαραφθίνου, nisi omnes hæ formæ rectius scribuntur —ηνός.

Σάρατος, 3 add. Σαράπου in inscr. Ægypt. C. I. vol. 3, p. 458, n. 4977. Ib. n. 4826, 1, est Σαραποῦς, οὗτος.

Σαργάνη. V. Ταργάνη.

Σαρδανάπαλλος, 4 536] L. 356, 15.

Σαρδική, p. 78, B, 6 ἐπωνόμασθαι] L. ἐπωνόμασται.

Σάριοι, οἱ, Sarii, in Catal. tribut. ap. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 723.

Σάρισα, p. 82, C, 17 narrat] L. narrat de libris ejus. — D, 3. Σαγίτταις correxi infra p. 1759, B.

Σαρκοεπιπλοκήλη, ἡ, ap. Galen. vol. 2, p. 396, qui postquam de σαρκοκήλη et ἐπιπλοκήλη dixerat, addit: Εἰσὶ δὲ ἐφ' ὧν καὶ ἐπιπλέκεται ταῦτα, οἷον ὑδρεντεροκήλη, σ.

Σαρκολάδος. Forma neutra Σαρκολάδον Ms. post Severum De clyst. p. 48, 4 ed. Dietz. V. Σιδηρολάδον.

Σαρμᾶναι, οἱ, Sarmanæ, gymnosophistarum Indorum secta, ap. Clem. Al. Strom. p. 359: Ἰνδῶν οἱ γυμνοσοφισταί· διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι κτλ. Conf. Rhœr. ad Porphyr. De abst. 4, 17, p. 358, Coraes ad Nicol. Dam. p. 383, ubi Ζαρμανός.

Σαρμάτας, add. Σαρματᾶς scriptum ap. Epiphan. vol. 2, p. 728, C, D; 733, D.

Σάρξ, p. 89, C, 2 παλαιῷ.] L. παλαιᾷ. — 12 ξέσας] L. ζέσας. — P. 91, A, 19, add. Nominat. Σάρκα Nomocanon Cotel. Mon. vol. 1, p. 143, A: Ἐπειδὴ μία σάρκα τυγχάνουσιν. — Ult. add. V. Σύρξ.

Σαρπηδών, p. 92, C, 11 sæpius] L. qui sæpius

Σάρτη. Σαρταῖοι præter Steph. Byz. Catal. tribut. ap. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 725.

Σαρωνίδες, p. 94, A, ult. Nicænetus ap.] Delenda.

Σάσιμα, 2 notu] L. nota

Σατιφέρνης, ὁ, Satiphernes, Persa, ap. Plut. Artox. c. 11, ubi deteriores Τισσαφέρνην.

Σατραπεία, 1 post Σατραπηΐη inser.: ἡ.

Σατράπης, p. 97, A, 11 ἐπίκλησιν] L. ἐπίκλησις.

Σάττω, p. 97, D, 1. Plato com. ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 39, 23: Ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος.

Σατυρικός, p. 100, A, 14 l.] L. p.

Σάτυρος, p. 100, D, 11 et] L. ut — 17 εὐεπίφεροι] L. εὐεπίφοροι — P. 101, C, 1. Conf. Heynii *Antiq. Aufsätze* vol. 2, p. 53—75. — P. 102, A, 21. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 493, 36: Εἰθισμένον αὐτοῖς (Græcis) τὰ παράδοξα θεοποιεῖν, ὥσπερ καὶ τὸν σάτυρον· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο πίθηκος, ἐρυθρὸς τὸ πρόσωπον καὶ γοργὸς τὴν κίνησιν καὶ οὐρὰν ἔχων.

[Σαυνίον] L. Σαυνίον.

Σαυρίας. De formis Σαυρίας, Σαυρέας, Σαυρᾶς, conf. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 55.

Σάφεια, ἡ, Perspicuitas. Theodos. De grammat. p. 67, 11: Τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων παρηγμένα θηλυκὰ διὰ τοῦ εια δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον ἀπολλῶ ἀπώλεια, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια, σαφῶ σάφεια. Eadem fere gramm. Crameri An. vol. 2, p. 300, 13, ubi male σάφεια.

Σαφέω, ult. add. Galen. vol. 2, p. 78: Ἕκτην φασὶν εἶναι (ἀμφιβολίαν) τὴν μηδὲν σαφοῦσαν τί μετὰ τίνος ἄσημον μόριον τέτακται. Ephræm. Cæs. 8542: Ἅπαντα σαφεῖ λάθρα τοῖς συνωμόταις. Conf. Add. in Σάφεια.

Σαφήνεια, p. 108, D, 14 γνώριμος,] L. γνώριμος [γνωρίμως Diog. L. 7, 59],

Σαφήνισις, εως, ἡ, Declaratio. Theodor. Prodr. Galeom. 45: Ποίῳ τρόπῳ κάτειπε σὺν σαφηνίσει, Perspicue.

Σαώζω. V. Σαόω.

Σαώκη, add. Mendosius Ἐώκη ap. Theognost., de quo vol. 3, p. 2636, C.

Σαώτερος, ὁ, Saoterus, Nicomediensis, ap. Dion. Cass. 72, 12; 77, 21.

Σαῶτις. V. Σῶτις.

Σεβασμιόω, Cohonesto dignitate σεβασμίῳ. Joseph. Genes. Reg. 3, p. 34, D: Σεβασμιωθεὶς μαγιστρότητι.

Σεβαστός, p. 121, A, 2 Αὔγουστος] L. n. Αὔγουστος

Σεβαστότης, ητος, ἡ, Dignitas Sebasti. Cinnamus Hist. p. 122, C: Ἀνὴρ σεβαστότητι μὲν ἀξιωθείς, ξυγγενὴς δὲ βασιλεῖ καὶ αὐτὸς ὤν.

Σεθών, p. 126, C, 7 perhibenter] L. perhibentur.

Σειουντία. Fortasse pro Σελινουντία positum.

Σεῖραι, αἱ, Siræ, locus ap. Pausan. 8, 23, 9, inter Clitorios et Psophidios. Gent. Σειραῖοι 24, 3.

Σειραῖος, p. 129, B, 8 Producto] L. Producta

Σειράμνης, ὁ, Persa, ap. Plut. Mor. p. 172, D, similis est Σεισάμνῃ vel Σισάμνῃ, de quo in Σησάμας.

Σειρήν, p. 130, B, 5. De Sophocle sic dicto conf. Pausan. 1, 21, 1. De Homero Cert. Hom. et Hesiodi p. 242, 19 ed. Gœttl. — D, 15 add. De genit. Σειρηνάων ex anon. citato ab schol. Hom. Il. Τ, 1, conf. Ahrens. Dial. vol. 2, p. 229. — Ult. add. Significatione Apis masc. dicit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 16, 18, ut ex Aristot. l. c., qui duo ejus genera distinguit, Eustath. Od. p. 1709, 52, idemque p. 1914, 40. Ceterum conf. dicta in Σείριος, p. 132, C, et Add. ad hoc ipsum voc.

Σειρήνειος, 7 add. Theophylact. Hist. p. 2, D: Σειρηναίων ἀφηγημάτων ἀκούσομαι.

Σείριος, p. 132, C, ult. Theo De astrolog. p. 202 ed. Martin.: Ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων φησὶν (Plato Reip. 10, p. 617, B) ἐφεστάναι Σειρῆνας, ἅς οἱ μὲν αὐτοὺς φασι λέγεσθαι τοὺς πλανήτας ἀπὸ τοῦ σειριάζειν (sic)· κοινῶς τε γάρ, φησὶν ὁ Ἄδραστος, πάντας τοὺς ἀστέρας οἱ ποιηταὶ σειρίους καλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος Φλεγέθων ἅπερ τὰ (f. διὰ) νύκτα μακρὰν σείρια παμφανόωντα, καὶ κατὰ διαφορὰν ἔνιοι τοὺς λαμπροὺς καὶ ἐπιφανεῖς, ὡς Ἄρατος τὸν τοῦ κυνὸς ὀξέα σειριάειν φησί, καὶ ὁ τραγικὸς (Eur. Iph. A. 6) Τί ποτ' ἄρα ὁ ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει σείριος; Ἔνιοι δὲ Σειρῆνας οὐ τοὺς ἀστέρας λέγεσθαί φασιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ Πυθαγορικὸν τοὺς ἀπὸ τῆς τούτων φορᾶς γινομένους ἤχους καὶ φθόγγους ἡρμοσμένους καὶ συμφώνους, ἐξ ὧν μίαν ἡρμοσμένην ἀποτελεῖσθαι φωνήν. Hinc igitur explicanda quæ e Lexico rhet. repetit Eustathius.

Σεισμοσκόπος, ὁ, Terræ motus interpres. Jos. Genes. Reg. p. 20, D: Σεισμὸς τὸ τεῖχος κατέβαλε καὶ τοῖς τοῦ βασιλέως τὴν εἰς πόλιν δέδωκε πάροδον· ὃ τοῖς σεισμοσκόποις σημεῖον ἥττης.

Σελάζω et Σελίζω, unde σέλισμα, σέλμα, et σελὶς significans τὴν καθέδραν, ponit schol. Hom. Il. B, 170.

Σεληγενέτης. Gen. fem. de Maria dictum ap. Jo. Geometram H. in S. Virg. per ι rectius scribitur in cod. ap. Boiss. ad Theophylact. p. 309. V. Νεοπλάστης.

Σέλας. Genit. σέλατος Conon Photii Bibl. p. 141, 35: Σέλατος ἐξ οὐρανοῦ διαΐσσοντος vel διαΐξαντος. Plur. σελῶν Stob. Ecl. vol. 1, p. 265, ap. Aristot. De mundo c. 4, p. 395, ubi codd. σελάων.

Σελάχειος. Per ι male ap. Artemidor. 2, 14, p. 167 med.: Ὅσοι τῶν ἰχθύων εἰσὶ σελάχιοι.

Σελεύκειος. Σελεύκεια, ων, τά, festum in titulis Erythræorum Ioniæ ap. Curtium Anecd. Delph. p. 85, n. 68, 69 extr.: Τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις.

Σεληναία, 3 Ἐπιγδούπων] L. Ἐριγδούπων

Σεληναῖος. Nisi leg. σεληνιαῖος, quod v.

Σεληνιακός, p. 146, B, 5 σεληνικῶς] L. σεληνιακῶς.

Σελίζω. V. Add. ad Σελάζω.

Σελινόκοκκον, τό, Semen apii. Galen. vol. 10, p. 647: Σ. τριπτόν.

Σελίς, significans τὴν καθέδραν, et Σέλισμα, v. in Add. ad Σελάζω.

Σελμίς, add. Schol. Hom. Il. B, 170, ubi interpretatur τὸ σπαρτίον· et conf. Eust. Il. p. 197, 14; 1041, 34.

Σελυμαία, ἡ, n. mulieris, ut videtur, in inscr. Cyren. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 527, n. 5167.

Σεμέλη, 5 976,] L. 976.

Σεμνοτροπία, ἡ, Gravitas morum. Ptolem. Tetrab. 4, p. 206 fin.: Μετ' αἰδοῦς καὶ σεμνοτροπίας.

Σερμαῖοι, Σερμῆς, οἱ, Thraciæ, in Catal. tribut. ap. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 726.

Σερμυλία. Gent. Σερμυλιῆς, Σερβυλιῆς in Catal. tribut. ap. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 726.

Σεσιωπημένως, Tacito. Schol. Harl. Hom. Od. N, 368, in Crameri Anecd. Paris. vol. 3, p. 485, 28.

Σέσωστρις. Conf. de formis hujus n. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 451, ubi Σήσοσις.

Σευηροπαράδοτος, ὁ, ἡ, Ab Severo traditus. Anastas. Sin. Hodeg. p. 168, σ. ἀρνήσεις τῶν ἁγίων πατέρων.

Σῆθος, 2 Zonaras] L. Zonaram.

Σηκίς. Conf. schol. Ven. Pac. 185.

Σῆμα, p. 175, C, 9 τό τι] L. τὸ

Σημαντὴρ, ult. add. I. q. σφιγκτήρ. Meletius Cram. Anecd. vol. 3, p. 112, 5: Ἡ δὲ ἕδρα καὶ δακτύλιος λέγεται διὰ τὸ δακτύλῳ ἐφικτὸν εἶναι, ἢ ἀπὸ τῆς στρογγυλότητος τοῦ σημαντῆρος· σημαντὴρ δὲ ὁ σφιγκτὴρ διὰ τὸ σημαίνειν αὐτὸν καὶ μηνύειν τὴν ἔξοδον.

Σημαντικὸς, p. 181, C, 6 Marc.] L. Aristot. Top. 1, 13 med. Marc.

Σημαντὸς, 5 ἄρσεως] L. ἄρσεως· 38 fin.: Σημαντὸς δὲ ὅτι βραδὺς ὢν τοῖς χρόνοις ἐπιτεχνηταῖς χρῆται σημασίαις, παρακολουθήσεως ἕνεκα διπλασιάζων τὰς θέσεις, ubi σημασίαις, quod Notationibus vertit Int., sed est potius hic et 2, p. 92 fin., Moris, ut in ipso dictum p. 183, B, eodemque modo dicitur σημαντός. Martianus Cap. 9, p. 195, 15 Meib.: « Dehinc trochæus, qui semanticus dicitur, id est, qui e contrario octo primis positionibus constet : reliquis in elationem quattuor brevibus artetur. » 196, 15: « Semanticus dictus, quia quum sit tardior tempore, significationem ipsam productæ et remanentis cessationis effingit. »

Σημάντριον. Delendum, quum φυλάξεις ἰθνα σημαντήρια sit in codice.

Σημεῖον, p. 188, D, 8 Ἀνεωχότα] L. Ἀνεωγότα. — P. 189, B, 7. Forma Σαμᾶον in inscr. Cyren. C. I. vol. 3, p. 527, n. 5168, ubi Σωτάδα τὸ σαμᾶον (σαμᾶον), de sepulchro.

Σημειόω, p. 189, D, 17 ap.] L. ad

Σημειωτής. Ap. Constantin. Cærim. p. 462, A: Οἱ σημειωταὶ Βενέτων et Πρασίνων, Reiskius vertit Obsignatores (urnarum sortitoriarum), ut ib. B, διασημειωταὶ Βενέτων et Πρασίνων, Resignatores, vol. 2, p. 900.

Σημειωτικῶς. Sextus Adv. log. 2, 158: Εἴπερ τοὺς κατεξαναστάντας τῆς κοινῆς προλήψεως δογματικοὺς καὶ τὰ φύσει ἄδηλα γινώσκειν λέγοντας σημειωτικῶς ἐκ φυσιολογίας ἐλέγχομεν, Per signa se scire dicentes.

Σημειωτὸς, add. Signatus, Significatus. Sextus Pyrrhon. 2, 100: Ὑπομνηστικὸν μὲν σημεῖον καλοῦσιν ὃ συμπαρατηρηθὲν τῷ σημειωτῷ ... ἄγει ἡμᾶς εἰς ὑπόμνησιν τοῦ συμπαρατηρηθέντος αὐτῷ· et ib. 101; et 116: Εἰ μὲν οὖν πρόδηλον, οὐδὲ τοῦ ἐκκαλύψοντος δεήσεται, ἀλλὰ συγκαταληφθήσεται αὐτῷ, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῦ σημειωτὸν, διόπερ οὐδὲ ἐκεῖνο τούτου σημεῖον· et sæpe in seqq. Adv. log. 2, 152, 164, 166, 266.

Σημόθετος. Codicis scripturam ἔργμα τελείας recte Lobeck. Paralip. p. 313, correxit ἔργμα τε λείας σαμοθέτω, ut significetur « Lapis oblongus, quo etiam nunc scribæ uti solent ad deprimendam chartam, quam describunt, partim ad designandum versum, in quo modo substiterunt, ne vel sursum aberrent vel deorsum. »

Σήνωνες, ult. Suida.] L. Suidas.

Σῆρος, add. Arcad. p. 68, 4, ubi Σῆρος codd. pro Εὔηρος.

Σηρόω verbum fingit Meletius Crameri Anecd. vol. 3, p. 112, 25: Ἡ βάλανος καὶ καυλὸς λέγεται καὶ σηραγγῶδες νεῦρον ... ὅτι ποτὲ μὲν αὔξει, ποτὲ δὲ λήγει σηρούμενον, καθάπερ αἱ σήραγγες. Sed leg. videtur σηραγγούμενον.

Σησάμη, p. 200, A, 14 post Σησαμοῦς add. L. D. — P. 202, C, 13 neutro] L. de neutro. — D, 2 utroque] L. utroque,

Σησαμόπαστος, ult. add. Et ap. Athen. ib. p. 646, B: Σταὶς δ' ἐστὶν ὑγρὸν εἰς τήγανον ἐπιχεόμενον, μέλιτος ἐπιβαλλομένου καὶ σησάμης καὶ τυροῦ, ὡς Ἰατροκλῆς φησιν· Polluc. 6, 79: Τῷ δὲ ταγηνίᾳ κατὰ τοῦ ταγήνου χυθέντι ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα.

Σήσωσις. V. Add. ad Σέσωστρις.

Σηστὸς 6, ut] L. ut Thuc. 8, 104, 107, deletis 7 nisi — 8 malit. — 10 Strabo] L. Strabo, qui fem. sæpe 13, p. 591,

Σητόδοκις, ult. add. Σητοτοκίδες Lobeck. De declin. tert. Regim. 1839, p. 16.

Σητόκοπος, add. Male ap. Damocratem Galeni vol. 13, p. 903: Τὸ γὰρ παλαιὸν (πέπερι) σητοκόπον εὑρίσκεται.

Σθεναρός. In prosa Hippocr. p. 645, 38: Καρδιωγμοὶ σθεναροί. Sextus Adv. log. 2, 160: Οἱ λόγοι σφόδρ' εἰσὶ σθεναροὶ καὶ σχεδὸν ἀναντίρρητοι· 298. Adv. id. Adv. phys. 1, 437: Ἔνεστι δὲ κἀκεῖνον τὸν λόγον λαμβάνειν, σθεναρῶς συνάγοντα τὸ προκείμενον.

Σιαγόνιον. Improprie Apollodor. Poliorc. p. 37, A: Ἐχέτω σιαγόνια προσηλωμένα· 40, B.

Σιαίνω, D, 1. Horap. Hierogl. 2, 73: Πῶς ἄνθρωπον σιανθέντα τοῖς ἰδίοις ἐχθροῖς. Ἄνθρωπον σιανθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν καὶ μετὰ ζημίας μικρᾶς ἀπαλλαγέντα, ubi mire vertitur Pactum facere coactum.

Σιάχα, ἡ, Siacha, lacus Cimmerius. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 285, 27: Ἐκεῖ καὶ λίμνη τίς ἐστι Σιάχα καλουμένη. Qui locus paucis mutatis repetitur in schol. rec. Æsch. Prom. 730.

Σιγάω, p. 216, D, 5 add. Cum dat. pers., ut infra Σιωπάω, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 568, C: Πολλοὺς (πολὺν?) ἐσιγήσαμεν χρόνον ἀλλήλοις. Cum genit. improprie Ducas Hist. Byz. p. 61, B: Ἤδη πρὸς ἑσπέραν τοῦ πολεμεῖν σιγήσαντες.

Σιγὴ, p. 218, D, 12 Herodot.] L. Herodot. [6, 130.]

Σίγη. De triplici gentilis forma Σιγαῖος, Σιγήτης (quomodo leg. ap. Steph.), Σιγεὺς v. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 727 sive apud Müller. Fr. Histor. vol. 4, p. 654, ubi dixit etiam de loco Dionysii in Σίγειον memorato, sed nihil ad illud pertinente.

Σιγηριανὸς, ὁ, cogn. Epaphroditi servi in inscr. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 355, n. 4713, f, 4, ubi Ἐπαφρόδειτος δοῦλος Σιγηριανὸς, quod ab n. Σίγηρος (Lat. *Tacitus*) s. Σιγήριος (quod est ap. Dion. Cass. 67, 15 et al.) ducit Letronn. *Recueil* vol. 1, p. 157 seqq.

Σιγιλλιακὸς, ἡ, ὸν, Sigillo signatus. Tzetzes Epist. 88, p. 78 ult.: Ἄνευ τῆς σιγιλλιακῆς ὑποθέσεως.

Σίγλος, p. 220, C, 2 Σίκλος] L. Σίκλος (Bachm. An. vol. 1, p. 364, 9). — P. 221, D, 14 σίκλους κόμης] Explicat Salmasius De cæsarie p. 38—43, ubi de Heronis agit loco De pond.: Ἡ θρὶξ τοῦ κουρεύματος τοῦ Ἀβεσσαλὼν ἦν ὁλκὴν σίκλων ρκε'. — 15. Forma neutra Galen. vol. 13, p. 979, ubi de vini et aquæ agit ponderibus: Τὸ κοχλιάριον (ἔχει) δηνάριον ἤτοι ϛ'άγιον ἥμισυ. Τὸ μικρὸν μύστρον καὶ τὸ σίκλον κοχλιάρια δύο· 980: Τὸ σίκλον ϛ'άγια τρία· et ib.: Τὸ μικρὸν σίκλον ϛ'άγια ζ'.

Σιγνία, 4 Merula.] L. Merula. [V. Athen. 1, p. 27, B, ubi idem vitium accentus in uno. Galen. vol. 13, p. 869.]

Σιγνοφόρος. De circulatoribus Tzetz. Hist. 13, 246, et al. ap. Ducang., qui alia quoque persequitur composita, ut Σιγνοφύλαξ etc.

Σιδάριος, 3 Παιάνιος] Παίνιος Franz. C. I. vol. 3, p. 161, n. 4306.

Σίδη, p. 223, C, 19 Σίδη] L. Σίδιον. Ceterum tertia forma Σιδέα est in inscr. Halæs. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 613, n. 5594, 54: Καὶ ἐς τὰς σιδέας καὶ ἐς τὰν ἐλαίαν.

Σιδηραγωγέω, Ferrum traho. Hippolytus Refut. hær. p. 75, 1 ed. Miller.: Τῇ σιδηραγωγούσῃ λίθῳ.

Σιδήριον, ult. add. Nisi χαλκεὺς est pro χάλκεος s. χαλκοῦς.

Σιδηροβόλιον et Σιδηροβόλον, Spiculum, addita tertia forma Σιδηροβολιστικὸν, Constantin. Cærim. p. 672, 9: Σιδηραβολιστικὰ (l. —ροβολ—) ρκ', σιδηροβόλια ρκ' 673, 6: Σιδηροβολιστικὰ κατὰ περισσείαν ν'· σιδηρόβολα (potius σιδηρόβολα) ν'. Adjective p. 677, 7: Σχοινία σιδηρόβολα ζ'.

Σιδηρόδετος, 12 ἀραχνᾶν] L. ἀραχνᾶν.

Σιδηροδέω, Ferro vincio. Ducas Hist. Byz. p. 107, B: Χειροδεσμήσαντες καὶ σιδηροδήσαντες. Nisi hic quoque σιδηροδετήσαντες scripserat, qua forma etiam Tzetzes Epist. 66, p. 57 med., σιδηροδετηθείς.

Σιδηρόεις. Σιδηροένδετα non solum cod. Dorv., sed etiam Paris. Cramer. An. Paris. vol. 4, p. 81, 3.

Σιδηροθήκη, ult. add. Asterius Hom. p. 193, E: Τί δὲ, πάλιν τὸν Ἀσκληπιὸν τὸν ἐν τῷ νάρθηκι πολλὰ καὶ τῇ σιδηροθήκῃ περινοστήσαντα οὐ σέβεις καὶ τέθηπας;

Σιδηρόφρακτος, ὁ, ἡ, Ferro munitus. Cinnamus Hist. p. 112, B: Ὁπλοφοροῦντες ἄνδρες καὶ σιδηρόφρακτοι.

Σιδηρόω, ult. add. Athanas. vol. 1, p. 386, B: Καὶ λοιπὸν ἐπίσκοποι δέσμιοι, πρεσβύτεροί τε καὶ μονάζοντες σεσιδηρωμένοι καὶ πληγαῖς κατακοπέντες ἴσα θανάτῳ παρεπέμφθησαν, Ferreis catenis ligati, Int.

Σιδηтανοί. Ἐδητανοὶ Kramerus.

Σίδιον, p. 232, A, 16 σιδδίου] L. σιδδία.

Σιδοῦς, ult. add. Androtion ap. Athen. 3, p. 82, C : Μηλέας Σιδουντίας.

Σιδοῦσσα. De gent. Σιδούσιος in Catal. tribut. v. Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 728.

Σίζαρα. Steph. Byz. : Λάρισαι ... ἕκτη Συρίας, ἣν Σύροι Σίζαρα καλοῦσιν.

Σικανία, p. 235, A, 14 Siculis] L. Siculis (quomodo Virgilium Sicanos in Italia ponentem interpretatur Niebuhr. Hist. Rom. vol. 1, p. 80)

Σικελία, p. 237, C, 14 et] L. ut

Σικελικός. V. Σικελία.

Σίκιννις, p. 238, D, 13. Add. Stephan. schol. Aristot. Rhet. Cram. An. Paris. vol. 1, p. 307, 5: Τρία εἴδη ὀρχήσεων· σίκιννις ἡ ἱερὰ, ᾗ χρῶνται ἐν τοῖς θείοις ναοῖς οἱ χειρονομοῦντες ἐρρωμένοι. — P. 239, A, 3 v. in Σίκινος] L. v. infra. — B, 1. Σίκιννος etiam schol. Æsch. Pers. 355.

Σίκινος. De gentili Σικινῆται in Catal. tribut. v. Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 728.

Σίκκον. Σίκνος.] L. Σίκυος.

Σίκλος] L. Σίκλον, Σίκλος.

Σικχαίνω penult. citatam] L. citatum. Add. autem συγχαίνεται pro σικχαίνεται in Orneosophio p. 194, 225, ut ib. συγχασία pro σικχασία. Conf. Coraes Ἄτακτα vol. 4, part. 2, p. 504. Σικχάνει male ap. Hesych. v. Πουφορίζεται.

Σίκων, 4 D] L. A. — D, 7 Σύμωνος] L. Σίμωνος.

Σιλᾶς, add. Σιλᾶς et non Σίλας, ut Λουκᾶς, scribendum contendit Letroun. *Recueil* vol. 2, p. 56. Et sic ap. Hippolyt. De 70 apostolis Append. p. 42, 1 : Σιλᾶς ἐπίσκοπος Κορίνθου. Σιλουανὸς ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Σίλᾳ Origenes vol. 1, p. 216, C, ut de aliis in Martyrio Arethæ Boiss. Anecd. vol. 5, p. 39, et sæpius ap. Josephum.

Σιλήνια. Σιληναι, supra scripto ι et eraso, ut videtur, circumflexo super η, codex Mediceus etiam in schol. Hæc igitur ponenda forma, Σιληνίαι, αἱ.

Σιλλάκης, ὁ, Sillaces, Mesopotamiæ ab rege Parthorum præfectus, ap. Plut. Crass. c. 21, 23, Dionem Cass. 40, 12, ubi Ταλύμενος Ειλακῆς pro ταχὺ μὲν ὁ Σ.

Σίλλος, p. 250, B, add. dicta in Τριβαλλοί.

Σίλλων. Nomen hoc ex Epicharmi Χορευταῖς citat Herodian. Περὶ μον. λ. p. 12, 7.

Σίλφη. V. Τίλφη. — 16 Nub.] L. Ach. Add. autem de τίφη Ælian. N. A. 8, 13 init. : Σφονδύλας καὶ τίφας.

Σίλων, add. Ita scribendum videtur ap. schol. Hephæst. p. 2 fin., ubi σιλῶν vel σίλω.

Σιμαίθα scr. pro Σίμαιθα.

Σιμαίνω. Vid. Add. ad Σιμός.

Σίμακος. Apud Agathiam Jonsius De scriptt. hist. philos. p. 11, Λυσιμάχῳ. Conf. Müller. Fragm. Histor. vol. 2, p. 89.

Σιμβλοποιία, ἡ, Mellis confectio. Eustath. Opusc. p. 146, 29 : Ἔστι δέ μοι τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ σιμβλοποιίαν θείαν ἀποδρέψομαι, ὁ μέγας Φιλόθεος. Ubi est i. q. Mel. Conf. Σωματοποιία.

Σιμίας, p. 256, B, 5 1. In] L. 1; in. Add. autem Σιμία genit. in inscr. Nisyria ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 55, n. 168, c. Ceterum duplex μ, quamvis alienum a vulgari dialecto, ferendum tamen apud Æoles et Bœotos. V. Meinek. Com. vol. 3, p. 549.

Σιμίχη, p. 257, A, 3 Τιμύχα — 5 Σιμύχα] Delenda.

Σίμιχος. Forma Σιμμίχιος inscr. Thessal. ap. Ussing. Inscrr. ined. n. 6, p. 17, 234 : Ἰλιὰς Σιμ(μιχί)ου ἀπὸ Παρμο(νί)δος τῆς Σιμμιχίου.

Σῖμον. Id n. restituendum videtur in inscr. Delph. ap. Curtium Anecd. Delph. p. 67, n. 23, 3 sq., ubi Σι . ον.

Σιμός, p. 258, D, 2, add. [Nisi hoc est pro σίλλος, quod v. p. 247, C, 16, cum ἰλλὸς confusum. Minus enim probabiliter Salm. στυφλὸς pro τυφλός. Atque etiam Σιμαίνω, quod v. infra, ex σιλλαίνω natum videri potest, ut de σιμοῦν dixi p. 247, D.]

Σιμοσπόνδυλος, ὁ, ἡ, Qui vertebris est obliquis. Schol. Oppiani Hal. 1, 170.

Σιμυλίς, ἡ, Simylis, n. mulieris, de quo Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 339.

Σίμων, 6 Κίμωνα] L. Σίμωνα.

Σίμωρ, 3 Σίμωρ] L. Σίμωρ [immo Σίβωρ p. 337, D].

Ceterum conf. etiam Salmas. ap. Voss. ad Justin. 2, 2, p. 65 ed. Gronov.

Σινάζω, Lædo. Theocr. 30, 32 : Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν ἐμαινόμαν φιλᾶσαι· καί μευ σίναξε κραντὴρ, cod. Pal. pro καί μευ κατεσίναξε.

Σίνανδρος, ὁ, Sinander, n. viri, in inscr. Astypal. ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 47, 155 : Τιμόκλεια Σινάνδρου.

Σιναπίδιον. V. Σινωπίδιον.

Σιγγλάριοι, οἱ, Singularii, equites, s., ut Tacit. Hist. 4, 70, ala Singularium, in inscr. Thyatir. ap. Bœckh. vol. 2, p. 833, n. 3497, 6 : Εἴλης σιγγλαρίων.

Σινδονοειδής. Eustath.] add. Il. p. 782, 20 sive schol. Hom. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3, p. 75, 32.

Σινιάζω, p. 266, C, 11 Σινιάζω.] L. Σινιάζω, quod solum verum et Eustathio restituendum videtur.

Σινόδους. V. Συνόδους.

Σίνος, p. 267, D. Conf. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 39, 34.

Σίνος in Catal. tribut. pro Σίνδος positum conjicit Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 728.

Σινόω, 5, τὸ β.] L. τὸν β. (et ib. 40, σινοῦσθαι).

Σίνται — 131.] Delenda.

Σίνω, p. 269, C, 4 ὦπας.] Add. Plut. Mor. p. 913, F : Τοῦ σίνοντος. Eugenius apud Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, A, 7 : Σίνει με γοῦν, σίνει με τὰ τῶν σινάτων. V. Προσίνω. — P. 270, A, 15 ἐπιτιμία] L. ἐπιτίμια.

Σίνω, τὸ κοσκινίζω, Cribro, ponit Lex. schedogr. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 402, 728, eodem modo explicans σήθω p. 403, 735. Conf. Σινιάζω.

Σίνων, ult. add. Fabulam ita inscripserat Sophocles.

Σινωπίδιον, ult. add. Tzetzes Hist. 13, 44 : Ὅπως τὸν θριαμβεύοντα χρίσαντες κινναβάρει ἢ καὶ σινωπιδίῳ δέ. Conf. Σιναπίδιον.

Σινωπίς. Jos. Genes. Reg. 3, p. 27, E : Λύτρωσιν τῆς Σινώπιδος πόλεως ἢ Ἀμάστριδος, ὧν τὴν μὲν κλῆσιν ἐξειληφέναι Σινώπης ἀπό τινος τῶν Ἀμαζόνων, αὐτῆς (αὐτὴν Symeon Logoth.) δειμαμένης. Eodem accentu Hesychius : Ῥιγίστη, κρήνη τῆς Σινώπιδος. Σινώπεως Ducas Hist. Byz. p. 193, A.

Σίξις, D, 1. Conf. Συριγμός.

Σιπελήν. V. Στελήν.

Σιπταχόρα, 4 ἡδύ·] L. ἡδύ· addit, et 5 σιπταχόρου, et 10 σιπταχόρας.

Σίπυδνος, 1 Μάλθακα] L. Μάλβακα,

Σίρβης, C, 1 schol.] L. in schol.

Σιρῖνος — Σῖρις.] L. Σιρίνος — Σίρις.

Σῖρις, A, 1 ὁ,] L. ὁ, ἡ. — B, 6. In numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 160 Σει et Σειρις, sed et Σιρινος ib. et p. 151. — C, 11 πόλις] L. πόλις μέση.

Σιρόω. Synes. De febr. p. 92, 3 : Μαλάξας ταῦτα καὶ σιρώσας, Maceratis his probe et percolatis, Bernardus, conferens Gloss. iatr. Mss. : Ὑλίσας, σιρώσας. Add. Anon. ap. Ducang. v. Στεγνᾶτον cit. : Μετὰ ταῦτα σίρωσον τὸ ὕδωρ.

Σίσαρον. V. Τερμέρειος. Ex Epicharmo et Diocle Carystio citat Athen. 3, p. 120, C.

Σισίνης, 6 μετὰ] L. μετὰ (scribendum τῶν μετὰ, ut est p. 130, 27, et Bekkerus scripsit p. 131, 20, ubi aliter Bast. ad Gregor. p. 539) — Ceterum fragmenta illa tria inserenda ed. Paris. p. 242. Appiani autem Schweigh. vol. 3, p. 18, 54, dici putavit locum infra 9 citatum.

Σισόη, p. 278, A, 18 σφήγξ] σφίγξις legendum conjeci in Σφίγξις. De σισόη autem v. Salmas. De cæsarie p. 63—73, qui imaginem ejus exhibet ex numo p. 79, et de gl. Hesychii p. 277, D, citata disserit p. 247.

Σισύμβριον, p. 279, A, 13. De prosodia notandum σίσυμβρον dixisse Nicandrum, sed eundem cum aliis σισύμβριον locis citatis.

Σίσυρα, p. 281, A, 15. Σισύρα ab σίσυρος i. q. τίτυρος, Hircus, ducit Müller. Etrusc. vol. 2, p. 215.

Σίσυφος, 5, qui] L. qui, ut Æsch. et Sophocles,

Σιταγέρτης. Conf. ἀγέρται in inscr. Tauromenit. ap. Franz. C. I. vol. 3, n. 5640, p. 635, 35; 636, 34; 637, 29, ubi item de re frumentaria.

Σιτανίας, p. 283, D, 8. Ap. Pollucem nunc τητ. — P. 284, B, 5. Σῖτες inscr. Gelæ ap. Franz. C. I. vol. 3, n. 5475, p. 591, 9.

Σιτάριον, add. De frumento Dio Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 237 : Οἰκοῦμεν δὲ ἐν δυσὶ σκηναῖς καλαῖς, καὶ τρίτην ἔχομεν, οὗ κεῖται τὸ σιτάριον καὶ τὰ δέρματα. Quo de usu diminutivi conf. Coraes Ἄτακτα vol. 4, part. 2, p. 502.

Σιτεύω, 9 E] L. E cit.

Σιτέω, p. 287, B, 18. Ælian. N. A. 1, 20 : Σιτοῦνται τῆς δρόσου. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 106 fin. : Σιτούμενοι τῆς ἐνεχθείσης δρόσου. — C, 8 Pass. — 10 videtur] Delenda.

Σιτικός. Adv. Σιτικῶς v. in Ἐλαϊκός.

Σιτίον, p. 289, D, 4 Matth.] L. Matth. Med. — P. 290, C penult. ἔχε] L. ἔχει.

Σιτισμὸς, ult. πρόβατον.] L. πρόβατον· 17, p. 812 : Τοῖς κυσὶ τιμὴ καὶ σίτισις τέτακταί τις ἱερά. Athanas. vol. 2, p. 584, B fin. : Τῆς ἐκ τῶν λόγων σιτίσεως.

Σιτοδάπτης, ὁ, Frumenti consumtor. Theodor. Prodr. Galeom. 38 : Καὶ τὸν ποθεινὸν Σιτοδάπτην καὶ φίλον. Quod ita videtur corrigendum, ut χορτοδάπτας 156.

Σιτοδοχεῖον. Σιτοδόχιον Lex. schedogr. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 412, 906 : Ὥρα ἐστὶ καὶ ἡ φροντὶς, ὡρεῖον σιτοδόχιν.

Σιτοπόμπιον, τὸ, i. q. σιτοπομπία, in Synodico vet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 374, 10 ed. Harl. : Εὐσέβιος τέσσαρας συκοφάντας παρέστησεν, οἱ περὶ σιτοπομπίου καὶ τῶν λοιπῶν ὅρκοις τὰς λοιδορίας ἐκύρωσαν.

Σῖτος, p. 298, A, 7 Σιτευστὸς] L. Σιτευτός.

Σιτοταμίας, ὁ, Frumenti dispensator. Tzetzes Epist. 99, p. 89, 3 : Σιτοταμίαι καὶ οἰκετάριοι.

Σιτοχορηγὸς, ὁ, Frumentum suppeditans. Schol. Vict. Hom. Il. T, 44.

Σιτόχροος, ult. add. Anon. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 158, A med., de Christo.

Σιττάκη, ἡ. V. Ψιττάκη.

Σιφνιάζω, p. 303, A, 3. L. D.] Del.

Σιφνός. Conf. Σικχαντὸς, p. 244, A.

Σίφνος. V. Σιφνιάζω.

Σιφωνάριος, ὁ, i. q. σιφωνάτωρ. Constantin. Cærim. p. 386, D.

Σιφώνιον, ult. add. De siphone Constantin. Cærim. p. 388, B : Σιφώνια ἀνὰ γ'· D : Τετράκουλα εἰς τὰ σιφώνια β'· et bis in seqq.

Σκαβλαῖοι. Conf. Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 729.

Σκαία, add. Σκαιὴν Apollod. 2, 1, 5, 3.

Σκαιός, p. 309, B, 10, add. Æschines Epist. 1 init : Σκαιὸς γὰρ ἦν ὁ ἄνεμος. Ubi alii ἐναντίος. Æneas Gaz. Theophr. p. 1 : Σκαιός τις ἄνεμος τὴν ναῦν ἐκβιάζεται.

Σκαιότης, ult. add. Sic Thuc. 4, 80 init. : Φοβούμενοι αὐτῶν (τῶν Εἱλώτων) τὴν σκαιότητα καὶ τὸ πλῆθος, ubi plerique libri τὴν νεότητα, quod correctoris alterum non intelligentis commentum ductum videtur ex præcedenti νεωτερίσωσι. Ducas Hist. Byz. p. 9, A : Ἀλέξιον τὸν Ἀπόκαυκον, ἄνδρα ἀγενῆ τε καὶ ἄνανδρον, πλὴν ποικίλον ἐν πανουργίᾳ καὶ δεινὸν ἐν σκαιότητι.

Σκαιοτροπέω, Ineptio. Tzetzes Epist. 56, p. 47 med. : Πειρᾶταί με σοι τὴν εὐλογίαν ἀπονέμειν κατὰ τοῦ εὐλογίας ἀξίου Τζέτζου σκαιοτροπήσασαν.

Σκαιωρέω, add. Med. Leo Diac. 1, 7, p. 7, C : Ὡς μὴ αἴσθοιντο τὴν τούτων οἱ βάρβαροι ἔπαρσιν καὶ δεινόν τι τῇ καταλειφθείσῃ στρατιᾷ σκαιωρήσοιντο. Qua forma usitatius σκευωρεῖσθαι, quod v.

Σκαλεύω, 13 Casii] L. Cassii

Σκαληνοειδής, add. Agathem. Geogr. 1, p. 14, 1, τρίγωνον.

Σκάμανδρος, C, 1, duplicem] L. duplicem consonam.

Post Σκαμάνδρου λόφος omissum :

Σκαμανδρώνυμος, ὁ, Scamandronymus, Lesbius, pater Sapphonis, ap. Herodot. 2, 135, Ælian. V. H. 12, 19, et alios.

Σκάμων, 2 scriptus] L. scriptum. — P. 319, A, 2 tradit] L. tradit, in quo inter μ et μμ variatur etiam ap. Clem. Al. Strom. 1, p. 364 (conf. Müller. Fragm. Histor. vol. 1, p. XXIV).

Σκάνδαλον, p. 320, C, 11 In — ult.] Delenda.

Σκαπέρδα paroxytonon ponit Joannes Alex. p. 33, 1, ubi καπέρδα.

Σκαφιά. Conf. jam Franz. C. I. vol. 3, p. 612, sq. n. 5594.

Σκαφαῖοι, Σκάψιοι, in Catal. tribut. ad Κάψα et Σκέμψα refert Bœckh. Œcon. Athen. vol. 2, p. 729, 730.

Σκέδασις, idem] L. idem [quod seq.]

Σκελίδιον. Cynosophium p. 269 fin. ; Orneosoph. p. 201, 2.

Σκέπαρνον, B, 6, add. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 34, 3, ubi masc. diserte citat ex Sophocle.

Σκέπτομαι, p. 350, D, 6 ἐσκεμμένον] L. ἐσκεμμένα.

Σκευᾶς. Κάσσιος Σκεύας est ap. Plut. Cæs. c. 16, ubi libri Σκεύαξ, Σκευᾶς Appian. Civ. 2, 60. Quem Scævam dicit Cæsar Civ. 3, 53. Ita Σκαιόλας, α, de Mucio Scævola poeta est in Anth. Pal. 9, 217, Σκαιόλας ap. Plut. Poplic. c. 17.

Σκευοποιέω, p. 357, B, 9 Athen.] L. Athen. [4, p. 150, E]

Σκεῦος, p. 358, B, infra] L. supra.

Σκευώρημα, penult. Hesychius et] Delenda.

Σκηνικεύομαι. Jos. Genes. Reg. p. 98, 20 ed. Bonn., cui p. 99, 9, pro ἐσκήνισεν tanquam a Σκηνίζω restituendum videtur ἐσκήνησεν.

Σκηνοβάτησις, εως, ἡ, Productio in scenam, Histrionia, Simulatio. Eust. Opusc. p. 95, 88 ; 107, 15.

Σκηνωτὸς, ἡ, ὸν, In scenam productus. V. Ταβερναρία.

Σκήμπτω, p. 378, D, 5 ἐμπελάσῃ. Foes.] L. ἐμπελάσῃ, Foes. — 8 ἐστηρίφθησαν] L. ἐστηρίχθησαν.

Σκηνοβάτησις, εως, ἡ, Histrionia, Simulatio. Eustath. Opusc. p. 95, 88 : Ἐκεῖνος αὖθις μένει ὁ καὶ πρὸ τῆς σκ. ἁμαρτωλός· 107, 15 : Ἡ γὰρ δίχα τῶν ἄλλων σκηνοβατήσεων οὐχ οἱ πλείονες προσωπείῳ φιλίας ἄχθονται μὲν ἔξω, εἴ τινα λυπούμενον ἴδοιεν, τὰ δ' ἐντὸς κροτοῦσι.

Σκηπιάω verbum a Σκηπίων fingit Georg. Pisid. Heracl. 1, 98 : Ὦ Σκηπίων, σίγησον· ἐγράφη νόμος τοὺς σκηπιῶντας Ἡρακλείωνας λέγειν, quod vertitur Scipiades.

Σκήπτω, p. 378, B. In versibus anonymi in codd. Æschyli duobus ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 2, p. 45, B, sive Dindorf. præf. ad schol. p. VII, 7 : Συγγόνοις Λαβδακίδαις, οἷς οἶκος Ἅδης, Ἀχέρων, λίμνη, Χάρων, καὶ τὸ στυγητὸν τῆς Στυγὸς σκηπτὸν νᾶμα, videtur scrib. σκῆπτον.

Σκιά, p. 380, C, 6 σκιάν] L. σκιάν (nisi aliud voc., velut κνέφας, scripserat poeta, quum σκιάν desit in codd.) — P. 381, A, 9. Pro σκιόθηρον in epigr. colossi Memnonis, ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 352, 6 : Τιτὰν δ' ὅτ', ἐλάων λευκοῖσι δι' αἰθέρος ἵπποις, [ἐν] σκιᾷ ὡράων δεύτερον ἦγε μέτρον.

Σκιάδαι, p. 383, A, 3 Scepius] L. Scepsius.

Σκιάδιον, Libellum] L. Libellum, Gl.

Σκίγγος, ult. scr.] L. scr. ex libro Schneideri (eundem exhibente, ut dixi in Σοῦβος).

Σκιμποδίσκος. Apud Synesium χθαμαλοὺς σκ. delenda tanquam glossema. V. Krabinger. vol. 1, p. 57.

Σκινδαψὸς, p. 394, D, 15. Apud Hesychium fortasse bis restituenda forma ex Galeno citata.

Σκινθαρίζω, p. 395, A, 2. Eadem Aristophanes post Herodiani Epim. p. 288.

Σκιοθηρέω, 2 σκιαθηρεῖν] L. σκιοθηρεῖν.

Σκιοφοφόρια, p. 402, D, 16 Androm.] L. Andron.

Σκίρτων. V. Σκίρτιοι.

Σκιρτῶν. Ap. Eunapium l. c. ed. Niebuhr. vertitur Lascivientes et cum ἀγέρωχος conjungitur nec videtur cogitandum de σκίτων, quod v.

Σκίφος, 2 ξύφος] L. ξίφος.

Σκληρίασις, Galeno] Locus est vol. 2, p. 390, ubi dicitur esse ἔπαρμα μετ' ἐρυθήματος ἐπὶ τὸ βλέφαρον καὶ ὀδύνης, δυσαπότριπτον καὶ χρονιώτερον φλεγμονῆς.

Σκληρουργός. Inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 435, n. 433, 5 : Γαίου Αὐρηλίου Δίμου στρατιώτου σκληρουργοῦ ὑδρευμάτων· 435, n. 437, 4 : Πτολεμαίου σκληρουργοῦ.

Σκληφρὸς, ult. V. Σκελιφρὸς et Σκληρός.] L. Forma Σκελιφρὸς Hippocr. vol. 2, p. 18 fin. ed. Littr. : Τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους τε καὶ σκελιφροὺς ἀνάγκη εἶναι. V. Σκληρός.

Σκληρικὸς, ἡ, ὸν, i. q. σκληρός. Schol. Eur. Hec.

356 : 'Ωμῶν] σκληρικῶν κατὰ ψυχήν. Liber unus σκληρῶν.

Σκληρολογέω, Verbis asperis incesso. Ducas Hist. Byz. p. 84, D : Ἤρξατο σκώπτειν καὶ σκληρολογεῖν τὸν Δημήτριον.

Σκληροφθαλμία. Conf. Galen. vol. 2, p. 389, 390.

Σκνίφη. Σκίφη] L. Σκίφη et Σφιγγία.

Σκνίψ, p. 414, D, 4 ἴπος] L. ἰπός

Σκολιόψυχος, ὁ, ἡ, Qui animo est perverso. Nilus Epist. 3, 5, p. 287, D.

Σκολοποειδής, ult. add. Leo philos. Consp. med. 5, 13, p. 177 : Ὅταν φλέγμα ψυχρὸν ποιῇ ὀδύνην σκολοπώδη· σκολοπώδης δέ ἐστιν οἷον ἐμπεπαρμένη ἐν ποδὶ δίκην σκόλοπος.

Σκόμιον. Conf. Schneider. ad Vitruv. 3, 5, 2, ubi *scotia*.

Σκοπιάδης, add. Sed cod. Σκορπιάδης.

Σκοπιστέος, α, ον, i. q. σκοπητέος, nisi ita legendum in Gl. in Τρακταΐζω sub initium cit.

Σκορδινιασμὸς, ult. add. Σκορδινησμὸς Leo philos. Consp. med. 2, 22, p. 127.

Σκορδολέπισος, ὁ, n. parasiti fictum, quod nunc restitutum Alciphroni Ep. 3, 62.

Σκόρδον, 8 Paxama] L. Paxamo.

Σκορδόνιον, add. : τὸ, ὃ Ῥωμαῖοι περσωνάκεαμ καλοῦσι,

Σκορδοσφράντης, ὁ, n. parasiti fictum, quod nunc restitutum Alciphroni Ep. 3, 61.

Σκόρθοι, 1 Τόρνοι] L. τόρνοι.

Σκορπιάδης. V. Add. ad Σκοπιάδης.

Σκορπιανός. V. Ταυριανός.

Σκορπίδιον, ult. add. De pisce (v. Σκορπίος) Galen. vol. 10, p. 665 : Σκορπίδια θαλάσσια τρία μικρὰ καύσας· 661 : Πεντάνευρον καὶ σκορπίδιον. Anon. ap. Ermerins. Anecd. med. p. 247, 8 : Κοδίδια, σκορπίδια, τρίγλαι· 261, 7.

Σκορπίουρον. Σκορπίουρος Hesych. in Τάργανον citatus.

Σκοτέω, 5 6] L. C.

Σκοτοδινίασις, 2 add. Leo philos. Consp. med. 2, 4, p. 113.

Σκοτοδινιάω. Transitive Ducas Hist. Byz. p. 151, A : Ἔασω κοιμᾶσθαι τὸν ὄφιν, ἕως οὗ καθελῶ τὸν δράκοντα, καὶ τότε μία πληγὴ ἐλαφρὰ κατὰ κεφαλῆς καὶ τοῦτον σκοτοδινιάσει.

Σκοτόκρυπτος, ὁ, ἡ, Tenebris occultus. Theodor. Prodr. Galeom. 113 : Τοῦ σκοτοκρύπτου βίου.

Σκύθης, p. 451, C, 11, ante De inscr. : Sed ubi est n. pr. viri, de quo infra. — P. 452, 6. Hesychii gl. videndum an ad genus sagittariorum, qui Σκύθαι dicebantur, ut aliud genus militum Ταραντῖνοι, sit referenda. De quo Ælian. Tact. c. 2, p. 15, 27 : Ὥστε τῶν Ταραντίνων τοὺς μὲν ἰδίως καλεῖσθαι Ταραντίνους, πόρρωθεν ἀκοντίζοντας, τοὺς δὲ ἐλαφροὺς λέγεσθαι, τοὺς πλησίον μαχομένους· οἱ δὲ τῶν ἱππέων τόξοις χρώμενοι ἱπποτοξόται λέγονται, ὑπ' ἐνίων δὲ Σκύθαι. Quomodo scribendum foret οὕτω τι γένος ἱππέων ἐλέγετο, ut conjecit fere jam Arcerius ad Æliani p. 117, ubi οὕτω τι τῶν ἱππέων γένος (vel τάγμα) ἐλέγετο scripsit vertitque Quoddam equitum genus, nec dubitavit Scythas equites dicere Hesychium. Huc autem referendus l. Xen. in Σκυθοτοξότης positus.

Σκυθικός. V. Σκυθάριον, Phot. v. Θάψος. Comparat. Strabo 11, p. 517.

Σκύθιος, α, ον, epigr. in inscr. Patmia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 73, n. 190, 12 : Ἀρτέμιδος Σκυθίης.

Σκυθοτοξότης ult. add. V. Add. ad Σκύθης.

Σκυθοτρόφος. Cum Σκύλλα et Χάρυβδις conjungit etiam Georg. Pisid. Avar. 204, Heracl. 2, 73, ubi bis scriptum σκυθότροφος, etsi vertitur Altrix.

Σκυλάκειος, 3 σκολακίου] L. σκυλακίου.

Σκυλοφορία, ἡ, Spoliatio. Philodem. De rhet. p. 224, 12, 7 : Καθάπερ ἐν σκυλοφορίᾳ τὰ μὴ δυνάμενα τῆς γῆς ἀπάγειν. Mox scr. Σκυλοφόρος.

Σκύλων inter nomina in λων ponit Theognost. Can. p. 36, 1.

Σκυταληφορέω, 688.] L. 688, et Σκυταληφόρος, ὁ, ἡ, Qui gestat, 16, p. 776.

Σκυταλίζω, ίσω, Scutica verbero. Tzetzes Epist. 55, p. 46, 3 : Ὁ κύριος τὴν ἡγουμένην τοῦ κοιμητηρίου σκυταλίσας τῆς ἡγουμενείας ἐξήλασεν.

Σκυτάλιον, 3 Quod — nisi] L. Quod recte habere ut est in libris nemo dubitaret, nisi — 10, post σκυτάλιον, add. : Sed rectius Meinekius ad fragm. Nicophontis, ubi τε ex conjectura additum est, conjecit disyllabum potius excidisse vocabulum, velut τοῦδε, eoque deceptum esse Symmachum, ut alio vitio in loco Avium : neque Holcadum constat eundem dici locum a Polluce.

Σκυταλίς. Strabo 15, p. 709 : Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τρῖψιν δοκιμάζουσι καὶ ἄλλως καὶ διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σώματα.

Σκυτεργάτης, ὁ, Coriarius. Georgius Pis. In Christi resurr. v. 27 : Πλάτων σιωπᾷ καὶ λαλεῖ σκυτεργάτης.

Σκύτινος. Fem. Tzetzes Epist. 55, p. 46, 13 : Λαβεῖν τριάκοντα ἓξ σκυτίνους πληγάς.

Σκυτόω, 3 Hesych.] L. Hesych. v. Πέδαι.

Σκύφιος, add. Gramm. Cram. Anecd. vol. 2, p. 293, 31.

Σκυφόω, In scyphi formam excavo. Georg. Pisid. Avar. 411 : Ὁ βάρβαρος νοῦς ἐμβαλὼν ταῖς ὁλκάσι, γλύψας γὰρ εἶχεν ἐσκυφωμένα σκάφη, ἔμιξε τῇ γῇ τῆς θαλάττης τὴν μάχην.

Σμάραγδος, n. pr. add. Ζμαράκτου inscr. Ægypt. ap. Letronn. *Recueil* vol. 2, p. 424 med., qui p. 335, Σμαράγδου conjicit ap. Ptolemæum.

Σμαραγδόχλοος, ὁ, ἡ, Qui instar smaragdi viret. Theophylact. Hist. p. 93, C, ὥραν.

Σμαραγέω. Transitive Orac. Sibyll. 3, 443 : Κύζικ' ὦ οἰκήτειρα Προποντίδος οἰνοπόλοιο, Ῥύνδακος ἀμφί σε κῦμα κορυσσόμενον σμαραγήσει.

Σμηματοφορεῖον, 1 in] L. in qua

Σμηνηδὸν, 3 πλῆθος.] L. πλῆθος· 259.

Σμηξίδιον, τὸ, ap. Leon. philosoph. Consp. med. 3, 42, p. 151 fin. : Θεραπεύεται δὲ διὰ χρισμάτων διαφορητικῶν καὶ σμηξιδίων, Int., Detergentibus.

Σμίθις. Conferenda videntur nomina propria virorum Ζμήθεος (genit.) in inscr. Ægypt. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 408, n. 4864, et Ζμή[θου, si recte ita suppletur p. 458, n. 4978, ex p. 410, n. 4871).

Σμίλα, p. 491, 2. Σμίλλα in Catal. tribut. ap. Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 731.

Σμίνθος, p. 495, C, repertis.] V. jam Franz. C. I. vol. 3, p. 676, A.

Σμύραινα, p. 497, A, 6 quum] L. cum.

Σμύσσω, 2 Ἐπιμυκτόν.] L. Ἐπισμυκτόν.

Σμῶδιξ, ult. Formæ gen. σμώδικος ex. v. in Σμωδικόν.

Σοάδδω, 1 v. ap.] L. v., ap.

Σόαιμος, ult. μίας.] L. μιᾶς, quarum hæc est in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 6, p. 366 sq.

Σοβαρόφρων, 1 ωνος] L. ονος.

Σοβέω, p. 504, B, 10. Conf. Dio Chr. Or. 66, vol. 2, p. 360 : Πολλάκις (ἡ δόξα) ἐν ἡσυχίᾳ τινὰ ὄντα καὶ μηδὲν ἔχοντα κακὸν, ἁρπάσασα καὶ τῇ μάστιγι ψοφήσασα ἐξέβαλεν εἰς πανήγυρίν τινα ἢ θέατρον, ubi scr. videtur σοβήσασα.

Σόδομα. Verbum hinc ductum ap. Nilum Epist. 3, 75, p. 340, B : Ἡ γὰρ σοδομουμένη ψυχὴ, χορτασθεῖσα τῶν ἄρτων τῆς γνώσεως, λακτίζει λοιπόν.

Σόκκος. V. Σῶκος.

Σορίς. Κασωρίδος Coraes Ἀτάκτ. vol. 4, part. 2, p. 529.

Σουάγελα. Συαγγελῆς in Catal. tribut., de quo v. Bœckh. OEcon. Athen. vol. 2, p. 733. Et γγ restitutum jam etiam ap. Steph.

Σόφιος, add. Gramm. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 293, 31.

Σοφιστικεύω, i. q. σοφιστεύω. Theophylact. Hist. 6, p. 158, C : Οὕτω μὲν οὖν ὁ βάρβαρος λίαν σοφιστικεύει δεινῶς.

Σοφοκλείδης, ὁ, Sophoclides, n. viri, quod cum Τιμοκλείδης et similibus comparat Herodian. Epim. p. 182. Sophoclidisca lena est in Plauti Persa.

Σοφονίσβα. Sophoniba quum scribendum constet etiam ap. Livium, idem restituendum Diodoro

Σοφωνίδης, 1 Ephialti,] L. Ephialtis.

Σόω, p. 537 C add. Schol. Æsch. Sept. 125 : Δο-

ρυσσόοις σάγαις) ταῖς διὰ τοῦ δορὸς σούσαις, scrib. videtur σοούσαις.

Σοωναύτης. V. Σιωναύτης.

Σπάδουσα, ἡ, Spadusa, n. mulieris, ap. Olympiodor. Phot. Bibl. cod. 80, p. 62, 13.

Σπάθη, p. 542, C, 14. Alcæus ap. Athen. 14, p. 627, B : Χαλκίδικαι σπάθαι.

Σπάθη, p. 543, 4 οἱ] L. αἱ [αἱ]. — 5 Xenoph.] Xenoph. [ap. quem non hoc est, sed φοῖνιξ et βάλανος]

Σπαθίτης, ult. add. Σπαθήτην et σπαθήτου male ap. Leon. philos. Consp. med. 5, 9, p. 175, 3; 6, 22, p. 203, cujusmodi ex locis repetiit Ducangius in Σπαθητὸς memoratum σπαθῆτος. Οἴνῳ σπαθίτῃ etiam Severus De clyster. p. 39, 8.

Σπανία, p. 547, B, 15. Σπανὸς ap. Galen. vol. 10, p. 630 : Ὄπιον Σπανόν.

Σπανός. Σπάνιος] L. Σπανία, Σπάνιος.

Σπάργω, 3 σπαράξαι.] L. σπαράξαι, hoc fortasse ex dittogr.

Σπάρδακος, 2 101.] L. 101; 4, 101.

Σπάρτη, p. 557, D, 3. Σπαρτιατίδων, quod conjeceram, confirmat cod.

Σπάρτον, p. 559, B, 7 eadat] L. cadat.

Σπαταλάω, p. 564, A, 8 μαστιγωτιᾶς] L. μαστιγωτιᾶς [nisi scribendum μαστιγιᾶς].

Σπαταλικός, ή, όν, Luxuriosus, Voluptuarius, ap. Psellum Ideleri Phys. vol. 2, p. 193, 16 : Λούεσθαι τοίνυν εὐσεβῶς, καθὼς θέμις, μὴ σπαταλικῶν, καὶ γὰρ ἐγγὺς ἡ κρίσις, ἀλλ' ὡς μοναχῶν φαρμάκῳ κεχρημένη, ubi legendum videtur σπαταλικῶς.

Σπέθω, 1 allis] L. aliis.

Σπειρίον, 7 τὰ] Delendum.

Σπείρω, p. 574, C, 10 πεδίον] L. κατὰ τὸ πεδίον.

Σπέκιον. Est apud Constantin. Cærim. p. 82, 3, 9; 99, 3; 148, 7; 745, 3 ed. Bonn., ubi Reiskius vol. 2, p. 619 sq. conjicit esse quod Germ. dicunt *Spitzen*, Galli *des points, des dentelles*.

Σπενδοφόρος, ὁ, n. pr. viri, pro Σπονδοφόρος, est in epigr. ap. Matrangam Anecd. vol. 1, præf. p. 37 : Σπενδοφόρῳ τόδε σῆμα κλυτοὶ τεύξαντο τροφῆες. Conf. Σπένδιος.

Σπένδω, p. 577, A, 1, add. Thuc. 4, 99, ubi σπένδουσιν, quod suspectum fuit. — 10 Bacch. — γεγώς] Delenda.

Σπερχίδας, α, ὁ, Sperchidas, n. viri, in inscr. Lamiensi ap. Curtium Anecd. Delph. p. 15, 4, sive in L. Stephani *Reise* p. 46, 23, ult., ubi genit. Σπερχίδα.

Σπήλαιον. De accentu schol. Tzetzæ Epist. 99, p. 89, 4 ed. Pressel. : Τὸ δὲ παρ' ἡμῖν τρόπαιον, αὐτοὶ τροπαῖον, καὶ σπηλαῖον ὁμοίως.

Σπιλόω, p. 595, D, 2 Plin. — 6 ψ.] Delenda.

Σπληνόω, 4 250] L. 350.

Σπογγιάω, i. q. σπογγίζω. Synes. De febr. p. 196, 9 : Χρὴ σπογγιᾶν κατὰ τοῦ μετώπου.

Σποδός, p. 608, A, 9 usurpatur.] L. usurpetur.

Σπονδεῖον. Add. Forma Σπονδήιον in inscr. Paria ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 43, n. 150, 4, ubi σ]πονδήιον χ[ρύσεον].

Σπονδὴ, p. 613, C, 5, E] L. A.

Σποραδικός, ult. add. Adv. Σποραδικῶς Nicetas Annal. p. 364, B : Τοῖς σποραδικῶς ἐξιοῦσιν εἰς πορισμὸν σιτίων ἐφιστάμενος.

Σπουδάζω, p. 623, B, 12. Eadem futuri forma Demosth. p. 583, 2, et alii. Activa Polyb. 3, 5, 8, aliique eo recentiores.

Σπουδάσιος. Forma Σπούδασις in inscr. Ægypt. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 393, n. 4815, ubi Letronnius *Recueil* vol. 2, p. 273, Σπουδάσιος.

Σπωλήτιον. Gent. Σπωλητῖνος ap. Athen. 1, p. 27, B.

Στάγειρα. Tzetz. Hist. 11, 850 : Τῆς Σταγείρας πόλεως. Nicetas Chon. Annal. p. 289, C : Κατὰ Στάγειραν. Quo non defenditur Σταγείρῃ ap. Diog., quod Σταγείροις jam scripsit Cobetus. Scripturam autem per ι præstant inscrr. ap. Bœckh. Œcon. Ath. vol. 2, p. 732.

Σταθμάω, p. 643 1, σταθμώμενος] L. σταθμούμενος.

Στάθμησις. Photius v. Ταλάντωσις, quod v.

Σταίς, C, 17 Ap. — 20 p. 273.] L. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 191 : Σταὶς μάξαι.

Σταλάζω, D, 10. Forma passiva (gl. Diodori 5, 47 : Τὸ τῆς σμύρνης δένδρον ὀπίζεται) σταλάσσεται. Nicetas Annal. p. 190, C : Δάκρυον ἐνίοτε ὑπὸ χαρᾶς σταλαττόμενον ὡς ἐξ ἀμάρας τῶν ὀφθαλμῶν. Conf. Add. ad Ταταλίζω.

Σταλύζω. V. Ἀνασταλύζω.

Στάμα, ατος, τὸ, Statio. Schol. Æsch. Pers. 260 : Ἀναγνωστέον δὲ ἢ κατὰ στάμα καὶ ὑποστιγμὴν ἢ κατὰ στάμα μόνον. Ubi de interpunctione dici videtur. Constantin. Cærim. p. 181, A : Ὁ δὲ ἐξερχόμενος ἔρχεται εἰς τὸ στάμα, ἤγουν εἰς τὸ Π. Ad stationem Circi quæ formam litteræ Π refert, Int. Apud Herodianum Lehrsius στόμα.

Σταμαγορίς] L. [Σταμαγορίς.

Στάμνος, p. 654, 7. Σταμνάριον, Ephippus Athen. 1, p. 29, D : Σταμνάρια οἴνου.

Στάσιμος, p. 659, A. Τὸ στάσιμον, Trutina. Photius v. Ζυγός : Τρυτάνη, τὸ στάσιμον.

Στάσιμος n. pr. est in Plauti Trinummo.

Στασιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Seditionem cogitans, meditans. Jos. Genes. Reg. p. 27, C : Ἐκ στασιόφρονος διαθέσεως.

Στάσις, p. 660, B, 20 ventu] L. vento.— P. 661, A, 2. Dio Chrys. Or. 74, vol. 2, p. 397 : Ὥσπερ γὰρ αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι ταινίαι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωροῦνται. Conf. etiam Hippocr. vol. 2, p. 34 ed. Littr., cum annot.

Στασιωτικός, add. Strabo 13, p. 617 : Ἐτυραννήθη δὲ ἡ πόλις κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ὑπὸ πλειόνων διὰ τὰς διχοστασίας· καὶ τὰ στασιωτικὰ καλούμενα τοῦ Ἀλκαίου ποιήματα περὶ τούτων ἐστίν. Ubi olim διχοστασιαστικά. Conf. etiam Krabinger. ad Synes. Ægypt. p. 169.

Στασιῶτις, ιδος, ἡ, Seditiosa. Jos. Genes. Reg. p. 28, B : Μετὰ τὴν στασιῶτιν κακόνοιαν· 30, D : Ἐκ τινος στασιώτιδος προφάσεως· 51, A : Τῆς στασιώτιδος ἐπηρείας.

Σταυροπολίτης, ὁ, Stauropolita, ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 865—6, 15 : Θεόδωρος ἐλέει θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Σταυροπολιτῶν μητροπόλεως τῆς Καρῶν ἐπαρχίας.

Σταυροφανής, ὁ, ἡ, ap. Eulogium in Combefis. Auct. Patr. nov. p. 657, E : Δαβὶδ δὲ περιεκτικώτατον καὶ σταυροφανώτατον (sic : exspectes σταυροφανέστατον) συγκαλεῖται τὸ κήρυγμα, Int. vertit Perspicue omnibus crucem explicans, qui v. p. 678.

Σταυροφυής, ὁ, ἡ, Crucis formam habens. Tzetz. Epist. 100, p. 90, 1 : Τὸ ξύλον ὑψιτενὲς πολὺ καὶ σταυροφυές.

Σταφυλίζω, 2 enim] L. enim (pro συνιάζειν, quod aliter corrigunt intt., σινιάζειν legitur ap. Macar. Hom. p. 31, C, D; 32, C; 33, B)

Σταφυλοτομία, ἡ, Resecatio gurgulionis. Leo philos. Consp. med. 4, 8 p. 155.

Στεγάσιμος, 1 Opacus] L. Opertus.

Στεγαστὸς 2, add. Fem. στεγαστή, Strab. 16, p. 773 : Μάνδραις στεγασταῖς.

Στέγνωσις, p. 687, D, 7 δέρματος.] L. δέρματος.]

Στειλειά, p. 691, 15 Κιθαρῳδῷ.] Antiphanis verba servavit Athen. 3, p. 74, A : Στειλεὰν ῥαφανῖδα, ut Porsonus restituit pro στελέων vel στελέω. — Ib. D, 5 Στειλειά.] Add. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 1, ubi κολεόν, στερεόν (στελεόν Lehrs.).

Στείχω, p. 695, B, 4 στείχονθ'] L. στείχοντ'. — 6 ἀνόδους] L. ἀνόδους στείχων.

Στέλλω, p. 698, B, 7 ποτὶ] L. ποτί.

Στεμματοφόρος, ὁ, Coronam gestans. Ptolem. Tetrab. 4, p. 176, 5. Sed ubi στεφανοφόροις optimus codex Bodlejanus ap. Prideaux. ad Marm. Oxon. vol. 1, p. 35.

Στεμφὶν, ult. add. Jablonsk.

[Στέναγμα] L. Στέναγμα.

Στενάκιον, 1 Argiportus] L. Angiportus.

Στενοκορίασις, εως, ἡ, ap. Veget. Mulomed. 3, 16, 1 : « Suffusio, sicut hominum, ita jumentorum impedit visum, cujus tria genera ab auctoribus indicantur, stenocoriasis, platycoriasis, hypocoriasis : Græce

enim core pupula nominatur. Stenocoriasis dicitur quum constringitur visus et vires amittit. »

Στενολογέω, add. Eustath. Il. p. 339, 5 : Προέκρινε γὰρ στενολογῆσαι δι' ἐντελοῦς ἀριθμοῦ καὶ βραχείας ἐπισημασίας ἥπερ τραπεζιτεῦσαι χύδην καὶ εἰπεῖν στατήρων μυριάδας τ' καὶ χιλιάδας ζ' γ'.

Στενοπαθέω. V. Στεγνοπαθέω.

Στενοπορία, 1 4] L. 3.

Στενὸς, p. 708, D, 9. Propter codicis scripturam στενωποῦ Meinek. Vindic. Strab. p. 200, etsi nulla est in his formis codicum fides aut constantia, et apud Scymnum ἐπὶ τοῦ στενοτάτου dictum videtur ut ap. Strab. 2, p. 108 : Τὰ κατὰ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον στενά.

Στένος, ult. add. Στεῖνος, τὸ στέναγμα, Herodian. Epim. p. 174. Nec videtur scripsisse στένωμα.

Στενόω, p. 711, C, 3, στενηθῆναι] L. στενωθῆναι. — 15 Pac.] L. Pal.

Στενωπὸς, p. 713, D, 3. Ibid. p. 338, 6, κώμαις στενωποῖς.

Στερέω, p. 721, C, 9 adhibui] L. adhibui ib. 7, 6, 16, et — P. 722, A, 8, add. Eustath. Il. p. 8, 16 : Στερεῖ τῆς ἑνότητος. Quo facilius illi concedi potest usus passivi. Ceterum add. aor. στερήσασθαι pro στέρεσθαι, Carere, positus, de quo dixi in Τητάω, p. 2154, A, et Τιτάω.

Στέρησις. De negatione schol. Soph. Aj. 96 : Αἱ δύο στερήσεις ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως· μία γὰρ στέρησις τὸ οὐ, καὶ ἑτέρα τὸ ἀπαρνοῦμαι.

Στερόπης, 3 Dion.] L. Dian.

Στεῦμαι, p. 731, A, 1. Æschylum στεῦται dixisse, quamvis sequente plurali, constat ex scholio edito a G. Dindorfio præf. p. XVII ed. sec.

Στεφάνη, p. 731, C, 15 V.] L. v. — P. 732, B, 7, add. Galen. vol. 2, p. 390 : Περὶ δὲ τὴν στεφάνην κριθὴ καὶ ποσθία, τριχίασις κτλ. — P. 733, A, 4 schol.] Del.

Στεφανιαῖος. Ap. Galen. vol. 2, p. 391 : Κριθὴ δὲ, ἣ καὶ ποσθία λέγεται, ὅταν τὸ ἐντὸς τῶν βλεφάρων πρὸς ταῖς στεφανιαίαις ὑπόπυον παράμηκες ὅμοιον κριθῇ κατὰ τὸ σχῆμα γένηται, intelligi videntur τρίχες στεφάνης, quod v. p. 732, B. Contra ib. p. 395 : Ὁ δὲ περισκυθισμὸς τοιοῦτός ἐστι· διαιρεῖται ἐπὶ ἐγκαρσίαις διαιρέσεσι τὸ μέτωπον, οἷον στεφανιαία, significatione ab HSt. posita.

Στεφάνιον, ult. add. N. pr. mulieris in Plauti Sticho.

Στεφανίσκος, ult. add. Longus p. 11 fin. Schæf. Inscr. Coa ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 52, D, 11.

Στεφανοφόρος. V. Add. ad Στεμματοφόρος.

Στεφοδοξία, ἡ, Coronæ s. Imperii gloria. Genes. Reg. p. 54, C : Γέστι τρισὶν ἑαυτοῦ τὴν ὁμοίαν στεφοδοξίαν μετὰ καὶ τῆς βασιλικῆς ἐντίθησιν.

Στέφω, p. 747, A, 1 στεφθεῖσα.] L. στεφθεῖσα, nisi leg. θυηλῆς.

Στηθιαῖος. Hieracosoph. p. 44 extr. : Κόρακος δὲ καρδίαν καὶ ἐγκέφαλον ἧπάρ τε καὶ βραχὺ λίαν τῶν στηθηδίων λάμβανε τῶν (del. videtur) κρεῶν.

Στηθοδεσμία, ἡ, i. q. στηθοδεσμίς, ap. Soran. Obstetr. p. 55, D : Τὰς συνήθεις στηθοδεσμίας, nisi leg. στηθοδεσμίδας.

Στηλιτευτικῶς. Anastas. Cæsar. Cotel. Mon. vol. 3, p. 433, C : Εἰς λόγον Ἰωάννου μητροπολίτου Νικαίας γραφέντα στηλιτευτικῶς πρὸς τὸν καθολικὸν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Στηλῖτις, 3 ap.] L. ad

Στηλοβάτης. Στυλοβάτης, ut conjeceram, codd. ap. Pressel. ad Epist. p. 130, et Epist. 57, p. 50, 12.

Στία, ult. jacit] L. jaculatur.

Στιβάζω. Schol. Soph. Aj. 668 : Νιφοστιβεῖς) τουτέστιν οἱ χιόνας συντιθέντες· στιβάζειν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι. Hic igitur στιβάζειν dici putavit quod στοιβάζω potius dicendum esse in illo diximus. Ceterum conferendæ cum νιφοστιβὴς Hesychii gll. : Ἔστιβεν, ἐπάλυνεν. Ἐπάλυνεν, ἐλεύκανεν ... ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ἐλεύκανε χιόνι, ad quam v. annot. Alberti.

Στιβίζω, 14 Στιβίζω] L. Στιβάζω.

Στιβόω, 6 φορτιμοῦ] L. φορτισμοῦ.

Στίβω. V. Add. ad Στιβάζω.

Στίβων, 3 scribendum] L. scribendum, quod cum τρίβων ponit Arcad. p. 10, 9, nisi Στίβων scripserat.

Στικτέον, 12 ut] L. et. Ceterum add. constructiones ap. schol. Æsch. Prom. 462 : Πρὸς τὸ δουλεύοντα στικτέον· ap. schol. Il. B, 173 : Τελείαν στικτέον· 310 : Τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ ἧκε φόωσδε.

Στίπνον, add. V. Στυπεῖον, p. 913, B, 6.

Στοά, p. 786, C, ult. τὸ] L. τῷ. Ceterum add. schol. Æsch. Prom. 23 : Χροιᾶς καὶ στοιᾶς φασιν Ἀθηναῖοι.

Στοιχεῖον, p. 791, A, 1 quibusdam] L. quibuscum

Στοιχειώδης, ult. uncum dele post hordeum.

Στοιχεὺς, έως, ὁ, Stœcheus, Agrippæ libertus, ap. Joseph. A. J. 18, 6, 7.

Στολή, p. 797, C, 18 usu] L. usus. — D, 16 Improprie.] L. Improprie

Στολοδρομέω. Nisi forte scr. στιχοδρομοῦσαι.

Στόμα, p. 809, A, 14 [De — 16 rectius. »] delenda.

Στόμας, add. Decret. Amphictyonum ap. Curtium Anecd. Delph. p. 77, n. 42, 1 : Ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Στόμα, Φυσκίωνος, Φιλοδάμου.

Στόμιον, 4 στόμα—στόμια] L. στόμια — στόμα.

Στοργικὸς, ή, όν, Amans. Galen. vol. 2, p. 28 : Στοργικῇ μέν τινι καὶ προνοητικῇ τῶν ἐγγόνων (δυνάμει).

Στραβίζω. Σταβισμός] L. Στραβισμός.

Στρατευματικὸς, 2 Quorum] L. Quocum

Στρατηγεσία, ἡ, Expeditio militaris, Exercitus. Jos. Genes. Reg. p. 14, C : Στρατηγεσίας κατὰ τοῦ Μιχαὴλ ἐγκρατῶς διατίθησιν· 19, D : Πρὸς τὸν εἰρημένον ἔρχεται χῶρον σὺν κόσμῳ στρατηγεσίας παντί· 28, A : Ἐντεῦθεν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς θέμασι χιλιάσιν ἐπὶ δυσὶ Περσικὸς ἀριθμὸς ἀπεστέλλετο ὑπὸ χεῖρα τελεῖν τῶν κατὰ στρατηγεσίαν καιροῖς τεταγμένων. Qui etiam sequenti στρατηγέτης utitur p. 22, B; 32, E; 58, D, et alibi sæpe.

Στρατηγεύω, pro στρατηγέω, Jos. Genes. Reg. p. 29, D : Ἐπιλοιδοροῦσι ψευδῶς καθοσίωσιν στρατηγεύοντι.

Στρατηγέω, p. 838, D, 16, add. Diodor. Exc. Vat. p. 43 : Τοὺς εἰωθότας πάντα κατ' αὐτοῦ στρατηγεῖν φιλαπεχθημόνως. Polyæn. Procem. p. 3, 11 : Καὶ ταῦτα ἐκεῖνος ἐστρατήγει κατὰ τῆς ὀλεθρίου μουσικῆς.

Στρατηγία, p. 841, A, ult. add. Ptolem. Geogr. 3, 11; 5, 6 et 7, Strab. 12, p. 540.

Στρατήγιος, ὁ, ἡ, Imperatorius. Leo Diac. 1, 5 fin.: Παρὰ τὴν στρατήγιον σκηνὴν τοὺς ἐν τέλει συγκαλεσάμενος.

Στρατήγιος, ὁ, cogn. Apollinis, in inscr. Rhodia ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 282, n. 282, 7 : Ἀπόλλωνος Στραταγίου, ut Ross. conjecit pro Στρατιαγίου. N. mensis Bithyni octavi in Menologio Cram. An. vol. 3, p. 403, 11.

Στρατηγὸς, p. 845, A, 17 ἀπέβλεψε — στρατηγόν.] L. ἀπέβλεψε.

Στράτηγος, ὁ, Strategus, n. pr. viri, in inscrr. ap. Curt. Anecd. Delph. p. 68, n. 25, 27; 77, n. 42, 2; 43, 2, ubi forma Dor.

Στρατηλατία, 3 Στρατηλατιαῖος] L. Στρατηλατιανός

Στρεβλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui mente est versuta. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 24, 707, de Ulixe.

Στρέφω, p. 865, B, 4 σὲ] L. δὲ — 866, A, 12 αἶσαν] L. αἶαν.

Στρεψίχειρως, 6 Σριφοχέρι] L. Στριφοχέρι.

Στρῆνος, 3 Ἡρόδοτος] L. Ἡρωδιανός.

Στριγγίζω, 1 Hieroc.] L. Hierac.

Στροβίλινος, 2 1] L. 1, [82].

Στρόβιλος, p. 874, A, 11. Sic Tzetzes Epist. 100, p. 90, 11 : Τὸ ξύλον αὐτῶν ἐοικός ἐστι τῷ ξύλῳ τῷ τῆς στροβίλου τοῦ δένδρου. — C, 1 dictam] L. dictum.

Στρούθειος, ult. V.] L. v.

Στρουθίου καλουμένης κολυμβήθρας mentionem facit Joseph. B. J. 5, 11, 4.

Στροφαῖος, p. 885, C, 8, Στοφέα] L. Στροφέα.

Στρόφακος, p. 886, B, pon. ante Στροφάλιγξ p. 885, C.

Στροφεὺς, p. 888, D, 3 et] L. Aj. 192, et

Στρωματοφύλαξ scr. pro Στρωματοφύλυξ.

Στρώσιμον, τὸ, in inscr. Ptolemaidis Ægypti ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 534, n. 5187, 19 : Ὑπὲρ στρωσίμου.

Στυγητός. Στυγητῆς Jos. Genes. Reg. p. 37, C, τῆς στ. αἱρέσεως.

Στυγνιάω, Tristis sum. Ps.-Hippocr. Epist. p. 281

ed. Ermerins. : Ὅθεν οἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων γελῶσι πάντῃ, οἱ δὲ στυγνιῶσι.

Στυγνότης, 4 μικρὸν ἀσιτίαν] L. μικρὸν ἀσιτίαν [μικροσιτίαν].

Στυλίς, 16 Pin.] L. Plin. — ult. add. Forma vitiosa inscr. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, pl. LXXVI, 1 : Θράσων Διογένους τήνδε ἀνέστησεν στυλλεῖδαν υἱῶν β'.

Στύμφηλος, D, 1 Στρύμφηλος] L. Στύμφηλος.

Στυπτήριος, ὁ, i. q. στυπτικός. Tzetzes Epist. 23, p. 25 extr. : Καταδέσμους γὰρ ἀεὶ τούτῳ ἐγὼ καὶ στυπτηρίους καὶ δάκνοντας καὶ δριμεῖς τοὺς λόγους οἷον ἐμπλάστρους ἐντίθημι.

Στυρβάζω, 3 Συρβιάζω] L. Συβριάζω.

Στυριόω, unde συγγραφὴ ἐστυριωμένη, et Στυρίωσις, εως, ἡ, unde στυρίωσις τῶν συγγραφῶν, in Pap. Ægypt. ap. Peyron. Pap. Taurin. part. 1, p. 32, 18; 38, 3, qui ib. p. 116 conjicit esse voce. Ægyptia significantia Fidejubere, Spondere, Fidejussionem, Sponsionem. Simillima tamen sunt Græcis στεριόω, στερίωσις.

Στυτικὸς, ult. add. Athen. 1, p. 18, E, pro στυπτικὰς δυνάμεις restituit Casaubonus.

Στυφελὸς, B, 7 ἀπέλιπον] L. ἀπέλειπον. — 10. Ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1005 : Στυφελὴν, τραχεῖαν καὶ σκληράν. Οὕτως (vel οὕτω δὲ καὶ) Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν (ταῖς) Γλώσσαις. Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. Τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ, ὡς τὸ ἀπὸ στυφελοῦ Ἀφροδίτης, legendum videtur ἀποστυφέλου, ut paullo ante dixi de κατὰ στυφελοῖο. — 13 πεπονθὼς] L. πεποιθὼς

Στυφίζω, Austerus sum. Anon. De alim. ap. Ermerins. Anecd. med. p. 235 fin. : Τοῖς δὲ κεκοπιακόσιν ἀνθρώποις ἁρμόζει οἶνος ὁ μελίας (l. μέλας) καὶ στυφίζων, i. q. ap. alios αὐστηρός.

Στῦφος, ους, τὸ, Austeritas. Schol. Theocr. 1, 49 : Τρώξιμος δὲ σταφυλὴ ἡ τὸ στῦφος τοῦ ὀμφακοῦ μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύνουσα.

Στύφω, p. 921, A, 8 pusque] L. busque.

Στωμυλεύομαι, ult. 264] L. 264 (258), ubi activum.

Σὺ, p. 925, A, 13. Apud Hesychium Τίω, σου, delevit Musurus.

Συαγρώδης, Aprorum venationi] L. Apro.

Σύαγρος, 3. L. Πηλιωτικόν.

Συγγενεὺς, p. 934, A, 5. Dat. συγγενεῖσι in inscr. Chalces ins. ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 39, n. 295, 1.

Συγγένισσα, ἡ, Cognata. Epiphan. vol. 1, p. 1049, D.

Συγγιγνώσκω, p. 938, C, 3 loco] L. loco [6, 92]. — P. 939, B, 19 ὑμῖν] L. ἡμῖν.

Συγγνώμη, p. 942, B, 8 Μίξον] L. Μίζον.

Συγγνωρίζω, Cognosco] L. Agnosco.

Συγγονὴ, ἡ, Cognatio. Hierocles Stobæi Fl. vol. 3, p. 126 : Συγγενεῖς ἔγγιστα καὶ τῆς πρὸς ἑτέρους αἴτιοι συγγονῆς. Sic enim libri pro συγγενείας.

Συγγράφω, B, 1. De poeta Theocr. Ep. 20, 4 : Τὸν τῶ Ζανὸς υἱὸν πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος συνέγραψεν ὠκ Καμείρου.

Συγγυμνόω, Simul nudo. Schol. Hippocr. vol. 2, p. 526 extr. : Συγγυμνωθέντος τοῦ ὀστοῦ.

Συγκαθεδρίζω, Simul sedere facio. Ducas Hist. Byz. p. 53, D : Πάντας ἐν ἀρίστῳ ὁμοτραπέζους συγκαθεδρίσας.

Συγκαθίημι, p. 949, D, ult. scenica.] L. scenica,

Συγκαρποφορέω, Simul fructus fero. Georg. Nicomed. in Combef. Auct. Patr. nov. p. 1001, D : Ἐν ταῖς εὐσήμοις τῷ δικαίῳ συγκαρποφοροῦντες ἑορταῖς.

Συγκαταδιώκω, Simul persequor. Thuc. 8, 28 : Τὰς Χίας ναῦς προσλαβόντες τὰς μετὰ Χαλκιδέως τὸ πρῶτον ξυγκαταδιωχθείσας.

Συγκαταλέγω, C, 8, scrib. συγκατείλεκτο.

Συγκατασήπω, Computrescere facio. Basil. M. vol. 2, p. 61, D : Συγκατασήπειν τῷ νεκρῷ τὰ πολυτίμητα τῆς ἐσθῆτος. Pass. p. 63, A : Συγκατεσάπης αὐτῷ.

Συγκατατρώγω, 1 Corrodo] L. Comedo.

Συγκαταφονεύω, Obstrunco] L. Obtrunco.

Σύγκειμαι, p. 967, D, 4 Μεδόδιος] L. Μεθόδιος.

Συγκενόω, 5 ὄντος] L. ὄντως.

Συγκεραστικὸς, ἡ, ὸν, ap. Galen. vol. 10, p. 600 : Μετὰ τὸ δειπνῆσαι πίνων συγκεραστικὸν, scribendum videtur συγκεραστόν. In quo add. Syncerastus servi n. pr. in Plauti Pœnulo.

Συγκεραυνόω, 5 locum] Delendum.

Συγκλάζω, Simul clango. Nonnus Dion. 5, 286 : Καὶ γαμίῃ σύριγγι συνέκλαγον Ἄονες αὐλοί.

Συγκλητέον, Convocandum. Theodor. Prod. Galeom. 115.

Σύγκλητος, p. 974, A, 10 πρυτανέων] L. πρυτάνεων.

Συγκλόνησις, ult. add. [Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 51, 308 : Τάραξις ἡ ἐκ τῆς συγκλονήσεως νεφῶν ἐγγινομένη, ἅπερ σφοδρότερον αἰθὴρ ἡ Ἥρα συγκλόνει.]

Σύγκλυς, B, 9 Plat.] L. Thuc. 7, 5 fin. : Νησιωτῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων. Plat.

Συγκρότησις, p. 990, A, 1 συγκροτισμὸς] L. συγκρητισμός.

Συγκροτησμὸς, ὁ, i. q. συγκρότησις. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 6, p. 361, C : Ἐπορεύετο κραταιούμενος ἐπὶ τούτοις βασιλέως συγκροτησμοῖς, Favore.

Σύγκρουσις, C, 12. Conf. Bulliald. ad Theonem De mathem. p. 277, qui etiam de numeris agit συγκρουστοῖς, i. e., qui inter se comparantur in chordarum simul percussarum longitudinibus.

Συγκρουστός. Inscrr. Phrygiæ C. I. vol. 3, p. 25, n. 3900, 1 : Τερτία αὐτῇ ... κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον σὺν τῷ σ[υ]νκρούστῳ καὶ τῷ γράδῳ καὶ τῷ βωμῷ· 27, n. 3902, i : Μάρκος Σήιος Δημαγύρας Οὐετρανὸς τὸ σύ[ν]κρουστον καὶ τὸν γρᾶδον σὺν τῷ βωμῷ ἑαυτῷ· 29, n. 3902, o : Κατεσκεύασα τὸ ἔμπροσθεν σύνκρουστον. Franz. p. 25 : « Videtur τὸ σύγκρουστον idem fere esse quod alias dicitur θωράκειον, Septum s. Cancelli. »

Συγκρούω, p. 991, C, 16. Adv. Συγκρουστικῶς schol. Demosth. p. 379, 17 ; 401, 5 ; 763, 9 ed. Oxon. — D, ult. Medio Andreas Cret. p. 35, D : Σοὶ τὸν πόθον συμπαραθήγοντες τὸν (l. τὸ) ᾆδὸ συνεκρουσάμεθα, οὐκ ἐξ ἡμῶν τί σοι προσοίσαντες, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡδίστων ἐπαινετῶν τοῦτον ἐρανισάμενοι.

Σύγκυψις, εως, ἡ, Inclinatio. Athanas. in Combefis. Auctar. Patr. nov. p. 513, B : Τῆς πρὸς γῆν συγκύψεως.

Συγχαίρω, p. 997, A, ult. add. Inscr. Rom. ap Franz. C. I. vol. 3, p. 804, n. 5980, 5 : Τοῦ δήμου παρεστῶτος καὶ συγχαιρομένου· et cum accus. signif. Congratulandi Ducas Hist. Byz. p. 73, D : Στέλλει πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, ὡς δῆθεν παραμυθῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τὰ εἰσόδια συγχαιρόμενος.

Συγχάρεια, ἡ, Gratulatio. Georg. Pachym. Mich. Palæol. 2, 28, p. 96, D : Τινὲς τῶν ταχυδρομούντων ἐπὶ συγχαρείας ἔθεον πανταχοῦ γῆς.

Συγχαριεντίζομαι, Simul sum lepidus. Nilus Epist. 2, 167, p. 200, B.

Συγχειρίζω, add. Ap. Galen. vol. 2, p. 396 : Οἱ δὲ λεγόμενοι ἄτρητοι, εἴτε τρῆμα ἔχοιεν λεπτὸν εἴτε μηδ' ὅλως, οὕτω συγχειρίζονται, scribendum est οὕτως ἐγχειρίζονται, ut antea et postea, χειρίζονται.

Συγχέω, p. 999, C, add. Fut. συγχύσω schol. Soph. Antig. 287 : Διασκεδῶν) συγχύσων.

Συγχρωτίζω, p. 1003, B, 1 scribantur] L. scribuntur.

Συγχυτικὸς, C, 11 ubi] L. ibi.

Συγχωρέω, p. 1006, A, 18 æstimabat.] L. æstimabat. [

Συγχωρίτης, ὁ, Vicaneus. Nicephorus Phocas Nov. 5, p. 322, 2 : Ἐξωνήσαντο ἀπὸ τῶν συγχωριτῶν αὐτῶν σμικρά τινα καὶ ὀλιγοστὰ τόπια.

Σύγχωσμα. Conf. Andreas Cret. p. 233, C : Οὐκ ἀναβλέψομεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω, τὴν γῆν ἀφέντες κάτω μετὰ τῶν τῆς γῆς συγχωσμάτων;

Συζεύγνυμι. Signif. grammatica Chœrob. Can. vol. 2, p. 727, 13 : Ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς συνεζευγμένην ἔχουσι τὴν μετοχὴν, ἀναγκάζονται καὶ τὰ ἀπαρέμφατα συνεζευγμένην ἔχειν κτλ.

Συζύγιος, p. 1012, A, 5, add. Clem. Al. Pædag. p. 103 fin. : Γάμος συζύγιος. Signif. grammat. Priscian. 13, 5, 27 : « Hoc autem, id est, Sui, Sibi, Se, A se, tertiæ esse personæ primitivum, conjunctum illis personis, quod συζύγιον Apollonius vocat, comprobat etiam ipsa declinatio. »

Σύζυξ, 9 καί σφισιν] L. καὶ σφίσιν.

Συζωγραφέω, 2, 541] L. p. 541.

Συζωόω, Vivifico. Theodor. Prodr. Rhod. 8, p.

305 : Εἰ μὴ Μύριλλα μύρα μυκτήρων μέσον θεῖσα συνεζώωσε τὸν νεανίαν.

Συήνη, p. 1013, B, 10. De formis Σοήνη, Σοηνίτης conf. jam Franz. C. I. vol. 3, p. 409; 417, B, 33; 430, n. 4919, 4.

Συικός, add. Schol. Æsch. Eum. 188 : Διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην.

Σύλαιον, πόλις — videtur.] L. V. Σύλειον.

Συλάω, p. 1026, C, 17 συλῷ.] L. συλᾷ.

Σύλειον, 6 add.] L. add. schol. Dionys. Bekk. An. p. 678, 20, σύλαιον (Σύλαιον, ut videtur) cum τρόπαιον componentem, Suidam, cui πόλις.

Συλέω, 3, 15.] L. 15, ubi est, In libertatem vindico. Conf. Curtius Anecd. Delph. p. 44.— D, 2. Cyrillus in Maji Nova Coll. Vat. vol. 8, part. 2, p. 92, fin. : Τῆς γῆς τὴν νοτίδα συλώσας, quum p. 131 fin. sit ἀποσυλῆσαι.

Συλλαϊκὸς, ἡ, ὸν, in Constitt. Apostol. 2, 37, p. 246 extr. : Μὴ κρῖναι τὸν ἐπίσκοπόν σου ἢ τὸν συλλαϊκὸν, Int. vertit Laicum gregalem tuum.

Συλλαμβάνω, p. 1031, D, 14—17, transferenda p. 1030, D, penult. post ἀναιρεῖ.

Σύλλειον. V. Σύλειον.

Συλλειοτρϊβέω, Simul comminuo terendo. Galen. vol. 10, p. 608 : Χυλὸν καλαμίνθης ῥίζης συλλειοτριβήσας μετ' ὄξους ἐγχυμάτιζε.

Συλλήπτωρ, add. Gen. fem. Ælian. Tact. c. 1, p. 12, 14 : Τὴν ὄψιν τῇ νοήσει συλλήπτορα παρασχών.

Συλλήστρια, 2 158.] L. 158, ubi nunc συλλήπτρια.

Σύλλιθος, ὁ, ἡ, Lapidosus. Eutecn. Metaphr. Nicandri Ther. 145 : Τούτων τῶν θηρίων ὅσοι μὲν συλλίθους τε καὶ ἐρημοτέρους τῶν τόπων νέμονται.

Συλλογισμός, D, 14 Minacian.] L. Minucian.

Συλόω. Συλάω.] L. Συλέω.

Συλωτής. V. Συλέω.

Συμάρης, ους, ὁ, n. pr. in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 86, n. 216 : Τὰν τοῦ προξένου καὶ εὐεργέτα Συμάρευς γυναῖκα.

Συμβαίνω, p. 1042, C, 13 4] L. 4, [30 fin.]

Σύμβαμα, D, 8 conf.] L. coll.

Συμβασία, ἡ, pro σύμβασις, Apollon. Bekk. Anecd. p. 485, 6 : Φαμὲν... ξυμβασίας τὰς φιλίας.

Συμβολαιόομαι, Conjicio. Jos. Genes. Reg. 3, p. 26, E : Ἐπείπερ αὐτὸν ἔκ τε τοῦ βασιλικοῦ ὁμοιώματος ἔκ τε τῆς κατὰ Κῦρον γρυπότητος συμβολαιωσάμενοι καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν τῶν ἐφωμαρτηκότων αὐτῷ τοῖς τούτου ποσὶ προσεκύνησαν. Sed 1, p. 10, B : Διεξιὼν μεγάλως τῇ χειρὶ κατὰ τοῦ παπίου τὸν θυμὸν συμβολαιωσάμενος ἀμφοτέροις τὴν ἀπειλὴν ἐπερρίπιζεν. Aliter Jo. Philoponus ap. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 666 Harl. : Πλατωνικῶς συμβολαιώσασθαι.

Σύμβολον, p. 1058, C, 12, add. Hom. H. Merc. 30 : Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· 527. — P. 1059, A, ult. insignibus] L. antennis, et conf. Bœckh. *Urkunden* p. 131.

Συμβούλευμα, 8 quam] L. quum.

Συμβουλεύω, p. 1064, A, 6, add. Forma pass. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 7, 199 : Ὁ δὲ πᾶν τῇ γυναικὶ συμβουλευθεὶς ἐμφρόνως.

Σύμβουλος. Forma Dor. Σύμβωλος Pempelus Stob. Fl. 79, 52, vol. 3, p. 123 : Γονέων ἀμελὲν οὔτε δαίμων οὔτε ἄνθρωπος σύμβωλος ἄν ποκα γένοιτό τινι.

Συμβράσσω, 2 risu] L. cachinno, Juven. 3, 100.

Συμμετασκευάζω, add. Phot. Bibl. p. 168, 36, ubi antea μετασκ.

Συμμηνιακός, ἡ, ὸν, Intermestris. Theo De astrolog. p. 316, 2 ed. Martin. : Ἐὰν δὲ μὴ κατὰ τὸν σύνδεσμον ἡ συμμηνιακὴ σύνοδος γένηται, ἀλλὰ τοῦ μὲν μήκους τῶν ζωδίων κατὰ τὴν αὐτὴν μοῖραν, τοῦ δὲ πλάτους μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν, οὐκ ἐπιπροσθούμενος ἥλιος οὐδ' ἐκλείπειν δόξει.

Συμμίγνυμι, p. 1081, B, 14 ad.] L. ad

Σύμμιξ, 3 Τὸ] L. Τὸ σύμμιξ.

Σύμμυστις, p. 1085, A, 1 quum] L. quam.

Συμπαθητέος, Commiserandus. Tzetzes in Matrang. Anecd. vol. 1, p. 4, 95, ubi συμπαθητέοι.

Συμπαιγνιώτης, ὁ, Collusor. Gloss. in Philostr. Imag. 2, 17, p. 186 Jac. : Συμπαίστας) τοὺς συμπαιγνιώτας.

Συμπαραθήγω, ξω, Simul exacuo. Andreas Cret. p. 35, D : Σοὶ τὸν πόθον συμπαραθήγοντες.

Συμπαρυπάρχω, ξω, Simul assum. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 20, 590 : Οἷς πλοίων ὀγδοήκοντα συμπαρυπῆρχε στόλος.

Συμπάσχω. Aor. forma συμπασχῆσαι Ducas Hist. Byz. p. 90, A, et p. 85, A, συμπασχήσαντας· 88, D, συμπάσχησον.

Συμπατριώτης, 1, post Πατριώτης inscr. [Popularis] et ante hoc add.

Σύμπατρις, ιδος, ὁ, i. q. sequens, ap. Tzetzen Epist. 34, p. 30 : Ἱερέων τῶν ὁμοχώρων καὶ συμπατρίδων. Qui συμπατριῶται dicit 104, p. 92 med.

Συμπεραντικὸς, 4 add. p. 309, A, 38, 44 ed. Berol.

Συμπεριληπτικός, 2 779.] L. 779, D.

Σύμπλους, p. 1121, A, add. Themistocl. Epist. 19, 26, p. 104 ed. Schœttgen. : Οἱ σύμπλους.

Συμπλωτήρ, add. Συμπλώτης Ducas Hist. Byz. p. 166, D, ubi συμπλώτας.

Συμπορεύω, ap. Hesych. v. Πάροχοι.

Συμποσιάζω. Transitive Nicephorus De reb. post Mauric. p. 32, B : Τοὺς φίλους συμποσιάσας.

Συμποσίαρχος, 8 Athen.] L. Athen. [4, p. 159, E]

Συμπροσγίγνομαι, Assum. Inscr. Delph. ap. Ross. Inscrr. fasc. 1, p. 23, n. 67, 14 : Αὐτὸς αὐτὸν εὔχρηστον ἐμ παντὶ καιρῷ παρασκευάζων καὶ κοινᾷ τᾷ πόλει καὶ κατ' ἰδίαν τοῖς ἐντυγχανόντοις τῶν πολιτῶν, ἐς ὅ κά τις αὐτὸν παρακαλῇ, συμποτιγινόμενος μετὰ πάσας προθυμίας ἐν οἷς κα τυγχάνωντι χρείαν ἔχοντες.

Συμπῡρϊάζω, σω, Simul foveo. Galen. vol. 10, p. 667.

Συμφαίνω, penult. ἀγγίννητος] L. ἀγέννητος.

Συμφέροι. V. Συνοίσει.

Συμφορεύς. Hippiatr. p. 3 : Συμφορεῖς τοῦ λόγου τοῦδε Ποσειδῶν τε ἵππειος καὶ Ἀσκληπιός. Ubi i. videtur q. Sponsores.

Συμφυής, B, 7 ἀρπερ-] L. ἀπερ-

Συμφύλαρχος, 3 ῠ] L. ῡ

Συμψηφίζω, ult. Georg. Sync. p. 36, C : Ὁ δὲ Ἀφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνευσε καὶ τῇ τοῦ χρονογραφίου αὐτοῦ ὁμάδι συμψηφισάμενος ἥνωσε.

Σὺν, p. 1165, D, 17, 55,] L. 55, (et nos in Συνίημι, p. 1403, B, 20,)

Συναγκᾱλίζομαι, Complector, Amplector. Psellus Opusc. p. 176 med. ed. Boiss. : Νῦν δὲ διὰ τὴν σὴν μαρτυρίαν καὶ τέθηπα καὶ φιλῶ καὶ συναγκαλίζομαι.

Σύναγμα, 4 οὔρησιν] L. οὔρησιν σ.

Συναιρετιστής. De stella Porphyr. Isag. in Ptolem. Apotelesm. p. 191 med. : Τὸν μέντοι ἥλιον οὐ βλάπτουσι δορυφοροῦντες οἱ τὰς ιε' μοίρας αὐτοῦ ἐν τῷ προαναφερομένῳ διεστῶτες, ἵνα ὦσιν ἀνατολικοὶ καὶ δύναμιν ἔχωσι, κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ αὐτὸς δορυφορεῖν δύναται τὸν συναιρετιτὴν (sic) ἐπίκεντρον ὄντα ἡ σελήνη ὁμοίως.

Συναίρω, p. 1190, C, 20, c.] L. Hisp. 6, c.

Συνακολουθητέον, Obsequendum. Theophr. C. Pl. 3, 13, 4 fin. : Διὸ σ. τῇ ὁρμῇ.

Συναλείφω, p. 1197, C, 5 28] L. 28, 1.

Συνᾱλίζω, et infra Συνᾱλισμὸς] L. Συνᾱλίζω et Συνᾱλισμός.

Συναλοιφὴ, p. 1202, B, 11, add. Aor. sec. Eustath. Il. p. 135, 27 : Κεῖται συναλιφεὶς ὁ ῥὰ σύνδεσμος.

Συναμφιάζω, add. Pass. ap. Constantin. Cærim. p. 441, A : Συναμφιάζονται πάντες ὁμοίως τὰ οἰκεῖα αὐτῶν σκαραμάγγια.

Συναμφότερος. Gen. fem. Anon. post Apsinen p. 151, 22 ed. Bak. : Τέσσαρα δέ ἐστι ταῦτα τὰ κυριώτατα τῆς τοιαύτης συνθήκης, φημὶ δὴ τῆς συναμφοτέρου. Euclides vol. 3, p. 476 penult. ed. Peyrard. : Συναμφότερος ἡ ΑΓΒ.

Συναναγαργᾰρίζω, σω, Simul gargarizo. Galen. vol. 10, p. 619 : Δεῖ δὲ συναναγαργαρίζεσθαι καὶ χυλὸν κράμβης.

Συναναδείκνυμι, 1 ζω] L. ξω.

Συναναδίδωμι, 1 δώσω] L. δώσω.

Συναναδύω, Simul emergo. Gloss. in Philostr. Imag. 2, 14, p. 186 Jac. : Πώλου ... συναναδύοντος.

Συναναμίγνῡμι] L. Συναναμίγνῡμι.

Συνανανεόω] L. Συνανανεοῦμαι.

Συνασκιρτάω] L. Συνανασκιρτάω.

Συναναφέρω, B, 10 συναφερόμενον] L. συναναφερόμενον.

Συναναφωνέω, 2 συναφωνήσῃ] L. συναναφωνήσῃ.

Συνάνειμι, p. 1214, A, 4 συνανὸν] L. συνανιόν.

Συνανειπεῖν, Simul appellare. Phot. Bibl. cod. 99, p. 85, 17 : Συνανεῖπον δὲ αὐτῷ καὶ υἱὸν Γορδιανοῦ Γορδιανὸν βασιλέα.

Συνάνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus. Schol. Hom. Il. E, 336, p. 158, 38 : Ὄρνεις τὰς συνανέμους ἐλπίδας αἳ βόσκουσι τὸν βίον.

Συνανθρωπιστικὸς, 3 Συναιθρ.] L. Συνανθρ.

Συνανταποδίδωμι, δώσω, Simul reddo. Philodem. Rhetor. p. 8, 23 ed. Gros. : Τοὺς συνδέσμους συνανταποδιδόναι.

Συναντάω, p. 1216, C, penult. p. 103.] L. p. 103 s. Bœckh. vol. 2, p. 632, b, 14.

Συναντηματικὸς, ἡ, ὸν, ap. Constantin. Cærim. p. 269, D : Βιβλίον συναντηματικὸν, Liber de ominibus, quæ capiuntur e rebus foras prodeunti aut aliquid instituenti primum occurrentibus, Int.

Συναντιβάλλω, add. Inscr. Paria ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 44, 5 : Δοκεῖς ἡμεῖν τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου ἀγνοεῖν, ὅ σε, ἂν μετ' ἐμπείρων συναντιβάλῃς, πείσει μὴ εἶναι ἐπάναγκες κτλ.

Συναοίδιμος, ὁ, ἡ, Simul canendus. Andreas Cret. p. 195, B : Ἐναρμονίως συνάψασα τούτοις τὴν συναοίδιμον ἐπαξίως συνεστεφάνωσε κεφαλήν.

Συναποβράζω, 1 quatio] L. calefacio.

Συναποκλίνω, 3 Pass.] L. Perf. pas

Συναράσσω, C, 2 6] L. 2.

Συνάρμοσις, 4 Concinuitatem] L. Concinnitatem.

Συναρμοστία. Tzetzæ loco cit. ed. Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 10, 281, male συνδεσμοστία. Var. script. ap. Demosth. p. 1407, 3, pro εὐαρμοστία.

Συναρχία, D, 10 Ægostenica] L. Ægosthenica.

Συναυτάδελφος, ὁ, Frater germanus. Jos. Genes. Reg. 4, p. 39, B.

Συναφθαρτίζω, ίσω, ιῶ, Simul indelebilem, immortalem reddo. Joannes Damasc. Περὶ τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ κυρίου p. 157, 16 ed. Matthæi : Τὸ τοῦ κυρίου σῶμα μετὰ τὴν ταφὴν γέγονεν ἄφθαρτον, διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως ἀναστήσας ἐκ νεκρῶν καὶ συναφθαρτίσας ἡμᾶς· 158, 5 : Καὶ ἐν ἡμῖν ἐνθάπτεται καὶ συναφθαρτίζει ἡμᾶς.

Συνδαιταλεύς, 8] L. 8, [p. 354, D]

Συνδεσπόζω, σω, Simul dominor. Signif. astrolog. Porphyr. Isag. in Ptolem. Apotelesm. p. 290 med. : Μετοχή ἐστιν ὅταν ὁ συμμετέχων τοῦ ζωδίου συμπαρῇ ἢ οἰκείως αὐτὸν ἐφορᾷ, συμμετέχει δὲ τοῦ ζωδίου ὁ συνδεσπόζων, συνδεσπόζει δὲ ὅταν τοῦ μὲν οἶκος, τοῦ δὲ ὕψωμα ᾖ.

Συνδίαιτα, 1 Theophyl.] L. Theophil.

Συνδιακλέπτω, ψω, Simul suffuror, occulto. Photius Epist. p. 417, B Canis. : Τῷ ἠρεμεῖ καὶ ἀταράχῳ συνδιακλέπτουσαι τὴν συναίσθησιν τῆς καινοτομίας.

Συνδιαρρέω, 3. Cum accus. transitive Nicetas Chon. Annal. p. 364, A : Ὡσείπερ συνδιέρρει ταῖς πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον.

Συνδιατάσσω, 2 ξω,] L. ξω, Simul ordino.

Συνδιατρέφω, 1 ψω] L. θρέψω.

Συνδιαφθείρω, C, 5 οἰκούσῃ] L. ἀκούσῃ.

Συνδιδάσκω, 1 ζω] L. ξω.

Σύνδικος, p. 1276, 5 Χειρονουμένους] L. Χειροτονουμένους

Συνδονέω, ult. add. Nisi leg. συνδινουμένης.

Συνεδρίασις, εως, ἡ, Consessus. Tzetzes Epist. 46, p. 39 med. : Ὅτι ἡ τοῦ χαρτοφύλακος τούτοις ἐγένετο συνεδρίασις βασκανία καὶ σχίσμα.

Συνεδρίτης, ὁ, i. q. σύνεδρος. Nicolaus Dam. Exc. Escorial. p. 358, 9, 1 ed. Muller. Fragm. Hist. Gr. vol. 3 : Οὗτος ὁ Ἀρβάκης ἐν ὁμιλίᾳ γενόμενος Βελέσυϊ τῆς Βαβυλῶνος ἄρχοντι, ἅτε συνεδρίτης ὢν αὐτῷ πρὸ τῶν βασιλείων θυρῶν. ϊ

Συνεθέλησις, εως, ὁ, Communis voluntas. Cyrill. Alex. In Jo. 7, 17, p. 414 : Τὴν σ. καὶ ταυτοβουλίαν τοῦ πατρός.

Συνεικάζω, 7 Pass.] L. Pass. Conjicior.

Σύνειμι, p. 1295, A, 9 scribendum] L. scribendam. Add. autem schol. Lycophr. 1236, p. 978, 3 : Τὰς δὲ γυναῖκας τὰς φιλοίνους οἱ ἄνδρες γνωρίζοντες, ἐπειδὰν εὕρωσι κορεσθείσας, συνιοῦσι (sic) μετ' αὐτῶν. Clement. Homil. 2, 52 : Οὔτε δὲ Ἀβραὰμ τρισὶν ἅμα συνῆει γυναιξίν.

Σύνειρξις, 2 σύνειξις] L. σύνειρξις.

Συνεισδίδωμι, δώσω, Simul offero. V. Εἰσδίδωμι. Pap. Æg. ap. Peyron. Pap. part. 1, p. 26, 11 : Συνεισίδωκέ μοι συγχώρησιν.

Συνεξακούω, 5 vol.] L. Bibl. Med. vol.

Συνεξαλλοιόω, Simul demuto. Galen. vol. 11, p. 16 : Εἴπερ ἀληθές ἐστιν ὡσαύτως τῷ περιέχοντι συνεξαλλοιοῦσθαι τὰ τῶν ζώων σώματα.

Συνεξεργάζομαι, add. Galen. vol. 10, p. 601 : Ἢ γὰρ συνεξεργασθήσεται τὸ φάρμακον ἢ ἐπικραθὲν ἀμβλυωτέραν (sic) ἕξει τὴν δύναμιν.

Σύνεξις ult. V. Συνέχεσις.] L. Συνέχεσις scriptum ap. Hesych. v. Εἰργμός.

Συνεξοδεύω, Simul procedo. Inscr. Rosett. 42 : Ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖαι τῶν ναῶν γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς, Εὐ[χαρίστου, ναὸν συνε]ξοδεύειν.

Συνεξυπάγομαι, 2 G.] L. I.

Συνεξυφαίνω. Proprie Nicetæ Chon. cod. barbarogr. p. 824, 21, ἱμάτιον.

Συνεπᾰγείρω, ερῶ, Congrego. Andreas Cret. p. 36, C : Τὰ ὑπὲρ ἡμῶν μνήσθητι, συνεπαγείρων εἰς πρεσβείαν πάντας ὁμοσκήνους σου.

Συνεπανίστημι, 10 τοὺς] L. αὐτοῖς μεθ' ὑμῶν τούς.

Συνεπαρτάω, add. Item ap. Nilum Epist. p. 462, D, συνεπαρτιζομένην ἔχει τὴν ἁμαρτίαν, legendum συνεπαρτ. Sed ap. Andream Cret. p. 199, B : Ὁπόταν μηδὲ πρὸς ἀξίαν εἶδός τι συνεπήρτηται, ubi Combefis. p. 375 vertit Velut adhæret, videtur potius συνεπῆρται scribendum.

Συνεπίκουρος, ὁ, ἡ, Adjutor. Joannes Mon. Hist. S. Artemii Act. SS. Octob. vol. 8, p. 856, A : Συλλήπτορά μοι γενέσθαι τοῦ λόγου καὶ συνεπίκουρον.

Συνεπιλαμβάνω, A, 8 Σανεπιλ.] L. Συνεπιλ.

Συνεπιλείπω, 4 ἐπισταμένους] L. ἐπισταμένοις.

Συνεπιστήμων] L. [Συνεπιστήμων.

Συνεπιτροπεύω, add. Inscr. Panticap. ap. Bœckh. vol. 2, p. 1005, n. 2114, bb, 18 : Συνεπιτροπεύσης δὲ καὶ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων. Quæ forma similis est formæ εο pro εῦ, quod v.

Συνερείδω, p. 1348, A, 9 ὀδόνται] L. ὀδόντας. Restituendum autem συνερείδειν ex libris ap. Littré vol. 5, p. 635.

Συνέρχομαι, p. 1352, A, 12 γέγογας] L. γέγονας. — 15 κοινωνήσαντες] L. κοινωνήσοντες.

Συνετάζω, σω, Annumero. Photius C. Manich. in Wolfii Anecd. vol. 1, p. 133, 10 : Οἷς καὶ ὁ μνημονευθεὶς ἄνωθεν Θεόδοτος συνητάζετο. Usitatius συνεξετάζεσθαι, quod v.

Συνετικός, ἡ, ὸν, Prudens. Ducas Hist. Byz. p. 29, A : Βουλὴν βουλεύεται σοφωτάτην καὶ μαλα συνετικήν.

Συνετόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Prudens. Jos. Genes. Reg. 2, p. 22, A : Κωνσταντίνου τοῦ συνετόφρονος.

Συνευδαιμονέω, 2 15] L. 5.

Συνευδοκής, ὁ, ἡ, i. q. συνευδοκῶν, in tit. Lamiensi apud Curtium Anecd. Delph. p. 15, 5, ult. : Στρατονίκα ἠλευθερώθη ὑπὸ ... τᾶς Χαύρου συ[ν]ευδοκέος, si recte ita legitur. V. Curtius p. 33.

Συνέχω, p. 1371, C, 13 Jacobs] L. Jacobs.

Συνηβάω, 1 conversor.] L. conversor, Consuesco, Convivo.

Συνηγμένως, add. Zonaras in Συνεπτυγμένως cit.

Συνήδομαι, p. 1375, C, 3 δ'] L. δ'. Add. autem Phalaris Ep. 27 init. : Τῆς μὲν εὐτυχίας ὡς μάλιστα συνήσθημεν ἀκούσαντες.

Συνήθης. Adverbialiter Ducas Hist. Byz. p. 25, B : Πέμπει τὸ σύνηθες τὸν υἱόν· ut p. 98, B : Πρωίας ἐγερθέντες καὶ τὸ ἔθος εἰς παράστασιν ἐρχόμενοι. Tzetzes Epist. 58, p. 52, 9 : Ἀναπεσὼν ἐπὶ τὴν ἐμὴν κλίνην, ὡς καθευδήσω τὸ σύνηθες.

Συνηλικιῶτις, add. Basil. M. vol. 2, p. 3, A.

Συνθεσία, C, 10 συνθεσιαὶ] L. συνθέσιαι.

Συνθετίζομαι, ult. v.] L. v. eodemque modo corrigendum videtur, quod infra est, Συνθετισμὸς, collatis Galeni vol. 2, p. 397—399, verbum εὐθετίζεσθαι de reponendis artubus usurpantis exemplis.

Σύνθετος, p. 1388, B, 7 Ἑκατερόννησοι] L. Ἑκατόννησοι.

Συνθήκη, p. 1389, D, 1. Cum genit. rei Tab. Heracl. 2, p. 205, 46 : Συνθήκα Διονύσω χώρων.

Συνθηκοποιέω, 6 συνθηκοδοτήσομαι] L. συνθηκοποιήσομαι.

Συνθηματιαῖος, 12 ἐργολοϐ.] L. ἐργολαϐ.

Συνθλάσσω, 6. In Vita Æschyli p. 5, 2 ed. Oxon. codex Mediceus : Ἀετὸς χελώνην ἁρπάσας, ὡς ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς ἄγρας οὐκ ἴσχυσεν, ἀφίησι κατὰ πετρῶν αὐτὴν συνθλάσσων τοῦ δέρματος, ubi vulgo συνθλάσων τὸ δέρμα.

Συνθρασύνομαι, Simul audax fio. Andreas Cret. p. 91, C : Μὴ συνθρασυνθῇς· μετὰ τῶν ταπεινῶν ταπεινώθητι.

Σύνθρηνος, ὁ, Communis lamentatio. Theodor. Prodr. Galeom. 318 : Ἐμοὶ δοκεῖ κάλλιστον εἶναι καὶ πρέπον σύνθρηνον ᾆσαι παιδὶ τῷ πεπτωκότι.

Συνθύτης, ult. συνθῦται] L. συνθύται.

Συνιδρύω, Simul colloco. Nonnus Dion. 3, 399 : Γούνασι δ' ἄρσενα παῖδα συνίδρυε θήλεϊ κούρῃ.

Συνιεροφάντης, ὁ, Collega hierophantæ. Photius Epist. p. 342, 11.

Συνίημι, p. 1402, B, 6, add. Jusjurandum ap. Polluc. 8, 106 : Συνήσω τῶν ἀεὶ κρινόντων. — P. 1403, B, 20 Alcæus et Anacreon] L. Anacreon et Alcæus.

Συνιππεύω, add. Oppian. Hal. 5, 344 : Ὀϊζύος, ἣν μογέουσιν αἰεὶ δυσκελάδοισι συνιππεύοντες ἀέλλαις.

Συνίστημι, p. 1408, C, 14 dicuntur] L. dicentur. — P. 1409, B, 5 κρῖτὸν ξυστάσ'] L. κριτὸν ξυστᾶσ'.

Συνισχύω, 4 add. Συνισχύετο in iisdem verbis p. 94, C, sed duo codd. συνισχύει.

Συνναυαρχέω, Simul navibus præsum. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 19, 561.

Συνναυστολέω, Simul navigo. Soph. Phil. 550 : Ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοι πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες Dobræus pro οἱ v.

Συννεφώδης, ὁ, ἡ, Nubilus. Ducas Hist. Byz. p. 7, D : Ἡ δὲ πόλις αὕτη δίκην ἀστέρος ἐν συννεφώδει μεσουρανήματι φαίνουσα ἦν.

Σύννομος, p. 1420, C, 17. Hippocr. vol. 2, p. 16, 2 ed. Littr. : Ἥτις πόλις πρὸς τὰ πνεύματα κέεται τὰ θερμά, καὶ αὐτέῃ ταῦτα τὰ πνεύματά ἐστι ξύννομα.

Συνογκέω, p. 1421, 4 δ' ἐνδιδοῦσαι] L. οἰδοῦσαι.

Συνοικήτωρ] L. Συνοικήτωρ, ορος, ὁ.

Συνοικοδομία, ἡ, Ædificatio. Psellus Opusc. p. 61 extr. : Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἂν εἴποιμι πρὸς αὐτούς, ὅτι οὐ πάντως, εἰ τῇ συνοικοδομίᾳ χρήσομαι, καὶ ἐπιτυχὴς τοῦ αἰτιολογουμένου γενήσομαι.

Συνομιλητής, ὁ, Sodalis. Tzetzes Epist. 13, p. 14 med. : Ὁ σὸς συνομιλητής.

Συνοπάων, 2 ἀρειομ.] L. ὀρειομ.

Συνοργίζομαι, 1 οῦμαι] L. οῦμαι, ισθήσομαι.

Συνουλόω, 4 Gregor. — 6 σώματι] ponenda 3, post ἑλκῶν.

Συνούλωσις, 1 Jerem.] L. [Jerem.

Συνουσιάζω, p. 1447, D, 8 dat.] L. dat. Apollod. 3, 10, 1 : Ταῖς λοιπαῖς Ἀτλαντίσι Ζεὺς συνουσιάζει. — P. 1448, A, 4 τοιούτην] L. τοιαύτην. — ult. add. Med. ap. schol. Æsch. Pers. 774 rec. : Ὁ ἱπποκόμος ἐν τῷ καμπτῷ φοράδα στήσας διῆγε τὸν ἵππον καὶ συνουσιάζετο.

Συνουσιάω pro συνουσιάζω est in cod. Gorlic. Luciani, qui Histor. c. 22 : Μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων γαμεῖ αὐτός, bis συνουσιᾶται et συνουσιᾷ.

Σύνοφρυς, p. 1449, A, 20 συνόφρυν] L. σύνοφρυν.

Συνταξιδεύω, Simul expeditionem suscipio. Constantin. De adm. imp. c. 45 : Τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου κατὰ Περσίδος ἐκστρατεύσαντος ἡνώθησαν καὶ συνεταξίδευσαν αὐτῷ· et ib. infra, et c. 50, p. 178, Balsamon ad Can. 4 Conc. Cpol. sub Photio. Cit. Ducang.

Σύνταξις. De satellibus regiis s. Comitatu regio, ut τάξις et παράταξις, Codin. De offic. palat. c. 5, n. 22 : Τῆς βασιλικῆς συντάξεως. Et n. 58, τὴν τοῦ βασιλέως σύνταξιν. Ita 74 ; c. 6, n. 26. Cit. Ducang.

Συντελεστέω etc.] Delenda.

Συντελούντως, 2 6] L. 7.

Συντεχνίτης, add. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 36, C.

Συντηρητέον, Servandum. Nicetas in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 324, 21 : Ὅσοις χορισμός ἐστιν ἐν βαρυτόνοις τὸ ω μέγιστον τοῖσδε συντηρητέον.

Συντηρητής, ὁ, Conservator. Combefis. Auct. Patr. p. 1573, A.

Συντίθημι, p. 1475, A, 9 καὶ] L. καὶ εἴ τῳ συνθοῖτο. — D, 1 (navem)] Delendum.

Συντομία, 15 συντομία] L. συντομίᾳ.

Συντομίζω, add. Photius v. Κεφαλαίωσον.

Συντομόδακρυς, ineditum] L. in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 23, 681.

Συντομολόγος, ined. — Il.] L. in Matrangæ An. vol. 1, p. 13, 363.

Σύντομος, p. 1480, B, 3 quum] L. quam

Συντορύνάω] L. Συντορῡνάω.

Σύντριψις. Apud Hippocr. p. 1162, E, vol. 5, p. 258 ed. Littré : Ὀδόντων σύντριψις, recipiendum ex libro optimo et alterius margine συνέρεισις, ut est in loco gemino in Συνέρεισις citato.

Συντυγχάνω, p. 1489, B, 13 συντυγχενάιν] L. συντυγχάνειν.

Συνυγιαίνω, ανῶ, Simul valeo. Tzetzes Epist. 73, p. 66, 4 : Γραφὴν δηλοῦσαν ἡμᾶς ὑγιαίνοντας, συνυγιαίνοντα δὲ καὶ σέ.

Συνυποκρίνομαι, 5 ante Harpocr. inser. : Simul histrionem ago.

Συνυπολαμβάνω. Restituendum videtur Diodoro Exc. Escorial. p. XIII, 8 ed. Müller. : Οὗτος συναποληφθεὶς ἔν τισι στενοχωρουμένοις καιροῖς ὑπ' Εὐμένους τοῦ τότε βασιλέως.

Συνυφίστημι, ult. add. Schol. Soph. Aj. 581 : Ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνυποσταίη φθοράν.

Συνωδίνω. Pass. Nonn. Dion. 2, 507 : Τοῖος ἔφυ φλογόεις νεφέων τύπος, οἷσι καὶ αὐτοὶ ἰσότυποι στεροπῇσι συνωδίνοντο κεραυνοί.

Συνωνύμως, p. 1499, D, 17 σχενδονήτας] L. σφενδονήτας.

Συόμορφος, ὁ, ἡ, Suis figuram habens. Jo. Malal. p. 120, 3.

Συοφαγεῖν, Sues comedere. Timario *Notices* vol. 9, p. 169, 4 : Ἐπεὶ ταὐτὸν ἡμῖν τε ἀργεῖν καὶ Ἰουδαίοις συοφαγεῖν.

Συραιγύπτιος, ὁ, Syrus Ægyptius. Anastas. Sin. Hodeg. p. 168 : Γρηγόριος, ὁ Συραιγύπτιος τὸν νοῦν.

Συράκουσαι, p. 1504, B, 14, add. Fem. Συρακοσσίς, ίδος, Nonn. Dion. 9, 22 : Γλώσσῃ Συρᾰκοσσίδι. Adv. Συρακουσίως, in Epimer. Hom. Cram. vol. 1, p. 194, 32 : Ὁμοίως τοῦ εἶπα εἶπον τὸ προστακτικὸν Συρρακουσίως, pro quo Etym. M. p. 302, 34, κατὰ τὴν τῶν Συρακοσσίων γλῶσσαν sec. cod. Dorv.

Συρβιάζω. V. Συβριάζω.

Συριγγοποιὸς, ὁ, Qui syringes fabricatur. Inscr. Neapolit. ap. Franz. C. I. vol. 3, p. 744, n. 5834, 4, ubi ϹΙΡΙΚΟΠΟΙΟϹ.

Συριγματώδης, 1 Casii] L. Cassii.

Συρικτήρ, 6 συρικτής] L. συρικτής.

Σῦριγξ, n. pr. ult. add. Et ap. Nonn. Dion. 2, 118

Συρὶς, ίδος, ἡ, Syria. Theodori Meliten. Proœm in astronom. Fabric. B. Gr. vol. 10, p. 408 fin. Harl. : Ἣν στήλην μένειν κατὰ τὴν Συρίδα γῆν ἄχρις ἐκείνου.

Συρίσσω, p. 1511, C, 19 Lucian.] L. [Lucian.

Συρματικὸς, 7, 5] L. R. R. 5.

Σύροι, p. 1516, C Συρίαν] L. Συρίαν, certe ab antiquioribus. Nam Diodoro loco cit. 20, 47, 5, ipse restituendum conjeci, quod est etiam apud Josephum Ant. Jud. 12, 3, 1. — P. 1517, B, 15 add. Ῥοῦς Συριακὸς, de quo HSt. in Ῥόος, p. 2423, D, ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 336; vol. 2, p. 60, Leon. philosoph. Consp. med. 5, 9, p. 175, 3 ; 6, 22, p. 203, Severum De clyst. p. 39.

Συροφοίνισσα, add. Marc. Ev. 7, 26.

Σύρραπτος, add. Arrian. Tact. 35, 3, p. 281, 45 ed. Didot. : Τὰ Σκυθικὰ δὲ σημεῖά ἐστιν ἐπὶ κοντῶν ἐν μήκει ξυμμέτρῳ δράκοντες ἀπαιωρούμενοι. Ποιοῦνται δὲ ξυρραπτοὶ ἐκ ῥακῶν βεδαμμένων.

Συρράπτω, p. 1518, C, 8 Perf.] L. Plusquamperf.

Σύρρους. V. Σύρροια.

Σύρρυσις. V. Σύρρευσις.

Συρφετία, ἡ, i. q. συρφετός. Nilus Epist. p. 262, B : Συρφετίας πολλῆς.

Συρφετὸς, p. 1524, A, 10. Genere communi Act. SS. Mart. vol. 2, p. 701, D : Συρφετοῦ διαγωγῆς. Neutro Ducas Hist. Byz. p. 9, B : Τὸ πλεῖστον τῆς πόλεως μέρος, ὅσον τῆς γερουσίας, ὅσον τὸ συρφετόν.

Σύσιρος. Conferendum fortasse εὔσειρος, quod v.

Συσκευωρέω, 1 Συσκευωρέομαι] L. Συσκευωριύσομαι.

Συσμικρύνω, ύνῶ, Simul minuo, Comminuo. Macarius Hom. p. 185, C.

Συσπαργανόω, 2 533.] L. 533, E : Τὰς πένητι βίῳ συσπαργανωθείσας, In re non copiosa natas (virgines).

Συσσᾰλεύω, Concutio. Sophronius Maji Spicil. vol. 3, p. 596 : Συνεσάλευσε πᾶσαν ὁμοῦ τὴν κεφαλήν.

Σύσσημος, C, 9 Æneas — Gronov.] Delenda.

Συσταθμίζω, Simul pondero. Schol. Hom. Od. Δ, 129 : Ἀτάλαντος, ἴσος τοῖς σταθμιζομένοις αὐτῷ. Συσταθμιζομένοις Buttmann.

Συσταλτικὸς, ult. add. Altera corripiendi signif. ap. grammat., ut Eustath. Il. p. 393, 22, πρὸς χρείαν μέτρου σ.

Σύστασις, p. 1538, C, 3, add. Eur. Hipp. 983 : Πάτερ, μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν δεινή.

Συστατήριος, ὁ, Consistorianus. Constantin. Cærim. p. 285, D : Κόμητες συστατήριοι, i. q. paullo ante κωνσιστοριανοί.

Συστατικὸς, p. 1540, D, 4 aliis] L. alii. — 17, 18, πρὸς — παρ'] L. παρ' — πρός.

Συστείχω, Comitor. Aor. Nonnus Dion. 4, 317 : Νεισσομένη δὲ συνέστιχεν.

Συστηδὸν pro συσταδὸν ponit grammaticus in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 406 : Τὰ διὰ τοῦ ηδον ἐκφερόμενα διὰ τοῦ η γράφονται, οἷον ποταμηδὸν, ἠδηδὸν, κρουνηδὸν, συστηδόν· καὶ Ἡρωδιανός· Πρὸς τὴν συστηδὸν μάχην. Cujus libri 6, 7, 20, συσταδὸν vel συστάδην, quæ v.

Συστράτηγος, ult. add. Eur. Phœn. 745.

Συστρατοπεδεύομαι, 4, 19] L. 5, 19.

Συστρέφω, p. 1553, D, 9 Comm.] L. Com.

Συστροφικῶς, Rotatim. Schol. Æsch. Prom. 882 : Ἑλίγδην) συστροφικῶς.

Συστρωννύω. Dosith. Enarrat. belli Troj. p. 85 ult. ed. Bœcking. : Ἄρην Ἀθηνᾶ πέτρῳ συνέστρωσεν.

Συφόρβιον, 4 συφ.] L. συοφ.

Συφορβὸς, 6 Pro] L. Pro quo

Σφαγίζω pro σφάζω, ap. Theodor. Prodr. Galeom. 47 : Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγισμένοι χἠμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμένοι.

Σφαγίπλουτος, ὁ, ἡ, Divites necans. Theodos. Acro. 4, 33 : Ὁ Καραμούντης, ὁ σφαγίπλουτος γέρων.

Σφαδάζω, p. 1568, C, 20 Philo] L. Philon. — D, 9. Cum inf. etiam Cinnamus Hist. p. 24, A; 27, A, utrobique aor. ἐσφάδαξεν.

Σφαῖρος, 13 adjective] L. Neutro

Σφαιροτομέω, add. V. Σφυροτομέω.

Σφακτήρια, 3 444, 9] L. 444—9.

Σφαλμέω, 7, add. Ponendum autem potius Σφαλμάω, ut apud Hesychium in illo citatum.

Σφέας, p. 1593, B, 5. In anapæstis Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, D : Σφῶν ἀρύτεσθαι· Teleclides p. 268, C : Ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτούς. — D, 15 v.] L. ex. v. — P. 1596, C, 17 Ὀξύνονται σφωὲ] L. Ὀξύνονται σφωί.

Σφενδόβολον scr. pro Σινδόβολον, et in Σφενδοβόλον, C, 5, ὑπήντησεν.

Σφενδόνη, p. 1599, D, 5 σφαγὶς] L. σφραγίς. — P. 1600, A, 18, add. Ap. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 1, p. 40, C : Ὁ δὲ ἐρρίπτει τε παρευθὺς ἐπισχὼν τὴν καλύπτραν ἐκ σφενδονῶν καὶ ταῖς ὀξείαις βολαῖς τοῦ ἡλίου γυμνὴν ἐδίδου καθυπακούειν τὴν κεφαλὴν, Possinus in Gloss. p. 510 conjicit esse Lacinias pendentes e pontificio galero funiculis sericis in fundæ modum perplexis inter se.

Σφετερόω pro σφετερίζω est ap. Dexippum Maji Novæ Coll. Vat. vol. 2, p. 323, 19, ubi σφετερωθέντες, sed σφετερισθέντες conjecit Classenus Byzant. vol. 1, p. 641.

Σφιγγία. Tuetur Coraes Ἀτάκτ. vol. 4, part. 2, p. 584, quod hodie Græcis σφιγκτὸς s. σφικτός sit i. q. φιλάργυρος, et Deuteron. 15, 7, similiter : Οὐ μὴ συσφίγξῃς τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ ἐπιδεομένου. Sed ita σφίγξεις potius dicendum.

Σφιγγίον, ult. add. Videtur autem σφιγγίον diminutivum a σφίγξ, Torquem significans sphingis parvæ figura.

Σφιγκτὴρ, p. 1614, B, 10 σφικτῆρι] L. σφιγκτῆρι

Σφίγξ, p. 1617, C, 14 obscuram] L. obscurum.

Σφογγίζω, ίσω, ιῶ, Spongia detergo. Synes. De febr. p. 302 : Ἀλειφέτω σφογγίζων αὐτό.

Σφονδύλιος, p. 1625, A, 11 τὸ] L. καί.

Σφρῖγος] L. Σφρίγος.

Σφρίγω, 6 οὗται] L. αὗται.

Σφρῖγώδης] L. Σφριγώδης.

Σφυδάω. V. Σφυρόω.

Σφύζω. Forma Σφύττω Dio Chrys. Or. 4, vol. 1, p. 178 : Οὐκοῦν μετὰ τοῦτον ὁ λόγος ὥσπερ ἐν ἀγῶνι σφύττει τρίτον εἰσάγειν. Sic enim libri meliores pro Σφηττοί.

Σφυρὸν, p. 1640, D, 3 Κίρφις] L. Κίρφης.

Σφύττω. V. Add. ad Σφύζω.

Σχαλὶς, D, 4 σχάζουσι] L. σχάδουσι (στατίζουσι vel σχαλιδοῦσι Lobeck. Technolog. p. 71).

Σχεδιάζω, p. 1647, A, 15 πράγμασιν] L. πράγμασιν, ubi μὲν ἐνεσχ. Bekkerus.

Σχετλιάζω, penult. Σχελιάζ.] L. Σχετλιάζ.

Σχετλιοποιητὴς, 1 i.] L. ὁ, i.

Σχῆμα, p. 1659, A, 20 Τενθράντιον] L. Τευθράντιον. — 18 ad] L. ed.

Σχηματοποιία, 8 Erathosth.] L. Eratosth.

Σχιδίον, ult. Σχίδια — Hesych.] Delenda.

Σχινδαλμὸς, p. 1671, A, 11 in] L. inter

Σχοίνινος, 7 σχοινίνην.] Ejuncidæ] L. σχοινίνην. [Ejuncidæ.

Σχοινίον. De calamo scriptorio, ut in Σχοῖνος dictum p. 1682, A, Horap. Hierogl. 1, 14, p. 22 ult. : Δέλτον αὐτῷ παρατίθησιν ὁ ἱερεὺς καὶ σχοινίον καὶ μέλαν. Ad quæ de altero Leemans. p. 201.

Σχοινὶς, 7 κομάτια] L. κυμάτια.

Σχοίνισμα, 12 servabat] L. servaret.

Σχοινοκοπέω, Funes scindo. Hesychius : Καλοκοπῆσαι, σχοινοπῆσαι. Σχοινοκοπῆσαι Schowius.

Σχοῖνος, p. 1683, A. Ὁ σχοῖνος Didymus ed. Maji 1819, p. 155, n. 17. Fem. sæpe in Tab. Heracl., de quibus Mazoch. p. 287.

Σχολὴ, p. 1692, B, 1 Κατανάλισκε] L. Καταναλίσκει τήν. — P. 1693, B, 13 meliores] L. meliores, ut inter utrumque variatur ap. Galenum, de quo id. Ind. ad Eurip. Med. ed. Porson. v. Οὐθεὶς p. 134.

Σχόλιον, p. 1696, penult. Theodot.] L. Theodor. — P. 1697, B, 12, D,] L. D; vol. 3, p. 170, D. — 13 xxII] Delendum.

Σώζω, p. 1701, D, 6 θέλοι] L. θέλει.

Σῶθις. Gen. fem. τοῦ ἄστρου τῆς Σώθεως Horap. ib. 5, p. 5 ult. ed. Leem., qui p. 129 memorat Manethonis βίβλον τῆς Σώθεως.

Σωκράτειος, Socrateus. Lucian. Pseudosoph. c. 7.

Σωκρατέω. In l. Aristoph. cod. Rav. ἐσωκράτων.

Σωκρατικός, ult. add. Cic. Ad Att. 2, 3, 3.

Σωκρατικὸς, ὁ, Socraticus, cynicus, Stob. Fl. 2, 41.

Σωκράτως νῆσος] L. Σωκράτους νῆσος.

Σωλέα, p. 1707, A, 2, coronatam] L. coronata. Conf. autem Gretser. ad Codin. p. 360 ed. Bonn.

Σωμάτιον, Servus. Constitt. Apost. 2, 62 extr. : Πιστὸν γὰρ ἐν πανηγύρει οὐ χρὴ παραβάλλειν, πλεῖον (l. πλὴν) τοῦ σωμάτιον πρίασθαι.

Σωματοψύχως, 1 animo] L. anima.

Σῶος, p. 1722, C, 4 σὼν] L. σῶν.

Σωρείτης, D, 16 Clem.] L. ap. Clem.

Σωρειτικὸς, p. 1725, A, 12. Conf. dicta in Τιμωρικός.

Σωρεύω, p. 1726, A, 14 V. — Ἐντυμβεύω.] Delenda.

Σῶς, 3 Scheider.] L. Schneider.

Σῶς, p. 1728, A, 3 γὰρ (παρ')] L. παρ' (γὰρ). — B, 5 Herodoto] L. Herodoti.

Σωσίας, Σωσῆς. Conf. Eustath. Il. p. 182, 19.

Σωσιβρότης, ὁ, Hominum servator. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 3, p. 146, D : Δέξαι πόνημα μικρὸν, ὦ κρήνη λόγων, δέλτου μεγίστης, ὡς δέον, σωσιβρότα, ubi sic versum.

Σωσίλας, 1 Sosila] L. Sosilas.

Σῶσις, ἡ, add. Maximus Καταρχ. 597, ex conjectura correctus. Nam cod. σώσεις.

Σωσύλος, 11 — 13 Σωσίλου — Σωσίλος] L. Σωσύλου — Σωσύλος.

Σωτήριος, p. 1744, D, ult. Etiam ap. Hippocr. p.

180, E, vol. 5, p. 670, Littreus ex libris restituit: Τά τε ἄλλα σωτηρίως ἔχοιεν, pro σωτηρίας.

Σώφρων, p. 1757, C, 7 Χρόνου] L. Χρόνον.

Τάβος, Φάβαι] L. Τάβαι.

Τάζω, p. 1770, C, 20 Κωτίλος] L. Κωτίλας.

Ταίναρος, p. 1771, C, 7 ante: Hesychius, inser.: Steph. Byz.

Ταινία, p. 1772, D, 5 621.] L. 680. — P. 1773, A, 16 produxit] L. produxit Empedocles ap. Diog. L. 8, 62 (394 Karsten.): Ταινίαις τε περίστεπτος.

Ταινιόω, 7 ταινιώντων] L. ταινιούντων.

Ταχερὸς, p. 1774, D, 11 ἐς] L. ἐν. — P. 1775, B, 18 De aquis — 19 dicetur.] L. De aquis dictum v. in Τηκτός.

Ταχερόω. Ap. Alex. Trall. 1, p. 79, 26: Ταχωθέντος τοῦ ζώου, legendum esse ταχερωθέντος non vidit Goupylus p. 790, licet κηροθέντος afferret ex codice.

Τάκομψος, 4 et] L. ex

Ταλαίπωρος, B, 5. Ipsum ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι est in fragmento Pindari ap. Eustath. Opusc. p. 59, 18. Quo minus dubitandum videtur hinc ductum esse Thomæ commentum.

Ταλαντουργία. Locus Tzetzæ jam editus est in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 169, 741: Καὶ ζυγουλκούντων ἄριστα σοφῇ ταλαντουργίᾳ.

Ταμίας, p. 1798, D, ult. De forma Æol. Τομίαις in fr. Alcæi ap. Apollon. De pron. p. 103, B, conf. Bast. ad Gregor. p. 906.

Ταμιείδιον, ult. add. [Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 266, 19.]

Ταμύναι, C, 8 θρόνῳ] L. θρήνῳ.

Ταμὼς, 1 Persæ] L. Ægyptii

Τανθαλύζω, 10 Τονθορύσσειν] L. Τονθορύσσειν.

Ταντα λίζω, 18 Conf.] L. Conf. Ταλαντίζω. — Ult. add. Scribendum videtur σταλάσσεται, qua de forma dictum in Add. ad Σταλάζω.

Τανυμήκης B, 5 μ] L. η.

Ταρακτέον, Turbandum. Schol. Aristot. ed. Berol. vol. 4, p. 325, a, 46: Ἐὰν οὖν ἀρχώμεθα τοῦ περὶ τῶν ἀρχῶν λόγου ἀπὸ κοινῶν τινων καὶ πλείοσιν ὑπαρχόντων, οὐ ταρακτέον· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐπὶ τὰ ἴδια βαδιούμεθα.

Ταραξάνδριαι, 8 Photius,] L. Photius

Τάρας, p. 1834, B, 9, ὡς καὶ Ἵππαρχος] οὓς καὶ ἱππάρχους vel οἳ καὶ ἵππαρχοι Meineck. Vindic. Strab. p. 77, ad Strab. verba 6, p. 280: Πεζοὺς ἔστελλον (Tarentini) τρισμυρίους, ἱππέας δὲ τρισχιλίους, ἱππάρχους δὲ χιλίους.

Ταράσσω, p. 1837, A, 8, add. (Et fortasse ib. 5, 7, 1, passivo, si quod est in melioribus τὰ πραττόμενα, scribendum ταραττόμενα.) — 16 perterror] L. perterreor.

Ταραχοποιητικὸς, 2 bric.] L. Fabric.

Ταρβαλέος, ult. add. Differunt enim talia quale hoc Nonni Dion. 10, 15: Οὔασι ταρβαλέοισι· 20, 352: Ταρβαλέοις πόδεσσι. Sed similiora sunt ejusdem 5, 383, δάκρυσι σιγαλέοισιν· 415, ἔμφρονα δάκρυα.

Ταρβήεις, εσσα, εν, Metuens. Nonnus Dion. 10, 56: Αὐτὰρ ὁ φεύγων ταρβήεις πεπότητο.

Ταρβήμων, ονος, ὁ, ἡ, Timidus. Tzetzes Epist. 1, p. 3, 10 ed. Pressel.: Οὐ γὰρ ἐμὸς πέφυκε ταρβήμων νόος. Ταρβήσων cod. ap. Matrang. Anecd. vol. 1, præf. p. 14.

Ταργάνη. Conf. Τράγη et Σαργάνη.

Ταρκονδίμοτος, p. 1848, A, 2 Morelli] L. Morell.

Τάρπη, 13 sive] L. sive, quod probabilius,

Ταρρακῖνα. Gent. Ταρρακινιτῶν Polyb. 3, 22, 11; 24, 16.

Ταρράκων. Ita recte ap. Polyb. 3, 76, 12; 95, 5, etc.

Ταρρούτιος. Ps.-Plut. Mor. p. 273, B: Ἀναστᾶσαν τὴν Λαρεντίαν βαδίζειν καὶ συντυχεῖν τινι τῶν πλουσίων ὄνομα Ταρρουντίῳ.

Ταρσαίνω. V. Τρασιά.

Ταρσήιον, 2 γ.] L. γ' [24, 2 et 4].

Τάρσιος, add. Ps.-Plut. Parallel. p. 306, F: Διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς ῥέων ὁ Τίβερις διὰ μῆνιν Ταρσίου Διὸς μέγιστον ἀπέρρηξε χῶμα καὶ πολλὰς οἰκίας ἐδύθισε.

Ταρταρίζω, B, 16 ad] L. ab

Τάρταρος, p. 1857, A, 7 iterumquæ] L. iterumque.

Τάρφυσις, εως ἡ voc. fictum ab schol. Æsch. Sept. 535: Ταρφὺς ἀντέλλουσα θρὶξ) τῆς παιδικῆς ταρφύσεως πεπυκνωμένη.

Ταρχεύω, p. 1859, B, 8 B,] Del.

Τάσσω, p. 1865, B, 2 l.] L. s. — 1869, A, 15 Hierop.] L. Hierogl.

Ταυρανία, 4 Ταυριτνόν.] L. Ταυριανός.

Ταυροπολία, ἡ, Tauropolia. Tzetzes in Matrangæ Anecd. vol. 1, p. 21, 630: Γουνεὺς ὁ τοῦ Ὠκύτου δὲ καὶ τῆς Ταυροπωλίας (sic).

Ταυτὸς est jam ap. Iamblichum In Nicom. p. 115, D: Οἱ δὲ παλαιοὶ ταυτούς τε καὶ ὁμοίους αὐτοὺς ἐκάλουν διὰ τὴν περὶ τὰς πλευράς τε καὶ γωνίας ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα. Theolog. arithm. 2, p. 9, 9 ed. Ast.: Τῶν μὲν πάντη ὁμοίων καὶ ταυτῶν. Ceterum huc referenda etiam exx. neutrius quale hoc Tzetzæ Epist. 105, p. 93: Ταυτόν τι ἐπεπόνθειν τῇ τοῦ Ἱέρωνος γυναικί.

Ταυτοσήμαντος, ult. add. Pro quo ap. schol. Guelf. Eur. Hec. 525: Ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν.

Τάφρος, p. 1892, A, 10 διαβαίνεν] L. διαβαίνειν.

Τάχα, p. 1895, A, 12 Ἱερομανάχου] L. Ἱερομονάχου.

Τάχος, p. 1897, D, 9 aliis] L. et aliis. Ceterum addere licet Exod. 32, 7; Num. 16, 46. — P. 1898, C, 14 pr.] L. pro. — ult. τάχε—] L. τάχει.

Ταχὺ, p. 1899, B, 9. L. ὀψὲ — P. 1900, D, 1. Dromo ap. Athen. 9, p. 409, E: Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἧμεν ἠριστηκότες. Demosth. p. 978, 20: Ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς.

Ταχυπετής, penult. Suidas etc.] Del.

Ταχύρροος, Hesych.] add.: v. Ἀψορρόου, ut schol. Hom. Il. Σ, 399.

Ταχυτής, penult. Oxytonon facit etiam Chœrob. vol. 1, p. 352, 10, ut 351, 30. Sic cod. Ven. Athen. 10, p. 413, F.

Τε, p. 1911, B, 3 Π] L. Od. Π. — C, 9 Exc. etc.] L. 1, 3, 1. — 1912, A, 3 [|| Particula] L. ||Particula.

Τε, p. 1914, A, ult. ἀφεῖτ'] L. ἐφεῖτ'. — D. Διὸς] L. ἢ Διός. — 1915, B, 16 142] L. 142, A. — 1916, C, 14, in — 15 δακρύων] L. vitium erat in stropha, nunc correctum ex libris. — 1918, C, 9 Vel — 10 ἔρυσθαι] Del. — 15. De forma Æol. Τὸ v. in ipsa.

Τεγέα, p. 1921, A, 5. Plur. Diod. 11, 66: Ἐν Τεγέαις τῆς Ἀρκαδίας, nisi leg. Τεγέᾳ.

Τεϊνδε. V. Τῇδε in Ὅδε vol. 5, p. 1729, D.

Τείρια. Τειρία recte Eustath. Il. p. 356, 13.

Τείρω, ult. add. Τέρρω forma Æol. ap. Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 269, 7: Τείρεται διὰ διφθόγγου· τέρρεται γὰρ οἱ Αἰολεῖς καὶ ὁ Ῥωμαῖος.

[Τειχοδομία] L. Τειχοδομία.

Τειχομαχέω, 4 Xen. — 14] Del.

Τειχομηχάνημα, τὸ, Machina adversus mœnia. Ducas Hist. Byz. p. 50, D: Τὰ πρὸς τὴν Κωνσταντίνου παρεσκεύαζεν πολεμικὰ τειχομηχανήματα.

Τείχωμα, ult. add. Nisi leg. τείχισμα.

Τεχνέω. V. Τεχνόω p. 1950, B, 6.

Τέκος, p. 1951, A, 11 suam] L. suum.

Τεκτικός. Scribendum Τικτικός, quod v.

Τεκτὸς, ἡ, ὸν, Natus, Partu editus. Gregor. Naz. Arcan. 3, 39: Οὐ τεκτὴ τεκτός τε, βροτοί γε μὲν ἔσχον ὁμοίως. Cod. τικτὴ τικτός.

Τελεμησσός. V. Τελμησσός.

Τελεσθώ. Scribendum Τελεστώ, idque suo loco ponendum.

Τελεσίδρομος. Sic enim scrib., deletis 3, Scrib. —σιδρόμον.

Τέλεσις, ἡ. In inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 86, n. 215, 3: Ἱέρειαν διὰ [γέ]νους Ἀρτέμιδος Τελ[ε]σίδα.

Τέλεσμα, C, 20. Inscr. Telia ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 57, n. 169, 10: Τὰ γενόμενα εἰς ταῦτα τελέσματα διδούς· et ib. 5.

Τελεσφόρημα, Nicet.] L. Niceph.

Τελέω, p. 1980, C, 13. Add. Thuc. 4, 78, 5: Τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἐκ τῆς Μελιτίας (scr. Μελιτείας) ἀφώρμησεν, ἐς Φάρσαλόν τε ἐτέλεσε καὶ ἐστρατοπεδεύσατο ἐπὶ τῷ Ἀπιδανῷ ποταμῷ. — P. 1932, D, 5 δόξεις] L. δόξειε.

Τέλμις. V. Τάλμις.

Τέλος, p. 1997, B. Ἐκ τέλους Chron. Pasch. p. 229, 9: Καὶ ἐπείρασεν αὐτοὺς ἡμέρας δέκα. Καὶ ἐκ τέλους τῶν δέκα ἡμερῶν ὠράθησαν αἱ ἰδέαι αὐτῶν. Ubi LXX κατὰ τὸ τέλος.

Τελχῖν, p. 2000, a 34] L. 34, — P. 2001, D. Conf. Tzetz. Hist. 12, 836, ubi adduntur Μινὼν ὁμοῦ τε καὶ Νικών, ἴσως δὲ δὴ καὶ ἄλλοι.

Τελχινώδης. V. Τελχῖν initio.

Τελωνεῖον, add. Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 265, 25 : Τελωνεῖα, ει ἡ παράδοσις.

Τέμνω, p. 2000, D, 1. Fut. tertio Philo vol. 1, p. 282, 40 : Τετμήση, κεκαύση, ἀκρωτηριασθήση. — 10 Τάς] L. Τοὺς

Τέμπυρα, ων, τὰ, ap. Strab. c. 7 fragm. 48, p. 87, 15 : Τὸ τῶν Σαμοθράκων πολίχνιον Τέμπυρα. Conf. Wessel. ad Antonin. p. 322.

Τενέα. Τενέαν pro Τεγέαν restitutum Xen. H. Gr. 4, 4, 19.

Τενέαιθος, 4 17.] L. 1717.

Τεὸς, 10 Xen. — 11 τόν.] Delenda; add. autem ex Apollon. De pron. p. 135, B : Εἴρηται ὡς συναλειφθεῖσα (ἡ τεὸς Δωρικὴ) τεύς ὀξυτόνως λέγεται.

Τέρας, p. 2023, A, 9 ι] L. ι. — B, 5 ut] L. et

Τεραστιώδης, ὁ, ἡ, i. q. τεράστιος vel τερατώδης. Tzetz. Epist. 19, p. 22, 5 : Τὸ τούτου πολλῷ τεραστιωδέστερον.

Τερατοποιέω, 3 2,] Delendum.

Τερέβινθος. Gen. masc. bis schol. Nicand. Th. 838 : Τρέμιθος ὁ λεγόμενος τερέβινθος, et ibid. Ceterum inter formas τερέβινθος et τέρμινθος variant libri quum Theophrasti tum aliorum, ut Hippocratis.

Τέρετρον, 10 τερέβρῳ] L. τερέτρῳ.

Τερηδονισμὸς, ὁ, Caries. Oribas. p. 7, σ' ed. Cocch. : Ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου περὶ τερηδονισμοῦ κρανίου.

Τερηδών, add. Forma Τρηδὼν, όνος, ἡ, Meatus, ap. Clement. Homil. 11, 23 init., p. 697 fin. : Διὰ γάρ σε τὸν ἄνθρωπον ὁ θεὸς ἐκέλευσεν τὸ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς ὑποχωρῆσαι ὕδωρ, ἵνα καρποὺς ἡ γῆ σοι προσενέγκαι δυνηθῇ, καὶ τρηδόνας ἐποίησεν, ἵνα σοι παράσχῃ πηγὰς καὶ ποταμῶν ῥεῖθρα φανῇ. Cit. Kall. Conf. Coraes Ἄτακτ. vol. 4, part. 2, p. 138.

Τέρην, p. 2033, A. Fem. τερένης restituendum conjecit Ross. Inscr. fasc. 2, p. 73, in inscr. Patmia n. 190, 6 : Ἐκ [τ]ε[ρ]έ[ν]ης [ἥ]βη[ς] ἐκτροφός ἐστι Πάτνος. — Ibid. add. Epimerism. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 413, 13 : Ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ην οὐ γίνεται συγκριτικόν· ὅθεν σημειοῦνται τὸ, Ναρκίσσου τερενώτερον, καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος, ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος· ὥστε οὐκ ἀπὸ τῶν εἰς ην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ος· ὁ δ' Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν, τερέντερον· ἀπὸ τούτου ὁ τερενώτερος· κλίνεται τέρην τέρενος· τὰ ἔχοντα οὐδετέρου σχηματισμὸν διὰ τοῦ σ κλίνεται, ἄρσην ἄρσενος, τέρην τέρενος· τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα φυλάττει τὸ η· ζητεῖται παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ θηλυκὸν, Τερένας ἄνθος ὀπώρας, πῶς ἡ τέρενα (sic) εἴρηκεν· καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρην ἡ γενικὴ τέρενος, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη τερένης, καὶ αἰολικῶς, Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

Τερπέλαος, Terpelaus, n. viri, in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 84, n. 207, 1.

Τέρπω, p. 2041, C, 19, tamen] L. tamen, quum etiam ἑαυτῷ 895 multo audaciori grammatici correctione interpolatum constet, videtur

Τερπωλέομαι etc.] Delenda, quum vera scriptura sit πυρπολουμένης.

Τέρρω. V. Add. ad Τείρω.

Τέσσιχον — Τόσσιχον] L. Τεσσίχον — Τοσσίχον.

Τετράδιπλον. Vertendum videtur Quadruplum. Sic Τρίδιπλον hodie Græci dicunt pro Τριπλοῦν. Conf. Coraes Ἄτακτα vol. 4, part. 2, p. 615.

Τετρακαιεικοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Per 24 multiplicatus. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 187, C; 188, D; 190, A.

Τετραμερόθεν, A quattuor partibus. Mich. Glycas Annal. p. 257, D : Ἰσοδυνάμως τ. ἑλκόμενον.

Τετράπτωτος, add. Priscian. 5, 14, 76, aliique grammatici Latini.

Τετρωκοστὸς, 3 τετρωκοστὸς] L. τετρακοστός.

Τεττιγόνιον, p. 2091, B. Apud Hesychium quum ἡ τεττιγόνιον et τεττίγων Musuri sint additamenta, nullum esse apparet alteri formæ in Hesychio præsidium, sed ab hoc quoque, ut Eustathio, confirmari quod conjeci.

Τεύς. V. Add. ad Τεός.

Τεχνάω, p. 2108, A, 7, ante Τέχνη inser. : Ubi nunc τεχνῆσαι, quod add. infra p. 2114, B, 4.

Τεχνικῶς, ult. add. Τεχνικωτέρως Tzetzes ad Hesiodi Op. 763, p. 343 ed. Gaisf.

Τηλεφάασσα antepen. perspectum] L. perspectam.

Τημενίς, ult. Apud Joannem Τημενίδεω Lobeck. Patholog. elem. vol. 1, p. 252, 26, quod de Heraclidis dictum sit.

Τήχιππος. V. Τύχιππος.

Τίβδαινον, 2 qua] L. quibus

Τίβυρις, 10 Τιβουρηκῶν] L. Τιβουρηνῶν.

Τιθεύτρια. Scribendum Τιτθεύτρια, ut dictum in ipso et proximo Τιθεύω.

Τίθημι, p. 2168, B, 2. Philostr. V. Soph. 2, p. 622 : Ἐστάλη ἐς τὴν Ῥώμην ὡς τὰ ἑαυτοῦ θησόμενος, ubi Hamakeri conjecturam εὖ θησόμενος Jacobsius ad Imag. p. 307 refellit loco Plut. Demosth. c. 23 : Ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν χώραν θέμενος παρῆν. — P. 2176, B, 12. Formam Lacon. σέτω ignorasse videtur gramm. Crameri Anecd. vol. 1, p. 197, 8, ubi Lacones non dicere σέτης perhibet.

Τιμαρὼ, οῦς, ἡ, Timaro, n. mulieris, in inscr. Paria, ap. Bœckh. vol. 2, p. 352, n. 2411, 1.

Τιμασαγόρα, ἡ, Timasagora, n. mulieris, in inscr. Theræa ap. Ross. Inscrr. fasc. 2, p. 89, n. 222.

Τιμὴ, p. 2194, D, 14 pass.] L. med.

Τίμιος, p. 2203, C, 18 ἀπὸ] L. ἀπὺ

Τιμοκλέων, ωνος, ὁ, Timocleon, n. viri, in inscr. Delph. ap. Curt. Anecd. p. 59, n. 9, 2.

Τιμοκράτης. Forma per α inscr. Rhod. ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 26, n. 275, 9, ubi Τιμακράτευς. V. Τιμαγένης, Τιμάξενος.

Τιμωρητέος masc. ap. Tzetzen Epist. 106, p. 95 : Οὐκ ἀπολυτέος ἐστὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ τιμωρητέος.

Τιμωρισμὸς, ὁ, Pœna. Schol. Æsch. Prom. 989 : Αἴκισμα) τιμωρισμός.

Τίνας, ὁ, n. pr., unde patron. Æol. Τινάδιος, ponit schol. Dionys. p. 849, 17 : Τινάδιος ὁ Τίνα παῖς. V. Ahrens. Dial. vol. 1, p. 157.

Τίς oxyt. De neutro ab Suida in gl. Τί καλὴ ἡ τάξις, ἀντὶ τοῦ λίαν (tria hæc om. A. V.), pro ὡς accepto conf. Coraes Ἄτακτα vol. 4, part. 2, p. 603, hodiernorum comparans Græcorum Τί καλὸς ἄνθρωπος, et similia.

Τιτθεύω, 5 enim] L. anim.

Τοιχοδαίμων. Add. Theoph. Nonnus vol. 2, p. 67 : Λαβὼν τοιχοδαίμονα καὶ καρκίνους ποταμίους, ubi vulgo τυχοδ., quo deceptus Ducangius v. Τυχοδαίμων, a Bernardo citatus.

Τομὴ, p. 2280, A, 8 Soph.] L. ut Soph.

Τόμουρος, antepen. tribrachi] L. amphibrachi.

Τόπειρα, 5 Antonii] L. Antonini.

Τόρνωσις, εως, ἡ, Orbis. Nicetas Eugen. 1, 119 Χορὸν καλὴν τόρνωσιν ἐνστησαμένη.

Τότε, ult. add. Formam Æol. Τύτε v. in ipsa.

Τοτοί, ult. V. Τοί.] Delenda.

Τουρδοσύναγος. Τουρδοκύναγος Meinekius.

Τουτῶ, 1 1] L. 5.

Τοῦφος. Τύφος (pro τάφος) Ahrens. Dial. vol. 2, p. 126. Defendit Lobeck. Technolog. p. 45.

Τόφρα, p. 2329 positum post Τοῦτις, ponendum p. 2330 post Τοφυεί.

Τράλλις, ult. add. Gent. Τραλλεῖς creditur esse in inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 584, n. 2919, 4, ubi ΟΙΑ ΚΥΝΦΕΙΣΑΝΤΟ ΤΡΑΛΛΕΙΣ. Et fort. in alia vol. 3, p. 30, n. 3902, ubi ὁ δῆμο..... λεων.

Τράμη, 1 vel] L. vel [quod solum verum]

Τρανίψαι, ult. add. Et sic Theognost. Can. p. 77, 2, inter nomina in ψος : Τράνιψος, τὸ ἔθνος.

Τρηδών. V. Add. ad Τερηδών.

Τριαινοκράτωρ. De commentitio illo oraculo conf. Morell. Bibl. Ms. p. 215.

Τρίγλυφος. Forma fem. Τριγλύφη schol. in codd. nonnullis ad Eur. Orest. l. c. 1358 Matth. : Ὑπὲρ τὰς Δωρικὰς τριγλύφας. Κατασκευαί τινες ἦσαν τριγλύφαι ἐκ ξύλων ποικίλως γεγλυμμέναι.

Τριδίδυμος, ὁ, ἡ, pro τρίδυμος, est ap. Georg. Sync. p. 94, B : Ἐπεὶ μηδὲ τριδιδύμους αὐτοὺς ἴσμεν. Quod

nisi falsum, conferendum cum τρίδιπλος et τετράδιπλος, de quo v. paullo ante.

Τρίλοφος, ult. add. Tres habens montes. Nonnus Dion. 6, 124 : Σικελίης τριλόφοιο· 329 : Ὑπὸ τριλόφῳ δὲ κολώνῃ Τυρσηνὸς κελάδησεν.

Τριπλοκίνδυνος, ὁ, ἡ, Qui triplicis est periculi. Georg. Pisid. Heracl. 2, 97 : Χρόνῳ δὲ μικρῷ συγκροτῶν ἐκαρτέρεις μίαν κατ' αὐτῶν τριπλοκίνδυνον μάχην.

Τρισαυγής, ὁ, ἡ, Qui triplici fulget splendore. Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, B.

Τριτεὺς, ult. add. Inscr. Obliopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 118, n. 2058, 61 : Πωλουμένου τοῦ σίτου εἰς μέδιμνον εἰς δύο τριτεῖς.

Τρίτυλλος, ὁ, Trityllus, n. viri, in inscr. Rhod. ap. Ross. Inscrr. fasc. 3, p. 26, 17.

Τροχόνδης, Isaurorum sub Zenone imp. dux, ap. Jo. Malalam p. 379, 1.

Τροφώδης, 18 add. Ceterum alios ll. Hippocr., ut p. 210, H, οὖρον· 227, E, διαχωρήματα· 1240, A, οὖρα, οὔρησεν, etc. indicavit Foes.

Τρυπανοειδής, ult. add. Leo philos. Consp. med. 5, 13, p. 177 ed. Erm. : Κωλικὴ διάθεσις γίνεται, ὅταν φλέγμα ψυχρὸν ... ποιῇ ὀδύνην σκολοπώδη ἢ τρυπανώδη, ... Τρυπανώδης δέ ἐστιν οἷον τρυπῶντος τοῦ χυμοῦ καὶ κινουμένου γινομένη.

Τύμβιος, add. Apud Theodor. Metoch. Misc. p. 239, 5 : Νῦν ἐξόριστος θρηνῳδὸς ἐλείφθην, καὶ οἰμωγῶν καὶ δακρύων ἐκ μακροῦ ἐπισπένδων, ὡς εἰπεῖν, κατὰ τύμβια καλλιερήματα, scribendum videtur κατατύμβια, indeque recipiendum adj. Κατατύμβιος.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google